

Đại Ma Vương

Contents

Đại Ma Vương	20
1. Chương 1: Từ Trong Phần Mộ Bò Ra!	20
2. Chương 2: Không Có Hiểu Biết Thật Sự Đáng Sợ!	23
3. Chương 3: Từ Kẻ Ngủ Dốt Biến Thành Kẻ Điên	26
4. Chương 4: Ngực Lép Như Cái Bánh Mì	30
5. Chương 5: Làm Sao Có Thể Gọi Là Trộm Chứ	33
6. Chương 6: Sớm Muộn Cũng Chính Phục Nàng	36
7. Chương 7: Dùng Phương Pháp Luyện Ma Bảo Luyện Khô Lâu	40
8. Chương 8: Thất Sỉ Tiểu Khô Lâu Dũng Mạnh	43
9. Chương 9: Lần Này Thì Nó Thật Sự Toi Rồi	47
10. Chương 10: Ma Giả Tuỳ Tâm Sở Dục	50
11. Chương 11: Lần Này Lại Là Cây Gậy	53
12. Chương 12: Cầu Nã Háo Tử, Đa Quân Nhân Sự	56
13. Chương 13: Huyền Băng Ma Diễm Quyết	59
14. Chương 14: Đề Tiền Cảo Định	62
15. Chương 15: Giàu To Rồi!	65
16. Chương 16: Bọn Họ, Bọn Họ Rất Nhiều Người, Đánh Ta, Cứu ... Cứu Ta Với!	68
17. Chương 17: Mím Cười Tà Ác	71
18. Chương 18: Van Xin Người Buông Tha Chúng Ta	74
19. Chương 19: Ta Thích Người!	77
20. Chương 20: Không Được Sờ Mông Sư Phụ	80
21. Chương 21: thật Sự Không Phải Ta Sờ	83
22. Chương 22: Đi Kiểm Ít Bổng Lộc	86
23. Chương 23: Tiểu Tử Này Khá Mạnh	89
24. Chương 24: Đệ Nhất Dũng Kim	93
25. Chương 25: đau Cũng Khoái Hoạt	96
26. Chương 26: nhập Ma	99
27. Chương 27: thật Là Thần Diệu Con Mẹ Nó Quá!	101
28. Chương 28: trát Cơ Ách Tư Thành!	104
29. Chương 29: mùi Vị Bị Khinh Miệt!	107
30. Chương 30: khoảnh Khắc Tiêu Hồn Trên Chiến Mã.	111
31. Chương 31: Người Là Một Thiên Tài Ma Pháp!!!	114
32. Chương 32: Ma Công Tiểu Thành	117
33. Chương 33: Thử Nghiệm Ma Công	120
34. Chương 34: Vô Tình Thay Đổi	122
35. Chương 35: chuẩn Bị Chiến Đấu	125
36. Chương 36: Sự Bình Tĩnh Của Tên Tiểu Tặc Dị	127
37. Chương 37: hàn Thạc Hung Tàn	130
38. Chương 38: hơn Một Tên Cu Ly	133
39. Chương 39: Giấu Cột Đại Địa Kỵ Sĩ	136
40. Chương 40: không Nghĩ Người Là Người Như Thế.	139
41. Chương 41: Đại Chiến Thâm Thủy Mãng Xà	142

42. Chương 42 :tiểu Huỳnh Đệ Nhô Lên.	145
43. Chương 43:thoát Thai Hoán Cốt	149
44. Chương 44:tử Vong Mộ Địa	152
45. Chương 45: Nền Ra Tay Thì Ra Tay	155
46. Chương 46: Tiểu Khô Lâu Làm Dữ	157
47. Chương 47:sự Khủng Bố Của Bảy Thanh Cốt Thứ!	160
48. Chương 48:sức Hút Của Kim Tệ	163
49. Chương 49: Trả Thù Từ Từ	166
50. Chương 50: Sự Thật Tàn Khốc	168
51. Chương 51: Tình Táo Khắc Phục Hậu Quả Sau Khi Giết Người.	171
52. Chương 52: Lang Kỵ Binh Xâm Lấn	174
53. Chương 53 : Nguy Cơ Của Đa La Trấn	176
54. Chương 54 :hắc Cật Hắc	178
55. Chương 55:chuyển Biến Thân Phận!	181
56. Chương 56: Nỗi Khổ Đi Kèm Với Việc Bắt Cá Hai Tay	183
57. Chương 57:giết Người Cướp Của	185
58. Chương 58 : Tác Dụng Của Khô Lâu Chiến Sĩ	189
59. Chương 59:tặng Người Một Chuỗi Dây Chuyền	192
60. Chương 60:ta Cũng Có Không Gian Giới Chỉ	194
61. Chương 61:tai Bay Vạ Gió	197
62. Chương 62 :ta Rất Thích Phiền Toái Lớn Này!	200
63. Chương 63 :tiểu Nhân Hám Tiền	203
64. Chương 64 : Thân Phận Mới	205
65. Chương 65:phương Pháp Tu Luyện Nhanh Chóng	207
66. Chương 66:nguyên Ma Quật Vận Hành	210
67. Chương 67:chia Sẻ Bí Mật Của Ái Nhân	212
68. Chương 68 :hắc Thiết Khoáng Thạch Thần Linh Ban Tặng	214
69. Chương 69 :thu Được Tình Bằng Hữu Với Ái Nhân	216
70. Chương 70: Giúp Ta Giết Hai Tên Tay Sai	219
71. Chương 71 Giấy Phút Lãng Mạn Mở Đầu Cho Việc Âm Sát.	221
72. Chương 72 :mạo Hiểm Âm Sát Thành Công.	225
73. Chương 73 : Cầm Thú, Người Đã Làm Gì Với Ta?	228
74. Chương 74 : Tiểu Khô Lâu Muốn Giương Cánh Bay Cao	231
75. Chương 75:người Khóa Chặt Cửa Rồi Lên Giường Trước.	234
76. Chương 76:hắn Là Bạn Trai Của Cháu!	238
77. Chương 77: Vị Trí Hội Trưởng	242
78. Chương 78:huyết Chiến Trong Ngõ Sâu	246
79. Chương 79:trùng Phá Kết Giới!	249
80. Chương 80 : Mộ Địa Thần Kỳ	253
81. Chương 81:bị Người Bắt Ngay Tại Giường	258
82. Chương 82 :hắc Âm Chi Đồng (*)	261
83. Chương 83 : Hỗ Trợ Lẫn Nhau (*)	264
84. Chương 84 : Ai Trốn Kỹ Hơn ?	268
85. Chương 85 : Ngư Ông Đắc Lợi	272
86. Chương 86:mục Tiêu Theo Đuổi Mới.	275
87. Chương 87: Gia Nhập Tổ Chức Âm Mạc	278
88. Chương 88: Nhưng Ta Ngại!	281
89. Chương 89: Hiện Tượng Kỳ Lạ Của Cảnh Giới Tổ Hồn	285
90. Chương 90: Ba Cặp Mắt Trong Bóng Tối	289
91. Chương 91: Một Bao Nội Y Khó Xử Lý	292
92. Chương 92: Người Là Ma Pháp Sư Thật Sao?	295
93. Chương 93: Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận	299
94. Chương 94: Tốc Độ Minh Tướng Thần Kỳ	302
95. Chương 95:cứ Điểm Của Âm Mạc	304

96. Chương 96:ba Đầu Lĩnh Của Âm Mạc	307
97. Chương 97: Tài Liệu Kỳ Lạ Hiếm Có	312
98. Chương 98: Tinh Linh Ngạo Mạn.	315
99. Chương 99: Tiểu Khô Lâu Được Bái Lạy.	317
100. Chương 100: Phân Thân Của Ác Ma?	320
101. Chương 101: Mộc Tuyệt Chi Địa	324
102. Chương 102: Vỡ Vết Cống Phẩm Của Ác Ma!	327
103. Chương 103: Trái Cây Đạt Cách Mã	330
104. Chương 104: Nhóm Thám Hiểm	333
105. Chương 105:không Nghe Khuyên Bảo.	336
106. Chương 106:kẻ Địch Đáng Sợ	338
107. Chương 107:dánh Lén Mà Bị Đánh Lén Lại Thì Thật Là Nực Cười	342
108. Chương 108: Chế Trụ Cường Địch	345
109. Chương 109:hiếu Biết Lẫn Nhau	348
110. Chương 110: Đại Đức Lỗ Y Thần Bí	351
111. Chương 111: Âm Thanh Dụ Hoặc	354
112. Chương 112:hợp Lực Trăm Xà	357
113. Chương 113:tàu Lượn	360
114. Chương 114:biến Cố Trong Đầm Lầy	363
115. Chương 115: Ác Ma Hàn Thạc	366
116. Chương 116: Ta Là Một Vong Linh Pháp Sư!	370
117. Chương 117: Đoạt Hết Cho Ta	375
118. Chương 118: Cướp Hết Cho Ta	379
119. Chương 119:sứ Giả, Người Không Thể Tàn Nhẫn Như Vậy!	382
120. Chương 120:cường Bức Nữ Ma Đạo Sư	386
121. Chương 121:hóa Ra Là Người Minh!	391
122. Chương 122:lo Nghĩ Cho Người	397
123. Chương 123:không Phải Là Người Cướp Đoạt Đồ Của Cự Long Đấy Chứ?	402
124. Chương 124:chúng Ta Còn Chưa Lên Giường Mà	407
125. Chương 125:ta Có Lợi Hại Không?	411
126. Chương 126:ta Muốn Xuất Chiến	414
127. Chương 127:thể Hiện Hoàn Tráng	417
128. Chương 128:giết Sạch	423
129. Chương 129:tán Tỉnh Phạm Ny Sư Phuiê	428
130. Chương 130:tiền?n Bôiê Thái~n Tôi?c	432
131. Chương 131:người~i Vui Kei0 Buôi~n	434
132. Chương 132:hành Động Kỳ Lạ Trong Đêm Tối	438
133. Chương 133:ta Cũng Muốn Giết Hắn	442
134. Chương 134:tình Thế Khó Xử	445
135. Chương 135:ăn Miếng Trả Miếng	448
136. Chương 136:chênh Lệch Địa Vị	452
137. Chương 137:dị Động Trong Vũ Hội	455
138. Chương 138:chúng Ta Có Thể Ở Cùng Chỗ Rồi	458
139. Chương 139:vận Mệnh Của Nguyên Ma	461
140. Chương 140:tiến Lên Chân Ma	464
141. Chương 141:lễ Bái Thần Sư	466
142. Chương 142:đề Nghị Giết Rong	469
143. Chương 143:mỗi Người Có Tính Toán Riêng	472
144. Chương 144:nhanh Hơn Một Bước	474
145. Chương 145:thu Phục Dâm Long	477
146. Chương 146:để Ta Giữ Cho Người	480
147. Chương 147:chính Thức Hành Động!	482
148. Chương 148:nữ Nô Quen Thuộc!	485
149. Chương 149:nàng Thuộc Về Người	488

150. Chương 150:ta Có Thể Giúp Được Lão	491
151. Chương 151:biến Đổi Bất Ngờ	495
152. Chương 152:chỉ Cần Một Lần Là Ta Có Thể Giết Người	497
153. Chương 153:thân Phận Kiên Kì	500
154. Chương 154:tại Sao Lại Phiền Toái Đến Thế Cơ Chứ?	503
155. Chương 155:tà Thần An Tư Địch Tư	505
156. Chương 156:linh Hồn Xâm Thực	508
157. Chương 157:chiếm Giữ Linh Hồn	510
158. Chương 158:nhất Bộ Đăng Thiên	514
159. Chương 159:cùng Người Đẹp Rời Đi	516
160. Chương 160:người Không Nên Truy Đuổi Ta	519
161. Chương 161:lộ Ngộ Thực Nhân (trên Đường Gặp Người Quen)	523
162. Chương 162biến Đổi Kỳ Dị Của Bạch Cốt Pháp Trượng	526
163. Chương 163tề Tụ Tiểu Lữ Quán (tập Trung Ở Lữ Quán Nhỏ)	530
164. Chương 164:nữ Luyện Kim Thuật Sư	533
165. Chương 165biến Động Khác Thường Ở Lữ Quán	535
166. Chương 166:con Rối Thú Mặc Áo Giáp Sắt	538
167. Chương 167bắt Sống Nữ Luyện Kim Thuật Sư	541
168. Chương 168:bỏ Đi Tấm Khăn Che Mặt	544
169. Chương 169:mưu Tính Hợp Tác	547
170. Chương 170:thấy Ngủ Say Liền Xâm Phạm	550
171. Chương 171:nàng Là Nữ Nhân Của Ta Rồi	553
172. Chương 172: Luyện Chế Âm Ma	556
173. Chương 173:có Đủ Tư Cách Hay Không?	558
174. Chương 174: Thân Phận Bại Lộ	561
175. Chương 175: Tam Nữ Hội Đàm	564
176. Chương 176: Nữ Luyện Kim Thuật Sư	567
177. Chương 177: Bàn Mưu Tính Kế	570
178. Chương 178:ta Tình Nguyên Để Hấn Cường Ép, Người Quản Tới Làm Gì?	572
179. Chương 179:chính Thức Hành Động.	575
180. Chương 180:một Phen Đại Loạn!	578
181. Chương 181tìm Thấy Rồi	582
182. Chương 182kịch Chiến	585
183. Chương 183:ngân Thương Sắc Bén	587
184. Chương 184trí Nhớ Cường Đại	590
185. Chương 185:chạy Trối Chết.	592
186. Chương 186:hóa Ma Quyết	595
187. Chương 187:hãy Bay Tới Đây	598
188. Chương 188:nội Chiến	601
189. Chương 189:không Có Cơ Hội	605
190. Chương 190:trái Ôm Phải Ấp	608
191. Chương 191:tiểu Khô Lâu Kêu Gọi!	612
192. Chương 192:nhật Diệu Cốc	614
193. Chương 193: Thủy Tuyệt Chi Địa	618
194. Chương 194: Đại Chiến Huyết Thủy Ma	621
195. Chương 195:thăng Cấp Lên Âm Nguyệt Sứ!	625
196. Chương 196:chung Nơi Chung Phòng!	629
197. Chương 197:xuất Thủ Quyết Đoán	632
198. Chương 198:tự Thu Xếp Ổn Thoả	634
199. Chương 199:cảm Ngộ Kỳ Diệu	637
200. Chương 200:chó Cắn Nhau	640
201. Chương 201: Lão Cầu! Tới Nhanh Một Chút.	644
202. Chương 202ta Sẽ Nhớ Kỹ Người	649
203. Chương 203:bức Chiến.	653

204. Chương 204: Thế Lực Của Bản Thân	658
205. Chương 205: Hãy Gọi Là Hồn Diệt Đi	663
206. Chương 206:chuyển Biến	666
207. Chương 207:bách Quỷ Loạn Vũ	671
208. Chương 208:tử Ma Nhân	675
209. Chương 209:lực Lượng Thanh Lọc Linh Hồn.	678
210. Chương 210:cốt Dao Bay Lượn!	681
211. Chương 211: Trận Pháp Khởi Động	683
212. Chương 212:đồ Sắt	686
213. Chương 213ham Muốn Uống Máu	690
214. Chương 214tứ Đại Thế Lực.	693
215. Chương 215:loạn Sắt	696
216. Chương 216: Chấn Kinh	698
217. Chương 217: Huyết Liệt Bạo Phá	702
218. Chương 218: Tiếng Kêu Gọi Của Trái Tim	705
219. Chương 219: Cứ Để Hồn Đây Cho Ta	708
220. Chương 220: Phòng Ngừa Chu Đảo	710
221. Chương 221từ Chối Thăng Thường	713
222. Chương 222:“tự Xử” Là Có Hại Cho Sức Khỏe	717
223. Chương 223:lời Mời	721
224. Chương 224:phản Âm Sắt	724
225. Chương 225:thiên Tài Địa Bảo	727
226. Chương 226:bạo Hành	730
227. Chương 227:ung Dung Rời Đi	734
228. Chương 228:hung Khí	737
229. Chương 229:đứa Con Cưng Của Mẹ Đất	740
230. Chương 230:thế Lực Của Tiểu Khô Lâu!	744
231. Chương 231:huyết Tinh Thảo	747
232. Chương 232:dâm Long, Dâm Xà	750
233. Chương 233:chinh Phạt	753
234. Chương 234:chúng Cường	756
235. Chương 235:biển Lửa	759
236. Chương 236:cường Cường Liên Thủ	762
237. Chương 237:hỏa Hệ Chi Bảo	766
238. Chương 238:giả Bộ	769
239. Chương 239:tình Huống Bất Đắc Dĩ	773
240. Chương 240:kỳ Địa	777
241. Chương 241:tồn Tại Của Bán Thần	780
242. Chương 242:hung Hồn	784
243. Chương 243:hủy Diệt	787
244. Chương 244:kinh Hoàng!	792
245. Chương 245:đào Mộ	796
246. Chương 246:chỉ Bằng Vào Người, Cũng Xứng Sao?	800
247. Chương 247:tốt Nghiệp	802
248. Chương 248:ước Định	806
249. Chương 249:niết Bàn Đan	810
250. Chương 250:băng Hoả Chi Độc	813
251. Chương 251:trở Thành Người Có Tiếng Rời!	817
252. Chương 252: Thượng Vị	821
253. Chương 253:lót Đường	825
254. Chương 254:vận Dụng Sắt Khí	828
255. Chương 255:cường Giả	831
256. Chương 256:nữ Cường Đạo	834
257. Chương 257:cướp Lại	837

258. Chương 258:căn Cự Địa	839
259. Chương 259:tề Tụ	842
260. Chương 260:thêm Dầu Vào Lửa	845
261. Chương 261:đêm Diên Cuồng	849
262. Chương 262:vong Linh Phục Sinh	853
263. Chương 263:cường Thế	855
264. Chương 264:chà Đạp Đại Ma Đạo Sư	858
265. Chương 265:quặng Thô	861
266. Chương 266:tù Binh	864
267. Chương 267:thần Ân Chi Thể	867
268. Chương 268:kinh Hỉ	870
269. Chương 269:nguyệt Sứ Giả Hồn Xước	873
270. Chương 270:tín Ngưỡng Tà Thần	876
271. Chương 271:tam Sắc Khô Lâu Pháp Trọng	878
272. Chương 272:công Hiệu Của Niết Đan	881
273. Chương 273:lên Cao Từng Bước Một	884
274. Chương 274:ai Dám Giương Oai	887
275. Chương 275:nhất Cử Lưỡng Tiện	890
276. Chương 276:uyên Ương Cùng Tắm	894
277. Chương 277:tiền Giai Vong Linh Ma Đạo Sư	897
278. Chương 278:đề Nghị Diên Khùng	900
279. Chương 279: Kê Khiêu Chiến Kiêu Ngạo	904
280. Chương 280:hung Danh	908
281. Chương 281:danh Dương	911
282. Chương 282:thiên Tài Chi Danh	913
283. Chương 283:bình Tĩnh	916
284. Chương 284:canh Bạc Hào Sảng	919
285. Chương 285:chói Mắt	921
286. Chương 286:kẻ Khiêu Chiến	924
287. Chương 287:ngạo Nghễ Trên Không Trung	927
288. Chương 288:xé Rách	929
289. Chương 289:công Huân	932
290. Chương 290:tác Dụng Của Khô Lâu Pháp Trọng	935
291. Chương 291:phủ Đệ, Lãnh Địa	938
292. Chương 292:ba Mươi Vạn Kim Tệ	940
293. Chương 293:thần Điện Kỳ Sĩ	942
294. Chương 294:lượng Lớn Thuốc Nổ	945
295. Chương 295:sóng Ngầm	948
296. Chương 296:thảm Chiến	950
297. Chương 297:bạo	953
298. Chương 298:đột Phá	955
299. Chương 299:đình Chiến	958
300. Chương 300:phá Thành Lạn Binh	961
301. Chương 301:bắt Tử Quân Đoàn	964
302. Chương 302:xung Phong	966
303. Chương 303:chết Cũng Phải Nói	969
304. Chương 304:kí Ưc Sư Thủ	972
305. Chương 305:ấn Nấp	974
306. Chương 306:ma Tinh Pháo	976
307. Chương 307:lực Lượng Thần Thánh	979
308. Chương 308:thần Khí Đấu Thần Khí	982
309. Chương 309:cường Thế	984
310. Chương 310:bất Sống	987
311. Chương 311:phản Lão Hoàn Đồng	990

312. Chương 312:điều Kiện	993
313. Chương 313:về Thành	996
314. Chương 314:hỏa Giáp Thi Xuất Thế	998
315. Chương 315:phiên Phúc Đến	1001
316. Chương 316:chiến	1003
317. Chương 317:vấn Đề Mới	1006
318. Chương 318:đức Lỗ Y Phản Bội	1008
319. Chương 319:chọc Giận	1011
320. Chương 320:tử Kinh Kỵ Sĩ Đoàn	1013
321. Chương 321:long Đầu	1016
322. Chương 322:tinh Hạch Lục Long	1019
323. Chương 323:để Lại Một Cái Tai	1022
324. Chương 324:vợ Vét	1025
325. Chương 325:thiếu Người	1029
326. Chương 326:có Điểm Khó Giải Quyết	1032
327. Chương 327:nhân Tài	1036
328. Chương 328:ta Sẽ Là Chó Săn Của Ngài	1039
329. Chương 329:bằng Hữu	1044
330. Chương 330:chuẩn Bị Chiến Tranh	1048
331. Chương 331:chọc Người Thì Thế Nào!	1052
332. Chương 332:thây Người Ngập Mặt Đất	1058
333. Chương 333:biến Cố	1064
334. Chương 334:ta Thật Sự Cảm Thấy Xấu hổ Vì Các Người, Hừ!	1067
335. Chương 335:thu Hoạch Thành Quả Thắng Lợi	1073
336. Chương 336:sơn Nhân Thủ Lĩnh	1079
337. Chương 337:tin Phục	1082
338. Chương 338:trở Lại Thăm dò Thế Giới Trong Lòng Đất	1087
339. Chương 339:chính Là Ta	1091
340. Chương 340:núi Hồ Lô Úp Ngược	1094
341. Chương 341:ma Pháp Trận Cổ Xưa	1099
342. Chương 342:tích Dịch Tổ Vương	1103
343. Chương 343:núi Lở	1108
344. Chương 344:đuổi Giết	1113
345. Chương 345:tồn Tại Bán Thần Của Ngũ Giới	1117
346. Chương 346:thu Hoạch Chiến Lợi Phẩm	1121
347. Chương 347:tiến Cấp Nhật Sứ Giả	1126
348. Chương 348:dục Ma	1130
349. Chương 349:uy Nghiêm Của Tiểu Khô Lâu Dị Giới	1134
350. Chương 350:hắc Long Hưng Phấn	1139
351. Chương 351:phụ Thân?	1143
352. Chương 352:thạch Đầu Nhân	1149
353. Chương 353:kim Tuyệt Chi Địa	1153
354. Chương 354:kim Hệ Chí Bảo- Kim Cô Bổng?	1159
355. Chương 355:ngâm Phục Kích	1164
356. Chương 356:bầy Chó Diên	1168
357. Chương 357:đòi Nợ	1173
358. Chương 358:các Người Xong Đời Rồi!	1178
359. Chương 359:người Không Phải Là Duy Nhất	1182
360. Chương 360:chiếm Chút Tiện Nghi	1187
361. Chương 361:giết Sạch	1191
362. Chương 362:trầm Luân	1195
363. Chương 363:mười Hai Bóng Ảnh Không Chỗ Nào Không Đến Được	1199
364. Chương 364:phụ Ma Bí Thuật	1204
365. Chương 365:tộc Mẫu Thần Bí	1208

366. Chương 366:người Thích Chơi Kiểu Gì?	1213
367. Chương 367:đánh Vật Trên Giường	1216
368. Chương 368:chinh Phật	1220
369. Chương 369:kẻ Phản Bội	1225
370. Chương 370:triệu Hoán Lão Thi Yêu	1228
371. Chương 371:lòng Dạ Của Nữ Nhân	1231
372. Chương 372:quốc Sư Tư Tháp Tác Mổ	1235
373. Chương 373:cẩn Trǎ	1239
374. Chương 374:luận Bàn Bǎng Bỏ Thần Linh	1244
375. Chương 375:pho Tượng	1247
376. Chương 376:chỉ Đạo	1250
377. Chương 377:tiến Bộ Nhanh Chóng	1253
378. Chương 378:hội Nghị Cấp Cao	1257
379. Chương 379:nguyên Lão	1260
380. Chương 380:nỗi Đau Đầu Của Hàn Thạc	1264
381. Chương 381:dẫn Dụ Nhập Ma	1269
382. Chương 382:đào Tường	1271
383. Chương 383:dị Giới!	1276
384. Chương 384:lĩnh Ngộ Vong Linh Giới	1280
385. Chương 385:tiến Hóa Của Bất Tử Sinh Vật	1283
386. Chương 386:kẻ Ẩn Núp Càng Mạnh	1286
387. Chương 387:hấp Thu U Oánh Tinh	1290
388. Chương 388:quốc Vương Bệ Hạ Cầu Xin	1293
389. Chương 389:sự Tiến Bộ Vượt Bậc Của Vong Linh Hệ	1301
390. Chương 390:tôn Trọng	1306
391. Chương 391:tình Thế Cười Trên Lưng Cọc	1312
392. Chương 392:nhận Thua	1315
393. Chương 393:tự Nêu Gương	1319
394. Chương 394:cam Đoan Của Hàn Thạc	1323
395. Chương 395:nhập Môn	1326
396. Chương 396:đề Nghị Của Kiếm Thánh	1330
397. Chương 397:thập Tự Trảm	1333
398. Chương 398:kiến Trúc Của Dị Giới?	1337
399. Chương 399:ba Loại Lực Lượng Của Khô Lâu Pháp Trọng	1340
400. Chương 400:hổ Lạc Đồng Bằng	1343
401. Chương 401:kết Hợp Lợi Ích	1346
402. Chương 402:cắt Lưỡi	1350
403. Chương 403:bầy Thạch Tượng Quỷ	1354
404. Chương 404:học Cha Cả Đây	1362
405. Chương 405:không Trốn Thoát	1368
406. Chương 406:ba Đại Kết Giới	1371
407. Chương 407:quyền Quý	1375
408. Chương 408:phạm Ny Si Tình	1378
409. Chương 409:cự Tuyệt	1382
410. Chương 410:biến Cố Đột Ngột Ở Thành Áo Sâm	1385
411. Chương 411:chặt Tay	1388
412. Chương 412:thánh Kỵ Sĩ	1392
413. Chương 413:ẩn Náu Dưới Mặt Đất	1395
414. Chương 414:cừu Hận	1399
415. Chương 415:lực Khôi Phục Thần Kỳ	1403
416. Chương 416:nắm Tron Cục Diện	1407
417. Chương 417:ta Có Thể Mà	1410
418. Chương 418:ba Phe Hội Đàm	1413
419. Chương 419:thiếp Nguyễn Ý	1416

420. Chương 420:không Nỡ Rời Xa Chàng	1419
421. Chương 421: Chúng Ta Phải Mạnh Hơn	1422
422. Chương 422: Hắc Kiên Tinh	1424
423. Chương 423:được Truyền Dạy	1428
424. Chương 424:hiện Tượng Lạ Trên Bầu Trời	1432
425. Chương 425:đột Biến Của Hàn Thạc	1436
426. Chương 426:không Ai Có Thể Cản	1440
427. Chương 427:lấy Một Dịch Trăm	1444
428. Chương 428:kết Cục Đã Định	1447
429. Chương 429:địa Vị Mới	1451
430. Chương 430:hấp Thu	1454
431. Chương 431:con Là Hàn Hạo	1458
432. Chương 432:lại Được Kỹ Năng Đặc Biệt	1461
433. Chương 433:tử Hải Bất Tử Sinh Vật	1464
434. Chương 434:sập Từ Bên Trong	1467
435. Chương 435:cây Hồn Châu	1470
436. Chương 436:ba Năm Giác Ngộ	1472
437. Chương 437:thay Đổi	1475
438. Chương 438:ám Hiệu Của Dịch Ly Á	1478
439. Chương 439:trả Thù	1481
440. Chương 440:huyết Tẩy Giáo Đường	1484
441. Chương 441:lấy Lòng	1486
442. Chương 442:dáng Diệu Cúi Thấp	1489
443. Chương 443:kết Giới Suy Yếu	1494
444. Chương 444:kẻ Đánh Lén Ném Mùi Đau Khổ	1497
445. Chương 445:đều Là Dị Đoan, Chênh Lệch Rất Lớn!	1500
446. Chương 446:tự Tay Đâm Cừu Nhân	1502
447. Chương 447:giao Ma Huyết	1505
448. Chương 448:văn Kiện Bí Mật	1507
449. Chương 449:xông Vào Một Minh	1510
450. Chương 450:mười Hai Quả Cầu	1513
451. Chương 451:tinh Thể Bản Nguyên	1515
452. Chương 452:thiên Ma Lợi Nhận	1518
453. Chương 453:đóng Băng	1521
454. Chương 454:đoạt Bảo	1523
455. Chương 455:thánh Ma Đạo Sư Bị Bỏ Rơi	1526
456. Chương 456:chữa Trị Thần Thức	1530
457. Chương 457:tính Toán	1533
458. Chương 458:thần Chi Linh Vực	1536
459. Chương 459:đào Xuất Sinh Thiên	1538
460. Chương 460:tuyệt Thế Hung Hồn	1541
461. Chương 461:ẩn Thức	1544
462. Chương 462:đương Nhiên Là Cho Nàng	1547
463. Chương 463:trọng Lễ	1550
464. Chương 464:xuân Sắc Đầy Phòng	1552
465. Chương 465:cầu Xin Của Hắc Long	1555
466. Chương 466:biến Cố Thê Thảm Của Hắc Long Tộc	1559
467. Chương 467:quân Chiến Sao?	1562
468. Chương 468:băng Thần Khoa Lí	1564
469. Chương 469:phá Vỡ	1568
470. Chương 470:chuyện Ngàn Năm Trước	1571
471. Chương 471:mang Theo Tai Họa	1574
472. Chương 472:tính Toán Trong Lòng	1576
473. Chương 473:cuộc Chiến Cục Xa	1579

474. Chương 474:lựa Chọn Tàn Khốc	1582
475. Chương 475:phản Kích	1586
476. Chương 476:không Phải Ta Và Người Sinh Ra!	1591
477. Chương 477:sự Dị Thường Của Tộc Vương Sáu Sừng	1595
478. Chương 478:bức Tượng Quái Lạ	1598
479. Chương 479:kế Hoạch Tạo Thần	1601
480. Chương 480:con Muốn	1603
481. Chương 481:biện Pháp Phù Hợp Với Hoàn Cảnh	1606
482. Chương 482:rốt Cuộc Người Là Thứ Gì Vậy	1609
483. Chương 483:ta Chỉ Muốn Càng Mạnh Mẽ Hơn	1612
484. Chương 484:ngẫu Nhiên Gặp Tô Phi	1615
485. Chương 485:đại Giải Thể Thuật	1617
486. Chương 486:truy Đuổi Lại	1620
487. Chương 487:lòng Dạ Hẹp Hồi Của Tô Phi	1623
488. Chương 488:lạc Thú Của Người Bình Thường	1627
489. Chương 489:phòng Đấu Giá	1631
490. Chương 490:náo Động	1633
491. Chương 491:mộc Hệ Chí Bảo	1637
492. Chương 492:biến Cố	1642
493. Chương 493:lục Cơ Mộc Bay Lên	1646
494. Chương 494:đắc Thủ	1649
495. Chương 495:phê Nào Yêu	1651
496. Chương 496:câm Cái Miệng Thối Lại	1654
497. Chương 497:người Bọn Họ Tìm Là Ta	1658
498. Chương 498:thù Xưa	1660
499. Chương 499:người, Cái Đồ Điểm Bán BẠN Cầu Vinh!	1663
500. Chương 500:man Lực Uy Mãnh	1666
501. Chương 501:phản Khách Vi Chủ*	1669
502. Chương 502:bức Tử Băng Thần Khoa Lí	1672
503. Chương 503:hiếu Nhâm	1674
504. Chương 504:người Nguyên Ý Đưa Ta Đi Không	1677
505. Chương 505:ta Yêu Thương Phỉ Phỉ Còn Không Hết, Sao Lại Khi Dễ Nàng Chứ!	1680
506. Chương 506:thần Uy Của Tiểu Khô Lâu	1683
507. Chương 507:người Thật Sự Muốn Chết Sao?	1686
508. Chương 508:bắt Tử Vương Giả	1689
509. Chương 509:thâm Nhập	1692
510. Chương 510:thu Phục Độc Giác Thú	1695
511. Chương 511:viên Cổ Cự Long	1698
512. Chương 512:thâm Uyên Ác Ma	1701
513. Chương 513:một Kẻ Làm Quan Cả Họ Được Nhờ	1706
514. Chương 514:vô Tận Oán Hận	1709
515. Chương 515:không Gian Sụp Đổ	1712
516. Chương 516:hoàn Cảnh Mới	1715
517. Chương 517:thiếu Nữ Dị Tộc Yêu Mị	1718
518. Chương 518:lực Sát Thương Của Châu Báu Với Nữ Giới!	1722
519. Chương 519:ngũ Ổ Thâm Uyên Giới	1726
520. Chương 520:ta Không Phải Loại Người Như Người Tượng Tượng!	1730
521. Chương 521:u Ảnh Tượng	1733
522. Chương 522:thành Trì Ác Ma	1736
523. Chương 523:một Trận Thành Danh	1739
524. Chương 524:được Tôn Trọng	1742
525. Chương 525:không Quen Bị Người Khác Nhìn Từ Trên Xuống	1746
526. Chương 526:khách Khanh	1749
527. Chương 527:phá Giải Khô Lâu Pháp Trượng	1752

528. Chương 528:thần Chi Đằng Cấp	1754
529. Chương 529:ma Nguyên Lực Thần Kì!	1757
530. Chương 530:túng Dục	1760
531. Chương 531:vong Hồn Cốc	1764
532. Chương 532:kí Ưc Truyền Thâu	1767
533. Chương 533:tam Hồn Cộng Sinh	1769
534. Chương 534:thực Lực Tăng Mạnh	1773
535. Chương 535:quy Tắc Định Ra Vì Người	1776
536. Chương 536:đối Đãi Đặc Biệt!	1780
537. Chương 537:ta Hơi Không Kim Lòng Nổi	1783
538. Chương 538:vết Sạch	1786
539. Chương 539:bố Trần	1788
540. Chương 540:hai Dạng Ma Khí	1791
541. Chương 541:đợi Chút Đi	1794
542. Chương 542:người Đợi Mà Gọi Bằng Ông Nội Đi	1797
543. Chương 543:ta Bao Hết!	1799
544. Chương 544:mĩ Nữ, Muốn Sống Không?	1802
545. Chương 545:tiểu Nhân Phục Rồi!	1805
546. Chương 546:tâm Cảnh Đột Phá	1808
547. Chương 547:đắc Ý	1810
548. Chương 548:chàng Tới Đây, Ta Theo Tới Đó!	1813
549. Chương 549:hài Tử, Người Muốn Có Sức Mạnh Không?	1816
550. Chương 550:thu Học Trò	1818
551. Chương 551:giết Mấy Tên Khốn Khiếp Này Cho Ta	1821
552. Chương 552:dàn Ông Phải Giết Người	1824
553. Chương 553:ta Đảm Đương Được!	1827
554. Chương 554:diệt Môn	1830
555. Chương 555:thần Chi Linh Vực	1833
556. Chương 556:thần Khí, Thần Tinh, Thần Hồn	1835
557. Chương 557:phụ Thân, Người Thiên Vị!	1838
558. Chương 558:ác Ma- Bia Đỡ Đạn Chối Mất Mà Thôi!	1841
559. Chương 559:thần Thức Vô Trở	1844
560. Chương 560:tà Ác Chi Nguyên	1847
561. Chương 561:cường Hóa	1849
562. Chương 562:kinh Hồn Bạt Vía	1852
563. Chương 563:nhân Tâm	1855
564. Chương 564:bạo Loạn	1858
565. Chương 565:đục Nước Béo Cò	1861
566. Chương 566:thần Hồn Trong Ma Pháp Bào	1864
567. Chương 567:thành Thần, Quyết Liệt	1866
568. Chương 568:chính Diện Công Kích	1869
569. Chương 569:cha Con Đồng Lòng, Kì Lợi Đoạn Kim!	1872
570. Chương 570:không Sợ Gì Cả	1874
571. Chương 571:đừng Có Đi Chứ!	1877
572. Chương 572:lên Trời Không Lối, Xuống Đất Không Đường	1880
573. Chương 573:đừng Có Ẩn Tàng Khí Tức, Người Còn Thua Ta Xa!	1883
574. Chương 574:một Bước Lên Trời	1886
575. Chương 575:không Theo Ta, Chết!	1888
576. Chương 576:ta Giết!	1891
577. Chương 577:một Tử Vong Mộ Địa Khác	1894
578. Chương 578:vị Diện Truyền Tống Trần	1897
579. Chương 579:trở Về	1900
580. Chương 580:phá Xong Rồi Lập	1903
581. Chương 581:ta Chính Là Thần Của Các Người!	1905

582. Chương 582:người Rốt Cuộc Là Nam Hay Nữ?	1909
583. Chương 583:ta Trở Lại Rồi!	1912
584. Chương 584:tình Thế Mới	1915
585. Chương 585:chết Thêm Một Lần Nữa	1917
586. Chương 586:ta Đã Thành Thần	1920
587. Chương 587:chia Ra Làm Ba	1923
588. Chương 588:tạo Lại Long Thể	1926
589. Chương 589:chàng Đã Trở Lại	1929
590. Chương 590:đợi Ta Quét Sạch Quang Minh Giáo Hội	1932
591. Chương 591:gặp Lại	1935
592. Chương 592:trở Về Giúp Người Nhất Cử Chiếm Được Thiên Hạ Này	1938
593. Chương 593:người Đến Nam Cương	1941
594. Chương 594:ta Đích Thật Là Thần Mà	1945
595. Chương 595:chấn Động	1948
596. Chương 596:có Người, Đế Quốc Sẽ Vô Định	1950
597. Chương 597:truyền Thuyết Vĩnh Viễn Của Thành Nam Phổ	1954
598. Chương 598:thiên Sứ?	1957
599. Chương 599:chiến Hữu	1960
600. Chương 600:cửu Biến	1963
601. Chương 601:huyết Tẩy Long Cốc	1966
602. Chương 602:thu Phục	1969
603. Chương 603:rủ Lên Ở Tuyết Vực	1972
604. Chương 604:quất Roi	1975
605. Chương 605:cầu Xin	1977
606. Chương 606:giá Đất	1980
607. Chương 607:chiến Thuật	1983
608. Chương 608:tiểu Nhân Không Dám	1986
609. Chương 609:nguy Cơ Trong Tương Lai	1990
610. Chương 610:sao Chàng Lãng Nhãng Thế?	1992
611. Chương 611:bỏ Lại Ân, Đế Quốc Thủ Hộ Thần, Tốt Nghiệp Vong Linh Hệ!	1995
612. Chương 612:là Chàng Hả?	1997
613. Chương 613:mặc Kệ Có Tác Dụng Phụ Gì Cũng Được, Thiếp Muốn Uống Cả	2000
614. Chương 614:trận Chiến Hào Quang Chói Mắt	2003
615. Chương 615:lòng Tin Mù Quáng	2006
616. Chương 616:thủ Hộ	2009
617. Chương 617:chỉ Mặt Măng To	2012
618. Chương 618:muốn Chết Không Được	2015
619. Chương 619:thanh Âm Từ Chén Thánh	2017
620. Chương 620:lữ Khách Các Vị Diện	2020
621. Chương 621:một Lời Đã Định	2023
622. Chương 622:vô Định, Chân Thần!	2026
623. Chương 623:nhìn Không Thấu	2029
624. Chương 624:không Chịu Được Ta Thì Đi Đi	2033
625. Chương 625:luyện Chế Linh Ma	2036
626. Chương 626:trong Dự Liệu	2038
627. Chương 627:sâu Trong Đại Mạc	2041
628. Chương 628:dã Lâu Không Gặp	2044
629. Chương 629:ta Bây Giờ Muốn Giết Người Thì Rất Dễ Dàng, Người Hiếu Chưa?	2047
630. Chương 630:người Trả Lại Cho Ta, Ta Không Kêu Nữa!	2050
631. Chương 631:giá Trị	2053
632. Chương 632:nói Láo Không Chớp Mắt	2055
633. Chương 633:người Mà Xứng Hả?	2058
634. Chương 634:ta Có Vốn Để Cuồng Vọng	2061
635. Chương 635:nhất Hô Bách Ứng	2064

636. Chương 636:nói Chuyện Với Thượng Vị Thần Hủy Diệt	2067
637. Chương 637:hắn Tôi Rồi!	2070
638. Chương 638:giết Người, Ta Sẽ Là Tân Thần Thủ Hộ Của Đại Lục Kỳ Áo!	2073
639. Chương 639:nổ Nổ Nổ	2076
640. Chương 640:thạch Hóa	2079
641. Chương 641:vô Ngân Hải Vực	2082
642. Chương 642:tìm Hiểu Cội Nguồn	2085
643. Chương 643:chính Tay Đâm Cừu Nhân	2087
644. Chương 644:huyết Liệt Ma Độn Quyết	2090
645. Chương 645:tiểu Thú Nhân May Mắn	2095
646. Chương 646:năng Lượng Sinh Mạng	2099
647. Chương 647:cây Sinh Mạng	2103
648. Chương 648:kinh Biến	2107
649. Chương 649:người Khoác Loác Thật	2111
650. Chương 650:phong Mang Tiểu Lộ	2115
651. Chương 651:ngâm Làm Chuyện Xấu	2119
652. Chương 652:do Người Làm Ra	2123
653. Chương 653 : Gián Đoạn	2128
654. Chương 654 :hai Ma Trận	2132
655. Chương 655 :đi Theo Ta!	2135
656. Chương 656 :trái Ôm Phải Ấp	2139
657. Chương 657 :bỏ Lai Ân, Hy Vọng Người Có Thể Tới Gia Tộc Chúng Ta Làm Khách	2143
658. Chương 658 : Miễn Dịch Với Ma Trận	2147
659. Chương 659 :ta Chỉ Huy	2151
660. Chương 660 :nói Thật Chứ Ta Rất Không Thích Giết Người Phóng Hỏa!	2155
661. Chương 661:tiếng Gọi Thần Bí Với Thần Thức	2159
662. Chương 662:vạn Ma Đỉnh	2163
663. Chương 663:cảnh Giới Thiên Ma	2166
664. Chương 664:tự Mình Tiến Các Người Một Đoạn!	2170
665. Chương 665:liên Tục Giết Hai Thần	2174
666. Chương 666:lĩnh Ngộ Sức Mạnh Hủy Diệt	2179
667. Chương 667:chẳng Còn Vết Tích	2183
668. Chương 668:đại Lục Này Thuộc Về Người Rồi!	2187
669. Chương 669:các Người Cũng Thấy Rồi Đó!	2190
670. Chương 670:thủy Linh Ngọc	2194
671. Chương 671:chúng Thần Đại Lục	2197
672. Chương 672:bằng Hữu, Muốn Phát Tài Lớn Chứ?	2200
673. Chương 673:mỏ Thần Tinh	2203
674. Chương 674:liệp Thần Giả	2207
675. Chương 675:địa Ngục Không Lối Mà Người Cũng Muốn Vào	2210
676. Chương 676:phản Khách Vi Chủ	2214
677. Chương 677:xóm Nhỏ	2218
678. Chương 678:chiến Thắng Bản Thân	2221
679. Chương 679:đây Là Nhi Tử Của Ta!	2224
680. Chương 680:nữ Thần Nhện	2227
681. Chương 681:phân Phối Lại	2230
682. Chương 682:chia Hàng	2233
683. Chương 683:quyển Trục Thần	2236
684. Chương 684:liên Minh Liệp Thần Giả	2239
685. Chương 685:hiểu Làm Rồi!	2242
686. Chương 686:cửa Không Gian Hai Chiều	2245
687. Chương 687:chia Cho Ta Một Nửa!	2251
688. Chương 688:cạnh Tranh Tàn Khốc	2255
689. Chương 689:thần Binh Thiên Giáng	2259

690. Chương 690:bước Đầu Tới Âm Ảnh Thành	2263
691. Chương 691:năm Đại Gia Tộc	2266
692. Chương 692:thu Được Chút Tiền Tài	2269
693. Chương 693:mời Thi Đấu	2272
694. Chương 694:vạch Rõ Giới Tuyến	2275
695. Chương 695:thiên Ma Bất Diệt Thể	2280
696. Chương 696:thiên Tài Sưu Nữ	2283
697. Chương 697:tiểu Tử Quả Nhiên Có Chút Môn Đạo	2286
698. Chương 698:thần Thạch Trời Ban	2290
699. Chương 699:ta Sẽ Bảo Hộ Người!	2294
700. Chương 700:ta Thấy Người Thuận Mắt Nhất!	2299
701. Chương 701:buông Tay	2303
702. Chương 702:thiên Cơ Được Tề	2308
703. Chương 703:đánh Thành Đầu Heo	2312
704. Chương 704:cơn Lốc Thuốc Men	2316
705. Chương 705:lộn Xộn Trước Cửa	2321
706. Chương 706:phát Tài To Rồi!	2326
707. Chương 707:liều Mạng	2330
708. Chương 708:âm Thầm Điều Tra	2335
709. Chương 709:hàn Thạc Phản Kích	2339
710. Chương 710:dầm Thanh Hỏa	2344
711. Chương 711:một Tiểu Cô Nương Ấn Tinh Tệ	2348
712. Chương 712:ta Làm Bảo Vệ Cho Người	2353
713. Chương 713:vết Nứt	2357
714. Chương 714:yến Hội Luyện Được Sư	2363
715. Chương 715:tất Cả Mọi Người Ra Ngoài!	2367
716. Chương 716:ta Đấu Với Người!	2372
717. Chương 717:phiền Toái	2376
718. Chương 718:người Dám Đả Thương Hãn, Ta Sẽ Giết Người!	2381
719. Chương 719:ba Mật Thất	2386
720. Chương 720:ứng Biến	2390
721. Chương 721:đánh Cược	2395
722. Chương 722:họ Đều Tầm Thường!	2400
723. Chương 723:nuốt Chứng thần Trạch	2404
724. Chương 724:thành Danh	2409
725. Chương 725:lăn Ra Đây Cho Ta!	2414
726. Chương 726:ta Phục Rồi!	2419
727. Chương 727:khai Trương	2423
728. Chương 728:vinh Quang Trở Lại Cổ Hương	2428
729. Chương 729:người Lưu Lạc	2432
730. Chương 730:còn Có Gì Nghi Vấn Không?	2438
731. Chương 731:người Là Người Đầu Tiên!	2442
732. Chương 732:thú Săn Giết	2447
733. Chương 733:trở Về Thành	2451
734. Chương 734:thịnh Yên	2456
735. Chương 735:trở Mặt Vô Tình	2460
736. Chương 736:hơi Lóe Ra Mũi Nhọn	2465
737. Chương 737:bất Động Như Núi	2469
738. Chương 738:mối Lợi	2475
739. Chương 739:minh Ngộ	2479
740. Chương 740:tin Hay Không Tùy Người!	2485
741. Chương 741:một Đường Tiến Thẳng	2489
742. Chương 742:dừng Nghĩ Còn Sống Sót Mà Ra Khỏi Đây!	2495
743. Chương 743:nhân Họa Đắc Phúc	2499

744. Chương 744:đột Phá	2504
745. Chương 745:mười Bảy Cái Răng Nanh	2507
746. Chương 746:bí Mật Về Chủ Thần	2515
747. Chương 747:a Ty Đồ Thần Kiếm Trận	2519
748. Chương 748:gia Tộc Mới	2524
749. Chương 749:tranh Vị	2529
750. Chương 750:đừng Làm Đắm Máu Quá!	2534
751. Chương 751:các Người Căn Bản Không Phải Đối Thủ!	2539
752. Chương 752:xin Lỗi, Người Nói Đã Muộn Rồi!	2543
753. Chương 753:ám Ảnh Thành Hàn Gia!	2548
754. Chương 754:đội Năm Của Ta Không Cần Loại Rác Rưởi Các Người!	2553
755. Chương 755:tạo Thế!	2557
756. Chương 756:la Ti, Còn Nhớ Rõ Ta Không?	2562
757. Chương 757:ta Đầu Hàng, Nguyễn Làm Người Hầu!	2566
758. Chương 758:cường Bức Dụ Dỗ	2571
759. Chương 759:đưa Người Đi Giết Người!	2576
760. Chương 760:mỹ Nữ Đến Gần	2581
761. Chương 761:đã Động Thủ, Làm Sạch Sẽ Chút!	2585
762. Chương 762:xông Vào Giết	2591
763. Chương 763:con Của Người Không Phải Do Tập Mai Lệ Tháp Giết, Là Ta!	2595
764. Chương 764:trừ Tận Gốc	2600
765. Chương 765:đại Khai Sát Giới	2606
766. Chương 766:đại Náo U Mạc Thành	2610
767. Chương 767:đánh Giết Xông Ra	2613
768. Chương 768:vũ Đài Này Là Của Chúng Ta Rồi!	2619
769. Chương 769:hai Lĩnh Vực Biến Đổi	2622
770. Chương 770:sợ Tín Ngưỡng	2625
771. Chương 771:ảo Ảnh Trùng Trùng	2630
772. Chương 772:lĩnh Vực Đối Chiến	2633
773. Chương 773:chặt Tay	2636
774. Chương 774:thanh Danh Vang Dội	2639
775. Chương 775:hai Cái Đầu Người	2643
776. Chương 776:mục Tiêu Mới	2646
777. Chương 777:giờ Đây Ta Là Nô Bộc Của Hắn!	2649
778. Chương 778:cuồng Ngôn	2653
779. Chương 779:kẻ Địch Trong Bóng Tối	2656
780. Chương 780:phá Phong	2659
781. Chương 781:dây Chính Là Hai Thượng Vị Thần, Các Người Cứ Chơi Thoải Mái!	2661
782. Chương 782:sẽ Không Ai Lắm Miệng!	2664
783. Chương 783:chuẩn Bị Chu Đáo	2667
784. Chương 784:dây Núi Phi Vân	2670
785. Chương 785:luyện Khí	2673
786. Chương 786:điểm Tốt	2676
787. Chương 787:hắn Cùng Lắm Đúng Ba!	2679
788. Chương 788:người Có Thể Vượt Giới Hạn!	2683
789. Chương 789:xung Đột	2686
790. Chương 790:tranh Đoạt	2688
791. Chương 791:chênh Lệch Quá Lớn!	2691
792. Chương 792:ta Thua Tâm Phục Khẩu Phục!	2694
793. Chương 793:chết Người Rồi!	2698
794. Chương 794:nghiêng Về Một Phía	2701
795. Chương 795:cô Bé Này Có Ý Với Người!	2704
796. Chương 796:mua Chuộc Lòng Người	2707
797. Chương 797:dòm Trộm	2711

798. Chương 798:nàng Ta Không Phải Có Ý Với Mình Chứ?	2714
799. Chương 799:do Người Làm!	2717
800. Chương 800:lạ Nhĩ Phu, Có Cần Ta Đờ Người Đi Không?	2721
801. Chương 801:chờ Đến Khi Hấn Xuất Hiện, Ta Đã Thua Rồi!	2724
802. Chương 802:không Có Ngoại Lệ!	2727
803. Chương 803:ngờ Vực	2730
804. Chương 804:cực Kỳ Hưng Thịnh	2733
805. Chương 805:đổi Sách	2737
806. Chương 806:lại Đây Đánh Ta Đi!	2740
807. Chương 807:chờ Người Một Lúc Lâu Rồi!	2743
808. Chương 808:không Linh Thành	2747
809. Chương 809:ngũ Hành Giáp Thi Trưởng Thành	2750
810. Chương 810:bao Che Khuyết Điểm	2753
811. Chương 811:ta Nói Giết Người Thì Người Phải Chết!	2756
812. Chương 812:phá Hủy Không Gian Bình Chương	2759
813. Chương 813:biến Chiến Tranh Thành Hòa Bình	2762
814. Chương 814:đổi Xử Ưu Đãi	2765
815. Chương 815:lại Đem Đến Cho Ta Chuyện Thị Phi Rồi!	2768
816. Chương 816:dám Bôi Nhọ Ta?	2771
817. Chương 817:chủ Nhân Nhà Ta Tên Là Hàn Kim!	2775
818. Chương 818:lễ Vật Của Kim Giáp Thi	2778
819. Chương 819:ổn Định Chỗ Đứng	2782
820. Chương 820:sờ Không Được Đánh Không Xong	2784
821. Chương 821:cốt Thứ Bay Tới	2787
822. Chương 822:đại Ca, Sao Huynh Lại Tới Đây?	2790
823. Chương 823:tiểu Khô Lâu Hàn Hạo	2793
824. Chương 824:con Còn Có Thể Luyện Khí.	2797
825. Chương 825:chẳng Lẽ Là Hấn?	2801
826. Chương 826:danh Tiếng Vang Dội.	2804
827. Chương 827:trước Đó Cả Hai Cùng Tình Nguyên. Sau Đó Đường Ai Nấy Đi!	2807
828. Chương 828:không Được Truy Đuổi!	2811
829. Chương 829:là Người Suy Nghĩ Xấu Xa!	2814
830. Chương 830:chủ Thần Chi Uy	2817
831. Chương 831:con Đường Lâm Quan Rộng Mở Cửa Mạch Kim Lợi	2820
832. Chương 832:bắt Ngờ Xen Lẫn Vui Mừng	2824
833. Chương 833:giết Hấn!	2827
834. Chương 834:mục Tiêu Mới	2830
835. Chương 835:giết Người Cướp Của	2833
836. Chương 836:thâm Cốc Hỗn Loạn	2836
837. Chương 837:có Hứng Thú Theo Ta Không?	2839
838. Chương 838:đã Muốn Ổn Áo Thì Làm Lớn Chút!	2842
839. Chương 839:ta Muốn Người Chết!	2845
840. Chương 840:ta Chỉ Muốn Tính Mạng Của Các Người!	2848
841. Chương 841:đổi Thủ Của Người Là Ta!	2851
842. Chương 842:giết Chóc Diên Cuồng	2854
843. Chương 843:ma Huyết Phụ Thể	2857
844. Chương 844:giao Cho Con Đi	2860
845. Chương 845:vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn	2864
846. Chương 846:ta Phục Rồi!	2867
847. Chương 847:người Là Của Ta, Người Đừng Đụng Vào!	2870
848. Chương 848:rốt Cuộc Mạnh Tới Đâu?	2873
849. Chương 849:bọn Ta Không Cần Đồng Minh!	2876
850. Chương 850:tụ Linh Cải Địa	2880
851. Chương 851:ta Vô Cùng Sùng Bái Ngài!	2883

852. Chương 852:ánh Mắt Nên Nhìn Xa Một Chút	2886
853. Chương 853:hàn Hạo, Con Trai Ta!	2890
854. Chương 854:ma Trần Đại Thành	2893
855. Chương 855:bánh Trướng	2896
856. Chương 856:động Thủ Đi!	2899
857. Chương 857:xông Lên Núi	2902
858. Chương 858:nguyên Tổ Sinh Hồn	2905
859. Chương 859:diên Cuồng	2908
860. Chương 860:thiên Địa Tịch Diệt	2910
861. Chương 861:độ Kiếp	2913
862. Chương 862:thanh Danh Vang Dội	2916
863. Chương 863:gió Nổi Mây Vần	2919
864. Chương 864:uy Lực Của Ma Ẩn Cốc	2922
865. Chương 865:dụ Địch Thâm Nhập	2925
866. Chương 866:đến Hay Lắm!	2928
867. Chương 867:lột Xác	2931
868. Chương 868:thời Thế Thay Đổi	2934
869. Chương 869:chúng Cường Tề Tụ	2938
870. Chương 870:không Kẻ Nào Được Rời Khỏi!	2941
871. Chương 871:lập Uy	2944
872. Chương 872:các Người Không Phải Sợ Bất Kỳ Kẻ Nào Nữa!	2947
873. Chương 873:các Người Còn Chưa Có Tư Cách Đây!	2951
874. Chương 874:xin Lỗi, Ta Không Có Ấn Tượng!	2954
875. Chương 875:xuất Chiêu	2956
876. Chương 876:nguy Cơ Của Âm Ảnh Thành Hàn Gia	2959
877. Chương 877:toàn Lực Ứng Chiến	2962
878. Chương 878:nã Pháo Đốt Tiền	2965
879. Chương 879:giàu Nứt Đồ Đồ Vách	2968
880. Chương 880:dẫn Vào	2972
881. Chương 881:ma Trần Trọng Khải	2975
882. Chương 882:vắng Sư Phụ, Ta Thay Cũng Được!	2977
883. Chương 883:đoàn Đội Vô Địch!	2983
884. Chương 884:các Người Có Biết Hàn Hạo Không?	2986
885. Chương 885:dư Uy Vẫn Còn	2992
886. Chương 886:giao Gió Gặt Bão	2996
887. Chương 887:một Phần Danh Sách	3000
888. Chương 888:có Dám Chiến Một Trận Với Ta Không?	3005
889. Chương 889:cận Chiến	3008
890. Chương 890:phân Hoá	3011
891. Chương 891:đi Rồi Quay Lại	3015
892. Chương 892:giam Lông	3018
893. Chương 893:kéo Dài Ngày Nào Hay Ngày Ấy	3021
894. Chương 894:kẻ Địch Cũ Chặn Đường	3024
895. Chương 895:muốn Báo Thù Cứ Việc Đến!	3029
896. Chương 896:ẩn Nhẫn	3032
897. Chương 897:hàn Gia Đáng Sợ Hơn Nhiều So Với Tưởng Tượng Của Chúng Ta!	3036
898. Chương 898:không Còn Lối Thoát	3039
899. Chương 899:dại Ma Đến!	3042
900. Chương 900:vũ Lực Tuyệt Đối	3045
901. Chương 901:lột Da	3048
902. Chương 902:còn Ai Nữa?	3051
903. Chương 903:trở Lại Khô Cốt Thành	3055
904. Chương 904:người Chưa Chết, Chuyện Đây Làm Sao Chấm Dứt Được?	3058

905. Chương 905:da Lỗ Tư	3061
906. Chương 906:ma Anh Ly Thể	3064
907. Chương 907:hóa Ma	3067
908. Chương 908:thiên Tuyệt Vong	3070
909. Chương 909:bí Ẩn	3073
910. Chương 910:báo Ân	3076
911. Chương 911:đám Hung Ác Liên Thủ	3079
912. Chương 912:“bạn Cũ”	3083
913. Chương 913:tiếng Sét Từ Chín Tầng Trời	3086
914. Chương 914:gặp Lại Đường Na	3088
915. Chương 915:ép Yêu	3091
916. Chương 916:không Buông Tha Chàng	3095
917. Chương 917:nhân Tình	3098
918. Chương 918:ma Ẩn Cốc Hàn Gia	3101
919. Chương 919:người Minh, Nhìn Là Thấy Thuận Mắt!	3104
920. Chương 920:thánh Được Vây Giết	3107
921. Chương 921:mai Cốt Quật	3110
922. Chương 922:hành Động Nghịch Thiên	3113
923. Chương 923:đề Thắng Cảnh Giới	3116
924. Chương 924:hư Dữ Ủy Xà	3119
925. Chương 925:khách Đến Thăm Bể Động	3122
926. Chương 926:đồ Ngốc, Nàng Ấy Thích Người Đấy!!	3126
927. Chương 927:mối Tình Của Tiểu Khô Lâu	3128
928. Chương 928:hắn Đã Cường Đại Như Vậy Rồi	3131
929. Chương 929:mảnh Thần Cách	3137
930. Chương 930:có Phản Ứng Rồi!	3140
931. Chương 931:bia Văn Nhập Thể!	3144
932. Chương 932:cô Ấy Là Người Của Ta!	3147
933. Chương 933:truyền Đạo	3150
934. Chương 934:xung Đột!	3153
935. Chương 935:tầng Tầng Phong Tỏa	3156
936. Chương 936:phụ Tử Hợp Lực	3160
937. Chương 937:dung Hợp	3163
938. Chương 938:âm Mưu Bí Mật	3166
939. Chương 939:rất Rõ Ràng, Hắn Không Phải Là Loại Chủ Thần Nông Cạn!	3169
940. Chương 940:vượt Khó	3172
941. Chương 941:giấu Trời Qua Biển	3176
942. Chương 942:giao Ra Đây!	3179
943. Chương 943:thật Không Sợ Chết!	3184
944. Chương 944:hàn Hạo Vs An Đức Lệ La	3188
945. Chương 945:hết Sức Căng Thẳng	3192
946. Chương 946:chờ Người Đến!	3197
947. Chương 947:gây Ông Đập Lưng Ông	3201
948. Chương 948:đại Thế Đã Thành	3204
949. Chương 949:giá Phải Trả	3207
950. Chương 950:một Đôi Trời Sinh	3210
951. Chương 951:thế Nào Cũng Bất Ngờ	3213
952. Chương 952:đến Rồi	3217
953. Chương 953:ngăn Cơn Sóng Dữ	3220
954. Chương 954:tính Toán Chu Toàn	3223
955. Chương 955:người Thật Nham Hiểm!	3226
956. Chương 956:sợ Quá Rồi!	3229
957. Chương 957:mạo Hiểm	3232

958. Chương 958:ra Vào Tự Nhiên	3235
959. Chương 959:ngươi Làm Thịt Ai?	3238
960. Chương 960:chúng Ta Không Đi!	3241
961. Chương 961:chàng Chưa Muốn	3245
962. Chương 962:biến Cố Dưới Lòng Đất	3248
963. Chương 963:cầm Tù	3252
964. Chương 964:diễn Văn Chưa Đạt Lắm!	3257
965. Chương 965:ai Mới Là Chủ Nhân!	3260
966. Chương 966:thật Sự Đã Khuất Phục?	3264
967. Chương 967:một Đòn, Thêm Một Đòn, Đòn Liên Hoàn Âm Độc!	3267
968. Chương 968:ngươi Tự Kết Liễu Đi!	3270
969. Chương 969:tìm Chết	3274
970. Chương 970:người Tính Không Bằng Trời Tính	3277
971. Chương 971:biết Rõ Mà Chẳng Thể Làm Theo!	3280
972. Chương 972:không Để Bị Khống Chế	3284
973. Chương 973:bắt Khuất	3287
974. Chương 974:biến Hóa Lại Biến Hóa	3290
975. Chương 975:cường Bạo	3293
976. Chương 976: Ma Môn Vạn Vật, Do Ta Làm Chủ!	3296
977. Chương 977: Thần Cách Mới	3299
978. Chương 978: Triển Vọng	3303
979. Chương 979: Chinh Đốn	3305
980. Chương 980: Mua Chuộc Lòng Người	3308
981. Chương 981: Sóng Gió Lại Nổi	3311
982. Chương 982: Bí Mật Của Vạn Mệnh Nữ Thần	3314
983. Chương 983: Sóng Ngầm	3317
984. Chương 984: Tự Tay Ta Giết	3320
985. Chương 985: Điều Kiện	3323
986. Chương 986: Chỉ Có Một Quân Chủ!	3327
987. Chương 987: Huynh Đệ “tình Thâm”?	3331
988. Chương 988: Có Gì Không Dám?	3337
989. Chương 989: Cân Bằng?	3340
990. Chương 990: Hỗn Loạn Ma Đô	3343
991. Chương 991: Tìm Được Phương Hướng	3346
992. Chương 992: Đều Tiến Vào Đi	3349
993. Chương 993: Càng Cường Đại Hơn	3352
994. Chương 994: Xây Dựng Lại	3354
995. Chương 995: Mười Năm	3357
996. Chương 996: Thở Dài	3360
997. Chương 997: Người Cũ, Di Chỉ	3363
998. Chương 998: Không Thấy	3366
999. Chương 999: Coi Như Ta Xin Ngươi	3369
1000. Chương 1000: Nguồn Gốc Hắc Ám	3372
1001. Chương 1001: Tư Cách	3376
1002. Chương 1002: Tín Ngưỡng Chi Hải	3379
1003. Chương 1003: Nàng?	3382
1004. Chương 1004: Hợp Tác	3385
1005. Chương 1005: Khoảng Cách	3388
1006. Chương 1006: Lực Lượng Giữa Sinh Tử	3391
1007. Chương 1007: Hẳn Tìm Ta!	3395
1008. Chương 1008: Triệu Hoán	3397
1009. Chương 1009: Ở Lại Nhé!	3399
1010. Chương 1010: Là Một Cô Gái Tốt	3401
1011. Chương 1011: Một Giọt Tiên Huyết	3403

1012. Chương 1012:	Hải Dương Mệnh Mông	3405
1013. Chương 1013:	Ta Muốn Tới Vũ Trụ Của Người!	3407
1014. Chương 1014:	Thời Gian Không Còn Nhiều Nữa	3410
1015. Chương 1015:	Chủ Thần Tề Tụ	3413
1016. Chương 1016:	Cái Đích Ngắm Của Mọi Người	3415
1017. Chương 1017:	Chia Chác	3418
1018. Chương 1018:	Đục Nước Béo Cò	3421
1019. Chương 1019:	Thăng Cấp Chiến Tranh	3424
1020. Chương 1020:	Cho Các Người Hy Vọng	3427
1021. Chương 1021:	Một Ngàn Ma Vệ	3430
1022. Chương 1022:	Cứ Để Bọn Chúng Tới Đi	3432
1023. Chương 1023:	Tới Cũng Phải Lui Thôi!	3435
1024. Chương 1024:	Bị Thảo Phạt	3436
1025. Chương 1025:	Chuẩn Bị Kỹ Rồi!	3440
1026. Chương 1026:	Mẫu Thần	3443
1027. Chương 1027:	Trận Cuối Cùng	3446

Đại Ma Vương

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Thể loại: Tiên hiệp, Tu ma "Tánh mạng vô thường, tràn ngập hỗn loạn, dơ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ma-vuong>

1. Chương 1: Từ Trong Phần Mộ Bò Ra!

Không biết đã qua bao lâu Hàn Thạc mới mở được cặp mắt cay xè ra, cảm giác được cả người đau muốn chết, hơn nữa trong đầu lại càng đau hơn. Đường như là một cơn nhức đầu nghiêm trọng. Trong đầu tựa hồ tràn ngập đủ thứ loạn xạ.

Nhìn khắp chung quanh chỉ thấy đều là hôn ám, từng đống xương trắng hếu dày đặc trải lộn xộn tứ tán. Ở phía xa còn có một chút thứ chất gì đó đen đen dính dính, mùi thối bốc lên khiến người ngửi chỉ muốn buồn nôn lập tức.

- Ài, thật sự là chết rồi. Đây khẳng định là địa ngục hoàng tuyền rồi!

Tâm trạng của Hàn Thạc nguội lạnh như tro tàn, cứ nghĩ ta trẻ vậy mà đã chết, thật sự là xui xẻo, cả cuộc đời trước coi như phế bỏ, chỉ mong mau chóng đầu thai làm người mới, mạng sống sau này sẽ không theo gót kiểu này nữa.

Trong lúc Hàn Thạc còn đang suy nghĩ những thứ này thì đột nhiên đầu chợt thấy đau đớn nghiêm trọng. Sau khi ôm đầu la hét một hồi thì cảm giác mình dường như biết rất nhiều thứ.

- Bố Lai Ân... Bố Lai Ân... Bố Lai Ân là ai?

Sau nửa giờ đồng hồ...

Hàn Thạc choáng váng đầu óc, nghĩ đến mấy chuyện mượn thể hoàn hồn trên truyền hình, sao lại phát sinh trên người mình. Hơn nữa hắn không ngờ lại hoàn hồn lên thân thể một người ngoại quốc. Chẳng ma thuật gì đó của cái lão bệnh thần kinh Sở Thương Lan, có phải lầm lẫn rồi hay không?

Ánh mắt của Hàn Thạc đã từ từ thích ứng với bóng đen hôn ám. Hắn cử động tay chân, đưa cánh tay phải lên nhìn. Cổ tay đã không còn cái mụn ruồi đen, mà lại có một vết sẹo dài dài dữ tợn đáng sợ, như một con giun đang quần quai giãy dụa trên cánh tay của hắn khiến Hàn Thạc vừa nhìn thấy liền có cảm giác sợ hãi người.

Thân thể này không phải là của hắn, Hàn Thạc sửng sốt, sau đó mới biết hắn thật sự đã mượn thể hoàn hồn rồi...

Bố Lai Ân mặc dầu đã chết, nhưng Hàn Thạc không biết vì sao, không ngờ lại biết quá khứ của gã này. Sau này Hàn Thạc mới biết hắn không những đã mượn thể hoàn hồn mà còn không phải là hoàn hồn tới Mỹ quốc, Anh quốc hay một quốc gia Tây phương nào đó.

Một thế giới xa lạ tên là Kỳ Áo đại lục, một quốc gia xa lạ gọi là đế quốc Lan Tư Lạc Đặc - là một đại lục kỳ lạ bị một dị tộc dùng kiếm cùng ma pháp hoành hành.

Cha mẹ Bố Lai Ân mất sớm, lúc chết thì hắn chỉ mới mười tuổi, liền bị thúc bá của hắn bán làm nô bộc cho đám buôn trẻ em. Bọn buôn trẻ em làm nô lệ này liền bán lại Bố Lai Ân cho ma vũ học viện Ba Bể Luân, từ đó về sau cuộc đời Bố Lai Ân trở nên đen tối.

Bố Lai Ân chết trước khi mười sáu tuổi, trong ma vũ học viện Ba Bể Luân được phân vào Vong Linh hệ hèn kém nhất làm tạp dịch.

Sáu năm nay, công việc của hắn chính là giúp đỡ các học sinh của Vong Linh hệ, đem các đầu lâu, xương cốt, cương thi các thứ phế phẩm sau khi thử nghiệm thất bại, chuyển vào bên trong khu mộ phần này. Ngoại trừ công việc chủ yếu này, một số các việc vặt vãnh như bưng trà, đổ nước, quét đất, diệt trùng, cũng đều do hắn phụ trách.

Còn nữa, học sinh Vong Linh hệ còn bắt hắn để thử năng lực tác chiến với khô lâu hay thực thi quỷ, hay là thử nghiệm một số vong linh pháp thuật lên người hắn.

Bố Lai Ân nhu nhược nhất gan, trải qua thời gian sáu năm này, sinh hoạt sống không bằng chết, cả người đều đầy vết thương, ăn toàn thứ bánh mì khó nuốt, làm toàn những việc chẳng ra sao. Đám học sinh Vong Linh hệ tỉ thí ma pháp với các hệ khác bị thua, liền đem Bố Lai Ân ra để luyện tập.

Một thiếu niên mười sáu tuổi bị hành hạ trong sáu năm, chuyện này đối với một đứa trẻ có phải là một đối đãi tàn khốc hay không?

Có rất nhiều lần Bố Lai Ân nghĩ tới chuyện tự sát kết liễu sinh mạng, nhưng hắn nhu nhược, ngay cả dùng khí để tự sát cũng không có, nên cứ phải ráng chống đỡ, lẳng lặng chấp nhận thống khổ trong suốt sáu năm trời.

Cuối cùng thì hôm trước, bị tiểu ma nữ Ly Toa của Vong Linh hệ, triệu hoán một linh hồn xâm nhập cấp "Oán Linh" mới chết. Lúc lâm tử, Bố Lai Ân không hề có chút thống khổ, chỉ có một tâm trạng vui sướng vì được giải thoát.

Bố Lai Ân đã phải chuyển đám thi thể cùng đầu lâu xương cốt bị bể nát hết sáu năm, đến cuối cùng lại bị một tên tạp dịch khác quăng tới đây như đám phế phẩm tại cái nơi mộ phần mà hắn thường hay quăng phế vật này.

Hàn Thạc vốn tự cho cả cuộc đời của mình đủ đen tối, nhưng so với Bố Lai Ân thì Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay xè. Đây là lần đầu hắn mới nhận ra những năm qua đã rất là hạnh phúc.

Hiểu rõ được quá khứ của Bố Lai Ân, mũi của Hàn Thạc như cay lên, thanh âm khê nghẹn ngào, thấp giọng ta thán:

- Thế giới này, sao lại có người ngu ngốc như ngươi, một thiếu niên nhu nhược như vậy! Bố Lai Ân, ta chiếm hữu thân thể của ngươi, ta nên vì ngươi làm chút chuyện gì chứ hả?

Đột nhiên Hàn Thạc cảm ứng được một tia như dịch thể đang di chuyển nhẹ nhàng ở trong thân thể mình. Lúc này, đầu hắn chợt đau điếng, một đoạn ký ức đột ngột xuất hiện. Tia dịch thể này từ từ vận chuyển quanh người hắn. Mà ngay lúc này, Hàn Thạc trở nên khá trì trệ, khi đầu bị đau đớn liền biết thêm được một số chuyện, mà không biết cách nào lại đến từ lão già điên Sở Thương Lan.

Tu ma có chín cảnh giới, phân biệt ra làm Cổ Thể, Thác Mạch, Tổ Hồn, Chân Ma, Thị Huyết, Phân Ma, Tung Dục, Cửu Biến, Thiên Ma. Ma giả giết người tùy theo sở thích bản thân, có thể muốn làm gì thì làm, không để ý tới bất kỳ đạo đức luật pháp nào, chỉ truy cầu thực lực tuyệt đối.

Một khi thành ma, có thể có được tuyệt thể thần thông di sơn đảo hải, thông thiên triệt địa.

Không biết ngồi mất bao lâu, Hàn Thạc mới biết được bao nhiêu chuyện mà từ trước tới giờ chưa hề tưởng tượng ra nổi. Hơn nữa Hàn Thạc có thể khẳng định, chủng ma thuật cuối cùng của Sở Thương Lan, khẳng định đã xảy ra vấn đề. Linh hồn của bản thân lão đã mất đi, nhưng ký ức của tất cả ma công gì đó mà lão ta tu luyện đều lưu lại toàn bộ cho mình.

Cái tia đang chuyển động trong cơ thể hắn hẳn nhiên là ma nguyên cơ sở trọng yếu nhất của tu ma giả, là căn bản của hết thảy việc tu luyện ma công. Theo ký ức có được từ Sở Thương Lan, tu ma giả muốn ngưng tụ thành ma nguyên, ít nhất cần ba, năm năm thời gian mới có thể làm được, nhưng Hàn Thạc những chuyện trước đó chẳng biết tí gì, thứ gì cũng không biết làm, nhưng trong cơ thể lại thật sự tồn tại một tia ma nguyên như vậy. Mặc dù yếu nhược đến tội nghiệp, nhưng Hàn Thạc biết đích xác thứ đó là ma nguyên.

Hàn Thạc nghĩ thầm, cái lão già bệnh thần kinh Sở Thương Lan mặc dù dự tính tìm hắn làm quỷ chết thể, nhưng không ngờ, cuối cùng lại khiến hắn bị tống đến một cái thời không xa lạ thế này. Dù thứ công pháp tu ma lộn xộn trong đầu của hắn, khẳng định là từ Sở Thương Lan trước khi chết lưu lại.

Đối với cái thế giới xa lạ này, mặc dù Hàn Thạc thông qua tên Bố Lai Ân tội nghiệp mà hiểu được một chút, nhưng Bố Lai Ân chỉ là một tên tạp dịch nhu nhược tại ma vũ học viên Ba Bửu Luân, hiểu biết của gã cũng rất giới hạn. Vì cuộc sống sau này, Hàn Thạc bắt đầu yên lặng, miên man suy ngẫm.

Bố Lai Ân chết đi, Hàn Thạc chiếm cứ thân thể của hắn. Hiện giờ Hàn Thạc chính là Bố Lai Ân, mà Bố Lai Ân thì lại bị bán cho ma vũ học viên. Đây là một dấu ấn thân phận vĩnh viễn. Ở cái thế giới xa lạ này, trừng phạt đối với kẻ nô bộc rất tàn nhẫn và khủng bố. Bởi thế Hàn Thạc không thể bỏ chạy, cũng không nhất định sẽ thoát được. Hơn nữa Hàn Thạc không có tiền - ngay cả một cắc bạc cũng không có.

Cẩn thận cân nhắc rất lâu, cuối cùng Hàn Thạc quyết định trở về ma vũ học viên Ba Bửu Luân, chỉ có tại nơi đó, hắn mới có thể thay đổi thân phận nô bộc của chính mình, ngoài ra cũng có thể vì tên Bố Lai Ân đáng thương đã chết kia mà làm một chút chuyện.

Cả người Hàn Thạc đau muốn chết (Bố Lai Ân khi chưa chết, trên người có rất nhiều vết thương cũ). Vừa chuẩn bị đứng lên, liền cảm giác được cả người đau điếng, nhin không được hét lên một tiếng “ai da” thật lớn, rồi lại đặt mông ngồi xuống.

Đối với việc Sở Thương Lan cưỡng ép bắt hắn đi, Hàn Thạc không có một chút hảo cảm nào. Thế giới sinh hoạt của Sở Thương Lan, Hàn Thạc cũng rất xa lạ, chẳng biết tí gì. Nhưng bất quá từ trong ký ức lưu lại của Sở Thương Lan, Hàn Thạc biết tu luyện ma công ngay từ đầu cần có thân thể kháng kiện khỏe mạnh, luyện đến về sau thì càng có thể phi thiên độn địa, bài sơn đảo hải, không gì không làm được.

Mặc dù Hàn Thạc cảm giác được Sở Thương Lan có chút điên điên cuồng cuồng, nhưng rõ ràng là hắn có thể đem theo Hàn Thạc, trực tiếp bay đến mặt trăng, lại khiến Hàn Thạc ngấm ngấm có chút tin tưởng về tính chân thật của những thứ được miêu tả lại trong ma công liên quan đến phi thiên độn địa.

Trong cơ thể của Hàn Thạc có một tia ma nguyên yếu nhược. Hắn liền nảy sinh ý nghĩ vì gia tăng thêm chút cơ hội sinh tồn, hãy tạm thời thử một lần. Hàn Thạc bắt đầu nhớ lại những khẩu quyết khó hiểu lắt léo trong công pháp tu ma, ấn chiếu theo pháp quyết của tầng thứ nhất “Cổ Thể”, bắt đầu liều mạng tập trung lực lượng tinh thần hòng không chế tia ma nguyên yếu nhược kia.

Hàn Thạc tập trung tinh thần, dựa theo “Cổ Thể” pháp quyết, bắt đầu khống chế tia ma nguyên yếu nhược kia. Kết quả phát hiện nó quả nhiên như lời của Sở Thương Lan – trong lòng nghĩ đến chỗ nào, ma nguyên liền chạy đến chỗ đó.

Trong lòng vui vẻ, Hàn Thạc thầm nghĩ: “Sở Thương Lan mặc dù xem ra có phần điên điên cuồng cuồng, nhưng không ngờ công pháp tu ma lưu lại, lại thật sự có điểm tác dụng.” Nghĩ đến đây, hần lại bắt đầu nín thở, ngưng thần, bắt đầu vận chuyển tia ma nguyên yếu nhược kia trong cơ thể.

Đợi đến khi bụng của Hàn Thạc kêu “ột ột” hần mới tỉnh lại, cũng không biết là đã tu luyện bao lâu rồi. Hàn Thạc cảm giác được đau đớn trên người đã giảm đi nhiều, thân thể cũng có một chút khí lực. Vừa tu luyện một chút xíu, mà lại có hiệu quả cỡ này. Tên bệnh thần kinh Sở Thương Lan kia không biết đã tu luyện bao lâu, khó trách ngay cả mặt trăng cũng dám đi tối. Hàn Thạc có thể tưởng tượng được khi lão chưa chết thì rốt cuộc mạnh mẽ cường bạo tới cỡ nào.

Vừa ngưng tu luyện, Hàn Thạc liền nhận ra một điểm quái dị - tia ma nguyên kia, sau khi Hàn Thạc ngưng tu luyện, nó lại không vận chuyển giống theo quy luật án chiếu theo pháp quyết “Cổ Thể” ghi chép lại, mà trong da thịt, xương cốt, hai chân, hai tay, xương đầu toàn thân Hàn Thạc, bất kỳ chỗ nào cũng chạy tới.

Cảnh giới tầng một “Cổ Thể” đúng là một thứ phương pháp cấu tạo rèn luyện thân thể, đúng là quá trình để làm cho da thịt, xương cốt trở nên cứng cáp mạnh mẽ hơn. Cảnh giới thứ nhất “Cổ Thể” này, ngoại trừ dần dần khổ công tu luyện ma nguyên, để người mới nhập môn tu ma trở nên mạnh mẽ, còn lợi dụng các phương pháp không ngừng đả kích nhục thể, khiến nhục thể không ngừng bị thương tổn. Sau khi ma nguyên được rèn luyện, nội ngoại mới có thể bắt đầu tu luyện càng nhanh hơn.

- Công pháp tu ma này, quả thật là tự ngược đãi bản thân a! Nhưng Bồ Lai Ân vẫn luôn làm mấy cái chuyện này, nói không chừng khi trở về ma vũ học viện, ta có thể luyện càng nhanh hơn. Nhìn mấy cái thứ Bồ Lai Ân làm, không phải cả một điểm lợi ích cũng không có a!

Hàn Thạc cảm khái, định trước tiên sẽ rời nơi này. Vừa nghĩ đến chuyện này, Hàn Thạc đột nhiên cảm giác được mình cứ ở lại trong mộ phần này thì thật là rất ngu xuẩn. Chung quanh toàn là mùi khó ngửi, khiến hần cũng chịu không được.

Ánh sáng le lói, hôn ám chiếu trên đỉnh đầu. Căn cứ theo ký ức của Bồ Lai Ân, Hàn Thạc biết được phía trên có một cái động lớn để liệng xương cốt, đầu lâu bể nát. Vừa đứng lên liền cảm thấy cả người đau nhức, vết thương trên người lớp lớp, hành hạ của sáu năm đã sớm khiến thân thể của Bồ Lai Ân trở nên vô cùng hư nhược. Ân thì toàn là thực phẩm loại tồi, đương nhiên chỉ có thể làm một túi da bọc xương, người cũng chỉ cao có một mét sáu mấy.

Hàn Thạc kéo lê cái thân thể của hần, tiến lên đám rêu xanh, nỗ lực bò lên trên. Bò được một hồi, ngã năm sáu lần, Hàn Thạc rốt cuộc mới bò ra khỏi mộ phần. Nhìn ánh trăng trên trời rơi xuống mặt đất, ánh bạc rải khắp bãi tha ma, tự đáy lòng Hàn Thạc lại nảy sinh niềm vui của người được tái sinh.

Cảm giác được ma nguyên trong người vẫn còn đang vận hành, trong lòng Hàn Thạc tự an ủi lấy mình. Lần này hần gặp đại nạn không chết, khẳng định sẽ có hồng phúc về sau. Lần này hần ra được khỏi đây là nhờ vào một điểm - bí cấp tu luyện ma công do Sở Thương Lan lưu lại cho hần, thực hiện những tham vọng mà từ trước tới giờ hần chưa hề dám tưởng tượng tới.

Nhưng Hàn Thạc lại không biết, một tia ma nguyên do Sở Thương Lan lưu lại trong cơ thể hần, không những trợ giúp hần “Cổ Thể” mà cũng là một mầm mống. Mầm mống này vừa cải biến thân thể của hần, vừa thay đổi rất nhiều cách suy nghĩ của hần. Đầu óc hần trước đây tràn đầy tư tưởng tà ác, nhưng chưa hề dám áp dụng. Nhưng cái mầm mống tà ác này, lại khiến hần cho dù muốn khống chế bản thân, cũng chưa chắc khống chế được.

2. Chương 2: Không Có Hiểu Biết Thật Sự Đáng Sợ!

Ma vũ học viện Ba Bì Luân của Lan Tư Lạc Đặc để quốc chiếm một diện tích vô cùng rộng lớn, tại đế quốc thanh danh cũng cực kỳ hiển hách, là nơi bồi dưỡng kỳ sĩ và ma pháp sư tối trọng yếu cho đế quốc.

Trong ma pháp học viện được phân thành Quang Minh hệ, Hắc Ám hệ, Hỏa hệ, Thủy hệ, Phong hệ, Địa hệ, Lôi hệ, Triệu Hoán hệ, Không Gian hệ, từng hệ đều có phòng học, thư viện, phòng thí nghiệm, sân tập luyện, khu sinh hoạt độc lập, cả học viện giống như một tòa thành nhỏ.

Bố Lai Ân làm tạp dịch ở Vong Linh hệ, một nhánh thuộc Hắc Ám hệ. Bởi Vong Linh hệ phải giao tiếp với những sinh vật hắc ám như khô lâu hay hủ thi, hơn nữa Vong Linh hệ suy tàn đã nhiều năm, nên chẳng những là hệ không được các hệ khác hoan nghênh nhất, mà thực lực cũng là yếu nhất. Ngay cả những đệ tử khác trong cùng Hắc Ám hệ cũng đều xem thường Vong Linh hệ, không muốn làm bạn cùng các đệ tử Vong Linh hệ.

Làm tạp dịch trong ma vũ học viện Ba Bể Luân sáu năm, trong Vong Linh hệ, Bố Lai Ân là yếu nhất, không được hoan nghênh nhất, hơn nữa do công việc đặc thù của hắn (vận chuyển hủ thi, khô lâu), nên sáu năm qua đã phải nhận hết những ánh mắt khinh thường lẫn sỉ nhục, không có ngày nào không phải sống trong thống khổ.

Hàn Thạc dựa vào trí nhớ của Bố Lai Ân, từ con đường nhỏ phía sau học viện, trong màn đêm đen gió lộng, theo cánh cửa nhỏ học viện dành riêng cho tạp dịch trở về.

Vì đang giữa khuya, các đệ tử đều đã sớm nghỉ ngơi, hơn nữa, con đường Hàn Thạc đi lại cực kỳ vắng vẻ, suốt đường đi Hàn Thạc không gặp phải bất kỳ người nào. Trên đường, Hàn Thạc chú ý quan sát tứ phía, phát hiện kiến trúc của ma vũ học viện Ba Bể Luân này được bố trí giống như phong cách một số quốc gia châu Âu tại phương Tây trên Địa cầu.

Một lát sau, Hàn Thạc cuối cùng đã quay về Vong Linh hệ học viện, chỗ ở của Bố Lai Ân là một cái kho chứa tạp phẩm, điều này hoàn toàn phù hợp với thân phận tạp dịch của hắn.

Bên trong kho, đủ thứ vật phẩm bừa bộn khắp nơi, đại đa số là những đồ đã bỏ, hoặc là những thứ tài liệu vứt đi sau khi thí nghiệm.

Những thứ trong này, rất nhiều đều là đồ xử lý, chờ Bố Lai Ân vứt đi. Những đệ tử trong Vong Linh hệ đều đem những thứ không cần nữa ném qua cửa sổ vào đây, chờ Bố Lai Ân xử lý.

Kho tạp phẩm vốn không lớn, ngoại trừ mấy thứ như rác rưởi nằm ngổn ngang, chỉ có một chiếc giường gỗ nhỏ, ngay cả trên chiếc giường nhỏ này, vì lúc các đệ tử quăng loạn xạ chẳng thèm chú ý, nên rác rưởi mỗi ngày một chất chồng.

Bố Lai Ân ngày nào cũng làm việc đến tận đêm, việc đầu tiên sau khi trở về là sắp xếp phân loại lại mớ rác rưởi trên giường mình, chờ hôm sau trời vừa tảng sáng, nhân lúc chưa có ai tỉnh giấc phải đem đổ đi trước.

Hàn Thạc bước vào phòng mà có cảm giác chua chát như đang bước vào một đống rác hỗn độn, trong lòng bỗng dấy lên nỗi đồng cảm sâu sắc với thiếu niên đáng thương này - sáu năm này hắn làm sao mà trải qua được!

Không khí trong phòng hôi hám không chịu nổi, dù đã mở cửa sổ ra cũng không có mấy tác dụng, bởi cái mùi đặc biệt này đều phát ra từ những thứ vứt đi ấy. Trên chiếc giường nhỏ, còn có rất nhiều rác, xem chừng dù Bố Lai Ân đã chết, người ta vẫn tiếp tục thói quen ném rác vào trong này.

Lê đôi chân mệt mỏi, Hàn Thạc đi vài bước cũng cảm thấy rất khó khăn (trên mặt đất hiện tại đều là rác rưởi), rốt cuộc cũng lết đến được giường, định giống như Bố Lai Ân, trước tiên dọn giường cho sạch sẽ, rồi tận hưởng một giấc ngủ thật ngon.

Nhưng, Hàn Thạc dẫu sao cũng không phải là Bố Lai Ân, lúc sắp xếp được một nửa, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên dấy lên một luồng nộ khí. Cơn giận ban đầu chỉ là thoáng qua, nhưng tia ma nguyên trong cơ thể lúc Hàn Thạc phát nộ đã lưu chuyển nhanh chóng, khiến cho cơn giận ấy tựa như đốm lửa nhỏ bắt đầu cháy lan ra cả đồng cỏ.

Cuối cùng cơn giận cũng đến đỉnh điểm, đập mạnh tay một cái Hàn Thạc hung tợn nói:

- Ta không phải là Bố Lai Ân, ta không chịu cái tội này! Bố Lai Ân à Bố Lai Ân, ta đã chiếm thân thể của người, hãy để ta giúp người trừng phạt tiểu ma nữ Lý Toa kia một phen!

Hàn Thạc cũng không biết, với tính cách của hắn, mặc dù sẽ có suy nghĩ này, nhưng chắc chắn sẽ không có hành động dữ dội như thế. Trước kia, hắn cũng chỉ có những ý nghĩ tà ác, nhưng cũng không có dũng khí biến ý nghĩ thành sự thật!

Từ trong kho bước ra, Hàn Thạc đi thẳng đến dãy nhà sinh hoạt của nữ đệ tử, giữa đêm khuya thanh vắng, hắn lén la lén lút đi vào. Bồ Lai Ân thường đến đây dọn vệ sinh, đối với nơi này thuộc như lòng bàn tay, Lý Toa ở chỗ nào cũng biết rất rõ.

Nam nữ đệ tử của Vong Linh hệ so với các hệ khác ít hơn nhiều, vì thế mỗi nữ đệ tử đều ở một phòng độc lập, bên trong cũng rất rộng rãi, những vật dụng sinh hoạt muốn gì được nấy, so với kho rác của Bồ Lai Ân, đây đúng là một thiên đường.

Lý Toa ở lâu hai, buổi tối Hàn Thạc không thể vào được. Tuy nhiên vừa may là phía sau phòng Lý Toa có một cây đại thụ, Hàn Thạc thu người lại, giống như một con khỉ gầy gò, nhanh nhẹn trèo lên, vừa vịn có thể đặt chân đến gần cửa sổ phòng Lý Toa.

Cửa sổ không đóng, Hàn Thạc trong lòng khắp khởi mừng thầm, kiễng chân rướn thân hình gầy gò ghé sát vào bên cạnh cửa sổ. Đưa mắt liếc qua, căn phòng của tiểu ma nữ Lý Toa này trang trí toàn màu hồng phấn, thoạt nhìn phải nói là rất dễ thương. Trên vách tường bên trong của chiếc bàn còn treo mấy thứ đồ chơi lông xù mượt mà rất đáng yêu.

Một làn hương thơm ngát dịu dịu chui vào miệng mũi Hàn Thạc. Khẽ nhăn mũi, hắn thật sự không ngờ được Lý Toa lòng dạ độc ác như thế mà lại có thể bày trí một căn phòng xinh xắn như thế này.

Hàn Thạc hiểu rõ đánh sẽ không lại, liếc nhìn cửa sổ lần nữa, phát hiện ở góc bên cạnh có một tấm màn tối mờ mờ màu hồng phấn - giường của Lý Toa?

Lấy ra một chiếc bình nhỏ từ trong bao mang theo, hắn quét chút máu tươi dùng trong thí nghiệm bôi lên khóe mắt, mũi và khóe môi của mình, rồi soi soi vào một mẫu kính vỡ nhặt được, lại vò mớ tóc nâu cho rối bù lên, lúc nhìn lại lần nữa, trong gương đã là một khuôn mặt đầy máu, tướng mạo âm u đáng sợ.

- Hắc hắc, đánh không lại người, cũng phải hù chết người!

Hàn Thạc rất hài lòng với dáng vẻ hiện tại của mình, gật gật đầu, nén giọng cười nham hiểm. Sau khi chuẩn bị đầu vào đây, đập lên thân cây trườn đến gần cửa sổ của Lý Toa, thân thể đông đưa theo thân cây, vươn cánh tay phải da bọc xương, khẽ gõ vào cửa sổ phòng Lý Toa.

“Thùng thùng... thùng thùng...”

Lý Toa dường như đang nằm mộng, bị tiếng “thùng... thùng” từ cửa sổ đánh thức, uể oải mơ màng vén tấm màn lên, từ trong bước ra với đôi bàn chân trần xinh xắn.

Thảm trải sàn cũng màu hồng phấn, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn nà đặt xuống tấm thảm, dưới ánh trăng lung linh huyền ảo, năm ngón chân trắng mịn màng, thật đáng yêu đến động lòng người!

Lý Toa nhỏ hơn Bồ Lai Ân một chút, là một tiểu thư con nhà quý tộc. Không tính đến cách nàng đối xử với Bồ Lai Ân mà nói, Lý Toa thật sự là một tiểu mỹ nữ chính cống với mái tóc dài mềm mại màu vàng kim, cao khoảng một mét sáu hai, có vẻ còn cao hơn Bồ Lai Ân một chút. Đôi lông mi dài cong vút, mũi dọc dừa thẳng tắp, cặp môi anh đào đỏ mọng thật là mê người.

Lý Toa mặc áo ngủ màu hồng phấn, tựa hồ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, sau khi bước ra khỏi chiếc giường nhỏ, theo bản năng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một khuôn mặt quen thuộc đầy máu tươi, hai mắt lỗ mũi và khóe miệng đều có vết máu, càng nhìn lâu càng thấy dữ dần đáng sợ, cơ thể nhỏ thó gầy gò cứ đông đưa ngoài cửa sổ giống như không trọng lượng, hai con mắt trống rỗng đờ đẫn, không hề có chút hơi thở của người sống.

- Á.....aaaaaa.....

Một tiếng thét kinh hãi làm người khác phải hồn phi phách tán truyền khắp cả khu sinh hoạt của nữ đệ tử.

Hàn Thạc cười nham hiểm trong lòng, thầm nghĩ lần này không hù chết người, cũng phải dọa ngất người. Nghĩ vậy, vẻ mặt của Hàn Thạc lại càng lúc càng kinh khủng, ánh mắt trống rỗng, toàn bộ đều là trắng, thân thể đập lên nhánh cây lắc lư với biên độ lớn hơn nữa.

Vì chuyển sang trắng, Hàn Thạc không nhìn thấy được Ly Toa, đợi sau khi nghe thấy tiếng kêu to hồn phi phách tán kia, trong lúc Hàn Thạc đang biểu hiện càng lúc càng kinh khủng thì đột nhiên không còn nghe được tiếng của Ly Toa nữa.

Hắn là bị dọa đến ngất đi rồi, hắn thầm nghĩ, đồng tai nghe ngóng tiếng chửi mắng của những nữ đệ tử khác xung quanh truyền đến, Hàn Thạc thầm nghĩ tốt nhất nên rút lui thôi, nếu không bị tóm là phiền phức lớn a.

Đang định khôi phục con mắt lại bình thường thì đột nhiên trên mũi thấy một cơn đau đớn vô cùng, kể đó trên đầu lại là một trận nhức nhối kinh khủng, thân thể không tự chủ được rơi từ trên cây xuống, cả người rơi xuống tê dại, hôn mê bất tỉnh.

Tiếp đó là một trận đòn như mưa, “bụp bụp” đổ xuống người Hàn Thạc, một âm thanh vừa đánh vừa chửi:

- Bố Lai Ân, thật nhìn không ra người còn có khả năng này a. Lần trước không ngờ vẫn chưa chết, nhưng đầu óc có phải đã bị chó gặm mất rồi không, bốn tiểu thư đây tu luyện chính là ma pháp Vong Linh hệ, mỗi ngày đều ở cùng với khô lâu, cương thi, tên ngu ngốc nhà người lại giả trang thành thi thể hù dọa ta, ta thực là bội phục hành vi ngu ngốc này của người đó. Chẳng lẽ Đại Ma Đạo Sư Ly Toa tương lai của Vong Linh hệ, ngay cả linh hồn có tồn tại trong cơ thể hay không mà cũng không phân biệt được hay sao?

Cơ thể thật sự rất đau đớn, nhưng trong lòng càng đau hơn, tên ngốc Bố Lai Ân này làm tạp dịch sáu năm ở Vong Linh hệ, làm sao ngay cả một chút kiến thức thông thường như thế cũng không biết, làm hại bản thân mình ngay lần đầu tiên đủ can đảm làm chuyện xấu, không ngờ được lại rơi vào kết cục này.

Vong Linh ma pháp? Vong Linh ma pháp thần kỳ kia cả loại chuyện này cũng có thể nhìn rõ được, quả nhiên là có chút bản lĩnh. Xem ra bản thân mình trong thế giới lạ lẫm này, phải học tập rất nhiều thứ, nếu không sự việc thê thảm hôm nay không chừng sẽ lại còn tái diễn.

Trong khi cơn đau đang ngày càng trở nên dữ dội, Hàn Thạc vừa rên la vừa miên man suy tưởng, thầm nghĩ ma công của Sở Thương Lan mang chữ ma, Vong Linh ma pháp nghe cái tên cũng không phải lộ số tốt đẹp gì, nếu bản thân đồng thời song tu hai loại công pháp này, không biết có xung đột hay không, hoặc càng mạnh hơn?

3. Chương 3: Từ Kẻ Ngu Dốt Biến Thành Kẻ Điên

Trong lúc Hàn Thạc đang nghĩ loạn, cảm giác trên người chỗ nào cũng đau nhức, tiểu ma nữ Ly Toa đó vẫn còn đang hướng hắn đánh điên cuồng. Đáng thương cho Hàn Thạc thân thể hư nhược gần chết, vừa mới phát đầu tiên đã bị đánh trúng mũi, nước mắt không tự chủ được chảy ra, sau khi rơi từ trên cây xuống, càng đau đến mức đầu óc quy mòng mòng, chỉ có thể cuộn người thành một cục, lộ những chỗ nhiều thịt nhất ra cho Ly Toa đánh - ví dụ như cái mông.

Chỉ qua một lúc sau, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện một chuyện kì diệu, một tia ma nguyên trong thân thể hắn, lúc này đang di chuyển đến vùng mông, ở những chỗ ma nguyên đi qua, chân của Ly Toa đá vào đó, mông đã không có cảm giác đau như thế nữa.

Vốn những chỗ đau rất, sau khi ma nguyên đi qua, đau đớn cũng giảm mạnh, hơn nữa tựa hồ còn có một loại cảm giác rất thoải mái.

Hàn Thạc cảm thấy kì lạ, thầm nghĩ cảnh giới “Cổ Thể” của ma công này, thật là công phu “tự hành hạ”. Trong lúc suy nghĩ miên man, một tia ma nguyên đó đi đến mông phải, sau đó Ly Toa đá một cước đến, trùng hợp lại đúng chỗ có ma nguyên.

“A... oa...”

Hai tiếng kêu một cao một thấp mạnh mẽ vang lên, phân biệt từ miệng Hàn Thạc cùng Lý Toa. Lý Toa đột nhiên phát hiện móng phải Hàn Thạc so với sắt đá còn cứng hơn, cái chân nhỏ nhắn không kìm được đau đớn, lập tức co chân kêu to lên.

Hàn Thạc lại phát hiện nơi bị Lý Toa đá trúng, không những không đau chút nào, hơn nữa còn cảm giác phi thường thoải mái, toàn thân đều đau nhưng chỗ đó đột nhiên truyền đến loại cảm giác thoải mái này, điều này làm Hàn Thạc không tự chủ được khẽ kêu lên một tiếng “A” âm thanh khó nói, cứ giống như là...

- Bồ Lai Ân, cái tên ngu ngốc nhà ngươi sao lại để đá trong quần?

Lý Toa vừa xoa xoa cái chân trong suốt như ngọc, vừa tức giận lớn tiếng kêu la. Lúc này xung quanh Hàn Thạc và Lý Toa đã xuất hiện mấy nữ đệ tử của Vong Linh hệ, cả đám còn chưa tỉnh ngủ, hai mắt lạnh lẽo nhìn Hàn Thạc.

Mũi không còn đau như trước nữa, nước mắt cũng không chảy ra nữa, Hàn Thạc khẽ động thân, từ mặt đất đứng lên, ánh mắt đảo một vòng, phát hiện ma pháp học đồ Ngải Mễ, A Tây Na, Bối Lạp, cùng Lý Toa đều là ma pháp sơ cấp, đang phần nộ gầm mình.

Có sát khí...

So với Lý Toa, ba nữ sinh Ngải Mễ, A Tây Na, Bối Lạp có hình thức kém hơn rất nhiều, đều là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, dung mạo vốn không quá đẹp, giấc ngủ bị phá vỡ, lại sẽ ảnh hưởng đến sắc đẹp, tâm tình ba nữ sinh lúc này hiển nhiên là rất kém rồi.

- Ngu ngốc, nhìn cái gì, nói, trong quần ngươi vì sao lại giấu hòn đá? Làm bàn chân đẹp đẻ của bốn tiểu thư đá trúng! Ai da... Đau quá.

Tiểu ma nữ Lý Toa lạnh lùng nhìn Hàn Thạc, hai tay chống hông hống hách nói, chỉ là chân trái cứ nhón nhón lên, thoát nhìn có vẻ cổ quái.

“Ngu ngốc mà...” Hàn Thạc trong lòng cười lạnh, sau đó hiển lộ vẻ mặt mờ mịt, thoáng có chút khó khăn đứng dậy, “ha ha” cười ngơ ngẩn nói:

- Không có a, trong quần ta không có giấu đá a!

Quay lưng lại, quay móng về phía bốn nữ sinh Vong Linh hệ, vừa nói, Hàn Thạc vừa cởi quần, quần còn chưa cởi xuống, bốn tiếng hét vang lên, theo sau là tiếng bước chân hoảng loạn.

- Bồ Lai Ân, tên ngu ngốc nhà ngươi, lập tức mặc quần lại cho ta, nếu không ta giết ngươi! - Lý Toa quát quát hét to lên, nhưng trong âm thanh lại có chút kinh hoàng thất thố.

“Ồ”, Hàn Thạc ngây ngốc đáp một tiếng, trong lòng lại cười gian, vài cô nhóc ngây thơ, ta còn đối phó không nổi các ngươi sao?

Đợi đến khi một nam bốn nữ một lần nữa bình tĩnh đối mặt, Lý Toa tử tử nhìn chằm chằm Hàn Thạc mấy lần, sau đó mới tức tối nói:

- Chuyện giấu đá trong quần, ta sẽ không so đo với ngươi nữa, ngươi đêm khuya trèo lên cái cây ngoài cửa sổ phòng ta, tính làm cái gì?

“A a!” Cười ngây ngô hai tiếng, Hàn Thạc chỉ vào một cái túi rách nát trên cái cây đó, như lẽ đương nhiên nói:

- Lấy cái túi rách đó xuống a!

- Ngươi nữa đêm canh ba, lấy túi rách làm gì? - Lý Toa cảm giác chính mình sắp bị làm tức điên rồi, nổi giận đùng đùng nói.

Chính vào lúc này, sơ cấp ma pháp sư Bối Lạp khẽ than một tiếng, nói với Lý Toa:

- Ai, Lý Toa, ngươi chẳng lẽ đến giờ còn không nhìn ra, tên Bồ Lai Ân này đã điên rồi sao? Xem ra “Oán linh” của ngươi không làm chết hắn, mà là làm hắn bị điên rồi, chúng ta còn so đo làm gì với một kẻ điên chứ?

A Tây Na dường như rất mệt mỏi, che miệng ngáp một cái, nói:

- Oác... Ngày mai còn phải đi học, ta trở về ngủ trước đây, Lỵ Toa học tử người xử lý đi!

Ngải Mễ tựa hồ có chút đồng tình với Hàn Thạc, yên lặng nhìn Hàn Thạc một lát, nhẹ lắc đầu thở dài một tiếng, không nói thêm gì, cùng Bối Lạp xoay người dời đi.

Nếu Hàn Thạc không có biểu hiện ngu dại như vậy, chỉ sợ ngoại trừ Lỵ Toa, còn phải chịu cơn tức giận của ba nữ sinh. Bất quá nếu đã là một người thần kinh không bình thường, ba nữ sinh tự nhiên sẽ không cùng tên điên so đo, nên cứ thể buông tha Hàn Thạc, trở về tiếp tục với mộng đẹp.

Ba nữ đệ tử rời đi rồi, chỉ còn lại Lỵ Toa cùng Hàn Thạc. Lỵ Toa hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Thạc, lạnh lùng nói:

- Người làm gì thì đi làm đi, qua hai ngày ta lại tìm người tính sổ, hôm nay bổn tiểu thư mệt rồi, người nếu dám phá vỡ giấc ngủ của ta nữa, ta sẽ không chỉ đánh đấm bình thường nữa, ta sẽ dùng ma pháp để người điên thêm lần nữa!

Nói xong câu đó, tiểu ma nữ Lỵ Toa lại trừng mắt Hàn Thạc một cái, dánh rời đi hơi không tự nhiên, lúc bước vào cửa rồi, còn khê kêu một tiếng:

- Thật đau a, tên điên này sao lại cất đá trong quần, quả nhiên là bị “Oán linh” của ta làm cho phát điên rồi.

Lỵ Toa đi rồi, nơi này lại khôi phục vẻ yên tĩnh không tiếng động. Hàn Thạc nhìn nàng đi rồi, cũng hơi sợ hãi, Lỵ Toa này may mà không sử dụng Vong Linh ma pháp, nếu không bằng vào thực lực sơ cấp ma pháp sư của nàng, lại bắn thêm một cái “Oán linh” ra nữa, Hàn Thạc chỉ sợ phải điên thật rồi.

Mọi chuyện xong xuôi, Hàn Thạc cũng không tiếp tục lưu lại nơi này, vừa thấp giọng thầm mắng, vừa kéo lê thân thể ốm yếu mềm nhũn, nhếch nhác hướng kho tạp hóa của mình đi đến.

Trở về kho tạp hóa, hất cái đồng rác lung tung lộn xộn trên giường ra, nằm thẳng xuống vùi đầu ngủ.

Ngày thứ hai.

Hàn Thạc đang ngủ say, cửa kho tạp hóa đột nhiên bị đẩy ra, sau đó một tiếng kêu to vang lên: “Oa.....”

Mở đôi mắt ngái ngủ, Hàn Thạc xoay người, nhìn thấy một mái tóc ngắn màu vàng, mắt trái có quầng xanh thâm, mặc một bộ quần áo tạp dịch bằng vải thô, dáng người béo mập, bộ mặt kinh hoàng chỉ vào Hàn Thạc:

- Người... Người... - Không nói được một câu hoàn chỉnh.

- Ủm, là Kiệt Khắc à, người đến phòng của ta làm gì?

Tiểu mập mập Kiệt Khắc, bằng tuổi với Bồ Lai Ân. Có thể là vì đồng bệnh tương lân, Kiệt Khắc là một trong số ít người của Vong Linh hệ đối với Bồ Lai Ân có vẻ hữu hảo. Gã này trong nhà nghèo khó, hai năm trước bị cha hắn đưa đến Ma vũ học viên Ba Bỉ Luân làm tạp dịch, mỗi tháng kiếm mấy ngàn tệ.

Kiệt Khắc tuy cùng Bồ Lai Ân đều là tạp dịch, thế nhưng lại không phải là bán cho Ba Bỉ Luân ma vũ học viện, cho nên có nhân thân tự do, không giống như Bồ Lai Ân bị bọn buôn bán nô lệ biến thành nô lệ, đem hắn bán cho học viên này.

Bởi vì Kiệt Khắc không phải nô lệ, tuy đều là tạp dịch, có điểm giống nhau đều bị đệ tử của Vong Linh hệ khi dễ, nhưng các đệ tử của Vong Linh hệ sẽ không đối xử với gã như với Bồ Lai Ân, đánh mắng cũng có, ngẫu nhiên lấy hắn làm thí nghiệm nhỏ cũng có, chỉ có điều lại không coi gã giống như là nô lệ không quản sống chết.

Cho đến nay, Bồ Lai Ân kì thật cũng rất hâm mộ tiểu mập mập Kiệt Khắc, bởi vì bữa nào gã cũng có thể ăn no, còn không phải chịu những loại hành hạ phi nhân đó. Mà Kiệt Khắc, cũng chỉ có ở Bồ Lai Ân, mới tìm thấy một chút tự tin, cho nên hai người này có quan hệ rất tốt.

- Hô hô, dọa chết ta rồi, Bồ Lai Ân người không có chết a, thật là quá tốt!

- Tốt cái gì tốt, bụng ta đói chết rồi, Kiệt Khắc người có gì ăn không, có thì nhanh cho ta, sau này ta trả người!

Vừa nói xong những lời này, Hàn Thạc phát hiện tiểu mập mạp Kiệt Khắc không nói gì, ngây ngốc nhìn chính mình, trên khuôn mặt núng nính, hai con mắt như hạt đậu rất quái dị. Hàn Thạc nhú mày, không nhìn được hỏi:

- Làm sao vậy, ta rất dễ coi sao?

Kiệt Khắc ngẩn ngơ, sau đó càng thêm kì quái nhìn Hàn Thạc, nói:

- Mấy năm nay, người chưa bao giờ chủ động xin ta đồ ăn, đều là ta chủ động cho người, người mới ăn. Hơn nữa, người cũng sẽ không nói chuyện với ta như vừa rồi, Bồ Lai Ân, ta phát hiện người có chút khác thường!

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc thầm kêu đám người Lý Toa đều không nhìn ra mình có cái gì khác thường, thế mà không tưởng đến gã béo ngốc ghécht Kiệt Khắc, mình vừa nói câu đầu tiên liền cảm giác được rồi.

Sau lại suy nghĩ, lục lại một chút trí nhớ của Bồ Lai Ân, Hàn Thạc mới phát hiện Bồ Lai Ân cùng các đệ tử Vong Linh hệ căn bản không nói câu nào. Người khác bảo hắn làm gì hắn liền làm cái đó, căn bản không nói gì. Nhưng Bồ Lai Ân cùng Kiệt Khắc, lại không ngừng nói chuyện, tuy nhiên phần lớn thời gian đều là Kiệt Khắc nói, Bồ Lai Ân nghe, nhưng hai người ở chung thời gian rất lâu, cũng khó trách Kiệt Khắc có thể nhanh cảm thấy mình khác thường như vậy.

Ngáp một cái, Hàn Thạc mỉm cười, nói:

- Lần này ta bị “Oán linh” của Lý Toa đánh trúng, suýt chút nữa thì chết rồi, sau chuyện lần này, ta phát hiện trước đây sống không đúng, ta muốn thay đổi mình một chút.

Vừa nói như thế, Kiệt Khắc thở dài một hơi, gật gật đầu, nói:

- Nguyên lai là như vậy a, ta còn cho rằng người bị “Oán linh” đánh trúng, đã biến thành ngu ngốc rồi!

Hàn Thạc: “.....”

- Ủ, đây là bánh mì đen ta giấu được, người lấy ăn đi. Người không chết thật quá tốt, vốn mọi người tưởng người chết rồi, tạm thời không tìm được tạp dịch mới, liền phân công việc của người cho ta, hại ta vừa mới sáng sớm phải dậy chạy đến chỗ người, trên đường chạy vội vàng, không cẩn thận đụng phải Ba Khắc, còn bị hắn đánh một trận, đến nỗi mắt trái đều bầm tím rồi!

Vừa đưa một cái bánh mì đen cho Hàn Thạc, tiểu mập mạp Kiệt Khắc vừa vui vẻ nói, xem ra có thể không làm phần công việc của Bồ Lai Ân, Kiệt Khắc cực kỳ cao hứng.

Nhìn vết bầm tím trên mắt trái Kiệt Khắc, Hàn Thạc cẩn thận ngấu nghiến một miếng bánh mì đen, nổi giận dùng dùng nói:

- Ba Khắc lại đánh người, thật quá ngông cuồng, chúng ta đi báo thù!

Kiệt Khắc lại càng hoảng sợ, nhảy dựng lên giữ chặt lấy Hàn Thạc, dùng trọng lượng thân thể giữ lấy hắn, kinh ngạc vội nói:

- Bồ Lai Ân, người điên rồi sao, chúng ta không phải sớm đã quen rồi sao? Ba Khắc là ma pháp học đồ của Vong Linh hệ a, chúng ta lại không phải lần đầu tiên bị đánh, hắn không tìm chúng ta gây phiền toái, chúng ta có thể vui vẻ rồi, tìm hắn báo thù cái gì a!

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc nói:

- Người yên tâm đi, ta tự nhiên có biện pháp, ta đã điên rồi, hiện tại đệ tử của Vong Linh hệ, chắc cũng đều biết ta điên rồi, ta... con mẹ nó điên rồi, ta còn sợ ai a!

Hét to, Hàn Thạc kéo Kiệt Khắc, nghênh ngang đi ra khỏi kho tạp hóa. Ma nguyên trong người Hàn Thạc, hình như chuyển động càng nhanh hơn!

4. Chương 4: Ngực Lép Như Cái Bánh Mì

Sáng sớm, các đệ tử của Vong Linh hệ đều vội vã đi tới dãy phòng học của Hắc Ám hệ. Kiệt Khắc trong lòng hoảng hốt, vẻ mặt không tình nguyện, bất quá đợi đến khi gã nghe xong kế hoạch của Hàn Thạc, lại nghĩ đến hẳn là vì chính mình mà báo thù, đến nhu nhược nhất gan như hẳn còn không sợ, chẳng lẽ mình lại không bằng Bồ Lai Ân, cho nên cuối cùng Kiệt Khắc cũng đồng ý.

Trên một con đường lát đá xanh, xung quanh dựng lên rất nhiều bức tượng của các thể hệ đệ tử kiệt xuất của Ma vũ học viện Ba Bể Luân. Những bức tượng đá này cao lớn vô cùng, đều được điêu khắc sinh động như thật, chúng cũng là niềm kiêu hãnh của học viện.

Một trong những công việc của Bồ Lai Ân chính là quét sạch tro bụi trên những bức tượng đá to lớn này, từ khi hẳn mười tuổi thì đã phải đi làm công việc này. Bồ Lai Ân lúc đó còn lùn, phải mang theo một cái thang mới có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách khó khăn, nếu không mỗi ngày sẽ không có cơm ăn.

Đứng bên cạnh bức tượng của một vị Đại ma đạo sư có bộ râu quai nón, lau chùi ngực của vị Đại ma đạo sư có tên gọi Khắc Lai Nhĩ, dùng bàn chải cọ đi bụi bặm trên đó, Hàn Thạc nói với Kiệt Khắc:

- Kiệt Khắc này, lúc nào thì tượng đá của hai người chúng ta cũng có thể đặt ở nơi này thì tốt quá.
- Bồ Lai Ân, không nên suy nghĩ lung tung, chúng ta chỉ là tạp dịch, chỉ cần ăn no, không bị người ta đánh mỗi ngày thì tốt rồi, muốn trở thành ma pháp sư làm sao có khả năng! Ách... Bồ Lai Ân, người thật sự quá khác thường rồi, trước kia người sẽ không suy nghĩ linh tinh, hơn nữa càng không biết đưa ra chủ ý điên cuồng như vậy!
- Tại sao lại không thể?
- Muốn trở thành ma pháp sư, không những cần thiên phú rất tốt, còn phải tiến vào một ma pháp học viện, lại phải trả cho ma pháp học viện rất nhiều kim tệ, tiếp theo là trải qua tầng tầng khảo hạch, thậm chí dù là con em nhà quý tộc cũng cần có thiên phú rất tốt mới có thể trở thành ma pháp sư. Loại bình dân chúng ta, nghĩ cũng không nên nghĩ, ờ, ta quên mất, người còn là một tạp dịch không có nhân sinh tự do, người càng thâm, căn bản không có một chút hi vọng!
- Chúng ta bây giờ đang ở tại ma pháp học viện, hơn nữa không cần phải nộp học phí gì, hắc hắc, cái này thật là được ông trời ưu ái a! Nếu không học chút ma pháp, sau này ra ngoài làm sao có mặt mũi nói chúng ta ở Ma vũ học viện Ba Bể Luân!
- Bồ Lai Ân, người không cần bày ra cái loại dáng vẻ tự tin này. Chúng ta lại không phải là ma pháp đệ tử, chúng ta chỉ là tạp dịch, ách... Hơn nữa sau này ta còn có thể rời ma pháp học viện, nhưng người... chỉ sợ không rời đi được!

Tiểu mập mạp Kiệt Khắc nhìn thấy Hàn Thạc không chú tâm lau chùi tượng đá của Đại ma đạo sư Khắc Lai Nhĩ, không chăm chú làm việc như bình thường, chỉ có vẻ mặt bưng bưng đã tâm, phát hiện Hàn Thạc có chút kì lạ, thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

- Haha, không nói chuyện này nữa, người xem tiểu ma nữ Lỵ Toa cuối cùng cũng đến rồi, chúng ta bắt đầu vào việc chính thôi! - Hàn Thạc nhìn thấy cô nàng từ phía xa, thoáng tập tễnh đi tới, xem ra Bồ Lai Ân ở ma vũ học viện làm tạp dịch sáu năm cũng có một chút tác dụng, chỉ ít cũng biết được quy luật sinh hoạt của một số người.

Lỵ Toa mỗi lần dậy tương đối muộn, phần lớn thời gian đều thông thả đi một mình tới Ma vũ học viện, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tiểu ma nữ Lỵ Toa, lần này mặc một bộ quần áo pháp sư màu đen, mái tóc mềm mại màu vàng kim xõa ra trên bờ vai, đem qua đường như ngủ không ngon, trên đường đi không ngừng ngáp ngắn ngáp dài.

Lỵ Toa có ngoại hình rất đẹp, chỉ có điều mới mười sáu tuổi, có lẽ vì còn chưa phát dục hoàn toàn nên bộ ngực có vẻ không đầy đặn lắm. Nghe nói Lỵ Toa cũng rất bất mãn vì bộ ngực bằng phẳng của mình, gần đây còn nghĩ biện pháp khắc phục chuyện này.

Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc nhìn Lỵ Toa đi tới, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục lau chùi bụi bặm trên tượng đá của Đại ma đạo sư Khắc Lai Nhĩ, tựa hồ căn bản không biết Lỵ Toa đi về bên này, miệng thì thầm nói nhỏ.

- Làm sao có thể, Bồ Lai Ân người không có nghe nhầm chứ, Ba Khắc làm sao lại nói Ly Toa như thế?

Đột nhiên, đang nhỏ giọng nói thầm, thanh âm Kiệt Khắc cao hơn một chút, cực kỳ kinh ngạc kêu lên một câu.

Ly Toa đang lơ đãng đi tới, vừa nghe thấy có người nói đến chính mình, lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý, cảnh giác nhìn về phía trước.

Mỗi một nữ sinh đều muốn biết người khác đánh giá gì sau lưng mình, cô nàng này cũng không ngoại lệ. Hơn nữa vì đề phòng hai người phía trước nhìn thấy mình, lại không dám tiếp tục đi tới. Ly Toa rất cơ trí trốn ở sau một cái tượng đá, về mặt tò mò vĩnh tai lên, ánh mắt lén lén lút lút dõi về bên đó.

Không ngờ là cái tên Bồ Lai Ân nửa điên nửa ngốc, Ly Toa thầm tức giận, chuẩn bị đợi một lát sẽ tìm hấn tính sổ, bất quá trước đó vẫn muốn nghe Ba Khắc kia nói gì về mình, Ly Toa nghĩ thầm.

Về mặt Hàn Thạc cười ngây ngốc, ngơ ngác nói:

- Không nghe lầm, Ba Khắc vừa rồi ở trên đường, đã nói với các đệ tử khác, ngực Ly Toa phẳng như một cái bánh mì bị dẫm bẹp!

Vừa nghe những lời này, Kiệt Khắc cố không cười thành tiếng, bộ mặt béo phì đỏ lên, người cứ rung lên từng chấp.

Một bên khác, gương mặt hồng nhuận của Ly Toa tái xanh, đôi mắt đẹp lóe lên hung quang, đôi môi đáng yêu từ từ mím lại, hàm răng nghiến kêu “ken két”, ở đằng sau tượng đá run lên mấy lần, sau đó sát khí đằng đằng nhanh chóng đi tới chỗ phòng học, ngay cả dự định ban đầu là tìm Bồ Lai Ân tính sổ cũng đã quên mất.

Nhìn tiểu ma nữ Ly Toa, mặt tái xanh đằng đằng sát khí từ một con đường khác nhanh chóng rời đi, Kiệt Khắc rốt cục không kìm được nữa, “ha ha...” cười to ra tiếng, cảm giác thoải mái trong lòng nói không nên lời, vừa cười vừa nói:

- Bồ Lai Ân, người thật sự là quá xấu rồi, chuyện Ba Khắc thích Ly Toa, đến một tên tạp dịch như ta cũng biết, Ly Toa lại ghét nhất người khác nói ngực cô nàng lép, xem hình dáng cô nàng bây giờ thì Ba Khắc khẳng định phải chịu xui xẻo lớn rồi!

Hàn Thạc hắc hắc cười gian, lập tức thu hồi bàn chải cầm trong tay, giục Kiệt Khắc:

- Không chùi lão Khắc Lai Nhĩ này nữa, chúng ta đi xem sao đã!

Tiểu mập mạp Kiệt Khắc bị Hàn Thạc giật dây như thế, cũng hào khí thu bàn chải vào túi ở eo, ha ha cười nói:

- Đi, ta muốn xem xem tên Ba Khắc đó bị Ly Toa đánh như thế nào, đáng chết, ai bảo sáng nay hấn đánh ta!

Hai tên tiểu tạp dịch của Vong Linh hệ cực kì phấn khởi đi theo phía sau Ly Toa, nhanh chóng chạy về phía phòng học của Vong Linh hệ. Trên đường làm cho một số đệ tử Vong Linh hệ thấy ù ù cạc cạc, thầm nghĩ hai tên tiểu tạp dịch nhất gan nhất, hôm nay như thế nào ăn nhầm thuốc rồi?

Vong Linh hệ của Ma vũ học viện Ba Bử Luân là một nhánh của Hắc Ám hệ, cùng đệ tử Hắc Ám hệ dùng chung một dãy phòng học, bên trong có giáo sư chỉ đạo đệ tử học tập ma pháp.

Không thể không bội phục tốc độ hành động của tiểu ma nữ Ly Toa, đợi đến khi Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc chạy tới thì phát hiện Ly Toa đã phát điên, đang cùng Ba Khắc đánh nhau.

- Ly Toa, tâm ý của ta đối với nàng đến tạp dịch của Vong Linh hệ đều biết, làm sao ta có thể nói xấu nàng được, cái này là nàng nghe ai nói vậy?

Mắt trái Ba Khắc đã tím bầm, tránh thoát một mũi “Cốt tiên” bắn tới, sau đó vội vàng giải thích, xem ra ủy khuất đến cực điểm.

Tên Ba Khắc này trên đường bị Kiệt Khắc đung một cái, liền hung hăng đập Kiệt Khắc một trận, Bồ Lai Ân ở trong tay hấn, chịu khổ tự nhiên càng nhiều.

Ba Khắc là con trai của một tiểu quý tộc, năm nay mười tám tuổi, hiện tại chỉ là ma pháp học đồ - cấp thấp nhất trong Vong Linh hệ, đối mặt với Lý Toa đã tu luyện tới sơ cấp ma pháp sư tự nhiên là không có được một chút ích lợi. Hơn nữa Ba Khắc còn thích Lý Toa, trong lúc đó càng cẩn thận, đối mặt với Lý Toa đang nổi giận đùng đùng, cũng khó trách liên tục trúng chiêu.

- Hừ, điều đó người không phải quản, người ta chỉ là vô ý nói ra thôi, khẳng định là không sai được, nếu người đã ác độc như thế, vậy thì tiếp chiêu đi!

Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc đích thật là “vô ý” nói ra, hơn nữa Hàn Thạc còn là một kẻ nửa điên nửa ngu, loại người này theo đạo lý mà nói thì tuyệt đối sẽ không bịa chuyện, càng huống chi một tên tạp dịch như hắn cũng không dám tùy tiện bịa chuyện a!

Bởi vì động chạm đến cảm kị của Lý Toa, bên cạnh có rất nhiều người xem, Lý Toa tự nhiên sẽ không nói ra để tránh bị người khác giễu cợt, lần này dùng đủ lực, muốn làm cho Ba Khắc đẹp mắt.

- Vong Linh chiến sĩ dọa lạc, theo triệu hoán của Hắc Ám sứ giả, hiện ra sự tồn tại của người đi! - Tiểu ma nữ Lý Toa giơ cánh tay ngọc lên cao, trong miệng niệm chú ngữ, đợi thanh âm nàng vừa dứt, hai tên khô lâu chiến sĩ trắng bệch, tay cầm cốt đao, xuất hiện ở trước mặt nàng, dưới cái chỉ tay của nàng, liền “cọt kẹt cọt kẹt” giơ đao nhằm hướng Ba Khắc.

Hàn Thạc bên cạnh nhìn đến há mồm tròn mắt, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Vong Linh ma pháp thần bí, sự hiểu kỳ cùng kích động trong lòng bị tăng lên cực điểm, hai mắt hết sức chăm chú nhìn bên đó.

- Tinh thần lực của Lý Toa cũng không tệ, lại có thể đủ triệu hồi ra hai tên khô lâu chiến sĩ!

- Hừ, Vong Linh hệ vốn yếu cực kỳ, người mình còn không đoàn kết, khó trách Vong Linh hệ là hệ yếu nhất trong ma pháp học viện, thật mất mặt cho Hắc Ám hệ!

....

Sau khi Lý Toa triệu hồi ra hai tên khô lâu chiến sĩ, một số đệ tử Hắc Ám hệ vây xem chung quanh, cả đám cứ thế đàm luận. Từ cuộc nói chuyện của bọn họ, Hàn Thạc biết cùng là một ma pháp, tùy tinh thần lực mạnh yếu bất đồng, còn phải chia thành năm đẳng cấp, ma pháp triệu hồi khô lâu chiến sĩ này, nếu do một ma đạo sư có tinh thần lực cường đại triệu hồi, có thể triệu hồi càng nhiều khô lâu chiến sĩ.

Ba Khắc vẻ mặt uể oải, thầm nguyên rủa kẻ đặt chuyện một trăm lần. Nếu Ba Khắc tu luyện nguyên rủa thuật của Hắc Ám hệ, tinh thần lực lại đủ cường đại mà nói, chỉ sợ hai tên Hàn Thạc với Kiệt Khắc hiện tại không thấy được chuyện hay rồi.

Luống cuống chân tay liền bị hai tên khô lâu chiến sĩ đuổi chạy ngược chạy xuôi, Ba Khắc cuối cùng cũng bắt lực, đành triệu hồi một khô lâu chiến sĩ khác, một người thêm một tên khô lâu chiến sĩ, cùng đấu với hai khô lâu chiến sĩ kia.

Một số đệ tử Hắc Ám hệ thấy Ba Khắc nhếch nhác như thế đều lớn tiếng cười nhạo. Dưới tâm lý phiền loạn như thế gã càng luống cuống chân tay, bị một tên khô lâu chiến sĩ đá cho một cước vào bụng dưới, thoáng cái đau đến tím mặt, từ từ ngồi xổm xuống.

Lý Toa thấy Ba Khắc bị tiểu khô lâu đánh một cái, lại thấy tiểu khô lâu đó nâng cốt đao trắng toát lên, vội vàng ngăn cản, đưa hai khô lâu chiến sĩ kia về dị thời không.

Dù sao không phải là cuộc chiến sinh tử, hơn nữa trong ma pháp học viện cấm học sinh đấu nhau sống chết, Lý Toa đương nhiên không dám hạ độc thủ, thấy Ba Khắc thụ thương, tức giận đã giảm hơn nữa.

Sau khi Ba Khắc đứng dậy, cũng đưa khô lâu chiến sĩ gã triệu hồi về dị thời không, con mắt đảo qua, thấy phía trước là Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc, cũng đang ha ha cười nhạo chính mình. Ba Khắc cảm thấy không thoải mái, lập tức hầm hầm chạy tới, vừa đi vừa mắng:

- Hai tên tạp dịch hèn mọn các người cũng dám cười nhạo ta?

Ba Khắc không dám lấy Lý Toa trút giận, càng không dám phát nộ với một số sư huynh sư tỷ Hắc Ám hệ, chung quanh cũng chỉ có hai tên tạp dịch là có thể để hắn phát tiết lửa giận một phen, càng huống chi hai người đang cười ha ha, tự nhiên đã kích động Ba Khắc.

Lý Toa vốn tức giận đã sắp tiêu hết, nhưng thấy Ba Khắc không đếm xỉa gì tới chính mình thì cơn giận lại bùng phát, nghiêm mặt lại niệm lên chú ngữ:

- Hắc ám vô tận, ban cho ta lực lượng tử vong, đem linh hồn thống khổ đánh vào người hắc, Linh Hồn Chi Thống!

Chú ngữ của Lý Toa vừa kết thúc, liền sau là một khối không khí đen kịt, hướng Ba Khắc bay đến, khối không khí hắc u u di chuyển trong không khí, không ngừng vận vận biến hóa, cuối cùng thành một ngọn lửa màu đen nhảy nhót.

Ba Khắc vừa nghe Lý Toa niệm chú ngữ, quay người vừa nhìn thấy ngọn lửa ma lực của Linh Hồn Chi Thống, sắc mặt lại biến đổi, sau nghĩ đến cái gì đó liền mạnh mẽ nhắm hướng Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc, trước khi Linh Hồn Chi Thống đó sắp bắn trúng gã, đột nhiên lần một vòng trên mặt đất.

Gian kế thành công, Hàn Thạc đang cười ha ha, không một chút phòng bị, trơ mắt nhìn Ba Khắc đột nhiên lần đi, vong linh ma pháp Linh Hồn Chi Thống đó, đâm trúng trên người mình.

Trong đầu đau như búa bổ, hai mắt Hàn Thạc trừng lên, trên mặt còn mang theo vẻ mặt cười ha ha, cứng đờ ngả về phía sau.

5. Chương 5: Làm Sao Có Thể Gọi Là Trộm Chứ

Đợi đến khi Hàn Thạc tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm trên cái giường gỗ nhỏ trong kho tạp phẩm, trên người đều là nước lạnh, trước mặt là tiểu mập mạp Kiệt Khắc, trong tay cầm cái thùng gỗ nhỏ, cố gắng đứng trên một cái ghế, đang định đổ nước lạnh xuống.

Bây giờ thời tiết đã hơi se lạnh, Hàn Thạc cả người lại ướt sũng, đã cứng đến mức không động đậy nổi, mắt thấy tiểu mập mạp Kiệt Khắc sắp đổ cả thùng nước xuống, vội vàng hô to một tiếng:

- Kiệt Khắc, ngươi làm gì thế?

Cái ghế mà gã Kiệt Khắc đứng lên cũng là đồ vứt đi, vốn đã lung lay rồi, lại bị Hàn Thạc kêu to làm cho giật mình, tim đập tay hoảng chân run, nước lạnh trong thùng gỗ nhỏ đó liền đổ hết lên đầu Hàn Thạc, đến cái thùng cũng từ trong tay Kiệt Khắc bay ra, đập vào ngực hắc.

- A..... Kiệt Khắc, ngươi có phải là muốn giết chết ta không? - Hàn Thạc bị thùng nước lạnh thứ hai đổ lên người, toàn thân lạnh đến run lên, ngực lại bị cái thùng đập vào, càng thêm đau đớn cực kỳ, cắn răng hét lên.

- Xin lỗi Bố Lai Ân, vừa rồi thùng đầu tiên ta cho rằng ngươi còn chưa tỉnh, cái ghế này của ngươi vốn lung lay, ngươi lại kêu lớn một tiếng, ta bị ngươi dọa mới run tay, làm đổ nước trong thùng vào ngươi!

Tiểu mập mạp Kiệt Khắc vẻ mặt xấu hổ, tiện tay cầm một cái giẻ rách bên cạnh, liền lau qua người Hàn Thạc, muốn lau sạch sẽ vết nước trên cổ Hàn Thạc.

Ai ngờ rằng Hàn Thạc lại hét một tiếng như heo bị chọc tiết, lão đảo vội vàng bỏ ra, vội vã nói:

- Kiệt Khắc, trên cái giẻ rách trong tay ngươi, có cốt phần biến chất sau khi thí nghiệm Vong Linh ma pháp đó, cái đồ này như kim châm đâm người, ngươi không phải là muốn đâm chết ta chứ?

- A..... xin lỗi Bố Lai Ân, ta không phải cố ý, ta thật sự không phải cố ý!

Kiệt Khắc cũng có phần kinh hoàng, vội vàng vứt miếng giẻ trong tay ra xa, thậm chí may mắn vì vừa rồi mình cầm mặt không bị dính cốt phần.

- Ách xì... ách xì... bỏ đi bỏ đi, Kiệt Khắc, sao ta lại ở đây, ta nhớ ta không phải là bị tên hỗn đản Ba Khắc đó lấy làm lá chắn, trúng Linh Hồn Chi Thống của tiểu ma nữ Lý Toa sao?

Hàn Thạc hắt xì hơi, trên cổ đỏ bừng, luống cuống chân tay cởi quần áo ướt trên người ra, từ bên cạnh tìm được cái khăn đen sì của Bố Lai Ân hay dùng, lau sạch những giọt nước lạnh như băng trên người.

- Bố Lai Ân, vết thương trên người ngươi thật nhiều nha!

Nghe Kiệt Khắc vừa nói như vậy, Hàn Thạc liền lần đầu tiên cẩn thận xem xét thân thể mình, những chỗ ánh mắt có thể nhìn thấy, không chỗ nào không có thương tổn, thầm than một tiếng. Hắn một lần nữa vì những tao ngộ của Bồ Lai Ân mà cảm thấy xót xa.

- Vết sẹo là ký ức cùng huân chương của nam nhân, người hiểu cái rắm, nhanh nói chuyện sau khi ta hôn mê, rốt cục phát sinh chuyện gì?

Sau khi người bị Linh Hồn Chi Thống làm cho hôn mê, Hắc Ám học viện vừa lúc đến giờ học, Ly Toa chỉ nói mấy câu, vội vã chạy đi học luôn, ta liền gọi Sa Lỗ đại thúc, hai người chúng ta công người về!

- Nguyên lai là Sa Lỗ đại thúc tới, đúng rồi, vậy trước khi Ly Toa đi, đã nói những gì. - Hàn Thạc vừa lau chùi thân thể, vừa gật đầu nói. Sa Lỗ đại thúc là tạp dịch già nhất của Vong Linh hệ, đã hơn năm mươi tuổi rồi, bình thường đối với Bồ Lai Ân, Kiệt Khắc rất tốt, từ khi Bồ Lai Ân đến Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân làm tạp dịch, Sa Lỗ đã làm ở đây mười mấy năm rồi.

- Ly Toa nói người xui xẻo, Linh Hồn Chi Thống này nếu phóng trên người Ba Khắc, gã đó là ma pháp học đồ, bằng tinh thần lực của gã thì chỉ bị đau đớn linh hồn ba ngày là khỏi rồi. Nhưng người không phải là đệ tử Vong Linh hệ, không có một chút tinh thần lực, đại khái phải đau đến một tháng. Cô nàng nói đêm qua người quấy rầy giấc ngủ của nàng, còn giấu đá trong quần, làm chân nàng bị đau, sẽ không giúp người hóa giải Linh Hồn Chi Thống!

- Đáng chết, Ly Toa lại dám đối với ta như thế, ta sớm muộn cũng sẽ thu thập nàng ta. - Hàn Thạc nghe Kiệt Khắc nói thế, lập tức sắc mặt lạnh lùng, lên tiếng mắng, dọa Kiệt Khắc nhảy dựng lên, thầm nghĩ đối đãi người như thế đã không phải ngày một ngày hai rồi, cũng không thấy người có thể xử lý nàng ta thế nào.

Chờ Hàn Thạc mắng xong, suy tư một chút nói:

- Ba Khắc là ma pháp học đồ, có tinh thần lực thì chỉ bị đau ba ngày, ta lại phải đau một tháng. Hắc hắc, ta thiên phú hơn người, nếu học Vong Linh ma pháp thì nói không chừng chỉ ba ngày là khỏi rồi.

- Bồ Lai Ân, người là tạp dịch, làm sao có thể học ma pháp?

- Vậy ma pháp đệ tử học ma pháp như thế nào?

- Đầu tiên là phải minh tưởng cảm ứng ma pháp nguyên tố, đợi có tinh thần lực, mới học tập tri thức trên sách ma pháp, những chỗ không hiểu có thể hỏi ma pháp sư phụ a! - Kiệt Khắc suy nghĩ một lát, ra vẻ đương nhiên nói.

- Thế này không phải được rồi sao, ta cũng có thể minh tưởng, đợi ta có tinh thần lực, không phải liền có thể thông qua sách ma pháp, học tập chú ngữ trên đó rồi luyện tập ma pháp sao?

- Nhưng người không có sách ma pháp?

Nói đến chỗ này, Hàn Thạc phi thường hữu hảo đến bên cạnh tiểu mập mạp Kiệt Khắc, đột nhiên ôm Kiệt Khắc, cười tủm tỉm với gã:

- Không phải còn có người sao, người không phải quét dọn thư viện sao?

Kiệt Khắc càng hoảng sợ, vội vàng tránh xa Hàn Thạc, về mặt bối rối nói:

- Bồ Lai Ân, người muốn ta giúp người trộm sách?

- Dung tục! Sao có thể gọi là trộm được, ta chỉ để người mượn sách, đợi ta xem xong rồi, người lại đem trả về là được, dù sao mấy quyển sách ma pháp cơ bản đó cũng không có ai đọc, chuyện này ai cũng đều không biết. Kiệt Khắc, hôm nay ta xui xẻo như vậy, lại đều là vì giúp người a, người cũng nên giúp ta chứ? - Hàn Thạc nhìn chằm chằm Kiệt Khắc, lời lẽ chính nghĩa nói.

Kiệt Khắc vừa nghe hắn nói như vậy, về mặt do dự bất định, thế nhưng dưới sự tấn công cảm tình của Hàn Thạc ở bên cạnh, cuối cùng đành không tình nguyện đáp ứng Hàn Thạc “mượn” sách ma pháp.

Đến tối, Kiệt Khắc lăm la lăm lét tìm đến Hàn Thạc, từ trong cái bụng phệ rút ra một quyển “Vong Linh ma pháp cơ sở” cùng một quyển “Ma pháp từ điển” đưa cho Hàn Thạc, sau đó dặn dò trăm đường rồi mới lén lút rời đi.

Vốn với thân phận tạp dịch của Bồ Lai Ân, hắn không có tư cách học chữ, bởi vì công việc tạp dịch cái gì cũng phải làm, nhưng bởi vì có một số công việc cần thiết, sáu năm nay thật ra còn học được không ít chữ nghĩa, những tri thức này toàn bộ lưu lại cho Hàn Thạc, cho nên hắn có thể xem hiểu văn tự trên hai quyển sách này.

Chờ sau khi Kiệt Khắc rời đi, Hàn Thạc cũng khóa cánh cửa gỗ của kho tạp phẩm lại, mở trang giấy vàng đầu tiên của “Vong Linh ma pháp cơ sở” ra, bắt đầu cuồng nhiệt đọc.

Ma pháp là một loại lợi dụng tinh thần lực, cùng một ít ma pháp nguyên tố trên thế giới này tiến hành câu thông, có bốn loại phương pháp sử dụng ma pháp, phân biệt có thể thông qua chú ngữ, ma pháp quyển trục (dẫn vật), thủ thế, ma pháp trận.

Ma pháp Vong Linh hệ từng có một thời cực kỳ phồn thịnh, tất cả ma pháp Hắc Ám hệ đều bị quy về Vong Linh ma pháp, chỉ đáng tiếc hiện tại đã suy tàn rồi, ma pháp Vong Linh hệ trái lại thành một nhánh của Hắc Ám hệ.

Vong Linh ma pháp ngay từ đầu chỉ là ma pháp khống chế linh hồn cùng khô lâu, trong quá trình phát triển, người xưa không ngừng thí nghiệm cải tiến, làm Vong Linh ma pháp không ngừng tăng thêm, chậm rãi hình thành một loại hệ thống, cuối cùng thành đại biểu của Hắc Ám hệ ma pháp.

Cơ sở của bất kỳ một loại ma pháp nào đều là tinh thần lực, mà phương pháp thu được tinh thần lực chỉ là thông qua minh tướng, cảm thụ một chút nguyên tố ma pháp mà người bình thường không thể cảm thụ, chỉ có minh tướng ra tinh thần lực mới có thể được tính là ma pháp học đồ.

Cho nên Hàn Thạc trong lúc nghiên cứu “Vong Linh ma pháp cơ sở”, việc làm đầu tiên chính là minh tướng cảm thụ tinh thần lực, chỉ có điều Hàn Thạc liên tục minh tướng bảy ngày, đều không thu được gì, căn bản là minh tướng không ra một chút tinh thần lực.

Trong bảy ngày này, Hàn Thạc chỉ có ban đêm mới thông qua minh tướng tu luyện, ban ngày chỉ cần cù chăm chỉ đóng vai Bồ Lai Ân, một số việc dọn dẹp vệ sinh rác rưởi cũng làm không ít, bởi vì nếu không làm như thế, Hàn Thạc thân là tạp dịch, đừng tưởng ở ma vũ học viện ăn được cái gì, cũng đừng mong tiếp tục ở lại Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân.

Bởi vì Linh Hồn Chi Thống, mỗi một ngày, trong đầu Hàn Thạc đều sẽ đột nhiên đau mấy lần. Hai lần đầu, Hàn Thạc lập tức liền bị hôn mê, bất quá đến sau này, mặc dù sẽ đau đớn không ngừng, có lẽ là bởi vì thích ứng, Hàn Thạc không bị hôn mê nữa.

Trong khoảng thời gian này, tên tuổi của Hàn Thạc nửa điên nửa ngốc cũng được lan truyền rộng rãi, bất quá Hàn Thạc tuy nhìn có vẻ điên điên ngốc ngốc, nhưng mỗi ngày nên làm chuyện gì, đều làm xong như trước, Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân thấy Hàn Thạc tuy nhìn có vẻ điên khùng, nhưng những việc hắn phải làm thì vẫn hoàn thành như trước nên cũng không đuổi hắn ra khỏi học viện.

Đối với biểu hiện kì quái của cái tên điên ngốc này, đệ tử Vong Linh hệ ma pháp nhất trí cho rằng: Hàn Thạc vẫn làm như thế sáu năm qua nên đã hình thành thói quen, cho nên tuy có chút điên ngốc, nhưng loại thói quen này không hề thay đổi, mỗi ngày vẫn hoàn thành những việc hắn phải làm.

Chỉ có điều trong mấy ngày này, mỗi khi có đệ tử muốn tìm Hàn Thạc thí nghiệm ma pháp thì Hàn Thạc đều sẽ trùng hợp đột nhiên đau đầu, hắn bị đau đầu thì sẽ càng điên, có lúc làm không tốt còn bị Hàn Thạc đem thí nghiệm phá lung tung. Các đệ tử đều biết Hàn Thạc trúng Linh Hồn Chi Thống của Lỵ Toa, lại thêm hắn có chút điên ngốc, cũng không biết nên xử lý hắn thế nào.

Chuyện Lỵ Toa vì cái gì đánh Ba Khắc, đến bây giờ vẫn chưa có người biết, nhưng trong thời gian này Ba Khắc rất buồn bực, lại kiếm cớ đánh đập Hàn Thạc một trận. Ba Khắc là ma pháp học đồ, thân thể so với Hàn Thạc càng cường tráng, thậm chí Hàn Thạc có giả điên cùng hắn liều mạng thì mấy ngày nay cũng bị hắn đánh không nhẹ.

Buổi tối trở lại kho tạp phẩm, Hàn Thạc vừa đi vào đã mắng to:

- Ba Khắc người cái tên tạp toái, đợi đó cho ta, sớm muộn ta cũng sẽ đánh người đến bố mẹ người cũng không nhận ra người.

Hôm nay Hàn Thạc lại bị Ba Khắc đánh, Ba Khắc gọi thêm một tiểu khô lâu đánh mình hắn. Hắn tự nhiên là đánh không lại, trên người chỗ nào cũng đầy vết bầm tím. Bất quá mấy ngày nay Hàn Thạc phát hiện sức lực của mình càng ngày càng lớn, sức ăn cũng tăng mạnh, mỗi lần đồ ăn của mình đều không đủ, ngày ngày phải xin Kiệt Khắc.

Hơn nữa mỗi lần bị Ba Khắc đánh, mặc dù lúc đó rất đau đớn, trở về kho tạp phẩm, Hàn Thạc chỉ cần bằg vào Cố Thể pháp quyết loại tu luyện ma công này, ngày thứ hai tỉnh lại không những không thấy trên người đau chút nào, mà tinh thần đều rất tốt, lần tiếp cùng Ba Khắc đánh nhau, phát hiện Ba Khắc đánh trên người mình, cảm giác đau đớn trên người cũng càng ngày càng nhẹ.

Cứ như thế, Hàn Thạc mỗi lần bị đánh, đều sẽ lập tức trở về kho tạp phẩm, lập tức bắt đầu tu luyện ma công. Trong lúc không để ý, điểm ma nguyên trong cơ thể lúc này đã biến lớn một chút.

Dường như mỗi lần Hàn Thạc bị đánh, sau đó trở về tu luyện ma công thì thân thể đều được từ từ rèn luyện, ma nguyên cũng lớn dần, từ bé như cái móng tay đến to như ngón cái.

Điều này làm cho hắn vừa kích động vừa sợ hãi, kích động vì ma nguyên lớn mạnh, thân thể cùng tinh thần mình càng ngày càng tốt, sợ hãi vì dường như ma nguyên đó từ từ lớn mạnh thì đồng thời Hàn Thạc cảm thấy càng ngày càng khó khống chế tính khí của hắn, dễ dàng làm ra một số chuyện mà sau đó chính mình sợ hãi hối hận.

Từ dưới gầm giường gỗ, rút ra quyển “Vong Linh ma pháp cơ sở”, sau khi xem một lát, Hàn Thạc theo thói quen bắt đầu minh tưởng, ma nguyên trong người hắn cũng bắt đầu di chuyển không theo quy luật ở khắp các nơi trong cơ thể, một số địa phương bị đau đớn, sau khi được ma nguyên đi qua, hắn cảm giác phi thường thoải mái.

Trong khi Hàn Thạc đang minh tưởng, chậm rãi, một tia ma nguyên từ cổ hắn di chuyển lên đầu. Chính lúc này, cảm giác đau đớn quen thuộc từ trong đầu Hàn Thạc truyền đến, giờ đây Hàn Thạc biết ma pháp Linh Hồn Chi Thống của Lý Toa lại tái phát, lại một lần nữa phát tác rồi.

Đột nhiên, trong lúc Hàn Thạc đau đầu, một tia ma nguyên dường như đi vào trung tâm chỗ đau đớn, đây là lần đầu tiên lúc Linh Hồn Chi Thống phát tác mà ma nguyên trùng hợp tiến vào trong đầu, Hàn Thạc chỉ cảm giác trong đầu ầm ầm như pháo nổ, sau đó đau đớn một chập, lại hôn mê lần nữa.

6. Chương 6: Sớm Muộn Cũng Chinh Phục Nàng

Khi Hàn Thạc tỉnh lại thì phát hiện đã là đêm khuya, ma nguyên trong người vẫn như cũ - lưu động không có quy luật, nhưng dường như đã có một chút thay đổi, có thể nhìn đồ vật xung quanh rõ ràng hơn rất nhiều.

Tâm niệm chợt động, Hàn Thạc một lần nữa bình tĩnh ngưng thần tiến vào minh tưởng. Hắn dựa theo “Vong Linh ma pháp cơ sở”, cảm thụ một phen kỹ lưỡng, cuối cùng xác định bởi vì lúc Linh Hồn Chi Thống phát tác, ma nguyên trùng hợp tiến vào trong đầu, trong lúc hoang mang hắn lại tu luyện ra tinh thần lực.

- Ha ha... ta đúng là thiên tài, nhanh như vậy đã minh tưởng ra tinh thần lực. Ha ha, có lẽ cũng nên thử ma pháp cấp thấp nhất của Vong Linh hệ, xem xem có thể triệu hồi ra một khô lâu chiến sĩ hay không!

Nhanh chóng cầm quyển sách “Vong Linh ma pháp cơ sở” trên giường, lật đi lật lại tìm một hồi lâu mà vẫn không thấy chú ngữ triệu hồi khô lâu chiến sĩ, lúc này Hàn Thạc mới phát hiện quyển “Vong Linh ma pháp cơ sở” ghi chép chỉ là cơ sở tri thức của Vong Linh ma pháp, không có bất cứ chú ngữ cùng ma pháp thuật gì cả.

Cau mày suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Thạc nhớ lại câu chú ngữ lúc trước Lý Toa sử dụng, lập tức bắt chước hai tay giơ cao, tập trung toàn bộ tinh thần lực, niệm chú ngữ triệu hồi của Vong Linh ma pháp:

- Hỡi Vong Linh chiến sĩ đọa lạc, theo sự triệu hồi của Hắc Ám sứ giả, hãy triển hiện ra sự tồn tại của người!

Chờ chú ngữ niệm xong, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện tinh thần lực yếu ớt trong đầu đang nhanh chóng chảy đi, phút chốc toàn bộ đã bị rút sạch, rõ ràng trước đó hắn đã cảm giác được điều gì, sau đó trong đầu đau đớn, thân thể hư thoát ngồi trên giường, há to mồm thở hổn hển.

Trong lúc Hàn Thạc xụi lơ ngồi xuống, trong cái kho tạp phẩm bé tí của hắn, một luồng sáng đen lóe lên, xuất hiện một tiểu khô lâu trắng toát, so với khô lâu lần trước Lỵ Toa, Ba Khắc triệu hồi, còn lùn hơn một nửa.

Nhìn thân khô lâu trắng toát, trong tay cầm một cây tiểu cốt đao trông giống như chủ thủ, hai hốc mắt trống rỗng nhìn về phía mình, Hàn Thạc mừng rỡ như điên. Khô lâu tuy so với người ta triệu hồi nhỏ hơn một chút, nhưng cũng là khô lâu, cái này cũng chứng minh Vong Linh ma pháp của hắn đã thành công.

Thân thể kiệt sức, trong đầu mê man, Hàn Thạc thông qua “Vong Linh ma pháp cơ sở” biết là tinh thần lực của mình quá yếu, ngay cả triệu hoán một khô lâu nho nhỏ cũng hao hết toàn bộ tinh thần lực của hắn.

Nhìn khô lâu nho nhỏ xuất hiện trước mắt mình, Hàn Thạc phát hiện mình cùng với nó có một loại liên hệ khó hiểu, chỉ là bây giờ tinh thần lực của Hàn Thạc thật sự yếu ớt đến đáng thương, ngay cả việc dùng tinh thần lực phát ra một cái mệnh lệnh cũng không làm được, càng đừng nói trả tiểu khô lâu này về dị thời không.

Một người một khô lâu, mặt đối mặt nhìn nhau một lát, Hàn Thạc thầm nghĩ dù sao cái kho tạp phẩm này cũng sẽ không có người ngoài đến, tiểu khô lâu này không có lệnh của mình, cũng sẽ không chạy loạn, để ở nơi này cũng không sao.

Đã là nửa đêm canh ba rồi, Hàn Thạc khổ sở lâu như thế cũng sớm đã mệt đến không trụ được nữa, sau khi vui mừng qua đi, Hàn Thạc cảm giác có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn. Hàn Thạc đã tỉnh lại, trong đoạn thời gian này hắn đã quen việc thừa dịp người khác còn chưa tỉnh liền đem đồng rác trong kho tạp phẩm xử lý sạch. Hôm nay sau khi tỉnh giấc, đang định làm như mọi khi, đột nhiên nhìn thấy tiểu khô lâu bên cạnh đồng rác vụt đi.

Sau khi ngủ xong một giấc, tinh thần lực của Hàn Thạc đã khôi phục được một chút yếu ớt, đem tiểu khô lâu đưa về dị thời không, tinh thần lực khẳng định không đủ, nhưng nếu ra một mệnh lệnh cho nó thì hắn là đủ rồi. Nghĩ đến điều này, Hàn Thạc ngưng tụ tinh thần lực, phát cho tiểu khô lâu mệnh lệnh đầu tiên - giúp hắn vớt rác.

Mệnh lệnh vừa ra, tiểu khô lâu đó nhấc chân lên, từ từ chìa ra năm đầu khớp xương, nắm lấy một đồng rác bên cạnh, mở cửa đi ra ngoài.

- Ha ha, khó trách mọi người muốn học ma pháp như thế, có ma pháp thật sự là bớt phiền, sau này có tiểu khô lâu thừa lúc sáng sớm có thể giúp ta vớt rác thì quá tốt!

Hàn Thạc nhìn sắc trời hãy còn sớm, nằm thẳng cẳng xuống giường, tiếp tục vui đầu ngủ, mấy ngày nay, Hàn Thạc lần đầu tiên ngủ nướng buổi sáng.

Ngủ thêm một lát, đợi đến khi hắn mở mắt ra, phát hiện tiểu khô lâu đã trở về, xem ra rác rưởi đã bị xử lý hết theo mệnh lệnh của mình rồi.

Từ trên giường đi xuống, lúc rửa mặt, Hàn Thạc chú ý đến hôm qua sắc mặt tím xanh, hôm nay toàn bộ đã biến mất một cách thần kỳ, kể cả một ít vết sẹo trên hai tay, đều dường như lột da trở nên nhợt dần. Trừ hôm qua tinh thần lực dùng hết, có chút văng đầu, còn về tình trạng thân thể của Hàn Thạc thì cảm giác rất tốt.

Giai đoạn “Cổ thể” của ma công sẽ tiến hành cải tạo lại thân thể, đợi khi hắn vượt qua giai đoạn “Cổ thể”, vết sẹo trên người khẳng định sẽ hoàn toàn biến mất, sức mạnh cùng độ mềm dẻo của cơ thể cũng sẽ tiến một bước dài, đợi đến lúc đó vô luận là Ba Khắc hay là Lỵ Toa, muốn dùng khô lâu cùng mình một chọi một, chỉ sợ đều thua chắc.

Hàn Thạc vừa nghĩ, vừa rửa mặt sạch sẽ, nhìn các đệ tử Vong Linh hệ trên đường tới Hắc Âm học viện, hắn cũng vội vã cầm dụng cụ chạy trên đường, đi lau chùi mấy cái tượng đá học sinh giới của Ma vũ học viện Ba Bì Luân.

- A Tây Na, lúc trời còn chưa sáng, ta đi vệ sinh, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có một khô lâu rất nhỏ, trong tay cầm hai cái túi rác, chậm rãi đi về hướng đồng rác, thật là kì quái! - Ma pháp học đồ Ngải Mễ, lúc đi về phía tòa nhà Hắc Ám hệ, nói với A Tây Na ở bên cạnh.

- Thần kinh, có đệ tử nào buồn chán như vậy, triệu hồi một tiểu khô lâu đi vứt rác, chuyện này không phải là Bồ Lai Ân nửa điên nửa khùng làm chứ?

- Thật đấy, ta thật sự nhìn thấy một khô lâu rất nhỏ, cầm hai cái túi rác. Mặt khác, ta phát hiện Bồ Lai Ân thật đáng thương a, hắn vốn đã rất thảm rồi, hiện tại lại bị Lý Toa biến thành như thế, gần đây hàng ngày còn bị Ba Khắc đánh!

- Người nhất định còn chưa tỉnh ngủ, nhìn hoa mắt rồi. Bồ Lai Ân là tạp dịch, lại còn bị bán đến ma vũ học viện, hắn là nô lệ, có thể sống sót đã không tệ rồi, người thật là quá thiện lương rồi, lo lắng cho hắn làm gì!

Hai đệ tử càng đi càng xa, Hàn Thạc đã không nghe được bọn họ đang nói cái gì nữa rồi. Một lát sau, Kiệt Khắc liền tới, cùng Hàn Thạc đồng thời lau chùi tượng đá. Kiệt Khắc lau một lát, kinh ngạc nhìn Hàn Thạc nói:

- Bồ Lai Ân, ta phát hiện người dường như đã có da có thịt một chút, hơn nữa người hôm qua không phải bị Ba Khắc đánh sao, chiều hôm qua, ta còn thấy mặt người chỗ xanh chỗ tím, bây giờ sao lại nhìn không thấy?

- Ba Khắc gần đây khẳng định đã phải vận động rất nhiều, người xem gần đây mắt gà không có thần quang, đáng vẻ rất hư nhược, hắn còn có khí lực gì a. Cứ thế này, phỏng chừng gà cũng sắp đánh không lại ta rồi!

- Nói đến đây thì Hàn Thạc thấy trong bụng trống rỗng, lập tức nói với Kiệt Khắc:

- Gần đây sức ăn của ta lớn hơn chút, đem cái gì người giấu trên người lấy ra cho ta ăn đi.

-A, người làm sao biết trên người ta có bánh mì?

- Đệ tử tạp dịch cả hệ đều biết người có thói quen giấu đồ ăn trên người, chỉ có người cho đó là bí mật thôi. Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên đưa bánh mì cho ta, sau này ta trả người là được chứ gì!

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Kiệt Khắc rất không tình nguyện lấy ra một cái bánh mì, nhìn một chút, Kiệt Khắc bẻ một miếng, rồi mới đưa cho Hàn Thạc.

Trong khi Hàn Thạc dừng công việc lại để hùng hục ăn bánh mì, Kiệt Khắc đột nhiên nói:

- Hừ.... Ba Khắc lại tới rồi, hử.... còn có cả Lý Toa!

Ba Khắc cầm trong tay hai cái hộp trắng tinh xảo đi theo sau tiểu ma nữ Lý Toa, vẻ mặt tươi cười, nịnh hót:

- Lý Toa, cái này là điểm tâm người nhà ta đặc biệt đưa cho ta, cực kì ngon lại vừa miệng, nàng khẳng định còn chưa ăn sáng, trước tiên ném thử đi.

Hôm qua lúc Ba Khắc đánh Hàn Thạc, không cẩn thận mắt phải bị Hàn Thạc đâm một phát, đến bây giờ mắt phải vẫn còn hơi bầm, lúc cười nói, dường như bị động đến chỗ đau, cắn răng cắn miệng làm cho khuôn mặt nhăn nhó, vậy nên vẻ mặt tươi cười đó tự nhiên là khá khó coi rồi.

- Hừ, ta không dói. Người bớt làm mấy trò này đi, ta ghét nhất chính là cái loại như người, cái tên trước mặt lấy lòng sau lưng lại nói xấu người khác!

Lý Toa không thèm liếc Ba Khắc đến một cái, chỉ lo đi về phía trước, đi đến bên cạnh Bồ Lai Ân cùng Kiệt Khắc, Lý Toa lạnh lùng nhìn Bồ Lai Ân một cái, nói:

- Bồ Lai Ân, đợi sau một tháng ma pháp Linh Hồn Chi Thống của ta kết thúc rồi, ta lại tìm người luyện tập!

Lý Toa vừa nói như vậy, Hàn Thạc mới nhớ đến, từ buổi sáng hôm nay, ma pháp Linh Hồn Chi Thống này lại không phát tác, sau đó Hàn Thạc suy đoán sau hôm qua tu luyện ra tinh thần lực, ma pháp Linh Hồn Chi Thống chắc cũng bị tiêu trừ rồi, nếu không đến bây giờ sao còn chưa phát tác.

Lý Toa nói xong liền chuẩn bị rời đi, bất quá Ba Khắc vừa nhìn thấy Bồ Lai Ân, lại kinh ngạc kêu lên:

- Ô, làm sao có khả năng, ta nhớ rõ ràng hôm qua mặt người bị ta đánh thành xanh tím, hôm nay sao một vết thương cũng không có?

Chết tiệt, người vẫn còn nhớ rõ ràng a. Hàn Thạc thô lỗ nhìn Ba Khắc, diên diên khùng khùng cười ngơ ngẩn nói:

- A a, nhờ ta chăm sóc tốt thôi!

- Hi hi! - Tiểu ma nữ Lý Toa chuẩn bị rời đi, vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, không nén nổi bật cười nhẹ một tiếng, cặp mắt mỉa mai khi cười như vàng trắng lưỡi liềm, thoát nhìn cực kì đáng yêu. Cái tên ngu ngốc Bồ Lai Ân này sau khi hóa diên thì nói chuyện ngược lại rất là thú vị, không giống trước kia một câu cũng không nói, Lý Toa nghĩ thầm, lại không vội vã đi nữa.

Kiệt Khắc biết Hàn Thạc không ngốc, vừa nghe hắn nói như vậy thì biết hắn cố ý giễu cợt Ba Khắc, muốn nhin cười lại không nhin được, đợi đến khi Kiệt Khắc phát hiện không ổn, đã không kịp rồi.

Ba Khắc trong lòng tức giận, thầm nghĩ mắt phải ta còn chưa hết tím, tên ngu ngốc này đã khởi trước rồi. Lý Toa cười một tiếng, Ba Khắc không dám nói gì, nhưng tiếng cười của Kiệt Khắc lập tức chọc giận Ba Khắc, chỉ thấy Ba Khắc “thịch thịch thịch” nhanh chóng nhằm hướng Kiệt Khắc xông tới, nổi giận dùng dùng mắng:

- Tên hầu hèn mọn, người cũng dám giễu cợt ta, ta đánh chết người!

Kiệt Khắc biết không ổn, nhìn thấy Ba Khắc xông đến, đứng tại đó lại không dám chạy, đáng thương chờ bị đánh. Hàn Thạc đột nhiên ôm đầu kêu:

- Đau quá!

Vốn đứng ở trước mặt là Kiệt Khắc. Nhưng khi Ba Khắc xông đến thì lại là Hàn Thạc, trong lòng nghĩ đánh cũng không nhầm, liền giơ nắm tay dấm về phía mặt Hàn Thạc.

“Bình” một tiếng, Hàn Thạc trúng quyền, bất quá so với hôm qua mà nói, nắm đấm của Ba Khắc đã nhẹ hơn một chút, quyền này vừa đánh xuống, hắn đứng tại chỗ thân hình không chút lay động.

Thế nhưng sau khi Hàn Thạc kêu lên một tiếng “đau quá”, đột nhiên như là phát diên, nhìn cũng không nhìn, hai tay lung tung vung về phía trước, chỉ nghe “bụp bụp bụp”, Ba Khắc liên tục trúng ba quyền, lập tức mắt trái đen xì, hai tay ôm bụng nhảy lên kêu gào:

- Tên hầu hèn mọn, người lại dám đánh ta, hôm nay ta không dùng Vong Linh ma pháp giết người thì không được!

- Ba Khắc, người lại khi dễ Bồ Lai Ân, lúc này đã là giờ học rồi, mau trở về phòng học cho ta.

Một tiếng quát ôn nhu đột nhiên từ xa truyền đến, một vóc người dong dỏng cao, mái tóc dài gọn sóng màu tím nhạt, một cô gái xinh đẹp từ xa đi tới.

Nàng thoát nhìn tầm hai tư hai lăm tuổi, khuôn mặt hình trứng ngỗng, đôi môi hồng nhuận đầy gợi cảm, làn da màu lúa mạch thoát nhìn phi thường khỏe mạnh, mặc bộ đồ pháp sư viền vàng bó sát người.

Bộ áo pháp sư ôm lấy bộ ngực cao vút ngạo nhân của nàng, đôi chân thon dài thẳng tắp càng thêm hoàn mỹ. Tay trái cầm một quyển sách ma pháp, tay phải cầm một cái pháp trượng có hình dạng đẹp đẽ, trên có khảm một viên ngọc lục bảo, nói hướng về Bồ Lai Ân.

- Ách..., sư phụ Phạm Ny, người hôm nay không mang kính cận sao, người người chỉ là Bồ Lai Ân a! - Lý Toa chu cái miệng nhỏ, hơi bất lực mở miệng nhắc nhở.

- Kính cận là một loại hủy hoại trí mệnh đối với dung mạo mỹ nữ, ta không muốn ngày ngày mang theo thứ đó. - Phạm Ny mỉm cười nói, sau đó lại gần Ba Khắc, dùng ma pháp trượng trong tay phải gõ đầu hắn một cái, hung hăng nói:

- Lập tức trở về đi học, nếu không người sẽ biết hậu quả đó!

Phạm Ny mắng Ba Khắc như tát nước xong, một lần nữa lộ ra nụ cười nhu hòa, nói với Lý Toa:

- Ly Toa, người cũng mau đi học đi, thường xuyên đi muộn thì không phải là một đệ tử tốt đâu, ta còn phải chuẩn bị một chút bài giảng hôm nay, ta đi trước đây!

Phạm Ny nói xong, quay đầu lại trừng mắt nhìn Ba Khắc một cái, đôi chân thon dài khỏe đẹp bước đi, dáng vẻ vô cùng đẹp dễ đi về phía trước, hai bên kiêu đồn tròn lẩn trong khi di chuyển, cứ lúc lắc rung động lòng người.

- Ách..., sư phụ Phạm Ny, bên đó không phải là phòng học, người đi nhầm hướng rồi. Trời đất, người nên đeo kính cận vào đi!

Tiểu ma nữ Ly Toa khẽ kêu một tiếng, đang định rời đi, sau đó nghĩ đến cái gì, dừng lại một chút, lạnh lùng liếc Ba Khắc một cái, khinh thường nói:

- Đồ vô dụng, đến một tên tạp dịch cũng đánh không lại!

Sau đó Ly Toa lại nhìn Hàn Thạc một cái rồi nhanh chóng đi về phía Phạm Ny.

Ba Khắc nổi giận đùng đùng, hung hăng chỉ vào Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc nói:

- Hai tên hầu hèn mọn các người đợi đấy, ta sẽ tìm các người tính sổ.

Sau đó vội vàng chạy lên lớp, xem ra uy hiếp của Phạm Ny vẫn rất có hiệu quả.

Về mặt Hàn Thạc say mê nhìn về phía Phạm Ny cho đến khi nàng rời đi, đối với sự uy hiếp của Ba Khắc không thêm để trong lòng, đợi đến khi Phạm Ny hoàn toàn biến mất, mới lẩm bẩm nói:

- Sư phụ Phạm Ny này thật thú vị, khó trách cái tên gốc Bồ Lai Ân này lại thăm mền nàng, không nghĩ đến ánh mắt Bồ Lai Ân - nhưng thật ra với ta không khác mấy!

- Bồ Lai Ân, đừng nhìn nữa, ta biết người thích sư phụ Phạm Ny rất lâu rồi, sư phụ Phạm Ny cũng khiến một ít đệ tử không khi dễ người. Nhưng người chỉ là tạp dịch, nàng lại là cao cấp ma pháp sư của ma vũ học viện, cao cấp ma pháp sư người có hiểu lợi hại như thế nào không, cường đại bao nhiêu không. Mặc dù sư phụ hơi bị cận thị, nhưng những người thăm mền nàng trong học viện cũng quá nhiều rồi, người nên thừa lúc còn sớm tỉnh tỉnh đi!

Đôi tay béo ú của Kiệt Khắc quơ quơ trước mặt Hàn Thạc, lên tiếng nhắc nhở hẩn đối mặt hiện thật, nên sớm tỉnh lại.

- Ta đã say rồi, không tỉnh lại rồi! - Hàn Thạc biến sắc nói, dừng một chút, bổ sung:

- Sớm muộn gì ta cũng phải chinh phục được nàng!

7. Chương 7: Dùng Phương Pháp Luyện Ma Bảo Luyện Khô Lâu

- Hàn Thạc, khi nghe mọi người nói người đã bị điên thì ta vẫn còn không tin, bây giờ ngay cả ta cũng tin rằng người thật - sự - điên - rồi! - Kiệt Khắc thấy Hàn Thạc mặt đầy si mê, còn mạnh miệng nói ra muốn chinh phục Phạm Ny thì lắc lắc cái cổ béo mập, lắc đầu thờ dài nói.

- À, đó là điểm tâm Ba Khắc dùng để nịnh Ly Toa đấy mà, ha ha, vận khí chúng ta thật sự tốt quá, ta còn chưa từng được ăn thức ăn tuyệt vời của bọn quý tộc bao giờ!

Hàn Thạc nhìn thấy Ba Khắc vội vã rời đi mà không mang theo điểm tâm, thì lập tức chạy tới, không nói thêm một tiếng nào nữa chop lấy hai cái hộp đựng điểm tâm đẹp đẽ, không thêm nghĩ gì bắt đầu chén.

Vừa ăn vừa liên tục tấm tắc suýt xoa:

- Sụt sụt, quả thật ngon quá, cũng không uống mình bị đánh. Ừm, vừa rồi ăn của người nữa cái bánh bao, bây giờ ta đền cho người một hộp điểm tâm này, tên tiểu tử nhà người có lỗi lớn rồi!

- Nhưng đó là của Ba Khắc mà?

- Tên tiểu tử này đã bị ta đánh bại, bây giờ đã thuộc về ta!

Kiệt Khắc:

-

Lúc này, chính Hàn Thạc trong lòng cũng thấy khá kỳ lạ, cảm giác mình từ sau khi đến đại lục kì ảo này, bởi vì tu luyện ma công mà sức ăn càng ngày càng khỏe, tính cách hình như trở nên to gan lớn mật hơn, rõ ràng trước kia có những chuyện không dám làm, bây giờ chẳng những dám làm mà lại càng ngày càng có nhiều tham vọng hơn.

- Hàn Thạc! Kiệt Khắc! Lúc này lý ra các ngươi phải đến dọn dẹp vệ sinh trong phòng thí nghiệm rồi chứ. Bây giờ số tượng đá còn chưa lau chùi sạch hết, nếu làm hại chúng ta bị phạt thì hai tên tiểu tử thôi các ngươi cứ liệu hồn!

Khi hai người Hàn Thạc và Kiệt Khắc vừa mới ăn xong bữa điểm tâm ngon, không ngừng khen mùi vị tuyệt vời của nó thì bỗng có hai tên tạp dịch lớn tuổi hơn bọn chúng một tí từ phía sau đi tới, tay xoay xoay chiếc chổi, mồm quát tháo, thúc giục hai người khẩn trương đi dọn dẹp vệ sinh phòng thí nghiệm.

Hai tên tạp dịch này khoảng hai mươi tuổi, đều cao khoảng hơn một mét bảy, tên gọi là Bác Cách và Khải Lý. Những năm gần đây thường xuyên ỷ vào sức mình khỏe hơn để bắt nạt Hàn Thạc và Kiệt Khắc, hơn thế còn đem nhiệm vụ thuộc trách nhiệm của bọn chúng cưỡng ép hai gã làm, giống như công tác dọn dẹp phòng thí nghiệm này bây giờ chính là nhiệm vụ chúng phải làm.

- Không đi!

Hàn Thạc không thêm để ý, đã sớm muốn mặc kệ, bây giờ cảm giác thân thể khỏe mạnh, vừa mới đánh nhau với Ba Khắc một trận mà chẳng hề bị đau đớn gì nên lòng tự tin lập tức tăng lên nhiều, thậm chí mình vừa mới ăn xong, bụng còn no căng, nếu bọn kia không biết thức thời, thì đánh nhau thêm một trận nữa có lẽ lại giúp tiêu hóa tốt hơn.

- Hừ, không đi? Hàn Thạc, ngươi không phải thật sự trở thành kẻ điên rồi hay sao mà đến cả những gì Bác Cách đại gia nói cũng dám không nghe? Có muốn ta đánh cho ngươi tỉnh lại hay không? - Bác Cách nắm tay phải thành quyền, nhìn chằm chằm Hàn Thạc lạnh lùng cười hỏi.

- Ái a, đau đầu quá!

Hàn Thạc ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất thân thể run rẩy, tạo ra một bộ dáng vô cùng thống khổ. Kiệt Khắc vốn muốn nghe lời đi dọn dẹp vệ sinh phòng thí nghiệm, nhưng vừa thấy bộ dạng này của Hàn Thạc thì giật mình, trong lòng hiểu ra, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích ngóng chờ Hàn Thạc.

- Không cần biết ngươi điên thật hay điên giả, dám không nghe lời ta thì ta đánh cho đến khi ngươi nghe lời mới thôi!

Một trong hai tên là Khải Lý phát cáu, trực tiếp nhảy liền ba bước tới, tung chân phải đá vào thân mình của Hàn Thạc đang ngồi xổm.

Đúng lúc này, Hàn Thạc đột nhiên đứng dậy hét to một tiếng “đừng đánh”. Chân phải Khải Lý đá trúng giữa ngực Hàn Thạc, hấn thét lên một tiếng đau đớn, hai tay ôm chặt lấy chân phải của Khải Lý, dùng sức hất lên. Khải Lý kêu to một tiếng, thân mình bắn văng sang một bên đâm sầm vào một pho tượng đá, đau đến mức nghiêng răng ken két.

Bác Cách vừa thấy Khải Lý xông về phía Hàn Thạc thì mỉm cười, nghĩ thầm rằng Hàn Thạc đúng là tự tìm chết, nào đâu biết Hàn Thạc đúng là trúng một cước, nhưng xem ra Khải Lý còn thảm hại hơn.

- Được lắm, Hàn Thạc ngươi cũng dám đánh trả lại, Bác Cách, chúng ta cùng lên, hôm nay phải giáo huấn tên tiểu tử này kỷ lưỡng một phen mới được! - Khải Lý đau đớn kêu lên, lại xông về phía Hàn Thạc, miệng gào to giục Bác Cách cùng xông lên.

- Ba Khắc ta còn dám đánh, đừng nói hai cái đồ đàn độn các ngươi.

Hàn Thạc vẫn ôm đầu kêu đau, nhưng khóe miệng lại thoáng nhếch lên một nụ cười lạnh khốc.

Đợi khi Khải Lý và Bác Cách đồng thời xông tới, Hàn Thạc vừa kêu đau, lại vừa vung hai tay hai chân đâm đá loạn xạ, mặc dù hấn bị trúng mấy quyền, mấy cước kêu “bốp bốp, bùm bùm”, nhưng Khải Lý và Bác Cách cũng không khá hơn, tương tự cũng trúng vài chiêu đâm đá loạn xạ của Hàn Thạc.

Hàn Thạc vốn đã quen bị đánh, cộng thêm ma nguyên dùng phương thức vận hành “Cổ thể” đang cải tạo thân thể của chính mình, bây giờ các đòn đâm đá của hai gã trên thân thể hắn, hoàn toàn có thể thừa nhận rằng thể lực của hắn dường như trở nên rất tốt. Sau một hồi đâm đá loạn xạ, trên mặt Khải Lý và Bác Cách nổi lên u xanh cục đỏ, thoạt nhìn còn nhếch nhác hơn nhiều so với Hàn Thạc.

Ba tên tạp dịch trên đường cái đánh nhau tùm lum không theo một chương pháp nào. Càng đánh, cả người Khải Lý và Bác Cách càng ngày càng đau, khí lực càng ngày càng yếu. Hàn Thạc trên người hơi đau đớn một chút, nhưng lại cảm giác rất thoải mái, như là có khí lực sử dụng chưa hết, càng đánh càng sướng, cuối cùng không thể ngờ lại là Hàn Thạc đuổi đánh Khải Lý và Bác Cách, làm hai gã phải bỏ chạy trốn chết.

- Ha ha ha, đánh nhau một trận thật sướng khoái. Kiệt Khắc, từ nay về sau chúng ta không phải làm công việc của Khải Lý và Bác Cách nữa, nếu bọn chúng còn dám bắt nạt người thì người nói cho ta biết, ta sẽ đánh cho bọn chúng thừa sống thiếu chết thì thôi!

Tiểu mập mập Kiệt Khắc lúc này sùng bái nhìn Hàn Thạc, lắc lắc tay Hàn Thạc rồi cười ha ha nói:

- Hàn Thạc, người bây giờ lợi hại quá, chỉ một mình mà đánh cho hai gã đó phải thua chạy, người làm sao làm được vậy?

Chỉ tay vào ngực, Hàn Thạc hãnh diện nói:

- Bởi vì ta có một trái tim dũng cảm!

Mấy ngày tiếp theo, đầu Hàn Thạc cũng không còn đau nữa, mà Ba Khắc không biết vì nguyên nhân gì cũng không lập tức tìm Hàn Thạc báo thù. Hàn Thạc và Kiệt Khắc cũng không làm nhiệm vụ của hai tên Khải Lý và Bác Cách nữa, mà bọn này bây giờ cũng không dám nói ra chuyện lần trước hai người đánh không lại một mình Hàn Thạc, đành phải tự mình thực hiện những công việc mà bọn chúng phải làm.

Bây giờ, buổi sáng có Tiểu Khô Lâu hỗ trợ đỡ rác, hơn nữa không cần làm thay những công việc của Khải Lý và Bác Cách, Hàn Thạc đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc cũng không tiếp tục nhờ Kiệt Khắc trợ giúp “mượn” sách ma pháp khác nữa, thành thật nghiên cứu bản “Vong Linh ma pháp cơ bản” kia, chuẩn bị trước tiên củng cố vững chắc nền tảng của mình.

Thông qua những nghiên cứu “Vong Linh ma pháp cơ bản” trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc hiểu được rằng tinh thần lực của vô cùng yếu ớt nên mỗi ngày đều bỏ một khoảng thời gian trở về căn nhà gỗ nhỏ, tập trung tinh thần lực bắt đầu minh tưởng. Tiểu Khô Lâu là một sinh vật Hắc Ám nhỏ yếu nhất của một thời không khác, trí lực thấp kém chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của người triệu hoán mà hành động. Theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu ban ngày vẫn chờ ở bên trong, chỉ có đêm khuya mới chiếu theo mệnh lệnh đi đỡ rác.

Buổi tối hôm nay, sau khi trở lại căn nhà gỗ nhỏ, trong khi đang định minh tưởng như thường lệ thì đột nhiên nhớ tới lão thần kinh Sở Thương Lan có lưu lại trong đầu của mình một số ký ức liên quan đến việc luyện chế ma bảo huyền bí, nghĩ thầm rằng mình tu luyện ma công, giờ đây học tập thêm Vong Linh ma pháp, dù thuộc về hai thể giới, nhưng đều theo đường tà ác, lại tựa hồ có chỗ tương tự như nhau, không biết có thể dùng kết hợp với nhau được hay không.

Trong khi Hàn Thạc nhíu mày bắt đầu chăm chú nhớ lại, thì phát hiện mặc dù ký ức do Sở Thương Lan lưu lại rất nhiều, nhưng khi hồi tưởng phần lớn những ký ức đó chỉ có một loại cảm giác mờ lung, giống như nhìn vật qua một tờ giấy mỏng, không thể thấy rõ toàn bộ.

Hồi tưởng mất đến nửa ngày thì đột nhiên nhớ ra một loại phương pháp luyện chế ma bảo, Hàn Thạc nghĩ mình học tập Vong Linh ma pháp thời gian quá ngắn, đến bây giờ cũng chỉ là triệu hồi ra một tên khô lâu nhỏ yếu, đã thế thì trước tiên dùng Tiểu Khô Lâu thử xem sao.

Luyện chế ma bảo thì điểm quan trọng trước hết là tài liệu luyện chế. Dù sao cũng chỉ là thí nghiệm chơi, Hàn Thạc liền đem Tiểu Khô Lâu làm tài liệu chính, thêm một ít các loại phế phẩm như máu tươi vô dụng của ma thú cấp thấp, xương vụn, đuôi rắn mối vứt lỏng chỏng trong kho tạp phẩm, làm thành tài liệu phụ trợ luyện ma bảo.

Một vài ma bảo đặc thù phải dùng tài liệu phi thường ngặt nghèo và phức tạp, trên thế giới này cũng không biết có hay không. Hàn Thạc mặc kệ, tùy theo ý của mình gom góp các loại tài liệu luyện chế ma bảo. Nghĩ

là làm, hần đứng dậy trở về phòng thí nghiệm, từ trong phòng lấy ra một cái thùng đựng nước nhỏ không ai sử dụng, còn có thêm một số tài liệu hần cũng không biết tên mà các đệ tử Vong Linh ma pháp không dùng hết nữa.

Hàn Thạc lợi dụng đêm dài yên tĩnh, lấm la lấm lét quay trở về nhà gỗ nhỏ. Hần cẩn thận đóng cửa lại, đặt thùng nước nhỏ xuống đất rồi đầu tiên bỏ Tiểu Khô Lâu vào bên trong thùng, tiếp đó ném vào thêm một ít tài liệu linh tinh như máu tươi của ma thú cấp thấp, xương vụn, đuôi rắn mối, sau đó quấy trộn các thứ trong thùng với nhau. Bên trong chiếc thùng gỗ có đủ các loại đồ vật nằm chung một chỗ, thoát nhìn đủ mọi màu sắc rất là khó coi, Tiểu Khô Lâu chỉ lộ ra mấy cái xương đầu, mờ mịt chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Thạc nhắm mắt lại, suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi ôn lại kiến thức về luyện chế ma bảo của Sở Thương Lan một lần. Luyện chế Ma bảo ngoại trừ các loại tài liệu còn cần bố trí trận pháp đặc thù, hơn nữa phải dùng cái cơ bản của tu ma giả là ma nguyên lực dựa theo phương pháp đặc thù luyện chế trong khoảng vài ngày hoặc vài tháng, đặc biệt một số ma bảo cường đại thậm chí phải luyện vài năm.

Đương nhiên Hàn Thạc trước mắt cũng không có khả năng làm được điều này. Hàn Thạc tìm được một phương pháp luyện chế đơn giản nhất, từ kho tạp phẩm tìm được bảy đoạn bạch cốt chẳng biết của ma thú nào bị bỏ lại, dựa theo phương thức “Âm ma ngưng nguyên trận” cắm các thanh cốt thứ (1) ở bên trong thùng gỗ.

Theo ký ức của Sở Thương Lan, “Âm ma ngưng nguyên trận” là một loại tu ma trận pháp, phương pháp chính xác là đầu tiên luyện chế ra bảy bốn mạng Âm Ma, dùng bảy Âm Ma lập thành trận pháp, sử dụng ma nguyên của người luyện chế rót vào trong đó, bảy Âm Ma sẽ y theo trận pháp giúp ma nguyên của người luyện chế ngưng tụ vững vàng trong trận pháp, từ từ từng chút một hòa tan tài liệu luyện chế ma bảo, đưa nó thẩm thấu vào trong tài liệu chính, dựa vào sự giúp đỡ của ma nguyên lực luyện chế trong vòng sáu sáu ba mươi sáu ngày, ma bảo coi như là hoàn thành.

Muốn luyện chế Âm Ma thì trước hết phải có Âm Linh là một người bị chết oan, sau đó thi thể được chôn tại nơi tuyệt âm, nếu hồn phách không muốn rời đi mới có thể trở thành Âm Linh. Âm Linh muốn luyện thành Âm Ma lại cần có một vài phương pháp đặc thù, Hàn Thạc bây giờ tất nhiên là không làm được.

Hần trực tiếp cắm bảy thanh cốt thứ ở bên trong thùng gỗ làm vật thay thế Âm Ma, sau đó ở bên trong thùng gỗ, cố gắng đưa ma nguyên lực lưu chuyển đến ngón giữa tay phải, cắm mạnh ngón tay vào giữa trung tâm của bảy thanh cốt thứ cắm dựng đứng đó. Bảy thanh cốt thứ mặc dù chỉ là vật thay thế, nhưng vì phương pháp bố trí chính xác, nhờ đó cũng có thể hấp thu một ít ma nguyên.

Cứ như vậy qua không biết qua bao nhiêu lâu, đột nhiên trên mặt nước ở vùng trung tâm của bảy thanh cốt thứ bỗng xuất hiện bảy dòng chảy cỡ nhỏ.

Hàn Thạc vừa thấy bảy dòng chảy này xuất hiện thì đột nhiên buông lỏng tinh thần, biết rằng chính mình làm loạn lung tung mà không ngờ lại thành công, mặc dù không rõ ràng lắm Tiểu Khô Lâu cuối cùng sẽ thành hình dạng gì nhưng Hàn Thạc cũng yên tâm, mình tưởng một lúc rồi từ từ ngủ say lúc này không biết.

Chú thích:

(1) Cốt thứ : xương gai.

8. Chương 8: Thất Sí Tiểu Khô Lâu Dững Mãnh

Ngày thứ hai.

Hàn Thạc còn đang mơ mơ màng màng, chưa tỉnh ngủ hần thì bỗng cánh cửa nhỏ của kho tạp phẩm bị đẩy tung ra kêu “bình” một tiếng. Tiểu mập mập Kiệt Khắc vừa bước vào liền vọt tới lay hần, rồi ngay lúc hần vừa bị lay tỉnh thì hưng phấn giục ầm ầm:

- Bố Lai Ân, dậy, dậy nhanh lên, có kịch hay xem rồi!

Hàn Thạc còn đang ngái ngủ. Hắn vừa mới nằm mơ thấy mình sai khiến Tiểu Khô Lâu đi đánh tiểu ma nữ Lý Toa, giấc mộng còn chưa kịp hoàn thành thì đã bị Kiệt Khắc đánh thức nên bất mãn hỏi:

- Vẫn còn sớm lắm mà, có chuyện gì thế?

Hai mắt mở to tròn xoe như hạt đậu ánh lên tia hưng phấn, Kiệt Khắc cười ha ha nói:

- Bố Lai Ân, tiểu ma nữ Lý Toa không biết làm thế nào mà triệu hoán được một Tiểu Khô Lâu rất kỳ quái. Tiểu Khô Lâu này không chịu nghe lời, sáng sớm nay chẳng hiểu xảy ra chuyện gì lại gây ra những tiếng “bùm bùm” trong phòng cô nàng. Sau đó Tiểu Khô Lâu bỏ chạy về hướng Quang hệ ma pháp học viện, Lý Toa thực mạng đuổi theo sau. Ách! Ta thì là ta ở Vong Linh học viện lâu như vậy nhưng vẫn chưa từng thấy qua Tiểu Khô Lâu nào chạy nhanh như thế, hắn còn có bảy cái cốt thứ giống như cái cánh vậy!

Hàn Thạc lúc mới nghe chuyện thì thấy rất khoái chí nhưng đến khi Kiệt Khắc nói xong thì sắc mặt tái xanh. Hắn chợt nhớ ra điều gì đó liền quay ngoắt lại nhìn vào một cái thùng đựng nước nhỏ, thấy các loại nước với đủ loại màu sắc chứa bên trong thùng không biết từ khi nào đã biến thành màu đen như mực, Tiểu Khô Lâu và cả bảy thanh cốt thứ ngâm trong đó toàn bộ đã biến đi mất tiêu.

Không thể nào! Hôm qua hắn mới dùng phương pháp luyện ma bảo chế luyện nó, sau đó hình như trong giấc mộng mơ màng hắn đã hạ lệnh cho nó đi giáo huấn Lý Toa. Chẳng phải luyện chế ma bảo này phải cần ba mươi sáu ngày hay sao? Vì sao lại thành ra như vậy? Chẳng lẽ là vì mình dùng bữa cốt thứ làm nguyên liệu thay thế cho Âm Ma khiến cho ma nguyên lực không đủ hay sao? Nghĩ đến đây, Hàn Thạc thấy ớn lạnh trong lòng, bỗng nhiên từ trên giường bật dậy, ngay cả công việc buổi sáng là lau chùi tượng đá cũng không làm, túm lấy Kiệt Khắc chạy về phía Quang hệ ma pháp học viện.

Hàn Thạc vừa chạy vừa lo lắng. Hắn không phải là đệ tử chính thức của Vong Linh hệ ma pháp, cũng không giống như bọn họ là triệu hoán những sinh vật lạnh lùng và cơ bản là không quan tâm đến sự sống chết của chúng. Trong thời gian qua, Tiểu Khô Lâu vẫn trợ giúp Hàn Thạc đi đổ rác, tiết kiệm cho hắn khá nhiều sức lực. Hàn Thạc bất tri bất giác đã có cảm tình đối với Tiểu Khô Lâu này, tự nhiên cũng không hy vọng nó xảy ra chuyện gì.

Không phải chỉ có hai người Hàn Thạc và Kiệt Khắc mà một vài đệ tử Vong Linh hệ khác sắc mặt cổ quái cũng đang đi về phía Quang hệ ma pháp học viện, trên đường đi không ngừng nói chuyện “rú ra rú rít”.

- Thật là quái lạ nha, ở đâu ra cái tên Tiểu Khô Lâu toàn thân màu đen xì, trên lưng còn có bảy thanh cốt thứ, thật không biết làm sao mà Lý Toa lại triệu hồi ra được? - Ngải Mễ vừa rảo bước vừa nói.

- Đúng vậy, điều kỳ quái hơn chính là Tiểu Khô Lâu này bất ngờ lại bỏ chạy rất nhanh chứ. Ồi trời ơi, chẳng lẽ tinh thần lực của Lý Toa cường đại hơn chúng ta, khô lâu chiến sĩ được triệu hoán ra cũng khác biệt với của chúng ta sao? - A Tây Na cũng rất ngạc nhiên, cùng với Ngải Mễ vừa chạy nhanh về phía Quang hệ ma pháp học viện, vừa chuyện trò to nhỏ.

Sơ cấp ma pháp sư Bối Lạp chạy ở bên cạnh, nghe được A Tây Na nói như vậy, không khỏi khẽ cau mày, hừ một tiếng:

- Ta cũng là sơ cấp ma pháp sư, cho đến giờ cũng chưa từng triệu hoán được một khô lâu kỳ lạ như vậy, quái lạ hơn chính là Tiểu Khô Lâu này lại không nghe lời người triệu hoán nó, điều này căn bản không hợp với lẽ thường.

.....

Hàn Thạc vẫn chạy song song với Kiệt Khắc nhưng tai lại dỏng lên nghe các đệ tử Vong Linh hệ bên cạnh nói chuyện. Qua câu chuyện của đám đệ tử này, Hàn Thạc hiểu rằng phương pháp luyện ma bảo đã luyện thành Tiểu Khô Lâu của mình là cực kỳ không tầm thường. Trong lòng thầm lo lắng, Hàn Thạc thử dùng tinh thần lực liên lạc với Tiểu Khô Lâu, phát hiện ra là liên lạc thì vẫn có thể nhưng không biết có phải vì được luyện chế theo phương pháp luyện chế ma bảo hay không mà mặc dù hắn đã ra lệnh nhưng Tiểu Khô Lâu tựa hồ như không nhận được, vẫn tiếp tục chạy ngược chạy xuôi ở đằng xa.

Quang hệ ma pháp học viện không ít đệ tử như Vong Linh hệ. Quang hệ tại ma vũ học viện Ba Bửu Luân là một hệ lớn và có rất nhiều đệ tử kiệt xuất. Hơn nữa, từ trước đến nay đệ tử Quang hệ ma pháp rất ghét đệ tử Hắc Âm hệ, có thể là do Quang hệ ma pháp cùng Hắc Âm hệ ma pháp là hai hệ đối lập. Đặc biệt là đệ

tử Vong Linh hệ ma pháp càng bị người của Quang hệ ghét hơn. Quang hệ ma pháp còn có tác dụng khắc chế đối với ma pháp Vong Linh hệ.

Rất nhiều ma pháp Quang hệ đều có lực sát thương rất lớn đối với các sinh vật Hắc Ám do Vong Linh pháp sư triệu hoán, thậm chí nói Quang hệ ma pháp chính là khắc tinh của Vong Linh hệ cũng không sai. Sau khi quay trở về Vong Linh hệ, Hàn Thạc hiểu biết thêm rất nhiều tri thức. Từ miệng đám đệ tử Vong Linh hệ biết được những kiến thức thông thường về cách chế tác thì trong lòng càng thêm lo lắng cho Tiểu Khô Lâu của mình.

Hàn Thạc lôi Kiệt Khắc chạy thẳng một mạch với tốc độ rất nhanh. Hắn tuy thân thể gầy yếu nhưng chạy còn nhanh hơn so với một số đệ tử Vong Linh hệ khác, làm cho những đệ tử Vong Linh hệ bị hắn bỏ lại phía sau đều giật nảy mình, thầm nghĩ: “Sau khi nổi điên, thể lực của tên đàn độn này trở nên tốt như vậy từ khi nào chứ?”

Khi Hàn Thạc kéo Kiệt Khắc chạy đến chỗ các đệ tử Quang hệ ma pháp thì Kiệt Khắc đã mệt đờ cả người, ngồi bệt xuống đất thở phì phò cuống quýt kêu la:

- Bố Lai Ân, người chạy thật là nhanh a, ta bị người kéo chạy nhanh đến mệt chết đi được, thế mà trên đầu người ngay cả một giọt mồ hôi cũng chẳng có.

Lúc này, toàn bộ chú ý của Hàn Thạc đều tập trung vào Tiểu Khô Lâu đang chạy ngược chạy xuôi trong Quang hệ ma pháp học viện nên cũng không để tâm đến nỗi oán hận của Kiệt Khắc. Trên quảng trường ma pháp trung ương của Quang hệ ma pháp học viện, một Tiểu Khô Lâu thấp bé, toàn thân đen như mực, trên lưng có bảy thanh cốt thứ, tay cầm thanh cốt đao u quang lóe lên lấp lánh hình dáng như thanh chủy thủ nhỏ, đang chạy loạn khắp nơi trong quảng trường.

Xương cốt màu đen trên thân Tiểu Khô Lâu trải qua sự luyện hóa của Hàn Thạc trở nên đen sì sì, tựa hồ lóe lên một quang sáng nhàn nhạt, mấy thanh cốt thứ trên lưng thoát nhìn rất tự nhiên, không có bất cứ điểm nào gây ra cảm giác không phù hợp, giống như vốn đã có sẵn như thế. Khi nó chạy, hai cẳng chân nhỏ giống như lò xo liên tục chuyển động, bảy thanh cốt thứ trên lưng không ngừng vỗ đập theo nhịp bước chân, mặc dù không thể giúp nó bay lên, nhưng dường như cũng tạo ra tác dụng trợ lực khiến cho tốc độ của nó trở nên mau lẹ hơn nhiều. Tiểu ma nữ Ly Toa đuổi theo đằng sau, dùng mấy loại Vong Linh ma pháp cũng không thể đánh trúng nó.

Trên quảng trường của Quang hệ ma pháp học viện có không ít đệ tử Quang hệ ma pháp, còn có một vài cột đá rất lớn điêu khắc hoa văn tinh xảo. Tiểu Khô Lâu ở giữa đám ma pháp đệ tử và các cột đá luồn lách qua lại, thân hình linh hoạt quỷ dị không thể tả được, làm cho tiểu ma nữ Ly Toa cũng phải bó tay.

Hàn Thạc thấy tốc độ của Tiểu Khô Lâu đột nhiên nhanh nhẹn linh hoạt như vậy thì trong lúc nhất thời cũng hơi sửng sốt, nhưng sau đó nhanh chóng tập trung tinh thần lực muốn ra lệnh cho Tiểu Khô Lâu trở về kho tạp phẩm của hắn, chỉ tiếc Tiểu Khô Lâu tựa hồ căn bản không tiếp thu mệnh lệnh tinh thần của Hàn Thạc, vẫn tiếp tục luồn lách rất nhanh giữa các cột đá và đệ tử Quang hệ ma pháp như cũ, làm cho cả đám đệ tử này đều lớn tiếng hò hét lẫn nhau chạy đuổi theo náo loạn cả lên.

Quảng trường hết sức hỗn loạn.

- Ly Toa, Vong Linh hệ các người gần đây thật sự càng ngày càng ngạo mạn, dám công nhiên đưa Hắc Ám sinh vật dơ bẩn này đến Quang hệ ma pháp học viện chúng ta, có phải là do lần trước thua ở trong tay ta không phục, giờ muốn thừa cơ thể hiện một chút lợi hại của khô lâu chiến sĩ phải không? - Sơ cấp Quang hệ ma pháp sư Ngải Lâm nhìn Ly Toa với vẻ khiêu khích, lạnh lùng hỏi.

Ngải Lâm mười bảy tuổi, tóc ngắn gọn gàng màu xanh nhạt, mái tóc lòa xòa lên trên vầng trán xinh đẹp, đôi mắt màu xanh nước biển giống như hai viên ngọc bích trong sáng, mặc một chiếc Quang hệ ma pháp bào trắng tinh, quanh ngực có gắn những viên bảo thạch hình thoi màu lam ánh lên những tia sáng xanh bí ẩn, kết hợp với ánh mắt của nàng làm cho nàng trông càng thêm xinh.

Không ngờ nàng cũng là một tiểu mỹ nữ, Hàn Thạc ngay lập tức dán mắt nhìn Ngải Lâm, trong lòng ngầm so sánh giữa nàng và tiểu ma nữ Ly Toa, phát hiện Ngải Lâm so với Ly Toa chẳng hề thua kém chút nào, hơn nữa bộ ngực đã bắt đầu nhô cao, nổi rõ hơn Ly Toa rất nhiều.

- Ngải Lâm, chuyện của ta không cần người xen vào, đừng tưởng rằng người là người của gia tộc Khảm Phổ Lâm thì ta sẽ sợ người. - Lỵ Toa tạm thời ngừng truy đuổi Tiểu Khô Lâu, cũng hừ lạnh một tiếng, quay sang phía Ngải Lâm nói.

- Hừ, Hắc Ám sinh vật dơ bẩn, tuyệt đối được phép xuất hiện tại Quang hệ ma pháp học viện thần thánh. Vì người đã không đủ khả năng bắt nó về, thế thì ta giúp người một tay vậy!

Ngải Lâm vẻ mặt thánh khiết giang hai tay ra, chậm rãi niệm chú ngữ ma pháp:

- Hồi quang nhận sắc bén, hãy hóa thành trường kiếm tịnh hóa tà ác, trăm phá sinh mệnh hèn mọn này - Quang Kiếm Trảm!

Ngải Lâm vừa niệm xong chú ngữ ma pháp thì một thanh trường kiếm tinh thuần do quang mang hóa thành liền hiện ra, theo sự chỉ huy của Ngải Lâm nhanh chóng vọt tới Tiểu Khô Lâu. Tiểu Khô Lâu của Hàn Thạc một mực trốn đông núp tây, ngay khi Lỵ Toa vừa mới ngừng đuổi thì cũng ngẩn người đứng lại, tựa hồ không kịp phản ứng đối với Quang Kiếm Trảm của Ngải Lâm, bị kiếm quang trực tiếp đâm vào khung xương ngực.

Đúng lúc bị kiếm quang đâm vào, khung xương màu đen sì sì tựa hồ đột nhiên phát ra u quang yếu ớt. Sau khi kiếm quang tan biến đi không còn nhìn thấy nữa, từ ngực Tiểu Khô Lâu bốc lên một luồng khói đen nhàn nhạt. Nó bị đánh trúng một kiếm, bộ xương gãy nhỏ lác la lác lư một lúc rồi lại đứng vững vàng, cầm thanh tiểu chủy thủ lấp lóe lãnh quang nhìn dọc nhìn ngang như muốn tìm xem kẻ nào vừa đánh mình.

- Ô, Hắc Ám sinh vật này bị thánh quang của Quang hệ ma pháp đánh trúng mà cũng không bị phá nát kìa!

- Đúng, đúng ! Thật là kỳ lạ quá. Quang hệ ma pháp chính là khắc tinh của Hắc Ám sinh vật mà, bộ xương của nó hẳn là phải bị thánh quang hóa thành tro bụi mới đúng chứ. Có chuyện gì đó đã xảy ra!

- Ô, chẳng lẽ Vong Linh hệ đã nghiên cứu tạo ra Hắc Ám sinh vật không sợ thánh quang của Quang hệ ma pháp chiếu rọi rồi à? Có khả năng như vậy sao? Nếu thật thế, Hắc Ám sinh vật của Vong Linh hệ chẳng phải là quá lợi hại sao?

.....

Hàn Thạc nhìn khắp tứ phía, phát giác các đệ tử Quang hệ ma pháp đứng chung quanh đều lộ vẻ mặt kinh hãi, không dám tin vào Tiểu Khô Lâu đang nhìn dọc nhìn ngang kia. Hắc Ám sinh vật Vong Linh hệ một khi bị ma pháp Quang hệ đánh trúng thì không chỉ bị lực công kích vật chất thông thường mà còn phải chịu thêm các thương tổn khác, làm cho Vong Linh sinh vật cao cấp sẽ bị mục nát thân thể, còn sinh vật cấp thấp như khô lâu chiến sĩ chắc chắn sẽ lập tức hóa thành tro bụi tan biến mất.

Nhưng lúc này, Tiểu Khô Lâu được Hàn Thạc dùng phương pháp luyện ma bảo luyện chế thành đã phá vỡ những tri thức thông thường về ma pháp đó, chứng minh cho đệ tử Quang hệ và Vong Linh hệ rằng một chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy lại có thật. Những tiếng hò hét không ngừng phát ra từ miệng các đệ tử Quang hệ ma pháp, ngay cả Lỵ Toa ở trong đám người này cũng ngây ngốc, hiển nhiên là bị Tiểu Khô Lâu dũng mãnh này làm cho khiếp sợ.

Bất quá trong khi mọi người ở đây đều kinh ngạc, Tiểu Khô Lâu sau khi nhìn ngược nhìn xuôi một hồi lâu, rốt cục đã tìm được ai là người đánh nó, năm ngón xương cầm lấy tiểu cốt đao tỏa ra hàn quang lấp lánh lao về phía Ngải Lâm, bảy thanh tiểu cốt thứ vũ đập rất nhanh, cộng thêm tốc độ kinh người không thể có của khô lâu chiến sĩ, vọt đến trước mặt Ngải Lâm, cầm chắc tiểu cốt đao trong tay hướng về phía Ngải Lâm đang hoảng hốt lo sợ chém mạnh xuống.

Ngải Lâm hoảng sợ đến biến sắc, thấy Tiểu Khô Lâu trong nháy mắt vọt tới trước mặt thì biết rằng không còn đủ thời gian để đọc chú ngữ thêm một lần nữa, nên nhanh chóng sử dụng toàn lực tránh sang bên trái nhưng vẫn nghe được tiếng dao đâm soạt một cái, sau đó Ngải Lâm hét toáng lên. Vì Ngải Lâm tránh né quá nhanh, một đao này của Tiểu Khô Lâu chém ra không trúng được Ngải Lâm, mà lại chém rách ma pháp bào của Ngải Lâm từ vai phải đến ngực làm lộ ra làn da trắng nõn mịn màng thánh khiết. Trên cốt đao bây giờ còn dính một mảnh vải trắng tinh nhưng Tiểu Khô Lâu lại có chút mơ hồ ngây ngốc đứng im tại chỗ, không thừa thế tiếp tục tấn công.

“Quý tha ma bắt, thật là xinh đẹp! Nếu cô ta dùng Quang Kiếm Trảm đánh người thì người phải cắt sạch toàn bộ quần áo của cô ta mới được.” Hàn Thạc trong lòng hề hả thầm nghĩ.

Ý nghĩ này vừa nổi lên, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy tinh thần lực cực kỳ tập trung, chỉ thấy cẳng chân của Tiểu Khô Lâu cố gắng nâng thân hình bé nhỏ đứng thẳng tắp, cốt đao nắm chặt trong tay chọt lóe hàn quang, một lần nữa lại công tới Ngải Lâm đang bối rối ngượng ngùng, tay che lấy nửa thân trên, rõ ràng nó muốn thi hành mệnh lệnh của Hàn Thạc là cắt sạch toàn bộ quần áo của cô nàng xuống.

- Hả, không thể ngờ người bây giờ lại nhận lệnh. Đúng là một khô lâu háo sắc!

9. Chương 9: Lần Này Thì Nó Thật Sự Toi Rồi

Sau khi bị cắt rách áo để lộ ra da thịt trắng như tuyết, ngay cả một mảng nhỏ trên bộ ngực trắng sữa bên phải cũng lồ mờ lộ ra, vẻ mặt ngượng ngùng của Ngải Lâm càng trở nên hốt hoảng hơn, liền thất thanh hét rầm lên. Khoảng da thịt trắng như tuyết đó làm cho ánh mắt của các nam đệ tử Quang hệ ma pháp ở chung quanh trở nên nóng bỏng.

Ngải Lâm vốn là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa trên người ẩn chứa một khí chất thánh khiết lẫm liệt bất khả xâm phạm, càng khiến cho vẻ xinh đẹp của nàng được đề cao thêm một bậc. Một vài nam đệ tử Quang hệ đứng bên cạnh, vì đang trong tuổi vị thành niên nên vô cùng tò mò đối với nữ giới, lúc này ánh mắt đều bị Ngải Lâm hấp dẫn nên ngượng lại lại quên ra tay giúp đỡ.

Đến khi mọi người nhận ra Tiểu Khô Lâu lại có hành động thì muốn ra tay cũng không kịp. Tiểu Khô Lâu đã cầm thanh tiểu cốt đao đen sì áp sát về phía Ngải Lâm. Vì tránh để ma pháp ngộ thương Ngải Lâm, bọn họ đều không dám manh động.

Trông thấy Tiểu Khô Lâu hai lỗ mắt trống rỗng, hốc miệng u ám, Ngải Lâm trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác tuyệt vọng và bất lực, tựa hồ khiếp sợ đến mức đứng im tại chỗ không nhúc nhích nổi. Khi bị Tiểu Khô Lâu giơ thanh tiểu cốt đao u quang lóng lánh kề sát người, vẻ mặt Ngải Lâm trở nên thê lương, thầm nghĩ: “Không ngờ tới cuối cùng chính mình lại bị Hắc Ám sinh vật mà mình chán ghét nhất, thậm chí là một loại hắc ám sinh vật yếu kém nhất như khô lâu chiến sĩ giết chết thì thật sự là có chút đáng buồn.”

“Soạt, soạt...”

Ngải Lâm lập tức cảm giác lưng mát lạnh, những tưởng rằng đã trúng đao, nhưng sau khi quay đầu nhìn lại thì phát giác lưng thật ra không có trúng đao, chỉ có điều ma pháp bào từ hông phải đến bắp chân lại bị cốt đao cắt rách, làm lộ ra cẳng nhiều mảng xuân sắc. Vòng eo rắn chắc sáng láng, cặp đùi đẹp, săn chắc bị một đao làm lộ ra, ngay cả một phần bên rìa nội y bằng tơ tằm màu xanh nhạt bó sát thân thể ở phía bên phải cũng bị toạt ra một góc. Ngải Lâm nghe được tiếng nuốt nước miếng từ một vài nam đệ tử và lời nói líu riu của các nữ đệ tử đứng chung quanh.

- Aaaaaaa.....

Đối với cô nàng mà nói, bị Tiểu Khô Lâu trực tiếp một đao giết chết cố nhiên đáng sợ, nhưng nếu bị xích lửa trước ánh mắt nhìn chăm chú của bao người thì đúng là còn khó chịu hơn cả cái chết. Ngải Lâm miệng thét lên một tiếng chói tai, sau đó một tay che hạ thân, một tay che trên ngực, trong lúc cảnh xuân phơi bày ra, động tác cực kỳ rối loạn nên không tìm được phương hướng trốn chạy.

- Tên, tên Tiểu Khô Lâu này đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại cố tình cắt rách quần áo của Ngải Lâm như thế?

- Đừng ngăn người ra như vậy, mau nhanh nhanh tiêu diệt nó đi!

.....

Sau nhiều ý kiến bàn luận sôi nổi, các đệ tử Quang hệ ma pháp học viện rốt cục cũng đã có phản ứng. Cả đám bắt đầu giơ cao cánh tay, tựa hồ định niệm chú ngữ công kích Tiểu Khô Lâu. Tiểu Khô Lâu đánh xong một đòn vẫn ngơ ngác đứng sững sờ tại chỗ, dường như cần Hàn Thạc tiếp tục ra lệnh thì nó mới biết phải hành động thế nào. Mất thấy hình dáng ngây ngốc như thế của nó, Hàn Thạc trong lòng khản trương, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Tiểu ma nữ Ly Toa ở bên cạnh ban đầu dường như định nói cái gì đó, chỉ có điều nhìn thấy ma pháp bào của Ngải Lâm bị cắt rách một mảng lớn như vậy thì trong lòng có chút do dự, cuối cùng cũng không có nói ra.

- Cái thứ hắc ám sinh vật đáng ghét, dám công kích Ngải Lâm tiểu thư xinh đẹp, hãy nhận lấy sự trừng phạt của trung cấp kỵ sĩ Khắc Lao Đức ta đi!

Vào lúc này, một bóng người từ phía đằng xa nhanh chóng phóng đến, bởi vì tốc độ quá nhanh nên ngay khi thanh âm vừa tới thì Khắc Lao Đức cũng đã xuất hiện bên cạnh Tiểu Khô Lâu.

Khắc Lao Đức vừa xuất hiện, thân hình thoăn thoắt lao thẳng vào Tiểu Khô Lâu, tay phải nện ra một quyền, mang một đạo quang mang màu xanh nhạt mãnh liệt công tới Tiểu Khô Lâu lúc này vẫn ngỡ ngàng không biết có nguy hiểm. Chỉ thấy Tiểu Khô Lâu dính đòn không tự chủ được bị hất tung lên, rồi rơi xuống mặt đất đánh “rầm” một tiếng.

- Ngải Lâm tiểu thư xinh đẹp, ta đến chậm một bước khiến cho tiểu thư phải sợ hãi! - Sau khi xuất một quyền đánh bay Tiểu Khô Lâu đi, Khắc Lao Đức nho nhã lễ độ khom người hướng về phía Ngải Lâm thi lễ, nói một cách nhã nhặn.

Khắc Lao Đức mười tám tuổi, tóc dài màu bạc được tết lại thả vung vẩy sau lưng, mặc một chiếc áo dài luyện công màu trắng, tướng mạo anh tuấn bất phàm. Hắn vừa xuất hiện ở đây thì đã có nữ đệ tử Quang hệ đỏ bừng mặt lên liếc trộm hắn, nhỏ giọng nói thì thầm với các nữ đệ tử khác ở chung quanh.

- Oa, đúng là Khắc Lao Đức rồi. Hắn mới mười tám tuổi nhưng cũng đã là trung cấp kỵ sĩ, hình như là tiểu nhi tử của quân đoàn trưởng Đế Quốc Sư Thửu quân đoàn, thật là lợi hại nha!

- Đồ ngốc. Người con gái Khắc Lao Đức thích chính là Ngải Lâm. Người bắt quả xuất thân từ một tiểu gia tộc, hơn nữa lại không xinh đẹp bằng Ngải Lâm, hắn sẽ không để ý đến người đâu.

Một vài nữ đệ tử Quang hệ ma pháp ở chung quanh thấp giọng bàn luận, các nàng đều nhìn trộm Khắc Lao Đức, giống như hắn là bạch mã hoàng tử trong mộng của các nàng vậy, còn đám nam đệ tử lại nhìn Khắc Lao Đức với vẻ mặt vừa hận vừa sợ.

Trong khi mọi người chung quanh thấp giọng bàn luận thì Tiểu Khô Lâu vừa bị Khắc Lao Đức một kiếm đánh bay đi lại lắc la lắc lư đứng lên, mấy cái xương sườn đen sì sì trước ngực cùng với thân thể nhỏ bé thấp gầy của hắn đều thi nhau mà lắc.

Ngải Lâm đang che chắn cả phần trên và phần dưới thân thể, mặt đỏ bừng, nhưng khi thấy Khắc Lao Đức xuất hiện liền thở dài một hơi, chuẩn bị mở miệng nói chuyện với Khắc Lao Đức. Chợt liếc mắt thấy Tiểu Khô Lâu ở phía sau Khắc Lao Đức đang lảo đảo cố đứng dậy, Ngải Lâm xinh đẹp thánh khiết lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hoàng chán ghét, chỉ ra phía sau Khắc Lao Đức rồi nói:

- Khắc Lao Đức, hãy hủy diệt cái Hắc Ám sinh vật đáng kinh tởm kia đi, ta sẽ nhận lời ăn cơm cùng người.

Khắc Lao Đức vừa nghe Ngải Lâm nói như vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua, khẽ kêu “A” một tiếng, tựa hồ thật sự không ngờ Tiểu Khô Lâu vậy mà còn chưa chết, sau đó mỉm cười tươi tắn, khom người nói với Ngải Lâm:

- Nguyên ý vì tiểu thư cống hiến sức lực.

Sau đó Khắc Lao Đức quay người lại, khí chất trên người chợt biến đổi, vẻ nho nhã lễ độ vừa nãy bỗng chốc biến mất, hai mắt toát ra quang mang lẫm lẫm, tay phải phát ra một quyền giống lúc trước, quang mang màu xanh nhạt lại lóe lên nhanh chóng bắn về phía Tiểu Khô Lâu.

Nào hay vừa ngay lúc đó, chẳng ai để ý đến một cái thân ảnh nhỏ gầy từ phía bên trái vọt mạnh ra, không thể ngờ lại vừa đứng lúc đứng chắn ngay trước mặt Tiểu Khô Lâu. Quang mang màu xanh nhạt từ quyền của Khắc Lao Đức bắn ra vừa vọt đánh trúng vào thân ảnh nhỏ gầy đó.

“Bịch” một tiếng, thân ảnh nhỏ gầy này lảo đảo lùi lại vài bước rồi ngã ngửa ra.

- Ôi, tên tạp dịch này là ai, tại sao lại đột nhiên vọt ra như thế? - Chung quanh truyền đến âm thanh ngạc nhiên.

- Đáng chết, Bồ Lai Ân người điên rồi hả? - Kiệt Khắc cũng giống như mọi người chẳng hiểu sao cả, vẻ mặt bi thống hét lên một tiếng thật to.

Tiểu ma nữ Lý Toa cũng sợ ngây người, xem ra đầu óc có chút trì trệ, đột nhiên vọt đến chỗ Hàn Thạc vừa chịu đòn thay cho Tiểu Khô Lâu. Càng làm cho mọi người không hiểu được chuyện gì xảy ra chính là việc Hàn Thạc bị quang mang màu xanh nhạt này đánh trúng cũng không lập tức thổ huyết chết đi, trái lại lại giống như Tiểu Khô Lâu lắc la lắc lư đứng dậy, vẻ mặt ngây ngốc mơ hồ, nở nụ cười ngô nghê.

Còn Tiểu Khô Lâu đột nhiên lại giống như bị động kinh, đầu tiên là thân thể bé nhỏ lắc la lắc lư, sau đó bỗng nhiên xoay người, nhân lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, đôi chân nhỏ chùng xuống rồi đập mạnh ra, “vù” một cái hướng về phía Vong Linh hệ ma pháp học viện mau lẹ chạy trốn.

Còn Khắc Lao Đức là người tấn công thì chẳng biết vì sao đột nhiên thân hình loạng choạng rồi ngã ngửa xuống đất, miệng thì thở hổn hển gấp gáp hơi thở ngưng không khí rồi mới đứng thẳng lên được, tựa hồ vừa mới dùng quá sức. Nhưng sau khi đứng thẳng lên, khuôn mặt anh tuấn của Khắc Lao Đức đầy vẻ ngạc nhiên sững sờ, nhìn tên ngu xuẩn Hàn Thạc với vẻ hết sức kinh ngạc.

Hàn Thạc là người trong cuộc, trên mặt đầy vẻ mơ hồ mờ mịt, tất cả hoàn toàn đều không phải là giả vờ. Quang mang màu xanh nhạt vừa rồi của Khắc Lao Đức từ ngực trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn, chỉ trong chốc lát làm cho Hàn Thạc cảm thấy ngực đau thấu tâm can, thiếu chút nữa tưởng rằng chính mình đã chết. Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, tinh thần lực của Hàn Thạc không biết sao lại bị kích thích nên một lần nữa thành công khiến cho Tiểu Khô Lâu tiếp nhận mệnh lệnh nhanh chóng thoát đi, vì vậy không bị mọi người phát giác ra rằng Hàn Thạc để cho Tiểu Khô Lâu chạy trốn tới nơi mà nó vẫn vút rác.

Điều làm cho Hàn Thạc không thể tưởng tượng nổi chính là hắn cảm giác được quang mang màu xanh nhạt kia tiến vào trong cơ thể hắn lại bị ma nguyên trong cơ thể bao bọc một cách kỳ dị, không thể nhúc nhích được chút nào, càng không thể làm hư hoại ngũ tạng lục phủ bên trong của Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân, tại sao ngươi lại có mặt ở chỗ này? - Tiểu ma nữ Lý Toa rốt cục cũng có phản ứng, không khỏi hướng về phía Hàn Thạc hỏi.

Lúc này, Hàn Thạc mù tịt chẳng biết trong cơ thể rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ma nguyên đem quang mang màu xanh nhạt kia khóa lại trong ngực, Hàn Thạc chỉ biết là ngực ngấm ngấm có chút khó chịu, ngoại trừ đau đớn lúc trước, thân mình không ngờ lại cũng không hề bị thương tổn gì lớn. Nhưng trong mắt người khác thì Hàn Thạc thật là ngốc nghếch, ngay cả người khác hỏi gì cũng không nghe thấy, mặt mơ hồ, cười ngây dại, tựa hồ làm cho thân phận người điên của hắn càng thêm chân thật.

- A, nguyên lai là tên điên làm tạp dịch của Vong Linh hệ đây mà, khó trách tại sao lại không biết sống chết như thế!

- Đúng vậy đúng vậy, cũng chỉ có kẻ ngu lúc đó mới để cho Khắc Lao Đức đánh thẳng một đòn như vậy!

Tiểu mập mạp Kiệt Khắc lúc này hai chân run lẩy bẩy, nhưng cuối cùng cũng đi đến chỗ Hàn Thạc, cầm cánh tay Hàn Thạc lôi hắn ra ngoài, miệng không ngừng nói:

- Bồ Lai Ân, ngươi chạy loạn khắp nơi làm gì, nơi này không đùa được đâu. Đi, chúng ta đi về thôi.

- Chậm đã! - Ngay lập tức, Khắc Lao Đức đột nhiên lên tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, mặc kệ cho Tiểu Khô Lâu chạy trốn, âm thầm tự cảm nhận cái cảm giác bị tiêu thất mất một chút đấu khí. Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ là ảo giác của chính mình chăng?

Nhưng nếu chỉ dùng đấu khí công kích một quyền, theo lý thuyết thì dù thế nào bản thân cũng không cảm thấy mệt được, không những thế chính mình còn ngã một cái nữa, thật sự là quá kỳ quái. Không phải là tên tạp dịch này dùng một loại ma pháp tà ác gì đó chứ? Không có khả năng, hắn chỉ là một tên tạp dịch mà thôi. Sự việc này rất khó tưởng tượng nổi. Chắc chắn là mình lâm rồi.

- Kỵ sĩ Khắc Lao Đức cao quý, ngươi sẽ không so đo gì với một tên tạp dịch chứ? Với lại, tên tạp dịch này có lẽ là người điên, việc này tựa hồ không phù hợp với thân phận tôn quý của ngươi đâu. - Cũng đúng lúc này, tiểu ma nữ Lý Toa bắt ngờ vì Hàn Thạc mà mở miệng lên tiếng.

Khắc Lao Đức nghe Lý Toa nói như vậy, từ chỗ rất xa cúi người hành lễ với Lý Toa, sau đó nhìn thật sâu vào Hàn Thạc một lần nữa rồi gật đầu nói:

- Các người có thể đi được rồi!

- Hai tên tạp dịch này có thể đi, nhưng Lý Toa người triệu hồi ra một khô lâu chiến sĩ dơ bẩn như vậy, còn đem xiêm y của ta cắt rách thì phải cho ta một chút công đạo chứ. - Chẳng biết từ khi nào, Ngải Lâm đã khoác thêm một chiếc trường bào rộng rãi màu trắng ra bên ngoài, bây giờ cô nàng cũng đã hết hoảng hốt lo sợ, khôi phục lại bình tĩnh, mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Ngải Lâm nói.

- Liên quan gì tới ta, cái thứ hắc sắc tiểu Khô Lâu kỳ lạ kia căn bản không phải do ta triệu hồi ra, nếu không ta tại sao không thể khống chế được nó? Nó nửa đêm lên vào phòng ta, mà còn đập ta hai cước, ta cũng là người bị hại chứ. - Lý Toa hừ nhẹ một tiếng, cũng lạnh lùng trả lời.

- Làm sao có thể chứ, không phải người triệu hồi ra, vậy là ai triệu hồi đây? Hẳn chắc chắn phải là do người của Vong Linh hệ các người triệu hoán ra, bất luận là ai, ta nhất định phải tính sổ với hắn. - Ngải Lâm nổi giận đùng đùng nói.

- Hô hô, Ba Khắc, đến lúc đổ rác rồi. - Nhìn thấy Ba Khắc từ một phòng nào đó chạy ra, Hàn Thạc cười khúc khích, nói lấp bắp tựa hồ biểu đạt không rõ ràng lắm, nhưng mọi người nghe cũng hiểu được ý tứ gì trong đó.

- Được lắm, quả nhiên là hắn. Hắn dám chắc là muốn trả thù ta lần trước mách chuyện của hắn! - Tiểu ma nữ Lý Toa sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng nói.

Ở bên kia Ngải Lâm cũng giận tím mặt, hàm răng nghiến kêu “ken két”. Ngay khi hai người định tìm Ba Khắc tính sổ thì đột nhiên tiếng chuông vào học vang lên. Mọi người vừa nghe thấy tiếng chuông, sau khi chân chừ một chút thì đệ tử Quang hệ hướng về phía Quang hệ học đường, đệ tử Vong Linh hệ hướng về phía Hắc Ám hệ học đường chạy đi.

Chỉ có hai người Hàn Thạc và Kiệt Khắc, ngây ngốc đứng ở lại. Hàn Thạc lại một lần nữa “ngây ngốc”, cười ngây dại một tiếng, nói với Kiệt Khắc:

- Ba Khắc toi rồi.

Kiệt Khắc gật đầu lia lịa, hoàn toàn tán thành, nói:

- Ủ, hắn lần này thật sự toi rồi!

10. Chương 10: Ma Giả Tuỳ Tâm Sở Dục

Các đệ tử đều đã đi học, nhiệm vụ hôm nay của Hàn Thạc và Kiệt Khắc tới giờ vẫn chưa bắt đầu. Sau khi mọi người lần lượt rời đi, Hàn Thạc và Kiệt Khắc cũng vội vàng chia ra làm việc của mình.

Hàn Thạc hoàn thành nhiệm vụ dọn dẹp tượng đá, cảm giác nặng nề ở ngực cũng từ từ biến mất. Đi vào một nơi vắng vẻ không có người, Hàn Thạc đem vải thô trước ngực cởi ra, thấy trên ngực có một điểm sáng màu xanh nhạt yếu ớt lộ ra bên ngoài, tựa hồ như dấu khí màu xanh nhạt của Khắc Lao Đức được ma nguyên bao bọc đang từ từ bị đẩy ra.

Thở nhẹ một hơi, Hàn Thạc tâm tư dần dần thả lỏng, thầm nghĩ “Ma nguyên do tu luyện ma công quá nhiên thần kỳ”. Từ mấy ngày gần đây, Hàn Thạc đã hiểu được kị sĩ cũng có phân chia cấp bậc vô cùng chặt chẽ, kị sĩ cấp bậc khác nhau có màu sắc dấu khí khác nhau phân biệt là thực tập kị sĩ (màu lam nhạt), sơ cấp kị sĩ (màu lam thẫm), trung cấp kị sĩ (màu xanh nhạt), cao cấp kị sĩ (màu xanh thẫm), đại địa kị sĩ (màu trắng ngà), thiên không kị sĩ (màu bạc), thánh kị sĩ (màu hoàng kim).

Dấu khí của Khắc Lao Đức có màu xanh nhạt, điều này đã nói rõ thực lực chính thức của hắn là trung cấp kị sĩ. Với dấu khí của trung cấp kị sĩ đánh một kích vào một người bình thường, tất nhiên là nhất kích tất tử (1), tuyệt đối không có may mắn, sở dĩ hắn có thể sống sót còn không bị trọng thương, nguyên nhân rõ ràng là do tu luyện ma công.

Cảm giác được ma nguyên gắt gao bao bọc lấy đầu khí màu xanh nhạt, Hàn Thạc thở phào một hơi nhưng không dám tu luyện ma công. Sợ khi đó hắn sẽ vô tình đưa ma nguyên đến vị trí khác, vậy đầu khí màu xanh kia mất đi trời buộc, sẽ đột nhiên bạo phát phá hủy lực phủ ngũ tạng của hắn.

May mà theo thời gian trôi qua, ma nguyên với phương thức đó đã làm quang điểm dần dần phiêu tán đi ra ngoài, như vậy giúp cho tâm lý Hàn Thạc không còn lo lắng nữa.

Bởi vì đã tới giờ học, Tiểu Khô Lâu mới hình thành đang ẩn thân bên trong đồng rác cũng không sợ có người nhìn thấy. Lần phong ba này thật không ngờ lại có thể kết thúc một cách dễ dàng như vậy. Giờ là giữa ban ngày ban mặt, Hàn Thạc không dám ra lệnh Tiểu Khô Lâu quay về kho tạp phẩm, tránh cho giữa đường bị người ta phát hiện.

Đến buổi chiều, bên trong khu thí luyện của Hắc Âm hệ.

Ba Bỉ Luân ma vũ học viện có thiết bị vô cùng đầy đủ, từng hệ đều có khu thí luyện độc lập, bên trong khu thí luyện là nơi để đám đệ tử thí nghiệm sử dụng ma pháp, có đầy đủ các loại thiết bị thí nghiệm, trắc thần thạch dùng để kiểm tra tinh thần lực, các loại dụng cụ ma pháp để thí nghiệm uy lực ma thuật.

Vong Linh hệ có mấy gian phòng rất rộng để đám đệ tử kiểm tra ma pháp. Hàn Thạc đang lau chùi ở mấy gian khu thí luyện thuộc Vong Linh hệ thì đột nhiên thấy một ít đệ tử Vong Linh hệ đi tới. Trong đó có Ba Khắc đã từ lâu chưa gây phiền toái. Chỉ thấy Ba Khắc gương mặt một mảng tím bầm, vẻ mặt nhếch nhác thảm hại, xem chừng đã bị Ngải Lâm cùng Lý Toa “trang điểm” qua. Ba Khắc liếc mắt một cái đã thấy Hàn Thạc đứng ở đây, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Vốn dĩ sắc mặt cực kỳ khó coi, bây giờ càng vằn vẹo biến dạng, cơ hồ đã hoàn toàn không nhìn ra diện mạo vốn có của hắn.

Hàn Thạc trong lòng thầm cảm thấy dễ chịu, trên mặt nở một nụ cười chất phác, trong miệng rõ ràng lắm bầm điều gì không rõ, cây lau nhà trong tay hắn, còn giở đủ trò kéo đông một chút kéo tây một chút.

- Quỷ tha ma bắt Bồ Lai Ân, người nhìn thấy Tiểu Khô Lâu từ hướng phòng ta chạy đến lúc nào? - Ba Khắc sắc mặt vốn đã biến dạng càng trở nên có chút dữ tợn, nhìn chằm chằm Hàn Thạc rống lên giận dữ.

Về mặt ngây ngô, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn Ba Khắc, hướng về phía hắn cười lớn, căn bản là không chịu trả lời, lôi cây lau nhà tiêu sái chạy đi.

- Đừng nghĩ chạy, hôm nay ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!

- Ba Khắc, ta phải nói bao nhiêu lần, không cho phép người khi dễ Bồ Lai Ân, chẳng lẽ ngay cả lời nói của ta người cũng không thèm nghe? - Phạm Ny từ cửa đi vào, vừa thấy Ba Khắc muốn đuổi đánh Hàn Thạc thì lập tức hai tay chống nạnh, nghiêm mặt quát.

- Sư phụ Phạm Ny, người nhìn xem, khuôn mặt ta bị thế này là do Bồ Lai Ân bịa chuyện khiến cho ta bị Lý Toa và Ngải Lâm đánh, là Bồ Lai Ân khi dễ ta mới đúng!

- Nga, chuyện hồi sáng ta cũng có nghe nói, có thể là Bồ Lai Ân buổi sáng mơ màng nhìn hoa mắt đi, hắn cũng đã thành cái dạng này, người còn cùng hắn so đo làm gì. Hừ, bằng trình độ của người đứng là gọi không nổi Tiểu Khô Lâu cổ quái đó. - Nói đến đây, Phạm Ny tự nhủ: “Rốt cuộc là ai triệu hồi ra đây chứ, thật là kỳ lạ! Bây giờ bên ngoài đều đồn đại, nói Vong Linh hệ chúng ta đã có đột phá trọng đại, nghiên cứu ra được hắc ám sinh vật không sợ ma pháp công kích của Quang hệ.”

Hàn Thạc đi vào góc phòng, từ xa nhìn Phạm Ny xinh đẹp động lòng người. Hôm nay Phạm Ny đã quấn bộ tóc dài tím nhạt lên thành một búi tóc màu tím, chỉ để lại trên trán vài sợi tóc lất phất, càng tăng thêm vài phần quyến rũ xinh đẹp, chỉ nhìn thôi cũng khiến Hàn Thạc trong lòng cuồng quật than thở.

- Bồ Lai Ân, Linh Hồn Chi Thống của người hắn cũng đã kết thúc, hôm nay vừa khéo theo ta luyện chút cương thi. Đi, đến khu thí luyện số ba. - Bên kia tiểu ma nữ Lý Toa liếc mắt nhìn Hàn Thạc ở góc phòng, vênh vao hống hách nói.

- Lý Toa, luyện tập thì phải luyện tập, có điều không thể giống như lần trước, dùng Oán Linh trực tiếp công kích đầu nhé. - Phạm Ny nghe Lý Toa vừa nói như vậy, lo lắng Hàn Thạc sẽ có chuyện, mở lời dận dò.

- Biết mà, sư phụ Phạm Ny! - Lý Toa sau khi tùy ý đáp một câu, liền tiến về khu thí luyện số ba.

Trợ giúp đệ tử luyện tập ma pháp, vốn đúng là một trong những bổn phận của tạp dịch, mặt khác đúng lúc Hàn Thạc cũng muốn nhân cơ hội trả thù, nên buông cây lau nhà, đi về phía khu thí luyện số ba.

Đợi Hàn Thạc vừa vào khu thí nghiệm, chỉ nghe “xịch” một tiếng, Lỵ Toa đã đem cửa lớn khu thí luyện số ba đóng lại. Giải thích rằng cô ta muốn một mình sử dụng, chỉ thấy Lỵ Toa dương dương tự đắc đứng sau cửa lớn, nhìn chằm chằm Hàn Thạc nói:

- Hôm nay ta xem ngươi chạy đi đâu.

Sau khi Lỵ Toa nói những lời này, lập tức giơ hai tay lên cao, trong miệng bắt đầu niệm chú ngữ ma pháp:

- Hồi đoạ lạc Cương Thi chiến sĩ, theo triệu hoán của sứ giả hắc ám, triển hiện ra sự tồn tại của ngươi đi!

Một Cương Thi chiến sĩ thân hình màu xanh thẫm, cơ thể cứng rắn, trong tay cầm một thanh mộc côn thô to, theo chú ngữ triệu hoán mạnh mẽ xuất hiện.

Cương Thi chiến sĩ so với Khô Lâu chiến sĩ thì cao hơn một bậc, Cương Thi chiến sĩ không phải hủ thi, thân thể cứng cơ nhục rất rắn chắc, hành động so với Khô Lâu chiến sĩ lại nhanh hơn, khí lực so với Khô Lâu chiến sĩ càng lớn hơn nữa, chỉ có sơ cấp ma pháp sư mới có thể gọi về, như Ba Khắc mới là ma pháp học đồ thì căn bản không có năng lực để triệu hoán.

Loại hắc ám sinh vật được triệu hoán này, căn cứ tinh thần mệnh lệnh của người gọi về để lựa chọn địch nhân phát động công kích. Chỉ có điều loại hắc ám sinh vật đẳng cấp thấp này thường trí lực rất thấp, chỉ biết tiến hành những công kích đơn giản nhất, người gọi về muốn phát huy lực công kích lớn nhất của đệ cấp hắc ám sinh vật thì nhất định phải liên tục sử dụng tinh thần lực khống chế nó, để cho nó dựa theo tâm ý người gọi về, tiến hành các loại công kích phức tạp. Có điều nếu muốn thông qua tinh thần lực, khống chế tốt hắc ám sinh vật công kích địch nhân thì phải trải qua nhiều lần luyện tập mới có thể tìm được bí quyết. Bởi vậy các tạp dịch Vong Linh hệ liền trở thành đối tượng thí luyện. Từ xưa tới nay, bọn Lỵ Toa đều chỉ lấy một ít tạp dịch luyện tập khống chế Khô Lâu chiến sĩ để luyện tập kỹ xảo công kích, nhưng lúc này Lỵ Toa gọi ra một tên Cương Thi chiến sĩ, rõ ràng là có ý định không tốt với Hàn Thạc.

Hàn Thạc vừa thấy Lỵ Toa triệu hồi ra không phải Khô Lâu chiến sĩ mà lại là Cương Thi chiến sĩ thì không khỏi tức trợn tròn mắt, trong lòng đem Lỵ Toa đã nguyên rửa hơn mười lần, lập tức hết sức chăm chú lui lại phía sau mấy bước.

- Hì hì, Bố Lai Ân, ta thấy gần đây ngươi chạy nhanh, khí lực cũng lớn hơn rất nhiều, nếu vẫn lấy Khô Lâu chiến sĩ cùng ngươi luyện tập tức là quá xem thường ngươi, hôm nay ngươi sẽ cùng Vong Linh Đại Ma Đạo Sư tương lai luyện tập một chút làm thế nào khống chế tốt được Cương Thi chiến sĩ đi.

Lỵ Toa xinh đẹp mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng mang theo nụ cười ác ma, trong khi nói chuyện đã chỉ huy Cương Thi chiến sĩ lao về phía Hàn Thạc.

Cương Thi chiến sĩ này cầm một thanh mộc côn thô to dưới sự khống chế của tiểu ma nữ Lỵ Toa chạy về phía Hàn Thạc, vừa chạy vừa “thở hổn hển” nhưng tốc độ lại rất nhanh, thoáng cái liền vọt tới trước mặt Hàn Thạc, thanh côn trong tay hướng đầu Hàn Thạc đập tới.

Thanh côn so với cánh tay Hàn Thạc còn to hơn, khí lực Cương Thi chiến sĩ lại càng lớn, lần này nếu bị đập trúng, Hàn Thạc cho dù không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Mắt thấy thanh côn hướng đầu mình đập xuống, không biết vì sao, trong lòng Hàn Thạc chẳng những không có bất cứ e ngại gì, mà còn có một cảm giác máu huyết hưng phấn, loại cảm giác này làm cho Hàn Thạc thấy rất kì quái, dường như thể xác và tinh thần của mình khao khát chiến đấu là điều hiển nhiên vậy.

Bỗng chốc, hai con mắt Hàn Thạc hí lại, tất cả vẻ si ngốc thường thấy lập tức biến mất, không những thế đôi mắt còn lộ ra một tia sắc bén, chân trái bất ngờ dậm mạnh xuống đất, thân thể lập tức di động về phía bên trái một bước.

“Bang”, thô côn của Cương Thi chiến sĩ nện mạnh vào mặt đất cứng rắn nơi Hàn Thạc vừa đứng, phát ra âm thanh trầm vang.

“Di!”, bên kia Lỵ Toa khống chế Cương Thi chiến sĩ, đột nhiên kinh hô một tiếng, thời khắc vừa rồi dường như khí chất Hàn Thạc đại biến, khiến cho Lỵ Toa trong lòng run lên, sắc mặt cùng ánh mắt vừa rồi của

hắn, Lỵ Toa chưa bao giờ nhìn thấy qua. Sau một khắc kinh ngạc, Lỵ Toa lúc này khẽ “di” lên tiếng.

Sau đó Lỵ Toa quên tiếp tục ra lệnh cho Cương Thi chiến sĩ, ngược lại còn có chút hoảng sợ dụi hai mắt của mình, chăm chú nhìn về phía Hàn Thạc. Chỉ thấy phía sau, Hàn Thạc vẻ mặt si ngốc, dường như đối với Cương Thi chiến sĩ vẫn có bản năng sợ hãi, rụt rè tránh né liên tục, nhìn giống như một kẻ ngu ngốc.

“Vừa rồi ta dám chắc là bị mờ mắt, quỷ tha ma bắt, Bồ Lai Ân làm sao lại có thể có cái loại khí chất và ánh mắt như vậy?” Lỵ Toa trong lòng thầm nói, sau đó hừ lạnh một tiếng, lại bắt đầu tập trung tinh thần lực, để cho Cương Thi chiến sĩ truy đuổi Hàn Thạc.

Sau đó Hàn Thạc vẫn như cũ bị Cương Thi chiến sĩ truy đuổi qua lại, nhưng mặc dù hắn không lộ ra cái loại khí chất cùng ánh mắt làm cho Lỵ Toa kinh ngạc, nhưng luôn luôn có thể tại thời điểm mấu chốt tránh khỏi thanh côn trong tay Cương Thi chiến sĩ, làm khơi dậy tâm lý hiếu thắng và hưng phấn của Lỵ Toa. Toàn lực khống chế Cương Thi chiến sĩ truy đuổi Hàn Thạc, Lỵ Toa trong lòng mừng thầm nói:

- Sau khi Bồ Lai Ân bị điên, không nghĩ tới là hắn lại chạy nhanh hơn, mà tựa hồ thân thể cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Hàn Thạc thân là kẻ bị truy đuổi nhưng trong lòng chẳng biết từ lúc nào lại bắt đầu nổi lên ham muốn trả thù mạnh mẽ đối với Lỵ Toa, cùng với loại ham muốn trả thù này, lý trí Hàn Thạc cũng nói cho hắn không nên làm như vậy, mạnh mẽ ngăn chặn ý muốn trả thù của hắn, nhưng chẳng biết vì sao, hết lần này đến lần khác không thể đem ý niệm trả thù trong đầu đè xuống.

Theo sự linh hoạt của Cương Thi chiến sĩ, tốc độ truy đuổi hắn cũng càng lúc càng nhanh thì ham muốn trả thù trong lòng Hàn Thạc càng lúc càng mạnh. “Ma giả tùy tâm sở dục.....Ma giả tùy tâm sở dục (2).....”. Một đoạn ký ức đột nhiên bùng mãnh nhập vào trong óc Hàn Thạc, bỗng chốc Hàn Thạc dường như hiểu được ma công đích thực, sau đó “Ma giả tùy tâm sở dục” giống như một thanh âm, không ngừng tại trong đầu Hàn Thạc vang lên.

Cuối cùng, Hàn Thạc gầm lên một tiếng, cả người cúi xuống, phương hướng tránh né chợt biến đổi, mạnh mẽ lao về phía Lỵ Toa.

Chú thích:

(1) nhất kích tất tử: một đòn phải chết.

(2) Ma giả tùy tâm sở dục: người tu ma hành xử theo ý thích.

11. Chương 11: Lần Này Lại Là Cây Gậy

Lúc này, tiểu ma nữ Lỵ Toa vốn đang dồn hết sự chú ý vào việc thao túng Cương Thi chiến sĩ. Đột nhiên trông thấy Hàn Thạc thay đổi phương hướng, nhanh chóng chạy về phía nàng, khiến cho nàng lập tức ngây người, có chút hoảng hốt nhưng vẫn kịp điều khiển Cương Thi chiến sĩ đuổi theo Hàn Thạc, thở nhẹ một cái rồi né sang một bên. Hàn Thạc gặp người cúi đầu nên Lỵ Toa không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có điều trong thân thể gầy yếu đó cơ hồ xuất hiện một cỗ khí thể mạnh mẽ, sắc nhọn như mũi kiếm đang lưu chuyển, cỗ khí thể này và Hàn Thạc thật là trái chiều, Lỵ Toa kinh ngạc cũng là vì lý do ấy.

Vì cương thi chiến sĩ tốc độ khá chậm, không có cách nào theo kịp Hàn Thạc, trong nhất thời xem chừng không thể hỗ trợ Lỵ Toa, vẻ mặt bình tĩnh vừa nãy của nàng lập tức biến mất, thay vào đó là sự hoảng sợ vội vàng chạy trốn.

Đến lúc này, thí luyện trường xuất hiện một khung cảnh kỳ lạ, cương thi chiến sĩ cầm thanh côn thờ “phì phò phì phò” truy đuổi Hàn Thạc, Hàn Thạc cũng không nói chuyện, chỉ cầm đầu truy đuổi tiểu ma nữ Lỵ Toa, còn Lỵ Toa chạy tán loạn, trốn đông núp tây quanh thí luyện trường, thậm chí còn chẳng nhớ cùng Cương Thi chiến sĩ hợp sức đối phó Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân, người điên à, sao dám truy đuổi ta? - Lỵ Toa vừa chạy vừa hét, âm thanh có chút bối rối.

Thân là người truy đuổi, trong đầu Hàn Thạc lúc này vô tri vô giác chỉ có một thanh âm “Ma giả tùy tâm sở dục”, cơ hồ liên tục vang lên trong não hắn. Hàn Thạc tự thân hiểu rõ, tuyệt đối không được cùng Lỵ

Toa sinh ra xích mích lớn, nếu không chẳng những hấn gặp sự trừng phạt của học viện ma vũ Ba Bửu Luân, thậm chí còn bị gia tộc Lý Toa trả thù, chỉ với thân phận tạp dịch của hấn, bất kỳ phương nổi giận cũng làm cho hấn chịu không nổi. Chỉ có điều, lý trí là lý trí, suy nghĩ là suy nghĩ, dù biết không nên nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến ăn thuốc lú bùa mê thế nào mà Hàn Thạc vẫn gắt gao truy đuổi Lý Toa, chính thức hiện thực câu nói “Ma giả tùy tâm sở dục”.

- A! - Đột nhiên, Lý Toa hô nhẹ một tiếng, trượt chân té ngã. Phía sau, Hàn Thạc vốn đang truy đuổi, liền lợi dụng cơ hội dùng toàn lực xuất hiện bên cạnh Lý Toa.

- Á, Bồ Lai Ân, ngươi muốn làm gì? Nếu dám khi dễ ta, nhất định ta sẽ giết ngươi! - Lý Toa chưa kịp đứng lên đã thấy Hàn Thạc đứng bên cạnh, gờ chân hướng nàng đá tới, hoảng hốt không tự chủ hét lên uy hiếp. Lúc này vẻ mặt Hàn Thạc vô cùng kỳ quái, lông mày như dính sát vào nhau, tựa như đang đấu tranh căng thẳng lắm. Lý trí ngăn cản một cước hướng về Lý Toa, nhưng sau khi nàng la lên: “Ta nhất định sẽ giết ngươi!”, thì khuôn mặt hấn trở nên hung tàn, chân trái không dừng lại, đá về phía bờ móng nòn nà như đang khiêu khích của nàng.

“Thịch”, một cước trúng mục tiêu, Hàn Thạc cảm thấy chân trái như đá vào bề mặt trơn nhẵn của quả bóng da, thật là mềm mại cơ dân.

- A.....

Trúng một cước, Lý Toa bất ngờ hét lên một tiếng như heo bị chọc tiết, miệng không ngừng chửi rủa Hàn Thạc. Đồng thời, nơi ngực Hàn Thạc, ma nguyên vốn bị đầu khí màu xanh nhạt của Khắc Lao Đức bao trùm, bất ngờ mạnh mẽ lưu chuyển như suối chảy. Hàn Thạc có thể cảm nhận được đầu khí Khắc Lao Đức màu xanh nhạt, dưới sự lưu chuyển điên cuồng của ma nguyên, từng chút chuyển hóa thành một loại năng lượng kỳ lạ, dung hợp vào dòng suối. Chỉ trong phút chốc, đầu khí màu xanh nhạt đã xuất hiện trong cơ thể Hàn Thạc được một vòng, dưới sự lưu chuyển của ma nguyên, đã biến mất vô ảnh vô tung, lúc này trong cơ thể Hàn Thạc, ma nguyên đã lớn mạnh hơn một chút, cơ hồ đầu khí màu xanh nhạt đã bị ma nguyên đồng hóa.

Ngay lúc này, nơi ngực Hàn Thạc, ma nguyên lại một lần nữa lưu động khắp mọi hướng, Hàn Thạc cảm thấy thể lực vừa bị tiêu hao dường như được khôi phục, tinh thần sảng khoái, giống như vừa thưởng thức linh đan diệu dược. Giờ đây, Hàn Thạc cơ hồ đã hiểu được “Ma giả tùy tâm sở dục”, nghĩa là chỉ cần hấn hành động theo những gì hấn muốn, tốc độ ma nguyên lưu chuyển sẽ tăng nhanh, có điều kiện hấp thụ mạnh đầu khí còn lại trong người hấn, chuyển hóa thành nguồn dinh dưỡng giúp ma nguyên bành trướng.

“Ma giả tùy tâm sở dục, ma giả hại người lợi ta, thì ra tu luyện phải là như vậy!” Vẻ mặt Hàn Thạc có đôi chút quái dị, trong lòng âm thầm nghĩ.

- Hu hu..., đau quá, đồ Bồ Lai Ân đáng ghét, ta nhất định sẽ giết ngươi, đau quá...! - Dưới chân Hàn Thạc, tiểu ma nữ Lý Toa vừa cố gắng che lại bờ móng nhỏ nòn nà, miệng vừa nói vừa hét uy hiếp Hàn Thạc, bờ mi đã ẩn hiện những giọt nước mắt, xem ra một cước của Hàn Thạc quả nhiên không nhẹ.

Sự trầm tư lập tức bị tiếng hét phá vỡ, Hàn Thạc nhìn dáng vẻ Lý Toa, trong lòng tập tức hô lớn “Nguy rồi”, hấn hiểu rất rõ tính khí Lý Toa, người nổi danh với việc “trừng mắt là sẽ báo thù”, lần này cố tình đá nàng, chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua.

Nhất là khi Lý Toa đã khóc, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy nơi móng nàng bị thương không nhẹ, chuyện này nếu bị các sư phụ phát hiện, tương lai Hàn Thạc dám chắc sẽ kết thúc.

Lúc này, tên Cương Thi chiến sĩ tay cầm thanh côn, cuối cùng cũng chạy đến trước mặt Hàn Thạc, dưới sự khống chế của Lý Toa, lập tức bổ một gậy vào đầu hấn. Vừa quay đầu, thấy thanh côn ập xuống, Hàn Thạc cả kinh, nhưng chợt nhận thấy tốc độ hạ xuống của cây côn cơ hồ có chút thông thả, Hàn Thạc động nhẹ hai chân, dễ dàng tránh khỏi.

“A...” một tiếng kêu nhẹ vang lên, Hàn Thạc có chút kinh ngạc, mắt rõ ràng thấy một côn lại sắp hạ xuống, hấn ung dung nghiêng người né được. Giờ đây, Hàn Thạc cũng nhận ra, không phải động tác của Cương Thi chiến sĩ quá chậm, mà là tốc độ và nhãn lực của hấn lại tiến thêm một bước.

- Ha ha, còn lâu mới trúng được ta! - Hàn Thạc buông lỏng tâm tư cất tiếng cười quái dị, không ngừng né

tránh sự tập kích của Cương Thi chiến sĩ, càng di chuyển, Hàn Thạc càng cảm thấy cơ thể linh hoạt hơn, do đó hẳn rất thích thú nói ra những lời trêu chọc.

Tiểu ma nữ Lý Toa vốn không chế Cương Thi chiến sĩ để thay mình trả thù, chẳng biết tại sao tên đáng ghét Hàn Thạc đột nhiên linh hoạt như một con khỉ nhỏ, vừa nhảy trái nhảy phải lanh lẹ tránh né công kích từ chiếc mộc côn trên tay cương thi chiến sĩ, vừa vô sỉ liên hồi mở miệng khiển trách, tựa như đang nhạo báng sự bất lực của nàng.

- Đồ Bồ Lai Ân đáng ghét, ta nhất định sẽ không bỏ qua. - Mắt thấy Cương Thi chiến sĩ không làm gì được Hàn Thạc, hơn nữa móng còn rất đau, tinh thần chẳng còn phấn chấn, Lý Toa hét lên uy hiếp, rồi thu lại Cương Thi chiến sĩ trở về dị giới. Lúc này, Lý Toa bắt đầu đứng lên, nàng vẫn chưa hiểu rõ nơi móng bị một cước của Hàn Thạc có bao nhiêu lợi hại... “Ui da” một tiếng, một lần nữa đôi chân mềm nhũn của nàng bệt trên mặt đất.

Sau khi Cương Thi chiến sĩ biến mất, áp lực đè lên Hàn Thạc cuối cùng cũng không còn, miệng cười khúc khích, hắn đến bên cạnh Lý Toa, giống như đứa ngốc chìa ra cánh tay trái gầy đét, nói cộc lốc:

- Ta đưa ngươi đến phòng thuốc nhé!

- Không cần ngươi quản, ngươi là tên điên khùng đáng ghét. - Lý Toa với khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngăn nước mắt và bên móng còn rất đau, hướng về Hàn Thạc hét lên đầy hung dữ. Vừa nghe Lý Toa nói, Hàn Thạc cơ hồ có chút ngây ngốc, nhưng lập tức hai mắt phát ra những tia tà ác, dường như đã nghĩ ra trò đùa quái đản, hắn chìa tay trái, nhanh chóng hướng về phía bờ móng mềm mại, nõn nà của nàng vuốt ve, ngây ngốc nói:

- Vậy ta giúp ngươi xoa bóp nhé!

Nói về tiểu ma nữ Lý Toa, dù tính khí cực kỳ thất thường, nhưng cũng là một tiểu mỹ nữ đáng yêu, mặc dù bộ ngực sữa còn chưa cao đầy sung mãn, thế nhưng bờ móng thật là đầy đặn lạ thường, bàn tay Hàn Thạc vừa xoa lên, trong lòng hắn lập tức rung động, cảm giác thật là mềm mại êm ái, thật là sướng khoái.

- A, Bồ Lai Ân, ngươi chết đi, không được tới gần ta! - Khuôn mặt lệ ngắn lệ dài, lại cảm nhận được bờ móng bị Hàn Thạc xoa xoa miết miết, Lý Toa tức giận hét to, chẳng biết khí lực nơi đâu dồn đến, tay chân đồng thời sử dụng, “Bụp bụp bụp”, nàng đánh liên hồi trên người hắn. Bất ngờ nàng đạp một cước trúng cổ chân hắn, cơ thể Hàn Thạc mất thăng bằng, ngã sấp mặt lên người Lý Toa, tay trái vẫn còn đặt trên bờ móng nàng. Một lần hương từ thân thể Lý Toa tỏa vào mũi Hàn Thạc, lập tức lòng hắn xao động. Thân thể mềm mại của Lý Toa đang nằm dưới thân hắn, bờ móng nàng bị tay hắn xoa xoa, làm sao không cảm nhận được sự nhu nhuyễn của nàng cơ chứ!

Trong giây lát, Lý Toa như vô tình dính một đòn nghiêm trọng, ngây ngốc tại chỗ, cùng Hàn Thạc bốn mắt nhìn nhau...

Nhưng mà Lý Toa chỉ sững sờ một chút, lúc này không hề hô to gọi nhỏ, đột nhiên hai tay giơ cao, khuôn mặt lạnh băng niệm chú ngữ:

- Hồi vô tận hắc ám, hãy hóa thành những mũi tên hủy diệt, dựa vào ý chí của ta phá hủy....

Hàn Thạc cả kinh, biết đây là khởi đầu của chú ngữ Vong Linh ma pháp cốt tiễn, với khoảng cách gần như vậy, nếu mũi tên phóng đến, ngay cả trốn cũng không thể, thế này thì không chừng nơi nào đó trên cơ thể sẽ bị xuyên qua, quả thật là không dễ chịu. Về mặt Lý Toa giờ đây phủ đầy lớp băng hàn, rõ ràng là không nói chơi, thật sự muốn đẩy Hàn Thạc đến tử địa. Đầu óc chột động, không chờ Lý Toa đọc hết chú ngữ, Hàn Thạc dùng hai tay và toàn bộ thân mình đè lại cánh tay ngọc nẩy nở của Lý Toa, rồi ôm chặt lấy nàng, nhanh chóng hướng khuôn mặt về phía Lý Toa, hấp tấp hôn lên đôi môi hồng nhỏ xinh của nàng.

- Phá hủy trước mặt.... Ô ô... - Chú ngữ đến đây lập tức dừng lại, chẳng thể đọc trọn vẹn.

Hai đôi môi sát nhau, một cảm giác mềm mại ấm ướt nhập vào con tim Hàn Thạc, cả người hắn trở nên ngây dại, trong nháy mắt như cưỡi mây đạp gió, cả người phiêu đảng, chẳng thể nghĩ chuyện gì đang xảy ra.

Trước khi chiếm thể xác của Bồ Lai Ân, Hàn Thạc chưa từng cùng với một cô gái hôn môi, tất cả đều là tưởng tượng. Giờ đây chính thức trải qua, quả thật như là giấc mơ, chỉ là cảm giác này, so với tưởng tượng còn tuyệt vời hơn.

Lý Toa vẻ mặt ửng đỏ, hô hấp dồn dập đứt quãng, hai mắt mê man, bản thân và Hàn Thạc như si ngốc, làm sao có thể phát hiện chính mình đang bị Hàn Thạc xâm phạm.

Sau giây lát, Lý Toa bất ngờ đẩy mạnh Hàn Thạc ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ bừng nhìn thẳng Hàn Thạc nói :

- Đồ ngu ngốc Bồ Lai Ân, tại sao trong quần người luôn cất giấu nhiều thứ linh tinh, lần trước là hòn đá, lần này lại là cây gậy.

Hàn Thạc:

-

12. Chương 12:: Cầu Nã Háo Tử, Đa Quả Nhân Sự

o0o

- Ta..... - Hàn Thạc há mồm nhưng còn chưa kịp dứt lời, Lý Toa đã dùng đôi bàn tay trắng mịn của mình mà nhắm hướng Hàn Thạc mà đánh, vừa đánh vừa mắng chửi Hàn Thạc:

- Tên đáng ghét này, người... nhà người dám hôn ta. Trời ơi! Không ngờ nụ hôn đầu tiên của ta lại bị tên hỗn đản nhà người đoạt mất, thật sự đáng chết mà, ta phải giết người.

Sau khi hôn Lý Toa, nhất thời trong lòng Hàn Thạc cũng tỏ ra bối rối, lần đầu tiên của Lý Toa? Hàn Thạc thực không biết phải làm như thế nào?

Lý Toa tỏ ra sợ hãi và hoảng hốt, hơn nữa vết thương ở trên hông của nàng ngày càng đau đớn, đôi bàn tay vẫn cứ đánh vào người của Hàn Thạc nhưng vô lực, Hàn Thạc cảm thấy không hề đau đớn nên cũng không phản ứng lại, mà trong lòng đang cấp tốc suy nghĩ làm sao để Lý Toa không tiếp tục truy cứu chuyện này.

Đánh được một lúc, Lý Toa dường như cũng cảm thấy mệt mỏi, hai mắt đã hơi sưng đỏ nhưng vẫn tràn đầy giận dữ nhìn Hàn Thạc, nhìn một lúc Lý Toa cau mày, lạnh lùng nói với Hàn Thạc: - Bồ Lai Ân chỉ cần người cho ta biết một chuyện, ta sẽ bỏ qua chuyện này không truy cứu nữa.

Hàn Thạc nghe xong hoàn toàn sửng sốt, hần ngay ngốc hỏi lại:

- Cô muốn biết chuyện gì?

- Thời gian gần đây, tại sao người càng lúc càng khỏe, trước đây ngay cả bộ xương khô chiến sỹ người còn không thể tránh được, thế mà hiện tại ngay cả cương thi chiến sỹ cũng không đánh lại người. Hơn nữa đến tên ngu ngốc Ba Khắc cũng đều bị người giáo huấn. Buổi sáng rõ ràng đầu khí của Khắc Lao Đức đã xâm nhập vào cơ thể người, tại sao người không chết, tất cả chuyện này là sao? - Lý Toa chăm chú nhìn Hàn Thạc hỏi.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc thầm nghĩ nguy thật, bởi vì tu luyện ma công mà thân thể không ngừng được cải tạo, không ngừng mạnh mẽ. Thật sự không ngờ Lý Toa lại phát hiện nhanh như vậy.

Cấp tốc suy nghĩ một lúc, Hàn Thạc bỗng nhiên cười lớn:

- Thật sự ta cũng không biết tại sao, chỉ là gần đây ta đã ăn một số thứ nên có cảm giác thân thể ngày càng có khí lực.

Vừa dứt lời Hàn Thạc chú ý thấy đôi mắt Lý Toa chợt lóe sáng, Lý Toa hăng hái tiến đến trước mặt, hai mắt dò xét trên người Hàn Thạc:

- Đó là vật gì vậy? Chỉ cần người nói cho ta biết, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua.

- Dùng thuốc ma lực trộn với đuôi rắn mối cùng với răng của chó sói.... đun nóng trong vòng một ngày, sau đó uống chúng đảm bảo càng ngày thể lực sẽ càng thêm tốt. - Hàn Thạc cau mày cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi cười nói cho Lý Toa.

Lý Toa tỏ ra rất thận trọng, chăm chú tập trung tinh thần lắng nghe rõ ràng từng câu từng chữ Hàn Thạc nói, sau lại bắt Hàn Thạc nói lại một lần nữa, rồi thì thầm trong miệng:

- Hic, chẳng lẽ những thứ kinh khủng này trộn với nhau lại... có tác dụng thần kỳ thế ư?

Hàn Thạc im lặng nhìn Lý Toa cười khúc khích.

- Hừ, hôm nay trước tiên ta bỏ qua cho ngươi lần này, đợi đến lần sau ta nhất định sẽ tìm người để luyện ma pháp tiếp.

Suy nghĩ xong, Lý Toa từ trên mặt đất đứng dậy, sau đó bỗng nhiên “Ui da” một tiếng, lại tức giận quay lại mắng:

- Tên Bô Lai Ân đáng chết, không ngờ dùng cước lại mạnh như thế, dạo này mỗi lần gặp ngươi là ta lại xui xẻo như vậy a.

Lý Toa vừa mắng chửi vừa lấy tay xoa xoa cặp mông đi ra khỏi thí luyện tràng. Lý Toa vừa đi khỏi khu thí luyện. Hàn Thạc nhanh chóng theo sau, thừa dịp không ai chú ý liền rời khỏi đó.

Đến buổi tối, nhân lúc đêm khuya yên tĩnh Hàn Thạc lén lút lút tiến vào bãi rác, trước tiên dùng tinh thần lực ra lệnh cho Tiểu Khô Lâu tiến đến, vậy mà Tiểu Khô Lâu phảng phất như không nghe thấy gì, yên lặng tại một góc không thềm nhúc nhích, bất đắc dĩ Hàn Thạc cố gắng chịu đựng mùi hôi thối, đào bới trong đồng rác, cuối cùng mới tìm được Tiểu Khô Lâu ở dưới đáy để kéo lên.

Tiểu Khô Lâu ngồi yên lặng bên cạnh đồng rác, dường như đang ngủ, nhưng không hề có sinh khí, phía trước ngực, mấy cái xương sườn bị gãy nát, trông có vẻ bị thương nặng. Cảm ứng được Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc biết nó cũng không bị tàn phế, nhưng nghĩ đến nó vì nhận lệnh của chính mình đi trả thù Lý Toa mà thành ra bộ dáng này, Hàn Thạc lại cảm thấy đau xót trong lòng

- Hừ! Khắc Lao Đức, người hãy chờ xem, nhất định ta sẽ tìm người tính sổ.

Một tay cắp lấy Tiểu Khô Lâu, nhân lúc trời khuya đêm vắng. Hàn Thạc lén lút chạy đến phòng tạp phẩm, mấy khúc xương trước ngực của Tiểu Khô Lâu vang lên lách cách như muốn rơi ra, khi Hàn Thạc dùng tốc độ lao đi còn lung lung lay lay phát ra tiếng kêu “đing - đong”, làm Hàn Thạc cảm thấy một trận đau lòng.

Trở lại phòng chứa tạp phẩm, Hàn Thạc cẩn thận nhìn quanh rồi đóng cửa lại, quay vào suy nghĩ một chút rồi đặt bộ xương khô vào trong thùng gỗ, sau đó lục đông tìm tây chuẩn bị bảy khúc xương gãy, cắm vào bên trong thùng gỗ, tiếp tục truyền ma nguyên lực vào trong. “Âm ma ngưng nguyên trận” lại một lần nữa được khởi động, dùng phương pháp chữa trị ma bảo mà chữa trị thân thể Tiểu Khô Lâu.

Lần này khi dùng ma nguyên lực truyền vào thùng gỗ, Hàn Thạc cảm giác tựa hồ so với lần trước xuất hiện triệu chứng vô lực, lần này thân thể đã tốt hơn rất nhiều. Phảng phất do buổi sáng ma nguyên lực bao vây đầu khí của Khắc Lao Đức mà tăng cường, điều này làm cho Hàn Thạc không khỏi suy nghĩ.

Đặt bộ xương khô yên ổn một chỗ, Hàn Thạc cúi xuống giường lấy ra quyển “Vong Linh ma pháp cơ sở” rồi tiếp tục nghiên cứu. Mấy ngày nay, mỗi khi trở về là Hàn Thạc lại chuyên tâm nghiên cứu nó.

Mặc dù chỉ là quyển sách căn bản về ma pháp vong linh, bên trong cũng không có ghi chép về vong linh ma pháp cường đại, nhưng đối với một con chim non chẳng biết chút gì về ma pháp thuật như Hàn Thạc, thì quyển sách kia quả thật rất thâm ảo.

Hôm nay vừa cầm “Ma pháp từ điển” vừa so sánh với “Vong linh ma pháp cơ sở”, bất tri bất giác Hàn Thạc lâm vào trạng thái si mê. Chỉ là dù có “Ma pháp từ điển” trên tay, nhưng có một ít thuật ngữ hắc văn không thể giải thích được.

Thở dài gấp hai quyển sách lại, Hàn Thạc tự nhủ dù sao ta chỉ mới làm quen với ma pháp được có mười ngày, nếu tất cả có thể nắm rõ được thì còn lập ra Ba Bì Luân học viện để làm gì nữa. Suy nghĩ một lúc

Hàn Thạc quyết định lợi dụng vị trí trong học viện để đi đến các phòng học về vong linh ma pháp mà nghe lén.

Sau khi tỉnh tâm lại, Hàn Thạc lâm vào trạng thái minh tưởng, cố gắng tận dụng thời gian nâng cao tinh thần lực, bất tri bất giác đến nửa đêm rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tỉnh dậy, Hàn Thạc cảm thấy tinh thần hưng phấn, cả người cảm giác rất tốt. Tại thùng gỗ bên cạnh giường, Tiểu Khô Lâu vẫn im lặng không chút sinh khí, bên trong thùng gỗ, bao bên ngoài bảy khúc xương gãy là bảy xoáy nước nhỏ, ẩn chứa ánh sáng màu đen lưu động.

Quan sát kỹ trước ngực Tiểu Khô Lâu, mấy khúc xương bị gãy hôm qua bây giờ đều lành lặn, sắp xếp lại như cũ, hơn nữa hai hốc mắt tối đen của bộ xương khô bây giờ lại ẩn chứa ánh sáng lấp lờ, trông cực kỳ quỷ dị.

Hàn Thạc thông qua tinh thần lực liên lạc với Tiểu Khô Lâu tựa hồ vừa hồi sinh, mang theo tâm tình vui sướng, Hàn Thạc mỉm cười, tự nhủ: “Ha ha, Tiểu Khô Lâu à Tiểu Khô Lâu, người đi theo ta nên mạng người cũng lớn, chỉ cần ma nguyên lực của ta không ngừng cường đại, thì có thể không ngừng cường hóa người, khiến người không ngừng lớn mạnh, sớm muộn cũng có một ngày tên tiểu tử Khắc Lao Đức phải trả giá.”

Do Tiểu Khô Lâu vẫn còn đang trong thùng gỗ nên Hàn Thạc phải tự mình rời giường, thu gom rác rưởi chuyển vào bãi rác, rồi đi rửa mặt bằng nước suối lạnh, Hàn Thạc cảm thấy tinh thần phấn chấn, sau đó đi đến chỗ thạch tượng lau chùi sạch sẽ, hoàn thành nhiệm vụ của mình, rồi đi nhận mẫu bánh bao đen để ăn sáng, hân hưng phấn hướng phòng học của vong linh ma pháp hệ chạy đến.

- Ma pháp muốn phóng xuất một cách hoàn mỹ, chú ngữ cùng thủ thế phải tìm được sự liên hệ, ma pháp chú ngữ không chính xác, hoặc thủ thế không đúng sẽ không thể phóng thích ma pháp. Ma pháp là một loại lực lượng huyền bí, thông qua tinh thần lực cùng một ít chú ngữ huyền ảo để mượn lực lượng từ nguyên tố trong trời đất, sau đó căn cứ thủ thế để ma pháp tìm đến mục tiêu cần tác dụng...

Đám ma pháp đệ tử của vong linh hệ, có người thì uể oải, phớt lờ, người thì chăm chú lắng nghe sư phụ Cát Ân giảng bài. Ở bên ngoài cửa sổ, Hàn Thạc tập trung tinh thần lắng nghe, cái chổi trong tay vô ý thức chuyển động qua lại.

Cát Ân cùng Phạm Ny đều là cao cấp ma pháp sư, cả hai đều là sư phụ của vong linh hệ, Cát Ân chủ yếu giảng giải chút ít về ma pháp đại cương cùng trụ cột, đồng thời phụ trách giải đáp những thắc mắc của đệ tử vong linh hệ, còn Phạm Ny thì hướng dẫn đệ tử sử dụng các công kích phụ trợ của vong linh ma pháp, đồng thời chỉ huy đệ tử thí luyện vong linh ma pháp.

Trong Ba Bì Luân ma vũ học viện, tại các hệ khác, không những có các cao cấp ma pháp sư giáo viên mà còn có các ma đạo sư với thực lực kinh người cùng trí tuệ uyên bác tọa trấn. Nhưng do đệ tử vong linh hệ quá ít nên sư phụ cũng chỉ có hai người Phạm Ny cùng Cát Ân, mà hai người cũng chỉ là cao cấp ma pháp sư, một mặt là do ít có sư phụ nào tham gia vào vong linh hệ, mặt khác vong linh hệ xuống dốc trầm trọng, nên số lượng ma đạo sư thật sự ít ỏi.

Tại Ba Bì Luân ma vũ học viện, chỉ cần đệ tử thông qua các tầng thí luyện đạt đến cao cấp ma pháp sư là có thể tốt nghiệp, dĩ nhiên nếu đệ tử muốn tiếp tục học tập nghiên cứu vẫn có thể ở lại học viện học tập. Rất nhiều hệ bởi vì có đông đệ tử nên chia thành nhiều ban, như ma pháp học đồ ban, sơ cấp ma pháp sư ban, trung cấp ma pháp sư ban. Nhưng đệ tử vong linh hệ thật sự quá ít, nên tất cả đệ tử đều học tại một ban duy nhất.

Hàn Thạc ở phía bên ngoài tinh thần tập trung nghe bên trong Cát Ân giảng giải, khoe miệng hân nở nụ cười, vì thông qua Cát Ân giảng giải, những đạo lý khó hiểu trước kia mà Hàn Thạc không cách nào nắm bắt được, giờ đây qua lời giảng tưởng chừng khô khốc, vô cùng cứng nhắc của Cát Ân, lọt vào tai Hàn Thạc lại vô cùng nhẹ nhàng, dễ hiểu, làm cả người Hàn Thạc như đắm chìm vào trong đấy.

“Phanh” một đệ tử mặc ma pháp bào đột nhiên ngã xuống trước mặt Hàn Thạc, hân xoa móng, gương mặt làm một cuộc thăm hỏi thân mật với sàn đá bạch ngọc. Sau đó gượng dậy, hung hăng nhìn về phía Hàn Thạc quát:

- Bồ Lai Ân, người dám dùng cây chổi ngáng chân ta.

- Ah...ta chỉ là đang quét rác mà. - Hàn Thạc nhìn ra đó là Phí Kỳ, liền nhẹ nhàng giải thích.

Phí Kỳ cao một mét bảy, trên đầu tóc ngắn màu lam, cả người gầy gơ xương được bộ ma pháp bào rộng thùng thình che giấu, giống như cả một bao tải bao lấy một thanh mộc côn. Tại vong linh hệ hắn là đệ tử duy nhất là trung cấp ma pháp sư, đang cố gắng thông qua thí luyện để lên cao cấp ma pháp sư, đáng tiếc vẫn không thành công, vài ngày trước nghe nói lại vừa tiến đến làm thí luyện, xem ra vừa mới trở về.

Hàn Thạc do chăm chú nghe Cát Ân giảng giải nên tay vô ý thức quơ chổi lung tung nên Phí Kỳ bị vấp chân vào đó thì cũng không lạ lùng.

- Ha ha. Phí Kỳ vừa mới từ thí luyện tràng trở về à. Lần này hình như người cũng không có thông qua, xem ra muốn trở thành cao cấp ma pháp sư cần cố gắng nhiều hơn nữa, sư phụ rất hoan nghênh người trở về, Bồ Lai Ân chỉ là không chú ý, người không nên so đo với hắn làm gì. - Trong phòng học Cát Ân khẽ cười mang theo ngữ khí chế nhạo nói với Phí Kỳ. Nhưng mà Hàn Thạc nghe xong cũng chẳng có gì làm cảm kích ngược lại trong lòng mắng thầm. Hừ đúng là chó mà lại đòi bắt chuột, ai mượn người xen vào việc của người khác.

Phí Kỳ tuy tính tình cũng không có gì tốt đẹp, nhưng cũng không phải quá xấu, tuy thí luyện cao cấp ma pháp hết lần này đến lần khác thất bại, nhưng đối với vong linh ma pháp thực sự say mê, hết lần này đến lần khác không ngừng thí luyện. Phí Kỳ tuy là lão đại của bọn Ba Khắc nhưng cũng không bao giờ đi bắt nạt một tên tạp dịch như Bồ Lai Ân.

Nhưng mà Phí Kỳ cùng Cát Ân đều yêu thích Phạm Ny, Phí Kỳ cố gắng trở thành cao cấp ma pháp sư cũng vì câu nói của Phạm Ny: “Chỉ khi nào người trở thành cao cấp ma pháp sư, ta mới có thể cân nhắc.” Cũng vì như thế mà sư phụ và đệ tử đều không vừa lòng nhau, nếu Cát Ân không xin tha thì Hàn Thạc chỉ cùng lắm là bị mắng một trận thôi, nhưng mà giờ đây Hàn Thạc khó mà tránh khỏi phiền toái đổ lên đầu.

13. Chương 13 : Huyền Băng Ma Diễm Quyết

oOo

Quả nhiên, sau khi Cát Ân dứt lời, khuôn mặt của Phí Kỳ như bị người khác dẫm lên, đột nhiên trở nên âm trầm, nhìn Hàn Thạc chăm chú, rồi nói với Cát Ân:

- Cát Ân sư phụ, tên tạp dịch này thật lớn mật, ngang nhiên dám thách thức ta, chẳng lẽ ta không thể giáo huấn hắn một chút.

Phí Kỳ vừa nói vừa từ trong ống tay áo rút ra một cây ma pháp trượng màu xám đánh vào trán của Hàn Thạc. Hàn Thạc thấy Phí Kỳ không sử dụng đến ma pháp mà chỉ dùng ma trượng để đánh thì thở phào, Phí Kỳ này thân thể tuy cao lớn, nhưng khí lực chẳng có bao nhiêu, Hàn Thạc dù thấy một kích này đánh tới lực đạo cũng không quá lớn, cho nên không thêm tránh né, khuôn mặt vẫn ra vẻ thật thà chất phác cười khúc khích.

“Ba!”

Một trượng đánh thẳng vào trán của Hàn Thạc, hắn hét thảm một tiếng, nghiêng rằng chịu đựng nhìn về hướng ma pháp trượng trong tay Phí Kỳ, không thể nào tin cây gậy thoát nhìn giống như làm bằng gỗ này lại vừa cứng vừa nặng như sắt đá vậy. Hàn Thạc thấy đầu mình ong ong, trên trán nổi lên một cục u.

“Đáng ghét! Không thể nào ngờ được ma pháp trượng lại cứng như vậy, ta quá chủ quan rồi!” Hàn Thạc thầm nghĩ, đầu óc còn ong ong chưa kịp có phản ứng gì, trán vừa bị nện cho một cái, tự nhiên thấy trước mặt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Hàn Thạc tỉnh dậy phát hiện thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi mềm mại, trong phòng mùi thuốc thoang thoảng tràn vào mũi, đưa tay sờ sờ vào trán mới phát hiện, hai vết sưng đã tiêu tan từ bao giờ, cảm giác thấy trên đầu được bôi thứ thuốc gì đó, cảm giác mát lạnh thật là dễ chịu.

- Người đã tỉnh lại rồi à?

Hắn đột nhiên phát hiện một gương mặt đang mỉm cười nhìn mình, mái tóc màu tím dài óng ả, đôi mắt to tròn long lánh như hạt minh châu, đôi môi đỏ mọng khêu gợi đang tỏa ra một mùi hương thoang thoảng phả vào mặt của Hàn Thạc.

- A, Phạm Ny sư phụ.

Hàn Thạc nhìn khuôn mặt đang mỉm cười trước mặt mà thở nhẹ, cố gắng chuyển động thân mình, ngồi lên nhìn mọi thứ xung quanh. Đây là một căn phòng khoảng hai mươi thước vuông, có một cái tủ to với nhiều ngăn, bên trong có đủ loại thuốc, ngoài ra còn một ít hài cốt của ma thú. Trên vách treo một vài đồ án, văn tự ma pháp. Chính giữa đặt một viên đá màu đen tạo thành một ma pháp trận đơn giản. Nhìn qua một lát, Hàn Thạc nghĩ đây chắc chắn là phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Trong lúc Hàn Thạc đang nhìn xung quanh đánh giá, Phạm Ny cảm thấy kinh ngạc nhìn hắn, đến khi hắn quay đầu lại, Phạm Ny đưa bàn tay ngọc ngà trắng trẻo của nàng sờ nhẹ lên trán Hàn Thạc một lúc, sau đó thở nhẹ tươi cười nói với Hàn Thạc:

- Không ngờ chỉ một lúc là vết sưng đã tiêu mất, bị cây ma pháp trường nặng như thế đánh vào đầu mà không chảy một giọt máu, thật kỳ lạ.

Cảm giác được ngón tay của Phạm Ny chạm vào trán, Hàn Thạc trong lòng rung động, tham lam hít hà mùi u hương của nàng vào mũi, khóe miệng hắn nở nụ cười thỏa mãn. Loại biểu hiện này của Hàn Thạc làm cho Phạm Ny cảm thấy hơi hoảng sợ, hành động vừa rồi của Hàn Thạc mang theo một chút phóng túng, đùa giỡn với mình, so với một Bồ Lai Ân nhất gan, luôn sợ gây ra phiền phức từ trước đến giờ biểu hiện hoàn toàn bất đồng. Phạm Ny cảm thấy nhất thời có chút kinh ngạc, rồi chợt bừng tỉnh thở dài nhẹ giọng nói:

- Trước kia ta còn không tin mọi người nói, hiện tại Bồ Lai Ân quả nhiên có chút điên, không ngờ Linh Hồn Chi Thống lại biến hắn thành như vậy, ài!

Mặc dù âm thanh của Phạm Ny cực nhỏ nhưng Hàn Thạc vẫn có thể nghe rõ từng chữ một, trong lòng chỉ biết cười khổ, không ngờ lại có thêm một người tưởng mình thật sự điên rồi.

Đột nhiên Phạm Ny chợt cười, nhất thời lộ ra vẻ mặt hứng thú nhìn Hàn Thạc nói:

- Bồ Lai Ân, vết thương trên trán ngươi giờ đã tốt hơn rồi, hiện tại nhìn đã trở lại bình thường, chẳng lẽ vì ma pháp Linh Hồn Chi Thống lần trước. Ai da, thật là không thể tin được, ta lại có việc để nghiên cứu rồi, vong linh ma pháp quả nhiên kì diệu lạ lùng a!

Nhìn Phạm Ny vẻ mặt hưng phấn, tay chân luống cuống khua loạn, Hàn Thạc đối với điều mà nàng cho là đúng chỉ có thể cười khổ, Hàn Thạc bây giờ để lại ấn tượng duy nhất trong lòng Phạm Ny là một người điên, hắn cũng không thể giải thích tình trạng của bản thân, thực ra hoàn toàn do tu luyện ma công mà thành.

Phạm Ny hôm nay không mang theo mắt kính, nàng quay lại tìm ma pháp vật phẩm, một lát sau cầm một quả cầu màu xanh nhỏ mang đến chỗ Hàn Thạc, cất tiếng niệm chú ngữ, quả cầu màu xanh bỗng nhiên bùng sáng tỏa ra màu xanh nhu hòa, Phạm Ny đưa tay đặt quả cầu lên trán của Hàn Thạc.

Ma pháp cường liệt ba động phát ra từ quả cầu nọ giống như cục nam châm đặt trên trán Hàn Thạc, hút ra từ trong đầu hắn một tia tinh thần lực, ngay lập tức quả cầu chợt lóe ánh sáng màu xanh nhạt, sau đó vỡ vụn như một cái bóng đèn.

- A, thật không thể tin nổi, Bồ Lai Ân, không ngờ ngươi lại có tinh thần lực. Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ Linh Hồn Chi Thống lại còn có tác dụng lên tinh thần lực của người bình thường, thật quả là thần kì.

Phạm Ny đột nhiên hô lên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, xem ra việc Hàn Thạc có tinh thần lực gây ra cho Phạm Ny chấn động không nhỏ.

- Ta quyết định rồi, từ nay về sau ta sẽ chuyên tâm nghiên cứu về việc này. Nếu Linh Hồn Chi Thống không làm cho người ta bị điên mà còn có thể đem tinh thần lực lưu lại trong cơ thể, vậy chẳng phải có thể làm cho người bình thường trở thành ma pháp sư rồi sao. A.... Việc này quá thần kỳ rồi!

“Ừ ừ”

Bụng của Hàn Thạc phát ra tiếng kêu đói, Phạm Ny với vẻ mặt hưng phấn bừng bừng nhìn Hàn Thạc nói:

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, ngươi hãy về nghỉ ngơi trước đi, từ nay ta sẽ thường xuyên tìm ngươi, lát nữa ta sẽ gấp giáo phương (1) bàn bạc một chút, giảm bớt công việc của ngươi, phần cơm tăng lên cho đến khi khi nghiên cứu thành công chuyện này!

Hàn Thạc nghe Phạm Ny nói xong thì cảm thấy vui vẻ, nhìn Phạm Ny xinh đẹp động lòng người, ý nghĩ tà ác xuất hiện, không chỉ công tác giảm mà phần ăn cũng được tăng lên, còn có thể tiếp cận Phạm Ny, vận khí thật là tốt mà, xem ra việc bị Phí Kỳ đánh cho một gậy lại giúp mình đáng kể.

Sau khi rời khỏi phòng của Phạm Ny, nhìn lên bầu trời, thì ra đã tối rồi. Hắn sờ lên trán một chút cảm thấy ngoại trừ còn hơi đau nhức bên ngoài, thì cũng chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Nhanh chóng hoàn thành công việc buổi chiều, Hàn Thạc chạy đến lĩnh bánh mì thì gặp Kiệt Khắc, Kiệt Khắc nhìn thấy Hàn Thạc thì tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Bố Lai Ân, ta tưởng ngươi bị Phí Kỳ dùng ma pháp trượng đánh vào đầu cơ mà, sao bây giờ nhìn chẳng thấy gì nữa cả?

- Phạm Ny sư phụ đã giúp ta dùng thuốc bôi rồi, vết sưng tự nhiên mất đi! Ha ha, Phạm Ny sư phụ thật sự vừa xinh đẹp vừa ôn nhu mà! - Hàn Thạc cười nói với Kiệt Khắc.

- Bố Lai Ân, đây là thức ăn của ngươi hôm nay!

Trong nhà bếp có tiếng vọng ra, Hàn Thạc chạy nhanh đến cửa để nhận thức ăn, một cái bánh bao, một cái bánh kem cùng với một quả trứng ốp lếp.

- A, Ca Đạt tiên sinh hình như nhầm rồi, thức ăn của Bố Lai Ân phải giống ta mới đúng chứ, với lại còn nhỏ hơn bánh mì của ta mà. - Khải Lý, người lần trước bị Hàn Thạc đánh, trong tay đang cầm mẫu bánh mì đen lớn tiếng nói với người phát đồ ăn.

Ca Đạt lạnh nhạt nhìn Khải Lý liếc mắt rồi hừ nhẹ một tiếng:

- Đây là giáo phương dặn dò, từ hôm nay phần ăn của Bố Lai Ân là như thế, nếu còn thắc mắc ngươi hãy lên gấp giáo phương mà hỏi, bất quá đối với một tên tạp dịch như ngươi dễ gặp phiền toái lắm!

Cầm trong tay bánh cùng trứng, nhìn Bác Cách cùng Khải Lý hai người đang tức giận, Hàn Thạc cười nói. Cố ý đem thanh âm nhai bánh mì lớn trong miệng không ngừng than thở:

- Cái bánh bao này mùi vị thật khác so với bánh mì đen, còn có bánh kem cùng với trứng nữa chứ, thật sự là một ngày hạnh phúc mà.

- Ách.... , Bố Lai Ân ngươi có thể cho ta một miếng bánh kem không, ta thấy bánh kem ngon thật đấy. - Tên mập Kiệt Khắc thêm thường nhìn Hàn Thạc nói.

- Còn có một nửa này, ngươi cầm đi. - Hàn Thạc hào phóng đưa cho Kiệt Khắc, sau đó kéo tay Kiệt Khắc cười hề hề đi qua, làm cho Khải Lý cùng Bác Cách tỏ ra rất tức giận.

Buổi tối trở lại phòng chứa tạp phẩm, Hàn Thạc thấy Tiểu Khô Lâu vẫn đang nằm trong thùng gỗ, bên trong bảy xoáy nước nhỏ đã ngừng vận chuyển. Nhìn thoáng qua Hàn Thạc hiểu được là do ma nguyên lực đã sử dụng hết hoàn toàn. Hắn đưa tay ngưng tụ ma nguyên lực, một lần nữa đem ma nguyên lực rót vào bảy khúc xương vỡ, đợi đến khi tại bảy khúc xương vỡ lại có dòng nước xoáy xuất hiện Hàn Thạc mới dừng tay lên giường.

“Âm ma ngưng nguyên trận” chỉ là một phương pháp luyện chế ma bảo, vốn dựa theo đạo lý: một lần rót vào ma nguyên lực hẳn là có thể duy trì ba mươi sáu chu thiên không ngừng, nhưng ma nguyên lực của Hàn Thạc còn quá yếu, còn do sử dụng tài liệu lung tung nên cũng không thể đạt được hiệu quả như mong đợi.

Ngồi xếp bằng trên giường tu luyện ma công, Hàn Thạc cảm thấy ma nguyên lực lớn mạnh rất nhiều, trong đầu linh quang chợt lóe, thâm nghĩ hiện giờ bản thân đã có ma nguyên lực, liệu có thể tu luyện công kích của ma công do Sở Thương Lan lưu lại hay không?

Suy nghĩ một lát, Hàn Thạc nhíu mày nghĩ lại, cảm ứng được trong đầu, ma công có nhiều phương pháp tu luyện, chỉ là nhiều bí quyết tu luyện ma công rất mong lung. giống như có một tầng giấy bạc che phủ, không thể lập tức xem một cách rõ ràng.

Nhíu mày tận lực tìm trong trí nhớ, Hàn Thạc phát hiện đầu óc rối loạn không chịu nổi, không thể nhớ toàn bộ, chỉ có rất ít công pháp có thể nhớ kỹ, một loại là trụ cột tu luyện ma công, một loại khác là ma công luyện chế ma bảo “Âm ma ngưng nguyên trận”. Ngoài ra còn có một loại pháp quyết là Huyền Băng Ma Diễm Quyết.

Huyền Băng Ma Diễm Quyết là một loại vận dụng ma nguyên lực, có thể theo cảnh giới ma nguyên lực mà uy lực không ngừng tăng lên, dựa theo lộ tuyến đặc thù của kinh mạch mà vận chuyển, tay có thể sinh ra hai loại ma diễm màu đỏ hay băng hàn màu tím. Nếu ma nguyên lực đủ mạnh, cảnh giới đạt tới mức cao, có thể đem ma nguyên lực ngưng tụ thành hai luồng ma diễm - băng hàn màu đỏ tím, vừa thiêu đốt lại vừa băng lạnh thấu xương

Sau khi biết được rõ ràng, Hàn Thạc như thấy được trân bảo, cũng không hề để ý việc trí nhớ bị ngăn trở, lập tức y theo ghi chép của Huyền Băng Ma Diễm Quyết bắt đầu chậm rãi vận chuyển ma nguyên lực hội tụ nơi lòng bàn tay phải, khi ma nguyên lực chảy qua kinh mạch, Hàn Thạc cảm thấy bỏng rất đau đớn, cả bàn tay phải tê dại cứng ngắc, sợi kinh mạch nhỏ bé giống như bị điện giật .

Nếu không dựa theo lộ tuyến vận chuyển Huyền Băng Ma Diễm Quyết, ma nguyên lực có thể thuận lợi tới ngay lòng bàn tay, nhưng giờ vận hành theo Huyền Băng Ma Diễm Quyết lại giống như gặp phải trở ngại trùng trùng điệp điệp, mỗi lần đi tới một chút đều đau đớn khó chịu, đến tận đêm khuya, Hàn Thạc mới từ bỏ vai đem ma nguyên lực vận chuyển đến cổ tay, nhưng cả cánh tay bị đau đớn kiệt quệ. Hàn Thạc hiểu được rằng chỉ có đem toàn bộ ma nguyên lực vận chuyển đến lòng bàn tay, Huyền Băng Ma Diễm Quyết mới có thể chính thức sử dụng. Bây giờ cảm thấy đau đớn là để khai thông những kinh mạch nhỏ, khiến chúng thích ứng với ma nguyên lực, nên đau đớn là khó tránh khỏi nhưng đến khi toàn bộ quá trình thông suốt sẽ không còn cảm giác như thế nữa.

Mỗi một làm cho mí mắt Hàn Thạc run lên, nghĩ đến công việc ngày mai. Tu luyện ma công không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được, liền trực tiếp nhảy lên giường đi ngủ.

Ban đêm Hàn Thạc lại mơ thấy giấc mơ mình sai Tiểu Khô Lâu đi tìm Phí Kỳ trả thù.

Chú thích:

(1) giáo phương: giống như ban giám hiệu, tổ giáo viên.

14. Chương 14: Đề Tiên Cảo Định

Ngày thứ hai, đang ngủ thì Hàn Thạc bị một túi rác to tướng rơi vào người khiến hắn phải thức giấc.

Đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp, bỗng nhiên Hàn Thạc cảm thấy như có một tòa núi đè nặng lên người, hắn giật mình nhanh chóng tỉnh dậy thì phát hiện trên giường có thêm một túi rác to đùng, hắn đoán rằng chắc chắn có ai đó đã ném rác qua cửa sổ.

Bực mình Hàn Thạc đá văng túi rác xuống giường, chỉ nghe “bịch” một tiếng túi rác đã bay ra ngoài cửa. Đang định đi ngủ tiếp thì hắn đột nhiên nghĩ ra một chuyện, có người ném rác chứng tỏ bây giờ chắc cũng chẳng còn sớm sửa gì nữa rồi.

Mở cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, hắn phát hiện mặt trời đã lên cao quá đầu, hôm qua tu luyện ma công quả nhiên khiến hắn vô cùng mệt mỏi, hôm nay chắc chắn là đã ngủ quên rồi, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy ra ngoài, chợt Hàn Thạc nhớ đến giấc mơ ngày hôm qua, trong mơ hình như Tiểu Khô Lâu đã giúp mình giáo huấn Phí Kỳ. Lần trước chuyện phát sinh trong mơ đã trở thành sự thật, trong lòng Hàn Thạc cả kinh, nhanh chóng chạy đến chỗ thùng gỗ.

Chỉ thấy bên trong thùng gỗ, Tiểu Khô Lâu hai cánh tay đặt ở hai bên thành, chân trái gác lên chân phải, nhìn bộ dạng giống như là đang tắm, tỏ ra rất thích thú.

Nhìn thấy bộ xương khô vẫn nằm trong thùng gỗ, Hàn Thạc thở dài một hơi, trầm ngâm suy nghĩ một chút, bèn mang thùng gỗ để bên góc giường, để túi rác chắn ngang, sau đó mở cửa chuẩn bị công việc cho ngày mới.

- Oh! Bố Lai Ân, sao giờ người mới chịu đến? - Kiệt Khắc đang lau chùi tượng đá, nhìn thấy Hàn Thạc ở phía xa liền cười tiếp đón.

Hàn Thạc nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện trên đường không có một bóng dáng đệ tử nào, bây giờ chắc hẳn là đang ở trong lớp học, quả nhiên hôm nay đã muộn rồi.

- Ách, hôm qua bị tên Phí Kỳ gõ hai cái làm đầu óc mê man hỗn loạn hết cả, vì thế mà hôm nay mới ngủ quên.

- Hắc hắc! - Đột nhiên Kiệt Khắc có chút khoái chí cười một tiếng, sau đó lăm lét nhìn Hàn Thạc, nhỏ giọng nói:

- Bố Lai Ân, người không cần tức giận nữa, sáng nay ta nghe mấy đệ tử nói chuyện mới biết, Phí Kỳ khuya hôm qua đã bị đánh cho sưng cả mặt tại chính chỗ lần trước từng xuất hiện một bộ xương khô có bảy thanh cốt thứ màu đen.

Hàn Thạc:

-

Nguyên lai cảnh xảy ra trong giấc mộng hôm qua có lẽ là thật chẳng? Chỉ có điều không như mình nghĩ, hành động của Tiểu Khô Lâu rõ ràng nhanh chóng hơn, đã sớm giải quyết xong chuyện rồi. Khó trách hôm nay trông thấy hình dáng hưởng thụ của Tiểu Khô Lâu nằm trong thùng không giống với tối qua.

- Di, Bố Lai Ân, sao người không nói câu gì vậy, có phải là vui quá không. Ha ha, ta cũng nghĩ như thế... Tiểu Khô Lâu màu đen kia thật là lợi hại, sau khi Phí Kỳ tỉnh lại, nghe nói chỉ thấy bảy cái cốt thứ lúc lắc một cái là nó nhảy từ cửa sổ xuống, trong khi nó lại ở tầng bốn, vậy mà không bị gãy xương, thật không thể tin nổi!

Hàn Thạc cười khan hai tiếng, trong lòng tràn ngập sung sướng, vừa cười vừa nói:

- Làm tốt lắm, thật không biết ai gọi ra Tiểu Khô Lâu trả hận trong lòng cho ta, gần đây số ta thật là may mắn.

Vài ngày kế tiếp, cũng không có chuyện gì xui xẻo đổ lên đầu Hàn Thạc nữa, cũng không có ai đến tìm hắn để thí luyện ma pháp. Khó khăn lắm mới có vài ngày được yên ổn như thế này, Hàn Thạc mỗi sáng đều chạy đến bên ngoài phòng học của Vong Linh hệ để nghe lén Cát Ân giảng bài.

Phí Kỳ không biết có phải do bị Tiểu Khô Lâu đánh cho một trận sợ quá hay không mà vài ngày nay không thấy đi học. Mỗi ngày đều nghe lén Cát Ân giảng giải về ma pháp, rất nhiều vấn đề mà trước đây Hàn Thạc không thông suốt, giờ đây hắn đã hiểu được rõ ràng.

Đến buổi tối, Hàn Thạc đều tu luyện Huyền Băng Ma Diễm Quyết một chút, thông qua ma nguyên lực vận chuyển đến lòng bàn tay phải, mỗi lần đều nóng rất đau đớn, nhưng sau mấy ngày này Hàn Thạc đã đem được ma nguyên lực vận chuyển đến gần cổ tay.

Về phía “Vong linh ma pháp cơ sở” Hàn Thạc vẫn nghiên cứu như trước, ghi nhớ trong lòng những vấn đề còn không rõ, đợi đến buổi sáng nghe Cát Ân giảng bài xem có nhắc tới hay không.

Bây giờ thức ăn của Hàn Thạc được tăng lên rất nhiều, trong cơ thể được bổ sung nhiều chất dinh dưỡng, hơn nữa do tu luyện ma công nên bất tri bất giác, cơ thể yếu đuối của Hàn Thạc bắt đầu khỏe lên, dáng người thấp bé còi cọc giờ cũng cao hơn một ít, cả khí chất cũng dần dần biến hóa.

Hàn Thạc thay đổi, trong mắt của đệ tử Vong Linh hệ, toàn bộ đều nghĩ là do biểu hiện ngu ngốc của hắn, nên cũng chẳng có mấy người chú ý đến. Hàn Thạc cũng vui vẻ ung dung, mỗi ngày đều theo thói quen, học trộm ma pháp cùng với tu luyện ma công, bản thân cảm thấy rất hứng thú cảm thụ sự biến hóa của cơ thể.

- Hắc ám vô tận hóa thành hủy diệt cốt tiễn, lấy ý chí của ta tiêu diệt mọi thứ trước mặt!

Sau khi chú ngữ hoàn thành, một cỗ cốt tiên lợi hại bỗng nhiên hình thành trên không, dưới sự điều khiển của ngón tay hắn, bắn về phía chỗ người cở, đột nhiên giữa đường cốt tiên lại thay đổi phương hướng.

“Ba”

Cốt tiên tại giữa đường bị vỡ tan, nhìn phương hướng cũng lệch một khoảng lớn, căn bản không có bắn chính xác về phía chỗ người cở.

Lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, Hàn Thạc trầm nghĩ, hiểu được là một chuyện, nhưng sử dụng được vẫn là chuyện khác, cốt tiên là ma pháp cấp thấp nhất. Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc đều ra khu nghĩa địa sau núi luyện tập, lần nào thi triển cũng thất bại, lúc thì gọi về không được, lúc thì hướng lệch, còn có khi cốt tiên bị vỡ vụn giữa đường.

Hàn Thạc hiểu rõ, muốn thi triển thành công vong linh ma pháp, phải thông qua luyện tập liên tục, thất bại là mẹ thành công, chỉ có thất bại mới có thể thi triển ma pháp hoàn mỹ không có sai lầm.

Nhiều ngày qua, cứ mỗi khi đêm xuống, Hàn Thạc trước tiên tu luyện ma công, sau đó nhân lúc đêm khuya thanh vắng, đi vào khu nghĩa địa luyện tập vong linh ma pháp, Tiểu Khô Lâu mang theo hai túi rác, sau khi ném đi xong thì trở nên hiền lành đứng ở bên trong phần mộ, không nhúc nhích.

Hàn Thạc đứng yên tại chỗ, ngẫm tự hỏi chú ngữ cùng thủ thế của bản thân, còn có tinh thần lực vận dụng như thế nào. Đột nhiên nghe thấy từ xa có tiếng bước chân vọng lại, Hàn Thạc cả kinh, nhanh chóng chạy đến đồng đá vụn bên trong nghĩa địa để ẩn nấp.

Nghĩa địa rất rộng, đến đêm lại càng yên tĩnh, ngoại trừ có Hàn Thạc thỉnh thoảng đến vứt bỏ ít ma pháp tài liệu, bình thường rất ít người khác đến đây. Hàn Thạc phải lén lút trốn ở đây chính vì không muốn ai phát hiện ra việc hắn tu luyện ma pháp. Cho nên khi nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Hàn Thạc liền lập tức tìm chỗ trốn.

Trong chốc lát, xuất hiện một người quần áo nhuộm đỏ máu tươi, khoe miệng còn đang chảy máu, trong tay đang cầm một thanh kiếm to. Đó là một trung niên nam tử to cao, thành lĩnh xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Thạc. Chỉ thấy hắn cước bộ loạng choạng, thần sắc lo lắng, không biết chạy về hướng nào, đang không ngừng ngoái về phía sau mà nhìn lại.

Đi vào địa phương Hàn Thạc tu luyện vong linh ma pháp, đột nhiên cơ thể hắn run lên, cước bộ càng rối loạn hơn, ngã gục xuống. Sau đó hắn rút ra từ trong ngực một cái túi màu xám, tạo trên đất một cái lỗ nhỏ rồi bỏ xuống. Sau khi lấy tay lấp đất lại như bình thường hắn liền tiếp tục chạy trốn.

- Dịch Luân, ngươi còn định chạy trốn đi đâu nữa.

Một thanh âm hòa ái từ phương xa truyền đến, một vầng quang mang màu đen hiện lên, phía sau trung niên nam tử xuất hiện một lão nhân với vẻ mặt gầy gò, trên mặt nở nụ cười hiền lành, mặc pháp bào màu vàng, tay đang cầm một cây gậy có ba mảnh ngọc đỏ, vàng, lam khảm lên, thoạt nhìn đã thấy vô cùng trân quý.

Phía sau lão nhân ma pháp sư gầy gò có một vệt quang mang màu xanh bay rất nhanh từ xa đến. Khi người này dừng lại, quang mang màu xanh biến mất, sau đó một thân thể cường tráng hiện ra, nhìn có vẻ mạnh mẽ phi thường, lưng đeo thanh trường kiếm - đó là một kiếm sĩ.

- Đỗ Khắc tiên sinh, tên Dịch Luân này nên xử lý như thế nào bây giờ? - Vị kiếm sĩ đến sau, cung kính đứng bên cạnh lão ma pháp sư hỏi.

Lão pháp sư tên Đỗ Khắc cau mày nhìn thoáng qua Dịch Luân đang nằm sõng xoài trên mặt đất, thở dài nói:

- Dịch Luân đáng thương có lẽ không xong rồi. Hắn không đáng phải chịu thêm loại đau khổ này nữa, Ai Lý Khắc, ngươi hãy giúp hắn đi!

- Tiên sinh đúng là một người nhân hậu!

Kiểm sĩ Ai Lý Khắc cổ quái than một câu, rồi nhắm hướng Dịch Luân đang chạy trốn, Hàn Thạc chỉ nhìn thấy quang mang màu xanh lóe lên, sau lưng Dịch Luân máu tươi phun ra, rốt cuộc cũng gục xuống đất,

không nhúc nhích nữa.

Ai Lý Khắc thu hồi trường kiếm trong tay, ngồi xuống lục soát người Dịch Luân, sắc mặt dần dần trở nên có chút khó coi, bất đắc dĩ quay lại nói với Đỗ Khắc:

- Đỗ Khắc tiên sinh, đồ vật kia không ở trên người hân.

- Sao lại có thể như thế?

Đỗ Khắc cả kinh, sắc mặt đại biến, pháp tượng trên tay lay động, thi thể Dịch Luân bay lên trước mặt ông ta. Đỗ Khắc niệm chú ngữ Phong hệ ma pháp, đột nhiên trong hư không mấy cái phong nhận lợi hại hình thành, xé nát quần áo trên thi thể của Dịch Luân.

Hàn Thạc ẩn thân phía sau đồng đá vụn nên thấy rõ hết tất cả. Vừa lúc này Ai Lý Khắc đột nhiên bay tới, trường kiếm hiện ra màu xanh quang mang, rõ ràng là cao cấp kiếm sĩ.

Một tên cao cấp kiếm sĩ mà lại đối với Đỗ Khắc tôn kính như vậy, chắc chắn thân phận hoặc thực lực của Đỗ Khắc rất lợi hại. Lần đầu tiên Hàn Thạc thấy người khác giết người, trong lòng kinh hoàng, tim đập thình thịch rất nhanh.

- Đúng là không có ở trên người hân.

Đỗ Khắc nhíu mày lầm bầm, sau đó ma pháp tượng lay động, thân thể Dịch Luân giống như rác rưởi, bị quăng xuống đất.

Ma pháp tượng của Đỗ Khắc lắc lắc, một cỗ tinh thần lực mãnh liệt ba động, hướng Hàn Thạc vọt tới, thân thể hân không tự chủ được bay về phía Đỗ Khắc.

- A, người làm sao lại biết ta ở đằng kia? - Hàn Thạc trong lòng bối rối, trên không trung tay vung chân đạp loạn xạ, miệng hét toáng lên.

- Ha ha ha, tên tiểu tử này thật là giản dị đáng yêu! Nhìn quần áo của người chắc hẳn là người của Ba Bử Luân ma pháp học viện đúng không?

Đỗ Khắc “hiền lành” nhìn Hàn Thạc. Nói xong những lời này, Hàn Thạc đột nhiên rơi từ trên không xuống đất.

- Đúng vậy, ta là tập dịch của Ba Bử Luân ma pháp học viện, đến đây để vớt phế phẩm ma pháp, ta ta cái gì cũng không thấy đâu. Chết, thời gian cũng không còn sớm nữa, các người ở lại nha, ta về trước đây.

Hàn Thạc từ trên mặt đất đứng dậy. Về mặt chất phác, nói một hồi, rồi hướng phía Ba Bử Luân ma pháp học viện chạy, ban đầu tốc độ không nhanh không chậm, sau đó dần dần tăng lên, Hàn Thạc sử dụng toàn bộ khí lực mình để bỏ chạy. Trong lòng thầm nghĩ, hai tên điên này không chừng sẽ gây bất lợi cho ta, sớm rời đi là tốt nhất.

- Ha ha ha, tiểu tử này có chút ranh mãnh a. Ai Lý Khắc, người tiền hân đi đi. - Ở phía sau Hàn Thạc, Đỗ Khắc khẽ cười một tiếng rồi “hiền lành” nói.

Thanh âm của Đỗ Khắc vừa phát ra, Hàn Thạc ngay lập tức cảm giác thấy một cỗ khí lưu mãnh liệt đang hướng đến chỗ mình.

15. Chương 15: Giàu To Rồi!

Hàn Thạc trong lòng biết được, Ai Lý Khắc hiện tại khẳng định là sẽ nhanh chóng cầm kiếm tiếp cận mình, muốn giết mình như vừa mới giết Dịch Luân xong, bởi vì Hàn Thạc có thể cảm nhận được sát khí âm thầm từ phía sau áp tới.

Vào thời khắc này, lần đầu tiên trong đời Hàn Thạc tập trung sức chú ý đến vậy, không biết có phải là do tu luyện ma công hay không, hiện tại thân thể Hàn Thạc không những trở nên cực kỳ linh hoạt, mà cả lá gan cũng trở nên lớn hơn nhiều. Nếu như theo tính cách của hân ngày trước, thì hiện tại trong lòng chỉ có thể tồn tại sự sợ hãi và khiếp đảm, chứ không có bất kỳ suy nghĩ nào nữa.

Lúc này, tốc độ lưu chuyển ma nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc so với bình thường nhanh hơn rất nhiều. Hắn trong quá trình không ngừng chạy trốn, cảm giác cả người có khí lực bất tận, hơn nữa Hàn Thạc đối với địa hình khu này cực kỳ quen thuộc, trong lúc chạy, tránh phải quẹo trái, không ngờ có thể tách Ai Lý Khắc ra thêm một quãng.

“Ô!” Ai Lý Khắc giật mình kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ đến việc Hàn Thạc có thể chạy nhanh đến vậy. Nhìn thấy Hàn Thạc chẳng những chạy nhanh, mà phương hướng chạy trốn cũng rất khôn khéo, dần dần sắp biến khỏi tầm mắt mình. Sắc mặt lạnh lùng, thanh trường kiếm trong tay tỏa ra một vầng sáng xanh lè, mạnh mẽ đánh vào những khối đá lớn cản đường.

Hàn Thạc càng chạy càng nhanh, cảm giác chạy trốn lần này quả thật rất sung sướng, phát giác khí tức của Ai Lý Khắc cũng càng lúc càng xa, trong lòng chợt dâng nên nỗi vui sướng vì thoát một phen kiếp nạn.

Chính ngay tại lúc này, một tiếng xé gió đột nhiên xuất hiện, Hàn Thạc chỉ kịp cảm thấy hai chân bị đánh mạnh mấy cái, đầu gối nhũn ra, dưới tốc độ chạy trốn này liền bị một phen chụp ếch, mặt chà sát trên đất, tay chân sông xoài té sấp xuống.

- Tiểu tử, xin lỗi!

Ai Lý Khắc khẽ nói một câu xin lỗi, trường kiếm trong tay vung lên, một luồng sáng xanh lè đột nhiên từ trong hư không xuất hiện, mạnh mẽ hướng thẳng tới Hàn Thạc.

Đầu óc Hàn Thạc lúc này rõ ràng hơn bất kỳ lúc nào, ma nguyên lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, đôi chân vốn đau đớn vô lực nhưng lúc này đã không còn chút đau đớn nào nữa, đối mặt với một kích đoạt mạng kia, Hàn Thạc hai tay hai chân đồng thời áp xuống đất, mạnh mẽ bật mình lăn sang phía bên trái mấy vòng.

“Choang”

Thanh trường kiếm của Ai Lý Khắc mang theo vầng sáng xanh lè, chém xuống mặt đất chỗ Hàn Thạc vừa ngã xuống, làm bề mặt đất cứng rắn đó bị xẻ ra mười mấy khe hở đan xen như một cái bàn cờ, mỗi một khe đều sâu mười mấy phân, nếu Hàn Thạc còn ở lại chỗ này, sợ rằng đã bị phanh thây rồi.

- Ta thật sự cái gì cũng không có thấy, đừng có giết ta mà! - Hàn Thạc tránh thoát đòn vừa rồi, nhìn lại dị trạng chỗ hắn vừa ngã sấp, liền kinh hoàng đến hồn phi phách lạc, vừa khổ sở kêu, vừa vội vàng đứng dậy, xem ra lại đang tính co chân chạy trốn tiếp.

- Tiểu tử mặc dù thân thể gầy gò, không ngờ lại linh hoạt như vậy. Bất quá hôm nay ngươi đã nhìn thấy thứ không nên thấy, thật xin lỗi, ta phải giết ngươi thôi! - Ai Lý Khắc nhún vai, cười cười khó xử.

Sau đó trường kiếm khẽ vung, mấy khối đất đá to nhỏ bên cạnh đột nhiên bay lên, bay vọt tới người Hàn Thạc. Hàn Thạc run rẩy kinh hãi, khốn khổ tránh trái né phải. Trong lúc Hàn Thạc còn đang lo tránh né, Ai Lý Khắc không một tiếng động đột nhiên xuất hiện đằng sau lưng Hàn Thạc, trường kiếm khe khẽ điểm nhẹ, một luồng sáng xanh lè mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể Hàn Thạc.

Trong chớp mắt, Hàn Thạc bay ra, lại một phen tư thế chụp ếch úp sấp xuống đất, phía sau sống lưng cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy. Ma nguyên lực trong cơ thể điên cuồng nhằm phía lưng tụ lại, đem luồng sáng xanh vừa xâm nhập vào cơ thể Hàn Thạc từ từ bao bọc.

- Hô... đầu khí của ta dường như bị mất đi một ít thì phải, thật là có chút cổ quái, chẳng lẽ gần đây quá mệt nhọc sao, ừm, khẳng định là như vậy rồi. Tên tiểu tử này kể ra chạy cũng nhanh, cũng may coi như là giải quyết xong!

Hàn Thạc vốn đang tính tiếp tục bỏ chạy, đột nhiên nghe Ai Lý Khắc lầm bầm tự nói. Vừa rồi tình trạng thân thể của Hàn Thạc giống hệt như lần trước bị Khắc Lao Đức dùng đầu khí đánh vào cơ thể, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất: là luồng đầu khí xanh lè của Ai Lý Khắc lợi hại hơn một chút, ma nguyên lực trong cơ thể của Hàn Thạc không đủ để hoàn toàn bao bọc nó, cho nên bây giờ sau lưng Hàn Thạc máu thịt bầy nhầy, bề ngoài thoát nhìn rất là kinh khủng.

Trong lòng chợt động, Hàn Thạc vội nín thở, ngã sấp xuống nằm im bất động. Nhưng ngay vào lúc này, Tiểu Khô Lâu tựa hồ cảm ứng được tình cảnh nguy hiểm của Hàn Thạc, đang tính chạy đến đây cứu chủ.

Sau lưng Hàn Thạc không biết có phải là do đau đớn quá độ, tinh thần lực cảm giác có sức tập trung tốt nhất trước giờ, liền trong chớp mắt hạ đạt một mệnh lệnh, khiến cho Tiểu Khô Lâu ở yên một chỗ không động đậy.

Mộ huyết nơi Tiểu Khô Lâu ở cách Đỗ Khắc không gần lắm, nhưng Tiểu Khô Lâu nếu từ mộ phần bò dậy chạy đến đây, tất sẽ bị Đỗ Khắc phát giác. Tuy không biết cấp bậc pháp sư của Đỗ Khắc, nhưng chỉ việc y từng làm trước kia, Hàn Thạc cũng hiểu ra y cực kỳ lợi hại, đương nhiên không muốn để cho Tiểu Khô Lâu chết oan uổng.

Ai Lí Khắc thở hổn hển mấy hơi, lẩm bẩm tự nói vài câu, từ đằng sau nhấc Hàn Thạc lên, đem hắn đến một ngôi mộ rách nát, căn bản không hề kiểm tra tình trạng thân thể của Hàn Thạc, hết sức tự tin quẳng Hàn Thạc xuống, tựa hồ cho rằng Hàn Thạc đương nhiên đã chết.

Nghĩ cũng phải, Hàn Thạc cũng chỉ là một tên tạp dịch bình thường, trúng một đòn của cao cấp chiến sĩ đương nhiên là phải chết, làm gì có việc gì ngoài ý muốn kia chứ.

Quẳng Hàn Thạc vào mộ phần xong, Ai Lí Khắc cũng không tiếp tục lưu lại đây, trực tiếp theo đường cũ trở về, chỉ trong chốc lát mảnh đất này đã không còn một động tĩnh nào nữa.

Sau lưng Hàn Thạc đau đớn vô cùng, lúc này trong lòng đã đem cả nhà Ai Lí Khắc cùng Đỗ Khắc chửi hết một phen, nằm im trong mộ phần không dám lập tức đi ra, cho đến gần một giờ sau, Hàn Thạc mới nín đau, chậm chạp từ trong mộ phần bò ra.

Đưa tay sờ soạng một phen, Hàn Thạc cảm thấy sau lưng có chút dính dính, nhìn lại vết máu trên tay, Hàn Thạc thầm ghi tạc mối hận này, đợi lần sau có cơ hội sẽ trả lại sòng phẳng, nghiêng răng trợn mắt cẩn thận nhằm phía trước đi đến, cả đoạn đường Hàn Thạc rón ra rón rén, chỉ sợ hai kẻ kia còn ở lại.

Cho đến khi quay trở về chỗ cũ, Hàn Thạc mới phát hiện ngay cả thi thể của Dịch Luân cũng đã biến mất, xem ra hẳn là bị bọn họ tiện tay quẳng vào mộ phần nào gần đó rồi. đem Tiểu Khô Lâu từ trong mộ phần gọi ra, Hàn Thạc hậm hực chửi rủa cùng Tiểu Khô Lâu rồi đi, trong lòng thầm than thật quá xui xẻo, xem ra mấy ngày sắp tới đây ít luyện tập vẫn là hơn.

Đi đến một chỗ, Hàn Thạc đột nhiên ngừng lại, nhìn mặt đất dưới chân, chợt nhớ đến lúc trước Dịch Luân trong lúc tháo chạy, từng ngồi xuống đây, đem một cái túi màu xám chôn dưới chân, mà Đỗ Khắc cùng Ai Lí Khắc tựa như khăng khăng tìm kiếm trên thân Dịch Luân một vật, chẳng lẽ đúng là cái túi mà Dịch Luân vừa chôn?

Mím môi ngồi xuống, Hàn Thạc cẩn thận moi lớp đất mềm ấy lên, đem cái túi màu xám ra, cầm vào tay cảm thấy nặng nề, lắc lắc thì phát ra mấy tiếng leng keng, nhìn kiểu dáng cùng chất lượng của túi, so với túi hắn thường sử dụng tốt hơn rất nhiều. Đưa tay tháo dây cột trên túi ra, Hàn Thạc thò tay móc một cái, moi ra được mấy khối ngân tệ, đồng tệ.

- Giàu to rồi, giàu to rồi! - Hàn Thạc biết ngân tệ, đồng tệ là tiền bạc của thế giới này, Bồ Lai Ân làm tạp dịch nhiều năm như vậy, mà vẫn còn chưa từng kiếm nổi dù chỉ một đồng đồng tệ. Nhìn mấy đồng ngân tệ, đồng tệ trên tay, Hàn Thạc không nhịn được cười ha hả, đến cả sự đau đớn sau lưng phẳng phát như đã biến mất.

“Bộp!”

Tất cả các thứ trong túi đều bị đổ ra, trên mặt đất xuất hiện một hộp ngọc màu xanh sẫm to bằng bàn tay, hộp này nhấc lên thì thấy nặng nề, có cảm giác lạnh lạnh, còn có một cái lỗ nhỏ tựa chừng như một cái lỗ chìa khóa, ở bên cạnh hộp ngọc màu xanh sẫm này quả thật có một chiếc chìa khóa màu xanh.

Bất quá, mấy thứ này rõ ràng không phải là đối tượng mà Hàn Thạc chú ý, chỉ thấy Hàn Thạc hai mắt lập lòe ánh sáng nhìn chằm chằm số tiền trước mặt, cười ngơ ngẩn lẩm rầm: “Giàu rồi, giàu rồi!”

Ba kim tệ, mười hai ngân tệ với năm mươi sáu đồng tệ, đây là số tiền trong túi, một kim tệ đổi được một trăm ngân tệ, một ngân tệ đổi được một trăm đồng tệ. Hàn Thạc cho dù thay đổi thức ăn, một ngày ăn bánh sữa bò gom lại cũng không đến mười cái đồng tệ, nếu mớ tiền này đem đổi thành thức ăn, cũng đủ cho hắn ăn một hai năm.

Lúc trước Bồ Lai Ân bị bọn buôn nô lệ bán cho học viện ma pháp Ba Bử Luân cũng chỉ bắt quá với giá năm kim tệ mà thôi, từng này tiền gom lại đã là một nửa cái mạng của Bồ Lai Ân rồi.

Sau phen mừng rỡ, Hàn Thạc cười hì hì đem đám tiền này một lần nữa cất vào túi, liếc mắt nhìn xuống mới thấy được cái hộp ngọc xanh sẫm cùng chiếc chìa khóa màu xanh kia, khề nhượng mảy. Từ quần áo của Đỗ Khắc cùng Ai Lí Khắc, Hàn Thạc có thể nhìn ra được hai người này rất có thân phận, nhất là ma pháp trường bào cùng ma pháp trường của Đỗ Khắc, xem ra đều là bảo vật có giá trị liên thành.

Đám tiền này đối với mình mà nói, đương nhiên là một món to, nhưng nếu là đối với Đỗ Khắc thì chẳng là gì cả, bọn họ quyết sẽ không bởi vì chút tiền này mà đuổi giết Dịch Luân, càng không tiếc mình để diệt khẩu.

Chẳng lẽ, là vì vật ở trong chiếc hộp ngọc kia?

Nghĩ như vậy, Hàn Thạc không khỏi dời sức chú ý sang tập trung tại chiếc hộp ngọc xanh đang nằm im lìm trên mặt đất kia. Chiếc hộp ngọc dưới ánh trăng sáng, lấp lánh tỏa ra một ánh sáng xanh nhàn nhạt khó có thể thấy, vàng sáng màu xanh mông lung ấy rất nhạt, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ đẹp để mê ảo.

Vào lúc Hàn Thạc yên lặng tập trung nhìn chiếc hộp, tinh thần lực cực kỳ tập trung ngưng tụ lại trên bề mặt hộp, đột nhiên cảm giác được trong hộp ngọc có một cỗ khí tức lạnh lẽo, cỗ khí tức này theo tinh thần lực của Hàn Thạc, tựa hồ như muốn thâm nhập vào tận trong xương cốt hần. Hàn Thạc không kìm được, rùng mình một cái, đột nhiên nhắm mắt lại.

Thứ này có chút quái dị!

Hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, Hàn Thạc liếc nhìn xung quanh một cái, nhanh chóng đem hộp ngọc cùng chìa khóa cất lại vào trong túi, tập tễnh nhắm hướng phòng tạp phẩm đi đến.

Trở lại căn phòng tạp phẩm, Hàn Thạc cũng không có nghiên cứu hộp ngọc thêm, mà số tiền bên trong tạm thời cũng không đụng đến, hơi run rẩy, giấu chiếc túi vào dưới khe giường, để cho Tiểu Khô Lâu giúp mình rửa ráy băng bó sau lưng một phen, mê mê man man gục xuống ngủ thiếp.

16. Chương 16: Bọn Họ, Bọn Họ Rất Nhiều Người, Đánh Ta, Cứu ... Cứu Ta Với!

Giữa trưa, tại thí luyện trường của Vong Linh ma pháp học viện.

Hàn Thạc vừa quét dọn, trong đầu lại thầm ngẫm nghĩ về lời giảng giải của sư phụ Cát Ân về Vong Linh ma pháp sáng nay, lông mày cau lại hết sức nhập thần.

Một bóng người phục phịch từ cửa đột nhiên xông ra, đến trước mặt Hàn Thạc. Kiệt Khắc thở hồng hộc, vội vã nói:

- Bồ Lai Ân, không xong rồi, Khải Lý với Bác Cách muốn qua đây tìm người tính sổ đó!

Dòng suy tưởng bị cắt đứt, Hàn Thạc có chút bức bối, nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Kiệt Khắc, cau mày hỏi:

- Là chuyện gì? Hai tên dẫn độn Khải Lý với Bác Cách lần trước đã bị ta đánh cho một trận, sao lại muốn tới đây tìm chết vậy!

- Không biết, ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói bọn chúng sáng nay ăn phải thứ gì, hình như rất là khó chịu, mặt mũi xanh lè, rồi la hét muốn lại cùng người tính sổ, tiểu ma nữ Lý Toa cũng đang tìm người!

Đưa tay sờ sờ đằng sau lưng, Hàn Thạc cảm thấy còn có một chút đau đớn, bắt quá đã đỡ hơn đêm qua rất nhiều. Luồng đầu khí màu xanh sau lưng có lẽ đã bị ma nguyên lực bọc kín, luồng đầu khí đó tựa hồ đang từng chút từng chút một tiêu mất, giúp cho Hàn Thạc cảm thấy có chút yên lòng.

- Là chúng tự mình muốn chết, không thể trách ta được! - Hàn Thạc lạnh lùng quát một tiếng, đưa tay nắm chặt lấy cán chổi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Thần sắc Kiệt Khắc vẫn còn lo lắng như trước, hần vịn vịn tay vội vã nói:

- Bồ Lai Ân, lần này khác hẳn lần trước, Khải Lý và Bác Cách đã đi tìm thêm mấy người giúp, không giống như đám tạp dịch vong linh hệ chúng ta, đều là một lũ vai u thịt bắp, người mau trốn đi!

- Tên Bồ Lai Ân đáng chết, người cũng dám ám toán bọn ta, hôm nay cho người biết tay! - Lẫn giữa tiếng thúc dục vội vã của Kiệt Khắc, tiếng của Khải Lý đã từ bên ngoài truyền vào, âm thanh vừa dứt, một đám người đã bịt kín cửa thí luyện trường.

Tên Khải Lý cùng Bác Cách mặt mũi xanh lè, vừa mới tiến vào cửa, Bác Cách đã la lên một tiếng, ôm chặt lấy bụng, từ trong miệng nhả ra một vũng nước đen ngòm, từ trong miệng tỏa ra một mùi chua khó tả.

Khải Lý vừa thấy thứ mà Bác Cách nhả ra, gương mặt vốn xanh lè lại càng khó coi, tựa hồ trong dạ dày cũng rất khó chịu, “ọc ọc” mấy tiếng, đưa tay móc họng, tựa hồ cũng muốn nôn ra, bất quá lại không nôn ra thứ gì.

- Bồ Lai Ân, người để Lý Toa luyện ra thứ gì cho bọn ta ăn hả, người hại chết bọn ta rồi, hôm nay ta liều mạng với người! - Nôn mửa một trận, Bác Cách thân thể có chút yếu ớt, một tay ôm bụng, một tay chỉ vào Hàn Thạc, oán độc tức giận nói.

Trong lòng thầm cười, Hàn Thạc bất giác im lặng. Lần trước Lý Toa hỏi mình vì sao đột nhiên trở nên linh hoạt khỏe mạnh như vậy, mình cũng tùy tiện nói lung tung xà bèn mấy thứ để gạt nài, nào ai biết Lý Toa lại tin là thật, đem mấy thứ ghê tởm ấy chế ra, xem ra là bắt Bác Cách cùng Khải Lý làm chuột bạch để thí nghiệm, khó trách hai tên này bộ dạng sống không bằng chết.

- Không, ta có làm gì đâu! - Hàn Thạc lắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói, thoát nhìn ngây thơ vô tội.

- Lý Toa đã nói với bọn ta cả rồi, người còn dám nói không phải sao. Hôm nay không dạy dỗ người một phen, ta sẽ không rời đi! - Khải Lý đứng bên cạnh giận giữ quát, nhìn mấy tên đồng bọn đứng bên ra hiệu, liền cùng Bác Cách và sáu tên tạp dịch, xắn tay áo lên hung hãn đi đến chỗ Hàn Thạc.

Ngoại trừ Khải Lý cùng Bác Cách, mấy tên tạp dịch kia đều đến từ Hắc Ám hệ, chỉ có điều không phải đều cao to vai u thịt bắp như Kiệt Khắc kể. Cao thì cũng có cao, nhưng đều là gầy gò lấy da bọc xương, không thấy chút thịt bắp nào, mà đám có vai u thịt bắp thì nhìn lại không cao bằng Hàn Thạc. Nói tóm lại cao thì không to, mà to lại không cao, nhìn thoáng qua cũng thấy sức chiến đấu cũng chẳng ra gì.

Siết chặt nắm tay, vẻ mặt của Hàn Thạc vẫn rất ngô nghê, nhưng trong lòng lại đang không ngừng áp chế một cỗ ham muốn, tựa hồ phải đem tất cả bọn người kia đánh gục mới có thể làm dịu đi cỗ dục vọng này.

Cỗ dục vọng này tới cực kỳ đột ngột, chỉ trong chớp mắt đã tràn ngập đầu óc Hàn Thạc, tựa như một câu chú ngữ thôi thúc hấn hành động. Cho tới nay, tính cách của Hàn Thạc đều tương đối bị động, rất ít chủ động đi gây hấn kẻ nào, cũng không dám quá mức hung hăng, hay đi gây chuyện, nhưng lúc này đây nếu cùng bọn họ đánh nhau, với sức mạnh cùng tốc độ của Hàn Thạc hiện nay, khả năng sẽ đem sự việc làm lớn ra, Hàn Thạc bản ý có chút không muốn, nhưng lý trí lại không cách nào khắc chế.

Loại cảm giác này hết như vào lúc trước ở thí luyện trường, khi đối mặt với Lý Toa đang muốn ra tay, khi đó Hàn Thạc đã vứt bỏ lý trí, tùy theo dục vọng trong lòng mà hành động, sau đó ma nguyên lực bao lấy hòa tan đầu khí của Khắc Lao Đức đánh vào trong người.

Giờ đây, tình huống y hệt lúc ấy, ma nguyên lực phía sau lưng Hàn Thạc cũng bao bọc lấy đầu khí của Ai Lí Khắc, dục vọng trong nội tâm cũng cực kỳ mãnh liệt.

Xoay người nhìn ánh mắt run rẩy của Kiệt Khắc, Hàn Thạc trên mặt cuối cùng đã không còn một chút nhân hậu, đôi tròng mắt sắc bén như đao, mang theo một tia sáng giết chóc cuồng bạo, đưa cây chổi trong tay cho Kiệt Khắc, Hàn Thạc lãnh khốc nói:

- Cầm lấy nó, ai dám đánh người thì đâm hấn!

Ngừng lại một chút, Hàn Thạc chỉ vào đầu nhọn bằng sắt của cây chổi, lạnh nhạt nói:

- Dùng cái đầu nhọn ấy!

Kiệt Khắc bị hình dạng lúc này của Hàn Thạc làm khiếp đảm, ngơ ngẩn lắp bắp nhìn hấn, hai chân run rẩy. Hiện tại Hàn Thạc biểu hiện ra vẻ lạnh lùng tàn độc, làm gì còn một chút nào của Bồ Lai Ân yếu hèn nhút

nhát!

Đưa cây chổi vào tay Kiệt Khắc, Hàn Thạc xoay người, nét mặt lại trở nên thật thà chất phác, ngô nghê sợ hãi hoảng hốt kêu:

- Dừng mà, đừng có đánh ta!

- Đánh người đó! - Sáu tên cùng xông lên, quyền đâm cước đá, nhằm hướng thân thể Hàn Thạc lao đến.

Hai tay ôm đầu, Hàn Thạc đầu tiên là sợ hãi lùi lại né tránh, nhưng khi lùi mới ba bước về bên cạnh người Kiệt Khắc, Hàn Thạc đột nhiên như bị kích thích, gào rống mấy tiếng, nhưng một con trâu mộng bị chọc giận, nhằm thẳng sáu người kia lao đến.

Người đầu tiên là Khải Lý. Mất thấy Hàn Thạc lại nổi điên, tâm lý từ lần bị đánh đập trước đó khiến hắn chột run rẩy, chân đã nhấc lên tính đạp lại nhưng trệ trên không, không dám hạ xuống.

Chỉ là, Khải Lý không đạp đến, cũng không đại biểu là Hàn Thạc sẽ tha cho hắn. Hàn Thạc trong lúc lao lên, đã cảm giác được ma nguyên lực phía sau lưng đang vận chuyển cấp tốc, xem ra cũng giống y như lần trước, đã bắt đầu tiêu hóa luồng máu khí xanh sẫm của Ai Lí Khắc để lại.

Lúc này, trong lòng Hàn Thạc chỉ có một ý niệm không thể kiềm nén được, đó là: “Đem tất cả những kẻ trước mắt đánh gục - bất kể sống chết!”

Hai tay vung ra, Hàn Thạc như một tia chớp ôm lấy cái chân đang giơ lên của Khải Lý, sau đó khê nhấc, Khải Lý bị hất tung lên té ngược ra phía sau kêu “rầm” một tiếng rơi xuống đất, một tiếng rên đau đớn xé lòng vang lên, hàm răng đã “tiếp xúc thân mật” với mặt đất, khóe miệng đã có chút máu rỉ ra.

Bốn tên được mời đến giúp đỡ Khải Lý và Bác Cách, vừa thấy Hàn Thạc hung mãnh như thế, liền giật thót mình, đáng vẻ cười cợt độc ác đột nhiên ngưng lại, sắc mặt cũng dần trở nên cổ quái.

- Không cần sợ, hắn chỉ có một người, chúng ta có sáu, đâm bừa cũng có thể đánh chết hắn! - Bác Cách vươn cổ, đột nhiên mở miệng nói, không biết từ đâu đã vác một chiếc ghế gỗ bốn chân đến, la hét đập thẳng vào Hàn Thạc.

Bác Cách vừa kêu xong, bốn người kia vừa mới tan mất khí thế đều chấn động, chậm rãi từ bên hông rút ra một cây côn gỗ, theo sau Bác Cách nhằm đầu Hàn Thạc đập xuống.

Không ngờ đám khốn kiếp này đã chuẩn bị tốt thế! Đôi mắt Hàn Thạc khê nhắm lại, nhìn thấy chiếc ghế từ tay Bác Cách nhanh chóng đập vào mình, đột nhiên hai chân vận lực, nhanh chóng thoát đi.

“Bang!” Chiếc ghế đập mạnh vào đất, bốn chân ghế “rắc” một tiếng lung lay, nhìn không còn chắc như ban đầu. Khê kêu “ý” một tiếng, Bác Cách một đòn đánh hụt, trên mặt một phen ngạc nhiên, tựa hồ không nghĩ đến Hàn Thạc cũng có thể tránh thoát được.

“Bốp!” Một quyền lao đến, đánh thẳng vào sống mũi của Bác Cách, làm bắn ra mấy giọt máu tươi. Bác Cách ngửa đầu ra sau, loạng choạng lùi hai bước, đau đớn đến lồng tay buông cả chiếc ghế mới chộp được.

Cúi đầu cười lạnh một tiếng, Hàn Thạc nhấc cái ghế Bác Cách vừa buông, xoay người ra phía sau nhìn hướng một gã tóc đỏ thân hình thấp chắc nịch đang tính đánh trộm, côn gỗ rít vù vù, nhưng ngay lúc sắp đập trúng vào đầu Hàn Thạc, chiếc ghế bỗng được nhấc lên, mạnh mẽ đánh bật cây côn gỗ.

Một tay nắm cứng lấy chân ghế, ma nguyên lực sau lưng hắn vận chuyển càng lúc càng nhanh. Hàn Thạc có thể cảm ứng rõ ràng được máu khí bị bao vây kia đang bị tiêu thất trong ma nguyên lực, hai tay sức lực cuộn cuộn không ngừng, Hàn Thạc đưa tay chộp lấy một cái chân ghế, đột nhiên dùng sức bẻ.

“Rắc” một tiếng, cả chiếc ghế bị bẻ ra làm đôi, Hàn Thạc mỗi tay cầm một nửa, chân phải một cước đá ra, trúng ngay giữa bụng tên đánh lên, tên đó sắc mặt liền trắng bệch, đau đớn khụy xuống.

Không chấp nhận dễ dàng buông tha, Hàn Thạc lúc này có một cảm giác vô cùng sảng khoái, chỉ mong thoải mái phát tiết hết ra, hai tay liên tục làm việc, “chát chát”, hai nửa chiếc ghế tung bay không ngừng, chỉ nhằm mặt mũi tên kia đánh tới, máu tươi liền sau đó từ trán y tóe ra, nhiễm đỏ cả chiếc ghế Hàn Thạc đang cầm.

- Mau cản hẳn lại, cái tên điên đáng chết kia, hẳn giết chết A Nhĩ Ngõa mất! - Sống mũi Bác Cách bị một quyền của Hàn Thạc đánh biến dạng, hai dòng máu đỏ chảy ra như suối, khiếp đảm la hét lung tung.

Đến cả Khải Lý cũng gượng gạo đứng dậy, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn còn run rẩy nhắc cây côn gỗ giấu trong người ra, cùng với mấy tên đồng bọn, nhằm hướng Hàn Thạc xông đến.

“Chát chát chát chát!”

Một loạt tiếng va chạm kịch liệt vang lên không ngừng, Kiệt Khắc đứng bên cạnh quan chiến hai chân đã sớm run rẩy ngã khụy xuống, mặt hiện vẻ không tin nổi, chỉ thấy Hàn Thạc mỗi tay nắm một nửa chiếc ghế, đối mặt với sáu người hợp lực vây công lại không hề sợ sệt, vẻ mặt điên cuồng hung tợn, từ đôi con ngươi kia tỏa ra một luồng lãnh ý rợn người.

Thân thể Hàn Thạc không ngừng di động tránh né, nhưng chiếc ghế cũng không ngừng chuyển động, nhằm thẳng vào mặt mũi của đối thủ đập xuống, một lát sau, sáu kẻ vây công đều là máu huyết đầy mặt.

Giờ phút này, Kiệt Khắc đứng bên cạnh đang hoàn toàn rơi vào trạng thái thờ ơ, bị thủ đoạn lãnh khốc của Hàn Thạc làm khiếp đảm. Hẳn trước giờ chưa từng dám tưởng tượng, có một ngày một kẻ vẫn luôn luôn yếu hèn nhu nhược, ngoan ngoãn nghe lời như Hàn Thạc, lại có thể trở nên hung tàn bạo ngược như vậy.

Trong lúc Kiệt Khắc còn đang thờ ơ, đầu khí của Ai Lí Khắc bị lưu lại sau lưng Hàn Thạc, cuối cùng từ trong quá trình chiến đấu tùy tâm sở dục này, đã bị ma nguyên lực chậm rãi luyện hóa. Đến lúc này, Hàn Thạc trong lòng chợt run, đột nhiên ý thức được mình đang làm chuyện gì, trong lòng bất giác có chút sợ hãi.

- Có tiếng đánh nhau, là chuyện gì, mau đến thí luyện trường xem thử! - Đột nhiên Hàn Thạc nghe thấy tiếng Phạm Ny từ xa xa vọng lại, sau đó nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng tiếp cận lại gần.

Bọn Khải Lý, Bác Cách trái lại vẫn không hề cảm thấy gì, cả bọn kinh ngạc run rẩy, đầy vẻ sợ hãi cùng khiếp đảm nhìn chính mình, trong tay đều cầm côn bổng, nhưng không ai dám tới gần thêm một bước nào nữa.

Hàn Thạc biết chuyện lần này không nhỏ, trong lòng suy tính cấp tốc, trong lòng khẽ động, đột ngột nhằm hướng của thí luyện trường chạy tới, trong lúc chạy Hàn Thạc đem máu thấm trên mặt hai nửa chiếc ghế trong tay bôi loạn lên mặt lên trán, sau đó tiện tay quăng hai nửa chiếc ghế đâm máu kia đi, một tay chộp vào vết kiếm thương sau lưng do tay Ai Lí Khắc tạo nên hôm qua, dùng lực kéo một cái, vết thương vốn chưa hoàn toàn kết vảy trong chớp mắt lại rách ra, máu tươi tuôn ra thấm đầm lưng áo.

Tới cửa, Hàn Thạc vốn đang chạy cực nhanh bỗng ngừng lại, bất thành linh nằm sấp xuống đất, “gian nan yếu ớt” bò tới phía cửa, đợi khi đám Phạm Ny xuất hiện, Hàn Thạc chìa ra đôi tay đầy máu, trên trán dưới mũi đều đầy máu tươi, một vẻ vô cùng sợ hãi vừa khóc vừa nói:

- Bọn họ... bọn họ rất nhiều người... đánh ta, cứu... cứu ta với!

17. Chương 17: Mỉm Cười Tà Ác

Phạm Ny thấy hình dáng thê thảm của Hàn Thạc lúc này thì vẻ mặt chợt hoảng, đôi chân thon dài sần chắc cấp tốc “thình thịch” chạy đến gần Hàn Thạc.

- A... - Hàn Thạc hét thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch nhìn Phạm Ny, lấp ba lấp bắp đau đớn kêu:

- Phạm Ny sư phụ, cô... cô đạp trúng tay ta rồi!

Phạm Ny vốn cận thị, trong lòng lại gấp nên chạy quá nhanh, căn bản không để ý gì dưới chân, hơn nữa Hàn Thạc vì để “diễn xuất” cho đạt nên đã nằm soài hai tay ra vươn tới trước, bởi vậy mới thành cái cảnh bị đạp như hiện tại.

Phạm Ny đi một đôi giày cao gót, mà cái gót của đôi giày này lại nhỏ, đã thế trong lúc chạy nàng còn mang theo một lực không nhỏ, vậy nên cú đạp lên tay trái của Hàn Thạc khiến cho vẻ đau đớn trên mặt hẳn tuyệt đối không có một chút thành phần giả dối nào, cái này quả đúng là chân chính đau đến tận xương tủy.

Vừa rồi Hàn Thạc cùng đám Khải Lý đánh nhau cả nửa ngày cũng không dính bất kỳ vết thương nào, bây giờ bị Phạm Ny một cước dẫm lên, lại phải chịu nỗi đau đòn thấu xương.

- Ối..., xin lỗi Bố Lai Ân, ta không thấy tay người vươn ra! - Phạm Ny hoảng hốt vội vàng xin lỗi, nhưng lúc này chiếc giày cao gót đang dẫm lên tay trái của Hàn Thạc, trong lúc kinh hoảng vội vàng tránh đi, nhanh chóng hạ xuống phía bên phải... chỉ là chỗ đặt chân xuống không ngờ lại chính ngay tay phải đang giơ ra của Hàn Thạc.

Mắt thấy gót giày nhọn hoắt đó lại sắp gây họa cho tay mình, Hàn Thạc bị dọa đến hồn phi phách tán, tay phải rụt về nhanh như chớp, chợt lau “vết máu” trên mặt, chỉ về phía đám Khải Lý đang trợn mắt há miệng ngơ ngẩn đằng sau, kêu oan:

- Bọn họ, bọn họ đánh ta!

Lời này vừa nói ra, Phạm Ny sắc mặt trong chớp mắt đã tối sầm lại. Tuy vừa rồi đám Khải Lý mặt mũi cũng bị thương tới tấp, nhưng vì nghe thấy có tiếng người chạy tới, bọn chúng vì sợ bị người khác truy cứu trách nhiệm nên đã sớm đem vết máu trên mặt lau chùi sạch sẽ, chỉ là trong lúc bối rối, vết máu lại chảy xuống đám vũ khí vừa tiện tay quăng đi.

Bọn chúng vốn định ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như xui xẻo, đem chuyện này che dấu đi cho xong. Nào ngờ Hàn Thạc lại ác độc như vậy, đem chúng đánh một phen tơi bời xong, không ngờ còn muốn hãm hại chúng tiếp.

Đôi mắt Phạm Ny lóe sáng, nhìn chằm chằm đám Khải Lý một phen, phát giác bọn chúng tuy áo quần nhàu nát, nhưng mà mặt mũi tịnh không có một vết máu, bên cạnh lại còn có mấy cây côn gỗ dính đầy máu.

Nhìn thoáng qua một cái, lại cúi đầu nhìn mặt mũi lưng tay đầy máu của Hàn Thạc, Phạm Ny đã “thông minh” hiểu ra mọi chuyện: bọn Khải Lý hòa nhau đánh đập Hàn Thạc, vết máu tươi trên mấy cây côn gỗ chính là bằng chứng.

- Chuyện này ta sẽ hướng giáo vụ nói rõ, mấy người các ngươi cứ chờ bị trừng phạt đi, bao nhiêu người như vậy đi hiếp đáp một mình Bố Lai Ân gây yếu, ta thật vì các ngươi mà cảm thấy sỉ nhục! - Phạm Ny lạnh lùng nhìn bọn Khải Lý, thanh âm bén nhọn nói.

- Phạm Ny sư phụ, không phải vậy đâu, là hắn đánh bọn ta mà. Kiệt Khắc, người nhìn thấy tất cả, người nói có phải là Bố Lai Ân đánh bọn ta không? - Khải Lý trong lòng sợ hãi, hoảng loạn kêu.

Tiểu mập mập Kiệt Khắc đứng bên cạnh, tới giờ đôi chân vẫn còn run rẩy, đã bị hành động điên cuồng vừa rồi của Hàn Thạc làm cho khiếp sợ. Lúc này nghe Khải Lý nói vậy, Kiệt Khắc nhìn Hàn Thạc đằng xa xa một cái, phát giác Hàn Thạc tuy nằm sóng xoài trên đất, nhưng chính là đang nháy nháy mắt nhìn mình.

Dùng khí tăng tên, Kiệt Khắc ưỡn cái bụng phệ, đưa bàn tay phải múp míp chỉ mấy người, ngôn từ chính nghĩa nói:

- Khải Lý, người không cần phải nói bấy nữa, lúc này Phạm Ny sư phụ đã ở đây, ta không sợ người đâu. Các ngươi mấy người đánh Bố Lai Ân, còn muốn bắt ta giúp các ngươi nói dối, Kiệt Khắc thành thật này không làm được!

Bọn Khải Lý còn định nói thêm, Phạm Ny đã hừ lạnh một tiếng, phẩy tay cản lại nói:

- Không cần nói nữa, các ngươi đợi trừng phạt đi!

Xoay người, Phạm Ny nhìn dáng người “thê thảm” của Hàn Thạc một cái rồi tiến lại gần đỡ hắn đứng lên, dịu dàng nói:

- Đi, ta trước hết xử lý vết thương của ngươi một chút đã, người chính là đề tài nghiên cứu của ta đó, không thể thường xuyên bị thương được!

Trong lúc Phạm Ny nói, một mùi hương thơm mát từ miệng nàng bay tới trước mũi Hàn Thạc, khiến cho hắn đột nhiên cảm thấy vết đau trên mu bàn tay do bị dẫm lên dường như đã biến mất. Xoay lưng về phía

Phạm Ny, Hàn Thạc nhìn Kiệt Khắc ra hiệu cho hắn nhanh chóng rời đi, sau đó mới cười ngây ngô nhìn đám Khải Lý.

Chỉ có điều, mấy người này trước bị Hàn Thạc điên cuồng đánh đập, sau đó lại bị Hàn Thạc ác độc hãm hại, lúc này lại nhìn nụ cười ngây ngô trên mặt Hàn Thạc, chỉ cảm thấy kiểu cười này chính là nụ cười khủng bố tà ác nhất trên thế gian này!

Mười phút sau, tại phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Ngoại trừ Phạm Ny và Hàn Thạc, cả tiểu ma nữ Lý Toa cũng mượn cớ muốn hỏi mấy vấn đề với Phạm Ny nên cùng đi vào phòng thực nghiệm của nàng. Trên đường đi, ánh mắt Lý Toa nhìn Hàn Thạc có một chút gì đó cổ quái, làm hắn chợt cảm thấy không ổn lắm.

Sau khi tới phòng thí nghiệm, Phạm Ny để Hàn Thạc nằm lên giường, rồi tìm một bình dược thủy, đang lúc muốn giúp Hàn Thạc bôi lên thì Lý Toa khẽ cười một tiếng, giắt lấy bình dược thủy trong tay Phạm Ny, cười hì hì nói:

- Phạm Ny sư phụ, hôm nay người không đeo kính, chỉ bằng để con giúp hắn bôi thuốc cho.

Nghe Lý Toa nói như vậy, Phạm Ny cũng không có nghi ngờ gì, gật gật đầu nói:

- Ủ, cũng tốt, vậy con giúp hắn xử lý miệng vết thương đi, ta đi tìm thêm mấy miếng băng gạc, cũng không biết ta để ở chỗ nào rồi.

Phạm Ny vừa lẩm bẩm, vừa mò đông mó tây tìm kiếm khắp phòng thí nghiệm. Phía sau, Lý Toa tay trái cầm dược thủy, tay phải thắm thắm mấy giọt đằng sau lưng Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Ý, sao vết thương này không giống như mới bị vậy, làm sao bên ngoài da đã bắt đầu đóng vảy rồi!

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc trong lòng thầm kêu xui xẻo, xem ra mình đã coi thường sự cổ quái của thân thể mình rồi. Sau khi tu luyện ma công, khả năng khôi phục vết thương đã được tăng cường, mới vừa rồi bị thương, nào ngờ chẳng bao lâu đã bắt đầu đóng vảy rồi, phen này đã bị Lý Toa phát hiện ra sơ hở mất rồi.

Ngậm miệng không nói, Hàn Thạc biết lúc này nói cái gì cũng vô dụng, cứ giả ngây ngô là tốt nhất, làm bộ không nghe Lý Toa nói gì, trong miệng cứ hừ hừ hà hà không ngớt, tựa hồ vết thương vẫn còn đang rất đau.

Lúc này, một nỗi đau đớn mãnh liệt, từ miệng vết thương sau lưng truyền đến, Hàn Thạc đau đớn kêu một tiếng, quay mạnh đầu tròn mắt nhìn Lý Toa. Nhưng khi nhìn thấy trong đôi mắt của Lý Toa ánh lên nét đắc ý như của một kẻ bắt được bí mật của người khác, Hàn Thạc thầm kêu không ổn, liền vội ngây ngô cười một tiếng, nói một chữ “đau”, rồi lại quay đầu trở lại.

- Bố Lai Ân, có chuyện gì thế? - Phạm Ny còn đang mày mò tìm kiếm băng gạc, nghe thấy tiếng kêu thảm của Hàn Thạc vang lên, không khỏi cất giọng hỏi.

- À, Phạm Ny sư phụ, vừa rồi con không cẩn thận đụng phải vết thương của hắn, không có gì đâu, lần này con nhất định cẩn thận hơn!

- Vậy con cẩn thận một chút! - Phạm Ny đáp xong cũng không có để ý đến tình huống đang xảy ra bên này.

Một cỗ u hương thắm vào mũi, bên tai truyền đến hơi nhiệt khí, tiếng Lý Toa thì thào vang lên:

- Bố Lai Ân đáng chết, tưởng ta không biết ngươi đang giả ngu giả điên sao? Hừm, ngươi giả chết dọa ta, sau đó còn cho ta một phương pháp luyện dược vật bậy bạ, nếu không phải ta thông minh bắt Khải Lý, Bác Cách thử nghiệm, không thì đã bị ngươi hại chết rồi.

- Ta nói cho ngươi biết, trong lúc bọn Khải Lý đi tìm người ta liền vào phòng thí nghiệm, thông qua một con ác linh đem tất cả cuộc nói chuyện giữa ngươi với Kiệt Khắc, bao gồm cả việc sau đó đánh đập Khải Lý, toàn bộ đều nắm rõ ràng, ngươi lúc này giỏi rồi, không ngờ học được cách hãm hại người khác! Hi hi, không tệ, không tệ! - Lý Toa vừa nói, vừa tiếp tục thoa thuốc cho Hàn Thạc. Chỉ là nàng ta rõ ràng đang cố ý phá Hàn Thạc, thường thường dùng lực ấn vào mặt trên vết thương của hắn. Lúc này Hàn Thạc bị Lý Toa bóc trần, trong lòng ngổn ngang loạn xạ, không biết là Lý Toa đang tính làm trò gì, tuy vết thương

đau đớn vô cùng, nhưng không dám há miệng kêu đau, chỉ đành nghiêng răng mím môi “ừm ừm, ư ư” thấp giọng kêu.

Một đôi môi nhỏ nhắn ghé sát tai Hàn Thạc, hương thơm tràn tới gương mặt hần, Ly Toa thấy Hàn Thạc thà chết không chịu nói, liền độc ác nói:

- Lần trước lúc ở thí luyện trường, ngươi thật đáng chết, còn dám hôn ta, lại còn sờ ta... Kẽ dám sờ soạng ta, ta tuyệt đối không bỏ qua, chiều tối hôm nay ta ở hờn giả sơn phía sau phòng học đợi ngươi, nếu ngươi không đến thì nhất định phải chết!

Sau khi nói xong mấy lời này, Ly Toa còn tại miệng vết thương của Hàn Thạc véo một cái, thấy Hàn Thạc mím môi mím lợi kêu “ô ô” mới bớt tức. Cười khanh khách mấy tiếng đắc ý rồi sau đó đi đến trước mặt Phạm Ny, nói:

- Phạm Ny lão sư, con đã giúp hần bôi thuốc xong rồi, con chợt nhớ còn có chuyện, vậy xin đi trước, ngày mai sẽ lại tới hỏi người nan đề kia!

- Ủ, vậy con đi đi! - Phạm Ny tùy ý đáp một câu, sau đó kinh hô một tiếng:

- A, rốt cuộc tìm ra rồi, hóa ra vẫn đặt ở cạnh người hần!

Tiếng kêu vừa dứt, Phạm Ny cầm lấy miếng băng gạc phe phẩy, đi đến sau lưng Hàn Thạc, tính giúp hần bao vết thương, sát mắt lại nhìn, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Ý, sao lớp da bên ngoài đã đóng vảy rồi nhỉ?

Hàn Thạc úp mặt xuống giường, trong lòng còn đang vì động thái vừa rồi của Ly Toa mà lo lắng, không biết chiều nay làm sao đối diện được với nàng, lúc này lại nghe Phạm Ny nói vậy thì trong lòng không khỏi kinh hãi, thậm chí không phải đến cả Phạm Ny cũng bắt đầu nghi ngờ mình chứ.

Phạm Ny nói lời kia xong, tự mình nheo mày suy nghĩ một lúc, sau đó hai mày giãn ra, tự cho là đúng mà nói:

- A, lần trước ngươi bị Phi Kỳ đánh một trận, nhưng trán cũng rất nhanh tan vết bầm, không phải đều là vì trúng phải ma pháp Vong Linh Chi Thống mới sinh ra biến hóa sao. Ừm, điều này quả thật là khó tin.

Hàn Thạc:

-

Đối với việc tự suy tự nghĩ của Phạm Ny, Hàn Thạc thật không biết nói gì, thật sự không biết óc tưởng tượng của nàng sao lại phong phú đến thế, chuyện khó tin nổi như thế cũng bị nàng tự suy tự diễn tìm ra một câu giải thích phù hợp.

Sau khi Phạm Ny nói xong câu đó, tự mình cảm khái một phen, sau đó bắt đầu băng bó vết thương cho hần, động tác vô cùng nhẹ nhàng, tựa hồ sợ làm cho Hàn Thạc bị đau.

Hàn Thạc trong lòng thầm cảm thán thủ pháp của Phạm Ny, quả nhiên tốt hơn nhiều so với Ly Toa, quay đầu lại nhìn tính cảm ơn Phạm Ny, bỗng từ đằng sau lưng Phạm Ny. Chứng kiến ở đằng sau cánh cửa không khép của phòng thực nghiệm, một bóng người cao gầy đang ghen ghét nhìn mình, đến lúc phát giác bị mình nhìn thấy, mới phút chốc biến mất - chính là Phí Kỳ.

18. Chương 18 : Van Xin Ngươi Buông Tha Chúng Ta

Vì trên người Hàn Thạc còn mang thương tích nên hôm nay Phạm Ny không có ý định tiếp tục giầy vò hần nữa, lại giúp hần băng bó vết thương, cũng không ngần ngại để hần ra về.

Suốt đường đi, Hàn Thạc hơi có chút ưu phiền, không ngờ đã bị Ly Toa phát hiện ra hần giả ngây giả dại nhanh đến như thế.

Nhưng rõ ràng gần đây, bản thân hắn không gây sự với nàng chút nào, thật ra cũng vì bản thân nàng hơi điên, nên không so đo nhiều lắm. Nếu nàng biết mình đang trên cơn giận, dám chắc sẽ gây ra không ít phiền toái, lại còn cuộc hẹn phía sau trường nữa, không biết Lý Toa sẽ chuẩn bị đối phó hắn thế nào đây.

Trong khi Hàn Thạc nhíu mày nghĩ loạn thì đã quay trở về kho tạp phẩm của hắn lúc nào không hay. Hắn định mở cửa tiến vào, chợt phát run khi thấy bên trong có Khải Lý và Bác Cách hai người đứng chờ.

Hai người này lúc trước tại thí luyện trường, vì là kẻ chủ mưu nên bị Hàn Thạc đánh thảm thương, đến nỗi mặt mũi biến dạng bầm dập. Vừa thấy hai người họ ở chỗ này, Hàn Thạc trong lòng liền động tâm, bắt đầu nhìn ngó xung quanh một vòng, thầm nghĩ hai tên này mau trở lại báo thù như vậy, chẳng biết đã mai phục bao nhiêu người xung quanh nữa.

Nhìn quanh bốn phía một lát, Hàn Thạc liền lặng lẽ nhắm mắt nhìn chằm chằm hai tên này, chậm rãi hướng tới gần chúng, đi vào chỗ rửa mặt nhặt lấy một hòn đá, ngậy ngó cười hỏi:

- Hai người không muốn đánh nhau nữa đấy chứ?

Khải Lý và Bác Cách thấy Hàn Thạc cầm tảng đá trong tay liền đồng loạt rung mình, Khải Lý vội vàng nói:

- Xin người buông tha cho bọn ta, bọn ta biết trước đây lỡ đắc tội với người, đều là lỗi của bọn ta cả, từ nay về sau bọn ta không dám nữa, van xin người buông tha cho bọn ta!

Bác Cách đứng bên cạnh cũng sợ sệt nhìn Hàn Thạc, run rẩy rút ra hai đồng bạc, rụt rè đưa cho Hàn Thạc, cất tiếng van xin:

- Đây là chút thành ý của bọn ta, xin người nói giúp với sư phụ Phạm Ny buông tha bọn ta. Nếu không bọn ta sẽ bị đuổi khỏi học viện, hai người bọn ta đều rất nghèo, cả gia đình đều dựa vào tiền bạc kiếm được từ việc tạp dịch trong Ba Bửu Luân học viện để kiếm vài đồng sống qua ngày, xin người hãy buông tha bọn ta!

Hóa ra là cầu xin tha thứ, Hàn Thạc liền quăng tảng đá trong tay ra một bên, đôi mắt trở nên bình thản trở lại, điềm tĩnh đánh giá hai người.

Chờ cả nửa buổi, hắn mới mỉm cười:

- Ta không muốn hai đồng bạc này!

Bác Cách và Khải Lý liếc mắt nhìn nhau, rồi lại cùng ngó Hàn Thạc, đồng thời quỳ xuống, van xin:

- Bỏ qua cho bọn ta đi mà, sau này bọn ta không dám nữa đâu!

- Đứng lên mà nói, đứng lên mà nói!

Hàn Thạc vội vàng mỉm cười nâng họ dậy, sau đó mới lên tiếng:

- Tiền bạc ta không cần, nhưng ta muốn các người phải đáp ứng với ta một điều kiện, ta lập tức van xin Phạm Ny sư phụ, từ nay về sau ta cũng không gây phiền toái cho các người nữa!

Trước đây, hai tên Bác Cách và Khải Lý còn không biết Hàn Thạc luôn giả ngây giả dại, cho đến khi ném mùi thủ đoạn lãnh khốc của hắn tại thí luyện trường, bọn họ kinh sợ không dám nghĩ đến chuyện trả thù nữa, giờ đây Hàn Thạc đã vượt quá sự tưởng tượng của họ mất rồi!

- Vô luận điều kiện gì, chúng ta đều đáp ứng! - Bác Cách hấp tấp nói, khẩn thiết nhìn Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật gật đầu, vẫn tiếp tục ung dung nhìn hai người, thoải mái nói:

- Từ nay về sau các nhiệm vụ tạp dịch của ta, các người chịu khó làm hộ, xử lý trước giùm ta thì được rồi, chỉ cần các người đáp ứng ta sẽ đi cầu xin Phạm Ny sư phụ cho.

- Không thành vấn đề, Bồ Lai Ân người yên tâm, chúng ta biết sẽ phải làm thế nào, nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ của người. - Đường như sợ Hàn Thạc đổi ý nuốt lời, Khải Lý nhanh chóng đã đáp ứng.

Vong Linh Hệ tổng cộng có bốn tạp dịch, nếu hai người Bác Cách và Khải Lý thật sự bị đuổi đi, nhất thời sẽ mất một nửa số người làm, nhiệm vụ của hai tên đó tất nhiên sẽ rơi xuống đầu Hàn Thạc và Kiệt Khắc, sẽ chẳng còn lấy một phút thời gian rảnh, chuyện này đương nhiên không nguyện ý.

Bây giờ Khải Lý cùng Bác Cách đáp ứng điều kiện của Hàn Thạc, như vậy hẳn có điều kiện dành nhiều tình lực hơn cho việc khác, cái này thật sự là gió đã đổi chiều, trước đây Bồ Lai Ân vẫn phải làm hộ hai người này rất nhiều nhiệm vụ vượt mức quy định, giờ đây tình thế đảo ngược, coi như là gián tiếp trợ giúp Bồ Lai Ân báo thù rồi.

Thấy bầu trời đã tối sầm, Hàn Thạc nhớ ra đã sắp đến giờ hẹn với Ly Toa, có vẻ miễn cưỡng nói:

- Tốt, lát nữa ta còn phải đến phòng học một chút, các người không còn việc gì thì về đi, chuyện hôm nay nếu các người dám để lộ ra, ta sẽ đánh cho các người đến không nhận ra mình là ai nữa!

Khải Lý và Bác Cách nghe ngữ khí Hàn Thạc đầy vẻ uy hiếp, vội vàng khúm núm vâng vâng dạ dạ đi ra. Lần trước trong thí luyện trường, thủ đoạn lãnh khốc của Hàn Thạc đã ghi lại dấu ấn khó quên trong lòng họ, khiến họ không còn ý dám trả thù nữa.

Ngay khi Hàn Thạc định rời đi, Bác Cách đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội nói với hắn:

- Bồ Lai Ân, khi người đến lớp học thì không nên đi từ chỗ giả sơn ra, Ly Toa vừa mới chỉ huy bọn ta bố trí cạm bẫy dây thừng hố sâu, nói là muốn kiểm tra trí tuệ triệu hoán sinh vật, người ngàn vạn lần đừng đánh bậy đi vào!

Hàn Thạc ngạc nhiên, trong lòng khẽ động, liền hiểu ra Ly Toa đã sớm có chuẩn bị, cô nàng đúng là muốn kiểm tra trí tuệ của triệu hoán sinh vật ư, thực ra căn bản chuẩn bị là để đối phó hắn.

- Các người biết cạm bẫy cụ thể bố trí ở chỗ nào không, kể lại cho ta một chút, tránh để ta vì trời tối mà đi vào! - Hàn Thạc cau mày, nói với Khải Lý và Bác Cách.

Hai người này bây giờ mới biết, Ly Toa căn bản là vì đối phó Hàn Thạc mới bố trí những cạm bẫy này, hơn nữa bây giờ đang là lúc cầu xin Hàn Thạc, cũng vì sợ hắn, liền nhanh chóng đem cách bố trí bầy rập ra vẽ tỉ mỉ cho Hàn Thạc.

- Tốt, ngày mai gặp, sáng mai nhớ lau giùm ta tượng đá giữa đường thật sạch sẽ, ta muốn hưởng thụ cảm giác làm biếng một chút. - Hàn Thạc tùy tiện phân phó, dường như chẳng có việc gì xảy ra vậy, sau đó tiếp tục hướng về phòng học đằng sau giả sơn đi đến.

Phòng học của Hắc Âm hệ, ngay phía sau chỗ rẽ đằng sau giả sơn. Tiểu ma nữ Ly Toa đang ẩn thân ở đó, khóe miệng hiện ra một nét cười thâm đắc ý, hai tròng mắt rạng rỡ, hưng phấn nhìn Hàn Thạc từ từ xuất hiện ở đằng xa.

“Tên Bồ Lai Ân quỷ tha ma bắt, dám giả ngây giả dại trêu chọc ta, chẳng những đem xác chết ra dọa ta, lại còn đá đít ta trên thí luyện trường, cho ta phương thức luyện chế ác tâm, lần này không thể không giết chết người.” Ly Toa trong lòng oán hận, nắm thật chặt đoạn dây thừng trong tay.

Một đầu dây thừng khác buộc thành một vòng tròn đặt trên con đường phía sau giả sơn mà Hàn Thạc chắc chắn phải đi qua, chỉ cần gã bước một chân vào, Ly Toa lập tức kéo mạnh một nhát, đem Hàn Thạc treo lủng lẳng đầu chúc xuống đất, ngoài ra phía trên còn một cái lưới sẵn sàng buộc chặt y lại.

Ly Toa nhìn Hàn Thạc hình như chẳng biết gì, cứ ung dung đi đến, trong lòng ngấm ngấm cười lạnh, chỉ thấy Hàn Thạc hết nhìn đông nhìn tây một phen, lại thậm thà thậm thụt chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nói:

- Ly Toa, cô ở đâu, ra đây đi.

- Ta ở đây, ta có lời muốn nói với người, nếu người không dừng cảm tiến tới người sẽ toi mạng! - Ly Toa ở phía sau giả sơn hừ một tiếng nói.

Hàn Thạc nhìn thoáng qua hai bên trái phải, ra vẻ chẳng biết gì, hướng về phía dây thừng nọ mà đi tới. Ly Toa trong lòng vui vẻ, hai tay nắm chặt dây thừng, chỉ chăm chăm chờ Hàn Thạc tiến vào.

Ngay khi một trong hai chân Hàn Thạc sắp rơi vào bẫy, hắn đột nhiên dừng lại, quát to:

- Ly Toa, cô trốn ở đâu vậy?

Cái bẫy cách chân Hàn Thạc vài tấc, thấy hần sắp bước vào trong đó, Ly Toa không tự chủ thiếu chút nữa đã động thủ, nhưng phát giác Hàn Thạc đột nhiên dừng lại, khiến cho Ly Toa tính toán sai lầm, trong lòng bỗng run lên.

Ngay khi cô ta buông lỏng tâm thần định mở miệng đáp lời, thân thể vừa dừng lại của Hàn Thạc trong nháy mắt đã bước hai bước qua cái bẫy kia rồi, vẫn dăm dăm nhìn về phía trước đi tới, trong miệng lầm rầm:

- Ly Toa, cô làm cái quỷ gì vậy hả?

Vậy là các cạm bẫy của Ly Toa đã vì cái dừng lại của Hàn Thạc mà để hần ung dung né tránh được hết. Ly Toa cụt hết cả hứng, thở phì một cái, chửi thầm Hàn Thạc mấy câu, thầm hận tên này sao vận khí quá tốt, nhưng lại không biết rằng thật ra trong lòng Hàn Thạc đã biết trước rồi.

- Ta ở đây, làm sao bây giờ người mới đến! - Ly Toa nghiêng rằng nghiêng lợi, từ chỗ trốn phía sau giả sơn đi ra, đứng trước mặt Hàn Thạc giận dữ nói.

- Àh, không có gì, chỉ vì lưng còn có chút đau nhức, nên ta trở về nghỉ ngơi một chút, cảm ơn người hôm nay đã giúp ta băng bó vết thương. - Hàn Thạc thản nhiên hướng về phía Ly Toa vừa đi vừa nói.

Bỗng nghe một tiếng “cọt kẹt” vang lên, dường như hần vừa dẫm gãy một mảnh gỗ, ngay sau đó là một tiếng kêu hốt hoảng của Hàn Thạc, trong chốc lát thân thể hần biến mất, nhưng vẫn còn một tiếng rên rỉ thống khổ từ dưới miệng hang đen ngòm truyền đến.

- Ha ha, Bồ Lai Ân quỷ tha ma bắt, người rốt cục cũng rơi vào bẫy của ta. Hôm nay xem ta thu thập người thế nào, xem người còn dám giả ngây giả dại khi dễ Vong Linh Đại Ma Đạo Sư tương lai nữa không!

Về mặt cụt hứng của Ly Toa ngay lập tức biến mất cùng lúc Hàn Thạc rơi xuống hố, trong lòng nàng mừng như điên, hưng phấn hoan hô ầm ĩ, từ sau giả sơn chạy vụt ra chỗ hố bẫy xem xét.

Ly Toa vừa cười đắc ý vừa đi tới cạnh miệng hố, một mặt mắng chửi Hàn Thạc, một mặt nhặt đá định ném vào đầu Hàn Thạc, nhằm mục đích báo mối thù vì từng bị Hàn Thạc khi dễ. Bỗng mắt cá chân phải nàng ta bị một bàn tay tóm chặt, Ly Toa cả kinh hồn phi phách tán, cúi đầu nhìn phía dưới, thì ra Hàn Thạc một tay nắm miệng hố bẫy, một tay nắm lấy mắt cá chân phải của mình, tuyệt nhiên không có lọt vào hố bẫy, trên mặt hần vẫn còn nguyên nụ cười xấu xa nhìn nàng.

- Xuống đây nào!

Hàn Thạc cười hắc hắc, lợi dụng Ly Toa đang hoảng hốt, tay phải dụng lực lôi kéo, khiến cho Ly Toa ngã nhào xuống hố bẫy nàng đã mất bao công sức sắp đặt.

19. Chương 19 : Ta Thích Người!

Đang lúc bối rối, Ly Toa khua tay loạn lên, bất ngờ nắm được ống quần Hàn Thạc, nàng mím môi xé rách ống quần gã. Hàn Thạc thân thể rung lên, rốt cục cũng rơi theo nàng xuống đáy hố.

Dưới đáy hố bẫy, Hàn Thạc giờ mới biết không có thứ gì sắc bén cả, chẳng qua cũng chỉ có mấy tảng đá gồ lên mà thôi. Tuy vậy, nhưng nếu bị rơi vào mấy tảng đá này, đương nhiên sẽ khó chịu phi thường.

Trong tai nghe thấy tiếng Ly Toa hét toáng lên, vậy mà Hàn Thạc vẫn rất tỉnh táo, không biết có phải vì tu luyện ma công hay không mà mấy ngày gần đây khi nguy hiểm đến gần, Hàn Thạc chẳng hề thấy bối rối, ngược lại nhanh chóng suy nghĩ cách giải quyết nguy cơ thế nào, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Hố bẫy đào vội vàng nên chỉ sâu có ba thước, nhưng trong thời gian rơi xuống gần ngủ như thế, Hàn Thạc vẫn đang suy nghĩ cái khác. Trong tai vừa nghe Ly Toa hét lên, Hàn Thạc cũng vừa đem đầu khí dung hòa ma nguyên lực, tốc độ lưu động chợt nhanh thêm mấy lần.

Ngay lúc hai người sắp va mạnh vào tảng đá dưới đáy hố, Hàn Thạc bỗng giang tay ôm lấy Ly Toa, đem nàng đặt phía trên, còn bản thân hần thì lấy móng và lưng làm điểm tựa nện mạnh xuống tảng đá.

- Ai da.... - Hàn Thạc nghiêng rằng đau đớn kêu lên, vết thương trên lưng vừa băng bó không bao lâu, lại vỡ tung ra, trong nháy mắt máu tươi chảy tràn trề, bàn tọa cũng đau đớn vô cùng.

Lý Toa được Hàn Thạc ôm vào lòng, không hề bị thương tổn gì lớn, lại nghe thấy tiếng rên đầy thống khổ của hắn, Lý Toa không khỏi hồ nghi, nhìn Hàn Thạc đầy vẻ dò xét:

- Sao người lại cứu ta?

Hàn Thạc đau đớn kêu lên ngắt câu hỏi của Lý Toa. Đột nhiên, hắn cúi gầm mặt xuống, thở dài nói:

- Bởi vì ta thích nàng!

Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Toa như bị điện giật, há hốc mồm ngây ngốc nhìn Hàn Thạc, đến nửa ngày mới có phản ứng, lắp bắp nói:

- Người, người... Ta, ta... Người vừa nói cái gì?

- Ta thích nàng, Lý Toa!

Hàn Thạc tha thiết nhìn Lý Toa, nói thêm:

- Những năm gần đây, ta thật ra rất thích nàng, cho nên ta không oán hận nàng, nguyện ý cho nàng đem ta ra làm thí nghiệm, dù trước đó nàng thiếu chút nữa dùng Linh Hồn Chi Thống giết chết ta, ta cũng chưa từng oán hận nàng chút nào!

- Chỉ là... ta biết ta chỉ là một tên tạp dịch, thân phận của ta và nàng chênh lệch quá lớn, bởi vậy ta nghĩ chỉ có thể đem tình cảm này chôn sâu tận đáy lòng, vĩnh viễn không dám thổ lộ, sau đó còn giả vờ điên dại để nàng chú ý đến ta nhiều hơn một chút. Lý Toa, ta làm vậy có phải là rất ngốc không?

Ta quả là rất vô sỉ rồi, Hàn Thạc một bên nói dối với vẻ mặt vô cùng thành thật, một bên lại ngấm ngầm cảm khái, nghĩ thầm mình tới dị giới, phương pháp ác độc như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, không rõ đó là vì ma công xui khiến, hay bản thân vốn tà ác, tới dị giới không có nhiều trói buộc mới bộc lộ ra ngoài.

Lý Toa bị Hàn Thạc dọa cho mất hoa đầu váng, ngơ ngác nhìn hắn quên cả nói chuyện. Mãi đến lúc hai tay nàng bối rối dựng phải một bắp đùi to lớn, mới bừng tỉnh, hấp tấp đứng lên, liếc mắt nhìn Hàn Thạc, sắc mặt nàng có vẻ kỳ lạ, tựa như có chút ngượng ngùng.

Hàn Thạc sững sờ cúi đầu nhìn, mới phát giác trong khi rơi xuống, ống quần đã bị Lý Toa xé rách ra, giờ đây ngoại trừ một cái nội褲, hạ thân hoàn toàn trống trải, Lý Toa dĩ nhiên vừa rồi là ngồi trên cái đùi trần của hắn.

Bối rối nhìn ra chỗ khác, thanh âm Lý Toa líu ríu dồn dập nói:

- Ta mặc kệ người nói thật hay nói dối, dù sao ta cũng không thích người, người chỉ là một tên tạp dịch Vong Linh hệ, ta và người tuyệt đối sẽ chẳng có quan hệ gì cả.

- Ta hiểu mà, Lý Toa, ta chỉ hy vọng được ở lại Vong Linh hệ, đứng từ xa ngắm nhìn nàng là tốt lắm rồi, không hề có hy vọng gì cao xa hơn, bây giờ ta đã đem bí mật cất giữ trong lòng nhiều năm nói ra, ta cảm thấy rất thoải mái, nhẹ lòng đi rất nhiều.

Thanh âm Hàn Thạc trở nên trầm thấp, khuôn mặt buồn bã thành khẩn nói.

- Ta, ta phải đi, chuyện trước kia, ta sẽ không so đo nữa, nhưng người ngàn vạn lần đừng vọng tưởng, người chỉ là một gã tạp dịch, chúng ta không thể đâu! - Lý Toa quay lưng về phía Hàn Thạc, lắng tai nghe lời thổ lộ chân thành của hắn mà hấp tấp trả lời. Sau đó vội vàng đọc chú ngữ triệu hồi một khố lâu chiến sĩ đem đây chừng lúc trước chuẩn bị để đối phó Hàn Thạc thả xuống.

Hàn Thạc trong lòng cũng hiểu, nếu đàn bà biết có một người thầm yêu trộm nhớ mình, cho dù trước đây cô ấy có ghét người này thế nào chăng nữa, chỉ cần sau khi biết được, cơ bản sẽ không đem người yêu thầm mình ra hăm hại nữa, Lý Toa quả nhiên cũng giống như vậy.

Lý Toa sẽ không vì lời nói này mà thích Hàn Thạc, nhưng vì những lời nói này sẽ tha thứ cho những việc mà hắn làm trước kia, nhưng vấn đề là từ nay về sau sự trợ giúp của hắn, nàng sẽ cho là hắn thầm yêu nàng, mặc dù biết nàng vĩnh viễn không yêu hắn, chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến việc làm cũng như phán đoán của nàng sau này.

Mắt thấy Lý Toa chuẩn bị rời đi, Hàn Thạc quay lưng về phía nàng, nở một nụ cười xấu xa, lại hạ giọng nói tiếp:

- Lý Toa, vì nàng ta có thể làm bất cứ chuyện gì, ta dùng trăm phương ngàn kế nghe trộm được, nếu muốn song phong trở mã (1) sung mãn, từ sau người phải ăn nhiều đu đủ, bơi lội nhiều, sau đó trong khi tắm rửa phải xoa bóp hai sườn một lúc, đảm chắc hung bộ (2) của nàng sẽ phát triển không ngờ.

- Bồ Lai Ân chết tiệt, người nghe ai nói vậy? - Lý Toa nắm lấy sợi dây, không thèm quay đầu lại nhìn Hàn Thạc lấy một cái, hầm hừ tức giận nói một câu. Một lát sau, Lý Toa lại lên tiếng:

- Quả đu đủ là trái gì?

- Ách, sữa cũng được, một ngày hai chén! - Hàn Thạc giật mình nhớ ra thế giới này làm gì có cây đu đủ, vội vàng lên tiếng giải thích.

Bỗng nhiên Lý Toa quay phắt đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn Hàn Thạc, tức giận nói:

- Cầm mồm, chuyện hôm nay cấm không cho người nói linh tinh, cũng không cho người kể với người khác là người thích ta, bằng không ta sẽ giết người đó!

Nói xong, Lý Toa nhìn về phía khô lâu chiến sĩ, phát ra một mệnh lệnh, bộ xương khô nọ liền nắm lấy dây kéo nàng lên, không gian lại trở nên yên tĩnh.

Thở phào nhẹ nhõm, Hàn Thạc cười ha ha vui sướng, thầm nghĩ mình càng ngày càng dễ tiện rồi, nói dối lưu loát trôi chảy mà không chớp mắt lấy một cái, vậy là có thể làm cho Lý Toa buông tha mình dễ dàng, phương pháp này thật sự hiệu quả không ngờ.

Cười thầm trong bụng, Hàn Thạc đi được vài bước, thấy Lý Toa đã rời đi nhưng vẫn còn lưu lại đoạn dây thừng, hơn nữa còn phát giác đầu kia đã buộc vào giả sơn. Hàn Thạc trong lòng cảm kích, biết Lý Toa thuận tay để lại cho mình sợi dây này. Hắn bèn nắm lấy sợi dây bò lên, sau đó nghênh ngang đi về kho tạp phẩm.

Để Tiểu Khô Lâu băng bó lại vết thương sau lưng một lần nữa, Hàn Thạc trước hết tu luyện ma công, cảm giác ma nguyên trong cơ thể chẳng những lớn mạnh hơn, tốc độ lưu chuyển cũng tăng vài phần. Tu luyện Huyền Băng Ma Diễm Quyết một thời gian, không ngờ ma nguyên lực có thể luân chuyển đến tận cổ tay, Hàn Thạc không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Chẳng lẽ là vì ma nguyên lực tiêu hóa đầu khí Ai Lý Khắc đánh vào trong cơ thể mà thành? Hàn Thạc cau mày từ từ suy nghĩ, nhớ lại lần trước biểu hiện đầu khí sau khi bị Khắc Lao Đức đánh bị thương, Hàn Thạc dần dần hoài nghi ma nguyên lực trong cơ thể mình có khả năng thu nạp đầu khí để tự lớn mạnh lên.

Vì sao tu luyện Ma Nguyên Lực lại có công hiệu kỳ quái như thế, Hàn Thạc nghĩ mãi cũng không thông, hắn bèn không thèm nghĩ nữa, bắt đầu mình tưởng tu luyện tinh thần lực của bản thân.

Đầu óc nhập vào trạng thái linh hoạt phi thường, đang lúc tu luyện tinh thần lực, Hàn Thạc đột nhiên cảm giác tâm thần không yên, không thể lập tức nhập định như bình thường, dường như chung quanh có vật gì đó quấy rầy không cho hắn đi vào trạng thái mình tưởng. Cảm giác này quả thật rất kỳ quái, lúc đầu Hàn Thạc không có phản ứng, nhưng hết lần này đến lần khác luồng suy nghĩ bị quấy rầy, hắn mới bắt đầu chú ý đến cảm giác kỳ lạ này.

Sau khi Hàn Thạc tĩnh tâm cảm ứng, chợt phát hiện ra thứ quấy rầy suy nghĩ của mình tựa như đến từ phía dưới gầm giường, mà dưới đó chỉ có túi tiền của Dịch Luân mà thôi.

Trong lòng vừa động, Hàn Thạc lôi cái túi kia ra, lôi ra hộp ngọc màu xanh thẫm, cảm thụ được trong hộp ngọc đó có một cỗ khí âm lãnh, Hàn Thạc không khỏi rung mình, liền tỉ mỉ quan sát hộp ngọc ấy.

Vừa cầm vào tay, Hàn Thạc cảm thấy hộp ngọc này chính là thủ phạm xen vào dòng suy nghĩ của hắn. Rốt cuộc bên trong hộp chứa cái gì, đến giờ Hàn Thạc vẫn hoàn toàn không hay biết. Nhưng giờ đây có điều kiện thuận lợi, hắn không thể không khám phá xem bên trong hộp ngọc có cái gì.

Cầm lấy chìa khóa màu xanh, Hàn Thạc đút vào ổ khóa trên chiếc hộp, vặn trái vặn phải hai bên nhưng lại phát hiện không thể xoay được, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Cái chìa khóa không ngờ lại không thể mở được hộp ngọc, Hàn Thạc trong lòng kinh dị, cảm thấy khó hiểu. Cẩn thận nhớ lại tình hình khi trước, Hàn Thạc liền đem tinh thần lực tập trung trên hộp ngọc.

Đột nhiên, một cỗ khí tức âm lãnh từ hộp ngọc xâm nhập vào đầu óc Hàn Thạc, khiến cho đầu hắn tê rần. Cổ nén đau đớn, tinh thần lực của hắn tập trung hơn bao giờ hết, ma nguyên lực trong cơ thể vận chuyển cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Vừa chịu đựng khí tức âm lãnh xâm nhập, Hàn Thạc lại dùng sức vặn chìa khóa. Một tiếng “cách” vang lên, hộp ngọc thành linh bật mở, lộ ra vật được cất giấu bên trong.

Chú thích:

(1) song phong trở mã: bộ ngực phát triển to lên.

(2) hung bộ: bộ ngực

20. Chương 20: Không Được Sờ Mông Sư Phụ

Hộp ngọc vừa hé mở thì liền có một luồng khí tức lạnh như băng tràn ra bên ngoài, điều đó khiến cho nhiệt độ bên trong kho tạp phẩm giảm xuống nhanh chóng. Hàn Thạc không khỏi rung mình một cái, sau đó tập trung toàn bộ sức chú ý vào một vật gì đó màu xanh nằm ở bên trong hộp.

Một viên cầu màu xanh biếc trông giống như một viên ngọc bích, lấp lóe một vầng sáng xanh biếc như có như không, ở giữa có một điểm nhỏ màu đỏ giống như một giọt máu tươi không ngừng di động, chao đảo bên trong quả viên cầu.

Hàn Thạc đột nhiên đau nhói ở đầu, hắn liền cảm thấy tinh thần lực của mình bắt đầu bị hút nhanh chóng vào bên trong viên cầu, gần giống như cảm giác lúc sử dụng Vong Linh ma pháp. Sau khi có được tinh thần lực của Hàn Thạc ào ạt chảy vào thì màu xanh của lớp vỏ ngoài viên cầu càng trở nên đậm hơn, còn điểm đỏ giống như giọt máu tươi ở giữa bỗng nhiên lóe lên một tia quang mang màu đỏ như máu.

Đau đớn! Như đang bị một thanh chủy thủ sắc bén chặt phá lung tung ở trong đầu, mà tinh thần lực lại cuộn cuộn thoát đi, đầu óc của Hàn Thạc lúc này đau đớn đến chết đi sống lại. Lớn đến thế này rồi nhưng Hàn Thạc cũng chưa bao giờ phải chịu nỗi đau đớn tàn khốc như vậy bao giờ.

Vào thời khắc cực kỳ đau đớn này, Hàn Thạc đáng lẽ ra phải bị hôn mê bất tỉnh, nhưng điều quỷ dị chính là đầu óc của hắn lúc này lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, thậm chí còn có cảm giác là chính bởi vì đầu óc quá minh mẫn mới khiến cho cảm giác đau đớn tăng lên đến vô hạn.

Hai tay ôm đầu, Hàn Thạc giống như một con dã thú bị lột da lột thịt, rú lên một loạt những âm thanh khàn khàn nghe không còn giống tiếng của con người nữa. Tinh thần lực của Hàn Thạc vẫn như trước chảy chậm chậm về phía viên cầu, nỗi đau đớn kinh người vẫn cứ tiếp diễn.

Chỉ thấy một lúc sau, gân xanh nổi lên trông giống như những con giun không ngừng ngoe nguẩy ở trên trán, trên cổ cũng như trên cánh tay trần của Hàn Thạc. Trong cơ thể đã trống kiện hơn đôi chút, cơ nhục co rút giống như đang chứa đựng một lực lượng có thể nổ tung ra bất cứ lúc nào.

Đúng lúc Hàn Thạc cảm thấy tinh thần lực của mình sắp bị hút cạn kiệt thì ma nguyên lực trong cơ thể hắn đột nhiên di chuyển từ cổ lên não bộ. Ma nguyên lực vừa đến chỗ đại não đang đau đớn kịch liệt thì cái cảm giác đau đớn như nát gan xé ruột ấy bỗng chốc tựa như tăng thêm hàng chục lần.

Tinh thần lực vừa mới bị hút hết một cách nhanh chóng vào trong viên cầu lại tràn về mãnh liệt giống như tức nước vỡ bờ, thoáng chốc đã bao phủ khắp cả người, làm Hàn Thạc cuối cùng không chịu đựng được mà trực tiếp hôn mê đi.

Đến khi tỉnh lại, cơ thể hắn cảm thấy mỗi một vô lực giống như vừa trải qua chuyến đi xa hàng ngàn dặm, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh một cách kỳ diệu. Sau khi ngưng thần quan sát bốn phía, Hàn Thạc phát giác được rằng mình có thể nhìn thấy rất rõ ràng cả những đường vân ở trên cánh cửa của căn nhà gỗ.

Khẽ kêu “A” một tiếng, Hàn Thạc bị biến hóa hiện tại làm cho kinh hãi. Loại cảm giác này từng xuất hiện khi hần tỉnh cờ có được tinh thần lực và cảm thấy cảm quan của chính mình trở nên linh mẫn hơn. Giờ đây, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng khiến cho Hàn Thạc vội vã ngưng tụ tinh thần lực để thử một lần.

Trên mặt thoáng lộ vẻ mừng như điên, Hàn Thạc thầm nghĩ câu tục ngữ “đại nạn không chết thì về sau sẽ được hưởng phúc” quả nhiên không sai, tình huống vừa mới đây nguy hiểm như vậy mà mình không chết, bây giờ nhân họa đắc phúc, không thể tả được cảm giác thấy tinh thần lực đã đạt được một mức tăng trưởng lớn, còn lớn hơn nhiều so với mức đề cao nhờ khổ cực mình tưởng trong suốt hai tháng trời.

Loại chuyện này thật khó tưởng tượng nổi, nhưng lại thật sự xảy ra khiến cho Hàn Thạc kinh hãi có dư, ánh mắt lại quay về nhìn cái viên cầu màu xanh biếc kia, thấy vàng sáng màu xanh biếc trên mặt ngoài của viên cầu có vẻ như đã nhạt bớt đi, mà màu đỏ như máu ở giữa trung tâm lại càng thêm tươi đẹp.

Nhiu nhieu mảy, Hàn Thạc lùi lại vài tấc rồi cẩn thận đánh giá viên cầu màu xanh biếc này, phát giác quả cầu này cực kỳ giống với một vật nào đó. Sau khi ngẫm nghĩ, Hàn Thạc vô cùng sợ hãi, đột nhiên phát hiện viên cầu này rất giống với tròng mắt. Sau khi có cảm giác này, Hàn Thạc tỉ mỉ quan sát viên cầu, càng xem càng thấy giống.

Một giọt đỏ tươi lưu động bên trong viên cầu màu xanh biếc đó, giống như một con mắt chuyển động đánh giá chính mình, gây cho Hàn Thạc một loại cảm giác cực kỳ quý dị, Hàn Thạc rung mình một cái, sồn gai ốc, khép mạnh nắp hộp ngọc lại. Chỉ nghe tiếng “lách cách”, hộp ngọc rớt cuộc một lần nữa lại được khóa chặt, chiếc chìa khóa cắm ở chỗ lõm cũng tự động bắn ra.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cố loại bỏ ra khỏi óc sự liên tưởng giữa viên cầu với tròng mắt, trong lòng yên lặng suy xét, càng nghĩ càng thấy viên cầu này có chút quái lạ. Hôm nay nếu như không có ma nguyên lực đột nhiên vận chuyển tới não bộ thì chắc chắn tinh thần lực của mình sẽ bị viên cầu này hút cạn, còn chính mình cũng sẽ không chịu đựng được sự đau đớn kinh người mà biến thành một kẻ điên khùng ngu ngốc thực sự.

Nhưng, cuối cùng thì ma nguyên lực lại lưu chuyển đến não bộ làm tinh thần lực vốn bị thoát mất hết lại bỗng nhiên mãnh liệt quay trở về, giống như dòng nước đổi chiều, còn khiến cho tinh thần lực của mình tăng trưởng một khoảng lớn, điều này khiến Hàn Thạc nhận thấy viên cầu này càng quý dị khó lường, loáng thoáng hiểu được viên cầu này tuyệt đối không phải thứ tầm thường, nếu không Đỗ Khắc cũng không vì chiếc hộp ngọc này mà giết chết Dịch Luân.

Còn về viên cầu màu xanh biếc bên trong hộp ngọc, Hàn Thạc cũng không làm sao hiểu rõ nó là thực sự là cái gì, có tác dụng gì? Nhưng viên cầu này hại Hàn Thạc suýt chút nữa thì biến thành ngu ngốc, bây giờ nghĩ lại trong lòng còn có chút sợ hãi. Lúc này liền thu hồi hộp ngọc cất xuống dưới gầm giường, chuẩn bị để đến khi hiểu rõ vật bên trong là cái gì, có tác dụng gì, thì sẽ tiếp tục nghiên cứu.

Ngày hôm sau!

Hàn Thạc sau khi tỉnh dậy, cảm giác thấy thân thể khỏe khoắn hơn so với hôm trước rất nhiều. Sau khi làm vệ sinh buổi sáng, thấy hai người Khải Lý cùng Bác Cách ở đằng xa đang lau chùi các pho tượng đá ở bên đường, nhìn bộ dáng hai người bọn họ thì có lẽ buổi sáng hôm nay phải thức dậy sớm hơn nhiều so với thường ngày nên bây giờ vẫn đang không ngừng gấp ngáp gấp dài.

Sau khi nhìn thấy Hàn Thạc, Khải Lý và Bác Cách hai người từ xa đã hướng Hàn Thạc miễn cưỡng tỏ vẻ tươi cười chào hỏi, thuận tiện nhắc nhở Hàn Thạc giúp chúng xin Phạm Ny sư phụ tha cho bọn hần sớm một chút.

Ăn sáng. Sau khi vừa dọn dẹp hành lang tại cửa phòng học của Vong Linh hệ vừa nghe lõm Cát Ân sư phụ giảng một buổi về ma pháp cơ bản, Hàn Thạc trực tiếp đi về phía thí luyện trường.

Ngay tại cửa phòng, Hàn Thạc đụng phải Khải Lý với Bác Cách vừa trợ giúp dọn dẹp thí luyện trường xong. Hai người vừa thấy Hàn Thạc vội vàng van xin:

- Bố Lai Ân, Phí Kỳ đang ở bên trong thí luyện trường thỉnh giáo Phạm Ny sư phụ về kiến thức ma pháp, van người hãy mau nói giúp với nàng xin tha cho chúng ta, nếu không thì hai người chúng ta thật sự sẽ chết mất!

Gật gật đầu, Hàn Thạc uể oải nói:

- Được rồi, được rồi, ta đi tìm Phạm Ny sư phụ bây giờ đây.

Phí Kỳ có mâu thuẫn với Cát Ân, hơn nữa Phí Kỳ từ lâu đã là một trung cấp ma pháp sư, tự nhiên không cần phải tiếp tục nghe Cát Ân giảng bài về ma pháp cơ bản.

Khi Hàn Thạc đi vào đến bên trong thí luyện trường, phát giác Phạm Ny đứng quay lưng về phía cửa, phía sau gáy có cột một chiếc khăn màu đen, ma pháp bào màu đen bó sát vào cơ thể hoàn mỹ của nàng, từ phía sau nhìn lại thì thấy Phạm Ny có eo thon nhỏ, cái mông tròn tròn nhô cao lên tạo thành một đường cong lả lướt cực kỳ động lòng người.

Phí Kỳ ở bên cạnh, vẻ mặt say mê nhìn Phạm Ny, hai con mắt lóe lên ánh mắt tham lam trộn lẫn vẻ ái mộ lẫn dục vọng, không ngừng lưu chuyển trên khắp cơ thể tuyệt vời của Phạm Ny, căn bản không hề chú ý tới việc Hàn Thạc đã đến.

- Phí Kỳ, người xem cho rõ, cho dù bịt mắt lại ta vẫn có thể dựa vào trí nhớ lúc trước để chỉ huy hắc ám sinh vật tìm được chính xác mục tiêu công kích.

Hai mắt Phạm Ny đã bị chiếc khăn màu đen bịt kín nhưng theo lời nói của nàng, mấy cái cương thi lướt qua một vài chướng ngại vật, tay cầm côn bổng hung hăng nện vào thân pho tượng người bằng gỗ.

Phạm Ny chuyên tâm chỉ đạo, tất nhiên không biết Phí Kỳ căn bản là không hề để ý nghe nàng giảng giải một chút nào, hẳn bây giờ đang hoàn toàn tập trung tại những đường cong tuyệt đẹp trên cơ thể nàng.

Hàn Thạc nhìn thấy Phí Kỳ căn bản không hề nghe Phạm Ny hướng dẫn, ánh mắt chỉ một mực dò xét trên cơ thể Phạm Ny, thâm nghĩ khó trách tiểu tử này đã nhiều lần như vậy vẫn không đột phá lên thành ma pháp sư cao cấp.

Nhìn bộ dáng này, dám chắc là Phí Kỳ chỉ lợi dụng việc thỉnh giáo Phạm Ny về kiến thức ma pháp để được ở cùng một chỗ với nàng. Phạm Ny bây giờ đang bịt mắt, tất nhiên là đang chỉ dạy Phí Kỳ làm cách nào dụng tâm để chỉ huy hắc ám sinh vật tấn công.

Hàn Thạc đi tới, thấy chung quanh có rất nhiều chướng ngại, không khỏi có chút cẩn thận tránh né những chướng ngại đó để di chuyển về phía hai người Phí Kỳ và Phạm Ny.

Khi hắn sắp đi tới bên cạnh Phạm Ny và Phí Kỳ, Phí Kỳ đang ngậy đại nhìn Phạm Ny rất cực cũng bình tĩnh, vừa quay đầu lại đã thấy Hàn Thạc thì trong đôi mắt Phí Kỳ liền lộ ra một tia chán ghét không hề che giấu.

Liên sau đó, Phí Kỳ hươ hươ cây ma pháp trượng trong tay, thấp giọng lầm rầm niệm hai câu chú ngữ, một vài chướng ngại vật trên mặt đất dường như đột nhiên sống dậy, vài chiếc xương khô màu trắng đột nhiên hướng về cái mông của Hàn Thạc đâm tới, ngay cả vài cái dây thừng cũng đột nhiên căng ra giống như con rắn uốn éo lao về phía Hàn Thạc.

Bởi vì chuyện đêm qua, thân thể của Hàn Thạc hôm nay suy yếu hơn một chút so với mọi ngày, trong lúc lúng túng tránh né bước chân có chút rối loạn, cuối cùng bị một sợi dây xuất hiện đột ngột cuốn lấy, thỉnh linh ngã về hướng hai người Phạm Ny và Phí Kỳ.

Phạm Ny lúc này đang tập trung tinh thần lực thao túng hắc ám sinh vật công kích mục tiêu, mồm không ngừng giảng giải cho Phí Kỳ nên mặc dù tai có nghe thấy một vài tiếng động nhưng cũng không để ý quá mức.

Tuy thấy mình sắp ngã vào người Phạm Ny và Phí Kỳ, Hàn Thạc trong lòng vẫn tỉnh táo, hai tay vẫn như trước, cố gắng nắm lấy một vật gì đó để có thể ổn định thân thể. Nhưng phía sau, Phí Kỳ khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, vung thanh ma pháp trượng lên hướng về phía Hàn Thạc đang ngã mà đánh tới, nhìn hình dáng thì thấy rõ ràng là không có ý tốt.

Trong lòng hơi loạn, Hàn Thạc quẫy mạnh ở trên không làm thân mình hơi nghiêng về bên trái để tránh né đòn tấn công của Phí Kỳ. Trong khi thân thể ngã về phía Phạm Ny, thành quả của việc Hàn Thạc tu luyện ma công liền hiển lộ ra, lưng, eo, chân bỗng nhiên uyển chuyển, tiếp đó bụng dưới dụng lực khiến cho thân thể vốn sắp va phải Phạm Ny lập tức ngưng lại một cách thần kỳ.

Nhưng, tay phải của Hàn Thạc đang khua khoảng loạn xạ lại không kịp thu về mà lại chạm vào bộ lông rất đầy đặn của Phạm Ny. Tức thì, cảm giác mượt mà, đầy đặn, mềm mại đến mê hồn lập tức thông qua tay phải, đang tiếp xúc tuyệt vời với cặp lông của Phạm Ny, truyền trở lại trong óc của Hàn Thạc.

Ma xui quỷ khiến, Hàn Thạc đã thế còn bóp nhẹ một cái rồi mới đột nhiên có phản ứng, lui nhanh lại phía sau. Nhận thấy mình vừa có một hành động hoang đường, Hàn Thạc trong lúc nhất thời cực kỳ hoảng sợ, thầm nghĩ Phạm Ny nhất định sẽ không buông tha cho mình, vừa rồi vì sao lại vuốt lông của nàng cơ chứ - tuy nhiên, cảm giác thật là tuyệt vời.

Trong khi chuyển thân lui về, Hàn Thạc đã thấy ở bên cạnh Phạm Ny, Phí Kỳ hai mắt tóe lửa, cả người run rẩy nhìn mình, cứ làm như hắn đã giết cả nhà gã không bằng. Mà Phạm Ny cũng là thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức kéo miếng vải đen che mắt xuống.

Kiểu này dám chắc Phạm Ny sẽ không buông tha chính mình rồi, thế là hết, hết thật sự rồi, Hàn Thạc thầm nghĩ.

“Bóp bóp!”

Hai cái bạt tai vang lên, Phí Kỳ đang phẫn nộ nhìn Hàn Thạc, trên mặt đột nhiên có thêm hai vết bàn tay màu đỏ, còn Phạm Ny nổi cơn thịnh nộ, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Phí Kỳ, bộ ngực cao vun vút không ngừng run rẩy, giận dữ mắng:

- Tên Phí Kỳ đáng chết, người dám nhân cơ hội xâm phạm ta!

21. Chương 21:thật Sự Không Phải Ta Sờ

- Không, không phải do ta làm, là do Bồ Lai Ân làm! - Phí Kỳ với vẻ mặt đau khổ ủy khuất nói với Phạm Ny.

“Bóp, bóp!”

Thêm hai cái bạt tai nữa, lần này đánh cho hai má của Phí Kỳ sưng vù lên, Phạm Ny vô cùng nổi giận nhìn hắn, quát mắng:

- Người còn dám nói xạo sao, Bồ Lai Ân là người hiền lành, không thể nào lại làm những chuyện hạ lưu như vậy, việc này chắc chắn là do người làm.

Hàn Thạc khoái trí, trong lòng cười trộm không thôi nhưng trên mặt lại nhanh chóng tỏ vẻ thật thà vô tội đến hết mức, ngẩng người chăm chú nhìn Phí Kỳ và Phạm Ny rồi cười ngốc nghếch hỏi:

- Sao lại thế?

- Phạm Ny sư phụ, thật sự không phải là ta sờ! - Phí Kỳ lần này bị oan còn hơn cả Đậu Nga (1), ôm hai má về mặt đau khổ giải thích.

- Không cần狡 biện nữa, cút đi cho ta, cút ngay lập tức! - Phạm Ny vẻ mặt phẫn nộ nhìn Phí Kỳ hung hăng nói.

Phí Kỳ bị đánh cho mặt sưng húp, nhìn thấy Phạm Ny có thể bùng phát bất cứ lúc nào, cho nên bây giờ hắn có giải thích như thế nào cũng đều vô tác dụng, chỉ sợ khiến Phạm Ny càng thêm nóng nảy lại ra tay đánh tiếp, đành không ngừng cười khổ, gật gật đầu, chán nản đi ra ngoài thí luyện trường.

Khi đi ngang qua Bồ Lai Ân, Phí Kỳ dừng một chút, căm tức nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc thật sâu vài lần, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ ba chữ:

- Đồ độc ác!

Hàn Thạc tỏ vẻ không hề hay biết gì về việc Phí Kỳ ghi hận mình, còn hòa nhã hướng về phía hắn nở một nụ cười thân thiện, nói giọng ngờ ngạc nhiên:

-Ồ, tại sao người lại đột nhiên béo ra thế?

Phí Kỳ giận dữ, tím mặt, oán hận liếc mắt nhìn lại Hàn Thạc một cái, rồi rất nhanh chóng lướt qua những chướng ngại trên đường, nháy mắt đã biến mất ở ngoài cửa.

- Bố Lai Ân, sao ngươi lại đến đây? - Phí Kỳ đi khỏi thì lửa giận của Phạm Ny dần dần biến mất, bèn hỏi Hàn Thạc.

- Dọn dẹp vệ sinh.

Hàn Thạc cầm lấy một cái chổi ở một góc của thí luyện trường bắt đầu dọn dẹp để chuẩn bị cho các đệ tử Vong Linh hệ khác sử dụng.

- Vậy à? Đúng rồi, thương thế trên lưng của ngươi thế nào rồi? Chờ vết thương của ngươi lành lại, ta sẽ tìm hiểu cẩn thận xem ngươi rốt cục đã xảy ra chuyện gì, một cái ma pháp Linh Hồn Chi Thống mà có thể khiến cho ngươi có được tinh thần lực thì thật sự là không thể nào tin được.

Phạm Ny khi nói chuyện với Hàn Thạc lại có vẻ thân ái dễ gần, một mặt vừa bình thản nói chuyện với hắn, mặt khác cũng không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, giúp Hàn Thạc dọn sạch mấy thứ chướng ngại vật trên mặt đất.

- Dạ, đã đỡ nhiều rồi. Đúng rồi, Phạm Ny sư phụ, người có thể đừng đem chuyện hôm qua báo cáo giáo vụ được không?

Hàn Thạc vừa lơ đãng quét dọn xương vỡ, tro bụi, thì thoáng lại tranh thủ đưa bàn tay phải vừa mới sờ soạng cái mông của Phạm Ny lên mũi ngửi ngửi.

Một mùi thơm thoang thoang toát ra từ mấy ngón tay phải khiến cho Hàn Thạc trong lòng rung động, hai mắt lúc này quái dị nhìn cái mông xinh đẹp của Phạm Ny ở gần bên. Phạm Ny đang khom lưng quét dọn chướng ngại vật, thân hình hơi cúi xuống càng làm nổi bật những đường cong ở mông vô cùng động lòng người, dường như chứa đựng một loại ma lực hấp dẫn kỳ lạ.

Phạm Ny nghe Hàn Thạc nói vậy thì tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, thân thể mềm mại bất chợt đứng thẳng lên, quay người nhìn về phía Hàn Thạc, kinh ngạc hỏi:

- Tại sao? Ý, Bố Lai Ân, ngươi quả là mất tập trung đấy, chân ngươi dẫm cả lên chổi rồi kia kìa.

Không ngờ rằng Phạm Ny lại đột nhiên quay lại, Hàn Thạc có tật giật mình, lúc này có chút bối rối vội vàng nhấc chân ra khỏi cây chổi, ngậy ngô cười nói:

- Khải Lý và Bác Cách hai người thật ra cũng đều là người tốt, nếu người đem chuyện này báo cáo giáo vụ, bọn họ mà bị đuổi học thì người nhà bọn họ từ nay về sau sẽ không nhận được ngân tệ mà bọn họ kiếm được nữa, cuộc sống sẽ rất khó khăn.

Lời này vừa nói ra, Phạm Ny có chút kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, lông mày hơi cau lại, lát sau vẻ mặt mới giãn ra cười nói:

- Bố Lai Ân, ngươi luôn luôn thiện lương như vậy, bọn họ khi dễ ngươi mà ngươi còn xin tha thứ giúp bọn họ. Ừ, quên đi, quên đi, đến ngươi là người bị hại cũng nói như vậy thì ta cũng sẽ không làm khó bọn họ nữa. Ngươi là thí nghiệm mẫu chốt của ta, từ nay về sau nếu còn có ai dám khi dễ ngươi, nhớ nói cho ta biết nha!

Thiện lương! Hàn Thạc cảm thấy tức cười, thầm nghĩ bây giờ mình đúng là rất “thiện lương” a, bằng không cũng sẽ không nhân cơ hội uy hiếp Khải Lý với Bác Cách phải làm việc thay mình, nếu không hai người đó mà bị đuổi thì chính mình và Kiệt Khắc sẽ phải gánh chịu nhiệm vụ, ai thèm quan tâm đến chuyện sống chết của hai người bọn họ.

Trong khi Hàn Thạc suy nghĩ miên man, Phạm Ny nghi hoặc nhìn hắn, lại mở miệng hỏi:

- Bố Lai Ân, ta xem chừng ngươi cũng không có gốc quá đâu, nếu không làm sao có thể nói được những lời như vậy?

Ngạc nhiên đến lặng người đi, Hàn Thạc lúc này trong lòng run lên, vội vàng gãi gãi đầu, có chút mắc cỡ nói:

- À, thật ra có đôi khi ta đột nhiên thấy đầu óc u u mê mê, sau đó cũng không biết chính mình đã làm cái gì nữa!

- Thật vậy à, xem ra Linh Hồn Chi Thống tác dụng trên người người đích thật là có chút không tốt. Ừ, người không cần quá lo lắng, chờ vết thương ở phía sau lưng người lành lại ta sẽ giúp người kiểm tra cẩn thận, nhất định sẽ chữa khỏi căn bệnh quái lạ trên người người. Thời gian không còn nhiều, ta còn phải dẫn đệ tử đi làm thí nghiệm nên phải về trước chuẩn bị một chút, người tự mình dọn dẹp chỗ này nha!

Phạm Ny nói mấy câu với Hàn Thạc rồi niệm một câu chú ngữ Vong Linh ma pháp đuổi những cương thi chiến sĩ được triệu hoán tới bên trong thí luyện trường trở về không gian khác, sau đó đi khỏi thí luyện trường.

Phạm Ny vừa mới đi khỏi được không bao lâu thì Hàn Thạc cũng bỏ mặc khoảnh thí luyện trường bừa bộn, đồng thời bỏ đi, khi tìm được Khải Lý và Bác Cách thì vênh vác hống hách nói với hai người:

- Yên tâm đi, ta đã giải quyết ổn thỏa chuyện của các người rồi, bây giờ hai người các người mau dọn dẹp sạch sẽ thí luyện trường cho ta!

Khải Lý cùng Bác Cách hai người nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, sau khi cảm tạ Hàn Thạc liền nhanh chóng cầm chổi và giẻ lau, hết sức phấn khởi đi xử lý công chuyện giúp hắn.

Rời khỏi thí luyện trường, Hàn Thạc trong lúc rỗi việc chợt nhớ đến chuyện xảy ra hôm qua, cảm thấy rất tò mò đối với cái đồ vật gì đó ở bên trong hộp ngọc, hứng thú muốn biết viên cầu ở bên trong rốt cuộc đã phát ra cái gì. Hàn Thạc tất nhiên không thể hỏi người khác về chuyện này, suy đi nghĩ lại liền quyết định trước hết là tới Đồ Thư quán (2) của Hắc Âm hệ tìm xem ở đó liệu có ghi chép gì về viên cầu này hay không.

Trong Ba Bể Luân ma võ học viện, các hệ đều có Đồ Thư quán riêng, sách vở lưu trữ bên trong mỗi cái đều cực kỳ phong phú, có những bản ghi chép miêu tả liên quan đến tất cả các loại kiến thức thuộc phạm vi của toàn hệ. Có thể nói Đồ Thư quán không mở cửa cho bên ngoài vì có những quy định rất ngặt nghèo về quy chế cho phép đệ tử của một hệ được phép vào Đồ Thư quán của hệ khác.

Lấy cớ đến trợ giúp Kiệt Khắc dọn dẹp vệ sinh, Hàn Thạc cầm một cái bàn chải trong tay, nghênh ngang trà trộn vào Đồ Thư quán của Hắc Âm hệ.

- Bố Lai Ân, sao người lại đến đây, lúc này người phải đang dọn dẹp vệ sinh tại thí luyện trường mới đúng chứ? - Đang dọn dẹp các bộ sách ma pháp, tiểu mập mập Kiệt Khắc thấy Hàn Thạc cầm bàn chải đi vào thì không khỏi lên tiếng hỏi nhỏ.

- Hắc hắc, từ nay về sau nhiệm vụ tại thí luyện trường đã có hai tên Khải Lý và Bác Cách dần dần dọn dẹp giúp, ta lần này đến Đồ Thư quán là có việc quan trọng đấy!

Hàn Thạc ung dung mỉm cười, tiện tay cầm một quyển sách ma pháp nhìn lướt qua, phát giác đó là một quyển sách về Hắc Âm hệ ma pháp cơ bản thì thuận tay đặt trở về chỗ cũ.

- Bọn Khải Lý và Bác Cách giúp người dọn dẹp thí luyện trường, sao có thể xảy ra việc đó được? Ừa, chẳng lẽ là bởi vì chuyện trong thí luyện trường ngày hôm qua, bọn họ bị người đánh làm cho sợ rồi!

Tiểu mập mập Kiệt Khắc vẻ mặt kinh ngạc, sau đó tựa hồ nhớ tới biểu hiện tại thí luyện trường của Hàn Thạc ngày hôm qua, có chút sợ hãi nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Đúng rồi Bố Lai Ân, ngày hôm qua người có bị làm sao không? Tại sao lại giống như đột nhiên biến thành một người khác? Chúng ta quan hệ tốt như vậy mà ngay cả ta nhìn hình dáng người ngày hôm qua cũng rất sợ hãi đấy!

Khoác tay lên vai Kiệt Khắc, Hàn Thạc cười nhẹ nói:

- Còn tùy xem là đối với ai đã, nếu đối nghịch với ta thì ta tất nhiên sẽ không để cho kẻ đó được yên ổn. He he, với quan hệ của hai ta, ta đương nhiên sẽ không đánh người. Được rồi Kiệt Khắc, bên trong Đồ Thư quán của Hắc Âm hệ này, những bộ sách miêu tả về vật phẩm ma pháp được để ở chỗ nào?

- Kia, ở phía sau giá sách thứ hai, mà người hỏi cái đó làm gì? - Kiệt Khắc chỉ chỉ về phía sau Hàn Thạc, nghi hoặc hỏi.

- Không có gì, giúp người dọn dẹp vệ sinh thôi?

Hàn Thạc mỉm cười, bước nhanh về chỗ giá sách miêu tả về vật phẩm ma pháp.

- Nhưng mà Bồ Lai Ân, cái giá sách đó ta vừa mới dọn dẹp xong mà!

- Vậy thì ta giúp người dọn dẹp thêm một lần nữa có sao đâu!

Đi tới giá đựng sách miêu tả về vật phẩm ma pháp, Hàn Thạc cầm lấy một quyển sách ma pháp ở hàng dưới cùng rồi bắt đầu lật xem, tiện tay liền ném cái bàn chải đang cầm sang một bên.

Đêm qua, khi quan sát hộp ngọc, tinh thần lực Hàn Thạc đã bị viên cầu bên trong hộp ngọc hút đi một cách kỳ lạ, điều này khiến hắn ngẫm cảm ứng được bên trong viên cầu có ma pháp ba động, bây giờ Hàn Thạc đâu còn là một kẻ đến một chữ bẻ đôi không biết về tri thức ma pháp nữa, tự nhiên hiểu được loại ma pháp ba động đó chứng tỏ là viên cầu này phải thuộc chủng loại ma pháp khí nào, cho nên mới đến Đồ Thư quán để tìm kiếm lai lịch về viên cầu.

Đáng tiếc, Hàn Thạc lật sách xem cả nửa ngày, đọc lướt qua đại bộ phận những bộ sách miêu tả vật phẩm ma pháp, nhưng lại phát giác những bộ sách ma pháp này chỉ đều miêu tả về một vài vật phẩm đơn giản phổ thông như ma pháp tượng, ma pháp bào, đồ trang sức ma pháp, căn bản không phải là thứ mình muốn biết.

Chán nản, bất đắc dĩ sắp xếp lại chỗ này như cũ, Hàn Thạc không còn ôm chút hy vọng nào đối với những bộ sách ở khu vực này, ngược lại đi tới chỗ giá để những bộ sách về Vong Linh ma pháp.

Đã đến Đồ Thư quán này một chuyến, rốt cục không thể tay không mà về được, như thế nào cũng phải đem vài quyển sách trở về nghiên cứu, Hàn Thạc vừa nghĩ vừa bắt đầu lẩm nhẩm đọc tên những bộ sách trên giá sách. Tầng trên giá sách có một vài bộ sách ma pháp tương đối cao cấp, Hàn Thạc cho dù đem trở về phỏng chừng xem cũng không hiểu, vì vậy liền dồn sức chú ý xuống tầng dưới cùng.

Quyển sách ma pháp “Hắc ám sinh vật khái thuật” hấp dẫn sự chú ý của hắn, Hàn Thạc cầm lấy lẩm nhẩm qua vài tờ, phát giác quyển “Hắc ám sinh vật khái thuật” này chủ yếu miêu tả tóm tắt về hắc ám sinh vật do Vong Linh ma pháp sư gọi về.

Trong lòng vui vẻ, Hàn Thạc lúc này tìm được Kiệt Khắc, giơ lên quyển “Hắc ám sinh vật khái thuật” trong tay cho Kiệt Khắc thấy rồi cười hi hi:

- Kiệt Khắc, quyển sách này ta cầm về nghiên cứu, người che dấu giúp ta nhé, đừng để người khác phát hiện ra.

Nói xong, Hàn Thạc không chờ Kiệt Khắc mở miệng, vội vàng giấu quyển sách vào bên trong áo, thuận tay cầm lấy bàn chải, lập tức bỏ đi khỏi Đồ Thư quán.

Chú Thích:

(1) oan Đậu Nga: kiểu như mắc phải nỗi oan Thị Kính của nước ta.

(2) Đồ Thư quán: giống như thư viện.

22. Chương 22: Đi Kiểm Ít Bổng Lộc

Thời gian trôi đi, thấm thoát đã hết nửa tháng.

Nửa tháng này chính là khoảng thời gian nhàn nhã nhất của Hàn Thạc. Các công việc dọn dẹp vốn của hắn đã có Bác Cách và Khải Lý hai người thay nhau gánh vác, hơn nữa Hàn Thạc còn mang thương tích ở sau lưng nên Phạm Ny cũng không tìm hắn để tiến hành nghiên cứu nữa.

Theo lời của Kiệt Khắc, Hàn Thạc biết được ngay cả Phí Kỳ cũng đã quay trở lại tập luyện để đột phá lên thành ma pháp sư cao cấp, bởi vậy các đối thủ lớn tạm thời cũng không tạo ra uy hiếp gì lớn lắm đối với mình.

Nhớ lại chuyện lần trước ở dưới đáy hố bấy, Hàn Thạc đã một lần biểu lộ sự vô sỉ của mình, thái độ của Ly Toa đối với hắn đã có những chuyển biến thật lớn, chẳng những không hề tiếp tục tìm kiếm Hàn Thạc gây chuyện mà còn thường xuyên bảo vệ Hàn Thạc, từ nay về sau không học viên nào trong học viện được lấy Hàn Thạc làm đối tượng luyện Vong Linh ma pháp.

Mọi việc cứ thế diễn ra, Hàn Thạc hàng ngày ngoài việc ăn uống ngủ nghỉ ra, có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi hắn đều dồn vào việc tu luyện ma công và nghiên cứu hai bộ sách là “Vong linh ma pháp cơ sở” và “Hắc ám sinh vật khái thuật”.

Kỳ thật, bởi vì tu luyện ma công, thương thế phía sau lưng của Hàn Thạc đã khỏi từ lâu, tới bây giờ ngay cả vết sẹo cũng chẳng còn dấu tích.

Hiện tại, thân hình Hàn Thạc đã cao thêm được khoảng 20 phân, vào khoảng hơn thước bấy. Bởi vì tu luyện ma công, hơn nữa ăn uống đầy đủ dinh dưỡng nên cơ thể vốn gầy gò ốm yếu của hắn bắt đầu dần dần trở nên cường tráng hữu lực, cơ bắp trên ngực, bụng và tay chân cũng đã bắt đầu nở nang ra.

Trong lúc không để ý, thân thể và thực lực của Hàn Thạc đã dần dần có biến hóa. Bây giờ, việc tu luyện Huyền Băng Ma Diễm Quyết cũng đã tới điểm mấu chốt, Hàn Thạc đã có thể vận chuyển ma nguyên lực theo đúng lộ tuyến trong Huyền Băng Ma Diễm Quyết, có thể đưa ma nguyên lực lưu chuyển đến hai lòng bàn tay.

Mỗi khi vận chuyển Huyền Băng Ma Diễm Quyết đưa ma nguyên lực lưu chuyển đến hai lòng bàn tay, Hàn Thạc đều có thể cảm giác được một bên thì lạnh như băng còn bên kia thì nóng hầm hập. Hơn nữa da dẻ chỗ lòng bàn tay còn có thể biến thành màu tím, màu đỏ nhàn nhạt, vô cùng quái lạ.

Khoảng thời gian này, Hàn Thạc không dám động chạm đến cái hộp ngọc cổ quái kia nữa vì sợ lại xảy ra tình huống như lần trước. Do không hiểu được cái viên cầu kia là cái gì, sẽ gây ra tác dụng quái lạ gì, nên hắn tạm thời không dám mạo hiểm.

Sau nửa tháng nghiên cứu “Hắc ám sinh vật khái thuật”, Hàn Thạc đã có hiểu biết tương đối về các hắc ám sinh vật do Vong Linh hệ triệu hoán về, nhận thức được là giữa sinh vật triệu hoán và người triệu hoán có một vài phương thức liên lạc, biết được cách làm thế nào đưa Hắc Ám sinh vật sang một thời - không gian khác.

Chỉ là, mặc dù trong bộ sách “Hắc ám sinh vật khái thuật” có ghi một số chú ngữ ma pháp để đưa hắc ám sinh vật đã được triệu hoán ra trở về thời - không gian khác, Hàn Thạc cũng tin tưởng với tinh thần lực của mình bây giờ hoàn toàn có thể làm được điều này nhưng vẫn không dám áp dụng vì hắn không biết chính bản thân mình nếu đưa Tiểu Khô Lâu sang một thời - không gian khác thì sau đó có thể triệu hoán nó trở về được hay không.

Tiểu Khô Lâu đen sì có bảy thanh cốt thứ này chính là do Hàn Thạc thông qua phương pháp luyện chế ma bảo, chuyên tâm luyện chế ra, chẳng những trên mọi phương diện đều mạnh hơn so với các khô lâu thông thường khác, mà còn có thể miễn dịch kinh khủng đối với Quang hệ ma pháp.

Trong mấy ngày này, Hàn Thạc ở chung với Tiểu Khô Lâu suốt cả ngày lẫn đêm. Tiểu Khô Lâu giúp hắn không ít việc, Hàn Thạc đối với nó cũng có cảm tình, lo lắng một khi đưa nó sang một thời - không gian khác, sau đó triệu hoán ra lại không phải là nó thì chẳng phải là sẽ vĩnh viễn mất nó sao.

Cũng chính vì kiêng dè như thế, Hàn Thạc bây giờ rõ ràng rất tự tin là có thể đưa Tiểu Khô Lâu sang thời - không gian khác nhưng hắn cũng không làm như vậy mà còn tình nguyện để cho Tiểu Khô Lâu đợi ở dưới giường, không ngại mạo hiểm với nguy cơ bị người khác phát hiện, vẫn kiên trì giữ Tiểu Khô Lâu ở lại.

Tiểu Khô Lâu đen sì lờ đờ nằm ở bên trong thùng gỗ trước mặt, xương cốt trên người đen như mực, lóe lên u quang mờ mờ. Nửa tháng nay, Hàn Thạc thường xuyên rót ma nguyên lực vào thùng gỗ nhỏ này, dùng “Âm ma ngưng nguyên trận” dần dần luyện chế nó.

Tiểu Khô Lâu được Hàn Thạc không ngừng luyện chế, thân thể càng ngày càng nhanh nhẹn khỏe khoắn, còn thanh tiểu cốt đao thì còn lợi hại hơn so với đao kiếm bình thường, Hàn Thạc đã từng dùng thử tiểu cốt đao, một nhát chém xuống thì chỉ trong nháy mắt chặt đứt mảnh xương khác.

Không ngừng cải biến Tiểu Khô Lôu đồng thời cũng tu luyện tăng ma công thứ nhất “Cổ thể” đã khiến cho hắn giành được rất nhiều lợi ích, thân thể Hàn Thạc dường như có được sự cải tạo huyền bí.

Chỉ là đến tận bây giờ Hàn Thạc vẫn không có cách nào đột phá cảnh giới ma công tầng thứ nhất. Hàn Thạc tỉ mỉ hồi tưởng lại ký ức của lão diên Sở Thương Lan, nhờ đó hiểu được một vài chuyện đã xảy ra và đi đến kết luận - nếu muốn nhanh chóng vượt qua cảnh giới “Cổ thể” thì “phá nhi hậu lập” (1) là phương pháp nhanh và hữu hiệu nhất.

Mỗi khi Hàn Thạc bị đau đớn phải ngừng lại hoặc cơ thể bị thương tổn nặng nề, trải qua tu luyện ma công, cơ thể đều có thể phục hồi lại rất nhanh, không những thế cơ thể sau đó còn cường tráng hơn gấp bội so với ngày thường, da thịt, cốt cách cũng càng thêm rắn chắc. Chỉ có thương tổn trước, sau đó khổ luyện ma công mới có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện “Cổ thể”.

Thông suốt điểm này, Hàn Thạc không khỏi cười khổ, thầm nghĩ tu luyện ma công căn bản chính là tự tìm đến cái chết, nhưng bây giờ mình đã đắm lao thì phải theo lao, để đề cao thực lực không thể không nghĩ đến biện pháp nhanh chóng đột phá cảnh giới “Cổ thể”, đạt được thực lực mạnh mẽ hơn.

Một ngày kia, tại cửa của Ba Bử Luân ma võ học viện xuất hiện bóng dáng Hàn Thạc.

Thông qua mấy ngày tìm hiểu, Hàn Thạc hiểu được vũ kỹ học viện này chính là nơi chuyên đào tạo chiến sĩ và kỵ sĩ. Chỉ là các chiến sĩ này được đào tạo hoàn toàn tách biệt, trong đó các đệ tử của chiến sĩ học viện chủ yếu đến từ tầng lớp bình dân, bọn họ trong chiến sĩ học viện chỉ tu luyện đấu khí vũ kỹ và một chút tư tưởng trung quân.

Học viên của kỵ sĩ học viện đại bộ phận là đến từ tầng lớp quý tộc, là những đại gia tộc quân phiệt của đế quốc, trong đó có cả con em của hoàng tộc. Các đệ tử này thường xuất thân bất phàm, gia đình đều có ít nhiều thế lực. Bọn họ đến đây không chỉ muốn tu luyện đấu khí vũ kỹ mà còn muốn học tập thêm các lễ nghi của quý tộc, mưu lược chiến tranh và nghệ thuật chỉ huy.

Những người này ở trong kỵ sĩ học viện học tập đủ các loại kiến thức khác nhau, đều là vì tương lai của mình và gia tộc, hoặc để tìm một đường tiến thân trong đế quốc. Gia đình các kỵ sĩ đệ tử loại này đều khá giàu có, để trở thành kỵ sĩ cao cấp thì đều không tiếc tiêu phí tiền của tìm kiếm một số thường dân để trợ giúp mình tu luyện vũ kỹ.

Một số thường dân tự cho rằng thân thể cường tráng, muốn có được khoản thù lao hậu hĩnh nên không hề quản ngại việc bị đánh đập để đổi lấy tiền bạc, thậm chí một số đệ tử xuất thân bình dân của Chiến sỹ học viện cũng vì tiền bạc mà đến đây để làm bia sống cho bọn họ.

Chỉ là muốn nhận được tiền bạc cũng không phải dễ dàng. Một số kỵ sĩ đệ tử lỡ tay thậm chí đã đánh chết bia sống. Nhưng vì hai bên đều là người tình ta nguyện, kỵ sĩ học viện đã bỏ tiền ra thuê nên dù bia sống có bị kỵ sĩ kia lỡ tay đánh chết thì cũng là do hắn tự chuốc lấy, chẳng có ai thêm quan tâm.

Hàn Thạc đến nơi này cũng vì muốn trở thành một trong những bia sống loại này, chỉ có điều Hàn Thạc không phải vì tiền bạc mà vì muốn ma luyện nhục thể của mình, nhờ đó đột phá cảnh giới ma công “Cổ thể”.

Trong một cái đại sảnh rộng lớn đứng đầy những bia sống. Những người này thân thể to lớn cường tráng, đều mặc loại trang phục của loại bình dân nghèo khổ. Hàn Thạc ngưng thần chú ý một chút thì phát hiện ra còn có một ít chiến binh đứng lẫn lộn trong đó, một số là người ngoài vì hâm mộ danh tiếng của học viện mà đến, cũng có mấy người là đệ tử của chiến sĩ học viện.

- Người là tên tạp dịch của học viện mà, nhưng người không phải là loại người có vóc dáng cường tráng, cũng không phải là chiến sĩ, người đến đây chịu chết sao. Tiểu tử, ta khuyên người không nên vì một chút bạc này mà phải liều mạng. - Một ông lão gầy gò đứng nơi cửa đại sảnh nhìn thấy Hàn Thạc liền khuyên bảo.

Ông lão Kiệt Phu đã ngoài năm mươi tuổi, có lẽ cùng nghề với Hàn Thạc vì đang mặc một bộ quần áo tạp dịch, phụ trách việc giúp đỡ các bia sống đăng ký, ái ngại nhìn thân thể gầy gò của Hàn Thạc mà lên tiếng khuyên nhủ.

- Không có việc gì đâu Kiệt Phu tiên sinh, hãy giúp ta đăng ký đi, ta rất muốn thử một lần. - Hàn Thạc nhìn Kiệt Phu nói lời khẩn cầu.

- Người đã kiên quyết như thế thì ta cũng đành giúp người đăng kí vậy, ài, người lúc này nên tránh xa cái loại tiền bạc này ra, nếu không đến sau này có bị đánh chết thì cũng đừng trách ta không cảnh báo trước nhé.

Kiệt Phu thấy mình đã khuyên bảo mấy lần mà Hàn Thạc vẫn nhất mực kiên trì, hơn nữa phía sau còn có nhiều người thúc giục nên cuối cùng cũng không lay chuyển được hẳn, đành thở dài một tiếng rồi giúp Hàn Thạc ghi tên Bồ Lai Ân vào sổ đăng ký tên.

Sau khi Hàn Thạc đi vào trong đại sảnh, xung quanh hẳn toàn là những bia sống, tất cả đều nhìn Hàn Thạc với vẻ mặt kỳ lạ, đa số ánh mắt đều tỏ vẻ coi thường nhưng cũng có một vài người tốt bụng lộ ra vẻ tiếc nuối, thậm chí còn muốn khuyên Hàn Thạc không nên thử.

Sau khi tu luyện ma công, thân thể mặc dù cường tráng hơn so với Bồ Lai Ân trước kia một ít, nhưng vì Bồ Lai Ân lúc trước vóc người nhỏ gầy chỉ có da bọc xương căn bản là giống như một con khỉ ốm mà bây giờ Hàn Thạc cũng chỉ hơn Bồ Lai Ân một ít nên nếu so sánh với mấy gã lực điền đang đứng ở đây thì bắp tay so với đùi hẳn còn to hơn. Quả là khác biệt một trời, một vực.

- Nghe ta nói một câu, người hãy rời khỏi đây ngay đi, nếu không người nhất định sẽ bị đánh chết đấy. - Sau khi nhìn khắp trên dưới đánh giá Hàn Thạc, một thanh niên tầm hai mươi tuổi tướng mạo gầy gò đi đến bên cạnh lên tiếng khuyên bảo Hàn Thạc.

Thanh niên này mặc một đồng phục đệ tử của chiến sỹ học viện, thoạt nhìn thì thân thể cũng không to cao lắm nhưng bởi vì hẳn là một chiến binh, thực lực hẳn không ai dám có chút nghi ngờ là còn mạnh hơn nhiều so với những thường dân chỉ có bề ngoài cường tráng mà không hề tu luyện bất cứ loại đấu khí hay vũ kỹ.

- Cảm ơn nhưng ta muốn thử một chút. - Hàn Thạc mỉm cười thân thiện, gật gật đầu với người thanh niên kia, nói giọng thân nhiên.

- Ta gọi là Gia Nhĩ, ta nói cho người biết là ngay cả ta là một kiếm sĩ trung cấp thường xuyên đến chỗ này kiếm thêm chút thu nhập mà cũng bị bọn họ đánh trọng thương nhiều lần. Ta đã từng gặp nhiều người muốn đến nơi này kiếm tiền nhưng bị họ lỡ tay đánh chết, ta hi vọng người hãy nghe theo đề nghị của ta mau mau rời khỏi đây đi, nếu không người sẽ phải hối hận đó! - Người đó thành khẩn nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt chân tình khuyên bảo.

Hàn Thạc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Ta là Bồ Lai Ân. Gia Nhĩ, rất vui khi được quen biết với người. Ta rất cảm kích hảo ý của người nhưng ta vẫn phải thử xem.

Thấy Hàn Thạc kiên quyết như vậy, Gia Nhĩ không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu không nói thêm gì nữa nhưng ánh mắt nhìn Hàn Thạc đầy vẻ đồng tình, xem ra cũng cho rằng Hàn Thạc chắc hẳn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Chú Thích:

(1) phá nhi hậu lập: có thể hiểu là phá rồi xây lại

23. Chương 23 : Tiểu Tử Này Khá Mạnh

- Tốt lắm, các kỵ sĩ tương lai cao quý của chúng ta đã đến, chúc các vị may mắn! - Trong khi Hàn Thạc đang nói chuyện với Gia Nhĩ thì Kiệt Phu đột nhiên hô lớn.

Tiếng hô của Kiệt Phu vừa vang lên thì từ cửa đại sảnh có hơn mười kỵ sĩ đệ tử mặc quần áo hoa lệ, đeo bội kiếm tinh xảo chậm rãi tiến vào. Đám này phần lớn đều là nam thanh niên, nhưng cũng có lác đác một vài cô gái trẻ tuổi.

Sau khi vào trong, bọn họ đều đưa ánh mắt cao ngạo đánh giá quan sát cẩn thận những bia thịt có ở trong phòng. Trong đó số chiến sĩ được chú ý đầu tiên vì thực lực những người này so với người bình thường mạnh

mẽ hơn nhiều nên việc tu luyện thực chiến với bọn họ mang lại tác dụng rất lớn, do đó tự nhiên sẽ được chú ý trước tiên.

Nhóm chiến sĩ do Gia Nhĩ cầm đầu được đám người này để ý đầu tiên, sau khi song phương người tình ta nguyện thỏa thuận giá cả xong xuôi liền được bọn họ đưa đến võ trường để tập luyện. Gia Nhĩ cũng nằm trong số này, khi rời đi hắn vẫn còn nuối tiếc liếc mắt nhìn Hàn Thạc một lúc.

Trong số các loại bia thịt, bởi vì chiến sĩ có thực lực rất lợi hại nên các kỵ sĩ đệ tử khi luyện thực chiến với họ thu được tác dụng lớn nhất. Các kỵ sĩ đệ tử muốn thuê mượn bọn họ thì tất nhiên cũng phải bỏ ra chi phí tiền bạc cao hơn rất nhiều so với đám thường dân tứ chi phát triển.

Đến khi những bia thịt là chiến sĩ đứng lẫn lộn trong đại sảnh được thuê dẫn đi hết trước, một ít người còn lại đều là bình dân, trong đó những gã bình dân tứ chi phát triển vóc người to lớn trở thành đối tượng tiếp theo được ưu tiên chọn lựa.

Mỗi người trong số này đều cố phô bày ra thân hình to cao của mình, biểu diễn sự cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn với những tư thế rất đẹp, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng, ngóng nhìn đám kỵ sĩ tương lai với hy vọng chính mình sẽ được chọn lựa để có thể kiếm được thù lao hậu hĩnh.

Vóc người của Hàn Thạc vốn không thể khiến người ta chú ý đến, lại bị vây giữa những gã đại hán thân thể to cao vạm vỡ, bị thân hình cao lớn của bọn họ che khuất hoàn toàn, nên rõ ràng càng không được coi trọng. Mắt thấy các kỵ sĩ đệ tử lần lượt chọn lựa mục tiêu rồi nối tiếp nhau rời đi, Hàn Thạc trong lòng không khỏi ngậm ngậm sốt ruột.

Hàn Thạc bị ba gã thân hình cường tráng vây quanh từ cả ba hướng, cơ hồ che khuất hoàn toàn thân mình hắn, các kỵ sĩ đệ tử phóng chừng căn bản đều không hề nhìn thấy được Hàn Thạc. Điều đó làm cho hắn lo cuống cuống đồng thời bắt đầu tìm kiếm phương pháp để cho mọi người thấy được mình.

- Này, anh bạn cao lớn, cho đi nhờ qua chút! - Hàn Thạc vỗ vỗ tay lên một gã cao khoảng hai mét trông như một núi thịt đứng ở trước mặt, mỉm cười thân thiện nói.

Gã có thân hình cường tráng này có làn da màu đồng hun, từ phía sau nhìn lại thì đúng là lưng hùm vai gấu, cơ bắp trên cái thân hình cao khoảng hai mét đó săn chắc nổi cuộn cuộn, giống như các vận động viên thể hình mà Hàn Thạc đã gặp ở kiếp trước.

Nghe Hàn Thạc nói, gã quay đầu lại, vẻ mặt hung dữ trừng mắt lườm hắn một cái, bắp tay phải nổi cuộn lên, cơ thể bỗng chốc gồng lên hết cỡ, cố tạo thành một tòa núi thịt nho nhỏ, sau đó đắc ý cười lạnh một tiếng, không thèm trả lời quay đầu đi chỗ khác.

Mẹ kiếp, thằng này to xác không chịu được! Hàn Thạc trong lòng cũng cười lạnh, tay trái chìa ra đặt lên trên lưng gã rồi thành linh phát lực đẩy mạnh ra.

“Bịch, bịch, bịch”, thân hình gã to xác chợt loạn choạng, theo lực đẩy của Hàn Thạc thúc mạnh vào phía sau lưng làm cho hắn trực tiếp ngã chúi nhủi về phía trước ba bước.

Bởi vì có quá nhiều người thuộc loại to như núi thịt này nên trong đại sảnh có vẻ rất chật chội, gã này một mình đột nhiên lao đi khiến cho mấy người bên cạnh gã lúc đó đều gặp nạn, cũng giống gã không thể tự chủ được bị đẩy văng đi. Trong lúc nhất thời phía trước mặt Hàn Thạc bỗng nhiên náo loạn cả lên.

- Chết tiệt, Đan Ni Nhĩ, ngươi định không tuân thủ quy củ sao? - Ổn định thân hình lại sau khi bị gã to như núi thịt tên gọi Đan Ni Nhĩ va vào, một núi thịt khác liền nổi giận dưng dưng quát Đan Ni Nhĩ.

- Không phải ta mà là tên tiểu tử đứng phía sau kia phá rối! - Gã Đan Ni Nhĩ to xác tỏ vẻ vô tội giải thích với đám tráng hán ở bên cạnh một câu rồi chợt hung dữ trừng mắt Hàn Thạc, quát lạnh:

- Tiểu tử, không phải ngươi muốn chết sớm chứ?

Lúc này, Hàn Thạc đã lợi dụng cơ hội di chuyển được từ giữa ra đến bên cạnh cái đám người đông nghịt trong đại sảnh này, coi như là chiếm được một vị trí tốt hơn. Nghe thấy Đan Ni Nhĩ nói như vậy, Hàn Thạc cười lạnh hắc hắc một tiếng, cũng chìa tay phải ra làm một động tác khoe mẽ giống như Đan Ni Nhĩ vừa mới làm là gồng bắp tay lên, một động tác nhằm thể hiện rằng ta rất mạnh mẽ, nhướn mày gật gật đầu khiêu khích nhìn Đan Ni Nhĩ.

Đột nhiên lại có mấy kỵ sĩ đệ tử từ bên ngoài lục tục tiến vào, vốn đang định tiếp tục chọn lựa bia thịt, vừa thấy nơi này tựa hồ có trò hay để xem thì không khỏi hiếu kỳ cũng ngay lập tức tạm thời dừng việc thuê mướn, trái lại tỏ ra rất hứng thú nhìn sang phía bên này.

Hàn Thạc đúng là đã nhìn thấy rõ đám kỵ sĩ đệ tử mới tiến vào nên mới hung hăng càn quấy làm ra động tác khiêu khích này. Dựa vào thể trạng của hắn, nếu muốn được lựa chọn từ trong số những người này thì xem chừng là khá khó khăn.

Muốn xuất đầu mà chỉ dựa vào thân thể “khoe mẽ” của chính hắn thì e là chẳng có tác dụng gì. Biện pháp nhanh chóng trực tiếp nhất chính là trước tiên dùng thực lực mạnh mẽ đánh tan tác một núi thịt ở chỗ này, như vậy mới có thể giành được vài phần kính trọng của các kỵ sĩ đệ tử.

Chỉ là, mặc dù Hàn Thạc bày ra tư thế khiêu khích hung hăng càn quấy, nhưng trong mắt người ngoài, Hàn Thạc chỉ là một kẻ ngu ngốc. Nếu cái loại núi thịt như Đan Ni Nhĩ mà bày ra tư thế này thì sức uy hiếp tự nhiên sẽ bộc lộ ra hết mức.

Nhưng Hàn Thạc chỉ cao có một mét bảy, vóc người nhỏ gầy mà lại hung hăng càn quấy như thế ngay giữa đám đông toàn núi thịt thế này thì chỉ có thể nói là buồn cười, muốn chết!

- Ha ha, tiểu tử ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi! - Đan Ni Nhĩ đối với sự khiêu khích của Hàn Thạc thì cũng không lập tức nổi giận lôi đình, ngược lại vui vẻ cười to ha hả rồi đột nhiên xoay xoay cái cánh tay còn to hơn cả bắp đùi Hàn Thạc, chụp thẳng về phía đầu hắn.

Trong đại sảnh, các bia thịt vì muốn thể hiện chính mình để giành lấy sự chú ý của các kỵ sĩ đệ tử lắm tiền nhiều của nên việc thỉnh thoảng có phát sinh tranh đấu với nhau thì về căn bản cũng chẳng có gì kỳ lạ. Đan Ni Nhĩ thấy Hàn Thạc không biết sống chết khiêu khích hắn thì như gã đứng chỗ giữa, nghĩ thầm muốn dùng tên tiểu tử này để chứng tỏ một chút hung hãn cuồng mãnh của mình trước đám kỵ sĩ đệ tử vừa vặn đến trước cửa này biết. Chuyện tốt tự nhiên đưa đến tận cửa như thế khiến gã không những không giận mà còn vui mừng nữa.

Chỉ là gã cũng như tuyệt đại đa số những kẻ to xác tứ chi phát triển đều có ý nghĩ đơn giản giống nhau. Đối với trạng thái thân thể của Hàn Thạc mà lại có thể đẩy gã từ trong đám người như núi thịt bắn ra ngoài, hơn nữa còn khiến cho những người khác bị gã liên tiếp đụng phải cũng lão đà lão đảo thì phải cần có sức mạnh lớn đến bao nhiêu, gã căn bản cũng không hề nghĩ tới.

Kiệt Phu là một tạp dịch phụ trách đăng ký tên tuổi, nhìn Đan Ni Nhĩ đưa tay chụp về phía Hàn Thạc thì tỏ vẻ không đành lòng, không khỏi hô to:

- Đan Ni Nhĩ, hắn là tạp dịch của đám đệ tử chúng ta, không được làm hắn bị thương nặng.

- Ta biết rồi! - Đan Ni Nhĩ cười nói nhưng tay phải cũng không hề dừng lại, tiếp tục chụp tới người Hàn Thạc.

Một số bia thịt có lòng tốt đứng bên cạnh và kể cả vài kỵ sĩ đệ tử nhân từ đều tỏ vẻ không đành lòng nhìn. Nhất là mấy nữ kỵ sĩ đệ tử trẻ tuổi còn hét lên thất thanh.

Khi bàn tay to đùng như cái quạt hương bồ của Đan Ni Nhĩ sắp chụp trúng đầu Hàn Thạc thì thân hình hắn bỗng di động, thoáng chốc đã thay đổi phương vị làm cho bàn tay to đùng của Đan Ni Nhĩ chụp vào khoảng không.

Lúc này, Hàn Thạc cười hắc hắc một tiếng quái dị, tựa như chế nhạo Đan Ni Nhĩ bó tay bất lực, sau đó lại một lần nữa vươn cánh tay trái ra, tư thế giống lần trước như đúc để lộ ra bắp tay, tay phải chỉ chỉ vào bắp chuột nhỏ nhỏ trên cánh tay trái, hướng phía Đan Ni Nhĩ hất hất đầu, mặc dù không nói gì nhưng ý tứ thì hoàn toàn bộc lộ rõ:

- Thấy không? Ta rất mạnh!

- Aaa, tiểu tử này thật là hung hăng a!

- Khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích!

- Ha ha, tên tiểu tử này thật thú vị!

-

Liên tiếp những tiếng thốt kinh ngạc phát ra từ miệng không chỉ của các bia thịt mà còn của cả đám kỵ sĩ đệ tử. Những người này thấy Hàn Thạc không bị khống chế, lại còn hung hăng hơn trước, dám đưa ra tư thế như trâu rồng thì tất cả đều đột ngột cảm thấy hứng thú. Ngay cả mấy kỵ sĩ đệ tử vừa rồi còn đang mặc cả giá cùng các mục tiêu sống cũng không do dự tạm thời gác lại việc thỏa thuận mà tập trung sức chú ý tới hai người này.

- Tiểu tử, ngay cả ta cũng dám vũ nhục, hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! - Giống như một con trâu hoang đã đột nhiên bị chọc giận, Đan Ni Nhĩ sắc mặt đỏ bừng lên, các kỵ sĩ đệ tử bên cạnh đều là những thần tài của gã, thế mà bị Hàn Thạc làm cho nhục nhã như vậy khiến cho lửa giận của Đan Ni Nhĩ hoàn toàn bùng phát. Nhìn bộ dạng của gã bây giờ thì có lẽ những lời khuyên bảo vừa rồi của Kiệt Phu đều đã bị gã vứt bỏ ra khỏi đầu từ lâu rồi.

Đan Ni Nhĩ vừa nói xong thì hai mắt như muốn phun lửa, cảm tức nhìn Hàn Thạc rồi nhanh chóng nắm chặt tay phải thành thiết quyền hung mãnh đâm về phía Hàn Thạc - xem ra không muốn bắt Hàn Thạc nữa mà trực tiếp đánh cho hắn phải chịu thương tổn nặng nề về thân thể mới thôi.

Dựa theo thể trạng của hai người, người ngoài thấy một quyền này bất kể là tốc độ hay là sức mạnh đều khác biệt một trời một vực so với ban nãy, cho thấy rõ ràng rằng Đan Ni Nhĩ lần này đúng là đã nổi giận thực sự rồi. Nếu bị đánh trúng thì Hàn Thạc có lẽ không chết cũng bị thương nặng.

Những người có lòng tốt này giờ vẫn đứng ở bên cạnh quan sát bây giờ lại bắt đầu lo lắng cho Hàn Thạc.

Mắt thấy thế công sắp trúng người, Hàn Thạc đạp mạnh gót chân, thân thể chợt xoay tròn, nhờ thế mà lại tránh khỏi thiết quyền công kích của Đan Ni Nhĩ một cách thần kỳ. Đan Ni Nhĩ đánh một quyền vào khoảng không, thân mình chịu tác động của lực quán tính liền lao đảo lao “thình thịch” về phía trước thật xa, khiến mấy bia thịt đang quan chiến trước mặt đều kinh ngạc cuống quýt thối lui thật nhanh để tránh bị tai bay vạ gió.

Lại nhìn thấy hai cánh tay Hàn Thạc vẽ nên vòng tròn từ hai bên xương sườn đưa ra trước ngực, hai lòng bàn tay ngửa lên, mu bàn tay để ngang nhau, bộ ngực nở nang ưỡn thẳng, khoe miệng nổi lên một tia cười khinh miệt, một lần nữa thể hiện tư thế khiêu khích với việc để lộ ra cơ ngực, bắp tay và cơ ba đầu (1) giống như một vận động viên thể hình.

Những người đứng ở xung quanh quan sát không ngừng thốt lên những tiếng kêu ngạc nhiên. Vốn đám kỵ sĩ đệ tử này chỉ định chờ xem kịch vui, bất giác bắt đầu quan sát Hàn Thạc một cách nghiêm túc. Tránh né được một lần có lẽ còn có thể nói rằng hắn gặp may mắn, nhưng sau khi bị Đan Ni Nhĩ chú ý, sử dụng thiết quyền với sức mạnh và tốc độ tăng lên mà Hàn Thạc vẫn tránh né được như trước thì việc này tuyệt đối không thể dùng chữ may mắn để có thể giải thích được.

Trong khi mọi người đang còn kinh ngạc, Đan Ni Nhĩ như mãnh thú bị kích thích điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, sau đó găm lên giận dữ, thân thể như gió lốc một lần nữa lao về phía Hàn Thạc, đồng thời sử dụng cả hai tay, vọng đồ kiên quyết đánh cho Hàn Thạc trở thành một đồng thịt vụn.

Kỳ tích lặp đi lặp lại tiếp tục diễn ra. Chỉ thấy dưới thế công hung bạo mãnh liệt của Đan Ni Nhĩ, Hàn Thạc giống như một con cá giáo hoạt, tốc độ cực kỳ mau lẹ lần lượt tránh thoát các đòn công kích của Đan Ni Nhĩ, không những thế còn có thể nhân cơ hội biểu diễn những tư thế tuyệt mỹ, cổ quái màu mè nhưng lại không lặp lại.

Loại hành vi này của Hàn Thạc đúng là một sự khiêu khích trắng trợn, nhưng cũng là một sự kiêu ngạo đáng kinh ngạc!

- Oa, hắn thật lợi hại a, loại khiêu khích mà mỗi tư thế đều không hề lặp lại thì cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng thấy qua! - Một nữ kỵ sĩ đệ tử thốt lên.

- Tên tiểu tử này quả thật khá mạnh! - Một nam kỵ sĩ đệ tử tiếp lời.

- Đan Ni Nhĩ lần này gặp phiền toái rồi! - Một gã to xác như núi thịt nhận xét.

-

Toàn bộ đại sảnh đột nhiên trở nên náo động!

Chú thích:

(1) cơ ba đầu: bắp thịt to ở đằng sau cánh tay trên.

24. Chương 24 : Đệ Nhất Dũng Kim

- Chết tiệt, ta giết ngươi! - Đan Ni Nhĩ điên cuồng rống lên, hắn đã hoàn toàn phát điên. Hắn dốc tất cả sức lực mãnh liệt công kích Hàn Thạc như cuồng phong bạo vũ. Nhưng Hàn Thạc tựa như con thuyền cứng cỏi vững vàng trước biển cả mênh mông đang cuồng nộ, thoạt nhìn giống như lúc nào cũng có thể bị lật, nhưng hết lần này đến lần khác lại kiên cường không hề kém thế. Đến lúc này mọi người đều nhận thấy tốc độ né tránh của Hàn Thạc, không ai còn cho rằng Hàn Thạc có thể tránh thoát lúc đầu chỉ là vận khí. Những người vốn vẫn lo lắng về Hàn Thạc, lúc này đã mỉm cười dễ chịu, ngay cả Kiệt Phu cũng khoanh tay, vui vẻ nhìn hắn. Cuối cùng, Đan Ni Nhĩ biết thực lực của mình không còn có thể duy trì được nữa, thở hổn hển không ngừng, mồ hôi đổ ra như tắm, cảm tức nhìn Hàn Thạc quát lên:

- Tiểu tử có giỏi thì tiếp ta một quyền, né tránh như thế thì chẳng có gì hay ho cả.

Vốn Đan Ni Nhĩ là phần nộ hết lên, không cho rằng Hàn Thạc lại dám tiếp mình một quyền, nhưng thật ngoài dự liệu, Hàn Thạc cũng không có ý né tránh, định thần nhàn nhã nhìn về phía hắn gật đầu mở miệng:

- Không thành vấn đề.

Lời này nói ra làm mọi người một phen đánh giá lại Hàn Thạc, rất nhiều người lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, Hàn Thạc vốc người nhỏ gầy, tốc độ mau lẹ, linh hoạt thì còn có thể lý giải. Nhưng không ai cho rằng vốc người nhỏ bé, lại không tu luyện đấu khí lại có thể so khí lực với kẻ cơ bắp cuộn cuộn như Đan Ni Nhĩ.

Ngay cả đến chính Đan Ni Nhĩ cũng bị câu trả lời của Hàn Thạc làm kinh sợ, chợt cười lên một tiếng nói:

- Tốt, tốt lắm, ngươi muốn chết cũng chẳng thể trách ta!

Thân thể cường tráng cùng lực lượng cuồng mãnh luôn là thứ để Đan Ni Nhĩ kiêu ngạo, lại có mong muốn được báo thù. Việc tốc độ cùng sự linh hoạt không thể so với Hàn Thạc khiến Đan Ni Nhĩ dù nổi giận nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận, giờ đây thấy được thời cơ thật lớn trước mắt, có thể rửa sạch sỉ nhục vừa rồi hay không, chỉ trông cậy vào một kích này, Đan Ni Nhĩ tự nhiên không muốn buông tha.

Nhanh chóng tập trung toàn bộ sức lực, tay phải của Đan Ni Nhĩ phóng ra, cả gân xanh đều nổi lên, tốc độ và sức mạnh được đẩy lên mức cao nhất, bất thành linh một đám lao về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc nheo nheo con mắt, hai đồng tử ánh lên một tia độc ác, như một con độc xà ẩn mình trong hang ổ chờ con mồi, khiến cho người theo dõi có cảm giác âm lãnh.

Đợi cho một quyền Đan Ni Nhĩ hướng vào mặt Hàn Thạc, Hàn Thạc rất nhanh ngưng tụ ma nguyên lực quanh tay phải, đột nhiên một quyền hướng về phía thiết quyền của Đan Ni Nhĩ đang đánh tới.

“Ba”

Sau âm thanh giòn tan, theo đó là tiếng Đan Ni Nhĩ hét lên thảm thiết như heo bị chọc tiết, cả cánh tay phải ngoặt xuống, gấp lại như cánh gà, không ngừng run rẩy theo cánh tay phải.

Đồng tử Hàn Thạc co rút lại, trên mặt nở nụ cười hiền lành, thu hồi hữu quyền, cánh tay phải hơi máy động, kinh ngạc nhìn nắm tay mình một chút, tự nhủ: “Oa, ta thực sự đã đỡ được rồi.”

Đan Ni Nhĩ mắt thấy Hàn Thạc thân thể gầy yếu, toàn lực xuất ra một quyền công kích vừa rồi, căn bản không đơn giản chỉ là muốn giáo huấn Hàn Thạc, mà rõ ràng là muốn đưa Hàn Thạc vào tử địa. Giờ đây Hàn Thạc đã không còn là kẻ nhàn nhạt hèn yếu nữa. Dù là kẻ ngốc thì khi đối mặt với người muốn giết mình tự nhiên cũng sẽ không nường tay.

Hai quyền chạm nhau trong một kích, một khung cảnh quỷ dị xuất hiện, làm cho người xem hoàn toàn khiếp sợ, bên cạnh một ít bình dân đến làm “bao cát” cũng nhìn về phía Hàn Thạc với vẻ khiếp sợ, một số người định “hỗ trợ” cho Hàn Thạc cũng tự động lánh đi, khiến cho Hàn Thạc chiếm được vị trí tốt nhất.

Kỵ sỹ đệ tử đều hưng phấn cực kì, kẻ này ghé tai kẻ kia thì thầm bán tán. Thậm chí có người hoài nghi Hàn Thạc là người man di hoặc là bán thú nhân hóa thành hình người.

Đan Ni Nhĩ còn đang đau nhức, cánh tay phải run rẩy không ngừng, tiếng gãy giòn tan vang lên khi nãy đã nói lên điều gì thì mọi người trong lòng đều đã rõ. Một quyền đánh ra, cánh tay phải của Đan Ni Nhĩ sợ rằng đã phải phế đi.

Lão tạp dịch Kiệt Phu tiếc hận nhìn Đan Ni Nhĩ, nhẹ giọng an ủi:

- Đan Ni Nhĩ, thật xin lỗi, có điều với thân thể người bây giờ, có lẽ đã không còn thích hợp ở lại đây nữa.

Đan Ni Nhĩ vừa nghe Kiệt Phu nói vậy, hai mắt không khỏi oán hận nhìn Hàn Thạc, hướng về phía đại sảnh bước đi. Những người tham gia đánh nhau bị thương thì nhiều lắm, song họ đều hiểu một ít quy củ. Đan Ni Nhĩ hiểu rõ thân phận và địa vị của mình, hơn nữa trong lòng càng rõ ràng tuyệt đối không phải là đối thủ của Hàn Thạc, chỉ có thể sớm rời đi.

Đợi Đan Ni Nhĩ vừa ly khai xong, Kiệt Phu hô to một tiếng:

- Tốt lắm, tốt lắm, các vị có thể tiếp tục tự thương lượng với nhau.

Kiệt Phu vừa nói xong, phần đông các kỵ sĩ đệ tử ào ào hướng về phía Hàn Thạc, tung hô:

- Một kim tệ.

...

- Hai kim tệ.

...

- Ba kim tệ.

Trong hoàn cảnh bình thường, những người đối luyện bình dân đã được huấn luyện cùng các học viên, tùy theo thực lực khác nhau chỉ cần mười đến năm mươi ngân tệ là có thể thuê được. Các chiến sĩ thực lực cao cường, tùy theo cấp bậc từng người, giá cả thông thường từ một đến năm kim tệ.

Bây giờ những người này mở miệng là từ hai đến ba kim tệ, xem như là giá tiền rất cao rồi. Tuy Hàn Thạc vừa mới hiển lộ thực lực, nhưng dù sao Hàn Thạc cũng không phải là chiến sĩ. Một tên chiến sĩ lợi hại, nếu cùng Đan Ni Nhĩ chạm quyền, lợi dụng đầu khí hoàn toàn có thể đem Đan Ni Nhĩ một quyền đánh chết, cho nên hai ba kim tệ cho một người đối luyện là một cái giá trên trời bất khả tư nghị.

Khi người kỵ sĩ thứ nhất hô giá một kim tệ Hàn Thạc định há mồm đáp ứng. Có điều khi người thứ hai nói ra giá tiền, Hàn Thạc lập tức ngậm chặt miệng, bắt đầu chờ đợi những cái giá cao hơn xuất hiện.

Hàn Thạc mặc dù không phải vì tiền bạc mà đến, nhưng Hàn Thạc hiểu được tác dụng của tiền bạc. Giống như trước kia ở Địa cầu, nó là một thứ vô cùng trọng yếu, nếu có thể có cơ hội kiếm lấy kim tệ thì tự nhiên sẽ không thể bỏ qua.

Những kỵ sĩ đệ tử bước tới bên cạnh Hàn Thạc, không ngừng hô giá tiền càng lúc càng cao. Tuy nhiên Hàn Thạc dù sao cũng chỉ là hạng bình dân, chưa phải là chiến sĩ có thực lực kinh người, bởi vậy những người hô giá đều là hai ba kim tệ là tối đa.

- Năm kim tệ!

Sự kiên nhẫn của Hàn Thạc cuối cùng cũng được đền đáp, có người đã vì hấn mà ra một giá cao. Người đến tướng mạo tuấn lãng, mái tóc hoàng kim uốn cong, thoạt nhìn như một trung cấp chiến sĩ ôn hòa nhã nhặn, hô cái giá cao hơn hẳn mọi người.

Câu năm kim tệ vừa thốt ra, rất nhiều người không mở được miệng, đồng thời cũng có chút kinh ngạc nhìn hấn, một người nói:

- Lao Luân Tư, trung cấp chiến sĩ mới có giá năm kim tệ, tiểu tử này mặc dù có chút thực lực, nhưng tuyệt đối không đáng giá năm kim tệ, người ra giá hơi cao đó.

Lao Luân Tư cười nhẹ ôn hòa nói:

- Cao thì có hơi cao, nhưng do ta đến chậm, tất cả các chiến sĩ đều đã được chọn, cho nên không còn sự lựa chọn nào, ta chỉ có thể chọn hần.

Hần nói như vậy mọi người cũng không biết nói gì, dẫu sao thì trong những người còn lại Hàn Thạc có thực lực cao nhất. Nếu còn các chiến sĩ trước đây có lẽ Hàn Thạc không đáng với giá đó, nhưng bây giờ nơi này Hàn Thạc có thực lực cao nhất, các đệ tử kỳ sĩ còn lại cũng không còn nhiều sự lựa chọn, mỗi người đều tự tìm người đối luyện, cái giá của Hàn Thạc tự nhiên là cao lên.

- Vị bằng hữu thần kỳ kia, năm kim tệ thế nào? - Lao Luân Tư hòa nhã nói.

Nhìn thoáng qua xung quanh, Hàn Thạc thấy không còn ai tiếp tục tăng giá, thấy giá của Lao Luân Tư so với những người ở đây là cao nhất, liền gật đầu đáp ứng:

- Đồng ý!

- Ta gọi là Lao Luân Tư, đây là năm kim tệ, hy vọng thí luyện sẽ trợ giúp nhiều cho chúng ta!

Lao Luân Tư hướng về phía Hàn Thạc, từ trong túi tiền hoa mỹ, móc ra năm kim tệ giao cho hần. Cảm năm kim tệ vừa nhận trên tay, Hàn Thạc trong lòng có chút kích động, lúc trước Bồ Lai Ân bị bán cho Ba Bửu Luân ma khí học viện cũng là năm kim tệ. Giờ đây một lần đối luyện cũng là năm kim tệ, đã có thể mua được tánh mạng của Bồ Lai Ân. Với thân phận hiện nay của Hàn Thạc, năm kim tệ tuyệt đối là một cái giá trên trời, đủ để bản thân Hàn Thạc được tự do.

- Ta gọi là Bồ Lai Ân, xin được chỉ giáo nhiều hơn. - Hàn Thạc cất năm kim tệ vào túi tiền cũ nát của mình, mỉm cười lễ độ với thần tài Lao Luân Tư.

- Theo ta, hãy để cho ta thấy người đáng giá năm kim tệ! - Lao Luân Tư nói một câu sau đó đi trước dẫn đường, Hàn Thạc đuổi theo sau.

Trong khu thí luyện của kỳ sĩ học viện, cùng ma pháp học viện có phần tương tự, chỉ khác là thiếu đi rất nhiều ma pháp đạo cụ, lại có thêm một ít chướng ngại vật. Bên trong thí luyện trường rộng lớn chỉ có Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư, mặt đất lồi lõm do nham thạch cứng rắn tạo thành.

Lao Luân Tư tiến vào sau, thay đổi một thân trang phục luyện công màu trắng, bảo kiếm đặt một bên, sau đó hứng thú nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, cười nói:

- Năm kim tệ không dễ kiếm đâu, người đã chuẩn bị tốt chưa?

Hàn Thạc thầm nghĩ thân thể của chính mình được tôi luyện bởi ma nguyên lực đã trở lên cứng cỏi cường tráng, sớm đã cùng Bồ Lai Ân cách biệt một trời một vực. Hơn nữa ma nguyên lực cổ quái tựa hồ như có chút đề kháng lực với đấu khí, như vậy cũng không sợ Lao Luân Tư sử dụng đấu khí làm tổn thương thân thể. Hần cũng không cần chuẩn bị gì, liền lập tức hướng Lao Luân Tư gật đầu.

- Chú ý, người là theo ta đối luyện, chỉ có thể né tránh, đỡ đòn, không có khả năng công kích. - Lao Luân Tư dường như nhìn ra Hàn Thạc là người mới nên dặn dò trước, thấy Hàn Thạc đã nắm rõ, mới chậm rãi hướng tới Hàn Thạc.

Khi sắp tới bên cạnh Hàn Thạc, tốc độ dường như càng lúc càng nhanh, như tia chớp, tay trái như một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ, năm ngón tay khép lại hướng về phía ngực Hàn Thạc đâm tới.

Kỳ sĩ vì tu luyện đấu khí, sau khi trải qua việc phát ra đấu khí, vô luận là lực lượng hay tốc độ đều không phải thân thể bình thường có thể so sánh được, tốc độ cùng uy lực so với Đan Ni Nhĩ mạnh hơn bội phần.

Hàn Thạc mắt hoa lên, đã thấy cánh tay Lao Luân Tư tới trước ngực mình, trong lòng cả kinh, ma nguyên lực cấp tốc vận chuyển, bỗng nhiên vận vẹo thân thể, bắt đầu tránh né.

- Trúng rồi.

Một tiếng vang lên. Quần áo trước ngực Hàn Thạc đã bị Lao Luân Tư cắt thủng. Hàn Thạc cảm thấy trước ngực mát lạnh, sau đó quần áo tung bay, hần thậm kê kêu may mắn vì mình né tránh kịp thời.

Đáng tiếc, còn không biết may mắn sẽ còn tiếp tục đến khi nào. Một cỗ trọng lực tiến vào tiểu phúc (1), Thân thể Hàn Thạc không tự chủ được bắt đầu thối lui “bịch, bịch” cuối cùng ngồi lên một phiến đá cứng, cảm thấy bụng như quặn lại, đau đớn tới cực điểm.

Thình lình, ngẩn đầu nhìn lại, thấy Lao Luân Tư đã ra một cước, vẫn đang dừng lại trong không trung chưa thu hồi, vẻ mặt khôi hài nhìn hắn nói:

- Bố Lai Ân, ta đã lưu tình, cũng không nhân cơ hội công kích, nhưng lần sau sẽ không nhân từ như vậy đâu.

Một cước của Lao Luân Tư, đã ngưng tụ dấu khí, có điều mặc dù Lao Luân Tư đem dấu khí tấn công trực diện, nhưng chỉ là thu mà không phát, chỉ là lấy dấu khí tăng cường lực công kích, không lợi dụng dấu khí đánh trực tiếp vào cơ thể Hàn Thạc, tránh việc tổn thương thân thể Hàn Thạc.

Cũng chính vì vậy, ma nguyên lực trong thân thể Hàn Thạc cũng không có phát sinh dị biến, thân thể vừa rồi nhận một lực công kích cực mạnh liền bị thương. Gật gật đầu, Hàn Thạc chau mày, nhin cơn đau đang từ tiểu phúc truyền lên, từ từ đứng lên, lạnh lùng nhìn Lao Luân Tư, nói:

- Ta sẽ chú ý, làm lại!

(1) Tiểu phúc: bụng.

25. Chương 25:đau Cũng Khoái Hoạt

Lao Luân Tư hơi kinh ngạc nhìn Hàn Thạc rồi cười nói:

- Tốt lắm.

Thân hình bất thình lình lại di chuyển, thoáng cái đã ở trước mặt hắn, một cước hung mãnh như thiểm điện lại đá ra, mục tiêu vẫn là tiểu phúc của hắn.

Lúc này tiểu phúc Hàn Thạc đã trúng phải một cước cuồng mãnh khiến toàn thân cực kỳ đau đớn, trong lòng rất rõ ràng đối với tốc độ và lực công kích của trung cấp kỳ sĩ Lao Luân Tư, bản thân ngay cả cảnh giới Ma công tầng thứ nhất “Cổ thể” còn chưa vượt qua thì nói chi đến việc có thể chống đỡ được.

Nhưng chẳng biết vì sao, Hàn Thạc không thấy sợ hãi chút nào, lại loáng thoáng có phần chờ mong hưng phấn. Ma nguyên lực trong cơ thể hắn trong nháy mắt đã lưu chuyển quanh tiểu phúc mấy vòng. Hắn bỗng thấy cảm giác đau nhức giảm bớt một chút, lực chú ý tập trung đạt mức trước nay chưa hề có, bình tĩnh đối mặt với đòn công kích tiếp theo của Lao Luân Tư.

Ngay khi một cước của Lao Luân Tư vừa tới, Hàn Thạc đã dồn lực xuống chân, đột nhiên lùi mạnh lại nhanh như chớp né tránh cước gã đang đá tới. Lao Luân Tư không hề kinh ngạc, động tác cũng không hề ngừng lại, một cước đá vào khoảng không, thoáng chốc đã đuổi kịp hắn, liên tiếp quyền đâm cước đá, công kích Hàn Thạc mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ.

Cảnh giới của Lao Luân Tư đã là trung cấp kỳ sĩ, các phương diện từ huy động dấu khí đến thể lực cùng lực lượng công kích đã hoàn toàn vượt xa so với những tráng hán bình thường, cho dù Hàn Thạc có linh hoạt như thế nào vẫn không thể tránh khỏi việc liên tiếp trúng chiêu. Chỉ nghe những thanh âm “bốp bốp bốp bốp” vang lên không ngừng. Hắn ngoại trừ khuôn mặt thì các bộ vị khác như ngực, eo, bụng, chân, tay đều không thể phòng ngự trọn vẹn, không ngừng bị Lao Luân Tư gây thương tổn.

Thân thể liên tiếp bị trúng đòn, sự đau đớn càng lúc càng kịch liệt khiến thân thể bị ảnh hưởng, tốc độ tránh đòn của Hàn Thạc bắt đầu chậm lại. Dính nhiều đòn công kích như thế khiến hai chân hắn nặng trĩu tựa như đeo chì, mỗi bước di chuyển nặng nề như mang theo vạn cân vậy.

Nếu không phải trong khoảng thời gian này Hàn Thạc không ngừng dùng Ma công rèn luyện thân thể, thì với thân thể vốn yếu nhược của Bố Lai Ân, e rằng không thể duy trì nổi một phút trước công kích như bảo tổ của Lao Luân Tư, sẽ trực tiếp bị đánh chết.

Lần trước khi đối mặt với Khắc Lao Đức và Ai Lý Khắc, hai người đều dùng đầu khí trực tiếp đánh vào trong cơ thể Hàn Thạc. Thế nhưng đầu khí vừa xâm nhập liền bị ma nguyên lực bao vây lại khiến cho thân thể hắn không phải chịu thương tổn quá mức.

Hai lần bị đầu khí xâm nhập vào trong cơ thể nhưng Hàn Thạc không phải thụ thương quá lớn nên hắn mơ hồ có phần xem thường đám chiến sĩ kỳ sĩ này. Nhưng hiện giờ bị Lao Luân Tư đánh cho đau đớn quần quai như vậy, hắn mới thực sự nhận ra suy nghĩ trước kia là hoàn toàn sai lầm.

Sở dĩ trước kia không thụ thương hoàn toàn là nhờ vào công hiệu thần kỳ của ma nguyên lực, nếu như trong cơ thể không có ma nguyên lực thì e rằng đầu khí vừa xâm nhập, lực phủ ngũ tạng đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi, khó trách lúc trước khi đầu khí của Khắc Lao Đức chui vào cơ thể, mình không chết thảm đương trường lại làm nhiều người kinh ngạc đến vậy, đó cũng là vì sao đầu khí Ai Lý Khắc vừa xâm nhập cơ thể mình thì gã liền cho rằng mình chắc chắn sẽ chết, ngay cả kiểm tra cũng không cần.

Hiện tại Lao Luân Tư đã thay đổi phương pháp sử dụng đầu khí, không trực tiếp dùng đầu khí phá hủy nội tạng mà ngược lại gia tăng lực công kích cùng tốc độ, công hiệu thần kỳ của ma nguyên lực trước giờ vô pháp thi triển, chỉ có thể lấy nhục thân bị động chịu trận.

“Bách!”

Một cước tương tự lại đá vào tiểu phúc Hàn Thạc, hắn loạn choạng không ngừng, liên tiếp lùi lại, cuối cùng không chịu nổi lại ngã xuống lần nữa.

Hiện tại Hàn Thạc đã gãy hai đoạn xương sườn, những vết thương khác càng nhiều vô số kể, ngoại trừ khuôn mặt là không đáng ngại, thân thể lần này đã thụ trọng thương nặng nhất từ trước đến giờ. Người hắn run rẩy, không ngừng muốn đứng lên nhưng mỗi lần đứng lên lại lảo đảo rồi ngã xuống.

Hiện giờ mỗi lần Hàn Thạc chuyển động thân mình là một lần đau đớn kịch liệt, nhưng lúc này trong lòng hắn lại đang mừng như điên không dứt. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ lưu chuyển ma nguyên lực so với ngày thường nhanh hơn rất nhiều, lưu động khắp các chỗ đau nhức toàn thân, các miệng vết thương, những chỗ xương cốt bị gãy, có một loại cảm giác nóng rất kỳ dị.

Hàn Thạc đã rõ ràng, quả nhiên phán đoán trước đó của hắn không sai, cảnh giới “Cổ thể” đã có đột phá, phương pháp phá xong rồi lập quả là nhanh nhất, giờ đây ma nguyên lực lưu động dị thường, đang không ngừng chữa trị cho thân thể bị hư hại, một lần nữa cải tạo gột rửa gân cốt da thịt khiến cho nhục thân hắn từ nay về sau càng thêm mạnh mẽ dẻo dai.

Thân thể mặc dù đau đớn vô cùng nhưng Hàn Thạc lại cực kỳ hài lòng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi kêu thảm, vừa nhếch mép cười hắc hắc không ngừng, cuối cùng mạnh mẽ đứng dậy, nhìn thẳng vào Lao Luân Tư nói:

- Ta nghĩ chúng ta có thể giao dịch lâu dài được.

Lao Luân Tư dừng tay, đứng trước mặt Hàn Thạc, khẽ cau mày nhìn thân thể đang loạn choạng của Hàn Thạc, lần lượt té ngã rồi lại đứng thẳng dậy. Gã thân là người công kích tự nhiên có thể hiểu được lực công kích vừa rồi của bản thân, cho dù là sơ cấp chiến sĩ có đầu khí phòng ngự đối mặt với công kích cường mãnh thể này cũng không thể ngoan cường như hắn được.

Điều làm Lao Luân Tư kinh ngạc chính là Hàn Thạc chịu công kích mãnh liệt như vậy nhưng lại không ngừng lớn tiếng cười thảm, hơn nữa từ trong tiếng cười gã cảm nhận được sự vui sướng tràn ngập thực sự của hắn, điều này làm cho Lao Luân Tư không thể nào lý giải được.

Đến khi Hàn Thạc nói muốn giao dịch lâu dài với Lao Luân Tư, gã đầu tiên là kinh ngạc sửng sốt, rồi chợt mỉm cười nói:

- Bố Lai Ân, người rất thú vị, bất quá người muốn giao dịch lâu dài thì phải xem bản thân người tiếp theo đây có trụ được không đã. Thành thật mà nói hôm nay ta vẫn chưa dùng hết toàn lực, cũng không hề dụng đến bội kiếm. Kim tệ ta có, nếu người còn muốn kiếm tiền có thể tùy thời tới kiếm ta, từ nay về sau cứ dựa theo giá này, mỗi lần năm kim tệ, thế nào?

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Không thành vấn đề, ta rất nhanh sẽ quay lại.

- Rất tốt, Bồ Lai Ân, người rất thú vị, hy vọng người có thể tiến bộ nhanh chóng, lần sau công kích của ta sẽ càng thêm mãnh liệt, người cần phải chuẩn bị sẵn sàng đó! - Lao Luân Tư vừa nói vừa cầm bội kiếm đi thay quần áo, trực tiếp rời khỏi thí luyện trường.

Sau khi Lao Luân Tư rời đi, Hàn Thạc không lập tức rời khỏi mà khoanh chân ngồi xuống, vẫn theo phương thức tu luyện Ma công, đem ma nguyên lực cải tạo chữa trị thương thế.

Lúc lâu sau, Hàn Thạc cảm giác được một phần thể lực đã phục hồi lại theo sự lưu động của ma nguyên lực, đồng thời hai chân nặng tựa vạn cân cũng đã khôi phục một chút khí lực. Thân thể giờ đây mặc dù vẫn đau nhức khắp người nhưng so với sự vô lực toàn thân vừa rồi thì nỗi đau đớn kinh người đã giảm đi một chút.

Hàn Thạc nhe răng trợn mắt động dậy thân một chút, cảm thụ được sự thống khổ của thân thể, hần nhếch miệng cười khê rồi chậm rãi đứng dậy, sau đó lắc la lắc lư đi ra khỏi thí luyện trường.

- Ô, là Bồ Lai Ân a, người không sao chứ?

Hàn Thạc vừa đi ra khỏi thí luyện trường, chợt nghe tiếng kinh hô bên cạnh, xoay người nhìn lại thì ra là chiến sĩ trẻ tuổi Gia Nhĩ trước đó trong đại sảnh đã có hảo ý khuyên bảo mình. Xem bộ dáng gã, bộ áo dài bó sát người có dính tro bụi, trán cùng quần áo cũng chỉ lấm tẩm mồ hôi, tựa hồ cũng không phải chịu thương tổn nhiều lắm.

- Không sao. - Hàn Thạc mỉm cười gật gật đầu với gã, trả lời thản nhiên.

Gia Nhĩ là một chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu, liếc mắt liền có thể nhận ra thể trạng của Hàn Thạc, không hề giống với cái gọi là không đáng ngại theo lời hắn. Gã làm bia đỡ đạn có kinh nghiệm tương đối phong phú, tự nhiên hiểu được bề ngoài mặc dù không nhìn ra điều gì nhưng không có nghĩa là thân thể không bị thương tổn, mà Hàn Thạc bây giờ vô luận đi đứng hay vẻ mặt đều nói lên rằng thể trạng hắn rất không ổn.

Bước nhanh về phía Hàn Thạc, Gia Nhĩ đưa tay dịu hắn, nhú mày nói:

- Còn nói không có gì, thể trạng người bây giờ khẳng định rất không ổn. Như vậy đi, ta đưa người về. Cũng may là người còn sống, ta còn tưởng rằng người bị đập chết luôn rồi đó chứ.

Gia Nhĩ thật sự có ý tốt, nhưng Hàn Thạc giờ đây thân phận chỉ là một gã tạp dịch Vong Linh hệ, hơn nữa còn là một gã tạp dịch ngu ngốc điên rồ, nếu cùng Gia Nhĩ trở về dám chắc sẽ dẫn đến một số phiền toái không cần thiết.

Mặt khác, Hàn Thạc cũng không muốn thiếu nợ nhân tình, thân thể mặc dù có chút không ổn, nhưng nếu cố nhẫn nại thì đi đứng chậm rãi cũng không có vấn đề gì, bởi vậy nên hắn khê gạt tay của Gia Nhĩ ra, mỉm cười nói:

- Cám ơn người Gia Nhĩ, ta thật sự không có chuyện gì, có thể tự mình về được.

Nói xong Hàn Thạc liền trực tiếp định rời đi, nhưng khi quay người lại, hắn đột nhiên nhận thấy phía xa có người đang đi tới, là một nhân vật rất quen thuộc - Khắc Lao Đức.

Phía sau Khắc Lao Đức cũng dẫn theo một gã bia thịt, cũng đi tới hướng thí luyện trường của kỵ sĩ đệ tử, xem chừng gã rõ ràng là cũng định dùng lá chắn thịt này tự thân tu luyện.

Trước khi đến kỵ sĩ học viện, Hàn Thạc cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc gặp lại Khắc Lao Đức, lần trước tại Quang hệ ma pháp học viện, Tiểu Khô Lô của hắn thiếu chút đã bị gã chấn nát, ngay cả bản thân cũng bị dấu khí của gã xâm nhập vào cơ thể, nếu không phải bản thân có ma nguyên lực vây dấu khí lại, sợ rằng cái mạng nhỏ đã toi trong tay Khắc Lao Đức này rồi.

Khắc Lao Đức cũng không hề để tâm chuyện này, cũng không biết Hàn Thạc chính là chủ nhân của tiểu Khô Lô, nhưng Hàn Thạc đã âm thầm ghi nhớ món nợ này, định sẽ có ngày trả đủ. Mặc dù đã sớm chuẩn bị cho việc gặp Khắc Lao Đức, nhưng bây giờ thân thể cực kỳ suy nhược, hắn không hề muốn đụng độ với gã ngay lúc này, nếu không vạn nhất mà hắn phỏng đoán sai, gã lần trước để bụng mình, lần này xuất thủ phục thù, chiếu theo thể trạng mình lúc này chỉ có một con đường chết mà thôi.

Thấy Khắc Lao Đức trên mặt khê lộ nét cười rạng rỡ, quay đầu cùng mấy kỵ sĩ đệ tử bên cạnh cao giọng bàn luận gì đó, đang chậm rãi đi về phía bên này, Hàn Thạc liền nhanh chóng nghĩ biện pháp tránh né.

26. Chương 26 :nhập Ma

Đợi khi Khắc Lao Đức đến gần hơn, Hàn Thạc nhếch miệng kêu nhẹ một tiếng, cúi người xoa mắt cá chân như thể muốn kiểm tra vết thương. Ở bên cạnh, Gia Nhĩ vừa thấy Hàn Thạc hành động, không khỏi nhủ may hướng về phía Hàn Thạc, vừa đỡ Hàn Thạc, một bên hỏi:

- Thế nào, có phải mắt cá chân bị thương không? Để ta xem cho?

- Không có gì, chỉ là trật gân một chút thôi. - Hàn Thạc cúi đầu nói nhỏ một câu. Phía sau, Khắc Lao Đức cùng mấy kỵ sĩ đệ tử vừa lúc đi tới. Những người này đều là mới đến, không biết Hàn Thạc, tại chỗ này bị thương thiếu gì người, cho nên biểu hiện của Hàn Thạc bây giờ cũng không khiến cho quá nhiều người chú ý. Khắc Lao Đức hướng về phía Hàn Thạc thoáng nhìn, cũng không có để ý, lại cùng những người bên cạnh cười đùa, vượt qua Hàn Thạc rồi đi. Mắt cá chân của Hàn Thạc lúc trước đúng là có bị trật một chút, phía sau có chút bầm tím. Gia Nhĩ, sau khi cúi đầu nhìn, than nhẹ một tiếng:

- Sưng to như vậy cơ à, hay là để ta đưa người trở về!

Mắt nhìn Khắc Lao Đức càng đi càng xa, Hàn Thạc một lần nữa đứng thẳng lại, xoa xoa chân, mỉm cười hướng Gia Nhĩ nói:

- Ta đột nhiên cảm giác khá hơn, cảm ơn người Gia Nhĩ nhưng thật sự là không cần!

Những lời này vừa nói xong, tốc độ di chuyển của Hàn Thạc có nhanh hơn một chút, cũng không nói thêm tiếng nào biến mất sau lối rẽ. Gia Nhĩ thấy Hàn Thạc đột nhiên như không có việc gì, không khỏi nghi hoặc, lắc đầu kinh ngạc nói:

- Thật sự là một quái nhân.

Mang một thân đầy vết thương, lúc trời sắp sụp tối, Hàn Thạc trở về Ma pháp học viện Vong Linh hệ. Bây giờ, nhiệm vụ tập dịch của Hàn Thạc ở Vong Linh hệ đa số đều do Khải Lý cùng Bác Cách hai người tiếp nhận, cơ bản Hàn Thạc không cần quan tâm. Sau bữa tối, Hàn Thạc trực tiếp trở về kho tạp phẩm, đóng chặt cửa, tiếp đó lập tức dùng Ma công không ngừng chữa trị thân thể. Thân thể không chỗ nào không đau, da thịt gân cốt đều bị thương không nhẹ, ma nguyên lực dựa theo Ma công tu luyện lưu chuyển khắp toàn thân, sau mỗi lần ma nguyên lực lưu chuyển hết một chu thiên, Hàn Thạc liền cảm nhận được những chỗ đau đớn giảm dần, thể lực từ từ khôi phục. Trong quá trình này, ma nguyên lực không ngừng lưu chuyển, tựa hồ mỗi tia mỏng manh lại lớn mạnh dần, gây cho Hàn Thạc cảm giác ngạc nhiên vui mừng mới lạ. Thăm nghĩ chuyện thân thể rèn luyện đối với ma nguyên lực cũng là một quá trình gia tăng thông thả, từ nay về sau, bản thân phải không ngừng nhận loại thương tổn này để rèn luyện thân thể. Tối sau nửa đêm, những đau đớn trên thân thể của Hàn Thạc đã tốt hơn rất nhiều. Sau đó Hàn Thạc bắt đầu tiếp tục tu luyện Huyền Băng Ma Diễm Quyết, dựa theo phương thức vận chuyển đem ma nguyên lực từ khắp nơi lưu chuyển về lòng bàn tay. Thời gian trôi qua nhanh, Hàn Thạc toàn thân nhập vào trạng thái cổ quái, không có bất cứ tạp niệm nào trong đầu, các vết thương còn lại và các vết thương trước đây đều sớm quên mất, không ngừng đem ma nguyên lực vận chuyển y theo phương thức của Huyền Băng Ma Diễm Quyết. Trước kia, Hàn Thạc tu luyện Ma công đều rất khắc chế, tới thời gian nhất định sẽ tĩnh lại, không có nhập thần giống như lần này. Giờ đây, Hàn Thạc giống như trầm mê trong đó, quên mất thời gian trôi qua, quên mất cả chính mình tồn tại, quên hết thấy mọi phạm tục tạp niệm.

“Ầm!”

Cánh cửa nhỏ của kho tạp phẩm bỗng nhiên bị phá mở, Hàn Thạc chợt bừng tỉnh, nhướng mày, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía Kiệt Khắc. Kiệt Khắc bị ánh mắt của Hàn Thạc dọa làm cho cả người run lên, đến khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Hàn Thạc rút đi, lúc này mới thở nhẹ một tiếng, nói:

- Bố Lai Ân, người nguyên là ở kho tạp phẩm, ta còn tưởng người xảy ra chuyện gì chứ!

Hàn Thạc sau khi bình tỉnh, lập tức xem xét tình trạng thân thể, đột nhiên phát giác thân thể vốn thụ thương nặng không chịu nổi, giờ đã khá hơn bảy tám phần. Ma nguyên lực trong cơ thể lưu chuyển so với trước lớn mạnh hơn một chút, tinh thần lực cũng thấy sáng khoái.

- Ta sao có thể xảy ra chuyện gì, chỉ là chậm trễ một ngày thôi, dù sao đã có Bác Cách và Khải Lý giúp ta dọn dẹp, cũng không có chuyện gì phải làm.

Hàn Thạc lắc lắc, xoay xoay cổ phát ra tiếng “Rắc, rắc”. Hắn từ chiếc giường gỗ đi xuống, lại vặn vẹo thân thể, xương cốt bên trong đều phát ra âm thanh, khiến Kiệt Khắc đứng bên cạnh kinh hãi, ngây ngốc. Một hồi lâu, cho đến khi những tiếng vang quái dị trong thân thể Hàn Thạc biến mất, Kiệt Khắc lúc này đột nhiên bình tĩnh nói to:

- Ách, Bố Lai Ân, người không phải là chậm một ngày, mà người đã liên tục sáu ngày không xuất hiện, ta gõ cửa cả nửa ngày, người đều không có phản ứng, ta còn tưởng người xảy ra chuyện gì chứ!

Nghe Kiệt Khắc nói như vậy, Hàn Thạc trong lòng cả kinh. Sáu ngày, chẳng lẽ chính mình tu luyện suốt sáu ngày, Hàn Thạc nhướng mày, đột nhiên nhớ tới trong trí nhớ của Sở Thương Lan lưu lại, Ma công tu luyện có “Nhập ma”. Lại nói, tu ma giả vì cơ duyên tẩu xảo có đôi khi lâm vào “Nhập ma” cảnh giới, tùy theo bất đồng tình hình, “Nhập ma” lại chia làm hai loại. Có người sau khi “Nhập ma” tâm trí đại biến thích sát thành tính, thân thể vô cùng đau khổ, không chỉ Ma công mà thể phách cũng được đề cao, lúc này mỗi thời khắc đều không ngừng muốn hủy diệt tất cả mọi người, mọi vật trước mặt. “Nhập ma” kiểu này là loại động. Mặt khác còn có một loại, chính là loại mà Hàn Thạc vừa rồi tu luyện đột nhiên “Nhập ma”, mơ mơ màng màng đến nỗi chính mình không thể cảm giác, nhưng trong cơ thể, cơ năng cùng với ma nguyên lực lưu động mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc bình thường tu luyện, cả người không thể cảm nhận được trạng thái tu luyện của chính mình nhưng sau khi tỉnh lại có thể nhận thấy được thân thể biến hóa thật lớn. Hai loại “Nhập ma” này, loại đầu tiên, thông thường là để tâm trí bị kích thích cực mạnh, nếu như sau khi “Nhập ma”, giết chóc không chết thì nguyên khí cũng bị thương nặng, có chút tác dụng phụ. Loại “Nhập ma” tĩnh này của Hàn Thạc lại có mặt tốt, thường là trong quá trình tu luyện, kỳ dị tiến vào loại cảnh giới này, sau khi tỉnh lại có thể có điều kiện gia tăng thực lực rất nhiều.

- À, bởi vì ta gần đây có chút mệt mỏi, ngủ nhiều một chút. Được rồi, người tới đây tìm ta có chuyện gì?

Hàn Thạc nói xong cảm thấy trong bụng trống rỗng, lập tức hiểu rằng sáu ngày không ăn gì, bây giờ thân thể phi thường cần bổ sung thực vật cùng dinh dưỡng. Thấy Hàn Thạc xoa xoa bụng, tên mập Kiệt Khắc từ trên người lấy ra một miếng bánh lớn đưa cho Hàn Thạc, sau đó mới nói:

- Ta lo người có chuyện, ngoài ra thì Phạm Ny sư phụ bảo ta kêu người đến phòng thực nghiệm một chuyến. À, còn có tiểu ma nữ Lý Toa nữa, cũng hỏi ta tin tức của người, không biết có phải lại muốn tìm người phiền toái.

- Như vậy à, được, ta trước đi gặp Phạm Ny sư phụ thôi.

Hàn Thạc vừa gặm miếng bánh Kiệt Khắc đưa, vừa đi ra ngoài kho tạp phẩm. Hoàn hảo, Tiểu Khô Lâu trong khoảng thời gian này đều bị để dưới gầm giường, lần này Kiệt Khắc đột nhiên phá cửa tiến vào cũng không nhận thấy chỗ nào cổ quái. Sau khi sửa chữa cánh cửa bị Kiệt Khắc đánh vỡ, Hàn Thạc liền trực tiếp đi tới thực nghiệm thất của Phạm Ny. “Cạch cạch cạch” Hàn Thạc đứng thẳng trước cửa phòng thực nghiệm gỗ cửa.

- Vào đi!

Tiếng nói êm dịu của Phạm Ny truyền ra từ phía trong phòng thực nghiệm. Hàn Thạc nghe thấy liền đẩy cửa tiến vào. Trong phòng thực nghiệm, phía bức thí nghiệm có vài cuộn ma pháp quyền trục, phía trên có các ma pháp văn tự và đồ án huyền ảo, đến ngay cả loại như Hàn Thạc mới tiến vào ma pháp điện phủ, đứng cách thật xa cũng có thể cảm nhận được ma pháp ba động trên các cuộn ma pháp quyền trục. Phía sau, Phạm Ny lẩm nhẩm ghi nhớ chú ngữ, ngón tay thon dài cầm màu nâu ma pháp được thủy ở phía trên ma pháp quyền trục uốn lượn vài vòng tinh mỹ. Những đường nét tinh mỹ này nhìn như thác loạn tùy ý, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác hài hòa phi thường một cách kỳ diệu. Phạm Ny buộc vòng quanh ma pháp quyền trục, niệm động chú ngữ, truyền vào ma pháp quyền trục ma pháp nguyên tố, từ ma pháp quyền trục lúc này tản mát ra một cỗ hơi thở hoang vu cổ tịch, phía trên quyền trục hiện lên một đạo ánh

sang màu nâu sẫm, sau đó tự động xoay tròn bay lên. Thu hồi ma pháp quyển trực lại, Phạm Ny ngẩng đầu nhìn, nhướn miệng cười một tiếng, nói:

- Bố Lai Ân à, thương thế ở lưng của người thế nào rồi?

- Đa tạ Phạm Ny sư phụ quan tâm, thương thế ở lưng của ta đã tốt lắm rồi. - Hàn Thạc gật gù đầu trả lời.

Hắn tự hiểu không thể tiếp tục giả vờ ngây ngốc nữa, mặc dù có thể đem lại chút ít tiện lợi, nhưng nếu theo thời gian dài sẽ sớm muộn có chuyện xảy ra. Đã như vậy, không bằng chậm rãi tự thân thay đổi, để cho mọi người trong lúc không để ý, tiếp nhận một con người mới, đến lúc đó, cho dù chính mình thay đổi, bọn họ cũng sẽ không cảm thấy đột ngột, ngược lại còn cho rằng sau khi ngây ngốc đột nhiên giác ngộ. Ký thác vào thân thể của Bố Lai Ân, tại Vong Linh hệ chịu rất nhiều thống khổ, Hàn Thạc kể từ khi rời khỏi phần mộ đến nay liền quyết định vì Bố Lai Ân báo thù. Bây giờ, Khải Lý, Bác Cách kể cả Lý Toa, đều đã bị chính mình hoặc nhiều hoặc ít giáo huấn, xem như vì Bố Lai Ân báo không ít cừu. Giờ đây, Hàn Thạc sợ dĩ còn ở lại Vong Linh hệ đều vì dự định về sau của chính mình.

Từ sau khi hiểu rõ về thế giới này, Hàn Thạc mới hiểu được nếu muốn sinh tồn phải không ngừng đề cao thực lực của bản thân, Ba Bửu Luân ma võ học viện, đúng là một chỗ để không ngừng đề cao thực lực bản thân. Hàn Thạc ở lại nơi này, vừa dựa vào tư nguyên của học viện, vừa không ngừng đề cao bản thân ở các phương diện, kể cả thực lực và các loại tri thức, ngoài ra còn có các nhận thức về thế giới này. Cho nên, Hàn Thạc biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục ngây ngốc nữa, mà phải từ từ thay đổi bản thân.

- Ủ, vậy thật tốt quá. Chúng ta định đi ra ngoài một chuyến để cho các đệ tử tiếp cận thế giới bên ngoài, kiểm nghiệm tiến triển ma pháp của chính mình, người cùng chúng ta đi, vừa là giúp bọn họ thu thập, sửa sang đồ vật, trên đường ta cũng có điều kiện nhìn xem tình trạng thân thể của người, thế nào Bố Lai Ân? - Phạm Ny dừng tay, mỉm cười nhìn Hàn Thạc nói.

Ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ, Hàn Thạc hiểu được đây là một cơ hội tốt, liền gật đầu đáp ứng:

- Tốt lắm!

27. Chương 27:thật Là Thần Diệu Con Mẹ Nó Quá!

- Tốt lắm! Hai ngày sau chúng ta sẽ xuất phát, người nhớ chuẩn bị một chút. Về phần công tác tạp dịch của người, ta sẽ kêu quần giáo tạm thời giao cho ba người bọn họ chia nhau làm. Người không cần phải lo lắng. - Phạm Ny nhìn Hàn Thạc nói vài lời rồi mỉm cười quyền rũ. Khuôn mặt mỹ lệ khi cười lại càng thêm lộng lẫy động lòng người, gọi lên cảm giác rung động nhẹ nhàng trong lòng Hàn Thạc.

Trước khi sống bám vào thân thể Bố Lai Ân, cả cuộc đời Hàn Thạc có thể nói là rất thất bại. Về mặt sự nghiệp thì chẳng có chút thành tựu gì, về phương diện ái tình thì càng không chịu nổi, đến giờ vẫn chưa biết cảm thụ gì về đàn bà con gái.

Sau khi đến cái thế giới này, vì phải tu luyện Ma công mà khả năng tự kiềm chế của Hàn Thạc càng ngày càng yếu, dục vọng thì càng lúc càng mạnh. Hàn Thạc coi như là người đã chết qua một lần. Dựa vào sinh hoạt u mê hồ đồ luôn trối buộc hắn trước đó, cộng thêm tính cách của gia đình nên mặc dù có một số ý niệm tà ác trong đầu, nhưng thủy chung vẫn không dám có hy vọng xa vời gì.

Giờ đây đến được thế giới hoàn toàn xa lạ này, sau khi tu luyện Ma công, theo đó thực lực cũng dần dần gia tăng. Hầu hết lực lượng trối buộc hắn trước kia đều biến mất không thấy tăm hơi. Hắn tự nhiên cũng chẳng hề tiếc nuối, liền đem mơ hy vọng xa vời luôn tàng ẩn trong nội tâm ra thực hiện.

Hơn nữa là nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, chính là một trong những dục vọng trong lòng mà Hàn Thạc không cách gì khắc chế được.

Không những nàng Phạm Ny này xinh đẹp khiến người ta rung động, lại còn chiều cổ tới Hàn Thạc không ít. Khát vọng về phái nữ của hắn đã có từ lâu, tự nhiên là không cách nào tránh khỏi nảy sinh dục vọng mãnh liệt. Thêm vào tu luyện Ma công chỉ chú trọng tới việc tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, Hàn Thạc đương nhiên là sẽ đem Phạm Ny làm con mồi cho trò chơi tình cảm của hắn.

- Phạm Ny lão sư, có phải mỗi lần triệu hoán ra Hắc Ám sinh vật đều không giống nhau không, có thể nào triệu hoán ra Hắc Ám sinh vật rồi lại tổng nó về không gian khác, lần sau lại triệu hoán ra con này lại không?

Vì Hàn Thạc đã đáp ứng Phạm Ny, đồng ý cùng các nàng đi lịch lãm nên liền bắt đầu tính toán chuyện cho bản thân. Bản thân Hàn Thạc chẳng có đồ đặc gì, ngoại trừ có thể triệu hoán ra một tên Tiểu Khô Lâu, cũng chẳng còn gì khác.

Trong một phạm vi nhất định, Hàn Thạc có thể thông qua tinh thần lực để liên hệ với Tiểu Khô Lâu, nhưng nếu phải đi xa, nói tới khoảng cách cả trăm ngàn dặm, sợ rằng tinh thần lực của Hàn Thạc khó có thể liên hệ được với Tiểu Khô Lâu. Nếu Hàn Thạc không ở đây, không có sự khống chế từ tinh thần lực của Hàn Thạc, vạn nhất Tiểu Khô Lâu xảy ra chuyện gì, vậy thì thật là phiền phức.

Mặc dù Hàn Thạc có thể đem Tiểu Khô Lâu tổng đến không gian khác, nhưng không biết lần sau có thể triệu hoán nó trở ra hay không. Cho nên trước khi ra đi, Hàn Thạc muốn giải quyết vấn đề này. Còn Phạm Ny thân là lão sư của Vong Linh hệ, tự nhiên đối với mấy chuyện này tương đối rõ ràng. Hàn Thạc không có biện pháp cũng không có nghĩa là Phạm Ny không có, cho nên hắn mới mở miệng hỏi.

Hàn Thạc mở miệng hỏi câu này, Phạm Ny liền có chút nghi hoặc, đưa mắt nhìn Hàn Thạc rồi hé mở đôi môi đầy gợi cảm của nàng trả lời:

- Ô, Bố Lai Ân, sao ngươi lại hỏi mấy thứ này, mấy chuyện này tất nhiên là đám học viên Vong Linh hệ cần chú ý. Ngươi không nên có hứng thú đối với mấy chuyện này a!

- Àh, đây là vấn đề của Lý Toa, ta chỉ giúp cô ấy hỏi người thôi. - Hàn Thạc gật gật đầu, vẻ mặt đầy hảo tâm nói.

Hàn Thạc trả lời như vậy, Phạm Ny không hề hoài nghi. Nàng biết rõ Lý Toa thường hay đem Hàn Thạc để thử nghiệm vong linh ma pháp. Lý Toa để Hàn Thạc hỏi nàng, thật cũng chẳng có gì quá đáng. Phạm Ny suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói:

- Vốn là như thế này, sau khi đem Hắc Ám sinh vật tổng đến không gian khác, cũng không phải là lần sau không thể triệu hoán ra nó, chỉ là chưa chắc đúng chính con đó mà thôi.

- Mỗi lần triệu hoán từ không gian khác, căn cứ theo sự mạnh yếu của tinh thần lực cùng chú ngữ, để lấy ra được Hắc Ám sinh vật có đẳng cấp tương đồng. Căn cứ vào đó mà triệu hoán ra một hay nhiều sinh vật, mà thực lực bọn chúng cũng không sai biệt mấy, cho nên không có ai để ý tới chuyện này.

- Vậy nếu muốn lại triệu hoán ra đúng con Hắc Ám sinh vật đã được tổng vào không gian khác trước đó thì phải làm sao đây? - Hàn Thạc rung động trong lòng, nhanh chóng hỏi tiếp.

Phạm Ny cuộn lại kỹ càng quyển trục ma pháp trước mặt, ngón tay xinh đẹp thon dài của Phạm Ny nhẹ nhàng chuyển động trên bề mặt trơn tru kia, rồi nhú mày giải thích:

- Nếu thật sự muốn đem chính con Hắc Ám sinh vật đã tổng vào không gian khác triệu hoán trở ra, vậy cần phải trước khi tổng nó vào không gian khác, để lại trên người nó một dấu ấn ma pháp, đợi đến lần sau triệu hoán, căn cứ theo dấu ấn ma pháp được đặt trên người Hắc Ám sinh vật, vậy mới có thể tìm được Hắc Ám sinh vật vốn được tổng tới không gian khác trước đó để triệu hoán ra.

Phạm Ny vừa nói xong câu này, tâm lý của Hàn Thạc không khỏi vui mừng điên cuồng, nhưng trên mặt vẫn chỉ cau mày, lẩm bẩm tự nói:

- Thì ra là vậy, không biết Lý Toa có hiểu làm sao để đặt dấu ấn ma pháp lên thân Hắc Ám sinh vật muốn triệu hoán hay không.

Phạm Ny kinh ngạc nhìn Hàn Thạc rồi hé răng cười, thanh âm nhu hòa nói:

- Bố Lai Ân, ngươi thật sự là một người rất lương thiện. Ta biết Lý Toa đối với ngươi cũng chẳng có thiện ý gì nhiều. Sự đau đớn trên người ngươi đều là do cô nàng làm ra. Không ngờ ngươi chẳng những không để bụng, mà lại còn lo lắng cho cô ta. Hiện giờ rất ít người có hảo tâm đơn thuần như ngươi.

Đơn thuần! Hảo tâm! Hàn Thạc bật cười trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn chỉ cười một cách dần dần, gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói:

- Ta hiểu được chuyện gì cũng không cần phải giữ ác cảm, chỉ cần có hảo tâm đối với người khác, người ta nhất định sẽ hiểu được mà, hi hi.

Phạm Ny nghe Hàn Thạc nói câu này, chỉ nhẹ nhàng gật đầu cười, sau đó không nói gì thêm, lấy từ trong ngăn kệ bên cạnh ra một tờ giấy mỏng màu vàng nhạt, ngọc chỉ mảnh mai cầm lấy một cây viết lông nhúng vào mực, nhanh chóng viết gì đó lên tờ giấy.

Chỉ trong chốc lát, Phạm Ny đã viết đầy văn tự lên tờ giấy, đem cây viết lông cắm vào ống, đưa tờ giấy đầy chữ cho Hàn Thạc, rồi cười nói:

- Đây là cách đóng ấn ma pháp, chú ngữ cùng phương pháp lưu lại trên thân Hắc Ám sinh vật. Người chuyên giao nó cho Ly Toa, ta nghĩ dựa vào thực lực sơ cấp ma pháp sư của cô ta, hẳn nhiên là biết làm thế nào.

Trong lòng mừng rỡ, Hàn Thạc cơ hồ gần như run rẩy tiếp lấy tấm giấy mỏng từ Phạm Ny. Sau đó gật đầu ngậm ngùi cười, nói không kịp ngừng:

- Ta hiện tại đi ngay đây, Ly Toa nhất định sẽ rất cao hứng.

Vừa nói xong, Hàn Thạc trực tiếp vui vẻ hân hoan cầm lấy tờ giấy, nhanh chóng rời khỏi phòng thực nghiệm của Phạm Ny.

- Thật là một thằng nhỏ hồn nhiên a. Hy vọng bằng cái này, sau này Ly Toa sẽ ít tìm hắc gây phiền phức một chút! - Nhìn thấy Hàn Thạc vội vã rời khỏi, Phạm Ny mỉm cười, cảm khái nói.

Giữa đêm khuya. Tại phần mộ phía sau ma võ học viện Ba Bửu Luân.

- Hồi hắc ám vô tận, hóa thành cốt tiên hủy diệt, dựa vào ý chí của ta mà hủy diệt hết thảy mọi thứ trước mặt. Cốt tiên! - Thanh âm âm trầm vừa phát ra câu ma pháp chú ngữ, trong không gian nháy mắt hình thành một cây cốt tiên bén nhọn, mang theo thanh âm lừng lự mãnh liệt cắm thẳng vào ngực một hình nộm phía trước.

- Ha ha, rốt cuộc có thể thành công bắn ra cốt tiên rồi! - Nhìn thấy cốt tiên bắn ra lần này không bị gãy vụn nửa chừng, phương hướng cũng không bị sai lệch, Hàn Thạc đắc ý cười lớn nói.

Chuyện lần trước phát sinh tại phần mộ đã qua lâu rồi, khẳng định là chẳng ai chú ý tới cái tên Hàn Thạc này nên hắn mới lại mò tới phần mộ, bắt đầu luyện tập vong linh ma pháp cốt tiên.

Trong khoảng thời gian này, tinh thần lực của Hàn Thạc đã tăng rất cao, đặc biệt là sau lần mày mò trước đó với trái cầu quỷ dị kia, dưới tình huống đại nạn mà không chết, tinh thần lực của Hàn Thạc đã tăng trưởng vượt bậc. Trải qua quá trình không ngừng luyện tập cùng với học hỏi tri thức ma pháp, Hàn Thạc cuối cùng cũng có thể hoàn toàn chính xác không phạm bất kỳ lỗi lầm nào, đem ma pháp cốt tiên sơ cấp này triệt để nắm giữ.

Tiểu Khô Lâu đứng thẳng người ở phía xa, hốc mắt trống rỗng thuận theo đầu lâu lắc lư, không ngừng giám sát khắp nơi. Cốt đao nắm chặt trong năm móng xương ngón tay phải, dưới ánh trăng tỏa sáng, lóe lên ánh u quang dày đặc.

Ngày mai cùng với bọn Phạm Ny, tạm thời rời khỏi ma võ học viện Ba Bửu Luân, đi tới thế giới bên ngoài. Hàn Thạc dùng danh nghĩa của Ly Toa để lãnh giáo nạn đề với Phạm Ny mà không hề bị bại lộ. Dù sao đây cũng chỉ là chuyện nhỏ. Phạm Ny cũng chẳng phải là người mà chuyện gì cũng thắc mắc, sau một hai ngày tự nhiên đã quên mất chuyện này rồi.

Mấy ngày nay Hàn Thạc tham khảo xong “Vong linh ma pháp cơ sở” cùng với “Hắc ám sinh vật tổng quan”, ra sức nghiên cứu kỹ càng cùng với suy nghiệm thâm sâu nội dung trên tờ giấy mỏng của Phạm Ny, đã có thể thi hành việc đóng dấu ấn ma pháp trên người Tiểu Khô Lâu. Trước khi ngày ly khai, Hàn Thạc cuối cùng cũng ra tay, bắt đầu dựa theo những gì hắn lãnh ngộ được, tự mình hạ ma pháp ấn ký lên Tiểu Khô Lâu.

Tinh thần lực vừa phát ra, Tiểu Khô Lâu đang giám sát ở phía xa lập tức cầm đao nhanh chóng phóng tới hướng Hàn Thạc. Bấy đột xương sau lưng Tiểu Khô Lâu dưới sự chuyển động của nó lắc lư nhẹ nhẹ, dường như tạo ra một chút tác dụng của lực hỗ trợ, khiến cho bước chạy của Tiểu Khô Lâu không ngờ giống như đang nhẹ nhàng lướt qua hư không, thật khiến Hàn Thạc giật mình. Hắn thầm nghĩ bỏ ra đoạn thời gian luyện chế nó quả nhiên không có uổng phí tâm huyết. Tiểu Khô Lâu này rõ ràng cũng giống hắn, thực lực không ngừng nâng cao từng chút một.

Đợi đến khi Tiểu Khô Lâu dừng lại trước người Hàn Thạc, Hàn Thạc mới nín hơi ngưng thần, tinh thần lực tập trung tới mức chưa từng có, năm ngón tay của hai bàn tay khoằm khoằm, nhẹ nhàng giương cao lên trời, dựa theo đoạn ghi chép kia của Phạm Ny, bắt đầu trầm giọng niệm ra chú ngữ.

- Hồi người hầu trung thành của ta, ta lấy thân phận chủ nhân triệu hoán, lưu lại cho ngươi một dấu ấn vĩnh cửu, Hắc ám chi ấn! - Ma pháp chú ngữ vừa phát ra, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy tinh thần lực tuôn ra kịch liệt. Từ hai tay đang cong vòng trên không, một luồng khí đen u ám to cỡ nắm tay nhanh chóng hình thành.

Hắc ám chi ấn này cần tinh thần lực cường đại ngoài dự liệu của Hàn Thạc. Lúc này Hàn Thạc mới nghĩ tới một chuyện bị bỏ qua - đó là sơ cấp ma pháp sư Lỵ Toa kia, còn hắn bất quá chỉ là một tên ma pháp học đồ. Phương pháp của Phạm Ny cần có tinh thần lực, sợ rằng đã dựa theo tinh thần lực của Lỵ Toa mà cân nhắc tạo ra, cần bản không hề nghĩ tới đối tượng thi pháp lại chính là một tên ma pháp học đồ như Hàn Thạc.

Tinh thần lực trong nháy mắt bị rút sạch, Hàn Thạc chỉ cảm giác được trong đầu chột đau đớn kịch liệt, dường như có thứ gì đó đang bị rút ra ngoài, khiến hắn không khỏi giật mình kinh hoảng.

Ngay lúc này, luồng khí trên hai tay Hàn Thạc bỗng nhiên thổi ngược lại từ trong hốc mắt trống rỗng của Tiểu Khô Lâu, phóng ngược vào trở lại người của hắn. Cùng lúc đó, Hàn Thạc chỉ cảm giác được cả người hư thoát đành ngồi phệt xuống đất, há miệng thở hổn hển.

Đột nhiên ký ức mông lung đến từ Sở Thương Lan giống như bị lật mở một góc, một đoạn khẩu quyết cùng ký ức đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng.

Ký ức của Ngự Động ma bảo cùng công pháp Ngự Ma Quyết đột nhiên trở nên rõ ràng, khiến Hàn Thạc hiểu rõ dưới tình huống kỳ diệu không tả này, ký ức liên quan tới Sở Thương Lan trong đầu của hắn, như được hắn nắm bắt thêm một chút.

Một tiếng động “ào ào” quái dị ngắt ngang tư tưởng của Hàn Thạc. Hàn Thạc không tự chủ được ngẩng đầu tìm nơi phát ra âm thanh.

Vừa ngẩng đầu lên, Hàn Thạc liền trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy thân thể Tiểu Khô Lâu kia như bị động kinh chân tay múa may quay cuồng. Thanh cốt đao sắc bén trong hư không, dưới ánh trắng lập lòe lấp lánh quang mang lạnh lẽo, quán quanh thân thể Tiểu Khô Lâu tung hoành bay lượn tứ phía. Thuận theo biến hóa từ năm ngón tay của Tiểu Khô Lâu, thanh cốt đao quỹ dị biến đổi phương hướng, tạo nên cả trăm ngàn vết đâm chém lên hình nộm bên cạnh do Hàn Thạc bện ra.

Hàn Thạc trợn mắt há mồm, rồi đột nhiên nảy sinh phản ứng, vẻ mặt đầy nét vui mừng điên cuồng không thể nào áp chế được, ngẩng mặt lên trời hét lớn:

- Mẹ nó, thật là thần diệu con mẹ nó quá!

28. Chương 28: trát Cơ Ách Tư Thành!

Một đạo bạch quang lóe qua, Hàn Thạc cùng nhóm đệ tử Vong Linh hệ hiện ra từ trong một ma pháp trận hình vòng tròn phủ đầy phù hiệu ma pháp.

Đêm qua Hàn Thạc đã thử nghiệm ba lần, phát giác hắn thật sự có thể tống Tiểu Khô Lâu vào thời không khác, rồi sau đó triệu hồi trở lại, sau đó mới vui vẻ trở về lấy túi tiền giấu dưới gầm giường rồi chuẩn bị kỹ càng cho chuyến xuất ngoại rèn luyện.

Hiện giờ vẻ mặt Hàn Thạc tràn đầy nét kinh ngạc, con ngươi không ngừng chuyển động, bắt đầu đánh giá kỹ lưỡng ma pháp trận quanh người. Cả cái ma pháp trận hiển lộ hình tròn, trên tầng nham thạch, dưới chân có chứa một đồ án hình ngôi sao sáu góc, trên các ma pháp trụ ngoài dĩa có điêu khắc những ma pháp đồ án tinh xảo. Sóng ma pháp dao động lơ mơ tán phát ra từ cả ma pháp trận.

Chỉ trước đó một khắc, Hàn Thạc vẫn còn ở ma võ học viện Ba Bửu Luân, sau khi đứng vào trong một căn trạm tương tự như một truyền tống trận pháp, ma pháp trận phát động, Hàn Thạc chỉ cảm giác được dường như có một cỗ ma pháp mãnh liệt dao động. Sau khi luồng bạch quang lóe lên, liền trực tiếp xuất hiện tại nơi này.

Từ miệng đám đệ tử bên cạnh, Hàn Thạc biết được đây là một ma pháp truyền tống trận. Loại ma pháp truyền tống trận này rất là trân quý, phương pháp bố trí cũng vô cùng phức tạp. Cho dù là ma pháp sư cao thâm, cũng cần rất nhiều ma pháp nguyên liệu mới có thể bố trí ra được ma pháp truyền tống trận.

- Không cần nhìn nữa, ma pháp truyền tống trận thật sự là thần kỳ. Nhưng người cũng không cần phải nhặng nhít lên như vậy a! - Lý Toa ở bên cạnh nhìn thấy Hàn Thạc ngây người hết ngó đông rồi lại ngó tây, không khỏi phải mở miệng nói. Ma pháp này thật sự là thần kỳ, Hàn Thạc mặc dù đã từng nghe qua chuyện về ma pháp truyền tống trận, nhưng đây là lần đầu được tiếp xúc, tự nhiên là cảm giác có chút không tưởng tượng nổi, liền đánh giá ma pháp trận chung quanh kỹ càng một phen.

Đợi khi Hàn Thạc ngưng quan sát, hắn mới biết rõ trong lòng rằng, bằng vào tri thức về ma pháp nhỏ như cộng lông của hắn, đừng nói là bố trí ra truyền tống trận pháp, sợ rằng cho dù đem nguyên lý ma pháp trận cho hắn nghe, hắn cũng khẳng định là không cách nào lý giải được. Huống chi bố trí ra một truyền tống trận pháp thế này, đòi hỏi về ma pháp nguyên liệu rất lớn, cho dù là đế quốc cũng không cách nào bố trí được một cái cho mỗi thành thị.

Mỗi lần sử dụng ma pháp truyền tống trận, năng lượng đòi hỏi cũng thật là cực kỳ đáng kể, ngay cả đám quý tộc bình thường cũng gánh không nổi. Nếu không phải ma võ học viện Ba Bửu Luân có được một cái ma pháp truyền tống trận, và Hàn Thạc ăn ké theo ơn huệ của đám đệ tử, sợ rằng cả đời cũng khó mà có thể cưỡi ma pháp truyền tống trận một lần.

Nơi đây là thành trì biên giới Trát Cơ Ách Tư thành của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Trát Cơ Ách Tư chính là thành thị lớn nhất phía tây nam của đế quốc. Phía tây của Trát Cơ Ách Tư là sơn cốc Khoa Nhĩ Lan, qua khỏi sơn cốc Khoa Nhĩ Lan thẳng về hướng tây, chính là địa phương sinh hoạt của người thú. Phía nam của Trát Cơ Ách Tư lại là rừng rậm u ám, bên trong khu rừng bao la u ám này có đủ loại ma thú cường đại sinh hoạt, bao gồm cả đám tinh linh tin thờ tự nhiên. Vì thế mà Trát Cơ Ách Tư trước giờ vẫn không bao giờ được hưởng thái bình.

Đế quốc điều động rất nhiều binh lính tới Trát Cơ Ách Tư, chính là để phòng ngự đám người thú dã man xâm nhập. Nghe nói nơi sinh sống của người thú vô cùng cần cỗi, nên họ vẫn luôn có ý định muốn chiếm lấy đất đai phì nhiêu của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Trát Cơ Ách Tư chính là điểm phòng ngự quan trọng nhất về hướng tây nam của đế quốc, tự nhiên sẽ thường phải gánh chịu sự chiếu cố của đám người thú. Khu vực rừng rậm u ám cũng chẳng phải là nơi an phận gì. Mặc dù tinh linh tin thờ hoà bình tự nhiên, quan hệ với đế quốc thì thật sự coi như là hòa hoãn, nhưng đám ma thú trong rừng sâu u ám thường hay ra khỏi khu rừng, làm các thôn làng phụ cận thường xảy ra hiện tượng người bị mất tích, khiến thôn làng quanh đó không được thái bình.

Có thể chính là vì Trát Cơ Ách Tư không được thái bình mà đế quốc mới chịu hao phí vốn liếng, kiến tạo một ma pháp truyền tống trận bên trong thành, dùng làm phương tiện liên hệ giữa đế quốc và Trát Cơ Ách Tư thành. Chỉ là vì sử dụng ma pháp truyền tống trận phải hao phí rất nhiều năng lượng vì vậy mà số người được truyền tống lại có hạn, cho nên dùng để điều khiển quân sự quy mô lớn thì căn bản không cách nào chịu nổi.

Vị trí đặc biệt của Trát Cơ Ách Tư thành khiến thành này trở nên một thiên đường của mạo hiểm. Dẫu loại thương nhân cùng những kẻ mạo hiểm, đều khát vọng có thể đến đây để đào vàng. Các tinh hạch, hải cốt, da thịt của ma thú trong rừng rậm u ám, một số đồ nghề ma pháp giá trị liền thành do đám tinh linh rèn luyện ra, một số bảo thạch trân quý do đám người thú săn cùng sản xuất ra, lại còn rất nhiều món đồ mang lại lợi nhuận cực lớn, đều là mục tiêu của đám người đào vàng này.

- Các vị ma pháp sư tôn quý, hoan nghênh chào đón các vị đến Trát Cơ Ách Tư thành. Hy vọng các người có thể vui vẻ du ngoạn tại Trát Cơ Ách Tư thành, đạt được những gì các người mong muốn. - Một gã quan viên phụ trách quản lý ma pháp trợn lên tiếng, khiêm tốn khom người quay sang mấy người Hàn Thạc nói.
- Đa tạ ý tốt của người. Ta cũng nghĩ bọn ta nhất định có thể đạt được thu hoạch thích đáng. - Phạm Ny quay về hướng hắc gặt gặt đầu, sau đó hướng về phía mấy tên đệ tử Vong Linh hệ, nhẹ nhàng nói:
- Nơi này không phải là địa phương yên ổn. Mọi người đều phải để ý một chút. Ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì lỗi mẫn. Đi thôi.

Phạm Ny vừa nói xong, liền dẫn đầu mọi người đi dọc theo con lộ ra ngoài. Đám đệ tử cùng Hàn Thạc đều hiểu kỳ như nhau, hết ngó chỗ này tới ngó chỗ khác, đánh giá một số người và vật ở chung quanh. Tính luôn cả hai vị sư phụ Phạm Ny, Cát Ân cộng thêm chín tên đệ tử Vong Linh hệ và cả Hàn Thạc, tổng cộng chỉ có mười hai người. Trong đó thì hai người Phạm Ny và Cát Ân đều là ma pháp sư cao cấp của Vong Linh hệ. Lần này chịu tới đây là vì tiến hành tấn cấp của ma pháp sư cao cấp, chứ không phải là cùng nhau mà đến. Thực lực của chín tên đệ tử Vong Linh hệ cũng cao thấp khác nhau. Ngoại trừ một người có tên Đái Lý Khắc, là đệ tử thuộc hàng ma pháp sư trung cấp, còn lại đều là một số ma pháp sư sơ cấp cùng với ma pháp học đồ.

Mấy toà nhà bên đường đều dùng nham thạch rắn chắc tạo thành, thiếu đi một chút nét hoa mỹ của nghệ thuật, nhưng lại đầy vẻ trang nghiêm cùng cường tráng. Bên trong thành Trát Cơ Ách Tư, vì thường phải đối diện với công kích của người thú, chẳng những vách tường được kiến tạo vô cùng kiên cố, ngay cả các toà nhà trong thành đều lấy vẻ cứng cáp, vững chắc làm chủ.

Trên đường đi, Hàn Thạc nhận thấy được chung quanh có rất nhiều tiệm vũ khí, tiệm thuốc, tiệm ma pháp vật phẩm, tiệm thức ăn, lương khô, lại còn có một số tửu quán giải trí nho nhỏ, trường đấu giá mua bán nô lệ, các địa điểm giao dịch tài liệu. Xem ra vì tính chất đặc thù của địa phương này mà đám thương nhân đều hiểu được thứ gì là thứ kiếm ra tiền tốt nhất. Ra vào những trường sở này đều, có đủ chiến sĩ, kỵ sĩ không cùng hệ với ma pháp sư. Đạo tặc, cung tiễn thủ, thương nhân, thi nhân ngâm thơ, thậm chí còn có một số tinh linh thân thể thon ốm, tai nhọn hoắt, tướng mạo tuấn tú, rõ ràng là tinh linh đến từ khu rừng rậm u ám.

Tiếng chào mời mua bán, tiếng ngâm thơ trầm ấm, tiếng chiến mã, kỵ sĩ ồn ào, tiếng dùng binh khí đấu nhau vì xảy ra xung đột lúc trầm lúc bổng. Cảnh tượng này hoàn toàn vượt qua khỏi tưởng tượng của Hàn Thạc khiến nhận thức của hắn về nơi thành thị hỗn loạn này càng được thêm rõ ràng hơn một chút.

- Chẳng có gì tốt để xem đâu. Trước khi trời tối, chúng ta cần phải ra khỏi thành. Nơi này thật không phải là nơi chúng ta nên ở lại một thời gian dài. Mục đích trạm kế tới của chúng ta là Đa La trấn. Nếu không thể tới đó trước khi trời tối thì đêm nay chúng ta sẽ dùng chân nghỉ ngơi ở khu dã ngoại. - Cát Ân lớn tiếng nói, thúc giục đám đệ tử đi nhanh một chút.

- Bọn họ đều như hoa trong nhà kính thôi. Một số người có thể tới Trát Cơ Ách Tư thành này là lần đầu tiên, khó trách sẽ hiểu kỳ như vậy. Sau này quen rồi thì sẽ không lấy làm kinh ngạc như thế. - Đôi mắt sáng ngời của Phạm Ny lướt qua mọi người, nhìn lấy mấy người mới tới nơi này lần đầu, ai nấy đều lộ ra vẻ hứng trí bừng bừng, không khỏi nhẹ nhàng mở miệng cười nói.

- Bố Lai Ân, người đeo sau lưng nhiều đồ như vậy, không có vấn đề gì chứ? - Lỵ Toa bên cạnh Hàn Thạc nhướn mày nhìn về phía hắn, mở miệng hỏi lớn.

- Ô, Lỵ Toa, người bắt đầu quan tâm đến Bố Lai Ân từ khi nào vậy. Đây thật không giống tác phong của người đó! - Ma pháp sư sơ cấp Bối Lạp cười cười, nhìn Lỵ Toa có chút kinh ngạc liền mở miệng nói một cách quái dị.

Hàn Thạc và bọn họ cùng nhau tới đây, ngoài đủ thứ việc lật vật ra, lại còn phải gánh thêm trọng trách trọng đại là khiêng vác đồ nặng. Mặc dù thế giới này có thứ không gian giới chỉ thần kỳ có thể chứa đồ, nhưng không gian giới chỉ vô cùng quý báu. Đừng nói là người bình dân, ngay cả quý tộc cũng khó mà có được một cái. Mấy thầy trò Vong Linh hệ, không có ai may mắn có được một cái không gian giới chỉ. Lần này đi ra ngoài du lịch, mọi người mang theo không ít đồ. Hàn Thạc thân là một tên tạp dịch, đương nhiên theo lý là xứng chức thờ hàng, gánh lấy nhiệm vụ chuyên chở. Sau lưng, trên hai vai và hai cổ tay của Hàn

Thạc, ngay cả hai chân đều buộc một đồng đồ. Ngay từ ban đầu, đám người này cũng không cho rằng Hàn Thạc có thể gánh nhiều đồ vậy. Nhưng khi lấy toàn bộ đồ đạc của bọn họ buộc lên người Hàn Thạc mà hắn vẫn có thể đi lại nhẹ nhàng, lúc này mới kinh ngạc chất càng thêm nhiều đồ hơn lên người Hàn Thạc. Mặc dù Hàn Thạc có thể giả đồ gánh không nổi, nhưng vì muốn rèn luyện nhục thể bản thân nên hắn không làm vậy, ngược lại còn vui vẻ đáp ứng. Hiện giờ Hàn Thạc vận chuyển đủ loại đồ đạc, ngay cả ở cổ cũng đeo vài cái túi to, lộ ra khuôn mặt đầy mồ hôi.

- Ta không có vấn đề gì. - Hàn Thạc quay về hướng Lý Toa mỉm cười, mở miệng nói nhẹ nhàng. Từ lần trước lọt vào hầm bẫy, Hàn Thạc đều luôn biểu lộ “tâm chân tình” với Lý Toa. Còn thái độ của Lý Toa đối với Hàn Thạc cũng đã phát sinh biến đổi cực lớn. Trong lời nói đã bắt đầu có ý bảo vệ cho Hàn Thạc.

Thấy Hàn Thạc không nhận thức được hảo ý của mình, Lý Toa chỉ hừ một tiếng, lẩm bẩm lầu bầu nói:

- Không biết tốt xấu, thật là một tên đần độn!

- Đây ít nhiều đều là công lao của ngươi a. Nếu không phải là Linh Hồn Chi Thống của ngươi, Bồ Lai Ân làm sao lại có diên khùng như vậy. Nhưng nói ra cũng kỳ quái, từ đó về sau, Bồ Lai Ân hình như trở nên cao to mạnh khỏe hơn một chút. Hiện giờ không ngờ thể lực cũng khá như vậy. Lý Toa, ngươi thật sự là tuyệt vời a! - Bối Lạp hô khẽ một tiếng, ồm ồm mở miệng nói.

- Bối Lạp, lo chuyện của ngươi đi, người đâu mà lẩm miệng quá! - Lý Toa liếc mắt nhìn Bối Lạp rồi lạnh lùng nói.

- Ách, ai mà lo chuyện của ngươi chứ, chỉ là hiếu kỳ mà thôi! - Bối Lạp hừ một tiếng rồi trả lời lại Lý Toa một câu.

- Được rồi, được rồi. Tất cả nhường nhau đi. Đi nhanh một chút để ra khỏi thành. Trước khi trời tối mà không tới được Đa La trấn, cái tâm thân được nuông chiều của các ngươi sẽ chịu khổ đó. - Phạm Ny nhíu mày khẽ quát một câu, rồi ôn nhu nói:

- Bồ Lai Ân, ngươi thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hàn Thạc gật gật đầu rồi mỉm cười khẳng định nói:

- Không có vấn đề. Ăn uống tốt, thể lực tự nhiên cũng khá hơn.

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Phạm Ny hé răng cười yêu kiều, rồi nói:

- Xem ra ta yêu cầu quần áo cải thiện về mặt ăn uống cho ngươi thật sự là bắt đầu có tác dụng rồi.

Sau đó mọi người không nói nhiều lời nữa. Đám đệ tử cũng ngừng ngó đông ngó tây, nhanh chóng tăng tốc chạy về hướng cổng thành.

29. Chương 29:mùi Vị Bị Khinh Miệt!

Mười hai người nhóm Hàn Thạc vừa đến thì đã bị vẻ hùng vĩ của cổng thành Trác Cơ Ách Tư thành làm rung động. Cả cái cổng thành to lớn cứng rắn vô cùng, toàn bộ đều dùng thứ nham thạch kiên cố nhất chồng lên nhau mà tạo nên. Đám nham thạch này không biết có phải vì nhiễm quá nhiều máu hay không mà màu sắc trở nên nâu sạm cứ như bị vết máu phun vào.

Trên tường thành cao mấy chục thước có đầy rẫy các thiết huyết cường binh, thân mặc khôi giáp, tay nắm chặt lợi khí. Dủ loại hình thức phòng ngự đều được thấy khắp nơi trên tường thành.

Nhìn cửa thành từ xa cứ như một cái miệng máu của đại ma thú đầy răng nanh đang há ra để nuốt chửng vạn vật. Một mớ gai sắt nhọn hoắt đầy đặc như mớ răng nhọn bén trong miệng ma thú phủ đầy bốn phương tám hướng tại tường thành. Đám gai sắt dưới ánh mặt trời loé ra hàn quang nhấp nhóa sáng ngời tạo cho người ta cảm giác bị chấn nhiếp cực kỳ mãnh liệt.

Hai cánh cửa khổng lồ không biết dùng gì luyện chế ra, hiện đang mở rộng. Cửa vào thành rộng lớn vô cùng, đủ cho mười người cưỡi ngựa chạy hàng ngang mà đi. Hiện giờ tại cửa thành rất đông đúc. Trên cái bước

lưng của từng con ma thú khổng lồ chất đầy đủ loại hàng hóa và người, đang từ từ đi xuyên qua cổng, tiến ra ngoài thành.

Thể hình loại ma thú này rất to lớn, so với bất kỳ loại thú nào mà Hàn Thạc từng thấy qua đều to hơn nhiều. Nó cao cả năm thước, dài mười mấy thước, da màu nâu sẫm, đầu to như voi, mặt mày có rất nhiều nếp nhăn, hai quai hàm có hai cái răng dài, trắng nõn, cong vòng, dài cả một thước.

- Đây là địa long, một loài ma thú tương đối ngoan ngoãn. Địa long có thể dễ dàng bị thuần phục, tốc độ chậm chạp nhưng lại có thể khuân vác được vật nặng, là công cụ vận chuyển chủ yếu của Đế Quốc. Người buôn bán dùng địa long để vận chuyển đồ nặng, tiến hành mua bán ở khắp mọi nơi. - Phạm Ny nhìn ra được đám đệ tử đều đang kinh ngạc hướng về phía địa long, không khỏi mỉm cười giải thích.

- Phạm Ny sư phụ, nàng xem chừng bọn họ. Ta đi tới chỗ quan quân đăng ký một chút, thuận tiện mượn vài thớt chiến mã về. Bằng không đi bộ khẳng định là không cách nào tới được Đa La trấn trước khi trời tối. - Ánh mắt Cát Ân lấp loáng nhìn vào mặt Phạm Ny rồi mở miệng nói. Thị tuyền của hắn nhìn lên vẻ mặt xinh đẹp của Phạm Ny, căn bản là không hề di chuyển chút nào.

Tâm ý của Cát Ân đối với Phạm Ny, tất cả mọi người trong Vong Linh hệ đều biết. Bản thân của Phạm Ny lại càng hiểu rõ ràng, nhưng nàng vẫn một mực không có chút biểu lộ nào. Cát Ân cũng không nóng nảy, tựa hồ muốn ôm lấy tấm lòng thành để lay động ý niệm của Phạm Ny. Hắn thường hay dựa vào chút thời cơ để biểu đạt tấm lòng ái mộ của mình. Ánh mắt nhìn dài lâu đắm đuối đầy thâm tình của hắn là một trong các phương thức làm của hắn trước giờ.

Hàn Thạc nhìn thấy ánh mắt không hề che dấu của Cát Ân không khỏi chửi thầm một tiếng. Trong lòng Hàn Thạc đã coi Phạm Ny là món đồ riêng của hắn, người khác chẳng nể mặt hắn dòm lén Phạm Ny, hắn tự nhiên là khó chịu. Nhưng hiện tại hắn chỉ là một tên tạp dịch, thực lực cũng không cường đại đến mức có thể biểu hiện ra được, cho nên trong lòng mặc dù khó chịu, nhưng cũng không dám phát tác bậy.

-Ồh, người đi đi. Ta sẽ coi chừng bọn họ tử tế. - Phạm Ny cười nhẹ, đáp ứng một tiếng, không nòng ảm cũng chẳng giận dữ, rồi né cái nhìn nóng bỏng của Cát Ân, xoay đầu nhìn tường thành rộng lớn cảm khái nói một câu:

- Mặc dù đã thấy nhiều lần, nhưng mỗi lần tới đây, ta đều cảm giác được nét kiêu ngạo của Trác Cơ Ách Tư thành môn (1). Chính là vì có sự tồn tại của thành môn Trác Cơ Ách Tư thành kiên cố này mà đám người thú dã man mới bị nhiều lần uống công quay về.

Trên lưng Hàn Thạc vác đủ thứ đồ, thân người suýt nữa là bị đám đồ vật bao phủ. Lúc này mọi người đang dừng chân, Hàn Thạc thì không hề dừng hoàn toàn, hai chân liên tục cong xuống rồi lại đứng thẳng, hai cổ tay vẩy vẩy, không ngừng lặp lại mấy động tác nhằm chán này.

- Bố Lai Ân, người làm gì vậy? - Ngải Mễ đứng bên cạnh Hàn Thạc, nhìn thấy từng đống đồ trên người Hàn Thạc không ngừng chuyển động, không khỏi nhìn lấy Hàn Thạc rồi kinh ngạc mở miệng hỏi.

Ngải Mễ nói vậy khiến mấy người khác cũng chú ý đến động tác của Hàn Thạc, cùng nhau tập trung để ý đến trên người Hàn Thạc, vẻ mặt ai nấy đều lộ nét nghi hoặc không hiểu được.

- Không có gì, thân thể ta có chút ê ẩm, chuyển động thì sẽ khá hơn một chút! - Hàn Thạc bình thản trả lời, vẻ mặt thì ngây ngây ngô ngô, xem ra thật có chút ngu ngốc.

- Hồn dân, người để ý một chút. Đồ trên lưng người đều là vật phẩm quý giá. Nếu không để ý làm hỏng, cho dù bán người cũng không đủ để bồi thường. - Bối Lạp nhíu mày lạnh lùng mở miệng nói.

- Bối Lạp, người thật là ngu ngốc. Mấy món đồ đó rất là kiên cố, làm gì mà dễ hỏng như vậy. Mấy đồ trân quý dễ bị bể, thì cũng chẳng ai để hắn vác. - Lỵ Toa khinh thường liếc nhìn Bối Lạp, nói một cách châm chọc.

- Hai người các người không cần lúc nào cũng phải tranh cãi. Mỗi lần ra ngoài huấn luyện, đều sẽ gặp chút ít nguy hiểm hoặc lớn hoặc nhỏ. Các người nên đoàn kết nhất trí, bằng không trên đường đi nhất định sẽ xảy ra vấn đề. - Phạm Ny thấy Lỵ Toa cùng Bối Lạp bắt đầu tranh cãi, liền nhíu mày khuyên bảo.

Hàn Thạc đối với câu nói lạnh lùng của Bối Lạp căn bản chẳng coi vào đâu, vẫn không ngừng lặp lại mấy động tác nhằm chán. Mấy động tác này chẳng phải là trong Ma công do Sở Thương Lan để lại, mà là phương pháp rèn luyện thân thể trước đó Hàn Thạc đã nhìn được. Vì để không ngừng đề cao bản thân, lướt qua khỏi cảnh giới “Cổ thể” nên Hàn Thạc mới nắm bắt lấy mọi thời gian để rèn luyện bản thân.

Chỉ trong chốc lát, Cát Ân đã tay không trở về với vẻ mặt khó coi, đến bên cạnh Phạm Ny, phần nộ nói:

- Đáng chết mà, bọn chúng không ngờ lại đòi tiền chúng ta!

Câu này vừa nói ra, Phạm Ny đã nhú mày, kinh ngạc nói:

- Ma võ học viện Ba Bể Luân chúng ta là cái nôi của kỵ sĩ, chiến sĩ, ma pháp sư cho Đế Quốc. Mỗi năm vì Đế Quốc mà bồi dưỡng ra bao nhiêu nhân tài. Ngay cả đám quan quân đóng tại Trác Cơ Ách Tư thành cũng có rất nhiều ma pháp sư, đều xuất thân từ ma võ học viện Ba Bể Luân. Học viện cùng Trác Cơ Ách Tư thành đã có hiệp nghị, bọn họ sao lại dám không cho chúng ta mượn chiến mã sử dụng?

- Vốn khi ta nói ta đến từ ma võ học viện Ba Bể Luân, cái tên quan quân kia đã tính đưa chiến mã cho chúng ta mượn. Đợi đến khi ta đưa ra giấy tờ chứng minh, khi hắn nhìn thấy chúng ta đến từ Vong Linh hệ, không ngờ lại mở miệng chế giễu khinh miệt, bắt đầu hỏi ta lấy năm mươi kim tệ, nói không đưa kim tệ thì sẽ không đưa chiến mã cho chúng ta mượn. Còn nói Vong Linh hệ chúng ta chưa hề tấn nhập nhân tài gì cho Đế Quốc, nên chúng ta cũng không được đãi ngộ miễn phí. - Cát Ân nổi giận đùng đùng, phần nộ nói.

Đám đệ tử nghe hắn nói như vậy, toàn bộ cũng đều cùng nhau căm ghét, nóng nảy lớn tiếng quát tháo, muốn tìm tên quan quân kia tính sổ. Dường như mùi vị bị người ta khinh miệt, quả nhiên là không dễ chịu lắm. Đám đệ tử tiến nhận vào Vong Linh hệ xuống cấp này đã có chút ủy khuất rồi. Hiện tại lại bị coi không vào đâu thế này, tự nhiên là khó đề nén được tức giận trong đầu.

- Bỏ đi! Lấy năm mươi kim tệ trong kinh phí đưa cho hắn. Đám quan quân này sinh hoạt ở đây đã lâu, hơn nữa Vong Linh hệ chúng ta thật sự đã xuống cấp, địa vị trong ma võ học viện Ba Bể Luân cũng thấp rồi, khó trách bị bọn họ khinh thị. Đợi khi ta trở về học viện, sẽ báo cho viện trưởng biết rõ chuyện này. Hiện tại cũng không nên cùng hắn sinh ra tranh chấp làm gì. - Phạm Ny lắc đầu, vẻ mặt buồn bã khuyên bảo mọi người vài câu, sau đó mới nói với Cát Ân.

Phạm Ny nói ra mấy lời này, Cát Ân đầu tiên không đồng ý, nói không thể nào dung túng thái độ kiêu ngạo của đám quan nhân. Nhưng đợi khi Phạm Ny dùng lời lẽ uyển chuyển khuyên thêm hai câu, hắn mới lắc đầu than thở nhẹ một tiếng, cúi đầu ừ ừ cầm lấy năm mươi kim tệ từ trong tay Phạm Ny đi về phía góc kia của thành môn.

Hàn Thạc liếc mắt quan sát mọi người rồi lại nhìn tới vẻ mặt buồn bã của Phạm Ny, không khỏi ngưng mắt nhìn vọng về phía tên quan quân kia, ngầm nói sẽ có một ngày Vong Linh hệ từ trong tay của hắn, thể hiện lại nét huy hoàng xưa kia, khiến cho uy danh của vong linh pháp sư, lại khiến người nghe tiếng sợ vỡ mật.

- Các người cũng không cần ừ ừ. Lúc Vong linh ma pháp huy hoàng, ai cũng không dám khinh thị. Chỉ là trước đây có một đoạn thời gian, vong linh ma pháp đều bị tất cả hệ phái sỉ nhục, không ngờ còn phát sinh ra ma pháp đại chiến, khiến cho vong linh pháp sư thương vong nặng nề. Rất nhiều pháp thuật có uy lực kinh người bị thất truyền, nên mới tạo thành việc xuống cấp của vong linh ma pháp.

- Lần này chúng ta đến khu rừng u ám phía trước tìm kiếm, chính là vì ta nghe được trong đó có một cái tử vong mộ địa bị người phát hiện, nghe nói trước đây trong tử vong mộ địa, là nơi có ma pháp sư bỏ suốt nhiều năm nghiên cứu vong linh ma pháp từ nhiều năm trước. Nếu chúng ta có thể tìm được tử vong mộ địa đó, lấy được vong linh ma pháp thư tịch trong đó, có lẽ có thể thay đổi hiện trạng của Vong Linh hệ chúng ta. - Phạm Ny nhìn đám đệ tử cúi đầu ừ ừ, không khỏi nói ra mấy lời an ủi.

Nghe Phạm Ny nói vậy, mọi người đều lộ vẻ chấn động, vẻ mặt ai nấy đều kinh ngạc vui mừng, xem ra đều định đổi diện cho tốt lần ra ngoài huấn luyện này.

Nhìn thấy ai nấy đều vô cùng hưng phấn, trong lòng Phạm Ny không biết sao lại khẽ thở dài, thầm nói mặc dù có tin tức nói tử vong mộ địa bị người phát hiện, nhưng người phát hiện vừa ra khỏi tử vong mộ địa không lâu thì đã chết.

Khuôn viên khu rừng u ám bao la to lớn, muốn tìm tử vong mộ địa trong đó thì không khác gì mò kim đáy biển. Ngay cả bản thân nàng cũng không có chút hy vọng nào, huống chi nơi đó nếu đã bị phát hiện rồi, tất nhiên sẽ có rất nhiều kẻ mạo hiểm đổ xô tới đó. Đến khi đó, dựa vào lực lượng mười hai người bọn nàng, muốn lấy được gì từ trong tử vong mộ địa, căn bản chính là không được thực tế lắm.

Nói ra mấy lời này, Phạm Ny bất quá chỉ muốn an ủi mọi người một chút. Mục tiêu lần này chủ yếu là để kiểm nghiệm vong linh ma pháp của đám đệ tử, giúp đám đệ tử lãnh ngộ thêm tri thức về ma pháp từ ngoại giới.

- Ô, đây là mấy người Vong Linh hệ sao, bọn họ cũng muốn đi thám hiểm à? Hơ hơ, sao lại đứng đó vậy? - Đang lúc mấy người Vong Linh hệ âm trầm tư lự thì một thanh âm yêu kiều từ nơi xa vọng tới.

Chỉ thấy đó là Ngải Lâm, nàng đệ tử Quang hệ xinh đẹp được gặp lần trước, cùng các đệ tử, lão sư của Quang hệ, còn có tên kỵ sĩ Khắc Lao Đức kiên trì truy cầu lấy nàng, cao đầu cỡi con chiến mã, từ phía xa lộp độp đi đến.

- Ai cần người lo, cẩn thận coi chừng ngã ngựa bây giờ. - Lý Toa khinh thường liếc mắt nhìn Ngải Lâm, lạnh lùng nguyên rủa.

- Ha ha, ta biết là các người còn chưa mượn được chiến mã. Ài, chuyện này cũng khó trách a, Vong Linh hệ các người căn bản không có cống hiến ra được gì cho Đế Quốc, muốn sử dụng miễn phí tài nguyên của Đế Quốc, đương nhiên là có chút không thỏa đáng đó. Haha! - Ngải Lâm cười khinh bỉ, trên vẻ mặt thánh khiết tràn ngập nét chế nhạo trào phúng.

Đám người Lý Toa mặc dù tức giận, nhưng những gì Ngải Lâm nói lại là sự thật, chỉ đành cắn răng buồn phiền, không tìm được lời lẽ nào để phản bác.

- Phạm Ny lão sư, người khỏe chứ? - Giáo sư ma pháp sư cao cấp Bỉ Kỳ Nhĩ của Quang hệ ngồi trên chiến mã mỉm cười đầy hàm ý với Phạm Ny.

- Bỉ Kỳ Nhĩ người cũng khỏe chứ. Bọn người cũng đến khu rừng u ám thám hiểm sao? - Phạm Ny cười đáp lễ, thản nhiên hỏi.

- Đúng vậy, chúng ta tính đến khu rừng u ám, giúp các thôn làng gần đó săn đuổi đám ma thú thường hay quấy phá nơi đó, vì Đế Quốc chia sẻ chút áp lực, cũng nhân cơ hội rèn luyện năng lực sử dụng ma pháp của đám đệ tử một chút. À à, chúng ta đi trước đây, có cơ hội sẽ gặp lại! - Bỉ Kỳ Nhĩ thanh nhã mở miệng đáp lễ, nhưng Hàn Thạc từ trong ánh mắt của hắn phát giác được một tia khinh thị, dường như xem thường đoàn người bọn hắn.

Đội sau khi đám người Quang hệ của Bỉ Kỳ Nhĩ cỡi chiến mã hò hét đi khỏi, Cát Ân kia mới đem theo sáu thớt chiến mã đi tới. Sáu thớt chiến mã này vô luận là thể hình cũng số lượng, đều rõ ràng không được như thứ đám đệ tử Quang hệ sử dụng vừa rồi. Xem ra cho dù tốn năm mươi kim tệ, Vong Linh hệ cũng không cách nào đạt được đãi ngộ bình đẳng.

Nhưng đoàn người Vong Linh hệ đến mười hai người, còn chiến mã chỉ có sáu thớt. Vậy cần phải hai người cùng ngồi một thớt mới được. Đám đệ tử kẻ này nhìn kẻ kia, kẻ kia nhìn kẻ này, đều tự nhanh chóng tìm được đối tượng thích hợp. Chỉ còn lại bốn người Hàn Thạc, Phạm Ny, Cát Ân và Ba Khắc là còn chưa tìm được đối tượng ngồi chung thích hợp.

- Ba Khắc, người cùng Bồ Lai Ân ngồi một thớt. Ta cùng Phạm Ny sư phụ ngồi một thớt cũng được. - Ánh mắt Cát Ân chuyển động, lúc này vui mừng lộ rõ, cười tít mắt nói với Ba Khắc.

- Không được, ta tuyệt đối không cùng cái tên tạp dịch dơ dáy này ngồi chung một thớt chiến mã. - Ba Khắc có thù với Hàn Thạc, lúc này mới bất mãn lớn tiếng nói ra.

Tâm ý của Cát Ân ai cũng đều biết, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để được kề cận bên cạnh Phạm Ny. Nghe Ba Khắc to mồm như vậy, hắn hầm hừ nổi giận, vừa muốn mở miệng thì Phạm Ny đột nhiên mỉm cười nói:

- Nếu Ba Khắc không nguyện ý, vậy Bồ Lai Ân sẽ cùng ta ngồi chung một thớt ngựa.

- Hihi, đa tạ Phạm Ny lão sư, ta đến đây. - Trong lòng Hàn Thạc mừng rỡ, vui sướng hớn hở lướt qua Cát Ân, nhanh chóng đi tới phía Phạm Ny.

Chú thích:

(1) Thành môn: cổng thành.

30. Chương 30 :khoảnh Khắc Tiêu Hồn Trên Chiến Mã.

Trên đường đến Đa La trấn, Hàn Thạc đã đem gần hết đồ đạc trên người chia ra rồi chất lên mấy thớt chiến mã.

Hắn ngồi ngay phía sau Phạm Ny, theo mỗi vó ngựa nhịp nhàng là Hàn Thạc cùng cơ thể nóng bỏng của Phạm Ny thỉnh thoảng lại tiếp xúc với nhau. Một cổ hương thơm nhàn nhạt theo mái tóc suôn mềm đang tung bay trong gió của nàng truyền đến mũi hắn. Phạm Ny ngồi trên chiến mã, cơ thể đầy đặn, vòng eo thon nhỏ không thể nào bị chiếc áo choàng pháp sư lấp đi hết được, lộ ra những đường cong vô cùng hoàn mỹ. Khiến cho Hàn Thạc chăm chú nhìn không nỡ bỏ sót một chi tiết nào. Chiến mã vẫn không ngừng chạy khiến cho khoảng cách của hai người càng ngày càng gần lại.

Một lúc sau đó, tiểu phúc của hắn dần dần tiếp xúc với cặp mông đầy đặn của Phạm Ny. Chiến mã chạy càng lúc càng nhanh khiến cho hai người không thể ngồi vững, tiểu phúc của Hàn Thạc cùng mông của Phạm Ny liên tục ma sát, chiếc áo bào pháp sư mỏng manh căn bản không thể ngăn được cảm giác mỹ diệu ấy. Mỗi lần va chạm lại khiến Hàn Thạc không thể kiềm chế nổi phản ứng đặc thù của một nam nhân đang trào lên mãnh liệt.

Hạ thân của hắn đang dần dần trở dậy, Hàn Thạc trong lòng dở khóc dở cười, nhưng mà hắn không thể khống chế những phản ứng của cơ thể mình. Hạ thân sừng sững, theo vó ngựa nhịp nhàng không ngừng va chạm với cặp mông mềm mại của Phạm Ny.

Một làn sóng kích thích mãnh liệt truyền đến từ chỗ tiếp xúc với nàng, khiến cho Hàn Thạc kích động suýt chút nữa thì đã kêu thành tiếng. Ngồi phía sau, hắn chăm chú nhìn Phạm Ny, phát giác chẳng biết từ khi nào mà cái cổ trắng ngần ấy đã nhuộm sắc hồng, càng lộ ra vẻ kiều diễm mỹ lệ.

Xinh đẹp như Phạm Ny chính là mẫu người tình trong mộng của bất kỳ nam nhân nào. Hàn Thạc lại đang tuổi sung sức, nhất thời khó có thể khống chế, hướng hồ bản thân hắn vốn là thân xử nam, chưa bao giờ tiếp xúc với con gái. Loại kích thích mãnh liệt này cũng chẳng kém gì sấm rung chớp giật, bão lửa điên cuồng, chốc lát đã trở nên khó kiềm chế nổi.

Đã để cho sắc tâm nổi lên thì khó mà khống chế được, Hàn Thạc bất chấp tất cả, run run vươn tay về phía vòng eo mềm mại của Phạm Ny, hai tay chộp vào hai bên hông của nàng, khiến cho hạ thân của hai người tiếp xúc càng chặt hơn.

Đột nhiên từ cổ tay hắn truyền đến một cảm giác đau đớn tê buốt, kinh ngạc ngẩn đầu, Hàn Thạc thấy Phạm Ny đang quay mặt lại, khuôn mặt nàng vừa phẫn nộ vừa xấu hổ, đỏ ửng lên cảm hận trừng mắt nhìn hắn:

- Đáng ghét, Bồ Lai Ân, ngươi còn không mau kiềm chế lại mình, nếu không ta đem vứt ngươi xuống ngựa đó.

Chỉ có điều Phạm Ny trông thấy Hàn Thạc có vẻ gì đó không bình thường. Mặt hắn đỏ ửng, thân thể co lại, miệng thì lại thở hổn hển, loại trạng thái này dừng lại trong năm giây, rồi đột nhiên Hàn Thạc cả người cứng đờ, cái miệng không thèm đáp lời mà bật thở phì phò.

Nàng rõ ràng cảm giác được ở dưới mông mình, có cái gì đó vừa ẩm ướt, thêm một chút gì đó ướt ướt trắng trắng.

- Ta... xin lỗi Phạm Ny sư phụ, ta... ta không phải là cố ý đâu.

Nhìn thấy bộ dáng Phạm Ny như sắp phát điên. Hàn Thạc sau khi phát tiết, đầu óc đã lấy lại phản ứng, hồi hận nói. Có điều trong lòng hắn giờ lại đang không ngừng nhớ lại cảm giác sung sướng bất tận vừa qua, hoàn toàn không có sợ hãi như vẻ bề ngoài mà hắn đang cố tỏ ra.

Phạm Ny chán nản, nàng cũng hiểu được phản ứng ở cái tuổi này của Hàn Thạc, hơn nữa tiếp xúc giữa thân thể của hai người quả thực cũng không ổn, hành động của hắn tất cả đều xuất phát từ bản năng, hắn không phải là do hắn cố ý.

Nhưng Hàn Thạc làm như vậy đã coi như xâm phạm đến nàng. Mặc dù hai người chưa làm ra chuyện gì rõ ràng nhưng Phạm Ny vốn là một nữ nhân, bị Hàn Thạc lợi dụng ở sau lưng tự nhiên trong lòng vô cùng tức giận.

Nàng là một cao cấp ma pháp sư, nếu thẹn quá thành giận mà động thủ thì Hàn Thạc sao có thể chống đỡ nổi. Huống hồ hắn đối với Phạm Ny cũng có chút hảo cảm, chỉ sợ nàng nhất thời mất bình tĩnh không tự chủ được mà ra tay động thủ thì gay to. Nhìn thấy Phạm Ny như vậy, hắn quả thật không biết làm thế nào cho phải, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút bất an.

Trong khi Hàn Thạc đang miên man suy nghĩ, thì hai bắp đùi đã bị Phạm Ny hung hăng cưỡi một cái đau điếng. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, đồng thời bên tai nghe thấy Phạm Ny nói :

- Quỷ tha ma bắt người đi Bồ Lai Ân, ta nhất định sẽ tính sổ với ngươi sau.
- Phạm Ny sư phụ, có chuyện gì vậy, sao lại bảo Bồ Lai Ân cái gì quỷ ..? - Lữ Toa ở đằng trước nghe được tiếng thét của Hàn Thạc không khỏi quay đầu lại hỏi.
- Không có gì, không có gì, hắn vừa rồi ngồi không vững nên suýt ngã, bị hoảng sợ một phen thôi. - Bồ Lai Ân còn chưa kịp mở miệng, Phạm Ny đã giải thích trước rồi.

Không ai còn hơi sức truy vấn, mọi người lại tiếp tục lên đường. Nửa giờ sau, Hàn Thạc lại kinh ngạc, phát hiện hạ thân của mình lại một lần nữa dựng đứng lên. Phạm Ny dường như cũng đã cảm nhận được, liền rất nhanh đổi chỗ, ngồi về phía sau hắn, vừa ghì chặt cương vừa giận dữ yêu cầu Hàn Thạc điều khiển ngựa.

- Phạm Ny sư phụ, ta thật sự không phải cố ý đâu, với lại ta cũng không biết điều khiển ngựa. - Hàn Thạc nhìn thấy Phạm Ny đang giận dữ thúc dục, bất đắc dĩ phải ngồi ở phía trước, vẻ mặt khó xử nói.
- Ngươi cầm miệng lại, cứ làm theo lời ta nói, ta sẽ dạy ngươi cách điều khiển ngựa. - Hai người bây giờ đã thay đổi vị trí, Hàn Thạc ở phía trước, Phạm Ny ngồi phía sau. Phạm Ny vốn đối với Hàn Thạc vẫn rất nhẹ nhàng nhưng bởi vì chuyện lúc nãy khiến nàng không kiềm chế được, giận dữ nói với hắn.

Ban đầu, nghe Phạm Ny chỉ huy phía sau, Hàn Thạc vẫn chưa thể nắm được yếu quyết khiến con ngựa không nghe theo sự điều khiển của hắn, chạy lung tung không phương hướng. Không những thế nó còn không ngừng hí, tung vó, lồng lộn cả lên, khiến cho hai người không thể nào mà ngồi cho vững, bộ ngực vun đầy của Phạm Ny liên tục đập vào sau lưng hắn. Hàn Thạc mê mang hưởng thụ cảm giác mê mẩn đó, nên càng không thể tập trung chú ý để chế ngự con chiến mã.

Chao đảo một hồi, cuối cùng dưới những âm thanh thịnh nộ của Phạm Ny, Hàn Thạc cũng dần dần điều khiển được con ngựa. Phạm Ny hai tay hỗ trợ hắn, mặc cho bộ ngực sữa căng tròn của mình vẫn đang tiếp xúc với lưng hắn. Nàng hướng dẫn Hàn Thạc phân biệt phương hướng, nhằm thẳng hướng Đa La Trấn chạy đến.

Đợi được Hàn Thạc và Phạm Ny tới Đa La trấn thì trời đã chập tối. Ở đầu phố, đã thấy Cát Ân cùng một đám Vong Linh hệ đệ tử đang lo lắng đứng chờ.

Hàn Thạc và Phạm Ny hai người vừa xuất hiện, Cát Ân liền chạy đến, lo lắng nói:

- Phạm Ny sư phụ, các người như thế nào mà bây giờ mới đến, ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì nữa chứ, làm ta lo lắng muốn chết.
- Không có chuyện gì đâu, chỉ là Bồ Lai Ân muốn thử điều khiển ngựa, ta dạy hắn một chút, cho nên mới đến chậm một đoạn thời gian.

Về tới đây, Phạm Ny đã khôi phục lại trạng thái bình thường, mỉm cười nhìn mọi người, liếc qua một lượt rồi nói:

- Tốt lắm, tất cả mọi người đã đến đông đủ, Cát Ân sư phụ, đã tìm được lữ quán nào chưa?
- Mọi thứ đều sắp xếp xong rồi, chỉ cần đem chiến mã đi gửi là có thể nghỉ ngơi. Đợi đến sáng mai, chúng ta có thể trực tiếp tiến vào U Âm sâm lâm.

Từ phía sau Hàn Thạc, Phạm Ny nhảy xuống chiến mã, thân thể căng đầy nhựa sống. Sau đó uốn thân mình, vận lưng, có phần mệt mỏi, Phạm Ny nhũn mày nói:

- Giờ cả người đầy mồ hôi, ta phải đi vào lữ quán tắm rửa cái đã. Bồ Lai Ân, người đem chiến mã đi gửi đi rồi đến lữ quán, vào phòng ta một lúc, ta có chuyện muốn nói.
- Ta biết rồi, Phạm Ny sư phụ.

Hàn Thạc vẻ mặt đau khổ đáp ứng, trong lòng hiểu được Phạm Ny tìm mình dám chắc là bởi vì chuyện mình xâm phạm nàng lúc này.

Nói xong, Phạm Ny liền hướng thẳng lữ quán đi đến, trong lòng nóng như lửa đốt. Hàn Thạc giờ mới cảm thấy hạ thân mình có cái gì đó hơi dính dính, nhột nhột, bây giờ hẳn mới hiểu được vì sao Phạm Ny phải vội vã đi tắm như vậy, khoe miệng không khỏi mỉm cười dâm dăng.

Hàn Thạc cùng mấy nam đệ tử của Vong Linh hệ dưới sự chỉ dẫn của Cát Ân đem sáu thớt chiến mã đi gửi, sau đó đi theo Cát Ân về lữ quán.

- Cát Ân sư phụ, lần này rời khỏi đế quốc đến Đa La trấn, ở gần U Âm sâm lâm, chắc trong thị trấn có rất nhiều cửa hàng mới lạ, chỉ bằng chúng ta mấy người đi ra ngoài một chút. Dù sao ai cũng đã biết chỗ của lữ quán rồi, đi một lúc rồi trở về được không? - Ba Khắc ở đằng sau đột nhiên mở miệng nói. Mấy đệ tử bên cạnh cũng một vẻ mặt đều rất nóng lòng, hưng phấn, xem ra bọn chúng đều có chung một mục đích.
- Không được! - Cát Ân kiên quyết gạt đi, sau đó mới cười cổ quái liếc mắt nhìn mấy người, thấp giọng nói:
- Đừng tưởng sư phụ không biết ý định của các ngươi? Đa La trấn vốn gọi là thị trấn suy đồi, bởi vì tình huống đặc thù của nơi này, những người tới đây đều là mao hiểm giả, thương nhân sống nay chết mai, bởi vậy thường tìm kiếm kích thích sau khi đã có hơi men. Cho nên nơi này trở thành nơi tiêu khiển, giải trí nổi tiếng của đế quốc. Hừ, các ngươi nếu muốn nhân cơ hội này lêu lổng một phen thì kiên quyết không được.

Quả nhiên những lời này Cát Ân vừa nói xong, Hàn Thạc đánh mắt bốn phía, phát giác giờ trời không còn tối nữa, Đa La trấn rộng lớn, hai bên đường được chiếu sáng bởi những ánh đèn ma pháp màu hồng mê ly, ở những ngã rẽ lại xuất hiện những nữ tử trang điểm đẹp mắt, quần áo nửa kín nửa hở, đang cười quyến rũ hướng về phía những người đi đường mà huyết sáo, đánh mắt đưa tình, khiến các quý ông nhìn theo từng chuyển động của họ mà chỉ muốn ăn sống nuốt tươi thôi.

Cát Ân nói những lời này quả nhiên trúng ngay tim đen của họ, chỉ thấy mấy người vừa nghe thấy vậy thì đều chán nản ủ rũ đi về phía lữ quán, trong miệng không ngừng than vãn thở dài oán trách sự vô tình của Cát Ân.

Vào đến lữ quán, các đệ tử được Cát Ân an bài chỗ ở, lục tục trở về phòng của mình. Cát Ân liếc mắt nhìn Hàn Thạc mỉm cười nói :

- Lần này kinh phí có hạn, lúc trước thuê chiến mã đã tiêu tốn 50 kim tệ, nên đành phải an bài cho người vào ở trong nhà kho ở phía sau bên trái, phòng đầy vốn không có khóa, cứ đi thẳng là đến.
- Nói những lời này, Cát Ân làm ra vẻ có lỗi đối với Hàn Thạc, sau đó liền mỉm cười nghênh ngang đi, từ xa Hàn Thạc ngẫu nhiên nghe được tiếng cười thâm cùng với một tiếng than nhẹ :
- Chỉ là một thằng tiểu tạp dịch cũng dám cùng Phạm Ny xinh đẹp cười một con ngựa. Hừ!

Bây giờ Hàn Thạc so với xưa đã khác nhiều, ngũ quan vô cùng nhạy bén, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng cười và nói thầm của hắn. Đầu tiên là cười lạnh rồi chửi nhỏ một tiếng, sau đó trên mặt lại nở nụ cười nham hiểm.

Chờ ta giành được Phạm Ny về tay, để xem người khóc không ra nước mắt như thế nào, Hàn Thạc chợt nảy ra một ý nghĩ thâm độc, đi thẳng đến phòng của Phạm Ny.

31. Chương 31: Người Là Một Thiên Tài Ma Pháp!!!

oOo

“Cộc!! Cộc!! Cộc!!”

Hàn Thạc đứng ở bên ngoài phòng của Phạm Ny, đưa tay gõ cửa.

- Bố Lai Ân hả? Vào đi. - Từ trong phòng vang lên thanh âm nhỏ nhẹ uể oải của Phạm Ny.

Khi Hàn Thạc đẩy cửa tiến vào thì thấy mái tóc màu tím nhạt của Phạm Ny còn ướt đầm, dán chặt vào cần cổ trắng sữa của nàng, trên khuôn mặt kiều mỹ còn đọng vài giọt nước trong suốt. Phạm Ny hiển nhiên là vừa mới tắm xong, đang khoác trên người một chiếc áo bào mềm mại màu trắng, phần ngực lộ ra một khoảng nho nhỏ trắng muốt, hai tay ngọc ngà cầm một chiếc khăn mặt lau những giọt nước vương trên mái tóc.

Bên trong căn phòng được bố trí vô cùng đơn giản, phòng tắm ở phía sau vẫn còn hé mở, tỏa ra bên ngoài những luồng hơi nước âm ẩm. Phạm Ny ngồi ngay ngắn ở bên cạnh một cái bàn tròn. Đôi mắt màu ngọc bích như ngọn sóng, nhìn lên người Hàn Thạc dò xét.

- Phạm Ny sư phụ, người tìm ta có việc gì không? - Hàn Thạc liếc mắt nhìn khắp phòng một lượt, sau đó thì bị thu hút bởi vẻ đẹp động lòng người của Phạm Ny nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ thật thà chất phác, thoáng trông còn có hơi sợ hãi.

- Chuyện gì ư? Hừm, trên lưng chiến mã hôm nay người thật là lớn mật đó, ta vẫn tưởng rằng Bố Lai Ân người là kẻ nhất gan, không nghĩ được rằng khi sắc tâm nổi lên thật sự lại dám làm những chuyện khiến kẻ khác phải trợn mắt lên nhìn a!! - Phạm Ny khẽ hừ một tiếng, cau mày đánh giá Hàn Thạc.

Khi đến đây, Hàn Thạc đã thâm nghĩ cách, nét mặt lại càng làm ra vẻ vô tội. Hàn Thạc gãi gãi đầu, cố gắng nín thở làm cho khuôn mặt đỏ bừng lên, sau đó hít sâu một hơi, cúi đầu nói lí nhí:

- Xin lỗi Phạm Ny sư phụ, người có thân thể xinh đẹp, lại ngồi trên ngựa kề sát vào người ta như thế, bản thân ta cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, căn bản là không thể khống chế nổi hành động của mình. Ta sai rồi, Phạm Ny sư phụ, người hãy trừng phạt ta đi?

“Bốp!!”

Phạm Ny thở hổn hển rồi bỗng nhiên đập bàn, Hàn Thạc “kinh hãi”, giật lùi về phía sau hai bước, vẻ mặt khiếp đảm sợ hãi nhìn Phạm Ny.

- Đồ đáng chết, người xâm phạm ta, người biết không hả? - Phạm Ny hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Thạc, thấp giọng quát khế.

Hàn Thạc gật gật đầu với vẻ thật thà nhút nhát rồi nét mặt chất phác nói:

- Ta sai rồi, Phạm Ny sư phụ, ta sẽ chịu trách nhiệm.

- Ha ha! Chịu trách nhiệm? Người chịu trách nhiệm thế nào đây, người chịu được chặc? - Phạm Ny nghe Hàn Thạc nói như vậy thì giận quá hóa cười. Nàng cười khanh khách nhìn Hàn Thạc chằm chằm nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp lại không hề có một chút vui vẻ nào cả.

- Ách... người nói sao thì ta nghe vậy, ta mặc cho người xử trí!!! - Hàn Thạc nhận định Phạm Ny hẳn sẽ không làm gì hắn, tỏ vẻ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói rất thành khẩn.

Cho đến lúc này, Phạm Ny thực sự cũng không biết nên xử trí Hàn Thạc như thế nào. Trong suy nghĩ của nàng cho rằng Hàn Thạc đích xác là không cố ý, hơn nữa cũng chính nàng đã để cho Hàn Thạc leo lên lưng chiến mã. Mặc dù sự cố xảy ra, nhưng đối với Hàn Thạc mà nói thì cũng không phạm phải tội ác tày trời, hắn chỉ là một tên tiểu tạp dịch, nên trừng phạt hắn thế nào quả thật cũng hơi khó quyết định.

Nhìn Phạm Ny chau mày tỏ ra có chút khó xử, không biết nên xử trí với mình như thế nào, Hàn Thạc trong lòng nảy ra một ý, đột nhiên cất tiếng nói:

- Phạm Ny sư phụ, người không phải nói rằng ta là đối tượng để người thí nghiệm đó sao, gần đây ta cảm thấy thân thể quả thực là có chút bất thường, trong não thỉnh thoảng có cái gì đó rất lạ. Hai ngày trước ta nghe thấy Lý Toa niệm chú ngữ Cốt Tiên, nên cũng niệm thử, không ngờ lại phát ra ma pháp Cốt Tiên.

Lời này vừa nói ra, Phạm Ny đang chau mày ngẫm nghĩ đột nhiên giật mình kinh hãi, lúc này ngạc nhiên vui mừng nhìn Hàn Thạc, nói giọng hưng phấn:

- Thật vậy hả, người nói đều là sự thật chứ, người có thể thử phát ra Cốt Tiên ma pháp cho ta xem được hay không?

Hàn Thạc biết Phạm Ny mê đắm với Vong Linh ma pháp, đối với trạng thái thân thể của hắn rất tò mò, thêm nữa Hàn Thạc hiểu được bản thân mình không thể vĩnh viễn chỉ là một tên tạp dịch ở mãi trong học viện ma võ Ba Bửu Luân được, cho nên vừa lúc lợi dụng cơ hội này để tự thay đổi hình ảnh của mình trong mắt Phạm Ny một chút.

Quả nhiên, Phạm Ny vừa nghe nói đến dị trạng của thân thể hắn thì lập tức quên mất chuyện đang nghĩ cách xử lý hắn, tạm thời dồn tất cả sự chú ý vào chuyện này.

- Đương nhiên là có thể rồi! - Hàn Thạc khê cười, sau đó giơ hai tay lên, miệng thấp giọng niệm chú ngữ:

- Hồi vô tận hắc ám!! Hãy hóa thành phá diệt Cốt Tiên, lấy ý chí của ta để hủy diệt hết mọi thứ trước mặt đi. Cốt Tiên!!

Chú ngữ vừa niệm xong, giữa khoảng không trước mặt Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một cây Cốt Tiên sắc bén, theo thế tay của Hàn Thạc bắn thẳng vào vách tường bằng gỗ ở bên cạnh, nhưng bay được nửa đường, Cốt Tiên đầu tiên là lắc lư mất phương hướng, cuối cùng “bộp” một tiếng vỡ tung ra.

- Không đúng, không đúng, chú ngữ mặc dù không sai, nhưng thế tay khi người phóng xuất ma pháp căn bản là không chính xác. Tay phải khi giơ lên thì chậm rãi hướng lên không, tay trái không được làm giống như tay phải.

Phạm Ny đầu tiên là theo thói quen dạy bảo, sau đó đột ngột có phản ứng, hô lớn một tiếng, vẻ mặt kinh hãi nhìn Hàn Thạc, thân thể mềm mại run run vì quá hưng phấn, thất thanh hô lớn:

- Ôi, trời ạ, người thật sự... thật sự có thể phóng xuất ra Vong Linh ma pháp.

- Đúng vậy, chính bản thân ta cũng không biết tại sao lại như thế nữa. Đúng rồi, Phạm Ny sư phụ, người có thể giải thích cho ta chi tiết hơn một chút về thế tay chính xác dùng để phóng thích ma pháp được không?

- Hàn Thạc trong lòng cười thầm, vẻ mặt nghi hoặc hỏi Phạm Ny.

- Đương nhiên là có thể!

Phạm Ny thật sự hưng phấn, tiện thể rút chiếc khăn mặt cầm trong tay sang một bên, đôi chân đẹp thon dài bước nhanh đến bên cạnh Hàn Thạc, bắt đầu giải thích cẩn thận cho Hàn Thạc.

- Như vậy, như vậy, thế này có đúng không?

- Tay nâng lên một chút nữa, tinh thần lực phải được ngưng tụ lại, một điểm cũng không được phân tán. Đúng rồi, thế tay là như vậy đó, uhm, tay trái hơi chậm một chút, người một lần nữa phóng xuất một lượt cho ta xem thử nào.

- Hồi vô tận hắc ám, hãy hóa thành phá diệt Cốt Tiên, lấy ý chí của ta để phá hủy mọi thứ trước mặt đi. Cốt Tiên!!

Hàn Thạc niệm chú ngữ, Cốt Tiên lần này xuất ra có phương hướng hoàn toàn chính xác nhưng khi sắp chạm vào tường gỗ, thì đột nhiên lại vỡ tan nát.

- Bố lai ân, tinh thần lực, cần phải chú ý tinh thần lực. Tinh thần lực một chút cũng không thể phân tán, phải chờ đến khi Cốt Tiên hoàn toàn thành công mới có thể hoàn toàn thả lỏng, nếu không Cốt Tiên sẽ nổ tung ở trên đường đi, người thử lại lần nữa đi.

- Hồi vô tận hắc ám à, hãy hóa thành phá diệt Cốt Tiễn, lấy ý chí của ta để phá hủy mọi thứ trước mặt đi. Cốt Tiễn!!

Chú ngữ vừa hoàn thành, Cốt Tiễn nhanh như tia chớp, hướng đi hoàn toàn không đổi, bay thẳng về phía bức tường gỗ. “Phạch” một tiếng, Cốt Tiễn đã xuyên thủng bức tường gỗ rồi bay đi mất không thấy tung tích đâu nữa.

- Ồi, trời ạ, Bồ Lai Ân, người đứng là thiên tài rồi, người tuyệt đối là một thiên tài ma pháp đó. Ta mới chỉ hướng dẫn người có hai lần mà người đã có thể thi triển thành công ma pháp Cốt Tiễn, một đệ tử bình thường muốn hoàn toàn nắm vững ma pháp này, thì phải mất từ một đến ba tháng, thật sự không thể hiểu nổi người nữa.

Phạm Ny hoàn toàn bị Hàn Thạc khiến cho sợ ngây người ra, reo hò ầm ĩ, khoa chân múa tay vô cùng vui sướng, xem chừng có lẽ hưng phấn tới cực điểm.

- Chết tiệt, người nào phóng xuất ma pháp bừa bãi thế hả!! Thiếu chút nữa thì đánh trúng ta rồi. Ý, Bồ Lai Ân, Phạm Ny sư phụ, Bồ Lai Ân sao người lại ở trong phòng của Phạm Ny sư phụ?

Đột nhiên, tiếng kinh hô của Ly Toa cách vách truyền qua, một con mắt của Ly Toa đang nhìn qua cái lỗ bị phá thủng sang phía bên này, kinh ngạc kêu lên.

- Không việc gì chứ, ta tìm Bồ Lai Ân luyện tập một chút Cốt Tiễn ma pháp thôi, Ly Toa người đi ngủ sớm một chút đi, về sau sẽ không quấy rầy người nữa đâu.

Phạm Ny vội vàng di chuyển về phía lỗ thủng kia, yêu kiều cười nói vài câu, không đợi cho Ly Toa mở miệng nói tiếp, Phạm Ny liền nhặt chiếc khăn mặt vừa tiện tay ném xuống lúc trước bịt kín cái lỗ thủng kia lại.

Xoay người kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, Phạm Ny bước nhanh về phía hắn, mở miệng nói:

- Người đừng nhúc nhích, để ta nhìn xem thân thể người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Được ạ! - Hàn Thạc mỉm cười, thản nhiên trả lời, nghĩ thầm bản thân mình tổng cộng chỉ mất thời gian mười ngày đã hoàn toàn nắm vững Cốt Tiễn ma pháp, dựa theo lời Phạm Ny vừa nói mà xét, bản thân mình không chừng thật sự là có thiên phú để tu luyện ma pháp chứ chẳng chơi.

- Ai da, cái mùi gì lạ vậy? - Phạm Ny sau khi đến bên cạnh Hàn Thạc, đang định động thủ để quan sát xem tình trạng thân thể hắn thì đột nhiên cái mũi thanh tú chợt nhíu lại, nghi hoặc mở miệng hỏi.

Hàn Thạc sững sờ, rồi sau đó bất chợt có phản ứng, vẻ mặt xấu hổ liếc nhìn về chỗ hạ thể, vẻ mặt đau khổ nói:

- Trong phòng ta không có phòng tắm, ta chưa tắm rửa cho nên mới còn lưu lại cái mùi này.

Những lời này vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Ny chợt đỏ lên, trừng mắt liếc Hàn Thạc một cái, máng nhỏ một tiếng:

- Hạ lưu!

Sau đó chỉ chỉ vào phòng tắm của nàng còn đang mở, cau mày thúc giục:

- Nước có lẽ còn ấm đó, nhanh lên một chút đem mấy thứ dơ dáy còn dính trên người người tẩy rửa sạch sẽ cho ta!!

Thật đúng là “hạ lưu”, Hàn Thạc có thể cảm nhận được chỗ hạ thân cho tới bây giờ vẫn còn có một tia dịch lỏng, từ kẻ hở không thể kiềm chế nổi đang chảy ra.

Những lời nói này của Phạm Ny chính là rất hợp với tâm ý Hàn Thạc, ở bên dưới còn đang dinh dính dính xác là rất không thoải mái, lúc này vui vẻ hơn hẳn trực tiếp bước vào phòng tắm mà Phạm Ny vừa mới tắm xong.

Bên trong phòng tắm có một bể tắm hình tròn khá thô sơ, bên trong chứa đầy nước ấm, hơi nước đang bốc lên ngùn ngụt. Ở giá treo cạnh đó vẫn còn bày ra một vài thứ quần áo loại... nội y rất khiêu gợi của Phạm Ny. Loại đồ này được làm từ chất liệu tơ tằm mỏng như cánh ve sầu, Hàn Thạc chỉ nhìn thoáng qua một lần liền cảm giác được tựa hồ như có một đám lửa đang bùng cháy dữ dội từ phía hạ thể.

Trong khi ánh mắt nóng bỏng của Hàn Thạc, đang nhìn chòng chọc vào bộ đồ bó sát thân người gọi cảm mà Phạm Ny vừa mới thay ra lúc trước thì Phạm Ny bất thành linh từ bên ngoài vọt tới, về mặt ngược ngừng bối rối vội thu hồi ngưỡng thứ đồ lót này lại, đến khi nàng xoay người lại thì đã thấy hai mắt của Hàn Thạc như núi lửa trực phun trào, không khỏi khẽ gắt một tiếng, mắng khê:

- Đáng ghét!

Sau đó hung hăng nhéo mạnh một cái vào lưng Hàn Thạc, mới ngược ngừng rồi đi.

Cởi quần áo ra, thả mình nằm vào trong bể tắm hình tròn đó, mũi như ngửi thấy hương thơm thanh nhã trên thân thể Phạm Ny còn lưu lại ở bên trong phòng tắm, cảm thụ được Phạm Ny đã từng dùng nước trong bể này, Hàn Thạc hiểu được tại thời khắc tuyệt vời này quả thật không thể nói nên lời, không đành lòng rời khỏi nơi này.

Lần tắm rửa này, Hàn Thạc đã tốn một khoảng thời gian khá lâu. Phía ngoài Phạm Ny phải thúc dục đến vài lần thì mới chịu tiện tay giặt sạch rồi nắm chặt nội khóa đi ra khỏi phòng tắm

- Hôm nay thời gian đã không còn sớm, ta sẽ không kiểm tra thân thể của ngươi nữa đâu, ngươi hãy rời khỏi đây nhanh nhanh một chút. - Sau khi chờ Hàn Thạc đi ra, Phạm Ny làm như chưa hề có sự tình nào phát sinh, ra về bình tĩnh nhàn nhã nói.

Gật gật đầu, trên mặt Hàn Thạc mang theo nụ cười ngây ngô, vui tươi hơn hờ hững về ngoài cửa mà đi. Khi Hàn Thạc sắp sửa rời đi, đột nhiên Phạm Ny gọi nhỏ một tiếng:

- Bố Lai Ân.

Quay đầu nghi hoặc nhìn Phạm Ny một cái, Hàn Thạc gãi gãi đầu, cộc lốc hỏi:

- Làm sao vậy!

- Không có gì, chỉ là, ngươi cũng không ngốc nghếch điên khùng như ta tưởng! - Phạm Ny nhận xét về Hàn Thạc rồi nói một cách kỳ quặc.

- Có khi đầu đầu đến mức không còn biết việc gì xảy ra nữa, nhưng khi ta không bị kích động thì mọi chuyện đều bình thường.

Hàn Thạc trong lòng vừa giật thót lên, ngay sau khi trả lời xong, chợt dạ nhanh chóng rời khỏi phòng của Phạm Ny.

32. Chương 32 : Ma Công Tiểu Thành

Trong nhà kho của quán trọ, Hàn Thạc cũng không đi nghỉ ngay mà vẫn tiếp tục tu luyện ma công.

Ma nguyên lực trong cơ thể thuận theo đường lối vận hành của Ma công, dưới sự khống chế bằng tinh thần của Hàn Thạc, lặng lẽ lưu chuyển qua từng kinh mạch, da thịt, gân cốt bên trong cơ thể. Hàn Thạc cảm nhận được rõ ràng rằng sau một thời gian tu luyện dài như vậy thì bất kể là thể lực hay cảm giác đều đề cao rất nhiều.

Chiều theo khẩu quyết của Huyền Băng Ma Diễm Quyết, Hàn Thạc kiên trì công phá những kinh mạch còn đang bị tắc nghẽn, đưa ma nguyên lực lưu chuyển đến hai lòng bàn tay, hết lần này đến lần khác cố gắng đả thông cốt cách kinh mạch trên năm ngón tay. Đau đớn từ xương cốt và các kinh mạch trên năm ngón tay không ngừng truyền đến. Chỉ thấy hai tay Hàn Thạc co quắp rung động, hai luồng ánh sáng mờ mờ một đỏ một tím phân biệt từ hai lòng bàn tay tản mát ra, như hai sợi tơ mỏng manh yếu ớt.

Đau đớn càng ngày càng kịch liệt, Hàn Thạc cắn răng cố gắng chịu đựng, trong lòng hiểu được đây là dấu hiệu đã tu luyện Huyền Băng Ma Diễm Quyết đến điểm đột phá máu chốt. Có thể đả thông tất cả kinh mạch trên hai tay, muốn luyện thành công Huyền Băng Ma Diễm Quyết thì phải xem ý chí lực của hân có kiên trì được hay không.

Quá trình ma nguyên lực xung phá gân mạch năm ngón tay kéo dài tưởng như vô hạn. Hàn Thạc khoan chân ngồi đó, cả người mồ hôi tuôn như mưa, tĩnh mạch trên trán đập nhanh “thình thịch” gương mặt vốn bình thản thì có vẻ có chút âm trầm dữ tợn gây ra một cảm giác vô cùng tà ác.

Chẳng biết qua bao lâu, khi Hàn Thạc cảm thấy hần sắp ngất đi vì đau, không ghìm nén được cảm giác đau đớn như cắt da xé thịt ở hai tay, không khỏi gầm nhẹ lên một tiếng, đột nhiên vô thức vung hai tay lên.

“Ba ba ba...”

Mười tiếng kêu trong trẻo vui tai từ mười đầu ngón tay liên tục vang lên, Hàn Thạc chợt cảm thấy cả người có chút hư thoát, rốt cục ma nguyên lực cũng truyền đến mười đầu ngón tay thành công.

Chỉ thấy mười đầu ngón tay thoáng chốc xuất hiện mười ngọn đăng tâm hỏa diễm đỏ với tia sáng bập bùng. Mười ngọn lửa màu đỏ tía ở trong nhà kho tối như mực tỏa ra màu sắc đẹp đến hấp hồn đoạt phách, làm cho người ta có cảm giác kì dị bí ẩn khó lường.

Hai lòng bàn tay liên quan với năm ngón tay nên cũng nhiễm màu đỏ tía, xương cốt bên trong hai bàn tay lộ ra rõ ràng một cách lạ thường, ngay cả da thịt cũng long lanh sáng bóng trong suốt, cực kỳ quái lạ.

Trong lòng mừng như điên, Hàn Thạc không khỏi kêu lên một tiếng nho nhỏ, sau đó nhìn thoáng qua hai bên rồi từ từ thu hồi ma nguyên lực từ hai tay về bụng dưới. Mất đi ma nguyên lực duy trì, hai tay Hàn Thạc từ từ khôi phục lại như bình thường, mười đóa hoa lửa cũng theo đó biến mất.

Thành công rồi, đây là biểu hiện đã tu luyện thành công Huyền Băng Ma Diễm Quyết. Mặc dù bây giờ do ma nguyên lực còn yếu ớt nên không thể thi triển ra uy lực mạnh nhất của Huyền Băng Ma Diễm Quyết, nhưng bằng vào thành tựu hiện tại, Hàn Thạc cũng cảm thấy mình không còn như một người bình thường không có năng lực tự bảo vệ nữa.

Huyền Băng Ma Diễm Quyết gồm có ngọn lửa màu đỏ có nhiệt độ vô cùng cao, có thể đốt cháy hết thảy và ngọn lửa màu tím lạnh đến thấu xương. Người bình thường thì chỉ cần nhiễm một chút vào thân thể thì cả lục phủ ngũ tạng đều bị đốt cháy sém hoặc là đông thành khối băng, không có hi vọng sống sót. Đến khi ma nguyên lực đủ mạnh, trong lòng bàn tay có thể ngưng tụ ngọn lửa đỏ tía mạnh mẽ có thể phát ra uy lực cực kỳ kinh khủng.

Sau khi luyện thành Huyền Băng Ma Diễm Quyết, Hàn Thạc cảm thấy cả người mệt mỏi rã rời, liền thiếp đi ngủ một giấc thật sâu.

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai.

Cả nhóm mười hai người do Phạm Ny phụ trách tập hợp lại tại cổng của Đa La trấn. Sau đó đem toàn bộ số đồ ăn thức uống thu thập được từ trong trấn, chất tất cả lên người Hàn Thạc.

- Đêm qua, người ở trong phòng Phạm Ny sư phụ làm gì? - Khi cầm một bình da đựng đầy nước đeo lên người Hàn Thạc, Lý Toa ghé sát lại hỏi nhỏ.

Xem ra Phạm Ny cũng không nói cho bất kỳ ai về chuyện tối hôm qua. Hàn Thạc liếc mắt nhìn Phạm Ny ở xa xa một cái, phát hiện Phạm Ny đang vội vàng dặn dò các học viên, không khỏi nói khẽ với Lý Toa:

- Không có gì, Phạm Ny sư phụ nghiên cứu một vài loại Vong Linh ma pháp, lôi ta ra làm thí nghiệm mà thôi.

- Hừ, đừng gạt ta, Phạm Ny sư phụ kể cả có tìm người để nghiên cứu ma pháp, cũng sẽ không thi triển cái loại ma pháp Cốt Tiến. Ma pháp này chỉ có ma pháp học đồ phải nắm vững thôi, chẳng lẽ Phạm Ny sư phụ có thực lực cao cấp ma pháp sư lại phải nghiên cứu ma pháp này sao? - Lý toa hừ nhẹ một tiếng, gay gắt nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Phạm Ny sư phụ đúng là nghiên cứu Cốt Tiến ma pháp. Đó chẳng phải là một loại ma pháp được phân chia làm năm cấp hay sao, người chỉ muốn thử xem với thực lực của mình thì có thể xuất ra Cốt Tiến ma pháp cấp mấy thôi, nếu người không tin có thể tự đi hỏi Phạm Ny sư phụ.

Từ sau khi Hàn Thạc nói trắng nói cuội lừa gạt Ly Toa, thái độ Ly Toa đối với Hàn Thạc đã có thay đổi lớn. Có lẽ đàn bà luôn là như thế, cho dù nàng không thích người, nhưng chỉ cần nàng biết người mến mộ nàng, nàng sẽ coi người như là người của nàng. Nếu người và người khác có quan hệ mập mờ gì đó, nàng sẽ là người thứ nhất cảm thấy không thoải mái.

Ly Toa cũng là như thế, mặc dù Ly Toa đối với Hàn Thạc không có cảm xúc gì, nhưng từ lúc nàng “hiểu được” tâm ý của Hàn Thạc. Đương nhiên sẽ nghĩ rằng Hàn Thạc chỉ nên thích một mình nàng cho đến chết cũng không thay đổi, không nên qua lại với Phạm Ny. Loại chuyện này Hàn Thạc trước kia đã có nghe nói qua bây giờ ngẫm lại đúng là có chút đạo lý.

- Quên đi, coi như người cũng không dám gạt ta! - Ly Toa liếc Phạm Ny ở xa một cái, thoải mái nói với Hàn Thạc một câu, sau đó từ chỗ Hàn Thạc rời đi.

- Bố Lai Ân, đi thôi. Bên trong U Âm sâm lâm cây cối um tùm, đường xá gập ghềnh, chúng ta không thể cưỡi ngựa được nữa, chỉ có thể đi bộ vào. Người trên người mang nhiều đồ đạc, ngàn vạn lần đừng để rơi lại sau cùng, trong U Âm sâm lâm có rất nhiều ma thú hung ác, chẳng may người bị ma thú giết chết thì thảm lắm. - Phạm Ny nhìn Hàn Thạc nói.

Từ sau khi phát sinh chuyện ngày hôm qua, thái độ Phạm Ny đối với Hàn Thạc cũng có những thay đổi mà chính nàng cũng không hề hay biết. Bây giờ tựa hồ Phạm Ny càng thêm quan tâm tới Hàn Thạc, chỉ là cách đối xử với Hàn Thạc đã không còn ôn hòa như ban đầu nữa mà mang theo chút cục cằn, bức dọc.

- Đến ngay, đến ngay!

Hàn Thạc ngày hôm qua đã chiếm tiện nghi rất lớn với Phạm Ny, trong phòng tắm của nàng còn bị nàng nhìn thấy trò mèo của hắn, nên Phạm Ny không hề hòa nhã cũng là đương nhiên, chỉ cần bây giờ Phạm Ny còn để ý tới hắn, đó cũng là một bước tiến rồi.

Ban ngày Đa La trấn tập nập dị thường, sáng sớm tinh mơ các loại cửa hàng đều đã mở cửa. Có đám thương nhân và mạo hiểm giả với quần áo bê bối từ trong ngõ phố gần đó đi ra. Những người này đều đã trải qua một đêm ăn chơi trác táng, bây giờ cũng bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Thương nhân cùng mạo hiểm giả, tốp năm tốp ba mang theo đồ đạc của mình bắt đầu ào ào xuất phát từ cửa Đa La trấn đi về phía U Âm sâm lâm. Họ hoặc là đến U Âm sâm lâm săn bắt ma thú, hoặc cùng một số chủng tộc thiểu số sinh sống trong U Âm sâm lâm tiến hành trao đổi hàng hóa.

Dưới sự thúc dục không ngừng của Phạm Ny, nhóm mười hai người Hàn Thạc đều chỉnh trang lại bản thân, theo chân Phạm Ny và Cát Ân tiến vào bên trong U Âm sâm lâm.

U Âm sâm lâm rộng lớn khôn cùng, bên trong chẳng những có các loại ma thú hung tàn, còn có những chủng tộc thừa thốt sinh sống, trong đó tinh linh, người lùn, địa tinh, dã man nhân là các chủng tộc chủ yếu. Nhưng các chủng tộc này cũng thường sinh hoạt tại vùng ngoài của U Âm sâm lâm mà thôi.

Thế giới chân thực bên trong U Âm sâm lâm tràn ngập các loại thần bí và nguy hiểm. Các loại ma thú khổng lồ mang theo uy lực kinh khủng đều sinh sống tại bên trong U Âm sâm lâm. Đó mới là nơi thần bí và hấp dẫn nhất với người địa phương. Mặc dù nghe nói chỗ đó có những bảo tàng cùng các vật phẩm trân quý, nhưng rất ít người có can đảm tiến vào bên trong. Số lượng người đã tiến vào mà vẫn còn sống trở ra quả là vô cùng ít ỏi.

- Đi theo ta, chúng ta tiến theo hướng nam. - Khi đã tiến vào bên trong U Âm sâm lâm, Phạm Ny cao giọng hô lên, bắt đầu dẫn mọi người thay đổi phương hướng đi thẳng đến khu vực phía Nam của khu rừng.

Trong U Âm sâm lâm quả nhiên đường xá gập ghềnh, các loại đá tảng cứng rắn có thể nhìn thấy khắp nơi, nơi nơi đều là những tán đại thụ cao hơn mười thước với cành lá tươi tốt. Trên đường đi cũng có thể bắt gặp một số ma thú nhỏ yếu nhìn thấy người là giật mình chạy trốn. Lúc đầu cũng có không ít mạo hiểm giả và thương nhân cùng đi về phía nam, nhưng theo thời gian trôi qua, mỗi người đều tự tìm một phương hướng khác nhau rời đi, chỉ sau một lát toàn bộ đã biến mất tăm tích, cũng không biết là đi đến chỗ nào.

Đột nhiên, vài tiếng bước chân dồn dập thình lình rơi vào tai Hàn Thạc. Hàn Thạc sững sốt, ngưng thần lắng nghe một chút rồi thốt lên:

- Có thanh âm đang đến gần, hình như không phải tiếng chân người.
- Bố Lai Ân, một tên tạp dịch như người thì có thể nghe được cái gì nguy hiểm, thật là đáng buồn cười.

Ba Khắc trước tiên cười to một tiếng, chế nhạo những điều Hàn Thạc nói.

Hàn Thạc từ sau khi tu luyện ma công, các giác quan tăng lên rõ ràng hơn rất nhiều, hết sức tự tin đối với khả năng nghe ngóng của lỗ tai mình. Thanh âm càng lúc càng gần, tiếng bước chân “sột soạt” rất nhỏ căn bản không phải là chân người có thể phát ra, ngoài ra số lượng không chỉ là một con.

Hàn Thạc qua câu chuyện của nhóm Phạm Ny thì hiểu được là U Âm thâm lâm rất nguy hiểm nên lúc này mới lên tiếng nhắc nhở. Nhưng đến khi Hàn Thạc phát giác lời nhắc nhở của mình nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, nên cũng chán nản không thèm lên tiếng cãi lại.

Đoàn người tiếp tục chậm rãi đi về phía nam, nhưng khoảng hai phút sau, Phạm Ny bỗng nhiên nhíu mày rồi kêu lên một tiếng:

- Đúng là có ma thú đến gần, mọi người bỏ hành trang xuống chuẩn bị chiến đấu, đây chỉ là vùng ngoài cùng của U Âm thâm lâm, chắc hẳn không phải là loại ma thú quá lợi hại, mọi người không cần quá lo lắng.

Phạm Ny vừa nói dứt lời, tất cả các đệ tử đều sửng sốt, kinh ngạc nhìn về Hàn Thạc, sau đó nhanh chóng bỏ những thứ đang đeo trên người xuống rồi hợp lại thành một vòng phòng ngự hình vành khuyên.

33. Chương 33: Thử Nghiệm Ma Công

Đột nhiên, từ bốn phía thành linh vọt ra năm ma thú có hình dạng giống như mèo, nhưng có ba đầu, đuôi có mũi nhọn, mắt long lánh ánh sáng màu vàng.

- Đừng quá lo lắng, đây chỉ là thứ vĩ lão miêu, mọi người mau công kích, vừa lúc để ta kiểm tra hiệu quả Vong Linh ma pháp của các người. - Phạm Ny vừa thấy ma thú xuất hiện, không khỏi thở dài một hơi khẽ nói. Phạm Ny vừa nói xong, một loạt Cốt Tiễn theo tiếng niệm ma pháp chú ngữ của các đệ tử nhanh chóng hình thành trên không trung. Theo sự chỉ huy của các đệ tử, Cốt Tiễn ” vèo vèo” bắn về năm con thứ vĩ lão miêu. Mặc dù thứ vĩ lão miêu tốc độ rất nhanh nhưng có ba con thứ vĩ lão miêu đã bị Cốt Tiễn bắn trúng, trên da thịt màu nâu trong nháy mắt tóe ra những đóa hoa máu, tốc độ lập tức bị ảnh hưởng.

Nhưng cũng có hai con trong đó tránh được các mũi Cốt Tiễn của đám đệ tử mà lao thẳng đến. Đám đệ tử hoảng hốt, Cốt Tiễn phóng ra vèo vèo nhưng lại không trúng đích, có cái vừa được nửa đường đã vỡ. Các sai lầm liên tục xuất hiện. Khi hai con thứ vĩ lão miêu, một trái một phải lao vọt tới vành khuyên phòng ngự thì Phạm Ny đột nhiên ra tay. Cũng là ma pháp Cốt Tiễn nhưng do nàng thi triển nên ba mũi Cốt Tiễn đột nhiên xuất hiện trong hư không lại có phương hướng hoàn toàn chuẩn xác bắn trúng vào ba cái đầu của thứ vĩ lão miêu.

Ba tiếng kêu thê thảm phát ra từ ba cái miệng của thứ vĩ lão miêu. Nó cũng không dám lao vào nữa mà sợ hãi quay đầu bỏ chạy. Một con lão miêu khác lao đến đứng về phía Hàn Thạc. Các đệ tử bên này nóng lòng, ma pháp Cốt Tiễn phóng ra liên tục phạm lỗi nên không gây cho con thứ vĩ lão miêu bất cứ trở ngại nào.

Cát Ân chỉ chú ý đến phía Phạm Ny, trong nhất thời quên mất uy hiếp ở bên phải, đến tận khi Phạm Ny đánh lui con thứ vĩ lão miêu bên kia thì hắn mới đột ngột có phản ứng. Nhưng đã muộn một chút, con thứ vĩ lão miêu đã vọt đến trước mặt Hàn Thạc, dùng ba cái đầu đầy răng nanh và móng vuốt sắc bén hung hăng tấn công Hàn Thạc.

- Bố Lai Ân cẩn thận! - Phạm Ny và Ly Toa hai nàng đồng thời hét lên thất thanh. Hàn Thạc mắt thấy thứ vĩ lão miêu đã lao vào gần trong gang tấc, sắc mặt tỉnh táo không có một tia bối rối, thậm chí khóe miệng còn nổi lên một tia cười lạnh. Đợi cho nanh vuốt của thứ vĩ lão miêu đánh tới trước mặt thì Hàn Thạc bỗng xuất thủ nhanh như tia chớp, tay trái thành linh vung lên, cánh tay cầm cây gậy gỗ cứng rắn vốn là cây cộc chống lều trại tức thì chặn đứng móng vuốt của thứ vĩ lão miêu lại. Chợt, tay phải Hàn Thạc bất ngờ đâm ra. Mọi người ở đằng xa nhìn lại chỉ thấy tựa như trong không trung lóe lên một luồng sáng đỏ, sau đó tay phải của Hàn Thạc đã đâm trúng vào bụng của thứ vĩ lão miêu, ngừng lại một lát rồi nhanh chóng rút về.

Cũng đồng thời hai mũi Cốt Tiên do Cát Ân cứu viện cũng từ từ bay đến bắn thẳng vào người thứ vĩ lão miêu. Ba tiếng thê lương rên rĩ từ ba cái đầu của thứ vĩ lão miêu phát ra, sau đó “bộp” một tiếng, con thứ vĩ lão miêu này rơi xuống mặt đất vô lực không còn động đậy được nữa. Theo con thứ vĩ lão miêu vô lực ngã xuống, bốn con còn lại dường như bị dọa sợ chết khiếp, kêu lên một tiếng quái lạ rồi bỏ chạy đi, trong chớp mắt đã biến mất tăm mất tích.

- A, Cốt Tiên của Cát Ân sư phụ thật lợi hại, loáng cái đã giết chết một con thứ vĩ lão miêu, Phạm Ny sư phụ bắn trúng chỉ làm nó bị thương thôi, cũng không có được uy lực lớn như vậy. - Ngải Mễ khẽ thốt lên một tiếng, kinh ngạc nhìn Cát Ân. Ngải Mễ vừa nói vậy, những người khác cũng đều cảm giác thấy rất kỳ lạ, ngay cả Phạm Ny cũng kinh ngạc nhìn Cát Ân, có chút nghi hoặc hỏi:

- Cốt Tiên ma pháp chỉ là loại công kích ma pháp cơ bản nhất, vậy mà người có thể sử dụng ma pháp này trực tiếp giết chết một con thứ vĩ lão miêu, thật là khó tin.

Cát Ân ngay từ đầu vẻ mặt cũng có một chút quái lạ, hình như cũng không hiểu được, nhưng nghe Phạm Ny nói như vậy thì ngay lập tức mỉm cười tỏ vẻ vô cùng tự tin, gật gật đầu với mọi người, giống như thừa nhận ma pháp công kích của hắn lợi hại.

- Bố Lai Ân, lúc này tay phải người đánh vào thứ vĩ lão miêu, ta hình như thấy trong không trung lóe lên một luồng sáng đỏ, chuyện gì đã xảy ra vậy? Mặc dù thứ vĩ lão miêu đúng là bị Cát Ân sư phụ giết chết, nhưng hình như bởi vì người đâm trúng mới làm cho thân thể nó bất ổn, có đúng không? - Lý Toa vẫn chú ý đến Hàn Thạc ở bên cạnh, sau khi suy nghĩ một lúc thì cảm thấy có điều khác lạ nên buột miệng hỏi.

- Ha ha, Lý Toa người đừng suy nghĩ lung tung nữa, Bố Lai Ân đúng là đánh trúng thứ vĩ lão miêu một cái, tuy nhiên căn bản cũng chẳng có hiệu quả gì, chỉ dựa vào sức mạnh của một tên tạp dịch thì có thể gây ra thương tổn gì cho một con thứ vĩ lão miêu chứ. - Ba Khắc xem thường liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái rồi mở miệng chế nhạo. Hàn Thạc ngây ngô cười, cũng không nói thêm điều gì, nhưng một số đệ tử khác cũng thấy được tình huống đó, đều nhìn Hàn Thạc với một chút nghi ngờ tương tự. Nhưng sau đó tất cả mọi người đều công nhận rằng Hàn Thạc thật sự không làm được tác dụng gì, còn cái chết của con thứ vĩ lão miêu hoàn toàn do Cát Ân gây ra. Hơn nữa, trong lòng bọn họ thì Hàn Thạc chỉ là một tên tạp dịch mà bọn họ có thể bắt nạt bất cứ lúc nào, một tên tạp dịch làm sao có sức mạnh và thủ đoạn như vậy được chứ?

- Tốt rồi, tốt rồi, mau đi khỏi chỗ này thôi. Thứ vĩ lão miêu là một loại ma thú chỉ dám bắt nạt kẻ yếu mà sợ hãi kẻ mạnh, tuy nhiên loại ma thú này sống thành bầy đàn, nếu chúng nó tìm thêm đồng loại đến thì sẽ có phiền toái đấy. Loại ma thú cấp thấp này không có ma thú tinh hạch, da thịt cũng không đáng tiền, không cần dây dưa với nó, chúng ta nên rời khỏi chỗ này thôi! - Phạm Ny có chút ngạc nhiên về Cát Ân, sau đó cũng không quá để ý, kêu gọi mọi người mang theo hành trang tiếp tục lên đường. Điều này làm Cát Ân cảm thấy thất vọng, hẳn vốn cho rằng Phạm Ny sẽ có thêm vài phần kính trọng đối với hắn. Nhóm mười hai người, dưới sự chỉ đạo của Phạm Ny, một lần nữa thu dọn đồ đạc tiếp tục đi về phía nam. Hàn Thạc dừng lại ở cuối hàng, trước khi rời đi trên mặt mang theo ánh cười quái dị, nhìn vào hai vết thương do Cốt Tiên của Cát Ân đánh trên người thứ vĩ lão miêu. Chỉ thấy sau đó, bên trong miệng vết thương từ từ tản mát ra mùi cháy khét, từ miệng vết thương có thể thấy da thịt bên trong của con vật bây giờ đã cháy đen rồi. Con thứ vĩ lão miêu chết, căn bản là do bị tay phải của Hàn Thạc đánh trúng, đưa ngọn lửa đỏ của Huyền Băng Ma Diễm Quyết vào trong cơ thể nó gây ra, căn bản không hề có liên quan gì đến Cát Ân. Nhìn vào tay phải, sau khi vận chuyển ma nguyên lực, một ngọn lửa ma quái màu đỏ từ đầu ngón tay bỗng nhiên bay ra. Nhìn ngọn lửa này, Hàn Thạc ngạc nhiên thốt lên một tiếng, uy lực của Huyền Băng Ma Diễm Quyết thật kinh khủng, lúc này hắn mới hắc hắc cười khẽ bước nhanh đuổi kịp đám Phạm Ny.

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cành lá rậm rạp của các tàng cây đại thụ soi sáng đến từng góc ngách của U ám sâm lâm. Một số côn trùng không tên kêu rả rích mang đến cho U ám sâm lâm vốn yên tĩnh một thứ âm thanh có phần nhộn nhịp. Đồng lửa đỏ rực tỏa ra hơi nóng tạo nên một chút ấm áp trong đêm tối. Hàn Thạc cầm trong tay vài que gỗ xiên đầy thịt không ngừng xoay qua xoay lại trên ngọn lửa, đồng thời lấy gia vị rắc lên những miếng thịt đang nướng đó làm dậy lên mùi thịt nướng thơm phức bay vào mũi các đệ tử Vong Linh hệ.

- Thơm quá, Bố Lai Ân, không nghĩ được là người còn biết làm cái này? - Lý Toa chun cái mũi đáng yêu, hai mắt nhìn chăm chăm vào miếng thịt đang được Hàn Thạc trở lên trở xuống, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Hôm nay, biểu hiện của các người khi gặp thứ vĩ lão miêu thật sự làm ta thất vọng, tinh thần hoảng hốt làm cho ngay cả một ma pháp cơ bản như Cốt Tiên cũng không thể thi triển chính xác, thật là không thể chấp nhận được! Còn người nữa, Cát Ân sư phụ, mặc dù Cốt Tiên của người uy lực thật thần kỳ nhưng lúc đầu người thật sơ sót, nếu Bồ Lai Ân không cảnh giác thì không muốn bị thứ vĩ lão miêu làm cho bị thương cũng không được.

Nhìn đám đệ tử vây quanh đồng lửa, Phạm Ny nhú mày lớn tiếng quở mắng, hình như hết sức bất mãn với biểu hiện của các đệ tử và Cát Ân hôm nay.

Đám đệ tử bề ngoài thì vâng vâng dạ dạ tựa hồ hết sức chú ý lắng nghe, nhưng ánh mắt lại đảo qua đảo lại liên tục nhìn vào miếng thịt Hàn Thạc đang nướng, có mấy người trong miệng còn vang lên tiếng nuốt nước miếng.

Hàn Thạc hồi xưa trong gia đình toàn là nam giới, bình thường đều tự nấu lấy đồ ăn thức uống, do đó tay nghề nấu ăn đã đạt đến trình độ cao. Thế giới này về phương diện ẩm thực so với thế giới cũ của Hàn Thạc chênh lệch rất lớn chứ không phải chỉ là một hai điểm. Bây giờ chỉ cần hơi thi triển một chút, lập tức làm những người này thêm nhỏ dãi ra.

Tai lắng nghe Phạm Ny quở mắng, Hàn Thạc không khỏi đánh giá Phạm Ny vài lần, bị khí thế Phạm Ny quát tháo làm cho có phần kinh ngạc, thâm nghĩ xem ra hành động lần này Phạm Ny mới là người phụ trách chính. Ở Vong Linh hệ, kể cả Cát Ân là sư phụ thì so sánh với Phạm Ny đều thấp hơn một bậc, cũng khó trách Cát Ân còn chút e ngại Phạm Ny, xem ra cũng không đơn giản chỉ bởi vì Cát Ân khổ luyện Phạm Ny.

- Thôi, nói đến đây thôi, về sau chúng ta còn có thể gặp càng nhiều nguy hiểm hơn, hy vọng các người không khinh thường như vậy, bắt đầu ăn thịt nướng đi. - Phạm Ny giáo huấn mọi người trong chốc lát, chính nàng cũng bị thịt nướng của Hàn Thạc hấp dẫn không chịu nổi. Hôm nay, nàng đã đi cả một ngày đường, lúc trước chỉ ăn đơn giản một ít bánh mì và nước suối, bây giờ đột nhiên ngửi thấy mùi thơm như vậy, dạ dày là thứ đầu tiên phát tác.

- Phạm Ny sư phụ, đây là của người, Ly Toa miếng này của người, Bối Lạp, Ba Khắc, Cát Ân đây là của các người... - Hàn Thạc mang theo ánh cười quái dị, phân phát cho mỗi người một miếng thịt nướng.

- Ô..., Bồ Lai Ân, thật may là có người, thịt nướng ăn cực kỳ ngon ! - Phạm Ny ăn một miếng xong, cái lưỡi thơm tho còn liếm lên đôi môi đỏ mọng, cuống quýt khen ngợi không thôi, làm người ta tưởng tượng viễn vông, khiến cho Hàn Thạc rung động trong lòng.

- Thật không sai, ăn ngon quá, Bồ Lai Ân đúng là có tay nghề a! - Ly Toa cũng cười tít mắt tán thưởng, một miếng thịt nướng to đùng trong nháy mắt đã bị nàng giải quyết hơn phân nửa.

- Cái thứ thịt rác rưởi gì thế này, khó ăn muốn chết, lại còn nướng chưa chín.

- Ô ô..., thật sự là rất khó ăn, một chút mùi vị cũng không có.

- Bồ Lai Ân đáng chết, người cố ý phải không, thịt này vẫn còn sống đây này.

-

Ba Khắc, Cát Ân, Bối Lạp, còn có mấy người có cừu oán với Hàn Thạc, cắn xong hai miếng đều luôn miệng chửi mắng là khó ăn.

Hàn Thạc vẻ mặt vô tội, cười ngây thơ nói:

- Ách.... có thể thật sự không có nướng kĩ, thật là xin lỗi, số các người thật có chút không may!

34. Chương 34 : Vô Tình Thay Đổi

Thăng theo hướng Nam, nhóm mười hai người gồm Hàn Thạc đi suốt tám ngày ròng rã. Suốt dọc đường, số ma thú họ gặp càng lúc càng mạnh.

Ma thú Độc giác bên ngư, những con Cự đại tích dịch thú, sau đó là những con Phong nhận ma lang có khả năng phóng ra lưỡi đao gió, những con Hàn sương phi ưng phun ra sương lạnh. Lúc đầu còn thông dong ứng phó, gần đây mỗi lần chiến đấu đều là may mắn mà vượt qua nguy hiểm, mọi người đều cảm nhận được áp lực ngày càng gia tăng.

Ban đầu, mọi người vẫn dựa vào thức ăn mang theo bên người. Đến khi đã ăn hết thức ăn thì trực tiếp săn ma thú rồi xẻ thịt nướng ăn. Đám ma thú thì ngày càng hung hãn, có điều thịt trên người nó cũng không phải nhờ vậy mà ăn ngon hơn. Như con ma thú Thần lân khổng lồ kia, thịt nó có một mùi vị khó ngửi, cơ bản là không thể nuốt trôi. Có điều, càng là ma thú lợi hại, thì những thứ lấy được từ trên người nó càng đáng giá. Nhất là một số con có thể phóng thích những ma pháp đơn giản. Trong cơ thể đều có tinh hạch, những tinh hạch của ma thú này vô cùng trân quý. Dựa theo những cấp bậc không đồng nhất, có thể bán được với giá cực cao.

Thu hoạch của đoàn người cũng không nhỏ. Mấy ngày hôm nay tổng cộng đã tìm được bốn khối tinh hạch của ma thú. Trong đó, tinh hạch của Phong nhận ma lang là ba khối, Hàn sương phi ưng có một khối. Tinh hạch của ma thú dựa theo cấp bậc chia làm sáu cấp: tinh hạch lục cấp là rẻ nhất, tinh hạch nhất cấp là trân quý nhất, cơ bản là rất khó nhìn thấy. Những tinh hạch này có thể chế thành một ít ma pháp vũ khí có uy lực cường đại. Giúp tăng lên uy lực của ma pháp đối với ma pháp sư. Cũng có một số ít có thể gia tăng tinh thần lực của ma pháp sư, giá tiền của chúng vô cùng cao. Tinh hạch của Phong nhận ma lang thuộc loại năm cấp, giá thị trường một khối là trên dưới hai mươi kim tệ. Tinh hạch của Hàn sương phi ưng, thì cao hơn, bốn cấp, giá thị trường là trên dưới một trăm năm mươi kim tệ.

Bằng vào số tinh hạch ma thú thu được đến lúc này, cho dù khấu trừ tiền mượn chiến mã là năm mươi kim tệ, cũng xem như đã đủ. Càng huống chi những ma thú này, ngoại trừ tinh hạch ra, da lông trên người cũng có thể bán được. Da của Phong nhận ma lang, một đôi sừng của Bò rừng một sừng, đều là những vật phẩm có giá trị không nhỏ. Giá trị của những đồ vật này cộng lại, đã vượt xa ước tính của Phạm Ny và Cát Ân.

- Trải qua thí luyện những ngày qua, tất cả mọi người đều có tiến bộ. Đối mặt với ma thú đã không còn hoảng hốt nữa, đây là mục đích chủ yếu của lần thực chiến này. Còn nữa, vận khí của chúng ta rất tốt, sản phẩm thu hoạch từ thí luyện rất lớn, so với những lần trước đã lớn hơn vài lần. Chờ khi trở lại học viện, những đồ vật này sẽ đem bán rồi chia cho mọi người.

Phạm Ny tâm tình rất tốt, khuôn mặt xinh đẹp mang theo ý cười, ôn nhu nói với đám đệ tử. Suốt dọc đường đi, Hàn Thạc vẫn dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn kỹ mọi biến đổi xung quanh. Đám đệ tử ngày thơ kia, lúc đầu hoảng hốt thế nào, sau lại thông dong điềm đạm đối phó với đám ma thú ra sao, hẳn đều thấy rõ ràng.

Ngũ quan Hàn Thạc do tu luyện ma công, trở nên linh mẫn hơn bất kỳ ai trong bọn họ. Đứng ở phía sau trong những lần hành động, những dự báo trước của Hàn Thạc cũng chiếm công lao không nhỏ. Ngũ quan của Hàn Thạc sao lại nhạy bén như vậy, thì không ai giải thích được. Phạm Ny đã từng bỏ ra cả một ngày để cẩn thận kiểm tra cơ thể Hàn Thạc, kết quả cũng chẳng thu được gì. Phạm Ny tuy có chút mất hứng, nhưng cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào hay hơn.

Sau đành quyết định đợi khi trở lại học viện, đem một ít thiết bị ma pháp tới để kiểm tra lại Hàn Thạc. Khả năng dự báo nguy hiểm suốt mấy ngày liên tục, cộng với một tay diệu thủ làm món thịt nướng. Khiến cho địa vị của Hàn Thạc trong lần thí luyện này, chẳng biết từ lúc nào đã được nâng thêm vài phần. Ngoài trừ bọn người Ba Khắc, Bối Lạp vì mỗi lần “vận khí đều chẳng ra gì” ăn phải một số thức ăn khó nuốt, đối với Hàn Thạc vẫn một mực khó chịu như trước. Còn lại, đám đệ tử đều đã không hề to tiếng đối với Hàn Thạc. Một số đệ tử thậm chí còn tỏ ra thân thiện với Hàn Thạc, mong có thể được ăn những thức ăn ngon lành hơn.

- Phạm Ny sư phụ, chúng ta khi nào có thể đến Tử Vong mộ địa? - Ly Toa nghe Phạm Ny nói xong liền mở miệng hỏi.

Những lời này vừa thốt ra liền khiến Phạm Ny cau mày, nàng trầm mặc một lúc rồi mới nói:

- Ta chỉ nghe nói Tử Vong mộ địa ở phía nam của U Âm sâm lâm từng có người nhìn thấy. Nhưng cụ thể ở địa phương nào, thì ta cũng không rõ ràng. Thật ra lần này đến U Âm sâm lâm, mục đích chủ yếu là cho

các người có thể trong lúc đối phó với nguy cơ, không hoảng hốt mà phóng thích Vong Linh ma pháp ra. Dựa theo thành tích hiện tại, mọi người cơ bản đều đạt yêu cầu.

- Tử Vong mộ địa ta cơ bản không biết cụ thể ở chỗ nào, bây giờ mọi người hẳn đã cảm giác được ma thú chúng ta gặp phải đã càng lúc càng mạnh. Nếu không có Bồ Lai Ân mấy ngày nay dự báo trước nguy hiểm. Ta nghĩ trong chúng ta sớm đã có người bị thương. Giống như ngày hôm qua gặp phải Hàn sương phi ưng, cũng là nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, nếu lại tiếp tục đi sâu về hướng nam, ta lo lắng chúng ta chẳng những có người bị thương mà có thể có cả tử vong nữa. Cho nên bây giờ ta nghĩ, chúng ta hẳn là nên trở về thôi.

Phạm Ny vừa nói, đám đệ tử đều ngẩng người ra. Cát Ân gật gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta chỉ là tới thí luyện mà thôi, cái Tử Vong mộ địa kia cơ bản là không thể xác định, cũng không chắc nó thật sự tồn tại. Chúng ta không gặp được cũng là hết sức bình thường. Tình huống ngày hôm qua mọi người cũng đều cảm nhận được cả rồi. Nếu tiếp tục hướng phía nam đi tới. Ta nghĩ, tính mạng của mọi người đều nguy hiểm, hành động lần này đến bây giờ đã thu hoạch khá tốt rồi, chúng ta không nhất thiết phải mạo hiểm hơn nữa.

Hai người sư phụ đều nói như vậy rồi, mấy tên đệ tử nhát gan nhớ lại những nguy hiểm đã gặp phải trong hai ngày nay. Tất cả không khỏi gật đầu tán đồng, ào ào nói:

- Đúng vậy, chúng ta trở về học viện thôi. Gần đây, nguy hiểm càng ngày càng lớn rồi.

- Ba Khắc, người là tên quý nhát gan, không có nguy hiểm lớn sao có thu hoạch cao. Nếu không có nguy hiểm ngày hôm qua, chúng ta sao có thể lấy được tinh hạch của Hàn sương phi ưng đây. Chúng ta nên tiếp tục đi sâu về hướng nam, hẳn là có thể lấy thêm được gì đó càng quý giá. Như thế khi trở lại học viện, đám đệ tử các hệ khác cũng không dám xem thường Vong Linh hệ chúng ta nữa. - Lữ Toa tỏ vẻ xem thường, ngẩng đầu nói lời châm chọc đối với những lời Ba Khắc vừa nói. Sau đó quay đầu nhìn Hàn Thạc đang nường thẹn nói:

- Bồ Lai Ân, người thấy có đúng không?

Đúng ra lúc này Hàn Thạc không đáng bị mọi người chú ý mới phải. Nhưng bởi vì biểu hiện mấy ngày nay của Hàn Thạc, thấy Lữ Toa nói ra những lời này liền chuyển hướng nhìn hắn. Ngay cả Cát Ân và Phạm Ny cũng không ngoại lệ, tựa hồ quyết định của Hàn Thạc đối với họ là vô cùng quan trọng.

Hàn Thạc chẳng ngờ lại bật cười, nhẹ nhàng nói:

- Mạo hiểm là hẳn phải có rồi, dù sao mọi người hiện tại cũng không có ai bị thương. Không bằng vẫn tiếp tục đi tới, nói không chừng sẽ có thu hoạch lớn hơn nữa chưa biết chừng.

Phạm Ny kỳ dị nhìn Hàn Thạc, sau một lúc trầm mặc, cuối cùng gật đầu nhẹ giọng nói:

- Được rồi, đã như thế, chúng ta lại đi thôi. Nếu có người bị thương, chúng ta lập tức theo đường cũ trở về.

- Tập trung lại nào ... mọi người đã có thể ăn được rồi.

Hàn Thạc cười khê một tiếng, há miệng gọi lớn. Sau đó, đám Phạm Ny, Lữ Toa vui mừng khắp chỗ chạy tới, chẳng còn để ý đến mọi người, cầm lấy hai khối thịt lớn nhất mà Hàn Thạc đưa tới.

Đêm khuya, ánh trăng lạnh lẽo phủ xuống U Âm thâm lâm, bao phủ cả mấy chiếc lều vải thô sơ. Một chút đệ tử đã ngủ say, mấy đệ tử còn lại thì cố kháng cự lại cơn buồn ngủ, đảm đương trách nhiệm canh gác.

Vô thanh vô tức, Hàn Thạc đột nhiên rời đi, chậm rãi rời xa khu lều vải của đám đệ tử. Dưới những tán đại thụ che trời, bí mật rời đi.

Chỉ thấy dưới những kẽ lá, thân hình không tính là cường tráng của Hàn Thạc linh hoạt như báo đêm săn mồi, luôn lách di chuyển với những phương hướng liên tục thay đổi, dáng vẻ vô cùng ung dung. Chỉ trong chớp lát, Hàn Thạc đã rời xa đám người Phạm Ny, vẫn nhẹ nhàng đi về hướng nam.

Phút chốc, thân thể Hàn Thạc bỗng nhiên dừng lại, sau đó hai tay giơ lên, niệm chú ngữ gọi về bộ xương khô:

- Hồi Đoạ Lạc Vong linh chiến sĩ, theo sự triệu hoán của sứ giả vong linh, hãy triển hiện sự tồn tại của người đi!!

Chú ngữ vừa kết thúc, Tiểu Khô Lâu đen đúa, gầy nhỏ, trên tay cầm cốt đao thỉnh linh hiện hình tại hư không. Chỉ thấy Tiểu Khô Lâu lúc này cốt cách toàn thân lại càng rắn chắc, cùng dung thành một thể với bóng đêm, như một bóng ma trong đêm sâu.

Theo sự di chuyển rất nhanh của Hàn Thạc, xương đùi của Tiểu Khô Lâu cũng không ngừng chuyển động, nhưng không hề phát ra âm thanh “dát chi” cộng hưởng, mà sau lưng bảy căn cốt phiền nhẹ nhàng lay động, khiến cho Tiểu Khô Lâu như đang chao liệng giữa hư không. Cùng với Hàn Thạc, xuyên qua U Âm sâm lâm.

Hai con Phong nhận ma lang, đột nhiên xuất hiện phía trước bộ xương khô. Hai con ma lang này đang cắn xé một khối thi thể dã trư. Một trong hai con ma lang đã cảm giác được động tĩnh, hai cái lỗ tai nhón nhón bỗng dựng đứng lên, ngược đôi mắt xanh biếc lên nhìn xung quanh.

Một thanh cốt đao, lóng lánh ánh sáng sắc lạnh âm u chợt hiện ra trong bóng đêm. Chỉ thấy cốt đao vẽ ra trong hư không một lộ tuyến kỳ lạ, thỉnh linh hướng về phía ma lang đang ngẩng đầu lên cảnh giới kia.

Cùng lúc, tại một góc âm u trong bụi cây nhỏ, một thân hình trắng kiện đột ngột lao ra, tốc độ mau lẹ trực tiếp hướng tới con ma lang còn lại. Trong sắc trời tối đen, chợt lóe lên một luồng ánh sáng màu tím nhạt, hiện ra vô cùng xinh đẹp.

Hai tiếng kêu thảm thật thê lương, trước sau từ trong miệng hai con Phong nhận ma lang phát ra. Hai con ma lang hung tàn khát máu, không có một phản ứng, toàn bộ bị giết. Một con đầu lâu bị cốt đao xuyên qua, tử vong. Con kia thì ngã xuống cứng ngắc, từ bên trong cơ thể không ngừng tuôn ra khí lạnh dày đặc.

- Hắc hắc, lại là khối tinh hạch năm cấp ma thú! - Hàn Thạc sau khi thu tay lại, hài lòng nói nhỏ.

Ở bên cạnh, Tiểu Khô Lâu sử dụng cốt đao, bắt đầu cắt lấy bộ lông có giá trị không nhỏ trên người Phong nhận ma lang, nhìn động tác thành thạo của hắn, rõ ràng không phải lần đầu tiên làm việc này.

35. Chương 35 :chuẩn Bị Chiến Đấu

Mấy ngày nay vào ban đêm, Hàn Thạc đều một mình hành động, nhờ vào cảm giác sắc bén nên giết được một số ma thú ở phụ cận. Một người một bộ xương phối hợp ăn ý nên mọi việc đều thuận lợi, tổng cộng thu hoạch được bốn tinh hạch ngũ cấp ma thú, kèm thêm da, lông, sừng với giá trị không nhỏ. Trong lúc bắt giết ma thú, Hàn Thạc chẳng những thử thi triển Ma công, còn nhiều lần luyện tập sử dụng không chế Cốt Tiên ma pháp, mỗi lần đều có thể kết hợp công kích xa gần cực kỳ hiệu quả. Các đệ tử lần đầu đối diện với ma thú đều bối rối khần trương, Hàn Thạc từ đầu đến cuối đều một bộ dạng tinh táo thậm chí là lãnh khốc. Ngay cả Hàn Thạc cũng không giải thích được tại sao lại có cảm giác thoải mái. Hắn thậm chí còn cảm thấy trong lúc săn giết ma thú, ở sâu trong lòng còn có cảm giác hưng phấn cùng chờ mong, giống như phi thường hưởng thụ.

- Ta quả nhiên không phải người tốt! - Hàn Thạc tự giễu, từ trong tay Tiểu Khô Lâu, tiếp nhận ma thú tinh hạch cùng da lông của Phong Nhận Ma Lang, vỗ vỗ cái đầu đen bóng của Tiểu Khô Lâu, mỉm cười nói:

- Đi thôi, chúng ta có thể trở về rồi.

Tiểu Khô Lâu trong tay nắm cốt đao, trong hốc mắt trống rỗng, không có một chút tình cảm ba động, đi theo sau lưng Hàn Thạc mau chóng theo đường cũ trở về. Trên đường, Hàn Thạc đọc ra một cái chú ngữ, đưa Tiểu Khô Lâu về dị thời không. Mắt thấy sắp trở về khu lều vải, Hàn Thạc không khỏi đi chậm lại, thông thả ẩn vào bóng cây. Bây giờ đã là nửa đêm, người gác khu lều đã đổi thành Phạm Ny cùng Lý Toa, Ngải Mê ba người. Lý Toa cùng Ngải Mê bộ dáng còn chưa tỉnh ngủ, khẳng định là đang nhân cơ hội lười biếng, căn bản không có làm tròn trách nhiệm. May mà Phạm Ny hiểu trách nhiệm canh gác là vô cùng quan trọng, đôi mắt sáng không ngừng dò xét bốn phía, khi bước chân Hàn Thạc tới gần, đột nhiên ánh mắt nàng cảnh giác hướng đến chỗ hắn. Trong tay cầm ma pháp trượng, Phạm Ny cau mày, vẻ mặt cảnh giác, chậm rãi tiếp cận phương hướng của Hàn Thạc, nhẹ hô:

- Là ai?

- Phạm Ny sư phụ, là ta! - Từ trong bóng cây chậm rãi đi ra, Hàn Thạc hướng tới Phạm Ny nhẹ giọng nói.

- Ta biết ngay là người, thấy trong lều của người không có ai, vừa này ta còn đi tìm người, đêm khuya người chạy đi đâu? - Phạm Ny hai mắt chăm chú nhìn Hàn Thạc, nghi hoặc hỏi.

- Không có gì, ta tìm một nơi yên tĩnh luyện tập ma pháp, lần trước ta hỏi người về Cốt Tiên ma pháp, giờ tìm một chỗ an tĩnh tu luyện, ta nghĩ chỉ có luyện tập nhiều, mới có thể cam đoan không có sai sót. - Hàn Thạc gãi gãi đầu, thành thật nói.

- Bố Lai Ân, người chăm chỉ thì tốt, chờ đến khi người nắm giữ được một ít ma pháp, ta sẽ giải thích với hiệu trưởng chuyện này, như vậy người khỏi phải làm tạp dịch rồi, có lẽ còn có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như những học viên khác. - Phạm Ny nhìn Hàn Thạc nói.

- Sao? Ta đã bị bán cho Ba Bĩ Luân ma vũ học viện, chẳng lẽ vì ta hiểu ma pháp, thì có thể bỏ được thân phận nô lệ cùng tạp dịch sao? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

Gật đầu, Phạm Ny khẳng định:

- Chưa từng có một ma pháp sư nào là tạp dịch hay nô lệ, ma pháp sư tại cả Kỳ Áo đại lục luôn là nghề nghiệp cao quý. Cho dù vong linh hệ chúng ta đã sa sút, nhưng nếu người có thể chứng minh người sử dụng thông thạo vong linh ma pháp, địa vị lập tức sẽ thay đổi, sau này cũng không phải làm tạp dịch nữa.

- Như vậy thật tốt quá. Ta còn có rất nhiều vấn đề, hy vọng Phạm Ny lão sư giúp ta giải đáp, ta phải cố gắng mau chóng đề cao chính mình, trở thành một ma pháp sư đủ tư cách. - Hàn Thạc đột nhiên nhớ ra chính mình lúc trước xem qua một ít sách ma pháp, còn có rất nhiều vấn đề không rõ, không khỏi nhân cơ hội này hỏi cho rõ ràng.

- Không thành vấn đề, sau này người có bất cứ vấn đề gì liên quan tới vong linh ma pháp, đều có thể hỏi ta, ta sẽ trợ giúp người. Ách.... mặc dù người bây giờ có chút khác trước, nhưng ta khẳng định người là một người có thiên phú học tập ma pháp, ta nhất định sẽ giúp người thoát khỏi thân phận hiện giờ. - Phạm Ny mỉm cười nói.

Hàn Thạc ngây ngô cười, tựa hồ căn bản không có nghe ra Phạm Ny nói điều gì liên quan đến hắn, suy nghĩ một chút, bắt đầu thỉnh giáo Phạm Ny một ít kiến thức ma pháp.

Một lúc sau, Phạm Ny kinh hô một tiếng, kinh ngạc nhìn Hàn Thạc cảm khái:

- Trời ạ, Bố Lai Ân, người dĩ nhiên hiểu nhiều kiến thức ma pháp như vậy, người từ đâu mà biết? Vấn đề của người so với một ma pháp học đồ một chút cũng không kém, thật khó tin!

- Tri thức ma pháp này đều là ta trong lúc trợ giúp Kiệt Khắc quét dọn Đồ Thư Quán đọc trong sách ma pháp, sau lần ta phát hiện mình có thể phóng ra Cốt Tiên ma pháp liền bắt đầu tìm hiểu nguyên nhân. - Hàn Thạc nói xạo mặt không đỏ tim không loạn, về mặt còn tỏ ra có chút thẹn thùng nói với Phạm Ny.

- Bố Lai Ân, ta quả nhiên không nhìn lầm, người thật là một thiên tài ma pháp!

Phạm Ny nghe Hàn Thạc giải thích một lần nữa thì kinh hô. Lúc này Hàn Thạc tai nghe tiếng bước chân “đạp đạp”, Hàn Thạc sắc mặt nghiêm túc, vội vàng nói:

- Có âm thanh tới gần, nhưng âm thanh lần này không giống như là ma thú, mà là con người. - Hàn Thạc vừa nói vậy, Phạm Ny sắc mặt hơi đổi, bối rối kéo tay Hàn Thạc trực tiếp hướng lều vải chạy nhanh, vừa chạy vừa nói:

- Trong U Âm sâm lâm chủng tộc gì cũng có, không phải chủng tộc nào cũng hiền lành giống như loài người chúng ta, đôi khi vì một cái cao cấp ma thú tinh hạch mà nổi sát tâm, chúng ta tốt nhất là sớm phòng bị một chút.

Trong lúc bối rối, Phạm Ny cánh tay mềm mại nắm lấy cổ tay Hàn Thạc, Phạm Ny thật không có ý gì khác, nhưng Hàn Thạc trong lòng có quý, được nàng nắm tay, cảm giác nắm ngón tay mượt mà, khiến cho Hàn Thạc có chút thần hồn điên đảo, đột nhiên nhớ lại cảm giác mất hồn trên chiến mã mấy hôm trước.

- Tất cả mọi người chú ý, Ly Toa, Ngải Mễ hai người nhanh đánh thức mọi người chuẩn bị chiến đấu, có thể có nguy hiểm đến gần!

Phạm Ny vừa nói, hai người còn đang buồn ngủ liên kinh tỉnh, từ âm thanh kinh hoảng của Phạm Ny, hai người cũng nhận ra nguy hiểm đã tới, đều hướng đến lều vải hô to gọi nhỏ cảnh báo. Trong lúc nhất thời, mấy cái lều vải đều truyền tới tiếng hô to của Ly Toa hai người, đám học viên còn đang ngủ say, quần áo không chỉnh tề bộ dạng buồn ngủ từ trong lều vải lao ra, vội vàng chuẩn bị chiến đấu. Lúc này, Phạm Ny vô tình nhìn Hàn Thạc một cái, phát hiện Hàn Thạc đang cười tít mắt nhìn tay nàng, sắc mặt mang theo bộ dáng hưởng thụ. Trong lòng tức giận, tay nắm mạnh một cái, sau đó mới buông tay ra, tức giận nói:

- Bố Lai Ân đáng ghét, ta phát hiện ra người giống Phí Kỳ rồi.

Hàn Thạc đau đớn hô một tiếng, xấu hổ cười khờ dại, trong lòng thầm đắc ý, nếu như nàng biết mình lần trước sờ mông nàng thì không biết sẽ như thế nào. Trong lúc các đệ tử đang bối rối, vài tiếng bước chân trầm trọng từ xa tới, rơi vào tai mọi người, Hàn Thạc bị Phạm Ny cầu một cái cũng tỉnh táo trở lại, vẻ háo sắc trong mắt đã mất vô ảnh vô tung, biến thành thâm thúy lạnh lùng nhìn quanh hết thấy. Âm thanh “rập rập” trầm trọng cùng với tiếng “loạt xoạt” kì quái không ngừng đến gần, Cát Ân nhướng mày nghi hoặc nói:

- Tiếng bước chân trầm trọng như vậy, hẳn không phải là nhân loại, nhưng ma thú hai chân cũng rất ít gặp, rốt cuộc là cái gì đây?

Phạm Ny chau mày nghi, đôi mắt sáng ngời nói:

- Mọi người mau triệu hồi khô lâu chiến sĩ đứng phía trước, chúng ta hẳn là đụng tới Thực Nhân Ma trong U Âm sâm lâm rồi.

Thực Nhân Ma, ba chữ từ miệng Phạm Ny nói ra khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Một ít nữ đệ tử rung mình một cái, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi. Cát Ân cũng hoảng sợ, vội vàng kêu gọi mọi người mau chóng tạo thành một vòng tròn phòng ngự, chính hắn cũng lấy ra một cây ma pháp trượng màu nâu, vẻ mặt thận trọng. Từng câu ma pháp chú ngữ không ngừng từ trong miệng đám đệ tử cùng sư phụ phát ra, trước mặt mọi người liên xuất hiện khô lâu chiến sĩ, thực thi quỷ, cương thi chiến sĩ, Phạm Ny cùng Cát Ân gọi ra hai Tăng ác chiến sĩ thật lớn. Tăng ác chiến sĩ trong hắc ám sinh vật đẳng cấp tương đối cao, tăng ác chiến sĩ này thể hình to lớn, cầm trong tay thiết bổng, người đầy thịt tràn đầy lực lượng, thân thể phòng ngự càng kiên cố, vong linh ma pháp sư thường dùng làm nhục thuần. Quả nhiên một lúc sau, theo tiếng “rập rập” trầm trọng, tám Thực Nhân Ma thân cao hai thước năm, da thịt màu xám, cầm lang nha bổng cùng trường mâu xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Thực Nhân Ma đúng là loài sống thành đàn, mười mấy thực nhân ma coi như một bộ lạc, Thực Nhân Ma tính tình lừa dối, thích cướp đoạt, bọn chúng đều là cường đạo trời sanh. Bọn chúng thông thạo sử dụng lang nha bổng cùng trường mâu, cộng thêm thân thể cường tráng, cận thân công kích cường đại có lực sát thương rất lớn. Nhưng làm mọi người sợ hãi nhất không phải là sự cường tráng của Thực Nhân Ma, mà là thói quen của Thực Nhân Ma. Tên như ý nghĩa, Thực Nhân Ma sở dĩ gọi là thực nhân ma bởi vì nó ăn thịt người, trong lúc cướp đoạt với loài người, chẳng những cướp đi của cải mà còn coi họ là thực vật để ăn. Phòng ngự ở xung quanh đám người Hàn Thạc là khô lâu chiến sĩ, thực thi quỷ, cương thi chiến sĩ, tăng ác chiến sĩ tạo thành vòng tròn phòng ngự, bên trong có ma pháp sư công kích tầm xa đều ngưng trọng nhìn đám Thực Nhân Ma đang tiếp cận.

- Chuẩn bị chiến đấu! - Phạm Ny hô to một tiếng, ma pháp trượng trong tay cũng giờ lên.

36. Chương 36 : Sự Bình Tĩnh Của Tên Tiểu Tặc Dịch

oOo

“Grừ... Grừ...”

Tám tên Thực nhân ma vừa di chuyển vừa từ trong miệng phát ra những âm thanh quái dị. Theo hướng chỉ của cây Lang Nha bổng trên tay tên Thực nhân ma cường tráng nhất, bọn Thực nhân ma đột nhiên di chuyển rất nhanh, chạy vọt sang phía bên này.

Nhưng không đợi bọn Thực nhân ma tới gần, tiếng ngâm nga chú ngữ ma pháp từ miệng các đệ tử đã vang lên, chỉ thấy trên trời có vô số cốt tiễn bắn thẳng về phía bọn Thực nhân ma, những người có thực lực vượt xa mấy người giỏi nhất trong số ma pháp học đồ thì sử dụng cốt mâu, Cốt Mâu chú ngữ càng niệm thì uy lực càng mạnh mẽ hơn. Cốt mâu cùng với cốt tiễn đều thuộc Vong Linh ma pháp, nhưng phải ít nhất là sơ cấp ma pháp sư mới đủ khả năng nắm vững, cốt mâu có uy lực mạnh mẽ hơn cốt tiễn một chút. Chỉ thấy trên trời đầy cốt tiễn và cốt mâu đồng thời bay ra, bắn thẳng về phía tám tên Thực nhân ma kia. Tám tên Thực nhân ma trong lúc xông đến cũng hiểu được cần phải tránh né cốt tiễn và cốt mâu đang công kích, nhưng Thực nhân ma cũng không phải là chủng tộc am hiểu tốc độ, khi bị tấn công bởi cốt tiễn và cốt mâu thì liên tục bị trúng chiêu. Chỉ có điều, thân thể của Thực nhân ma cực kỳ cứng rắn, cốt tiễn bắn trúng người Thực nhân ma cũng chỉ làm cho bọn chúng đau đớn không ngừng rú lên những âm thanh quái dị, ảnh hưởng một chút đến tốc độ nhưng cũng không thể đâm được vào thân thể của bọn chúng. Chỉ có cốt mâu phi trúng thì mới gây ra một vài lỗ thủng trên thân thể của chúng, lưu lại một ít máu màu xanh biếc.

Trong khi xông đến, tám tên Thực nhân ma liên tục trúng thương, nhưng cũng không có tên nào hoàn toàn mất đi lực công kích, vì vậy nhảy rất nhanh đến tuyến phòng ngự bên ngoài, bắt đầu tấn công vào phía trong. Hàn Thạc vẫn ung dung đứng ở bên trong tuyến phòng ngự hình vành khuyên, khuôn mặt bình tĩnh, mắt lạnh lùng nhìn bọn Thực nhân ma đang tiến nhanh đến gần, nhẹ nhàng phân tích sức chiến đấu của bọn Thực nhân ma.

- Ra lệnh cho Hắc Ám sinh vật bắt đầu công kích! - Sau khi Thực nhân ma tới gần, khuôn mặt kiêu diễm của Phạm Ny trở nên nghiêm trang, đột ngột quát lớn. Phạm Ny vừa dứt lời, mọi người bắt đầu chỉ huy hắc ám sinh vật ở vòng ngoài tấn công bọn Thực nhân ma. Chỉ thấy đám được triệu hồi tới như Thực Thi quý, Khô Lâu chiến sĩ, Cương thi, Tăng Ác chiến sĩ mỗi tên đều bình tĩnh đứng vững vàng, chờ Thực nhân ma tới gần thì lập tức bắt đầu ra tay tấn công.

Nhưng Thực nhân ma người cao thân khỏe, da thịt lại có sức phòng ngự cực cao, ngoại trừ đòn đánh từ thiết bổng của hai Tăng Ác chiến sĩ có thể gây thương tổn ngoài da cho bọn Thực nhân ma, những đòn tấn công của những hắc ám sinh vật khác có tác dụng cực kỳ hạn chế. Nhất là Thực Thi quý và Khô Lâu chiến sĩ, thường khi trúng phải một đòn đánh mãnh liệt bằng Lang Nha bổng của Thực nhân ma thì Khô Lâu lập tức vỡ tan, Thực Thi quý máu thịt nát bét, chết rất thê thảm. Cương thi chiến sĩ da thịt được coi là rắn chắc cũng chỉ có thể chịu đựng được vài đòn Lang Nha bổng, nhưng chỉ cần trúng đòn thì đã lão đà lão đảo, mất hết sức tấn công.

- Đám Thực nhân ma đáng chết này thật đúng là có chút phiền phức! - Cát Ân nhìn thấy hắc ám sinh vật ở vòng ngoài tên nó nổi tên kia ngã xuống, nhưng bọn Thực nhân ma mặc dù thân thể bị ma pháp công kích chảy máu đầm đìa nhưng vẫn như cũ đứng sừng sững không ngã, không khỏi có chút lo lắng trong lòng.

- Nhất định phải đứng vững, không cho bọn chúng xông tới, nếu không chúng ta phải đánh sập lá cà với bọn Thực nhân ma thì chính là đi vào tử lộ! - Phạm Ny hét to lên, dung mạo xinh đẹp cũng có chút lo âu. Sau đó nàng niệm chú ngữ ma pháp, một bó cốt mâu xuất hiện trên không trung, phi thẳng vào một tên Thực nhân ma, một cây cốt mâu trong số đó đâm trúng vào con mắt của tên Thực nhân ma, thoáng cái đã xuyên qua đầu lâu của tên này, làm cho nó đứng sững lại, rùng mình vài cái rồi ngã xuống bất động. Sau khi một tên Thực nhân ma bị Phạm Ny đánh chết, bảy tên Thực nhân ma còn lại tựa hồ đột nhiên phát điên. Tên Thực nhân ma hai tay cầm trường mâu tựa như bị kích động gào lên âm thanh quái dị “grừ, grừ”, cầm thanh trường mâu ném mạnh ra. Thanh trường mâu bay vút đi trong không trung theo một đường vòng cung, rít gió kêu “vù vù” rồi cắm phập vào trên người hai tên Tăng Ác chiến sĩ. Hai tên Tăng Ác chiến sĩ là lá chắn sống chắc chắn nhất của vòng phòng ngự bên ngoài, bây giờ thân thể đã bị ghim cứng lại, mặc dù không lập tức mất đi khả năng hành động, nhưng động tác lại càng trở nên chậm chạp, bị hai tên Thực nhân ma vây chặt không thể tạo ra được tác dụng quá lớn.

Đến lúc này, vòng phòng ngự bên ngoài vẫn vẹn chỉ còn lại hai tên Tăng Ác và sáu Cương thi chiến sĩ, Cương thi chiến sĩ so với Tăng Ác chiến sĩ trên mọi phương diện đều thua kém một bậc, nên khi Tăng Ác chiến sĩ bị trường mâu ghim chặt thì áp lực đối với bọn chúng cũng mạnh lên nhiều. Một lát sau, đã có hai tên Cương thi chiến sĩ ngã xuống.

- Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ, bọn Thực nhân ma đáng chết có thể ăn thịt chúng ta mất!

- Trời ạ, tại sao da thịt bọn chúng rắn chắc đến như vậy, Cốt Tiễn bắn vào người bọn chúng căn bản là

chẳng gây nên tác dụng gì.

- Chết rồi, chúng ta sẽ chết hết thôi, sớm biết thế này thì ngày hôm qua đã quay về rồi, hu hu.....

Những tiếng khóc than hoảng loạn tiêu cực bỗng nhiên từ trong miệng các đệ tử vang lên, trong lúc nhất thời, bọn họ ngay cả niệm chú ngữ ma pháp cũng đều bị ảnh hưởng.

- Cát Ân sư phụ, chúng ta cùng nhau sử dụng ma pháp thi bạo, nhanh lên một chút! - Mắt thấy tất cả mọi người hết hoảng như vậy, khuôn mặt đẹp đẽ của Phạm Ny trầm xuống, đột nhiên quát to lên.

- Linh hồn tịch diệt, lấy ý chí của ta làm mệnh lệnh, đem thân thể hiến dâng người, hãy ban cho ta sự bạo liệt cuồng mãnh đi, thi bạo!

Phạm Ny cùng Cát Ân hai người, đồng thời niệm chú ngữ. Sau khi chú ngữ hoàn thành, ngón tay Phạm Ny chỉ về phía tên Thực nhân ma lúc trước bị nàng dùng cốt mâu đâm chết, Cát Ân chỉ về phía một tên Cương thi chiến sĩ vừa ngã xuống. Hai tiếng nổ mãnh liệt đột nhiên từ trong cơ thể hai tên Thực nhân ma và Cương thi chiến sĩ kia vang lên, làm cho ở bên cạnh đó có bốn tên Thực nhân ma đã bị thương mỗi một và hai tên Cương thi chiến sĩ đang ngăn cản chúng đều bị ảnh hưởng, thành linh bị vụ nổ hất bay ngược lên.

“Bùng bùng” mấy tiếng, bốn tên Thực nhân ma bị vụ nổ hất văng lên, kèm thêm hai tên Cương thi chiến sĩ, đều không còn nhúc nhích nữa, rõ ràng đã chết hẳn rồi. Hai mắt Hàn Thạc sáng ngời rạng rỡ, chăm chú nhìn chăm chăm lên trên người Phạm Ny, cảm thấy rất kinh ngạc trước sự đáng sợ của loại ma pháp thi bạo này. Hàn Thạc thấy rõ ràng, Phạm Ny vừa mới niệm chú ngữ thi bạo thì thân thể của tên Thực nhân ma bị nổ tung kia bỗng nhiên sáng chói, sau đó phát ra một đòn công kích thật kinh khủng. Trong số bốn tên Thực nhân ma đang sống sờ sờ bị nổ chết kia, thì đến ba tên được tính là chết dưới ma pháp thi bạo của Phạm Ny. Hàn Thạc chỉ nghe nói qua một ít về ma pháp thi bạo, biết rằng chỉ có cao cấp ma pháp sư mới có thể đủ năng lực thi triển ra, căn cứ theo pháp lực không giống nhau, vật thể thi bạo mạnh yếu, uy lực của ma pháp này cũng không giống nhau. Cùng là ma pháp thi bạo, nhưng do Phạm Ny vừa mới thi triển thì rõ ràng là lợi hại hơn so với Cát Ân rất nhiều, điều này có thể có liên quan đến pháp lực của Phạm Ny và thể chất của Thực nhân ma.

Bất quá, xem chừng ma pháp thi bạo này đối với tinh thần lực có tiêu hao rất lớn. Chỉ thấy Phạm Ny cùng Cát Ân hai người sau khi thi triển ra ma pháp thi bạo xong, gương mặt đều trở lên trắng bệch, thở hổn hển. Tới bây giờ, trong tổng số tám tên Thực nhân ma thì có một tên bị Phạm Ny sử dụng cốt mâu giết chết lúc trước, sau đó dưới hai cái ma pháp thi bạo, lại có bốn tên Thực nhân ma bị nổ chết. Hai tên Tăng Ác chiến sĩ, mặc dù đã trúng trường mâu của Thực nhân ma, nhưng vẫn còn phòng thủ vững chắc, dai dẳng bám lấy, quấy rối hai tên Thực nhân ma.

Chỉ có một tên Thực nhân ma cường tráng nhất là còn không bị thương tổn gì quá lớn, lúc này đang cầm Lang Nha bổng trong tay, điên cuồng xông tới, miệng vốn liên tục gào lên những âm thanh quái dị, đột nhiên lại thốt ra ngôn ngữ thông dụng:

- Ta..... Ta phải..... giết chết các người.

- Chúng ta vừa mới sử dụng ma pháp thi bạo, tinh thần lực đều tiêu hao mất gần hết, tạm thời không thể sử dụng ma pháp cao cấp khác, mọi người mau chạy đi! - Cát Ân sắc mặt hoảng hốt, quát to lên. Phạm Ny liếc mắt nhìn mọi người, lo lắng giục:

- Tất cả mọi người mau rời khỏi chỗ này, không để cho bọn Thực nhân ma bắt được.

Phạm Ny Cát Ân hai người vừa nói như vậy, mọi người càng bối rối, mọi người cũng không quan tâm số tư trang bên người nữa, đều hoảng hốt cố gắng chạy xa tên Thực nhân ma tay gươm Lang Nha bổng, đang hồng hộc xông đến. Có điều tốc độ của Thực nhân ma mặc dù không phải quá nhanh, nhưng so với bọn họ có lẽ vẫn hơn một chút, nhất là đám đệ tử này đang hoảng hốt, khi chạy trốn lại bị vấp vào những mảnh xương cốt của những Khô Lâu chiến sĩ bị đánh vỡ nằm rải rác trên đất nên tốc độ càng chậm so với những tên Thực nhân ma cao lớn. Phạm Ny chỉ quan tâm đến đệ tử, không ngừng thúc giục các đệ tử mau chạy đi, còn mình thì trái lại lui về phía sau. Tên Thực nhân ma cường tráng vừa mới thấy Phạm Ny thi triển ma pháp thi bạo, làm nổ chết ba tên Thực nhân ma khác, giờ thấy Phạm Ny lui lại phía sau thì lập tức đuổi theo Phạm Ny, rồi giơ cao cây Lang Nha bổng lên, ném rất mạnh về phía nàng.

- Phạm Ny sư phụ, hãy cẩn thận!
- Phạm Ny, để ý phía sau!
-

Lý Toa Cát Ân mấy người trong lúc bối rối đã thấy Lang Nha bổng của Thực nhân ma từ phía sau đập về phía Phạm Ny thì không khỏi sợ hãi hét lên.

Phạm Ny nghe được mấy người nhắc nhở, xoay người nhìn lại thì phát hiện cây Lang Nha bổng đã nhằm thẳng phía mình phóng đến. Những cái răng nhọn hoắt của cây Lang Nha lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, tạo nên âm thanh vù vù cho thấy lực đạo của một bổng này mạnh mẽ biết bao nhiêu.

Mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, cặp đùi đẹp tựa như cũng mất hết sức lực, trơ mắt nhìn cây Lang Nha bổng hiện lên trong mắt của nàng mỗi lúc một lớn, Phạm Ny đột nhiên thấy buồn bã bất lực.

Một tiếng “Chát” vang lên rồi hoa lửa bắn văng khắp nơi. Phạm Ny mở to đôi mắt xinh đẹp, có chút ngây ngốc nhìn ra phía trước. Chỉ thấy chẳng biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt của nàng xuất hiện đến hai cây Lang Nha bổng, mà hai cây Lang Nha bổng này lại cùng đánh vào nhau làm những chiếc răng nhọn hoắt ở chỗ va chạm vào nhau bị đập bẹp xuống, vẫn còn “lách tách” bắn ra một ít tia lửa của kim loại va chạm.

Quay về phía cây bổng vừa lao đến đã ngăn trở một đòn bằng Lang Nha bổng của Thực nhân ma, Phạm Ny đột nhiên phát hiện ở chỗ bên trái của nàng, Hàn Thạc hai tay nắm chặt một cây lang nha bổng to lớn hơn hẳn người hẳn. Lúc này gân xanh trên trán và cánh tay Hàn Thạc nổi to lên, sắc mặt có chút dữ tợn độc ác, trừng mắt nhìn chăm chăm lên trên người tên Thực nhân ma.

37. Chương 37 :hàn Thạc Hung Tàn

oOo

- Bố Lai Ân, đúng là Bố Lai Ân rồi!

Các đệ tử kinh hô ra tiếng, Phạm Ny cũng có chút choáng váng, nhìn Hàn Thạc xa lạ. Nàng không thể nào tưởng tượng được, Hàn Thạc với thân hình một thước bảy lại có thể vũ động một lang nha bổng thô to vậy, còn có thể ngăn trở một lần công kích mãnh liệt của Thực nhân ma.

Trong khi tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, Hàn Thạc trừng mắt nhìn Thực nhân ma, từ khoảng không vung tay phải ra đẩy Phạm Ny, gần giọng:

- Đi nhanh lên.

Một tiếng thét lớn bối rối từ trong miệng Phạm Ny truyền ra, cùng lúc tiếng thét chói tai ấy vang lên, Hàn Thạc đột nhiên cảm giác được tay phải tựa hồ đặt giữa hai luồng cực nhu nhuyễn như mặt hai khối bông, trong khi rút tay về, Hàn Thạc dám chắc hẳn đã ấn sai chỗ rồi.

Đệ tử phía sau cũng phát ra những tiếng kêu nhỏ, trong đó có cả Cát Ân to tiếng mắng chửi Hàn Thạc sắc đảm trùu thiên.

Trong lòng rung động, Hàn Thạc xoay người nhìn Phạm Ny một cái, xấu hổ nói:

- Xin lỗi Phạm Ny sư phụ, ta đẩy sai chỗ rồi, ta thật sự không cố ý!

Phạm Ny chán nản, đang muốn mở miệng mắng Hàn Thạc, đột nhiên nhận thấy phía sau lang nha bổng thật lớn của thực nhân ma đã đập xuống đầu Hàn Thạc, vội vàng nhắc nhở:

- Bố Lai Ân, cẩn thận!

Mặt không đổi sắc, Hàn Thạc thình lình xoay người, lang nha bổng thô to hơn người hẳn được hắn hai tay ung dung giơ lên, mang theo âm thanh vù vù, hướng về thực nhân ma đánh tới.

“Ầm” một tiếng, hoa lửa tóe lên, Hàn Thạc thân hình không chút sứt mẻ, không nhúc nhích, giống như bàn thạch sừng sững tại chỗ, thân thể nhỏ gầy cầm lấy lang nha bổng thô to, chiếu rọi trong mắt mọi người, khiến cho ánh mắt đệ tử nhìn về phía Hàn Thạc đều đột nhiên có chút kinh ngạc khó hiểu.

- Phạm Ny sư phụ, người mau rời khỏi chỗ này! - Tiếng kinh hô của Cát Ân đột nhiên vang lên từ phía sau. Phạm Ny đang nhìn Hàn Thạc với một vẻ khiếp sợ rất cực cũng phản ứng, đôi mắt sáng vẫn tập trung trên người Hàn Thạc, hai chân lùi lại phía bọn người Cát Ân.

Lúc này Hàn Thạc sử dụng cường lực cùng thực nhân ma ngạnh kháng hai lần, chỉ cảm thấy cả người có một luồng dục vọng không trào ra không được, muốn đem lực lượng bên trong hoàn toàn bộc phát ra, một cổ sát ý cũng từ trong tim dấy lên, khiến cho Hàn Thạc không tự chủ được muốn đem thực nhân ma trước mặt đập thành bánh thịt.

Phạm Ny vừa mới ly khai, Hàn Thạc đột nhiên cười thầm khốc vài tiếng, trên mặt nét thật thà không còn sót lại chút gì, vẻ mặt có chút dữ tợn đáng sợ, âm trầm giờ lang nha bổng thô to nhằm hướng thực nhân ma đang ngơ ngác vọt tới.

Con thực nhân ma cường tráng cường đại, tựa hồ không thể giải thích vì sao Hàn Thạc nhỏ gầy như vậy, có thể hai lần ngăn cản trọng kích của hắn, lúc này ngây ngốc đứng yên tại chỗ, như là đang trầm tư suy nghĩ vấn đề gì.

- Trời ạ, Bồ Lai Ân dám chắc đã điên rồi, hắn dám tấn công thực nhân ma! - Bồ Lạp thở nhẹ một tiếng, vẻ mặt hiện lên biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Những lời này vừa nói ra, mọi người sôi nổi, ào ào gật đầu đồng ý, toàn bộ đương nhiên cho rằng Hàn Thạc đã điên rồi. Ngay cả Lữ Toa biết Hàn Thạc thích giả ngây giả dại, vẻ mặt cũng ngơ ngác không giải thích được, cho rằng trong một khắc Hàn Thạc điên thật sự rồi.

- Bồ Lai Ân sau khi nổi điên, khí lực đột nhiên trở nên thật lớn a, thật là không thể tin nổi, Lữ Toa thật sự là vĩ đại, chỉ là một chút ma pháp Linh Hồn Chi Thống vậy mà có thể đem một tên nhu nhược nhất gan như Bồ Lai Ân trở nên điên cuồng! - Ngải Mễ ngây thơ, hồn nhiên hô to một tiếng, nhìn Lữ Toa cảm thán nói.

- Thật lắm lời! - Lữ Toa chăm chú nhìn Hàn Thạc, trong miệng lầm bầm trả lời Ngải Mễ một câu.

Chỉ thấy khi đó, Hàn Thạc giờ lang nha bổng thô to, lao tới thực nhân ma nhanh như thiểm điện. Lang nha bổng ở giữa hư không rít lên tiếng vù vù, được Hàn Thạc vũ động rất nhanh, từ dưới hướng lên trên xoay một vòng cung, dũng mãnh đập vào hông thực nhân ma.

Thực nhân ma mắt thấy nguy hiểm tới nơi, trên mặt vẻ ngơ ngác nghi hoặc đã biến thành cuồng nộ, y cũng dùng những động tác đồng dạng, hướng về phía lang nha bổng Hàn Thạc đánh tới, dường như muốn dùng lực lượng vượt trội, đánh cho Hàn Thạc tan tác.

Một tiếng va chạm thật lớn. từ chỗ hai lang nha bổng giao kích không ngừng truyền ra, lang nha bổng vốn cứng rắn thô to, không ngờ nanh sói bén nhọn lại bị đánh nát toàn bộ, theo thanh âm vang dội, Hàn Thạc gậy yếu cùng thực nhân ma cường tráng cao lớn càng đánh càng kịch liệt.

Vốn bọn người Phạm Ny đang định mau thoát đi, thấy Hàn Thạc sau khi nổi điên, có lực lượng kinh khủng như thế, có thể cùng thực nhân ma đánh bất phân thắng bại, đều kinh hãi lưu lại tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Hàn Thạc.

Hàn Thạc huy vũ thân thể hoàn toàn nhỏ bé so với lang nha bổng thô to, đối mặt với quái vật khổng lồ thực nhân ma, vậy mà không có mấy may một tí khiếp sắc, song chưởng cùng cái gậy trần trụi hử ra, cơ thể rắn chắc cường tráng, gân xanh nổi cuộn cuộn, Hàn Thạc giờ khắc này với vẻ mặt dữ tợn điên cuồng, có sự dũng mãnh táo bạo, hoàn toàn lật đổ nhận thức trước đây của Phạm Ny cùng các đệ tử.

Giờ khắc này, trong cơ thể Hàn Thạc, ma nguyên lực lưu chuyển, lực lượng bộc phát khiến hắn vui sướng tràn trề khoái cảm, cây lang nha bổng càng dùng càng thuần thực, lần lượt sau những lần ngạnh kháng, Hàn Thạc chẳng những không có bất luận cảm giác gì kiệt sức, ngược lại tinh lực càng ngày càng dồi dào.

“Khắc khắc.....”

Vài tiếng cười quái dị phát ra từ trong miệng Hàn Thạc, sắc mặt dữ tợn, bất thành linh oanh kích khiến tên thực nhân ma thân thể loạng choạng không tự chủ được lui về phía sau, lúc trước thực nhân ma vốn cuồng mãnh công kích cùng lực đạo khổng lồ, sau chốc lát giao chiến, thực nhân ma đã càng ngày càng yếu.

- Trời ạ, đây là Bồ Lai Ân nhất gan sao? - Bồ Lạp kinh hô một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ không tin nổi.

- Từ nay về sau, ta cũng không dám bắt Bồ Lai Ân thí luyện ma pháp nữa, hấn mà nổi điên thì thật là đáng sợ! - A Tây Na lộ ra nét sợ trên vẻ mặt, lẩm nhẩm nói thầm.

Lý Toa vẻ mặt hưng phấn, tiểu quyền nắm chặt, luôn luôn lớn tiếng hét lên:

- Đánh chết hấn đi.

Bọn người Ba Khắc cùng Hàn Thạc có cừu oán, lơ là liếc mắt về phía sau, lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, nhìn về phía Hàn Thạc ánh mắt đều mang theo chút sợ hãi.

- Khắc khắc..... Người không chạy thoát được đâu! - Hàn Thạc sau khi phát ra một tiếng cười quái dị, thân thể bám sát theo phía sau thực nhân ma đang tính chạy trốn, lang nha bổng thô to bỗng nhiên bay đi, chỉ nghe ” rắc ” một tiếng, thực nhân ma đang nhếch nhác chạy trốn hai chân bị đánh gãy, sau đó Hàn Thạc trong tiếng cười quái dị đã đuổi kịp, cây lang nha bổng mãnh liệt không ngừng tập kích thực nhân ma, một loạt tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng thực nhân ma nhanh chóng truyền đến.

Thực nhân ma thân thể cao lớn cường tráng, sớm đã ngã xuống, từ trên thân thể không ngừng tuôn ra máu tươi, thân thể màu xám to lớn bị Hàn Thạc đập liên tục đã máu thịt bầy nhầy, sắp nhìn không ra cái hình dạng gì nữa.

Cuồng phong bạo vũ oanh kích tàn bạo một phút đồng hồ, Hàn Thạc nhìn thực nhân ma đã bị đập cho máu thịt bầy nhầy mới đột nhiên thức tỉnh, sau khi dừng tay chính bản thân hấn cũng hoảng sợ, không thể ngờ hấn vậy mà lại có một bản chất cuồng bạo như thế.

Lần này xem như lần đầu tiên giết người, bất quá Hàn Thạc trong lòng không có nỗi sợ của thường nhân, vẻ mặt trở nên bình tĩnh, Hàn Thạc xoay người nhìn Phạm Ny cùng các đệ tử bên kia nhếch miệng thô lỗ cười, nói:

- Hấn dường như đã chết?

Ngoài ý liệu của Hàn Thạc, tất cả đệ tử kể cả Phạm Ny cùng Cát Ân hai gã sư phụ, vừa thấy Hàn Thạc quay đầu, đều thất thanh thét lên lui về phía sau hai bước, sau đó Lý Toa kinh hô một tiếng, mở miệng hỏi:

- Bồ..... Lai Ân, người..... có còn tỉnh táo không?

Hàn Thạc ngạc nhiên sững sốt, chợt phản ứng, gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói:

- Ta vừa mới làm sao, chính ta cũng không biết, tại sao thực nhân ma đột nhiên chết?

- Người..... người vừa mới làm cái gì, người đều không nhớ sao? - Phạm Ny cũng ngẩn ngơ, sau đó nhướn mày, nhìn chăm chăm Hàn Thạc hỏi.

Thành thật gạt gặt đầu, Hàn Thạc thành khẩn giải thích:

- Đúng vậy, ta thấy trong đầu rất đau, sau đó quên mất đã xảy ra chuyện gì, khi ta tỉnh lại, thực nhân ma đã chết ở trước mặt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hai tên thực nhân ma còn lại nơi nào ?

- Bị người dọa sợ chạy mất rồi! - Bồ Lạp cổ quái nhìn Hàn Thạc, mở miệng đáp.

- Hả, không thể nào, tại sao có thể như vậy, bọn chúng làm sao lại sợ ta? - Hàn Thạc vẻ mặt vô tội, ngơ ngác, khó hiểu hỏi lại.

- Bồ Lai Ân, người sau khi nổi điên trở nên thật đáng sợ, giống như là một người khác, đừng nói là thực nhân ma, ngay cả chúng ta cũng đều sợ hãi, may là bây giờ người không việc gì. - Cát Ân cảm khái một câu, nói ra tiếng lòng của mọi người.

- Đừng đứng sững ở đây, đem đồ vật thu thập nhanh lên, địa phương này chúng ta không thể ở lâu. Có hai tên thực nhân ma đào tẩu, nói không chừng bọn chúng còn có thể mang đến phiền toái. - Phạm Ny coi như

trấn tĩnh nhất, vừa thấy nguy cơ tạm thời giải trừ, lên tiếng phân phó mọi người mau chuẩn bị giải quyết tốt hậu quả.

Khi Phạm Ny nói xong, mọi người toàn bộ quay lại chỗ cũ, đem vật tư lúc trước tản mát trên mặt đất nhất nhất nhặt lên, lần này đúng là mọi người lần đầu tiên đối mặt nguy cơ sanh tử, trải qua một lần đối mặt tử vong, các đệ tử đều trở nên trầm ổn một ít, toàn bộ không nói nhảm, đem đồ vật toàn bộ thu thập thỏa đáng rất nhanh chóng.

- Ta nghĩ đây là thời điểm để rời khỏi chỗ này, chấm dứt thí luyện tại đây! - Cát Ân đã thấy mọi người đem đồ vật thu thập gọn gàng, thận trọng đề nghị.

Đã gặp qua thực nhân ma, tất cả mọi người đều tự nhận thức thực lực bản thân, trong tưởng tượng cũng không thể lợi hại như vậy, càng đi về phía nam nguy cơ càng lớn, bởi vậy khi Cát Ân lên tiếng, mọi người nhìn nhau đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhất thời, mọi người yên lặng sửa sang lại đồ vật, định mang theo thu hoạch của chuyến đi này quay về học viện, không hề muốn tiếp tục mạo hiểm đi về phía nam.

Ngay lúc mọi người định rời đi, một tiếng kêu la đột nhiên từ phía nam truyền tới, mọi người đã thu thập xong đồ vật, nghe thấy thanh âm này thì tất cả đều có vẻ mặt ngần ngại, sau đó lại hiện ra niềm hưng phấn tham lam.

P/s : Đề cử một quyển sách mới xuất bản : Siêu Cấp Tuần Cảnh, thiên tài cảnh sát hình sự trong tương lai quay trở về thời hiện đại.

38. Chương 38:hơn Một Tên Cu Ly

oOo- Đúng là tiếng kêu của Hàn sương phi ưng, Hàn sương phi ưng là ma thú sống đơn độc, chúng ta lúc trước đã từng săn giết một con, chúng ta có nên săn một con rồi mới rời đi hay không? - Cát Ân sắc mặt vui vẻ nhìn mọi người, liếc mắt một cái hỏi.

Hàn sương phi ưng ma thú tinh hạch là tứ cấp, giá so với Phong Nhận Ma Lang tinh thạch cao hơn rất nhiều, lúc trước mọi người mặc dù tổn không biết bao nhiêu khí lực mới giết được một con, bất quá đã có kinh nghiệm đối phó Hàn sương phi ưng. Bây giờ Cát Ân vừa nói như vậy đều khiến tất cả mọi người sôi sục, sau đó Phạm Ny liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, hỏi:

- Bố Lai Ân, người nghĩ sao?

- Một cục tiền bay trước mặt, ta nghĩ chúng ta nên lấy đi! - Hàn Thạc gãi gãi đầu, cười ngây ngô trả lời.

- Tốt lắm, tất cả mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta lấy Hàn sương phi ưng tinh hạch sau đó sẽ quay về học viện, Vong Linh hệ chúng ta lần này nếu có thể lấy được hai quả tứ cấp ma thú tinh hạch, các hệ khác cũng không dám xem thường chúng ta. - Phạm Ny gật gù đầu, phân phó mọi người hành động.

Đoàn người nghe vậy thì nhớ tới lúc trước ở viện chịu nhiều vũ nhục, tức tối điên cuồng, đi theo phía sau Hàn Thạc Phạm Ny, hướng tới chỗ thanh âm Hàn sương phi ưng truyền đến.

Hàn Thạc nghiêm nhiên mang bộ dạng một đầu lĩnh đi tuốt hàng trước mặt, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt đương nhiên là thế, không có bất kỳ kẻ nào có ý kiến, thực ra chính bọn họ cũng không biết, bọn họ đã bắt đầu thay đổi cái nhìn đối với Hàn Thạc.

Giờ đây, không còn có ai có dũng khí xem Hàn Thạc là một tiểu tạp dịch tùy ý khi dễ, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hàn Thạc, đã mang theo vài phần kính sợ.

Đoàn người theo thanh âm Hàn sương phi ưng chạy đi rất nhanh, một lát sau, đã tới vị trí Hàn sương phi ưng, nhưng đập vào mắt họ là cảnh tượng khiến cho ai nấy đều chấn kinh.

Ánh trắng sáng ngời, mọi người thấy một thanh niên tóc trắng tung bay, mây kiếm mắt sáng tuấn lãng cao lớn, đang cầm trong tay một thanh trường kiếm, cùng Hàn sương phi ưng giao đấu trên bầu trời.

Hắn mặc một bộ trang phục võ sĩ giản đơn, bả vai cùng ngực bụng được bọc khô giáp ngân quang lấp lóe, nhìn quần áo cùng trang phục giống như là một gã kỵ sĩ. Chỉ thấy trong khi trường kiếm trên tay hắn vũ động, từng đạo nhũ bạch sắc quang mang lóa mắt đập vào người hàn sương phi ưng đang không ngừng xoay quanh trên bầu trời.

- Trời à, nhũ bạch sắc đầu khí, hắn là một gã Đại Địa kỵ sĩ! Ôi.... hắn thật đẹp trai! - Bối Lạp kinh hô một tiếng, song mục gắt gao chăm chú nhìn vào trên người Đại Địa kỵ sĩ, khuôn mặt hiện ra vẻ mê trai.

Mấy nữ nhân đệ tử bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt say mê, hai mắt rạng rỡ nhìn đại địa kỵ sĩ ung dung đối phó Hàn sương phi ưng

Hàn Thạc nhíu mày, hắn cũng bị thực lực đại địa kỵ sĩ làm kinh ngạc, lần trước nhóm Hàn Thạc mười hai người, đối phó một con Hàn sương phi ưng rất là khó khăn, cuối cùng dùng hết khí lực mới đánh chết Hàn sương phi ưng. Giờ một người đại địa kỵ sĩ đối mặt hàn sương phi ưng, chẳng những không chút vất vả, xem chừng còn rất nhàn hạ, sau khi nhũ bạch sắc đầu khí phát ra, Hàn sương phi ưng không ngừng phát ra âm thanh thảm thiết.

Một đạo nhũ bạch sắc đầu khí lao mạnh về hướng Hàn sương phi ưng mình đầy thương tích, Hàn sương phi ưng tựa hồ đã nhận ra nguy cơ, phe phẩy cánh định rời đi.

Phía sau, đại địa kỵ sĩ thân hình vẫn đứng thẳng trên mặt đất bỗng nhiên tăng tốc, thành linh bay lên, trường kiếm xẹt qua bụng Hàn sương phi ưng, chỉ nghe một tiếng thê lương, Hàn sương phi ưng lung lay rồi cực vô lực từ hư không rơi xuống.

- Quá đẹp trai! - Bối Lạp hai mắt sáng lên cười một cách ngốc nghếch nũng nịu nói.

Đại địa kỵ sĩ đi tới bên cạnh thi thể hàn sương phi ưng, dùng trường kiếm móc lấy tinh hạch Hàn sương phi ưng ma thú, sau đó mang theo nụ cười, tiêu sái đi đến trước mặt bọn người Hàn Thạc, sau khi quét mắt qua mọi người một cái, khom người nho nhã lễ độ nói:

- Kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc, ra mắt các vị ma pháp sư cao quý.

- Xin chào Khắc Lạp Khắc, người thật lợi hại, một mình có thể đánh chết một con Hàn sương phi ưng, quá giỏi! - Bối Lạp rụt rè khẽ cười một tiếng, bỗng dưng thay đổi trở thành một người ôn nhu.

Chỉ là ánh mắt Khắc Lạp Khắc không có dừng lại trên người Bối Lạp, vẫn chăm chú nhìn vào Phạm Ny, tựa hồ đang đợi Phạm Ny đáp lời, khiến cho Bối Lạp có chút xấu hổ.

- Chúng ta là thầy trò Ba Bửu Luân ma vũ học viện, lần này đến U Âm sâm lâm thí luyện, thật vui được biết người, Khắc Lạp Khắc. - Phạm Ny thần sắc cũng không có biến hóa, hơi hơi khom người đáp lễ cười nói.

- Nguyên lai là như vậy, ta cũng đến U Âm sâm lâm thí luyện, nơi này ma thú rất lợi hại, dùng để đề cao thực lực thích hợp phi thường, nhưng thật không ngờ có điều kiện gặp được các vị, ha ha. - Khắc Lạp Khắc mỉm cười nhìn Phạm Ny, bằng loại ánh mắt hứng thú quái dị, khiến cho Hàn Thạc có chút không thoải mái.

- Phạm Ny sư phụ, bây giờ Hàn sương phi ưng đã bị giết, ta nghĩ chúng ta hẳn là có thể hồi trình. - Hàn Thạc nhìn chăm chăm Khắc Lạp Khắc vài lần, đột nhiên hiểu được vì sao mình đối với ánh mắt Khắc Lạp Khắc cảm giác có chút không thoải mái, nguyên lai là bởi vì ánh mắt Khắc Lạp Khắc nhìn Phạm Ny cùng Cát Ân có chút tương tự, mặc dù không có khoa trương như Cát Ân, nhưng đã nói lên một vấn đề - Khắc Lạp Khắc tựa hồ đối với mỹ mạo của Phạm Ny rất có hảo cảm.

- Đúng vậy, Phạm Ny sư phụ, bây giờ càng ngày càng nguy hiểm, vì sự an toàn của các đệ tử, chúng ta hẳn là nên quay về học viện. - Cát Ân tựa hồ cũng đã nhận ra uy hiếp, nhìn về phía Khắc Lạp Khắc ánh mắt có chút không thân thiện, sau khi nghe Hàn Thạc đề nghị lập tức phụ họa.

Hàn Thạc cùng Cát Ân hai người vừa nói như vậy, Phạm Ny gật gật đầu, đang định đáp ứng. Khắc Lạp Khắc đột nhiên mỉm cười mở miệng:

- Các vị tôn quý pháp sư nếu không ngại, ta có thể cùng các người kết bạn đồng hành, ta nghĩ, nếu chúng ta cùng đi, hai bên đều có lợi, nguy hiểm cũng sẽ ít đi rất nhiều, chẳng biết các vị có đồng ý không?

- Tốt nha, nếu có một đại địa kỵ sĩ đi cùng chúng ta, thu hoạch đảm chắc có thể vượt xa Quang hệ. - Không đợi Phạm Ny đáp ứng, Bối Lạp sắc mặt vui vẻ, thỉnh linh mở miệng nói.

Bối Lạp vừa nói xong, mấy nữ nhân đệ tử đều liên thanh không ngớt lời đồng tình, chỉ có Lý Toa vẻ mặt thờ ơ, vẫn quái dị nhìn chằm chằm Hàn Thạc đánh giá. Mấy người nam đệ tử không nói gì, bộ dạng bất cần.

Khắc Lạp Khắc vừa nói như thế, hơn nữa còn có Bối Lạp đứng đằng sau giật dây, Phạm Ny vốn định rời đi liền trở nên do dự, nhất là theo như lời Bối Lạp thu hoạch có thể vượt qua Quang hệ, càng làm cho Phạm Ny động tâm hơn.

Không nên đáp ứng, không nên đáp ứng, nhìn hắc cưỡi tí mắt không phải người tốt, tiểu tử này rõ ràng là mưu đồ gây rối, ngàn vạn lần không nên đáp ứng cùng hắc, Hàn Thạc nhìn Phạm Ny, trong lòng không ngừng nói.

- Được rồi, vậy phiền người, chúng ta đều là ma pháp sư, nếu có một đại địa kỵ sĩ cường đại đi cùng, đảm chắc sẽ mang đến cho chúng ta sự trợ giúp rất lớn. - Phạm Ny do dự trong chốc lát, cuối cùng đáp ứng.

Hàn Thạc trong lòng thất vọng cực kỳ, nhưng trên mặt lại không có chút biểu tình, trái lại hô lên một tiếng, nói:

- Ai nha, chúng ta truy đuổi Hàn sương phi ưng này mà tới, không ngờ đã bị người giết. Ai, tứ cấp ma thú tinh hạch, thế là mất toi rồi.

Khắc Lạp Khắc nghe Hàn Thạc nói vậy, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó có chút nghi hoặc nhìn Hàn Thạc, mở miệng hỏi:

- Hàn sương phi ưng này, vốn là các người đang truy đuổi?

Gật đầu đầy quả quyết, Hàn Thạc vẻ mặt tiếc hận nói:

- Đúng vậy, bắt quá không ngờ đã bị người giết.

Phạm Ny nghe Hàn Thạc nói như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, liếc mắt quở trách Hàn Thạc một cái, đang định mở miệng giải thích sự tình không phải thế, Khắc Lạp Khắc do dự một chút, có chút đau lòng lấy tinh hạch Hàn sương phi ưng ma thú ra, cười cười cương quyết đưa cho Phạm Ny, nói:

- Nguyên lai là thế, đã như vậy, ta đây trả lại cho các vị. Phạm Ny sư phụ, nàng nhất định phải tiếp nhận rồi.

- Tiếp nhận, nhất định tiếp nhận! - Hàn Thạc cười cười đi tới, không đợi Phạm Ny mở miệng, đã lấy Hàn sương phi ưng tinh hạch trong tay Khắc Lạp Khắc, sau đó đưa cho Lý Toa bên cạnh, cười tủm tỉm nói:

- Ha ha, Khắc Lạp Khắc kỵ sĩ thật sự là người tốt, tứ cấp ma thú tinh hạch mà cũng sẵn sàng trả lại cho chúng ta như vậy, ta nghĩ, sau khi thí luyện, y nhất định càng thêm sáng khoái.

Lý Toa hai mắt sáng lên, giống như cười tủm tỉm không chút khách khí đem tinh hạch cất đi, hướng Hàn Thạc gật gật đầu tán thưởng, âm thầm bặt ngón cái biểu dương.

Phạm Ny vốn định mở miệng giải thích một chút, nháy mắt đã thấy tinh hạch đã vào trong túi Lý Toa, không khỏi lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, sau khi lắc lắc đầu liếc mắt Hàn Thạc cùng Lý Toa một cái, cũng không nói thêm lời nào.

Tứ cấp ma thú tinh hạch tương đương với một trăm kim tệ, cho dù là tiểu quý tộc thông thường, một trăm kim tệ cũng không phải số lượng nhỏ, cứ như vậy bị Hàn Thạc nói ba xạo lấy được, cũng khó trách Khắc Lạp Khắc có chút đau xót.

- Phạm Ny sư phụ, bây giờ đã có vị đại địa kỵ sĩ cao quý hào phóng này gia nhập, ta nghĩ chúng ta có thể tiếp tục xâm nhập hướng nam, nơi đó đảm chắc còn có nhiều ma thú lợi hại, nếu có thể tìm được tam cấp ma thú tinh hạch, chúng ta nhất định có thể tại học viện hãn diện nở mày nở mặt. - Hàn Thạc mỉm cười giật dây Phạm Ny, trong lòng nghĩ Khắc Lạp Khắc đã dám đối với người trong lòng hắc mang dị tâm, cũng nên để cho hắc làm cu li miễn phí, như thế một vị đại địa kỵ sĩ sẽ không bị bỏ phí.

Vừa nghe nói có thể nở mày nở mặt trong học viện, Phạm Ny lập tức tinh thần chấn động, yêu kiều cười nói:

- Được rồi, chúng ta tiếp tục xâm nhập phía nam, kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc cao quý, về sau còn phải phiền huynh nhiều.

Khắc Lạp Khắc khiêm nhường khom người, mỉm cười đáp lễ nói:

- Không phiền chút nào, rất hân hạnh được vì nàng ra sức.

Người không nên lưu lại, nếu không hãy xem ta chơi chết người, nhìn bộ dáng Khắc Lạp Khắc, Hàn Thạc cực kỳ khó chịu, bực dọc, trong lòng rất nhanh nghĩ ra những kế sách ác độc.

39. Chương 39: Giễu Cợt Đại Địa Kỵ Sĩ

oOoNgày thứ hai.

Đoàn người có thêm Khắc Lạp Khắc gia nhập, tiếp tục đi tới phía nam của U ám sâm lâm. Bởi vì có sự gia nhập của Khắc Lạp Khắc nên việc đối phó với những con ma thú gặp phải trên đường đi đột nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Khắc Lạp Khắc cố gắng hết sức thể hiện mình ở trước mặt Phạm Ny, hai con Phong Nhận Ma Lang và một con Hàn Sương Phi Ưng gặp trên đường đều bị giết chết một cách dễ dàng nhờ có sự hỗ trợ mạnh mẽ của hắn.

Mỗi khi ma thú bị giết chết, Hàn Thạc đều chạy tới rất nhanh và ngay lập tức moi tinh hạch ma thú ra, đương nhiên là giao cho Ly Toa bảo quản, hoàn toàn coi chiến lợi phẩm này là thuộc về nhóm của mình, ngay cả da lông của Phong Nhận Ma Lang cũng không để lại cho Khắc Lạp Khắc.

Khắc Lạp Khắc vì muốn Phạm Ny vui lòng nên mặc dù vẻ mặt đau đớn nhưng lại gượng cười chấp nhận hành động của Hàn Thạc, cũng không tranh đoạt tinh hạch ma thú.

Lúc đêm xuống, đoàn người nhóm lửa lên, Hàn Thạc bắt đầu nướng thịt. Khắc Lạp Khắc vẫn luôn ở cùng một chỗ với Phạm Ny, nói chuyện với Phạm Ny rất vui vẻ, Cát Ân bên cạnh nhìn Khắc Lạp Khắc chăm chăm, không ngừng chen ngang với những lời lẽ xem thường hắn.

Một số học viên khác thì tự tản ra nghỉ ngơi, nói cười vui vẻ hoặc là im lặng sửa sang cái gì đó, chỉ có Ly Toa ở bên cạnh Hàn Thạc, nhìn hắn nhàn nhã nướng thịt.

“Bố Lai Ân, ta phát hiện người bây giờ càng ngày càng tệ, khác hẳn so với trước đây!”

Trong tay Ly Toa cầm một thanh gỗ cháy đỏ rực lơ đãng xoay xoay trong lửa, ánh mắt sáng ngời dừng ở trên người Hàn Thạc, mở miệng nói.

Liếc Ly Toa một cái, Hàn Thạc thờ ơ đáp:

“Vậy sao? Ta rất tốt mà, chỉ là ta nhận ra trước đây mình đã sống rất buồn tẻ nên muốn thay đổi chính mình mà thôi, điều này có gì không tốt sao?”

Ly Toa khẽ lắc đầu, nói:

“Không phải, dù sao ta cũng cảm thấy người so với trước kia rất khác nhau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì ta cũng không nói ra được, có lẽ là bởi vì ta đã thi triển ma pháp Linh hồn chi thống đối với người nên mới biến thành cái dạng như bây giờ.”

Cố nén cười, Hàn Thạc thầm nghĩ chính mình căn bản không phải là Bố Lai Ân nên căn bản chẳng có liên quan gì đến ma pháp Linh hồn chi thống của nàng. Ly Toa, Phạm Ny, kể cả cái đám thầy trò kia đều cho rằng là bởi vì ma pháp linh hồn chi thống mới khiến mình thay đổi, thật là có chút buồn cười.

“Ta thay đổi như vậy chẳng lẽ không tốt sao?”

“Rất tốt, so với trước kia người tốt hơn rất nhiều. Trước kia ta thấy người nhu nhược nhất gan như thối thì rất tức giận, ta đối xử với người tồi như vậy chỉ vì hy vọng người có thể chấn chỉnh lại. Người trước giờ đều

nhấn nhục chịu đựng, bị bắt nạt cũng đều không phản kháng. Ta lúc nào cũng thấy người rất đáng thương, nghĩ rằng người sống thật là thống khổ, còn không bằng chết đi. Thật ra ta dùng ma pháp Linh hồn chỉ thống đối phó với người cũng vì không muốn thấy người sống khổ khổ như vậy.” Ly Toa sau khi suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Thạc nói.

Khẽ nhướn mày, Hàn Thạc nghĩ hoặc nhìn Ly Toa, lên tiếng hỏi:

“Nói như vậy thì người sử dụng ma pháp Linh hồn chỉ thống là có hảo tâm giúp ta?”

“Đương nhiên!”

Ly Toa nhướn cổ lên, giải thích:

“Ta trước kia mặc dù tìm người để luyện tập ma pháp, nhưng so với những học viên khác đối với người tính ra tốt hơn rất nhiều, chỉ là bản thân người không chịu cầu tiến, cả ngày sống buồn chán như vậy làm ta không thể chịu được nên mới định giúp người giải thoát. Người xem người bây giờ đã thay đổi nhiều biết bao nhiêu, ngay cả ta cũng không nhận ra được.”

Khẽ lắc đầu, Hàn Thạc không nói gì thêm nhưng trong lòng lại có chút tán đồng với cách làm của Ly Toa, Bồ Lai Ân đáng thương kia sống đúng là vô dụng, bản thân hắn sớm đã có ý định tự sát, chỉ là không có dũng khí mà thôi. Nhưng đối với cách giúp người đi tìm chết này của Ly Toa, Hàn Thạc vẫn như cũ không thể tha thứ.

“Bồ... Bồ Lai Ân, ta nghĩ chúng ta tự mình nướng thịt, không cần phiền đến người.”

Lúc này, Ba Khắc cùng mấy người Bối Lạp từ xa đi lại, có chút sợ hãi nhìn Hàn Thạc, nói.

Trong những ngày qua, phàm là thịt được nướng bởi tay Hàn Thạc cho bọn người Ly Toa, Phạm Ny, Ngải Mễ thì đều thơm ngon vô cùng, còn cho mấy người Ba Khắc, Bối Lạp thì lại khó ăn muốn chết. Sau khi trải qua mấy ngày bị hành hạ, Ba Khắc với mấy người Bối Lạp, bao tử không chịu được nữa, đã bị đi ngoài mấy hôm nay rồi.

Vốn mấy người vẫn còn oán hận mắng Hàn Thạc, nhưng sau khi kinh qua biểu hiện điên cuồng của Hàn Thạc ngày hôm qua, mấy người này hiện tại ngay cả oán hận và mắng chửi cũng không có, chỉ sợ Hàn Thạc đột nhiên nổi điên lên.

Cười một cách ngây ngốc, Hàn Thạc nói có chút xấu hổ:

“Điều này sao có thể, ta thân là một tên tạp dịch Vong Linh Hệ, chế biến thức ăn vốn là bổn phận của ta, để các người thân thể cao quý tự làm việc này thì có chút không thích hợp a?”

“Thích hợp, khẳng định là thích hợp! Đã ra ngoài rèn luyện, chúng ta cái gì cũng nên ném thử một chút. Huống chi hôm qua người đã cứu mạng chúng ta, chúng ta không nên để người gánh vác nhiều nhiệm vụ như vậy, người nói có phải không hả Ba Khắc?”

Bối Lạp gượng cười một tiếng, ngượng ngùng nói.

“Không sai, chúng ta sẽ tự mình chế biến thức ăn, không thể cái gì cũng đều phiền đến người!”

Bao tử Ba Khắc đã khổ sở mấy ngày nay, biết rằng nếu lại ăn thịt do Hàn Thạc nướng, khẳng định là nửa sống nửa chín, mau chóng mỉm cười lấy lòng nói, dừng một chút lại mở miệng tiếp:

“Bồ Lai Ân, trước kia là ta không đúng, người ngàn vạn lần đừng oán hận ta, nếu người vẫn oán hận ta, vạn nhất phát.... Ách, vạn nhất sau khi mất đi lý trí tìm ta, ta sẽ thê thảm lắm đó!”

“Cũng tốt, không ngờ các người hảo tâm như vậy, ta cảm ơn. Đến đây, hy vọng các người chơi đùa vui vẻ.”

Hàn Thạc thậm chí chịu trong lòng, cười ngây ngô đứng lên, cầm một ít thịt đem đi, đưa cho Ly Toa một miếng lớn trông phát thèm, mấy miếng còn lại thì đem cho Phạm Ny ở bên kia.

Mùi thịt nướng mê người chậm rãi tỏa ra ngoài, bên kia Phạm Ny vẻ mặt mất kiên nhẫn nghe Khắc Lạp Khắc với Cát Ân bôi bác lẫn nhau, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, cái lưỡi thơm tho liếm liếm môi, khóe miệng nổi lên nụ cười mê hồn.

“Phạm Ny sư phụ, Cát Ân sư phụ, a... còn có Khắc Lạp Khắc kỳ sĩ các hạ, đây là thịt nướng của các người!”

Hàn Thạc nhẹ giọng cười ngây ngô, đem thịt nướng chia cho ba người.

“Ồ ô... Không..., Bó Lai Ân, miếng thịt này hôm nay sao lại không nướng kỹ, khó ăn quá!”

Phạm Ny kêu lên một tiếng kinh hãi, há miệng nhè miếng thịt vừa ăn ra.

Lúc này, ánh mắt Phạm Ny rất không tốt, bởi vì Hàn Thạc đâu chỉ đưa thịt nướng cho một mình nàng ta, lại chọn sai miếng, hơn nữa nàng ta ăn vội quá, Hàn Thạc ngay cả nhắc nhở cũng không kịp, nàng ta đã ăn phải thịt nướng mà Hàn Thạc chuẩn bị cho Cát Ân và Khắc Lạp Khắc.

“Ồi... Phạm Ny sư phụ, miếng này không phải của người, đây mới phải!” Hàn Thạc cười khổ không thôi, thầm nghĩ người cũng có chút nóng nảy a.

Sau đó Hàn Thạc nhanh chóng đem miếng thịt đã nướng tỉ mỉ đưa cho Phạm Ny, lấy lại miếng thịt nửa sống nửa chín từ trong tay nàng, lấy ra một thanh chủy thủ cắt bỏ đi chỗ Phạm Ny đã cắn, cười tủm tỉm đưa cho Khắc Lạp Khắc, có chút xấu hổ nói:

“Các hạ Khắc Lạp Khắc tôn quý, miếng này mới là của người, thủ nghệ của ta có chút không tinh tế, Phạm Ny sư phụ dù đã cắn qua một miếng, ta nghĩ người sẽ không để ý chứ?”

Khắc Lạp Khắc: “Ách..., ta ăn bánh mì là được rồi.”

“Sao có thể như vậy, bánh mì không thể tăng thêm bao nhiêu thể lực, người là một người kỳ sĩ vô cùng cần thể lực, nhất định phải ăn thịt nhiều một chút mới tốt, chẳng lẽ người hiềm vì thủ nghệ của ta không cao, hay là vì đã bị Phạm Ny sư phụ cắn qua?”

Cát Ân sớm biết rằng những thứ do Hàn Thạc chế biến cho những người đối với hắn không tốt ăn thì tất nhiên là chẳng ra gì, trong lòng thầm cười to hả hê, nhưng trên mặt lại ra vẻ ngôn từ chính nghĩa tới khuyên bảo Khắc Lạp Khắc.

“Không, ta không có ý này, chỉ là, chỉ là...”

Khắc Lạp Khắc vẻ mặt bất đắc dĩ, xấu hổ xoa tay, lắc đầu không biết phải giải thích thế nào. Hắn rõ ràng thấy Phạm Ny vừa cắn một miếng liền phun ra, tự nhiên hiểu rằng miếng thịt này tuyệt đối không thể ăn.

“Khắc Lạp Khắc các hạ thân là một kỳ sĩ cao quý, khẳng định là không muốn ăn cái gì mà người khác đã cắn qua, ta hiểu. Hay là, Cát Ân sư phụ lấy miếng này ăn đi?” Hàn Thạc bộ dạng ra vẻ ta rất hiểu, câu trước là ám chỉ Khắc Lạp Khắc ghét bỏ Phạm Ny, sau đó lại đẩy mâm họa sang cho Cát Ân.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Cát Ân bắt đầu luống cuống, cười ngượng ngùng rồi cuống quýt lắc đầu, nói:

“Không được, tuyệt đối không được, ta sao có thể tranh đoạt đồ của Khắc Lạp Khắc các hạ chứ, huống chi miếng này mới là của ta, ta đi ăn trước.”

Vết mồ hôi lấm tấm trên trán, Cát Ân bối rối nói nhanh một câu như vậy rồi chộp lấy một miếng thịt nửa sống nửa chín tương tự còn lại từ trong tay Hàn Thạc, chạy thẳng đến chỗ hai người Ba Khắc và Bối Lạp, rõ ràng là định nướng lại một lần nữa.

“Cát Ân sư phụ thật là một người khiêm tốn a, xem ra miếng thịt này có lẽ là do người giải quyết đi!” Hàn Thạc cười ngây ngô, định nhét miếng thịt nướng cho Khắc Lạp Khắc.

Khắc Lạp Khắc vẻ mặt đáng thương cười khổ, sau đó như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì, vội mở miệng nói:

“Ta quên mất một việc, xin phép một chút.”

Vừa nói xong, Khắc Lạp Khắc với Cát Ân giống nhau, nhanh chóng bỏ đi khỏi chỗ này, trong chớp mắt biến mất không thấy tung tích.

“Bó Lai Ân, người bây giờ càng ngày càng hư đốn, khó trách mấy ngày nay bọn Cát Ân Ba Khắc luôn đau bụng, đều là người giữ trò quỷ a?”

Phạm Ny vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn Hàn Thạc quở trách.

“Phạm Ny sư phụ giờ mới biết hả, Bồ Lai Ân hiện tại thật không giống với trước kia, trở nên hư đốn hơn so với các đệ tử khác”.

Lý Toa cười khanh khách một tiếng, sau đó quái lạ nhìn Phạm Ny nói:

“Phải rồi, Phạm Ny sư phụ người rõ ràng biết Bồ Lai Ân cố ý trêu hai người bọn họ, tại sao không ngăn cản hẳn?”

“Đó là vì ta thấy hai người Khắc Lạp Khắc và Cát Ân phiền phức quá, xúm xít quanh ta nói không dứt, ầm ĩ mãi không thôi, lại còn muốn dắt mũi ta, thật sự là quá nhàm chán. Bất quá Khắc Lạp Khắc này giúp chúng ta không ít, thật đúng là người tốt a!”

Phạm Ny xấu xa cười một tiếng, giải thích với Lý Toa.

Hàn Thạc nghe Phạm Ny nói đoạn đầu thì trong lòng thầm sảng khoái, nhưng khi Phạm Ny nói Khắc Lạp Khắc là người tốt thì trong lòng lại không khỏi có chút khó chịu.

“Thì ra là như vậy, ha ha, Phạm Ny sư phụ ta biết gần đây có một thủy đầm khá lớn, nước ở đó rất trong và sạch, chúng ta mấy ngày rồi không có tắm rửa, đêm nay chúng ta cùng tới đó bơi đi?”

“Lý Toa, người trước kia không thích bơi lội, sao mấy ngày gần đây lại đột nhiên thích đi bơi chứ?”

“À.... Bởi vì bơi lội rèn luyện thân thể a!”

Lý Toa nghe Phạm Ny hỏi, khuôn mặt xinh đẹp khẽ ửng hồng, ngoái đầu liếc Hàn Thạc, vội trả lời.

Hàn Thạc vẽ mặt cổ quái, thầm nghĩ lần trước chính mình đã nói qua cho Lý Toa biện pháp làm đẹp bộ ngực, xem ra Lý Toa bề ngoài không có để ý, không ngờ đã âm thầm hành động, trong lòng bất giác buồn cười, đối với tâm tư của nữ nhân lại hiểu biết thêm một bước.

40. Chương 40: không Nghĩ Người Là Người Như Thế.

oOo

Ban đêm, ánh trăng trong sáng, nhẹ nhàng trải dài trên U Âm sâm lâm mệnh mông . Ánh trăng màu bạc lung linh sáng tỏ khiến cho U Âm sâm lâm thêm vài phần yên tĩnh và an dật.

Một đám lều vải đơn giản được dựng biệt lập trên thảm cỏ mềm. Đám đệ tử sau khi trải qua một ngày mệt nhọc, hoặc là thấp giọng trò chuyện hoặc là yên lặng ngồi trầm tư. Hàn Thạc lén lút nấp sau một gốc đại thụ, miệng nhắm ma pháp chú ngữ.

Giữa hư không hiện lên một luồng ánh sáng, mang theo một bộ xương khô tay cầm cốt đao đột nhiên xuất hiện, theo chỉ thị của Hàn Thạc vô thanh vô tức hướng về phía lều vải của Khắc Lạp Khắc bay đến.

Lều vải của Khắc Lạp Khắc cùng đám đệ tử cách khá xa. Hắn mặc dù ngoài mặt khiêm nhường hữu lễ, nhưng ngoại trừ đối Phạm Ny chân thật nhiệt tình ra, còn ánh mắt đối với đám đệ tử luôn cao cao tại thượng, ngầm ẩn chứa vẻ coi thường. Lều vải của mọi người cũng được phân biệt rõ ràng, một mình rời đi thật xa.

Tiểu khô lâu thân hình nhanh nhẹn, khung xương đen nhánh hòa cùng màn đêm làm một, di chuyển không phát ra một chút âm thanh, vài chục giây công phu liền dễ dàng đi tới lều vải của Khắc Lạp Khắc, sau mệnh lệnh của Hàn Thạc, tiểu khô lâu nhanh chóng nhảy vào lều vải của Khắc Lạp Khắc.

Chỉ nghe một thanh âm trầm đục vang lên, lều vải của Khắc Lạp Khắc ầm ầm sụp đổ, sau đó thân hình của tiểu khô lâu đột nhiên bay vút ra, cấp tốc theo hướng tây nam rất nhanh chạy trốn.

Khắc Lạp Khắc rống lên một tiếng tức giận, không kịp chỉnh trang quần áo, từ trong lều vải bay ra, tay cầm trường kiếm nhìn khắp bốn phía một lượt, gầm lên một tiếng rồi cấp tốc đuổi theo hướng tiểu khô lâu đã rời đi, trong miệng thấp giọng mắng không ngớt. Xong! Hàn Thạc cười thầm.

Thân hình dưới bóng cây cấp tốc bay tới bay lui, thấp giọng cười xấu xa sau lưng Khắc Lạp Khắc, Hàn Thạc cũng theo hướng Khắc Lạp Khắc vừa đi đuổi theo.

Hướng tây nam có một cái thủy đầm khá lớn, xung quanh mọc nhiều loại quái thụ ngoằn ngoèo uốn lượn, dưới ánh trăng trong trẻo chiếu sáng có thể thấy rõ nước chảy trong thủy đầm, lóng lánh ánh bạc.

Chợt có tiếng cười nói xao xác vang lên, theo đó từng trận tiếng cười yêu kiều không dứt từ thủy đầm truyền đến, khiến cho thủy đầm vốn tĩnh lặng tăng thêm vài phần sức sống.

” Lị Toa, người không phải bắt đầu trưởng thành rồi đấy chứ, gần đây bộ ngực của người hình như có thay đổi a?”

” Hi hi, Phạm Ny sư phụ, ta nói cho người hay, kì thật bôi lợi có thể giúp bộ ngực phát triển thêm đấy, ta sau khi thử qua mới phát hiện bí mật này.”

“Thật sự?”

Phạm Ny kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó bụm miệng ngăn tiếng cười, nũng nịu nói:

” Khó trách, ta nói gần đây người như thế nào lại thích bôi lợi như vậy, nguyên lai sự tình là như vậy a, đã như vậy hôm nay ta cũng phải thử một lần.”

” Phạm Ny sư phụ, bộ ngực của người đã cao như vậy, còn để ý cái chuyện này sao?”

” A a, đương nhiên, không có bất kỳ nữ nhân nào không để ý chuyện này chứ.”

“Như vậy a, hi hi, trừ bôi lợi ra, còn cần uống sữa, xoa bóp khi tắm rửa, đều có thể giúp bộ ngực trở nên cao hơn và đầy đặn hơn, đây chính là kinh nghiệm của ta a! Gần đây nhất ta vẫn làm như vậy, thực sự cảm nhận được sự thay đổi của bộ ngực, Phạm Ny sư phụ có thể thử xem thế nào.”

“Nha, Lị Toa nhìn người bây giờ rất giống người nói mê a, có điều gần đây bộ ngực người quả thật có thay đổi, xem ra biện pháp người nói thực sự có hiệu quả.”

“Điều đó là đương nhiên rồi, hi hi, nghe lời ta chắc chắn không có sai đâu.”

Lị Toa đắc ý khẽ cười một tiếng, nói với Phạm Ny.

Ngay lúc đó! tiếng bước chân “đạp, đạp”, đột nhiên từ xa xa vang lên, Phạm Ny cùng Lị Toa hai người liếc mắt một cái, Phạm Ny nhíu mày nói:

” Thanh âm gì vậy?”

Lị Toa trầm mình trong nước chỉ nhô đầu lên, lắc lắc đầu nói:

” Không biết a, địa phương này là ta hôm nay lúc đi nhật củi mới phát hiện ra, hẳn là không người nào biết mới đúng a.”

Phạm Ny cùng Lị Toa hai người có chút giật mình, đúng lúc hai người đang định rời đi thì tiếng bước chân càng ngày càng gần. Ngay sau đó Khắc Lạp Khắc đầu đầy mồ hôi, đột nhiên xuất hiện tại bờ thủy đầm, chỉ thấy Khắc Lạp Khắc hết nhìn đông lại nhìn tây, không ngừng dò xét chung quanh.

Đợi đến khi Khắc Lạp Khắc thấy được bên trong thủy đầm có mặt Phạm Ny cùng Lị Toa, cả ba người đồng thời kinh hô một tiếng, Lị Toa nhón nhác, vội vàng giấu thân mình trong thủy đầm, hoảng loạn chỉ vào Khắc Lạp Khắc, tức giận mắng:

” Đáng ghét, người thân là kỳ sĩ cao quý, lại đi làm cái trò nhìn trộm này, thật là khiến người khác khinh bỉ.”

” Không phải, không phải như người nghĩ đâu, ta đuổi theo một tên quái vật đến đây, mới nhìn thấy chỗ này.” Khắc Lạp Khắc vội vàng giải thích.

“Lập tức li khai nơi này, Khắc Lạp Khắc người thật khiến ta quá thất vọng, không nghĩ tới người là loại người như thế!”

Phạm Ny vẻ mặt tức giận, gương mặt vốn tươi cười giờ đây phủ một tầng sương lạnh, lạnh giọng quát.

” Phạm Ny sư phụ, ta không phải là đến đây nhìn trộm đâu, hãy nghe ta giải thích.” Khắc Lạp Khắc đầu đầy mồ hôi, hắn cũng không có nghĩ đến lại có thể gặp Phạm Ny cùng Lị Toa bởi ở chỗ này, trong lòng hiểu được có chút không hợp lí, liên tục giải thích.

” Rời khỏi đây ngay lập tức!”

Trong khi Khắc Lạp Khắc giải thích, Phạm Ny cùng Lị Toa hai người cùng lớn tiếng quát , đồng thời mở miệng mắng nhiếc. Chỉ còn biết bất đắc dĩ cười khổ, Khắc Lạp Khắc thở dài một tiếng, hướng về phía hai người hơi khom lưng, xấu hổ nói:

” Xin lỗi hai vị, bây giờ ta sẽ lập tức rời đi, hi vọng hai người không nên nghĩ ta xấu xa như vậy, ta thật sự không cố ý. ”

Nói xong, Khắc Lạp Khắc về mặt ủ rũ cúi đầu rời đi, miệng liên tục phát ra lời lẽ oán hận, than vãn thở dài cho vận khí đen đui của mình.

Đợi sau khi Khắc Lạp Khắc rời đi, Hàn Thạc thậm thà thậm thụt từ dưới bóng cây hiện ra, hướng về phía Khắc Lạp Khắc giơ ngón giữa, cười gian xảo (đoạn này mình thích dịch là cười đều hơn nhưng hoa đại ca thích gian xảo, thôi thì chấp nhận vậy), thấp giọng nói:

” Muốn tranh đàn bà với ta, kị sĩ cao quý nhà người đi chết đi!”

” Nguyên lai kị sĩ cao quý cũng làm loại việc khiến người khác khinh bỉ này.”

Lị Toa vẫn như cũ bất bình tức giận, hừ nhẹ một tiếng xem thường nói.

” Nam nhân đều thật xấu xa, kị sĩ cao quý cũng vậy, tạp dịch hèn mọn cũng vậy. Chỉ là có người thì che giấu, có người thì không mà thôi.”

Phạm Ny hừ nhẹ một tiếng, cảm khái nói.

” Tạp dịch? Phạm Ny sư phụ không phải ám chỉ Bồ Lai Ân chứ?”

Lị Toa sững sờ, sau đó chợt nghĩ tới cái gì đó, nhìn Phạm Ny quái dị hỏi.

” Ách....., không phải không phải, ta chỉ cảm thán một chút, thuần túy là cảm thán mà thôi, khách khách, Lị Toa người đừng nghĩ lung tung.”

Phạm Ny vừa mở miệng, nghe Lị Toa hỏi như vậy, trong lòng cả kinh, cười khan át đi.

Có điều Lị Toa sau khi nghe giải thích, trên mặt tràn đầy hồ nghi, ánh mắt nhìn về phía Phạm Ny có chút cổ quái, thấp giọng lâm râm nói:

” Có thể hay không là chỉ Bồ Lai Ân?”

Hàn Thạc ẩn núp trong bóng cây, đang say đắm nhìn hai người mê mết, nghe các nàng nói như vậy, bất giác tâm lí có chút khổ sở. Có điều không đợi Hàn Thạc cảm khái, hai mắt đã đột nhiên mở to, cả người ngây ngốc.

Chỉ thấy phía sau, Phạm Ny từ từ đi đến bờ thủy đàm, thân thể ẩn giấu ở bên trong thủy đàm dần dần hiện ra. Ánh trăng trong trẻo chiếu rọi trên thân thể hoàn mỹ không tì vết của Phạm Ny. Da thịt nàng trắng nõn tinh khiết còn vương vài giọt nước, dưới ánh trăng chiếu rọi từng hạt như những viên bảo thạch đang nhẹ nhàng rơi xuống làm cơ thể nàng tựa như khoác lên một lớp lụa mỏng.

Dưới ánh trăng nửa người trên hoàn toàn lộ ra, tuyệt mỹ khiến cho Hàn Thạc lóa mắt. Bộ ngực sữa săn chắc đầy đặn, dính trên đỉnh là hai hạt đỏ tươi, sắc hồng nhuận mê người, vùng bụng nhỏ nhắn không một chút mỡ thừa, trơn láng thon thả, cánh tay ngọc thon dài mềm mại như ngó sen trắng, mái tóc dài màu tím ươn sũng xõa trên vai trần, xinh đẹp tràn đầy vẻ câu hồn đoạt phách. Từ bụng nhỏ trở xuống, nửa người chìm trong nước, có điều thủy đàm trong suốt dưới ánh trăng chiếu rọi xuống như muốn để cho Hàn Thạc thấy được đùi đẹp trắng trẻo.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thạc nhìn thấy nữ nhân khỏa thân, nhưng lại là một đại mỹ nữ xuất chúng. Dưới ánh trăng Phạm Ny thân thể còn vương vài giọt nước, hoàn mỹ đẹp đẽ đủ để Hàn Thạc hoàn toàn nhìn đến ngây người, cả người trong lúc đó rơi vào trạng thái ngơ ngẩn.

Một tiếng động khác vang lên, đột nhiên rơi vào tai Hàn Thạc. Hắn vẽ mặt ngốc nghếch đang nhìn xuất thủy phù dung* bỗng nhiên bình tĩnh, sau đó nhìn quanh bốn phía.

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên, từ trong miệng Lị Toa truyền đến. Chỉ thấy Lị Toa đang dầm mình trong thủy đàm, sợ hãi chỉ về phía sau, thất thanh hét lên:

”PhạmPhạm Ny sư phụ, Thâm Thủy Độc Mãng!”. (Độc mãng ở nơi nước sâu)

Phạm Ny ngây người, sau đó quay đầu lại, phát giác từ chỗ xa của thủy đàm, một con mãng xà thật lớn chừng năm sáu thước, trên mình cắm tua tua gai xương, đồng tử của con mãng xà này màu xanh thẫm, lóng ánh quang mang hung tàn độc ác, miệng lớn đầy răng nanh liên tục phun ra sương mù màu xanh thẫm, nhanh chóng tiếp cận Lị Toa.

“Chạy nhanh lên Lị Toa, nhanh lên một chút a!”

Phạm Ny sắc mặt đột nhiên thay đổi, sợ hãi lớn tiếng hét lên. Nhưng mà Lị Toa đúng là bị dọa sợ đến choáng váng, vốn thân hình đang di chuyển rất nhanh trong thủy đàm, bởi vì Thâm Thủy Độc Mãng xuất hiện, mặc dù tay chân điên cuồng quấy đạp, đạp nước liên tục, nhưng đúng là tốc độ phản ứng lại chậm đi rất nhiều.

“Phạm Ny sư phụ, oa oa cứu ta!”

Lị Toa thanh âm nghẹn ngào, sợ hãi hoảng loạn hét lên, tay chân cũng cố gắng bơi lại gần bờ, đáng tiếc Thâm Thủy Độc Mãng cách nàng càng lúc càng gần.

”Đáng chết, Khắc Lạp Khắc bây giờ lại không thấy đâu!”

Phạm Ny không để ý mắng một tiếng, thân thể hoàn mỹ bắt đầu phản hồi thủy đàm, hướng về chỗ Lị Toa chạy đến.

Đến lúc này, Hàn Thạc đã hoàn toàn tỉnh lại, mắt nhìn thấy hai người không ngừng đến gần Thâm Thủy Độc Mãng, Hàn Thạc do dự một chút, cuối cùng từ bóng cây đột nhiên nhảy ra, lớn tiếng nói:

”Sao lại thế này, hử, là Thâm Thủy Độc Mãng, ta đến giúp các người.”

Thâm Thủy Độc Mãng là tam cấp ma thú, thân thể chẳng những có lực công kích cường đại, miệng còn có thể phun ra hơi độc, hiện tại nó ở trong nước, vô luận là tốc độ hay lực uy hiếp đều tăng lên rất nhiều.

Một con tứ cấp ma thú Hàn Sương Phi Ưng, cả đoàn người đã phải dùng lực chín trâu hai hổ mới có thể kích sát, hiện tại con Thâm Thủy Độc Mãng này tuyệt đối khó đối phó. Giờ đây ngay cả bản thân Hàn Thạc một điểm nắm chắc cũng không có, nhưng hắn cũng không thể đứng nhìn Phạm Ny bị ăn thịt, chỉ có thể liều chết xông ra.

“Đáng chết, liều mạng!”

Hàn Thạc tay cầm chủy thủ, thân hình nhanh như tia chớp, sau khi từ trong hắc ám lóe lên, trực tiếp hướng thủy đàm phi đến.

*: chỉ người con gái đẹp.

41. Chương 41 : Đại Chiến Thâm Thủy Mãng Xà

oOo

Bên trong thủy đàm, Thâm Thủy Mãng Xà vùng vẫy làm cho sóng lớn nổi lên khắp nơi, mang theo khí thế mạnh mẽ, nhanh chóng tiến về phía Lị Toa. Tình thế nguy hiểm khiến nàng hoảng sợ đến nỗi không thể nào nhúc nhích, khoảng cách giữa nàng và con mãng xà trong nháy mắt đã rút ngắn tới hai mươi mấy thước.

Vừa chạy đến bờ, Phạm Ny không do dự liền nhảy xuống hồ, tựa như một mỹ nhân ngư, nhanh chóng nhắm phía Lị Toa mà lao đến. Mà tốc độ của Hàn Thạc còn nhanh hơn, dù đang ở trong nước vẫn như không hề có chút cản trở nào, trong nháy mắt đã đuổi kịp Phạm Ny.

Sau khi tu luyện ma công, các phương diện cơ năng của cơ thể Hàn Thạc sớm đã vượt xa người thường. Hắn vừa xuất toàn lực, lập tức năng lượng kinh người bộc phát, Phạm Ny mới đến gần Lý Toa thì hắn cũng đã chạy tới.

Không nói một lời, Hàn Thạc đưa hai tay ra, một tay ôm Lý Toa, một tay ôm Phạm Ny, hô lớn: “Chạy mau!”

Lúc này, hắn căn bản không có tâm tư để cảm nhận thân thể mềm mại của Phạm Ny và Lý Toa, trong đầu chỉ có một ý niệm là phải thoát khỏi con mãng xà này. Vì phải mang theo bọn Phạm Ny nên di chuyển rất khó khăn, hắn chỉ còn cách liều mạng bơi về phía bờ hồ.

Nếu chỉ có một mình thì Hàn Thạc thừa sức chạy thoát khỏi con mãng xà này, nhưng vì phải mang theo hai người Lý Toa và Phạm Ny, tốc độ của hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng, không thể khôi phục lại sự nhanh nhẹn vừa rồi, đành trở mắt nhìn con Thâm Thủy Mãng Xà kia càng lúc càng gần hơn.

Lý Toa kinh hãi kêu lên liên hồi khiến cho Phạm Ny cũng không giữ được bình tĩnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng thất sắc.

Trong thủy đầm, dù có triệu hồi ra hắc ám sinh vật để chúng chiến đấu cũng chẳng có ích lợi gì, Thâm Thủy Mãng Xà cấp ba da dày phi thường, sợ rằng vong linh ma pháp cũng vô phương gây trở ngại cho nó, chưa kể còn phải dừng lại niệm chú, nếu không thể nhất kích đắc thủ (1) thì chắc chắn sẽ bị nó nuốt sống ngay.

“Hu hu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, chúng ta đã bị nó nuốt vào bụng chưa?” Lý Toa hoảng loạn khóc lóc, hai tay quạt nước có vẻ càng ngày càng vô lực.

Phạm Ny dường như chẳng biết làm sao cho phải, giương mắt nhìn Thâm Thủy Mãng Xà đã lại gần trong gang tấc nhưng không thể tìm được phương pháp tránh né, chỉ có thể liều chết bơi đi mà thôi.

Một thoáng do dự, tính hung ác trong lòng Hàn Thạc lại nổi lên, trên mặt xuất hiện vẻ kiên quyết, tay phải nắm Lý Toa dùng sức vung mạnh, thân thể trần truồng kiêu mỹ của Lý Toa từ trong nước lao ra, xẹt qua khoảng cách ba thước, bay về phía bờ hồ.

Ngay sau đó đến lượt Phạm Ny bên tay trái, hắn dụng lực vỗ mạnh vào mông nàng, không để cho nàng kịp kêu lên tiếng nào, giúp cho tốc độ di chuyển của Phạm Ny bỗng nhiên đại tăng, tựa như một mũi tên đâm thẳng về phía bờ hồ.

“Chạy mau!” Hàn Thạc gầm to lên một tiếng, đột nhiên quay đầu lại đã thấy hắn đơn độc đối mặt với Thâm Thủy Mãng Xà.

“Bố Lai Ân, sư phụ Phạm Ny, người mau cứu Bố Lai Ân đi!” Thanh âm thê lương của Lý Toa từ phía xa truyền lại.

“Lý Toa, mau lên bờ, chỉ sau khi lên bờ rồi, chúng ta mới có thể trợ giúp cho Bố Lai Ân!”

Lúc này, ánh mắt Hàn Thạc trở nên lạnh lùng, chủ thủ trong tay nắm chặt, nhìn chằm chằm đuôi rắn của Thâm Thủy Mãng Xà đang đánh tới.

Không thể tưởng nổi, Hàn Thạc không lùi mà lại tiến, sau khi tránh thoát được đuôi của mãng xà liền nhắm hướng đầu nó mà lao đến.

Hàn Thạc trong lòng hiểu được, ở thủy đầm thì dù hắn có nhanh hơn nữa cũng không thể cùng Thâm Thủy Mãng Xà so bì tốc độ. Bây giờ đã bị nó bám sát, nếu còn cố liều mạng chạy đi thì chỉ còn đường chết thôi, hơn nữa Thâm Thủy Mãng Xà này toàn thân da dày như giáp trụ, chỉ có da ở cổ là có vẻ mỏng nhất, muốn sống thì chỉ còn cách đánh nhau với nó, đó mới là sinh lộ.

Thâm Thủy Mãng Xà có vẻ cũng bất ngờ trước việc Hàn Thạc chẳng những không trốn chạy mà còn quay lại phản kháng, đuôi rắn đã cuốn một vòng thật lớn nhưng lại không thể đụng tới hắn.

Đôi mắt màu xanh thẫm của độc mãng bỗng lóe sáng, dường như nó đang cười nhạo tên Hàn Thạc ngu ngốc, cái miệng đầy răng nanh há ra, lập tức phun một đám khí độc xanh thẫm.

“Bố Lai Ân, cẩn thận đám sương mù, đám sương đó là chất độc gây tê liệt, sẽ làm thân thể người trở nên cứng ngắc không thể động đậy được.” Phạm Ny phía xa lớn tiếng kêu lên, có ý nhắc nhở Hàn Thạc chú ý đám sương độc màu xanh thẫm nọ.

Hàn Thạc cả kinh, vội vàng lặn xuống nước, nhờ nước thủy đàm trong suốt, hắn nhanh chóng nhận ra vị trí mãng xà, vội vàng lao tới.

Trong lúc né cái đuôi rắn, Hàn Thạc đã tới ngay phía dưới cổ mãng xà, cả thân thể cùng chúi thủ từ trong nước lao ra, hàn quang lấp lánh, ánh trắng rơi xuống thành một tia màu bạc xẹt qua, mạnh mẽ đâm vào chỗ thịt mềm trên cổ độc mãng.

“Soạt” một tiếng, chúi thủ đâm lút đến tận cán, máu tươi phun ra, đồng thời mãng xà kêu la thảm thiết, cổ nó xoay một vòng, thân thể khổng lồ cuồng loạn quẫy động.

Hàn Thạc cả kinh, vội vàng rút chúi thủ ra, tay trái đặt vào cổ nó rồi sử dụng “Huyền Băng Diễm Ma Quyết”. Màu đỏ ma diễm lóe lên rồi biến mất ngay, trong chớp mắt chiếu vào vết thương trên cổ độc mãng.

Bị ma diễm màu đỏ của “Huyền Băng Diễm Ma Quyết” xâm nhập, Thâm Thủy Mãng Xà càng thêm điên cuồng, tiếng kêu thê thảm vang lên không ngừng. Hàn Thạc không kịp phản ứng, một đám sương mù màu xanh đã tràn tới thân thể hắn.

Một luồng khí quái dị theo lỗ chân lông ngấm vào cơ thể Hàn Thạc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, cả người đột nhiên trở nên vô lực, ngay cả cầm thanh chúi thủ cũng tưởng như nặng đến ngàn cân.

“Trời ạ, Bố Lai Ân bị trúng khói độc, làm thế nào bây giờ Phạm Ny sư phụ?” Lý Toa đã lên tới bờ, lại thấy Hàn Thạc bị sương độc phun trúng nên nàng liền hô hoán lên.

“Hắc ám vô tận hóa thành hủy diệt cốt mầu (2), lấy ý chí của ta hủy diệt mọi thứ trước mặt!”. Thanh âm Phạm Ny niệm chú ngữ ở phía sau vang lên, ba cổ cốt mầu lợi hại đột nhiên hiện ra giữa không trung, nhanh chóng lao về phía Thâm Thủy Mãng Xà đang cuồng loạn như tia chớp.

Cốt mầu ma pháp của Phạm Ny quả nhiên bất phạm, cả ba đều trúng đích, trong đó hai cổ đâm vào mặt mãng xà, máu văng tung tóe. Một cổ cốt mầu cuối cùng đâm vào miệng mãng xà, làm mấy cái răng nanh lợi hại của nó gãy vụn, khiến cho mãng xà vốn đang muốn nuốt sống Hàn Thạc đau đớn không chịu nổi bắn về phía sau.

Nhưng vào lúc này, Ma Nguyên Lực trong cơ thể Hàn Thạc bỗng lưu chuyển rất nhanh, chỗ nào có Ma Nguyên Lực lưu chuyển qua, cảm giác tê dại trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất. Hắn vốn đã vô lực liền trở nên khỏe khoắn, sau đó nhắm mắt con mãng xà đang ngã ra mà đâm thêm hai nhát rồi bơi thực mạng vào bờ.

Thâm Thủy Mãng Xà đột nhiên kêu rống thê lương, quần quai đập nước nổi sóng ầm ầm, đầu nghiêng sang một bên, Phạm Ny và Lý Toa thấy đôi mắt màu xanh thẫm của nó chan chứa máu tươi.

“Trời ạ, Bố Lai Ân vậy mà còn có thể động đậy được, hắn lại còn nghĩ ra trò đâm mù hai mắt con độc mãng, hay quá!” Lý Toa đứng trên bờ hô to gọi nhỏ, lúc trước còn kêu la thảm thiết, giờ lại gào lên hưng phấn.

Nhưng, chính vì mãng xà kia đang lên cơn cuồng loạn, cái đuôi khổng lồ đánh lung tung không ngờ lại đập trúng Hàn Thạc, khiến cho thân thể hắn vốn đang di động rất nhanh bị một luồng sức mạnh khổng lồ đập phải, thân thể bị đánh bay lên, rơi vào bờ hồ.

Cùng lúc đó, Phạm Ny không ngừng thi triển Vong Linh ma pháp tấn công Thâm Thủy Mãng Xà. Con rắn mù căn bản khó có thể né tránh nổi, mặt mũi liên tục bị cốt mầu đâm trúng, bên trong thủy đàm tiếng gầm càng lúc càng lớn, xem ra nó đã gần kiệt sức.

Thâm Thủy Mãng Xà cuồng loạn không biết nhân lúc này nên trốn đi, ngược lại dường như còn muốn tiến vào bờ, tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống những kẻ dám công kích nó. Đáng tiếc, vì thương tích càng ngày càng trầm trọng, Thâm Thủy Mãng Xà càng trở nên yếu ớt.

Cuối cùng, mãng xà hoàn toàn kiệt sức chìm xuống. Thân thể Hàn Thạc lại bỗng bồng bềnh nổi lên, từ ngực xuống bụng quần áo đỏ hồng, tựa hồ đã bị cái đuôi độc mãng làm bị thương.

Lý Toa vừa nãy còn đang hưng phấn, cùng Phạm Ny đang liên tục thi triển ma pháp, hai người đồng thời hô to một tiếng, không để ý thân thể mình đang trần trụi, lập tức cùng nhảy xuống nước bơi đi.

Tốc độ cả hai đều rất nhanh, tay chân luống cuống kéo Hàn Thạc vào bờ, bụng và hai má phình lên, nước tràn ra từ hai mép, tựa hồ đã uống không ít nước.

Phạm Ny cũng biết chút ít về phương pháp sơ cứu, ngọc thủ đặt trên bụng Hàn Thạc, liên tục dùng lực ấn vào, cố gắng cho hắn ọc nước ra. Lý Toa cũng bắt chước, dưới sự hợp lực của hai người, nước từ trong miệng Hàn Thạc trào ra không ngớt, từng ngụm từng ngụm.

“Tại sao Bồ Lai Ân vẫn không tỉnh lại?” Một lúc lâu sau, Lý Toa lộ vẻ lo lắng nhìn Phạm Ny hỏi.

“Có thể là do hắn uống nhiều nước quá, khí quản bị tắc, người thử giúp hắn thông khí xem.” Phạm Ny nhìn Lý Toa đề nghị.

Lý Toa đỏ mặt, liếc mắt nhìn Phạm Ny nói: “Phạm Ny sư phụ, ta thật sự không hiểu, người làm trước đi.”

Phạm Ny ngơ ngẩn, cau mày suy nghĩ một lát, rồi cắn răng nói: “Bồ Lai Ân đã cứu hai người chúng ta, giờ ta phải giúp hắn chứ sao!”

Vừa nói, Phạm Ny vừa cúi người, gò má mềm mại đỏ hồng lên vì ngượng ngùng, đôi môi thơm ngát đưa về phía Hàn Thạc.

Kỳ thật hắn đã sớm tỉnh lại, chờ đợi mãi đến giờ khắc này, tim đập thành thịch, ngực lại còn cảm giác được cánh tay nõn nà của Phạm Ny, trong lòng hắn sớm đã nhảy loạn lên rồi.

Hương thơm nhàn nhạt cùng với xúc cảm tuyệt vời, truyền đến trí óc hắn. Cái lưỡi thơm tho của Phạm Ny mở hàm răng Hàn Thạc ra, hai người môi kề môi, ngay sau đó Phạm Ny bắt đầu giúp Hàn Thạc hô hấp.

Cảm giác mỹ diệu tiêu hồn trong thoáng chốc lan khắp cơ thể Hàn Thạc, hắn cảm thấy lần mạo hiểm này cuối cùng cũng không uổng, càng không muốn tỉnh lại, mong mãi mãi được tận hưởng cảm giác tuyệt diệu này.

Phạm Ny hít dài một hơi, ngẩng đầu lên, dừng lại một chút định tiếp tục, đột nhiên đôi mắt dừng lại giữa hai bắp đùi Hàn Thạc, chỗ đó bỗng nhiên dựng lên một cái cột buồm kỳ quái.

Một thoáng ngẩn ngơ, sững sốt, Phạm Ny đột nhiên phản ứng, gầm lên một tiếng, ngọc thủ nắm lấy cổ Hàn Thạc, nhắc bổng hắn lên, hốt hển mắng to: “Bồ Lai Ân, quỷ tha ma bắt, ta phải giết người!”

Chú thích:

(1) nhất kích đắc thủ: một chiêu phải thắng.

(2) cốt mấu: cây thương (giáo) làm bằng xương.

42. Chương 42 :tiểu Huynh Đệ Nhô Lên.

oOo

”Ặc, phì phì...”

Hàn Thạc nhổ ra mấy khẩu nước miếng, sắc mặt đỏ bừng lên, vội vàng cầm tay của Phạm Ny đang bóp cổ hắn đẩy ra, vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt đau khổ nói:

”Phạm Ny sư phụ, Người làm cái gì vậy, ta đã như thế này rồi mà người không thể nhẹ nhàng một chút hả?”

Vừa nói hết lời, Hàn Thạc hai mắt tròn tròn, chằm chằm nhìn Phạm Ny và Ny Toa hai người ở trước mặt, chỉ thấy hai người thân trên hoàn toàn để trần, thân thể xinh đẹp trắng nõn nà lộ hết cả ra. Cơ thể Phạm Ny đầy đặn quyến rũ, ngực Lý Toa đã bắt đầu hơi nhú lên, cứ như vậy không có gì che chắn lại gần trong gang tấc nên nửa thân trên lọt ngay vào mắt Hàn Thạc.

Khu vực máu chốt nhất ở nửa thân dưới của hai người mặc đồ lót mỏng như cánh ve, những giọt nước thấm ướt chiếc quần lót mỏng manh, nhỏ xíu, mặc dù không thể nhìn thấy toàn cảnh, nhưng mà cảnh tượng nửa kín nửa hở càng có sức hấp dẫn chết người khiến cho “tiểu huynh đệ” của Hàn Thạc vốn bị kinh sợ làm cho xỉu xuống, giờ lại một lần nữa lại cương cứng dựng đứng lên.

”Ồi chà, Bố Lai Ân, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi. A, Phạm Ny sư phụ, Người sao lại đối xử với Bố Lai Ân như vậy?”

Ly Toa ở bên cạnh bước nhanh tới, mặt cũng tương tự tỏ vẻ ngỡ ngàng, lo lắng hỏi.

”Người nhìn thân dưới của hắn, nếu hắn thật sự nghẹt thở ngắt đi, vì sao ở phía dưới lại có phản ứng?”

Phạm Ny có vẻ tức giận, đỏ bừng mặt lên nói với Ly Toa đang ở bên cạnh, không khỏi cố gắng giải thích ngay lập tức, rồi vừa chửi nhỏ vừa cấu một cái vào bên này, véo một cái vào bên kia người Hàn Thạc.

Hàn Thạc nghe Phạm Ny nói như vậy thì thấy tức cười, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm ngắm nghía thân trên của hai người, trong đầu chợt nảy ra một ý, cũng mặc kệ là đúng hay sai, lập tức nói bừa:

“Ta vừa bị trúng khí độc của thâm thủy độc mãng, cả người cứng ngắt tê liệt, phía dưới cũng bị cương cứng luôn, sao có thể trách ta được?”

Lời này vừa nói ra, Phạm Ny và Ly Toa đưa mắt nhìn nhau, sau đó đột nhiên phát giác lẫn nhau cả người vẫn đề trần như trước thì đồng thời kinh hãi hét lên một tiếng thật lớn.

”Câm miệng, đừng có mà ngụy biện, ta cho tới giờ chưa từng nghe nói có ai sau khi trúng khí độc của thâm thủy cự mãng mà nửa thân dưới lại có thể cương cứng. A, nhắm mắt lại cho ta, không được nhìn trộm. Ly Toa, chúng ta mau đi mặc quần áo, sau đó mới tính sổ với hắn.”

Phạm Ny tức giận dữ quát lên một tiếng, cùng Ly Toa hét lên rồi rất nhanh chạy đi.

Hàn Thạc lập tức ngậm mồm câm miệng, đợi lúc hai người xoay người, một đôi tặc nhãn bật mở ra, tham lam nhìn bộ mông đầy đặn của Phạm Ny.

Lúc sau, Phạm Ny và Ly Toa hai người, quần áo chỉnh tề, hai má đều đỏ bừng, xấu hổ từ xa xa đi tới. Phạm Ny sau khi tới nơi, nghiêm mặt ngắm nghía Hàn Thạc một lúc, hừ lạnh một tiếng, nói:

“Tại sao người lại đột nhiên xuất hiện ở đây đúng lúc đến như vậy hả?”

”Ách, ta tới đây lượm củi, vừa đúng lúc nghe được tiếng các người kêu cứu, sau đó bất chấp tất cả chạy tới ứng cứu các người. Phạm Ny sư phụ, ta đã bị thương rồi, hơn nữa ta cũng không phải cố ý muốn nhìn trộm các người. Ta bây giờ cả người cứng ngắt không thể động đậy, từ ngực tới má bên phải bị đuôi của Thâm thủy độc mãng quật vào, bây giờ còn vô cùng đau đớn, cũng là vì cứu hai người đấy.”

Hàn Thạc vẻ mặt đau khổ, nằm im ngửa mặt lên trời, cả người cứng ngắt giống như một bức tượng gỗ, chỉ có cái miệng và đôi mắt dường như là còn có thể cử động.

”Phạm Ny sư phụ, mặc dù Bố Lai Ân đúng là khả nghi, nhưng hắn vừa rồi đã cứu mạng chúng ta, bây giờ hắn đã như vậy, sư phụ người tha cho hắn đi?”

Ly Toa từ xa liếc mắt nhìn Hàn Thạc, đến lúc nhìn thấy nửa thân dưới của Hàn Thạc vẫn còn cương cứng, hung hăng lườm Hàn Thạc một cái, khẽ “xí” một tiếng rồi quay sang xin Phạm Ny tha cho hắn.

”Ly Toa, ta ta bị hắn xâm phạm mà!” Phạm Ny thấy Ly Toa xin xỏ thì trừng mắt nhìn Hàn Thạc một cái rồi nói có vẻ hơi lo lắng.

”Dù sao việc này cũng chỉ có ba người chúng ta biết, ta thì sẽ không nói ra ngoài, Bố Lai Ân chắc chắn cũng không dám nói, Người coi như chưa từng xảy ra là được. Á, ta cũng bị hắn nhìn thấy thân thể, mặc dù ta cũng hận hắn nhưng hắn vừa vì chúng ta mà ngay cả tính mạng cũng không cần, chúng ta dù sao cũng không thể giết hắn được!”

Ly Toa ngẩn người suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng nói với Phạm Ny, vẻ mặt đau khổ.

“Ta không nhìn thấy gì, ta cam đoan vừa rồi ta cái gì cũng không nhìn thấy. Phạm Ny sư phụ, Người ngàn vạn lần đừng giết ta diệt khẩu...”

Hàn Thạc vẽ mặt kinh hoàng, tròn mắt đảo lia lịa, miệng liên tiếp sổ ra những lời nói điên dại.

” Cảm mến !”

Phạm Ny tức giận khẽ quát lên một tiếng, tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau khi lo ngược lo xuôi, dậm chân mạnh một cái, oán giận nói: ” Việc này sẽ không kết thúc sớm như thế này đâu.. Hôm nay ngươi trên người bị thương, ta sẽ tạm tha cho, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ tính toán toàn bộ với ngươi, việc lúc trước còn chưa tính sổ với ngươi, lần này ngươi ah, không có gì.”

Khi Phạm Ny mới nói được một nửa thì đột nhiên phát giác là đã nói lộ chuyện, lại nhìn thấy tiểu ma nữ Lý Toa đang hồ nghi nhìn mình thì vội vàng chuyển lời để giấu diếm đi.

” Phạm Ny sư phụ, Người sẽ không ...?”

Lý Toa quái lạ nhìn Phạm Ny, mở miệng hỏi.

” Không phải !”

Phạm Ny lập tức vội vàng cắt ngang câu hỏi của Lý Toa, sau đó mới bông đùa nhẹ giọng giải thích:

” Lần trước bởi vì Bố Lai Ân trong lúc thí nghiệm liên tục quá phá nên ta mới nói muốn tính sổ với hắn, ngươi không nên hiểu sai nhé, có phải không Bố Lai Ân ?”

Trông mắt loạn chuyển, Hàn Thạc vội vàng ứng lời:

” Đúng vậy, đúng vậy, đúng là như vậy.”

” À, Lý Toa, ngươi trông nom Bố Lai Ân, con thâm thủy độc mãng kia đã chết, ta đi lấy tinh hạch trong cơ thể nó ra. Ha ha, lần này là tam cấp ma thú tinh hạch cơ đấy, chúng ta trở về nhất định có thể mở mày mở mặt rồi.”

Phạm Ny cũng không dám ở lại nơi này, chỉ sợ sau lại lỡ miệng nói ra điều gì nên vội vàng bỏ đi giống như đang chạy trốn vậy, lại bơi đi về hướng cái hồ nước kia, nhưng lần này Phạm Ny không cởi bỏ quần áo nữa.

Đợi cho Phạm Ny rời đi rồi, Lý Toa vốn đang ở đằng xa tiến đến bên Hàn Thạc, nhẹ nhàng thở dài một hơi, khẽ nói:

“Bố Lai Ân, không nghĩ ngươi lại ngốc tới như vậy, ta biết lúc này ngươi liều mình đánh nhau với Thâm thủy độc mãng là hoàn toàn vì ta. Ta vẫn nửa tin nửa ngờ về những lời ngươi nói tại chỗ phạm bấy lúc trước, nhưng sau khi trải qua việc này thì ta đã thật sự tin rồi. Bố Lai Ân, kỳ thật ta là một đứa con gái hư, không đáng để ngươi phải nỗ lực như vậy đâu.”

Hàn Thạc:” ”

Lý Toa nhìn thấy Hàn Thạc đứng ở đằng kia, vẻ mặt thần thờ thì cho rằng đã nói đúng nội tâm của hắn, lắc lắc đầu bậm môi nói:

” Bố Lai Ân, ngươi nên dừng lại càng sớm càng tốt. Chúng ta thật sự là không thích hợp đâu, vì thân phận, địa vị của chúng ta chênh lệch quá lớn, người nhà của ta tuyệt đối sẽ không cho phép chúng ta qua lại, thực sự xin lỗi ngươi!”

Hàn Thạc:” ”

” Bố Lai Ân ngươi thế nào rồi, sao không nói gì thế, ngươi đang thương tâm phải không ?”

Lý Toa như trước vẫn tỏ vẻ tự cho mình là đúng, tự nhận mình diễn vai một nhân vật nhẵn tâm đang bối rối nói lời thoái.

Hàn Thạc dờ khóc dờ cười, nhìn Lý Toa đang tự nói một mình những lời thoái kiêu căng, thật sự cũng không biết nên trả lời như thế nào, sau khi ngẩn người ra mất một lúc lâu mới đau khổ hét lớn :

” Không cần nói nữa !”

Dừng một chút, Hàn Thạc thấy Lý Toa như bị dọa choáng váng rồi, vội vàng lùi người thở dài, vẻ mặt buồn bã nói:

” Trong lòng ta cũng hiểu được, ta chỉ cần từ xa yên lặng ngắm nhìn người là tốt rồi, sẽ không mang phiền toái đến cho người. Thích một người thì không nên trở thành gánh nặng cho người đó mà nên toàn tâm toàn ý lo lắng cho người đó. Lỵ Toa người không cần để ý, thật sự không cần đâu, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân và sẽ âm thầm cầu phúc cho người.”

Mấy câu thoại này Hàn Thạc nghe được từ một số bộ phim truyền hình cấp ba, khi Hàn Thạc liên tiếp nói ra thì ngay cả chính hắn cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà, cảm giác chính mình bây giờ thật sự có chút mặt dày a.

” Ta tới bây giờ chưa từng nghe thấy ai nói được một câu dễ nghe đến như vậy, hu hu... xin lỗi nhé Bố Lai Ân!”

Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, Lỵ Toa vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy thì lập tức nghẹn ngào khóc, thành tiếng tằm tức, nước mắt chảy tong tong chảy mãi không ngừng, xem chừng cảm động đến hồ đồ rồi.

Chính vào lúc này, ở xa xa, Phạm Ny thân thể ướt sũng từ dưới hồ nước đi lên, vừa nghe thấy tiếng khóc của Lỵ Toa thì mặt biến sắc, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, gắt gỏng:

” Bố Lai Ân, người ăn hiếp chúng ta còn chưa đủ sao?”

” Hu hu.... Phạm Ny sư phụ, mặc kệ Bố Lai Ân, chỉ là ta nhớ tới tình hình lúc trước nên có chút sợ hãi, không liên quan gì đến hắn đâu, thật đó !”

Lỵ Toa vừa thấy Phạm Ny trách cứ Hàn Thạc thì nhanh chóng lau khô nước mắt, gượng cười giải thích.

Nghi hoặc nhìn Lỵ Toa, lại nhìn sang Hàn Thạc đang cả người cương cứng nằm ở đằng kia, tựa hồ căn bản chưa hề động đậy được tý nào, Phạm Ny hừ nhẹ một tiếng, nói:

” Thách hắn cũng không dám lại bắt nạt người nữa”

Từ trong đầm nước đi lên, quần áo trên người Phạm Ny lại dính chặt vào cơ thể tuyệt đẹp của nàng ta, mặc dù không nhìn ra cái gì nhưng mà những đường cong tuyệt vời vẫn làm cho Hàn Thạc mở rộng tầm mắt, trong lòng tằm tắc khen thầm, Phạm Ny chẳng những khuôn mặt xinh đẹp, thân hình càng là hạng nhất làm ai cũng muốn phạm tội a.

” Thực là có chút quái lạ, từ cổ tới đầu của con Thâm thủy độc mãng này không biết đã xảy ra chuyện gì? Xem ra Thâm thủy độc mãng chết đi nhanh như vậy, hình như không phải là do hiệu quả ma pháp của ta, vết cháy đen ở trong não mới là mấu chốt. Nhưng mà cốt mâu ma pháp của ta cũng không có tác dụng thần kì đến mức làm cho xương thịt bên trong thân thể nó cháy sém mục nát đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, Bố Lai Ân?”

Phạm Ny chăm chú nhìn Hàn Thạc, hỏi có chút là lạ.

Cười khan một tiếng, Hàn Thạc vội vàng nói:

” Ai biết được, ta chỉ là chém nó vài đao mà thôi, cũng không có loại ma pháp hay đấu khí gì có thể làm cho bên trong thân thể nó cháy xém mục nát đâu, người nhìn ta cũng vô ích mà thôi.”

” Thật là như thế chứ, tại sao ta vẫn cảm thấy người rất khả nghi?”

Phạm Ny cau mày, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Hàn Thạc, đầy vẻ hoài nghi nói.

” Ách, tùy người suy nghĩ như thế nào, ta thật ra rất muốn có được ma pháp và đấu khí thần kỳ như thế nhưng đáng tiếc là không có thực lực như vậy thôi!”

Hàn Thạc cười ha ha có chút tự chế giễu mình.

Ma công đang tu luyện trên người căn bản không phải là thứ nên tồn tại ở thế giới này Đây là bí mật tuyệt đối sẽ không lộ ra với bất kì người nào, điểm này Hàn Thạc dù có bị đánh chết cũng sẽ không thừa nhận .

” Phạm Ny sư phụ, Người nhất định là nghĩ nhiều quá rồi, hoặc là người nhìn lầm chẳng, ánh mắt của người có phải đôi khi không được tốt, Bố Lai Ân vừa mới cứu chúng ta thì việc gì phải gạ chúng ta, hơn nữa nếu hắn lợi hại như vậy, đã sớm không cần làm tạp dịch nữa rồi.”

” Có lẽ vậy.”

Phạm Ny mỉm cười, gật gật đầu, sau đó vui mừng nói:

” Ma thú tinh hạch giờ đã lấy được rồi, đi thôi, chúng ta đã có thể trở về trại rồi, đi bơi lần này quả thật quá nguy hiểm nhưng mà lại lấy được tam cấp ma thú tinh hạch, thật là lời to à!”

” Bố Lai Ân, người bây giờ có thể cử động được không, có muốn ta gọi mấy nam học sinh đến công người trở về không?”

Ly Toa nhìn Hàn Thạc, lo lắng hỏi.

” Theo ta được biết, khí độc của Thâm thủy độc mãng chỉ làm cho địch nhân tạm thời tê liệt để tiện cho hấn sau đó nuốt sống, bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, Bố Lai Ân người đáng lẽ phải không việc gì từ lâu rồi chứ?”

Phạm Ny tức giận hừ một tiếng, không có ý tốt lườm Hàn Thạc một cái, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Câu nói vừa dứt thì Hàn Thạc bỗng kêu lên một tiếng:

” A, đúng là như thế a, ta hoàn toàn có thể cử động được rồi, đi thôi, chúng ta mau trở về thôi.”

Ly Toa sững sốt, sau đó hoài nghi nhìn Hàn Thạc, tựa như có chút tức giận nói:

” Bố Lai Ân , người vốn đã sớm có thể cử động phải không?”

Không một chút xấu hổ, Hàn Thạc rất nghiêm chỉnh giải thích:

” Không có, không có..., vừa rồi nghe Phạm Ny sư phụ nói mới biết là có thể cử động được, đi thôi đi thôi, nếu chậm thêm chút nữa bọn họ nhất định sẽ lo lắng cho chúng ta đó.”

Nói xong, không đợi Phạm Ny Ly Toa hỏi thêm, Hàn Thạc bật người dậy, tốc độ lại rất là nhanh chóng chạy về nơi cắm trại của học sinh.

” Đáng ghét, hấn này giờ quả nhiên là giả vờ, ta vừa thử một lần là phát hiện ra ngay. Bố Lai Ân, người đứng lại cho ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.

Phạm Ny tức muốn điên lên, quát to một tiếng rồi kéo Ly Toa đuổi theo Hàn Thạc.

43. Chương 43:thoát Thai Hoán Cốt

o0o

Hàn Thạc gào thét suốt dọc đường, khi đến chỗ các đệ tử cắm trại thì trông thấy Cát Ân cũng không ngủ được, trái lại đang có vẻ chán chường ngồi ở bên ngoài lều bạt.

“A, Bố Lai Ân hử, người có thấy hai người Phạm Ny và Ly Toa không?” Cát Ân vừa nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Thạc liền lập tức đứng lên hỏi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc điềm nhiên nói: “Có thấy, Phạm Ny sư phụ và Ly Toa sẽ về ngay bây giờ. Cát Ân sư phụ, tại sao người bây giờ còn chưa ngủ?”

“À, là bởi vì Khắc Lạp Khắc đột nhiên có việc phải đi nên muốn ta thay hấn cáo lỗi với Phạm Ny. Ha ha, gã Khắc Lạp Khắc này cũng thật là, chẳng thèm nói lý do quái gì cả mà lại bỏ đi như vậy, thật chẳng hiểu ra làm sao.”

Vừa nghe Cát Ân nói như vậy, Hàn Thạc trong lòng chấn động, lập tức hiểu rằng chắc chắn là vì Khắc Lạp Khắc vừa rồi ở bên trong đầm nước đã có hành vi lỗ mãng làm cho hai người Phạm Ny và Ly Toa tức giận, Khắc Lạp Khắc không biết giải thích thế nào cho nên mới phải đột ngột bỏ đi như vậy.

“Thì ra là như thế. Cát Ân sư phụ, ta phải đến vùng phụ cận thu thập một ít đồ đạc, chờ Phạm Ny sư phụ và Ly Toa đến đây, người nói ta trước khi trời sáng sẽ quay về.” Vừa nói dứt lời, Hàn Thạc cũng không để ý xem Cát Ân có đáp ứng hay không liền nhanh chóng nhắm hướng nam bước đi, trong nháy mắt đã bỏ đi mất dạng.

Hàn Thạc mặc dù không bị thương tích nặng đến mức không thể di chuyển, nhưng thực ra thì cũng chẳng khá hơn là mấy vì trước đó đã bị đuôi của Thâm Thủy Độc Mãng đánh trúng, hiện giờ thân thể thật sự cũng đã bị thương không nhẹ. Hắn biết Phạm Ny và Lý Toa sau khi trở về sẽ lại muốn tìm mình quấy nhiễu một lúc, vậy thì lúc đó sẽ không thể sử dụng ma công chữa trị thân thể được nữa nên cách đơn giản nhất là tạm thời lánh đi, đợi đến ngày mai, lòng căm tức của hai người ít nhất cũng tiêu tan mất đến hơn nửa, lúc đó chắc hẳn cũng không có vấn đề gì.

Ở phía nam có một cây đại thụ cao ngút trời. Trên một cành cây to có lá um tùm tươi tốt cách mặt đất khoảng mười thước, Hàn Thạc một mình ngồi khoanh chân nín thở ngưng thần rồi dùng ma nguyên lực tập trung rèn luyện toàn bộ thân thể.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, thân thể Hàn Thạc vốn đang chịu không ít đau đớn, dưới sự lưu chuyển của ma nguyên lực đã dần dần trở nên không hề đau nhức nữa, mỗi chỗ da thịt gân cốt trong toàn bộ cơ thể đều như tràn ngập một cổ sức mạnh mênh mông.

Trong lúc Hàn Thạc tiến vào trạng thái nhập thần, một cảm giác đau đớn yếu ớt, mỏng manh từ trong óc truyền đến, sau đó lan tràn ra khắp toàn thân, cùng với sự đau nhức đột nhiên bùng phát mãnh liệt tạo thành một sự giãy vò khủng khiếp, mạnh mẽ gấp cả chục lần lúc đầu khiến cho hắn lúc này buộc phải phát ra tiếng kêu thê thảm.

Cùng với tiếng la hét thảm thiết của Hàn Thạc, từ trong cơ thể hắn liên tiếp vang lên những tiếng nổ “lốp bốp”. Đúng lúc đó, vô số tia trọc khí mỏng manh từ trong các lỗ chân lông của hắn tràn ra ngoài. Da Hàn Thạc như mặt nước bị hòn đá ném vào tạo nên những vòng sóng rung động. Đến khi trọc khí trong cơ thể hắn thông qua lỗ chân lông thoát hết ra ngoài thì một vàng sáng màu đen mờ mờ thấp thoáng cuộn quanh khắp nơi trên thân thể.

Loại trạng thái này chẳng biết kéo dài trong bao lâu, Hàn Thạc chỉ biết sau khi những đau đớn khắp toàn thân bỗng chốc biến mất thì liền thả lỏng toàn thân, rơi từ cành cây cao khoảng mười thước xuống đất kêu “thịch” một tiếng, nhanh nhẹn linh hoạt một cách đáng sợ.

Thành công rồi, tầng ma công thứ nhất “Cố Thể” đến hôm nay rốt cục đã đột phá thành công. Từ giờ trở đi, thân thể Hàn Thạc xem như đã được thoát thai hoán cốt, vô luận là sức mạnh, tính dẻo dai hay là cường độ đều đã vượt qua người thường rất xa. Sau khi thông qua cảnh giới cơ bản nhất là “Cố thể”, việc tu luyện của Hàn Thạc sau này ắt sẽ là luyện ít thu hoạch nhiều.

Tâm niệm vừa chuyển động, ma nguyên lực liền lưu chuyển thông suốt, chẳng những là tứ chi, ngực, bụng, mà ngay cả trên đầu đều có thể tới dễ dàng. Hàn Thạc nhìn những chỗ da thịt lộ ra, chỉ thấy những vết sẹo vẫn hằn trên cơ thể bấy lâu cũng đã biến mất hoàn toàn, da dẻ sáng láng, cơ thể khỏe mạnh. Thân hình vừa động, hắn liền cảm giác rõ ràng là chiều cao tựa hồ lại tăng thêm khoảng một hai phân nữa.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Hàn Thạc phát giác vẫn còn là buổi đêm khuya như trước. Hắn lúc này chìm đắm trong niềm vui sướng giống như có được một sinh mạng mới, không ngừng vận chuyển ma nguyên lực tới khắp nơi trên cơ thể, hưng phấn cảm thụ từng chút từng chút biến đổi trong thân thể.

Đột nhiên, Hàn Thạc trong lòng chợt nhớ tới cái túi tiền và hộp ngọc mà hắn vẫn mang theo bên người, lần trước vì dùng cái vật kỳ lạ bên trong hộp ngọc để minh tướng và tu luyện tinh thần lực mà cuối cùng khiến cho tinh thần lực thiếu chút nữa bị hút sạch, sau nhờ ma nguyên lực lưu chuyển đến não bộ thì mới biến nguy thành an, đạt được thu hoạch thật lớn.

Bây giờ, sau khi đột phá cảnh giới “Cố Thể”, hắn đã có thể chủ động điều chuyển ma nguyên lực đến bất cứ chỗ nào trong thân thể, kể cả nơi khó tới nhất là bộ não, nhớ lại lần trước đã thu hoạch được những ích lợi to lớn, hắn lại một lần nữa không kiềm chế được dục vọng trong lòng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy cái túi tiền cất dấu ở trong lớp áo lót bó sát người ra.

Mở nắp hộp ra, cái viên cầu giống như con người kia vẫn có vẻ quý quái khó lường như trước, sau khi Hàn Thạc tập trung tinh thần lực, bắt đầu chậm chậm ngưng tụ đến trung tâm viên cầu, chuyện đã từng phát sinh lần trước lại xảy ra. Chỉ thấy viên cầu thoắt chốc đã tản mát ra quang hoa màu xanh mờ mờ, điểm màu đỏ như máu ở trung tâm gây cho người nhìn một loại cảm giác nặng nề khó chịu.

Tinh thần lực của Hàn Thạc tuôn chảy rất nhanh vào trong viên cầu nằm giữa hộp ngọc, giống như bị vòi rồng hút nước vậy, cùng với đó là tinh thần lực trong bộ não cũng không ngừng bị xói mòn làm cho trí não của hắn xuất hiện đau đớn càng ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng, đến khi Hàn Thạc cảm giác rằng đầu óc sắp nổ tung, tinh thần vừa chuyển động thì ma nguyên lực nằm sâu ở chỗ bụng dưới đột ngột xông thẳng lên não. Trong đầu hắn vang lên những tiếng “ầm ồ”, sự đau đớn trở nên trầm trọng hơn khiến cho hắn phải rú lên thảm thiết, cùng lúc đó, tinh thần lực mệnh mỏng giống như trời long đất lở quay về, thoáng chốc đã ngập tràn bên trong đầu óc của hắn.

Hàn Thạc bỗng thình lình ngã quay lơ ra trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển, trí não có chút ngầy ngầy ngốc ngốc. Loại trạng thái này kéo dài trong một chốc, sau đó hắn mới từ từ khôi phục bình thường, cảm thấy tinh thần lực quả nhiên lại được tiến thêm một bước rất lớn. Vô cùng mừng rỡ, hắn không khỏi chăm chú nhìn cái viên cầu thần bí kia.

Đột nhiên, Hàn Thạc thấy được bên trong viên cầu xuất hiện quang mang nhàn nhạt màu xanh biếc, không ngừng phết phẩy liên tiếp, như là một cây bút đang vẽ phác thảo một bức tranh, một lát sau, từ trong đó hiện ra một cái đồ án, đó là một tòa thành kỳ lạ màu xám tro.

Tia sáng màu xanh hiện ra một lúc, sau đó đột nhiên biến mất dạng, nhưng điểm đỏ tươi như giọt máu ở trung tâm lại không ngừng lóe sáng, vô tình tạo thành hình một mũi tên màu đỏ, sau khi ngưng tụ thì cuối cùng hướng thẳng về phương nam.

Điều này nói lên cái gì? Phương hướng của mũi tên màu đỏ biểu lộ điều gì?

Hàn Thạc trong lúc nhất thời thờ người ra, ánh mắt khó hiểu nhìn vào điểm màu đỏ ở giữa viên cầu, trí não cấp tốc suy xét, cuối cùng xác định được một việc, mũi tên màu đỏ ở bên trong viên cầu này chỉ ra một cái phương hướng, như là dẫn đến một mục tiêu.

Do dự một chút, sau khi nhìn sắc trời, Hàn Thạc gạt bỏ sự tò mò, cuối cùng chộp lấy hộp ngọc rồi dựa theo phương hướng chỉ dẫn trên hộp ngọc tiến rất nhanh về phía nam.

Trong suốt hành trình, Hàn Thạc cảm giác rõ ràng rằng càng đi về phía nam càng có nhiều âm thanh tạo nên bởi những ma thú khổng lồ từ xung quanh không ngừng truyền đến. Trong một bụi gai trên đường cũng ẩn chứa đầy nguy hiểm, hắn có chút lo sợ, mắt luôn chăm chú nhìn vào viên cầu trong tay, phát hiện ra mũi tên bên trong không ngừng thay đổi phương hướng, như là vì Hàn Thạc mà chỉ ra tuyến đường đi chính xác nhất.

Cứ như vậy một lúc lâu, mũi tên màu đỏ ở giữa viên cầu trong tay Hàn Thạc biến mất tiêu không còn thấy đâu nữa, điểm màu đỏ thắm giống như giọt máu tươi kia lại thoáng hiện ra, còn quang mang màu xanh biếc của viên cầu trở nên càng ngày càng rực rỡ, ma pháp ba động từ bên trong truyền ra mãnh liệt.

Hàn Thạc dừng lại, nhìn bốn phía xung quanh, phát giác nơi này là một khu đất bình thường chỉ có cỏ dại mọc thành từng bụi cao vượt lên, xa xa có một vài cây đại thụ không biết tên với những cành lá quần bên lấy nhau, được ánh trăng soi bóng xuống mặt đất tạo thành những hình thù quái lạ trông giống như là cái bóng của những hắc ám quái vật khổng lồ.

Hàn Thạc ngưng thần chú ý, đột nhiên phát giác ra một việc kỳ lạ, tại một nơi khác là U ám sâm lâm, bất kể là yên tĩnh đến mức nào thì vẫn có âm thanh của côn trùng vọng đến, nhưng từ khi đến đây, hắn phát hiện khu vực này im lặng như tờ, không có tiếng kêu của bất cứ một loại côn trùng nào, cũng không hề cảm nhận được một tia khí tức của sự sống ở chung quanh.

Cổ quái, trong cái vẻ bề ngoài bình thường đó, cả khu vực đều khiến Hàn Thạc cảm giác được một tia khí tức khó hiểu, loại khí tức này tạo cho Hàn Thạc ngâm cảm thấy rất thản thiết, giống như là đã quen thuộc với mình từ lâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Thạc vẫn phát giác căn bản không hiểu được đó là cái gì cả.

Trong khi Hàn Thạc khổ sở suy đoán thì viên cầu bên trong hộp ngọc trong tay hắn đột nhiên tự động bay ra. Những tia sáng ma pháp do ánh sáng màu xanh biếc từ mặt ngoài viên cầu vẽ nên, làm cho hắn có thể cảm giác được trong hư không bỗng chốc truyền ra ma pháp ba động mãnh liệt, ánh sáng màu xanh biếc bên trong viên cầu chiếu khắp nơi, loại ma pháp ba động này càng ngày càng rực rỡ.

Sau khi chú ý, Hàn Thạc đột nhiên nhận ra rằng ánh sáng màu xanh biếc chiếu rọi tới nơi nào thì xung quanh khu vực đó phát sinh những biến hóa khiến cho hắn phải trở mắt le lười đứng nhìn. Ánh sáng màu xanh biếc chiếu rọi lên mặt đất thì cỏ dại, bụi cây trong nháy mắt biến đi mất tăm mất tích, chuyển thành mặt đất khô cằn màu xám tro, trên mặt đất chứa đầy xương trắng chồng chất.

Được ánh sáng màu xanh biếc chiếu rọi, cành lá tươi tốt của những cây đại thụ cao ngút trời cũng phát sinh dị biến, trở thành xương cốt của những tử linh sinh vật khổng lồ. Nếu Hàn Thạc không nhớ lầm, xương cốt khổng lồ này chắc hẳn là xương của rồng, một hắc ám sinh vật kinh khủng nhất trong truyền thuyết.

Tử vong, một khu vực hoang vu trống trải lặng im như tờ được chiếu sáng bởi một loại ánh sáng màu xanh biếc, trông tựa như là trong nháy mắt biến thành một vương quốc tử vong cổ xưa vĩnh hằng không thay đổi.

Ở giữa có một tòa thành thật lớn màu xám tro, một nửa trôi nổi trong không trung, một nửa chôn sâu trong lòng đất, có một ít vật sắc nhọn kỳ lạ lơ lửng xung quanh tòa thành, một vài đồ án về Hắc Ám sinh vật được khắc họa vào khắp bốn phương tám hướng trên tường của tòa thành.

Hàn Thạc khiếp sợ nhìn cả nửa ngày trời, cuối cùng kinh hãi lắm bầm nói: “Này... cái này chẳng lẽ chính là tử vong mộ địa trong truyền thuyết đây sao?”

44. Chương 44 tử Vong Mộ Địa

oOo

Tử vong mộ địa chính là thánh địa trong truyền thuyết của Vong Linh ma pháp sư và cũng là nơi mà mọi người muốn đến trong chuyến đi tới u ám sâm lâm.

Hàn Thạc đưa mắt quan sát khắp nơi rồi lại liên tưởng đến lời kể trước đó của Phạm Ny, lúc này Hàn Thạc đã có thể chắc chắn rằng đây chính là tử vong mộ địa trong truyền thuyết.

Khó trách vừa rồi Hàn Thạc loáng thoáng cảm giác được vài phần quen thuộc, nguyên nhân là do Hàn Thạc kiên tu luôn cả Vong Linh ma pháp. Trong khu vực này, ba động năng lượng của ma pháp Vong Linh rất mạnh mẽ, bao gồm cả mùi vị của đám bạch cốt phát ra sau khi biến hóa, tất cả đều là những thứ mà Hàn Thạc vô cùng quen thuộc.

Hàn Thạc cẩn thận quan sát một phen rồi cau mày trầm nghĩ, “nghe nói rằng những người đi qua tử vong mộ địa đều bật vô âm tín, bây giờ chính mình lại đứng ở đây, thật không biết có nên đi vào hay không? ”.

Tử vong mộ địa vào thời kỳ thịnh vượng trước đây chính là nơi các Vong Linh pháp sư cường đại nghiên cứu Vong Linh ma pháp, sau này khi ma pháp sư toàn bộ tử trận đi thì tử vong mộ địa cũng theo đó mà biến mất. Bất quá, dù sao thì tử vong mộ địa này cũng từng là nơi Vong Linh pháp sư nghiên cứu ma pháp, vì vậy vẫn còn tồn tại chút ít bí mật của vong linh ma pháp. Điều này đối với một con chim non mới chập chững bay vào cánh cửa ma pháp như Hàn Thạc mà nói thì thật sự có tính mê hoặc vô cùng lớn, đây cũng là lý do để Hàn Thạc phải cắn răng.

Một lúc sau, Hàn Thạc sắc mặt kiên nghị bắt đầu đập lên đồng bạch cốt dày đặc tiến về phía tử vong mộ địa. Khi đi vào trong được vài bước, viên cầu màu xanh sẫm đang treo lơ lửng trên không trung đột nhiên rơi trở lại hộp ngọc, quang mang màu xanh biếc trong khu vực nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng. Hàn Thạc ngẩn ngơ một hồi rồi bắt đầu quan sát chung quanh, phát giác được những chỗ nhìn thấy bên ngoài dải đất lại đã có sự thay đổi, hiện giờ đã khôi phục lại tình trạng như lúc mới tới, chỉ là trong khu vực tử vong mộ địa, thật đúng là một mảng tử vong âm u. Nhìn lại viên cầu trong tay mình, Hàn Thạc trong lòng hiểu được viên cầu này chắc hẳn cũng là chìa khóa của tử vong mộ địa, nó tựa hồ có công dụng để mở cửa mộ địa này.

Cả tử vong mộ địa như bị bao phủ bởi một mảng kết giới ẩn hình, từ bên ngoài nhìn vào khu vực này căn bản không phát hiện được điều gì khác lạ, vì vậy cũng không có thu hút sự chú ý của mọi người. Bất quá sau khi có được viên cầu này thì ngay lập tức có thể đem một mặt hoang vu của tử vong mộ địa hiển lộ ra bên ngoài.

Trên đường đi vào, đám bạch cốt chồng chất dưới chân không ngừng phát ra những tiếng cọt kẹt. Trong một khung cảnh thê lương tịch mịch mà có những tiếng vang phát ra từ đám bạch cốt làm cho Hàn Thạc cảm thấy có chút ớn lạnh, không biết có phải ma công của Hàn Thạc vừa mới đột phá cảnh giới “Cổ thể” hay không mà Hàn Thạc có được can đảm làm như không kiêng kị gì hướng về phía tử vong mộ địa bước tới.

Qua một hồi, cuối cùng Hàn Thạc cũng đến được phía trước tử vong mộ địa, chỉ thấy bao quanh trước cửa là một cái khe hình khuyên, trong khe chảy một thứ nước đen như mực, trên khe nước bắc ngang một cây cầu nhỏ lơ lửng bằng hắc tuyến bạch cốt.

Không do dự, Hàn Thạc tay cầm hộp ngọc đựng viên cầu mệnh dạo bước lên cây cầu bạch cốt hướng đến cánh cửa tử vong mộ địa. Chiếc cầu lung lay theo từng bước chân khiến cho thân thể Hàn Thạc lắc lư dao động, khe nước phía dưới không hiểu có vật gì nhưng nhìn thoáng qua cũng có chút cảm giác nổi da gà. Tóm lại, chất nước màu đen như mực đang chảy một cách tĩnh lặng này mang đến một cảm giác nguy hiểm rất lớn.

Khi Hàn Thạc bước lên trên cầu, viên cầu trong hộp ngọc lại bắt đầu tỏa ra quang mang màu xanh quý dị, điều này tựa như một liều thuốc hữu hiệu làm cho cây cầu vốn đang rung lắc bất ổn đột nhiên trở lên vững chắc, những chỗ tiếp nối của toàn bộ bạch cốt như dính chặt với nhau liền thành một thể.

Cuối cùng Hàn Thạc cũng đi tới phía trước đại môn, đại môn là hai cánh cửa màu nâu xám không biết được làm từ chất liệu gì, hai bên chia ra nhìn thấy hai cốt của hai kỳ sỹ tà ác thân hình cao lớn cùng với chiến mã. Tà ác kỳ sỹ là sinh vật có sức chiến đấu mạnh nhất trong thế giới hắc ám sinh vật, Vong linh pháp sư nếu không có thực lực của ma đạo sư cấp bậc thì cơ bản là không thể triệu hồi được tà ác kỳ sỹ. Từ xương cốt của hai tà ác kỳ sỹ cao lớn cùng hình dạng của chiến mã có thể thấy được chúng không phải là những tà ác kỳ sỹ tầm thường.

Trên hai cánh cửa màu nâu xám có vẽ một số đồ án ma pháp phức tạp, ở giữa điểm giao nhau của 2 hai cánh cửa có một cái máng hình tròn được khoét lõm vào trong nhìn giống như là chìa khóa để mở cánh cửa. Lúc này, viên cầu màu xanh trong hộp ngọc nơi tay Hàn Thạc đang cầm đột nhiên bắn ra một chùm quang mang màu xanh biếc xạ thẳng vào chỗ lõm giữa 2 cánh cửa, Hàn Thạc trong lòng vừa động lập tức hiểu được nguyên nhân liền không do dự đem hộp ngọc đựng viên cầu từ từ đặt vào vết lõm.

Trong cả quá trình thực hiện, Hàn Thạc trước sau đều không dám lấy tay đụng vào viên cầu bởi vì Hàn Thạc trong lòng hiểu được viên cầu này hoàn toàn không đơn giản, nếu như da thịt cùng nó tiếp xúc, liệu có phát sinh ra cái gì bất hảo hay không bản thân Hàn Thạc đều không dám đảm bảo, cho nên Hàn Thạc đều rất cố gắng tránh việc phải dùng thân thể tiếp xúc với viên cầu. Sau khi viên cầu nhập vào vết lõm, một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa đại môn vang lên tiếng két.. két... rồi mở ra hai bên, vết lõm trên hai nửa cánh cửa cũng tách ra theo, viên cầu vốn được đặt vào trong vết lõm đã trở lại vị trí trong hộp ngọc tựa như chưa từng có gì biến hóa.

Theo cánh cửa đại môn mở ra, một mảng tro bụi hôn ám xộc thẳng ra ngoài khiến cho Hàn Thạc cuống quýt ho khan vài tiếng rồi mới bình tĩnh trở lại bắt đầu quan sát hoàn cảnh bên trong. Phía sau cánh cửa của tử vong mộ địa là một đại sảnh. Xung quanh đại sảnh còn có sáu căn phòng đóng kín cửa. Cả đại sảnh rộng lớn vô cùng, trần cực kì cao và còn rộng hơn cả một sân bóng rổ. Ở giữa đại sảnh là một cái lục mang tinh ma pháp trận cực đại, ma pháp trận này có tám chín phần giống với ma pháp trận lúc trước từng sử dụng qua ở Ba Bửu Luân ma võ học viện trong Trát cơ ách tư thành, và ở giữa ma pháp trận được vẽ một số đồ án ma pháp cổ xưa.

Trong đại sảnh, ngoại trừ lục mang tinh ma pháp trận này ra toàn bộ đều là trống rỗng, chỉ thấy vài cây trụ đá ma pháp để chống đỡ kiến trúc của nơi này, tất nhiên còn phải kể đến một số xương cốt không lành lặn ở xung quanh. Không khí bên trong tồn tại một đoàn xú khí nồng đậm, Hàn Thạc đứng tại cửa đợi một hồi đến khi cảm giác được xú khí bên trong đã tản ra theo cánh cửa thì mới chậm rãi bước vào bên trong.

Trong đại sảnh, ngoại trừ lục mang tinh ma pháp trận ra cùng phần nóc cao vút, thì sáu cánh cửa lục mang tinh ứng với sáu căn phòng đóng kín cửa. Sau khi tìm kiếm một hồi trong đại sảnh cũng không phát hiện được thứ gì có giá trị, Hàn Thạc lập tức đem sự chú ý tập trung lên sáu căn phòng đóng kín này.

Một gian, hai gian, ba gian...

Sau khi đi một vòng qua sáu gian phòng, Hàn Thạc vẫn như cũ chẳng thu hoạch được gì, nhìn hình dạng của sáu căn phòng này, có lẽ chỉ là những căn phòng chứa đồ mà thôi, khổ nỗi bây giờ trong những phòng này đều không hề tồn tại một thứ đồ nào hết.

Một lần nữa quay lại đại sảnh, Hàn Thạc trong lòng bắt đầu hồi tưởng lại những lời nói của Phạm Ny ngày trước cùng với cảnh vật thực tế vừa mới gặp qua. Hàn Thạc dần dần nhớ lại, tử vong mộ địa này chỉ có một phần nhỏ là lộ ra khỏi mặt đất, phần lớn còn lại chìm sâu trong lòng đất, và bí mật chính thức cũng ở nằm ở nơi này. Nhưng, cho dù là Hàn Thạc tìm khắp một vòng trong đại sảnh, lật tung sáu căn phòng lên thì vẫn không tìm được một thông đạo hay con đường nào dẫn xuống dưới lòng đất, điều này làm cho Hàn Thạc có chút không hiểu, trong chốc lát lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Trầm tư cả nửa ngày, Hàn Thạc vẫn cho rằng viên cầu trong tay mới là mấu chốt của vấn đề, Hàn Thạc liền lập tức đứng lên kiểm tra lại đại sảnh và sáu căn phòng kia thêm một lần nữa. Cuối cùng, ở trong góc của một căn phòng tìm thấy được một chỗ lõm vào. Hàn Thạc sau khi mừng rỡ không thôi liền đem viên cầu đặt vào trong vết lõm, một loạt tiếng ầm vang lên và vách tường của căn phòng này đột nhiên tách rời lộ ra một thông đạo u ám. Ngay trên bậc thang đầu tiên trong thông đạo, nhìn thấy sáu thanh ma pháp trượng phát ra ánh bạc được làm bằng chất liệu kỳ dị không phải gỗ cũng không phải đá, tại hai đầu của mỗi thanh tựa hồ có chỗ để gắn liền với nhau, giống như sáu cây gậy này có thể ghép lại.

Ngoài sáu cây gậy ra cũng chỉ có thêm một tờ giấy mỏng, trên trang giấy viết cầu thả một ít ma pháp văn tự cổ xưa, Hàn Thạc cầm tờ giấy lên, sau khi xem xét kỹ lưỡng những văn tự viết trên đó liền hiểu được sáu thanh ma pháp trượng này có thể ghép lại thành đồ án lực mang tinh và trực tiếp cùng với đại ma pháp trận trong đại sảnh truyền tổng qua lại. Ngoài ra Hàn Thạc cũng biết thêm rằng ngay tại cửa thông đạo có một kết giới, nếu tinh thần lực không đủ thì không có cách nào tiến được vào trong. Ngoài những thứ này ra, Hàn Thạc cũng không kiếm được một tin tức có ích nào khác trên tờ giấy.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc liền đem sáu cây gậy thu lại rồi hướng phía thông đạo đi xuống, một tầng kết giới vô hình đột nhiên xuất hiện, sau đó một đạo gợn sóng màu xanh biếc hiện ra và đem Hàn Thạc chấn mạnh ra ngoài. Trong suốt cả quá trình, Hàn Thạc chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, thực sự chỉ dẫn trên tờ giấy là sự thật, nguyên nhân cũng tại tinh thần lực của mình quá yếu nên không thể tiến vào trong thông đạo.

Hàn Thạc thấp giọng lầm bầm một câu rồi theo chỉ dẫn trên tờ giấy mang ghép sáu thanh ma pháp trượng lại với nhau, sau đó đặt trên mặt đất tạo thành một đồ án lực mang tinh, tiếp đến đứng ngay giữa tiểu ma pháp trận và quán nhập tinh thần lực để khởi động, tức thì một vòng sáng trắng chớp lên, Hàn Thạc liền xuất hiện giữa ma pháp trận rộng lớn trong đại sảnh.

Cũng giống như phương pháp đã sử dụng, Hàn Thạc đem tinh thần lực rót vào trong Truyền tổng trận pháp tại đại sảnh, sau khi khởi động liền xuất hiện tại tiểu lực mang tinh ma pháp trận trong căn phòng vừa rồi. Nhíu mày suy nghĩ một chút Hàn Thạc liền hiểu được, trong khoảng thời gian ngắn tới đây thì mình không có cách nào để tiến vào thông đạo để tìm hiểu về tử vong mộ địa ở bên trong, cũng may mà có được sáu thanh ma pháp trượng, hơn nữa còn có viên cầu nên Hàn Thạc có thể tùy ý tiến vào nơi đây từ bất cứ địa điểm nào, điều này làm cho Hàn Thạc trong lòng cực kỳ vui mừng, trong bụng thầm đem nơi này biến thành căn cứ bí mật của mình.

Trước mắt tạm thời không thể khai thác được bí mật nơi này, Hàn Thạc cũng không có ý định tiếp tục lưu lại, sau khi suy nghĩ một hồi liền đem ma pháp trượng cuộn lại vác trên lưng và nhét mảnh giấy vào trong túi, tay cầm hộp ngọc theo phương pháp cũ đi ra khỏi tử vong mộ địa.

Hàn Thạc sau khi an toàn đi ra liền quay đầu nhìn lại, liền phát hiện tràng cảnh bây giờ với lúc mới đến giống nhau như đúc, những cây đại thụ xanh tươi cao chọc trời và các bụi cỏ ngập đầu người không hề thay đổi, bốn phía vẫn là không gian tĩnh mịch âm u. Trên mặt mang theo nét cười mãn nguyện, Hàn Thạc trong lòng hiểu được lần hành trình đến phiến sâm lâm u ám này tạm thời đã kết thúc. Trong lúc vô tình tìm được tử vong mộ địa trong truyền thuyết, thật đúng là vận mệnh của hắn quá tốt, bí mật của tử vong mộ địa cũng chỉ thuộc về cá nhân hắn chứ không phải của một ai khác, trong đó bao gồm cả vị lão sư của vong linh hệ.

45. Chương 45: Nên Ra Tay Thì Ra Tay

oOo

Ra khỏi Tử Vong mộ địa, Hàn Thạc theo đường cũ trở về, có điều chỉ mới đi được nửa đường thì trời đã sáng bạch. Tối khi Hàn Thạc dựa theo trí nhớ của mình tìm về đến nơi tập trung thì toàn bộ đệ tử của Vong Linh Hệ đã dời đi rất lâu rồi.

Tối lúc Hàn Thạc bực bội định chửi đổng vài câu thì chợt chú ý đến xung quanh và phát hiện ra vết tích của đồng lửa trước kia, theo như bụi than để lại thì không giống như mới bị dập tắt đêm qua mà lại giống như đã qua mấy ngày rồi. Vốn dĩ trong lều của Hàn Thạc để rất nhiều vật dụng nhưng đến giờ thì chẳng còn thứ gì. Bên cạnh chỉ còn lại mấy viên đá xếp chồng lên nhau tạo thành hình tam giác (Giống như cái kiềng để nấu nướng). Trong lòng chợt lóe lên suy nghĩ, Hàn Thạc rất nhanh đi đến chỗ dựng lều, lấy ra chủy thủ rồi cẩn thận lật mấy hòn đá ở đó lên, một chút sau thấy lộ ra một tờ giấy màu vàng.

“Bố Lai Ân, sau khi ngươi rời đi hai ngày, chúng ta lại phát hiện ra tung tích của hai thực nhân ma ở gần đây, sợ thực nhân ma quay lại trả thù nên chúng ta không thể đợi ngươi được nữa. Khi nhìn thấy mảnh giấy này, ngươi hãy tự mình theo đường cũ trở về học viện hoặc có thể sẽ gặp lại trên đường. Mong rằng mọi người đều bình an vô sự - Phạm Ny lưu”.

Tờ giấy đúng là do Phạm Ny để lại, Hàn Thạc nhìn khắp nơi một lần nữa sau đó vỗ vỗ lên đầu thầm kêu một tiếng không xong. Nhìn lại tờ giấy này rốt cục cũng hiểu được thời gian mình tu luyện ma công không ngờ đã qua rất lâu chứ không phải chỉ có một ngày. Xem ra sự xuất hiện của hai thực nhân ma đã khiến cho Phạm Ny bọn họ khủng hoảng, hơn nữa nơi đây lại thuộc vùng U Âm sâm lâm về hướng nam, ngoài ra còn thiếu đi sự bảo hộ của Khắc Lạp Khắc nên cực chẳng đã buộc lòng phải theo đường cũ trở về.

Cho tới bây giờ, thân phận nô lệ của Hàn Thạc vẫn chưa được giải trừ, hơn nữa trong Ba Bể Luân ma vô học viện vẫn còn người đàn bà mà Hàn Thạc muốn kiếm cùng với một số Vong Linh ma pháp điển tịch. Vì vậy, trong khoảng thời gian tới đây Hàn Thạc không thể rời khỏi Ba Bể Luân ma vô học viện.

Có được sáu thanh ma pháp trượng trong tay, Hàn Thạc có thể tùy thời trở lại Tử Vong mộ địa, chờ khi về tới Ba Bể Luân ma vô học viện, Hàn Thạc hoàn toàn có thể lợi dụng Truyền tống trận pháp đem Tử Vong mộ địa trở thành vốn riêng của mình. Từ nay về sau, cả khu vực phía nam U Âm sâm lâm đều trở thành thí luyện tràng, vô luận là tu luyện ma công hay ma pháp tại một nơi như vậy chắc chắn là sẽ có được lợi ích gấp bội.

Suy nghĩ một lát, Hàn Thạc dựa theo những lời Phạm Ny ghi lại trên mảnh giấy lần theo đường cũ chạy ra khỏi U Âm sâm lâm này. Chạy không ngừng nghỉ suốt một ngày đường vậy mà Hàn Thạc không hề mệt mỏi chút nào.

Với tốc độ chạy của ma thú săn mồi tới khi trời chạng vạng tối, Hàn Thạc trở lại khu loạn thạch (trước đây mọi người đã từng dựng trại ở khu vực này một lần). Hàn Thạc còn chưa kịp tới gần khu loạn thạch thì đã nghe thấy từ xa truyền lại âm thanh của binh khí giao kích. Hàn Thạc trong lòng cả kinh thầm nghĩ: “không biết có phải Phạm Ny các nàng đang bị thực nhân ma vây công hay không?”. Nghĩ tới đây tốc độ của Hàn Thạc đột nhiên tăng vọt hướng về phía khu vực loạn thạch lao vút đi. Trên đường chạy tới, có rất nhiều Cự Ma sâm lâm da dễ xanh biếc, thân hình to lớn, mặt mũi dữ tợn sử dụng đủ thứ dao - kích - côn - bổng không ngừng ra tay công kích Hàn Thạc nhưng đều bị hắc linh hoạt né tránh.

Cự Ma sâm lâm là một chủng tộc sống trong sâm lâm u ám, và chủng tộc này cũng là kẻ địch không đội trời chung của Tinh Linh Tộc. Bọn họ bị Tinh Linh Tộc nhìn nhận là “những kẻ cướp bóc” và thường xuyên bị Tinh Linh Tộc đánh dẹp.

Trong khu vực sâm lâm u ám, Cự Ma sâm lâm đúng là bọn cường đạo còn đáng sợ hơn cả Thực nhân ma, bọn họ chẳng những kỷ luật nghiêm minh lại còn học theo phương pháp dụng binh của loài người đem binh lính chia ra làm Cự Ma Chiến sĩ, Cự Ma Liệp thủ (thợ săn), và còn có Cự Ma sâm lâm mục sư sử dụng một số ma pháp đơn giản.

Theo truyền thuyết, Cự Ma sâm lâm là do cây cối tiến hoá mà thành, bọn họ cũng giống như con người có trí tuệ cao. Ở trong rừng rậm, Cự Ma sâm lâm có được một số ưu đãi từ thiên nhiên, bọn họ lợi dụng ưu

thể này cướp bóc trắng trợn tài nguyên của các chủng tộc khác trong sâm lâm, kể cả hàng hóa của một số thương nhân qua lại. Bọn họ với thực nhân ma giống nhau đều là loại cường đạo ác ôn có tiếng.

Hàn Thạc theo hướng thanh âm truyền đến nhanh chóng chạy tới. Trên đường chạy tới, một số thanh trường mâu do Cự Ma sâm lâm lập thủ ném ra đuổi theo sau lưng nhờ ngũ quan linh mẫn nên chỉ cần nghe thấy tiếng liền dịch chuyển thân mình để tránh thoát sự công kích của trường mâu. Mấy tên Cự Ma chiến sĩ tay cầm cự phủ sắc bén lớn tiếng gào thét từ bên cạnh phóng về phía Hàn Thạc. Bất quá khi bọn chúng chưa kịp tới gần thì đã bị Hàn Thạc vòng xuyên qua từ kế bên của chúng để chạy về hướng trung tâm khu vực chiến đấu.

Phi như tên bắn trong thoáng chốc, Hàn Thạc đã tới được trung tâm khu vực chiến đấu., chỉ thấy một nhóm mười mấy người cầm trong tay trường kiếm đang chống đỡ sự công kích của Cự Ma sâm lâm, trang phục của nhóm người này rõ ràng là một Dong binh đoàn, giờ đây trên thân thể mỗi người đều mang đầy vết thương lớn có nhỏ có.

Vây xung quanh đám dong binh là mấy chục đầu Cự Ma sâm lâm, đứng ở phía trước chính là Cự Ma chiến sĩ đánh giáp lá cà, phía sau là hơn mười đầu Cự Ma lập thủ liên tục phóng trường mâu, và cuối cùng là năm đầu Cự Ma sâm lâm mục sư phóng thích ma pháp trị liệu đơn giản cùng với tâm linh chi hỏa tăng thêm độ cứng rắn của thân thể, mục đích là trị liệu thương thể cùng gia tăng thể lực cho đám Cự Ma phía trước.

Xem ra trận chiến cũng đã phát sinh khá lâu rồi, lực chiến đấu của mười mấy người dong binh kia cũng không tệ, chỉ tiếc là do nhân số Cự Ma quá đông, lại còn Cự Ma lập thủ đằng sau liên tục phóng lao và Cự Ma mục sư gia tăng thể lực cùng chữa trị thương thể, ba nhóm Cự Ma liên thủ đối phó với đám dong binh đơn độc chiếm được ưu thế tuyệt đối. Ở phía sau đám dong binh có một người thân thể phì nộn, lùn tịt vừa la hét vừa đảo hai tròng mắt như hạt đậu của mình giống như muốn tính kế thoát thân.

Hóa ra không phải Phạm Ny các nàng, xem ra cũng chẳng quan hệ gì tới mình. Hàn Thạc trong lòng thầm nghĩ, nếu đã không lý gì tới việc ở đây thì cũng chẳng “rút đao tương trợ” làm chi, lát nữa đi qua đám người này rồi tiếp tục hành trình ra khỏi sâm lâm u ám.

Chỉ là “cây muốn lặng mà gió chẳng dừng”, Hàn Thạc mặc dù không có ý nghĩ ra tay hỗ trợ nhưng đám Cự Ma sâm lâm tựa như không muốn buông tha, mấy tên Cự Ma chiến sĩ thân thể vô cùng mạnh mẽ liền giờ cao cự phủ lao về phía Hàn Thạc, kèm theo đó là mấy mũi giáo sắc bén cũng từ Cự Ma lập thủ.

“Xin lỗi nha, ta chỉ tình cờ đi ngang nơi này thôi bây giờ sẽ đi ngay lập tức, các người tiếp tục chơi cùng bọn họ đi, việc này chẳng liên quan gì tới ta!”. Mắt thấy mấy tên Cự Ma chiến sĩ lao đến, Hàn Thạc không dám dồng dãi ở lại nữa, đột nhiên nói lớn tiếng rồi tính né qua bọn họ mà thoát ra.

“Loài người thật đúng là chủng tộc tà ác giáo hoạt nhất, giết chết hẳn”. Tên Cự Ma thủ lĩnh đứng ở vòng ngoài bỗng nhiên sử dụng ngôn ngữ loài người la to lên lệnh cho đồng bọn.

Mấy tên Cự Ma chiến sĩ đang đứng ngây ngốc do câu nói của Hàn Thạc khi nghe thấy thủ lĩnh phân phó liền gạt bỏ mọi suy nghĩ giờ cao chiến phủ lao về phía Hàn Thạc.

Mẹ nó, muốn chết! Hàn Thạc trong lòng cũng thấy có chút bức bối, vừa mới tránh mấy thanh trường mâu đã phải đối mặt với mấy tên Cự Ma chiến sĩ thân hình to lớn cầm cự phủ lao tới, bọn này rõ ràng là muốn tiện tay thịt luôn cả hắn đây.

Với tay nắm lấy một thanh trường mâu ở kế bên, Hàn Thạc dùng lực nắm chặt trong tay, không đợi mấy tên Cự Ma chiến sĩ tiến tới gần thì đã phi thân lên, trường mâu trong tay như một tia chớp xẹt qua hư không, chỉ nghe “Xẹt” một tiếng nhỏ, trường mâu trực tiếp xuyên qua ngực của tên Cự Ma chiến sĩ đi đầu và tên thứ hai liền kề rồi ghim chặt chúng lại với nhau. Hai tên Cự Ma chiến sĩ chỉ kịp rống lên hai tiếng thảm thiết thì đã bị trường mâu trực tiếp xuyên qua thủng tử tại chỗ.

Hàn Thạc tiện tay nhặt một thanh chiến phủ trong tay một tên Cự Ma quát to: “Là do các người tự mình muốn chết vậy thì đừng có trách ta”. Đã có kinh nghiệm chiến đấu với thực nhân ma lần trước, lần này Hàn Thạc hạ thủ không chút run tay, thậm chí còn có chút hứng thú.

Đối với đám cường đạo ác ôn này, Hàn Thạc trong lòng hiểu được nhân từ cùng cầu xin sẽ không mang đến bất cứ tác dụng gì, chỉ có sử dụng thủ đoạn hung tàn lãnh khốc mới có thể làm bọn chúng khiếp sợ. Người

càng mềm yếu bọn chúng càng không cố kỵ, cho nên lần này Hàn Thạc ra tay cực kỳ ác độc, trực tiếp lấy chết chóc hung bạo đối mặt với bọn chúng.

Quả nhiên, sau khi Hàn Thạc thể hiện thủ đoạn hung tàn, bốn tên Cự Ma chiến sĩ mặt mày xanh lét khác đang ở vòng ngoài lộ ra vẻ mặt bối rối đồng thời khiếp sợ lùi về phía sau vài bước. Tên thủ lĩnh của đám Cự Ma sầm sập nhìn thấy cảnh này cũng có chút hoảng hốt, trên mặt hiện lên vẻ do dự bất an.

“Chiến sĩ anh dũng, cầu xin người cứu ta ra ngoài!”. Lúc này, tên mập mạp ục ịch ở phía sau đám dong binh đột nhiên hưng phấn hét to lên một tiếng rồi nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt mong mỏi, dường như Hàn Thạc chính là ân nhân cứu mạng của hắn vậy.

“Không có hứng thú!” Hàn Thạc lập tức cự tuyệt rồi lạnh lùng quát lên một tiếng rồi cầm theo chiến phủ rời đi.

Tên mập thấy Hàn Thạc dời đi thì sợ quá hét toáng lên: “Chiến sĩ anh dũng, nếu người có thể cứu ta ra khỏi đây thì ta tình nguyện trả thù lao rất cao, chắc chắn sẽ làm người hài lòng!”

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc vốn đã đi ra vài bước đột nhiên dừng lại mang theo nét cười mỉm xoay người hướng về phía tên mập và nói: “Đức ngài cao quý, xin hỏi ngài tình nguyện trả bao nhiêu thù lao?”

Tên mập ngẩn ngơ, do dự một hồi rồi nghiêng răng, dậm chân nói lớn: “Năm mươi đồng kim tệ!”

“Xin lỗi! chắc người phải kiếm người khác rồi!”. Hàn Thạc thầm nghĩ với năm mươi đồng kim tệ, nếu như là trước đây nói không chừng bản thân mình sẽ động tâm. Nhưng bây giờ, kể từ khi đi vào U Âm sầm sập, Hàn Thạc phát giác ra năng lực của mình hoàn toàn có thể một người bắt được phong nhận ma lang, vì vậy 50 kim tệ đã không phải là cái giá đáng để cho mình mạo hiểm nữa rồi.

Vừa nhìn Hàn Thạc muốn đi, tên mập lại quýnh quáng hô to: “Nhiều nhất bảy mươi!”

Hàn Thạc cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Tám mươi, một trăm, một trăm hai, một trăm năm mươi, hai trăm, hai trăm a!”

Đang bước đi Hàn Thạc đột nhiên đứng sững lại sau đó rất nhanh bay ngược trở về còn miệng thì nói: “Được rồi, hai trăm thì hai trăm, coi như ta chịu lỗ chút để làm quen vậy.”

“Trời a! Là hai trăm kim tệ a! người cũng là dạng ăn cướp giống như bọn họ thôi, hai trăm đồng kim tệ đã có thể mua mấy chục tên nô lệ rồi. Đồ quỷ tha ma bắt, mang ta ra ngoài nhanh lên một chút!” Tên mập với vẻ mặt đau khổ đứng ở đó hò hét loạn xạ.

46. Chương 46: Tiểu Khô Lâu Làm Dữ

oOo

Sau khi Hàn Thạc đến bên cạnh gã béo mập này thì nhận thấy có mười mấy tên dong binh đang che chắn ở phía sau lưng gã, trong đó lợi hại nhất là hai vị trung cấp chiến sĩ, tiếp đó là sáu vị sơ cấp chiến sĩ, ngoài ra còn một vài tên chiến sĩ tập sự. Trên người tất cả đám này đều là những vết thương tím bầm, trong đó hai vị trung cấp chiến sĩ lợi hại nhất lại mang thương thế nặng nhất, đến bây giờ cơ hồ đã mất đi sức chiến đấu.

- Phú Tân Ân tiên sinh, chúng ta mới là người bảo vệ người mà! - Vị trung cấp chiến sĩ mang một vết thương nơi xương sườn máu còn đang chảy đầm đìa, vừa thấy Hàn Thạc tiến nhanh đến gần thì không khỏi tỏ vẻ lo lắng nói với gã béo mập người thấp đậm.

- Tình thế bây giờ rất rõ ràng, các người đã mất đi sức chiến đấu, không thể cung cấp cho ta sự bảo vệ hữu hiệu nữa. Lúc trước, ta đã giao cho dong binh đoàn của các người lượng kim tệ bằng một nửa số tiền thù lao, nhưng vì các người không có khả năng đưa ta quay trở về đế quốc an toàn nên ta sẽ không thanh toán một nửa số kim tệ còn lại.

Phú Tân Ân tỏ vẻ bất đắc dĩ nói một câu như vậy, sau đó mỉm cười rất ôn hoà, khom người nói với Hàn Thạc:

- Người chiến sĩ anh dũng, xin người đưa ta đi khỏi nơi này, ta sẽ trả cho người hai trăm kim tệ.
- Được, đưa trước một trăm kim tệ, ta sẽ lập tức bắt đầu động thủ! - Hàn Thạc vẻ đầy kinh nghiệm, tựa như mỉm cười, nói.

Lúc này, gã thủ lĩnh Cự Ma thấy Hàn Thạc dường như không có ý định rời đi, rất cục cẩu tiết tiết lớn:

- Loài người giảo hoạt tà ác, hãy giết sạch bọn chúng.

Gã thủ lĩnh vừa nói xong thì lại gào to lên bằng thứ ngôn ngữ kỳ quặc của Sâm lâm Cự Ma rồi bước những bước dài vọt nhanh về phía các Cự ma chiến sĩ, Cự Ma thợ săn và Cự Ma mục sư còn đang ngăn người đứng im tại chỗ.

- Được rồi, đây là một trăm kim tệ, khi nào người đưa ta bình an thoát khỏi nơi này, ta sẽ đưa tiếp cho người một trăm kim tệ nữa. Đáng chết, bọn chúng đã tràn đến đây, người hành động nhanh lên một chút đi! - Phú Tân Ân nhìn Sâm lâm Cự Ma tay cầm vũ khí, mặt mũi dữ tợn xông tới, vội vàng lấy ra một túi tiền, đổ ra một trăm kim tệ đưa cho Hàn Thạc, mồm giục toáng lên.

Một trăm kim tệ vừa đến tay, Hàn Thạc cười lớn rồi băng về phía Phú Tân Ân, trong khi gã còn chưa kịp có phản ứng nào thì Hàn Thạc đã xốc gã lên lưng, nhặt lấy một cái bao vải rỗng không ở bên cạnh xé thành mấy mảnh dải băng rồi không thèm giải thích lấy một lời, quấn chặt Phú Tân Ân vào lưng của mình.

- Đi thôi, ta đưa người bình an rời khỏi chỗ này, người nhất định phải ôm chặt lấy ta, trên đường đi, nếu người tự ngã xuống thì cũng đừng có trách gì ta!

Hàn Thạc vội vàng chỉ dẫn vài câu, vút chiến phủ trong tay xuống và nhặt lấy một thanh trường mâu ở bên cạnh rồi đột ngột phóng ra phía bên ngoài.

Bảy tên Cự ma chiến sĩ đã đứng sẵn ở đằng kia từ lâu, phía sau còn có một vài gã Cự Ma thợ săn và hai tên Cự Ma mục sư. Bọn chúng vừa nhìn thấy Hàn Thạc từ chỗ này vọt lại thì liền phóng mạnh trường mâu và cây lao ra, bay vù vù về phía Hàn Thạc. Cho dù phải công một gã béo mập trên lưng, đường đi ở chỗ này lại gập ghềnh mấp mô nhưng Hàn Thạc vẫn có vẻ rất thoải mái. Linh hoạt thay đổi phương hướng, hấn ung dung tránh né được vài thanh trường mâu cùng cây lao.

Đợi đến khi Hàn Thạc chạy tới bên cạnh, bảy tên Cự ma chiến sĩ đã chờ sẵn từ lâu liền khua tròn chiến phủ vọt nhanh tới. Nắm chặt thanh trường mâu trong tay, Hàn Thạc nhanh nhẹn xông vọt tới, đâm thẳng trường mâu vào ngực tên đứng gần nhất. Một đóa hoa máu từ ngực tên này đột nhiên phun ra, thân thể tên Cự ma chiến sĩ run lên rồi ngã lộn nhào về phía sau. Lúc này, Cự Ma mục sư đứng đằng sau đã ngâm xướng ma pháp Trị Liệu thuật và Tâm Linh chi hỏa tạo ra vài luồng ánh sáng màu xanh biếc chiếu vào trên người chữa trị cho tên Cự ma chiến sĩ này.

Tên Cự ma chiến sĩ vừa ngã xuống lúc trước lại một lần nữa lắc la lắc lư đứng lên, còn mấy tên Cự ma chiến sĩ khác sau khi được ma pháp Tâm Linh chi hỏa bao phủ thì làn da màu xanh biếc vốn cứng rắn trông như tấm sắt bản lem nhem vậy lại lóe ra một loại ánh sáng bóng loáng như của kim loại, sau đó tốc độ và sức mạnh của bọn chúng đều đồng thời tăng mạnh, hò hét ầm ĩ xông tới.

- Nhanh lên một chút, mau mau đưa ta rời khỏi chỗ này đi! - Phú Tân Ân cực kỳ hoảng sợ, nằm trên lưng Hàn Thạc hoảng hốt la ầm lên.

Không chút thay đổi sắc mặt, Hàn Thạc bịt tai không thèm nghe tiếng gào thét của Phú Tân Ân, phóng mạnh trường mâu trong tay xuyên qua cổ tên Cự ma chiến sĩ đang lắc lư lão đảo kia, ghim chặt cứng hấn xuống mặt đất, tiếp đó rút trường mâu và cây lao cắm trên mặt đất lên, một cây hướng về phía tên mục sư đang núp ở đằng sau phóng đi. Một tên Cự Ma mục sư tránh né không kịp, bị cây lao đâm chết tại chỗ, còn có hai tên Cự Ma thợ săn cũng bị đâm thủng ngực bụng mà chết. Sau đó, Hàn Thạc tiện tay rút ra một thanh trường mâu, bắt đầu chính diện ngăn cản đám Cự ma chiến sĩ đã xông đến ngay trước mặt.

Cự ma chiến sĩ khi được tăng lực bởi ma pháp Tâm Linh chi hỏa thì các loại cơ bắp trên cơ thể đều tăng sức mạnh lên nhiều, nhưng giờ đây ma công của Hàn Thạc đã có chút thành tựu, độ cứng cỏi và độ linh hoạt của cơ thể vẫn vượt xa bọn chúng. Hấn vũ động một thanh trường mâu chống lại những cây chiến phủ. Trong quá trình chiến đấu, những tên Cự ma chiến sĩ sau khi chiến phủ bị đánh văng đi mất thì đều nhỏ những cây lao và trường mâu cắm ở trên mặt đất rồi xúm lại vây xung quanh Hàn Thạc liều chết cản

đường. Trên lưng công một tên béo mập, lại phải một địch sáu, Hàn Thạc cho dù tránh né rất nhanh nhẹn, nhưng vẫn không thể hoàn toàn đánh bị thương tất cả để chạy đi.

Mỗi khi có nguy hiểm đến gần, Hàn Thạc đều đã rất tà ác đưa Phú Tân Ân ở phía sau lưng ra làm lá chắn, dùng thân thể mập mạp của gã để giảm thiểu vùng có thể bị thương tổn trên thân thể mình.

- Chết tiệt, người không thể làm như vậy, nếu không người đừng mơ nhận được một trăm kim tệ còn lại. - Mông bị trường mâu đâm một phát, lưng cũng bị cây lao đâm trúng gây nên mấy vết thương há miệng đầy máu, Phú Tân Ân nằm trên lưng Hàn Thạc cuống quýt kêu gào không dứt.

Đáng tiếc, đối với những oán hận của Phú Tân Ân, Hàn Thạc hoàn toàn không nghe thấy. Lúc này hắn thuận tay túm lấy một thanh trường mâu cắm trên ngực một tên Cự ma chiến sĩ, rút ra làm cho máu tươi phụt mạnh ra, phun lên người hắn. Diện mạo của Hàn Thạc vốn dĩ dần lạnh lùng, sau khi bị máu tươi phun phải thì lại càng thêm giống như là sát thần tái thế, làm cho Phú Tân Ân đang kinh hãi cũng lập tức ngẩn người, không dám tiếp tục lăm nhăm nữa mà chỉ nằm trên lưng Hàn Thạc khóc tu tu.

- Giết hắn, giết hắn, cùng tiến lên! - Cự Ma thủ lĩnh thấy Hàn Thạc liên tiếp giết chết mấy tên Sâm lâm Cự Ma thì đột nhiên rống lên điên cuồng, ngay cả bản thân hắn đang ở phía sau cũng hươ cây chiến phủ vọt lên.

Giờ đây, Hàn Thạc một mình địch năm, mặc dù cũng không phải là rất vất vả, nhưng muốn từ giữa chỗ năm người đang vây công thoát ra ngoài thì cũng cực kỳ khó khăn. Đến khi Cự Ma thủ lĩnh vừa nói dứt lời thì càng có nhiều Cự ma chiến sĩ vọt sang phía bên này. Hàn Thạc lùi lại đằng sau mấy bước, tránh khỏi nhát chém của một cây chiến phủ.

- Đọa lạc Vong Linh chiến sĩ đâu, đáp ứng sự triệu hoán của Hắc Ám sứ giả, hãy hiện ra sự tồn tại của người đi! - Hai tay vung ra, Hàn Thạc đột nhiên niệm chú ngữ triệu hoán Vong Linh.

- Ôi trời ơi, người vậy mà lại là một vị ma pháp sư! - Phú Tân Ân đang khóc lóc nức nở, vừa thấy Hàn Thạc niệm chú ngữ ma pháp thoáng chốc bị kinh hãi đến choáng váng, vẻ mặt ngớ ngẩn quá dị nhìn hắn, miệng gào lên những tiếng kêu kỳ lạ.

Cự Ma thủ lĩnh ở đằng xa cũng cả kinh, sau đó vọt tới càng thêm nhanh, miệng rống lớn:

- Giết hắn, khẩn trương lên một chút giết chết hắn.

Tiểu Khô Lâu cầm theo cốt đao đột nhiên hiện ra trước mặt Hàn Thạc, thân thể nhỏ gầy lẻ loi đứng một chỗ, hai hốc mắt trống rỗng hơi lơ đãng quan sát bốn phía.

- Không thể nào, sao lại chỉ là một Tiểu Khô Lâu, một tên khô lâu nhỏ gầy như vậy thì dùng được vào việc gì đây? - Phú Tân Ân vừa thấy Hàn Thạc gọi về chỉ là một khô lâu, không kìm được vừa khóc vừa sợ hãi gào lên.

- Oa ha ha, thì ra chỉ là một khô lâu, làm ta giật cả mình, giết sạch bọn chúng! - Cự Ma thủ lĩnh sau phút cả kinh, phát hiện chỉ là một Tiểu Khô Lâu, lập tức cười nhạo gào thét, chỉ huy đám Sâm lâm Cự ma chiến sĩ nhanh chóng xông tới gần.

Hàn Thạc hai mắt lạnh lùng, khóe miệng cũng xuất hiện nét cười trào phúng, đợi đến khi Cự Ma thủ lĩnh vừa nói dứt lời, lập tức hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu tấn công. Sau khi Tiểu Khô Lâu nhận được mệnh lệnh tấn công của hắn, một chân co một chân thẳng, đột nhiên giống như một thanh kiếm sắc bén xông ra ngoài, cốt đao trong tay ở trên không lóe lên một đạo quang mang ngăm đen bay ra ngoài trước một bước. “Phập” một tiếng, một tên Cự ma chiến sĩ xông đến đầu tiên bị cốt đao đâm thủng trán giống như là đâm qua một tờ giấy, ngã quay lơ xuống đất.

Thanh tiểu cốt đao sau khi đâm xuyên qua sọ của một tên Cự ma chiến sĩ cũng không hề dừng lại mà theo sự điều khiển của Tiểu Khô Lâu tiếp tục rú rít ở trên không như là một u linh đòi mạng, mang theo tiếng kêu đinh tai nhức óc, bay vòng quanh theo đường vòng cung quỹ quá bí ẩn khó lường, lại liên tiếp đâm thủng hai tên Cự ma chiến sĩ khác, sau đó chờ khi Tiểu Khô Lâu đến gần đám Cự ma chiến sĩ thì tự động bay về trong tay nó. Chỉ một thanh cốt đao từ trong tay ném ra mà trong thời gian ngắn cướp đi tánh mạng của ba Cự ma chiến sĩ. Sau một chiêu của Tiểu Khô Lâu, cả Phú Tân Ân vừa rồi còn cực kỳ thất vọng hay Cự Ma thủ lĩnh vừa lớn tiếng cười nhạo đều đồng thời ngây dại kinh hãi, vẻ mặt không dám tin

nhìn chăm chăm vào Tiểu Khô Lâu giống như hổ giữa đàn dê, đang nắm chặt thanh tiểu cốt đao trong tay, bắt đầu nhanh nhẹn thu hoạch tính mạng của đám Cự ma chiến sĩ.

- Ôi trời ơi, không phải là ta hoa mắt chứ, đây thật sự chỉ là một Khô lâu chiến sĩ sao? - Phú Tân Ân rất cục cựa có phản ứng, hưng phấn hét rầm lên, nếu không có băng vải hoàn toàn trói chặt hẳn lại rồi thì nói không chừng lần này vì quá hưng phấn mà ngã thẳng xuống đất.

- Không nên tới gần nó, mọi người tránh xa khô lâu kia ra, dùng trường mâu, cây lao, chiến phủ, giết chết Tiểu Khô Lâu kia cho ta. - Về kinh hãi qua đi, Cự Ma thủ lĩnh biểu tình sợ hãi, lớn tiếng chỉ huy, thân hình vốn đã tới gần bỗng khựng lại, bắt đầu khiếp đảm lui lại phía sau.

Sau đó, toàn bộ những Cự ma chiến sĩ còn đang ở gần Tiểu Khô Lâu đều rút lui trở về. Sau khi bọn chúng vừa rời đi thì trường mâu, cây lao và cả chiến phủ của Cự ma chiến sĩ đồng loạt được ném ra bay đầy trời, nhằm vào Tiểu Khô Lâu mà đập, chém tới. Hàn Thạc cả kinh, thầm nghĩ Tiểu Khô Lâu cho dù có lợi hại, nhưng dưới sự công kích mãnh liệt bao trùm như vậy chỉ sợ cũng phải trúng chiêu. Lúc này cho dù niệm chú giữ thu hồi cũng không còn kịp nữa rồi, Hàn Thạc trong lòng ngấm ngấm sốt ruột, bắt đầu thật lòng lo lắng cho Tiểu Khô Lâu.

Nhưng mà những động tác biến hóa khó tưởng tượng nổi của Tiểu Khô Lâu sau đó đã hoàn toàn phá vỡ những hiểu biết và giải thích của Hàn Thạc về nó.

47. Chương 47:sự Khủng Bố Của Bảy Thanh Cốt Thứ!

oOo

Chỉ thấy lúc này, trên bảy thanh cốt thứ phía sau lưng Tiểu Khô Lâu lại nghe thấy những tiếng kéo kệt đưa đẩy. Đợi đến khi đám lao, trường mâu, chiến phủ bay đầy trời sắp bắn tới người nó thì bảy thanh cốt thứ kia trong nháy mắt rời khỏi lưng Tiểu Khô Lâu. Thanh nào thanh nấy xoay tròn bắn ra, rú rít bay lượn xoay chuyển trên đỉnh đầu trước người nó. Tiểu Khô Lâu đứng tại chỗ tay nắm chặt cốt đao, thân người nhỏ bé như đang bị động kinh múa may chân tay quay cuồng. Bảy thanh cốt thứ tùy theo sự điều khiển của nó trông giống như được cánh tay vô hình quơ lấy, tại hư không vạch ra từng đường vòng cung huyền ảo.

Chỉ nghe liên tục “rắc rắc rắc” mấy tiếng truyền ra, đám lao, trường mâu, chiến phủ quẩn lấy bảy thanh cốt thứ đang tung hoành, bỗng nhiên toàn bộ đều bị đánh gãy rơi xuống, không ngờ chẳng thể nào tiếp cận được thân thể gầy gò của Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc tự nhéo bên hông mình một cái, khi cảm thấy đau nhói mới biết được một khắc thời gian này không ngờ lại thật như vậy. Tiểu Khô Lâu không những có thể huy động cốt đao để đối địch, không nghĩ ra được ngay cả bảy thanh cốt thứ phía sau người cũng có thể được nó huy động, hình thành hung khí lấy mạng khủng bố. Chuyện này khiến Hàn Thạc cảm giác được một khắc này của Tiểu Khô Lâu dường như không thể nào tưởng tượng nổi.

“Ngự ma quyết” là một pháp quyết huy động ma bảo để công kích trong các loại ma công. Lần trước khi Hàn Thạc không biết bằng cách nào đem mớ ký ức truyền vào cho Tiểu Khô Lâu, lúc đó liền thấy được nó có thể huy động múa may cốt đao. Điểm này đã khiến hắn đủ kinh ngạc rồi. Nhưng hiện tại Tiểu Khô Lâu không ngờ ngay cả bảy thanh cốt thứ sau lưng cũng có thể huy động, thiệt là khiến cho hắn cực kỳ chấn động. “Ngự ma quyết” này nếu muốn thi triển, ngoại trừ hiểu rõ pháp quyết, còn cần phải có ma bảo hợp với tính mạng của mình. Chỉ có cùng ma bảo tạo được tinh thần tương thông, mới có thể tự nhiên nhàn nhả thi triển ra được. Bảy thanh cốt thứ cùng thanh cốt đao dưới sự rèn luyện không ngừng của Ma Nguyên lực, đã trở thành ma bảo độc nhất của Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc không có ma bảo trong tay, lại không thể nào thi triển ra được “Ngự ma quyết”. Không ngờ chỉ là một Hắc Âm sinh vật như Tiểu Khô Lâu lại đã có thể vượt mặt Hàn Thạc, đi trước một bước, thành công huy động ra được.

- Trời ạ! Cái tên Tiểu Khô Lâu này thật cuộc là quái vật gì đây a! - Phú Tân Ân hưng phấn rên rỉ, trợn mắt ra nhìn rồi hô nhẹ một tiếng.

Sau khi đám lao, trường mâu, chiến phủ toàn bộ bị đánh gãy rút xuống, đám Sâm lâm Cự Ma hết thấy đều vô cùng chấn kinh. Sau đó bảy thanh cốt thứ vẫn luôn cuốn quanh người Tiểu Khô Lâu hung mãnh bắn ra bốn phương tám hướng, xuyên thủng người bảy tên Sâm lâm Cự Ma đang đứng gần người tại chỗ.

- Ác ma, đây là một tên ác ma có thân thể khô lâu đó, chạy mau đi a!

Một tiếng hét cực kỳ chói tai đột nhiên vang lên từ miệng một tên Sâm lâm Cự Ma. Đây dường như là tín hiệu rút lui. Đám Sâm lâm Cự Ma khi nghe được câu này, tên nào tên nấy như chó nhà có tang, bắt đầu bỏ chạy thực mạng bốn phương tám hướng. Ngay cả tên thủ lĩnh Cự Ma trước đó cũng chẳng thêm phí lời, bỏ chạy khỏi chỗ đó bất kể phương hướng. Tình huống phát triển kiểu này tóm lại là ngoài dự liệu của mọi người. Vốn Hàn Thạc chỉ định phá vòng vây thoát khỏi chỗ này, không ngờ đến bảy thanh cốt thứ của Tiểu Khô Lâu có thể có được uy lực khủng bố như vậy. Đợi khi hắn có phản ứng thì ngoại trừ mười mấy thi thể Sâm lâm Cự Ma ra, đã chẳng còn một tên nào còn sống cả.

- Ha ha ha ha ha, hảo hài tử, hảo hài tử! - Hàn Thạc đột nhiên có cảm giác nhẹ nhõm, không ngừng lớn tiếng cười điên cuồng.

Trong lúc đó, bảy thanh cốt thứ xoay một vòng trên không rồi chính xác bay nhập trở lại phía sau lưng Tiểu Khô Lâu. Sau đó Tiểu Khô Lâu cong chân, tay cầm cốt đao, bắt đầu lục soát thi thể của tên Sâm lâm Cự Ma thứ nhất, đem hết đồ đạc trên người gã ngoại trừ quần áo lấy ra toàn bộ.

- Lấy ra đi, thêm một trăm kim tệ nữa! - Hàn Thạc đặt Phú Tân Ân từ trên người xuống, vẻ mặt mỉm cười, mở miệng đòi phần thù lao còn lại từ gã lúc này vẫn còn đang kinh hoảng.

Đến lúc này, ánh mắt của Phú Tân Ân vẫn tra xét trên người Tiểu Khô Lâu. Đợi đến khi Hàn Thạc lên tiếng, mới đột nhiên phản ứng. Phú Tân Ân vừa tính lấy tiền ra, đột nhiên nghĩ tới gì đó, trợn mắt nhìn Hàn Thạc nói:

- Không đưa! Vừa rồi ngươi chiến đấu với Sâm lâm Cự Ma, không ngờ lại mang ta ra làm bia đỡ tên. Hành vi kiểu này của ngươi là hoàn toàn làm tổn hại đến lợi ích của khổ chủ. Ngươi vậy mà còn muốn đòi thêm một trăm kim tệ?

Sắc mặt Hàn Thạc trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, ánh mắt phủ lên người Phú Tân Ân dò xét rồi tiện tay rút lấy một cây lao bên cạnh, nhặt nhèo nói:

- Phú Tân Ân tiên sinh, ngươi lại muốn nuốt lời sao?

Tiểu Khô Lâu đang thu lượm chiến lợi phẩm ở bên ngoài cũng đột nhiên dừng tay lại, hốc mắt trống rỗng dõi về phía Phú Tân Ân. Cả người Phú Tân Ân chợt phát lạnh, trong lòng run rẩy, nhanh chóng miễn cưỡng rặn ra khuôn mặt tươi cười, co rúm lại nhìn về phía sau rồi lui lại vài bước nói:

- Nói đùa thôi, cái này là nói đùa thôi. À à ha ha, đây là một trăm kim tệ. Một cắc cũng không thiếu. Ngươi khổ công rồi.

Hàn Thạc thu về một trăm kim tệ đó thần nhiên mở miệng “àì” một tiếng, rồi cũng chẳng nhiều lời, trong lòng dâng trào cảm giác sung sướng tràn trề, thâm nhủ, “thực lực mạnh quả nhiên là chuyện gì cũng thuận lợi!”

- Dững sĩ tôn quý, mấy món đồ gì đó trên người đám Sâm lâm Cự Ma...

- Của ta, đều là của ta cả. - Không đợi Phú Tân Ân nói xong, Hàn Thạc đã cứng rắn gạt ngang mấy lời phía sau của hắn, hắn tự nhiên là đã coi đám đồ đó là chiến lợi phẩm của mình.

Phú Tân Ân cười mạnh một tiếng, vẻ mặt xấu hổ, luôn miệng nói:

- Đương nhiên, đương nhiên đều là của ngươi. Ý của ta là mấy món đồ đoạt được trên người của đám Sâm lâm Cự Ma, ta có thể mua lại.

Hàn Thạc nhú mày, hồ nghi nhìn về phía Phú Tân Ân, sau đó khẽ mỉm cười, học theo bộ dạng của tên Khắc Lạp Khắc, khom người thủ lễ mở miệng nho nhã nói:

- Ý của Phú Tân Ân tiên sinh là định dùng kim tệ để thu mua mấy món đồ này à?

Về mặt Phú Tân Ân lại biến đổi thật nhanh, thăm chửi một câu, nhưng trên mặt lại chỉ dám mỉm cười, gật đầu nói:

- Không sai, ta là một người làm ăn, ra vào khu rừng rậm U Âm này chính là vì thu mua một số vật phẩm bên trong khu rừng U Âm, sau đó mang về để quốc kiểm lời. Cự Ma có tiếng là thứ ác ôn cường đạo trong khu vực rừng rậm U Âm, trên người bọn chúng hẳn nhiên là có một số đồ ta cần. Nếu như dùng sĩ không ngại, ta định thu mua lại.

Ngay lúc đó, trên hai cánh xương tay của Tiểu Khô Lâu cầm lấy tám cái bị lớn, lẳng lặng bước đến bên cạnh Hàn Thạc. Theo mệnh lệnh của hắn, Tiểu Khô Lâu đặt tám cái bị này xuống, dùng cốt đao trong tay vạch ra. Hàn Thạc đem mở đồ thu hoạch được này giờ từ trong bị đặt hết ra mặt đất rồi nhìn Phú Tân Ân chờ gã định giá.

- Tinh hạch ma thú cấp năm tám cái, cấp bốn bốn cái, cấp ba một cái, ba bộ da ma lang mới tinh, răng độc của thần lằn độc ba cái, trứng của thâm thủy độc mãng xà một cái, Nguyệt Thực thảo năm cây. Toàn bộ thứ này ta có thể trả cho người một ngàn kim tệ, xem được không? - Sau khi Phú Tân Ân phân loại mở đồ này, yên lặng tính toán một hồi rồi mới ngẩng đầu mỉm cười quay sang Hàn Thạc nói.

Hàn Thạc lắc đầu làm ra vẻ bí ẩn nói:

- Không được khá lắm. Thâm thủy độc mãng xà là ma thú cấp ba, chỉ riêng cái trứng của nó thôi hẳn nhiên là giá trị không ít rồi, lại còn thêm một viên tinh hạch ma thú cấp ba. Người chỉ đưa ra một ngàn kim tệ, bộ coi ta là thằng khờ sao?

Hàn Thạc biết giá của ma thú cấp ba không thấp. Vì không biết giá trị đích xác của nó nên Hàn Thạc cũng không nói rõ ra số kim tệ cụ thể. Nhưng người làm ăn cho giá lần đầu khẳng định là thấp hơn nhiều so với giá trị đương nhiên của nó, cho nên Hàn Thạc tự nhiên sẽ không dễ dàng để gã lấy đi như vậy.

- Thâm thủy độc mãng xà là ma thú cấp ba, nhưng từ trứng muốn chăm chút thành thâm thủy độc mãng xà, tỷ lệ này thật quá nhỏ. Hơn nữa còn chưa chắc sẽ khiến nó nhận chủ được. Cho nên giá trị của nó không cao lắm. Thế này đi, ta đưa một ngàn rưỡi kim tệ, người thấy thế nào?

Hàn Thạc chẳng nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Phú Tân Ân.

- Hai ngàn kim tệ, đây là giá chốt của ta. Nếu người thật sự không muốn bán vậy thì coi như xong, ta sẽ lập tức bỏ đi! - Phú Tân Ân cắn răng, cuối cùng lại chịu tăng giá thêm năm trăm kim tệ nữa.

Thấy cũng chẳng khác biệt bao nhiêu, Hàn Thạc cười nhẹ à một tiếng rồi thản nhiên nói:

- Hai ngàn thì hai ngàn. Hiện giờ đồ đã thuộc về người, kim tệ đâu.

Mấy thứ đồ này về lại để quốc, khẳng định giá chẳng phải thế này. Nhưng Hàn Thạc hiện giờ đang ở khu rừng rậm U Âm, không có không gian giới chỉ, mang theo đồ gì cũng bất tiện. Thêm nữa thân phận của Hàn Thạc là một tên tạp dịch của ma vũ học viện Ba Bửu Luân, muốn đến để quốc để xử lý công chuyện cũng rất khó khăn, chẳng bằng tiện đó trực tiếp giao cho Phú Tân Ân.

- Đây là một tấm thẻ tinh tạp trị giá hai ngàn kim tệ. Người cầm tấm tinh tạp này, có thể đến bất kỳ ngân hiệu nào để đổi thành kim tệ. Ồ, được rồi, người tên là gì, để ta có thể để tên lên tấm tinh tạp. - Phú Tân Ân lấy ra một tấm thẻ tinh thể màu vàng kim mỏng, rồi quay sang Hàn Thạc hỏi.

- Bồ Lai Ân.

- Ồ, tốt lắm, Bồ Lai Ân.

Sau khi Phú Tân Ân lấy ra tấm tinh tạp, cánh tay kia lấy ra một cây kim, rạch mấy vết trong một góc nứt nhỏ nhỏ của tinh tạp. Một đạo ánh sáng vàng loé nhẹ lên, rồi tinh tạp khôi phục lại vẻ bình thường.

Hàn Thạc đến thế giới này đã được một đoạn thời gian, đối với việc trải qua ở cái thế giới này đã hiểu được nhiều, biết được tinh tạp này giống như thẻ ngân hàng của mình tại thế giới kia. Kim tệ, ngân tệ, đồng tệ đều là vật có trọng lượng. Ai cũng không thể mang theo trên cả ngàn vạn kim tệ trên người. Loại tinh tạp này đối với giới quý tộc mà nói thì rất là cần thiết. Thông qua tinh tạp là có thể đến bất kỳ ngân hiệu nào tại để quốc để đổi lấy kim tệ.

- Cho người, Bồ Lai Ân, từ giờ về sau miếng tinh tạp này là của người.

Phú Tân Ân đem tinh tạp trao cho Hàn Thạc, sau đó mỉm cười nhìn hắn nói:

- Ta tên là Phú Tân Ân, là người của thương hội đế quốc Bồ Tư Đặc. Sau này người có đồ gì cần mua bán trao đổi, đều có thể đến thương hội Bồ Tư Đặc tìm ta. Đây là địa chỉ của ta, người giữ kỹ đi.

Thương hội Bồ Tư Đặc, chính là thương hội đệ nhất trong các thương hội, do gia tộc Bồ Tư Đặc quản lý. Cho dù cái tên kém hiểu biết như Hàn Thạc cũng đã từng nghe qua sự thần thông quảng đại của thương hội này. Hiện giờ nghe Phú Tân Ân nói như vậy, hắn liền lập tức thu giữ kỹ tấm danh thiếp, sau đó mỉm cười nói:

- Phú Tân Ân tiên sinh, rất cao hứng được quen biết người. Nói không chừng sau này ta thật sự có lúc sẽ làm phiền tới người. Hiện giờ đám Cự Ma sẽ không dám quấy rầy người. Chuyện của chúng ta đến đây đã kết thúc. Hẹn gặp lại!

Những lời này vừa nói xong, Hàn Thạc chẳng nói gì thêm, nhanh chóng hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu, một người một khô lâu lạnh lẽo biến mất ở nơi xa xa.

- Ô kìa các anh lính đánh thuê anh dũng, ta nghĩ mỗi làm ăn của chúng ta có thể tiếp tục rồi. - Phú Tân Ân thấy Hàn Thạc đột nhiên bỏ đi, không khỏi hoan hô kêu gọi rồi đi về hướng đám lính đánh thuê đang xử lý thương thế.

48. Chương 48:sức Hút Của Kim Tệ

oOo

Sau khi rời Phú Tân Ân, Hàn Thạc nhằm thẳng con đường lúc trước đã bước qua, đi về phía rìa Hắc Ám sâm lâm.

Trên đường đi, Hàn Thạc vẫn không ngừng tu luyện ma công, cơ thể trải qua giai đoạn “Cổ Thể” đã được cải tạo lại, hắn dường như đã thoát thai hoán cốt, hiện tại việc tu luyện ma công đã có thành tựu rõ rệt, Ma Nguyên lực có thể tùy tâm lưu chuyển khắp toàn thân.

Ma công tu luyện có chín cảnh giới, giờ đây Hàn Thạc đã tu luyện tới tầng thứ hai “Thác Mạch”. Tu luyện “Thác Mạch” so với “Cổ Thể” có chút khác biệt, chủ yếu là đối với quá trình mở rộng kinh mạch toàn thân, khiến cho chiều rộng và độ dẻo dai của kinh mạch được đề cao rất lớn. Quá trình mỗi lần tu luyện “Thác Mạch” đều vô cùng đau đớn, giống như bên trong kinh mạch có sâu bọ cắn xé không ngừng.

Ba tầng đầu Ma công gồm “Cổ Thể”, “Thác Mạch” với “Tổ Hồn” chính là bộ phận căn bản nhất, càng về sau quá trình tu luyện càng trở nên khó khăn trùng trùng, bất quá đã có kinh nghiệm khi tu luyện cảnh giới “Cổ Thể” nên hắn đã hiểu rõ cách tu luyện ma công. Tu luyện ma công vốn kèm theo là sự hành hạ cùng đau đớn vô cùng, sự thống khổ phi thường khi tu luyện “Thác Mạch” sớm cũng trong dự liệu, phải có ý chí bền gan vững chí dám liều mạng, không lúc nào lơ là lỏng lẻo đem Ma Nguyên lực từng lượt mở rộng kinh mạch.

Trải qua mười hai ngày tu luyện và gấp rút đi đường, Hàn Thạc vẫn chưa gặp được mấy người Phạm Ny, cuối cùng đành một mình rời khỏi Hắc Ám sâm lâm, lúc trời tối đã lại tới được Đa La trấn.

So với một tháng trước, Hàn Thạc sau khi trải qua sự tôi luyện tại Hắc Ám sâm lâm, vô luận là thực lực, tinh thần hay tướng mạo đều xảy ra sự biến hóa to lớn. Bây giờ hắn đã cao một mét bảy bảy, thân thể mặc dù không phải là rất cường tráng nhưng không hề còn vẻ gầy yếu như trước kia.

Trải qua lần tẩy lễ máu tươi, Hàn Thạc vô luận là đảm lượng hay kiến thức đều tiến một bước thật dài. Khí chất cũng biến hóa một cách huyền bí mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết rằng : Hắn đang chậm rãi biến đổi.

Đa La trấn vào buổi tối tràn đầy không khí thoải mái, vui sướng, rất nhiều mạo hiểm giả từ bên trong Hắc Ám sâm lâm trở về, có một số người mất đi đồng bạn thì mang một vết đau thương, lại có một số lấy được được vật phẩm hậu hĩnh, trên mặt lộ vẻ đắc ý mãn nguyện tươi cười, ý định tại Đa La trấn vui vẻ một phen.

Sau khi Hàn Thạc trở lại Đa La trấn, việc đầu tiên là tới nơi nhóm Cát Ân gửi chiến mã. Xem xét một hồi, phát hiện chiến mã bọn họ hao phí kim tệ thuê của quân đội vẫn tại đây, lập tức hiểu rằng đám người Phạm Ny vẫn chưa quay về nơi này.

Chiến mã này mặc dù tổn hao kim tệ nhưng vẫn chỉ có sư phụ cùng đệ tử Vong Linh hệ là có quyền sử dụng. Sau khi quay về Trát Cơ Ách Tư thành phải bàn giao nguyên vẹn lại cho thành vệ. Hiện giờ chiến mã nếu ở đây chứng minh rằng nhóm Phạm Ny vẫn chưa rời đi.

Hàn Thạc tự nhiên hiểu rằng hẳn một người một ngựa chạy không ngừng nghỉ, khẳng định so với đoàn người Phạm Ny chậm rãi quay lại thì nhanh hơn nhiều, chưa biết chừng đám người Phạm Ny trên đường gặp phải ma thú nên bị trì hoãn, cho nên bây giờ bọn họ vẫn chưa quay lại cũng đã nằm trong dự tính của hắn.

Đi vào tiểu lữ quán lúc trước đám người Phạm Ny đã dừng chân, Hàn Thạc đi tới chỗ chủ quầy, mỉm cười nói:

- Ta muốn ở trọ.

Tên chủ quầy đang hí hóp mắt ăn trái cây ngẩng đầu lên liếc Hàn Thạc một cái, lại uể oải nói:

- Ô, là người hả, trả mười đồng tệ đi, cái nhà kho đó vĩnh viễn không có ai ở, người có thể quay lại đó.

Lần trước nhóm Cát Ân cùng Hàn Thạc tới đây, Cát Ân cố ý thuê cho hắn một cái nhà kho, còn bị điểm chủ này khinh bỉ một phen, cho nên bây giờ gã vừa thấy Hàn Thạc đương nhiên cho rằng với thân phận của hắn chỉ có thể thuê cái nhà kho kia mà thôi.

Không tức giận, Hàn Thạc mỉm cười, lấy túi tiền từ bên hông ra, lách cách cách một chút rồi móc từ bên trong một kim tệ ném xuống mặt quầy gỗ, liếc điểm chủ một cái nói:

- Ta không muốn ở nhà kho.

Vừa rồi điệu bộ còn uể oải, “xoạch” tên chủ quầy vội nhồm dậy, một tay vớ lấy đồng kim tệ trên bàn, trên mặt rất nhanh nở nụ cười nghề nghiệp:

- Đương nhiên, đương nhiên, một cái nhà kho làm sao xứng với một đồng kim tệ chứ, tiểu tử đáng yêu muốn ở phòng nào cứ tùy tiện nói, một đồng kim tệ thừa đủ rồi.

Có kim tệ đãi ngộ quả nhiên là hoàn toàn khác hẳn, Hàn Thạc mỉm cười, gật đầu nói:

- Ta muốn ở phòng mà lần trước vị nữ sư phụ kia đã từng ở, người an bài một chút đi.

- Không thành vấn đề, hoàn toàn không thành vấn đề, đây là chìa khóa, một đồng kim tệ đủ cho người ta ở năm ngày, tiểu tử còn yêu cầu gì khác không?

Điểm chủ vẻ mặt tươi cười, hớn hở lấy từ chiếc ngăn kéo bàn ra một chiếc chìa khóa đưa cho hắn, nhing bợ hỏi.

- Không còn, người làm việc đi!

Sau khi lấy chìa khóa, Hàn Thạc đi tới căn phòng trước kia Phạm Ny đã ở, thầm nghĩ trong lòng sức mạnh của kim tiền vô luận tại thế giới nào cũng có một tác dụng thần kỳ, xem ra muốn vững chân tại thế giới này, kim tiền quả thật là thứ không thể thiếu.

Đi vào căn phòng trước đây Phạm Ny ngủ, Hàn Thạc cởi hết mọi thứ trên người ra, thoải mái nằm trong bồn tắm, tắm nước nóng một phen. Hồi tưởng lại sự diễm ngộ kiêu diễm lần trước tại chỗ này, hắn cảm thấy một luồng hỏa diễm phừng phừng bốc lên, tiểu huynh đệ không kiềm chế được nữa bắt đầu gồng mình lên.

Thầm mắng một tiếng, Hàn Thạc cả người xích lỏa đứng thẳng dậy, lấy từ bên cạnh một chiếc khăn tắm khô lau chùi thân thể, đang định rời đi khỏi phòng tắm thì chợt thấy thân thể khỏe mạnh của mình trong một cái gương lớn trong phòng.

Tấm gương phản chiếu lại thân thể hắn, bắp thịt gồ lên, vóc người cân xứng, da dẻ trải qua một thời gian phơi nắng hiện lên một màu đồng hun, thoát nhìn tráng kiện mạnh mẽ đầy sức sống, so với thân thể yếu yếu trước đây quả là khác nhau một trời một vực

Rất hài lòng, hắn vuốt vuốt hai khối cơ ngực cân đối, quay về phía tấm gương tạo dáng, Hàn Thạc chỉ vào tấm gương tự tán thưởng chính mình:

- Tiểu tử này quả thật là anh tuấn a!

Rời khỏi quán trọ, Hàn Thạc trước tiên tới cửa hàng y phục lấy một đồng kim tệ mua một bộ nội y mềm mại hảo hạng, mặc vào bên trong bộ quần áo tạp dịch mà học viện phân phát

Sau đó, hắn lại đi tới tiệm vũ khí, tiêu tốn mười đồng kim tệ cho một thanh chủ thủ loại tốt nhất, bốn đồng kim tệ cho mười lăm cây cương châm sắc bén giấu ở ống chân, sáu đồng kim tệ mua một cái nỏ cỡ nhỏ giấu ở bên trong tay áo, thân thể hắn thế là toàn bộ được vũ trang.

Tiếp đó Hàn Thạc lại tới một tiệm thuốc, xuất ra bốn mươi đồng kim tệ mua một ít dược thủy, dược phấn, ngoại trừ một số đơn giản dùng để chữa bệnh và chăm sóc ra thì còn ít bột gây mê và mê huyền thôi tình, còn có một bình độc dược.

Mấy thứ này, tại Áo Sâm thành là hàng cấm nên Hàn Thạc dù có tiền cũng không có cách nào mua được, nhưng tại Đa La trấn này bởi vì nhu cầu của mạo hiểm giả nên được bày bán công khai. Tới nơi này, càng thêm rõ ràng tầm quan trọng của thực lực, trong tay lại có tiền nên muốn mua một chút để phòng sau này có lúc dùng đến.

Đến lúc mấy thứ này được đưa tới tận tay, Hàn Thạc mới cảm khái cảm thấy có tiền thật là tốt. Sau khi từ tiệm thuốc đi ra, hắn ngay cả sống lưng cũng thẳng hơn so với ngày thường một chút, từ khi trong túi có tiền dường như làm việc gì cũng thuận lợi.

Trên đường đi tới lữ quán, Hàn Thạc thấy chung quanh một ít tửu quán to nhỏ xa hoa truy lạc, dạ dày sôi lên một chút, tiếp đó thuận theo nhu cầu của thân thể hắn quẹo vào một lữ quán.

Bên trong tửu quán đầy những âm thanh hỗn tạp to nhỏ khác nhau. Ánh đèn màu loé lên lấp lánh, một số mạo hiểm giả thương nhân đang tụm năm tụm ba bên những chiếc bàn, ba hoa khoe khoang về kinh nghiệm mạo hiểm của mình

Những người này sắc mặt đỏ gay, trong tay cầm chén rượu, say khướt không hề cố kỵ, la hét nói say sưa, trên mặt bàn bày đầy những cao lương mỹ vị. Một đám nam nữ trẻ tuổi làm công tác phục vụ không ngừng di chuyển giữa đám người để đưa thêm thức ăn và rượu ngon.

Hàn Thạc trực tiếp đi thẳng tới một góc đại sảnh nơi còn một chiếc bàn trống duy nhất ngồi xuống, sau đó một thanh niên phục vụ tướng mạo có vẻ ngại ngùng bước nhanh tới trước mặt Hàn Thạc lễ phép hỏi:

- Xin hỏi, ngài cần thứ gì?

- Rượu ngon, thịt ngon, mang lên cho ta.

Hàn Thạc lấy ra một đồng kim tệ, ngón cái bấm nó vào chiếc khay phục vụ, thuận miệng phân phó.

Tên phục vụ vừa thấy đồng kim tệ rơi xuống hai mắt sáng rực lên, càng thêm cung kính khom người xuống, vội vàng cầm lấy đồng kim tệ, mỉm cười ôn nhu nói:

- Tốt, ngài chờ giây lát, lập tức sẽ có.

Có tiền sẽ có nhu cầu được phục vụ một cách tốt nhất, Hàn Thạc ngهنh ngang ngời dựa vào chiếc ghế, híp mắt lại đánh giá những mạo hiểm giả cùng thương nhân trong đại sảnh với đủ loại màu sắc và hình dạng khác nhau. Những người này hoặc vừa mới từ Hắc Ám sâm lâm trở về hoặc sắp tiến vào Hắc Ám sâm lâm, bọn họ vừa từ nguy hiểm thoát ra đã lại định tiến vào hung hiểm chưa biết, đều là những hành vi phóng túng phoir bày sức sống của chính mình, tận tình hưởng thụ đoạ lạc tại Đa La trấn.

Một lúc sau, một bình mỹ tửu màu tím nhạt, ba đĩa thịt quay lớn, hai đĩa trái cây được tên phục vụ ngại ngùng đưa đến bàn của Hàn Thạc.

- Đây là tử sắc liệt lan, loại rượu nổi danh nhất của Đa La trấn, các mạo hiểm giả đều thích, hi vọng ngài hài lòng.

Tương ứng với đồ vật đặt xuống, tên phục vụ giới thiệu một câu rồi khom người lui xuống.

Hàn Thạc sớm đã không thể chờ đợi được, liền tóm món thịt nướng lên gặm một miếng lớn, mùi vị mặc dù không ngon như hán nướng nhưng cũng không tệ. Mở nắp bình rượu, một ngụm lớn tử sắc liệt lan chảy vào trong cổ họng, vị thơm ngọt mang theo sự nóng bỏng tiến vào khoang miệng chui xuống dưới bụng sau đó vòng về chỗ cũ mang theo một vị hương thuần, mang đến cho hán một loại hưởng thụ khác biệt

Quả nhiên là rượu ngon, Hàn Thạc tán thưởng một câu, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, đột nhiên tại cửa vào xuất hiện hai người quen- Khắc Lao Đức cùng Ngải Lâm.

Khắc Lao Đức cùng Ngải Lâm nhìn xung quanh dò xét một chút tìm chỗ trống, sau đó ánh mắt hai người như cùng một lúc dừng lại trên người Hàn Thạc, kinh ngạc một chút rồi hai người không hẹn mà cùng hướng về phía hán bước tới.

49. Chương 49: Trả Thù Từ Từ

oOo

- Đây không phải tên tạp dịch của Vong Linh hệ sao? - Khắc Lao Đức bước tới trước mặt Hàn Thạc kinh ngạc nhìn hán cau mày nói.

- Vong Linh hệ tạp dịch Bồ Lai Ân, không nghĩ tới có thể gặp hai vị ở chỗ này. - Hàn Thạc gật gật đầu rót thêm một ngụm tử sắc liệt lan vào cổ họng, mỉm cười trả lời.

- Hình như không còn chỗ nữa, Khắc Lao Đức, nếu không chúng ta sang quán khác đi? - Ngải Lâm liếc mắt nhìn Hàn Thạc với vẻ chán ghét.

- Không cần, Đa La trấn rất nhiều tửu quán nhưng giờ này chắc hẳn đều đã kín chỗ rồi, dù sao chỗ này cũng chỉ có mình Bồ Lai Ân, chúng ta đều là người của ma vũ học viện Ba Bể Luân, ta nghĩ Bồ Lai Ân chắc sẽ không ngại chúng ta ngồi xuống đây, có phải không? - Khắc Lao Đức mỉm cười với Ngải Lâm nói một câu, sau đó cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Hàn Thạc nói.

- Đương nhiên, nếu các ngươi không chê ngồi cùng tên tạp dịch như ta làm mất thân phận, thì ta cũng rất hoan nghênh được cùng các ngươi ngồi chung.

Lần trước Khắc Lao Đức vì lấy lòng Ngải Lâm mà đánh bị thương Tiểu Khô Lâu của hán, chuyện này có lẽ Khắc Lao Đức căn bản không để trong lòng nhưng Hàn Thạc đã thâm ghi nhớ. Hiện giờ, từ khi thực lực được đề cao hán làm việc càng lúc càng không cố kỵ nhiều như trước, đang lo không có cách nào trả thù Khắc Lao Đức, vậy mà bây giờ gã tự đưa thân đến cửa, đương nhiên là không muốn buông tha.

- Ta ghét người của Vong Linh hệ, tạp dịch cũng không ngoại lệ! - Ngải Lâm cau mày liếc Khắc Lao Đức một cái, lạnh lùng nói.

Khắc Lao Đức sững sốt, sau đó nháy mắt ra hiệu với Ngải Lâm, mỉm cười nói với Hàn Thạc:

- Bồ Lai Ân ngươi không phải cùng đi với đám người của Vong Linh hệ sao, tại sao không thấy bọn họ đâu mà chỉ có mình ngươi thế? Hừ, không nghĩ tới một tên tạp dịch như ngươi cũng có khả năng hưởng thụ đồ ăn và rượu ngon thịnh soạn như thế, thật sự khiến ta kinh ngạc!

Ngải Lâm nghe Khắc Lao Đức nói như vậy cũng kinh dị nhìn Hàn Thạc, tựa hồ rất để ý tới câu hỏi của gã, không lập tức rời đi nữa. Khắc Lao Đức thấy Ngải Lâm lộ vẻ hứng thú, ân cần chùi sạch sẽ bụi bẩn trên chiếc ghế trước mặt nàng, sau khi ra hiệu cho Ngải Lâm ngồi, gã mới thông dong ngồi xuống nhìn hán.

Đưa tay xé thịt nướng trong đĩa, Hàn Thạc điềm nhiên như không nhét nó vào dạ dày, sau đó uống một ngụm rượu, cảm thấy đã no, đắc ý vỗ bụng cười nói:

- Phạm Ny sư phụ chắc là sẽ nhanh trở lại, bởi vì sợ ta liên lụy tới các nàng nên cho ta một chút kim tệ bảo ta ở lại đây chờ bọn họ, có vấn đề gì không?

- Không có không có, thì ra chuyện là như vậy. Được rồi Bồ Lai Ân, các ngươi lần này thu hoạch có sẵn được ma thú cấp cao hay không? - Khắc Lao Đức nháy mắt Ngải Lâm lần nữa, cười hỏi Hàn Thạc.

Ngải Lâm lộ vẻ mặt chú ý nhìn Hàn Thạc, tựa hồ như đối với thu hoạch của Vong Linh hệ rất là quan tâm.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Không biết, ta nửa đường thì quay về, các nàng có thu hoạch lớn hay không ta cũng không rõ, bắt quá ta nghĩ lần này thu hoạch hẳn là không nhỏ.

- Hừ, chỉ bằng đám người bọn họ, có thể thu hoạch được gì chứ, nhiều lắm là săn được một ít ma thú cấp năm, e rằng ma thú cấp bốn cũng khó giết chết. - Ngải Lâm xem thường nhìn Hàn Thạc, hừ lạnh nói.

Đối với sự trào phúng của Ngải Lâm, Hàn Thạc chỉ thản nhiên liếc nàng một cái, cũng không nói thêm điều gì. Lúc này Khắc Lao Đức gọi phục vụ, dùng một đồng kim tệ kêu một chút rượu thịt. Hàn Thạc trong lòng tính toán làm thế nào để có thể trả thù được Khắc Lao Đức, suy nghĩ chốc lát, miệng không kìm được nhếch lên một nụ cười xấu xa, lén ném một vỏ trái cây giống như trái chuối trên chiếc đĩa trước mặt xuống dưới chân, chờ một tên phục vụ bưng khay đi qua, hắt bất ngờ dùng mũi chân gậy vỏ trái cây nọ từ dưới bàn bay ra.

Phục vụ đang bưng chiếc khay bước rất nhanh tới, một chân dẫm lên vỏ trái cây kinh hô một tiếng loạng choạng ngã lộn về phía trước, chiếc khay nhỏ trong tay bay ra, phi thẳng tới sau lưng Khắc Lao Đức và Ngải Lâm. Hai người kia nghe tiếng động, lập tức quay đầu lại. Khắc Lao Đức giơ tay phải lên cao định chụp chiếc khay nhỏ. Cùng lúc đó, Hàn Thạc nhanh như chớp đưa tay trái bắn ra một chút bột mê huyền thôi tình màu xám trắng vô thanh vô tức rơi vào chén rượu của Khắc Lao Đức.

- Đi đứng cẩn thận một chút. - Lúc này Khắc Lao Đức cau mày, tay phải nâng chiếc khay nhỏ đưa cho cái tên phục vụ té ngã vừa đứng dậy, không vui nói.

- Cám ơn kỵ sĩ cao quý, từ nay về sau ta nhất định sẽ cẩn thận hơn!

Tên phục vụ hết sức lo sợ nhận lấy chiếc khay từ trong tay Khắc Lao Đức, cúi đầu rồi rời đi rất nhanh.

Hàn Thạc mặt không thay đổi, cúi đầu bưng chén rượu, uống điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, cứ như là không chú ý tới chuyện vừa xảy ra. Hai người Khắc Lao Đức và Ngải Lâm không nói thêm với hắn lời nào, gã chỉ ân cần cùng Ngải Lâm nói chuyện, uống hết chén rượu tử sắc liệt lan pha bột mê huyền thôi tình. Ngải Lâm thần tình lãnh đạm đáp lại gã câu được câu không, xem ra không tiếp nhận tình cảm của Khắc Lao Đức.

- Hai vị từ từ dùng bữa, ta có chuyện cần phải đi trước! - Hàn Thạc nhìn Khắc Lao Đức nốc mấy chén tử sắc liệt lan xuống dạ dày, biết bột mê huyền thôi tình đã ngấm, lúc này vội nói một câu rồi đứng dậy.

Khắc Lao Đức và Ngải Lâm đối với Hàn Thạc vốn rất là khinh thường, căn bản không để một tên tiểu tạp dịch như hắn trong lòng, chỉ mong sao hắn sớm rời đi để cho bọn họ khỏi vướng tai gai mắt. Thấy Hàn Thạc nói như vậy hai người đồng thời phát phát tay tỏ ý Hàn Thạc nên sớm rời đi, sau khi uống một chút rượu về mặt coi thường của hai người đã không còn che giấu nữa.

Mỉm cười rời khỏi tửu quán, Hàn Thạc đứng một mình ở một góc đường bí mật bên cạnh tửu quán. Chờ trong chốc lát, Khắc Lao Đức sắc mặt đỏ bừng cùng với Ngải Lâm sắc mặt hồng nhợt bước ra, hướng về phía bắc Đa La trấn đi tới. Lúc này trời đã tối đen, Đa La trấn xa hoa trụy lạc, đã tới lúc náo nhiệt nhất trong ngày. Trên đường từng tốp mạo hiểm giả thương nhân tùm năm tùm ba qua lại say bí tỉ thét gào, Hàn Thạc lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau hai người, chứng kiến họ đi vào một lữ quán tráng lệ, bên đứng bên đường chờ xem trò cười.

Theo quan sát vừa rời của hắn, Khắc Lao Đức vẫn chưa lay động được tâm hồn thiếu nữ của Ngải Lâm. Nếu như lúc này, bị bột mê huyền thôi tình tác dụng, Khắc Lao Đức nếu làm cái gì quá trốn đối với nàng nhất định sẽ bị Ngải Lâm dẫn cho một trận. Tay cầm hoa quả, Hàn Thạc vừa nhàn nhã chén, vừa ác độc tưởng tượng. Một lát sau, trong lữ quán cũng không phát ra động tĩnh gì, ngay lúc Hàn Thạc không chờ được nữa, Khắc Lao Đức sắc mặt đỏ bừng, đột nhiên từ bên trong lữ quán đi ra, về vội vã bước nhanh ra ngoài đường.

Hàn Thạc động tâm, thật không ngờ Khắc Lao Đức nghị lực kiên cường như thế, tới lúc này vậy mà còn chưa mất đi lý trí, thế nhưng xem bộ dạng Khắc Lao Đức bây giờ là biết gã không kiên trì được bao lâu nữa, hẳn vội vàng bám theo sau Khắc Lao Đức phía xa xa. Quả nhiên mới đi được mười mấy mét, một nữ tử lớn tuổi ăn mặc hờ hang khuôn mặt phần sấp trát dày cộp đứng bên cạnh ngó tay một cái. Khắc Lao

Đức không kiềm chế được nữa, thở hổn hển chui vào ngõ nhỏ gần đó ý định giải quyết nhu cầu sinh lý một chút.

- Ô, người vừa rồi không phải là Khắc Lao Đức sao?

Một tiếng kinh hô từ ngã tư đường cạnh đó vọng tới, Hàn Thạc quay đầu nhìn lại, đột nhiên vô cùng mừng rỡ, thậm chí trời cũng giúp ta.

Chỉ thấy Quang hệ sư phụ Bĩ Kỳ Nhĩ dẫn theo mấy Quang hệ đệ tử đang đi qua, trong đó có một nữ đệ tử tinh mắt, vừa vận thấy Khắc Lao Đức cùng nữ tử yêu mị kia chui vào ngõ nhỏ, không khỏi kinh hô một tiếng.

- Không phải đâu, Khắc Lao Đức làm sao có thể là người như thế, hắn thân là một kỹ sư cao quý, không có khả năng tới những chỗ như thế này phóng dăng, huống chi hắn lúc này đang theo đuổi Ngải Lâm, càng không có khả năng làm như vậy. - Bĩ Kỳ Nhĩ nhíu nhíu mày, không quá tin tưởng, nghi hoặc nói.

- Thật sự là hắn, con không có nhìn lầm, không tin chúng ta tiến vào thử xem. - Nữ đệ tử kia vừa nói lúc trước sau khi suy nghĩ một chút, khẳng định nói.

- Đi thôi Khải Đế, chuyện này không liên quan đến người, không nên xen vào chuyện của người khác. - Bĩ Kỳ Nhĩ trầm mặc một chút rồi thúc giục các đệ tử rời đi.

Khải Đế tức giận đứng nhìn ngõ nhỏ, suy nghĩ một chút sau đó dậm chân nói:

- Làm sao lại có thể như vậy, ta phải nói cho Ngải Lâm biết, nếu Khắc Lao Đức bây giờ không có trong phòng thì nhất định chính là hắn, ta tuyệt không cho phép Khắc Lao Đức lừa gạt tình cảm của Ngải Lâm.

Khải Đế vừa nói xong, thở hổn hển vội vã chạy đi, nhanh chóng hướng tới lữ quán mà Ngải Lâm dừng chân chạy tới. Mấy đệ tử khác của Quang hệ thấy Khải Đế rời đi bất giác nhìn nhau không biết làm gì cho phải. Hàn Thạc thiếu chút nữa không nhịn được cười ầm lên, không nghĩ tới chuyện như vậy lại vừa đúng dịp. Vốn hắn định chính mình động thủ, tìm mọi cách lừa Ngải Lâm đến, không ngờ Khắc Lao Đức vận khí quả thật rất kém, xem ra hôm nay gã muốn không xui xẻo cũng khó.

Một lúc sau Ngải Lâm vẻ mặt lạnh lẽo hầm hừ cùng Khải Đế đi nhanh tới. Xem vẻ mặt Ngải Lâm là biết khẳng định trong lòng đang cực kỳ tức giận, xem ra Khắc Lao Đức có trăm miệng cũng không biện bạch nổi.

- Khắc Lao Đức quả nhiên không có ở bên trong lữ quán, xem ra ta không hoa mắt chút nào, vừa rồi nhất định chính là hắn. Ngải Lâm, ta nghĩ bây giờ chúng ta đi vào nhất định sẽ sáng tỏ rõ ràng, thân là một kỹ sư cao quý, vậy mà lại làm chuyện xấu xa này, Khắc Lao Đức quả thật khiến người ta chán ghét. - Khải Đế đi phía sau phẫn nộ vọng về ngõ nhỏ nói.

Ngải Lâm lạnh lùng gật đầu, không nói nhiều lời Khải Đế nhằm thẳng phía ngõ nhỏ xông tới. Đám người Bĩ Kỳ Nhĩ e sợ sẽ có chuyện không hay, do dự một chút rồi đuổi theo.

Chờ bọn họ toàn bộ đi vào, Hàn Thạc ẩn trong góc mới lộ vẻ mặt ác độc, cười xấu xa, lững thững bước tới đầu ngõ.

50. Chương 50: Sự Thật Tàn Khốc

oOo

Trước tiên là một tràng tiếng gào chói tai, kéo theo đó là một loạt âm thanh ầm ĩ, từ phía bên trái của một căn phòng bên trong ngõ vang tới. Một lát sau, Khắc Lao Đức trong tình trạng quần áo xộc xệch, thần tình hốt hoảng bị mấy người kéo từ bên trong ra.

Ngải Lâm vẻ mặt rất phẫn nộ, nhìn trừng trừng Khắc Lao Đức, nghiến răng giận dữ, giọng oán hận nói:

- Khắc Lao Đức, người thật là bỉ ổi, từ nay về sau ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa, Khải Đế chúng ta đi thôi.

Đến thời điểm này, Hàn Thạc biết mình đã đạt được mục đích, không cần thiết phải lưu lại ở đây nữa. Chờ đến khi hắn nhìn thấy Ngải Lâm và Khải Đế đang tiến nhanh về hướng bên này mới vội vàng ẩn mình và bình tĩnh quay trở về hướng lữ quán.

Sau khi trở về lữ quán, Hàn Thạc tắm rửa sạch sẽ, rồi ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu tu luyện ma công. Ma Nguyên lực từ từ khuếch tán trong kinh mạch. Hàn Thạc cảm thấy chịu cơn đau thấu tim, liên tục sử dụng phương thức “Thác Mạch” để chuyển vận ma công. Trong quá trình tu luyện ma công này, bởi vì thường xuyên phải gặp đau đớn làm cho người ta khó có thể chịu đựng, tuy nhiên chính sự đau đớn đó làm cho tâm tính Hàn Thạc cũng tự nhiên trở nên kiên định không gì lay chuyển nổi. Vô luận là ý chí hay là sự kiên cường, nhẫn nại hay thống khổ đều đã đề cao rất nhiều.

Trong trạng thái vô thức, cả thân thể cùng tâm trí Hàn Thạc theo phương pháp tu luyện ma công không ngừng phát sinh biến hóa. Thực lực từ từ đề cao, đồng thời tính cách rụt rè sợ hãi, nhu nhược trước kia của hắn cũng có biến đổi cực lớn, cả người với sự vật xung quanh cũng có nhận thức rõ ràng, dung hợp với nhau so với trước kia thật là khác nhau một trời một vực.

Bỗng nhiên trong lòng Hàn Thạc cảm nhận được những âm thanh nặng nề “thịch thịch”, khiến cho hắn đột nhiên đình chỉ tu luyện ma công, nín thở ngưng thần dò xét, cơ năng toàn thân nhanh chóng lâm vào trạng thái đình trệ bất động.

“Thịch thịch”, những tiếng bước chân từ nơi giao tiếp giữa phía nam Hắc Ám thâm lâm và Đa La trấn truyền đến, nghe nặng nề và đều đặn. Hàn Thạc phán đoán âm thanh này có khả năng là do một loại ma thú có tốc độ rất nhanh phát ra, trọng lượng ma thú loại này chắc chắn nặng hơn chiến mã một chút, hơn nữa số lượng ma thú cũng không ít. Hàn Thạc nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, rồi từ trong lữ quán bước ra, chậm chậm hướng về phía âm thanh của ma thú đi tới, trong lòng muốn tìm hiểu xem thực sự đây là tình huống gì.

Hắn vừa rời khỏi lữ quán đi về phía con đường nam của Đa La trấn thì chợt thấy hai bóng người vẽ mặt kinh hoàng chạy tới. Thì ra là một lão pháp sư gầy gò cùng với một nữ tinh linh cung tiễn thủ. Hai người vừa lao đến, nhìn thấy Hàn Thạc liền lộ ra vẻ ngạc nhiên kinh dị, dường như không ngờ hắn lại có mặt ở nơi này.

- Tiểu gia hỏa kia sao nhà ngươi lại có mặt ở đây. - Lão pháp sư hình dáng gầy gò mỉm cười mở miệng hỏi.

Nhìn thái độ thận trọng của hai người, Hàn Thạc biết là họ cũng nhận ra những điều không bình thường từ hướng phía nam, trong lòng thoáng suy nghĩ, Hàn Thạc khẽ khom người trả lời:

- Thưa pháp sư cao quý, ta cùng đồng bạn đã tách ra rồi, họ nói sẽ trở lại trong vài ngày, do đó ta ở lại đây chờ.

Lão pháp sư gật đầu, nhíu mày suy nghĩ rồi nhìn sang phía nữ tinh linh cung tiễn thủ nói:

- Bố Lan Kỳ, người đi tìm hiểu một chút, xem có đúng là thú nhân lang kỵ binh không. Hàng năm khi mùa đông tới là thú nhân sẽ phái lang kỵ binh ra các vùng thôn làng gần biên giới của đế quốc để cướp bóc một phen. Nhưng Đa La trấn địa thế rất đặc biệt, bên trong trấn có rất nhiều mạo hiểm giả và đám lính đánh thuê, vì thế từ bao năm nay, thú nhân chưa bao giờ dám dẫn lang kỵ binh đến tấn công nơi này. Tại sao lần này lại có chuyện lạ như vậy, và lại còn một thời gian rất dài nữa mới đến mùa đông?

- Vâng, Phỉ Lợi Khắc Tư tiên sinh.

Nữ tinh linh cung tiễn thủ tên Bố Lan Kỳ đáp lời khi vừa nghe hiệu lệnh của lão pháp sư, lập tức hướng về phía nam phi thân rất nhanh tựa như một cơn gió lướt qua mặt Hàn Thạc.

- Tiểu gia hỏa kia, Đa La trấn này không yên bình đâu, bây giờ đêm đã khuya rồi, người cũng nên trở về nghỉ ngơi sớm đi. Bằng hữu của người sau khi trở về tự nhiên sẽ đến tìm người, không cần thiết phải chờ đợi tại đây đâu. - Phỉ Lợi Khắc Tư mỉm cười nhìn Hàn Thạc ôn hòa khuyên bảo.

- Được, vậy ta trở về trước vậy. - Hàn Thạc bình tĩnh hạ thấp giọng trả lời rồi chuyển hướng quay về phía lữ quán.

Sau khi Hàn Thạc quay đi, Phỉ Lợi Khắc Tư nhìn chăm chăm một cách cổ quái theo bóng lưng của Hàn Thạc, suy tư hồi lâu rồi tự nhủ: “Chắc là ta đã quá đa nghi rồi, lực cảm ứng của tiểu gia hỏa này làm sao lại mạnh hơn một Phong hệ ma đạo sư như ta được!”

Trên đường trở về lữ quán, Hàn Thạc nhìn thấy một vài người từ trong những tửu quán gần đó chạy ra, trên mặt đầy vẻ kinh dị, nhanh chóng chạy về hướng nam. Xem chừng bọn họ cũng đã nhận ra động tĩnh từ phía nam nên muốn đến xem sự tình như thế nào.

- Bố Lai Ân, ta tìm người có chút việc, người đi theo ta đến đây.

Trên đường trở về lữ quán bất ngờ Hàn Thạc gặp phải Khắc Lao Đức, trông sắc mặt của gã bây giờ có vẻ hoang mang, xem chừng tâm tình đang rất kém.

Trong lòng khê run sợ, Hàn Thạc ngấm ngấm cảm thấy có một loại dự cảm không tốt. Từ trên người của Khắc Lao Đức, hắn cảm giác được gã đang cố kiềm chế sự phẫn nộ. Khắc Lao Đức mặc dù nhìn về phía mình với ánh mắt rất bình tĩnh, tuy nhiên hàm răng hơi nghiến lại khiến Hàn Thạc cảm giác được tâm trạng của gã đang biến đổi mãnh liệt không ngừng.

Nhìn Khắc Lao Đức một cách kinh ngạc, Hàn Thạc trong lòng thầm tính toán và hiểu rằng vừa rồi ở bên trong tửu quán mình đã hành động quá lỗ mãng và lộ liễu. Khắc Lao Đức sau khi tĩnh lại nhất định đã hiểu được tình huống xảy ra trên người, và tất nhiên sẽ đoán được vấn đề phát sinh là trong lúc uống tửu sắc liệt lan tại lữ quán. Khắc Lao Đức không phải là người ngu dốt. Lúc đó cùng bàn chỉ có Hàn Thạc và Ngải Lâm mà chắc chắn rằng Ngải Lâm không bao giờ dính dáng vào chuyện này. Hắn liền nghĩ ngay chuyện này hẳn là đổ bể rồi, Khắc Lao Đức khẳng định là đã đoán được việc gì xảy ra.

- Được rồi.

Hàn Thạc suy nghĩ rất cẩn thận và biết rõ lần này sẽ bị Khắc Lao Đức hành hạ đau đớn một trận, liền theo sau gã dần dần ra khỏi Đa La trấn tiến về hướng khu rừng phía tây nam thị trấn.

Ánh trăng chiếu xuyên qua các tầng lá rọi xuống khu rừng, xung quanh chỉ nghe thấy vài tiếng vang khe khẽ của những con côn trùng. Tuy nhiên với lỗ tai tinh tường của mình, Hàn Thạc vẫn có thể nghe được Khắc Lao Đức đang cố kiềm chế sự phẫn nộ qua tiếng thở dốc nặng nề. Xem ra không thể tránh khỏi sự hành hung của Khắc Lao Đức, Hàn Thạc thầm cười khổ, nhưng trong lòng không cảm thấy quá sợ hãi, vì dù sao trong những ngày qua hắn đã bị đánh nhiều rồi, cho nên đối với chính thân thể của mình đã hiểu rất rõ ràng, những cú đánh thông thường căn bản không có khả năng gây thương tổn cho hắn, vì vậy hắn cảm thấy trong lòng bình tĩnh và tự tin hơn.

“Chát”

Trong lúc Hàn Thạc đang chìm đắm trong suy nghĩ, không kịp đề phòng, thì một cái tát như trời giáng vào mặt khiến hắn loạng choạng, ngã lộn về phía bên trái. Nhưng giờ đây thân thể của Hàn Thạc đã vượt xa người thường, trong lúc hoảng loạn đã ổn định được thân thể. Sau khi đứng vững lại, hắn ôm mặt nhìn về phía Khắc Lao Đức cười khổ.

- Cái tên heo mọi, ti tiện đáng chết, ngươi là cái loại gì, cũng dám mưu tính ám hại ta. - Khắc Lao Đức cuối cùng đã không kiềm chế được phẫn nộ bộc phát hết ra bên ngoài, vẻ mặt dữ tợn nhìn thẳng vào Hàn Thạc. Khí độ rạng rỡ lúc bình thường của gã đã sớm biến mất ngoài chín tầng mây.

“Bạch bạch chát chát” một trận công kích như mưa rơi tàn bạo ập lên trên thân thể của Hàn Thạc, hắn hai tay ôm đầu không hề phản kháng, đứng yên chịu sự phẫn nộ của Khắc Lao Đức, cuối cùng cong người ngã xuống đất, xem chừng như hắn đã không chịu được thêm những đợt công kích dữ dội nữa.

- Thế nào, rất đau đớn phải không? Nhưng ta sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy. Ngươi có biết ta là ai không, Ta là con trai Khắc Lao Đức A Tư Cơ của quân đoàn trưởng Trường Bác Bửu A Tư Cơ của quân đoàn Sư Thứu (*). Cái tên tạp dịch chết tiệt nhà ngươi cũng dám âm mưu ám hại ta, phá hoại tình duyên tốt đẹp của ta với Ngải Lâm. Ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau đớn thống khổ, từ từ cho đến chết, ha ha.

Khắc Lao Đức nhìn Hàn Thạc một cách độc ác, từ từ rút trường kiếm trong người ra rồi từng bước tiến tới phía hắn.

Đến giờ phút này, Hàn Thạc cuối cùng đã hiểu, hắn luôn luôn phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Cho dù là với Phí Kỳ hay Ba Khắc, cách làm của hắn đều phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn. Với thân phận tạp dịch của hắn, thì bất kỳ ai ra tay giết hắn cũng sẽ không gặp phải phiền phức lớn nào, cho dù là Ba Khắc giết hắn thì cũng lắm ma vũ học viện Ba Bửu Luân chỉ trách cứ một vài câu và yêu cầu bồi thường một ít kim tệ mà thôi. Hàn Thạc những tưởng quay ra chuyện kiểu này thì Khắc Lao Đức cũng lắm chỉ hành hung hắn một trận mà thôi. Nhưng mà kết quả hiện giờ cuối cùng khiến Hàn Thạc đã nhận ra được sự thật tàn khốc, Khắc Lao Đức lần này không những muốn hắn chết, mà còn muốn cho hắn chịu đủ thống khổ tận cùng mà chết. Đây là sự thật tàn khốc.

Cũng tại thời điểm này, Hàn Thạc mới chính thức hiểu được đây là cái thế giới kiểu gì. Địa vị và giai cấp đã tồn tại sâu tận gốc rễ. Thân phận hai người bọn hắn chênh lệch quá xa, có thể khiến Khắc Lao Đức không hề ngại ngần gì để ra tay giết hắn, mà căn bản không phải chịu trách nhiệm gì lớn lao. Lý do mà Khắc Lao Đức gọi hắn ra khu rừng này để ra tay, chỉ bởi vì gã không muốn bị mất danh phận và khí chất cao quý của gã mà thôi. Nếu không thì kể cả ở trong Đa La trấn, Khắc Lao Đức ra tay giết hắn thì cũng hẳn nhiên chẳng ai cảm thấy kỳ quái.

Muốn trưởng thành luôn luôn phải trả giá cao, Hàn Thạc nằm cong người dưới đất, trong miệng vẫn lớn tiếng van cầu thảm thiết. Con tim vốn chỉ hơi có ý tưởng tà ác, dần dần bắt đầu trở nên lạnh lẽo cứng rắn.

- Ta sẽ chém ngươi ra làm vài khúc, khiến ngươi chảy máu kêu la thảm thiết, từng chút từng chút chịu đựng thống khổ tận cùng rồi mới chết. Kiếp sau ngươi hãy nhớ kỹ thân phận của ngươi. Ngươi chỉ là một con heo mọi ti tiện, đừng bao giờ có ý đồ khiêu chiến với tâm tình của những người ở trên.

Khắc Lao Đức cười chế nhạo một cách âm độc, trường kiếm trong tay của gã đâm tới ngực Hàn Thạc đang nằm co quắp trên mặt đất như đã mất hết khả năng kháng cự.

Ngay lúc này, tiếng rên rỉ đột nhiên biến mất, Hàn Thạc đang cong người bỗng nhiên lặn mạnh một cái, lăn về phía gót chân của Khắc Lao Đức, tốc độ nhanh khiến gã không kịp trở tay. Đợi khi Khắc Lao Đức muốn né tránh thì gã đột nhiên phát ra tiếng hét thảm thiết thê lương, chỉ thấy một nắm cương châm cắm vào mu bàn chân găm chặt chân hắn xuống đất. Một cảm giác đau đớn đến tận xương tủy từ tiểu phúc truyền lên, Khắc Lao Đức cúi đầu xuống thì phát giác thấy một thanh chủy thủ găm ngay tiểu phúc của mình. Về mặt Hàn Thạc lạnh lùng nhìn gã, ánh mắt của hắn tạo cho Khắc Lao Đức một cảm giác vô cùng xa lạ.

- Ta là con trai của quân đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn mà tên tạp dịch chết tiệt nhà ngươi cũng dám dẫm thương ta? - Thân thể Khắc Lao Đức đau đớn dữ dội, giận dữ lên tiếng một cách yếu ớt.

- Cảm ơn ngươi đã cho ta biết sự thật tàn khốc đó. Đúng thật là thân phận của nhà ngươi rất cao quý, bởi vậy ta chẳng những phải dẫm thương mà còn phải giết luôn ngươi đó.

Hồ hững nói xong mấy câu này, trong tiếng gào thét khủng bố của Khắc Lao Đức, tay phải của Hàn Thạc đã có thêm một cây cương châm, trực tiếp đâm thủng yết hầu của Khắc Lao Đức.

* Sư Thử: quái vật đầu sư tử

51. Chương 51: Tỉnh Táo Khắc Phục Hậu Quả Sau Khi Giết Người.

oOo

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Thạc giết người, bất quá so với lần giết sâu lâm cự ma trước thì lần này giết Khắc Lao Đức thật là một cú sốc rất lớn đối với tâm tính của hắn.

Cự ma dù sao cũng không phải chung một chủng tộc với hắn, với lại bọn chúng lại là cường đạo ác ôn, Hàn Thạc giết bọn chúng cũng cảm giác như giết ma thú. Nhưng Khắc Lao Đức so với bọn chúng lại khác, Hàn Thạc giết hắn là một việc cực chẳng đã, bởi vì Hàn Thạc hiểu, nếu Khắc Lao Đức không chết thì mình đừng mong mà yên ổn sống sót.

Nhìn Khắc Lao Đức nằm im trong vũng máu. Hàn Thạc trong lúc nhất thời chết lặng, trong lòng có một loại cảm giác trống rỗng. Lúc ra tay hắn không chút do dự, nhưng đến bây giờ nhìn thấy Khắc Lao Đức chết trước mặt thì tự nhiên thấy khản trương.

Khắc Lao Đức là một quý tộc, nhưng lại là con trai của Đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn của đế quốc, một khi chuyện này bị bại lộ thì Hàn Thạc chỉ có con đường chết.

Nhìn thi thể của Khắc Lao Đức, Hàn Thạc ngẩn người ra chốc lát, ánh mắt vốn có phần hoảng loạn càng lúc càng kiên định rồi trở nên lãnh khốc.

Rốt cuộc, hắn cũng đứng lên chỉnh lại quần áo, vẻ mặt bình tĩnh đi đến bên cạnh thi thể. Khắc Lao Đức, lục soát từ người hắn ra được mấy chục kim tệ, một ít tinh tạp bao gồm cả một số thuốc trị thương vật vãn.

Suy nghĩ một lát, Hàn Thạc chỉ lấy mấy chục kim tệ, còn tinh tạp cùng những thứ khác có thể bại lộ sự kiện Khắc Lao Đức thì hắn vất sang một chỗ khác.

Sau khi niệm chú ngữ, Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao liền xuất hiện trước mặt hắn. Sau đó tìm một khu đất trống hẻo lánh, một người cùng một bộ xương khô dùng chủy thủ, cốt đao đào một cái hố. Sau mấy phút đã đào được một cái hố sâu, sau đó vứt xác Khắc Lao Đức xuống rồi lấp lại, Hàn Thạc lại tỉ mỉ xóa sạch vết máu lưu lại, kể cả mọi dấu tích lúc trước ngã xuống lẫn lộn cũng bị che giấu kín đáo.

Chạy quanh khu rừng rậm một vòng không phát hiện thấy một manh mối nào còn lưu lại, Hàn Thạc tịnh không theo đường cũ quay về, mà ngược lại quanh quẩn mấy vòng, tới hướng bắc Đa La trấn đào một cái hố sâu chôn hết những thứ trên người Khắc Lao Đức, sau đó mới từ một con đường khác quay lại Đa La trấn.

Sở dĩ hắn phải cẩn thận như thế, vì chỗ đó với con đường trong khu rừng chôn Khắc Lao Đức trước đó tịnh không dẫn đến sự chú ý của bất kì người nào. Điều này bởi vì nguyên nhân Khắc Lao Đức mà dụng hết tâm tư. Đây đều là vì Khắc Lao Đức mà tận tâm.

Bây giờ hắn đã giết gã, cẩn thận chôn xác che dấu vết tích, theo lý thuyết hắn là sẽ không bị người phát giác. Cho dù ai đó vô tình phát giác thi thể của gã, Hàn Thạc lấy hết tất cả các thứ trên người của Khắc Lao Đức nhằm tạo ra hiện trường giết người cướp của, bởi vì chuyện này ở Đa La trấn là rất bình thường, qua đó có thể che dấu nguyên nhân đích thực của cái chết.

Lần này nguy cơ đã bị Hàn Thạc bài trừ, liên tiếp hai ngày hắn ẩn núp xung quanh chỗ lữ quán của bọn Ngải Lâm, lặng lẽ theo dõi động tĩnh các đệ tử của Quang hệ, phát giác bất luận là Ngải Lâm hay những người khác đều không đi tìm Khắc Lao Đức, chắc bọn chúng nghĩ rằng gã trước đó hổ thẹn nên tự rời đi.

Thể trạng của Khắc Lao Đức thì khẳng định chỉ có một mình mình biết, dưới mọi tình huống không thể giải thích được trường hợp này, phỏng chừng người tin lời hắn nói cũng không có bao nhiêu. Hơn nữa Hàn Thạc còn căn cứ vào thời gian và địa điểm Khắc Lao Đức tìm thấy mình, hiểu rõ thời gian được hiệu mê huyền thôi tình, hắn đại khái phỏng đoán sau khi gã tỉnh lại thì đầu tiên tới báo cừ, cũng không lập tức giải thích gì với bọn Ngải Lâm, Bỉ Kỳ Nhĩ.

Quan sát qua hai ngày, Hàn Thạc thấy Ngải Lâm với Bỉ Kỳ Nhĩ không có bất cứ hành động nào tìm kiếm Khắc Lao Đức, chỉ thấy lo tiêu tiền mua các loại vũ khí, khô giáo, dược phẩm được này bán, Hàn Thạc qua đó mới từ từ yên tâm.

Đến đêm tối Hàn Thạc cũng không lại ra ngoài chú ý đám người đó mà ở lại trong phòng yên lặng tu luyện ma công, mỗi một lần làm cho kinh mạch bên trong thân thể rộng và mềm dẻo hơn.

Chỉ thấy cả người hắn xịch loã ngồi ngay trên giường, mồ hôi từ trên trán chảy khắp toàn thân, kinh mạch trong người đập thình thịch, như có từng con giun dưới lớp da không ngừng chạy qua chạy lại. Thoạt nhìn hình xăm tối tà ác đó trông cực kỳ rùng rợn.

Trong quá trình, đột nhiên trong đầu của Hàn Thạc nổ ra một tiếng, cả người chìm trong cảnh giới mộng lung vong ngã. Hắn thoáng chốc quên mất bản thân, thời gian, như là một tượng đá không chút sinh khí, chỉ có kinh mạch lưu chuyển dưới lớp da mơ hồ có sắc đen..

“Cộc, cộc, cộc”

Một loạt tiếng gõ mạnh vào cửa làm Hàn Thạc bừng tỉnh, hắn tỉnh dậy liền thoáng hiểu ra rằng mình trong lúc bất tri bất giác đã tiến nhập cảnh giới Nhập Ma chi cảnh.

“Cộc, cộc, cộc”

Tiếng gọi cửa lại lặp lại, Hàn Thạc hơi tức giận người bên ngoài đã phá hỏng chuyện tu luyện của mình, tiện tay vớ lấy cái khăn tắm trùm vào, bực mình nói:

- Đến đây, đến đây.

Cửa vừa mở, Hàn Thạc đột nhiên cả kinh, vẻ mặt vốn đang bực mình bỗng không còn sót lại chút gì, thoáng chốc liền thay đổi trở nên tươi cười, vừa cười vừa nói:

- Ô, thì ra là mọi người, ta đã chờ rất lâu rồi, rốt cuộc mọi người đã quay lại.

Ngoài cửa khuôn mặt hai người Phạm Ny và Lý Toa thoáng có chút tiều tụy, đầu tóc khá rối bời, trong tay cầm gì đó, sau lưng đeo hành trang, thoạt nhìn thấy mặt mỗi phong trần, như là vừa từ Hắc Ám thâm lâm trở về Đa La trấn.

- Bố Lai Ân người giỏi a, không ngờ người đã sớm quay về, báo hại chúng ta lo lắng một trận. À, làm thế nào mà người có tiền thế, dám trọ ở phòng xa hoa như thế này, nếu điểm chủ không nói, dám chắc ta còn không tin người trọ ở phòng này là người.

Phạm Ny vừa liếc mắt nhìn Hàn Thạc vừa nói, ánh mắt lại có chút hận ý.

- Bố Lai Ân, ngày đó sau khi người bỏ đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai ngày hôm nay không có tin tức, làm ta còn tưởng người xảy ra việc gì rồi chứ? - Lý Toa nói.

- Sau khi rời khỏi mê lộ, tìm đường quay lại chỗ cũ mới phát hiện các người đã rời đi, ta không tìm được các người, thì tự một mình đi, từng bước tìm đường về Đa La trấn chờ mọi người. Các người cũng không sao cả, thật là tốt quá.

Hàn Thạc mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng giải thích.

Phạm Ny liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, suy nghĩ một chút rồi xoay mặt qua Lý Toa nói:

- Lý Toa, người và Cát Ân sư phụ trước tiên đi chuẩn bị phòng cho tốt đi, ta ở lại với Bố Lai Ân có chút chuyện cần nói.

Lý Toa hơi hồ nghi nhìn Phạm Ny nói:

- Phạm Ny sư phụ, sự tình kia đã bỏ qua lâu rồi, Bố Lai Ân lại còn cứu mạng hai chúng ta, chẳng lẽ người còn muốn cùng hắn tính toán này nọ.”

Sắc mặt đỏ lên, Phạm Ny nghe Lý Toa nhắc tới chuyện lần trước cảm thấy không khỏi đau đầu nói:

- Không có, là ta cùng hắn nói chút chuyện, người đi trước giúp ta lựa một cái phòng tốt, ta sẽ tới liền.

Nghe Phạm Ny giải thích như vậy Lý Toa vẫn còn có chút lo lắng, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, xoay người rời đi nhưng trong miệng lại lầm bầm.

Lý Toa vừa đi, Phạm Ny đưa mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó nhìn qua gian phòng nàng đã từng trọ, trong lòng lại ngẫm đến chuyện trước kia, mặt lại càng thêm đỏ, hừ nhẹ một tiếng:

- Sao còn không mời ta vào?

- Ách, Phạm Ny sư phụ, mời vào.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, bối rối, đợi đến khi Phạm Ny tiến vào phòng rồi thì Hàn Thạc thò cái đầu ra ngoài cửa liếc hai bên hành lang một chút sau đó đóng cửa chặt lại, tựa như trong lòng có tật giat mình.

- Quỷ tử người đang làm gì đó, ta hỏi người ngày đó sau khi người rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ người lại có tiền thuê căn phòng này?

Phạm Ny tiến đến, sau khi ngồi xuống đưa ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm Hàn Thạc.

Từ khi giết Khắc Lao Đức đến giờ, Hàn Thạc cho đến bây giờ trong lòng vẫn còn có chút không yên, vừa nghe Phạm Ny hỏi như vậy, trong lòng hơi chút giat mình, suy nghĩ chốc lát rồi mới cười nhẹ giải thích:

- Ngày đó sau khi rời đi, một mình ta tại vùng phụ cận luyện Vong Linh ma pháp, sau đó bị gặp một con phong nhận ma lang bị thương, ta truy đuổi theo nó, cuối cùng thừa dịp nó không chú ý mới giết được nó, sau đó quay lại chỗ cũ thì phát hiện các người đã rời đi, nên ta tự mình tìm đường quay lại.

- Trở lại Đa La trấn, ta lấy tình hạch cùng da của Phong nhận Ma Lang bán lấy tiền, nghĩ các người hẳn sẽ quay trở lại lữ quán này để nghỉ ngơi nên ta mới thuê gian phòng này chờ, sự tình đã qua là như vậy.

Sau khi Hàn Thạc giải thích xong Phạm Ny cũng không lập tức nói gì, cứ đắm chiêu nhìn Hàn Thạc hồi lâu rồi mới thở nhẹ rồi nói:

- Bố Lai Ân, người bây giờ so với trước kia thật là hoàn toàn khác nhau!

Ngạc nhiên sững sờ, Hàn Thạc gãi đầu làm bộ thật thà cười nói:

- Có sao, chỗ nào không giống?”

- Rất nhiều, tướng mạo, chiều cao, kể cả tính cách cùng cách nói chuyện, vẻ mặt không giống với trước kia ta biết. Xem ra sau khi trải qua thí luyện tại Hắc Âm sâm lâm đã làm cho người thay đổi thật lớn. Tại Hắc Âm sâm lâm một mình ném trái sinh tử làm cho đám đệ tử kia ai cũng có một chút thay đổi, bất quá không nghĩ người lại có sự thay đổi lớn như vậy làm cho người ta giật mình nha!

Phạm Ny kinh ngạc nhìn Hàn Thạc vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Hàn Thạc trong lòng hiểu được, lần thí luyện trong Hắc Âm sâm lâm cùng với sở ngộ những hung hiểm đã trải qua đã làm cho thực lực đề cao, quan điểm nhìn nhận sự việc đã bất tri bất giác cải biến. Hôm trước tự tay giết Khắc Lao Đức, từ đó khắc sâu trong hắc, càng thêm nhận thức rõ ràng về cái thế giới tàn khốc này, khiến cho tâm địa của hắc ngày càng trở nên lạnh khốc.

- Phạm Ny sư phụ, người để lại một tờ giấy nói hai người gặp Thực Nhân Ma, cuối cùng có xảy ra chuyện gì không?

Hàn Thạc khẽ cười một tiếng, không giải thích nhiều, ngược lại truy hỏi sự tào ngộ của Phạm Ny.

- Đúng như vậy, hai tên thực nhân ma vẫn đi theo sau bọn ta, sau đó bọn chúng liên hợp với mấy sâm lâm Cự Ma tấn công chúng ta, nhưng cuối cùng chúng ta chạy thoát được, sau đó vì tránh né Thực Nhân Ma cùng sâm lâm Cự Ma nên chúng ta lạc đường, cho nên mới chậm chạp quay lại Đa La trấn.

Phạm Ny trả lời.

Gật gật đầu, Hàn Thạc đang định mở miệng đột nhiên nhướng mày, đứng bật dậy nghiêm nghị nói:

- Chúng ta có lẽ gặp phiền toái rồi.

- Mọi người chú ý, thú nhân Lang kỵ binh đang xuất hiện tại phía nam Đa La trấn, đang đuổi tới nơi này rồi, mọi người chuẩn bị chiến đấu!

Bên đường ngoài lữ quán đột nhiên truyền ra một tiếng hét rất lớn, toàn bộ đều là tin tức về thú nhân lang kỵ binh sắp xâm lấn.

52. Chương 52: Lang Kỵ Binh Xâm Lấn

oOoHàn Thạc đang nói chuyện cùng Phạm Ny thì chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô :

- Phạm Ny sư phụ, chúng ta mau cùng bọn họ hội hợp

Phạm Ny không nói thêm một lời thừa nào nữa, nghe Hàn Thạc nói xong liền lập tức ra ngoài. Sau khi Phạm Ny rời đi, Hàn Thạc cởi bỏ áo tắm trên người, đem quần áo của mình nhanh chóng mặc vào, thu thập tất cả cương châm, chủ thủ, tiền nổ, còn có một ít binh được thảo mua mấy ngày trước, rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Trên đường lớn, nơi nơi đều là mạo hiểm giả đi đi lại lại, hoặc là đám thương nhân to tiếng. Những người này hoặc là uống rượu trong tửu quán, hoặc là đang vui hưởng lạc thú, vừa nghe Lang kỵ binh đang đến, toàn bộ tức khắc rời khỏi phòng nhìn ra ngoài đường lớn.

Mạo hiểm giả cùng đám dong binh đã từng trải qua cuộc sống chém giết đổ máu, đối với loại nguy hiểm này vốn đã quen nhìn. Bọn họ sau khi rời khỏi phòng trọ, đều trật tự chỉnh trang lại vũ khí cùng khôi giáp, nghe hướng âm thanh phát ra rồi đi về phía nam tụ tập.

Hàn Thạc từ phòng bên trong đi ra, bên trong cửa là lũ quán, phát hiện cả lũ quán ngay cả điểm chủ cũng đều đang cầm trường kiếm, vẻ mặt giận dữ chặn trước cửa, xem chừng cư dân Đa La trấn quả nhiên là hung mãnh.

Bọn người Phạm Ny cũng đang đứng trước cửa lũ quán, đám đệ tử vừa để những thứ linh tinh trên người xuống, lại vội vã từ trong phòng đi ra, đã trải qua hiểm nguy tại u ám thâm lâm, đám ma pháp sư non nớt này cũng đã học được sự trấn tĩnh nên không có sợ hãi mà kêu loạn.

- Bố Lai Ân, người nhanh lại đây, chúng ta lập tức cũng sang phía nam, thú nhân lang kỵ binh dám xâm lấn Đa La trấn của đế quốc ta, chúng ta nhất định không để chúng đạt mục đích!" Ly Toa vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức khoa tay hét to, dường như sợ Hàn Thạc không nhìn thấy mình.

Tại cửa lũ quán, ngoại trừ Phạm Ny đứng tách khỏi đám người, còn có năm ba nhóm mạo hiểm giả cùng dong binh. Đệ tử Vong Linh hệ lục tục từ phòng trong đi ra, mỗi người đều đã trang bị võ trang, đến khi Hàn Thạc đi ra cạnh Ly Toa chẳng bao lâu. Phạm Ny kiểm tra một chút nhân số, thấy các học viên đã đến đông đủ, liền nói

- Đi theo ta đến phố Nam, mọi người không nên tách rời nhau

Bóng người thấp thoáng trên đường, Hàn Thạc đi theo phía sau Phạm Ny, một chốc đã đến phố Nam. Từ phía sau Hàn Thạc thấy nơi này có gần trăm người mạo hiểm giả cùng dong binh. Lần trước những người Hàn Thạc đã gặp qua là lão pháp sư Phỉ Lợi Khắc Tư cùng nữ tinh linh Bồ Lan Kỳ cũng ở đây, hơn nữa xem chừng hai người này còn là đầu lĩnh của một đám người, chỉ thấy Phỉ Lợi Khắc Tư thân thể đang treo ở trên hư không, lớn tiếng gào thét điều gì đó

- A, lão pháp sư này vậy mà có thể sử dụng phiêu phù thuật, xem ra tối thiểu cũng là một ma đạo sư rồi.

Vừa tới nơi, Cát Ân kinh hô một tiếng rồi quay sang các học viên giải thích

- Ma pháp sư tu vi tới cảnh giới nhất định, có thể sử dụng một chút phiêu phù thuật, có điều chỉ có ma pháp sư đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư mới có thể hoàn toàn thi triển phiêu phù thuật. Bởi vậy chỉ cần người nào có thể bay lên thì đều là những nhân vật cao quý, tu vi lợi hại.

- Các vị đế quốc dũng sĩ, lang kỵ binh của thú nhân đang ở phía trước Đa La trấn, theo ta quan sát đội ngũ thú nhân có gần năm trăm người. Chúng ta Đa La trấn là trụ sở đóng quân của đế quốc, tuyệt không cho phép lũ thú nhân dã man kia chà đạp, các dũng sĩ hãy cầm lấy vũ khí, để cho chúng nếm thử sự phẫn nộ của dũng sĩ đế quốc ta.

Phỉ Lợi Khắc Tư đứng phiêu lãng tại không trung, tay phải cầm lam ngọc ma pháp trượng tinh xảo, lớn tiếng cổ động sĩ khí mọi người.

- Ô, đây không phải là người của Vong Linh Hệ sao, ha ha, các người cũng tới sao?

Lúc này ở phía sau chợt vang lên thanh âm của Bỉ Kỳ Nhĩ, Hàn Thạc vừa quay đầu, phát giác đều là đám đệ tử của Quang hệ ma pháp đang hướng phía này dò xét.

- Xin chào Bỉ Kỳ Nhĩ sư phụ, thật không ngờ chỗ này cũng có thể gặp các người, ta nghĩ lần này ra ngoài du lịch, các người chắc hẳn đã có thu hoạch rất nhiều, phải không?

Cát Ân gật đầu mỉm cười đánh tiếng chào hỏi.

- Đâu có, đâu có, cũng không có thu hoạch gì nhiều cả, chỉ là đám đệ tử đích xác đều có chút tiến bộ.

Bỉ Kỳ Nhĩ nhàn nhạt nói, mỉm cười cùng Cát Ân đối ứng.

Âm thanh nặng nề "Ầm ầm" từ phía Nam truyền tới, dưới sự phân phó của Phỉ Lợi Khắc Tư và Bồ Lan Kỳ, các chiến sĩ đã sớm giáp trụ chỉnh tề, võ trang hạng nặng xếp phía trước, phía sau đều là các cung tiễn thủ, mục sư và các ma pháp sư đều đã có ma pháp trượng trên tay, vẻ mặt nghiêm nghị tỉnh táo hướng về phía Nam.

Bỉ Nhĩ Kỳ cùng Cát Ân hai người, thấy mọi người đã xác định vị trí, đều im lặng không nói thêm lời nào, các pháp sư đều đã đứng dựa vào nhau. Hàn Thạc mặc dù thân thể to cao, có điều cũng không ngốc mà xuất đầu ra phía trước, cũng đứng phía sau Phạm Ny cùng các ma pháp sư khác tụ lại một chỗ.

Sau khi mọi người đều đã có vị trí và nhiệm vụ riêng, tiếng bước chân nặng nề tựa như tiếng trống trầm buồn vọng vào lòng đau đớn. Một cỗ lệ khí nặng nề dần dần lan ra trong lòng mọi người, trong tầm mắt mọi người là lang kỵ binh thú nhân trong tay gươm cao trường đao, đang dần hiện ra trong làn bụi đất từ từ bay lên.

Một bầu không khí tàn phá trong nháy mắt bao phủ cả Đa La trấn, thân ảnh lang kỵ binh vừa xuất hiện, một thanh âm sắc bén vang lên, lang kỵ binh đang lao đến với những thanh trường đao lóng lánh hàn quang trong tay, năm trăm lang kỵ binh nhất tề xông tới gây cho mọi người một cảm giác áp lực mạnh mẽ.

- Ma pháp sư chuẩn bị, nghe khẩu lệnh của ta bắt đầu phóng thích ma pháp!

Phỉ Lợi Khắc Tư tỉnh táo, phiêu lãng đứng trên không chăm chú vào lang kỵ binh, sau khi xác định hướng lao tới của họ mới bắt đầu nói

- Mọi người cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không nên khinh suất.

Phía sau, Phạm Ny cũng có chút khấn trương, nàng quay sang các đệ tử bên cạnh dặn dò, đến khi muốn dặn dò Hàn Thạc, đột nhiên nàng phát hiện ở Hàn Thạc vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt toát lên vẻ lãnh khốc, không một chút kinh hoảng, khí tức băng lãnh từ thanh trủy thủ hắt cầm trên tay nhẹ nhàng lan truyền.

Cảm thấy cái nhìn của Phạm Ny, Hàn Thạc buông lỏng tâm thần, vốn sau khi vận Huyền Băng Ma Diễm Quyết, tay trái đã vận Ma Nguyên Lực vào trủy thủ khiến nó phát ra hơi tức băng lãnh thấu cốt, trong khoảnh khắc khí tức đó hoàn toàn biến mất.

- Phạm Ny sư phụ, có chuyện gì vậy?

Trên mặt một lần nữa lại xuất hiện nụ cười chất phác mộc mạc, Hàn Thạc nhìn Phạm Ny cười hỏi.

- Không có, không có gì. Chính người cũng nên cẩn thận một chút.

Phạm Ny nhìn Hàn Thạc, thanh âm trả lời có hơi chút kỳ lạ.

Tới giờ thì Phạm Ny đã biết nụ cười mộc mạc kia của Hàn Thạc chỉ là che giấu, căn bản là hắn đang nguy trang, hắn đối diện với nguy cơ bình tĩnh và lãnh khốc, đây mới là chân diện của hắn.

Đáng chết, người dám lừa gạt mọi người, sớm muộn gì ta cũng cho người lộ mặt, Phạm Ny trong lòng một phần căm hận, nhưng cũng không khỏi trộm nhìn đánh giá hắn một phen, đột nhiên cảm giác được sự tỉnh táo của Hàn Thạc dường như là một loại khí chất rất đặc thù.

53. Chương 53 : Nguy Cơ Của Đa La Trấn

oOo

- Phóng!

Phỉ Lợi Khắc Tư hô to một tiếng, mở đầu cho màn công kích ma pháp.

Chỉ thấy đột nhiên bên cạnh Hàn Thạc, từng câu ma pháp chú ngữ nổi lên, từng đạo phong nhận, một đoàn hỏa cầu lửa hừng hực hơi nóng, vài ngọn băng trùy lạnh giá, vòm trời cũng nổi lên từng chuỗi chớp dài, kể cả Quang hệ đệ tử cũng đã triệu hồi quang kiếm trăm, tất cả đều đột nhiên gào thét xuất hiện, hướng thẳng đến đám thú nhân lang kỵ binh kia mà công tới. Bọn người Phạm Ny cùng Cát Ân cũng đã bắt đầu niệm chú ngữ, từng bộ xương khô cùng cương thi run rẩy hiện ra, hướng đám lang kỵ binh phía xa mà xông tới.

Đám lang kỵ binh lần này chịu khổ không ít, chỉ trong chốc lát đã bị bao phủ một màn ma pháp kinh khủng bao trùm. Những vết thương đã bắt đầu xuất hiện trên thân thể đám lang kỵ binh khi những lưỡi phong nhận đầu tiên lướt qua, tiếp theo sau là từng đợt hỏa cầu điên cuồng nện xuống bao trùm đám lang kỵ binh đáng thương, kết thúc đợt công kích ma pháp cuồng mãnh là những mũi băng trùy cùng lôi điện điên cuồng như muốn mang đi tia sinh mạng của đám lang kỵ binh này.

Nhưng... một đợt công kích ma pháp cuồng bạo như vậy cũng chỉ có thể giết được hơn ba bốn mươi lang kỵ binh hai mé tả hữu mà thôi, đám lang kỵ binh còn lại không những không để ý đến cái chết của đồng bạn, vẫn điên cuồng lao đến phía trước không một chút sợ hãi chết chóc.

Cùng lúc đợt ma pháp chú ngữ thứ hai được ngâm xướng, thì không biết từ lúc nào, cung tiễn đã xuất hiện trong tay đám thú nhân. “Phanh”. Từng mũi tên nhọn lạnh lùng xé gió lao tới, nhẹ nhàng lướt qua trước mặt hàng ngũ trọng kiếm chiến sĩ, nhằm thẳng hướng ma pháp sư mà đoạt mạng.

- Không được rồi, mọi người cẩn thận! - Tinh linh cung tiễn thủ Bồ Lan Kỳ vừa nghe thấy thanh âm liền la lên, đồng thời chỉ huy cung tiễn thủ đánh trả.

Các ma pháp sư vốn đang nhập tâm niệm ma pháp chú ngữ, định tấn công lang kỵ binh, vừa thấy mũi tên bay về phía mình liền thay đổi ngay phương hướng tấn công. Từng đạo ma pháp được phóng thích, toàn bộ lao về phía những mũi tên nhọn đang bay tới, phá hủy những mũi tên này ngay trên không trung. Nhưng không phải tất cả các mũi tên đều bị ma pháp phá hủy, vẫn có hơn mười mũi tên nhọn phóng xuống, lực công kích mạnh mẽ trực tiếp giết chết hai sơ cấp Lôi hệ ma pháp sư, làm bị thương ba ma pháp sư khác bị thương. Phía sau, ba mục sư liền bắt đầu ngâm xướng các loại ma pháp trị liệu, các vết thương bắt đầu được chữa trị.

Vì đợt sóng ma pháp công kích lần này đã dùng tất cả cho việc phá hủy lợi tiễn của đối phương, đám lang kỵ binh kia không có bất kỳ tổn thương nào, lao tới càng lúc càng nhanh chóng. Những con cự lang phát ra khí thế lẫm liệt phi thường, chỉ trong lần đầu giao kích cùng đám khô lâu chiến sĩ và cương thi, đã khiến chúng tan tác trong khoảnh khắc. Dưới sự công kích dũng mãnh của cự lang, khô lâu chiến sĩ liền biến thành xương vụn, cơ bản không phát huy được nửa điểm tác dụng. Cương thi thì chống đỡ được khá hơn một chút nhưng dưới những nhát bổ của trường đao trong tay thú nhân, cũng chỉ trong nháy mắt là đầu lia khỏi xác, ngã xuống chiến trường.

- Hừ, Vong Linh hệ hắc ám sinh vật, quả nhiên là không chịu nổi một kích, ha ha ha! - Bên kia, Ngải Lâm cùng mấy đệ tử Quang hệ, nhìn thấy đám sinh vật hắc ám của Vong Linh hệ không phát huy được tác dụng gì, không khỏi mỉa mai nói.

Hàn Thạc trủy thủ trong tay, toàn thân tỉnh táo, lạnh lẽo nhìn lang kỵ binh phía xa, đối với những lời mỉa mai của Ngải Lâm cùng đám đệ tử Quang hệ xem như không hề nghe thấy. Tiễn nỏ trong tay đám thú nhân vừa vung lên, một đợt mưa tên vù vù lao xuống, phía sau ma pháp sư liền nhanh chóng phóng xuất ma pháp chống đỡ, những ma pháp sư có tu vi cao thâm thì phá hủy những mũi tên đang lao về phía họ, đồng thời không ngừng phóng xuất ma pháp công kích hướng tới đám lang kỵ binh.

Đột nhiên có năm mũi tên nhọn rít gió lao thẳng về phía đám thầy trò Vong Linh hệ. Phạm Ny cùng Cát Ân nhất thời biến sắc, đồng thời phóng xuất cốt tiễn trực tiếp đánh nát ba mũi tên, một mũi bị chệch hướng văng xa về phía không người, nhưng mũi còn lại vẫn điên cuồng lao về phía Ngải Mễ. Lúc này, Ngải Mễ thần sắc hoảng hốt, bắt đầu ngâm xướng ma pháp, Cát Ân cùng Phạm Ny cảm giác không ổn liền niệm chú ngữ nhằm ngăn cản mũi tên, bất quá tốc độ ngâm xướng của họ vẫn chậm hơn tốc độ mũi tên của Bỉ Lợi một bậc.

Đột nhiên giữa hư không, một đạo hàn quang lóe lên, hướng thẳng trời cao bay ra, chỉ nghe một tiếng “Xẹt”, mũi tên đang lao về phía Ngải Mễ vỡ thành mấy đoạn. Hàn Thạc đột nhiên di chuyển về hướng Ngải Mễ, nhẹ nhàng tiếp lấy thanh trủy thủ đang rơi xuống.

- Cám ơn người, Bồ Lai Ân! - Nguy cơ biến mất, Ngải Mễ cảm kích nhìn Hàn Thạc cười nói.

- Không cần khách khí! - Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, cầm trủy thủ quay về bên Phạm Ny và Lý Toa, về mặt bình tĩnh tiếp tục quan sát bốn phương.

Rốt cục, sau khi hi sinh hơn bảy mươi lang kỵ, đám thú nhân lang kỵ binh phía sau đã xông qua được vành đai công kích của ma pháp, chính diện giao phong với những chiến sĩ của Đa La trấn. Trong khoảnh khắc, đại chiến nổ ra, năm sáu mươi chiến sĩ võ trang chỉnh tề, trọng kiếm trong tay, thậm chí còn có hơn mười chiến sĩ cầm trường thương lên chiến mã, lao đến cùng đám lang kỵ binh, bắt đầu chém giết lẫn nhau. Đám ma pháp sư ngâm xướng ma pháp, ánh sáng hoa lệ hiện lên giữa không trung, những âm thanh ồn ào truyền lại từ phía sau đám lang kỵ binh, cả phía nam Đa La trấn chìm trong khói lửa chiến tranh.

Hàn Thạc cùng bốn người Phạm Ny được vây ở phía sau đám chiến sĩ, không ngừng ngâm xướng ma pháp, từng đạo cốt tiễn, cốt mâu bay ra đánh sâu vào phòng tuyến của lang kỵ binh. Phỉ Lợi Khắc Tư đứng giữa không trung trở thành mục tiêu chủ yếu của tiễn nỏ trong tay đám lang kỵ binh. Nhìn hơn mười mũi tên đang gào thét lao tới, Phỉ Lợi Khắc Tư không hề có chút bối rối khẽ ngâm xướng một câu chú ngữ ma pháp cao cấp của Phong hệ, một Long Quyển phong (*) cao mười thước bất ngờ xuất hiện phía sau đám lang kỵ binh, lốc xoáy càng lúc càng bốc cao, nó đi qua chỗ nào thì đám lang kỵ binh liền bị quần vào, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Sau khi Long Quyển phong xuất hiện, Phỉ Lợi Khắc Tư liên tục huy động ma pháp trường trong tay, hơn mười Phong đạo trong nháy mắt bay ra hủy diệt sạch sẽ mấy mũi tên đang lao tới, đồng thời một vòng bảo vệ ma pháp xuất hiện, bao bọc lấy thân thể Phỉ Lợi Khắc Tư ngăn cản các mũi tên còn lại, Phỉ Lợi Khắc Tư căn bản ngay cả một chút thương tổn cũng không có.

- Thật là lợi hại, đây mới thực sự là uy lực của ma pháp sư a! - Bên cạnh Hàn Thạc, đám đệ tử Quang hệ nhìn thấy Phỉ Lợi Khắc Tư ung dung biểu diễn, không khỏi lộ ra vẻ sùng bái, hưng phấn.

Trong khi mọi người đang ca tụng sự lợi hại của Phỉ Lợi Khắc Tư, thì Phỉ Lợi Khắc Tư vừa rồi vẫn còn bình tĩnh đột nhiên hô to một tiếng:

- Không hay rồi, phía xa lại có không ít lang kỵ binh xuất hiện, bên trong dường như còn có Tát Mãn Tế Ti của thú nhân, chúng ta lui lại thôi, mọi người mau phân tán ra chạy về hướng thành Trác Cơ Ách Tư.

Những lời này của Phỉ Lợi Khắc Tư có ảnh hưởng rất lớn, Hàn Thạc là người đầu tiên phản ứng, nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Phạm Ny nói :

- Nhanh đi theo ta.

Phạm Ny sửng sốt, vốn định trách cứ nhưng nhận ra nét nghiêm nghị trên mặt Hàn Thạc liền nói:

- Được rồi, nhưng người muốn đi đâu?

- Nơi nào có chiến mã, chúng ta phải nhanh chóng tìm được chiến mã thì may ra mới có cơ hội chạy đến thành Trác Cơ Ách Tư, nếu không khó thoát được độc thủ của đám thú nhân này. - Hàn Thạc đầu óc xoay chuyển rất nhanh, nói như chém đinh chặt sắt.

Phạm Ny nghe Hàn Thạc giải thích, lập tức phản ứng, hướng về phía các đệ tử hô lớn:

- Tất các đệ tử, nhanh theo ta.

Hàn Thạc nghe Phạm Ny lên tiếng, hiểu rằng nàng đã đồng ý với cách làm của hắn. Vừa quay đầu lại thì chợt nhận ra ánh mắt của Lý Toa đang chăm chăm nhìn mình nắm tay Phạm Ny, sắc mặt Hàn Thạc nhất thời khổ sở, cũng đành đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Lý Toa, đi về phía trước. Sau đó không hề để ý đến vẻ mặt của hai người, mạnh mẽ kéo cả hai thẳng tới chỗ để chiến mã phóng đi.

* Long Quyển phong: cơn lốc xoáy

54. Chương 54 :hắc Cật Hắc

oOo

Vì câu nói của Phỉ Lợi Khắc Tư, đám ma pháp sư cùng chiến sĩ vốn đang hiệp lực chống cự với lang kỵ binh trong phút chốc rơi vào rối loạn, tất cả đều không còn một chút tâm trạng phòng ngự, mà chỉ lo tính đường bỏ chạy.

Trong lúc nhất thời, bức tường phòng thủ kiên cố vững chắc như thành đồng vách sắt thoắt chốc trở thành tán loạn. Chỉ thấy các chiến sĩ phía trước, vẫn còn đang chiến đấu với lang kỵ binh vừa đánh vừa vui, phía này toàn bộ ma pháp sư cùng cung tiễn thủ rối loạn tháo chạy tứ tán. Hàn Thạc mỗi tay kéo theo một người là Phạm Ny và Lý Toa, nhanh chóng hướng về phía chiến mã chạy tới. Theo sát phía sau là Cát Ân cùng các đệ tử Vong Linh hệ. Đã trải qua cuộc chiến sinh tử, Hàn Thạc giờ đây đối mặt với hiểm nguy không chút bối rối, vừa tỉnh táo tiến nhanh về phía trước vừa tìm phương tháo chạy tiếp theo. Cùng rút

nhANH NHƯ THỦY TRIỀU GIỐNG ĐÁM NGƯỜI HÀN THẠC LÀ ĐÁM PHÁP SƯ VÀ CUNG TIẾN THỦ, NHƯNG NẾU NGƯỜI NÀO CHẠY CHẶN BƯỚC TIẾN CỦA HẮN THÌ ĐỀU BỊ HÀN THẠC MẠNH MỀ GẠT QUA KHÔNG CHỨT DO DỰ.

Cung tiến thủ cùng ma pháp sư nhanh chóng tiến lên phía trước, giữa đám người xô đẩy này ngay cả việc đứng lên còn khó, thế nên bất tri bất giác, Hàn Thạc trở thành một cái khiên thịt mở đường. Một lát sau, bọn họ cứ vậy mà tiến về phía trước. Chẳng một khắc thời gian, Hàn Thạc cùng Phạm Ny, Lỵ Toa, theo sau là bọn Cát Ân cuối cùng cũng đã đến được nơi gửi chiến mã. Chủ nhân nơi này cũng đã đi quan sát động tĩnh phía Nam, hiện chỉ còn để lại một người hầu trông coi chiến mã, Hàn Thạc trực tiếp phá cửa mà vào, kéo theo Phạm Ny và Lỵ Toa.

- Làm gì, các người muốn làm cái gì hả? - Lão người hầu già thấy Hàn Thạc phá cửa nhằm hướng chuồng ngựa chạy vào, nhất thời thất kinh đứng lên hét to.

- Thú nhân lang kỵ binh đã đánh tới rồi, người nếu ở lại chỉ có con đường chết, chúng ta tới là để lấy chiến mã đã gửi, người muốn sống thì cũng chọn lấy một con ngựa mà chạy mau đi. - Hàn Thạc vẫn tiếp tục tiến về phía chuồng ngựa, nhanh chóng giải thích.

Lão nhân lúc này đã nghe được âm thanh huyền não bên ngoài, một giây sững sờ trôi qua rồi cũng nhanh chóng hướng về phía chuồng ngựa, xem chừng đã tiếp nhận đề nghị của Hàn Thạc. Vừa đến nơi, Hàn Thạc liền thả tay Phạm Ny và Lỵ Toa ra, mắt nhanh chóng đảo một vòng, phát hiện một thớt thần tuần chiến mã, không nói nhiều lập tức phi thân lên, nháy mắt đã bình ổn trên lưng ngựa, khẽ vung trủy thủ cắt đứt dây thừng. Quay nhìn lại, thấy Cát Ân mang theo phía sau mấy người, đám Quang hệ đệ tử cũng đã chạy tới chuồng ngựa, cùng Phạm Ny và Lỵ Toa tìm kiếm chiến mã đã gửi lại.

- Các người đều là lũ ngu sao? Kỵ binh thú lang nhân sẽ lập tức giết đến đây, còn tìm cái gì, hướng chỉ lẫn trước chiến mã chúng ta gửi lại đều là chiến mã cấp thấp, với lại cũng chỉ có sáu bảy thớt, chẳng lẽ các người cũng không muốn sống nữa sao? - Mắt thấy những người này cứ mãi đi tìm chiến mã của mình, Hàn Thạc rốt cuộc không thể nhẫn nại thêm được nữa, bất chợt quát lớn.

Tiếng quát của Hàn Thạc vang vọng cả chuồng ngựa, thầy trò Vong Linh hệ vốn đang tìm chiến mã của mình, đột nhiên bị quát tháo, nhất thời ngẩn ra, bọn họ vậy mà bị Hàn Thạc mắng là ngu ngốc, điều này thật khó có thể tiếp nhận.

- Vậy làm sao bây giờ? - Lỵ Toa ngây người, rồi hỏi Hàn Thạc.

- Tốt nhất là chọn lấy một chiến mã mạnh khỏe nhất, chúng ta mỗi người một con, sự sống chết của người khác với chúng ta không có quan hệ gì, nếu các người muốn chết, vậy cứ tìm kiếm những chiến mã hạng hai của chúng ta. - Hàn Thạc sắc mặt trầm xuống, quát lạnh như chém đinh chặt sắt.

Vốn chỉ là một đạo lý đơn giản nhất, đáng tiếc đám thầy trò này vốn sống trong những nguyên tắc rối rắm của Vong Linh hệ, đối với họ mà nói tuân thủ quy tắc là chuyện đương nhiên, căn bản là không suy nghĩ, cân nhắc thời điểm này, tất cả quy củ đều có thể coi nhẹ. Những người này lúc Hàn Thạc mắng là ngu ngốc, đầu tiên là về mặt ngôn ngữ, đến khi Hàn Thạc nói “căn bản mặc kệ sống chết người bên ngoài”, với những môn sinh luôn sống theo quy củ như bọn họ, điều này tạo ra một ảnh hưởng nhất định, khiến cho họ phải chau mày suy nghĩ.

Tiếng hỗn loạn bên ngoài càng ngày càng lớn, đối mặt với nguy hiểm, họ đã nhanh chóng có quyết định, cả bọn không hề do dự, sắc mặt kiên định hướng đến chuồng ngựa chọn những con mạnh khỏe chạy trốn. Đến lúc thầy trò Vong Linh hệ chiếm giữ toàn bộ những con ngựa tốt trong chuồng, Quang hệ đệ tử Ba Bể Luân cùng ma pháp sư và cung tiến thủ mới chạy tới.

- Đáng chết, bọn họ cười chính là ngựa của chúng ta. - Ngải Lâm vừa liếc mắt, phát hiện chiến mã thần tuần mà Hàn Thạc đang cười là của mình, liền tức giận lên tiếng.

Chỉ có điều, bọn người phía sau Hàn Thạc đã cười lên những con tuần mã khác trong chuồng, gào thét mà lao đi, đối với âm thanh la mắng của bọn Ngải Lâm, căn bản là không chút động tâm, chỉ để lại cho bọn họ những thân ảnh càng chạy càng xa.

- Bố Lai Ân, bây giờ chúng ta nên chạy về phía nào? - Vừa rời khỏi chuồng ngựa lao ra con đường hỗn loạn, Phạm Ny liền hỏi Hàn Thạc.

Hiện tại trên đường, khu phía trước là các chiến sĩ đã lui về giữa Đa La trấn, thú nhân lang kỵ binh gào thét tiến vào Đa La trấn, lăm lăm trường đao trong tay. Đầu tiên là những thương nhân không có khả năng chống cự, chỉ một đao là thân thể chia lìa. Những tên lang kỵ binh này nhờ thân cưỡi cự lang, nên không hề vội vã đuổi theo những chiến sĩ và ma pháp sư đang chạy tứ tán, chỉ dọc theo khu phố, bắt đầu cướp bóc từng cửa hàng, bên dưới trước thân cự lang là một cái túi rất lớn, tất cả các loại hàng hóa cùng các món đồ khác bên trong tiệm cứ thế mà chui vào túi của lang kỵ binh.

- Chỉ cần không phải là hướng Trát Cơ Ách Tư thành, tùy tiện rẽ sang hướng khác đều có thể chạy trốn.

Hàn Thạc nhìn bốn phía xung quanh, nhìn lướt qua phía đông trấn, phát giác người chạy phía bắc là ít nhất, suy nghĩ một chút liền quát:

- Theo ta đi lên hướng bắc.

Bởi Đa La trấn sắp thất thủ, Trát Cơ Ách Tư thành bản thân là tòa thành phòng ngự nghiêm ngặt nhất của phía tây nam đế quốc, bây giờ trở thành mục đích của những người đang đào vong, Hàn Thạc chú ý quan sát một phen, phát giác hướng Trát Cơ Ách Tư thành chiếm bảy thành nhân số của Đa La trấn. Bất quá trong số bảy thành này, số người cưỡi chiến mã chỉ có mười người. Đợi đến sau khi đám kỵ binh thú lang nhân cướp sạch sẽ Đa La trấn, mục tiêu đầu tiên chắc chắn là đám người này. Cưỡi cự lang, tốc độ của lang kỵ binh đám chắc nhanh hơn những người này. Vì bọn họ chiếm đến bảy thành, thú nhân truy theo hẳn cũng là nhiều nhất, vậy có khả năng tử vong nhiều nhất chính là hướng chạy về Trát Cơ Ách Tư thành của nhóm người này.

Sau một hồi tỉnh táo suy nghĩ, Hàn Thạc lập tức có được những suy nghĩ rõ ràng, mang theo bọn người Phạm Ny, cưỡi chiến mã theo hướng bắc trấn chạy đi. Có chiến mã quả thật tiện lợi, đoàn người Hàn Thạc tốc độ cực kỳ nhanh, trên đường Hàn Thạc đụng phải hai lang kỵ binh đang phóng vào phía bắc trấn, hai lang kỵ binh túi chứa đầy tiền căng phồng, đối với bọn người Hàn Thạc không hề để ý, cứ xông thẳng vào một cửa hàng khác đánh cướp.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc tay đề dây cương, chiến mã đang chạy đột nhiên thay đổi phương hướng, không chút e dè xông thẳng về phía hai tên thú nhân đang lăm lăm trường đao trong tay. Hai thú nhân kia sửng sốt, tựa hồ không ngờ tới phía sau còn có người có dũng khí phản kích, liền thu trường đao vốn định hạ xuống mấy tên thương nhân phía dưới. Cả hai hơi nghiêng người, phân ra hai phía, huy động trường đao trên tay hướng nhanh đến Hàn Thạc mà chém.

- Bố Lai Ân, người điên rồi sao, chạy mau! - Nơi xa Lý Toa đã thấy Hàn Thạc chuyển sang hướng hai thú nhân lao tới, không khỏi thất kinh la lớn, toàn bộ ánh mắt thầy trò Vong Linh hệ đều bị hấp dẫn nhìn về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc lúc này tay cầm trủy thủ, nhẹ giọng ngâm xương một đoạn ma pháp, một mũi cốt tiễn xuất hiện tại không trung. “Vút” mũi tên bắn thẳng về phía một trong hai thú nhân, tên thú nhân nhanh chóng huy động trường đao ngăn cản. Trong lúc hấn phải ngăn cản mũi cốt tiễn, Hàn Thạc đã cầm trủy thủ lao về hướng tên còn lại. Trủy thủ về nên một đạo lãnh mang giữa không trung, chỉ nghe “Phập”, âm thanh thấu tận xương nhẹ vang lên, trủy thủ lướt qua trường đao, cùng lúc tên thú nhân kia ngực bụng đã xuất hiện một lỗ máu, Hàn Thạc nhanh chóng cưỡi ngựa chạy tới, kìm mạnh dây cương, chiến mã hí lên vài tiếng rồi im bặt.

Hàn Thạc tay trái với tới thanh trường đao của thú nhân đã chết, trường đao trong tay hạ xuống, trên đầu cự lang hung mãnh xuất hiện một vết máu, cự lang vốn hung mãnh trong cuộc chiến cứ như thể yếu ớt mà đổ xuống. Khẽ động chuôi đao, túi đồ lớn trên người cự lang bay vút lên rồi hạ xuống chiến mã của Hàn Thạc. Sau đó Hàn Thạc đổi hướng, về mặt vô tình nhắm phía thú nhân vừa bị cốt tiễn giết chết đi tới.

- Trời ạ, ta không nhìn nhầm chứ, vừa rồi là Bố Lai Ân đã phóng ra mũi cốt tiễn đó sao, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? - Cát Ân khẩn trương ghìm cương ngựa, thất sắc hô to, các đệ tử cũng như hắn, về mặt kinh hãi, ngơ ngác nhìn Hàn Thạc, giống như là lần đầu tiên biết Hàn Thạc.

- Đáng chết, Bố Lai Ân rốt cuộc đang làm gì vậy? - Phạm Ny biết Hàn Thạc có thể phóng xuất cốt tiễn nên cũng không quá bất ngờ, chỉ là nàng chỉ giật mình về cách làm của Hàn Thạc, đoạt lại đồ vật mà hai lang kỵ binh kia vừa đánh cướp.

55. Chương 55:chuyển Biến Thân Phận!

oOo

Tên lang kỵ binh bên cạnh nhìn thấy Hàn Thạc tay cầm trường đao xông tới liền cúi cái trán lông lá xuống. Cặp mắt to như cái chuông đột nhiên trợn trừng, dùng cái giọng cà lăm gầm rú:

- Cái... cái thằng nhân loại giảo... giảo hoạt. Người muốn... muốn chết à!

Cự lang dưới háng hần tru lên một tiếng, tên thú nhân này lấy từ sau lưng ra bộ cung nỏ, bắn một phát về phía Hàn Thạc. Một đạo hàn quang trắng bạc mang theo tiếng rít chói tai phóng ngay tới cổ Hàn Thạc. Hàn Thạc tập trung chú ý, cấp tốc chuyển động Ma Nguyên lực. Tốc độ của mũi tên đang rít gió bắn vào mắt Hàn Thạc đột nhiên chậm lại, quỹ đạo cứ như lúc Hàn Thạc xem pha chiếu chậm trong phim điện ảnh.

Ngược lại với tốc độ vừa rồi của mũi tên, khả năng cảm ứng của Hàn Thạc lại nhanh chóng trở nên cường đại. Khi mũi tên bắn đến trước mặt Hàn Thạc còn cách một thước, trường đao trong tay hần liền chém mạnh một nhát, vô cùng chính xác, đánh ngay vào đầu mũi tên đang bắn tới. Chỉ nghe “cắc” một tiếng vang dội, mũi tên đột nhiên té ra, rồi giữa lúc đang phóng tới gãy nát tan tành.

Tốc độ cỡi chiến mã của Hàn Thạc không chịu chút ảnh hưởng nào. Không đợi tên thú nhân bắn mũi tên thứ hai, Hàn Thạc đã cầm lấy thanh trường đao phóng tới trước mặt hần. Một luồng đao cong vòng sáng lòa từ tay phải cầm đao của Hàn Thạc vung lên. Thanh trường đao vốn dĩ nặng nề, nhưng khi được triển khai trong tay Hàn Thạc, lại bay bổng nhẹ nhàng như lông hồng. Tên thú nhân cũng cử đao nghênh đón. Ngay lúc hai thanh đao chém vào nhau, đột nhiên từ trong ống tay áo phải của Hàn Thạc phóng ra một mũi tên màu nâu. Mũi tên vang lên một tiếng “vút” liền xuyên qua thanh trường đao của tên thú nhân, cắm “phập” vào cổ hần.

- Hèn... hèn hạ! - Miệng tên thú nhân trào máu, cuối cùng khó khăn lắm mới thốt ra được hai từ này rồi cánh tay to lớn đang cầm thanh đao không còn chút khí lực. Thanh trường đao nặng nề kéo theo tấm thân trắng kiện của hần, té nhào xuống từ trên lưng cự lang, nhìn tướng thì biết đã chết rồi.

- Quả nhiên là giống người kém thông minh, hắc hắc! - Về mặt uy nghiêm lạnh lùng trước đó của Hàn Thạc đã biến mất, rồi hần cười hắc ám tiến đến bên cạnh cự lang, dùng thanh trường đao móc lấy hai cái bao trên người cự lang quăng lên lưng chiến mã, rồi lại chém xuống một đao, con cự lang kia cũng ngã gục trong vũng máu.

- Sát, sát, sát!

Ngay lúc đó, tại góc đường phía bắc đột nhiên xuất hiện ba bóng người. Chỉ thấy mấy chục bóng lang kỵ binh lớn miệng hò hét, liều mạng truy đuổi một đám pháp sư chiến sĩ đang cưỡi ngựa hạng hai bỏ chạy, trong đó không ngờ có cả đám đệ tử Bỉ Kỳ Nhĩ của Quang hệ học viện Ba Bỉ Luân.

- Chạy mau! - Hàn Thạc sững sốt, lập tức phản ứng giật giây cương trong tay. Chiến mã đạp ra tiếng vó ngựa nặng nề, rồi mới đổi hướng phóng về phía bắc. Mấy người Phạm Ny, Lý Toa trợn mắt cứng họng nhìn về mặt lạnh lùng âm độc của Hàn Thạc, rồi lại thấy Hàn Thạc đột nhiên phóng đi, hiểu được tình thế hiện tại không ổn, cũng thúc chiến mã chạy theo sau, bắt đầu bỏ chạy về hướng bắc.

Đám chiến mã chạy một mạch cả nửa ngày thì đoàn người Hàn Thạc xuất hiện ở một hẻm núi lớn. Hai bên hẻm núi cao chót vót, ở tận cùng là một con sông rộng lớn. Đám người Hàn Thạc dừng cương chiến mã ở tận cùng hẻm núi, nhìn nước sông trong xanh, mới phát hiện đột nhiên bị lọt vào cảnh khốn cùng.

- Đây hần là sông Ni Lạc Lan của Đế Quốc. Xuyên qua sông Ni Lạc Lan là có thể đến được thành Ba Nhĩ Tát Trạch phía tây nam của Đế Quốc. Thành Ba Nhĩ Tát Trạch cùng thành Trác Cơ Ách Tư cách nhau không xa. Nó mặc dù không có phòng ngự dày đặc như thành Trác Cơ Ách Tư, nhưng cũng có trọng binh trấn thủ. Chỉ cần chúng ta có thể đến được thành Ba Nhĩ Tát Trạch, ta nghĩ chúng ta có thể an toàn rồi. - Nhìn thấy con sông Ni Lạc Lan rộng lớn, Cát Ân nhíu mày suy nghĩ một chút rồi sau đó mới mở miệng nói.

- Muốn đến được thành Ba Nhĩ Tát Trạch, trước tiên cần phải qua được con sông Ni Lạc Lan này. Sông Ni Lạc Lan rộng như vậy, nếu không có thuyền chuyên chở, ta nghĩ chúng ta căn bản không thể nào qua được.

- Về mặt Phạm Ny lo lắng, nhìn dòng nước trong xanh, rồi mở miệng thở dài một tiếng nói.

Sau khi đến nơi này, Hàn Thạc chẳng hề mở miệng nói chuyện, tự mình lục lọi hai cái bao lớn trên lưng chiến mã. Mấy cửa tiệm của Đa La trấn vốn là để chuẩn bị cho đám mạo hiểm giả, cho nên chung quanh cửa tiệm đa số đều là những vật phẩm cần thiết cho chiến đấu. Hàn Thạc đếm lại một lần, phát hiện trong mấy cái bao lớn đoạt được từ hai tên lang kỵ binh tổng cộng có bốn bộ cung nỏ loại tốt, mấy mươi mũi tên, ba thanh chủy thủ chất lượng thượng hạng, hai thanh trường kiếm bình thường, hai cây ma pháp trượng, ba bộ giáp da bó sát người. Ngoài mấy thứ này ra còn có một số bình, lọ thuốc liệu thương cùng đủ loại độc dược. Trước tiên, Hàn Thạc chọn lấy một thanh chủy thủ bén nhọn bằng lam bảo thạch, đương nhiên là giấu kỹ trong người. Sau đó cẩn thận cất đi mấy bình độc dược đủ loại. Cuối cùng mới đem đồng vũ khí cùng giáp da trong bao đổ lên mặt đất, ngẩng đầu nhìn mọi người nói:

- Thu thập đồ đi, chuẩn bị tiếp tục chiến đấu!

Hàn Thạc vừa nói ra câu này, đám sư phụ đệ tử Vong Linh Hệ đang than vắn thở dài nhíu mày tìm kiếm kế sách đều đột nhiên sững sốt. Tên Cát Ân kia ngẩn người ra, nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của Hàn Thạc, mới kinh hoàng nhìn chằm chằm Hàn Thạc hỏi:

- Bồ Lai Ân, người trước đó có phải đã sử dụng ma pháp cốt tiên hay không?

Cát Ân vừa hỏi câu này, ngoại trừ Phạm Ny, còn tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Hàn Thạc. Lý Toa lại càng nặng nề hét chói cả tai, tay phải chỉ Hàn Thạc, nói như không tin nổi:

- Đúng a, Bồ Lai Ân, người làm sao có thể sử dụng ma pháp?

- Ta nghĩ hiện giờ thật không phải là lúc thảo luận chuyện này. Đám lang kỵ binh có một bộ phận luôn đuổi theo chúng ta. Ta nghĩ chẳng bao lâu, đám lang kỵ binh đáng chết đó sẽ rượt đến nơi này. Hiện tại trước mặt là một hẻm núi, phía sau là con sông Ni Lạc Lan rộng lớn. Lúc này chuyện chúng ta nên làm nhất, chính là tự lo liệu để làm sao đối phó đám lang kỵ binh sắp đến. - Sắc mặt Hàn Thạc trấn định, vừa sắp xếp cẩn thận đồng vũ khí trong bao, vừa thản nhiên mở miệng giải thích.

- Nếu như không phải là người dẫn chúng ta đến địa phương đáng chết này, chúng ta sao lại bị lọt vào cảnh khốn cùng chứ? - Bồ Lạp nghe Hàn Thạc nói vậy, khinh thường liếc mắt nhìn Hàn Thạc, lên tiếng mỉa mai lạnh lùng.

Về mặt Hàn Thạc bình tĩnh, chỉ nhíu mày rồi trở nên lạnh lùng, trong lòng không khỏi sinh ra vẻ chán ghét không kiềm chế được, ngẩng đầu nhìn tên Bồ Lạp đang thốt lời mỉa mai:

- Người nói quyết định của ta là sai lầm à?

Bồ Lạp vừa định mở miệng trả lời “chính là như vậy” thì chợt phát giác ra ánh mắt âm hàn của Hàn Thạc, nhìn thấy ánh mắt của hắn như một con sói đang đánh giá con mồi. Thân thể không biết vì sao đột nhiên phát lạnh, liền kinh hoàng cười ngượng nói xuôi:

- Ta, ta cũng không phải có ý này.

Hàn Thạc gật gật đầu rồi đổi lại bộ mặt tươi cười, nói như không có chuyện gì xảy ra:

- Nếu như vậy, mọi người đều lựa chọn vũ khí đi. Tinh thần lực của chúng ta có hạn. Hơn nữa cự ly phóng thích ma pháp cũng không có xa được như cung nỏ. Ta nghĩ chúng ta trước tiên nên sử dụng vũ khí. Đợi khi vũ khí không còn chỗ dùng thì mới dùng ma pháp công kích. Lại đây, chúng ta bố trí một chút. Đợi đám lang kỵ binh kia tới tìm cái chết.

Biểu hiện như hiện giờ của Hàn Thạc, nghiêm nhiên đã trở thành tác phong của một kẻ đầu lĩnh. Vốn đây chính là một chuyện vô cùng buồn cười. Dù sao hắn cũng chỉ là một tên tạp dịch của Vong Linh hệ, căn bản không có tư cách giơ tay múa chân. Nhưng mọi người đã trải qua sự khủng bố khi Hàn Thạc trở nên điên cuồng trong Hắc Ám sâm lâm, cùng với biểu hiện lạnh lùng âm độc của hắn khi giết hai tên lang kỵ binh trước đó, đã không còn có thể cười được nữa. Hơn nữa ai cũng nhận thức được như Hàn Thạc. Ngay cả hai người Phạm Ny và Cát Ân, đều nghe lời bước tới bắt đầu chọn lựa cung nỏ có trong tay của Hàn Thạc, căn bản không hề phát ra lời nào phản đối đề nghị của Hàn Thạc. Không biết từ lúc nào, thân phận tạp dịch của Hàn Thạc đã bắt đầu lấy được quyền uy tôn kính từ trong đám người này, khiến bọn họ cam chịu nghe lời chỉ huy của Hàn Thạc.

56. Chương 56: Nỗi Khổ Đi Kèm Với Việc Bắt Cá Hai Tay

oOoHẻm núi này có hai sườn núi cao vút, ở giữa là một thông đạo rộng khoảng năm thước, những chỗ như thế này là nơi thích hợp nhất cho bọn cường đạo bố trí hố bẫy.

Mọi người đã đồng ý với cách làm của Hàn Thạc nên đều bắt đầu bắt tay vào hành động. Hàn Thạc cũng không rảnh rỗi mấy về việc bố trí hố bẫy. Đầu tiên mọi người, sử dụng dây thừng bền dai bố trí giăng ngang đường để làm ngã ngựa ở bên trong thông đạo, sau đó hai người Phạm Ny và Cát Ân, sử dụng ma pháp cao cấp của Vong Linh Hệ phóng ra “Toan dịch chiếu trạch” ở phía sau.

“Toan dịch chiếu trạch” là ma pháp cao cấp của Vong Linh hệ có thể tạo ra trên mặt đất một khoảnh ao đầm lầy lội rộng lớn, loại ma pháp này sau khi hình thành có thể trong phút chốc ăn mòn da thịt những người lỡ sa bước vào bên trong thành một bộ xương, thật sự là một ma pháp cao cấp tương đối độc ác của Vong Linh hệ.

Nhưng loại “Toan dịch chiếu trạch” này muốn phóng xuất thành công thì phải hao phí rất nhiều tinh thần lực. Căn cứ vào tinh thần lực không giống nhau, phạm vi phóng xuất ra “Toan dịch chiếu trạch” của mỗi Vong Linh pháp sư cũng lớn nhỏ khác nhau. Phạm Ny cùng Cát Ân hai người liên thủ, nhưng cũng chỉ phóng xuất ra một khoảnh ao đầm có chiều rộng khoảng chừng năm thước, mà xem bộ dáng của hai người thì chắc đây đã là cực hạn của bọn họ rồi.

Một vài tảng đá thật to được đặt ở hai bên sườn núi để khi thú nhân lang kỵ binh đến thì sử dụng những hòn đá to đó đè nát bọn chúng. Các sư phụ và đệ tử của Vong Linh hệ nếu so sánh về thân thể với Hàn Thạc thì đều yếu đuối hơn rất nhiều nên nhiệm vụ vận chuyển đá tảng tất nhiên đều do Hàn Thạc một tay hoàn thành.

Sau khi bố trí xong, Cát Ân và Bối Lạp Khắc mấy người mai phục tại một bên sườn núi còn nhóm Hàn Thạc và Phạm Ny, Lỵ Toa phụ trách sườn núi bên kia của thông đạo.

- Người bây giờ thật sự thay đổi rất nhiều, nếu chúng ta lần này có thể còn sống trở về Ma vũ học viện Ba Bửu Luân, công lao của người là lớn nhất, ta nhất định sẽ báo cáo học viện có thưởng cho người! - Phạm Ny thân hình nấp phía sau một tảng đá lớn, đôi mắt sáng quan sát khắp cả người Hàn Thạc một lượt, thấp giọng nói.

Hàn Thạc đang nấp ở giữa, bên trái là Lỵ Toa, bên phải là Phạm Ny. Ba người kề sát nhau nên dù Phạm Ny chỉ khẽ nói chuyện, hơi thở thơm như hoa lan trực tiếp phả vào má phải của Hàn Thạc mang theo một mùi thơm thoang thoảng khiến cho hần lòng hươu dạ vượn lại nổi lên, chợt nghĩ lần này tuy nguy hiểm nhưng tựa hồ cũng tràn đầy ý vị a.

Gãi gãi đầu theo thói quen, Hàn Thạc cười ngây ngô rồi lớn mật quay đầu sang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Ny. Lúc này tóc mai của Phạm Ny rối bời, bởi vì sau khi thi triển “Toan dịch chiếu trạch”, hao phí rất nhiều tinh thần lực nên sắc mặt có vẻ trắng bệch. Nhìn thoáng qua có chút yếu ớt, khác hẳn so với vẻ xinh đẹp kiêu hãnh lúc bình thường, lại càng làm cho Hàn Thạc thấy nàng có một vẻ xinh đẹp, duyên dáng khác mọi ngày.

- Đáng ghét, đang nói chuyện, người không được nhìn chăm chăm vào ta như vậy! - Phạm Ny thấy Hàn Thạc chỉ nóng bỏng nhìn nàng mà không đáp lời, không khỏi cả giận trong lòng, thầm nghĩ người này bây giờ đúng là càng lúc càng lớn mật, dám nhìn ta vô lễ đến như vậy.

- Hắc hắc, Phạm Ny sư phụ, người đẹp quá, ngắm thêm vài lần thì người cũng có mất mát gì, làm sao lại nhỏ mọn như vậy chứ? - Hàn Thạc cười khẽ một tiếng, ba hoa nói.

Một cơn đau đột nhiên từ cánh tay trái Hàn Thạc truyền đến, Hàn Thạc sắc mặt đau đớn, quay đầu liếc mắt nhìn Lỵ Toa ở bên trái, đã thấy Lỵ Toa đang oán giận trừng mắt nhìn hắn thì không khỏi nhanh chóng nặn lấy một nụ cười, nói:

- Đương nhiên, Lỵ Toa người cũng rất là xinh đẹp, ha ha.

Ngẩng đầu khẽ hừ một tiếng, Lỵ Toa trừng mắt nhìn Hàn Thạc, thở hển hển nói:

- Đừng tưởng rằng người bây giờ lợi hại rồi thì ta không trị được người. Hừ, bây giờ đang lúc có chút rảnh rỗi, mau nói cho ta biết người làm cách nào có được tinh thần lực, mà ngay cả ma pháp cốt tiên cũng đã nắm vững, người rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu bí mật không có nói cho ta biết?

- Ách, ta có cái gì bí mật đâu, sở dĩ ta có thể nắm vững ma pháp cốt tiên cũng đều là công lao của người cả, nếu không phải người sử dụng “Linh hồn chi thống” đánh ta nửa chết nửa sống, ta dám chắc vẫn vô dụng giống như trước đây, cảm ơn người đó!

Sắc mặt buồn bã, Lỵ Toa đột nhiên cúi đầu than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- Người vẫn không thể tha thứ cho ta, ta biết người vẫn hận ta đã sử dụng “Linh hồn chi thống” đánh người, nhưng ta lúc trước cũng là vô tình thôi, ta cũng không biết kết quả là thiếu chút nữa đã giết chết người rồi!

- Không đâu, ta thật sự không có trách người, Lỵ Toa người không nên suy nghĩ lung tung. Ta có tình cảm đối với người, người cũng không phải không biết, ta sao lại oán giận người chứ? - Hàn Thạc ngắt ra, đột nhiên nhớ nhân vật mà hắn đang sắm vai, nhanh miệng an ủi Lỵ Toa.

Lúc này, cánh tay phải Hàn Thạc cũng đau tương tự, quay đầu nhìn thì phát hiện ngón tay thon thon ngọc ngà của Phạm Ny đang cố gắng cấu hấn, không khỏi kêu khổ trong lòng, thầm than diễm phúc có hai người tình quả thật không phải dễ hưởng thụ, về mặt đau khổ nói:

- Phạm Ny sư phụ, người lại làm sao thế?

Hàn Thạc vừa hỏi như vậy, Phạm Ny cũng hơi ngẩn người, thầm nghĩ ta bị sao rồi, bọn họ hai người nói những lời này thì quan hệ gì đến ta, ta tại sao lại cũng nhịn không được muốn cấu véo hấn cơ chứ? Hơi hơi lắc đầu, Phạm Ny cũng hừ một tiếng, sau đó trên mặt lộ vẻ cười yếu ớt, cao giọng lên một chút, nói:

- Lỵ Toa, vừa rồi hắn nói đối với con có tâm ý cái gì đó, đây là chuyện gì vậy hả?

Lỵ Toa trên mặt đột nhiên hiển ra vẻ bối rối, vội khoát tay che giấu nói:

- Không có gì không có gì, Phạm Ny sư phụ người chắc là nghe lầm thôi. Ha ha, có đúng không hả Bồ Lai Ân?

Nói xong cũng không quên dùng ánh mắt cảnh cáo uy hiếp Hàn Thạc, ý tứ là người nếu dám nói khác thì ta sẽ không để người yên.

Về mặt đau khổ gật gật đầu, Hàn Thạc đành cười ha ha, nói:

- Đúng vậy, Phạm Ny sư phụ chắc là do đã hao phí nhiều tinh thần lực thành ra nghe nhầm rồi?

- Thật vậy à? - Phạm Ny nghi ngờ nhìn Hàn Thạc hỏi, thanh âm và giọng nói đều có vẻ kỳ lạ .

- Đương nhiên đương nhiên, phải rồi Phạm Ny sư phụ, chờ ta trở về Ma vũ học viện Ba Bửu Luân, ta phải giải trừ thân phận nô lệ của ta. Lần này đến Hắc Âm sâm lâm, ta cũng đã kiếm được đủ kim tệ, ta cũng không muốn vĩnh viễn mang cái thân phận nô lệ này nữa!

- Yên tâm đi, nếu lần này thật sự có thể trở về Ma vũ học viện Ba Bửu Luân, ta sẽ ra mặt can thiệp với giáo vụ, chẳng những phải giải trừ thân phận nô lệ của người, mà ngay cả thân phận tạp dịch của người ta cũng sẽ giúp người giải trừ nốt. Từ nay về sau người sẽ trở thành một đệ tử của Vong Linh hệ, do ta tự mình dạy người các loại Vong Linh ma pháp cao thâm, với tư chất của người, ta nghĩ tương lai thành tựu của người nhất định có thể vượt xa tất cả các đệ tử hiện giờ của Vong Linh hệ!

Phạm Ny vui mừng nhìn Hàn Thạc, cam đoan chắc chắn với hắn, trong lòng ngầm nghĩ rằng chờ hắn trở thành đệ tử của Vong Linh hệ, nếu ma pháp của hắn tiến bộ thật nhanh thì có thể đủ để chính thức thoát khỏi những trói buộc hiện tại, khi đó nói không chừng... “Ồ, ta nghĩ cái gì vậy chứ, xem chừng tinh thần lực của ta chắc là hao phí nhiều quá rồi, bằng không tại sao lại suy nghĩ miên man như vậy.”

Đúng lúc này, Hàn Thạc vốn đang lộ ra vẻ mặt mừng rỡ thì đột nhiên nường mảy, nhắm mắt ngưng thần trầm ngâm một chút rồi hướng phía đối diện hô to:

- Cát Ân sư phụ, các người cẩn thận nhé, ta đã nghe được tiếng bước chân rầm rập rồi, ta nghĩ thú nhân lang kỵ binh chắc hẳn là sắp tới đây.

- Biết rồi, các người cũng cẩn thận một chút. Bó Lai Ân, Phạm Ny sư phụ vừa mới cùng ta hao phí rất nhiều tinh thần lực, người cần phải bảo vệ Phạm Ny sư phụ cho tốt nhé!

- Yên tâm đi, Phạm Ny sư phụ đã ở chỗ ta, trừ phi ta chết trước, nếu không thì Phạm Ny sư phụ sẽ không phải chịu bất cứ thương tổn nào!

Hàn Thạc nói xong những lời này thì đột nhiên cảm giác cánh tay trái lại tê rần, hắn lập tức biết chắc đó là hành vi tức giận của Lý Toa nên vội quay về bên trái giải thích với Lý Toa. Nhưng hắn cũng không để ý rằng lúc này ở bên phải, Phạm Ny cũng đang nhìn về phía hắn, ánh mắt ẩn chứa vẻ hứng thú kèm theo vài nét phức tạp.

Rốt cục, tiếng “cộp cộp” nặng trĩu cũng từ xa dần dần vọng đến. Một không khí trầm lắng đến nghẹt thở đè nặng lên tất cả mọi người, toàn bộ đều đang dồn hết sự tập trung cho lần ứng chiến này.

- Đáng chết, sao lại là bọn người Bỉ Nhĩ Kỳ của Quang hệ chứ!

Khi mọi người ngưng thần nín thở, đã định đẩy những tảng đá lớn xuống, cặp mắt sắc sảo của Hàn Thạc đột nhiên phát giác người đến không phải là thú nhân lang kỵ binh, mà là đám người Bỉ Nhĩ Kỳ và Ngải Lâm của Quang hệ thuộc Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân đang hoảng hốt lo sợ chạy trốn chết, trong đó còn có mấy vị ma pháp sư và chiến sĩ xa lạ. Tất cả đều cười những con chiến mã mà nhìn qua đã thấy ngựa của bọn họ đã rất hư nhược, dường như không thể chịu nổi thêm nữa.

Phạm Ny nhướng mày, từ phía sau tảng đá lớn thò đầu ra, vươn cái cổ thon dài lớn tiếng hét lên:

- Bỉ Nhĩ Kỳ sư phụ, các người dừng lại mau. Chỗ này đã bị chúng ta bố trí hố bẫy để dành riêng đối phó với lang kỵ binh rồi.

Nhóm người Bỉ Nhĩ Kỳ sắp lao tới chỗ cạm bẫy, vừa nghe Phạm Ny nói như vậy thì tại thời điểm mấu chốt này vội vã dừng lại. Sau đó Bỉ Nhĩ Kỳ ngẩng đầu nhìn thấy thầy trò của Vong Linh Hệ ở hai bên sườn núi thì lập tức hiểu được tình huống hiện tại, lập tức quát lớn:

- Thú nhân lang kỵ binh đang ở phía sau, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

- Xuống ngựa, đuổi chiến mã chạy ngược lại, sau đó đi bộ thật nhanh qua chỗ này, chúng ta sẽ nói cho biết nơi nào có hố bẫy, nếu ở lại tại chỗ thì các người chỉ có một con đường là chết mà thôi! - Hàn Thạc nhô đầu lên, tỉnh táo hết lớn.

Đoàn người Bỉ Nhĩ Kỳ, nghe Hàn Thạc nói như vậy cũng hơi do dự một chút, sau đó tất cả theo sự phân phó của Hàn Thạc đều xuống ngựa, dùng chủy thủ chích vào móng ngựa, lợi dụng những con chiến mã bị đau đớn này để cản hậu. Sau đó đoàn người được Phạm Ny chỉ dẫn, hoảng hốt hối hả vượt qua dây thừng và “toan dịch chiếu trạch”, rồi nhanh chóng leo lên hai bên sườn núi.

Một thanh âm ” rầm rập ..” khác lại truyền vào tai mọi người, lúc này tất cả đều biết chắc rằng đây mới thật sự là lang kỵ binh của thú nhân truy đuổi tới.

- Ẩn nấp thật kín, chuẩn bị chiến đấu!

Hàn Thạc hô to một tiếng, tất cả mọi người cẩn thận từng li từng tí nấp kín thân mình, chuẩn bị giáng cho lũ lang kỵ binh có thói quen cướp bóc phóng hỏa giết người này một bài học đẫm máu.

(* toan dịch chiếu trạch: đầm lầy ăn mòn, đầm lầy axit)

57. Chương 57:giết Người Cướp Của

oOo

Ở đằng xa, bụi đất đang bay lên, những bước chân nặng nề, tựa như tiếng trống trầm buồn vọng vào lòng mọi người. Đầu tiên là một loạt trường đao phát ra đao phong chói mắt, sau đó ngồi trên con cự lang là thân hình cường tráng của thú nhân, từng tên một nối tiếp nhau xuất hiện tiến đến.

Những thú nhân lang kỵ binh rõ ràng là vừa trải qua một trận cướp bóc, túi tiền dưới thân cự lang của bọn họ đều phình bự ra, xem chừng cửa hàng ở Đa La trấn chắc chắn đã bị lột sạch đến cả chổi cùn giế rách cũng không còn. Có lẽ là do đám lang kỵ binh này mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm cho nên tốc độ chạy trốn của cự lang dưới thân bọn chúng đã bị ảnh hưởng rất nhiều, lúc này nếu so về cước lực thì chỉ cần đám người cười mấy con nhược mã cũng có thể đuổi kịp bọn chúng.

Đang núp sau một tảng đá lớn, Hàn Thạc tay nắm chặt lấy chiếc nỏ, bình tĩnh nhắm vào cái thân thể dũng mãnh nhất trong đám thú nhân ở trước mặt. Bên cạnh là Phạm Ny cũng tương tự, đang cầm trong tay một bộ cung nỏ, không ngừng thay đổi phương hướng, đôi mắt loé lên ánh sáng kiên định, xem chừng đã sẵn sàng đối mặt với sinh tử tồn vong, Phạm Ny cũng hiểu được, đây là lúc phải cứng rắn. Lý Toa hai tay trống trơn, có điều bên cạnh nàng ta và mấy tên đệ tử có vài khối đá cực lớn. Mấy khối đá tảng này đã được Hàn Thạc đem để ở một vị trí tốt nhất, chỉ cần dùng chút sức lực là có thể đẩy nhào nó xuống, đảm chắc có thể tạo thành lực sát thương kinh khủng vượt xa mấy cái bộ cung nỏ.

Trong tiếng tru tréo của cự lang, hơn mấy chục tên lang kỵ binh nhanh như chớp, rốt cuộc đã hoàn toàn xuất hiện ở bên trong cửa thông đạo. Tốc độ của bọn họ rất nhanh, căn bản không hề đoán trước trên đường sẽ có mai phục, cả đám hươu trường đao trong tay, gào to một cách càn rỡ, thúc mấy con cự lang vọt tới trước.

“Ngao ngao ngao...”

Một vài con cự lang dẫn đầu, chân trước của chúng đã bị dây thừng ngáng chân làm cho ngã ngửa. Đột nhiên chân trước bị hất xuống, liền tru lên những âm thanh thê lương, cơ thể bốn lang kỵ binh theo ảnh hưởng của quán tính từ trên người cự lang văng ra.

“Bịch! bịch! bịch! bịch!”

Bốn tên thú nhân quơ mạnh cánh tay, không tự chủ được bay thẳng vào đầm chứa đầy toan dịch (*) đã được bố trí phía trước, phát ra tiếng va đập vào đất thật trầm trọng. Chỉ thấy bốn tên này lọt vào đầm toan dịch, trong phút chốc đã phát ra thanh âm kêu gào thê lương giống hệt đám cự lang lúc trước, theo tiếng gào khóc thảm thiết, thân thể cường tráng của chúng đã bị toan dịch ăn mòn. Da thịt và cả quần áo toàn bộ đã biến thành máu loãng, nhanh chóng hòa trong đầm toan dịch. Phút chốc, bốn tên thú nhân lang kỵ binh rốt cuộc đã thành bốn bộ xương khô cực lớn.

Bốn tên này chỉ là nhóm gặp xui xẻo đầu tiên, phía sau còn có ba lang kỵ binh giống hệt bọn chúng không ngừng hướng về phía đầm toan dịch mà bay vào, chỉ trong nháy mắt cũng bị biến thành ba bộ xương khô khác.

- Cái đầm toan dịch này quả nhiên không hổ là cao cấp ma pháp của Vong Linh hệ, Phạm Ny sư phụ, người thật là lợi hại đó. Chờ đến khi về lại ma vũ học viện Ba Bửu Luân, loại ma pháp này nhất định phải dạy cho ta nha! - Hàn Thạc đã thấy cái đầm toan dịch này tối độc đến mức nào, liền thấp giọng hưng phấn nói với Phạm Ny.

Có điều Hàn Thạc vừa dứt lời, đột nhiên phát giác sắc mặt Phạm Ny trở nên trắng bệch, nhìn về phía đầm toan dịch, ánh mắt tựa hồ có chút không đúng, không khỏi dùng thân thể chạm nhẹ vào Phạm Ny, hỏi tiếp:

- Phạm Ny sư phụ, người làm sao vậy?

Phạm Ny bị Hàn Thạc chạm vào, liền phản ứng mãnh liệt, hoảng hốt nói:

- Không có, không có gì, cái ma pháp “Toan dịch chiếu trạch” này từ khi ta nắm vững đến nay đây là lần đầu tiên thi triển nó ra, thật sự không thể nghĩ được cái ma pháp này lại tàn nhẫn đến thế.

Lúc Hàn Thạc cùng Phạm Ny nói chuyện, mấy chục thú nhân lang kỵ binh bị dồn lại một cục do kỵ binh phía trước đột ngột ghìm cương cự lang, phía sau thì không kịp ngừng lại, trở thành một đám hỗn loạn, còn có mấy tên thú nhân bị xô đẩy từ trên người cự lang rơi xuống. Có điều, như vậy thì đến đây dây thừng ngáng chân ngựa và “Toan dịch chiếu trạch” đã mất đi tác dụng, đám thú nhân dưới sự la hét của tên đầu lĩnh, đã từ chỗ hoảng loạn bắt đầu cố gắng một lần nữa ổn định đội ngũ.

- Giết!

Vào lúc này, Hàn Thạc đột nhiên khí huyết sục sôi, quát lớn một tiếng. Ma đao lấp lánh chờ đợi sớm đã không thể nhẫn nhịn được nữa, đoàn người của Lý Toa nghe được tiếng hô lớn của Hàn Thạc lập tức cũng hô to gọi nhỏ đem mấy tảng đá lớn ở bên cạnh các nàng đẩy mạnh về hướng sườn dốc của núi. Trong tiếng va chạm thật lớn, hơn mười khối đá to theo xung lực, tạo ra khí thế ngập trời, cuộn cuộn lẫn như bay về phía đám thú nhân lang kỵ binh ở phía dưới.

Đột nhiên, đám lang kỵ binh vốn luôn đóng vai thợ săn, nay trái lại trở thành con mồi, mấy tảng đá lớn vừa lăn xuống đã rất nhanh lấy đi tính mạng của đám thú nhân này. Đám lang kỵ binh tựa như những con cá nằm trong rọ, bây giờ căn bản không có cách gì để chỉnh lại đội ngũ, đối mặt với những tảng đá đang lăn xuống, lập tức phải trả cái giá vô cùng đắt. Bốn khối đá to từ trên cao nện thẳng xuống, biến sáu tên thú nhân cả thân người lẫn cự lang trở thành một đám huyết nhục lẫn lộn, số đá tảng còn lại men theo sườn núi lăn ào ào xuống, tích trữ lực công phá vô cùng lớn, tông thẳng vào giữa đám lang kỵ binh khiến tiếng sói tru thảm thiết thê lương liên tiếp vang lên.

Đột sóng đá tảng này vừa xong thì đã có mười lăm tên lang kỵ binh chết thảm ngay tại đương trường, còn có mười tên bị đá quyết trúng phải nhận những vết thương lớn nhỏ khác nhau. Giữa những tiếng kêu thảm thiết, đám thú nhân này đột nhiên phát giác, quay đầu lại thì cái thông đạo cũng đã bị một tảng đá to bịt kín, sau đó từ trên sườn núi ở hai bên đột nhiên lộ ra rất nhiều thân ảnh, nương theo những tiếng mắng chửi là từng đợt tên nổ cùng ma pháp công kích.

- Đám thú nhân dã man này, đều phải giết hết cho ta.

Ở bên kia, Ngải Lâm của Quang hệ từ trên sườn núi đứng thẳng lên, vẻ mặt căm giận quát nhỏ một tiếng, sau đó bắt đầu ngâm xướng Quang hệ ma pháp, cùng với những người phía bên kia đồng thời nhắm vào đám thú nhân mà công kích. Xem chừng các nàng bị đám lang kỵ binh này truy đuổi đến tán loạn như thế, bây giờ rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để phát tiết. Đến lúc này, ở bên trong thông đạo phía dưới, còn có ba mươi tên lang kỵ binh chưa chết. Có điều đám lang kỵ binh này lại phải đối mặt với sự công kích của đủ thứ loại ma pháp từ hai bên sườn núi ập tới. Hàn Thạc cầm chiếc nổ trong tay, một khi nhắm vào một tên thú nhân, thì bình tĩnh phóng ra, chỉ cần tên thú nhân này bị tên nổ của Hàn Thạc bắn trúng, dù không phải chỗ yếu hại thì cũng trong thời gian ngắn rồi cũng sẽ gục ngã, tuyệt đối không thể đứng dậy nổi.

- A, tại sao bị tiền nổ của người bắn trúng thì thú nhân dù chỉ bị thương ở ngoài da cũng không có tên nào đứng dậy nổi vậy? Nhưng bị trúng tiền nổ của ta thì chỉ cần không bị ở nơi trí mạng thì không bị trở ngại gì lớn cả? - Phạm Ny ở bên cạnh, sau khi quan sát một lúc, cau mày nghi hoặc hỏi Hàn Thạc.

- Hắc hắc, đó là đương nhiên, bộ ống nổ tiền này, trên mũi tên vừa mới được ta tranh thủ chút thời gian bôi lên ít phấn độc, chỉ cần dính nửa điểm thương tích nhỏ xíu, bọn chúng cũng chắc chắn sẽ xong đời! - Hàn Thạc lại vừa nhắm chuẩn một tên thú nhân mà hạ sát, vừa điềm nhiên như không, lãnh đạm giải thích.

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, Phạm Ny liền ngăn người giấy lát, sau đó tức giận chỉ vào Hàn Thạc, oán ghét nói:

- Người, người quả nhiên hèn hạ, phương pháp ác độc này, người là học từ ai vậy hả? Cho dù hai nước giao tranh, chúng ta cũng không thể sử dụng độc tiễn được, đây chính là quy củ bất thành văn ở Kỳ Áo đại lục mà.

Nhún vai, Hàn Thạc tựa hồ coi như không có việc gì nói:

- Loại cuộc chiến như thế này, không phải là người chết thì ta tử, còn cần phải nói gì đến hèn hạ hay không hèn hạ cơ chứ, có thể theo cách của giới tiểu nhân mà giết sạch bọn chúng, mới chính xác là cách làm thông minh nhất, người thật quá bảo thủ rồi!

- Đúng đó, Bồ Lai Ân nói cũng có điểm không sai, cái đám thú nhân quỷ tha ma bắt đáng chết này, ở trong Đa La trấn đốt giết cướp bóc, hàng năm khi vừa đến đầu đông sẽ nhân cơ hội tiến đến vùng biên giới của chúng ta mà cướp sạch, với bọn chúng mà còn cần phải nói cái gì quy củ nữa sao?

Lý Toa ở bên cạnh bắt gờ chen ngang vào cuộc nói chuyện, rõ ràng đúng là có phần thiên vị đối với tác phong của Hàn Thạc.

- Hừ, hai tên tiểu quỷ các người, tâm địa đều hư hỏng giống nhau, khó trách đột nhiên trở nên tâm đầu ý

hợp đến thế, Bồ Lai Ân, lần này cho dù như vậy, nếu có thể quay trở lại đế quốc, người vạn lần không nên nói cho người khác biết đã từng làm thế này, từ nay về sau cũng không được lặp lại hành vi này nữa, nếu không, người nào mà biết, dám chắc là sẽ đập bẹp nhà người ra. - Phạm Ny liếc mắt trừng hai người một cái, đột nhiên nghiêm mặt dặn dò.

Hàn Thạc hiểu được Phạm Ny cũng là có ý tốt, bên trong Đa La trấn sở dĩ bán các loại phần độc này, đều là vì đối phó với đám ma thú hung tàn trong Hắc Ám sâm lâm, thông thường chẳng ai đủ dũng cảm để quang minh chính đại đối phó với địch nhân mà lại sử dụng đến nó cả. Có điều đối với những lời dặn dò của Phạm Ny, Hàn Thạc chỉ là nghe qua cho có lệ, ở sâu trong nội tâm thì lại không cho rằng điều đó là đúng, nếu tới lúc khẩn yếu quan đầu, khi mà tính mạng bị nguy hiểm hẳn dám chắc sẽ liều mạng mà sử dụng loại phương pháp ác độc này.

Dưới sự công kích của nỗ lực cùng các loại ma pháp, đám lang kỵ binh còn sót lại cũng chỉ có thể gom hết sức lực sử dụng nỗ lực phản kích đám người mai phục ở hai bên sườn núi. Có điều bọn Hàn Thạc bây giờ hoàn toàn chiếm ưu thế cả về mặt địa hình lẫn quân số, đang không ngừng công kích xuống bên dưới. Từng tên từng tên trong đám lang kỵ binh này lần lượt theo nhau ngã gục xuống trong vũng máu, rõ ràng đã vô lực để có thể xoay chuyển tình thế rồi.

Đợi đến khi đám lang kỵ binh này chỉ còn lại có năm móng, bọn chúng rốt cục bắt đầu khiếp đảm, cự lang không thể lướt qua đầu những tảng đá lớn, mấy tên thú nhân này buộc phải trực tiếp từ trên người cự lang nhảy xuống, ngay cả túi tiền cùng hàng hóa bên trong ở trên người cự lang cũng buông bỏ tất cả, bắt đầu liều lĩnh chạy trở về.

- Không hay rồi, bọn chúng muốn chạy trốn, nếu bọn chúng mà thoát, nhất định sẽ gọi nhiều tên lang kỵ binh tới nữa, mọi người mau chóng đuổi theo! - Hàn Thạc thấy thế, sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng hô lớn kêu gào đứng lên, nhưng còn thân thể hắn thì lại vẫn chẳng hề nhúc nhích tí nào.

Hàn Thạc vừa nói dứt lời, mọi người kinh hoảng, toàn bộ lập tức từ trên triền núi vọt xuống, liều mạng truy đuổi mấy tên thú nhân đang chạy trốn. Ba tên chiến sĩ với tốc độ nhanh nhất lao xuống trước, ở trên sườn núi nhỏ mà di chuyển thoải mái như chạy trên đất bằng, rất nhanh đuổi theo, còn ngay phía sau bọn họ là một nhóm pháp sư, gồm cả Cát Ân, Ba Khắc cùng mấy người thuộc Vong Linh hệ, cũng cầm lấy ma pháp bảo mà chạy.

Khi thân thể mềm mại của Phạm Ny chồm đứng dậy, định từ phía sau tảng đá to chạy đi, Hàn Thạc đột nhiên đưa tay ra, mạnh mẽ ôm chặt lấy eo Phạm Ny, quát khẽ:

- Nguy hiểm như vậy, người đi làm gì?

Phạm Ny đột nhiên bị Hàn Thạc ôm eo, thân thể nhất thời tê dại, nhìn lại, mấy tên đệ tử Vong Linh hệ cũng đang chạy ra, toàn bộ quay lại nhìn nàng một cách quái dị, nhất là Lý Toa hình như là đang cố gắng kiềm nén sự tức giận. Phạm Ny đỡ cả người, phản ứng tới sau lại là tâm hồn thiếu nữ, quýnh lên, khuôn mặt ửng đỏ, đột nhiên kịch liệt giãy dụa, mở miệng phản nộ:

- Làm gì thế hả, mau buông ta ra nào, người ngăn ta làm cái gì?

- Có thêm hay bớt vài người chúng ta cũng chẳng làm sao cả, phía sau chúng ta quả thật còn có việc trọng yếu hơn cần phải hoàn thành? - Hàn Thạc buông tay hắc hắc cười nói.

- Còn có chuyện gì càng trọng yếu hơn nữa đây? - Đám người Phạm Ny đồng thời nghi hoặc hỏi.

- Thu lại chiến lợi phẩm chứ gì nữa! Túi tiền cùng vật phẩm bên trong ở trên người mấy con cự lang này, lấy được từ thủ đô đế quốc thành cũng đều là kim tệ sáng bóng cả đó!

Hàn Thạc cười lớn một tiếng, thân thể đã nhanh chóng từ sườn núi phóng vọt xuống. Phạm Ny, Lý Toa mấy người thoảng sửng sờ, đến lúc các nàng thấy còn có mấy tên ranh mãnh khác cũng bắt chước phóng xuống thì cũng chẳng còn chút do dự, đều ngạc nhiên vui mừng kêu lên một tiếng sung sướng, không lý gì đến hình tượng nữa xông thẳng xuống chỗ đám kỵ binh thú lang nhân kia mà thu nhặt mấy túi tiền cùng hàng hóa.

* toan dịch: axit

58. Chương 58 : Tác Dụng Của Khô Lâu Chiến Sĩ

oOo

- Vong Linh chiến sĩ hạ xuống, theo sự kêu gọi của Hắc Âm sứ giả, hiển thị sự tồn tại của người đi!

Hàn Thạc đang chạy về hướng đường thông đạo, đột nhiên ngâm lên câu chú ngữ ma pháp.

Một khô lâu chiến sĩ hết sức bình thường theo lời chú ngữ của Hàn Thạc hạ xuống, xuất hiện phía sau trong đường thông đạo. Hàn Thạc vừa thấy khô lâu chiến sĩ xuất hiện, lập tức tập trung tinh thần phát ra hiệu lệnh “Đoạt lấy đồ vật”.

Khô lâu chiến sĩ này hoàn toàn không phải là tiểu khô lâu do Hàn Thạc dùng ma công luyện ra, rõ ràng tốc độ và sức mạnh của nó còn kém tiểu khô lâu một khoảng cách, trong quá trình di động thân hình còn phát ra tiếng xương cốt ma sát vào nhau cọt kẹt.

Bên trong học viện ma vũ Ba Bửu Luân, tiểu khô lâu đen tuyền có bảy cây gai xương đã gây ồn ào quá nhiều. Nếu như để cho người ta biết được tiểu khô lâu này chính do Hàn Thạc gọi ra, hẳn sẽ nhiều chuyện phiền toái xảy đến. Vì thế Hàn Thạc không dám để cho tiểu khô lâu xuất hiện ở đây lúc này.

- Mọi người nhanh lên, nếu không toàn bộ đồ vật sẽ bị người khác đoạt chạy mất!

Lấn vào trong mọi người, bao gồm cả Ngải Lâm của Quang hệ, khi phát hiện được đoàn người Hàn Thạc lao thẳng đến, lập tức quát lên một tiếng thánh thót đến liền.

Còn phía Vong Linh hệ bên này, mấy người Phạm Ny và Lị Toa vừa thấy Hàn Thạc bất ngờ gọi ra một khô lâu chiến sĩ, trước hết hơi lạnh đi, sau đó đột nhiên tỉnh lại, vẻ mặt ai nấy đều có mấy phần vui mừng, bắt đầu gọi khô lâu chiến sĩ xuất hiện.

Đột nhiên, cả chục khô lâu chiến sĩ do mấy người Phạm Ny và Lị Toa gọi ra, theo sự điều khiển bằng tinh thần của bọn họ, liền chia những cánh tay xương xẩu nhặt lấy túi đồ thật lớn trên mặt đất.

Vật tư bên dưới cái miệng to lớn của lang kỵ binh đều do thu gom được. Khi lang kỵ binh nửa người nửa thú này chết đến, hiện nay tự nhiên trở thành vật vô chủ, đương nhiên ai lấy được trước sẽ thuộc về người đó. Về phía Hàn Thạc, các khô lâu chiến sĩ vốn có sức chiến đấu rất kém, lần này tính ra cũng đã phát huy được tác dụng. Cả chục khô lâu chiến sĩ tuy tốc độ chậm chạp, nhưng cuối cùng mỗi khô lâu chiến sĩ đều bắt được một túi đồ to.

Cả Hàn Thạc và Phạm Ny, Lị Toa, thân là chủ nhân đi theo sau, tự nhiên cũng không chút nhàn rỗi, trong tay mỗi người đều nắm một túi to, Hàn Thạc còn đoạt thêm bốn túi to nữa, vẻ mặt đầy đắc chí cười vang.

Vật tư do lang kỵ binh lưu lại trong thông đạo, đoàn người Hàn Thạc lấy được tám phần, còn lại hai phần do những người khác lấy được. Các loại vũ khí khô giáp và dược liệu trong Đa La trấn đều là những vật tư có giá rất cao, nếu như có thể lấy được hàng hóa của đế quốc, nhất định có thể tìm được thù lao rất hậu hĩnh.

Sau khi điều khiển các khô lâu chiến sĩ, từng người từng người được an bài tốt rồi, Hàn Thạc nhìn lại Phạm Ny cười nói:

- Phạm Ny lão sư, có những thứ này rồi, lại thêm mấy thứ chúng ta thu được trong cánh rừng dày u ám, ta nghĩ sau khi quay về đến học viện ma vũ Ba Bửu Luân, Vong Linh hệ chúng ta nhất định có thể khiến cho toàn trường phải nhìn chúng ta với cặp mắt khác.

Lúc này, tâm tình Phạm Ny cũng rất tốt, sớm quên đi sự vô lễ trước đó của Hàn Thạc, khuôn mặt đầy vẻ vui mừng hoan hỉ, đôi mắt sáng rực liếc nhìn Hàn Thạc, nhẹ giọng nói:

- Không nhất định đâu, những thứ này có thể là của hàng buôn trong Đa La trấn, tuy hiện giờ chủ của những hàng buôn trong Đa La trấn đã chết hoặc trốn chạy, nhưng nếu để đế quốc biết được nguồn gốc của những vật này, nhất định sẽ bị tịch biên mất.

Lo lắng của Phạm Ny không phải không có lý, Hàn Thạc nghĩ qua một lát, đột nhiên nhớ đến ở trong U Âm Sâm lâm đã gặp được Phú Tân Ân. Khi hai người đã chia tay rồi, Phú Tân Ân còn lưu lại một tấm

giấy cho Hàn Thạc, để Hàn Thạc có thể tìm được hắc làm ăn. Phú Tân Ân này là thương nhân của đế quốc Bối Tư Đặc, nếu tìm được hắc hắc sẽ có được phương pháp giải quyết thỏa đáng.

Nghĩ đến người này, Hàn Thạc tự tin mỉm cười với Phạm Ny nói:

- Phạm Ny lão sư, người không cần phải lo lắng, chỉ cần có thể quay về đế quốc bình an, nhưng đồ này ta có biện pháp xử lý được, chắc chắn sẽ không để lộ ra chút sơ hở nào.

Phạm Ny kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, sau đó lúc lắc đầu cảm khái nói:

- Bồ Lai Ân, ta phát hiện ta càng lúc càng nhìn không ra được người, trên người người rốt cuộc ẩn giấu bí mật nhiều ít, người làm sao có biện pháp xử lý những vật tư này chứ?

Cười hề hề, Hàn Thạc đáp lại:

- Những chuyện này sau rồi hãy nói, ta nghĩ chúng ta bây giờ việc quan trọng nhất cần làm, chính là suy nghĩ làm cách nào rời khỏi nơi đây, nhanh chóng quay về đế quốc.

Trong khi Hàn Thạc nói chuyện với Phạm Ny, mấy người trong đoàn, bao gồm cả mấy người Cát Ân Ba Khắc thuộc hệ Vong Linh kia cũng đã từ xa quay về. Thấy được những người này về mặt thở phào nhẹ nhõm, Hàn Thạc liền biết được mấy thú nhân kia chắc hẳn đã bị giết chết rồi.

Quả nhiên, mấy người trong đoàn kia vừa đến, lập tức đặc ý nói:

- Mọi người yên tâm đi, mấy con thú người kia đều không thoát khỏi được, cuối cùng chúng ta tạm thời có thể yên tâm được rồi.

Mấy người nói chuyện giữa chừng, đột nhiên kinh dị nhìn khắp chung quanh, la lên:

-Ồ, chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Chỉ thấy trong đường thông đạo lúc này ngoại trừ thi thể của những con sói lớn và lang kỵ binh nửa người nửa thú ra, tất cả những túi tiền đều được những người có mặt ở đó phân chia, nhất là phía bên Hàn Thạc và Phạm Ny, cứ xếp hàng một khô lâu chiến sĩ giữ một túi tiền to lớn, rõ ràng nhìn càng thêm bất mắt.

Phạm Ny hơi hơi xấu hổ, há miệng ra lại không biết nói sao cho lọt. Cuối cùng, trong lòng quýnh lên, không khỏi trừng mắt Hàn Thạc một cái, ý muốn Hàn Thạc ra mặt đối đáp.

Làm như không có chuyện gì bước lên mấy bước, khuôn mặt Hàn Thạc không một chút xấu hổ, tiện tay thấy hai túi đồ ra, tiếp đón mấy người từ xa mới quay về, nhìn thẳng vào các dũng binh chiến sĩ và ma pháp sư cười nhẹ lên tiếng:

- Đây đều là chiến lợi phẩm, các vị dũng sĩ hãy tới chọn lấy cho mình chút gì đi, mọi người đều muốn chia tay lập tức, nhưng chúng ta vừa mới cùng nhau đánh lui thú nhân, những vật này là chúng ta hẳn cũng nên giữ lại làm kỷ niệm về trận chiến đấu.

- Được, được đó!

Cả chục người vừa mới mạo hiểm trở về nghe thấy Hàn Thạc nói vậy, liền cũng nhau cất tiếng hoan hô, từng người hưng phấn chạy đến, bắt đầu chọn lựa những vật tư trong các túi tiền một cách thuần thực.

Bỉ Kỳ Nhĩ và mấy người Quang hệ của học viên, vốn cũng tính tham dự vào hàng ngũ này, bất quá bọn hắn nhìn thấy mấy người Ngải Lâm, trong tay cũng có những túi đồ to lớn như vậy, hơi hơi giật mình, sau đó liền quay về phía Ngải Lâm.

- Tiểu tử, người thật sự là một bằng hữu tốt, từ nay về sau nếu như có điều gì cần đến chiến lang dũng binh đoàn chúng ta thì cứ tự nhiên nói ra.

- Ha ha, ta rất hân hạnh làm bạn với những bằng hữu như các vị, nếu như sau này các vị muốn sắp xếp được vật gì, có thể tìm ta.

-

Sau khi những người này đã chọn xong đồ vật, ai nấy đều cười tươi chuyện trò, từng người đều ghi lại phương thức liên hệ trên những tấm giấy, đưa đưa đến cho Hàn Thạc.

- Phạm Ny lão sư, những vật phẩm này sao Bồ Lai Ân lại cho bọn như vậy?

A Tây Na, một học viên thuộc Vong Linh hệ, vẻ mặt đau đớn nhìn thấy Hàn Thạc mở những túi lớn ra, hổn hển lên tiếng.

- Việc hẩn làm hoàn toàn chính xác, nếu như toàn bộ những vật tư này bị chúng ta lấy hết, những người này không có được một chút lợi ích nào, bọn chúng chắc chắn sẽ đem những chuyện này bẩm báo về cho đế quốc biết, có lẽ bọn chúng giận dữ sẽ sinh ra lòng muốn cướp lấy, thế thì sẽ rất phiền phức cho chúng ta đó.

- Bây giờ Bồ Lai Ân đem một phần nhỏ đưa ra cho bọn chúng tùy ý lựa chọn, chính là kéo bọn chúng cùng nhúng chàm, để bịt chặt miệng của những người này. Bọn chúng không có không gian giới chỉ, lại không có biện pháp điều khiển những khô lâu chiến sĩ để làm những việc cực khổ như chúng ta, căn bản không cách nào mang quá nhiều vật tư, thế thì cuối cùng lợi ích to lớn nhất vẫn là chúng ta như trước, hẩn còn đạt được tình hữu nghị với những người mạo hiểm này, bây giờ Bồ Lai Ân đúng là càng lúc càng lợi hại rồi!

Cặp mắt đẹp đẽ của Phạm Ny liên tục nhìn vào những người mạo hiểm này đang chuyện trò vui vẻ với Hàn Thạc, giải thích cho A Tây Na bên cạnh được hiểu rõ.

- Hẩn bây giờ càng lúc càng thần bí rồi, thật không biết hẩn học được những tri thức bát nháo này từ nơi đâu, hơn nữa tri thức của hẩn thật sự hữu dụng!

Lị Toa nhìn Hàn Thạc, nghĩ đến những bí quyết dưỡng ngực hẩn dạy cho mình, không khỏi cảm khái thấp giọng nói.

- Được rồi, mọi người đều đã chọn lựa được những vật tốt, chúng ta lúc này chia tay thôi, từ nay về sau nếu như có chuyện gì phiền chỗ các vị, ta nhất định sẽ không khách khí đâu. Ha ha ha!

Đứng ở một bên, Hàn Thạc cười nhìn mọi người hân hoan, bốn cái túi lớn trên người hẩn cơ bản đã không còn gì cả.

Những dũng binh mạo hiểm này, ai nấy đều ít nhiều lấy được một số vật, đưa mắt nhìn Hàn Thạc càng thích thú, cuối cùng mọi người nói mấy câu khách khí một lượt, từng người từng người bắt đầu rời đi. Còn phía mấy người Bỉ Kỳ Nhĩ, đi về phía Phạm Ny nói mấy câu cảm tạ, rồi cũng nhắc những vật tư rời đi.

Đợi cho đến khi chỉ còn lại mấy người trong đoàn của Hàn Thạc, Cát Ân mới ảo não nói:

- Sớm biết vậy ta cũng ở lại rồi, nếu chúng ta không đi, mấy túi đồ trong tay những người thuộc Quang hệ khẳng định là ở trong tay bọn ta rồi.

Nhìn thấy vẻ buồn phiền của Cát Ân, Phạm Ny không hề tỏ ra điểm nào, thời điểm này đột nhiên phát hiện một người vĩ đại như vậy, dường như cũng không bằng trí lực của Hàn Thạc, trong lòng không khỏi phát sinh cảm giác khinh thị.

- Được rồi, chúng ta bây giờ nên làm gì đây?

Phạm Ny đưa mắt nhìn Hàn Thạc, tự nhiên mở miệng hỏi han.

Quay đầu liếc nhìn dòng sông Ni Lạc Lan rộng lớn, Hàn Thạc nghĩ một lát, trầm giọng nói:

- Bên dưới khe núi hẹp có một cây to cao vút, trong những túi to của chúng ta có các loại vũ khí sắc bén, còn có những dây thừng cứng chắc, chỉ cần chúng ta dẫn một ít cây cối, có thể nhanh chóng chế tạo được bè gỗ. Sử dụng bè gỗ, chúng ta có thể vượt qua sông Ni Lạc Lan, đến thẳng Ba Nhĩ Tát Trạch thành.

- Nếu như vậy, sao vừa rồi ngươi không nói cho những người kia biết?

Cát Ân nghe Hàn Thạc nói những lời này, đột nhiên mở miệng hỏi lại.

- Bọn chúng muốn đi có liên quan gì đến chúng ta. Hơn nữa sau khi bọn chúng rời khỏi nơi đây, còn có thể giúp chúng ta tập trung chú ý của bọn thú nhân, như vậy chúng ta càng thêm ít nguy hiểm, vậy không phải là tốt hơn sao?

Hàn Thạc hơi hơi cười, tự nhiên giải thích.

Lời này vừa nói ra, Phạm Ny Cát Ân mấy người ngây hẳn, âm thầm cảm thấy Hàn Thạc bây giờ quả nhiên khác thường, vừa mới cười nói vui đùa với người khác, hẳn đã ngầm tính toán mưu tính rồi.

Ba người Cát Ân, Ba Khắc, Bối Lạp nhẹ liếc nhau, nghĩ đến những chuyện đối xử với Hàn Thạc trước đó, trong lòng đồng thời cảm thấy lạnh hẳn.

59. Chương 59:tặng Người Một Chuỗi Dây Chuyền

oOo

Có Hắc Âm sinh vật trợ giúp cùng sự chỉ huy của Hàn Thạc, công việc chặt cây kết bè đã hoàn thành chỉ trong thời gian nửa ngày.

Năm chiếc bè gỗ đã lắp đặt thêm mười mái chèo đang được Khô Lâu chiến sĩ kéo lần lượt từng chiếc một xuống nước. Sau khi mười ba túi tiền được chuyển lên thì mọi người cùng nhau leo lên bè gỗ, tay cầm mái chèo bắt đầu chuyển đi trên sông Ni Lạc Lan.

Hàn Thạc, Phạm Ny, Ly Toa ba người cùng ngồi trên một chiếc bè, Phạm Ny triệu hồi ra một cương thi chiến sĩ và ra lệnh cho nó chèo bè. Hàn Thạc ba người nhàn nhã ngồi trên chiếc bè gỗ chắc chắn thoải mái thưởng thức phong cảnh hai bên bờ sông Ni Lạc Lan.

Khi hoàng hôn buông xuống, nắng chiều chiếu rọi khắp muôn nơi, nước sông Ni Lạc Lan xanh biếc chảy êm đềm, một vài con cá lớn mặt quấy mình vọt lên khỏi mặt nước, để lại trên đó những vòng sóng sáng bạc. Ở đằng xa có những cây lớn cao ngút ngàn cùng cành lá tươi tốt, một số loài côn trùng kỳ lạ kêu rả rích khoan khoái khiến cho mọi người cảm thấy trong lòng yên tĩnh thư thái.

Trong khi Phạm Ny và Ly Toa cười cười nói nói tán thưởng cảnh đẹp chung quanh thì Hàn Thạc lại nhắm mắt và khoanh chân ngồi trên bè gỗ, âm thầm tu luyện ma công để không phải lãng phí dù chỉ một khắc thời gian rảnh rỗi, việc rèn luyện thân thể đã làm cho kinh mạch trong người không ngừng mở rộng.

Hai người Phạm Ny, Ly Toa vốn còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Hàn Thạc, nhưng khi phát giác Hàn Thạc nhắm mắt không nói thì cũng không tiện lên tiếng quấy rầy hẳn nữa, ngược lại rất thần phục sự chăm chỉ của hắn, nghĩ thầm rằng việc hắn có thể tiến bộ nhanh đến như vậy cũng chẳng có gì kỳ lạ. Hai đôi mắt xinh đẹp của hai người luôn tập trung trên người Hàn Thạc, rì rầm bàn tán về chuyện gì đó, xem chừng trọng tâm câu chuyện chắc chắn có liên quan đến hắn.

Ngồi im lặng một lúc khá lâu, đến khi cảm giác được bè gỗ có chấn động, Hàn Thạc liền mở bừng hai mắt nhìn chung quanh thì phát hiện ra bè gỗ đã vượt qua sông Ni Lạc Lan, đổ ở trong một lùm cây có cành lá sum xuê tươi tốt.

Hai người Phạm Ny, Ly Toa hơn hở chỉ huy Hắc Âm sinh vật vận chuyển chiến lợi phẩm từ trên bè gỗ lên bờ. Đến khi tất cả nhóm của Cát Ân tập hợp đông đủ, mọi người đều cất tiếng hoan hô, dùng tinh thần lực chỉ huy Hắc Âm sinh vật, xác định phương hướng rồi khởi hành chạy về phía thành Ba Nhĩ Tát Trạch.

Đi liên tục hai ngày như vậy, đoàn người cuối cùng cũng đến được thành Ba Nhĩ Tát Trạch. Sau khi đến thành, mọi người đầu tiên tìm một quán trọ lớn, lập tức bắt đầu tắm rửa thay y phục, rồi ngấu nghiến bữa ăn khoái khẩu, sau đó thoải mái nghỉ ngơi một đêm.

Giờ đây, cách đối nhân xử thế của Hàn Thạc so với trước khi đến U Âm sâm lâm đã hoàn toàn thay đổi, coi việc được hưởng sự phục vụ cao quý là lẽ đương nhiên, thậm chí còn một mình ở một gian phòng, ngay cả việc vận chuyển hành trang đến buồng kho chuyên dụng mọi người cũng đều tự mình thực hiện, không ai dám để cho Hàn Thạc đích thân làm.

Ngày thứ hai, lúc sáng tinh mơ.

Phạm Ny ngủ ở sát vách phòng Hàn Thạc. Hàn Thạc dậy từ sáng sớm, đứng ở trước cửa phòng của Phạm Ny gõ cửa “thùng thùng thùng thùng”.

- Ai đó?

Từ trong phòng vọng ra thanh âm mệt mỏi của Phạm Ny.

- Là ta. - Hàn Thạc trả lời.

- À, người chờ một lát nhé, ta rửa mặt xong rồi sẽ mở cửa cho người.

Một lát sau, Phạm Ny mở cửa phòng, trên người mặc một chiếc áo dài tơ tằm mỏng manh màu trắng. Chiếc áo dài mềm mại này làm cho thân thể cao dong dỏng quyến rũ của Phạm Ny nổi bật lên những đường cong gợi cảm. Tóc của cô ấy vẫn còn rối bời, uể oải liếc nhìn Hàn Thạc rồi lách sang một bên để cho hắn đi vào trong, hỏi:

- Mới sáng sớm thế này người đã tới làm gì?

Ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm Phạm Ny vài lần, Hàn Thạc khép cửa phòng lại, tự mình đi đến chỗ bàn tròn ngồi xuống, sau đó mới cười nói:

- Phạm Ny sư phụ, đêm qua ta đã suy nghĩ qua, cảm thấy rằng xách theo sổ hành lý này có vẻ chướng mắt quá nên muốn tìm người thương lượng một chút xem nên xử lý như thế nào.

- Ủ, xử lý sổ hành lý này sớm một chút cũng tốt. Chúng ta không phải là thương nhân, dù sao vẫn không thể mang theo mấy thứ này trở về học viện. Nhưng mà mấy thứ này đều lấy được ở trấn Đa La, nếu vạn nhất bị người khác phát hiện thì chúng ta chẳng những không có được kim tệ mà còn có thể gặp thêm phiền phức. Việc này nên làm thế nào cho đúng đây?

Phạm Ny hơi cau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Nếu chúng ta có một chiếc không gian giới chỉ thì có thể giải quyết được vấn đề này. Phạm Ny sư phụ, không gian giới chỉ mặc dù rất trân quý nhưng dù sao vẫn phải có giá cả chứ. Một cái không gian giới chỉ thông thường, không gian hơi nhỏ một chút thì đại khái có giá khoảng bao nhiêu kim tệ?

- Không gian giới chỉ nói chung chỉ có ma đạo sư Không Gian hệ mới đủ khả năng luyện chế ra. Nguyên liệu dùng để luyện chế không gian giới chỉ cũng rất trân quý, cho nên giá của không gian giới chỉ rất cao, cho dù là không gian giới chỉ chất lượng kém một chút thì tối thiểu cũng có giá khoảng từ một đến hai ngàn kim tệ. Giá này không phải ai cũng có thể đủ tiền để mua. Người có lẽ đừng nên suy nghĩ linh tinh nữa.

- Phạm Ny sư phụ, bản thân người là một ma pháp sư cao cấp, các đệ tử Vong Linh Hệ phần lớn đều là quý tộc thì tại sao ngay cả một cái không gian giới chỉ cũng không có?

- Ha ha, ta mặc dù là một ma pháp sư cao cấp nhưng bình thường rất ít khi rời khỏi Ba Bể Luân ma khí học viện, thu nhập hàng năm cũng chỉ mấy trăm kim tệ thì làm sao có dư tiền để mua không gian giới chỉ đây. Vong Linh hệ là một hệ nhỏ yếu nhất, nếu là đệ tử đến từ các gia đình đại quý tộc thì cũng sẽ không đến học tập ở Vong Linh hệ, với lại bọn họ còn chưa tốt nghiệp thì người trong gia tộc làm sao có thể mua cho bọn họ không gian giới chỉ chứ!

Nghe Phạm Ny giải thích như vậy, Hàn Thạc gật gật đầu xem như hiểu được qua loa, xem chừng sư phụ và đệ tử của Vong Linh hệ chắc hẳn đều là nghèo mạt rệp, khó trách mọi người tỏ ra hưng phấn như vậy đối với chỗ hành lý này.

- Thì ra là như thế. Một cái không gian giới chỉ có giá những một hai ngàn kim tệ, ha ha, xem chừng ta trước hết chắc phải kiếm một cái không gian giới chỉ mới được.

Hàn Thạc nghĩ đến trong tình tạng của hắn chỉ còn có hai ngàn kim tệ thì xoa xoa cằm suy tư một chút rồi dăm chiêu nói.

Khinh bỉ nhìn Hàn Thạc một cái, Phạm Ny tức giận nói:

- Người là một tên tạp dịch thì lấy đâu ra cái gì gọi là kim tệ hử. Nếu người có nhiều tiền như vậy, làm sao có thể đến ngay chính bản thân cũng bị người khác bán vào Vong Linh hệ làm tạp dịch trong sáu năm chứ?

Hàn Thạc cười hắc hắc nói:

- Trước khác nay khác, ai nói ta sẽ nghèo túng suốt đời? Người yên tâm đi, ta sẽ có biện pháp kiếm được không gian giới chỉ.

Nói đến đây, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phạm Ny, Hàn Thạc cảnh giác thoáng nhìn sang phải trái hai bên, sau đó móc từ bên trong túi tiền của hắn ra một chuỗi dây chuyền đá quý khảm toàn hồng ngọc. Vòng cổ này tỏa ra vàng sáng mờ mờ màu đỏ, những viên hồng ngọc đều trong suốt, sáng long lanh, rõ ràng là những viên ngọc rất có giá trị.

- Phạm Ny sư phụ, tặng cho người đấy!

Hàn Thạc mắt thấy Phạm Ny mê say nhìn vòng cổ trong tay hắn thì thấp giọng cười, đưa chiếc vòng cổ cho Phạm Ny.

Phạm Ny lúc đầu rất vui vẻ, sau đó sắc mặt đỏ lên, phản ứng sau cùng là gấp gáp từ chối: - Ta... ta không thể nhận. Đúng rồi, người lấy được thứ này từ chỗ nào thế?

- Đương nhiên là lấy được từ bên trong túi tiền mà họn Thú nhân Lang kỵ binh cướp bóc về, lúc ấy ta nhanh tay nhanh mắt thấy bên trong một cái túi da lấp lóe hồng quang, thì phát hiện được chuỗi vòng cổ đá quý khảm toàn hồng ngọc này. Ta nghĩ, Phạm Ny sư phụ là người xinh đẹp như vậy, nếu đeo chuỗi vòng cổ này thì nhất định có thể làm nổi bật thêm vẻ xinh đẹp gợi cảm của người, cho nên ta âm thầm lấy nó để giành riêng cho người.

Hàn Thạc thần sắc bình thường, nói giọng nhàn nhạt.

- Thứ này rất đắt tiền, ta không thể nhận được. Hay là người giữ cho chính mình đi!

Khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Ny ửng hồng, đôi mắt sáng mở to nhìn chăm chăm vào chuỗi vòng cổ, nhưng miệng lại ấp úng từ chối, xem chừng nàng mặc dù rất thích nhưng cũng chưa hoàn toàn đánh mất lý trí.

- Cầm lấy đi, ta là một đại nam nhân giữ lại thứ này cũng không dùng được, huống chi mấy năm nay người vẫn chiếu cố cho ta làm ta thật sự rất cảm kích. Lần này thật vất vả mới có một cơ hội báo đáp, nếu người từ chối thì ta sẽ rất buồn đấy.

Hàn Thạc vẻ mặt nghiêm chỉnh, những nét cười cợt hay khờ khạo, ngốc nghếch thường ngày biến mất tiêu, kiên trì thuyết phục.

- Thật sự không được, lần trước người đã cứu ta, với lại lần này trên đường đi người giúp ta không ít, ta làm sao có thể thu nhận đồ của người được chứ. Đừng thế, mặc dù lần trước bên trong thủy đàm, người...

Phạm Ny có chút ngập ngừng, khi nhắc đến thủy đàm thì tựa hồ nhớ tới mấy chuyện xấu của Hàn Thạc, khuôn mặt kiều diễm bỗng đỏ bừng, trừng mắt nhìn Hàn Thạc một cái.

Về duyên dáng này của nàng thiếu chút nữa thì hớp mất hồn vía của hắn rồi. Một ý nghĩ chợt thoáng qua, Hàn Thạc vội đứng lên, mỉm cười nói:

- Người nhất định phải nhận lấy, nếu không ta sẽ áy náy trong lòng. Ta còn có việc phải đi trước.

Hàn Thạc nói xong, không để Phạm Ny nín lại nữa, trực tiếp giật mở cửa phòng bỏ đi, tiếng bước chân "cộp cộp" dần dần đi xa.

Phạm Ny trong lòng bối rối, đôi mắt sáng nhìn xuống chuỗi vòng cổ đá quý khảm toàn hồng ngọc, thần sắc có vẻ kỳ lạ không nói nên lời, lúc thì có ánh mắt kiên định, lúc thì vẻ mặt tỏ ra nhu nhược, lúc thì sắc mặt xấu hổ, vẻ mặt không ngừng biến hóa phức tạp.

60. Chương 60:ta Cũng Có Không Gian Giới Chỉ

oOo

- Này, cái không gian giới chỉ này người lấy từ đâu ra? - Phạm Ny không thể hiểu nổi chuyện gì, nhìn Hàn Thạc kinh ngạc nói.

- Ta mua đấy.

Hàn Thạc trả lời hờ hững, sau đó nhìn ánh mắt hâm mộ lẫn đố kỵ của các đệ tử Vong Linh hệ nói thêm:

- Ta dùng một ngàn tám trăm kim tệ mua ở cửa hiệu bán đồ ma pháp bên trong thành, không gian giới chỉ này sức chứa có thể bằng một căn phòng nhỏ.

- Ta đương nhiên biết là người mua, chỉ là ta muốn hỏi người như thế nào mà lại có một ngàn tám trăm kim tệ? - Phạm Ny vẫn giữ vẻ kinh dị trên mặt như trước, bực bội trừng mắt nhìn Hàn Thạc.

Bên trong nhà kho, ngoại trừ Phạm Ny còn có các sư phụ và đệ tử khác của Vong Linh hệ, suy nghĩ muốn nổ tung đầu cũng không hiểu làm thế nào mà Hàn Thạc đột nhiên có nhiều tiền như vậy.

- Người, người, có đúng là người lấy chiến lợi phẩm đi bán không? - Bối Lạp sững sốt một hồi, đột nhiên nhớ ra cái gì, vội vàng đi vào bên trong kho kiểm tra chiến lợi phẩm các nàng để ở đây.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc liếc mắt nhìn Bối Lạp về khinh thị, cười nhạt nói:

- Vậy thì người mau chóng tra tra xét xét kĩ càng xem ta có chút túi riêng chút nào không. Hừ, mười ba cái túi đều ở chỗ này nguyên xi chưa mở ra, người rốt cuộc còn có con mắt không hả?

- Vậy kim tệ của người là ở đâu ra?

Cát Ân vẻ mặt cũng lộ vẻ kỳ quái nhìn chằm chằm Hàn Thạc, ánh mắt tham lam dò xét không gian giới chỉ trên ngón tay trái Hàn Thạc, thầm nghĩ “ta thân là sư phụ Vong Linh hệ còn không mua nổi không gian giới chỉ, người chỉ là một kẻ tạp dịch lại đeo một cái, thế gian có còn công lý hay không chứ?”

- Không cần người quản tới, bất luận thế nào giờ trong tay ta cũng có không gian giới chỉ rồi, các người đem vật tư kiểm kê rồi đưa cho ta giao nhận, chờ sau khi trở lại học viện Ba Bì Luân, ta sẽ phụ trách việc buôn bán một lần nữa, đến lúc đó thu được kim tệ chúng ta sẽ chia nhau. - Hàn Thạc mỉm cười thần bí, nhìn Cát Ân nhẹ nhàng nói.

- Phạm Ny sư phụ, ý người thế nào? - Cát Ân thoáng sững sốt, quay đầu nhìn Phạm Ny, hỏi ý kiến nàng.

- Thôi được, cứ quyết định vậy đi, chúng ta có thể lấy được mấy thứ này, công lao của Bồ Lai Ân là lớn nhất. Hắn đã nói có biện pháp đem mấy thứ này đi ra ngoài xử lý, vậy thì cứ để hắn quản lý, thu được kim tệ thì Bồ Lai Ân bốn phần, còn lại chúng ta. - Phạm Ny trầm ngâm một chút, cau mày đề nghị.

- Dựa vào cái gì, tại sao hắn lại chiếm tới bốn phần, chẳng phải chúng ta cũng là đều nỗ lực cố gắng sao? - Ba Khắc vừa nghe Phạm Ny nói, không đồng ý lớn tiếng hỏi lại.

- Đúng vậy, đúng vậy, hắn vốn chỉ là một kẻ tạp dịch, không nên có được nhiều vàng như thế. - Bối Lạp vừa kiểm kê vật tư vừa phụ họa.

Hàn Thạc gãi gãi đầu, trên mặt nở một nụ cười vẻ ngây ngô, ánh mắt quét sang hai người, hắc hắc nói:

- Vậy làm sao mới đúng ý các người đây?

Ba Khắc cùng Bối Lạp hai người sớm đã nếm không ít đau khổ từ Hàn Thạc, biết tổng cái vẻ ngoài thật thà, chất phác của hắn chỉ là ngụy trang, hắn đối đãi địch nhân thủ đoạn có thể nói là vô cùng âm hiểm độc ác. Hai người vừa thấy dáng vẻ này của Hàn Thạc đã cảm thấy cả người lạnh toát, đều tức khắc ngậm miệng không dám nói thêm cái gì.

- Được rồi, được rồi, Bồ Lai Ân, người cũng đừng hù dọa bọn họ nữa. Chuyện này quyết định vậy đi, nếu không có Bồ Lai Ân, các người căn bản cũng không còn sống tới giờ, huống chi mấy món này cũng là do chúng ta tìm được, mấy người các người toàn bộ đều lo đuổi theo lang kỵ binh nên bây giờ cũng không đủ tư cách lên tiếng. - Phạm Ny đầu tiên là liếc xéo Hàn Thạc một cái, sau đó chống nạnh, nghiêm mặt giáo huấn Ba Khắc cùng Bối Lạp.

- Đã như vậy, trước hết ta đem mấy thứ này thu vào trong không gian giới chỉ, sau đó chúng ta thuê ngựa đi thẳng tới thành Trát Cơ Ách Tư. Hôm nay ta nghe nói lang kỵ binh của thú nhân sau khi cướp bóc tại làng bên cạnh hình như đã rời đi, nên chúng ta hẳn là sẽ không gặp thêm nguy hiểm gì nữa. - Hàn Thạc liếc nhìn mọi người uể oải nói.

Hàn Thạc chờ đến khi thấy cả đám Phạm Ny, Cát Ân đều gật đầu đồng ý, bắt đầu phóng xuất ra một luồng tinh thần lực, đem không gian giới chỉ chuyển động theo sự điều khiển của hai cánh tay của hắn, mười ba chiếc túi liền biến mất, cánh tay trái hắn bắn ra liên tiếp 13 đạo quang mang màu xanh vào không gian giới

chỉ. Giữa ánh mắt hâm mộ cùng đổ kị của các sư phụ và đệ tử của Vong Linh hệ, Hàn Thạc đem những chiến lợi phẩm này thu vào không gian giới chỉ, hần phát hiện ra là sau khi đã thu nạp mười ba túi đồ rồi không gian giới chỉ cũng đã căng đầy, sức chứa không còn lại bao nhiêu.

Sau đó cả đoàn người lại tốn tiền thêm lần nữa thuê mấy con chiến mã để rời khỏi thành Ba Nhĩ Tát Trạch, trải qua hai ngày thì về tới thành Trát Cơ Ách Tư.

Sử dụng Truyền Tống trận của thành Trát Cơ Ách Tư, mọi người hóa thành một dải bạch quang, trở về học viện Ba Bửu Luân của thành Áo Sâm. Nhìn chung quanh bên trong học viện, trải qua một lần đại nạn không chết, mọi người tự nhiên bùng lên niềm hạnh phúc tái sinh.

- Bố Lai Ân , từ nay về sau ngươi không phải làm tạp dịch cho Vong Linh hệ nữa. Ta bây giờ phải đi tìm giám hiệu thương lượng giải trừ thân phận nô lệ của ngươi, để ngươi chính thức trở thành một đệ tử nhập môn của Vong Linh hệ ma pháp. - Phạm Ny tìm Hàn Thạc vui vẻ nói.

Thấy nàng cả quyết như vậy, trong lòng Hàn Thạc cũng rất vui, trên mặt nở một nụ cười nhẹ. Đã trải qua lần khảo luyện ở U Âm sâm lâm, con người hần đã có sự cảm nhận sâu sắc về sự ảnh hưởng của thân phận nô dịch đối với sự phát triển sau này. Bây giờ chẳng những giải trừ được thân phận này mà còn trở thành một đệ tử chính thức, hần tự nhiên là trong lòng vui sướng.

- Ta biết rồi Phạm Ny sư phụ, vậy chờ ta đưa các đồ đạc bên trong không gian giới chỉ xử lý xong xuôi sẽ trở lại tìm ngươi.

Hàn Thạc cười nói với Phạm Ny, sau đó suy nghĩ một chút, móc ra ba kim tệ đưa cho Lý Toa bảo:

- Nàng nếu nhìn thấy Kiệt Khắc thì đưa ba kim tệ này cho hần.

Lý Toa đưa mắt nhìn hần về là lạ giờ tay ra cầm lấy ba kim tệ, trả lời:

- Nhìn không ra ngươi đối với tiểu tử mập mạp kia vẫn tốt như vậy, thật không biết ngươi làm sao đột nhiên có tiền , ba kim tệ này cũng đủ cho cả nhà Kiệt Khắc sống một năm, ngươi thật là hào phóng a.

Bất luận là Bố Lai Ân trước kia hay là Hàn Thạc bây giờ đều có quan hệ tốt với tiểu tử mập Kiệt Khắc. Hiện tại Hàn Thạc có tiền rồi, người thứ nhất để hần thi ân chính là Kiệt Khắc. Ba kim tệ giờ đối với Hàn Thạc không là cái gì lớn lao, nhưng đối với Kiệt Khắc mà nói, là một khoản tiền rất lớn, coi như báo đáp sự giúp đỡ của Kiệt Khắc với hần những ngày qua .

Sau khi rời khỏi học viện Ba Bửu Luân, Hàn Thạc lấy ngân phiếu Phú Tân Ân lúc trước lưu lại, thuê một cỗ xe ngựa, căn cứ vào địa chỉ ghi trên đó, trực chỉ phía nam thành Áo Sâm.

- Tới thương hội Bố Tư Đặc rồi. - Xe ngựa chạy một hồi lâu, rốt cục cũng từ từ dừng lại, nghe thấy tiếng mã phu kêu lên ngoài cỗ xe.

Từ xe ngựa bước xuống, Hàn Thạc đưa cho mã phu hai đồng ngân tệ để hần rời đi, lúc này mới bắt đầu đánh giá thương hội Bố Tư Đặc. Có hai thị vệ người đứng thẳng, tay cầm trường mâu trước hai cánh cửa sắt màu đen, từ xa nhìn vào trong chỉ thấy một dãy phòng ốc san sát cao ngất, nhìn khí thế khẳng định chỉ những kẻ giàu có mới dám ở.

- Tiểu tử, lén lén, lút lút nhìn cái gì đó? - Một thị vệ trước cửa, mắt thấy Hàn Thạc hết nhìn đông tới nhìn tây, có chút nhẹn không được lên tiếng quát tháo.

- Chỗ này xem ra đúng là thương hội Bố Tư Đặc, ta đến tìm Phú Tân Ân tiên sinh. - Hàn Thạc liếc nhanh hai thị vệ một cái, hờ hững đáp.

- Phú Tân Ân? Không có nghe nói qua thương hội chúng ta có người này? - Thị vệ kia vẻ mặt nghi ngờ quay sang hỏi kẻ đối diện.

- Hình như có nghe qua, hần hình như là đi theo làm việc bên cạnh tiểu thư, mấy ngày hôm trước vừa mới từ U Âm sâm lâm trở về, nghe nói thu hoạch không nhỏ. - Tên thị vệ còn lại trả lời, dừng một chút, hần liếc Hàn Thạc vẻ hồ nghi, nhìn toàn thân đánh giá một lượt, trong ánh mắt vài phần khinh thị, hách dịch hỏi:

- Ngươi tìm hần có việc gì?

- Ta tìm hẩn bàn chuyện làm ăn. - Bởi vì thân phận tạp dịch còn chưa được giải trừ, hơn nữa trên đường đi thẳng một mạch trở về học viện Ba Bửu Luân, bộ quần áo tạp dịch trên người Hàn Thạc đã bị rách lỗ chỗ, xem chừng rõ ràng là bị mấy kẻ cẩu nô tài này khinh thị rồi.

- Việc làm ăn, ha ha, thật là buồn cười, loại người như người cũng dám nói chuyện làm ăn? Thương hội Bồ Tư Đặc chúng ta nổi tiếng là đại thương hội của đế quốc, ta xem là người tới lộn chỗ rồi? - Tên thị vệ kia cười ha ha, mở miệng chế nhạo.

Đang lúc Hàn Thạc vừa muốn tức giận, một chiếc xe ngựa lông lầy đột nhiên dừng lại trước thương hội, sau khi hai vệ sỹ thân hình cao lớn xuống ngựa, một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp từ trong xe bước xuống. Nữ tử này vóc người cao gầy, mái tóc dài màu nâu, quần áo đính rất nhiều đá quý, thoát nhìn toát ra vẻ thanh lịch, quý tộc, bất quá trên gương mặt tuyệt mỹ lại phảng phất vẻ lạnh lùng, lại có một vẻ kiêu ngạo bẩm sinh.

- Có chuyện gì vậy? - Nữ tử kia quay về sau, nghiêm mặt nhìn hai thị vệ, giọng nói rất thánh thót, rõ ràng.

- Tiểu thư, hẩn nói muốn gặp Phú Tân Ân tiên sinh, tôi thấy hẩn lén lút lút, hết nhìn ngang lại ngó dọc, quần áo trên người toàn là đồ rẻ tiền, cảm giác có chút khả nghi, liền truy hỏi hẩn mấy câu. - Một thị vệ cung kính khom người, mở miệng giải thích.

- Người biết Phú Tân Ân? - Nữ tử tuyệt mỹ này, nhú mày liếc Hàn Thạc một cái, lãnh đạm hỏi.

Hàn Thạc lớn mật dò xét thân thể tuyệt mỹ nữ tử, nghe nàng hỏi hẩn mới có phản ứng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, ở U Âm sâm lâm, ta và Phú Tân Ân tiên sinh đã làm một vụ giao dịch, ta tên là Bồ Lai Ân, ta nghĩ Phú Tân Ân tiên sinh dám chắc sẽ có ấn tượng với ta.

- Bồ Lai Ân..... Bồ Lai Ân, ta hình như đã nghe Phú Tân Ân nói qua. Đã như vậy, người theo ta vào đi? - Nàng nói xong câu đó cũng không nhìn lại Hàn Thạc đi thẳng vào trong .

Hàn Thạc đứng trước cửa trừng mắt nhìn hai thị vệ thấp giọng nói một câu:

- Còn không mở to cặp mắt chó ra!

Sau đó cười ha ha đi nhanh vào trong.

61. Chương 61: tai Bay Vạ Gió

oOo

Bên trong thương hội Bồ Tư Đặc có một tòa giả sơn, trên đó nước chảy róc rách, khung cảnh vừa tao nhã vừa tráng lệ, có một lối đi lát đá cuội nối thông toàn bộ dãy lầu. Trên đường đi vào, thỉnh thoảng lại thấy một đám hộ vệ tay cầm trường kiếm hoặc trường thương đi qua, xem chừng thương hội này được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Khi còn ở thành Ba Nhĩ Tát Trạch, Hàn Thạc cũng đã từng nghe qua thương hội Bồ Tư Đặc, biết công việc chủ yếu của thương hội này là buôn bán, nói một cách đơn giản là lợi dụng các cửa hiệu ở khắp nơi trên toàn đế quốc của mình thu mua hàng hóa và nguyên liệu đặc trưng của mỗi vùng, sau đó đưa sang các vùng không có để thu lợi nhuận nhờ ăn chênh lệch.

Lô vũ khí cùng dược liệu thu được ở Đa La trấn đưa tới thương hội này đương nhiên là có thể xử lý thỏa đáng, vì thế Hàn Thạc tới tìm Phú Tân Ân chắc chắn là tìm không nhầm người.

Xuyên qua ba hành lang, đi thêm một lúc chừng vài phút, khi Hàn Thạc vừa cảm khái thương hội này quả nhiên rộng lớn, tiểu thư của thương hội Bồ Tư Đặc kia đã dừng lại bên ngoài một tòa lầu.

- Pháp Mã, người đi gọi Phú Tân Ân đến đây, Cổ Ngải Tư, người đứng canh ngoài cửa. Còn người tên Bồ Lai Ân kia, theo ta vào.

Nữ tử ấy đứng trước cửa tòa lầu nhìn hai bên một lúc, rồi phân phó cho hai vệ sỹ tráng kiện đi đằng sau.

Hàn Thạc không nói nhiều, gật đầu theo sau nữ tử tiến vào. Bên trong phòng trang trí tráng lệ, thảm trải sàn là loại thượng hạng hết sức mềm mại, trên tường treo mấy bức họa nhìn qua là biết giá trị liên thành, giữa phòng là đại sảnh rất lớn, ở giữa đại sảnh có một cái bàn hình tròn, xung quanh đặt mấy cái ghế.

Nữ tử kia bước vào, tự mình tìm một chiếc ghế ngồi xuống, sau đó cau mày không nói một lời dường như là đang suy nghĩ cái gì đó. Vài sợi tóc màu nâu xòa trên vầng trán trắng ngần, nhìn nàng chau mày lại càng thêm vẻ tuyệt mỹ, bớt đi vài phần kiêu ngạo và thêm vài phần ưu sầu.

Nàng không mời, Hàn Thạc cũng chẳng khách khí, kéo một cái ghế ngồi xuống, điềm nhiên đưa mắt đánh giá bố trí chung quanh đại sảnh như không có việc gì, luôn tiện ngắm nàng vài lần.

Một lát sau, gã mập Phú Tân Ân đã cười vẻ nịnh bợ bước vào, hẩn khép cửa lại, bước nhanh tới khom người đối diện với nữ tử hành lễ:

- Phỉ Bích tiểu thư có thể bình an trở về, thật là tốt quá!

- Ủ, người này tìm người, nói là muốn cùng người bàn chuyện làm ăn, đúng lúc ta cũng phải tìm người thương lượng chút chuyện nên đưa hẩn tới đây luôn. - Phỉ Bích gật đầu nói với Phú Tân Ân.

Phú Tân Ân trên mặt nở nụ cười nghề nghiệp, quay lại phía Hàn Thạc nhiệt tình hỏi:

- Ha ha, thì ra là Bồ Lai Ân, lần trước ở U Âm sâm lâm, ta với người may mắn mới chạy thoát khỏi độc thủ của cự ma, ta còn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại người, không ngờ ta vừa mới trở về để quốc chưa được mấy ngày, người đã tìm ta rồi, người lần này đến tìm ta, định bàn chuyện làm ăn gì đây?

- Ta có ít hàng hóa, bất quá lai lịch có chút không trong sạch, không biết người có sẵn lòng thu mua không?

Hàn Thạc thấy Phỉ Bích ở bên cạnh, vốn không định nhiều lời, sau lại nghĩ ngay cả Phú Tân Ân tựa hồ cũng chịu sự điều khiển của nàng, xem ra cũng không có gì phải giấu diếm, vì vậy liền nói thẳng vào vấn đề.

- Ha ha, tuyệt đối không có vấn đề, đã tới thương hội chúng ta cái gì không sạch sẽ cũng biến thành sạch sẽ, người cứ yên tâm đi!

Phú Tân Ân quay đầu nhìn Phỉ Bích, đợi sau khi Phỉ Bích khẽ gật đầu, mới quay lại nói với Hàn Thạc.

Đã như vậy, Hàn Thạc cũng không giấu giếm, phóng ra một đạo tinh thần lực, từ trong không gian giới chỉ đem ra mười ba chiếc túi đặt giữa phòng, rồi nói:

- Là mấy thứ này, người xem đáng giá bao nhiêu kim tệ?

Phỉ Bích nãy giờ vẫn lạnh lùng ngồi ở đó, vừa thấy Hàn Thạc đem đồ vật ra, đôi mắt sắc liếc một cái, đột nhiên mở miệng nói:

- Mấy thứ này, hẩn là đến từ Đa La trấn, xem mấy chiếc túi này to lớn phi thường, chắc chắn là đồ mà kỵ binh thú lang nhân chuyên dùng để chứa đồ cướp bóc, chẳng lẽ là người đoạt lấy từ trong tay kỵ binh thú lang nhân?

Hàn Thạc kinh ngạc liếc nhìn Phỉ Bích, thầm nghĩ cặp mắt nữ tử này quả nhiên tinh tường, chỉ nhìn thoáng qua vậy mà đoán được nguồn gốc rõ ràng, không hổ là tiểu thư của thương hội Bồ Tư Đặc. Gật đầu, Hàn Thạc cũng không giấu diếm, mỉm cười nói:

- Không sai, mấy thứ này chính là ta đoạt từ trong tay kỵ binh thú lang nhân.

Những lời này của Hàn Thạc vừa thốt ra, Phỉ Bích vốn đối với hẩn hết sức lạnh đạm bỗng nhìn chằm chằm đánh giá hẩn một hồi, sau đó mới kinh ngạc mở miệng hỏi:

- Người nói mấy thứ này là người đoạt được từ tay kỵ binh thú lang nhân?

- Tiểu thư, Bồ Lai Ân đứng một ma kiếm sĩ lợi hại phi thường, lúc trước một mình hẩn đã đánh đuổi toàn bộ cự ma vây công ta ở U Âm sâm lâm.

Phú Tân Ân mắt thấy Phỉ Bích tựa hồ hoài nghi thực lực Hàn Thạc, lập tức giải thích với Phỉ Bích.

Nghe Phú Tân Ân nói vậy, Phỉ Bích tựa hồ càng bất ngờ, đôi mắt sắc bén dò xét trên người Hàn Thạc. Bị ánh mắt này của nàng thăm soi, ngay cả Hàn Thạc cũng có cảm giác căng thẳng, dường như mọi bí mật trong lòng đều bị nhìn thấu.

Đang hăng một tiếng, Hàn Thạc cười gượng nói:

- Mấy thứ này, cũng không phải một mình ta đoạt từ trong tay kỵ binh thú nhân lang, bắt quá hiện do ta phụ trách, ta nghĩ bây giờ các người nên xem xét một chút, sau đó nói cho ta một cái giá hợp lý, chúng ta nhanh chóng hoàn thành vụ làm ăn này.

- Được rồi, Phú Tân Ân người xem xét mấy món đồ này đi. - Phỉ Bích gật đầu nói, nhìn Hàn Thạc có chút kỳ quái, tựa hồ không ngờ Hàn Thạc trung thực như vậy, thừa nhận không phải hẳn một mình đoạt được đồ.

Đột nhiên lúc này một thanh âm cực nhỏ lọt vào tai Hàn Thạc, nó như là tiếng trường kiếm được rút từ từ ra khỏi vỏ. Hắn trong lòng cả kinh, sắc mặt thoáng biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên góc tối trên mái nhà cất giọng lạnh lùng:

- Ai ở trên kia?

Lời này vừa nói ra, Phỉ Bích cùng Phú Tân Ân hai người lập tức biến sắc, bắt quá không đợi bọn họ kịp phản ứng, ba mũi tên đã phá không mang theo một tiếng rít sắc nhọn từ mái nhà bay về phía ba người.

Hàn Thạc vốn trong lòng giận dữ, còn tưởng rằng Phú Tân Ân với Phỉ Bích muốn giết người đoạt hàng, bắt quá đến lúc hắn phát hiện ba mũi tên phân biệt bắn về phía ba người mới biết không phải như thế.

Nghe thanh âm xé gió sắc nhọn của ba mũi tên hiển nhiên biết vô luận là lực đạo hay tốc độ đều rất kinh người, rõ ràng do cao thủ dày dạn phóng ra. Trong lúc khẩn yếu quan đầu, Hàn Thạc vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, nhanh chóng ngã ra phía sau tránh khỏi mũi tên bắn về phía hắn, đồng thời tay phải đã rút ra thanh chủy thủ, bổ mạnh vào mũi tên nhắm vào Phú Tân Ân.

Một tiếng “cách” vang lên, mũi tên gãy làm đôi, cánh tay phải cầm chủy thủ của Hàn Thạc dưới sức ép quá mạnh đó cũng cảm thấy tê dại. Điều này khiến hắn hiểu được lực đạo của mũi tên mãnh liệt vô cùng, nếu là người thường cánh tay sớm đã gãy lìa rồi.

“Soạt!”

Phỉ Bích vẻ mặt hoảng hốt, đột nhiên chạy qua bên cạnh Hàn Thạc, chiếc ghế nàng ngồi lúc này đã bị mũi tên xuyên qua, còn đủ dư lực xuyên tiếp qua tấm thảm trải nhà cắm thẳng xuống nền đất rắn, một mũi tên này uy lực mãnh liệt ra sao có thể tưởng tượng ra.

- Có thích khách, có thích khách!

Đúng lúc này, Phú Tân Ân đột nhiên hét lên một tiếng, dùng lực đẩy mạnh Hàn Thạc về phía Phỉ Bích, miệng hô lớn:

- Bố Lai Ân, mau cứu tiểu thư nhà chúng ta, chỉ cần người cứu được tiểu thư, ta sẽ đưa thêm cho người năm trăm kim tệ, ta cầu xin người đó.

Xem ra Phú Tân Ân đã sớm biết Hàn Thạc không phải thuộc loại người anh hùng cứu mỹ nhân, vào thời điểm mấu chốt, điều đầu tiên nhớ tới là dùng kim tệ để cầu cứu Hàn Thạc.

Ngay khi tiếng thét chói tai của Phú Tân Ân vừa phát ra thì trên nóc nhà vang lên ba tiếng rõ ràng “roạt roạt roạt”. Âm thanh vừa vang lên liền xuất hiện ba bóng đen cầm ba thanh kiếm màu xanh lục, nhắm đầu Phỉ Bích cùng Hàn Thạc chém xuống, cảm giác lạnh buốt xương này khiến Hàn Thạc cảm thấy da thịt khó chịu như là bị kiếm phong cắt xuyên qua.

Đấu khí màu xanh lục, đây là ba Cao Cấp Kiếm Sĩ!

Hàn Thạc hiểu được với thực lực của hắn, chỉ cần một Cao Cấp Kiếm Sĩ cũng đã khó đối phó, một lúc giáp mặt ba Cao Cấp Kiếm Sĩ chắc chắn chỉ có đường chết. Xem ra mục đích của ba kẻ này rất rõ ràng, đó là giết chết toàn bộ người trong phòng. Lúc này muốn chạy cũng khó, lối thoát duy nhất là cố cầm cự chờ viện binh đến.

Ma Nguyên Lực lưu chuyển rất nhanh, cơ thể Hàn Thạc đột nhiên di chuyển, hắn vốn đang ở phía sau Phỉ Bích bỗng chốc ở ngay trước mặt nàng. Hàn Thạc đưa tay nắm lấy tay phải của Phỉ Bích kéo mạnh nàng vào lòng sau đó nhào tới nắp sau chiếc bàn.

Tiếng “bùm bùm” dữ dội từ mặt trên chiếc bàn truyền đến, chiếc bàn kiên cố trên đầu Hàn Thạc bỗng chốc bị phân thành mấy mảnh. Ba đạo kiếm phong sau khi chém vỡ chiếc bàn tiếp tục hướng phía Hàn Thạc và Phỉ Bích đâm tới.

Lúc này Hàn Thạc đã niệm xong Vong Linh chú ngữ, Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao cũng đã hiện hình trong không trung nhắm thẳng một tên thích khách vọt tới, Hàn Thạc ở dưới bàn đưa tay trái lên, mũi tên trong ống tay áo đột nhiên nhắm một tên thích khách lao vút đến.

62. Chương 62 :ta Rất Thích Phiền Toái Lớn Đây!

oOo

Ba thanh trường kiếm vốn sắp đâm trúng Hàn Thạc, giờ một thanh tách ra đối phó Tiểu Khô Lâu, một thanh biến chiêu ngăn cản mũi tên Hàn Thạc vừa bắn ra, chỉ còn lại một thanh đâm về phía Hàn Thạc. Hai tay Hàn Thạc ôm lấy Phỉ Bích đẩy về phía Phú Tân Ân. Tay phải hắn nắm chặt chủy thủ, từ chiếc bàn tròn đã vỡ thành bốn năm mảnh phóng người ra, Ma Nguyên lực lưu chuyển lên chủy thủ làm nó chuyển sang màu tím nhạt, nhắm trường kiếm đánh tới.

Tiếng kim loại chạm vào nhau vang lên “keng keng” chói tai, Hàn Thạc rên một tiếng, cánh tay cầm chủy thủ tê dại. Thân hình hắn đang lao ra giờ không tự chủ được lại bật ngược rút xuống dưới bàn. Thích khách kia cũng chấn động thân hình.

Cánh tay phải cầm kiếm của thích khách vừa đối chiêu, tựa hồ đã bị hàn khí Huyền Băng Ma Diễm Quyết từ thanh chủy thủ của Hàn Thạc tỏa ra làm đông cứng. Đột nhiên y đổi trường kiếm sang tay trái, lạnh lùng đưa mắt nhìn Hàn Thạc, trường kiếm lại nhắm hướng Hàn Thạc đâm tới, một luồng đầu khí mãnh liệt ập vào cơ thể vốn đã bị thương của Hàn Thạc, xuyên qua ngực hắn rồi lan tỏa toàn thân.

Cảm giác đau đớn đến mức thấu xương thoảng chốc đã lan khắp thân thể Hàn Thạc. Lúc luồng đầu khí màu xanh lục kia ập vào ngực hắn thì Ma Nguyên lực đồng thời cũng điên cuồng vận chuyển hóa thành ngàn vạn tia nhỏ như tơ nhện cuốn chặt lấy luồng đầu khí nọ, cương quyết không để nó khuếch tán. Dù vậy, Hàn Thạc vẫn phun ra một ngụm máu tươi, cước bộ lão đảo rồi té lảo ra. Thích khách xem chừng đối với một chiêu kiếm khí xuất ra tuyệt đối tự tin, y vừa thấy Hàn Thạc trúng chiêu không thêm nhìn thêm, quay lại phía Phỉ Bích và Phú Tân Ân tiếp tục hạ thủ.

Chỉ là y không làm sao ngờ được, thân thể Hàn Thạc sau khi trải qua quá trình không ngừng rèn luyện ma công đã trở nên vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa còn thêm công dụng kỳ diệu của Ma Nguyên lực, nên một kiếm sát vừa rồi, căn bản không thể lấy mạng hắn. Khi tên thích khách vừa quay người, đúng lúc dậm bước định đi, đã thấy Hàn Thạc còn đang té ngã dưới đất bỗng như quỷ mị đột nhiên vùng dậy, một đạo hàn quang từ mũi chủy thủ trong tay phải hiện ra, hung mãnh nhằm lưng y đâm tới.

Thích khách không hổ danh là Cao Cấp Kiếm Sĩ, trong tình huống khẩn yếu sinh tử quan đầu mà y vẫn không mất đi cảnh giác, thân hình bỗng nhiên xoay lại nhanh như chớp, trường kiếm trong tay trái lại phóng ra luồng đầu khí màu xanh lục ngăn chặn chủy thủ của Hàn Thạc. Chỉ là, y chặn được chủy thủ của Hàn Thạc, nhưng lại không chặn được mũi tên bắn lên của hắn. Từ ống tay áo bên trái một mũi tên bay vọt ra, lạnh lẽo vô tình xuyên vào mắt trái thích khách. Trong lúc hắn kêu thảm đưa tay lên ôm lấy mắt, chủy thủ trong tay Hàn Thạc đã lập tức vung lên, một vành máu hiện ra trên cổ thích khách, thân thể y vô lực đổ ầm xuống.

Lúc này, tay trái Hàn Thạc lau máu tươi đang trào bên khóe miệng, tay phải nắm thật chặt thanh chủy thủ, bình tĩnh bắt đầu đánh giá tình hình xung quanh. Hắn thấy Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao trong tay đang cùng thích khách chiến đấu, Tiểu Khô Lâu trải qua quá trình liên tục luyện chế ma công đã trở nên mạnh mẽ dị thường, tốc độ công kích bằng cốt đao cực kỳ nhanh nhẹn. Dù thỉnh thoảng thân thể bị trúng vài kiếm, mấy cái xương đen của nó cũng chỉ lung lay vài lần, đến khi Tiểu Khô Lâu ổn định lại tiếp tục công kích làm thích khách kia cũng bất lực không biết đối phó ra sao.

Thích khách còn lại, sau khi đã đánh gãy được mũi tên Hàn Thạc bắn ra, lại phóng như bay về phía Phỉ Bích, Phú Tân Ân về mặt thất kinh hô to:

- Tiểu thư cẩn thận, Bồ Lai Ân mau cứu mạng!

Hàn Thạc thoáng ngáy người, nhìn qua đã biết là việc cứu Phỉ Bích cũng không còn kịp rồi. Thở dài một tiếng, Hàn Thạc đang định nhân cơ hội có Tiểu Khô Lâu cản đường, nhanh chóng rời đi, bất quá lúc này xảy ra một sự tình ngoài dự liệu của hắn.

Vẻ kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt của Phỉ Bích, nhưng kỳ lạ là cặp mắt nàng vẫn bình tĩnh lạnh lùng, lúc kiếm quang màu xanh lục của thích khách ập tới, trong tay Phỉ Bích không biết từ khi nào, đã cầm một thanh chủy thủ, sau đó một luồng đầu khí màu trắng đột nhiên từ mũi chủy thủ phóng ra trông như một đóa hoa sen khai nở, luồng đầu khí màu trắng đó vừa chạm vào kiếm mang mạnh mẽ đã thành hình của thích khách thì ngay lập tức thôn tính hoàn toàn nó.

- A...

Một tiếng kêu thê lương vang lên, đến khi luồng đầu khí màu trắng tan đi, sát thủ kia như bị ngàn vạn thanh kiếm đâm qua, toàn thân đầm máu. Chẳng những Hàn Thạc sợ ngáy người, ngay cả Phú Tân Ân và tên thích khách cuối cùng đang đối chiến với Tiểu Khô Lâu cũng bị chấn kinh. Hàn Thạc và Phú Tân Ân khiếp sợ cũng chẳng sao, bất quá thích khách đang cùng Tiểu Khô Lâu kịch chiến thì thật thảm hại, trong lúc thất thần, tay trái hắn lập tức bị Tiểu Khô Lâu chém lìa. Hắn hét thảm một tiếng, đang định đào tẩu, chủy thủ trong tay Phỉ Bích đã vọt ra, đâm thẳng vào lưng thích khách, y không kịp kêu lên một tiếng, ngã rầm xuống đất.

- Tiểu... Tiểu thư, người là một Kiếm Sư? - Phú Tân Ân há hốc mồm, nhìn trân trân vào vẻ mặt lãnh đạm của Phỉ Bích, mãi sau mới lắp bắp được mấy tiếng.

Kiếm sĩ cũng giống như kỵ sĩ, chia làm Thực Tập Kiếm Sĩ (màu lam nhạt), Sơ Cấp Kiếm Sĩ (màu lam đậm), Trung Cấp Kiếm Sĩ (màu xanh nhạt), Cao Cấp Kiếm Sĩ (màu xanh lục), Kiếm Sư (màu trắng), Đại Kiếm Sư (màu bạc), Kiếm Thánh (màu vàng). Hàn Thạc cũng không ngờ được Phỉ Bích ẩn tàng thực lực kín đáo như vậy, xem ra ngay cả Phú Tân Ân cũng không biết, Phỉ Bích kỳ thật là ở đẳng cấp Kiếm Sư, so với Cao Cấp Kiếm Sĩ cao hơn một bậc. Ở độ tuổi của nàng mà có thực lực Kiếm Sư, chuyện này nói ra chắc chắn có thể khiến cho người ta khiếp sợ.

- Xem ra ta làm chuyện thừa rồi! - Hàn Thạc cười nhạt, miệng đọc một câu chú ngữ, khiến Tiểu Khô Lâu đang cầm tiểu cốt đao đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

- Không, không có sự trợ giúp của ngươi, một mình ta căn bản không thể giết chết toàn bộ ba sát thủ đến từ Tàn Ảnh. Minh ta nhiều lắm chỉ có thể chống trả, nhưng không cách nào ngăn cản bọn họ đào tẩu, cho nên sự trợ giúp của ngươi có tác dụng rất lớn, ta rất cảm kích ngươi! - Phỉ Bích nhìn Hàn Thạc, nghiêm trang nói.

Dừng một chút, Phỉ Bích nhú mày trầm ngâm, đột nhiên kỳ dị nhìn Hàn Thạc, hỏi:

- Bồ Lai Ân tiên sinh, mới vừa rồi trong khi ngươi ra tay, tại sao ta không cảm nhận được sự tồn tại của đầu khí trên người ngươi. Hơn nữa, nếu ta không nhìn lầm, ngươi còn kiêm tu cả Vong Linh ma pháp, chỉ là ta chưa bao giờ biết, khô lâu chiến sĩ lại có thể có thực lực đối chiến cùng Cao Cấp Kiếm Sĩ, Bồ Lai Ân tiên sinh thật đúng là một người thần kỳ a!

Thật là một nữ nhân lợi hại, Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào Phỉ Bích sau đó làm ra vẻ thần bí nói:

- Phỉ Bích tiểu thư tuổi còn trẻ như vậy mà lại có thể có thực lực của Kiếm Sư, đó mới là một người thần kỳ chân chính. So với tiểu thư, ta thật không đáng nhắc tới.

- Tiên sinh quá khách khí rồi.

Phỉ Bích nghe Hàn Thạc nói một câu như vậy, cũng không tiếp tục hỏi thêm, quay đầu nhìn Phú Tân Ân vẫn đang khiếp sợ, nhẹ giọng nói:

- Phú Tân Ân, ngươi đem mấy món đồ trên mặt đất kiểm tra lại đi, lần này Bồ Lai Ân đã cứu chúng ta, nhất định phải cho hắn một cái giá tốt.

Phú Tân Ân đang còn ngây ngốc, nghe Phỉ Bích nói vậy, ngăn người ra một lúc, quái dị nhìn Phỉ Bích, rồi lại nhìn Hàn Thạc, sau đó mới cúi xuống bắt đầu kiểm tra lại mấy món đồ trên mặt đất.

- Phỉ Bích diệt nữ, Phỉ Bích diệt nữ, sao rồi, sao rồi? - Đúng lúc ấy, từ đằng xa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, sau đó là tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng của Phỉ Bích đột nhiên lóe ra vẻ căm hận, sau đó trong nháy mắt lại khôi phục như thường, trên mặt thậm chí còn hơi tươi cười, ôn tồn nói:

- Cách La Phật thúc thúc, con không có chuyện gì, đa tạ người quan tâm.

Một nhóm năm người tông cửa bước vào, đi trước là một lão đầu gầy gò mang y phục dất tiền, tướng mạo vẻ âm hiểm. Việc trước tiên khi lão vào phòng là quét mắt nhìn quanh đánh giá tình hình sau đó mới ra vẻ lo lắng nói với Phỉ Bích:

- Ta vừa mới nghe tiếng kêu cứu mạng, từ xa nhìn thấy hai vệ sĩ của con nằm trước cửa liền vội vàng chạy đến. Con không xảy ra chuyện gì thì thật là phước lớn mạng lớn, chắc cũng nhờ vong linh phụ thân con phù hộ.

- Để cho thúc thúc phải lo lắng rồi, bất quá không phải nhờ vong linh của phụ thân mà là nhờ có chiến sĩ anh dũng này cứu diệt nữ một mạng, không thì tiểu mệnh của diệt nữ sợ rằng đã bị sát thủ mang đi rồi. - Phỉ Bích ra vẻ sợ hãi, chỉ vào Hàn Thạc giải thích.

Hàn Thạc trầm tĩnh nhìn Phỉ Bích và Cách La Phật nói chuyện với nhau, sau khi chăm chú quan sát trong lòng đã ngầm có kiến giải. Vừa mới rồi trong ánh mắt Phỉ Bích lóe lên vẻ căm hận, Hàn Thạc đã tận mắt nhìn rõ. Sau đó phát hiện khi Cách La Phật tiến vào, đầu tiên là tập trung toàn bộ sự chú ý lên thân thể ba sát thủ đang nằm tại hiện trường, sau đó mới biểu đạt sự quan tâm với Phỉ Bích, đã nói lên rằng quan hệ bên trong của hai người căn bản không giống như những gì được biểu hiện ra ngoài.

- Thật là cảm tạ dũng sĩ, ta nhất định phải thưởng hậu cho người! - Cách La Phật nghe Phỉ Bích nói như vậy, nhìn Hàn Thạc kinh hô một tiếng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn dò xét, tựa hồ muốn nhìn thấu tư tưởng Hàn Thạc.

- Thúc thúc, thật sự đa tạ ý tốt của người, nhưng Phỉ Bích muốn chính mình báo đáp ơn cứu mạng của hắn. Con bây giờ cũng không có việc gì rồi, thúc thúc mỗi ngày đều vì thương hội làm việc quá độ, có lẽ nên về nghỉ ngơi đi! - Phỉ Bích sắc mặt nghiêm trang, khom người nói với Cách La Phật.

- Được rồi, được rồi, không có việc gì là tốt rồi. Ta sẽ giúp con nhanh chóng tra ra lai lịch mấy tên sát thủ này, hảo diệt nữ con cứ yên tâm, chờ ta biết là ai làm, nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Ài, con từ nay về sau nhất định phải càng thêm cẩn thận, ta đi về trước đây.

Cách La Phật cũng vờ vịt nói với Phỉ Bích, mang theo người của hắn bước ra khỏi cửa, khi sắp ra ngoài đột nhiên quay người lại nhìn Hàn Thạc nói:

- Tiểu tử dũng cảm, người tên là gì?

- Bố Lai Ân! - Hàn Thạc hơi khom người, lễ phép cười trả lời.

Cách La Phật gật đầu, nói:

- Bố Lai Ân, tên rất hay, tên rất hay, ta sẽ nhớ kỹ tên của người!

Nói xong câu đó, Cách La Phật lúc này mới mang theo người của hắn rời khỏi phòng.

- Ta nghĩ vì cô ta đã gặp phải phiền toái lớn rồi, Phỉ Bích tiểu thư, cô định đền bù ta như thế nào? - Cách La Phật vừa đi, Hàn Thạc tắt ngay nụ cười, lạnh lùng nhìn Phỉ Bích nói.

- Ngoại trừ số tiền mua hàng, ta trả thêm cho người ba ngàn kim tệ, số tiền này chắc cũng đủ mua rất nhiều nhân mạng rồi chứ? - Phỉ Bích cười nhẹ, cặp mắt toát lên vẻ hiểu biết, ôn nhu nói.

Hàn Thạc trong lòng rung động, nở một nụ cười trên khuôn mặt còn nhem nhuốc, thỏa mãn nói:

- Ta rất thích phiền toái lớn này!

63. Chương 63 :tiểu Nhân Hám Tiền

oOo

Ba nghìn kim tệ ý nghĩa ra sao, trong lòng Hàn Thạc hiểu rất rõ, số lượng kim tệ này đích thực đủ mua rất nhiều nhân mạng. Cho nên dù hiểu hẳn đã vô duyên vô cớ gặp phải một rắc rối lớn, nhưng với ba nghìn kim tệ - cái giá trên trời mà Phỉ Bích đưa ra, sự tức giận trong lòng Hàn Thạc phút chốc bị kim tệ làm tiêu tán hết.

- Người cũng không nên vui vẻ quá sớm, không cần ta nhiều lời, đại khái người cũng đoán ra kẻ thuê sát thủ của Tàn Ảnh tới giết ta chính là Cách La Phật thúc thúc hòa ái đó. Thúc thúc của ta tiền nhiều thế mạnh, bên cạnh hẳn có rất nhiều cao thủ có thể khiến cho người chết lúc nào không biết, mặt khác qua sự việc hôm nay, thúc thúc ta dám chắc sẽ nói cho Tàn Ảnh biết ba sát thủ là bị người giết chết, Tàn Ảnh là tổ chức sát thủ có tiếng, tất sẽ đáp trả, từ nay về sau người nhất định sẽ gặp nhiều phiền toái rồi. - Phỉ Bích thấy Hàn Thạc lộ ra nụ cười hài lòng, suy nghĩ một chút liền lên tiếng nhắc nhở Hàn Thạc.

- Hắc hắc, chuyện này với ta không quan hệ, sau khi rời khỏi thương hội Bồ Tư Đặc ta sẽ cẩn thận che giấu tung tích, vô luận là Tàn Ảnh hay là người của thúc thúc cô đều sẽ không dễ dàng tìm được ta.

Từ lúc đáp ứng chuyện này Hàn Thạc sớm đã nghĩ tới sau khi rời khỏi đây sẽ lập tức giấu kín tung tích, giao kim tệ cho Phạm Nỵ rồi xin nàng cho nghỉ ngơi một thời gian, lợi dụng Truyền Tống trận pháp giấu ở trong không gian giới chỉ đến Tử Vong Mộ Địa tu luyện, như vậy có thể thoát được chuyện phiền toái mà Phỉ Bích đem lại.

- Như vậy người đã sớm có dự định, ta cũng an tâm. Ta sở dĩ đem toàn bộ chuyện này đổ lên trên người người, là bởi vì cho ta chưa muốn bộc lộ thực lực quá sớm, nếu không Tàn Ảnh sẽ phải thêm cao thủ lợi hại hơn tới hành thích, khi đó chỉ sợ là với thực lực Kiếm Sư của ta cũng sẽ rất khó ứng phó.

Hàn Thạc gật đầu, cười nói:

- Ta hiểu, cô đưa kim tệ để cho ta gánh tội thay, ta tự nhiên không có lời nào để nói. Về chuyện nội bộ của thương hội Bồ Tư Đặc, ta một chút hứng thú cũng không có, chỉ cần có thể kiểm tra hàng hóa, giao dịch xong xuôi, ta nhận được kim tệ sẽ đi ngay.

- Được rồi, Phú Tân Ân, người đem mấy món đồ trong mấy chiếc túi của hắn ra kiểm tra đi.

Phú Tân Ân lúc này đã bình tĩnh trở lại, nghe Phỉ Bích nói như vậy, lập tức cúi xuống lấy các món đồ trong mười ba chiếc túi kia ra, xem xét xong quay lại cung kính nói với Phỉ Bích :

- Tiểu thư, mấy thứ này đáng giá khoảng bốn ngàn kim tệ.

- Cộng thêm vào ba nghìn kim tệ ta cảm ơn người, tổng cộng là bảy ngàn kim tệ, không biết người có hài lòng không? - Phỉ Bích lãnh đạm nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Không thành vấn đề, ta nghĩ từ nay về sau chúng ta còn có cơ hội hợp tác, chỉ là thương hội Bồ Tư Đặc này tựa hồ quá không an toàn, lần khác nếu ta muốn cùng các người giao dịch, không biết có thể đổi nơi khác không?

Phỉ Bích nghe Hàn Thạc nói vậy, cặp mày xinh đẹp hơi nhíu lại, sau đó gật đầu:

- Bên trong thương hội Bồ Tư Đặc này phần lớn đều là tâm phúc của lão già kia, ta vốn vẫn không dám ở lại đây, lần này không thể nhờ lão già lại dám động thủ ngay trong thương hội. Chúng ta hẳn đã không còn úy kỵ gì, những người khác chắc cũng đã bị hắn mua chuộc rồi. Phú Tân Ân, người giúp ta tìm kiếm một chỗ để ở, hôm nay chúng ta dọn ra ngoài, bây giờ không thể ở thêm trong thương hội được nữa. Ta sẽ nhanh chóng cùng các nguyên lão trong thương hội thương nghị, chỉ cần ta chứng minh được năng lực kinh doanh của bản thân, nhận được sự ủng hộ của họ chúng ta sẽ có thể cho lão già kia hạ đài.

- Tiểu thư yên tâm, ta đã sớm nghĩ tới điều này rồi, trước khi người trở về ta đã giúp người tìm một chỗ ở mới ở phía bắc bên cạnh ma võ học viện Ba Bì Luân, nơi đó giờ cũng có rất nhiều nhân vật quý tộc nổi tiếng cư ngụ, ta nghĩ Tàn Ảnh muốn ngông cuồng lần nữa, trước khi hạ thủ cũng sẽ phải cân nhắc.

- Tốt lắm, vậy hôm nay chúng ta dọn ra ngoài luôn, đợi được đến khi hạ bệ lão già xong ta nhất định sẽ không bạc đãi người! - Phỉ Bích hài lòng gật đầu, mỉm cười nói với Phú Tân Ân.

- Có thể vì tiểu thư phục vụ là vinh hạnh của ta! - Phú Tân Ân cảm động đến rơi nước mắt, khom người nói.

Sau đó lấy ra một tấm thẻ bài đưa cho Hàn Thạc, dặn dò:

- Đây là địa chỉ nơi ở mới của chúng ta, nếu sau này người có chuyện gì cần giao dịch có thể tới tìm ta, người đã hai lần cứu mạng ta, ta nhất định sẽ cho người một cái giá công bằng. Ài, đưa tinh tạp cho ta, ta sẽ chuyển bảy ngàn kim tệ vào tài khoản của người.

Chờ cho Phú Tân Ân chuyển bảy ngàn kim tệ vào tinh tạp, Hàn Thạc xem xét kỹ hài lòng gật đầu nói:

- Đã như vậy ta đi đây, từ nay về sau nếu còn có vụ giao dịch nào ta nhất định sẽ đi tìm người rồi, hai vị, gặp lại sau!

- Trên đường cẩn thận một chút, chú ý đừng để bị người ta theo dõi! - Phỉ Bích vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không hiểu sao trước lúc Hàn Thạc đi đột nhiên lên tiếng nhắc nhở một câu.

Đợi Hàn Thạc rời khỏi phòng, Phỉ Bích thấp giọng phần nộ nói:

- Đồ tiểu nhân hám tiền, rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Hắn kéo ta lại còn ôm ta trong tay mà chỉ nhớ đến kim tệ của hắn, một lời xin lỗi cũng không thềm nói, đồ quỷ tha ma bắt đáng chết!

- Ách.. Tiểu thư, người không nhắc tới chuyện này, ta còn nghĩ người căn bản không thềm để ý đến! - Phú Tân Ân thấy Hàn Thạc vừa rời đi, sắc mặt Phỉ Bích lập tức biến đổi, không khỏi tức cười nói.

- Hừ! Ta tiếp thu giáo dục lễ nghi như một nữ tử quý tộc, điều đề cập đầu tiên chính là chuyện đó, xem người này trong mắt chỉ có tiền, chẳng những không có một điểm áy náy, tựa hồ vẫn còn nghĩ ta thiếu nợ hắn, thật sự là đáng ghét tới cực điểm. - Phỉ Bích oán hận nói một tràng, sau đó mới hít một hơi, cắn răng hỏi Phú Tân Ân - Được rồi, người này cổ quái phi thường, rốt cuộc có lai lịch ra sao?

Phú Tân Ân lắc đầu, vẻ mặt đau khổ, trả lời:

- Ta cũng không rõ, chỉ là ngẫu nhiên gặp trong Hắc Ám sâm lâm, ta đưa cho hắn hai trăm kim tệ, hắn cứu ta thoát khỏi cự ma, sau khi thoát ra ngoài ta đưa hắn địa chỉ của thương hội, còn về phần lai lịch hắn, ta thật sự không biết gì cả.

- Như vậy, ài, từ nay về sau nếu hắn tìm người có việc giao dịch, người báo cho ta biết, ta sẽ tự mình giao dịch với hắn. - Phỉ Bích cau mày suy nghĩ một chút, khẽ cắn răng căn dặn Phú Tân Ân.

- Ta biết rồi, tiểu thư! - Phú Tân Ân đáp ứng ngay.

Từ chỗ Phỉ Bích đi ra, Hàn Thạc đã chuẩn bị kỹ lưỡng, tùy thời tính cách ứng phó với chuyện Cách La Phật có khả năng báo thù. Bất quá có lẽ là bởi vì ba sát thủ của Tàn Ảnh chết quá đột ngột, Cách La Phật cũng không kịp bố trí thêm gì khác, dọc theo đường quay ra chẳng những không gặp phải mai phục gì mà ngay cả những thủ vệ lúc trước đều đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Bất quá đến khi hắn đi ra tới cánh cổng lớn của thương hội Bồ Từ Đặc hai vệ sỹ lúc trước bị hắn mắng chửi đang chờ sẵn, có vẻ đang chờ Hàn Thạc, Hàn Thạc vừa xuất hiện, hai tên nhìn thấy lập tức chặn cửa, một trong hai tên nộ khí đằng đằng nhìn Hàn Thạc nói:

- Vừa nãy lúc người đi vào đã nói cái gì?

- Ta nói hai người các người mở to cặp mắt chó ra, rồi sao? - Đã biết hai kẻ này là thủ hạ của Cách La Phật, nếu có đánh cũng sẽ không có tổn hại tới quan hệ của hắn với Phú Tân Ân và Phỉ Bích, Hàn Thạc tự nhiên là không chút khách khí, tiếp tục mắng.

- Muốn chết! - Hai tên gầm lên một tiếng, hươ tay đâm Hàn Thạc.

Cười lạnh một tiếng, thân thể Hàn Thạc đột nhiên tiến nhanh tới, lúc hai quyền đánh vào không khí, hai kẻ kia đang còn ngơ ngác đã thấy Hàn Thạc hai tay đặt lên trước ngực chúng, thì triển Huyền Băng Ma Diễm Quyết, hai luồng ma khí một tím một đỏ đã chui vào ngực bọn chúng. Hàn Thạc cười dài, không chờ bọn

chúng phản ứng đã bước ra cửa, nhanh chóng rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội. Hai luồng ma khí tiến nhập thân thể chúng mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đủ để cho chúng đau đớn một trận thừa sống thiếu chết.

Sau khi rời đi khỏi thương hội Bồ Tư Đặc, linh giác siêu phàm của Hàn Thạc cảm ứng được giống như có người theo dõi, cảnh giác đặt ở mức cao nhất, hần xuyên rất nhanh qua các ngõ nhỏ đường lớn, không ngừng biến đổi phương hướng, cứ nhằm những chỗ đông người mà đi. Lòng vòng một hồi cho đến khi không cảm giác bị theo dõi nữa, hần tạt bừa vào một cửa hiệu bán y phục mua một bộ khoác lên người, sau đó thuê một cỗ xe ngựa trở về học viện Ba Bử Luân.

64. Chương 64 : Thân Phận Mới

o0o

Ba Bử Luân ma võ học viện, Vong Linh hệ.

Trải qua lần thí luyện ở U Âm Sâm Lâm, Vong Linh hệ thu được vô số thí luyện phẩm, năng lực của các đệ tử cũng đã được nâng lên nhiều. Khi Phạm Ny đi gặp giáo vụ, nằng đã đem một ít ma thú tinh hạch cho bọn họ xem, lập tức đã được hiệu trưởng Ngải Mã hết sức khen ngợi.

Ngải Mã là một nữ nhân đã trên bảy mươi tuổi, chủ yếu tu luyện về không gian ma pháp, từ rất lâu đã đạt tới cảnh giới Đại Ma Đạo Sư. Do từng vì đế quốc có công hiến kiệt xuất nên bà có thanh danh lừng lẫy, rất được quốc vương đế quốc coi trọng.

Bên trong Vong Linh hệ thí luyện trường, Ngải Mã mặc bộ ma pháp bào rộng thùng thình màu đen, hiền từ nhìn các sư phụ và đệ tử của Vong Linh hệ rồi mỉm cười nói:

- Lần thí luyện này của đệ tử Vong Linh hệ tại U Âm sâm lâm đã thành công rực rỡ, ta nghe nói các người còn tiêu diệt rất nhiều kỵ binh thú nhân lang, cũng coi như là đã đóng góp cho đế quốc. Phạm Ny sư phụ, hy vọng người dẫn dắt Vong Linh hệ bước tiếp các bước cao hơn, sớm khôi phục sự huy hoàng của các Vong Linh pháp sư xưa kia. Còn về các yêu cầu của Phạm Ny, ta đều đồng ý, bọn nhỏ thực sự cũng đã nỗ lực rất lớn.

- Viện trưởng, đa tạ sự quan tâm của người, ta nghĩ trải qua lần thực tập này tất cả các đệ tử của Vong Linh hệ chắc đều đã hiểu được sự quan trọng của thực lực. Sau này sẽ càng thêm cố gắng học tập ma pháp, trở thành một ma pháp sư, cống hiến tài năng cho đế quốc.

Phạm Ny vẻ mặt nghiêm nghị, hướng về phía Ngải Mã cam đoan.

- Được rồi, Phạm Ny sư phụ, thế còn tiểu tử mà người khen ngợi ở đâu, ta muốn xem mặt hần!

Ngải Mã mỉm cười nhìn Phạm Ny, nhẹ nhàng nói.

- Bồ Lai Ân ra ngoài có chút việc, sau này chắc chắn viện trưởng sẽ có cơ hội gặp hần, hần rất có thiên phú trở thành ma pháp sư, ta dám cam đoan không bao lâu nữa, Bồ Lai Ân có thể thành một Vong Linh hệ ma pháp sư cường đại.

Ngải Mã vui mừng gật đầu, cười nói:

- Ta kỳ vọng ở sự phát triển của hần, cũng hy vọng Vong Linh hệ các người có thể lấy lại hùng phong năm xưa.

Nói xong những lời đó, thân thể Ngải Mã tựa như một ảo ảnh trên mặt nước đang dao động, làm cho người ta có một loại cảm giác rất không thật, sau đó một đạo bạch quang hiện lên, Ngải Mã đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Ngải Mã viện trưởng thân là Không Gian hệ Đại Ma Đạo Sư, đã nắm vững Không gian ma pháp, có thể trực tiếp dùng thân thể rút ngắn khoảng cách xuyên qua không gian, mọi người không nên kinh ngạc!

Cát Ân nhìn đám đệ tử vừa thấy Ngải Mã đột nhiên biến mất một cách thần kỳ đều đang há hốc mồm kinh ngạc liền không khỏi giải thích.

- Quả nhiên là ma pháp thần kì!

Bên ngoài cửa thí luyện trường vang lên tiếng của Hàn Thạc, thanh âm vừa dứt đã thấy hắc tử từ ngoài cửa bước vào.

- Di, đúng là Bồ Lai Ân rồi, lúc này viện trưởng muốn gặp ngươi, sao ngươi không trở về sớm một chút?

Lý Toa vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức hô nhẹ một tiếng nói.

- Sau này chắc chắn sẽ có cơ hội mà, đồ đạc của thú nhân lang kỵ binh ta đã xử lý xong rồi, tổng cộng được bốn ngàn kim tệ. Ta lấy một ngàn, còn lại các ngươi tự mình chia nhau, những ai trong mọi người có tình tạp?

Hàn Thạc vào đến nơi, cũng không nhiều lời, mở miệng nói.

- Bốn ngàn kim tệ, trời ạ, chỗ đồ đạc này không ngờ lại bán được giá cao như vậy, sớm biết thế ta đã không truy đuổi mấy thú nhân chạy trốn!

Ba Khắc kinh hô một tiếng, không khỏi tự giận chính mình.

Đừng nói Ba Khắc, ngay cả hai người Phạm Ny cùng Cát Ân vẻ mặt cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ chỗ đồ đó lại đáng giá như vậy, còn dám để tử vừa nghe nói được chia kim tệ hết thấy đều lộ vẻ vui sướng.

- Ta có tình tạp, đưa cho ngươi này.

Phạm Ny sau một hồi kinh ngạc liền lấy tình tạp ra đưa cho Hàn Thạc.

Tình tạp cùng tình tạp có thể giao dịch trực tiếp thông qua việc xác nhận tinh thần lạc ấn của hai bên (còn hay hơn cả ATM). Hàn Thạc tiếp lấy tình tạp của Phạm Ny thấy nó đã sẵn sàng, liền chuyển ba ngàn kim tệ vào trong đó.

Phạm Ny nhận lại tình tạp của mình đồng thời cũng rút ra một thứ đưa cho hắc tử nói:

- Đây là thẻ học viên của ngươi, từ hôm nay trở đi ngươi sẽ không còn là tạp dịch nữa, mà là một đệ tử nhập môn của Ba Bửu Luân ma võ học viện, ngươi cầm tấm thẻ học viên này có thể đến thư viện mượn sách, hoặc đến luyện tập tại Vong Linh hệ thí luyện trường và đến học ở Vong Linh hệ.

- Học phí năm nay là năm mươi kim tệ ta đã nạp cho ngươi rồi, từ nay ngươi có thể chính thức sử dụng mọi thứ của Vong Linh hệ chúng ta, phòng ở của ngươi ta cũng đã sắp xếp. Bồ Lai Ân, hy vọng ngươi có thể quý trọng cơ hội này, phát huy thiên phú của mình đem Vong Linh ma pháp phát dương quang đại!

Tiếp nhận thẻ học viên, Hàn Thạc cảm nhận được niềm vui sướng tự đáy lòng, nói với Phạm Ny:

- Đa tạ Phạm Ny sư phụ, ta từ nay về sau nhất định sẽ hết sức cố gắng, giờ ta đến thư viện mượn sách, người đem kim tệ phân chia cho bọn họ đi.

Rời khỏi thí luyện trường, Hàn Thạc tay cầm tấm thẻ học viên đi thẳng tới thư viện. Trong thư viện, tiểu mập mập Kiệt Khắc đang sắp xếp lại mấy cuốn sách, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức mừng rỡ kêu lên:

- Trời ạ, Bồ Lai Ân cuối cùng người cũng quay về rồi, ta thực không biết là người quay về nhanh vậy, người so với lúc rời đi trông có vẻ cường tráng hơn, tướng mạo cũng oai phong hơn nhiều a.

- Ha ha, Kiệt Khắc người khỏe chứ, mấy ngày nay bọn Bác Cách còn khi dễ ngươi nữa không?

Hàn Thạc gặp tiểu mập mập này có chút vui mừng, cao hứng kéo hắc tử vào một góc hỉ han.

- Không có, bởi vì người lần trước giáo huấn bọn họ, nên bây giờ bọn họ trở nên hiền lành hơn trước nhiều.

Kiệt Khắc cười hề hề, nhìn xung quanh rồi thấp giọng nói:

- Bồ Lai Ân, có đúng là người đã bảo Lý Toa đưa cho ta ba kim tệ không?

Hàn Thạc gật đầu mỉm cười nói:

- Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, ta đã là một đệ tử của Vong Linh hệ, trước kia ta đã từng nói muốn học tập ma pháp thì người không tin. Ha ha, người xem thẻ học viên của ta đây này.

- Trời à, sao người làm được vậy, chuyện này thật là khó tin!

Kiệt Khắc cầm tấm thẻ học viên của Hàn Thạc kinh ngạc hô lên.

- Tốt rồi, tốt rồi, ta cho người thêm năm mươi kim tệ nữa, người cũng không cần ở lại đây làm tạp dịch nữa. Bất quá người phải hết sức cẩn thận, đừng cho bất cứ kẻ nào biết trong tay người có nhiều kim tệ như vậy nếu không sẽ gặp rắc rối lớn đấy. Chỗ kim tệ này có thể giúp người từ nay sống thoải mái. Sau này có chuyện gì người cứ đến Vong Linh hệ tìm ta, ta sẽ giúp người giải quyết.”

Hàn Thạc lấy thêm từ không gian giới chỉ ra năm mươi kim tệ nữa, nhét mạnh vào túi Kiệt Khắc nói.

- Năm mươi kim tệ, năm mươi kim tệ.....

Kiệt Khắc nghe tiếng kim tệ leng keng trong túi, cảm giác hai chân tựa hồ không thể đứng vững được mà ngồi bệt xuống, vẻ mặt ngây ngốc lảo đảo đi, lảo đảo lại chỉ mấy tiếng đó, dường như đã quên sự tồn tại của Hàn Thạc bên cạnh.

Năm mươi kim tệ đối với Kiệt Khắc mà nói là một con số chưa bao giờ nghĩ tới nên giờ hắn có phản ứng như vậy Hàn Thạc cũng có thể hiểu được.

Cũng không quản đến hắn nữa, Hàn Thạc mỉm cười đi vào chỗ để sách của Vong Linh hệ. Hắn chọn lấy quyển Sơ cấp Vong Linh ma pháp, đăng ký vào sổ mượn rồi rời đi.

Rời khỏi thư viện Hàn Thạc quay lại chỗ nhà kho đem quyển sách ma pháp kia bỏ vào không gian giới chỉ. Hắn định thông qua Truyền Tống Trận bên trong không gian giới chỉ trực tiếp đi đến tử vong mộ địa để tu luyện. Vô luận là nhà kho hay cái tức xá mà Phạm Ny vừa bố trí cho mình hắn là đều có người biết cho nên bố trí Truyền Tống Trận ở đó sẽ không an toàn.

Nhíu mày suy xét một lúc, Hàn Thạc đi thẳng về nghĩa địa phía sau học viện. Nơi này không những an tĩnh mà còn rất ít người lai vãng, bên trong các phần mộ lại càng kín đáo, nên việc bố trí Truyền Tống Trận pháp tuyệt đối không cần lo lắng bị người phát hiện.

Các phần mộ phía sau núi không sắp xếp theo một quy luật nào cả. Hàn Thạc kiếm một phần mộ vắng vẻ nhất, hắn kéo phiến đá đặt bên trên phần mộ ra, chui vào trong rồi kéo kín lại như cũ.

Làm xong Hàn Thạc lấy ra một cây nến từ không gian giới chỉ ra xem xét xung quanh thì phát hiện ra phần mộ này ngoại trừ có hơi ẩm ướt còn thì rất sạch sẽ, trên mặt đất có mấy mảnh xương, đối với kẻ tu luyện Vong Linh hệ ma pháp như Hàn Thạc mà nói không có chút cảm giác ghê sợ nào, ngược lại có chút quen thuộc.

Dọn dẹp qua một chút, Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng triệu hồi ra Tiểu Khô Lâu dùng chủy thủ tại góc mộ khoét ra một không gian nhỏ. Không gian này nếu đứng ở ngoài không thể thấy được, Hàn Thạc phải nghiêng cơ thể mới có thể tiến vào, bên trong không gian mặc dù lớn một chút chỉ có thể đủ chỗ cho mình hắn, giống như là một chiếc tủ tường.

Quan sát kỹ, sau khi thấy được đã đủ kín đáo rồi Hàn Thạc mới từ trong không gian giới chỉ lấy ra sáu cây mà pháp trụ, rồi đem bố trí theo đồ án của ngôi sao sáu cánh, Hàn Thạc đứng ở trung tâm dùng tinh thần lực khởi động ma pháp trận.

Một đạo quang mang màu trắng hiện lên, sau đó Hàn Thạc mở mắt đã phát hiện mình đang ở trong U Âm sâm lâm, ngay giữa của một đại ma pháp trận thần bí bên trong tử vong mộ địa.

” Ha ha ha, Tử vong mộ địa thần bí từ nay về sau đã là vương quốc của ta rồi!” Hàn Thạc nhìn bốn phía, hài lòng nói.

65. Chương 65:phương Pháp Tu Luyện Nhanh Chóng

oOo

Vùng phụ cận phía nam của tử vong mộ địa chính là U Âm sâm lâm mệnh mông vô tận.

Một thác nước khí thể hùng vĩ chảy thẳng xuống một cái đầm sâu rộng lớn ở dưới, bên rìa bờ đầm có một dòng suối nhỏ chảy thông ra ba hướng. Cây cối xung quanh cao lớn rậm rạp tốt tươi cùng đủ các loại tảng đá hình thù quái dị có thể thấy khắp nơi, trong đầm từng đàn cá bơi lội.

Thác nước trắng xóa như một dải ngân hà chảy xuống, hội tụ tại mặt đầm phía dưới tạo ra âm thanh dữ dội vang ra bốn phía, dòng nước rơi xuống mãnh liệt đánh vào loạn thạch ở dưới làm những tia nước bắn văng ra khắp mọi hướng.

Tại một góc dưới chân thác nước, có một người đang ngồi trên một khối đá hình tròn cứng rắn, người đó toàn thân để trần, cơ nhục cân xứng toát lên vẻ rắn chắc, hai đầu gối khép lại xếp bằng trên đó, dùng thân thể đón nhận dòng nước từ trên cao ập xuống ầm ầm.

Dòng thác đổ xuống người hắn làm phát ra những tiếng bồm bộp. Thân hình hắn có hơi dao động nhưng vẻ mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, gân mạch trên người đập thành thịch, lớp da loé lên ánh sáng giống như có màu đen xanh nhàn nhạt.

Người này dĩ nhiên chính là Hàn Thạc, từ khi hắn đi vào tử vong mộ địa việc muốn làm đầu tiên chính là đem đầu khí của sát thủ Tàn Ảnh còn tồn tại trong cơ thể tiêu hóa.

Từ sau khi ma công từ giai đoạn Cố Thể tiến vào giai đoạn Thác Mạch thì thân thể Hàn Thạc đã thoát thai hoá cốt, ngay cả luồng đầu khí kia đi vào cơ thể hắn cũng đã xảy ra dị biến. Lần trước tại thương hội Bồ Tư Đặc, đầu khí của sát thủ xâm nhập cơ thể hắn đã bị Ma Nguyên lực chậm rãi dung hợp.

Nhưng sự thực lúc này đã chứng minh phán đoán của hắn là sai lầm. Luồng đầu khí kia không những không bị Ma Nguyên lực dung hợp mà trái lại dường như nó còn từ từ buông lỏng để cho luồng đầu khí này chạy tán loạn trong kinh mạch của hắn, gây ra những thương tổn liên tiếp, thậm chí xương cốt một vài chỗ không chịu nổi đã bắt đầu rạn nứt.

Theo lẽ thường mà nói đây là một chuyện vô cùng thống khổ, bất quá khi Hàn Thạc tu luyện ma công lại ngạc nhiên phát hiện kinh mạch cùng xương cốt hắn sau khi bị đầu khí công phá, được Ma Nguyên lực cải tạo lại thì một lần nữa lại phát sinh dị biến, càng được mở rộng vững chắc hơn. Ma Nguyên lực lưu chuyển tới những kinh mạch này thì tốc độ bỗng nhanh hơn những chỗ khác mấy lần, xương cốt cũng trở nên cứng rắn hơn nhiều.

Khi minh bạch rồi, Hàn Thạc mừng rỡ phát hiện, nếu cứ giữ nguyên tốc độ tu luyện này, dựa theo nguyên tắc tu luyện ma công trước phá sau lập, thì tốc độ tu luyện tăng ma công Thác Mạch này sẽ nhanh hơn vài lần so với thông thường.

Đang lúc cảm khái tu luyện ma công quả nhiên là việc tìm chết tự ngược đãi mình thì Hàn Thạc ngẫu nhiên đi tới thác nước này, căn cứ vào sự linh ngộ điểm cốt yếu trong tu luyện ma công, hắn đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn lợi dụng lực xung kích của thác nước để tu luyện, sự thật chứng minh ý tưởng đột phát này của Hàn Thạc là hoàn toàn chính xác.

Cho nên lúc này đây hắn đang ở dưới thác nước, một mặt dùng thân thể tiếp nhận lực đạo mãnh liệt của dòng nước, mặt khác cảm thụ sự thống khổ của việc đầu khí bên trong cơ thể tùy ý công phá kinh mạch. Tốc độ tiến cảnh tu luyện ma công lúc này được đề cao phi thường, những kinh mạch bị luồng đầu khí công phá gây thương tổn đều trở nên cứng rắn vô cùng.

Tuy nhiên khi hắn ở giữa thác nước, là nơi có lực xung kích mạnh nhất chỉ chống đỡ được tầm ba giây là cảm thấy đầu váng mắt hoa, suýt chút nữa thì ngất đi, thân thể cũng không cách nào ngồi ổn định trên khối đá. Bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời dịch ra phía ngoài nơi có lực xung kích không quá mạnh để tu luyện, hy vọng thân thể từ đó sẽ cường tráng hơn rồi sẽ lại vào chỗ trung tâm đó.

Cứ như vậy đối bụng thì bắt cá nướng ăn, thời gian còn lại toàn bộ dùng để tu luyện ma công. Không biết đã trải qua bao lâu, Hàn Thạc cuối cùng cũng cảm giác được đầu khí của thích khách kia lưu lại trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất đồng thời phát hiện tốc độ tu luyện giai đoạn Thác Mạch cũng đã giảm dần xuống.

“Xem ra nếu muốn nhanh chóng đột phá qua cảnh giới thác mạch ta phải tìm biện pháp. Cứ tu luyện chậm như vậy cũng không phải là hay.” Hàn Thạc lẩm bẩm, thân thể tựa như một con cá lớn linh hoạt bay thẳng vào đầm nước.

Hai tay hắn nhanh như chớp đã bắt lấy hai con quái ngư trong đầm rồi bơi vào bờ lấy quần áo mặc vào. Hàn Thạc lấy công cụ đánh lửa ra bắt đầu nướng cá ăn, xong đang định trở về tử vong mộ địa thì tai hắn chợt nghe được những tiếng bước chân rất nhẹ.

Cảm giác của Hàn Thạc đã ngày càng trở nên thính nhạy, hắn ngưng thần phân biệt một chút, xác định nơi phát ra thanh âm bay vút tới. Trong U Âm sâm lâm này, mỗi chỗ đều là nơi hung hiểm.

Chẳng những có ma thú cấp cao mà còn đủ các chủng tộc kỳ lạ lui tới, còn có đủ kiểu mạo hiểm giả. Thậm chí có một ngày Hàn Thạc đã từng thấy một con ngân sắc trường long (rồng dài màu bạc), bay từ trên trời xuống sâu phía nam của U Âm sâm lâm.

Rồng vốn là một loại tồn tại cường đại nhất trong thế giới này, trong truyền thuyết chúng chẳng những có thân thể cường ngạnh như sắt đá, mà còn nắm giữ ma pháp uy lực cường đại vô cùng, so với ma thú cấp một còn cao hơn một bậc, cũng là siêu cấp ma thú lợi hại nhất. Mỗi một con rồng đều cường đại vô cùng, thường thường địa phương rồng lui tới còn biểu thị nơi đó xuất hiện một bảo tàng, mỗi một dũng sĩ đồ long đều có thể nhận được sự kính ngưỡng của mọi người.

Đương nhiên, với thực lực của Hàn Thạc bây giờ, tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi làm cái gì mà Đồ Long dũng sĩ. Bất quá sự xuất hiện của ngân sắc trường long cũng làm cho hắn hiểu sâu trong U Âm sâm lâm chắc chắn còn kinh khủng hơn nhiều.

Một lát sau, Hàn Thạc căn cứ vào phương hướng phát ra thanh âm cuối cùng đã đến hiện trường. Đảo mắt nhìn toàn bộ hiện trường, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm, không nghĩ tới còn có thể gặp lại người quen tại chỗ này.

Mười ả nhân thân hình trắng kiện, bộ râu rất dài tết thành bím, nhưng người chỉ cao có một mét trong tay cầm thiết chùy, búa cùng một ít xẻng khai thác khoáng thạch đang giao chiến cùng ba mươi Cự Ma sâm lâm. Trên mặt đất có hai ả nhân đã bị trường mâu đâm chết, những ả nhân còn lại sắc mặt đỏ ngầu, cho dù biết rõ không địch lại, cũng không bỏ trốn, ở lại đó chiến đấu với đám Cự Ma sâm lâm tới cùng.

Hàn Thạc bây giờ cũng xem như có chút hiểu biết với một số chủng tộc kỳ lạ trên Kỳ Áo đại lục. Ả nhân có kỹ thuật nấu rượu siêu phàm, lại thêm am hiểu rèn binh khí, cá tính bọn họ bảo thủ yêu rượu như mạng, tính khí nóng nảy ngoan cố, bất quá một khi có được tình bằng hữu với bọn họ thì bọn họ lại trở nên vô cùng khăng khải.

Nhìn những ả nhân này biết rõ không địch lại nhưng từng người vẫn can đảm gươm cao thiết chùy, búa chiến đấu với Cự Ma sâm lâm, Hàn Thạc đối với bọn họ đã phát sinh chút hảo cảm.

Mặt khác Hàn Thạc nghĩ đến hai lĩnh vực ả nhân vốn am hiểu, có lẽ đối với mình sẽ có phần hữu dụng. Suy nghĩ một lát, hắn đột nhiên lao ra, chủy thủ trong tay nhoáng lên phạt một cái, một tên cự ma đã nằm quay lơ ra.

Sau đó Hàn Thạc đứng ở trước mặt các ả nhân cùng lũ Cự Ma sâm lâm niệm ma pháp chú ngữ triệu hoán Tiểu Khô Lâu. Gương mặt màu xanh lục của thủ lĩnh Cự Ma sâm lâm chợt trở nên vô cùng khó coi, sợ hãi kêu lớn:

- Nhân loại tà ác kia đã đem ác ma tới rồi, lui lại, đều lui lại!

Đám Cự Ma sâm lâm này đối với Tiểu Khô Lâu sau lưng có bảy thanh cốt thứ, rõ ràng vô cùng e ngại, vừa thấy Tiểu Khô Lâu cầm theo cốt đao xuất hiện, thủ lĩnh của bọn chúng đã hô rút lui ngay lập tức.

- Dũng sĩ cường đại, Ban Nại Đặc ta đặc biệt cảm tạ sự trợ giúp của người.

Bảy Cự Ma sâm lâm vừa rời đi, một ả nhân cường tráng nhất trong đám liền nâng thiết chùy dùng lễ tiết của bọn họ bày tỏ sự cảm tạ với Hàn Thạc.

- Đùng khách quý, tinh thần chiến đấu kiên cường của mọi người đã làm cho ta cảm thấy vô cùng bội phục. Được rồi, đám Cự Ma sâm lâm này sao lại công kích mọi người? - Hàn Thạc khoát khoát tay, khiêm tốn

thủ lễ nói.

- Hừ, bọn ác ôn cường đạo tham lam này, tự mình không chịu lao động, vĩnh viễn chỉ muốn cướp bóc người khác. Bọn chúng muốn chúng ta rèn vũ khí không công cho để càng dễ bề cướp bóc, chúng ta cự tuyệt yêu cầu đó liền bị bọn cường đạo ghê tởm đó gây hấn, tàn sát thân nhân chúng ta.

Ban Nại Đặc râu mép dựng ngược tức giận nói.

Hàn Thạc gật đầu phụ họa:

- Nguyên lai là như vậy, lần trước bọn chúng cũng từng muốn cướp bóc thương đội chúng ta, cái đám ác ôn quỷ tha ma bắt này thật đáng ghê tởm!

- Dũng sĩ tôn quý, người đã cứu chúng ta, chúng ta muốn đem rượu ngon báo đáp, mời người cùng chúng ta về thôn! - Ban Nại Đặc thành tâm nhìn Hàn Thạc, đưa ra lời mời thiện ý.

66. Chương 66: nguyên Ma Quật Vận Hành

oOo

Hàn Thạc mừng thầm, đang định mở miệng đáp ứng, đột nhiên một ả nhân khác nói:

- Ban Nại Đặc, trưởng thôn đã nói chúng ta không được dẫn nhân loại vào thôn, chẳng lẽ ngươi đã quên sao?

- Ban Sâm, nhưng hần đã cứu chúng ta từ trong tay lũ Cự Ma sâm lâm ác ôn mà! - Ban Nại Đặc nhìn ả nhân kia mở miệng nói.

- Ta biết, nhưng nếu chúng ta không nghe lời trưởng thôn chắc chắn sẽ bị trừng phạt. - Gã Ban Sâm vẫn cố chấp.

- Không quan hệ, không quan hệ, ta sẽ không đi đâu, rất vinh hạnh được biết các ngươi. Ta gần đây luôn mạo hiểm ở gần đây, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp mặt, tái kiến.

Hàn Thạc trong lòng hiểu được, đối phó với ả nhân không thể hấp tấp quá, nếu muốn có được sự tán thành cùng tình hữu nghị của bọn họ không phải là chuyện một sớm một chiều, cho nên lập tức cười dàn hòa.

- Bằng hữu thân ái, ta thật có lỗi, đây là một túi rượu của chúng ta tự làm, coi như chút báo đáp, hy vọng người có thể bỏ qua. - Ban Nại Đặc hơi bất đắc dĩ lấy trong người ra một túi rượu đưa cho Hàn Thạc, về ấy nấy.

Vốn Hàn Thạc hy vọng bọn họ có thể rèn cho mình một món vũ khí vừa tay để báo đáp, tuy nhiên hần cũng không biểu hiện ra mặt, mỉm cười tiếp lấy túi rượu, tỏ vẻ hoà nhã cảm thông, dẫn theo Tiểu Khô Lâu rời đi. Tất nhiên nếu có thể tu luyện ma công đến cảnh giới Chân Ma, Hàn Thạc tự nhiên có thể tự mình luyện chế ma bảo vũ khí, nhưng bây giờ nếu có được một món vũ khí vừa tay thông qua ả nhân thì thật là phương pháp tốt.

Trong các loại ma bảo có một thứ gọi là lục ma phong, so với chủ thủ thì dài hơn một chút, so với trường kiếm thì lại ngắn hơn một chút, cả hai sống đều sắc bén vô cùng, ở đỉnh có một mũi nhọn hình tam giác, sử dụng Ngự Ma Quyết để khu động, bay lượn tùy theo tâm ý, có thể lấy đầu địch nhân dễ dàng trong không trung, là ký ức Sở Thương Lan lưu lại, đích thực là một loại hung khí cực kỳ khủng bố. Cảnh giới ma công hiện tại của Hàn Thạc chưa thể đem sắt ra trực tiếp luyện chế thành ma bảo lục ma phong, tuy nhiên hần muốn thông qua ả nhân rèn cho một cái phôi thô, sau đó bản thân sẽ dùng ma công cải tiến dần, chờ đến lúc tìm được chất liệu thích hợp, ma công đại thành sẽ lại luyện chế mấy lần thành lục ma phong hoàn mỹ.

Trong đầu nghĩ đến việc rèn lục ma phong, hần không ngừng suy nghĩ tính toán làm sao giành được tình hữu nghị của đám ả nhân để họ giúp đỡ rèn ra lục ma phong.

Trở lại Tử vong mộ địa, Hàn Thạc dùng chân ở một chỗ đất trống có một cái rãnh màu đen trước mặt. Trên mặt đất nơi nơi đều là xương cốt gãy vỡ, vì Tử vong mộ địa có kết giới nên quanh năm không thấy mặt trời, không trung luôn được bao phủ bởi một tầng mây màu nâu rất dày. Hàn Thạc cảm giác được sự quen thuộc, âm khí nồng nặc bên trong đối với Vong Linh sinh vật rất thích hợp.

- Vong Linh chiến sĩ dọa lạc, tuân lệnh triệu hoán của Hắc Ám sứ giả, hiện ra sự tồn tại của người đi!

Khô lâu chiến sĩ theo chú ngữ triệu hoán của Vong Linh ma pháp mà Hàn Thạc niệm không ngừng, từng bộ nối tiếp nhau từ từ hiện ra trước mặt hắn. Niệm đến khi hơn năm khô lâu chiến sĩ trôi lên, Hàn Thạc cảm giác tinh thần lực có chút suy kiệt bèn đình chỉ việc triệu hoán. Tinh thần lực của Hàn Thạc bây giờ mặc dù đã được đề cao hơn trước nhiều, nhưng cũng chỉ có thể gần như khống chế được hành động của sáu khô lâu chiến sĩ bao gồm cả Tiểu Khô Lâu. Sau khi phóng xuất tinh thần lực, hắn lệnh cho tất cả bọn chúng cầm cốt đao đứng lên. Thuận theo thao túng của hắn, bọn chúng huy động cốt đao đào ra từng cái hố sâu hình thù kỳ quái cùng các khe trên mặt đất dần dần thành hình.

Các khe ở giữa này giống như các sợi dây dài liên thông các hố sâu với nhau, từ xa nhìn vào giống như một cái mặt quỷ dữ tợn rộng sáu mét. Chiếc mặt quỷ này cũng có đầy đủ mắt, mũi, con ngươi, tai trông có vẻ âm trầm tà ác.

Nguyên Ma Quật là một loại trận pháp tu luyện Nguyên Ma mà Sở Thương Lan lưu lại. Hắn sau khi từ cảnh giới Cổ Thể tiến đến giai đoạn Thác Mạch thì đột nhiên nhớ ra một cách rõ ràng. Nguyên Ma nhất thiết phải sử dụng Âm Linh làm nền tảng, bỏ mười tám Âm Linh vào Nguyên Ma Quật, thông qua vận hành của trận pháp để cho bọn chúng tự tàn sát thôn phệ lẫn nhau. Cuối cùng chỉ có ba Âm Linh cường đại nhất là có thể tồn tại, thông qua vận hành của Nguyên Ma Quật ngưng luyện là có thể luyện chế ba Âm Linh thành Nguyên Ma.

Nguyên Ma Quật phải liên tục vận hành sáu sáu ba sáu ngày. Trong khoảng thời gian này Nguyên Ma Quật không ngừng hấp thu thiên địa âm khí, mỗi ngày người luyện chế phải trích ra sáu giọt máu tươi hòa lẫn Ma Nguyên lực rót vào Nguyên Ma Quật. Đến khi Nguyên Ma hình thành sẽ tâm ý liên thông với người luyện chế, giữa lúc tranh đấu vô thanh vô tức xâm nhập vào trong cơ thể đối thủ, Nguyên Ma một khi tiến nhập thân thể địch nhân sẽ tự động uống máu bọn chúng.

Theo trí nhớ của Hàn Thạc, Nguyên Ma được tu ma giả gọi là “ma đầu”, dựa theo cảnh giới khác nhau, tu ma giả có thể luyện chế bốn loại ma đầu cấp bậc khác nhau là Nguyên Ma, Âm Ma, Huyền Ma, Linh Ma. Trong đó Nguyên Ma chỉ là tiểu ma đầu cấp bậc thấp nhất, phương pháp luyện chế đơn giản nhất, gần như chỉ cần thiên địa âm khí cùng máu tươi của tu ma giả là có thể luyện chế thành. Đương nhiên uy lực của tiểu ma đầu Nguyên Ma này cũng là yếu nhất, rất nhiều thứ có thể thương tổn nó, hàn băng hỏa diễm có thể làm cho nó hình thần câu diệt, cho dù là xâm nhập được vào trong cơ thể địch nhân, chỉ cần địch nhân có chân nguyên lực hay Ma Nguyên lực thâm hậu sẽ có thể luyện hoá nó trong cơ thể đến chết.

Chỉ có điều với tu vi của Hàn Thạc hiện giờ cũng chỉ có thể tu luyện loại tiểu ma đầu Nguyên Ma này. Loại ma đầu cấp cao hơn Huyền Ma còn phải chờ tu luyện tới cảnh giới đại ma đầu. Cảnh giới của hắn chẳng những chưa đủ, mà tạm thời còn chưa biết phương pháp.

Hàn Thạc tu luyện Nguyên Ma, một mặt dùng làm công cụ do thám tin tức, mặt khác nếu như giữa lúc tranh đấu, nếu địch nhân bị Nguyên Ma xâm nhập thì cũng coi như là trợ giúp hắn một chút, ít nhất là địch nhân cũng phải phân tâm đối phó để cho hắn thừa nước đục thả câu. Nếu thực lực địch nhân quá thấp thì Nguyên Ma cũng có thể sát tử luôn.

Đợi khi Nguyên Ma Quật hình thành xong, Hàn Thạc khu động khô lâu chiến sĩ đem nó chùi rửa sạch sẽ. Hắn dựa vào quả cầu màu xanh, chiếu theo phương pháp trước kia tu luyện tinh thần lực suốt một đêm. Đến ngày thứ hai hắn dồn tất cả tinh thần lực triệu hồi ra mười tám Oán Linh dẫn nhập vào trong Nguyên Ma Quật. Oán Linh đến từ một thời không khác, theo như hiểu biết của Hàn Thạc cũng là một loại tồn tại như Âm Linh. Hắn đã học xong Vong Linh ma pháp nên đám Oán Linh căn bản này cũng không cần ra ngoài thu thập, chỉ cần dùng chú ngữ triệu hoán là có thể thu phục, thật là vô cùng thuận tiện.

Mười tám Oán Linh vừa tiến vào Nguyên Ma Quật, đột nhiên chung quanh nổi lên từng trận âm phong, từng luồng khí tức âm lương từ bốn phương tám hướng của tử vong mộ địa hội tụ về Nguyên Ma Quật. Nhiều loại âm khí nồng nặc cùng một lúc như vậy quả thực vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Thạc. Lúc này Hàn Thạc mới đột nhiên nghĩ ra, vô luận là Vong Linh ma pháp, hay là tu luyện ma công đều là con đường tà ác. Cho dù là ở hai thế giới khác nhau, nhưng hai loại công pháp này đều là tà giáo dị loại, quả nhiên có nhiều điểm tương đồng nên việc sử dụng phối hợp chúng thực sự là làm ít hưởng nhiều, đã giảm cho Hàn Thạc rất nhiều khí lực.

Sau khi Nguyên Ma Quật hấp nạp đủ âm khí thì nó hiện hình là một cái mặt quỷ dữ tợn. Cái mặt quỷ đột nhiên như sống lại, tựa hồ vận vẹo biến hoá không ngừng, từng luồng hắc khí từ thất khiếu của nó bay ra ngoài. Vừa thấy cảnh tượng này xuất hiện, Hàn Thạc lập tức hiểu được hắc phong đoán không sai, Oán Linh hoàn toàn có thể thay thế được Âm Linh, trở thành vật liệu cơ bản hình thành Nguyên Ma Quật. Hàn Thạc cắn ngón tay, trích sáu giọt máu tươi vào Nguyên Ma Quật. Sau khi rót cả Ma Nguyên lực vào, mười tám Oán Linh thỉnh linh lâm vào trạng thái cuồng bạo, phát ra tiếng kêu thê lương, bắt đầu không ngừng chém giết lẫn nhau tranh đoạt sáu giọt máu tươi kia.

- Cứ tàn sát nhau đi, chờ ba mươi sáu ngày sau, ba nguyên ma thành hình rồi!

Hàn Thạc nhìn Nguyên Ma Quật mỉm cười nói một câu, quay đầu nhìn khô lâu chiến sĩ bên cạnh, đột nhiên phát giác Tiểu Khô Lâu mà ma công luyện chế ra hình như cũng bị Nguyên Ma Quật hấp dẫn, không nghe lệnh của Hàn Thạc, đạp một cước tiến vào trong đó, nằm nhàn nhã trong chiếc hố sâu ở giữa, lại còn ghéch hai chân lên, biểu lộ bộ dáng quái dị. Hàn Thạc như chết lặng người, đang định phóng xuất tinh thần lực lệnh cho Tiểu Khô Lâu đang ở trong Nguyên Ma Quật đứng dậy, nhưng hắc cảm ứng được nó đang rất vui sướng. Phát hiện này làm hắc chấn kinh, không tìm được vẻ vô cùng kinh ngạc nhìn trừng Tiểu Khô Lâu đang thích thú nằm trong Nguyên Ma Quật.

Sững sờ một hồi lâu, Hàn Thạc rút cuộc cũng không thể giải thích được chuyện gì đã xảy ra, quan sát Nguyên Ma Quật một vòng, phát hiện Nguyên Ma Quật vẫn vận hành như trước, việc đám Oán Linh ở bên trong tàn sát lẫn nhau tựa hồ như không ảnh hưởng đến nó. Hàn Thạc lắc đầu, lẩm bẩm:

- Tiểu Khô Lâu càng ngày càng cổ quái, quên đi, dù sao nhìn qua cũng không ảnh hưởng tới sự vận hành của trận pháp, mặc kệ nó.

Vừa lẩm bẩm một mình, Hàn Thạc vừa đi về phía Tử vong mộ địa, định bắt đầu nghiên cứu quyển “Sơ cấp Vong Linh ma pháp”, muốn tự thân cùng lúc đột phá cả hai lĩnh vực.

67. Chương 67: chia Sẻ Bí Mật Của Ải Nhân

o0o

Liên tiếp mấy ngày, Hàn Thạc đều ngự ngai trong Tử Vong Mộ Địa vừa nghiên cứu quyển Sơ cấp Vong Linh ma pháp vừa theo dõi Nguyên Ma Quật.

Lợi dụng quả cầu màu xanh của Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc giữa mỗi lần đau đầu kịch liệt thì tinh thần lực lại được đề cao đáng kể. Chỉ có điều, khi số lần sử dụng quả cầu nhiều lên, Hàn Thạc cũng cảm giác rõ ràng là tốc độ gia tăng tinh thần lực càng lúc càng chậm xuống. Xem chừng quả cầu quỷ dị này cũng không còn giúp được hắc nhiều nữa. Tuy theo số lần càng nhiều, lợi ích hắc thu được càng ít.

Ngày hôm nay, Hàn Thạc sau khi rót máu tươi cùng Ma Nguyên lực vào Nguyên Ma Quật liền minh tưởng một lúc, rồi rời khỏi Tử Vong Mộ Địa. Quanh quẩn thám thính xung quanh vùng lân cận đã gặp ả nhân một hồi, cuối cùng Hàn Thạc cũng phát hiện được tung tích một ả nhân. Hắc lặng lẽ theo sát tên này, qua một đoạn hành trình thấy y dừng lại trước một sơn động bí ẩn. Xung quanh cửa vào sơn động này cây cỏ tươi tốt, rõ ràng là đã được ngụy trang chu đáo, nếu không thấy ả nhân kia tới chỗ này rồi dời cành lá đại thụ ngụy trang ra, Hàn Thạc cũng không thể phát hiện ở đây có một sơn động.

Nhìn quanh, hắc phát hiện gần đó lại có mấy ả nhân khác xuất hiện, bọn họ cầm xẻng sắt, búa, sau đó từng người đi vào cửa sơn động. lát sau, lại thấy Ban Nại Đặc, người đã tặng cho Hàn Thạc túi rượu ngon được hai tiểu ả nhân dìu từ trong sơn động ra, tựa hồ đã bị thương. Từ xa chợt truyền đến một âm thanh rất nhẹ, Hàn Thạc lắng nghe, thoáng chốc nhận ra là tiếng của ma thú lại gần. Hắc ngồi xổm trên cành một cây đại thụ, chờ một lúc thấy hai phong nhận ma lang, chậm rãi xuất hiện ở xa.

Trong lòng máy động, Hàn Thạc bẻ một nhánh cây ném mạnh về lùm cây cạnh cửa động. Thanh âm do cành cây rơi xuống rõ ràng đã hấp dẫn hai phong nhận ma lang kia. Chúng nghe tiếng liền động thân đạp mạnh chân tăng tốc, đột ngột chuyển hướng về phía cửa sơn động các ả nhân đang đợi. Đến khi Ban Nại Đặc cùng hai ả nhân khác nghe được động tĩnh, đang xem chừng tứ phía thì hai phong nhận ma lang cũng đã xuất hiện trong tầm mắt họ.

- A, đáng chết, là phong nhận ma lang, chúng ta mau trở vào sơn động! - Ban Nại Đặc đang bị thương thấy hai phong nhận ma lang xuất hiện, không khỏi oán hận rửa mặt cầu, định quay trở vào sơn động.

- Ban Nại Đặc, trong sơn động rất đông người, nếu chúng đuổi theo chúng ta vào trong, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. - Một ả nhân vừa nghe Ban Nại Đặc nói như vậy, hốt hoảng vùng vứa nói.

Ban Nại Đặc nghe vậy, suy nghĩ một chút đề nghị:

- Vậy, chúng ta chặn ở cửa tiêu diệt hai phong nhận ma lang chết tiết kia.

- Không được, ba người chúng ta chắc chắn đấu không lại, ta nghĩ nên thông báo cho tộc nhân trong động ngừng khai thác quặng, hợp sức tiêu diệt chúng. - Một ả nhân phản đối.

Ngay lúc này, Hàn Thạc từ trên cây đột nhiên nhảy xuống, khom người trên mặt đất, từ phía lùm cây xa xa hiện lộ thân ảnh, vọt tới hai phong nhận ma lang như tia chớp. Chủy thủ trong tay hóa thành một đạo lãnh điện, bắn về một phong nhận ma lang. Rồi nhanh như báo gêpa, hấn đuổi đến con còn lại, tay không ứng phó. Hai phong nhận ma lang vốn đang nhìn chòng chọc ba ả nhân như hổ đói, lưng quay về phía Hàn Thạc, một con đã trúng đòn chủy thủ tấn công như trời giáng vào giữa lưng. Con kia lập tức xoay lại, một đạo phong nhận rít lên phóng tới phía hấn. Hàn Thạc đang lao tới rất nhanh đột nhiên biến đổi phương hướng một cách thần kỳ tránh né đạo phong nhận công kích, vọt tới nó trước mặt nó.

Phong nhận ma lang phóng một đạo phong nhận thấy địch nhân tới trước mặt, cũng không tỏ ra yếu thế giơ móng vuốt sắc bén vồ tới. Trước tiên hấn phát cái nỏ trong ống tay trái bắn pháp vào song trảo của phong nhận ma lang làm nó thét lên một tiếng chói tai, ngay lập tức một quyền xen lẫn huyền hàn hàn khí của Huyền Băng Ma Diễm Quyết giáng thẳng xuống đầu nó. Phong nhận ma lang thét lên một tiếng “Ngao”, sau đó cả người toát ra đầy hàn khí, như một khối thịt đóng băng rơi xuống mặt đất.

Bên kia, hai ả nhân cũng đột ngột dùng lợi phủ ném vào phong nhận ma lang còn lại, chỉ có điều lực lượng không bì được với Hàn Thạc, tốc độ lợi phủ ném ra cũng không quá nhanh, phong nhận ma lang đã bị thương không ngờ vẫn còn có thể tránh né. Chỉ có điều nó có thể tránh né lợi phủ của hai ả nhân, nhưng không thoát được mũi tên Hàn Thạc bắn ra, cũng không có khả năng đào thoát, cuối cùng vô lực ngã gục.

- A, bằng hữu anh dũng, người lại cứu Ban Nại Đặc ta lần nữa, ta phải cảm tạ người thế nào đây? - Ban Nại Đặc đang bị thương, mắt thấy Hàn Thạc tiêu diệt hai phong nhận ma lang, không khỏi có chút sợ hãi, lớn tiếng kêu.

Hàn Thạc thuần thục lấy ra hai viên tinh hạch cùng với bộ lông của phong nhận ma lang rồi mới dừng tay mỉm cười:

- Người không cần cảm tạ ta, hai phong nhận ma lang này vốn là con mồi của, ta cũng không trợ giúp các người, ngược lại hai vị bằng hữu này đã dùng phủ giúp ta!

- Người quá khách khí rồi, chẳng lẽ ngay cả thân thể ma lang cũng không muốn? - Một ả nhân thấy Hàn Thạc chỉ lấy tinh hạch với bộ da chúng, còn thân thể của nó lại thờ ơ lãnh đạm, không khỏi kinh dị nhìn hấn hỏi.

- Đúng vậy, ta chỉ cần tinh hạch với bộ da của chúng, chỉ mấy món này mới bán được tiền thôi.

- Bằng hữu thân ái, như vậy người có thể nhường thân thể phong nhận ma lang cho chúng ta không?

- Đương nhiên là có thể, bất quá các người muốn thân thể chúng làm gì, ta thấy chẳng có gì giá trị cả?

- Thân thể phong nhận ma lang có thể chế biến thành món ăn mà! - Ban Nại Đặc nhìn Hàn Thạc vẻ kỳ quái, giải thích - Đối với chúng ta mà nói, thịt của phong nhận ma lang thực là một món cao lương mỹ vị đó!

Hàn Thạc thực ra cũng đã từng nếm qua thịt của phong nhận ma lang, tựa hồ cũng không phải mỹ vị gì, không nghĩ tới những ả nhân này lại thấy hứng thú với nó. Nghe câu nói của Ban Nại Đặc, hấn thấy có chút kỳ quái. Thế nhưng hấn nghĩ ả nhân nói cho cùng cũng không phải nhân loại, nên cũng không nhất thiết phải có cùng tập quán.

- Được rồi, các người ở chỗ này làm gì? - Hàn Thạc hỏi.

- Chúng ta phát hiện ra một mỏ quặng ở đây, bên trong có một chút quặng đồng với quặng sắt. Nhưng trong đó lại thường xuyên xảy ra sụt lún, có đá lớn rớt xuống làm việc khai thác rất khó khăn nguy hiểm. Đã có mấy tộc nhân bị thương, mấy ngày hôm trước còn có một người bị rớt chết, ta vừa rồi cũng không cẩn thận bị tảng đá đụng phải, bất đắc dĩ phải lui ra. - Ban Nại Đặc xem chừng đối với Hàn Thạc rất có hảo cảm, ngay cả bí mật của ả nhân cũng không do dự nói ra.

Hai ả nhân khác vốn định ngăn không cho Ban Nại Đặc nói chuyện nhưng không kịp, bực tức đến vênh rìa mép, trừng mắt nhìn Ban Nại Đặc, trách cứ gãi đã khinh suất.

- Nguyên lai là như vậy, nếu các người không ngại, ta có thể trợ giúp khai khoáng. Ta nghĩ với sự trợ giúp của ta, các người sẽ giảm thiểu được nguy hiểm. - Hàn Thạc trong lòng chợt động, mỉm cười đề nghị.

- Không được, bên trong rất nguy hiểm, người tiến vào sẽ bị đá đụng đó, vạn nhất nếu đụng phải chỗ bị sụp, căn bản sẽ không có đường ra đâu, sẽ bị khốn chết luôn đấy. - Ban Nại Đặc hảo tâm nhắc nhở.

- Yên tâm đi, ta sẽ không tự mình làm đâu, thân là một Vong Linh pháp sư, ta có thể triệu hồi ra Vong Linh sinh vật, để chúng giúp các người khai thác, không có vấn đề gì. - Hàn Thạc cười nói.

- Như vậy thì ta đi vào cùng bọn họ thương lượng, xem bọn họ có đồng ý không. - Ban Nại Đặc suy nghĩ một chút, để cho hai ả nhân đi, một lần nữa tiến vào mỏ quặng.

Một lát sau, một ả nhân tiến ra, thì lễ với Hàn Thạc:

- Bằng hữu tôn quý, chúng ta nguyện ý cùng người chia xẻ bí mật của mỏ quặng này, mời người vào cùng khai thác với chúng ta!

Trong lòng vui vẻ, Hàn Thạc khiêm tốn nhã nhặn nói:

- Đa tạ các người tín nhiệm, ta rất vui lòng cùng các người cộng tác.

Nói xong những lời này, ả nhân này trước tiên đem thi thể hai phong nhận ma lang đưa vào trong động, sau đó cùng với Hàn Thạc dùng lá cây che kín cửa động để ngụ trang rồi cuối cùng dẫn hắn đi vào trong mỏ.

68. Chương 68 :hắc Thiết Khoáng Thạch Thần Linh Ban Tặng

oOo

Đường hầm trong mỏ quặng hẹp hơn so với tưởng tượng của Hàn Thạc, thân hình của ả nhân thấp bé đi lại dĩ nhiên là dễ dàng nhưng đối với Hàn Thạc thì quả là khó khăn. Dọc đường đi tuy có đèn dầu chiếu sáng nhưng hầm mỏ vẫn rất tối tăm. Đi được vài phút, Hàn Thạc không thể không khom người xuống, càng đi vào sâu lối đi càng lầy lội tối tăm, trên mặt đất đá vụn vương vãi khắp nơi, đến lúc hắn bắt đầu cảm thấy cúi người xuống mà đi cũng khó khăn thì ba ả nhân kia cũng dừng lại.

Phía trước có mấy ả nhân, trong tay cầm xẻng sắt, búa sắt ra sức đào bới, tiếng “Đinh đinh đang đang” vang lên bên tai không dứt. Khi phát hiện Hàn Thạc tiến vào, bọn họ liền dừng tay, dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá Hàn Thạc.

- Bằng qua những khúc quanh nhỏ hẹp này, lòng động phía trước càng đi càng trở nên rộng rãi. Bên trong mặc dù quặng sắt, quặng đồng còn nhiều hơn nữa, nhưng khi di chuyển sẽ bị đá rơi xuống đầu, mấy ngày trước trong động đã từng sụp một lần, khiến chúng ta tổn rất nhiều khí lực mới thông lại được đường hầm. - Ban Nại Đặc dáng vẻ mỗi một, dựa vào vách động, nhìn Hàn Thạc giải thích.

Hàn Thạc gật đầu:

- Được rồi, các người dẫn ra một chút, ta muốn triệu hoán khô lâu chiến sĩ, để bọn chúng tiến hành khai thác khoáng thạch.

Theo sự phân phó của Hàn Thạc, mấy ả nhân bên trong lục tục nối đuôi nhau lùi ra. Đến khi bên trong không còn ai, Hàn Thạc niệm Vong Linh ma pháp chú ngữ, ngay lập tức bảy khô lâu chiến sĩ, từng bộ từng bộ lần lượt xuất hiện ở cửa thông đạo, tiến thẳng vào đường hầm. Nguyên Hàn Thạc vốn chỉ có thể điều

khiến một lúc sáu bộ khô lâu chiến sĩ, nhưng qua mấy ngày sử dụng quả cầu màu xanh minh tướng, rõ ràng tinh thần lực đã tiến bộ thêm một lần nữa, giờ đây đã có thể điều khiển được cùng lúc bảy bộ khô lâu cùng một lúc.

- Để xẻng và búa của các người ở trên mặt đất đi, ta sẽ cho các khô lâu dùng các công cụ này để vào trong khai thác. - Sau khi bảy bộ khô lâu chiến sĩ xuất hiện, Hàn Thạc quay lại nói với mấy ả nhân.

Mấy ả nhân nghe hẳn nói vậy thoáng vẻ do dự, nhưng được Ban Nại Đặc thuyết phục bèn ném các công cụ xuống. Hàn Thạc điều khiển mấy khô lâu chiến sĩ bỏ cốt đao xuống, cầm mấy món công cụ lên khom người từ từ tiến vào trong. Đồng thời hẳn cũng phóng xuất ra một Oán Linh, theo mệnh lệnh của hẳn đi cùng mấy bộ khô lâu nhẹ nhàng tiến vào sâu trong động. Nhờ Oán Linh, Hàn Thạc có thể quan sát cảnh tượng xung quanh nó. Oán Linh đi trước nhất mở đường nên khung cảnh sâu bên trong mở rộng như hiện ra rõ ràng trước mắt hẳn vậy.

Quả nhiên đúng như các ả nhân đã nói, mấy khô lâu chiến sĩ sau khi khom người hết mức băng qua chỗ nhỏ hẹp nhất thì càng đi không gian càng mở rộng, chỉ là bên trong không có trang bị chiếu sáng, Hàn Thạc không thể quan sát được toàn bộ cảnh tượng xung quanh.

Khi Oán Linh cùng các khô lâu chiến sĩ đi được một quãng xa đến mức Hàn Thạc cảm giác xa hơn chút nữa sẽ không điều khiển được bọn chúng, liền ra lệnh bắt đầu khai thác. Hẳn thông qua thị giác của Oán Linh ngưng tụ tinh thần lực điều khiển bảy khô lâu chiến sĩ tiến hành đào đào bới bới khoáng thạch xung quanh. Mấy khô lâu chiến sĩ bắt đầu đào bới thì tiếng “Đinh đinh đang đang” bên trong cũng vang ra chói tai. Hàn Thạc nhờ vào cặp mắt của Oán Linh thấy được khi các khô lâu hoạt động thì tảng đá trên đầu chúng cũng bắt đầu lung lay, lát sau đã rơi xuống đầu một khô lâu chiến sĩ, khiến nó biến thành đồng xương vụn.

Tập trung tinh thần lực, Hàn Thạc nhắm mắt lại đứng thẳng trước mấy ả nhân, cẩn thận điều khiển hoạt động của mấy khô lâu chiến sĩ còn lại, cho Oán Linh bay lượn trên nóc động, quan sát kỹ khi nào có tảng đá rơi xuống liền lệnh cho các khô lâu chiến sĩ ở dưới tránh né. Được một lúc lâu, lại có một khô lâu chiến sĩ bị một tảng đá lớn rơi xuống làm nát vụn, tinh thần lực của Hàn Thạc cũng suy kiệt, cảm giác đầu óc có chút mê muội, lập tức hiểu rằng tinh thần lực đã hao phí quá độ, liền nhanh chóng lệnh cho năm khô lâu chiến sĩ còn lại dừng đào bới, thu nhặt khoáng thạch đã khai thác được, bắt đầu vận chuyển ra ngoài.

Chờ năm khô lâu chiến sĩ lần lượt đem khoáng thạch vừa khai thác xong tới được chỗ lòng hang hẹp, Ban Nại Đặc cùng mấy ả nhân hô lên một tiếng, không chờ Hàn Thạc phân phó, từng người từng người đến tiếp tục vận chuyển chỗ khoáng thạch kia đến chỗ Hàn Thạc. Cứ như thế được một lúc nữa, Hàn Thạc cảm giác tinh thần lực rốt cuộc không thể duy trì hoạt động của mấy khô lâu chiến sĩ nữa, liền niệm chú ngữ đem toàn bộ khô lâu chiến sĩ cùng Oán Linh tổng về dị thời không. Lúc này, ở cửa động trước mặt Hàn Thạc, có hơn mười khối khoáng thạch to nhỏ khác nhau, mấy ả nhân miệng hoan hô, tranh nhau bỏ chúng vào một chiếc túi lớn.

-Ồ, bằng hữu thân ái, nhờ người trợ giúp, thu hoạch hôm nay so với chúng ta vất vả một tuần có lẽ còn nhiều hơn. Sắt và thép khả ái này sau khi luyện hóa có thể rèn ra binh khí tuyệt mỹ, thật sự là một chuyện hạnh phúc a. - Ban Nại Đặc mặc dù cơ thể bị thương, cực kỳ mệt mỏi, nhưng tinh thần hẳn bây giờ rất vui vẻ, nhìn các tộc nhân đang cao hứng thu nhặt khoáng thạch, nhìn Hàn Thạc tỏ vẻ cảm kích.

Các ả nhân vừa cầm khoáng thạch xem xét, vừa lấy túi rượu bên mình ra tu, thống khoái vô cùng. Tiếng uống rượu ừng ực cực kỳ hào sảng.

- Trời ạ, đây là cái gì, đây là cái gì? - Đột nhiên, một ả nhân bỗng hét lớn, vì tiếng hét ấy, cả đám ả nhân bu lại quanh gã ả nhân nọ.

Hàn Thạc cũng lấy làm kinh hãi, không tự chủ được nhìn sang ả nhân đang bị vây quanh, nhưng hẳn không nhìn tới được chỗ ả nhân nọ đang đứng, thậm tự hỏi không biết xảy ra chuyện gì? Đang lúc hẳn còn đoán già đoán non, chợt nghe Ban Nại Đặc cười lớn, giơ túi rượu lớn trong tay quăng thẳng lên trời, kèm theo tiếng hét cực kỳ cao hứng :

- Hắc thiết, hắc thiết chết tiệt, ta dám khẳng định đây thực sự là hắc thiết, trời ạ, bên trong không ngờ lại có quặng hắc thiết, thôn trưởng mà biết chắc chắn sẽ mừng phát điên lên mất.

Các ả nhân khác nghe Ban Nại Đặc nói xong, cả đám sắc mặt đỏ hồng, không tự chủ được hoa chân múa tay vui sướng giơ búa diên cuồng đập vào vách đá xung quanh kêu oanh oanh, dọa Hàn Thạc một mẻ hết hồn. Hàn Thạc nghe Ban Nại Đặc nói vậy, trong lòng hiểu được ả nhân này khẳng định đã tìm được một thứ kim loại kỳ diệu, nên mới hưng phấn như vậy, hẳn cũng ngấm ngấm vui mừng.

Một lúc sau chờ cho ả nhân dần dần trấn tĩnh, Hàn Thạc mới hỏi:

- Ban Nại Đặc, hắc thiết là quặng gì, có phải là cực kỳ trân quý không?

Ban Nại Đặc giống như gà con mổ thóc không ngừng gật đầu, hưng phấn nói:

- Đương nhiên, vô cùng trân quý, trân quý tới cực điểm! Hắc thiết là loại cứng rắn nhất trong các loại khoáng thạch, nhưng số lượng cũng ít ỏi nhất. Nó vĩnh viễn không bao giờ rỉ sét, có thể thông qua quá trình chế tạo thay đổi màu sắc, là nguyên liệu tối cực phẩm để chế tạo vũ khí, là quà tặng mà thần linh ban thưởng cho chúng ta!

Hàn Thạc đang định nói câu chúc mừng, đột nhiên linh quang chợt lóe, một đoạn trí nhớ mãnh liệt ập về, căn cứ vào tính chất mà hiểu rằng loại hắc thiết này, kỳ thực trong trí nhớ của Sở Thương Lan lưu lại là một loại nguyên liệu trân quý để rèn ma bảo- huyền thiết. Hắc thiết và huyền thiết mặc dù cái tên không giống nhau, nhưng đối chiếu những gì mà Ban Nại Đặc miêu tả với trí nhớ của Sở Thương Lan, lập tức Hàn Thạc minh bạch hai danh tự khoáng thạch bất đồng này, cùng chỉ một loại. Hắc thiết của Ban Nại Đặc cũng chính là huyền thiết trong trí nhớ Sở Thương Lan.

- Đáng tiếc, chỉ có một khối rất nhỏ, xem chừng chỉ đủ luyện thành một thanh chủy thủ. -Hưng phấn qua đi, Ban Nại Đặc nhìn khối hắc thiết trong tay ả nhân, giọng nói có chút nuối tiếc.

- Ban Nại Đặc, người không nên quá nản chí, bên trong đám chắc còn có hắc thiết, nói không chừng chúng ta lần sau có thể tìm được một khối lớn hơn nữa, như vậy chúng ta có thể chế tạo ra vũ khí tối lợi hại rồi! - Ả nhân Ban Sâm động viên.

- Bằng hữu thân ái, đa tạ sự trợ giúp của người, chúng ta nguyện ý cùng người chia sẻ mỏ quặng này, mong người có thể tiếp tục trợ giúp chúng ta khai thác khoáng thạch, chúng ta nguyện ý cùng hưởng lợi với người.

- Ban Nại Đặc nghe Ban Sâm nói vậy, mặt lộ vẻ thèm muốn, nhìn Hàn Thạc khẩn cầu.

- Rất cảm động khi được các người tín nhiệm như vậy, ta sẵn lòng trợ giúp các người, nhưng hôm nay đã quá mệt mỏi, ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trở lại cùng các người tiếp tục khai thác, được không? - Hàn Thạc trong lòng vui sướng, nhã nhặn nói với Ban Nại Đặc.

- Đương nhiên, đương nhiên. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ đến cùng với trưởng thôn, hy vọng người sẽ quay lại! - Ban Nại Đặc vội vàng nói.

Hàn Thạc mỉm cười, gật đầu

- Quyết định vậy đi, ngày mai gặp lại!

Nói xong, Hàn Thạc không cầm theo một khối khoáng thạch nào, tiêu sái rời đi, chỉ còn mấy ả nhân lưu lại hưng phấn như điên, say sưa chè chén.

69. Chương 69 :thu Được Tình Bằng Hữu Với Ả Nhân

oOo

Sau khi tinh thần lực tiêu hao quá độ, mình tưởng lại một lần nữa đạt được nhiều tiến bộ, so với khi tu luyện bình thường còn có vẻ nhanh hơn. Khi Hàn Thạc trở lại Tử Vong Mộ Địa, trải qua cả đêm mình tưởng, tinh thần lực vô cùng sung mãn, khiến hắn đưa ra kết luận này. Có điều đối với Vong Linh pháp sư mà nói, nếu không có tinh thần lực, đương nhiên không thể phóng xuất ra bất cứ ma pháp gì, tự đưa bản thân mình vào nguy hiểm nên thông thường không có ma pháp sư nào lại ngu ngốc đến nỗi một lần đem tiêu hao hết tất cả tinh thần lực.

Ả nhân đã nguyện ý cùng chia sẻ lợi ích của mỏ quặng, Hàn Thạc cũng không còn phải lo lắng gì. Mỏ quặng này trữ lượng tựa hồ rất lớn, với tiến trình làm việc của ả nhân, muốn khai thác toàn bộ sợ rằng sẽ

tồn rất nhiều thời gian. Với Hàn Thạc mà nói, hẳn hoàn toàn có thể triệu hoán sinh vật đầy nhanh tốc độ khai thác. Các loại quặng này nếu vận chuyển đến đế quốc nhất định sẽ làm cho hắn kiếm được một món hậu hĩnh. Nhất là bên trong còn có quặng hắc thiết, dựa vào lý giải của Hàn Thạc đối với biểu hiện của ả nhân, Hàn Thạc chắc chắn hắc thiết là loại nguyên liệu vô cùng trân quý, không chừng có thể bán được với giá ngất trời.

Số lượng thôn xóm của ả nhân bên trong U Âm sâm lâm xem ra rất nhiều, tuy nhiên số ả nhân ở đây cũng không nhiều lắm thế nên có lẽ họ không cần quá nhiều quặng sắt quặng đồng, suy nghĩ như vậy Hàn Thạc trong lòng cũng đã có tính toán.

Sáng sớm, sau khi đã trích xong máu tươi và Ma Nguyên Lực vào Nguyên Ma Quật, Hàn Thạc rời Tử Vong Mộ Địa, đi về phía mỏ quặng. Vốn Hàn Thạc tưởng rằng mình tới quá sớm, nhưng khi hắn tới nơi, đã thấy các ả nhân chờ sẵn. Hôm nay số lượng của bọn họ tăng lên gấp đôi, chắc là tới qua vui mừng đến không ngủ được, nên con mắt ai cũng đỏ ngầu nhưng nét mặt lại rất phấn khích. Trong đó có một ả nhân râu tóc đã hoa râm, tay cầm một cái quả trứng, vẻ mặt nghiêm nghị đang căn dặn điều gì đó, mọi người kể cả Ban Nại Đặc vây xung quanh đều cung kính lắng nghe.

Hàn Thạc cố ý bước mạnh để phát ra tiếng động cho các ả nhân chú ý. Ban Nại Đặc vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức giơ búa sắt trong tay gào to:

- Bằng hữu thân ái, chúng ta chờ người đã lâu lắm rồi!

Lúc Hàn Thạc đi tới, ả nhân râu tóc hoa râm kia liền khom người thi lễ với hắn, hòa ái nói:

- Bằng hữu dũng cảm và cường đại, đa tạ người đã mấy lần trợ giúp, ta là Tật Nhĩ Văn trưởng thôn của các ả nhân này, thật vinh hạnh được quen biết người.

- Ta tên Hàn Thạc, có thể có được sự tín nhiệm của các người, ta thật là vô cùng vinh hạnh! - Chỗ này cũng xa học viện Ba Bửu Luân, không ai quen biết hắn, nên Hàn Thạc cũng không e dè mà sử dụng tên thật để giao thiệp.

- Hàn dũng cảm, tên của người quả thật rất thần kì, ta chưa từng nghe nói có người tên như vậy. Ha ha, bọn nhỏ đều nói người là người đáng tin cậy, thôn chúng ta nguyện ý cùng người chia sẻ bí mật về mỏ quặng, hy vọng từ nay về sau chúng ta hợp tác vui vẻ! - Tật Nhĩ Văn lúc đầu nhìn Hàn Thạc có chút kỳ quái, tựa hồ đối với cái tên này có điểm nghi hoặc, tuy nhiên sau đó trên mặt lại nở nụ cười.

- Quyết định vậy đi, ta nghĩ chúng ta có thể bắt đầu rồi. - Mặc dù Tật Nhĩ Văn không tỏ vẻ vội vàng, nhưng nhìn ánh mắt của các ả nhân phía sau, ai ai cũng đều hướng mục quang vào sâu trong mỏ quặng, tỏ ra vô cùng nôn nóng, Hàn Thạc cũng không nhiều lời đề nghị bắt đầu công việc luôn.

- Đừng vội. - Tật Nhĩ Văn suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc - Hàn, người trợ giúp chúng ta là vì cái gì chứ? Mỏ quặng này chúng ta thỏa thuận chia đôi sao hôm qua người không cầm theo một mẫu quặng đồng quặng sắt nào?

Người cao tuổi dĩ nhiên là suy nghĩ thấu đáo, ả nhân xem ra cũng không ngoại lệ.

Hàn Thạc nhìn Tật Nhĩ Văn trầm ngâm một chút, giải thích:

- Trước hết ta cùng cự ma vốn là có cừu oán, hơn nữa ta rất cảm phục tinh thần bất khuất chiến đấu của mấy người bọn Ban Nại Đặc nên mới trợ giúp. Sau nữa vụ phong nhận ma lang ngược lại là bọn hắn giúp ta, hai phong nhận ma lang vốn là mối sẵn của ta, giúp khai thác mỏ quặng đối với ta mà nói chỉ là một cái nhắc tay, ta không chế tạo binh khí nên cũng không cần quặng mỏ, Tật Nhĩ Văn trưởng lão hy vọng người tin tưởng ta, ta thật sự không có ác ý.

- Đúng vậy, trưởng thôn, vị bằng hữu này so với các nhân loại khác không giống nhau. - Ban Nại Đặc đột nhiên mở miệng nói.

Tật Nhĩ Văn gật đầu, lại khom người thi lễ Hàn Thạc nói:

- Hàn, thật có lỗi, ta tuổi tác cũng đã cao, cũng đã từng gặp qua vô số nhân loại giả hoạt, cho nên mới lắm lời hỏi một câu, hy vọng người không để ý.

- Ngài làm như vậy là đúng, ta hiểu nỗi khổ của ngài!

- Mỏ quặng này, chỉ dựa vào chúng ta thì việc khai thác khoáng thạch sâu phía trong sẽ rất khó khăn. Đã vậy chúng ta thỏa thuận chia đôi bí mật, nguyện ý cùng người chia sẻ mỏ quặng, kể cả may mắn gặp được hắc thiết do thần linh ban tặng cũng vậy, chúng ta nguyện ý cùng người chia đều, người đừng cự tuyệt nếu không chúng ta sẽ rất xấu hổ. - Táp Nhĩ Văn suy nghĩ một chút, thận trọng đưa ra điều kiện.

Hàn Thạc nghe hẳn nói vậy thầm than ả nhân mặc dù tính cách cố chấp nóng nảy, nhưng quả nhiên thật là một chủng tộc đáng kết giao. Táp Nhĩ Văn hứa hẹn khẳng khái như vậy, Hàn Thạc lại có tư tâm, cũng có chút xấu hổ, trầm ngâm một chút nói:

- Trưởng thôn yên tâm, ta hoàn toàn đồng ý đề nghị của ngài, mặt khác nếu ta có đủ hắc thiết khẩn cầu ngài vì ta chế tạo một món binh khí, có được không?

- Không thành vấn đề, Hàn, người yên tâm đi, nếu có đủ hắc thiết ta sẽ tự mình đốc thúc bọn họ, giúp người chế tạo một món binh khí vừa tay. - Táp Nhĩ Văn mỉm cười cam đoan.

- Tốt lắm, ta nghĩ có thể bắt đầu rồi! - Hàn Thạc rốt cục cũng nhẹ nhõm tâm tư, thầm nghĩ Lục Ma Phong cuối cùng cũng có hy vọng, mỉm cười cùng các ả nhân đi vào mỏ quặng.

Nửa ngày đào đào bới bới tinh thần lực của Hàn Thạc cũng đã suy kiệt. Thu hoạch bọn họ xem ra còn nhiều hơn hôm qua, ngoài quặng sắt và quặng đồng còn thu được hai cục hắc thiết một lớn một nhỏ. Cục lớn Hàn Thạc khẳng khái giao cho trưởng thôn của ả nhân, cục nhỏ thì ném vào không gian giới chỉ. Ngoài cửa động, ả nhân sau khi thu thập xong chỗ quặng, tươi cười rạng rỡ vác quặng đồng quặng sắt trên vai, định mang thu hoạch hôm nay trở về thôn.

- Hàn thân ái, người muốn luyện binh khí gì? - Trước khi rời đi Táp Nhĩ Văn hỏi.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc lấy chủ thủ vẽ hình dạng của Lục Ma Phong ra mặt đất, chỉ vào đó giải thích với Táp Nhĩ Văn:

- Là loại này, ta nghĩ đây là binh khí lợi hại nhất, ngài có thể rèn ra không?

Táp Nhĩ Văn nheo mắt ngồi xuống nhìn đồ hình một hồi rồi dăm chiêu nói:

- Loại binh khí này thực sự ta chưa từng thấy qua, xem chừng rất thú vị, ta nghĩ muốn rèn ra hẳn là không có vấn đề. Tuy nhiên, nếu người muốn hoàn hảo, sắc bén tuyệt đối, còn cần thêm vài nguyên liệu khan hiếm, cả thôn chúng ta cũng e không có.

Trong lòng chột động, Hàn Thạc nhớ tới thương hội Bồ Tư Đặc, thầm nghĩ vì Lục Ma Phong sẽ không ngại bất cứ giá nào, không do dự nói:

- Còn cần nguyên liệu gì, trưởng thôn có thể nói cho ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp đem về, ta rất cần món binh khí vừa tay này.

- Có giấy bút không?

- Đương nhiên!

Hàn Thạc lấy giấy bút từ không gian giới chỉ đưa cho Táp Nhĩ Văn nói:

- Trưởng thôn không cần lo lắng về nguyên liệu, ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp đưa tới.

- Vậy được rồi.

Táp Nhĩ Văn gật đầu ghi các loại nguyên liệu còn thiếu ra giấy đưa cho Hàn Thạc nói:

- Hàn, chỉ cần từng này nguyên liệu, ta cam đoan có thể giúp người rèn ra binh khí lợi hại vô cùng.

- Được, khi nào có đủ hắc thiết để rèn vũ khí, ta sẽ nghĩ cách thu thập đem những nguyên liệu này tới, ngày mai ta sẽ khai thác khoáng thạch sớm hơn. - Hàn Thạc nói xong thì rời đi.

Mười ngày sau đó, Hàn Thạc tiếp tục cùng các ả nhân khai thác mỏ quặng. Xem ra hắc thiết mà Hàn Thạc có được vậy cũng đã đủ rồi, ả nhân cũng đã thu hoạch dồi dào, nên Táp Nhĩ Văn đề nghị tạm dừng khai thác, trở về bắt đầu luyện chế vũ khí, sau này không đủ sẽ quay lại làm tiếp. Lúc này các ả nhân đã hoàn

toàn tín nhiệm Hàn Thạc nên Táp Nhĩ Văn đưa ra lời mời hấn đến thôn ải nhân chơi một lần, để hấn biết rõ đường đi đến thôn ải nhân.

Sáng sớm hôm đó, Hàn Thạc sau khi đã rót máu tươi và Ma Nguyên lực vào Nguyên Ma Quạt xong liền sử dụng Truyền Tống Trận, rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

70. Chương 70: Giúp Ta Giết Hai Tên Tay Sai

oOo

Thông qua Truyền Tống trận pháp, Hàn Thạc trực tiếp xuất hiện tại phần mộ bí mật phía sau núi của ma vũ học viện Ba Bì Luân, trong cái hốc tận sâu bên trong mà hấn đã đào.

Cầm Lục Căn ma pháp bóng trong tay, Hàn Thạc dời tảng đá đặt chỗ cửa mộ rồi đi ra khỏi đó. Lúc này trời còn tờ mờ sáng, hấn cũng không từ ma vũ học viện Ba Bì Luân rời đi, mà phân biệt phương hướng rồi đi đường vòng, căn cứ vào vị trí mà Phú Tân Ân lưu lại trên tạp phiến, trực tiếp nhắm con đường hướng bắc đi tới.

Khu bắc thành Áo Sâm có nhiều kiến trúc to lớn tráng lệ, những quý tộc nổi tiếng của đế quốc cư ngụ tại đây. Binh lính phòng thủ ở nơi này cũng nhiều nhất, mới sáng sớm mà đã có rất nhiều thành vệ thân mặc khôi giáp, tay cầm vũ khí tuần tra. Hàn Thạc sửa sang lại y phục, lau chùi sạch sẽ tro bụi dính trên người, sau đó mới căn cứ vào những ghi chép được ghi trên tạp phiến, đi về phía bắc. Một lát sau, Hàn Thạc dừng lại trước cửa một lầu phòng(1). Phía trước tịnh không thấy một thủ vệ nào ra mở cửa, nhìn thoáng qua cũng không có kiến trúc xung quanh nào đáng chú ý. Hấn bước tới trước đại môn, tập trung tinh thần quan sát một hồi, phát hiện hình như không bị ai theo dõi, lúc này mới bắt đầu gõ cửa.

Lần trước ở thương hội Bồ Tư Đặc, Phỉ Bích đã vu cho hấn giết sát thủ của Tàn Ảnh. Biểu tình trước khi rời đi của Cách La Phật cho thấy lão đã ghi hận trong lòng, căn cứ vào lời nói của Phỉ Bích, vô luận là Tàn Ảnh hay Cách La Phật đều có sát thủ có thể giết chết được hấn. Bởi vậy, lần này hấn quay lại đế quốc không thể không cẩn trọng, sợ bị Cách La Phật hoặc Tàn Ảnh chú ý.

Trong chốc lát, một quần gia tướng mạo ôn hoà ra mở cửa, đưa mắt nhìn Hàn Thạc khom người mỉm cười hỏi:

- Chào buổi sáng tiên sinh, xin hỏi ngài muốn tìm ai?
- Ta là Bồ Lai Ân, tối đây muốn bàn với Phú Tân Ân một vụ giao dịch! - Hàn Thạc cũng lễ độ hồi đáp.
- Thì ra là Bồ Lai Ân tiên sinh, ta đã từng nghe Phú Tân Ân nói đến ngài, xin mời đi theo ta! - Quần gia vừa nghe Hàn Thạc nói ra danh tính lập tức né người sang một bên, tỏ ý mời Hàn Thạc bước vào.

Đội Hàn Thạc bước vào trong, quần gia này thò đầu ra khỏi cửa, cẩn thận quan sát một hồi rồi vội vàng đóng lại, dẫn Hàn Thạc vào trong, dáng vẻ vô cùng cẩn thận.

Các vật kiến trúc bên trong rõ ràng rất bình thường, không thể so sánh với thương hội Bồ Tư Đặc về sự hoa lệ. Nơi này có vẻ không bắt mắt lắm, kiến trúc hay diện tích cũng còn xa mới bì được sự rộng lớn của thương hội Bồ Tư Đặc.

Đi chừng một phút, quần gia dẫn Hàn Thạc tiến vào đại sảnh, ra tiếp đón là một thị nữ tướng mạo bình thường, dâng trà và điểm tâm lên, rồi cất tiếng:

- Bồ Lai Ân tiên sinh đợi một lát, tôi sẽ đi mời Phú Tân Ân tới gặp ngài.

Quần gia lui ra phía sau, thị nữ sau khi rót nước trà cho Hàn Thạc cũng rời khỏi đại sảnh. Một lát sau, Phú Tân Ân thân hình mập mạp từ bên trong bước ra vừa đi vừa cười ha ha. Giọng cười to của gã vang lên sang sảng, bất quá sắc mặt nhìn có chút tiêu tụy, tinh thần không được tốt lắm, tựa hồ thời gian gần đây trong lòng rất không thoải mái.

- Bồ Lai Ân, thấy ngươi bình an vô sự thật là tốt quá. - Phú Tân Ân tiến lại gần, tự mình lấy ra một cái ghế ngồi xuống, cười lớn nói.

- Thấy người không ngại, ta cũng hết sức vui vẻ. Lần trước sau khi rời thương hội Bồ Tư Đặc, ta đã ẩn núp, bất luận là Tần Ảnh hay người của Cách La Phật, đều đừng hòng tìm được ta, cho nên người căn bản không cần lo lắng. Nói thật, nhìn người có vẻ không được ổn lắm a! - Hàn Thạc chậm rãi đánh giá Phú Tân Ân.

- Không muốn nói đến, hiện tại Cách La Phật ngày càng ngang ngược, cuộc sống chúng ta gần đây không được tốt lắm. Đúng rồi, người đến đây tìm ta, phải chăng có sinh ý gì muốn bàn với ta à? - Phú Tân Ân thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

Cách La Phật cùng bọn họ đúng là có ân oán, Hàn Thạc cũng biết, tâm ý của Phú Tân Ân không muốn nói chuyện này với mình, suy nghĩ một lát nói:

- Lần này ta tới đây tìm người không phải là bán đồ mà là muốn nhờ người mua một ít vật liệu khan hiếm.

-Ồ, vật liệu khan hiếm gì vậy?

- Người xem tờ danh sách này, bên trong có một số vật liệu, ta muốn toàn bộ chúng, người tính xem phải mất bao nhiêu kim tệ? - Hàn Thạc cầm tờ danh sách của thôn trưởng ả nhân Tật Nhĩ Văn đưa cho Phú Tân Ân, mở miệng nói.

Phú Tân Ân tiếp lấy tờ giấy của Hàn Thạc đưa ra, xem xét một cách tỉ mỉ, suy nghĩ một lát rồi nói với hắn:

- Bồ Lai Ân, một số thứ trong này ta cũng không rõ lắm, sợ rằng không thể làm chủ được, nếu người không ngại, ta sẽ mời Phỉ Bích tiểu thư ra nói chuyện với người?

Hàn Thạc sửng sốt, nghĩ thầm chẳng lẽ trong trang giấy Tật Nhĩ Văn đưa có mấy thứ gì vô cùng quý giá sao? Trầm ngâm một lúc, hắn gật đầu nói:

- Được rồi, gặp Phỉ Bích tiểu thư cũng được, mấy thứ này ta đang cần gấp, khi nào ta có thể gặp mặt nàng ta?

- Hiện tại tiểu thư chúng tôi đang ở đây, ta sẽ đi mời nàng, người đợi một lát. - Phú Tân Ân đứng dậy nói với Hàn Thạc một câu, rồi trực tiếp rời đại sảnh.

Một lát sau, một người mang thần sắc âm trầm, ăn mặc đơn giản nhưng không che giấu được dung nhan tuyệt mỹ chính là Phỉ Bích, cùng Phú Tân Ân bước vào. Lúc Phỉ Bích đến, lạnh lùng liếc nhìn Hàn Thạc vài lần, việc này làm trong lòng hắn có phần ù ù cạc cạc. Tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, Phỉ Bích cầm tờ danh sách của Hàn Thạc nhìn chăm chú, nhíu mày ngẩng đầu lên nói:

- Những vật liệu này, theo ta đoán là dùng để chế tạo vũ khí, trong đó có một số thứ rất khó kiếm, người tìm mua chỗ bọn ta, xem như đã tìm đến đúng người rồi.

Trong lòng Hàn Thạc rất vui vẻ, nhưng trên mặt không lộ chút biểu tình cao hứng nào, hắn dùng ngón tay trở phải gõ gõ vào mặt bàn, nhàn nhạt nói:

- Đưa giá đi.

Gật gật đầu, cặp mắt cơ trí của Phỉ Bích loé lên một tia狡 hoạt, cặp môi cong xinh đẹp khẽ dẩu lên, nói:

- Những thứ này, ngoại trừ ô kim khoáng thạch ra, những thứ khác chúng ta đều có thể bán cho người, nhất là lần trước người coi như đã trợ giúp chúng ta cho nên ta có thể giảm giá một ít, tổng cộng chỉ lấy người ba nghìn năm trăm kim tệ, cái giá này tuyệt đối công bằng.

Ba nghìn năm trăm kim tệ! Hàn Thạc trong lòng cả kinh, hắn không ngờ những vật liệu khan hiếm mà Tật Nhĩ Văn yêu cầu lại đáng giá như vậy, hơn thế nữa qua ý tứ trong lời nói của Phỉ Bích, cái giá này đã rất thấp rồi, còn ô kim khoáng thạch tựa hồ có chút phiền toái.

Khẽ cau mày, Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ba nghìn năm trăm kim tệ không thành vấn đề, chỉ có điều cái vật liệu ô kim khoáng thạch kia thương hội các người không có à?

- Ô kim khoáng thạch cùng hắc thiết khoáng thạch đều giống nhau, chúng đều là vật liệu cực phẩm dùng chế tạo vũ khí, giá của chúng cao đến mức người không thể tưởng tượng được, chỉ cần một cục bằng móng tay ở ngoài chợ đen đã có giá năm nghìn kim tệ rồi, trong tình huống bình thường ô kim khoáng thạch cùng

hắc thiếc khoáng thạch đều cầu mà không có. Trong tay ta đang có một khối ô kim khoáng thạch to bằng ngón tay cái, bất quá khối ô kim này ta rất cực khổ mới kiếm được, ta định là chờ thu thập đủ vật liệu, sẽ nhờ sư phụ rèn cho một thanh kiếm tốt nhất nên mới giữ lại nó, cho nên khối ô kim khoáng thạch này mặc dù có thể thoả mãn yêu cầu của người, nhưng vô luận người ra giá cao đến bao nhiêu ta cũng sẽ không bán.

- Phỉ Bích vẻ mặt nghiêm túc kiên định nói với Hàn Thạc.

Phỉ Bích đã là một Kiếm Sư, sư phụ của nàng là nhân vật ở cấp bậc nào, chỉ cần động não một tý Hàn Thạc có thể tưởng tượng được, nhân vật như vậy dụng kiếm tự nhiên là rất lợi hại bất phàm rồi. Phỉ Bích tuổi còn nhỏ như thế mà đã đạt đến cảnh giới Kiếm Sư, tuyệt đối ma vũ học viện không thể nào dạy được như thế, xem ra Phỉ Bích thật sự rất thần bí. Tuy vậy, đối với ô kim khoáng thạch, Hàn Thạc thật sự rất cần, hẳn muốn lần này làm ra Lục Ma Phong tốt nhất thì tự nhiên phải cần đầy đủ vật liệu rất khan hiếm, nếu thiếu vật liệu trân quý ô kim khoáng thạch thì phẩm chất của Lục Ma Phong sẽ đại giảm, điều này hẳn tuyệt đối không mong muốn.

Nhiều mày râu ngâm, Hàn Thạc tận lực suy nghĩ một phen, cuối cùng hỏi Phỉ Bích:

- Trừ cô ra, còn ai có trong tay loại ô kim khoáng thạch này không?

- Người không nên hy vọng xa vời thế, ta nghĩ cho dù có người có, họ cũng coi nó là báu vật trân quý, họ sẽ không bán cho người đâu. - Phỉ Bích thú vị khi nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Hàn Thạc, khoé miệng khẽ nở một nụ cười có chút đắc ý nói.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc không khỏi ủ rũ, lắc đầu thở dài, đột nhiên nhìn thấy nụ cười của Phỉ Bích trong lúc vô ý lộ ra, trong lòng nhanh chóng có sự thay đổi. Hắn yên lặng tự đánh giá một phen, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng vào Phỉ Bích, trầm giọng hỏi:

- Phỉ Bích tiểu thư, chỉ cần người nguyện ý đưa ô kim khoáng thạch trong tay người cho ta, người có thể đề xuất bất cứ điều kiện gì!

Phỉ Bích sửng sốt, kinh ngạc nhìn Hàn Thạc vài lần, sau đấy nhiều mày râu tỏ vẻ suy nghĩ một chút, cuối cùng gắng gượng nói:

- Xem như lần trước người đã giúp chúng ta, ta có thể cắn răng gạt bỏ sự yêu thích đưa ô kim khoáng thạch cho người, nhưng người nhất thiết phải giúp đỡ bọn ta tiếp?

- Giúp cái gì? - Hàn Thạc trầm nghĩ Phỉ Bích quả nhiên sớm đã có dự mưu, trong lòng phẫn nộ nhưng mặt không biểu hiện gì, trầm mặt hỏi đáp.

- Cùng ta động thủ, giúp ta giết chết hai con chó săn trung thành bên cạnh Cách La Phật, Đạt Nội Nhĩ và Vưu Na thật phù hợp với câu tiện nhân trời sanh! - Khuôn mặt Phỉ Bích như phủ một lớp sương, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Thực lực của mỗi người bọn chúng ra sao? - Hàn Thạc lãnh đạm hỏi.

- Đạt Nội Nhĩ là một gã Cao Cấp Kiếm Sĩ, thực lực khả năng sắp đột phá lên cấp bậc Kiếm Sư, Vưu Na là một Hoả hệ Ma Pháp Sư cao cấp, thực lực vô cùng đáng sợ. Hai tên này là một đôi tình lữ hoang dã vô độ, cực kỳ vô sỉ. Cơ bản bọn chúng ít khi tách ra nhau trong thời gian dài, hiện tại cả hai đang ở trong thương hội Bồ Tư Đặc, chỉ cần người đồng ý giúp ta, ta có sáu thành cơ hội ám sát bọn chúng vô thanh vô tức! - Thân hình Phỉ Bích đột nhiên uốn lên, đôi ngực cao vút vô cùng, có phần hưng phấn nói.

- Ta nhận lời cô! - Hàn Thạc không do dự, trầm giọng nói.

(1): nhà có hai tầng trở lên

71. Chương 71 Giây Phút Lãng Mạn Mở Đầu Cho Việc Ám Sát.

oOo

Hàn Thạc cùng Phỉ Bích chuẩn bị cả một buổi sang, thừa lúc trời vừa tối, ngồi trên một chiếc xe ngựa từ thành bắc đi tới Bồ Tư Đặc thương hội ở thành nam.

Trong xe ngựa, Hàn Thạc và Phỉ Bích cùng sóng vai ngồi, trước mặt hai người có đặt hai chiếc cung nỏ hình dáng cổ xưa, điêu khắc hoa văn tinh xảo, còn có một thanh chuỷ thủ toả ra hàn quang lấp loé.

- Cung nỏ và chuỷ thủ này so với lần trước người cướp được từ tay thú nhân lang kỵ binh tốt hơn nhiều, toàn bộ coi như là ta miễn phí tặng cho người - Phỉ Bích trong tay cầm một mảnh vải sạch sẽ cẩn thận lau chùi trường kiếm trong tay, lãnh đạm nói với Hàn Thạc.

Một chiếc cung nỏ và chuỷ thủ được Hàn Thạc cầm lên yêu thích thưởng thức không nỡ rời tay. Hàn Thạc đối với sự rộng rãi của Phỉ Bích phi thường mãn ý, cười nhẹ nói :

- Lần hành động ám sát này, nàng đừng quá hy vọng ở ta, thực lực của ta không có lợi hại như trong tưởng tượng của nàng đâu, ta chủ yếu là giúp nàng đánh bọn trợ thủ thôi, chủ yếu vẫn là do nàng động thủ.

- Biết rồi, đợi lát nữa người cứ nghe theo sự phân phó của ta là được, nên làm như thế nào ta sẽ nói cho người - Phỉ Bích liếc xéo Hàn Thạc một cái, có chút tức giận nói.

Từ bên trong không gian giới chỉ, lấy ra một cái bình nhỏ, Hạc Thạc cẩn thận dè dặt đổ một ít bột phấn lên đầu ngón tay, vô cùng cẩn thận bôi lên mũi ngón của chuỷ thủ và mũi tên, sau đó nhanh chóng lau chùi sạch sẽ chỗ đầu ngón tay mới đổ bột phấn lên

Phỉ Bích đối với cử động của Hàn Thạc có chút tò mò, hơi nghiêng người hướng về phía hắn, chăm chú quan sát động tác của Hàn Thạc một lúc, lúc này mới nghi hoặc mở miệng hỏi :

- Người làm gì đó ?

Một làn hương thơm như lan truyền đến Hàn Thạc khi nàng tiến lại gần hắn. Hàn Thạc không khỏi liếc mắt nhìn Phỉ Bích, trong lòng tự nhiên rung động. Phỉ Bích hôm nay giống như Hàn Thạc, mặc một bộ đồ dạ hành màu đen bó sát người, dạ hành phục bó chặt đã làm lộ ra vóc người tuyệt hảo của Phỉ Bích, một gò má tuyệt mỹ như được mài dũa tinh xảo, đôi mắt sang lưu động phóng ra vẻ đẹp kinh diễm, khiến Hàn Thạc nhìn mà có chút tâm viên ý mãn.

Ta đã có Phạm Ny rồi, Phỉ Bích này tuy xinh nhưng tính cách quá lạnh lung, chuyện phiền phức trên người quá nhiều mà cũng quá nguy hiểm, Hàn Thạc lẳng lặng tự nói với mình một câu, sau đó liền đó quay mặt đi, tiếp tục chuyên tâm lau chùi chuỷ thủ, mũi tên, miệng nhếch nhếch nói :

- Không có gì, bôi lên một chút độc phấn.

- Hèn hạ, vô sỉ, đó là vi phạm đế quốc pháp quy, nếu bị người ta biết được người sẽ rất xui xẻo

Phỉ Bích vẻ mặt khinh thường, lạnh lùng nói.

- Không sao cả, dù sao chuyện hôm nay chúng ta là cũng không vẻ vang gì, không người nào biết được chuyện này hết. Hắc, hắc, nàng là đồng mưu của ta, ta nghĩ nàng không tự vả miệng mình chứ.

Hàn Thạc thấp giọng cười gian một tiếng, nói có chút đắc ý.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Phỉ Bích không khỏi tức nghẹn, bất quá bây giờ nàng đang là người đi nhờ, chỉ đành hừ lạnh một tiếng. cũng không thèm nói tiếng nào nữa.

Đợi đến sau khi Hàn Thạc bôi độc phấn lên chuỷ thủ và mũi tên, suy nghĩ một chút, Hàn Thạc từ trên đùi lại ra mấy mũi cương châm sắc nhọn, không ngại phiền, kiên nhẫn vì số cương châm này cũng bôi lên độc phấn tương tự, Phỉ Bích thấy vậy lại hừ nhẹ một tiếng, tựa hồ phi thường khinh bỉ cách làm của hắn.

Đem tất cả chuẩn bị xong, Hàn Thạc thu hồi lại toàn bộ vũ khí, lúc này mới liếc nhìn Phỉ Bích, mở miệng nói :

- Phải rồi, nàng vì sao không trực xuống tay với Cách La Phật, ngược lại đi giết hai tên tay sai không có tác dụng to lớn gì ?

- Cách La Phật nắm trong tay một số thứ mấu chốt của thương hội, những thứ này được hắn cất ở chỗ một tình nhân mà hắn tín nhiệm, nếu như Cách La Phật chết, tình nhân của hắn sẽ đem những thứ đó ra công khai, điều này đối với thương hội chúng ta sẽ tạo thành đả kích mang tính huỷ diệt, do vậy, trước khi giết Cách La Phật, ta phải tìm thấy tình nhân của Cách La Phật trước, đem những thứ đó nắm trong tay ta.

Phỉ Bích liếc mắt Hàn Thạc một cái, có chút không tình nguyện giải thích.

Càng là thương hội lớn, càng tồn tại những giao dịch mà không thể người ta biết được, nói như lần trước Hàn Thạc cướp vật tư của thú nhân lang kỵ binh, những thứ đó nguyên bản nên thuộc về các tiệm buôn của Đa La Trấn, để quốc sớm đã có minh văn quy định, công dân nếu như có được những vật tư này đều phải nộp lên trên.

Phú Tân Ân cùng với Hàn Thạc giao dịch, đã xem như vi phạm để quốc pháp quy, nếu là bị để quốc biết được cách làm của Bồ Tư Đặc thương hội, Bồ Tư Đặc nhất định khó thoát trừng phạt. Loại thương hội như Bồ Tư Đặc, các vụ giao dịch phạm pháp khẳng định còn nhiều nữa, xem ra những chuyện trọng yếu này chắc là do Cách La Phật nắm giữ, khó trách Phỉ Bích không dám tự tiện động thủ với Cách La Phật.

Hai người thấp giọng nghị luận về một số chi tiết, bất tri bất giác xe ngựa đột nhiên dừng lại, mã phu ở phía trước xe ngựa nhẹ giọng nói :

- Tiểu thư, đến cửa sau thương hội rồi.

- Đi thôi!

Phỉ Bích liếc nhìn Hàn Thạc, bước xuống xe ngựa trước tiên, Hàn Thạc ló đầu nhìn hai bên một lát rồi xuống xe theo.

- Tiểu thư, mau chóng tiến vào, cẩn thận một chút. Cách La Phật vừa mới dẫn theo mấy tay cao thủ rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội, không biết là đã đi chỗ nào, bình thường đến đêm bọn chúng khẳng định quay trở về.

Một lão nhân ở bên trong Bồ Tư Đặc thương hội chờ ở cửa sau, nhìn thấy Phỉ Bích và Hàn Thạc xuất hiện, vội vàng lách người qua để cho hai người tiến vào.

- Vất vả cho lão rồi !

Phỉ Bích nói một câu với lão nhân này, liếc mắt nhìn Hàn Thạc, nhanh chân đi vào bên trong Bồ Tư Đặc thương hội, Hàn Thạc bèn gót theo sau Phỉ Bích, cũng rất nhanh đi vào.

- Bây giờ bên trong thương hội, đại bộ phận đều là người của Cách La Phật, chỉ có mấy lão nhân ta còn có thể điều động, đây đều là vì Cách La Phật không biết duyên cớ quan hệ của ta và bọn họ. Bên trong thị vệ rất nhiều, chúng ta nhất định phải cẩn thận đề phòng, bằng không một khi bị phát hiện tung tích, không chỉ ám sát không thể thành công, có lẽ ngay cả sống sót rời khỏi cũng rất khó.

Phỉ Bích đối với Bồ Tư Đặc thương hội rất quen thuộc, dẫn Hàn Thạc rất nhanh rời đi, liên tiếp né qua mấy chỗ thị vệ, miệng còn không quên dặn dò hẩn.

Bây giờ sắc trời đã hoàn toàn tối, đêm nay không có trăng, bầu trời dày đặc mây đen che khuất toàn bộ ánh sáng, phía trên hành lang Bồ Tư Đặc thương hội một số chỗ cũng không cách nào chiếu sáng tới.

Phỉ Bích không hổ là có thực lực kiếm sư, thân thể linh hoạt khiến Hàn Thạc rất kinh ngạc, thân thể tự do bay vút không chút tiếng động, hơn nữa tốc độ còn rất mau lẹ.

Ma Nguyên lực nhanh chóng lưu chuyển, Hàn Thạc bình tĩnh trở lại, ngũ quan siêu phàm khiến cho hẩn lấy làm kinh hãi, đêm tối căn bản không cách nào ngăn cản thị tuyến của Hàn Thạc, cho dù không có ánh sáng chiếu rọi, cá bơi trong hồ nước phía dưới ngọn giả sơn đằng xa Hàn Thạc cũng có thể thấy rõ ràng, từ rất xa truyền lại tiếng bước chân, tiếng thì thầm to nhỏ trong một số căn phòng hẩn cũng có thể nghe rất rõ.

Khi tỉnh táo trở lại hành động của Hàn Thạc cũng có vẻ nhanh nhẹn vô cùng, giống như một con báo đang sẵn mồi, không có một tiếng động nào, vô thanh vô tức theo sau bèn gót Phỉ Bích.

Bỗng chốc, Hàn Thạc nhanh chóng tiếp cận, bất ngờ nắm lấy Phỉ Bích, mang theo thân thể Phỉ Bích hốt nhiên chen vào khe hở một ngọn giả sơn ở bên cạnh.

Khe hở ngọn giả sơn rất hẹp, hai người chen vào bên trong, ngực dính sát vào nhau, Hàn Thạc có thể cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của Phỉ Bích, Phỉ Bích mặt hoa gợn dử, hung hăng trừng mắt với Hàn Thạc, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

“Xuyt !” Chìa ngón trở ra làm hiệu, con mắt Hàn Thạc chuyển động đảo qua đảo lại, ra hiệu Phỉ Bích có tình huống.

Hàn Thạc làm như vậy, sự tức giận trên mặt Phỉ Bích vẫn không hề biến mất, một chút thẹn thùng xấu hổ làm đỏ cả chiếc cổ trắng nõn thon dài của nàng. Hiện tại bốn người ở cùng một chỗ, ngực bụng dán vào vào nhau đến mức có thể cảm nhận được nhịp đập của đối phương, không khí có chút ám muội trong nháy mắt lan ra.

Tựa hồ không dám nhìn lại Hàn Thạc, gò má Phỉ Bích hướng đến lỗ tai Hàn Thạc, với thanh âm phi thường nhỏ bé :

- Nếu như không có gì, ta sẽ giết người.

Hàn Thạc sắc mặt có chút khổ não, bình tĩnh ngưng thần không nói thêm gì, cảm nhận được tiếng chân cực kỳ nhẹ nhàng đang tiếp cận, không khỏi khiến hô hấp cũng chậm lại, hơi lắc nhẹ đầu, muốn ra hiệu với Phỉ Bích, nào biết được đôi môi Phỉ Bích đang thấp giọng nhỏ nhẹ hướng tới Hàn Thạc, Hàn Thạc một cái lắc đầu này, ngược lại tạo thành việc đôi môi nàng trực tiếp dán lên gò má Hàn Thạc.

Ngay khi Phỉ Bích hơi thở bắt ổn, có chút thẹn quá hoá giận, Hàn Thạc đã gian nan chuyển đầu đi, rất kiên định dùng ánh mắt ra hiệu cho Phỉ Bích cẩn thận.

Phỉ Bích dù sao cũng là tu vi Kiếm sư, tâm cảnh thực sự là kiên định không kém, tại thời khắc quan kiện này, nàng chỉ là hít lấy một hơi sâu, nhanh chóng tiếng tim đập được bình phục lại. Bất quá do nàng hít một hơi sâu, phần trước bộ ngực đầy đặn của nàng không tự chủ được nhô lên, ngược lại khiến Hàn Thạc thiếu chút nữa không kìm được phát ra tiếng rên.

- Phong chi bình chương của ta rõ ràng cảm nhận được động tĩnh, ta còn bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới, làm sao một chút tình huống cũng không phát hiện, lẽ nào là do ta gần đây cẩn thận quá mức rồi.

Một thanh âm nam nhân trầm trầm tự nói, thấp thấp vang lên cách hai người không xa.

Thanh âm này sau khi xuất hiện, tiếng bước chân cực kỳ nhẹ nhàng mới từ từ vang lên xung quanh, nếu không phải Phỉ Bích lúc này đã nâng lực chú ý lên mức cao nhất, bởi vì người này đã đến quá gần, chỉ sợ rất khó nghe được tiếng bước chân này.

Hắn là một phong hệ ma pháp sư, nếu như lợi dụng ma pháp gia trì của phong hệ, đích xác có thể giảm thiểu trọng lượng thân thể với mức độ lớn, tốc độ đi lại so với pháp sư chiến sĩ thông thường còn nhanh hơn, tiếng bước chân càng thêm nhẹ nhàng không có tiếng vang, khó trách với thực lực kiếm sư của Phỉ Bích cũng cần phải sau khi ở gần hắn mới phát giác ra động tĩnh.

Trong lúc Hàn Thạc và Phỉ Bích chờ đợi lo lắng, người này dò xét bốn phía một vòng, mới không một tiếng động rời đi.

Bất quá lần này Phỉ Bích ngược lại không dám vọng động, sợ rằng phán đoán của chính nàng sẽ nảy sinh sai lầm, một đôi mắt sáng oán hận trừng mắt với Hàn Thạc, tựa hồ như muốn từ trên mặt Hàn Thạc phát giác ra manh mối.

Một lúc lâu, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, thấp giọng :

- Hắn đi rồi!

Lời nói vừa ra, Phỉ Bích tay chân đồng thời sử dụng, dùng lực từ trong khe hở của giả sơn chen ra, cúi đầu nhẹ giọng oán hận nói một câu :

- Lần này cho qua, lần sau có loại việc đột phát thế này nữa, người tìm địa điểm rộng rãi một chút cho ta, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Sau khi nói xong câu này, Phỉ Bích lách ra, rẽ qua một phương hướng khác mà đi, đi được hai bước thấy Hàn Thạc khuôn mặt cười khổ không có bám theo, không khỏi chống nạnh quát khẽ :

- Không muốn Ô Kim quáng thạch nữa sao ?”

- Tới đây !

Hàn Thạc đáp một tiếng, có chút bất đắc dĩ đi theo, thầm nghĩ trong thời điểm quan trọng ta tìm đâu ra chỗ ẩn trốn rộng rãi cho nàng hả!

Sau đó thực sự không còn gặp việc như vậy nữa, Phỉ Bích dẫn Hàn Thạc rẽ qua một con đường, sau khi né qua ba thủ vệ, cuối cùng đã tiến vào căn phòng của Đạt Nội Nhĩ và Vưu Na.

- Chúng ta bố trí chuẩn bị một chút, chờ đôi tiện nhân này trở về !

Vừa tiến vào phòng, Phỉ Bích lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói, tựa hồ muốn đem toàn bộ lửa giận vừa rồi phát tiết lên mình hai người Đạt Nội Nhĩ.

Do vậy, Hàn Thạc và Phỉ Bích bắt đầu bận rộn cả lên, chuẩn bị ám sát hai con chó săn trung thành sắp trở về của Cách La Phật.

72. Chương 72 :mạo Hiểm Ám Sát Thành Công.

o0o

Một chút công phu, Hàn Thạc cùng Phỉ Bích đã bố trí thoả đáng trong phòng.

- Tại sao khi Phong hệ ma pháp sư Ai Lợi Tư tới, người có thể phát hiện ra tung tích của hắn một cách thần kỳ như vậy? - Phỉ Bích đang kiểm tra trong phòng, cau mày nhìn Hàn Thạc nghi hoặc hỏi.

Lúc này, Hàn Thạc đang quỳ dưới đất, đem gỗ vụn trên mặt đất cẩn thận thu nhặt từng li từng tí vào không gian giới chỉ, không hề ngẩng đầu cất tiếng trả lời:

- Đây là chuyện của ta, không quan hệ gì tới cô!

Khẽ hừ một tiếng, Phỉ Bích không nói thêm gì nữa, một lát lại không nhả nài được, chú ý đến động tác Hàn Thạc, không khỏi thở nhẹ một tiếng, hỏi:

- Người trước kia có phải đã từng làm sát thủ? Tại sao người lại bình tĩnh cẩn thận đến vậy, hơn nữa còn có năng lực cảm ứng siêu phàm?

Nếu là tính cách nguyên bản của Hàn Thạc, tự nhiên sẽ không hề cẩn thận bình tĩnh làm một việc thế này, nhưng vì tu luyện ma công, khiến Hàn Thạc cơ bản phải không ngừng chịu đựng những thống khổ mà người thường không tài nào chịu nổi, bất tri bất giác đã tạo cho Hàn Thạc đức tính kiên nhẫn bền bỉ như vậy. Trải qua thí luyện ở U Âm sâm lâm, hơn nữa còn giết chết Khắc Lao Đức, sự trầm ổn cẩn thận của Hàn Thạc cũng là vô thanh vô tức mà luyện thành. Lại có cảm ứng lực kinh người hỗ trợ, quả thực đã tạo nên cho Hàn Thạc những đặc thù của một gã sát thủ, khó trách Phỉ Bích lại hỏi như vậy.

- Không có đâu, cô nghĩ ta là cô hả, từ khi bắt đầu vào thương hội cho đến giờ, ta đều làm theo sai bảo của cô. Ta nghĩ, nếu không có một ít kinh nghiệm đặc biệt, cô chắc chắn không thể biết được, xem bộ dạng cô hẳn đã từng làm sát thủ, bằng không sẽ chẳng thuần thực như vậy đâu? - Rốt cuộc gỗ vụn trên giường đã được dọn sạch sẽ, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn Phỉ Bích, mở miệng nói.

- Người mới làm sát thủ!

Phỉ Bích lạnh nhạt liếc Hàn Thạc một cái tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, ân sư cũng từng dạy qua về phương diện này, chi tiết việc ám sát cũng là một môn học chính.

- Ồ. Xem ra sư phụ cô nhất định là một gã sát thủ cực kỳ lợi hại! - Hàn Thạc hời hợt nói.

- Câm mồm, không cho người nói xấu ân sư ta, ân sư ta là một kiếm sĩ chân chính, người sẽ không làm những chuyện này! - Phỉ Bích sắc mặt lạnh lùng, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Thạc.

Ngay lúc này, tiếng bước chân rất nhỏ, từ xa dần dần tiến lại. Hàn Thạc cau mày, cẩn thận phân biệt một lát, nói với Phỉ Bích:

- Hẳn là bọn chúng đã trở lại, ta nghe thấy vậy!

Lời này vừa dứt, Phỉ Bích liền ngưng thần lắng nghe, mãi đến khi tiếng hô hấp của Hàn Thạc hạ xuống rất nhỏ, Phỉ Bích mới nghe được tiếng bước chân đang lại gần, nàng không khỏi kinh hãi nhìn Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Mặc kệ thực lực của người mạnh hay yếu, chỉ bằng cảm ứng lực siêu phàm biết trước sự việc, đã là kinh khủng lắm rồi.

Hàn Thạc không trả lời, theo phân phó lúc trước của Phỉ Bích, cả người hơi nghiêng lặn một vòng chui vào gầm giường. Phỉ Bích thấy Hàn Thạc đã chuẩn bị xong, đưa mắt dò xét bốn phía một vòng, đột nhiên tung người nhảy lên. Nhờ sự giúp đỡ của đèn treo trên nóc, đã ẩn nấp trên rường nhà như một bóng ma. Nín thở ngưng thần, tần suất hô hấp cùng tim đập của Hàn Thạc càng ngày càng chậm, cho đến khi yên lặng như chết. Tâm hồn hoàn toàn thư thái, Hàn Thạc nhớ lại cách sắp xếp các loại vật phẩm trong phòng một lần nữa cho thật kỹ, lúc này mới dồn toàn bộ sự chú ý tập trung vào những kẻ đang đến.

Lúc này, tiếng “sột soạt”, ngay cả người bình thường cũng có thể nghe thấy được. Tiếng trêu chọc lẫn nhau của một nam một nữ từ ngoài cửa phòng truyền đến, trong đó còn lẫn tiếng hôn môi “chụt chụt”. “Cạch” một tiếng, cửa phòng bị mở tung, hai người chậm rãi đi vào, tiến thẳng tới chỗ Hàn Thạc ẩn nấp.

- Bảo bối, hôm nay nàng phát rò rồi phải không, không thể ngờ giữa yến tiệc nàng lại phóng đàng như vậy, đã nhìn trúng ai rồi phải không? - Đạt Nội Nhĩ khẽ cười một tiếng, lên tiếng cợt nhả Vu Na.

- Người được quản chuyện này sao, người tự hỏi cái hạ thân dã thú của người đi, hử trong lòng người đã nghĩ đến con tiểu tiện nhân Phỉ Bích ấy. Lần trước nếu không phải người chặn chừ khi xuống tay với ả, chúng ta đã sớm hoàn thành nhiệm vụ Cách La Phật giao cho, giết chết con tiểu tiện nhân kia. Bởi vì sơ suất của người mà thị vệ kịp thời chạy tới, thiếu chút nữa chúng ta cũng thoát không kịp. - Vu Na tức giận mắng Đạt Nội Nhĩ một câu, ngồi xuống mép giường.

- Hắc hắc, làn da nàng ta mịn như tơ, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, với lại nghe nói nàng ta còn chưa thử qua với nam nhân, một mỹ nhân như thế, trước khi chết không được hưởng thụ sự cường tráng của Đạt Nội Nhĩ ta, thật khổ cho nàng ấy. - Đạt Nội Nhĩ dâm dăng nói.

Lúc này, sự chú ý của Hàn Thạc được nâng lên tới đỉnh điểm, Đạt Nội Nhĩ cùng Vu Na không cảm giác được Phỉ Bích đang ẩn nấp, nhưng Hàn Thạc lại nghe rõ tiếng tim đập cùng tiếng hô hấp liên hồi của nàng, xem ra nàng hình như đang phần nộ cực độ, thoáng chút kinh hãi, Hàn Thạc không khỏi ẩn nấp càng cẩn thận hơn, tùy thời tính toán phối hợp với Phỉ Bích ra tay trước dự định.

- Đồ du côn dâm dăng đáng chết, chàng sớm muộn gì cũng chết dưới quần nữ nhân!

- Hắc hắc, trước hết ta phải cho nàng chết dưới quần của ta!

Âm thanh cởi bỏ quần áo, trong đó còn xen lẫn tiếng cười khả ố của Đạt Nội Nhĩ, cùng tiếng thở dốc của Vu Na, dần dần tràn ngập bên trong phòng. Sau tiếng hôn môi “chụt chụt”, tiếng cười dâm dăng của Đạt Nội Nhĩ cùng tiếng rên rỉ của Vu Na càng lúc càng lớn, giường gỗ trên đầu Hàn Thạc đã bắt đầu mất cân bằng, tựa như thuyền nhỏ giữa sóng lớn, rung động không ngừng. Đột nhiên một tiếng rên rỉ từ trong miệng Vu Na truyền ra, sau đó là tiếng “phách phách” cùng tiếng thở dốc không dứt bên tai, trong đó còn lẫn âm thanh rên rỉ dâm dăng liên tục của Vu Na.

Hàn Thạc ở dưới gầm giường, lắng tai nghe tiếng động ở trên, cảm thụ sự dao động của vạc giường, không cần nghĩ cũng biết đôi cầu nam nữ đã khởi sự. Hàn Thạc huyết khí bốc lên, đầu óc bắt đầu ảo tưởng khung cảnh bên trên, trong lòng vô cùng thèm được bò ra xem cho rõ ràng, thân thể không kiềm được dâng lên ham muốn mãnh liệt đặc thù của đàn ông. Một tiếng thở dốc cực nhỏ rơi vào tai Hàn Thạc, hửn đột nhiên ngẩng ra, sau đó lập tức nhận thấy tiếng thở dốc hẳn là đến từ rường nhà nơi Phỉ Bích ẩn nấp, không biết nàng đang tức giận hay đang bị mỹ cảnh ảnh hưởng.

Hàn Thạc ở dưới giường chỉ có thể nghe được âm thanh, Phỉ Bích ở trên rường nhà vì muốn nắm rõ nhất cử nhất động của hai người ở dưới, sợ rằng bây giờ đã thưởng thức đủ mọi động tác của hai người trên giường. Bởi lẽ trong khi ám sát không thể sơ xuất phân tâm một chút nào, Phỉ Bích không lúc nào rời mắt khỏi đôi cầu nam nữ. Theo lời của Đạt Nội Nhĩ, Phỉ Bích hẳn vẫn còn là xử nữ, loại kích thích này đối với nàng sợ rằng còn mãnh liệt hơn là so với Hàn Thạc không nhìn thấy tận mắt. Một lúc lâu, Hàn Thạc cảm nhận được rõ ràng tiếng hô hấp của Phỉ Bích đang cao dần, chỉ sợ nàng sẽ không giấu kín được tung tích. Đôi

cầu nam nữ ở trên hành sự càng ngày càng kịch liệt, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ ngày càng to, rung động của vạc giường cũng không ngừng tăng cao, rõ ràng như ở trước mắt.

Nhưng vào lúc này, một tiếng xé gió rất nhỏ đột nhiên vang lên, Hàn Thạc toàn thân căng thẳng, lập tức biết Phỉ Bích đã động thủ, tập trung toàn bộ chú ý.

- Ồi chào! - Vưu Na kêu một tiếng đau đớn, bỗng nhiên cao giọng hô - Có thích khách!

Chữ “thích” của Vưu Na còn chưa ra khỏi miệng, chủy thủ trong tay Hàn Thạc đã sớm ngấm chuẩn chọc thủng một cái lỗ nhỏ, đâm lên trên một nhát. Một tiếng kêu thảm thê lương hơn Vưu Na gấp mười lần đột nhiên từ miệng Đạt Nội Nhĩ phát ra, như heo bị chọc tiết. Hai người vốn sắp lên đỉnh Vu Sơn, đột nhiên vừa la to vừa phóng từ trên giường ra ngoài, trong miệng không ngớt tiếng kêu thảm thiết.

Sau một đao đâm lên, Hàn Thạc dưới gầm giường lăn ra. Hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện Phỉ Bích đã khoác một chiếc áo dạ hành che kín người. Một luồng đầu khí lớn màu trắng từ trường kiếm trên tay phóng ra, sáng lòa giữa căn phòng tối đen khiến người thường không thể nào mở mắt ra được, đã bắn về phía Đạt Nội Nhĩ cùng Vưu Na đang muốn chạy ra. Cung nỏ trong tay Hàn Thạc nhấc lên. Trong khi ngấm bắn Đạt Nội Nhĩ, hắn phát hiện hai người cả người trần truồng không mảnh vải che thân, bắp đùi trắng như tuyết của Vưu Na đã cắm một mũi tên, nghiêng rãng đau đớn mà chạy, thân thể cũng không đủ linh hoạt. Đạt Nội Nhĩ lại càng thê thảm, hạ thân một mảng máu thịt bầy nhầy, trên mặt mang theo vẻ cực kỳ bị thương, không ngừng kêu thảm như sói tru.

“Không ngờ một đao khi nãy, đã cắt tiết cái đàn ông của hắn, khó trách hắn lại kêu la như vậy, so với Vưu Na còn thê thảm hơn nhiều”. Hàn Thạc thích thú độc ác nghĩ.

Mũi tên như điện bay ra, lao thẳng đến lưng Đạt Nội Nhĩ. Đạt Nội Nhĩ đang đau đớn kinh hãi biết bao nhiêu, vậy mà lúc này, còn có thể nhận thấy nguy hiểm phía sau, nhanh chóng xuất ra trường kiếm lấp lánh xanh nhạt, đột nhiên xoay người vung lên, chấn gãy mũi tên Hàn Thạc bắn tới. Chú ngữ niệm động cực nhanh, một bức tường nước đột nhiên xuất hiện. Bức tường nước màu xanh lam bao trùm trên đỉnh đầu hai người, chạm phải đầu khí màu trắng của Phỉ Bích, đột nhiên rào rào như mưa rơi xuống đôi cầu nam nữ. Tuy vậy bức tường nước kịp thời xuất hiện cũng giúp cả hai được rảnh tay vài giây, chúng vừa thét lên vừa chạy ra bên ngoài. Không may trên đường chạy, cây đèn treo trên nóc nhà bỗng nhiên rơi xuống, bức Đạt Nội Nhĩ phải dừng bước, giờ trường kiếm hất lên đánh văng cái đèn sang một bên.

Lúc này, Phỉ Bích vừa từ trên nóc nhà nhảy xuống, cùng Hàn Thạc lao về phía hai người như một con báo săn. Phỉ Bích vốn định đối phó Đạt Nội Nhĩ, đột nhiên chứng kiến Đạt Nội Nhĩ cả người trần truồng, trên mặt lộ ra một tia bối rối cùng chán ghét, đảo mắt quay sang Vưu Na đâm tới. Nỏ trong tay Hàn Thạc lại bắn ra một mũi tên, sau đó hắn tiện tay ném sang một bên. Trong khi Đạt Nội Nhĩ đánh gãy mũi tên, thì chủy thủ của Hàn Thạc đã đâm đến, đau đớn vì của quý bị cắt, Đạt Nội Nhĩ điên cuồng vận hết đầu khí vào một kiếm chém xuống chủy thủ trong tay Hàn Thạc.

- Qc!

Hàn Thạc phun ra một ngụm máu tươi. Đầu khí của Đạt Nội Nhĩ cuồng mãnh tiến vào trong cơ thể, mặc dù có Ma Nguyên lực bao bọc, nhưng vẫn không chống đỡ được, tức khắc loạng choạng lui về phía sau vài bước.

Đạt Nội Nhĩ một kiếm chém tới, thấy Hàn Thạc loạng choạng thối lui, muốn điên cuồng đuổi giết Hàn Thạc, lại đột nhiên phát hiện trường kiếm trong tay nóng hổi đỏ bừng, da tay chỗ cầm kiếm đau đớn vô cùng, thất kinh lập tức ném trường kiếm đi.

- Chạy mau! - Đúng lúc này, Vưu Na hô to một tiếng.

Một con thủy long(1) đột nhiên xuất hiện, hung mãnh tiến công Phỉ Bích, chỉ có điều mỗi một kiếm Phỉ Bích chém ra, thân thể thủy long đều bị chặt đứt một đoạn, chưa kịp rơi xuống đất thì đã biến thành hơi nước. Đạt Nội Nhĩ hung ác lườm Hàn Thạc, nhưng lại không đuổi theo, tay trái che hạ thân, tiếp tục chạy ra cửa phòng. Lúc này, Hàn Thạc đã nghe được tiếng bước chân từ xa vọng đến, trong lòng quỳnh lên, vội vàng truy đuổi, cùng lúc đó Phỉ Bích đã phá tan thủy long, cùng truy đuổi với tốc độ rất nhanh.

Hàn Thạc và Phỉ Bích trong lòng biết rõ, nếu vào lúc này không giết chết hai kẻ này, một khi chúng ra bên ngoài, bọn họ sẽ không còn cơ hội nữa, cho nên toàn lực giữ chúng trong phòng.

Lúc này, sự sắp xếp lúc trước đã thu được kết quả. Mấy cái chân bàn đặt trước cửa đã bị Hàn Thạc động thủ. Vũ Na cùng Đạt Nội Nhĩ bởi đang quá vội vã, không chạy qua từng cái bàn, ngược lại nhảy lên trên mặt bàn, định dùng mấy cái bàn làm điểm tựa, nhanh chóng ra khỏi phòng. Bỗng chốc, sự tình ngoài ý muốn bọn chúng đột nhiên phát sinh, vừa đặt chân xuống mặt bàn, chỉ nghe “cạch” một tiếng, mấy cái chân bàn không chịu nổi đột nhiên gãy hết.

Khí lực vốn không đủ, chúng định mượn lực bay ra, nhưng vì cái bàn sụp đổ làm cho thân thể mất cân bằng, không mượn được tí lực nào, thân thể cong vẹo theo cái bàn rồi ngã xuống. Đúng lúc này, Hàn Thạc cùng Phỉ Bích đồng thời chạy tới, Phỉ Bích một kiếm đâm ra, nhằm tới cả hai. Thân thể vừa mới bình ổn, mắt thấy đã bị một kiếm của Phỉ Bích khí thế bao trùm, Đạt Nội Nhĩ đột nhiên tóm lấy Vũ Na, dưới ánh mắt kinh hãi của cô ả, đẩy Vũ Na về hướng thể kiếm của Phỉ Bích, bản thân hắn không thèm nhìn Vũ Na, quay đầu phóng ra ngoài.

Bất quá, độc phần được Hàn Thạc bôi lên chủ thù, lúc này cuối cùng đã phát huy công hiệu, Đạt Nội Nhĩ lao ra được hai bước, cước bộ trong giây lát trở nên nặng ngàn cân, không đợi hắn phản ứng, Hàn Thạc lao nhanh tới, chửi thề trong tay vung lên, đã kết thúc tính mạng của Đạt Nội Nhĩ.

Sau khi giết chết Đạt Nội Nhĩ, Hàn Thạc nhìn không gian giới chỉ đeo trên tay hắn, đưa tay ra tháo, nhưng nghĩ lại hơi mất công. Thời gian cấp bách, Hàn Thạc chém luôn một dao, chặt đứt ngón tay y, thu lấy không gian giới chỉ ở đầu ngón tay hắn. Hàn Thạc quay đầu lại đã thấy ngực Vũ Na có rất nhiều vết máu, xem chừng đã bị Phỉ Bích giết chết.

- Đi! - Hàn Thạc hô khẽ một tiếng, đi tới chỗ Phỉ Bích, cùng lúc này một mùi hương nhàn nhạt từ Vũ Na tỏa ra, Hàn Thạc hít một hơi cũng không hay biết, chỉ thấy mắt Phỉ Bích có chút cổ quái, có chút ngây ngốc, hắn liền lên tiếng thúc giục Phỉ Bích. Giống như đối với Đạt Nội Nhĩ, Hàn Thạc chặt đứt ngón tay Vũ Na, lấy đi không gian giới chỉ, tiện tay cầm lại cung nỏ bên cạnh khi nãy ném đi, cùng Phỉ Bích tung người nhảy lên lỗ hổng trên nóc nhà, hai người nhanh chóng theo đường mái nhà chạy đi.

(1): có lẽ độc giả sẽ hơi thắc mắc vì sao Vũ Na thuộc Hỏa hệ mà lại đánh ra rồng nước. Nhóm dịch cũng thắc mắc, nhưng nguyên tác là như vậy, tạm thời dịch theo nguyên tác.

73. Chương 73 : Cầm Thú, Người Đã Làm Gì Với Ta?

oOo

Hai người Hàn Thạc vừa rời đi, Cách La Phật liền mang theo một nhóm người của thương hội Bồ Tư Đặc xông vào phòng.

- Là ai làm, ai làm? Ta hao phí bao nhiêu tiền bạc nuôi không mấy người các ngươi, không ngờ có thích khách đến mà không một ai biết. Nếu mục tiêu thích khách là ta sợ rằng nằm trên mặt đất đã không phải hai người bọn họ rồi. - Cách La Phật vừa đến, thấy hiện trường lúc này thì lập tức nổi trận lôi đình, lớn tiếng rít gào đám người theo sau.

- Cách La Phật tiên sinh, thích khách lần này cực kỳ cao minh. Y có thể tránh được bức bình phong che chắn của ta, còn trong thời gian ngắn như vậy giết chết Đạt Nội Nhĩ và Vũ Na, điều đó chứng minh thực lực của y tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta. - Một nam tử tóc dài, sắc mặt xám xanh, sau khi quan sát một lượt mới đáp lời Cách La Phật.

Thở nhẹ một hơi, Cách La Phật liếc nhìn nam tử tóc dài, có vẻ hối lỗi nói:

- Xin lỗi Ai Lợi Tư, ta hơi thất thố.

Phong hệ ma pháp sư Ai Lợi Tư mặt vẫn tĩnh lặng, thoáng kinh ngạc nhìn tay trái của Đạt Nội Nhĩ, khẽ “ồ” một tiếng, đi đến bên thi thể, nhìn bàn tay trái mất đi một ngón tay, hắn không khỏi nghi hoặc:

- Ngón tay đeo không gian giới chỉ ở tay trái Đạt Nội Nhĩ không ngờ bị chém đứt, việc này là sao đây?

- Không chỉ Đạt Nội Nhĩ mà cả Vu Na cũng thế, lẽ nào thích khách này muốn giết người cướp của ư? - Nghe Ai Lợi Tư nói xong, Cách La Phật cũng nghi hoặc.

- Không thể nào! - Ai Lợi Tư quả quyết bác bỏ, sau đó dò xét xung quanh một vòng mới giải thích - Nếu thích khách là cướp của giết người thì tuyệt đối không hạ thủ với hai người bọn họ vì thực lực của họ cộng lại cực kỳ khó đối phó, huống chi trong thương hội thứ đáng tiền rất nhiều. Nếu chỉ ham tiền mà nói thì không tội gì phải động thủ với bọn họ, với thực lực mà sát thủ đã thể hiện ra thì hoàn toàn có thể vô thanh vô tức đoạt được rất nhiều thứ trong thương hội Bồ Tư Đặc này.

Hắn vừa nói thế, Cách La Phật suy nghĩ một lát mới gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Nếu không phải cướp của giết người, vậy dám chắc là đứa cháu gái tốt bụng Phỉ Bích của ta làm rồi. Không ngờ cô ta đã nhẫn nại đến bây giờ, cuối cùng không nhịn được!

- Không sai, dám chắc là Phỉ Bích kêu người làm. Đạt Nội Nhĩ và Vu Na đã nhiều lần tự thân đi ám sát Phỉ Bích. Mặc dù hai người không đắc thủ nhưng ta nghĩ Phỉ Bích nhất định đã biết là bọn họ làm. Dẫu sao ánh mắt Đạt Nội Nhĩ nhìn Phỉ Bích quá mức dâm tục, ngay cả ta là người ngoài cuộc vẫn có thể nhận thấy thì Phỉ Bích càng không cần nói. Chúng ta đều không việc gì mà chỉ có hai người bọn họ chết, chừng đó đã đủ nói lên vấn đề. Chỉ là xem ra sát thủ cũng tham tiền, nếu không dưới tình huống nguy hiểm như vậy mà không quên lấy không gian giới chỉ, nhân vật bên cạnh Phỉ Bích rốt cuộc là ai? - Ai Lợi Tư cau mày, vừa nghĩ ngợi vừa chậm rãi suy luận.

Cách La Phật sừng sốt trầm ngâm, đột nhiên sắc mặt âm trầm, lạnh như băng nói:

- Ta biết là ai rồi, chắc chắn là Bồ Lai Ân lúc trước đã trợ giúp Phỉ Bích giết ba tên cao thủ Tàn Ảnh. Nghe hộ vệ nói người này tìm Phú Tân Ân bàn chuyện giao dịch, hẳn là tương đối thiếu tiền. Hẳn có thể giết chết ba cao cấp kiếm sĩ Tàn Ảnh phái đến thì đích xác có đủ thực lực giết Đạt Nội Nhĩ và Vu Na. Chết tiệt, sao Phỉ Bích có thể mua được tiểu tử này, cũng không biết cô ta đã giấu hắn ở đâu. Từ lúc hắn rời thương hội lần trước cũng không thấy xuất hiện bên cạnh Phỉ Bích nữa, ta đã phái người theo dõi rất lâu mà vẫn không thể tìm ra tung tích, việc này cũng có vẻ khó khăn.

Gật gật đầu, Ai Lợi Tư kết luận:

- Xem ra đích xác là hắn. Ta nghĩ chúng ta cũng không cần lo lắng. Trước tiên phái người trừ khử hắn nếu không lúc nào chúng ta cũng có thể bị ám sát.

- Được rồi, phân phó đi, tạm thời không cần ám sát Phỉ Bích, dốc toàn lực tìm ra những người bên cạnh nó cho ta. Hẳn đã hai lần phá hỏng chuyện tốt của ta, ta phải để cho hắn sống không bằng chết. - Cách La Phật vẻ mặt hiểm độc, lạnh giọng ra lệnh.

Trong lúc đó, Hàn Thạc bị Cách La Phật thống hận tới cực điểm kia đang dẫn theo Phỉ Bích rời xa thương hội Bồ Tư Đặc, chạy đến trụ sở của nàng ở thành Bắc. Phỉ Bích không biết có chuyện gì, tinh thần hoảng hốt, thân thể nóng lên lạ thường, cơ hồ chỉ để Hàn Thạc không ngừng kéo nàng chạy. Hai người hiện tại toàn thân mặc trang phục dạ hành, xuyên qua những ngõ tắt giữa đêm khuya, tuy thế vẫn không gây chú ý.

Có điều càng chạy gần thành Bắc, thành vệ quân xuất hiện càng ngày càng nhiều, bức bách Hàn Thạc không thể không tránh né liên tục. Lúc đó vốn Phỉ Bích bị hắn kéo mà chạy, cơ thể dần nóng lên, ngay cả bước cũng chẳng nổi nữa. Rơi vào đường cùng, Hàn Thạc cũng không quản Phỉ Bích đồng ý hay không, trực tiếp cõng nàng trên lưng. Vì tránh sự chú ý của thành vệ quân, hắn tạm thời bỏ qua việc dẫn nàng về trụ sở mà chạy đến phần mộ phía sau ma vũ học viện Ba Bể Luân. Chỗ ấy là yên tĩnh nhất, cần bản không có người tuần tra, vả lại Hàn Thạc hiểu rất rõ nơi đây cho nên trong lúc nguy cấp nhớ đến chỗ này đầu tiên.

Đến khi Hàn Thạc cõng Phỉ Bích vòng qua khu thành Bắc, vượt mấy đường nhỏ quanh co vào trong rừng cây, đột nhiên nhận thấy Phỉ Bích tự xé y phục của mình, hai tay vô thức sờ soạng trên người hắn. Trong lòng cả kinh, thân thể Hàn Thạc thành linh cứng lại, hắn cảm nhận được rõ ràng sự tuyệt vời khi bộ ngực đầy đặn của Phỉ Bích dính sát vào tấm lưng rắn chắc của mình. Nhất thời một ngọn lửa bùng bốc lên trong lòng Hàn Thạc, ngọn lửa nhỏ bé càng ngày càng lan ra không thể khống chế, mà hai tay Phỉ Bích lại còn không an phận mò mẫm trước người, cuối cùng Hàn Thạc bị kích thích không kiềm chế nổi.

Một tay kéo Phỉ Bích trên lưng xuống, ôm chặt lấy thân thể tuyệt vời đặt bên một gốc đại thụ. Hai tay Hàn

Thạc đều không tự chủ hướng đến cảm khu trên người nàng mà xoa bóp. Cho dù còn ngăn cách bởi trang phục dạ hành, Hàn Thạc cũng có thể cảm nhận được những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể Phỉ Bích, bộ ngực đầy đặn dưới sự nhào nặn của hắn không ngừng biến hóa hình dạng. Bàn tay rờ rẫm trên đùi nàng, cảm giác tiêu hồn khi di chuyển đến bờ mông mềm mại kích thích mãnh liệt giác quan của Hàn Thạc, khiến hắn không tự chủ được càng muốn xâm nhập thêm.

Khăn che mặt đã bị Phỉ Bích xé ra, ánh mắt mê man, long lanh tràn đầy xuân tình mê người, gò má tuyệt mỹ nóng đỏ mang vẻ đẹp kinh tâm động phách. Làn môi khép hờ phát ra tiếng thở dốc rên rỉ khê khàng khiến Hàn Thạc tâm hươu ý vượn càng muốn sa vào. “Xoạt” một tiếng, tay phải xé rách áo trên người Phỉ Bích, bộ ngực cao vút trắng bóc thoáng chốc lộ ra trước mặt Hàn Thạc, một vạt ửng đỏ. Cuối cùng không thể ngừng được, lực đạo xoa nắn của tay phải cũng chẳng giữ chừng mực nữa.

- Ừ.....đau!

Đúng lúc này, từ cái miệng nhỏ nhắn của Phỉ Bích phát ra tiếng kháng nghị yếu ớt, làn mi cau lại vì đau đớn ở ngực, cuối cùng phát ra tiếng rên vô lực theo bản năng. Đầu óc ảm ảm chấn động, Hàn Thạc trong nháy mắt tỉnh táo trở lại, nhìn bộ dạng Phỉ Bích mà liên tưởng đến hương thơm lạ lùng vừa rồi mình ngửi thấy, lập tức hiểu được nàng ta hẳn là trúng xuân dược rồi. Đồng thời trả lời cho nguyên nhân mình bị mất lý trí chỉ sợ là do hít vào một hơi. Nhanh chóng suy nghĩ một lát, Hàn Thạc cân nhắc lợi hại, thành linh kiên định ôm lấy Phỉ Bích chạy nhanh ra ngoài.

Đối với nơi này, Hàn Thạc hiểu rất rõ, phía trước không xa có một dòng suối nhỏ. Con suối này rất hẹp, chảy đến đâu cũng không rõ, có điều hắn thường xuyên lui tới đây nên biết suối này rất cạn. Vừa đến đó, Hàn Thạc bế Phỉ Bích xuống nước. Lúc này trời sắp vào đông, khí trời đã rất lạnh, đêm khuya thế này nước suối tự nhiên càng lạnh hơn. Đến khi Hàn Thạc đưa Phỉ Bích ra giữa suối, tưới máy vốc nước lên đầu, Phỉ Bích đột nhiên hắt hơi mấy cái. Hàn Thạc cũng vui đùa vào dòng nước, nước suối lạnh băng ngập đầu, gặp phải cái lạnh đột ngột nên thân thể cũng hoàn toàn bình thường trở lại.

- Phìphì!

Phỉ Bích sau khi hắt hơi mấy cái, thân thể chịu ảnh hưởng của cái lạnh như băng của dòng nước nên thần trí dần thanh tỉnh, nôn ra mấy ngụm nước. Vẻ mặt ửng đỏ từ từ biến mất, ánh mắt mê man cũng dần trong sáng.

- Đây là đâu, sao ta lại ở đây, ách xì! - Phỉ Bích mờ mịt nhìn bốn phía, lại hắt xì một cái. Trong lúc hắt hơi thì cúi đầu, bỗng nhiên thấy bộ ngực cao ngất phơi bày trong không khí, làn da tinh khiết như tuyết cùng với đỉnh núi đỏ bừng thoáng chốc tạo thành kích thích mãnh liệt với Phỉ Bích.

“Bốp” một tiếng, Hàn Thạc đã ăn một tát.

Phỉ Bích vẻ mặt phẫn nộ đến phát điên, quay về phía Hàn Thạc giọng the thé nói:

-Cầm thú, người đã làm gì với ta?

Lúc này, Hàn Thạc trong lòng đích xác có phần áy náy, nhìn Phỉ Bích sắp phát điên, trong miệng ấp úng khê lảm bảm không nên lời. Phỉ Bích vừa thấy bộ dạng này của hắn, bỗng đứng khóc thét lên thành tiếng, thoáng chốc mất đi vẻ lãnh ngạo và trang trọng thường ngày, bắt đầu liều lĩnh triển khai quyền cước với Hàn Thạc, nước suối bắn lên tung tóe, bay cả về phía hắn.

Chỉ là có lẽ Phỉ Bích chịu kích thích quá lớn khiến nàng quên mất mình là một Kiếm Sư thực lực cao tuyệt, ngược lại như một người đàn bà đánh đá không có đầu khí chưởng pháp gì tay đầm chân đá lên Hàn Thạc. Nếu Phỉ Bích sử dụng đầu khí, lấy thực lực Kiếm Sư của nàng công kích, cho dù ma công của Hàn Thạc hiện đã có chút thành tựu, nhưng chịu đầm đá liên tục như thế thì không chết cũng trọng thương. Nhưng với loại công kích lúc này với thân thể cường tráng như Hàn Thạc thì tựa như gãi ngứa mà thôi.

Phỉ Bích phát tiết liên tục, Hàn Thạc vẻ mặt đau khổ chịu đựng, cho đến khi nàng ta mệt mỏi, cánh tay hươ lên càng vô lực, hắn mới cười khổ nói:

- Chúng ta đều trúng xuân dược, tuy nhiên thân thể cô vẫn trong sạch.

Hàn Thạc nói lời này, Phỉ Bích cũng thanh tỉnh hơn, động tác tay ngừng lại, khoảng cách với hần chỉ còn một nắm tay, đôi mắt sưng đỏ nhìn Hàn Thạc, có vẻ như sợ hãi thừa nhận đã kích, thanh âm run rẩy:

- Thật sự? Người thật sự không làm thế với ta?

Gật đầu khẳng định, Hàn Thạc bắt đầu di chuyển tay phải lên trình trọng cam đoan:

- Ta thề, ta thật sự không làm thế với cô!

Phỉ Bích gò má tuyệt mỹ vẫn vương lệ đột nhiên hiện lên nét vui mừng may mắn, đang định mở miệng hỏi bỗng thấy bộ ngực trần trụi cao ngất, vội vàng kéo trang phục dạ hành che lại, ngẩng đầu tỏ vẻ giận dữ nhìn chằm chằm Hàn Thạc, cắn răng oán hận gần nhẹ:

- Vậy sao, người có thể giải thích việc vì sao ngực áo ta bị xé rách không?

Nhún vai, Hàn Thạc vẻ mặt vô tội đáp:

- Liên quan gì đến ta, chính cô mất lý trí tự xé quần áo. Ta cố nén ham muốn đưa cô đến đây, dùng nước lạnh giúp cô khôi phục lý trí. Ta là một chính nhân quân tử, cô đừng hiểu lầm!

- Vứt cái chính nhân quân tử chết tiệt của người đi, tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ hám lợi. Lần trước người đưa tay qua ôm ta, không ngờ một tiếng xin lỗi cũng không có. Trong khe hở chỗ hòn giả sơn của thương hội, người còn cố ý chiếm tiện nghi của ta, cũng không nói tiếng xin lỗi, bây giờ không ngờ lại càng càn rỡ, ta liều mạng với người! - Phỉ Bích vẻ mặt điên cuồng, gương mặt múa vuốt nhắm về phía Hàn Thạc, lần này thần trí khôi phục, nàng rõ ràng đã dùng đến đấu khí.

Hàn Thạc lại càng hoảng sợ, biết Phỉ Bích nhớ lại áo trước ngực nàng bị xé rách là xuất phát từ tay hần, xoay người chạy loạn đến bờ sông, trong miệng không ngừng kêu oan:

- Phỉ Bích tiểu thư, nghe ta giải thích. Ta cũng hít phải một hơi xuân dược nên tâm tình mới không khống chế được. Tuy nhiên lúc ta thanh tỉnh lập tức đưa cô đến con suối, trời đất chứng giám, ta thật sự không chiếm tiện nghi của cô. Trong lúc cô thần trí mơ màng cũng sờ soạn toàn thân ta, cô cũng chiếm tiện nghi của ta. Trừ cô ra vẫn chưa có nữ nhân thứ hai sờ mó vào ta, ta còn là xử nam đây, bị cô xâm phạm từ nay về sau trong lòng sẽ bị ám ảnh, xem như thiệt thòi lớn rồi. Chuyện lần này coi như chúng ta huề nhau đi, cô đừng truy cứu nữa...

Hàn Thạc khốn khổ chạy trốn, lời nói trong miệng không ngừng tuôn ra như phun đạn, dường như lại nhớ đến trước kia lúc bị Sở Thương Lan đưa lên mặt trăng - Hàn Thạc coi thường Sở Thương Lan không để ý nói liên miên, có điều lần trước là chửi, lần này là giải thích.

- Câm mồm, tên tiểu nhân hèn hạ đáng chết ngàn vạn lần, đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa! - Phỉ Bích quần áo đã ướt sũng, đầu tóc nhớp nháp có một vẻ mê người khác thường, chỉ là tay cầm trường kiếm lại có vẻ rất hung ác.

- Quên đi, coi như ta xúi quẩy. Ta đi trước, chờ cô bình tĩnh sẽ trở lại tìm cô lấy ô quang khoáng thạch, tạm biệt! - Hàn Thạc biết lúc này nói với Phỉ Bích cũng vô dụng. Nữ nhân mất đi lý trí là ma thú đáng sợ nhất. Đối với hần mà nói, độ nguy hiểm không thể nghi ngờ có thể sánh bằng siêu giai ma thú của rồng.

Trong lòng thầm than một tiếng đen đủi, Hàn Thạc cước bộ không dám buông lỏng, nhanh chóng xông ra ngoài đi đến hướng phần mộ, dần dần bỏ rơi Phỉ Bích không quen thuộc địa thế lại phía sau.

74. Chương 74 : Tiểu Khô Lâu Muốn Giương Cánh Bay Cao

oOo

Khi đi qua Truyền Tống trận đến Tử Vong Mộ Địa thì trời đã tờ mờ sáng. Từ khi hần rời đi đến khi trở lại, vừa đúng một ngày một đêm. Hần nhanh chóng tiến vào Nguyên Ma Quật để rót máu tươi cùng Ma Nguyên lực vào, lúc này Hàn Thạc mới có thể thở phào. Nguyên Ma Quật phải liên tục hoạt động không thể bỏ dỡ, nếu mỗi ngày không rót máu tươi và Ma Nguyên lực vào thì coi như bao nhiêu công sức của hai mươi ngày qua đổ sông đổ biển.

Ngồi bệt xuống đất, đầu khí trong cơ thể Hàn Thạc do bị Đạt Nội Nhĩ công kích, bắt đầu dần dần rối loạn. Đột nhiên xung đột trở nên mãnh liệt, làm trào lên yết hầu Hàn Thạc một chút ngòn ngọt, thiếu chút nữa là nhổ ra một ngụm máu tươi. Hàn Thạc không kinh sợ mà còn mừng rỡ, vùng đứng lên, cười ha ha, nhanh chóng ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, hướng về chỗ thác nước tu luyện ma công. Đi vào thác nước, Hàn Thạc mạo hiểm nhào xuống dòng nước đang tuôn trào, tìm đến chỗ cũ để tu luyện, sau một lúc chao đảo hấn lại chìm vào quá trình tu luyện ma công.

Liên tiếp bảy ngày, Hàn Thạc ngoại trừ đúng giờ quy định rót máu tươi cùng Ma Nguyên Lực vào Nguyên Ma Quật, còn lại là ngồi dưới thác nước tu luyện ma công. Trong quá trình tu luyện khắc khổ, thực lực Hàn Thạc tiến bộ nhanh chóng. Nhờ vào sự xung đột của đầu khí bên trong người cùng lực ép mãnh liệt của thác nước đánh vào ngực hấn, kinh mạch lại được toái luyện. Khi đầu khí bên trong người thôi không xung đột nữa, cũng là lúc Hàn Thạc cảm giác được thân thể của mình chưa bao giờ tốt như vậy.

Mấy ngày sau đó, Hàn Thạc tạm thời đình chỉ tu luyện ma công, hấn vừa chiếu cố đến Nguyên Ma Quật, vừa nghiên cứu quyển Sơ cấp Vong Linh ma pháp, đọc thuộc lòng như cháo chảy. Một số chỗ không hiểu, Hàn Thạc đều đánh dấu lại. Nhờ không ngừng sử dụng quả cầu màu xanh để mình tưởng, tinh thần lực của hấn ngày một cường đại. Trong quá trình liên tục tìm tòi thử nghiệm, đến một ngày hấn đã có thể phóng ra ma pháp Linh Hồn Chi Thống. Hàn Thạc mừng đến phát điên, hiểu được rằng nhờ tích lũy tinh thần lực không ngừng trong vài tháng, cấp độ tinh thần lực được nâng cao, rốt cục hấn từ một ma pháp học đồ đã tiến tới cảnh giới ma pháp sư sơ cấp.

Nếu là ma pháp sư Vong Linh sơ cấp thì có thể nắm vững ba ma pháp Linh Hồn Chi Thống, Triệu Hoán Cương Thi thuật và Cốt Mâu. Nhưng cho dù tu luyện đã lâu, Hàn Thạc cũng chỉ nắm vững ma pháp Linh Hồn Chi Thống, còn Triệu Hoán Cương Thi và Cốt Mâu, thì cho dù hấn có luyện thể nào cũng không thể phóng ra. Nghĩ tới việc còn nhiều chỗ không hiểu trong quyển sơ cấp Vong Linh ma pháp, Hàn Thạc nhận ra chỉ đơn thuần đọc sách cũng không phải là biện pháp đề cao thực lực nhanh nhất. Xem chừng phải tìm Phạm Ny thỉnh giáo những chỗ chưa hiểu, tiện thể đem vật liệu và ô kim khoáng thạch dùng để rèn vũ khí mà Phi Bích đáp ứng tìm cho mình trở về.

Bất quá trước khi quyết định trở về, Hàn Thạc định luyện cho xong Nguyên Ma. Nguyên Ma Quật hoạt động trong suốt ba mươi bốn ngày, còn có hai ngày nữa là có thể hoàn thành. Hàn Thạc cũng không vội vã lập tức rời đi, mà đầu tiên là tìm tới làng của ả nhân tạo thêm cảm tình.

Hấn lại đi tới mỏ quặng lần nữa. Đào bới khoáng thạch suốt cả ngày rốt cuộc tìm được một khối nhỏ hắc thiết cùng hơn mười khối quặng đồng. Từ Phi Bích, Hàn Thạc hiểu được hắc thiết vốn quý hiếm phi thường. Hấn đào bới một ngày cũng chỉ có thể tìm được một khối rất nhỏ lập tức thu vào không gian giới chỉ. Đám quặng sắt và quặng đồng thì ném vào một phòng chứa đồ còn trống trong đại sảnh của Tử Vong Mộ Địa.

Trước đêm Nguyên Ma Quật sắp hoàn thành, Hàn Thạc ngồi chờ trong đại sảnh của Tử Vong Mộ Địa. Hấn suy nghĩ một chút lấy ra hai cái không gian giới chỉ của Đạt Nội Nhĩ và Vưu Na, hai ngón tay gầy của hai người hấn sớm đã tháo ra vứt đi. Hai không gian giới chỉ này một cái màu đen, một cái màu lục, cái màu đen là của Đạt Nội Nhĩ, cái màu lục là của Vưu Na. Nếu chủ nhân của nó chưa chết tinh thần lạc ấn của chủ nhân bên trong không gian giới chỉ sẽ vĩnh viễn không biến mất, cho dù người khác chiếm được cũng không cách nào lấy những thứ bên trong. Chỉ là bây giờ hai người Đạt Nội Nhĩ và Vưu Na đều đã chết đi tinh thần lạc ấn bên trong cũng biến mất không thấy.

Đầu tiên, Hàn Thạc đem không gian giới chỉ màu đen của Đạt Nội Nhĩ, tập trung tinh thần tiến vào bên trong. Không gian bên trong có chút khác biệt, trong đó ngoại trừ mấy thanh trường kiếm, cung nỏ, trường mâu, còn có một bộ khôi giáp lấp lánh ngân quang, một quyển sách tu luyện đầu khí, vài bộ quần áo thay ra để giặt, một ít xuân dược và mê dược, ngoài ra còn có một tấm tinh tạp kim tệ cùng hơn một trăm kim tệ lẻ. Hấn đem quần áo ném ra bên ngoài, lấy mấy món binh khí không sử dụng đưa vào kho, còn lại bộ khôi giáp, quyển sách dạy đầu khí và mê dược, xuân dược cùng một trăm kim tệ bỏ vào không gian giới chỉ của mình, tấm tinh tạp kia vì Đạt Nội Nhĩ đã chết không thể dùng được nữa, Hàn Thạc tiện tay ném vào kho chứa.

Lục lợi xong không gian giới chỉ của Đạt Nội Nhĩ, hấn lại bắt đầu xem xét không gian giới chỉ của Vưu Na, không gian giới chỉ này màu xanh biếc, rõ ràng là chế tạo cho nữ nhân, vừa mới nhìn qua đã thấy vô cùng mỹ lệ, tỏa ra một vầng lục sắc nhu hòa. Bất quá đến khi Hàn Thạc tập trung tinh thần, định tiến vào không

gian giới chỉ, đột nhiên cảm giác có một kết giới tồn tại, không khỏi mẩn thẫn một tiếng. Không ngờ Vưu Na này lại cẩn thận như vậy, bên trong không gian giới chỉ còn bày ra một tầng kết giới, cho dù ả đã chết tinh thần lạc ấn biến mất, nhưng địch nhân dù có thu được không gian giới chỉ cũng phải có tinh thần lực cao hơn ả một bậc mới có thể phá vỡ kết giới bên trong, từ đó mới thu thập được đồ vật.

Vốn Hàn Thạc định đem không gian giới chỉ của Vưu Na xem bên trong có gì thì dọn sạch sau đó đưa cho Phạm Ny, nhưng tạm thời không có cách nào thực hiện được, dẫu sao thực lực Phạm Ny cũng chỉ là Ma Pháp Sư cao cấp, hơn nữa bên trong không gian giới chỉ cũng không chắc còn có đồ vật gì hay không, một khi đưa cho Phạm Ny, nàng chắc chắn sẽ biết không gian giới chỉ này có lai lịch bất chính. Thở dài một tiếng, Hàn Thạc cũng không còn cách nào, đành phải tạm thời đem không gian giới chỉ này giữ lại, định về sau sẽ phá hủy kết giới bên trong rồi đưa cho Phạm Ny sử dụng.

Ngày cuối cùng, Hàn Thạc dậy từ sáng sớm đi ra Nguyên Ma Quật rót máu tươi cùng Ma Nguyên lực vào, sau đó đứng tại chỗ chờ xem ba Nguyên Ma xuất hiện. Nguyên Ma Quật càng ngày càng có vẻ khủng bố. Không biết có phải vì nó được Hàn Thạc liên tiếp rót máu tươi vào trong ba mươi sáu ngày liền mà màu xám nhạt ban đầu bị một tầng máu tươi bao phủ, đỏ lên một cách phi thường quỷ dị. Sau khi sáu giọt máu tươi được rưới vào, sáu Oán Linh lao vào nhau, hung hăng tranh đoạt, cắn xé. Thân thể đan xen giữa hư và thực, giữa cắn xé và quấy nhiễu lẫn nhau, sự điên cuồng đã diễn ra đến tận cùng. Giữa lúc đó, Tiểu Khô Lâu vẫn có vẻ hết sức nhàn nhã. Nó điệu đà co xương bắp chân lên giống như đang tắm nắng trên bãi cát. Về khoan khoái, dễ chịu này với Oán Linh đang điên cuồng thôn tính nhau, tạo thành một cục diện đối lập đến cùng cực.

Hàn Thạc nhìn chăm chú vào Nguyên Ma Quật, chờ hồi lâu, cuối cùng sáu Oán Linh cũng nhập vào cùng một chỗ. Một cỗ huyết khí màu đỏ sậm từ bên trong Nguyên Ma Quật bay lên, bao phủ hoàn toàn lấy nó, làm Hàn Thạc không thể thấy được chuyện gì đang diễn ra. Cùng với sự xuất hiện của huyết khí, từ Nguyên Ma Quật truyền ra âm khí dao động mãnh liệt, từng đạo hồng sắc quang mang không ngừng lóe lên. Cũng không biết trải qua bao lâu, một tiếng “rắc” đột nhiên phát ra từ bên trong Nguyên Ma Quật. Nghe như là tiếng pha lê vỡ, đủ các loại ảo ảnh quái dị bao phủ trên Nguyên Ma Quật đột nhiên biến mất khi có một trận âm phong thổi qua.

Ba đạo thân ảnh hư ảo màu đỏ sậm, tạo thành một cái đuôi dài quái dị, vui sướng bay lượn xung quanh thân thể Hàn Thạc tựa hồ đang vui mừng vì được sinh ra. Một loại cảm ứng kỳ diệu từ ba Nguyên Ma truyền vào lòng Hàn Thạc. Ba Nguyên Ma nghe theo tâm ý của Hàn Thạc bay về phía trời cao, thân hình biến vào hư không, tiêu thất trong nháy mắt.

Phảng phất như là có ba cặp mắt, ba Nguyên Ma theo sự phân phó của Hàn Thạc phân bố ra ba phương hướng của Tử Vong Mộ Địa. Nhờ vào đó Hàn Thạc có thể đem bốn phương tám hướng của Tử Vong Mộ Địa thu hết vào trong mắt, không sót bất cứ điều gì, như là đích thân hấn ra tận nơi quan sát vậy. Hàn Thạc chợt động tâm, theo suy nghĩ của hấn, ba Nguyên Ma rút lên tiến vào trong người hấn, thu nhỏ như con muỗi nằm trong một chiếc xương cổ của Hàn Thạc.

- Ha ha, quả nhiên là hết sức thú vị, có ba Nguyên Ma này, ta có hơn ba cặp mắt, chỉ cần phóng chúng ra không bao giờ sợ bị người theo dõi đánh lén, nếu lợi dụng ba Nguyên Ma này hành thích người khác, đúng là địch nhân sẽ gặp ác mộng rồi! - Hàn Thạc cười to, không ngừng dùng tâm ý phóng thích Nguyên Ma, rồi lại thu vào trong cơ thể.

Cũng vào lúc này, Tiểu Khô Lâu vẫn nằm ở giữa Nguyên Ma Quật bỗng nhiên đứng lên, sau khi chậm rãi trèo lên, phía sau lưng nó bảy cái cốt thứ vũ rất nhanh nâng thân hình và hai chân của nó lên. Trong bảy cốt thứ phía sau lưng nó thì sáu cái chia làm hai hàng, tựa như là cánh của một loại côn trùng, một cái còn lại hướng thẳng về sau như là một cái đuôi. Nó bay thẳng lên trời, hoa chân múa tay, hai hàng cốt thứ vũ mạnh. Cái đuôi lắc về bên trái, thân hình của Tiểu Khô Lâu lập tức chuyển về bên trái, cái đuôi lắc về bên phải thì thân thể nó lập tức chuyển sang bên phải, xem ra rất thần kỳ!

Hàn Thạc trợn mắt há hốc mồm đứng xem, kinh hãi nhìn Tiểu Khô Lâu lắc lư giữa không trung, đầu óc trong lúc nhất thời không có chút phản ứng. Một lát sau Tiểu Khô Lâu phát ra một tiếng “lạch cạch” rồi từ không trung rơi xuống, xương xẩu liên tục va chạm vào nhau, Tiểu Khô Lâu bị rơi đến choáng váng, sau khi đứng lên, cầm lấy thanh cốt đao, không ngờ lại giống như là say rượu đi lảo đảo.

- Xú tiểu tử, đi còn chưa vững đã muốn bay hả! - Hàn Thạc nhìn bộ dạng Tiểu Khô Lâu như vậy, đau xót chạy nhanh tới trước người Tiểu Khô Lâu, gõ mạnh lên cái trán bóng láng của hắn.

Thật thần kỳ! Một ngón tay của Hàn Thạc vừa gõ xuống, Tiểu Khô Lâu lập tức ngừng lay động, đặt móng ngồi xuống như là một đứa nhỏ, đưa tay gãi gãi đầu, tựa hồ không rõ chính mình làm sai cái gì. Tiểu Khô Lâu này từ lần đầu tiên được Hàn Thạc triệu hồi ra, luôn được hắn chú tâm che chở, không ngờ trong khi tu luyện ma công lại dần dần có hành động tựa như con người. Đối với Tiểu Khô Lâu này, Hàn Thạc thực sự có cảm tình sâu sắc hơn bất cứ kẻ nào trên đời nên khi thấy nó từ trên cao té xuống, thật sự là rất lo lắng.

Sau khi Hàn Thạc kiểm tra xương cốt của Tiểu Khô Lâu, thấy mặc dù nó từ trên cao rơi xuống nhưng ngoại trừ bộ xương lay động một chút còn lại cũng không có phát sinh sự tình lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Nhưng sau một hồi nhìn kỹ, hắn đột nhiên phát hiện bộ xương của Tiểu Khô Lâu vốn màu đen bây giờ không ngờ lại mờ mờ có vài phần đỏ sậm, không còn là màu đen thuần túy, nếu không nhìn kỹ thì khó có thể phát hiện.

-Ồ, thật kỳ quái, Nguyên Ma Quật luyện thành đám tiểu ma đầu kia, vốn Tiểu Khô Lâu không nên tiến vào vậy mà hắn còn thích thú nằm hưởng thụ, hiện tại còn phát sinh biến hóa. Xem ra xú tiểu tử này có vẻ đã học được cách bay của đám Nguyên Ma, không biết loại biến hóa này là tốt hay xấu, bây giờ ngay cả mình cũng không biết tên gia hỏa này đã thành cái quái gì nữa rồi. - Hàn Thạc nhìn chằm chằm Tiểu Khô Lâu, lẩm bẩm nói.

Trầm tư một hồi, khi Hàn Thạc phát hiện ra biến hóa không thể lý giải của Tiểu Khô Lâu, hắn không khỏi lắc đầu, xem ra bởi vì tiểu ma đầu Nguyên Ma xuất hiện, Nguyên Ma Quật đã không còn chuyện dị thường gì nữa, Hàn Thạc niệm ma pháp chú ngữ, đem Tiểu Khô Lâu đưa về dị thời không. Bây giờ thương thế đã khôi phục, ba Nguyên Ma cũng luyện xong, ngay cả Tiểu Khô Lâu cũng đã khôi phục hoạt động rồi. Nghĩ tới một ít kiến thức ma pháp còn chưa thông, hơn nữa còn Phỉ Bích còn nợ hắn một khối ô kim, Hàn Thạc sửa sang lại y phục, thông qua Truyền Tống trận pháp, lại quay về thành Áo Sâm.

75. Chương 75: người Khóa Chặt Cửa Rồi Lên Giường Trước.

o0o

Tại thành Áo Sâm, trong ma vũ học viện Ba Bửu Luân.

Hàn Thạc ăn xong bữa sáng, trước hết mua một bộ quần áo mới, sau đó đi vào học viện. Hắn tới thư viện, đem hai quyển sách dạy ma pháp là Vong Linh ma pháp căn bản và Ma pháp tự điển trước kia nhờ Kiệt Khắc ăn trộm lén bỏ lại chỗ cũ, xong xuôi đầu đó mới đi thẳng đến phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Phòng thí nghiệm không đóng cửa, Phạm Ny mặc một bộ ma pháp bào màu đen, đeo một đôi kính gọng đen, tay trái cầm ma pháp trượng, tay phải cầm một cây bút, đang ở giữa bức giảng vẽ một ma pháp đồ án, miệng không ngừng giảng giải điều gì đó. Bên cạnh chính là Phí Kỳ, đang làm bộ chú ý lắng nghe, bất quá cặp mắt lại thường xuyên lưu luyến trên khuôn mặt của Phạm Ny. Nhìn Phạm Ny đeo kính, trông nàng có vẻ thiếu đi vài phần quyến rũ, lại có thêm một chút nghiêm túc và học thức nhưng trong mắt Hàn Thạc vẻ xinh đẹp của nàng không hề giảm đi. Hắn cũng là mê say nhìn Phạm Ny vài lần.

Phạm Ny sau một hồi giảng giải, ngẩng đầu nhìn Phí Kỳ đang ngây ngốc, nhíu mày hỏi:

- Phí Kỳ, ngươi có hiểu không?

Phí Kỳ đang mê muội bỗng bừng tỉnh, gật đầu, mỉm cười nói:

- Phạm Ny sư phụ, ngươi giảng giải rất rõ ràng, ta đã hiểu rồi.

Lúc Phạm Ny ngẩng đầu nhìn Phí Kỳ, thấy Hàn Thạc đang đứng trước cửa, Hàn Thạc cao hơn Phí Kỳ một chút, thân hình bởi vì không ngừng rèn luyện tranh đấu, đã mang dáng vẻ anh tuấn uy vũ, đứng ở đằng kia thẳng tắp như một ngọn thương, không mang chút nào dáng vẻ của một ma pháp sư yếu đuối cả.

Phạm Ny đầu tiên là ngẩn ngơ, tựa hồ có chút kinh ngạc về sự thay đổi đó của Hàn Thạc, bất quá đến lúc nàng thấy vẻ mặt đang mê say vì nhìn mình của Hàn Thạc trong lòng bất giác hoảng hốt, sắc mặt cũng có chút ửng hồng, tay phải cầm chặt lấy ngọn bút, thiếu chút nữa thì bẽ gãy.

Ta làm sao vậy? Phạm Ny thầm kêu lên, hít một hơi thật sâu, tựa hồ có chút giận dữ trừng mắt liếc Hàn Thạc, sau đó mới ngẩng đầu hừ lạnh:

- Bồ Lai Ân, đã lâu không gặp. Từ lần thí luyện trước, sau đó ngươi biến đi đâu một tháng, chạy đến địa phương nào lêu lổng, sao bây giờ mới nhớ tới quay lại học viện?

Hàn Thạc nghe Phạm Ny nói, vẻ mặt lập tức trở lại bình thường, khẽ cười một tiếng, cũng chẳng đợi Phạm Ny chào đón, không chút khách khí đi vào bên trong. Miệng đáp:

- Một lần thí luyện ở U Âm sâm lâm đã làm cho ta hiểu được năng lực mình còn chưa đủ, cho nên ta mới mượn một quyển ma pháp sách, mong muốn bổ túc một chút kiến thức ma pháp căn bản, bởi vì gặp rất nhiều nan đề, nên mới tới thỉnh giáo Phạm Ny sư phụ.

- Hừ. Có quý mới tin người, cả ngày thần thần bí bí !

Phạm Ny lườm Hàn Thạc một cái, rõ ràng không quá tin tưởng lời nói của Hàn Thạc, quay đầu lại nhìn Phí Kỳ . Nàng thấy lúc này Phí Kỳ vẫn còn ở đây thì có chút không tiện, vì thế nói:

- Phí Kỳ, ta còn có một chút chuyện muốn nói riêng với Bồ Lai Ân , ngươi cũng đã hiểu được những gì ta mới giải thích rồi, vậy mau trở về siêng năng luyện tập đi.

Phí Kỳ ngệt mặt ra. Tựa hồ không ngờ tới vì sự xuất hiện của Hàn Thạc mà Phạm Ny bảo hẩn rời đi. Hẩn sưng sốt một lát mới oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, hừ nhẹ:

- Tập dịch vĩnh viễn là tập dịch, có mặc đồng phục vào cũng chẳng giống một học viên thật sự đâu.

Nói xong Phí Kỳ lúc này mới rời đi. Hàn Thạc thủy chung chỉ cười nhạt, đối với câu hằm hừ trong miệng của Phí Kỳ không để ý chút nào. Hẩn thâm hiểu được Phí Kỳ bởi vì thái độ của Phạm Ny mà sinh oán hận, bất quá Phí Kỳ còn chưa lộ ra hành động gì, Hàn Thạc cũng chẳng quan tâm đến y.

- Ra đóng chặt cửa cho ta.

Phí Kỳ vừa đi, Phạm Ny liền đặt cây bút trong tay xuống, liếc Hàn Thạc, rồi đường hoàng mở miệng phân phó.

Đóng cửa? Hàn Thạc thầm run lên, nhìn chăm chăm Phạm Ny, sau đó lộ ra một nụ cười quái dị, vội vàng nói:” tốt, tốt ta đi đóng cửa.”

Đợi đến khi Hàn Thạc hí hửng đóng cửa phòng thí nghiệm xong Phạm Ny lại liếc mắt nhìn Hàn Thạc lần nữa nói:

- Ngươi, lên giường trước đi!

Hàn Thạc gật đầu như gà con mổ thóc, lần này không nhiều lời, lập tức tụt giấy nằm lên chiếc giường trắng, đắc ý bắt chéo chân cười nói:

- Phạm Ny sư phụ, ngươi cũng tới đi!

Phạm Ny vẻ mặt buồn cười nhìn Hàn Thạc, nói như đang chào mời :

- Tới đây, ngươi nhắm mắt lại trước đã!

Hàn Thạc chưa từng ngoan ngoãn đến như vậy, trong lòng hẩn chứa toàn những tâm tư đen tối, liền nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một nụ cười dâm dăng.

” A!”

Một tiếng hét thảm thiết phát ra từ miệng Hàn Thạc, trong nháy mắt hẩn đột nhiên cảm ứng được đầu mình bị một cỗ tinh thần lực khổng lồ xâm lấn, phá vỡ giác mộng đẹp của hẩn.

Khi Hàn Thạc thấy được vẻ mặt Phạm Ny đang mỉm cười nhìn mình , hẩn lúc này mới có chút tức giận hỏi:

- Phạm Ny sư phụ, người đang làm gì vậy?

- Giúp người kiểm tra thân thể! Lần trước ta không phải đã nói rồi sao, người là đối tượng thí nghiệm của ta, sau khi về học viện ta sẽ dùng thiết bị trong học viện, kiểm tra tổng quát giúp người, nên ta mới làm như vậy. Sao? Người nghĩ rằng ta bảo người đóng cửa, lại cho người nằm trên giường là để làm gì?

Phạm Ny nghiêm trang, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, bất quá cho dù mang kính, đôi mắt nàng cũng không thể che khuất được sự đắc ý.

Bây giờ Hàn Thạc đã không phải như ngày xưa, hắc liếc mắt liền nhìn ra ánh mắt đắc ý của Phạm Ny. Hắc không khỏi cười khò ngời dậy, nói với Phạm Ny:

- Coi như xong, từ nay về sau người sẽ không phải tiếp tục kiểm tra ta, chuyện này căn bản không thể dùng lễ thường để giải thích, người sử dụng phương pháp này xâm nhập trí óc ta, vạn nhất biến ta trở thành ngu ngốc thì xong đời.

Phạm Ny nghe Hàn Thạc nói vậy, hơi cau mày suy nghĩ một chút, không khỏi thở dài một tiếng, sau đó mới cười nói:

- Chấp nhận như vậy đi, ta nguyện ý mất đi một thí nghiệm phẩm, nhưng không thể mất đi một học sinh có thiên phú.

Thấy Phạm Ny nhẹ nhàng bỏ qua cho mình như vậy, Hàn Thạc cũng thấy nhẹ nhõm, lập tức nói tiếng cảm tạ thật tình với nàng, sau đó lấy ra quyển Vong Linh ma pháp sơ cấp đem những chỗ không biết hỏi Phạm Ny.

Phạm Ny vừa thấy Hàn Thạc lấy từ không gian giới ra quyển Vong Linh ma pháp sơ cấp, lại nhìn trong sách rất nhiều địa phương đã được Hàn Thạc chú thích qua, lập tức kinh ngạc nhìn hắc, kêu lên:

- Người đã xem quyển sách này sao, những kiến thức mà một ma pháp học đồ phải nắm, chẳng lẽ người cũng đã nắm vững? Không ngờ người còn chú thích rất nhiều, xem chừng trong khoảng thời gian qua người đúng là không lười biếng. Ta thật sự là trách oan người rồi.

- Đương nhiên, những gì ma pháp học đồ phải biết, ta đương nhiên đã nắm vững rồi! - Hàn Thạc cười nói. Suy nghĩ một chút.

Hắc liền phóng ra ma pháp linh hồn chi thống. Phạm Ny Lập tức kêu lên:

- Trời ạ! Bố Lai Ân người thật sự là không thể tin được, không ngờ lại có đủ tinh thần lực xuất ra linh hồn chi thống ma pháp, chứng tỏ tinh thần lực của người, đích xác đã đạt tới trình độ sơ cấp ma pháp sư, người là thiên tài, là thiên tài thật sự!

Có phải là thiên tài hay không hắc còn chưa rõ ràng, nhưng Hàn Thạc biết hắc có thể tăng cường tinh thần lực nhanh như vậy nhất định là có quan hệ tới lực sắc viên cầu cổ quái đó. Cho tới bây giờ Hàn Thạc cũng không rõ ràng lực sắc viên cầu này rốt cuộc là thứ đồ vật gì, bất quá có thể dám chắc nó có quan hệ với tử vong mộ địa.

Chờ sự kinh ngạc của Phạm Ny qua đi, Hàn Thạc bắt đầu chăm chú thỉnh giáo nàng những chỗ không hiểu về kiến thức ma pháp. Thân là cao cấp ma pháp sư, công việc của Phạm Ny dạy các học sinh về ma pháp, đối với các kiến thức ma pháp căn bản đương nhiên là hiểu rõ, nên không hề phiền hà giảng giải các vướng mắc cho Hàn Thạc.

Lúc này hai người ngồi rất gần nhau, Hàn Thạc có thể ngửi thấy hương thơm trên người của Phạm Ny. Giữa lúc giảng giải, ánh mắt hai người gặp nhau, bởi vì đã có những kinh nghiệm với nhau, nên họ có cảm giác hân thưởng lẫn nhau. Hàn Thạc dựa gần sát Phạm Ny, nàng cũng không thấy phản cảm, mỗi lần hắc hiểu được giải thích của nàng thậm chí Phạm Ny còn vỗ mạnh vào vai hắc để khen ngợi.

Bất tri bất giác hai người đã đàm luận trong phòng thí nghiệm mấy giờ. Phạm Ny cũng không thấy phiền hà, ngược lại còn cảm thấy hứng thú khi gặp được một học viên chăm chỉ như thế này.

Cho đến khi nghe một tiếng chuông vang lên “Đinh đinh”, lúc này Phạm Ny bừng tỉnh, bộ dạng nàng có vẻ vội vã nói:

- Ngươi rồi, thiếu chút nữa đã quên buổi chiều ta còn phải đến thí luyện trường để dạy học. Bồ Lai Ân, ngộ tính của ngươi rất cao, xem ra ngươi học tập Vong Linh ma pháp là đi đúng phương hướng rồi, bất quá hôm nay tạm thời đến đây thôi. Ta phải đi thí luyện trường dạy học, ngươi có muốn đi cùng ta không?

Hàn Thạc lắc đầu, cười nói:

- Những gì cần hỏi thì ta đã hỏi xong, một ít kiến thức ma pháp ta đã thuần thục rồi. Hôm nay ta đã ngộ ra rất nhiều vấn đề từ ngươi, bây giờ lại muốn một mình suy nghĩ. Nên không đến thí luyện trường đâu.

Phạm Ny gật đầu, nàng cũng không miễn cưỡng hấn, nhanh chóng sắp xếp lại đồ đạc, cầm một quyển sách, sửa sang lại y phục, đồng thời nói:

- Cũng tốt, mấy ngày tới ngươi có thể một mình tới tìm ta, ta sẽ giúp ngươi giải thích những chỗ không hiểu. À, được rồi, ngươi rời đi lâu như vậy, Lý Toa tựa hồ rất lo lắng cho ngươi, còn hỏi ta ngươi đã đi nào chỗ nào rồi?

- Ha ha, ta không có chuyện gì, người nói nàng không cần lo lắng. Ta cũng đi trước đây, mấy ngày sắp tới ta sẽ thường xuyên quấy rầy ngươi, vậy trước hết xin cảm tạ Phạm Ny sư phụ.

Hàn Thạc tùy ý nói một câu, rồi bước thẳng ra khỏi phòng thí nghiệm của Phạm Ny, suy nghĩ một chút, tránh những chỗ đông người, đi ra khỏi học viện.

Ra khỏi ma vũ học viện Ba Bể Luân, Hàn Thạc cẩn thận đi vòng vèo qua hai con đường, rồi mới tới chỗ của Phỉ Bích.

Đã trải qua kinh nghiệm lần ám sát ở Bồ Tư Đặc thương hội, Hàn Thạc mơ hồ hiểu được có chút không ổn, chẳng những là hấn đặc tội với Cách La Phật, ngay cả Phỉ Bích chỉ sợ cũng có chút tức giận với hấn nhưng vì ô kim khoáng thạch, Hàn Thạc bất chấp tất cả, lại dày mặt tới tìm Phỉ Bích, chỉ hy vọng trải qua thời gian mười ngày qua cơn giận của nàng cũng đã lắng xuống.

Lão quản gia ra mở cửa, khi Hàn Thạc đi vào trong, đã thấy Phú Tân Ân trước mặt, nhìn Hàn Thạc cười nói:

- Bồ Lai Ân, ngươi sao lại có thời gian rảnh rồi tới đây?

Hàn Thạc lắc đầu cười khổ, thở dài một tiếng:

- Đừng nói nữa, lần trước ta trợ giúp tiểu thư các ngươi, đến Bồ Tư Đặc thương hội ám sát Đạt Nội Nhĩ và Vưu Na. Bất quá không biết như thế nào lại đắc tội Phỉ Bích tiểu thư, chẳng những thù lao không có, còn bị nàng đánh, thật sự là vô cùng xúi quẩy!

- A? Phỉ Bích tiểu thư mặc dù xuất thân quyền quý, nhưng cũng không phải không hiểu lý lẽ. Ngươi cùng Phỉ Bích tiểu thư rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ đêm hôm đó nàng trở về, mấy ngày sau vẫn còn tức giận, ta còn vô tình nghe được nàng mắng ngươi là đồ vô sỉ hèn hạ, hạ lưu, thật không rõ xảy ra sự tình gì làm nàng nóng nảy vậy chứ!

Phú Tân Ân kinh ngạc nhìn Hàn Thạc chậm rãi nói.

Về mặt Hàn Thạc trở nên đau khổ, thở dài một tiếng:

- Quên đi, chuyện này ta cũng không muốn nhắc lại. Vì ta cần chút nguyên liệu nên không thể không đến tìm cô ấy, Phỉ Bích tiểu thư bây giờ có nhà không?

- Thật có lỗi, tiểu thư đi vắng rồi, tạm thời không ở nhà. Bất quá ta nghĩ nàng cũng sắp về rồi, nếu ngươi không vội, có thể ở chỗ này chờ.

- Tốt lắm, ta sẽ đợi nàng một lát.

Quả nhiên, chưa bao lâu, Hàn Thạc từ rất xa đã nghe được tiếng gõ cửa, trong lòng không khỏi thấp thỏm không yên, thậm chí suy nghĩ xem đợi lát nữa thấy Phỉ Bích sẽ phải nói như thế nào với nàng.

Trong khi Hàn Thạc đang nhíu mày trầm tư, tiếng một nam tử nhẹ nhàng vang lên:

- A, ngươi là Bồ Lai Ân sao, sao ngươi lại ở chỗ này?

Hàn Thạc giật mình, tức thì ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện gã Lao Luân Tư, lần trước tại chiến sĩ học viện, dùng năm kim tệ muốn hấn làm bia thịt, đang đứng cùng Phỉ Bích ở trước cửa.

- Lao Luân Tư sư ca, người biết hấn sao? - Ngoài cửa, Phỉ Bích nhìn Lao Luân Tư có chút kinh ngạc, hỏi.

- Đương nhiên, hấn là Bồ Lai Ân, làm tạp dịch trong ma vũ học viện Ba Bể Luân chúng ta!

” Tạp dịch?”

Phỉ Bích cùng Phú Tân Ân đồng thời kêu lên, vẻ mặt Phỉ Bích lộ vẻ quái dị đánh giá Hàn Thạc, xoay người nhìn Lao Luân Tư nói:

- Sư ca, ma vũ học viện Ba Bể Luân các người nổi tiếng là đệ nhất học viện trong đế quốc, như thế nào lại có loại người hèn hạ vô sỉ hạ lưu như vậy?

Lời này vừa nói ra, Lao Luân Tư sững sốt, sau đó hướng phía Hàn Thạc nhún vai, sau đó mới quay lại đối diện với Phỉ Bích cười nói:

- Tiểu sư muội, Bồ Lai Ân sao lại đắc tội với người, ta thật ra rất hâm mộ tính cách kiên định của hấn.

Hàn Thạc đang đau khổ ngồi ở đó, từ lúc này đến giờ cũng không trả lời, chỉ biết cúi đầu uống từng ngụm trà, trong lòng thầm hô không xong, không ngờ Lao Luân Tư này lại là sư ca của Phỉ Bích, bây giờ thân phận bị bại lộ rồi, trừ phi Phỉ Bích không truy cứu, nếu không mình sẽ không thể tránh khỏi phiền phức.

76. Chương 76:hấn Là Bạn Trai Của Cháu!

oOo- Lao Luân Tư sư ca, người đi với ta đi, ta sẽ đưa đồ cần thiết cho người!

Sau khi lớn tiếng cười nhạo chế giễu một phen, thấy Hàn Thạc cũng chẳng nói gì, chỉ chìa bộ mặt sầu khổ uống từng ngụm nước, dường như cũng chẳng thấy thú lắm, không khỏi mở miệng nói với Lao Luân Tư.

Trước khi bỏ đi, Phỉ Bích còn trừng mắt uất hận nhìn Hàn Thạc rồi cúi người xuống nói:

- Nếu người nói không lo lắng thì hãy đợi ta một hồi.

Hàn Thạc ngẩng đầu liếc nhìn Phỉ Bích, cảm giác rành rành được cơn giận đang bị đè nén lại của Phỉ Bích, lại nghĩ tới Lục Ma Phong của mình còn cần phải nhờ vào cô ta nên chỉ đành nhẫn nại gật gật đầu.

Phỉ Bích dẫn theo Lao Luân Tư đi sang một bên. Phú Tân Ân thấy bọn họ rời khỏi, mới vô cùng cổ quái nhìn Hàn Thạc, kinh ngạc hỏi:

- Bồ Lai Ân, không ngờ chỉ là một tên tạp dịch của Ba Bể Luân ma vũ học viện. Trời ạ, sao người lại có được thực lực cao như vậy. Chuyện gì đã xảy ra đây hả?

- Không có chuyện gì. Được rồi, Lao Luân Tư là một tên trung cấp kỵ sĩ của chiến sĩ học viện Ba Bể Luân bọn ta. Nhưng tiểu thư Phỉ Bích đã có thực lực của kiếm sư. Hai người bọn họ sao lại có chung một sư phụ hả?

Trong lòng Hàn Thạc rất phiền muộn liền hỏi Phú Tân Ân.

Mặc dù nói kỵ sĩ và kiếm sĩ có thể tu luyện đấu khí giống nhau. Nhưng cùng có một sư phụ, mà Lao Luân Tư chỉ là một trung cấp kỵ sĩ, còn Phỉ Bích lại có thực lực kiếm sư, cách biệt giữa hai người quá lớn. Đặc biệt là từ miệng hai người, Hàn Thạc rõ ràng nghe được Lao Luân Tư là sư ca, còn Phỉ Bích chỉ là tiểu sư muội. Chuyện này khiến Hàn Thạc càng cảm thấy kỳ quái.

- Về chuyện của tiểu thư, ta cũng không rõ ràng lắm. Trước đó ta chỉ là một tiểu nhân vật chẳng đặc sắc gì của thương hội Bồ Tư Đặc. Chỉ nghe được khi hội trưởng còn chưa mất thì tiểu thư theo học ở bên ngoài. Mỗi năm chỉ ngẫu nhiên trở về một hai lần. Nếu không phải hội trưởng đột nhiên qua đời, sợ rằng Phỉ Bích tiểu thư cũng sẽ không đột nhiên ở lại. Tên Lao Luân Tư này cũng là mới gần đây mới xuất hiện trong tầm quan sát của ta. Quan hệ giữa bọn họ như là không tệ. Nhưng mấy vấn đề người hỏi, ta lại không cách gì trả lời được.

Phú Tân Ân nhìn Hàn Thạc tỏ vẻ xin lỗi, mở miệng giải thích.

Hắn nói vậy, Hàn Thạc cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ gật đầu nhú mày bắt đầu suy xét.

Chỉ trong chốc lát, Phỉ Bích cùng tên Lao Luân Tư kia đã lại đứng ngay cửa. Phỉ Bích nhìn về phía Phú Tân Ân, phân phó:

- Phú Tân Ân, người giúp ta tiễn Lao Luân Tư sư ca. Ta có chút chuyện cần bàn thảo riêng với Bồ Lai Ân tiên sinh."

- Được rồi, tiểu thư! - Phú Tân Ân biết điều đứng lên, xoay người đi về hướng cửa.

- Bồ Lai Ân, thật rất cao hứng có thể thấy người ở đây. Nếu như người còn muốn kiếm thêm mấy đồng kim tệ, thì tùy lúc có thể tới tìm ta. Nhưng ta nghĩ người chắc là không cần rồi. Được thôi, hẹn gặp lại Bồ Lai Ân. Ta nghĩ sau này chúng ta cũng còn cơ hội gặp mặt.

Lao Luân Tư đưa mắt nhìn Hàn Thạc đầy thâm ý, rồi mỉm cười cùng Phú Tân Ân đứng lên đi ra ngoài.

Hai người này vừa đi khỏi, Phỉ Bích với vẻ mặt lạnh lùng bước tới, sau khi ngồi xuống liền liếc mắt nhìn Hàn Thạc hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Người còn dám gặp ta à!

- Sao lại không dám? - Đầu mày Hàn Thạc dựng lên, không hề yếu nhược chút nào nhìn chằm chằm lấy cặp mắt của Phỉ Bích rồi nói:

- Ta lại không có làm chuyện gì trái lương tâm, hơn nữa người vẫn còn thiếu đồ của ta. Chỉ cần người chịu đáp ứng đưa tài liệu cùng ô kim quang thạch cho ta, ta sẽ lập tức bỏ đi. Sau này sẽ không tìm các người làm ăn gì nữa.

"Bạch!"

Phỉ Bích vỗ mạnh bàn, nổi giận đùng đùng nhìn chòng chọc lấy Hàn Thạc nói:

- Người, người còn mặt mũi để đòi đồ từ ta à. Đáng chết thật, người xâm phạm ta, ta còn chưa giết người thì đã đủ khách khí rồi!

- Tầm bấy, lúc đó ta và người đều trúng xuân dược, lại là ta lôi người đi khỏi thương hội Bồ Tư Đặc. Bằng không thì người đã sớm xong đời rồi. Huống chi ta thật sự chẳng thể nào với người, bằng không cũng sẽ không mang người tới con sông!

Hàn Thạc cũng thật sự nổi giận, ngầm nói khổ khổ cực cực bận rộn cả một đêm, chẳng những không được rở rắm mà lại còn bị cô nàng đánh cho một trận. Lúc đó mình sao bằng được với Liễu Hạ Huệ*, cô nàng Phỉ Bích này không ngờ vẫn một mực vịn vào chuyện này không thả, chẳng lẽ thật sự muốn quịt nợ hay sao?

"Keng!" Phỉ Bích rút trường kiếm khỏi vỏ, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm lấy Hàn Thạc. Hàn Thạc cũng vỗ mạnh bàn đứng lên lập tức, vẻ mặt hung hăng nhìn chòng chọc Phỉ Bích, tựa hồ chỉ một câu không phải là sẽ liều mạng tại chỗ.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, giữ nguyên tư thế như vậy được gần một phút thì Phỉ Bích bĩu môi rồi "keng" một tiếng đẩy trường kiếm lại vào vỏ, quay đầu không hề nhìn Hàn Thạc, lạnh lùng nói:

- Người rốt cuộc muốn thế nào?

- Rất đơn giản, mớ tài liệu thì ta dựa theo giá trị thu mua người đặt ra, ô kim quang thạch thiếu ta thì trả lại cho ta. Nợ nần hai người chúng ta coi như sổ toẹt, sau này bọn ta không cần gặp mặt. Ta cũng sẽ không tiếp tục tìm người làm mấy cái giao dịch rắm chó gì nữa.

Hàn Thạc ngồi xuống vẻ mặt âm trầm, mở miệng uống sạch sẽ ly nước trước mặt, miệng nói gọn ghẽ dứt khoát.

- Cái tên tiểu nhân khả ố, bỉ ổi, ích kỷ nhà người. Trả người, cái gì cũng trả người hết! Cút đi!

Phỉ Bích nghe Hàn Thạc nói vậy, không biết vì sao nổi nóng trong lòng, sắc mặt chứa đựng vẻ phẫn nộ không đè nén được, dường như lấy ra một số đồ lộn xộn gì đó từ trong không gian giới chỉ của nàng ta rồi đưa ra một túi đồ gì đó.

- Đây! - Một tiếng rồi nàng trực tiếp quăng tới trước mặt Hàn Thạc, ánh mắt thì hung hăng nhìn chăm chăm hắn nói.

- Ấc, người đã chuẩn bị hết rồi à, sao lại không nói sớm, đừng không làm tổn thương tới hòa khí.

Hàn Thạc vốn định cầm đồ bỏ đi, lại thấy túi đồ đó được sắp đặt gọn ghẽ kỹ càng, bên trong có một khối thiết thạch quái dị, đựng trong một cái lọ nhỏ trong suốt. Trên lọ còn viết hai chữ nhỏ “ô kim”. Xem ra Phỉ Bích đã sớm chuẩn bị kỹ rồi, căn bản không có tính quịt nợ.

Nhưng khiến Hàn Thạc khó hiểu chính là, nếu Phỉ Bích rõ ràng không có tính quịt nợ, vì sao vừa vào cửa là cứ như thuốc nổ vậy, còn mở miệng nói thẳng không muốn trả bất kỳ thứ gì lại cho hắn. Chuyện này chẳng hiểu ra sao cả, cho nên mới khiến Hàn Thạc thật không được rõ ràng.

- Đã đưa tinh tạp cho ta thì ta cũng nên trả lại kim tệ cho người, hay là chuyển tiền sang tinh tạp của người nha. À à, kỳ thật ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn đem đồ của người trả lại cho người thôi.

Hàn Thạc cười có vẻ hơi xấu hổ, nhưng vẫn trước tiên thu lấy túi đồ vào trong không gian giới chỉ, rồi mới ngượng ngùng mỉm cười nói với Phỉ Bích.

Phỉ Bích vẫn không thềm nhìn thẳng lấy Hàn Thạc, chỉ đành mặt, dùng lời xa lạ mà nói:

- Không cần. Ta không có hẹp hòi như người vậy. Cho dù là ba ngàn năm trăm kim tệ cũng vậy, coi như bản tiểu thư tặng cho người. Sau này đừng để ta thấy mặt người. Cút mau!

Thấy nàng ta vẫn còn lạnh lùng mắng chửi như vậy, mặt Hàn Thạc cứng đờ ra, chỉ gật đầu rồi thấy “bạch” một tiếng lên mặt bàn một khối quáng thạch sẫm đen mới khai thác được hôm qua rồi cũng lạnh lùng như thế nói:

- Ta không thích thiếu nợ ân tình của người xa lạ. Khối hắc thiết quáng thạch này là ta bồi thường cho các quáng thạch khác ta mua của người. Hẹn gặp lại Phỉ Bích tiểu thư. Sau này ta sẽ không tìm người làm bất kỳ mối làm ăn nào nữa.

Ngay lúc về mặt Hàn Thạc kiên quyết muốn rời khỏi căn phòng thì Phỉ Bích đột nhiên đột ngột đứng lên, về mặt mê mang, ánh mắt vốn cơ trí lại tràn đầy vẻ yếu nhược cùng uể oải, rồi buồn bã nói với Hàn Thạc:

- Người coi ta là người xa lạ ư?

Hàn Thạc chỉ nhún vai, trả lời tiêu sái:

- Nếu người không coi ta là bằng hữu, vậy ta đương nhiên cũng sẽ không thể không biết xấu hổ mà cứ bám riết bên người người.

Sau khi nói câu này, Hàn Thạc cười tiêu sái rồi cất bước đi ra khỏi phòng. Hàn Thạc còn chưa ra khỏi cửa thì Phỉ Bích đột nhiên hô khẽ một tiếng:

- Chờ một chút!

Hàn Thạc quay đầu lại nhìn Phỉ Bích rồi bình tĩnh hỏi:

- Phỉ Bích tiểu thư, còn có chuyện gì à?”

Thần sắc Phỉ Bích có chút cổ quái, cúi đầu trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu lên. Về mặt vừa mới một mối uể oải không ngờ đã biến mất quá nửa. Ánh mắt thẳng thừng nhìn Hàn Thạc khiến hắn cảm thấy vô cùng cổ quái. Cuối cùng Phỉ Bích mới bĩu môi, lộ vẻ cười nhàn nhạt rồi mở miệng nói:

- Lại Ân, người nói người đã từng coi ta là bằng hữu rồi à?

Hàn Thạc ngạc nhiên trong lòng nhưng chỉ gật đầu, thản nhiên trả lời:

- Đương nhiên, chúng ta cùng nhau tại thương hội Bồ Tư Đặc trải qua hai lần nguy hiểm sinh tử tồn vong. Huống chi người còn giúp ta một số chuyện. Ta đã coi người là bằng hữu của ta rồi, chỉ là người không hài lòng mà thôi!

- Ai nói ta không hài lòng. Hừ, ngoại trừ giao dịch tiền bạc, người đối với bằng hữu tuyệt tình vậy sao?

Đến lúc này, biểu tình của Phỉ Bích không ngờ lại khôi phục lại nét bình thường, so với vẻ lạnh lùng hay có thì có nhân tình hơn một chút, dùng thái độ vừa rồi nói chuyện với Lao Luân Tư mà đối đãi Hàn Thạc.

- Đương nhiên không phải. - Hàn Thạc trả lời.

- Rất tốt. Nếu chúng ta là bạn bè thì ta có chút chuyện muốn cho người biết.

Thần sắc Phỉ Bích chân thành, ngẫm nghĩ một hồi rồi nhìn chăm chăm lấy Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, lần trước sau khi chúng ta ám sát Đạt Nột Nhĩ và Vu Na, Cách La Phật cho rằng chuyện này là do người làm. Hắn đã liên hợp được Tàn Ảnh toàn lực điều tra lý lịch của người. Lúc đầu người có cho hắn biết người tên là Bố Lai Ân. Ta nghĩ chẳng bao lâu là chuyện người ở Ba Bử Luân ma võ học viện sẽ bị hắn biết. Trừ phi người rời khỏi Ba Bử Luân ma võ học viện, bỏ đi cái tên Bố Lai Ân đổi thành thân phận khác mà sinh hoạt, nói không chừng sẽ có biết bao nhiêu chuyện phiền phức.

Lời này của Phỉ Bích để lộ ra vẻ lo lắng thật tình của nàng. Hàn Thạc có thể rõ ràng cảm nhận được, trong lòng bỗng nhiên có chút ấm áp, sắc mặt cũng đã nhu hòa lại. Suy nghĩ kỹ một chút, Hàn Thạc nhận ra lời này của Phỉ Bích đúng là không có vấn đề, liền nhướn mày nói với Phỉ Bích:

- Vậy người nghĩ ta nên làm gì bây giờ?

- Cùng ta đi trừ khử Cách La Phật. Bằng không chúng ta sẽ không có ngày yên ổn!

Sắc mặt tươi cười của Phỉ Bích chợt lạnh hẳn, nói ra từng chữ một.

Hàn Thạc trầm ngâm một hồi rồi hắn đột nhiên hiểu được sinh hoạt nguy hiểm trùng trùng, tựa hồ càng thích hợp với việc đột phá bản thân. So với sinh hoạt đơn điệu trước đó của hắn, có lẽ lại càng kích thích thú vị hơn nhiều. Hơn nữa theo Phỉ Bích nói, nếu không trừ khử đi uy hiếp của Cách La Phật, bản thân hắn sợ rằng thật sự sẽ không ngừng có chuyện phiền toái.

Sau khi trầm ngâm một hồi, Hàn Thạc kiên định nói:

- Tốt, ta đáp ứng với người.

- Vậy đêm nay người theo ta tham dự yến hội tư nhân của thương hội Bồ Tư Đặc. Lúc đó sẽ có một số nguyên lão của thương hội tham dự yến hội lần này.

Thấy Hàn Thạc đáp ứng, vẻ mặt Phỉ Bích vui mừng, lập tức mở miệng nói.

- Ô, thương hội Bồ Tư Đặc các người cử hành yến hội à. Ta đi làm gì đây? - Hàn Thạc ngẩn người, mở miệng hỏi.

- Giành lấy cảm tình của mấy vị nguyên lão. Đề phòng tính toán của lão già kia. Bố Lai Ân, ta cần sự trợ giúp của người. Người vừa nói qua, chúng ta là bằng hữu phải không? - Phỉ Bích trực tiếp nhìn thẳng Hàn Thạc rồi mở miệng hỏi.

Đột nhiên có cảm giác như đang lên thuyền hải tặc, trong lòng Hàn Thạc cảm thấy là lạ. Nhưng trước đó đúng là đã như ý Phỉ Bích nói, thừa nhận quan hệ bằng hữu của hai người. Lúc này chẳng cách nào lật ngược được. Hàn Thạc đành phải gồng mình đáp ứng.

Phỉ Bích thở nhẹ một tiếng rồi nói:

- Quá tốt rồi! Người đợi một chút, ta sẽ kêu người giúp người may một bộ lễ phục vừa người. Ta cần phải chỉ đạo người một số lễ tiết cơ bản của quý tộc. Vừa rồi ta từ trong miệng Lao Luân Tư đã biết người là ... ài, thân phận gì đó ở Ba Bử Luân ma võ học viện. Ta nghĩ người chắc là không quen thuộc lắm với mấy thứ này.

Hàn Thạc chẳng hề nổi giận nhìn Phỉ Bích, Hàn Thạc nói:

- Ta là tên tạp dịch. Nhưng đã là chuyện quá khứ rồi. Là người chẳng có gì chưa thấy qua, chẳng có gì đáng để nói cả.

- Xin lỗi nhé Bố Lai Ân. Ta không có ý gì khác, thật đó!

Phỉ Bích nhìn thấy điệu bộ này của Hàn Thạc, không khỏi có chút lo lắng, nhanh chóng mở miệng thành khẩn xin lỗi.

- Không mắc mớ. Người cứ nói với ta đi, ta sẽ thật sự lắng nghe!

Hàn Thạc phát tay chẳng hề để ý, ý nói Phỉ Bích cứ nhanh chóng bắt đầu đi.

- Đây, đây là hắc thiết quảng thạch à!

Cứ như là vừa phát hiện ra, Phỉ Bích nhìn về phía đám hắc thiết quảng thạch mà Hàn Thạc vừa để trên bàn, vẻ mặt kinh dị nhìn lấy Hàn Thạc hỏi:

- Người không ngờ có hắc thiết quảng thạch à. Xem ra người đang định rèn lấy một thanh vũ khí thật tốt rồi!

- đương nhiên! - Hàn Thạc khẳng định.

Sau khi Phỉ Bích giải thích một chút lễ tiết đơn giản của quý tộc, Hàn Thạc mới hiểu rõ muốn bước lên một nấc cao hơn tại thế giới này, mở lễ tiết cần thiết này thật cần phải nắm vững, nên mới thành thành thật thật lắng nghe giảng giải của Phỉ Bích, hơn nữa còn theo yêu cầu của Phỉ Bích, làm thử một số động tác lễ tiết cơ bản.

Tối tối, Hàn Thạc mới thay vào bộ lễ phục được Phỉ Bích đặc biệt chuẩn bị cho hắn, thật cũng giống như hình người tượng chó, bắt chước quý tộc mà thôi, rồi sau đó theo xe ngựa tới thương hội Bồ Tư Đặc lần thứ ba.

Có rất nhiều xe ngựa xa hoa quyền quý dừng trước cửa. Mới vừa thay vào đám thủ vệ mới, là hai tên mà Hàn Thạc không quen mặt. Đợi khi Phỉ Bích cùng Hàn Thạc xuống xe ngựa, không cần thủ vệ chào mừng, do Phỉ Bích quen đường thuộc lối dẫn thẳng vào trong, sau khi xuyên qua hai đường hành lang, xuất hiện ngay tại cửa vào yến tiệc.

- Cháu gái Phỉ Bích, đây là yến hội tư nhân của thương hội chúng ta, người dẫn hắn tiến vào tựa hồ có chút không được thoả đáng lắm phải không?

Cách La Phật đang cầm một cái ly cao để đựng đầy mỹ tửu trong tay trước cửa yến hội, cùng với mấy tên rõ ràng là đám nguyên lão phú quý của thương hội cười đùa nói chuyện. Sau khi nhìn thấy Phỉ Bích cùng Hàn Thạc đi tới, trước tiên là nhìn Hàn Thạc một cách oán độc, rồi mới mở miệng nói với Phỉ Bích.

- Cách La Phật thúc thúc. Bồ Lai Ân tiên sinh này chẳng phải là người ngoài đâu!

Phỉ Bích hé miệng nhẹ cười một tiếng, có chút ngượng ngùng nhìn lấy Hàn Thạc rồi mới mở miệng giải thích.

- Ô? Vậy cháu có thể cho ta biết vì sao hắn không phải là người ngoài không?

Cách La Phật nheo mắt, cứ như là độc xà dùng đôi mắt nhỏ đánh giá Phỉ Bích, the the mở miệng nói.

- Hắn là bạn trai của cháu!

Phỉ Bích ngẩng đầu, chẳng chút úy kỵ nhìn thẳng Cách La Phật, ngạo nghễ nói.

*Liễu Hạ Huệ: thời Xuân Thu. Truyền thuyết kể trời lạnh gặp phụ nữ bị rét còng trú nhờ, liền cởi áo khoác ôm cô ta vào lòng mà không hề có ta tâm. Ngồi xe ngựa với đàn bà đi cả quãng đường mà chỉ nhìn thẳng chứ không liếc ngang (trích từ Wikipedia tiếng Việt)

77. Chương 77: Vị Trí Hội Trưởng

oOo

- Nam, bạn trai?

Cách La Phật cả kinh, ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn Phỉ Bích, sau đó liếc sang phía Hàn Thạc càng thêm cổ quái, phảng phất như không tin phải xác nhận lại một chút:

- Hẳn thật là bạn trai người?

- Đương nhiên! - Phỉ Bích gật gật đầu khẳng định, còn đỏ mặt đưa tay khoác cánh tay trái của Hàn Thạc, như là muốn chứng minh quan hệ của hai người.

Giống như trong miệng bị nghẹn một quả trứng gà, Hàn Thạc ngoác to miệng, vẻ mặt như một anh hề. Đến khi cảm giác được bàn tay nhỏ nhắn của Phỉ Bích ngằm dùng sức kéo cánh tay hẳn ra hiệu, mới kịp phản ứng, cười gượng một tiếng, gật gật đầu, nhưng không mở miệng giải thích gì cả.

Một nguyên lão của thương hội đang cùng Cách La Phật chuyện trò vui vẻ, không khỏi hồ nghi hạ giọng hỏi dò gã:

- Tiểu tử này có lai lịch thế nào?

Cách La Phật cũng không nhiều lời, chỉ nhìn người này nháy mắt ra dấu, sau đó nghiêng người qua một chút, mỉm cười nói:

- Nếu hẳn đã là bạn trai của Phỉ Bích, thế thì không có vấn đề gì rồi, nhanh lên đi vào nào.

Kéo mạnh Hàn Thạc, Phỉ Bích hết sức tự nhiên tiến vào đại sảnh, mỉm cười chào các vị nguyên lão dọc đường, sau đó lúi thảng Hàn Thạc đến chỗ ít người mà đi. Bên trong, người hầu đang bê từng khay đựng đầy trái cây và mỹ tửu đến bày trên một chiếc bàn hình vuông rất rộng. Trên đầu có một cái đèn treo cực lớn, tỏa ra ánh sáng ngời ngời, cả đại sảnh được trang hoàng lộng lẫy phi thường, làm cho gã nhà quê Hàn Thạc một phen đầy kinh ngạc. Tuy nhiên, Hàn Thạc kinh ngạc nhất, có lẽ là những lời Phỉ Bích mới nói.

Đợi đến khi thấy bốn phía không có ai, hẳn lập tức cười khỏ nhìn Phỉ Bích mà nói:

- Ta nói Phỉ Bích tiểu thư này, cô thế là có ý tứ gì vậy?

Tiện tay nhắc lấy một ly để cao, Phỉ Bích tự rót cho mình một ly rượu phơn phớt đỏ, ưu nhã nâng ly nhấp nhẹ một ngụm, rồi mới trả lời:

- Người không nên nghĩ vậy. Ta chỉ là vì che dấu thân phận của người mà thôi, không có ý tứ gì khác. Nếu ta không nói như thế, chỉ sợ người căn bản không có biện pháp nào để đi vào.

Gật gật đầu, Hàn Thạc bắt đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Ta chỉ biết theo cô đến đây khẳng định không có chuyện gì tốt!

- Người cần phải biểu hiện tự nhiên một chút, ta sẽ giúp người ứng phó, đây là buổi họp thường niên của thương hội chúng ta, tất cả các nguyên lão đều đến dự. Lá gan Cách La Phật có lớn đến đâu, cũng không dám động thủ trong thời gian này, cho nên chúng ta không cần lo lắng! - Phỉ Bích nhỏ tiếng dặn dò Hàn Thạc, trong khi hai mắt không ngừng đánh giá chung quanh.

Cũng nhắc một ly rượu nốc một cái hết nửa ly, Hàn Thạc cảm thấy vừa chua vừa ngọt thật khoái khẩu. Chú ý quan sát một tí, hẳn phát hiện mấy người của thương hội Bồ Tư Đặc này, không ít người cũng mang theo gia quyến, cả đại sảnh có hai ba mươi người. Trong đó có cả trưởng lão lớn tuổi, cũng có thanh niên anh tuấn, có thêm vài mỹ phụ tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn quyến rũ và tiểu thư nghi thái đoan trang. Những người này ai cũng giống nhau, diện y phục rực rỡ, hành vi nho nhã lễ độ, xem ra đúng là tác phong của người trong giới thượng lưu. Cách La Phật một tay cầm ly rượu, xuyên qua xuyên lại giữa đám đông, thân mật bắt chuyện mọi người, có vẻ hết sức quen thuộc.

- Thương hội Bồ Tư Đặc vẫn là do gia tộc Bồ Tư Đặc chúng ta điều hành. Vốn vẫn là cha ta làm hội trưởng, nhưng vì ta luôn du lịch bên ngoài, phụ thân ta từ trần, nên lão già kia tạm thời tiếp quản vị trí hội trưởng. Tuy vậy, người đừng thấy hẳn ngoài mặt tựa hồ có quan hệ rất tốt với các nguyên lão, bên trong rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, không ai rõ cả, nếu không ta trở về cũng vô dụng!

Hàn Thạc im lặng quan sát xung quanh, trong khi Phỉ Bích khẽ giải thích cho Hàn Thạc. Chờ sau khi nàng nói xong, tâm ý chợt động, bỗng nhiên cất tiếng:

- Phụ thân cô làm sao đột nhiên từ trần, trước đó chẳng lẽ cô không biết một chút gì?

Câu hỏi vừa đưa ra, trong mắt Phỉ Bích thoáng toát ra một tia sát khí, sau đó hạ giọng mặt lạnh băng nói:

- Cha ta rốt cuộc là chết như thế nào, ta còn đang điều tra, tạm thời chưa tìm ra chứng cứ gì cả. Bởi vì ta không có mặt trong thương hội, cho nên có rất nhiều chuyện không nắm rõ. Các nguyên lão phỏng chừng cũng không tin tưởng ta lắm, hiện tại thái độ của mỗi người đều do dự bất định. Trước mắt ta phải tranh thủ sự ủng hộ của các nguyên lão này, nếu không chỉ dựa vào lực lượng một mình ta, căn bản không cách nào động đến địa vị của lão kia trong thương hội.

Phỉ Bích nói như thế, Hàn Thạc hiểu được xem ra nàng đã hoài nghi cái chết của cha nàng. Hắn không nói thêm gì nữa, nâng ly rượu chăm chú nhìn số người trong sảnh, trầm mặc suy tư. Một lát sau, lại có mấy người lục tục kéo tới, cuối cùng là một lão giả tóc mai muối tiêu, được một quản gia nâng đỡ, cũng đi vào đại sảnh.

Người này vừa xuất hiện, rất nhiều người trong sảnh liên tục đến chào hỏi. Phỉ Bích vừa nhìn thấy, cũng lập tức kéo Hàn Thạc đi về hướng đó, thấp giọng giải thích mau lẹ:

- Ông ấy là An Đức Lỗ, đồng sáng lập thương hội Bồ Tư Đặc với gia gia ta, hiện tại là nguyên lão có tư cách nhất trong hã, ngay cả Cách La Phật cũng không dám càn rỡ trước mặt ông, nếu như có ông trợ giúp, chúng ta sẽ không bị động như thế này.

Đi đến trước mặt An Đức Lỗ, Phỉ Bích e dè khom lưng thi lễ, trên mặt mang một nụ cười hoan hỉ, nói:

- An Đức Lỗ gia gia, lão nhân gia ngài sao cũng đến đây?

- A, là tiểu Phỉ Bích xinh đẹp của chúng ta, gia gia đã lâu quá rồi không gặp người đấy! Ha ha, đã cao lớn thế này rồi. - An Đức Lỗ tay trái chống quả trứng, tay phải được một quản gia nâng đỡ, cười ha hả nhìn Phỉ Bích nói.

- Cháu gái ngoan, đừng hỏi thăm nói chuyện, cản trở không cho lão nhân gia vào sảnh an tọa nữa. Lão nhân gia đã cao tuổi rồi, trên đường phải ngồi xe ngựa mà tới, khăng định là rất mệt mỏi, không thể lại phải đứng như thế này được. - Cách La Phật nói với Phỉ Bích một câu, rồi bước đến bên An Đức Lỗ, dường như định đưa ông về ngồi bên cạnh hắn.

- Ha ha, không sao, ta cùng tiểu Phỉ Bích tâm sự rất vui vẻ, lâu lắm rồi không gặp tiểu Phỉ Bích của chúng ta! - An Đức Lỗ tránh né sự nâng đỡ của Cách La Phật, ngược lại nhắc quả trứng, đi về hướng Phỉ Bích và Hàn Thạc.

Cách La Phật nhìn Phỉ Bích ngạc nhiên lẫn sung sướng dìu An Đức Lỗ đi sang bên khác, chân mày không khỏi cau lại, ánh mắt dò xét trên người ông, tựa hồ như suy nghĩ gì đó. Đến khi Phỉ Bích cùng An Đức Lỗ và Hàn Thạc đi tới một góc khác của đại sảnh ngồi xuống, Phỉ Bích và An Đức Lỗ còn chưa kịp nói chuyện, Cách La Phật đã nâng ly rượu, cười ha hả nói:

- Các vị nguyên lão của thương hội Bồ Tư Đặc, hôm nay là ngày họp mặt thường niên của chúng ta, năm nay rất vui mừng lại được gặp mặt đầy đủ các vị. Đáng tiếc, bởi vì lý do thân thể, ca ca của ta không chống được bệnh tật đã mất đi, điều này thực sự đau buồn.

- Cách La Phật không nên thương tâm. Trước mắt người đã quản lý mọi việc ngăn nắp trật tự, ta nghĩ nếu hội trưởng biết những cố gắng của người, hẳn cũng sẽ rất vui mừng đấy! - Một nguyên lão trong đám đột nhiên mở miệng nói, hắn vừa nói xong bên cạnh lại có hai người hưởng ứng.

Hàn Thạc lạnh lùng xem mấy lão diễn trò. Trong lòng đã có tính toán, biết rằng mấy người này tất nhiên là có quan hệ mật thiết với Cách La Phật, nói như vậy bất quá chỉ biểu lộ thái độ mà thôi. Ngay sau đấy, Hàn Thạc ngồi bên cạnh Phỉ Bích, nghe rõ An Đức Lỗ hừ một tiếng khinh bỉ. Phỉ Bích ngồi sát bên An Đức Lỗ, tự nhiên là nghe được rõ ràng. Không khỏi ngạc nhiên hoan hỉ liếc nhìn ông, rồi trao đổi ánh mắt với Hàn Thạc.

- Hội trưởng đã mất đi, nhưng thương hội Bồ Tư Đặc của chúng ta, không thể không có người ở vị trí hội trưởng, ta nghĩ thừa dịp chúng ta họp mặt, hay là hãy thương lượng cẩn thận một chút chuyện tân hội trưởng. Các vị nghĩ sao? - Lại cũng là mấy người kia, to mồm mạnh miệng, hai nguyên lão hưởng ứng khi này, bây giờ lại mở miệng tỏ vẻ đồng ý. Cách La Phật vẻ mặt bình tĩnh, ngồi chỗ đó không ngừng đưa mắt dò xét tứ phía, thời gian ánh mắt dừng lại nơi Phỉ Bích và An Đức Lỗ, có lâu hơn một chút.

- Đương nhiên, vị trí hội trưởng không thể để trống quá lâu. Tuy nhiên, người nào đảm nhiệm chức hội trưởng, là một vấn đề trọng yếu! - Cách đó không xa, một nguyên lão đáng vẻ phương phi, ồm ồm nói.

- Còn có gì để thương lượng nữa, đương nhiên là nên để cho Cách La Phật đảm nhiệm chức tân hội trưởng. Từ khi hội trưởng mất đi đến bây giờ, vẫn do hắc quản lý sinh ý của thương hội, hắc đã chèo chống thương hội ổn định và trật tự. Mọi người có thể thấy đó, ngoại trừ Cách La Phật ra, ta thấy không ai có tư cách ngồi vào vị trí này. - Người của Cách La Phật mạnh dạn đứng lên, cao giọng nói, còn hơn hai người hưởng ứng hồi nãy.

Cách La Phật mỉm cười đứng thẳng lên, làm bộ làm tịch khiêm tốn, nói cái gì mà ta tự biết năng lực có hạn, thẹn không dám nhận những lời nói đó, ba người nọ lại nhất quyết là không phải là hắc thì không được, mấy người phối hợp xem ra rất ăn ý.

- An Đức Lỗ đại thúc, người nghĩ tân hội trưởng, nên do ai đảm nhiệm mới tương đối thích hợp? - Sau đó, lại là âm thanh ồm ồm của nguyên lão khi nãy, xa xa nhìn về phía An Đức Lỗ, mở miệng hỏi.

Theo câu hỏi của lão, tất cả sự chú ý của các nguyên lão chung quanh đều dồn vào người An Đức Lỗ, hình như là đều đang đợi thái độ của ông. An Đức Lỗ liếc mắt nhìn Phỉ Bích, cố ý làm ra vẻ kiên cường trấn định, từ từ đứng dậy cười nhẹ một tiếng, rồi mới cất lời:

- Dù sao cũng không phải là lão gia hỏa ta, bởi vì ta đã không còn mấy ngày sống nốt rồi, ha ha!

Ông nói như vậy, tất cả mọi người đều mỉm cười lộ vẻ thiện ý, Cách La Phật bên kia cũng cười ra tiếng, như là đẩy đi được một khối đá đè nặng trong lòng, tựa hồ rất ngại An Đức Lỗ ra mặt tranh đoạt vị trí hội trưởng.

- Tuy vậy - An Đức Lỗ nhìn lướt qua mọi người, nói tiếp - Ta nghĩ tiểu Phỉ Bích đã trưởng thành, nàng là con gái của hội trưởng, cũng là người của gia tộc Bồ Tư Đặc, theo lý nàng là người có tư cách nhất để ngồi vào chỗ tân hội trưởng này, tại sao không có ai nhắc tới?

- Không được, tuyệt đối không được. Phỉ Bích tiểu thư tuổi còn quá trẻ, hơn nữa hay đi du lịch bên ngoài, căn bản không biết một số nội tình của thương hội, nếu như nàng ấy làm hội trưởng, có thể làm sụp đổ sinh ý của thương hội Bồ Tư Đặc. - Vẫn là nguyên lão che chở cho Cách La Phật, lập tức kháng nghị kịch liệt.

- Cơ Lạc, chuyện này không thể nói như vậy, Phỉ Bích tiểu thư mặc dù trẻ tuổi, nhưng ta thấy nàng nắm được đại cục, tác phong hành sự rất chừng mực, nói không chừng thương hội do nàng quản lý, còn có thể phát triển lớn hơn nữa cũng không chừng đấy! - Một nguyên lão đột nhiên phát biểu.

Mấy nguyên lão vốn vẫn trầm mặc không nói, vừa thấy An Đức Lỗ có thái độ ủng hộ Phỉ Bích, bỗng nhiên từng người một đứng lên hưởng ứng, còn lại ba bốn người vẫn không nói một lời, như là biểu lộ sự trung lập của mình.

- Điều này... làm thế này sao được, chúng ta không thể lấy tương lai của thương hội làm đối tượng kiểm tra tài năng của nàng ấy. - Lại là tên Cơ Lạc kia, người ủng hộ trung thành của Cách La Phật, ngay lập tức ồm ồm đáp trả.

- Tại sao lại không được, nếu ta nhớ không lầm, lão hội trưởng năm đó khi tiếp quản thương hội cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi, nhưng nhờ An Đức Lỗ mấy lão tiên sinh giúp đỡ, lão hội trưởng trưởng thành rất nhanh, quản lý thương hội Bồ Tư Đặc ngày càng thịnh vượng, ta cho rằng Phỉ Bích tiểu thư hắc cũng có thể đạt được điểm này, huống chi còn đám người chúng ta phụ trợ nàng, chẳng có gì là không làm được. - Người nọ tiếp tục nói.

Từ khi An Đức Lỗ mở miệng đến giờ, sắc mặt Cách La Phật âm trầm không nói, đến bây giờ, mới bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Phỉ Bích nói:

- Cháu gái ngoan, bạn trai này của ngươi, đã từng là một gã tạp dịch tại ma vũ học viện Ba Bì Luân, hơn nữa cũng đã từng có thân phận nô lệ. Đừng trách thúc thúc nhiều chuyện, nhưng ngươi và hắc ở cùng một chỗ, người ta biết sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự thương hội chúng ta!

Những lời này thốt ra, một số nguyên lão trong sảnh, chuyển ánh mắt nhìn vào Hàn Thạc, trên mặt mọi người không nén được vẻ mặt khinh thường. Hàn Thạc ngạc nhiên kinh hãi, rốt cục hiểu được sự lo lắng

của Phỉ Bích quả nhiên không phải không có lý, thâm nghĩ: “Xem ra mình đã xem thường Cách La Phật và năng lực của Tàn Ảnh. Thật không ngờ chỉ bằng một cái tên, bọn chúng có thể tra ra đầy đủ lai lịch của mình. May mà mấy ngày nay phần lớn thời gian mình ở trong Tử Vong Mộ Địa, bằng không nếu vẫn ở trong học viện, nói không chừng đã sớm bị cao thủ phái tới ám sát rồi.”

- Thúc thúc, người có ý tứ gì đây? - Liền đó, Phỉ Bích bỗng nhiên đứng dậy, mặt cười lạnh căm tức nhìn Cách La Phật, quát lên như muốn cào rách da mặt của gã.

- Cháu gái ngoan không cần tức giận, ta chỉ muốn nói cho mọi người, nhân quang của người tựa hồ không được tốt lắm. Muốn quản lý thương hội Bồ Tư Đặc, biết nhìn xa trông rộng là quan trọng nhất. Nếu người ngay cả chọn lựa tượng phu tương lai mà cũng chọn trong đám nô lệ, như thế ta nghĩ mọi người sẽ không yên tâm giao cho người đảm nhiệm chức hội trưởng này. - Cách La Phật ngoài mặt lộ vẻ hòa nhã mỉm cười, thế nhưng lời lẽ thật ác độc.

- Vì chút lợi ích mà có thể mưu hại huynh trưởng của mình, còn không ngừng phái sát thủ đi cố gắng giết hại cháu gái mình, ta nghĩ người lại càng không xứng đáng với chức vụ hội trưởng này. - Hàn Thạc cũng đứng lên, không chút sợ hãi cười lạnh nhìn Cách La Phật nói, tựa hồ chẳng biết hắn càng nói nhiều sẽ càng nguy hại đến tính mạng.

Dừng lại một chút, nhìn ánh mắt kinh ngạc của toàn trường, Hàn Thạc lại mở miệng:

- Xin lão nhớ kỹ, ta hiện tại là một đệ tử tại học viện Ba Bửu Luân, không còn là thân phận nô lệ, về sau này cũng vĩnh viễn không!

78. Chương 78:huyết Chiến Trong Ngõ Sâu

o0o- Cầm mõm, người không được ngậm máu phun người, ta cùng đại ca tình thâm nghĩa trọng, có tình nào hơn. Cháu gái ngoan, người làm sao tìm được một bạn trai không hiểu biết như vậy, thúc thúc thật buồn thay cho người! - Sắc mặt Cách La Phật tức khắc đại biến, ngang nhiên đứng dậy, vỗ mạnh mặt bàn, rống lên.

Hàn Thạc tỉnh bơ cười nhẹ một tiếng, đùa cợt hỏi lại:

- Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Phỉ Bích là nữ nhi duy nhất của hội trưởng, hắn là nhân tuyển có tư cách nhất kế nhiệm vị trí hội trưởng. Nếu nàng ấy bị ám sát, ai sẽ là người đắc lợi nhất?

- Chuyện của thương hội Bồ Tư Đặc chúng ta, khi nào đến phiên một ngoại nhân lên tiếng. Phỉ Bích, người hãy quản thúc cho tốt cái gã người ngoài không biết gì kia đi. - Cách La Phật hiểm ác trừng mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó quay sang Phỉ Bích nói.

Đến giờ thì Phỉ Bích đã trấn định được sự bối rối khi nãy. Nàng ngoài mặt vẫn luôn duy trì hòa khí với Cách La Phật, ai ngờ Hàn Thạc không cố kỵ gì cả, ngay từ đầu đã đối chọi gay gắt như vậy, cơ hồ lập tức làm mất mặt Cách La Phật, làm xáo trộn kế hoạch của nàng, khiến cho nàng nhất thời không biết làm sao cho tốt. Tuy nhiên, trong khi Hàn Thạc cùng Cách La Phật công kích lẫn nhau, Phỉ Bích thay đổi suy nghĩ, cảm thấy cách làm đảo ngược của Hàn Thạc cũng sáng khoái. Vì động thái của Hàn Thạc, dẫn đến thái độ của nàng trước mặt các nguyên lão ở đây có thể được biểu lộ rõ ràng, cũng để cho các nguyên lão biết được Phỉ Bích nàng, tuyệt không phải là người yếu đuối không biết tranh thủ.

Chỉ là bây giờ cũng không phải là lúc cân nhắc được mất, Hàn Thạc nếu đã biểu lộ thái độ khiêu khích như vậy, cho dù Phỉ Bích muốn vẫn hồi cũng không có biện pháp. Khi Cách La Phật vừa nói xong, nàng lập tức tự tin nói:

- Không sai, Cách La Phật thúc thúc, ta cho rằng ta có khả năng đảm nhiệm chức vụ hội trưởng thương hội. Mấy năm nay mặc dù ta hay ra ngoài du lịch, nhưng phụ thân chưa từng buông lỏng vấn đề giáo dục với ta, hơn nữa sở học tri thức của ta cũng có quan hệ với kinh doanh thương hội. Đây đều là do phụ thân đã sớm an bài ổn thỏa, ta hy vọng thúc thúc có thể ủng hộ, nếu như ta có thiếu sót chỗ nào, thúc thúc người có thể chỉ dạy. Ta tự tin có thể quản lý tốt thương hội.

- Cháu gái ngoan có dũng khí đáng khen, chỉ có điều chuyện này không phải là trò đùa, một câu nói không cẩn thận có thể đẩy thương hội vào tình huống vạn kiếp bất phục, thúc thúc nhất gan, không thể gánh chịu nỗi trách nhiệm lớn lao này. - Từ khi bị lột mặt nạ, Cách La Phật cũng không thèm che đậy nữa, sắc mặt âm trầm nói.

Đến lúc này, An Đức Lỗ bỗng nhiên chống quải trường, lấy bấy đứng dậy, hòa hoãn nói:

- Tranh chấp như thế này không có ý nghĩa gì cả, như vậy đi, không bằng để cho tiểu Phỉ Bích thử trước, nếu như trong vòng ba tháng thương hội trong tay nàng có thể thuận thuận lợi lợi phát triển. Vậy thì sẽ do Phỉ Bích làm hội trưởng, nếu không vẫn là Cách La Phật đảm nhiệm, mọi người thấy thế nào?

An Đức Lỗ vừa nói như vậy, ngoại trừ ba nguyên lão ngã theo Cách La Phật, các nguyên lão khác đều tỏ vẻ đồng ý. An Đức Lỗ đợi toàn bộ mấy người này biểu quyết xong, rồi mới mỉm cười nhìn Cách La Phật, cười híp mắt nói:

- Nếu đại đa số đều đã đồng ý, ta nghĩ tạm thời cứ như vậy đi, người thấy được không?

Cho dù trong lòng không nguyện ý nhưng hôm nay đại bộ phận nguyên lão của thương hội đã đồng ý rồi, Cách La Phật cũng cảm thấy không cách nào thay đổi, cuối cùng chỉ có thể kiên trì đến cùng bất lực nói:

- Đã như vậy, thế thì cứ làm theo ý lão nhân gia ngài đi.

An Đức Lỗ gật gù cười nói:

- Tốt lắm, ta còn chút việc phải đi trước. À này, tiểu Phỉ Bích, gia gia đã lâu không gặp người rồi, nếu không có chuyện gì khác, người đi cùng với ta về nhà của ta tâm sự đi.

- Được ạ, con cũng đang muốn thỉnh giáo gia gia một số kinh nghiệm quản lý thương hội đây! - Phỉ Bích mỉm cười đứng lên, đặt ly rượu xuống, nháy mắt ra hiệu với Hàn Thạc, không thèm nhìn Cách La Phật, đi thẳng ra ngoài cửa.

Hàn Thạc hiểu ngay đặt ly rượu xuống, hướng về vẻ mặt âm hàn của Cách La Phật đang chăm chăm nhìn mình, lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường, đi theo sau Phỉ Bích, cứ như thế mà đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi thương hội, Phỉ Bích nhìn quanh thấy không có ai, xoay người nói nhỏ với Hàn Thạc:

- Người về nhà ta trước, ta cùng An Đức Lỗ gia gia nói chuyện một lát rồi sẽ mau trở về, đợi tí nữa chúng ta lại nói chuyện!

- Ha ha, tiểu Phỉ Bích, bạn trai này của người lá gan lớn thật đấy. Ngang nhiên đối chất với Cách La Phật trong đại sảnh, ta cảm thấy mất người thật tinh tường đấy! - An Đức Lỗ đứng bên cạnh xe ngựa của lão, vẻ mặt hiền từ nhìn Phỉ Bích cùng Hàn Thạc, cười nói.

Đỏ mặt cười ngượng ngùng, Phỉ Bích liếc nhìn Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Trên đường cẩn thận một chút.

Sau đó mới đi về hướng An Đức Lỗ, nũng nịu nói:

- Đâu có, hần ngờ nghịch ngợc nghịch không biết bao nhiêu lần làm người ta bực mình thôi!

Hai người nói chuyện riêng, Hàn Thạc không tiếp tục nghe, cũng không ngồi trên xe ngựa đã cùng đến đây với Phỉ Bích, tự mình đi về hướng thành bắc. Lúc này đêm đã khuya, trên đường dường như không có bao nhiêu người đi, khi Hàn Thạc vừa mới rời khỏi thương hội Bồ Tư Đặc, cũng không cảm giác gì nguy hiểm. Tuy nhiên, sau khi hần băng qua một con đường cái, vừa mới vào một ngõ hẻm, cảm giác này lại đột nhiên trở lên.

Trong lòng vừa động, ba nguyên ma từ sau cổ Hàn Thạc, vô thanh vô tức phóng ra ngoài, nguyên ma vừa ra khỏi cổ Hàn Thạc, lập tức biến thành trạng thái hư vô, giữa không trung tối đen không lưu lại một vết tích, theo ba hướng khác nhau ẩn núp bên cạnh. Bỗng nhiên như là có thêm mấy cặp mắt, không tính phía trước mặt, thì tình hình hai bên và ngay cả đằng sau, Hàn Thạc đều có thể thấy rõ như ban ngày. Nguyên ma là do dùng ma công luyện thành, trên người không có một tia đầu khí hoặc ba động ma pháp, trong

tình huống trạng thái hư vô, mắt thường căn bản rất khó nhận thấy được tung tích, bởi vậy nguyên ma tản ra tiềm phục, căn bản không kinh động một ai cả.

Đằng sau lưng Hàn Thạc, hắn đã thấy được Phong hệ cao cấp ma pháp sư Ai Lợi Tư lần trước, thân thể phiêu diêu như một làn khói u hồn, vô thanh vô tức lơ lửng sau lưng. Trên nóc nhà hai bên ngõ hẹp, bốn sát thủ toàn thân hắc y che cả đầu, cước bộ vô thanh, rón rén theo sau, đang từ từ tiếp cận hắn. Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc không ngờ Cách La Phật lại to gan như thế, mình vừa mới bước chân ra khỏi thương hội, gã đã lại bắt ngờ ra tay, xem ra quả nhiên hận mình thấu xương rồi.

Đến thời khắc quan hệ tới sự sinh tử tồn vong của mình, Hàn Thạc bỗng nhiên bình tĩnh lại, người đến tổng cộng là năm. Ngoại trừ Phong hệ cao cấp ma pháp sư Ai Lợi Tư, bốn người kia thực lực cũng đều không kém, căn cứ vào quan sát của nguyên ma, hắn phát hiện hai người là chiến sĩ một người ma pháp sư một người cung tiễn thủ, giả như lúc này không phải là nguyên ma tùy thời theo dõi hành tung bọn chúng, Hàn Thạc tất nhiên khó thoát chết. Bất quá bây giờ có nguyên ma, Hàn Thạc bề ngoài tuy không chiếm chút tiện nghi nào, nhưng cũng không phải là không có hy vọng trốn thoát. Khi Hàn Thạc giảng thuật với Phỉ Bích, hắn đã để ý đến một phủ đệ, không xa ở trước ngõ nhỏ, nơi mà quan binh của một đế quốc đang đóng quân. Sở dĩ Hàn Thạc chọn đi vào ngõ nhỏ u ám này, nguyên nhân cũng là bởi vì phủ đệ phía trước đây.

Đầu óc cấp tốc suy xét một chút, Hàn Thạc hiểu ngay những người này chỉ có thể động thủ trong ngõ hẻm này. Nếu không, một khi hắn đã ra khỏi ngõ hẻm, thì bọn chúng sẽ không còn cơ hội nữa rồi. Không gian giới chỉ hơi hơi lóe lên, chủy thủ đã được Hàn Thạc lấy ra cầm trên tay phải, cước bộ Hàn Thạc không nhanh không chậm tiến về phía trước, dựa theo sự quan sát của nguyên ma, lúc nào cũng chú ý động tĩnh của địch nhân.

Rốt cuộc, khi Hàn Thạc đi đến giữa ngõ, năm sát thủ bao gồm cả Ai Lợi Tư, dường như cho là đã thích hợp, tốc độ tiếp cận chợt tăng nhanh. Một tiếng mũi tên xé không khí rất nhẹ, bỗng nhiên vọng đến tai Hàn Thạc, mũi tên này bén nhọn vô cùng, trong phút chốc đã xuất hiện mãnh liệt bắn thẳng vào hậu tâm Hàn Thạc, thế tấn công cực kỳ hung hãn. Mũi tên này đến từ gã cung tiễn thủ chuyên nghiệp. Chọn lựa góc độ tàn nhẫn phi thường, nếu Hàn Thạc không thông qua nguyên ma để quan sát rõ ràng trước khi hành động thì e rằng mũi tên này đã đoạt mạng hắn đương trường.

Cước bộ vốn không nhanh không chậm, bỗng nhiên tăng tốc, chỉ có điều cũng không phải là vọt tới trước, ngược lại tránh lui về phía trái. “Vù” một tiếng, mũi tên này xẹt qua chéo áo Hàn Thạc, đột nhiên có tiếng gào thét phía trước. Ở trước mặt Hàn Thạc, mũi tên này đột nhiên từ từ gãy vụn. Vài phong nhận sắc bén sớm đã được Ai Lợi Tư phóng ra, tựa hồ đợi Hàn Thạc theo phản ứng bản năng vọt lên tự chui vào tròng. Đáng tiếc hắn đã phát giác sớm một bước, kiên cường tránh né. Trong khi đó, trên đầu bỗng sáng rực, một mảng tường lửa bất thành linh bùng lên, từ trên cao nhằm vào Hàn Thạc ập xuống. Hai thân hình lanh lẹ, trong chớp mắt đưa trường kiếm lên, từ trên nóc nhà bay vút xuống, đầu khí xanh nhạt xanh đậm, dưới ánh tường lửa chiếu rọi, Hàn Thạc thấy thật là rõ ràng.

Đột nhiên gia tốc, tốc độ của Hàn Thạc trong nháy mắt tăng lên dữ dội, thành linh vòng sang bên trái, sau đó tránh khỏi trở ngại phong nhận của Ai Lợi Tư, hướng về lối ra của con ngõ phóng đi. Chỗ mà hắn mới vừa ly khai, tường lửa ầm ầm ập xuống nơi hắn đứng hồi nãy, gây ra tia lửa đầy trời.

Mặc cho bọn chúng có trí tưởng tượng phong phú đến thế nào, cũng không tưởng được hành tung ẩn nấp của bọn chúng, thông qua nguyên ma, Hàn Thạc nắm được rõ ràng ràng. Chúng vốn cho rằng công kích tuyệt đối bất ngờ, kỳ thật đã sớm bị hắn khám phá, cho nên lúc này với thực lực phi phàm của năm người, không thể ngờ đột sống công kích đầu tiên toàn bộ vô hiệu.

- Không thể để cho hắn còn sống rời khỏi con ngõ này! - Thanh âm nhu hòa của Ai Lợi Tư, bỗng chốc biến hắn thành the thé, lúc này chợt vang lên.

Cung tiễn thủ cùng một ma pháp sư Hỏa hệ khác, mỗi người đứng trên nóc nhà hai bên ngõ hẻm, khi Ai Lợi Tư vừa dứt lời, cơ hồ đồng thời hạ thủ. Ba mũi tên được cung tiễn thủ rút ra, đặt lên trường cung kéo căng, “Vù” một tiếng phát ra khi bắn, rất nhanh và mạnh nhằm vào trán, sau lưng, bắp đùi Thạc bắn tới.

Hàn Thạc phóng nhanh về phía trước, lại có một tường lửa đột nhiên thành hình, phá hỏng lối thoát của hắn, bức bách hắn buộc phải vòng sang đường khác, nếu không tất nhiên khó tránh khỏi bị tường lửa thiêu chết. Hai kiếm sĩ vừa mới hạ xuống, lợi dụng thời gian này, nâng kiếm nhanh chóng tiếp cận. Cách Hàn

Thạc chỉ có khoảng mười mét, Ai Lợi Tư chân không chạm đất, cũng tương tự từ phía sau nhanh chóng cản lại, rõ ràng là định lưu cái mạng hắc tại đây.

Khê nghiêng người, Hàn Thạc lại thay đổi phương hướng, vòng về bên phải, những tính vòng qua tường lửa mà xông ra khỏi hẻm dài. Vài đạo phong nhận gào thét lao đến, hết thấy đều trong dự đoán của hắc, chủ thủ trong tay nhanh chóng huy động, năm ngọn phong nhận bị chủ thủ trong tay hắc chém tan, bất quá vẫn còn có ba ngọn phong nhận trúng tay và đùi của Hàn Thạc. Tuy nhiên Hàn Thạc đã biết trước Ai Lợi Tư sẽ bố trí sẵn ba ngọn phong nhận ở chỗ này, cũng có chuẩn bị nhận ba ngọn phong nhận đó. Nếu mười ngọn phong nhận mà đánh trúng nơi yếu hại, chỉ sợ hắc cũng không còn khả năng đi tiếp nữa.

Đùi và cánh tay bị thương, Hàn Thạc liều mạng xông ra khỏi sự tập kích của phong nhận, cũng đồng thời tránh được tường lửa và phi tiễn bắn tới, nhanh như chớp xông đến lối ra ngõ hẻm, đã thoát khỏi đợt tấn công thứ nhì, sắp xông ra khỏi hẻm dài.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đột nhiên xé tan hiện trường tĩnh mịch. Hàn Thạc đang chạy trốn, dựa vào nguyên ma bỗng nhiên phát hiện cung tiễn thủ này, trường cung trong tay bị cắt thành hai đoạn, máu tươi trong mồm ộc ra, từ trên nóc nhà vô lực té xuống. Ngay tại chỗ hắc đang rình, Phỉ Bích tay cầm trường kiếm, uy phong lẫm liệt kiên cường đứng thẳng.

- Phỉ... Phỉ Bích, không ngờ ngươi là một kiếm sư! - Ai Lợi Tư đầu che kín, bởi vì tâm tình kích động quên cả thay đổi thanh âm, kinh ngạc dùng giọng nguyên thủy của mình hô lên một tiếng, sau đó không lưu tâm đến ai cả, Ai Lợi Tư vốn đang phóng tới, cơ thể chợt ngừng lại, đột nhiên quay đầu, lại gia tăng tốc độ nhanh chóng bỏ chạy về phía sau.

Phỉ Bích hừ lạnh một tiếng, cũng không truy cản Ai Lợi Tư chạy trốn, dấu sao một Phong hệ ma pháp nếu dùng toàn lực bỏ trốn, đích xác là cực kỳ khó truy cản. Trường kiếm trong tay giương lên, Phỉ Bích uy phong lẫm liệt đứng trên nóc nhà, nhẹ nhàng nhảy xuống phía sau hai chiến sĩ, dường như là đã tính trước sẽ xử lý luôn mấy người còn lại.

Vào lúc này, Hàn Thạc đã gần xông ra khỏi hẻm dài, vừa thấy Phỉ Bích đột nhiên xuất hiện, trong lòng vui vẻ bỗng quay người lại, há miệng triệu hồi Tiểu Khô Lâu, tự mình bước nhanh về phía hai chiến sĩ. Khi này Hàn Thạc chạy trốn chết, cho nên có mang ra Tiểu Khô Lâu cũng khó phát huy được bao nhiêu tác dụng, giờ đây có sự tồn tại của Phỉ Bích kiếm sư, Hàn Thạc từ con mồi biến thành thợ săn, Tiểu Khô Lâu tự nhiên hắc là xuất hiện giết địch rồi.

Sau khi Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao xuất hiện, theo mệnh lệnh Hàn Thạc, xương bắp chân bắt đầu chạy rất nhanh. Bấy thanh cốt thứ sau lưng quật mạnh, “vù”, bất thành linh vọt về nóc nhà, toan tiêu diệt một Hỏa hệ ma pháp sư. Hỏa hệ ma pháp sư này lại càng hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ được Tiểu Khô Lâu không ngờ lại có thể dựa vào xung lượng hỗ trợ, nhảy thẳng lên nóc nhà. Trong khi hoảng loạn lập tức niệm động chú ngữ, một tường lửa hùng hực cháy lại xuất hiện, hoàn toàn ngăn chặn đường Tiểu Khô Lâu phải qua. Nhưng, Tiểu Khô Lâu đối với trở ngại tường lửa này căn bản là chẳng quan tâm, trực tiếp đâm đầu vọt vào đó. Đến khi thân thể nó đỏ bừng, từ trong tường lửa đi ra, trong lúc hỏa hệ ma pháp sư đang chết lặng người, nó đã tới trước mặt, cốt đao trong tay hoa lên một hồi, trực tiếp biến Hỏa hệ ma pháp sư này thành tổ ong vò vẽ.

79. Chương 79:trùng Phá Kết Giới!

oOo

Còn lại hai tên kiếm sĩ, một cao cấp kiếm sĩ và một trung cấp kiếm sĩ. Chỉ riêng Phỉ Bích đã đủ khiến hai người bọn chúng khó tránh khỏi cái chết rồi. Hàn Thạc quay lại bất quá chỉ khiến cái chết đến với chúng nhanh hơn mà thôi. Không gian giới chỉ vừa loé lên, Hàn Thạc đã cầm cung nỏ trong tay, rút ra một mũi tên lấp vào rồi bắn mạnh về phía một trong hai tên. Vừa định co giò bỏ trốn thì mũi tên Hàn Thạc đã vùn vút, nhắm ngay hậu tâm của tên cao cấp chiến sĩ kia mà lao đến.

Tên cao cấp kiếm sĩ vừa xoay đầu định bỏ trốn, bất đắc dĩ phải xoay người lại đỡ. Nhưng đến khi hắc đánh gãy mũi tên do Hàn Thạc bắn ra thì Phỉ Bích đã đứng ngay trước mặt. Còn Tiểu Khô Lâu sau khi giết chết

tên Hỏa hệ ma pháp sư, tay trái cầm một cái túi lớn, từ trên nóc nhà phóng vù xuống. Đến khi bộ xương ngừng lác lác, đã lại cầm đao đứng ngay trước mặt tên trung cấp kiếm sĩ còn lại.

Lúc Hàn Thạc cười lạnh từ bên kia bước tới, hai tên kiếm sĩ đột nhiên tự cầm trường kiếm trong tay của một đường ngay cổ, rồi ngã âm xuống đất.

- Đây là đám người của Tàn Ảnh, biết không còn đường sống, bọn chúng đều chọn lựa tự kết liễu tính mạng!
- Phỉ Bích lắc lắc đầu, cắt thanh kiếm trong tay vào không gian giới chỉ rồi mới cau mày giải thích.

Lúc này, Tiểu Khô Lâu bước đến trước mặt hai bộ thi thể, bắt đầu tỉ mỉ tra xét đồ đạc trên thân thể hai người. Đến khi tay trái của nó mò ra được hai cái túi lớn nữa, mới vui vẻ cầm cốt đao đi về hướng Hàn Thạc, đem tổng cộng ba cái túi đưa cả cho Hàn Thạc. Hàn Thạc mỉm cười vỗ vỗ lấy cái đầu lâu của Tiểu Khô Lâu rồi cầm lấy ba cái túi, chỉ là vừa liếc mắt nhìn thì đã mở miệng chửi lớn:

- Mẹ nó, ba thằng quỷ nghèo mạt, không ngờ chỉ có được mười kim tệ!

Thấy Hàn Thạc trợn mắt tức giận vậy, Phỉ Bích cũng chẳng kiểm tra thi thể, nói luôn với Hàn Thạc:

- Chưa từng thấy ai tham lam như ngươi vậy. Không cần kiểm tra thi thể, sẽ chẳng phát hiện được gì đâu. Người của Tàn Ảnh ra ngoài làm việc, đều sẽ không mang theo thứ gì quan trọng. Cho nên ngươi mặc kệ đi, bọn họ sẽ không đem lại tài phú gì cho ngươi đâu.

Nghe Phỉ Bích nói vậy, Hàn Thạc liền chửi thêm một tiếng sau đó niệm động chú ngữ tổng Tiểu Khô Lâu đi, rồi mới thở nhẹ cười một tiếng nói:

- Cô không phải cùng với An Đức Lỗ bỏ đi à, sao lại đột nhiên quay về vậy?
- Ngươi bị thương rồi? - Phỉ Bích kinh hoảng, lập tức nhanh chóng bước về hướng Hàn Thạc.

Phỉ Bích vừa thấy trên người Hàn Thạc bị chém để lại mấy vết máu, liền tỏ vẻ lo lắng. Chỉ thấy không gian giới chỉ của nàng loé sáng, trong tay liền xuất hiện một tấm gạc cùng thuốc trị thương, không kiêng kỵ gì ôn nhu nói:

- Đừng nhúc nhích!

Hàn Thạc hiềm khi thấy Phỉ Bích lộ ra thần thái thế này, trong lòng hơi có chút cảm động, đứng ngăn người ra đó không nhúc nhích, trơ mắt nhìn Phỉ Bích đang cẩn thận xoa phần thuốc lên miệng vết thương, rồi dùng tấm gạc băng lại kỹ càng.

Làm xong hết thấy, nàng ta mới kéo kéo Hàn Thạc rồi thở phào nói:

- Ngươi thật biết chọn chỗ. Con hẻm này chung quanh là hai toà nhà lớn. Người của hai nhà đều không có ở đó. Ở bên này đánh nhau kịch liệt vậy cũng chẳng có ai đi ra. Xem ra nhà vẫn còn chưa bán được. Nhưng nơi này chẳng thể ở lâu, thủ vệ ở đây mặc dù không nghiêm mật lắm, nhưng cứ một lúc quân binh lại tuần tra đường phố một lần. Chúng ta rời đi sớm một chút thì tốt hơn.
- Đi thôi! - Hàn Thạc đồng ý, theo sau Phỉ Bích rời khỏi nơi đó, nhắm hướng thành bắc mà đi, trên đường lại hỏi - Đúng rồi, cô còn chưa cho ta biết vì sao cô lại đột nhiên quay về?

Nhìn thấy bốn chung quanh không có người, Phỉ Bích mới nhú mày thấp giọng nói:

- Khi vào trong xe của gia gia An Đức Lỗ, ông ấy cho ta biết gần đây Cách La Phật thường hay giao dịch với đám thú nhân dã man, không ngờ bán cả binh khí của Đế Quốc cho thú nhân. Chuyện này liên hệ rất lớn, một khi Đế Quốc mà biết, khẳng định sẽ không tha cho hần ta. Nếu như ta quản lý thương hội, chuyện này Cách La Phật chắc chắn không thể tiếp tục che giấu, cho nên hần sẽ không chờ cho ta nắm lấy thương hội mà tất nhiên trước đó sẽ giết ta đi. Nếu không, chuyện này một khi bị bại lộ, Cách La Phật có lợi hại cỡ nào cũng chẳng thể thoát khỏi sự trừng phạt của Đế Quốc. Sau khi ta biết chuyện này, thì biết ngay hần nhất định sẽ giết ta trước. Ta không yên tâm cho ngươi, nên lập tức rời khỏi An Đức Lỗ gia gia trở lại tìm người.

Hàn Thạc gật đầu nói:

- Thì ra là vậy, chẳng trách tên Cách La Phật kia muốn nhanh chóng giết chúng ta. Xem ra chỉ cần cô nắm được điểm chứng cứ này, tên Cách La Phật sẽ chết chắc.

- Không sai! - Phỉ Bích cười lạnh nói.

Suy nghĩ một chút, nàng lại thở dài tiếp tục giải thích:

- Nhưng lần này Ai Lợi Tư biết được thực lực của ta, ta nghĩ Cách La Phật nhất định sẽ tìm biện pháp khác, rồi tiếp theo sẽ thi hành ám sát. Có lẽ ngay cả ta cũng sẽ rất khó đối phó được.

Hàn Thạc biết thực lực bản thân có hạn, nếu ngay cả Phỉ Bích cũng ứng phó không nổi, sợ rằng vai trò của hắn cũng chẳng lớn lắm. Duy nhất có thể giúp đỡ được Phỉ Bích, chính là cảm giác linh mãnh của hắn đối với thích khách. Hàn Thạc suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ta rời khỏi đây trước một chút. Đợi thương thế của ta khá hơn, ta sẽ trở lại tìm cô. Cách La Phật hiện giờ là kẻ địch chung của chúng ta, ta biết phải làm thế nào rồi.

- Được rồi, nhưng người ngàn vạn lần không được trở về ma vũ học viện Ba Bửu Luân. Nếu Cách La Phật đã biết thân phận của ngươi, những ngày này mà còn ở lại ma vũ học viện Ba Bửu Luân thì ngươi sẽ gặp nguy hiểm rất lớn! - Phỉ Bích trầm ngâm một hồi rồi mới dặn dò Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật đầu biểu lộ đã rõ, sẽ cẩn thận theo lời Phỉ Bích. Hắn một thân một mình bỏ đi, ba con Nguyên Ma từ đầu đến cuối vẫn nương theo quanh người hắn. Hàn Thạc đi một mạch tới phần mộ sau núi của ma vũ học viện Ba Bửu Luân, mà cũng không phát hiện ra động tĩnh nào khác. Sau khi quay lại Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc trước tiên tu luyện ma công. Dưới sự lưu chuyển của Ma Nguyên lực, vết thương của Hàn Thạc đã có cảm giác lạnh lạnh, sự đau đớn cũng giảm đi nhiều.

Sau khi ngủ một giấc, đã đến giữa trưa ngày thứ hai.

Hiện tại tất cả nguyên liệu đều đã có đủ, Hàn Thạc nóng lòng rời khỏi Tử Vong Mộ Địa, trước tiên đi tới thôn của đám ả nhân, định nhờ thôn trưởng Tập Nhĩ Văn của ả nhân giúp hắn luyện ra Lục Ma Phong.

Thôn của ả nhân ở trong một sơn cốc nhỏ, mặt trước của thôn được che chắn bởi đám cỏ thụ khổng lồ. Nếu không phải Hàn Thạc đã theo đám ả nhân tới đây một lần, thật sự cũng khó mà phát hiện được nơi ở của bọn họ. Lúc này, Hàn Thạc quen đường quen lối, chỉ mất một chút là tới được thôn của ả nhân. Sau khi đi qua đám cây khổng lồ, gặp được một ả nhân canh gác phía trước, trong tay cầm lợi phủ. Hắn vừa thấy Hàn Thạc lập tức thân thiện kêu lớn:

- Ô, hảo bằng hữu người đã về rồi à!

Hàn Thạc đi theo sau ả nhân này, xuyên qua một con đường nhỏ trong bụi rậm, cuối cùng mới đến được thôn của ả nhân. Nghe tin hắn đến, đám người Tập Nhĩ Văn cùng Ban Nại Đặc đều cười ha hả bước ra nghênh tiếp Hàn Thạc. Chỉ trong chốc lát mỹ tửu đã được mang lên. Đám ả nhân cư trú tại những căn nhà gỗ nhỏ tự mình dựng lên, cũng có một số ở trong các động, các hốc cây rỗng. Thôn này tổng cộng có khoảng chừng một trăm ả nhân, trong đó đàn bà con nít chiếm hơn nửa. Thật sự có thể chiến đấu chỉ có đám tráng đinh. Ở chung với nhau trong thời gian này, Hàn Thạc đã đạt được tình hữu nghị chân thành từ đám ả nhân. Bọn họ đối với Hàn Thạc vô cùng khăng khải. Mỗi lần Hàn Thạc trở về, đều bưng rượu thịt ngon ngọt tới để hoan nghênh, khiến Hàn Thạc cũng rất cảm động.

- Hàn, lần này rảnh sao mà tới đây? - Tập Nhĩ Văn cười ha hả bắt chuyện với Hàn Thạc.

Hàn Thạc lấy từ trong không gian giới chỉ ra mớ nguyên liệu mà Phỉ Bích chuẩn bị đưa cho Tập Nhĩ Văn rồi nói:

- Trưởng thôn, đây là nguyên liệu chuẩn bị theo yêu cầu của người. Hắc thiết khoáng thạch cũng vừa đủ. Người xem có thể giúp ta rèn ra vũ khí không?

Tập Nhĩ Văn tiếp lấy mớ nguyên liệu Hàn Thạc đưa tới, cẩn thận phân tích một hồi, rồi vui mừng nói:

- Có thể, đương nhiên có thể. Có thể vừa đủ nguyên liệu để tạo ra một món vũ khí tốt. Chuyện này đối với bọn ta là một chuyện rất vui sướng. Người yên tâm đi Hàn. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu động công, đại khái một tuần sau là có thể giúp người rèn ra được vũ khí, nhất định sẽ khiến người hài lòng.

Nghe lời bảo chứng của hân, Hàn Thạc thật sự thấy nhẹ nhõm trong lòng, lập tức tỏ vẻ chân thành cảm kích với Tật Nhĩ Văn. Từ xa truyền tới thanh âm nho nhỏ của vài người phụ nữ ả nhân đang than vãn. Hàn Thạc rất thính tai, không khỏi chú ý lắng nghe một chút.

- Ài, mùa đông sắp tới rồi, tuyết lớn đổ xuống thì đồ ăn của chúng ta cũng chưa chắc có đủ. Thôn trưởng vì chiêu đãi khách nhân, đã mấy lần xuất kho lương dự trữ. Cứ thế này không biết phải làm sao để sống qua mùa đông năm đây!

- Đúng vậy, mấy ngày trước ta còn nghe nói, đám thực nhân ma đáng chết kia lại hiện ra rồi biến mất ở gần đây. Xem ra để qua mùa đông, đám thực nhân ma này cần phải đi cướp bóc khắp nơi. Nếu bị bọn chúng phát hiện ra thôn của chúng ta, vậy chúng ta cần phải dời chỗ, thật không biết khi ngày đó xảy ra có phải là đường cùng hay không!

-

Cuộc nói chuyện của mấy người phụ nữ ả nhân này, một chữ cũng không lọt khỏi tai của Hàn Thạc. Trong lòng Hàn Thạc có chút cảm động, xem ra sinh hoạt của đám ả nhân này thật không được khá như hân tưởng tượng. Cứ mỗi lần Hàn Thạc đến đây, bọn họ đều lấy ra đồ ăn ngon nhất để chiêu đãi. Chuyện này khiến Hàn Thạc rất lấy làm áy náy. Suy nghĩ một hồi rồi Hàn Thạc thở nhẹ một tiếng nói với Tật Nhĩ Văn:

- Trưởng thôn, người có phải coi ta là bằng hữu không?

- Hàn, vì sao người lại nói vậy. Chẳng lẽ chúng ta có chỗ nào đó không đúng sao? - Không đợi Tật Nhĩ Văn mở miệng, Ban Nại Đặc vốn có rất nhiều hảo cảm với Hàn Thạc liền kinh ngạc hô lớn một tiếng, nghi hoặc nhìn Hàn Thạc hồi lại.

Hàn Thạc lắc đầu rồi thở dài nói:

- Vì sao các người phải phiền não vì đồ ăn, lo lắng vì đám thực nhân ma, nhưng lại không cho cái tên bằng hữu ta đây biết?

- Hàn, chính là vì chúng ta là hảo bằng hữu mà bọn ta không muốn làm phiền người. Hơn nữa, vì có người giúp đỡ, bọn ta đã thu được rất nhiều khoáng thạch. Có mỏ khoáng thạch này, chúng ta có thể rèn ra rất nhiều binh khí. Năm nay chúng ta không nhất định phải sợ đám thực nhân ma kia! - Tật Nhĩ Văn nghe Hàn Thạc nói vậy liền thở dài rồi mỉm cười trả lời.

- Không được, nếu trưởng thôn đã vì ta mà lấy lương thực dự trữ trong làng ra để chiêu đãi, ta đây thân là bằng hữu cũng nên làm chút gì đó. Trưởng thôn yên tâm đi, ta sẽ đi tới xã hội của nhân loại, giúp các người giải quyết vấn đề lương thực dự trữ để qua mùa đông. Ngoại trừ mấy cái này, các người còn cần gì nữa, ta đều có thể mang tới đây giúp các người!

- Như vậy sao được. Mặc dù là bằng hữu, nhưng chúng ta không thể cứ làm phiền người. Chúng ta cũng muốn đến xã hội nhân loại mua một chút đồ. Nhưng từ nơi này tới xã hội của nhân loại cần phải xuyên qua một đoạn đường rất dài của U Âm sâm lâm. Trên đường đi không những có công kích của ma thú mà còn có thể đụng phải đám mạo hiểm giả chẳng tốt lành gì, cho nên mới không còn cách nào khác mà ở lại nơi này. Hàn, ta biết người giúp chúng ta mua mớ đồ kia, khẳng định là cần phải phí rất nhiều kim tệ của người. Chúng ta không thể cứ làm phiền người như vậy, ta nghĩ bọn ta sẽ nỗ lực một chút, cố gắng chống đỡ mùa đông này. - Tật Nhĩ Văn từ chối.

- Vậy thì quyết định như thế này. Về phần lương thực dự trữ cho mùa đông cùng với sự uy hiếp của đám thực nhân ma, ta sẽ giúp các người nghĩ biện pháp. Các người cứ chuyên tâm luyện ra vũ khí là được rồi. Mấy chuyện khác cứ giao cho ta!

Trong lòng Hàn Thạc tính toán một chút, cả cái thôn ả nhân này, nhân khẩu chừng một trăm. Nếu dựa theo không gian giới chỉ để chứa đồ ăn, đại khái hân có thể mang theo đồ quay đi quay lại vài lần, là mang được tất cả đồ cần thiết tới Tử Vong Mộ Địa. Còn nếu nói tới chỗ của Phỉ Bích để mua thì phỏng chừng không tốn bao nhiêu kim tệ, cũng chỉ như nhấc tay mà có được ân tình thôi, Hàn Thạc đương nhiên nguyện ý vì mấy người ả nhân mà đi làm.

- Đa tạ ngài. Ta thay mặt con ta và các người mẹ trong làng cảm tạ ngài! - Một người phụ nữ ả nhân đang mang trái cây tới, đột nhiên nghe được lời cam kết của Hàn Thạc, lập tức kích động dùng đại lễ của ả nhân

để biểu đạt cảm kích tới Hàn Thạc.

- Mau lui xuống đi. - Táp Nhĩ Văn gạt đi, rồi sau đó cũng cảm kích nói - Hàn, chúng ta chỉ có thể cất rượu cùng với rèn vũ khí. Vì rất ít tiếp xúc với nhân loại nên chẳng có kim tệ gì. Chúng ta nguyện ý vì người mà cất rượu và rèn luyện ra một số vũ khí để trao đổi, bằng không ta không thể tiếp nhận hảo ý của người!

Mặc dù Hàn Thạc chẳng mơ tưởng gì tới mỹ tửu cùng vũ khí của bọn họ, nhưng hẳn biết rõ tính cố chấp của ả nhân, biết được bọn họ sẽ không tiếp nhận hảo ý vô cớ nên đành suy nghĩ một chút rồi cuối cùng mới đáp ứng. Có bảo đảm của Hàn Thạc về lương thực vào đông, tất cả người ả nhân đều sôi trào hưng phấn, ngay cả Táp Nhĩ Văn cũng hiếm khi được cùng Hàn Thạc uống thả dãn như vậy. Không thể không nói, mỹ tửu do ả nhân cất ra đích xác là vô cùng ngon ngọt, nồng đậm mùi hương, ngay cả mỹ tửu Hàn Thạc uống tới qua ở thương hội Bồ Tư Đặc cũng không cách nào so được với thứ rượu này.

Vì đã có hy vọng luyện chế được Lục Ma Phong, tâm tình Hàn Thạc cũng vui vẻ thư giãn, cùng đám người ả nhân uống một trận thống khoái. Nhưng vì tu luyện ma công, dưới tác dụng của Ma Nguyên lực, khi Hàn Thạc rời khỏi thôn của ả nhân, đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cảnh giác suốt đoạn đường trở về Tử Vong Mộ Địa.

Trước khi tiếp tục minh tưởng, Hàn Thạc suy nghĩ một hồi, định thử thám sát lần nữa kết giới ngăn cản khiến Hàn Thạc không thể xuống đến tầng sâu hơn của Tử Vong Mộ Địa, muốn xem xem bằng vào tinh thần lực hiện tại của hắn, có thể vượt qua được kết giới kia không. Sau khi dùng viên cầu màu xanh để mở thông đạo, Hàn Thạc tập trung tinh thần lực, đột nhiên đi xuyên tới trước. Trong thoáng chốc, đầu óc hắn đã tràn đầy cảm giác đau đớn thấu xương. Nhưng vì đã quen với cơn đau do viên cầu màu xanh mang tới khi tu luyện, Hàn Thạc cố gồng sức chịu đựng, vận Ma Nguyên lực tới mức tối cao rồi xông thẳng vào trong. Tiếng “rắc... rắc” vang lên, thân thể Hàn Thạc xiên vẹo, trùng phá kết giới vô hình, thân người rơi thẳng xuống đáy thông đạo.

80. Chương 80 : Mộ Địa Thần Kỳ

Quyển 5 Chương 80 : Mộ Địa Thần Kỳ

Hàn Thạc ngã lộn xuống đất, sau đó lại gượng đứng lên, xem xét kỹ bốn phía chung quanh: “Một phòng thí nghiệm thật lớn a!”

Bên trong các loại đồ chứa chỗ nào cũng là những bộ xương thật lớn, trên vách tường có mấy ngọn đèn màu xanh biếc như lửa ma trời chiếu rọi khiến cho không gian xung quanh không tối cho lắm.

Bốn mặt chỗ nào cũng có vài phòng tương tự, Hàn Thạc lần lượt đi vào từng phòng một, phát hiện có hai phòng chứa đầy các bộ sách Vong Linh ma pháp, ngoài ra còn có một vài sách Hắc Ám ma pháp. Sách ma pháp ở đây có vẻ rất lâu đời, quyển nào cũng phủ một lớp bụi dày, nếu so sánh với Hắc Ám hệ Đồ Thư Quán của Ba Bỉ Luân ma vũ học viện còn mệnh mông hơn, có rất nhiều bộ sách mà Hàn Thạc chưa bao giờ nghe nói qua.

Bốn phòng khác thì bày la liệt đủ loại ma pháp tài liệu, cái nào cái nấy đều được bao gói kỹ càng, hoặc chứa đầy các chất lỏng đủ mọi màu sắc, còn có một vài bộ xương kì quái và hàm răng lỏng lẻo của một ma thú hung tàn nào đó.

Khi Hàn Thạc xem xét bốn căn phòng, viên cầu lục sắc hắn cầm trong tay đột nhiên phóng ra ánh sáng xanh biếc rực rỡ bao trùm cả phòng thí nghiệm, một hắc ám u hồn đột nhiên xuất hiện tại vòng ma pháp ở giữa căn phòng.

- Hài tử của ta, hoan nghênh ngươi đã đến, khi ngươi nhìn thấy Kính Tượng này, ta chắc đã hồn quy địa phủ, muốn hiểu rõ mọi thứ trong Tử Vong Mộ Địa, ngươi phải chú ý từng lời ta nói.

Cái bóng màu đen dày đặc, vô luận là ánh sáng của mấy ngọn đèn hay ánh sáng xanh của viên cầu lục sắc đều không thể giúp Hàn Thạc thấy rõ chân diện mục của y, trong thanh âm khàn khàn, dường như có chút gian nan nói ra vài chữ.

Hàn Thạc cả kinh, lập tức hiểu được đây là một phương thức của ma pháp sư môn dùng để lưu lại tin tức - Kính Tượng. Theo ý tứ trong lời nói, Hàn Thạc vội vàng tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe từng lời một.

- Đầu tiên, con phải biết Tử Vong Mộ Địa đích xác là thánh địa của Vong Linh ma pháp sư, tượng trưng cho đỉnh cao của Vong Linh ma pháp. Tử Vong Mộ Địa thực sự có thể di chuyển, chỉ cần sau khi con nắm vững mọi thứ ở nơi này, con sẽ phát hiện con đang nắm giữ một tòa thành trì kinh khủng...

Thanh âm u u không ngừng giảng giải. Hàn Thạc tập trung tinh thần, lắng nghe tiếng giảng giải chậm rãi, mãi cho đến câu “Con sẽ còn gặp ta ở tầng dưới.”, cái bóng đen đột nhiên biến mất không thấy tung tích.

Tử Vong Mộ Địa ngoại trừ phía trên là một ma pháp trần khổng lồ, phía dưới còn có hai tầng. Nếu muốn nắm vững hoàn toàn bí mật của Tử Vong Mộ Địa, phải tới cả hai tầng dưới mới có hy vọng. Từ miệng bóng đen, Hàn Thạc hiểu ra không ngờ rằng Tử Vong Mộ Địa lại là một tòa thành có thể di động, điều này làm cho hắn kinh ngạc vô cùng.

Viên cầu lục sắc kia, tương tự như chìa khóa của Tử Vong Mộ Địa, bên trong có tinh thần lạc ấn của các Vong Linh pháp sư tà ác. Ngoại trừ Vong Linh pháp sư trên người có Vong Linh khí tức, người bình thường có tìm được viên cầu này, cũng không cách nào thoát khỏi sự đồng hóa của viên cầu, cuối cùng sẽ biến thành một cương thi vô tri vô giác.

Hàn Thạc mặc dù chỉ là ma pháp học đồ, bất quá trên cơ thể cũng có Vong Linh khí tức, hoàn toàn không bị lời nguyên đồng hóa. Nhưng vì tinh thần lực của hắn quá yếu, tùy tiện dùng tinh thần lực thăm dò, nếu không nhờ trợ giúp của ma công, có lẽ Hàn Thạc khó mà thoát chết.

Ma Nguyên lực thần kỳ bất đồng với bất kỳ loại năng lượng nào ở thế giới này, không ngờ lại trợ giúp cho Hàn Thạc, lúc tinh thần lực xâm nhập đầu óc, không ngờ lại giúp Hàn Thạc đề cao tinh thần lực. Những đau đớn người thường không chịu nổi mà Hàn Thạc trải qua lần lượt khiến hắn có thu hoạch thật lớn, kể cả người tạo ra viên cầu kia cũng chưa chắc tưởng tượng nổi.

Từ những gì cái bóng giảng giải, Hàn Thạc thu được thêm vài thông tin, tựa hồ càng chắc chắn về sự tồn tại của hai tầng dưới. Hàn Thạc yên lặng trầm tư một lát, lại tiến vào phòng sách ma pháp lần nữa.

Sách ma pháp đều là kết tinh Vong Linh ma pháp, chúng đều là sản phẩm của thời kỳ Vong Linh ma pháp đạt tới đỉnh cao, đối với Hàn Thạc là vật báu vô giá. Ba Bửu Luân ma vũ học viện đúng là có rất nhiều sách học, nhưng sách Vong Linh ma pháp chân chính lại không nhiều lắm, với lại trong đó phần nhiều là sách ma pháp trung cấp cơ bản, các sách ma pháp Vong Linh cao hơn thì vô cùng ít.

Trong hai phòng này, Hàn Thạc phải phủi lớp tro bụi dày trên sách ma pháp, trong lòng cảm khái, số ma pháp thư tích của người này, dù là số lượng hay chất lượng đều cao hơn Ba Bửu Luân ma vũ học viện rất nhiều.

Trong đó ba quyển sách tên Vong Linh ma pháp, chia làm thượng trung hạ, được đặt ở nơi dễ thấy nhất, chứng tỏ sự đối đãi đặc biệt đối với ba quyển sách này của chủ nhân, sử dụng bình chứa ma pháp cất giữ, trông mới tinh, có lẽ ngàn vạn năm cũng sẽ không hư tổn gì.

Chỉ mới là quyển thượng Vong Linh ma pháp đã dày vô cùng, mở quyển sách ra Hàn Thạc phát hiện quyển thượng nêu ra khởi nguyên Vong Linh ma pháp, cho đến bản chất của Vong Linh ma pháp, đều có giảng giải tường tận, so với tri thức ở Ba Bửu Luân ma vũ học viện thật sự là một trời một vực, bên trong ghi chép những kiến thức ma pháp Vong Linh hệ, phần lớn đều là thứ Hàn Thạc chưa bao giờ nghe đến.

Từ quyển hai trở đi, trang nào cũng có chữ viết tay, có vẻ là chú thích tường tận trang đó. Bất quá xem ra ba quyển này là một thể thống nhất, Hàn Thạc xem thẳng đến quyển giữa, cho dù có chú thích trợ giúp, đối với kiến thức bên trong cũng không thể giải thích.

Một phần đầu quyển thứ nhất Hàn Thạc có thể miễn cưỡng hiểu được, bất quá đến khi không có chữ chú thích nào, Hàn Thạc muốn hiểu được cũng vô cùng khó khăn, có lẽ người chuẩn bị bộ sách này cho rằng không cần giải thích cũng có thể hiểu hết quyển thượng, cho nên chẳng lưu lại chút kiến giải nào.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc quyết định bắt đầu từ quyển thượng, lấy bộ “Vong Linh ma pháp” này làm tài liệu học tập, từ từ vừa đọc vừa luyện tập. Hạ quyết tâm, Hàn Thạc cầm viên cầu lục sắc rời khỏi tầng

này, trở về tầng trên cùng thì kết giới đã không còn ngăn trở nữa, sau đó quên ăn quên ngủ nghiên cứu quyển sách ma pháp này.

Liên tiếp mấy ngày, Hàn Thạc đều đắm chìm trong quyển Vong Linh ma pháp, dần dần tìm hiểu từng chữ từng câu. Nhờ quyển Vong Linh ma pháp này, Hàn Thạc hiểu được Ba Bử Luân ma vũ học viện, kể cả về cách phóng thích ma pháp, cũng còn nông cạn lắm.

Rất nhiều lần Hàn Thạc không thể theo hướng dẫn của Phạm Ny để hiểu ma pháp tà ác.

Thi Thể Phục Hoạt đúng là một loại Vong Linh ma pháp cơ bản nhất, có thể đem người chết trực tiếp biến thành cương thi bằng Vong Linh ma pháp, căn cứ vào ý chí bắt đầu tác chiến của người làm phép, chỉ cần tinh thần lực đủ cường đại, có thể tạo ra một đại quân cương thi khủng bố.

Vong Linh Thiên Mạc một loại ma pháp tà ác khác, vốn là để thi phóng Vong Linh Thiên Mạc. Trong vùng mà Vong Linh Thiên Mạc bao phủ, năng lực chiến đấu cùng sự linh hoạt của hắc ám sinh vật được tăng cao, còn địch nhân ở trong Vong Linh Thiên Mạc, sẽ không tài nào thích ứng nổi, sức chiến đấu giảm mạnh.

Hàn Thạc hiểu rằng lần này hắn đã thu được báu vật quý giá rồi, chỉ cần quyển Vong Linh ma pháp này lưu truyền ra ngoài, có lẽ lập tức sẽ thay đổi hiện trạng của Vong Linh ma pháp sư, khiến cho thực lực của Vong Linh ma pháp sư tăng cao, sự khủng bố của Vong Linh ma pháp sư sẽ lại một lần nữa tái hiện trên đại lục.

Liên tiếp nghiên cứu trong mười ngày, thời gian này Hàn Thạc hoặc là minh tưởng hoặc là đọc sách Vong Linh ma pháp, Thi Thể Phục Hoạt đúng là một loại sơ cấp ma pháp, đáng tiếc không có xác người nên Hàn Thạc không thể tu luyện, còn Vong Linh Thiên Mạc lại là cao cấp ma pháp, tinh thần lực của Hàn Thạc vốn không đủ tu luyện.

Bất quá thông qua thời gian tu luyện này, Hàn Thạc đã hoàn toàn nắm vững cốt mâu ma pháp. Thực ra ngay cả ma pháp triệu hồi cương thi cũng tựa hồ sắp nắm vững, chỉ là trong khi khơi thông dị thời không hơi có chút trở ngại.

Nhắm tính thời gian, hắn là đã tới lúc Lục Ma Phong hoàn thành, Hàn Thạc suy nghĩ, trước hết rời khỏi Tử Vong Mộ Địa, cùng Tiểu Khô Lâu cẩn thận né qua mấy con ma thú tam cấp trở lên, để đi săn vài con ma thú yếu kém hơn, rồi mang đến thôn ả nhân.

Đang trên đường đi, sắp tới thôn ả nhân, chợt tai Hàn Thạc nghe thấy tiếng vũ khí giao tranh. Hàn Thạc cả kinh, tốc độ di chuyển tăng vọt, cùng Tiểu Khô Lâu xuyên rừng mà đi, chạy tới nơi có âm thanh.

Hơn mười thực nhân ma và gần một trăm địa tinh đang cầm vũ khí vây công ả nhân. ả nhân trong tay có vũ khí mới tinh, so với vũ khí của thực nhân ma và địa tinh sử dụng sắc bén hơn nhiều, nhất là địa tinh trong tay chỉ có một ít đao xoa côn bổng giản đơn, chỉ giao kích với vũ khí của ả nhân một lần là đã đứt thành mấy mảnh.

Nhờ vào vũ khí mạnh mẽ, dù số lượng hoàn toàn ở thế hạ phong mà ả nhân vẫn có thể chống cự được đến giờ. Sau lưng bọn họ là thôn ả nhân, trong đó bây giờ chỉ còn toàn đàn bà trẻ con không thể chiến đấu, vì sự an toàn của thôn làng, họ không thể lùi vào trong thôn, tránh sự nguy hiểm của đàn bà và trẻ nhỏ.

Nhìn thấy tràng cảnh này, Hàn Thạc vô cùng phẫn nộ liền cầm lấy nỏ “Sưu! Sưu! Sưu!” vài tiếng, những mũi tên đồng loạt xé gió lao đến, lập tức một thực nhân ma và hai địa tinh bị bắn chết. Tiểu Khô Lâu dường như cũng cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng hắn liền bay nhanh tới, bảy thanh cốt thứ sắc nhọn ở sau lưng nhắm bốn phương tám hướng phóng ra, lập tức từng đạo huyết tuyến phun ra đồng thời những tiếng rên la thảm thiết của đám địa tinh và thực nhân ma vang lên.

- Úc, là Hàn, y đến rồi!

Ban Nại Đặc nâng búa sắt, đang bị năm sáu địa tinh vây công, đột nhiên thấy Hàn Thạc xuất hiện, ngạc nhiên, vui mừng hô lớn.

Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu như sói vào bầy dê, trong nháy mắt máu bay đầy trời, nhất là Tiểu Khô Lâu càng dũng mãnh, bảy thanh cốt thứ bay múa trong đám địa tinh và thực nhân ma, gây ra hàng loạt thương vong.

Hàn Thạc đầu tiên triệu hồi mấy bộ Khô Lâu chiến sĩ cầm cốt đao lao vào đám ác ôn này, còn hắn bất động đứng yên tại chỗ, chiếu theo ma pháp Thi Thể Phục Hoạt sử dụng lên các thi thể thực nhân ma và địa tinh.

Trải qua nhiều lần thất bại, Hàn Thạc đứng giữa ánh mắt kinh ngạc của người lùn, không ngừng niệm ma pháp chú ngữ, cố gắng làm cho thi thể vừa mất tính mạng này đứng thẳng lên.

Cuối cùng, một địa tinh xấu xí khó coi ngược vẫn còn găm một mũi tên, sau khi Hàn Thạc đọc chú ngữ, bỗng đứng thẳng dậy, cầm một cây gậy sắt lung lay bắt đầu công kích địa tinh còn sống bên cạnh. Có một lần kinh nghiệm thành công, Hàn Thạc bình tĩnh nhớ lại trình tự thi pháp vừa rồi, sau đó lại phóng ra một ma pháp Thi Thể Phục Hoạt nữa.

Lại thành công! Lần này là thực nhân ma. Ma pháp Thi Thể Phục Hoạt của Hàn Thạc vừa phóng ra, năm sáu tên thực nhân ma cùng địa tinh đứng thẳng dậy, giờ vũ khí theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, bắt đầu tấn công những thực nhân ma và địa tinh còn sống.

Mấy tên thực nhân ma và địa tinh thấy chuyện này xảy ra, lập tức khựng hoảng mãnh liệt, đồng bọn đã chết đi, không hiểu sao lại đứng thẳng dậy, cầm vũ khí đánh lại mình, làm cho lũ thực nhân ma, địa tinh kinh sợ đến hồn phi phách tán, sử dụng ngôn ngữ của chúng chỉ vào Hàn Thạc nói cái gì đó, rồi hoảng hốt tên nào tên nấy chạy trốn chết khắp bốn phương tám hướng.

Kể cả các ả nhân bên cạnh đều rất sợ hãi, ánh mắt nhìn Hàn Thạc đều kỳ quái vô cùng, có chút khác nhau. Hàn Thạc ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng, ma pháp chú ngữ vừa giải trừ, các thực nhân ma cùng địa tinh đã chết đi này lại ầm ầm ngã xuống một lần nữa.

- Hàn, loại ma pháp này của người thật là quá tà ác, chúng ta cũng cảm thấy sợ hãi! - Ban Nại Đặc tới chỗ Hàn Thạc, áp úng một chút, mở miệng nói.

Hàn Thạc trong lòng hiểu rõ loại ma pháp Thi Thể Phục Hoạt này tà ác vô cùng. người thường khó mà tiếp nhận. Nghĩ xong, hắn gật gật đầu, nói :

- Ban Nại Đặc, ta hiểu ý các người, bất quá ta làm vậy đều là vì cứu các người.

- Chúng ta hiểu, cảm ơn người, Hàn. Bất quá loại ma pháp này quả thật đối phó a. Ngay cả thực nhân ma và địa tinh, đều bị người dọa cho sợ vỡ mật. Ha ha, đi thôi. Vũ khí của người đã làm xong rồi, quay về thôn chúng ta sẽ trao cho người!

- Vậy phiền các người! - Nghe thấy Lục Ma Phong đã hoàn thành, Hàn Thạc rất ngạc nhiên và vui mừng, liền cùng các ả nhân đi về thôn làng.

Bảy căn cốt thứ đã trở về lưng Tiểu Khô Lâu, nó cũng chẳng đi cùng Hàn Thạc và ả nhân, ngược lại tuân theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, thuần thực moi móc cái gì đó trên các thi thể.

Đi theo Tạp Nhĩ Văn, Hàn Thạc vào thôn ả nhân, rồi được Ban Nại Đặc dẫn đến chỗ rèn Lục Ma Phong.

- Hàn, đây là làm theo yêu cầu của người, người xem có hài lòng hay không? - Ban Nại Đặc tay nắm búa chỉ một ngón vào vũ khí bên cạnh, nói với Hàn Thạc.

Lục Ma Phong dài hai thước, lưỡi sáng lóng lánh hàn quang trùng trùng, toàn thân màu nâu, trên đầu có ba mũi sắc nhọn như ba lưỡi đao găm, cầm trong tay rất nặng.

Hàn Thạc nắm chắc Lục Ma Phong nhìn quanh, rồi đâm mạnh xuống viên đá thử đao, “xoẹt” một tiếng, Lục Ma Phong đâm vào tảng đá lút đến tận cán.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nhìn Tạp Nhĩ Văn đang thấp thỏm không yên, mỉm cười nói :

- Trưởng thôn, cảm ơn ngài đã mất công rèn tạo, vũ khí này ta thích thú vô cùng.

- Ha ha, chỉ cần người thích thì tốt rồi, pha trộn hắc thiết với ô kim, lại còn hơn mười loại kim khí hiếm có, vũ khí này cũng làm ta rất hài lòng. - Tạp Nhĩ Văn thở phào, nhìn Lục Ma Phong nói:

- Các vị phải chú ý, nói không chừng một thời gian ngắn nữa, thực nhân ma và địa tinh có thể xuất hiện. Ta phải đi vài ngày, lắm sau quay lại sẽ mang thức ăn mùa đông đến cho thôn, các vị nên tự thân nên cẩn thận một chút.

Dẫn dò xong, Hàn Thạc vội vàng đi về Tử Vong Mộ Địa, thôi phát ma công trong cơ thể, lấy máu tươi làm vật dẫn nhỏ vào Lục Ma Phong, dựa theo trí nhớ của Sở Thương Lan lưu lại, chú tạo Lục Ma Phong ba ngày ba đêm liên tục, máu huyết và Ma Nguyên lực của Hàn Thạc chậm rãi lưu chuyển trên Lục Ma Phong.

Sau ba ngày, Hàn Thạc sức cùng lực kiệt, cảm thấy Ma Nguyên lực khô kiệt, nhưng Lục ma Phong vốn màu nâu tối giờ đã chuyển thành đỏ sẫm. Vài ngày sau đó, Hàn Thạc chờ Ma Nguyên lực khôi phục, bắt đầu dùng Lục ma Phong tu luyện “Ngự ma quyết”, cố gắng dụng tâm điều khiển Lục Ma Phong.

Trong quá trình này, kinh mạch toàn thân Hàn Thạc luôn luôn đau nhức, ngồi dưới thác nước lớn đang đổ xuống, Hàn Thạc cắn răng, không ngừng dùng Ma Nguyên lực cải tạo kinh mạch toàn thân, đột nhiên cả người như mê đi.

Rồi hần đột nhiên tỉnh lại, phát hiện đã ngã xuống hồ sâu từ lúc nào. Khi Hàn Thạc bò ra khỏi làn nước giá lạnh, Lục Ma Phong cũng không thấy đâu, trong lòng thất kinh vội vã đi tìm.

Đang sau, trong đầm nước đột nhiên một đạo quang mang đỏ thắm vọt tới chỗ Hàn Thạc, hần vốn tưởng có nguy hiểm tập kích, đang định né tránh, nhưng bỗng phát giác trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ lạ, dường như có mối liên hệ nào đó với quang mang đang lao tới.

Ban đầu hơi sửng sốt, nhưng một ý nghĩ lướt qua đầu Hàn Thạc, hần mau chóng tỉnh ngộ, quang mang màu đỏ thắm theo tâm ý của Hàn Thạc bay lượn trên không, hần cảm ứng được một con cá đang bơi dưới hồ, vừa ý nghĩ thoáng qua trong đầu, con cá kia lập tức bị Lục Ma Phong xuyên qua.

“Xem ra, thành công thật rồi!” Hàn Thạc hé mở tay trái, Lục Ma Phong từ trong nước bắn ra, “Vèo” một tiếng hạ xuống lòng bàn tay hần.

Tốc độ Ma Nguyên lực vận chuyển Huyền Băng Ma Diễm Quyết nhanh hơn thường ngày rất nhiều, Hàn Thạc thất kinh, đột nhiên phát hiện Lục Ma Phong trong tay trái quán đầy Huyền Băng Chi Khí, một tia hàn khí thoát ra, đầm nước đằng trước Lục Ma Phong một lớp băng đã xuất hiện.

Khi Ma Nguyên lực lưu chuyển khắp thân thể, Hàn Thạc ngạc nhiên phát hiện ra tốc độ nhanh đã hơn so với ngày thường rất nhiều. Mọi kinh mạch trong thân thể không còn chỗ nào cảm giác ngưng trệ, điều này làm hần hưng phấn như điên.

Bởi vì hần biết đây chính là dấu hiệu đã đột phá Thác Mạch, tiến tới giai đoạn đầu của Tổ Hồn. Hàn Thạc vui mừng, trải qua chiến đấu sinh tử, lại tu luyện ma công liên miên mấy ngày, rốt cục cũng đã có đột phá.

Ma công của hần có tiến bộ, trong tay có ma bảo Lục Ma Phong, Hàn Thạc nghĩ đã đến lúc đem uy hiếp từ Cách La Phật hoàn toàn trừ tận gốc.

Từ phần mộ sau núi đi ra, Hàn Thạc không đi tìm Phỉ Bích ngay, lại nhớ tới Phạm Ny. Đối với Phạm Ny Hàn Thạc đúng là ái mộ từ trong tim, lần trước vốn định gặp nàng thỉnh giáo kiến thức ma pháp, đáng tiếc vì lấy được ô kim từ tay Phỉ Bích nên không thể chờ được lập tức quay về Tử Vong Mộ Địa.

Vong Linh ma pháp quyền thượng, có rất nhiều tri thức Hàn Thạc không hiểu rõ, huống hồ nó lại chẳng có chút chú thích gì, Phạm Ny thân là một cao cấp ma pháp sư Vong Linh hệ, hần sẽ có kiến giải rất sâu sắc, Hàn Thạc sớm đã nhớ lại mọi vấn đề không hiểu, muốn nhân cơ hội thỉnh giáo Phạm Ny.

Ba Bì Luân ma vũ học viện có địa vị cao quý, Cách La Phật mặc dù hận Hàn Thạc thấu xương, cũng không dám hạ thủ ngay trong học viện. Các lão sư các hệ đều lợi hại vô cùng, ngoại trừ Vong Linh hệ, các hệ khác còn có những người lợi hại hơn phụ trách, cho dù sát thủ Tàn Ảnh có tới, nếu bị phát hiện thì sợ không còn sống mà rời đi.

Hàn Thạc ở Vong Linh hệ lâu như vậy, đối với Phạm Ny đặc biệt cảm mến, tự nhiên đã sớm nghe qua chỗ ở của Phạm Ny, thừa lúc đêm khuya thanh vắng, Hàn Thạc vốn quen đường có thể dễ dàng nhận ra phương hướng, trực tiếp đi về chỗ ở của Phạm Ny trong ký túc xá giáo sư.

oOo

81. Chương 81:bị Người Bắt Ngay Tại Giường

Căn phòng Phạm Ny ở sát với phòng của mấy nữ lão sư thuộc Hắc Âm hệ, bắt quá cũng có chút khoảng cách. Giác quan linh mẫn khiến Hàn Thạc nghe được những câu truyện trò nhỏ trong tòa nhà ký túc xá của những giáo sư này. Xem ra bọn họ còn chưa đi ngủ. Mỗi một lão sư của học viện Ba Bể Luân đều là một cao thủ có thực lực siêu phàm, Hàn Thạc đến gần liền cố ý ẩn đi khí tức, ngay cả tiếng trái tim đập cũng trở nên chậm rãi rất nhiều. Khi Hàn Thạc đứng trước phòng của Phạm Ny, đang muốn đưa tay gõ cửa, đột nhiên cửa phòng mở ra. Phạm Ny mang đồ ngủ bằng tơ tằm, ngực lộ hẳn một vùng trắng như tuyết, vòng cổ bằng hồng bảo thạch do Hàn Thạc đưa được nàng mang trên ngực, khiến nàng càng thêm tươi đẹp mấy phần.

- Bố Lai Ân, người quái quái quỷ quỷ đến đây làm gì? - Phạm Ny hơi bực mình liếc nhìn Hàn Thạc nói.

Nhìn qua nhìn lại hai bên, Hàn Thạc kinh ngạc hỏi lại:

-Ồ, người làm sao phát hiện được ta?

- Thời gian gần đây, ta cảm thấy dường như có người theo dõi, vì thế trở nên cảnh giác, trước cửa ta đã phóng ra Sinh Mệnh Trinh Sát, người vừa đến ta liền phát hiện ra người rồi! - Phạm Ny trừng mắt nhìn Hàn Thạc, thấy Hàn Thạc lăm la lăm lét ngó đông ngó tây, giận dữ nói.

- Ấy da, Phạm Ny lão sư, ta có thể vào không? Đứng ngoài cửa nói chuyện, hẳn là không được tiện, lại thêm lão sư ở mấy phòng chung quanh còn chưa ngủ, vạn nhất nhìn thấy càng không được tốt.

Thừa hiểu ý tứ trong lời nói của Hàn Thạc, khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Ny liền hơi ửng hồng. Nhưng Phạm Ny chỉ thoáng do dự, rồi cũng ngó đông ngó tây một lượt, đỏ mặt kéo Hàn Thạc vào, sau đó mới vội vàng đóng cửa lại. Vào trong phòng của Phạm Ny, Hàn Thạc liền phát hiện phòng này đầy vẻ nữ tính, màn giường màu hồng phấn, tấm thảm trải nền sạch sẽ. Mọi thứ được bài trí thanh nhã chứng tỏ thân phận nữ tính của chủ nhân. Đột nhiên trong lòng thoáng động, Hàn Thạc nhớ đến thế giới trước đây, thông thường những thiếu nữ trẻ tuổi không thể dễ dàng để cho người nam xa lạ nào có thể vào trong phòng của mình. Phòng của mỗi người con gái đều là của sở tâm hồn của họ. Nếu không được họ cho phép, tuyệt đối không được tiến vào bên trong. Nghĩ đến điều này, trong lòng Hàn Thạc rung lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào Phạm Ny.

- Nhìn cái gì, mấy hôm nay người đi đâu mất, còn hơn nửa tháng nữa là có một kỳ thi, người phải tới tham gia. Nếu không ban quản lý có quyền thăng tay khai trừ người.

Phạm Ny thấy ánh mắt nồng nhiệt của Hàn Thạc, hung hăng lườm hắn, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, quay lưng lại với Hàn Thạc, tháo vòng cổ hồng bảo thạch trên chiếc cổ trắng ngần xuống.

- Ta biết rồi, ta lần này đến đây tìm người, chính là muốn thỉnh giáo người một số tri thức ma pháp.Ồ, sao người lại tháo vòng cổ ra vậy, ta thấy người mang vòng cổ này trong tuyệt đẹp rung động lòng người.

- Ai cần người lo. Bây giờ cũng đã trễ rồi, ta tháo vòng cổ đương nhiên là chuẩn bị đi ngủ. Người muốn thỉnh giáo tri thức ma pháp, sáng mai trời sáng hãy đến phòng thực nghiệm tìm ta. Lúc này đêm đã khuya, nếu bị người ta thấy được người đang ở chỗ của ta thì rắc rối to. - Phạm Ny giận dữ nói với Hàn Thạc.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, thoáng chốc, tiếng bước chân đã đến trước cửa phòng Phạm Ny. Trước phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, giọng một người phụ nữ vọng vào:

- Phạm Ny lão sư, người còn chưa ngủ à, ta có thể vào chăng?

Đúng là lo cái gì có cái đó, Phạm Ny và Hàn Thạc đột nhiên liếc nhau, khuôn mặt cả hai cùng ngây ra. Sau đó Phạm Ny mặt oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, đưa tay ra hiệu không được nói, mở miệng đáp lại:

- Khải Mễ Lạp lão sư, người chờ một chút nhé, ta mở cửa ngay!

Phạm Ny nói rồi liền đi quanh trong phòng, mắt không ngừng nhìn khắp nơi, xem ra đang tìm chỗ giúp Hàn Thạc nấp. Căn phòng Phạm Ny không lớn lắm, dường như không có được chỗ nào đủ để giấu Hàn Thạc. Đang lúc vội vã, Phạm Ny đột nhiên nhìn thấy giường ngủ của mình, vẻ mặt tươi lên nhìn Hàn Thạc chỉ vào giường. Hàn Thạc thấy Phạm Ny lo lắng như vậy, nhún vai theo ý của Phạm Ny đứng lên bên bàn,

đi thẳng đến chiếc giường căng tấm màn màu hồng. “Vèo” một tiếng đã phóng thẳng lên giường của Phạm Ny, mặt còn tỏ ra dửng dưng vô cùng. Phạm Ny đã đến trước cửa phòng, vừa tính mở cửa liền quay đầu nhìn lại, đột nhiên thất kinh miệng há hốc không nói nên lời, tay phải lo lắng chỉ vào gầm giường. Xem ra ý nàng ta muốn Hàn Thạc chui xuống gầm giường, không ngờ Hàn Thạc hiểu sai, ngang nhiên nằm lên chiếc giường trước giờ chưa có một người nam xa lạ nào được đụng vào.

- Phạm Ny lão sư, mở cửa nhanh đi! - Khải Mễ Lạp đứng trước cửa phòng, nhìn vào khe sáng phản chiếu bóng đèn thấy được Phạm Ny đã tới trước cửa, mở miệng thúc giục Phạm Ny.

Hàn Thạc nằm nghiêng trên giường, hít nhẹ mùi hương trên giường, không nhìn thấy được ám hiệu lo lắng của Phạm Ny đang đứng ở cửa, cười cười nhấc tấm màn lên, dùng tấm chăn mỏng thơm tho của Phạm Ny che lấy cơ thể.

Thấy hành động của Hàn Thạc hiện giờ, Phạm Ny tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, bắt quá Khải Mễ Lạp trước cửa phòng đang thúc giục, khiến cho Phạm Ny không biết làm sao, không thể không mở cửa phòng được, cố gắng trấn tĩnh cười đáp:

- Khải Mễ Lạp lão sư, đã trễ thế này mà người còn muốn đến tìm ta à!

Khải Mễ Lạp là tên của một ma pháp sư cao cấp của Hắc Ám hệ, tuổi cũng đã quá trung niên, tướng mạo cũng chỉ được xem là bình thường thôi. Vừa tiến vào phòng của Phạm Ny, bà ta liền tự mình đi đến ngồi xuống bên bàn, cất tiếng nói:

- Lần thí luyện trước ở U Âm sâm lâm, Vong Linh hệ của các vị không ngờ lại áp chế được Quang hệ, điều này khiến chúng ta vô cùng kinh ngạc. Chẳng bao lâu nữa, hệ chúng ta cũng phải ra ngoài thí luyện, ta đến đây chính là tìm người xin bí quyết!

- Làm gì có bí quyết nào, lần trước Vong Linh hệ chúng tôi có thể săn được những con ma thú đó, hoàn toàn là nhờ may mắn thôi. Khải Mễ Lạp lão sư người ở trong Hắc Ám hệ đã lâu, dẫn các học viên đi thí luyện rất nhiều lần, hẳn có kinh nghiệm vô cùng mới đúng chứ, ta nghĩ người hỏi ta là làm người rồi.

Phạm Ny nhìn Khải Mễ Lạp ngồi trong phòng, cảm thấy không được tự nhiên, sợ bà ấy sẽ phát hiện ra Hàn Thạc. Càng lo lắng, ánh mắt của Phạm Ny luôn nhìn tới nhìn lui mép giường bên cạnh, liên tục chú ý đến động tĩnh trên giường, sợ Hàn Thạc gây nên chút tiếng động nào, khiến cho Khải Mễ Lạp chú ý.

- Tấm màn giường của Phạm Ny lão sư rất dễ thương, người mua ở nơi đâu vậy! - Khải Mễ Lạp đột nhiên đứng lên, bắt ngờ đi thẳng đến bên giường của Phạm Ny, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn giường, vẻ mặt tỏ vẻ hết sức hứng thú.

Trong lòng run lên, Phạm Ny đột nhiên nhanh chóng tiến đến, khi Khải Mễ Lạp đi đến bên giường, nàng ngồi xuống dùng thân mình trực tiếp ngăn chặn ánh mắt của Khải Mễ Lạp.

Ưỡn thẳng lưng chắn ngay đằng trước, Phạm Ny nói nhanh:

- Chính là những đồ của Mễ Nhĩ phục sức, Khải Mễ Lạp lão sư thích thú như vậy, hay cũng đi sắm một cái đi, chỉ cần một kim tệ là đủ rồi. Không ...

Cái giường của Phạm Ny vốn không lớn lắm, Hàn Thạc nằm nghiêng một bên, lại áp sát vào tường rồi, nhưng Phạm Ny lúc này nóng nảy, đột nhiên ngồi lên trên giường, cả bàn tọa không ngờ đặt ngay trên mu bàn tay trái của Hàn Thạc. Phạm Ny đang giải thích với Khải Mễ Lạp đến khúc cuối, một tiếng “Không” vang lên đã cho thấy Phạm Ny cũng cảm thấy không ổn.

- Té ra là mua từ Mễ Nhĩ phục sức, khó trách thứ này lại xinh xắn như vậy. Đáng tiếc ta cũng đã nhiều tuổi rồi, lại không được xinh đẹp như Phạm Ny lão sư, nếu lại mua cái màn này, nhất định sẽ bị những người lớp sau chê trách rồi.

Bàn tọa đầy đặn của Phạm Ny đặt ngay trên mu bàn tay của Hàn Thạc, khiến Hàn Thạc có cảm giác tuyệt vời. Trong nhất thời cảm thấy êm ái vừa ý không biết tốt đến thế nào. Đang lúc Hàn Thạc cảm thấy mê mẩn thỏa mãn, đột nhiên phát hiện không còn cảm giác nữa, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên dâng lên thất vọng, cẩn thận chú ý chi tiết, phát hiện Phạm Ny thân thể vẫn giữ nguyên thế ngồi, chỉ có eo lưng dùng lực hơi hơi nâng bàn tọa lên. Chỗ Phạm Ny ngồi vừa đúng che được ánh mắt của Khải Mễ Lạp, nếu như Phạm

Ny chuyển mình thì Hàn Thạc sau lưng sẽ có khả năng bị phát hiện. Phạm Ny rõ ràng cảm giác được mình ngồi đúng ngay chỗ không nên ngồi, còn không thể di động thân hình, chỉ có thể cố gắng nâng mông lên, tránh để Hàn Thạc chiếm được tiện nghi. Hàn Thạc từ sau nhìn tới, có thể nhìn thấy cái cổ thẹn đỏ của Phạm Ny, bờ vai xinh xắn và cái lưng mỹ miều. Còn bởi vì phải rướn người lên, nên bộ mông căng tròn đầy đặn của Phạm Ny đập hết vào mắt của Hàn Thạc.

Phạm Ny và Khải Mễ Lạp nói chuyện gì đó, Hàn Thạc cũng không hề hay biết, ánh mắt nóng đỏ tham lam đảo suốt trên người Phạm Ny. Phạm Ny thân là ma pháp sư, giữ nguyên tư thế như vậy cũng hết như đang đứng tấn khó nhọc, chỉ một lúc cả người hơi run lên. Không biết do thực sự không chịu đựng nổi, hay phát hiện Hàn Thạc đã rút ra khỏi khu vực đó. Thân thể Phạm Ny buông lỏng ra, cặp mông ngồi hẫng xuống.

Một tiếng “đừng” lại phát ra từ miệng Phạm Ny, tay Hàn Thạc lật lại ngửa lên trên, lòng bàn tay áp thẳng vào mông Phạm Ny, năm ngón hơi hơi cong lại, sờ mó vào khu vực mẫn cảm của Phạm Ny, lập tức khiến cho Phạm Ny nhin không được nhẹ hô một tiếng.

- Phạm Ny lão sư, người thế nào vậy, mặt đỏ rực thế kia, thân thể phát nóng, có phải bị bệnh không, để ta giúp người xem thử thế nào nhé?

- Không, không có gì. Khải Mễ Lạp lão sư nếu như không có chuyện gì, hay là đi trước đi, ta ... Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút! - Phạm Ny vừa nói vừa run rẩy nhấc mông lên, muốn vươn người đứng thẳng dậy.

Hàn Thạc vốn đang hưởng thụ bộ mông trắng nõn mềm mại đẹp đẽ, vừa thấy mất đi cảm giác, ma xui quỷ khiến thế nào lại vô ý duỗi tay ra, vuốt ve bờ mông của Phạm Ny vừa mới nhấc lên. Thân thể Phạm Ny đang đứng thẳng lên thật nhanh, đột nhiên run lên bởi đột kích thích mãnh liệt này, cả người không chịu đựng nổi lại ngồi xuống, cả bờ mông đều nằm gọn trong bàn tay đang khua khoáng loạn xạ của Hàn Thạc.

- Sao vậy, sao vậy Phạm Ny lão sư, cơ thể người chắc chắn có vấn đề!

Khải Mễ Lạp lo lắng lên tiếng, sau đó mới vén màn giường lên, muốn đỡ lấy thân thể đột nhiên thất thần ngồi xuống của Phạm Ny, bất ngờ nhìn thấy cặp mắt đỏ rực của Hàn Thạc, thất thanh kinh hô lên! Tiếng hô thất thanh này khiến cho Phạm Ny đang mê loạn bừng tỉnh. Phạm Ny đã tỉnh lại liền nhanh chóng đứng thẳng lên, cũng không thèm để ý đến Hàn Thạc, vội vàng hoang mang giải thích:

- Khải Mễ Lạp lão sư, hẳn là học sinh của ta, đến đây để hỏi ta một số vấn đề, ta sợ người hiểu lầm vì thế mới kêu hấn trốn vào đó.

- Phạm Ny lão sư, người không cần phải giải thích, đây là chuyện riêng của người. À há, khó trách người đã cự tuyệt ý tốt của những người nhiều tuổi, ngay cả Cát Ân cũng không được nhận lời, té ra là như vậy. Quan hệ của hai người không ngờ đã phát triển đến giai đoạn lên giường, thật sự khiến ta phải kinh ngạc. Phạm Ny lão sư, thật là có lỗi vì đã phá ngang chuyện tốt của hai người, ta đi ngay đây! - Khải Mễ Lạp kêu lên một tiếng kinh ngạc, nói mấy tiếng xin lỗi quái dị, sau đó đi thẳng ra bên ngoài.

Phạm Ny trong lòng hoảng loạn vô cùng, không khỏi kéo Khải Mễ Lạp lại, dường như muốn nói mọi chuyện cho rõ. Bất quá nàng giải thích thế nào đi nữa, Khải Mễ Lạp đều tỏ ra mơ mơ hồ hồ, thể hiện trong lòng hiểu rất rõ, cười ha hả đi khỏi phòng của Phạm Ny. Đợi khi Khải Mễ Lạp ra khỏi phòng, Phạm Ny đứng trước cửa quay vào, nóng nảy đi vòng quanh bàn một vòng, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, gương mặt trắng nhợt, bước xông thẳng đến Hàn Thạc trên giường, mở miệng quát lên thánh thót:

- Bố Lai Ân đáng chết, hôm nay ta tuyệt đối không tha cho người.

Thanh âm vừa dứt, Phạm Ny đã phốc lên giường, khuôn mặt giận dữ nhìn Hàn Thạc, tay nắm chân đá, nắm tay nhỏ nhắn đập vào ngực Hàn Thạc như mưa. Phạm Ny vốn là ma pháp sư, căn bản dùng quyền cước tấn công không gây được chút thương tích nào cho Hàn Thạc. Bất quá Phạm Ny đang bị kích động, múa loạn cả hai tay, bộ ngực rung rinh, sau khi nhảy xổ lên giường quần áo tung lên, cặp đùi trắng nõn lộ hết ra ngoài, Hàn Thạc hoàn toàn mê đắm ngất ngây.

Đầu tiên còn giả vờ đưa tay đón đỡ một lượt, sau đó Hàn Thạc trong lòng kích động khó chịu, đầu óc hừng hực đầy ngả Phạm Ny, dùng thân thể mạnh mẽ rắn chắc đè hấn lên thân thể nõn nàng đẹp đẽ của Phạm Ny, miệng không ngừng nói:

- Phạm Ny lão sư, bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại đi.

Miệng Hàn Thạc kêu Phạm Ny bình tĩnh lại, nhưng lại ép chặt người Phạm Ny, ngực chạm vào cảm nhận đôi gò bồng đảo nhọn hoắc của Phạm Ny, bụng ép chặt vào Phạm Ny. Sau khi Phạm Ny vùng vẫy một lúc, thân thể hai người ma sát vào nhau, khiến cho Hàn Thạc dần dần mê muội không còn tự chủ. Chỉ thấy Hàn Thạc khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt lộ ra quang mang nóng rực khiến Phạm Ny thấy phát sợ. Đến khi toàn thân Phạm Ny không động đậy được, bị Hàn Thạc ôm chặt hoàn toàn, Phạm Ny thấy Hàn Thạc thở hổn hển, ánh mắt ngập đầy dục vọng nhìn nàng, miệng vẫn không ngừng nói:

- Người bình tĩnh lại, người bình tĩnh lại.

Phạm Ny trong lòng không khỏi chán nản: “Hắn rõ ràng kích động hơn ai hết, không ngờ lại còn bảo mình bình tĩnh.” Trong vòng tay càng ngày càng chặt, giãy dụa cũng không được nữa, Phạm Ny nhìn Hàn Thạc đang dần dần tiến gần, trong lòng vô cùng lo lắng, miệng không ngừng hét lên:

- Quỷ tha ma bắt người, dừng lại mau, nếu không ta không khách khí đâu.

oOo

82. Chương 82 :hắc Âm Chi Đồng (*)

Một tiếng kêu thảm thiết, Hàn Thạc ôm lấy hạ thân, đau khổ rời khỏi Phạm Ny, thần trí đã hoàn toàn khôi phục về bình thường.

Phạm Ny ngồi xuống chỉnh lại áo quần, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, đặc ý lườm Hàn Thạc một cái, nhẹ giọng giễu cợt :

- Thế nào, giờ đã biết sự lợi hại của ta rồi chứ?

- Phạm Ny sư phụ, người không nhất thiết phải “ác” như vậy chứ ? - Hàn Thạc cắn răng chịu đựng, ôm hạ thân đau đớn trả lời.

- Quỷ tha ma bắt, người còn dám nói nữa à, lần đầu ở đầm nước(2) coi như ta bỏ qua. Đến lần này, không thể ngờ người lại ... lại xâm phạm ta, ta chưa giết người, cũng xem như dễ dàng cho người quá rồi! - Phạm Ny nhớ tới chuyện vừa rồi, vẻ mặt hăm hăm nhìn Hàn Thạc mắng xối xả.

Hàn Thạc lần từ trên giường xuống, nghiêm trang đi tới bên cạnh Phạm Ny ngồi xuống, bình tĩnh nói:

- Chuyện quá khứ, nhắc lại làm gì, ta niệm một đoạn chú ngữ ma pháp cho người nghe.

Phạm Ny nhìn Hàn Thạc bộ dáng chính nhi bát kinh (3), biết hắn đang cố ý đánh lạc hướng chuyện vừa xảy ra, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết, đang muốn mở miệng mắng Hàn Thạc một trận, đột nhiên nghe Hàn Thạc đọc một đoạn chú ngữ. Phạm Ny đầu tiên còn không để ý, nhưng chỉ một lúc sau vẻ mặt đã tràn ngập khiếp sợ, đôi mắt sáng long lanh chứa đầy sự hưng phấn, nghi hoặc nhìn Hàn Thạc thật kỹ, run rẩy hỏi :

- Đây là Vong Linh ma pháp, ta có thể cảm giác được, có điều tại sao từ trước tới giờ ta không biết có loại ma pháp nào như vậy nhỉ ?

- Đây là chú ngữ của cao cấp ma pháp Vong Linh Thiên Mạc (4), thuộc loại ma pháp đã thất truyền nhiều năm của Vong Linh ma pháp, ta nhờ vô tình mà tìm thấy. - Hàn Thạc nhìn Phạm Ny đang ngạc nhiên, vui mừng như phát cuồng, chậm rãi mở lời giải thích.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, người phải nói rõ cho ta biết, còn có thêm loại ma pháp đã thất truyền nào khác không. Người mau nói cho ta biết đi? - Với một người vẫn toàn tâm nghiên cứu ma pháp như Phạm Ny, sau khi được nghe một chú ngữ đã thất truyền từ lâu từ trong miệng Hàn Thạc niệm ra, nhanh chóng quên mất sự tức giận lúc trước, vội vàng hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc trầm thờ dãi, trong lòng tính toán một chút, sau đó mới gật đầu :

- Còn có một chú ngữ ma pháp tà ác là Thi Thể Phục Hoạt, ta cũng vô ý mà tìm thấy. Phạm Ny sư phụ, người chắc cũng biết đây đều là những ma pháp đã thất truyền của Vong Linh hệ chúng ta, cho nên ta muốn người tạm thời giữ bí mật.

Phạm Ny cũng chẳng phải khờ khạo gì, Hàn Thạc vừa mở miệng nói, Phạm Ny lập tức hiểu được ý tứ của hắn, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, có điều ánh mắt vẫn không ngừng thúc giục Hàn Thạc.

Sau đó Hàn Thạc đem chú ngữ ma pháp của Thi Thể Phục Hoạt cùng Vong Linh Thiên Mạc, kể cả thể tay cẩn thận miêu tả cho Phạm Ny. Sau đó, đem một số vấn đề chưa giải thích được về ma pháp ra hỏi Phạm Ny. Phạm Ny trong lòng mừng rỡ vô cùng, sớm đã quên mất hành vi vô lễ của Hàn Thạc đối với nàng vừa rồi, không ngại ngần giải thích từng chút một những nghi hoặc mà Hàn Thạc gặp phải. Hàn Thạc hiểu rằng Vong Linh ma pháp này sớm muộn gì cũng phải dùng đến. Có điều trước khi thực lực chưa đủ, Hàn Thạc không muốn để cho người khác biết hắn đã tìm được bí mật này. Phạm Ny thân là ma pháp sư cao cấp của Vong Linh hệ, lại là đối tượng mà Hàn Thạc hâm mộ, hơn nữa Hàn Thạc hiểu rằng Phạm Ny thuộc loại miệng cứng dạ mềm, đối với hắn vẫn vô cùng quan tâm, nên không giấu diếm nàng. Dù sao cũng có một chút kiến thức ma pháp, Hàn Thạc phải hỏi Phạm Ny mới có thể ngộ ra được. Thoáng chốc cả hai đã nói chuyện với nhau tới đêm khuya, Phạm Ny lúc đầu hưng phấn sau cũng không chịu nổi ngáp liền mấy cái. Nhận thấy đêm đã khuya, Phạm Ny đưa tay che miệng ngáp một cái, uể oải nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, ta phải nghỉ ngơi nữa, chuyện người hỏi ta đều giải thích cho người rồi, người cũng về ký túc xá nghỉ ngơi đi. A! Còn nữa, căn phòng ta giúp người an bài, người hình như vẫn chưa dọn đến hả?

Gật đầu, Hàn Thạc đứng dậy đi về trước cửa. Phạm Ny đột nhiên nói:

- Bố Lai Ân, người làm chuyện xấu đối với ta, đừng tưởng rằng ta sẽ quên. Có điều nếu người có thể chăm chỉ học tập, nói không chừng ta sẽ tha thứ cho người!

Hàn Thạc ngẩn ngơ dừng lại ở cửa phòng, quay đầu lại thấy Phạm Ny tràn ngập chờ mong nhìn hắn. Chỉ thấy Phạm Ny vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

- Bố Lai Ân, bằng vào thiên phú của người, đây không phải một chuyện khó khăn, chỉ cần người quyết tâm cố gắng, khẳng định là có thể trở thành một Vong Linh pháp sư lợi hại phi thường. Khi đó người sẽ có được hết thảy những gì người muốn!

- Kể cả người sao, Phạm Ny sư phụ? - Hàn Thạc hỏi lại.

Phạm Ny trong lòng bỗng nhiên run lên, nhìn vẻ mặt thèm muốn của Hàn Thạc, bất giác gò má ửng lên, thẹn quá hoá giận, nàng yêu kiều mắng:

- Mau biến ra ngoài cho ta, biến nhanh lên một chút, cái tên tiểu tử xấu xa, sắc tâm trùm trời nhà người!

Trong lòng vui vẻ, Hàn Thạc cảm giác được Phạm Ny dường như đối với mình cũng có chút tình cảm. Từ lần nói chuyện gần đây nhất, Hàn Thạc biết được Phạm Ny trong lòng đặt nhiều kỳ vọng đối với hắn. Suy nghĩ thấu đáo một chút, Hàn Thạc hiểu rằng nếu muốn lấy được trái tim của Phạm Ny mà dựa vào thực lực cùng địa vị hiện tại của hắn, quả thật là không thể thực hiện được.

- Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng! - Hàn Thạc dừng lại ở trước cửa tháp giọng nói, rồi biến mất trong màn đêm.

Ra khỏi phòng Phạm Ny, Hàn Thạc không trở về ký túc xá. Hắn biết ở ký túc xá có người giám sát, trong phòng lại ở cùng nhiều người, Trong khi Hàn Thạc lại không muốn bị người khác phát hiện bí mật của mình, có thể khiến cho người của Tàn Ảnh và Cách La Phật chú ý. Hơn nữa Hàn Thạc vừa nghe Phạm Ny nhắc qua, nàng cảm giác được tựa hồ có người theo dõi nàng. Việc này càng khiến cho Hàn Thạc cảnh giác, không dám dễ dàng tiết lộ tung tích trước mặt mọi người. Trong lòng âm thầm tính toán, theo tình hình này thì nên ở bên ngoài trường mua một cái nhà để ở, nếu không sau này mỗi lần trở về để quốc ngay cả nơi dừng chân cũng không có. Nếu tự mình sở hữu một nơi riêng tư, mỗi lần khởi động ma pháp trận cũng không cần phải đến phần mộ phía sau học viện nữa.

Trong khi Hàn Thạc đang yên lặng suy tính, đã thấy thư viện của Hắc Ám hệ xuất hiện bên cạnh. Đột nhiên nghe tiếng thầm thì của người đang đọc sách, điều này làm Hàn Thạc cả kinh trong lòng, lập tức lặng yên ẩn náu vào trong một góc tối cạnh thư viện. Khẽ lắc đầu, ba Nguyên Ma vô thanh vô tức liền bay ra

ngoài, bí mật tiến đến thư viện đang chìm trong màn đêm sâu. Hai thân ảnh trong tay cầm ngọn đèn mỏng manh. Nương theo ánh sáng yếu của ngọn đèn Hàn Thạc thấy được hai gương mặt quen thuộc - lão pháp sư Đỗ Khắc cùng cao cấp kiếm sĩ Ai Lý Khắc. Lúc trước, ở phần mộ phía sau núi của Vong Linh hệ, Hàn Thạc chính là từ trong tay hai người tìm được viên cầu màu xanh để mở ra Tử Vong Mộ Địa. Ai Lý Khắc tự tin nghĩ rằng một kiếm đầy đầu khí đánh tới, Hàn Thạc chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mới không kiểm tra lại thân thể Hàn Thạc. Sự việc đã qua đi mấy tháng, Hàn Thạc không ngờ lại có thể nhìn thấy hai người kia tại địa bàn thư viện của Hắc Âm hệ.

- Cẩn thận một chút, ma vũ học viện Ba Bửu Luân này có rất nhiều thứ không nên kinh động, nếu không chúng ta sẽ có phiền toái lớn. - Thấy tiếng đọc sách của Ai Lý Khắc quá lớn, người kia liền gắt giọng mắng.

- Có lẽ không ai phát hiện đâu, một ít sách của Vong Linh hệ trong thư viện, cơ bản là không có dấu hiệu gì về Hắc Âm Chi Đồng - Ai Lý Khắc động thủ nhẹ nhàng hơn một chút, thấp giọng đầy oán hận.

- Hừ, Hắc Âm Chi Đồng là chìa khoá để mở ra Tử Vong Mộ Địa, chúng ta tốn bao tâm tư mới tìm được, không ngờ lại đột nhiên không thấy tung tích. Lần trước Dịch Luân Tử chết đi, vật kia không hề có trên người hắn. Sau khi đem hắn về, chúng ta đã lục soát khắp nơi nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì. Tại sao vật kia lại đột nhiên mất tích, đây thật sự là điều vô cùng kỳ quái. Trong Vong Linh hệ của ma vũ học viện Ba Bửu Luân chứa rất nhiều sách, may ra có thể tìm được một ít bí mật. Bằng không thượng cấp trách tội, chúng ta gánh không nổi. - Đỗ Khắc tức giận trừng mắt nhìn Ai Lý Khắc, trầm giọng nói.

Hàn Thạc đứng bên ngoài, nhờ vào Nguyên Ma thăm dò, theo dõi tường tận câu chuyện của hai người cùng vẻ mặt của họ. Rốt cục hiểu được viên cầu mình nắm giữ tên là Hắc Âm Chi Đồng. Nhìn bộ dạng hai người này ban đêm len lút vào thư viện của Hắc Âm hệ, cũng giống hần lúc trước ôm tâm tư muốn tìm ra bí mật của Hắc Âm Chi Đồng trong thư viện. Một lúc lâu, hai người không thu được gì, cúi đầu ủ rũ rời khỏi thư viện, dọc theo học viện Ba Bửu Luân đi thẳng đến đường nhỏ phía sau, rồi đi rất nhanh.

Từ câu chuyện của hai người. Hàn Thạc phán đoán hai người này tựa hồ cùng đến từ một tổ chức. Hắc Âm Chi Đồng cùng bí mật của nó bây giờ đều đã bị hắn nắm được rồi, Hàn Thạc lại càng muốn biết những bí mật khác trên người bọn chúng, xem chúng có thể uy hiếp đến bản thân mình hay không. Nhờ sự giúp đỡ của ba Nguyên Ma, Hàn Thạc từ xa theo sát phía sau hai người, chậm rãi theo dõi bọn chúng đồng thời len lút đi về hướng phía sau núi. Hai người này cũng không tiếp tục đi đến phần mộ sau núi. Sau khi rời khỏi phạm vi ma vũ học viện Ba Bửu Luân, liền chuyển hướng, chạy rất nhanh đến quảng trường phía bắc. Cho đến khi đi tới một một cái sân hoang vắng, hai người lúc này mới đi vào.

Ba Nguyên Ma vẫn đi theo hai người, nó dựa theo tâm tư của Hàn Thạc, cũng định tiến vào nhìn cho rõ, rốt cuộc bên trong có gì. Đột nhiên Hàn Thạc cảm giác được Nguyên Ma giống như đụng phải cái gì đó, ngay lập tức bên trong truyền ra tiếng quát:

- Ai?

Hàn Thạc trong lòng cả kinh, đột nhiên hiểu ra xung quanh cái sân này, dám chắc có bố trí một loại kết giới gì đó. Nếu không với trạng thái vô ảnh vô hình của Nguyên Ma, chắc chắn sẽ không bị phát hiện. Trong khi Hàn Thạc còn đang kinh ngạc, Nguyên Ma tựa hồ cảm nhận được nguy cơ, nhanh chóng lùi ra xa, Hàn Thạc cũng lập tức phối hợp dùng tinh thần lực thao túng Nguyên Ma, chia làm ba hướng, chạy hết tốc độ về phía bắc. Một lúc lâu sau, ba Nguyên Ma từ ba phía, một lần nữa trở về bên trong thân thể Hàn Thạc. Hàn Thạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ghi nhớ cẩn thận vị trí của khu vực này. Biết rằng có nhân vật lợi hại bảo vệ bên trong, nên tạm thời đành bỏ qua việc tiếp tục quan sát.

Trong khi hắn đang muốn rời đi, mới phát hiện nơi này là khu phố ở bắc thành, sân này cùng chỗ ở của Phỉ Bích cách nhau cũng xa. Sắc trời đã mờ mờ sáng, Hàn Thạc nhớ tới việc đã答应 tìm lương thực cho cả nhân tộc, liền lục túi lấy mấy đồng ngân tệ lúc sáng, rồi đi đến chỗ Phỉ Bích. Khi Hàn Thạc đi đến trước cửa khu trạch viện, lập tức phát hiện nhà của Phỉ Bích bây giờ phòng vệ nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Tiếng hít thở cực kỳ khê khàng từ sau cánh cửa vang lên, xem ra bên trong có cao thủ ẩn núp. Trừ điều này ra, trong viện còn có một chỗ Hàn Thạc không cảm giác được không khí lưu thông, nhất định đã được bố trí loại kết giới gì đó. Đi đến trước cửa, Hàn Thạc gõ nhẹ một tiếng. Tiếng gõ cửa vừa vang lên, lập tức có một người nhanh chóng đi ra, không mở cửa ngay, mà từ sau cửa nhẹ giọng hỏi:

- Là ai?

- Ta tên là Bồ Lai Ân, tới tìm Phỉ Bích tiểu thư ! - Hàn Thạc đứng ở trước cửa, hạ giọng giải thích.

- Xin ngài chờ cho một chút! - người kia từ bên trong trả lời, rồi có tiếng bước chân đi xa dần.

Một lát sau, lại vang lên tiếng bước chân của hai người đi tới.

- Là Bồ Lai Ân sao? - Còn cách một cánh cửa, bên trong vang lên thanh âm của Phú Tân Ân.

- Là ta. - Hàn Thạc trả lời.

Thở phào một hơi, Phú Tân Ân mở miệng phân phó người kia:

- Mở cửa đi, đúng là Bồ Lai Ân.

Cánh cửa mở ra, bên cạnh Phú Tân Ân có hai tên võ sĩ mặc khôi giáp màu bạc đứng, đường nét trên mặt hai người cứng cõi, là dấu tích đã trải qua nhiều năm chịu mưa gió, xem hình dáng hẳn là hai gã hảo thủ.

- Nhanh lại đây, có đến mười ngày không gặp ngươi rồi, Phỉ Bích vẫn luôn nhắc tới ngươi, nói nếu có người bên người, dựa vào năng lực phản ứng siêu phàm của ngươi, chúng ta sẽ bớt đi rất nhiều chuyện phiền toái.

- Phú Tân Ân mặc dù trên mặt lộ vẻ cười, nhưng vẫn ẩn nét mỗi một đường như đã không kham nổi.

- Nhìn hình dáng ngươi, gần đây có vẻ không tốt lắm. Hình như lần trước ta tới, nơi này không phòng vệ nghiêm như bây giờ! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Phú Tân Ân một cái, mở miệng trêu chọc.

Phú Tân Ân than nhẹ một tiếng:

- Thôi đừng nhắc nữa, từ lần yến hội trước trở về, trong thời gian mười ngày, Phỉ Bích tiểu thư đã bị ám sát đến ba lượt. Ba lần, mỗi lần so với trước đều hung hiểm hơn. Những người này đến từ Chiến Hỏa dong binh đoàn, Phỉ Bích tiểu thư phải chi một số tiền lớn mới mời được họ đến. Nhưng mà mấy ngày nay bọn họ cũng bị thương ba người, chết hai người rồi, xem ra Cách La Phật đã bắt đầu lo lắng. Chúng ta bây giờ càng ngày càng nguy hiểm hơn!

Vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã đến đại sảnh, Hàn Thạc phát hiện tại một góc khuất, cảm giác được hai gã ma pháp sư một gã chiến sĩ, thực lực tựa hồ đều rất khá. Nhiều cao thủ bảo vệ như vậy, cộng thêm thực lực kiếm sư của Phỉ Bích mà vẫn bị tổn thất nặng, xem ra Cách La Phật và người của Tàn Ảnh quả nhiên vô cùng đáng sợ.

Ba Nguyên Ma, lại vô thanh vô tức từ sau lưng Hàn Thạc bay ra, né qua kết giới mà Chiến Hỏa dong binh đoàn bố trí, ẩn nấp tại ba góc phòng, yên lặng chú ý hết thảy chung quanh.

Lát sau, Phỉ Bích cùng một mỹ nữ cao lớn, mái tóc như lửa đỏ được buộc kiểu đuôi ngựa đi đến. Nữ tử này làn da màu cổ đồng, thân hình cao lớn, cơ thể săn chắc, hông ngực căng đầy, kiếm bản to đeo sau lưng, nhìn hình dáng như là một gã kiếm sĩ.

- Bồ Lai Ân, cuối cùng lại gặp ngươi rồi, thật tốt quá! - Phỉ Bích ngạc nhiên vui mừng nhìn Hàn Thạc nói.

- Phỉ Bích, đây là cái tên Bồ Lai Ân thần kỳ mà ngươi nhắc đến? - Cô gái có vóc người khỏe mạnh, sở hữu màu tóc đỏ, nhìn Hàn Thạc đầy hồ nghi.

- Đúng vậy Khảm Đế Ti!

- Ta thử xem hẳn có thật sự thần kỳ như ngươi nói không! - Khảm Đế Ti hừ nhẹ một tiếng, thanh kiếm to bản sau lưng bị nàng rút ra, mạnh mẽ bổ tới Hàn Thạc, kiếm vừa rút ra, ngọn lửa màu đỏ thoáng chói đã phủ đầy kiếm, trông như một con rồng lửa. Xem hình dáng nàng, có lẽ là một ma kiếm sĩ.

83. Chương 83 : Hố Trọ Lẫn Nhau (*)

oOo

Hàn Thạc không ngờ cô nàng này nói động thủ là động thủ. Căn bản là mới nói một câu, kiếm đã tới trước người, nhiệt độ cực kỳ nóng đã khiến da hắn có chút khó chịu. Một tiếng hừ lạnh, Lục Ma Phong đột nhiên xuất hiện trong tay trái Hàn Thạc, được Hàn Thạc quán chú Ma Nguyên lực, lấy Huyền Băng Ma Diễm Quyết làm phương thức điều khiển. Chỉ thấy Lục Ma Phong màu đỏ sậm đột nhiên bốc lên luồng hàn khí

màu tím nhạt, nhiệt độ bên trong phòng tức khắc thay đổi. Bên Khảm Đế Ti thì hùng hực lửa nóng, bên Hàn Thạc lại âm âm hàn khí dày đặc vây quanh.

Kiểm trong tay hai người còn chưa đụng nhau, hai cổ khí tức nóng lạnh đã va chạm trước, một màn sương mù màu trắng nhộn nhạo thoát ra. Nhưng khiến Phỉ Bích kinh ngạc chính là hàn khí màu tím kia của Hàn Thạc không giống những thứ Băng hệ ma pháp mà nàng đã nhìn thấy, nó như là một sinh vật sống, còn có thể uốn lượn tiến tới.

Khi kiểm của Hàn Thạc cùng Khảm Đế Ti chạm vào nhau, một cổ đầu khí cuồng mãnh mang theo lực đạo như thiết chùy ầm ầm đập vào Lục Ma Phong của Hàn Thạc. Hàn Thạc thân thể loạng choạng ”bịch, bịch, bịch- lùi lại mấy bước. Có điều đầu khí mạnh mẽ đánh vào Lục Ma Phong lại nửa bước cũng khó tiến, căn bản không thể vượt qua được Lục Ma Phong để thương tổn đến Hàn Thạc. Ngược lại Khảm Đế Ti đột nhiên lớn tiếng kinh hô. Khi sương mù màu trắng tản hết, Hàn Thạc nhìn lại Khảm Đế Ti, phát hiện thanh kiếm bản to trong tay nàng đã xuất hiện thêm một vết khuyết, xem ra đã bị Lục Ma Phong làm mẻ.

Khảm Đế Ti hẳn đã có thực lực cao cấp kiếm sĩ, thân kiêm cả Hỏa hệ ma pháp, thực lực lại càng cao thâm khó dò. Thanh kiếm bản to trong tay nàng chắc chắn là một ma pháp kiếm có phẩm chất rất cao, mới đem Hỏa hệ ma pháp dung hợp và có tác dụng đề cao lực sát thương. Không ngờ một thanh hảo kiếm như vậy, chốc lát liền bị Hàn Thạc làm tổn hại. Khảm Đế Ti vừa kinh sợ vừa phẫn nộ nhìn thanh kiếm to bản trong tay, tựa hồ định tiếp tục giao thủ với Hàn Thạc. Phỉ Bích đứng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Được rồi! Khảm Đế Ti, Bồ Lai Ân là người am hiểu, tuyệt không muốn gây chuyện đâu. Ta nói hẳn thần kỳ, là nói đến khả năng cảm ứng siêu phàm của hắn.

- Hắn, hắn hủy đi ma pháp kiếm của ta ! - Khảm Đế Ti trừng mắt nhìn Hàn Thạc, rồi oán hận nói với Phỉ Bích.

- Đáng đời, đây đều do người tự tìm đó. Tính khí lỗ mãng của người nếu không thay đổi, sau này sẽ còn gặp thêm nhiều bất lợi! - Phỉ Bích bất đắc dĩ nhìn Khảm Đế Ti, chân thành khuyên bảo.

Đưa đôi mắt sắc sảo nhìn Hàn Thạc, tập trung nhìn kỹ Lục Ma Phong trong tay hắn, gương mặt của Phỉ Bích tỏ vẻ cực kỳ hứng thú, kinh ngạc nói:

- Đây là thứ vũ khí người muốn chế tạo phải không? Có thể cho ta xem qua không?

- Không có gì hay để xem đâu, so với vũ khí thông thường thì lợi hại hơn một chút mà thôi! - Hàn Thạc mặt tỉnh bơ đem Lục Ma Phong cất đi, rồi mỉm cười trả lời Phỉ Bích.

- Hừ, hẹp hòi! - Phỉ Bích thở nhẹ một tiếng.

Rồi lại chỉ sang Khảm Đế Ti, giới thiệu:

- Đây là Phó đoàn trưởng Khảm Đế Ti của Chiến Hỏa dong binh đoàn, là bằng hữu lâu năm của ta, tính khí của nàng có chút nóng nảy, kỳ thật rất tốt bụng, người đừng để bụng nhé!

Gật gật đầu, Hàn Thạc nhìn Khảm Đế Ti, cười nói:

- Ta sẽ không để bụng, chỉ hy vọng nàng không hận ta là tốt rồi, hi hi!

- Chỉ là một thanh ma pháp kiếm thôi mà, huống chi nó còn chưa hoàn toàn bị hủy, ta cũng không hẹp hòi như vậy. Phỉ Bích, các người cứ bàn chuyện của các người đi, ta ra bên ngoài canh cửa, hy vọng Cách La Phật đáng chết sẽ biết điều một chút. - Khảm Đế Ti liếc nhìn Hàn Thạc đã không còn vẻ xem thường, lại cúi xuống thanh kiếm to bản trong tay, vẻ mặt đau lòng, nhanh chóng đi về phía cửa phòng.

Nhìn Khảm Đế Ti đi ra khỏi phòng, Hàn Thạc hiểu rằng nữ tử này mặc dù nóng nảy lỗ mãng một chút. Nhưng cũng không phải người hẹp hòi ghi hận, nếu không cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy .

- Lần này ta tới là muốn gặp tiểu thư mua một ít lương thực, ngoài ra còn muốn nhờ cô giúp ta tìm một nơi ở bí mật. Một nơi không cần lớn, chỉ cần đảm bảo sẽ không bị người ta phát hiện là tốt rồi. - Với Phỉ Bích, Hàn Thạc chẳng dấu dấp diêm diêm, đề cập thẳng vào vấn đề.

- Không vấn đề gì, người muốn bao nhiêu? - Phỉ Bích không chần chừ, trước tiên khẳng định đáp ứng, rồi mới hỏi số lượng vật thực.

- Đại khái là một lượng lương thực đủ cho một trăm người có thể chống đỡ qua mùa đông. - Hàn Thạc trả lời.

Lời này vừa nói ra, Phỉ Bích vẻ mặt quái dị dò xét Hàn Thạc, khiến Hàn Thạc cảm giác cả người không được tự nhiên, rồi mới Phỉ Bích mới nghi hoặc:

- Người muốn làm gì, lương thực cho hơn một trăm người trong cả một mùa đông, người định rời khỏi đế quốc sao?

Hàn Thạc cười khổ lắc đầu, biết nàng sẽ nghi ngờ:

- Tiểu thư không nên nghĩ vậy, là ta muốn trợ giúp bằng hữu giải quyết một vài chuyện, chưa diệt trừ Cách La Phật, trong thời gian ngắn ta sẽ không rời khỏi đế quốc.

- Lương thực thì không thành vấn đề, nhưng người cho ta thời gian vài ngày để chuẩn bị. Còn nơi ở bí mật, ta khuyên người tạm thời không nên ở lại bên ngoài một mình, bởi vì Cách La Phật và người của Tàn Ảnh, hiện coi người như cái gai trong mắt. Nếu thông qua ta để tìm chỗ ở cho người, nói không chừng sẽ khiến cho Cách La Phật tra ra một ít dấu vết. À, nếu người không ngại, có thể tạm thời ở lại nơi này, như vậy chúng ta có thể phối hợp giúp đỡ lẫn nhau. Đợi sau khi diệt trừ được uy hiếp từ Cách La Phật, căn phòng này có thể để lại cho người, chúng ta quay về thương hội Bồ Tư Đặc, người thấy thế nào? - Phỉ Bích suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Thạc đề nghị.

Nghe Phỉ Bích nói như vậy, Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ, lời nàng nói quả thật có chút đạo lý. Có điều căn nhà này Hàn Thạc cũng không dám lấy, dấu sao sự uy hiếp từ Cách La Phật nếu cuối cùng được diệt trừ, thì Tàn Ảnh bản thân vẫn là một tổ chức sát thủ khổng lồ, để bọn chúng biết được nơi mình ẩn thân, thủy chung vẫn là một sự uy hiếp.

- Ta biết người lo lắng cái gì, người yên tâm đi, chỉ cần Cách La Phật bị trừ khử, ta sẽ có biện pháp khiến cho Tàn Ảnh không tìm chúng ta để gây phiền toái nữa. Gần đây ta đã chính thức quản lý thương hội, đang thu tập chứng cứ phạm tội của Cách La Phật. An Đức Lỗ gia gia cũng toàn lực ủng hộ ta. Ngay cả tung tích tình nhân của lão già Cách La Phật, cũng đã bị An Đức Lỗ gia gia tra được, bây giờ đã phái người đi cướp lấy thứ đó. Ta nghĩ bây giờ Cách La Phật so với chúng ta còn sợ hãi hơn nhiều.- Phỉ Bích thấy Hàn Thạc cau mày, liền mở miệng khuyên giải.

Hàn Thạc gật đầu:

- Tốt thôi, tạm thời ta ở lại nơi này, khi trừ khử Cách La Phật xong, ta sẽ rời đi!

- Vậy thì tốt quá, có người ở đây, dám thích khách đáng chết căn bản đừng bao giờ mơ đến việc đánh lén chúng ta nữa!- Phỉ Bích thấy Hàn Thạc đã đáp ứng, mừng rỡ nói.

Sau đó Phỉ Bích bảo Phú Tân An an bài cho Hàn Thạc một phòng. Phòng của Hàn Thạc khá lớn, những tiện nghi cần thiết cũng rất đầy đủ, chỉ cách phòng của Phỉ Bích một bức tường. Đến tối, Hàn Thạc lại một mình ngồi xếp bằng trên giường tiếp tục tu luyện ma công trong phòng như hàng đêm.

Bây giờ cảnh giới ma công của Hàn Thạc đã tới cảnh giới Tổ Hồn, giai đoạn này chủ yếu là tiến hành một loạt những quá trình khai phát tiềm lực đối với đại não. Chỉ cần có thể qua được giai đoạn này, Hàn Thạc vô luận trí nhớ, khả năng giải thích hay khả năng quan sát đối với sự vật đều sẽ được nâng lên một biên độ mới, cao hơn rất nhiều so với trí tuệ của thường nhân. Chỉ có điều, vì giai đoạn này có liên quan đến đại não, cho nên đặc biệt nguy hiểm. Một ý nghĩ không cẩn thận là có thể lâm vào trạng thái bất tỉnh, hoàn toàn phải sống dựa vào bản năng, nghiêm trọng hơn, cho dù khôi phục được vẫn có thể sinh ra mất trí nhớ hoặc là chứng nhân cách phân liệt.

Hàn Thạc ngồi xếp bằng trên giường, chỉ thấy đầu hấn được bao phủ trong một mảng quang ảnh màu đen, tựa như một khối lửa điện bao phủ lấy đầu của Hàn Thạc, bên trong không ngừng phóng thích lôi điện kinh người. Duy trì trạng thái này không biết bao lâu, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, nhẹ nhàng thu công. Sau khi biết được sự kinh khủng của giai đoạn Tổ Hồn, Hàn Thạc cũng hết sức cẩn thận, mỗi một lần tu luyện đều lựa chọn những lúc hoàn toàn im lặng, không dám để cho bất luận sự vật gì từ bên ngoài quấy nhiễu bản thân.

Sau khi thu lại ma công, tinh thần vô cùng phấn chấn, Hàn Thạc lại tiếp tục tập trung suy nghĩ tiến hành minh tướng, để gia tăng tinh thần lực. Trong đầu âm âm chấn động, tinh thần lực theo tư tưởng của Hàn Thạc bắt đầu lưu chuyển, tốc độ tụ tập so với ngày xưa đã nhanh hơn nhiều lần. Thiên địa đã không chỗ nào không xuất hiện tử linh khí tức. Hàn Thạc lúc này đây cảm nhận hết sức rõ ràng, thông qua tác dụng của tinh thần lực, hẳn chỉ cần trong chốc lát là có thể tụ tập tử linh khí tức, ngoài ra còn cảm nhận được phương thức mà tử linh khí tức tụ tập. Nếu là cách phóng thích ma pháp thông thường thì hoàn toàn không thể đạt tới. Minh tướng này giống như khiến cho Hàn Thạc đột nhiên tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu, Hàn Thạc cảm ứng được rõ ràng tinh thần lực tăng trưởng, so với trước kia nhanh hơn rất nhiều. Mặc dù không sử dụng Hắc Âm Chi Đồng, khi tu luyện vẫn đạt được ích lợi rất lớn, hơn nữa loại minh tướng này tinh thần lực thu được có vẻ vô cùng thanh tịnh, tự nhiên, mà không có một chút nào thống khổ.

Khi Hàn Thạc từ trong minh tướng tỉnh lại, đột nhiên nhớ đến hai cảnh giới ma công đã tu luyện trước đó đều chú trọng rèn luyện kinh mạch xương cốt và nhục thể, nhưng cảnh giới Tố Hồn này lại hoàn toàn là rèn luyện tiềm lực đầu óc. Minh tướng của ma pháp sư toàn bộ đều dựa vào đại não để tụ tập tinh thần lực, mà không hề rèn luyện bộ phận nào khác trong thân thể. Như vậy, nếu tiềm lực đại não của Hàn Thạc được nâng lên một biên độ lớn, thì tốc độ minh tướng tụ tập tinh thần lực của hắn tự nhiên cũng sẽ đạt được đề cao. Điều này đối với việc tu luyện ma pháp của Hàn Thạc chắc chắn có hỗ trợ rất lớn.

- Quả nhiên, hai thể giới bất đồng, nhưng công pháp tu luyện tà ác vẫn có thể hỗ trợ lẫn nhau, từ nay về sau cho dù không có Hắc Âm Chi Đồng, tinh thần lực mà ta thu được nhờ minh tướng cũng nhanh hơn so với ma pháp sư bình thường rất nhiều. - Hàn Thạc trong lòng vui vẻ, lẩm bẩm.

- Phỉ Bích, không phải ngươi thích cái tên xú tiểu tử kia rồi đấy chứ? - Có tiếng nói chuyện rất nhỏ với nhau, từ vách bên kia truyền tới.

Căn phòng này hiệu quả cách âm cũng không kém, nếu đổi lại là người khác dám chắc không thể nghe rõ tiếng người khác nói chuyện ở phòng bên. Nhưng Hàn Thạc tự nhiên không phải người bình thường, thính giác của hắn linh mẫn đến biến thái, trong đêm dài yên tĩnh, tiếng thì thầm rả rã của hai người con gái lọt vào tai hắn không sót một chữ nào.

- Khảm Đế Ti, ngươi nói bấy cái gì đó, Bồ Lai Ân mấy lần giúp đỡ ta, chúng ta chỉ là bằng hữu từng kề vai tác chiến. - Phỉ Bích hạ giọng thật nhỏ, giải thích.

- Không phải, nếu chỉ là bằng hữu kề vai tác chiến, tại sao ngươi lại bảo vệ hắn, lại đánh giá hắn cao như vậy. Ta cuối cùng đã hiểu được, ngươi đối với hắn có chút đặc biệt, có phải hai người trước đây đã xảy ra chuyện gì không? Bằng kinh nghiệm phong phú của ta, bằng trực giác của một lính đánh thuê dày dạn, ta thấy ngươi đối xử với hắn tuyệt đối không giống với người khác! - Giọng Khảm Đế Ti tràn ngập nghi ngờ, nói có vẻ rất chuyên nghiệp.

- Thật sự không có, chúng ta là bạn tốt nhiều năm, chẳng lẽ ta lại lừa gạt ngươi? A, đúng rồi, ngươi thấy Bồ Lai Ân thế nào?

- Ngươi muốn nói phương diện nào?

- Các phương diện?

- Hai chữ: cổ quái! Dù là thanh quái kiếm trong tay hắn hay là thân phận lai lịch của hắn, đều có vẻ cổ quái phi thường. Ta nghĩ sau lưng hắn nhất định che giấu bí mật gì đó, ngươi tốt nhất nên cẩn thận đề phòng!

- Ta không muốn hỏi ngươi cái đó, việc này ta đã sớm biết rồi, còn cần phải ngươi nhắc nhở sao, ta chỉ muốn hỏi ngươi thấy con người hắn thế nào? - Phỉ Bích thanh âm có chút cổ quái, lại tiếp tục hỏi.

- Hừ, còn nói đối với hắn chỉ là bằng hữu thông thường, ta thấy ngươi đối với bằng hữu không có để ý kỹ như vậy đâu. Người này tướng mạo coi như cũng không kém, nhưng không thể gọi là tuấn tú, ngoài điều đó ra thì ta chưa tiếp xúc nên không nhận xét nhiều. Có điều dựa vào tình huống như ngươi nói, tựa hồ hắn cũng không có điểm gì tốt, nịnh hót, háo sắc, tham tài ... có vẻ cũng không có ưu điểm gì cả!

Hàn Thạc nghe rõ các nàng nói chuyện, trong lòng đang thầm mắng Khảm Đế Ti, đột nhiên ba Nguyên Ma vẫn được phóng thích ở một nơi xa, đã nhận ra có thích khách đang tiếp cận. Đột thích khách này bao gồm mười, trong đó tên đầu lĩnh toàn thân hắc y, thân thể bay lượn giữa hư không, xem hình dáng hắn là một

gã ma đạo sư. Thông qua thị giác của Nguyên Ma, Hàn Thạc thấy ở xa xa Cách La Phật cũng đã xuất hiện. Cách La Phật vẻ mặt khấn trương và thận trọng, đi bên cạnh hẳn vẫn là Ai Lợi Tư cùng vài tên cao thủ, lúc này đây toàn bộ đều được xuất động. Có vẻ Cách La Phật quyết không cho Phỉ Bích thoát khỏi tai kiếp lần này.

Ba Nguyên Ma theo ý muốn của Hàn Thạc, chậm rãi thay đổi phương vị, cẩn thận tránh né khu vực tinh thần lực bao trùm của gã ma đạo sư, tìm hiểu kỹ càng thực lực cùng số người đang tiến đến. Lát nữa là đến thời điểm đêm khuya chuẩn bị về sáng, đám thủ vệ sâm nghiêm ở thành bắc lúc đó sẽ có một lần luân chuyển, thời gian phải vài phút, khi ấy sẽ là lúc phòng vệ của thành bắc lỏng lẻo nhất, người đến hẳn đã tìm hiểu tình thế rõ ràng.

Hàn Thạc cân nhắc một chút thực lực bên mình, trong lòng lần đầu nổi lên cảm giác lạnh ít dữ nhiều. Sau đó bất chấp Phỉ Bích và Khảm Đế Ti vẫn đang tiếp tục nói chuyện, Hàn Thạc phóng ra khỏi phòng với tốc độ nhanh nhất, một cước đạp mở cửa phòng Phỉ Bích, không cần kiêng kỵ lao thẳng vào trong phòng.

84. Chương 84 : Ai Trốn Kỹ Hơn ?

o0o

Quyển 5 - Chương 84 : Xem ai trốn kỹ hơn

Dịch : Hoathieugia

Biên tập: Thạch Thảo

o0o

- Người, người làm gì vậy? - Khảm Đế Ti kinh hãi thất sắc, đột nhiên đứng thẳng lên. Phỉ Bích đang muốn thay áo quần đi nghỉ, vừa thấy Hàn Thạc vọt tới, cũng bị dọa giật nảy mình, nhanh chóng kéo vạt áo lại, về mặt kinh hoàng nhìn Hàn Thạc

Người của Cách La Phật và Tàn Ảnh đến rồi, đừng nhiều lời, nhanh nghĩ cách ứng phó đi! - Hàn Thạc nghiêm mặt, khẽ quát hai cô gái đang bối rối

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Khảm Đế Ti còn có chút hoài nghi, đang muốn phản đối. Nhưng về mặt của Phỉ Bích thì lập tức ngưng trọng, quát:

- Khảm Đế Ti! Nghe hẳn đi, Bố Lai Ân không nói sai đâu!

Khảm Đế Ti không tin Hàn Thạc, nhưng hoàn toàn tin tưởng Phỉ Bích, nghe Phỉ Bích nói như vậy, lập tức rút thanh kiếm bản to phía sau ra, nhìn Phỉ Bích gật đầu, rồi liền biến thành một bóng lửa, chớp mắt đã xông ra khỏi phòng. Bên ngoài phòng lập tức truyền đến tiếng Khảm Đế Ti thấp giọng cảnh báo.

Phỉ Bích cũng không phí lời, tiện tay lấy trên móc một chiếc áo dài phủ lên người, không gian giới chỉ bỗng nhiên sáng ngời, trong tay Phỉ Bích đã có thêm thanh trường kiếm hàn quang sáng loáng.

Nhìn Phỉ Bích gật đầu, Hàn Thạc nhanh chóng ra ngoài, đã thấy Khảm Đế Ti đứng ở đó, đang thấp giọng chỉ huy mọi việc

Hàn Thạc dựa vào thị giác của Nguyên Ma, nhắm mắt lại rồi đột nhiên nói:

- Một trăm thước phía bên trái có ba người đang tiếp cận, hai chiến sĩ và một pháp sư. Tên pháp sư là Phong hệ cao cấp ma pháp sư Ai Lợi Tư. Đối diện phía trước có một tên ma đạo sư mang theo bốn gã chiến sĩ, một gã cung tiễn thủ, khoảng cách đến những người này là một trăm ba mươi thước. Đang lướt nhẹ trên nóc nhà hẳn là người của Tàn Ảnh. Bên phải năm mươi thước, trong một ngõ nhỏ, đang có mấy người ẩn núp, tựa hồ đang bố trí bẫy rập...

Như đang lạc vào cảnh giới kỳ lạ, Hàn Thạc nhắm mắt lại, không ngừng miêu tả lại phương vị của những người đang tiếp cận. Khảm Đế Ti vốn đánh chết cũng không tin hẳn có thể phát hiện rõ ràng động tĩnh của từng người từ khoảng cách xa như vậy. Nhưng Phỉ Bích vừa đi đến nơi, lập tức hoàn toàn dựa theo miêu tả của Hàn Thạc, yêu cầu Khảm Đế Ti an bài nhân thủ phòng ngự.

- Phỉ Bích tiểu thư, lúc này đây ta hy vọng cô chuẩn bị thật tốt việc triệt thoái. Dựa vào phỏng đoán của ta, ta nghĩ cho dù có thêm kiếm sư thực lực của cô, chúng ta cũng không chắc là đối thủ của bọn họ. Nếu tình thế không ổn hy vọng cô không nên lo lắng cho những người ở lại mà hãy thoát đi. Nhưng vô luận có bao nhiêu nguy cơ, ngàn vạn lần không được lùi về bên phải, đó là tử lộ! - Hàn Thạc đột nhiên nhìn chăm chăm Phỉ Bích trịnh trọng nói.

- Đa tạ người, Bồ Lai Ân, ta biết nên làm thế nào. Bản thân người cũng nên cẩn thận một chút! - Phỉ Bích đối với Hàn Thạc vô cùng tín nhiệm, thấy Hàn Thạc trịnh trọng cảnh cáo mình như vậy, lập tức hiểu được lúc này chắc chắn cực kỳ nguy hiểm, nghiêm nghị gật đầu tỏ vẻ đã hiểu

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc lấy ra Lục Ma Phong cầm ở lòng bàn tay, đem chủ thủ cất giấu trên người cùng cương châm trên đùi kiểm tra lại. Sau đó tay trái cầm cung nỏ, Hàn Thạc tung người nhảy lên một tán đại thụ, cái bóng của căn nhà vừa vặn che kín hoàn toàn cơ thể của hắn. Hàn Thạc vẻ mặt tỉnh táo nhìn chăm chăm bên trái, vẫn không có động tĩnh gì.

- Quả nhiên đã đến, mọi người cẩn thận một chút, tản ra! - Phỉ Bích thân là kiếm sư, cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân. Trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì đã tín nhiệm Hàn Thạc, liếc về Khảm Đế Ti đang ở bên cạnh, nhảy mắt.

Sau đó, Khảm Đế Ti mới giật mình hãi nhìn Hàn Thạc đang giấu mình trong bóng đêm, nàng làm sao cũng không nghĩ được Hàn Thạc lại thần kỳ như vậy. Từ khoảng cách trăm thước trong bóng tối, chẳng những có thể phát giác có người đến, mà giống như giữa bầu trời có gần đôi mắt của hắn, miêu tả rõ ràng, chi tiết từng động tĩnh của kẻ địch.

Khảm Đế Ti dầu sao cũng là một lính đánh thuê thân trải trăm trận, sau một thoáng kinh hãi, liếc nhìn Phỉ Bích, sau đó hai người cùng nhảy lên, phân biệt ẩn thân ở hai bên Hàn Thạc, giấu mình trong tán cây.

- Bồ..... Bồ Lai Ân, người có thể miêu tả động tĩnh của địch nhân kỹ hơn một chút, từ từ nói cho ta biết, để ta truyền lại cho người phía dưới để tâm đối phó. - Khoảng cách giữa Khảm Đế Ti và Hàn Thạc chỉ hơn một thước, khe khẽ nói.

Vẫn giữ tư thế bất động, ngay cả vẻ mặt cũng không có chút biến hóa nào, Hàn Thạc hạ giọng, đem tung tích địch nhân kể lại cặn kẽ rõ ràng. Khảm Đế Ti trong tay cầm một thứ ma pháp đạo cụ, thông qua ma pháp đạo cụ đó để thông tin cho đám lính đánh thuê mai phục trong khuôn viên, chỉ thị từng câu từng câu rõ ràng

Ba người phía Cách La Phật do Ai Lợi Tư dẫn đầu tiến đến đầu tiên. Bọn chúng dừng lại ở mép một cái nóc nhà. Bọn người Hàn Thạc vẫn án binh bất động. Đến khi gã ma đạo sư đang lướt lơ giữa không trung kia mang theo vài tên cao thủ Tàn Ảnh xuất hiện ở trước cửa, mới là thời khắc nín thở chuẩn bị động thủ.

Không ai thấy động tác gã ma đạo sư kia như thế nào, chỉ thấy thân thể hắn hoàn toàn bao phủ trong tấm áo bào đen, sử dụng một loại thanh âm không thể nghe thấy, niệm động vài câu chú ngữ. Chung quanh chỗ ở của Phỉ Bích đột nhiên truyền đến một làn sóng ma pháp mãnh liệt, sau đó giống như một trận động đất lớn, tất cả các phòng đều bắt đầu chấn động kịch liệt.

Cùng lúc đó, bốn gã chiến sĩ phía sau hắn nhanh chóng tản ra, một gã cung thủ lùi về nóc phòng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống, dò xét hết thảy chung quanh. Ai Lợi Tư nhìn mặt đất giống như cự thú thức tỉnh, mãnh liệt rung động, hướng về hai gã chiến sĩ phía trước, gật gật đầu. Hai người này thân thể nhảy lên, rồi thuận đà rơi xuống mặt sân.

“Vèo vèo vèo vèo vèo”

Năm mũi tên trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện, như năm con độc xà hung bạo ẩn mình trong hồ sâu, hướng về hai thân thể đang đáp xuống. Hai người này vẫn che giấu tung tích, sao có thể ngờ tới lúc này vừa mới đáp xuống, đã bị tập kích mãnh liệt như thế, trong lòng cả kinh, tay chân luống cuống, gờ kiếm chống đỡ. Ba mũi tên bị chém đứt, một mũi tên bị hai tên né qua, chỉ có mũi tên do Phỉ Bích bắn, là cắm vào chân một gã chiến sĩ. Vừa lúc hai người này rơi xuống mặt sân, đã chạm vào kết giới được mấy người bố trí từ trước, ba đạo lôi điện đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời, dưới ánh lôi điện chiếu sáng, Hàn Thạc nhìn thấy rõ từng sợi, từng sợi tơ sắt nhỏ như sợi tóc. Những sợi tơ sắt nhỏ này đan vào nhau, gây vướng víu. Hai người vừa đáp xuống, chân liền bị những sợi tơ này cuốn lấy.

Quang điện nường theo tơ sắt, thoảng chốc đã lan tràn khắp nơi, cả khu vực theo đó hình thành một mảng lưới cường điện phát ra ánh sáng màu bạc lằng lẹ. Một tên trúng điện, cả người liền co quắp, trong miệng phát ra tiếng kêu gào thê lương. Một tên chưa bị thương, bị điện kích một chút liền phản ứng rất nhanh nhẹn, giơ kiếm chặt đứt sợi tơ nhảy ra ngoài. Còn tên chiến sĩ bị trúng một tên lúc trước, trong miệng sùi bọt mép, chậm rãi lao đảo ngã xuống lưới điện.

- Không xong, có mai phục! - Ai Lợi Tư vừa mới định nhảy xuống, thấy hai chiến sĩ trúng chiêu, đột nhiên hô to một tiếng. Quay mặt về phía đám Tàn Ảnh đang tiến công cảnh báo.

“Ba ba” hai tiếng. Đám thích khách lập tức chia ra tứ phân ngũ liệt. Bốn gã chiến sĩ mặc áo đen cầm kiếm vọt đến, phân thành hai phương hướng ở trong viện tuần tra, tên ma đạo sư kia dập dềnh bay vào trong sân, tay trái cầm ma pháp trượng đã bị tay áo màu đen bao phủ. Theo sự vũ động của hắn, những căn phòng chung quanh, cái này nối tiếp cái kia, theo cơn động đất cuồng mãnh, liền tiếp sụp đổ.

Đám lính đánh thuê của Chiến Hoả dong binh đoàn vốn ẩn nấp ở trong phòng, có hai người trực tiếp bị tường phòng đổ sụp xuống đè chết. Còn ba người khác cũng không thể không chạy ra ngoài, toàn bộ cầm vũ khí đứng dàn hàng ở giữa sân. Hàn Thạc chăm chú nhìn xuống, phát hiện ra bọn họ gồm một gã cao cấp kiếm sĩ, một gã trung cấp pháp sư thuộc lôi điện hệ và một gã cung thủ thủ.

Ma đạo sư vung lên ma pháp trượng trong tay, ma pháp ba động khổng lồ lại xuất hiện. Ba con thổ long như mũi chông đột nhiên phá đất chui ra, hướng về ba gã Chiến Hoả dong binh đoàn vừa xuất hiện mà phóng tới. Cao cấp kiếm sĩ cùng trung cấp pháp sư kịp thời tránh né, đối mặt với nguy cơ trước mắt phản ứng rất nhanh nhẹn, lao sang một bên mà thoát thân, còn gã cung thủ đang giơ cung tập trung tinh thần nhắm thẳng vào gã ma đạo sư, còn chưa kịp phóng xuất, đã bị thổ long từ dưới chân chui lên bổ thẳng vào ngực. Lực đạo cực lớn khiến cho hắn bị mất mạng đương trường.

Hàn Thạc tỉnh táo không chế hơi thở, rõ ràng cảm ứng được Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti ở bên cạnh, hít thở đều đã có phần nặng nề hơn, xem ra bởi vì người kia vừa bị mất mạng, nên hai người đã không còn bảo trì được sự tỉnh táo

Sau đó Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti, nỗ tiến trong tay đồng thời bắn về phía gã thổ hệ ma đạo sư vừa phóng ra thổ long kia. Nỗ tiến của hai người thế tới hung hãn, đáng tiếc sau cái vung tay của ma đạo sư, mặt đất đột nhiên mọc lên một bức tường. Nỗ tiến của hai người găm vào trên bức tường, cũng không tạo ra bất cứ thương tổn gì cho tên hung thủ này.

- Ở bên trong tán đại thụ! - Ai Lợi Tư không còn che giấu thanh âm, liền trực tiếp lên tiếng. Cùng thanh âm của hắn đồng thời vang lên là tiếng rít gào của phong nhận tập kích tới.

Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti hai người, vừa nghe được âm thanh tập kích của phong nhận, lập tức từ bên người Hàn Thạc nhảy ra. Phỉ Bích trong tay cầm trường kiếm, phóng ra quang mang rực rỡ, lấy tốc độ nhanh nhất nhắm về phía gã ma đạo sư kia. Khảm Đế Ti trong tay cầm thanh kiếm bản to phóng ra hoả quang ngập trời, khiến cho Khảm Đế Ti ở giữa màn đêm như biến thành một ngọn lửa ma quái, trực tiếp lao về phía Ai Lợi Tư.

Hàn Thạc cầm trong tay nỗ tiến, yên lặng mai phục trong tán đại thụ, vẫn không nhúc nhích, thậm chí không ra tay ngăn cản việc phong nhận đang đánh tới. Vài đạo phong nhận chém đứt mấy nhánh cây, còn có hai đạo phong nhận chém vào bên hông của Hàn Thạc, nhưng Hàn Thạc chỉ cắn răng nén đau, thân hình một điểm cũng không nhúc nhích, ngay cả hô hấp cùng nhịp đập của tim đều bảo trì tại một mức độ bình ổn kinh người.

Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti rời cây bay ra, đã hoàn toàn kích phát đấu chí của đám người Chiến Hoả, vì thổ hệ ma đạo sư vừa phóng thích một trận động đất lớn, khiến cho cả căn phòng toàn bộ đổ sụp xuống, điều này làm cho rất nhiều cạm bẫy mà Chiến Hoả dong binh đoàn đã dày công bố trí đều đã mất đi hiệu quả. Phỉ Bích biết rõ sự đáng sợ của ma đạo sư, bởi vậy nhắm thẳng đến tên ma đạo sư này, lập tức đem toàn lực để ứng phó, quyết tâm giết bằng được hắn.

Phỉ Bích vừa động, hai tên cao cấp kiếm sĩ của Tàn Ảnh, lập tức hướng đến bên cạnh để phối hợp với tên ma đạo sư, tạo thành tổ hợp hai chiến một pháp nhằm đối phó với Phỉ Bích. Ở đằng xa, một gã cung thủ

của Tàn Ảnh, phối hợp với hai gã kiếm sĩ khác, thêm đám Ai Lợi Tư hai người, bắt đầu công kích các Chiến Hoả dong binh.

Khảm Đế Ti cầm trong tay thanh kiếm bản to, mỗi lần vung lên đều phát một đạo hỏa nhiệt bập bùng, thanh kiếm bản to kia trong đêm tối tỏa ra quang mang rực rỡ, bức bách ma pháp sư Phong Hệ Ai Lợi Tư không ngừng lui lại.

Ai Lợi Tư nhờ vào sự giúp đỡ của phong lực, hành động rất nhanh nhẹn, bay lượn lui tới cực nhanh giữa lớp lớp phong nhận, long quyền phong đã tập kích về phía Khảm Đế Ti. Đến khi một gã trung cấp kiếm sĩ của Tàn Ảnh chạy tới phía trước Ai Lợi Tư, cùng hắn hợp lực đối phó Khảm Đế Ti. Thì Khảm Đế Ti vốn uy phong lẫm lẫm, đột nhiên có chút yếu thế.

Sau đó, vô luận là bên Phỉ Bích, hay là Ai Lợi Tư cùng đám người Tàn Ảnh, toàn bộ đều lộ diện hết cả trong khoảnh sân đã bị tàn phá không còn nguyên vẹn. Trong trường chiến đấu chỉ có Hàn Thạc vẫn một mình ẩn nấp ở trong bóng tối, trên người là hai vết thương do phong nhận gây ra nhưng vẫn nhẩn nại đợi thời cơ công kích tốt nhất.

Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti đều đang rơi xuống hạ phong, mắt thấy Hàn Thạc vẫn nấp ở đằng kia, tâm trạng uể oải không khỏi thêm vài phần chờ mong. Hai người đều là người thông minh, đã đoán ra Hàn Thạc liều mạng bị thương vẫn dấu mình ở nơi đó thì mục tiêu là muốn nhắm đến cái gì rồi, đều hiểu ngầm trong lòng, dẫn đối thủ của mình về phương hướng gốc đại thụ

Rất nhanh sau đó, Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti gian khổ chống đỡ, đồng thời tập trung lại ở nơi Hàn Thạc ẩn thân, bị tên ma đạo sư kia và đám Ai Lợi Tư bao vây

- Phỉ Bích tiểu thư xinh đẹp, trải qua vài lần đối chiến, ta đối với thực lực của ngươi vô cùng khâm phục. Nhưng mà lúc này đây, ngươi đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa rồi, thật vô cùng xin lỗi a! - Ai Lợi Tư ôn nhu cười khê, lời nói vừa rời khỏi miệng, trên bầu trời phía trước mặt hắn lệ phong gào thét, hình thành long quyền phong cuồng bạo, trong diện tích tàn phá của nó cây cối hay đá sỏi gì đều bị phanh thành từng mảnh, tất cả đều bị long quyền phong rút gào hút lên không trung, hướng về phía Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti mà cuốn tới.

Ma đạo sư mấp máy môi niệm động, tay trái hé mở ra, bốn khối tường đất rắn chắc, cao lớn được dựng lên, giống như một cái cũi giam đem Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti hoàn toàn vây khốn.

Phỉ Bích cầm trường kiếm trong tay tạo nên một đoàn quang mang lóa mắt màu trắng sữa, quang mang tạo thành một hình chữ thập (ã??), phá đổ một bức tường đất, mang theo Khảm Đế Ti phóng ra. Lúc này mấy tên kiếm sĩ vẫn đợi bên cạnh, lập tức bắt đầu ra tay đối phó với Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti. Ai Lợi Tư nở nụ cười âm hiểm, tụ tập tinh thần lực chậm rãi thao túng long quyền phong cuốn lấy hai người.

Ở phía sau, một cây nở tiền hoa phá trường không, đột nhiên bắn về phía tên thổ hệ ma đạo sư toàn thân bao phủ tại áo bào màu đen. Ma đạo sư hơi nghiêng người, một tên kiếm sĩ bên cạnh phát tay đem nở tiền đánh chệch đi. Lúc này một thanh cốt mâu giữa không trung xuất hiện, mang theo tiếng rít gào sắc nhọn, giống như mũi tên kia nhắm về phía gã ma đạo sư.

Ma đạo sư tựa hồ có chút khó chịu, tay trái hơi hơi hé ra, thổ hệ ma pháp bắt đầu ngưng tụ, trên mặt đất một phiến đá âm âm bay ra, đập nát thanh cốt mâu đang bắn về phía hắn.

Ma đạo sư vừa mới thở phào một hơi, đang muốn lục soát địch nhân ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, một tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên. Cách đó không xa Ai Lợi Tư lúc này đang che ngực, ngẩng đầu về mặt sớ hãi nhìn lên cây đại thụ trên đỉnh đầu. Một thanh vũ khí bén nhọn như là độc long đang chui ra khỏi ngực hắn

“Soạt!”

Một lỗ máu từ trước ngực Ai Lợi Tư, một dòng máu tươi không thể khống chế đang phun ra. Ai Lợi Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên đầu gối mềm nhũn khụy trên mặt đất, sau đó dừng lại một chút, rồi thân thể cứ thế ngã về phía sau.

85. Chương 85 : Ngư Ông Đắc Lợi

oOo

Cái chết đột ngột của Ai Lợi Tư khiến tung tích Hàn Thạc hoàn toàn bại lộ. Khi Lục Ma Phong trở về tay Hàn Thạc, Hàn Thạc cũng từ trên cây nhảy xuống. Phía sau, gã Lôi hệ trung cấp ma pháp sư của Chiến Hỏa dong binh đoàn không biết đã bị một mũi tên cắm xuyên qua sườn trái từ lúc nào, xem chừng lại bị cũng tiễn thủ của Tàn Ảnh nấp trên nóc nhà bắn bị thương. Mặt khác, một gã cao cấp chiến sĩ cũng bị hộc máu tươi, thân thể tựa hồ cũng bị phong nhận xẹt qua, máu tươi từ người hắn bắn đầy trên nền đất

- Rời khỏi đây thôi! - Hàn Thạc vừa xuống tới, sau khi đánh giá tình thế, hiểu được rằng dù A Lợi Tư đã bị đánh lén chết nhưng bên họ vẫn ở thế hạ phong, quyết định nhanh chóng rút khỏi nơi này.

Từ lúc đám sát thủ đến, trải qua mấy lần công kích, nói thì dài nhưng kỳ thật chỉ phát sinh trong thời gian vài phút. Lúc này thành vệ quân đang thay ca không thể đến nhanh được. Sát thủ của Tàn Ảnh còn dư thời gian để giết toàn bộ đám người của Hàn Thạc. Nhất là nguyên ma do Hàn Thạc bố trí tại phía xa đã thấy mấy người bố trí cạm bẫy lúc trước đang tiến vào trong này. Đội bọn họ tiến đến thì bên hắn càng không có phần thắng

Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ty sau khi nghe Thạc quyết định lý khai, hai đôi mắt xinh đẹp lóe lên, tựa hồ bắt đầu cân nhắc tìm đường lui. Trước khi hai nàng có quyết định, Hàn Thạc trong lòng chợt động, đột nhiên nhớ tới một chỗ, trên mặt hiện lên một nụ cười thâm hiểm, nói nhanh:

- Đi theo ta!

Cơ thể Hàn Thạc lao thẳng vào vách tường của một gian phòng đã sụp đổ, Lục Ma Phong rời tay thoát đi như một con độc long, cùng lúc âm thanh kịch liệt vang lên, một lỗ thủng lớn được mở ra, sau khi đến thu hồi lại Lục Ma Phong, Hàn Thạc cũng từ trong lỗ thủng lao ra. Hai người Phỉ Bích và Khảm Đế Ti vốn ở cùng một chỗ với Hàn Thạc, lỗ thủng vừa được phá xong liền lập tức tiếp cận. Thân hình Hàn Thạc vừa động, hai mỹ nữ cũng không chậm trễ phóng qua, chớp mắt xuyên qua lỗ thủng đào tẩu. Còn lại hai người của Chiến Hỏa dong binh đoàn. Vừa thấy Khảm Đế Ti cùng Phỉ Bích rời đi, liếc mắt nhìn nhau, rồi hai người chia làm hai hướng bắt đầu chạy đi.

- Những người khác công cần quan tâm, đuổi theo hai nữ nhân kia thôi. - Vừa đến nơi, Ma đạo sư mang hắc bào đột nhiên mở miệng, thanh âm the thé cực kỳ khó nghe

Vì vậy tất cả sát thủ đều buông tha hai người của Chiến Hỏa dong binh đoàn đã bị thương. Theo sự phân phó của gã ma đạo sư tiến nhanh vào lỗ hổng, bắt đầu đuổi theo ba người Hàn Thạc Nhờ tu luyện ma công nên tốc độ của Hàn Thạc cực kỳ mau lẹ. Hai mỹ nữ Phỉ Bích và Khảm Đế Ti đều là chiến sĩ nên cũng không bị bỏ lại đằng sau. Hai người cũng không để ý đến việc gì cả, chỉ một mực đi theo sau Hàn Thạc Trong lúc đó, một nguyên ma sớm đã đi trước một bước tiềm phục nơi Hàn Thạc sẽ đi qua, giống như là thêm một đôi mắt. Chỉ chọn những ngõ nhỏ, những nơi vắng vẻ mà đi. Nhờ sự tồn tại của nguyên ma, Hàn Thạc có thể đem tất cả quang cảnh xung quanh ghi nhớ trong lòng, căn bản là không sợ nhầm đường.

Dần dần, ba người Hàn Thạc nhờ vào sự giúp đỡ địa thế đã bỏ đám truy binh lại đằng sau. Đột nhiên phía trước xuất hiện một ngã rẽ. Một bên là đường đi có vẻ khúc chiết, quanh co, một bên là đường sá rộng rãi, trống trải không có chỗ che giấu thân thể Hai người Phỉ Bích và Khảm Đế Ti theo sau Hàn Thạc vài bước. Càng đi càng kinh ngạc với sự hiểu rõ địa thế ở đây của Hàn Thạc, cũng sởn rùng nhìn Hàn Thạc an nhiên dùng sự hiểu biết địa thế của mình, bỏ lại đám sát thủ ở đằng sau.

Lối rẽ phía trước xuất hiện, hai người cứ nghĩ rằng Hàn Thạc sẽ theo con đường quanh co khúc chiết mà đi, nhân cơ hội đó hoàn toàn loại bỏ đám truy binh ở phía sau, nhưng không ngờ Hàn Thạc lại đột nhiên dừng lại, tiện tay lấy ra một cái mặt nạ màu đen mang vào che toàn bộ khuôn mặt, sau đó ném hai cái khác cho Phỉ Bích và Khảm Đế Ty, vội vã nói:

- Mang vào

Trong khi Khảm Đế Ti còn do dự thì Phỉ Bích không nói lời nào mang mặt nạ bảo hộ vào che đi khuôn mặt tuyệt mỹ. Mắt thấy từ góc đường đã có truy binh xuất hiện, âm thanh của Phỉ Bích từ trong mặt nạ phát ra thúc giục:

- Nhanh lên đi!

Phỉ Bích vừa lên tiếng, Khảm Đế Ti cũng không còn do dự, luống cuống mang mặt nạ bảo hộ vào, lại từ không gian giới chỉ lấy ra một bộ y phục dạ hạnh màu đen định mặc vào theo.

- Không cần mặc hắc y, đi thôi! - Hàn Thạc nói.

Nhìn truy binh ở phía sau, thân hình dừng lại vài giây, Hàn Thạc lại chạy đi, không ngờ là lại bỏ qua con đường quanh co khúc chiết mà lại chạy về phía đường rộng lớn, không hề có chỗ che giấu thân thể mà chạy trốn. Tức thì ngay cả Phỉ Bích cũng sửng sốt, không rõ Hàn Thạc làm vậy là có ý gì, bất quá cũng không hỏi gì nhiều, tin tưởng vào Hàn Thạc, Phỉ Bích bấm nhẹ Khảm Đế Ti, quyết đoán chạy theo Hàn Thạc.

- Không nên toàn lực chạy, phải cho đám người phía sau có thể thấy được tung tích của chúng ta! - Hàn Thạc hơi dừng lại một chút, sóng vai cùng Phỉ Bích và Khảm Đế Ti, quay sang hai người thấp giọng nói.

- Người làm cái quỷ gì vậy, nếu theo đường kia, ta nghĩ chúng ta đã chạy thoát. Tại sao lại về vờ đeo mặt nạ làm gì, bọn họ đều biết quần áo trên người chúng ta, làm như vậy chẳng có chút tác dụng nào, ngược lại còn có vẻ rất ngu ngốc. - Khảm Đế Ti oán hận nói.

- Hắc hắc, ta dùng mặt nạ che mặt không phải vì giấu diếm bọn họ mà là không muốn để người khác nhìn ra diện mạo của chúng ta. Hôm qua trong gian phòng phía trước, ta phát hiện ra một nhóm nhân vật quỷ quỷ nhạc nhạc, những người này thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, tác phong làm việc xem ra cũng không phải là người tốt. Nếu người của Tàn Ảnh mà gặp bọn họ, ta nghĩ nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó, chúng ta có lẽ cũng có thể một lần giải quyết nguy hiểm từ Tàn Ảnh. - Hàn Thạc dùng âm thanh âm hiểm, nói một cách đơn giản.

-Người thật hèn hạ!

Khảm Đế Ti ngăn người, chợt thốt lên.

- Bố Lai Ân, chúng ta không thể gây nguy hiểm cho người vô tội, người khẳng định bọn họ không phải người tốt sao? - Phỉ Bích sửng sốt, hỏi Hàn Thạc.

-Yên tâm, ta khẳng định bọn họ chẳng phải là người tốt gì cả, ngày hôm qua ta còn chứng kiến bọn họ lén lút đến học viện Ba Bể Luân chúng ta trộm đồ, loại phong cách làm việc như thế làm sao có thể là người tốt!

Hàn Thạc khẳng định với Phỉ Bích, sau đó bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Chú ý, chính là tòa viện kia, ngay sau khi ta công kích từ xa, chúng ta lập tức phóng nhanh đến phía sau viện đó, ngàn vạn lần không nên bại lộ tung tích.

Hàn Thạc cùng Phỉ Bích và Khảm Đế Ti tăng tốc nhằm tới trước viện, khi tới trước cửa bỗng nhiên hẩn lấy ra cung nỏ, không cần ngắm, bắn ngay một mũi tên. Rồi tiện tay lấy ra một cây cương châm, cũng phóng vào bên trong sân. Sau khi làm xong, Hàn Thạc kéo Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti, tìm tới một nơi ẩn thân mà một nguyên ma đã sớm dàn xếp - phía sau ngôi nhà này có một chiếc thùng đá hình vuông không có nắp nằm trong đồng rác.

- Ôi ôi ... thối quá! - Khảm Đế Ti vừa tiến đến, lập tức bịt mũi thấp giọng kêu. Phỉ Bích cũng bịt mũi, lộ vẻ khó chịu.

Nơi này rất chật hẹp, còn có một vài đồng rác lớn. Hàn Thạc ngồi ở giữa, Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti ngồi ở hai bên, ba người ép cùng một chỗ, Khảm Đế Ti và Phỉ Bích ngửi thấy mùi tanh hôi, tất nhiên là Hàn Thạc cũng không tránh được, đành phải dùng mặt nạ trên mặt che mũi lại. Hàn Thạc không nói lời nào. Lấy tay hướng về phía hai người ra hiệu chó có lên tiếng, ý bảo hai người ít nói mà chú ý tình thế xung quanh.

- Có kẻ địch! - Bên trong viện truyền đến một tiếng kêu nhỏ, sau đó có tiếng bước chân rất nhẹ từ bên trong vang lên, dường như đang điều tra tung tích.

Lúc này, Hàn Thạc, Phỉ Bích và Khảm Đế Ti núp ở chỗ ấy thấy ma đạo sư lơ lửng trên không, mang theo vài tên sát thủ Tàn Ảnh từ xa chạy tới.

- Bọn họ tiến vào tòa viện này! - Gã kiếm sĩ đầu tiên đến đây lập tức bẩm báo với ma đạo sư kia.

Ma đạo sư áo đen gật đầu. Ma pháp trượng bị tay áo dài che khuất vung lên một chút, một luồng ma pháp ba động mãnh liệt đột nhiên lại xuất hiện. Địa Chấn Thuật từng xuất hiện ở nhà Phỉ Bích, lại một lần nữa diễn ra tại tòa viện này, từng căn phòng đổ sập xuống theo Địa Chấn Thuật của ma đạo sư phóng ra. Bỗng nhiên từ bên trong truyền ra tiếng chửi bới hỗn loạn. Đỗ Khắc và Ai Lí Khắc, còn có vài tên khác ở trong viện, không nói đến câu thứ hai đã ra tay, đầu khí và ma pháp xuất ra, đổ ập xuống chỗ ma đạo sư.

Đỗ Khắc cũng lơ lửng trên không, rõ ràng hắn cũng là một gã ma đạo sư, ma pháp trượng hoa lệ mang theo chú ngữ ma pháp phong hệ được hoàn thành, trên trăm đạo phong nhận tạo thành cơn lốc xoáy cuốn về phía ma pháp sư áo đen, do phong nhận tạo thành lốc xoáy uy lực vô cùng khủng bố, khi đi qua tạo thành đất đá bay mù trời, mấy cây nhỏ bên đường rơi vào trong lốc xoáy, lập tức tan thành mảnh vụn.

- Đáng chết, sao lại có ma đạo sư, Cách La Phật lại không nói cho chúng ta biết! - Ma đạo sư áo đen kinh hãi hét lên the thé, bản thân hắn thì triển ra một bức tường đất ngăn cản trước mặt, rồi nhanh chóng thoái lui.

Tên kiếm sĩ đến cùng Cách La Phật và một tên cung tiễn thủ của Tàn Ảnh, do bất ngờ không kịp đề phòng, toàn bộ bị lốc xoáy cuồng bạo kéo vào trong, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết thê lương, máu thịt hai người bay tứ tung, sau đó bị bao trùm trong màn sương máu, trong chốc lát đã không còn sự sống.

- Đuổi theo! - Đỗ Khắc hừ lạnh một tiếng, dẫn Ai Lí Khắc và mấy người khác chạy ra từ tòa viện đổ nát, truy kích theo hướng đám Tàn Ảnh đã bắt đầu chạy ở xa xa, ma pháp liên tục va chạm, không ngừng truyền đến tiếng nổ vang “bùm bùm”.

-Ồi, những người này có lai lịch thế nào, thực lực không ngờ có thể lợi hại như vậy! - Sau khi bọn họ rời đi, Khảm Đế Ti mới lộ vẻ kinh ngạc, thì thầm.

- Tòa viện này vừa trở thành đồng đổ nát, trong đó không có người nào rồi, chúng ta không cần ở lại chỗ này nữa. - Phỉ Bích nhanh chóng nhảy ra, rời xa thùng đá để dựng rác kia.

Sau khi Khảm Đế Ti và Hàn Thạc từ trong đi ra, Hàn Thạc cười nhẹ nói:

-Lúc này, quân thủ thành hẳn là đã thay phiên xong, không biết hai nhóm này có thể kinh động quân thủ thành hay không?

- Người quả nhiên âm hiểm, tiếp theo chúng ta cần phải làm gì? - Đến lúc này, Khảm Đế Ti bất tri bất giác coi Hàn Thạc trở thành người đáng tin cậy, thấy bây giờ nguy cơ đã giải trừ rồi, Hàn Thạc còn gây cho Tàn Ảnh và người của Cách La Phật một sự phiền toái lớn, không khỏi tiếp tục mở miệng hỏi Hàn Thạc.

- Phỉ Bích tiểu thư, ta nghĩ có lẽ ta có thể biết tình nhân của Cách La Phật ở chỗ nào? - Lúc này, Hàn Thạc bỗng nhiên cất tiếng.

Phỉ Bích hưng phấn nhìn chằm chằm Hàn Thạc, hỏi dồn dập :

- Ở đâu?

- Đi theo ta, xem chừng đêm nay chúng ta không có cách gì nghỉ ngơi rồi. - Hàn Thạc bắt đầu dĩ nhiên vai, phân biệt phương hướng, dẫn đường xuyên qua con đường rộng lớn này, đi tới một con đường mòn u ám chật hẹp.

Ngay từ đầu, Cách La Phật đã hiện thân. Sau khi Ai Lợi Tư cùng đám người Tàn Ảnh xông vào nhà Phỉ Bích, Cách La Phật vẫn ngồi trong một ngôi nhà ở xa chờ tin tức, một trong ba nguyên ma vẫn đang ở đó giám sát Cách La Phật. Cho đến khi nhà của Phỉ Bích sụp đổ, lúc này Cách La Phật mới một mình rời đi, cũng không trở về thương hội Bồ Tư Đặc, trái lại lên một chiếc xe ngựa được chuẩn bị từ trước đó, nói với mã phu:

- Đi tới chỗ Tập La, cẩn thận một chút!

Lần trước Hàn Thạc nghe Phỉ Bích nói qua, tình nhân của Cách La Phật gọi là Tập La, nên lúc này mới thông báo cho Phỉ Bích và Khảm Đế Ti. Ba nguyên ma nếu rời khỏi Hàn Thạc quá xa thì sẽ rất khó khống chế, khi Cách La Phật rời đi, bên này Đỗ Khắc cùng người của Tàn Ảnh vừa mới va chạm. Trên đường đi theo xe ngựa của Cách La Phật, khống chế của Hàn Thạc đối với nguyên ma càng ngày càng khó, sau khi Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti đáp ứng, bọn họ lập tức dùng toàn lực tiếp cận Cách La Phật.

Vào lúc sắc trời đã tờ mờ sáng, Hàn Thạc dẫn theo Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti, xuất hiện tại khu phố ở thành tây. So với thành nam và thành bắc, nơi này có vẻ vừa bần vừa loạn, khắp nơi trên mặt đường đều là rác rưởi, trong thời tiết rét lạnh một ít tên khất cái mặc quần áo phong phanh, cuộn cơ thể lại thành khúc nằm ở chung quanh đồng rác, dường như muốn nhờ đồng rác thu được một chút ấm áp.

- Không ngờ với thân phận của Cách La Phật lại đến khu vực của mấy tên bình dân này, hẳn còn có thể đem tình nhân đầu ở chỗ này, cũng khó trách chúng ta tìm không thấy, Cách La Phật quả nhiên không phải người dễ đối phó! - Phỉ Bích nhíu mày nhìn nhìn chung quanh, nói khẽ với Hàn Thạc

- Tốt lắm, hẳn là nơi này rồi, đi theo ta nào, ta nghĩ lúc này Cách La Phật trốn không thoát rồi! - Hàn Thạc thông qua nguyên ma, đã thấy Cách La Phật vào một ngôi nhà dơ bẩn cũ nát, sau khi nói với Phỉ Bích và Khảm Đế Ti, lập tức đi vòng qua đồng rác trước mặt, chui vào một ngõ nhỏ đầy ruồi bọ bay lượn.

Mặc dù đối với nơi này vô vùng chán ghét, nhưng Phỉ Bích và Khảm Đế Ti vẫn kiên trì, cùng chui vào với Hàn Thạc, hai người không ngừng phẩy tay, muốn đuổi đám ruồi bọ chung quanh đi.

86. Chương 86:mục Tiêu Theo Đuổi Mới.

oOo

Ba người Hàn Thạc, Phỉ Bích, Khảm Đế Ti cùng tiến vào ngôi nhà rách nát cũ kĩ kia, bên trong bố trí vô cùng gọn gàng sạch sẽ, thậm chí có một số vật phẩm có thể nói là còn trên cả xa hoa! Không ngờ bề ngoài cũ nát như thế mà bên trong lại cực kì hoa mỹ, tráng lệ như thế này.

Sau khi tiến vào, Khảm Đế Ti mạnh mẽ đóng cửa lại. “Bình” một tiếng, dùng khoát kiếm nắm trong tay, che chắn cẩn mật.

- Khảm Đế Ti, người không cần cẩn thận quá như vậy, vị hảo thức thức này của ta cũng không có vũ khí hay ma pháp gì cả, bây giờ y có trốn cũng không thoát đâu.

Phỉ Bích đã gỡ bỏ khăn che mặt xuống để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, tùy ý nhàn nhã ngồi xuống, lạnh lùng nhìn người mở cửa phòng.

Hàn Thạc đánh giá xung quanh một lượt, thông qua Nguyên Ma quan sát hết thấy bốn bề, cũng không thấy xuất hiện nhân vật khả nghi nào, lúc này mới tự rót cho bản thân một tách trà ấm, tham lam uống liền hai ngụm.

Cách La Phật vẻ mặt chán nản uể oải, thông thả đi tới giữa phòng, cười thầm một tiếng, nhìn Phỉ Bích Tuyết nói:

- Nha đầu giỏi lắm thật không nghĩ rằng ngươi vẫn luôn ẩn tàng thực lực, có phải Tạp La đã bị ngươi bắt đi rồi đúng không?

Phỉ Bích ngẩn ra, sau đó kinh ngạc nhìn Cách La Phật, lắc lắc đầu trả lời:

- Không phải, ta cũng vừa phát hiện ra chỗ này thôi.

- Cho Tạp La một con đường sống, ta đem mọi thứ ngươi muốn, kể cả tính mạng của ta giao hết cho ngươi. Việc tới nước này, Cách La Phật tự biết khó thoát khỏi cái chết, ngược lại buông xuôi tất cả.

- Xin lỗi, Tạp La không nằm trong tay ta, nếu ta đoán không nhầm thì hẳn là An Đức Lỗ gia gia đã phái người tới, người tình của ngươi tất nhiên bị người của An Đức Lỗ gia gia dẫn đi rồi, ta không có quyền quyết định số phận của cô ta.

Phỉ Bích lắc lắc đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Cách La Phật, lát sau buột miệng hỏi:

- Phụ thân của ta có phải bị ngươi hại chết không ?

- Không sai, hẳn là do ta hạ độc mà chết, giờ ngươi cũng đã biết tất cả rồi, ta cũng chẳng cần phải dấu diếm nữa, ngươi còn muốn biết cái gì nữa ? - Gương mặt Cách La Phật chết lặng, chờ đợi gật đầu trả lời.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc cảm thấy rõ ràng nộ khí trên thân Phỉ Bích áp bức tới, chỉ thấy nàng chậm chậm đứng lên, nhìn Hàn Thạc và Khảm Đế Ti nói:

- Ta muốn ở một mình với vị hảo thức thức này, Bồ Lai Ân mọi người có thể lui ra một chút được không?

Gật gật đầu, Hàn Thạc đặt chén trà xuống, cùng Khảm Đế Ti bước ra cửa trước, đi đến đầu ngõ xa xa thì dừng lại.

- Này, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề được không ?

Sau khi đi khỏi căn phòng, Khảm Đế Ti đứng đối diện với Hàn Thạc, không ngừng đánh giá hắn, nửa ngày trời rốt cuộc không nhìn được mới bắt đầu dò hỏi.

Hàn Thạc cúi đầu trầm ngâm nghĩ rốt cuộc Đỗ Khắc có địa vị gì thì nghe thấy Khảm Đế Ti dò hỏi, không khỏi ngẩng đầu nghi hoặc ngược nhìn Khảm Đế Ti.

Khảm Đế Ti là nữ tử có vẻ hơi cao một chút, da dẻ cũng không phải là trắng lấm, ngược lại là làn da dăm nắng do quanh năm rải nắng dầm sương, vóc người có vẻ rất mạnh khỏe rắn rỏi. Đôi gò bồng đảo vòng lên giường như muốn xé rách xiêm y thoát ra, cặp đùi săn chắc tràn đầy nhựa sống, tựa như một con ngựa hoang bất kham đợi người đến thuần phục.

- Có vấn đề gì?

Đối với ả Khảm Đế Ti này, Hàn Thạc cũng không có hảo cảm cho lắm. Nhưng cũng chưa đến mức căm ghét.

- Tại sao đối với công kích của thích khách ngươi đều rõ ràng, cứ như là mỗi kẻ đều bị ngươi nhìn thấu vậy?
- Trên mặt Khảm Đế Ti hiện rõ lên hai chữ “tò mò”, tràn đầy thích thú nhìn Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc liếc ả một cái, nhàn nhạt nói:

- Có một loại Thiên Không Chi Nhân ma pháp, chắc là ngươi đã nghe nói qua? Phương pháp ta sử dụng cũng không khác loại ma pháp trên là mấy, đương nhiên còn có chút khác biệt. Tình huống cụ thể thì không thể nói cho ngươi được!

- Phương pháp này của ngươi, ngay cả hai Ma Đạo Sư đều không thể phát hiện động tĩnh gì. Quả nhiên là phi thường thần kì, ngươi có thể có hay không truyền thụ cho bọn ta không, dong binh đoàn chúng ta nếu như học được phương pháp này, thì khả năng thành công của nhiệm vụ được đề cao rất nhiều, bọn ta nguyện ý vì nó mà trả giá tới đa có thể.

- Ta nghe nói ngươi là một thương nhân, ngươi có thể ra một cái giá, vô luận cao thấp đắt rẻ thế nào đều có thể thương lượng, thù lao kiểu nào cũng có thể, chỉ cần dong binh đoàn bọn ta có thể trả là được.

Mục quang Khảm Đế Ti lấp lánh nhìn Hàn Thạc, vẻ vô cùng thành khẩn cùng Hàn Thạc thương lượng.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc từ chối thẳng thừng:

- Xin lỗi, có một số thứ ta tuyệt đối sẽ không mang ra bán được, thật không phải với Khảm Đế Ti tiểu thư.

- Vậy ngươi có thể gia nhập Chiến Hỏa dong binh đoàn bọn ta không ? Ta thân là phó đoàn trưởng dong binh đoàn, có thể trực tiếp cho ngươi nhập đoàn, bằng thực lực của ngươi nếu gia nhập dong binh đoàn bọn ta, nhất định sẽ có nhiều đất dụng võ. Khảm Đế Ti giương như đã biết trước Hàn Thạc sẽ cự tuyệt, không chút tức giận, ngược lại còn mời Hàn Thạc nhập bọn với các nàng.

- Thật có lỗi, tạm thời ta chưa có ý định này. - Hàn Thạc khách khí lại cự tuyệt một lần nữa.

- Tốt lắm, chờ ngươi sau này quyết định, nhất định phải nhớ, Chiến Hỏa bọn ta luôn hoan nghênh ngươi gia nhập. - Khảm Đế Ti trịnh trọng hứa hẹn.

Ngay lúc này ở phía sau, Phỉ Bích thần tình lãnh đạm, từ trong phòng đi ra, nhìn về phía Khảm Đế Ti cùng Hàn Thạc dò hỏi:

- Các ngươi đang nói chuyện gì thế ?

- Không có gì, được rồi, Phỉ Bích, thế còn tên Cách La Phật kia thế nào rồi ? - Khảm Đế Ti xấu hổ bĩu môi hỏi lại.

- Hẳn tự sát rồi, ta cũng từ miệng hắn biết được vài điều, chúng ta có thể rời khỏi chỗ này. - Phỉ Bích vẻ mặt cổ quái nhìn Khảm Đế Ti trả lời.

- Phía sau chắc hẳn ta không có chuyện gì rồi, ta có thể hay không đi trước. - Hàn Thạc nhìn hai người nói chuyện với nhau, đột nhiên lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của Phỉ Bích dừng lại trên người Hàn Thạc, ngơ ngác nhìn hắn vài lần, sau đó quay sang Khảm Đế Ti dặn dò:

- Khảm Đế Ti, Chiến Hỏa dong binh đoàn của các người cũng có hai người chạy trốn tới, người đi trước liên lạc với họ, nhân tiện xem giúp chúng ta xem trong sân còn người nào sống sót không.

Khảm Đế Ti vờ nghi ngờ nhìn Phỉ Bích cùng Hàn Thạc, cười ra vẻ đã rõ mọi chuyện rồi nhanh rời đi.

- Bố Lai Ân, người có thể đi với ta một chút được không?

Phỉ Bích gặp phải ánh mắt đầy thâm ý của Khảm Đế Ti, gương mặt đẹp thoáng ửng hồng, đợi sau khi thân ảnh nàng khuất hẳn mới dần dần khôi phục vẻ thường ngày, vẻ mặt chờ đợi nhìn Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, liền hỏi.

- Cũng được, người bây giờ muốn đi chỗ nào ?

- Đi phương nam nhé, ta nghĩ hiện tại Bồ Tư Đặc thương hội đối với ta đã không có chút uy hiếp nữa rồi.

Hàn Thạc không nói thêm câu gì nữa, cùng Phỉ Bích mi lệ, chậm chậm tản bước trên con phố điêu tàn, trên đường hiển hiện cảnh sinh hoạt khắc khổ ưu sầu của một số người, họ đối với y phục rực rỡ của Phỉ Bích và Hàn Thạc lộ rõ vẻ mặt hâm mộ.

- Ở cái thế giới này, thương nhân chúng ta quả thật chả có địa vị gì cả, mặc dù kiếm được chút ít kim tệ đấy, nhưng bản chất thân phận so với bá tánh bình dân cũng không khác là mấy.

Thanh âm Phỉ Bích xa xăm, đáp lại Hàn Thạc bên cạnh, khẽ cảm thán.

“Phỉ Bích tiểu thư, nàng có thấy ánh mắt những người này đang chăm chú nhìn nàng không, nó chẳng phải tràn đầy sự ngưỡng mộ lẫn ghen ghét sao? Đối với bọn họ mà nói, cuộc sống hiện tại của nàng chính là có nằm mơ cũng khó cầu được, nàng còn có điều gì không hài lòng ư?”

- Ha ha ha, hôm qua chúng ta thiếu chút nữa là châu diêm vương rồi, cuộc sống đầy rẫy những nguy hiểm này bọn họ căn bản không tưởng tượng được. Có lẽ bọn họ vì miếng ăn mà ưu sầu, còn đối với bọn ta là vì tính mạng mà ưu sầu, còn chưa biết ai hâm mộ ai đâu nha!

Phỉ Bích trước tự giễu mình, than nhẹ một tiếng.

Sau đó đang đi chợt dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn Thạc, nói: “Bố Lai Ân, với năng lực của người chỉ cần bản thân cố gắng, người nhất định sẽ bay rất cao. Vốn dĩ ta còn muốn nhờ người giúp ta cùng nhau quản lý thương hội, nhưng ta bây giờ đã nghĩ thông rồi, một cái thương hội Bồ Tư Đặc nho nhỏ căn bản không đủ cho người phát triển, người cần có một không gian, một bầu trời rộng lớn hơn. Bố Lai Ân người có bao giờ từng nghĩ tới cuộc sống trong tương lai chưa?”

Hàn Thạc ngẩn ra, nhớ tới thân phận chính mình, mặc dù đã bỏ trang phục của tên tạp dịch, nhưng như trước vẫn chỉ là một gã đệ tử của Ba Bử Luân ma vũ học viện thôi. Với thân phận cuộc sống này mà nói, cho dù rất nhanh chóng tốt nghiệp Ba Bử Luân ma vũ học viện, vẫn như trước, không có khả năng xuất ra tí đồ vật, đương nhiên đây không phải là cuộc sống mà Hàn Thạc mong muốn, chỉ là tạm thời hắn chưa có ý định gì mà thôi.

- Quyền thế cùng địa vị hiển hách, hẳn mới là cái đích mà người truy cầu. Thương nhân dù có tiền đi nữa, cũng chỉ là chỉ là một tiểu nhân vật để người ta xâu xé, chỉ có người có thanh danh hiển hách, địa vị siêu phàm, mới có đủ tư cách nắm trong tay tất cả, quyết định sinh tử của kẻ khác, người hẳn là muốn trở thành loại người này !

Đôi mắt đẹp Phỉ Bích lóng lánh rực rỡ hào quang, dừng lại trên người Hàn Thạc, thanh âm tràn đầy mị lực.

Trong lòng không hiểu lý do gì mà có chút kích động, mấy thứ này Hàn Thạc cũng từng nghĩ qua, chỉ là chưa bao giờ rõ ràng như giờ phút này. Nếu may mắn tự lấy lại sinh mạng mới, vậy sẽ không có gì phải cố kỵ hưởng thụ tất cả nữa, chính mình có thực lực này tại sao lại không một phen nỗ lực cơ chứ. Trước sự dụ hoặc của Phỉ Bích, dục vọng trong tâm đã không cam lòng bắt đầu ngóc đầu dậy, dần dần biến thành liệt hỏa thiêu đốt.

Một lúc lâu, Hàn Thạc hít sâu một hơi, gật gật đầu trầm giọng đáp:

- Ta hiểu ý tứ của nàng, nhưng cái duyên kỳ ngộ của ta dường như chưa tới.

Trên mặt đột nhiên nở ra nụ cười rạng rỡ, Phỉ Bích tựa hồ chỉ đợi Hàn Thạc nói câu này, bây giờ nghe hắn nói ra, lập tức nhìn chằm chằm Hàn Thạc giải thích:

- Người sai rồi, kỳ ngộ vẫn đều trong chiến tranh thu được quân công mà đạt được quyền thế cùng địa vị, đó là phương pháp nhanh nhất. Các đề quốc đều không ngừng tại biên giới, chỗ trọng điểm không ngừng cùng nước láng giềng tranh đấu, chưa từng dừng lại, ta nghĩ trong tương lai gần sẽ có đại chiến nổ ra, ta nghĩ người hẳn là tiến vào, là bằng hữu tốt ta nguyện ý giúp người, tận lực giúp người.

- Ta rất cảm kích ý tốt của nàng, nhưng ta muốn dựa vào hai bàn tay chính mình, tìm được bản thân hẳn là tìm được tất cả.

Hàn Thạc nhìn Phỉ Bích kiên định nói tiếp:

- Phỉ Bích tiểu thư, ta cần nàng chuẩn bị giúp ta một ít lương thực, qua vài ngày ta sẽ tới Bồ Tư Đặc thương hội, ta nghĩ sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội hợp tác.

- Vậy được rồi, ta cũng phải nói rằng, người cũng đừng theo ta đi lung tung nữa. Ta tin tưởng với năng lực của người, hẳn là sẽ rất nhanh tại đế quốc bộc lộ tài năng, đến lúc đó chớ quên ta đó! - Phỉ Bích quay sang Hàn Thạc nháy nháy mắt, dí dỏm nói.

- Ha ha, hôm nay nàng nói lời này, đã gợi ý rất lớn cho ta, ta vẫn nhớ kĩ. Sau này gặp lại Phỉ Bích Tiểu thư, cũng đừng quên lương thực của ta nha !

Hàn Thạc nhìn vừa cười vừa nói, đột nhiên thay đổi phương hướng, nhằm thành Bắc đi.

Chờ Hàn Thạc rời đi rất xa, Phỉ Bích mới có chút tức giận dẫu môi, thở phì phì thấp giọng nói chỉ nàng mới nghe thấy:

- Tên gia hỏa đáng ghét, người chỉ nhớ có lương thực của người thôi !

87. Chương 87: Gia Nhập Tổ Chức Âm Mạc

oOo

Sau khi Phỉ Bích rời đi, Hàn Thạc đi thẳng về ma vũ học viện Ba Bì Luân, nhưng không đi vào từ cửa trước mà vòng ra phía sau hậu sơn, ở nơi vắng vẻ mà tiến vào.

Hơn một lần nói chuyện liên tục cùng Phỉ Bích, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên phát sinh cảnh giác, vô duyên vô cớ dấy lên cảm giác bất an, điều này khiến hắn rất kinh hãi, lập tức phóng ra ba đạo Nguyên Ma, Nguyên Ma từ sau gáy bay vòng ra, dò xét rừng cây một vòng nhưng không phát hiện ra được gì.

Dù Nguyên Ma không phát hiện động tĩnh gì nhưng cảm giác bất an trong lòng cũng không mất đi, loại cảm giác không thoải mái này càng ngày càng mãnh liệt khiến cho Hàn Thạc vô cùng kinh động.

Nắm trong tay Lục Ma Phong, Hàn Thạc hít sâu một hơi, điều chỉnh ngũ quan đạt tới trạng thái tốt nhất, cố gắng tự thân xem xét xung quanh để tìm điều dị thường, hướng về phía trước quát:

- Kẻ nào, ra đây!

Hàn Thạc kêu câu này cũng chỉ là thuận miệng thốt ra, không có hi vọng gì cả, nếu quả là địch nhân thì với cấp bậc này tuyệt đối sẽ không vì câu nói của Hàn Thạc mà hiện thân.

Nhưng ngoài dự liệu của Hàn Thạc, tiếng quát vừa dứt, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng cười hắc hắc, trong phút chốc bóng ảnh bên trong đại thụ dần dần tụ lại thành một hình người trước mặt Hàn Thạc.

- Tiểu tử, đúng là rất cảnh giác, làm sao ngươi phát hiện sự tồn tại của ta ?

Sau khi tụ lại thành hình người, một lão già hung ác nham hiểm, thân thể cao gầy, mặc một áo màu xám bước ra, lão nhân này có râu tóc màu xám bạc, đôi tròng mắt màu xám, thoạt nhìn tựa như không có tí sự sống nào cả.

- Bằng cảm giác của ta, lão là ai?

Hàn Thạc nắm chặt Lục Ma Phong, ánh mắt chăm chăm nhìn lão đầu không chút gì là thân thiện, bộ dáng như lúc nào cũng sẵn sàng động thủ.

- Ngươi thiếu một chút kỳ ngộ, ta vừa lúc có thể trao cho ngươi. Ta cùng sư phụ tiểu nha đầu Phỉ Bích là chỗ quen biết, đối với ngươi cũng chẳng có ác ý làm gì, ngươi không cần phải quá căng thẳng!

Từ trên thân người này, Hàn Thạc cảm thấy được sự nguy hiểm mãnh liệt, thậm chí Hàn Thạc nghĩ rằng đây là nhân vật lợi hại nhất mà Hàn Thạc từ giờ về sau gặp được trong thế giới này, hẳn còn cho rằng lão chỉ cần hơi động thủ là lập tức hẳn khó thoát chết.

- Phỉ Bích? Ngươi là người Phỉ Bích muốn tìm, rốt cuộc ngươi muốn gì?

Hàn Thạc cố gắng kiềm chế sự thôi thúc muốn thoát khỏi lão già này, bình tĩnh hỏi.

Đột nhiên lão già dừng bước, không tiếp tục đi lên trước, chỉ nhìn Hàn Thạc đánh giá một phen, tựa như đang treo hàng ép giá vậy, không ngừng gặt đầu. Một lát sau, trên mặt lão có vẻ tươi cười. Bất quá loại tươi cười này hòa cùng gương mặt hung ác chỉ càng làm cho người ta cảm thấy càng thêm âm trầm.

- Phỉ Bích cũng không biết sự tồn tại của ta, bất quá đối với một ít chuyện tình của các ngươi, ta đều biết rõ. Vừa mới đây ta nghe ngươi cùng Phỉ Bích nói chuyện, ta có thể cho ngươi một đường lựa chọn, bất quá một khi ngươi lựa chọn con đường này rồi, ngươi có thể sẽ đạt được tất cả khát vọng của mình, nhưng cũng có thể chết rất nhanh chóng.

Lão đầu nhìn Hàn Thạc thông thả nói.

Hàn Thạc có chút mê mang, căn bản không biết lão đầu suy tính cái gì, lập tức hỏi lại:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

- Bố Lai Ân, từ nhỏ sống với phụ mẫu, sau này bị thúc bá bán vào vong linh hệ thuộc Ma Vũ học viện Ba Bửu Luân làm tạp dịch. Sau 6 năm sống tạp dịch, bắt đầu từ lần thí luyện trong U ám sâm lâm triển hiện năng lực bất phàm. Ngoài tu luyện vong linh ma pháp, trên người tựa hồ còn mang một bộ phương pháp tu luyện thần kỳ khác....

Từ lời lão đầu đem lai lịch dần nói ra hết, tâm tình Hàn Thạc cũng chậm chậm buông xuống. Ngoại trừ Tiểu Khô Lâu cùng một ít sự tình bí mật Hàn Thạc lui tới Tử Vong mộ địa, thì trải nghiệm của Hàn Thạc mấy ngày nay không ngờ phần lớn đều bị lão kể ra, điều này làm cho Hàn Thạc âm thầm cảm thấy như bị một cặp mắt nhìn chăm chăm, trong lòng dâng lên một loại sợ hãi.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lần thứ ba, Hàn Thạc hỏi lai lịch của lão đầu.

- Ta gọi là Khảm Dịch Đạt, thuộc tổ chức Âm Mạc của đế quốc, trực tiếp nghe lệnh bệ hạ. Ha ha ha, đằng sau mỗi đế quốc đều có một tổ chức trong bóng tối, ta nghĩ ngươi hẳn là biết rõ rằng sự tồn tại của loại tổ chức tất yếu này mới phải chứ, người của Tàn Ảnh qua lại mấy lần tại cửa hiệu Bồ Tư Đặc, các ngươi gần đây lại phát ra động tĩnh lớn như vậy, không lẽ chúng ta cái gì cũng không biết sao?

Lão đầu Khảm Dịch Đạt tựa cười mà không cười nhìn Hàn Thạc thông thả nói.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc sợ hãi, thầm than một tiếng, cuối cùng hiểu được, xem ra bản thân còn có chút quá non nớt. Tổ chức Âm Mạc này Hàn Thạc trước đây chưa từng nghe nói qua, nhưng nghe lão đầu

nói, lập tức sáng tỏ liền, tổ chức này dám chắc cũng giống như tổ chức của Minh Triều, Đông Hán, Tây Hán cổ đại, hẳn là cơ quan quốc gia do Hoàng Đế trực tiếp quản lý.

- Thôi được, người chăm chăm nhắm vào ta, rốt cuộc muốn gì?

- Ta muốn thu nhận người gia nhập với Âm Mạc bọn ta, ta điều tra qua xuất thân của người, xem ra không có vấn đề gì. Thời gian gần đây, ta chú ý qua người, ta nhận định cách hành sự, tác phong của người, hơn nữa có chút năng lực đặc thù nữa, cũng đủ làm việc cho tổ chức Âm Mạc của chúng ta, chỉ cần gia nhập Âm Mạc, vì để quốc mà dốc sức cống hiến, người có thể có được tất cả.

Khảm Dịch Đạt chăm chăm nhìn Hàn Thạc, đưa ra lời mời.

Hàn Thạc chau mày, bắt đầu cẩn thận cân nhắc lời mời của Khảm Dịch Đạt.

Nhìn mặt ngoài thì đơn giản như vậy, nhưng với thân phận và thực lực của Hàn Thạc mà nói, tổ chức Âm Mạc muốn đối phó hẳn , thì hẳn cần bản chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Hiện tại một cơ hội bày ra trước mắt bản thân, mặc dù tiền đồ hung hiểm xa xăm, tràn đầy bất trắc, nhưng quả thật đúng là một cơ duyên, đối với dã tâm bồng bồng của Hàn Thạc, thật sự có mị lực mãnh liệt, hơn nữa cẩn thận cân nhắc được mất một chút, Hàn Thạc hiểu được bản thân mình dường như không có bao nhiêu đường sống để lựa chọn.

Rất rất lâu sau, Hàn Thạc kiên định gật gật đầu, trầm âm trả lời:

- Ta đáp ứng người.

- Tốt lắm, mặc dù sau này người có thể sẽ gặp nguy cơ càng nhiều hơn, nhưng chỉ cần người trèo đủ cao, người sẽ có cơ hội thấy được một ít mĩ lệ phong cảnh mà người khác cả đời đều khó thấy.

Khảm Dịch Đạt khẽ cười một tiếng, từ trong tay áo lấy ra một cái thiết bài màu đen đưa cho Hàn Thạc nói:

- Đây là thẻ bài tượng trưng cho thân phận trong Âm Mạc tổ chức chúng ta, người cẩn thận giữ lấy, từ hôm nay trở đi, người trực tiếp do ta điều động. Nhiệm vụ đầu tiên của người là theo dõi động tĩnh của Đỗ Khắc cho ta, à, tối hôm qua sau khi các người dẫn Tàn Ảnh tới phòng ốc, từ trong phòng bay ra một gã phong hệ ma đạo sư.

Hắc sắc thiết bài nắm trong tay cực nặng, mặt trước khắc hai chữ Âm Mạc mặt sau khắc một cái đồ án vương miện, chỉ là nằm trên vương miện lơ lửng một đám mây đen như mực.

- Lai lịch Đỗ Khắc như thế nào, bây giờ hắn ở đâu, ta làm sao theo dõi động tĩnh của hắn?

Hàn Thạc trong lòng cả kinh, thầm nghĩ tên Đỗ Khắc này nếu phát hiện ra mình, không biết sẽ kinh ngạc như thế nào, nếu còn tìm thấy Hắc Âm Chi Đồng ở trong tay mình, dám chắc Hàn Thạc sẽ phải gánh chịu nhiều nguy hiểm.

Do dự một chút, Khảm Dịch Đạt giải thích:

- Đỗ Khắc không phải là người của Lan Tư Lạc đế quốc chúng ta, y đến từ Tập Tây đế quốc, làm sứ giả ma pháp học viện Mã Nhã của Tập Tây đế quốc, đến ma vũ học viện Ba Bửu Luân của các người tiến hành giao lưu ma pháp. Đương nhiên, đây chỉ là bọn chúng mượn cớ mà nói, thực ra mục đích dám chắc không phải như vậy, bất quá chúng che dấu rất kỹ, trước mắt chúng ta chưa biết chúng vì cái gì mà tới, cho nên mới cần người theo dõi bọn chúng.

- Trong khoảng thời gian này, bọn chúng sẽ phải thường xuyên tới ma vũ học viện Ba Bửu Luân của các người, người là đệ tử bên trong, vừa vặn có thể thuận lợi giám sát y. Ồ, được rồi, người đã gia nhập Âm Mạc bọn ta, Tàn Ảnh sẽ không phải thêm sát thủ gây phiền toái cho người nữa, ta sẽ cùng chúng điều đình chút để bọn chúng an phận.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Hóa ra là như vậy, được rồi, ta sẽ chú ý động tĩnh của Đỗ Khắc. Nếu như phát hiện ra động tĩnh khác thường, làm thế nào tìm được người?

- Đây là ba cứ điểm căn cứ tại đế quốc, xem xong lập tức hủy đi, người dùng lệnh bài tượng trưng thân phận của người, có thể cùng người bên trong trao đổi tin tức. Bất quá, trước mắt, cấp bậc người rất thấp, rất nhiều thứ không có quyền hỏi đến, nếu như người có điều kiện thăng cấp, địa vị càng cao người có thể sử dụng điều động được tài nguyên của Âm Mạc thậm chí trực tiếp điều động quân đội đế quốc, ha ha, người phải cố gắng đây.

Khảm Dịch Đạt nói với Hàn Thạc.

Trong lòng bàn tay Hàn Thạc đang cầm một tờ giấy bạc, hẩn nhìn một lượt, yên lặng ghi nhớ sau đó, nghiền nát vụn trang giấy ngay trước mặt Khảm Dịch Đạt, rồi mới nói:

- Được rồi, bây giờ đầu óc ta đang rất rối loạn, ta cần phải suy nghĩ một chút, nếu thấy được Đỗ Khắc phát sinh tình huống gì bất thường, ta sẽ tới bẩm báo với người.

- Ủm, ta cũng phải đi rồi. Người trong Âm Mạc chúng ta quả thật có tự do rất lớn, việc riêng của người bọn ta cũng sẽ không can thiệp, chỉ khi có nhiệm vụ mới tìm người, bình thường không có gì sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống của người.

Sau khi nói xong, Khảm Dịch Đạt được một đám hắc vụ bao lấy, thân hình trở nên ngày càng mờ nhạt, từ trong truyền ra một tia dao động ma pháp mỏng manh, sau đó một cơn gió thổi qua, lão vô ảnh vô tung biến mất trước mắt Hàn Thạc như là chưa từng xuất hiện qua.

Trước đây không bao lâu, Phỉ Bích mê hoặc hẩn, rõ ràng biết bản thân cần gì đó. Không nghĩ vừa mới chia tay Phỉ Bích, đã không còn yên ổn, bị Khảm Dịch Đạt thuyết phục một phen để rồi gia nhập cả tổ chức Âm Mạc. Điều này làm cho Hàn Thạc mơ hồ cảm thấy có chút không hợp lí, trong lòng không khỏi bắt đầu hoài nghi Phỉ Bích rốt cuộc có biết hay không biết sự tồn tại của Khảm Dịch Đạt tại đây, nếu không tại sao lại xảo hợp như vậy.

Bất quá nếu như Phỉ Bích cùng Khảm Dịch Đạt quen biết nhau, dựa vào năng lực cường đại của Khảm Dịch Đạt, tên Cách La Phạt căn bản không đáng nhắc tới, Phỉ Bích hẳn là đã không gặp nhiều phiền toái như vậy, chuyện này làm cho Hàn Thạc có chút nghi hoặc.

Trong rừng cây này, Hàn Thạc cẩn thận để ý đầu mối, đem sự tình phát sinh trong thời gian gần đây, nhất nhất duyệt qua trong đầu một lượt, lúc này về mặt mới kiên định lại hướng ma vũ học viện Ba Bửu Luân đi tới.

88. Chương 88: Nhưng Ta Ngại!

oOo

Hàn Thạc vẫn lo lắng sẽ bị Đỗ Khắc phát hiện, nhưng khi đi vào Vong Linh hệ lại gạt bỏ hết mọi cố kỵ.

Nguyên là khi Hàn Thạc đi vào Vong Linh hệ, trên đường gặp Khải Lí và Bác Cách đang quét dọn tượng đá, Hàn Thạc tự nhiên chào hỏi hai người, bất quá, Khải Lí cùng Bác Cách cũng không nhận ra hẩn, ngược lại hết sức lo sợ, chẳng biết làm thế nào cho phải. Đến khi Hàn Thạc nói ra thân phận của mình, Khải Lí cùng Bác Cách cẩn thận xem xét một hồi, mới nhận ra Hàn Thạc, sau đó tư thế nói chuyện với Hàn Thạc càng thêm run rẩy sợ hãi. Tới bây giờ, Hàn Thạc không còn là tên tạp dịch Vong Linh hệ nữa, ngược lại biến thành đệ tử của học viện, tự nhiên thân phận cao hơn hai người một bậc. Hơn nữa đám đệ tử Vong Linh hệ từ U Âm thâm lâm sau khi trở về, cố ý khoa trương năng lực Hàn Thạc, điều này là nguyên nhân làm cho Khải Lí cùng Bác Cách vốn nhiều lần gây chuyện với Hàn Thạc càng thêm e ngại hẩn tìm bọn họ gây phiền toái.

Chỉ có điều Hàn Thạc cũng không để ý hai người, ngược lại vui vẻ lấy ra một cái gương đồng mà nhìn bản thân, lúc này mới chợt phát hiện dung mạo hẩn bây giờ so với mấy tháng trước, quả nhiên phát sinh biến hóa rất lớn, thân hình vốn gầy yếu biến thành cao khỏe hơn nhiều, về mặt nhu nhược vì trải qua liên tiếp hung hiểm, biến thành cương nghị, có góc có cạnh, trước kia là dáng vẻ thiếu niên thì nay đã trở thành một thanh niên bồng bồng khí thế. Ngay cả Khải Lí và Bác Cách từng quen biết, cũng đều không dễ dàng nhận ra hẩn, Hàn Thạc cũng không phải lo lắng chuyện Đỗ Khắc sẽ nhận ra nữa. Thêm vào đó, sau khi Khảm

Địch Đạt đồng ý giúp hấn giải quyết nỗi lo Tàn Ảnh, Hàn Thạc đột nhiên thoải mái, không phải lo giấu đầu hở đuôi, quang minh chính đại trở về Vong Linh hệ của ma vũ học viện Ba Bì Luân.

- A, là Bố Lai Ân. Người đã lâu không quay về học viện, ta còn tưởng người đã gặp chuyện gì rồi chứ! - Ngải Mễ của Vong Linh hệ đang trên đường đi tới giảng đường, sau khi nhìn thấy Hàn Thạc vui vẻ kêu lên.

- Chào người, Ngải Mễ. - Hàn Thạc vui vẻ chào hỏi nàng rồi cùng đi tới giảng đường Hắc Âm hệ.

Khi Hàn Thạc tới cửa giảng đường không khỏi hơi sững sờ chốc lát. Hai tháng trước, hấn chỉ có thể cầm chổi, mượn cơ dọn dẹp vệ sinh chờ thời cơ đứng ngoài cửa sổ nghe Cát Ân giảng bài. Nào ngờ không bao lâu, hấn đã thành một gã đệ tử Vong Linh hệ, có tư cách đi vào giảng đường, ngồi cùng các đệ tử khác nghe giảng bài.

- Đừng chần chừ nữa, bài thứ hai bắt đầu rồi. Mau đi vào thôi! - Thấy Hàn Thạc đứng ngây ngốc ngoài cửa sổ, Ngải Mễ đã chạy tới cửa, đột nhiên lên tiếng thúc giục.

Hàn Thạc lập tức tỉnh lại, nhìn Ngải Mễ cười thiện ý, gật đầu bước vào giảng đường. Hàn Thạc vừa tiến vào bên trong, ánh mắt toàn bộ đệ tử dán vào người hấn. Nhất là Lý Toa đang lim dim ở hàng ghế đằng sau, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, đứng lên, hướng về Hàn Thạc ngoắc tay gọi:

- Bên này, qua bên này!

Ba Khắc, Bối Lạp bên cạnh, còn có một số đệ tử nữa, nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt đầy quái dị, thấp giọng thì thầm điều gì đó.

- Bố Lai Ân trở về rồi, ha ha, Ngải Mễ người có tin lời đồn kia không? - A Tây Na gọi Ngải Mễ ngồi xuống, rồi hỏi nhỏ.

- Ta không tin lắm, Phạm Ny sư phụ cùng Bố Lai Ân, xem thế nào cũng không phát sinh chuyện gì được! Mụ phù thủy Khải Mễ Tật thích nhất là bàn tán thị phi, lời của mụ mà người cũng tin à? - Ngải Mễ bĩu môi, lắc đầu hỏi.

-

Không chỉ là Ngải Mễ và A Tây Na, trên đường Hàn Thạc đi đến chỗ Lý Toa, nghe thấy các đệ tử khác ai cũng bàn tán chuyện của hấn và Phạm Ny. Chuyện Hàn Thạc nằm trên giường Phạm Ny bị Khải Mễ Lạp phát hiện hôm đó được bọn họ tả rất sống động, tỉ mỉ, cứ như là chính họ đã trải qua vậy, nói hấn cùng với Phạm Ny hiển nhiên là một đôi tình nhân vụng trộm bị bắt quả tang. Hàn Thạc bất giác phì cười, không ngờ rằng mụ Khải Mễ Lạp lại có thể lảm nhảm đến thế, bây giờ lại khiến cho những đệ tử Vong Linh hệ đều biết, chỉ e rằng điều này có nghĩa là các sư phụ bao gồm cả Phạm Ny sớm đã nghe được phong thanh gì rồi.

Khi Hàn Thạc gượng cười ngồi xuống bên cạnh Lý Toa, vẻ mặt Lý Toa vốn đang hưng phấn, biến thành thái độ dò xét. Mục quang đầu tiên là kinh ngạc lướt qua một vòng trên cơ thể Hàn Thạc, tựa hồ cảm khái biến hóa của Hàn Thạc, sau đó lạnh lùng hỏi:

- Hừ, người nói đi, chuyện bọn họ nói rốt cuộc có phải là sự thật không, người cùng Phạm Ny sư phụ đã không xảy ra chuyện gì đấy chứ?

- Lý Toa, bọn họ không tin ta, chẳng lẽ ngay cả người cũng không tin ta sao. Cho dù ta là loại người đó, thì Phạm Ny sư phụ cũng không thể là người như vậy, thật không ngờ loại chuyện hoang đường như thế mà cũng có người tin, thật đúng là đáng nực cười. - Hàn Thạc đau khổ nhẹ giọng giải thích với Lý Toa.

Hàn Thạc vừa giải thích xong, Lý Toa thở nhẹ một hơi, sắc mặt cũng đã hòa hoãn hơn, bất quá vẫn có chút nghi ngờ:

- Không có lửa làm sao có khói, người nửa đêm khuya khoắt chạy tới phòng Phạm Ny sư phụ là chuyện thật đúng không? Mụ phù thủy Khải Mễ Lạp mặc dù lảm nhảm miệng lưỡi không sạch sẽ gì, nhưng cũng không phải vô duyên vô cớ mà vu oan cho các người phải không?

Hàn Thạc nhún vai đáp:

- Ta đúng là chỉ tới hỏi Phạm Ny sư phụ vài vấn đề mà thôi, mụ phù thủy kia lại mượn đó thổi phồng, ta lại không có khả năng bịt miệng mụ, mụ ta thích nói thế nào thì nói, dù sao đối với ta chả có thiệt hại gì.

- Nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đối với thanh danh của Phạm Ny sư phụ. Từ đó tới nay, dám chắc mọi người đều cho rằng Phạm Ny sư phụ sinh hoạt phóng túng, hơn nữa người còn là đệ tử của nàng, nàng có thể còn bị học viện trách cứ. - Lỵ Toa nhú mày, nhắc nhở Hàn Thạc.

Lỵ Toa vừa nói xong, Hàn Thạc bỗng tỉnh ngộ, chợt hiểu ra bản thân quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân, cơ bản chưa từng có chút lo lắng cho Phạm Ny. Trong khi Hàn Thạc đang thầm tự trách, thì Cát Ân ôm quyển ma pháp rất dày tiến vào giảng đường. Sau khi đi vào, Cát Ân nhìn qua một lượt, liếc thấy Hàn Thạc ngồi phía sau, sắc mặt hắn đột nhiên lạnh xuống.

Bài giảng mới vừa bắt đầu, Cát Ân đột nhiên dừng lại, cười thâm hiểm nhìn về phía Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, từ sau khi ngươi trở thành đệ tử Vong Linh hệ còn chưa đến lớp, ta bây giờ giảng một ít kiến thức, có quá cao thâm đối với ngươi hay không, ngươi có thể hiểu không?

Đã cùng Cát Ân trải qua thí luyện trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc biết Cát Ân không phải là người xấu, nguyên nhân là vì Phạm Ny nên mới cố ý làm khó dễ hắn một chút. Bất quá Cát Ân là người nổi tiếng có đạo đức, y gây khó dễ với Hàn Thạc cũng không quá đáng. Bởi vậy đối với Cát Ân, Hàn Thạc cũng không có gì gọi là cừu hận không thể hóa giải. Lúc này đây vì Phạm Ny và hắn bị đồn đại khó nghe, dám chắc làm cho bình phẩm chưa Cát Ân ghen rồi, cho nên y mới mượn việc giảng bài mà làm cho hắn bẽ mặt trước đám đông.

- Cát Ân sư phụ, kiến thức người giảng ở đây, ta đã đọc qua trong sách ma pháp, đại thể đã nắm được hàm nghĩa đích thực, cho nên ta có thể hiểu được nội dung bài giảng, xin người đừng bận tâm đến ta. - Hàn Thạc hơi ngả người ra sau mỉm cười nhìn Cát Ân trả lời.

-Ồ, nếu có thể thông qua sách ma pháp tự học mà nắm vững ma pháp, như vậy làm sao ma vũ học viện Ba Bể Luân chúng ta còn tồn tại. Ha ha, đã như vậy ta hỏi ngươi, dựa theo cách phát ra không giống nhau, ma pháp có thể chia thành mấy loại?

- Chia làm bốn loại: Chú Ngữ, Dẫn Vật, Thủ Thế, Ma Pháp Trận. Phương pháp Chú Ngữ chính là thông qua chú ngữ kết nối nguyên tố ma pháp nhằm phóng ra ma pháp. Phương pháp Dẫn Vật gồm cả ma pháp quyền trục....

Hàn Thạc vẫn duy trì tư thế vênh váo, liên tục nói ra các định nghĩa một cách lưu loát, trong đó bao gồm cả một chút kinh nghiệm tâm đắc của bản thân. Sau khi giảng giải xong, Cát Ân rõ ràng có chút bất ngờ, đầu tiên hơi ngây ngốc sững sốt một lát, sau đó gật đầu nói:

- Không sai, xem chừng những kiến thức cơ bản trong sách ngươi nắm được rồi. Ta lại muốn hỏi một ít kiến thức khác.

Sau đó Cát Ân nhú mày, liên tục hỏi Hàn Thạc nhiều vấn đề. Từ những điều cơ bản nhất của ma pháp thường thức tới những điểm mấu chốt chỉ có ma pháp sư sơ cấp mới nắm được, đều bị Cát Ân đem ra chất vấn. Hàn Thạc thao thao bất tuyệt giải thích rõ ràng từng vấn đề. Trong quá trình này, Cát Ân và các đệ tử trong giảng đường, đều trợn mắt há mồm nhìn Hàn Thạc, tựa hồ không ngờ chưa bao lâu mà Hàn Thạc đã có thể biết nhiều kiến thức thâm ảo như vậy. Trên trán Cát Ân lấm thấm mồ hôi, có vẻ hơi cáu, khẽ hừ một tiếng lại hỏi một vấn đề khác.

- Cái này ta không biết! - Hàn Thạc sững sốt, thành thật trả lời, vấn đề này hẳn là trung cấp ma pháp sư mới nắm chắc, Hàn Thạc thật sự là không hiểu.

Cuối cùng Cát Ân cũng lộ ra nụ cười, đang lúc định mở lời lấy lại thể diện thì Lỵ Toa không nhịn được nói:

- Cát Ân sư phụ, nếu hắn vấn đề gì cũng biết, vậy còn tới đây nghe người giảng bài làm gì?

Lời nói đã ra tới miệng lại bị Lỵ Toa chặn họng, Cát Ân có chút xấu hổ gượng cười vỗ bàn nói:

- Được rồi, ta không hỏi nữa, chúng ta tiếp tục học bài nào.

- Ngươi làm thế nào đột nhiên biết nhiều kiến thức như vậy ? - Lỵ Toa hơi rụt đầu thấp giọng hỏi Hàn Thạc.

- Ta không phải vừa nói cho ngươi rồi hay sao, kiến thức này của ta đều do hỏi qua Phạm Ny sư phụ, bằng không mục Khải Mễ Lạp làm sao tung ra lời đồn đại cơ chứ. - Hàn Thạc trả lời, sau đó bắt đầu chăm chú

nghe giảng. Cát Ân giảng mấy nội dung bao hàm cả một ít tri thức ma pháp cao cấp. Đúng là thứ Hàn Thạc hiện tại rất cần nắm được, bởi vậy hắn cũng không vì Cát Ân nổi máu ghen mà sinh ra mâu thuẫn gì trong lòng.

Hết giờ học, Ly Toa tựa hồ còn có chuyện gì muốn nói với Hàn Thạc, nhưng hắn không cho nàng cơ hội, rời khỏi giảng đường liền lập tức đi đến phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

- Phí Kì, ma pháp này ta đã giảng giải rất nhiều lần rồi, ta nghĩ với khả năng của ngươi hẳn là hiểu rõ rồi, tại sao không thể phóng xuất thành công? - Hàn Thạc đứng trước phòng thí nghiệm, thính giác rất linh mẫn khiến hắn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

- Phạm Ny sư phụ, tâm ý của ta đối với nàng, ta nghĩ nàng hẳn rõ ràng rồi. Tại sao nàng không cho ta lấy một cơ hội, ngược lại còn cam tâm cùng tên tạp dịch ti tiện ở cùng một chỗ, tại sao chứ? - Bên trong truyền đến âm thanh chất chứa oán hận, Hàn Thạc nhẹ nhàng hé cánh cửa ra, nhìn thấy trên mặt Phí Kì tràn đầy giận dữ.

Phạm Ny mang mắt kính gọng đen mặt mặc một ma pháp bào, lộ vẻ bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Phí Kì, bây giờ ta đối với ngươi ngày càng thất vọng. Bồ Lai Ân và ngươi hiện tại đều giống nhau, đều là đệ tử của ta, ngươi không nên so sánh với hắn. Mặt khác ta phát hiện mỗi lần ngươi tới tìm ta giải đáp vấn đề gì, căn bản vẫn không tập trung được, về điểm này Bồ Lai Ân tốt hơn ngươi nhiều lắm.

- Lại là Bồ Lai Ân, tên tạp dịch chết tiệt đó có điểm gì sánh được với ta nào? Tại sao nàng có thể nguyện ý ở cùng với hắn mà không cho ta một chút xíu cơ hội nào? Chẳng lẽ mục Khả Mễ Lạp nói chính là sự thật? Không ngờ ngươi (1) chẳng biết liêm sỉ đã lên giường với hắn? - Về phần nộ trên mặt Phí Kì càng ngày càng tăng, hạ giọng mà tựa như gào thét.

“Chát”

Phí Kì bị Phạm Ny cho ăn một cái tát. Nàng đã thực sự phẫn nộ, thần sắc lạnh lùng nhìn Phí Kì nói:

- Ta nghĩ ta và ngươi đã không còn gì để nói nữa, trước kia ta vì khích lệ ngươi cố gắng nên mới nói đợi đến lúc ngươi tiến vào cảnh giới cao cấp ma pháp sư sẽ nói chuyện tình cảm. Nhưng giờ đây, ta thấy thái độ của ngươi thật quá quái, ta có thể nói rõ cho ngươi biết, giữa chúng ta tuyệt đối không có khả năng gì, hi vọng ngươi có thể vứt bỏ hết những ảo tưởng hão huyền. Sau này ngươi có vấn đề thắc mắc gì về ma pháp thì đến thí luyện trường hoặc giảng đường tìm ta, phòng thí nghiệm này không hề hoan nghênh ngươi, còn bây giờ mời ngươi lập tức rời đi cho.

- Hóa ra ngươi vốn một mực lừa gạt ta, ha ha, tốt lắm, vô cùng tốt. Ngươi nói sau khi ta tiến vào cảnh giới cao cấp ma pháp sư mới nói chuyện tình cảm, nhưng Bồ Lai Ân chỉ là một tên tạp dịch mà cũng có ngoại lệ, đồ đàn bà dối trá vô sỉ, ta sẽ không tin lời ngươi nữa đâu. - Phí Kì ôm mặt, oán hận cười thầm một tiếng, lao ra ngoài phòng thí nghiệm.

Hàn Thạc hơi lùi lại mấy bước, ẩn mình trong một góc khuất, đợi Phí Kì rời đi. Lạnh lùng dõi theo bóng dáng của hắn mấy lần, rồi mới thông thả tiến vào phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Lúc Hàn Thạc bước vào, nhìn thấy thần thái Phạm Ny có chút ngỡ ngàng, hai tay yếu ớt chống trên bàn. Nàng cúi đầu thở dài, thì thầm:

- Có lẽ Phí Kì nói đúng, ta đúng là đồ đàn bà dối trá vô sỉ. Ta tựa hồ thật sự không theo chuẩn mực nào cả...

Phạm Ny lấm bầm rất nhỏ nhưng Hàn Thạc cũng nghe được tường tận, bất quá cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, không biết rốt cuộc nàng nghĩ gì. Suy nghĩ xong, Hàn Thạc vươn tay gõ gõ xuống chiếc bàn tròn trước mặt.

- Cút đi cho ta! - Phạm Ny đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Hàn Thạc quát lên.

Sau đó nhìn thấy đối tượng biến thành Hàn Thạc, vẻ mặt nàng trở nên vô cùng cổ quái, đầu tiên là ngơ ngẩn, sau đó là căm giận, trong mắt tựa hồ muốn che dấu điều gì. Cuối cùng vẻ mặt bình tĩnh trở lại, không còn chút tức giận liếc nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Người đến đây làm gì?

- Không có gì, cũng là hỏi một số vấn đề. - Hàn Thạc kỳ quái nhìn Phạm Ny đáp lại.

- Người đều đã nghe thấy cả, chuyện vừa rồi người cũng thấy rồi, phải không?

Sắc mặt Phạm Ny biến đổi, đột nhiên cảm phần trùng mắt nhìn Hàn Thạc nói:

- Chắc chắn là người nghe thấy toàn bộ, người là tên gia hỏa có lỗi tai biến thái! Chẳng lẽ người không biết nghe lời người khác nói chuyện là hành vi vô cùng thất lễ sao?

- Ách....Quả thật ta không muốn nghe đâu, nhưng chúng cứ rơi vào trong tai của ta, ta còn có cách gì khác sao?

Hàn Thạc đều cẳng xòe tay, tỏ vẻ mình không cố ý, sau đó cung kính nhìn Phạm Ny nói:

- Mụ Khải Mễ Lạp vô cùng đáng ghét, đối với ta thì không sao cả, nhưng đối với thanh danh của người ảnh hưởng rất lớn, chẳng lẽ người định cứ thế bỏ qua cho mụ hay sao?

- Cho qua đi, mụ phù thủy đó đúng là người như thế. Dù sao giữa hai chúng ta cũng không có chuyện gì, người khác nói sao cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, chúng ta càng giải thích người ta sẽ càng cho rằng có tật giật mình, dứt khoát không động đến bọn họ, dù sao chúng ta bây giờ không sợ chết đứng. - Phạm Ny khẽ than một tiếng, có chút ưu phiền, bất quá chuyện này nói ra cũng là nhân nhượng cho yên thân.

- Nhưng ta ngại! - Hàn Thạc đau khổ nói.

- Đáng ghét, người ngại cái gì? - Đột nhiên, khuôn mặt mịn màng của Phạm Ny bỗng đỏ bừng, bất quá vẻ mặt cũng là nổi giận dưng dưng nhìn Hàn Thạc mắng khê.

- Bởi vì ta sơ suất mà người khác mới hiểu nhầm người, ta cảm thấy có lỗi với người, đương nhiên là phải ngại. - Hàn Thạc nghiêm trang giải thích với Phạm Ny.

Hàn Thạc nói như vậy, Phạm Ny hơi ngơ ngác, sau đó mới phản ứng, thở hổn hển nói:

- Nguyên là e ngại như thế, vậy mà ta còn tưởng người nói có ý tứ gì khác nữa chứ?

- Có ý tứ gì khác? - Hàn Thạc hỏi lại.

- Không, không có gì. - Như thể đang che giấu cái gì đó, Phạm Ny vội vàng trả lời, sau đó lập tức lảng sang chuyện khác - Lần này người tới tìm ta, lại có chuyện gì hả?

Hàn Thạc đang muốn mở lời đáp lại, đột nhiên cảm ứng thấy có người tới, không trả lời nữa, ngược lại nhìn ra cửa phòng. Một lát sau, Hàn Thạc nhìn thấy Phong hệ Ma đạo sư Đỗ Khắc mang theo nụ cười thân thiện tiến vào phòng Phạm Ny.

- Phạm Ny sư phụ, hôm nay nàng có rảnh không, ta muốn hỏi nàng vài chuyện? - Đỗ Khắc tiến lại gần Phạm Ny chào hỏi.

Sau đó hơi nhượng mày, Đỗ Khắc liếc sang nhìn Hàn Thạc, Hàn Thạc thăm cả kính, tuy nhiên vẻ mặt vẫn lại vô cùng bình thường, dáng vẻ giống như kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Đỗ Khắc như là lần đầu nhìn thấy y, nên muốn biết thân phận lai lịch vậy.

(1): chỗ này đổi cách xưng hô đột ngột, các bạn đọc giả đừng thắc mắc hen. Cứ đặt mình vào nhân vật, chữ đến đoạn đó là biết liền...

89. Chương 89: Hiện Tượng Kỳ Lạ Của Cảnh Giới Tổ Hồn

oOo

- Đỗ Khắc tiên sinh, ngài quá khách khí rồi, có vấn đề gì cứ nói thẳng ra. - Phạm Ny khẽ cười, tiện tay đưa cho Đỗ Khắc một cái ghế.

Ánh mắt Đỗ Khắc quét qua trên người Hàn Thạc, sau đó nhìn về phía Phạm Ny, như thể căn bản không thèm để ý đến Hàn Thạc, cũng không nhận cái ghế Phạm Ny đưa cho, khách khí trả lời nàng:

- Ta không ngồi, ta tới đây cũng chỉ là muốn hỏi nàng một vấn đề nho nhỏ, hỏi xong ta đi ngay. Phạm Ny sư phụ, nàng nghiên cứu Vong Linh ma pháp đã từng nghe nói qua Hắc Âm Chi Đồng chưa?

Hàn Thạc đứng bên cạnh yên lặng chăm chú nhìn Đỗ Khắc, phát hiện sau khi nói xong những lời này, Đỗ Khắc nhìn chằm chằm khuôn mặt Phạm Ny tựa hồ muốn từ đó phát hiện ra manh mối gì.

Phạm Ny lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc, ngược lại hỏi Đỗ Khắc:

- Hắc Âm Chi Đồng là gì vậy, chẳng lẽ có quan hệ với Vong Linh hệ chúng ta?

- Ha ha, chỉ là một đạo cụ nhỏ thôi, tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm mới không nhận được muốn hỏi nàng, nàng cũng không biết thì bỏ đi, đã quấy rầy hai người. - Đỗ Khắc sau khi giải thích một câu như vậy, mỉm cười, gật đầu với Phạm Ny rồi đi ra cửa.

Vừa tới cửa tựa hồ nhớ ra điều gì, tự nhiên hỏi:

- Được rồi, Phạm Ny sư phụ, ta nghe nói thư viện Vong Linh hệ các nàng cùng với Hắc Âm hệ ở cùng một chỗ. Rất nhiều năm trước Vong Linh hệ so với Hắc Âm hệ còn cường đại hơn nhiều, chẳng lẽ Vong Linh hệ các nàng không có thư viện riêng hay sao?

- Hi hi, Đỗ Khắc tiên sinh, chính ngài cũng nói Vong Linh hệ cường thịnh rất nhiều năm trước rồi, hiện tại Vong Linh ma pháp trong tay các Vong Linh pháp sư chẳng bao nhiêu, nên không có nhiều kinh thư để cất giữ.

Phạm Ny mỉm cười trả lời, sau đó dừng một chút, bỗng buột miệng:

- Ô, ta nghe nói học viện chúng ta còn cất giấu một thư viện bí mật. Bên trong thư viện chứa cấm thư của các hệ lớn, là bí mật để quốc gia cho học viện bảo tồn. Bất quá ta chỉ nghe các sư phụ đề cập qua một lần, từ đó đến giờ không biết nằm ở chỗ nào nữa?

- Thì ra là như thế, vậy ta đi trước đây, dù sao thời gian tới ta còn ở lại ma vũ học viện Ba Bể Luân. Nếu có vấn đề gì ta sẽ lại tới làm phiền nàng được không?

- Rất vui lòng làm việc cho ngài!

“Xem chừng Đỗ Khắc không nhận ra mình, từ đầu đến cuối, trừ lúc mới tiến vào liếc qua mình một cái, sau đó không để ý đến mình thêm lần nào nữa.” Sau khi Đỗ Khắc rời đi, Hàn Thạc thầm cảm thấy may mắn.

- Được rồi, người có vấn đề gì muốn hỏi? - Phạm Ny liếc Hàn Thạc, tức giận hỏi.

Không gian giới chỉ hơi sáng lên, Hàn Thạc trước tiên chuẩn bị một số vấn đề, nhất nhất những gì khó hiểu đều đem ra. Ngồi một cách tự nhiên trên chiếc ghế vừa nãy Đỗ Khắc không ngồi, hắn bắt đầu hỏi Phạm Ny về vấn đề đầu tiên.

Phạm Ny thân là một Ma pháp sư cao cấp của Vong Linh hệ, lý luận, tri thức nắm trong tay vô cùng toàn diện. Những vấn đề lâu nay vẫn làm Hàn Thạc đau đầu, dưới sự giảng giải của Phạm Ny, từng vấn đề được giải quyết dễ dàng.

- Triệu hoán cương thi so với khô lâu phiền phức hơn một chút. Bởi vì thể tích cùng trọng lượng cương thi lớn hơn. Thế nên người muốn triệu hoán cương thi cần phải hao phí tinh thần lực càng lớn, ngoài ra khống chế cương thi lại phức tạp, thân thể cương thi còn cứng rắn hơn khô lâu, người muốn khống chế chúng một cách linh hoạt, phải luyện tập nhiều lần.... - Giọng nói Phạm Ny ôn hòa, chăm chú giảng giải một số chú ý khi triệu hoán cương thi cho Hàn Thạc.

Sau khi Phạm Ny giảng giải xong, lông mày Hàn Thạc nhíu lại, đắm chìm trong trạng thái trầm tư, Phạm Ny thấy hắn đang nghiên ngẫm cũng không lên tiếng quấy rầy.

Một lát sau, hắn thở ra một hơi cười nói:

- Nguyên là khi ta triệu hoán, tinh thần lực thu phát không nhịp nhàng chính là vấn đề. Ta vẫn có thói quen triệu hoán khô lâu chiến sĩ, quen sử dụng cường độ tinh thần lực giống nhau kết nối thời không, xem ra đây mới là vấn đề mấu chốt, ta nghĩ ta hẳn là đã rõ ràng rồi.

Sau khi nói vài câu, dưới ánh mắt giám sát của Phạm Ny, hần bắt đầu niệm chú ngữ triệu hoán cương thi. Khi chú ngữ đầu tiên phát ra, thân hình một cương thi từ trong hư không thoáng hiện ra một chút, nhưng ngay lập tức tiêu thất. Hàn Thạc cũng không gấp gáp, thử điều khiển độ mạnh yếu của tinh thần lực, bắt quá liên tiếp bốn năm lần sau đó đều không thành công.

Phạm Ny cười vui vẻ chăm chú nhìn Hàn Thạc. Nàng biết Hàn Thạc đã hiểu được ý nàng nói, bây giờ thông qua luyện tập, tìm ra lực đạo tinh thần lực thích hợp, chỉ cần một khi Hàn Thạc cảm nhận được lực đạo, sẽ có thể hoàn toàn triệu hoán được cương thi.

- Được rồi, tạm thời dừng luyện tập nữa. Phương hướng của người khẳng định là đúng rồi, bây giờ chỉ thiếu một chút luyện tập, khi người khống chế tinh thần lực tốt, ta nghĩ người có thể nắm vững ma pháp triệu hoán cương thi. Bố Lai Ân, mới có thời gian hai ba tháng, không ngờ người đã đạt đến cảnh giới ma pháp sơ sơ cấp, tốc độ tu luyện này, ta giảng dạy tại Vong Linh hệ đã lâu cũng chưa từng nghe qua.

- Ta so với Phí Kỳ thế nào? - Trong lúc Phạm Ny khuyên bảo, Hàn Thạc tạm thời không tiếp tục luyện tập, cười ngây ngô hỏi Phạm Ny.

- Khuôn mặt ngây ngô này của người, bây giờ ta nhìn thế nào cũng không hợp, sau này trước mắt ta đừng giả vờ ngây ngô nữa. Ồ, người không đề cập Phí Kỳ ta cũng quên mất, ta thấy hần bây giờ vô cùng khó chịu, ta lo lắng hần sẽ ôm hận trong lòng, cố ý tìm người gây phiền phức, sau này người cẩn thận một chút.

- Phạm Ny trừng mắt mắng Hàn Thạc một hồi, sau đó mới tỏ vẻ quan tâm đến Hàn Thạc.

- Yên tâm đi, nếu Phí Kỳ thật sự không biết suy nghĩ, ta nghĩ cuối cùng người xui xẻo nhất định là hần. - Hàn Thạc nhún vai, căn bản không thèm để ý chuyện Phí Kỳ trả thù, thật sự mà nói hiện tại Phí Kỳ ma pháp sơ cấp bậc trung cấp không được hần để trong mắt.

- Bố Lai Ân, ta biết người ở đây, đi với ta. Phạm Ny sơ phụ, ta tìm hần có chút việc, hi hi. - Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Lý Toa, nàng đi thẳng tới Hàn Thạc, nắm tay hần, kéo ra ngoài.

Phạm Ny trông thấy Hàn Thạc bị Lý Toa cưỡng ép kéo đi, trong lòng không rõ vì sao cảm thấy có chút phần uất, tựa như ai đó cướp đi vật gì quý giá của nàng vậy, trong lòng có chút không thoải mái.

- Sao người lại biết đường ca của ta vậy? - Lý Toa kéo mạnh Hàn Thạc đi về phía sau thư viện.

Hai người đi đến một quảng trường nhỏ. Hàn Thạc gỡ tay Lý Toa ra, nghi hoặc nhìn nàng hỏi:

- Đường ca của nàng, hần là ai vậy?

- Là Lao Luân Tư, huynh ấy bây giờ đang tu luyện võ công trong ma vũ học viện của chúng ta. Lần trước anh ấy đặc biệt đến tìm người, tuy nhiên, người không ở trong viện. Không ngờ, người vừa về, huynh ấy lại tìm người, sao người lại quen huynh ấy?

Thì ra là y, gã Lao Luân Tư này có chút kì quái, rõ ràng gã và Phí Bích có một sơ phụ cường đại, không ngờ lại chạy tới ma vũ học viện Ba Bể Luân học tập. Hơn nữa cho đến nay vẫn là một tên kỵ sĩ có thực lực trung cấp mà thôi, Hàn Thạc thầm đánh giá.

Đang lúc cúi đầu suy nghĩ, Hàn Thạc vô tình nhìn thấy đôi gò bồng đảo Lý Toa ở bên cạnh, chỉ thấy trước đây, ngực nàng vốn bằng phẳng, vậy mà bây giờ đã nhô lên, rõ ràng bên trong rất đầy đặn!

- Ách...Lý Toa, có phải hôm nay quần áo người mặc bên trong nhiều hơn không? Hiện tại sao ta lại có ảo giác người đã phát dục rất sung mãn? - Hàn Thạc liếc nhìn bộ ngực Lý Toa, bất tri bất giác buột miệng.

- Người, người có ý gì hả? - Lý Toa đang đi, nghe Hàn Thạc nói câu này, kinh ngạc suýt chút nữa té ngã, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trừng mắt nhìn mặt Hàn Thạc chất vấn.

- Trước kia ngực người bình thường, cái gì cũng không có, nhưng hiện nay thoát nhìn thấy cộm cộm lên, không phải bên trong người đã độn cái gì đó chứ? - Hàn Thạc thầm nghĩ, sau đó buột miệng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Chộc giận rồi! Lý Toa cảm phần trừng mắt nhìn Hàn Thạc, cánh tay nhỏ nhắn vận toàn lực véo mạnh tay Hàn Thạc, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Những lời này người cũng dám nói ra, ta hoài nghi trong lòng người còn nghĩ bậy bạ cái gì nữa, người muốn chết sao?

Hàn Thạc sợ hãi, đột nhiên tỉnh ngộ mình vừa nói gì. Vừa rồi chỉ là một chút suy nghĩ trong lòng, thông thường hẳn sẽ giữ kín trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra những câu làm đối phương tức giận hay cảm thấy mất mặt. Bất quá, ai ngờ hiện tại sự thật lại quái dị như thế, rõ ràng là phản chiếu nội tâm hẳn, Hàn Thạc không ngờ lại không thêm suy nghĩ hậu quả, bất tri bất giác liều lĩnh nói ra, điều này làm cho hẳn cảm thấy cực kì quái dị. Hơn thế nữa đồng thời cảm giác có một tia lạnh lạnh đột nhiên tràn ngập trong não hẳn. Hàn Thạc khẽ run lên, bỗng nhiên hiểu rõ, xem ra bản thân vừa nói như vậy, hẳn là bởi vì sau khi ma công đã tới giai đoạn Tổ Hồn, mà bắt đầu sinh ra hiện tượng đặc thù như vậy.

Hắn cười khỏ nhìn Ly Toa đang nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng Hàn Thạc bình tĩnh lại, âm thầm nhắc nhở chính mình phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được nói linh tinh. Sau đó hẳn lộ vẻ tươi cười nhìn Ly Toa giải thích:

- Xin lỗi Ly Toa, ta chỉ là đùa một chút với người mà thôi, không ngờ người đã thực sự trưởng thành, ta thật lòng cảm thấy vui mừng cho người.

- Người giỏi lắm, thật đáng ghét, dám nói những lời này với bổn cô nương! - Ly Toa nghe Hàn Thạc giải thích, lập tức đỏ bừng mặt, sau đó khe khẽ giải thích - Kỳ thật ta phải cảm ơn người mới đúng, ta dựa theo phương pháp người nói, ừ.....m ngưng chết đi được, dù sao đúng là như thế mà!

Hắn lắc đầu phì cười, thật ra Hàn Thạc đã quên trước kia từng thuận miệng nói cho Ly Toa phương pháp làm đầy đặn đôi gò bồng đảo, không ngờ lại thật sự có hiệu quả, điều này làm cho hẳn đỏ khốc đỏ cười.

- À, Bổ Lai Ân, người có khỏe không? - Lúc này, Lao Luân Tư đứng đằng xa trên quảng trường nhìn Hàn Thạc cùng Ly Toa đi đến, đưa tay chào hỏi từ rất xa.

Sắc mặt Ly Toa vừa mới đỏ bừng, nàng nhanh chóng hít sâu vài hơi, lên liếc Hàn Thạc một cái, nhẹ giọng nói:

- Phụ thân Lao Luân Tư là Tài Vụ đại thần của đế quốc, quan hệ với bộ hạ vô cùng thân mật, người tiếp xúc nhiều với hẳn một chút sẽ có lợi với người, ta cũng không quá rầy các người nữa.

Nói xong những lời này, Ly Toa tựa hồ sợ Lao Luân Tư nhìn thấy gò má đỏ bừng của nàng, đi nhanh về thí luyện trường.

Con trai Tài Vụ đại thần của đế quốc! Hàn Thạc hơi kinh hãi, thầm nói bên trong ma vũ học viện Ba Bể Luân quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, xem ra có rất nhiều thanh niên trong giới quyền quý đang tu luyện trong các hệ của học viện này.

- Ta rất khỏe, nghe nói người đặc biệt đến tìm ta hai lần rồi. Ha ha, người sẽ không định tiếp tục bỏ ra năm kim tệ, để đánh ta cả ngày đấy chứ? - Trên quảng trường, không chỉ có Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư, còn có một số đệ tử của học viện đứng phía xa, tùm nham tùm ba hoặc là đọc sách, hoặc là thích thú ngắm nhìn dưới ánh mặt trời.

- Nếu người sẵn sàng, ta không ngại lại bỏ ra năm kim tệ, ha ha, nhưng ta dám chắc bây giờ người sẽ không đồng ý! - Lao Luân Tư dựa vào một lan can bằng đá, nói chuyện với Hàn Thạc một cách thoải mái.

- Ai nói ta không sẵn sàng, bất quá ta không muốn kim tệ, chỉ cần người cũng nguyện ý để cho ta hoàn thủ, ta sẽ nhận lời cùng người luyện tập, lần trước ta bị người đánh rất thảm, ta rất muốn lấy lại thể diện đó! - Hàn Thạc mỉm cười đi tới, cũng lười biếng dựa vào lan can, bộ dáng rất hứng thú, nói với Lao Luân Tư.

- A, cũng không có vấn đề gì. Đối chúng ta nói xong chính sự, thật ra ta cũng muốn cùng người luyện tập, xem người có bao nhiêu lợi hại giống như Phỉ Bích đã kể. - Lao Luân Tư thoát nhìn có vẻ cũng rất có hứng thú, đứng thẳng dậy rồi cười nói.

- Vậy được rồi, ta muốn nghe chính sự của người, hình như hai người chúng ta không có cái gì liên quan mới đúng, không biết người tìm ta có chính sự gì? - Hàn Thạc hỏi.

Liếc nhìn xung quanh, Lao Luân Tư phát hiện không có ai để ý hai người bọn họ, lúc này mới thấp giọng, ánh mắt rạng rỡ chăm chú nhìn Hàn Thạc:

- Nghe tiểu sư muội ta nói, người có khả năng tìm được hắc thiết khoáng thạch. Nếu đúng là như vậy, ta muốn mua một chút, cũng không nhiều lắm, chỉ là một khối to bằng nắm tay là được. Vốn là ta định để tiểu sư muội thay ta gặp người, tuy nhiên, ta nghĩ chúng ta đã một lần gặp gỡ, hơn nữa ta đối với người cũng rất tò mò, muốn cùng người kết giao bằng hữu, cho nên một mình tới tìm người !

Hàn Thạc nhìn Lao Luân Tư đang lộ vẻ rất có thành ý, nghĩ thầm “hắn là nhi tử của Tài Vụ đại thần đế quốc, hẳn là có rất rất nhiều tiền rồi!”

90. Chương 90: Ba Cặp Mắt Trong Bóng Tối

o0o

Quyển 5- Chương 90: Ba cặp mắt trong bóng tối

- Hắc thiết khoáng thạch ta quả thật có thể lo liệu được, nhưng người cũng biết muốn lấy nhiều hắc thiết khoáng thạch như vậy chẳng phải chuyện dễ dàng gì, người định bỏ ra bao nhiêu kim tệ để mua đây? - Hàn Thạc trầm tính toán, vẻ mặt bình tĩnh thông thả hỏi.

Lao Luân Tư chấn động tinh thần, ưỡn thẳng lưng rồi nói có chút hưng phấn:

- Xem ra quả nhiên người có thể làm được. À à, ta chỉ cần một khối xấp xỉ bằng nắm tay để rèn vũ khí. Hiện giờ thị trường chợ đen không có hàng, người ra giá đi!

Đưa tay về vệ cằm, Hàn Thạc nhớ tới cuộc nói chuyện lần trước với Phỉ Bích, do dự chốc lát rồi thản nhiên nói:

- Thế này đi, người trả ta năm ngàn kim tệ, ta nghĩ biện pháp để người lấy được một khối.

- Không thành vấn đề, mặc dù ô kim khoáng thạch càng hiếm hơn một chút. Nhưng một khối hắc thiết khoáng thạch xấp xỉ bằng nắm tay, cũng đích xác trị giá năm ngàn kim tệ. Nếu người lấy được hắc thiết khoáng thạch có thể trực tiếp tới Kỵ Sĩ học viện tìm ta. Chúng ta một tay trao tiền một tay giao hàng. - Lao Luân Tư vui vẻ nói.

Hàn Thạc gật gật đầu, nhớ tới chuyện tháng trước ở Kỵ Sĩ học viện bị Lao Luân Tư đánh một trận, không khỏi nhướn mày, cười hắc hắc nói:

- Trong vòng mười ngày ta sẽ giúp người lấy được một khối hắc thiết khoáng thạch. Bây giờ người có muốn cùng ta luyện tập không, ta sẽ rất vui lòng lại làm bia thịt cho người.

- Tốt lắm, hay là chúng ta bắt đầu luôn đi, đúng lúc ta muốn thử xem người rốt cuộc có gì đặc biệt mà khiến cho ngay cả Phỉ Bích là người tâm cao khí ngạo như vậy cũng không ngừng khen ngợi người trước mặt ta, ta đối với người đúng là vô cùng tò mò. - Lao Luân Tư hưng phấn chuẩn bị tư thế, định lập tức cùng Hàn Thạc động thủ.

Lúc này đang là giữa trưa, trên quảng trường vốn có một ít đệ tử, đại bộ phận đều đã bắt đầu thu dọn đồ đạc bỏ đi, chuẩn bị ăn trưa, chỉ có hai ba người ở ngoài xa đang tắm nắng, tựa hồ ngủ quên nên còn chưa rời đi. Hàn Thạc đảo mắt quanh một vòng rồi cười nói:

- Tới bên trái kia đi, bên đó không có ai, chúng ta sẽ không làm ảnh hưởng tới người khác.

Nói xong những lời này, Hàn Thạc hướng Lao Luân Tư vênh vênh mặt khiêu khích, rồi đi tới khoảng đất trống bên trái đằng sau lan can. Lao Luân Tư nắm chặt tay, cười khê hắc hắc, đi theo phía sau Hàn Thạc, cũng tới khoảng đất trống bên trái.

Vừa đến nơi, Hàn Thạc vận Ma Nguyên lực lưu chuyển toàn thân, bắt đầu điều chỉnh trạng thái. Lao Luân Tư theo sau vài bước, vừa mới bước từ thềm đá xuống, còn chưa đợi y có phản ứng, Hàn Thạc đã nhanh như thiểm điện quay lại, một quyền phủ đầu rít gào đánh về hướng Lao Luân Tư.

Lao Luân Tư không ngờ được Hàn Thạc đột nhiên lại động thủ nhanh như thế. Trong khi còn chưa kịp phản ứng, chỉ nhìn thấy một quyền khí thể kinh người đã tới trước mặt. Sắc mặt hơi đổi, Lao Luân Tư vừa

mới dừng chân, đột nhiên lùi lại một bước, một lần nữa đứng trên thêm đá, sau đó thân thể hơi nghiêng bắt đầu tránh né một quyền đánh ra bất ngờ của Hàn Thạc.

Một quyền gào thét xẹt qua trước mặt Lao Luân Tư. Một cổ kinh khí dày đặc từ quyền trái Hàn Thạc phát ra, thật sự đã làm Lao Luân Tư càng thêm hoảng sợ.

Sau đó không chờ Lao Luân Tư phản ứng tới, tay trái hắn đang đánh ra thu lại, đột nhiên uốn cong một chút, cùi trỏ đã nện trúng ngực Lao Luân Tư.

Lao Luân Tư kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị một cùi trỏ này của Hàn Thạc đánh phải tựa vào lan can, sắc mặt hơi đỏ lên.

- Hắc hắc, Lao Luân Tư, tính cảnh giác của ngươi không đủ rồi! - Hàn Thạc sau khi thụi cùi trỏ trúng ngực Lao Luân Tư cũng không đánh tiếp, ngược lại cười cổ quái lùi ra, giọng điệu cổ quái chế nhạo Lao Luân Tư.

Hai người chỉ là luận bàn võ công, cũng không phải là chiến đấu sinh tử. Cho nên một quyền này của Hàn Thạc cũng không sử dụng Ma Nguyên lực, Huyền Băng Ma Diễm Quyết cũng chỉ bắt quá là xuất ra tí chút hàn khí. Lao Luân Tư là một gã trung cấp kỳ sĩ, trong thân thể đấu khí tự phát bảo hộ cũng không bị thụ thương gì.

- Là người đột ngột đánh lên mới đúng, một quyền này không tính, ta xuống dưới sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt. - Lao Luân Tư không tức giận, chỉ là nét mặt đau khổ đã nói rõ sự thật, sau đó lại đi xuống thêm đá, đột nhiên ánh mắt thận trọng đánh giá Hàn Thạc.

Đấu khí xanh nhạt thành linh từ hai tay Lao Luân Tư tách phóng ra, cước bộ gã bỗng nhanh lên rất nhiều. Nhanh như chớp tiếp cận Hàn Thạc, sau đó đấu khí bên tay trái đột nhiên ngưng tụ thành hình dáng một thanh quang kiếm, bổ xuống phía hắn. Lao Luân Tư vừa mới thấy được tốc độ và lực đạo của Hàn Thạc, biết rằng Hàn Thạc hiện nay quả thực là không thể so sánh với lần trước, lúc này mới sử dụng đấu khí. Bất quá trong hành động của hắn lại có vẻ có chút cẩn thận, rõ ràng đã lưu thủ. Thu tất cả động tác của Lao Luân Tư trong mắt, khóe miệng Hàn Thạc khẽ nhếch lên cười, ước lượng lực đạo đấu khí, không thêm tránh né, tay phải vận khởi Huyền Băng Ma Diễm Quyết, một sợi dây nhỏ màu hồng theo bàn tay phải của hắn vung ra hiện lên oanh tạc trên mặt quang kiếm do đấu khí Lao Luân Tư ngưng tụ thành.

“Phành” một tiếng trầm thấp, đấu khí Lao Luân Tư ngưng tụ thành quang kiếm, biến thành từng điểm tinh quang rồi tiêu tán, thân thể gã đang vọt mạnh tới bị giữ chặt lại. Hàn Thạc thì cảm thấy một trận đau đớn tê dại bên tay phải, thân thể không tự chủ được thối lui hai bước.

- Lao Luân Tư, quang kiếm ngươi vừa dùng đấu khí ngưng tụ đã sử dụng mấy thành công lực của ngươi? - Ánh mắt Hàn Thạc sáng rực nhìn Lao Luân Tư miệng há hốc hỏi.

- Sáu thành! - Lao Luân Tư trả lời, sau đó kinh ngạc nhìn Hàn Thạc nói - So với mấy tháng trước kia, tốc độ và khí thế của ngươi rõ ràng không giống nhau, xem ra lần trước là ngươi cố ý, chỉ có điều vì sao ngươi lại cam tâm chịu đòn kiếm năm kim tệ chứ?

Mấy tháng trước Hàn Thạc chẳng qua chỉ là một gã gà mờ không có kinh nghiệm tranh đấu, ma công cũng mới ở cảnh giới thứ nhất Cố Thể, lúc ấy một mặt là vì kim tệ, nhưng quan trọng nhất vẫn là vì rèn luyện thể phách, căn bản cũng không nương tay, xem ra Lao Luân Tư đúng là ngộ nhận hắn. Sáu thành đấu khí, Hàn Thạc đánh giá, suy nghĩ chốc lát rồi mới quán chú Ma Nguyên lực, cuối cùng phán đoán ra thực lực chân thật của hắn, hắn là hơi vượt qua Lao Luân Tư một chút. Bởi vì một quyền này của hắn đã quán chú bốn thành Ma Nguyên lực, nhưng hiện tại hiệu quả lại tạo thành thể cân bằng. Sau khi đánh bữa một quyền kiểm tra thực lực bản thân, Hàn Thạc không tiếp tục cùng Lao Luân Tư ngành kháng nữa, ngược lại lấy sự linh hoạt miễn tiếp của thân thể, dùng làm phương thức tiếp tiếp hữu hiệu đối chiến với gã.

Trên khoảng đất trống, hai người kẻ tới người lui chiến đấu một hồi, trên cơ thể đều chịu một số đòn công kích của đối phương. Xét về sức mạnh nhục thể, rõ ràng là Hàn Thạc nhỉnh hơn. Rất nhiều lần, lực đạo quyền đầu tương tự hạ xuống người Lao Luân Tư là gã đều kêu lên đau đớn. Sức mạnh thân thể Hàn Thạc hơn hẳn Lao Luân Tư, hơn nữa thời kỳ tu luyện ma công giai đoạn đầu chính là quá trình tự mình hành hạ bản thân, dạng thống khổ gì cũng đã chịu, loại công kích này đánh trên thân hắn đều đã tập thành thói quen. Một tiếng rên la cũng không có.

Một lát sau, Lao Luân Tư mở lời chủ động dừng tay, cười khỏ nói:

- Không đánh nữa, không đánh nữa, người thật sự là một tên quái vật mà. Ta cảm thấy trên người người hoàn toàn không có tí dấu khí gì, nhưng tại sao lực lượng của người lại lớn hơn ta. Hơn nữa thân thể người chẳng lẽ là sắt thép làm thành sao? Tại sao quyền của ta đánh trên người người tựa như đánh vào tảng đá vậy, chẳng lẽ người không biết đau à?

Hắc hắc cười gian xảo, Hàn Thạc trả lời:

- Điều này người đừng quan, thân thể ta trời sinh quái dị, nhục thể cường đại chẳng lẽ không được sao?
- Ách, chẳng lẽ người có huyết thống của dã man nhân, hoặc giả giống như cuồng chiến sĩ có thể cuồng hoá nhục thể? Phỉ Bích nói không sai. Người quả nhiên là một người đặc biệt! - Lao Luân Tư trước là kinh ngạc hỏi một câu, sau đó mới lăm bầm lầu bầu nói.

Hai người giao thủ một lần, Hàn Thạc cũng biết được chỗ còn thiếu của bản thân, thân thể cùng Ma Nguyên lực của hắn đích xác thần kì nhưng rõ ràng Lao Luân Tư đã từng trải qua huấn luyện võ kĩ, xuất quyền cũng như né tránh rất bài bản. Bản thân Hàn Thạc chưa hề học qua võ công. Công kích xuất ra đều là phương thức đơn giản nhất, còn thiếu thủ đoạn công kích thực dụng của Lao Luân Tư. Trong lòng thầm nghĩ nhớ chỗ thiếu sót này, hắn định khi có thời gian phải suy xét kỹ lưỡng một phen, xem trong kí ức Sở Thương Lan lưu lại còn có kỹ xảo công kích khác hay không.

- Ta không biết, tốt lắm, hôm nay đến đây thôi. Ta cuối cùng xem như đã trả nợ cái thù lần trước, đợi ta lấy được hắc thiết khoáng thạch, sẽ tới Kỵ Sĩ học viện tìm người. - Trong lòng Hàn Thạc yên lặng suy nghĩ, thuận miệng nói với Lao Luân Tư một câu, liền nhú mày quay về Vong Linh hệ.

Lần này Lao Luân Tư bị thất thế, nhưng cũng không tức giận. Mỉm cười cùng Hàn Thạc nói lời tạm biệt, tự mình đi về Kỵ Sĩ học viện của bọn hắn, miệng lăm bầm:

- Quả nhiên đúng là một quái nhân, cường độ thân thể chỉ sợ có thể so sánh với một ít thú nhân chiến sĩ cường đại!

Trong lòng Hàn Thạc ngẫm ngẫm suy tính, cước bộ không ngừng trở về Vong Linh hệ. Phỉ Bích chuẩn bị lương thực phải cần một chút thời gian, hắn tạm thời không định trở lại Tử Vong Mộ Địa, hơn nữa trước mắt Đỗ Khắc vẫn đang quanh quẩn trong học viện, hắn cũng không biết y toan tính cái gì, cho nên ngẫm nghĩ một chút, quyết định tạm thời ở lại Vong Linh.

Chỗ ở của Hàn Thạc sớm đã được Phạm Ny sắp xếp ổn thỏa rồi, chỉ là hắn một mực không ở lại, lúc này đã có ý định tạm thời ở lại học viện, chỗ ăn nghỉ này rốt cuộc cũng có tác dụng rồi. Ma vũ học viện Ba Bể Luân là học viện lớn nhất của đế quốc, phương tiện bên trong vô cùng đầy đủ, cũng khó trách mỗi đệ tử đều bị thu học phí đắt đỏ. Phòng của Hàn Thạc tại góc lầu hai, khoảng năm sáu mươi mét vuông, bao gồm cả nhà tắm, phòng ngủ, giường, ghế, bàn, gương cái gì cần dùng đều có, so với tiếp đãi trong cái kho trước đây quả thực là một trời một vực. Khi đến phòng đã quá giữa trưa, Hàn Thạc đã bỏ lỡ thời gian ăn cơm, chỉ đành từ không gian giới chỉ lấy ra vài miếng thịt khô nhét vào dạ dày.

Ăn no xong, Hàn Thạc không rời khỏi chỗ ở mà đóng cửa phòng lại, ngồi luôn trên giường, nhân lúc bắt đầu yên tĩnh tu luyện ma công. Ma Nguyên lực bắt đầu lưu chuyển, chậm chậm từ các nơi toàn thân tụ tập tới não hải, một loại cảm giác thư thái tươi mát tràn ngập trong đầu, điều này làm cho hắn cảm thấy đầu óc như đang được tắm gội trong cái ao trong mát vậy. Bất quá loại cảm giác này chỉ duy trì một lát, sau đó cảm giác khoan khoái bị thay thế bởi sự đau đớn khắc cốt ghi tâm. Tu luyện tới cảnh giới Tổ Hồn này, cảm giác thư thái cùng thống khổ trong não không ngừng thay thế nhau, một lát cảm giác thả lỏng thoải mái vô cùng, một lát lại đau đớn như thể bị ai đó dùng đao nhọn chọc ngoáy vậy.

Làm cho Hàn Thạc khó có thể chịu đựng được chính là sau mỗi lần thống khổ kịch liệt, trong đầu sẽ biến thành vô cùng rõ ràng. Loại cảm giác thống khổ tới lúc này đột nhiên bị phóng đại chục lần, đầu óc rõ ràng như là để cho hắn cảm thụ đau đớn càng lớn hơn nữa, khiến cho Hàn Thạc không nhận được mắng chửi kẻ đã sáng tạo ra loại ma công này đúng là một tên biến thái.

Rất rất lâu sau, Hàn Thạc thở nhẹ ra một hơi, tạm thời ngừng tu luyện ma công. Trên thân thể mồ hôi chảy ra ròng ròng bốc lên nhiệt khí như thể vừa tắm nước nóng xong, một mùi đàn ông nồng đậm phát tán

ra.

Tu luyện ma công này làm cho Hàn Thạc chịu đựng một lèo từ xế chiều tới đêm. Ngoài cửa sổ, sắc đêm mê người, gió đêm mát mẽ phe phất thổi qua, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động. Đang từ tư thế ngồi xếp bằng đứng lên, Hàn Thạc đi tới phòng tắm nước nóng, sau đó thích thú nằm trong bồn tắm, hưởng thụ cảm giác thư thái nhẹ nhàng khó có được, miệng còn ngâm nga vài câu hát.

Đêm khuya thanh vắng đúng là thời cơ rất tốt cho một số kẻ có mưu đồ chuyện xấu, đúng lúc Hàn Thạc đang thích thú tắm rửa, trong tai đột nhiên nghe thấy hai tiếng vang rất khẽ, một vọng từ gác xép, tiếng kia vang đến từ bên ngoài cửa sổ. Ba con Nguyên Ma vô thanh vô tức từ sau gáy hắt phóng ra, hai con xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài. Một con bay về hướng thanh âm phát ra, con kia kia dừng ở cửa sổ, yên lặng quan sát một số tình huống bất thường xung quanh. Con cuối cùng từ trong khe cửa bay tới hành lang tòa nhà, dọc theo hành lang đó đi tiếp đến hướng thanh âm kia phát ra.

Một con Nguyên Ma hướng ra ngoài bay đi, sau một hồi bay lượn, cuối cùng phát hiện Đỗ Khắc như bóng ma bồng bênh, thân thể dọc theo tòa nhà mà đi. Lúc này y cũng không sử dụng vải đen che mặt, trong đêm đen như một quỷ hồn, không chút trọng lượng, hướng về phía giảng đường Hắc Ám hệ bay đi. Con Nguyên Ma bên trong hành lang kia, phát hiện một cửa phòng tức xá được nhẹ nhàng mở ra, Phí Kỳ thần sắc âm trầm chân tay lạnh lẽo rời khỏi cửa phòng, đi về phía Hàn Thạc bên này, xem về mặt hắt tựa hồ không có ý tốt.

Lập tức từ trong bồn tắm nhảy ra, nhanh chóng lau chùi sạch sẽ nước đọng trên người, Hàn Thạc mặc một cái quần cộc trở lại giường, nghiêng người nằm xuống, quay lưng về phía cửa, trong miệng phát ra tiếng hít thở đều đều.

91. Chương 91: Một Bao Nội Y Khó Xử Lý

oOo

Phí Kỳ cẩn thận nhón chân, như tên trộm lén la lén lút nhìn đông ngó tây, thấp giọng triệu hồi một oán linh chui vào phòng Hàn Thạc qua khe hở của cánh cửa. Nguyên ma của Hàn Thạc chính là do oán linh tu luyện thành, oán linh cũng có thể làm tầm nhìn khác cho triệu hoán giả. Chỉ có điều oán linh là do vong linh pháp sư triệu hoán, trên người mang theo khí tức vong linh yếu ớt nhưng lại có hình dạng màu xám tro, chỉ cần gặp phải nhân vật có lòng đề phòng thì có thể dễ dàng phát hiện tung tích oán linh.

Nguyên ma của Hàn Thạc được ma công xử lý đặc thù nên trên người không có ma pháp ba động, hình dạng như xen giữa hư vô, chỉ cần không chạm phải ma pháp kết giới thì rất khó bị phát hiện tung tích. Hơn nữa nguyên ma là tiểu ma đầu của tu ma giả, tinh thần tương thông với người làm phép. Chẳng những khoảng cách thả ra rất xa mà còn có hiệu quả công kích không tầm thường. Cho nên nguyên ma vô luận phương diện nào cũng đều tiện lợi thực dụng hơn oán linh nhiều.

Oán linh của Phí Kỳ tiến vào phòng Hàn Thạc, đi vòng quanh phòng rồi dừng trước mặt hắt, dường như yên lặng quan sát động tĩnh. Tiếng hít thở đều đặn, Hàn Thạc nghiêng người, như đang chìm trong một giấc ngủ sâu, bộ dạng tựa như không biết mọi việc phát sinh xung quanh. Phí Kỳ bên ngoài dựa vào oán linh thám sát một hồi, sau đó ở trước cửa, dùng tay trái đề lên rồi khẽ dùng sức, “Két” một tiếng nhẹ vang lên, cửa phòng đã bị mở.

Trong tay đột nhiên có thêm một bao bột phấn, Phí Kỳ mở giấy bọc đứng ở cửa thổi nhẹ. Bột phấn bay giữa không trung, toát ra một hương thơm nhẹ nhàng.

Mê hồn phấn!

Hiện tại Hàn Thạc đối với độc phấn cũng có chút hiểu biết, mùi hương vừa tản mát thì hắt đã nhận ra, trong lòng cười lạnh. Hàn Thạc không ngừng hô hấp, vẫn hít thở tự nhiên như cũ. Với cơ thể cường đại sau khi luyện ba cảnh giới ma công của hắt, cái thứ mê hương cấp thấp khiến cho người ta ngủ mê một này căn bản chẳng có tác dụng gì.

Khuôn mặt hiện lên nụ cười âm trầm ác độc, Phí Kỳ lúc này thật hả hê, nhẹ nhàng bước đến trước giường, hắt học nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Mượn thị tuyến của nguyên

ma, Hàn Thạc thu hết vẻ mặt của Phí Kỳ vào trong mắt. Thân thể mặc dù vẫn giữ nguyên trạng thái ngủ say, có điều trong lòng Hàn Thạc đã sớm chuẩn bị sẵn, chờ tình thế không tốt lập tức động thủ. Chỉ cần Phí Kỳ dám hạ thủ thì Hàn Thạc cũng dám ở đây giết người.

Tuy vậy Phí Kỳ xem bộ cũng không lớn mật như Hàn Thạc tưởng tượng, hần liếc nhìn Hàn Thạc một lát, tự nói một mình:

- Người, một tên tạp dịch ti tiện, căn bản không xứng với Phạm Ny sư phụ. Ta sớm đã muốn đuổi người khỏi Vong Linh hệ, chỉ là người không ở Vong Linh hệ. Có điều lần này ta xem người chạy đi đâu. Ngày mai tất cả mọi người sẽ nghĩ người là một tên sắc lang biến thái, cho dù Phạm Ny sư phụ giúp đỡ thì ban quản lý cũng sẽ đuổi người khỏi Vong Linh hệ. Vì đối phó với người mà ta cũng tốn rất nhiều công sức đấy, hắc hắc! - Phí Kỳ thấp giọng lẩm bẩm.

Từ trong lòng lấy ra một cái bao lớn, khom người nhét cái bao xuống đáy giường Hàn Thạc, sau đó đặc ý hạ hê, trong miệng cười hiểm độc từ từ ra khỏi phòng, lại cẩn thận đóng cửa rồi mới ung dung đi về phòng mình.

Đợi đến khi Phí Kỳ rời đi, Hàn Thạc lập tức ngồi dậy, cúi người liếc nhìn mấy lần mới phát hiện bao đồ vật không ngờ bị Phí Kỳ treo vào tấm ván trên đáy giường. Nếu không cẩn thận quan sát chỉ sợ cũng không dễ dàng phát hiện. Lấy bao đồ lên, Hàn Thạc mở ra nhìn bỗng trợn mắt há mồm. Đập vào mắt là một ít nội y nữ nhân khá mỏng. Số nội y này đủ mọi màu sắc có cả đường viền hoa, cực ít vải, hoặc là đáng yêu hoặc là gợi cảm. Trong đó có một ít vừa mới giặt, còn có hai cái giống như mới cởi ra chưa lâu không kịp giặt, phía trên còn vương một ít dấu vết của phái nữ.

Hàn Thạc nhìn chằm chằm số nội y trong bao, mới cảm thán Phí Kỳ quả nhiên là thủ đoạn cao siêu, trong lòng cũng không khỏi bội phục. Có điều Hàn Thạc bội phục không phải là độc kế của Phí Kỳ mà là bội phục thủ đoạn của hắn. Thật không ngờ hắn có thể lén lút lấy đi nội y của nữ nhân trong học viện, chỉ là không biết trong đó có cái nào của sư phụ không! Lắc đầu, nhin không được bật cười, Hàn Thạc biết sớm ngày mai một số nữ nhân trong học viện sau khi phát giác bị mất trộm nội y, nhất định sẽ dấy lên một cuộc tranh cãi lớn. Phí Kỳ này chắc chắn còn có chiêu sau, nói không chừng ngày mai sẽ có người điều tra tất cả các phòng của nam sinh học viện. Nếu như cái bao dưới giường hắn bị phát hiện, Hàn Thạc nhất định sẽ bị gán cái danh hiệu biến thái sắc ma. Đến lúc đó không đợi học viện khai trừ, chỉ sợ Hàn Thạc cũng chẳng còn mặt mũi mà gặp người khác, cũng không dám xuất hiện trong ma vũ học viện Ba Bử Luân nữa.

"Người bắt nạt ta bắt nã, Phí Kỳ à Phí Kỳ, vậy thì đừng trách ta độc ác." Hàn Thạc cầm bao đồ, mỉm cười xấu xa bước xuống giường, lấy nguyên ma dò đường tìm đến phòng của Phí Kỳ.

Cơ hồ là dùng cùng một phương thức, Hàn Thạc cũng mượn tầm nhìn của nguyên ma, theo cách làm của Phí Kỳ. Trước tiên hạ mê dược, sau đó vô thanh vô tức vào phòng Phí Kỳ, đặt bao đồ xuống đáy giường, cuối cùng rời đi thần không biết quỷ không hay.

Mọi chuyện xong xuôi, Hàn Thạc về phòng nhưng không ngủ, thông qua một nguyên ma khác quan sát tung tích của Đỗ Khắc. Đỗ Khắc sau khi đến phòng dạy học của Hắc Âm hệ thì phóng thẳng đến một phòng học ở tầng bốn. Ban đêm chỗ này không có người, Đỗ Khắc ở trong căn phòng vẫn không nhúc nhích, hòa hợp một thể cùng bóng đêm. Hàn Thạc thông qua nguyên ma dừng tại một cây đại thụ bên ngoài cửa sổ, âm thầm theo dõi Đỗ Khắc. Chỉ là từ sau khi đến hắn vẫn không nhúc nhích, chẳng làm gì cả. Ngược lại Hàn Thạc cực kỳ nghi hoặc, không biết đêm hôm khuya khoắt hắn ta đến phòng học làm gì.

Đợi một lát sau, khi Hàn Thạc trong lòng bắt đầu mất kiên nhẫn, một quang ảnh màu đen đột nhiên từ xa chậm rãi chạy đến hướng phòng học. Quang ảnh màu đen này ở trong bóng đêm nên không ai chú ý, căn bản rất khó phát hiện sự tồn tại của nó. Hàn Thạc vẻ mặt chấn động, lập tức chú ý. Quan sát cẩn thận động tĩnh của quang ảnh, quang mang màu đen dày đặc như mây mù cũng khiến Hàn Thạc khó nhìn được tình hình bên trong. Cho đến khi quang ảnh tiến vào phòng học của Hắc Âm hệ thì Đỗ Khắc vốn bất động liền nhận ra. Đột nhiên từ trong miệng hắn phát ra tiếng ho nhẹ yếu ớt. Quang ảnh màu đen này sau khi Đỗ Khắc phát ra tiếng ho nhẹ thì ngừng giây lát, sau đó nhanh chóng xuyên qua hành lang chạy thẳng đến gian phòng Đỗ Khắc đang đứng.

Cuối cùng Đỗ Khắc và quang ảnh màu đen kia còn cách cửa phòng thì gặp nhau. Đỗ Khắc liếc nhìn rồi chăm chú vào quang ảnh màu đen trước cửa phòng, nhếch miệng cười rồi nhẹ giọng nói:

- Người của đế quốc Hắc Minh quả nhiên không nơi nào không có, ngay cả ma vũ học viện Ba Bửu Luân cũng có tiềm phục của Hắc Minh, rất vui khi biết người. Ta nghĩ người cũng nên lộ mặt thật ra chứ nhỉ?

- Ta ở học viện đã rất nhiều năm. Lúc đầu để vào được đây mất rất nhiều công sức của tổ chức, thân phận tuyệt đối không thể bại lộ. Trong ma vũ học viện Ba Bửu Luân có mấy ma đạo sư cùng tu vi với người, viện trưởng là cảnh giới đại ma đạo sư. Vạn nhất kinh động đến bà ta thì phiền phức không nhỏ đâu.

Từ trong quang ảnh màu đen truyền ra thanh âm Hàn Thạc khá quen thuộc, sau đó quang ảnh màu đen giống như là quần áo quá dày, bị tháo ra từng lớp, lộ ra thân hình của lão vu bà Hắc Ám hệ Khải Mễ Lạp.

“Không ngờ là bà ta!” Trong lòng Hàn Thạc kinh hãi, lập tức càng cẩn thận chú ý mọi việc bên trong, sợ nghe sót câu chuyện của hai người.

“Lan Tư Lạc Đặc đế quốc ngầm có tổ chức Âm Mạc. Tập Tây đế quốc khẳng định cũng có tổ chức như thế, xem ra Khải Mễ Lạp là người của Tập Tây đế quốc, không ngờ còn là thành viên của tổ chức Hắc Minh của Tập Tây đế quốc, quả thật rất thú vị.”

- Thì ra là người, ha ha. Hôm nay ta còn gặp qua người, không nghĩ đến người lại là người của chúng ta. Hắc Minh của đế quốc quả nhiên thần thông quảng đại, xem chừng nhiệm vụ lần này của ta cũng thuận lợi hơn rồi. - Sau khi Khải Mễ Lạp lộ mặt, Đỗ Khắc cũng cực kỳ ngạc nhiên.

- Hai ta gặp nhau ở đây rất nguy hiểm, Âm Mạc của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng không dễ đối phó. Ta đã giao dịch cùng bọn chúng mấy lần ở đây. Chúng như ruồi nhặng tồn tại xung quanh người. Nếu thân phận của ta bại lộ, không những chết thảm mà còn phụ sự bồi dưỡng của đế quốc. Bớt sàm ngôn đi, người liên lạc với ta rốt cuộc có chuyện gì? - Khải Mễ Lạp nhìn Đỗ Khắc, không kiên nhẫn thúc giục Đỗ Khắc vào việc chính.

Khẽ gật đầu, Đỗ Khắc trình trọng nói:

- Lần này đến Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, trên người ta có rất nhiều trách nhiệm, không thể tự giải quyết. Ta không dám phiền Hắc Minh các người. Hôm nay ta hỏi qua Phạm Ny sư phụ Vong Linh hệ, nghe nói học viện này ngoại trừ thư viện của mỗi hệ còn có thư viện bí mật. Chúng ta cần tìm một số tài liệu, cho nên hỏi xem người có biết thư viện đó ở đâu không, rốt cuộc vào bằng cách nào?

- Đích xác có một thư viện bí mật, trong đó cất một ít thư tịch trân quý cực kỳ hiếm có, ta không những từng nghe qua về cái thư viện này, mà còn từng may mắn được vào thăm một lần. Có điều thư viện này có ma pháp kết giới mà viện trưởng tự bố trí, không có bà ta thì người ngoài căn bản không có biện pháp tiến vào. Ta lần trước cũng là chuẩn bị tìm kiếm vấn đề trở chú của Hắc Ám hệ, mới được viện trưởng dẫn đi một lần. Người vào thư viện nhất định sẽ bị viện trưởng phát hiện. Ta khuyên người tốt nhất hãy nghĩ biện pháp khác! - Khải Mễ Lạp vẻ mặt bất lực, trình trọng cảnh cáo Đỗ Khắc.

Đỗ Khắc nghe Khải Mễ Lạp nói thế, khuôn mặt âm trầm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu nói như thế thì chỉ có thể phiền người nghĩ biện pháp tiến vào. Đế quốc muốn biết mọi tư liệu liên quan đến Hắc Ám Chi Đồng. Người vào xem trong đó có thứ gì về phương diện này không. Lần này ta tới, cấp trên của Hắc Minh các người có phân phó qua, thời điểm mấu chốt có thể trực tiếp điều động người, hy vọng người hiểu rõ.

- Đế quốc nếu muốn điều tra ra chuyện này, trực tiếp thông qua Hắc Minh hạ lệnh với ta là được, sao còn phiền phức các người tự mình đến đây? - Khải Mễ Lạp nghi hoặc nhìn Đỗ Khắc, cũng không lập tức đáp ứng, ngược lại hỏi Đỗ Khắc.

- Việc này người không cần nghĩ nhiều, đế quốc phái chúng ta tới tự nhiên có trừ tính khác, người chỉ cần vào thư viện bí mật giúp ta làm rõ một số tư liệu về Hắc Ám Chi Đồng là được. - Đỗ Khắc nhún mày, có vẻ khó chịu nói.

- Đó là thứ gì, sao nghe nói giống như đồ của Hắc Ám hệ chúng ta vậy? Người hãy nói qua cho ta về hình dạng của nó, và đơn giản về phương diện tư liệu.

- Không phải là đồ của Hắc Ám hệ các người, nó từ thời Vong Linh pháp sư cường thịnh, do Vong Linh pháp sư sáng tạo ra, trong đó ẩn giấu bí mật mở ra Tử Vong Mộ Địa vốn là thánh địa của Vong Linh pháp sư.

Rất lâu trước khi Vong Linh pháp sư hoành hành đại lục, Tử Vong Mộ Địa là địa phương tà ác mà tất cả mọi người trong đại lục đều không muốn nhắc đến, trong đó có thể tồn tại pháp điển kinh khủng của Vong Linh pháp sư. Đế quốc cần nó, cho nên người phải dốc sức làm rõ bí mật của Hắc Âm Chi Đồng!

Khuôn mặt Khải Mễ Lạp khẽ biến đổi, nghĩ một lát rồi đáp:

- Nếu đã như vậy ta sẽ nghĩ biện pháp vào một lần xem sao. Có điều mỗi lần vào đều có viện trưởng ở bên cạnh, ta chỉ có thể tận lực mà thôi.
- Vậy được, khi người vào trong đó, vô luận có phát hiện hay không đều trong thời gian ngắn nhất thông tri cho ta. Ta vẫn đợi trong Phong hệ của ma vũ học viện Ba Bì Luân, trao đổi với bọn họ về một số phương diện Phong hệ ma pháp. Với thân phận của người có thể quanh mình chính đại mượn một lý do nào đó để tìm ta. - Đỗ Khắc khẽ gật đầu đáp.

Nói đến đây, hai người tạm thời đạt được thỏa thuận, sau đó không tiếp tục nói chuyện mà mỗi người phân biệt một trước một sau rời khỏi phòng học. Hàn Thạc thu hồi nguyên ma xong, đem mọi chuyện mà hai người trao đổi duyệt qua một lần trong đầu, cuối cùng mới chậm rãi đi ngủ.

92. Chương 92: Người Là Ma Pháp Sư Thật Sao?

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Thạc còn chưa tỉnh dậy, đã nghe thấy ngoài cửa sổ bàn tán đề tài mất nội y, được kẻ hữu tâm trợ giúp đỡ dầu vào lửa, đã nhanh chóng phát tán ra, thoáng chốc đã lan tới khắp ngõ ngách trong Vong Linh hệ.

Buổi sáng, Cát Ân cùng Phạm Ny hai người, bận rộn cuống quýt, chính là vì chuyện phiền não này, rất nhanh các đệ tử đã bị tập trung tại thí luyện trường. Trên mặt các nữ đệ tử mang theo phẫn nộ và sợ hãi, nam đệ tử cũng lộ ra bộ mặt kinh ngạc, còn có mấy người biểu hiện ra bộ dáng có chút hã hê. Hàn Thạc cũng bị tập trung tới thí luyện trường, tai nghe mọi người bàn tán ồn ào, ánh mắt không ngừng dò xét sắc mặt của Phí Kỳ. Thoạt nhìn Phí Kỳ thần sắc bình thường, nhưng hai tròng mắt không ngừng lóe lên, cũng thỉnh thoảng liếc sang bên Hàn Thạc.

- Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, Vong Linh hệ chúng ta chưa từng xảy ra đại sự gì, nhưng hiện tại đột nhiên lại có chuyện này, nhất định phải điều tra rõ ràng - Cát Ân vẻ mặt oán giận, lớn tiếng phát biểu.
- Lỵ Toa, các người sao lại không cảnh giác, làm sao mà lại để đạo tặc đắc thủ như vậy, lại không phát hiện ra động tĩnh gì chứ? - Phạm Ny cau mày, trách cứ Lỵ Toa.

- Ở đây là ma vũ học viện Ba Bì Luân, đệ tử cũng không ngờ đạo tặc lại ngông cuồng như thế. Từ trước tới nay, Vong Linh hệ chúng ta vẫn không xảy ra chuyện gì, hơn nữa một ít quần áo cũng không phải cái gì quý giá, ai ngờ được lại có loại sắc ma dị thường như vậy! - Lỵ Toa vẻ mặt đau khổ, ủy khuất nói.

Mấy nữ đệ tử Ngải Mễ, A Tây Na, Bối Lạp vẻ mặt cũng đều oán giận, líu ríu chửi rủa không ngớt, đe dọa nếu tìm được đạo tặc đó, nhất định sẽ nghiêm trị hắn không tha.

- Chuyện này diễn ra tại Vong Linh hệ chúng ta, đã tạo thành ảnh hưởng rất xấu. Ban quản lý cũng đã bắt đầu điều tra, không biết ai lớn mật vô sỉ đến thế, dám làm ra chuyện làm mọi người oán giận như vậy. - Phạm Ny có chút phiền não, nhưng càng phẫn nộ nhiều hơn, vô cùng tức giận nói.

Trong thí luyện trường vẫn đang bàn bạc sôi nổi, nữ đệ tử bị trộm nội y càng vô cùng phẫn nộ không cách nào ngừng lại, Hàn Thạc lạnh lùng chú ý hết thấy mọi việc, yên lặng chờ màn phát triển sau.

- Người nghĩ là ai làm việc này? - Lỵ Toa bất tri bất giác, đi tới bên cạnh Hàn Thạc, mở miệng hỏi.

Hàn Thạc nhún vai, cười nói:

- Ta làm sao biết được chứ, bất quá người làm chuyện này, hẳn phải rất quen thuộc với chúng ta, nếu không không thể nào dễ dàng đắc thủ như vậy. Các người mặc dù thực lực yếu một chút xíu, nhưng mà nếu không phải người quen thuộc làm chuyện này, ta nghĩ các người chung quy cũng phải phát hiện ra mới đúng. Hắc

hắc. Hiện tại các người dù một người cũng không phát hiện ra, ta lại thật sự bội phục thủ đoạn của người này.

- Đến lúc này người còn châm chọc. Ta, nội y của ta cũng bị người lấy mất, nhân vật này cũng thật là đại biến thái vô sỉ, nếu như ta biết là ai làm. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. - Lý Toa nắm chặt tay, tức giận nói.

- Vậy phải đợi người bắt được hắn mới được. - Hàn Thạc cùng Lý Toa nói chuyện, nhưng ánh mắt không ngừng dò xét về mặt Phí Kỳ.

Ngay lúc thí luyện trường càng lúc càng âm ỉ hơn, một trung niên kiếm sĩ đi đến. Hắn phụ trách tất cả mọi việc trong học viện, Hàn Thạc trước kia từng gặp qua, ra mắt hắn một lần. Người này luôn có tiếng nghiêm khắc, trong học viện nếu có đệ tử đánh nhau, hoặc là xuất hiện tình huống dị thường gì, đều do hắn ra mặt xử lý.

- Chuyện vừa qua, đại khái ta đã biết rồi, ta vừa quan sát một vòng trong ký túc xá nữ, hừ, đã đoán ra chuyện này là do ai làm rồi. - Duy Đạt vừa tới, hai mắt lập tức lướt qua bọn Hàn Thạc một lượt, nhàn nhạt nói.

- Duy Đạt đại thúc, là ai làm vậy, người nói nhanh một chút đi? - Ngải Mễ đứng ở bên cạnh Duy Đạt, nũng nịu thúc giục.

Duy Đạt về mặt cứng ngắc, nhìn về phía bọn Hàn Thạc nói:

- Người nào làm thì trong lòng hắn nhất định biết rõ, ta hy vọng hắn chủ động thừa nhận sai lầm, chỉ cần hắn chủ động nhận lỗi, ta cam đoan ít nhất sẽ không đưa hắn cho Ti pháp để quốc điều tra, nếu đến chết không nhận, vậy đừng trách ta không khách khí.

- Duy Đạt tiên sinh, người thế này là có ý gì, người gào thét với bọn đệ tử của chúng ta cái gì, chẳng lẽ người cho rằng chuyện này là do bọn chúng làm sao, việc này thật là quá hoang đường rồi! - Phạm Ny thấy vẻ mặt lạnh lùng của Duy Đạt, từ lúc tới ánh mắt đều dò xét trên mặt mấy nam đệ tử, không khỏi tức giận nói.

- Phạm Ny sư phụ, điểm này cũng không phải hoang đường, khẳng định chính là một người trong đám hảo đệ tử của người làm. Ta vừa ở ký túc xá nữ sinh quan sát qua, đã phát hiện có một hai dấu chân mờ mờ, từ cửa sổ ký túc nữ, đi qua rừng thông hướng về phía ký túc xá nam sinh. Hắc hắc, loại chuyện này ta đã xử lý rất nhiều, đừng mơ tưởng có thể giấu diếm được ta, ta nói rõ như vậy chắc Phạm Ny sư phụ đã minh bạch rồi? - Duy Đạt tự tin cười ha ha, nói ra phán đoán với chuyện này.

Xem bộ dáng Phí Kỳ là người vô cùng tỉ mỉ, vậy mà lại để lại dấu chân chỉ đường cho Duy Đạt. Bất quá Duy Đạt thoát nhìn cũng không có cái gì thông minh, điều này làm cho Hàn Thạc có chút khinh thị, đối với người này cũng xem nhẹ vài phần.

Lời này vừa nói ra, lập tức gây nên một trận sóng lớn, một bên đám nam sinh lập tức cao giọng nói không phải mình làm, Bối Lạp cầm đầu bên nữ sinh, cũng phần nộ nhìn về phía bên nam sinh, ánh mắt dữ dằn nhìn đám nam sinh, giống như ai cũng có thể làm ra chuyện này.

- Lý Toa, người không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta cảm giác rất không tự nhiên! - Lý Toa cũng có vẻ mặt cổ quái, nhìn chằm chằm Hàn Thạc, Hàn Thạc mặc dù không làm gì, nhưng bị loại ánh mắt này của nàng nhìn chằm chằm, cũng cảm giác được cả người sợ hãi, như chính mình là sắc ma vô sỉ đó vậy.

- Hì hì, dọa người thôi, ta tin người chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này. - Lý Toa thấy Hàn Thạc có chút khó chịu, cười duyên nói với Hàn Thạc.

Lúc này, Duy Đạt đã có chút không nhịn được, nghiêm mặt mở giọng nói:

- Người nào đó trong các người, ta nghĩ lúc này hắn có thể nhận tội rồi. Chỉ cần chủ động nhận lỗi, việc này chúng ta sẽ giải quyết trong nội bộ học viện, bất quá, nếu như vẫn không chịu hối cải, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Phí Kỳ là tặc nhân, đã đem đồ vật đó đặt trong phòng Hàn Thạc, hắn hiện tại tâm lý vô cùng đắc ý, tự nhiên là hận không thể để Duy Đạt điều tra ra. Các đệ tử khác chuyện gì cũng không làm, đương nhiên

không e ngại cái gì, vì vậy tới nay mọi người vẫn là cái vẻ mặt chính nhân quân tử không thẹn với lương tâm, nhất là Phí Kì còn ngang nhiên lớn tiếng nói:

- Nhất định phải nghiêm khắc tra xét. Loại chuyện này tuyệt đối không thể dung túng.

Đám người Ba Khắc cuống quýt ứng tiếng, cho thấy nhất định phải nghiêm trị thái độ của đạo tặc, giống như thái độ bọn họ càng kiên quyết, càng có thể chứng minh chính mình vô tội.

- Bố Lai Ân, người sao lại không nói gì? - Ngải Mễ ở bên kia, thấy Hàn Thạc đứng đó, khóe môi nhếch lên mỉm cười nói.

Bên cạnh các đệ tử đang cảm phần hình thành sự đối lập rõ ràng, không khỏi có nghi ngờ.

- Không phải hấn chột dạ sao, mà nói đến cũng kỳ quái, mấy ngày nay hấn không có ở Vong Linh hệ, cũng không phát sinh chuyện gì. Hôm qua hình như mới về ký túc xá, lập tức phát sinh chuyện này, đây hình như hết sức trùng hợp nhỉ! - Cùng Hàn Thạc có chút cự thù là Bối Lạp, giống như phát hiện ra tân đại lục, đột nhiên thở dài lên tiếng.

Nàng cả kinh hô lên như vậy, hơn nữa theo lời nói của nàng, đích xác có điểm đạo lý, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Hàn Thạc. Cả đám đều là tràn ngập hoài nghi, thậm chí một số người trên mặt mang theo vẻ chán ghét, tựa như Hàn Thạc, chính là sắc lang dị thường kia.

- Tổ thái độ cũng không có tác dụng gì. Rốt cuộc là ai làm, ta nghĩ Duy Đạt tiên sinh nhất định có thể điều tra rõ ràng, ta cũng vô cùng chờ mong. - Hàn Thạc nhún vai, thản nhiên nói.

Thấy chưa ai nhận, Duy Đạt hừ lạnh một tiếng nói:

- Được lắm, đã vậy thì đừng trách ta không khách khí, từ lúc chuyện xảy ra tới giờ, cũng chưa bao lâu, ta nghĩ đạo tặc lấy được vật đó, nhất định chỉ biết giấu trên người hoặc trong phòng. Phạm Ny Cát Ân sư phụ, hiện tại chúng ta trước tiên lục soát trên người bọn họ, chờ khi soát hết trên người, rồi đến ký túc xá của họ lục soát, ta nghĩ bọn họ chung quy cũng sẽ không chôn giấu đồ vật đó đâu.

Sau đó theo yêu cầu của Duy Đạt, tất cả nam nhân đệ tử đều cởi hết chỉ còn lại quần cụt, Duy Đạt và Cát Ân hai người phụ trách lục soát quần áo bọn họ. Lúc Hàn Thạc cũng cởi hết quần áo trên người, Duy Đạt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm thân thể lồ lộ của Hàn Thạc. Nhìn một lúc, đột nhiên mở miệng nói:

- Người thật sự là Ma pháp sư sao?

Duy Đạt vừa nói những lời này ra, mọi người không khỏi chú ý tới Hàn Thạc. Chỉ thấy trên thân thể lồ lộ của Hàn Thạc một cơ thể cân xứng rắn chắc, tràn ngập nam tính, trương nở và mạnh mẽ, thoát nhìn khí lực còn hoàn mỹ hơn, mạnh hơn chiến sĩ bình thường. Ở giữa đám đệ tử thân thể hoặc là gầy yếu, hoặc là to béo, rõ ràng có sự khác biệt, khó trách Duy Đạt có thể kinh ngạc như vậy.

- Vóc người của người trở nên đẹp như vậy từ bao giờ, ta nhớ kĩ người trước kia vừa gầy vừa nhỏ mà? - Ly Toa hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm thân hình lồ lộ của Hàn Thạc, mặt đỏ bừng bừng.

Một số nữ đệ tử khác, nhìn thấy cơ thể nam tính đầy sức hấp dẫn của Hàn Thạc, so sánh một chút với những thân thể to béo hay gầy gò xung quanh, lập tức cảm giác được thân hình Hàn Thạc quả thật xuất chúng, hoàn mỹ, đúng là kinh dị phi thường. Ngải Mễ cũng thẹn thùng sắc mặt đỏ bừng, thấp giọng nói với A Tây Na điều gì đó, làm cho A Tây Na vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt nhìn thân hình Hàn Thạc có chút quái lạ. Hai má Phạm Ny hơi ửng hồng, tựa hồ không dám nhìn thẳng vào thân hình Hàn Thạc, lúc đầu còn không quay sang nhìn, sau đó thừa dịp lúc người khác không để ý, mới len lén nhìn trộm thân hình Hàn Thạc vài cái.

- Trước kia là ta thiếu dinh dưỡng nên không phát triển, bây giờ được ăn ngon, đương nhiên là cũng phát triển giống người rồi. - Ánh mắt Hàn Thạc mập mờ nhìn thoáng qua bộ ngực của Ly Toa, thuận miệng nói.

- Người thật chán ghét chết đi! - Mắt thấy Hàn Thạc nhìn chằm chằm trước ngực mình, Ly Toa hoảng hốt, thẹn thùng oán trách Hàn Thạc.

Sau đó, khi quần áo của mọi người nhất nhất bị Duy Đạt kiểm tra qua, không phát hiện được cái gì, Duy Đạt nói:

- Xem ra hần là đã giấu trong ký túc xá, chúng ta bắt đầu qua ký túc xá kiểm tra!
- Bối Lai Ân hình như còn có không gian giới chỉ. - Mọi người định rời đi, Bối Lạp đột nhiên cất tiếng.

Lời Bối Lạp vừa phát ra, vốn Duy Đạt đang định rời đi cũng ngừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn trên tay Hàn Thạc đeo không gian giới chỉ, ngạc nhiên nói:

- Thì ra người còn có không gian giới chỉ, ta thiếu chút đã bỏ qua, bất quá không gian giới chỉ không dễ lục soát, có chút khó khăn rồi! Như vậy đi, trước tiên người đưa không gian giới chỉ cho ta, ta sẽ tìm viện trưởng, Viện trưởng là Không Gian hệ Đại Ma đạo sư, hần có biện pháp mở không gian giới chỉ của người ra, hy vọng người phối hợp với ta.

Lạnh lùng nhìn Bối Lạp đằng xa, Hàn Thạc nói thẳng với Bối Lạp:

- Người thật là một nữ nhân khó chịu, thật sự làm người ta chán ghét vô cùng!

Bối Lạp vẻ mặt phẫn nộ, sau đó nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Hàn Thạc, nhớ tới biểu hiện điên cuồng trong U Âm sâm lâm, không khỏi sợ hãi lùi từng bước, trợn mắt há mồm thủy chung không dám nói một câu. Tâm trạng Hàn Thạc lúc này trầm xuống, đột nhiên cảm giác rất khó khăn, không gian giới chỉ của hần có một số đồ vật không muốn tiết lộ, nếu để Viện trưởng phát hiện, Hàn Thạc sẽ có phiền toái rất lớn.

- Làm sao vậy, chẳng lẽ nói bên trong không gian giới chỉ của người, có cái gì không thể cho người khác xem?
- Duy Đạt thấy Hàn Thạc do dự không quyết, nhìn Hàn Thạc nói.
- Ta tin tưởng hần sẽ không làm loại chuyện này, ta nghĩ chúng ta có thể đi kiểm tra ký túc xá trước, sau đó thảo luận lại vấn đề không gian giới chỉ của hần cũng không muộn. - Phạm Ny thấy Hàn Thạc vẻ mặt khó khăn, suy nghĩ một lúc rồi liền tiếng bảo.

Duy Đạt kinh ngạc nhìn Phạm Ny, sau đó chán nản gật đầu nói:

- Như vậy trong khoảng thời gian này người canh chừng hần, đừng để hần thoát khỏi tầm mắt của người giấu đi vật gì, nếu có vấn đề gì trách nhiệm do người gánh chịu.
- Đi thôi, đến ký túc xá xem một chút. - Cát Ân giảng hòa nói, sau đó đoàn người toàn bộ rời đi, đến ký túc xá nam sinh.

Tất cả đệ tử ở phía dưới do Phạm Ny quản lý, Cát Ân cùng Duy Đạt hai người vào ký túc xá, bên trong truyền đến âm thanh tìm kiếm đồ vật. Phí Kỳ vẻ mặt đắc ý tàn nhẫn nhìn Hàn Thạc cùng Phạm Ny đứng chung một chỗ, khoái trá nghĩ tới một lúc nữa Hàn Thạc gặp phải trừng phạt, trong lòng cảm giác thư sướng trước nay chưa từng có.

- Cảm ơn người, Phạm Ny sư phụ! - Nhìn Phạm Ny ở bên cạnh, Hàn Thạc chân thành lên tiếng cảm ơn.

Mặt Phạm Ny trắng không còn chút máu liếc nhìn Hàn Thạc, thấp giọng oán trách:

- Trong không gian giới chỉ của người, có cái gì không thể cho người khác xem, cả Viện trưởng cũng không thể bắt người mở ra, người sợ cái gì?
- Lần trước ở trấn Đa La ngoài vũ khí còn một ít dược vật, ta nhặt rồi giữ lại một ít. Nếu như Viện trưởng xem xét không gian giới chỉ của ta, khẳng định phát hiện ra tang vật này. Đồ vật đó cả hệ chúng ta nói là phân chia ra, kim tệ cũng phân chia hết, viện trưởng nếu thấy được, cả hệ chúng ta toàn bộ đều xui xẻo, người nói Bối Lạp có phải đầu óc có vấn đề hay không? - Hàn Thạc nói.

Những lời này vừa nói ra, Phạm Ny đột nhiên choáng váng, sau đó vẻ mặt ưu phiền, nhăn mặt suy nghĩ.

Đột nhiên, Cát Ân cùng Duy Đạt từ bên trong đi ra, sau đó đi về phía Phí Kỳ đang nhơn nhơn đắc ý, Duy Đạt mặt lạnh như băng nói:

- Người cho rằng đem vật này móc phía dưới giường, ta sẽ không phát hiện được sao?

Tất cả ánh mắt khinh bỉ, chán ghét, trong nháy mắt rơi trên vẻ mặt đắc ý của Phí Kỳ. Trong lúc Phí Kỳ còn đang kinh ngạc, các nữ đệ tử đã phần nộ, điên cuồng mắng chửi, trực tiếp bao phủ lấy hắn.

93. Chương 93: Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận

Chỉ một lần này thôi, Phí Kỳ đã hỏng hoàn toàn. Trong vòng vây của tiếng chửi rủa và ánh mắt khinh bỉ của mọi người, câu thanh minh “Đây là âm mưu, ta oan uổng” của Phí Kỳ vô tình bị che lấp đi.

Duy Đạt đối mặt Phạm Ny nói:

- Loại xấu xa bại hoại kia sau này sẽ không bao giờ còn gặp lại tại ma vũ học viện Ba Bể Luân nữa!

Tận đến một lúc lâu sau khi Phí Kỳ bị mang đi, mọi người vẫn hăng say bàn luận việc làm hèn hạ của Phí Kỳ. Một số nữ đệ tử phần nộ không thể yên, còn đang nhặng xị nguyên rửa Phí Kỳ, không có ai đồng tình với hắn. Phạm Ny có chút kinh ngạc, tựa hồ cũng không ngờ tới Phí Kỳ lại là người như thế, thậm chí có chút hoài nghi tính chân thật của chuyện này. Có điều sự thật xảy ra ngay trước mắt, Phạm Ny cũng không thể nói gì hơn, chỉ không ngừng lắc đầu thở dài.

Đã bắt được đạo tặc rồi, Hàn Thạc tự nhiên không lo lắng đến vấn đề không gian giới chỉ, mắt thấy Phí Kỳ tự làm tự chịu, trong lòng hắn không khỏi một trận cười lạnh. Đây cũng là hắn tự tìm tới, không thể trách Hàn Thạc lòng dạ tàn nhẫn. Nếu như Hàn Thạc không sớm phát hiện ra chuyện này, sợ rằng kẻ hiện tại phải đối mặt với sự cười nhạo của mọi người đã là hắn rồi. Chuyện này khiến các đệ tử bàn tán suốt cả ngày. Hàn Thạc không tham gia vào, buổi sáng cũng không đi học. Ngược lại một mình tới thí luyện trường, từ từ luyện tập triệu hồi cương thi chiến sĩ.

Phương hướng đã đúng rồi, chỉ cần thời gian mà thôi. Cả buổi sáng luyện đi luyện lại, Hàn Thạc cuối cùng cũng thành công gọi về một gã cương thi chiến sĩ, đây cũng biểu thị Hàn Thạc đã có thêm lực ma pháp mạnh hơn. Điều khiển cương thi, so với khô lâu chiến sĩ càng khó khống chế hơn. Hình thể kiện tráng, nặng nề của cương thi nếu muốn phát huy hoàn toàn tất cả lực công kích, mấu chốt chính là kỹ xảo và sự thuần thực của người khống chế. Liên tiếp ba ngày, Hàn Thạc đều ở trong thí luyện trường, luyện tập khống chế cương thi chiến sĩ thêm thuần thực hơn nữa. Trong thí luyện trường có đủ loại chương ngại vật, Hàn Thạc gọi về một tên cương thi, trong tay cầm thiết bổng nặng nề. Được tinh thần lực của Hàn Thạc khống chế, thân thể khéo léo né qua một ít chương ngại vật, khi Hàn Thạc ra lệnh, thiết bổng trong tay hung hăng đập bể mục tiêu.

Nói về lão vu bà của Hắc Ám hệ Khải Mễ Lạp, Hàn Thạc vẫn thông qua nguyên ma cẩn thận theo dõi. Hai ngày này, lão vu bà Khải Mễ Lạp đã một lần tới văn phòng của viện trưởng, nhưng bên trong văn phòng viện trưởng có ma pháp ba động mãnh liệt, Hàn Thạc dám chắc trong văn phòng viện trưởng có tồn tại kết giới ma pháp. Viện trưởng thân là Không Gian hệ đại ma đạo sư pháp lực siêu phàm, Hàn Thạc không dám mạo hiểm đưa nguyên ma vào nghe lén, bởi vậy những chuyện Khải Mễ Lạp cùng viện trưởng nói với nhau, Hàn Thạc cũng không cách gì biết được, cũng không biết Khải Mễ Lạp kia đã đi qua cái tư mật trong thư viện chưa. Có điều căn cứ thời gian Khải Mễ Lạp vào văn phòng viện trưởng mà phán đoán, Hàn Thạc cho rằng Khải Mễ Lạp vẫn chưa vào hắn, bởi vì sau khi Khải Mễ Lạp tiến vào, chỉ thời gian vài phút đã đi ra rồi.

- Người quả nhiên ở trong thí luyện trường, ta biết ngay người ở đây mà. - Buổi sáng, lúc mọi người vẫn đang trong phòng học nghe giảng, Hàn Thạc một mình ở bên trong thí luyện trường luyện tập điều khiển cương thi chiến sĩ thì Phạm Ny đột nhiên đi vào nói.

- Sao người lại đến đây, không phải buổi chiều người mới có giờ sao? - Phạm Ny đến, Hàn Thạc cũng không dừng việc luyện tập, vẫn khống chế cương thi chiến sĩ linh hoạt vượt qua một chương ngại vật như trước.

- Là ta tới tìm người, í, nắm vững nhanh như vậy. Ồ, người tiến bộ rất nhanh, ta nghĩ không bao lâu người có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo rồi. - Phạm Ny mắt thấy Hàn Thạc có thể thuần thực thao túng cương thi, mỉm cười tán dương một câu.

Sau đó dừng một chút, đôi mày cong hơi nhíu lại, nghi hoặc nói:

- Bồ Lai Ân, mặc dù thiên phú của người cực tốt, nhưng tốc độ ngưng tụ tinh thần lực hẳn là không gia tăng nhanh như vậy mới đúng. Minh tưởng tinh thần lực cùng thiên phú có quan hệ không lớn, nhất là khi vừa mới tu luyện, tinh thần lực theo năm tháng tích lũy, mới có thể dần đề cao. Tại sao người mới có thời gian mấy tháng ngắn ngủi, tinh thần lực đã đạt đến sơ cấp ma pháp sư? Thật sự là quá siêu việt, khó mà tưởng tượng được, người rốt cuộc làm thế nào vậy?

Phạm Ny nghi hoặc như thế cũng là chuyện đương nhiên, tinh thần lực của Hàn Thạc sở dĩ tiến bộ nhanh như vậy, đại bộ phận đều là nhờ vào công hiệu của Hắc Ám Chi Đồng. Cùng với sự đau đớn của đầu óc, Hàn Thạc cũng âm thầm tiến bộ nhanh một cách kỳ diệu như vậy. Bây giờ ma công đã tiến vào cảnh giới Tổ Hồn, tiềm lực trong đại não được khai phát, lúc Hàn Thạc bắt đầu tập trung tinh thần lực cho mình tưởng, tốc độ tụ tập cũng được nâng cao. Trong trường hợp cộng hưởng gia tăng tu luyện như vậy, tinh thần lực thật không muốn nhanh cũng không được.

Nhún vai, Hàn Thạc nói:

- Ta làm sao biết được, thân thể của ta vốn là vô cùng kì quái, chẳng những cường tráng hơn ma pháp sư thông thường, minh tưởng tinh thần lực cũng cực nhanh như thế.

- Chẳng lẽ người chính là “thần ân thân thể” trong truyền thuyết? - Phạm Ny đầu tiên ngăn người, sau đó sắc mặt chợt mừng như điên, đầy vẻ hưng phấn nói.

Nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc cũng mờ mịt đặt câu hỏi:

- Thần ân thân thể là cái gì?

- Trên thế giới có một bộ phận rất ít người trời sinh ra thân thể không giống với người khác. Những người này trong vạn người cũng khó có một, thân thể bọn họ so với người bình thường có chút bất đồng. Có người trời sinh thích hợp tu luyện đấu khí, cũng có người trời sinh thích hợp tu luyện ma pháp sư. Nếu những người này có thể tìm được lĩnh vực phù hợp, thành tựu của bọn họ đều trác tuyệt phi thường. Những người này bởi thân thể khác hẳn với người thường, nên như trong truyền thuyết là được thần chiếu cố. Bây giờ trên đại lục, trong một số lĩnh vực xuất hiện nhân vật xuất chúng, có một số là loại “thần ân thân thể” này, chẳng lẽ người cũng là loại tình huống này? - Trong đôi mắt Phạm Ny long lanh quang mang hưng phấn, nhìn chằm chằm Hàn Thạc nói.

- Có lẽ vậy! - Hàn Thạc biết dị trạng của thân thể mình, hoàn toàn đều nhờ tu luyện ma công mới đặc biệt như vậy, chắc chắn không quan hệ gì với thần ân thân thể. Có điều Hàn Thạc cũng không tìm được lời giải thích hợp lý, bị quy cho là thần ân thân thể, coi như cũng là một cái cố.

Phạm Ny đang hưng phấn, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, nghiêm túc nói:

- Nếu chuyện này là thật, khi thực lực còn chưa đủ cường đại thì không thể nói cho bất cứ kẻ nào. Thần ân thân thể có thể cho người vinh hoa phú quý không thể tưởng tượng được, nhưng cũng có thể ngay lúc người chưa phát triển đã bị những kẻ ghen ghét giết chết rồi.

Theo lời Phạm Ny nói, trong lòng Hàn Thạc hiểu được rằng nhân vật như vậy đối với quốc gia đều là bảo vật vô giá. Không có gì là không thể, cho nên người có loại thân thể này kỳ thật vô cùng nguy hiểm. Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, Hàn Thạc tránh khỏi chủ đề này, nhìn Phạm Ny hỏi:

- Người vừa nói tới tìm ta, có việc gì không?

- Lần trước ta có đề cập qua với người có một cuộc thi kiểm tra, là để biết rõ thực lực chân chính của các đệ tử, còn có bản ghi chép cấp bậc của các đệ tử. Những cấp bậc từ ma pháp học đồ tới cao cấp ma pháp sư, ma vũ học viện Ba Bì Luân của chúng ta đều có tư cách xác định. Sổ ghi chép cấp bậc sẽ được lưu giữ lại trong hồ sơ của ma pháp công hội, sẽ đi theo người cả đời, cũng là chứng minh thực lực và thân phận của người. Qua cấp bậc cao cấp ma pháp sư, coi như là đã tốt nghiệp từ ma vũ học viện Ba Bì Luân của chúng ta, khi đó nếu thực lực tiếp tục đề cao muốn được chứng nhận phải thông qua khảo hạch chuyên môn của ma pháp công hội. Đối với ma pháp sư mà nói, mỗi cái chứng nhận cấp bậc là chứng minh chính xác đẳng cấp đồng thời cũng là chứng minh sự phát triển trong tương lai, vì thế cái này vô cùng hữu dụng. - Phạm Ny nghe Hàn Thạc hỏi, cười giải thích.

- Thì ra là như vậy, khi nào thì kiểm tra bắt đầu?

- Sáng ngày mai, các đệ tử nếu cho rằng thực lực của chính mình tăng lên, sẽ chủ động tham dự lần thi kiểm tra này. Người cho tới bây giờ chưa từng tiến hành thi kiểm tra. Ta nghĩ, để người vượt qua kỳ thi kiểm tra sơ cấp ma pháp sư có lẽ không khó, ta đã giúp người báo danh rồi. Sáng mai tại thí luyện trường của Hắc Ám hệ tiến hành thi kiểm tra, đến lúc đó ta cũng sẽ ở đó. Người không được quên đấy. - Phạm Ny nhắc nhở Hàn Thạc.

- Không vấn đề!

- Được rồi Bồ Lai Ân, ma pháp Tử Thi Phục Hoạt và Vong Linh Thiên Mạc lần trước người nói với ta, vô luận là người tìm được bằng cách nào, ngàn vạn lần không nên nói cho bất cứ kẻ nào, cũng không nên sử dụng trước mặt người khác. Lúc thực lực của người không đủ cường đại, loại ma pháp này rất có thể mang đến phiền toái lớn cho người, người chắc là hiểu được chứ? - Phạm Ny đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên trịnh trọng dặn dò Hàn Thạc.

Không cần Phạm Ny nhắc nhở, trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu được, gật gật đầu nói:

- Phạm Ny sư phụ yên tâm, ngoại trừ người, ta vẫn chưa nói với bất cứ ai. Ta biết người đối với ta tốt lắm nên mới không giấu giếm mà nói cho người, kẻ khác mơ tưởng cũng không thể có được sự tín nhiệm của ta!

- Ai đối với người tốt lắm, nói linh tinh! - Khuôn mặt Phạm Ny đỏ lên, thoạt nhìn có chút vui mừng, trừng mắt nhìn Hàn Thạc một cái mới mỉm cười đi ra bên ngoài.

- Đương nhiên là Phạm Ny sư phụ xinh đẹp thiện lương, vóc dáng cân đối, lại hoàn mỹ của chúng ta rồi! - Hàn Thạc miệng ba hoa nhìn theo bóng lưng Phạm Ny rời đi, hắc hắc cười nói.

Có điều Phạm Ny không phản ứng lại Hàn Thạc, trước khi biến mất khỏi cửa mới thấp giọng nói một câu:

- Tiểu quỷ càng ngày càng không ý tứ.

Sau khi Phạm Ny bỏ đi, Hàn Thạc cũng không tiếp tục luyện tập khổng chế cương thi, suy nghĩ một chút liền rời khỏi thí luyện trường, phóng nguyên ma tuần tra bốn phía, đi vào sau núi thông qua hốc nhỏ bí mật bên trong phần mộ kia, một lần nữa quay lại Tử Vong Mộ Địa.

Đã nhận lời Lao Luân Tư, phải giúp đỡ hắn tìm một khối hắc thiết khoáng thạch, Hàn Thạc có coi như chỉ vì năm ngàn kim tệ cũng không thể nuốt lời. Mang theo Tiểu Khô Lâu đi vào trong mỏ quặng, rồi ở đó “oanh oanh” cả buổi chiều mới đào ra một khối hắc thiết khoáng thạch nhỏ. Xem hình dáng có lẽ thỏa mãn yêu cầu của Lao Luân Tư rồi. Hắc thiết khoáng thạch bên trong mỏ quặng cũng không phải vô cùng vô tận, theo lần gần đây nhất, Hàn Thạc phát hiện nếu càng xâm nhập sâu vào mỏ quặng, lại phải đào móc rất lâu mới có thể khai thác ra một ít hắc thiết khoáng thạch. Hắc thiết khoáng thạch là kim loại vô cùng ít ỏi, lại nằm rải rác, thoạt nhìn quả nhiên trữ lượng cực nhỏ, lúc này mới đào không bao lâu không ngờ lại tìm được.

Sau khi tu luyện ma công một lát, giữa đường quay lại từ Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc đột nhiên nhớ lại một việc. Trí nhớ Sở Thương Lan có lưu lại một loại cương thi thuyết pháp. Trong thế giới trước đây Hàn Thạc cũng nghe nói qua sự tồn tại của cương thi. Theo trí nhớ của Sở Thương Lan, cần thận kiểm tra một hồi, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên có chút kích động.

Dựa theo trí nhớ của Sở Thương Lan, cương thi chỉ là một loại tồn tại hạ cấp, bình thường đều là người chết ở nơi âm khí tương đối nhiều, thu nạp một ít thiên địa âm khí mà sinh ra. Cương thi hạ cấp cũng có điểm đặc thù nhất định, bọn họ sau khi chết ở địa phương có âm khí nồng nặc, mà địa phương đó nếu đúng thuộc năm chỗ hấp thu âm khí tốt nhất, chỗ có vật chất kì dị, thì có tỉ lệ rất nhỏ hình thành một loại cương thi phi thường cường đại. Căn cứ vào thuộc tính của kim mộc thủy hỏa thổ, năm nơi đó phân biệt là kim tuyệt địa phương, mộc tuyệt địa phương, thủy tuyệt địa phương, hỏa tuyệt địa phương, thổ tuyệt địa phương. Ở bên trong thu nạp đủ âm khí và ngũ hành lực, có thể trở thành cương thi, phân biệt trở thành kim giáp thi, mộc giáp thi, thủy giáp thi, hỏa giáp thi, thổ giáp thi. Năm loại cương thi này sau khi hình thành so với cương thi bình thường thì mạnh hơn nhiều lần, thân kỉ nhất chính là loại cương thi này thu thập đủ âm khí và ngũ hành lực, có thể phân biệt sử dụng kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành lực. Nếu năm loại cương thi tụ tập một chỗ, tạo thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, uy lực càng đáng sợ hơn nhiều.

Chỉ có điều loại cương thi này vô cùng ít ỏi, hơn nữa bọn chúng lại không để bất luận kẻ nào khổng chế, lại

cũng chém giết lẫn nhau, còn bị người tu đạo căm ghét đuổi giết, bởi vậy rất khó có tình huống ngũ hành cương thi toàn bộ tụ tập xuất hiện cùng một chỗ.

Trong trí nhớ của Sở Thương Lan, có kể lại chi tiết sự hình thành của ngũ hành cương thi, thậm chí Sở Thương Lan còn có bí pháp thúc đẩy loại cương thi này xuất thế, tựa hồ hẳn từng nghiên cứu qua phương diện này vậy. Sau khi Hàn Thạc tìm được hết thấy, đột nhiên cảm giác như tìm được bảo vật, trong lòng thoáng chốc có ý nghĩ luyện chế ngũ hành cương thi.

Có Vong Linh ma pháp trói buộc, loại cương thi hình thành sẽ phục tùng Hàn Thạc vô điều kiện, Hàn Thạc ở trong Tử Vong Mộ Địa đã phát hiện một thổ tuyệt địa phương, còn lại tứ tuyệt địa phương có thể từ từ tìm kiếm, bây giờ chỉ thiếu một số loại tài liệu là có thể dùng bí pháp của Sở Thương Lan để nhanh chóng luyện chế thổ giáp thi rồi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hàn Thạc lập tức lập quyết tâm, thử xem có thể luyện chế được năm loại cương thi đặc biệt tạo thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận hay không...

94. Chương 94: Tốc Độ Minh Tướng Thần Kỳ

oOo

Ngày thứ hai, bên trong khu thí luyện của Hắc Âm hệ.

Hắc Âm hệ là một đại hệ trong ma pháp học viện, thiết bị trong khu thí luyện so với Vong Linh hệ càng hoàn bị hơn, diện tích cũng lớn hơn. Trong khi Hàn Thạc đi vào khu thí luyện của Hắc Âm hệ, phát hiện bên trong đã có vài người. Một số là đệ tử chuẩn bị thi kiểm tra, cũng có một số không việc gì làm tới xem náo nhiệt, bên trong tiếng nói chuyện không ngừng.

Phạm Ny là giáo sư bên Vong Linh hệ và một số giáo sư bên Hắc Âm hệ ngồi cùng nhau, đồng thời đang bận rộn kiểm tra tư liệu những đệ tử đăng kí kiểm tra. Lão vu bà Khải Mễ Lạp của Hắc Âm hệ đang bị Hàn Thạc xuất nguyên ma giám thị vẫn đang ở phòng giáo viên, không hề xuất hiện tại đây. Hàn Thạc sau khi tiến vào, nhìn xung quanh phát hiện Vong Linh hệ chỉ có Ngải Mễ và A Tây Na hai người ở đây, liền đi về phía hai người.

- Ô, người cũng tới thi kiểm tra à? - Ngải Mễ xa xa đã thấy Hàn Thạc tới, vẫy tay gọi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Đúng vậy, ta vẫn còn chưa có kinh nghiệm thi kiểm tra, phải chú ý tới những phương diện nào nhỉ?

- Loại kiểm tra này cũng không có gì, chỉ là kiểm tra tinh thần lực một chút, sau đó ở đây phóng thích mấy cái ma pháp cho bọn họ xem. A, đúng rồi, Vong Linh hệ chúng ta còn phải diễn luyện một chút năng lực điều khiển sinh vật triệu hoán nữa, không có gì phức tạp. Chỉ có đến cấp bậc cao cấp ma pháp sư là tương đối phức tạp, ngoại trừ loại kiểm tra cơ bản này, còn phải thể hiện một chút các loại kỹ xảo, bao gồm một chút lĩnh ngộ tri thức ma pháp, cuối cùng còn phải hoàn thành một nhiệm vụ thực tế, hết thấy đều thông qua mới được xem như chính thức tốt nghiệp. - A Tây Na liếc mắt nhìn rồi giải thích cho hắn nghe.

Cùng hai cô gái đứng bên ngoài, Hàn Thạc quan sát một chút, phát hiện mấy đệ tử của Hắc Âm hệ đều dựa theo quy tắc biểu diễn một chút ma pháp, sau đó do vài sự phụ hồi một ít về một ít lĩnh ngộ ma pháp của bọn họ, cuối cùng sự phụ dựa theo biểu hiện của bọn họ, lại tiến hành giám trắc thành tích của bọn họ.

- Bố Lai Ân, người chuẩn bị kiểm tra cấp bậc ma pháp học đồ à? - Nhìn Hàn Thạc không nói gì, chỉ yên lặng quan sát các đệ tử bên trong khu thí luyện biểu diễn, A Tây Na lên tiếng hỏi.

- Không phải, ta tới thử xem có thể đạt đến sơ cấp ma pháp sư hay không. - Hàn Thạc nhìn Phạm Ny đang ngồi phía xa, thuận miệng trả lời.

- Cái gì, người không phải nói giỡn chứ? Nếu ta không nhớ lầm, mấy tháng trước ngươi vẫn là tạp dịch trong Vong Linh hệ, chẳng lẽ đã tiến tới bậc sơ cấp ma pháp sư nhanh như vậy ư, điều này sao có thể? - A Tây Na thanh âm bất ngờ cao lên, kinh dị nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc.

- Không thể nào! - Ngải Mễ cũng kinh ngạc thốt lên.

Mỉm cười, Hàn Thạc gật gù đầu vẻ chắc chắn, giải thích:

- Ta chỉ là thử xem, không nhất định có thể thông qua được.

Cho dù Hàn Thạc nói như vậy, nhưng Ngải Mễ và A Tây Na hai người vẫn không dám tin tưởng Hàn Thạc đã tiến tới bậc sơ cấp ma pháp sư, hai cô gái thì thậm chí không ngừng, tận đến phiên kiểm tra của Ngải Mễ mới dừng lại.

- Cố gắng lên Ngải Mễ. Ta nghĩ người nhất định có thể thành công tiến đến bậc sơ cấp ma pháp sư. - A Tây Na nghe gọi đến tên Ngải Mễ, không khỏi cổ vũ Ngải Mễ, Hàn Thạc cũng là thiện ý chúc phúc một câu.

Sau đó Ngải Mễ đi ra, ở trước mặt mọi người đầu tiên là kiểm tra tinh thần lực. Sau đó phân biệt phóng thích ma pháp mà Vong Linh hệ sơ cấp ma pháp sư phải nắm vững là Linh Hồn Chi Thống, Cốt Mâu, Cương Thi Triệu Hồi ba loại ma pháp, đồng thời, điều khiển cương thi trong khu thí luyện công kích một hồi, cuối cùng được Phạm Ny cùng mấy vị giáo sư Hắc Ám hệ hỏi một chút vấn đề về lĩnh ngộ ma pháp.

Một lát sau, Phạm Ny lên tiếng:

- Chúc mừng người Ngải Mễ, từ hôm nay trở đi người đã là một sơ cấp ma pháp sư rồi. Tư liệu của người tại ma pháp sư công hội, từ hôm nay sẽ được sửa đổi lại.

Lúc Ngải Mễ còn đang hưng phấn, A Tây Na cũng đã ra thi kiểm tra. Giống như các cuộc kiểm tra khác, A Tây Na nhất nhất thể hiện. Ở trong quá trình đó, không biết có phải vì khẩn trương, ma pháp Cốt Mâu, trên đường đột nhiên bạo khởi, sau cùng đối với câu hỏi về vấn đề ma pháp, A Tây Na cũng gặp rắc rối tương tự.

Không ngoài dự liệu, A Tây Na bị thông báo chưa thể vượt qua đợt kiểm tra này, mang vẻ mặt uể oải trở lại bên cạnh Ngải Mễ. Còn không đợi Hàn Thạc lên tiếng an ủi, Phạm Ny đã gọi tên Hàn Thạc ra.

Hàn Thạc bình tĩnh đi tới chỗ kiểm tra, gây ra một chút xáo động nhỏ. Một số đệ tử Hắc Ám hệ xung quanh, nhìn thấy Hàn Thạc vốn thân là tạp dịch, không ngờ lại xuất hiện trong đại sảnh, đều vô cùng kinh ngạc, thấp giọng bàn tán, đa số đều mang vẻ đùa cợt quan sát chuyện này.

- À, người không nên khẩn trương, chiếu theo hệ thống trước giờ ta thấy người đã luyện tập đầy đủ mọi thứ. Ta tin tưởng thực lực của người chắc chắn có thể thành công tiến đến bậc sơ cấp ma pháp sư. - Phạm Ny ở phía trên cổ vũ một câu, bảo Hàn Thạc dựa theo quy trình mà làm.

Đầu tiên là kiểm tra tinh thần lực, đối mặt với Trắc Thần thạch do vật liệu ma pháp đặc thù chế tạo thành, Hàn Thạc ngưng tụ tinh thần lực. Sau đó một người của Hắc Ám hệ cầm Trắc Thần thạch kiểm tra tinh thần lực của Hàn Thạc. Tinh thần lực mỗi lúc một ngưng tụ, nhờ tiềm lực đại não được khai thác, tốc độ biến đổi cực kỳ nhanh. Nguyên các đệ tử trước kia khi kiểm tra tinh thần lực, Trắc Thần thạch đều có một chút hắc ám, cuối cùng mới đạt đến độ sáng nhất định rồi dừng lại. Tuy nhiên, tình hình của Hàn Thạc có điểm bất đồng, cơ hồ Hàn Thạc chỉ trong thời gian hai lần hít thở về u ám của Trắc Thần thạch căn bản không hề tuần tự sáng lên như trước, mà lập tức sáng ngời lên, sau đó cứ sáng rực như thế không thay đổi.

- Đây, đây là chuyện gì vậy? - Ở trên đài, mấy sư phụ bên Hắc Ám hệ lộ vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ được Trắc Thần thạch phản ứng cổ quái như vậy.

- Tinh thần lực đạt tới cấp độ trung cấp ma pháp sư, không thể tin được! - Sư phụ cầm Trắc Thần thạch càng kinh hãi không hiểu nổi, nhìn phía trên Trắc Thần thạch hiện lên thông báo, đột nhiên kinh ngạc hô lên.

Hàn Thạc phân tán tinh thần lực, thấy chung quanh mọi người đều kinh ngạc, đột nhiên trong lòng căng thẳng. Vốn Hàn Thạc lo lắng tinh thần lực không đủ, mới sử dụng toàn lực. Mặt khác Hàn Thạc không biết tốc độ hấp thu tinh thần lực của hắn chẳng ngờ lại nhanh như vậy. Nghe lời Phạm Ny khuyên ngày hôm qua, Hàn Thạc vốn định ẩn nhẫn nên cũng chỉ cười khổ nói:

- Có lẽ Trắc Thần thạch xuất hiện vấn đề, nếu không người đổi một cái khác xem sao?

- Không nên nói vậy, Trắc Thần thạch làm sao gặp vấn đề được! - Sư phụ Hắc Ám hệ cầm Trắc Thần thạch, trừng mắt liếc Hàn Thạc, khẳng định nói.

- Hẳn trước kia trúng ma pháp Linh Hồn Chi Thống, sau lại xuất hiện một khoảng thời gian thần trí không tỉnh táo, chuyện này có lẽ khiến cho đầu óc hẳn có chút cổ quái, ta nghĩ, mọi người bắt tất phải để ý như vậy. - Phạm Ny ở trên đài trước tiên hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Thạc, tựa hồ trách cứ hẳn, sau đó mới mỉm cười giải thích với mọi người.

- Hóa ra là vậy, ta cũng nghe nói qua chuyện này, không ngờ ma pháp Linh Hồn Chi Thống của Vong Linh hệ các ngươi lại có thể sinh ra điểm kì diệu như vậy, rất có ý nghĩa đó! - Sư phụ cầm Trắc Thần thạch, nhũu mày cổ quái nói.

- A Lai Khắc Tư sư phụ, nếu người cảm thấy hứng thú, ta cũng có thể giúp người phóng thích một lần. Hi hi, có điều ta không cam đoan người có trở thành thần kinh hay không nữa! - Phạm Ny cười khê nói.

- Miễn, miễn, ta không có lá gan đó. Tốt lắm, mục kiểm tra này coi như chấm dứt rồi, người có thể tiến hành các mục phía sau. - A Lai Khắc Tư sư phụ bên Hắc Âm hệ cũng không nói thêm cái gì, hướng Hàn Thạc gật đầu nói.

A Tây Na tâm tình khẩn trương mới xuất hiện sai lầm, bắt qua Hàn Thạc của hiện tại cũng xem như có chút kinh nghiệm, tâm chí đã ma luyện càng siêu phàm, tự nhiên không có biểu hiện gì khẩn trương.

Ba ma pháp mà sơ cấp ma pháp sư phải nắm vững được Hàn Thạc thuần thục thi triển ra, không một chút miễn cưỡng. Sau đó cương thi xuất hiện, khả năng điều khiển của Hàn Thạc rõ ràng còn hơn Ngải Mễ một bậc, hành động của cương thi trong mắt mọi người thậm chí không những không có vẻ nặng nề, mà còn có cảm giác như con người. Cuối cùng là phương diện tri thức ma pháp, Hàn Thạc ứng phó càng thêm ung dung thoải mái, người đặt câu hỏi chủ yếu là Phạm Ny. Phạm Ny biết trình độ hiểu biết ma pháp của Hàn Thạc, căn bản không có hỏi nhiều, thuận miệng hỏi mấy vấn đề Hàn Thạc đã hỏi qua nòng, khiến Hàn Thạc ung dung thoải mái vượt qua kiểm tra.

Không có gì ngoài ý muốn, Hàn Thạc dễ dàng lấy được tư cách sơ cấp ma pháp sư, Phạm Ny nói:

- Chúc mừng người Bồ Lai Ân, từ hôm nay trở đi tư liệu về người sẽ được ghi trong ma pháp sư công hội, từ nay về sau người chính thức trở thành sơ cấp ma pháp sư rồi. Hi, sơ cấp ma pháp sư mặc dù không ít, tuy nhiên tương lai cũng rất rộng mở, bất quá ta nghĩ, với thiên phú của người, dám chắc không chỉ như thế này!

Sau khi Phạm Ny chúc phúc, Hàn Thạc thần nhiên rời khỏi khu thí luyện, sau đó đi tới Kỵ Sĩ học viện, định mang hắc thiết quang thạch đổi kim tệ với Lao Luân Tư.

Phương pháp thôi thúc Ngũ Hành Cương Thi thành hình của Sở Thương Lan cần phối hợp với một vài vật liệu đặc thù nữa, số vật liệu này Hàn Thạc cũng có nghe nói qua, biết ở thế giới này cũng là vô cùng hiếm thấy, điều này làm cho Hàn Thạc hiểu được muốn luyện chế thổ giáp thi thì cũng phải có rất nhiều kim tệ.

Tuy nhiên, trong khi Hàn Thạc đi trên đường, nguyên ma vẫn luôn theo dõi Đỗ Khắc vốn không hề rời khỏi Phong hệ đột nhiên phát hiện hẳn một mình rời đi, nơi hẳn đến không ngờ lại là Kỵ sĩ học viện. Vốn định lập tức đi tìm Lao Luân Tư, đành tạm thời bỏ qua ý định này, dùng nguyên ma quan sát động tĩnh của Đỗ Khắc.

Sau khi Đỗ Khắc một mình đi vào, cùng với người đã biến mất vài ngày là Ai Lý Khắc gặp mặt, ngoại trừ Đỗ Khắc cùng Ai Lý Khắc còn có một người ở cùng bọn họ, chính là Đại Đệ kị sĩ Khắc Lạp Khắc từng gặp gỡ ở U Âm sâm lâm, điều này làm Hàn Thạc vô cùng kinh ngạc.

95. Chương 95:cứ Điểm Của Âm Mạc

oOo

Lần thí luyện trước ở U Âm sâm lâm, sau khi Khắc Lạp Khắc biểu lộ rõ ràng tình cảm đối với Phạm Ny nhưng bị Hàn Thạc bức bách phải rời đi, không ngờ mấy tháng sau đó lại có thể thấy hẳn ở Kỵ sĩ học viện (1).

Hai người Đỗ Khắc và Khắc Lạp Khắc trò chuyện trong một gian phòng của Ma vũ học viện Ba Bửu Luân, tên kiếm sĩ cao cấp kia đứng ở trước cửa bảo vệ, hình như sợ người bên ngoài đi tới ảnh hưởng đến hai người.

Xung quanh gian phòng này đã được Đỗ Khắc tự tay bố trí Phong Chi Bình Chương(2), khi nguyên ma của Hàn Thạc tiếp cận, chỉ có thể nhìn thấy gã kiếm sĩ cao cấp Ai Lý Khắc canh ở bên ngoài. Vì cảm giác được ma pháp ba động yếu ớt, nguyên ma không dám tự tiện tiến vào, cũng không cách nào phát hiện hai người trong phòng nói những gì. Lần trước trong phòng học của Hắc Âm hệ, Đỗ Khắc và Khắc Mễ Lạp bởi lựa chọn gặp nhau vào lúc đêm khuya, cho là chắc chắn sẽ không bị người phát hiện mới không hề làm chuyện thừa này. Nhưng bây giờ là ban ngày, hơn nữa lại là trong kỳ sĩ học viện, cũng khó trách Đỗ Khắc lại cẩn thận đến thế.

Trong chốc lát, hai người Đỗ Khắc cùng Khắc Lạp Khắc từ trong phòng bước ra. Đỗ Khắc theo đường cũ, một mình rời khỏi kỳ sĩ học viện, nguyên ma phân biệt đi theo phía sau cả hai, phát hiện Đỗ Khắc lại trở về Phong hệ học viện còn Khắc Lạp Khắc ở thí luyện trường của kỳ sĩ học viện luyện tập võ thuật. Lúc này chính là thời gian các kỳ sĩ học viên tu luyện võ thuật, Hàn Thạc không ở lại đó quan sát nữa, căn cứ địa điểm Lao Luân Tư đã nói, đi thẳng tới một phòng trong thí luyện trường tìm gã.

Trong thí luyện trường này, ngoại trừ một số loại binh khí ra còn có vài chiến mã toàn thân được trang bị trọng giáp xem ra vô cùng dũng mãnh. Khác nhau lớn nhất giữa kỳ sĩ và kiếm sĩ chính là các kỳ sĩ khi tác chiến phải dựa rất nhiều vào chiến mã, môn học trọng điểm hàng nhất mà các kỳ sĩ phải thuần thục là công phu trên lưng ngựa, nhờ vào lực xung kích và tốc độ của chiến mã mà thực lực các kỳ sĩ có thể được phát huy mạnh hơn. Chỉ thấy toàn thân Lao Luân Tư mặc một bộ khôi giáp màu bạc sáng loáng, tay mang theo một thanh trường mâu, đang phi ngang lướt dọc bên trong thí luyện trường. Chiến mã dưới mình lướt qua một số chương ngại vật nhô cao, trong lúc phi cực nhanh về phía trước trường mâu trong tay hần giống như một đạo thiểm điện, phóng ra giữa không trung dấu khí màu sắc rực rỡ.

- Này, Lao Luân Tư! - Đứng ở trước cửa quan sát trong chốc lát, Hàn Thạc bỗng nhiên cất tiếng gọi.

Một tiếng ngựa hí dài, Lao Luân Tư xoay chiến mã về, tay mang theo trường mâu phát ra khí thể tấn công mãnh liệt về phía Hàn Thạc, trong tiếng chiến mã đạp móng sắt, gã đâm thẳng trường mâu về phía ngực hần. Thế công mặc dù hung mãnh vô cùng nhưng Hàn Thạc lại không di động chút nào, cho tới khi Lao Luân Tư cười chiến mã phi tới trước mặt thì hần mới đột ngột lấy ra Lục Ma Phong, quán chú ma khí sục sôi mãnh liệt, đâm về phía trường mâu kia.

"Cờ rắc" một tiếng, dưới sự va chạm với Lục Ma Phong, thanh trường mâu này bị chẻ làm hai suốt từ đầu mũi, may mắn Lao Luân Tư buông tay kịp thời, nếu không sau khi Lục Ma Phong đánh gãy trường mâu không chừng sẽ rách một vết thương trên tay nắm của gã. Nhưng lực đạo phối hợp với chiến mã cũng làm cho Hàn Thạc có một phần chịu không nổi, lực xung kích như đồi núi lấp biển kia làm cánh tay cầm Lục Ma Phong của hần chấn động đến run rẩy không ngừng.

Ghìm cương ngựa dừng lại, Lao Luân Tư phi thân nhảy xuống, sau khi cởi trọng giáp trên người xuống, trần trụi hào hứng tới trước mặt Hàn Thạc, hai mắt tập trung lên Lục Ma Phong hần đang nắm trong tay, kinh sợ hô lên:

- Đây là binh khí cổ quái gì mà lại có thể sắc bén như vậy!

- Khả khả, pha trộn hắc thiết khoáng thạch với ô kim khoáng thạch, còn có vài loại kim loại hiếm thấy. Thêm nữa là do ả nhân tự tay rèn, không đủ sắc bén mới là kì quái đấy. - Sau khi Hàn Thạc thu hồi Lục Ma Phong, mới giải thích với Lao Luân Tư.

Cầm một cái khăn mặt, lau chùi mồ hôi ở trên trán, Lao Luân Tư nói:

- Hóa ra là như thế, xem ra vũ khí này của ngươi khẳng định không tầm thường. Được rồi, lần này ngươi tới tìm ta, có phải là đã có tin tức của hắc thiết khoáng thạch không? Ha ha!

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười rồi từ trong không gian giới chỉ lấy ra khối hắc thiết khoáng thạch mà tối hôm qua khai thác được, nói:

- Đúng vậy, một khối hắc thiết khoáng thạch này hẳn là có thể thỏa mãn nhu cầu của người, chúng ta một tay giao tiền một tay giao hàng đi!

- Không thành vấn đề, đem tinh tạp của người cho ta, ta sẽ đưa cho người năm nghìn kim tệ. - Lao Luân Tư mừng rỡ nhìn hắc thiết khoáng thạch trong tay Hàn Thạc, gấp gáp tới mức không thể đợi nói xong.

Vào lúc Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư giao dịch xong, hắn phát hiện trong tinh tạp lại có thêm năm nghìn kim tệ, mặt bất giác lộ ra nụ cười. Ngay lúc tâm tình hai người đều đang khoan khoái, từ bên ngoài thí luyện tràng, đại địa kỳ sĩ Khắc Lạp Khắc tiến vào, đang định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên thấy Hàn Thạc, sắc mặt lập tức biến đổi, quát nhẹ:

- Sao lại có thể là người!

Quay đầu lại vừa thấy Khắc Lạp Khắc bất ngờ bước vào, trong lòng Hàn Thạc cũng hơi kinh hãi, mỉm cười gật đầu với gã:

- Người khỏe không Khắc Lạp Khắc, đã lâu không gặp người, lần trước ở U Âm thâm lâm, vì sao người không từ giả mà âm thầm ra đi vậy?

- Hừ, lần trước ta bị một tên hèn hạ hãm hại, cho nên mới không còn cách nào, phải rời đi. - Qua một thời gian lâu như vậy, chắc chắn Khắc Lạp Khắc hiểu được chân tướng sự tình lần trước, bây giờ vừa thấy hắn, lập tức chửi bới tên nào đó ném đá giấu tay.

Dừng lại một chút, Khắc Lạp Khắc nhìn Hàn Thạc nói:

- Phạm Ny sư phụ có khỏe không, ta còn đang định đi ân cần hỏi thăm người một chút, nhân tiện bày tỏ sự xin lỗi.

- Phạm Ny sư phụ tốt lắm, không phiền người bận tâm! - Hàn Thạc vừa nghe Khắc Lạp Khắc vẫn nhớ Phạm Ny mãi không quên, ngay tức khắc lạnh lùng nói.

- Đây đây, hai người các người sao lại thế này. Ồ, huynh trưởng Khắc Lạp Khắc người không phải đã tốt nghiệp rồi sao, sao lại ở chỗ này, làm sao người lại biết Bồ Lai Ân? - Lao Luân Tư thấy lời nói của hai bên tràn ngập mùi thuốc súng, vội vàng gào lên.

- Lần này ta trở lại kỳ sĩ học viện, là vì điều tra chuyện mất tích của Khắc Lao Đức em trai ta. Khi ở trấn Đa La, nó dường như đã từng tiếp xúc với Bồ Lai Ân, nếu để cho ta phát hiện việc mất tích của nó có quan hệ với hắn, ta sẽ khiến cho hắn phải trả giá đắt. - Sắc mặt Khắc Lạp Khắc trầm xuống, quay về phía Lao Luân Tư và Hàn Thạc nói.

Với bộ dạng kinh hãi, Hàn Thạc nhìn Khắc Lạp Khắc cũng hơi kinh dị, không thể nào ngờ được tên Khắc Lạp Khắc này lại có thể là anh trai của Khắc Lao Đức, nói như vậy người này cũng là trưởng tử của quân đoàn trưởng Sư Thứu. Lần trước ở trấn Đa La, Hàn Thạc giết chết Khắc Lao Đức mặc dù hoàn toàn sạch sẽ, nhưng mà trước đây ở chỗ quán rượu Khắc Lao Đức quả thật đã từng gặp mình, nếu theo như lời gã quyết tâm điều tra, chuyện này thật sự có chút khó giải quyết.

- Có quan hệ gì với ta chút, ta không quen không biết gã, hướng chi võ thuật của gã cao siêu như thế, có thể có chuyện gì? - Sắc mặt của Hàn Thạc bình tĩnh, nói như không có việc gì.

Suy nghĩ một lúc, hắn nói với Lao Luân Tư:

- Được rồi, ta cũng không có việc gì, hôm nay tới đây thôi.

Nói xong, không đợi Lao Luân Tư nói thêm gì, hắn liền lập tức rời khỏi thí luyện trường, sau đó nhanh chóng ly khai kỳ sĩ học viện đi ra ngoài. Vốn ba con nguyên ma phụ trách giám sát vì lý do khoảng cách, không thể không bị Hàn Thạc thu lại vào trong cơ thể. Từ sau khi biết được thân phận Khắc Lạp Khắc, hắn chợt nghĩ thấy chuyện này có phần kỳ lạ. Bản thân Khắc Lạp Khắc là con cả quân đoàn trưởng Sư Thứu của đế quốc, không ngờ lại lén lút gặp sứ giả Tập Tây đế quốc như vậy. Mặc dù không biết hai người rốt cuộc nói chuyện gì với nhau, nhưng Hàn Thạc biết mình không thể khống chế sự việc, có lẽ báo cho cấp cao Âm Mạc sớm một chút, để cho bọn họ lo liệu thì tốt hơn.

Trong một tòa trang viên to lớn ở phía bắc thành, cách gian phòng đã sụp đổ mà lần trước Phỉ Bích đã trọ chỉ ba trăm mét.

Khi Hàn Thạc mang tấm thiết bài biểu tượng thân phận Âm Mạc đi đến, tuyệt không thể phát giác điểm đặc biệt gì từ bên ngoài, cầm thiết bài gõ vào cửa sắt, sau hồi lâu, mới có một thanh niên gầy gò mở cửa.

Đầu tiên gã quan sát Hàn Thạc từ đầu đến chân, sau đó mới khó chịu hỏi:

- Người tìm ai?

Hàn Thạc không nói gì thêm, chỉ đưa tấm thiết bài cho thanh niên này. Gã tiếp nhận thiết bài nhìn thoáng qua, sau khi nghiêng người đợi cho Hàn Thạc đi qua, thanh niên này trả lại thiết bài cho hắn, sắc mặt đã thoải mái hơn, nói thản nhiên:

- Người vừa mới gia nhập à, từ trước tới giờ ta chưa gặp người, tấm thiết bài của người cũng là của người mới gia nhập, người do ai phụ trách?

Khi đi theo gã thanh niên vào bên trong, Hàn Thạc phát hiện bên trong cả trang viên cũng không có kết giới hoặc là cơ quan gì đặc biệt, điều này thực sự làm cho Hàn Thạc vô cùng kinh ngạc, sau đó càng thêm cẩn thận dò xét bốn phía, thuận miệng trả lời:

- Ta vừa mới gia nhập mấy hôm trước, một lão đầu tên là Khảm Dịch Đạt trực tiếp phụ trách ta!

- Cái, cái gì? Người có lầm lẫn không đấy, người vừa mới gia nhập liền trực tiếp do Khảm Dịch Đạt đại nhân phụ trách? - Gã thanh niên rõ ràng rất kinh hãi, lắp bắp hỏi Hàn Thạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc thấy mờ mịt khó hiểu hỏi:

- Không sai, chuyện đó có vấn đề gì không?

- Ách, cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên Khảm Dịch Đạt đại nhân là một trong ba đầu lĩnh lớn nắm trong tay thực quyền của Âm Mạc chúng ta, trong cả đế quốc, Khảm Dịch Đạt đại nhân có thể trực tiếp điều động lực lượng quân sự của mọi thành thị, cũng có thể không cần trưng cầu ý kiến của bộ hạ thẳng tay xử tử quý tộc cùng quan quân bình thường, người là một người mới gia nhập, làm sao đã được trực tiếp nghe lệnh ngài?

Nhún nhún vai, Hàn Thạc nói:

- Ta làm sao biết được, dù sao là ông ấy đưa ta vào, lần này ta tới cũng là tìm ông ấy. Đúng rồi, ta vừa quan sát, phát hiện cứ điểm bí mật này hình như không có lực lượng phòng ngự gì, vậy là thế nào?

- Ha ha, quả nhiên là người mới, đi theo ta đi, ta dẫn người đi tìm hiểu! - Tên gầy gò giọng nói như của lão nhân, cười đưa Hàn Thạc vào bên trong.

(1): Phong Chi Bình Chương: bức tường gió - một chiêu thức của Phong hệ.

96. Chương 96:ba Đầu Lĩnh Của Âm Mạc

oOo

Đi trong trang viên được một đoạn đường, Hàn Thạc biết tiểu tử gầy gò có tên Thiết Tư Đặc này là một tên đạo tặc. Từ miệng Thiết Tư Đặc, Hàn Thạc cũng biết được một số tình hình về tổ chức Âm Mạc.

Thành viên của tổ chức Âm Mạc này dựa theo cống hiến của từng thành viên đối với tổ chức, tổng cộng phân làm Âm Tinh, Âm Nguyệt, Âm Nhật ba đẳng cấp. Bầu trời đêm đầy sao tượng trưng cho việc thành viên Âm Tinh phân bố trải rộng khắp hang cùng ngõ hẻm trên đế quốc. Cấp bậc Âm Nguyệt cao hơn một tầng, nhưng vẫn không thể lộ diện, chỉ có thể âm thầm hoạt động trong bóng tối, bất quá đẳng cấp cao hơn nữa chính là thành viên cấp cao Âm Nhật, có thể giống như mặt trời chói chang giữa ban ngày, xuất hiện ngay dưới tầm mắt công chúng.

Âm Nhật Nguyệt Tinh ba đẳng cấp, dựa theo những cống hiến cho đế quốc lại tiếp tục chia nhỏ thành năm cấp bậc. Giống như Hàn Thạc bây giờ chính là một Âm Tinh sứ, đằng sau thiết bài của hắn có một ngôi sao

nhỏ, cái này chứng tỏ hần là nhất tinh sứ, cấp bậc thấp nhất trong Âm Tinh sứ. Theo sự tăng dần những công hiến cho đế quốc, trên mặt thiết bài này sẽ từ từ tích lũy thành hai sao, ba sao, bốn sao, năm sao. Vượt qua năm sao thì được thăng cấp thành Âm Nguyệt sứ, sau đó y theo phương thức thăng tiến cho Âm Tinh sứ mà từ nhất nguyệt sứ thăng tiến lên thứ hạng ngũ nguyệt sứ, cứ thế suy rộng ra tiến vào cao tầng Âm Nhật sứ đều phân chia tiếp như vậy.

Chỉ cần có thể tiến đến cấp bậc càng cao, như vậy chẳng những bổng lộc mỗi tháng càng hậu mà còn có thể hưởng thụ càng nhiều những đặc quyền của tổ chức Âm Mạc. Khảm Dịch Đạt chính là đã đạt tới cấp bậc cao nhất của cấp này, chỉ trực tiếp nghe lệnh từ quốc vương bệ hạ, đơn giản chính là dưới một người mà trên vạn người, vinh hoa phú quý toàn bộ đều dễ dàng như trở bàn tay.

- Tới rồi, chính là nơi này! - Xuyên qua một đoạn đường rất dài, Thiết Tư Đặc dẫn Hàn Thạc đến một gian phòng tại trung ương thì dừng lại.

Suốt dọc đường tới đây, Hàn Thạc đã thả ra ba con Nguyên Ma dò xét một vòng, kết quả phát hiện bên trong trang viên này ngoại trừ hần và Thiết Tư Đặc chẳng hề có người nào khác nữa. Bên trong cả trang viên rộng lớn thậm chí còn không bố trí bất cứ biện pháp phòng ngự nào, điều này làm cho Hàn Thạc hết sức nghi hoặc. Căn phòng này cũng không có vẻ rộng rãi gì cho lắm, sau khi Hàn Thạc nhìn qua một lần, cũng không hề phát hiện có chỗ nào kì quái cả, về mặt kinh ngạc hỏi Thiết Tư Đặc:

- Nơi này có gì đó bất đồng sao?

- Hề hề! Đương nhiên là có chút bất đồng. Kì thật cả cái trang viên này chính là như người đã thấy đó, căn bản là không bố trí phòng ngự gì cả. Trang viên này chẳng qua cũng chỉ là một hình thức ngụ trang mà thôi, chính thức mà nói Âm Mạc đương nhiên không phải nơi này rồi. - Thiết Tư Đặc mỉm cười giải thích, rồi khẽ lẩm nhẩm điều gì đó, mặt đất bằng phẳng đột nhiên tách ra một khe hở, lộ ra một thông đạo sáng trưng.

- Thì ra là có cơ quan khác, ha ha. Không biết nó thông tới địa phương nào vậy? - Hàn Thạc mắt thấy thông đạo xuất hiện trước mặt, bất giác lên tiếng hỏi.

- Đi thôi, ta dẫn ngươi tới căn cứ chính thức của Âm Mạc! - Thiết Tư Đặc cười nói một câu, sau đó nhảy xuống thông đạo sáng trưng kia, ở bên trong gọi Hàn Thạc cùng xuống.

Đến lúc nhảy xuống, hần mới hiểu được nơi mình đặt chân xuống rất mềm. Chung quanh là vách tường, ma pháp ba động mãnh liệt đột nhiên từ thông đạo bên trong truyền đến. Tiếp sau một tiếng vang nhỏ, vách tường xung quanh mở ra một cánh cửa rất lớn, một thông đạo cực kỳ rực rỡ hiện lộ trước mắt hai người, tựa như một tòa mê cung. Phía trước một số thông đạo đan xen cùng một chỗ, từ trên vách tường xung quanh cũng truyền ra ma pháp ba động mãnh liệt, còn có rất nhiều những chiếc nỏ lớn không biết tên, giống như đang vận sức chờ phát động, các mũi nhọn dày đặc hướng vào bất kì xó xỉnh nào trong thông đạo.

- Ta sao lại cảm giác nơi này giống như là một cái sơn động vậy nhỉ? - Hàn Thạc nhìn bốn phía không tìm được mở miệng hỏi.

Thiết Tư Đặc từ bên trong đi ra, tỏ ý Hàn Thạc theo sát gần, miệng giải thích:

- Cảm giác của ngươi đúng đó. Nơi này chính là núi Áo Nhĩ Đạt Tư nằm ở phía sau của hoàng cung đế quốc. Ngọn núi cao vút này nghiêm cấm những kẻ không phận sự tiến vào. Trong lòng núi chính là căn cứ của Âm Mạc chúng ta. Nơi này mới chân chính được phòng vệ cực kì nghiêm ngặt. Xung quanh còn có quân đoàn của đế quốc đồn trú, Âm Mạc chúng ta chính là Hắc Âm chi thủ của quốc vương bệ hạ. Bên trong tụ tập đủ loại nhân tài cũng như lưu giữ rất nhiều tài liệu cơ mật của đế quốc. Rất nhiều năm qua cũng chưa từng xảy ra rắc rối nào, tính an toàn so ra cũng chẳng kém hoàng cung đế quốc chút nào.

Hàn Thạc cảm giác được sự phòng vệ ở nơi này thật sự cực kỳ cẩn mật, chung quanh có một ít ma pháp ba động, rõ ràng ẩn chứa những nguy hiểm vô cùng ghê gớm. Tại một nơi như vậy, kể cả tiểu ma đầu nguyên ma cấp thấp nhất hần cũng không dám phóng xuất, bởi vậy chỉ có thể dựa vào sự linh mãnh của ngũ quan, mà thể nghiệm các loại nguy cơ ẩn tàng ở xung quanh. Đi theo sau Thiết Tư Đặc, xuyên qua vài cái thông đạo, dọc đường đi cũng gặp phải một vài nhân vật Âm Mạc khác. Trên đường xuất hiện một vài thạch thất, Hàn Thạc có thể cảm giác được tiếng hít thở, tim đập ở bên trong đó, biết được ở bên trong thạch thất này có người tồn tại

- Khảm Dịch Đạt đại nhân chính là một trong ba đầu lĩnh của Âm Mạc chúng ta. Ta còn chưa có tư cách tự mình dẫn người đi gặp mặt ngài, bất quá ta sẽ giúp người thông báo một tiếng. Ta nghĩ nếu người thật sự là người mà Khảm Dịch Đạt đại nhân tiến cử, hẳn ngài sẽ tiếp kiến người thôi! - Ánh mắt Thiết Tư Đặc nhìn về phía Hàn Thạc, mang theo chút hâm mộ, dường như việc hắn được Khảm Dịch Đạt trực tiếp phụ trách là rất may mắn.

- Ta đã nghe người nói vài lần, ba đầu lĩnh của Âm Mạc ngoại trừ Khảm Dịch Đạt ra còn có hai người nữa phải không? - Hàn Thạc vừa đi vừa hỏi.

- Còn có Ai Mễ Á Tư đại nhân cùng với Tắc Tây Lị Á đại nhân. Tắc Tây Lị Á đại nhân phụ trách các loại sự vụ của Âm Mạc ở bên ngoài đế quốc, nghe nói ngài còn là một nữ nhân đẹp mê hồn, hê hê... Đáng tiếc loại tiểu tốt như ta thì đúng là không thể gặp được ngài. Ai Mễ Á Tư đại nhân cùng Khảm Dịch Đạt đại nhân thì đều ở tại đế quốc. Tuy vậy, Ai Mễ Á Tư chỉ chủ yếu phụ trách việc giám sát điều tra các đại quý tộc cùng các đại thần của đế quốc, là nam nhân trong Âm Mạc chúng ta được hoàn toàn sinh hoạt trước mặt chúng nhân. Chỉ cần tra ra đám đại thần nào gây ra chuyện bất lợi gì cho đế quốc, có thể trực tiếp bắt lấy sau đó mới bẩm báo lại cho quốc vương bệ hạ. Với một số quý tộc hoặc quan quân có địa vị không cao thậm chí còn có thể không cần kinh động đến bệ hạ lập tức xử tử. Bởi vậy đối với một ít quý tộc đế quốc mà nói, Ai Mễ Á Tư đại nhân chính là cơn ác mộng của bọn họ, Khảm Dịch Đạt đại nhân phụ trách một số sự vụ khác bao gồm lần tìm xử tử gian tế do các nước đối địch gài vào, mưu cầu một số việc có lợi cho đế quốc, diệt trừ hết thảy những tai hoạ ngầm gây hại cho đế quốc. - Thiết Tư Đặc trên đường đi giới thiệu với Hàn Thạc tỉ mỉ cơ cấu và ba đầu lĩnh của Âm Mạc.

Trong khi Thiết Tư Đặc đang không ngừng miêu tả, hai người đã dừng lại trước một cái cửa sắt. Sau khi tới được nơi này, Thiết Tư Đặc ra hiệu cho hắn đứng lại, sau đó gã đứng cách cửa sắt một chút, hướng về một cái lỗ nhỏ nói:

- Có một gã Âm Tinh tên là Bồ Lai Ân, cầu kiến Khảm Dịch Đạt đại nhân, hắn nói hắn là do Khảm Dịch Đạt đại nhân trực tiếp phụ trách!

- Chờ một lát đi, ta đi xin chỉ thị của Khảm Dịch Đạt đại nhân. - Từ bên trong lỗ nhỏ truyền ra một tiếng nói mang âm thanh lạnh tanh không hề biểu lộ chút cảm tình nào.

Qua một khoảng thời gian chừng hai phút, cửa sắt âm ỉ mở ra, giữa một cái bục tròn có ma pháp ba động, âm thanh kia lại vang lên:

- Bồ Lai Ân vào đi. Đứng ở trên cái bục tròn, Thiết Tư Đặc người ở ngoài cửa chờ một lát, khi Bồ Lai Ân trở lại, người đưa hắn theo lối cũ ra ngoài.

- Được rồi. - Thiết Tư Đặc trả lời, sau đó thấp giọng giải thích - Vừa rồi lúc chúng ta tới, chính là đã cười trên một cái ma pháp Truyền Tống trận khoảng cách ngắn, ở bên trong lòng núi này còn có một số ma pháp Truyền Tống trận tương tự, nó sẽ đưa người đến chỗ người phải tới.

Gật gật đầu, Hàn Thạc tỏ vẻ đã hiểu rõ, đứng dậy đi về phía cái bục hình tròn có đồ án ma pháp kỳ diệu kia. Truyền Tống trận khoảng cách ngắn cũng không khó bố trí, chỉ cần là một Không Gian hệ ma pháp sư đã ở trên cấp bậc cao cấp ma pháp sư, lại có đầy đủ các tài liệu ma pháp thì đều có thể bố trí được. Nhưng ma pháp Truyền Tống trận khoảng cách lớn, nhất là giống như Truyền Tống trận vượt qua ngàn dặm mà Hàn Thạc sử dụng lúc đi thông đến Tử Vong Mộ Địa nằm trong U Âm sâm lâm, thì một ma pháp sư bình thường không thể bố trí nổi. Cái này chẳng những phải có tu vi cỡ ma đạo sư trở lên, còn cần một lượng tài liệu ma pháp khổng lồ, không có đại thể lực trợ giúp, loại ma pháp Truyền Tống trận vượt qua ngoài ngàn dặm đường như thế căn bản không thể thực hiện được.

Trong lòng lại cảm khái về sự thần kỳ của Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc đứng lên trên cái bục tròn ma pháp trận, sau đó dưới tác dụng của ma pháp trận, hắn đã xuất hiện bên trong một cái thạch thất rộng lớn. Thạch thất này được trang trí cực kỳ rực rỡ, lại thoải mái, nếu so với thương hội Bồ Tư Đặc còn có vẻ lộng lẫy hơn. Trên vách tường xung quanh điêu khắc những bức ma pháp đồ hoạ tinh xảo đẹp đẽ, treo vài bức hoạ đồng quê, phía trên đỉnh đầu là một cái đèn treo lấp lánh toả ra ánh sáng nhu hoà, chiếu rọi toàn bộ thạch thất sáng trưng.

Khảm Dịch Đạt ở trong thạch thất đang ngồi tựa trên mặt bàn, tay cầm một quyển sách nhú mào lật xem.

Hàn Thạc dò xét đánh giá xung quanh một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại trên người hắn, Khảm Dịch Đạt mới buông cuốn sách đang cầm trên tay xuống. Khuôn mặt bình hoà đối diện với Hàn Thạc, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Sao rồi, có phát hiện được cái gì chưa?

Gật gật đầu, Hàn Thạc đem những sự tình phát hiện được trong vài ngày gần nhất nói đại khái một hồi. Trong đó kể cả việc Đỗ Khắc cùng Khải Mễ Lạp gặp mặt, rồi cuộc nói chuyện về Hắc Ám Chi Đồng, cuối cùng là về chuyện nhĩ tử quân đoàn trưởng quân đoàn Sư Thứu Khắc Lạp Khắc cùng Đỗ Khắc gặp mặt, cũng thật thật thà thà mà nói hết cho Khảm Dịch Đạt Theo sự Hàn Thạc trình bày, khuôn mặt vốn lộ vẻ có chút âm trầm khó coi của Khảm Dịch Đạt càng trở nên dữ tợn, khiến cho người khác thấy sợ hãi. Sau khi hắn đã nói xong mọi chuyện, Khảm Dịch Đạt vẫn trầm mặc không nói lời nào, cặp lông mày nhíu chặt lại tựa hồ như đang tự đánh giá suy nghĩ về một vấn đề gì đó.

Một lúc sau, khi Hàn Thạc đã có phần không nhịn được nữa, Khảm Dịch Đạt bỗng lộ ra một nụ cười, nói với hắn:

- Bố Lai Ân, người làm việc tốt lắm, khiến ta thật sự ngạc nhiên đó, xem chừng người quả thật trời sinh đã thuộc nhóm chúng ta rồi. Với thực lực của người, không thể ngờ được chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã thu thập được những tin tức rất có giá trị. Thật sự ngoài mong đợi của ta, Đỗ Khắc đúng là một Phong hệ ma đạo sư, còn cả Khải Mễ Lạp cũng đã là cao cấp ma pháp sư của Hắc Ám hệ, Khắc Lạp Khắc còn là một tên Đại Địa kỵ sĩ, người có thể trong tình huống bọn họ không thể phát hiện ra mà thu được nhiều tin tức như vậy, ta chỉ có thể dùng hai chữ thần kỳ để hình dung ra mà thôi.

- Ngài quá khen rồi. - Hàn Thạc khiêm tốn nói.

- Người không cần khiêm tốn như thế, người làm chuyện này có thể nói là rất hoàn mỹ. Người làm thế nào mà được vậy mặc dù ta rất hiếu kỳ, nhưng người bây giờ nếu đã là người của ta, ta sẽ không can thiệp vào. Khả khả! Chuyện tiếp theo người bắt tất phải để ý đến nữa, ta sẽ phái người đi xử lý chuyện này. - Khảm Dịch Đạt đưa ánh mắt như quái vật nhìn Hàn Thạc, ngoài miệng lại tán dương hắn.

Hàn Thạc thở dài một hơi, trước đó hắn lo lắng nhất chính là Khảm Dịch Đạt sẽ hoài nghi việc bản thân mình vừa nói. Dẫu sao thì với thực lực mà hắn đã giấu diếm, lại có thể lấy được nhiều tin tức đáng chú ý như vậy, dựa theo lẽ thường mà nói hắn là không có khả năng. Khiến cho hắn cảm thấy vui mừng chính là Khảm Dịch Đạt không hề hoài nghi tính xác thực của sự việc này chút nào, thậm chí chưa từng hỏi hắn đã dùng phương pháp gì để có thể thu thập được mấy cái tin tức đó, điều này làm cho Hàn Thạc cũng cực kỳ ngạc nhiên.

- Người bắt tất phải kỳ quái, đối với tổ chức Ám Mạc của chúng ta mà nói, chúng ta chỉ cần cái kết quả nhiệm vụ cuối cùng, quá trình trong đó như thế nào chúng ta sẽ không hỏi. Mỗi một thành viên đều có những phương thức của riêng mình. Mỗi khi chúng ta truyền đạt một nhiệm vụ, mặc kệ thành viên đó sử dụng bất luận thủ đoạn gì, chỉ cần đạt được kết quả là được. Cho nên, người bắt tất phải lo lắng gì, lúc không có nhiệm vụ thì chúng ta sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người, người có thể hưởng thụ hết mọi thứ của người. - Khảm Dịch Đạt tựa hồ nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Thạc, rất kiên nhẫn giải thích cho hắn.

- Được rồi, như vậy bây giờ hẳn là ta cũng không còn việc gì nữa phải không? - Hàn Thạc đối với loại nguyên tắc làm việc này của Ám Mạc rất tán đồng, cười cười trả lời.

- Đưa thiết bài tượng trưng thân phận của người cho ta, tin tức phi thường trọng yếu này ta sẽ ghi lại trên thiết bài cùng tài liệu của tổ chức, ta có trách nhiệm sẽ tăng thêm cho người hai ngôi sao nữa. Có vài thành viên dù có bẩm báo mười tin tức cũng không thể đổi được việc thưởng thêm một ngôi sao nào, nhưng với mấy tin tức này của người công lao đó cũng đã đủ để có nhiều hơn hai ngôi sao rồi. - Khảm Dịch Đạt nhìn Hàn Thạc cười nói.

Sau đó Khảm Dịch Đạt cầm lấy thiết bài của Hàn Thạc, không biết đã làm gì, đến khi thiết bài một lần nữa rơi lại vào trong lòng bàn tay hắn thì mặt sau thiết bài không ngờ đã có thêm hai ngôi sao nhỏ một cách thần kỳ. Điều này tượng trưng cho Hàn Thạc trực tiếp vượt hai cấp, tiến nhập vào hàng ngũ Âm Tinh tam tinh sư.

- Nếu không có chuyện gì khác nữa, vậy ta đi trước nhé. - Hàn Thạc thấy hoàn thành nhiệm vụ có một lần đã có thể khiến cho bản thân hẳn cùng với Thiết Tư Đặc trở thành tam tinh sứ cùng cấp với nhau, cũng có chút mừng rỡ, cười cười lên tiếng.

Khảm Dịch Đạt gật đầu nói:

- Được rồi, người bây giờ có thể rời đi, tuy nhiên cứ cách mỗi một tháng người phải trở về tổ chức báo tin một lần. Tại đây nếu người có tin tức gì bất luận là có lợi hay có hại cho đế quốc đều có thể trực tiếp tới báo cáo. Căn cứ vào tính chuẩn xác của tin tức mà tính ra công lao thu được, ghi chép lại công lao của người vào hồ sơ nội bộ của tổ chức. Ha ha! Rất nhiều Âm Tinh sứ phân bố khắp các địa phương trên đế quốc đều thông qua phương thức này để tấn cấp đó. Cho dù không có bất cứ tin tức gì cả, người cũng phải về báo cáo lại một lần cho tổ chức, một mặt để cho tổ chức biết tình trạng hiện tại của người, mặt khác tổ chức cũng tìm xem có nhiệm vụ nào thích hợp giành cho người hay không. Đương nhiên có một vài nhiệm vụ người có quyền được lựa chọn, cũng có vài nhiệm vụ người được quyền cự tuyệt

Không nói thêm gì nữa, Hàn Thạc gật đầu tỏ vẻ minh bạch, định rời đi. Thế nhưng trong lúc vừa bước tới cửa thì Khảm Dịch Đạt tựa hồ có việc khó nói bất thành lời hô lên:

- Bố Lai Ân, chờ một chút.

Dừng lại, Hàn Thạc xoay người nhìn Khảm Dịch Đạt, nghi hoặc hỏi:

- Còn có chuyện gì nữa hay sao Khảm Dịch Đạt tiên sinh?

- Người nên xử lý ổn thỏa quan hệ với Lao Luân Tư, điều này đối với người về sau có thể sẽ có rất nhiều điểm tốt đó. Thân phận của Lao Luân Tư so với người tưởng tượng phức tạp hơn nhiều. Ta chỉ có thể nói thêm cho người như thế, người nên lưu tâm một chút. - Khảm Dịch Đạt tựa hồ rất khó xử, nói ra bấy nhiêu rồi không nói gì nữa.

- Ta nghe nói gã là con trai của Tài Vụ đại thần, ngài muốn nói cho ta biết điều này phải không? - Hàn Thạc đã từng nghe Ly Toa nói qua một số chuyện về Lao Luân Tư, bèn mở miệng hỏi luôn Khảm Dịch Đạt.

Đầu tiên là gật gật đầu ,sau đó lại lắc lắc đầu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Hàn Thạc, Khảm Dịch Đạt lại nói:

- Lao Luân Tư đúng là con trai của Tài Vụ đại thần đế quốc, đây là điều mà rất nhiều người đã biết. Bất quá ngoại trừ điều này ra, Lao Luân Tư còn có một thân phận khác nữa, thân phận này có liên quan rất lớn. Với cấp bậc hiện tại của người bây giờ chưa có tư cách để biết được, ta cũng không thể nói thêm chuyện gì, chỉ nhắc nhở người chú ý một chút, tránh phải lâm vào tình cảnh cuốn vào cơn lốc xoáy.

Vừa nói xong những lời này, Khảm Dịch Đạt liền phất tay ra hiệu cho Hàn Thạc rời đi. Trong lòng hẳn mang theo nghi hoặc, chỉ có điều bây giờ sau khi hẳn đã biết thêm một chút về quy củ của Âm Mạc, cũng không cần phải hỏi nhiều nữa, gật gật đầu tỏ vẻ bản thân về sau sẽ chú ý nhiều hơn, rồi rời khỏi căn phòng của Khảm Dịch Đạt.

- Thế nào, có thu hoạch được gì không? - Cùng Thiết Tư Đặc rời đi, trong khi quay về con đường cũ, Thiết Tư Đặc hứng thú bưng bưng nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Cũng không có cái gì, chỉ là được khảm thêm hai ngôi sao mà thôi. Bây giờ ta và người đã đồng cấp, cũng là một gã tam tinh sứ rồi đó. Ha ha! - Thấy Thiết Tư Đặc như đang rất hứng thú như thế, Hàn Thạc cảm thấy cũng không có gì cần phải giấu giếm, cười cười nói với Thiết Tư Đặc.

Những lời này vừa nói ra, Thiết Tư Đặc lập tức vô cùng kinh ngạc lẫn hâm mộ, ngạc nhiên vui mừng rồi sau đó lại lắc đầu thở dài một tiếng, nói:

- Người có Khảm Dịch Đạt đại nhân ủng hộ, tốc độ thăng tiến như thế này quả nhiên là kinh khủng. Ta gia nhập Âm Mạc đã ba năm, báo cáo cũng hơn hai mươi lần tin tức, mới trở thành tam tinh sứ , người gia nhập tổ chức chưa đầy một tuần lễ, không thể ngờ được đã cũng trở thành tam tinh sứ rồi. Ai da, thật là trông người mà ngấm đến ta, thật đau lòng! Phía trên có người ưu ái cho quả nhiên là bất đồng mà.

Đối với sự cảm khái của Thiết Tư Đặc, Hàn Thạc nhún nhún vai không nói thêm gì nữa, hẳn mặc dù đúng là bằng vào thực lực mà lấy được tin tức, bất quá loại chuyện này đích xác mà nói không cách nào có thể

giải thích được cho nên rõ ràng là không cần phải nói nhiều.

- Nếu lần sau có nhiệm vụ cần hai người hoàn thành, người có thể cho ta cùng làm được không, coi như kéo ta lên với? - Thiết Tư Đặc đầu tiên là cảm thán một chút, sau đó hơi khó mở miệng, gãi đầu xấu hổ nói với Hàn Thạc.

- Được mà. - Hàn Thạc sáng khoái đáp ứng

- Đa tạ người nhé, ta sẽ nhớ kỹ tấm lòng của người, cũng sẽ nỗ lực phối hợp cùng người. - Thiết Tư Đặc vui mừng khôn xiết, thái độ đối với Hàn Thạc càng thêm nhiệt tình, dọc đường đi không ngừng giảng giải các loại tình hình của Âm Mạc cho hắn nghe, một lần nữa dẫn Hàn Thạc quay về khu trang viên yên tĩnh ở khu bắc kia.

97. Chương 97: Tài Liệu Kỳ Lạ Hiếm Có

oOo

Hôm đó đến học viện, Hàn Thạc phát hiện suốt hai ngày sau buổi tối Khải Mễ Lạp thần sắc vội vội vàng vàng bỏ đi đó, hắn cũng không thấy bà ta thêm lần nào nữa. Sau khi dò xét tin tức, hắn nghe nói nhà Khải Mễ Lạp có chuyện, có lẽ trong thời gian ngắn không về học viện. Đây chỉ là tin tức bên ngoài, căn cứ vào những gì Hàn Thạc nắm được, sợ rằng sau này cũng sẽ không gặp lại bà ta. Hiện tại đã là gian tế của địch quốc, chiếu theo tác phong của Âm Mạc tất nhiên sẽ không để cho bà ta yên ổn ở lại để quốc. Khải Mễ Lạp vừa biến mất, Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc bí mật thương nghị, sau đó không dám tiếp tục lưu lại học viện, lấy lý do kết thúc việc giao lưu, lập tức rời học viện chuẩn bị về Tập Tây để quốc. Khắc Lạp Khắc trước vốn định đến Vong Linh hệ hỏi thăm Phạm Ny cũng cơ hồ cùng lúc rời kỳ sĩ học viện.

Hàn Thạc là thành viên Âm Mạc, mặc dù không biết cụ thể phát sinh ra chuyện gì nhưng có thể khẳng định là Âm Mạc đã sớm không chế tất cả, nếu không chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba người không thể biến mất kỳ lạ như vậy được.

Mấy ngày sau, hàn thạc cực kỳ thoải mái dễ chịu, chuyên tâm nghiên cứu tri thức ma pháp, mỗi lần gặp chỗ nào không hiểu hỏi Phạm Ny thì đều nhận được đáp án chính xác. Có lẽ do tu luyện ma công đến Tổ Hồn nên lúc ở bên cạnh Phạm Ny, hắn thường xuyên bắt tri bất giác thốt ra những lời nói càn rỡ chôn giấu trong lòng. Những lúc như vậy, Phạm Ny đều oán trách hắn. Nhưng Hàn Thạc phản ứng rất nhanh, đều nghĩ biện pháp khác bỏ cứu, bỏ cứu không được thì tiếp tục giả ngốc, cũng có thể trót lọt trôi qua.

Một hôm, lúc tỉnh dậy, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện thời tiết đã trở lạnh. Nghĩ một lát, cảm thấy Phỉ Bích chắc là đã chuẩn bị xong lương thực mùa đông cho ả nhân, gã bèn rời học viện đến thương hội Bồ Tư Đặc, rồi mua từ Phỉ Bích một ít nguyên vật liệu các loại để luyện chế thổ giáp thi. Khi đến cửa hiệu Bồ Tư Đặc, Hàn Thạc phát hiện thủ vệ lại thay đổi. Lần này vừa báo danh, thủ vệ lập tức cực kỳ cung kính để hắn tiến vào. Không lâu sau Phú Tân Ân mặt mày rạng rỡ lật đật chạy tới, từ xa đã mừng rỡ kêu:

- Ai da, Bồ Lai Ân, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

- A, Phú Tân Ân, người không việc gì thì tốt quá. Ta còn tưởng lần đó khi căn phòng sụp đổ thì người đã...

- Sự xuất hiện của Phú Tân Ân khiến Hàn Thạc rất bất ngờ. Hắn thật sự cho rằng lần cao thủ Tàn Ảnh đến thì Phú Tân Ân đã bị Địa Chấn thuật đè chết trong căn phòng đổ nát rồi.

- Lần đó phòng sụp, ta trốn dưới gầm giường. Lúc sau Khảm Đế Ti tới tìm ta mới được cứu khỏi căn phòng đổ nát đó, cho nên tránh được một kiếp. - Phú Tân Ân trên mặt mang theo vẻ may mắn khi thoát được nạn tai, mừng rỡ giải thích.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc liếc nhìn dò xét Phú Tân Ân, nói:

- Bây giờ sắc mặt người rất tốt, xem ra vận khí của người đã đến rồi!

- Ha ha, đầu có! Bất quá sau khi Cách La Phật chết, người của Tàn Ảnh cũng không xuất hiện nữa. Hôm nay Phỉ Bích tiểu thư chính thức tiếp quản cửa hiệu, ta đợi ngày này rất lâu rồi. - Phú Tân Ân trong miệng tuy không nói nhưng vẻ mặt vui mừng lại nói rõ tâm tình vui sướng và đặc ý của hắn.

Trong thương hội Bồ Tư Đặc hầu như mọi thứ không có gì thay đổi, tuy vậy thị vệ đã đổi hoàn toàn. Lúc vào trong, Hàn Thạc đang đi đột nhiên dừng lại, liếc nhìn hòn giả sơn ở mé trái. Hàn Thạc nhớ lần đó cùng Phỉ Bích trốn ở đây tránh né sự truy đuổi của Ai Lợi Tư, bắt đắc dĩ tiến vào cái khe bên trong hòn giả sơn. Hôm nay lúc nhìn lại chỗ đó phát hiện đã được tân trang lại, chung quanh bỗng dưng có thêm nhiều bồn hoa. Cạnh khe hở ở hòn giả sơn còn đặt một bộ bàn ghế, dường như dùng để thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

- Ô, chỗ này sao lại thay đổi rồi, ta nhớ lần trước nó không như thế này? - Hàn Thạc kinh ngạc nhìn xung quanh, sau đó quay đầu hỏi Phú Tân Ân.

- Ha ha, người quả là tinh ý. Chỗ này mới được sắp xếp lại theo ý của Phỉ Bích tiểu thư. Phỉ Bích tiểu thư không cho người khác vào đây, lúc rảnh rồi cô ấy một mình đến đây thưởng trà ngắm hoa. Chỉ có điều ta không cho rằng đây là chỗ có phong cảnh đẹp nhất trong thương hội Bồ Tư Đặc, nhưng chẳng biết tại sao Phỉ Bích tiểu thư chỉ thích đến đây. - Phú Tân Ân nghi hoặc giải thích.

Liếc nhìn khe nứt mà hai người từng trốn chung, Hàn Thạc nhớ lại tình cảnh cả hai mập mờ hấp dẫn, trong lòng bất giác rung động, thầm nghĩ không phải Phỉ Bích lưu lại kỷ niệm tao ngộ xấu hổ giữa hai người lần đó đấy chứ? Nghĩ đến đây, Hàn Thạc lắc đầu cảm thấy quái dị, thầm nghĩ: “Không thể nào! Phỉ Bích là một người cực kỳ cao ngạo, tướng mạo lại tuyệt mỹ, hơn nữa hiện tại nắm trong tay đại quyền quản lý thương hội Bồ Tư Đặc, chẳng có lý gì lại để tâm đến một đệ tử nhỏ bé của ma vũ học viện Ba Bửu Luân.”

Trong lúc suy nghĩ, Phú Tân Ân đã dẫn Hàn Thạc đến đại sảnh, sau đó gọi thị nữ dâng trà điểm tâm rồi đi mời Phỉ Bích đến tiếp Hàn Thạc.

Một lát sau, Phỉ Bích mặc một bộ đồ luyện công đơn giản màu trắng, trán lấm tấm mồ hôi đi vào trong sảnh. Dường như tương đối khát nước, cô nàng đi đến trước mặt Hàn Thạc lấy một chén không rót đầy trà rồi uống mấy ngụm, lúc này mỹ mục mới dừng lại trên người Hàn Thạc nói:

- Đến vì lương thực à?

Hàn Thạc khẽ gật đầu cười đáp:

- đương nhiên, nếu không phải vì lương thực thì ta đến đây làm gì?

Dấu môi, Phỉ Bích lườm hằn đầy oán trách, bực mình nói:

- Chẳng lẽ không thể đến gặp bằng hữu sao?

Không nhịn được bật cười, Hàn Thạc thích thú đáp:

- Mới mấy ngày không gặp. Huống chi cô vừa tiếp nhận thương hội, chắc chắn rất bận rộn. Ta muốn gặp cô sợ cô cũng không có thời gian!

- Hừ, không muốn thì nói là không muốn, đừng có giả bộ.

Chiếc cổ cao và trắng mịn của Phỉ Bích nhướn lên, hình như có phần tức giận, nghĩ ngợi rồi nói:

- Lương thực mà người cần có hai căn phòng lớn như vậy, không gian giới chỉ của người chỉ là loại phẩm chất thấp nhất, hơn nữa trong không gian giới chỉ của người chắc chắn còn có những thứ khác, nên bỏ bớt một số thứ.

- Cái này ta đã vận chuyển mấy lần rồi, ha ha, yên tâm đi. Ta không ngại đâu. - Hàn Thạc đã sớm chuẩn bị xong xuôi việc vận chuyển nhiều lần, mỉm cười nói với Phỉ Bích.

Ngừng giây lát, Hàn Thạc đưa tờ giấy ghi đầy các loại nguyên vật liệu cho Phỉ Bích:

- Ta cần mua một số nguyên liệu khác, cô xem có giúp được không?

Phỉ Bích kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, tựa hồ không nghĩ ra Hàn Thạc vì sao gần đây luôn luôn mua những vật phẩm đặc biệt, đưa tay lấy tờ giấy trong tay hắn, lẩm bẩm:

- Băng thổ nhiệt thổ thấp thổ huyết thổ. Còn có tuyết, cành lá, quả cái gì đây. Thứ người viết đều rất hiếm, nhiều thứ ta cũng không rõ!

Sớm biết Phỉ Bích sẽ thắc mắc, Hàn Thạc mỉm cười giải thích:

- Băng thổ là đất ở vùng cực lạnh, nhiệt thổ là đất ở vùng cực nóng, những chỗ như dung nham sẽ có. Thấp thổ là đất ở vùng quanh năm ẩm ướt không thấy mặt trời, huyết thổ là đất nhiễm máu của binh sĩ tử trận sau khi hai quân giao chiến. Còn có kiên băng tuyết hoa sinh ra ở vùng băng thổ, dung nham trong nhiệt thổ, một số cây cỏ quái dị màu xanh sẫm sinh ra bên trong thấp thổ, trong huyết thổ sinh ra loại quả có máu độc.....

Được Hàn Thạc giải thích, vẻ mặt Phỉ Bích càng lúc càng nghi hoặc. Trong những thứ được miêu tả, một số thứ Phỉ Bích có thể biết tên, mặc dù không giống tên mà Sở Thương Lan ghi lại nhưng hình dạng và tính chất đặc thù cũng không sai. Còn một số thứ thì ngay cả Phỉ Bích cũng chưa từng nghe qua. Có điều sau khi được Hàn Thạc miêu tả chi tiết, Phỉ Bích nói cần hỏi qua người khác mới biết được. Đến khi Hàn Thạc nói xong toàn bộ mười ba loại nguyên vật liệu cần có để thúc đẩy sự phát triển của thổ giáp thi, Phỉ Bích bị đồng nguyên vật liệu phong phú này khiến cho choáng váng. Nếu người này không phải Hàn Thạc thì sợ rằng cô đã không kiên nhẫn được, cuối cùng tức giận nói:

- Người muốn những thứ lằng nhằng lung tung này rốt cuộc để làm gì? Nếu người không nói ta cũng không giúp người!

Bất đắc dĩ nhìn Phỉ Bích, thấy Phỉ Bích tức giận hất đầu tựa hồ hờn dỗi, Hàn Thạc thầm đọc ma pháp chú ngữ, Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao xuất hiện trước mặt hắn. Khi Hàn Thạc vừa ra lệnh, Tiểu Khô Lâu thân thể cực kỳ linh hoạt vọt qua vọt lại trong đại sảnh, cuối cùng cốt đao rời tay bay ra đánh thẳng tới Phỉ Bích. Phỉ Bích cả kinh, trường kiếm phóng ra đấu khí, chạm vào cốt đao của tiểu khô lâu đánh ầm một tiếng. Khi cốt đao lật lại bay về trong tay Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc mới nói:

- Cô cảm thấy Tiểu Khô Lâu này cùng khô lâu mà Vong Linh pháp sư triệu hoán ra có gì khác nhau?

- Không phải khác nhau, đây căn bản là không thể tin được. Khô lâu chiến sĩ mà Vong Linh pháp sư triệu hoán ta đã thấy qua, so với Tiểu Khô Lâu của người quả là một trời một vực. Ta thậm chí cảm giác được khô lâu chiến sĩ của người chỉ có vẻ ngoài của khô lâu thôi, còn bên trong nó cứ như ẩn chứa một ác ma, ngay cả ta cũng cảm thấy sợ hãi. - Phỉ Bích vẻ mặt ngưng trọng nhìn Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao mà thấy rung mình.

- Lúc trước nó chỉ là một khô lâu chiến sĩ bình thường, thậm chí còn kém hơn, chỉ giúp ta ném rác, nhưng người thấy đây bây giờ nó rất khác. Trải qua bí pháp luyện chế của ta, mặc dù nó vẫn là một khô lâu chiến sĩ như cũ, chỉ có điều từ từ phát triển. Năng lượng hiện tại của nó cô cũng vừa kiểm tra qua, ta chỉ có thể nói cho cô, những thứ ta cần là để luyện chế một cương thi thân kỳ giống như nó. - Ánh mắt Hàn Thạc lấp lánh nhìn Phỉ Bích, chậm rãi nói.

Phương pháp luyện chế của ma công trên thế giới này ngoài hắn ra không ai có thể nắm giữ. Hàn Thạc cũng không sợ Phỉ Bích biết, càng huống chi cô nàng đã thấy được sự thần kỳ của Tiểu Khô Lâu, mặt khác hắn cũng thật sự tin nhiệm Phỉ Bích nên mới nói một ít vấn đề đơn giản.

- Thật khó tin, thật sự khó tin. Phương pháp này của người nhất định là một cuộc cách mạng của Vong Linh pháp sư. Bồ Lai Ân, người làm cách nào vậy, người quá thần kỳ rồi! - Ánh mắt Phỉ Bích nhìn Hàn Thạc thậm chí mang theo một tia quang mang sùng bái, kích động hưng phấn thốt lên.

Khẽ nhún vai, Hàn Thạc đáp:

- Làm thế nào ư, đó là bí pháp độc gia của ta. Phỉ Bích, chúng ta là bằng hữu, cho nên ta mới nói cho cô một số điều, tuy nhiên cô cũng nên hiểu nếu người khác biết được việc này sẽ đưa đến cho ta không ít phiền phức. Bởi vậy hy vọng cô có thể giữ bí mật.

- Trừ ta ra người chưa nói cho ai khác sao? - Phỉ Bích trước là sửng sốt, sau là ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc khẽ gật đầu khẳng định:

- Tuyệt đối không!

Hai gò má xinh đẹp đáng yêu bỗng nhiên ửng đỏ, Phỉ Bích mừng rỡ cam đoan:

- Được rồi, cho dù có người lấy tính mạng uy hiếp ta, ta cũng không nói ra bí mật của người, yên tâm đi!
- Cám ơn cô Phỉ Bích, ta sẽ ghi nhớ ân tình này. Hy vọng cô có thể giúp ta thu mua những thứ đó. Ta biết chỉ có thương hội lớn của các người mới có thể vượt qua các thành thị đến các địa phương khác trong đế quốc để tìm những thứ này. - Hàn Thạc trong lòng cảm động, chân thành nói với Phỉ Bích.
- Không thành vấn đề, ta sẽ hết sức giúp người. Ta nghĩ những thứ này cần không ít kim tệ, người cũng nên chuẩn bị đầy đủ đấy. Ha ha, ta cũng không cho người được lợi đâu! - Phỉ Bích hóm hỉnh nháy mắt với Hàn Thạc, mỉm cười trêu chọc.

Lúc đầu, Hàn Thạc cảm thấy Phỉ Bích là người tính cách kiêu ngạo lãnh đạm, rất khó gần. Có điều theo thời gian, lại thêm sau khi cả hai cùng trải qua một số việc, hẳn mới phát hiện lãnh đạm kiêu ngạo chỉ là gương mặt của Phỉ Bích đối với người ngoài. Một khi cùng người mà nàng tin tưởng lại trở nên rất dễ nói chuyện, cũng không còn cái vẻ cao cao tại thượng nữa. Điều này khiến Hàn Thạc trong lòng thật sự hiểu rõ Phỉ Bích, không coi nàng chỉ đơn giản là một đồng bọn cùng làm ăn nữa.

Lại mất một lúc nữa giải thích căn cứ phương pháp và xuất xứ hình thành của nguyên vật liệu cho Phỉ Bích, đến khi cô nàng ghi nhớ toàn bộ, Hàn Thạc mới đến nhà kho lương thực của thương hội Bồ Tư Đặc. Sau khi chất đầy lương thực vào không gian giới chỉ, Hàn Thạc cáo từ Phỉ Bích trở về Tử Vong Mộ Địa.

98. Chương 98: Tinh Linh Ngạo Mạn.

oOo

Sau khi đến tử vong mộ địa, Hàn Thạc chỉ dừng lại một chút rồi đi về hướng ải nhân cư trú. Khi màn đêm sắp buông xuống, rốt cuộc Hàn Thạc cũng tới được thôn của ải nhân.

Đám ải nhân Ban Nại Đặc vẫn có vẻ rất nhiệt tình, Hàn Thạc vừa mới tới thì đã có ải nhân đưa ra một ít món ăn ngon cho hắn nhắm nháp, rượu trái cây được sản xuất bằng bí pháp cũng mau chóng rót đầy chén rượu trước mặt Hàn Thạc.

“Mấy ngày rồi người không tới, gần đây có khỏe không?” Ban Nại Đặc nhìn Hàn Thạc hỏi.

“Đa tạ các người, gần đây ta vẫn tốt, lần này ta tới là đem lương thực đã đáp ứng lần trước cho các người.” Hàn Thạc vừa nói vừa lấy các túi lương thực trong không gian giới chỉ ra, ngoài một ít lúa mì còn có rất nhiều sữa, bánh mì, còn có một ít thịt đã được chế biến.

“A, bằng hữu thần kỳ của ta, toàn làng chúng ta sẽ cảm kích ân huệ của người.” Ban Nại Đặc nhìn thấy không gian giới chỉ của Hàn Thạc không ngừng lóe sáng, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện nhiều thực vật đến như vậy, điều này làm cho Ban Nại Đặc cảm thấy cuộc sống không tốt gần đây đã qua, hắn lập tức kích động không thôi, lúc này mới thở phào.

Cách đó không xa có vài ải nhân phụ nữ và trẻ em cũng ngừng công việc, đột nhiên hoan hô rồi tụ tập đến nơi này, nước mắt ròng ròng cùng ôm nhau chúc mừng.

Thấy số lương thực này khiến cho đám ải nhân kích động như thế, Hàn Thạc thầm hiểu được cuộc sống của bọn họ chắc chắn là không được tốt, đối với bọn họ mà nói thì hẳn là mùa đông hàng năm đều là một loại dày vò. Nhưng lúc này đây vì sự xuất hiện của Hàn Thạc, các ải nhân không cần phải vì tiếp tục mưu sinh mà buồn phiền.

Thôn trưởng Tạp Nhĩ Văn dẫn theo một thanh niên ải nhân đang từ xưởng rèn đi tới, nghe tiếng hoan hô hưng phấn bên này, họ có chút kinh dị, khi tới gần thì thấy trên mặt đất lương thực xếp chồng chất lên nhau, lúc này mới long trọng tỏ vẻ cảm tạ Hàn Thạc.

“Trưởng lão, thực vật này chỉ là nhóm đầu tiên. Không gian giới chỉ của ta mỗi lần chỉ có thể mang được bao nhiêu đó. Ta nghĩ chỉ cần ta chạy vài lần là có thể mang đến toàn bộ thực vật đủ cho các người, trưởng lão yên tâm đi, những thứ tiếp theo ta sẽ mau chóng đưa tới, ta nghĩ mùa đông này các người sẽ không phải vì lương thực mà lo buồn nữa nữa.” Hàn Thạc khiêm tốn đáp lễ, nhìn Tạp Nhĩ Văn mỉm cười giải thích.

Liền vào lúc này, bên ngoài thôn truyền đến tiếng ồn ào, sau đó ả nhân thủ vệ ở bên ngoài thôn dẫn theo mấy tinh linh đi tới. Quần áo trên người mấy tinh linh này đều có hoa văn trang trí hết sức tinh mỹ, trên đầu đội vòng hoa, tay cầm cung tên hoặc ma pháp trượng, cả nam và nữ đều xinh đẹp.

“Các bằng hữu ả nhân thân ái, chúng ta mang đến bảo thạch mĩ lệ, cũng đủ để đổi cho các người rèn vũ khí. Chúng ta sẽ dùng vũ khí này trợ giúp các người đuổi đi toàn bộ Thực nhân ma tham lam chung quanh, các người có nguyện ý bán vũ khí cho chúng ta không?” Một gã tinh linh trẻ tuổi lễ độ hỏi, trên lưng hắn đeo cung tên màu xanh biếc, từ trong cây cung truyền ra ma pháp ba động nhàn nhạt, xem ra có lẽ là một món vũ khí ma pháp. Điều này làm Hàn Thạc rất tò mò.

“Xin lỗi Bốn Ni Đặc, ta nghĩ ta cũng đã nói rõ ràng rồi. Vũ khí chúng ta chế tạo tuyệt đối sẽ không tặng cho các người, cho dù các người có trả bao nhiêu đi nữa. Chúng ta cũng không có hứng thú.” Tập Nhĩ Văn lắc đầu, rất rõ ràng là cự tuyệt tinh linh trẻ tuổi Bốn Ni Đặc.

Những lời này vừa nói ra, Bốn Ni Đặc có vẻ rất chán nản, lo lắng nói: “Tại sao, ta biết thôn các người chỉ có hơn một trăm người. Nhưng mà binh khí các người chế tạo gần đây không chỉ một trăm kiện, các người sử dụng không hết. Vũ khí được pha trộn thêm hắc thiết khoáng thạch, được rèn bởi ả nhân các người, nếu do tinh linh chúng ta gia trì thêm ma pháp thì có thể hình thành vũ khí ma pháp có uy lực lớn hơn nữa, tại sao các người không dùng cũng không nguyện ý trao đổi cho chúng ta chứ, có phải chúng ta ra giá không đủ?”

“Bởi vì đám vũ khí này là do chúng ta vì bằng hữu tốt nhất mà rèn ra, cả rượu trái cây cũng là cho hắn. Cho nên thật có lỗi Bốn Ni Đặc à, ta nghĩ ta không thể vì bảo thạch mà đem đám vũ khí này trao đổi cho các người.” Tập Nhĩ Văn kiên định nhìn Bốn Ni Đặc tỏ ý xin lỗi, sau đó quay đầu sang Ban Nại Đặc hét lớn nói: “Ban Nại Đặc người dẫn bọn họ, đem vũ khí chúng ta chế tạo mang tới, hôm nay toàn bộ để Hàn mang đi.”

“Dạ biết thôn trưởng.” Ban Nại Đặc sang sảng đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn theo mấy thanh niên ả nhân, cao hứng đi đến xưởng rèn, về phần bảo thạch hấp dẫn của các tinh linh, đám ả nhân căn bản không thèm để ý.

“Xin hỏi, hắn là Hàn theo như lời các người sao? Nhân loại là chủng tộc ti tiện nhất, tà ác nhất bên trong U ám sâm lâm, không thể ngờ là các người không muốn hợp tác với sứ giả của tự nhiên, ngược lại lựa chọn tín nhiệm một nhân loại, trưởng lão Tập Nhĩ Văn, các người không thể làm như vậy được!”

Vừa thấy Tập Nhĩ Văn chỉ vào Hàn Thạc, để cho bọn Ban Nại Đặc đi đem vũ khí chế tạo cho hắn, gã tinh linh lập tức tràn ngập ủy khuất vô hạn, oán hận nói.

“Hàn không giống với các nhân loại khác, chúng ta tín nhiệm hắn vì chúng ta trợ giúp lẫn nhau, cho nên thật phi thường có lỗi Bốn Ni Đặc à, ta nghĩ chúng ta không thể đem vũ khí này trao đổi với các người.” Tập Nhĩ Văn không hề bị lau động bởi lời nói oán hận của Bốn Ni Đặc, mở miệng nói một cách cố chấp.

Lần trước rời khỏi thôn làng của ả nhân, Hàn Thạc vốn cũng không nghĩ tới cần dùng lương thực để đổi lấy vũ khí của các ả nhân, chỉ là các ả nhân này không muốn thu lấy lương thực của Hàn Thạc theo cách như vậy. Không nghĩ tới chưa được bao lâu, đã có một nhóm tinh linh thềm thuồng nhìn vũ khí do các ả nhân rèn ra từ hắc thiết khoáng thạch, nhưng chuyện ngoài ý muốn của Hàn Thạc chính là, dù các ả nhân đã nhiều lần cự tuyệt nhưng xem ra Bốn Ni Đặc vẫn khẩn cầu trao đổi vũ khí.

“Trưởng lão, kỳ thật vũ khí này người hoàn toàn có thể tự mình làm chủ, ta tặng lương thực cũng không phải vì ham muốn vũ khí của các người.” Hàn Thạc suy nghĩ một chút, chân thành nhìn Tập Nhĩ Văn giải thích.

Tập Nhĩ Văn gạt đầu mỉm cười: “Hàn, người không cần phải giải thích, chúng ta biết ý tốt của người nhưng chúng ta không thể vô duyên vô cớ nhận lấy đồ của người. Tổ huấn của ả nhân chúng ta nói cho chúng ta biết, cho dù là cái gì cũng phải thông qua sự cố gắng của mình để đổi lấy, nếu chúng ta trực tiếp nhận lấy đồ của người là làm trái tổ huấn của chúng ta, sẽ làm cho thôn có một nếp sống không tốt, cho nên ta nghĩ người hắn là hiểu được ý của ta.”

Trong khi Hàn Thạc nói chuyện cùng Tập Nhĩ Văn, Ban Nại Đặc dẫn theo vài ả nhân đã mang đến hơn mười loại binh khí. Trong đó có các loại binh khí đao, kiếm, trường mâu, trọng chùy, song nhận, phủ, đồng

binh khí này đều mới tinh sáng ngời, trọng chùy, song nhận phủ làm cho người ta có cảm giác trầm trọng, chắc chắn, một ít đao kiếm trường mâu như phong nhận, còn lại thì có vẻ sắc bén.

Đám người Bồn Ni Đặc sau khi nhìn thấy vũ khí xuất hiện, hai mắt đều tỏa ánh sáng hưng phấn không thôi. Nhưng ở giữa sự hưng phấn của bọn họ, Hàn Thạc lại có vẻ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, há miệng nói: “Trưởng lão đã nói như vậy thì ta chỉ có thể cố gắng nhận mà thôi.”

Lời này nói ra, dưới ánh mắt tham lam của đám tinh linh Bồn Ni Đặc, hơn mười loại vũ khí có trộn hắc thiết khoáng thạch do danh tượng ải nhân rèn, là, từng món rơi vào trong không gian giới chỉ của Hàn Thạc.

“Vị bằng hữu nhân loại này, đám vũ khí do các ải nhân chế tạo, không biết người có thể trao đổi với chúng ta hay không, gần đây chúng ta đang chuẩn bị cho một trường đại chiến, chuẩn bị đả kích sự kiêu ngạo của Cự ma Sâm lâm. Nếu có vũ khí này, lại do trưởng lão của tinh linh chúng ta gia trì ma pháp thì có thể trở thành vũ khí ma pháp có uy lực kinh người, như vậy thực lực của cao thủ chúng ta cũng có thể được tăng lên rất nhiều, chúng ta nguyện ý dùng bảo thạch trao đổi với người, người nghĩ thế nào?” Bồn Ni Đặc thấy Hàn Thạc thu hồi vũ khí, trong đôi mắt hiện lên sự mất mát, suy khi suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu được, cùng trao đổi với Hàn Thạc tựa hồ có chút dễ dàng hơn, lập tức lại hưng phấn nhìn Hàn Thạc nói.

“Nhân loại là một chủng tộc ti tiện tà ác nhất, còn tinh linh các người thì cao quý, sao lại nguyện ý cùng chủng tộc ti tiện tà ác chúng ta giao dịch chứ?” Hàn Thạc cười quái dị nhìn Bồn Ni Đặc, dùng lời hằn vữa mới nói chặn hằn lại.

“Vị tặng cho bọn cự ma sâm lâm tham lam vô sỉ một giá đắt, tinh linh cao quý chúng ta nguyện ý nhượng bộ một chút, có thể cho phép người mang danh nhân loại trao đổi vật phẩm với chúng ta.” Điều làm Hàn Thạc kinh ngạc chính là, Bồn Ni Đặc căn bản không có nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của Hàn Thạc, ngược lại còn tự cho biểu hiện khoan dung độ lượng của hắn là đúng.

“Xin lỗi, ta không có hứng thú cùng tinh linh cao quý các người cùng giao dịch bất cứ thứ gì!” Hàn Thạc có chút dở khóc dở cười, rốt cuộc cũng nhận biết được tính ngạo mạn của tinh linh, không khỏi lắc đầu khẳng định cự tuyệt.

Những lời này vừa mới nói xong, Hàn Thạc đột nhiên nghe được từ xa truyền lại tiếng cành cây bị bẻ gãy, như là có rất nhiều người đang đi tới nơi này, không chờ Bồn Ni Đặc mở miệng nói chuyện, Hàn Thạc nhíu mày hỏi: “Hiện tại các người còn có một nhóm tinh linh từ mặt khác đi tới à?”

“Không có, theo ta chỉ có mấy người thôi, sao thế?” Bồn Ni Đặc kinh ngạc hỏi.

Trong lòng vừa động, ba nguyên ma đột nhiên thoát ra, phân ra ba hướng biến mất. Chỉ trong chớp lát, Hàn Thạc nhờ tầm nhìn của nguyên ma, đã thấy năm sáu trăm Cự ma Sâm lâm, rầm rập kéo tới nơi này.

Đầu lĩnh Cự ma Sâm lâm trước kia Hàn Thạc đã từng gặp qua, hiện tại đang nhìn hốt cái gì đó đối với một Cự ma Sâm lâm khác có thể hình càng thêm dũng mãnh, xem như vậy Cự ma Sâm lâm này có thân phận càng thêm tôn quý, điều này làm Hàn Thạc hiểu được lúc này có lẽ sẽ có phiền toái lớn.

99. Chương 99: Tiểu Khô Lâu Được Bái Lạy.

oOo

Trưởng lão Tập Nhĩ Văn, thôn này có phải đã bị cự ma sâm lâm phát hiện. Hàn Thạc ngưng trọng quay đầu nhìn Tập Nhĩ Văn dò hỏi.

“Hàn, tại sao đột nhiên người lại hỏi chuyện này? Vài ngày trước, đúng là có mấy cự ma sâm lâm thường xuyên xuất hiện ở gần đây, nhưng chúng ta cũng không biết có phải bọn chúng phát hiện ra cái gì đó không.” Tập Nhĩ Văn sững sốt, sau đó giải thích.

Căn cứ vào tầm nhìn bao trùm của Nguyên Ma, Hàn Thạc lúc này phát hiện có khoảng năm sáu trăm Thực nhân ma, bên trong còn có chiến sĩ thợ săn cự ma sâm lâm kể cả mục sư, đang trật tự đi tới, phối hợp với nhau cực kỳ hợp lý. Điều này nói rõ đám cự ma sâm lâm này nhất định là đến từ một thế lực lớn, năm sáu trăm cự ma sâm lâm phối hợp với cự ma thợ săn và mục sư, lực lượng này tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Đám ả nhân trong thôn có thể tham gia chiến đấu chỉ có năm sáu mươi người, cho dù có Hàn Thạc cùng mấy tinh linh, loại thực lực này căn bản không thể so sánh với cự ma sâm lâm, điều này làm cho hắc hiểu được nguy cơ lần này đích xác là rất khó vượt qua.

“Có năm sáu trăm cự ma sâm lâm đang đi tới phía này, xem ra thôn của các người hẳn là đã bị bại lộ rồi.” Hàn Thạc thở dài một tiếng, chậm rãi nói ra sự thật.

Bổn Ni Đặc đối với lời nói của Hàn Thạc vẫn có vẻ không tin tưởng lắm, nhưng Táp Nhĩ Văn là người cầm đầu của ả nhân, vừa nghe nói có năm sáu trăm cự ma sâm lâm đang hướng tới bên này thì có vẻ bối rối phi thường, không nghĩ ra được biện pháp gì.

“Làm sao bây giờ, cái này nên làm sao bây giờ?” Ban Nại Đặc lắc lắc thiết chùy trong tay, nhìn đám phụ nữ và trẻ em ả nhân ở phía sau đó không xa lo lắng nói.

Ả nhân cũng không phải là một chủng tộc nhất gan sợ nguy hiểm, nhưng bọn họ đối với đàn bà trẻ em ở trong thôn của mình không thể không lo lắng, sau khi biết nguy hiểm đang tới gần điều đầu tiên bọn họ nghĩ đến là làm sao để bảo vệ đàn bà trẻ em của bọn họ.

“Thôn trưởng Táp Nhĩ Văn, ta biết là các người sống ở trong sơn cốc, các người còn có phương pháp nào rời khỏi nó không? Vô luận sơn cốc này có thích hợp cho các người ở lại cỡ nào đi nữa thì ta nghĩ hiện tại chúng ta phải mau rút lui khỏi nơi này. Chúng ta rất khó đối phó được năm sáu trăm cự ma sâm lâm.” Hàn Thạc khuyên.

Táp Nhĩ Văn chau mày lại có vẻ lo lắng phi thường, sau khi suy nghĩ một chút, mở miệng nói với Ban Nại Đặc: “Người đi triệu tập tất cả thôn dân, để cho bọn họ thu thập đồ đạc rồi rời đi từ phía sau sơn cốc. Chúng ta lưu lại xem có thể trừng phạt bọn ác ôn này một chút hay không.”

Dưới sự phân phó của Táp Nhĩ Văn, Ban Nại Đặc vội vã rời đi, hướng vào các phòng nhỏ ở phía sau gào lên không ngừng, để cho tất cả thôn dân thu gom lương thực và vũ khí theo, những thứ khác tạm thời mặc kệ.

Lúc này, hai ả nhân phụ trách tuần tra bên ngoài, về mặt bối rối tiến lại, còn chưa tới trước mặt trưởng thôn đã bắt đầu lớn tiếng gào thét: “Không xong rồi, không xong rồi. Có rất nhiều cự ma sâm lâm đang tiến về phía chúng ta, bên trong rừng cây nơi nơi đều có bọn họ!”

Bổn Ni Đặc vốn còn chút do dự, lúc này đối với lời nói của Hàn Thạc đã không còn hoài nghi gì nữa. Đám tinh linh do Bổn Ni Đặc cầm đầu cũng không có vẻ hoảng loạn, rút vũ khí trên người ra lau chùi, Bổn Ni Đặc cũng cầm cây cung vốn cầm sau lưng ra tay, xem ra đã quyết định tùy thời tác chiến.

“Cự ma sâm lâm cũng là thiên địch của tinh linh chúng ta. Lúc này đây ta muốn cho bọn chúng kiến thức sự lợi hại của ta.” Bổn Ni Đặc không biểu lộ sợ hãi, ngược lại còn có chút hứng thú.

Lúc này, Ban Nại Đặc đã dặn dò vài ả nhân đứng phía sau những chuyện cần chú ý. Nguyên Ma của Hàn Thạc thăm dò cự ma sâm lâm, phát hiện bọn chúng không ngờ là thật sự tiến về phía thôn xóm. Hắc không khỏi quay đầu nhìn mấy ả nhân xung quanh, nói: “Ta nghĩ lúc này trước tiên chúng ta phải chặn đường vào thôn lại, để đàn bà trẻ em tranh thủ thời gian rời đi.”

Lời này vừa nói ra, hắc gật đầu với Táp Nhĩ Văn rồi đi về phía cổng thôn, Bổn Ni Đặc do dự một chút, sau đó ra hiệu cho mấy tên tinh linh cũng đi theo sau Hàn Thạc.

Tới bây giờ, Hàn Thạc về cơ bản đã có thể dám chắc đám cự ma sâm lâm này đúng là nhắm vào ả nhân mà tới, nếu không cũng sẽ không có trùng hợp mà xuất hiện ở nơi này. Một cự ma sâm lâm đặc biệt cường tráng lớn tiếng thét, năm trăm cự ma sâm lâm ở trong các bụi cây gần đó liền bắt đầu tìm kiếm cửa vào thôn ả nhân.

Dựa theo tình thế phát triển, bụi cây cùng lá cây che chở cửa thôn căn bản không thể che giấu được bao lâu. Tới lúc này, thần sắc của Hàn Thạc cũng không có vẻ bối rối, niệm lên một đoạn ma pháp chú ngữ, trước mặt liền xuất hiện mấy chiến sĩ khô lâu, kể cả hai chiến sĩ cương thi có thân thể cường tráng.

“Chúng ta phải tranh thủ bố trí một ít cạm bẫy đơn giản, cửa thôn chắc chắn sẽ bị phát hiện, bắt quá cũng không mở rộng liền được, chúng ta nhân cơ hội đó cho bọn chúng một chút phiền toái.” Hắc ám sinh vật vừa xuất hiện, Hàn Thạc lạnh lùng nói.

Mấy chiến sĩ khô lâu và cương thi dưới mệnh lệnh của Hàn Thạc, lập tức bắt đầu đào cạm bẫy, chiến sĩ cương thi thân thể cường tráng, phụ trách chuyển đá ngăn đường. Nơi này vốn đã có cạm bẫy do ả nhân bố trí, Hàn Thạc chỉ là gia tăng thêm một ít biện pháp, đám ả nhân cũng trợ giúp Hàn Thạc bố trí.

“Vong linh ma pháp là ma pháp làm người khác chán ghét nhất, không ngờ người lại là một Vong linh ma pháp sư tà ác!” Bốn Ni Đặc sau khi thấy chiến sĩ khô lâu và chiến sĩ cương thi xuất hiện, tựa hồ có vẻ có chút chán ghét, lộ vẻ oán hận nói.

Đối với oán hận của Bốn Ni Đặc, Hàn Thạc căn bản không để ý chút nào, chỉ vội vàng lo bố trí cạm bẫy. Khi Hàn Thạc thấy đã đến lúc, mới từ trong không gian giới chỉ lấy ra vài cây cung nổ phân phát cho ả nhân bên cạnh, để cho ả nhân rút lui ra sau, chia ra nấp trong các bụi cây tươi tốt chung quanh.

Ả nhân đứng là cao thủ rèn binh khí, bất quá cung nổ phức tạp không phải cứ có kỹ thuật rèn cao siêu là được, ngược lại phải xếp đặt ý niệm cùng ý nghĩ tỉ mỉ chính xác, cung nổ có tầm bắn xa và uy lực lớn, là phát minh kiệt xuất của nhân loại trong những năm gần đây. Khuyết điểm là trọng lượng quá lớn, tần suất bắn không đủ mau, mỗi lần nổ bắn ra phải đợi một khoảng thời gian ngắn, không có nhanh chóng như cung tên.

Thân thể của Hàn Thạc kiên cường dẻo dai, cầm cây nổ có trọng lượng cực nặng vẫn rất thoải mái, các ả nhân tuy thân thể không cao nhưng khí lực cũng như vậy.

Bọn họ cầm cung nổ trong tay cũng có vẻ rất là thoải mái.

Trong lúc Hàn Thạc cùng các ả nhân phòng bị, một tiếng hô to của cự ma sâm lâm gần đó vang lên. Sau đó cự ma sâm lâm lập tức đứng lên reo hò, nhanh chóng tiếp cận. Thông qua quan sát của Nguyên Ma, Hàn Thạc biết cự ma sâm lâm đã phát hiện ra giao lộ được che dấu của ả nhân.

Quả nhiên, đầu lĩnh mới của cự ma sâm lâm phân phó bằng ngôn ngữ của cự ma sâm lâm, có khoảng một trăm cự ma sâm lâm cầm vũ khí rậm rạp xông tới, phía trước là cự ma chiến sĩ dẫn đầu, phía sau là cự ma liệt thủ và mục sư, cẩn thận chậm rãi tiến bước, cố gắng dựa vào bụi cây hai bên để che dấu.

“Giết.” Hàn Thạc gầm nhẹ lên một tiếng, không đợi cự ma sâm lâm tiến vào cửa thôn, cung nổ trong tay đã bắn ra, vài ả nhân ở bên cạnh cũng gào thét phóng tên.

Vừa mới tiến vào khu vực này, mấy cự ma sâm lâm còn chưa kịp tản ra bụi cây hai bên, đã bị lực đánh cực lớn của nổ tiễn xỏ xuyên qua thân thể bay ngược ra ngoài, trong đó có một tên cự ma sâm lâm bị Hàn Thạc bắn trúng, trước ngực bị mũi tên xuyên qua, ghim vào một gốc đại thụ.

“Xem uy lực ma pháp tiền của ta.” Bốn Ni Đặc khinh thường nhìn Hàn Thạc. Hắn đột nhiên kéo cây cung trong tay, ma pháp ba động nhàn nhạt từ cung tên trong tay hắn tỏa ra, sau khi mũi tên bắn ra, đột nhiên bốc cháy hùng hực giữa không trung. Mũi tên rơi vào giữa đám cự ma sâm lâm bùng nổ, bắn ra tia lửa kịch liệt. Mười tên cự ma sâm lâm bị tia lửa bắn trúng, trên người bùng lên ngọn lửa, trong đó có ba tên không kịp dập tắt ngọn lửa, bị ngọn lửa nuốt chửng.

Hàn Thạc thật sự kinh hãi, không ngờ mũi tên này lại có uy lực lớn như vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn Bốn Ni Đặc.

“Bốn Ni Đặc, người không nên vì mấy tên cự ma sâm lâm đáng chết này mà lãng phí ma pháp tiền trân quý như vậy, người có biết ma pháp tiền này đều phi thường trân quý không!” Nhìn thấy Bốn Ni Đặc khoe khoang, một nữ tinh linh bên cạnh có vẻ tức giận, trách cứ hắn.

Bị nữ tinh linh này trách cứ, Bốn Ni Đặc thè lưỡi ra làm mặt quỷ, sau đó mới hùng hồn nói với Hàn Thạc: “Người vừa thấy được ma pháp tiền đã được trưởng lão của chúng ta gia trì qua ma pháp, sử dụng ma pháp cung bắn ra sẽ có uy lực cường đại bao nhiêu. Các vũ khí do ả nhân rèn, nếu trải qua sự cải tạo của chúng ta thì lập tức có thể biến thành vũ khí ma pháp có uy lực kinh người, có thể gây cho cự ma sâm lâm phiền toái rất lớn, người nên đem vũ khí này trao đổi cho chúng ta.”

Xem ra tới bây giờ, tinh linh này vẫn không quên trách nhiệm của hắn, cố gắng dùng lời lẽ tức cười như trẻ con để đánh động Hàn Thạc. Đáng tiếc Hàn Thạc sau khi liếc mắt nhìn hắn, cũng không thêm để ý đến hắn nữa, sắc mặt tỉnh táo phân phó các ả nhân xung quanh một chút.

Sau khi nhóm cự ma sâm lâm tới trước bị chết thảm mấy tên, bọn chúng lúc này có vẻ cẩn thận rất nhiều. Đầu tiên bọn chúng cho cự ma chiến sĩ tiếp cận, sau đó các mục sư gia trì ma pháp trên người chúng, thân thể của cự ma sâm lâm càng thêm linh hoạt cường tráng, lập tức hưng phấn quét sạch đám cỏ dại nơi cửa thôn.

Lúc này, nỗ tiến trong tay Hàn Thạch và ả nhân không ngừng lướt qua bụi cỏ bắn tới. Bất quá khi nỗ tiến của mấy người Hàn Thạch phát ra, bên đám cự ma cũng xuất hiện một loạt trường mâu phóng tới chỗ ẩn núp của Hàn Thạch và ả nhân.

Nhưng bởi vì tầm bắn của nỗ tiến khá xa, cự ma sâm lâm hiển nhiên phán đoán không đủ chính xác, một loạt trường mâu hạ xuống phía trước đoàn người, không tạo được thương tổn gì cho bọn Hàn Thạch.

Nhờ nỗ lực của vài tên cự ma sâm lâm liều mạng, cửa thôn được che dấu rất cực cũng bị cự ma sâm lâm dọn sạch sẽ, sau một tiếng hô to, cự ma sâm lâm thét gào giơ vũ khí xông lên.

Cửa thôn có bố trí một ít cạm bẫy, bắt đầu biểu lộ ra lực sát thương, vài tên cự ma sâm lâm đi trước bị rút vào trong hố sâu có cọc gỗ bén nhọn, nơi nơi phát ra tiếng kêu thống khổ, theo thương vong không ngừng của cự ma sâm lâm, cửa thôn rốt cuộc cũng bị phá tan.

“Nhân số của cự ma sâm lâm quả là rất nhiều lắm, ta nghĩ chúng ta nên lui lại.” Hàn Thạch nhìn cửa thôn tràn ngập cự ma sâm lâm, hiểu được song phương chênh lệch quá lớn, hắn không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

Bổn Ni Đặc ở phía sau cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, gật đầu đồng ý với Hàn Thạch: “Đúng vậy, ta nghĩ chúng ta phải rút lui trước, chờ ta trở lại tộc báo cho người của ta biết, lúc người của chúng ta đến, sẽ cho bọn ác ôn đáng chết này trả giá thê thảm.”

Hàn Thạch cùng Bổn Ni Đặc vừa nói như vậy, ả nhân chung quanh tựa hồ có chút ủ rũ, vũ khí đang giơ lên cao lần lượt hạ xuống, một người trong đó nói: “Thôn trưởng nói, để cho chúng ta nghe lời Hàn, Hàn nói chúng ta lui lại thì chúng ta sẽ lui lại.”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Hàn Thạch mỉm cười: “Đã như vậy thì các người lui về sau, nếu không chúng ta sẽ có phiền toái lớn.”

Theo phân phó của Hàn Thạch, các ả nhân này quyết tâm liều chết, cả đám lùi lại mặt sau cửa thôn, nỗ tiến trong tay không ngừng phóng ra, đám cự ma sâm lâm đông đúc đang đi tới, nỗ tiến không cần phân biệt phương hướng, trên cơ bản đều có thể bắn trúng mục tiêu.

Mất thấy ả nhân đều đã lui lại, mấy tinh linh cũng thức thời đứng ở phía sau, Hàn Thạch suy nghĩ một chút triệu hoán Tiểu Khô Lâu ra, hắn muốn Tiểu Khô Lâu dùng bảy cái gai xương có một lớp màng huyết tinh ở sau lưng, tạo cho đám cự ma sâm lâm này một ít phiền toái.

Bất quá ngoài dự liệu của Hàn Thạch, Tiểu Khô Lâu cầm theo cốt đao, vừa mới xuất hiện chỗ cửa thôn, còn chưa kịp bắn ra cốt đao. Toàn bộ đám cự ma sâm lâm ở tiền phương đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn, vũ khí trong tay bọn chúng đều buông ra, tay giơ lên cao hướng Tiểu Khô Lâu lễ bái, miệng không ngừng kêu gọi: “Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp”

Hàn Thạch thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời đứng sững sờ tại chỗ, không biết tại sao cự ma sâm lâm lại thành kính lễ bái Tiểu Khô Lâu như vậy.

100. Chương 100: Phân Thân Của Ác Ma?

oOo

- Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp. - Cùng lúc với tiếng hét lớn của cự ma sâm lâm, một số cự ma sâm lâm xung quanh, cũng đồng dạng thành kính dập đầu xuống bái lạy, lớn tiếng la lên.

- Đây, đây là chuyện gì vậy? - Không chỉ có Hàn Thạch, đám ả nhân cùng với mấy tinh linh xung quanh cũng bị biến hóa bất thành hình làm cho sửng sốt, một ả nhân bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

- Cái gã khô lâu chiến sĩ có cánh kia hình như hơi giống với ác ma mà các cự ma sâm lâm thờ phụng, ác ma đó trời sinh tà ác lại thích cướp đoạt tất cả, ta từng nghe trưởng lão trong tộc nói ác ma mà cự ma sâm lâm thờ phụng gọi là Đạt Đạt Lạp! - Đúng lúc này, Bản Ni Đặc dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, kinh hãi thốt lên.

Cách đó không xa, một lão cự ma sâm lâm mục sư tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể chết, dùng đầu gối chống xuống đất bò nhanh về phía Tiểu Khô Lâu. Hàn Thạc kinh ngạc là hắc bào vẫn rất nhanh, thoảng chốc đã đến trước mặt Tiểu Khô Lâu. Lão mục sư của cự ma sâm lâm này liếng thoảng nói với Tiểu Khô Lâu một dạng ngôn ngữ của cự ma sâm lâm. Tiểu Khô Lâu tay nâng cốt đao, mù mờ đứng thẳng ở đó, tay trái trông không gãi gãi cái đầu xương bóng loáng, dường như không biết đã phát sinh chuyện gì, quay người qua dùng ánh mắt trống rỗng nhìn Hàn Thạc, tựa hồ đợi Hàn Thạc truyền mệnh lệnh cho nó.

Nghe Bản Ni Đặc nói như vậy, Hàn Thạc đại khái đã hiểu sự tình phát sinh có chút kì diệu, những cự ma sâm lâm này nhất định đã xem Tiểu Khô Lâu là ác ma mà bọn chúng thờ phụng. Sự trao đổi của lão mục sư hình như là muốn đưa Tiểu Khô Lâu đến một nơi nào đó. Tất cả cự ma sâm lâm phía sau lúc này đều quỳ lạy trên mặt đất không chút động đậy, không ai đề cập đến việc xâm lược thôn của ả nhân nữa.

- Hàn Thạc, chuyện này là sao, chúng ta nên làm gì bây giờ? - Một ả nhân nhìn Hàn Thạc, ngơ ngẩn hỏi.

Hàn Thạc đang cấp tốc suy xét, nghe thấy ả nhân này hỏi, cũng thấy đau đầu vô cùng. Do dự một chút, Hàn Thạc không dám khẳng định tiếp sau sẽ phát sinh chuyện gì, lên tiếng nói với hắc:

- Ta sẽ tìm cách cản mấy cự ma sâm lâm kia, các người lập tức ly khai sơn cốc này, cùng thôn trưởng Ban Nại Đặc bọn họ tìm nơi an toàn, ta nghĩ ta có thể tìm được các người.

- Vậy người có gặp nguy hiểm không? - ả nhân này không yên tâm cho Hàn Thạc, có chút không nguyện ý nói.

- Yên tâm đi, ta có biện pháp ứng phó. Bản Ni Đặc ta nghĩ các người nên ly khai nơi này, khô lâu chiến sĩ ấy của ta có chút cổ quái, có điều ta nghĩ hắc không phải là ác ma mà cự ma sâm lâm thờ phụng. Tiếp sau tình hình phát sinh như thế nào ta cũng không dự liệu được, các người tốt nhất cùng bọn họ ly khai thì an toàn hơn. - Hàn Thạc nhìn đám ả nhân và mấy tinh linh, chậm rãi khuyên giải.

- Chúng ta đi, nơi này là phi thường nguy hiểm, ta nghĩ chúng ta trước tiên nên báo cho các trưởng lão. - Bản Ni Đặc suy nghĩ một chút, gật đầu nói một câu như vậy, liền cùng mấy tinh linh khác rút lui.

Dưới sự thúc giục của Hàn Thạc, đám ả nhân kia cũng có chút không tình nguyện, chậm chạp rút khỏi sơn cốc. Một nguyên ma luôn quan sát cự ma sâm lâm, bỗng tách ra rồi đi theo đám ả nhân, việc này là để cho Hàn Thạc có thể biết rõ vị trí đám ả nhân sắp lui đến. Một lát sau, cả thôn ngoại trừ Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu, thì không có bất kỳ thứ gì khác tồn tại nữa. Nguyên ma của Hàn Thạc chú ý động tĩnh của đám ả nhân, phát hiện bọn họ đang vượt qua một dòng sông băng lạnh lẽo, từ một khe nứt nghiêng ly khai.

- Có người nào biết tiếng thông dụng của đại lục không? - Hàn Thạc từ phía sau đi ra, đến bên cạnh Tiểu Khô Lâu, dùng ngôn ngữ của nhân tộc hỏi.

Lão mục sư vẫn luôn quỳ mọp trước mặt Tiểu Khô Lâu, liếng thoảng nói bằng ngôn ngữ của cự ma sâm lâm, đột nhiên ngừng đầu nhìn Hàn Thạc, dùng một ít ngôn ngữ của nhân loại hơi lơ lớ nói:

- Người ở cùng một chỗ với Đạt Đạt Lạp đại thần, vì sao người lại là nhân loại giao hoạt?

- Người khẳng định nó là Đạt Đạt Lạp của các người? - Hàn Thạc cảm thấy dở khóc dở cười, lắc lắc đầu cổ quái hỏi.

Lão cự ma mục sư ấy mặt tái xanh, da dẻ toàn thân nứt nẻ giống như là vỏ cây già đã trải qua nhiều năm bị mưa đập gió vùi, lúc này lộ vẻ cực kỳ khinh thường:

- Ta đương nhiên sẽ không nhận lầm, đây chắc chắn chính là phân thân của Đạt Đạt Lạp thần thánh ở nhân gian.

Trong khi nói, lão cung kính lấy trong túi da ra một quyển trục cổ xưa. Theo từng nhịp xoay của hai bàn tay khô vàng, quyển trục cổ này chậm chạp mở ra. Trên mặt ngoại trừ một số văn tự giống như nòng nọc khó phân biệt của cự ma sâm lâm, chính là một bức họa của khô lâu khổng lồ có cánh dài ở sau lưng. Bộ

xương khô lâu này màu trắng toát như ngọc, cánh sau lưng nhẵn bóng không có lông vũ, đích xác có tám chín phần tương tự với xương ở phía sau Tiểu Khô Lâu. Dưới chân của đại khô lâu màu trắng này, là một mỏm núi trọc, trên mỏm núi chất đầy các loại vàng bạc châu báu, bao gồm một số bảo thạch đường như vô cùng trân quý. Chỉ là khô lâu màu trắng này một mắt trống rỗng, còn có mắt kia bị một miếng bịt mắt màu đen che lấp, giống như bộ dạng của hải tặc một mắt chuyện đốt nhà, giết người, cướp của.

Đây là hình dạng Đạt Đạt Lạp đại thần của chúng ta, chúng ta sẽ không nhận lầm, đó chính là phân thân của Đạt Đạt Lạp đại thần ở nhân gian, ngài sẽ dẫn dắt chúng ta cướp thêm nhiều vàng bạc châu báu, Đạt Đạt Lạp đại thần vĩ đại sẽ dẫn dắt tộc chúng ta, cướp lấy quốc gia của nhân loại giáo hoạt. - Lão mục sư của cự ma sâm lâm này, ngữ khí hưng phấn không tả xiết, lớn tiếng hét lên.

Tiểu Khô Lâu ngoại trừ thân hình hơi nhỏ một chút, màu sắc không phải là trắng toát, tướng mạo đích xác cực kỳ giống với Đạt Đạt Lạp ở quyển trục kia. Cũng chẳng trách mấy cự ma sâm lâm tham lam này coi Tiểu Khô Lâu là phân thân ở nhân gian của Đạt Đạt Lạp ác ma cướp bóc này. Tình hình khó bề tưởng tượng, mặc dù Hàn Thạc cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng Hàn Thạc cẩn thận suy xét một chút, đột nhiên trong lòng chợt động, khóe miệng nhếch lên một chút cười xấu xa, hướng về phía Tiểu Khô Lâu phát ra một mệnh lệnh.

Tiểu Khô Lâu vốn vẫn luôn xách đao mù mờ đứng ở đó, lúc này đột nhiên vung cốt đao trong tay, tay trái trống không làm dấu ra hiệu mọi người.

- A! Đạt Đạt Lạp đã nghe thấy sự kêu gọi của chúng ta! - Lão cự ma mục sư lập tức khoa tay múa chân kích động, hai tay gầy đét giống như móng gà cũng vung vẩy, rất long trọng dùng thanh âm trầm thấp của cự ma sâm lâm nói một câu gì đó.

Toàn bộ cự ma sâm lâm vẫn luôn quỳ bái, mỗi một tên đều cao giọng hoan hô, rồi đứng lên, lấy túi da mỗi người đều có bên mình xuống, dùng sức rung lên.

Tiểu Khô Lâu đợi đến khi toàn bộ cự ma sâm lâm đứng lên, mới chiếu theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, dùng tay trái chỉ chỉ Hàn Thạc, sau đó trong ánh mắt nghi hoặc của cự ma sâm lâm, lại dùng ngón tay trái chỉ chỉ chính hắn.

- Ý của hắn là để cho ta làm sứ giả của hắn cùng các người giao lưu. - Hàn Thạc thẳng người, nói với lão mục sư cực kỳ rầm thú kia.

Hàn Thạc vừa dứt lời, dưới mệnh lệnh của hắn, Tiểu Khô Lâu gật gật đầu vô cùng đúng lúc, giống như chứng thực lời nói của Hàn Thạc.

- Vì, vì sao để cho nhân loại giáo hoạt này, làm sứ giả của ngài chứ? - Lão cự ma mục sư hiển nhiên là không thể tiếp nhận nổi sự thật này, lập tức nghi vấn hỏi.

Lời của lão cự ma mục sư vừa dứt, cốt đao của Tiểu Khô Lâu đưa ra, đã ở trên cổ của lão mục sư. Tiểu Khô Lâu kê gót chân, cố gắng làm cho mình tỏ ra cao một chút, hai hốc mắt trống rỗng nhìn thẳng vào lão mục sư, trong miệng truyền ra nhiều tiếng nghiến răng ken két. Lão cự ma mục sư sợ đến mức cả người tức thì mềm oặt, sau đó lại bái lạy liên hồi, hai tay gơ cao nói:

- Ta không dám nghi ngờ quyết định của ngài nữa, mong ngài đừng đem đi tất cả của chúng ta!

Một số cự ma sâm lâm xung quanh, mắt thấy lão mục sư đức cao vọng trọng nhất trong tộc bị Tiểu Khô Lâu uy hiếp trắng trợn, nhưng không một ai dám động đây, chỉ đứng tại đó cúi đầu, trong miệng dùng ngôn ngữ của cự ma sâm lâm lẩm bẩm điều gì đó.

- Đứng lên đi, đứng lên đi, Đạt Đạt Lạp đại nhân của các người đã tha thứ cho người rồi. Ta nghĩ lúc này người đã có thể thừa nhận thân phận sứ giả này của ta rồi chứ? - Hàn Thạc trong lòng không ngừng cười thầm, trên mặt lại trình trọng trang nghiêm nói với lão mục sư.

Đang cúi gục đầu, vẻ mặt lão mục sư đầy miễn cưỡng, gật gật đầu nói:

- Mời Đạt Đạt Lạp đại nhân và sứ giả cùng vào trong tộc chúng ta, chúng ta có một số vật muốn dâng lên Đạt Đạt Lạp đại nhân!

- Các ngươi lần này đến đây, không phải vì cướp bóc những ả nhân này sao? - Hàn Thạc hơi ngần người, mở miệng hỏi.

- Không phải, lần này sau khi chúng ta nghe tộc nhân miêu tả lại hình dạng của đại nhân, liền lập tức an bài tộc nhân tìm kiếm tung tích ngài. Mấy ả nhân đáng ghét kia chỉ là một cái thôn có trăm người, căn bản không đáng để chúng ta sử dụng nhiều tinh anh trong tộc như vậy. Chúng ta nghe nói đại nhân xuất hiện ở phụ cận cho nên lần này điều động nhiều tộc nhân như vậy, chính là đặc biệt để tiếp đón đại nhân trở về thánh địa. - Lão cự ma mục sư lắc đầu giải thích cho Hàn Lập.

- Thánh địa, thánh địa nào? - Hàn Thạc kinh ngạc hỏi.

- Tộc chúng ta đặc biệt vì đại nhân kiến tạo cung điện, trong đó còn có vật cổ truyền đến hậu thế, nghe nói ban đầu chính là của Đạt Đạt Lạp đại nhân, lần này chúng ta đều sẽ kính dâng cho ngài. - Hai mắt lão mục sư nhìn về phía Hàn Thạc có chút chán ghét, nhưng lại không dám trái lệnh của Tiểu Khô Lâu, kiên nhẫn giải thích.

- Rất tốt rất tốt, chúng ta bây giờ xuất phát thôi! - Nghe hắn nói như vậy, Hàn Thạc trong lòng cực kỳ vui vẻ, lập tức cười dài, giục một số cự ma sâm lâm nhanh chóng xuất phát.

Lão mục sư không nói nhiều, vẫy tay ra phía sau, thủ lĩnh cự ma sâm lâm dũng mãnh nhất ở phía xa khiêng nhường đi về phía lão mục sư. Sau một hồi liếng thoảng căn dặn của hắn, thủ lĩnh lập tức hạ mệnh lệnh, năm sáu trăm cự ma sâm lâm không quan tâm đến chuyện của ả nhân nữa, ùn ùn đi vào sâu trong trong U Âm sâm lâm.

Một cái kiệu hoa lệ do hắc ngọc tạo thành, trên mặt khảm nạm một vài bảo thạch sáng ngời, bên trong lót lông vũ mềm mại, do bốn cự ma chiến sĩ cường tráng khiêng mang Tiểu Khô Lâu ở bên trong đi sâu vào U Âm sâm lâm, xem ra mấy cự ma sâm lâm này đã sớm có chuẩn bị. Tiểu Khô Lâu thoải mái nằm bên trong nhìn đông ngó tây, Hàn Thạc thân là sứ giả không thể hưởng thụ loại đãi ngộ này, chỉ có thể đi bộ giống như bọn chúng. Trên đường đi gặp rất nhiều ma thú, bất quá đối mặt với năm sáu trăm cự ma sâm lâm, ma thú bình thường căn bản không dám đến gần, nhìn nhiều người ùn ùn kéo đến như vậy, cũng chọn lựa không đi sẵn nữa, tránh xa mấy chủng tộc ác ôn đông người này.

Ở bên ngoài U Âm sâm lâm, cự ma sâm lâm thiên tính tham lam thích cướp bóc, có thể nói là xú danh ở bên ngoài người người đều sợ. Bất luận là các chủng tộc thừa thốt sinh hoạt bên ngoài U Âm sâm lâm, hay mạo hiểm giả thương nhân đến U Âm sâm lâm, chỉ cần bị các cự ma sâm lâm bắt gặp, đều bị cướp bóc một phen.

Ngoài một vài tồn tại cường đại hơn nữa ở nơi sâu trong U Âm sâm lâm, thì ở phía ngoài U Âm sâm lâm những ác ôn này xú danh lừng lẫy, đích thực như mọi người gọi là ai thấy cũng sợ. Các tinh linh vốn là tử địch của cự ma sâm lâm, nhiều lần chiến đấu với cự ma sâm lâm cũng không thể giành được thắng lợi tuyệt đối, ai cũng vô pháp ngăn cản bản tính cướp bóc trời sinh của bọn chúng.

Chậm chậm tiến sâu dần vào trong U Âm sâm lâm, ngay cả những cự ma sâm lâm mà vừa rồi đáng vẻ kiêu ngạo kinh người, cũng bắt đầu lộ vẻ hơi dè dặt, tựa hồ rất sợ tạo ra tiếng động lớn gì đó.

- Vì sao càng vào bên trong, túi mật các ngươi càng bé vậy? - Hàn Thạc nhận ra sự quái dị của cự ma sâm lâm, không khỏi hỏi lão mục sư bên cạnh.

Lão mục sư liếc nhìn qua hai bên, giải thích:

- Bây giờ chúng ta đã tiến vào tầng giữa của U Âm sâm lâm, nơi này có rất nhiều ma thú cấp cao, còn có một số chủng tộc đặc biệt, nhân loại xuất hiện tại nơi này cũng đều không phải dễ đụng vào, chúng ta không muốn chọc đến bọn họ, nếu không sẽ dẫn đến phiền toái.

Một loạt âm thanh ầm ầm vang lên, từ cách đó không xa truyền đến, một cự nhân bằng đá trắng cao sáu bảy thước hình thể khủng bố dọa người, trên vai khiêng một gốc cây đại thụ, đi vào phía trong càng ngày càng xa. Sau khi trên không vang lên một tiếng hét trầm thấp, một cái bóng lớn màu đen vọt qua, cái bóng này chiếu trên mặt đất hiện ra hai cái cổ thon dài.

- Cái toàn thân giống như bị bụi đá bao trùm kia là sơn lĩnh cự nhân, hắn tính cách ôn hòa không thích tranh đấu, bất quá nếu ngươi chọc đến hắn, quả thực đúng là một trường tai nạn. Vừa mới bay qua chính

là một con rồng hai đầu cấp thấp nhất, bọn chúng thực ra không coi là rồng, chỉ là một loại ma thú cấp hai, nhưng lại có thể phun ra độc dịch, cũng không dễ đối phó. - Lão mục sư thấy Hàn Thạc lộ vẻ kinh ngạc, lên tiếng giải thích cho hắn nghe.

Gật gật đầu, Hàn Thạc có chút cảm khái nói:

- Ta bây giờ cuối cùng đã hiểu được, vì sao các người chỉ dám kêu ngoạ bên ngoài U Âm sâm lâm rồi!

101. Chương 101: Mộc Tuyệt Chi Địa

oOo

Chương 101: Mộc tuyệt chi địa

Lão mục sư của cự ma Sâm Lâm dẫn đầu, cả đoàn thận trọng theo sau từ từ tiến sâu vào vùng âm u. Qua khoảng nửa ngày, đám người cự ma Sâm Lâm đi xuyên qua một vách núi lở, cuối cùng dừng chân bên cạnh bờ một con sông.

Phía sau là sông, chung quanh đều là những căn nhà thô sơ làm toàn bằng gỗ, còn có bố trí một số trạm gác đơn giản, từng gốc quái thụ to lớn sừng sững đứng đó vững chãi.

Sau khi đi vào khu vực này, một nguyên ma có nhiệm vụ canh chừng đám ả nhân vì khoảng cách quá xa nên đành phải rút về, đổi lại bằng việc bắt đầu dò xét khu vực xung quanh.

Nhờ vào tầm nhìn rộng lớn của ba con nguyên ma, Hàn Thạc phát hiện được diện tích khu vực này rất lớn, tính sơ sơ ít nhất cũng có khoảng mấy trăm gian phòng, xem ra đúng là hang ổ của cự ma Sâm Lâm. Rất nhiều cự ma Sâm Lâm da tay xanh biếc, bất luận là phụ nữ hay trẻ em đều cầm vũ khí trong tay, đang được một tên cự ma chiến sĩ huấn luyện.

Qua sự miêu tả vừa rồi của tinh linh, Hàn Thạc hiểu được thiên tính cướp bóc của đám cự ma Sâm Lâm này. Trong cuộc sống của bọn chúng, căn bản không có khái niệm tự cung tự cấp. Vô luận là món ăn, thức uống hay đồ dùng, bọn chúng đều đương nhiên cho rằng cần phải được cướp đoạt về. Do thờ phụng ác ma cướp bóc Đạt Đạt Lạp nên bọn chúng cũng đem con nít, phụ nữ trở thành đối tượng huấn luyện, bởi vì càng cướp bóc thì càng có thể gia tăng lực lượng.

Lão mục sư sau khi đi đến nơi này liền sử dụng ngôn ngữ cự ma hét lên một tràng gì đó. Cả tộc cự ma, vô luận là con nít, ông già hay là cả phụ nữ đều hưng phấn bỏ túi đồ trên người xuống, hô lớn: “Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp.”

Náo loạn như thế một hồi, lão mục sư mới tiếp tục dùng tiếng nói của nhân loại cùng Hàn Thạc trao đổi:

- Đi thôi, bây giờ ta mang theo đại thần Đạt Đạt Lạp cùng sứ giả đi tới thánh địa.

- Ừ, nhanh lên chút, Đạt Đạt Lạp đại nhân đã nóng ruột lắm rồi. - Hàn Thạc bình tĩnh gật đầu nói.

Tiểu Khô Lâu lại được kiện bởi vài tên cự ma, Hàn Thạc vẫn đi bộ như trước. Từ đằng xa, vài cái bè gỗ được mấy tên Cự ma Sâm Lâm chiến sĩ đẩy tới. Dưới sự ra hiệu của lão mục sư, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cùng tiến lên bè gỗ, sau đó do vài cự ma Sâm Lâm chiến sĩ chèo sào gỗ đi vào dòng sông.

Bè gỗ tiến chậm rãi, qua khoảng nửa giờ thì cập vào một vùng đất ẩm ướt. Sau khi Hàn Thạc đi theo lão mục sư lên bờ, phát hiện chỗ này cây cối sừng sững cao lớn, vững chãi, cây bụi rậm rạp tới mức có thể bảo phủ cả thân người, ngay cả đám cỏ dại cũng tràn đầy sức sống.

Nhìn khắp trên vùng đất này tất cả thực vật dường như đều phát triển cực tốt. Trong không khí lan tràn một khí tức kỳ lạ. Mấy tên cự ma chiến sĩ mở đường vạt đám cây cối um tùm sang một bên. Lão mục sư đi trước dẫn đường, Hàn Thạc theo sau, cùng tiến vào khu vực bên trong.

Càng đi vào trong, Hàn Thạc càng cảm thấy có chút kỳ quái, phảng phất hắn đã nghe nói tới địa phương này ở đâu đó. Hắn vừa đi vừa mang theo nỗi nghi hoặc, cuối cùng cũng dừng lại tại trước một căn nhà cao lớn dường như được treo trên mấy cây đại thụ chọc trời.

Chỉ thấy trước mắt năm sáu cây đại thụ cao tận trời xanh, cành lá tươi tốt xoắn xuýt thành một khối, ở ngay giữa có một ngôi nhà lớn như được xây trên các cành cây xoắn lại với nhau, sừng sững đứng giữa lưng chừng trời. Cây cối chung quanh sinh trưởng vô cùng hoàn mỹ, lại còn có một số cây hoa kết đầy những trái cây kỳ dị.

Hàn Thạc ngẩn người nhìn khắp nơi một hồi lâu rồi trong lòng chợt run lên, buộc miệng hô :

- Mộc Tuyệt chi địa, ha ha, nơi này không ngờ lại đúng là Mộc Tuyệt chi địa. Khó trách tất cả thực vật lại sinh trưởng hoàn mỹ như thế. Thì ra là như thế này!

Mộc Tuyệt chi địa là do thiên nhiên hình thành. Ở bên trong ngũ hành mộc khí so với nơi khác thì dày đặc hơn rất nhiều. Tất cả cây cối thực vật sinh trưởng tại Mộc Tuyệt chi địa đều tươi tốt hơn so với các địa phương khác. Cự ma Sâm Lâm mặc dù tin thờ ác ma cướp bóc Đạt Đạt Lạp, nhưng theo truyền thuyết thì chủng tộc bọn họ cũng là do cây cối tiến hóa mà thành, nên thiên tính của bọn họ rất thân cận với mộc khí.

- Không khí ở đây trong lành hơn so với bất kỳ địa phương nào. Tổ tiên của chúng ta đã tìm kiếm rất nhiều năm mới phát hiện nơi này. Cho nên mới xây dựng lên cung điện thánh địa ở đây, bên trong thờ phụng thạch tượng của Đạt Đạt Lạp đại thần, hàng năm đều có đồ để tế cúng, mong rằng đại thần phù hộ mỗi lần chúng ta cướp bóc đều có thể thành công.

Lão mục sư thành kính hướng về phía đại ốc nói khẽ..

Suy nghĩ một chút, lão mục sư tựa hồ cảm thấy có chút không thỏa đáng, liền lập tức quay về hướng Tiểu Khô Lâu khấu bái, trong miệng phát ra mấy tiếng ki ki cô cô nói với mấy tên cự ma chiến sĩ đang khiêng Tiểu Khô Lâu. Đám cự ma chiến sĩ liền đặt cổ kiệu xuống, tỏ ý bảo Tiểu Khô Lâu đi xuống kiệu.

Lúc này, Hàn Thạc vốn đang chỉ có ý nghĩ về việc lập tức sẽ có được Mộc Giáp Thi, trong lòng hưng phấn không thôi nên quên mất tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh cho Tiểu Khô Lâu. Lão mục sư cầu khẩn một hồi mới phát hiện Tiểu Khô Lâu vẫn ngồi bất động trên kiệu, vội vã nhíu mày quỳ xuống trước mặt Hàn Thạc nói:

- Sứ giả, Đạt Đạt Lạp đại thần tại sao không xuống kiệu, chẳng lẽ bọn ta có chỗ nào làm không đúng sao?

Lão mục sư vừa mở miệng thì lập tức Hàn Thạc bừng tỉnh. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy Tiểu Khô Lâu đang nằm ngênh ngang ở trên kiệu, bộ dáng giống như là đang ngủ. Mệnh lệnh vừa truyền xuống, xương chân Tiểu Khô Lâu thẳng ra, đột nhiên đứng bật dậy, tay cầm cốt đao, đầu lâu hết nhìn phải tới nhìn trái.

- Vừa rồi Đạt Đạt Lạp đang suy nghĩ, không có nghe được lời kêu gọi của ngươi. Đi thôi, bây giờ chúng ta lên chứ! - Trong lòng Hàn Thạc cười thầm, nhưng về mặt lại cực kỳ nghiêm nghị quay qua nói với lão mục sư.

Lão mục sư vâng vâng dạ dạ gật đầu, không dám hỏi nhiều gì nữa, đi tới sau lưng một cây đại thụ cao ngất trời, sau đó nắm chặt một cái thang dây do nhánh cây bện thành rồi trèo lên trên. Hàn Thạc đi theo sau lão mục sư, cũng nắm thang dây mà leo lên trên.

Còn Tiểu Khô Lâu thì không đợi Hàn Thạc ra lệnh, tự bước từ trong kiệu ra một đoạn. Sau đó ngoài dự liệu của mọi người, nhờ vào lực trùng kích mãnh liệt, hai cái chân nhỏ thành linh duỗi thẳng ra, bảy thanh cốt thứ sau lưng vùng vẫy loạn xạ, không ngờ lại phóng thẳng lên cao rồi hạ xuống trước cửa của gian đại ốc ngay trước mặt Hàn Thạc và lão mục sư.

Thân thể của Tiểu Khô Lâu lắc lư trước cửa gian đại ốc một hồi rồi mới từ từ ổn định lại. Sau đó hắn lúc lắc cái đầu, mở cửa tiến thẳng vào bên trong gian phòng. Từ bên trong truyền đến thanh âm chuyển động “cách cách cách.”

“Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp!” Về mặt lão mục sư hưng phấn, rồi lại ki ki cô cô lên tiếng.

Sau cùng lão mục sư và Hàn Thạc cùng nhau leo lên tới bậc tam cấp trước cửa căn phòng. Thêm vài tên Cự ma Sâm Lâm khác đứng ở bên ngoài chờ, còn thì không ai khác được phép trèo lên.

Hàn Thạc đi theo sau lão mục sư đang kích động kia.

Sau khi vừa vào trong căn phòng, lập tức thấy được ở ngay giữa có một bộ khô lâu thạch tượng rất lớn, hình dạng giống như Hàn Thạc đã thấy trước đó từ trên quyển trục cổ của lão mục sư. Chút bất đồng duy nhất là khô lâu to lớn này có đeo miếng che mắt, tay phải cầm một vũ khí hình lưỡi hái giống như lưỡi hái của tử thần, tay trái nắm một cái túi thật lớn, bên trong phòng căng giống như là chứa đầy chiến lợi phẩm sau khi cướp bóc.

Cả căn phòng tỏa ra ánh sáng lóa mắt, trên vách tường bằng gỗ có khảm các hạt đá quý đủ màu, trên mặt đất nhìn đâu cũng có thể thấy được vàng bạc châu báu. Giờ đây Hàn Thạc cũng không phải là kẻ không biết nhìn “hàng” nữa rồi. Các loại đá quý được khảm trên tường gỗ này, mỗi viên đều tỏa ra quang mang rực rỡ, tuyệt đối đều là đồ vật trị giá liên thành. Một cái bàn bằng ngọc phi thủy, trên bàn để một số chén bát, đều do vàng hoặc ngọc tốt tạo thành, khiến hắn nhìn hoa cả mắt.

Pho khô lâu thạch tượng cao lớn đặt ở giữa phòng. Tiểu Khô Lâu một tay cầm cốt đao, một tay vuốt ve cái sọ bóng loáng, không ngừng đi qua đi lại xung quanh pho khô lâu thạch tượng cực lớn này, thỉnh thoảng lại sờ sờ bộ cánh không có lông sau lưng của pho khô lâu thạch tượng, rồi lại đưa tay sờ sờ bảy thanh cốt thứ sau lưng của nó, tựa hồ như vô cùng nghi ngờ vì sao pho khô lâu thạch tượng này lại giống hắn đến thế.

Chỉ có điều là Tiểu Khô Lâu chỉ nhỏ bằng một nửa pho thạch tượng này. Một tiểu khô lâu đứng với một đại khô lâu chung một chỗ, xem ra có chút quái dị.

Sau khi Hàn Thạc và lão mục sư tiến vào, chỉ thấy Tiểu Khô Lâu đang nghi hoặc đi vòng quanh thạch tượng của ác ma Đạt Đạt Lạp. Hàn Thạc quan sát Tiểu Khô Lâu một lúc, đột nhiên phát hiện động tác bảy giờ của Tiểu Khô Lâu đây vẻ nhân tính. Điều này làm Hàn Thạc kinh ngạc, nên không hề hạ bất kỳ mệnh lệnh nào với Tiểu Khô Lâu, ngược lại ánh mắt sáng lên nhìn chăm chăm Tiểu Khô Lâu, muốn xem nó rốt cuộc muốn làm gì.

Trong sự kinh ngạc của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu đột nhiên ngừng lại tại ngay trước pho thạch tượng của ác ma Đạt Đạt Lạp. Hốc mắt trống rỗng sẫm soi miếng che mắt ở mắt trái của ác ma Đạt Đạt Lạp. Sau đó đưa tay sờ sờ mắt trái trên đầu lâu của chính hắn, tựa hồ cảm thấy kỳ quái tại sao hắn lại không có một miếng che mắt giống như thế.

Bỗng Tiểu Khô Lâu nhảy vọt tới, đưa tay giật miếng che mắt của ác ma Đạt Đạt Lạp. Khi Tiểu Khô Lâu hạ xuống, miếng che mắt đó đã nằm trong tay hắn. Mắt trái của pho thạch tượng ác ma Đạt Đạt Lạp sau khi mất đi miếng che, đột nhiên lộ ra một con mắt bằng bảo thạch màu tím. Thạch tượng của ác ma Đạt Đạt Lạp vốn không có bất kỳ sinh khí gì, nhưng vì miếng che mắt bị lấy đi, con mắt vốn chỉ có màu tím, không ngờ lại có thêm vài phần sinh cơ, khiến Hàn Thạc có ảo giác là đang bị nó nhìn chăm chăm.

Giữa lúc này, con mắt màu tím kia tựa hồ xoay chuyển một chút, sau đó ánh quang mang màu tím vốn nhu hòa giờ lại tán phát ra nhẹ nhẹ, tựa như đột nhiên ngay lúc đó ác ma Đạt Đạt Lạp đã được phục sinh trở lại.

- Ồ, đại thần Đạt Đạt Lạp đã khai mở Tử Ma Nhân rồi, đại thần Đạt Đạt Lạp hiển linh rồi. - Trên mặt lão mục sư lộ ra vẻ vui mừng như điên rồi đột nhiên hưng phấn, phục đầu sát đầu đất kinh hô.

Tiểu Khô Lâu còn đang ngẩn người đứng đó, đột nhiên động thủ, đẩy một cái bàn nhỏ tới ngay trước thạch tượng của ác ma Đạt Đạt Lạp. Chỉ thấy nó phi thân lên trên bàn, nhón mũi chân đưa tay tới mắt trái của thạch tượng. Trong lúc Hàn Thạc đang ngửa ran cả da đầu, thì Tiểu Khô Lâu đã dùng sức móc Tử Ma Nhân trên đầu thạch tượng Đạt Đạt Lạp, giơ lên cao nhìn một chút, rồi nhét mạnh vào hốc mắt trái trống rỗng của chính mình.

Hàn Thạc thấy vậy cũng không biết xử trí như thế nào, còn chưa kịp hiểu rõ nên làm gì, thì đã cảm thấy trong đầu đau đớn kịch liệt. Vừa nhìn Tiểu Khô Lâu thì đột nhiên phát hiện không biết nó làm cách nào mà đã nhét được Tử Ma Nhân kia vào trong hốc mắt của đầu lâu hắn.

Chỉ có điều, từ lúc Tử Ma Nhân lọt vào trong hốc mắt trái, Tiểu Khô Lâu cũng có vẻ rất là thống khổ. Đầu tiên thân thể hắn run lên bần bật, sau đó ôm đầu ngã xuống quay cuồng. Hàn Thạc thân là kí chủ vốn cùng Tiểu Khô Lâu tâm thần tương thông, cũng cảm nhận được nỗi đau đớn tận tâm can kia. Một luồng năng lượng quái dị khổng lồ từ trong mắt trái của Tiểu Khô Lâu tán phát ra. Hàn Thạc có thể cảm ứng

được rõ ràng, Tử Ma Nhân này đang xâm nhập vào thân thể của chính mình và Tiểu Khô Lâu, giống như đang muốn chiếm lấy quyền khống chế thân thể của hai người.

- Đại thần Đạt Đạt Lạp, sứ giả, các người làm sao vậy?

Lão mục sư của Cự ma Sâm Lâm đang cúi rạp đầu hưng phấn, vừa ngẩng đầu thì thấy Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu có chút không ổn liền mở miệng kinh hô.

- Đi ra ngoài, người đi ra ngoài trước đi. Đại thần Đạt Đạt Lạp có chút việc muốn làm. - Ráng chịu đựng cơn đau thấu tâm can, Hàn Thạc gầm nhẹ một tiếng.

Lão mục sư cự ma Sâm Lâm lại càng hoảng sợ, mang theo vẻ mặt đầy nghi hoặc vội vàng đi ra khỏi phòng, rồi dừng lại ở bên ngoài chăm chú quan sát tình hình của thánh địa.

Lão mục sư vừa rời đi, Hàn Thạc lúc này cũng ôm đầu cùng Tiểu Khô Lâu lăn lộn. Trong lòng hấn tràn ngập một nỗi sợ hãi không nói nên lời. Nếu Tử Ma Nhân này thật là của ác ma Đạt Đạt Lạp, vậy cỗ năng lượng quái dị đang xâm nhập này tất nhiên cũng đến từ Đạt Đạt Lạp. Ác ma chính là một loại thần linh tà ác, mấy lực lượng này căn bản không phải là sức người có thể chống đỡ được. Điều này làm cho Hàn Thạc nhất thời không biết phải ứng phó như thế nào.

Luồng năng lượng khổng lồ này tán phát ra từ Tử Ma Nhân trong hốc mắt trái trống rỗng của Tiểu Khô Lâu. Hàn Thạc đầu tiên ra mệnh lệnh cho Tiểu Khô Lâu lấy Tử Ma Nhân ra. Nhưng mà Tử Ma Nhân vốn cũng không biết cách nào lại bị hấn nhét vào được. Bây giờ hấn tìm đủ mọi cách móc ra nhưng lại thủy chung chẳng có biện pháp nào đem Tử Ma Nhân gỡ ra.

Trong lúc một người và một khô lâu không ngừng lăn lộn, thân thể co giật vô cùng thống khổ, thì miếng che mắt mà Tiểu Khô Lâu vẫn luôn nắm lấy đột nhiên phát ra một năng lượng thần kỳ khác. Bởi vì lực cảm ứng trong cái đầu đang đau đớn kịch liệt của Hàn Thạc không ngờ tăng trưởng rất nhanh, hấn đột nhiên cảm giác được điểm dị thường này, đã tuyệt vọng cái gì cũng thể thử, nên liền hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu đeo miếng che mắt lên.

Thật là vô cùng thần kỳ. Sau khi Tiểu Khô Lâu luống cuống tay chân đeo cái miếng che mắt kia lên, cỗ lực lượng thần bí muốn chiếm lấy thân thể của hai người đột nhiên biến mất bất vô âm tín. Cả người Hàn Thạc đang chảy đầy mồ hôi cũng dần dần khôi phục lại bình thường.

Miếng che mắt này đeo trên thạch tượng của Đạt Đạt Lạp thì rất vừa vặn, nhưng do Tiểu Khô Lâu mang vào thì lại thấy rõ ràng quá lớn. Miếng che mắt bao phủ cả bên mắt trái và cả khuôn mặt bên trái, xem ra có chút ngộ nghĩnh buồn cười.

- Bất cứ lúc nào người cũng ngàn vạn lần không thể đem miếng che mắt gỡ xuống.

Hàn Thạc ổn định tâm thần lại rồi trước hết mặc kệ mấy chuyện quái dị, lập tức hạ mệnh lệnh này cho Tiểu Khô Lâu.

102. Chương 102: Vợ Vết Cống Phẩm Của Ác Ma!

oOo

Xem ra Tử Ma Nhân này bên trong dường như chứa đựng lực lượng tà ác của ác ma Đạt Đạt Lạp. Còn miếng bịt mắt kia tựa hồ lại có chứa năng lực để phong ấn lực lượng đó. Phát hiện này làm Hàn Thạc cảm thấy vô cùng quái dị, hấn không ngừng xăm soi miếng bịt mắt ngộ nghĩnh trên mặt của Tiểu Khô Lâu, cố tìm chút manh mối.

Chỉ là Hàn Thạc nhanh chóng nhận ra rằng mình đang uống phí tâm sức. Tử Ma Nhân được miếng bịt mắt che lại, hấn cố tìm cũng không phát hiện được bất kỳ điều gì dị thường. Trong phòng, ngoại trừ ngọc ngà, châu báu rải rác khắp nơi, cũng không còn gì khác khiến người ta phải chú ý. Hàn Thạc đợi tới lúc không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào mới đứng dậy đi ra trước cửa, gọi lão mục sư của cự ma Sâm Lâm vào.

Lão mục sư sau khi đi vào, ánh mắt lập tức tập trung vào pho thạch tượng Đạt Đạt Lạp đã bị thiếu mất Tử Ma Nhân rồi kinh ngạc hỏi:

- Cái này... chuyện gì xảy ra đây, tại sao không thấy Tử Ma Nhân do Đạt Đạt Lạp đại thần lưu lại?

Hàn Thạc chỉ chỉ Tiểu Khô Lâu rồi mỉm cười giải thích:

- Cái con mắt kia đã được thể thân của Đạt Đạt Lạp đại thần tại nhân gian thu hồi lại, người chẳng lẽ không thấy mắt trái của người đang mang miếng bịt mắt sao?

Nghe Hàn Thạc đề tỉnh, lão mục sư lúc này mới có phản ứng, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tiểu Khô Lâu. Sau đó lão lập tức quỳ mọp xuống tung hô:

- Chúc mừng Đạt Đạt Lạp đại thần. Tử Ma Nhân là do tộc chúng ta luôn thủ hộ theo di nguyện của người. Hôm nay Tử Ma Nhân đã trở lại với người, tộc chúng ta coi như là không có phụ với sự phó thác của người.

- Ngoại trừ Tử Ma Nhân ra, các người còn có gì cần phải hiểu kính với Đạt Đạt Lạp đại thần không? - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nhìn chằm chằm lão mục sư hỏi.

Lão mục sư ngẩn người, nhú mày cẩn thận suy nghĩ một chút rồi lắc lắc đầu nói:

- Tử Ma Nhân là do tộc ta thủ hộ dựa theo di nguyện của Đạt Đạt Lạp đại thần. Ngoại trừ thứ này ra, tất cả tài bảo trong phòng cũng đều để cung phụng cho Đạt Đạt Lạp đại thần cả.

- Tốt lắm, tốt lắm!

Hàn Thạc gật đầu nói với lão mục sư:

- Vậy người đi ra ngoài trước, chờ một lát rồi Đạt Đạt Lạp đại thần sẽ đi ra dẫn dắt các người lần nữa.

Lão mục sư cung kính lùi lại rồi rời khỏi phòng. Hàn Thạc không chút khách khí bắt đầu vơ vét toàn bộ đồ vật trong phòng. Từng món hoàng kim châu báu mỹ ngọc rải rác trên mặt đất lần lượt biến vào trong không gian giới chỉ của hắn. Giá trị của đồng tài phú này theo Hàn Thạc ước lượng, sợ rằng trị giá khoảng vài vạn kim tệ, đều là do đám cự ma Sâm Lâm cướp đoạt của người khác đem cống hiến cho ác ma Đạt Đạt Lạp.

Có vài món quá nặng nề hoặc quá to lớn, Hàn Thạc tạm thời không đụng đến, còn mớ bảo thạch được khảm trên tường, hắn cũng không lập tức cạy xuống mà trước tiên gom hết đồng hoàng kim mỹ ngọc vung vãi trong phòng. Chậm rãi một hồi, Hàn Thạc cảm thấy đã đủ liền dừng tay.

Ngoại trừ vài món đồ cổ công kênh cùng các viên bảo thạch được khảm trên tường ra, khá nhiều hoàng kim mỹ ngọc châu báu trong phòng đã lọt cả vào không gian giới chỉ của hắn rồi.

Chỉ là dung lượng không gian giới chỉ của hắn có hạn, hơn nữa bên trong cũng còn có chứa vài món đồ khác, bởi vậy đồ vật trong phòng thì Hàn Thạc chỉ lấy đi khoảng một phần ba, nhưng chỉ có một phần ba này mà giá trị có lẽ đã tới mấy vạn kim tệ. Đám cự ma Sâm Lâm đánh cướp lâu năm như vậy, thu hoạch đương nhiên là rất phong phú.

Giờ Tiểu Khô Lâu đã trở thành Đạt Đạt Lạp đại thần của đám cự ma Sâm Lâm nên Hàn Thạc lại bắt đầu phải suy nghĩ. Dựa vào thân phận của Tiểu Khô Lâu, hắn có thể điều động đám cự ma Sâm Lâm này làm một số chuyện. Những thứ đồ còn lại trong phòng cũng không làm hắn lo lắng mấy, để lại đây xem như là an toàn rồi. Sớm muộn gì chính mình cũng còn phải trở lại nơi này luyện chế Mộc Giáp Thi. Vì thế hắn cũng không gấp gáp.

Trong Hắc Ám sâm lâm thì Cự ma Sâm Lâm là một chủng tộc bị người người khinh bỉ, hắt hủi. Giờ đây có sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc có thể chơi trò cáo dộng lột hổ để điều động bọn chúng. Điều duy nhất làm Hàn Thạc do dự chính là - hắn có thể lợi dụng đám cự ma Sâm Lâm này để làm chuyện gì?

Vừa nghĩ như thế, Hàn Thạc đã cảm thấy đây đúng là vấn đề nan giải. Bản chất đám Cự ma Sâm Lâm này thích cướp bóc người khác. Điều này vô luận như thế nào cũng không thay đổi được, khiến cho Hàn Thạc không biết nên chỉ huy bọn chúng như thế nào. Nếu không phải bọn chúng xem Tiểu Khô Lâu thành ác ma Đạt Đạt Lạp mà hầu hạ, Hàn Thạc cũng thật không ngại đem bọn chúng giết sạch, mang đi hết tất cả vật phẩm.

Bất quá giờ đây có Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc có thể chỉ huy bọn chúng, nên nếu giết bọn chúng lại có vẻ rất đáng tiếc. Hàn Thạc đau đầu suy nghĩ một phen rồi cuộc cũng nhìn nhận bản tính cướp bóc của bọn chúng là không thể thay đổi, điều duy nhất có thể thay đổi là đối tượng cướp bóc của bọn chúng.. Nếu đem đối tượng cướp bóc của bọn chúng biến thành đám địa tinh, thực nhân ma nổi tiếng xấu xa, hoặc là đám thương đội của địch quốc, như thế chuyện xấu xa cũng có thể biến thành chuyện tốt.

Nghĩ thông suốt được điểm này hần liền cùng Tiểu Khô Lâu rời khỏi phòng. Nhờ vào sự thám thính của ba con nguyên ma, Hàn Thạc đã hiểu rõ ràng địa phương vốn được Cự ma Sâm Lâm bảo vệ kỹ càng này. Xuống tới đất, Hàn Thạc bắt đầu mở miệng phân phó.

- Đạt Đạt Lạp đại nhân vừa mới giảng hạ xuống, vẫn còn chưa hiểu rõ tình hình ở đây. Nên việc đầu tiên là ngài muốn hiểu rõ về vùng U Ám sâm lâm này. Sau đó sẽ chỉ dẫn các người về phương hướng trong tương lai. Từ đây tới lúc đó, các người không được tiếp tục chém giết cướp bóc đám ả nhân nữa, Đạt Đạt Lạp đại nhân cần bọn họ còn sống đàng hoàng tử tế.

Trong lòng lão mục sư của cự ma Sâm Lâm vẫn còn rất nhiều nghi ngờ, bất quá đối với lời nói của Hàn Thạc lão đương nhiên không dám chất vấn, chỉ cung kính cúi đầu hỏi:

- Có cần chúng ta phái chiến sĩ trợ giúp Đạt Đạt Lạp đại nhân để hiểu rõ hoàn cảnh của nơi này hay không?
- Không cần, mấy ngày tới ta sẽ cùng Đạt Đạt Lạp đại nhân tới chỗ tộc của các người. Người cứ chờ ở đó là được.

Lời này vừa nói xong, Hàn Thạc cũng không ngồi lên bè gỗ của Cự ma Sâm Lâm, chỉ tùy tiện nói một hai câu, rồi sau đó mang theo Tiểu Khô Lâu rời đi.

Ra khỏi khu vực đó, Hàn Thạc cũng không lập tức trở về Tử Vong mộ địa, mà cùng Tiểu Khô Lâu xem xét khắp nơi.

Nếu muốn có đủ Ngũ Hành Thi, đương nhiên Hàn Thạc sẽ không thể bỏ qua nơi Mộc Tuyệt chi địa của tự nhiên này. Ngoại trừ vùng phụ cận gian nhà gỗ có Cự ma Sâm Lâm canh gác kia ra, chung quanh ngoài đám cỏ cây thực vật tươi tốt lạ thường còn lại cũng không có thứ gì khác.

Sau khi thả ba con nguyên ma ra để bọn chúng dò xét một vòng cả khu vực, Hàn Thạc mới quyết định trở về Tử Vong mộ địa.

Trên đường tới đây, Hàn Thạc thông qua sự tuần thị kỹ càng của nguyên ma, sớm đã ngầm nhớ được đường trở về. Vì thế hần không xuôi thẳng theo đường sông để quay lại mà thông thả đi bộ theo ven bờ, không nhanh cũng không chậm. Đến giữa đường thì Hàn Thạc cảm thấy hơi đói bụng, nhìn xuống mặt sông trong suốt có vài con quái ngư đang bơi lội liên phát động Lục Ma Phong gầm thét phóng ra. Lục Ma Phong theo ý nghĩ điều khiển Hàn Thạc xuyên vào dòng nước, sâu một lúc hai con cá lớn, rồi quay trở về trong tay của Hàn Thạc.

Tiểu Khô Lâu theo mệnh lệnh của hần cầm cốt đao rời đi. Trong chớp lát đã quay về, trên tay cầm một bó củi, nhanh chóng làm thành một cái giá đỡ. Trong lúc Hàn Thạc lấy đá đánh lửa, hai con cá lớn đã được đặt lên giá, rồi tiện tay từ trong không gian giới chỉ ra gia vị, hương liệu, rắc lên trên thân cá, mùi thơm mê người từ từ tản mát ra.

Đột nhiên, một bóng đen từ phương xa bay vọt tới kèm theo một trận gió mạnh làm quần áo của Hàn Thạc bay phấp phật. Mùi vị tanh tưởi khó ngửi xộc vào mũi, làm cho hần sinh ra cảm giác ghê tởm, liền ngẩng đầu tức giận nhìn lên. Bóng đen này lại bay vọt lên trời cao, trở thành một điểm đen nhỏ.

- Con chim thối tha đáng chết, thật sự làm người ta buồn ói. - Hàn Thạc mắng một tiếng, rồi nhanh nhẹn trở hai con cá đang nướng.

Ngay lúc đó, cái bóng đen kia rít lên, lại từ nơi xa bay vút xuống tới, tới cách đỉnh đầu Hàn Thạc không xa liền đột nhiên lại phóng lên trên cao. Bất quá Hàn Thạc đã có đề phòng, lần này đã thấy được hình dáng của bóng đen này - chính là thân thể của đại bàng, nhưng lại là một ả ưng thân nữ yêu với khuôn mặt của một phụ nữ cực kỳ xấu xí.

(ưng thân nữ yêu : giống như Harpy laddy trong bài magic).

Ứng thân nữ yêu cùng với thâm thủy độc mãng đều là ma thú tam cấp. Nó có khuôn mặt của loài người nhưng lại không nói được tiếng người, trên thân thể quanh năm mang theo mùi tanh hôi, thích gặm thi thể của con người. Chỉ cần người nào bị nó để ý, sẽ không ngừng bị thăm dò, cho đến khi nào tìm được cơ hội thích hợp, sẽ đột nhiên bay vút đến đỉnh đầu của người đó, dùng mùi tanh hôi trên người của nó xông cho người đó hoa mắt choáng váng, rồi sau đó dùng móng vuốt sắt bén để bầu lũng xương đầu mà gặm.

Trong U Âm sâm lâm, bởi vì ứng thân nữ yêu có năng lực bay lượn rất nhanh, cho nên một khi bị nó để ý sẽ là một mối phiền phức lớn. Hàn Thạc thấy con ứng thân nữ yêu này để ý lấy mình liền sẵn giọng nhìn ứng thân nữ yêu đang khoanh chân trên trời, hừ nhẹ trong miệng rồi nói:

- Muốn chết à.

Nói xong hắn vẫn ngồi yên nường cá chẳng thèm để ý tới ứng thân nữ yêu đang không ngừng thăm dò. Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao bên cạnh có vẻ không an phận, tựa hồ định bay lên trời cao, kéo cái con ứng thân nữ yêu đáng ghét này xuống. Nhưng thấy Hàn Thạc vẫn an tĩnh nên nó tạm thời vẫn chưa manh động.

Vào lúc này, xa xa có vài bóng người từ từ xuất hiện. Mấy người này xem ra thuộc về một đoàn mạo hiểm giả trẻ tuổi. Bọn họ có ma pháp sư, cung tiễn thủ, chiến sĩ, tổng cộng sáu người. Cả đám nhìn ứng thân nữ yêu đang khoanh chân trên trời, trong miệng thấp giọng mắng chửi con ứng thân nữ yêu đáng ghét.

Hàn Thạc đang tập trung định đối phó ứng thân nữ yêu, nghe được tiếng mắng chửi trong miệng của bọn họ, đột nhiên ý thức được mục tiêu của con ứng thân nữ yêu vốn là đám người kia. Chỉ là nó đột nhiên nhìn thấy mình chỉ có một người ở chỗ này, mới đột nhiên thay đổi mục tiêu, ý đồ muốn ăn thịt hắn trước.

Một tên kiếm sĩ trong nhóm người được mùi cá nướng rồi phát hiện thấy Hàn Thạc, sau đó chỉ tiếp cho đồng bọn. Nhóm sáu người mạo hiểm giả có nam có nữ này liền chạy tới bên cạnh Hàn Thạc.

103. Chương 103: Trái Cây Đạt Cách Mã

oOo

- Di, vị bằng hữu này đang một mình đi mạo hiểm tại U Âm sâm lâm hả? - Kiếm sĩ đến gần một chút, rồi cất giọng hỏi.

Hàn Thạc đã sớm phát hiện sáu người này, Tiểu Khô Lâu được hắn thu về vì không muốn bại lộ thân phận vong linh pháp sư của mình, sau khi nghe tiếng của kiếm sĩ, hắn mới ngẩng đầu lên, gật đầu nói:

- Không sai.

Ứng thân nữ yêu đang bay lượn, gào thét trên cao, vừa thấy sáu kẻ mạo hiểm này cùng Hàn Thạc gặp mặt, không dám tiếp tục thử thách tính kiên nhẫn của Hàn Thạc nên bay cao hơn một chút, quan sát động tĩnh từ trên không.

Sáu tay mạo hiểm là tổ hợp gồm ba chiến sĩ, hai pháp sư, một cung tiễn thủ; cung tiễn thủ là một nữ tinh linh, ba gã nam chiến sĩ gồm có một gã chiến sĩ cao cấp, hai kiếm sĩ trung cấp, một nam ma pháp sư trung cấp và một nữ ma pháp sư cao cấp.

Lúc trước, khi tham gia đợt thi kiểm tra của học viện, Hàn Thạc đã biết cách phân chia đẳng cấp và dấu hiệu của ma pháp công hội cùng kiếm sĩ.

Ma pháp sư dựa theo thực lực cao thấp, sẽ thuê một cây ma pháp trượng nhỏ tinh xảo ở phía trên vai của ma pháp bào, từ ma pháp sư sơ cấp bắt đầu có một hình ma pháp trượng, mỗi một cấp bậc cao hơn có thể có ma pháp trượng nhiều hơn. Kiếm sĩ và kỵ sĩ cũng áp dụng cùng hình thức phân loại, chỉ có điều hình thuê mà kiếm sĩ sử dụng là kiếm, còn kỵ sĩ thì dùng hình chiến mã mà thôi.

Mấy kẻ mạo hiểm, kiếm sĩ, ma pháp sư này xem ra đều được ma pháp công hội cùng kiếm sĩ công hội chứng nhận, cho nên quần áo bọn họ đang mặc đều có ký hiệu chứng nhận cho thực lực của bọn họ, Hàn Thạc chỉ nhìn qua là có thể dễ dàng nhìn ra thực lực của bọn họ như thế nào.

Thực lực của sáu người cũng không tính là yếu, nhưng nếu muốn đi sâu vào bên trong U Âm sâm lâm thì có vẻ vẫn còn hơi yếu, cũng khó trách tại sao ứng thân nữ yêu sau khi phát hiện sáu người vẫn còn dám đi

theo bọn họ. Nếu trong nhóm bọn họ có một ma đạo sư có thể bay lên trời, vậy con ưng thân nữ yêu dám chắc sẽ cao chạy xa bay, không còn dám đi theo bọn hắn tìm kiếm cơ hội.

- Ta gọi là Áo Đức Tái, bọn họ đều là bằng hữu của ta. Vừa rồi ta thấy ngươi cũng nhận ra được hành động của ưng thân nữ yêu, rất xin lỗi ngươi, bởi vì con ưng thân nữ yêu này mục tiêu vốn là chúng ta, chỉ có điều hắn vì phát hiện ngươi đi một mình nên lúc này mới chuyển mục tiêu sang ngươi.

- Ưng thân nữ yêu là ma thú cấp ba, hơn nữa lại có thể bay lượn tại bầu trời nên quả thật rất khó đối phó. Nếu ngươi không ngại, có thể đi cùng chúng ta, bảy người chúng ta nếu cùng đi, ưng thân nữ yêu hẳn là không dám hạ xuống tác quái.

Kiểm sĩ cao cấp Áo Đức Tái nhìn Hàn Thạc thành khẩn nói.

Hàn Thạc lắc đầu mỉm cười cự tuyệt:

- Không được, ta thấy các người hình như muốn đi sâu vào bên trong U Âm sâm lâm, nhưng ta lại muốn ra ngoài, chúng ta vốn không cùng đường nên có lẽ không làm phiền các người.

- Làm sao được? Nếu ngươi đi một mình, ưng thân nữ yêu nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ta cho rằng ngươi nên đi cùng chúng ta, nếu không ngươi sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, thậm chí có thể vì thế mà mất đi tính mạng!

Nữ ma pháp sư cao cấp A Phù Lạp nhẹ giọng nói.

A Phù Lạp vừa nói như thế, mấy người khác cũng khuyên bảo Hàn Thạc, bắt quá hắn cũng không đồng ý cùng đi với bọn họ. Sáu người này tuy thực lực không yếu, nhưng chỉ có tên cung tiễn thủ có thể tạo thành một chút phiền toái đối với ưng thân nữ yêu. Ưng thân nữ yêu vốn bay lượn trên không, một khi lại bay vút lên cao thì các kiếm sĩ không hề có uy hiếp với nó. Ma pháp cũng không có hiệu quả bởi vì khoảng cách quá xa.

Nhưng Hàn Thạc lại có lực ma phong và cường nổ. Hơn nữa Tiểu Khô Lâu với cốt đao, cốt thứ lại có thể bắn ra. Nếu ưng thân nữ yêu không biết tốt xấu dám tiến tới công kích, chờ đợi nó sẽ là trận phản kích đau đớn từ Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đem lại. Bởi vậy Hàn Thạc cũng không e ngại ưng thân nữ yêu, nên mới cự tuyệt lời mời của sáu mạo hiểm giả, lựa chọn đi một mình.

- Hì hì, cảm ơn sự quan tâm của các người, bắt quá ta nghĩ ưng thân nữ yêu nếu muốn ăn ta không thể dễ dàng như vậy.

Hàn Thạc mỉm cười trả lời, cầm hai con cá nướng, một mình bỏ đi theo hướng bọn họ vừa đến, không thèm để ý tới đám mạo hiểm giả trẻ tuổi nữa.

Nhìn Hàn Thạc bình tĩnh rời đi, sáu mạo hiểm giả trẻ tuổi ngăn người, Áo Đức Tái mở miệng nói:

- Chúng ta đứng đằng xa mà nhìn, nếu y thật sự có phương pháp đối phó ưng thân nữ yêu, chúng ta sẽ rời đi, nếu không thì chúng ta sẽ giúp hắn, miễn cho y bất hạnh bị ưng thân nữ yêu ăn thịt.

- Đội trưởng, người này đã cự tuyệt chúng ta, chúng ta có nên làm như vậy không? - Kiếm sĩ trung cấp Qua Đẳng có chút không tình nguyện, buồn bực nói.

- Mục tiêu của ưng thân nữ yêu vốn là chúng ta, bởi vì chúng ta đi đến phía này nên mới tạo thành phiền toái cho người khác, ta nghĩ chúng ta nên gánh vác trách nhiệm này.

Áo Đức Tái giáo huấn Qua Đẳng, rồi chỉ huy những người này đi theo Hàn Thạc nhưng vẫn giữ khoảng cách xa.

Sau khi đi khoảng năm phút, ưng thân nữ yêu vẫn đang xoay quanh Hàn Thạc rồi cuộc đã có hành động. Từ trên cao, nó bay thẳng xuống, khi sắp đến đỉnh đầu Hàn Thạc, đột nhiên rút lên, kiên nhẫn khiêu khích hắn.

Chỉ có điều Hàn Thạc còn kiên nhẫn hơn nó, hai tay thoát nhìn tuy trống trơn nhưng kỳ thật Lục Ma Phong đã tùy thời chuẩn bị phá không bay ra, cường nổ ở bên trong không gian giới chỉ cũng đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần ưng thân nữ yêu dám tới gần một khoảng cách nhất định, Hàn Thạc không ngại dùng một chiêu giết ngay ma thú cấp ba này.

Về nhóm sáu kẻ mạo hiểm đang theo dõi từ xa, Hàn Thạc cũng đã thấy rõ ràng, đối với ý tốt của bọn họ hẳn cũng không để ý, bình thản đi tới tử vong mộ địa.

Sau hai ba lần dò xét, ứng thân nữ yêu rốt cuộc không thể tiếp tục kiên nhẫn, lại bay xuống lao về phía Hàn Thạc, móng vuốt co quắp lại, nhanh chóng tiếp cận đầu Hàn Thạc.

Trong nháy mắt, một mùi tanh tươi xộc vào mũi, lan khắp thân của Hàn Thạc, nếu người thường nghĩ phải mùi tanh tươi này sẽ bị hoa mắt choáng váng một lúc. Bất quá với thân thể cường hãn dẻo dai vốn được rèn luyện không biết bao nhiêu lần, Hàn Thạc căn bản không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn thuận theo tâm ý của ứng thân nữ yêu, giả vờ lảo đảo, trông giống như một người không cẩn thận đột nhiên bị té ngã trên mặt đất.

- Không ổn! Hắn bị mùi hôi thối trên người ứng thân nữ yêu làm ngất xỉu, bây giờ rất nguy hiểm, chúng ta cần phải lập tức cứu hắn!

Ma pháp sư cao cấp A Phù Lạp đột nhiên thét lên, sau đó sáu kẻ mạo hiểm không hề ẩn nấp nữa, từ trong bụi cây chạy ra, cung tiễn thủ luống cuống tay chân bắn vài mũi tên vào ứng thân nữ yêu.

Nhưng vào lúc này, ứng thân nữ yêu vẫn chưa thật sự hạ xuống, dường như đang tìm cơ hội thích hợp, nó vẫn bay cách mặt đất bảy, tám mét. Đột nhiên nó bay về phía Hàn Thạc nhanh như một tia chớp, đôi thiết trảo chộp vào đầu Hàn Thạc, tựa hồ muốn bóp nát đầu hắn.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, Hàn Thạc làm phạm vi cử động của cơ thể càng rộng hơn, khi móng vuốt của ứng thân nữ yêu đã tới gần đầu của hắn, thân hình Hàn Thạc đột nhiên dừng phắt lại, nhanh chóng ngã ra phía sau. Bởi vậy móng vuốt vốn định chụp vào đầu hắn liền chụp hụt vào khoảng không.

Lúc này ứng thân nữ yêu rít lên một tiếng quái dị, cố gắng thử một lần nữa, Lục Ma Phong xen lẫn hồng mang đột nhiên phá không bay ra, mang theo lực đạo nóng rực và mãnh liệt vô cùng, giáng vào người ứng thân nữ yêu tạo thành tiếng nổ vang rền.

Kêu lên một tiếng trầm thấp thê lương, ứng thân nữ yêu gãy dựa đập cánh cố gắng nhanh chóng rời khỏi mặt đất. Lúc này, Hàn Thạc cầm cương nỏ, bắn vào chiếc cổ dài của nó.

Thân hình ứng thân nữ yêu tỏa ra ánh hồng mang, tiếng kêu thống khổ không ngừng vang lên. Sau khi nó không thể cân bằng thân hình, không hề để ý đến công kích chí mạng đang tới gần, mũi tên mạnh mẽ bắn xuyên qua cổ làm nó ngã âm xuống đất, đầu ngửa lên trời.

- Aaaa, trời ạ, hắn đã bắn chết ứng thân nữ yêu!

An Đức Lỗ kiểm sĩ đang từ phía xa nhanh chóng chạy tới, đột nhiên phát hiện thân hình to lớn của ứng thân nữ yêu rơi xuống đất, không khỏi kêu lên kinh hãi, xem chừng có hơi bất ngờ.

Mặt khác mấy người đang niệm chú ngữ hoặc đang định bắn tên cũng ngừng lại, nhìn ứng thân nữ yêu đang yếu ớt gãy dựa, vẻ mặt đều hiện lên sự kinh ngạc.

Theo tâm ý của Hàn Thạc, Lục Ma Phong sau khi đi vào trong cơ thể của ứng thân nữ yêu, dùng ma diễm của Huyền Băng Ma Diễm Quyết đốt cháy bên trong cơ thể của ứng thân nữ yêu, mặc dù không có bất kỳ lần khói nào nhưng thân thể của ứng thân nữ yêu nhanh chóng cháy khét, mùi khét thậm chí còn truyền đi ra rất xa.

Đứng lên phủi sạch tro bụi trên người, Hàn Thạc đi tới xác ứng thân nữ yêu, hắn nín thở và triệu hồi lục ma phong, lấy ra tinh hạch từ trên người ứng thân nữ yêu rồi chặt đứt hai thiết trảo thu vào trong không gian giới chỉ.

Kỳ thật, ma thú cấp ba cũng không dễ dàng đối phó như vậy, nếu không sáu tên mạo hiểm kia cũng không vì vậy mà đau đầu. Ứng thân nữ yêu vẫn dựa vào mùi hôi có thể làm chết người, cộng thêm ưu thế về độ cao nên làm gì cũng thuận lợi.

Đáng tiếc lần này nó lại gặp Hàn Thạc, hai ưu thế của nó căn bản không có được bất kỳ tác dụng nào, cuối cùng lại thành đối tượng cho Hàn Thạc lợi dụng, kèm thêm sự sắc bén vô cùng của lục ma phong, có thể tùy theo tâm ý của hắn mà phóng xuất, mới nhanh chóng tạo thành kết cục thảm khốc của nó.

- Bằng hữu, người quả nhiên rất lợi hại, xem ra chúng ta lo lắng là thừa rồi. - Áo Đức Tái rút cuộc từ xa xa đi tới trước mặt Hàn Thạc, cười hề hề.

Mấy người này mặc dù cũng không giúp được gì, bất quá thông qua nguyên ma Hàn Thạc đã nghe thấy rõ ràng lời nói và hành động của bọn họ, hiểu được mấy người này cũng không tệ. Thấy đội trưởng Áo Đức Tái vừa nói như vậy, Hàn Thạc mỉm cười gật đầu nói:

- Kỳ thật ta cũng chỉ là may mắn mà thôi, thực lực chân chính của ta còn không bằng người.

- Hì hì, người quá khiêm tốn rồi. - Áo Đức Tái hiển nhiên cũng không tin tưởng lời nói của Hàn Thạc, khách khí đáp lại một câu.

- Đội trưởng, y đã không còn nguy hiểm, ta nghĩ chúng ta nên tiếp tục đi sâu về phía Nam của U Âm sâm lâm, đi tìm “trái Đạt Cách Mã”. - Qua Đẳng đi tới, thúc giục.

- Ai, thật sự không biết “trái Đạt Cách Mã” mà chúng ta đang tìm kiếm liệu có tồn tại hay không, một loại trái cây giống như bộ não người, ta cũng chưa từng nghe qua!- Ma pháp sư cao cấp A Phù Lạp thở dài.

Hàn Thạc đang định từ biệt bọn họ, nghe A Phù Lạp vừa nói như thế, cũng không vội rời đi, nghi hoặc nhìn A Phù Lạp hỏi:

- “trái Đạt Cách Mã” này là thứ gì vậy, sao lại giống não người, thật sự là không thể tin được, người có thể nói cho ta nghe không?”

- Về chuyện “trái Đạt Cách Mã”, ta đều là nghe đội trưởng Áo Đức Tái nói, hẳn cũng biết khá rõ. - A Phù Lạp thân thiện cười nói với Hàn Thạc, chỉ về Áo Đức Tái.

Áo Đức Tái mỉm cười nói:

- Người có hứng thú đối với “trái Đạt Cách Mã” sao? Trong truyền thuyết Đạt Cách Mã chính là một ác ma thích ăn óc người, tại chỗ chôn hắn sẽ có thể xuất hiện một loại trái kỳ quái, loại trái lớn cỡ nắm tay, trên vỏ có xuất hiện hoa văn màu nâu đậm, rất giống với não người.

Nghe nói “trái Đạt Cách Mã” có một sức mạnh thần kỳ, nếu người bình thường ăn thì đầu óc sẽ hỗn loạn phát điên, bất quá nghe nói trái “Đạt Cách Mã” nếu vào tay được sư có thể chế ra một loại dược vật phi thường trân quý, lúc này đây chúng ta đúng là tiếp nhận được ủy thác đến U Âm sâm lâm tìm được “trái Đạt Cách Mã”.

Nghe Áo Đức Tái nói xong, Hàn Thạc thầm mừng rỡ, trong trí nhớ của Sở Thương Lan lưu lại có nói đến một loại trái cây tên là “thánh não quả”, loại trái cây này có tác dụng giúp não bộ phát triển mãnh liệt, có thể làm cho một người bình thường biến thành người điên, nhưng nếu là người tu ma như Hàn Thạc luyện đến giai đoạn “Tổ Hồn”, sau khi ăn loại “thánh não quả” này, dựa vào sự giúp đỡ của ma công có thể đề cao tu vi rất nhiều.

Hàn Thạc vốn căn bản không có suy nghĩ sẽ ăn “thánh não quả”, bởi vì Hàn Thạc cho rằng trên thế giới này hẳn là không có khả năng tồn tại “thánh não quả”, nhưng mà qua Áo Đức Tái miêu tả về “trái Đạt Cách Mã”, đúng là giống y như tác dụng của “thánh não quả”.

Một loại trái cây có thể tăng lên cảnh giới trước mắt của Hàn Thạc, lại có thể tìm được, loại hấp dẫn này đối với Hàn Thạc căn bản là không thể kháng cự, hẳn không cần phân vân, đợi Áo Đức Tái vừa dứt lời liền nói thẳng:

- Nếu các người không ngại, ta muốn cùng các người đi tìm trái “Đạt Cách Mã” này?

Hàn Thạc vừa nói như thế, bọn Áo Đức Tái nhìn nhau, đều cảm thấy bất ngờ, họ không hề nghĩ đến hắn sẽ có đề nghị này.

104. Chương 104: Nhóm Thám Hiểm

oOo- Về quả Đạt Cách Mã, kỳ thật chúng ta cũng không quá hy vọng nó sẽ nằm ở sâu trong phía nam của U Âm sâm lâm, chỉ có điều là đi thử thời vận mà thôi. Chúng ta chỉ biết đã có người từng thấy loại quả

này ở đó. Nó có thật sự là quả Đạt Cách Mã hay không, bây giờ nó còn ở đó hay đã bị người khác lấy được chúng ta cũng không dám chắc, người thực sự muốn cùng chúng ta đi thám hiểm sao? - Áo Đức Tái nhìn Hàn Thạc, giải thích rõ cho hắn rồi mới hỏi.

Nghe Áo Đức Tái nói như vậy, Hàn Thạc biết đoàn người này có lẽ không nắm chắc được cái gì. Nhưng hắn suy nghĩ, thấy tạm thời hình như không có chuyện gì, trở về Tử Vong Mộ Địa cũng là tiếp tục tu luyện, nếu có thể may mắn tìm được “Thánh não quả”, như thế cảnh giới ma công Tổ Hồn của Hàn Thạc có thể đạt được một bước nhảy vọt. Nâng cao cảnh giới này có nghĩa là tinh thần lực của Hàn Thạc cũng có được ích lợi, vì vậy hắn thận trọng suy xét, cảm thấy cùng bọn họ đi mạo hiểm như thế hẳn là đáng giá.

Hàn Thạc gật đầu nhìn Áo Đức Tái trả lời chắc nịch:

- Đúng vậy, ta muốn cùng các người tiến sâu vào phía nam của U Âm sâm lâm. Bất quá, nếu thật sự phát hiện loại quả Đạt Cách Mã này, ta hy vọng có thể có được một quả.

- Nếu người kiên trì như thế, chúng ta thật cao hứng với sự gia nhập của người. Chúng ta đối với loại quả Đạt Cách Mã này chỉ là thử vận may mà thôi chứ không có hy vọng gì. Mục đích chủ yếu của chúng ta chính là đi vào sâu trong U Âm sâm lâm để thám hiểm, bởi vì truyền thuyết nói rằng bên trong càng có nhiều thứ hấp dẫn. Hi hi, nếu có thể tìm được quả Đạt Cách Mã, chúng ta chỉ cần một quả để báo cáo nhiệm vụ là được, còn lại bao nhiêu đều cho người cũng không sao cả. - Áo Đức Tái cười nói.

Càng đi sâu vào trong, nguy hiểm càng lớn, các loại hung hiểm thật sự mới từ từ lộ ra. Sâu tận bên trong U Âm sâm lâm càng có nhiều ma thú lợi hại, các chủng tộc thần kỳ cùng những loại thực vật có thể giết người. Tuy nhiên, cùng với các loại nguy cơ trước mắt là tràn ngập các loại tài phú hấp dẫn chờ thu hoạch, các loại thực vật kỳ dị chỉ sinh trưởng ở trong rừng sâu, có thể bán được giá cao. Trên người Ma thú cấp một, hai, ba đều là bảo vật có thể đổi thành kim tệ, đương nhiên điều kiện đầu tiên là phải giết chết chúng.

Song phương đã thỏa thuận được với nhau, nên không tiếp tục lưu lại nơi này nữa, sau khi Áo Đức Tái giới thiệu những người khác với Hàn Thạc, nhóm bảy người liền đi sâu vào bên trong. Ở phía trước không xa, chính là thánh địa của cự ma sâm lâm, nơi đó được các chiến sĩ cự ma sâm lâm bảo vệ. Bên trong thánh địa mặc dù cũng có chút tài phú, bất quá đã được Hàn Thạc coi nó là tài sản riêng của mình. Cho nên dưới sự cố ý dẫn dắt của hắn, đoàn người tránh khỏi nơi đó, sau khi đi vòng qua rồi mới tiếp tục đi tới trước.

Đi một ngày như vậy cũng không có gặp nguy hiểm gì quá lớn, Đêm xuống, mọi người đến bên cạnh dòng sông cắm trại. Những bụi cây ở chung quanh bị bọn họ san bằng. A Phù Lạp cũng lấy ra mấy cái lều vải từ không gian giới chỉ, giống như của Hàn Thạc, mọi người dựng lều, bắt đầu đốt lửa nấu ăn. Nước sông trong vắt, bên trong có mấy con cá béo mập đang bơi lội. A Phù Lạp vốn là một ma pháp sư Thủy hệ cao cấp, chỉ đơn giản thi triển một ma pháp Thủy hệ đã bắt hơn mười con cá lên. Mọi người đều sử dụng xiên gỗ tự chế, đem mấy con cá ra nướng.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi xung quanh đồng lửa nói chuyện phiếm một chút, rồi vào lều vải của mình ngủ. Nữ tinh linh cung tiễn thủ cùng ma pháp sư Thủy hệ A Phù Lạp ngủ cùng một lều, bốn người nam chia ra ngủ trong hai lều. Hàn Thạc tự đứng ra đảm nhận công tác canh giới, đợi sau khi bọn họ đều tiến vào trong lều ngủ, hắn đi đến một góc khuất tu luyện ma công. Có ba nguyên ma thả xung quanh, Hàn Thạc căn bản không cần đặc biệt để ý. Nhưng tu luyện ma công là cơ sở cho sự phát triển về sau của Hàn Thạc, bởi thế cho dù một giây hắn cũng không thể hơi hợt, cố gắng chịu đựng khổ hình lúc thoải mái, lúc đau đớn trong não. Hàn Thạc yên lặng tiến vào quá trình tu luyện ma công.

Tu luyện đến quá nửa đêm, một âm thanh khác thường khiến hắn bừng tỉnh. Hàn Thạc lau mồ hôi trên trán, toàn bộ quan sát của ba nguyên ma hắn đều thấy rõ. Theo hướng phát ra tiếng động, một nguyên ma nhanh chóng tiếp cận nơi truyền ra thanh âm. Một con rồng hai đầu từ xa đang lao đảo tiến đến, trên cổ của nó chảy ròng ròng một dòng máu xanh, tựa hồ bị thương không nhẹ, không hề để ý phương hướng mà nhanh chóng bay tới nơi này. Rồng hai đầu mặc dù không thể thật sự gọi là rồng, nhưng cũng là ma thú lợi hại cấp hai, không biết tại sao lại bị khủng hoảng đến mức phải liều mạng chạy trốn.

Một nguyên ma chú ý động tĩnh của rồng hai đầu, một nguyên ma khác lại phóng về hướng con rồng vừa chạy tới, cố gắng nhìn xem rốt cuộc là thứ gì có thể bức rồng hai đầu bị thương phải chạy trốn chết. Đáng tiếc nguyên ma bay đi một lúc Hàn Thạc cũng không có phát hiện ra thứ gì dị thường. Thấy con rồng hai

đầu đang bay đến đây, Hàn Thạc lập tức đứng lên, nhanh chóng chạy tới phía mấy cái lều vải, lắc lắc cột dựng lều, miệng hô to:

- Tất cả dậy mau, có chuyện rồi!

Các mạo hiểm giả đang trong lúc ngủ say, mơ mơ màng màng nghe được tiếng gọi của Hàn Thạc, mọi người nhanh chóng mặc quần áo, sau chừng mười giây lục tục từ trong lều chạy ra. Vì sắp tới mùa đông nên ban đêm rất lạnh, sáu mạo hiểm giả này bây giờ cả người đều bao bọc kín mít, chỉ vờn vờn khuôn mặt lộ ra ngoài. Vì Hàn Thạc dò xét thông qua nguyên ma, nên rỗng hai đầu mặc dù bay tới nơi này rất nhanh, nhưng sáu người cũng không thể phát giác bất kỳ động tĩnh nào. Áo Đức Tái nghi hoặc nhìn bốn phía, rồi nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Cũng bình thường thôi mà, làm gì có chuyện gì?

- Một con rỗng hai đầu cách năm trăm thước về hướng bắc đang bay đến nơi này. Ta cho rằng nó có thể sẽ tạo thành nguy hiểm đối với chúng ta, chúng ta phải lập tức chuẩn bị một chút. - Hàn Thạc không cần giải thích gì nhiều, kể lại sự việc.

Qua Đẳng tựa hồ không quá tin tưởng lời của Hàn Thạc nói, đang định mở miệng chất vấn thì Áo Đức Tái đột nhiên trầm giọng:

- Đã như vậy, chúng ta lập tức chuẩn bị. Tính tình rỗng hai đầu rất nóng nảy, đối với loài người cực kỳ không có hảo cảm, ta nghĩ rằng nếu nó phát hiện chúng ta nhất định sẽ gây phiền toái.

Nữ tinh linh cung tiễn thủ Ni Á lấy cung tên ra, hơi lo lắng nói:

- Rỗng hai đầu là ma thú cấp hai, chẳng những có thể có thể phun nọc độc, hai đầu còn có thể dùng hai hàm răng sắc nhọn mà công kích, không dễ ứng phó đâu!

Hàn Thạc lấy cây nỏ ra, leo lên một cây đại thụ bên cạnh rồi nói nhanh:

- Không cần lo lắng, con rỗng hai đầu này đã bị thương, bây giờ nó không thể bay quá cao, nếu chúng ta chuẩn bị thỏa đáng một chút, nó nhất định trốn không thoát.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, đám người nhìn nhau, đều lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng. Nếu rỗng hai đầu không bị thương, vậy đội mạo hiểm nếu muốn đối phó với nó có vẻ hơi phiền phức, nhưng nếu bị thương đến mức không thể bay quá cao chứng tỏ rằng thương thế của nó hẳn là không nhẹ, đúng là cơ hội tốt trời cho, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua. Đám người mặt mày hớn hớn, hoặc cùng Hàn Thạc leo lên trên cây cao, hoặc ẩn núp dưới bóng cây, tất cả đều lấy vũ khí ra tập trung tinh thần để ứng phó con rỗng không biết cảm nhận phương hướng này.

Đám bụi rậm phát ra âm thanh “sột soạt”, trong sự chờ mong của mọi người, con rỗng hai đầu đã bị thương từ từ xuất hiện trước tầm mắt của mọi người. Vừa mới có chút hoài nghi với sự phán đoán của Hàn Thạc, Qua Đẳng bây giờ nhìn Hàn Thạc đầy thần phục, hưng phấn nắm chặt trường kiếm, bất kỳ lúc nào cũng có thể mãnh liệt công kích rỗng hai đầu.

Con rỗng hai đầu chẳng phân biệt được phương hướng này rốt cuộc đâm vào Thủy Chi Bình Chương (1) do A Phù Lạp bố trí, lực đâm rất mạnh khiến cho Thủy Chi Bình Chương đột nhiên tan vỡ thành bọt nước.

Cùng lúc đó, Hàn Thạc và Ni Á đồng thời phát động công kích, Hàn Thạc không thể liên tục bắn tên, chỉ bắn ra một mũi vào sau gáy con rỗng. Ni Á bắn ra tổng cộng ba mũi tên, trừ mũi đầu tiên bị nó né được, hai mũi tên còn lại đều ghim lên trán nó. Gã ma pháp sư Lôi hệ trung cấp trong nhóm phóng ra một đạo thiểm điện hình tròn nện vào lưng con rỗng. Ba tên chiến sĩ vốn chuẩn bị đã lâu, thừa dịp xông ra, điên cuồng công kích từ phía sau. Phía trước, A Phù Lạp lại ngưng tụ thành hai thủy nhân (2), hấp dẫn sự chú ý của con rỗng để Hàn Thạc và Ni Á có cơ hội ra tay.

Từ đó về sau, rỗng hai đầu ma thú cấp hai liên tục trúng đòn, ngay cả nọc độc cũng không kịp phun ra, kèm thêm vết thương vốn có, rốt cuộc vô lực ngã xuống giữa vũng máu của chính mình. Mấy mạo hiểm giả mắt thấy chính mình đã giết chết được rỗng hai đầu, đều hưng phấn không thôi, nhảy ra khỏi chỗ nấp hoan hô, bắt đầu chuẩn bị động thủ lấy đi chiến lợi phẩm từ con rỗng hai đầu.

Đúng lúc này, sắc mặt Hàn Thạc đột nhiên biến đổi, tinh linh quát lớn:

- Mau tránh xa nó, tên truy kích rồng hai đầu tới rồi, chúng ta không hề có bất kỳ cơ hội nào thủ thắng.

(1): Thủy Chi Bình Chương: màn bảo vệ bằng nước, một chiêu thức của Thủy hệ

(2): thủy nhân: người nước.

105. Chương 105: không Nghe Khuyên Bảo.

Sáu người đang định thoả mái hưởng thụ thành quả thắng lợi nhưng nghe Hàn Thạc nói thế liền giật mình, sau đó cả đám đều phản ứng giống nhau, nhanh chóng hiểu ra, buông bỏ chiến lợi phẩm vơ vét được trên người song đầu long, ánh mắt tập trung lên Hàn Thạc trông chờ lời khuyên từ hắn.

Sau khi Hàn Thạc lần lượt biểu hiện ra lực cảm ứng siêu cường cùng thực lực cường đại, bọn họ tự nhiên đã tôn Hàn Thạc thành thủ lĩnh mới, ngay cả Áo Đức Tái cũng không giận hờn chút nào, tựa hồ cảm thấy hết thấy việc này là đương nhiên.

Trong một đội ngũ vĩnh viễn chỉ có một người lãnh đạo, kẻ lãnh đạo này ngoại trừ có thực lực bản thân làm người khác tin phục ra, còn phải có đầu óc tinh táo cùng sức phán đoán nhạy cảm.

- Theo ta! - Không nói nhằm hay giả bộ khiêm tốn, khi thấy bọn họ đã tin phục mình, Hàn Thạc liền nói thẳng.

Lướt một cái, tốc độ Hàn Thạc rất nhanh đã vượt qua khu vực này, mục tiêu hướng phía trái vọt tới. Sáu hắc mạo hiểm giả phía sau, không ai nghi hoặc phán đoán của hắn, lập tức vứt bỏ hết thấy các thứ trong tay, mặc kệ lều bạt bại lộ chung quanh cùng thi thể vẫn chưa nguội lạnh của song đầu long trên mặt đất, chạy vội theo sau hắn.

Một mảng toàn đại thụ to lớn che kín trời đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Ở đây đại thụ, che khuất cả ánh trăng sáng ngời, trong đêm khuya các cành cây giống như xúc giác của quái vật, trông cực kỳ đáng sợ.

Lúc tới nơi, Hàn Thạc nhìn chằm chằm một cây đại thụ trong số đó, dọc theo các cành cây xoắn xuýt vào nhau mà leo lên trên, tới giữa thân cây thì đột nhiên biết mất không thấy đâu. Sáu người ba kiếm sĩ vô cùng nhanh nhẹn, chỉ sau hắn mười giây cũng đã leo lên, sau đó ba người đó hợp lực giúp cho hai pháp sư một cung tiễn thủ cũng leo lên được.

Sau khi leo được một nửa lên đại thụ, mọi người mới đột nhiên phát hiện chỗ này có một lỗ hổng. Đại thụ này nhìn như cứng rắn vô cùng không thể ngờ bên trong lại có lỗ hổng. Bảy người chui vào trong đó, bốn người nhảy xuống đây, còn Hàn Thạc, Áo Đức Tái, A Phù Lạp thò đầu ra dõi về phía xa.

- Là cái gì vậy? - Thăng một mạch đến giờ mọi người mới thở dốc một hồi, Áo Đức Tái vừa ngừng lại liền lập tức nghi hoặc nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Là siêu cấp ma thú độc giác thú, con độc giác thú này tựa hồ vẫn một mực truy đuổi song đầu long, khó trách nó chạy trốn cũng không toàn mạng. - Hàn Thạc nhún mày, giải thích cho Áo Đức Tái.

Độc giác thú nhanh hơn tia chớp, thân thể có tác dụng kháng ma pháp thần kỳ, cái sừng duy nhất trên trán còn thêm ẩn chứa lực lượng thần bí, có thể giải loại trăm độc đem lại tác dụng khởi tử hồi sinh, rửa sạch vết thương. Độc giác thú trong truyền thuyết chỉ thân cận với thiếu nữ thuần khiết, chán ghét loài người nam tính. Trong tình huống không tức giận, độc giác thú bình thường sẽ không gây ra việc không ổn gì.

Bất quá con độc giác thú này, Hàn Thạc thông qua Nguyên Ma lại cảm nhận được sự phẫn nộ của nó, dường như con song đầu long này đã làm chuyện gì khiến nó mất đi lý trí. Siêu cấp ma thú độc giác thú có thân thể kháng ma pháp hơn nữa cực kỳ rắn chắc. Công kích ma pháp cùng vật lý với nó đều không có tác dụng quá lớn, nhất là đoàn thể này của Hàn Thạc, thực lực cũng không cao, cơ bản rất khó có thể thương tổn được nó.

Hơn nữa độc giác thú trong truyền thuyết có được sự chúc phúc của thần linh. Nếu có người thương hại hoặc giết chết nó, vậy người này sẽ bị nguyên rủa, từ nay về sau liên tục gặp xui xẻo. Cho nên mặc dù độc giác thú cả người đều là báu vật nhưng lại rất ít người dám liều lĩnh đối phó với nó.

Áo Đức Tái cùng A Phù Lạp khi biết được truy đuổi song đầu long chính là một con độc giác thú đang phát cuồng, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Thật là may mắn đoàn người đã kịp thời trốn tránh, nếu không lập tức sẽ phải chịu hậu quả nặng nề trước sự phẫn nộ của độc giác thú.

Trong lúc Áo Đức Tái và A Phù Lạp còn đang hoan hỉ, một con độc giác thú thân trắng như tuyết, trên trán có một sừng, đôi mắt xinh đẹp màu lam, ưu nhã bước thẳng tới bên cạnh thi thể của song đầu long. Đoàn người Hàn Thạc ở động khẩu trên đại thụ phía xa, tận lực ẩn dấu khí tức, lại thêm cách xa một khoảng, bởi vậy không sợ bị nó phát hiện.

Độc giác thú ngay từ đầu đã lộ vẻ khá nóng nảy, khi cúi xuống nhìn thấy thi thể của song đầu long đột nhiên an tĩnh trở lại. Cước đạp nhẹ nhàng ưu nhã, độc giác thú đi một vòng quanh thi thể của song đầu long, thậm chí thò một chân trắng như tuyết ra đá vào song đầu long, sau khi phát hiện song đầu long thật sự không có một chút động tĩnh nào, lúc này mới đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cái cổ thon dài trắng nõn xoay qua xoay lại, con mắt màu lam lộ ra nghi hoặc như con người.

Cứ nhìn qua nhìn lại như thế, độc giác thú cũng phát hiện được gì, mới lúc lắc đầu, thân thể run lên một cái, rồi theo đường cũ trở về. Độc giác thú cũng không phải là động vật ăn thịt, do đó thi thể của song đầu long đối với nó hiển nhiên không có bất kỳ lực hấp dẫn nào, vô luận song đầu long đã làm gì chọc nó tức giận, bây giờ cũng đã chết, xem như đã khiến nó hài lòng rồi.

Một con Nguyên Ma vẫn theo dõi gắt gao độc giác thú, đến lúc nó gia tăng tốc độ rồi trong nháy mắt biến mất không thấy tung tích, Hàn Thạc mới thu Nguyên Ma lại.

- Độc giác thú đã rời đi, lúc này chúng ta có thể móc ra tinh hạch của song đầu long rồi.

Cho tới lúc này thì mọi người mới hoàn toàn tin phục sức phán đoán và tài lãnh đạo của Hàn Thạc. Qua Đẳng ngay từ đầu không quá tin nhiệm hấn nhưng bây giờ ánh mắt tràn đầy vẻ tin tưởng, thực tâm khâm phục hấn. Hàn Thạc vừa nói xong, mọi người rất cuộc cũng vui mừng hoan hô một tiếng, chậm rãi leo từ trong bọng cây ra, định đi tới thu hoạch chiến lợi phẩm trên người song đầu long.

Một thanh âm quái dị đột nhiên truyền tới, sau đó một con Hạt Vĩ Sư chở một chàng thanh niên kiên nghị có mái tóc màu bạc, đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh song đầu long.

Cái đuôi của Hạt Vĩ Sư có độc tính gây mê, móng vuốt hung mãnh vô cùng có thể xé rách thân thể, hơn nữa hành động nhanh nhẹn sức bật mạnh mẽ, so với ma thú cấp một song đầu long còn khó dây dưa hơn. Trong U Âm sâm lâm, Hạt Vĩ Sư là một loại tồn tại khiến người ta cực kỳ đau đầu, thật không ngờ một loại ma thú như thế lại đã bị thuần phục.

Chủ nhân của Hạt Vĩ Sư là một thanh niên khoảng hai bảy, hai tám tuổi, trên người ăn mặc tùy ý, tay trái đeo một cái không gian giới chỉ, tay phải cầm theo một thanh kiếm bản to. Đường nét khuôn mặt hấn kiên nghị góc cạnh rõ ràng, tuy không phải thuộc loại tuyệt mỹ nam tử nhưng lại có phong thái động lòng người.

- A, xem ra vận khí không tệ, không ngờ lại gặp được một con song đầu long vừa mới chết. - Thanh niên ngoảnh nhìn tự nói thầm một câu, thúc Hạt Vĩ Sư đi tới trước mặt song đầu long, tựa hồ định lấy đi chiến lợi phẩm của bọn Hàn Thạc.

Ngay lúc này, Hàn Thạc so với đám Áo Đức Tái nhanh hơn vài bước nhảy từ trong bọng cây ra, vừa nhìn thấy thanh niên coi song đầu long đương nhiên như con mèo của hấn, lập tức cảm thấy lửa giận bốc phừng phừng, từ xa hắc hắc cười lạnh:

- Vị bằng hữu này, song đầu long này chúng ta rất vất vả mới săn giết được, không được sự đồng ý của chủ nhân đã vơ vét chiến lợi phẩm, tựa hồ có chút không quá thỏa đáng đấy?

Thanh niên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Thạc, xem thường nói:

- Trong U Âm sâm lâm, tất cả ma thú bất luận là sống hay chết đều vô chủ. Con song đầu long đã chết này nếu đã bị ta phát hiện, vậy thì nó hẳn là của ta.

Nói xong, hấn không chờ Hàn Thạc trả lời, từ trên đùi rút ra một thanh chủy thủ, ý đồ nhỏ cái răng độc trong miệng của song đầu long ra.

Hàn Thạc tịnh không phải là một người hiền lành, vừa thấy tên thanh niên xem lời khuyên của mình như gió thoảng bên tai, không khỏi lập tức lấy ra cường nỏ, ngắm vào hắn rồi cười lạnh nói:

- Chỉ cần ngươi dám nhúc nhích, ta liền bắn chết ngươi tại chỗ!

- Ồ, vậy ta động cho ngươi xem!

Thanh niên cảm thấy rất thú vị liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi hồ hững nói một câu như thế, lập tức xoay xoay thanh chuỷ thủ, nạy một cái răng độc từ trong miệng của song đầu long ra.

Hàn Thạc gật gật đầu, không nói gì thêm, lập tức định bắn mũi nỏ ra giết chết cái tên không thèm đếm xỉa đến lời khuyên này. Đúng lúc này thì Áo Đức Tái đột nhiên hô to:

- Dừng!

Sau đó Áo Đức Tái vọt nhanh chóng tới chỗ Hàn Thạc, lo lắng giải thích:

- Hắn hẳn chắc là Đặc Lan Khắc Tư trong truyền thuyết, là một ác ma cười Hại Vĩ Sư, nếu ai chọc hắn nhất định sẽ gặp phiền toái cực lớn. Nếu hắn nói muốn song đầu long, vậy cứ nhường cho hắn đi.

Hàn Thạc biến sắc, bất giác kinh ngạc nhìn hai mắt của thanh niên này, lúc này mới nhớ ra, nguyên lai người này chính là thợ săn ma thú Đặc Lan Khắc Tư trong U Âm sâm lâm.

Người này có lai lịch thần bí, là một hắc kiếm sư xuất hiện tại U Âm sâm lâm, tên này tính tình quái dị lãnh khốc, trong truyền thuyết chẳng những săn giết ma thú mà cũng tiện thể săn luôn một số mạo hiểm giả trong U Âm sâm lâm. Hắn cực kỳ am hiểu các phương thức tác chiến trong U Âm sâm lâm, nghe nói đã từng có một hắc đại kiếm sư cũng bị hắn giết chết. Trong U Âm sâm lâm hắn chính là một sát thủ máu lạnh người người e sợ.

- Ý kiến của bằng hữu ngươi không sai, ngươi hẳn là nên nghe hắn nói!

Thanh niên vừa thò tay lấy răng độc khác của song đầu long, vừa nói từ xa với Hàn Thạc, tựa hồ nhận định rằng hắn không dám động thủ.

Chỉ là, đáp lại hắn chính là tiếng cường nỏ phá không rít lên. Về mặt Hàn Thạc lạnh như băng, căn bản không nghe theo lời khuyên của Áo Đức Tái, trong tay cầm nỏ ngắm chuẩn Đặc Lan Khắc Tư rồi bắn thẳng ra.

Đặc Lan Khắc Tư đang định động thủ lấy ra cái răng độc còn lại, thấy Hàn Thạc không thể ngờ lại thật sự bắn mũi nỏ ra, về mặt cực kỳ kinh ngạc, trong khi biểu tình ngạc nhiên vừa hiện lộ thì thân hình hắn giống như quỷ mị lui về phía sau một bước.

“Phập” một tiếng vang lên, tại chỗ hắn vừa đứng, cái nỏ với lực đạo cuồng mãnh cắm ngập mũi tên vào sâu trong đất, chỉ để lộ ra nửa đoạn mũi tên đang rung động không ngừng bên ngoài.

Nếu Đặc Lan Khắc Tư không phải tránh né kịp thời, một mũi tên này đã xuyên thủng thân thể hắn!

(Hại Vĩ Sư : Manticore, một con thú thân sư tử có đuôi bò cạp trong thần thoại Hy Lạp)- google để xem hình)

106. Chương 106:kẻ Địch Đáng Sợ

Sau khi biết được người nọ là Đặc Lan Khắc Tư, năm mạo hiểm giả theo phía sau không dám manh động, chỉ dè dặt nhìn Hàn Thạc, không nghĩ tới sự việc gì thì cái đó đến, hắn không ngờ lại đã thật sự hạ thủ.

Đặc Lan Khắc Tư tránh mũi tên xong, sắc mặt chợt lạnh đi, đôi con ngươi sắc bén trong nháy mắt tụ lại trên người Hàn Thạc, gật gật đầu nói:

- Ngươi to gan lắm!

Không tiếp tục động thủ lấy một cây răng độc khác trong mồm song đầu long, tay phải gã cầm khoát kiếm (kiếm bản to), không nhanh không chậm bước về phía Hàn Thạc, xem vẻ mặt của gã rõ ràng là không có hảo ý.

- Hiểu lầm, điều này dám chắc là hiểu lầm, ta nghĩ bằng hữu của ta nhất định là bởi vì tâm tình khẩn trương mới bắn ra một mũi tên này!

Áo Đức Tái đột nhiên hô to một tiếng, mặt cười khổ giải thích với Đặc Lan Khắc Tư.

Ngay lúc này, nỏ đang ngừng lại một khắc lại được lắp vào một mũi tên nữa. Trong lúc Áo Đức Tái còn đang cuống quýt giải thích, Hàn Thạc lại ngấm vào Đặc Lan Khắc Tư đang bước chậm tới, lại một mũi tên được bắn ra.

Giống như là bị táng tại chỗ một bạt tai, vẻ mặt Áo Đức Tái ngạc nhiên, lời giải thích vừa thốt ra khỏi miệng lộ vẻ vô lực yếu ớt, ngừng lại luôn.

Cước bộ đang bước tới của Đặc Lan Khắc Tư lắc một cái, lại một lần nữa tránh thoát khỏi mũi tên tập kích một cách thần kỳ, vẫn thông thả bước về phía Hàn Thạc, cặp mắt nhìn chăm chăm hẳn, không buông lỏng một chút nào.

Hít sâu một hơi, bởi vì khoảng cách bị kéo gần, nỏ đã mất đi tác dụng, Hàn Thạc thu hồi, rồi rút Lục Ma Phong ra, tùy thời chuẩn bị ứng phó sự tiến công của Đặc Lan Khắc Tư.

- Các người sẽ phải trả giá đắt! - Đang đi tới Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên ngừng lại, sau đó miệng lạnh như băng nói.

- Ách, ta... chúng ta? - Sắc mặt thủy hệ cao cấp ma pháp sư A Phù Lạp sợ sệt lầm rầm nói một câu.

- Xem ra chúng ta gặp phải phiền toái rồi, nếu đã vậy chúng ta bắt tất phải khách khí rồi.

Áo Đức Tái vẫn đang định tránh né đối địch với Đặc Lan Khắc Tư, mắt thấy việc đã đến nước này thì rất khó thoát thân, than nhẹ một tiếng rồi nói.

Thân là đội trưởng, Áo Đức Tái vừa mở miệng thốt những lời này, vốn năm người còn lại còn có chút do dự lúc này liền rất nhanh đều tiến vào vị trí của riêng mình, chuẩn bị vũ khí sẵn sàng ứng phó cái tên có tiếng là khó dây dưa trong U Âm sâm lâm này.

Đặc Lan Khắc Tư sắp tiếp cận được Hàn Thạc, thanh kiếm vẫn ôm trên tay phải thành linh ra khỏi vỏ, đầu khí màu sữa bao trùm lên khoát kiếm, một đạo quang mang màu trắng hướng phía Hàn Thạc kích tới.

Các bụi cây trên mặt đất đột nhiên nát thành bột phấn đầy trời, mặt đất nơi nào có đầu khí màu trắng đi qua như bị nứt ra một cái rãnh, trong đầu khí ẩn chứa sức mạnh làm cho người ta thấy kinh hồn bạt vía. Phỉ Bích tuy cũng là kiếm sư, Hàn Thạc cũng có vài lần cùng nàng tác chiến nhưng lần này hẳn rõ ràng cảm giác được lực sát thương của đầu khí Đặc Lan Khắc Tư dường như còn có thêm sự bá đạo.

Vận chuyển Huyền Băng Ma Diễm Quyết, Ma Nguyên lực cuộn cuộn toàn bộ được quán chú vào trong Lục Ma Phong. Lục Ma Phong thu nạp Ma Nguyên lực cuộn cuộn chảy vào, thoáng chốc quang mang màu đỏ cực nóng tràn ra xung quanh. Đúng lúc đầu khí màu trắng đang điên cuồng tới ngay trước mặt, Hàn Thạc nắm chặt Lục Ma Phong, đột nhiên chém xuống dưới chân.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đầu khí màu sữa cùng quang mang màu đỏ của Lục Ma Phong va chạm với nhau, đột nhiên tại chỗ đó xuất hiện một cái hố tròn sâu hơn một mét, một số vụn bột của bụi cây trong đó cháy khét bốc lên khói nồng nặc.

Đặc Lan Khắc Tư vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Đôi con người sắc bén vẫn nhìn thẳng phía trước. Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong lùi một mạch năm sáu bước đột nhiên sụp xuống, tay phải cầm Lục Ma Phong như một mảnh huyết nhục mơ hồ, thoát nhìn cực kỳ dọa người.

- Không ngờ lại không chết. Cũng có chút năng lực để điên cuồng. - Đặc Lan Khắc Tư liếc nhìn Hàn Thạc, có vẻ hơi nghi hoặc nói.

Lắc lắc cánh tay, giọt máu thấm ra rớt xuống, cả người Hàn Thạc rung rung chết lặng. Ma Nguyên lực lưu chuyển toàn thân cực nhanh trước nay chưa từng có. Sau đó hai chân dồn lực, rút cuộc một lần nữa đứng thẳng lên.

Lần trước đối mặt với Lao Luân Tư, Hàn Thạc đã so thực lực của mình đích xác cao hơn trung cấp kiếm sĩ. Đối mặt với Đặc Lan Khắc Tư trong truyền thuyết đã đạt tới cảnh giới kiếm sư này, hẳn ngay từ đầu đã sử ra toàn lực, lấy mười thành Ma Nguyên lực quán chú trong Lục Ma Phong, đón đỡ một kích của gã.

Sự thật đã chứng minh thực lực của tên kiếm sư này, đích thật vượt xa dự liệu của Hàn Thạc. Đặc Lan Khắc Tư có lẽ chưa sử một kích toàn lực mà đã tạo thành tổn thương không nhẹ cho hắn. Nếu Hàn Thạc không có ma công thần kỳ thân thể mạnh mẽ dẻo dai, e rằng chịu một kích như thế, người bình thường cả cánh tay phải sẽ vỡ vụn ra, cả đời khó mong khôi phục lại.

- Bảo vệ bằng hữu của chúng ta. - Áo Đức Tái tỉnh táo quát lên một tiếng, sau đó nhóm sáu mạo hiểm giả trong nháy mắt vây quanh Hàn Thạc.

Không đợi Đặc Lan Khắc Tư tiếp tục hành động, công kích của cung tiễn thủ Ni Á cùng hai ma pháp sư đã phát ra, thẳng hướng Đặc Lan Khắc Tư vẫn đang kỳ quái nhìn Hàn Thạc phóng tới. Ba chiến sĩ cũng không rời khỏi hắn một bước, phân ra ba phương hướng vây quanh, vững vàng bảo vệ Hàn Thạc.

Công kích của Ni Á với hai ma pháp sư bị Đặc Lan Khắc Tư né tránh rất nhanh, sau đó không đợi những người này kịp phản ứng, Hạng Vĩ Sư đột nhiên nhảy ra, để Đặc Lan Khắc Tư cười lên.

- Các vị bằng hữu, ta đi trước chuẩn bị vài món ăn, các người chuẩn bị sẵn sàng một chút, ta sẽ tiếp tục chơi đùa chậm rãi với các người.

Ngoài sự dự liệu của chúng nhân, Đặc Lan Khắc Tư tịnh không tiếp tục công kích mà ngược lại ngồi trên Hạng Vĩ Sư, lạnh lùng nói một câu như vậy rồi vỗ con thú, Hạng Vĩ Sư nghe lời rất nhanh rời đi khỏi nơi này.

Một người một thú, trong ánh mắt chú thị lo lắng đề phòng của mấy người Áo Đức Tái, bình tĩnh lướt qua các lùm cây tươi tốt rời đi. Thẳng đến khi chúng nhân phát hiện Đặc Lan Khắc Tư thật sự đã biến mất, lúc này toàn bộ mới thở phào một hơi, sau lúc khẩn trương có vẻ khá mệt mỏi ngồi phịch xuống đất.

- Làm sao thế, tại sao người lại vọng động như vậy chứ? - Cho tới tận lúc này, Áo Đức Tái mới kỳ quái nhìn Hàn Thạc nói.

Cười khổ một tiếng, Hàn Thạc lắc lắc đầu, mở miệng nói:

- Thật sự rất xin lỗi, con người ta khá cổ quái, có đôi khi làm ra việc mà ngay cả ta cũng không tự khống chế được.

Nếu chiếu theo cá tính trước đây của Hàn Thạc, vừa rồi nhất định sẽ không lựa chọn đối địch cùng một cao thủ cường đại như thế. Bất quá không biết tại sao, trong lòng hắn bây giờ càng ngày càng không chịu nổi bị người khác uy hiếp, cho dù kẻ uy hiếp có lực sát thương cường ngạnh, hắn cũng muốn liều lĩnh phản kháng.

Kỳ thật lúc Áo Đức Tái đưa ra cái tên Đặc Lan Khắc Tư, hiểu rõ được thực lực danh xưng với thực của tên này thì Hàn Thạc cũng hơi chần chờ, thậm chí định lập tức buông bỏ trong tay xuống, để cho hắn đem song đầu long đi, không muốn chọc vào một cường địch như thế.

Nhưng cuối cùng Hàn Thạc vẫn xuất thủ, hơn nữa ra tay cực kỳ kiên quyết, căn bản không suy xét đến sự trả thù thảm khốc thống khổ sẽ gặp phải tiếp đó. Loại biến hoá tính cách này làm chính hắn cảm thấy có phần khó tưởng tượng nổi. Cuối cùng cũng chỉ có thể quy cho tác dụng của ma công.

- Có lẽ là chúng ta đã quá yếu đuối, kỳ thật cách làm của người thực khiến người ta rất kính phục, bất quá ta nghĩ rằng tiếp sau đây chúng ta sẽ gặp phiền toái rất lớn đó.

Áo Đức Tái gật gật đầu nói, mục quang rạng rỡ nhìn Hàn Thạc, trong ánh mắt lộ ra sự bội phục thực tâm.

- Người có thể liều mạng đỡ gã một kích mà không chết, đã nói lên rằng người cũng đủ lợi hại rồi, bây giờ thương thế trên người người có khá hơn chút nào không?

Tinh linh cung tiễn thủ Ni Á đi tới bên cạnh Hàn Thạc, hỏi hắn với giọng khá quan tâm.

Lấy từ trong không gian giới chỉ ra vài miếng băng gạc, băng bó qua loa cánh tay phải, sau khi thu hồi vũ khí Hàn Thạc mới mở miệng nói với mấy người khác:

- Thật có lỗi đã mang phiền toái đến cho mọi người, cũng vô cùng cảm kích cách làm vừa rồi của các vị. Đặc Lan Khắc Tư sẽ không từ bỏ ý đồ, ta nghĩ chúng ta trước tiên nên thu những gì còn lại của song đầu long, sau đó thương lượng một chút ứng phó với gã như thế nào.

Mặc dù đột nhiên thêm một kẻ địch làm tâm tình của mọi người có chút nặng nề, nhưng cuối cùng cũng giữ được song đầu long. Bây giờ Hàn Thạc nhắc tới thu hoạch chiến lợi phẩm từ song đầu long, mọi người lại có vẻ hứng thú lên được một chút, tươi cười lấy chủy thủ đi tới song đầu long, móc ra cái răng độc còn lại cùng ma thú tinh hạch.

Răng độc của song đầu long là một loại chất liệu trọng yếu để luyện chế một số thuốc bột kịch độc, nếu trải qua cải tạo của luyện kim thuật sư còn có thể trở thành ma pháp tiên sử dụng, sau đó giữa đường vỡ tung rồi phun ra độc thủy, đối với địch nhân trong một phạm vi nhỏ có thể tạo thành thương tổn trí mạng. Thân là ma thú cấp hai, tinh hạch của song đầu long cũng đồng dạng trân quý phi thường, ít nhất có thể bán được với giá trên một ngàn kim tệ.

Dưới sự kiên trì của Hàn Thạc, ma thú tinh hạch được giao cho Áo Đức Tái, coi như là hồi báo bọn Áo Đức Tái vừa mới trợ lực. Hai cái răng độc được Hàn Thạc thu vào không gian giới chỉ, dự định là nếu sau này có cơ hội sẽ phát huy tác dụng của hai cái răng độc này.

Mấy việc này vừa làm xong, sắc trời cũng đã tờ mờ sáng, đoàn người thu thập hành lý một chút rồi tiếp tục xuất phát tới chỗ sâu bên trong của U Âm sâm lâm ở phía nam.

Vừa đi mọi người vừa thương lượng, cố gắng tìm kiếm một phương pháp chống đỡ Đặc Lan Khắc Tư.

- Tên Đặc Lan Khắc Tư này từ lúc bắt đầu xuất hiện ở trong U Âm sâm lâm đã được xem như là một tồn tại kinh khủng. Càng sâu trong U Âm sâm lâm, một số người và thú thường lui tới đều cực kỳ lợi hại. Ở chỗ đó những mạo hiểm giả vì một chút chiến lợi phẩm mà thường thường sẽ lâm vào liều chết chém giết, cho dù là đồng bọn đã cùng nhau tiến tới cũng rất có khả năng sẽ phản bội người vào thời điểm mấu chốt. Bởi vậy người mà có thể thích ứng với hoàn cảnh tràn ngập chém giết hỗn loạn ở nơi ấy, ngoại trừ có thực lực siêu cường ra còn cần phải có tâm địa lạnh khốc.

- Đặc Lan Khắc Tư chính là loại nhân vật xuất sắc như thế, mặt khác gã hiểu rất rõ một số hoàn cảnh bên trong, rất am hiểu nhờ vào hoàn cảnh trong U Âm sâm lâm mà giành cho địch nhân đả kích tàn khốc. Lần này chúng ta nếu đã chọc tới gã, ta nghĩ sau đây mà tới bên trong U Âm sâm lâm nhất định sẽ bị gã tập kích, bởi vậy chúng ta phải đề cao tinh thần, ngàn vạn lần đừng để bị gã đột nhiên tập kích.

Áo Đức Tái giảng giải về sự đáng sợ về chỗ sâu bên trong U Âm sâm lâm cùng Đặc Lan Khắc Tư, để cho mọi người thêm cẩn thận.

- Yên tâm đi, gã sẽ không có cơ hội đánh lén chúng ta đâu! - Áo Đức Tái vừa nói xong hết thấy, Hàn Thạc liền tự tin cười nói.

Lời này vừa nói ra làm cho chúng nhân đều ngạc nhiên. Bất quá đã kiến thức qua sự thần kỳ của Hàn Thạc, mấy người cũng không lập tức hoài nghi lời hắn nói. Qua Đẳng nhìn Hàn Thạc tràn đầy hứng thú, hỏi:

- Vì sao?

Mỉm cười ra vẻ cao thâm khó dò, Hàn Thạc liếc mắt quét qua mấy người nói:

- Song đầu long dù cách chúng ta năm trăm mét, ta đều có thể phát hiện được tung tích của nó, Đặc Lan Khắc Tư muốn đánh lén chúng ta căn bản là không có khả năng. Các người cứ thoải mái yên tâm, nếu gã muốn ý vào sự quen thuộc của gã đối với U Âm sâm lâm mà đánh lén chúng ta, việc này tuyệt đối không có bất cứ khả năng nào.

Có ba con Nguyên Ma tồn tại, bất kỳ người hay ma thú tiếp cận, Hàn Thạc đều có thể phát hiện rõ ràng. Mặc cho Đặc Lan Khắc Tư gã có quen thuộc hoàn cảnh tới mức nào, có Nguyên Ma tồn tại, gã đừng hòng đánh lén thành công, điểm này Hàn Thạc thực ra cũng không phải mạnh miệng.

- Ta nghĩ rằng gã lúc trước sở dĩ lựa chọn đột nhiên rời đi vì gã không hoàn toàn nắm chắc sẽ một lưới bắt hết chúng ta. Gã dám chắc sẽ sử dụng thủ pháp mà hắn quen thuộc để chậm rãi đối phó chúng ta. Nếu nói gã không có biện pháp đánh lén, với sự hợp lực của bảy người chúng ta, Đặc Lan Khắc Tư cho dù có thêm Hạng Vi Sư cũng không nhất định có thể hoàn toàn chiếm thế thượng phong, chúng ta thật sự không phải sợ hắn.

Áo Đức Tái thấy Hàn Thạc dám chắc như vậy, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói.

- Ta cam đoan! - Hàn Thạc nói một cách khẳng định.

Sau đó liên tục hai ngày, chúng nhân tiếp tục mạnh mẽ tiến bước về hướng nam U Âm thâm lâm, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mấy người Áo Đức Tái, Hàn Thạc tháo miếng băng gạc đang băng trên tay phải ra, vết thương nứt toát miệng đã khép kín lại, không nhìn ra bất cứ vết tích thụ thương nào.

- Quá thần kỳ, không thể ngờ là đã lành hẳn!

Qua Đẳng trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm quan sát cánh tay phải Hàn Thạc, cố gắng tìm kiếm bí mật tại sao thương thế của hắn khép lại nhanh như thế.

Năm mạo hiểm giả khác cũng là đưa ánh mắt như đang xem quái vật nhìn Hàn Thạc, tựa hồ không thể tưởng tượng được chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, thương tích trên cánh tay phải của hắn không ngờ đã lành hẳn, sự thật của chuyện khó tưởng tượng nổi như thế lại xảy ra trước mặt bọn họ, bảo sao bọn họ không kinh ngạc cho được.

Nhờ vào ma công tôi luyện lặp đi lặp lại, sự mạnh mẽ dẻo dai thần kỳ của thân thể hắn bọn họ căn bản là không thể lí giải được, Hàn Thạc cũng không mở miệng giải thích chuyện này mà lấy cớ tìm được một loại thuốc bột thần kỳ để che dấu đi.

Tối ban đêm khi mọi người chuẩn bị vào lều ngủ, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng nói: - Đặc Lan Khắc Tư muốn hành động rồi, ta nghĩ buổi tối nay gã sẽ tới công kích chúng ta. Chúng ta phải bố trí đơn giản một chút, sau đó các người sẽ công kích theo căn dặn của ta, lần này ta sẽ làm cho tên Đặc Lan Khắc Tư hiểu rõ ràng rằng việc gã muốn đánh lén mắc cười tới mức nào!

107. Chương 107:đánh Lén Mà Bị Đánh Lén Lại Thì Thật Là Nực Cười

oOoKhông nói tới tên Đặc Lan Khắc Tư này đối với địa hình nơi đây cực kỳ quen thuộc mà gã còn cười trên một một ma thú, bản thân có thực lực siêu phàm cộng thêm sự giúp đỡ của Hạng Vi Sư, hơn nữa đối với việc hiểu rõ và thành thực lợi dụng địa thế, gã đều là cao thủ đứng đầu.

Nếu Hàn Thạc không phá vỡ Nguyên Ma theo dõi, đối mặt với công kích lần này của Đặc Lan Khắc Tư, mọi người nhất định sẽ thúc thủ vô sách, trong đêm tối đen kịt này tuyệt đối sẽ chịu tổn thương thảm trọng. Dù sao trong bảy mạo hiểm giả này, kể cả Hàn Thạc một chọi một với Đặc Lan Khắc Tư cũng không có ai có thể chống đỡ được vài chiêu.

Bất quá, giờ đây có Nguyên Ma giám thị toàn bộ, hết thảy đều đã xảy ra biến hóa. Vốn hắn là Đặc Lan Khắc Tư đóng vai thợ săn, bây giờ rất có thể lần đầu tiên trở thành con mồi của người khác.

“Gã đến rồi!” Đang cùng Áo Đức Tái đợi trong một cái lều, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng nói.

Về lực cảm ứng thần kỳ của Hàn Thạc, Áo Đức Tái cũng không quá ngạc nhiên, vừa nghe hắn nói hết thì gã chỉ nắm chặt trường kiếm trong tay, nhìn chòng chọc hắn hỏi:

- Chúng ta nên ứng phó như thế nào?

- Không cần sốt ruột, Đặc Lan Khắc Tư đang quan sát chỗ này, chờ tới lúc gã thực sự chính thức hành động rồi nói tiếp. - Hàn Thạc nhắm mắt lại ngồi xếp bằng, giải thích cho Áo Đức Tái.

Trên mấy cây đại thụ chung quanh, Đặc Lan Khắc Tư linh hoạt giống như một con khỉ, nhờ vào sự mềm mại của các nhánh cây mà thoải mái chườn qua, đồng thời cũng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, trong đêm tối không ai có thể chú ý tới gã.

Hạt Vĩ Sư cách chỗ lều của bọn Hàn Thạc một đoạn, giờ đây đang chậm rãi vòng quanh lều, thân là Hạt Vĩ Sư cực kỳ am hiểu việc vô tội giết chóc con mồi, nó và Đặc Lan Khắc Tư giống nhau cùng là một thợ săn cực kỳ kiên nhẫn.

Dần dần, Đặc Lan Khắc Tư tới gần cây đại thụ mọc phía trên lều bọn Hàn Thạc, đưa cặp mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào mấy cái lều bên dưới, tự hồ đang xem xét nên hành động như thế nào.

Hắn cầm mấy cục đá nhỏ lên, rồi hai trong số đó xé gió bay về phía lều, còn có tiếng đáp xuống lùm cỏ xung quanh rất nhẹ. Vài tiếng kêu hoang mang từ trong lều truyền ra, sau đó chỉ thấy Hàn Thạc cùng Áo Đức Tái đi ra khỏi lều, hướng chỗ Đặc Lan Khắc Tư dùng hòn đá phát ra thanh âm mà xem xét.

Hạt Vĩ Sư ở một bên cũng đồng dạng phát ra tiếng động, Qua Đẳng hai kiếm sĩ từ trong lều đi ra, lơ là liếc một cái rồi đi tới hướng Hạt Vĩ Sư phát ra tiếng động. Hai ma pháp sư và một cung tiễn thủ lưu tại chỗ, ánh mắt lấp lánh quan sát bốn phía, thủ vệ ở chỗ này chuẩn bị tiếp ứng.

Lúc Hàn Thạc cùng Áo Đức Tái đi tới hướng hòn đá phát ra âm thanh, hai người Qua Đẳng cũng rời đi thì phía trên Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên bám vào một nhánh cây mềm dẻo hướng phía hai người tới, xem ra gã định trước tiên giải quyết hai người Qua Đẳng trước.

“Đi!” Hàn Thạc quát khẽ một tiếng, dẫn theo Áo Đức Tái quành một vòng, từ một phương hướng khác đi tới chỗ Đặc Lan Khắc Tư đang định tiếp cận.

Hai người Qua Đẳng cước bộ thông thả, ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác, liên tục không ngừng dò xét bụi cây bốn phía xung quanh. Hạt Vĩ Sư lúc này đang ẩn nấp trong một lùm cây chỉ cách bọn họ có mười mét, chỉ chờ khi hai người đến gần thì lập tức công kích bọn họ bất ngờ.

Nhờ vào sự rung động của cành cây, Đặc Lan Khắc Tư thần kỳ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, cũng không hiển lộ một chút thân ảnh nào, chậm rãi đi tới gần hai người Qua Đẳng, rất nhanh xuất hiện trên đỉnh đầu của bọn họ.

Ngay lúc này, một mũi tên đột nhiên xé gió bắn tới, trong đêm tối yên tĩnh tiếng xé gió rít lên, Đặc Lan Khắc Tư ẩn dấu nhờ sự rung động của những cành cây, đột nhiên phát hiện mục tiêu của mũi tên này không ngờ lại là mình lập tức kinh hãi gần chết.

Vẫn đang ở giữa không trung, hai chân của Đặc Lan Khắc Tư không có chỗ để mượn lực, không còn cách nào đành chỉ có thể thả người rơi xuống dưới. Cùng lúc đó, hai người ma pháp sư với một cung tiễn thủ vốn hẳn là còn đang quan sát tình hình, đột nhiên từ trong lều xuất hiện một cách thần kỳ, một con thủy long, một đạo lôi điện lại thêm ba mũi tên thành linh tập kích tới.

Đặc Lan Khắc Tư căn bản vô pháp ngăn cản thân thể tiếp tục rơi xuống, cực kỳ khó khăn dùng khoát kiếm, phóng ra đầu khí phòng ngự màu sữa. Chỉ có điều đang vội vàng nên hiển nhiên gã phải chịu nhiều thiệt thòi, mặc dù đã chém gãy ba mũi tên của Ni Á, thế nhưng trên người cũng trúng một kích lôi điện, ngực cũng bị thủy long đánh trúng, phát ra một tiếng rên rồi rơi xuống lùm cây phía dưới.

“Bên trái, cây thứ ba, phía trước năm bước, công kích!” Hàn Thạc ở phía xa đột nhiên tỉnh táo quát lên một tiếng.

Mấy đợt công kích lại ầm ầm phát ra, mục tiêu nhắm thẳng chỗ Đặc Lan Khắc Tư vừa mới rơi xuống. Khoảng lùm cây nọ cực kỳ tươi tốt, trong bóng tối vừa đáp xuống đất gã liền vô cùng linh hoạt tránh né chui vào, theo đạo lý mà nói thì bọn Hàn Thạc tuyệt đối không có cách nào phát hiện được vị trí này.

Chỉ là, sự thật luôn ngoài dự đoán của con người, gã vừa mới né xong, lại một tiếng nhắc nhở nhẹ của Hàn Thạc, mấy công kích đột nhiên lọt vào theo. Lần này thì Đặc Lan Khắc Tư tránh được công kích của hai ma pháp sư, nhưng hoàn toàn vốn không thấy bóng dáng cung tiễn thủ Ni Á đang tiện tay bắn ra một mũi tên, vừa khéo bắn tới cái bàn tọa của gã.

Đột nhiên phát ra một tiếng thét đau đớn, hiển nhiên Đặc Lan Khắc Tư không phản ứng kịp, hô lên một tiếng đau đớn rồi thay đổi phương hướng, cố gắng từ mặt khác công kích mấy người. Chỉ có điều theo mệnh lệnh liên tục từ Hàn Thạc, công kích của đoàn người phát ra chồng chất, toàn bộ đều thần kỳ nhắm chuẩn vào vị trí của Đặc Lan Khắc Tư đánh tới.

“Mẹ kiếp, cái quái gì đang xảy ra thế này?” Liên tục bị oanh kích, Đặc Lan Khắc Tư chưa bao giờ bị buồn bực giống như hôm nay, rốt cuộc cũng không nhịn được chửi to một tiếng.

Cho tới nay, gã đều cực kỳ tự tin vào bản lĩnh ẩn núp và đánh lén của mình, chưa bao giờ thấy được ai có thể nhìn thấu tung tích của gã trong U Âm sâm lâm. Thế nhưng giờ đây khi đối mặt với mấy tên mạo hiểm giả thực lực cũng không quá vượt trội, Đặc Lan Khắc Tư lần đầu đã phải chịu thiệt thòi, vô luận tránh né như thế nào đều bị công kích bao phủ, chỉ sau một lát trên người không ngờ cũng thụ thương không nhẹ.

Hạt Vĩ Sư vốn vẫn đang ẩn núp, mắt thấy phương pháp của chủ nhân tựa hồ cũng không đạt hiệu quả, rốt cuộc không kiềm chế được vọt từ phía xa tới. Nó chạy giữa các lùm cây làm các nhánh cây bay tứ tung, móng vuốt sắc bén bổ tới làm một cây to bằng thân người ầm ầm đổ xuống, thanh thế kinh người tới cực điểm.

“Hạt Vĩ Sư đã tới, công kích!” Áo Đức Tái hét lên một tiếng, ba kiếm sĩ đột nhiên tản ra, chặn đường tiến của nó.

Các công kích vốn vẫn nhằm vào Đặc Lan Khắc Tư, lúc này đột nhiên phân ra, mục tiêu biến thành thân Hạt Vĩ Sư đang phi vùn vụt tới. Chỉ là thân thể của Hạt Vĩ Sư cường ngạnh, tốc độ hành động nhanh như thiểm điện, công kích của chúng nhân đều hụt hết, chỉ có mũi tên của cung tiễn thủ Ni Á bắn ra là cắm được lên người Hạt Vĩ Sư, nhưng cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

Trong lúc này, sắc mặt Hàn Thạc lãnh khốc dùng Ngự Ma quyết bắt đầu khổng chế Lục Ma Phong, trên bầu trời hắc ám, một đạo tử sắc trường tuyến đột nhiên bắn ra, giữa hư không vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp rồi đột nhiên đâm về phía sau lưng của Hạt Vĩ Sư. Hạt Vĩ Sư thân là ma thú cấp một, rõ ràng cảm giác được nguy hiểm trùm xuống, liền nhanh nhẹn tránh thoát khỏi lần công kích đầu tiên của Lục Ma Phong.

Cùng lúc đó, Đặc Lan Khắc Tư từ phương xa khắp khiêng hiển lộ ra, cầm theo khoát kiếm phần nộ tiếp cận hai ma pháp sư cùng Ni Á, hi vọng có thể hợp lực với Hạt Vĩ Sư, không để ý tới hậu quả muốn giết chết mấy người tại đương trường.

- Đùng quân Hạt Vĩ Sư, toàn lực công kích Đặc Lan Khắc Tư.

Hàn Thạc đột nhiên hô lên một tiếng khiến cho hai ma pháp sư cùng Ni Á thành linh quay đầu tiếp tục công kích Đặc Lan Khắc Tư đang nhanh chóng tiếp cận.

Áo Đức Tái cùng hai kiếm sĩ, phân ra một người Qua Đãng đi trước tới chỗ Ni Á, hai người còn lại nhắm phía Hạt Vĩ Sư, dùng đầu khí bắt đầu oanh kích nó. Áo Đức Tái vừa tiếp cận Hạt Vĩ Sư liền bị nó bổ một trảo tới, đầu khí đang được ngưng tụ tới cực điểm đột nhiên bị phá tan, bản thân hắn cũng bị bổ văng ra xa, còn có một kiếm sĩ nhân cơ hội đâm một kiếm trên người Hạt Vĩ Sư, bất quá vền vẹn chỉ để lại một vết máu nho nhỏ, ngược lại còn kích thích Hạt Vĩ Sư càng thêm phần nộ.

Hạt Vĩ Sư đang phần nộ giơ móng vuốt lên, định vỗ chết tên kiếm sĩ vừa tiếp cận này, ngay lúc này, tử sắc quang mang vừa mới tiêu thất bỗng chốc một lần nữa xuất hiện, thành linh đâm về phía đuôi của nó.

Hạt Vĩ Sư nhận thấy nguy hiểm, lập tức rất nhanh nhảy về phía sau, tên kiếm sĩ mạo hiểm rất gần nó may mắn bảo vệ được tánh mạng. Chỉ có điều mặc dù Hạt Vĩ Sư kịp thời tránh né, nhưng Lục Ma Phong cũng đã chém vào lưng nó, huyền băng ma khí dày đặc dừng mãnh truyền vào trong cơ thể của nó.

Đột nhiên một tiếng gầm gừ phần nộ đến điên cuồng từ trong miệng Hạt Vĩ Sư vang lên. Hàn Thạc đang khổng chế Lục Ma Phong cảm nhận được sự tức giận của Hạt Vĩ Sư, lập tức tập trung hết sức điều khiển Lục Ma Phong, cố gắng làm cho nó bỏ mạng tại chỗ này.

- Quỷ tha ma bắt, các ngươi không ngờ lại dám thương tổn ma thú của ta!

Đặc Lan Khắc Tư Khập khiêng, trên móng vẫn còn cắm một mũi tên, ngực bị thủy long oanh kích ướt sũng cả người, đầu tóc cũng vì bị điện kích mà cháy xém một mảng, khí chất ban đầu đã sớm không còn sót lại chút gì, khóe miệng máu không ngừng chảy ra, chật vật không nói nên lời.

- Ngay cả ngươi ta còn muốn giết, huống hồ là sủng vật của ngươi!

Hắc hắc cười lạnh một tiếng chế giễu, Hàn Thạc mở miệng nói, Lục Ma Phong vẫn như âm hồn bất tán gắt gao theo sau người Hạt Vĩ Sư.

Một tiếng kêu sắc lạnh đột nhiên từ trong miệng của Đặc Lan Khắc Tư phát ra, vốn Hạng Vĩ Sư đang phần nộ cực điểm vừa nghe thấy tiếng gọi liền lập tức thả người lui về phía sau, chạy về nơi xa. Đặc Lan Khắc Tư sau khi kêu to một tiếng, thù hận liếc chúng nhân rồi sau đó từ hướng phương hướng tương phản với Hạng Vĩ Sư, đồng dạng cũng nhanh chóng chạy đi.

- Mọi người ở tại chỗ, ta đi truy sát gã!

Bây giờ Đặc Lan Khắc Tư hiển nhiên là thụ trọng thương, Hàn Thạc đương nhiên biết nắm chắc lấy cơ hội như thế nào. Thấy Áo Đức Tái vốn bị Hạng Vĩ Sư phách bay đi, miệng đang phun máu, từ trên mặt đất lồm cồm đứng dậy, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, Hàn Thạc liền lập tức hướng phía Đặc Lan Khắc Tư chạy trốn mà đuổi theo.

108. Chương 108: Chế Trụ Cường Địch

oOoC

ho dù bị thương, tốc độ chạy trốn của Đặc Lan Khắc Tư vẫn rất nhanh. Mấy bụi cây tươi tốt bị gãy nát chẳng tạo ra ảnh hưởng gì với hắn.

Chỉ có điều sau khi Đặc Lan Khắc Tư bị thương hình như không thể đưa tốc độ của hắn phát huy đến mức cao nhất. Hàn Thạc vận thể lực đến trạng thái tối cao, nhờ vào sự giám thị của ba con nguyên ma, vẫn giống như là âm hồn bất tán bám theo phía sau Đặc Lan Khắc Tư. Khoảng cách giữa hai người không ngừng được kéo sát lại.

Trên đường bỏ chạy, mũi tên cắm ở trên mông đã sớm được rút ra. Đặc Lan Khắc Tư vốn định xử lý vết thương một chút nhưng khi nhận thấy Hàn Thạc truy kích phía sau, cũng không còn cách nào khác chỉ có thể dẹp bỏ ý niệm xử lý vết thương, cũng không quan tâm đến miệng vết thương vẫn đang chảy máu, liều mạng chạy trốn như trước.

Cứ như thế, người thì đuổi kẻ thì chạy, một mạch giằng co cả mấy chục phút. Đặc Lan Khắc Tư với sức chịu đựng kinh người vẫn rống căm rằng kiên trì. Mỗi khi Hàn Thạc xuất hiện trong tầm mắt của y, y đều có thể phát ra tiềm lực đề cao thêm tốc độ, cố gắng bỏ lại Hàn Thạc ở phía sau.

Đáng tiếc vì Hàn Thạc tu luyện ma công, tính cách vốn mềm yếu, dưới sự gột rửa của bao lần trải qua thử thách thống khổ, đã sớm rèn luyện ra tính kiên nhẫn không thôi. Sự ương ngạnh của ý chí lực đã vượt xa tưởng tượng của Đặc Lan Khắc Tư. Từ đầu đến cuối Hàn Thạc vẫn truy đuổi, tốc độ không có chậm lại dù chỉ một giây, ngược lại giống như là một người thích truy đuổi, càng đuổi càng mạnh mẽ.

Mặc dù Đặc Lan Khắc Tư rất quen thuộc với địa thế gần đó, bất quá bị nguyên ma của Hàn Thạc bám chặt trên người y, giống như có một đôi mắt của chim ưng bay lượn trên không quan sát hết thấy, dù cho Đặc Lan Khắc Tư sử dụng hết bản lĩnh của mình vẫn không thể dựa vào việc quen thuộc địa thế mà bỏ rơi Hàn Thạc được.

Rốt cục, giằng co gần cả nửa ngày người đuổi ta chạy, Đặc Lan Khắc Tư lại đổ máu quá nhiều nên cuối cùng nhận ra cứ chạy như vậy cũng không phải là một biện pháp tốt. Vì không thể dứt bỏ Hàn Thạc, cộng thêm thương thế của hắn không thể kịp thời xử lý, trong lúc vận động thì tốc độ máu chảy lại càng nhanh hơn, khiến cho Đặc Lan Khắc Tư lần đầu bị hoa mắt một khoảng thời gian ngắn.

Cuối cùng Đặc Lan Khắc Tư dừng chân dựa vào một cây đại thụ, lấy tay lau vết máu ở khóe miệng, thở hổn hển nhìn Hàn Thạc cũng đang từ từ từng bước tiến tới, liền mở miệng hỗn hển nói:

- Thì ra theo tới đây chỉ là một mình ngươi, ta thấy ngươi chính là muốn tự tìm cái chết rồi."

Hàn Thạc thở dốc ra hai hơi, trái tim vì chạy bộ nên đập thành thịch kịch liệt, từ từ mới bình tĩnh khôi phục lại về bình thường. Hàn Thạc nắm Lục Ma Phong trong tay, vẻ mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đặc Lan Khắc Tư. Hàn Thạc cũng không vội vã tiếp cận Đặc Lan Khắc Tư, bước chân đi vô cùng thông thả.

Mặc dù Hàn Thạc biết Đặc Lan Khắc Tư đã bị thương nặng, nhưng một gã kiếm sư cho dù bị thương nặng tới mức nào thì vẫn là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một lần sơ suất có thể tạo thành đòn đả kích trí

mạng cho bản thân mình. Chính là vì Hàn Thạc không dám đoán chắc thương thế của Đặc Lan Khắc Tư nặng tới mức nào, cho nên dù con mỗi dừng lại, hẳn ngược lại vẫn không dám lập tức bắt đầu động thủ.

- Nếu người không có bị thương, ta cùng với người giao đấu thật là không hề có một chút cơ hội nào, bất quá với tình huống bây giờ, xem ra người không còn năng lực làm gì được ta.

Khi cách Đặc Lan Khắc Tư chỉ có mười lăm thước thì Hàn Thạc đột nhiên dừng lại, ánh mắt dò xét một vòng trên người Đặc Lan Khắc Tư rồi mở miệng thản nhiên nói.

Vừa nói xong những lời này, Hàn Thạc lại lấy ra cung nỏ ra, nấp một mũi tên rồi chuẩn xác nhắm ngay Đặc Lan Khắc Tư, định lấy tên nỏ phóng ra để kiểm tra tình huống thân thể lúc này của Đặc Lan Khắc Tư.

- Chẳng lẽ người chỉ dám ở xa xa mà thử ta sao? Nếu người giống như lần trước thì hẳn là không do dự xông lên thì mới phải chứ. - Đặc Lan Khắc Tư dán lưng vào cây đại thụ, cặp mắt lãnh đạm nhìn chăm chú từng động tác của Hàn Thạc rồi khinh thường mở miệng nói.

- Người cho rằng ta là kẻ ngốc hay người là kẻ ngu đây? Người nên biết rằng bây giờ vai trò của chúng ta đã đổi ngược rồi. Giờ đây người là con mỗi còn ta là thợ săn, muốn chơi trò gì thì tùy ý ta thôi.

Hàn Thạc không thềm để ý đến lời nhạo báng của Đặc Lan Khắc Tư. Khi mũi tên đã chuẩn hẳn liền quyết đoán bắn tới.

Giữa bóng đêm đen kịt, đầu mũi tên phát lên một tia hàn quang, tiếng rít xé không đột nhiên vang lên, như một tia chớp bắn về phía ngực của Đặc Lan Khắc Tư.

Đối mặt với mũi tên vừa bắn ra, Đặc Lan Khắc Tư trên vẻ mặt không có bất kỳ vẻ gì dị thường, cơ hồ ngay lúc tiếng xé gió vừa mới phát ra thân thể hắn liền bay lên trên không. Mũi tên “bùng” một tiếng hung hăng cắm ngập vào ngay chỗ Đặc Lan Khắc Tư vừa dựa trên cây đại thụ. Đặc Lan Khắc Tư né được một kích, thân thể nhảy lên cao vài mét, nhanh nhẹn lướt qua khoảng cách mười lăm thước, không ngờ trong nháy mắt đã tới trước mặt của Hàn Thạc, tốc độ đã nhanh vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Hàn Thạc.

Đấu khí màu trắng sữa trong chốc lát liền tràn ngập cả tầm mắt của Hàn Thạc, giống như là bị vây ở giữa một cơn lốc xoáy, thân thể Hàn Thạc đã bị màu trắng sữa đấu khí bao phủ, cơ thể trong nháy mắt trở nên căng thẳng, tựa hồ nhúc nhích một chút đều khó khăn, chỉ có thể trở mắt nhìn đấu khí bao phủ lấy chính mình.

Thân thể tuy không thể nhúc nhích, nhưng Ma Nguyên Lực trong cơ thể lại lưu chuyển thống khoái không có trở ngại. Tâm ý tương thông, Lục Ma Phong liền rời tay bay ra, đột nhiên gào thét bay lượn vòng quanh thân thể Hàn Thạc. Chung quanh thân người Hàn Thạc thoáng chốc liền được quang mang của Lục Ma Phong tỏa ra bao phủ lấy.

Tiếng vũ khí chạm nhau kịch liệt từ xung quanh Hàn Thạc vang lên, nương theo tiếng vũ khí giao tranh là tiếng hét phẫn nộ của Đặc Lan Khắc Tư. Khi màng nhĩ của Hàn Thạc chấn động tới mức gần điếc thì tất cả âm thanh đã hoàn toàn biến mất, thân thể cứng ngắc không nhúc nhích được đã dường như đã khôi phục như bình thường.

- Không thể nào, điều này sao có thể được! Dưới một chiêu công kích Phục Long Trảm của ta, tại sao vũ khí của người vẫn có thể đỡ được, người rốt cuộc là ai?

Thân thể vừa mới khôi phục tri giác, Hàn Thạc lập tức nghe được tiếng gào thét kinh hãi của Đặc Lan Khắc Tư.

Ngưng mắt nhìn, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện Đặc Lan Khắc Tư bây giờ sắc mặt trắng bệch, trong tay vẫn cầm kiếm bản to, trên mũi kiếm đã bị mẻ rất nhiều, ánh mắt của y cứ một mực dò xét trên người Hàn Thạc và kiếm bản to, vẻ mặt khó có thể tiếp nhận, trong miệng không ngừng nói:

- Không thể nào!

Quần áo trên người Hàn Thạc toàn bộ rách bươm giống như chỉ là vải quần ở trên người, tầng ngoài của cơ thể lộ ra từng vết xước thật dài, bên trong lộ ra máu thịt đỏ tươi. Lục Ma Phong giống như bị quăng đi, rơi xuống xa xa vẫn không nhúc nhích, bất quá trên bề mặt vẫn không bị mẻ chút nào.

- Không có cái gì là không có khả năng!

Lợi dụng lúc Đặc Lan Khắc Tư đang tâm trạng thất thường, Hàn Thạc đột nhiên hét lên một câu như, sau đó mạnh mẽ xuất ra một quyền.

Mãi đến khi một quyền này đâm tới trước mặt thì Đặc Lan Khắc Tư mới đột nhiên phản ứng, giờ thanh kiếm bản to nay đã thành hình răng cưa, hướng về phía quyền đầu của Hàn Thạc mà chặn lại.

“Đang” một tiếng giòn tan vang lên, quyền tay phải của Hàn Thạc tê rần, bất quá thân thể Đặc Lan Khắc Tư lại loạn choạng. Trong lòng vui vẻ, Hàn Thạc xem chừng chiêu Phục Long Trảm vừa mới thi triển hẳn là đã khiến đầu khí của Đặc Lan Khắc Tư hao phí không còn bao nhiêu. Vì vậy hắn lập tức áp sát thân Đặc Lan Khắc Tư, một trận quyền đâm cước đá điên cuồng oanh tạc tới.

Tại U Âm sâm lâm, Đặc Lan Khắc Tư có tiếng là khó dây vào, bây giờ thân thể liên tục bị thương nặng, mà ngược lại đã trở thành kẻ yếu. Bị Hàn Thạc liên tục công kích rồi bị đánh liên tục thối lui, mãi tới đôn cuối cùng mới đỡ người, ngã lật ngửa ra sau.

- Chờ một chút!

Ngay lúc Hàn Thạc cầm lấy Lục Ma Phong, định nhân cơ hội chấm dứt tính mạng Đặc Lan Khắc Tư, y bỗng nhiên mở miệng ngăn cản, sau đó nhìn chằm chằm Hàn Thạc mà nói:

- Vô luận ngươi tới Hắc Âm sâm lâm vì cái gì, ta đều có thể trợ giúp được ngươi. Kỳ thật chúng ta vốn không có cừu hận gì mà hóa giải không được cả. Chỉ là vì chiến lợi phẩm trên người con rồng hai đầu mà thôi. Thứ này thật cũng không phải rất trân quý

Đặc Lan Khắc Tư vừa nói xong như thế, Hàn Thạc cẩn thận nghĩ một cái thấy chính xác như thế. Lúc trước Hàn Thạc sở dĩ động thủ đúng là vì không muốn bị người khác đe dọa uy hiếp, bây giờ phải giết chết Đặc Lan Khắc Tư cũng là ngăn chặn khả năng Đặc Lan Khắc Tư có thể trả thù về sau. Thật sự mà nói, Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư kỳ thật căn bản cũng chả có thâm cừu đại hận gì.

Hàn Thạc đi tới trước mặt Đặc Lan Khắc Tư, Lục Ma Phong trong tay thỉnh linh tàn nhẫn đâm xuống bốn lần, trong tiếng hét thê lương không khác gì heo bị chọc tiết của Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc lãnh khốc thu hồi lại Lục Ma Phong.

Lục Ma Phong đâm xuống bốn lần, phân biệt ra chỗ yếu hại trên hai tay hay chân Đặc Lan Khắc Tư, mặc dù không đến nỗi tạo thành vết thương trí mạng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tu vi và thực lực sau này của Đặc Lan Khắc Tư. Nhưng mà trong một khoảng thời gian ngắn Đặc Lan Khắc Tư tuyệt đối không có cơ hội tạo thành bất kỳ uy hiếp gì cho Hàn Thạc.

- Thành thật xin lỗi, bởi vì ngươi tương đối nguy hiểm nên ta cho rằng như vậy mới an toàn một chút.

Hàn Thạc nhún vai tự nhiên nói, dừng một chút, rồi mới nhìn chằm chằm Đặc Lan Khắc Tư đang cắn răng chịu đau, mỉm cười mở miệng nói:

- Ta nghĩ bây giờ chúng ta có thể nói chuyện vui vẻ rồi, nếu ta không giết ngươi, ngươi có thể giúp được gì cho ta?

- A....., xem ra trong Hắc Âm sâm lâm lại có thêm một tên thợ săn ma thú lãnh khốc rồi, ha ha ha!

Ban đầu Đặc Lan Khắc Tư rên rỉ đau đớn một chút, sau đó cả người nhũn cả ra, không thể ngờ lại bối rối phá lên cười, chỉ có điều hẳn bây giờ hình dạng nhếch nhác, kèm thêm mái tóc bốc khói đen thui nên vẻ mặt nói lên một sự khó coi không thể diễn tả bằng lời.

- Nếu muốn giữ mạng, ngươi phải thành thật với ta một chút, nói cho ta biết ngươi có thể giúp được ta cái gì? - Hàn Thạc nhìn về phía Đặc Lan Khắc Tư, mỉm cười tra hỏi.

- Vậy ta cần hỏi trước về mục đích ngươi vào sâu trong U Âm sâm lâm, rốt cuộc là vì cái gì?

Thần sắc Đặc Lan Khắc Tư không hề có chút sợ sệt, mặc dù trong miệng vẫn than đau nhức nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

Hàn Thạc tuy giật mình nhưng lại nghĩ cũng không cần phải giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói:

- Ta là vì trái cây Đạt Cách Mã mới đến đây, người có thể trợ giúp ta lấy được loại quả này không?
- Ta ở trong Hắc Ám sâm lâm đã nhiều năm, bất kỳ truyền thuyết gì cũng đều từng nghe nói qua một chút. Ta biết chút ít về vị trí của trái cây Đạt Cách Mã. Ta có thể dẫn người đến nơi đó, nhưng mà có thể tìm được quả Đạt Cách Mã hay không, ta cũng không có nắm chắc lắm. Nếu người buông tha ta lần này, ta có thể đáp ứng toàn lực trợ giúp người, sau này sẽ không tiếp tục truy cứu lại chuyện này. Chỉ cần người nghe qua danh hiệu của Đặc Lan Khắc Tư ta, hẳn nên biết là ta nếu đã hứa hẹn thì chưa bao giờ không có thực hiện!”
- Đặc Lan Khắc Tư nhìn Hàn Thạc, trịnh trọng hứa hẹn mà nói.
- Giao hẹn chứ!
- Hàn Thạc gật gù đầu, dứt khoát trả lời.

109. Chương 109:hiếu Biết Lẫn Nhau

oOo

Mặc dù cái tên Đặc Lan Khắc Tư này nổi tiếng khó chơi, bất quá hắn vẫn luôn giữ gìn danh dự. Sau khi hắn thề độc Hàn Thạc cũng không làm khó hắn nữa.

Thương thế Đặc Lan Khắc Tư rất nặng, hắn không thèm để ý tới Hàn Thạc nữa, gắng gượng lấy từ trong không gian giới chỉ ra một chút băng gạc và thuốc trị thương, run rẩy lấy băng mà bôi lên trên miệng vết thương, sau đó cắn răng chịu đau băng vết thương lại.

- Thương thế của người trông có vẻ rất nặng, phải bao lâu mới khôi phục lại được? - Xem bộ dáng Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc nhíu mày nói.

Tức giận hừ một tiếng, Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Thương thế của ta cũng là do người làm ra, người còn nói nữa hả? Bất quá người yên tâm đi, thương thế của ta bây giờ thoát nhìn nghiêm trọng, nhưng lại không thương tổn đến gân cốt nên rất dễ dàng khôi phục, huống chi thứ nước thuốc ta vừa mới bôi lên là ta thu nhặt được từ các dược thảo thần kỳ của U Ám sâm lâm mà chế ra, đối việc khép miệng và làm lành vết thương rất hữu hiệu, chỉ cần chờ máu khí của ta lại khôi phục thì ta sẽ không trở thành gánh nặng của người nữa.

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Vậy là tốt rồi, bây giờ chúng ta quay lại.
- Chờ một chút!

Đặc Lan Khắc Tư hét lên một tiếng, sau đó ánh mắt ngưng tụ trên mặt Hàn Thạc, rồi mới nghi hoặc hỏi:

- Người có thể cho ta biết, tại sao ta vừa đến lều của các người, người lại có thể phát hiện được ta, vô luận ta trốn ở chỗ nào, đều có thể bị phát hiện ra? Cả chiêu Phược Long Trảm của ta có thể dùng máu khí khiến địch nhân không thể động đậy được, nếu thực lực không cao hơn ta thì chỉ có thể tùy ý để ta chém giết, tại sao vũ khí của người còn có thể tự động bay lên bảo vệ toàn thân người?
- Xin lỗi, hai việc này ta không thể nói cho người được, duy nhất có thể nói là từ nay về sau ngàn vạn lần không nên cố gắng thử đánh lên ta, nếu làm như vậy là người tự chuốc lấy khổ thôi. - Hàn Thạc nhún vai, nói với Đặc Lan Khắc Tư.

Vốn Đặc Lan Khắc Tư cũng không cho rằng Hàn Thạc sẽ nói ra bí mật của bản thân, kỳ thật lần này lên tiếng chỉ là muốn Hàn Thạc khẳng định, chỉ cần Hàn Thạc không có phủ nhận hai việc này thì nói lên được rằng trên người hắn có dấu cái gì đó thần kỳ, Đặc Lan Khắc Tư muốn biết cũng chỉ là điểm này.

Gật đầu tỏ vẻ hiểu được, Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Nếu tại U Âm sâm lâm bất kỳ kẻ nào đều không thể đánh lén được tới người, vậy thì thực lực của người ở chỗ này ít nhất đề cao hơn vài thành, xem ra lúc này đi tìm trái Đạt Cách Mã quả thật là có chút khả năng thành công đây.

Hành trình theo đường cũ trở về so với lúc đi tốn gấp năm lần thời gian, vì đi trên đường do ảnh hưởng thương thế của Đặc Lan Khắc Tư nên tốc độ giảm rất nhiều. Bất quá Đặc Lan Khắc Tư kiên quyết cự tuyệt việc Hàn Thạc đi, cố chấp mà kiên trì tự mình đi.

Hai người cứ thế mà đi, trên đường Hàn Thạc thông qua Đặc Lan Khắc Tư hiểu rõ rất nhiều chuyện bên trong của U Âm sâm lâm. Đi từ sáng sớm mãi cho tới xế chiều, rốt cuộc mới về lại chỗ cũ.

Lều của đám Áo Đức Tái vẫn còn đó, bọn họ cũng không rời đi nơi này, lúc Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư xuất hiện, mấy kẻ mạo hiểm toàn bộ như gặp đại địch. Từng người đều đem vũ khí cầm chắc trong tay chỉ về phía Đặc Lan Khắc Tư.

- Mọi người buông vũ khí đi, y sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì đối với chúng ta nữa đâu. - Hàn Thạc đi tới, nghiêm trang khuyên bảo mọi người không cần tiếp tục giương cung bạt kiếm.

Mọi người vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, lại nhìn thấy Đặc Lan Khắc Tư cả người nhếch nhác, do dự một chút mới thu vũ khí trong tay về, cao cấp ma pháp sư thủy hệ A Phù Lạp kinh ngạc hỏi:

- Hàn, đây là chuyện gì?

- Chờ một lát rồi hãy nói, Áo Đức Tái thương thế thế nào rồi? - Hàn Thạc cau mày hỏi A Phù Lạp.

Nhìn sắc mặt tái nhợt Đặc Lan Khắc Tư với vẻ bất thiện, A Phù Lạp mở miệng nói:

- Không lo lắng về tính mạng, nhưng mà bị Hạt Vĩ Sư đập một cú, trên ngực có một vết móng thật sâu khiến chảy máu đầm đìa, bây giờ cả người hắn vẫn cứng đờ. Ta nghĩ nếu có khôi phục lại thì vết thương trong ngực cũng sẽ ảnh hưởng tới thực lực của y. Hắn hiện giờ vừa mới nghỉ ngơi.

Trong khi A Phù Lạp kể lại, mấy người khác đều dùng ánh mắt tràn đầy oán hận, tại trên người Đặc Lan Khắc Tư quét tới quét lui, tựa hồ tùy thời đều định tiếp tục rút vũ khí ra, tặng cho Đặc Lan Khắc Tư một cú đau đớn.

- Hàn, người có thể nói cho chúng ta biết tại sao người lại đem tên này dẫn tới? A, ta biết rồi, là người bắt sống hắn, định đích thân hành quyết hắn trước mặt Áo Đức Tái sao? - Qua Đẳng nhìn chằm chằm Hàn Thạc, trầm giọng nói.

Bởi vì đội trưởng Áo Đức Tái bị thương, những người này đều khó có thể che giấu thù hận đối với Đặc Lan Khắc Tư, từ trong ngữ khí của bọn họ, Hàn Thạc có thể cảm thấy được nội tâm phẫn nộ của bọn họ. Nếu không phải Hàn Thạc vừa mới ngăn chặn bọn họ, có lẽ Đặc Lan Khắc Tư vừa mới xuất hiện, lập tức sẽ bị mấy người đang trong lòng đan tràn ngập phẫn nộ này trả thù mất.

Nhưng mà bây giờ Hàn Thạc phải nhờ Đặc Lan Khắc Tư dẫn hắn đi tìm trái Đạt Cách Mã, vì thế nên không thể để cho những người này thương tổn hắn. Hàn Thạc nhìn Qua Đẳng vẫn đang âm trầm, do dự một chút, rồi đem sự tình trải qua giải thích một lần.

Sau khi Hàn Thạc nói xong, Qua Đẳng thề thề cười lạnh một trận, sau đó lớn tiếng nói:

- Đi tìm cái con mẹ nó trái Đạt Cách Mã, bây giờ Áo Đức Tái bị thương nặng như thế, cái mà chúng ta muốn bây giờ đã không phải là trái Đạt Cách Mã, mà là tánh mạng của tên hung thủ đáng chết này.

- Hàn, người muốn có được trái Đạt Cách Mã, hay là vì Áo Đức Tái báo thù? - Tinh linh cung tiễn thủ Ni Á ở phía sau đột nhiên lạnh mặt nhìn Hàn Thạc rồi thản nhiên hỏi.

Còn lại mấy tên mạo hiểm giả khác, ánh mắt tụ tập trên người Hàn Thạc, giống như đang chờ đợi đáp án từ hắn. Lúc này Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy rất đau đầu, hắn không ngờ tới thương thế của Áo Đức Tái lại nặng đến thế, càng thêm không ngờ tới sự quan tâm của những người này đối với Áo Đức Tái, rõ ràng nhiều hơn so với trái Đạt Cách Mã.

Trong lòng Hàn Thạc, vốn cũng không coi những người này trở thành đồng bạn tin cậy, đi cùng bọn họ cũng chỉ thuần túy là vì trái Đạt Cách Mã. Bây giờ xảy ra chuyện làm Hàn Thạc cảm thấy có chút ngoài

ý muốn, đối với tình cảm của bọn họ với Áo Đức Tái thêm vài phần cảm động, bất quá bởi vì lúc trước đã đáp ứng Đặc Lan Khắc Tư, nên Hàn Thạc nhất thời cũng không biết phải xử lý như thế nào.

Thân là nhân vật chính, Đặc Lan Khắc Tư từ đầu đến giờ vẫn yên lặng không nói, trong ánh mắt không có chút bối rối, ngược lại rất bình tĩnh dò xét mọi người. Đột nhiên mở miệng nói:

- Xem ra mọi người tựa hồ không hoan nghênh ta, bất quá thương thế của Áo Đức Tái, ta đã có biện pháp vãn hồi, không biết có ai nguyện ý tín nhiệm ta hay không?

Câu này vừa nói ra, không chờ những người khác nói gì, Hàn Thạc lập tức mở miệng: - Người có thể giúp được Áo Đức Tái?

Gật đầu, Đặc Lan Khắc Tư khẳng định:

- Vết thương của Áo Đức Tái là do Hạc Vĩ Sư làm ra, Hạc Vĩ Sư là đồng bọn của ta, ta tự nhiên biết sau khi bị nó đánh trúng phải cứu chữa như thế nào.

- Đi theo ta!

Hàn Thạc sớm đã cảm ứng được hơi thở của Áo Đức Tái, không nói nhiều, dẫn Đặc Lan Khắc Tư vén một lều vải lên, lộ ra bên trong là Áo Đức Tái, sắc mặt hắc tái nhợt, thân thể hư nhược.

Nhuễn giáp trên ngực Áo Đức Tái bị thủng một lỗ lớn, bây giờ đã được băng lại kỹ càng, nhìn không ra thương thế bên trong rốt cuộc thế nào. Sau khi Đặc Lan Khắc Tư cùng Hàn Thạc đi vào, A Phù Lạp với Qua Đẳng cũng đi đến, mấy người còn lại vây xung quanh lều, cẩn thận phòng ngừa Đặc Lan Khắc Tư manh động.

- Cởi lớp băng ra. - Vừa đi vào, Đặc Lan Khắc Tư mở miệng phân phó.

Khi Đặc Lan Khắc Tư nói có biện pháp trợ giúp Áo Đức Tái, mọi người cũng không nói gì thêm, dường như chuẩn bị nhìn xem Đặc Lan Khắc Tư sẽ làm gì rồi sẽ quyết định hành động tiếp theo.

Qua Đẳng vẫn trầm mặc không nói, bất quá lại đi tới bên cạnh Áo Đức Tái, đầu tiên là lay tỉnh Áo Đức Tái, sau đó mới mở lớp, lộ ra trên ngực một vết thương đáng sợ sâu đến tận xương.

- Hàn, đã xảy ra chuyện gì? - Áo Đức Tái nghi hoặc hỏi.

- Không nên cử động, cũng không nên nói chuyện, chờ thương thế người ổn định rồi ta sẽ giải thích cho người! - Hàn Thạc tới gần Áo Đức Tái, hạ giọng nói một câu như thế.

Lúc này, Đặc Lan Khắc Tư lấy ra một bình thuốc từ không gian giới chỉ, đổ ra một chút bột phấn màu đỏ, chậm rãi bôi tại trên miệng vết thương của Áo Đức Tái, thản nhiên mở miệng giải thích:

- Đuôi của Hạc vĩ sư có chứa chất độc gây tê và làm cứng cơ thể, trên móng cũng có chất kịch độc như thế, bất quá không mãnh liệt như ở đuôi. Phần mà ta bôi cho người có thể giải trừ độc tính trên móng của Hạc Vĩ Sư, tăng tốc độ kéo da non của vết thương.

- Trên ngực hắc bị thương nặng như vậy, cho dù có khôi phục lại toàn bộ, từ nay về sau cũng sẽ ảnh hưởng thực lực của hắc. - Sắc mặt Qua Đẳng dịu đi một chút, bất quá vẫn nhìn Đặc Lan Khắc Tư với vẻ căm hận.

- Nếu tìm được trái Đạp Cách Mã, tại đầm lầy nhất định gặp được con xà phát quái. Máu tươi của ma thú cấp một xà phát quái có tác dụng thần kỳ đối với vết thương, chỉ cần giết chết xà phát quái lấy được máu của nó, rồi bôi lên vết thương, ta cam đoan vết thương của hắc sẽ không lưu lại một chút hậu họa nào, sau đó vết thương sẽ khép lại nhanh hơn.

Liếc nhìn Qua Đẳng, Đặc Lan Khắc Tư thản nhiên giải thích.

Nhìn Qua Đẳng một chút, lại nhìn A Phù Lạp, Hàn Thạc bình tĩnh nói:

- Ta nghĩ chúng ta cần hắc giúp để tìm được xà phát quái, mọi người thấy thế nào?

A Phù Lạp cùng Qua Đẳng liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

(xà phát quái : dạng như medusa)

110. Chương 110: Đại Đức Lỗ Y Thần Bí

Các kiếm sĩ làm một chiếc cang đơn giản để mang Áo Đức Tái đi. Áo Đức Tái sau khi hiểu rõ mọi chuyện cũng cố gắng hóa giải địch ý của mọi người với Đặc Lan Khắc Tư. Đáng tiếc mọi người mặc dù không tiếp tục gào thét muốn giết chết Đặc Lan Khắc Tư, nhưng cũng không ai nhìn hắn với vẻ thân thiện cho lắm.

Đối với thái độ thù địch của mọi người, Đặc Lan Khắc Tư thật ra thấy rất thoải mái, Hàn Thạc thậm chí cảm thấy y căn bản không hề để ý. Hàn Thạc kinh ngạc hỏi Đặc Lan Khắc Tư thì hắn chỉ lạnh lùng trả lời:

- Nếu như không có sự phát hiện thần kỳ của người về ta, bọn họ có mơ cũng không có một người sống sót rời đi, những nhân vật không thể tạo thành uy hiếp đối với ta, từ trước tới nay ta luôn luôn không thêm để ý.

Cùng Đặc Lan Khắc Tư ở chung mấy ngày nay, Hàn Thạc cũng hiểu được một chút luật lệ ở U Âm sâm lâm. Tại U Âm sâm lâm, quan trọng nhất chính là thực lực, những thứ khác đều là thứ yếu, trong đó do dự không quyết đoán và mềm yếu nhân từ là hai thứ sẽ dẫn đến mất mạng.

Ba ngày tiếp theo, mọi người theo sự chỉ dẫn của Đặc Lan Khắc Tư, càng đi sâu vào trong rừng. Ba ngày qua thương thế của Áo Đức Tái đã được khống chế, miệng vết thương đã chậm rãi kéo da non, bất quá hành động vẫn còn có một chút trở ngại.

Thương thế của Đặc Lan Khắc Tư sau khi được xử lý cũng nhanh chóng chuyển biến tốt lên. Nhưng có lẽ vì bị Lục Ma Phong của Hàn Thạc đâm phải nên tay chân hắn có vẻ không nhanh nhẹn, sắc mặt vốn trắng bệch lại có vẻ hồng nhuận.

Tới giữa trưa, mọi người tới bên cạnh một hồ nước, đầu tiên là tìm một cây đại thụ, đặt Áo Đức Tái bên dưới bóng cây, sau mới đi tới đầm nước mà lấy nước uống.

Bất quá không đợi mọi người hành động, Đặc Lan Khắc Tư đang đứng cùng Hàn Thạc, đột nhiên nường mảy, nói:

- Nói bọn họ cẩn thận một chút, người xem trong đầm nước sinh trưởng đầy rong tảo, rễ của đám rong tảo có gai nhọn, một khi người hay thú tới gần sẽ bị kéo vào trong nước, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng đấy.

Những lời này vừa nói ra, Hàn Thạc cấp tốc kêu lên:

- Qua Đãng, các người đứng tại chỗ, không nên cử động.

- Nếu như trong tay các người có cầm bó đuốc, nhiệt độ cao sẽ làm đám rong rêu này không dám mạnh động.

- Thấy Hàn Thạc đang nhìn mình chăm chú, Đặc Lan Khắc Tư thần nhiên đưa ra biện pháp giải quyết.

- Đa tạ!

Hàn Thạc thấp giọng đáp lại, sau đó đi tới chỗ mấy người Qua Đãng, giải thích một chút về nguy cơ ẩn chứa trong đám rong tảo cho mọi người, đồng thời còn dặn dò bọn họ mang theo đuốc.

Sau khi bọn họ đã theo lời Hàn Thạc phân phó mà hành động, một nguyên ma đang tuần tra ở nơi xa đột nhiên phát hiện được động tĩnh của Hạt Vĩ Sư. Hàn Thạc cả kinh, nhanh chóng đi đến chỗ Đặc Lan Khắc Tư, nói:

- Hạt Vĩ Sư của người ở gần đây.

Gật đầu, Đặc Lan Khắc Tư kinh ngạc nhìn Hàn Thạc :

- Không ngờ là người có thể phát hiện ra động tĩnh chung quanh đây, không sai, ta lựa chọn đi theo hướng này, bởi vì nơi này là nơi ta phân phó Hạt Vĩ Sư ở lại, trên người ta có một mùi chỉ mình nó có thể ngửi được, ta nghĩ nó có thể nhanh chóng tìm được ta.

- Nguyên là như thế, hy vọng người làm cho Hạt Vĩ Sư yên phận một chút.

Hàn Thạc vốn tin tưởng Đặc Lan Khắc Tư, không sợ hắn giở trò gì. Chỉ là Hạt Vĩ Sư thân là ma thú cấp một, thực lực cường đại, lại có thể phân biệt được địch nhân, nếu nó vừa xuất hiện liền công kích bọn Áo Đức Tái, vậy thì sẽ có chút phiền phức.

- Ta tự biết phải làm như thế nào. Không cần người nhắc nhở. - Đặc Lan Khắc Tư đang uể oải ngồi dựa trên cây, rồi đột nhiên kêu to một tiếng.

Từ xa, Hạc Vĩ Sư vẫn đang từ từ tiếp cận, vừa nghe đến tiếng kêu của Đặc Lan Khắc Tư, nó nhanh chóng chạy đến chỗ hắn. Chưa đến mười giây sau, nó liền ngoan ngoãn đứng trước người Đặc Lan Khắc Tư. Đám Qua Đãng đang lấy nước vừa thấy Hạc Vĩ Sư xuất hiện đều như lâm đại địch, bất quá Hàn Thạc đã nhanh trấn an mọi người.

Đúng lúc này một nguyên ma ở phía xa, vừa quan sát xong Hạc Vĩ Sư, đột nhiên thấy được một hiện tượng kỳ quái. Chỉ thấy một gốc cây nhỏ màu xanh lục, cành cây đột nhiên vặn vẹo một cách quái dị, các cành khô lại vặn xoắn lại, đột nhiên biến thành hình tay chân con người.

Thông qua nguyên ma, Hàn Thạc nhận ra chỗ dị thường, lập tức ngưng thần bắt đầu quan sát. Chỉ thấy các cành cây không ngừng vặn vẹo lại thành một búi, cuối cùng thành một quái nhân khoác quần áo vỏ cây. Quái nhân này râu tóc màu xanh biếc, có vài phần tương tự với hình dáng của cự ma sâm lâm, nhưng lại có lỗ tai nhọn nhọn, thoạt nhìn lại khá giống tinh linh.

Trong lúc Hàn Thạc đang cảm thấy nghi hoặc, quái nhân này nhận rõ phương hướng, đi tới phía Hạc Vĩ Sư vừa mới đi qua, miệng lầm rầm nói:

- Hạc Vĩ Sư ở chỗ này, nói như vậy Đặc Lan Khắc Tư cũng ở gần đây.

Hàn Thạc giật mình, đột nhiên nhìn Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Có một quái nhân, dường như đang theo dõi Hạc Vĩ Sư, hắn vừa mới từ một thân cây mà biến hóa thành, bây giờ đang tiếp cận nơi này theo lộ tuyến của Hạc Vĩ Sư, hắn hình như có biết người.

Hàn Thạc vừa nói, bộ dáng lười biếng của Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên biến mất, hắn đứng phắt dậy, sau đó nhảy lên lưng Hạc Vĩ Sư, nói:

- Nếu ta đoán không sai, người kia hẳn là Đại Đức Lỗ Y Khảm Tư Tân, có năng lực biến thành cây cối và cự hùng, hắn còn có thể nói chuyện với cây cối, với tình trạng của ta bây giờ không thể chạm mặt hắn, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.

- Không kịp rồi, hắn đã tới. - Hàn Thạc nhíu mày, đột nhiên mở miệng nói.

Vốn Hàn Thạc định hỏi Đặc Lan Khắc Tư rồi mới quyết định rời đi hay ở lại, bất quá không ngờ tới tên Đại Đức Lỗ Y Khảm Tư Tân hành động lại nhanh đến thế. Cùng lúc Đặc Lan Khắc Tư đang nói chuyện, Khảm Tư Tân tung người về phía một nhánh cây, nhánh cây mềm mại đột nhiên như có linh tính, thình lình quăng mạnh Khảm Tư Tân tới nơi này.

Hàn Thạc vừa dứt lời, Khảm Tư Tân đã hạ xuống trước mặt Đặc Lan Khắc Tư, hắn nhìn Đặc Lan Khắc Tư mỉm cười nói:

- Đã lâu không gặp, anh bạn tốt, thứ người thiếu nợ ta, bây giờ có nên trả lại không?

Đang cười trên Hạc Vĩ Sư, Đặc Lan Khắc Tư không thèm trả lời Khảm Tư Tân, chỉ thấy Hạc Vĩ Sư tung người nhảy lên, cố gắng rời xa khỏi chỗ này.

Nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi, Khảm Tư Tân đột nhiên ngậm nhẹ một chuỗi chú ngữ cổ xưa, chỉ thấy các lùm cây bụi cỏ tựa như biến thành vô số con rắn lớn nhỏ đột nhiên sống dậy nhảy tới, quấn lấy Hạc Vĩ Sư và Đặc Lan Khắc Tư.

Nơi Đặc Lan Khắc Tư đang chạy tới, một cây đại thụ dùng cành bện thành một tấm lưới lớn, chặn đường hắn, các bụi cây xung quanh liên tục nhấp nhô như sóng biển, lập tức vây Hạc Vĩ Sư và Đặc Lan Khắc Tư lại. Hạc Vĩ Sư cố gắng phá hủy mọi thứ chung quanh, bất quá lại bị Đặc Lan Khắc Tư ngăn lại.

- Lão bằng hữu, ta có thể cảm giác được người đang bị thương, lúc này đây người không phản kháng, nói lên người không nắm chắc dứt bỏ được ta, xem ra thương thế của người không nhẹ. Dem Thần Mộc Quyền Trượng trả ta, ta có thể giúp người trị liệu thương thế, như vậy không phải tốt lắm sao?

Khảm Tư Tân nhìn Đặc Lan Khắc Tư đang đứng đằng xa, mỉm cười nói.

Bọn người Hàn Thạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư cùng Khải Tư Tân tranh chấp, cũng không ra tay can thiệp. Xem ra Đặc Lan Khắc Tư cầm cái gì đó của Khải Tư Tân, bây giờ Khải Tư Tân đang đòi lại mà thôi. Từ thế cục trước mắt mà xem xét, Đặc Lan Khắc Tư dường như đang làm việc gì đó không đúng, bởi thế Hàn Thạc cũng không nhúng tay. Hắn chỉ bàng quang đứng bên ngoài xem mà thôi.

- Ta đang bị thương, người không phải lúc này định cướp lấy sao? - Đặc Lan Khắc Tư sau khi bị bụi cây quần lấy, dang hai tay nói với Khải Tư Tân.

Khải Tư Tân trầm mặc một chút, sau đó nhìn chăm chăm Đặc Lan Khắc Tư mà nói:

- Nếu ta nhớ không lầm, Thần Mộc Quyền Trương cũng là người cướp đi nhân lúc ta đang bị thương mà, nếu cần ta sẽ không ngại mà học tập theo người đó!

- Được lắm, đây là Thần Mộc Quyền Trương của các người, ta đã nghiên cứu suốt ba tháng rồi, cũng không phát hiện được có chỗ nào kỳ lạ, giờ trả lại cho người được rồi.

Bĩu môi cười gượng, Đặc Lan Khắc Tư lấy ra một cây quyền trượng giống như là từ rễ cây chế tạo thành từ không gian giới chỉ, ném về phía Khải Tư Tân.

Một cành cây đột nhiên khom xuống, cầm lấy Thần Mộc Quyền Trương một cách thần kỳ, đưa đến tay Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân. Lão ta vừa cầm lấy Thần Mộc Quyền Trương, lập tức từ bên trong Thần Mộc Quyền Trương tỏa ra khí tức sinh cơ, các bụi cây chung quanh cũng xào xạc rung động, giống như đang nhẹ giọng hoan hô.

Một cái bình nhỏ cỡ ngón cái được Khải Tư Tân quăng cho Đặc Lan Khắc Tư, khi hắn tiếp lấy, Khải Tư Tân thấp giọng nói:

- Bên trong bình là bách hoa tinh, rất có lợi đối với thương thế của người, từ nay về sau người không nên tiếp tục có ý đồ gì với chúng ta nữa.

Đặc Lan Khắc Tư uống cạn bách hoa tinh, nhún vai nhìn Khải Tư Tân, cũng chẳng trả lời lão ta. Xem bộ dáng của hắn, tựa hồ đối với mấy món đồ vật trên người Khải Tư Tân vẫn còn có chút thích thú.

- Đại Đức Lỗ Y tôn kính, xin mời người trị liệu cho một vị bằng hữu của ta một chút. - Lúc này, tinh linh cung tiền thủ Ni Á, đột nhiên đi tới trước mặt Khải Tư Tân nói rất thành khẩn.

Khải Tư Tân mỉm cười, nhìn Ni Á một hồi, gật đầu ôn tồn nói:

- Đứa nhỏ đáng yêu, thỉnh cầu của người khiến ta không thể cự tuyệt a.

Đức Lỗ Y và Tinh Linh đều thờ phụng nữ thần tự nhiên, chỉ có một ít các tín đồ thành tín nhất mới có tư cách trở thành một Đức Lỗ Y. Vị Đức Lỗ Y này có một đôi tai nhọn, rõ ràng là từ một tinh linh mà chuyển hóa thành Đức Lỗ Y, khó trách lão khi nghe được thỉnh cầu của Ni Á lại đáp ứng không chút do dự.

Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân đi tới chiếc cáng của Áo Đức Tái, liếc nhìn vết thương của Áo Đức Tái, không khỏi nhíu mày, sau đó niệm lên một đoạn chú ngữ đồng thời nhỏ ba giọt chất lỏng màu xanh biếc vào vết thương, rồi nhìn Ni Á xin lỗi:

- Thương thế của bằng hữu người rất nặng, ta dùng tự nhiên chúc phúc cùng ba giọt sinh cơ thủy, sẽ làm tốc độ khôi phục của vết thương của hắn nhanh hơn, đồng thời sẽ không còn lo lắng bị nhiễm trùng. Bất quá thương thế của hắn sau khi lành hẳn, không thể vận động mạnh, nếu không có thể sẽ lại sinh ra choáng váng, thậm chí ngất đi, về điểm này ta đành phải bó tay, thật sự rất đáng tiếc!

- Đa tạ ngài, Khải Tư Tân nhân từ. - Ni Á lên tiếng cảm tạ, sau đó nói:

- Đặc Lan Khắc Tư nói rằng máu của xà phát quái có thể trợ giúp Áo Đức Tái hồi phục hoàn toàn, chúng ta sẽ tìm được xà phát quái.

Khải Tư Tân kinh ngạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư, sau đó nói với Ni Á:

- Hắn nói không sai, trong đầu xà phát quái có chứa một quả ma thú tinh hạch, chung quanh có một chút ít máu thần kỳ màu lam, loại máu này đích xác có thể trợ giúp hắn khôi phục hoàn toàn. Bất quá vị bằng hữu này của ta không phải loại người vui vẻ trợ giúp người khác, tại sao hắn lại nói cho các người điều này?

- Thần Mộc Quyền Trưởng, người cũng đã cầm đi, người bị thương, người cũng đã trị liệu, ta nghĩ người đã truy đuổi ta mấy tháng rồi, có phải nên mau chóng trở về Tự Nhiên thần giáo báo cáo hã!

Bên kia, Đặc Lan Khắc Tư trừng mắt liếc Khải Tư Tân, bực mình nói.

Mỉm cười gật đầu, Khải Tư Tân nhìn Ni Á giải thích:

- Xem ra anh bạn này của ta tức giận thật rồi. Ha ha ha, kỳ thật y cũng không xấu xa như các người tưởng tượng, nếu hấn nguyện ý trợ giúp, các người rất có thể sẽ tìm được máu xà phát quái. Thành thật xin lỗi, ta còn có chuyện trong người, không thể cùng đi với các người.

- Ngài quá khách khí rồi. - Ni Á có vẻ vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói một cách chân thành.

Khải Tư Tân liếc nhìn Đặc Lan Khắc Tư, sau đó mới mỉm cười rời đi, lập tức biến mất trước mắt mọi người.

- Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi tới, còn hai ngày nữa là chúng ta có thể tới chỗ đó rồi. - Sau khi Khải Tư Tân rời đi, Đặc Lan Khắc Tư lạnh lùng thúc giục mọi người tiếp tục lên đường.

Dưới sự dẫn đường của Đặc Lan Khắc Tư, mọi người cũng không gặp nguy hiểm gì. Sau hai ngày, họ đã tới được một ao đầm có vị tanh tưởi rất nặng. Ở chung quanh ao đầm có một ít cây hoa ăn thịt người rất to, luân phiên công kích bọn Hàn Thạc. May mà trước đó đã được Đặc Lan Khắc Tư nhắc nhở, mọi người mới tụ cùng một chỗ, chống đỡ công kích của thực nhân hoa.

- Ở giữa cái đầm lớn này có một cồn đất, nghe nói trên đó có sinh trưởng trái Đạt Cách Mã, kể cả xà phát quái đang ẩn núp bên trong, chúng ta đã tới nơi rồi. - Đặc Lan Khắc Tư chỉ tay về phía ao đầm rộng lớn trước mặt mà nói.

111. Chương 111: Âm Thanh Dụ Hoặc

Mặt đầm trải rộng ngút tầm mắt, bên trong đầm chỉ toàn bùn lầy màu xám, ẩn hiện xương cốt của người và động vật, xem chừng số lượng đã chết ở đây không ít. Ở một đôi chỗ nổi lên vẫn có vài loại thực vật cổ quái hình dáng xấu xí sinh trưởng, trên thân cành các loài này đều có gai nhọn, đâm tua tủa ra bốn phía, người ngoài nhìn vào không khỏi thấy kinh tâm khiếp đảm.

Xung quanh bờ đầm cũng có vài cây đại thụ, cành lá của chúng khi vừa rơi xuống bùn thì biến mất không còn tung tích trong nháy mắt, giống như có một ác ma thôn phệ ẩn tàng trong đó. Một mùi tanh hôi từ đất bùn xông lên làm thủy hệ ma pháp sư A Phù Lạp cùng nữ tinh linh Ni Á không khỏi nhíu mày bịt miệng, bộ dạng trông khổ sở vô cùng.

Chúng nhân ánh mắt đều nhìn cả vào mặt đầm, sau đó Đặc Lan Khắc Tư chỉ vào đám xương cốt giải thích:

- Thực vật sinh trưởng ở nơi này hết thảy đều rất nguy hiểm. Đầm lầy thì sẽ nhấn chìm tất cả người, thú dám tiến nhập vào bên trong, xú khí dày đặc ở đây thì chứa đựng chất mạn độc có thể làm cho cả người vô lực. Ngoài ra trong đầm còn có xà phát quái ẩn thân, có thể tùy ý xuất hiện hay lẫn trốn, thực sự rất khó đối phó.

Nghe Đặc Lan Khắc Tư giải thích, Hàn Thạc ánh mắt ngưng trọng, chăm chú nhìn vào đầm lầy rộng lớn này, bắt giác chau mày, lặng lẽ suy xét.

Trầm ngâm một lúc, hần thấp giọng nói:

- Chúng ta không có năng lực ngự không phi hành, một khi bước vào đầm lầy sẽ bị hãm lại bên trong không cách nào thoát ra được. Theo như lời người nói, xà phát quái sinh sống bên trong đầm lầy, hoàn toàn có thể tùy ý ẩn hiện, tiến có thể công, thoái có thể thủ, chiếm hết tiện nghi. Nếu chúng ta phải động thủ với nó bên trong đầm lầy thì khó khăn thật sự quá lớn.

Đặc Lan Khắc Tư liếc nhìn Hàn Thạc:

- Ở trong đầm lầy, thực lực của quái xà dĩ nhiên sẽ phát huy cực đại, ma thú cùng cấp như hạt vĩ sư cũng không có khả năng đối phó. Chúng ta lại không có năng lực ngự không nên cơ bản thể gây ra thương tổn lớn đối với nó. Nhưng nếu xà phát quái rời khỏi đầm lầy thì lại là chuyện khác, mấy người chúng ta hợp sức

có thể dễ dàng đánh bại nó. Chỉ là theo hiểu biết của ta, Xà phát quái tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi đây”.

Hàn Thạc hỏi:

- Vậy cái gì có thể hấp dẫn quái xà?

Đặc Lan Khắc Tư lắc đầu:

- Ta không biết. xà phát quái có thể phát ra thanh âm mê hồn để dụ hoặc người hay động vật. Chỉ cần người, thú đến gần đầm lầy, nó sẽ tấn công bất ngờ, sau đó tha con mồi xuống đầm, bởi vậy nó không cần lo lắng đến không có thức ăn mà phải rời khỏi đầm. Trừ việc đó ra, ta không biết rốt cuộc cái gì có thể hấp dẫn nó.

Nghe xong, Hàn Thạc lại tiếp tục trầm mặc, sau đó đột nhiên mỉm cười, nói:

- Đã như vậy, chỉ có thể dùng hạ sách. Chúng ta trấn giữ ở đây, khi nào xà phát quái phát ra thanh âm hấp dẫn con mồi, chúng ta xuất thủ giết chết con mồi của nó. Ta nghĩ, làm liên tục như vậy vài lần, xà phát quái không phát hiện thấy con mồi đến gần, nhất định không chịu được đói phải ra khỏi đầm lầy săn mồi, đến lúc đó, chúng ta nhất tề động thủ, khẳng định có thể giết chết nó.

- Được, dù là hạ sách, nhưng cũng chỉ có thể như vậy thôi. Nếu xà phát quái rời khỏi đầm lầy thì chỉ dựa vào ta và hạt vĩ sư cũng đã không cần sợ nó. Cộng thêm các người, ta nghĩ nó tuyệt đối khó thoát chết.

- Tốt lắm, vậy chúng ta bố trí một ít cạm bẫy đi.

Mọi người dự định bố trí một vài hố bẫy cùng với vòng rào thô sơ bên bờ đầm lầy. Nhưng khi bắt tay vào mới biết công việc thực sự không nhẹ nhàng chút nào. Đầm lầy này rộng mênh mông, nếu muốn hoàn toàn phòng ngự được cả bốn phía là một điều rất khó khăn. Vất vả nửa ngày trời, cho đến khi kiệt sức mọi người mới bố trí xong.

Nghỉ ngơi một đêm, sang ngày thứ hai, mọi người đều bịt kín lỗ tai, theo phương vị phân chia canh giữ khắp bốn phương tám hướng. Đầm lầy rộng đến mức, cho dù cả tám người, cộng thêm một Hạt Vĩ Sư vẫn chưa đủ. Cả ba Nguyên Ma cũng được Hàn Thạc phóng xuất, lượn lơ chung quanh bờ đầm tập trung quan sát động tĩnh.

Ngày mai phục đầu tiên, mọi người đều căng thẳng chờ đợi, nhưng tuyệt nhiên không thấy xà phát quái đi săn. Theo như lời Đặc Lan Khắc Tư, xà phát quái một lần săn cũng đủ ăn trên mười ngày. Mọi người cũng không có cách nào đoán được lần trước nó đi săn vào thời gian nào, chỉ có thể lựa chọn giải pháp chờ đợi mà thôi.

Ngày thứ hai, xà phát quái cũng không đi săn. Đến tối ngày thứ ba, Nguyên Ma của Hàn Thạc mới phát hiện tại giữa đầm có một đám bùn đột nhiên nổi lên, bên trong hiển lộ bộ dáng của xà phát quái.

Quả đúng như tên gọi, những sợi tóc dài trên đầu xà phát quái là những quái xà, cơ thể của những quái xà này rất dài, như là những xúc giác vươn đến khắp bốn phương tám hướng của đầm lầy. Diện mạo của xà phát quái dĩ nhiên là một mỹ phụ, mi đen, môi anh đào rất xinh đẹp, bất quá khi há miệng lại hiện ra tầng tầng răng nanh. Nửa thân dưới đã hơi hiển lộ ra là thân rắn, da màu nâu xám xấu xí, cùng với khuôn mặt xinh đẹp tạo thành một vẻ quái dị khó tả.

Xà phát quái há rộng cái miệng đầy răng nanh, nhưng lại phát ra thanh âm ưu mỹ, thê oán rất dụ hoặc. Bọn Hàn Thạc mấy người dù đã sớm nút lỗ tai, chỉ có thể nghe được một chút âm thanh yếu ớt nhưng cả thị giác và tâm hồn đều rung động, tựa như phải chịu một lực hấp dẫn không thể giải thích được, dục vọng trong người sôi sục.

May mà thanh âm khi xuyên qua các nút vải bịt tai đã bị làm cho nhỏ đi nhiều, hơn nữa trước đây đã được Đặc Lan Khắc Tư nhiều lần dẫn dò nên lúc này mới kiềm chế được mà không đi về phía đầm lầy, vẫn kiên định ở lại nơi mai phục, ánh mắt không ngừng dò xét bốn phía.

Dần dần, xung quanh đầm lầy vốn tĩnh lặng đã thấy được những ma thú nhỏ bị âm thanh dụ hoặc ào ào cất những bước đi khoan khoái, tiến về phía bờ đầm một cách vô thức. Xa xa còn có một vài ma thú lớn đang tới.

Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư liếc mắt ra dẫu, tạm thời không sử dụng những hổ bầy đã được chuẩn bị kỹ lưỡng. Giờ mới chỉ xuất hiện những ma thú có lực sát thương không lớn, cần bản chưa cần sử dụng hổ bầy đối phó. Mọi người phân chia hành động, cẩn thận vượt qua các hổ bầy, sau đó xuất thủ bắt lưu tình triển khai đồ sát đám ma thú nhỏ đang chậm chậm đi đến.

Thương thế của Đặc Lan Khắc Tư xem chừng đã hồi phục. Trong mấy người hiệu suất của hắn nhanh nhất, thân hình liên tục xuyên qua giữa các lùm cây, tạo nên lớp lớp huyết lãng. Một lát sau, lớp ma thú gần nhất đều bị hắn giết sạch.

Hàn Thạc có Lục ma phong tương trợ nên tốc độ mặc dù so với Đặc Lan Khắc Tư chậm hơn một chút, nhưng so với những người khác vẫn nhanh hơn nhiều. Lục ma phong như là lưỡi hái của tử thần, xoay tít trong không gian đem đám ngũ, lục cấp ma thú thoải mái đồ sát sạch sẽ.

Sau khi thu thập xong những ma thú cấp thấp trong khu vực của mình, Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư hai người chia làm hai hướng trợ giúp mọi người đối phó với đám ma thú nhỏ đang ào ào kéo đến. Chỉ một lát sau hai mươi con ma thú loại nhỏ đang tiến vào đã bị mấy người tru sát toàn bộ. Loại ma thú nhỏ cấp bậc thấp cũng chẳng đáng giá nên Hàn Thạc cũng không thêm động thủ thu hoạch chiến lợi phẩm.

Lợi dụng khoảng thời gian nhàn rỗi ngắn ngủi, Hàn Thạc thảo bỏ nút vải bịt tai, vẻ mặt nghiêm nghị đứng thẳng tại chỗ. Hắn hành động liêu lĩnh như vậy làm cho Đặc Lan Khắc Tư lúc này đang ở bên cạnh lấy làm kinh hãi, cuống quýt hướng phía Hàn Thạc ra dẫu.

Âm thanh ưu mỹ, thê oán như là tình nhân nỉ non nhỏ nhẹ bên tai, làm cho người ta không ngừng được ước muốn tới bên nàng, cùng nàng thổ lộ những tương tư, đau khổ. Loại hấp dẫn lực kỳ quái này trong chốc lát tràn ngập đầu óc Hàn Thạc, khiến hắn sinh ra ảo giác, giống như khắp nơi phía sau ao đầm đều có Phạm Ny đang kêu gọi hắn, làm cho hắn nhịn không được, cước bộ khê hướng phía ao đầm mà bước đến.

Bất quá, mới đi được vài bước, trong đầu óc Hàn Thạc đã tỉnh táo. Ý chí cường ngạnh của hắn lập tức ra lệnh cho thân thể ngừng bước, ngoan cường chống đỡ lực hấp dẫn xâm nhập. Thân thể hắn lúc này tựa như bàn thạch dừng lại tại chỗ không nhúc nhích.

Tu luyện ma công một thời gian dài như vậy đã khiến cho Hàn Thạc có lòng tự tin mạnh mẽ đối với ý chí của mình. Đối với âm thanh dụ hoặc của xà phát quái vốn không thể thông qua ma pháp hoặc đấu khí đối kháng, chỉ duy nhất ý chí lực ngoan cường, cứng cỏi mới có thể chống lại. Hắn chính là cho rằng bây giờ bản thân có thể chịu đựng được nên mới quả quyết thảo bỏ vải nút lỗ tai để ném thử xem một chút hấp dẫn lực của xà phát quái rốt cuộc có thể lay chuyển ý chí lực sắt đá của mình hay không.

Kết quả cuối cùng chứng minh qua một thời gian dài tu luyện ma công, Hàn Thạc quả nhiên đã rèn luyện được ý chí lực kiên cường vượt quá khả năng của con người. Âm thanh tràn ngập sức mê hoặc vào tai Hàn Thạc lúc đầu có hấp dẫn lực rất mạnh, dần dần mất tác dụng, cuối cùng không còn ảnh hưởng đến tâm trí hắn nữa.

Hàn Thạc lui lại vài bước, rồi lại kiên định tiến lên phía trước, trên mặt lộ vẻ thoải mái tự nhiên, rõ ràng đã không hề bị âm thanh ma huyền hấp dẫn nữa. Đặc Lan Khắc Tư ở phía xa kinh dị nhìn Hàn Thạc từ đầu gian nan chống đỡ, đến sau ung dung ứng phó, không khỏi hướng về phía hắn giơ ngón tay cái lên, tán thưởng ý chí lực ngoan cường của Hàn Thạc.

Năm sáu con tam, tứ cấp ma thú lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người, thêm hai con Hàn sương phi ưng lượn tròn trên không trung. Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư mấy người vừa liếc thấy, lập tức khẩn trương tập trung chú ý vào Hàn sương phi ưng đang hạ dần độ cao.

Hàn sương phi ưng rõ ràng cũng đã chịu ảnh hưởng thanh âm thanh của Xà phát quái, xem chừng đúng là định hạ xuống mặt đầm, nếu không sẽ không bay thấp như vậy. Hàn Thạc nắm chắc cường lực cung, nhắm vào yết hầu một trong hai con Hàn sương phi ưng, sau đó một tiễn chuẩn xác phá không bay tới.

Cùng lúc đó, Ni Á cùng hai gã ma pháp sư cũng đồng thời xuất thủ, mục tiêu là con Hàn sương phi ưng còn lại. Hàn sương phi ưng thân thể không nhỏ, một khi rơi vào bên trong đầm, xà phát quái ít nhất năm sáu ngày không cần ra tìm thức ăn, như vậy bao nhiêu công sức bố trí lúc trước đều đổ xuống sông xuống biển, bởi vậy bọn họ tuyệt đối không thể cho phép Hàn sương phi ưng rơi vào trong đầm được.

Hàn sương phi ưng đang bị mê hoặc, sự cảnh giác rõ ràng không bằng bình thường. Mũi tên của Hàn Thạc bắn ra cắm thẳng vào cổ, phi ưng lập tức rơi thẳng xuống đất. Phía bên kia, đòn công kích của Ni Á và hai ma pháp sư dường như vô hại vì khoảng cách quá xa. Có mấy mũi tên Ni Á bắn ra chỉ trúng vào thân con hàn sương phi ưng, căn bản không tạo thành thương tổn quá lớn.

Thấy con hàn sương phi ưng chỉ bị thương lướt qua đỉnh đầu mọi người bay về phía đầm lầy, Hàn Thạc dường như có chút lo lắng. Lúc này muốn bắn phát tiếp theo còn phải mất thời gian rút tên rồi ngắm bắn, chắc chắn sẽ không kịp. Hàn Thạc vừa định sử dụng Lục ma phong thì Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên xuất ra một thanh đoản kiếm. Đoản kiếm mang theo đầu khí của Đặc Lan Khắc Tư cắm vào đuôi hàn sương phi ưng.

Chiều phi đoản kiếm xem ra đã mang theo toàn lực của Đặc Lan Khắc Tư, dĩ nhiên không phải là tầm thường. Tốc độ vẩy cánh của hàn sương phi ưng rõ ràng đã bị ảnh hưởng mạnh, từ từ rơi xuống. Sau đó hạt vĩ sư từ xa lao tới như thiểm điện, đến trước thân thể Hàn sương phi ưng, dùng song trảo dững mảnh xé toạc hàn sương phi ưng thành hai phần bằng nhau.

Trên mặt đất, mấy con ma thú mắc bẫy cũng bị ba kiếm sĩ thanh trừ toàn bộ. Mọi người vừa mới thở dài một hơi, đột nhiên cách đó không xa xuất hiện một nữ tinh linh. Nữ tinh linh này tướng mạo thuần mỹ, trên người mặc quần áo hoa lệ, vẻ mặt mơ màng, tốc độ rất nhanh hướng về phía đầm lầy bước tới.

Hàn Thạc kinh hoàng lập tức lao ra chặn bước nữ tinh linh kia, quát:

- Dừng lại, dừng lại mau!

Đáng tiếc, nữ tinh linh này bị xà phát quái mê hoặc, hiển nhiên đã tạm thời mất đi lý trí, đối với khuyên bảo của Hàn Thạc coi như không nghe không thấy, cứ nhằm phía đầm lầy thẳng tiến.

- Không phải mỗi người đều có ý chí lực như ngươi, đừng khuyên bảo nữa, ôm lấy nàng nhanh lên!

Đặc Lan Khắc Tư đứng đằng xa, thấy nữ tinh linh từng bước từng bước càng lúc càng đến gần đầm lầy mà Hàn Thạc thì trước sau vẫn chỉ khuyên bảo bên tai nàng, rốt cục nhìn không được quát to tiếng.

Hàn Thạc ngăn người, mắt nhìn nữ tinh linh đã đến sát gần đầm lầy, rốt cục xuất thủ nhanh như thiểm điện ôm nữ tinh linh này vào trong lòng, bất chấp phản kháng đưa nàng ra ngoài.

“Ca ca ca ca!” Nữ tinh linh miệng thì không ngừng kêu, thân hình thì không ngừng giãy dụa trong lòng Hàn Thạc, đến khi phát hiện không thoát ra được thì dùng tiểu quyền đầu bất thành linh đâm vào ngực hắn, miệng thê oán kêu hai chữ ” Ca ca”.

Loại công kích này vào ngực Hàn Thạc hiển nhiên chẳng đau đớn gì, hắn cứ ôm chặt lấy thân thể nữ tinh linh rồi dần dần rời xa đầm lầy. Bên trong tiếng kêu ưu nhã của xà phát quái càng ngày càng dồn dập, bất quá chung quanh rốt cuộc cũng không có bóng dáng người hay thú xuất hiện.

Một lát sau vẫn thấy không có động tĩnh gì, xà phát quái cuối cùng cũng mỗi một ngừng phát ra thanh âm mê hoặc, thân hình vẫn ẩn náu bên trong đầm lầy dần dần hiển lộ ra.

(xà phát quái : gần giống medusa nhưng lại có tiếng hát của nàng tiên cá)

112. Chương 112:hợp Lục Trảm Xà

oOThân thể xà phát quái từ trong đầm lầy dần dần hiện ra, Hàn Thạc lúc này mới thấy nó thực sự to lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Trên đầu xà phát quái nhưng nhúc nhích những tiểu xà to như thùng đựng nước, thân mình bọn chúng không ngừng uốn éo, khi duỗi ra có thể dài đến năm, sáu thước.

- Đến lúc rồi, ta thấy xà phát quái sắp rời đi sẵn rồi đó!

Nhờ Nguyên Ma, Hàn Thạc thấy được rất rõ ràng động tĩnh của xà phát quái, liền lập tức cảnh báo cho mọi người.

Liền sau đó một tiếng thét vang lên từ trong lòng hắn:

- Người xấu, người xấu, người là người rất xấu!

Ngơ ngác một lúc, mọi người mới nhận ra tiếng thét đó là của nữ tinh linh xinh đẹp mà Hàn Thạc đang bông. Nàng đã tỉnh táo trở lại, vẻ mặt hoảng hốt, vừa giãy giụa vừa không ngừng dùng nắm đấm nhỏ bé của mình mà đấm như mưa vào ngực hắn.

Hàn Thạc lập tức buông nàng ra, Lục Ma phong bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay, hai mắt lạnh lùng quan sát bốn phía, tìm kiếm một địa điểm thích hợp để đối phó và phát quái.

- Người... người muốn gì?

Nữ tinh linh lúc này lại càng kinh hãi. Nàng nghĩ rằng Hàn Thạc muốn giết người diệt khẩu, bất giác lùi lại hai bước, trong tay đột nhiên xuất hiện ma pháp trượng, miệng niệm chú ngữ ma pháp, phát ra một đạo phong nhận lợi hại nhằm đầu hắn chém tới.

- Quỷ tha ma bắt người đi, sao lại công kích ta?

Hàn Thạc tránh đòn công kích này xong, lập tức nổi giận, nhìn nữ tinh linh lạnh giọng quát lớn.

Phía đối diện nữ tinh linh so với Hàn Thạc có vẻ còn tức giận hơn, nàng nhìn Hàn Thạc bằng con mắt căm thù, vừa thở hổn hển vừa la lối:

- Người đã làm gì ta?

Trong lúc cả hai đang hằm hè nhau thì trong đầm lầy nảy sinh biến cố. và phát quái đợi mãi không thấy có con mồi nào tiến vào rõ ràng là không còn kiên nhẫn được nữa. Thân thể đồ sộ của nó từ giữa đầm di chuyển nhanh chóng tiến về phía đám người Hàn Thạc.

Vừa thấy vậy, Hàn Thạc lập tức gạt bỏ chuyện trước mắt, trông thấy nữ tinh linh cung tiễn thủ Ni Á ở đằng xa liền khoát mạnh tay gọi lại, chỉ vào nữ tinh linh hồ đồ kia nói:

Người mau giải thích cho nàng ta đi!

Nói xong, hắn lập tức quay sang chỗ mấy người Đặc Lan Khắc Tư và A Phù Lạp nói nhanh:

- Xem bộ và phát quái không chịu nổi cơn đói được nữa nên phải rời khỏi đầm lầy để đi tìm mồi. Nó đang tiến về đây, mọi người mau tăng cường chú ý vào.

- Hai vị pháp sư, các người nấp trên cây đại thụ chỗ sau hồ bấy kia, còn hai vị kiếm sĩ, tản ra. Tất cả cẩn trọng, đừng để cho và phát quái phát hiện tung tích. Hàn Thạc, người và ta tạm thời rời xa một chút, chờ đến lúc và phát quái rời khỏi đầm, chúng ta sẽ chặn đường lui của nó. Rời khỏi đầm lầy, chỉ cần một mình Hạt Vĩ sư cũng đủ đánh bại nó nên lần này chúng ta có rất nhiều hy vọng. Chỉ là ta cực lực nhắc nhở thêm lần nữa, tuyệt đối đừng để nó phát hiện tung tích. Bằng không để nó trở lại được đầm lầy thì chúng ta sẽ vô cùng khó khăn..

Đặc Lan Khắc Tư bỗng cất tiếng nói to, nhanh chóng chỉ huy mọi người vào vị trí của mình.

Tại thời khắc khẩn yếu này, mọi khúc mắc đương nhiên cần phải dẹp qua một bên. Mọi người gạt đầu, dựa theo phân phó của Đặc Lan Khắc Tư triển khai hành động.

Hàn Thạc hướng phía Đặc Lan Khắc Tư ra dấu rồi cả hai nhanh chóng triệt thoái về phía sau, rời khỏi con đường và phát quái chắc chắn phải đi qua. Thông qua nguyên ma, Hàn Thạc nắm vững toàn cục hơn những người khác rất nhiều. Hắn nhìn thấy rõ và phát quái có vẻ rất cẩn thận. Sau khi lên bờ nó cũng không vội vã rời khỏi ngay, ngược lại dừng lại tại bờ ao đầm, tựa hồ như đang lưỡng lự nhìn quanh.

Xung quanh bờ đầm lúc này tồn tại một sự bình an giả tạo. Mọi người trước khi rời đi đều đã lấy hết những gì có giá trị của đám ma thú vừa bị đồ sát. Thi thể bọn chúng cũng đã sớm được vớt vào những hồ bấy rất lớn được chuẩn bị hoàn hảo từ trước. Cái đầu của mỹ phụ và phát quái cứ lúc lắc đi lúc lắc lại, ngó nghiêng vài vòng, đôi mắt ướt long lanh có vẻ có chút mê hoặc, tựa hồ không hiểu được tại sao lúc này lại không nghe thấy tiếng người hay thú nào đi đến.

Một lát sau, dường như nghĩ không thông, và phát quái rốt cục cũng rời khỏi đầm lầy, đi về phía nhóm của A Phù Lạp đang mai phục. Cũng thông qua nguyên ma, Hàn Thạc phát hiện sau khi được Ni Á khuyên bảo, nữ tinh linh vừa rồi còn tỏ vẻ rất phần nộ kia cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, hào hứng nhìn sang bên này khiến Ni Á phải nhiều lần khuyên can mới miễn cưỡng lui ra phía sau, nhưng lại không chịu rời đi quá xa.

Xà phát quái hết sức cảnh giác, chậm rãi tiến về phía trước. Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư đi vòng qua sau lưng nó đến bờ đầm, cắt đứt đường lui. Sau đó cả hai dùng ánh mắt hội ý, đồng thời vô thanh vô tức từ phía sau tiến tới gần xà phát quái, đợi thời cơ xuất thủ.

Cuối cùng, sau khi rời xa đầm lầy khoảng hơn mười thước, thân hình của xà phát quái đột nhiên chao nghiêng một cái rồi phần đầu lọt thỏm vào hố bẫy được bố trí trên đường.

Sau khi lọt xuống, qua lúc hoảng hốt xà phát quái nghiêng phần cơ thể đã lọt vào hố bẫy, đồng thời thân rắn phía trước lại vặn vẹo, từng bước từng bước dần dần thoát ra khỏi hố bẫy.

Đúng lúc này, trên không trung thủy long, thiểm điện đột ngột xuất hiện, ầm ầm đánh xuống xà phát quái. Ni Á đứng ở phía trước không xa, cũng giương cung, bắn ra liên tiếp mấy mũi trường tiễn.

Cạnh đó, hai người Qua Đẳng hợp lực chặt đổ một thân cây cao. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng rồi cả thân cây to lớn thành linh đổ sập về phía xà phát quái.

Lúc này, xà phát quái ý thức được rằng mình đã sa vào mai phục. Chân sau của nó bỗng nhiên toàn lực đập vào thân cây đại thụ ở bên cạnh một cách thần kỳ, thân thể vốn đang ở dưới hố bẫy đột ngột bay vọt lên cao, “ba” một tiếng, một lần nữa quay trở lại mặt đất.

Thân cây mà hai kiếm sỹ chặt đổ tưởng đã rơi trúng vào người nó, giờ lại rơi vào đáy hố bẫy phát ra phát ra tiếng ầm ầm vang dội.

Thủy long của A Phù Lạp đánh trúng thân thể của xà Phát quái cũng không gây ra được vết thương gì, chỉ thấy xà phát quái nhẹ nhàng lắc đầu vẫy đuôi một cái, đánh tan thành bọt nước văng ra tứ phía. Tuy nhiên, lôi điện đánh trúng lại làm cho xà phát quái đau đớn, kêu lên một tiếng thê lương.

Mấy mũi tên do Ni Á bắn ra chỉ có một mũi trúng được vào phần mềm trên cổ xà phát quái, nhưng cũng chỉ cắm sâu được vài tấc, không tạo thành thương tổn trí mạng. Vận động của xà phát quái vẫn mãnh liệt như trước cho thấy nó cũng không bị ảnh hưởng gì quá lớn.

Chịu đợt công kích đầu tiên, xà phát quái lập tức lùi lại, nhanh chóng quay đầu, không cố gắng tìm cách đánh trả những người công kích mà hướng thẳng về phía đầm lầy bỏ đi, xem ra nó có ý định lui vào bên trong ao đầm rồi mới quyết định sau.

Đáng tiếc, trước mặt nó là Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư đã chờ sẵn. Đấu khí màu trắng sữa mạnh mẽ cùng Lục Ma Phong bén nhọn gầm rú, đều hướng vào xà phát quái là mục tiêu, trong nháy mắt hiện ra trước cổ và mặt của xà phát quái.

Đợt công kích vừa rồi không làm cho xà phát quái quá vất vả, nhưng khi đối mặt với sự xuất thủ của Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư thì bỗng nhiên nó cảm giác được sự uy hiếp của cái chết đang đến gần. Hai thể công này khí thể hung mãnh, bên trong ẩn chứa sát khí bá đạo làm cho một cao cấp ma thú như xà phát quái cũng phải dồn tất cả sức lực để chống đỡ.

Thân thể đồ sộ của nó bỗng chốc có sự biến hóa, xà phát đột nhiên bay khắp trời, tạo thành hơn trăm ngàn con tiểu xà cuồng vũ trong không trung, giống như những xúc thủ (xúc tu) dày đặc ngăn cản công kích của Đặc Lan Khắc Tư và Hàn Thạc.

Đấu khí màu trắng sữa của Đặc Lan Khắc Tư cùng Lục Ma phong của Hàn Thạc lao thẳng vào giữa đám phi xà. Chỉ thấy một màn huyết vụ giăng khắp nơi, những đoạn thân rắn bị chém nhỏ bay tán loạn, rơi xuống mặt đất kêu “lộp bộp”.

Trong lúc cần kè với tử vong, xà phát quái cũng chỉ còn cách hy sinh một phần thân thể, thể công của hai người đồng thời bị cản lại, hoàn toàn không thể tiếp cận chỗ yếu hại của nó. Đám tiểu xà tuy bị chặt đứt trên mặt đất nhưng vẫn vặn vẹo di chuyển về phía Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư, tìm cách cắn vào thân thể bọn họ.

- Hừ, muốn chết! - Đặc Lan Khắc Tư hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, nhưng không phải là thanh kiếm bản rộng đã bị Lục Ma phong đánh thủng trước đây.

Toàn thân hắn được bao phủ bởi đấu khí màu trắng, đi đến đâu thì nơi đó đất đá bay tán loạn, những tiểu xà đến gần hắn đều bị nổ tung, từ từ tiến thẳng về phía xà phát quái. Ở phía đối diện, một thân ảnh như

thiểm điện bay tới, chính là hạt vĩ sư sớm đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, duy trì tốc độ tương đương với Đặc Lan Khắc Tư cũng nhằm phía xà phát quái.

Hàn Thạc thì đứng bất động tại chỗ, nhắm mắt tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển Lục Ma Phong. Chỉ thấy đám tiểu xà nhung nhúc trên đầu xà phát quái rít lên đau đớn rồi biến thành một mảng huyết vũ bay khắp trời. Lục Ma phong vô cùng sắc bén, không gì cản nổi, trong chốc lát đã khiến cho hơn một nửa đám xà phát trên đầu xà phát quái bị chém đứt.

Đám mạo hiểm giả đứng đằng xa, vừa thấy xà phát quái bị chặn mất đường lui, bây giờ lại bị trọng thương, đồng loạt từ phía sau dũng mãnh xông lên. Mọi người hợp lực cùng công kích. Lúc này Đặc Lan Khắc Tư và hạt vĩ sư vô cùng hung mãnh đã tiến sát đến trước mặt xà phát quái, Đặc Lan Khắc Tư hóa thành một màn đầu khí màu trắng, mỗi lần chạm vào đều chém cho xà phát quái huyết nhục bay tứ tung.

Còn hạt vĩ sư bản thân cũng là cao cấp ma thú tương đương, lại chiếm địa lợi nên cũng không có gì phải cố kỵ, nó thoải mái bay vòng quanh xà phát quái, lợi trảo sắc như dao nhọn để lại trên thân thể xà phát quái vô số vết thương sâu hăm lộ xương trắng hếu. Cho đến khi đám tiểu xà trên đầu bị Lục Ma Phong của Hàn Thạc chém đứt toàn bộ, xà phát quái đột nhiên trở nên vô lực phản kháng, thân hình đang vận vẹo kịch liệt dần dần trở nên yên lặng.

113. Chương 113:tàu Lượn

oOo

Thêm vài đòn công kích của mọi người, xà phát quái cuối cùng cũng nằm bất động trên mặt đất. Qua vài khắc cũng không thấy cựa quậy gì thêm, Đặc Lan Khắc Tư nhảy phắt lên trên xác của nó, một kiếm bổ đôi đầu quái xà. Sau đó hắn về mặt mừng rỡ, từ trong đầu moi ra mấy thứ vật phẩm trân quý.

Mọi người xúm cả vào xem, thu hoạch bao gồm một viên nhất cấp ma thú tinh hạch, cùng với tinh sắc huyết dịch quý giá có công dụng thần kỳ, tất cả đều được Đặc Lan Khắc Tư moi ra sạch sẽ. Đến khi Hàn Thạc từ xa chạy tới thì mọi chuyện đã kết thúc, ngay cả thi thể xà phát quái cũng đã được vứt gọn vào trong hố bấy sâu.

Đến sau cùng là hai nữ tinh linh. Đứng bên miệng hố nữ tinh linh xinh đẹp kia về mặt lộ rõ nghi ngờ, nàng hết nhìn ngược lại nhìn xuôi cái xác của Xà phát quái rồi lẩm nhẩm :

- Tên gia hỏa xấu xí này làm sao lại có tiếng kêu êm tai như vậy nhỉ?
- An Cát Lị Tập, hay là muội về trước đi, chúng ta còn có việc khác cần làm.

Ni Á nhú mày, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của tiểu tinh linh lo lắng nói.

- Muội không về. Ni Á tỷ tỷ, tỷ để cho muội ở lại cùng các người đi. Chơi đùa với người này còn vui hơn với ông nội.

An cát lị tập cười ngọt ngào, lắc đầu nói một cách hồn nhiên.

Phía bên kia, Hàn Thạc cũng vừa đến nơi, Đặc Lan Khắc Tư liền lấy ma thú tinh hạch cùng với huyết dịch trân quý đựng trong một chiếc bình nhỏ màu trắng đưa cho hắn rồi nói:

- Ta giữ lại mười giọt tinh huyết của xà phát quái, những thứ còn lại người phân chia cho mọi người đi.

Hàn Thạc nhận lấy những thứ Đặc Lan Khắc Tư đưa cho rồi hỏi hắn:

- Áo Đức Tái cần phải dùng bao nhiêu giọt tinh huyết mới có thể khôi phục hoàn toàn?
- Ta nghĩ chỉ cần năm giọt tinh huyết của xà phát quái là có thể trợ giúp Áo Đức Tái khỏi hẳn. Tinh huyết này có tác dụng thần kỳ, chẳng những có thể tăng tốc độ trị thương, mà còn có thể nối liền chân tay gãy. Nếu ai đó bị chặt đứt tay chân, chỉ cần có tinh huyết của xà phát quái là có thể làm chỗ chân tay liền lại như cũ, vì thế nên tinh huyết của Xà phát quái phi thường trân quý.

Đặc Lan Khắc Tư trình trọng giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc gạt đầu, lấy ra một cái bình thuốc tương tự, trút sang một nửa bình tinh huyết của xà phát quái, sau đó đem nửa bình tinh huyết còn lại kèm thêm nhất cấp ma thú tinh hạch đưa cả cho A Phù Lạp, nói:

- Mấy thứ này là phần mọi người đáng được hưởng. Đợi khi chuyện này xong xuôi, cô hãy đem phân chia cho mọi người.

A Phù Lạp kinh ngạc nhìn Hàn Thạc:

- Cho chúng ta ngần này chẳng phải là nhiều quá sao. Ta nghĩ, tinh huyết và ma thú tinh hạch của xà phát quái, chúng ta chỉ cần một thứ là đủ rồi. Sự thực là trong cuộc chiến vừa qua, hai người các ngươi xuất lực nhiều nhất, chúng ta chỉ là hỗ trợ mà thôi.

- Cứ nhận lấy đi đã. Chúng ta còn hợp tác lâu dài mà, nếu ngươi còn nghi ngờ thì đợi đến khi gặp Áo Đức Tái hỏi hần cũng được. Lúc trước, Áo Đức Tái đã từng phân phó, tạm thời mọi việc đều nghe theo lời ta, nhớ không?.

Ma thú tinh hạch của xà phát quái có thể chế thành một nhạc cụ thần kỳ, cũng có thể tạo ra thanh âm mê hoặc nhân tâm như xà phát quái. Nếu mang bán, chắc chắn là giá sẽ cực kỳ cao. Nhưng trong lòng Hàn Thạc đã có tính toán sẵn. Mục đích của hần từ trước đến giờ vẫn là trái Đạt Cách Mã. Vì thế vật phẩm trên người Xà phát quái cho dù là khá trân quý, nhưng đối với Hàn Thạc cũng không có tác dụng trực tiếp gì. Hần hành động rộng rãi như vậy chính là tính toán bỏ nhỏ lấy lớn, hy vọng sau này tìm được trái Đạt Cách Mã thì có thể có cơ hội lấy được số lượng trái Đạt Cách Mã nhiều nhất.

- Giờ Xà phát quái đã bị giết chết nhưng ở bên trong đầm lầy vẫn còn có một số thực vật ăn thịt người, còn thêm độc khí lan tràn khắp đầm. Theo truyền thuyết, trái Đạt Cách Mã chỉ sinh trưởng trong khu vực có thực vật ăn thịt người. Các ngươi cũng đừng đẩy qua đẩy lại nữa, tất cả tập trung nghĩ biện pháp tìm trái Đạt Cách Mã đi.

Đặc Lan Khắc Tư nhắc nhở Hàn Thạc..

Hàn Thạc gạt đầu, không nói gì thêm, đi thẳng về phía đầm lầy. Khi đến gần bên bờ đầm, Hàn Thạc tiện tay nhặt một hòn đá nhỏ gần đó, ném ra xa giữa mặt đầm. Hòn đá rơi xuống nước, trong nháy mắt đã chìm sâu không tăm tích.

Gặp tình cảnh vậy cũng chẳng biết làm sao. Trước mắt cũng chỉ có thể dùng nguyên ma dò xét tình hình. Gọi mấy nguyên ma ra, Hàn Thạc giữ vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống, tập trung tinh thần điều khiển ba nguyên ma phi hành bên trong đầm lầy rộng lớn, cố gắng tìm kiếm nơi tồn tại của trái Đạt Cách Mã.

Khi mấy người Đặc Lan Khắc Tư tới nơi, nhìn Hàn Thạc vẻ mặt buồn bực, thấy bọn hần đến cũng không thêm nói tiếng nào, khoanh chân ngồi bệt dưới đất, ngay cả mắt cũng nhắm lại, thì đều cảm giác có chút gì đó kì quặc.

- Ni Á tỷ tỷ, cái tên xấu xa này làm sao vậy? - Nữ tinh linh xinh đẹp An Cát Lệ Tạt ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, cất tiếng vui vẻ hỏi Ni Á.

Ni Á thì cũng giống như mọi người, nghe An Cát Lệ Tạt hỏi vậy, cũng chỉ biết lắc đầu:

- Ta cũng không biết, nhưng Hàn là từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy hần thất bại, ta nghĩ chuẩn bị có thêm chuyện thần kỳ gì đó rồi.

Trong cả đoàn, Đặc Lan Khắc Tư là người hiểu rõ hơn ai hết trên người Hàn Thạc có ẩn chứa rất nhiều bí mật. Thực hư ra sao hần cũng không biết rõ, nhưng chỉ qua những gì Hàn Thạc biểu lộ cũng đã khiến hần thân là một kiếm sư cũng vạn phần cổ kỳ. Nên vừa thấy biểu hiện này của Hàn Thạc liền lập tức chú mục vào, mong tìm ra chút manh mối.

Đáng tiếc, mặc dù Đặc Lan Khắc Tư có thực lực siêu phàm cũng vô dụng. Hần đối với việc nhận biết đầu khí và ma pháp lực thì không thành vấn đề, nhưng lúc này trên người Hàn Thạc hai thứ đó tuyệt nhiên không có nên cũng đành ngồi chờ..

Sực sạo một hồi, nguyên ma khi bay qua một khóm thực vật ăn thịt người rậm rạp trên một cồn đất bùn màu đỏ thẫm, đột nhiên phát hiện một gốc cây có nhân dạng.

Gốc cây này nhìn qua không khác gì cơ thể người, cũng đầy đủ mặt mũi và tứ chi. Khác biệt ở chỗ từ lưng trở xuống thì đâm rễ như thực vật thông thường cắm sâu vào bùn lầy. Ở trên cùng mọc ra ba cái trái giống như đầu người trọc lóc. Hình dạng ba cái đầu giống hệt như những gì miêu tả về trái Đạt Cách Mã.

Hàn Thạc hít mạnh một hơi rồi mở mắt ra. Hai mắt sáng lên đầy vẻ hưng phấn nói:

- Cây Đạt Cách Mã ở giữa đám thực vật ăn thịt người, có hình dạng giống hình con người, trên cùng là ba trái cây rất giống hình đầu người
- Thấy được rồi thì làm sao. Chúng ta đâu có năng lực hái được nó giữa đám bùn đất kia đâu chứ?" A Phù Lạp thoát đầu vui mừng, nhưng liền sau đó vẻ mặt lại ủ rũ mà than thở.
- Đúng vậy. Không một ai trong số chúng ta ở đây đạt tới cấp bậc ma đạo sư, căn bản chẳng thể có biện pháp phi hành trên mặt đầm. - Qua Đãng cũng bắt lực than vãn.

Nhìn Hàn Thạc đang trầm tư, Đắc Lan Khắc Tư suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hàn, bên trong đầm đầy rẫy các loại côn trùng có độc, trong không khí còn có sương độc mạn tính, thông thường nếu có ai bất cẩn lạc vào thì cơ hội sống sót trở ra là rất hย hữu. Ta nghĩ biện pháp duy nhất là lợi dụng cái cây to bên bờ đầm kia, nhờ vào phản lực của nó hất mạnh thân mình thì có thể bay qua vùng trung tâm đầm lầy trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng ta cũng không dám chắc được phản lực của cái cây này có đủ để đưa một người qua đến bờ đối diện hay không. Mặt khác, thời gian bay qua trung tâm ao đầm chỉ trong nháy mắt, trong thời gian ngắn như vậy vừa tiếp cận trái Đạt Cách Mã, lại phải chịu công kích của thực vật ăn thịt người mà vẫn hái được trái Đạt Cách Mã thì quả thật rất khó tin.

Nghe xong, Hàn Thạc vẫn cau mày trầm mặc. Một lát sau, hắn bỗng mỉm cười, nhìn chằm chằm vào nữ tinh linh An Cát Lệ Tập. Bộ dạng giống như là một con sói gian manh với thỏ trắng bé nhỏ, dịu dàng hỏi:

- Tinh linh xinh đẹp đáng yêu, lúc này không phải là người thi triển phong nhận của phong hệ ma pháp đánh ta sao?"

Ni Á lập tức kéo giắt An Cát Lệ Tập đang có chút hoảng sợ ra sau lưng, bộ dạng giống như đang đóng vai gà mẹ che chở cho gà con, nhìn Hàn Thạc với vẻ lạ lùng, nói:

- Người không phải là để bụng chuyện lúc này rồi có ý định trả thù muội ấy chứ? An Cát Lệ Tập trong tộc tinh linh chúng ta có thân phận cao quý, ta khuyên người tốt nhất không nên trêu chọc vào, mà ta cũng sẽ không cho phép người làm vậy.
- Người cười híp mắt thì không phải là người tốt, ông nội nói với muội như vậy. Muội nhìn nụ cười của hắn thì đã có cảm giác rất khó chịu rồi. Hắn nhất định không phải là người tốt đâu.

An Cát Lệ Tập trốn ở sau lưng Ni Á, trừng mắt liếc Hàn Thạc mà phụng phịu nói.

Hàn Thạc lắc đầu cười khở, quay sang nói với Ni Á:

- Người nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ muốn xác định nếu An Cát lệ tập đúng là một phong hệ ma pháp sư thì sẽ nhờ giúp một việc nho nhỏ.

Ni Á lúc này mới thở một hơi dài, sau đó xoay người âu yếm nhìn An Cát Lệ Tập, mỉm cười nói:

Hắn không phải người xấu đâu. Muội vừa mới thi triển ra phong nhận ma pháp, vậy muội là phong hệ ma pháp sư cấp bậc nào?

- Muội mới đạt trung cấp mà thôi, chưa thể bay được. Các người đừng bắt ta đi hái cái trái cây kia đấy, ta sẽ ngã mất!

An Cát Lệ Tập hét thất thanh một tiếng, giậm mạnh chân, thân hình bỗng chốc lơ lửng trên không.

Chỉ thấy mặt cô nàng đã đỏ ửng lên, quẫy quẫy hai cái trên không, rồi ngã oạch xuống đất. Sau đó hướng về mọi người dang tay tỏ ý bất lực. Vốn cô nàng sợ mọi người chưa tin nên thể hiện thực tế luôn..

- Ách, ta chỉ muốn lát nữa người thi triển một chiêu lệ phong thuật trung cấp mà thôi. Có nhất thiết phải biểu diễn cho chúng ta xem như vậy để chứng minh không có khả năng không? - Hàn Thạc đỡ khóc đỡ cười nhìn tiểu tinh linh cổ quái này.

An Cát lệ tạp đang vỗ vỗ phải bụi trên người, nghe vậy lập tức ưỡn bộ ngực nhỏ đầy vẻ thách thức nói:

- Nguyên lai chỉ cần lệ phong thuật hả, An Cát Lệ Tạp ta đáp ứng giúp người một lần. Người định làm như thế nào?

Bọn Đặc Lan Khắc Tư mấy người cũng xúm lại vây quanh Hàn Thạc, tò mò chờ câu trả lời của hắn.

Hàn Thạc vẻ mặt ngưng trọng, chăm chú nhìn An Cát lệ tạp, trầm giọng nói:

- Lát nữa, khi ta từ cành cây bật ra, người lập tức hướng về phía ta thì triển lệ phong thuật, cần nhớ kỹ là phải làm ngay khi ta rời khỏi cành cây, thời điểm phải thật chính xác.

- Hàn, người thật sự định làm như vậy sao? Phản lực của cành cây căn bản không thể đẩy người đến bờ bên kia được, cho dù có lệ phong thuật trợ giúp, cũng không thể được. Mặt khác lệ phong thuật chỉ làm tăng tốc độ bay cho người, thế thì người càng ít cơ hội hái được trái Đạt Cách Mã. Ta khuyên người tìm kiếm biện pháp khác đi!

Đặc Lan Khắc Tư nhú mày ngăn cản.

Hàn Thạc kiên nghị lắc đầu, nói với Đặc Lan Khắc Tư:

- Không cần nói nữa, ta sẽ không làm như vậy nếu không nắm chắc. Các người yên tâm, ta còn có bí quyết khác”.

Nói xong mấy câu này, trước sự kinh ngạc của mọi người, Hàn Thạc lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cái lều vải, dùng Lục Ma Phong rạch mấy nhát, rồi lấy tiếp một ít dây thừng chắc chắn buộc chặt lại.

Hoàn thành xong Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ta chế thành một thứ dụng cụ thô sơ, có nó trợ giúp, có thêm lệ phong thuật thúc đẩy, ta chắc chắn vượt qua ao đầm này được, hơn nữa tốc cũng khá chậm!

- Hàn, Đây là cái quái gì vậy? Người nói nó có thể trợ giúp người lướt qua ao đầm, thật sự khó tin a!

A Phù Lạp nghi hoặc nhìn đồ vật trong tay Hàn Thạc, nói về không tin tưởng.

- Cái này gọi là tàu lượn, nó có thể đấy.

Hàn Thạc cầm lều vải đã được cải biến thành một cái tàu lượn đơn giản, từ từ leo lên cái cây cao lớn nhất ở bờ đầm dưới cái nhìn nghi hoặc của tất cả mọi người.

- Người thật sự quyết định rồi sao?

Đặc Lan Khắc Tư mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng biết Hàn Thạc có nhiều điểm thần kỳ mà hắn không thể nhìn thấu được nên cũng không nói thêm.

Hàn Thạc đứng trên ngọn cây, nắm chắc lấy một cành có độ đàn hồi cao nhất. Sau đó hít vọt xuống:

- Ta đã sẵn sàng. An Cát Lệ Tạp, cô đã sẵn sàng chưa?

An Cát Lệ Tạp kiêu hãnh gật đầu, nói một cách cực kỳ tự tin:

- Không có vấn đề, người có thể bắt đầu được rồi!

114. Chương 114:biến Cố Trong Đầm Lầy

oOoHàn Thạc dùng sức nhún mạnh vào nhánh cây mềm mại, lực phản hồi khiến cả người hắn bay lên không. Đợi đến khi hết đà rơi xuống lại dùng hai chân đạp mạnh vào thân cây, vút lên như tia chớp.

Lập đi lập lại vài lần như vậy, Hàn Thạc bay lên với biên độ càng lúc càng lớn, tốc độ cũng mỗi lúc một nhanh. Đoàn người kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, dường như cũng đang lên xuống theo nhịp chuyển động của hắn.

Cảm thấy tốc độ chuyển động đã lên đến tối đa, Hàn Thạc hô lớn:

- An Cát Lị Tạt, chuẩn bị phát ra lệ phong thuật đi.

Dứt lời, Hàn Thạc đột nhiên biến đổi phương hướng, dưới tác dụng cực mạnh của lực quán tính, cả người đột ngột bay vút đi về phía bờ đầm bên kia. Ngay khi rời khỏi cành cây, Hàn Thạc lấy cái tàu lượn thô sơ từ trong không gian giới chỉ ra khoác vào, thân hình hắn lúc này trông như mọc ra thêm một đôi cánh.

Cùng lúc đó, An Cát Lị Tạt vẻ tràn đầy tự tin ngâm xướng một khúc chú ngữ, phát ra lệ phong thuật. Từ trong hư không nổi lên một cơn lốc mãnh liệt thổi Hàn Thạc trôi đi về phía đầm lầy.

Nếu không có tàu lượn, Hàn Thạc nhất định sẽ phóng ra như một tia chớp rồi sau đó có lẽ sẽ rơi tòm xuống một chỗ nào đó ở sâu bên trong đầm. Nhưng giờ đã có tàu lượn, thêm cả lệ phong thuật hỗ trợ nên hắn từ từ bay lướt một cách thần kỳ về phía trung tâm đầm lầy.

- Ôi trời ơi, hắn thật sự thành công rồi!

Ni Á reo lên, trên mặt hiện rõ vẻ không thể tin nổi.

Những người cùng quan sát khác cũng tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, chỉ có Đặc Lan Khắc Tư còn giữ được tỉnh táo, vẻ mặt nghiêm túc mà thấp giọng nói:

- Khí độc ở chỗ trung tâm đầm lầy là mạnh nhất, thực vật ăn thịt người ở chỗ ấy cũng không dễ đối phó. Muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được trái Đạt Cách Mã cũng không phải là dễ dàng, hy vọng hắn có thể thành công.

Nghe Đặc Lan Khắc Tư nói như vậy, mọi người mới chợt nhớ ra mục đích của Hàn Thạc lúc này không chỉ là vượt qua ao đầm mà quan trọng nhất là hái được trái Đạt Cách Mã. Tất cả như bị dội cho một gáo nước lạnh, vẻ mặt mọi người lại trở nên nặng nề.

Hàn Thạc tập trung tinh thần đến mức cực độ, cả người hắn dưới sự hỗ trợ của tàu lượn và lệ phong thuật vẫn tiến dần đến gần khu vực trung tâm. Lục Ma Phong sớm đã nắm chặt trong tay, hai mắt nhắm nghiền dựa vào nguyên ma để ý quan sát tất cả những động tĩnh khác thường ở khu trung tâm.

Tới cự ly thích hợp, Lục Ma Phong rít một tiếng chói tai, từ trong tay Hàn Thạc bay ra. Khi nó vừa tới chỗ gò đất, đám thực vật ăn thịt người liền vươn cành lá vốn dùng để bắt người ra cố gắng cản trở Lục Ma Phong tiến vào sâu. Nhưng Lục Ma Phong trái thật lợi hại, không làm cho Hàn Thạc thất vọng vèo vèo bay đến chém những cành lá ghớm ghiếc này thành các đoạn lớn rơi xuống mặt đầm.

Trong phút chốc, đám thực vật ăn thịt người xung quanh trái Đạt Cách Mã đã được chặt quang. Hàn Thạc theo tàu lượn bay tới gần, nhắm mắt tiếp tục dùng tinh thần khổng chế Lục Ma phong quét sạch những chướng ngại vật còn sót lại. Một người, một binh khí phối hợp nhu nhuyễn, tựa như chính bản thân Hàn Thạc đã trở thành một thanh Lục Ma Phong không gì cản nổi vậy.

Ba nguyên ma đồng thời xuất hiện từ ba hướng, toàn lực quan sát tất cả những diễn biến trong khu vực chung quanh trái Đạt Cách Mã. Hàn Thạc chậm rãi tiến vào khu vực trung tâm, thực vật ăn thịt người ở khu vực này đã bị Lục Ma Phong chặt đổ nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Còn vài thước nữa là có thể chạm vào trái Đạt Cách Mã, đôi mắt Hàn Thạc đang nhắm bỗng thình lình mở to, nhìn chăm chú vào nó, đồng thời nghiêng người rút ra một sợi dây thừng cầm chặt trên tay. Hắn không thèm quan tâm đến những thực vật ăn thịt người ở khắp chung quanh, kể cả khí độc nhàn nhạt đầy đặc đang từ từ tràn đến, căn bản coi như không hề có những mối nguy hiểm này.

Lúc này, thần sắc toàn bộ nhóm người bên bờ đầm đều trở nên khẩn trương. An Cát lị tạt hơi thở dần dần trở nên gấp gáp, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng lên, tựa như cũng cảm nhận được tình huống vô cùng kích thích này.

“Vù” một tiếng, sợi dây thừng bất thình lình phóng ra, Lục Ma Phong đang tàn phá đám thực vật ăn thịt người xung quanh bỗng nhiên bay ngược trở lại quấn chặt sợi dây vào chuỗi. Sau đó dưới sự điều khiển của Hàn Thạc nó nhắm vào khúc cây có hình cái cổ người của cây Đạt Cách Mã phóng tới.

Chính vào lúc này, mùi tanh hôi nhức mũi bỗng tràn ngập khắp mọi nơi chung quanh Hàn Thạc. Hắn tức thì cảm thấy tức ngực, đầu óc có chút mê mẩn. Trong một khoảnh khắc tinh thần Hàn Thạc suy sụp, Lục Ma Phong đang bay về phía cây Đạt Cách Mã đột ngột mất phương hướng, lạng quạng sắp rơi xuống dưới.

- Cần thận, hãy kiên trì chống đỡ!

Ở trên bờ, A Phù Lạp hét lên oang oang, nhắc nhở Hàn Thạc.

Ma nguyên lực tự động lưu chuyển lên ngực hắn. Nơi nào ma nguyên lực thần kỳ đi qua, cảm giác ngột ngạt liền biến mất, đầu óc đang có chút mê mẩn một lần nữa khôi phục bình thường trở lại. Tinh thần vừa biến chuyển thì Lục Ma Phong đang sắp sửa rơi vào trong đầm lầy rít lên, đầu nhọn liên tục rung động, nhanh như chớp bay về phía trái Đạp Cách Mã, đem chiếc dây thừng quấn vào phía chỗ hình cổ người của cây Đạp Cách Mã.

Hàn Thạc hít một hơi thật sâu, dùng tay ra sức giật mạnh, sợi dây thừng nhanh chóng cuộn chặt lấy cây ăn thịt người, còn Lục Ma Phong điên cuồng chém ngang thân cây. Vô số cành lá đã bị chặt hạ, chảy ra dịch thể màu xanh lục.

Ở trên bờ, mọi người náo loạn cả lên. Trái Đạp Cách Mã đang chuyển động từng tý, từng tý một ra khỏi đầm lầy. Hàn Thạc nghiêng chắc rằng, dồn toàn lực để kéo, sau cùng Lục Ma phong cũng chặt đứt ngang lưng cây Đạp Cách Mã. Mất đi chỗ bám víu, lại bị Hàn Thạc đột ngột giật mạnh, trái Đạp Cách Mã cùng với phần cổ và hai tay hình người bị cuốn bay theo hắn.

Hàn Thạc chậm chậm thu dây lại, cuối cùng cũng nắm được trái Đạp Cách Mã trong tay. Tàu lượn vẫn chờ Hàn Thạc lướt qua vùng trung tâm đầm lầy, từ từ bay về phía bờ đối diện.

- Đoạt lấy những thứ đó!

Ngay lúc đó đột nhiên vang lên tiếng quát lạnh lạnh, tiếp đó xuất hiện bốn mũi tên tẩm dầu cháy ngùn ngụt bắn thẳng về phía Hàn Thạc. Đồng thời, lớp bùn đất bên trong đầm đột nhiên kết thành một bàn tay thật lớn tóm lấy hai chân Hàn Thạc.

- Aaa, chết tiệt, có địch!

Ở trên bờ, Đặc Lan Khắc Tư buột miệng chửi thề, thét to lên.

Hàn Thạc đang bay trên tàu lượn, chỉ còn cách bờ đối diện khoảng hơn mười thước. Lúc này bàn tay to lớn do bùn đất kết nên là sự uy hiếp lớn nhất, hắn buộc phải gọi Lục Ma phong từ đằng xa quay trở lại để đối phó.

Trong bốn mũi tên lửa đang bay đến, hai mũi nhắm vào Hàn Thạc, hai mũi còn lại nhằm chiếc tàu lượn đang treo trên thân mình hắn. Hàn Thạc suy tính rất nhanh, thà để cho thân mình bị thương chứ tuyệt đối không thể để cho tàu lượn bị bắn hạ. Hắn lấy ra một thanh chủy thủ từ bên trong không gian giới chỉ, toàn lực vùng mạnh lên kháng cự với bốn mũi tên đang bay đến.

Bốn mũi tên lửa bay đến cùng một lúc rõ ràng là không dễ đối phó. Hàn Thạc lại đang đeo theo tàu lượn rất khó quay trở. Hắn thoáng chút bối rối, chống đỡ với hai mũi tên cực kỳ vất vả. Một mũi tên không bị Hàn Thạc cản phá bắn trúng bắp chân Hàn Thạc, gây cho hắn cảm giác đau đớn bỏng rát.

Mũi tên kia bị Hàn Thạc đánh bật hướng đi một chút, nhưng lại đâm trúng vào chiếc tàu lượn, làm cho nó bắt lửa cháy bùng lên.

- Cần thận, hắn muốn thoát lên bờ đấy!

Có mười mấy người đứng trên bờ đầm đối diện, tất cả đều sẵn sàng chờ Hàn Thạc bay đến sẽ phát động tấn công. Quần áo bọn họ, người thì trông giống kiểu dong binh, kẻ thì giống như là tư binh của một đoàn đội nào đó, chức nghiệp gì cũng có.

Hàn Thạc trong lòng tràn đầy phẫn nộ, hận lúc này không thể đuổi tận giết tuyệt những kẻ đứng trước mặt đang gây cản trở. Những người này rõ ràng đã gặp may mới có thể đến được bờ đối diện bởi vì mấy người Đặc Lan Khắc Tư ở bờ bên kia cách xa nguyên cả cái đầm lầy rộng lớn. Hơn nữa bọn họ lại đang quá chú ý đến Hàn Thạc khiến cho tinh thần cảnh giác có chút lơ lửng, nên không phát hiện ra sự tồn tại của đám người lạ này, cuối cùng đã để chúng đánh lén hắn.

Trái Đạp Cách Mã sớm đã bị Hàn Thạc thu vào không gian giới chỉ. Hiện tại, Hàn Thạc bị trúng một mũi hỏa tiễn cắm trên bắp chân rất đau đớn, tàu lượn đang dần dần cháy to lên làm hai ống tay áo Hàn Thạc

cũng cháy sém, da thịt những chỗ đó đau nhức như dao cắt .

Tuy nhiên, Hàn Thạc cùng với tàu lượn đang bốc cháy vẫn tiếp tục giữ nguyên hướng bay về phía bờ đối diện. Trong khi bọn đánh lén, có mấy kẻ tiếp tục giương cung tên lên, muốn nhân cơ hội này bắn chết Hàn Thạc ngay trên không trung .

Thì đột nhiên vang lên tiếng hạt vĩ sư gầm gừ phần nộ, sau đó Hàn Thạc ngay lập tức thấy Đặc Lan Khắc Tư dang dăng sát khí cầm kiếm xông thẳng vào đám người này. Ở đằng xa, A Phù Lạp cùng mấy mạo hiểm giả cũng phần nộ tới cực điểm, chạy nhanh về phía bờ đối diện.

Lúc này, Lục Ma Phong đã chém nát bàn tay do thổ hệ ma pháp sư ngưng tụ bùn đất tạo thành. Đến loạt tên tiếp theo, Lục Ma Phong cũng đã kịp trở về bên cạnh Hàn Thạc, chém tan nát những mũi tên liên tiếp bắn đến.

Hàn Thạc chịu đựng sự đau đớn đến cực điểm , da thịt hai cánh tay đã bị đốt cháy phần lớn, tóc cũng bị cháy sém mất một mảng. Hắn mang theo cừu hận thấu xương, cùng với tàu lượn đang bốc cháy rừng rực cuối cùng cũng rơi xuống trên bờ đối diện.

Xuống đến nơi, Hàn Thạc cầm mũi tên cắm ở bắp chân giật mạnh ra, sắc mặt lộ ra vẻ dữ tợn khủng bố, kiên cường đứng thẳng lên, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương chiếu vào mấy kẻ đánh lén.

115. Chương 115: Ác Ma Hàn Thạc

- Các người là ai?

Đặc Lan Khắc Tư liếc thấy Hàn Thạc đã thoát hiểm, an tâm rồi lạnh lùng nhìn những kẻ lạ mặt hỏi.

- Không cần biết chúng ta là ai, để lại ma thú tinh hạch, huyết dịch của xà phát quái, thêm cả trái Đạt cách mã nữa, chúng ta có thể tha cho các người một mạng.

Một cao cấp ma pháp sư tay cầm pháp trượng, vẻ mặt âm trầm trả lời.

- Lý An, người làm sao vậy. Hắc hắc, người xem, còn có ba cô nương xinh đẹp đang

chạy tới kìa, chúng ta đã lâu không có thân mật với nữ nhân, ba tiểu cô nương này cũng phải lưu lại để cho chúng ta vui vẻ.

Một cao cấp kiếm sĩ có thân thể vạm vỡ giống như một con tinh tinh, trên vai vác khoát kiếm to tương ứng với thể hình của hắn, vẻ mặt dâm dục cười nói.

- An Cách Lỗ, người nói đúng a, ta vừa rồi không nhìn thấy ba tiểu cô nương này. Ha ha, tính thêm ba tiểu thư xinh đẹp kia luôn. Trong U Âm sâm lâm này sức mạnh là trên hết, muốn giữ lại tính mạng thì rút đi ngay.

Cao cấp ma pháp sư Lý An cũng cảm thấy rất cao hứng giống như tên kiếm sĩ kia, nhìn ba nữ tử Ni Á, A Phù Lạp và An Cát Lệ Tập đang từ phía xa chạy đến há miệng cười sằng sặc nói.

Bọn này gồm mười mấy người, trong đó chẳng những có ma pháp sư, kiếm sĩ, mà còn có cung tiễn thủ, mục sư, đạo tặc, tất cả xem ra đều là những tay lão luyện, thực lực khẳng định rất mạnh.

- Bằng vào các người mà cũng dám sao?

Lúc này, Hàn Thạc mới lên tiếng, hắn bây giờ không thèm kiếm chế để lộ ra một khí tức nguy hiểm. Thân thể bị đốt cháy lem luốc tạo nên một dáng vẻ hết sức khủng bố, từng bước một chậm chạp đi đến khiến cả bọn thoáng chút sợ hãi.

- Hàn, người không sao chứ?

Đặc Lan Khắc Tư thấy bộ dáng khủng bố hiện thời của hắn lo lắng hỏi.

- Mấy tên này trông chương mắt quá đi. Các người sống đến hôm nay cũng đủ rồi. Các huynh đệ, giết sạch bọn chúng đi!

An Cách Lỗ lạnh lùng quát.

Phía bên này, Qua Đẳng cùng bọn người A Phù Lạp cũng đã chạy tới nơi. Hàn Thạc cũng không nói thêm lời nào, thân hình chợt động, bay cực nhanh thẳng về phía An Cách Lỗ.

Một cổ hắc sắc ma khí nhàn nhạt từ trong cơ thể Hàn Thạc chậm rãi tuôn trào. Sát ý cùng sự phẫn nộ cực điểm đã làm tâm trí hắn xảy ra dị biến, phá vỡ cảnh giới Tổ hồn. Hắc ám ma khí dưới sự thôi động của Ma Nguyên Lực tràn ra làm Hàn Thạc trong nháy mắt đầu óc trở nên ngây ngất. Tâm trí hắn giờ chỉ có duy nhất một ý niệm tàn bạo được giết chóc và phá hoại hết thảy. Cặp mắt long lên sòng sọc, trắng dã vô cùng đáng sợ.

- Các huynh đệ, tiểu tử này có điểm cổ quái, cần thận một chút.

An Cách Lỗ kinh ngạc trước bộ dáng và vẻ mặt chẳng khác gì ác quỷ lúc này của Hàn Thạc, lập tức hô hoán cảnh báo.

Nhóm người của Đặc Lan Khắc Tư ở phía sau lưng Hàn Thạc nên không thấy được những biểu hiện trên mặt hắn, nhưng bọn họ đều có thể cảm giác được thân thể Hàn Thạc bây giờ quá mạnh mẽ, đến mức bất thường. Hắc sắc ma khí không ngừng tuôn trào bao bọc lấy hắn, tạo nên một khí tức tà ác kinh khủng, nhìn vào không khỏi sợ hãi.

- Lên, trợ giúp Hàn Thạc giết chết những kẻ cháy nhà hôi của này.

Qua Đẳng chợt quát lên, xông ra trước tiên, mấy người còn lại lập tức theo sát.

Chỉ có An Cát Lệ Táp vẫn một chỗ có vẻ không biết phải làm gì, quay sang tìm Ni Á đang đứng khuất sau cây đại thụ hỏi:

- Uy, Ni Á tỷ tỷ, có muốn muội hỗ trợ hay không a?

- Xem tình thế hiện tại thì tốt nhất là muội tự bảo vệ chính mình cho tốt là được.

Ni Á không nén được thở nhẹ một cái, rồi giương cung lên nhắm ngay vào một cung tiễn thủ ở đằng xa.

Một tiếng rít thê lương nhiếp hồn giống như ác quỷ ở sâu trong địa ngục tuyệt vọng gào thét. Thanh âm kinh khủng đó thoáng chốc đã tràn ngập cả chiến trường. Mọi người hết thảy đều cảm thấy sở gai ốc, thần tình bỗng chốc không thể giữ bình tĩnh được, hốt hoảng nhìn quanh cố gắng tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

- Thanh âm là từ trên người tên tiểu tử kia truyền đến!.

An Cách Lỗ đột nhiên thất kinh, trán nổi gân xanh, tim đập thình thịch nhìn Hàn Thạc đang xông tới rất nhanh, hét to.

Nghe tiếng hét của hắn mọi người mới nhận ra thanh âm chính là phát ra từ Lục Ma Phong đang bay sát bên người Hàn Thạc. Lục Ma phong lúc này dày đặc ma khí, bay lượn xoay quanh hông Hàn Thạc như là một ác ma phê hồn, toát ra một vẻ cực kỳ tà ác.

- Giết chết hắn, giết chết hắn trước tiên!.

An Cách Lỗ cuống quýt, trong lòng chợt có một loại cảm giác cực kỳ bất ổn, hét thất thanh.

Mọi người bây giờ đều nhận ra vẻ ma quái toát ra từ Hàn Thạc. Ngay một kẻ thân kinh bách chiến như Đặc Lan Khắc Tư nhưng đối với tình trạng Hàn Thạc bây giờ cũng bất giác ớn lạnh cả người, không biết Hàn Thạc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đám địch nhân đương nhiên lại càng e ngại hơn. Bọn chúng thực sự cũng không thể suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy một nguy cơ đang trùng trùng hiện đến trước mắt, trong lòng đều chỉ có một ý nghĩ lập tức phải giết chết Hàn Thạc.

Rất nhanh, vài loại ma pháp công kích cường độ lớn cùng với cung tên xé gió bay ra. Trước thế công mãnh liệt như vậy, sợ rằng ngay cả Đặc Lan Khắc Tư cũng không dễ dàng ứng phó được.

Mắt thấy đợt công kích này sắp trúng vào người Hàn Thạc. Bỗng nhiên hắn miệng gầm một tiếng như dã thú, hai chân đạp mạnh đưa thân thể bất ngờ vọt lên cao mấy trượng, nhẹ nhàng tránh khỏi đợt công kích rồi như một tia chớp bất ngờ vọt tới chỗ An Cách Lỗ, cảnh tượng trông hết sức quỷ dị. Mấy mũi tên và ma pháp công kích đều đánh trúng vào chỗ hai đầu chân sâu hắm mà hắn khi dụng lực lưu lại.

- Chết tiệt!.

An Cách Lỗ buột miệng chữ thề. Hắn không ngờ Hàn Thạc lại có thể dễ dàng tránh thoát đợt công kích, hơn nữa lại đang từ không trung lao thẳng vào mình. Liếc sang bên cạnh chỉ có cao cấp ma pháp sư Lý An cần bản không có tác dụng gì trong cận chiến, bất đắc dĩ rút thanh khoát kiếm ra, tính toán một đòn chí mạng.

Lục Ma Phong vẫn bay lượn một cách thần kỳ quanh hông Hàn Thạc lúc này đột nhiên bay vụt ra trước. Phảng phất như có một ác quỷ đang nhe nanh gào rú lao vào An Cách Lỗ. An Cách Lỗ trong lòng ớn lạnh, hắn nghiêng rằng vận toàn lực, đầu khí màu xanh thẫm hình chữ “Thập” bỗng lóe lên từ thanh khoát kiếm, chém thẳng vào Lục Ma Phong đang từ phía trên cao bổ xuống.

Hai binh khí giao nhau tạo ra một tiếng kêu chát chúa. Lục Ma Phong rít lên một tiếng, thần kỳ cuốn thanh khoát kiếm sang một bên. Trong khi An Cách Lỗ còn đang kinh hãi, Hàn Thạc đã từ trên không lao sầm vào hắn.

Ngay lập tức vang lên một tiếng rú thê lương. An Cách Lỗ vừa rồi còn hô phong hoán vũ, dương dương tự đắc giờ đã nằm lăn ra đất gào thét. Đè lên người hắn là Hàn Thạc, bộ dạng như một ác ma, đang điên cuồng đâm đá cầu xé.

An Cách Lỗ giờ đã khiếp sợ cực điểm, tay chân vung loạn xạ. Trúng được đòn nào vào người của Hàn Thạc cũng chẳng gây nên thương tổn nào mà chỉ kích thích thêm hung tính của hắn. Trong nháy mắt hai tai của An Cách Lỗ đã bị giật đứt, mũi bị đánh bẹp lún sâu vào trong hai má, hai mắt đầy máu, tròng mắt đã vỡ nát thành huyết tương tràn ra, da thịt ở ngực bị Hàn Thạc giận dữ giằng xé, giật ra từng mảng, từng mảng thịt lớn dính đầy máu tươi. Cảnh tượng kinh khủng làm cho những người chứng kiến đều cảm thấy lạnh toát.

- Cứu ta, mau cứu ta!. Khuôn mặt An Cách Lỗ giờ đã trắng bệch trông còn đáng sợ hơn nhiều so với vẻ mặt dữ tợn của Hàn Thạc, chỉ có mồ hôi còn có thể lấp máy đủ để phát ra tiếng kêu cứu thê thảm.

Hàn Thạc nhập ma, trong lòng duy chỉ còn một ý nghĩ giết chóc. Hắn nghe An Cách Lỗ kêu gào lập tức đâm thẳng vào cái mồm rộng của An Cách Lỗ. Mọi người bỗng nhiên nghe thấy tiếng hàm răng vỡ vụn, sau đó chỉ thấy An Cách Lỗ yếu ớt kêu “ô ô” không ngừng rồi hộc ra một mớ lẫn lộn cả mảnh răng vỡ và một đoạn đầu lưỡi.

- Aaa. Trời ạ, chúng ta làm thế nào chọc vào một kẻ điên như vậy!

Đứng cạnh đó, Lý An được chứng kiến toàn bộ, hắn trong lòng lạnh run, sợ đến nỗi hét lên.

Cảnh tượng kinh khủng đó vẫn tiếp tục, An Cách Lỗ giờ chỉ còn kêu được “ô ô” không ngớt. Sau một lúc, hắn ngực thì hướng lên trời nhưng mặt lại úp xuống đất, hình dạng như là đã bị gãy cổ, hoàn toàn tuyệt khí.

- Hàn, thế này là thế nào, sao lại tàn nhẫn như vậy?

Bọn A Phù Lạp đang chuẩn bị tấn công đối phương, nhưng nhìn thấy cảnh tượng thì đều sợ đến choáng váng đứng ngệt cả ra.

- An Cát lệ tạp, ở nguyên đó, không được đến gần!

Ni Á nhìn thấy An Cát Lệ Tạp đang tò mò muốn tới xem, ngay lập tức quát lớn ngăn cản, không muốn nàng thấy được cảnh tượng này.

- Không được để bọn chúng chạy thoát, Hàn Thạc bây giờ chỉ là có chút không bình thường, chúng ta phải giúp hắn.

Đặc Lan Khắc Tư cũng từng giết người vô số, nhưng cảnh tượng tàn khốc trước mắt vẫn làm hắn có chút khiếp sợ. Bất qua hắn dù sao cũng là nhân vật đã từng kinh qua sóng to gió lớn, lập tức hiểu được phải làm cái gì.

Hắn dẫn theo hạt vĩ sư tiến lên, trường kiếm phát ra đầu khí màu trắng sữa, lập tức giết chết một tên đạo tặc và cung tiến thủ của đối phương. Đầu khí màu trắng sữa đại biểu cho thân phận kiếm sư, hạt vĩ sư xuất

hiện thể hiện địa vị của Đặc Lan Khắc Tư.

Đến lúc đó, những người này mới biết rằng mình không thể ngờ lại trêu chọc vào Đặc Lan Khắc Tư nổi danh trong U Âm sâm lâm. Lý An rên rỉ thống khổ than vãn:

- Đáng chết, chúng ta làm sao lại xui xẻo như vậy. Gặp phải một kẻ điên cuồng kinh khủng cũng đã đành, không ngờ lại còn dây vào kẻ sát tinh khét tiếng này.

- Đáng chết, sao lại là Đặc Lan Khắc Tư. Mọi người chạy mau đi!

Một kiếm sĩ khác kêu gào, tựa như có chút khiếp đảm.

Nhóm mười mấy người này nhân số trong đó có bốn cao cấp kiếm sĩ và cao cấp ma pháp sư, ngoài ra còn có các loại chức nghiệp khác nhưng đều có thực lực. Lực lượng như vậy tính ra hoàn toàn không phải là yếu. Bên này, cho dù có cả Đặc Lan Khắc Tư, cũng không nhất định nắm chắc phần thắng. Nhưng bởi vì Đặc Lan Khắc Tư quá nổi tiếng, mặt khác Hàn Thạc lại hành động quá khủng bố nên làm cho cả bọn kinh hãi, chiến ý một chút cũng không có.

- Các người ở lại chỗ này, ta đuổi theo chúng - Vừa thấy bọn A Phù Lạp định đuổi theo kẻ địch, Đặc Lan Khắc Tư bèn hét lớn.

Hắn nói chưa dứt câu thì Hàn Thạc đang nhập ma đã từ trên thi thể An Cách Lỗ nhảy dựng lên, cùng với Lục Ma phong đồng thời bay vút ra ngoài, tốc độ tựa như sấm giáng chớp giạt nhằm hướng bọn Lý An đang chạy trốn.

- Tên ác ma kia vẫn đuổi theo. Lý An, tại sao người lại muốn gây chuyện với bọn họ? Người hại chết chúng ta rồi!

Một vị kiếm sĩ quay đầu lại nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện, thống khổ oán trách Lý An.

- Mọi người mau phân tán ra! Ác ma kia dù nhìn không ra thực lực, nhưng có thể giết chết An Cách Lỗ thì xem chừng không kém hơn Đặc Lan Khắc Tư đâu. Các người tốt nhất là hy vọng đừng gặp phải hắn, nếu không là chết chắc.

Lý An hét to lên rồi lập tức chạy ngoặt sang hướng khác.

Mọi người đều mới chứng kiến sự tàn bạo của Hàn Thạc xong, lúc này chẳng cần Lý An nhắc nhở cũng đều tản ra mỗi người một phương. Bọn họ mặc dù nghe nói là Đặc Lan Khắc Tư là cường đạo nhưng cũng chưa đến nỗi mất hết nhân tính, bởi vậy trong lòng tình nguyện tha gặp phải Đặc Lan Khắc Tư cũng còn hơn đối đầu với Hàn Thạc, một ác ma tuy không rõ thực lực và thân phận nhưng lại cực kỳ âm độc tàn nhẫn.

“Vèo” một tiếng, Hàn Thạc đã xuất hiện ngay chỗ cả bọn vừa đứng, sau đó rất nhanh theo sát một nhóm. Hai trung cấp kiếm sĩ cùng một lõi hệ cao cấp ma pháp sư đang chạy dọc dòng sông xui xẻo giáp mặt với hắn.

Ba người vừa thấy người đuổi theo là Hàn Thạc trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, thân mình đều run rẩy không thể khống chế được. Mắt thấy Hàn Thạc tiến rất nhanh đến gần, cao cấp ma pháp sư cùng đường quát lên:

- Bà nó, phải liều mạng với hắn thôi, nếu không chắc chắn chúng ta sẽ chết thảm.

Hắn nói xong liền niệm luôn một đoạn chú ngữ ma pháp. Từ hư không xuất hiện năm đạo tia chớp uốn lượn ngoằn ngoèo như rồng bay rần chạy bổ xuống đầu Hàn Thạc. Hai kiếm sĩ trung cấp vẻ mặt căng thẳng, tay nắm chặt lấy trường kiếm run lên bần bật.

Hàn Thạc tránh thoát ba đạo tia chớp nhưng vẫn bị hai đạo bổ trúng làm thân mình xuất hiện thêm nhiều mảng cháy sém. Hai kiếm sĩ cùng ma pháp sư đều vui mừng khôn xiết, chuẩn bị đón tiếp theo kết liễu mạng hắn.

Đáng tiếc, bọn chúng không tài nào hiểu được tại sao thân thể Hàn Thạc lại kiên cường dẻo dai như vậy. Trúng phải hai đạo thiểm điện, trên thân mình vết thương mới chồng lên vết thương cũ, nhưng Hàn Thạc vì đã nhập ma nên không cảm thấy đau đớn gì. Vẻ mặt vẫn như một ác ma khủng bố, hắn lao bổ vào giữa hai kiếm sĩ và ma pháp sư, lập tức triển khai một trận chiến sinh tử.

Qua vài khắc, Hàn Thạc dựa vào ý chí chiến đấu điên cuồng, ương ngạnh chịu đựng hai sóng kiếm quang của hai kiếm sĩ để giết chết lôi hệ cao cấp ma pháp sư. Sau đó sử dụng nốt phần Ma Nguyên Lực còn sót lại đánh cho một kiếm sĩ trọng thương, cuối cùng kiệt sức ngã xuống đất, cả người tê liệt vô lực.

- Hắn không cử động được nữa rồi, giúp ta giết hắn đi, nhanh lên một chút!

Trung cấp kiếm sĩ bị trọng thương kia đang nằm trong vũng máu vẫn quay sang hét lên với đồng bọn.

Trung cấp kiếm sĩ còn sót lại vẻ mặt âm trầm, ánh mắt hưng phấn, cầm kiếm, đi từng bước một về phía Hàn Thạc đang nằm sóng sượt dưới đất, toàn thân không còn một chút ma nguyên lực.

116. Chương 116: Ta Là Một Vong Linh Pháp Sư!

- Mau giết tên điên đó! - Một kiếm sĩ khác vừa ngã xuống lớn tiếng quát.

- Người cầm mệnh cho ta!

Tên kiếm sĩ đang đi về phía Hàn Thạc đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt lườm người phía sau, thanh âm cứng nhắc nói:

- Còn dám nói nhảm nữa, ta giết luôn cả ngươi đấy!

Vừa nghe những lời này, người nọ đột nhiên sững sờ tại chỗ, ánh mắt hoàn toàn xa lạ nhìn hắn, há mồm nghi hoặc hỏi:

- Phi Lăng Tư, ngươi bị làm sao vậy?"

Nâng kiếm đi về phía Hàn Thạc, trên mặt Phi Lăng Tư tràn ngập hưng phấn và tham lam, ánh mắt chỉ tập trung trên người hắn, há mồm kích động nói:

- Ha ha ha! Ta phát tài rồi, ngươi tốt nhất không nên cản đường ta, bằng không ta sẽ khiến ngươi phải chết chung với hắn đấy.

Đến lúc này, tên kiếm sĩ kia cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, hóa ra Phi Lăng Tư giờ đây đã bị của cải làm mờ mắt rồi, trong đầu hắn cũng không còn cái gì là đồng đội nữa mà chỉ có dục vọng phát tài mà thôi.

Đầu óc đang vô cùng đau đớn thì Hàn Thạc dần dần từ trạng thái nhập ma tỉnh lại. Trải qua khoảng thời gian mê man ngắn ngủi, hắn nhớ lại được tất cả những chuyện vừa xảy ra, cũng lập tức nhận ra tình thế khẩn cấp trước mắt.

- Ha ha ha, chiến lợi phẩm trên thân xà phát quá! còn cả trái Đạp Cách Mã nữa, tất cả đều là của ta, tên ác ma điên kia, ngươi đi tìm chết đi!

Ánh mắt Phi Lăng Tư nhìn chằm chằm không gian giới chỉ trên tay Hàn Thạc, mặt âm trầm hưng phấn nói.

Ngay khi mấy lời này vừa nói ra, Phi Lăng Tư nâng trường kiếm trong tay lên, đâm thẳng tới cơ thể đang vô lực phản kháng của Hàn Thạc. Xem ra Phi Lăng Tư định lấy tính mạng hắn trước, sau đó mới gỡ không gian giới chỉ ra để nghiên cứu những thứ bên trong.

Một đoạn Vong Linh chú ngữ được Hàn Thạc ngâm xướng rất nhanh, kiếm của Phi Lăng Tư đang đâm về phía ngực hắn đột nhiên bị một thanh cốt đao xuất hiện ngăn trở.

- Kỳ thật, ta là một Vong Linh pháp sư! - Hàn Thạc cổ quái nhìn vẻ mặt kinh hãi của Phi Lăng Tư, lạnh lùng nói.

Trong khi Phi Lăng Tư còn đang hoảng sợ, thanh tiểu cốt đao được thôi động khiến gã không tự chủ được phải lùi lại. Sau đó một Tiểu Khô Lôu với một miếng bít mắt rất to che một bên mắt, cầm thanh cốt đao nhanh chóng áp sát gã. Sau một hồi đao kiếm giao kích, Tiểu Khô Lôu thần dũng đã dùng tiểu cốt đao giết chết kẻ sớm đã bị thương từ trước kia.

Đối với gã kiếm sĩ trọng thương vừa rồi vẫn gào thét muốn giết hắn, Hàn Thạc tự nhiên không lưu tình chút nào, ra lệnh một tiếng, lập tức cũng bị Tiểu Khô Lâu chém chết.

Với những kẻ ngay từ khi xuất hiện đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đối phó với mình, từ đầu đến cuối không một chút nhân từ, Hàn Thạc đương nhiên hiểu rõ cách làm nợ máu trả bằng máu mới là kết cục thích hợp nhất đối với bọn chúng.

Sự xuất hiện của Tiểu Khô Lâu đã kịp thời cứu được Hàn Thạc thoát khỏi cái chết, cũng đảo ngược cục diện. Tiểu Khô Lâu cầm tiểu cốt đao, thuần thực loay hoay trên thi thể ba người, thu thập toàn bộ vật phẩm có giá trị trên người bọn chúng, sau đó đưa cho Hàn Thạc cất vào trong không gian giới chỉ.

Trong ba người này, chỉ có Điện hệ ma pháp sư cao cấp có chút gia tài, bao gồm một cây ma pháp trượng xa xỉ, với mấy trăm kim tệ và hai ba khối ma thú tinh hạch cấp ba cấp bốn. Hai kiếm sĩ kia ngoài thanh kiếm chất lượng kém, chỉ có thêm một ít kim tệ vụn vặt, còn lại tịnh không còn gì khác.

Nằm thẳng căng trên đất, Hàn Thạc hiểu được một khi nhập ma thì thần trí mình sẽ lập tức lâm vào trạng thái điên cuồng chém giết, chừng nào toàn bộ ma nguyên lực và thể lực vẫn chưa hao tổn hết thì tuyệt đối sẽ không tỉnh dậy được. Lần này sau khi hắn nhập ma chẳng những ma nguyên lực và thể lực tiêu hao hết, trên người còn chịu đủ mọi loại đả kích, có lẽ đây là lần bị thương nặng nhất từ trước đến nay. So với Áo Đức Tái bị hạt vĩ sư bổ một kích còn nghiêm trọng hơn.

May mà thân thể Hàn Thạc vốn kiên cường dẻo dai, Áo Đức Tái cũng còn xa mới có thể so bì được. Bởi vậy hắn hiện tại giống như lệ quỷ hung ác, mặc dù thân thể suy yếu đến mức không thể đứng thẳng được, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ cho dù không nhờ bất cứ được phẩm nào thì thân thể cũng có thể khôi phục lại trong khoảng thời gian ngắn.

Từ đầu đến giờ Hàn Thạc vẫn chưa bại lộ thân phận Vong Linh pháp sư của mình. Bởi vì khi trên người cất giấu một số con bài bí mật, tại thời điểm mấu chốt có thể cứu vãn tính mạng của hắn. Lần này đối mặt với những kẻ đánh lén, nếu không phải lúc tối hậu hắn còn tinh thần lực khả dĩ vận dụng được, chắc chắn sẽ khó thoát chết. Nếu trước đó đám người này biết được Hàn Thạc còn là một gã Vong Linh pháp sư, kết quả hiện tại e rằng chưa chắc đã như thế này.

Miệng ngâm từng đoạn ma pháp chú ngữ, lập tức có mấy cương thi chiến sĩ, mấy khô lâu chiến sĩ bỗng nhiên xuất hiện xung quanh Hàn Thạc, từng tên đều cầm vũ khí đứng vây quanh hắn, sẵn sàng ứng phó với mọi biến hóa có khả năng phát sinh.

Ngay khi tỉnh dậy, Hàn Thạc lập lập lại được liên lạc với nguyên ma. Thông qua quan sát của nguyên ma, hắn đã thấy Đặc Lan Khắc Tư cùng bọn A Phù Lạp đang tụ họp trong khu vực này để tìm kiếm tung tích của hắn.

Giờ đây thể lực đang suy yếu, Hàn Thạc chẳng những không thể hành động mà còn không thể nói lớn, nhưng lại có hàng loạt sinh vật hắc ám có thể sử dụng. Sau khi ra mệnh lệnh, Tiểu Khô Lâu liền gây một tiếng động lớn khiến cỏ cây bay ào ào đầy trời.

- Bên kia có động tĩnh, chúng ta tới xem xem!

Đặc Lan Khắc Tư với thính giác rất nhạy bén đã nhận ra động tĩnh, rồi chỉ rõ phương hướng, dẫn mọi người chạy tới chỗ Hàn Thạc.

Mấy sinh vật hắc ám vừa được triệu hồi ra, lập tức bị Hàn Thạc dùng tinh thần lực tổng về dị thời không. Sau đó không lâu Đặc Lan Khắc Tư dẫn đầu đoàn người cuối cùng đã chạy tới trước mặt hắn.

- Sao rồi? - Đặc Lan Khắc Tư kinh hô một tiếng, lập tức bước nhanh về phía Hàn Thạc.

Bây giờ bộ dạng Hàn Thạc nhếch nhác cực điểm, quần áo cháy sém, nhiều chỗ trên người cũng bị lửa đốt cháy, mặt đen thui thiếu chút nữa là không nhìn ra diện mạo của hắn nữa. Bất quá Đặc Lan Khắc Tư cũng chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra hắn.

- Ta không sao, không nghĩ ra là trên đường lại đụng phải đám người này. - Thanh âm Hàn Thạc khá yếu nhược, cười khổ một tiếng nhẹ giọng nói.

- Lần này là ta sơ sót, vì cách làm mới lạ của người làm ta kinh ngạc, nhất thời buông lỏng cảnh giác, mới làm cho sự tình phát sinh như thế. Tuy nhiên cũng không có gì ghê gớm, tại U Âm thâm lâm loại chuyện này mỗi ngày đều xảy ra, ta sớm đã quen với chúng rồi.

Đặc Lan Khắc Tư thấy Hàn Thạc còn sống, không nhịn được thở phào một hơi, nhún vai nói.

Kéo Ni Á, Qua Đăng cùng mọi người lại an cần hỏi thăm Hàn Thạc, sau đó A Phù Lạp mới cảm động nói:

- Xem ra đúng như Khải Tư Tân nói, Đặc Lan Khắc Tư coi như cũng là người tốt. Ít nhất thì lần trước gã chỉ muốn có chiến lợi phẩm trên thân rồng hai đầu, ngay từ đầu đã không động thủ đánh lén, cũng không muốn giết chúng ta, càng không mang tư tưởng dâm dục như bọn người lúc này. Ở cùng hắn ta mới hiểu được lời nói của Khải Tư Tân là đúng, lúc đầu ta cứ tưởng ông ấy chỉ nói đùa thôi.

A Phù Lạp nói như vậy, mọi người nhớ lại tào ngộ lúc gặp Đặc Lan Khắc Tư, lại nghĩ tới việc vừa làm của người này, đột nhiên cảm thấy gã cũng có thể coi là nhân từ.

- Thật ra ta không tốt như các người nghĩ, hơn nữa ta còn đang không ngừng thay đổi. Khi ta mới vào U Âm thâm lâm cũng từng đơn thuần giống như các người, cũng từng rất tin tưởng đồng đội. Nhưng rồi những hành động của họ làm ta nhận thức được trong U Âm thâm lâm này, ngoại trừ chính mình ra thì không thể tin tưởng ai khác, nguy hiểm rình rập mọi nơi khiến người phải trở nên lãnh khốc đối mặt với hết thảy. Chỉ một cử chỉ nhân từ cũng có thể khiến người chết bất cứ khi nào.

Đặc Lan Khắc Tư phóng khoáng giải thích.

- Vừa rồi người bị làm sao thế? - Do dự một chút, Ni Á nhìn Hàn Thạc hỏi mà lòng vẫn còn chút sợ hãi.

Ni Á vừa nói những lời này, ánh mắt chúng nhân đều tập trung về phía Hàn Thạc, như đang chờ hắn cho một giải thích hợp lý. Dẫu sao thủ đoạn trước đó của Hàn Thạc có chút tàn bạo, so với biểu tình bình thường của hắn hiện giờ quả thực là một trời một vực, hỏi làm sao mọi người không nghi vấn cho được.

- Ta tu luyện võ kỹ, bởi vì chưa luyện được đầy đủ nên một khi bị kích động mãnh liệt sẽ lâm vào trạng thái mà chính ta cũng khó khống chế. Thật có lỗi vừa rồi ta quá giận dữ, làm mọi người nghi hoặc, ta cũng không muốn như vậy đâu, nhưng ta cũng không khống chế được mà.

Về tình huống nhập ma, Hàn Thạc căn bản không thể giải thích được, cũng chỉ có thể nói như vậy thôi.

- Nguyên lai là như vậy, vừa rồi biểu hiện của người quả thực rất đáng sợ. Nếu loại võ kỹ này không thể khống chế, người tốt nhất nên sớm bỏ đi, bởi vì như vậy có thể sẽ gây ra hậu quả khó lường.

A Phù Lạp chân thành khuyên nhủ Hàn Thạc.

Đối với lời khuyên của A Phù Lạp, Hàn Thạc tự nhiên không để ý, tình trạng ma công nhập ma nếu có thể khống chế hữu hiệu được, vậy sao gọi là nhập ma được. Loại nhập ma này cũng không phải dễ dàng phát sinh, điều này cũng do cảnh giới sau khi tới một giai đoạn nhất định, bởi vì tâm cảnh cùng các nguyên nhân khác tạo thành. Hàn Thạc cũng chỉ có thể cẩn thận phòng bị, nhưng sẽ không vì chuyện này mà bỏ dỡ ma công đang tu luyện.

- Tốt lắm, trước tiên chúng ta nên mang Hàn Thạc đi cùng hội hợp với Áo Đức Tái, những cái khác để bàn sau. - Đặc Lan Khắc Tư ban đầu kỳ quái nhìn chằm chằm Hàn Thạc, sau đó mới mở miệng bảo A Phù Lạp.

Đề nghị của Đặc Lan Khắc Tư được mọi người nhất trí, sau đó do hai kiếm sĩ Qua Đăng làm một cái cáng đơn giản, vác Hàn Thạc lên rồi đi về vị trí của Áo Đức Tái.

Trên đường đi, Hàn Thạc từ miệng Đặc Lan Khắc Tư biết được đoàn người đó hình như là tư nhân hộ vệ của Mạch Dịch Văn thương hội. Đặc Lan Khắc Tư không ngừng truy kích, liên tiếp giết thêm mấy người, đến khi phát hiện thấy phía sau càng lúc càng nhiều hộ vệ tụ hợp lại, cảm thấy thực lực đối phương không phải mình hắn có thể rung chuyển được, hơn nữa cũng vì lo lắng cho tình trạng của Hàn Thạc mới đành quay về.

Hàn Thạc cũng từng nghe qua Mạch Dịch Văn thương hội, cũng là đại thương hội như Bồ Tư Đặc. Lần trước Phỉ Bích đã vì chuyện thương hội này mà phiền não một thời gian. Nghe nói thương hội này kiểm

sinh ý nhờ buôn lậu, tới các quốc gia bán các loại hàng cấm, cùng với nhân vật quyền quý các quốc gia có quan hệ rất chặt chẽ.

Mạch Dịch Văn thương hội không thuộc Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, mà thuộc về các dong binh thương nhân kiến lập tại Ba Đặc Thương Minh. Trong Ba Đặc Thương Minh hình như có thanh danh không nhỏ, gần đây nhiều lần ra vào Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, gây cho Bồ Tư Đặc thương hội của Phỉ Bích tổn thất không nhỏ.

Cơ thể của Hàn Thạc bây giờ có thể nói là vô cùng thâm khổ. Thương thế nặng như vậy, hơn nữa đi đường nằm trên cang lại không ngừng lắc lư, nếu là người bình thường tuyệt đối sẽ rên rỉ kêu la. Bất quá đoạn đường nửa tiếng đồng hồ xóc nảy đó, lại với vết thương chỉ được xử lý qua loa, Hàn Thạc nằm trên cang thủy chung từ đầu đến cuối không phát ra một tiếng kêu đau đớn nào, điều này khiến mọi người cực kỳ bội phục sức chịu đựng kinh người của hắn.

Không chỉ thế, hắn không ngờ còn có tinh lực nói chuyện không ngừng với Đặc Lan Khắc Tư, hỏi những quan sát của gã về tình hình Mạch Dịch Văn thương hội, cứ như những thương thế kinh người đó căn bản hắn không phải chịu đựng vậy.

Đợi đến lúc mọi người hợp lực đào vào trong huyết động, chuyển đồng đá chồng chất đi, đã thấy Áo Đức Tái nghiêng rống trợn mắt đi từ trong ra. Qua Đẳng rốt cục không nhịn được, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Hàn, người là loại quái vật gì vậy?

Phá lên cười sảng sặc, đối với khả năng chịu đau đạt tới cấp bậc quái vật, hắn thực không biết phải trả lời Qua Đẳng thế nào, chỉ đành cười khổ lắc đầu nói:

- Thần kinh ta so với các người chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Sau khi Áo Đức Tái đi ra, được Ni Á thuật lại một hồi sự tình đã trải qua, khiến thân thể gã đã phục hồi khá nhiều của Áo Đức Tái vừa nghe đã cảm thấy hải hùng khiếp vía, cũng cực kỳ kinh ngạc với việc gặp nhóm người đó.

- Ni Á tỷ tỷ, ta muốn trở về, gia gia hắn là đang rất lo lắng.

An Cát Lệ Tập tới sau, phát hiện chưa có ai để ý đến nàng, hơi cúi đầu nghĩ một chút, có vẻ không hứng thú nói.

Ni Á nghe An Cát Lệ Tập nói như vậy, vỗ mạnh vào đầu mới chợt nhớ ra nói:

- Ta thiếu chút nữa quên chuyện của muội, đi thôi, ta lập tức đưa muội đến chỗ gia gia. Trong U Âm sâm lâm này rất nguy hiểm, muội sau này ngàn vạn lần không nên lén chạy loạn đi đấy.

An Cát Lệ Tập gật đầu cười ngọt ngào rồi từ biệt mọi người, tới chỗ Hàn Thạc thì vẫy vẫy tay nói một câu:

- Tạm biệt người xấu!

- Ni Á, mình người đi liệu có vấn đề gì không. Qua Đẳng người hãy đi cùng với bọn họ đi. - Áo Đức Tái nhú mày nói với Ni Á.

Lắc lắc đầu, Ni Á mỉm cười nói:

- Không cần đâu đội trưởng, gia gia nàng ấy ở gần đây, nếu có vấn đề gì thì ta sẽ hô to lên.

Nói xong, Ni Á kéo An Cát Lệ Tập nhanh chóng rời đi, đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

- Ta nghĩ, ta đã hoàn thành lời hứa với các người rồi, cũng đã đến lúc rời đi. - Đặc Lan Khắc Tư nhìn Hàn Thạc nói.

Trải qua khoảng thời gian ở chung, Hàn Thạc phát hiện ra Đặc Lan Khắc Tư tịnh không kinh khủng như lời đồn, ít nhất trong khoảng thời gian này cách hành động và ứng xử của gã khiến hắn rất thoải mái. Trong lòng Hàn Thạc vô tình đã coi Đặc Lan Khắc Tư là bằng hữu, bây giờ nghe gã muốn rời đi luôn, ngược lại có chút không quen.

- Chuyện tốt nên làm, người xem ta bây giờ bị thương nặng như vậy, nói thế nào cũng phải lưu lại chiếu cố ta một thời gian chứ. Chờ chúng ra rời khỏi nơi nguy hiểm này người rời đi cũng chưa muộn mà!

Hàn Thạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư tươi cười nói.

- Lúc trước ta đâu có đáp ứng người điều này, kỳ thật từ đầu đến giờ ta đã hoàn thành lời hứa, lại thêm giúp các người đối phó địch nhân nữa, người không nên quá tham lam như thế chứ!

- Người xem ta bị thương, Áo Đức Tái cũng không thể động thủ được, số còn lại muốn bình yên vô sự rời khỏi khu vực nguy hiểm này tịnh không dễ dàng, ta nghĩ người sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ chúng ta chứ?

Vừa nói như vậy, Đặc Lan Khắc Tư trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng nói:

- Như vậy đi Hàn, người đáp ứng ta một chuyện, ta bảo vệ các người, đưa mọi người đến nơi tương đối an toàn.

- Chuyện gì? - Hàn Thạc sững sốt, hỏi Đặc Lan Khắc Tư.

- Tạm thời ta sẽ không nói, dù sao chỉ cần người nhớ kỹ đã đáp ứng ta là được.

- Người không sợ sau này ta sẽ nuốt lời à, hắc hắc, ta cũng không phải là người luôn giữ lời hứa đâu!

- Ta tin tưởng người! - Đặc Lan Khắc Tư nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Thạc, chậm rãi nói từng chữ.

Hàn Thạc đột nhiên trầm mặc, cũng nhìn Đặc Lan Khắc Tư, sau đó vẫn cười cợt nhả, nhưng lại gật đầu nói:

- Được, ta đáp ứng người!

Áo Đức Tái nhìn vẻ mặt vui mừng của hai người, đột nhiên thấy hai người này có rất nhiều điểm giống nhau, cùng có lai lịch thần bí, thực lực cao cường, tính cách cứng cỏi, gặp chuyện nguy cấp thì vẫn luôn tỉnh táo, cần xuất thủ thì không chút lưu tình.

Trong lúc Áo Đức Tái nhìn chăm chăm Hàn Thạc, hắn cũng nhìn về phía gã, suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt nói với Áo Đức Tái:

- Mục đích lần này các người đến U Âm sâm lâm là để lấy được trái Đạt Cách Mã, ta biết thực ra các người vốn không ôm hi vọng gì, tựa hồ cũng không coi trọng việc lấy được trái Đạt Cách Mã như ta tưởng tượng. Làm bằng hữu, ta muốn hỏi Áo Đức Tái, có phải người thực sự muốn lấy được trái Đạt Cách Mã không?

- Cũng không phải, chúng ta đến U Âm sâm lâm mục đích chủ yếu là để rèn luyện thực lực, đương nhiên hi vọng có thể kiếm được một số thứ có giá trị. Tới bây giờ ta nghĩ chúng ta đã hoàn thành được nguyện vọng. Trái Đạt Cách Mã vốn chỉ là một mục tiêu hư vô, chúng ta thực không cho rằng là có thể đạt được cái thứ ăn vào làm người ta phát điên lên này, cũng không có ý dùng tới, chỉ thuận miệng đáp ứng người khác đến đây thử vận may thôi.

Áo Đức Tái thấy vẻ mặt ngưng trọng của Hàn Thạc liền thẳng thắn nói, sau đó nghi hoặc nhìn hắn hỏi:

- Hàn, người hỏi điều này làm gì?

Thở dài một hơi, Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, mở miệng nói:

- Bởi vì ta muốn độc chiếm trái Đạt Cách Mã, vũ kỹ ta tu luyện gây nên tinh thần không ổn định như mọi người vừa nói. Nhưng nếu có Đạt Cách Mã quả, ta có thể cải thiện về phương diện này. Cho nên nếu mọi người không phải là rất muốn nó, ta nghĩ là sẽ lấy ba trái Đạt Cách Mã này, nhưng ta sẽ dùng kim tệ bồi thường mọi người!

- Vậy người muốn độc chiếm hả, ha ha, chúng ta đồng ý, người đem tinh hạch của rồng hai đầu và Xà phát quái tặng chúng ta là được, chừng đó đem đổi cũng đủ kim tệ rồi. Người muốn thì cứ lấy hết trái Đạt Cách Mã đi, còn nói cái gì bồi thường kim tệ thật không có ý tứ.

Áo Đức Tái thản nhiên cười, chân thành nói với Hàn Thạc.

A Phù Lạp cùng đám người Qua Đăng cũng tỏ ý với Hàn Thạc không cần quá khách khí, dù sao bọn họ không phải thật sự muốn lấy trái Đạt Cách Mã này.

- Tốt lắm, đã như vậy ta sẽ không khách khí nữa.

Với cảnh giới ma công “Tổ Hồn” hiện tại, Hàn Thạc thật sự rất cần Đạt Cách Mã quả, do vậy cũng không giả bộ từ chối, sẵn khoải đáp ứng.

Sau vài ngày trong rừng, do nguyên ma của Hàn Thạc thám thính tứ phía, hơn nữa có Đặc Lan Khắc Tư che chở, đoàn người dựa theo đường cũ quay lại, nhanh chóng thoát khỏi nơi sâu thẳm trong U Âm sâm lâm.

Chỉ với thời gian vài ngày, vốn suy yếu đến mức mặc cho mọi người khiêng vác, Hàn Thạc đã có thể bước xuống khỏi cang. Cánh tay và gương mặt bị đốt cháy nghiêm trọng, sau khi lớp da đỏ tróc ra, lộ ra một đôi cánh tay thon dài và gương mặt trắng nõn như ngọc, không tìm thấy mấy may vết tích bị đốt cháy.

Cả thân thể và tóc bị thiêu cháy đen thui, cũng chỉ sau vài ngày ngắn ngủi đã khôi phục lại một cách thần kỳ như thường làm đám Áo Đức Tái lại một lần nữa nghi hoặc mà hỏi

- Người là loại quái vật gì vậy.

Ma nguyên lực tương tự cũng nhanh chóng khôi phục, Hàn Thạc trong quá trình này cũng cẩn thận bảo quản trái Đạt Cách Mã, chuẩn bị trở về Tử Vong Mộ Địa đợi lúc an tĩnh, một mình sử dụng. Thương thế trong cơ thể theo sự lưu chuyển của Ma Nguyên lực cũng khôi phục rất nhanh, từng ngày trôi qua thương thế của hắn đã dần dần khôi phục.

Một hôm, Nguyên Ma của Hàn Thạc dò xét được một nhóm nhân mã lớn mang theo địa long cùng đi, trong nhóm đó không ngờ phát hiện ra tung tích của cao cấp ma pháp sư Lí An, đột nhiên hiểu được những người đó hẳn là thuộc về Mạch Dịch Văn thương hội.

Tính toán lộ trình và thời gian, Hàn Thạc phát hiện ra đã sắp đến gần địa phương sâm lâm Cự Ma cư trú, đột nhiên nhớ ra cự ma có tiếng cường đạo ác ôn, còn đang chờ bọn họ lấy được chỉ thị của Đạt Đạt Lạp đại thần, liền tưởng đến những hành vi ti tiện của đám hộ vệ Mạch Dịch Văn thương hội, khóe miệng Hàn Thạc bất giác nhếch lên, lạnh lùng mỉm cười độc ác.

117. Chương 117: Đoạt Hết Cho Ta

Đến chỗ lúc trước mà bọn Áo Đức Tái và hắn ngẫu nhiên gặp gỡ, Hàn Thạc mỉm cười nhìn cả bọn nói.

Hắn đưa ra đề nghị như vậy kể cũng hợp tình hợp lý. Chỗ này ở gần nơi ở của sâm lâm cự ma, có chuyện gì cũng có thể kêu bọn chúng một tiếng, hơn nữa qua mấy ngày thương thế trên người hắn cũng đã chuyển biến tốt. Về phần Áo Đức Tái, nhờ vào công dụng thần kỳ của tinh huyết xà phát quái cũng đã khỏi hẳn.

Thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn. Chỉ là qua mấy lần sinh tử, song phương bất giác nảy sinh tình cảm. Cả bọn đến giờ xem như cũng qua cơn nguy hiểm, Áo Đức Tái nghe Hàn Thạc nói vậy cũng gật đầu có chút bất đắc dĩ nói :

- Đã như vậy chúng ta chia tay ở đây, hy vọng sau này còn có thể gặp lại.

Cả bọn lưu luyến chấp tay nói lời từ biệt với Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư rồi hướng phía ngoài U Âm sâm lâm rời đi .

Chờ đến khi nhóm Áo Đức Tái sáu người khuất dạng Đặc Lan Khắc Tư mới quay sang Hàn Thạc nói:

- Với thể trạng của ngươi bây giờ, ta nghĩ cũng không cần phải bảo vệ nữa. Có lẽ ta nên rời đi.

Nhìn Đặc Lan Khắc Tư lắc lắc đầu, Hàn Thạc cười :

- Ngươi không thể đi.

- Tại sao ?

- Thương hội Mạch Dịch Văn đã thương ta thâm trọng như vậy, đương nhiên là không thể bỏ qua. Một khi gã thổ hệ cao cấp ma pháp sư Lý An kia còn chưa chết trong tay ta thì làm sao dập tắt được nộ hỏa trong lòng. Hắc hắc, ta phát hiện thời gian gần đây, hạt vĩ sư của ngươi thường biến mất một lúc. Ngươi không

phải là đã phát hiện ra tung tích của đám người thương hội Mạch Định Văn, hơn nữa còn đang tính toán đối phó bọn chúng phải không ?

Đặc Lan Khắc Tư nghe xong ngạc nhiên nói:

- Xem ra người trên người quả nhiên là có quá nhiều bí mật, dường như bất cứ việc gì đều không thể gạt được người. Không sai, ta có kế hoạch đối phó đám người thương hội Mạch Định Văn. Ta đã dò xét qua tình hình, bọn chúng có một ma đạo sư làm thủ lĩnh, ngoài ra còn có rất nhiều trợ thủ. Ta tính toán cũng chỉ lén lút động thủ, tuyệt đối không dám chính diện giao phong. Thương thế người từ trận chiến trước chưa lành hẳn, tốt nhất nên đứng ngoài, vì vậy ta đã không nói với người.

Hàn Thạc trầm ngâm nhìn Đặc Lan Khắc Tư một lúc lâu rồi mới mở miệng :

- Ta có biện pháp đối phó đám người đó, cũng biết bọn họ nhất định sẽ đi qua đây. Trong cả bọn, ta chỉ e ngại tên ma đạo sư nên để dành phần người, việc còn lại cứ giao cho ta giải quyết.

- Người diên à, đoàn của bọn chúng hộ vệ tùy tùng đếm sơ cũng khoảng một trăm người, lực lượng như vậy không thể xem nhẹ. Trong đó có đến sáu, bảy mươi các loại hộ vệ chức nghiệp, người nghĩ chỉ một mình người có thể đối phó với nhiều người như vậy sao?

Đặc Lan Khắc Tư trở mắt nhìn Hàn Thạc.

Hàn Thạc chỉ mỉm cười với vẻ bí ẩn:

- Người không cần phải lo nhiều, chờ đến lúc đó người sẽ hiểu tại sao ta có thể đối phó với bọn họ. Việc trước mắt người cứ theo sát Mạch Định Văn thương hội kia đi, không lâu nữa đâu, ta sẽ cho người thấy, bọn chúng sẽ phải trả một cái giá thật đắt.

Nói xong không đợi Đặc Lan Khắc Tư hỏi tiếp hắn cười dài rồi nhanh chóng rời đi, để lại Đặc Lan Khắc Tư với vẻ mặt hoang mang.

Hàn Thạc đi thẳng tới chỗ thánh địa của sâm lâm cự ma. Tới nơi hắn triệu hồi Tiểu Khô Lâu lệnh cho bọn cự ma canh giữ nơi đây lấy chiếc bè tre ra thả xuống sông. Xong xuôi cả đám xuống bè tiến về nơi cư ngụ của sâm lâm cự ma

Tiểu Khô Lâu vừa xuất hiện thì cả thị tộc cự ma lập tức náo loạn. Một cự ma chạy đến trước mặt Hàn Thạc nhìn kỹ rồi xoay người chạy vào trong, chắc là đi báo cáo. Một lát sau lão mục sư về mặt hưng phấn lập cập chạy ra, quỳ xuống trước mặt Tiểu Khô Lâu lớn tiếng lễ bái.

- Đạt Đạt Lạp đại thần ra lệnh cho các người, tất cả chuẩn bị vũ khí. Người chuẩn bị dẫn các người đi thực hiện một vụ làm ăn lớn, đánh cướp một đại thương hội chuẩn bị đi ngang qua đây.

Hàn Thạc ngẩng cao đầu, kẻ cả ra lệnh.

Vừa nghe nói việc cướp bóc, tất cả sâm lâm cự ma vô luận là lão nhân hay trẻ con đều lập tức hưng phấn. Cả bọn một tay khua vũ khí, một tay quay quay chiếc túi lớn đeo bên người âm ỉ thét lớn lên. Xem ra chủng tộc này việc cướp bóc là thiên tính, bất luận là kẻ nào cũng đều không thể thay đổi được.

- Đa tạ Đạt Đạt Lạp đại thần, đa tạ Đạt Đạt đại thần đã chỉ dẫn!

Lão mục sư về sung sướng đến cùng cực, xoay người chạy đến một cự ma thủ lĩnh cường tráng đứng đường xa liến thoắng phân phó.

Tên thủ lĩnh nghe xong giờ cao trường mâu tập hợp mọi người. Đội hình sắp xếp đâu ra đấy, các sâm lâm trẻ tuổi xếp thành một hàng dài, còn các chiến sĩ liệt thủ cự ma và mục sư kết hợp thành các đội riêng biệt. Trong thoáng chốc gần năm sáu trăm sâm lâm cự ma đã tập trung đầy đủ chờ hiệu lệnh xuất phát.

Thấy bọn họ toàn bộ đã chuẩn bị xong xuôi, Hàn Thạc gật gật đầu cũng không nói gì thêm, để Tiểu Khô Lâu hạ đạt mệnh lệnh. Tiểu Khô Lâu hùng hổ cùng sâm lâm cự ma thủ lĩnh kia bước lên một chỗ cao, tay cầm cốt đao chém mạnh vài cái tạo không khí, cả bọn lập tức giờ cao vũ khí hưởng ứng, khí thế bừng bừng.

Đeo trên mặt một cái bịt mắt, dáng vẻ nghênh ngang, Tiểu Khô Lâu lúc này quả thực là có vài phần phong phạm của cường đạo. Lão mục sư thét lớn ra lệnh, một cái kiệu đưa đến trước mặt, Tiểu Khô Lâu theo lệ

cũ tự nhiên chui vào. Hàn Thạc lấy ra một chiếc ma pháp bào màu đen trùm kín cả đầu và thân, rồi dẫn cả đoàn quân đi về con đường mà đoàn người của thương hội Mạch Dịch Văn sẽ phải đi qua.

Hàn Thạc cẩn thận như vậy là có lý do. Sâm lâm cự ma xú danh đã vang xa từ lâu, cùng bọn họ cướp bóc, sau này bị người ta phát hiện chắc chắn sẽ có phiền toái. Vốn hắn quyết định chia tay nhóm người Áo Đức Tái sớm như vậy cũng vì biết bọn họ còn quá nhân từ. Đối với việc cướp bóc này không có tác dụng, ngược lại còn đánh mất đi hình tượng của bản thân hắn trong lòng bọn họ.

Nhờ quan sát của nguyên ma, Hàn Thạc nắm rất vững vị trí đoàn người thương hội Mạch Dịch Văn hiện tại nên hắn tự tin dẫn theo năm sáu trăm sâm lâm cự ma tiến vào sơn cốc. Khi tất cả đã vào trong, các cự ma có kinh nghiệm bắt đầu triển khai bố trí cam bẫy cùng các tảng đá lớn làm chướng ngại vật ngăn cản lối đi. An bài xong, các sâm lâm cự ma nấp vào các bụi cây ven đường, bọn chúng da màu xanh lá cây nên chìm lấp vào trong bụi cây thành một khối, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện được tung tích.

Đặc Lan Khắc Tư cười hạt vi sư đi cách sau đoàn người của thương hội một khoảng cách xa. Thủ lĩnh đoàn này là một ma đạo sư nên hắn cũng không dám manh động, tuyệt đối tuân theo căn dặn của Hàn Thạc lúc trước.

Nửa giờ sau, đoàn người do địa long không lồ mở đường dần dần xuất hiện. Địa long thở phì phò phì phò đi trước, hàng hóa trên thân không ngừng lắc lư. Các loại chức nghiệp thị vệ đi tuần tra theo sau, ánh mắt cảnh giác dò xét xung quanh, trong đó có hai người Hàn Thạc rất quen mặt. Hắn nhận ra ngay là hai kẻ đã tập kích mình tại đầm lầy.

Trong đoàn người, ngoài hai con địa long còn có một vài con lạc đà cực kỳ lớn thì còn có mấy thương nhân y phục hoa lệ đi ở giữa, bao quanh là các hộ vệ nhìn có vẻ khá lão luyện. Cũng khó trách ngay cả Đặc lan Khắc Tư cũng không dám khinh địch.

Đoàn người bình an đi vào tới giữa sơn cốc. Đột nhiên nhóm đi trước cảm thấy đất dưới chân như đang chuyển động, chưa kịp định thần đã thấy bản thân ở dưới đáy hố bẫy. Hai bên sườn núi loạn thạch ầm ầm rơi xuống chặn kín lối đi. Từng loạt trường mâu từ hai đầu ào ạt phóng tới ghim chặt cả đoàn tại chỗ không cho tiến thoái.

Tiếng hò reo vang dội đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. Các sâm lâm cự ma mặt mày sát khí đằng đằng, trên thân đeo vật ngự trang, cả bọn năm sáu trăm người nhất loạt ào ra vây kín lấy bọn người của thương hội Mạch Dịch Văn.

- Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp.

Lúc này các sâm lâm cự ma đã thấy mỗi sản trước mặt quả nhiên là giá trị phi thường. Bọn chúng dĩ nhiên cho là Đạt Đạt Lạp đại thần ban ơn, không tự chủ được hét vang lên Lão mục sư cung kính quỳ mọp phía trước cổ kiệu Tiểu Khô Lâu dùng một loại chú ngữ cổ xưa tạ ơn.

- Đáng chết, là sâm lâm cự ma ghê tởm.

Từ đoàn người Mạch Dịch Văn thương hội đột nhiên vang ra đủ loại tiếng oán hận. Mắt thấy sâm lâm cự ma số lượng khổng lồ vây quanh, mấy chiếc xe cả trước lẫn sau đều bị phá hủy, e là lành ít dữ nhiều rồi.

Hai bên kiếm bạt cung dương, tình thế cực kỳ căng thẳng. Đột nhiên lúc này xảy ra dị biến. Một mỹ phụ tướng mạo quyến rũ, vóc dáng đầy đặn, chậm rãi bước ra từ phía sau một cổ kiệu. Nàng mặc một cái ma pháp bào hoa lệ, tay cầm một ma pháp trường xung quanh khảm rất nhiều bạo thạch chứng tỏ thân phận là ma đạo sư. Mỹ phụ cười tươi, nhẹ nhàng đi tới khẽ hô :

- Này, có người nào có thể nói chuyện hay không?

- Sứ giả, người có muốn nói chuyện với cô ta không?

Lão mục sư đang còn lễ bái Tiểu Khô Lâu , nghe tiếng hô liền xoay người nhìn vào Hàn Thạc toàn thân phủ kín bởi ma pháp bào màu đen đang đứng khuất bên góc cổ kiệu .

- Đến hồi nàng muốn làm gì ? Hàn Thạc gật đầu.

Nghe Hàn Thạc mệnh lệnh lão mục sư bên cạnh có thủ lĩnh cự ma hộ vệ bước tới cách mỹ phụ một khoảng khá xa hỏi vọng:

- Nữ tử nhân loại xấu xí kia, ngươi có lời gì muốn nói ?

Mỹ phụ đang tươi cười nghe thấy lão mục sư nói một câu sắc mặt lập tức trầm xuống Bất quá trong chốc lát lại khôi phục bình thường, nụ cười tiếp tục nở trên môi nói:

- Chúng ta là người ở thương hội Mạch Dịch Văn, ta biết các người là sâm lâm cự ma cường đại, cho nên muốn cùng các người thương lượng. Chúng ta nguyện ý xuất ra một vạn kim tệ, hy vọng có thể an toàn rời khỏi đây. Ngươi xem, nhân số chúng ta cũng không phải là ít, xảy ra giao tranh các người cũng sẽ có tổn thương, người nghĩ như thế nào ?

- Nữ tử nhân loại xấu xí kia, ngươi chẳng lẽ không biết lòng tham của chủng tộc chúng ta luôn rất lớn sao ?

Lão mục sư tự đắc nhìn mỹ phụ, thanh âm lạnh lùng ương ngạnh nói.

Bên này Hàn Thạc nhìn liếc qua. Hắn thấy thân thể mỹ phụ này thướt tha, tướng mạo diễm lệ, tràn ngập mùi vị của nữ nhân thành thực. Đối với nam tử bình thường mà nói, nàng hẳn nhiên là có một lực hấp dẫn mãnh liệt. Đáng tiếc lão mục sư bọn họ là sâm lâm cự ma, khiếu thẩm mỹ của loài người cùng bọn họ căn bản không cùng một dạng. Trong mắt Hàn Thạc nàng là tiên nữ hạ phàm, trong mắt lão thành ngược lại, đồng nghĩa với xấu xí .

Nghe cái điệp khúc “nữ tử nhân loại xấu xí kia” mỹ phụ hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế bản thân. Nhưng ánh mắt nàng đã trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm lão mục sư hỏi lại :

- Như vậy, các người muốn thế nào ?

Lão mục sư ngực ưỡn lên, đang định mở miệng, đột nhiên nhớ ra Hàn Thạc đang ở kia đành ậm ừ:

- Chúng ta phải thương lượng một chút.

Nói xong, lão đi nhanh lại phía Hàn Thạc. Lúc này hắn đang đứng khuất sau mấy cự ma chiến sĩ to lớn, vì vậy phía đối phương không thể nhìn thấy hắn. Tới nơi lão mục sư hỏi nhỏ:

- Sứ giả, chúng ta nên làm gì bây giờ ?

Nhíu mày nhìn ra xa, Hàn Thạc thấy Lí An đang lấp ló ở đằng sau. Máu huyết hắn lập tức sôi trào, hơn nữa thương hội Mạch Dịch Văn này cũng là buôn lậu chuyên nghiệp, cùng thương hội Bồ Tư Đặc của Phi Bích có chút bất hòa. Bởi vậy, chỉ do dự một lúc Hàn Thạc lạnh giọng:

- Không có thương lượng cái gì cả, dựa theo quy cũ trong tộc toàn bộ đều lấy hết cho ta, kẻ nào phản kháng giết sạch.

Lão mục sư cặp mắt sáng bừng nói:

- Sứ giả anh minh, sứ giả anh minh.

Sau đó lão quay lại chỗ bọn cự ma chiến sĩ đang bao vây, hướng cự ma thủ lĩnh gật gật đầu mấy cái.

Sâm lâm cự ma thủ lĩnh vùng mạnh trường mâu , hú lên một tiếng vang dội. Sâm lâm cự ma chiến sĩ bốn phương tám hướng dũng mãnh tiến ra, mục sư ở phía sau gia trì ma pháp, hung hãn liều mạng xông tới thị vệ thương hội.

- Chết tiệt, sâm lâm cự ma này quá tham lam, cùng bọn chúng liều mạng vậy.

Bên trong thương hội truyền ra tiếng phản nộ.

Lúc này vẻ tươi cười trên mặt mỹ phụ thành thực kia cũng đã biến mất, một đoạn chú ngữ ma pháp được ngâm xướng lên đồng thời ngọc thủ huy vũ ma pháp trượng. Một đám khí hôi thối màu nâu từ trong ma pháp trượng xuất ra, sau đó ở giữa không trung hóa thành một cái đầu ác ma nhảm đám cự ma chiến sĩ lao đến hòng cuốn chúng đi.

118. Chương 118: Cướp Hết Cho Ta

“Pách”, bấu chặt trên người một sâm lâm cự ma đầu tiên vỡ ra, từ bên trong chảy ra dịch thể màu đen. Dịch thể này chảy trên người bọn họ mang theo sự ăn mòn vô cùng mãnh liệt, khiến cho đám sâm lâm cự ma kêu gào thảm thiết, thân thể dần dần hóa thành chất lỏng.

Bất cứ sâm lâm cự ma chung quanh nào mà bị chất lỏng này bắn trúng người, cơ thể đều bốc lên khói trắng nồng đậm, về mặt vô cùng thống khổ.

Hàn Thạc ở phía sau vừa thấy ma đạo sư xuất thủ, nhớ lại một số ma pháp mà Phạm Ny đã dạy, nhận ra đây là cao cấp ma pháp Hắc Ám hệ Ma Quỷ Triều Thân, rốt cuộc cũng biết mỹ phụ thành thực lẳng lơ này không ngờ lại là một Hắc Ám ma đạo sư kinh khủng.

Mười mấy sâm lâm cự ma chiến sĩ chết thảm trước nhất đã tạo thành một cuộc khủng hoảng nhất định với đám sâm lâm cự ma, may mà chủng tộc này vẫn luôn cướp bóc tàn khốc mà tồn tại, mặc dù đôi chút hoảng loạn nhưng bởi vì nhân số đông đảo nên vẫn tiếp tục xông lên.

Một tiếng kêu sắc nhọn từ Hàn Thạc phát ra. Đặc Lan Khắc Tư ẩn núp ở góc tối đang chăm chú quan sát hết thấy chợt nghe thấy tín hiệu của hắn, có vẻ không rõ nguyên nhân lắm, vì tiếng huýt của hắn phát ra từ giữa đám sâm lâm cự ma. Cho dù gã có tưởng tượng thế nào cũng không ngờ được hắn lại lẫn trong đám này.

Thế nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm với Hàn Thạc nên Đặc Lan Khắc Tư vẫn theo ước định lúc trước, từ trong chỗ ẩn nấp bất ngờ phóng tới chỗ Hắc Ám nữ ma đạo sư đang tàn sát bừa bãi sâm lâm cự ma chiến sĩ.

Cười Hạt Vĩ Sư, tay cầm trường kiếm dõi theo sát nữ ma đạo sư, Đặc Lan Khắc Tư thừa dịp chúng nhân đang hoảng loạn vọt thẳng tới chỗ nàng ta, định trước tiên quấy rối bởi vì Hắc Ám ma pháp của nàng ta có uy lực quá lớn, người bình thường căn bản không chống đỡ được.

- Là Đặc Lan Khắc Tư, mau ngăn hắn lại, ngàn vạn lần đừng để hắn tới gần ta! - Không ngờ Hắc Ám nữ ma đạo sư đã nhanh chóng phát hiện ra Đặc Lan Khắc Tư, lập tức dụ dàng hô lên.

Năm sáu gã cao cấp kiếm sĩ, còn thêm cung tiễn thủ cùng ma pháp sư khác khi nghe thấy tiếng kêu của Hắc Ám nữ ma đạo sư bèn lập tức chạy từ các hướng tới chặn trước mặt. Công kích của đoàn người phút chốc phát ra, bức bách gã không thể tiếp cận dễ dàng.

Nữ ma đạo sư tịnh không đối phó với Đặc Lan Khắc Tư, mà quay lưng về phía gã, phóng ra từng Hắc Ám ma pháp với lực sát thương cực lớn hướng về phía mấy chục cự ma chiến sĩ, một người rồi lại một người ngã xuống, không ai có thể tới gần nữ ma đạo sư được.

- Sứ giả, sứ giả, nên làm gì bây giờ? - Lão mục sư mắt thấy sâm lâm cự ma chiến sĩ toi mạng từng tên, ngã lộn nhào đến bên người Hàn Thạc hoảng hốt lo sợ hỏi.

Nhìn chăm chú nữ ma đạo sư đáng sợ hồi lâu, Hàn Thạc cho rằng cho dù chính mình xông lên cũng khó lòng thoát chết. Những Hắc Ám ma pháp này đối với việc xâm nhập thân thể quá đáng sợ, xem ra chỉ có Tiểu Khô Lâu do xương khô thuần túy tạo thành mới có khả năng không e ngại Hắc Ám ma pháp xâm nhập.

- Người xem, Đạt Đạt Lạp đại thần đã đến. - Chỉ Tiểu Khô Lâu từ trong kiệu bước ra, Hàn Thạc quay sang lão mục sư trấn an.

Mắt thấy Tiểu Khô Lâu từ trong kiệu bước ra ra, lão mục sư thở dài một hơi, hưng phấn tung hô:

- Đạt Đạt Lạp, Đạt Đạt Lạp!

Trong tiếng lão mục sư vui mừng hô to, sâm lâm cự ma vốn đang khiếp đảm lại dâng trào ý chí chiến đấu, đi theo phía sau Tiểu Khô Lâu một lần nữa xông tới chỗ Hắc Ám nữ ma đạo sư.

Tay cầm cốt đao, cái đầu lâu sáng bóng với miếng bít một mắt phía trên, Tiểu Khô Lâu nhanh chóng vọt tới phía nữ ma đạo sư xinh đẹp.

- Hừ, nguyên chỉ là một khô lâu chiến sĩ khô hời! - Nữ ma đạo sư thấy sâm lâm cự ma dừng khí tăng lên, còn tưởng rằng có cường viện nào đó, đến khi thấy hướng tới trước mặt nàng chỉ là Hắc Ám sinh vật cấp thấp khô lâu chiến sĩ, lập tức cười nhạo khinh khách.

Đội Tiểu Khô Lâu tới trước mặt, nàng mới ra lệnh cho trung cấp kiếm sĩ bên cạnh:

- Tiêu diệt khô lâu chiến sĩ mắc cười đó cho ta!

- Tuân mệnh Ngải Mễ Lệ nữ sĩ! - Kiếm sĩ thấp giọng cung kính đáp, nâng kiếm sai bước hướng tới Tiểu Khô Lâu, vẻ mặt âm lãnh, nhe răng cười độc ác.

Đáng tiếc, không chờ trung cấp chiến sĩ tới gần, Tiểu Khô Lâu với tốc độ hoàn toàn bình thường bỗng nhiên hai chân bật một cái, lướt sát mặt đất một cách thần kỳ, tốc độ thành linh nhanh gấp bội, tiểu cốt đao trong tay đột nhiên bắn ra, mục tiêu là gã trung cấp chiến sĩ đang định cản đường.

Tiểu cốt đao rời tay bay theo một hình vòng tròn quanh cổ làm cho gã trung cấp chiến sĩ kinh hồn. Hồn phi phách tán, gã trung cấp chiến sĩ bỗng nhiên dừng lại, liều mạng xuất kiếm chống đỡ công kích của cốt đao.

“Keng” Một tiếng vang nhỏ, cốt đao đánh trúng mặt trường kiếm trên tay khiến gã trung cấp chiến sĩ không tự chủ được, lùi lại sau một bước. Mặc dù bị cốt đao đánh lùi một bước khiến bị kinh hãi nhưng cuối cùng gã cũng thở dài một tiếng, cho rằng đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng điều mà gã trước khi chết không thông suốt là dị biến bỗng xuất hiện. Tiểu cốt đao vốn đã rơi xuống mặt đất lại vọt tới phía gã, đâm trúng ngực, tạo thành một cái huyết động làm cho gã mất mạng.

Tiểu Khô Lâu phóng nhanh tới, không dừng lại một khắc, tay trái duỗi ra, thu tiểu cốt đao vừa mới đâm chết trung cấp chiến sĩ lại rất nhẹ. Sau đó đưa hốc mắt trống rỗng nhìn chòng chọc lên người nữ ma đạo sư Ngải Mễ Lệ đang kinh hãi.

- Ôi trời ạ, không ngờ khô lâu chiến sĩ này lại có thể giết chết một trung cấp chiến sĩ. - Đặc Lan Khắc Tư ở phương xa đang dõi địch không ngừng nhưng vẫn chú ý tới động tĩnh của Tiểu Khô Lâu. Khi gã phát hiện ra nó đã giết chết một gã trung cấp chiến sĩ thì lập tức không tự chủ được, kinh hô một tiếng.

- Ngăn nó lại, ngăn lại! - Ngải Mễ Lệ mắt thấy biểu diễn thần kỳ của Tiểu Khô Lâu, vẻ cười nhạo nhếch nơi khoe miệng sớm đã không còn nữa, tâm lý đại loạn kêu lên.

Mấy trung cấp Hắc Ám hệ ma pháp được nàng ta ngâm xương rất nhanh, những Hắc Ám hệ ma pháp này trực tiếp đánh lên người Tiểu Khô Lâu. Thế nhưng do thân thể hoàn toàn cấu tạo bởi xương cốt, lại được Hàn Thạc rất nhiều lần dùng ma công rèn luyện, nên thân thể nó không chút thương tổn, trái lại ngày ra nghi hoặc nhìn Ngải Mễ Lệ, tựa hồ ngờ vực tại sao công kích của nàng ta lại yếu như thế.

- Đạt Đạt Lạp đại thần đã phát uy. Các người còn lo lắng cái gì nữa? - Hàn Thạc đang ẩn thân ở nơi xa lập tức quát lên, sau đó lại ra lệnh cho Tiểu Khô Lâu công kích Ngải Mễ Lệ.

Một tràng âm thanh liên thoảng từ miệng lão mục sư cùng cự ma thủ lĩnh thét lên, đám sâm lâm cự ma chiến sĩ đi theo sau Tiểu Khô Lâu nhìn thấy Ngải Mễ Lệ đáng sợ không cách nào chế phục được nó liền hưng phấn gào thét tên “Đạt Đạt Lạp”, lại một lần nữa không sợ chết lao lên.

Cự ma lập thủ ở nơi xa huy động trường mâu cùng lao phóng ra chỉ chút một loạt về phía thị vệ của Mạch Dịch Văn thương hội. Đám cung tiễn thủ và kể cả mấy mục sư bị một loạt lao cùng trường mâu đâm xuyên qua thân thể thành trăm ngàn vết thương, miệng phun huyết mạng (bọt máu) ngã xuống đất không dậy nổi.

- Ngăn khô lâu chiến sĩ chết tiết kia cho ta. - Ngải Mễ Lệ nhìn thấy Tiểu Khô Lâu nhìn nàng chằm chằm liền có vẻ bối rối, mấy Hắc Ám ma pháp phát ra trên người nó không có hiệu quả, cuối cùng nàng ta cũng nhận thức được Tiểu Khô Lâu có lực phòng ngự siêu cường với Hắc Ám ma pháp.

Vừa kêu lớn, Ngải Mễ Lệ vừa nâng ma pháp bào nhếch nhác chạy trốn, đòn bộ đầy đặn không ngừng lắc qua lắc lại, Hắc Ám ma pháp với lực sát thương cường đại cũng không kịp thi triển.

Bởi vì Ngải Mễ Lệ rút lui, áp lực lên đám cự ma chiến sĩ đại giảm, hơn nữa được Tiểu Khô Lâu lôi kéo làm sĩ khí đại tăng, khiến cho bọn chúng như những tông giáo tín đồ trung thành, không chút cổ kỵ đến thương thể ngoài da, giống như thủy triều nhằm hướng thị vệ của Mạch Dịch Văn thương hội mà lao tới.

Đến tận lúc này, cự ma chiến sĩ vẫn chưa tiếp cận được bọn họ, sau khi trả giá bằng tổn thất mấy chục cự ma chiến sĩ, cuối cùng đã tiến sát đến hàng ngũ Mạch Dịch Văn thương hội, quần lấy các loại chức nghiệp thị vệ đấu với nhau.

Tiếng địa long gầm lên trầm thấp, tiếng giậm chân của tích dịch thú (thú thần lân), tiếng gào hoảng loạn của đám thương nhân cùng tiếng đánh nhau của thị vệ và cự ma chiến sĩ tràn ngập mọi nơi. Ưu thế số lượng xuất hiện rất nhanh, thực lực mỗi cá nhân thì không bằng đám thị vệ, thế nhưng sâm lâm cự ma so với đám thị vệ nháo nhào thì còn kỷ luật hơn, xông tới không chút hốt hoảng, mỗi tên đều không sợ chết.

Chỉ trong khoảnh khắc, sâm lâm cự ma với số lượng gấp hơn năm lần thuần túy gồm toàn thanh niên chiến sĩ đã chiếm thượng phong. Hàn Thạc theo đằng sau, vừa lợi dụng Tiểu Khô Lâu truy kích Ngải Mễ Lệ nữ ma đạo sư, vừa chỉ huy cự ma liệt thủ ở phía sau xạ kích.

Một loạt trường mâu cùng lao phóng ào ào trên thân địa long cùng tích dịch thú, giết chết từng thương nhân một, hai loại địa long cùng tích dịch thú chủ yếu là để vận chuyển vật phẩm, sau khi bị thương liền phát cuồng chạy loạn tứ phía, móng chân cực lớn giẫm đạp lên đám thị vệ, giết rất nhiều tên.

Rốt cục, Mạch Dịch Văn thương hội nhìn thấy đã không thể chiến thắng, đám thương nhân nhát gan liền đi tiên phong lựa chọn đột phá trùng vây chạy trốn, bèn dẫn theo một số thiếp thân thị vệ bảo vệ bên cạnh, đám thương nhân lớn tiếng gào buông bỏ một số hàng hóa, chia làm mấy hướng phá vây ra ngoài.

Xét thấy tình thế đã được không chế, Hàn Thạc không thêm ẩn giấu tung tích nữa, bèn từ trong một đội sâm lâm cự ma chiến sĩ đi thẳng ra, tập trung vào gã thổ hệ cao cấp ma pháp sư Lý An đã từng tấn công mình.

Hắc Ám hệ nữ ma đạo sư Ngải Mễ Lệ bị Tiểu Khô Lâu một mực truy kích mà khiếp đảm, lúc trước từng thử qua ngự không phi tường (bay lượn trong không trung) nhưng nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc, nàng ta đã biến thành chúng thi chi địa (bia ngấm cho chúng nhân), mấy chục cây lao cùng trường mâu lập tức phóng tới.

Cho dù tại thời điểm mấu chốt đã kịp khởi động Hắc Ám Bình Chương ma pháp tráo nhưng cái bia sống Ngải Mễ Lệ có vẻ rất không ổn. Ma pháp tráo ngăn chặn được đợt công kích thứ nhất nhưng cũng khiến cho tinh thần lực của nàng ta hao tổn rất lớn, thậm chí miệng phun máu tươi.

Có vết xe đổ lần trước, với cự li ngắn như vậy Ngải Mễ Lệ không dám bay lượn nữa, chỉ có thể tận lực trốn trong đám thị vệ của Mạch Dịch Văn thương hội miệng kêu cứu không ngừng, để bọn họ giúp nàng ta ngăn trở Tiểu Khô Lâu. Đáng tiếc là khung cảnh lúc này đầy hỗn loạn, đến bảo vệ thân mình đã khó, ai cũng không quan đến sống chết của người khác, cho nên nàng ta chỉ biết thực mạng chạy trốn.

- Ách. Người làm sao mà biết đó là ta? - Sau khi xuất hiện, Hàn Thạc kinh ngạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư hỏi.

- Ta không hoàn toàn nhận ra người, nhưng nó thì có thể. - Đặc Lan Khắc Tư nhún vai cười, chỉ chỉ vào Hạt Vĩ Sư.

Gật gật đầu Hàn Thạc hiểu ra: “Nguyên là như vậy!”

- Không thể ngờ được lại là các người. Rốt cuộc các người muốn thế nào đây? - Lý An thấy Hàn Thạc xuất hiện, đã nhớ ra ngay ký ức vẫn còn mới mẻ do hắn gây ra cho mình, thanh âm khá khiếp đảm.

- Đương nhiên là muốn giết chết người rồi! Nợ máu phải trả bằng máu, thương thế người gây ra cho ta, bây giờ hắn là cũng nên hoàn lại phải không? - Hàn Thạc âm lãnh nhìn Lý An nhẹ nhàng nói, muốn xông tới phía gã.

- Hàn, người này giao cho ta đi, thương thế trên người người còn chưa hồi phục hẳn, không nên động thủ. - Đặc Lan Khắc Tư thấy Hàn Thạc chuẩn bị ra tay thì lên tiếng ngăn cản, sau đó không chờ thái độ của hắn đã điều khiển Hạt Vĩ Sư phóng tới chỗ Lý An.

Thổ hệ cao cấp ma pháp sư Lý An vừa thấy Đặc Lan Khắc Tư cười Hạt Vĩ Sư tới gần lập tức ngâm xướng một đoạn ma pháp chú ngữ. Chỉ thấy trước mặt gã mặt đất đột nhiên lật lại, sau đó một bức tường đất rất nhanh xuất hiện chắn trước nơi mà Đặc Lan Khắc Tư định xông đến.

Sau khi phóng ra thổ tường thuật, Lý An hiểu rằng chỉ riêng Đặc Lan Khắc Tư đã có thể lấy tánh mạng của y, hơn nữa bên kia còn có Hàn Thạc y không nắm rõ thực lực, lúc này y không dám dừng lại, thổ tường thuật vừa xuất hiện y đã chạy trốn chết.

- Yên tâm đi ta sẽ giết chết hắn! - Đặc Lan Khắc Tư mỉm cười nói với Hàn Thạc, sau đó cùng Hạc Vĩ sư nhằm về phía tường đất, hắn cười con ma thú cấp một huy động trường kiếm đâm tới, bức tường đất vừa mới hình thành đã âm âm sụp đổ. Phi qua bức tường đất, Đặc Lan Khắc Tư bình tĩnh truy đuổi theo hướng Lý An đang bỏ chạy, xem ra vô cùng ung dung.

Nguyên Ma phân tán ra ba hướng, Hàn Thạc quan sát thông qua Nguyên Ma nên mọi tình hình đều biết hết, phát hiện ra sâm lâm cự ma đang chiếm ưu thế về mặt số lượng, khi người cầm đầu thương hội chạy trốn, kết cục đã được định sẵn. Khi bọn họ công kích, đám thị vệ của thương hội chỉ biết liên tiếp thoái lui, không người nào liều chết bảo vệ hàng hoá, chỉ muốn tận lực phá vòng vây trốn ra.

Tiểu Khô Lâu nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc, kiên trì truy theo nữ ma đạo sư, một số sâm lâm cự ma chạy sát theo sau Đạt Đạt Lạp đại thần của bọn chúng, cùng Tiểu Khô Lâu đồng thời đối phó với nữ ma đạo sư. Bởi vì Tiểu Khô Lâu truy kích trước tiên nên nữ ma đạo sư vô pháp sử dụng được Hắc Ám ma pháp, bị sâm lâm cự ma chặn đường khắp nơi, cuối cùng bị bức bách lọt vào trong cạm bẫy, bị một tấm lưới lớn đan bởi nhánh cây chụp lấy.

- Ta có thứ các người cần, các người không thể giết ta, các người không thể! - Lao cùng trường mâu đang muốn nhằm nữ ma đạo sư này phi tới, Ngải Mễ Lệ đột nhiên hô to lên.

Hàn Thạc trong lòng vừa động, lập tức truyền đạt mệnh lệnh tới Tiểu Khô Lâu. Nó nhận mệnh xong, giơ tay trái ra hiệu cho sâm lâm cự ma tạm ngừng hành động. Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao bước tới Ngải Mễ Lệ đang nhìn nó với ánh mắt kinh khủng, tiện tay xé rách áo trên thi thể của một gã thị vệ, nó đến trước mặt Ngải Mễ Lệ đem miếng vải bịt miệng nàng ta lại đồng thời dùng dây thừng trói chân tay lại.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của Hắc Ám hệ nữ ma đạo sư bị bịt lại, không ngừng phát ra những tiếng kêu “Ồ ồ” nhưng không có ai để ý cả. Tiểu Khô Lâu đứng bên cạnh cầm cốt đao trông chừng. Hàn Thạc lợi dụng Nguyên Ma xem xét xung quanh không ngừng truyền đạt từng mệnh lệnh tới sâm lâm cự ma, chỉ rõ phương hướng những kẻ trốn chạy, để bọn họ mở rộng chiến quả đến mức lớn nhất.

Nửa giờ sau, tiếng đánh nhau rải rác cũng chấm dứt toàn bộ, Hạc Vĩ Sư mang theo Đặc Lan Khắc Tư ở phía xa đang đi về nơi này, sâm lâm cự ma định tru sát gã nhưng bị Hàn Thạc ngăn lại.

Khi Đặc Lan Khắc Tư điều khiển Hạc Vĩ Sư đến bên cạnh Hàn Thạc đã thấy sâm lâm cự ma thần sắc cung kính đứng bên cạnh, gã đã hiểu được một điểm gì đó.

- Cho ta một chút thời gian để giải thích tường tận, người phải tin tưởng ta Đặc Lan Khắc Tư. - Thấy ánh mắt Đặc Lan Khắc Tư quái dị nhìn mình, Hàn Thạc mở miệng nói xin lỗi.

Đặc Lan Khắc Tư cười cười gật đầu:

- Ta có thời gian chờ người giải thích.

Hàn Thạc cảm kích nhìn Đặc Lan Khắc Tư sau đó quay sang Hắc Ám hệ nữ ma đạo sư, thô lỗ bóp miệng nàng ta, lãnh khốc nhìn Ngải Mễ Lệ nói:

- Cho ta một lý do để không giết người!

119. Chương 119:sứ Giả, Người Không Thể Tàn Nhẫn Như Vậy!

o0oNgải Mễ Lệ tay chân bị trói, ngay khi Hàn Thạc đến gần nàng ta, bỗng nhiên đôi môi đỏ au “Chụt” một cái, lưu lại một vết hồng trên má trái của hắn.

- Hứ hi hi, người đã trúng trớ chú thuật của ta, nếu ta chết người sẽ bị nguyên rửa, thân thể sẽ thối rữa toàn bộ mà chết. - Ngải Mễ Lệ “thân” Hàn Thạc một cái xong, lập tức ung dung nhìn hắn, tủm tỉm cười nũng nịu nói.

Một cỗ năng lượng quái dị từ nơi bị Ngải Mễ Lệ hôn, thoáng chốc chảy khắp trong cơ thể Hàn Thạc. Đến lúc hắn muốn xem xét vị trí dòng năng lượng đó thì đột nhiên phát giác cỗ năng lượng cổ quái đó đã biến mất không chút dấu vết.

Trớ chú thuật chính là ma pháp thần bí quý dị nhất của Hắc Ám hệ, rất nhiều truyền thuyết lưu truyền từ xa xưa đều thuật rõ sự kinh khủng cùng thần bí của trớ chú thuật. Cỗ năng lượng quái dị vừa mới lưu chuyển vào trong thân thể Hàn Thạc nhưng hắn đã cảm giác được rõ ràng, trong lòng mình bạch Hắc ám hệ ma đạo sư Ngải Mễ Lệ này, hắn là không phải không có chút cân lượng.

Nhìn sự đặc ý khác thường của Ngải Mễ Lệ vài lần, sắc mặt của Hàn Thạc âm tình bất định, tựa hồ do dự có nên hạ thủ xử lý nàng ta hay không. Hắn có ma công hộ thể, không cho rằng cái trớ chú thuật này lại có thể làm khó được mình, nhưng cũng có phần không dám mạo hiểm.

- Hàn, người tốt nhất không nên manh động. Trớ chú thuật của Hắc Ám hệ là một loại ma pháp thần bí nhất, thường thường có thể tạo thành một số sự tình khủng bố, chúng ta có thể tạm thời lưu lại tính mệnh của nữ nhân này, đợi sau này tìm được phương pháp giải trừ trớ chú thuật, sẽ giết nàng ta cũng không muộn. - Đặc Lan Khắc Tư thấy Hàn Thạc nhũn mảy lưng, nghĩ một lúc mở miệng khuyên nhủ.

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười hắc hắc quái dị. Cặp mắt không có ý tốt dò xét tới lui trên thân thể thành thực nở nang mê người của Ngải Mễ Lệ. Vóc dáng nàng ta nổi bật, nhất là hai ngọn song phong đầy đặn cao vút, thoát nhìn giống như là tùy thời sẽ xé toạc y phục nhảy ra. Đôi môi đỏ au kêu gọi, khóe miệng mỉm cười phóng đảng, đối với nam nhân trần ngập nhục dục dụ hoặc.

Thấy ánh mắt quái dị của Hàn Thạc nhìn mình lom lom, Ngải Mễ Lệ cười duyên một tiếng, bên trong tấm lưới uốn éo, các nhánh cây cứng chắc càng bó chặt lấy thân thể của nàng ta, càng làm nổi bật lên những đường cong tuyệt vời, lộ ra lực hấp dẫn mãnh liệt.

- Hừm, không sai không sai. Ta không để người chết, tương tự có lẽ có rất nhiều phương pháp khiến người từ từ giúp ta giải trừ trớ chú thuật. Hàn Thạc nhìn chăm chăm cô nàng rồi liếc mấy cái thật sâu, tà ác nói với lão mục sư:

- Nữ nhân thành thực xinh đẹp này, ta nghĩ hắn là cấp cho sâm lâm cự ma chiến sĩ cường tráng của chúng ta cùng nhau hưởng thụ.

Những lời này vừa thốt ra, Ngải Mễ Lệ đang đặc ý cười khanh khách chợt hoa dung biến sắc lập tức hét âm lên:

- Người không thể làm như vậy!

- Hắc hắc, tại sao lại không thể? Ta sẽ để cho sâm lâm cự ma chiến sĩ cường bạo chú ý đến người một chút, nhất định sẽ không giết người, người yên tâm đi! - Cười xấu xa quan sát Ngải Mễ Lệ đang cực kỳ sợ hãi, hiện tại Hàn Thạc lại chuyển thành ung dung.

Ngải Mễ Lệ kinh hãi đến tuyệt vọng, đôi mắt sợ hãi nhìn đám sâm lâm cự ma tướng mạo cực kỳ xấu xí xung quanh, tên nào tên nấy rất dũng mãnh, cũng không dám mạnh miệng nói thêm điều gì.

- Sứ giả. Cầu xin người không nên đối xử với chúng ta như vậy. Nữ nhân nhân loại này xấu xí như thế. Đám nhỏ hưởng dụng nàng ta nhất định sẽ gặp ác mộng, chúng ta đều là con dân của Đạt Đạt Lạp đại thần. Sứ giả, người không thể tàn nhẫn như vậy! - Lúc này, lão mục sư đột nhiên quỳ xuống trước mặt Hàn Thạc, vẻ mặt đầy thống khổ cầu xin hắn.

- Ánh mắt cái thứ chó người lại dám làm dơ bẩn vẻ xinh đẹp của ta, ta muốn giết con giòi già ác tâm người!

- Không đợi Hàn Thạc phản ứng, tâm trạng Ngải Mễ Lệ mới rồi còn kinh hãi khiếp đảm, lập tức nổi cơn thịnh nộ động dậy trong lưới, bộ dạng hung ác chửi mắng lão mục sư.

Hàn Thạc bất giác buồn cười, không nghĩ tới Ngải Mễ Lệ trong mắt của các sâm lâm cự ma, lại là một nữ nhân xấu xí. Xem chừng tổng cô nàng cho bọn chúng hưởng dụng ngược lại đối với bọn chúng lại là hình phạt tàn khốc, điều này khiến cho hắn dở khóc dở cười.

- Hàn, ta nghĩ người nên làm chính sự trước. - Đặc lan Khắc Tư mỉm cười nói với Hàn Thạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Các người đem mọi thứ thu hoạch được lần này, tất cả vận chuyển về tộc. Nữ nhân này bịt miệng lại cho ta, cũng mang về tộc trông chừng cho tốt, bất quá tạm thời không được để nàng ta nhúc nhích.

Lão mục sư nghe thấy không phải chịu cực hình, lập tức gào lớn đám sâm lâm cự ma, để cho bọn chúng chiếu theo mệnh lệnh của Hàn Thạc bắt đầu thu thập tất cả chiến lợi phẩm ở xung quanh. Tiểu Khô Lâu được hẩn lưu lại bên cạnh Ngải Mễ Lệ, tùy lúc chuẩn bị cường lực tấn công nàng ta.

Ra hiệu cho Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc cùng gã rời đi, tránh né đám sâm lâm cự ma, sau khi tìm được một nơi an tĩnh, hẩn mới dừng lại, giải thích sự tình một lượt cho gã hiểu.

Đương nhiên, về sự tình Tử Vong Mộ Địa, còn cả phương diện luyện chế Tiểu Khô Lâu, toàn bộ hẩn đều bảo lưu, chỉ lấy một số điểm có thể nói cho Đặc Lan Khắc Tư.

Đội Hàn Thạc nói xong hết thảy, Đặc Lan Khắc Tư sững sờ một hồi lâu mới nghi hoặc nhìn hẩn nói:

- Nói như vậy, ngươi còn là một Vong Linh pháp sư?

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Đương nhiên, ta là Vong Linh pháp sư không thể giả được. Chỉ là bộ khô lâu chiến sĩ được triệu hồi này có chút cổ quái, vì vậy mới bị đám sâm lâm cự ma lầm tưởng là Đạp Đạp Lạp đại thần của bọn chúng. Đám sâm lâm cự ma này mặc dù tham lam đáng ghét, bất quá bây giờ nếu đã chịu sự ước thúc của ta, như vậy thay vì thả lỏng cho bọn chúng làm bậy làm cà, không bằng khống chế chúng trở thành nhân vật cướp bóc một chút, cho nên ta tạm thời lưu bọn chúng lại.

- Nếu người có khả năng lợi dụng ổn thỏa, đám sâm lâm cự ma này sẽ trở thành một trợ lực lớn, ta thật không ngờ người lại là một gã Vong Linh pháp sư. Ha ha, trên người người cũng thật nhiều thứ kỳ bí, người rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện gạt ta?

- Ách, cũng không nhiều lắm. Bản thân mỗi người đều có bí mật, không phải người cũng chưa từng đề cập chuyện của người sao?

- Được rồi, ta sẽ không hỏi nhiều nữa. Người tiếp tục giữ sự tình của người, ta phải đến nơi thâm sâu trong U Âm sâm lâm thí luyện, người nhớ kỹ đã đáp ứng lời ta, chờ thấy đến lúc thích hợp, ta sẽ nhờ người trợ giúp ta.

- Yên tâm, ta nghĩ chúng ta từ nay về sau còn có cơ hội gặp nhau rất nhiều. Qua một thời gian chờ ta xử lý hết sự tình nơi đây, ta cũng sẽ đến nơi thí luyện sâu trong U Âm sâm lâm, lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp tìm được người.

Tới lúc này, hai người đều thật tâm xem đối phương trở thành bằng hữu. Chỉ có điều mỗi người đều có bí mật riêng. Mục tiêu bây giờ của Hàn Thạc là căn cứ địa tại Tử Vong Mộ Địa, còn phải nghiên cứu Vong Linh ma pháp, mặt khác còn phải tới tổ chức Âm Mạc của đế quốc báo cáo, cũng cần phải chuẩn bị lương thực cho các ải nhân, tạm thời không thể đi đến nơi thí luyện sâu trong U Âm sâm lâm.

Chia tay Đặc Lan Khắc Tư, cũng không quá buồn bã thương cảm. Sau khi cảm ứng được phương vị của Nguyên Ma cùng Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc đi đến nơi của sâm lâm cự ma, rốt cuộc cùng hội họp với bọn chúng, cùng nhau trở lại tộc sâm lâm cự ma.

Lần này sâm lâm cự ma được điều động có tới năm sáu trăm người. Mỗi người đều mang theo túi tiền đánh cướp chuyên dụng, đem toàn bộ chiến lợi phẩm thu hoạch được lần này mang về tộc.

Những thứ Mạch Dịch Văn thương hội vận chuyển lần này, có tơ lụa mềm mại hoa mỹ, có phẩm trải nền cùng một số xa xỉ phẩm mà các quý tộc thường sử dụng. Ngoài những thứ đó còn có một số cỗ xe ngựa rất lớn giống như chiến xa cùng một số công cụ công thành.

Những thứ xa xỉ phẩm này còn tốt, thế nhưng chiến xa cùng một số khí cụ cường đại công thành, nếu vận chuyển đến đế quốc mà không cung ứng cho quân đội, một khi bị phát hiện thì có thể gặp rất nhiều phiền toái.

Từ miệng Phỉ Bích, Hàn Thạc biết Mạch Dịch Văn thương hội có một số thủ đoạn buôn lậu, như vậy những thứ kia hẩn không phải là cung cấp cho quân đội đế quốc, xem ra lá gan của Mạch Dịch Văn thương hội

quả nhiên đủ lớn.

Xa xỉ phẩm thông thường được chứa bên trong không gian giới chỉ của thương nhân đã chết, các cỗ xe ngựa cực lớn cùng dụng cụ công thành không thể vận chuyển bằng không gian giới chỉ. Lúc này mới sử dụng địa long để chuyên chở, quay trở lại tộc sâm lâm cự ma kiểm kê vật tư một loạt, hai cái kho hàng xa xỉ phẩm, còn có ba kho chiến mã dụng cụ công thành.

Nhìn năm kho hàng ngập đầy vật tư, Hàn Thạc không biết nên xử trí như thế nào. Trong không gian giới chỉ trên tay đã chuyển tải một ít bảo thạch hoàng kim nơi thánh địa của sâm lâm cự ma, cảm bản không thể chứa thêm nhiều thứ nữa. Trơ mắt nhìn vật tư chồng chất trong kho của sâm lâm cự ma mà không thể động thủ, hần cười khổ không thôi.

- Được rồi, những thứ các người cướp đoạt được thông thường xử lý như thế nào? - Sâm lâm cự ma cũng không phải là một chủng tộc có trí tuệ cao biết hưởng lạc, bởi vậy nhìn những vật phẩm này Hàn Thạc muốn hỏi cách xử lý của bọn chúng trước.

- Có người riêng biệt sẽ đến, dùng vũ khí đồ ăn còn có đồ dùng sinh hoạt tới trao đổi với chúng ta những vật tư này. Những thứ này đối với chúng ta không có tác dụng gì, nhưng với người khác thì rất cần thiết, những thứ này nhiều như vậy cũng đủ cho chúng ta đổi được đồ ăn cùng đồ dùng cho mùa đông này. Đa tạ Đạt Đạt Lạp đại thần đã ban ơn, là Đạt Đạt Lạp đại thần đã chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta. Lão mục sư giải thích với Hàn Thạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc thầm nghĩ quả nhiên là như vậy, thương nhân giao dịch được với đám sâm lâm cự ma này, nhất định là chiếm được sự tín nhiệm của chúng, mang cho bọn chúng thực phẩm lương thực vật dụng hàng ngày bao gồm cả vũ khí, đến đây đổi lấy những thứ có giá trị liên thành.

Mấy thứ lương thực đồ ăn cùng vật dụng hàng ngày, tại đế quốc giá trị cũng không quá đắt, nếu vận chuyển đến được nơi này cùng trao đổi với những thứ đắt giá mà sâm lâm cự ma cướp được, những thương nhân này nhất định có thể kiếm được lợi nhuận khiến kẻ khác đỏ mắt. Cũng khó trách tại sao trong U Âm sâm lâm không lúc nào không có nguy hiểm, nhưng vẫn có nhiều thương nhân không tiếc mạng mình đi vào.

Sau khi mùa đông tới, U Âm sâm lâm sẽ cực kỳ rét lạnh, lúc đó rất nhiều ma thú hầu như không xuất hiện. Một số thương nhân cùng mạo hiểm giả trên con đường tuyết mùa đông cũng không dễ dàng vào được trong U Âm sâm lâm, bởi vậy mỗi năm các chủng tộc muốn sống qua mùa đông đều sớm phải chuẩn bị lương thực cùng vật phẩm, một khi mùa đông đến sẽ vô cùng chật vật. Đây là lý do tại sao các ả nhân phải lo lắng, đám sâm lâm cự ma cũng muốn đánh cướp khắp nơi để bổ sung vật phẩm cho mùa đông.

- Sau này, những thứ này không nên trao đổi với bất cứ người nào, các người cứ bảo quản toàn bộ trong kho cho tốt. Làm sứ giả của Đạt Đạt Lạp đại thần, ta sẽ trợ giúp các người đem những thứ này đổi lấy lương thực cùng vật dụng hàng ngày kể cả vũ khí, cũng đủ cho các người hưởng dụng, rõ chưa?

Miếng ngon không đem cho người ngoài, Hàn Thạc vừa nghĩ đến đám gian thương sử dụng bữa bãi lương thực thì sâm lâm cự ma ngu xuẩn này lại đem đồ tốt đổi đi, hiểu được điều này cảm thấy đau quận, bởi vậy lợi dụng danh nghĩa của Đạt Đạt Lạp, lại truyền đạt mệnh lệnh cho lão mục sư.

Lão mục sư ngạc nhiên đến ngẩn người ra, gật đầu tỏ vẻ đã rõ sự phân phó của Hàn Thạc, dường như cảm thấy mệnh lệnh này có điểm quái lạ, bất quá thuận theo thói quen, lão mục sư cũng không hỏi thêm điều gì.

- Trong khoảng thời gian này, các người không nên xuất động lần nữa, ta cùng Đạt Đạt Lạp đại thần quan sát xung quanh một chút. Sau khi phát hiện được mục tiêu, lại đến thông tri cho các người hành động, lúc đó ta sẽ mang đến một phần lương thực và vật dụng hàng ngày cho các người sử dụng, các người cứ yên tâm. - Sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Thạc nhìn lão mục sư nói.

- Sứ giả, còn nữ nhân xấu xí kia nên xử trí như thế nào? - Lão mục sư gật đầu đáp ứng, hỏi về việc xử lý Ngải Mễ Lệ.

Hần vừa hỏi như vậy, Hàn Thạc cũng cảm thấy hơi đau đầu, trầm ngâm một lúc nói:

- Ta sẽ đem nàng ta đi.

Rồi tộc sâm lâm cự ma vài dặm, sau khi tới một cái thủy đàm, Hàn Thạc mới gỡ bọt mắt, miệng Ngải Mễ Lệ xuống. Trên đường, hai cương thi chiến sĩ vác cái lưới trời cô nàng đi, hần căn bản không để ý đến tiếng ô ô của nàng ta. Phương vị trong tộc sâm lâm cự ma, bất luận như thế nào cũng không thể để bại lộ ra ngoài, cho nên hần không thể không ra hạ sách này.

Vừa đến rìa thủy đàm, mắt cùng miệng bị bọt được tháo ra, Ngải Mễ Lệ quay về phía Hàn Thạc mắng một trận. Hần làm như không để ý đến chú ngữ của nàng ta, cỡi y sam thân trên ra, phơi bày thân thể cân xứng khoẻ mạnh.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ thấy hần không nói lời nào lại cỡi luôn y phục, trong mắt lộ ra vài phần hoảng loạn, vội vàng mở miệng nói:

- Người, người muốn làm gì?

Vốn Hàn Thạc chỉ muốn xuống nước tắm rửa, nhận thấy sự hoảng loạn trong mắt Ngải Mễ Lệ, trong lòng liền động tâm kế, khoe miệng lập tức lộ ra nụ cười đậm đàng, hắc hắc cười quái dị từng bước tiếp cận cô nàng, con mắt suông sã dò xét trên thân thể thành thực nở nang của Ngải Mễ Lệ, miệng hỏi lại:

- Người nói ta muốn làm gì à, a ha ha!

120. Chương 120:cưỡng Bức Nữ Ma Đạo Sư

oOoCặp nhũ phong cao vút, thân thể đầy đặn bị chiếc lưới buộc làm lộ ra những đường cong quyến rũ. Dáng vẻ thành thực đó thật tương phản với cặp mắt hiện rõ vẻ bối rối như thiếu nữ lần đầu gặp nam nhân, không ngờ đã tạo ra một mị lực khó cưỡng lại.

Hàn Thạc chậm rãi bước đến gần Ngải Mễ Lệ. Vốn hần chỉ định đe dọa nàng thôi nhưng bỗng nhiên trong lòng dục vọng lại nổi lên mà không tài nào áp chế được. Tốc độ lưu chuyển của ma nguyên lực nhanh hơn bình thường rất nhiều. Hơi thở Hàn Thạc bỗng chốc hỗn hển, tâm trí mơ mơ hồ hồ, thần trí dần dần trở nên mê loạn.

- Đứng, cầu xin người buông tha cho ta, ta giúp người giải trừ thuật nguyên!

Chạm phải ánh mắt như dã thú của Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ thật sự hoảng hốt, không thể nén được mà hoảng loạn kêu lên.

Đáp lại lời nàng chỉ là tiếng gầm gừ của Hàn Thạc, liền đó hần vọt tới trước mặt nàng, rồi thô bạo nhét một miếng vải rách vào đôi môi đỏ mọng. Tay chân Ngải Mễ Lệ bị dây thừng trói chặt, cái miệng bị nhét vải chỉ có thể phát ra tiếng “Ồ ô” hoảng hốt.

Tấm lưới đang trói buộc nàng bị dứt bung ra rồi vút toẹt xuống đất, tiếng quần áo hoa mỹ bị xé rách một cách thô bạo kêu xoẹt xoẹt. Hàn Thạc cặp mắt đỏ sậm như ác lang, hai tay tiếp tục dụng lực xé bay nội y trên người Ngải Mễ Lệ, lộ ra cặp nhũ phong đầy đặn.

Sau khi bị thương, Hàn Thạc tại cảnh giới tổ hồn rất khó khống chế thần trí của mình.

Nên vừa thấy được ngọn vu phong, hần đã hoàn toàn mất hết thần trí, ôm xốc nàng vào lòng. Ngải Mễ Lệ tay chân bị dây thừng quấn quanh không thể cưỡng lại. Một tay hần không chút khách khí xoa bóp bầu ngực vun tròn cả tay không thể bao trọn của Ngải Mễ Lệ. Gò bông đảo dưới sự xoa bóp của hần không ngừng co giãn, biến hóa muôn hình vạn trạng, gò bên phải cũng dập dờn nổi sóng.

Đồng thời, tay kia của hần thô bạo lột bỏ phần y phục dưới hạ thân của nàng. Đến khi kiều đồn cảm giác mát rượi thì Ngải Mễ Lệ biết y phục ở hạ thân cũng bị lột sạch, càng thêm hoảng loạn lắc đầu liên tục “Ồ ô”, thân thể mảnh liệt giãy dụa.

Đáng tiếc, ma pháp sư dấu sao cũng là ma pháp sư. Cho dù nàng là ma pháp sư cấp bậc ma đạo sư đi nữa thì thể lực so với Hàn Thạc cũng còn lâu mới bằng. Ngải Mễ Lệ cuối cùng cũng chỉ còn giãy dụa yếu ớt, nhũ phong cùng với cặp chân thon dài đều bị Hàn Thạc ép chặt quần quanh khó cục cựa.

Càng vô lực giãy dụa thì ngược lại càng khiến cho Hàn Thạc thêm thô bạo hơn.. Cảnh tượng thật vô cùng kích thích. Rải rác trên da thịt trắng nõn của Ngải Mễ Lệ là vài mảnh nhỏ nội y bằng tơ lụa, cặp ngực cao

vút phập phồng, kiêu đồn đầy đặn lồ lộ lạch đào nguyên. Một tiếng “soạt” nhẹ dăng, chính là tiếng quần áo của Hàn Thạc bị chính hấn xé nát.

Gầm lên một tiếng dữ dội, Hàn Thạc ép sát vào Ngải Mễ Lệ, hai chân mạnh mẽ tách cặp đùi Ngải Mễ Lệ ra, cuồn mãnh đi vào người nàng.

Một tiếng “ô ô” thống khổ vang lên. Ngải Mễ Lệ kêu lên đau đớn, nước mắt trào dâng, hai hàng lệ trong suốt nương theo gò má tuôn chảy.

Hàn Thạc đã rơi vào sự cuồng loạn. Không có một chút gì là thương hoa tiếc ngọc. Thân thể trải qua sự tôi luyện của ma công đã tạo nên sức lực cùng thể lực quá sức tưởng tượng. Trong tiếng ghen ngào nức nở của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc thỏa sức phóng thích sức lực vô tận của mình trên thân thể mỹ diệu của Ngải Mễ Lệ, phát tiết tinh lực đã dồn nén bao năm.

.....

Qua một lúc rất lâu, Hàn Thạc là người tỉnh dậy trước. Đầu tiên hấn ngơ ngác, sau đó dần thanh tỉnh lại. Cả người rã rời giống như đã trải qua một trường đại chiến nhưng lại có cảm giác thư sướng thống khoái nói không nên lời. Ở bên cạnh, Ngải Mễ Lệ gương mặt diễm lệ ứng hồng vẫn còn vết tích hai hàng lệ ngân đang chìm vào giấc ngủ trông thỏa mãn cực độ. Khuôn ngực bị hấn vầy vò còn hằn nguyên vô số dấu tay đỏ rực.

Hàn Thạc nằm yên, từ từ nhớ lại mọi chuyện. Lúc này hạ thân dưới của hấn vẫn còn nằm trong động khẩu mềm mại ấm áp trắng mịn của Ngải Mễ Lệ. Suy nghĩ một hồi, hấn nhẹ nhàng ngồi dậy, yên lặng lấy từ trong không gian giới chỉ một bộ áo dài rộng thùng thình khoác lên thân thể lỏa lồ của nàng rồi một mình đi tới bờ hồ.

Ngâm mình xuống làn nước lạnh, Hàn Thạc cảm thấy tinh thần sảng khoái, trọng thương mấy ngày hôm trước đều đã chuyển biến tốt đẹp. Trong lúc tắm rửa, Hàn Thạc đột nhiên phát giác hạ thân cùng hai chân mình có vết máu màu đỏ.

Phát hiện này làm hấn thất thần, nhìn sững vào Ngải Mễ Lệ đang say ngủ. Thân thể đầy đặn thành thực của Ngải Mễ Lệ nhìn như là một mỹ phụ, hành vi tác phong cũng có vẻ phóng dăng, Hàn Thạc vốn cho rằng nàng nhất định sớm đã thân chinh bách chiến, không thể ngờ lại là... lần đầu tiên, điều này thật quá sức tưởng tượng.

Khó trách, lần đầu khi Ngải Mễ Lệ nhìn hấn triển lộ vẻ lẳng lơ thì đôi mắt lại ngược lại hiển hiện vẻ bối rối. Tiếp đó, ở vào đầu cuộc cuồng hoan nàng kêu la thống khổ, đến lúc sau mới không tự chủ phát ra âm thanh rên rỉ, cuối cùng đến khi thần trí không thanh tỉnh mới cùng mình hòa hợp.

Nếu Ngải Mễ Lệ không là xử nữ thì Hàn Thạc cũng sẽ không có áp lực quá lớn, nữ giới thành thực rồi hấn là sẽ không quá mức để ý đến chuyện này. Nhưng dưới tình huống của Ngải Mễ Lệ bây giờ, không thể nghi ngờ mà chứng thực rằng Hàn Thạc là nam nhân đầu tiên của nàng, rõ ràng đây lại là vấn đề khác.

Sau khi tắm rửa, Hàn Thạc suy nghĩ đến nhức óc để tìm cách xem phải ứng phó như thế nào, nhất thời đầu óc cảm thấy tê dại, sao cũng không tìm được phương pháp xử lý thích hợp. Hấn cứ đứng ngây ra như phỗng trong hồ, bàn tay vô ý thức kỳ cọ mãi thân thể đã sạch sẽ, đến khi đằng sau vang lên một tiếng than nhẹ mới đột nhiên bừng tỉnh.

Ngải Mễ Lệ tựa hồ mới tỉnh dậy, hai tay vẫn bị trói chặt, trong miệng vẫn còn bị nhét chặt giẻ, lúc này đang dùng một ánh mắt sợ hãi nhìn Hàn Thạc. Cặp mắt trong sáng của nàng hiển hiện vẻ mặt căm hận, bi phẫn cùng do dự, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Thạc trong nước không nháy mắt.

Gãi gãi đầu xấu hổ, Hàn Thạc cảm giác da mặt có chút nóng bừng, bần khoản do dự, rồi chậm rãi bước lên bờ, lấy một bộ quần áo mới từ trong giới chỉ mặc vào, vừa mỉm cười vừa hướng tới Ngải Mễ Lệ nói:

- Ta.... Ta thật sự không cố ý, cái này chỉ là việc ngoài ý muốn!

Ngải Mễ Lệ vẫn như trước, giữ nguyên ánh mắt đáng sợ nhìn Hàn Thạc đang đi tới. Chợt nhớ ra nàng vẫn còn bị bịt miệng không thể đối thoại. Hấn hít sâu một hơi, triệu hoán Tiểu Khô Lâu rồi mới lấy giẻ trong miệng Ngải Mễ Lệ ra.

Không ngoài dự liệu, miếng giẻ vừa được lấy ra khỏi miệng, những tràng âm thanh phần nộ mắng nhiếc như đạn pháo lập tức phun ra ào ạt.

Thanh âm nghẹn ngào, dùng đủ lời ác độc mắng nhiếc Hàn Thạc vô sỉ đến không bằng cầm thú suốt nửa giờ. Đến khi mệt mỏi không nói được nữa, nàng lại nghẹn ngào khóc nức nở, ư ử những lời mà ngay Hàn Thạc cũng không nghe rõ.

Thấy tâm tình bất ổn của Ngải Mễ Lệ đã dần ổn định, Hàn Thạc mới cúi đầu xấu hổ nói:

- Hai ta đều trưởng thành rồi. Ta cũng là lần đầu tiên, dù sao người cũng không lỗ lã gì, vậy thì cứ coi như là chẳng có gì đi ha!

- Buông ta ra, mau buông ta ra. Người là tên tiểu quỷ đáng chết. Ta liều mạng với người!

Ngải Mễ Lệ thật vất vả mới không chế được tâm tình, vừa nghe Hàn Thạc nói vậy liền lập tức muốn liều mạng cùng hắn.

Cảm giác da mặt một lần nữa trở nên nóng bừng, Hàn Thạc lui một bước, cười khổ xoa xoa tay hỏi :

- Ta sao biết được, không ngờ người lại là lần đầu tiên, bây giờ chuyện đã xảy ra, người nói ta nên làm sao bây giờ?

- Người là tên tiểu quỷ không bằng cầm thú, vô sỉ cường bức ta. Người nói nên làm cái gì bây giờ?

Ngải Mễ Lệ hai mắt như tóe lửa, cảm tức nhìn Hàn Thạc, phần nộ kêu lên.

- Mặc dù ngay từ đầu người có chút thống khổ, nhưng sau ta thấy bộ dạng người cũng thoải mái lắm mà. Dù sao ta cũng là lần đầu tiên, tính ra người cũng không bị lỗ. Cùng lắm thì ta thả người đi, sau đó chúng ta đập tay xác nhận coi như chưa biết nhau là được rồi.

Hàn Thạc nhú mày cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi đề nghị với Ngải Mễ Lệ.

- Câm miệng!

Ngải Mễ Lệ khê kêu một tiếng, muốn nhảy xổ vào Hàn Thạc, sau đó lại trầm mặc một chút, tiếp nữa yếu ớt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ như cam chịu số phận, nhìn thẳng vào Hàn Thạc, mặt không đổi sắc nói:

- Người không có gì an bài với ta, ta liền lập tức tự sát, ngay khi ta vừa chết, trở chú thuật phát tác thì mạng người cũng khó thoát.

Gãi gãi đầu theo thói quen, Hàn Thạc cười khổ hướng Ngải Mễ Lệ xuất lực ma phong trợ giúp cắt đứt sợi dây đang trói chặt hai tay hai chân của nàng, mở miệng mềm mỏng nói:

- Trước tiên người tắm rửa đi rồi chúng ta lại tiếp tục nói chuyện!

Vừa nói hắn vừa dè chừng Ngải Mễ Lệ lại tức giận đả thương mình. Không ngờ sau khi dây trói được giải khai, Ngải Mễ Lệ cũng không có hành động gì khác thường, chỉ là đôi mắt không ngừng dò xét cả người Hàn Thạc, tựa hồ muốn đem Hàn Thạc nhìn cho thật kỹ.

Nhìn chằm chằm một lúc, Ngải Mễ Lệ hờ hững gạt đầu, nắm chặt áo dài bao lấy thân nàng. Trên đường đi xuống hồ, thân thể Ngải Mễ Lệ loạng choạng, thiếu chút nữa là ngã xuống đất, khuôn mặt ửng đỏ, miệng thâm chử hai câu rồi đi chậm lại.

Sau khi bước vào hồ, ngay trước mặt Hàn Thạc, nàng cầm lấy áo dài quấn quanh người mình ném ra xa, hiển hiện thân thể thành thực quyến rũ của mình, bắt đầu tắm rửa không chút kiêng kỵ.

Hàn Thạc nhìn hau háu vào nàng, trong lòng lại cảm thấy rạo rực, bất quá mặt vẫn ra vẻ nghiêm trang nói:

- Uy, ta vẫn còn ở đây, người lại khóa thân tắm rửa ngay trước mắt thế này thì gây ảnh hưởng không tốt lắm đâu.

Ngải Mễ Lệ đột nhiên xoay người, cặp nhữ phong cao vút, vùng bụng trơn nhẵn, hạ thân cùng mảng tam giác huyền diệu giữa hai chân hoàn toàn hiển hiện trước mặt Hàn Thạc, hung hăng liếc một cái nói:

- Nhìn thì cũng đã nhìn, sờ thì cũng đã sờ rồi, giờ lại giả bộ đứng đắn nghiêm trang trước mặt ta, thật là quá vô sỉ Hừ, nếu ta rời khỏi đây quá xa, ai biết người có tranh thủ đào thoát hay không, quan trọng nhất giờ là ta phải thấy người.

Nàng nói vậy ai ngờ trúng tim đen Hàn Thạc, hắn vội xấu hổ giả lả cười:

- Ta không phải là loại người không có trách nhiệm, hắc hắc, người cứ từ từ tắm rửa, ta canh cho người.

Một lát sau, dưới cặp mắt đang hưởng thụ của Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ đã tắm rửa sạch sẽ. Nàng bước lên bờ lấy một bộ áo dài ma pháp hoa mỹ mặc vào, kiều diễm đi đến trước hắn. Trước tiên là kinh ngạc ngó sang cốt đao đeo trên người tiểu cô lâu sau mới chằm chằm nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Cân nhắc lâu như vậy rồi, giờ người tính an bài thế nào với ta đây?

Hàn Thạc nhìn một hồi lâu, lấy tay kéo Ngải Mễ Lệ vào lòng mình, đột ngột hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, bàn tay không chút khách khí bắt đầu vuốt ve thân thể đầy đặn của nàng. Tư vị ngọt ngào của nụ hôn cùng với cảm giác tiếp xúc mỹ diệu giữa hai thân thể khác giới đang tràn ngập trong tâm hồn hắn.

Ngải Mễ Lệ giãy dụa mãnh liệt nhưng dù tay chân lúc này đã tự do vẫn không có biện pháp thoát khỏi lồng ngực Hàn Thạc. Dưới nụ hôn kéo dài của hắn, thân thể không ngờ lại từ từ mềm nhũn, càng ngày càng vô lực. Cuối cùng chiếc lưỡi thơm tho không ngờ rằng lại bắt đầu như con rắn nhỏ chủ động quấn quanh lưỡi Hàn Thạc.

Một hồi lâu, khi cả hai bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn mới thở hổn hển tách ra. Sau đó Hàn Thạc khẽ cắn nhẹ vành tay đỏ bừng đầy đặn của Ngải Mễ Lệ thì thầm nói:

- Vậy ra, nàng đúng là nữ nhân của ta rồi!

Vừa nghe những lời này, cơ thể Ngải Mễ Lệ đột ngột căng cứng, sau đó lại như con rắn quấn lấy Hàn Thạc, cắn vào vành tay hắn mà nói:

- Hừ, tiểu quỷ vô sỉ, xem ra cũng là người biết điều.

Cười ha hả đắc ý, Hàn Thạc vòng tay ngang hông ôm lấy Ngải Mễ Lệ. Trong tiếng chống cự kêu la, hắn lại mãnh liệt chinh phạt thêm một trận, đến khi nàng sắp hôn mê mới ngừng tay.

Ba ngày sau, hai người Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ xuất hiện trên đường hướng về Tử Vong Mộ Địa. Trước vốn là hai kẻ đối địch giương cung bạt kiếm, qua ba ngày thân mật triền miên đột nhiên trở nên vô cùng khăng khít.

Trên đường đi, Hàn Thạc với thân thể cường tráng liên tục đưa Ngải Mễ Lệ lên đến đỉnh Vu Sơn, đến nỗi hai ngày đầu tiên nàng đều xiêu xiêu vẹo vẹo. Ban đầu Ngải Mễ Lệ đạt tới thỏa mãn cực độ sau lại kinh ngạc mà đắm chiến, cuối cùng cũng không thể không khẩn cầu Hàn Thạc buông tha mới có thể khôi phục lại được.

Hàn Thạc sau khi nếm được vị ngọt ngào của trái cấm rốt cuộc thấy tư vị đàn bà quả đúng là tuyệt không thể tả. Hai ngày chinh phạt này khiến cho Hàn Thạc cảm thấy trước kia mình sống thật uổng phí. Hoàn toàn bắt đầu phóng túng, buông thả bản thân.

Qua phút nồng say đầu tiên, nhìn vẻ xinh đẹp động lòng người Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc đột nhiên nhớ ra. Hai người vẫn chưa có ai chủ động nói ra thân phận mình, cũng không ai mở miệng hỏi tới đối phương. Bởi vậy cho tới giờ Hàn Thạc cũng không biết thân phận của nàng.

Sau đó, Hàn Thạc lại cảm thấy hơi day dứt, không biết từ giờ về sau phải đối mặt với Phạm Ny như thế nào. Đối với Phạm Ny, Hàn Thạc thực sự là có cảm tình, còn đối với Ngải Mễ Lệ thì do tình thế hoang đường tạo thành mà mới đi cùng nhau. Hắn giờ thực sự cũng không biết ứng phó thế nào nữa, chỉ có thể đi từng bước mà tính từng bước thôi.

Càng đến gần Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc lại càng lo lắng, Tử Vong Mộ Địa chính là bí mật lớn nhất của Hàn Thạc, để trở về đế quốc thì con đường thông qua truyền tống trận nơi đó là phương thức nhanh nhất. Nhưng biểu hiện của Ngải Mễ Lệ bây giờ giống như là sống chết bám theo mình, mà thân phận của nàng

thủy chung vẫn chưa nói ra. Hàn Thạc quả thực không dám mạo hiểm tiết lộ bí mật này với nàng, vậy nên mới có chút khó xử.

- Yên tâm đi, việc ta phóng thích nguyên rửa thuật đến ngươi chỉ là chuyện lừa gạt thôi, ngươi bắt tất phải lo lắng. Cái loại nguyên rửa thuật cường đại này thì phải thông qua vật dẫn là thân thể, ta có muốn phóng thích ra cũng không phải đơn giản chỉ là khê hôn như vậy, bản thân ta cũng phải chịu sự mất mát lớn.

Ngải Mễ Lệ nhìn thấy trên đường đi Hàn Thạc mặt nhăn mày nhíu, còn tưởng rằng Hàn Thạc lo lắng chuyện này liền mở miệng trấn an.

Hàn Thạc sững sốt, dù không phải vì chuyện này lo lắng, nhưng nghe nàng nói nguyên rửa thuật là giả có lẽ cũng cảm thấy có chút may mắn. Nhưng lại nghĩ tới sau khi Ngải Mễ Lệ hôn hân, cơ thể quả thực phát sinh cảm giác quái dị, nhúu mày nghi hoặc nhìn Ngải Mễ Lệ hỏi:

- Nhưng, nhưng lúc trước rõ ràng ta cảm giác được có một luồng năng lượng quái dị tiến vào thân thể, đó là cái gì?

- Khi khi, đó là do ta phóng thích một ma pháp bệnh tật cấp thấp, cố ý khiến ngươi sinh ra ảo giác.

Ngải Mễ Lệ cười đắc ý nhìn Hàn Thạc giải thích.

Ngừng một chút, Ngải Mễ Lệ đột nhiên nhớ tới một chuyện cổ quái, nhìn chằm chằm Hàn Thạc nói:

- Nói đến ma pháp bệnh tật này, ta nghĩ rằng ngươi hẳn phải sớm phát sinh mới đúng a. Ngươi chỉ là một gã vong linh ma pháp sư nho nhỏ, tại sao tới bây giờ ngươi chẳng có xảy ra một chút sự tình gì, còn có thể lực vô cùng vô tận như thế, chuyện gì đã xảy ra vậy hả?

Ma pháp bệnh tật tầm thường đương nhiên đối với thân thể biến thái của hắn không có tác dụng gì. Ma công liên tục phản phục đã rèn cho thể phách Hàn Thạc trở nên vô cùng cường hãn, hơn nữa Ngải Mễ Lệ vẫn chỉ xem Hàn Thạc là một gã vong linh ma pháp sư khó trách nàng cảm thấy kỳ quái. Hàn Thạc cũng không giải thích, chỉ cười hắc hắc quái dị không nói lời nào.

- Tên tiểu quỷ hư hỏng thần thần bí bí!

Ngải Mễ Lệ cũng không có để ý, chỉ lườm hắn một cái.

Đột nhiên, Hàn Thạc nhướng mày, một nguyên ma đang dò xét xung quanh, phát hiện ra một nhân vật không nên xuất hiện - phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc cùng cao cấp chiến sĩ Ai Lý Khắc.

Lần trước tại ma vũ học viện Ba Bể Luân của đế quốc, vì Hàn Thạc đến báo cáo công tác với Âm Mạc dẫn đến lão vu bà Khải Thước Lạp từ đó về sau đã biến mất không thấy tung tích. Đỗ Khắc cùng Ai Lý Khắc hai người vội vã phản hồi về Tập Tây đế quốc, không nghĩ tới mới qua hai mươi ngày không ngờ lại gặp hai người này ở đây.

- Có người ở gần đây đã thấy Tử Vong Mộ Địa, bắt quả người đó đột nhiên bị chết bất đắc kỳ tử.

Ai Lý Khắc vừa huy động trường kiếm, phát quang lùm cây, bụi rậm phía trước để mở một con đường vừa nói.

- Xem chừng Tử vong mộ địa hẳn là ở gần đây. Tổ chức Âm Mạc của Lan Tư Lạc Đế quốc quả thật phi thường đáng sợ. Không biết thân phận Khải Thước Lạp bị bại lộ như thế nào mà chỉ ngay trong đêm đó lại bị giết, may mắn là chúng ta lập tức rời đi, nếu còn chân chờ thì cũng khó mà giữ mạng.

Lão pháp sư Đỗ Khắc cau mày, thấp giọng nói. Xem chừng vì Hàn Thạc lộ ra một ít tin tức nên quả nhiên Khải Thước Lạp bị Âm Mạc nhanh chóng xử lý.

- Này, này, này!

Một thanh âm bỗng vang lên, Ngải Mễ Lệ đột nhiên kêu lớn, chờ Hàn Thạc bình tĩnh, nàng mới ôn nhu sờ sờ khuôn mặt Hàn Thạc, cười cười nói:

- Tên tiểu quỷ xấu xa đáng yêu của ta, đang nghĩ tới ý tưởng quái quỷ gì mà nhập thần vậy a!

- A, phía nam có thanh âm, chúng ta đi xem!

Đỗ Khắc đang từ từ đi tới, đột nhiên hướng Ai Lý Khắc ra dấu im lặng, sau đó nhẹ giọng nói rồi lập tức sử dụng phiêu phù thuật bay lên, nhanh chóng tiếp cận đến hướng của Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ.

- Có người tới, chúng ta mau ẩn nấp!

Hàn Thạc đang định trả lời, nhưng nhận thấy hành động của Đỗ Khắc, nhanh chóng hướng Ngải Mễ Lệ quát nhẹ một tiếng, lợi dụng nguyên ma khác quan sát, ôm lấy eo Ngải Mễ Lệ nhắm tới đại thụ bên trái mà chạy.

Tới nơi, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Người sử dụng phiêu phù thuật bay lên cây, cùng ở một chỗ với ta.

Dứt lời, Hàn Thạc nhanh nhẹn ôm lấy thân cây leo lên. Trong chớp mắt liền chui vào giữa một cụm cành lá rậm rạp, hướng Ngải Mễ Lệ đang lơ lửng giữa cây vẫy vẫy tay.

- Ta thế nào cũng không nghe thấy âm thanh gì a, không phải là người thần hồn nát thần tính chứ?

Ngải Mễ Lệ nghi hoặc nhẹ giọng nói, bất quá vẫn ngoan ngoãn chen vào bên trong cành lá rậm rạp, thân thể mềm mại uốn lượn, khoan khoái dựa vào người Hàn Thạc.

- U!

Hàn Thạc ra dấu im lặng, sau đó hít sâu một hơi, nhịp tim cùng nhịp thở hạ dần xuống.

Nhìn về kinh hải của hắn, Ngải Mễ Lệ muốn buông vài câu chế nhạo mấy câu, đột nhiên nường mảy, cảm giác như thấy được động tĩnh. Chỉ thấy Ngải Mễ Lệ thấp giọng ngậm xướng chú ngữ ma pháp, một đoàn vụ khí xuất hiện bao phủ lên vị trí hai người.

Đều là ma đạo sư, Ngải Mễ Lệ đương nhiên cũng có thánh giác linh mẫn. Nhưng về phương diện này thì phong hệ ma đạo sư do tu tập chính là phong hệ nên thánh giác càng linh mẫn hơn so với ma đạo sư khác một chút nếu không thì Đỗ Khắc căn bản khó mà nghe được tiếng kêu lớn của Ngải Mễ Lệ.

- Không thể ngờ lại là Đỗ Khắc của Tập Tây đế quốc!

Sau khi Đỗ Khắc xuất hiện, mắt Ngải Mễ Lệ đột nhiên lộ sát khí, nhẹ giọng nói.

Hàn Thạc vừa nghe lập tức kinh hải, ngạc nhiên nhìn Ngải Mễ Lệ, nghĩ không ra nàng lại biết Đỗ Khắc.

121. Chương 121:hóa Ra Là Người Minh!

oOoĐỗ Khắc sử dụng Phiêu Phù thuật bay tới nơi này, trên cao nhìn xuống khắp bốn phía một vòng dò xét những động tĩnh khác thường. Một lát sau, cao cấp kiểm sĩ Ai Lý Khắc cũng từ xa chạy tới, sắc mặt cẩn thận đến từng bụi rậm rồi ngẩng đầu lên nói với Đỗ Khắc đang bay trên trời cao:

- Đỗ Khắc tiên sinh, không thấy có động tĩnh gì!

Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc không trả lời, nhắm mắt ngưng thần lắng nghe tiếng gió, tựa hồ muốn từ trong tiếng gió tìm được một chút manh mối nào đó. Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đang ở trong một bụi cây cành lá rậm rạp, thân thể hoàn toàn bị che phủ, chung quanh còn được Ngải Mễ Lệ bố trí một tầng ma pháp bình chương màu xám của Hắc Ám hệ. Ma pháp Hắc Ám hệ quý dị bí ẩn khó lường, chuyên về ẩn giấu tung tích, đồng thời ma pháp bình chương của Hắc Ám hệ lại do một ma đạo sư là Ngải Mễ Lệ bố trí thì Đỗ Khắc chắc chắn khó mà phát giác được.

Sau khi thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ, Ngải Mễ Lệ cực kỳ kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, hỏi:

- Người làm cách nào vậy?

Ngẩn mặt ra, Hàn Thạc nhìn Đỗ Khắc ở đằng xa, dùng tay làm dấu “cẩn thận” ra hiệu cho Ngải Mễ Lệ không nên nói chuyện làm kinh động đến hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc.

Lấy ngón trỏ dí dí vào trán Hàn Thạc một cái, Ngải Mễ Lệ cười nói:

- Sợ gì mà phải lấm la lấm lét, chung quanh chúng ta có cành lá rậm rạp che giấu, ta vừa mới bố trí bình phong che chắn, còn có hiệu quả cách âm, Đỗ Khắc dù là Phong hệ ma đạo sư cũng đừng hòng mơ tưởng có thể nghe được chúng ta nói chuyện, người lo lắng cái gì chứ?

Ngải Mễ Lệ liên tiếp nói cả tràng dài nhưng Đỗ Khắc ở đằng xa vẫn như cũ nhắm mắt lắng tai nghe, xem chừng thật sự cũng chẳng phát hiện được gì cả. Thở dài một hơi, Hàn Thạc cầm lấy ngón tay Ngải Mễ Lệ đang di đến liếm một cái, làm cho vẻ mặt kiêu diễm của Ngải Mễ Lệ trở nên đa tình nguýt Hàn Thạc một cái sắc như dao.

- Nói mau! Người làm như thế nào? - Khuôn mặt của Ngải Mễ Lệ đã đỏ bừng lên, nhìn chằm chằm Hàn Thạc gặng hỏi.

Lúc này, Ngải Mễ Lệ tựa vào bên trái của Hàn Thạc, cả một nửa thân mình dán chặt vào cơ thể hắn, gò bông đào đầy đặn áp vào cánh tay trái rắn chắc, chiếc đùi trắng nõn nà, thẳng tắp kề sát eo lưng hắn. Vẻ mặt kiêu diễm đa tình của Ngải Mễ Lệ làm cho một kẻ mới nếm trải mùi đời như Hàn Thạc có khó có thể kiềm chế nổi dục vọng.

Cười hắc hắc mấy tiếng nhỏ, Hàn Thạc nói:

- Thì ra là có hiệu quả cách âm. Hắc hắc, chúng ta còn chưa từng làm thử ở trên cây lần nào!

Vừa nói xong, Hàn Thạc đưa tay kéo Ngải Mễ Lệ vào lòng, xoay người đỡ lấy hai bên hông nâng bộ môn nở nang của nàng lên, rồi lập tức tay trên tay dưới sờ soạng loạn cả lên. Ngải Mễ Lệ vừa mới bị Hàn Thạc liếm ngón tay, giờ lại bị Hàn Thạc tiếp tục chọc ghẹo suông sã như vậy, thẹn thùng đỏ hết cả mặt và cổ, miệng thở hổn hển, nói:

- Đỗ Khắc ở bên cạnh, phía dưới còn có gã Ai Lý Khắc quan sát, chúng ta không thể làm thế này, thật xấu hổ muốn chết!

- Không sao cả, như vậy mới kích thích chứ. Hắc hắc! - Hàn Thạc cởi quần áo của Ngải Mễ Lệ ra rồi ghé sát miệng vào chiếc tai thơm tho của Ngải Mễ Lệ vừa dịu dàng hôn nhẹ vừa cười nói khe khẽ, giọng điệu đòi bại.

Bị mơn man liên tiếp như vậy, Ngải Mễ Lệ rốt cục cũng không kiềm chế nổi, từ cặp môi thơm tho phát ra tiếng rên rỉ mê ly, quên sạch những lời vừa mới nói ra, cũng không e ngại là đang ở trên cây, chung quanh còn có hai kẻ địch truy lùng nữa mà đưa tay chủ động cởi áo quần Hàn Thạc ra, uốn uốn bộ môn tròn căng để lựa tư thế thích hợp.

"Aaa....." cảm giác được thân thể vừa giao hòa, cả hai người cùng phát ra một tiếng rên rỉ đầy khoái cảm mê hồn.

Một lát sau, đến khi Ngải Mễ Lệ toàn thân mềm nhũn rên lên một tiếng thật to thì tất cả mới dần dần trở lại yên tĩnh. Vẫn giữ nguyên tư thế không thay đổi, Ngải Mễ Lệ nép vào ngực Hàn Thạc, dùng ngón trỏ vẽ những vòng tròn nho nhỏ lên ngực Hàn Thạc, lại hỏi thêm lần nữa:

- Người vừa rồi làm như thế nào vậy?

Lúc này, hai người Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc cùng Ai Lý Khắc đã bỏ đi từ lâu. Một Nguyên Ma được bố trí ở rất xa phía sau hai người, truyền tất cả những gì quan sát được đến đầu não của Hàn Thạc. Bởi vì hai người đó đến đây với mục đích tìm Tử Vong Mộ Địa nên tốc độ di chuyển cũng không nhanh, trong khoảng thời gian ngắn chắc là khó có thể thoát khỏi sự theo dõi của Nguyên Ma, bởi vậy Hàn Thạc thật ra cũng không sốt ruột lắm.

Bàn tay vô thức lại vuốt ve tấm lưng trần mịn màng của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc hỏi:

- Cái gì làm như thế nào?

- Ta là ma đạo sư Hắc Ám hệ mà không thể nào phát hiện tình huống Đỗ Khắc đến gần, còn người chỉ là một Vong Linh pháp sư nho nhỏ, tại sao lại có thể phát giác được động tĩnh này? Mặt khác, người là một ma pháp sư, leo trèo cây thuần thục và nhanh nhẹn xem chừng còn hơn cả một kiếm sỹ bình thường, kể cả tình huống người điều chỉnh nhịp thở và nhịp tim ta cũng đã trực tiếp chứng kiến, những chuyện đó là sao?

- Được Hàn Thạc vuốt ve sau khi ân ái, Ngải Mễ Lệ vừa hưởng thụ rên rỉ nho nhỏ vừa hỏi Hàn Thạc.

Trầm ngâm một lúc, Hàn Thạc mới trả lời:

- Ngoài việc tu luyện Vong Linh ma pháp, ta còn tu luyện một bộ vũ kỹ thần kỳ. Bộ vũ kỹ thần kỳ này không giống với đấu khí thông thường, bởi vậy ta có thể được cho là một ma kiếm sĩ, những điểm đặc biệt vừa rồi đều là do ảnh hưởng của bộ vũ kỹ này.

Hơi rung động thân mình, Ngải Mễ Lệ ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, nói:

- Còn có vũ kỹ thần kỳ như thế sao? Vậy người có thể chiến đấu như một kiếm sĩ không?

Hàn Thạc gật đầu, khẳng định:

- đương nhiên có thể.

Sau đó Hàn Thạc nhướng mày, nghi hoặc nhìn Ngải Mễ Lệ, hỏi:

- Tại sao người lại biết hai người kia?

Những lời này làm cho Ngải Mễ Lệ chợt lặng thinh, sau đó do dự một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Ta vẫn không nói cho người biết tất cả về ta vì lo ngại sẽ mang đến cho người một số phiền toái. Kỳ thật ta là người của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, hiện giờ đang hộ tống Mạch Định Văn vận chuyển lậu về nước một số vật phẩm từ Ba Đặc thương mịch, chỉ là vì phải điều tra một việc, muốn biết rõ rốt cuộc ai là người đang mang một lô vật tư dùng cho chiến tranh về đế quốc. Nói thẳng ra, ta là thuộc về một tổ chức bí mật. hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc khi đến đế quốc có mang trong mình một bí mật không thể cho người ngoài biết được, nhưng vô hình chung lại uy hiếp tới lợi ích của đế quốc, bởi vậy tổ chức của chúng ta phải xuống tay với hai người. Mặc dù ta không ở trong đế quốc, nhưng ta có quyền được biết tất cả mọi chuyện xảy ra. Ảnh chân dung của hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc cũng do ta xem được trong tư liệu của tổ chức. Tổ chức đang phái người truy tìm hành tung của hai người đó, cho biết họ có thể xuất hiện tại khu vực biên giới của đế quốc, lại đúng dịp ta phải trở về từ biên giới cho nên ta để ý thêm một chút do đó mới biết nhiều tin tức như vậy. Mỗi người trong tổ chức của chúng ta đều có không gian riêng, tổ chức bình thường sẽ không can thiệp vào cuộc sống của mỗi người. Nhưng nếu cho người biết càng nhiều thì có lẽ đối với người càng bất lợi.

Với giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, Ngải Mễ Lệ kể ra tất cả mọi chuyện. Được Ngải Mễ Lệ cho biết thân phận của nàng bằng giọng nói êm tai như vậy, đến khi nghe xong, Hàn Thạc đột nhiên nở một nụ cười quái dị, nhưng trái lại càng làm cho Ngải Mễ Lệ hoảng sợ, còn tưởng rằng Hàn Thạc bị làm sao nữa.

- Sao vậy? Người không phải là sợ quá chứ? Người không cần lo lắng, tổ chức của chúng ta do quốc vương bề hạ trực tiếp chỉ huy, tồn tại hoàn toàn là vì sự an toàn của đế quốc, vả lại sẽ không can thiệp đến cuộc sống của các thành viên nên ta nghĩ rằng sẽ không gây ra uy hiếp gì đối với người. À, có phải người sợ ta không, người sắp sửa không thêm muốn ta nữa phải không?

Ngải Mễ Lệ đầu tiên giải thích sơ qua, đến khi Hàn Thạc lắc đầu cười cười quái lạ thì bất giác có chút sợ hãi trong lòng.

“Nam nhân này đã chiếm được thân thể của mình, mà lại vừa hư tổn vừa vô cùng đáng yêu. Trong bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới có được vài ngày tâm hồn thanh thản an nhàn hưởng lạc, bất kể như thế nào cũng không thể để mất hẳn.” Ngải Mễ Lệ trong lòng hoảng hốt nghĩ thầm.

Vì Ngải Mễ Lệ hết hoảng lo sợ, khuôn mặt xinh đẹp vừa mới đỏ bừng ửng lại tái nhợt đi vì sợ hãi, còn giọng nói thì như là nức nở nghẹn ngào. Một người phụ nữ dù mạnh mẽ từng trải đến mức nào, một khi đã trao tất cả thể xác và tâm hồn cho một người đàn ông thì sẽ hoàn toàn nương tựa vào người đàn ông đó, bộc lộ ra những yếu đuối và lo sợ của mình. Ngải Mễ Lệ tất nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Một lúc lâu sau, Hàn Thạc nửa như cười nửa như không, chăm chú nhìn Ngải Mễ Lệ mà hỏi:

- Tổ chức của nàng gọi là Âm Mạc phải không?

Đột ngột giật bản mình, Ngải Mễ Lệ cả người căng thẳng, cực kỳ kinh hãi nhìn Hàn Thạc dò hỏi:

- Làm sao mà người biết được?

Không gian giới chỉ sáng lên, ở trong lòng bàn tay của Hàn Thạc bỗng nhiên xuất hiện thiết bài tượng trưng cho thân phận thành viên Âm Mạc. Hàn Thạc nói với Ngải Mễ Lệ:

- Bởi vì ta cũng là Âm Mạc mà!

Ngải Mễ Lệ:

-

- Hắc hắc, không ngờ rằng chúng ta lại là người một nhà. Mau đưa thiết bài của ngươi cho ta xem xem, để ta biết ngươi là cấp bậc gì? - Hàn Thạc cười quái lạ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngải Mễ Lệ, sờ sờ vào chiếc không gian giới chỉ trên ngón tay nàng.

- Tên tiểu quỷ hư đồn đáng ghét! - Ngải Mễ Lệ kinh ngạc, đột nhiên cười lên khanh khách, mừng đến phát khóc. Bỗng ghé vào ngực Hàn Thạc, đưa cái lưỡi thơm tho ra đầu tiên là liếm liếm ngực Hàn Thạc một chút, khi Hàn Thạc thở nhẹ một hơi thoải mái thì dùng sức của hai hàm răng trắng bóng hung hăng cắn mạnh một miếng làm cho Hàn Thạc hét văng lên.

- Xem ngươi còn dám bắt nạt ta nữa không, hừ! - Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc sợ hãi kêu lên oai oái, đắc ý cười khanh khách, làm bộ hung dữ trừng mắt lườm Hàn Thạc một cái rồi mới bỏ qua.

Cảm giác được khoảng cách với Nguyên Ma đang theo dõi Đỗ Khắc đang dần dần bị kéo xa ra, Hàn Thạc đột ngột mặc lại quần áo, cũng tương tự chỉnh trang lại cho Ngải Mễ Lệ một chút, rồi mới lên tiếng nói:

- Chúng ta đi theo Đỗ Khắc, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Hàn Thạc vừa nói dứt lời, Ngải Mễ Lệ ngâm xương nhỏ một đoạn chú ngữ làm cho vàng khí màu xám vẫn bao phủ chung quanh đột nhiên biến mất không còn dấu tích. Sau đó thân hình Hàn Thạc từ bên trong cành lá nhô ra, ôm lấy Ngải Mễ Lệ rồi trong tiếng thét chói tai của nàng nhảy thẳng từ trên cành đại thụ xuống đất, đứng vững vàng ở phía sau một lùm cây, không gây ra bất cứ một vết tổn thương nào trên người Ngải Mễ Lệ. Trong quá trình dựa vào Nguyên Ma theo dõi Đỗ Khắc, hai người Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ trao đổi một ít tin tức, Hàn Thạc cũng đem vài kinh nghiệm mới nhất về tình hình bên trong U Âm sâm lâm nói cho Ngải Mễ Lệ, nhưng chỉ nói những gì thấy là có thể nói ra được, còn những gì cần giấu giếm thì Hàn Thạc vẫn giấu kín như cũ.

- Tam Tinh tiểu lâu la, từ nay về sau phải nghe lời ta nếu không ta có thể sẽ trực tiếp trừng phạt ngươi a! - Biết được Hàn Thạc chỉ là một Tam Tinh sứ giả cấp thấp, Ngải Mễ Lệ suốt dọc đường đi không ngừng cười đùa trêu chọc Hàn Thạc.

Trong ba người đứng đầu bộ phận công khai của Âm Mạc, Khảm Dịch Đạt có cấp bậc cao nhất là Ngũ Nhật sứ, còn Tam Nhật sứ là Ngải Mễ Lệ, thân phận ở trong Âm Mạc nhất định là rất cao nên cũng không lấy gì làm lạ khi nàng có quyền được biết nhiều tin tức như vậy.

- Không nghĩ rằng nàng lại là Tam Nhật sứ. Hắc hắc, nàng đúng là Tam Nhật sứ thì sao chứ, chẳng phải vẫn giống như trước nằm dưới người của ta mà rên rỉ thôi sao, ta muốn nàng sống thì được sống, muốn nàng chết thì phải chết! - Một tay nắn nắn bóp bóp đôi gò bồng đảo của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc đắc ý cười to.

- Tên tiểu tử hư đồn thô lỗ đáng ghét, sớm muộn gì ta cũng phải trị cho ngươi ngoan ngoãn dễ bảo! - Bàn tay của Ngải Mễ Lệ đang vịn vào khuỷu tay Hàn Thạc, nhéo trảo Hàn Thạc một cái, cũng không tức giận đối với lời lẽ thô tục của Hàn Thạc.

Đột nhiên thân hình dừng lại đột ngột, thông qua Nguyên Ma quan sát, Hàn Thạc phát hiện hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc, không ngờ lại thật sự tìm kiếm được tung tích của Tử Vong Mộ Địa. Ở khu vực chung quanh Tử Vong Mộ Địa, Đỗ Khắc cau mày, không ngừng lượn lờ khắp nơi, xem chừng đã phát hiện được điều gì đó.

Ngải Mễ Lệ cũng dừng lại theo, kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, cất tiếng hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Sẽ không trách ta nói là muốn làm cho ngươi thuần phục chứ? Ngươi biết là ta hay nói đùa với ngươi mà!

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Chúng ta có nên tiêu diệt bọn Đỗ Khắc không?

- Tạm thời chưa nên đâu, nếu ta đoán không sai thì lão hồ ly Khảm Dịch Đạt kia nhất định là muốn biết rõ ràng ý đồ của Đỗ Khắc nên mới lưu lại đường sống cho hắn, nếu không hai người bọn họ căn bản không thể còn sống thoát khỏi đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Người mới gia nhập Âm Mạc không được bao lâu nên còn không biết khả năng của Âm Mạc mạnh mẽ đến mức độ nào, bằng vào một gã Phong hệ ma đạo sư và một gã cao cấp kiếm sĩ thì làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay lão hồ ly Khảm Dịch Đạt kia được chứ.

- Ngải Mễ Lệ trầm ngâm một chút rồi lên tiếng giải thích cho Hàn Thạc.

- Kỳ thật ta hiểu rõ vì ta trực tiếp nghe lệnh của Khảm Dịch Đạt! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

Che miệng kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ khẽ la lên:

- Người nói giỡn sao, người chỉ là một tên Tam Tinh sứ giả, căn bản không có tư cách được lão quản lý mới đúng chứ?

Hàn Thạc nhún vai, nói:

- Nếu không tin, người có thể tra cứu các tư liệu nội bộ của Âm Mạc. Ta vốn đúng là được Khảm Dịch Đạt trực tiếp đưa vào tổ chức, lão nói là từ nay về sau ta trực tiếp dưới quyền chỉ huy của lão. Đúng là như vậy đó.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Ngải Mễ Lệ đã thật sự tin, sau đó yêu kiều cười sỗ sỗ má Hàn Thạc, nói:

- Người cũng rất lợi hại nha. Lão hồ ly sao lại chọn đúng người chứ?

- Không đề cập tới chuyện này nữa, chúng ta đi nhanh lên một chút, ta thấy bọn Đỗ Khắc hình như đang định làm cái gì đó. - Hàn Thạc đột nhiên lên tiếng, sau đó kéo Ngải Mễ Lệ đi về phía chỗ có Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc.

Nhờ vào tầm mắt của Nguyên Ma, Hàn Thạc phát hiện hai người Đỗ Khắc, Ai Lý Khắc đứng tần ngần ở khu vực chung quanh của Tử Vong Mộ Địa. Xem ra Đỗ Khắc chắc là phát hiện được gì đó, miệng niệm ma pháp chú ngữ phóng xuất ra mấy Lệ Phong thuật gào rít lượn quanh Tử Vong Mộ Địa cố gắng tìm ra một vài manh mối nào đó. Lúc này, Nguyên Ma đang ẩn nấp lại phát hiện có một người nằm úp sấp trong bụi cây. Người này mặc một bộ quần áo màu nâu sẫm, màu sắc hòa lẫn với cây cối, nằm sấp không nhúc nhích ở chỗ đó, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện được.

Y phục và hành vi của hắn rõ ràng là nhằm vào Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc. Vừa mới từ miệng Ngải Mễ Lệ thu được một ít tin tức, Hàn Thạc trong lòng suy xét, sau đó lập tức hiểu được người này chắc là do Âm Mạc phái tới theo dõi hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc.

Lệ Phong thuật tùy tiện quét thổi, tàn phá bờ bãi khu vực chung quanh, trong đó một đạo Lệ Phong quét tới, vô tình vô ý lại vừa khéo đánh trúng vào người gã. Người này mặc dù nằm úp sấp ở tại chỗ không nhúc nhích, nhưng thân thể bị cắt đến chảy máu ra, có lẽ không tự chủ được phải gào lên một tiếng kêu đau đớn.

- Ai đó? - Đỗ Khắc tai thính vượt xa tưởng tượng, tiếng kêu đau đớn từ xa như vậy không ngờ vẫn bị hắn nghe được, sau đó Đỗ Khắc vốn đang ở trong một bụi cây bỗng nhiên lại sử dụng Phiêu Phù thuật bay lượn lập lờ trong không trung phóng vút về phía chỗ người nọ.

Thấy hành tung bại lộ, gã này lập tức đứng thẳng lên, định nhanh nhanh thoát khỏi nơi này. Nhưng Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc rõ ràng có tốc độ mau lẹ hơn người này, sau khi dùng Phiêu Phù thuật thì chỉ “vèo” một tiếng đã đến sau lưng gã.

- Lại là người của Âm Mạc các người, quả nhiên là âm hồn bất tán mà, giờ đã đến U Âm thâm lâm mà vẫn còn bị các người phát hiện, không thể không nói người của Âm Mạc các người quả nhiên thần thông quảng đại! - Đỗ Khắc khẽ cười, nói một câu như vậy, sau đó liền ngâm xướng chú ngữ phóng xuất ma pháp.

Chỉ thấy thành viên Âm Mạc này cố gắng bỏ chạy về phía trước, gió lớn cuồng nộ gào rít thổi mạnh cản trở tốc độ chạy của gã, Lệ Phong tạo thành phong nhận, bay đầy trời hướng về phía thành viên Âm Mạc này chém tới. Sau khi thân hình bị ngăn cản, gã ta rút mấy thanh chủy thủ cầm trong tay, đầu tiên nhanh nhẹn nhào vào bên trong bụi cây để tránh khỏi phần lớn phong nhận do đối phương chém tới, sau đó mới vùng chủy thủ chống đỡ vài đạo phong nhận khác còn lại. Một loạt những âm thanh “keng, keng” vang lên

không ngừng, hấn dùng chủy thủ mặc dù chống được vài đạo phong nhận, nhưng trên hai đùi lại trúng mấy vết thương rất sâu.

- Chết rồi, người thuộc tổ chức của chúng ta đang theo dõi bọn họ hình như đã bị bại lộ hành tung, chúng ta mau đến đó, nàng đối phó Đỗ Khắc còn cao cấp kiếm sĩ Ai Lý Khắc thì giao cho ta. - Hàn Thạc sợ Tử Vong Mộ Địa bị bại lộ, định nhân cơ hội này mượn sức Ngải Mễ Lệ đánh một lần giết chết cả hai người Đỗ Khắc và Ai Lý Khắc, bởi vậy vừa thấy phát sinh tình huống như thế liền hét lên.

Ngải Mễ Lệ vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy thì mặt biến sắc, sau đó thành linh lấy ra một bộ quần áo màu xám, trong nháy mắt trùm khắp thân thể nàng. Cũng tương tự sử dụng Phiêu Phù thuật trôi bồng bềnh trong không trung, dẫn Hàn Thạc một câu “cẩn thận” rồi thì đi trước một bước bay nhanh ra ngoài. Các thành viên bên trong Âm Mạc, ngoại trừ một số đảm nhiệm chức vụ ở trong bộ phận công khai của Âm Mạc, rất nhiều người còn có thân phận khác. Bởi vậy không đến khi vạn bất đắc dĩ thì không dễ dàng cho người ngoài biết thân phận thực sự của mình, đó là cách làm cơ bản của các thành viên bên trong Âm Mạc.

Sau khi Ngải Mễ Lệ rời đi, Hàn Thạc cũng lấy ra một bộ quần áo màu xám trùm khắp toàn thân, điều hai Nguyên Ma bay về phía Đỗ Khắc, một Nguyên Ma khác nhìn chăm chăm vào Ai Lý Khắc. Bản thân Hàn Thạc hiểu rất rõ khu vực này, từ một đường khác bay nhanh đến, định chặn đường trước hết giết chết Ai Lý Khắc. Đến bây giờ, thương thế Hàn Thạc về cơ bản coi như đã bình phục, sau khi trải qua một lần nhập ma, Ma Nguyên lực của Hàn Thạc bất ngờ lại được tăng lên một mức lớn, giờ đây Ma Nguyên lực lưu chuyển tạo cho Hàn Thạc một loại cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu.

Ai Lý Khắc nghe thấy tiếng Đỗ Khắc liền rút trường kiếm ra, vừa cẩn thận đề phòng vừa vọt đến rất nhanh. Khi đi tới một bên sườn núi nhấp nhô thì Hàn Thạc vận sức chờ đợi bỗng thành linh ngâm xướng một đoạn chú ngữ ma pháp, hình thành một thanh cột mâu đâm thẳng vào Ai Lý Khắc, cột mâu vừa xuất hiện thì cung nỏ cũng đồng thời bắn ra. Sau khi cung nỏ bắn ra, thân hình Hàn Thạc cũng lao đến nhanh như điện chớp. Ai Lý Khắc thấy hai đòn tấn công ập tới, trong lúc bối rối không ngờ lại hoàn toàn không để ý đến thể diện mà sử dụng một chiêu thực dụng nhưng cực kỳ khó coi là “lại lư đã cồn”(1), không chút cố kỵ mất đi hình tượng lẫn mình xuống đất tránh đi.

Chiêu này mặc dù khó coi nhưng lại vô cùng hữu dụng, không ngờ lại tránh thoát được hai chiêu tấn công của Hàn Thạc. Sau đó Ai Lý Khắc xuất hiện ngay trước mặt Hàn Thạc, đâm tới một kiếm tràn ngập đầu khí màu xanh đậm. Hàn Thạc hấp tấp dùng Lục Ma Phong chống đỡ, nhưng cánh tay cũng hơi bị chấn động. Ai Lý Khắc cũng rên lên một tiếng, sau đó không ngờ lại không tiếp tục thừa thế tấn công Hàn Thạc mà vùng dậy rồi lập tức nhằm hướng Đỗ Khắc chạy đến. Khẽ hừ một tiếng, Hàn Thạc tăng tốc Lục Ma Phong đuổi theo. Một Nguyên Ma khác quan sát Đỗ Khắc ở đằng kia phát hiện Ngải Mễ Lệ đã cùng Đỗ Khắc giao thủ, Ngải Mễ Lệ có vẻ còn chiếm ưu thế, nhưng đáng tiếc Ngải Mễ Lệ rõ ràng đã đến chậm một bước, bây giờ thân thể người theo dõi của Âm Mạc đã bị chém nát bươm, xem ra đã chết rồi.

- Đỗ Khắc tiên sinh, ta đến đây! - Ai Lý Khắc hét to, nâng kiếm vọt tới.

Đỗ Khắc đang đại chiến cùng Ngải Mễ Lệ biến sắc mặt, nhưng khi hắn thấy Hàn Thạc ở phía sau Ai Lý Khắc thì đột nhiên hươu hươu pháp tượng trong tay phải phóng xuất ra Cự Phong thuật làm cho thân hình đang chạy của Hàn Thạc bỗng nhiên bị hất bay lên trời rồi rơi xuống ở một nơi ở tít đằng xa. Lúc này, Hắc Âm Chi Đồng bị Hàn Thạc cất giấu trong không gian giới chỉ bất ngờ lại tự động từ bên trong không gian giới chỉ bay ra, phát ra ánh sáng màu xanh biếc làm kết giới của Tử Vong Mộ Địa mở ra, còn thân hình của Hàn Thạc thì lập tức bị cuốn vào trong Tử Vong Mộ Địa.

- Ôi, trời ơi, không ngờ đúng là Tử Vong Mộ Địa xuất hiện rồi! - Đỗ Khắc đang chuẩn bị quay lại đối phó với Ngải Mễ Lệ, vừa thấy vàng sáng màu xanh biếc tỏa rộng trên không trung lộ ra cảnh tượng quái lạ của Tử Vong Mộ Địa thì mừng rỡ như điên hét to lên một tiếng, rồi bất chấp tất cả đột ngột bay vọt vào bên trong.

Đằng kia, hai người Ai Lý Khắc và Ngải Mễ Lệ đều giống nhau kinh hãi không hiểu gì cả, nhưng sau một thoáng sửng sốt ban đầu liền đồng thời dùng toàn lực nhảy vọt vào trong trước khi kết giới của Tử Vong Mộ Địa đóng lại.

(1) lại lư đã cồn: “lại lư đã cồn” là một câu có trong kiếm hiệp truyền thống. Nó như kiểu mắng là “con rùa đen” nhằm để chỉ những người bị người khác coi là kẻ hèn, kẻ nhục nhã. - oIo

122. Chương 122: lo Nghĩ Cho Người

o0oĐập vào mắt Đỗ Khắc là cảnh xương cốt trắng hếu vãi khắp nơi, chính diện là một kiến trúc kì vĩ. Trong thoáng chót, hần vụt hiểu đây chính là Tử Vong Mộ Địa trong truyền thuyết. Phát hiện này làm hần mừng rỡ đến ngây ngốc, lập tức quên phắt đi chuyện chính mà chỉ lo nhìn loạn bốn phía.

Ngải Mễ Lệ thì ngược lại. Nàng vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa thì chuyện đầu tiên là phi ngay đến trước mặt Hàn Thạc lo lắng hỏi:

- Người không sao chứ?

Người thường từ trên cao như vậy rơi xuống chắc chắn sẽ bị thương, nhưng với Hàn Thạc thì đương nhiên là ngay cả một cọng tóc cũng chẳng mất. Hần bình thần lắc đầu, nhìn chăm chú vào Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc ở đằng kia.

Đỗ Khắc đang hưng phấn nhìn quanh, thấy Cao Cấp Kiếm Sĩ Ai Lí Khắc đi đến bên cạnh thì liền mừng rỡ nói:

- Đây là Tử Vong Mộ Địa, tuyệt đối không sai, thật không ngờ chúng ta thật sự có thể vào được trong này.

- Đỗ Khắc tiên sinh, chúng ta tìm lâu vậy cũng không có chút manh mối, thật không ngờ quang mang xanh biếc từ trên kia vừa phát thì kết giới của Tử Vong Mộ Địa lập tức mở ra, thật sự quá kỳ lạ a! - Ai Lí Khắc nhìn Hàn Thạc rồi hạ giọng nói khẽ.

Đỗ Khắc gật đầu:

- Không sai, người này xem chừng có điểm quái lạ. Hơn nữa, quang mang xanh biếc vừa rồi làm cho ta có cảm giác rất quen thuộc, hình như là phát ra từ Hắc Âm Chi Đồng!

Vừa nghe xong Ai Lí Khắc giật mình kinh sợ, kêu lên:

- Có thể như vậy thật sao?

Ở đằng kia, Hàn Thạc tay vẫn nắm chắc Lục Ma Phong, miệng niệm một loại chú ngữ ma pháp. Từ hư không thất sí Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao xuất hiện, sau đó liên tiếp hiện ra ba Cương Thi chiến sĩ cầm mộc côn. Cả đám đứng thành hàng ngang che chắn trước mặt Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

- Kết giới của Tử Vong Mộ Địa là do người mở ra phải không? - Ngải Mễ Lệ định thần lại, sau đó hồi tưởng tình huống lúc trước, rồi nghi hoặc hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật đầu, mặt âm trầm, lên tiếng:

- Không sai. Tử Vong Mộ Địa là do một vật gì đó trên người ta mở ra. Chuyện kể ra dài dòng, để sau đi. Giúp ta giết chết Đỗ Khắc hai người bạn chúng đã!

Ngải Mễ Lệ cũng không hỏi thêm điều gì. Nàng khẽ vung ma pháp trượng lên, khuôn mặt lộ ra sát khí, hướng về Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc.

- Không thể ngờ hần lại là một gã Vong Linh Ma Pháp sư, xem ra không dễ đối phó đâu!

Ai Lí Khắc đã giao thủ với Hàn Thạc, cảm giác được thực lực của Hàn Thạc so với hần cũng không thua kém. Bây giờ lại thấy đám Cương Thi chiến sĩ cũng được triệu hồi ra đó, bất giác cau mày nói.

- Với thực lực chúng ta mà người phải sợ sao. Cứ giết sạch bọn chúng đi đã rồi khám phá bí mật nơi này sau!

Đỗ Khắc hừ khẽ vẻ coi thường, thân thể nhẹ nhàng bay lên. Ai Lí Khắc không nói gì thêm, chỉ hơi sững người một chút rồi theo Đỗ Khắc vọt tới.

Ngải Mễ Lệ ngấm xương một tràng du dương. Liền đó ma pháp trượng trong tay nàng bỗng phát ra vài luồng khí màu đen uốn éo như những con rắn bay tới cuốn lấy Đỗ Khắc. Hần vừa thấy những luồng khí này, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng. Một đạo Long Quyền Phong bỗng dựng lên, cuốn theo cả xương trắng dưới mặt đất. Nó xoáy tròn di chuyển về phía mấy luồng khí màu đen, hút toàn bộ những luồng khí này vào trong.

Ngải Mễ Lệ hừ lạnh một tiếng. Quay sang nói với Hàn Thạc một câu “Cẩn thận!”, rồi cũng nhẹ nhàng bay lên, hươu cây ma pháp trường trong tay phải kịch chiến với Đỗ Khắc trên không trung.

- Chúng ta cũng không nên nhàn rỗi chứ.

Hàn Thạc nhếch miệng cất tiếng cười dài, tâm ý phát xuất mệnh lệnh Tiểu Khô Lâu dẫn theo ba gã Cương Thi chiến sĩ hướng phía Ai Lí Khắc. Đồng thời hẩn phóng ba nguyên ma theo dõi sát sao toàn bộ chiến trường.

- Người cho rằng ba Cương Thi và một Khô Lâu có thể chống chọi được ta sao?

Ai Lí Khắc khinh thường quát khẽ một tiếng, trường kiếm trong tay phát ra đầu khí màu xanh thẫm. Thân thể hẩn to lớn kèn như một chiếc máy ủi, vừa di chuyển đã làm cho bụi đất bay mù, vọt thẳng về phía Hàn Thạc.

Trong lòng không ngừng cười lạnh, Hàn Thạc sử dụng tinh thần lực điều khiển Cương Thi chiến sĩ và Tiểu Khô Lâu cản hẩn lại. Tiểu Khô Lâu vốn có tốc độ nhanh như thiểm điện, nhưng bị Hàn Thạc tận lực khống chế nên lúc này cũng chậm chạp giống như Cương Thi chiến sĩ. Ai Lí Khắc vọt nhanh tới, đầu khí màu xanh thẫm tạo thành một vầng sáng bao phủ một Cương Thi chiến sĩ.

Chỉ nghe tiếng xương cốt vỡ nát phát ra từ thân thể Cương Thi chiến sĩ. Đầu khí màu xanh thẫm của Ai Lí Khắc đã chấn nát thân hình nó thành mấy đoạn. Đắc thủ ngay đòn đầu tiên nhưng Ai Lí Khắc không hề tỏ ra chủ quan, thân hình hẩn hơi nghiêng, nhanh nhẹn lướt qua hai mộc côn đang đập xuống của hai Cương Thi chiến sĩ còn lại. Trường kiếm đâm ra từ một góc độ khó tin, phá vỡ cổ của một Cương Thi chiến sĩ khác làm nó ngã vật xuống.

Hai đòn giải quyết hai đối thủ, Ai Lí Khắc có chút chủ quan. Chiến trường giờ chỉ còn lại Tiểu Khô Lâu cầm cốt đao cùng một Cương Thi chiến sĩ cuối cùng. Tiểu Khô Lâu động tác cứng ngắt giơ cao cốt đao trong tay phải đâm về phía Ai Lí Khắc. Lần công kích này, Ai Lí Khắc căn bản không để trong lòng, tùy tiện giơ kiếm chống đỡ.

Đột nhiên, tốc độ cốt đao đâm tới vốn chậm chạp khác thường lại đột nhiên vọt nhanh gấp hơn chục lần. Thân thể Tiểu Khô Lâu vốn cứng ngắt lơ dờ bỗng trở nên linh hoạt khiến cho Ai Lí Khắc trở mắt đứng nhìn, trường kiếm trong tay phải vừa mới ngóc lên, còn chưa kịp chém ra thì cốt đao đã đến sát người, đâm thẳng vào vùng ngực hẩn.

Ai Lí Khắc sợ mất vía lùi lại nhưng đã chậm, chỉ nghe “roẹt” một tiếng, một miếng thịt lớn trên ngực đã bị chém đứt ngọt. Hẩn kêu lên một tiếng đau đớn, không thể tin nổi sợ hãi thốt lên:

- Sao lại có thể thế được. Đây là Khô Lâu chiến sĩ gì vậy?

Đáng tiếc Tiểu Khô Lâu dường như không nghe thấy, sau khi đâm trúng một đao liền bám theo như hình với bóng tiến đến áp sát hẩn. Không chờ Ai Lí Khắc ổn định cước bộ, Tiểu Khô Lâu đã ở ngay trước mặt hẩn. Trong khi hẩn đang ngưng tụ đầu khí vào thanh trường kiếm thì bảy thanh cốt thứ trên lưng Tiểu Khô Lâu đã đồng thời phóng ra, bay thành một hình vòng cung rồi tất cả cắm chính xác vào người Ai Lí Khắc.

Bảy thanh cốt thứ đâm thủng vào cổ, trán, tim của Ai Lí Khắc, khiến đầu khí hẩn vừa mới ngưng tụ chưa kịp phóng ra thì thân thể đã thẳng đờ rồi đổ gục xuống. Đến lúc chết hẩn vẫn còn giữ nguyên vẻ kinh hoàng trên mặt.

Đang giao chiến bên kia nhưng Đỗ Khắc và Ngải Mễ Lệ vẫn thảnh thỏa liếc sang. Đến khi bọn họ thấy Ai Lí Khắc bị trúng bảy thanh cốt thứ chết thảm thì đều lấy làm kinh hãi.

Đỗ Khắc thì lo lắng còn Ngải Mễ Lệ thì mừng rỡ.

Lần trước, Ngải Mễ Lệ đã từng thấy qua sự thần kỳ của Tiểu Khô Lâu. Dưới sự truy đuổi của hẩn thì ngay cả một ma đạo sư Hắc Âm hệ như nàng cũng phải bó tay bất lực. Sự linh hoạt và tốc độ lúc ấy của Tiểu Khô Lâu đã sớm khắc sâu vào tâm khảm của nàng. Lần này lại thấy thêm thủ đoạn giết người độc đáo của hẩn khiến nhận thức về sự thần bí trong con người Hàn Thạc lại tăng thêm một bậc.

Đỗ Khắc giao chiến với Ngải Mễ Lệ vốn đã có chút chật vật. Hắn vẫn hi vọng Ai Lí Khắc xử lý xong Hàn Thạc thì sẽ có thêm người trợ giúp. Không ngờ Ai Lí Khắc vào sinh ra tử cả trăm trận mà chỉ trong nháy mắt đã thảm tử. Hàn Thạc thì vẫn đứng đó chưa buồn nhúc nhích, điều này làm cho Đỗ Khắc lập tức có chút hoảng sợ.

- Sao, muốn chạy hả? Hôm nay, người còn nghĩ đến việc chạy thoát được sao?”

Qua nguyên ma chú ý thấy Đỗ Khắc ánh mắt vừa lóe ra một chút sợ hãi, Hàn Thạc chậm chậm bước tới, nhếch miệng mỉa mai.

Đỗ Khắc sắc mặt khó coi, trừng mắt nhìn Hàn Thạc :

- Muốn chết!

Ma pháp trường của hắn vung lên, vô số mảnh xương vỡ sắc nhọn bỗng nhiên sắp xếp thành hàng trên không bắn về phía Hàn Thạc. Chúng lao đi rất nhanh, tạo ra âm thanh xé gió chói tai, thoát nhìn có uy thế cực kỳ kinh người. Ngải Mễ Lệ vừa thấy Hàn Thạc bị công kích, còn muốn khấn咒 hơn cả hắn, vội ngâm xướng một đoạn Hắc Ám ma pháp.

Đòn tấn công còn chưa kịp đến trước mặt Hàn Thạc thì một huyết động đen kịt bỗng xuất hiện trên không trung. Tất cả các mảnh xương vỡ bay đến chỗ ấy đều bị lực hút của Hắc Ám huyết động đó hút vào trong toàn bộ.

Không thấy đòn công kích tiếp theo mà chỉ thấy Đỗ Khắc tung mình ra sau. Hóa ra là kẻ giương đông kích tây, lợi dụng sự quan tâm của Ngải Mễ Lệ với Hàn Thạc để hắn rảnh tay chạy trốn.

Đáng tiếc hắn đã tính sai, Tử Vong Mộ Địa dễ vào khó ra. Hắc Ám Chi Đồng đã được Hàn Thạc sớm bỏ vào không gian giới chỉ. Không có nó, hắn cho dù là một Phong hệ ma đạo sư cũng vô phương mở kết giới.

“Bộp” một tiếng, đầu của Đỗ Khắc đã va phải kết giới. Cú va chạm làm kết giới phát ra một quang mang xanh biếc làm Đỗ Khắc lão đảo. Hắn không thể tiếp tục duy trì Phiêu Phù thuật được nữa, rơi thẳng từ trên không xuống đất. Xương vỡ lập tức cắm phập chi chít lên người hắn.

- Người ráng chịu đau đi!

Hàn Thạc cười lạnh bước tới, theo sau là Ngải Mễ Lệ và Tiểu Khô Lâu.. Hắn kéo mặt nạ che mặt xuống, nói:

- Đã lâu không gặp, Đỗ Khắc tiên sinh thân ái!

Đỗ Khắc đang gào thét đau đớn, ngẩng đầu thấy được khuôn mặt thật của Hàn Thạc thì kinh sợ nói:

- Tại sao lại là ngươi, ta còn nhớ đã từng gặp ngươi khi ở trong ma vũ học viện Ba Bửu Luân, ngươi không phải chỉ là tên đệ tử nhập môn của Vong Linh Hệ sao?

Hàn Thạc gật đầu:

- Không sai, chính là ta.

Nói xong thò tay lấy Hắc Ám Chi Đồng ra cầm trong lòng bàn tay khẽ dụng lực làm cho nó phát sáng lên, rồi nói tiếp:

- Cái tên tiểu tạp dịch lần trước đã phát hiện ra tung tích các người ở khu mộ trên hậu sơn của ma vũ học viện Ba Bửu Luân cũng là ta. Hắc hắc, Hắc Ám Chi Đồng do Dịch Luân chôn ở dưới đất, cuối cùng cũng bị ta đào được, các người không thể ngờ được rằng ta lại không chết. Chuyện trước giờ lại tái diễn, chỉ là thay ngôi đối chủ mà thôi!

- Thì ra là Hắc Ám Chi Đồng là bị người chiếm được, khó trách thân thể người vừa mới phát sáng lên thì kết giới của Tử Vong Mộ Địa liền được mở ra! - Đỗ Khắc bỗng nhiên tỉnh ngộ thốt lên.

Lại xuất hiện thêm ba Cương Thi chiến sĩ nữa. Tổng cộng bốn Cương Thi cùng với Tiểu Khô Lâu chậm rãi đi về phía Ma Đạo sư Đỗ Khắc. Ở vòng ngoài Hàn Thạc cầm sẵn cây cung, mũi tên lăm lăm nhắm vào Đỗ Khắc, Ngải Mễ Lệ thì ngâm xướng một đoạn chú ngữ ma pháp Hắc Ám hệ. Đợt công kích cuối cùng cũng phát động, đầu tiên là Tiểu Khô Lâu huy vũ cùng lúc một lúc bảy thanh cốt thứ nhắm thẳng Đỗ Khắc.

Đỗ Khắc sử dụng Phong Nhận gạt phải đỡ trái, bảy thanh cốt thứ tạm thời chưa uy hiếp tính mạng của hắn. Chỉ là vòng vây do bốn Cương Thi chiến sĩ cùng Tiểu Khô Lâu cứ từ từ áp sát làm cho hắn cảm thấy áp lực ngày càng trầm trọng.

Đến khi Hàn Thạc bắn tên thì hắn thực sự luống cuống. Từng mũi tên cứ lạnh lùng bay tới, một mũi trúng vào bắp đùi rồi xuyên tiếp qua bắp đùi bên kia làm cho hắn ngã nhào trên mặt đất. Không đợi Hàn Thạc lấy ra Lục Ma Phong, Ngải Mễ Lệ đã dùng Hắc Ám ma pháp chụp lên người Đỗ Khắc. Trong chốc lát cả người hắn khời bốc lên mù mịt, rồi biến thành một trong những bộ xương trắng trong Tử Vong Mộ Địa.

Tiểu Khô Lâu bước tới gần, tháo lấy không gian giới chỉ từ trên xương ngón tay của hắn cùng với túi tiền trên người Cao Cấp Kiếm Sĩ Ai Lí Khắc đưa cho Hàn Thạc.

Ngải Mễ Lệ cặp mắt sáng lên, soi mói nhìn chằm chằm vào hành động Tiểu Khô Lâu. Nàng sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng không nhìn được, hỏi Hàn Thạc về cực kỳ tò mò: - Người có thể nói cho ta biết hay không, Tiểu Khô Lâu chiến sĩ thần kỳ này rốt cuộc là cái gì?

- Ha ha, cũng không có gì, chỉ là được ta sử dụng phương pháp bí mật luyện chế ra nên mới có những điều thần kỳ như vậy!

Sờ sờ đầu lâu bóng loáng của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc vừa cười cười nhận lấy chiến lợi phẩm mà nó đưa đến vừa tùy tiện trả lời.

Ngải Mễ Lệ hung hăng trừng mắt lườm Hàn Thạc một cái, thở dài nói:

- Người rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện gạt ta, tại sao người có Hắc Ám Chi Đồng, tại sao người có thể được luyện chế Khô Lâu chiến sĩ thần kỳ như vậy. Còn nữa, người là một tiểu vong linh ma pháp sư, không thể ngờ lại có vũ kỹ không tầm thường, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Chuyện đến nước này thì cũng cần có chút giải thích. Tất cả những chuyện xảy ra trong vong linh hệ, kể cả việc phát hiện ra Tử Vong Mộ Địa Hàn Thạc đều nói cho Ngải Mễ Lệ biết. Riêng về phương pháp luyện chế Tiểu Khô Lâu và Ma công thì Hàn Thạc vẫn như trước, tuyệt nhiên không đề cập tới.

Ngải Mễ Lệ nghe xong cực kỳ chấn động. Trong khi nàng còn đang suy nghĩ, Hàn Thạc bắt đầu lục soát đồ đạc của Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc và Ai Lí Khắc.

Lục lợi một lúc lâu, Hàn Thạc phát hiện Ai Lí Khắc là một tên nghèo mạt rệp, bên trong túi tiền không có bất cứ một vật gì có giá trị. Đỗ Khắc thân là ma đạo sư hẳn là có chút khá hơn, nhưng hắn lại bố trí Ma pháp kết giới ở bên trong không gian giới chỉ. Hàn Thạc căn bản không thể phá bỏ kết giới để đoạt lấy vật phẩm.

Qua một hồi lâu, Ngải Mễ Lệ vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Về chuyện người lấy được Hắc Ám Chi Đồng, có thể tùy ý ra vào Tử Vong Mộ Địa trừ người và ta ra còn có ai biết nữa không?

- Không có bất cứ kẻ nào khác biết. - Hàn Thạc chăm chú nhìn Ngải Mễ Lệ, do dự một chút rồi hỏi:

- Nàng định làm như thế nào?

- Đã như vậy thì phải tiếp tục giữ kín bí mật này. Dù sao Đỗ Khắc cùng Ai Lý Khắc cũng đã chết, kẻ truy đuổi mà tổ chức phái tới cũng vậy. Chuyện này giờ coi như được bịt kín. Từ nay về sau Tử Vong Mộ Địa cũng là bí mật mà người được hưởng một mình, là cơ sở để người rèn luyện bản thân từ đó dần dần không chế U Âm sâm lâm trong tay.

Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc thật sâu, thấp giọng nói.

Ngạc nhiên sửng sốt một hồi, Hàn Thạc mỉm cười, ôm lấy Ngải Mễ Lệ kéo vào trong ngực, cười hì hì nói:

- Không hổ là lão bà của ta, ta còn nghĩ rằng nàng sẽ bắt ta đem bí mật của Tử Vong Mộ Địa cống hiến cho tổ chức cơ đấy!

Tức giận trợn mắt nhìn Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ nói:

- Ta lại còn không biết tâm tư của người sao. Nếu người muốn đem bí mật nói cho tổ chức thì đã làm như vậy từ lâu rồi, làm gì còn có thể chờ tới bây giờ chứ. Ta hiểu được Tử Vong Mộ Địa này đối với người có ý nghĩa như thế nào. Với quan hệ hiện giờ của chúng ta, đương nhiên là phải lo nghĩ cho người chứ.

Hàn Thạc nghe xong thật sự có chút cảm động, thầm nghĩ đàn bà quả nhiên là loại sinh vật bất chấp lý lẽ. Một khi thể xác và tinh thần của các nàng đã bị nắm giữ thì sự kiên định trước đó đều có thể sụp đổ tan tành. Theo lời nàng mà suy thì có nghĩa là giữa tổ chức Âm Mạc và Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ nghiêng về hướng lựa chọn Hàn Thạc. Nếu có một ngày Hàn Thạc và Âm Mạc xảy ra xung đột, xem chừng nàng có thể vì hắn mà chống lại tổ chức.

- Được rồi, nàng nói mục đích lúc này là điều tra tung tích của lô vũ khí kia. Ta đã dùng sâm lâm Cự ma đánh cướp lô hàng này, vậy có có ảnh hưởng đến nhiệm vụ của nàng hay không?

Thấy Ngải Mễ Lệ lo nghĩ cho mình như vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ lại chuyện nàng đã nói lần trước cất tiếng hỏi.

Không ngờ vừa nghe xong mặt mày Ngải Mễ Lệ sáng bừng, nàng hớn hở cười một tràng khanh khách, tình ý tràn trề nhìn Hàn Thạc nói:

- Tiểu tử hư đồn, người rốt cục cũng hiểu và suy nghĩ cho ta, thật tốt!

Hàn Thạc tức cười, hồi tưởng lại trước đến giờ đích xác chưa từng suy nghĩ cho Ngải Mễ Lệ, từ đầu chí cuối đều chỉ lo nghĩ cho bản thân. Nàng nói như vậy thì Hàn Thạc liền hiểu được bản thân có chút vô ý, lúng túng cười có vẻ hơi xấu hổ.

- Người không cần quá lo lắng về chuyện này. Kỳ thật lần bảo vệ lô hàng này trong lòng ta đã có tính toán sẵn. Kế hoạch của ta là vô thanh vô tức đoạt lấy hàng hóa qua mắt thương hội. Giờ lô hàng hóa đã bị cướp mất, nhưng cũng có rất nhiều người của Mạch Định Văn thương hội chạy thoát. Bọn họ nhất định sẽ phải nghĩ biện pháp chuộc lại số hàng hóa do sâm lâm Cự ma đánh cướp được. Nếu có người giao dịch với sâm lâm Cự ma để thu mua lại những hàng hóa bọn chúng đánh cướp được, cho bọn chúng xử lý theo đúng lệ thường. Cũng tính như là người giúp ta đỡ đi một chút bận rộn rồi. Đến khi bọn họ lấy lại được hàng thì vẫn phải đưa đến chỗ của ta, sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc, mỉm cười nói:

Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Không thành vấn đề, chờ ta trở lại để quốc lấy một ít lương thực, rồi sẽ quay trở lại U Âm sâm lâm. Đến lúc đó ta sẽ cùng sâm lâm Cự ma nói chuyện, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng.

- Được rồi, dù sao người cũng không mở được không gian giới chỉ của Đỗ Khắc, chi bằng giao cho ta đi. Ta sẽ tìm người phá kết giới để mở xem, rốt cuộc có cái gì bên trong đó?

- Ủ, vậy nàng cầm cũng được.

Hàn Thạc rất sẵn khoái đem không gian giới chỉ của Đỗ Khắc đưa cho Ngải Mễ Lệ. Vừa đưa xong hắn chợt nhớ ra còn có cái không gian giới chỉ xinh xắn lấy được lần trước của Vưu Na. Ngải Mễ Lệ về cấp bậc ma đạo sư cao hơn Vưu Na một cấp, về lý thuyết là sẽ mở được kết giới do Vưu Na bố trí.

Suy nghĩ vậy hắn liền lấy luôn cái không gian giới chỉ của Vưu Na đưa cho Ngải Mễ Lệ nói:

- Chiếc không gian giới chỉ này cũng bị bố trí kết giới, là do một cao cấp ma Pháp sư làm ra. Ta nghĩ, nàng hẳn là có thể mở được.?

Ngải Mễ Lệ cầm chiếc không gian giới chỉ từ Hàn Thạc cũng không nói gì thêm, hít sâu một hơi, ngưng tụ tinh thần lực.

Chiếc không gian giới chỉ màu xanh biếc đột nhiên lóe lên kèm theo một luồng ma pháp ba động mãnh liệt. Đến một mức độ nhất định lại đột nhiên mờ dần đi. Qua một hơi thở nhẹ, trong tay Ngải Mễ Lệ hiện ra mấy thứ đồ vật gồm một ít quần áo lót của phụ nữ, một cái tinh tạp, một quyển sách Thủy hệ ma pháp, ngoài ra còn có băng thuốc quần miện vết thương và một số đồ linh tinh khác.

Nhìn sững vào mắt Hàn Thạc vẻ lạ lẫm, Ngải Mễ Lệ hỏi:

- Không nghĩ người lại là một kẻ nhẩn tâm không biết thương hoa tiếc ngọc, tại sao người phụ nữ này lại chết trong tay của người?

Hàn Thạc không trả lời ngay mà đảo bới đồng đồ trong tay Ngải Mễ Lệ. Qua một lúc thấy cũng không có cái gì có giá trị, hẩn lấy lại cái không gian giới chỉ rồi cười nói:

- Một con đàn bà dâm đảng phản bội ta, ta giận quá đã giết chết ả, một chuyện rất bình thường thôi mà.

- Hừ! Ta không tin người! - Ngải Mễ Lệ nói.

- Phải rồi, ta còn có hai ngày nữa là đến thời gian phải về báo cáo tổ chức. Vậy chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Về thân phận và lai lịch của ta, người hẩn là đều đã biết. Trước tiên người cứ đi lo công việc của mình đi. Sau này muốn tìm ta, với thân phận của người chắc không khó khăn gì.

Hàn Thạc cũng không dây dưa, tùy ý đem ra một cái cơ chấm dứt câu chuyện.

- Được rồi, người mặc dù là một tiểu quỷ không trung thực, nhưng ta muốn tìm người quả thật cũng không khó. Cuối cùng hỏi lại người một vấn đề, giữa hai cái tên Bồ Lai Ân và Hàn Thạc, ta phải gọi người thế nào?

Ngải Mễ Lệ hỏi.

- Gọi là Hàn Thạc đi, đây chính là người đã truyền thụ cho ta vũ kỹ, còn đặt cho ta một cái tên mới. Từ nay về sau ta muốn người gọi ta bằng tên này! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Sau đó hẩn dẫn Ngải Mễ Lệ đi khắp Tử Vong Mộ Địa quan sát một vòng. Chứng kiến sự kỳ bí của Tử Vong Mộ Địa Ngải Mễ Lệ kinh ngạc cảm thán mãi không thôi. Xem xong, hai người thông qua ma pháp Truyền Tống Trận ở trung tâm rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

123. Chương 123: không Phải Là Người Cướp Đoạt Đồ Của Cự Long Đây Chứ?

o0o

Sau khi rời khỏi Tử Vong Mộ Địa, hai người liền chia tay. Ngải Mễ Lệ là thượng cấp, trước mắt còn có nhiệm vụ phải làm nên không thể tiếp tục lưu lại bên Hàn Thạc.

Đã lâu không trở lại ma vũ học viện Ba Bửu Luân, Hàn Thạc trong lòng cũng hơi nhớ Phạm Ny. Chỉ là bây giờ đã phát sinh chuyện tình cảm với Ngải Mễ Lệ khiến hẩn bất giác cảm thấy e ngại khi nghĩ đến cảnh đối mặt với Phạm Ny. Do dự một chút, Hàn Thạc không quay về học viện ngay mà lại đi đến thương hội Bồ Tư Đặc.

Hẩn đến đó cũng vì một số chuyện khác cần phải hỏi Phỉ Bích. Hàn Thạc đã nhờ nàng giúp tìm kiếm vật liệu luyện chế Thổ giáp thi, đến bây giờ đã qua một khoảng thời gian khá lâu rồi, cũng nên hỏi một chút xem công việc được thực hiện có tốt hay không. Hơn nữa, bên trong không gian giới chỉ có khá nhiều báu vật lấy được từ thánh địa của sâm lâm cự ma, cũng cần phải thông qua Phỉ Bích mới có thể xử lý được. Ngoài ra, lương thực để cho sâm lâm cự ma và ả nhân sống qua mùa đông cũng cần phải lo liệu.

Đến cánh cổng chính dẫn vào thương hội, thị vệ cũng không cần thông báo mà để cho hẩn đi thẳng vào. Vốn sau khi giải quyết xong Cách La Phật, Phỉ Bích đã nắm được đại quyền ở thương hội, cùng đi với nàng vài lần, người của thương hội dĩ nhiên đều biết hẩn. Đi đến gần phòng khách, Hàn Thạc đột nhiên nghe được giọng nói của Phú Tân Ân quả mắng ai đó ở trong:

- Phụ thân người tiêu tốn kim tệ đưa người đến đây, người nhất định phải cố gắng làm việc, bằng không với địa vị của ta ở trong thương hội cũng không đủ để có thể bảo vệ người.

- Cháu hiểu rồi, đường thúc.

Giọng của một người khác cũng rất quen thuộc với Hàn Thạc trả lời có vẻ thành thực.

Giọng nói này vừa vang lên, Hàn Thạc ngạc nhiên, vui mừng bước nhanh tới. Đến trước cửa phòng thì bởi vì tâm tình kích động nên không gõ cửa mà đẩy ra luôn, làm cho Phú Tân Ân ở bên trong giật mình hoảng sợ, lập tức quát lên:

- Là ai dám tự tiện xông vào chỗ của ta vậy!

- Là ta, Phú Tân Ân tiên sinh.

Hàn Thạc khẽ cười ha ha một tiếng, bước nhanh vào trong.

Vừa nghe thấy giọng nói của Hàn Thạc, Phú Tân Ân nhẹ nhõm thở ra một hơi, từ buồng trong cười hồ hởi đi ra, hỏi:

- Thì ra là người, ha ha, lần này đến cũng là để tìm tiểu thư Phỉ Bích của chúng ta phải không?

Một thân hình cũng béo lùn chắc nịch từ buồng trong vọt ra rất nhanh, sau khi thấy Hàn Thạc hân hoan hét toáng lên như thể không tin được:

- Bố Lai Ân, sao lại là người? Tại sao người lại cũng đến thương hội Bồ Tư Đặc? Ha ha, chẳng lẽ người cũng là người của thương hội Bồ Tư Đặc à? Chúng ta lại có thể cùng làm việc với nhau rồi sao?

Là tiểu mập mạp Kiệt Khắc, thân hình đã cao thêm được một chút nhưng cân nặng tựa hồ tăng còn có phần nhanh hơn, sải những bước thật dài từ buồng trong lao ra, dẫm chân xuống “thịch thịch” làm rung chuyển mặt đất.

- Đã lâu không gặp. Kiệt Khắc, tại sao người lại ở Bồ Tư Đặc thương hội?

Hàn Thạc lúc này gặp được Kiệt Khắc thì mừng rỡ vô cùng. Tiểu tử mập này là bằng hữu thân thiết nhất mà Hàn Thạc gặp được khi vừa đến ma vũ học viện Ba Bửu Luân. Lần trước Hàn Thạc đã cho hắn một khoản tiền, tưởng rằng sẽ không còn gặp lại, không nghĩ lại tái ngộ nhanh như vậy.

- Hai người các người quen biết nhau?

Phú Tân Ân hơi có vẻ kinh ngạc, hết nhìn Kiệt Khắc rồi lại nhìn Hàn Thạc, hỏi.

Hàn Thạc gật đầu, cười giải thích:

- Lúc trước, khi ta ở ma vũ học viện Ba Bửu Luân cùng với Kiệt Khắc đều làm tạp dịch. Ha ha, chúng ta chẳng những quen biết mà quan hệ còn rất tốt nữa kia.

- Đúng vậy đường thúc, Bố Lai Ân rất lợi hại đấy, không nghĩ là còn có thể gặp được hắn ở chỗ này.

Kiệt Khắc mặt mày rạng rỡ nói.

- Phú Tân Ân tiên sinh, ta muốn cùng với cháu của người ôn lại kỷ niệm trước đã rồi lát nữa mới gặp Phỉ Bích tiểu thư, người nói giúp ta một tiếng đi!

Hàn Thạc mỉm cười nói với Phú Tân Ân.

Hàn Thạc đối với hai người Phú Tân Ân và Phỉ Bích đều có ơn cứu mạng, hơn nữa mấy lần lui tới đều tiến hành những vụ mua bán lớn, điều này làm cho Phú Tân Ân lâu nay đã xem hắn như thần tài rồi. Vì thế mà khi vừa nghe thấy Hàn Thạc nói như vậy liền nghiêng mình vui vẻ đáp ứng, nhưng vẫn quay sang trừng mắt nhìn Kiệt Khắc, giống như muốn ngầm ra hiệu một điều gì đó.

Đáng tiếc Kiệt Khắc quá hưng phấn nên cũng không phát giác được ám hiệu của đường thúc của hắn, nhưng Hàn Thạc thì khác, hắn bây giờ đã là người từng trải lão luyện nên nhìn thấy rõ ràng, trong lòng không khỏi cười thầm.

Sau khi Phú Tân Ân đi khỏi, Hàn Thạc lập tức hỏi:

- Kiệt Khắc, người làm thế nào mà vào được Bồ Tư Đặc thương hội?

- Lần trước được người cho một số kim tệ, ta liền rời khỏi học viện. Sau khi về nhà, ta không biết làm gì cả nên phụ giúp ta cha giết mổ gia súc. Gia cảnh ta vốn quá kham khổ nên ta ngấm ngấm lấy một đồng kim tệ người cho đổi thành tiền lẻ giao cho phụ thân. Nhưng sau đó ông ấy phát hiện ra nên ta đành nói là nhặt được một túi kim tệ trên đường.

Phụ thân không muốn ta mãi chỉ làm một gã đồ tể nên dùng một nửa số kim tệ tìm đến đường thúc Phú Tân Ân để nhờ ông ấy giúp ta ở lại Bồ Tư Đặc thương hội theo một vị tiên sinh học kế toán. Mọi việc là

vậy đây. Phải rồi, tại sao người đến Bồ Tư Đặc thương hội, ta xem đường thức của ta hình như có vẻ rất quý trọng người, đây là chuyện gì thế?

Kiệt Khắc kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, nghi hoặc hỏi.

Nói dối vài câu qua quýt cho qua, Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc ôn lại chuyện xưa một lát. Qua nét mặt và giọng nói, Hàn Thạc hiểu được Kiệt Khắc thật ra rất thích được làm việc ở thương hội Bồ Tư Đặc, vì vậy quyết định giúp đỡ một tay. Hắn nghĩ thầm lúc nữa gặp Phỉ Bích sẽ nói đỡ cho Kiệt Khắc vài câu, nghĩ rằng Phỉ Bích chắc sẽ nể mặt mình.

Việc Kiệt Khắc nguyện ý ở lại nơi này cũng chẳng có gì là khó hiểu cả. Trước kia ở ma vũ học viện Ba Bể Luân, Kiệt Khắc với thân phận là tạp dịch, chẳng những phải làm việc suốt ngày suốt đêm mà còn thường xuyên bị một số học viên và tạp dịch khác bắt nạt, cuộc sống hàng ngày tất nhiên cũng không được tốt lắm. Bây giờ tới thương hội, được một người thân cận của Phỉ Bích là Phú Tân Ân chiếu cố nên ít nhất không ai dám gây khó dễ với hắn, so với làm tạp dịch cực nhọc thì bây giờ được học tập thoải mái thú vị hơn nhiều.

Hàn huyền hồi lâu, mãi đến lúc Phú Tân Ân tới giục Hàn Thạc, nói là Phỉ Bích tiểu thư đang đợi thì Hàn Thạc mới vỗ vỗ vai Kiệt Khắc, cười nói:

- Ta đi nhé, người đã ở trong thương hội thì sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội gặp nhau.
- Được rồi, người đi làm chuyện của người đi. Nếu rảnh rỗi thì nhớ thường xuyên tới gặp ta, ta ở nơi này mặc dù sống không tệ nhưng cũng không có mấy bạn bè.
- Ừ, được rồi.

Bước ra khỏi phòng, đôi tai linh mãnh của Hàn Thạc lập tức nghe lỏm được Phú Tân Ân và Kiệt Khắc nói chuyện với nhau. Phú Tân Ân nói không gì khác ngoài chuyện Kiệt Khắc phải quan hệ tốt với Hàn Thạc, nói Hàn Thạc là khách quý của hắn, cứ dặn đi dặn lại mãi.

Hôm nay Phỉ Bích mặc một bộ quần áo màu xanh thẫm bó sát người làm nổi bật vóc người thon thả và khí chất thanh lịch trang nhã của nàng. Đôi gò má bầu bĩnh trắng trẻo xinh xắn được thoa một chút son tạo thành một khoảng phớt hồng trên hai má, mắt ngọc mây ngai khảm trên khuôn mặt như một tác phẩm nghệ thuật, làm hiện rõ một vẻ đẹp hoàn mỹ không hề có chút tỳ vết.

- Người biến đầu mắt đến cả tháng trời, lần này đến đây định nói với ta chuyện gì?

Các thị nữ ở chung quanh sớm đã rời đi từ lâu, Phỉ Bích ngồi ngay ngắn ở trong phòng, tay cầm một chén trà thơm nhàn nhã thưởng thức, giả bộ chỉ nhìn lướt qua Hàn Thạc, hững hờ hỏi.

- Mới một tháng không gặp, Phỉ Bích tiểu thư dường như càng trở nên xinh đẹp hơn.

Hàn Thạc tán tỉnh nàng nhưng thật ra đó cũng là những lời chân thật. Phỉ Bích mà hắn gặp trước kia chưa từng để ý đến chuyện ăn diện, nhưng lần này rõ ràng là đã trang điểm kỹ lưỡng nên sắc đẹp của Phỉ Bích trong mắt Hàn Thạc dường như được tăng thêm một phần.

Nghe được những lời này, Phỉ Bích hai mắt sáng ngời, gò má vốn phớt hồng bỗng đỏ bừng lên, chu miệng tỏ vẻ vui sướng, cất giọng trong trẻo nói:

- Một tháng không gặp, không nghĩ là người ăn nói càng ngày càng ngọt xớt như vậy.

Hàn Thạc cười hì hì, không chút khách sáo đi tới trước mặt Phỉ Bích, cầm lấy ấm trà tự rót cho mình một chén, uống một ngụm rồi mới nói:

- Nói chuyện công việc trước đã. Hy vọng người cho ta chút thể diện, giúp nâng đỡ một người bạn của ta.

Phỉ Bích cũng không hề ngạc nhiên, xoa xoa cằm rồi nói:

- Ta vừa mới nghe Phú Tân Ân nói chuyện. Không ngờ rằng tiểu tử mập đó lại là bạn của người. Ha ha, hắn là một người trung thực, người có một người bạn như vậy ư?

Hàn Thạc bỗng cười phá lên, gãi gãi đầu hỏi:

- Tại sao người lại hỏi như vậy, chẳng lẽ ta lại không trung thực sao?

- Hừ! Nếu người được coi là trung thực thì trên thế giới này đâu còn người xấu nữa. Những chuyện xấu xa người đã làm với ta, ta đều là ghi tạc trong lòng, còn dám nói mình trung thực?

Phỉ Bích tỏ vẻ coi thường, oán hận trừng mắt hỏi Hàn Thạc.

Uống ực một ngụm trà để che dấu sự xấu hổ của mình, Hàn Thạc cười lúng túng, nói:

- Không nói chuyện quá khứ nữa, người còn chưa đáp ứng giúp ta chiếu cố Kiệt Khắc đấy!

- Không thành vấn đề, ta sẽ giúp người chăm lo tốt cho hần, loại việc nhỏ này thì rất dễ dàng, nhưng chuyện khác thì có chút khó giải quyết đấy.

Phỉ Bích nói bóng gió.

Hàn Thạc ngẩn người, kinh ngạc nhìn Phỉ Bích, hỏi:

- Có chuyện phiền phức gì vậy.

- Về việc người yêu cầu ta giúp người thu mua vật liệu.

Phỉ Bích suy nghĩ một chút rồi đáp.

Luyện chế Thổ giáp thi chính là một việc mà Hàn Thạc bắt buộc phải làm, bây giờ vừa nghe Phỉ Bích nói có phiền toái, hần lập tức hỏi ngược lên:

- Chuyện gì phiền toái, có phải là những vật liệu này thương hội các người không tìm được?

Phỉ Bích lắc đầu, hơi nhú mày, thở dài một tiếng nói:

- Với năng lực của Bồ Tư Đặc thương hội chúng ta, chỉ cần cái gì thực sự tồn tại trên thế giới này và có người đáp ứng được giá tiền thì chúng ta đều có thể nghĩ ra biện pháp lấy được. Những vật liệu người cần, ta vốn nghĩ rằng chắc sẽ không tốn nhiều kim tệ lắm, nào ngờ sau khi hỏi kỹ mới phát hiện ra giá cả của những thứ chưa từng nghe thấy này đều đắt vô cùng. Sau khi ta xem xét tính toán, giá cả của số tài liệu này phải tăng thêm ít nhất ba vạn kim tệ. Ta mặc dù là Hội trưởng của thương hội, nhưng bây giờ vừa mới tiếp nhận chức vụ nên với loại giao dịch lớn thế này cũng không có biện pháp hoàn toàn ngầm ngầm giúp người được, bởi vì mỗi một giao dịch đều phải được ghi chép lại.

Khi nghe cô nàng nói có phiền toái, Hàn Thạc cũng có chút lo lắng, bây giờ biết được nguyên nhân chỉ bởi vì kim tệ thì nhẹ nhõm thở dài một hơi. Hần bây giờ cái gì khác thì có thể thiếu nhưng kim tệ thì lúc nào cũng có sẵn với số lượng lớn. Bởi vậy nghe thấy Phỉ Bích nói nguyên nhân chỉ là chuyện giá cả thì lập tức nở nụ cười.

- Người cười cái gì, ta biết người có tích góp được một ít, nhưng ba vạn kim tệ không phải là số lượng nhỏ. Số tiền này ta có thể bí mật giúp người một vạn, nhưng bởi vì tiền tích lũy là của cha ta nên ta trước hai mươi lăm tuổi không có cách nào sử dụng được, ta cũng chỉ có thể bỏ ra đến mức như vậy thôi. Người còn cười ư? Ta và người là đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy!

Phỉ Bích đang nhú mày suy nghĩ biện pháp giúp Hàn Thạc mà hần lại có vẻ điềm nhiên như không, cười hì hì, làm cho nàng có chút tức giận.

- Đúng rồi, người bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?

Hàn Thạc sững sốt một chút, lên tiếng hỏi Phỉ Bích.

Phỉ Bích đỏ mặt lên có vẻ ngượng ngùng, do dự một chút rồi xấu hổ liếc mắt trộm nhìn Hàn Thạc một cái, trả lời:

- Hai mươi ba, còn người?

- Mười bảy! - Hàn Thạc thản nhiên nói.

Phỉ Bích sắc mặt trắng nhợt, có vẻ hơi bối rối, vội vàng la lên:

- Người không nói đùa chứ, xem cách nói chuyện và hình dáng của người có giống như một người mười bảy tuổi không?

Phỉ Bích vừa nói với hắn như vậy, Hàn Thạc mới nhớ rằng trước khi nhập vào thân thể của Bố Lai Ân, hắn đã hai mươi bốn tuổi rồi. Bố Lai Ân vốn thể hình nhỏ gầy, bởi vì được ma công rèn luyện nên đến nay đã đạt được thể hình của người hoàn toàn trưởng thành. Hơn nữa cách nói năng lịch sự cách, ứng xử lịch thiệp hiện tại dù nhìn dưới góc độ nào cũng không giống người mười bảy tuổi.

Sửng sốt mất một lúc lâu, Hàn Thạc mới cười ha hả nói:

- Ha ha ha! Đùa chút thôi, ta năm nay hai mươi bốn tuổi.

Vừa nghe nói như vậy, Phỉ Bích thở dài một hơi, sau đó mới cười khỏ nói với Hàn Thạc:

- Người không nên hiểu sai ý của ta, ta còn phải cần hai năm mới đủ hai mươi lăm tuổi, ta nghĩ là người không chờ được đến hai năm, chúng ta có lẽ nghĩ biện pháp khác đi.

Hàn Thạc miệng vẫn cười, ngón tay xoa xoa không gian giới chỉ rồi đưa lên miệng thổi một hơi. Những món trang sức bằng vàng, những viên châu báu, ngọc, đá quý bỗng liên tiếp hiện ra ở trong phòng. Trong chốc lát cả đại sảnh đã tràn ngập các loại ngọc ngà châu báu, tỏa ra đủ các màu ánh sáng rực rỡ.

- Ngàn này có đủ hay không?

Hàn Thạc nhìn Phỉ Bích đang chờ đợi, cười tủm tỉm hỏi.

Số của cải này là do bọn sâm lâm cự ma tích lũy được qua nhiều năm đánh cướp. Sau khi lấy ra từ bên trong không gian giới chỉ xếp đồng ở trước mặt Phỉ Bích, đúng là tạo thành một cú sốc mạnh đối với cô nàng.

- Lam Hải Chi Tâm, Bắc Thành Ngọc, Mộc Đạt Ni Hạng Liên, Phân Lí Vương Hoàng Quan.....

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phỉ Bích tràn đầy ngạc nhiên, những ngón tay thon dài chạm lên những món châu báu mới xuất hiện này, miệng lẩm nhẩm đọc ra những cái tên kỳ lạ.

Sau một lúc lâu, Phỉ Bích liên tiếp hít vào mấy hơi thật sâu, rồi mới nhìn Hàn Thạc đăm đăm, hỏi:

- Rất nhiều báu vật bị mất tích đều có ở đây, không phải là người cướp đoạt đồ của cự long chứ?

Lắc đầu cười khẽ, Hàn Thạc nói:

- Về việc ta bằng cách nào chiếm được vào trong tay, người không cần phải hỏi nhiều. Người chỉ cần nói cho ta biết mấy thứ này có đủ để đổi lấy vật liệu ta cần hay không thôi?

- Ừm..... Tạm thời không thể thống kê giá trị của số của cải này được, nhưng ta nghĩ rằng giá trị của số châu báu này chắc chắn nhiều hơn ba vạn kim tệ.

Đôi mắt tinh tường của Phỉ Bích vẫn nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc như cũ, chậm rãi trả lời.

Hàn Thạc gật đầu, sáng khoái nói:

- Tốt lắm, mấy thứ này chỉ hào nhoáng bên ngoài, với ta mà nói thì chẳng có giá trị gì. Người kêu bọn họ tới thu gom lại, tính toán tổng giá trị cho ta, ta phải có những vật liệu lúc trước đã đề cập đến. Mặt khác hy vọng người giúp ta mua một chiếc không gian giới chỉ có dung lượng lớn một chút, ta còn muốn lấy lương thực của lần trước để mang đi.

- Châu báu nhiều như vậy mà người không sợ ta sẽ tùy tiện báo giá khiến cho người thiệt thòi ư?

Phỉ Bích nhìn Hàn Thạc, sững sốt trong chốc lát, khóe miệng hiện ra một nụ cười yếu ớt.

- Ta tin tưởng người sẽ không làm như vậy!

Hàn Thạc cười nói :

- Vài ngày nữa ta sẽ quay lại, hy vọng lúc đó người đã giúp ta chuẩn bị thật tốt những thứ ta cần.

- Ăn cơm đã rồi hãy đi.

Phỉ Bích gật đầu, thấy Hàn Thạc lưu lại tiền bạc châu báu đáng vẻ định rời đi luôn thì hơi do dự một chút, đột nhiên nhẹ nhàng đề nghị.

Bỗng nhiên nghe một câu chẳng liên quan gì đến chuyện làm ăn khiến Hàn Thạc ngơ ngác. Chỉ là giờ nàng thực sự có thể giúp đỡ hắn rất nhiều, nên mặc dù còn rất nhiều chuyện phải xử lý nhưng thấy ăn một bữa cơm cũng không mất bao nhiêu thời gian, bởi vậy sảng khoái gật đầu đáp ứng.

Ngon giả sơn mà lần trước Phỉ Bích và Hàn Thạc lần trước ẩn trốn được chọn làm nơi ăn cơm. Nơi này bây giờ đã được tu sửa lại, chung quanh trồng rất nhiều các loại hoa cỏ quý giá, một vài loại cây leo cành lá tươi tốt xanh rì cuốn quanh một ngôi đình nhỏ bằng đá, thoáng nhìn đã thấy rất phong nhã.

Các thị nữ lục tục bày rượu và thức ăn lên đầy trên mặt chiếc bàn bên trong đình. Hàn Thạc ngồi vào bàn nhưng cứ cảm thấy không được thoải mái. Anh mắt thường xuyên nhìn về cái khe núi bên trong ngọn giả sơn, nơi đã từng cùng Phỉ Bích nép sát vào nhau, trong lòng nhớ tới chuyện đã xảy ra lần trước ở chỗ này.

Phỉ Bích thoát nhìn có vẻ rất tự nhiên, tựa hồ căn bản không có để ý đến vị trí đó, phất tay ra hiệu cho các thị nữ và thị vệ ở chung quanh tất cả lui ra, sau đó rất nhiệt tình mời mọc Hàn Thạc.

Đã lâu không có được một bữa tử tế nên Hàn Thạc ăn uống thật lực. Hắn trong người có ma công hỗ trợ nên dù uống nhiều cũng không bị say, chỉ là giờ đây đã nếm trải mùi vị đàn bà nên không biết vì sao vẫn luôn luôn nhớ tới tình huống xâm phạm Phỉ Bích lần trước. Ánh mắt đang nhìn về phía Phỉ Bích vốn rất đứng đắn, trong lúc không để ý đã mang một vài sắc thái khác lạ.

Phỉ Bích nhìn thấy những chuyển biến của Hàn Thạc thì đôi má không biết có phải vì uống rượu hay không mà càng đỏ hồng xinh đẹp. Sau khi rũ bỏ vẻ mặt ngượng trang lạnh lùng thường ngày, sức quyến rũ của nàng tăng lên mạnh mẽ khiến cho Hàn Thạc vừa ngẩng nhìn nàng, trong lòng lại vừa bối rối, miên man suy nghĩ.

124. Chương 124: chúng Ta Còn Chưa Lên Giường Mà

oOo

- Nhìn ta như vậy làm gì? - Phỉ Bích lại cầm một ly rượu vang đỏ trong suốt ánh lên quang mang kỳ diệu liếc nhìn Hàn Thạc thấp giọng nói.

- Không có..... Không có gì. - Hàn Thạc hoảng hốt, lời nói hơi lắp bắp.

- Vậy tại sao ngươi lại chảy nước miếng? - Phỉ Bích chỉ khước miệng Hàn Thạc cười khê.

Hắn vừa sờ cằm, ai ngờ lại thật sự có một vệt nước. Hàn Thạc xấu hổ nói:

- A không phải nước miếng, là rượu, thật sự là rượu.

“À” Phỉ Bích buồn cười nói:

- Hóa ra là rượu, ngươi lớn như vậy rồi sao lại uống rượu cũng làm đổ ra, thật là thú vị!

Cảm thấy không khí có chút không thích hợp, Hàn Thạc nghe Phỉ Bích thốt những lời nhẹ nhàng ôn nhu cảm thấy rất thoải mái, đầu không ngừng tưởng tượng, đôi mắt không tự chủ nhìn về khe hở của ngọn giả sơn.

- Từ lúc bắt đầu ăn cơm ngươi đã nhìn khe giả sơn chín lần cả thấy, chỗ ấy rốt cuộc có cái gì đáng để ngươi lưu ý? - Phỉ Bích đảo mắt, nhìn Hàn Thạc nhẹ giọng hỏi.

Trong lòng hoảng hốt Hàn Thạc nói:

- Nàng làm sao biết ta luôn liếc chỗ ấy, không ngờ còn biết ta xem chín lần.

Lời này vừa hỏi khiến gò má Phỉ Bích càng hồng, nàng khê gắt một chút rồi thấp giọng nói:

- Ngươi lăm la lăm lét nhìn, ta ngồi đối diện với ngươi đương nhiên chứng kiến toàn bộ, ta biết khi ngươi lén nhìn, trong lòng đang có tâm tư xấu xa.

- Vậy nàng nói ta có tâm tư xấu xa gì? - Sau khi trải qua sự tình vừa rồi, Hàn Thạc đột nhiên hiểu được mình khá bị động, người tu ma từ trước tới nay vốn không sợ hết thảy khuôn sáo thông thường, suy nghĩ trong lòng có thể đạt thành chính là chuyện vui sướng nhất, đâu thèm để ý người khác nói sao. Hắn bỗng nhiên ngộ ra, không lén lút nhìn nữa, nhìn chăm chăm Phỉ Bích cười hỏi.

Phỉ Bích ngẩn ngơ, màu đỏ trên khuôn mặt lan tới tận chiếc cổ thon dài trắng nõn, nàng đỏ mặt ấp úng hồi lâu không nói được một chữ, thần sắc còn ngượng ngùng hơn so với Hàn Thạc vừa rồi.

Vừa thấy Phỉ Bích có bộ dáng này Hàn Thạc sững khoải cười to, cảm thấy nỗi buồn bực thụ động lúc trước đều được quét sạch, hần cười híp mắt nói:

- Không nghĩ tới Phỉ Bích tiểu thư lại để ý ta như vậy. Không thể ngờ là ngay cả ta nhìn bao nhiêu lần đều ghi nhớ trong lòng, thật là khiến ta vừa mừng vừa sợ.
- Bố Lai Ân người im miệng cho ta, ta phát hiện trong bụng người toàn ý xấu, xem chừng từ nay về sau làm ăn cùng người ta nhất định sẽ lỗ vốn. - Phỉ Bích then quá hóa giận, hung hăng trừng mắt lườm Hàn Thạc, oán hận nói.

Phỉ Bích vừa nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới sự tình về Mạch Dịch Văn thương hội, vẻ trêu chọc biến thành thần sắc đứng đắn, nói với Phỉ Bích:

- Nói đến việc buôn bán ta đột nhiên nhớ tới một việc lần trước nàng nói về Mạch Dịch Văn thương hội, thương hội này là đối thủ cạnh tranh của nàng đúng không?

Hàn Thạc đột nhiên nhắc tới chuyện này làm Phỉ Bích có chút kinh ngạc. Ngạc nhiên nhìn hần, nàng gật đầu:

- Không sai, Mạch Dịch Văn thương hội đúng là người của Ba Đặc Thương Minh gần đây thường đến Lan Tư Lạc Đặc để quốc chúng ta buôn bán. Bọn họ vận chuyển đồ vật không đi qua thành trấn để quốc cho nên không cần nộp thuế cho đế quốc, hàng hóa sau khi tới đế quốc giá cả rất thấp, tạo thành một chút ảnh hưởng đối với thương hội chúng ta.

Mỉm cười, Hàn Thạc nói:

- Không thông qua phương thức chính quy, đúng là có thể thu được lợi nhuận phong phú, nhất là những mặt hàng đế quốc cấm đoán, càng có thể kiếm được thù lao rất lớn, Mạch Dịch Văn thương hội thật sự dám làm dám chịu.
- Người đột nhiên nhắc tới Mạch Dịch Văn thương hội làm gì? - Phỉ Bích khó hiểu nhìn Hàn Thạc, hỏi.
- Ta có một bằng hữu tại U Âm sâm lâm, vị bằng hữu này của ta có nghề nghiệp đặc thù, gần nhất đoạt được thương đội của Mạch Dịch Văn thương hội, có được rất nhiều vật phẩm xa hoa, hần muốn nhờ ta bán ra ngoài, không biết có thể thông qua nàng hay không?
- Làm cường đạo thì nói là làm cường đạo, còn nói nghề nghiệp đặc thù gì đó. Bên trong U Âm Sâm lâm, nhiều nhất đúng là các dạng cường đạo, không có gì kì quái cả. A a, Mạch Dịch Văn thương hội không dám đi từ đại thành đế quốc, là vì tránh né thuế quan đất đỏ, bất quá như vậy nguy hiểm tự nhiên tăng nhiều, nhưng bọn họ có thị vệ tư nhân, cơ bản có rất ít cường đạo dám động đến bọn họ, bằng hữu của người lại có thể cướp hàng từ trong tay bọn họ, thật có chút không đơn giản!
- Đó là đương nhiên, được rồi, hàng hóa của Mạch Dịch Văn thương hội, nàng có dám thu hay không?
- Chỉ cần không phải hàng hóa dùng cho chiến tranh công thành, thương hội chúng ta đều dám thu, nghe nói gần đây đế quốc điều tra phương diện này rất chặt, bởi vậy nếu là khí tài chiến tranh dùng trong công thành, vậy quên đi.

Phỉ Bích vừa nói như vậy, Hàn Thạc nhớ tới chuyện Ngải Mễ Lệ nhắc tới, đã mơ hồ đã biết một chút. Bất quá đám vật tư chiến tranh kia Hàn Thạc đã sớm hứa với Ngải Mễ Lệ, định bán cho Phỉ Bích chỉ là một chút vật phẩm quý tộc sử dụng, không có gì bản khoản.

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm nàng khó xử. Hôm nay ta đã ăn đủ rồi, qua vài ngày ta trở lại nhờ nàng giúp ta xử lý nhanh chóng mọi chuyện. - Hàn Thạc trấn an Phỉ Bích một câu, đứng lên, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Thấy Hàn Thạc phải đi, Phỉ Bích do dự một chút, hơi ngượng ngùng nói với hần:

- Kỳ thật, ta cũng có một việc muốn phiền toái người.

Hàn Thạc ngạc nhiên nhìn Phỉ Bích:

- Có chuyện gì?

Năm ngày sau ta phải tham dự một yến hội, nếu ta đơn thân đi tới yến hội có thể sẽ có một vài kẻ đáng ghét làm phiền ta, ta muốn người làm bạn trai đi cùng ta giống như lần trước. - Phỉ Bích ngượng ngùng nhìn Hàn Thạc, nhẹ giọng nói.

Hàn Thạc cười gượng, lắc đầu nói:

- Quên đi, ta cũng không muốn lại làm tấm chắn cho nàng, nếu chọc người khác ghen ghét, đối phó sau lưng ta sẽ rất nguy hiểm, nàng tìm người khác đi.

- Không được!

Phỉ Bích quát to một tiếng, sau đó ủ ê giải thích:

- Lần trước tại thương hội ta đã mang người ra mắt các nguyên lão trong thương hội, nếu trong một tháng ta lại đột nhiên thay đổi người khác như vậy, mọi người tuyệt đối sẽ coi ta là một nữ nhân lăng lơ, chuyện này tuyệt đối không được.

Hàn Thạc do dự không thôi, lộ vẻ khó xử. Phỉ Bích nhìn hắn, giận dữ nói:

- Nếu người nào đó không đáp ứng, ta làm việc lúc đó sẽ không cố sức, đến lúc đó chuyện đã đáp ứng sẽ trì hoãn mười ngày nửa tháng cũng là rất bình thường.

Đây là chuyện Hàn Thạc không hề muốn thấy. Nghe Phỉ Bích nói như vậy, hắn thật sự không thể không đáp ứng, đành bất đắc dĩ gật đầu:

- Vậy được rồi, đến lúc đó nàng đừng chê ta làm nàng xấu hổ là tốt rồi.

- Vậy mới đúng, người sao có thể để ta mang người khác đi dự tiệc, nếu ta bị người khác chiếm tiện nghi, người sẽ không lo lắng sao? - Phỉ Bích thấy Hàn Thạc đáp ứng, mỉm cười, hỏi hắn.

- Vậy nàng không sợ ta sẽ nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng sao? - Hàn Thạc trừng mắt nhìn Phỉ Bích, tức giận nói.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt tuyệt mỹ của Phỉ Bích lại đỏ lên, sau đó quay đầu không dám nhìn Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Không sợ, dù sao tiện nghi nên chiếm, người cũng chiếm toàn bộ rồi.

Hàn Thạc thảm rung động, thấy cổ và hai bên tai Phỉ Bích đều đỏ bừng, hắn như bị ma xui quỷ khiến, buột miệng nói:

- Không phải toàn bộ, chúng ta còn chưa lên giường mà!

Những lời này vừa nói ra, Hàn Thạc trong nháy mắt đã có phản ứng. Không đợi Phỉ Bích mở miệng lúc này đứng dậy rất nhanh đi ra bên ngoài trong miệng cuống quýt nói:

- Ta ăn no rồi, đi trước một bước, năm ngày sau ta sẽ quay lại đây.

- Người là tên lưu manh hồ ngôn loạn ngữ!

Phỉ Bích không ngờ đến Hàn Thạc lại nói như vậy, lúc này thẹn quá hóa giận. Nàng quay về phía hắn đang chạy trốn, mắng một câu. Sau khi thân hình của hắn nhanh chóng biến mất, nàng mới cười khúc khích:

- Đáng chết, không ngờ dám nói kiểu này với ta. Hừ, lá gan của người đứng là càng lúc càng lớn rồi!

Rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội, vừa mới qua giữa trưa không bao lâu. Từ lần trước đi tới Âm Mạc báo cáo, đến bây giờ tính ra cũng gần một tháng, bởi vậy sau khi xem lại thời gian, Hàn Thạc liền thuê một chiếc xe ngựa đi tới cứ điểm Âm Mạc.

Đến cách cứ điểm một con đường, Hàn Thạc xuống xe, phóng ba Nguyên Ma ra dò xét tứ phía, một mình đi bộ tới trang viên.

- Lão Đại, người rốt cục cũng quay lại đây, ta tính toán số ngày, biết gần đến lúc người sẽ trở về báo cáo, bởi vậy ta đặc biệt cùng người khác thay đổi lịch trực ban, để chờ đợi người, dẫn người vào nội bộ tổ chức.

- Hàn Thạc vừa mới đến, đạo tặc Thiết Tư Đặc liền từ bên trong đi ra, hưng phấn đến kêu khẽ.

- Ách, tại sao người gọi ta là lão Đại? - Hàn Thạc kỳ quái nhìn Thiết Tư Đặc, nghi hoặc hỏi.

- Ta từ nay về sau cùng với người lẫn lộn, trông cậy người đề bạt ta, đương nhiên ta sẽ tôn trọng đối với người. - Thiết Tư Đặc nói một cách đương nhiên với Hàn Thạc.

- Cách xưng hô này không dễ nghe, sau nay chúng ta hay là cứ xưng hô như trước là được. A a, nhưng mà người yên tâm, nếu có nhiệm vụ tốt ta sẽ mang người đi theo. - Hàn Thạc nói.

Nhận được cam đoan của Hàn Thạc, Thiết Tư Đặc có vẻ cực kỳ mừng rỡ, dọc theo đường đi, hẩn nhiệt tình mang theo Hàn Thạc tiến vào bên trong, nói chuyện riu rít không ngừng, hỏi Hàn Thạc trong khoảng thời gian này đi đâu, có lại làm nhiệm vụ gì hay không.

Hàn Thạc tùy ý ứng phó câu hỏi của Thiết Tư Đặc, chậm rãi đi vào nội bộ Âm Mạc. Lúc này, hẩn không còn kinh ngạc, thoải mái đi tới phòng của Khảm Dịch Đạt.

- A, người đã tới rồi, ta còn tưởng rằng Ngải Mễ Lệ gạt ta. - Khảm Dịch Đạt ngồi ở trong góc phòng âm u, tay cầm một bình ma pháp đang nghiên cứu gì đó, sau khi Hàn Thạc đến đầu cũng không quay lại nói.

Không ngờ tới Ngải Mễ Lệ lại nhắc đến mình, Hàn Thạc hơi kinh ngạc, cũng không biết cô nàng nói cái gì trước mặt Khảm Dịch Đạt, vì vậy đứng tại chỗ trầm mặc không nói.

Qua một lát, Khảm Dịch Đạt cất bình được tề đi, lúc này mới trầm giọng nói:

- Ngải Mễ Lệ nói nàng ở U Âm thâm lâm ngẫu nhiên gặp người, nàng vô cùng coi trọng tác phong và năng lực của người, điều này thật sự làm ta kinh ngạc, không ngờ người cao ngạo như Ngải Mễ Lệ lại đánh giá người như vậy, xem ra người thật sự có chỗ độc đáo.

“Nói nhảm, Ngải Mễ Lệ là nữ nhân của ta đương nhiên là tìm lời hay khen ta rồi” Hàn Thạc trong lòng đắc ý suy nghĩ, thần sắc vẫn như thường, mở miệng nói:

- Nhiệm vụ lần trước đã một tháng, ta dựa theo quy củ quay về báo cáo, thuận tiện hỏi một chút xem có nhiệm vụ khác hay không?

Âm Mạc bình thường không can thiệp vào việc riêng của mọi người, bởi vậy Hàn Thạc cũng không giải thích tại sao lại quen với Ngải Mễ Lệ. Hẩn nhớ Ngải Mễ Lệ đã nói, khẳng định những chuyện nên giấu giếm đều phải giấu giếm, hẩn chỉ cần không nói lung tung, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khảm Dịch Đạt gật đầu nói:

- Ngải Mễ Lệ tán dương người một phen, nói rõ muốn người cùng nàng đồng thời hoàn thành nhiệm vụ hiện tại của nàng, khi thu được công lao sẽ cùng người phân chia, người thấy thế nào? Người là người bên ta, cho dù là Ngải Mễ Lệ không được người đồng ý cũng không thể tùy tiện dùng người, nhưng nếu là người đồng ý thì lại là chuyện khác.

Với quan hệ của Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ, tự nhiên là không có lý do không đồng ý, hướng chỉ nhiệm vụ của Ngải Mễ Lệ còn cần Hàn Thạc thông qua thâm lâm cự ma mang đám hàng hóa kia đi, hẩn đã vô tình tham dự vào, nếu hoàn thành nhiệm vụ này có thể thu được công lao, vậy đương nhiên là càng tốt.

- Không thành vấn đề, ta nguyện ý giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ.

Hàn Thạc không chút do dự, gật đầu đáp ứng, dừng một chút nói:

- Đạo tặc Thiết Tư Đặc cùng đi với ta là một người rất khôn khéo, có thể cho hẩn tham dự hay không.

- Nhiệm vụ là của Ngải Mễ Lệ, nếu cần thêm người, Ngải Mễ Lệ nói mới được, người trực tiếp hỏi nàng là được rồi.

Khảm Dịch Đạt thần nhiên trả lời, sau đó dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Ngải Mễ Lệ là em ruột của Ai Mễ Á Tư, thân phận của nàng trong Âm Mạc cũng không thấp, tiếp xúc nhiều với nàng sẽ có lợi cho người, nhưng mà thân phận thực sự của Ngải Mễ Lệ có chút đặc thù, người cần thận một chút, đừng để lưu lại lời đồn đại.

Ai Mễ Á Tư chính là một trong tam đại cự đầu của Âm Mạc, phụ trách giám sát và tra xét các đại quý tộc và đại thần đế quốc, trong nội bộ Âm Mạc là nhân vật chính diện xuất hiện tại quan trường, chính là nhân vật nắm giữ đại quyền, không nghĩ tới Ngải Mễ Lệ lại là em ruột của hắn.

Mặt khác theo lời Khảm Dịch Đạt, một thân phận khác của Ngải Mễ Lệ hình như có chút vấn đề, điều này làm Hàn Thạc hơi kinh ngạc, không biết cụ thể ý tứ của ông ta là gì.

- Hóa ra người còn không biết chuyện này, ta nhắc nhở người, người tự mình chú ý một chút là được. À, cứ như vậy đi, nàng đã xem qua tư liệu của người, có thể dễ dàng tìm được người, khi người cùng nàng hoàn thành nhiệm vụ thì quay lại gặp ta. - Khảm Dịch Đạt nhìn Hàn Thạc nói.

125. Chương 125:ta Có Lợi Hại Không?

oOo

Khi ra khỏi Âm Mạc, Hàn Thạc dặn dò Thiết Tư Đặc, bảo gã không cần chờ đợi.

Hàn Thạc đi thẳng về Ba Bửu Luân học ma vũ học viện, khi sắp tới học viện thì xuống xe đi bộ vào đám mộ hoang ở sau núi, rồi tiến vào khu lăng mộ có Tử Vong Mộ Địa.

Hắn không đi vào Tử Vong Mộ Địa, mà lấy ra quả Đạt Cách Mã, ba quả Đạt Cách Mã được Hàn Thạc sử dụng dụng cụ đặc biệt cất giữ cẩn thận. Hắn lấy ra một quả quan sát một hồi, phát hiện bề ngoài quả này cũng không có gì nổi bật, nhìn qua có vẻ xấu xí.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống, do dự một lúc rồi nuốt vào quả Đạt Cách Mã lớn hơn nắm tay, miệng cảm giác có hơi đắng, khá khó nhai, so với hoa quả bình thường loại quả Đạt Cách Mã này thật sự rất khó ăn.

Sau khi hắn ăn xong, lập tức vận chuyển ma công, bắt đầu điều động Ma Nguyên lực, chậm rãi ngưng tụ Ma Nguyên lực lên đầu.

Lúc đầu cũng không có tình huống dị thường phát sinh, nhưng chỉ sau một lát, Hàn Thạc dần cảm thấy bất thường. Từng đạo lực lượng quái dị như suối chảy từ trong bụng tản ra, từ tiểu phúc bùng bùng bốc lên, hướng về trên đầu.

Cỗ lực lượng quái dị này giống như một loại vòng xoáy, nơi nó đi qua đều có cảm giác đau đớn đến tận xương cốt, ngay cả Hàn Thạc giờ đây với thân thể cứng cỏi cùng ý chí kiên định cũng cảm thấy không chịu được. Sau khi dòng lực lượng quái dị lưu chuyển đến đầu hắn, trong đầu hắn ầm ầm chấn động, giống như hàng trăm viên pháo đạn đồng thời nổ tung. Âm thanh ầm ầm trong đầu vang lên liên miên không dứt.

Nương theo tiếng nổ là đầu thống khổ đến tận xương tủy, sau khi vùng não được ma công mở mang, độ linh mẫn của ngũ quan được tăng lên rất nhiều, Hàn Thạc có thể cảm giác được các nếp nhăn trong não bị dòng xoáy lực lượng tràn ngập.

Chuyện này khá giống khi mở rộng kinh mạch, bởi vì tác dụng của quả Đạt Cách Mã, vùng não của Hàn Thạc dưới một loại phương thức thần kỳ được khai phát dần dần. Quá trình này vô cùng huyền diệu, ngay cả chính hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, thống khổ kịch liệt hoàn toàn bao phủ Hàn Thạc.

Nếu là một người bình thường, khi đầu óc chịu kích thích mãnh liệt như vậy, lập tức sẽ trở thành ngu ngốc hoặc phát điên. Bởi vì não người là thứ phức tạp nhất trên thế giới này. Trong đầu bất luận có một chút dị thường thay đổi, đều có thể khiến cho người ta biến hóa không lường được.

Loại thống khổ xâm nhập đến tận nhân tâm này lập tức có thể khiến cho người bình thường phát điên. Thậm chí còn vĩnh viễn không thể khôi phục lại. Cho dù Hàn Thạc là người có tinh thần cực kỳ cứng cỏi, dưới tác dụng của quả Đạt Cách Mã, dù có Ma Nguyên lực không ngừng bảo vệ cũng bị quá trình này hành hạ đến chết đi sống lại. Nếu là người khác thì chỉ có một con đường chết.

Toàn thân run rẩy, Hàn Thạc ngồi xếp bằng, mồ hôi chảy như mưa. Hắn đã rất lâu chưa gào rú, nhưng lần này hắn nhận không được phải gầm lên. Sau một lúc, chỗ ngồi của hắn bị mồ hôi thấm ướt. Tiếng gầm nhẹ từ từ nhỏ đi, miệng cùng thân thể đồng thời run lên nhẹ nhàng.

Duy trì tư thế như vậy một lúc lâu, Hàn Thạc cứng đờ ngã xuống mặt đất ẩm ướt, trong chốc lát chìm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, hắn thông thả tỉnh dậy, sau khi tỉnh táo lại hắn cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, toàn thân trên dưới đều đau đớn. Ngẩng đầu cử động cơ thể, vừa nhìn lên phía trên trong lòng hắn lập tức tràn ngập cảm giác vui mừng cực độ.

Bên trong phần mộ u ám, ngay cả những hoa văn rất nhỏ của vách đá phía trên đỉnh đầu vài thước, không ngờ hắn lại có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. Thị giác của Hàn Thạc vốn cũng vô cùng tốt, nhưng hiện tại cảm giác lại càng thần kì, chỉ trong chốc lát cơ hồ làm cho hắn không dám tin.

Khi chú ý quan sát bốn phía, phát hiện tất cả mọi thứ trong phần mộ hôn ám, chỉ cần hắn nhìn kỹ đều có thể thấy một cách rõ ràng. Hàn Thạc lại càng tràn đầy ngạc nhiên. Đôi mắt giống như kính phóng đại, sự vật cách vài thước, chỉ cần chậm rãi nhìn kỹ, khoảng cách như là bị kéo gần lại một chút, vốn một điểm nhỏ sẽ được chậm rãi phóng to lên đến mức hắn có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, Hàn Thạc hiểu được chuyện này tuyệt đối là công lao của quả Đạt Cách Mã, nếu một quả Đạt Cách Mã không đủ lập tức hắn nóng lòng mang hai quả còn lại ra ăn ngay. Mừng rỡ như điên, hắn ngồi xuống minh tướng một lúc, quả nhiên phát hiện lực ngưng tụ và tốc độ lưu chuyển của tinh thần lực đã tăng lên rất nhiều.

Như vậy, từ nay về sau, khi Hàn Thạc minh tướng tốc độ thu được tinh thần lực sẽ tiến thêm một bước, nếu sử dụng ma pháp đối chiến, sau khi tinh thần lực bị khô kiệt, thông qua phương thức minh tướng, tốc độ khôi phục của hắn tất nhiên cao hơn nhiều so với người bình thường, việc này có ý nghĩa vô luận là tu luyện hay đối chiến, Hàn Thạc sẽ có thu hoạch nhiều hơn so với ma pháp sư thông thường.

Hắn không lưu lại nơi này, giờ đây cảm giác được tinh thần lực có tiến bộ, Hàn Thạc quyết định tiếp tục tiến cấp đến giai đoạn kế tiếp của vong linh ma pháp. Tới bây giờ, hắn đều nắm vững toàn bộ các loại sơ cấp vong linh ma pháp, có thể sử dụng thuần thục.

Theo tinh thần lực đề cao, Hàn Thạc tự tin bản thân sẽ nhanh chóng đột phá, xem ra trong thời gian rất ngắn, tiến cấp đến tốt nghiệp cao cấp ma pháp sư của Vong Linh hệ cũng không phải là việc khó.

Trong khi bị thương mấy hôm trước, Hàn Thạc từng nghiên cứu qua các ma pháp trung cấp. Một số tri thức bên trong, hắn vẫn không hiểu rõ, xem ra đây là lúc đi tìm Phạm Ny để giải đáp rồi.

Sau khi ra khỏi phần mộ, bên ngoài sắc trời bao trùm một tầng ngân y rực rỡ, không ngờ sau một hồi tuyết rơi lớn, tuyết rơi đã bao trùm toàn bộ cảnh sắc bốn phía, đôi mắt nhìn lại đã trở thành một thế giới tuyết trắng.

Gió lạnh thổi qua, cơ thể vốn ướt mềm lập tức cảm thấy rét lạnh. Trong băng thiên tuyết địa, Hàn Thạc thay bộ quần áo ướt trên người xuống, trần trụi đối mặt với thế giới trắng toát.

Đôi mắt nhìn về nơi xa, tầm nhìn của đôi mắt rõ ràng tăng lên rất nhiều, nếu nói lúc ở trong phần mộ, con mắt Hàn Thạc công hiệu như kính phóng đại, như vậy khi ra khỏi phần mộ, đôi mắt nhìn xa mà nói, con mắt của hắn không ngừng triển khai, dường như lại thêm công năng của kính viễn vọng, thu hết cảnh sắc nơi cực xa vào đáy mắt.

Cây cối chung quanh đều trở nên rõ ràng, sự thần kỳ này làm cho Hàn Thạc gần như không tự khống chế được muốn hét lớn lên.

Mặc dù bây giờ cơ thể của hắn căn bản không sợ sự thay đổi nóng lạnh của thời tiết, nhưng vì không quá mức bất mãn, Hàn Thạc vẫn lấy trong không gian giới chỉ một bộ quần áo dày mặc vào. Sau đó, hắn liền đi về phía Vong Linh hệ.

Dưới bông tuyết bao trùm, cảnh sắc có một loại thú vị rất đặc biệt, trên đường đi, trong đầu Hàn Thạc không ngừng hiện ra những sự tình xảy ra cùng Phạm Ny. Bất quá vừa nhớ tới quan hệ giờ đây với Ngải

Mẽ Lệ, hắn có chút cảm giác không dám đối diện với Phạm Ny.

Vừa đến Hắc Âm hệ, bên tai Hàn Thạc lập tức truyền đến tiếng gào diếc tai. Trong tiếng hò hét tràn ngập hưng phấn, dường như có một yện hội đang long trọng cử hành.

Hàn Thạc thầm ngạc nhiên, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trên đường đến Hắc Âm hệ có rất nhiều kiến trúc ngăn trở, hắn cũng không có điều kiện để lấy thị lực kinh người mà nhìn. Khoảng cách mấy trăm thước thoáng cái là đến, hắn cũng không cần thiết phóng thích Nguyên Ma quan sát, bởi vậy sải bước đi tới.

Tại quảng trường của Hắc Âm hệ, có rất đông học viên và giáo sư của học viện. Vừa có học sinh Hắc Âm hệ và Vong Linh hệ, còn có thầy trò của các hệ ma pháp khác. Thậm chí còn có một số kỵ sĩ, kiếm sĩ cũng lẫn lộn ở bên trong có vẻ phi thường náo nhiệt.

Quảng trường rộng lớn sau khi dung nạp hơn trăm người, cũng có vẻ hơi chật chội, rất nhiều đệ tử ở bên ngoài cũng đang ra sức chen vào bên trong, còn có một số đệ tử xấu xa dán mắt vào các nữ sinh, liều mạng dựa vào, khiến cho các tiếng quát khê vang lên.

Sau khi tới nơi này, Hàn Thạc vốn định sử dụng Nguyên Ma dò xét, lại cảm giác được chung quanh có ma pháp ba động mãnh liệt, xem ra bên trong quảng trường tựa hồ có bố trí ma pháp kết giới. Nếu không cẩn thận để Nguyên Ma đụng vào ma pháp kết giới khiến cho người khác chú ý thì không phải là chuyện tốt.

Bởi vậy, chỉ hơi do dự một chút, Hàn Thạc liền không thả Nguyên Ma ra mà ngược lại dựa vào thân thể cứng cỏi, dùng lực chen vào bên trong.

Mấy tên Lôi hệ pháp sư, bị Hàn Thạc chen lấn, tức giận trừng mắt nhìn hắn, bất quá hắn không hề để ý, nhìn mà coi như không thấy tiếp tục mạnh mẽ xông vào. Một người này thân thể gầy yếu so với Hàn Thạc chênh lệch không chỉ là một chút, bị hắn chen lấn đẩy ra, xông thẳng vào.

Thị giác siêu phàm lúc này lại phát huy tác dụng, Hàn Thạc liếc nhìn đã thấy Lý Toa đang đứng phía trước. Hắn lập tức đẩy ra những người khác chen về phía Lý Toa, trên đường đi tới mọi người đều nhú mày chửi nhỏ.

Khi đi tới bên cạnh Lý Toa, Hàn Thạc nhìn thấy một tên kiếm sĩ tướng mạo hèn mọn, ánh mắt láo liên chăm chú vào bộ ngực giờ đây đã trở nên căng đầy của Lý Toa, cố gắng tới gần nằng hự vọng chiếm chút tiện nghi. Hàn Thạc bây giờ tới mới phát hiện trong quảng trường bố trí ma pháp kết giới, đoàn người bên trong tựa hồ đang tiến hành tỷ đấu ma pháp, khó trách khiến cho khắp nơi chú ý.

Lý Toa đang tập trung tinh thần chú ý các trận đấu đặc sắc trên quảng trường, thỉnh thoảng còn cao giọng kêu lên một chút, bên cạnh nàng còn có Ngã Mẽ và A Tây Na, các cô gái đều hưng phấn như nhau, căn bản không để ý đến người bên ngoài dòm ngó.

Tên kiếm sĩ kia thật vất vả mới đến được bên cạnh Lý Toa, vẻ mặt mê mết dán mắt vào bộ ngực của Lý Toa, đưa mắt tới gần định nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi.

“Bịch” một tiếng, Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện, dùng mạnh vào tên kiếm sĩ có ý đồ đến gần Lý Toa, đẩy hắn ngã vào một đám nam sinh ma pháp sư Phong hệ phía sau, bị chửi mắng một trận và đánh cho vài đấm.

Sau đó Hàn Thạc nheo mắt, nhìn tên kiếm sĩ vừa đứng dậy lộ ra một nụ cười đắc ý, hắn thoải mái đứng bên cạnh Lý Toa, còn cố ý xô đẩy phía trước để dựa vào lưng Lý Toa.

Tên kiếm sĩ này sắp đắc thủ, lại bị Hàn Thạc chơi xấu như vậy, lộ ra vẻ mặt buồn bực, dựng ngón tay giữa, dùng khẩu hình nói với Hàn Thạc: “Người chen ngang!”

Hàn Thạc nhún vai, vẻ mặt đắc ý, cũng dùng khẩu hình chậm rãi biểu đạt: “Thì sao?”

Tên kiếm sĩ trừng mắt lộ vẻ bất lực, đôi mắt láo liên nhìn quanh một vòng, tiện thể tìm kiếm mục tiêu khác. Liền tại lúc này, khuỷu tay Lý Toa thỉnh linh đánh vào ngực Hàn Thạc.

Chỉ có điều với loại công kích này, đánh vào trên người Hàn Thạc cơ bản không có tác dụng, bất quá tên kiếm sĩ đối diện lập tức lộ ra vẻ vui mừng trước tai nạn của người khác, hưng phấn nhìn Hàn Thạc chuẩn bị gặp xui xẻo.

- Hừ! Lại có kẻ không có mắt đến sàm sỡ, thật là đáng ghét.

Lý Toa nhìn không được thấp giọng nói một câu, sau đó cảm tức quay đầu lại, bắt quá nàng vừa nhìn đến không ngờ lại là Hàn Thạc thì lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, vội hỏi:

- A, người trở về khi nào? A!... Ta vừa rồi không biết là người, vừa rồi có làm người đau hay không?

Thấy tên đứng đối diện nhìn có chút hả hê chờ xem mình gặp xui xẻo, Hàn Thạc vốn không có việc gì lại giả vờ xoa xoa ngực, lộ ra vẻ mặt rất đau đớn. Lý Toa giật mình lập đưa tay xoa ngực cho Hàn Thạc, bởi vì nơi này vốn chật chội, sau khi nàng làm động tác này là áp sát vào lòng Hàn Thạc.

Tên kiếm sĩ đang chuẩn bị xem Hàn Thạc gặp xui xẻo, không ngờ lại xuất hiện loại tình cảnh này, lúc này kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. Hàn Thạc lộ ra nụ cười đắc ý, hướng phía tên kiếm sĩ dùng khẩu hình nói: “Ta có lợi hại không?”

Tên kiếm sĩ này không nói thêm gì nữa, giơ ngón tay cái hướng Hàn Thạc, tỏ ý người lợi hại ta bội phục. Sau đó quay đầu nhìn vào một nữ sinh khác, dùng sức chen đến, coi bộ muốn thử xem có thể có được điểm ngộ như Hàn Thạc hay không.

Đến lúc này, Hàn Thạc đã có thể hoàn toàn chứng kiến trận chiến trong quảng trường. Vì vậy hắn vừa quan sát mấy người Hắc Ám hệ cùng Quang Minh hệ đang chiến đấu, vừa tìm kiếm tung tích Phạm Ny trong đám người.

126. Chương 126:ta Muốn Xuất Chiến

oOoMỗi năm khi mùa đông bắt đầu, dựa theo truyền thống, Ba Bể Luân ma vũ học viện đều cử hành tỷ đấu giữa các học viên trong viện. Người chiến thắng còn có được phần thưởng hậu hĩnh, để khích lệ các đệ tử càng thêm cố gắng học tập.

Đến lúc đó, chính là lúc Ba Bể Luân ma vũ học viện náo nhiệt nhất. Các hệ tỷ đấu với nhau đã không chỉ là vì phần thưởng mà còn quan hệ đến danh dự cùng thể diện của sư phụ của mỗi hệ, ngay cả tiền đồ của sư phụ mỗi hệ đều có liên quan chặt chẽ đến tỷ đấu.

Bởi vậy, hàng năm tất cả các hệ đều phái ra đệ tử mạnh nhất của hệ mình tham dự tỷ đấu, một phần là vì chính đệ tử đó, một phần là vì địa vị và thể diện sau này của giáo sư mỗi hệ tại học viện.

Từ trước tới nay, Hắc Ám hệ cùng Quang hệ đều là đối thủ quyết liệt của nhau. Nhiều năm qua hai hệ đều có mình tranh ám đấu. Lúc này đây Hắc Ám hệ cùng Quang Minh hệ tỷ đấu đúng là vì tranh đoạt danh hiệu đệ nhất, cho nên bây giờ mới hấp dẫn được nhiều khán giả như vậy.

Một tấm chắn ma pháp cực lớn bao phủ toàn bộ quảng trường. Dựa vào quy tắc chỉ cần không tổn thương đến tính mạng có thể mặc sức quyết đấu. Hắc Ám hệ cùng Quang hệ mỗi bên có năm người tham chiến, giờ đây ở trên quảng trường đang tha hồ trình diễn.

Ánh mắt của Hàn Thạc đảo qua một vòng, rốt cục thấy được Phạm Ny đang ngồi ở một góc phía sau một loạt sư phụ đang ngồi ở hàng ghế đầu. Khán đài hơi hơi dốc lên, bên trên có cả viện trưởng cùng các hệ sư phụ đều ngồi ngay ngắn, xem ra cực kỳ hứng thú với tỷ đấu lúc này.

- Vong Linh hệ chúng ta có tham gia hay không? - Sau khi Lý Toa kể lại tình hình cho Hàn Thạc, hắn ngăn người mở miệng hỏi nàng.

Lắc đầu, Lý Toa nói:

- Vong Linh hệ của chúng ta thuộc về phân chi của Hắc Ám hệ. Bởi vì thầy trò Hắc Ám hệ sợ chúng ta làm vương chân bọn họ, cho nên tỷ đấu lúc này căn bản không tính đến chúng ta, bởi vậy từ đầu đến cuối đều là đệ tử Hắc Ám hệ xuất đấu, tựa như không có chuyện gì liên quan đến Vong Linh hệ của chúng ta.

- Hóa ra là như vậy, theo người lần này Quang hệ hay Hắc Ám hệ, bên nào sẽ thắng đây? - Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào đám người hai bên quảng trường, tùy tiện mở miệng hỏi.

- Không biết. Hắc Ám hệ hay Quang hệ, nhiều năm qua đều là hai hệ cực mạnh của ma pháp học viện. Nhiều năm như vậy, hai hệ tranh đấu giành giật danh hiệu học viện đệ nhất, cũng không có hệ nào có thể liên tục chiến thắng. Năm ngoái là Hắc Ám hệ giành được thắng lợi. Nhưng mà lần này đội trưởng Hắc

Ấm hệ đã tốt nghiệp. Mà đội trưởng Quang hệ vẫn còn đây, xem ra lúc này Hắc Ấm hệ có chút nguy hiểm.
- Lỵ Toan nhìn kỹ tình thế trong quảng trường, giải thích cho Hàn Thạc.

- Ai! Đáng tiếc không có phần của Vong Linh hệ. Nhiều năm như vậy, mỗi một lần tỷ đấu Hắc Ấm hệ đều gạt chúng ta ra ngoài, Phạm Ny sư phụ cùng Cát Ân sư phụ mặc dù cũng rất cố gắng, nhưng nguyên nhân bởi vì chuyện này, địa vị chúng ta trong học viện càng ngày càng thấp. Người xem Phạm Ny sư phụ bây giờ chỉ có thể ngồi ở hàng cuối cùng, Cát Ân sư phụ sợ bị cười nhạo nên không dám xuất hiện. Vong Linh hệ chúng ta thật sự là thất bại. - Về mặt Ngải Mễ như đưa đám, lắc đầu ủ rũ nói.

- Chuyện này cũng không có biện pháp. Vong Linh hệ chúng ta triệu hồi Hắc Ấm sinh vật trời sinh bị Quang hệ ma pháp khắc chế. Không triệu hồi được sinh vật trợ giúp, Vong Linh pháp sư đối mặt với Quang hệ công kích rất khó chiếm được thượng phong. Chuyện này cũng khó trách Phạm Ny sư phụ chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận sự an bài của Hắc Ấm hệ, không cho chúng ta tham chiến, bởi vì như vậy chỉ tự chịu khổ mà thôi. - A Tây Na rất mất tinh thần, tiếp lời Ngải Mễ.

Trong quảng trường cũng không phải bằng phẳng, ngược lại cả quảng trường đặt các loại non bộ cây giả, mặt đất cũng thêm các khe rãnh gập ghềnh. Vì muốn làm cho đệ tử thích ứng hoàn cảnh thật sự cho nên nơi giao chiến mới làm cho phức tạp.

Một lúc sau. Người của Hắc Ấm hệ cùng Quang hệ mượn cây giả cùng quái thạch trong quảng trường, che dấu thân thể của mình, thỉnh thoảng nhân cơ hội công kích đối phương một chút, sau đó lại mượn địa hình rút lui hoặc cùng đồng bạn hội hợp. Trong quảng trường được tầm chắn ma pháp to lớn bảo vệ, ánh sáng có vẻ hờn ám, xem ra là cố ý tạo thành hiệu quả như vậy, để thuận lợi cho phối hợp nhóm thật tốt.

Hai bên còn đang thăm dò, chưa chính thức giao phong, đột nhiên một gã thành viên Hắc Ấm hệ ôm bụng quỵ xuống, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Ma đạo sư Dịch Ấu Hắc Ấm hệ trên khán đài vừa thấy tình trạng như thế phát sinh, sắc mặt hẩn bồng nhiên biến đổi, lập tức nói với viện trưởng Ngải Mã:

- Viện trưởng, Phất Lôi Đức hình như là không được khỏe, ta muốn tạm dừng trận đấu để xem tình huống.

Không gian đại ma đạo sư Ngải Mã, cũng có chút kinh ngạc nhìn Phất Lôi Đức không dậy nổi, dường như còn đang lấy làm lạ sao tỷ đấu còn chưa chính thức đại chiến, tại sao Phất Lôi Đức lại đột nhiên ngã xuống. Nghe Dịch Ấu nói như vậy. Bà gật đầu nói:

- Tạm dừng một chút, xem Phất Lôi Đức bị làm sao?

Sau đó bà ta phát tay, tầm chắn ma pháp to lớn đột nhiên sáng rực lên, mấy gã Hắc Ấm hệ đệ tử mang Phất Lôi Đức đang đau đớn đến trước mặt Dịch Ấu. Hắc Ấm hệ ma đạo sư Dịch Ấu và vài vị Hắc Ấm hệ đạo sư khác kiểm tra Phất Lôi Đức một lượt, cuối cùng Dịch Ấu sầm mặt nói với Ngải Mã:

- Viện trưởng, Phất Lôi Đức bị ngộ độc thực phẩm, ta nghĩ lúc này hẳn không thể tiếp tục tiến hành trận đấu.

- A! Trời ạ, chuyện này là thế nào. Phất Lôi Đức nghe nói sắp tốt nghiệp, là nhân vật sắp lập tức trở thành cao cấp ma pháp sư trong Hắc Ấm hệ, trước mắt là Hắc Ấm hệ đội trưởng, thực lực cao nhất, nếu hắn đột nhiên không tham gia trận đấu, lúc này Hắc Ấm hệ càng không có hy vọng rồi! - A Tây Na nhìn Phất Lôi Đức, sắc mặt trắng bệch, ưu phiền nói.

Lỵ Toa gật đầu mở miệng nói:

- Đúng vậy, Cơ Long của Quang hệ đúng là đội trưởng Quang hệ năm ngoái. Nghe nói hắn đã có thực lực cao cấp ma pháp sư, chỉ có điều vì lúc tỷ đấu này, có ý trì hoãn thời gian tiến cấp, nếu có Phất Lôi Đức còn có thể đấu một trận, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này, Hắc Ấm hệ xem ra hoàn toàn không có hy vọng rồi.

Tại cửa Hàn Thạc chăm chú nhìn đám người Ngải Mã ở đằng xa, có thể nghe thấy rõ ràng Ngải Mã cùng Dịch Ấu nói chuyện, bởi vì vấn đề của Phất Lôi Đức, Dịch Ấu cố gắng thuyết phục viện trưởng Ngải Mã dời tỷ đấu lại vài ngày, nhưng Ngải Mã lấy lý do quy củ của học viện, cự tuyệt đề nghị của Dịch Ấu. Chỉ đồng ý Dịch Ấu thay đổi một gã Hắc Ấm hệ đệ tử đến thay thế Phất Lôi Đức xuất chiến.

Về mặt Dịch Âm phần nộ, tranh luận cùng Ngải Mã, nói đây là một âm mưu, đòi Ngải Mã thay đổi tỷ đấu. Đáng tiếc ma đạo sư Dịch Âm sao cũng chỉ là Hắc Âm hệ sư phụ, tự nhiên không cãi lại được.

Dịch Âm không thể thuyết phục Ngải Mã, tức giận dùng dùng nói:

- Đã như vậy, chúng ta không đấu nữa, bây giờ người khác thích nói thế nào cũng được.

- Dịch Âm sư phụ, người nên chú ý thân phận. Mặc dù xuất hiện một chút ngoài ý muốn. Nhưng hy vọng mọi người không nên thay đổi truyền thống của học viện. Lúc này tỷ đấu có lẽ mời người tìm một người thay thế để nó hoàn thành thuận lợi. - Vốn thần sắc vẫn hòa ái, Ngải Mã hiển nhiên có chút bực mình, nhìn chằm chằm Dịch Âm trịnh trọng nói.

Ngải Mã có thể ngồi lên vị trí viện trưởng của Ba Bửu luân ma vũ học viện, ngoài việc là đại ma đạo sư Không Gian hệ, tự nhiên cũng có uy nghiêm không thể nghi ngờ, lời cảnh cáo trịnh trọng như vậy vừa nói ra lập tức khiến cho Dịch Âm câm miệng.

Nghiêm mặt suy xét một chút, Dịch Âm xoay người nhìn Phạm Ny đang ngồi trong góc, mở miệng nói:

- Phạm Ny sư phụ, nhiều năm qua tỷ đấu, Vong Linh hệ vẫn chưa tham dự, ta nghĩ lần này Vong Linh hệ có phải cũng nên phái ra một người thay thế vị trí của Phát Lôi Đức, để tỷ đấu tiếp tục tiến hành.

Phạm Ny vốn ngồi ở một góc phía sau, Mặt không chút biểu tình nhìn chung quanh đột nhiên nghe Dịch Âm nói như vậy ngăn người rồi đột nhiên phản ứng lại, khuôn mặt biến sắc, giận giữ nói:

- Dịch Âm sư phụ, người có ý gì?

Chỉ cần là người hiểu chuyện, đều có thể thấy Dịch Âm vì Phát Lôi Đức rút lui, tự biết mình không có biện pháp chiến thắng, hơn nữa vì cùng viện trưởng Ngải Mã giận hờn mới cố ý nói như vậy với Phạm Ny.

Như vậy cho dù có thua, mọi người đều có thể nhìn ra cách làm của Dịch Âm hoàn toàn vì tâm tình khó chịu cố ý làm ra, đấu sao Vong Linh hệ nhỏ yếu có tiếng, Dịch Âm nếu muốn đấu tìm ai cũng sẽ không tìm Vong Linh hệ xuất chiến. Cách làm này của Dịch Âm đúng là coi thường Vong Linh hệ, thậm chí có thể nói là vũ nhục.

- Phạm Ny sư phụ, Vong Linh hệ vốn là một phần của Hắc Âm hệ, có đôi khi cũng nên vì Hắc Âm hệ xuất lực, người nói có đúng không? - Một Hắc Âm hệ sư phụ ngồi bên cạnh, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Dịch Âm, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

Bên cạnh có mấy sư phụ khá hả hê nhìn Phạm Ny, đương nhiên cũng có một số người biểu lộ ánh mắt đồng tình. Bất quá Vong Linh hệ yếu ớt có tiếng, tất cả mọi người cũng không tỏ vẻ gì, đa phần cũng là ngồi đợi xem kịch.

- Lúc bình thường, người tại sao không nghĩ đến Vong Linh hệ? Tới cuối cùng cần người làm bia đỡ đạn, mới nhớ đến hệ của chúng ta, chuyện này ta không đồng ý! - Không có Vong Linh hệ đệ tử tham dự, Phạm Ny vốn đã mất mặt, chỉ hy vọng rời khỏi trường tỷ đấu này sớm một chút, đỡ phải chịu ánh mắt trào phúng cùng đồng tình của người khác, ai biết đến lúc sau còn bị Dịch Âm vũ nhục như vậy, điều này lập tức khiến nàng nổi nóng.

Phạm Ny thuộc loại tính cách trong cứng ngoài mềm, điều này Hàn Thạc rất rõ ràng, lúc bình thường Phạm Ny đều tươi cười đối đãi mọi người, sẽ không cùng người phát sinh tranh chấp nhưng một khi có người vượt qua mức chịu đựng của nàng, Phạm Ny cũng sẽ phản kháng không hề yếu thế, lúc này Dịch Âm rõ ràng đã phạm đến ranh giới của nàng.

Trên các khán đài các sư phụ nói chuyện, cũng không thể truyền đến bên này, về mặt đám người Lý Toa đều ngơ ngác không biết Phạm Ny vì sao đột nhiên tức giận như thế. Đợi sau khi được Hàn Thạc trầm mặt giải thích, cả đám mới tức giận vô cùng, ồn ào chửi rửa Dịch Âm vô sỉ.

Lúc này đây thân thể cường tráng nảy sinh tác dụng, dọc theo đường đi ai cản trở thì đẩy qua người đó, Hàn Thạc đi đến khán đài, đột nhiên cao giọng nói:

- Phạm Ny sư phụ, ta muốn thay Phát Lôi Đức xuất chiến, hy vọng người có thể cho phép.

Chúng kiến Phạm Ny bị vũ nhục, phần nộ trong lòng Hàn Thạc rốt cục không thể kìm nén được, vẻ mặt nghiêm túc hô lớn, thanh âm không ngờ vang lên rất lớn, vọng đến khán đài.

Quảng trường thoáng chốc yên tĩnh không một tiếng động, sau đó lập tức bộc phát tiếng ồn ào, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt tập trung lên người Hàn Thạc, tràn ngập tò mò cùng hưng phấn, tựa như muốn biết chuyện này là thế nào.

- Người này là ai, lá gan thật không nhỏ!

- Hừ, thật là không biết tự lượng sức, ngay cả Phát Lôi Đức cũng biết không phải đối thủ của hệ chúng ta, chủ động giả bệnh lui chiến không ngờ có người tự rước lấy nhục.

- A, kia không phải Bồ Lai Ân của hệ chúng ta sao, hắn trở lại lúc nào nhỉ?

-

Âm thanh ồn ào huyên náo lập tức vang vọng toàn trường, tất cả ánh mắt mọi người đều tò mò dò xét trên người Hàn Thạc, nghe ngóng thân phận cùng lai lịch hắn.

Phạm Ny ngẩn ngơ, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, đôi mắt lóe sáng, sau đó khuôn mặt đang giận dữ nở một nụ cười, ôn nhu nói với hắn:

- Bỏ đi, người chẳng lẽ không nhìn thấy có người lấy chúng ta làm bia chắn?

Gật đầu, Hàn Thạc trầm mặt liếc nhìn Dịch Âu đang ra vẻ như không có chuyện gì, nói với Phạm Ny:

- Ta biết nhưng mà ta vẫn muốn thử xem, Vong Linh hệ chúng ta yên lặng lâu như vậy, cũng nên xuất hiện trước mắt mọi người.

Lần tỷ đấu này, quan hệ đến địa vị sau này của các sư phụ, Phạm Ny thân là Vong Linh hệ sư phụ không ngờ cũng bị Dịch Âu hãm hại, Hàn Thạc tự nhiên không cho chuyện này tiếp tục phát sinh.

Ánh mắt kiên định của Hàn Thạc dường như tiết lộ tin tức gì đó, Phạm Ny nhìn chằm chằm hắn vài giây, cuối cùng gật đầu nói với Dịch Âu:

- Được rồi, ta đáp ứng yêu cầu của người, để cho hắn thay Phát Lôi Đức xuất chiến đi.

Trong chốc lát, giữa Vong Linh hệ đệ tử truyền lời cho nhau, thân phận của Hàn Thạc rất nhanh được tiết lộ, từ cuộc sống tạp dịch đến chuyện trải qua tại U Ấm sâm lâm, trong khoảng thời gian ngắn đã được các đệ tử trên quảng trường biết được.

Nhất là chuyện về Phạm Ny cùng Hàn Thạc đêm khuya cùng ở một phòng, hắn còn ở trên giường Phạm Ny do mù phù thủy Khải Mễ Lạp lan truyền ra ngoài, sự việc càng khiến cho mọi người tràn ngập tưởng tượng vô hạn, âm thanh tranh luận càng lúc càng lớn, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng càng ngày càng nhiệt liệt.

- Cứ quyết định như thế, hắn thay thế Phát Lôi Đức cùng Quang hệ tỷ đấu. À, lên biểu diễn một chút sớm chấm dứt là được, cũng không tốn nhiều thời gian. - Dịch Âu gật đầu, nói với Phạm Ny.

127. Chương 127:thể Hiện Hoàn Tráng

oOoHàn Thạc lạnh lùng nheo mắt nhìn xoáy vào Dịch Âu, hững hờ gật đầu không nói gì thêm, sau đó liếc Phạm Ny rồi đi đến chỗ kết giới ma pháp ở bên trong quảng trường.

Khi đi qua chỗ viện trưởng Ngải Mã, bà hiền hậu nhìn hắn, hiền từ hỏi:

- Người tên gọi là Bồ Lai Ân à?

Hàn Thạc sững sờ, nghi hoặc nhìn viện trưởng cất tiếng hỏi lại:

- Vâng ạ, tại sao người lại biết được?

- Ha ha, ta đương nhiên là biết người rồi, trong chuyến đi U Ấm sâm lâm người đã có công lớn với Vong Linh hệ. Ừm, đi vào giao đấu đi, người quả thực là một tiểu tử có triển vọng đó. - Ngải Mã cười nhẹ, nhìn Hàn Thạc chậm rãi nói.

Từ ánh mắt của bà, Hàn Thạc cảm giác được có ẩn ý gì đó nhưng hần nghĩ không ra. Cũng chẳng hỏi gì thêm, hần lễ phép gật đầu với viện trưởng đi tiếp về phía sân đấu.

Sau khi được Ngải Mã mở kết giới ma pháp, Hàn Thạc cùng nhóm người Hắc Âm hệ và cả năm người của Quang hệ ung dung tiến vào bên trong sân đấu. Vừa tiến vào, hần đột nhiên phát hiện tầm nhìn bên trong này khác hẳn với bên ngoài. Từ bên ngoài nhìn vào sân đấu thì mặc dù cảm giác bên trong tối tăm mờ mịt nhưng các vật thể đều có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Nhưng giờ đứng ở trong hần mới phát hiện xung quanh sân đấu tối tăm hơn rất nhiều so với bên ngoài. Ở khắp nơi đều có những làn sương mù mờ ảo bay lơ lửng, có các loại cây cối, giả sơn, khe rãnh làm cho cả sân đấu biến thành một bãi mênh mông chiến trường đầy rẫy chướng ngại vật.

Trong vòng kết giới ma pháp này, Hàn Thạc không dám phóng xuất Nguyên Ma ra vì dấu sao bên ngoài cũng có rất nhiều người đang quan sát. Chẳng những có ma đạo sư của các hệ mà còn có đích thân viện trưởng Ngải Mã là một Đại ma đạo sư Không gian hệ. Có nhiều nhân vật lợi hại như vậy quan sát, hơn nữa ở chính bên trong này còn có kết giới tồn tại, hần cũng không dám mạo hiểm.

Cho dù không thông qua Nguyên Ma, nhưng não vực Hàn Thạc giờ đây đã được mở rộng nên cũng không hề chịu chút ảnh hưởng nào của sương mù và bóng tối. Thính giác và thị giác của hần vượt trội hơn bất kỳ một gã đệ tử nào có ở bên trong khu vực tỷ đấu này.

Tầm nhìn xa của đôi mắt giúp Hàn Thạc phát hiện nhóm năm người Quang hệ do Cơ Long chỉ huy tựa hồ đang bố trí một cái gì đó, trái lại bốn người bên Hắc Âm hệ lại đang ngồi ủ rũ, vẻ mặt ngao ngán.

Suy cho cùng là sau khi mất đi Phát Lôi Đức, sau đó lại nói chuyện với Dịch Âu, biết Dịch Âu đã hết hy vọng với trận tỷ đấu lần này, để cho bọn họ xuất chiến chẳng qua cũng chỉ là cho có mà thôi.

Trong trận tỷ đấu mà đã nắm chắc phần thua, bọn họ đương nhiên không muốn tham dự để bị mất thể diện. Bất quá Dịch Âu đã ra lệnh thì không thể không tuân thủ, nên cũng khó trách bọn họ lại chán nản, không có một chút sĩ khí nào. Ngay từ lúc bắt đầu tiến vào tỷ đấu trường, cả bọn cũng không hề thảo luận với Hàn Thạc về phương hướng trước mắt. Xem chừng đã xác định sẽ làm theo như lời của Dịch Âu là cứ tùy tiện hành động, cẩn thận một chút là được.

Hàn Thạc đứng một chỗ quan sát rõ biểu hiện của bốn người. Hần thấy cũng không cần phí lời với bọn chúng, chỉ ngâm xướng một vài đoạn chú ngữ ma pháp, triệu hồi ra mấy khô lâu và cương thi chiến sĩ.

Các khô lâu và cương thi chiến sĩ xuất hiện với tốc độ nhanh hơn vài phần so với bình thường. Tất cả sáu khô lâu chiến sĩ và ba cương thi chiến sĩ cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã hiện ra ở bên trong tỷ đấu trường, tốc độ nhanh đến mức đáng ngạc nhiên, dường như là cùng một lúc vậy.

-Ồ, tốc độ niệm chú ngữ triệu hoán của người này nhanh đến lạ thường a. Không ngờ lại có nhiều sinh vật triệu hoán như vậy xuất hiện ra chỉ trong nháy mắt.

Những người quan sát đều là sư phụ và đệ tử ma pháp của các hệ. Bọn họ tự nhiên hiểu được tốc độ ngâm xướng một loại ma pháp phải đi đôi với tốc độ ngưng tụ tinh thần lực, tạo thành sự phối hợp cực kỳ ăn khớp mới có thể thực hiện được. Nếu khoảng giãn cách thời gian giữa hai loại ma pháp rất ngắn thì cho thấy tốc độ ngưng tụ tinh thần lực là vô cùng mau lẹ, bởi vậy khi chứng kiến Hàn Thạc triệu hồi ra nhiều sinh vật hắc ám như vậy trong thời gian ngắn như thế thì mọi người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Ngay cả viện trưởng Ngải Mã mắt cũng sáng lên, vô cùng hứng thú nhìn về phía Hàn Thạc, dường như rất kỳ vọng vào hần.

-Hừ, ma pháp Quang hệ là khắc tinh của các sinh vật hắc ám, lúc này hần triệu hồi ra sinh vật hắc ám chỉ tổ lãng phí tinh thần lực, giữ lại để sử dụng thêm vài loại Vong Linh ma pháp thật sự còn tốt hơn.

Một vị sư phụ Hắc Âm hệ nhìn Hàn Thạc nói mỉa mai.

Phạm Ny ngồi ở bên cạnh nghe được rất rõ những lời nói này, khuôn mặt trở nên giận dữ, miệng khẽ hừ lạnh một tiếng.

Hàn Thạc lúc này trong lòng không khỏi ngấm ngấm sung sướng. Trước đây khi triệu hồi ra nhiều sinh vật hắc ám như vậy thì hần tiêu hao không ít tinh thần lực, nhưng lúc này triệu hoán ra cả một đồng trước mặt

lại cảm thấy tinh thần lực hao tổn cực kỳ ít ỏi. Điều này nói lên rằng nhờ có hiệu quả của quả Đạt Cách Mã nên tinh thần lực của hắn dường như cũng nhờ đó tăng lên nhiều.

Hắn tiếp tục ngâm xướng Vong Linh ma pháp. Trên mặt đất lại có thêm một số khô lâu chiến sĩ và cương thi chiến sĩ, còn có cả mấy thực thi quỷ.

Xong xuôi, Hàn Thạc một mình đi tới một góc ở bên trái tỷ đấu trường. Nơi này chung quanh có giả sơn, giả thụ bao quanh, hơn nữa còn có sương mù bao phủ, bởi vậy các đệ tử Quang hệ và Hắc Ám hệ đều không thấy được hành động của hắn.

Tới nơi, các sinh vật hắc ám theo mệnh lệnh của Hàn Thạc vung vũ khí trong tay, bắt đầu nhanh chóng bố trí cam bẫy.

Khô lâu chiến sĩ sử dụng cốt đao làm việc rất nhanh lấy dây thừng thắt thành thông lọng rải khắp nơi. Sau đó lợi dụng một cái rãnh có sẵn đào cho rộng và sâu hơn, bố trí thành một cái bẫy. Thực thi quỷ nhanh chóng vận chuyển bùn đất đến phía trước xây đắp thành một bức tường để cản trở người bên ngoài tiến vào, còn cương thi chiến sĩ sử dụng mộc côn trong tay giã cho bùn đất thật toát ra.

Ba loại hắc ám sinh vật được Hàn Thạc dùng tinh thần lực điều khiển. Từ lúc bắt đầu phân chia công việc, hợp tác với nhau đầu vào đấy, công khai bố trí hố bẫy nguy hiểm ngay trước sự chứng kiến của bao nhiêu thầy trò các hệ ở bên ngoài quảng trường, giống như một người thợ săn đang tinh táo đi săn bắt thú.

Một số người ban đầu còn giễu cợt, giờ thấy có nhiều sinh vật hắc ám đến như vậy xuất hiện, nhanh chóng làm việc, bố trí hố bẫy thì vẻ mặt từng người từ chỗ cười nhạo trước đây cũng bắt đầu trở nên thận trọng.

- Vong Linh pháp sư chỉ cần có tinh thần lực đủ mạnh là có thể liên tục không ngừng triệu hồi ra các sinh vật hắc ám. Một công trình cần phải dùng số lượng lớn phụ khuân vác thì cũng chỉ có ma pháp sư Vong Linh hệ có thể lợi dụng vô số sinh vật hắc ám thực hiện được, điểm ưu thế này thì bất cứ hệ nào khác đều không thể bằng được. Cách làm của tiểu tử này đã lợi dụng đến mức tối đa những ưu thế của sinh vật hắc ám Vong Linh hệ, đầu óc hắn thật là rất linh hoạt, ta thấy trận tỷ đấu lần này không chừng sẽ rất hay đấy.
- Viện trưởng Ngải Mã mỉm cười liếc nhìn Dịch Âu của Hắc Ám hệ, cất tiếng nói khẽ.

Khẽ hừ một tiếng, Dịch Âu sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nói:

- Bố trí được những cam bẫy đó thì làm sao chứ, chỉ những kẻ bị dẫn dụ đi vào thì mới có tác dụng. Ta nghĩ rằng tiểu tử Vong Linh hệ này khó mà làm được như vậy. Khi hắn vừa xuất hiện trước mặt đệ tử Quang hệ, hàng loạt ma pháp công kích đã có thể để đánh ngã hắn, vậy tổn bao công sức cũng làm gì chứ.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Dịch Âu không khỏi có chút hối hận, thầm nghĩ nếu trước đây phân phó bốn đệ tử đồng tâm hiệp lực với Hàn Thạc thì nói không chừng có thể dẫn đệ tử Quang hệ tới hố bẫy, cuộc tỷ đấu lần này biết đâu lại có hy vọng.

Đáng tiếc lúc này trận tỷ đấu đã chính thức bắt đầu, Dịch Âu dù hối hận như thế nào chẳng nữa thì cũng không còn biện pháp thực hiện.

Hai người Dịch Âu và Ngải Mã trò chuyện to nhỏ, Phạm Ny ngồi bên cạnh lại không nói một lời. Mắt nàng giờ dán chặt vào người Hàn Thạc, một khắc đều không rời, bất kể những lời châm chọc khiêu khích của những người ở chung quanh.

Có người nói khi một người đàn ông chăm chú làm việc thì đó là thời khắc có sức hấp dẫn nhất của anh ta. Đó chính là Hàn Thạc trong thời điểm này. Về mặt trầm tĩnh, hành động không chút hoang mang lo lắng, khỏe miệng thậm chí còn mang nét bình tĩnh lạnh lùng tự tin. Hơn nữa mọi hành động của hắn hiện giờ hoàn toàn đều là vì Phạm Ny, cho nên đối với Phạm Ny lúc này, Hàn Thạc thật sự là có một sức hấp dẫn kỳ diệu không thể giải thích được.

Phía trong, mọi ồn ào bình luận, khen chê của mọi người chẳng mấy tác động đến Hàn Thạc. Hắn sau khi tiến nhập vào bên trong tỷ đấu trường thì coi như không nghe, không thấy những gì ở bên ngoài vì sự che khuất của kết giới.

Các sinh vật Hắc ám vẫn như trước chăm chỉ làm việc. Hàn Thạc đã truyền đạt mệnh lệnh xong thì bắt đầu di chuyển ở giữa những cây đại thụ và giả sơn, thân hình giống như là một bóng ma vô thanh vô tức

tiến đến gần đám đệ tử Quang hệ và Hắc Ám hệ ở trung tâm.

Động tác của Hàn Thạc không nhanh vì không muốn thi triển ra tốc độ quá cao. Nhưng điều kỳ lạ là hắn dễ dàng vượt qua khoảng sáng giữa hai cái bóng của cây đại thụ và giả sơn mà một đệ tử bất kỳ chỉ cần thoáng chú ý một chút là có thể thấy.

Nguyên lai điều này rất tinh tế. Các đệ tử khi hành động đều không ngừng quay đầu quan sát chung quanh, thường thường trong một sát na bọn họ dịch chuyển tầm nhìn hoặc chớp mắt, Hàn Thạc mới có thể vượt qua giữa hai cái bóng tối. Loại sát na này người bình thường muốn nắm bắt được thì thật là khó như lên trời, thậm chí có thể nói là một kỹ năng thần kỳ, nhưng bây giờ hắn đã thật sự làm được.

Cứ như vậy, Hàn Thạc xuôn xẻ luồn đi trong các bóng tối, thẳng đến chỗ hòn giả sơn trung tâm của Quang hệ và Hắc Ám hệ mà quỷ thần không hay. Các vị sư phụ và đệ tử ở bên ngoài quan sát đều thấy vô cùng kỳ lạ là tại sao Hàn Thạc cứ từ từ đi tới gần đám người kia, nhưng bọn kia lại tựa như không hề phát hiện ra hắn. Loại hiện tượng kỳ diệu này làm cho bọn họ cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nhưng mấy nhân vật có nhãn lực kinh người như Ngải Mã và các ma đạo sư thì đều biết đến điểm dị thường này. Ngải Mã mắt sáng ngời, sau đó không nói gì thêm. Hai ma đạo sư Phong hệ và Thủy hệ lúc đầu chỉ liếc mắt nhìn qua nhưng sau đó đổi thành một vẻ khiếp sợ, từ chỗ có vẻ không chú ý liền tức khắc tập trung tinh thần lực chăm chú nhìn về phía Hàn Thạc.

Địch Âu sắc mặt càng thêm âm trầm. Hắn cũng không nghĩ rằng Hàn Thạc không ngờ lại có sức phán đoán và nhãn lực tốt đến mức như thế, trong lòng kinh hãi, ánh mắt bất giác nhìn Phạm Ny ở phía sau tự hỏi không biết loại năng lực thần kỳ này của Hàn Thạc có phải do Phạm Ny truyền thụ cho không.

Sau cùng, Hàn Thạc dừng lại trong bóng tối của một ngọn giả sơn, toàn thân bất động. Các đệ tử Quang hệ đứng lên, phân tán ra, bước đi chậm chậm nhẹ nhàng, vừa chú ý chung quanh vừa từ từ đến gần chỗ của Hắc Ám hệ. Trên đường tiến bọn chúng lợi dụng cây đại thụ và giả sơn ở chung quanh để giấu kín tung tích của bản thân, xem ra cũng không vì việc Phất Lôi Đức không tham gia mà khinh địch.

Trái lại, bốn người bên Hắc Ám hệ lại uể oải đi đến khu trung tâm. Vẻ mặt của mỗi người đều buồn rười rượi, miệng không ngừng oán trách tuôn hết ra những ủy khuất ở trong lòng. Với tình trạng bọn họ như thế này mà phải đối mặt với Quang hệ thì phỏng chừng ngay trong đợt tấn công đầu tiên sẽ bị đánh cho tan tác.

Đột nhiên, một gã đệ tử Quang hệ khi đi ngang qua bên phía Hàn Thạc lại chọn đứng bóng tối của ngọn giả sơn nơi Hàn Thạc ẩn nấp. Hắn chú tâm vào phương hướng mà các đệ tử Hắc Ám hệ sắp xuất hiện nên không hề đề phòng xung quanh, vô tình tiến tới gần ngọn giả sơn mà Hàn Thạc đang đứng.

Gã đệ tử Quang hệ này cách người gần nhất khoảng mười bước. Ngay từ khi mới bắt đầu đến nơi, gã nhìn lướt chung quanh ngọn giả sơn một lượt, sau khi phát hiện không có gì khác thường thì cũng không để ý thêm nữa, buông lỏng cảnh giác tiếp tục tiến bước.

Hàn Thạc ở trong bóng tối, thân hình cùng bóng núp cơ hồ hợp thành một thể. Mọi người ở bên ngoài quan sát, thấy gã đệ tử Quang hệ này đến gần Hàn Thạc ở chỗ bóng tối thì đều nín thở, cả khán đài đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Đột biến bỗng xảy ra trong chớp mắt. Hàn Thạc ở chỗ bóng của ngọn giả sơn, tựa như một ác ma ẩn nấp trong bóng tối thình lình vọt ra, một tay bịt miệng, tay kia khống chế thân thể gã đệ tử Quang hệ, kéo vào trong bóng tối.

Trong khi gã đệ tử Quang hệ còn đang kinh hãi, Hàn Thạc đã đánh một quyền vào sau gáy làm hắn mềm nhũn người ra, lập tức ngất đi. Sau đó lôi gã vào trong sâu, rất nhanh đổi lấy quần áo của hắn, đang hoảng bước ra khỏi bóng tối, chậm rãi đi tới gần khu vực trung tâm.

Năm gã đệ tử Quang hệ lúc đó mỗi người cách nhau khoảng mười bước, vẫn có thể nhìn thấy người bên cạnh, nhưng vì có sương mù và trời tối nên không thể thấy rõ mặt mũi đồng bọn mà chỉ có thể thông qua quần áo để phán đoán người. Hơn nữa mùa đông tất cả đều mặc quần áo dày, hình thể đều có chút mập mạp hơn, bởi vậy Hàn Thạc xuất hiện cũng không khiến cho bất cứ ai chú ý.

Chỉ là các sư phụ và đệ tử ở bên ngoài quảng trường lại nhìn thấy hết mọi việc nên giờ đây ở bên ngoài trở nên huyền ảo điên cuồng với những âm thanh hỗn tạp chói tai. Nhóm người Vong Linh hệ lúc này đột nhiên trở thành nhân vật chính, mấy người Lý Toa hò hét như điên cuồng, là nơi huyền ảo nhất trong cả quảng trường ồn ào.

- Trời ơi, không thể tưởng tượng nổi, không ngờ hẳn lại có thể đánh ngã một người rồi!

- Năm người Quang hệ trợn tròn mắt quan sát lâu như thế mà sao lại không phát hiện ra hẳn tới gần, điều này có thể sao!

- Hẳn bây giờ thành một người Quang hệ, ta thấy lần này bọn Quang hệ sẽ gặp phiền toái lớn rồi. Ha ha, có đồng đội bên cạnh đột nhiên biến thành bom nổ chậm mà lại không một ai phát hiện ra, điều này có thể rất thú vị đấy!

“.....”

Những ý kiến bàn luận “không thể tưởng tượng nổi” liên tiếp vang lên, các đệ tử đến giờ đều có chút khó tưởng tượng nổi, nhưng bây giờ sự việc đã xảy ra ngay trước mắt khiến bọn họ không thể không tin.

- Phạm Ny sư phụ, tên đệ tử này của người cũng có chút biểu hiện đấy!

Địch Âu ở bên cạnh, khuôn mặt này giờ vẫn lạnh lùng đã trở nên hòa hoãn hơn nhiều, quay sang nói với Phạm Ny ở bên cạnh. Về mặt Phạm Ny vẫn bình thường nhưng lông mày thỉnh thoảng lại nhướng lên, rõ ràng là đang cố nén hưng phấn.

Phạm Ny thấy trong lòng khoan khoái dễ chịu, lạnh nhạt liếc nhìn Địch Âu, cất giọng mỉa mai nói:

- Làm gì có chuyện đó, đưa hẳn vào chẳng qua là để cho đủ số lượng mà thôi, Địch Âu sư phụ quá khen rồi.

Địch Âu ngạc nhiên không nói gì thêm, thần sắc cũng có vẻ có chút khấn trương, mắt quay sang quan sát trận tỷ đấu bên trong quảng trường, chú ý theo dõi những diễn biến tiếp theo.

Giờ khắc này, trong lòng Phạm Ny tràn ngập vui sướng. Từ trước tới nay bởi vì hệ của nàng nhỏ yếu nên nàng vẫn bị người ngoài châm chọc chế giễu. Bây giờ nhờ oai phong của Hàn Thạc, ánh mắt của người ngoài nhìn nàng cũng tràn ngập vẻ ngạc nhiên và khó tin. Nàng liên tục chế nhạo Địch Âu mà Địch Âu cũng không phản bác lại, chuyện thật chưa bao giờ xảy ra.

Thực ra điều này cũng dễ hiểu. Mỗi người đều có lòng tự cao tự đại, nhất là Phạm Ny vẫn thường xuyên bị người đả kích, giờ đây tình thế đột nhiên đảo ngược nên cảm giác vui sướng dễ chịu của nàng càng mãnh liệt gấp trăm lần. Lúc này nhìn lại Hàn Thạc, thì phát giác là nhìn cái gì cũng thấy vừa mắt dễ chịu, khoe miệng vô tình lại nổi lên một nét cười vui vẻ.

Hàn Thạc ở bên trong trận đấu đương nhiên không biết những biểu hiện của hẳn đã gây ra sự hỗn loạn thật lớn ở bên ngoài. Hẳn vẫn tỉnh táo bước những bước chân nặng chịch cùng với bốn đệ tử Quang hệ khác đồng thời chậm rãi đến gần khu vực trung tâm.

Bốn đệ tử Hắc Ám hệ từ một phương hướng khác dần dần xuất hiện. Bọn họ đội hình phân tán nhưng vẫn duy trì một khoảng cách thích hợp với nhau. Sau khi tập hợp lại, bốn đệ tử Hắc Ám hệ vốn đang đi bỗng đột ngột dừng bước.

Bốn đệ tử Hắc Ám hệ miệng ngâm xướng phát ra hai cái Hôn Thụy thuật, thêm cả hai ma pháp Hắc Ám chi thủ. Hai cái Hôn Thụy thuật bay xoáy tròn đánh về phía Hàn Thạc và một đệ tử Quang hệ khác ở hai bên rìa, hai Hắc Ám chi thủ cũng đột nhiên hình thành trên bầu trời u tối, hướng về phía hai đệ tử Quang hệ khác ở giữa chộp tới.

Quang hệ đội trưởng Cơ Long đứng ở chính giữa, mắt lạnh lùng, không chút phản ứng chăm chú quan sát tất cả mọi diễn biến. Bởi vì những đòn đánh của Hắc Ám hệ cũng không hề có một đòn nào tấn công vào người hẳn, có lẽ chính bọn kia cũng biết chiêu thức này đối phó với Cơ Long không có hiệu quả.

Hàn Thạc cũng bị một chiêu Hôn Thụy thuật tấn công, lúc này liền nghiêng người, di chuyển vài bước rất nhanh, dùng phương thức ứng phó Hôn Thụy thuật của đệ tử Hắc Ám hệ né tránh.

Một gã đệ tử đứng ở bên cạnh Hàn Thạc, sau khi Hắc Âm chi thủ xuất hiện trên đỉnh đầu, vẫn như trước chẳng lo lắng gì. Một chiêu Quang kiếm trăm thành linh xuất hiện, nhằm về phía Hắc Âm chi thủ trên trời cao đánh tới.

Vào lúc này, trên không trung xuất hiện liên tiếp hai thanh cốt mâu nhanh như tia chớp đâm trúng vào Quang kiếm trăm. Chỉ nghe “bốp bốp” hai tiếng, cốt mâu và Quang kiếm trăm hóa thành ánh sáng màu trắng tiêu tan đi. Cũng trong lúc này, ma pháp Linh Hồn chi thống nương theo Hắc Âm chi thủ đồng thời xuất hiện trước mặt một đệ tử Quang hệ đang đứng ở chỗ này.

Biến hóa phát sinh đột ngột, hoàn toàn làm cho tinh thần của gã đệ tử Quang hệ này rối loạn. Hắn không kịp phản ứng để tránh né nên để ma pháp Linh Hồn chi thống đánh trúng thân thể, sau đó Hắc Âm chi thủ đột nhiên vươn tới túm chặt lấy thân thể.

- Đức Long, người thế nào rồi?

Cơ Long ở nơi xa, vừa thấy tình hình đằng này thì lập tức khê quát lên một tiếng rồi lập tức chạy đến.

Lúc này gã đệ tử tên gọi Đức Long của Quang hệ vừa bị trúng ma pháp mới kịp có phản ứng. Mặc dù vừa rồi Hàn Thạc ngâm xương với thanh âm cực nhỏ, nhưng bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần nên hắn vẫn nghe được.

Lúc này Đức Long vẻ mặt lo lắng cố gắng hướng về phía Cơ Long nhắc nhở phải chú ý Hàn Thạc. Đáng tiếc hắn bị Hắc Âm chi thủ túm chặt, hô hấp càng ngày càng gấp gáp, lại bị tên đệ tử Hắc Âm hệ về mặt hưng phấn đứng ở đằng xa sử dụng lực thi triển Hắc Âm chi thủ bóp cho hôn mê bất tỉnh.

Ngoại trừ gã đã ngất đi này, các đệ tử Quang hệ khác đều ung dung ứng phó với đòn tấn công của Hắc Âm hệ. Cơ Long không gặp phải bất cứ đòn tấn công nào, chạy rất nhanh tới gần Đức Long để xem tình trạng của hắn.

Giữa Hàn Thạc và Cơ Long chỉ cách bởi tên Đức Long đang hôn mê này. Khi Cơ Long di chuyển, Hàn Thạc cũng đồng thời tiến đến gần Đức Long, tựa hồ cũng muốn xem tình trạng của hắn.

Quang hệ đội trưởng Cơ Long đến gần Đức Long trước. Hắn vừa mới ngồi xổm xuống, đang định xem xét tình trạng của Đức Long thì có ba thanh cốt mâu lần lượt hiện ra, phía sau còn có hai mũi cốt tiễn được bổ sung thêm ma pháp Linh hồn chi thống.

Cơ Long đang ngồi chồm hổm, trong giây lát lấy làm kinh hãi, sau đó đột nhiên đứng thẳng lên, rút cục từ phía chính diện nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Thạc thì không khỏi hét lớn một câu:

- Không tốt.

Liền đó ngâm xương rất nhanh một đoạn chú ngữ, phóng xuất ra một đạo ma pháp Quang hệ là Sóng xung kích. Ma pháp xuất phát từ ngực hắn theo hình nửa vòng tròn đánh thẳng ra phía trước. Mấy thanh cốt mâu, cốt tiễn và cả ma pháp Linh hồn chi thống đều bị phá hủy ngay tức khắc.

Tuy nhiên đến khi ma pháp sóng công kích tan đi thì ngay sau đó lại có vài mũi cốt tiễn bay đến, điều này làm cho Cơ Long chấn động, nhanh chóng lùi lại để tránh.

Phóng xuất ma pháp căn cứ vào tinh thần lực mạnh hay yếu, tốc độ ngưng tụ nhanh hay chậm mà thời gian gián cách giữa hai lần phóng xuất ma pháp có thể rút ngắn, nhưng về lý thuyết, ma pháp có tính sát thương càng mạnh thì hao phí tinh thần lực càng nhiều, thời gian gián cách giữa chúng càng lớn. Như loại ma pháp cốt tiễn có uy lực rất nhỏ này thì hao phí rất ít tinh thần lực nên khoảng cách giữa hai lần phóng xuất ma pháp cũng rất ngắn.

Xem tình thế hiện tại, sau khi Cơ Long phóng xuất ra ma pháp Sóng công kích thì chắc chắn là phải cần một khoảng thời gian tạm dừng để nghỉ ngơi. Đáng tiếc là Hàn Thạc không cho hắn có bất cứ một cơ hội nào, ba mũi cốt tiễn từ phía sau bắn tới khiến cho hắn có chút bối rối, tránh né không kịp bị một mũi cốt tiễn bắn trúng hông.

- Bỏ Lợi là do tên Vong Linh hệ kia giả trang. Tên này thâm hiểm quá, trước tiên hãy đuổi đánh hắn đã.

Bị cốt tiễn cắm vào hông, Cơ Long xoa hông sau đó thành linh hét toáng lên.

Hai đệ tử Quang hệ khác ở đằng xa đang tránh né đòn tấn công của Hắc Ám hệ, vừa nghe Cơ Long gào to như vậy cũng chỉ sững sốt một chút, rồi lập tức phối hợp với Cơ Long tấn công về phía Hàn Thạc.

Lúc này, Hàn Thạc mới cười dài một tiếng, cao giọng nói:

- Ngã xuống ngắt đi thì tính là bị loại rồi. Các người bây giờ có ba người đánh với chúng ta năm người, ta nghĩ các người muốn thắng cũng không phải dễ dàng đâu!

Dứt lời, Hàn Thạc không tiếp tục dừng lại ở đó, dùng tốc độ tương ứng với một ma pháp sư bình thường chạy trốn về nơi trước đó đã bố trí hố bẫy. Bọn Cơ Long ba người sững sốt một giây, sau đó Cơ Long kiên quyết nói:

- Đuổi đánh tên kia trước, bốn gã Hắc Ám hệ khác đã không còn ý chí chiến đấu nữa, sẽ thu thập bọn chúng sau.

Hai gã Quang hệ khác vừa nghe Cơ Long nói như vậy thì đồng thời gật đầu, cùng hấn xông về phía Hàn Thạc. Còn bốn đệ tử Hắc Ám hệ liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, sau đó một người quát:

- Con bà nó, chúng ta bây giờ năm người còn bọn chúng chỉ có ba người thì sợ cái gì nữa, đánh cho bọn chúng một trận như tử đi.

Tiếp đó, chỉ thấy Hàn Thạc chạy phía trước, ba gã Quang hệ gấp gáp đuổi theo phía sau, còn bốn tên Hắc Ám hệ lại hùng hục đuổi theo bọn Cơ Long ba người, hình thành một cảnh tượng quái lạ.

Lúc này ở bên ngoài quảng trường lại nổi lên một đợt huyên náo, nếu nói Hàn Thạc vừa rồi ở trong bóng tối đánh ngã một người còn có yếu tố may mắn, nhưng khi ra tay tấn công Cơ Long thì đã sử dụng tốc độ phóng xuất ma pháp rất nhanh bắn Cơ Long bị thương vào hông. Điều này đã chứng minh thực lực của Hàn Thạc tuyệt đối không phải tầm thường.

Hơn nữa, trước đó bọn họ đã thấy Hàn Thạc bố trí hố bẫy, giờ đây lại thấy hắn chạy đến nơi ấy thì lập tức biết hắn có những suy nghĩ thâm hiểm đến mức nào.

- Ôi, đáng chết, sao lại có thể như vậy được!

Mặt vẫn mỉm cười tin chắc thắng lợi, Quang hệ ma đạo sư Phúc Luân Đạt lúc này nhin không được rên lên một tiếng, xuất hiện tình hình kiểu này hiển nhiên là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Phạm Ny sư phụ, đệ tử này của người rất lợi hại a. Không nghĩ rằng Vong Linh hệ còn có người tài giỏi như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Mấy vị sư phụ vốn thường xuyên chế giễu Phạm Ny đột nhiên thay đổi thái độ, đều quay sang cảm khái.

Giờ khắc này là thời điểm oai phong đặc ý nhất của Phạm Ny trong suốt bao nhiêu năm ở Vong Linh hệ. Hành động của Hàn Thạc đã giúp nàng chiếm được lòng kính trọng của mọi người. Phạm Ny trong lòng ngạc nhiên vui mừng như điên nhưng chỉ mỉm cười dè dặt, nói rất bình thản:

- Không có gì cả, Vong Linh hệ của chúng ta có rất nhiều nhân tài, chỉ là tất cả mọi người tương đối ít thể hiện ra mà thôi, bây giờ các người chắc hẳn đã biết rằng kiến thức của các người trước kia nông cạn biết bao nhiêu rồi chứ!

Lời này vừa nói ra, mấy vị sư phụ ở bên cạnh nhìn nhau ngạc nhiên, không nghĩ rằng vì Hàn Thạc thể hiện oai phong đã khiến cho khí thế của Phạm Ny lập tức cũng dâng cao như thuyền lên theo nước vậy.

128. Chương 128:giết Sạch

Bên ngoài quảng trường tiếng la hét huyên náo. Hàn Thạc tung người nhảy lên vượt qua một bức tường bị đổ do một đòn đánh mạnh mẽ lúc trước gây ra, đáp xuống bên trong khu đất bằng phẳng ở đằng sau. Chỉ cách phía sau hắn vài bước chân là hố bẫy do các khô lâu chiến sĩ đào nên, có một ít cành cây che miệng lại, trên cùng được thực thi quỳ rải bùn đất, thoát nhìn có vẻ rất bình thường.

Lúc này các sinh vật hắc ám theo mệnh lệnh của Hàn Thạc đã ào ào tản ra chung quanh, nấp ở đằng sau các cây đại thụ ở trên ngọn giả sơn. Hắc đứng ở phía sau bức tường đất lại một lần nữa phóng xuất ra từng loạt cốt mâu và cốt tiễn tấn công ba gã đệ tử Quang hệ đang lao nhanh đến gần.

- Hừ, đám quang minh chính đại giao chiến là người tự mình chuốc lấy phiền phức rồi.

Cơ Long xông tới, phóng ra hai đòn Quang kiếm trăm đánh tan những công kích do Hàn Thạc phóng ra, sau đó phối hợp với hai gã đệ tử khác cùng nhau nhanh chóng áp sát.

Hai gã đệ tử kia sắp tới trước mặt Hàn Thạc thì cùng ngâm xương chú ngữ ma pháp, đánh đổ sập bức tường đất do hắc vừa mới dựng lên, một gã nhanh chân rảo bước tiến lên. Hàn Thạc vừa nhìn thấy một chân gã dẫm vào dây thông lọng liền lập tức hạ lệnh cho cương thi hành động.

Cương thi chiến sỹ đứng ở đằng xa đang cầm dây thông giật mạnh một cái, vòng thông lọng to rộng rải quanh một bàn chân của gã đệ tử Quang hệ lập tức co rút lại, thít chặt lấy cổ chân rồi kéo gã bay thẳng lên.

- Đáng chết.

Cơ Long gầm lên một tiếng, muốn ra tay giải cứu gã đệ tử Quang hệ này. Chưa kịp hành động, Hàn Thạc đã rời khỏi chỗ, từ một hướng khác bắt đầu phóng xuất ra cốt mâu tấn công, bức bách hắc tránh lui.

Nhưng một gã đệ tử khác nhanh tay phóng xuất ra Quang kiếm trăm chặt đứt dây trói, khiến cho gã đệ tử kia từ trên cao rơi oạch xuống đất, thét lớn một tiếng đau đớn.

Đột nhiên một tảng đá lớn được dây thông níu lại từ sườn trái ngọn giả sơn rơi xuống, lăn ầm ầm về phía bọn Cơ Long. Cả ba người lấy làm kinh hãi, đồng thời phóng ra ma pháp ngăn cản tảng, sau đó nhanh chóng tiến lại gần phía hố bẫy.

Bọn Cơ Long ba người lúc này thực sự có khổ mà không nói ra được. Vốn ma pháp Quang hệ quả thực là có tính khắc chế thần kỳ đối với sinh vật hắc ám. Nhưng lần này, những sinh vật hắc ám do Hàn Thạc triệu hồi ra từ đầu chí cuối đều không mất mặt đối mặt chiến đấu với ba gã mà chỉ lợi dụng vật khác để công kích bọn chúng. Điều này khiến tác dụng khắc chế của Quang hệ đối với sinh vật hắc ám căn bản không phát huy được.

Cuối cùng, bốn tên đệ tử Hắc Ám hệ truy đuổi theo sau cũng đã chạy tới nơi. Bọn này vừa nhìn thấy ba người Quang hệ hiện giờ đang luống cuống đối phó cạm bẫy thì lập tức hưng phấn gia nhập vòng chiến. Cả bốn cùng tiến đến gần bắt đầu ngâm xương ma pháp Hắc Ám hệ với ý đồ ném đá xuống giếng để giúp Hàn Thạc một tay.

Đột nhiên, tiếng ngâm xương một đoạn ma pháp chú ngữ vang lên từ miệng Cơ Long, bầu trời u ám thình lình lóe lên những tia sáng lóa mắt. Mọi người trong phút chốc đều không nhìn thấy gì, bao gồm cả hai gã đệ tử của Quang hệ.

Cơ Long đã nhắm mắt từ trước, tính toán đúng thời điểm Cường Quang thuật mạnh nhất thì mở mắt ra, định giáng cho mọi người đang bị quáng mắt một đòn công kích trí mạng long trời lở đất.

Đáng tiếc là ngay khi hắc vừa mới mở mắt ra, còn chưa kịp ngâm xương ma pháp thì đã thấy có hơn mười khô lâu chiến sỹ và cương thi chiến sỹ vây quanh. Hai cương thi cùng tiến lên xô mạnh làm cho cả người hắc loạng choạng, sau đó bàn chân thụt xuống, rơi thẳng vào bên trong hố bẫy.

Các đệ tử Hắc Ám hệ và Quang hệ khác nhất thời vẫn không nhìn thấy gì, chỉ biết đứng đực ra lo lắng. Đám hắc ám sinh vật tiến đến, lần lượt nhắc bóng thân thể hoặc là đẩy mạnh ném tất cả vào hố, một người cũng không bỏ sót.

Đám sinh vật này dĩ nhiên là hành động theo mệnh lệnh của Hàn Thạc. Hắc đầu tiên cũng như mọi người, trong lúc không phòng bị trúng chiêu đột ngột. Cường Quang thuật đối với thị giác người bình thường đích xác có tác dụng kích thích thật lớn, hắc đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều thân thể hắc khác hẳn với người thường, cặp mắt khô phục cực kỳ mau lẹ. Cường Quang thuật làm người bình thường phải quáng mắt mất ít nhất mười giây mới có thể khôi phục thị lực nhưng hắc chỉ cần hai giây.

Sau đó, trong tình huống khi uy lực của Cường Quang thuật còn chưa hoàn toàn hết hẳn, Cơ Long thì chưa kịp mở mắt, Hàn Thạc đã khôi phục lại. Hắn nhanh chóng chỉ huy sinh vật hắc ám hành động làm cho cuộc chiến vốn đang giằng co lại bất ngờ xoay chiều, chỉ một đòn đã quyết định thắng bại của trận tỷ đấu.

Không chỉ đệ tử Quang hệ mà ngay cả bốn người Hắc Ám hệ cũng đều bị Hàn Thạc xử lý luôn, toàn bộ bị ném vào bên trong hố bẫy. Hố bẫy được đào rất sâu, có bố trí thêm mấy tiểu ma pháp chống Phiêu phù thuật, bên trên còn có sinh vật hắc ám đang lặn một tảng đá lớn chuẩn bị đẩy xuống, trận đấu này xem như đã kết thúc.

Mắt thấy rõ ràng hành động khác thường của Hàn Thạc, sắc mặt vốn hòa hoãn của Dịch Âu bỗng hưng phấn lên một chút. Nhưng đến cuối cùng thấy hẳn ngay cả đệ tử Hắc Ám hệ cũng không buông tha, ném cả vào bên trong hố bẫy thì hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lại căng thẳng, tức giận quay sang nói với Phạm Ny ở bên cạnh:

- Tên đệ tử này của ngươi không hề có tinh thần đồng đội, làm toàn những chuyện chẳng ra gì!
- Ta xem bốn tên đệ tử của ngươi từ đầu chí cuối đều không có sĩ khí gì cả, một chút tác dụng cũng không phát huy được. Bồ Lai Ân chắc chắn là cho rằng bọn họ vô dụng, mới cảnh cáo bọn họ một chút. Đây chỉ là một trò chơi mà thôi, không có gì đáng đáng ngại cả.

Phạm Ny đang hết sức cao hứng, cười hì hì đắp chất lại ngay.

Phía bên kia, Quang hệ ma đạo sư Phúc Luân Đạt vẻ mặt lo lắng, ủ rũ đứng dậy, phất ống tay áo nói một câu với Ngải Mã, rồi bỏ đi thẳng ra khỏi sân đấu, chỉ để Bỉ Kỳ Nhĩ sư phụ ở lại chủ trì những việc tiếp theo.

Chiếu theo đạo lý mà nói, bởi vì Vong Linh hệ thuộc Hắc Ám hệ, hơn nữa Hàn Thạc thay thế Phát Lôi Đức xuất chiến nên lúc này phải tính là Hắc Ám hệ chiến thắng.

Đáng tiếc là cách làm của Hàn Thạc như thế đã tát mặt Dịch Âu một cái, điều này làm cho Dịch Âu cũng không vui vẻ chút nào. Hắn vừa thấy Phúc Luân Đạt sắc mặt lo âu, tùy tiện phân phó việc tiếp theo cho một vị sư phụ ở đằng sau thì cũng tương tự hướng về phía viện trưởng Ngải Mã cáo từ, chán nản bỏ đi.

Bất kể thái độ của bậc trưởng bối, các đệ tử Vong Linh hệ do Lý Toa cầm đầu bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt. Giờ khắc này chính là lúc Vong Linh hệ sau bao năm mới có thể mở mày mở mặt. Vong Linh hệ chịu áp chế từ xưa đến nay, bị mọi người mỉa mai chế giễu, nhờ có Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện, chẳng những cứu vãn thể diện cho Phạm Ny mà còn đem lại vinh quang cho tất cả đệ tử của Vong Linh hệ.

Kết giới ma pháp được dỡ bỏ, Hàn Thạc từ bên trong đi ra, liếc mắt nhìn thấy sự mừng rỡ cháy bừng trong mắt Phạm Ny đồng thời nghe được tiếng hoan hô của các đệ tử Vong Linh hệ khác.

- Ồ..... Mặc dù tình hình có chút cổ quái, nhưng mà ta vẫn phải tuyên bố Hắc Ám hệ chiến thắng trong lần tỷ đấu này. Năm đệ tử tham dự tỷ đấu sẽ được trao năm chiếc không gian giới chỉ do đích thân ta chế luyện, ngoài ra mỗi người được thêm một cây ma pháp trượng, hy vọng các người tiếp tục phấn đấu.

Sau khi Hàn Thạc từ bên trong đi ra, giọng nói thông thả của Ngải Mã vang lên, truyền khắp cả quảng trường.

Dưới sự hâm mộ của mọi người, Hàn Thạc dẫn đầu đi đến bên cạnh Ngải Mã tiếp nhận từ trong tay bà giải thưởng của cuộc tỷ đấu lần này. Mấy đệ tử Hắc Ám hệ ở bên kia được mọi người trợ giúp rất vất vả mới từ bên trong hố bẫy bò ra được, đang muốn tìm hấn tính sổ thì nghe Ngải Mã tuyên bố, mặt lại lần nữa nhăn nhó cười, tập tễnh đi lại.

Hàn Thạc đưa tinh thần lực tiến vào không gian giới chỉ vừa đeo vào tay, cảm thấy vô cùng hài lòng. Chiếc không gian giới chỉ này do Không Gian hệ đại ma đạo sư Ngải Mã đích thân chế tạo, dung lượng lớn hơn chiếc hắn đang đeo bây giờ ít nhất năm lần. Không gian giới chỉ có dung lượng lớn như thế này thì vật liệu luyện chế chắc hẳn là rất quý hiếm, xem chừng cũng chỉ có nhân vật thuộc cấp bậc Không Gian hệ đại ma đạo sư mới có đủ khả năng luyện chế được.

Còn về phần chiếc ma pháp trượng, từ trước đến giờ hắn vẫn chưa từng sử dụng qua, quả thực có chút háo hức. Cầm cây ma pháp trượng trong tay, sau khi đưa tinh thần lực vào, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện bên trong ma pháp trượng này có một khoảng không gian nhỏ khác, không ngờ lại có tác dụng dung nạp tinh

thần lực. Hắn tùy tiện phóng thử một loại ma pháp, phát hiện sau khi ma pháp lưu chuyển đến ma pháp tượng thì tốc độ lại một lần nữa tăng mạnh lên thêm một chút.

Như vậy xem ra ma pháp tượng có tác dụng chứa đựng một ít tinh thần lực và kể cả tăng thêm tốc độ ma pháp. Khó trách mỗi một vị ma pháp sư để tìm được pháp tượng vừa tay thì thậm chí có thể liều đến mức không còn để ý đến mạng sống. Bởi vì một cây ma pháp tượng thần kỳ quả thật có tác dụng làm tăng thêm thực lực của ma pháp sư không nhiều thì ít.

Hàn Thạc thu được không gian giới chỉ và ma pháp tượng rồi thì cũng không nán lại, sau khi mỉm cười gật đầu với Phạm Ny ở phía xa liền lập tức rời đi, bỏ mặc những chuyện còn lại cho mấy người Phạm Ny xử lý.

- Chờ một chút, Bỏ Lai Ân.

Việc Hàn Thạc bỏ đi, phần đông đệ tử ở đây đều nhìn thấy cả, nhưng mọi người chỉ ngạc nhiên nhìn hắn, khe khẽ trao đổi với nhau vài câu chứ không có phản ứng gì. Chỉ là Lỵ Toa vừa thấy Hàn Thạc rời đi, cho dù đang đứng ở xa cũng gọi toáng lên rồi lập tức đuổi theo.

Chạy một hồi cuối cùng cũng gặp được Hàn Thạc ở thí luyện tràng của Vong Linh hệ, Lỵ Toa trên mặt vừa hưng phấn lại vừa khó hiểu, nhìn chằm chằm Hàn Thạc không ngừng tra hỏi:

- Người hôm nay lợi hại quá, một mình giải quyết toàn bộ bọn họ nhanh gọn như lưu thủy hành vân, sao người có thể làm được?

Hàn Thạc nhún vai, điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, nói:

- Không phải là ta quá lợi hại mà là bọn hắn quá yếu.

Hắn nói vậy quả thực không sai. Trong khoảng thời gian hành động ở trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đã gặp được một vài nhân vật thượng đỉnh như là cao cấp ma pháp sư hoặc là cao cấp kiếm sĩ, thậm chí còn có cấp bậc kiếm sư như Đặc Lan Khắc Tư và cấp bậc ma đạo sư như Ngải Mễ Lệ.

Rồi những thị vệ của thương hội Mạch Dịch Văn, kể cả những người sau cùng như Đỗ Khắc cùng Ai Lí Khắc, đều là những cao thủ thân kinh bách chiến, thực lực kinh người.

Hàn Thạc chiến đấu với những người này, xem như là bất kể khó khăn gì cũng từng trải qua. Bây giờ đối mặt với những đệ tử kinh nghiệm chiến đấu non nớt, thực lực còn chưa đạt tới cấp bậc ma pháp sư cao cấp, đương nhiên là chiếm hết mọi ưu thế, nếu không thể thủ thắng mới là lạ.

Nếu Hàn Thạc sử dụng Tiểu Khô Lâu, còn có vũ kỹ của bản thân và Lục Ma Phong thì căn bản không cần sử dụng bất cứ âm mưu quỷ kế gì, có thể trực tiếp lấy thực lực mạnh mẽ giết chết sạch toàn bộ năm gã đệ tử Quang hệ, làm cho bọn chúng ngay cả một chút thời gian phản kháng cũng không có.

- Từ khi bắt đầu, không thể ngờ người lại lợi hại như vậy?

Lỵ Toa tràn đầy hứng khởi nhìn Hàn Thạc, tò mò hỏi.

Coi như không nghe thấy, Hàn Thạc truyền tinh thần lực vào ma pháp tượng cầm trên tay, bắt đầu luyện tập cốt lao mà các trung cấp Vong Linh ma pháp sư đều nắm vững. Theo dòng ngâm xướng chú ngữ ma pháp, tinh thần lực được đưa vào bên trong ma pháp tượng, lấy ma pháp tượng làm vật dẫn cố gắng khởi động Cốt Lao thuật trong Vong Linh ma pháp.

Cốt Lao thuật là một pháp thuật giam cầm địch nhân, một khi được thi triển ra sẽ hình thành một cái nhà lao được tạo nên từ bạch cốt tạo nên, trói chặt địch nhân lại khiến cho đối phương không thể nhúc nhích.

Vong Linh ma pháp nếu có tinh thần lực đủ mạnh thì có thể khống chế được từng thanh bạch cốt của cốt lao. Chẳng những có thể vây khốn người mà thậm chí còn có thể sử dụng bạch cốt của cốt lao trói buộc bất cứ một bộ vị nào trên người của đối thủ, hóa bạch cốt thành một sợi dây vừa mềm mại vừa cứng cỏi, vô cùng kỳ diệu.

Lần đầu tiên phóng xuất Cốt Lao thuật, trên không trung chỉ xuất hiện hơn mười chiếc bạch cốt không đủ để hình thành cốt lao thực sự. Sau khi Hàn Thạc buông lỏng tinh thần, những chiếc bạch cốt không thể đủ linh hoạt để tổ hợp thành cốt lao, rơi lả tả xuống đất kêu lên ầm ầm.

- Thực lực của ta và người không không hơn kém nhau mấy. Chưa nói tới chuyện lợi hại đến đâu nhưng nếu người có thể chăm chỉ luyện tập, ta nghĩ rằng thành tựu của người sẽ rất cao, nói không chừng lần tỷ đấu sang năm người có thể đại diện cho hệ của chúng ta xuất chiến đấy.

Vừa lơ đãng trả lời những câu hỏi của Lý Toa, Hàn Thạc vừa tiếp tục luyện tập Cốt Lao thuật.

Nghe nói như vậy, vẻ mặt Lý Toa đau khổ làm mặt quỷ với Hàn Thạc, sau đó khẽ nói:

- Ta quá ngu ngốc. Học Vong Linh ma pháp lâu như vậy mà không lợi hại bằng người là người mới học có mấy tháng.

- Không phải đâu, trong số bao nhiêu đệ tử của Vong Linh hệ, thực lực của người cũng không kém. Ha ha. Là ta nói nếu người cố gắng thêm nữa thì thực lực chắc sẽ tăng lên nhanh hơn. Ta cho rằng ma pháp của Vong Linh hệ chúng ta cũng không kém hơn so với các hệ khác. Chỉ có điều bây giờ quá ít người tập luyện nên Vong Linh hệ mới không xuất hiện nhiều cao thủ.

Hàn Thạc vẫn vừa nói chuyện với Lý Toa vừa liên tục luyện tập Cốt Lao thuật.

Một lát sau, có một số đệ tử khác của Vong Linh hệ. Bởi vì Hàn Thạc hôm nay thể hiện quá hoành tráng, bọn họ tựa hồ lần đầu nhận thức được sự lợi hại của Vong Linh ma pháp. Nên không ngờ vẫn còn chưa đi ăn cơm mà nổi hứng đến và bắt tay luyện tập ma pháp ở khắp nơi trong thí luyện tràng.

Sau khi những đệ tử khác xuất hiện, Hàn Thạc ngừng lại không tiếp tục luyện tập ma pháp nữa, tránh né sự chào hỏi nhiệt tình của đám đệ tử này bằng cách rời khỏi thí luyện tràng. Ngay khi vừa ra khỏi, hắn nhìn trước nhìn sau vài lần, phát hiện thấy bốn bề vắng lặng thì liền đi về phía phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Đến khi Hàn Thạc đến phòng thí nghiệm của Phạm Ny thì phát hiện cửa phòng thí nghiệm đang còn khóa, xem chừng nàng vẫn chưa về. Dựa theo thực tế mà nói, vào thời gian này Phạm Ny thường là ở trong phòng thí nghiệm, tới bây giờ vẫn không quay về thì xem chừng có thể là bởi vì chuyện hôm nay Vong Linh hệ thể hiện quá hoành tráng làm cho chậm trễ.

Cũng không sót ruột, Hàn Thạc ngồi xuống bãi cỏ ở phía sau phòng thí nghiệm của Phạm Ny, lấy quyển sách về Vong Linh ma pháp lấy được từ trong Tủ Vong Mộ Địa ra. Ba Nguyên Ma được bố trí quan sát ở ba hướng nên cũng không sợ có người sẽ tiếp cận bất ngờ, chậm rãi nghiên cứu nắm vững Cốt Lao ma pháp.

Cứ như thể diễn ra được một lúc thì đột nhiên không gian ở phía trước Hàn Thạc bỗng vụt vẹo một chút, sau đó một đạo quang mang lóe lên, viện trưởng Ngải Mã liền xuất hiện.

Hàn Thạc giật mình kinh sợ, lập tức nhanh tay cất quyển sách Vong Linh ma pháp trở lại vào bên trong không gian giới chỉ, sau đó mỉm cười, quay sang hỏi viện trưởng Ngải Mã: - Chào viện trưởng, vì sao người lại đến đây?

Viện trưởng Ngải Mã hòa ái đưa mắt đánh giá Hàn Thạc vài lần, cười tíu cả hai mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, cất tiếng nói:

- Quả nhiên là một tiểu tử chăm chỉ, ngay cả một chút thời gian cũng không bỏ phí. Trong khi chờ Phạm Ny mà còn nghiên cứu sách ma pháp, khó trách mới có mấy tháng thời gian ngắn ngủi đã đạt được thành tựu cao như vậy.

Nghe Ngải Mã nói những lời này, Hàn Thạc cảm thấy có chút khó hiểu, cũng không biết tại sao bà lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở chỗ này, nói với mình những chuyện lạ lùng như vậy.

Suy ngẫm một chút, Hàn Thạc nhú mày nhìn Ngải Mã hỏi thẳng:

- Lão nhân gia, người tới đây không phải là chủ tâm tìm ta chứ?

Ngải Mã gật đầu, sáng khoái nói:

- Đương nhiên, ha ha, ta không thể nào vì sử dụng sai Không Gian ma pháp mà đột nhiên xuất hiện tại chỗ của người được?

- Vậy, người tìm ta có chuyện gì không?

Do dự một chút, Hàn Thạc lại hỏi tiếp.

Hàn Thạc vừa hỏi như vậy, Ngải Mã cười hiền hậu, rồi nói:

- Kỳ thật là ta rất cảm ơn người, nếu lần trước không có người phát hiện ra chuyện Khải Mễ Lạp, ta còn không biết cô ấy không thể ngờ lại là người trong tổ chức Hắc Minh của Tập Tây để quốc đầu đây.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc liền giật mình kinh hãi, chuyện này từ đầu chí cuối hẳn đều không nói cho ai biết, ngoại trừ Khảm Dịch Đạt. Giờ đây Ngải Mã đột nhiên nói ra những lời này, thật sự khiến Hàn Thạc chấn động. Trong lòng cấp tốc suy nghĩ một vòng, hẳn nhìn chăm chăm vào Ngải Mã hỏi:

- Xem ra là Khảm Dịch Đạt đại nhân nói cho Ngài?

Ngải Mã gật đầu, cười nói:

- Tiểu tử thật thông minh, lão nhân nhà chúng ta nói người là một nhân tài, lần trước Phạm Ny cũng đã một lần đề cập với ta như vậy. Sau khi trải qua trận tỷ đấu hôm nay, ta phát hiện người quả nhiên có chút thần bí, nhưng ta sẽ không hỏi người nguyên nhân là gì, lúc này chủ định tới đây chỉ là muốn khuyên bảo người một việc.

Về mặt ngạc nhiên, Hàn Thạc bất kể thế nào cũng không ngờ được rằng Ngải Mã và Khảm Dịch Đạt của Âm Mạc lại là vợ chồng. Khó trách trong trận tỷ đấu lúc trước, Ngải Mã lại nhìn về phía mình với ánh mắt là lạ như thế.

- Ngài muốn nói cho ta biết chuyện gì?

Trần tĩnh lại, Hàn Thạc nhìn Ngải Mã hỏi.

- Từ ánh mắt của người, ta nhận thấy người rất có cảm tình với Phạm Ny, nhưng ta hy vọng trong khi thực lực của người còn chưa đủ mạnh thì không nên phát sinh tình cảm lãng nhăng gì đó với nàng. Bởi vì người là một gã đệ tử chưa tốt nghiệp, nếu quan hệ giữa các người thật sự vượt qua giới hạn cho phép thì cũng sẽ không phải là chuyện tốt đối với cả người và Phạm Ny, nhất là có thể sẽ đem đến một số phiền toái không cần thiết đến cho Phạm Ny.

Ngải Mã nhìn Hàn Thạc, chân thành khuyên nhủ.

Dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Ta muốn tốt cho người và Phạm Ny, hy vọng người có thể nghe lời khuyên của ta làm sao cho đến khi tốt nghiệp Vong Linh hệ thực lực của người mạnh hơn được Phạm Ny. Khi đó nếu cảm tình của người và Phạm Ny gặp phiền toái thì ta còn có thể giúp người một chút. Phạm Ny tới rồi kìa, ta đi trước đây.

Nói xong câu này, thân hình Ngải Mã lại một lần nữa biến mất vào không khí. Ngay khi Ngải Mã vừa mới biến mất, Hàn Thạc cũng cảm ứng được tiếng bước chân Phạm Ny đang tới gần.

129. Chương 129:tán Tỉnh Phạm Ny Sư Phụ

oOo- Hả, sao người lại ở đây? - Phạm Ny thấy Hàn Thạc từ xa thì vui mừng kêu lên.

Rời khỏi bãi cỏ phía sau phòng thí nghiệm, Hàn Thạc cất bước đi đến phía Phạm Ny, mở miệng nói:

- Ta tới tìm sư phụ, thấy chưa về bên đứng đó đợi một hồi.

Những lời vừa rồi của viện trưởng Ngải Mã khiến Hàn Thạc không thể không cân nhắc, từ trong lời nói của bà, hẳn hiểu được nếu giữa hắn và Phạm Ny nảy sinh tình cảm tại học viện thì có thể gây ra ảnh hưởng đối với cả hai. Hàn Thạc không ngại gì cho mình, nhưng nếu ảnh hưởng đến nàng thì hắn không hề muốn.

- Vào trước rồi nói sau.

Hôm nay tâm tình của nàng vui vẻ, tươi cười nhiều hơn ngày thường, sau khi mở cửa phòng thí nghiệm thì tỏ ý bảo Hàn Thạc nhanh đi vào.

Khi hắn đã bước vào phòng thí nghiệm, đôi mắt đẹp của Phạm Ny nồng nhiệt nhìn xoáy vào khuôn mặt Hàn Thạc:

- Lần này thật sự phải cảm ơn người, những sự phụ khác thật quá đáng, không ngờ lại dám đối xử với hệ chúng ta như vậy. Hì hì, người không biết sau khi người thắng, sắc mặt bọn họ buồn cười như thế nào đâu, đã lâu rồi ta chưa được vui vẻ như hôm nay.

- Vậy sự phụ phải cảm tạ ta thế nào đây? - Hàn Thạc sau khi vào tự tìm một cái ghế đẩu ngồi xuống, sau đó ánh mắt rạng rỡ chăm chú nhìn Phạm Ny, cười hỏi.

Sắc mặt nàng đỏ lên, không biết nhớ tới điều gì, tựa hồ không dám nhìn hắn, đầu cúi gằm nói:

- Người muốn ta cảm kích người như thế nào?

- Hôm ta một cái đi!

Hàn Thạc buột miệng, căn bản không cần suy nghĩ. Bất quá những lời này vừa ra khỏi miệng, hắn cảm thấy thái độ thô lỗ, liền cười ha ha:

- Đùa chút thôi, cứ xem như là nói đùa vậy!

Nhưng ngoài dự đoán, khuôn mặt kiều diễm của Phạm Ny không ngờ lại không tức giận, nàng đỏ mặt đứng đó trầm ngâm một hồi, ngượng ngùng bước đến phía Hàn Thạc, khi hắn còn chưa có phản ứng, đôi môi anh đào đỏ thắm rât nhanh khe hôn lên má trái của hã?n.

- Tiểu sắc quỷ, người đã vừa ý chưa? - Phạm Ny hôn Hàn Thạc một cái, không dám nhìn hắn, thỉnh linh xoay người làm bộ không có chuyện gì bắt đầu dọn dẹp đồ vật bữa bãi trong phòng thí nghiệm. Chỉ là bờ vai đỏ bừng đang run rẩy đã để lộ tâm tình kích động của nàng.

Hàn Thạc ngây ngốc sững sờ đứng đó, vô ý thức đưa tay sờ nơi Phạm Ny vừa hôn, cảm giác được một chút ướt át trên mặt, bất giác dùng ngón tay khẽ chạm vào chỗ đó, rồi đưa lên miệng mút.

Thấy Hàn Thạc trầm mặc không nói gì, Phạm Ny cuối cùng không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa vận thấy động tác ám muội của hắn, liền giận dữ dậm chân, khẽ kêu lên:

- Đi chết đi, người thật sự là biến thái!

Lúc này Hàn Thạc sớm đã quên sạch lời khuyên bảo vừa rồi của Nga?l?i Mã?l. Hắn chớp mắt lộ vẻ mê mết:

- Ta đâu có biến thái. Chỉ là sự phụ quá đẹp mà thôi. Thật ra ngay từ đầu ta đã muốn sự phụ hôn môi ta, hình như người hôn sai chỗ rồi. Vừa rồi không tính, làm lại lần nữa đi.

Dứt lời hắn nhắm mắt, đưa môi ra, nhìn kiểu nào cũng đều là một bộ dạng dâm tà.

Nhìn bộ dạng hắn như thế, Phạm Ny chỉ cảm thấy tức giận, đưa tay véo má hắn, miệng khẽ kêu:

- Tiểu quỷ bại hoại, không ngờ lại dám được đằng chân lân đằng đầu!

Phạm Ny vừa kêu lên, Hàn Thạc lập tức biết không thể được như mong muốn. Hắn vội mở mắt, đang định lùi về, bỗng nhiên thấy cánh tay phải trắng nõn của Phạm Ny đang chuẩn bị vươn tới véo má của mình, trong lòng kích động, Hàn Thạc không hề suy nghĩ, nhanh như chớp ngược miệng liếm khe lòng bàn tay Phạm Ny, sau đó nhanh chóng rút về như thiếu điện.

Kêu khẽ “A” một tiếng, Phạm Ny giật mình, không tự chủ được nhẹ giọng khẽ kêu lên. Sau đó nàng giận dữ nói:

- Tiểu quỷ bại hoại này càng ngày càng làm ca?l-n, người chết chắc rồi.

Lời vừa nói ra, Phạm Ny nổi giận xông về phía Hàn Thạc, tựa hồ muốn tính sổ với hắn. Hàn Thạc vừa mới khinh bạc nàng một chút, chỉ cảm thấy trong lòng rung động, càng ngày càng khó khống chế được mình, đặc biệt là hắn phát hiện hôm nay Phạm Ny không biết có pha?l?i do tâm tình quá mức mừng rỡ mà thái độ đối đãi với hắn cũng không giống mọi khi.

Với tình huống bình thường, nếu hắn đưa ra loại yêu cầu quá đáng này, Phạm Ny ngay từ đầu sẽ nổi cơn lôi đình trách móc hắn, vậy mà lúc này đây, nàng chẳng những không trách mắng mà lại đáp ứng yêu cầu quá?l?l đáng nã-y. Vừa rồi, Hàn Thạc liếm lòng bàn tay nàng, bây giờ bộ dạng nàng rõ ràng xấu hổ nhiều hơn phần nộ. Hắn có thể cảm giác được đến giờ phút nã-y Phạm Ny quả là khác ngày thường rất nhiều.

Mắt thấy Phạm Ny xông tới, Hàn Thạc không hề né tránh, đợi khi nàng sắp đưa tay muốn giáo huấn miêng, hần đột nhiên ra tay như thiểm điện, nắm chặt tay nàng, kéo vào lòngng.

Một mùi hương nhẹ nhàng bỗng nhiên xộc vào mũi Hàn Thạc, thân hình xinh đẹp vừa áp vào người hần, những bộ phận lồ lõm phập phồng cũng dán chặt vào, lập tức khiến cho hầnn, vốn chẳng trong trắng gì, trong nháy mắt có những xáo động mãnh liệt.

Lúc này, lời khuyên bảo của Ngai Ma kể cả những khúc mắc từ quan hệ cùng Ngai Lễ Lễ toàn bộ bị hần quăng tới ngoài chín tầng mây, bàn tay quần lấy eo của nàng, đôi môi của hần nhắm vào bờ môi anh đào của Phạm Ny thưởng thức một cách mãnh liệt, tham lam.

“Ồ ô” Phạm Ny bị Hàn Thạc quần chặt căn bản không cách nào nhúc nhích, cho dù muốn phản kháng cũng vô phương, một tràng thanh âm “Ồ ô” phát ra, bàn tay nhỏ bé hung hăng đâm mạnh vào người hần, bất quá theo chiếc lưỡi tham lam của hần quấy nhiễu đôi môi của nàng, một loại cảm giác vô cùng tuyệt vời từ từ làm xáo động trái tim của Phạm Ny.

Dần dần, vốn lực đánh ban đầu khá mạnh, dần dần có phần yếu đi. Cuối cùng hai tay Phạm Ny như thấnn sai quyđ khienn, chẳng những không giãy dựa mà còn quầnn lắnn tắnn lưng rồđng lắnn vắnn cồđ cuđa Hắnn Thắđc. Nàng hơi rướn cồđ phồđi hắđp vớđi sắđ xâm phạm tham lam cuđa hần, đôi hạnh nhân mê ly, ảnn ắđp chậm rãi xâm lắnn cơ thểđ, tựa như cam nguyện trầm luân vào một giấc mộng ngọtđt ngọtđo.

Cađm giảđc tiêu hỏđnn vô cùng tuyệt vời thoáng chốc truyền khắp toắnn thân Hàn Thạc. Một veđ đắđp thiên hắđ ngọtđy nhỏđđ đêm mong cuđđ như vậy bị mình ôm vắđo ngực hôn môi, loại hướđng thuắđ trên mắđđt tinh thắđnn này cũng đủ đắđđ Hàn Thạc rền rĩ.

Cađđi lướđđi nhỏđđ thơm tho cuđa Phạm Ny ngây ngô đáp lại càng khienn cho khoắđđi cađm cuđa Hàn Thạc bộc phát như hỏđng thuđđy, vốn ôm hôn đơn thuần dắđnn dắđnn không cách nào khống chế được, bắđnn tay không tự chủ được dời về phía hương đỏđnn cuđa Phạm Ny, hắđđ thân ngắđng cao cũng dần dần chủ động tìm kiếm một góc độ thích hợp.

Đột nhiên, Phađđm Ny vớđnn trầm luân, eo buđđng rõ ràng cảm ứng được thiết côn cứng rắn nỏđđng buđđng, thoáng chốc hiểu được tình hình lúc này, không để ý hết thảy giãy dựa. Bởi vì vừa rồđđi nàng phối hợp, thân thể Hắđnn Thắđc cũng không khỏi buđđng lỏng, nhưng lắđđi không ngờ Phạm Ny bớđđng đứng phắđđn khắđđng kịch liệt như thểđđ, thoắđđng cađđđi bị nàng đẩy ra.

- Người người ta ta - Phađđm Ny đắđđy Hàn Thạc ra, nàng đườđng đó, khuôn mặt đỏ bừng, miểđđng thở hổn hển tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng tâm tình kích động, không thể nói rõ ràng.

Ánh mắt Hàn Thạc kiên định nhìn Phạm Ny, hần chậm rãi nỏđđđi:

- Phạm Ny sư phụ, ta nghĩ sư phụ hần là biết ta thích người.

Lườđc nắđđy về mặt Hàn Thạc rất kiên định, thanh âm trầm thấp phảng phất mang theo lườđc hấp dẫn quái đắđđ.

Phạm Ny thầm run lên, hiển nhiên là khá bối rối, không dám nhiểđnn thắđđng ắđđnh mắđđt của hần, nàng quay đầu đi, vớđđđi nỏđđđi:

- Đườđng nói. Tạm thời ta không muốn nỏđđđi vềđđ chuyểđđnn nắđđy. Nếu người có thể tiến cấp thành ma pháp sư cao cấp, tồđđt nghiểđđp Ba Bể Luân ma vuđđ học viện. Ta sẽ suy nghĩ cho người cơ hội.

Phađđm Ny quay lưng về phía Hàn Thạc, vẫn thờ đốc không thôi, cồđđ đỏ bừng. Hắđnn Thắđc chăm chú nhìn Phạm Ny, sau đó dứt khoát bước đến ôm lấy nàng, nheđđ nhắđđng nỏđđđi:

- Trước đây rất lâu, sư phụ chính là nướđ thắđnn mắđđ ta ngọtđđy nhỏđđđ đêm mong, sự lương thiện cùng lòng nhiệt tình của nàng khiến cho ta rung động, lại thêm vẻ yêu kiều mỹ lệ càng làm cho ta khó có thể tự kìm chế, ta nghĩ cả cuộc đời ta đã bị hủy ở trong tay nàng rồi.....

Ngay từ đầu Hàn Thạc ôm lắđđy Phạm Ny, nàng giật bắn người, muốn giãy dựa, thế nhưng đềđđnn khi nướđđng lắđđđi thồđđ lắđđđ thâm tình nỏđđng bớđđng cuđa Hàn Thạc vừa nỏđđđi ra, toàn thân nàng mềm nhũn, vô lực ngọtđ vắđo lòng Hàn Thạc, đôi môi anh đào không ngừng thờ đốc.

- Thật ra, ta biết?t ta không chạy thoát đươĩ?c ma chú củ0a nàng, danh đươĩ?c củ0a Vong Linh hệ, vinh dự cá nhân cùng phần thưởng quý giá, tất?t cả0 ta đều không đẽ0 trong mắt, ta chỉ không muốn chứng kiến bất luận kẻ nào vũ nhục nàng, cho nên mới không để ý hết thấy xuất chiến, đây cũng là vì nàng, tâm ý củ0a ta nàng hẳn là biết tuĩ? lâu rồi-i..... - Tình thoại nỏĩ?ng boĩ0ng đượĩ?c Hàn Thạc thốt lên một cách hoa mỹ, khiến cho Phạm Ny cảm thấy cơ thể càng ngày càng nỏĩ?ng ruĩ?c, tâm tình kích động nên tiếng thở hổn hển càng lúc càng lớn.

Củ? như vậy một lát sau, Phạm Ny đột nhiên nhỏ giọng, ngưng ngừng nỏĩ?i:

- Ta ta thật ra cũng biết. Chi0 laĩ? thân phẫĩ?n chúng ta bây giờ không quá thích hợp, hơi bảĩ?t loĩ?i đối với chúng ta, nếu người tởĩ?t nghiễĩ?p Vong Linh hệ, vậy chúng ta có thể, a người biết đảĩ?y.

Lời này vừa nói ra, lập tuĩ?c biểu lộ tâm ý của nàng, Hàn Thạc trở nên mừng rỡ, ôm chặt voĩ?ng eo thon thả0 củ0a Phạm Ny, đưa miệng đẽĩ?n vaĩ?nh tai thơm mảĩ?t mịn màng củ0a nàng, cắn nhẹ0 rồi-i thỏĩ0i vaĩ?o trong mỗĩ?t luỗĩ?ng hơi nỏĩ?ng:

- Ta không biết, sư phụ nói cho ta biết có thể làm gì?

Hàn Thạc ôm Phạm Ny, hẳn rõ ràng cảm giác đượĩ?c viĩ? hấn khẽ cắn tai Phạm Ny khiễĩ?n thân thể nàng đột nhiên run rẩy một chút. Loại âu yếm nảĩ?y còn hơn mảĩ?n hôn lên vướĩ?a rồi-i. Hiện tại, hẳn đang cực kỳ hứng thú hưởng thụ tư viĩ? như thế.

- Tiểu quỷ bại hoại nảĩ?y, ta đã tạo ra loại yêu nghiệt giũ? đây, không ngoĩ? thu phẫĩ0i loại đẽĩ? tuĩ0 như người. Đượĩ? rồi đượĩ? rồi, người phẫĩ0i tởĩ?t nghiễĩ?p Ba Bi0 Luân ma vuĩ? học viện, lúc đó ta mới có thể laĩ?m bảĩ?n gảĩ?i củ0a người, như vậy người hài lòng rồi-i chứ?? - Nỏĩ?i đũĩ?t loĩ?i, Phạm Ny xoay người, vẻ mặt thẹn thùng liễĩ?c nhiĩ?n Hàn Thạc.

Trong lòng trẫĩ?n đảĩ?y vui sướĩ?ng và đắc ý, Hàn Thạc chỉ cảm thấy giờ phũĩ?t này thật sự là thỏĩ-i khẫĩ?c đáng vui mướĩ?ng nhẫĩ?t. Hấn chỉ biết đứng đó cười một cách ngớ ngẩn, không nói đượĩ?c lời nào.

- Đi ra ngoài cho ta, hôm nay ta không muốn gặp lại người, bất luận người có chuyện gì cũng phải nhịn xuống cho ta, ta muỗĩ?n đĩ0 một mỗĩ?nh. - Phạm Ny ngưng ngừng đũĩ?ng sũĩ?c đảĩ0y hấn ra ngoài cửa.

Ngay khi bị Phạm Ny đảĩ0y đẽĩ?n trườĩ?c củ0a phỏĩ?ng thí nghiệm, Hàn Thạc đột nhiên cười hì hì đưa tay ngăn nàng lại, nói:

- Chờ một chút nũĩ'a.

Hàn Thạc tay ngăn lại, Phạm Ny không thể đóng cửa, đỏ mặt tức giận nhìn hấn:

- Người củ0?n muốn gì nũĩ'a, hôm nay khi dễ ta còn chưa đủ sao?

- Không phẫĩ0i không phẫĩ0i.

Hàn Thạc cười nỏĩ?i:

- Loĩ-i sư phụ nỏĩ?i ta đều đáp ứng, bất quá hôm nay ta thi đấu thắng lợi, nhẫĩ?n đườĩ?c không gian giới?i chi0 Ngẫĩ0i Mảĩ' viện trường tuĩ? tay chế thành. Dung lườĩ?ng phẫĩ0m chẫĩ?t củ0a không gian giới chỉ nảĩ?y so với cả?i củ0a ta đang đũĩ?ng tởĩ?t hơn rất nhiều, cho nên không gian giới?i chi0 củ0a ta hiễĩ?n tẫĩ?i tạm thời vô dụng. Ta muốn tẫĩ?ng mỗĩ?t chiếc không gian giới chỉ cho nàng sử dụng. - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Phạm Ny, ôn nhu nỏĩ?i.

- Ta không thể nhận cả?i giũ? củ0a người nũĩ'a, nếu ta đeo không gian giới chỉ của người, bị người khẫ?c thấy đượĩ? nhất định sẽ' nhẫĩ?n ra quan hễĩ? củ0a chúng ta, chuyện nảĩ?y không thể0 đượĩ?c. - Phạm Ny đỏ mặt, cự tuyệt.

Nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc ngạc nhiên sững sốt một hồi. Vốn hấn định đem giới chỉ củ0a Vườ Na cho Phạm Ny sử dụng, bất quá bởi vì vướĩ?a đườĩ?c không gian giới chỉ củ0a Ngẫĩ0i Mảĩ', lúc này mới quyễ?t đĩ?nh đem chiếc giới chỉ củ0a mỗĩ?nh cho Phạm Ny, không nghĩ đến nàng còn củ? kỷ? như thế?.

- Vậy đi, không gian giới chỉ nảĩ?y tặng sư phụ, ta nghĩ không ai có thể nhìn ra đườĩ?c manh mỗĩ?i gì đâu.

- Hàn Thạc lấy ra không gian giới chỉ củ0a Vườ Na đưa cho Phạm Ny.

- Ta nói rồi—i, ta không thể nhảĩn. - Phạm Ny vẫn không đồng ý.

- Nàng không nhảĩn lảĩ?y, ta không đi, đưa nàng thiẽ—nàng củĩ? cấĩ—m lảĩ?y đi! - Mẫĩc kễĩ Phạm Ny đồng ý hay không, hấn nhét vào tay nàng, sau đó không đợi nàng nói thêm gì lập tức rời đi, chỉ vài bước thiẽ—biến mất không thấy boĩ?ng đảĩ?ng.

130. Chương 130:tiềĩn Bôĩĩ Thái—n Tôĩ?c

oOoCốt Lao thuật lảĩ—ma phải?p haĩĩng nhảĩ?t mẫĩ—trung cấp Vong Linh pháp sư phải nắm giữ, nếu vẫĩn duĩĩng thaĩ—nh thaĩĩo ma pháp naĩ—y, củĩ? theĩO taĩĩo điềĩ—u kiềĩĩn cho hắc ám sinh vật để dàng đảĩ?nh tan dịch nhân.

Ba ngày kế tiếp, oĩO phiĩ?a sau sơn phẫĩ—n mỗĩĩ điềĩa củOa Ba BiĩO Luân ma vuĩ' học viện, Haĩ—n Thaĩĩc tuĩĩ mình luyện tập Cỗĩ?t Lao thuật. Với yĩ? chiĩ? kiên điĩĩnh thêm vào sự thông tuệ sau khi naĩ'o bôĩĩ đượĩĩc mỗĩO mang khiến cho nhảĩĩn thuĩ?c củOa hấn vẫĩ—baĩOĩn chẫĩ?t Vong Linh ma pháp càng ngày càng rõ ràng sáng tỏ.

Một số tri thức ma pháp vốn khoĩ? hiềĩOĩu, trước kia Haĩ—n Thaĩĩc phaĩOĩ mẫĩ?t thờĩ—ĩ gian suy nghĩ' hồi lâu mới có thể hiểu được ý nghĩ' a, bất quá hôm nay đẫĩ—u oĩ?c hấn đã trở nên vô cùng minh mẫĩ'n. Hấn phát hiện nếu tập trung suy nghĩ trong thờĩ—ĩ gian ngẫĩ?n đã có thể biềĩ?t roĩ' toaĩ—n bôĩĩ yĩ? tuĩ? của các tri thức ma pháp đó.

VoĩOĩn vẫĩĩn ba ngày, việc sử dụng Cốt Lao thuật vốn không ngừng thất bại, đến bây giờ đã có thể phoĩ?ng ra duĩ—không quá thuần thực. Mặt khác, hấn củĩĩng bẫĩ?t đẫĩ—u luyềĩĩn tấĩĩp ma phải?p Bạch Cốt Thuẫĩ'n Baĩ—ĩ, tồĩ?c đốĩĩ tu luyềĩĩn nhanh như vậy ngay cả chính hấn cũng caĩOĩm thaĩ?y thần kỳ.

“Bôĩĩp bôĩĩp bôĩĩp!”

Vài tiếng vồĩ' tay vang lên từ xa, NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ phong thaĩ?ĩ yêu kiềĩ—u, mỉm cười xuẫĩ?t hiềĩĩn xa xa, chậm rãi đi đễĩ?n chồĩ' Haĩ—n Thaĩĩc.

Ngườĩ—ng luyềĩĩn tấĩĩp ma pháp, Haĩ—n Thaĩĩc nhìn NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ noĩ?ĩ:

- Ta đã gặp qua KhaĩOĩm Đễĩĩch Đẫĩĩt rồi—ĩ, không ngờĩ—thân phẫĩĩn củOa nàng tại Aĩ?m Mạc thật sự không thấp, xem chườĩ—ng nhiềĩĩm vuĩĩ củOa nàng phaĩOĩ tăng thêm cho ta thêm một phần rồi—ĩ.

- Hì hì, dù sao nhiềĩĩm vuĩĩ củOa ta không thể thiềĩ?u phần giao tiềĩ?p của chàng với sẫĩm lẫĩ củĩĩ ma, mặc dù ta không có thân phẫĩĩn cao như lẫĩ'o hờĩ—ly KhaĩOĩm Đễĩĩch Đẫĩĩt nhưng chuyện nói với hấn chỉ là chuyện nhỏ. Ông ta vẫn thiềĩ?u ta một ân huệ. Sau khi chàng gia nhập nhiệm vụ naĩ—y, đợi công việĩĩc thaĩ—nh công ta sẽ chuyềĩOĩn phần lớn công lao cho chàng, như vậy củĩ?p bẫĩĩc củOa chàng tại Aĩ?m Mạc có lẽ có thể tăng thêm hai sao nữa. - NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ đi đến trườĩ?c mẫĩĩt Haĩ—n Thaĩĩc, rẫĩ?t tuĩĩ nhiên đưa tay kễĩ?o tay hấn, cườĩ—ĩ lấy lòng.

Đang định tán dương NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ hai câu, Haĩ—n Thaĩĩc đột nhiên nhớ tới KhaĩOĩm Đễĩĩch Đẫĩĩt có vẻ cố kỵ khi nói tới mỗĩĩt thân phẫĩĩn khaĩ?c củOa NgẫĩO Mễĩ' Lềĩĩ, sắc mặt hấn có chút khoĩ? coi:

- Lẫĩ—n aĩ?y ta gẫĩĩp KhaĩOĩm Đễĩĩch Đẫĩĩt, hẫĩ?n nói với ta vài điều về thân phẫĩĩn chẫĩ?nh thuĩ?c củOa nàng. Hấn nói ta chú ý một chút, trẫĩ?nh gặp nhưĩ?ng phiềĩ toaĩ không cẫĩ—n thiềĩ?t. Cũng lúc aĩ?y, ta mới biết nàng lẫĩĩ lẫĩ—em ruộĩ củOa Ai Mễĩ' Aĩ? Tư đại nhân, bất quá về thân phẫĩĩn khác củOa nàng ta vẫĩ'n không rõ lẫĩ?m, liềĩĩu bây giờ nàng có thể nói cho ta biết không?

Những lời này vừa noĩ?ĩ ra, sắc mặt NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ thoáng biến đổi, nàng chăm chú nhìn Haĩ—n Thaĩĩc một lúc rồi—ĩ mới thở dài noĩ?ĩ:

- Xem ra KhaĩOĩm Đễĩĩch Đẫĩĩt rất coi trọng chàng, sợ ta lừa chàng. Được rồi, đã như vậy, có một số việc cũng không cần gạt chàng nườĩ'a, kỳ thật ta lập gia đình đẫĩ' nhiều năm rồi—ĩ, chỉ lẫĩ—chúng ta vừa mới lập gia đình hẫĩ?n đã phaĩOĩ xuất chinh, sau đó chết trận sa trường, mỗĩĩt đi không trởOĩ lẫĩĩ, sau đó ta trở thành quả phụ cho tới bây giờ.

NgẫĩOĩ Mễĩ' Lềĩĩ vừa nói như vậy. Haĩ—n Thaĩĩc trầm mặc một lát sau mới mở miệng hỏi:

- Người kia xem ra thân phận không thấp. Nếu không KhaI0m Điểch Đắtt sẽ không nhắc nhở ta như vậy.

Gật gắtt đầu, Ngắ0i Mề' Lềtt mở miệng nắi:

- Không sai, chỉ0 lắ-ngườ-i đã chềtt rồi-i, cũng không có gì để nắi. Sau khi hắ chết, một phần là do ta nằm trong Ấm Mắ, do nhiềttm vuố nên tác phong làm việc có phắ-ng quắ dẫn, bắ0i thềtt thanh danh ắ0 xắ' hắtt thượng lưu của đế quốc không tốt lắm.

- Nghĩa là sao? - Hắ-ng Thắtt nhìn Ngắ0i Mề' Lềtt, bình thắn hỏi.

Lắtt cắđắ-u cười, thắn sắc Ngắ0i Mề' Lềtt lộ vẻ buồn bắ:

- Tựa như khi chàng mới gắttp ta, cho rắ-ng ta lắ-ng một người có hành vi phóng đắng, bởi vì thắ phắttn quả phụ, khi ta tiến hành nhiệm vụ của Ấm Mắtt, tiếp xúc với người khác, khó tránh khỏi mắtt cắ phắ0i một số lắ-i đắ-ng đắ.

Ngắ0i Mề' Lềtt biểtt Hắ-ng Thắtt phá thắ, bởi vậy người ngoài có thể không tín nhiệm Ngắ0i Mề' Lềtt, nhưng hắ không thềtt không tin. Bắ giờ thấy bắtt đắttng củ0a nằng, hắ bất giắc đắ tay ắ Ngắ0i Mề' Lềtt vào lòng, ắnh nắ nắi:

- Người khác nói thế nào ta mặc kệ, nhưng ta hắ đi trong sắttch củ0a nằng, đương nhiên biết nằng không phắ0i loắtt người-i mắ-ngắtt họ nắi, yên tâm đi ta sẽ không chỉttu ắtt hưởng củ0a nhữnng lắ-i đắtt đâu.

Ngắ0i Mề' Lềtt lắtt cắđắ-u cắttm kiểttch, buồn bắ' nắi:

- Lắ-i nhắtt cắ nhắtt củ0a KhaI0m Điểch Đắtt về ta, xem ra ta phải chắttp nhận sự thắtt. Vắi thuểtt lắtt củ-ng tiến bộ củ0a chàng, tương lai thắtt tuểtt không thể hắttn lượng, nhưng vắi thắ phắtt đặc thù củ0a ta chỉ có thể cùng chàng bảo trì quan hệ ngắttm ngắttm mắ-ngắtt thôi, nếu không đắttu bắtt lắtt cho hai ta.

Yểtt tuểtt bên trong lắ-i nắi củ0a Ngắ0i Mề' Lềtt, Hắ-ng Thắtt rắtt rõ ràng, tựa như lúc trước Ngắtt Mã nhắc nhở mình chú ý quan hểtt cùng Phạm Ny, giai cấp của thế giới nắtt-y và một số cắtt ký không thềtt traểttnh đắtttt, nếu phá vỡ quy tắc tất gắtt phải đắtt kích trầm trọng.

Hàn Thắc ắtt Ngắ0i Mề' Lềtt vắtt-o lòng hắnh mắtttt hỏi.

Hắnh nghiêm mặt lắtt khắtt nắi:

- Nằng yên tâm, ta sẽ không đắtt nằng ắttn mình mắ, cắtt một ngày chúng ta có thể quang minh chỉttnh đắtt qua lắtt. Bắ giờ sở dĩ không thể biểu hiện công khai là bởi vì đắtt vị ta còn chưa đủ, nếu có một ngày đắtt vị củ0a ta có thể tùy ý quyết định sinh tửtt người khác, ta nghĩ tất cả mọi người sẽ cắtt miệng, cho dù mở miệng cũng là tỏ vẻ chúc phúc chắttng ta.

Lờtt nắtt vừa nói ra, sắtt cắ mắtttt Ngắ0i Mề' Lềtt trở nên mừng rỡ, nằng ắtt chắtt Hắ-ng Thắtt, kích động nắi:

- Chàng có thể mắtt, ta tin tưởng chàng!

Sau một phen triển miềtt, Ngắ0i Mề' Lềtt thềttn thuểttng nắi vắi Hắ-ng Thắtt:

- Chàng nhanh xử lý sắtt tỉtt-nh sắttm lắtt củtt ma cho thắ đắtt, người-i củ0a Mắtt Địch Vắttn thương hội đắtt bắt đắtt liên hệ giao đắttch vắi thương nhắtt củ0a sắttm lắtt củtt ma, họ đắtt tiến vắtt-o U Ấtt sắttm lắtt, định thu mua một phần khí tài công thắtt, chàng phải làm cho bắtttt sắttm lắtt củtt ma giao thắtt ắtt-y cho bọn chúng.

Gắtt đắtt tỏ vẻ hiểtt đắtt, Hàn Thắtt suy nghĩ một chắtt rồi nắi:

- Cắtt mắtttt đắtt tắtt quan hệ vắi ta rắtttt tắtttt, y muốtt củ-ng lắttm nhiệm vụ nắtt-y vắi chúng ta, không biết có thể thềtt hắtttt vắtt-o không?

- Không thắtt vắttttn đềtt, dù sao nhiệm vụ trước mắt do ta phụ trách, thủ hạ của ta củttng có không ít người-i gia nhắtt, thềtt hắtt cũng không tỉttnh là nhiềtt-u. Nếu hắtt đắtttt tin, khi ta trở về có thể trực tiếp điều đắttttng hắtt, như vậy sắtttt tắtttt nếu chàng ắtttt ta Bátt Luầtt ma vuốtt học viện, ta có thể thông qua

hắn liên lạc với?i chàng, dấu sao với?i thân phận củ0a ta trực tiếp đề?n học viện của chàng không thì?ch hoãn p lẫn?m. - Ngạ0i Mêl' Lêđ thật ra vô củ-ng thoạ0i mà?i, lập tức đáp ứng lời-i đề nghị củ0a Hàn Thạc.

- Vậđy đượđc, hắn tên là Thiết Tư Đặc, thời gian gần-n đây hắn là phụ trách củ? điề0m bắc khu. Nếu nàng có gì phân phó mà? không tiện ra mặt thì- cho hắn đi lẫn-m, ta sẽ nhanh cho?ng về- U Âm sâm lâm một chuyến, củ? yên tâm lo việđc củ0a nàng cho tồ?t đi. - Hàn Thạc đặ?p lời-i Ngạ0i Mêl' Lêđ.

- Đượđ, có chuyện gì ta sẽ liên lạc với?i chàng, yên tâm đi, nhiệm vụ lần này ta tin chắc sẽ' nhanh cho?ng hoàn thành thôi. - Ngạ0 Mêl' Lêđ nói xong rồi-i cái?t bườ?c rồi-i đi.

Chớ- cho Ngạ0i Mêl' Lêđ rời đi xong, Hàn Thạc suy xẽ?t một chút, liền đi về- hướ?ng Bồ Tư Đặc thương hội. Thoả-i gian uớ?c điềđnh củ-ng Phỉ Bích chiế0 còn cả?ch co? hai ngày, bất quá thấy thoả-i tiể?t càng ngày càng lađnh, hắn có phải-n lo lắng đặ?m ải nhân không đượđ lương thực và- đầ- đầ-ng ha- ha- ngạ-y, liền quyề?t định qua Tử Vong Mộ Địa mộđt chuyề?n gia0i quyề?t vậ?n đề- lương thực mu- a đông cho nhữ?ng a0i nhân.

Giờ đây co? không gian giới chỉ với dung lượđng lợ?n hơn, hắn chỉ cần đi mộđt lần lẫn- lẫn- có thể chuậ0n biểđ xong mộđi việđc, hơn nữa vài ngày tớ?i còn phải0i đề?n gặp bọn sâm lâm củđ ma củ-ng cả-n chuẩn bị lương thực và- vậđt đầ-ng ha- ha- ngạ-y. Nhân số? củ0a sâm lâm củđ ma đông đảo, một lần vậđn chuyề0n lương thực co? le? không gian giới chỉ cũng không đượđ đầ-ng, bởi vậy chắ?c nên gia0i quyề?t vậ?n đề- ải nhân rồi-i mới ti?nh tiếp.

Quen đường đi vào Bồ Tư Đặc thương hội, Hàn Thạc cũng không gặ?p Phỉ Bích, mà là do Phú Tân Ân đến tiếp đặ?n hắn. Theo Phú Tân Ân cho biết, Phỉ Bích hôm nay ra ngoạ-i. Với?i quan hêđ củ0a Hàn Thạc cùng Phú Tân Ân lu?c nặ-y, cho dù không thông qua Phỉ Bích cũng có thể giải quyết đượđ chuyềđn lương thực.

Bởi vì Phỉ Bích nặ?m quyền cao, địa vị Phú Tân Ân cũng tăng lên, gặ?n Hàn Thạc đi vào thương khô? ti?ch tru? lương thực, hạ lệnh mở thương khô, chuyển toàn bộ lương thuđc Phỉ Bích số?m chuậ0n biểđ sẵn bên trong cho hắn và-o trong không gian giới chỉ.

- À, người giúp ta nặ?i với?i Phỉ Bích tiểu thư, ta còn cả-n nhiều lương thực, để cô ấy giúp ta chuẩn bị một chút, chờ hai ngày sau ta tới sẽ' tính toả?n gia? cả0 rõ ràng. - Hàn Thạc nhìn Phú Tân Ân cười nặ?i.

- Ha ha, không thành vậ?n đề, với?i quan hệ củ0a chúng ta chườ?t việc nhỏ ả?y ta có thể giúp người làm, người không cần lo lắng. - Phú Tân Ân cười-i hi?p mắ?t nhìn Hàn Thạc, cam đoan nặ?i với?i hắ?n.

- Xem ra điềđa việđ củ0a Phú Tân Ân tiên sinh tại Bồ Tư Đặc thương hội càng ngày càng cao. - Mắt thấy Phú Tân Ân ung dung, thoả mái cam đoan như thế?, Hàn Thạc kinh ngạc một chút, mở miệng nói.

- Đâu co?đ, đâu co?đ, đều là nhờ- phúc khí củ0a người, nếu không phải người xuất hiện, ta nghĩ ta củ-ng không đề? đầ-ng tre- o cao như vậy. Phỉ Bích tiểu thư coi trọng ta là vì ta dẫn người đề?n gặ?p cô ấy, thật sự phải0i cảm ơn người đầ?y. Ha ha, bây giờ Kiệt Khắc cháu củ0a ta không ngờ- cũng chiếđu ân huệ củ0a người, thế? chườ?ng tồ0 người đúng là quý? nhân củ0a chúng ta rồi-i. - Phú Tân Ân nhìn Hàn Thạc chân thành nặ?i.

- Người quặ? khách khí rồi-i, thay ta hoặi thăm Kiệt Khắc, nói ta đã tới, chiế0 lẫn- hôm nay có chườ?t việđc bắđn nên không ti?m hắ?n nói chuyềđn đượđ. - Hàn Thạc và- Phú Tân Ân khách sáo một câu, rồi mỉm cười rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội.

131. Chương 131:người-i Vui Kei0 Buồ-n

o0oTrong U Âm sâm lâm bây giờ tuyết đã rơi dày, trên con đường đầy tuyết đọng hướng về phía làng mạc của ải nhân vang lên tiếng bước chân của Hàn Thạc.

Lần trước do sâm lâm cự ma xuất hiện mà những ải nhân không thể không rời khỏi thôn xóm của mình, mặc dù sau đó Hàn Thạc thông qua Nguyên Ma ngầm dò xét đượđ phương hướng bọn họ rời đi, nhưng cách

một khoảng thời gian dài như thế, hẳn cũng không thể chắc chắn những ả nhân đã tới đâu.

Sâm lâm cự ma rời đi đã lâu không xuất hiện ở đây, Hàn Thạc cho rằng những ả nhân không nhất định rời bỏ thôn xóm đang sống, cho nên vẫn quyết định đến đó trước để tìm đầu mối.

Khi Hàn Thạc đi đến thông đạo dẫn vào thôn, quan sát chung quanh một vòng, khoe miệng bắt giặc nở nụ cười, từ một số che dấu và bố trí chung quanh thông đạo hẳn liền có thể chắc chắn những ả nhân không rời đi.

Hàn Thạc ngừng đầu thét dài một tiếng, tuyết đọng trên cây sậy rơi xuống, sau đó đôi tai linh mãnh nghe được tiếng bước chân đến gần. Quả nhiên, chỉ giây lát sau, mấy ả nhân chiến sĩ tay cầm chiến phủ thiết chùy, thần sắc thận trọng từ xa tiếp cận.

- Không cần lo lắng, là ta tới đây. - Hàn Thạc lập tức hét lớn, không đợi đám ả nhân chiến sĩ đến gần mình.

Mấy ả nhân chiến sĩ từ xa vừa nghe thấy thanh âm của Hàn Thạc, bắt giặc thở dài một hơi. Đi tới trước mặt Hàn Thạc, một ả nhân trong đó nói:

- Bởi vì đã vào đông, rất nhiều thứ cũng không dễ làm, mặc dù thôn làng đã bại lộ nhưng chúng ta không có biện pháp tạo ra phòng ốc thích hợp trong thời gian ngắn. Bởi thế cho dù biết nơi này có thể có nguy hiểm, chúng ta cũng không muốn ở bên ngoài chịu lạnh, chỉ có thể trở về thôn lần nữa.

- Mùa đông đã đến rồi. Ta lần này tới đây là mang lương thực tránh đông cùng một ít quần áo ấm cho các người. Còn chuyện về sâm lâm cự ma các người hoàn toàn có thể yên tâm, từ nay về sau bọn họ sẽ không tiếp tục gây rối các người nữa. - Hàn Thạc mỉm cười, an ủi ả nhân này.

Lời này vừa nói ra, mấy ả nhân lập tức hoan hô, vẻ mặt hưng phấn không ngờ, tràn ngập vui sướng tự đáy lòng.

- Thật tốt quá, thời gian gần đây chúng ta đã dùng gần hết lương thực người mang đến lần trước rồi. Người lâu rồi không xuất hiện, tưởng thôn còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện, có điều chúng ta cũng không biết trợ giúp người bằng cách nào, thế nên chỉ có thể lo lắng cho người, bây giờ người đã tới thật tốt quá. Chúng ta nhanh vào thôn thôi, đem tin tức tốt nói cho mọi người. - ả nhân lúc trước trả lời mừng rỡ nói một câu, hai chân to ngắn rất nhanh đã cất bước về sâu trong thôn làng.

Nghe nói Hàn Thạc tới, đám ả nhân đang sưởi ấm trong phòng tránh cái rét thấu xương của thời tiết, từng người đều từ trong phòng chạy ra, mỗi người đều hữu hảo thăm hỏi hẳn.

- Ôi. Người không có việc gì thật tốt quá, Hàn, chúng ta rất lo cho người. - ả nhân chiến sĩ Ban Nại Đặc về mặt ngạc nhiên vui mừng nói với hẳn.

Đi vào vùng đất bằng đã được dọn sạch tuyết đọng, Hàn Thạc không nói thêm gì, mỉm cười lấy lương thực và vật dụng hàng ngày trong không gian giới chỉ toàn bộ bày ra, chất thành một đồng lớn.

- Đây là lương thực và vật dụng ta mang đến lần này, còn có một ít quần áo ấm cho các người tránh rét trong mùa đông này. Về sự uy hiếp của sâm lâm cự ma các người không cần đặt ở trong lòng, cứ an tâm ở lại đây, từ nay về sau sâm lâm cự ma sẽ không trở lại gây phiền phức cho các người nữa. - Hàn Thạc nhìn đám ả nhân mừng rỡ như điên, cảm giác việc làm của mình xem như thu được hiệu quả, bắt giặc mở miệng giải thích.

Lương thực cùng vật dụng hàng ngày xuất hiện đầy trên mặt đất, tất cả ả nhân đều hưng phấn, ngay cả phụ nữ trẻ nhỏ và người già tránh ở trong phòng cũng đều nghe tin chạy ra, mỗi người từ xa hô lớn.

- Đa tạ người Hàn, nếu không có lương thực và vật dụng của người, ta nghĩ mùa đông năm nay chúng ta sẽ chết đói chết rét rất nhiều, bây giờ có từng này lương thực cùng quần áo cũng đủ cho chúng ta sử dụng hết mùa đông năm nay rồi, chúng ta phải báo đáp người thế nào đây. - Trưởng thôn Tật Nhĩ Văn dùng đại lễ của ả nhân khom lưng chào Hàn Thạc, sau đó vô cùng cảm kích nói.

- Chúng ta là bằng hữu mà, không cần nói cảm kích với không cảm kích gì cả. - Hàn Thạc trả lời.

Thành thực mà nói số lương thực và quần áo ở đây cũng không đáng bao nhiêu tiền, chỉ là đám thương nhân muốn vận chuyển tới đích xác có chút khó khăn, bởi vậy khi tới được U Âm sâm lâm, vô luận là sâm

lâm cự ma, ả nhân hay là những chủng tộc khác đều chấp nhận hao phí mọi thứ để đổi lấy lương thực cùng vật dụng.

Tuy vậy có truyền tống trận của Tử Vong Mộ Địa, thêm không gian giới chỉ dung lượng cực lớn, loại công việc vốn hao phí sức người sức của rất nhiều lại được Hàn Thạc hoàn thành rất dễ dàng, không có gì khó khăn.

- Hàn, người nói sâm lâm cự ma rốt cuộc sẽ không làm phiền chúng ta nữa, có phải là phía tinh linh đã xuất chiến đánh tan bọn chúng. - Ả nhân chiến sĩ Ban Nại Đặc nhớ tới một việc khác, tràn đầy hứng thú nhìn Hàn Thạc nói.

Vừa nói ra, Hàn Thạc ngạc nhiên sửng sốt, sau đó hỏi lại Ban Nại Đặc:

- Chẳng lẽ tinh linh lại định đại chiến với Sâm lâm cự ma sao?

Gật gật đầu, Ban Nại Đặc giần dữ nói:

- Không sai, bọn họ còn mời chúng ta, nói là cho bọn cường đạo đáng ghét này một lần giáo huấn thật đau đớn. Chỉ có điều lực lượng phòng vệ của thôn quá kém, trưởng thôn không đồng ý cho chúng ta tham chiến, chẳng lẽ khiến sâm lâm cự ma không xâm phạm chúng ta không phải là tác dụng của tinh linh sao?

- Đương nhiên không phải, từ nay về sau nguy hại của sâm lâm cự ma sẽ từ từ khống chế được, các người yên tâm đi. Ừm, được rồi được rồi, ta còn có chút việc cần làm, lần sau trở lại tìm các người. - Hàn Thạc mở miệng nói.

Sau đó không chờ đám ả nhân giữ lại, Hàn Thạc liền tùy ý nói vài câu, rồi vội vã rời đi khỏi thôn ả nhân. Ban Nại Đặc nói tinh linh sẽ khai chiến với sâm lâm cự ma, nghe tin tức này hẩn hơi ngồi không yên, nếu đổi lại trước kia hẩn hận không thể đem đám tinh linh đi san bằng sâm lâm cự ma.

Nhưng hiện tại, sâm lâm cự ma đã hoàn toàn chịu sự khống chế của hẩn, thậm chí có thể nói là lực lượng tư nhân của hẩn. Mặt khác cùng nhiệm vụ của Ngải Mễ Lệ còn cần đám sâm lâm cự ma phối hợp với hẩn, nếu lúc này tinh linh đến làm loạn thì quả là không ổn chút nào.

Chỉ là từ đây đi đến cứ điểm của sâm lâm cự ma, thứ nhất cũng phải mất vài ngày, bây giờ Hàn Thạc tại đế quốc còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý được tạm thời chẳng có cách nào phân thân, điều này làm cho hẩn khá đau đầu.

Cẩn thận suy xét một lát, Hàn Thạc nhận thấy chuyện tạm thời cũng không gấp. Đợi lấy được những thứ từ chỗ Phỉ Bích kia, đưa nàng tham gia yến hội mang chúng đến chỗ sâm lâm cự ma, cũng chỉ chậm trễ thời gian một hai ngày.

Phía tinh linh muốn cùng sâm lâm cự ma động thủ, cũng không nhất định vừa đúng vài ngày này, càng hướng chi tinh linh mặc dù cường đại, nhưng đám sâm lâm cự ma cũng chẳng phải ăn hại, nhiều năm như vậy tinh linh chiếm được tiện nghi gì trong tranh đấu cùng sâm lâm cự ma đã nói lên mọi chuyện.

Sắc trời đã tối, thừa dịp yên tĩnh Hàn Thạc trở về Tử Vong Mộ Địa nhưng cũng không lập tức rời đi, ngược lại lại lấy ra một quả Thánh Não, bên trong Tử Vong Mộ Địa chịu đựng hành hạ cực độ, giống như lần tiêu hóa quả Thánh Não trước, khiến cho não bộ lại một lần nữa được khai phá.

Đến khi Hàn Thạc cảm giác thân thể khôi phục, một lần nữa trải qua niết bàn trọng sinh, độ minh mẫn của ngũ quan càng tiến một bậc, tốc độ lưu chuyển ngưng tụ của tinh thần lực cùng Ma Nguyên lực đồng thời được tăng trưởng. Hẩn có thể mơ hồ cảm giác được đã có dấu hiệu đột phá cảnh giới “Tổ Hồn”, xem chừng không bao lâu có thể tiến vào cảnh giới ma công tiếp.

Cảnh giới ma công tiếp theo chính là “Chân Ma”, một khi tiến vào cảnh giới này Hàn Thạc hình thành Ma Anh, chính thức trở thành “Ma”. Ba tầng phía trước “Cổ Thể”, “Thác Mạch” cùng “Tổ Hồn” chỉ là cơ sở của công pháp tu ma, trước khi Ma Anh chưa thành hình thì vẫn không tính là tu ma giả chính thức.

Một khi Hàn Thạc có thể tiến vào cảnh giới “Chân Ma” mới xem như chính thức đăng đường nhập thất (từ nông đến sâu). Cảnh giới “Chân Ma” có Ma Anh trợ lực, có thể ngự không phi hành, dùng Ma Nguyên lực luyện chế pháp bảo, tới luyện Lục Ma Phong một lần nữa. Còn có thể tu luyện một số ma công uy lực kinh người khác, ngay cả Âm Ma cao hơn một bậc so với Nguyên Ma cũng có thể luyện chế được.

Tóm lại, cảnh giới “Chân Ma” là đường ranh giới, chỉ cần đạt tới cảnh giới này, phương pháp để Hàn Thạc có thể đề cao thực lực bản thân có rất nhiều, thực lực có thể đạt được một bước tiến bộ rất lớn. Bởi vậy, lúc Hàn Thạc cảm giác mình mơ hồ có dấu hiệu đột phá, trong lòng vui sướng thật không thể tả nổi.

Bây giờ đã là sáng ngày thứ hai, Hàn Thạc không tiếp tục đợi ở đây, từ Tử Vong Mộ Địa rời đi thông qua truyền tống trận pháp trở về đế quốc, sau đó trực tiếp đi đến Ba Bửu Luân ma võ học viện.

Lần nói chuyện mập mờ với Phạm Ny trước khiến cho Hàn Thạc tràn ngập chờ mong vô hạn, mặc dù Phạm Ny không lập tức đáp ứng sự theo đuổi của hắn, nhưng cơ bản đã cho hắn thấy rõ ràng tâm ý của mình. Hắn hiểu được chỉ cần cố gắng tiến thêm một cấp bậc, đạt tới cấp bậc cao cấp ma pháp sư tốt nghiệp học viện liền có thể nắm được phương tâm của mỹ nữ sư phụ rồi.

Một số vấn đề ma pháp mới có một số từ ngữ chuyên nghiệp tương đối khó hiểu, phải hỏi Phạm Ny mới có thể biết được, bởi vậy Hàn Thạc trong giai đoạn này vẫn cần sự trợ giúp của nàng.

Đến Ba Bửu Luân ma võ học viện, đi thẳng đến Vong Linh hệ, giữa đường gặp một số đệ tử hệ khác, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện mình đã thành người có tiếng tăm, ánh mắt những người đó nhìn về phía hắn tràn ngập ngạc nhiên cùng khâm phục, thậm chí còn có một số nữ đệ tử ưa nhìn, mắt còn toát ra quang mang hâm mộ.

Được nhìn kỹ như vậy khiến lòng hư vinh của Hàn Thạc được thỏa mãn rất lớn, trên đường đi tâm tình cũng rất tốt, thấy cô gái xinh xắn nhìn hâm mộ, hắn thậm chí còn chào hỏi, phô ra nụ cười như ánh mặt trời sáng lạn khiến nữ đệ tử này đỏ bừng mặt chạy đi.

Có điều khi Hàn Thạc đến được thí luyện trường, tâm tình tốt đẹp lập tức bị phá tan, nụ cười trên mặt cũng bị thay thế bởi vẻ âm trầm. Chỉ thấy trước cổng thí luyện trường của Vong Linh hệ, đại địa kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc quần áo nai nịt gọn gàng, tay đang cầm một bó hoa tươi to mỉm cười đứng ở đó ngóng vào bên trong.

Thông qua đại môn không đóng, Hàn Thạc thấy Phạm Ny đang mỉm cười giảng giải một số tri thức ma pháp cho các đệ tử Vong Linh hệ. Thế nhưng thần sắc nàng cũng không bị Khắc Lạp Khắc ảnh hưởng chút nào, cũng chẳng liếc gã lấy một cái, cơ hồ xem gã như không tồn tại vậy.

Cho dù như thế, thấy Khắc Lạp Khắc đứng ở đó ngăm nhìn Phạm Ny nồng nàn, Hàn Thạc cũng thấy trong lòng rất khó chịu. Khi bước đi đến trước cổng thí luyện trường, chui mạnh vào bên trong, hơi nghiêng người, bả vai cố ý hích vào cánh bó hoa tươi cho nó gãy, cánh hoa rơi lả tả xuống.

Vừa mới hành động, Hàn Thạc cố gắng thả nhẹ cước bộ, sau khi đi tới cạnh Khắc Lạp Khắc mới đột nhiên tăng tốc. Khắc Lạp Khắc đang chăm chú nhìn Phạm Ny không kịp phòng bị, đến khi phát hiện thì đã muộn, một bó hoa tươi lác đác thật khá buồn cười.

- Ô, xin lỗi xin lỗi. Nhưng đây là thí luyện trường của Vong Linh hệ chúng ta, người chặn ở cửa ta cũng do không cẩn thận thôi. - Hàn Thạc vừa thấy Khắc Lạp Khắc nhìn mình như phun lửa, lúc này có vẻ thật thà hối lỗi giải thích.

- Ô kìa, Bồ Lai Ân người hôm nay sao lại nhớ đến thí luyện trường thế! - Phạm Ny ở phía trong vừa thấy Hàn Thạc tới, đôi mắt đẹp bỗng nhiên sáng ngời, nét mặt rạng rỡ đi về phía hắn, ra hiệu cho hắn nhanh tiến đến.

Biểu hiện của Phạm Ny làm Hàn Thạc hoàn toàn hài lòng, chỉ có điều sự tồn tại của Khắc Lạp Khắc vẫn khiến hắn khó chịu, vì vậy sắc mặt cố ý có chút khó coi, nhìn Phạm Ny lại nhìn bó hoa tươi trong tay Khắc Lạp Khắc, thần thần bí bí nói:

- Khắc Lạp Khắc kỵ sĩ cao quý cầm hoa tươi đứng đây là đợi ai vậy?

Phạm Ny ngẩn ngơ, không giận dữ mà còn cười liếc mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó đi tới bên này, thái độ khá lạnh lùng nói với Khắc Lạp Khắc:

- Khắc Lạp Khắc tiên sinh, ta nghĩ ta đã nói rõ ràng rồi. Ta chỉ muốn an phận ở đây dạy học, hy vọng ngài đừng quấy rầy ta nữa. Mặt khác thân phận của ngài cao quý, ta không muốn có bất hoà gì đó không đáng có với ngài, chắc ngài hiểu ý ta chứ?

Lời này của Phạm Ny là nói cho Khắc Lạp Khắc nghe mà cũng là cho Hàn Thạc nghe, chỉ là những lời này rõ ràng là cự tuyệt sự theo đuổi của Khắc Lạp Khắc, còn ngầm cho Hàn Thạc thấy thái độ của mình, cũng để cho hắn yên tâm không suy nghĩ nhiều.

Bởi thế, những lời này vừa từ trong miệng Phạm Ny nói ra, sắc mặt Khắc Lạp Khắc lập tức khó coi thần sắc buồn bã, Hàn Thạc lại thấy tâm tình sung sướng, một lần nữa nở nụ cười mãn nguyện.

Sắc mặt Khắc Lạp Khắc mù mịt gật gật đầu, thấp giọng thở dài, liền cầm bó hoa tươi tắn, mặt mày ủ rũ rời khỏi thí luyện trường, không nói thêm câu nào nữa.

- Người hài lòng rồi chứ?

Lén lút đưa tay捏 Hàn Thạc một cái, Phạm Ny hung dữ nói:

- Lại dám không tin ta!

- Ái, đau quá, ta tin rồi tin rồi! - Hàn Thạc trong lòng ngầm vui sướng, giả bộ cười kêu đau nói.

132. Chương 132:hành Động Kỳ Lạ Trong Đêm Tối

oOo- Phạm Ny sư phụ, Bồ Lai Ân, hai người làm gì đấy? - Lý Toa ở đằng sau lên tiếng hỏi, vẻ mặt hồ nghi nhìn hai người.

- Không, không làm gì cả. - Phạm Ny trừng mắt lườm Hàn Thạc, rồi đưa tay chỉ chỉ vào phòng thí nghiệm, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Khi nàng giơ tay lên, trên ngón tay lộ ra chiếc không gian giới chỉ mà Hàn Thạc tặng. Hắn chỉ nhìn thoáng qua là thấy, trong lòng rất vui mừng vì biết nàng đã tiếp nhận món quà này rồi. Nàng chỉ về phía phòng thí nghiệm rõ ràng là muốn mình đến chờ ở đó.

Vốn cũng không có ý định lưu lại, Hàn Thạc cười khê không nói gì thêm, gật gật đầu với Phạm Ny, rồi rời khỏi chỗ đó đi đến phòng thí nghiệm.

Ở lại thí luyện tràng chờ thêm một lúc, đến khi dạy xong buổi học Phạm Ny liền quay trở về phòng thí nghiệm. Sau khi mở cửa cho Hàn Thạc đang đứng ở sẵn chờ đó, sắc mặt nàng vẫn bình thường, hỏi :

- Được rồi, người có chuyện gì thế?

Mặc dù Phạm Ny vẫn có thái độ giống như mọi ngày nhưng trong lòng cả hai đều hiểu rằng quan hệ giữa hai người đã xảy ra biến hóa vi diệu. Về cơ bản, Phạm Ny dù muốn cũng khó có thể tiếp tục duy trì về uy nghiêm của một vị sư phụ đối với Hàn Thạc được nữa.

Hàn Thạc cợt nhả nhìn Phạm Ny, ma mãnh cười nói:

- Cũng không cần phải nghiêm túc đến mức như vậy chứ!

Phạm Ny tức giận trừng mắt lườm hắn:

- Đối với người phải nghiêm túc một chút, nếu không người lại quen thói được đằng chân lân đằng đầu, tay chân còn có thể khua loạn lên ấy chứ.

Thế nhưng dù nàng có trừng mắt với Hàn Thạc đi chăng nữa thì với cái cách nói chuyện mập mờ như thế này, chẳng ai có thể tưởng tượng được là của sư phụ đối với đệ tử, mà căn bản là giống như cái liếc mắt đưa tình của tình nhân với nhau. Cho dù nàng có lườm hắn, trong lòng hắn vẫn rất hoan hỉ.

Hoan hỉ thì hoan hỉ, nhưng lực ý chí của hắn đã không ngừng được tôi luyện nên cũng không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ. Trầm ngâm một chút, hắn đem những chỗ vướng mắc về ma pháp gặp phải trong mấy ngày gần đây ra hỏi Phạm Ny.

Vừa thấy Hàn Thạc nêu vấn đề, Phạm Ny tỏ vẻ mặt nghiêm nghị, một lần nữa khôi phục thái độ của một vị sư phụ, tỉ mỉ giảng giải những chỗ khúc mắc cho hắn. Thấy Hàn Thạc siêng năng như vậy, bây giờ đã có thể sử dụng được cả ma pháp trung cấp Cốt Lao thuật, nàng có vẻ còn vui mừng hơn cả hắn.

Một lúc lâu sau, Phạm Ny cảm thán nói:

- Với tư chất của người, xem chừng không bao lâu nữa là có thể tiến tới cảnh giới ma pháp sư cao cấp. Mà ngay cả một số vấn đề người hỏi bây giờ, ta muốn trả lời được cũng phải suy nghĩ một chút, không còn giống như trước kia có thể ngay lập tức bật ra câu trả lời, xem chừng chẳng còn bao lâu nữa là ta sẽ không còn gì để dạy cho người nữa.

Một tên đệ tử giỏi sẽ làm cho vị sư phụ dậy hấn nảy sinh một loại cảm giác thành công không gì sánh bằng. Nhưng vì Hàn Thạc tiến bộ thật sự quá nhanh nên cũng gây ra áp lực đối với Phạm Ny. Dẫu sao, nàng cũng chỉ là một vị ma pháp sư cao cấp, dựa theo sự phân chia về thực lực thì giờ đây chỉ còn cao hơn hấn có một cấp bậc mà thôi.

Hàn Thạc tiến bộ với tốc độ cực nhanh, vượt xa mức tưởng tượng của Phạm Ny, nếu tình thế này tiếp tục được duy trì thì tác dụng của nàng với hấn cũng càng ngày càng yếu. Loại cảm giác này làm cho Phạm Ny cảm thấy không dễ chịu cho lắm nhưng cũng không biết làm sao hơn.

- Ha ha. Không cần biết ngày sau thế nào, nàng vẫn là Phạm Ny sư phụ, là người đã đưa ta nhập môn, dạy ta tất cả mọi điều đầu tiên. Hắc hắc, cho dù có một ngày mà quan hệ giữa chúng ta có biến đổi, ta vẫn sẽ không quên điều đó. - Đầu óc Hàn Thạc bây giờ đã trở nên tinh tế hơn rất nhiều, chỉ nhìn thoáng qua những biến chuyển trên vẻ mặt của Phạm Ny liền đoán được ngay trong lòng nàng đang nghĩ điều gì, lập tức mỉm cười nói.

Lắc đầu thở dài nhẹ nhẹ, Phạm Ny nhún cặp lông mày xinh đẹp lại, nói vẻ hơi buồn bã:

- Trong Ba Bể Luân ma vũ học viện của chúng ta thì Vong Linh hệ có số sư phụ là ít nhất, chỉ có ta và Cát Ân. Chúng ta đều chỉ là ma pháp sư cao cấp, đến khi người học được toàn bộ kiến thức của chúng ta thì khi đó sẽ không còn ai chỉ dạy nữa, sự tiến bộ của người nhất định sẽ gặp trở ngại, ta lo lắng về điều này hơn cả!

- Sư phụ nghĩ ngợi nhiều quá, cho đến khi ngày đó chính thức tới, nói không chừng đã tìm được biện pháp giải quyết xong xuôi rồi, tạm thời người không cần phiền não như vậy. - Hàn Thạc có thể cảm nhận rõ ràng về mối lo ngại của Phạm Ny. Nhưng có Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc tin tưởng khi thực lực của hấn tiến bộ lên thì chắc chắn sẽ có thể tiến sâu vào trong lòng nó. Hấn ngẫm cảm giác được rằng ở chỗ sâu trong Tử Vong Mộ Địa nhất định có phương pháp có thể làm tăng thực lực của mình lên.

Nói được cho Hàn Thạc mấy lời như vậy, Phạm Ny tựa hồ cũng được giải tỏa, mỉm cười gật gật đầu, nói:

- Có lẽ người nói đúng, đúng thật là ta nghĩ quá xa rồi. Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nếu người không có việc gì thì đi luyện tập ma pháp đi, ta cũng muốn đi ăn cơm chiều rồi.

- Hay là chúng ta cùng đi được không? - Trong lòng Hàn Thạc rung động, dày mặt đề nghị.

- Hừ, người không nghĩ được gì hay ho cả. Nếu người không trở thành ma pháp sư cao cấp, ta cũng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với người đâu. Ừm, đi ra ngoài cho ta nhanh lên một chút đi, người ở lại chỗ này chung quy cũng sẽ không làm cái chuyện gì tốt cả. - Phạm Ny cười duyên dáng, tay phải cầm một thanh ma pháp trượng huơ lên đuổi Hàn Thạc đi ra.

Hàn Thạc cũng không có gì vội vàng, vừa kêu la vừa lùi về phía cửa. Đến khi sắp bị Phạm Ny đuổi ra khỏi cửa phòng thí nghiệm thì mới đột nhiên dùng sức nhanh như chớp ôm lấy nàng hôn một cái ngay tại cửa. Trong khi Phạm Ny còn đang ngượng ngùng thì hấn cười ha ha rồi đi ra.

- Tên tiểu quỷ hư hỏng, sớm muộn gì ta cũng không tha cho người!

Phạm Ny thở hổn hển nói, tức giận đóng mạnh cửa phòng thí nghiệm đánh sầm một tiếng.

Ngay lúc này, tâm niệm Hàn Thạc chợt động, tai bỗng nhiên nghe được một tiếng thở dốc nho nhỏ. Ba Nguyên Ma lập tức vô thanh vô tức bay ra, trôi về phía nơi phát ra âm thanh.

Qua Nguyên Ma thấy Đại địa kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc tướng mạo anh tuấn nhưng giờ bởi vì phần nộ nên có vẻ khá dữ tợn, ẩn thân ở chỗ một lan can xa xa. Gã đang nhìn chăm chăm vào hấn, vẻ mặt cực kỳ bức tức. Hàn Thạc nhớ rất rõ cái loại ánh mắt này, lần trước khi Phí Kỳ trả thù cũng nhìn hấn với ánh mắt như vậy.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác ớn lạnh, Hàn Thạc hiểu được tai họa sắp giáng xuống đầu rồi. Khắc Lạp Khắc chính là một Đại địa kỵ sĩ, là một trong những kẻ có thực lực cao nhất mà hắn đã từng biết. Giờ đây, mặc dù thực lực của hắn có sự đột phá so với trước kia, nhưng so phân lượng, một Đại địa kỵ sĩ tuyệt đối không phải là người mà bây giờ hắn có thể một mình đối phó được. Bị một nhân vật như vậy cảm ghét thì đúng thật là khá phiền phức.

Biết thì cũng đã biết rồi, Hàn Thạc chậm rãi đi về phía ký túc xá, thầm suy nghĩ biện pháp giải quyết. Đại địa kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc kia vẫn bám sát theo hắn cho đến lúc Hàn Thạc đi thẳng vào trong ký túc xá mới im lặng rời đi. Nhìn về mặt của gã thông qua Nguyên Ma, hắn cảm giác được chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Với thực lực của Đại địa kỵ sĩ và tính cách mà Khắc Lạp Khắc đã thể hiện ở U Âm sâm lâm, Hàn Thạc tin tưởng rằng nếu gã định đối phó với hắn, tuyệt đối sẽ không giống Phí Kỳ dùng cách thức âm thầm hãm hại. Phỏng chừng là ngay khi ra tay, chắc chắn sẽ tấn công mạnh mẽ như sấm vang chớp giật, với thực lực của gã tất nhiên sẽ không để cho mình kịp xoay sở, dứt khoát sẽ không lưu lại dư địa cho địch nhân.

Khắc Lạp Khắc và Khắc Lao Đức là hai anh em, tính cách giống nhau rất lớn, đều là loại người bên ngoài thì chính đại quang minh nhưng nội tâm rất đen tối. Hàn Thạc đã biết rõ điểm này từ lâu nên hắn.....

Trời sẩm tối, Hàn Thạc chỉ sắp xếp trong phòng một chút rồi đi ra ẩn thân bên trong nhà kho trước kia, để một Nguyên Ma ở lại xem Khắc Lạp Khắc có thể lợi dụng cơ hội tấn công giết chết mình hay không.

Bên trong nhà kho buổi tối luôn bừa bãi bẩn thỉu, các thứ đồ vô dụng bỏ đi đều chất đống ở bên trong cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới được bọn Bác Cách dọn sạch. Thân hình Hàn Thạc bây giờ to lớn hơn trước kia khá nhiều, giờ phải đợi ở bên trong nhà kho thì thấy có chút không được thích hợp lắm, nhưng vì an toàn thì cũng đành chịu khổ vậy.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Hàn Thạc im lặng minh tưởng ngưng tụ tinh thần lực để bảo trì sự thanh tĩnh đầu óc, cả người như thể cùng bóng đêm dung hợp thành một thể. Nhịp thở và nhịp tim duy trì ở mức chậm chạp nhẹ nhàng đến kinh người. Nếu không tồn tại nhiệt độ cơ thể thì giống như một người chết đã tắt thở vậy.

Tốc độ minh tưởng bây giờ nhanh hơn mọi ngày rất nhiều. Hàn Thạc mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lần minh tưởng này cảm giác được tốc độ ngưng tụ tinh thần lực quá nhanh chóng làm hắn vô cùng kinh hãi. Điều này làm cho Hàn Thạc hiểu được việc tu luyện tinh thần lực của mình nhất định là siêu việt hơn các ma pháp sư bình thường rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, đêm tối rét lạnh sắp trôi qua, trong khi Hàn Thạc còn cho là mình chuyện bé xé ra to, gã Khắc Lạp Khắc kia sẽ không tới thì Nguyên Ma cuối cùng phát hiện ra thân hình của Khắc Lạp Khắc. Không giống tác phong của Âm Mạc hay các dạ hành nhân khác, gã căn bản không thêm che giấu, vẫn mặc trang phục ban ngày như cũ, chỉ là tướng mạo có vẻ hơi âm trầm, từ xa đi bộ đến, không hề làm cho bất cứ một ai để ý.

Tới cửa sổ phòng Hàn Thạc ở, Khắc Lạp Khắc rùn mình xuống rồi bật người nhảy lên, thân mình vọt bay lên trên không rồi nhanh chóng đáp xuống bên trong.

- Mặc dù không có căn cứ chính xác, nhưng việc đệ đệ của ta Khắc Lao Đức mất tích dám chắc phần nào có nguyên nhân liên quan đến ngươi. Chớ có trách ta nhẫn tâm, nhưng thật sự là ngươi đáng ghét quá mức, sau ngày hôm nay ngươi cũng sẽ mất tích, từ nay về sau Phạm Ny cũng không tìm được tung tích của ngươi nữa.

Từ lúc bay vào qua cửa sổ, Khắc Lạp Khắc lẩm bẩm nói một mình mấy câu rồi phi thân như tia chớp đến chỗ Hàn Thạc ở trước cửa sổ đâm xuống một kiếm.

Từ chấp tối, Hàn Thạc đã lấy mấy cái gối bên trong tủ ra bố trí làm như thật sự có người ngủ ở trên giường, bởi vậy một kiếm của Khắc Lạp Khắc đâm xuống chỉ gây ra một tiếng “sột” nho nhỏ. Đến khi Khắc Lạp Khắc cảm thấy không bình thường, lật chăn lên thì thấy bên trong chỉ là mấy cái gối, sắc mặt bất giác hơi biến đổi.

Sững sốt một lát, Khắc Lạp Khắc tức thì sắp xếp mọi thứ trở lại nguyên trạng rồi lại như một tia chớp từ bên trong bay ra ngoài bỏ đi, xem chừng định theo đường cũ trở về.

Lúc này, Nguyên Ma được bố trí ở chung quanh đột nhiên phát giác được một người khác đang đến gần. Người này giống như là một cái bóng trong màn đêm, thân thể cơ hồ dính chặt ở trên vách tường lớp học, từ xa chăm chú quan sát động tĩnh của Khắc Lạp Khắc.

Vốn Hàn Thạc còn tưởng rằng người này và Khắc Lạp Khắc là cùng một bọn, nhưng đến khi Khắc Lạp Khắc đi ra, người thần bí này lại theo dõi đằng sau thì hẳn lập tức hiểu rằng mục tiêu của người này chắc hẳn là Khắc Lạp Khắc. Hàn Thạc cả kinh, không ngờ là tại cái học viện nổi danh đế quốc này lại có nhiều chuyện loạn xạ ngẫu đến như vậy.

Khắc Lạp Khắc cùng người kia nhắm thẳng hướng Kỵ sĩ học viện chạy đến. Hàn Thạc sợ để Nguyên Ma một khoảng cách quá xa sẽ không thể quan sát tất cả mọi việc được rõ ràng nên cũng lập tức xông từ bên trong nhà kho ra ngoài, duy trì một khoảng cách rất xa với hai người, thông qua Nguyên Ma quan sát động tĩnh của họ.

Đến Kỵ sĩ học viện, Hàn Thạc phát hiện Khắc Lạp Khắc đi vào trong một gian phòng, ngồi tại chỗ trầm mặc không nói. Phòng này từng là nơi gã nói chuyện với Đỗ Khắc, xem ra chắc hẳn là chỗ ở hiện thời của gã.

Bóng người kia vẫn bám sát Khắc Lạp Khắc kia theo dõi đến chỗ này, sau khi phát hiện gã đi vào trong phòng thì đứng lại ở đằng xa một lúc, rồi vô thanh vô tức lên đi về phía một khu khác của Kỵ sĩ học viện.

Hàn Thạc phân phó một Nguyên Ma ở lại tại phòng của Khắc Lạp Khắc, một Nguyên Ma chú ý động tĩnh chung quanh hẳn, Nguyên Ma thứ ba bám sát theo đằng sau bóng đen kia.

Một lát sau, bóng đen nép mình sát vào mái của một gian phòng ở nơi hẻo lánh trong Kỵ sĩ học viện, gỡ ra vài viên sỏi rồi từ phía trên nhảy thẳng vào trong phòng.

- Người đã trở về. - Lao Luân Tư ngồi ngay ngắn ở một chỗ trong gian phòng tối tăm đó, tay cầm một chén trà nóng, nói khẽ với cái bóng vừa từ nóc nhà phi xuống.

Hàn Thạc chấn động, không sao ngờ được rằng chỗ cuối cùng mà bóng đen này trở về lại là căn phòng của Lao Luân Tư. Lao Luân Tư thân là con trai của đại thần tài chính của đế quốc, một thời gian trước đã từng mua của mình hắc thiết khoáng thạch. Trong vụ mua bán lúc đó Hàn Thạc đối với hắn còn có vài phần hảo cảm, không nghĩ tới hắn bất ngờ lại phải người theo dõi Khắc Lạp Khắc.

Đột nhiên, Hàn Thạc nhớ lại trong lần đầu tiên đến Âm Mạc, Khảm Dịch Đạt đã từng một lần nói chuyện sơ qua với mình rằng Lao Luân Tư có thân phận không phải tầm thường. Nhắc nhở nếu mình thân cận quá với hắn thì có thể sẽ phải rước lấy một số phiền toái to lớn, nhưng về thân phận sâu xa của Lao Luân Tư thì Khảm Dịch Đạt chần chừ định nói nhưng rồi lại thôi.

Nên vừa thấy cảnh trước mắt Hàn Thạc lập tức hiểu được rằng thân phận của Lao Luân Tư tuyệt đối không chỉ đơn giản là một nhi tử của đại thần tài chính. Bởi vì một nhi tử của đại thần tài chính làm gì đáng để một trong ba người đứng đầu của Âm Mạc là Khảm Dịch Đạt phải nhắc nhở mình như vậy.

- Đúng vậy, Khắc Lạp Khắc vừa mới rời khỏi phòng đi tới khu ký túc xá của Vong Linh hệ, phi thân tiến vào một gian phòng trong đó tựa hồ muốn giết chết một đệ tử nào đó. Nhưng ta thấy hắn mặt mày ủ rũ đi ra, cũng không hề nghe được bất cứ âm thanh tranh đấu nào, có lẽ là không tìm được người.

Nhân vật giống như một cái bóng trả lời.

Lao Luân Tư đột nhiên thấy hứng thú, nhìn bóng người đang đứng trong chỗ tối nói:

-Ồ, việc này hơi kỳ lạ. Phải rồi, người nói cho ta xem Khắc Lạp Khắc đã tiến vào gian phòng nào của ký túc xá.

Sau khi bóng đen nói ra vị trí phòng của Hàn Thạc, Lao Luân Tư ngạc nhiên sửng sờ, chợt mỉm cười kỳ diệu nói:

- Không thể ngờ lại là đối phó Bồ Lai Ân, hắc hắc, có ý tứ có ý tứ, xem ra ta phải tìm hắc nói chuyện hơn thiệt rồi.

133. Chương 133:ta Cũng Muốn Giết Hắc

oOo- Chỉ là một gã đệ tử Vong Linh hệ thôi mà cũng xứng đáng để ngài chú ý đến như vậy sao? - Bóng đen kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, hắc không phải giống như người thường đâu! Trên người hắc có rất nhiều điểm thần bí mà ta cũng không biết rõ, nhưng người này thực sự rất thú vị. - Lao Luân Tư mỉm cười, từ tốn nói.

- Khắc Lạp Khắc đến Kỳ sĩ học viện chuyển này hắc là có mục đích đối phó ngài. Lần trước hắc cùng với Đỗ Khắc của Tập La để quốc chắc chắn là đã định hạ thủ. Không biết tại sao bọn chúng nửa chừng lại hủy bỏ kế hoạch, Đỗ Khắc cũng đột nhiên rời khỏi để quốc chúng ta, việc này thật vô cùng kỳ lạ. - Bóng đen nói thêm.

Gật đầu, trầm mặc trong chốc lát Lao Luân Tư cất tiếng:

- Tốt lắm, người tạm thời đi trước đi. Ở bên trong Kỳ sĩ học viện, Khắc Lạp Khắc muốn đối phó ta cũng không dễ dàng như vậy, hừ, xem chừng ta phải tiên phát chế nhân rồi.

Bóng đen nghe vậy cũng không nói gì thêm, phi thân nhảy lên nóc nhà, nhảy xuống đất rồi đi xa dần. Lao Luân Tư vẫn ngồi ngay ngắn như trước ở trong phòng nhắm nháp tách trà, im lặng suy nghĩ cái gì đó.

Một lúc sau, trời đã tờ mờ sáng, bóng đen khi rời đi thì phi thân tới hậu sơn của Ba Bửu Luân ma vũ học viện rồi tiếp tục chạy về phương xa. Bởi vì trời đã sáng, bản thân Hàn Thạc cũng không thể truy đuổi một cách lộ liễu, hơn nữa hôm nay còn có việc nên tạm thời bỏ qua việc tiếp tục theo dõi.

Lợi dụng khi các đệ tử của Kỳ sĩ học viện còn chưa dậy, Hàn Thạc quay lại theo đường cũ, về đến Vong Linh hệ thì trời vẫn chưa sáng rõ. Suốt cả buổi sáng hôm đó, hắc ngồi một mình trong phòng ở ký túc xá, một mặt vẫn luyện tập Vong Linh ma pháp như trước đây, mặt khác yên lặng suy xét thân phận của Lao Luân Tư, kể cả quan hệ hiện tại giữa hắc và Khắc Lạp Khắc.

Đến giữa trưa, Hàn Thạc lần đầu tiên đi ăn cơm tại nhà ăn của Ba Bửu Luân ma vũ học viện, việc này đã gây ra một vụ rối loạn nho nhỏ.

Mỗi đại hệ của Ba Bửu Luân ma vũ học viện đều có nhà ăn riêng của mình, Hắc Ám hệ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhà ăn chia làm hai tầng, thức ăn ở tầng một không mất tiền, chỉ cần nộp học phí là có thể được hưởng miễn phí. Đương nhiên thức ăn không mất tiền thì cũng không được ngon lắm.

Thức ăn ở tầng hai của nhà ăn do các danh trụ phụ trách nấu nướng, cấp bậc cao hơn ở dưới tầng một rất nhiều. Cũng đương nhiên, thức ăn ở tầng này phải tiêu tốn thêm kim tệ thì mới có thể được hưởng, dường như là dành cho những đệ tử con nhà giàu có của học viện.

Bây giờ Hàn Thạc đã không còn là một tên tạp dịch nghèo khó khốn cùng nữa, tinh tạp ở bên trong không gian giới chỉ chứa đựng số kim tệ đủ cho hắc mặc sức hưởng thụ cuộc sống. Bởi vậy, hắc đi thẳng lên trên tầng hai, lấy tinh tạp gọi lên mấy thứ thức ăn đắt đỏ trình bày đẹp đẽ, sau đó một mình chiếm một bàn ngon ngấu ăn.

Chỉ là hắc cũng không được yên thân mà ngồi ăn. Sau trận tỷ đấu vừa rồi, Hàn Thạc nghiêm nhiên trở thành một người có tiếng tăm trong học viện. Đến ăn tại nhà ăn của Hắc Ám hệ dĩ nhiên đều là các đệ tử của Hắc Ám hệ. Lần trước tuy nói rằng Hàn Thạc đúng là đã đánh thắng tất cả các đối thủ trong Hắc Ám hệ, nhưng càng thắng càng dở, chẳng những không giành được sự tôn trọng của mọi người trong hệ mà ngược lại làm cho bọn họ càng thêm hổ thẹn. Cho nên việc hắc xuất hiện tại tầng hai nhà ăn ăn cơm ngược lại lại chuốc lấy đủ các loại ánh mắt chú ý.

Hàn Thạc cũng chẳng thêm để ý chút nào tới những điều này. Cùng với tăng trưởng về thực lực và gia tăng về lịch duyệt, hắc cũng dần dần không còn để các thành viên của Ba Bửu Luân ma vũ học viện vào trong mắt nữa. Những người này đối với hắc bất quá chỉ là những đứa trẻ chưa từng trải mà thôi, căn bản là không gây ra một chút uy hiếp nào.

- A, thì ra người ở chỗ này à! - Ly Toa và Lao Luân Tư từ cửa đi vào, Ly Toa khẽ thốt lên, cười cười cùng Lao Luân Tư đi tới chỗ Hàn Thạc.

Lao Luân Tư mỉm cười từ xa với Hàn Thạc, sau đó tự mình đi gọi cơm. Ly Toa đi tới trước mặt Hàn Thạc, không ngần ngại ngồi đối diện với hắn, thấy chung quanh có những ánh mắt đối nghịch thì cười lạnh, chống nạnh quát mắng:

- Nhìn cái gì, có cái gì hay mà nhìn?

Tiểu ma nữ Ly Toa mặc dù ở trong Vong Linh hệ nhỏ yếu nhưng tính khí nóng nảy nổi tiếng khắp cả hệ. Ngay khi cô nàng hét toáng như vậy, những kẻ đang nhìn Hàn Thạc bằng con mắt căm thù ở chung quanh thần sắc khá khó coi, tức tối chửi thề mấy câu rồi ào ào đứng dậy bỏ đi.

- Không cần để ý đến bọn họ, những người này đều là bọn ghen ăn tức ở mà thôi. - Ly Toa tức giận nhìn bốn phía chung quanh mắng một vòng, mắng xong cười hì hì ngồi xuống, nhìn Hàn Thạc chằm chằm, nói.

Hàn Thạc cảm thấy tức cười:

- Vậy người để cho bọn họ tiếp tục ghen ghét đi, dù bọn họ có ghen ghét ta, ta cũng sẽ không mất đi một sợi tóc. Nhưng nếu có người dám biến ghen ghét thành hành động, ta dám cam đoan bọn chúng sẽ không phải chỉ tổn hại một sợi tóc thôi đâu!

Lúc đầu Hàn Thạc còn nói giọng nhẹ nhàng từ tốn, nhưng sau lại thấy còn có người nhìn mình với đôi mắt căm thù thì hắn lập tức lạnh mặt nói to lên, giọng tràn ngập ý cảnh cáo.

Lần tỷ đấu trước, Hàn Thạc mặc dù không nhẫn tâm hạ sát thủ, nhưng đã biểu lộ trước toàn trường một tính cách lạnh lùng cương quyết. Cũng đã cho mọi người biết hắn cũng không phải là loại người dễ mềm lòng nường tay gì. Những người quan sát lúc đó đều có chung một loại ảo giác là nếu không bị nội quy trường học cản trở, nói không chừng Hàn Thạc thật sự sẽ lạnh lùng tàn khốc giết chết đối thủ.

Bởi vậy, sau khi Hàn Thạc nghiêm mặt lên tiếng cảnh cáo, lại còn bị Ly Toa nhìn thẳng nhieếc mắng, các đệ tử Hắc Âm hệ có ánh mắt thù địch ở chung quanh từng người từng người một chậm rãi cúi đầu xuống.

- Ha ha, xem ra người không được hoan nghênh rồi! - Lao Luân Tư bưng thức ăn được bày biện đẹp đẽ từ xa đi tới, đưa cho Ly Toa rồi cười cười ngồi xuống trước mặt Hàn Thạc vừa nói.

Hàn Thạc nhún vai, thản nhiên nói:

- Mấu chốt là có vài người quá nhàm chán, chính mình không có năng lực nhưng lòng đồ kỵ lại quá lớn, nếu người đối xử hoà nhã, bọn chúng chẳng những không biết điều mà có thể còn cho rằng người e sợ bọn chúng.

- Không sai, ta hiểu rất rõ quan điểm này của người. - Lao Luân Tư cười ha hả gật đầu lên tiếng đồng tình.

Lúc này, hai cô gái của Vong Linh hệ là Ngải Mễ và A Tây Na đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa. Ly Toa thấy hai người ngồi xuống một chỗ ngồi khác thì hơi do dự một chút, sau đó bưng khay lên nói:

- Hai người các người nói chuyện đi, ta sang với bọn Ngải Mễ đây.

Nói xong liền đứng lên, xuyên qua hai hàng lối đi, từ xa đã lên tiếng chào hỏi rồi cùng với hai người Ngải Mễ ngồi xuống.

Ở bàn ăn này chỉ còn hai người Hàn Thạc và Lao Luân Tư. Chung quanh cũng không còn kẻ nào có thể nghe lén bởi vì vừa rồi Ly Toa cùng Hàn Thạc hai người liên tục cảnh cáo nên bọn họ cũng bỏ đi hết.

- Nghe nói là Khắc Lạp Khắc thích Phạm Ny sư phụ, nhưng bởi vì người xuất hiện, hôm nay Khắc Lạp Khắc thất bại mặt buồn rười rượi, bây giờ có chuyện gì hay không? - Trên mặt Lao Luân Tư hơi mỉm cười, như là thuận miệng thì hỏi vậy.

Hàn Thạc suy nghĩ rất nhanh, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn Lao Luân Tư rồi điềm nhiên nói làm như như không có việc gì xảy ra:

- Ở đâu ra chuyện này thế? Phạm Ny sư phụ cự tuyệt Khắc Lạp Khắc là bởi vì Phạm Ny sư phụ đối với gã không có cảm tình. Chuyện này thì có quan hệ gì đến ta, người không nên nói lung tung.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Lao Luân Tư ngẩn mặt ra, sau đó cười hì hì:

- Bố Lai Ân ơi là Bố Lai Ân, chúng ta coi như là bằng hữu, chẳng lẽ người còn muốn gạt ta phải không. Mọi người trong Hắc Ám hệ của người đang xôn xao bàn tán về chuyện của người và Phạm Ny sư phụ mà, tục ngữ nói “không có lửa làm sao có khói”, ta không tin là giữa các người không có gì cả.

- Người muốn nói như thế nào thì nói.

Hàn Thạc ậm ừ, cầm cúi ăn thức ăn của mình, tựa hồ căn bản không để ý đến câu chuyện của Lao Luân Tư.

- Tên Khắc Lạp Khắc này ta có biết đôi chút, hẳn không phải là người chánh trực thiện lương giống như biểu hiện bề ngoài. Như vậy, người xem như đã đắc tội với hắn. Ngoài ra, ta còn nghe nói hắn hoài nghi người giết đệ đệ của hắn. Xem chừng người gặp phiền toái không nhỏ đâu!

Lao Luân Tư tiếp tục nói chuyện đồng thời đưa mắt lạng lẽ quan sát biểu hiện của Hàn Thạc, đến khi thấy vẻ mặt hắn vẫn thờ ơ như không thì trầm ngâm một chút rồi lên giọng hỏi:

- Bố Lai Ân, chúng ta là bằng hữu phải không?

Gật gật đầu, Hàn Thạc đặt chén trà xuống, mỉm cười nhìn Lao Luân Tư nói:

- Xem như vậy đi!

- Tốt lắm, đã như vậy ta dám nói Khắc Lạp Khắc nhất định sẽ đối phó người, hy vọng người tin tưởng ta. - Lao Luân Tư nghiêm túc nói.

- Đương nhiên, hôm nay khi ta quay về ký túc xá thì thấy chăn trên giường của ta có dấu vết bị đâm thủng. May là ngày hôm qua ta cũng không ngủ ở trong ký túc xá, nếu không chỉ sợ hôm nay người không còn thấy được ta nữa. Ta suy nghĩ một chút và cho rằng cũng chỉ có Khắc Lạp Khắc mới đối phó với ta như vậy.

Lao Luân Tư nói vòng vo nhiều như vậy, mục đích đã dần dần được xác định, Hàn Thạc cũng muốn biết Lao Luân Tư rốt cuộc muốn gì, bởi vậy cũng không dấu nữa mà thừa nhận luôn.

Lời này vừa nói ra, Lao Luân Tư mắt sáng lên, há hốc miệng kinh ngạc, lặng người nhìn Hàn Thạc một lúc, sau đó cười tươi, gật đầu nói:

- Người quả nhiên không đơn giản, thì ra người đã có chuẩn bị từ trước, hại ta phải lo lắng phí công vô ích. Ủ, người đã coi ta là bằng hữu thì ta có thể trợ giúp người, cùng người đồng thời đối phó Khắc Lạp Khắc.

Vòng vèo một hồi cũng đến lúc trọng điểm, trong mắt Hàn Thạc chợt thoáng lóe lên một tia sáng kỳ dị, sau đó chăm chú nhìn thật sâu vào Lao Luân Tư, cúi đầu thấp giọng nói:

- Người nói là liên thủ với ta giết Khắc Lạp Khắc?

Lao Luân Tư như là càng thêm hoảng hốt, mắt nhìn phải nhìn trái rồi mới thấp giọng nói: - Bố Lai Ân, tại sao người lại nghĩ như vậy?

Vẫn nhìn thẳng vào Lao Luân Tư, Hàn Thạc dừng lại trong chốc lát, thấy gã hơi hoảng sợ thì mới thấp giọng nói:

- Lao Luân Tư, vừa rồi trong khi người nói là đối phó Khắc Lạp Khắc, ta có thể cảm nhận được sát ý của người. Ta có thể đảm chắc người cũng có loại ý nghĩ này, đúng hay không?

Lời này vừa nói ra làm Lao Luân Tư lại trở nên trầm lặng, như là lần đầu tiên được biết Hàn Thạc. Về mặt hắn quá dị nhìn Hàn Thạc, lặng thinh một lúc rồi mới gật gật đầu, thở dài một tiếng nói:

- Bố Lai Ân, ta phục người rồi. Không sai, ta cũng muốn giết hắn!

- Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, hôm nay ta còn có chút việc, ngày mai buổi chiều người đến tìm ta, có lẽ chúng ta có thể bàn bạc kỹ thêm một chút. - Coi như đã xong chuyện, Hàn Thạc lại cúi đầu tiếp tục ăn như không có việc gì, thấp giọng nói nhỏ một câu.

Lao Luân Tư cũng vậy, hai người mặt đối mặt nhưng lại cầm cúi ăn, suốt cả thời gian đó không hề nói tiếp một câu, cũng không hề ngẩng đầu nhìn đối phương lấy một cái.

Duy trì trạng thái kỳ quặc này một hồi lâu, Hàn Thạc đứng lên, bình tĩnh đi thẳng về phía bên ngoài nhà ăn. Đến khi Hàn Thạc sắp ra khỏi nhà ăn, Lao Luân Tư mới ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn thật sâu vào phía sau lưng hắn, dùng thanh âm chỉ có chính hắn mới nghe được nhận xét:

- Thật là một kẻ đáng sợ!

Rời khỏi nhà ăn, Hàn Thạc không hề suy nghĩ thêm về chuyện đã xảy ra, đi thẳng về phía hậu sơn của học viện ra ngoài đường, sau đó thừa dịp mọi người không để ý, thuê một chiếc xe ngựa đi đến thương hội Bồ Tư Đặc.

Hôm nay là ngày hẹn giữa Hàn Thạc và Phỉ Bích. Vật liệu luyện chế Thổ Giáp thi, lương thực cho sâm lâm cự ma muốn hoàn thành vẫn cần thông qua nàng.

Mặt khác, sau khi Hàn Thạc đã bắt đầu tiến đến cảnh giới “Chân Ma”, chuẩn bị luyện chế Âm Ma là loại cao hơn một cấp so với Nguyên Ma. Trong thánh địa của sâm lâm cự ma, Hàn Thạc còn phát hiện ra Mộc tuyệt chi địa, như vậy đến giờ thì Mộc Giáp thi cũng đã có thể luyện chế, do đó càng có nhiều vật liệu phải nhờ đến Phỉ Bích.

Sau khi tới thương hội, Hàn Thạc nghe Phú Tân Ân nói là Phỉ Bích còn chưa về. Nàng còn dặn là nếu Hàn Thạc đến thì nói hắn chờ một lúc, cô ấy đến tối mới về thương hội.

Thấy thời gian còn sớm, Hàn Thạc bảo Phú Tân Ân dẫn đường đi tìm Kiệt Khắc nói chuyện cũ. Nghe nói Hàn Thạc tới, Kiệt Khắc cũng tỏ vẻ vô cùng mừng rỡ, rồi cả hai người tìm một nơi an tĩnh, khoái trá nói chuyện với nhau.

Nghe Kiệt Khắc nói, Hàn Thạc biết được là bởi vì mình đã gửi gắm, Phỉ Bích lại rất vừa ý với Kiệt Khắc nên cho hắn đi theo sự phụ tốt nhất của thương hội học tập kế toán và thêm cả một ít kiến thức về phương diện kinh doanh. Xem chừng Phỉ Bích đúng là định bồi dưỡng Kiệt Khắc thành một nhân vật giống như Phú Tân Ân.

Tối đến, Phỉ Bích rốt cục cũng trở về thương hội. Nàng vừa thấy Hàn Thạc thì nói liến thoắng:

- Ta vội vàng cả buổi chiều giúp người làm một bộ lễ phục. Đi thôi, theo ta đến phòng thay đồ, để cho ta xem nhìn người mặc bộ lễ phục này có vừa hay không.

Nghe Phỉ Bích nói đã mất cả buổi chiều chỉ để giúp hắn may bộ lễ phục, trong lòng Hàn Thạc hơi khác thường, tâm tình kích động, đầu óc mê muội chỉ biết đi theo sau vào trong khuê phòng của nàng.

134. Chương 134: tình Thế Khó Xử

Trong phòng của Phỉ Bích treo một tấm gương tường thật lớn. Phỉ Bích đặt một cái gối xuống, lấy ra một bộ lễ phục màu đen tuyệt đẹp có đường viền màu vàng, ngoài ra còn có kèm theo ủng và áo sơ mi.

- Người ở lại đây, trước hết hãy thay quần áo trong đi, lát nữa ta sẽ giúp người mặc lễ phục bên ngoài.

Phỉ Bích cầm gói quần áo này đưa cho Hàn Thạc xong thì rời phòng chờ ở bên ngoài.

Bản thân Hàn Thạc vốn ghét những cái gì trịnh trọng, nên giờ đụng đến bộ quần áo này quả thực khá buồn bực. Do dự một chút, hắn cũng làm theo yêu cầu của Phỉ Bích, mặc đồ sơ mi vào, rồi soi vào tấm gương ở trên tường, không ngờ lại cảm thấy tinh thần hứng khởi, rõ ràng là đẹp trai hơn rất nhiều.

- Mặc xong chưa? - Phỉ Bích ở bên ngoài hỏi vọng vào.

- Rồi, vừa lắm. - Hàn Thạc trả lời.

Sau khi nghe tiếng Hàn Thạc trả lời, Phỉ Bích từ bên ngoài đi vào, đôi mắt sáng chăm chú ngắm nghía hắn một lượt, gật gù đầu nói:

- Vừa như in, người mặc bộ quần áo này trông đúng là tràn đầy sức sống đấy!

- Ừ, đúng vậy, ta cũng cảm thấy không tồi. - Hàn Thạc mỉm cười trả lời một cách thoải mái.

- Ta giúp người mặc lễ phục vào nhé. - Phỉ Bích đi đến bên cạnh Hàn Thạc, rất nhẹ nhàng đón lấy bộ lễ phục trong tay hắn, không chờ trả lời mà chủ động giúp hắn khoác vào, thần sắc có vẻ khá vui sướng.

Hai người kề sát vào nhau như thế, hương thơm nhàn nhạt từ người Phỉ Bích toả vào mũi Hàn Thạc, hơn nữa động tác của nàng lại dịu dàng không thể tưởng tượng nổi, điều này làm cho hắn thật sự hơi đỏ mặt, trông ngược đập thình thịch.

Sau khi giúp Hàn Thạc mặc lễ phục chỉnh tề, thất nơ xong xuôi, Phỉ Bích lui về phía sau một chút, đôi mắt đẹp rạng rỡ ngắm nhìn hắn từ đầu đến chân một cách kỹ lưỡng.

- Không ngờ vóc người của người đẹp như vậy, mặc vừa khít bộ lễ phục này. - Phỉ Bích nhìn chăm chú Hàn Thạc, thốt lên nho nhỏ với vẻ hơi ngạc nhiên.

- Được rồi, người có đáp ứng chuyện của ta, có giúp ta chuẩn bị tốt mọi việc hay không! - Nhấn nại đến tận bây giờ cũng đã là cùng cực, Hàn Thạc nhin không được lên tiếng vào vấn đề chính của hắn.

Bực mình lườm Hàn Thạc một cái, Phỉ Bích bất mãn nói:

- Bây giờ chưa thể nói về chuyện của người được, đợi đến khi yến tiệc kết thúc chúng ta sẽ nói chuyện này được hay không?

Vui miệng thì hỏi một câu, không ngờ lại chọc giận Phỉ Bích, Hàn Thạc thầm nghĩ quả nhiên là không thể đoán được ý nghĩ trong lòng phụ nữ. Qua sông thì phải lụy dờ, Hàn Thạc đành cười khổ gật đầu.

- Được rồi, được rồi. Không cần phải khoác cái bộ mặt bất đắc dĩ đáng ghét như vậy, ta đáp ứng. Chỉ cần người cùng dự yến tiệc và đưa ta về, ta nhất định sẽ làm người hài lòng rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội. - Phỉ Bích thấy vẻ mặt đau khổ của hắn thì cũng không nỡ, lên tiếng cho hắn yên lòng.

Sau đó Phỉ Bích bảo Hàn Thạc đứng đó chờ nàng một lát rồi xoay người đi về phía phòng ngủ. Đứng ở ngoài nghe rõ âm thanh thay quần áo loạt soạt, một lát sau Phỉ Bích trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ áo váy màu xanh nhạt trang nhã xuất hiện trước mặt hắn.

Phần áo trên kéo dài đến hông, bó sát người làm hiện rõ những đường cong tuyệt đẹp ở trên ngực và cái eo nhỏ nhắn. Phần váy dưới chùng quanh có nếp gấp thành hình giống như những đóa hoa tươi. Nàng đi lại uyển chuyển tựa như sóng đùa trên mặt nước, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm nhã nhặn nên càng trở nên tuyệt mỹ. Hàn Thạc nhìn thấy nhất thời ngẩn người ra.

- Sao thế? Sao lại ngẩn người nhìn ta như vậy? - Phỉ Bích hơi có vẻ đắc ý, ngẩng đầu kiêu hãnh hỏi Hàn Thạc.

-Không có, không có gì. - Hàn Thạc miệng khô khốc, khó khăn nuốt ực một cái rồi lên tiếng trả lời.

Phỉ Bích khẽ cười một tiếng rồi ngẩng cao đầu bước đi ra khỏi phòng, một làn hương thoang thoảng dịu dàng toả ra khi lướt qua bên cạnh Hàn Thạc. Ra tới trước cửa, Phỉ Bích mới gọi:

- Đi thôi, chúng ta bây giờ xuất môn dự tiệc.

Hàn Thạc đi theo sau, đến cổng chính thì cùng nàng lên một chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn từ trước do hai vị trung cấp kiểm sĩ làm mã phu khởi hành.

- Chúng ta đi đâu đây? - Ngồi ở trong xe ngựa, Hàn Thạc thấy Phỉ Bích không nói gì, chỉ ngồi im ở một góc tựa như đang suy tư về việc gì đó thì không nhận được lên tiếng hỏi.

- Đại thần tài chính của đế quốc tổ chức yến tiệc mời các thương nhân có danh tiếng của đế quốc. Đây là buổi hội họp của tất cả các thương nhân, là một cơ hội bàn bạc chuyện làm ăn rất tốt đó. - Phỉ Bích giải thích cho hắn biết.

Ngạc nhiên đến sững sờ, Hàn Thạc hỏi tiếp:

- Đó không phải là yến tiệc do cha của Lao Luân Tư tổ chức sao?

- Hả, người làm thế nào mà biết được Lao Luân Tư là con trai của đại thần tài chính của đế quốc? - Phỉ Bích còn ngạc nhiên hơn, nghi hoặc hỏi Hàn Thạc.

- Lao Luân Tư và ta quan hệ khá tốt, bây giờ đều là người của Ba Bể Luân ma vũ học viện, hai người chúng ta còn đã từng tiến hành một vài giao dịch nên ta đương nhiên là biết một số chuyện của hắn. - Hàn Thạc không nói cho Phỉ Bích biết rằng những chuyện liên quan đến Lao Luân Tư là do Khảm Dịch Đạt nói cho mình. Đương nhiên cách nói như vậy giống như nói hắn tựa hồ có quan hệ vô cùng mật thiết với Lao Luân Tư.

Phỉ Bích cũng không nghi ngờ, gật đầu:

- Thì ra là như vậy, không nghĩ rằng người và sư huynh của ta qua lại gần gũi đến thế, ta thực sự hơi ngạc nhiên đấy.

Sau đó, hai người nói chuyện một chút về Lao Luân Tư, phần lớn đều là Hàn Thạc nhân cơ hội hỏi và Phỉ Bích trả lời. Ngoài dự liệu của hắn, nàng tựa hồ không hiểu biết nhiều lắm về gã, chỉ biết gã là con trai của đại thần tài chính của đế quốc, mặc dù đều có cùng một sư phụ, nhưng hai người cũng ít khi gặp mặt nhau.

Với lại, theo như lời Phỉ Bích, Lao Luân Tư tựa hồ cũng không chuyên tâm tu luyện vũ kỹ, mỗi lần cùng sư phụ bọn họ nghiên cứu, hắn bàn luận những chuyện trên trời dưới bể nhiều hơn bàn luận vũ kỹ rất nhiều. Khó trách vũ kỹ Lao Luân Tư cũng không lấy gì làm xuất sắc.

Có rất nhiều chuyện của Lao Luân Tư, Phỉ Bích cũng không biết rõ, chỉ nói là Lao Luân Tư có tính tình, cách đối nhân xử thế không tồi, có quan hệ tốt với sư phụ. Còn những việc như Lao Luân Tư có chút thần thông quảng đại, tựa hồ trên người còn ẩn tàng rất nhiều bí mật thì Phỉ Bích cũng không rõ ràng lắm.

Hai người trò chuyện suốt dọc đường, không hề hay biết đã đi đến đâu. Đến khi xuống xe ngựa, Hàn Thạc mới phát hiện nơi này cách hoàng cung cũng không quá xa.

Cùng Phỉ Bích xuống xe ở trước cửa một trang viên đẹp lộng lẫy, có quần gia chờ sẵn, lễ phép mời Hàn Thạc và Phỉ Bích đi vào. Đi xuyên qua một dãy hành lang đến chỗ một hòn giả sơn có nước chảy ở bên trong một khu vườn, phát hiện ở chung quanh đã được xếp đặt sẵn các loại ghế mềm. Ở khu đất bằng phẳng bên cạnh hòn giả sơn bày rất sơn hào hải vị cùng mỹ tửu.

Một số người quần áo hoa lệ đứng tản mát ở khắp nơi, tay cầm chén rượu, mặt nở nụ cười đang nói chuyện với nhau. Vào đến nơi, Phỉ Bích tuyệt đẹp lập tức nhận được những cái nhìn nóng bỏng của các quý ông ở chỗ đó, nhưng cũng có không ít ánh mắt đố kỵ của một số tiểu thư và phu nhân.

- A, Phỉ Bích, thật vinh hạnh là cháu có thể đến tham dự buổi yến tiệc lần này. - Từ bãi cỏ bên cạnh dòng nước ở đằng xa, một vị trung niên nam tử có tướng mạo bình thường không có gì đặc biệt, đột nhiên hô lên một tiếng nho nhỏ rồi mỉm cười đi sang.

- Y Bố thúc thúc, người đã mời thì Phỉ Bích làm sao dám không đến ạ. - Phỉ Bích kéo Hàn Thạc đi về phía Y Bố, đại thần tài chính của đế quốc.

Y Bố - Ai Gia Đặc là cha của Lao Luân Tư - Ai Gia Đặc.

Hàn Thạc chăm chú nhìn Y Bố, quan sát cẩn thận vài lần, không thể không cảm khái, Y Bố tướng mạo bình thường như thế mà lại sinh được con trai là Lao Luân Tư tuần tú đến như vậy. Hắn thầm nghĩ điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Tiểu tử anh tuần này là bạn trai của cháu à? - Y Bố mỉm cười nhìn Phỉ Bích, khi thấy Hàn Thạc ở bên cạnh thì không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy Y Bố thúc thúc, huynh ấy tên là Bố Lai Ân, cũng rất quen thuộc với sư huynh Lao Luân Tư. - Phỉ Bích gật gật đầu, cười trả lời, trong khi nói chuyện còn cố ý nép sát vào Hàn Thạc, nắm cổ tay hắn, mặt tỏ vẻ rất là hạnh phúc.

Mặc dù trong lòng biết Phỉ Bích làm như vậy chính là cố ý chứng minh quan hệ với mình cho Y Bố thấy, nhưng nàng thân mật đến như vậy thì trong lòng Hàn Thạc cảm giác được là có gì đó khác thường.

- A, như vậy hả. Ha ha, hôm nay Lao Luân Tư cũng đã từ học viện trở về, bây giờ đang thay lễ phục, ta nghĩ rằng một lúc nữa chắc sẽ đến, lúc đó các người sẽ tha hồ tâm sự nhé.

Y Bố kinh ngạc nói một câu, sau đó mỉm cười với Hàn Thạc và Phỉ Bích, nói thêm:

- Hôm nay khá bận rộn, ta còn chiêu đãi các vị khách khác, tạm thời không tiếp chuyện thêm được.
- Không cần khách khí, Y Bố thúc thúc, người đi làm việc của mình đi! - Phỉ Bích lịch sự trả lời.

Y Bố vừa đi khỏi, một vị trung niên nam tử to cao bụng phệ, tay cầm chén rượu đi về phía Phỉ Bích. Còn chưa kịp đi tới trước mặt nàng, nam tử này đã thấy ngay Hàn Thạc ở bên cạnh nàng, sắc mặt lập tức hơi sầm xuống, nhưng thoáng chốc đã khôi phục tự nhiên.

- Mấy ngày không gặp, Phỉ Bích tiểu thư vẫn có vẻ xinh đẹp quyến rũ như thế. Không biết chuyện ta lần trước đề cập với cô, cô suy nghĩ thế nào rồi? - Người này sau khi tới trước mặt Phỉ Bích, ánh mắt nóng bỏng không hề che dấu chăm chú nhìn lên người nàng hỏi.
- Xin lỗi Táp Mai Long tiên sinh, Bố Tư Đặc thương hội của chúng ta không muốn gia nhập thương minh với các người. - Phỉ Bích khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, liếc Táp Mai Long, nói giọng nhạt nhẽo.

Thần sắc Táp Mai Long biến đổi, nhìn chằm chằm thật sâu Phỉ Bích, sau đó mới mở miệng nói:

- Thương hội của chúng ta tồn tại chính là để đối phó với những thương nhân của Ba Đặc thương minh. Mạch Dịch Văn thương hội là thành viên của Ba Đặc thương minh, tựa hồ có uy hiếp rất lớn đối với Bố Tư Đặc thương hội của các người, ta hy vọng cô thận trọng cân nhắc đề nghị của ta.
- Ồ, Táp Mai Long tiên sinh, ngài đang nói chuyện với ai đấy! - Một thanh âm quen thuộc đột ngột từ phía sau vang lên, sau đó Ngải Mễ Lệ tha thướt quyến rũ mặc trang phục lộng lẫy đột nhiên từ sau lưng Hàn Thạc đi tới.

Ngải Mễ Lệ vốn lúc đầu thần sắc vui vẻ vô tư, sau khi hơi nghiêng người nhìn thấy Hàn Thạc thì đột nhiên biến sắc. Đến khi ánh mắt của nàng nhìn thấy Phỉ Bích đang nắm tay hắn thì đôi mắt càng không ngừng lóe ra những tia quái lạ chiếu thẳng vào Hàn Thạc đang đứng sững ở đó.

135. Chương 135:ăn Miếng Trả Miếng

Hàn Thạc hoảng sợ đến giật nảy mình, dù thế nào cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải Ngải Mễ Lệ ở nơi này. Bàn tay trắng nõn của Phỉ Bích đang nắm khuỷu tay hắn, chuyện này căn bản là không có cách nào giải thích được.

- Vị tiểu thư mỹ lệ này hiện giờ là chủ nhân Bố Tư Đặc thương hội. - Táp Mai Long thấy Ngải Mễ Lệ xuất hiện, thần sắc có vẻ hơi thận trọng, lễ phép hỏi đáp.

Ánh mắt của Ngải Mễ Lệ vẫn dán chặt vào trên người Hàn Thạc, mãi đến khi Táp Mai Long lên tiếng thì nàng mới có phản ứng, liếc mắt nhìn Phỉ Bích ở bên cạnh một cái, hững hờ nói:

- Thì ra là Phỉ Bích tiểu thư.

- Vị này chính là Ngải Mễ Lệ phu nhân, là người của Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc trong đế quốc. Trượng phu của nàng là con thứ hai của tộc trưởng Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, Cáp Ân tiên sinh. - Táp Mai Long liếc mắt nhìn Phỉ Bích, nói rõ thân phận của Ngải Mễ Lệ.

Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc là một đại gia tộc trong quân đội của đế quốc, gia tộc này sản sinh ra nhiều danh tướng đã có nhiều cống hiến xuất sắc cho đế quốc trong nhiều năm. Bây giờ lão gia chủ Cáp Ân tuổi tác đã cao, nên lui về nghỉ hưu tại gia nhưng sức ảnh hưởng của hãn trong quân đội vẫn không ai dám xem nhẹ.

Vừa nghe nói rằng Ngải Mễ Lệ không ngờ lại là người của Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, đôi mắt Phỉ Bích sáng ngời, hữu nghị khom người thi lễ, miệng nói:

- Xin chào Ngải Mễ Lệ phu nhân.

- Ha ha, cô khách khí quá rồi. Ủa, vị tiểu tử này thật là anh tuấn a, là bạn trai của cô à? - Lúc trước Ngải Mễ Lệ có chút thất thố, đến bây giờ đã hoàn toàn khôi phục, vừa cười khanh khách vừa nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc hỏi.

Từ ban đầu, Phỉ Bích đã phát giác là Ngải Mễ Lệ hình như luôn ngấm trộm Hàn Thạc, nhưng bởi vì nghe nói Ngải Mễ Lệ đã lập gia đình rồi nên cũng không suy nghĩ linh tinh. Bây giờ nghe hỏi thì lập tức nắm chặt tay, dựa vào Hàn Thạc cười nói:

- Không sai, huynh ấy tên là Bồ Lai Ân.

- Xin chào, Ngải Mễ Lệ phu nhân xinh đẹp, lần đầu gặp mặt xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Hàn Thạc lễ phép chìa tay ra, muốn bắt tay Ngải Mễ Lệ.

- Rất hân hạnh được biết anh, anh rất giống một vị bằng hữu của ta! - Khóe môi Ngải Mễ Lệ nhếch lên một nụ cười kỳ lạ, đưa tay ra bắt tay Hàn Thạc. Trong khi hai người bắt tay, Ngải Mễ Lệ đột nhiên dùng sức, lấy đầu ngón tay cái bấm mạnh vào mu bàn tay của Hàn Thạc.

Trên mặt Hàn Thạc đột nhiên lộ ra vẻ cười khổ. Hắn biết chắc Ngải Mễ Lệ cố ý nên nhếch miệng biểu lộ vẻ đau đớn. Ngải Mễ Lệ không thay đổi nét mặt nhưng sau khi trả thù được Hàn Thạc một chút đỉnh thì tâm tình có vẻ tốt hơn, buông tay liếc hắn và Phỉ Bích một cái rồi từ tốn nói với Phỉ Bích:

- Bây giờ không tiếp chuyện được, lát nữa ta có thể cùng cô nói chuyện lâu hơn được không?

- đương nhiên là có thể!

Phỉ Bích sáng khoái đáp ứng.

Gật đầu, Ngải Mễ Lệ cất bước chậm rãi rời đi, được một đoạn thì đột nhiên ngoái lại, thừa dịp bọn Phỉ Bích không để ý hung hăng trừng mắt lườm Hàn Thạc, sau đó quành một tay ra sau lưng ngấm làm một dấu hiệu ngoắc gọi.

- Ừ. Ta phải đi vệ sinh. - Hàn Thạc hiểu được ý tứ của Ngải Mễ Lệ liền xích lại gần Phỉ Bích, ghé vào tai của nàng nói thầm một câu, sau đó gỡ cánh tay ra rời đi.

Đầu tiên hắn loanh quanh một vòng, sau đó xuyên qua một dãy hành lang lên đi về phía góc của một cái lương đình (quán nghỉ chân cho người đi đường). Cho dù không dùng Nguyên Ma, Hàn Thạc vẫn thấy được tung tích của Ngải Mễ Lệ, hắn tránh né vài người trên đường rồi đi đến một chỗ xa vắng vẻ ở đằng sau hòn non bộ.

Vừa mới rẽ vào hòn non bộ, đột nhiên có một bóng người rón rén đi ra, thò tay hung hăng véo vào chỗ thịt mềm ở bên hông của Hàn Thạc, nổi giận dùng dùng ghé sát vào tai hắn gần giọng nói:

- Tại sao cho đến tận bây giờ chàng vẫn không nói cho ta biết, không ngờ chàng lại có bạn gái?

Không cần đoán cũng biết chắc đó là tay của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc vòng tay ra sau ôm chặt lấy nàng, sau đó đè chặt xuống mặt hòn non bộ. Một bàn tay xoa nhẹ kiểu đồn vãnh cao tròn trịa của nàng, tay kia giữ chắc lấy cơ thể rồi hôn lên đôi môi đỏ tươi.

- Đứng..... đứng..... - Ngải Mễ Lệ từ chối hai lần, ra sức đâm đâm vào ngực Hàn Thạc, nhưng căn bản không thể ngăn cản, rồi chính bản thân nàng cũng dần dần nóng lên, mềm nhũn đi.

Hôm nay Ngải Mễ Lệ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu cà phê dài thướt tha bó sát lấy thân hình đầy quyến rũ. Nửa dưới bông lên rồi lượn sát tinh tế ôm lấy cặp đùi trắng tấp của nàng, thoát nhìn như là đuôi của một người cá, thể hiện rõ vóc người cao, thon thả.

Đôi gò bồng đảo cao vút như muốn xuyên thủng lớp áo vươn ra ngoài, kiêu đồn cao tròn trịa, cặp đùi trắng tấp, săn chắc, được bộ váy áo tôn lên, chỉ cần thoáng nhìn qua là thấy được, tạo nên một sức hấp dẫn mãnh liệt. Khi bước đi, đồn bộ dong đưa, sắc đẹp của Ngải Mễ Lệ tỏa ra bốn phía, tựa như tiên nữ giáng trần. Hàn Thạc lúc này để ý thấy rất nhiều đàn ông có mặt nơi đây khi nhìn về phía nàng đều xuất hiện dáng vẻ như bị hấp mất hồn vía, mỗi đôi mắt đều nhanh chóng mở tròn xoe.

Ngải Mễ Lệ quyến rũ như vậy đương nhiên cũng làm cho Hàn Thạc có chút dậm giệt, bây giờ lại đang ôm chặt thân hình nàng nên càng khó có thể tự kiềm chế.

Bàn tay của Hàn Thạc luôn vào bên trong, không hề e dè sờ soạng khắp nơi. Ngải Mễ Lệ rên rỉ hờn hển nhưng lại cực lực giãy dụa, giống như khóc như than nho nhỏ van xin:

- Không được, không được ở chỗ này, rất..... rất là nguy hiểm!

Ba Nguyên Ma từ cổ bay nhanh ra ngoài, quan sát mọi động tĩnh nhìn thấy ở chung quanh truyền về. Hàn Thạc lúc này đã sẵn sàng hành sự, ôm chặt lấy Ngải Mễ Lệ, cảm giác được biểu hiện tương ứng lập tức nói:

- Không sao đâu, ta có cách phòng bị, sẽ không để ai phát hiện được.

Nói xong, hần cúi người ngồi thụp xuống, tay cầm lấy mép váy của Ngải Mễ Lệ từ chỗ chân trần kéo tót lên đến tận eo, khiến cho cặp đùi trắng nõn nà và đôi chân trắng tấp, sẵn chắc lộ ra toàn bộ. Đến khi váy của Ngải Mễ Lệ bị vén lên đến tận hông, Hàn Thạc thở hổn hển, kéo tụt luôn nội y, cuồng mãnh tiến nhập.

Hai người đều phải kiềm nén âm thanh, chỉ cùng nhau phát ra những tiếng rên nho nhỏ, sau đó thở hổn hển, cảm giác cực kỳ hưng phấn kích thích.

Lần này quan hệ vùng trộm ở chỗ ngay gần các thương nhân đang nâng cốc nói cười vui vẻ, hai người thậm chí còn có thể nghe được tiếng mọi người thay nhau đối thoại thật đúng là cực kỳ nguy hiểm, có thể bị bắt quả tang bất cứ lúc nào. Điều đó khiến cho hai người vừa lo lắng vừa có cảm giác kích thích mãnh liệt hơn. Làm cho Hàn Thạc mặc dù có sức khỏe kinh người nhưng trong loại tình huống kích thích này cũng phát tiết rất nhanh, Ngải Mễ Lệ mất hạnh mê ly, lên đỉnh Vu Sơn đến cả ba lượt.

- Nói. Với Phỉ Bích đã xảy ra chuyện gì? - Hành sự xong, Ngải Mễ Lệ vừa giúp Hàn Thạc lau rửa vũ khí vừa không quên cất tiếng oán giận hỏi.

Hàn Thạc sượng khoái trần trề, thoải mái nhắm mắt lại, tựa vào hòn giả sơn, đem chuyện với Phỉ Bích kể một lượt. Sau khi hần kể xong, Ngải Mễ Lệ mới dịu sắc mặt xuống một chút, nhưng cũng không phải hết giận hằn.

Ngải Mễ Lệ đột nhiên quỷ quái bóp mạnh phía dưới hạ thân của Hàn Thạc một cái, hừ lạnh:

- Khi ả Phỉ Bích kia khoác tay chàng thì trên mặt tỏ vẻ rất tự nhiên, căn bản không có bất cứ một biểu hiện nào là giả bộ, ta thấy rằng quan hệ giữa các người không phải là đơn giản như vậy.

Tiểu huynh đệ bị tóm lấy làm Hàn Thạc kêu lên một tiếng, với lấy quần lót mặc nhanh lại, rồi thở phào một hơi, cười cợt nhả giải thích:

- Được rồi, được rồi. Không phải ghen tuông, giữa chúng ta thật không có quan hệ kiểu đó.

- Bố Lai Ân, người ở chỗ này phải không? Ta tới tìm người đây này!

Đúng lúc này, Nguyên Ma phát hiện được Lao Luân Tư đang vừa réo gọi vừa đi về phía này.

- Mẹ nó, sao hần lại đến đây. - Hàn Thạc có vẻ kinh sợ, bắt đầu cùng với Ngải Mễ Lệ bối rối sửa sang lại quần áo, mặt mày lo lắng.

Lao Luân Tư tựa hồ biết Hàn Thạc ở đây nên vừa réo gọi vừa xông thẳng tới. Thấy hần đã sắp tới nơi, Hàn Thạc lấy tay chỉ về một hướng khác và nói với Ngải Mễ Lệ:

- Mau rời khỏi chỗ này nhanh lên!

Ngải Mễ Lệ lúc này tâm trí rối bời, tay nâng làn váy bước thấp bước cao vội vàng chuồn đi. Lúc sau, Lao Luân Tư rốt cục cũng đến, cười ha hả nói:

- Ta vừa mới hỏi về người, quần gia nói đã thấy người đi về hướng này, quả nhiên người ở chỗ này thật. À, người đàn bà kia là ai đấy?

Lao Luân Tư sau khi tìm được Hàn Thạc liền cất tiếng cười nói, sau đó mắt đột nhiên nhìn thấy bóng lưng của Ngải Mễ Lệ đang khuất dần ở phía bên kia liền hỏi nhỏ một câu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hần.

- Không có, không có gì. A, không biết, ta không biết.

Lúc này, Hàn Thạc thật vất vả tìm cách xử lý thỏa đáng mọi việc, trong lòng thâm mắng Lao Luân Tư đều giả, vừa mở mồm đã hỏi han lung tung.

Nét mặt Lao Luân Tư kỳ quái quay sang nhìn Hàn Thạc vài lần, đột nhiên nói:

- Ta vừa mới nghe Phỉ Bích nói người là bạn trai của nàng, đang chuẩn bị tới tán gẫu với người, không ngờ lại thấy một người con gái từ chỗ này rời đi, người không phải là lên trốn sư muội ta đến đây hẹn hò với một người khác chứ?

- Ha ha, sao có thể thế được, người nhất định là bị hoa mắt rồi, hoặc là có người khác vừa lúc đi ngang qua chỗ ấy.

Hàn Thạc nói lấp liếm đi, sau đó đột nhiên nghiêm sắc mặt thay đổi chủ đề, nói với Lao Luân Tư:

- Về chuyện Khắc Lạp Khắc, người định hành động thế nào?

Tựa hồ nhìn ra rằng Hàn Thạc cố ý thay đổi chủ đề, Lao Luân Tư lạ lẫm nhìn Hàn Thạc một lúc, cũng không tiếp tục hỏi gì nữa, cười nói:

- Hôm nay cha ta tổ chức yến tiệc, người là khách quý tới dự cũng nên hưởng thụ mới phải, chúng ta không nên nói đến chuyện không hay ho như thế này.

Lao Luân Tư nói như vậy chính là hợp tâm ý Hàn Thạc nên hẩn mỉm cười đi ra khỏi chỗ đó, nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi hưởng thụ yến tiệc thôi.

Lao Luân Tư gật đầu, không tiếp tục nói thêm điều gì, cùng Hàn Thạc đồng thời rời khỏi chỗ đó đi đến nơi tổ chức yến tiệc.

Tiếng nhạc du dương không biết đã nổi lên từ khi nào, rất nhiều khách mời đã từ bên ngoài đi vào bên trong gian đại sảnh. Trong tiếng hát du dương, phần lớn những người này đang khiêu vũ, chỉ có một vài người không có bạn nhảy hoặc là không có hứng thú là còn tiếp tục đứng một mình ở bên ngoài.

Ở đằng xa, Phỉ Bích có vẻ hơi buồn chán, nhẩn nại tiếp chuyện Tạp Mai Long. Bên cạnh Tạp Mai Long còn có một người đàn bà mang trên mặt một nét cười khinh khỉnh lạnh lùng, tựa hồ đang nói với Phỉ Bích điều gì đó khiến cho sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi.

- Sao lại thế này? - Hàn Thạc tới nơi liền cau mày, lên tiếng hỏi Phỉ Bích.

- A, người thanh niên đẹp trai này chắc là bạn trai của người. Ha ha, có điều chỉ là một đệ tử bình thường của ma vũ học viện Ba Bể Luân mà thôi, làm sao so được với Tạp Mai Long tiên sinh lắm tiền nhiều của. Ồ, không phải là người bao gã thanh niên đẹp trai này và cho hắn đi học chứ? Nếu như vậy thì thật là thú vị vô cùng! - Người đàn bà này mặc một bộ quần áo xa hoa, đeo châu báu chói mắt, tựa hồ sợ người khác không biết bà ta có tiền, mặt mũi không ngờ cũng tạm coi là nhìn được, chỉ tội vóc người đầy đặn quá mức, có vẻ hơi phì nộn.

- Ồ, bà già này là ai đấy? - Hàn Thạc liếc mắt kinh ngạc nhìn người đàn bà quyền quý này một cái, rồi vờ vặt kêu lên một tiếng hỏi Phỉ Bích.

“Hi hi”, Phỉ Bích bịt miệng nhưng nhin không nổi phải cười thành tiếng, sau đó khôi phục vẻ mặt bình thản, đáp:

- Bà đây là Ngô Lai Lệ phu nhân của hiệu may Lai Lan.

- Không có tí giáo dục gì cả, con mắt nào của người thấy ta giống như một bà già hả?- Ngô Lai Lệ tức giận lạ thường, chống nạnh trừng mắt hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc chỉ vào mắt trái, nói:

- Là con mắt trái này. - Sau đó lại chỉ vào mắt phải, nói tiếp:

- Còn có thêm cả mắt phải này nữa.

Khóe miệng Phỉ Bích hé ra một nụ cười khoái trá, lại gần dịu dàng khoác tay Hàn Thạc, nói với Ngô Lai Lệ:

- Huynh ấy là người rất thật thà, thật sự có lỗi quá!

Phỉ Bích là một vị kiếm sư, về thực lực của bản thân thì không có gì phải nghi ngờ, tuy nàng không am hiểu cách đấu võ mồm, nhưng cũng không chịu nổi bị mất mặt như vậy. Đã có Hàn Thạc ở bên cạnh khai

mào mà bản thân lại tinh minh lão luyện nên Phỉ Bích cũng không thềm nể nang, phối hợp đổ thêm dầu vào lửa.

- Bà già, từng này tuổi đầu rồi, không có việc gì thì ở nhà mà an hưởng tuổi già cho khỏe, còn phơi mặt ra nơi đầu sóng ngọn gió này để làm gì. Mặt khác, tuổi tác của chúng ta kém bà thật sự quá nhiều, đến mức không có cách nào mà tán tỉnh bà được nữa. Nếu bà thật sự không chịu nổi sự cô đơn thì có thể tìm một người có tuổi tác phù hợp mà ve vãn!

Hàn Thạc làm như không thấy sự phẫn nộ của Ngô Lai Lệ, cứ điềm nhiên đổ thêm dầu vào lửa, sau đó dùng ngón tay chỉ một người ở phía trước, mở mồm nói:

- Ấc, kiểu như cụ ông kia mới là đối tượng thích hợp để bà tán tỉnh, bà có thể theo đuổi cụ ông đó, nói không chừng còn có thể phát sinh một cuộc tình già!

Theo phương hướng ngón tay của Hàn Thạc, một ông già tóc hoa râm, tay cầm quả trượng, ngồi ở trên một chiếc ghế cách đó không xa, đang nhâm nhi uống rượu.

Ngô Lai Lệ liếc mắt nhìn lão nhân, mặt đỏ bừng vì tức giận, hai gò bồng đảo trước ngực không ngừng rung động, sau đó quay lại căm tức nhìn Hàn Thạc nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Theo hướng ánh mắt của Hàn Thạc, Tạt Mai Long cùng Phỉ Bích Lao Luân Tư đồng thời nhìn về phía lão nhân kia. Phỉ Bích khẽ cười, lén lút nhéo Hàn Thạc một cái, tựa hồ trách cứ hẳn không nên đem lão nhân ra đùa giỡn. Tạt Mai Long liếc mắt nhìn lão nhân kia rồi quay đầu sang thấp giọng khuyên bảo Ngô Lai Lệ đừng có tức giận.

Nhưng khi Lao Luân Tư vừa nhìn thấy lão nhân kia thì ngay lập tức mặt biến sắc, có vẻ hơi ngạc nhiên kinh sợ, cuối cùng lộ ra một nét cười khổ lạ lùng.

- Tiểu tử, từ xa đã nghe thấy người nói bậy nói bạ về ta rồi. - Lúc này, lão nhân đột nhiên xoay người, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn Hàn Thạc, cất tiếng oang oang.

136. Chương 136:chênh Lệnh Địa Vị

Hàn Thạc trợn tròn mắt đương trường, sau đó nhìn thấy lão nhân này đứng dậy đi tới. Vừa rồi lúc ngồi đó hẳn thực sự không phát hiện ra, đến khi lão nhân đứng thẳng dậy, lập tức hiển lộ vẻ uy mãnh bất phàm, thân hình cao lớn, thoát nhìn không có vẻ gì là tuổi già sức yếu.

Phỉ Bích lén nhéo Hàn Thạc một cái, ý bảo hẳn nhanh nói cái gì đó, bên kia Lao Luân Tư cũng đưa mắt ra hiệu cho hẳn, tựa hồ thúc giục hẳn nhanh nhận lỗi với lão.

Trông thấy lão nhân bước tới, Hàn Thạc cười khổ nói:

- Thính lực lão nhân gia ngài thực vẫn còn minh mẫn a, bất quá ta cũng không nói xấu gì ngài, chỉ muốn giúp ngài giới thiệu một người bạn già mà thôi.

- Ồ? Cái này cũng có chút ý tứ, không nghĩ người có lòng hảo tâm thế.

Sau khi tới, lão nhân liếc hẳn, cái nhìn làm hẳn cảm thấy hơi phát lạnh, sau đó mới chỉ Phỉ Bích, mỉm cười nói:

- Người chỉ cô nương mỹ lệ này à, nếu như lời người nói, ta sẽ rất mãn ý, ha ha!

Vừa nói xong, Hàn Thạc đang ngạc nhiên, sắc mặt Phỉ Bích đã đỏ bừng lên, hung hăng nguýt hẳn, tựa hồ trách hẳn tự chuốc lấy họa.

- Không phải, vị cô nương đó với tuổi của ngài rõ ràng là không hợp, ta cho rằng lão nãi nãi này mới thích hợp với ngài. - Hàn Thạc trước mặt lão nhân này cảm thấy khí thế mình hơi bị áp chế, dường như để tránh thoát loại cảm giác áp lực đó, mới mở mồm nói lung tung không kiêng nể gì cả.

Lao Luân Tư bên kia thoát nhìn hơi lộ vẻ lo lắng, liên tục đánh mắt với Hàn Thạc, thế nhưng vẫn chậm một chút, hẳn đã nói ra hết.

- Không được giáo dục, không có mắt nhìn, ta thế nào lại xứng với lão già kia. Người có phải là hiềm không muốn sống nữa hay không? - Ngoã Lai Lệ cực kỳ phẫn nộ, hung ác trừng mắt với Hàn Thạc rít lên, lại còn theo đó trợn mắt nhìn lão nhân.

- Tiểu tử, người nhất định là nói giỡn rồi. Tuổi ta mặc dù không nhỏ, nhưng rõ ràng vị nữ sĩ này lớn tuổi rồi a, ta thấy bà ta với gia gia đã qua đời của ta mới gọi là xứng đôi vừa lứa. - Lão nhân nghe thấy Ngoã Lai Lệ mắng mình, liền vui tươi hơn hớn phản kích lại ác độc.

“Tuổi bà ta đã cao rồi”, nói như vậy là đã giễu cợt thẳng thừng Ngoã Lai Lệ không đúng tí nào. Những lời này vừa ra khỏi miệng, Ngoã Lai Lệ giận đến cơ hồ thất khiếu bốc khói, lập tức hầm hầm nhìn lão nhân, cầm tức quát:

- Cái thứ lão bất tử người, dám nói ta như vậy.

“Chách!” Một cái tát, Lao Luân Tư thành linh xuất thủ, tát thẳng lên mặt quý phụ nọ, rồi lạnh lùng nói với Táp Mai Long bên cạnh:

- Táp Mai Long thúc thúc, vị bằng hữu này của người không biết lễ phép, nhà chúng ta không hoan nghênh nhân vật như thế. Mời bà ta rời khỏi đây.

Sắc mặt Táp Mai Long chợt biến đổi, tựa hồ không hiểu nổi tại sao Lao Luân Tư lại làm như vậy. Quý phụ nọ càng muốn phát cuồng, tay trái che mặt mơ hồ đã có huyết tích hiện ra. Xem ra cái tát kia Lao Luân Tư hạ thủ không nhẹ.

Trong lòng Táp Mai Long ẩn ước thấy có phần không thỏa đáng, đang định hỏi Lao Luân Tư thế là có ý gì thì tài chính đại thần Y Bố đã bước từ phía xa đến. Khi tới nhìn thấy lão nhân lập tức kinh hô một tiếng, tiến lên thi lễ:

- Cáp Ân lão tiên sinh, cơn gió nào đưa ngài tới đây thế?

Hàn Thạc thấy chấn kinh, sau đó đột nhiên nhớ tới thân phận Ngải Mễ Lệ mà Táp Mai Long đã nói trước đó. Gia chủ đương nhiệm của gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ tên là Cáp Ân. Giờ mới nghĩ tới, Hàn Thạc lại nhìn lại lão nhân, mơ hồ đã đoán ra thân phận của ông ta.

Sắc mặt Táp Mai Long cũng đồng dạng đại biến, quát nhẹ với Ngoã Lai Lệ: “Câm mồm!”, vốn gã muốn ngăn chặn nàng ta tiếp tục gây huyên náo, sau đó Táp Mai Long mới nói với lão nhân một cách hết sức lo sợ:

- Thực xin lỗi Cáp Ân tiên sinh, chúng ta đã thất lễ, ta sẽ dẫn nàng ta rời đi ngay, qua mấy ngày nữa sẽ tự thân dâng môn tạ tội với ngài.

Lúc này, Ngoã Lai Lệ cuối cùng cũng có phản ứng, thần sắc sợ sệt, đứng như trời trồng không biết nên nói gì, hiển nhiên thân phận của Cáp Ân khiến nàng ta sợ chết khiếp.

- Bất tất thế, gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ chúng ta thực không hợp với loại nhân vật như các người. - Thần sắc Cáp Ân như thường, trầm tĩnh liếc nhìn hai người, thờ ơ nói.

Thần sắc Táp Mai Long vẫn nhún nhường, biểu hiện vẻ không bởi tiếp được nữa, miễn cưỡng kéo Ngoã Lai Lệ vẫn đang mù mịt nhanh chóng đi ra ngoài, trước khi rời đi còn không ngừng khom người khiêm tốn nói xin lỗi với Cáp Ân, đến khi gã biến mất hẳn.

Tại thế giới này, các thương nhân cho dù có kiếm được nhiều kim tệ đến đâu, thì địa vị xã hội cũng vĩnh viễn không bì kịp Cáp Ân quyền quý. Đặc biệt là gia tộc Cáp Ân còn là nhân sĩ quân đội cao cấp, địa vị của ông ta tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc càng thêm vô cùng cao quý, dạng thương nhân như Táp Mai Long, vô luận làm sao cũng không dám đắc tội với ông ta.

- Tiểu tử, lá gan người cũng không nhỏ a! - Táp Mai Long đã rời đi, sau khi bị Lao Luân Tư cùng Y Bố trách móc, biểu tình Hàn Thạc vẫn thế, tịnh không mở lời xin lỗi hay là biểu hiện vẻ kinh khủng gì đó. Điều này khiến cho Cáp Ân hơi có phần kinh ngạc, hừ nhẹ hắc một tiếng, nói.

Kì thật lúc biết được thân phận của Cáp Ân, Hàn Thạc cũng hơi chấn kinh, chỉ có điều vừa rồi hẳn cũng không nói quá thất lễ, do đó cũng không sợ ông ta, nghe ông ta nói vậy liền hoà nhã mỉm cười nói:

- Vừa rồi ta chỉ nói đùa với ngài mà thôi, ta nghĩ với sự độ lượng của ngài nhất định sẽ không để ý.

- Hắc hắc, ta rất hẹp hòi, tất cả mọi người đều biết. - Cáp Ân cười quái dị, nói ngoài ý liệu của Hàn Thạc.

Ông ta nói như vậy, ngược lại khiến cho Hàn Thạc có phần kinh ngạc, ngẩn người ra không biết nói gì cho phải.

- Ôi, phụ thân đại nhân, các người trò chuyện gì ở đây thế? - Chính vào lúc này, Ngải Mễ Lệ đã thay một bộ y phục mới từ xa tiến lại, tới nơi trước tiên liếc Hàn Thạc một cái, sau đó mới kinh ngạc nói với Cáp Ân.

Ngải Mễ Lệ gả cho con thứ của Cáp Ân, thế nhưng không may là gia hỏa đó chưa kịp động phòng với nàng ta đã bị Cáp Ân điều thẳng ra chiến trường, cuối cùng qua đời để lại quả phụ Ngải Mễ Lệ. Bởi nàng ta đã thành con dâu của gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ, lão Cáp Ân luôn tự trách mình, cảm giác mắc nợ con trai với con dâu, nghe nói cực kỳ yêu thương Ngải Mễ Lệ, đối đãi với nàng như con ruột.

- Không có gì, chỉ là gặp được một tiểu gia hỏa thú vị. Ừm, đi thôi đi thôi, ta mời con khiêu vũ. Thực không rõ làm sao trước giờ con đi dự tiệc không bao giờ dẫn theo bạn nhảy, lần này lại kéo lão gia hỏa ta theo, ta sớm muộn gì cũng bị con vền chết. - Lão Cáp Ân trước là nói thế, sau liền cười khà khà, bước về phía đại sảnh vũ hội.

Ngải Mễ Lệ vốn còn muốn nói gì, thế nhưng lão Cáp Ân rời đi, nàng cũng chỉ có thể nhanh chóng theo sau. Nhưng sau khi đi, Ngải Mễ Lệ vẫn đảo mắt khó hiểu qua Hàn Thạc.

Câu nói của lão Cáp Ân dường như mơ hồ ám chỉ điều gì đó, Hàn Thạc thoáng suy nghĩ một chút, đã minh bạch khả năng bởi vì nguyên nhân là mình, lúc này mới để cho Ngải Mễ Lệ tạo ra thay đổi, bất giác ngẫm cảm động.

- Ồ, nàng chính là Ngải Mễ Lệ phu nhân a, hôm nay hẳn là lần đầu tiên ta gặp nàng, thế nhưng sao hình bóng có vẻ quen thuộc thế nhỉ! - Lao Luân Tư nhìn theo Ngải Mễ Lệ, liếc Hàn Thạc, thấp giọng nghi hoặc nói.

Câu nói này của Lao Luân Tư hiển nhiên là có dụng ý, nhất là cái liếc mắt cuối cùng, khiến cho Hàn Thạc cảm thấy gãi gãi đầu đã phát hiện được điểm gì đó. Nhưng với hắn mà nói, quan hệ giữa hắn với Phỉ Bích mới là giả, do đó cũng không sợ Lao Luân Tư tố cáo quan hệ giữa hắn và Ngải Mễ Lệ với Phỉ Bích, trong lòng cũng thấy vững vàng, cũng không hoảng loạn gì nữa.

- Tiểu Phỉ Bích a, cháu không đắc tội với lão Cáp Ân chứ? - Sau khi Cáp Ân và Ngải Mễ Lệ rời đi, tài chính đại thần Y Bố nhìn sang Phỉ Bích, hơi lo lắng hỏi.

- Cứ mặc kệ việc của Phỉ Bích đi, ha ha, cha cứ lo việc của cha đi, việc ở đây cứ giao cho con, không phiền cha phải nhọc lòng. - Lao Luân Tư hốt nhiên nói.

Y Bố dường như rất nghe lời Lao Luân Tư. Gã vừa nói xong, Y Bố gật gật đầu không nói gì nữa, mỉm cười rời đi luôn.

- Yên tâm đi, Cáp Ân lão tiên sinh không phải là nhân vật không phân biệt đúng sai, ông ấy sẽ không làm khó các người, ta có thể bảo đảm. Vũ hội đã bắt đầu, các người cứ hưởng thụ cho thoải mái đi. - Sau khi Y Bố rời đi, Lao Luân Tư mỉm cười nói với Hàn Thạc cùng Phỉ Bích.

- Ừm, biết rồi sư huynh.

Phỉ Bích mỉm cười, nói xong liền kéo Hàn Thạc, rất tùy ý nói:

- Đi thôi, bồi ta khiêu vũ.

Hàn Thạc đực mặt ra, hơi kinh hoảng nói:

- Thôi xong, ta không biết nhảy gì cả đâu!

Phỉ Bích ngẩn ra, do dự một chút, đang định thôi, bỗng nhiên xéch mi lên, khéo léo nói:

- Không sao, ta có thể dạy người, rất đơn giản mà.

- Thôi thôi, ta rất vụng về, làm xấu mặt nơi đông người thế này thì không hay đâu. - Hàn Thạc cười khở lắc đầu cự tuyệt.

Chiếc cổ trắng nõn thon dài ngẩng lên, Phỉ Bích khẽ oán trách:

- Người trước đó đã đáp ứng ta thế nào, không phải muốn chạy trốn đấy chứ.

Nói xong, cũng mặc kệ Hàn Thạc có đáp ứng hay không, Phỉ Bích khoác lên khuỷu tay hắn, kéo hắn về phía sàn nhảy, căn bản không cho phép Hàn Thạc cự tuyệt.

137. Chương 137:dị Động Trong Vũ Hội

oOoHàn Thạc khóc cười không xong, bất đắc dĩ chỉ có thể để cho Phỉ Bích kéo đi.

Khi tới sàn nhảy, Hàn Thạc đã thấy đám thương nhân, còn có một số nhân vật quyền quý, tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của các tiểu thư phu nhân đang tung tăng khiêu vũ. Hắn bị Phỉ Bích lôi đến cạnh sàn, vẫn còn sững sờ không nhúc nhích, chỉ nheo mắt chú ý bước chân của những người này, mong sao lát nữa sẽ không quá mất mặt.

- Tới đây, ôm eo ta.

Phỉ Bích quay người lại đối diện với Hàn Thạc, ngọc thủ nhỏ nhắn vừa nhấc lên, tay trái đã nắm gọn trong tay phải của hắn. Sau đó tay phải của nàng nắm lấy tay trái của hắn đặt lên vòng eo của mình.

Bàn tay nhỏ bé của Phỉ Bích vừa chạm vào bàn tay to lớn của Hàn Thạc, trong lòng hắn thầm rung động, bàn tay trắng muốt mềm mại như không xương, ấm áp vô cùng, cảm giác cảm rất thoải mái. Hàn Thạc nhìn không được xiết lòng bàn tay của Phỉ Bích vài lần, khiến cho Phỉ Bích cả người run rẩy, gò má bắt giác trở nên hồng nhuận.

Trùng mắt với Hàn Thạc, Phỉ Bích gất nhẹ:

- Không được tác quái!

Rồi bàn tay của Hàn Thạc chạm vào eo lưng của Phỉ Bích, thân thể hai người gần sát, có thể ngửi được mùi vị trên người nhau. Ngay cả trong khi nói chuyện, hơi thở từ miệng mũi đều phả vào mũi đối phương.

- Đi, ta dẫn ngươi khiêu vũ, ngươi bước theo tiết tấu của ta là ổn thôi. - Phỉ Bích không dám nhìn thẳng Hàn Thạc, cúi đầu nhẹ giọng nói một câu, rồi hít một hơi thật sâu, bàn tay nhỏ bé đặt trên vai Hàn Thạc, chậm rãi đi về phía sàn nhảy.

Nương theo tiếng nhạc du dương tuyệt vời, Phỉ Bích có vẻ buông lỏng tâm tư, cũng không tiếp tục tránh né, đôi mắt đẹp nhìn Hàn Thạc thật sâu với vẻ khác thường, thấp giọng giảng giải cho Hàn Thạc yếu lĩnh của bước nhảy.

Bằng vào nhãn lực cùng sự thông tuệ của Hàn Thạc lúc này, sau một phen quan sát vừa rồi, đã hiểu rõ tiết tấu của bước nhảy, lại nghe Phỉ Bích cẩn thận giảng giải một phen, sau đó lại được nàng đưa vài bước, lập tức nắm vững được yếu lĩnh, bước chân từ chỗ vụng về chậm rãi trở nên thuần thục.

Phỉ Bích chính là kiếm sư, thực lực cao cường, sự mềm dẻo cùng linh hoạt của thân thể tự nhiên bất phàm. Mà Hàn Thạc trải qua rèn luyện ma công, cơ năng thân thể về mọi mặt lại càng vượt xa thường nhân, thân thể hai người gần nhau, chốc lát đã phối hợp nhịp nhàng, bước nhảy nhìn lập tức vô cùng hòa hài, động lòng người.

Thân thể áp sát hai tay nắm chặt, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, thường thường chỉ cần Phỉ Bích truyền đến một ánh mắt, Hàn Thạc liền có thể hiểu được ý tứ của nàng, bước chân di chuyển theo Phỉ Bích cùng chậm đến nhanh hay xoay tròn. Loại tư vị tuyệt vời này khiến cho trái tim của Phỉ Bích và Hàn Thạc đồng thời nhện nhạo một loại cảm giác khác thường.

Một khúc chấm dứt, hai người đều hơi có cảm giác không muốn dừng lại. Sau đó lại một thủ khúc vang lên, Phỉ Bích lại kéo thẳng Hàn Thạc cùng khiêu vũ, hai người phối hợp ăn ý. Tuấn nam mỹ nữ lại diễn vũ khúc đến hoàn mỹ, hấp dẫn được sự chú ý của phần đông ánh mắt.

Trong lòng đang khoan khoái, mắt Hàn Thạc đảo qua. Đột nhiên chú ý tới Ngải Mễ Lệ đang cách đó không xa khiêu vũ cùng lão Cáp Ân. Ánh mắt tràn ngập đổ kị, oán hận nhìn Hàn Thạc chăm chú, điều này khiến cho trong lòng hắn thầm nhảy lên, lộ ra một nụ cười khổ hướng về cô nàng.

Thấy Hàn Thạc lúc này mới để ý tới mình, Ngải Mễ Lệ hơi tức giận, hung hăng trừng mắt với hắn, ngầm nói cho hắn biết mình đang thật sự ghen tức đấy.

Lúc này, Hàn Thạc thật sự cũng không có biện pháp gì để giải thích, chỉ có thể cười khổ từ xa xa với Ngải Mễ Lệ. Trong lúc này, mấy người phục vụ từ ba phương hướng xuất hiện, ánh mắt của bọn họ sắc bén, bước chân nhanh chậm nhịp nhàng, như đang che dấu điều gì đó.

Vốn dĩ Hàn Thạc cũng không để ý, có điều cái lỗ tai linh mẫn dường như trong tiếng nhạc du dương đã nghe được một tiếng đình đang cực kỳ yếu ớt. Loại thanh âm này giống như là đồ ngọc châu báu va chạm với sắt thép sinh ra.

Trong lòng hơi động, vẻ mặt Hàn Thạc căng thẳng, ánh mắt không tự chủ được bắt đầu nhìn kỹ mấy người phục vụ vừa mới xuất hiện. Lúc này mọi người đang yên lặng chìm đắm trong những bước nhảy, mấy người bưng khay rượu xuất hiện, có vẻ hơi đột ngột. Mấy người khác mặc dù ánh mắt bình tĩnh, nhưng luôn luôn vô tình ngó về phía lão Cáp Ân đang trong sàn nhảy, mơ hồ còn có hàn quang hiện ra.

Theo quan sát của mình, Hàn Thạc đã thấy mấy người đó từ mấy phương vị đang từ từ hội tụ về một hướng. Mà án theo những bước nhảy của Ngải Mễ Lệ cùng lão Cáp Ân, bọn họ trong chớp lát đã di chuyển tới chỗ mấy người phục vụ, từ ánh mắt mấy người đó, hắn mơ hồ cảm thấy không ổn.

Tâm ý vừa động, Hàn Thạc nghiêng mặt, đưa môi tới sát tai Phỉ Bích. Đang trầm mê trong những bước nhảy, Phỉ Bích thoáng chốc cảm ứng được động tác của hắn, phương tâm liền rối loạn, khuôn mặt đỏ bừng lan xuống cả cổ.

Chỉ thấy Phỉ Bích đầu tiên là hơi né cổ sang trái một chút, tựa hồ muốn kéo giãn khoảng cách giữa môi Hàn Thạc và cổ nàng, tiếp đó Phỉ Bích ngẩng nhanh đầu lên lên liếc hắn, phát hiện Hàn Thạc đang nhú mày lại, điều này làm cho trong lòng nàng càng bối rối.

Do dự một chút, Phỉ Bích tựa hồ đã hạ quyết tâm, ngầm trừng mắt với Hàn Thạc, cổ cũng không tránh né nữa mà giữ nguyên tư thế, mặc cỡ đồ mặt như là đang đợi cái gì đó.

- Mấy người phục vụ kia tựa hồ muốn gây bất lợi với lão Cáp Ân cùng Ngải Mễ Lệ phụ nhân, vừa rồi ta còn chọc cười ông ấy. Bây giờ nàng cùng ta đồng thời di động đến, ta còn thiếu lão Cáp Ân một phần nhân tình. - Hàn Thạc rốt cục đã kề sát môi bên tai Phỉ Bích, nhẹ nhàng nói.

Đầu tiên là thân thể run rẩy đang tràn ngập chờ mong, nhưng sau khi nghe được lời nói của Hàn Thạc, thân thể Phỉ Bích đang mềm mại đột nhiên trở nên cứng nhắc, phương tâm hiện lên một chút thất vọng, kéo ánh mắt hắn tỏ ý mình đã hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt của Phỉ Bích, Hàn Thạc phối hợp rất ăn ý, hiểu được toàn bộ. Gật gật đầu hắn không nói gì thêm, cùng Phỉ Bích ngầm ăn ý thay đổi bước nhảy, thành linh đổi vị trí, bước rất nhanh tới chỗ lão Cáp Ân cùng Ngải Mễ Lệ.

Đối với Hàn Thạc mà nói, làm như vậy đương nhiên không phải vì trả lại cho lão Cáp Ân nhân tình gì đó, mà hoàn toàn là bởi vì Ngải Mễ Lệ. Ngải Mễ Lệ đang khiêu vũ với lão Cáp Ân, thấy hắn nhảy mắt không ngừng với mình, tưởng rằng hắn chột dạ nên định giải thích gì đó, thở hổn hển trừng mắt với Hàn Thạc, quay đầu đi không hề nhìn lại hắn nữa, tựa hồ lúc này lửa giận đã bốc lên đầu.

Mất thấy nguy cơ tới gần, Hàn Thạc phút chốc càng thấy tỉnh táo. Ánh mắt ngưng tụ trên mấy người phục vụ, suy ngẫm thời cơ cùng lộ tuyến bọn họ động thủ trong đầu một cách rõ ràng, tính toán chuẩn thời điểm bọn họ sẽ động thủ.

Đến lúc Ngải Mễ Lệ cùng lão Cáp Ân rốt cục cũng đã tới bên,

Bàn tay Hàn Thạc ôm eo Phỉ Bích thành linh vận lực, bước chân chợt gia tăng tốc độ hướng tới Ngải Mễ Lệ.

Cùng lúc đó, mấy tên phục vụ đã chờ rất lâu, ánh mắt vừa rồi còn bình hoà khí chất chợt biến đổi. Một cổ khí tức lạnh lẽo từ trên người bọn chúng tản mát ra. Tay bưng khay rượu đột nhiên giương lên, ném mạnh

cái khay về phía Ngải Mễ Lệ cùng lão Cáp Ân, bọn chúng cũng đồng thời phát động. Chủy thủ lóng lánh hàn quang, nhanh như thiểm điện đâm thẳng tới hai người.

Đang nường theo những bước nhảy với tiếng nhạc du dương, sắc mặt Ngải Mễ Lệ cùng lão Cáp Ân đột nhiên đại biến, nhưng, nhưng đến khi bọn họ kịp phản ứng thì công kích trí mạng đã gần trong gang tấc. Một thanh chủy thủ đâm thẳng tới Ngải Mễ Lệ, bốn thanh còn lại nhằm vào lão Cáp Ân, tổng cộng năm sát thủ hành động nhanh nhẹn. Ra tay sạch sẽ nhanh gọn, vừa nhìn liền biết là tay lão luyện đã kinh qua huấn luyện khắc khổ.

Một tiếng rú bén nhọn vang lên giữa tiếng nhạc du dương rất chói tai. Lục Ma Phong theo tâm ý Hàn Thạc nhanh như chớp từ trong tay áo bắn ra. Mục tiêu trực chỉ chủy thủ đang đâm tới Ngải Mễ Lệ.

Hàn Thạc cùng Phỉ Bích phía sau xoay tròn rất nhanh vừa lúc tới bên cạnh lão Cáp Ân. Dưới tình huống thích khách không kịp phản ứng, dững mãnh lao nhanh vào bốn người đang vây công lão.

Hàn Thạc và Phỉ Bích sớm đã có phòng bị. Hai người đồng thời ra tay chống đỡ. Hàn Thạc sử dụng chủy thủ được ả nhân rèn ngăn trở một kích, Phỉ Bích sử trường kiếm xoay tròn làm hai thanh chủy thủ bỗng nhiên bị đại lực đánh bay lên trời. Thừa dịp, Hàn Thạc phía sau lưng va mạnh một cái, cố gắng đẩy lão Cáp Ân ra khỏi nguy hiểm.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, cú va chạm mạnh cũng không đẩy được lão Cáp Ân ra. Chỉ thấy nửa thân trên của lão thoáng lung lay một chút, đại thủ quơ một cái đã bắt được khay rượu đang bay tới, sau đó ném về phía sau. “Đang” Một tiếng vang lớn, ngăn trở nốt thanh chủy thủ cuối cùng đâm tới.

Hàn Thạc với Phỉ Bích đột nhiên lao ra ngăn chặn được ba thanh chủy thủ đâm về phía lão Cáp Ân đã làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch của thích khách. Năm tên liếc mắt với nhau, cũng không tiếp tục xuất thủ nữa, trên sàn nhảy rú lên the thé như quỷ khóc khiến chúng nhân vội vàng tránh né, rồi nhanh chóng rút lui ra bên ngoài.

Lão Cáp Ân cùng Phỉ Bích, một người nhìn chằm chằm một tên thích khách, lập tức đuổi theo, Hàn Thạc nhân lúc lão Cáp Ân cùng Phỉ Bích hành động liền chạy chạy vội đến bên Ngải Mễ Lệ, nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói:

- Nàng không sao chứ?

- Không sao, nhanh đuổi theo sát thủ đi! - Ngải Mễ Lệ không hổ là cấp cao Âm Mạc, không lộ ra chút hoảng loạn nào, lập tức quát nhẹ với Hàn Thạc.

- Mặc kệ chuyện của ta, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi, những việc khác với ta không liên can! - Hàn Thạc lắc lắc đầu, tiện tay với lấy chén Đào Mãn tửu, đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn Ngải Mễ Lệ chậm rãi uống rượu, cũng không có ý định động thân.

- Chàng, tên tiểu quỷ xấu xa đáng ghét!

Ý tứ trong lời nói của Hàn Thạc, rõ ràng là đặt an nguy của Ngải Mễ Lệ lên hàng đầu, những việc khác hần không quản. Ngải Mễ Lệ nghe hần nói như vậy, trong lòng vừa tức giận hần không nghe lời, lại vừa cảm động trước sự quan tâm của hần, yêu kiều oán trách một câu.

Lúc này, sàn nhảy đã sớm nháo nhào, đám thương nhân đột nhiên gặp phải kì biến, toàn bộ đều kinh hoàng thất thổ bỏ chạy ra quảng trường bên ngoài, cũng không có bất luận kẻ nào chú ý tới cuộc nói chuyện giữa Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ.

Mất thấy người trên sàn nhảy càng lúc càng ít, Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ mới chạy ra phía ngoài. Khi tới cửa, một tiếng rít vang lên, Lục Ma Phong lướt qua đám người đang hoảng loạn chạy trốn, bỗng nhiên rơi vào lòng bàn tay hần, nháy mắt liền biến mất không thấy tung tích.

- Tên vừa mới ám sát nàng đã chết rồi! - Hàn Thạc thu hồi Lục Ma Phong lại, tỉnh bơ nói với Ngải Mễ Lệ.

Lục Ma Phong vừa rồi bay ngược lại quay về, phi hành sát mặt đất, người bên ngoài trong lúc hoảng loạn tự nhiên không phát hiện ra. Chỉ có điều đi cùng Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ mắt mở trừng trừng nhìn Lục Ma Phong thần kỳ tự động bay trở về, sau đó giấu kín trong tay áo hần, lúc này kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

- Vũ khí chàng sử dụng, rốt cuộc là thứ gì thế? - Không dám tin tưởng nhìn Hàn Thạc, thanh âm Ngải Mễ Lệ hơi run rẩy trả lời.

Lục Ma Phong có thể tùy theo tâm ý của mình bay lượn, biểu hiện trên thế giới này, tự nhiên có thể dùng mấy chữ quỷ thần khó lường để hình dung. Ngải Mễ Lệ có biểu hiện chấn động như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Mỉm cười thần bí, Hàn Thạc tiêu sái giải thích:

- Cái đó và vũ kĩ ta tu luyện có quan hệ, không tiện giải thích nhiều với nàng, nàng chỉ cần biết vũ khí của ta đích xác có chút bất đồng, vậy là đủ rồi.

- Tiểu tử xấu xa, trên người chàng rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật? - Đôi mắt đẹp của Ngải Mễ Lệ liên tục hiện ra những tia sáng kỳ dị, ngưng tụ lên người Hàn Thạc, vô cùng tò mò hỏi.

Nhún nhún vai, Hàn Thạc mỉm cười không nói, bộ dạng cao thâm mạc trắc, làm cho Ngải Mễ Lệ nghiêng rằng kèn kẹt, hận không thể đương trường vứt bỏ nghi thái mà cắn hẳn một miếng.

Trong lúc Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ thấp giọng nói chuyện, cảnh tượng hoảng loạn cũng dần dần được khống chế. Trong chốc lát, mấy người từ các phương hướng phân biệt quay về, Phỉ Bích cùng lão Cáp Ân, kể cả tài chính đại thần Y Bố đang có phần bối rối, còn có Lao Luân Tư thần sắc âm trầm.

- Chạy thoát một tên, số còn lại tự sát, từ trên người bọn chúng không tìm ra bất luận đầu mối gì. - Khi Phỉ Bích tới, đầu tiên là kinh ngạc nhìn Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ, sau đó mới nói khẽ với hắn.

Trước khi đám Phỉ Bích quay về, Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ đã giãn ra một đoạn khoảng cách, thần sắc cũng đều khôi phục như bình thường, không có bất cứ biểu hiện nào đặc biệt, bởi vậy Phỉ Bích mặc dù kỳ quái Hàn Thạc tại sao không truy đuổi sát thủ mà ngược lại ở cùng chỗ với Ngải Mễ Lệ, nhưng cũng không hỏi gì nhiều.

- Tiểu tử, đa tạ ngươi xuất thủ bang trợ, đã cứu ta và Ngải Mễ Lệ. - Lão Cáp Ân tới sau, tán dương cười nói với Hàn Thạc.

- Không nên khách khí, coi như ta vừa mới trả lại ngài phần nhân tình trước. Ha ha, cái này cho dù lão tiên sinh ngài có thật sự hẹp hòi, cũng hẳn là sẽ không tiện tìm ta gây phiền toái rồi. - Hàn Thạc nháy mắt với lão Cáp Ân, trêu chọc nói.

Lời này vừa nói ra, lão Cáp Ân cười to sang sảng ha ha, nói với Hàn Thạc:

- Thú vị, thật sự một tiểu tử thú vị!

138. Chương 138: chúng Ta Có Thể Ở Cùng Chỗ Rồi

oOoPhát phát tay, sắc mặt Cáp Ân nghiêm nghị nói:

- Y Bố ngài không cần phải xin lỗi, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm, việc này ngài cũng không cần phải điều tra, tự ta sẽ xử lý.

Cáp Ân vừa nói vậy, Y Bố trước tiên thở dài một hơi, sau đó kinh ngạc nói:

- Tại sao?

- Phụ thân đại nhân, Cáp Ân gia gia nếu đã nói vậy, người không cần lo nhiều đến vậy. - Sắc mặt Lao Luân Tư hơi âm trầm, nói với Y Bố.

- Được rồi, Lao Luân Tư ngươi cũng đừng bận tâm, việc này là ai làm trong lòng ta đã có đáp án. - Cáp Ân liếc Lao Luân Tư rồi nói, dường như đã biết gì đó.

Lao Luân Tư thần nhiên gật gật đầu, liếc nhìn Hàn Thạc cùng Phỉ Bích, dò dẫm một chút, rồi hỏi nàng:

- Tạp Mai Long có phải bức bách mọi gia nhập tổ chức thương minh của bọn họ không?

- Ừ, chỉ có điều mọi đã cự tuyệt gả rồi - Phỉ Bích trả lời.

- Rất tốt, muội ngàn vạn lần không thể thoả hiệp, nếu không Bồ Tư Đặc thương hội các người sẽ lâm phải nguy cơ cực lớn. - Lao Luân Tư trầm ngâm một chút, khuyên Phỉ Bích.

Nghe không sót lời đàm thoại nào của những người này, Hàn Thạc quan sát một hồi, từ lời nói chuyện của Cáp Ân và Lao Luân Tư mà nói dường như đã nắm bắt được điểm gì đó. Thế nhưng bởi vì hai người đều không nói đến bất cứ nội dung cụ thể nào, bởi vậy hắn cũng không hỏi nhiều.

Đối với sự tình của người khác, Hàn Thạc không có lòng hiếu kỳ lớn vậy, mắt thấy bởi vì phát sinh vụ ám sát mà yến hội đã khó có thể tiếp tục, hắn uể oải đuổi người, nói với Phỉ Bích:

- Ta nghĩ yến hội hôm nay đã kết thúc. Như vậy chúng ta có thể rời đi được chưa?

Lườm Hàn Thạc một cái, Phỉ Bích khom người với Y Bồ cùng lão Cáp Ân, mỉm cười nói:

- Chúng cháu còn có chút việc, nên xin cáo từ trước.

Để xảy ra tình huống thế này, Y Bồ cũng không còn lòng dạ nào giữ khách lại, thở dài một tiếng xin lỗi:

- Vậy được rồi, trên đường trở về các cháu cẩn thận một chút.

- Bồ Lai Ân, nhớ kỹ chuyện chúng ta đã nói, ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi. Ngươi không được lại biến mất vài ngày đấy! - Thấy Phỉ Bích và Hàn Thạc muốn rời đi, Lao Luân Tư bỗng nhiên nhắc nhở hắn không được quên ước định trước đó giữa hai người.

Hàn Thạc gật đầu tỏ vẻ đã rõ, đang muốn rời đi thì Cáp Ân lại nói:

- Nguyên lai ngươi tên là Bồ Lai Ân, hắc hắc, ta sẽ nhớ kỹ ngươi.

Cười không đáp lời, Hàn Thạc cùng Phỉ Bích rời khỏi yến hội. Một số thương nhân cũng vội vàng lên xe ngựa của từng người rồi theo đường cũ trở về.

- Rốt cục là ai muốn giết lão Cáp Ân vậy, ngay cả ta cũng biết Cáp Ân lão tiên sinh đã có những công hiến kiệt xuất cho tổ quốc, trong quân đội đế quốc hiện tại có rất nhiều quan quân trước kia đều là bộ hạ của tiên sinh. Với địa vị của người, cả đế quốc cũng không có mấy người dám động đến. - Vừa vào xe, Phỉ Bích khẽ nhíu mày, thanh nhã nói.

Vì để chuẩn bị cho mọi tình huống, ba con Nguyên Ma luôn được phóng ra xung quanh, từng thời khắc đều chú ý đến dị động gần đó. Đợi Phỉ Bích nói xong, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói

- Hôm nay chúng ta giúp lão Cáp Ân, nói không chừng đã chuốc lấy phiền toái, thế nhưng đối với thương hội chúng ta mà nói, có thể tạo được mối quan hệ tốt với lão thì tuyệt đối lợi nhiều hơn hại. Ừm, nhưng việc này với ta quan hệ không lớn, ngoài ra ta có một thân một mình tịnh không e ngại gì, nhưng nàng lại phải cẩn thận một chút.

Cười toe toét, Phỉ Bích nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.

- Vậy ta không nói nhiều nữa, thứ mà nàng đã đáp ứng ta, có thể đưa cho ta được không thì nói rõ đi. - Hàn Thạc trước là gật đầu, sau đó hơi ưỡn người lên, nhìn chằm chằm Phỉ Bích hỏi.

- Được rồi được rồi, trông ngươi kìa. Cái đám tài bảo không biết ngươi lấy được từ địa phương nào, ta đã đặc biệt tìm người đánh giá, giá trị hơn bốn vạn kim tệ, hoàn toàn có thể đáp ứng việc thu mua cái đám vật liệu lung tung của ngươi. Ngoài ra một lượng lớn lương thực ta cũng đã giúp ngươi chuẩn bị thoả đáng, chỉ có điều không gian giới chỉ có dung lượng lớn hơn mà ngươi cần còn cần thêm chút thời gian, tạm thời trên thị trường chưa bán. - Dù ở yến hội gặp phải tập kích nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Phỉ Bích, lúc này thần tình khoái trá cười nhẹ nói.

Phỉ Bích nói như vậy khiến Hàn Thạc cuối cùng cũng thở phào, vẻ mặt biểu lộ rất vui mừng, đùa cợt nói:

- Nàng làm việc ta yên tâm rồi, còn về việc không gian giới chỉ, ta vừa mới thu được một cái thể tích còn lớn hơn.

- Tôi thương hội, người có thể đem những thứ người cần đi. Từ lúc ta không biết người có đủ kim tệ hay không, ta đã mạo hiểm giúp người thu thập toàn bộ những tài liệu người cần, người cứ yên tâm sẽ không có vấn đề gì. - Phỉ Bích đắc ý vênh mặt nói.

Phỉ Bích nói như thế làm cho Hàn Thạc rất cảm động,

Hắn hiểu rõ sở dĩ nàng làm vậy, hoàn toàn do xem trọng giao tình giữa hai người, đã nghĩ trợ cấp tiền cho mình, từ điểm này có thể thấy, Phỉ Bích là bằng hữu rất đáng kết giao.

Ngay lúc hắn đang lòng đầy cảm kích thì Phỉ Bích đã vươn tay nhéo mũi hắn, sau đó trừng mắt nói:

- Còn dám gạt ta không biết khiêu vũ, nhưng sau lại thuần thực như vậy, tên xấu xa người.

Trời đất chứng giám, trước khi trải qua yến hội lần này, Hàn Thạc rõ ràng là không biết khiêu vũ, hoàn toàn là ngay tại đó mô phỏng rồi cố gắng bắt chước làm theo. Chỉ bởi vì nào vực được khai phá, khiến cho tốc độ học tập của hắn nhanh đến biến thái, nên làm cho Phỉ Bích hiểu nhầm là Hàn Thạc giả vờ.

- Oan uổng a, trước đó ta thực không biết, đều là nàng dạy giỏi! - Hàn Thạc oan khuất phàn nàn một câu, nịnh nọt Phỉ Bích.

- Người, người thích khiêu vũ với ta chứ? - Bỗng nhiên, Phỉ Bích cúi đầu hỏi nhỏ một câu, thoạt nhìn hơi ngượng ngùng.

Gật gật đầu, Hàn Thạc bèn trả lời:

- Ừ, cảm giác cũng không tệ lắm.

- Vậy được, ta muốn người đáp ứng ta, lần sau làm bạn nhảy với ta, nếu không ta không giúp người nữa. - Sắc mặt Phỉ Bích vui vẻ, khoan khoái nói.

- Được được, đáp ứng nàng đáp ứng nàng. Chỉ cần nàng nghiêm túc giúp ta, nàng muốn ta đáp ứng nàng cái gì cũng có thể. Giết người phóng hỏa cũng không thành vấn đề, huống chi chỉ là khiêu vũ.

Sự tình sau này phải làm phiền Phỉ Bích khá nhiều, do đó Hàn Thạc không hề do dự đồng ý.

Trên đường hai người nói chuyện vui vẻ với nhau, cũng không gặp phải phiền toái gì. Khi trở về Bồ Tư Đặc thương hội, Phỉ Bích lấy những tài liệu Hàn Thạc cần ra, bao gồm cả mấy kho lương thực cùng vật dụng hàng ngày, cơ hồ nhét đầy không gian giới chỉ hắn đang có.

- Số kim tệ còn lại, nàng cứ giữ giùm ta. Đây là tài liệu khác ta cần nàng thu mua, nàng tiếp tục giúp ta thu thập cho đủ. - Mộc Giáp thi cùng Âm Ma đều cần phải luyện chế, bởi vậy Hàn Thạc sớm đã liệt kê danh sách, đưa sự tình cần tiến hành xử lý nói cho Phỉ Bích.

Cầm danh sách Hàn Thạc đưa cho đảo qua một lượt, Phỉ Bích giật mình nhìn Hàn Thạc, nói:

- Lương thực cho hơn trăm người, đủ thứ tài liệu cổ quái, người rốt cuộc định làm gì?

- Hắc hắc, không có gì không có gì, nàng cứ giúp ta mua, lần tới ta sẽ đưa số kim tệ còn thiếu cho nàng. - Hàn Thạc không giải thích nhiều, nói xong liền rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội, một mình trở về Ba Bửu Luân ma vũ học viện.

Đến khi Hàn Thạc quay lại Vọng Linh hệ, sắc trời đã đen kịt, gió lạnh đêm đông thổi vù vù, cái lạnh thấu xương khiến cho người ta không muốn ra ngoài.

Nhưng tại cửa túc xá không xa, một bóng người đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rét cóng, đang không ngừng đi vòng quanh một pho thạch tượng không xa.

- Người làm gì ở đây thế? - Hàn Thạc thấy bóng người đó chính là Ly Toa, không nhận được hỏi.

- Ta đang đợi người! - Ly Toa thấy Hàn Thạc xuất hiện, ánh mắt lộ rõ vẻ hoan hỉ, bước nhanh về phía hắn, vội vàng nói.

Khẽ nhướn mày, Hàn Thạc cởi cái áo khoác ngoài xuống, bước tới khoác lên người Ly Toa, nghi hoặc hỏi:

- Ban đêm lạnh thế này, một mình người đợi ta ở đây làm gì?

Động tác của Hàn Thạc làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Ly Toa hiện vẻ vui mừng, sau lại mặt ủ mảy chau nói:

- Mẫu thân ta ngã bệnh, ta phải về nhà một chuyến, khả năng phải lâu mới quay lại được, ta muốn từ biệt người.

- Chỉ là tạm biệt, người có thể mai tìm ta nói cũng được, vì sao đêm hôm phải đợi ở đây thế? - Hàn Thạc thấy Ly Toa lạnh run, do dự một chút rồi vận khởi “Huyền Băng Ma Diễm quyết”, tay phải từ từ vung một cái, một luồng sóng nhiệt ấm áp tràn tới, sưởi ấm thân hình đang run rẩy của Ly Toa.

- Người cứ luôn biến mất thần bí, bởi vì sáng mai ta phải đi rồi, e rằng không gặp được người, cho nên mới chờ người ở đây, cũng không biết người có về hay không, nhưng mà cuối cùng người cũng đã về. - Ly Toa được xoa dịu đôi chút, thoải mái thở một tiếng, nhẹ nhàng nói với Hàn Thạc.

- Ách, kỳ thật người không cần phải đặc biệt cáo biệt ta. - Hàn Thạc cảm thấy bầu không khí không bình thường, kìm một lúc mới nói.

Ly Toa trầm mặc một chốc, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hàn Thạc, hốt nhiên nói:

- Bố Lai Ân, người đã nói người thích ta. Hiện tại người đã không còn là tạp dịch hay nô lệ nữa, người với ta cùng về nhà đi, chúng ta có thể ở cùng chỗ rồi.

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc lấy làm kinh hãi, ngẩn ngơ sững sờ tại chỗ, nhìn thấy biểu tình chân thực của Ly Toa, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

139. Chương 139:vận Mệnh Của Nguyên Ma

o0o- A, hiện tại ta có một chút chuyện phải làm, có lẽ không có thời gian cùng người hàn huyên. - Hàn Thạc nói với Ly Toa.

Về phần Ly Toa, ngay từ đầu Hàn Thạc có hơi chán ghét, nhưng sau đó quen biết nhau, hẳn ý thức được Ly Toa không hề là loại người ác độc, chỉ đơn thuần hơi quá đáng một chút. Đặc biệt là sau đó, nàng luôn luôn bảo vệ hắn, điều này làm cho hắn rất khó giữ lòng thù hận đối với Ly Toa như trước kia.

Bất quá, mặc dù không hề chán ghét Ly Toa, nhưng Hàn Thạc đối với cô nàng cũng không hề có ý gì về phương diện cảm tình nam nữ, bởi vậy Ly Toa vừa đề nghị như vậy, hắn chỉ có thể trả lời qua loa.

Hàn Thạc vừa nói như thế, Ly Toa trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu nói:

- Vậy được rồi, ngày mai ta sẽ về nhà, hi vọng lần sau gặp người, người sẽ càng thêm lợi hại.

Khi nói những lời này, Ly Toa rõ ràng không để tâm, vừa nói xong liền cười với Hàn Thạc, rồi một mình đi về ký túc xá nữ sinh, xem thân hình hơi run rẩy.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Hàn Thạc thấy Ly Toa đi xa, lúc này mới đi về ký túc xá của mình.

Tới cổng ký túc xá, Hàn Thạc vừa mới đẩy cửa tiến vào, một thanh trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực. Sắc mặt chợt biến đổi, hắn không hề nghĩ ngợi liền lui về ngoài cửa.

Đáng tiếc thế đâm của trường kiếm như thiểm điện, hàn mang vừa hiện đã tới trước ngực Hàn Thạc, hắn vừa lui một bước liền té sang một bên.

“Phập” Một tiếng, trường kiếm xuyên thấu qua xương sườn, xâm nhập vào trong cơ thể Hàn Thạc, thanh kiếm vừa đâm hết mức liền được kẻ đánh lén nhanh chóng thu hồi.

Hàn Thạc đau đớn nhưng không hề rên la, Lục Ma Phong bên trong tay áo phải đột nhiên bắn ra, xuyên qua cánh cửa, đâm thẳng vào tên đánh lén phía sau.

Đầu khí màu xanh đậm đột nhiên bạo phát, cánh cửa ngay tức khắc vỡ nát, kèm theo tiếng kim loại va chạm chói tai, một người bị mặt, đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Thạc.

Với nhãn lực hiện nay của Hàn Thạc, chỉ cần là nhân vật gặp qua một lần, loại che giấu thế này căn bản không có hiệu quả gì. Hắn không không ngờ đến Khắc Lạp Khắc này lại chấp nhất đáng sợ như vậy. Tối

hôm qua, không phát hiện được gì liền lui về, không ngờ đêm nay lại ẩn thân trong ký túc xá hạ thủ với mình.

Bởi vì đối với Ly Toa có chút áy náy, cộng thêm đêm khuya tại ký túc xá Hàn Thạc cũng không để ý, cho nên thả lỏng cảnh giác. Không thể ngờ đến Khắc Lạp Khắc lại có thể đánh lén, lúc này mới bị thương.

Thân là đại địa kỵ sĩ, màu sắc đấu khí của Khắc Lạp Khắc cũng là màu trắng sữa, xem ra sau thất bại tối hôm qua, gã cuối cùng minh bạch Hàn Thạc không để đối phó, hành động lúc này có vẻ cẩn thận rất nhiều.

Những ý nghĩ này lóe lên trong đầu Hàn Thạc, trước khi Khắc Lạp Khắc đâm tiếp một kiếm nữa. Trước một kiếm giấu đầu lòi đuôi tiếp của Khắc Lạp Khắc, Hàn Thạc nhìn gã, chân đột nhiên đạp mạnh, lui về bên ngoài, thét to một tiếng:

- Có sát thủ.

“Ầm” Một tiếng. Lưng Hàn Thạc đột nhiên kề sát một bức tường vững chắc lạnh như băng. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau chỉ là không khí. Hắn lập tức biết Khắc Lạp Khắc đã có chuẩn bị từ trước.

Khi Khắc Lạp Khắc xuất hiện, tinh thần lực Hàn Thạc toàn bộ tập trung, có thể cảm ứng được chung quanh không hề có người thứ ba. Thân là đại địa kỵ sĩ, Khắc Lạp Khắc có thể bố trí loại ma pháp thủy hệ tường băng chung quanh, tất nhiên là lợi dụng ma pháp quyền trức đất tiền không cần ma pháp dẫn đường, lúc này mới có thể phóng ra tường băng chung quanh, vây chặt lấy Hàn Thạc ngay cả âm thanh cũng không truyền ra ngoài được.

Quả nhiên, khi lưng va mạnh vào tường băng mà không phá vỡ được, Hàn Thạc rõ ràng thấy trong mắt Khắc Lạp Khắc lóe lên một tia giễu cợt. Sau đó một đoàn đấu khí màu xanh đậm tựa như một đám bọt sóng lại tỏa ra, cuộn trào về phía hắn.

Hắn động tâm, Lục Ma Phong vừa mới quay về, được quán nhập Ma Nguyên lực, đột nhiên rít lên, mang theo một vầng lửa cực nóng nhảy múa chống đỡ đấu khí công kích của Khắc Lạp Khắc.

Đáng tiếc, đấu khí của Khắc Lạp Khắc đang cuộn tới, vừa cảm ứng được Hàn Thạc dùng Ma Nguyên lực phát động Lục Ma Phong, đột nhiên xuất hiện lực lượng kỳ dị, lúc này ánh mắt của Khắc Lạp Khắc chợt lóe lên. Sau đó Hàn Thạc liền phát hiện đấu khí đang cuộn trào tới, phía trước hiện ra màu xanh đậm, sau khi đến nơi liền biến thành màu trắng sữa.

Không hề nghĩ ngợi, Hàn Thạc liền biết Khắc Lạp Khắc bởi vì cảm ứng được lực lượng vô danh, chỉ sợ thất thủ, cuối cùng lộ ra thực lực che dấu, biểu hiện ra toàn bộ lực lượng cường hãn mà một đại địa kỵ sĩ phải có.

Ma công mặc dù uy lực vô cùng, bất quá Hàn Thạc dù sao mới tu luyện mấy tháng, đợt công kích này, hắn khẳng định tự mình khó có thể chống đỡ. Trong đầu lập tức suy nghĩ rất nhanh, ba Nguyên Ma đang xoay quanh Khắc Lạp Khắc, trong nháy mắt nhập vào trong cơ thể Khắc Lạp Khắc, bắt đầu ngẫu nhiên tinh huyết trong cơ thể gã.

“A!” Khắc Lạp Khắc vốn không phát ra thanh âm gì, khi bị Nguyên Ma cắn xé lập tức thống khổ rống lên, đấu khí màu trắng sữa vừa mới phóng ra cũng bị gã thu nhập đại bộ phận quay về cơ thể, vọng đồ huỷ diệt ba Nguyên Ma đang tác quái.

“Ầm” Ma Nguyên lực của Hàn Thạc và đấu khí của Khắc Lạp Khắc va chạm vào nhau, Hàn Thạc cước bộ lảo đảo, đầu óc mơ hồ.

Đột nhiên, ba cơn đau phản ứng đến thần kinh Hàn Thạc, hắn vừa mới mơ hồ lập tức tỉnh táo, trong lòng minh bạch ba Nguyên Ma sợ là đã bị huỷ trong cơ thể Khắc Lạp Khắc. Hắn ngưng thần nhìn Khắc Lạp Khắc, phát hiện ánh mắt gã hoảng sợ nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi trào ra một dòng máu tươi.

Bởi vì ba Nguyên Ma cắn xé tinh huyết, cơ thể Khắc Lạp Khắc hiện tại nhất định cũng bị tổn thương, nếu không sẽ không có ánh mắt sợ hãi như vậy nhìn mình. Dù sao bị một thứ không biết rõ cắn xé tinh huyết, đối với người của thế giới này mà nói, tuyệt đối là một chuyện khó có thể quên.

Lục Ma Phong lại được quán chú Ma Nguyên lực, khí thể mang theo một luồng lửa nóng hầm hập, rít lên, đâm vào kết giới tường băng, sau đó chỉ nghe một tiếng “Bùng” vang lên, Hàn Thạc vui mừng xông về phía hành lang.

Khi Hàn Thạc ngẩng đầu định kêu lên, Khắc Lạp Khắc cảm ứng được kết giới bị phá nát, đột nhiên vượt qua cửa sổ trước mắt hắn, nhanh chóng chạy đi, điều bộ cũng khá thảm hại. Xem ra gã cũng biết kết giới bị phá, lúc này đây kế hoạch giết chết Hàn Thạc đã hỏng, bởi vậy lập tức bỏ chạy.

Há miệng ra, Hàn Thạc tịnh không hề kêu lên, Khắc Lạp Khắc đã đi, cho dù hắn có kêu lên, cũng không được hiệu quả gì.

Trong hành lang của ký túc xá do bị cách âm, mặc dù trải qua một trận đánh kinh hiểm vạn phần, nên không hề đánh thức đệ tử nào, nhìn cánh cửa nát vụn, Hàn Thạc rung mình sợ hãi thở nhẹ một hơi, yên lặng đi vào.

Ba Nguyên Ma hẳn cay đắng luyện ra bởi vì chế ngự Khắc Lạp Khắc, mà bị đầu khí trong cơ thể gã hủy đi. Bất quá bởi vì tác dụng này của ba Nguyên Ma, Hàn Thạc xem như được cứu một mạng, ba Nguyên Ma mặc dù bị hủy, nhưng thân thể Khắc Lạp Khắc cũng bị chúng cắn xé tinh huyết gây tổn thương, trong thời gian ngắn gã phải điều dưỡng cơ thể, rất khó lập lại lần hành động thứ hai.

- Cũng tốt, cũ không đi làm sao có mới, xem ra ta có thể luyện chế Âm Ma cao hơn một bậc rồi. Chờ ta tiến cấp đến cảnh giới Chân Ma, luyện chế thành Thổ Giáp thì cùng Âm Ma, khi đó chính là tử kỳ của Khắc Lạp Khắc nhà ngươi. - Hàn Thạc lẩm bẩm.

Buổi sáng ngày thứ hai.

Lao Luân Tư đúng hẹn tìm đến Hàn Thạc, hai người ngồi xuống nói chuyện.

- Tối hôm qua Khắc Lạp Khắc đến đây, thiếu chút nữa là ta không thể gặp lại ngươi. - Cánh cửa nát vụn, chung quanh còn có dấu vết đánh nhau rõ ràng, Hàn Thạc không che dấu điều gì, nói thẳng vào vấn đề với Lao Luân Tư.

Kinh hãi, Lao Luân Tư ngạc nhiên nói:

- Nhanh như vậy sao?

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- À, ta cũng không ngờ đến. Chỉ có điều Khắc Lạp Khắc cũng bị thương, trong thời gian ngắn sẽ không động thủ tiếp, ngươi cũng không cần lo lắng làm gì.

- Ngươi, ngươi đánh bị thương gã? - Lao Luân Tư nghi ngờ nhìn Hàn Thạc, kinh hãi hỏi.

- Không sai, nhưng nếu ngươi cho rằng thực lực ta cao hơn Khắc Lạp Khắc thì sai rồi, ta có thể đã thương gã hoàn toàn là do may mắn, nếu không phải ta tránh né kịp thời, khẳng định đã bị gã giết chết, tên này thật sự rất khó chơi. - Hàn Thạc lộ vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói.

Không cần Hàn Thạc nhắc nhở, Lao Luân Tư đối với Khắc Lạp Khắc càng quen thuộc, cũng minh bạch Khắc Lạp Khắc khó dây vào bao nhiêu. Tình huống chiến đấu tối hôm qua Hàn Thạc mặc dù chưa nói, nhưng chỉ từ vẻ mặt Hàn Thạc là Lao Luân Tư có thể khẳng định là cực kỳ kịch liệt. Vô luận là thông qua thủ đoạn gì, Hàn Thạc có thể đã thương Khắc Lạp Khắc, chuyện này có thể hiểu là Hàn Thạc cũng tuyệt đối không đơn giản, bởi vậy nghe hắn vừa nói như thế, Lao Luân Tư lại coi trọng hắn hơn vài phần.

- Với hiểu biết của ta về Khắc Lạp Khắc, dưới tình huống gã bị thương, chúng ta muốn tìm gã sẽ không dễ dàng. Bởi vậy lúc này, gã nhất định sẽ quay về một nơi an toàn dưỡng thương, kế hoạch chúng ta giết hắn chỉ có thể lui lại. - Lao Luân Tư suy nghĩ một chút, chậm rãi nói.

- Tốt lắm, vừa lúc ta còn có chút chuyện phải xử lý, hôm nay tạm thời đi khỏi nơi này, đại khái sau mười ngày nữa ta sẽ tìm ngươi, đến lúc đó chúng ta lại nói tiếp.

Hàn Thạc nói như vậy, Lao Luân Tư cũng gật đầu đồng ý, nhìn thật sâu Hàn Thạc, rồi cáo từ. Hàn Thạc cũng cẩn thận đi ra sau núi, định trước tiên đến Tử Vong Mộ Địa để luyện Thổ Giáp thì, sau đó mới xử lý chuyện thâm lâm cự ma.

140. Chương 140:tiến Lên Chân Ma

oOoVề đến Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc lập tức đem tài liệu luyện chế Thổ Giáp thi ra, bày đầy ra trên bề mặt Thổ Tuyệt chi địa.

Hắn cũng không vội vã lập tức ra tay. Hàn Thạc trước tiên đem phương pháp luyện chế Thổ Giáp thi nghĩ qua trong đầu một lần, rồi chú ý tất cả các bước cùng các chỗ quan trọng, toàn bộ nghiền ngẫm rõ ràng, sau đó mới bắt đầu ra tay.

Đầu tiên, tìm một nơi thổ khí dày đặc nhất tại Thổ Tuyệt chi địa. Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong đào một phần thi huyết, để làm chỗ đặt cương thi. Đủ loại tài liệu, dựa theo bố trí của trận pháp, được Hàn Thạc đặt chính xác xuống nơi bọn chúng nên tồn tại. Trong đầu hắn tập trung tinh thần, suy nghĩ hết thấy mọi chuyện rõ ràng, khi làm việc thì sẽ không chút do dự, hoàn thành tất cả các bố trí với hiệu suất vô cùng cao.

Đợi khi đồng đất bùn đen sền sệt vốn là chỗ lõm bị Hàn Thạc vây lại thành Thổ Tuyệt chi địa, đột nhiên nổi lên làn gió nhẹ, nhưng nhìn kỹ mà nói thì lại phát hiện ra đây chẳng phải là do gió thổi ra, mà là một số hơi bụi màu nâu từ khắp nơi trên mặt Thổ Tuyệt chi địa, từ từ hội tụ về trung tâm của thi huyết.

Thổ chi tinh khí hội tụ, chính là dấu hiệu trận pháp hoàn thành. Hàn Thạc vừa thấy tình trạng này đột nhiên phát sinh, bất giác nhăn mặt cười vui vẻ một tiếng, sau đó bắt đầu dùng Vong Linh chú ngữ triệu hoán cương thi chiến sĩ.

Ba tên cương thi chiến sĩ dưới sự điều khiển của Hàn Thạc, đột nhiên hiện hình trước mặt hắn. Theo nguyên tắc mà nói, bất kỳ cương thi chiến sĩ nào, đều có khả năng rất lớn, dưới sự bố trí đặc thù của Thổ Tuyệt chi địa mà hình thành Thổ Giáp thi uy lực vô cùng. Nhưng nếu dùng cương thi chiến sĩ làm tài liệu mà phương diện cơ năng khá một chút thì xác suất trở thành Thổ Giáp thi tự nhiên cũng lớn hơn.

Hàn Thạc hít sâu một hơi rồi lại triệu hoán ra thêm ba tên cương thi chiến sĩ. Sau khi sáu tên cương thi chiến sĩ xuất hiện, hắn hạ lệnh cho bọn chúng công kích lẫn nhau. Tên cương thi chiến sĩ nào khá hơn một chút, Hàn Thạc cũng chẳng biết rõ lắm, bởi thế dùng biện pháp kiểu này là để bọn chúng tàn sát lẫn nhau, cũng là phương thức hữu hiệu, đơn giản nhất để chọn lựa.

Mấy kiếm Hàn Thạc ngưng tụ, ánh mắt nhìn chăm chăm sáu tên cương thi chiến sĩ đang tranh đấu với nhau. Chỉ trong thời gian vài phút, Hàn Thạc lập tức hạ lệnh cho bọn chúng ngừng lại. Bởi vì Hàn Thạc đã thấy trong đó có một tên cương thi chiến sĩ thể hình to lớn nhất, lực chiến đấu của hắn như khá hơn một chút. Nếu tùy ý để bọn chúng tàn sát đến cùng mà nói thì tên cương thi chiến sĩ này cũng sẽ chẳng còn được nguyên vẹn hoàn chỉnh. Chuyện này hiển nhiên ảnh hưởng đến việc luyện chế Thổ Giáp thi.

Đến bây giờ, vạn sự đã sẵn sàng, Hàn Thạc lại duyệt qua mọi biến chuyển lần nữa trong đầu, dùng nhãn lực kinh người ghi nhớ hết thấy mọi vật trên Thổ Tuyệt chi địa, đến khi bảo đảm không còn bất kỳ chi tiết nào bị sơ sót, hắn mới hạ lệnh cho tên cương thi chiến sĩ kia, từ từ nằm vào trong thi huyết tại Thổ Tuyệt chi địa.

Tên cương thi này vừa mới nhập vào thi huyết thì đã bị luồng Thổ chi tinh khí đang hội tụ bao phủ. Luồng bụi Thổ chi tinh khí màu nâu này chuyển động theo một phương thức huyền diệu, từ từ xâm nhập vào khắp mọi nơi trên xương cốt tên cương thi chiến sĩ. Trong cả quá trình này, tên cương thi chiến sĩ ngay từ đầu lộ ra vẻ không được thích ứng, thân thể khẽ run rẩy nhẹ nhẹ. Đến khi tới quá trình hấp thu Thổ chi tinh khí, cầm cự được một hồi thì nó lại tỏ vẻ hưởng thụ vô cùng.

Hàn Thạc mỉm cười, vung mạnh tay, mớ quái thổ đủ màu đột nhiên rơi xuống thi huyết, chỉ trong một hồi đã bao trùm lấy tên cương thi chiến sĩ, thi huyết cũng bị quái thổ lấp bằng. Nhưng Thổ tinh chi khí cũng cứ từ từ đổ vào vị trí thi huyết, thẩm thấu qua quái thổ, tiếp tục chui vào thi thể tên cương thi chiến sĩ.

Chuyện nên làm Hàn Thạc đều đã hoàn thành, hiện giờ cần thiết chính là chờ đợi. Hắn chỉ biết đến khi Thổ chi tinh khí của Thổ Tuyệt chi địa bị cương thi chiến sĩ hấp thu tiêu hóa hoàn toàn, thì tên cương thi chiến sĩ này mới có thể hình thành Thổ Giáp thi. Nhưng quá trình này cần kéo dài bao lâu thì Hàn Thạc cũng không rõ ràng lắm. Bởi nhìn thấy tình thế hiện giờ đã đi vào quỹ đạo, hắn cảm thấy cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây.

Hàn Thạc đi khỏi Tử Vong mộ địa, trên đường đi cũng không chậm trễ tu luyện cả ma công lẫn ma pháp, thẳng tiến tới phía nam của U Âm sâm lâm. Không có Nguyên Ma dò đường, đích xác là không được tiện lợi cho lắm. Cũng may ngũ quan Hàn Thạc siêu phàm, trên đường lại cũng chẳng gặp phải nguy hiểm gì.

Đêm khuya, bên trong U Âm sâm lâm lạnh lẽo, tuyết phủ đầy như một tầng vải bạc. Ánh trăng u ám rơi xuống khiến cả khu U Âm sâm lâm được bao phủ trong không khí yên tĩnh nhàn hạ.

Trên cành lá của một cây đại thụ cao thấu trời, Hàn Thạc khoanh chân ngồi trên đó, cả người lạnh giá run rẩy. Từng luồng ma khí dày đặc, lượn lờ quanh thân thể hần. Ánh trăng sáng ngời không cách nào rơi xuyên qua tầng hắc ám này.

Sau khi quả Thánh Nào cuối cùng bị Hàn Thạc nuốt lấy, hần trong lúc ráng nhịn chịu đựng cơn đau từ tác dụng của quả Thánh Nào, cảnh giới “Tổ Hồn” rốt cuộc cũng đạt được mức đột phá, theo đó nhập vào trong đầu.

Tiểu phúc do bị tinh huyết dần dần ngưng tụ, trộn lẫn với ma khí cùng với phần hồn trí nhớ của Hàn Thạc diễn hóa ra sơ hình của Ma Anh.

Từng đoàn ma khí, theo mao quản của Hàn Thạc tràn ra ngoài, dấu hiệu của Ma Anh trở thành Chân Ma. Ý nghĩa thật sự của nó là Hàn Thạc đã đột phá cảnh giới Tổ Hồn. Giai đoạn này là ranh giới trong tu luyện ma công. Chỉ có Ma Anh thành hình mới thật sự coi như là chính thức thành ma. Bởi vậy cũng là thời khắc nguy cơ hung hiểm nhất.

Hàn Thạc một mực giữ nguyên tư thế này. Ma Nguyên lực trong người hần điên cuồng trào tới chỗ Ma Anh. Ma Anh vốn chỉ lớn cỡ ngón tay cái, một mặt thì hấp thụ Ma Nguyên lực của Hàn Thạc, một mặt thì thu lấy tinh huyết trong người hần, dần dần từ nhỏ trở thành lớn, càng lúc càng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt long lánh.

Cứ như thế, trải qua bảy ngày, Ma Anh đã to bằng nắm tay. Đến khi trong đầu Hàn Thạc hơi choáng váng vì Ma Nguyên lực bị khô kiệt, thân thể cả người run rẩy thoát lực, rơi thẳng xuống từ trên cây đại thụ.

Hàn Thạc đau đớn hét lên một tiếng, trong lúc còn đang kinh hoảng thì đột nhiên cảm thấy trong nháy mắt đạt được mối liên kết huyền bí với Ma Anh vẫn luôn hấp thụ tinh huyết cùng Ma Nguyên lực. Ma Nguyên lực một mực bị Ma Anh hấp thụ, đột nhiên bạo phát như một cơn lũ, mạnh mẽ ra vào tứ chi toàn thân tùy theo tâm ý của Hàn Thạc, dường như Ma Nguyên lực đã chịu phải tác dụng của Ma Anh, tựa hồ tạo ra biến đổi bản chất. Chính Hàn Thạc cũng dường như thoát thai hoán cốt.

Tâm niệm chuyển động, Hàn Thạc vận chuyển ra “Huyền Băng ma diễm quyết”. Khi được Ma Nguyên lực quán chú vào đó, hai luồng hỏa diễm một đỏ một tím phóng vọt lên không cứ như trong tay đang cầm hai ngọn đèn dầu, lộ vẻ thần bí kỳ lạ.

Hai tay trái phải vung lên, hai luồng hỏa diễm một đỏ một tím, trong nháy mắt phóng đi, phân biệt bắn tới hai cây tiểu thụ. Sau đó, một cây tiểu thụ cháy xém bốc lên khói dày đặc, cây còn lại trong nháy mắt đóng băng, rắc một tiếng gãy ra thành từng đoạn.

Hàn Thạc đạt tới cảnh giới Chân Ma, rốt cuộc đã có thể thuận thực khống chế “Huyền Băng ma diễm quyết”, khiến Tử Hồn ma diễm trong bàn tay trực tiếp thành hình, lại còn có thể rời khỏi tay công kích. Đây là hiệu quả thần kỳ hiện thành sau khi Ma Nguyên lực biến đổi bản chất.

Lục Ma Phong phá không phóng ra, gào rú câu hồn đoạt phách. Đất đai cây cối chung quanh bị Lục Ma Phong xuyên qua, liên ào ào gãy nát. Đến khi Lục Ma Phong lượn xong một vòng trở về lại trong tay Hàn Thạc, chung quanh đã trở thành hỗn độn như sau một cuộc đại chiến.

Đến giờ thì Hàn Thạc đã có thể luyện ra Âm Ma, so với Nguyên Ma còn cao hơn một bậc. Có tác dụng của Ma Anh, Hàn Thạc chỉ cần luyện tập ma công pháp điển “Ma Động Cửu Thiên thuật” là có thể thật sự ngự không phi hành, ngày đi ngàn dặm dễ như trở bàn tay.

Lần trước đối mặt với Khắc Lạp Khắc, Hàn Thạc từ đầu tới cuối đều thụ động vô cùng. Nhưng giờ hần đã đạt tới cảnh giới Chân Ma, nếu lại phải đối diện gã thêm một lần, hần tin tưởng có thể đối kháng với Khắc Lạp Khắc, tuyệt đối sẽ không giống như lần đó chỉ có thể né né tránh tránh mà thôi.

Sau đó Hàn Thạc một mặt luyện tập “Ma Động Cửu Thiên thuật”, một mặt tiếp tục đi sâu vào phía nam của U Âm sâm lâm. Hai ngày sau, hắc cuối cùng xuất hiện bên ngoài nơi cư trú của tộc sâm lâm cự ma.

Hàn Thạc dõi mắt nhìn ra xa từ bên ngoài thôn làng cư trú của sâm lâm cự ma, nhìn được vết tích chiến đấu. Một số cây đại thụ bị gãy đổ, tên bị bắn ra, bao gồm cả một số vũ khí bị gãy vỡ, đều cho thấy rõ ràng đám người sâm lâm cự ma trước đây nhất định đã trải qua một phen chiến đấu.

Hàn Thạc không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể khẳng định là sâm lâm cự ma chiến đấu với Tinh Linh, hẳn nhiên là đã bắt đầu. Hắn đi một vòng dò xét, lại không phát hiện tung tích của đám Tinh Linh, cũng không biết cuộc chiến giữa hai bên đã kết thúc chưa.

Sau khi triệu hoán ra Tiểu Khô Lâu, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu dần dần đi vào thôn làng của đám sâm lâm cự ma. Khi vừa đến bên ngoài, liền có vài tên sâm lâm cự ma chiến sĩ toàn thân vũ trang đi tới. Sau khi mấy tên này nhìn thấy Hàn Thạc cùng với Tiểu Khô Lâu, liền cùng nhau bắt đầu hoan hô, trong miệng hô lớn: “Đạt Đạt Lạp”, rồi long trọng dẫn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đi vào trong tộc.

Trên đường đi, Hàn Thạc nhìn thấy đám sâm lâm cự ma chung quanh, đều cầm vũ khí trong tay, tùy thời chuẩn bị chiến đấu, một số phụ nữ cùng người già ở xa xa trong làng cũng đều vừa nắm vũ khí vừa chuẩn bị thức ăn.

Sau khi chú ý một hồi, Hàn Thạc phát hiện số lượng sâm lâm cự ma trong thôn, so với lần trước tới đây còn nhiều hơn. Ước tính sơ qua một chút, thanh niên sâm lâm cự ma có thể chinh chiến trong cả cái thôn ít nhất cũng có hơn tám trăm, so với lần trước hắn tới thì nhiều hơn ba trăm.

Nhưng vũ khí trang bị của đám sâm lâm cự ma rõ ràng không đủ sử dụng. Một số sâm lâm cự ma phía sau, trong tay chỉ cầm lấy mộc côn thô lậu, thậm chí có cả đá tảng. Lại còn mớ vũ khí bằng sắt rỉ sét loang lổ, hơn nữa có người thậm chí đã bắt đầu gặm vỏ cây, cỏ dại. Xem thế này thì lương thực cũng đã thiếu hụt rồi.

141. Chương 141: Lễ Bái Thần Sứ

Hàn Thạc vừa đến liền thu được sự hoan hô của đám sâm lâm cự ma. Lão mục sư run rẩy, lập tức hành lễ, hai mắt đầm lệ hô:

- Đạt Đạt Lạp đại thần cùng sứ giả, các người rốt cục đã trở lại rồi.

Sau khi nhìn hết tình hình chung quanh, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên có cảm xúc khó hiểu. Dựa theo đạo lý mà nói, đám sâm lâm cự ma này chính là bọn người cướp bóc tham lam nhất. Hắn vốn ghét bọn chúng, nhưng mà bây giờ nhìn đám này đối đãi với mình như một vị thần sứ, hết thảy đều nghe theo lời mình phân phó, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy bọn chúng cũng không có vẻ đáng ghét như vậy.

Cướp bóc vốn là thiên tính của chủng tộc này. Dựa theo quy tắc sinh tồn của U Âm sâm lâm mà nói, hành vi của bọn họ cũng có thể tiếp nhận được. Giống như một số ma thú khổng lồ, thiên tính chính là đi bắt một số ma thú cấp dưới mà ăn, thì cũng giống như cách làm của sâm lâm cự ma vậy.

Nhìn lại, tất cả sâm lâm cự ma, vô luận già trẻ lớn bé đều thiết tha nhìn mình. Cái loại ánh mắt này chính là của giáo đồ tôn giáo với lòng tin thành tín nhất. Dường như chính mình ra lệnh là có thể để cho bọn họ không hề hối hận đi liều mạng. Cảm giác kiểu này làm cho Hàn Thạc cảm thấy có chút kỳ lạ.

- Yên tâm đi, Đạt Đạt Lạp đại thần của các người sẽ không bỏ rơi các người. - Hàn Thạc nhìn chung quanh, trầm mặc trong chốc lát rồi trịnh trọng trầm giọng mở miệng nói.

Lão mục sư lệ nóng lưng tròng hoan hô rồi phiên dịch câu này. Tất cả đám sâm lâm cự ma đều giơ cái túi trống rỗng lên, lớn tiếng hoan hô. Tựa hồ như một lời cam đoan của Hàn Thạc cũng đủ khiến cho bọn họ quên đi tất cả khó khăn hiện tại.

Hắn đưa tay lấy từ bên trong không gian giới chỉ ra từng bao lớn lương thực để chất chồng lên trên mặt đất đá đã được quét tuyết đọng. Các loại áo bông dày, cùng các loại vật dụng tiêu dùng hàng ngày, bày la liệt trước mặt đám Sâm lâm cự ma, khiến cho đám Sâm lâm cự ma đang chịu khổ sở về mùa đông, vui sướng hoa chân múa tay.

- Mấy thứ này, toàn bộ là để các người chuẩn bị cho mùa đông năm nay. Mấy kho lương thực cũng đủ cho các người không cần phải đi cướp bóc cũng có thể yên ổn vượt qua mùa đông giá rét này, Đạt Đạt Lạp đại thần đi ra ngoài là vì con dân của ngài mà chuẩn bị những thứ này. - Giọng nói của Hàn Thạc du dương, nhẹ nhàng truyền khắp cả thôn làng của sâm lâm cự ma.

Lão mục sư cảm kích rơi nước mắt đứng đầu, tất cả đám sâm lâm cự ma toàn bộ đều phủ phục lễ bái. Sau đó lão mục sư phân phó cho tên thủ lĩnh cự ma kia chỉ huy nhân thủ, vận chuyển lương thực cùng vật dụng hàng ngày vào trong sơn động phía sau.

Hàn Thạc liền đi theo sau lão mục sư, đến bên trong thần miếu của thôn đã được bắt đầu bố trí mới lại. Ở bên trong, chẳng những có tượng theo bộ dáng Tiểu Khô Lô mà ngay cả tượng đá của Hàn Thạc cũng đều dựng ở đó. Điều này khiến trong lòng hắn cảm thấy càng thêm kỳ lạ, ẩn ước dường như chính mình đã chính thức trở thành thần bảo hộ của bọn họ.

- Khi vừa đến đây, ta ở bên ngoài thôn thấy được dấu vết đánh nhau, có phải là đám Tinh linh đáng ghét lại bắt đầu gây chiến tranh không?" Sau khi cùng Tiểu Khô Lô tiến vào, hắn ra mệnh lệnh cho nó tự ngồi ở vị trí hàng đầu. Hàn Thạc ngồi xuống phía sau bên cạnh Tiểu Khô Lô, mắt nhìn lão mục sư dò hỏi.

- Bẩm báo thần sứ, quả thật là đám tinh linh đáng ghét này lại khơi mào chiến đấu. Bất quá thần sứ yên tâm, thần dân của ngài vĩnh viễn sẽ không để cho đám tinh linh kia đạt được ý đồ. Dưới ánh sáng chói lọi của Đạt Đạt Lạp đại thần rọi xuống, đám tinh linh nhất định sẽ lại một lần nữa thảm bại lui trở về. - Mặt lão mục sư bừng sáng, hô lên một cách tự tin.

Hàn Thạc phát tay, ngăn cản lão mục sư tiếp tục buông những lời xú khí, suy nghĩ một chút rồi phân phó:

- Lần này đây mang đến lương thực cùng vật dụng hàng ngày, cũng đủ các người sử dụng qua một mùa đông. Nếu lại có đám thương nhân muốn cùng các người trao đổi mấy món đồ quý dị gì đó, các người có thể cùng bọn chúng trao đổi.

- Ngoài ra, không có sự phân phó của ta, các người mùa đông này tạm thời không nên ra ngoài cướp bóc. Chúng ta muốn làm thì phải làm cho lớn, đánh mấy vụ lật vật không phải là biện pháp. Đạt Đạt Lạp đại thần tìm đúng mục tiêu thì sẽ thông báo cho các người. Các người không cần lo lắng không có việc làm. Còn lần này tinh linh kéo đến đây bao nhiêu người, khi nào cùng các người bắt đầu giao chiến, kể hết mọi chuyện kỹ càng cho ta nghe một lần.

Dưới sự phân phó của Hàn Thạc, lão mục sư không hỏi nguyên nhân gì, liền đáp ứng yêu cầu của hắn, rồi lập tức phân phó cho một gã sâm Lâm cự ma chiến sĩ một tiếng, để cho gã thông báo lại hai điểm yêu cầu của Hàn Thạc cho thủ lĩnh cự ma.

Sau đó lão mục sư kể lại quá trình cùng tinh linh chiến đấu, giảng giải cẩn thận cho Hàn Thạc một phen. Từ lời nói của lão mục sư, Hàn Thạc biết mỗi năm vào mùa đông, đám tinh linh sẽ cùng sâm lâm cự ma đại chiến một trận, bởi vì chỉ vào lúc đó lương thực và đồ dùng hàng ngày cùng vũ khí của sâm lâm cự ma mới có khả năng không được bảo đảm, cũng là lúc lực chiến đấu của sâm lâm cự ma thấp nhất.

Lần này, đám tinh linh giống như mọi năm, thừa dịp sâm lâm cự ma ở trong mùa đông lạnh giá không thể cướp bóc, nhân cơ hội tiến hành một cuộc tấn công. Bất quá số lượng không bằng sâm lâm cự ma nên tinh linh lần nào cũng không thể chiếm thượng phong tuyệt đối. Lần này chỉ là tiến hành thăm dò một phen thôi.

Đánh xong rồi liền trốn, thương nghị lại đối sách một phen.

Từ trong miệng lão mục sư, Hàn Thạc biết chủng tộc sâm lâm cự ma trong U Âm sâm lâm có rất nhiều bộ lạc, to có nhỏ có. Bởi vì có chức trách thủ hộ thánh địa của Đạt Đạt Lạp đại thần, hơn nữa bộ lạc này có hơn năm trăm sâm lâm cự ma chiến sĩ, cho nên lão mục sư của bộ lạc sâm lâm cự ma này đối với các chủng tộc sâm lâm cự ma khác có một ràng buộc nhất định.

Bây giờ bởi vì Tiểu Khô Lô cùng Hàn Thạc xuất hiện, lão mục sư dùng danh nghĩa Tiểu Khô Lô cùng Hàn Thạc, may sao vừa lúc nhân cơ hội phát ra mệnh lệnh, triệu tập toàn bộ sâm lâm cự ma rải rác khắp nơi lại, chuẩn bị giáo huấn cho đám tinh linh một trận thê thảm.

Bởi vì Đạt Đạt Lạp đại thần chính là đẳng thần linh của sâm lâm cự ma, bây giờ Tiểu Khô Lâu xuất hiện, lực ảnh hưởng to lớn thật là không thể lường được cho nên chỉ cần thời gian mười ngày, đã có bốn bộ lạc nhỏ, ba trăm sâm lâm cự ma đổ xô tới, định cúng bái vinh quang Tiểu Khô Lâu.

Dựa theo lời lão mục sư nói, các bộ lạc sâm lâm cự ma bên trong U Âm sâm lâm đều sẽ nhanh chóng tụ tập trong một khoảng thời gian ngắn. Đợi một khi đám tinh linh tiến công, chẳng những khó có thể đạt được hiệu quả mong đợi mà còn có thể gặp phải tổn thất trầm trọng.

Vốn dĩ Hàn Thạc còn lo lắng tinh linh sẽ tàn sát hơn phân nửa sâm lâm cự ma, không ngờ bởi vì lực hiệu triệu của Tiểu Khô Lâu, đám sâm lâm cự ma rải rác khắp nơi trong U Âm sâm lâm, trước giờ không lui tới, bây giờ toàn bộ như đi hành hương đổ xô tới nơi này. Từ trong lời nói của lão mục sư, Hàn Thạc biết một khi sâm lâm cự ma toàn bộ tập trung lại thì tổng nhân số sẽ không ít hơn hai ngàn.

Mà tinh linh bên trong U Âm sâm lâm, tựa hồ chỉ có mấy trăm người. Mặc dù bọn họ có một số thần tiễn thủ cùng ma pháp sư, nhưng mà đối mặt số lượng gấp vài lần của sâm lâm cự ma, rất có khả năng là không còn mạng trở về.

Hàn Thạc xoa xoa đầu, hơi nhức, tự lự một hồi rồi mới mở miệng nói:

- Xem chừng lần này đây hẳn là đám tinh linh mới cần phải lo lắng. Ài, nghe nói đám tinh linh giàu có vô cùng, ta nghĩ chúng ta hẳn là nên cướp hết đồ của bọn chúng.

- Ý tứ của sứ giả là? - Lão mục sư ngạc nhiên sững sờ, sau đó nghi hoặc mở miệng dò hỏi.

- Các người có biết trong U Âm sâm lâm, đám tinh linh ở tại địa phương nào không? - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi mở miệng thăm dò.

Lão mục sư ngẩn ngơ, sau đó nhú mày tự suy nghĩ một chút, mới nói:

- Chúng ta đại khái biết là ở địa phương nào, nhưng mà cho tới bây giờ chưa hề đi tới.

Hàn Thạc gật đầu cười nói:

- Vậy tốt lắm, đợi khi các bộ lạc sâm lâm cự ma khác tới, do bọn họ ở lại giữ chân đám tinh linh. Bộ lạc chúng ta đi trước đến nơi ở của chúng, thừa thời cơ này tới cướp tận nhà của Tinh linh."

- Nhưng mà, sứ giả, tại sao chúng ta không ở lại đây, phối hợp cùng với các huynh đệ bộ lạc khác, cùng nhau giết sạch đám tinh linh. Đám tinh linh này thật sự vô cùng đáng ghét, bọn chúng vẫn luôn quấy rối, không ngừng phá hoại hành động của chúng ta. Hàng năm còn thừa dịp mùa đông gây chiến với chúng ta. Những năm gần đây rất nhiều tộc nhân bị đám tinh linh giết chết. - Lão mục sư ngẩn ngơ, rốt cuộc là lần đầu tiên không mù quáng nghe theo lời đề nghị của Hàn Thạc, ngược lại nghi hoặc dò hỏi.

- Thiên tính của sâm lâm cự ma chúng ta chính là cướp đoạt, không phải giết người. Mặt khác tinh linh bên trong U Âm sâm lâm không phải là toàn bộ nhân thủ của chủng tộc này. Nếu chúng ta giết sạch toàn bộ tinh linh nơi này, vậy sẽ mang cho chúng ta phiền toái lớn hơn. Đây là chuyện không nên làm.

Đối với Hàn Thạc mà nói, quả thật là không cần phải để cho sâm lâm cự ma cùng tinh linh đánh đến sống chết. Mặt khác hẳn cũng không nghĩ tới chuyện giết sạch toàn bộ tinh linh. Bây giờ Hàn Thạc cần chính là tiền tài, cần số lượng lớn kim tiền để giúp sức hắn tu luyện ma công cùng ma pháp, cho nên mới đề nghị như vậy.

Mặc dù còn một số điều chưa hiểu, nhưng lão mục sư cũng không tiếp tục nói thêm gì. Qua vài ngày sau, càng nhiều sâm lâm cự ma lục tục từ khắp nơi kéo tới. Sau khi Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu tiếp nhận hàng loạt tiếng hoan hô cùng sự thành tín cúng bái như nước triều đổ tới, liền để lại một bộ phận khác lưu lại đối phó đám tinh linh. Còn lại Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu, cùng lão mục sư và năm trăm sâm lâm cự ma trong bộ lạc, hành quân về hướng thôn làng cư trú của đám tinh linh.

Trong mùa đông rét lạnh, năm trăm sâm lâm cự ma mang theo đầy đủ lương thực, còn có áo bông dày, tay cầm vũ khí sắc bén, đi sâu vào trong U Âm sâm lâm.

142. Chương 142: đề Nghị Giết Rồng

Đông đã tràn đến rồi, gió lạnh gào thét ầm ào, tuyết trắng hết như lông ngỗng giăng mắc đầy trời khiến cho sâm lâm cự ma cư ngụ lâu dài trong U Âm sâm lâm cũng lạnh cóng cả tay chân. May mà lần này Hàn Thạc đến đây đã mang theo đủ lương thực quần áo, nếu không đợt lạnh kiểu này chính là một tai nạn lớn đối với bọn chúng.

Liên tiếp mấy ngày nay, Hàn Thạc và cả đoàn sâm lâm cự ma đi vào bên trong U Âm sâm lâm. Lần này đi không đi thẳng vào khu vực thâm sâu ở phía nam mà lại bắt đầu đi về hướng tây.

Trong thời gian mấy ngày này, Hàn Thạc sai sâm lâm cự ma giúp hắn làm một cỗ kiệu đơn giản. Sau đó hắn một mình yên lặng ở trong đó tu luyện “Ma Động Cửu Thiên thuật”. Thuật ngự gió bay lượn “Ma Động Cửu Thiên thuật” cần phải tập trung Ma Nguyên lực xuống những kinh mạch dưới chân, sau đó mới chiếu theo phương thức vận hành đặc thù để thúc động Ma Nguyên lực bay vút lên không.

Đã trải qua rèn luyện ba tầng ma công cơ sở là Cố Thể, Thác Mạch và Tổ Hồn, hiện tại hắn đã đạt đến cảnh giới Chân Ma nên khi tu luyện “Ma Động Cửu Thiên thuật” đã nhanh hơn rất nhiều so với ngày đó khi tu luyện “Huyền Băng Ma Diễm quyết”. Bởi kinh mạch đã sớm mở rộng và cứng chắc trước rồi, Hàn Thạc khi chiếu theo đường đi chuyển vận hành của “Ma Động Cửu Thiên thuật” cảm thấy không chút trở ngại nào.

Mấy ngày sau, Hàn Thạc không tiếp tục ở trong cỗ kiệu nữa, tùy tiện tìm một cái cỏ để ở lại phía sau, ngầm thử nghiệm việc bay lượn của “Ma Động Cửu Thiên thuật”. Nắm được lý thuyết là một chuyện, thật sự lướt không bay lượn rồi, còn cần phải nắm vững thuần thực một số bí quyết, hắn thí nghiệm đã khá nhiều lần, cũng gần như có thể bay lên không, nhưng khống chế phương hướng còn chưa đủ thành thạo, may mà vài lần đều rơi xuống chỗ vắng lặng.

Một ngày kia, trời vẫn đổ tuyết lớn phủ kín mặt đất. Đoàn sâm lâm cự ma cuối cùng cũng đã dừng lại trước một sơn cốc. Hàn Thạc còn ở phía sau ý đồ muốn nhanh chóng hoàn thành tu luyện “Ma Động Cửu Thiên thuật”, phát hiện điều này, lập tức ngưng không tiếp tục tu luyện nữa, nhanh chóng từ sau vọt lên phía trước.

- Sứ giả, bên trong sơn cốc này hẳn là nơi tinh linh cư ngụ. Mới vừa rồi hai người trong chúng ta đã nhìn thấy ở vùng phụ cận một số lớn tinh linh xuất hiện ở nơi đây. - Đợi đến khi Hàn Thạc tới trước mặt, lão mục sư đưa tay chỉ về sơn cốc bao trùm đầy tuyết, cung kính giải thích.

Hít vào một hơi thật sâu, Hàn Thạc neho mắt dõi về nơi xa, đáng tiếc bởi vì tuyết bao phủ khắp cây cối mặt đất, che kín gần hết làm hắn không thể nhìn rõ được cụ thể điều gì ở nơi xa xa.

Hàn Thạc niệm nhẹ một đoạn ma pháp chú ngữ huyền ảo. Một luồng sáng màu xanh bồng xuất hiện trước mặt, hắn phóng thẳng ra, nhắm về phía mặt đất sơn cốc phủ đầy tuyết.

Đây là “Sinh Mệnh Trinh Sát”, ma pháp trung cấp của Vong Linh hệ, Hàn Thạc mới nắm được trong thời gian gần đây. Ma pháp “Sinh Mệnh Trinh Sát” này không hề có tác dụng công kích. Đúng như ý nghĩa của tên gọi chỉ có tác dụng dò tìm sinh mệnh, khi vào trong một hoàn cảnh xa lạ rất có tác dụng.

Khi đã thi triển ma pháp này rồi, Hàn Thạc liền neho mắt cảm ứng. Những nơi ma pháp “Sinh Mệnh Trinh Sát” đi qua, hắn không hề cảm ứng được chút dấu vết nào của sinh mạng. Đến khi ma pháp này bay vòng quanh sơn cốc được một vòng, hao hết tinh thần lực liền biến mất không còn tung tích.

- Bên trong sơn cốc không hề có dấu vết của sinh mệnh. Bất quá chúng ta có thể tiến vào trong xem qua. Nếu như bọn tinh linh cư ngụ ở nơi đây, chắc trên bề mặt cây cối sẽ lưu lại những dấu vết. Nếu như chúng ta có thể phát hiện những phòng ốc bọn chúng cư ngụ ở nơi đây thì thật là tốt lắm. - Hàn Thạc nghĩ qua một lượt, ra lệnh cho lão mục sư.

Sau đó Hàn Thạc và sâm lâm cự ma chiến sĩ đi trước, phía sau là đội ngũ cự ma liệt thủ và mục sư, tất cả cảnh giác từ từ tiến sâu vào trong sơn cốc. Âm thanh của tiếng bước chân đạp trên nền tuyết “rột roạt rột roạt” vang lên, cự ma chiến sĩ đi trước khi vào bên trong sơn cốc rồi, múa vũ khí trong tay lên, quét sạch tuyết đọng trên cây cối bao quanh, hai chân dùng lực di dời tuyết trên mặt đất, muốn tìm kiếm được dấu mối nào lưu lại không.

Một tiếng hô kinh hãi vang lên từ miệng của một sâm lâm cự ma trẻ tuổi. Hàn Thạc vừa nghe thấy được tiếng hô kinh hãi này, thân hình liền như tia chớp bắn thẳng về hướng đó. Nhưng đến khi Hàn Thạc đến được nơi phát ra thanh âm, đột nhiên lại phát hiện sâm lâm cự ma vừa mới hô lên kinh hãi đã biến mất không thấy.

Nhường mây lên, Hàn Thạc chú ý lắng tai nghe động tĩnh bốn phía, sau đó đi vài vòng quanh mặt đất đọng tuyết, cuối cùng đứng trên một khu vực tuyết lộn xộn, đột nhiên đạp mạnh chân xuống đất.

Một tiếng ầm vang lên, thân hình Hàn Thạc rơi mạnh xuống, chỉ trong khoảng thời gian một hơi thở đã rơi vào một động tối như mực. Ở một góc khuất không xa, tiếp tục vọng đến tiếng hô kinh hãi của sâm lâm cự ma vừa rồi, nghe thấy càng chói tai hơn trong động tối đen.

Thân thể Hàn Thạc lúc này đã sớm có thể thích ứng với bóng tối. Ánh mắt lướt qua một lượt, hần phát hiện được sơn động mình đang ở trong này thông thẳng đến một nơi nào đó. Cẩn thận chú ý một lượt, Hàn Thạc phát hiện cửa của động này rất rộng rãi, đi xuống dưới động kéo dài lung tung, có dấu vết của bước chân.

Lẽ nào tinh linh của sâm lâm thờ Tự Nhiên nữ thần đều sinh hoạt ở bên dưới lòng đất? Hàn Thạc hơi nghi ngờ, sau khi giật mình liền thúc động “Ma động cử Thiên thuật”, thân thể từ từ bay lên phía trên, khi đến nơi đã hệt chân vung quền đánh ra, hủy hết toàn bộ tuyết đọng ở trên đỉnh đầu.

Sâm lâm cự ma vừa rồi không thận trọng rơi xuống, sau khi kêu lên kinh hãi một hồi, ánh mắt dần dần thích ứng với bóng tối, cũng từ từ leo lên phía trên.

Một tiếng hô quái dị đột nhiên vang lên từ nơi thâm sâu, Hàn Thạc trong lòng thất kinh, lại phóng ra ma pháp “Sinh Mệnh Trinh Sát” lần nữa, mục tiêu hướng thẳng đến nơi thâm sâu vừa vang lên tiếng hô đó.

Ma pháp “Sinh Mệnh Trinh Sát” này khi đã được phóng ra rồi, Hàn Thạc cảm giác được rất nhiều dấu vết của sinh mệnh, càng cảm thấy lo lắng, lập tức nhảy vọt từ cửa động ra, ngẩng đầu kêu to một tiếng.

Lão mục sư nghe được tiếng kêu gào của Hàn Thạc, vừa đến vừa hỏi, trong lúc đó sâm lâm cự ma bị rơi xuống hố cũng đã bò ra được. Các cự ma chiến sĩ đang dò thám tình hình chung quanh cũng đều cầm vũ khí chạy đến, gạt hết lớp tuyết đọng trên cửa động ra, liền xuất hiện một cửa động âm u sâu thẳm thẳm có thể cùng lúc tiến vào được đến ba bốn người.

Mấy mũi tên rít lên phóng ra từ cửa động, khiến tất cả sâm lâm cự ma đang đứng quan sát chung quanh giật mình. Về mặt lão mục sư giận dữ, đang tính ra lệnh công kích sinh mệnh bên trong động, nhưng lại bị Hàn Thạc đưa tay ngăn lại.

Tinh linh rất ưa thích tự nhiên, hẳn sẽ không sinh sống ở dưới đất u ám như vậy. Hàn Thạc hiểu rõ điểm này, vì thế mới không để cho sâm lâm cự ma lập tức ra tay.

Mấy tiếng “vèo vèo” vang lên, từ trong động phóng ra mấy bóng người. Những người này tướng mạo có lỗi tai xinh đẹp cứng rắn đúng là dấu hiệu đặc biệt của tinh linh, nhưng lại có nước da màu đen thẫm, tóc bạc trắng, rõ ràng là một loại khác.

- Chính là Hắc Âm tinh linh! - Lão mục sư vừa nhìn thấy những tinh linh quái dị này xuất hiện, lập tức hô lên kinh ngạc.

Tiếng quát của lão mục sư như vậy khiến Hàn Thạc liền có phản ứng. Xem ra tất cả đều là những nữ tinh linh yêu hòa bình và tự nhiên, đã bỏ đi tín ngưỡng thờ phụng nữ thần Tự Nhiên mà chuyển thành thờ phụng Hắc Âm chi hậu La Ti. Do cư trú lâu năm trong thế giới âm u, da thịt biến đổi thành màu đen và màu tím sậm.

Tính cách bọn họ tà ác, đi khắp nơi phóng hỏa giết chóc cướp bóc, tồn tại theo mô hình gia tộc mẫu hệ, dùng nữ tính làm người đứng đầu lãnh đạo. Trên thế giới dưới mặt đất, bọn họ cũng hết như sâm lâm cự ma, chính là một chủng tộc tà ác vô cùng.

Theo sau mấy Hắc Âm tinh linh vừa xuất hiện, còn có rất nhiều những Hắc Âm tinh linh chậm rãi bước ra. Mấy cô này xuất hiện rồi liền trước hết canh giữ trước cửa động, vũ khí cầm chặt trong tay, ánh mắt hung dữ trừng trừng nhìn Hàn Thạc và bọn sâm lâm cự ma.

Hàn Thạc phát tay làm hiệu, ý muốn lão mục sư tạm thời không nên mạnh động, mà phải từ từ tỏa ra bao vây. Nhưng vũ khí hướng thẳng đến Hắc Ám tinh linh, chính là để đề phòng bọn họ đột nhiên ra tay.

Hắc Ám tinh linh tướng mạo xinh đẹp, quần áo hở hang bộc lộ đầy vẻ nữ tính, mỗi người đều có dáng vẻ ngạo nghễ. Dù là mùa đông giá rét, bọn họ dường như cũng không muốn che phủ da thịt trên người đi. Da thịt tuy có màu sắc tím sẫm quái dị, nhưng trông ra có sức hấp dẫn ma quái vô cùng.

Cuối cùng, một phụ nhân tinh linh trông xinh đẹp lẳng lơ, không những làn da mềm mại, mơ hồ lộ ra đôi chân và bộ ngực hấp dẫn từ trong đi ra.

Phụ nhân Hắc Ám tinh linh xinh đẹp này đi từ trong động ra, kinh ngạc liếc nhìn sâm lâm cự ma ở chung quanh, cười yêu kiều rồi nói bằng ngôn ngữ thông dụng:

- Té ra là cự ma bằng hữu dũng cảm, các vị sao lại đến nơi này?

Đến lúc này, lão mục sư tự nhiên cũng biết đã tìm nhầm người. Thân là một sâm lâm cự ma hiểu biết, kiến thức của lão không tầm thường, tự nhiên cũng hiểu rõ những Hắc Ám tinh linh này không phải người tốt, hừ nhẹ một tiếng, cất giọng đáp lại:

- Hải tử của chúng ta phát hiện ở vùng phụ cận rất nhiều dấu vết của tinh linh. Do sâm lâm cự ma chúng ta và tinh linh có những cừu hận khó giải, vì thế mới đến nơi đây chuẩn bị một trận hủy diệt hết bọn chúng.

Lời này vừa phát ra, thái độ phụ nhân diêm dúa đó đã tốt hơn, gật gật đầu nói:

- Chúng ta và bọn người sinh hoạt bên trên cũng có những cừu hận khó giải quyết. Cứ lâu lâu, những tinh linh sống trên mặt đất đều tụ lại ý muốn xông vào thế giới bên dưới công kích bọn ta. Các vị phát hiện thấy nhiều tinh linh như vậy, chắc chắn bọn chúng đang muốn giao chiến với chúng ta. Ha ha ha, từ lâu đã nghe nói chủng tộc cự ma các vị thần dũng trên mặt đất, xem ra chúng ta đều có chung một địch nhân rồi.

Bà ta nói như vậy, lão mục sư trầm mặc một lúc, sau đó mới xoay người cung kính hỏi Hàn Thạc:

- Sứ giả, tiếp theo làm thế nào đây?

Hàn Thạc vốn nghĩ đến chuyện đoạt lấy những Hắc Ám tinh linh này, đáng tiếc không biết bọn chúng có bao nhiêu người, càng không rõ sức chiến đấu ra sao, vì thế trong lòng ngâm suy xét tính toán.

Phụ nhân Hắc Ám tinh linh diêm dúa đó rất kinh ngạc khi thấy lão mục sư hỏi Hàn Thạc. Tuy hẳn toàn thân mặc y phục đen tuyền, cả thân hình toàn bộ được che kín, nhưng hình dáng nhỏ hơn hẳn sâm lâm cự ma, xem ra không phải cùng một loại chủng tộc. Lão mục sư lại có thái độ cung kính như vậy, tự nhiên khiến cho người phụ nữ xinh đẹp kinh ngạc.

- Những bằng hữu anh dũng, nơi gia tộc chúng ta đang ở bị một con rồng đen tập kích, nếu như các vị tình nguyện đồng ý viện thủ, chúng ta có thể đem một xe hoàng kim và một xe châu báu tốt nhất đền đáp. Nếu như có thể giết chết được con rồng đen đó, tất cả mọi thứ trên người con rồng đen đó đều thuộc về quý vị.

Lúc này phụ nhân xinh đẹp của Hắc Ám tinh linh nhìn thấy Hàn Thạc trầm tư không nói, đột nhiên mở miệng lên tiếng.

Hàn Thạc lặng đi, thật không ngờ được gia tộc Hắc Ám tinh linh này lại đang bị một con rồng đen tập kích. Rồng đen chính là một con rồng to lớn tà ác, cũng ưa thích cư ngụ trong thế giới ngầm Hắc Ám, do đó đám Hắc Ám tinh linh này gặp phải một con rồng đen thì đúng là xui xẻo rồi.

Cau mày, Hàn Thạc suy nghĩ một lát, chợt thấy đề nghị này của Hắc Ám tinh linh đúng là có sức mê hoặc. Rồng đen tuy thực lực phi phàm, bất quá tập hợp gia tộc Hắc Ám tinh linh này, cùng sức mạnh của năm trăm sâm lâm cự ma hẳn cũng không phải không có cơ hội giết chết được nó.

Trên người mỗi con rồng này đều có bảo vật khiến cho người ta thèm muốn. Vì thế giết chết được mỗi con chắc chắn sẽ là một chuyện tốt, có thể nói là một sự dự hoặc khiến người ta không cách nào chống cự được.

- Trước hết phải xuống bên dưới đã rồi hãy nói tiếp. Nếu như có thêm chúng ta đủ để đối phó con rồng to lớn đó, cũng nên đồng ý với đề nghị của vị này. - Hàn Thạc nghĩ một lát rồi mở miệng đáp lại.

- Ta dám đảm bảo nếu như có thêm sức mạnh của năm trăm bằng hữu cự ma anh dũng hỗ trợ, con rồng đen đó chắc chắn phải chết không sai. Ta tên Đại Na, hoan nghênh các vị cùng tiến vào thế giới ngầm dưới đất.

Phu nhân Hắc Âm tinh linh đó cao hứng đáp lại, sau đó mới dặn dò những Hắc Âm tinh linh một câu.

Những Hắc Âm tinh linh vừa mới rời khỏi động huyết, theo mệnh lệnh của Đại Na từng người từng người quay trở vào bên trong. Cuối cùng Đại Na mới đóng cửa cặp môn đi xuống, đưa tay ngoắc Hàn Thạc và lão mục sư.

Đi theo phía sau tiến vào thế giới dưới đất, nếu như có bất cứ điều gì không ổn, còn có thể lợi dụng cơ hội thoát ra. Vì thế mắt thấy Hắc Âm tinh linh đi trước, Đại Na sau cùng dừng lại gọi mấy người, Hàn Thạc cho là không còn chút nguy hiểm nào, liền gật gật đầu với lão mục sư.

Hàn Thạc và lão mục sư đi trước, Tiểu Khô Lâu trong kiệu đi giữa, năm trăm sâm lâm cự ma lục tục đi xuống cửa động, tiến vào thế giới cư ngụ dưới mặt đất của Hắc Âm tinh linh.

Càng đi xuống phía dưới, lòng động càng rộng rãi, ở nơi thâm sâu còn có những khối đá màu đỏ nâu phát ra ánh sáng mờ mờ, khiến cho bên dưới hoàn toàn không quá âm u đen tối.

143. Chương 143:mỗi Người Có Tính Toán Riêng

oOoCàng đi sâu xuống, Hàn Thạc phát hiện cái động khẩu này càng lúc càng lớn, những thông đạo phức tạp đan chéo nhau, tỏa đi bốn phương tám hướng.

Ở phía sau, Hàn Thạc tập trung chú ý, đôi mắt nhìn ra bốn phía ghi nhớ lại địa hình, phòng ngừa có khi không tìm được đường về.

Cước bộ đi xuống dưới chậm dần, Đại Na đi ngang hàng với đoàn người Hàn Thạc. Hắn ngừng đầu lên thì phát hiện thấy ở trần động có nhiều viên đá màu nâu đỏ phát sáng, giống như là ráng chiều lúc hoàng hôn chiếu rọi.

Liếc mắt nhìn, ngoại trừ phía trên không trung được những hòn đá màu nâu sẫm bao phủ, cảnh vật ở đây so với thế giới trên mặt đất cũng không khác biệt bao nhiêu. Chỉ là dưới này không lạnh như ở trên mặt đất, tựa hồ ấm áp hơn một chút.

- Trong thế giới dưới mặt đất này cũng có vài chủng tộc như chúng ta. Ngoại trừ Hắc Âm tinh linh còn có chủng tộc địa tinh... ngoài ra còn có siêu cấp ma thú Hắc long có lực phá hoại kinh người. Mặc dù thế giới trong lòng đất với thế giới bên ngoài có một số bất đồng, nhưng cũng không khác biệt nhiều. - Đại Na thấy Hàn Thạc cùng lão mục sư có vẻ hứng thú nhìn bốn phương tám hướng, liền cười khanh khách mở miệng giải thích, đôi mắt phong tình chăm chú nhìn Hàn Thạc.

Hắc Âm tinh linh thiên tính vốn thâm trầm, nữ Hắc Âm tinh linh lại càng như vậy. Đại Na này thân là tộc mẫu của Hắc Âm tinh linh gia tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ, ý tứ của ánh mắt này, Hàn Thạc chỉ nhìn qua là lập tức sáng tỏ.

- Tên Hắc long nọ sao lại tập kích gia tộc các ngươi, hẳn ở tại địa phương nào? - Đối với ánh mắt chăm chú của Đại Na, Hàn Thạc cũng không để ý, nhún mày hỏi chính sự.

- Chúng ta cùng Hắc long nọ vốn cũng không có gì bất hòa, chỉ là không biết đám người thần lằn giở thủ đoạn gì, thuê mấy Hắc long công kích chúng ta. Lý do là gần đây gia tộc chúng ta đang tranh đoạt với người thần lằn một vùng đất phì nhiêu, hai bên đã xảy ra tranh đấu vài lần. Người thần lằn sau khi bại trận, không biết từ địa phương nào tìm ra được Hắc long này. - Vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới chánh sự, Đại Na có chút sần sùi, than vắn thở dài nói.

- Các ngươi đã từng xuất động bao nhiêu người để đối phó với con Hắc long này. Hắc long có thủ đoạn công kích thể nào, hơn nữa chúng ta đến đây thì có thể có tác dụng gì? - Hàn Thạc tiếp tục hỏi.

- Gia tộc chúng ta đã từng điều hơn ba trăm Hắc Âm tinh linh chiến sĩ chiến đấu với Hắc long này một lần. Nhưng độ cứng rắn thân thể Hắc long này rất cao, cũng chỉ có phần cổ với sọ là tương đối yếu thôi. Hắc long dùng long tức công kích còn có thể phun ra axit hủ thực xen lẫn với liệt hỏa nham thạch nóng bỏng.

- Chúng ta dùng ma pháp cùng cung tiễn công kích hắn từ xa, vậy mà vẫn bị thương hai mươi mấy Hắc Âm tinh linh chiến sĩ, cuối cùng mới làm hắn bị thương. Hiện tại hắn đang dưỡng thương trong đầm lầy. Nếu bây giờ có được năm trăm sâm lâm cự ma chiến sĩ, ta nắm chắc có thể giết chết hắn. - Đại Na tự tin trả lời câu hỏi của Hàn Thạc.

Cảm thấy như vậy là đủ, Hàn Thạc cũng không mở miệng nữa. Trên đường đi không ngừng thấy các Hắc Âm tinh linh tụ họp, đến lúc đi tới được đầm lầy đen thui thì số lượng Hắc Âm tinh linh đã tăng từ mấy chục lên ba trăm người.

- Trước tiên trả thù lao đã, sau đó chúng ta sẽ trợ giúp các người. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đột nhiên trầm giọng nói

Đại Na cười sảng khoái, hướng về phía sau gật đầu. Phía xa mấy nam Hắc Âm tinh linh đẩy hai chiếc xe đến trước mặt Hàn Thạc. Sau đó lật tấm vải bố che phủ lộ ra ánh vàng rực của hoàng kim, ngoài ra còn có châu quang bảo khí, châu báu trang sức. Ánh mắt hắn sáng ngời, im lặng nhìn đám thù lao trên xe, ngầm tính toán một chút, có thể đảm bảo một xe hoàng kim cùng châu báu này, giá trị tuyệt đối lên tới mấy vạn kim tệ.

Không nghĩ tới đám Hắc Âm tinh linh này lại giàu có như vậy. Hàn Thạc ngầm đánh giá, không khách khí đi tới xe châu báu hoàng kim trước mặt, thu hết vào không gian giới chỉ. Trong lúc thu vào hắn ngầm chú ý phản ứng của Đại Na, từ đôi mắt đột nhiên nhận thấy một tia âm hàn cùng trào phúng.

Từ sau khi đạt tới cảnh giới Chân Ma, chẳng những ngũ quan mà cả cảm giác đều trở nên càng thêm huyền diệu, chút chuyện con con này, Hàn Thạc đều có thể thần kỳ cảm giác được. Tựa như ánh mặt chợt lóe lên vừa rồi của Đại Na, hắn thậm chí không cần nhìn cũng vẫn thần kỳ nắm được từng chi tiết.

Tâm niệm vừa động, Hàn Thạc bảo trì tư thế khom người, sau khi thu hồi hai chiếc xe, yên lặng suy nghĩ hàm ý của ánh mắt âm hàn cùng mỉa mai mới rồi của Đại Na, lập tức đề phòng cảnh giác hơn vài phần, lại ngầm tính toán một số việc.

- Tốt lắm, đồ vật ta đã nhận xong, bây giờ cần làm cái gì? - Ngẩng đầu lên, Hàn Thạc vừa quan sát đầm lầy vừa nói chuyện cùng Đại Na.

- Chúng tộc chúng ta không có chiến sĩ cường đại, chỉ có công kích khoảng cách xa là cung tiễn thủ và ma pháp sư. Ta muốn chờ cự ma chiến sĩ của các người đứng phía trước, sau đó tinh linh cung tiễn thủ cùng ma pháp sư sẽ công kích ở phía sau. - Đại Na nói.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc quả quyết cự tuyệt:

- Không được, thân thể Hắc long mạnh mẽ. Chúng ta đi phía trước căn bản là chịu chết, nếu người vẫn kiên trì lập trường như vậy thì sinh ý này không có cách nào làm rồi.

Để cho sâm lâm cự ma ở phía trước, đối diện là Hắc long đã nguy hiểm không biết bao nhiêu rồi, phía sau lại thêm Hắc Âm tinh linh lòng dạ bất lương, bị vây vào tình huống lưỡng đầu thọ địch nguy hiểm, tình cảnh cực kỳ bất lợi.

Cho dù Hàn Thạc không phát hiện tâm tư xấu xa của Đại Na, cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng đề nghị này. Huống chi bây giờ hắn vừa phát hiện bà ta có tính toán khác, tự nhiên sẽ càng không cho phép xuất hiện tình huống này.

Hàn Thạc vừa mở miệng cự tuyệt, khuôn mặt Đại Na vốn tươi cười hơi trầm xuống, có phần tức giận nói:

- Phải có người phía trước, chẳng lẽ người muốn để tộc nhân yếu ớt của chúng ta đi chịu chết sao, vậy còn trả thù lao hai xe hoàng kim châu báu cho người làm gì nữa.

- Yên tâm đi, không phải để các người làm bia đỡ đạn đi chịu chết đâu, vấn đề này cứ giao cho ta đi. Chỉ cần các người phụ trách dẫn dụ Hắc long đi ra khỏi đầm lầy này, bọn ta sẽ có khiên thịt làm bia đỡ đạn, như vậy thì được chứ gì! - Hàn Thạc âm trầm trả lời.

Nói xong liền lẩm bẩm niệm một đoạn ma pháp chú ngữ, một cương thi chiến sĩ từ hư không xuất hiện. Sau đó theo từng đoạn ngâm xướng của Hàn Thạc, càng nhiều cương thi cùng khô lâu chiến sĩ xuất hiện, có cả một số Thực thi quỷ xuất hiện trước mặt Đại Na, hình thành một bức tường thịt.

- Nguyên lai người là một Vong Linh ma pháp sư. - Đại Na gật gù đầu, vì Hàn Thạc triệu hoán đa phần đều là cương thi cùng khô lâu chiến sĩ, ánh mắt nhìn về phía hắc có phần khinh thường.

Đối với ánh mắt của Đại Na, Hàn Thạc không hề để ý, mở miệng hỏi:

- Thế nào, các người có thể hành động được chưa?

- Có thể, chờ ta an bài tộc nhân một chút, lập tức dẫn dụ Hắc long rời đầm lầy. Sau đó người lập tức đẩy sinh vật triệu hoán lên trước. Cự ma chiến sĩ cùng chúng ta ở lại đây, đồng thời công kích từ xa, không nên để cho Hắc long có bất cứ cơ hội thổ tức, nếu không sẽ cực kỳ phiền toái. - Đại Na gật đầu đáp ứng, sau đó vừa lùi về phía Hắc Ám tinh linh đang đứng ở bên kia vừa nhìn về phía đám người Hàn Thạc thấp giọng thì thào về mờ ám.

Đáng tiếc là mục có nhỏ giọng bao nhiêu cũng vô ích, thánh lực siêu phàm sau khi tập trung của Hàn Thạc nghe không sót một câu. Hắc nghe rõ bọn chúng thương nghị chi tiết cách đối phó với sâm lâm cự ma thì bất giác cười lạnh không thôi.

Phất tay gọi lão mục sư tới, Hàn Thạc ghé lại gần cũng thấp giọng phân phó một chút. Lão mục sư ban đầu sợ hãi cả kinh, sau khi hắc nói xong bình tĩnh lại. Sau đó liền rời đi phân phó cho cự ma thủ lĩnh, để gã dựa theo phân phó của Hàn Thạc mà làm việc.

Một thiếu nữ Hắc Ám tinh linh, thân hình loã thể đi về phía đầm lầy, vừa đi vừa phát ra tiếng ca trong trẻo. Thân thể nàng, chỗ cần nhô lên thì cao vút, chỗ lõm xuống thì thăm thẳm không thấy đáy, nước da tím sậm bóng loáng. Nhìn từ phía sau thấy đồn bộ đầy đặn ngạo nhân, sống lưng uốn éo động lòng người, toàn thân tràn ngập một vẻ yêu dị mỹ lệ.

Tiếng ca thanh tịnh đẹp dễ được nàng ngâm xướng vang tới, khiến cho Hàn Thạc cũng có chút lòng hươu dạ vượn. Đến lúc nàng đi tới bên bờ đầm, ngón chân đáng yêu khẽ khuấy động lên mặt nước bùn màu đen phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

Đầm lầy vốn đang yên tĩnh, đột nhiên ở trung tâm hình thành một xoáy nước khổng lồ, khuấy tung bùn đất xung quanh, thiếu nữ Hắc Ám tinh linh loã thể kinh ngạc, hơi bối rối vội tránh ra, thoát khỏi hấp lực của xoáy nước.

Vốn xoáy nước đang ở trung tâm, bỗng nhiên chậm rãi chuyển hướng, rồi rất nhanh lao về hướng thiếu nữ vừa rời đi, nháy mắt đã sắp tới bờ.

“Tùm” một âm thanh lớn vang lên, một đầu Hắc long đen thui lùi thành linh xuất hiện. Hai mắt như hai ngọn đèn lồng, sống lưng cùng móng vuốt lợi hại đồng thời hiển lộ, thân thể dài uốn lượn bên trong ao đầm dài mười mấy thước, hình thể khổng lồ, khiến cho Hàn Thạc lần đầu tiên nhìn thấy rồng gần đến vậy không khỏi kinh ngạc khó tin.

- Tiểu nữ, theo ta chơi đùa một chút, đừng có chạy. - Hắc long vừa đến đã mở miệng dậm dậm đùa giỡn, lắc động thân hình cực lớn đuổi theo thiếu nữ Hắc Ám tinh linh.

144. Chương 144:nhanh Hơn Một Bước

oOoThật là một con rồng dậm dậm, Hàn Thạc khẽ mắng thầm, rồi truyền đạt mệnh lệnh hắc ám sinh vật triệu tập. Sau đó hắc chậm rãi bước ra khỏi những thứ che chắn xung quanh, mắt nhìn về phía đám Hắc Ám tinh linh, thăm tính toán cách giải quyết cả Hắc long và Hắc Ám tinh linh

- Ta đến đây, đến đây.

Con Hắc long với giọng cười dậm dậm, thân hình hơn mười thước từ dưới đầm bay vọt lên, làm cho nước bùn đen văng tứ tung, tạo ra những âm thanh ầm ầm.

Về mặt Hắc Ám tinh linh thiếu nữ loã thể hốt hoảng lo sợ, chạy bán sống bán chết về phía Hàn Thạc cùng bọn Đại Na đang ẩn thân. Đôi chân của nàng thon dài rần rở, song nhũ dập dềnh như sóng gợn. Một chút bùn dính trên thân hình lung linh mỹ diệu không hề làm nó trở nên dơ bẩn mà còn có ý vị khác.

Đợi cho thiếu nữ chạy hẳn về phía khu cảnh giới chỗ mình, Hàn Thạc hạ mệnh lệnh cho đám hắc ám sinh vật. Ngay lập tức mười mấy chiến sĩ cương thi cùng với vài chục khô lâu chiến sĩ kèm thêm một số Thực thi quỷ bất thành linh từ chỗ ẩn nấp lao thẳng về phía con Hắc long dâm dăng.

Đồng thời Hàn Thạc vỗ tay một cái, sâm lâm cự ma chiến sĩ đứng tại chỗ, một đám cự ma lập thủ đồng loạt nhắm về phía con Hắc long vừa bay lên phóng ra hàng loạt ngọn trường mâu và lao sắc nhọn. Những Hắc Ám tinh linh cũng phối hợp một cách nhịp nhàng bắn ra hàng loạt mũi tên che kín cả bầu trời kèm theo một số ma pháp trợ giúp.

- Các người là những chủng tộc hèn mọn đáng chết.

Hắc long gào rít, há mồm phun ra một luồng liệt diễm, bên trong là nham thạch nóng chảy, trông uy lực cực kỳ kinh người.

- Lui nhanh về phía sau.

Hàn Thạc quát lớn. Dưới tiếng gào của lão mục sư, đám sâm lâm cự ma nghe lệnh lui rất nhanh. Chỗ mà luồng liệt diễm vừa bị phun trong nháy mắt đã biến mất đất thành khô cằn nứt nẻ, những đám cỏ dại bốc cháy rừng rực.

Trường mâu và lao sắc nhọn của cự ma, cung tiễn cùng Hắc Ám ma pháp của tinh linh dường như không hề có một tác dụng gì với thân thể cứng rắn của Hắc long. Những đòn tập kích nhằm vào những điểm yếu như cổ, mắt, sọ thì bị nó vung trảo ngăn cản, khiến tất cả lao chệch sang hướng khác.

Thân thể Hắc long to lớn trên không nhào tới phía những chiến sĩ cương thi và khô lâu chiến sĩ do Hàn Thạc triệu hồi. Thiết trảo của nó thình lình vươn tới nghiền nát những khô lâu chiến sĩ. Ngay cả những chiến sĩ cương thi bị long trảo quét trúng, thân thể của chúng cũng bị tan thành những mảnh vụn, quả nhiên những chiến sĩ này chỉ có tác dụng làm bia đỡ đạn mà thôi.

Hắc long đúng là loài ma thú cường đại. Bất quá đã trong dự liệu, mắt thấy dưới công kích của Hắc long cả đám sinh vật hắc ám đều biến mất nhưng Hàn Thạc không hề có vẻ đau lòng, thản nhiên đưa mắt ra hiệu cho lão mục sư ở phía xa.

Công kích của các Hắc Ám tinh linh vẫn phát ra không ngừng. Mấy cung tiễn thủ phía sau bắt đầu bắn ra hàng loạt mũi tên băng. Một số mũi trúng được thân hình của Hắc long, vừa chạm phải liền lập tức nổ tung tạo ra những âm thanh chát chúa khiến cho nó càng thêm phần nộ.

- Đám nhát gan tí tiện các người, hôm nay đều phải chết dưới phần nộ của Cát Nhĩ Bá Đặc vĩ đại ta.

Hắc long phần nộ gào thét, bắt chấp băng trùy tiễn và bạo liệt tiễn công kích vẫn lao thẳng về phía trước. Nó phi hành sát mặt đất, long trảo liên tiếp vung lên hủy diệt toàn bộ đám hắc ám sinh vật do Hàn Thạc triệu hồi.

Hắc Ám tinh linh nữ chúa Đại Na đã trực tiếp ra lệnh cho các Hắc Ám tinh linh sau khi công kích lập tức phải nhanh chóng trốn ra phía sau, vọng đồ để cho đám sâm lâm cự ma đối phó với Hắc long. Đáng tiếc, Hàn Thạc đã sớm hạ mệnh lệnh cho đám cự ma không đợi cho đám Hắc Ám tinh linh kịp hành động đã bỏ chạy trước, nhanh hơn một bước so với chúng.

- Lập tường đá! - Hàn Thạc dẫn đám sâm lâm cự ma lui lại một hẻm núi nhỏ không xa rồi lớn tiếng quát.

Lão mục sư phân phó một tiếng, ngay lập tức cự ma thủ lĩnh liền truyền lệnh xuống. Mười mấy cự ma chiến sĩ đứng ở trên cao xô những tảng đá xuống dưới, trong nháy mắt đã tạo thành một bức tường lớn khiến cho các Hắc Ám tinh linh đang cố gắng chạy trốn bị chặn đứng lại.

Nguyên lai lúc này Hàn Thạc đã nghe lén được cuộc thương nghị của Hắc Ám tinh linh, đã biết được Đại Na vốn thông thuộc địa thế của sơn cốc này và đã chuẩn bị sẵn một số lượng khối đá lớn. Đợi cho đến khi Hắc long nổi giận sẽ rút toàn bộ Hắc Ám tinh linh của mình ra rồi lấp đá lại, nhốt đám sâm lâm cự ma ở bên trong cùng Hắc long đối nghịch. Đợi hai bên giao chiến xong, sau đó bọn chúng lại xuất hiện để đóng vai ngư ông đắc lợi, như vậy bất luận là Hắc long hay cự ma sâm lâm đều không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bọn chúng.

Nếu mọi việc diễn ra theo đúng sự tính toán của Đại Na thì lúc này bọn Hàn Thạc và sâm lâm cự ma e rằng đã bị nhốt lại ở trong sơn cốc. May là đôi tai của Hàn Thạc có thính lực kinh người, đã nghe hết toàn bộ độc kế, hành động trước một bước, chạy tới sơn cốc, sử dụng đá tảng của đám Hắc Âm tinh linh trước đó, đẩy xuống.

- Các người làm vậy là có ý gì đây.

Đại Na cuối cùng đã lộ ra vẻ sợ hãi, gào lên qua bức tường đá.

- Không có gì, ta phát hiện ra rằng Hắc long thực sự khó đối phó, nên sẽ không tiếp tục sinh ý vừa rồi. Chờ một lát các Hắc Âm tinh linh tiêu diệt được Hắc long, ta nhất định sẽ trả lại hai xe hoàng kim và châu báu cho các người, mặt khác có thể bồi thường cho các tổn thương mà các người phải chịu, thật sự có lỗi! - Hàn Thạc nhún vai xin lỗi Đại Na, giọng rất thành khẩn.

Đại Na có nằm mơ cũng không nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt, Hàn Thạc lại có thể đối với mọi như vậy. Về mặt hấn mặc dù xin lỗi rất thành khẩn, nhưng mà ánh mắt toát lên vẻ âm lãnh không hề có chút thiện ý, khiến Đại Na không thể nào nhìn ra được hấn muốn gì. Chợt nhớ tới kế hoạch của mình vừa rồi, Đại Na cảm thấy chân tay lạnh toát, đầu óc suy nghĩ mông lung, lo lắng mình phải hành động thế nào mới tốt.

- Những sinh mệnh nhất gan tì tiện hãy đón nhận cơn giận dữ của ta đi.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc giận dữ gào thét, từ miệng hấn phun ra một đám độc dịch ăn mòn dày đặc khiến cho mười mấy Hắc Âm tinh linh không kịp né tránh, bị đám độc dịch bao trùm phát ra những âm thanh đau đớn thảm thiết.

- Liều mạng với nó. - Một nam Hắc Âm tinh linh gầm lên, trong tay xuất hiện một cây trường cung có những hoa văn điêu khắc rất tinh tế. Trong giây lát, chỉ thấy thân hình dong dỏng cao của gã Hắc Âm tinh linh phồng lên như bong bóng, rồi bị trường cung thôn phệ hết huyết nhục, thân thể nhanh chóng teo tóp.

- Không được! - Đại Na lớn tiếng kêu gào, vẻ mặt hiện rõ sự hoảng loạn.

- Hạ mệnh lệnh nhanh lên một chút đi, nếu không sự hy sinh của ta sẽ trở thành vô nghĩa. - Gã Hắc Âm tinh linh rống lên một cách giận dữ, thân thể của gã nhanh chóng chỉ còn trơ lại bộ xương khô, dường như đã đem toàn bộ tinh huyết sinh mạng dồn mãnh tiến vào trong trường cung làm cho nó chói sáng tỏa ra một màu đen nhạt, thoát nhìn trông rất tà ác quỷ dị.

Hàn Thạc thực sự kinh dị, ánh mắt dán chặt vào cây trường cung với vẻ rất hiếu kỳ. Chỉ thấy sau khi sinh mạng khí tức của gã Hắc Âm tinh linh bị hấp nạp, trường cung liền xuất hiện một mũi tên màu đen bóng loáng thần kỳ lượn lờ sau thân thể teo tóp của gã Hắc Âm tinh linh, toát lên khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Ngay cả Hắc long đang hung hăng lúc này cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, lập tức lao nhanh tới, há mồm phun ra từng luồng liệt diễm. Đám Hắc Âm tinh linh bị nhốt lại trong sơn cốc mà Hàn Thạc đã ra lệnh bịt lại, lúc này đã không còn đường thoát chỉ có thể đối mặt với sự công kích của Hắc long.

Việc đã đến nước này, Đại Na đã không còn sự lựa chọn nào khác, đành nghiêng rằng hạ lệnh. Lập tức một đám Hắc Âm tinh linh liều mạng tiến lên trước gã Hắc Âm tinh linh có cây cung kia, đồng loạt thi triển các loại ma pháp trợ giúp hấn chống đỡ sự công kích của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc. Cùng lúc đó mấy chục Hắc Âm tinh linh không có đường rút lui, liền bị liệt diễm lần với dung nham nóng bỏng của Hắc long bao trùm thôn phệ, trong chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Ngay lúc này, một tiếng hét thê lương vang lên, mũi tên cuối cùng đã hoàn toàn thôn phệ sinh mệnh khí tức của gã Hắc Âm tinh linh. Mũi tên huyền bí kia thỉnh thoảng nhấm nháp hưởng Hắc long bắn tới, tốc độ nhanh vượt sức tưởng tượng khiến cho nó căn bản không có chút cơ hội nào để né tránh.

Văng hắc khí ngưng tụ xung quanh làm cho mũi tên càng trở nên quái dị. Khi bay tới sát Hắc long nó đột ngột biến thành một khối không khí hắc ám, bao trùm toàn bộ thân hình khổng lồ của nó. Liên tiếp những tiếng nổ lốp bốp bùng bùng phát ra từng luồng quang mang hắc ám bao phủ pha lẫn với những tiếng kêu đau đớn thống khổ của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, xem ra nó thực sự bị đả thương rất nặng.

Bất quá Hắc long quả nhiên là siêu cấp ma thú, dưới sự công kích đả thương rất thống khổ vẫn liên tiếp phun ra những luồng lửa diễm độc dịch, thân thể từ trên không trung lao xuống giữa đám Hắc Âm tinh

linh, long trào không ngừng vươn ra xung quanh xé nát từng tên một.

Càng lúc càng nhiều Hắc Ám tinh linh bị luồng liệt diễm cùng độc dịch tiêu diệt. Chỉ trong vài hơi thở, hơn trăm tên đã đi đời. Vốn ban đầu bọn chúng có khoảng hơn ba trăm người mà nay không còn đến một trăm người sống sót.

Đợi đến khi quang mang hắc ám tan biến để lộ ra thân hình khổng lồ của Hắc long, Hàn Thạc phát hiện ra toàn thân của nó giờ giàn giụa máu tươi, da thịt cháy đen, hành động không còn nhanh như vừa rồi, tựa hồ ngay cả hai mắt cũng đã bị thương trông như không nhìn thấy gì mà loạn động.

- Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức có thể làm dừng sĩ đồ long rồi. - Hàn Thạc mỉm cười âm hiểm với lão mục sư đằng sau, phân phó.

145. Chương 145:thu Phục Dâm Long

o0o- Giết chết con Hắc long chết tiệt kia đi! - Hắc Ám tinh linh nữ chúa Đại Na tóc tai bù xù gào thét phía đằng xa.

Bởi vì Hắc long đang phần nộ quấy rối tứ lung tung, đám Hắc Ám tinh linh hoảng sợ ào ào tránh né tứ tán nhưng thỉnh thoảng vẫn bị dính trúng luồng liệt diễm độc dịch. Mặc dù được đám Hắc Ám tinh linh bảo vệ nhưng Đại Na trông vẫn cực kỳ thảm hại

Dưới mệnh lệnh của Đại Na, các Hắc Ám tinh linh còn lại đều tiếp tục phát động công kích lăng lệ về phía Hắc long. Các loại cung tên cùng với ma pháp ào ào hạ xuống thân thể vốn đã mang nhiều thương tích khiến cho thương thế của nó càng trở nên thê thảm trầm trọng hơn.

Bất quá thân là siêu cấp ma thú, thực lực Hắc long cường đại không gì nghi ngờ. Nếu không phải do gã nam nhân Hắc Ám tinh linh kia liều chết hy sinh tính mạng để khởi động cây trường cung cổ quái tấn công, thì e rằng hơn ba trăm Hắc Ám tinh linh đồng loạt công kích cũng vẫn không thể nào làm trọng thương nó được.

Thế nhưng bây giờ Hắc long đã sớm bị thương nặng, hai mắt bị thương tổn không thể quan sát chung quanh, thân hình khổng lồ thành cái bia sống, theo những thương tích ngày càng nặng, tốc độ di chuyển chậm hẳn khiến cho công kích của Hắc long không còn uy lực như trước nữa.

Bọn người Hàn Thạc ẩn nấp sau bức tường đá, quan sát toàn bộ tình hình cuộc chiến, thấy Hắc long đã mang trọng thương không còn sức chiến đấu, hẳn liền gật gật đầu với lão mục sư.

- Hãy phá bỏ bức tường đá đi, chúng ta tiến vào thu thập tàn cuộc. - Hàn Thạc cười to âm hiểm, phân phó lão mục sư.

Sau khi lão mục sư hạ lệnh, các cự ma chiến sĩ đã chuẩn bị sẵn từ trước, lập tức bắt đầu động thủ phá bỏ bức tường đá chắn ngang sơn cốc. Xem ra đám Hắc Ám tinh linh lúc trước cũng đã chuẩn bị việc thu thập tàn cuộc một cách chu đáo, ở phía sau cách đó không xa có một miệng hang sâu nghiêng xuống. Vì vậy các cự ma chiến sĩ chỉ cần sử dụng một chút sức lực dùng các trường côn do Hắc Ám tinh linh chuẩn bị sẵn bầy các tảng đá làm cho chúng lăn cả xuống hang sâu.

Công việc xong xuôi, thông đạo vào sơn cốc cuối cùng đã được mở lại. Hàn Thạc bình tĩnh đưa mắt quan sát toàn trường rồi phất tay hạ lệnh cho đám sâm lâm cự ma bắt đầu tiến hành công kích.

Từ phía sau một loạt lao cùng với trường mâu từ tay của các cự ma lập tức rút lên phóng vào giữa đám Hắc Ám tinh linh còn sống sót. Mặc dù bọn chúng khi bức tường bị phá ra cũng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng mà dưới làn trường mâu cùng lao công kích đầy trời không khỏi hỗn loạn cuống quýt.

Một đợt công kích hạ xuống khiến cho mấy chục Hắc Ám tinh linh bị đâm xuyên qua, khiến cho nữ chúa Hắc Ám tinh linh Đại Na cực kỳ phần nộ chỉ muốn lao lên sống chết cùng Hàn Thạc.

- Nữ chúa hãy hạ lệnh rút lui

Một nữ trưởng lão Hắc Ám tinh linh gào to.

- Đám cự ma sâm lâm vô sỉ, sớm muộn gì ta cũng tìm các người tính sổ.

Âm thanh Đại Na sắc nhọn rít lên chất chúa, sau đó xoay người buồn bã hạ lệnh:

- Rút lui, toàn bộ rút lui.

Đám Hắc Âm tinh linh còn sống sót nghe Đại Na hạ lệnh liền bỏ chạy thực mạng. Ngay cả Đại Na cùng với một số cao thủ yểm trợ xung quanh cũng nhanh chóng tháo lui.

Nhỏ cỏ đương nhiên phải nhỏ tận gốc, nếu đã trở mặt, Hàn Thạc đương nhiên sẽ phóng tay làm. Hắc lạnh lùng quát với lão mục sư:

- Đuổi theo, giết toàn bộ bọn chúng.

Lão mục sư phân phó xuống. Tên cự ma sâm lâm thủ lĩnh lại lập tức truyền lệnh. Từ phía bên trong sơn cốc, đám cự ma chiến sĩ ùn ùn kéo ra, gào thét điên cuồng nhắm đám Hắc Âm tinh linh còn sống sót vừa chạy trốn mà đuổi giết.

Hàn Thạc mắt dõi theo một tên Hắc Âm tinh linh cầm cây trường cung cổ quái kia rồi quay đầu ra lệnh cho Tiểu Khô Lâu đuổi theo giết. Cầm cốt đao trong tay, Tiểu Khô Lâu lướt như một tia chớp, vượt qua đám cự ma chiến sĩ lao thẳng về phía tên Hắc Âm tinh linh kia.

Gã Hắc Âm tinh linh vừa bị hút hết sinh mạng, lợi dụng cây cung quái dị bắn ra một mũi tên khủng bố, gây cho Hắc long thương tích đầy mình. Đối với cây trường cung quái dị này Hàn Thạc rất hiếu kỳ, bởi vậy hắn luôn một mực chú ý đến nó.

Sau khi gã Hắc Âm tinh linh sử dụng cây cung chết đi, cây cung đã bị một gã Hắc Âm tinh linh khác nắm giữ, sở dĩ Hàn Thạc ra lệnh cho Tiểu Khô Lâu đuổi giết tên này, mục đích chính là muốn chiếm nó.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc gào thét ngao ngao, thân hình to lớn của hắn quay cuồng, tạo ra những chấn động ùng ùng rung chuyển mặt đất chung quanh, khiến cho đám sâm lâm cự ma vừa thấy hắn dị động liền vội vã tránh ra xa.

Cho dù đã bị trọng thương, nhưng Hắc long vốn là loại siêu cấp ma thú nên thực lực vẫn cực kỳ kinh khủng, vừa rồi đám sâm lâm cự ma đã chính mắt thấy hắn tàn sát bừa bãi Hắc Âm tinh linh vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi trước thực lực cường đại của Hắc long nên đến bây giờ vẫn không dám buông lỏng.

Hắc long xoay trở thân thể, chậm rãi nhắm hướng đầm lầy rút lui, xem chừng hắn đã định dùng hết sức lực, trước tiên chạy trốn về hang ổ rồi nói.

Hàn Thạc mắt nhìn thấy Hắc long muốn trốn, đồng thời quan sát đám Hắc Âm tinh linh đang chạy thực mạng tứ phía, liền quát to ra lệnh cho lão mục sư:

- Quân số tách làm hai, một nửa đối phó với Hắc long, nửa còn lại lập tức truy sát đám Hắc Âm tinh linh, không để cho chúng chạy quá xa. Nếu không thể giết sạch bọn chúng thì phải nhanh chóng trở về.

Hàn Thạc vừa phát mệnh lệnh, chỉ thấy lão mục sư phát tay ra hiệu một cái, toàn bộ đám sâm lâm cự thú đang chuẩn bị truy sát đám Hắc Âm tinh linh tự động tách làm hai, một nửa ở lại bắt đầu nhắm hướng Hắc long tiến hành công kích.

So với đám Hắc Âm tinh linh còn sót lại số lượng sâm lâm cự ma còn hơn gấp đôi. Còn khoảng hơn hai trăm tên sâm lâm cự ma hợp lực đối phó với Hắc long đã bị thương nặng thì e rằng chỉ chốc lát nữa sẽ khó thoát nạn.

- Ô ô... đau quá, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta xin đầu hàng! - Hắc long lớn tiếng rên rỉ van xin. Thân thể to lớn của nó trong vòng hắc sắc quang mang từ từ thu nhỏ lại.

Hàn Thạc ngăn ngừa, hắn thật không bao giờ nghĩ tới là Hắc long lại cầu xin tha thứ. Trong tình huống dở khóc dở cười này, hắn liền giơ tay ra hiệu cho các sâm lâm cự ma dừng công kích, để xem rốt cuộc nó có ý định quái quỷ gì.

Khi các sâm lâm cự ma bao vây kín Hắc long thì cuối cùng hắn đã biến hóa thành nhân hình.

Hắc long hóa thành một thanh niên thân thể cao gầy, da dễ cháy đen, trên người trên đầu còn đang bốc khói, nơi khoe mắt còn có vết máu. Hắn một mặt nhẹ nhàng trợn mắt chịu đựng đau nhức, mặt khác không ngừng cầu xin:

- Ta đầu hàng, đầu hàng rồi!

Đánh mắt cho lão mục sư ra hiệu hướng mọi vũ khí về phía thanh niên vừa xuất hiện, Hàn Thạc nắm Lục Ma Phong trong tay chậm rãi bước tới trước mặt hắn nói:

- Đầu hàng cũng vô dụng thôi, trên người ngươi có rất nhiều thứ có giá trị, trong đó tinh huyết, gân, sừng đều là những bảo vật có giá trị liên thành. Chỉ cần giết ngươi là ta có thể chiếm được tất cả, ngươi nghĩ rằng ngươi đầu hàng ta thì có tác dụng sao?

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nghe Hàn Thạc nói vậy liền vùng mạnh hai tay gào thét:

- Không đúng, không đúng, giá trị đích thực của ta không phải là những bảo vật ở trên người, ta có thể quy thuận ngươi, cùng ngươi ký kết chủ tớ khế ước, chỉ cần ngươi cho ta mỹ nữ tài báu thôi, đừng có giết ta.

Hắn đưa ra lời đề nghị này khiến Hàn Thạc ngẩn người, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, xem phương pháp này có được không.

- Không nên do dự, hãy ngắm xem nếu ta làm người hầu của ngươi, ta có thể giúp ngươi giết người phóng hỏa, chở người bay lượn đối phó với người khác. Là chủ nhân của ta, ngươi chỉ cần cho ta châu báu và mỹ nữ để ta hưởng dụng, đây là món sinh ý có lợi thế nào a.

Hắc long lớn tiếng rêu rao, rồi dường như lo sợ Hàn Thạc không đồng ý hắn vội vã nhượng bộ tiếp:

- Nếu ngươi không có tài báu ta cũng có thể chấp nhận, nhưng mà nhất định phải cho ta mỹ nữ ngủ cùng, nếu không ta mặc kệ.

Hàn Thạc dở khóc dở cười nhìn con Hắc long nhất gan vô sỉ ngẩn ra không biết xử trí thế nào cho tốt. Lúc này, lão mục sư ở phía sau đột nhiên tiến tới cạnh Hàn Thạc sốt ruột thúc giục:

- Sứ giả nên nhanh chóng đáp ứng hắn đi, chỉ cần hắn chịu đồng ý cùng ngươi ký kết chủ tớ khế ước, hắn sẽ trở thành người hầu của ngươi, tuyệt đối không thể kháng lệnh mệnh lệnh của ngươi.

- Dâm long tại sao ngươi nhất định phải muốn mỹ nữ?

Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc cháy đen, không ngừng chảy máu, tuy lúc có thể tiêu tùng mà vẫn không ngừng gào to đòi hỏi mỹ nữ, cảm giác thật buồn cười dỏ hời.

- Không biết, ta cũng không biết, dù sao khi ta chào đời thì phụ thân ta đã dậy như thế. Chúng ta là dòng dõi Hắc long vĩ đại, nhất thiết phải có thật nhiều tài bảo và đặc biệt là phải có nhiều mỹ nữ, chỉ có như vậy mới khiến cho bọn Hắc long khác tôn kính. Vì vậy mỹ nữ đúng là cái đích mà ta theo đuổi. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc vừa đưa hai tay đen thui xoa bóp hai con mắt mình vừa lớn tiếng hét.

- Ách, ngươi không phải lần đầu tiên rời nhà chứ? - Hàn Thạc nhìn hắn hỏi tiếp.

- Ngươi, ngươi làm sao lại biết ta là lần đầu tiên rời nhà? - Cát Nhĩ Bá Đặc ngẩn người, không trả lời mà hỏi lại.

Thật không thể ngờ được con dâm long này còn rất ngốc nghếch, Hàn Thạc tỉnh bơ yên lặng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, ta đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, bây giờ ngươi cùng ta lập tức ký kết chủ tớ khế ước, nếu không ta lập tức giết ngươi.

Vừa nghe những lời nói này từ miệng Hàn Thạc, dâm long Cát Nhĩ Bá Đặc bối rối đứng bật dậy, rất nhanh há mồm ngậm nga mặt ngữ của long tộc, chỉ trong giây lát một luồng lực lượng rất kỳ dị phát ra từ người hắn tiến thẳng vào đại não của Hàn Thạc. Trong nháy mắt Hàn Thạc liền cảm ứng được giữa hắn và dâm long đã hình thành một mối liên hệ huyền diệu.

- Chủ nhân, bây giờ ta đã là người hầu của ngươi, xin ngươi hãy giúp ta tìm kiếm mỹ nữ đi. - Dâm long Cát Nhĩ Bá Đặc nhếch miệng khẩn cầu.

- Mỹ nữ à, bản thân ta còn chưa có, người hãy từ từ chờ đợi đã! - Hàn Thạc điềm nhiên như không nói.

146. Chương 146: để Ta Giữ Cho Người

oOo- Người sao có thể làm vậy, người không thể làm như vậy được! - Cát Nhĩ Bá Đặc hét âm ỉ, âm thanh âm âm truyền đi rất xa.

- Được rồi, được rồi, về điều này sẽ bàn sau, trước mắt người hãy dưỡng thương cho tốt đi. - Hàn Thạc ngoài mặt trả lời lấy lệ, còn trong lòng ngấm ngấm thử nghiệm tinh thần khế ước vừa có được.

Dâm long Cát Nhĩ Bá Đặc vừa mới cùng Hàn Thạc ký kết khế ước chủ tớ, giữa hai người liền phát sinh một loại liên hệ rất là huyền diệu. Căn cứ vào lực lượng của khế ước, Hàn Thạc cho dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được vị trí của Cát Nhĩ Bá Đặc, ngoài ra hắn cũng cảm nhận được mình hoàn toàn có thể quyết định được sinh tử của nó.

Trong lúc Cát Nhĩ Bá Đặc đang gào thét âm ỉ, Tiểu Khô Lâu trong tay cầm cây trường cung quái dị đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Thạc. Tiểu dâm long vừa thấy Tiểu Khô Lâu cầm cây cung xuất hiện, bản năng cảm thấy cổ khí tức nộ thì hoảng hốt lo sợ thình lình lao đến bên cạnh hắn.

Cây cung xuất hiện ở đây đồng nghĩa với việc gã Hắc Ám tinh linh nắm giữ nó đã đi đứt. Cầm cây cung từ tay Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc cảm ứng một chút nhưng không phát hiện được bất kỳ chỗ kỳ lạ nào. Quan sát cẩn thận một lúc nữa, hắn thấy cây cung có màu nâu thẫm, tựa như màu của vỏ cây cổ thụ lâu năm, trên cung khắc một số hoa văn quái dị phức tạp huyền bí.

- Sứ giả, Hắc Ám tinh linh nữ chúa Đại Na kia cùng một phần ba đám Hắc Ám tinh linh đã chạy thoát. - Lão mục sư sau khi nghe tên thủ lĩnh cự ma báo cáo liền đi đến bên cạnh Hàn Thạc cung kính bẩm báo.

Hàn Thạc trước hết cất cây cung quái dị vào trong không gian giới chỉ sau đó nói:

- Trong lòng đất, các Hắc Ám tinh linh cực kỳ quen thuộc địa hình xung quanh. Bọn chúng là chủ nhân nơi này, có thể nhờ vào địa thế chạy trốn cũng không có gì là lạ. Để đề phòng đám Hắc Ám tinh linh quay lại trả thù, chúng ta phải nhanh chóng ly khai chỗ này. Nếu không vạn nhất để Đại Na tập hợp được gia tộc Hắc Ám tinh linh khác công kích thì chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.

- Chủ nhân, có phải các người muốn trở lại thế giới trên mặt đất đúng không. Ồi, tốt quá rồi, ta trước giờ chưa từng rời khỏi thế giới dưới lòng đất, bây giờ rốt cuộc có thể tiến ra thế giới bên ngoài để mở mang thêm kiến thức rồi. - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nghe Hàn Thạc và mọi người muốn trở lại mặt đất liền lộ rõ vẻ hí hửng, hưng phấn hoan hô.

Nhìn Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc một cách kỳ quái, Hàn Thạc nhíu mày hỏi:

- Người không phải luôn sinh trưởng ở dưới lòng đất này sao. Ồ, đúng rồi, người làm sao lại kết thù oán với đám Hắc Ám tinh linh thế?

- Ách, cũng không có gì cả, ta từ Hắc long thành dưới lòng đất trốn đến đây. Sau đó thì bị lạc đường, trong lúc đang tìm đường thì đụng phải bọn người thần lẩn. Bọn chúng xem ta như khách quý, đáp ứng chỉ đường cho ta ra khỏi thế giới dưới đất. Ngoài ra còn đáp ứng giúp ta tìm kiếm châu báu và mỹ nữ, sau đó thì ta giúp đỡ bọn chúng tàn phá làng mạc của gia tộc Hắc Ám tinh linh.

Bất quá trong lúc ta đi tàn phá làng mạc của đám Hắc Ám tinh linh, đã phát hiện ra một nữ Hắc Ám tinh linh vô cùng quyến rũ. Đáng tiếc khi ta đang ôm ấp yêu thương nàng thì nàng đột nhiên trở mặt công kích ta, ta bị thương phải chạy trốn đến đầm lầy này, sự tình diễn ra sau đó thì người đã biết rõ rồi. - Hắc long nhìn Hàn Thạc một cách vô tội, tường thuật lại.

Hắn nói lộn xộn không minh bạch, rất nhiều chuyện không rõ ràng, thế nhưng Hàn Thạc cũng hiểu được đại khái, hắn cũng không muốn hỏi thêm chi tiết về việc này, gật đầu nói:

- Thương thế của người thế nào, có trầm trọng lắm không?

- Vô cùng nghiêm trọng!

Tiểu dân long cúi gầm đầu chán nản, dừng lại một chút hần lại tiếp tục:

- Bất quá cho ta chút thời gian điều dưỡng ta có thể từ từ khôi phục thương thể. Nghiêm trọng nhất là vết thương gây ra do mũi tên quỷ quái kia khiến ta tương đối khổ sở. Thật sự không thể hiểu nổi, một tính mạng nhỏ bé và yếu ớt như thế lại có thể bắn ra một mũi tên có uy lực lớn đến như vậy.

“Bách” Hàn Thạc vỗ mạnh lên cái đầu đen thui của Cát Nhĩ Bá Đặc, nói:

- Đồ đần độn, nhà ngươi không thấy được gã Hắc Ám tinh linh sau khi bắn ra mũi tên đó liền chết luôn sao. Loại tà ác chi tiền này để bắn ra được cần phải tiêu hao sinh mệnh khí tức, uy lực mà không cường đại thì mới thực là kỳ quái, đừng cho rằng người lớn xác thì sẽ không sao.

Khẽ kêu một tiếng đau đớn, Cát Nhĩ Bá Đặc sờ sờ lên chỗ trên đầu tại chỗ bị Hàn Thạc vỗ rồi hét lên:

- Ta bây giờ đang bị thương, cho dù ngươi và ta là chủ tớ, ngươi cũng không thể ngược đãi ta như vậy.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc lấy ra một phần tinh huyết của xà phát quái đưa cho tiểu dân long, nói:

- Đây là tinh huyết của xà phát quái, có tác dụng chữa thương rất thần kỳ. Đối với thương thể của nhà ngươi chắc chắn là có lợi lớn. Người cầm lấy mà sử dụng, nhưng nhất định không được để lãng phí.

- Ôi, chủ nhân vĩ đại, ta ca ngợi người.

Cát Nhĩ Bá Đặc bởi vì hai mắt đang bị thương tạm thời không nhìn thấy gì cả, thế nhưng đã được nghe nói về khả năng trị thương của tinh huyết xà phát quái, liền vừa vỗ mông ngựa Hàn Thạc vừa đưa tay ra quờ quạng, cuối cùng cũng nắm được chiếc bình nhỏ đó.

- Hãy đem một cỗ kiệu cho tên Hắc long mù này, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không đợi đến khi Đại Na cùng đám Hắc Ám tinh linh gia tộc khác tìm đến nơi, chúng ta nhất định sẽ gặp nhiều phiền toái.

Đối với tình huống hiện tại, lão mục sư cũng đã minh bạch về sự nguy hiểm, liền quay về hướng gã cự ma thủ lĩnh ở đằng xa ra lệnh một tiếng. Hai cỗ kiệu liền được khênh tới, một cỗ rộng rãi thoải mái cho Tiểu Khô Lâu, một cái khác đơn giản hơn dành cho tiểu dân long Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc đi bộ phía đằng trước dẫn đường.

May mà khi đến đây, Hàn Thạc đã chú ý ghi nhớ kỹ đường đi. Bây giờ trong trí nhớ của hắn những con đường phức tạp rắc rối đều nhớ rõ mồn một. Dưới sự dẫn dắt của Hàn Thạc, cả đám bình an tiến vào thông đạo không hề gặp một khó khăn nào cho dù đường đi trước đó có rất nhiều huyết động rộng lớn đan chéo nhau chằng chịt, lão mục sư tỏ vẻ kinh ngạc phi thường.

- Sứ giả, đường trở về này người chỉ đi có một lần là đã có thể nhớ kỹ toàn bộ? - Nhấn nài một hồi lâu, cuối cùng lão mục sư không kiềm chế được tò mò hỏi.

- À, đây là do Đạt Đạt Lạp đại thần dẫn đường chỉ lối, ta không có quan hệ gì. - Hàn Thạc trả lời tùy tiện.

Nói xong hắn hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu từ bên trong kiệu thò đầu ra, tiểu thủ cốt hướng về phía lão mục sư ra hiệu, rồi quay về phía Hàn Thạc khom rạp mình xuống chào với tư thế rất cung kính. Lão mục sư nhìn mà ù ù cạc cạc, không biết nó làm thế đại biểu cho cái gì, tức thì lại một hồi ca tụng Tiểu Khô Lâu.

Trên đường đi, bỗng nhiên Hàn Thạc nghe được rất nhiều tiếng bước chân nhón nháo truyền tới, hắn cả kinh liền giục đám sâm lâm cự ma di chuyển nhanh hơn, muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất rời khỏi thế giới dưới lòng đất.

Đến khi nhìn thấy rõ ở cuối một huyết động có vài sinh vật kỳ lạ thân người đầu thần lùn, liền tưởng đến cuộc nói chuyện của tiểu dân long Cát Nhĩ Bá Đặc cùng đám Hắc Ám tinh linh, Hàn Thạc lập tức minh bạch những sinh vật kỳ lạ thân người đầu thần lùn hẳn chính là người thần lùn ở dưới mặt đất, chỉ là không hiểu tại sao lại gặp bọn chúng ở chỗ này.

- Có một số người thần lùn ở chỗ này, người có biết là chuyện gì xảy ra hay không? - Hàn Thạc chỉ về phía tiếng vang, mấy sâm lâm cự ma chiến sĩ liền đưa cỗ kiệu Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đến cạnh hắn, nghe hắn chất vấn tiểu dân long.

- A, đúng là người thần lẩn, không ngờ bọn chúng vẫn tuân thủ lời hứa, đáp ứng sẽ đưa ta ra khỏi lòng đất. Chỉ có điều sau khi ta trúng ám toán của đám Hắc Ám tinh linh trốn về trong đầm lầy, thật không ngờ bọn họ vẫn còn đang chờ ta. - Cát Nhĩ Bá Đặc hoan hỉ nói một tràng, từ phía trong kiệu lao nhanh ra.

Chỉ sau một thời gian ngắn, không biết thực sự có phải là do hiệu quả chữa thương thần kỳ của tinh huyết xà phát quái không mà vừa rồi hai mắt Cát Nhĩ Bá Đặc còn chảy máu không ngừng mà hiện tại đã khôi phục như bình thường. Mặc dù thân thể của hắn vẫn cháy đen thui lụi, mang đầy thương tích như trước, nhưng tất cả miệng vết thương đã kín miệng, máu đã ngừng chảy ra.

Tiểu dân long từ trong kiệu bước tới, thanh âm thâm trầm khẽ gầm lên:

- Sinh mệnh hèn mọn kia, các người đã mang những vật cống nạp đến chưa?

Ở phía cuối huyết động kia, mấy người thần lẩn vừa nghe thấy âm thanh của Cát Nhĩ Bá Đặc vọng tới, đều đồng loạt lớn tiếng hoan hô. Sau đó mấy chục người thần lẩn đột nhiên xuất hiện từ trong các huyết động xung quanh. Trong đó có một số người bê một cái hòm rất nặng, thái độ cung kính bê tận tới chân của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, một lão nhân người thần lẩn cầm quả trượng tiến tới giọng run rẩy nói:

- Thưa ngài Hắc long cường đại, việc ngài giúp chúng ta trừng phạt bọn Hắc Ám tinh linh tà ác, chúng ta đều đã nghe nói đến, đây là một rương châu báu chúng ta đưa đến đây theo đúng như lời hứa, xin ngài nhất định phải nhận lấy.

Cát Nhĩ Bá Đặc bước tới, đưa tay mở nắp rương nhòm một cái, phát hiện ra bên trong rương là các loại pha lê đẹp mắt nhiều màu chói mắt, điều này khiến hắn vô cùng hưng phấn nói tiếp:

- Vậy, mỹ nữ mà các người đáp ứng ta đâu?

Lão nhân thần lẩn vỗ tay một cái, liền thấy ba người nữ thần lẩn thân hình lồi lõm dong dỏng cao xuất hiện đi tới phía trước mặt Cát Nhĩ Bá Đặc, một nữ người thần lẩn tuổi sồn sồn thẹn thùng nói bằng ngôn ngữ thông dụng:

- Ngài Hắc long tôn kính, ba chị em chúng ta nhất định sẽ hầu hạ ngài chu đáo, xin ngài hãy mang chúng tôi đi cùng.

“A ha ha” Hàn Thạc cười lớn một tiếng, vô cùng hứng thú nhìn vẻ tươi cười như ngưng trệ trên mặt tiểu dân long.

- Quên đi, rương pha lê ta sẽ thu nhận còn ba mỹ nữ thần lẩn này thì các người mang đi đi, ta không cần nữa. - Hắc long ôm rương pha lê bước đi đồng thời né tránh ba mỹ nữ thần lẩn phiền phức, lập tức lên tiếng thúc giục Hàn Thạc, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đợi đến khi Cát Nhĩ Bá Đặc tiến tới gần phía mình, Hàn Thạc nhanh như chớp đưa tay đoạt lấy rương pha lê, mặc kệ cho tiểu dân long kêu la, nhanh chóng bỏ vào trong không gian giới chỉ nói:

- Cửa người cũng là của ta, để ta giữ nó hộ người, hắc hắc.

Sau đó đoàn sâm lâm cự ma nhờ vào trí nhớ thần kỳ của Hàn Thạc theo hắn thẳng tiến vào huyết động nhằm hướng trên mặt đất đi lên.

147. Chương 147:chính Thức Hành Động!

oOoTrên đường đi, cả đoàn người Hàn Thạc cũng không gặp phải nguy hiểm gì, bình an chui ra từ lòng đất rồi rời khỏi sơn cốc.

Hành động lần này mặc dù so với kế hoạch ban đầu không khớp, nhưng kết quả coi như cũng khiến hắn hài lòng rồi. Hàn Thạc không những đoạt được hai xe hoàng kim cùng châu báu của đám Hắc Ám Tinh Linh, mà còn thu hoạch thêm một chiếc rương thủy tinh xinh đẹp, một cây cung thần bí. Ngoài ra thu phục thêm được một hắc long làm thuộc hạ khiến hắn cảm thấy chuyến đi này đáng giá vô cùng.

Trên đường đi tới thôn của Sâm Lâm cự ma, hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ở bên cạnh cứ lèo nhèo liên tục khiến hắc nhứt hết cả đầu. Hắc hết đòi Hàn Thạc trả lại cái rương thủy tinh, rồi lại xoay sang bắt Hàn Thạc giúp hắc tìm kiếm mỹ nữ. Nhưng tất cả đều bị Hàn Thạc lạnh lùng gạt đi.

Về sau hắc long biết không thuyết phục được Hàn Thạc nên cũng không muốn phí lời, đành ra về ủy khuất nằm yên điều dưỡng thương thể. Hàn Thạc đương nhiên không hề nhàn rỗi, thừa dịp có thời gian trong lúc trở về hắc tập trung ráng nắm bắt thêm Vong Linh ma pháp trung cấp Hắc Âm Mê Vụ. Ma pháp này có thể tạo ra một màn sương mù trong một phạm vi nhất định. Đương nhiên khi ở bên trong thì ma pháp giả phóng ra thứ này sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng sẽ khiến tầm mắt địch nhân bị hạn chế lại, dù tấn công hay chạy trốn đều rất hiệu quả.

Còn như Ma Động Cửu Thiên Thuật thì bây giờ hắc gần như đã nắm vững hoàn toàn. Thí nghiệm một chút, Hàn Thạc nhận thấy chỉ có việc làm chủ phương hướng là còn có chút vấn đề, ngoài ra thì trong lúc không ngừng luyện tập đều đã được hắc giải quyết hết. Xem ra không cần bao lâu nữa là hắc có thể thực sự ngự không bay lượn rồi.

Khi đi ngang qua thánh điện của Sâm Lâm cự ma, Hàn Thạc để cho đám Sâm Lâm cự ma chờ ở ngoài, còn hắc và Tiểu Khô Lâu đi vào trong vét sạch toàn bộ tài bảo vào trong không gian giới chỉ. Ngoài ra Một Tuyệt Chi Địa chắc chắn sau này sẽ còn chỗ đắc dụng nên đã lệnh cho Sâm Lâm cự ma canh giữ nghiêm ngặt.

Trở về đến thôn, Hàn Thạc nhanh phát hiện ra bên ngoài có dấu tích của một trận kịch chiến. Sau khi tiến nghe lão mục sư kể lại, Hàn Thạc mới biết sau khi bọn họ rời đi, tinh linh từ các địa phương khác đã kéo tới tấn công bọn chúng. Giao chiến kịch liệt một trận, cuối cùng tinh linh thấy quân số của cự ma vẫn còn đông đảo mà bên mình thì thiệt hại không ít mới thất vọng rút lui.

Được đám Sâm Lâm cự ma tín phụng như thần nên Tiểu Khô Lâu được quyền sở hữu tất cả mọi thứ mà Sâm Lâm cự ma triều bái. Hàn Thạc liền lệnh cho lão mục sư giao các đồ xa xỉ phẩm của Mạch Dịch Văn thương hội giao cho hắc. Sau đó lấy cớ đi điều tra đối tượng đánh cướp tiếp theo, mà cùng Tiểu Khô Lâu và đám long Cát Nhĩ Bá Đặc rời khỏi thôn.

Qua vài ngày đi đường, cả bọn đã tới được Tử Vong Mộ Địa. Vì đã có tinh thần khế ước nên Hàn Thạc cũng không ngại gì mà đem Cát Nhĩ Bá Đặc cùng vào trong luôn. Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi biết Hàn Thạc có được Tử Vong Mộ Địa thì lại không ngừng tăng bốc hắc lên đến tận mây xanh.

- Tốt lắm. Tạm thời ngươi hãy ở lại trong Tử Vong Mộ Địa dưỡng thương, có gì cần làm, ta sẽ tự tới tìm ngươi. - Hàn Thạc mặc kệ Cát Nhĩ Bá Đặc đang liên thiên bát nháo, quay sang hắc ra mệnh lệnh, rồi thông qua truyền tống trận trở về thủ đô Áo Sâm thành của Đế Quốc.

Vừa bước ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc đã phát hiện thấy ký hiệu mà Ngải Mễ Lệ lưu lại. Tại nơi này hắc thường xuyên bố trí truyền tống trận để ra vào Tử Vong Mộ Địa, ngoài hắc ra cũng chỉ có thêm Ngải Mễ Lệ là biết được.

Từ tin tức mà lưu lại, Ngải Mễ Lệ báo cho hắc ngay sau khi rời khỏi Tử Vong Mộ Địa thì hãy đến tìm người liên lạc của tổ chức Âm Mạc là Thiết Tư Đặc.

Thu hồi lại mấy cái truyền tống trụ dùng để bố trí truyền tống trận, Hàn Thạc không trở về ma võ học viện Ba Bỉ Luân ngay mà đi thẳng tới cứ điểm của Âm Mạc.

- Ha, rốt cuộc ngươi cũng xuất hiện rồi.

Tên đạo tặc Thiết Tư Đặc đợi khi Hàn Thạc vừa xuất hiện tại cứ điểm của Âm Mạc thì hắc liền thành linh xuất hiện rồi lớn tiếng nói.

- Ngải Mễ Lệ đại nhân và ta vất vả tìm ngươi mấy lần mà không thấy, cả ma vũ học viện cũng đã đến cũng không gặp nên đã bảo ta chờ ở đây. Nói ngươi sẽ liên hệ với ta không ngờ ngươi thật sự xuất hiện a.

- Ngải Mễ Lệ tìm ta gấp như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không? - Hàn Thạc nhìn vẻ mặt lo lắng của Thiết Tư Đặc kinh ngạc dò hỏi.

Thiết Tư Đặc đầu tiên gạt gật mấy cái, sau lại lắc lia lịa, vẻ mặt khổ sở nói:

- Đương nhiên là đã có chuyện rồi. Chỉ là sự tình cụ thể thế nào, thì Ngải Mễ Lệ đại nhân cũng không cho ta biết.

- Vậy Ngải Mễ Lệ bảo người làm sao?

Hàn Thạc biết có một số chuyện, Ngải Mễ Lệ sẽ chỉ nói với mình, còn Thiết Tư Đặc thì không có tư cách được biết, cho nên mới hỏi xem nàng đã phân phó gì cho hắn.

- Đại nhân bảo người cùng ta lập tức rời khỏi thủ đô để đến Ngõa Luân Thành. Hiện giờ Ngải Mễ Lệ đại nhân hẳn là đã xuất phát rồi.

Thiết Tư Đặc vừa nói, sau đó lại bổ sung thêm một câu:

- Ngải Mễ Lệ đại nhân phân phó cho ta mang người tới Ngõa Luân thành, thông qua tổ chức liên hệ với đại nhân. Đến lúc đó sẽ giải thích tường tận mọi chuyện với người.

- Vậy chúng ta đi thôi! - Hàn Thạc gật đầu đồng ý.

Ngõa Luân thành nằm ở biên giới phía tây của Đế Quốc, phân cách với Ca Tây Đế Quốc bằng đại thung lũng Khoa Nhĩ Lan. Sư Thử quân đoàn của Đế Quốc chính là đồn trú ở đó để canh phòng Ca Tây Đế Quốc.

Khi thật sự tham gia hành động thì Hàn Thạc mới nhận thức được năng lực của Âm Mạc. Trong tổng bộ của Âm Mạc, Hàn Thạc cùng Thiết Tư Đặc hai người thông qua truyền tống trận, trực tiếp chuyển đến Ngõa Luân thành.

Hai người sau khi xuất hiện tại Ngõa Luân thành liền liên lạc được với thành viên tại cứ điểm của Âm Mạc. Thành viên phụ trách nơi này biết được hai người đi theo Ngải Mễ Lệ làm nhiệm vụ, lập tức chuẩn bị một cỗ xe ngựa, trực tiếp đi tới một lữ quán.

Đất đai ở Ngõa Luân Thành vốn cằn cỗi, mỗi lần giao chiến với Ca Tây Đế Quốc thì cả Ngõa Luân Thành sẽ trở nên nhộn nhịp hơn hẳn. Sự hao tổn của cuộc chiến trải dài qua nhiều năm khiến Ngõa Luân Thành vốn chẳng phải giàu có gì lại càng trở nên bần cùng. Rất nhiều cư dân bản địa đều đã dọn nhà đi biệt xứ. Cư dân còn ở lại thì đều làm một số nghề buôn bán có liên quan đến quân sự.

Trong một lữ quán rất lớn, Hàn Thạc nhìn thấy Ngải Mễ Lệ sau nhiều ngày chưa gặp mặt. Ngải Mễ Lệ đang ở trong một căn phòng khá trang nhã, lúc này còn đang mải mê viết một cái gì đó. Sau khi nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện, Ngải Mễ Lệ liền lộ vẻ mừng rỡ, bất quá khi thấy phía sau lưng Hàn Thạc còn có Thiết Tư Đặc đi theo thì vẻ mặt không khỏi nghiêm lại, mở miệng phân phó Thiết Tư Đặc:

- Thiết Tư Đặc, người ra ngoài trước chờ đi. Ta có chút chuyện cần nói với hắn ta.

Thiết Tư Đặc không hề có chút bất mãn, rất cung kính khom người chào rồi lui ra, đứng ở bên ngoài như một tên thị vệ canh gác cho Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ, không để người ngoài làm ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của hai người.

- Bên Sâm Lâm cự ma ta đã phân phó qua rồi. Chỉ cần có người tới thu mua mấy thứ khí cụ công thành, bọn họ nhất định có thể nhận được.

Hàn Thạc sau khi tiến vào liền trực tiếp đi tới hướng Ngải Mễ Lệ, đến bên cạnh lò sưởi đang cháy bùng bùng rồi mới mở miệng nói.

- Lần này mục tiêu của chúng ta là Sư Thử quân đoàn. Căn cứ theo suy đoán của chúng ta thì quân đoàn trưởng của Sư Thử quân đoàn đã có ý định mưu phản từ lâu. Việc chúng ta cần làm lần này chính là thu thập chứng cứ. - Ngải Mễ Lệ không giấu giếm chút gì, lập tức mở miệng nói ra mục đích lần này.

Hàn Thạc tỏ vẻ giật mình, nhưng trong lòng lại hết sức vui mừng. Hai tên Khắc Lao Đức cùng Khắc Lạp Khắc, đều là con trai của quân đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn, sớm đã kết mối thâm cừu đại hận với chính mình. Khắc Lao Đức đã chết trong tay mình, còn Khắc Lạp Khắc đã từng ám sát mình trong một đoạn thời gian trước đây. Xem ra có thể nhận nhiệm vụ lần này, vừa vận giết đi Khắc Lạp Khắc a.

- Một quân đoàn trưởng quân đoàn mưu phản là vì cái gì?

Mặc dù trong lòng mừng rỡ, nhưng Hàn Thạc cũng không hề quên đi việc chính, nghi hoặc dò hỏi.

- Thân thể Quốc vương bệ hạ càng ngày càng yếu. Hai vị hoàng tử thì không gánh vác nổi trọng trách cho nên không có ai có thể đạt được sự tín nhiệm thật sự của quốc vương bệ hạ. Quân đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn tay nắm trọng binh, lần trước không biết hấn ôm tâm tư gì mà khẩn cầu quốc vương bệ hạ đem công chúa gả cho đứa con trai Khắc Lạp Khắc của hắn, bất quá cuối cùng lại bị quốc vương bệ hạ cự tuyệt.
- Sau đó tổ chức liền nhận thấy được hành động của hắn có chút khả nghi, dường như bọn chúng có liên hệ gì đó với Ca Tây đế quốc. Mục đích lần này của chúng ta là tận sức thu thập chứng cứ. Chỉ cần có đủ chứng cứ, ca ca của ta sẽ tự mình ra mặt, bắt lấy quân đoàn trưởng của Sư Thử quân đoàn.

Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc mà giải thích.

- Vậy tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?

Trong khi mọi việc Ngải Mễ Lệ đều nắm rất rõ mà hiểu biết của Hàn Thạc đối với nhiệm vụ này chỉ có hạn. Cho nên hắn sẽ không tự đưa ra chủ ý gì mà thành thật hỏi nàng.

- Nếu người đã truyền lệnh cho cho đám Sâm Lâm cự ma, vậy ta nghĩ không lâu nữa số vũ khí bị cướp của thương hội Mạch Dịch Văn sẽ xuất hiện tại Ngõa Luân thành. Trong một khoảng thời gian ngắn, quân đoàn trưởng của Sư Thử quân đoàn sẽ không xuống tay, nhưng theo quan sát của Ám Mạc thì đế quốc tựa hồ đang nổi lên một cơn bão lớn. Từ trước đến giờ đế quốc Ca Tây luôn như con hổ đói rình mò, chỉ chờ quốc vương bệ hạ băng hà là sẽ không kiêng kỵ gì mà lập tức tấn công chúng ta.
- Mớ khí cụ công thành này, nói không chừng là của quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ của Sư Thử quân đoàn chuẩn bị để dự định tấn công hoàng cung. Chỉ cần chúng ta có thể phát hiện ra đồng khí cụ công thành này trong gia tộc của hắn, có thể không đợi bọn chúng phát động binh biến mà ra tay bắt trọn.

Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc giải thích.

- Nhi tử của hắn Khắc Lạp Khắc hiện giờ có ở trong Ngõa Luân thành hay không. Ta muốn giết hắn trước.
- Hàn Thạc nghe Ngải Mễ Lệ giải thích xong đột nhiên trầm giọng mở miệng nói.

Ngải Mễ Lệ nghe xong ngẩn cả người ra. Nàng không ngờ Hàn Thạc lại có thể biết Khắc Lạp Khắc, hơn nữa lại còn có thâm cừu đại hận như thế với hắn.

148. Chương 148:nữ Nô Quen Thuộc!

oOo- Mặc kệ người có kết oán gì với hắn, dù sao Khắc Lạp Khắc dù sao cũng là một kỵ sĩ có tiếng. Người không thể hành động thiếu suy nghĩ như thế được. - Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc động sát tâm, không khỏi lo lắng nhắc nhở hắn.

Hàn Thạc chỉ mỉm cười gật đầu, mở miệng trấn an Ngải Mễ Lệ:

- Yên tâm đi, ta không phải là người lỗ mãng như vậy. Nếu như không nắm chắc trong tay, ta sẽ tuyệt đối không xuống tay với hắn đâu.

Nghe xong câu nói này của Hàn Thạc Ngải Mễ Lệ mới thấy yên tâm, liền trả lời hắn:

- Khắc Lạp Khắc hiện giờ có ở Ngõa Luân thành hay không, ta cũng không rõ lắm. Nghe nói hắn muốn quay trở về nhưng chúng ta vẫn còn chưa thu được tin tức gì. Nếu Khắc Lạp Khắc thật sự quay trở về Ngõa Luân thành, ta sẽ cho người biết. Ngõa Luân thành là địa phương của Sư Thử quân đoàn cho nên người ngàn vạn lần phải cẩn thận trong hành động.
- Biết rồi. Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? - Hàn Thạc hỏi Ngải Mễ Lệ.

Ngải Mễ Lệ lấy cái áo khoác lông ở ghế bên cạnh mặc lên người, đứng lên chỉnh sửa y phục, rồi quay sang Hàn Thạc nói:

- Ta dẫn người tới nơi này, xem xem có thể thu thập được gì không.

Khi Ngải Mễ Lệ đứng lên soi gương chỉnh sửa y phục, ngay lúc này trong lòng Hàn Thạc chợt động, sức nghĩ tới mớ châu báu có được từ thánh địa của Sâm Lâm cự ma, không khỏi thò tay lấy ra một vòng đeo cổ bằng chuỗi hồng mã não lớn chế thành, ôn nhu đi tới sau người Ngải Mễ Lệ, giúp Ngải Mễ Lệ đeo cái vòng lên cần cổ trắng ngần của nàng.

Trên cần cổ xinh đẹp, trắng nõn trơn tru như tuyết trắng kia, lại đeo thêm một chiếc vòng đeo cổ lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt của chuỗi hồng mã não, càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ xuất chúng của Ngải Mễ Lệ, toát lên khí chất khoan thai lộng lẫy của nàng.

Mặc dù thân phận Ngải Mễ Lệ cao quý, châu báu thế nào cũng đã từng thấy qua. Nhưng chuỗi hồng mã não này được Hàn Thạc dịu dàng giúp nàng đeo lên cổ, ý nghĩa tự nhiên là khác rất nhiều. Bởi thế khi Hàn Thạc ôn nhu đeo chuỗi hồng mã não cho nàng, đôi mắt nàng bỗng trở nên sáng ngời.

- Tên tiểu quỷ hư đồn kia, biết lấy lòng người ta rồi sao!

Ngải Mễ Lệ nở nụ cười trong trẻo, xoay người dùng sức ôm lấy Hàn Thạc, chủ động trao môi thơm cho hắn, sau đó đưa tay quẹt đi vết môi son trên khoé miệng Hàn Thạc, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Đến khi nàng ta ra khỏi phòng thì thần sắc mới khôi phục lại vẻ bình thường, quay sang Thiết Tư Đặc phân phó:

- Đi chuẩn bị một cỗ xe ngựa, chúng ta cần đi tới một nơi.

- Hân hạnh được phục vụ người. - Thiết Tư Đặc cung kính nói một câu rồi tiêu sái đi khỏi.

Khi hai người Ngải Mễ Lệ và Hàn Thạc đi ra khỏi khách sạn thì xe ngựa của Thiết Tư Đặc cũng vừa tới. Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ ngồi bên trong, Thiết Tư Đặc cùng mã phu ngồi ngoài, dưới sự phân phó của Ngải Mễ Lệ, đi về hướng nam của Ngõa Luân thành.

Nửa giờ sau, cỗ xe ngựa dừng lại trước một tòa trang viện to lớn. Chỉ thấy trước cửa toà trang viện này có rất nhiều cỗ xe ngựa dừng lại. Một số kiếm sĩ thân thể cường tráng tay cầm kiếm bản to đang đứng ở trước cửa. Bên trong trang viện có đủ loại võ sĩ thân khoác thiết giáp tuần thị khắp nơi, xem ra phòng vệ rất là nghiêm ngặt.

Thấy Ngải Mễ Lệ không nói gì nên Hàn Thạc cũng không hỏi nhiều. Khi tới trước cửa, Ngải Mễ Lệ đưa ra một tấm thiệp, hai tên thủ vệ trước cửa liền để cho họ đi qua. Ngải Mễ Lệ dẫn theo hai người Hàn Thạc và Thiết Tư Đặc đi vào bên trong trang viện.

Đi qua một hành lang rải đầy sỏi thì ba người tiến vào một đại sảnh rộng lớn. Trang trí bên trong đại sảnh vô cùng rực rỡ, mười cái lò sưởi hừng hực thiêu đốt, khiến cho cả gian đại sảnh nóng hầm hập. Chung quanh có để rất nhiều lồng sắt, bên trong giam đủ loại nam nữ nô lệ. Một số nam nô lệ thân thể cao lớn trắng kiện, xem ra chỉ chuyên làm việc khổ sai. Khuôn mặt đám nữ nô lệ thì xinh đẹp, mặc rất ít y phục, để lộ da thịt đầy vẻ dụ hoặc.

Rất nhiều nam nữ ăn mặc hoa mỹ bên trong đại sảnh đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía đám nô lệ bị giam trong lồng, kéo nhau qua một bên, mỉm cười đứng đó bàn bạc giá cả buôn bán nô lệ. Bên trong có rất nhiều người mặc quân phục, trên vai có phù hiệu Sư Thử, biết ngay là người thuộc Sư Thử quân đoàn của Đế Quốc.

- Đây là mồi buôn nô lệ lớn nhất ở Ngõa Luân thành. Chủ nhân phía sau của mồi buôn nô lệ này là quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ của Sư Thử quân đoàn. Người chú ý nhìn thị về chung quanh xem, đám người này đều có tính kỷ luật nghiêm ngặt, rõ ràng là quân nhân chính quy trong quân đội. Bọn họ mặc dù đã buông quân phục, nhưng khí chất trên người rất khó thay đổi được.

Ngải Mễ Lệ giả vờ nhìn khắp nơi, nhưng trong miệng lại hạ giọng giải thích với Hàn Thạc.

Ngải Mễ Lệ nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên chấn động, không khỏi há miệng kinh ngạc nói:

- Đế Quốc có văn bản rành rành, tất cả những người có quan tước trên mình, tuyệt đối không cho phép tham gia buôn bán nô lệ. Không ngờ tên Bác Bĩ A Tư Cơ này lại có gan làm như vậy?

- Trong Ngõa Luân thành này thì Bác Bĩ A Tư Cơ chính là vua một cõi. Mồi buôn bán nô lệ lớn nhất này, rất nhiều người đều biết hắn là chủ nhân phía sau. Ngay cả Quốc vương bề hạ cũng nắm rõ trong lòng. Chỉ

bất quá Bác Bĩ A Tư Cơ vì Đế Quốc đã lập nhiều công lao to lớn. Khi hấn còn chưa có âm mưu tạo phản thì quốc vương bệ hạ cũng chẳng hỏi tới, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi.

- Bất quá cách làm hiện giờ của Bác Bĩ A Tư Cơ đã làm nguy hại tới lợi ích của Đế Quốc vì thế mà chúng ta cũng không thể cứ ngồi đó mà nhìn không lý tới. Mỗi buôn bán nô lệ lớn nhất ở Ngõa Luân thành này, chỉ cần chúng ta có thể thu thập đầy đủ chứng cứ, là coi như chúng ta đã điều tra ra đầu mối tiếp xúc với Bác Bĩ A Tư Cơ.

Ngải Mễ Lệ dùng mắt nhìn lướt xung quanh, rồi từ từ ghé vào bên tai Hàn Thạc giải thích.

Thiết Tư Đặc cùng với hai người đi vào, nhìn thấy Ngải Mễ Lệ thân mật với Hàn Thạc như vậy thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Thiết Tư Đặc thân là thành viên của Âm Mạc, tự nhiên biết có một số chuyện cho dù trông thấy cũng coi như chưa hề thấy qua. Bởi vậy khi Ngải Mễ Lệ phát hiện ra sự chú ý của hấn, Thiết Tư Đặc liền nhanh nhẹn cúi đầu, đợi khi hấn ngẩng đầu lên lại thì thần sắc đã trở nên vô cùng bình thường, ánh mắt trở nên cực kỳ khâm phục, lại còn có vài phần hâm mộ.

- Nô lệ nơi này không đủ phân lượng, ta mang người tới đây để xem mặt hàng cho rõ, nói không chừng người có thể tìm được một tên vừa mắt, mang về làm tỳ nữ gì đó.

Khi có hai tên thị vệ đi về hướng Ngải Mễ Lệ, thanh âm Ngải Mễ Lệ chợt trở nên lớn hơn một chút, sau đó đưa tay kéo Hàn Thạc đi ngang đại sảnh tới một gian phòng.

Khi tới trước cửa, Ngải Mễ Lệ lại lần nữa đưa ra một tấm thiệp. Thị vệ trước cửa kiểm tra một hồi rồi cung kính cho vào nói:

- Phu nhân xinh đẹp, hy vọng người có thể đấu giá được tên nô lệ vừa ý.

Ngải Mễ Lệ cười duyên khanh khách rồi xoay người sang gạt đầu với Hàn Thạc, sau đó lại mỉm cười nói: “Đi vào thôi.”

Hành lang bên trong có chút tối mờ, mặt đất trải thảm đỏ mềm mại, trên cao có treo những cây đèn lưu ly, các vách tường quanh hành lang đều có treo vài bức họa, cứ cách mười bước là có một thị vệ đứng gác.

Đi được một phút thì ba người tiến vào một phòng đấu giá hình tròn. Trang trí của phòng đấu giá này vô cùng xa hoa diễm lệ, có những ghế ngồi như một rạp chiếu phim, lại có một số gian phòng nhỏ dành cho khách quý dùng. Khi Ngải Mễ Lệ vào tới, liền đi đến một gian phòng nhỏ bên trái, trò chuyện với người bên trong vài câu, đưa ra một tấm tinh tạp, liền được một tên thị vệ cung kính dẫn đến một gian phòng phía trước.

Hàn Thạc vừa mới vào liền nghe được tiếng ra giá ồn ào huyền ảo. Một tên dã man nhân thân thể cực kỳ to lớn hùng mạnh bị giam trong lồng, phát ra tiếng gầm gừ như dã thú. Người ở dưới đất thì cầm một tấm bảng ra giá, bắt đầu tiến hành đấu giá tên dã man nhân hùng mạnh này.

- Có một số quý tộc thích trò giác đấu. Bọn họ tự mình chọn ra giác đấu sĩ rồi tổ chức các trận đấu lén lút, lấy cái chết của giác đấu sĩ làm kết cuộc, cho nên sẽ chọn ra một số nô lệ thực lực kinh người. Dùng nô lệ là tiện lợi nhất vì sẽ không có nỗi lo về sau.

Khi Ngải Mễ Lệ dẫn Hàn Thạc và Thiết Tư Đặc tới căn phòng phía trước mới thần nhiên giải thích cho Hàn Thạc hay.

Hàn Thạc gạt đầu tỏ ý hiểu rõ. Khi đi đến căn phòng liền phát hiện nơi này đã có sẵn tấm biển đấu giá. Hàn Thạc đưa mắt nhìn liền phát hiện là một ma pháp công cụ đơn giản. Chỉ cần kích động ma pháp công cụ là trước cửa phòng sẽ hiện ra số tiền đấu giá, rõ ràng là vô cùng tiện lợi.

- Có một số người thân phận cao quý, hoặc vì kiêng kỵ một số chuyện, không hy vọng bị người phát hiện có mặt ở nơi này. Vì thứ này nên mới có thể ẩn tàng thân thể, có thể thấy hết bên ngoài, nhưng người bên ngoài sẽ nhìn không được người bên trong phòng này cho nên thứ này không thể không có.

Qua một hồi, ánh mắt của Ngải Mễ Lệ rạng rỡ từ trong phòng lộ quan sát các nhân vật ở trên đài và ở dưới đất, rồi thần nhiên giải thích cho Hàn Thạc.

- Nhân vật đang đấu giá phía dưới chắc hẳn các vị khách quý của Ngõa Luân thành đều biết. Nàng ta là tiểu thư của gia tộc A Dịch Sâm tại Ngõa Luân thành. Chuyện gia tộc A Dịch Sâm cầu kết với Ca Tây đế quốc bị quân đoàn trưởng anh minh của Sư Thứ quân phát hiện. Gia tộc A Dịch Sâm mấy hôm trước bị triệt để tiêu diệt, tất cả đám phản quốc đều bị xử quyết, còn vị tiểu thư gia tộc A Dịch Sâm kia thì lại bị giáng xuống làm nô lệ.

- Ha ha, tính cách điệu ngoa của cô nàng tiểu thư này tại Ngõa Luân thành vốn đã rất nổi tiếng, hiện giờ bộ ngực đã phát triển vô cùng đầy đặn, hơn nữa vẫn còn là xử nữ. Ta nghĩ các vị bên dưới nhất định sẽ vô cùng hứng thú với cô tiểu thư đã từng rất điệu ngoa này.

Một người trên đài mặc lễ phục trong ban tổ chức, mỉm cười thuật lại câu chuyện một phen, nhằm dẫn dụ tính hiếu kỳ của đám người bên dưới. Sau đó giọng mạnh tay hô lớn:

- Lỵ Toa tiểu thư của gia tộc A Dịch Sâm.Ồ, hiện giờ tiểu Lỵ Toa đã không còn là tiểu thư, mà sẽ sắp bị quý vị mang về nhà mặc ý sủng ái làm nô lệ. Giá thấp nhất là ba trăm kim tệ. Bắt đầu đấu giá.

Lời nói vừa dứt, từ trên không dần dần hạ xuống một lồng giam. Bên trong Lỵ Toa mắt nhắm nghiền, sắc mặt thê lương, mặc một bộ áo mỏng dính, khêu gợi, để lộ ra bộ nhũ phong vô cùng đầy đặn, xuất hiện ngay trước tầm mắt của Hàn Thạc.

149. Chương 149:nàng Thuộc Về Người

Vừa thấy Lỵ Toa xuất hiện ở bên trong nhà giam, Hàn Thạc rất lấy làm kinh hãi, mục quang vốn vô tình chợt lóe lên.

Hàn Thạc trước đây cũng có chút cừ hận đối với Lỵ Toa bất quá sau một thời gian dài hai người ở chung với nhau, Hàn Thạc nhận ra Lỵ Toa cũng không phải là một người hư hỏng như biểu hiện bên ngoài, hơn nữa lúc nào cũng có ý thức bảo vệ hắn. Điều này vô hình chung đã làm cho Hàn Thạc thay đổi cách nhìn đối với Lỵ Toa.

Hai khóe mắt ướt đẫm nước mắt làm cho đôi mắt vốn sáng ngời của nàng lúc này có phần u ám, hiện rõ vẻ bất lực và tuyệt vọng khiến cho trong lòng Hàn Thạc cảm thấy đau đớn vô cùng.

- Gia tộc A Dịch Sâm có phải là có cừ hận gì đó với Bác Bĩ A Tư Cơ hay không, tại sao đột nhiên A Dịch Sâm gia tộc lại bị Bác Bĩ phá hủy, hơn nữa còn bị chụp lên đầu cái tội danh phản bội tổ quốc?

Hàn Thạc lạnh lùng quan sát xung quanh rồi hỏi Ngải Mễ Lệ.

Khi Lỵ Toa vừa xuất hiện, Ngải Mễ Lệ đã cảm giác được Hàn Thạc có chút gì đó bất thường, giờ lại nghe hắn hỏi như vậy thì không nhịn được bèn nói:

- Người tựa hồ rất quan tâm đến Lỵ Toa thì phải?

Gật gật đầu, Hàn Thạc quay sang nhìn Ngải Mễ Lệ, giải thích:

- Lỵ Toa là bạn cùng học với ta trong Vong Linh hệ ở ma vũ học viện Ba Bĩ Luân, có quan hệ rất tốt, hơn nữa cũng đã từng nhiều lần trợ giúp ta. Nhìn thấy Lỵ Toa đã suy sụp đến thế này thì ta tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu.

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Ngải Mễ Lệ vô cùng kinh ngạc, sau đó liền giải thích cho hắn:

- Khi Bác Bĩ A Tư Cơ còn chưa có tâm làm phản, quan hệ giữa gia tộc A Dịch Sâm và bọn họ cũng không hòa thuận cho lắm, nhưng vì gia tộc A Dịch Sâm tại Ngõa Luân thành còn có chút địa vị nên Bác Bĩ A Tư Cơ không dám làm gì.

- Bất quá bây giờ Bác Bĩ A Tư Cơ hiển nhiên được xem như đã hoàn toàn khống chế Ngõa Luân thành trong tay nên bất luận gia tộc nào không tuân theo sẽ đều bị diệt trừ. Xem ra lần này A Dịch Sâm gia tộc đúng là gặp xui xẻo thật rồi. Thời gian gần đây, theo tin tức Âm Mặc điều tra được thì Bác Bĩ A Tư Cơ đang lợi dụng đủ các các loại lý do để hãm hại họ.

- Tiểu Ly Toa bây giờ thân thể đã nảy nở. Nhưng ta cũng phải nhắc nhở các người, nàng ta còn là một Vong Linh ma pháp sư, nhất quyết phải bắt nàng đeo vòng tay Cẩm Ma, ngàn vạn lần không được tháo ra.

Người tổ chức cuộc đấu giá đứng ở phía trên có lẽ là đang nói chuyện về Ly Toa.

Một số người đấu giá ở phía dưới cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với biểu hiện của Ly Toa nên giá cả không ngừng tăng cao, tăng một lần lên tới gấp đôi từ giá khởi điểm là ba trăm kim tệ đã tăng lên tới sáu trăm kim tệ,

Lúc trước Bồ Lai Ân bị thúc thúc của hắn bán cho ma vũ học viện Ba Bể Luân làm nô lệ với giá cũng chỉ có năm kim tệ mà thôi, không nghĩ được rằng giá mua Ly Toa lại cao như vậy, gấp hơn một trăm lần so với Bồ Lai Ân mà vẫn chưa dừng lại, xem ra mọi người đối với tính cách kiêu ngạo bướng bỉnh của Ly Toa đều cảm thấy vô cùng hứng thú.

Lúc đầu thì chỉ có một số nhân vật ngồi phía dưới tham dự đấu giá nhưng về sau bên trong các bao sương (phòng VIP) bên trên cũng truyền ra tiếng báo giá, làm giá của Ly Toa từ sáu trăm tiếp tục tăng lên, giờ đã lên tới bảy trăm kim tệ.

Hàn Thạc lặng lẽ quan sát tất cả các diễn biến, đột nhiên xuất thủ nhấn vào thiết bị ma pháp, đưa ra giá là một ngàn kim tệ. Ở phía trước bao sương của Hàn Thạc, sau một tiếng “bíp” lập tức hiện lên mức giá một ngàn kim tệ thì trong đại sảnh vốn âm ỉ huyền ảo bỗng trở nên im lặng. Ánh mắt của mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn về phía bao sương của bọn Hàn Thạc.

- Chỉ là một nữ nô thì dù thế nào cũng không đáng giá một ngàn kim tệ, người tổ giá như vậy sẽ làm cho mọi người chú ý đến chúng ta đấy. - Ngải Mễ Lệ hơi khó hiểu nhìn Hàn Thạc nói.

- Nữ nhân này ta nhất định phải cứu, tăng giá từng bước, mặc cả kỳ kèo là không cần thiết, một mức giá thật cao có thể làm cho mọi người biết khó mà lùi bước.

Hàn Thạc nhìn đôi mắt tuyệt vọng của Ly Toa ở bên trong nhà giam mà mở miệng nói.

Sau khi Hàn Thạc đưa ra mức giá cao như vậy quả nhiên đã khiến cho mấy người tham gia đấu giá lúc trước đang cao hứng trả giá cảm thấy ngượng ngùng mà dừng lại.

Chỉ là một nữ nô đem về chơi đùa thôi, dù thế nào cũng không thể có giá trị một ngàn kim tệ, mặc dù Ly Toa từng có thân phận cao quý tại Ngõa Luân thành, nên đối với bọn họ có một ít sức hấp dẫn, nhưng một ngàn kim tệ dẫu sao cũng không phải một số tiền nhỏ, nếu không tính đến thân phận của Ly Toa thì một nữ nô với nhan sắc như thế nhiều nhất chỉ trị giá năm mươi kim tệ mà thôi.

Vì thế mà sau khi Hàn Thạc đưa ra giá một ngàn kim tệ, người tổ chức liền hô lên ba tiếng rồi hào hứng tuyên bố dứt khoát:

- Chúc mừng ngài, người đấu giá số tám mươi ba, ngài chỉ cần ở bên trong bao sương từ trong tinh tạp, lấy một ngàn kim tệ chuyển đến đoàn buôn nô lệ của chúng ta là xong thủ tục, tiểu Ly Toa sẽ thuộc về ngài.

Bây giờ đối với Hàn Thạc mà nói, một ngàn kim tệ tuyệt đối không phải là một con số gì quá lớn, trong thời gian gần đây nhất khi đi đến U Âm sâm lâm, Hàn Thạc thu hoạch được chiến lợi phẩm đều giá trị mấy vạn kim tệ. Cho nên với giá một ngàn kim tệ, Hàn Thạc ngay cả lông mày cũng không thèm nhú lại lấy một lần, trực tiếp lấy tinh tạp ra, định quẹt vào một cái khe ở bên trong bao sương.

Ngải Mễ Lệ đột nhiên thò tay ngăn cản Hàn Thạc lại, nắm lấy bàn tay hắn đang cầm tinh tạp gạt sang một bên, sau đó nói:

- Để ta, nếu sử dụng tinh tạp của người nó sẽ tự động lưu lại danh tính. Mặc dù nghiệp đoàn nô lệ cam đoan giữ bí mật, nhưng nếu Bác Bể A Tư Cơ muốn điều tra thì hoàn toàn có thể biết được danh tính trên tài khoản của người.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, thấy rất có lý, bèn nói:

- Vậy cũng được ta lấy một ngàn kim tệ chuyển sang tinh tạp của nàng, sau đó nàng dùng tinh tạp an toàn chi trả khoản tiền này vậy.

Vốn dĩ Ngải Mễ Lệ cũng không định để cho Hàn Thạc làm như vậy vì một ngàn kim tệ đối với Ngải Mễ Lệ cũng không đáng là bao nhưng khi nàng chuẩn bị giúp Hàn Thạc trả tiền thì cảm thấy Thiết Tư Đặc ở bên cạnh đang chăm chú nhìn mình, trong lòng liền đổi ý. Ngải Mễ Lệ liền gạt đầu đồng ý với đề nghị của Hàn Thạc, từ trên mặt tinh tạp của hắn chuyển một ngàn kim tệ sang một tinh tạp khác mà nàng đã chuẩn bị sẵn, sau đó trả tiền mua Ly Toa.

Tiếp sau đó còn liên tiếp đấu giá mấy tinh linh nữ nô, còn có hai thú nhân hồ nữ và một cường chiến sĩ rất cường tráng. Nhóm của Hàn Thạc cũng không tiếp tục động thủ, chỉ lặng lẽ quan sát diễn biến của cuộc đấu giá.

- Chúng ta nên đợi đến đêm khuya hẵng tới dò xét, hôm nay người đã tham dự đấu giá có lẽ không nên tiếp tục đi lại lung tung nữa.

Trong khi cuộc đấu giá còn đang tiếp tục, Ngải Mễ Lệ đã đem địa hình của đoàn buôn nô lệ giảng giải một lượt cho Hàn Thạc, sau cùng mới nói với hắn như vậy.

Hàn Thạc gật đầu đáp ứng rồi cùng Ngải Mễ Lệ từ bên trong bao sương đi ra, đang định đem Ly Toa rời khỏi nơi này thì Hàn Thạc chợt phát hiện một người từ cửa trước tiến đến.

Hàn Thạc dừng lại rồi hướng phía Ngải Mễ Lệ dùng tay ra dấu hiệu, sau đó thấp giọng nói:

- Người cùng Thiết Tư Đặc đem Ly Toa đi trước, ta có chút việc cần làm.

Vừa nói hết câu, Hàn Thạc rất nhanh chạy đi, sải bước len qua đám người, thành lĩnh xuất hiện tại cửa trước, rồi đi về chỗ Lao Luân Tư vừa mới xuất hiện. Nhưng ngay khi Hàn Thạc còn chưa kịp tiếp cận Lao Luân Tư thì bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện hai người, một tả một hữu đang tiến lên phía trước một bước, cảnh giác nhìn Hàn Thạc.

Lúc này, Lao Luân Tư rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Thạc, sau đó quay đầu khẽ quát hai người kia một tiếng, rồi vẫy vẫy tay về phía Hàn Thạc.

Khi thấy Hàn Thạc xuất hiện trước mặt, Lao Luân Tư vô cùng kinh ngạc hỏi hắn:

- Bố Lai Ân, làm sao ngươi lại xuất hiện ở Ngõa Luân thành này?

- À! Ta là có chút chuyện phải xử lý. Phải rồi, tại sao ngươi cũng đến đây? - Hàn Thạc hỏi.

Sắc mặt Lao Luân Tư chợt đanh lại, lạnh lùng nói:

- Gia tộc A Dịch Sâm của đường muối (em họ) của ta xảy ra chuyện, bây giờ ngay cả Ly Toa cũng bị người ta hãm hại bắt làm nô lệ, nghe nói còn bị bán đấu giá ở chỗ này, ta hôm nay là chủ định đến cứu đường muối của ta.

Ly Toa vốn cùng gia đình Lao Luân Tư có quan hệ thân thích, xem ra Lao Luân Tư nhất định là đã biết việc của gia tộc A Dịch Sâm cho nên mới từ thủ đô của đế quốc chạy tới nơi này. Điều này làm cho hảo cảm của Hàn Thạc đối với hắn cũng tăng thêm vài phần, không nghĩ tới người này thật ra vẫn còn coi trọng tình thân.

Nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao, kiểu quan hệ đường ca đường muối này dù thân mật đến đâu thì cũng có giới hạn, hơn nữa gia tộc A Dịch Sâm bị Bác Bì A Tư Cơ đổ cho tội danh là phản quốc, một tội danh lớn như vậy sẽ làm tất cả những người thân thích đều ngần ngại, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể sẽ phải chuốc vạ vào thân, Lao Luân Tư có thể không quản đường xa ngàn dặm đi tới nơi đây, phần tâm ý này đã khiến cho Hàn Thạc nhìn hắn bằng một con mắt khác.

- Người đã tới muộn một bước, Ly Toa đã bị người khác dùng một ngàn kim tệ mua mất rồi! - Hàn Thạc nhìn Lao Luân Tư, mỉm cười mở miệng nói.

- Dám chắc đó là lão cầu Tạp Nhĩ Phí Đặc, Ly Toa cùng bọn chúng vẫn bất hoà với nhau, Ly Toa xảy ra cơ sự lần này cũng là do hắn khơi mào, hắn nhất định sẽ dùng nhiều tiền để mua bằng được muối ấy để đem về hành hạ.

Lao Luân Tư sắc mặt lạnh băng, rồi đột nhiên quay về hai người phía sau nói:

- Xem chừng hôm nay chúng ta phải làm cường đạo giết người phóng hỏa một chuyến rồi.

Hai người đứng đằng sau Lao Luân Tư mặc trang phục bình thường, trên mặt không một nét biểu cảm, khiến cho hắn không thể nhìn ra điều gì chỉ là sau khi Hàn Thạc tĩnh tâm cảm ứng thì mới phát hiện hai người phân biệt là một kiếm sĩ và một ma pháp sư, nhưng thực lực cụ thể đến bậc nào thì Hàn Thạc cũng không dò xét được.

- Ta đã ở chỗ này thì làm sao có thể để cho kẻ khác mua Lỵ Toa được. Yên tâm đi, Lỵ Toa đang ở chỗ ta. - Từ nét mặt của Lao Luân Tư, Hàn Thạc đã xác định hắn là thật lòng quan tâm đến Lỵ Toa, bởi vậy mới mỉm cười nói.

Vừa nghe thấy những lời này, Lao Luân Tư liền thở phào một hơi, sau đó chân thành nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, coi như lần này ta thiếu nợ người một món nhân tình!

150. Chương 150:ta Có Thể Giúp Được Lão

o0o- Người không phải xin lỗi ta cái gì, Lỵ Toa ở học viện cũng xem như là bằng hữu của ta, điều này ta cũng nên làm.

Nói xong, Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ với Thiết Tư Đặc ở đằng xa, dùng hắc bào bao trùm toàn thân Lỵ Toa rồi đi ra ngoài.

- Trước tiên rời khỏi chỗ này đã.

Lao Luân Tư thuận theo ánh mắt của Hàn Thạc, chú ý tới động tĩnh của Ngải Mễ Lệ cùng Thiết Tư Đặc, con người chột sáng lên, sau đó nói khẽ một câu, xoay người bước ra ngoài.

Đi vào đoàn nô lệ cần phải có một số thủ tục, còn đi ra lại không nghiêm mật như vậy, nhóm người rời khỏi mà không gặp phải bất cứ ngăn trở nào. Ngải Mễ Lệ do hai thị vệ trong đoàn nô lệ hộ tống, khi đến cửa nàng phát phát tay hai người mới cung kính thối lui.

Đi đến bên xe ngựa, Ngải Mễ Lệ nhìn Lao Luân Tư xuất hiện với vẻ hơi kinh ngạc, còn thần sắc Hàn Thạc hoàn toàn trấn tĩnh, nói với gã:

- Lần trước tại nhà các người, ta đã làm quen với Ngải Mễ Lệ phu nhân, lần này ta tới Ngõa Luân thành là do nàng thuê giúp nàng làm một số việc.

Lao Luân Tư rõ ràng biết một số thứ nhưng lại không nói thêm gì, chỉ mỉm cười hoà nhã nói với Hàn Thạc:

- Những việc đó người không cần phải nói với ta làm gì, ta nghĩ trước hết chúng ta nên xem xem đường muối ta thế nào đã.

Vén tấm rèm xe lên, Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư vừa mới chui vào thì Lỵ Toa với đôi mắt ngấn lệ mông lung bỗng nhào vào lòng Hàn Thạc, khóc lóc thê thảm:

- Bố Lai Ân, bọn chúng đã giết cả nhà ta, cha mẹ còn cả gia gia ta nữa, tất cả mọi người đều bị giết chết rồi.

Lỵ Toa vào lúc này yếu đuối đến mức làm cho người ta tan nát cõi lòng. Hàn Thạc vỗ nhẹ lên vai nàng, thì thầm:

- Hiện tại người đã an toàn rồi, những tên đó nhất định sẽ bị trừng phạt.

Ôm chặt lấy Hàn Thạc, Lỵ Toa giống như đã dùng hết sức lực, lại giống như chứng minh tính chân thật giờ phút này, đưa ngón tay lên miệng cắn một cái, đau đớn khóc thảm:

- Ta không phải nằm mơ ta đang còn sống chứ, ta muốn báo cừu, ta muốn giết hết lũ sát nhân tàn bạo đó.

Lỵ Toa luôn điều ngoa đánh đá ở học viện, đã trải qua biến cố bi thảm nhất của đời người, cả người đột nhiên phát sinh một loại biến hoá. Khuôn mặt hồn nhiên bị cừu hận thay thế, tựa hồ lúc này đã coi báo cừu như dũng khí để sống tiếp.

- Lỵ Toa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muội thuật lại tỉ mỉ xem nào, ta sẽ vì muội mà báo cừu. - Mất Lao Luân Tư như rách toạc, bắn ra hàn quang rét buốt, nhìn đôi mắt ngấn lệ mông lung của Lỵ Toa trầm giọng hỏi.

Dường như vào lúc này, Lỵ Toa mới chú ý đến trong thùng xe ngoài Hàn Thạc ra còn có một người nữa. Nàng lau lau lệ thủy nơi khoé mắt, sau khi mở mắt nhìn thấy Lao Luân Tư, lại nghẹn ngào khóc nức nở:

- Lao Luân Tư ca ca, ta cũng không rõ chuyện xảy ra thế nào, chỉ biết cha nói mẹ ta ngã bệnh, nhặn ta về nhà thăm bà.

- Đến lúc ta vừa về đến Ngõa Luân thành thì cha mới cho biết nhà có thể gặp nguy hiểm. Mẹ cũng không phải ngã bệnh, bà cũng không nhặn ta về nhà. Sau đó một ngày, tên say sai Tật Nhĩ Phí Đặc của Sư Thửu quân đoàn trưởng đến, lại dẫn theo người xông vào nhà chúng ta, lũng giết bắt người khắp nơi, ngoại trừ ta ra bọn họ đều chết hết, đều bị giết chết hết rồi, hu hu.

- Yên tâm đi, ta sẽ giúp muội báo cừu. - Sắc mặt Lao Luân Tư lạnh lẽo cam đoan với Lỵ Toa.

- Giúp ta giết Tật Nhĩ Phí Đặc, nhất định phải giúp ta giết chết gã. - Lỵ Toa bắt lực hết lên, trước tiên nhìn Lao Luân Tư, sau đó ánh mắt đau thương như đóng đinh lên Hàn Thạc.

Một gia đình nguyên vẹn, tất cả thân nhân trong phút chốc bị giết hết, sự thực này đã tạo thành đả kích quá mãnh liệt đối với Lỵ Toa, cũng khiến cho con người điêu ngoa bốc đồng ngày thường ấy bỗng trở nên yếu đuối bất lực đến diêm dăm đáng yêu.

- Ta sẽ giúp ngươi. - Sự chú thị của Lỵ Toa làm Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới gật đầu trầm giọng đáp ứng.

- Nếu các ngươi muốn giết Tật Nhĩ Phí Đặc, chúng ta nhất thiết phải thương nghị một hồi cho thật ổn.

Ngải Mễ Lệ ngoài thùng xe bỗng nhiên kêu nhỏ một câu, sau đó thò đầu vào nhìn Hàn Thạc với Lao Luân Tư, nói:

- Tối thiểu, chúng ta phải rời khỏi đây trước đã.

- Lỵ Toa, muội theo ta.

Lao Luân Tư chui ra khỏi thùng xe, tiếp đó thò ơ đứng bên cạnh hai người gật gật đầu. Một kiếm sĩ trong đó rời đi, một lát sau dắt một cỗ xe ngựa đến. Lao Luân Tư kéo Lỵ Toa chui vào, mã phu giật dây cương, cỗ xe từ từ tiến về phía trước.

- Đi theo hẩn.

Hàn Thạc phân phó Thiết Tư Đặc ở phía ngoài, rồi ngoảnh đầu lại nhìn Ngải Mễ Lệ xin lỗi:

- Có lẽ kế hoạch cùng nàng có chút thay đổi, nhưng mà ta nhất định phải làm thế.

- Ta hiểu mà, giết Tật Nhĩ Phí Đặc vốn cũng là một mục tiêu khác của chúng ta, điều này với kế hoạch cũ cũng không thay đổi gì, chúng ta được thêm một số viện thủ không phải sao?

Ngải Mễ Lệ mỉm cười, rồi mới có phần ngưng trọng nói:

- Lao Luân Tư này như là con trai của tài chính đại thần đế quốc, chỉ có điều thực lực hai người theo sau gã không tệ. Biểu hiện của gã dường như hơi kỳ quái, người này sao chàng lại quen được, có biết chi tiết về gã không?

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc do dự một chút rồi mới nói:

- Khảm Dịch Đạt đại nhân đã nói qua với ta rằng, việc quá thân cận với gã sẽ có thể gây cho ta phiền toái. Thế nhưng ta đã tiếp xúc với Lao Luân Tư được một khoảng thời gian, cảm thấy người này hoàn toàn đáng tin.

- Lão hồ ly Khảm Dịch Đạt nếu biết thân phận của Lao Luân Tư, lại không chịu nói cho chàng, việc này chứng minh thân phận của hẩn tuyệt đối không đơn giản như thế, xem ra ta phải nghe ngóng chỗ ca ca ta một chút. - Ngải Mễ Lệ cau mày, nghi hoặc nói.

Thình lình, sau một góc ngoặt, cỗ xe ngựa Lao Luân Tư ngồi chợt dừng lại. Gã thò đầu ra, đến khi xe Hàn Thạc với Ngải Mễ Lệ song song, mới nói:

- Bỏ Lai Ân, ta nghĩ việc này cũng không liên quan trực tiếp đến Ngải Mễ Lệ phu nhân, nếu người muốn tốt cho nàng ta, tốt nhất không nên để nàng ta bị liên lụy tới.

Hàn Thạc sững ra, trao đổi ánh mắt với Ngải Mễ Lệ ở trong xe, Ngải Mễ Lệ nhíu mày suy nghĩ một chút, nói với hắn:

- Chẳng với bọn họ cùng đi đi, xem xét chuẩn bị làm những gì, sau đó về cứ điểm Âm Mạc tìm ta là được, ta vừa vặn quay về thăm dò căn nguyên của Lao Luân Tư.

Gật gật đầu với Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc bước ra khỏi xe, đi tới chỗ xe Lao Luân Tư, mỉm cười nói:

- Vẫn là người nghĩ chu đáo, Ngải Mễ Lệ phu nhân đích xác không cần phải liên quan tới.

- Rất xin lỗi Ngải Mễ Lệ phu nhân. Nhưng mà ta chỉ muốn tốt cho phu nhân, tại Ngoã Luân thành này, A Tư Cơ sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào, cho dù với thân phận của phu nhân, có một số việc cũng không thể nhúng tay vào.

Lao Luân Tư nói nhỏ với Ngải Mễ Lệ đang ngồi yên trong xe, rồi mới phân phó cho người ở phía trước:

- Đi thôi.

Sau khi Hàn Thạc chui vào, Lỵ Toa được Lao Luân Tư khuyên một hồi, trông cũng ổn định hơn một chút. Lao Luân Tư cũng không nói thêm gì, trầm mặc không biết đang nghĩ gì. Lúc này, Hàn Thạc cũng không biết nên khuyên Lỵ Toa thế nào, cũng một mạch không nói gì.

Cỗ xe dừng lại trước một toà nhà. Lao Luân Tư ôn nhu nói với Lỵ Toa:

- Mọi trước tiên hãy xuống xe vào phòng ngồi yên đó, ta với Bỏ Lai Ân ra ngoài bàn bạc chút việc, sẽ trở lại rất nhanh. Mọi yên tâm đi, ở đây mọi sẽ cực kỳ an toàn.

Trải qua một trường tai nạn thảm khốc, Lỵ Toa so với bình thường nghe lời hơn nhiều, rất nhu thuận gật gật đầu, để Lao Luân Tư đỡ xuống xe. Lao Luân Tư gõ cửa, một người từ bên trong đi ra, thân thể người này giấu trong bóng tối, Hàn Thạc lập tức phát hiện ra gã chính là cao thủ đã từng bí mật dò xét Khắc Lạp Khắc.

- Đưa nàng vào, bảo hộ nàng cho tốt, thúc và ta cùng đi một chuyến.

Lao Luân Tư phân phó xong, tự quay xe lại để Lỵ Toa tiến vào. Qua một hồi người kia đi ra chui vào xe, im lặng ngồi xuống trước mặt Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư không nói lời nào.

Chính diện đối mặt, Hàn Thạc quan sát kỹ lưỡng, phát hiện người này có chiều cao bình thường không có gì đặc biệt, hần liếc nhìn khuôn mặt lão cũng không phát hiện bất cứ đặc điểm địa phương nào. Thế nhưng người này có thể theo sau đại địa kỵ sĩ Khắc Lạp Khắc mà không bị phát hiện thì đủ để nói rằng gã có thực lực bất phàm.

- Lão tên Lạp Kỳ, là một thích khách. Hai người bên ngoài cùng với xa phu phân biệt là cao cấp kiếm sĩ Địch Ngoã Tì và Thổ hệ cao cấp ma pháp sư A Đức Lạp, hiện giờ chúng ta đi giết Tạt Nhĩ Phí Đặc. - Lao Luân Tư giới thiệu với Hàn Thạc một chút, sau đó nói ra việc muốn giết Tạt Nhĩ Phí Đặc.

- Người có kế hoạch gì chưa? - Hàn Thạc trầm mặc một lát rồi hỏi.

- Tạt Nhĩ Phí Đặc là tay sai trung thành của Sư Thử quân đoàn trưởng A Tư Cơ, điều phối quản lý lương thực tại Ngoã Luân thành. Bản thân hắn cũng là sĩ quan trong quân đoàn Sư Thử, vốn là một cao cấp kỵ sĩ bốn mươi ba tuổi. Chỉ có một con trai duy nhất tên là Tạt Nhĩ Nam Đức, đã từng vọng đồ cường bạo Lỵ Toa, kết quả bị nàng cắt phăng tiểu huynh đệ, bởi thế hai nhà đã kết thâm cừu khó có thể hóa giải. Tạt Nhĩ Phí Đặc thân là một cao cấp kỵ sĩ, trong nhà có mười mấy người hầu, trong đó đa số đều là quan quân trong quân đoàn Sư Thử, cũng không quá khó đối phó.

Lao Luân Tư chậm rãi kể một loạt, chứng minh gã trước đó khẳng định đã điều tra kỹ càng.

- Vừa rồi ta nhận được tin tức, Khắc Lạp Khắc đã trở về Ngoã Luân thành, trước mắt dường như đã đến nhà Tật Nhĩ Phí Đặc, hình như giúp cha hắn truyền đạt chỉ thị gì đó cho Tật Nhĩ Phí Đặc.

Ngay lúc này, thích khách Lạp Kỳ từ nãy đến giờ vẫn im lặng bỗng mở miệng nói.

Lao Luân Tư chau mày vẻ khấn trương, lộ vẻ có phần do dự không quyết. Trong lòng Hàn Thạc cũng đột nhiên rung động, trên mặt hiện ra sát cơ nồng nặc.

Lao Luân Tư lúc này do dự không quyết, điều đó nói lên rằng hiện giờ là do sự xuất hiện của Khắc Lạp Khắc, gã cũng không nắm chắc được nữa. Sau khi tiến nhập Chân Ma chi cảnh, lại thêm Tiểu Khô Lâu cùng Vong Linh ma pháp, Hàn Thạc dám ngạnh kháng với Khắc Lạp Khắc một trận, thế nhưng hắn cũng không nắm chắc có thể thắng được gã, bởi thế cũng trầm mặc không nói.

- Lạp Kỳ thúc thúc, nếu do người xuất thủ ám sát Khắc Lạp Khắc, thúc nắm mấy thành giết được hắn? - Trầm mặc hồi lâu, Lao Luân Tư hỏi thích khách Lạp Kỳ.

- Ta nghĩ chỉ có năm thành. - Lạp Kỳ hồ hững trả lời.

Gật gật đầu, Lao Luân Tư nói:

- Vậy tốt, trước tiên do thúc động thủ ám sát gã, ta tin bằng vào thực lực của thúc, cho dù không thể đắc thủ cũng có thể tránh thoát an toàn, đến lúc đó chúng ta sẽ căn cứ vào thể trạng của Khắc Lạp Khắc, mới quyết định có cần thiết phải cùng động thủ hay không.

- Hừ, ta muốn rời đi, Khắc Lạp Khắc tuyệt đối sẽ không tìm thấy ta. - Lạp Kỳ trả lời.

- Ta nghĩ, nếu do ta cùng Lạp Kỳ tiên sinh hợp tác, ít nhất cũng có thể đề cao phần thắng thêm ba thành. - Hàn Thạc nhìn Lạp Kỳ, bỗng nhiên nói.

- Bố Lai Ân, người khẳng định là sẽ không bị phát hiện, sẽ không ảnh hưởng đến Lạp Kỳ thúc thúc chứ? - Thần sắc Lao Luân Tư nghiêm túc, ngưng trọng nói với Hàn Thạc.

- Ta cho rằng với sự gia nhập của ta, có thể mang đến sự trợ giúp cho lão, nếu người tin lời ta nói, ta muốn cùng hành động với lão. - Nhìn Lao Luân Tư, Hàn Thạc cũng nói một cách nghiêm túc.

- Tốt rồi, Lạp Kỳ thúc thúc dẫn hắn thử một lần, nếu giữa đường không được thì buông bỏ, chúng ta chọn thời cơ động thủ khác. - Lao Luân Tư ngẫm nghĩ một chút, rồi nói với Lạp Kỳ.

- Tốt lắm!

Lạp Kỳ đáp, liếc nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Chúng ta tách ra từ đây, nếu nhà Tật Nhĩ Phí Đặc có lửa cháy bốc lên, vậy là đã có thể hành động, các người có thể giết thẳng vào, nếu không không nên tiếp cận.

- Yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào, các người cẩn thận chút. - Lao Luân Tư gật đầu đồng ý.

- Chúng ta đi thôi.

Lạp Kỳ liếc nhìn Hàn Thạc, thân hình nhẹ nhàng rời khỏi cỗ xe, nhún người nhảy lên rồi đáp xuống một nóc nhà cao hơn ba thước, không phát ra tiếng động gì.

Hàn Thạc hít sâu một hơi, lực chú ý tập trung vào vận chuyển Ma Nguyên lực, sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật cũng phi thân nhảy lên, thân hình bỗng dưng không bay lên, so với cách nhảy của Lạp Kỳ còn cao hơn một bậc, cũng vô thanh vô tức đáp xuống bên cạnh lão.

- Ồ!

Lạp Kỳ ngoảnh đầu nhìn Hàn Thạc một cách kinh ngạc, khoé miệng trên gương mặt hồ hững khê nhếch lên, điềm điềm nói:

- Rất tốt, có lẽ người thực sự có thể giúp ta được một chút.

Nói xong, lão thích khách Lạp Kỳ tịnh không nhìn hắn tiếp nữa, thân thể linh mẫn xuyên qua những nóc nhà trong đêm đen như thoi đưa, giống như một cô hồn dã quỷ phiêu hốt, khiến cho Hàn Thạc vô cùng kính phục.

Bất quá sau khi đạt tới cảnh giới Chân Ma, tính linh hoạt cùng sự dẻo dai của thân thể Hàn Thạc cũng rất xuất chúng, bằng vào ngũ quan siêu phàm, hắn theo sát sát Lạp Kỳ, không chịu kém chút nào.

151. Chương 151: biến Đổi Bất Ngờ

Sau khi phi thân đến nhà của Tập Nhĩ Phí Đặc, Hàn Thạc mới nhận ra lão thích khách Lạp Kỳ thật sự là một kẻ dày dặn kinh nghiệm. Trước khi ra tay thích sát mục tiêu tuyệt đối không gây nên động tĩnh gì, chỉ trong sát na động thủ mới có thể khiến cho đối phương cảm ứng được sự tồn tại của lão.

Sở dĩ hắn nhận thức được điều đó vì từ đầu đến cuối biểu hiện của lão thực khiến người ta phải ghen hòng. Ngay khi tiến vào trong nhà Tập Nhĩ Phí Đặc, Lạp Kỳ trước tiên mai phục trên nóc nhà, liếc nhìn một lượt toàn bộ bố cục kiến trúc, luôn tiện hướng dẫn Hàn Thạc công dụng đại khái của mỗi phòng trong nhà Tập Nhĩ Phí Đặc, nơi nào là phòng khách, nơi nào là phòng ngủ của chủ, kể cả phòng rửa mặt đều ngầm chỉ ra hết cho hắn.

Xem ra Lạp Kỳ nhất định đã bỏ công sức nghiên cứu rất nhiều để hiểu rõ tường tận đối với các loại phong cách kiến trúc. Nếu không chỉ là một người mới đến mà liếc qua một lượt đâu có thể nhận được chỉ ra rành rẽ như thế.

Sau đó lão thay một tấm trường bào màu nâu tro, màu sắc tấm trường bào này của lão đồng dạng với màu sắc của tường vách của kiến trúc. Nên khi lão nép vào các bức tường từ từ bước đi, cho dù dưới ánh trăng chiếu sáng đi nữa, cũng không một người nào phát giác ra chút dị thường nào.

Chú ý theo hành động của Lạp Kỳ, Hàn Thạc cũng lấy trong người ra một tấm áo màu sắc không khác gì mấy khoác lên, tiếp bước theo sau tiến tới, tiếp cận với nóc nhà một đại sảnh sáng choang.

Đến lúc này, sự kinh ngạc lại được chuyển qua cho Lạp Kỳ. Sau khi chậm chậm tiến gần đại sảnh rồi, tiếng hô hấp của Hàn Thạc trở nên bình ổn kéo dài, trống ngực đang kích động đập thình thình đột nhiên biến thành cực kỳ thông thả, duy trì cùng nhịp với hô hấp của lão. Ngay cả sức nóng trong cơ thể phát ra, sau khi tiếp cận với nóc đại sảnh, cũng từng bước từng bước trở nên bình hòa, rất nhanh đạt đến mức nếu cả người Hàn Thạc đứng yên bất động thì nhất định sẽ là một tấm ngói trên nóc đại sảnh.

Lạp Kỳ dù nuốt một mảnh dược liệu, trạng thái vẫn vậy không thể đạt đến tình trạng ẩn núp như Hàn Thạc. Cuối cùng khi đi đến mặt sau của nóc nhà, Lạp Kỳ đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Hàn Thạc, tỏ vẻ khó tin đối với sức khống chế phi thường của hắn.

Lão đương nhiên không biết, tiến được đến cảnh giới Chân Ma rồi, Hàn Thạc cảm giác rõ ràng thấy thân thể đã linh hoạt hơn nhiều so với trước. Thông qua sự điều chỉnh của bản thân, đã có thể chuyển biến thân thể đến các loại trạng thái, giống như loại trạng thái ẩn núp khí tức này, chỉ cần tập trung một chút hắn liền điều chỉnh một cách dễ dàng.

Bởi vì có khả năng Khắc Lạp Khắc đang ở bên trong đại sảnh nên cả hai người tuyệt đối không dám manh động nhắc tấm ngói trên nóc nhà để nhìn xuống, mà chỉ dám ép mặt sát vào trên nóc nhà cố gắng nghe rõ những lời mấy người trong đó phát biểu.

- Ô, như vậy trong thời gian gần đây ông tự mình phải cẩn thận đi. Lao Luân Tư dường như xuất hiện ở Ngõa Luân thành, nói không chừng sẽ kiếm ông gây phiền phức đó. - Thanh âm của Khắc Lạp Khắc vang lên, dẫn dò Tập Nhĩ Phí Đặc.

- Lao Luân Tư chỉ là con của một đại thần tài chính đế quốc, hắn đến Ngõa Luân thành đối phó với ta không phải đi chịu chết sao? - Tập Nhĩ Phí Đặc hoàn toàn không để tâm đến, cười lớn ha hả đứng lên, âm thanh vang như chuông đồng.

- Tạt Nhĩ Phí Đặc thúc thúc, thân phận Lao Luân Tư không hề đơn giản như vậy. Tóm lại ông nhất định cần đề phòng, qua hai ngày phụ thân tôi sẽ phái người đến ngầm bảo vệ ông. - Khắc Lạp Khắc tiếp tục dẫn dò Tạt Nhĩ Phí Đặc.

- Khiến cho Quân đoàn trưởng đại nhân phải lao tâm rồi. A, hôm nay cũng đã trễ lắm rồi, người nghỉ ngơi ở nhà ta một đêm đi, ta sẽ chuẩn bị tiết mục đặc biệt cho người. - Tạt Nhĩ Phí Đặc cười ha hả nói tiếp.

- Không được, đa tạ thúc thúc. Nhưng gần đây trong Ngõa Luân thành có một số người lạ mặt, ta còn có nhiều chuyện phải làm, không thể ở lại đến ngày mai được. - Khắc Lạp Khắc đứng dậy từ chối, dường như đang tính chuyện rời đi.

Rời lỗ tai khỏi mái ngói, Hàn Thạc đứng lên đưa mắt ra hiệu cho Lạp Kỳ, hai người âm thầm lặng lẽ rời khỏi chỗ đó, sau rồi mới tăng tốc di chuyển ra bên ngoài.

Khắc Lạp Khắc chắc phải rời đi ngay, Lạp Kỳ cũng theo đó thay đổi sách lược chuyển sang hạ thủ trên đường đi. Rời khỏi nhà của Tạt Nhĩ Phí Đặc thì hẳn phải đi qua một đường phố. Đường này hai bên có nhiều loại nhà, còn có mấy cây đại thụ tươi tốt, bốn phía thông suốt đúng là nơi ra tay rất tốt.

- Người nấp sau một cây đại thụ chờ đợi, để ta động thủ trước, người nắm chắc thời cơ tiến hành công kích Khắc Lạp Khắc. - Lạp Kỳ dặn dò một tiếng, thân hình hệt như con thằn lằn leo lên trên một bức tường ở ven đường, màu sắc hòa lẫn với bức tường trong màn đêm.

Lão không dặn trước thời cơ ra tay, thực ra loại thời cơ này xuất hiện chỉ như tia chớp lóe lên, căn bản không cách nào nói trước được, Lạp Kỳ chỉ có thể để cho Hàn Thạc tự mình nắm lấy.

Qua một lát sau, một chiếc xe ngựa từ hướng nhà Tạt Nhĩ Phí Đặc tiến đến, âm thanh vó ngựa đập xuống mặt đường vang lên trong màn đêm yên tĩnh rất chói tai. Mã phu là một thị vệ trắng kiện, roi da dây cương trong tay múa lên thúc giục ngựa chạy nhanh. Khi xe ngựa vừa mới đến nơi ẩn thân, Lạp Kỳ từ trong góc ẩn núp thân hình chột lóe lên, phảng phất như không hề có trọng lượng bám chặt vào bên dưới đáy xe ngựa.

Mọi thứ đều bị Hàn Thạc ở xa quan sát thấy rõ, mắt nhìn thấy xe ngựa nhanh chóng tiếp cận cây đại thụ mình đang ẩn nấp, hẳn hít vào một hơi thật sâu, trầm tĩnh ngưng thần lạnh lẽo chăm chú nhìn, Lục Ma phong nắm chặt trong tay.

Trong phút chốc một tiếng ầm to lớn đột nhiên vang lên từ dưới đáy của xe, liền sau đó cả cỗ xe liền vỡ tan tác, mảnh gỗ vụn lẫn với đất cát văng tứ tung. Một thanh kiếm dài hai thước mang theo dấu khí màu trắng sữa bắn loạn xạ, phát ra từ một khe hở trên bề mặt xe ngựa đã bị vỡ. Những tia kiếm mang hệt như những mũi nhọn đâm trên mình con nhím, mà Lạp Kỳ lại giống như thân thể con nhím, bị kiếm mang vây kín như bưng.

Lúc này, Hàn Thạc mới phát hiện Lạp Kỳ không ngờ cũng là một thích khách có thực lực của một kiếm sư, kiếm mang trắng như sữa lóe lên rồi biến mất, giống như từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện. Một chiếc xe ngựa hoàn chỉnh trong khoảnh khắc đã vỡ tung bắn đi khắp nơi, bên trong xe ngựa một người toàn thân đầy những lỗ máu chết ngay tại chỗ, mã phu phía trước phóng chân bỏ chạy trốn chết.

Ngay từ ban đầu, trong lòng Hàn Thạc đã cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bởi vì Lạp Kỳ sao lại nhanh chóng đắc thủ như vậy. Nhưng sau đó đợi khi hắn ngưng thần đưa mắt nhìn chăm chú rồi, mới phát hiện người này hoàn toàn khác hẳn, căn bản không phải là Khắc Lạp Khắc, sau đó tiếng bước chân từ tám phương bốn hướng nhanh chóng vang lên, lập tức khiến cho hắn ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Sập bẫy rồi, lập tức rút lui. - Hàn Thạc ở trên tầng cây đại thụ quát lên một tiếng mãnh liệt, nhanh chóng nhảy xuống dưới.

Về mặt Lạp Kỳ vẫn lạnh lùng bình tĩnh như cũ, hai mắt còn liếc nhìn một vòng xung quanh, nhẹ giọng quát:

- Chúng ta phân ra mà chạy, nhanh chóng xuyên qua những phòng ốc ở hai bên.

Hàn Thạc gật gù đầu không nói thêm điều gì, thân thể bay lên không trung dừng lại ở một nóc phòng, sau khi nhô lên nhìn lại, phát hiện Lạp Kỳ không ngờ đã biến mất không thấy tung tích.

Càng lúc khẩn yếu Hàn Thạc ngược lại càng bình tĩnh hơn, ánh mắt lạnh lùng quan sát bốn phía một lượt, phát hiện từ hai phía của đường phố đột nhiên xuất hiện khá nhiều quân binh. Nhiều người cười trên chiến

mã la lên phóng lại, còn có một số người nắm chặt trường cung trong tay, đứng ở trên đỉnh một căn phòng đối diện với mình bắn tên tới.

Từ phía nhà của Tập Nhĩ Phí Đặc, về mặt Khắc Lạp Khắc bình tĩnh cùng với một kỵ sĩ trung niên thân thể to lớn thúc động chiến mã phóng tới, ánh mắt hai người trừng trừng nhìn vào Hàn Thạc.

Bốn phía xem ra có khá nhiều phòng ốc, bất quá khi Hàn Thạc ngưng thần lắng nghe, liền phát hiện trong phòng này dường như tuyệt không có một người nào cư ngụ, không biết có phải trước đó đã được an bài đưa đi rồi không. Đến lúc này rồi, hắn mới có chút hối hận bởi vì quá chú ý đến việc giết chết Khắc Lạp Khắc mà quên việc lợi dụng năm giác quan sắc bén thăm dò xung quanh trước đã.

Từng loạt tên liên tiếp phóng đến, thân hình Hàn Thạc linh hoạt tránh né, nhưng rồi phát hiện xung quanh càng nhiều quân binh tiếp cận. Trong lòng thầm tính toán, Hàn Thạc thi triển ra Ma Động Cửu Thiên thuật. Cả thân hình hắn đột nhiên mãnh liệt phá không hệt như một con chim ưng vọt ra bên ngoài.

Bên thân vang lên vô số tiếng mũi tên nhọn sắc rít lê đều bị Hàn Thạc sử dụng Lục Ma Phong đỡ gạt đi, chớp mắt đã bay ra ngoài vòng vây, hạ mình trên một cây đại thụ xa xa.

Ma Động Cửu Thiên thuật tuy Hàn Thạc vẫn chưa đủ năng lực để vận dụng triệt để thuần thục, nhưng chỉ ngựa không bay lượn đơn giản đã không thành vấn đề, đủ sức chấp cánh bay thoát khỏi đám quân binh bao vây.

Mặt khác, Hàn Thạc phát hiện Ma Động Cửu Thiên thuật so ra còn hơn Phiêu Phù thuật mà chỉ ma pháp sư đạt đến cảnh giới ma đạo sư mới có thể nắm vững. Mức độ hơn kém không chỉ là một điểm nửa điểm, Phiêu Phù thuật do ma đạo sư thi triển ra còn xa mới đạt đến sự linh hoạt và nhanh chóng của Ma Động Cửu Thiên thuật do Hàn Thạc thi triển.

Hít vào một hơi thật sâu, Hàn Thạc đứng yên từ xa nhìn ra bốn phía, phát hiện đám người Khắc Lạp Khắc cộng lại có gần trăm quân binh. Những người này đã được huấn luyện phương thức cơ bản để lục soát từng phòng để tìm kiếm Lạp Kỳ. Sau khi Hàn Thạc bỏ đi, bọn họ đã bỏ qua không truy đuổi theo, tập trung toàn bộ chú ý đến việc truy tìm lão.

Chính lúc Hàn Thạc lo lắng cho Lạp Kỳ thì từ rất xa một nhân ảnh sử dụng Phiêu Phù Thuật tiến đến rất nhanh. Chớp mắt ánh trăng đã bị một làn hắc vụ che gần hết, bầu trời vốn đã không sáng lắm giờ hoàn toàn trở nên tối đen. Bóng người đó đến nơi rồi, từ trong tay áo rộng thùng thình lộ ra một cây Bạch Cốt pháp trượng, tay múa may nhẹ giọng ngâm lên một loại ma pháp.

Đột nhiên trong không trung xuất hiện khá nhiều Cương Thi chiến sĩ cùng Thực Thi quỷ. Sau đó còn cả Thạch Tượng quỷ cùng Ác Tăng chiến sĩ to lớn kêu rú xông về phía quan quân tấn công.

Lại một tiếng ngâm xướng lên, các mũi cốt tiễn đầy trời bắn ra loạn xạ, nhắm thẳng vào quan quân, chớp mắt đã có tiếng la hét thê thảm của bọn chúng.

-Ồ, trời ạ, không ngờ là Vong Linh pháp sư có cấp bậc ma đạo sư.- Tập Nhĩ Phí Đặc đột nhiên hô lên một tiếng kinh hoàng.

Ánh mắt Hàn Thạc sáng quắc nhìn chăm chú Vong Linh pháp sư mới xuất hiện trong không trung. Hắn thực sự cảm thấy kinh hãi bởi lực lượng sát thương to lớn của gã ma pháp sư này.

152. Chương 152: chỉ Cần Một Lần Là Ta Có Thể Giết Người

oOoVong linh ma pháp sư vốn dĩ đã rất ít kẻ tu luyện, hơn nữa đạt tới cấp bậc Ma Đạo Sư thì lại càng hiếm có. Bởi vậy, khi một gã vong linh pháp sư xuất hiện lập tức khiến cho bên kia phát ra nhiều tiếng kinh hô.

Hàn Thạc sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật từ khu vực khác bay tới, đột nhiên phát hiện có biến hóa, do dự một chút rồi thân hình bay ngược trở lại, xuyên qua mấy mái nhà ở chung quanh theo đường cũ trở về.

Gã vong linh pháp sư sau khi xuất hiện liền sử dụng vong linh triệu hoán thuật gọi về các loại hắc ám sinh vật từ dị giới. Sự xuất hiện của hắc ám sinh vật đã khiến cho các quân binh đang truy đuổi chịu ảnh hưởng

rất lớn, nhất là bọn ác tăng chiến sĩ có thân hình to lớn cùng đám thạch tượng quỷ đang bay thành hàng ở trên không.

Ác tăng chiến sĩ với thân thể khổng lồ tay cầm cự đại thiết côn, nếu đập xuống thì có thể đem một binh sĩ một kích nát bấy. Thạch tượng quỷ có tính cơ động rất cao, thiết trảo sắc bén chộp xuống cũng đều là những uy hiếp rất lớn.

- Quỷ tha ma bắt, để ta đi giết hần!

Khắc Lạp Khắc gầm lên một tiếng kéo mạnh dây cương, cả người cùng với chiến mã mạnh mẽ lao ra. Một cây trường thương xuất hiện trên tay, nhằm theo hướng của tên vong linh pháp sư kia đánh tới.

Tiếng gót sắt diên cuồng đập xuống đất của chiến mã phối hợp cùng trường thương sáng loáng càn quét khiến cho khô cốt chiến sĩ cùng cương thi trên đường căn bản không tạo thành bất cứ trở ngại nào cho y. Chính là vì kỵ sĩ nhờ lực phi nước đại của chiến mã có thể đem thực lực của mình đề cao một bậc, nên giờ một người một ngựa tạo thành một chỉnh thể quét một vệt thẳng tắp không thể ngăn cản.

Lúc này, bởi vì có sự xuất hiện của vong linh ma đạo sư, quân binh xung quanh phải căng ra đối phó với những hắc ám sinh vật được gọi về nên không thể trợ giúp gì cho Khắc Lạp Khắc. Cao cấp kỵ sĩ Tập Nhĩ Phí Đặc vẫn đứng tại chỗ chỉ huy các binh lính hành động, bọn họ cố gắng kéo thời gian đợi quân chính quy tới tiếp viện, trước mắt đã ổn định được đội hình để phản kích lại, khiến cho hàng loạt khô cốt và cương thi chiến sĩ tiên phong ngã xuống.

Tên vong linh ma đạo sư này tinh thần lực mặc dù rất cường đại nhưng số lượng hắc ám sinh vật được triệu hồi ra vẫn không thể so sánh được với quân binh. Nhất là đám thực thi quỷ cùng với khô cốt chiến sĩ, tác dụng với cục diện chiến trường là vô cùng nhỏ, thường thường chỉ cần binh lính của Sư Thử quân đoàn đâm một kiếm là bị phá hủy. Cho dù là như vậy nhưng ác tăng chiến sĩ với thân hình khổng lồ kèm theo thạch tượng quỷ trong bóng đêm gào thét vẫn có ảnh hưởng rất mạnh mẽ, chớp mắt đã giết được vô số quân binh. Đáng tiếc, chỉ có năm ác tăng chiến sĩ và sáu bảy con thạch tượng quỷ, số lượng thật quá ít ỏi.

Một lúc sau, quanh người mỗi tên ác tăng chiến sĩ đều bị vài tên binh lính của Sư Thử quân đoàn bao vây, tiếp đó liền có hai tên bị hạ. Tiếng ngâm nhẹ một lần nữa phát ra từ miệng của tên vong linh pháp sư, hai tên ác tăng chiến sĩ vừa ngã xuống đột nhiên nổ tung ra, ma pháp Thi Bạch liền tiếp xuất hiện trong nháy mắt làm mười mấy binh lính của Sư Thử quân đoàn ở chung quanh chết rất thê thảm.

Tên vong linh pháp sư định tiếp tục ngâm xương vong linh chú ngữ thì Khắc Lạp Khắc cỡi trên chiến mã đã vọt tới trước mặt gã. Ngăn thương trong tay xuất ra dấu khí màu trắng sữa, nhờ vào sự trùng phong của chiến mã, Khắc Lạp Khắc cả người mang theo trường thương bay lên nhanh như một tia chớp đánh tới tên vong linh pháp sư đang trôi nổi trên không.

Mấy mảng xương trắng lớn đột nhiên hiện ra trên không trung, rồi với tốc độ cực nhanh hợp thành một tấm chắn làm bằng bạch cốt cao ba mét rộng hai mét đem tên vong linh pháp sư che kín ở bên trong. Bạch cốt trắng tinh lóng lánh ánh sáng kết hợp lại với nhau không chừa bất cứ một khe hở nào, một vài miếng bạch cốt bên nhọn còn hợp thành những cái nanh ở trước thuẫn bài thoát nhìn thấy quỷ dị vô cùng.

“Ba” một tiếng vang lên, một chiêu trùng kích được ngưng tụ khí thể cuồng mãnh của Khắc Lạp Khắc trong giây lát đánh vào mặt trên của thuẫn bài. Mặc dù là thuẫn bài cao cấp nhưng dưới chiêu trùng kích mãnh liệt này cũng phải vang lên những tiếng “rộp rộp” mà vỡ vụn ra, các mảng bạch cốt sáng bóng bị trường thương đâm trúng vỡ vụn, bột xương bay tứ tung.

Rên lên một tiếng, gã vong linh pháp sư quỷ mị lui ra phía sau, xem chừng cũng nhận thức được Khắc Lạp Khắc thuộc dạng khó chơi nên định trước tiên giữ một khoảng cách nhất định với hắn rồi mới tính tiếp.

Sau một thương mạnh mẽ bung ra, thân thể của Khắc Lạp Khắc thuận thế hạ xuống mặt trên của một mái nhà, thu trường thương lại đổi thành trường kiếm rồi chạy qua lại giữa các mái nhà như một con thoi, hai mắt không rời gã vong linh pháp sư.

Lại thêm một cái Hắc Ám Mê Vụ ma pháp được phóng ra, gã ma pháp sư kia lập tức lui vào trong đám sương mù, thân thể chợt lóe lên rồi biến mất, nháy mắt đã không thấy tung tích.

Ngay lúc đó ba cây cốt mâu cùng lúc phá không đánh tới, mục tiêu nhắm thẳng Khắc Lạp Khắc, ngược lại vị trí thân hình của vong linh pháp sư sau khi phóng xuất ba cây cốt mâu cuối cùng cũng bị Khắc Lạp Khắc đoán ra.

Cùng lúc, cặp mắt sắc bén của Hàn Thạc chợt nhìn thấy một khối hình tảng đá trên mái nhà trước mặt Khắc Lạp Khắc bỗng hơi nhúc nhích. Phát hiện này làm trong lòng Hàn Thạc nhảy lên một cái, thân thể lập tức dừng lại, sau đó nằm phục xuống tại một góc khuất trên một mái nhà.

Lục Ma Phong theo tinh thần không chế lẳng lẳng không một tiếng động tiếp cận với Khắc Lạp Khắc.

Hừ lạnh một tiếng, Khắc Lạp Khắc đang xông tới chợt đổi hướng, trường kiếm trong tay vung lên, chém gãy mấy cây cốt mâu.

Sau đó, Khắc Lạp Khắc cuối cùng cũng đến bên cạnh cái vật hình tảng đá nhô lên kia. Vốn dĩ khối vật thể kia đang bất động, thình lình bắn ra một đoàn hàn quang mờ mờ rồi đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Khắc Lạp Khắc.

Vừa mới phá vỡ cốt mâu, Khắc Lạp Khắc cũng ngờ tới đòn tập kích bất ngờ này. Đầu khí mới ngưng tụ được phân nửa nhưng cũng phải miễn cưỡng giữ kiếm lên đỡ. “Keng keng”, tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên giữa bầu trời đêm, thân thể của Khắc Lạp Khắc không tự chủ được liền bị quăng từ nóc nhà xuống đất.

Trong lúc Khắc Lạp Khắc rơi xuống, một tiếng hét lớn đột nhiên vang lên, sau đó một ngọn tử sắc hỏa diễm dài mảnh xuất hiện. “Phốc” một tiếng, bắn tới phía sau lưng của Khắc Lạp Khắc rồi trong nháy mắt biến mất vào trong cơ thể của hắn.

“Aaaa” tiếng gào thê lương chợt vang lên từ trong miệng của Khắc Lạp Khắc, đợi tới khi hắn chạm tới mặt đất thì toàn thân đã bùng lên một ngọn tử sắc hỏa diễm. Thân hình của Hàn Thạc quỷ dị bay tới trước người Khắc Lạp Khắc, lạnh lùng nhìn hắn đang bị ngọn lửa thiêu đốt khắp nơi. Tinh thần lực khê động, Lục Ma Phong từ trong ngực của Khắc Lạp Khắc phá không bay ra, không hề dính một giọt máu nào rơi trở lại trong tay của Hàn Thạc.

- A aaa, không ngờ lại là...người? - Toàn bộ lực phủ ngũ tạng giờ đã bị huyền hàn khí xâm nhập, thân thể cũng bị Lục Ma Phong cấp tốc phá hư, nhìn Hàn Thạc bỏ mặt nạ hiển lộ ra khuôn mặt, Khắc Lạp Khắc khó khăn phun ra được mấy tiếng, hàm răng run rẩy đánh vào nhau, vẻ mặt hiện lên nét khó tin cực độ.

- Đúng thế, đúng là ta. Người muốn giết ta hai lần rồi đều không thành, nhưng ta chỉ cần một lần là có thể giết chết người a.

Hàn Thạc lãnh khốc nói một câu, tay phải mạnh mẽ vung lên, Huyền Băng Ma Diễm Quyết được phóng ra. Một ngọn lửa màu đỏ lọt vào bên trong thân thể của Khắc Lạp Khắc, vốn hắn đã bị huyền hàn khí xâm nhập cũng sẽ chết ngay chốc lát, giờ lại bị ma diễm đốt cháy lần nữa, chớp mắt liền biến thành một vũng máu, tốc độ nhanh tới mức làm người ta khó có thể tin được.

Lúc này đột nhiên xuất hiện ba cây cốt mâu bay thẳng vào Hàn Thạc, tiếng xé gió làm cho Hàn Thạc cả kinh. Thân thể nhảy lên một cái, Lục Ma Phong cầm trong tay xoay một vòng đem một cây cốt mâu chặt đứt rồi hướng phía Lạp Kỳ quát:

- Chết tiệt, như thế nào mà ngay cả ta cũng đánh?

- Ta cũng không nhận ra hắn.- Lạp Kỳ trả lời một tiếng rồi nhanh như tia chớp tránh khỏi công kích, bởi vì tên vong linh pháp sư kia ngay cả Lạp Kỳ cũng không tha.

Hóa ra không phải phe ta, Hàn Thạc kinh ngạc nói thầm rồi nhảy mạnh ra bên cạnh tránh thoát.

Tên vong linh pháp sư kia vừa thấy Hàn Thạc chạy đi không ngờ lại tiếp tục quán theo hắn, từ phía sau đuổi sát theo không có ý định buông tha.

Tên vong linh pháp sư này vừa xuất hiện đã có chút kỳ quái, thêm nữa hình như cũng không phải là người của Lao Luân Tự, điều này làm cho Hàn Thạc nghi hoặc vô cùng, không biết gã thuộc về thể lực của bên nào. Bây giờ Khắc Lạp Khắc đã chết, Hàn Thạc nhìn thấy Lạp Kỳ bí mật ẩn hình lên về hướng Tụ Nhị Phỉ Đặc, xem ra là định tiện tay giải quyết luôn hắn. Còn đối với cái tên đồng hành kia, Hàn Thạc không

mấy may biết một chút gì về hắn. Mắt thấy tên này theo dõi chính mình, Hàn Thạc cảm thấy đúng là dở khóc dở cười, không định cùng hắn tiếp tục dây dưa, bằng tốc độ nhanh nhất hướng bên ngoài thoát đi.

Hàn Thạc chạy ra khỏi nhà của Tật Nhĩ Phí Đặc khoảng vài trăm mét, với nhãn lực kinh người của hắn liền phát hiện ra xe ngựa của Lao Luân Tư. Trong lòng vui vẻ liền nhanh chóng hướng xe ngựa bước tới. Tên vong linh ma pháp sư ở sau lưng triệu hồi ra mấy con thạch tượng quỷ bám theo phía sau Hàn Thạc, cho đến khi hắn tới được bên cạnh xe ngựa Lao Luân Tư thì cả đám đột nhiên thối lui.

Lao Luân Tư thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức từ trong xe ngựa nhô đầu ra, lo lắng hướng về phía Hàn Thạc hỏi:

- Bố Lai Ân, sao lại thế này, các người như thế nào mà ngay một chút tín hiệu cũng không phát ra, mà bên kia lại loạn xà ngầu lên vậy?

- Đừng nói nữa, chuyện đêm nay có chút quái dị. Ta cùng Lạp Kỳ không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên vô duyên vô cớ bị phát hiện tung tích, thiếu chút nữa đã bị Khắc Lạp Khắc bắt được, sau đó đột nhiên xuất hiện một tên vong linh ma đạo sư, nhưng mà tên pháp sư này xuất hiện liền công kích vào bọn Khắc Lạp Khắc, cuối cùng không ngờ là công kích luôn cả chúng ta, thật không biết là chuyện gì xảy ra? - Hàn Thạc nói lớn.

- Vậy Lạp Kỳ thúc thúc ra sao? Khắc Lạp Khắc đã chết chưa? - Lao Luân Tư lại hỏi.

- Lạp Kỳ tiên sinh đang lên tới gần Tật Nhĩ Phí Đặc, tựa hồ định giải quyết luôn hắn. Ài! Khắc Lạp Khắc xong đời rồi, người không cần lo lắng nữa. - Hàn Thạc trả lời.

Trên mặt Lao Luân Tư không dấu được vẻ mừng rỡ như điên, sau đó thống khoái cười to:

- Chết là tốt, chết đi là quá tốt, Ngõa Luân thành chắc lại bắt đầu đại loạn rồi!

153. Chương 153:thân Phận Kiêng Kị

oOoKhi Lao Luân Tư nói như thế, trên mặt hắn hiện lên vẻ điên cuồng dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn, thật khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc.

- Bố Lai Ân, tạm thời ta sẽ ở lại Ngõa Luân thành, nếu có sự tình gì người có thể đến căn nhà trước kia tìm ta. À, đúng rồi, làm sao có thể liên lạc được với người? - Lao Luân Tư tâm tình vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Hàn Thạc hỏi.

Trầm ngâm một chút, Hàn Thạc đem địa chỉ khách sạn Ngải Mễ Lệ đang ở nói cho Lao Luân Tư, sau đó không hề nói thêm chút gì về chuyện giữa hai người, nhanh chóng rời đi.

Khách sạn mà Ngải Mễ Lệ đang ở cũng không phải là một cứ điểm của Ám Mạc, bởi vậy Hàn Thạc cũng không ngại nếu Lao Luân Tư tìm đến. Trên đường đi tới cứ điểm của Ám Mạc, hắn chợt nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới từ hướng của nhà Tật Nhĩ Phí Đặc, xem ra Khắc Lạp Khắc chết đi đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới Ngõa Luân thành.

Nghe vậy nhưng Hàn Thạc vẫn tiếp tục cất bước, cũng không đi xem xem Tật Nhĩ Phí Đặc có bị Lạp Kỳ giết chết hay không. Hắn ẩn dấu tung tích, nhắm hướng Ám Mạc cứ điểm mà tới.

Sau khi tới được cứ điểm của Ám Mạc tại Ngõa Luân Thành, Hàn Thạc rất dễ dàng tìm được Ngải Mễ Lệ. Nhìn thấy hắn, nàng liền phát tay bảo Thiết Tư Đặc lui ra ngoài, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn Hàn Thạc nói:

- Ta đã biết thân phận của Lao Luân Tư rồi!

Quả nhiên không hổ là thành viên cao cấp của Ám Mạc, Hàn Thạc vui sướng nhìn Ngải Mễ Lệ, vô cùng hưng phấn nói:

-Thật tốt quá, vậy tiểu tử kia rốt cuộc là có địa vị gì, thân phận của hắn tựa hồ không thấp a!

- Chàng đó, từ nay về sau nếu vẫn còn cùng hắn ở chung, nhất định phải chú ý lời nói và xưng hô của mình. Người này có thể có ảnh hưởng rất lớn đối với chàng đấy. - Ngải Mễ Lệ tức giận liếc Hàn Thạc một cái, sau

đó thấp giọng ngâm nga một ma pháp hắc ám, trong giây lát một đạo kết giới thành hình trong phòng, bao lấy Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ.

- Có kết giới này, ta mới chắc chắn rằng chuyện sắp nói sẽ không bị thành viên bên ngoài nghe được.- Ngải Mễ Lệ ngưng trọng nói.

Thấy Ngải Mễ Lệ cẩn thận như thế, Hàn Thạc cảm thấy rất kinh ngạc, hần nôn nóng hỏi:

- Được rồi, đừng có bắt ta đoán mò, Lao Luân Tư rốt cuộc có thân phận gì?

Hít sâu một hơi, Ngải Mễ Lệ khẽ thở dài một tiếng rồi trầm giọng nói:

-Y chính là hoàng tử thứ ba của đế quốc.

Hàn Thạc giật bản mình, sau đó nghi ngờ nhìn Ngải Mễ Lệ, lắc đầu cười nói:

- Nàng đùa ta đấy à, quốc vương bệ hạ chỉ có hai người con. Điều này chẳng phải mỗi người dân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đều biết hay sao, làm gì ở đâu ra được hoàng tử thứ ba. Mặc khác, Lao Luân Tư rõ ràng đúng là con trai của đế quốc tài chánh đại thần, đây là chuyện mọi người đều biết, như thế nào lại có thể là hoàng tử thứ ba chứ?

- Lối thiếp nói hoàn toàn là sự thật. - Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc không tin, nhin không được đưa tay nhéo hần một cái, sau đó mới giải thích:

- Chuyện này nguyên là một thâm cung bí sử của hoàng thất. Vốn lão tài chánh đại thần Y Bố kia về phương diện “đó” có chút vấn đề, lại lấy về một người vợ xinh đẹp tên là Ái Lệ Ti cho nên chỉ có thể nhìn mà không làm gì được. Y Bố cùng quốc vương quan hệ rất tốt, tại một bữa tiệc riêng do Y Bố tổ chức, quốc vương gặp được Ái Lệ Ti thê tử của hắn. Quốc vương bệ hạ đã bị vẻ xinh đẹp của nàng chinh phục. Ái Lệ Ti lúc đó đang buồn chán vì Y Bố là kẻ bất lực, gặp được quốc vương bệ hạ cũng có ý, hai người cuối cùng cũng phát sinh một đoạn tình sử.

- Kết quả của việc này là Ái Lệ Ti có thai bị Y Bố phát hiện. Sau đó thì bệ hạ tự mình ra mặt, nói rõ việc này với Y Bố. Ván đã đóng thuyền, hơn nữa quốc vương bệ hạ là người đứng đầu một quốc gia, Y Bố tự biết không thể làm gì, mà cũng không thể nói gì đối với Ái Lệ Ti, đành cam chịu chuyện này. Nhưng bởi vì ảnh hưởng của chuyện này nếu lộ ra sẽ quá mức tai hại nên hai bên vẫn tiếp tục che dấu, các bậc quyền quý cao tầng của đế quốc đều biết, nhưng không có kẻ nào can đảm đàm luận công khai.

- Lao Luân Tư đúng là con trai quốc vương bệ hạ và Ái Lệ Ti sinh ra. Y từ lúc bắt đầu sinh ra đã được người mẹ có dã tâm rất lớn chăm chú bồi dưỡng, cho học tập thông suốt các kiến thức trị quốc mà y nên biết. Lao Luân Tư từ nhỏ đã biết thân phận thật sự của mình, bất quá thiên phú của y bất phàm, đối nhân xử thế cũng rất cao minh, ngay cả quan hệ đối với dưỡng phụ Y Bố cũng rất tốt. Đáng tiếc bởi vì thân phận của y chỉ là con riêng nên Lao Luân Tư không thể tiến vào hoàng thất gia tộc, điều này làm cho quốc vương bệ hạ rất là áy náy, đối với Lao Luân Tư lại càng yêu thương. Ngài thường xuyên một mình gặp Lao Luân Tư để biểu thị sự quan tâm, nghe nói Lao Luân Tư cũng làm cho quốc vương bệ hạ rất hài lòng.

- Còn hai hoàng tử khác, một người thì dũng mãnh, có tài đại tướng, người còn lại thì trí tuệ phi phàm nhưng hành sự lại do dự không quyết đoán, xem ra cũng không phải là người có thể chủ trì quốc gia đại sự. Bây giờ thân thể của quốc vương bệ hạ càng ngày càng yếu, chính ngài cũng đã cảm giác được thời gian của mình không còn dài, trong khoảng thời gian này quốc vương bệ hạ đối với Lao Luân Tư thân cận nhất. Theo bên ngoài đồn đãi quốc vương bệ hạ cố tình công khai thân phận của Lao Luân Tư, nâng đỡ y thành quốc vương kế tiếp. Chỉ là, hai bà mẹ của hai vương tử kia có quyền thế rất lớn tại đế quốc. Nếu quốc vương bệ hạ làm việc tùy tiện thì e rằng cũng không nắm chắc được cục diện, cho nên chưa có hành động gì. Nhưng chắc chắn bây giờ bên trong đế quốc bắt đầu nổi lên một hồi mưa to gió lớn rồi. Lão cáo già Khảm Địch Đạt từng khuyên chàng không nên cùng Lao Luân Tư quá mức thân cận, cũng là lo lắng thân phận của y sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của chàng.

Một đoạn kể lể cùng phân tích Ngải Mễ Lệ thực sự đã làm Hàn Thạc rất chấn động. Hắn nằm mơ cũng không ngờ đến tên Lao Luân Tư kia lại có thân phận cao quý như thế. Nếu tình thế phát triển thuận lợi, Lao Luân Tư hoàn toàn có thể trở thành quốc vương tiếp theo của đế quốc, sở hữu Lan Tư Lạc Đặc đế quốc trong tay, trở thành chúa tể sinh tử của bất cứ người nào.

Chỉ thấy Hàn Thạc hít sâu một hơi, đôi mắt không ngừng lóe sáng, Ngải Mễ Lệ hiểu được những lời của mình đã tác động sâu sắc đến hắn. Nàng cũng không quá rầy, chỉ đứng yên nhìn chờ hắn suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Tốt lắm, việc này coi như ta đã hiểu thấu rồi. Nàng yên tâm đi, ta đã biết phải xử lý quan hệ với Lao Luân Tư như thế nào.

- Tổ chức Âm Mạc của chúng ta từ trước chỉ thuần túy nghe lệnh từ quốc vương bệ hạ, tuyệt đối không nhúng tay vào các loại minh tranh ám đấu của nội bộ hoàng thất như thế này. Khi tình thế chưa rõ ràng, quốc vương bệ hạ chưa có ý kiến xác thực, thông thường chúng ta sẽ không tham dự tới. Tên cáo già Khảm Địch Đạt có thể mở miệng nói vài câu mơ hồ nhắc nhở chàng ngay sau khi chàng hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên có thể cho thấy lão hắn là cực kỳ coi trọng chàng. Lão không nói nhiều với chàng cũng là có ý tốt, loại chuyện này chàng biết nhiều lại càng bất lợi. Thiếp bởi vì quá hiểu rõ thực lực cùng dã tâm của chàng, mới đem chuyện cơ mật như thế nói cho chàng, nhưng mà định đoạt ra sao là do chính chàng phải tự quyết lấy.- Ngải Mễ Lệ chăm chú nhìn Hàn Thạc, giải thích.

- Ta biết nàng đều là vì suy nghĩ cho ta mà. Ha ha, nên làm như thế nào trong lòng ta tự có biện pháp. À, quên nói cho nàng nghe, Khắc Lạp Khắc đã bị ta giết, Ngõa Luân thành bây giờ chắc là đại loạn rồi.- Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ mỉm cười, nói.

Lần này thì đến phiên Ngải Mễ Lệ bị kinh hãi, nàng lộ vẻ khó tin nhìn hắn lắp bắp:

- Chàng, chàng nói cái gì, chàng nói chàng đã giết Khắc Lạp Khắc?

Hàn Thạc gật đầu quả quyết:

- Không sai, chính là ta đã giết Khắc Lạp Khắc, chỉ có điều là trong quá trình có người đã trợ giúp ta. Mặt khác ta cũng là vì đánh lén nên mới làm được thế, nàng không nên quá mức kinh ngạc.

Thở phào ra một hơi, Ngải Mễ Lệ vẫn phi thường kinh ngạc:

- Thực lực Khắc Lạp Khắc chúng ta cũng đã từng điều tra qua, tuyệt đối là đại địa kỵ sĩ, không thể nào giả được. Hắn tuổi còn trẻ mà đã đạt được thực lực của đại địa kỵ sĩ, thiên phú quả thật là siêu phàm, thật không thể ngờ lại bị chàng ám sát, xem ra chuyện mà chàng gạt ta cũng không ít.

- Không có mà, ta thật sự không có gì dấu diếm nàng đâu. Kỳ thật, tự nhiên trên đường xuất hiện một tên vong linh ma pháp sư có cấp bậc ma đạo sư, tên đồng hành này giúp chúng ta cùng nhau đối phó với Khắc Lạp Khắc, nhờ vào sức mạnh của y mà chúng ta đạt được rất nhiều trợ giúp, nếu không chúng ta căn bản là không có khả năng đắc thủ.

Hàn Thạc cười khổ, đem sự tình trải qua kể sơ lại cho Ngải Mễ Lệ nghe.

Đợi Hàn Thạc kể xong, vẻ mặt Ngải Mễ Lệ có vẻ ngưng trọng, chậm chậm nói:

- Vong linh pháp sư vốn đã rất ít gặp, cấp bậc ma đạo sư lại càng hiếm, thật không biết tên vong linh pháp sư này thuộc về thể lực của phương nào?

- Chuyện này đành phải nhờ nàng tìm kiếm hộ rồi.- Hàn Thạc cười nói.

- Đi thôi, cùng thiếp đi ra ngoài một chuyến, chúng ta đi tìm vài thứ.- Ngải Mễ Lệ suy nghĩ một chút lấy ra một chiếc áo khoác lông thú mặc vào rồi nói Hàn Thạc đi cùng nàng.

- Là chuyện gì vậy?- Hàn Thạc đi tới trước mặt Ngải Mễ Lệ, dịu dàng giúp nàng chỉnh áo lại một chút rồi hỏi.

Mỉm cười quyến rũ nhìn Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ giống như là một cô gái nhỏ đang làm chuyện xấu, cười nói:

- Khắc Lạp Khắc vừa mới chết đi, bây giờ Ngõa Luân thành nhất định đại loạn rồi. Trong lúc này Sư Thử quân đoàn sẽ rối tung lên, bỏ ra toàn thành truy tìm tung tích của chàng. Việc chúng ta cần phải làm là chơi trò đục nước béo cò, chính là để cho loạn càng thêm loạn!

- Hắc hắc, vậy thật tốt quá, ta phát hiện ra là ta thích đi làm chuyện xấu! Có lẽ kiếp trước ta đúng là một tên côn đồ chuyên môn giết người phóng hỏa cũng không chừng.- Hàn Thạc cười vẻ khoái trá phụ họa.

- Ở kiếp này chàng cũng là một tên cực kỳ xấu xa.- Ngải Mễ Lệ lườm hắt một cái sắc lẹm rồi thu hồi kết giới, cùng Hàn Thạc đi ra ngoài.

154. Chương 154:tại Sao Lại Phiền Toái Đến Thế Cơ Chứ?

oOoHai đứa con của Bác Bĩ A Tư Cơ đều bị giết ngay trên đường phố chỉ vùn vện trong thời gian mấy tháng thực sự tạo thành đả kích quá lớn đối với hân. Nhất là Khắc Lạp Khắc, đứa con được hân coi trọng, đặt nhiều kỳ vọng nhất, lại bị giết chết ngay trước mũi hân tại Ngõa Luân thành, điều này làm Bác Bĩ hoàn toàn phát điên lên.

Ngõa Luân thành đêm nay nhất định sẽ là một đêm hỗn loạn nhất. Toàn bộ binh sĩ của Sư Thứ quân đoàn đều được tập hợp lại để đi lục soát từng nhà từng hộ truy tìm kẻ khả nghi. Lửa giận ngút trời của quân đoàn trường đã ảnh hưởng đến toàn bộ các binh sĩ của Sư Thứ quân đoàn, làm cho bọn chúng cũng trở nên cực kì nóng nảy. Tất cả thương nhân hay mạo hiểm giả chỉ cần tỏ vẻ không hợp tác một chút lập tức bị đánh đập tàn nhẫn.

Trên mọi nẻo đường đều vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, người người nhà nhà đang ngủ say lúc nửa đêm đều bị khua dậy. Một đại đội Sư Thứ - biểu tượng của Sư Thứ quân đoàn, cũng đang quần đảo dọc ngang trên bầu trời Ngõa Luân thành như đang gặp đại địch, mọi người cứ tưởng rằng Tạt Tây đế quốc bị địch nhân xâm nhập giữa đêm khuya.

Những con sư thứ ở trên không trung tạo thành vô số bóng đen, kêu inh ỏi cổ quái đến đỉnh tai nhức óc, hết bay ở phía nam thành lại bay tới phía bắc thành, mỗi khi thấy được ở phía dưới có gì khác thường thì lập tức phi xuống phối hợp với binh sĩ dưới đất đồng thời hành động.

- Đây là con sư thứ đó hả? Xem ra hình thể cũng khá lớn đấy.- Hàn Thạc đứng khuất sau một cây đại thụ trên một con đường ở gần đoàn buôn nô lệ của Bác Bĩ A Tư Cơ, nhìn một đôi sư thứ vừa kêu rít lên bay qua, lẩm bẩm nói một mình.

- Đúng rồi, sư thứ là một trong những động vật biết bay phi thường hung mãnh, một con sư thứ có khả năng xé nát một con ma thú bình thường. Quốc vương bệ hạ sở dĩ vẫn coi trọng lão già Bác Bĩ, mặc dù biết hân trong lòng có ý định phản loạn, cũng không dám tùy tiện manh động nguyên nhân chủ yếu chính là bởi cái đại đội sư thứ này.- Ngải Mễ Lệ thở nhẹ một hơi, người hơi run lên vì lạnh, giải thích cho Hàn Thạc.

Đêm đông giá rét, một vài vũng nước trên đường cũng đều đã đóng thành băng. Những chiếc nhũ băng nhòn nhọn bám ở dưới mái nhà phản chiếu ánh trăng lóe lên những tia sáng lạnh lẽo, gió lạnh thổi vi vu từng cơn. Ngải Mễ Lệ thân là ma pháp sư nên cảm thấy lạnh cóng người cũng là điều đương nhiên.

Thở sâu một hơi, Hàn Thạc cảm nhận được cái giá lạnh đang lan tràn khắp nơi. Hân khẽ vận chuyển Ma Nguyên Lực ra tay phải làm nó nóng rực như một chiếc hỏa lò rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Ngải Mễ Lệ truyền sức nóng sang cho nàng.

- Chàng là một Vong Linh ma pháp sư, đồng thời cũng kiêm tu thêm một loại vũ kỹ kỳ lạ, nhưng tại sao chàng cũng có thể sử dụng được hỏa hệ ma pháp, lại còn vận dụng thành thạo đến mức giống như có thể điều chỉnh nhiệt độ tùy theo ý muốn. Chàng bằng cách nào làm được như thế vậy?- Ngải Mễ Lệ cặp mắt xinh đẹp long lanh, tươi rói rạng rỡ nhìn Hàn Thạc, hỏi như đang chất vấn hân.

- Kỳ thật đây cũng là một trong những loại vũ kỹ mà ta đang tu luyện, nàng chớ nên kinh ngạc như vậy.- Hàn Thạc nhún vai, giải thích rất thành thực cho Ngải Mễ Lệ.

Đáng tiếc đối với lời giải thích của hân, Ngải Mễ Lệ một chút cũng không tin tưởng, bắt quá nàng cũng không tiếp tục hỏi gì thêm, cười nhẹ rồi nói:

- Được rồi, được rồi, cuối cùng sẽ có một ngày thiếp phát hiện ra tất cả các bí mật của chàng thôi. Ồi, sự thần bí của chàng đúng là một loại độc dược đối với thiếp. Thiếp phát hiện ra rằng càng muốn hiểu rõ hết thấy về chàng thì lại thấy chàng càng thần bí hơn.

- Ủ, đừng đến nỗi si tình vậy chứ, đi thôi nào.- Hàn Thạc cười rồi đưa tay vỗ một cái vào cặp mông tròn mẩy của Ngải Mễ Lệ, thúc giục nàng đi nhanh lên một chút.

Lần này hành động, hai người cũng không dẫn theo Thiết Tư Đặc. Lần trước, khi xuất hiện tại đoàn buôn nô lệ đấu giá mua được Lý Toa, Hàn Thạc đã phóng xuất ra ma pháp mê vụ hắc ám bao phủ các bức tường chung quanh làm cho cảnh vật càng thêm u tối.

- Ha ha, bây giờ Vong Linh ma pháp của chàng cũng không tệ lắm nhỉ.- Ngải Mễ Lệ cười khẽ một tiếng. Sau đó nàng thi triển ra phiêu phù thuật mà chỉ đạt tới cảnh giới ma đạo sư mới có được, thân thể chậm rãi bay lên trên không trung. Khi đã đứng trên vách tường cao năm mét liền nói vọng xuống:

-Thiếp sẽ thả một sợi dây từ đây xuống, chàng bám vào mà leo lên là được rồi.

- Việc gì phải phiền phức như vậy!- Hàn Thạc cười, thấp giọng nói một câu rồi thân thể đột nhiên phá không bay lên, tốc độ so với Ngải Mễ Lệ dùng phiêu phù thuật còn nhanh và ổn định hơn, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh nàng.

Trong giây lát Ngải Mễ như chết đứng, nhìn Hàn Thạc như thể là gặp ma giữa ban ngày, cặp mắt xinh đẹp liên tục phát ra những ánh mắt kì dị, sau đó không còn để ý gì nữa mà nhào vào lòng Hàn Thạc, dùng hết sức đâm thùm thụp, vừa tức giận vừa vui sướng kêu lên:

- Cái đồ xấu xa đáng ghét này, chàng rõ ràng đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư từ lâu rồi mà vẫn còn lừa gạt thiếp. Thiếp liều mạng với chàng, đáng ghét, đáng ghét.

Đột nhiên Hàn Thạc nghe thấy có tiếng động khác thường từ xa vọng đến, cũng không dám dừng ở trên cao nữa để tránh bị người ngoài chú ý, lập tức ôm chặt Ngải Mễ Lệ bay xuống, nghiêng người nấp vào một góc phòng của đoàn buôn nô lệ, sau đó mới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngải Mễ Lệ cười khổ giải thích:

- Ta không lừa gạt nàng. Phương pháp phi hành này tương tự như phiêu phù thuật cũng là một trong những loại vũ kỹ ta đang tu luyện, không có bất kỳ quan hệ gì đến ma pháp. Nàng suy ngẫm cẩn thận một chút đi, khi này ta bay lên có truyền ra chút ma pháp ba động nào không?

Ngải Mễ Lệ nghe vậy hơi chộp chộp cặp lông mi đầy vẻ nghi hoặc, sau đó mới kinh hãi nhìn Hàn Thạc hỏi tiếp với giọng đã có vẻ tin tưởng hơn:

- Rốt cuộc là chàng tu luyện loại vũ kỹ gì? Theo ta được biết, cho dù là kiếm sĩ cường đại nhất, thậm chí là kiếm thánh thì cũng chỉ có thể lợi dụng đấu khí mà nhảy lên cao trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, làm gì có loại vũ kỹ nào gọi là thuật phi hành. Tại sao chàng lại làm được như vậy?

- Ta đã nói rồi, vũ kỹ mà ta tu luyện tương đối thần kỳ, cũng không phải dễ mà giải thích kỹ cho nàng được.- Hàn Thạc đích xác là không thể nói nhiều về việc tu luyện Ma công nên chỉ có thể giải thích cho Ngải Mễ Lệ đến thế thôi.

- Được rồi được rồi, sớm biết chàng sẽ nói vậy mà. Đi thôi, thừa dịp Ngõa Luân thành đang hỗn loạn, chúng ta nhìn xem có thể tìm được thứ gì hữu dụng tại đoàn buôn nô lệ này không? - Ngải Mễ Lệ tỏ vẻ u oán lườm Hàn Thạc một cái rồi kéo hần lướt nhanh như gió hướng về phía đoàn buôn nô lệ.

Dường như đã điều tra kỹ lưỡng từ trước nên Ngải Mễ Lệ đối với khu nhà này cực kỳ quen thuộc, suốt dọc đường đi toàn bay lơ lửng trên không trung không hề gây ra dù chỉ là một tiếng động nào. Xung quanh thân thể nàng xuất hiện một cái lồng ma pháp màu đen mỏng như cánh ve trùm lên cơ thể.

Hàn Thạc đối với các loại mảnh khóc này cũng thành thạo chẳng kém, hần cũng du hành êm ru lại còn không ngừng thông qua ngũ quan siêu phàm không ngừng chỉ đường cho Ngải Mễ Lệ, giúp cho hai người tránh được vô số thị vệ đi tuần tra trên đường.

Một lát sau, hai người đi xuyên qua hai tòa nhà đã dùng làm nơi đấu giá lần trước, tiến về phía ba tòa nhà nằm sâu bên trong.

- Đoàn buôn nô lệ này thường ngày đều có binh sĩ của Sư Thử quân đoàn đồn trú, một khi chúng ta bị phát hiện tung tích thì muốn chạy thoát cũng sẽ vô cùng khó khăn. Nhưng hôm nay, bởi vì Khắc Lạp Khắc bị giết nên binh sĩ ở đây nhất định đã bị điều động ra ngoài Ngõa Luân thành để tham gia lùng bắt, quả là thời cơ tốt nhất cho hai chúng ta.- Ngải Mễ Lệ vừa đi vừa giải thích với Hàn Thạc.

Một khi nói đến chuyện chính sự, Hàn Thạc lập tức trở nên chăm chú, vừa lắng nghe Ngải Mễ Lệ nói, vừa im lặng chú ý bốn phía. Đúng ngay lúc này, có một mùi vị rất cổ quái xộc vào mũi hần, hình như có lẫn

thêm mùi máu tươi, làm cho Hàn Thạc trong lúc chậm rãi cảm nhận thấy hơi ngứa nơi đầu mũi.

Hàn Thạc chun mũi, đưa tay kéo Ngải Mễ Lệ, thấp giọng nói:

- Có mùi máu tươi, nơi này có vẻ không bình thường.
- Thiếp có cảm thấy gì đâu.- Ngải Mễ Lệ cố gắng hít sâu một hơi rồi kinh ngạc nói một câu, sau đó suy nghĩ một chút, rồi tựa hồ nhớ tới sự thần kỳ của Hàn Thạc nên nói tiếp:
- Chàng xem có thể tìm được mùi máu tươi từ chỗ nào truyền đến hay không?

Hàn Thạc gật đầu, trầm giọng nói:

- Đi theo ta.

Vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc dùng mũi xác định phương hướng truyền đến mùi máu tươi, lướt qua hai tòa nhà, tới bên bờ một cái ao. Bên bờ ao có một hòn giả sơn, bên trong có một sơn động tối đen. Hàn Thạc phát huy hết khả năng của tai và mũi, dẫn Ngải Mễ Lệ di chuyển trong sơn động.

Một tiếng “cột kẹt” vang lên, vách đá dày cộp đột nhiên tách ra làm đôi, rồi một tên thị vệ cả người đầy máu hoảng loạn từ bên trong chạy ra. Tên thị vệ này còn chưa kịp bước ra ngoài thì một cây cốt mâu đã hiện ra trên không, trong nháy mắt đâm lủng lưng của hắn, sau đó hai cương thi chiến sĩ đi tới kéo thi thể của tên thị vệ vào bên trong.

Toàn bộ cảnh này bị hai người Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ vừa mới tiến vào thấy cực kỳ rõ ràng, Hàn Thạc sửng sốt trong chốc lát rồi đột nhiên nói:

- Có lẽ là tên Vong Linh pháp sư mà ta vừa gặp hôm nay hiện giờ đang ở bên trong.
- Điều này rất có thể, chỉ có điều chủ nhân của đoàn buôn nô lệ này là Bác Bĩ A Tư Cơ, mà cái tên Vong Linh pháp sư kia lại là hung thủ đã giết chết Khắc Lạp Khắc, vậy thì tại sao chúng ta lại gặp hắn ở chỗ này? - Ngải Mễ Lệ có chút nghi hoặc không giải thích được, thì thảo trao đổi với Hàn Thạc.
- Nơi nguy hiểm nhất là an toàn nhất. Hiện tại toàn thành cỏ cây đều là giai binh, đoàn buôn nô lệ này là tài sản của Bác Bĩ A Tư Cơ, nếu không phải một số lượng lớn binh sĩ đã bị điều chuyển ra bên ngoài thì ai có thể dám nghĩ rằng sẽ gặp hắn ở nơi này. Tên thị vệ vừa bị giết cũng nói lên rằng, tên Vong Linh pháp sư nhất định không phải là khách của nơi này. Như vậy, rất có thể là hắn cũng có ý tưởng trốn ở nơi này đó.- Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói.
- Ủ, chàng nói rất có đạo lý, như vậy chúng ta có nên vào xem tới cùng hay không?- Ngải Mễ Lệ nói câu tán thành rồi hỏi ý kiến của Hàn Thạc.
- Đương nhiên, ta cũng rất tò mò về tên Vong Linh pháp sư này. Nếu ta phải một mình đối mặt với hắn thì có lẽ chỉ có thể quay đầu bỏ chạy, bất quá bây giờ có thêm nàng, chúng ta cũng không phải sợ hắn.

Hàn Thạc lên tiếng nói, sau đó ngừng lại một lúc để chú tâm nghe ngóng tình hình bên trong động rồi mới nói tiếp:

- Tốt lắm, tiếng bước chân của cương thi chiến sĩ đã cách xa, chúng ta tới xem sao.

155. Chương 155:tà Thần An Tư Địch Tư

oOoSau khi tiến vào bên trong sơn động, thứ đầu tiên hai người thấy được chính là những thi thể trải đầy trên mặt đất, tính sơ sơ khoảng vài chục thi thể, nhìn vào quần áo để phân biệt thì thấy có thị vệ của nhà buôn nô lệ, cũng có vài quý tộc đến đây chọn lựa nô lệ, kể cả nô lệ bị nhốt ở trong cũi cũng đều bị giết.

Trên vách tường chung quanh có vài cây đuốt đang được đuốt cháy, chiếu sáng cả khu vực, địa phương này hẳn là một nơi nhốt nô lệ, chung quanh có rất nhiều thiết lao do khung sắt tạo thành, ở giữa còn có một vài dụng cụ tra tấn, xem ra dùng để giáo huấn các nô lệ không nghe lời.

Ở giữa có một đài cao xây bằng đá đen, mặt trên có vài cây cột, mỗi cột đều có các thi thể bị trói vào đó. Ở giữa đài cao có một cái hồ hình vuông, dài rộng khoảng ba mét, bên trong tỏa ra mùi máu tươi đậm đặc.

Khoảng mười mấy tên cường thi chiến sĩ được gọi tới khiêng các thi thể quăng vào trong huyết trì ở giữa đài cao. Các thi thể này vừa rơi vào trong huyết trì liền chìm xuống, sau đó bong bóng ùng ục nổi lên, trong chốc lát các bong bóng máu lại biến mất, nước trong huyết trì lại cao hơn vài phần.

Theo từng thi thể bị quăng vào bên trong huyết trì, máu tươi bên trong càng ngày càng nhiều đến sắp tràn ra ngoài. Tại một góc trên đài cao, Hàn Thạc lại nhìn thấy tên Vong Linh pháp sư kia, trên tay cầm một cây pháp trượng làm bằng xương trắng, khuôn mặt khô gầy của hắn không có chút biểu tình nào, vẫn đang chăm chăm nhìn vào Huyết Trì, đôi mắt màu nâu xám không biểu lộ chút sinh cơ nào.

Hai người Hàn Thạc vừa tiến vào nơi này, liền lập tức lui về một góc, nhờ một khe hở mà quan sát mọi việc xung quanh. Ngải Mễ Lệ bố trí một kết giới cách âm xung quanh hai người, rồi lập tức thấp giọng nói:

- Xem ra tên Vong Linh pháp sư này đang bố trí một cái tế đàn gì đó, không biết mục đích của y là gì?

Lắc đầu khó hiểu, Hàn Thạc thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Không biết có phải là bởi vì ta nắm giữ quá ít vong linh ma pháp mà đối với tế đàn đang được bố trí này ta không biết chút gì, xem ra đạt đến vong linh pháp sư cấp bậc ma đạo sư, quả nhiên là đã nắm vững rất nhiều Vong Linh ma pháp cường đại.

Trong lúc Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ đang thấp giọng trao đổi với nhau, tên Vong Linh pháp sư kia đang vung lên cây pháp trượng bằng xương trắng, thấp giọng ngâm xướng một đoạn ma pháp chú ngữ. Chỉ thấy máu tươi trong huyết trì bỗng nhiên bắt đầu xoay tròn, các thi thể đang bị trói ở cây cột trên tế đàn, chỉ trong phút chốc đã không còn chút máu thịt nào, trở thành một bộ xương trắng hếu.

Lại một đoạn Vong Linh ma pháp nữa được ngâm xướng, các linh hồn vừa mới chết chưa tan đi trên mặt đất, giống như hiện hình, biến thành một đám sương mù màu nâu xám, ùa về Huyết Trì ở giữa tế đàn. Máu tươi bên trong Huyết Trì hình thành nên một xoáy nước, các bộ hài cốt vừa mới trầm xuống đáy lộ ra, sau đó các mảnh xương trắng này chậm rãi gom góp lại, dần dần hình thành một Tà Thần ba mắt, trên đầu có tám sừng, trên lưng cắm đầy gai nhọn.

Tà Thần ba mắt này do các bộ xương tạo thành, ba con mắt với ba màu đỏ, vàng, xanh riêng biệt như là được khảm vào trên trán tạo thành một hình tam giác. Lúc tên quái vật này đang thành hình, một cổ tà khí khổng lồ đã từ trên người hắn lan tràn ra, khiến cho khắp nơi đều tràn ngập hơi thở tà ác của hắn, đó là một loại hơn thở giết chóc tà ác tàn nhẫn đến cực đại.

Cho dù cách rất xa, Hàn Thạc cũng cảm nhận được trong lòng bỗng run lại, hắn nhìn chăm chăm vào Tà Thần ba mắt, một giây cũng không rời đi, tập trung quan sát từng cử động của nó.

- Không thể tin được, hắn thông qua tế đàn đã tạo được liên lạc với Tam Nhân Tà Thần An Tư Định Tư rồi! - Ngải Mễ Lệ rên lên tỏ vẻ bất ngờ, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

Tà Thần đúng là những kẻ cường đại tồn tại trong truyền thuyết, bọn họ đều có thần thông quảng đại, nhưng mà lại bị ước thúc bởi các pháp tắc của vị diện nên không có khả năng hiển lộ bản thể tại thế giới này. Nhưng mà thông qua một chút nghi lễ, kèm thêm một chút vật làm môi giới, lại được một người sử dụng bí pháp huyền ảo, vẫn có thể tiến hành liên lạc cùng với thần minh.

Cho tới nay, Hàn Thạc đều cho rằng cái loại thuyết pháp không có bằng chứng này là vô cùng hoang đường, cho rằng chuyện đó vốn dĩ không có khả năng tồn tại. Nhưng mà bây giờ sự thật đang diễn ra trước mắt, thì không phải do Hàn Thạc tin hay không nữa mà là hắn bắt buộc phải tin rồi. Mắt thấy Tam Nhân Tà Thần An Tư Định Tư ở vị diện không biết cách xa bao nhiêu, thông qua nghi thức của tên vong linh pháp sư này mà nhập vào một bộ xương, Hàn Thạc trong lúc ấy nhất thời ngẩn người, những ý nghĩ trong đầu có phần hỗn loạn.

Từng chuỗi thanh âm huyền bí liên tiếp được phát ra từ miệng của Tam Nhân Tà Thần, hai người Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ nghe được nhưng lại không biết các thanh âm này có ý nghĩa là gì. Bất quá tên Vong Linh pháp sư hình như lại có thể trao đổi trực tiếp cùng Tà Thần.

Chỉ thấy tên Vong Linh pháp sư này nằm rạp trên mặt đất, đầu cúi gục liên tục quỳ lạy, hần đột nhiên lại ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng lo sợ, sau đó nhanh chóng ngâm xương một đoạn chú ngữ phóng ra vong linh ma pháp Sinh Mạng Trinh Sát, ma pháp trong giây lát tỏa ra xung quanh.

- Nguy rồi. - Hàn Thạc vừa thấy ma pháp này xuất hiện, lập tức biết đã có chuyện. Hần kêu khẽ, định kéo Ngải Mễ Lệ rời khỏi chỗ này.

Nhưng dù vậy họ vẫn là còn chậm một bước, ma pháp Sinh Mạng Trinh Sát phát tán ra bốn phương, vừa lướt qua chỗ của hai người lập tức sáng lên. Tên Vong Linh pháp sư đang quỳ lạy kia sắc mặt trầm xuống, pháp trượng bằng xương trắng bỗng nhiên vung lên, các chiến sĩ cương thi ở chung quanh đột nhiên phóng về phía hai người.

- Bại lộ rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. - Ngải Mễ Lệ khẽ kêu lên rồi nằng lúi lại định cùng Hàn Thạc rời đi nơi này.

Lúc này, Hàn Thạc thấy được tên Vong Linh pháp sư đang phân tâm, thân thể của Tam Nhân Tà Thần vừa mới được hình thành từ các mảnh xương trắng, đột nhiên đổ sập xuống huyết trì ở giữa tế đàn.

Xem ra, tên Vong Linh ma pháp sư không thể phân tâm dù chỉ một giây, mới có thể thông qua ma pháp huyền bí, lợi dụng máu và các bộ xương bên trong Huyết Trì mà tiến hành liên lạc cùng với Tam Nhân Tà Thần. Một khi hần phải phân tâm đối phó với Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ. Tà Thần An Tư Dịch Tư đang ở một vị diện khác sẽ không thể lợi dụng hài cốt và máu tươi để hiện hình.

- Tam Nhân Tà Thần An Tư Dịch Tư không thể trợ giúp hần, hai người chúng ta cũng không cần e ngại hần. - Hàn Thạc đột nhiên dừng lại trước cửa động, giữ Ngải Mễ Lệ lại.

Ngải Mễ Lệ nghe Hàn Thạc nói như thế liền nhìn lại tế đàn, nằng cũng phát hiện ra Tam Nhân Tà Thần đã biến mất giữa Huyết Trì, lúc này thần sắc mới trấn định lại, quát lên:

- Người là kẻ nào, sao dám dùng nghi thức tà ác như thế để gọi về Tam Nhân Tà Thần An Tư Dịch Tư tại Ngõa Luân Thành?

- Hai người các ngươi không nên xông tới đây, nếu không ta sẽ giết hai người.

Tên Vong Linh pháp sư gầy ốm khàn khàn nói, sau đó dùng phiêu phù thuật bay tới phía Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ.

Cây bạch cốt pháp trượng được hần nắm trong tay, quơ quơ vài vòng rồi phóng ra một vong linh ma pháp cao cấp Oán Linh Hồn Liên, hơn mười Oán Linh quấn lấy nhau giống như một sợi xích sắt thật dài, phóng tới Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ. Trong lúc đó, mười mấy tên cương thi chiến sĩ cũng cầm côn gỗ đi tới, lập tức tiến đến công kích hai người.

Hừ nhẹ một tiếng, Ngải Mễ Lệ lấy ra ma pháp trượng của nằng, thấp giọng ngâm xương một hắc ám ma pháp, một lưới hái tử thần màu đen trong phút chốc hình thành trên không. Lưới hái này được pháp trượng của Ngải Mễ Lệ điều khiển, liền chém xuống các chiến sĩ cương thi. Dưới sự tấn công của lưới hái tử thần, thân thể của các cương thi chiến sĩ yếu ớt như giấy mỏng, vừa bị chạm vào liền vỡ tan ra, không một tên nào có thể tiếp cận hai người.

Trong lúc Oán Linh Hồn Liên sắp cuộn tới, Lục Ma Phong của Hàn Thạc đột nhiên rít lên rồi phóng ra, Huyền Băng Ma Diễm Quyết luân chuyển. Lục Ma Phong tỏa ra hồng quang chói mắt, nhiệt độ trong cả không gian xung quanh đột nhiên tăng cao. Lục Ma Phong được bao trùm bởi hồng sắc ma diễm, bốc cháy rừng rực, bắn về phía Oán Linh Hồn Liên.

Hơn mười một oán linh kết thành chuỗi Oán Linh Hồn Liên gào thét kinh sợ dưới hồng sắc ma diễm cực nóng từ Lục Ma Phong tỏa ra. Khi Lục Ma Phong xé gió tiến vào giữa chuỗi Oán Linh Hồn Liên, đám oán linh đó liền phát ra tiếng “xèo xèo” rồi bốc lên một đám khói màu xám, lập tức hơn mười một oán linh đã hồn phi phách tán.

Ba cây cốt mâu đột nhiên được hình thành, liền bắn về phía Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc dùng tinh thần khống chế Lục Ma Phong bay tới ngăn cản hai cây cốt mâu đang phóng về phía Ngải Mễ Lệ, còn bản thân hần lại niệm ra một Vong Linh ma pháp, một cây cốt mâu hiện ra phản kích vào cây cốt mâu còn lại.

- A, không ngờ tiểu tử người lại cũng là một Vong Linh pháp sư! - Tên vong linh pháp sư khô gầy kia, đột nhiên kinh ngạc hét lên.

- Ha ha, đúng thế, vừa rồi ở nhà của Tập Nhĩ Phí Đặc chúng ta vừa mới liên thủ tiêu diệt Khắc Lạp Khắc, lần này chính là lần gặp mặt thứ hai của chúng ta. - Hàn Thạc ung dung nhìn tên Vong Linh pháp sư, mỉm cười.

Lần trước ở chỗ của Tập Nhĩ Phí Đặc, ngay từ đầu Hàn Thạc đã bịt mắt, sau khi giết chết Khắc Lạp Khắc mới gỡ mặt nạ xuống. Sau đó, khi tên Vong Linh pháp sư này công kích Hàn Thạc, khoảng cách giữa hai người lúc đó cách nhau rất xa, lại kèm thêm đêm khuya tối đen, do vậy hắn cũng không thấy rõ mặt Hàn Thạc, lúc này gặp lại hiển nhiên cũng không nhận ra.

- Hóa ra là người!

Tên Vong Linh pháp sư trầm giọng quát lên, lại nhẹ nhàng bay về phía Hàn Thạc, âm trầm nói:

- Đều là Vong Linh pháp sư, ta sẽ chống mắt xem người rốt cuộc có biết được những ý nghĩa sâu xa của Vong Linh ma pháp hay không.

Vừa nói xong, hắn liền lập tức ra tay, xem chừng là định tiêu diệt Hàn Thạc trước tiên.

156. Chương 156:linh Hồn Xâm Thực

oOo- Ta bắt quá cũng chỉ là người mới nhập môn thôi, đang muốn thỉnh giáo người đây!

Hàn Thạc thấy Vong Linh pháp sư đang lơ lửng bay tới cũng không hề tỏ vẻ khinh thường chút nào, hờ hững nói. Hắn tự tin vậy là vì bên cạnh còn có Ngải Mễ Lệ là một ma đạo sư Hắc Ám hệ, dùng lực lượng của hai người đối phó với một mình gã này thì tuyệt đối sẽ không thể bị thua thiệt gì.

Trên đường bay tới chỗ Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đang đứng, gã Vong Linh pháp sư này không ngừng thay đổi phương hướng. Thân hình gã lơ lửng, chập chờn lúc ở hướng này lúc hướng khác tựa như ma quỷ. Đến lúc khoảng cách tới hai người chỉ còn khoảng mười thước thì gã đột nhiên hươ cây bạch cốt ma pháp trượng, nhỏ giọng ngâm xướng một loại Vong Linh chú ngữ.

Trong khoảnh khắc hiện ra một tên Tà Ác kỵ sĩ, thân cao ba thước, da màu nâu sẫm, mặc thiết giáp màu đen che phủ khắp cả người, cưỡi một con Hào Khiếu thú mình dài toàn thân phủ lân giáp màu nâu, có sức mạnh hơn cả tê ngưu. Tay hắn giơ cao một cây lang nha bổng thô to như thân người, thúc con Hào Khiếu thú, hung ác xông lên, chuẩn bị tấn công Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

Tà Ác Kỵ sĩ cùng với Tăng Ác đều là sinh vật hắc ám thuộc đẳng cấp cao nhất chỉ có Vong Linh pháp sư đạt tới cấp bậc ma đạo sư mới có thể triệu hoán ra được. Bọn chúng đến từ vực sâu của thời không hắc ám khác, thân thể mặc áo giáp sắt màu đen có sức phòng ngự vật lý cực mạnh, sức tấn công điên cuồng mãnh liệt, lại phối hợp với con vật cưỡi Hào Khiếu thú để công kích, luôn là ác mộng đối với bất kỳ ai bị tấn công.

Chỉ một hơi thở, Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đã thấy một người một thú ở ngay trước mặt, tên Tà Ác kỵ sĩ giơ cao cây lang nha bổng trông như cái cột sắt đập thẳng xuống.

Ngải Mễ Lệ không nói thêm lấy một tiếng lập tức lùi lại, miệng khẽ ngâm xướng ma pháp Hắc Ám hệ. Thanh tử thần liêm đao cực lớn đã đã hình thành từ này, bây giờ còn chưa tan đi, theo sự điều khiển của Ngải Mễ Lệ bay lên chém về phía tên Tà Ác kỵ sĩ này.

Bên kia, sau khi triệu hoán ra Tà Ác kỵ sĩ, gã Vong Linh pháp sư không tiếp tục lao tới mà trái lại nhanh chóng lùi về phía sau, một mặt triệu hoán Thạch Tượng quỷ tấn công Hàn Thạc, mặt khác tiếp tục dùng cốt mâu bắn ra bốn phía.

So với các đệ tử trong học viện khi tỷ thí với nhau thì gã Vong Linh pháp sư này rõ ràng là kẻ thân kinh bách chiến, nắm bắt thời cơ công kích vô cùng chuẩn xác. Hắn vừa nãy bay lơ lửng chập chờn đến gần bọn Hàn Thạc hai người, đến khi ở ngay trước mặt họ thì mới triệu hoán ra Tà Ác kỵ sĩ là vì muốn lợi dụng khoảng cách gần công kích khiến cho hai người có nhiều cơ hội phòng ngự.

Đáng tiếc đối thủ của hắn lại là Hàn Thạc, Lục Ma Phong theo tâm ý mang theo ngọn lửa ma quái cháy sáng rực bay ra, nhằm thẳng về phía một nhóm thạch tượng quý đang xông tó còn bản thân Hàn Thạc thì ngâm xương ma pháp Bạch Cốt Thuần Bài, trong giây lát tạo thành một lá chắn ở trước mặt chống đỡ những cốt mâu đang bay đến.

Cản được hai cốt mâu bắn tới, Bạch Cốt Thuần Bài cũng hao hết ma lực mà vỡ tan ra, coi như qua được đòn công kích đầu tiên của gã Vong Linh ma pháp sư. Hàn Thạc quay sang nhìn Ngải Mễ Lệ, tinh thần lực của hắn lưu chuyển ngưng tụ rất nhanh, trong phút chốc triệu hoán ra Tiểu Khô Lâu, dùng tinh thần thông tri nó trợ giúp nâng đỡ phó tên Tà Ác kị sĩ kia.

Tên Tà Ác kị sĩ cười Hào Khiếu thú là hắc ám sinh vật có đẳng cấp cực cao nên khi đối mặt với đòn tấn công bằng tử thần liên đao do Ngải Mễ Lệ dùng Hắc Ám ma pháp ngưng tụ thành thì hắn huy động cây lang nha bổng to như cái cột nhà trong tay phòng ngự hết sức linh hoạt. Cây lang nha bổng đi cùng với hắn đúng là vô cùng cứng rắn, chặn đánh tử thần liên đao do ma lực của Ngải Mễ Lệ ngưng tụ thành mà không hề bị sút mẻ một tẹo nào.

-Ồ, người cũng biết triệu hoán ra khô lâu chiến sĩ ư?- Tên Vong Linh pháp sư vừa thấy Hàn Thạc ngâm xương rất nhanh một câu, kết quả là xuất hiện ra một khô lâu chiến sĩ quái dị là Tiểu Khô Lâu thì tỏ ra hết sức nghi hoặc.

Hàn Thạc ung dung nhếch miệng cười nhưng không trả lời vẫn tiếp tục dùng tinh thần phân phó Tiểu Khô Lâu đi tấn công tên Tà Ác kị sĩ kia.

Hai chân dậm mạnh xuống đất một cái, bảy thanh cốt thứ sau lưng Tiểu Khô Lâu lay động rồi bất ngờ bay vút lên trên không. Tay vẫn nắm chặt cốt đao, từng bước lững không tiến lên phía trước, lao về phía hậu tâm của tên Tà Ác kị sĩ nhanh như sấm giáng chớp giật.

Tên Tà Ác kị sĩ đang đối mặt với tử thần liên đao, tựa hồ có chút coi thường, chỉ hơi hơi nhún bả vai làm xuất hiện chiếc áo giáp màu đen bao trùm lấy hậu tâm hắn. Trên mặt tên Vong Linh pháp sư lộ rõ nét cười chế nhạo, nhìn theo đòn tấn công của Tiểu Khô Lâu mà không hề có lấy một chút lo lắng cho tên Tà Ác kị sĩ mà hắn triệu hoán ra.

Mắt thấy cốt đao của Tiểu Khô Lâu sắp đâm vào hậu tâm của tên Tà Ác kị sĩ thì nó bỗng nhiên ngưng lại trong một khoảnh khắc rồi thỉnh thoảng đổi phương hướng, đâm “sột” một tiếng vào cái gáy để trần của tên này. Tên Tà Ác kị sĩ đang mãi đối phó với đòn tấn công của tử thần liên đao bỗng liên tiếp kêu lên mấy tiếng thê lương quái dị, cây lang nha bổng to dùng trong tay bỗng nhiên vung đập loạn xạ.

Thanh liên đao do Ngải Mễ Lệ ngưng tụ thành bỗng lướt qua lang nha bổng chém mạnh vào con Hào Khiếu thú ở phía dưới người của tên Tà Ác kị sĩ kêu “phập” một tiếng, đầu của con ác thú văng ra, làm tóe ra những vệt sáng trông như những hoa lửa nhỏ.

Cùng lúc Tiểu Khô Lâu chồm tới, đè lên trên thân mình của tên Tà Ác kị sĩ rồi cứ nhằm vào phần thân thể của tên Tà Ác kị sĩ không được chiếc áo giáp màu đen bao bọc mà dồn sức đâm chém loạn xạ ngẫu, trông cứ tưởng như đang sử dụng loạn phi phong đao pháp.

Qua một lúc, thanh cốt đao đang cắm ở cổ của tên Tà Ác kị sĩ cũng bị Tiểu Khô Lâu nhổ bật ra, nắm chặt trong tay không ngừng đâm mạnh vào thân mình hắn. Tên Tà Ác kị sĩ liên tục phát ra những tiếng tru lớn như tiếng của Hào Khiếu thú, rồi trong phút chốc cả người hắn phát sinh dị biến.

Thiết giáp màu đen đột nhiên bị gỡ đi, thân thể tên Tà Ác kị sĩ vốn đen bóng đột ngột bị vỡ vụn ra thành tro bụi, trong chớp mắt biến mất không còn thấy dấu vết cùng với con Hào Khiếu thú mà hắn cười, xem như những dấu tích của những sinh mạng này đã hoàn toàn bị xóa sạch.

Sau khi tên Tà Ác kị sĩ biến mất, Ngải Mễ Lệ thở nhẹ một hơi, nhanh chóng ổn định tinh thần, theo đó thanh tử thần liên đao cũng biến mất đi, tại nơi này chỉ còn lại mỗi Tiểu Khô Lâu tay cầm cốt đao. Tiểu Khô Lâu khua thanh cốt đao lên một cái, bảy thanh cốt thứ nằm tản mát trên mặt đất tức thì bay ngược về gắn vào xương sống của hắn.

Về mặt khinh khỉnh coi thường của tên Vong Linh pháp sư đã biến mất hoàn toàn, lộ rõ vẻ khó tin nhìn Tiểu Khô Lâu kinh hãi thốt lên:

- Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Một trăm khô lâu chiến sĩ cũng không thể làm thương tổn được Tà Ác kỵ sĩ! Điều này là trái với những tri thức thông thường về Vong Linh ma pháp.

Vẫn giữ nụ cười nhẹ ung dung như trước, Hàn Thạc vô cùng thoải mái nói:

- Không có cái gì là không thể! Mặc dù ta không nắm được nhiều Vong Linh ma pháp như ngươi, nhưng cũng có thể giải thích được.

Thêm một mệnh lệnh được ban ra, Tiểu Khô Lâu đang cầm thanh cốt đao nhìn chăm chăm vào tên Vong Linh pháp sư bỗng nhún mạnh đôi chân, bay vút nhanh về phía hắn.

Gã pháp sư lại càng kinh ngạc, chợt cười hắc hắc quái dị rồi nói:

- Được, được lắm, vậy thì để ta xem ngươi rốt cục là có bí mật gì.

Khe khẽ ngâm xướng một đoạn chú ngữ Vong Linh ma pháp, sau đó gã lao nhanh đến gần Hàn Thạc. Khi gã và Tiểu Khô Lâu sắp lao vào nhau thì gã bỗng nhiên bay vọt lên cao, cây bạch cốt pháp trượng trong tay đột ngột bị quăng được ném ra, bay tới dính chặt vào đỉnh đầu của Hàn Thạc.

Trong nháy mắt, một luồng tinh thần lực Tà Ác khổng lồ thông qua bạch cốt pháp trượng cuồng bạo truyền vào đầu của Hàn Thạc rồi như một thanh nam châm cố gắng hấp thu trí nhớ của Hàn Thạc. Gã Vong Linh pháp sư kia trên mặt nở nụ cười đắc ý, âm trầm nói với Ngải Mễ Lệ đang hoảng hốt lo sợ ở bên cạnh:

- Không được tùy tiện manh động, bây giờ ta đã thiết lập được mối liên hệ với linh hồn của hắn, nếu ta chết đột tử, linh hồn của hắn cũng sẽ tiêu tán mà trở thành một tên ngốc.

Ngải Mễ Lệ vừa nghe được những lời này thì lập tức ngẩn ngơ, sau đó đôi mắt lo lắng nhìn Hàn Thạc, phát hiện mới thoáng một cái mà Hàn Thạc đã đứng sững sờ tại chỗ, thần sắc đã trở nên hốt hoảng, hai mắt vô hồn trông như một pho tượng đá.

Ngay cả Tiểu Khô Lâu vừa mới nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc, đang định tấn công tên Vong Linh pháp sư này cũng đột nhiên đứng sững lại tại chỗ, cầm cốt đao ngơ ngác nhìn chung quanh, dường như đang đợi Hàn Thạc ra mệnh lệnh tiếp theo cho nó.

- Ha ha, gần đây ta vừa nắm vững một Vong Linh ma pháp là Linh Hồn Xâm Thục. Ta có thể sử dụng Vong Linh ma pháp này để chiếm hữu linh hồn của một người làm của riêng, ăn mòn linh hồn rồi sau đó có thể tìm ra được tất cả các bí mật của người đó. Trong quá trình này, linh hồn của ta và đối tượng hòa nhập với nhau, nếu ta đột nhiên tử vong thì đối tượng cũng khó tránh khỏi kiếp nạn, haha! - Tên Vong Linh pháp sư này vừa thấy lực lượng tà ác của bạch cốt pháp trượng đã xâm nhập vào trong óc Hàn Thạc thì liền đắc ý giải thích cho Ngải Mễ Lệ.

Ngải Mễ Lệ nhìn trạng thái của Hàn Thạc lúc này thì trong lòng cực kỳ lo lắng, không biết rốt cuộc có nên động thủ đối phó với tên Vong Linh pháp sư này hay không.

Luồng tinh thần lực cực kỳ tà ác từ cây bạch cốt pháp trượng không ngừng tuôn tràn vào trong cơ thể Hàn Thạc. Bản thân là ma đạo sư, Ngải Mễ Lệ có thể cảm nhận được rất rõ ràng, do đó đối với những lời nói của tên Vong Linh pháp sư này, nàng thật sự không dám không tin.

Trong lúc nàng còn ngây ra đó thì Hàn Thạc vốn đang đứng đực mặt bỗng nhiên thét lên một tiếng, trên đôi tay bùng lên ngọn lửa màu đỏ tía cháy bùng bùng. Cả người hắn phút chốc tựa như bị ngọn lửa màu đỏ tía này bao phủ, khuôn mặt lộ vẻ dữ dằn đáng sợ, toàn thân tràn ngập một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Đồng thời, tên Vong Linh pháp sư vừa rồi còn dương dương đắc ý thì lúc này mặt mũi bỗng đột nhiên trở thành trắng bệch, bao nhiêu nét hờn hờ vừa nãy biến đi đâu mất tích, sợ hãi cực độ gào toáng lên:

- Không, không được!

157. Chương 157:chiếm Giữ Linh Hồn

oOoBạch cốt pháp trượng đang chụp trên đỉnh đầu Hàn Thạc không biết từ khi nào đã bay đến chụp thẳng lên đầu gã Vong Linh pháp sư. Gã Vong Linh pháp sư hoảng sợ, không ngừng ngâm xướng Vong Linh ma

pháp, cố gắng thu hồi lại cây bạch cốt pháp trượng nhưng đáng tiếc là không được.

Cùng lúc, Lục Ma Phong vụt lao ra, trong phút chốc đã đâm vào ngực gã. Trên đầu gã bỗng nhiên bốc lên một luồng hồng hỏa ma diễm, còn Hàn Thạc đột nhiên lại khoanh chân ngồi xuống, đổi lại nhẹ giọng ngâm xướng Vong Linh ma pháp.

Trong chớp mắt, luồng hồng hỏa ma diễm đã phủ kín cái đầu của Vong Linh pháp sư, bị đốt đến không thành nhân hình, đầu gã cháy đen như một cục than đen thui, không thể nhìn ra ngũ quan được nữa.

Một đoạn ma pháp chú ngữ huyền ảo được Hàn Thạc phát ra. Chỉ thấy hần phất phất tay, cây bạch cốt pháp trượng liền bắn ra một tấm lưới ánh sáng xanh biếc. Tấm lưới này bao phủ lên đỉnh đầu Vong Linh pháp sư, dường như đang hút lấy thứ gì đó.

Một luồng khí xám từ thân thể Vong Linh pháp sư phiêu hốt bay ra, giống như là linh hồn của kẻ vừa chết. Chiếc lưới màu xanh chậm rãi trùm lên nó, sau đó cùng bạch cốt pháp trượng nhẹ nhàng bay đến trước mặt Hàn Thạc.

Đến đỉnh đầu Hàn Thạc, bạch cốt pháp trượng đột nhiên bay vào tay hắn. Còn chiếc lưới mang linh hồn của Vong Linh pháp sư thì theo ba đường miệng, mắt, tai chảy vào trong não hắn.

Biến hóa liên tiếp xảy ra, Ngải Mễ Lệ đứng bên cạnh trợn mắt há mồm, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Nàng không thể tưởng tượng nổi Vong Linh pháp sư này mới rồi còn đang đắc ý, trong khoảnh khắc sau linh hồn đã bị Hàn Thạc thu vào.

Chiếc lưới xanh biếc cùng linh hồn gã Vong Linh pháp sư theo thất khiếu chảy vào đại não Hàn Thạc. Hắn vẫn ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Bất quá trên mặt hắn biểu lộ nhiều cảm xúc khác nhau, khi thì cười vui, khi thì thống khổ, lúc lại trở nên phần nộ.

Trong khi Hàn Thạc vẫn ngồi yên bất động, Tiểu Khô Lâu ban nãy còn đứng yên tại chỗ bỗng lộ ra một chút nghi hoặc. Sau một lúc quanh quẩn xung quanh sân, cầm theo cốt đao từ từ đi tới chỗ trung tâm tế đài, mục tiêu không ngờ chính là Huyết Trì nơi triệu hồi tam nhân tà thần An Tư Dịch Tư.

- Mau rời khỏi đó! - Ngải Mễ Lệ biết Tiểu Khô Lâu cùng Hàn Thạc có mối liên hệ thần kì, vừa thấy Tiểu Khô Lâu một mình chạy tới nơi nguy hiểm kia liền hét lớn.

Cái Huyết Trì ở trung tâm tế đàn tà ác kia chính là do vô số máu huyết, thi thể của thương nhân, thị vệ hóa thành. Mặt khác còn được Vong Linh pháp sư kia bỏ thêm thứ gì đó ác độc. Ngải Mễ Lệ e sợ Tiểu Khô Lâu tiến vào, Huyết Trì sẽ xâm hại đến thân thể nó.

Đáng tiếc, Ngải Mễ Lệ không phải là Hàn Thạc, lời nàng nói căn bản không thể tạo thành bất cứ trói buộc nào với Tiểu Khô Lâu. Một tiếng “Mau rời khỏi đó” của nàng không ngờ lại có hiệu quả ngược lại, Tiểu Khô Lâu quay cái đầu lâu bóng loáng lại xoa xoa rồi nhìn nàng hơi nghi hoặc, sau đó thả người nhảy vào bên trong Huyết Trì.

- Trời ạ, chủ nhân đã là một tên điên, đến cả vật triệu hoán cũng là tiểu phong tử! - Ngải Mễ Lệ giận điên người, không kìm được buột miệng mắng.

Mắng vậy, nhưng nàng vẫn chạy đến tế đàn xem có cách nào trợ giúp Tiểu Khô Lâu. Khi nàng đến được nhìn vào Huyết Trì, liền thấy Tiểu Khô Lâu đang bơi lội bì bõm bì bõm giữa huyết thủy giống như một đứa trẻ ngây thơ đang nghịch nước, thuần túy chỉ từ gương mặt bạch cốt kia, Ngải Mễ Lệ cảm giác được sự vui vẻ.

- Ôi, Tiểu Khô Lâu này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? - Mắt thấy Tiểu Khô Lâu không việc gì, lại còn như đùa nghịch háng hái như vậy Ngải Mễ Lệ thực sự cũng không biết nên nói thế nào.

Vừa nãy, tất cả thi thể vừa rơi vào trong Huyết Trì, da thịt cùng máu huyết liền bị hòa tan. Thi cốt cũng chìm xuống vô ảnh vô tung. Nhưng mà Tiểu Khô Lâu từ khi tiến vào đến giờ lại dường như không bị ảnh hưởng gì, điều này làm cho Ngải Mễ Lệ cực kì kinh ngạc. Liên tưởng đến lần đầu tiên gặp Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu này có thể miễn dịch rất nhiều Hắc Ám ma pháp, đuổi theo nàng đến mức gà bay chó chạy, tình cảnh lúc ấy thật hỗn loạn, Ngải Mễ Lệ đành lắc đầu cười khổ, xem bộ dạng nó quả nhiên có một số sự tình không thể giải thích được.

Đột nhiên, cặp mi dài Ngải Mễ Lệ chớp động, hai mắt nghi hoặc chăm chăm về phía Huyết Trì. Sau khi nhìn kỹ, rất nhanh nàng phát hiện ra máu tươi trong Huyết Trì tựa hồ đang từ từ giảm bớt.

Khi mục quang nàng dừng lại trên người Tiểu Khô Lâu, đột nhiên phát hiện bảy thanh cốt thứ sau lưng Tiểu Khô Lâu, không ngờ lại là... tự hấp thu máu tươi trong Huyết Trì. Phát hiện ra hiện tượng kì quái này, Ngải Mễ Lệ chấn động rên rỉ, mở miệng than:

- Trời ạ, rốt cuộc nó là loại ác ma gì vậy!

Trong lúc Tiểu Khô Lâu đang giỡn nước thì máu tươi trong Huyết Trì dần dần bị hút vào bảy thanh cốt thứ trên lưng nó. Khi lộ ra đến đáy thì có rất nhiều bạch cốt ở dưới dường như bị một lực lượng nào đó ảnh hưởng, toàn bộ biến thành cốt phần dung hợp với lượng máu tươi còn lại, sau đó tất cả cũng đều bị bảy thanh cốt thứ hấp thu.

Quá trình liên tục diễn ra trong nửa giờ, mọi thứ trong Huyết Trì đều bị bảy thanh cốt thứ trên sống lưng Tiểu Khô Lâu hấp thu hoàn toàn. Nhìn xuống dưới Huyết Trì đã cạn trơ, Ngải Mễ Lệ phát hiện bảy thanh cốt thứ sau lưng nó đã chuyển thành màu đỏ như máu, trong màu đỏ yêu dị đó, thỉnh thoảng có tỏa ra huyết quang, thoạt nhìn lộ vẻ sắc bén đáng sợ.

Huyết Trì có hình tứ giác, sau khi cạn khô sâu đến ba thước, trong khi đó Tiểu Khô Lâu chỉ cao có hơn một thước, nó nhìn lên phía trên bờ nơi Ngải Mễ Lệ đang đứng, tựa hồ đang suy nghĩ xem nên làm sao để bò lên.

- Thật sự không có biện pháp đâu. - Ngải Mễ Lệ thở hổn hển nói một câu, đang định thả một sợi dây xuống kéo Tiểu Khô Lâu lên.

Nào biết nàng vừa nói xong, Tiểu Khô Lâu bỗng huy động bảy thanh cốt thứ màu đỏ, lúc lác từ Huyết Trì bay lên rồi hạ xuống bên cạnh Ngải Mễ Lệ đang ngây ra như phỗng. Tiểu Khô Lâu trước sau đều không liếc Ngải Mễ Lệ đến một cái, lại huy động bảy thanh cốt thứ, bay đến bên cạnh Hàn Thạc vẫn đang ngồi xếp bằng bất động.

- Đáng ghét, người và tên chủ nhân đó đều là thứ hỗn đản!- Mặc dù Tiểu Khô Lâu không biểu hiện gì ngoài mặt, nhưng Ngải Mễ Lệ có cảm giác được nó đang dương dương tự đắc hướng về phía mình khoe khoang, nhin không được liền mắng

Sau đó Ngải Mễ Lệ thấy Tiểu Khô Lâu tiếp tục huy động bảy thanh cốt thứ bay vòng quanh căn phòng lớn này.

Lúc đầu còn loạng choạng, chậm chạp sau đó dần trở nên vững vàng, tốc độ càng lúc càng nhanh. Sau đó mắt nàng đuổi theo tung tích của nó, khẽ đảo qua đảo lại.

Ngay lúc này, Hàn Thạc bỗng thở nhẹ một hơi, đột nhiên mở miệng nói:

- Rốt cuộc cũng xong!

Ngải Mễ Lệ chấn động, thôi không dõi theo Tiểu Khô Lâu, đôi mắt xinh đẹp nhìn sững vào người Hàn Thạc. Đột nhiên nàng giật mình, cực kỳ kinh dị nhìn vào cặp mắt hắc, trong lúc nhất thời không ngờ lại quên hỏi hắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy hai mắt Hàn Thạc đột nhiên sáng ngời, giống như hai ngôi sao sáng chói giữa một biển tình không mênh mông vậy, vừa hiển lộ ra một vẻ thâm thúy mê người lại vừa làm cho người ta có một cảm giác thần bí không thể giải thích.

- Có chuyện gì sao? - Hàn Thạc thấy Ngải Mễ Lệ với vẻ mặt ngây ngốc đang nhìn mình, nhin không được liền đứng lên, đi tới trước mặt đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của nàng, lên tiếng hỏi.

- Không có, không có gì, chỉ là phát hiện con mắt chàng càng thêm sáng ngời, ngay cả khí chất cũng phát sinh biến hóa nào đó. - Ngải Mễ Lệ lúng túng trả lời, đỏ mặt đầy tay Hàn Thạc ra.

- Hắc hắc. Nguyên lai chiếm giữ linh hồn tên Vong Linh pháp sư này lại có lợi ích lớn như vậy. - Hàn Thạc mừng rỡ cười to.

Trong lòng Ngải Mễ Lệ cảm thấy hiếu kỳ, bóp mạnh cổ Hàn Thạc như là sắp giết chết hắn, hung hãn hỏi:

- Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Khụ khụ, được rồi được rồi!

Giải khai hai bàn tay đang nắm cổ mình, Hàn Thạc lúc này mới cười cười giải thích:

- Ta đã nói qua, ta tu luyện võ kỹ phi thường thần kì, nó chẳng những cường hóa thân thể ta, ngay cả não vực cũng được mở rộng. Vừa rồi, gã kia muốn thông qua ma pháp Linh Hồn Xâm Thực cầm giữ linh hồn ta, chiếm lấy tất cả trí nhớ. Nhưng trong quá trình đó, bởi vì não vực của ta đã mở rộng, đồng dạng chịu ảnh hưởng của Linh Hồn Xâm Thực nên có khả năng cảm ứng được linh hồn cùng toàn bộ trí nhớ của gã.

Dựa theo đạo lý này, loại Vong Linh pháp sư có cấp bậc giống ta, tinh thần lực cùng tốc độ đầu óc xử lý, tuyệt đối không bì kịp với sự tu luyện Linh Hồn Xâm Thực của gã. Người bình thường khi còn chưa rõ ràng tên gã thì đã bị gã chiếm lấy linh hồn cùng trí nhớ.

Đáng tiếc não vực ta đã trải qua sự cường hóa tàn khốc, thần kinh cứng cõi đến mức gã không thể tưởng tượng được. Tốc độ ta so với hắn càng nhanh hơn, chiếm được linh hồn bên trong cùng trí nhớ, sau đó liền chiếm giữ hết thấy linh hồn hắn. Tất cả mọi chuyện đơn giản là như vậy.

Nghe lời giải thích từ Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ ghen hòng nhìn hắn trân trân không nói nên lời vì kinh ngạc, vẻ mặt khó có thể tin tưởng, lắc đầu kêu nhỏ:

- Không thể tưởng tượng, thật sự không tin nổi, chàng rốt cuộc là thứ quái vật gì thế?

Ôm Ngải Mễ Lệ vào lòng, Hàn Thạc tươi cười nói:

- Được rồi, được rồi. Không nên kinh ngạc như thế, chúng ta cũng nên rời khỏi chỗ này rồi.

Hắn vừa dứt lời, Lục Ma Phong đang cầm ở trước ngực tên Vong Linh pháp sư kia bỗng bay lên rồi trong nháy mắt hạ xuống tay Hàn Thạc. Trên mũi nhọn của nó còn mang theo một đoạn ngón tay đeo không gian giới chỉ, hắn không khách khí cầm lấy luôn.

- Xú tiểu tử, không được bay loạn nữa, xuống đây cho ta. - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn Tiểu Khô Lâu đang bay vòng vòng trong không trung cười quát một tiếng, Tiểu Khô Lâu khoa tay múa chân vui sướng bay lượn đến trước mặt Hàn Thạc, sau đó hạ xuống đất cầm cốt đao múa máy.

- Nó, nó tiến vào Huyết Trì, nghiền toàn bộ máu tươi cùng xương cốt bên trong biến thành cốt phấn, rồi hấp thu hết vào bảy thanh cốt thứ. - Ngải Mễ Lệ sợ Hàn Thạc nhắm mắt không biết sự tình gì liền gấp rút giải thích.

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Ta biết, nó không phải là lần đầu tiên lớn mật làm loạn như vậy, chẳng có gì đáng lo lắng cả. Nàng xem, nó bây giờ đã biết bay rồi, không phải tốt lắm sao?

- Chẳng biết chàng đã tạo ra loại ác ma gì, ta phát hiện nó tựa hồ có trí tuệ riêng. Không biết ta có nhầm lẫn hay không, khi ta cười nhạo nó không thể từ Huyết Trì bò lên, nó ngay lập tức bay lên. Thật sự ta có thể cảm nhận được nó đích thực đang dương dương tự đắc khoe khoang về phía ta. Ta cam đoan đấy! - Ngải Mễ Lệ nhìn Tiểu Khô Lâu, liền nhớ đến chuyện vừa rồi, giải thích dồn dập.

- Ha ha, nàng không nên kinh ngạc như vậy. Thế giới này vốn có nhiều chuyện không thể giải thích. Nàng nói ta hoàn toàn tin tưởng không phải là ảo giác, bởi vì ta cũng từng có cảm giác giống như vậy, bây giờ ta cũng không thể nói chính xác rốt cuộc sự tình là thế nào, bất quá ta suy nghĩ, từ nay về sau nó sẽ không ngừng tiến hóa, nó sẽ cho ta một lời giải thích. - Hàn Thạc không hề kinh ngạc, mỉm cười trả lời.

Ngải Mễ Lệ nghe xong giật mình, một lúc lâu sau mới cười khỏ nhìn Tiểu Khô Lâu, rồi lại nhìn sang Hàn Thạc nói về hồn dôi:

- Thật đúng là hai quái vật.

- Không có gì quái lạ cả, nàng sẽ phải học cách thích ứng với ta thôi. Bởi vì ta nghĩ, những chuyện từ nay về sau khiến kẻ khác kinh ngạc sẽ phát sinh trên người ta càng ngày càng nhiều. - Hàn Thạc ha ha cười to, tâm tình vô cùng vui sướng nói.

- Bố Lai Ân, tốc độ chàng phát triển nhanh như vậy, thành tựu tương lai khó có thể tưởng tượng, nói không chừng rất nhanh ta sẽ không trợ giúp chàng được nữa. Mà ta chỉ là một góa phụ mà thôi, sau này chàng còn muốn ta nữa không? - Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc, đột nhiên nghĩ đến sự việc sau này, đôi mắt đẹp của nàng nhìn thẳng vào Hàn Thạc một cách không sao nói rõ được, hỏi.

- Đừng có ngốc như vậy, ta và nàng ở cùng một chỗ không phải vì nàng có thể trợ giúp gì cho ta. Cho dù sau này có chuyện gì phát sinh, quan hệ giữa chúng ta cũng sẽ không vì đó mà thay đổi.

Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ say đắm nói, mắt thấy nàng lộ vẻ vui mừng, hắn mới nói tiếp:

- Đi thôi đi thôi, chúng ta trước hết phải rời khỏi chỗ này, những chỗ khác không cần tới nữa, ta nghĩ ta đã lấy được thứ nàng cần rồi.

Hai người không hề dừng lại, nắm tay nhau rời đi. Lợi dụng lúc trời tảng sáng khi tất cả mọi người không để ý, thần không biết quỷ không hay rời khỏi chỗ đó.

158. Chương 158:nhất Bộ Đăng Thiên

o0o

Bất luận thành thị nào ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, tổ chức Âm Mạc đều có an bài thành viên, Ngõa Luân thành đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Hàn Thạc một mình ngồi xếp bằng bên trong một gian mật thất xây bằng đá, chậm rãi tiêu hóa ký ức của gã Vong Linh pháp sư.

Sau đó liên tiếp trong bốn ngày, hắn không hề ra khỏi mật thất một bước, từ từ duyệt qua ký ức trong mấy chục năm của gã Vong Linh pháp sư. Gã này tên là Khắc Lai Đốn, đã năm mươi hai tuổi, toàn bộ kinh nghiệm trong năm mươi hai năm đều bị Hàn Thạc nhất nhất chất lọc tiêu hóa.

Ký ức của gã phong phú đến mức kinh ngạc. Hắn đã từng trải qua hàng chục trận chiến lớn, lĩnh ngộ cả đời của hắn với đẳng cấp ma đạo sư đương nhiên là không thể tầm thường, ngoài ra còn có một ít bí mật về thân phận. Hàn Thạc chọn lọc những gì hữu ích nhất đem hấp thu toàn bộ và bỏ qua một vài chuyện râu ria không quan trọng.

Về thân phận, Hàn Thạc lúc này mới biết được hắn thuộc một tổ chức tên gọi là Thiên Tai giáo hội. Nhiều năm qua hành động của gã đều nhận mệnh lệnh trực tiếp từ thượng tầng của giáo hội, hành động lần này nhằm vào Khắc Lạp Khắc cũng vậy. Bản thân hắn cũng không biết tại sao nhất định phải ám sát Khắc Lạp Khắc.

Ngoại trừ một vài sự tình liên quan đến thân phận, thu hoạch lớn nhất của Hàn Thạc chính là lấy được những hiểu biết về ma pháp từ cấp học đồ đến cảnh giới ma đạo sư, cùng với kinh nghiệm chiến đấu của gã từ lúc bắt đầu đến khi chết.

Nếu thế giới này thật sự có cái gọi là “nhất bộ đăng thiên ” thì có lẽ ứng với Hàn Thạc lúc này. Kiến thức về ma pháp của gã Vong linh pháp sư chắc chắn sẽ giúp cho Hàn Thạc đạt đến cảnh giới Vong Linh ma đạo sư mà không mất nhiều thời gian, chỉ cần có đủ tinh thần lực thì sẽ lĩnh hội rất nhanh Vong Linh ma pháp cấp cao.

Còn kinh nghiệm mấy chục trận chiến cả đời của Khắc Lai Đốn thực sự đã càng làm tăng thêm tầm nhìn, cách ứng phó tình huống trên chiến trường vốn cũng đã dày dặn của Hàn Thạc. Đối với tiền đồ chiến đấu sau này của hắn mà nói, có thể nói là vô hạn lượng. Những nét tinh yếu trên chiến trường vốn phải trả bằng máu và sinh mạng, Hàn Thạc phút chốc nắm rõ dù chưa hề trải qua. So với loại thu hoạch này, những hiểu biết về Vong linh ma pháp chỉ là một chuyện rất nhỏ.

Sau khi mất bốn ngày thu được những thứ giá trị từ ký ức của Khắc Lai Đốn, Hàn Thạc cũng không lập tức rời đi ngay mà ở lại thêm hai ngày để nắm vững học thuật của trung cấp Vong Linh hệ ma pháp sư.

Ra khỏi mật thất, tâm tình của hắn vô cùng thoải mái, đối với lần hành động này càng có phần chắc chắn.

- Ngải rất cục đã ra, Ngải Mễ Lệ đại nhân có dặn lại, một khi ngài đi ra, lập tức mang ngài đi gặp nàng. - Thiết Tư Đặc đang đứng thủ hộ trước cửa, thấy Hàn Thạc xuất hiện bèn cung kính nói.

- Này, Thiết Tư Đặc, sao bây giờ ngươi lại nghiêm túc vậy. Ta nhớ lúc mới biết ngươi, ngươi đâu có như vậy.- Hàn Thạc thấy bộ dạng của Thiết Tư Đặc liền có chút nghi hoặc.

Từ trước giờ phong cách nói chuyện của y với hần vốn vô cùng ung dung, tùy ý, bây giờ lại trở nên câu nệ, nói chuyện giống như thuộc hạ với thượng cấp của mình vậy.

- Bồ Lai Ân, trong tương lai ngài sẽ trở thành một đại nhân vật, ta bây giờ chỉ là xưng hô trước một bước mà thôi.- Thiết Tư Đặc cười mở miệng nói.

Hàn Thạc lắc đầu, nói ngay:

- Cho dù ta có thật sự trở thành một đại nhân vật, nhưng quan hệ giữa chúng ta cũng không nên xa lạ như vậy. - Vỗ vỗ vai Thiết Tư Đặc vài cái, hần vui vẻ cười nói thêm:

- Huynh đệ, ngươi nên thoải mái một chút, bộ dạng nghiêm túc của ngươi ngược lại lại khiến ta không thoải mái đâu.

- Được, được, ta biết phải làm thế nào, Bồ Lai Ân, ngươi nhanh lên đi gặp Ngải Mễ Lệ đại nhân, đại nhân có nói qua khi ngươi đi ra, ta phải lập tức mang ngươi đến gặp. - Thiết Tư Đặc vỗ vỗ vai Hàn Thạc, tựa hồ khôi phục vẻ phóng túng ngày xưa rồi cười ha ha vài tiếng, nhanh chóng dẫn Hàn Thạc đi vào một hành lang sáng rực.

Một lát sau, Hàn Thạc đã đến bên ngoài phòng của Ngải Mễ Lệ. Tới nơi, Thiết Tư Đặc nháy mắt có vẻ mờ ám với Hàn Thạc, cười hắc hắc rồi lui về một bên, cách xa hần một khoảng rồi mới dừng lại bên ngoài thủ hộ.

Vốn mấy ngày ở chung, mặc dù Hàn Thạc cùng Ngải Mễ cũng đã tận lực che giấu quan hệ giữa hai người, nhưng phong cách nói chuyện cùng một vài động tác lộ ra về tình chàng ý thiếp, khiến người ngoài chỉ cần tinh ý một chút là biết. Thiết Tư Đặc thân là đạo tặc, vốn phi thường thông minh, cơ trí, ở chung cùng hai người vài ngày, tất nhiên sẽ phát hiện ra vài sự mập mờ. Bất quá, cũng vì là kẻ thông minh nên Thiết Tư Đặc biết nếu cùng Hàn Thạc quan hệ tốt cơ hội thăng tiến của hần mới rộng mở, nên cho dù trong lòng biết nhưng cũng coi như mắt mờ mắt nhắm, không biết gì cả.

Tâm lý Hàn Thạc cũng hiểu được điều này nên nhìn cái nháy mắt của Thiết Tư Đặc vẫn bình tĩnh, không hề kiêng kỵ đẩy cửa đi vào trong phòng của Ngải Mễ Lệ.

- Là ai? - Ngải Mễ Lệ hô lên kinh hãi, tiếng nước chảy ào ào từ bên trong phòng tấp lọt vào lỗ tai Hàn Thạc,.

Hàn Thạc lập tức động sắc tâm, hần biết Ngải Mễ Lệ đang tắm trong phòng. Liên tiếp sáu ngày bề quan, thời gian nín nhịn của hần cũng xem như rất dài rồi. Cười hắc hắc một tiếng, tiện tay đóng cửa phòng, nhanh chóng đi vào phòng tắm của Ngải Mễ Lệ.

Lúc đầu Ngải Mễ Lệ có hơi kinh hoảng nhưng đến khi nghe được tiếng cười hắc hắc của Hàn Thạc, lập tức biết người đến là ai, sắc mặt không khỏi đỏ lên, cơ thể hoàn mỹ đắm nước lại ngã vào trong bồn nước.

- Người trộm hương đã đến đây. - Hàn Thạc đắc ý cười hắc hắc một tiếng, vận ma công, quần áo trên người hần bỗng rách toạc, lộ ra thân thể cường tráng, tung người nhảy vào trong bồn, làm bắn lên những bọt nước thật lớn.

- Ác tặc, đáng ghét. - Ngải Mễ Lệ yêu kiều hất nước, tựa hồ như muốn ngăn cản Hàn Thạc xâm phạm, bất quá chỉ qua mấy lần hô hấp, tiếng mắng của nàng lại biến thành tiếng thở hổn hển câu hồn.

Hồi lâu sau, cả người Ngải Mễ Lệ đột nhiên ưỡn cao, rên lên một tiếng thật cao, dài, lúc này bọt nước trong thủy trì mới từ từ khôi phục bình thường.

- Sướng chết đi được! - Ngải Mễ Lệ thở hổn hển thốt ra một câu, nàng đang nằm úp lên bộ ngực rộng lớn của Hàn Thạc, nũng nịu nói:

- Người xấu, chàng cứ làm cho người ta phải vừa yêu vừa hận.

Hàn Thạc nằm bên cạnh với bộ dạng uể oải nói về khoái trá:

- Mùa đông lạnh lẽo như vậy, ngâm mình tắm trong nước nóng, thật là chuyện thích thú nhất trong đời. À đúng rồi, nàng vội vã tìm ta có chuyện gì?

- Chàng sao lại hỏi như vậy, đương nhiên muốn hỏi chàng mấy ngày hôm nay thu hoạch được những gì rồi?
- Ngọc thủ của Ngải Mễ Lệ nhẹ nhàng vô thức vuốt ve sau lưng Hàn Thạc.

Hàn Thạc sảng khoái hít một hơi, đem thu hoạch mấy ngày nay thuật lại tỉ mỉ cho Ngải Mễ Lệ. Nghe xong, Ngải Mễ Lệ lộ vẻ cực kì kinh ngạc, nàng vui mừng nhìn hắn nói:

- Chàng chiếm được kiến thức về Vong Linh ma pháp và kinh nghiệm chiến đấu của hắn, điều này có nghĩa là chỉ cần chàng có đủ tinh thần lực là sẽ nhanh chóng tu luyện đến cấp bậc ma đạo sư.

- Ta nghĩ hắn là vậy, ta vừa mới thử tu luyện một vài ma pháp trung cấp của Vong linh ma pháp, phát hiện theo đúng như hiểu biết về Vong linh ma pháp của hắn, với thời gian rất ngắn ta đã hoàn toàn nắm vững, không có một chút khó khăn nào. - Hàn Thạc gật đầu chắc chắn, trả lời Ngải Mễ Lệ

- Trời ạ, quá thần kỳ, thật không thể tin nổi! - Thấy Hàn Thạc nói như vậy, Ngải Mễ Lệ vui mừng tột độ, không ngừng lặp đi lặp lại mấy câu này, nhìn bộ dáng của nàng xem ra còn hưng phấn hơn cả hắn.

- Tài liệu này là gã Vong Linh Pháp sư lấy được trong mật thất của đoàn buôn nô lệ. Trong đó có ghi chép về việc buôn bán của Bác Bửu A Tư Cơ, chứng minh là hắn có tham gia vào buôn nô lệ. - Hàn Thạc nói xong, đem kiện tài liệu về nô lệ của gã Vong Linh pháp sư giao cho Ngải Mễ Lệ

Mặc dù không gian giới chỉ của Khắc Lai Đốn có bố trí kết giới nhưng vì chiếm được trí nhớ của gã nên Hàn Thạc rất dễ dàng mở được kết giới này. Bên trong có mấy bộ sách về Vong Linh ma pháp, một ít được phẩm khôi phục tinh thần lực, còn có vài món pháp khí có thể tăng uy lực của ma pháp.

Đương nhiên, điều làm Hàn Thạc hài lòng nhất có lẽ là cây bạch cốt pháp trượng mà Khắc Lai Đốn sử dụng. Cây bạch cốt pháp trượng này hẳn là chế tạo riêng cho Vong Linh pháp sư. Khi sử dụng cây bạch cốt pháp trượng này phóng thích ra Vong Linh ma pháp, có thể đem uy lực Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc tăng lên rất nhiều.

Vốn khả năng của Hàn Thạc phóng ra ma pháp cốt mâu chỉ có thể xuất hiện một cây, nhưng nếu dùng bạch cốt pháp trượng này có thể một lần phóng thích ra hai cây cốt mâu. Ngay cả triệu hóa sinh vật hắc ám, số lượng cũng lớn hơn trước, điều này giống như tinh thần lực được gia tăng.

Cầm trong tay tài liệu Hàn Thạc đưa tới, Ngải Mễ Lệ mừng rỡ đang định nói tiếp, đột nhiên tựa hồ như nhớ lại điều gì đó nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, vội vàng hỏi:

- Chàng mới nói gã Vong Linh pháp sư này thuộc tổ chức gì?

- Thiên Tài giáo hội. - Hàn Thạc ngạc nhiên, không hiểu nàng hỏi lại có ý gì.

Sắc mặt Ngải Mễ Lệ chợt biến đổi trở nên trắng bệch, quay sang Hàn Thạc nói về ngưng trọng:

- Việc giết Khắc Lai Đốn chàng không nên cho kẻ nào biết. Còn việc Lao Luân Tư đang đi tìm chàng, nếu rảnh rồi chàng cũng nên đi gặp hắn. Chàng bây giờ nên cẩn thận một chút, ta phải lập tức đem sự tình của Thiên Tài giáo hội báo cáo với thượng cấp.

Đường như sợ mình nói chưa đủ, Ngải Mễ Lệ còn vội vã dặn dò thêm Hàn Thạc vài câu, bảo y ngàn vạn lần không nên đem sự tình của Thiên Tài giáo hội nói với bất kỳ người nào. Sau đó cấp tốc đi thông báo với thượng tầng của Âm Mạc bằng ma pháp kính đặt trong mật thất.

159. Chương 159:cùng Người Đẹp Rời Đi

oOo

Từ khi biết thân phận thật sự của Lao Luân Tư đến giờ, Hàn Thạc vẫn luôn cân nhắc sẽ phải đối xử với hắn như thế nào. Xem xét tình thế trước mắt, gã Lao Luân Tư này rõ ràng là có ý định cùng các vương tử

khác tham dự vào việc tranh quyền đoạt vị, nhưng vì thân phận có chút không được minh bạch, điều này khiến tình thế của hắn không được lạc quan cho lắm.

Nếu Lao Luân Tư thật sự có khả năng kế thừa vương vị, Hàn Thạc cũng sẽ không ngại thân cận với hắn một chút, thậm chí nguyện ý cùng hắn xông pha. Nhưng nếu Lao Luân Tư không có thực lực, tự nhiên việc ngồi cùng thuyền với hắn sẽ khiến Hàn Thạc lâm vào hoàn cảnh vô cùng bất lợi.

Bởi vậy, dù đã minh bạch thân phận của Lao Luân Tư nhưng Hàn Thạc vẫn giả vờ không biết, hắn giữ thần sắc bình thường, đi đến dinh thự của Lao Luân Tư.

Lần này là Lạp Kỳ dẫn Hàn Thạc vào, trải qua một lần cùng nhau đi ám sát Khắc Lạp Khắc, lão thích khách xem ra đã hoàn toàn nhận thức được thực lực của Hàn Thạc, thần sắc không có vẻ lạnh nhạt như trước nữa. Lão dẫn Hàn Thạc đi vào một phòng khách, sau đó nói về hơi trịnh trọng:

- Công tử tạm thời vắng mặt, bất quá sẽ nhanh chóng trở lại, nếu người không vội thì có thể ngồi ở đây chờ cũng được.

Gật đầu, Hàn Thạc nhìn lão cười nói:

- Không có gì, ta sẽ ngồi đợi, lần trước ta thấy người đi ám sát Tật Nhĩ Phí Đặc, cuối cùng có giải quyết được hắn không?

- Đương nhiên, chẳng những giết Tật Nhĩ Phí Đặc, mà cả con hắn cũng đã bị ta ám sát. - Lão thích khách Lạp Kỳ mặt toát lên vẻ kiêu ngạo, hình như rất tự phụ với thuật ám sát của mình.

Hàn huyền với Lạp Kỳ vài câu, Hàn Thạc chợt nhớ đến chuyện của Ly Toa, bèn hỏi:

- Đúng rồi Ly Toa có ở nhà không, nhân lúc Lao Luân Tư đi vắng chưa phải giải quyết chuyện gì, ta muốn thăm cô ấy.

- Tiểu thư Ly Toa đang ở chỗ này, người đi theo ta, ta sẽ dẫn người đi gặp nàng. - Lạp Kỳ nói xong liền dẫn Hàn Thạc đi qua một đình viện, tới trước một lầu các u tĩnh, sau đó nhỏ giọng dặn dò:

- Bởi vì cha con Tật Nhĩ Phí Đặc đều đã bị giết nên tâm tình tiểu thư đã ổn định lại, bất quá người cũng đừng nhắc đến người thân của nàng nữa.

Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hàn Thạc không nói gì thêm, một mình đi tới tòa lầu, đứng ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

- Lao Luân Tư biểu ca phải không? - Tiếng Ly Toa trong phòng vọng ra, thanh âm vẫn đầy vẻ bi thương.

- Là ta! - Hàn Thạc trả lời.

- Ồ, Bố Lai Ân! Người đến thăm ta à?

Từ giọng của Ly Toa, Hàn Thạc có thể cảm thấy rõ ràng được sự vui mừng của cô ấy, sau đó có tiếng bước chân chạy nhanh đến. Cửa phòng mở ra, Ly Toa trên người mặc một chiếc áo ngủ bằng vải bông xuất hiện trước mắt Hàn Thạc

Ly Toa vốn ngây thơ xinh đẹp nhưng sau khi kinh qua thảm biến, mặc dù bề ngoài không có gì thay đổi, vẫn ngây thơ hồn nhiên như trước nhưng thời khắc này đôi mắt đã vương vẩn nét ưu thương, khí chất vì vậy mà trở nên đầy vẻ mê hồn, so với dáng vẻ điêu ngoa trước kia thật là khác biệt

Bất quá, nàng lúc này còn có vẻ rất điềm đạm, trấn tĩnh khiến cho Hàn Thạc trong lòng cũng thấy thoải mái. Bước vào trong, hắn giả vờ bị rét rồi tiện tay đóng cửa lại, nhẹ thở một hơi:

- Bên ngoài khí trời thật lạnh quá!

- Cảm ơn người đã giúp ta giết tên cẩu Tật Nhĩ Phí Đặc. - Ly Toa kéo tay áo Hàn Thạc, dẫn hắn vào phòng, chân thành cảm ơn.

Bên trong có một lò lửa đang cháy, tỏa hơi nóng ấm áp khắp phòng, Ly Toa đi lại bỏ vào bên trong thêm một ít củi. Sau đó nàng ngồi xuống một cái ghế làm bằng da mềm, ngược mắt nhìn chăm chú vào Hàn Thạc.

- Giết Táp Phí Nhĩ Đặc là người của đường ca người, Lao Luân Tư, nên người mà người cần cảm tạ phải là đường ca của người mới đúng, ta chỉ làm thêm một chút hỗn loạn lúc đó mà thôi.- Hàn Thạc tìm một cái ghế ngồi xuống, tiện tay lấy một cái tách trà nóng đưa lên miệng.

- Nếu không có người hỗ trợ, đường ca của ta cũng không có đắc thủ dễ dàng như vậy.- Lý Toa so với trước kia đã có sự thay đổi, sau câu này lại trầm ngâm chốc lát, hơi sợ hãi nhìn Hàn Thạc, nói:

- Người vì mua ta mà tốn nhiều kim tệ như vậy tại nơi buôn nô lệ, dựa theo quy của cửa nô lệ, ta đã thuộc về người.

Hàn Thạc giật mình, nghiêm túc nói ngay:

- Lý Toa, người biết ta mua người hoàn toàn là vì cứu người mà thôi, tuyệt đối không có tâm tư khác đâu. Mặt khác, kim tệ cũng không tốn nhiều lắm, chúng ta đã coi nhau như bằng hữu, người ngàn vạn lần không nên hiểu lầm ý ta.

Lý Toa buồn bã lắc đầu, sắc mặt có chút hoảng sợ nhìn Hàn Thạc nói:

- Không phải vì người ghét bỏ ta mà không muốn ta chứ?

- Không có, không có, chúng ta là bằng hữu, đây đều là việc ta phải làm, người có tự do của người, ta không hy vọng người vì một ngàn kim tệ mà áy náy trong lòng. - Hàn Thạc vội vàng giải thích.

Nghe hắn nói xong, Lý Toa lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó lại nhìn Hàn Thạc vẻ kiên định:

- Bởi vì Bác Bĩ A Tư Cơ hãm hại, gia tộc của ta đã diệt vong, thân phận nô lệ của ta cũng đã định rồi, ở bên trong hiệu buôn nô lệ, người đã mua ta ở trước mặt rất nhiều người. Chuyện này không có cách nào thay đổi.

- Vậy ta có thể giải trừ thân phận nô lệ, cho người thành người tự do. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, rồi nói với Lý Toa

Lúc này, Hàn Thạc đã nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, trong chốc lát đã thấy Lao Luân Tư mỉm cười đi đến. Hắn thấy Hàn Thạc cùng Lý Toa đang nói chuyện liền hỏi:

-Hai người đang nói chuyện gì vậy?

- Ta đang nói với Lý Toa là giải trừ thân phận nô lệ cho cô ấy. - Hàn Thạc trả lời

- Đưa tình tap của người cho ta, ta trả lại người một ngàn kim tệ, Lý Toa coi như là người hợp pháp bán cho ta, sự tình còn lại thì giao cho ta xử lý là được rồi. - Lao Luân Tư tựa hồ đã sớm nghĩ tới vấn đề này, lên khi nghe Hàn Thạc nói, lập tức đưa ra đề nghị ngay.

- Bất tất phải như thế, Lý Toa là bằng hữu của ta, một ngàn kim tệ của người ta không thể thu lấy. - Đối với Hàn Thạc, một ngàn kim tệ bây giờ căn bản là hắn không để mắt tới, hơn nữa hắn thực sự vốn có ý muốn giúp đỡ Lý Toa.

Thấy Hàn Thạc nói như vậy, Lao Luân Tư cũng không có ý phản đối, hắn mỉm cười gật đầu, sáng khoái nói:

- Cũng tốt, còn về chuyện an bài của Lý Toa ra sao, ta sẽ giúp nàng chuẩn bị. Chỉ có điều nơi này là Ngõa Luân Thành, là địa phương của Bác Bĩ A Tư Cơ. Hai ngày nữa ta sẽ đem Lý Toa trở về đế quốc. Đến lúc đó, Bác Bĩ A Tư Cơ muốn giở thủ đoạn cũng chỉ là hữu tâm vô năng mà thôi.

Thân là tam vương tử, Lao Luân Tư đương nhiên có quan hệ mật thiết với quốc vương bộ hạ. Loại việc nhỏ này giải quyết không có gì khó khăn cả. Bây giờ Ngõa Luân thành trở nên đại loạn, Lý Toa ở lại nơi này có chút nguy hiểm, đem nàng rời đi là tốt nhất.

- Lý Toa, ta cùng Bố Lai Ân có việc quan trọng phải đàm luận riêng, chúng ta đi trước nói chuyện nhé. - Nháy mắt ra dấu với Hàn Thạc xong, Lao Luân Tư liền đi ra, ngay sau đó Hàn Thạc cũng đứng dậy đi theo.

Hai người đi vào đình viện phía trước tới bên cạnh có một hòn giả sơn. Lao Luân Tư nhìn Hàn Thạc dò hỏi:

- Bố Lai Ân, sao thời điểm này ngươi lại cùng Ngải Mễ Lệ phu nhân lại đến Ngõa Luân thành, rốt cuộc là vì việc gì?

Chuyện này liên quan đến cơ mật của Âm Mạc, Hàn Thạc đương nhiên không thể nói quá nhiều, hần lắc đầu tỏ vẻ có lỗi nói:

- Xin lỗi, ta đã đáp ứng Ngải Mễ Lệ phu nhân là không để lộ chuyện này ra.

Thở dài một tiếng, Lao Luân Tư chân thành nói:

- Xuất thân của ngươi vốn thanh bạch, mặc dù có thời gian là nô lệ, nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm. Nhưng Ngải Mễ Lệ phu nhân lại không bình thường, thân phận của nàng bây giờ là con dâu của lão Cấp Ân, ngươi quá thân cận với nàng sẽ có ảnh hưởng không tốt đến tương lai của ngươi.

- Ta biết! Ta hiểu ý tứ của ngươi, bất quá ta biết mình đang làm cái gì, về mặt này ngươi không phải lo lắng cho ta. Còn ngươi, ngươi đến Ngõa Luân thành, nếu chỉ như ngươi nói là vì cứu Ly Toa khỏi ám sát của Khắc Lạp Khắc, như vậy chuyện của ngươi đã xong, chắc là ngươi sẽ rất nhanh rời khỏi nơi này?.

Hàn Thạc không chần chừ trả lời ngay. Hần cũng biết là Lao Luân Tư nói như vậy thực sự là có ý tốt, bất quá với quan hệ giữa Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ mà nói, Hàn Thạc tuyệt đối sẽ không vì sự khuyên bảo của Lao Luân Tư mà thay đổi.

- Trừ lần đó ra, ta còn đáp ứng một người là sẽ đối phó Bác Bĩ A Tư Cơ tại Ngõa Luân Thành, có lẽ ngươi có thể giúp ta không chừng? - Lao Luân Tư chăm chú nhìn Hàn Thạc rồi đột nhiên nói.

- Ha ha! ngươi nhất định đang nói giỡn phải không. Không ngờ ngươi lại mời ta đối phó với quân đoàn trưởng của Sư thứu quân đoàn. Việc này ngươi không thấy có chút hài hước sao, tự ta phải biết phân lượng của mình chứ, lão Bác Bĩ A Tư Cơ này chính là nhân vật ta không thể nào động đến. - Hàn Thạc tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn vờ ngờ nghệch.

Lao Luân Tư nhìn Hàn Thạc chằm chằm, đang định nói gì thì đột nhiên vang lên tiếng Lạp Kỳ:

- Không xong rồi, nơi này đã bị bại lộ, ta nghĩ chúng ta nên nhanh chóng li khai, người của Bác Bĩ A Tư Cơ sắp qua đây rồi.

Lao Luân Tư kinh hãi, sắc mặt biến đổi, nhìn Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, phiền người đem Ly Toa ra phía sau đình viện, theo đường nhỏ rồi đi trước, chúng ta còn phải chuẩn bị một chút.

Lúc này sự tình khẩn cấp, Hàn Thạc không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng rồi nhanh như thiểm điện phá cửa xông vào phòng của Ly Toa

Không đợi nàng lên tiếng, hần tiện tay lấy một cái áo khoác ngoài treo trên tường, trùm lên người Ly Toa, sau đó ôm nàng nhảy qua cửa sổ, theo con đường nhỏ ở hậu viện rời đi.

Đã nghe tiếng ngựa hí từ xa dồn dập vang lên, âm thanh nghe đã rất gần, chắc chỉ chốc lát là binh lính sẽ tràn tới nơi này. Nghe qua tiếng vó ngựa, Hàn Thạc biết chắc chắn người của Sư Thứu quân đoàn đến nơi này nhất định không ít. Không biết người của Lao Luân Tư có thể thoát được ra ngoài không. Tại Ngõa Luân thành, Sư Thứu quân đoàn của Bác Bĩ A Tư Cơ thực sự có thể lấy tay che trời, cho dù là Lao Luân Tư thân phận là vương tử, nhưng nếu thực lực không đủ mà liều mạng thì cũng chỉ tìm đường chết mà thôi.

160. Chương 160:ngươi Không Nên Truy Đuổi Ta

oOoRời khỏi hậu viện, Hàn Thạc lập tức tập trung chú ý, mặc dù ôm Ly Toa trong lòng nhưng tốc độ vẫn nhanh như thiểm điện, vừa tiến vào con đường nhỏ phía sau liền tăng tốc lướt như bay.

Lúc này đang là giữa trưa nhưng tiết trời mùa đông vẫn lạnh lẽo, cho dù ban ngày nhưng trên đường không có một bóng người. Hơn nữa hai ngày qua các cư dân tại Ngõa Luân thành thần hồn nát thần tính, cơ bản đều tránh ở nhà không ra ngoài, cho nên khi Hàn Thạc đi lại trên đường cái lập tức gây ra sự chú ý.

Trên bầu trời, hai Sư Thử kị sĩ đang tuần tra, điều khiển Sư Thử dò xét phạm vi chung quanh để tìm Hàn Thạc, Sư Thử rít lên một tiếng, hai tên kị sĩ cầm theo giáo dài ba thước nhằm hướng hắc mà bay đến.

- Trên trời có Sư Thử!

Lý Toa đang được Hàn Thạc ôm vào trong lồng ngực, gió lạnh thổi vù vù làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn lên trên thấy hai Sư Thử kị sĩ đang truy đuổi, vội vã nhắc nhở Hàn Thạc.

- Ta biết rồi, không phải lo lắng!

Hàn Thạc sớm đã thấy được hai Sư Thử kị sĩ đang bám theo mình, sắc mặt vẫn không thay đổi, thấp giọng trả lời Lý Toa. Thân thể vẫn giữ nguyên tốc độ như trước, xuyên qua các con phố hỗn loạn, trong đầu cấp tốc suy nghĩ đối sách.

Trên con đường tới chỗ Lao Luân Tự, Hàn Thạc đã nhớ rõ một số chỗ, lúc này nếu đã bị hai gã Sư Thử kị sĩ theo dõi, Hàn Thạc tức tốc suy nghĩ biện pháp đối phó.

Cứ điểm của Âm Mạc không thể bại lộ được, cho nên bây giờ tuyệt đối không thể trở về đó. Giờ đây Ngõa Luân thành nơi nơi đều có binh lính của Sư Thử quân đoàn tuần tra, trên bầu trời lại có hai Sư Thử kị sĩ đang theo dõi, phải nhanh chóng cắt đuôi chúng. Không thì phải tìm một chỗ nhanh chóng trừ khử bọn chúng, nếu không sẽ gặp phải phiền toái lớn hơn nữa.

Suy xét một cách nhanh chóng, Hàn Thạc đột nhiên thay đổi phương hướng, không lợi dụng địa thế xuyên qua những phòng ốc nữa mà ngược lại nhằm hướng một rừng cây chạy tới. Ma Nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể, lực lượng dâng trào như là vô cùng vô tận, tốc độ chạy trốn của hắc cực nhanh, vượt xa dự tính của hai Sư Thử kị sĩ.

Hai Sư Thử kị sĩ vốn định chờ Hàn Thạc rời khỏi những phòng ốc nhiều chương ngại, tốc độ chậm lại sẽ cho Sư Thử hạ xuống giết chết hắc. Nào ngờ Hàn Thạc vừa rời khỏi xong, lại giống như một con tuấn mã trắng kiện, nhanh chóng tăng tốc khiến cho hai kị sĩ của Sư Thử quân đoàn hơi có phần bất ngờ, không kịp phòng bị.

Bất quá, ở trên bầu trời phi hành nên Sư Thử đương nhiên là chiếm lợi thế. Khi hai gã Sư Thử kị sĩ ổn định lại lập tức điều khiển Sư Thử truy cản Hàn Thạc, lượn vòng quanh mảnh rừng quan sát.

Nơi này cách chỗ ở của Lao Luân Tự đã mấy dặm đường. Vừa rời Hàn Thạc chú ý phát hiện ra rằng chỉ có hai Sư Thử kị sĩ truy đuổi mình nên không có chút bối rối. Vừa tiến vào trong rừng cây, hắc liền dừng lại. Trong lúc đó hắc chuyển Lý Toa đang ôm trong lòng ra phía sau lưng.

- Người ôm chặt ta, vô luận thế nào cũng không được buông tay.

Hàn Thạc trầm giọng phân phó.

Gật đầu nhu thuận sau lưng, Lý Toa kiên định nói:

- Ta biết rồi, cho dù chết ta cũng không buông tay rời người.

- Yên tâm đi, chết nhất định là hai gã kia chứ không phải chúng ta.

Hàn Thạc tự tin trấn an Lý Toa, từ không gian giới chỉ lấy ra một sợi dây mềm và chắc quấn chặt Lý Toa ở phía sau lưng, phòng ngừa Lý Toa rớt xuống. Làm xong hết thấy, tay phải hắc cầm Lục Ma Phong, ánh mắt lãnh khốc nhìn hai Sư Thử kị sĩ đang bay trên bầu trời, chuẩn bị đồ sát hai người.

- Xem xem người còn chạy đi đâu!

Phía trên, một gã Sư Thử kị sĩ cười chế giễu xem thường, quơ quơ cây giáo sắc bén trong tay, hai chân đạp vào eo Sư Thử.

Sư Thử đang bay vòng quanh ở trên không bỗng kêu lên một tiếng, nhằm hướng Hàn Thạc lao xuống. Thiết tưởng có thể xé rách cả một con bò rừng của Sư Thử chớp về phía hắc, thân hình khổng lồ cộng thêm cây giáo sắc bén trong tay gã kị sĩ, uy thế hùng hổ kinh tâm động phách.

Gã Sư Thử kị sĩ còn lại điều khiển Sư Thử tới gần Hàn Thạc nhưng không ra tay ngay, trên mặt lộ rõ vẻ thách thức cùng xem thường, dường như cho rằng đối phó với Hàn Thạc chỉ cần một người trong bọn họ là đã thừa, cần bản không cần thêm mình ra tay.

Thần sắc Hàn Thạc lạnh lùng, đứng bất động tại chỗ, cặp mắt chăm chú nhìn gã kị sĩ cùng Sư Thử đang lao xuống. Đến khi thiết trảo của Sư Thử sắp tiếp cận cây đại thụ thì tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây bạch cốt pháp trượng, một ma pháp chú ngữ Hắc Ám Mê Vụ được Hàn Thạc cấp tốc phóng ra.

Có cây bạch cốt pháp trượng này tăng thêm hiệu quả, Vong Linh ma pháp Hắc Ám Mê Vụ được Hàn Thạc phóng thích ra đã bao trùm thêm một phạm vi ba mét vuông, bao phủ mười mét khu vực chung quanh trong Hắc Ám.

- Hừ, chết tiệt, ta chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Sư Thử kị sĩ gầm lên, âm thanh có vẻ bối rối.

Một mực truy đuổi Hàn Thạc, thấy hắn chạy vắt giò lên cổ, loại tốc độ mau lẹ này chỉ có một gã kiếm sĩ cường tráng mới có. Mà Hàn Thạc trong rừng cây, cầm Lục Ma Phong hình kiếm trong tay, động tác và tư thế đều có dáng dấp của kiếm sĩ.

Nhưng tới lúc chính thức giao chiến, trong tay Hàn Thạc đột nhiên lại xuất hiện một cây bạch cốt pháp trượng, như sấm giăng chớp giật đã phóng xuất ra một ma pháp Hắc Ám Mê Vụ, khiến cho Sư Thử kị sĩ lấy làm kinh hãi, trong chốc lát đã rơi vào cái bẫy mà Hàn Thạc đã giăng sẵn.

Nghe tiếng gã Sư Thử kị sĩ đang lao xuống kinh hô, gã Sư Thử kị sĩ đang đứng ngạo nghễ ở nơi xa đã biết không ổn, định nhanh chóng đến cứu đồng bọn.

Đáng tiếc là đã muộn!

Bên trong không gian tràn đầy Hắc Ám, một vệt hồng hỏa yêu diễm chói mắt hiện lên, không bị chút ảnh hưởng nào của ma pháp Hắc Ám Mê Vụ. Trong Hắc Ám kinh tâm động phách triển hiện quý tích kì diệu, phác hoạ thành từng sợi huyết hồng.

Sư Thử cổ quái kêu lên mấy tiếng thống khổ còn gã kị sĩ thì lớn tiếng la hét, cơ hồ theo sau hồng hỏa yêu diễm vừa xuất hiện đó là một dải huyết hồng vạch nên trong bóng tối, khiến cho tiếng kêu thống khổ và sợ hãi vang lên bên tai không dứt.

Đến khi hồng hỏa yêu diễm biến mất, tiếng rên rỉ pha lẫn giữa tuyệt vọng và thống khổ rốt cuộc cũng dần trầm xuống.

Yên lặng.

Tới nơi, gã kị sĩ còn lại nghe tiếng kêu thảm mà da đầu tê dại, vô pháp nhìn được bên trong xảy ra cái gì, chỉ có thể không ngớt lo lắng hỏi:

- Khảm Phổ, sao rồi, đã xảy ra chuyện gì?

Trong miệng không ngừng gào thét nhưng gã Sư Thử kị sĩ lại không dám tới gần mảng Hắc Ám Mê Vụ, chỉ có thể điều khiển Sư Thử quan sát từ xa.

Ma pháp Hắc Ám Mê Vụ tới rất nhanh, mà biến mất cũng rất nhanh, một trận gió lạnh thổi qua, mảng Hắc Ám Mê Vụ bỗng nhiên tụ tập lại liền nhanh chóng không thấy tăm hơi.

Tại nơi đó, Hàn Thạc vẫn đứng im bất động, trên mặt hiện lên nụ cười mang theo vẻ dữ tợn, tàn nhẫn, lạnh khốc. Lỵ Toa sau lưng hắn mắt thấy cái đầu lâu nơi cổ hắn, hơi có phần bất nhẫn nhắm chặt mắt lại.

Xung quanh Hàn Thạc máu tươi cùng các bộ phận thân thể của gã kị sĩ cùng Sư Thử vương vãi khắp nơi. Mùi huyết tinh vô cùng nồng nặc xộc vào mũi. Cái đầu lâu còn đang chảy não tương từ từ bị hắn giẫm lên. Hàn Thạc giống như được trải qua sự tẩy lễ tiên huyết, cả người toàn là máu tươi, khiến cho biểu tình vốn dữ tợn của hắn càng làm nổi lên sự khủng bố.

Một tiếng nồn ọe đột nhiên phát ra từ người gã Sư Thử kị sĩ còn lại. Trong sự hoảng sợ, gã lập tức điều khiển Sư Thử đang trên mặt đất, cố gắng rời xa khỏi chỗ này

- Người cho rằng chỉ có mình người biết bay lượn hay sao?

Hàn Thạc nhếch mép cười to, thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật, thân thể phá không bay lên, mang theo Lỵ Toa bắn về phía gã Sư Thứ kị sĩ, gã này chưa bay được bao xa, không ngờ Hàn Thạc đã trực tiếp tới phía sau gã.

Hai đạo cốt mâu bắn ra, đâm trúng vào phao câu khiến cho Sư Thứ kị sĩ kêu thảm một tiếng, không ngờ xoay người lại mang theo gã kị sĩ xông thẳng về phía hắn. Trải qua giây phút bối rối lúc trước, gã kị sĩ cùng Sư Thứ đánh về phía Hàn Thạc, gã cũng hiểu được rằng khi Hàn Thạc có thể ngự không phi hành thì y sẽ không có cơ hội chạy trốn, bởi vậy ngọn giáo trong tay nhằm thẳng hướng hắn mãnh liệt phóng ra.

Mỗi một Sư Thứ kị sĩ đều được tuyển chọn từ cao cấp kị sĩ mà thành, bởi vậy ngọn giáo của Sư Thứ kị sĩ phóng ra mang theo đầu khí màu xanh đậm, ở trên không trung như một tia chớp bạc nương theo đà lao của Sư Thứ đâm thẳng về phía Hàn Thạc.

Vừa mới dùng Lục Ma Phong sắc bén chém một gã Sư Thứ kị sĩ cùng toạ kị thành mấy đoạn, trong lòng Hàn Thạc liền có một cổ dục vọng giết hóc khát máu vô pháp kìm nén, giống như có một âm thanh bên trong thúc giục, như là chỉ có huyết tinh giết chóc mới tốt. Mắt thấy Sư Thứ kị sĩ lao xuống, cổ dục vọng huyết tinh cùng giết chóc khó mà áp chế được lại như tìm được chỗ phát tiết.

Ngửa mặt lên trời hét to, Hàn Thạc cười gằn độc ác, nhún người bay đến, Lục Ma Phong vốn không có vẻ gì quá đặc biệt nhưng vì được Huyền Băng Ma Diễm quyết vận chuyển lại có thể phóng ra tử hồng quan mang dài hai thước ở mũi, trong đó tử sắc quang mang ở phía trước, hồng sắc quang mang ở phía sau nối liền cùng Lục Ma Phong, thoạt nhìn có vẻ rất thần kỳ.

Sau khi thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật, cho dù sau lưng còn Lỵ Toa thì tốc độ của Hàn Thạc so với một Sư Thứ kị sĩ cũng không chậm hơn bao nhiêu. Ma công toàn lực vận chuyển, trên người Hàn Thạc phát ra sát khí dày đặc, giống như thực thể, hình thành một đoàn hắc vụ bao quanh thân, xa xa nhìn bộ dáng Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong giống như một ngôi sao băng đang rơi xuống đất.

Một đạo quang mang lộng lẫy rực rỡ bộc phát từ chỗ hai người giao thủ, tiếng kim loại giao nhau đinh tai nhức óc đồng thời vang vọng khắp chung quanh. Lục Ma Phong mang theo Huyền Băng Ma Diễm quyết bắn ra một ngọn tử sắc hàn mang dài một mét, cùng đầu khí trên trường thương va chạm. Trường thương trên tay Sư Thứ kị sĩ bị Ma Nguyên lực cuồng bạo nghiền nát thành bụi phấn đương trường.

Cái lạnh thấu xương chốc lát lan đến toàn thân gã Sư Thứ kị sĩ, gã vốn chỉ có chút cơ trí, không có căn cơ để chống lại cổ hàn độc đang nhập thể. Sau đó một luồng hồng sắc ma diễm lại tới. Bị hàn độc thấu xương cùng hỏa độc đốt cháy, mạch máu trong cánh tay phải đang cầm trường thương nổ tung, cơ nhục căng cứng buông lỏng như bị a xít tưới vào, nhanh chóng chảy máu rồi bị bóc xuống.

- Người không nên truy đuổi ta!

Hàn Thạc cười độc ác, nói với gã Sư Thứ kị sĩ đối diện đang sợ gần chết. Nói xong, Lục Ma Phong theo tâm ý lượn vòng vòng cắt đôi thiết trảo của Sư Thứ, sau đó thế như khai sơn từ trên cao bổ xuống chế thân thể gã kị sĩ cùng Sư Thứ thành hai mảnh, máu tươi bắn ra như mưa, rơi xuống phía rừng cây.

Hai Sư Thứ kị sĩ bị Hàn Thạc giết chết tàn nhẫn vậy mà trong lòng hắn vẫn còn loại cảm giác muốn tiếp tục... nhất thời ngăn người trong giây lát rồi tỉnh táo lại, rốt cục hắn cũng hiểu được tại sao mình có dục vọng giết chóc mãnh liệt như vậy.

Ma công đã đạt tới Chân Ma chi cảnh, Hàn Thạc xem như đã hoàn toàn thành ma, cảnh giới này là lần đầu tiên hắn có thực lực mạnh mẽ, dường như rất khó áp chế được dục vọng trong sâu thẳm nội tâm. Đặc biệt là cảnh giới ma công Thị Huyết tiếp theo Chân Ma mới là nguy hiểm nhất. Khi tiến vào cảnh giới Thị Huyết, mỗi lần chiến đấu, tu ma giả lại bắt đầu có dục vọng giết chóc mãnh liệt.

Hiện tại, còn chưa tiến vào cảnh giới Thị Huyết, Hàn Thạc còn có thể khống chế dục vọng và tư tưởng của mình, một khi hắn tiến vào cảnh giới này, việc khống chế dục vọng giết chóc càng trở nên khó khăn, một khi chiến đấu không thấy máu sẽ không dừng lại, trở thành một hung ma cực độ hao sát.

Thở nhẹ một tiếng, Hàn Thạc thầm nghĩ tu luyện ma công quả thật rất nguy hiểm, rất biến thái, bất quá hôm nay thoả mái chém giết làm cho hắn vô cùng thống khoái, cả người đều trở nên nhẹ nhàng thoả mái,

cảm giác như thay đổi hoàn toàn.

- Ở bên kia, mau đuổi theo!

Tiếng ngựa hí của đại đội từ nơi xa truyền đến, Hàn Thạc dừng lại ở trên không, liếc mắt nhìn xa xa thấy một đội kỵ binh của Sư Thử quân đoàn đang tiến đến chỗ này rất nhanh. Đội này chỉ do kỵ sĩ tổ thành, hẳn không hề e ngại không thoát khỏi được bọn chúng.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc đang phá không phi hành hạ xuống ngang bằng với cành cây rồi mới đột nhiên tăng tốc rời đi.

- Không ngờ ngươi lại biết bay!

Lý Toa đang ở phía sau đột nhiên ghé vào tai Hàn Thạc kinh hãi hô lên quái lạ.

161. Chương 161:lộ Ngộ Thục Nhân (trên Đường Gặp Người Quen)

Đi đến một vùng đất hoang sơ chứa đầy loạn thạch bên ngoài Ngõa Luân thành, Hàn Thạc mới thả Lý Toa xuống.

Có được Ma Động Cửu Thiên Thuật, thành dù cao trên dưới mười thước, căn bản không cách nào gây trở ngại được hắn. Ngõa Luân thành hôm nay hỗn loạn vô cùng, binh sĩ Sư Thử quân đoàn hưng phấn hết như uống phải thuốc kích thích, đến nơi nào cũng bắt giữ những người đáng nghi. Hàn Thạc thân là người trực tiếp tham dự, cũng bị một đội kỵ binh truy đuổi, vì lo cho Lý Toa trên người nên tạm thời rời khỏi thành để ẩn trốn cũng là chuyện phải làm mà thôi.

Đột nhiên, Lý Toa vừa bị Hàn Thạc thả xuống liền phóng lên ôm chặt lấy hắn từ sau lưng, song nhũ đầy đặn dí thường ép chặt vào lưng Hàn Thạc, loại cảm giác vừa mềm mại vừa cứng chắc này hẳn có thể cảm thấy rất rõ ràng.

Trên đường đi, Hàn Thạc luôn mang Lý Toa sau lưng, bất quá bởi vì tình thế nguy hiểm, Hàn Thạc phải liên tục chiến đấu và né tránh sự tấn công của kẻ địch nên tuyệt đối không có một chút chú ý đến các phương diện khác. Bây giờ hai người đã thoát khỏi nguy hiểm, Lý Toa lại đột nhiên ôm chặt hắn từ phía sau như thế này, lập tức khiến cho trong lòng Hàn Thạc nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

- Có thích không? - Lý Toa từ phía sau ép chặt bộ ngực vào Hàn Thạc, khẽ đôi môi anh đào vào tai Hàn Thạc phả ra một hơi thở nóng bỏng, ngưng ngừng nhỏ giọng nói.

Hít vào một hơi thật sâu, Hàn Thạc xoay người lại đối mặt với Lý Toa, hơi dùng lực đẩy Lý Toa ra, cười nói :

- Được rồi, tạm thời chúng ta đã an toàn rồi, Rời khỏi được Ngõa Luân thành, Sư Thử quân đoàn muốn bắt được chúng ta cũng khó như là lên trời vậy, ngươi có thể yên tâm rồi.

Liếm môi, Lý Toa lại một lần nữa tiếp cận Hàn Thạc, mạnh bạo ôm chặt lấy hắn, hai tay xiết chặt lấy eo của Hàn Thạc, nhẹ giọng nói:

- Bây giờ ta cái gì cũng không biết nữa, tất cả người thân đều đã không còn, từ nay về sau ta phải làm thế nào đây?

Vỗ vỗ lên vai của Lý Toa, Hàn Thạc khuyên giải:

- Yên tâm đi, Lao Luân Tư nhất định sẽ chiếu cố ngươi, biết ngươi gặp chuyện hẳn đã lập tức từ thủ đô đế quốc chạy tới đây, hẳn đối với ngươi thật sự thương yêu vô cùng.

- Chuyện nhỏ thôi mà, ta và đường ca Lao Luân Tư chơi chung với nhau từ nhỏ, lúc nào huynh ấy cũng rất thương yêu ta. Ha ha, cũng đã nhiều năm rồi, huynh ấy đối đãi với ta hết như một ca ca, trong lòng ta cũng rất cảm kích huynh ấy!

Nghe thấy Hàn Thạc đề cập đến Lao Luân Tư, Lý Toa hồn nhiên nói.

Sau đó đột nhiên hô lên một tiếng thất thanh, lo lắng vô cùng nói:

- Nguy rồi, Lao Luân Tư ca ca không rời đi cùng chúng ta. Huynh ấy không biết có gặp phải nguy hiểm không?”

- Yên tâm đi, Lao Luân Tư ca ca của ngươi không phải là một người đơn giản đâu. Nếu như chỉ chút nguy hiểm này mà cũng không vượt qua được thì hẳn chẳng phải đã sống uống phí nhiều năm sao.

Thân là tam vương tử Lao Luân Tư, lại được mẫu thân hết lòng bồi dưỡng cho một dã tâm mãnh liệt trong cơ thể. Hơn nữa còn được quốc vương đề quốc xem trọng, bên cạnh thêm có một số cao thủ phụ tá, nếu muốn an nhiên rời đi hẳn không phải là vấn đề gì lớn.

- Được rồi, nhưng ngươi vẫn còn chưa trả lời ta, làm thế nào mà ngươi có thể bay được?

Mấy lời an ủi của Hàn Thạc có tác dụng phi thường đối với Ly Toa. Nàng thở phào một hơi rồi đột nhiên nghĩ lại những sự tình vừa xảy ra, đôi mắt nhìn trừng trừng Hàn Thạc mà hỏi.

- Ách! Giải thích chuyện này quả thật có chút khó khăn, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta sử dụng tuyệt đối không phải là Phiêu Phù thuật Ma Đạo sư mới có thể vận dụng. Cụ thể bay lượn như thế nào, chỉ có thể nói đó là một loại vũ kỹ đặc biệt mà thôi.

Vô luận đối với Ngải Mễ Lệ hay là Ly Toa, Ma Động Cửu Thiên Thuật này đều không thể giải thích rõ ràng được. Chính vì không thể giải thích rõ nên Hàn Thạc chỉ có thể nói mấy câu qua loa mà thôi.

Một nhóm hơn mười người đột nhiên từ xa xuất hiện, từ từ bay về phía Ngõa Luân thành. Hàn Thạc từ xa liếc qua, thấy những người này quần áo đều không giống với kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn cho nên cũng không để ý thêm mà đứng yên tại chỗ giảng giải cho Ly Toa.

Hai người Hàn Thạc và Ly Toa vốn đang ở dưới sườn núi loạn thạch trùng hợp lại đứng trên đường bọn họ đi qua. Đến khi những người này đi đến gần Hàn Thạc, từ bên trong đoàn người đột nhiên phát ra một tiếng hô kinh ngạc:

- Hả? Bố Lai Ân người làm sao lại ở tại nơi này?”

Hàn Thạc đột nhiên ngẩn ra, sau đó mới chú ý đến đội nhân mã vừa đến, mới phát hiện một người quen thuộc chính là Khảm Đế Ti. Lưng đeo theo một thanh kiếm, mang áo chên kiếm sĩ bó chặt, xem ra đường như không hề sợ cái lạnh mùa đông xâm nhập.

Ngay khi nàng vừa nhìn thấy Hàn Thạc ở nơi đó, thì liền quay đầu nhìn mấy thân binh ở phía sau ra hiệu, rồi hùng hùng hổ hổ đi về phía Hàn Thạc. Khi đến trước mặt hắn liền quét mắt nhìn qua một lượt, cau mày nói:

- Trời lạnh như thế này, ngươi mang một tiểu cô nương vội vàng chạy đến sườn núi đá này là định vụng trộm phải không?”

- Ai cần ngươi lo! - Ly Toa liếc nhìn Khảm Đế Ti, dường như không thích ngữ khí của Khảm Đế Ti, quát lên không chút thiện cảm.

Hàn Thạc tựa mình thoát khỏi vòng tay của Ly Toa, trước hết đưa mắt nhìn mấy người phía sau Khảm Đế Ti ở xa xa, phát hiện ra có tổng cộng sáu người, trong đó năm người phân tán ra, bao quanh một nữ nhân có dáng vẻ xinh đẹp đang mang mạng che mặt màu trắng, dường như là đang bảo vệ an toàn cho người này.

Hàn Thạc trong lòng hiểu rõ Khảm Đế Ti có lẽ đang làm nhiệm vụ bảo vệ cho nữ nhân mang mạng che mặt màu trắng, sau đó mới đưa mắt nhìn nàng ta, cười nhẹ một tiếng nói:

- Đã lâu không gặp, ngươi hẳn là đang đi làm nhiệm vụ?

Gật gật đầu, Khảm Đế Ti thần nhiên thừa nhận, sang sảng cười thánh thót đáp lại:

- Đúng thế, ta thì đang phải khổ sở làm việc, còn ngươi thì lại tiêu điều tự tại ở nơi giá lạnh này để hẹn hò vụng trộm a!

- Ngươi đừng có mà nghĩ bậy, chúng ta chỉ vì có một số chuyện mới phải đi đến nơi này thôi. - Hàn Thạc khổ sở nhìn Khảm Đế Ti, mở miệng giải thích.

- Là hò hẹn thì sao, ngươi quần được chúng ta à!

Lý Toa chu miệng lên, dường như đã khôi phục lại vẻ mãnh mẽ khi còn ở học viện, trừng mắt với Khảm Đế Ti như là một con gà mái nhỏ hiếu chiến đang khiêu khích.

- Được lắm được lắm, tranh hơn thua như thế là đủ rồi!

Trong lòng hàn Thạc nảy sinh một cảm giác khó hiểu, cười vồ vồ Lý Toa, ý nói Lý Toa bớt nói một chút.

- Tiểu cô nương này thật là thú vị, ha ha, được rồi Bối Lâm Ân, người với Phỉ Bích bây giờ thế nào rồi? - Khảm Đế Ti buồn cười liếc nhìn Lý Toa, sau đó mới quay sang nhìn chằm chằm Hàn Thạc tra hỏi.

- Vẫn như trước thôi, ta và cô ấy làm ăn, cô ấy hiện giờ đã tiếp quản thương hội rồi, gần đây rất bận rộn không dứt ra được.

Hàn Thạc tùy tiện đáp lại một câu, đột nhiên cất tiếng tra hỏi Khảm Đế Ti:

- Lần này các người có phải là đến Ngõa Luân thành không?"

Gật gật, Khảm Đế Ti nói:

- Không sai, lần này chúng ta nhận lời ủy thác bảo vệ đưa Bối Lâm Đạt tiểu thư đến Ngõa Luân thành. Đợi sau khi Bối Lâm Đạt tiểu thư hoàn thành công việc ở Ngõa Luân thành, lại đưa nàng quay về bình an.

Bởi vì trước đây hai người Khảm Đế Ti và Hàn Thạc đã hơn một lần cùng trải qua sinh tử, trong lòng Khảm Đế Ti đã coi Hàn Thạc là bằng hữu, vì thế hoàn toàn không có chút úy kỵ gì, hết sức thản nhiên nói thẳng mục đích của nhiệm vụ lần này.

Trong lòng chợt lóe lên, Hàn Thạc suy tư một chút mới nhắc nhở Khảm Đế Ti:

- Thời gian gần đây, trong Ngõa Luân thành không được yên ổn cho lắm, quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ của Sư Thứ quân đoàn vừa mất đi hai người con, một thì đã chết cách đây mấy tuần trăng rồi, người còn lại là con trai lớn Khắc Lạp Khắc hai ngày trước cũng đã bị người ta giết chết. Khiến cho vị quân đoàn trưởng này vô cùng giận dữ làm cho Ngõa Luân thành rất hỗn loạn. Nếu như không có chuyện gì trọng yếu, ta chân thành khuyên người tốt nhất nên chọn lựa thời cơ để vào thành.

- Đa tạ, lời khuyên của người, ta sẽ đề đạt đến thân chủ của ta, bất quá nàng muốn nghe hay không, đó không phải do ta quyết định được.

Khảm Đế Ti nghe thấy những chuyện này, cảm thấy kinh hãi vô cùng. Nhìn thấy nàng cau mày như vậy cũng biết nàng hết sức coi trọng những chuyện này.

Bất quá nàng thân là một chiến sĩ, một khi đã tiếp nhận lời giao phó của thân chủ, thì cần phải tuân theo ước hẹn trước đó mà hành sự, cho dù trên đường có gặp bất cứ sự gì khác thường, nàng cũng không có quyền thay đổi, nếu không thì phải bồi thường rất lớn, vì thế mà nàng chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc đang định nói điều gì, đột nhiên cau mày lại, bất thần xoay người nhìn về phía bọn Khảm Đế Ti vừa đi qua, do dự một lúc rồi cất tiếng hỏi Khảm Đế Ti:

- Trên đường người vừa đi qua, có gặp phải nguy hiểm nào không?

Khảm Đế Ti ngạc nhiên ngẩn người ra, sau đó đột nhiên nhớ tới sự thần kỳ của Hàn Thạc, lập tức mất đi vẻ mặt tươi cười, nhanh chóng đáp lại:

- Trên đường đi vừa rồi đúng là có gặp một số nguy hiểm, bất quá đối với chúng ta thì xử lý hết sức dễ dàng. Người vì sao nói như vậy, có phát hiện được điều gì không?

- Từ lúc mấy người bắt đầu xuất hiện, theo sau còn có một nhóm người khác, ta vốn cho bọn chúng với mọi người không có quan hệ, hẳn là một nhóm khác đang muốn tiến vào Ngõa Luân thành. Bất quá vừa rồi một trận gió to thổi qua, ta nghe trong gió dường như có mấy chữ Bối Lâm Đạt, nếu quả thật ta không nghe lầm, những người này trên đường đi liên tục giữ một cự ly nhất định với các người, khẳng định bọn chúng có quan hệ với thân chủ Bối Lâm Đạt của cô.

Hàn Thạc cau mày đáp lại.

Nếu như đổi là người khác nói ra những lời của Hàn Thạc vừa rồi, Khảm Đế Ti nhất định không tin cho dù một điểm nhỏ, bởi vì khoảng cách xa đến nỗi ngay Khảm Đế Ti cũng không nhìn ra được chút động tĩnh nào. Hàn Thạc không những có thể phát giác được nhóm người theo sau, còn có thể qua cơn gió để nghe được thanh âm nói chuyện của những người này, điều này căn bản đúng là chuyện phi thường khó tin.

Trừ phi là Phong hệ đại ma đạo Sư, có lẽ mới có khả năng mượn gió nghe được lời nói của người khác ở khoảng cách xa như thế, bất quá Hàn Thạc rõ ràng còn xa mới đạt được đến cấp bậc này.

Nhưng vì đã từng trải qua sinh tử cùng với Hàn Thạc, Khảm Đế Ti hiểu rất rõ bản lĩnh thần kỳ của hắn nên không một chút nghi ngờ lập tức tin lời Hàn Thạc nói, cặp lông mi dài chớp nhanh. Cau mày suy tư tính toán một lúc rồi mới nói:

- Bọn chúng là ở phương hướng nào đi đến? Có tất cả mấy người? Thực lực đại khái ra sao?

162. Chương 162biến Đổi Kỳ Dị Của Bạch Cốt Pháp Trọng

Hàn Thạc chăm chú nhìn Khảm Đế Ti một lúc, rồi nhú mắt quan sát những người này sau đó mới trầm giọng đáp lại câu hỏi của nàng.

- Phía sau các người khoảng năm trăm thước, tổng cộng có ba người. Bất quá khoảng cách khá xa, hơn nữa bọn chúng trang phục theo kiểu phổ thông, ta không cách nào biết được thực lực bọn chúng như thế nào.

- Đa tạ người Bồ Lai Ân, ta sẽ nhớ người đã giúp đỡ ta lần này.

Khảm Đế Ti nhẹ hô một tiếng, không nói gì thêm xoay người quay lại đoàn dong binh, thương nghị cùng với những chiến binh mấy câu.

- Cô ta là gì của người, sao người lại tình nguyện giúp đỡ nàng ta? - Sau khi Khảm Đế Ti rời đi, Ly Toa liền kéo áo Hàn Thạc hỏi.

- Đó là một bằng hữu trước đây của ta. Đi thôi! Chúng ta theo hướng khác đi khỏi mấy người này, sau đó chúng ta sẽ quay về về Ngõa Luân thành.

Hàn Thạc đưa mắt nhìn Khảm Đế Ti, thấy nàng vẫn còn đang thương lượng với thân chủ và mấy người chiến binh kia, biết mấy lời mình nói đã khiến cho Khảm Đế Ti phải suy nghĩ.

Khảm Đế Ti là một dong binh nổi danh, nàng có nhiệm vụ và phương thức làm việc của riêng mình. Vì vậy nên lần này Hàn Thạc thấy được nhiệm vụ của nàng có ẩn chứa nguy cơ liền có ý tốt mở miệng nhắc nhở mấy câu để tận tình bằng hữu, nhưng lại không nhúng tay vào chuyện của nàng.

Vừa nghe thấy Hàn Thạc muốn rời đi, Ly Toa cũng không nói nhiều nữa. Nàng có chút thẹn thùng cúi đầu đi đến sau lưng Hàn Thạc, đưa tay ôm chặt lấy cổ hắn, cặp chân nhỏ nhắn dùng lực nhảy lên trên lưng, cười tủm tỉm kể sát tai nói:

- Ta còn muốn người mang ta đi.

Hàn Thạc tức cười, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói với Ly Toa sau lưng:

- Vừa rồi là ở trong tình huống khẩn cấp, ta không có biện pháp mới phải mang cô trên lưng. Bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, cô không cần phải tiếp tục nằm trên lưng ta nữa, chúng ta từ từ về thành cũng không có vấn đề gì.

- Hì hì, mặc kệ người! Ta không xuống đâu. - Ly Toa đưa cánh tay nhỏ quấn quanh cổ Hàn Thạc, cặp đùi bắt chéo quanh eo lưng hắn, có vẻ rất thỏa mãn.

Nàng đương tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống, bộ ngực phẳng phiu trước kia bởi vì Hàn Thạc giết dây dạy cách giờ đã trở nên đầy đặn. Dựa vào cảm giác từ sau lưng, hắn thậm chí còn có cảm giác bộ ngực của nàng còn không nhỏ hơn bao nhiêu so với Ngải Mễ Lệ. Giờ đây, nó đang áp chặt vào lưng hắn, một cảm nhận mềm mại tuyệt vời khiến cho Hàn Thạc có chút ngây ngất.

Khảm Đế Ti đứng ở đằng xa, sau khi thảo luận với thân chủ và mấy chiến binh một lượt dường như đã quyết định chủ ý tiếp tục tiến vào Ngõa Luân thành, bất kể đến ba người theo phía sau. Hạ xong quyết

tâm, mấy người liền tiếp tục đi về Ngõa Luân thành, Khảm Đế Ti nhìn về phía bên này, đúng lúc thấy Hàn Thạc đang công Lý Toa, bất giác lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Toa trên lưng Hàn Thạc, thấy Khảm Đế Ti kinh ngạc nhìn vọng lại bên này liền kêu ngạo ngừng đầu, tựa hồ muốn cho Khảm Đế Ti thấy điều gì, làm cho Khảm Đế Ti nhin không được cười phì một tiếng nhỏ.

- Nắm chặt vào, chúng ta cũng đi thôi.

Thấy Lý Toa một mực muốn mình phải công, Hàn Thạc cũng chiều ý nàng. Bây giờ Lý Toa vừa mất đi song thân, chính là lúc đau khổ thất vọng nhất, hẳn không muốn khiến cho nàng không được thoải mái lúc này. Dẫn dò một câu, Hàn Thạc theo lối khác bỏ đi, tránh hướng mấy người Khảm Đế Ti đang tiến vào Ngõa Luân thành.

Lúc này đã là chiều tối. Hàn Thạc phán đoán được phương hướng xong liền đi một vòng lớn quanh tường thành. Đợi sau khi màn đêm đã xuống hoàn toàn, hắn mới sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật mang theo Lý Toa vượt qua tường thành, nhảy vào bên trong.

Đi đến một lữ quán Ngãi Mễ Lệ đã hẹn đợi ở đó, Hàn Thạc đi thẳng đến phòng Ngãi Mễ Lệ đang ở. Chưa kịp tiến vào phòng, liền nghe thấy tiếng Thiết Tư Đặc hô nhỏ:

- Ai?

- Là ta đây! - Hàn Thạc đáp lại một câu, đẩy cửa phòng tiến vào trong, rồi mới nhìn đến Thiết Tư Đặc kinh ngạc tra hỏi:

- Người sao lại ở nơi này?

Thiết Tư Đặc nhìn nhìn Lý Toa sau lưng Hàn Thạc, do dự một chút mới đáp lại:

- Ngãi Mễ Lệ phu nhân nói có thể đây là nơi hẹn gặp của người và Lao Luân Tư, nên bảo ta ở lại nơi này, có lẽ có khả năng thu được tin tức nào đó của người hoặc Lao Luân Tư.

- Nếu vậy, người có được chút tin tức nào của Lao Luân Tư không?

Ở địa phương này đã có người trong tổ chức Âm Mạc được Ngãi Mễ Lệ sắp xếp trông chừng, có Lý Toa bên cạnh nên Hàn Thạc cũng không thể trực tiếp đi thẳng đến tổ chức. Mặt khác nơi này cũng chính là điểm Hàn Thạc đã bảo Lao Luân Tư là mình đang cư ngụ. Nếu như Lao Luân Tư chạy thoát được hẳn sau này sẽ đến nơi này liên hệ với hắn, vì thế Hàn Thạc mới đến đây ở tạm.

Gật gật đầu, Thiết Tư Đặc đáp lại:

- Lao Luân Tư còn chưa đến, bất quá đã phái một người đến đây trước. Người này nói nếu như người và Lý Toa quay về, muốn người đem Lý Toa đến địa điểm này!

Nói rồi, Thiết Tư Đặc đưa cho Hàn Thạc một tấm giấy, trên mặt có ghi tên một địa phương cách đó không xa.

- Thiết Tư Đặc, người được phái đến hình dáng như thế nào? - Hàn Thạc thận trọng hỏi lại, đề phòng chuyện bất trắc.

Nghe Thiết Tư Đặc miêu tả tướng mạo của người này rồi, Hàn Thạc biết ngay đó chính là lão thích khách Lạp Kỳ, hắn coi như cũng an tâm.

Để Lý Toa xuống đất xong, Hàn Thạc liếc nhìn nàng, nét mặt nghiêm chỉnh nói:

- Lý Toa! Chuyện chúng ta đang làm rất nguy hiểm, cô bây giờ theo Thiết Tư Đặc lập tức đi đến nơi của đường ca Lao Luân Tư, để hắn nhanh chóng đưa cô về đế quốc. Phải ngoan ngoãn nghe lời biết không, chúng ta ở lại sẽ giúp cô báo thù.

Đã trải qua thảm biến lớn nhất trong đời, Lý Toa biết điều hơn so với trong tưởng tượng của Hàn Thạc. Nghe hắn nói xong, Lý Toa tuy thần sắc có vẻ không muốn, nhưng cũng nhu thuận gật đầu đáp ứng an bài của Hàn Thạc.

- Người mượn một cỗ xe ngựa bảy chỗ, sau đó tự mình đưa Lý Toa tiểu thư đến địa điểm trên mảnh giấy của Lao Luân Tư, an toàn giao nàng đến tận tay hắn. - Liếc nhìn Thiết Tư Đặc, Hàn Thạc cười nói.

- Yên tâm đi, sẽ không sao đâu. - Thiết Tư Đặc hết sức tự tin bảo đảm với Hàn Thạc, sau đó cúi người cung kính mời Lý Toa.

Lý Toa nhìn thật chăm chú Hàn Thạc, một lúc sau mới lo lắng nói về quan tâm:

- Người tự mình cũng cẩn thận, ngàn vạn lần không nên để xảy ra chuyện gì đâu.

- Yên tâm đi, ta sẽ không bị gì đâu, lợi dụng trời đang còn tối, cô và hắn nhanh chóng ly khai đi. - Hàn Thạc gật gật đầu cười thúc giục Lý Toa.

Lý Toa lưu luyến nhìn Hàn Thạc thêm một lần nữa rồi mới xoay người theo sau Thiết Tư Đặc, hai người nhanh chóng đi ra ngoài. Trong một thành phố to lớn thế này, thế lực Âm Mạc tự nhiên không nhỏ. Nếu như Hàn Thạc đồng ý đưa Lý Toa quay về đế quốc cũng không phải là chuyện gì phiền phức lắm. Chỉ có điều Hàn Thạc dấu sao cũng mới gia nhập Âm Mạc không lâu, nếu lợi dụng sức mạnh của tổ chức để làm chuyện riêng có chút không tốt lắm, hơn nữa Lao Luân Tư thân là tam vương tử, để hắn làm chuyện này chắc chắn sẽ có thể an bài thỏa đáng.

Đợi Lý Toa rời đi xong, Hàn Thạc xoay người hướng vào bên trong, khước miệng khẽ cười nói:

- Ra đi thôi.

Ngãi Mễ Lệ mặc một tấm áo lớn, mềm mại thanh thoát tề chỉnh từ bên trong cười cười bước ra. Đến bên cạnh Hàn Thạc, nàng trừng mắt lườm hắn muốn cháy da mặt, đưa tay véo một cái rõ đau, rồi quát lên thán thốt, giọng có pha chút ghen tuông:

- Chàng đi đến chỗ Lao Luân Tư lại mang muội muội người ta trở về, còn muốn người ta đến chỗ ta kiểm người. Thật đúng là chàng đó!

Hàn Thạc nắm lấy tay Ngải Mễ Lệ kéo mạnh vào lòng, hai tay thành thực sờ soạng phía trước thân thể rung động lòng người của nàng, cười nói:

- Ta trong tưởng tượng của nàng có chỗ nào không tốt. Chỉ là vì chỗ của Lao Luân Tư bị lộ, ta mới bắt đắc dĩ mang cô ấy chạy trốn.

Sau khi nghe giải thích của hắn một lượt, Ngải Mễ Lệ mới trở nên thoải mái, sau đó cau mày nói với Hàn Thạc:

- Dựa theo những gì Lao Luân Tư nói, có lẽ hắn đã được quốc vương bệ hạ ngầm cho phép đến đây đối phó với Bắc Bì A Tư Cơ. Có khả năng đây là phương pháp quốc vương bệ hạ khảo nghiệm Lao Luân Tư, thông qua biểu hiện của hắn lần này để quyết định con đường tương lai cho hắn.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc hơi giật mình. Hắn vốn không nghĩ sâu xa đến như vậy. Bây giờ nghe nàng phân tích mới sự tỉnh ra. Trầm ngâm một lát, Hàn Thạc mở miệng nói:

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta thật sự cũng có khả năng nên hợp tác với Lao Luân Tư.

- Không sai, thành viên Âm Mạc khi thi hành nhiệm vụ, không chịu bất kỳ quy định nào. Nếu cho là thời cơ đúng, ta thật ra không ngại hợp tác với Lao Luân Tư, chỉ bất quá hành động cụ thể như thế nào, chúng ta nhất định cần đắn đo chuẩn xác. - Cặp mày dài của Ngải Mễ Lệ cau lại, nói có chút dăm chiêu.

Điểm nàng băn khoăn ở đây chính là thân phận vương tử của Lao Luân Tư. Ngải Mễ Lệ sợ tình thế trước mắt không thể đoán định chắc chắn. Nếu bị người khác hiểu lầm quan hệ với Lao Luân Tư, vạn nhất Lao Luân Tư không cách gì trở thành quốc vương, mà lại do vương tử khác kế thừa vương vị, trong khi Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc và Lao Luân Tư lại thân cận quá, rất có khả năng phải đối mặt với tai họa rất lớn vì thế mới tỏ ra rất thận trọng.

- Ta hiểu rõ ý của nàng. Yên tâm đi, ta sẽ giữ quan hệ có chừng mực với Lao Luân Tư thôi.

Hàn Thạc trầm giọng nói. Suy nghĩ một lát, hắn đột nhiên cất tiếng hỏi Ngải Mễ Lệ:

- Đúng rồi, nàng nhanh chóng bỏ đi, nói là cấp báo với ca ca nàng một số chuyện của Thiên Tai giáo hội, hơn nữa còn dặn dò ta ngàn lần không được nói đến giáo hội này cho người khác. Điều này rất cuộc là thế nào?

Hắn vừa nói xong, khuôn mặt yêu kiều của Ngải Mễ Lệ lập tức trở nên ngưng trọng. Nàng hít một hơi thật sâu rồi mới đáp lời:

- Thiên Tai giáo hội là một giáo hội tà ác. Bọn chúng thờ phụng các loại tà thần, bên trong còn tập trung thật nhiều kẻ tà ác có thực lực đáng sợ. Giáo hội này thiếp cũng chỉ mới nghe qua một chút, tình huống cụ thể thế nào cũng không rõ hoàn toàn. Nhưng theo lời ca ca của thiếp mà suy thì Thiên Tai giáo hội này có thể nói là một tà giáo to lớn nhất đại lục, bọn chúng ngấm ngầm làm một số chuyện dù người hay thần đều phải phẫn nộ, mỗi lần có hành động to lớn đều có uy hiếp rất lớn đối với mỗi quốc gia, thành thị.

Vài thập niên trước, mấy đế quốc đã liên hợp lại để trừ khử Thiên Tai giáo hội, san bằng toàn bộ những cứ điểm nào của nó bị bại lộ ra ngoài. Từ đó, trong một thời gian rất dài, không có chút tin tức nào của Thiên Tai giáo hội. Bất quá mấy quốc gia đều biết chủ lực của Thiên Tai giáo hội căn bản không bị tiêu diệt, bọn chúng chỉ ẩn núp né tránh đi mà thôi. Lần này ta lấy được ký ức của Vong Linh pháp sư, biết hắn đến từ Thiên Tai giáo hội, đương nhiên chuyện này phải xem ra vô cùng nghiêm trọng.

Ngạc nhiên đến mức sửng sốt, Hàn Thạc kinh hãi nhìn Ngải Mễ Lệ cất tiếng hỏi:

- Lẽ nào nàng đã đem chuyện ta lấy được ký ức của Vong Linh pháp sư bẩm báo lên cấp trên?

- Đương nhiên là không phải rồi!

Ngải Mễ Lệ liếc nhìn Hàn Thạc vẻ oán trách sao hắn không tin nàng, đến khi Hàn Thạc cười tạ lỗi mới nói tiếp:

- Ta chỉ nói chúng ta hợp lực giết chết Vong Linh pháp sư, từ trong không gian giới chỉ của gã lấy được một số tin tức về phương diện này.

- Thì ra là thế, xem ra gã Vong Linh pháp sư này thật là một con cá lớn rồi.

Hàn Thạc nghĩ qua, rồi cười về biết lỗi. Sau đó hắn lấy ra cây bạch cốt pháp trượng, vừa nói vừa cầm lên xem thử.

Một tiếng động ong ong kỳ quái đột ngột truyền đến từ bề mặt của cây bạch cốt pháp trượng, nghe phảng phất như là tiếng kêu của một loại côn trùng nào đó, khiến cho Hàn Thạc thất kinh, có vẻ ngạc nhiên vô cùng.

- Ở trong quán trọ, không có ai tiếp khách chẳng? - Đúng vào lúc này, Hàn Thạc nghe từ bên ngoài lữ quán truyền vào một âm thanh quen thuộc, chính là tiếng quát của Khảm Đế Ti.

Bạch Cốt pháp trượng vẫn vang lên âm thanh kỳ quái, lại càng không ngừng rung động, dường như muốn thoát khỏi bàn tay của hắn. Điều này khiến cho Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ vô cùng kinh hãi.

- Ô, Bối Lâm Đạt tiểu thư, cô làm bất cứ điều gì cũng không thể rời đi đơn độc như vậy.

Bên ngoài vừa truyền vào tiếng quát rồi bỗng nhiên trở thành nóng nảy kêu gào của Khảm Đế Ti, dường như thân chủ Bối Lâm Đạt tự ý thoát ra khỏi vòng bảo hộ của đoàn đông binh.

- Bố Lai Ân, chuyện gì xảy ra thế này, vì sao cây bạch cốt pháp trượng lại đột nhiên không ngừng kêu lên như vậy?

Ngải Mễ Lệ đưa mắt nhìn cây pháp trượng rung động trong tay Hàn Thạc, nóng nảy hỏi dồn.

Hàn Thạc vận lực nắm chặt lấy cây bạch cốt pháp trượng đang không ngừng rung động, tỏ ra có chút khó hiểu, lắc đầu nhanh chóng đáp lại:

- Ta cũng không biết chuyện gì, từ lúc ta sử dụng cây pháp trượng này đến nay, chưa từng có chuyện dị thường này.

Trong lúc hai người đang nói thì đã nghe tiếng bước chân loạn xa nhanh chóng đến gần, sau đó là tiếng hô kinh ngạc của Khảm Đế Ti. Hàn Thạc trong lòng lóe lên, dường như mơ hồ nắm được điều gì bên trong,

lập tức bỏ cây pháp trường vào lại bên trong không gian giới chỉ, đưa mắt ra hiệu cho Ngải Mễ Lệ rồi hai người nhẹ nhàng vượt qua cửa sổ.

163. Chương 163tề Tụ Tiểu Lữ Quán (tập Trung Ở Lữ Quán Nhỏ)

Hơi đẩy nhẹ hai cánh cửa sổ ra một chút để lộ ra một khe hở nho nhỏ, dựa vào khe hở này, Hàn Thạc có thể nhìn được khung cảnh bên ngoài.

Thân chủ mặt che khăn trắng của Khảm Đế Ti, Bối Lâm Đạt gần như chỉ để lộ một đôi mắt xanh như một đôi ngọc bích, biểu lộ một vẻ mặt kỳ dị, dường như đang cố tìm kiếm điều gì đó. Khi cô ta đi qua hành lang đến bên căn phòng Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đang ở thì đột nhiên mở to đôi mắt nhìn đảo đảo.

Phía sau Bối Lâm Đạt, Khảm Đế Ti và mấy người chiến binh đang hoảng loạn chạy đến. Khuôn mặt Khảm Đế Ti càng thêm phần cảnh giác, một tay đặt trên Ma Pháp kiếm cài sau lưng, cẩn thận dò xét xung quanh, lo lắng Bối Lâm Đạt gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đợi đến khi mấy chiến binh còn lại đã vây xung quanh Bối Lâm Đạt, Khảm Đế Ti mới phào một hơi nhìn Bối Lâm Đạt đang đảo đảo tìm gì đó mà trách cứ:

- Bối Lâm Đạt tiểu thư, hy vọng cô từ nay muốn đi đâu thì trước đó hãy báo cho chúng ta một tiếng. Chúng ta chỉ vì cố gắng bảo vệ an toàn cho cô, tuyệt đối không hạn chế tự do của ai cả nên cô cũng không cần phải đột nhiên bỏ đi như vậy đâu.

Khuôn mặt Bối Lâm Đạt ẩn kín sau tấm sa, chỉ còn đôi mắt với hàng mi dài cong vút như trăng rằm đang cau chặt, cặp mắt xinh đẹp nhìn khắp bốn phía cho thấy vẻ nghi hoặc vô cùng. Sau khi nghe thấy Khảm Đế Ti không vui nói mấy lời, Bối Lâm Đạt dường như mới đột nhiên tỉnh táo trở lại, giọng điệu nhu mì dễ nghe nói với Khảm Đế Ti:

- Xin lỗi, ta dường như vừa nhìn thấy một người rất quen thuộc, vì thế nhất thời nóng nảy chạy đến xem thử, hóa ra là ta hoa mắt mà thôi.

Thấy nàng nói vậy, Khảm Đế Ti tỏ ra rất kinh ngạc nói với Bối Lâm Đạt:

- Vừa rồi rõ ràng không có thấy bóng người nào, cô làm sao phát hiện nhân ảnh nào, điều này thật là kỳ quái.

- Ô, có lẽ tối qua ta ngủ không đủ giấc, mắt bị hoa mới phát sinh ra ảo giác, thật là vô cùng có lỗi.

Bối Lâm Đạt quét ánh mắt trong sáng về phía căn phòng Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ ở, mở miệng tùy tiện đáp lời Khảm Đế Ti.

Tiếp đó lại có tiếng bước chân hối hả từ phía sau truyền đến. Một người phụ nữ trung niên dáng vẻ đầy đặn, cười ha ha đi đến, trong tay bà ta cầm một quyển sách. Khi đến trước mặt mọi người thì liền lễ phép cúi mình chào, rồi mới ra vẻ rất có lỗi nói:

- Quý khách, các vị nhất định là đến đây cư ngụ, vừa rồi ta có chút chuyện phải rời đi một lúc, thật là có lỗi với quý vị. Bây giờ xin mời quý vị cùng đi với ta đến quầy đăng ký.

- Lữ quán này ở ngay bên đường không ngờ không thấy người nào, thật sự làm người ta không yên tâm. Hơn nữa, hoàn cảnh ở nơi đây tính ra cũng không quá tốt, Bối Lâm Đạt tiểu thư chúng ta có nên đổi quán khác không?

Khảm Đế Ti dường như có chút không thích nơi đây, đưa khuôn mặt khó nhìn ra đề nghị với thân chủ Bối Lâm Đạt.

Bối Lâm Đạt khuôn mặt vẫn được khăn che kín, cặp mắt sáng quét quanh một vòng, mở miệng đáp lời:

- Không cần đâu, cứ ở nơi đây đi, ta thấy nơi đây xem ra cũng không tệ.

- Vậy được rồi.

Khảm Đế Ti có chút không hài lòng khi nghe lời này của thân chủ, thoáng chút thất vọng đáp lại.

- Xin hỏi, mấy căn phòng nằm dọc theo hành lang này là ai ở vậy?

Bối Lâm Đạt xoay người làm như vô tình hỏi người chủ quán béo tốt.

- Thật là có lỗi, phương diện này chúng tôi cũng tiện nói ra, đó là những người khách muốn có chút riêng tư, thật xin lỗi.

Người chủ quán này lại rất có nguyên tắc, xem ra bà ta vẻ ngoài rất hy vọng mấy người Khảm Đế Ti ở lại, bất quá về vấn đề nguyên tắc lại không chút nhượng bộ.

Gật gật đầu, Bối Lâm Đạt cũng không tiếp tục hỏi nữa, nhẹ nhàng nói:

- Vậy cũng tốt. Xung quanh hành lang này còn có căn phòng trống nào không, ta cũng muốn ở nơi đây.

Người phụ nữ ánh mắt chợt sáng lên, nhanh chóng đọc thầm quyển sách trong tay, sau đó chỉ một căn phòng không xa căn phòng Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ, vội vàng nói:

- Đây là một căn phòng trống, nhưng điều kiện không phải là tốt nhất trong lữ quán. Nếu như quý tiểu thư không để ý lắm thì có thể lập tức vào ở trong gian phòng đó ngay bây giờ.

- Không thành vấn đề, ta muốn ở gian phòng đó, còn những chuyện khác Khảm Đế Ti tự bố trí nha.

Bối Lâm Đạt nhỏ nhẹ nói một câu, trong ánh mắt trong veo mơ hồ liếc mắt về căn phòng của Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ, rồi đi trước đến căn phòng đã định.

Chủ nhân lữ quán này đã sớm biết Bối Lâm Đạt mới là chủ nhân của đoàn người này, vừa thấy Bối Lâm Đạt đi trước, rất nhanh chóng lấy ra một chùm chìa khóa, khi Bối Lâm Đạt đến chỗ đó liền giúp cô ta mở cửa phòng tiến vào.

- Mấy người các người đi trước bảo vệ tiểu thư, ta đi làm một số thủ tục, kiểm những phòng quanh chỗ Bối Lâm Đạt tiểu thư cho các người.

Khảm Đế Ti thấy Bối Lâm Đạt đã đi trước, liền dặn dò mấy chiến binh một câu, rồi theo sau nữ nhân chủ quán trọ đang hân hoan để quay về quây làm những thủ tục vào ở.

Đợi cho mấy chiến binh theo sau Bối Lâm Đạt đi vào trong phòng rồi, Hàn Thạc mới khép khe cửa sổ lại, trầm giọng nói với Ngải Mễ Lệ bên cạnh:

- Rung động kỳ dị của Bạch Cốt pháp tượng vừa rồi nhất định là có quan hệ với Bối Lâm Đạt. Theo ta thân phận của người này rất đáng nghi.

Tình hình vừa mới rồi, Ngải Mễ Lệ cũng nhìn thấy, bây giờ nghe Hàn Thạc nói như vậy, lập tức gật đầu tỏ ý đồng tình, vẻ nghiêm trọng hỏi lại:

- Xem ra Bối Lâm Đạt với người chàng đã giết chết là Vong Linh pháp sư kia hẳn phải có quan hệ, chàng nếu đã lấy được mọi ký ức trong linh hồn của lão, lẽ nào không có chút ấn tượng với Bối Lâm Đạt?

Cau mày cố nhớ một lượt, sau đó Hàn Thạc lắc đầu khẳng định:

- Không có, trong ký ức của Khắc Lai Đốn không thấy xuất hiện Bối Lâm Đạt, ta thật sự không biết vì sao nàng ta lại có thể cảm ứng được Bạch Cốt pháp tượng.

- Cây Bạch Cốt pháp tượng này làm cách nào mà Khắc Lai Đốn lấy được vậy?

Ngải Mễ Lệ ngắt ra, suy nghĩ một chút rồi hỏi Hàn Thạc vấn đề này.

- Đó là Khắc Lai Đốn hoàn thành một số nhiệm vụ nhất định, vì thế thượng cấp của Thiên Tai giáo hội ban thưởng cho lão, cho nên lão chỉ biết sử dụng Bạch Cốt pháp tượng như thế nào, nhưng không biết được lai lịch của cây Bạch Cốt pháp tượng.

Hàn Thạc nhắm mắt nhớ lại, sau đó cất tiếng trả lời Ngải Mễ Lệ.

- Xem ra Bối Lâm Đạt hẳn đến từ Thiên Tai giáo hội, hay là chính bởi vì Khắc Lai Đốn mất tích, nàng ta mới xuất hiện ở nơi này, chúng ta cần cẩn thận một chút.

Ngải Mễ Lệ suy tư một chút, rồi cẩn trọng nói.

“Bối Lâm Đạt này là thân chủ của Khảm Đế Ti, nếu như cô ta là người của Thiên Tai giáo hội, vì sao cô ta đến Ngõa Luân thành lại phải mời Khảm Đế Ti bảo vệ an toàn cho mình. Điểm này khiến cho Hàn Thạc cảm thấy không thông suốt. Bất quá nếu như Bối Lâm Đạt có thể cảm ứng được Bạch Cốt pháp trượng, vậy thì lai lịch cô ta nhất định không hề đơn giản.”

Nhớ lại chuyện Ngải Mễ Lệ nói về Thiên Tai giáo hội tà ác, Hàn Thạc không khỏi suy nghĩ.

- Bối Lâm Đạt này nhất định là đã có lòng nghi ngờ mấy phòng dọc theo hành lang, ta nghĩ chúng ta nên tạm thời rời khỏi nơi đây, thay đổi sang phòng khác để quan sát Bối Lâm Đạt.

Nghĩ qua một lượt, Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ đưa ra đề nghị.

Gật gật đầu, Ngải Mễ Lệ tự tin đáp:

- Không có vấn đề, chủ nhân lầu quán này là người của ta, chỉ cần chúng ta muốn là có thể đổi sang bất kỳ gian phòng nào.

Khó trách Ngải Mễ Lệ khi đến Ngõa Luân thành lại chọn cư ngụ ở lầu quán này. Bởi vì chủ nhân lầu quán cũng là một thành viên Ám Mạc, xem ra mạng lưới tình báo của Ám Mạc quả nhiên vô cùng to lớn.

Lợi dụng Khảm Đế Ti còn chưa quay lại, Bối Lâm Đạt và mấy thành viên của đoàn chiến binh bảo tiêu đã vào trong phòng, hai người Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ liền rời khỏi phòng, đi theo hướng khác ra ngoài đến một đại sảnh trên lầu. Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ hai người dựa vào cửa sổ, liền có thể nhìn thấy sân trước.

Không biết Ngải Mễ Lệ đã khởi động thiết bị gì, chỉ sau một lúc công phu, người đàn bà trung niên chủ quán liền hớn hỏ xuất hiện ở đại sảnh. Đến nơi này rồi, bà ta vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm nghề nghiệp, hướng về Ngải Mễ Lệ hơi hơi cúi đầu, cười hỏi:

- Ngải Mễ Lệ đại nhân, cô có gì dặn dò?

- Y Liên tử, thu xếp cho chúng ta đến một căn phòng khác, tốt nhất là cách xa Bối Lâm Đạt đó một chút, nhưng vẫn có thể nhìn thấy phòng của bọn họ.

Ngải Mễ Lệ cũng cười hòa hoãn cất tiếng.

Người đàn bà trung niên tên là Y Liên, nghe thấy Ngải Mễ Lệ nói, tỏ ra có chút kinh ngạc, nghĩ một lát rồi nói:

- Vừa rồi cũng có ba người vừa mới tiến vào, bọn họ giống như đại nhân yêu cầu tìm một căn phòng có thể nhìn thấy phòng của Bối Lâm Đạt tiểu thư.

Trong lòng thoáng động, Hàn Thạc nghĩ đến ba người liên tục đi theo Khảm Đế Ti, không khỏi mở miệng hỏi:

- Bọn chúng hiện giờ ở đâu, có an bài phòng vừa ý chúng không?

- Yên tâm đi, có thể quan sát được phòng của Bối Lâm Đạt, ta đặc biệt lưu ý giữ lại rồi. Vừa rồi ta đã nhìn ra Bối Lâm Đạt, ánh mắt nàng nhìn phòng hai vị có gì không đúng, liền biết nữ nhân này có vấn đề.

Y Liên liếc nhìn Hàn Thạc, ra vẻ chuyện ta đã làm người cứ an tâm, cười cười giải thích.

- Y Liên tử làm việc đã nhiều năm rồi, có rất nhiều công lao cho tổ chức chúng ta. Bà ấy tuy không biết võ thuật ma pháp, nhưng bản lĩnh quan sát thì rất tốt, chính vì thế ta khi tới Ngõa Luân thành mới cư ngụ ở đây.

Ngải Mễ Lệ cũng trừng Hàn Thạc một cái, cười giải thích.

- Được rồi, Ngải Mễ Lệ đại nhân không cần phải phóng đại ta như vậy. Ta sẽ giúp các vị an bài một căn phòng mới. Hơn nữa, mấy người mới đến hôm nay, ta cũng sẽ giúp các vị lưu ý đến, có tình huống gì ta sẽ lập tức hồi báo cho các vị.

Cười tươi hớn hỏ nói mấy câu, Y Liên liền quay người đi khỏi chỗ đó.

- Được! Chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút, nhất định phải giám thị được nữ nhân này, nói không chừng việc làm rõ được thân phận nàng ta, có thể mang lại lợi ích to lớn cho chúng ta. - Ngải Mễ Lệ nói.

164. Chương 164:nữ Luyện Kim Thuật Sư

o0oĐổi sang một căn phòng mới, từ đây nhìn qua một khoảnh sân có ngọn giả sơn là cửa sổ phòng của Bối Lâm Đạt. Khảm Đế Ti quay về không biết nói chuyện gì với Bối Lâm Đạt mà cứ ở trong đó không hề đi ra. Những chiến binh khác trong đoàn được Khảm Đế Ti phân ra bố trí ở hai phòng kế cận với phòng Bối Lâm Đạt.

Ba người vẫn theo dõi bọn Khảm Đế Ti đã vào ở trong gian phòng sát vách mấy người Hàn Thạc. Nhờ có tấm Ma Pháp kính giả làm trang trí, Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ có thể nhìn thấy động tĩnh của họ.

Ba người này nhìn như những người đàn ông bình thường. Nhưng không ngờ cả ba lại có khuôn mặt hao hao giống nhau. Xem ra bọn chúng có thể là huynh đệ. Vào trong phòng, một người trong đám liền đến sát cửa sổ để quan sát phòng Bối Lâm Đạt ở phía đối diện. Hai người còn lại dường như quá mệt, leo ngay lên giường ngủ liền.

Bây giờ đang là ban ngày, hai người này không có một chút động tĩnh, duy trì tình trạng ổn định. Hàn Thạc quan sát một hồi, phát hiện cả hai phe đều không có chút dị thường, không khỏi quay về bên cạnh Ngải Mễ Lệ. Ngẫm nghĩ một lúc rồi hắn mở miệng nói:

- Nàng ở đây trông chừng, ta tới Tử Vong mộ địa một chuyến, xem thử trong đó có động tĩnh gì không rồi sẽ quay lại.

- Sao đột nhiên chàng lại muốn quay lại Tử Vong mộ địa?

Ngải Mễ Lệ hơi kinh ngạc trước quyết định của Hàn Thạc, nhìn hắn nghi hoặc hỏi.

Cười cười đầy vẻ thần bí, Hàn Thạc đáp lại:

- Gần đây ta mới nhận một tiểu đệ. Ta muốn xem thử thương thế hắn bây giờ đã tốt chưa mà thôi.

Nói dứt lời, Hàn Thạc quay vào trong phòng, lấy tấm gỗ ở tủ bát ra, bố trí một trận pháp vận chuyển. Những chuyện thần bí của Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ bây giờ đã sớm quen rồi. Nên khi thấy Hàn Thạc muốn đi cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ mở miệng nói:

- Vậy được rồi. Thiếp ở đây quan sát bọn chúng. Có tình huống gì phát sinh, thiếp sẽ kéo chàng về lại. Tốt nhất chàng đừng rời khỏi Tử Vong mộ địa quá xa đấy.

- Ủ! Nàng cứ yên tâm. Ta sẽ ở trong Tử Vong mộ địa. Nếu như có điều gì dị thường, nàng có thể tìm ta bất cứ lúc nào.

Hàn Thạc đáp lại một câu, liền đứng vào trong trận pháp vận chuyển, đem miếng gỗ tủ bát đặt lên trên, khởi động trận pháp vận chuyển.

- Cát Nhĩ Bá Đặc! Người chết ở chỗ nào? Ra ngay đây cho ta.

Không thấy một sự phản hồi nào từ Tử Vong mộ địa, Hàn Thạc lập tức quát lên.

“Vèo” một tiếng, Tiểu Dâm Long Cát Nhĩ Bá Đặc liền xuất hiện trước mặt Hàn Thạc. Tiến lên bái gối, hắn làm ra vẻ đáng thương lên tiếng:

- Chủ nhân tôn quý! Người cuối cùng nhớ tới người hầu trung thành của ngài rồi. Địa phương quý quá này không có chỗ nào vui cả. Thuộc hạ lại không thể đi ra ngoài nên buồn chán sắp chết rồi.

- Người để ta xem qua tình hình rồi sẽ nói sau. Người không lười biếng đó chứ?

Sau khi rời đi, Hàn Thạc đã từng dặn dò Cát Nhĩ Bá Đặc phải chú ý đến nơi luyện chế Thổ Giáp thi, tránh để người ta xuất hiện gây rối loạn lung tung.

- Đương nhiên không có lười biếng. Bất quá địa điểm này thực sự không dễ nhìn chút nào. Từ lúc người rời đi rồi thì không hề phát sinh chút biến hóa nào cả. Chủ nhân tôn quý! Người khi nào mới mang ta đi tìm phụ nữ xinh đẹp đây?

Cát Nhĩ Bá Đặc oán hận nhìn Hàn Thạc nói. So với lần trước cả người cháy xém thì bây giờ Cát Nhĩ Bá Đặc toàn thân mang hắc bào sáng sủa, đầu tóc cũng chải gọn gàng. Thoạt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc trừ làn da đen như than ra thì cũng có tướng mạo khá anh tuấn.

- Thương thể của người thế nào rồi?

Muốn đưa Cát Nhĩ Bá Đặc ra ngoài còn phải xem thử tình huống thân thể hắc thể nào. Tiểu Dâm Long này tuy ưa náo loạn, nhưng cũng là một hắc long có thực lực siêu phàm, đáng được coi là một trợ thủ đắc lực.

Nghe hỏi như vậy, Cát Nhĩ Bá Đặc vênh mặt ưỡn ngực, giọng lưỡi thối tha hét lên:

- Không thành vấn đề. Là một hắc long cơ thể mạnh mẽ nhất trên đại lục, thương thể này không thể gây khó khăn cho thuộc hạ được.

- Bớt nói lung tung đi. Thương thể rốt cuộc thế nào rồi? - Hàn Thạc trừng mắt quát nhẹ.

Có khế ước ràng buộc nên Hàn Thạc có thể cảm ứng một số điểm tình trạng thân thể của hắc thể. Tuy nhiên so với lúc trước, thân thể hắc thể cũng đã khá lên nhiều nhưng Hàn Thạc có thể cảm thấy hắc thể còn chưa hoàn toàn khôi phục. Vì thế khi nghe thấy những lời bốc phét của hắc thể, kiềm không được quát lên.

Rút đầu lại, Cát Nhĩ Bá Đặc có chút khiếp đảm cười vuột đuôi nói:

- Còn chưa khôi phục hoàn toàn. Bất quá cũng đã qua được giai đoạn nguy hiểm, nhất định sẽ không gây phiền phức cho chủ nhân.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Được rồi, ta sẽ suy nghĩ việc mang người ra ngoài. Nhưng đại khái cũng phải trong khoảng hai ngày nữa. An tâm dưỡng thương cho tốt, sau này sẽ có việc cần đến người. Nếu như sau này người trở thành gánh nặng, ta nhất định không bỏ qua cho người.

Nói xong, Hàn Thạc quay mình đi về chỗ luyện chế Thổ Giáp thi. Ở khu vực giữa những xác chết, Thổ Giáp Thi chất đầy thành một đồng. Thổ chi tinh khí vẫn chậm rãi chảy xuôi vào bên trong.

Quan sát một vòng, Hàn Thạc càng tập trung tinh thần lực cảm nhận cương thi ở trên mặt đất. Làm như vậy một lúc, đột nhiên trong sát na ngăn ngừa, hắc thể cảm nhận được sinh cơ tuôn trào. Loại sinh cơ này thật hùng hậu và đủ loại nguyên khí của đất. Điều này lập tức khiến cho Hàn Thạc hiểu rõ việc luyện chế Thổ Giáp thi lúc này đã đi đúng đường.

Bởi vì chỉ có những sinh vật hắc ám mạnh mẽ vô cùng, giống như loại kỳ sĩ tà ác mới có thể cảm ứng được từ trên người bọn chúng một ít sinh khí. Bất quá trên thân lũ cương thi này lại có sinh khí nồng đậm, còn có rất nhiều nguyên khí của đất. Việc này cho thấy sau khi hấp thu được thổ tinh chi khí của khu đất, cương thi đang thật sự trưởng thành.

- Được rồi! Người ở lại nơi đây dưỡng thương cho tốt. Mấy ngày nữa, ta sẽ cho người ra ngoài.

Mất thấy Tử Vong mộ địa không có chuyện gì. Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc và Thổ Giáp thi đều từ từ khôi phục lại, nên Hàn Thạc cũng yên tâm, quay người trở về Tử Vong mộ địa.

Có được lời hứa của Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc tỏ ra hưng phấn vô cùng, không ngừng đứng cạnh tán dương chủ nhân anh minh thần võ. Hắc thể còn nở nụ cười nịnh bợ khiến cho Hàn Thạc cười đến độ nước mắt chảy ra giàn giụa.

Đi vào trong Tử Vong mộ địa, Hàn Thạc đang tính dùng trận pháp vận chuyển rồi đi thì đột nhiên nghĩ đến việc đã một thời gian không tiến vào trong mật thất dưới đất. Hôm nay tinh thần lực đã tăng cao, Hàn Thạc tính thử xem có thể đủ sức tiến thêm một tầng nữa được hay không.

Dẫn Cát Nhĩ Bá Đặc ở nguyên chỗ cũ, Hàn Thạc một mình đi vào trong mật thất. Lúc này, tinh thần lực của Hàn Thạc rất dễ dàng phá giải tầng kết giới thứ nhất. Hàn Thạc cũng theo lần trước lặng lẽ tiến vào.

Đi xuống phía dưới thêm một tầng như cũ, Hàn Thạc tập trung tinh thần lực, rồi dùng sức xông lên, muốn vượt qua một tầng nữa của Tử Vong mộ địa.

“Thình” một tiếng, Hàn Thạc va chạm vào bề mặt kết giới. Cả cơ thể hắn bị hất bắn trở lại, trong đầu xuất hiện một cơn đau.

Ngã ngồi trên mặt đất, Hàn Thạc từ từ đứng dậy. Hắn hiểu được tinh thần lực của mình còn chưa đủ để tiến thêm một tầng nữa. Trong lòng vừa lóe lên, Hàn Thạc một tay nắm chặt Hắc Âm chi đồng, đồng thời cũng lấy ra cây Bạch Cốt pháp trượng kia từ trong không gian giới chỉ.

Tử Vong mộ địa này đã từng là thánh địa của Vong Linh pháp sư, mà Hắc Âm chi đồng màu xanh lại là chìa khóa mở cửa Tử Vong mộ địa. Bạch Cốt pháp trượng lại có tác dụng khuếch đại Vong Linh ma pháp, tuy có tác dụng khác với Hắc Âm chi đồng, nhưng đều là đồ dùng của Vong Linh ma pháp. Hàn Thạc lấy hai vật này ra cầm trong tay một lượt, ý đồ xem thử có chỗ nào tác dụng kết hợp không.

Đưa mắt nhìn hai vật phẩm trong tay, Hàn Thạc nhận không được tập trung tinh thần lực. Sau một lúc, Hắc Âm chi đồng đột nhiên lóe sáng lên, bất ngờ xuất hiện quang mang màu xanh rực rỡ, phát ra một luồng sức mạnh xâm nhập vào trong Bạch Cốt pháp trượng. Không ngờ từ trong Bạch Cốt pháp trượng phát ra một luồng hắc quang, chớp mắt đã xâm nhập vào trong Hắc Âm chi đồng.

Kinh hãi tột độ! Hàn Thạc bất kể đến Hắc Âm chi đồng như thế nào. Hắn tập trung tinh thần lực xâm nhập vào bên trong Bạch Cốt pháp trượng. Tinh thần lực vừa nhập vào trong Bạch Cốt pháp trượng, Hàn Thạc không cảm thấy được dị thường nào hết. Đột nhiên hắn phát hiện bên trong Bạch Cốt pháp trượng, không ngờ có một ma pháp trận nho nhỏ huyền ảo.

- Không ngờ là một kết giới ma pháp trận của ma pháp Lạc Ấn. Khó trách Bối Lâm Đạt đó có thể cảm ứng được cây Bạch Cốt pháp trượng.

Hàn Thạc đưa tinh thần lực đi một vòng bên trong Bạch Cốt pháp trượng, lập tức hiểu thông được vấn đề.

Trong ký ức của Khắc Lai Đốn cũng có một loại kết giới ma pháp Lạc Ấn. Kết giới này có thể tồn tại trên vũ khí và y phục, thông thường lấy hình thể ma pháp trận để tồn tại. Trong một cự li nhất định, người phóng ra ma pháp trận Lạc Ấn có thể thông qua phương pháp riêng của bản thân để cảm ứng được sự tồn tại của ma pháp trận do mình phóng ra.

Té ra trong Bạch Cốt pháp trượng cũng có một kết giới ma pháp trận có dạng ma pháp Lạc Ấn. Ngay từ ban đầu bên trong đã có nguyên tố ma pháp nên nó cản trở tinh thần lực của Hàn Thạc khi dò xét lần trước. Cũng bởi vì dấu vết lưu lại của ma pháp nguyên tố mới khiến cho Bối Lâm Đạt cảm ứng được sự có mặt của Bạch Cốt pháp trượng.

Giờ đây, có lẽ bởi vì hiệu quả của Hắc Âm chi đồng nên mới có thể hấp thu được ma pháp nguyên tố trong Bạch Cốt pháp trượng. Không có ma pháp nguyên tố chống đỡ cho nên trận pháp vận chuyển bên trong cũng không cách nào duy trì. Điều này khiến cho Hàn Thạc có điều kiện để xem xét khảo sát tình hình bên trong.

Tinh thần lực của Hàn Thạc du nhập vào bên trong, xem xét một vòng xung quanh ma pháp trận liền phát hiện bên trong có một hàng chữ nhỏ “Thiên Tai giáo hội luyện kim thuật sư Bối Lâm Đạt - tác phẩm số mười bảy”.

- Quả nhiên là Thiên Tai giáo hội.

Hàn Thạc hô nhẹ lên một tiếng. Hắn lập tức quay về bên trên, thông qua trận pháp vận chuyển quay về lầu quán, tính toán kế hoạch đối phó với Bối Lâm Đạt đó thế nào cho tốt.

165. Chương 165biển Động Khác Thường Ở Lữ Quán

Thông qua trận pháp vận chuyển đến tử động đồ, Hàn Thạc vừa mới đứng vững còn chưa kịp mở cánh cửa tử, đã cảm thấy ngay có cái gì đó không ổn.

Đầu tiên là một mùi hương nhàn nhạt xông vào trong mũi Hàn Thạc, liền sau đó một cảm giác mê man đột nhiên xuất hiện trong não, thiếu chút đã làm hắn hôn mê rồi.

May mà thể trạng Hàn Thạc lúc này đã được ma công tôi luyện, độ dẻo dai kiên cường của cơ thể vượt xa người thường, cộng thêm Ma Nguyên lực càng có công hiệu thần kỳ. Hương vị nhàn nhạt đó bị Hàn Thạc dẫn nhập vào trong bụng, cơ thể vừa cảm ứng được cảm giác mê muội liền tự động vận chuyển Ma Nguyên lực.

Dưới tác dụng của Ma Nguyên lực, hương vị đó chớp mắt liền bị Ma Anh ở vùng bụng dưới bài trừ ra ngoài cơ thể. Cảm giác mê muội vừa mới sản sinh lập tức cũng biến mất theo.

Hàn Thạc ngưng thở, lập tức vận chuyển Ma Nguyên lực khắp toàn thân, sau đó mới lại hít lại vào một hơi. Hương thơm đó vừa vào miệng, thần kinh vững vàng của Hàn Thạc đã sớm chuẩn bị tư tưởng, cảm giác hôn mê vừa xuất hiện trong một sát na, dưới tác dụng của Ma Nguyên lực và ý chí kiên cường của hắn, yếu ngay hẳn đi cho đến lúc không còn một chút ảnh hưởng.

Ma công của Hàn Thạc đạt đến cảnh giới Chân Ma, thân thể được ma luyện vượt quá khỏi tưởng tượng của người bình thường, cho dù mê hương mạnh đến cỡ nào cũng không cách nào ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Không hay rồi, chẳng biết Ngải Mễ Lệ như thế nào?! Cơ thể vừa biến đổi thích ứng với tác dụng của mê hương, Hàn Thạc đột nhiên nghĩ đến Ngải Mễ Lệ ở trong phòng, thất kinh hồn vía vội mở cửa tủ ra.

Ngải Mễ Lệ vốn phải ở trong phòng đã biến mất không tung tích, không biết đã đến địa điểm nào. Trong phòng có dấu vết xáo trộn, mức độ hỗn loạn xem ra dường như có người đến đây.

Trận pháp vận chuyển được Hàn Thạc bố trí bên trong tủ, mặt ngoài ma pháp bồng đã được hắn lấy quần áo che khuất trước rồi. Vì thế cho dù có người tới mở cửa tủ, nếu không cẩn thận quan sát thì cũng không phát hiện được điều gì.

Nhìn qua các dấu tích xáo trộn trong phòng một lượt, Ngải Mễ Lệ cũng biến mất không thấy tung tích, Hàn Thạc lập tức khẩn trương đứng lên. Ngay khi hắn tính rời khỏi căn phòng đi tìm chủ lầu quán Y Liên, bất ngờ phát hiện toàn bộ lầu quán đang có cái gì đó rất bất thường.

Khê đẩy cửa sổ hé ra một góc, Hàn Thạc phát hiện lúc này đã là ban đêm, bất quá có thể nhìn thấy những phòng ốc xa xa còn sáng đèn, cho thấy hiện giờ còn chưa quá khuya. Nhưng trong lầu quán này, các căn phòng đều chìm trong bóng tối, chỉ có căn phòng của Bối Lâm Đạt dường như còn có ngọn đèn sáng le lói, từ trong đó mơ hồ vọng đến tiếng đàm thoại cực nhỏ.

Hàn Thạc bình tâm ngưng thần, liền phát hiện đình viện bên trong lầu quán có một loại côn trùng to nhỏ cỡ trên chục con đang bay vo ve. Bọn chúng phân tán ra, không ngừng bay lượn trong các gian phòng của lầu quán. Đuôi của những con này phát ra khí màu nâu tro, Hàn Thạc nhận ra mùi của nó chính là mê hương vừa mới khiến hắn suýt mê đi.

Hơi cau mày suy nghĩ một thoáng, Hàn Thạc cơ hồ khẳng định biến cố trong lầu quán này hẳn có liên quan với Bối Lâm Đạt. Mở cửa phòng thật êm nhẹ, Hàn Thạc dùng tấm áo đen dành cho thành viên tổ chức Âm Mạc sử dụng khi hành động che kín toàn thân, lợi dụng màn đêm nhảy lên nóc nhà rồi từ từ ẩn núp đi đến căn phòng của Bối Lâm Đạt cư ngụ.

Lúc này, Hàn Thạc dùng ma công đã thực luyện nhuần nhuyễn để che dấu toàn bộ khí tức, nhịp tim và hô hấp cũng đã điều chỉnh đến tần suất cực kỳ khó phát giác.

- Bối Lâm Đạt đại nhân, toàn bộ khách nhân trong lầu quán này đều đã bị đưa về tập trung ở gian phòng khách rồi. - Vừa mới đến căn phòng của Bối Lâm Đạt, ép tai hướng về phía dưới, Hàn Thạc liền nghe được thanh âm trầm nhỏ phát ra.

- Tốt. - Bối Lâm Đạt từ trong đó nhẹ đáp một tiếng, dường như đang từ trong buồng đi ra phòng khách lớn.

Hàn Thạc cẩn thận di động thân hình từng tí, từng tí một đến căn phòng khách lớn. Đến nơi, hắn nhẹ nhàng đưa một ngón tay ra, vận chuyển Huyền Băng Ma Diễm quyết, đầu ngón tay liền hiện lên một đốm lửa nhỏ, xuyên qua lớp gỗ bên dưới thành lỗ hổng, sau đó đưa mắt nhìn xuống.

Trong phòng khách giống như căn phòng nơi Hàn Thạc cư ngụ, có khoảng hơn chục người đã hôn mê. Trong đó có người Hàn Thạc đang vô cùng lo lắng là Ngải Mễ Lệ. Có Thiết Tư Đặc, người vừa đưa Ly Toa đến

chỗ Lao Luân Tư mới quay về. Còn bao gồm cả Y Liên chủ nhân lữ quán, cùng với Khảm Đế Ti và mấy chiến binh trong dòng binh đoàn, tất cả dường như đều vừa bị hôn mê không lâu.

Trừ mấy người Hàn Thạc quen thuộc ra, trong đó không ngờ còn có đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân và tiểu nữ tinh linh An Cát Lệ Táp. Hai người này Hàn Thạc đã từng gặp mặt trước đây ở U Âm thâm lâm. Bất quá lúc đó gặp riêng từng người, bây giờ thấy cả hai nằm cùng một chỗ, Hàn Thạc mới biết hai người vốn đi cùng với nhau.

Còn lại mấy người khách của lữ quán thì cũng không có gì đặc biệt, hẳn là mấy người thương nhân đến Ngõa Luân thành. Tất nhiên không làm cho Hàn Thạc chú ý.

Ba người lúc trước theo dõi Bối Lâm Đạt, lúc này đang cung kính đứng yên trong đó, phảng phất giống như thuộc hạ đang đứng chờ lệnh của Bối Lâm Đạt. Phát hiện này thật sự khiến cho Hàn Thạc kinh hãi. Không ngờ được ba người theo dõi dòng binh đoàn của Khảm Đế Ti lại là người của Bối Lâm Đạt.

Ra tới đại sảnh rồi, cặp long mày thon dài của Bối Lâm Đạt cau chặt lại, nhìn xuống mấy người nằm bên dưới nhẹ giọng thốt:

- Ta vừa mới tới lữ quán, liền cảm ứng được động tĩnh của vật mang số mười bảy là bạch cốt pháp tượng. Cây pháp tượng này do chính ta tự mình luyện chế thành, rồi sau đó mới ban thưởng cho Khắc Lai Đốn sử dụng.

- Nhưng đến khi ta dựa vào cảm ứng đi đến vị trí hành lang, khí tức của nó liền đột nhiên biến mất không thấy nữa, xem ra chắc là do người khác đột nhiên cất vào trong không gian giới chỉ. Từ lúc ta tiến vào đến giờ, những người khách trong lữ quán hẳn không có người nào bỏ đi, như vậy có thể khẳng định bạch cốt pháp tượng chắc đã được một người nào đó trong bọn chúng cất vào trong không gian giới chỉ.

- Đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm như thế nào? - Ba người đứng cung kính nơi đó chính là ba huynh đệ ruột thịt, người nhìn có vẻ lớn tuổi nhất mở miệng hỏi Bối Lâm Đạt.

Đôi mắt xanh màu lam ngọc của Bối Lâm Đạt sắc bén quét qua dò xét những người nằm dài trên mặt đất một vòng, sau đó chỉ Ngải Mễ Lệ nói:

- Bạch cốt pháp tượng hẳn trong người cô ta.

Ở đây, trên mình có mang không gian giới chỉ gồm bốn người Ngải Mễ Lệ, Khảm Đế Ti và Khải Tư Tân, An Cát Lệ Táp. Khảm Đế Ti liên tục ở cùng ta, đương nhiên không có khả năng giữ vật này. Khi Hàn Thạc còn chưa tiến vào trong Tử Vong mộ địa, đại đức Lỗ Y và An Cát Lệ Táp dường như còn chưa xuất hiện bên trong lữ quán, do đó Bối Lâm Đạt suy xét xem ra chỉ có Ngải Mễ Lệ đứng là người có khả năng giữ Bạch Cốt pháp tượng.

Bối Lâm Đạt nói như vậy, kẻ vừa hỏi liền đến bên mình Ngải Mễ Lệ, cởi không gian chỉ giới trên tay nàng ra, cung kính mang đến trình cho Bối Lâm Đạt.

Bối Lâm Đạt cầm lấy không gian chỉ giới của Ngải Mễ Lệ, nhắm mắt một lúc rồi mở miệng nói:

- Cô ta đã bố trí ma pháp kết giới ở bên trong, trước tiên khống chế cô ta, rồi sau đó mới làm cho cô ta tỉnh lại.

- Đại nhân, làm gì với những người còn lại? - Người lớn tuổi nhất trong ba huynh đệ cất tiếng hỏi lại.

Phất phất tay tỏ vẻ không quan tâm, Bối Lâm Đạt tùy tiện nói:

- Quy tắc cũ, người không có giá trị lập tức xử lý ngay.

Lời này vừa phát ra, Hàn Thạc trong lòng lập tức khản trương. Trên mặt sàn của đại sảnh, trừ Ngải Mễ Lệ ra, còn có ba người quen biết là Khảm Đế Ti và An Cát Lệ Táp, Khải Tư Tân. Khải Tư Tân trước giờ chưa có qua lại với Hàn Thạc, nhưng Khảm Đế Ti và tiểu nữ tinh linh An Cát Lệ Táp đều có ít nhiều quan hệ với Hàn Thạc, vì thế hẳn không thể trơ mắt ra nhìn hai người này bị giết chết.

- Biện pháp của mấy vị xem ra có hơi quá không? - Hàn Thạc còn chưa kịp động thủ, đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân vốn hẳn phải hôn mê, bất ngờ mở miệng nói một câu.

Sau khi nói xong, Khải Tư Tân đang trong tư thế nằm dài dưới mặt đất lập tức đứng dậy, chắn trước nữ tiểu tinh linh An Cát Lệ Tạp.

Hàn Thạc vốn đang tính ra tay, bất ngờ phát hiện dị biến như vậy, liền dừng ngay lại, tiếp tục mai phục trên mái nhà như cũ để quan sát động tĩnh bên dưới.

- Ô, không ngờ người chịu tác dụng mạnh mẽ của mê hương như vậy mà còn có khả năng duy trì tỉnh táo. Xem ra đại đức Lỗ Y quả nhiên có chút thực lực thần kỳ. - Bối Lâm Đạt kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó cất giọng lạnh lùng đáp lại.

- Ta không cần biết các người là ai, nhưng cách làm của các người khiến ta phản cảm vô cùng. Chỉ cần các người thả hết mọi người ở nơi đây, ta sẽ không tính đến việc các người gây hại cho chúng ta trước đây, bỏ qua cho các người rồi đi. - Đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân nhìn Bối Lâm Đạt vẻ hơi ác cảm, hừ giọng lên tiếng.

- Phú Lợi Tạp! Ba huynh đệ các người cũng nên xem thử đại đức Lỗ Y của Tự Nhiên thần giáo có sức mạnh thần kỳ thế nào. Cùng lên giết hắn cho ta! - Bối Lâm Đạt nghe thấy Khải Tư Tân nói vậy, cũng không đòi co thêm, sau đó phát tay ra hiệu cho ba huynh đệ tiêu diệt Khải Tư Tân.

Ba huynh đệ Phú Lợi Tạp theo lệnh của Bối Lâm Đạt lần lượt rút trường kiếm cầm tay, liếc mắt lộ ra sát khí âm u rồi tỏa ra vây lấy đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân.

- Nếu các người đã không nghe lời khuyên của ta, thế thì không trách được ta rồi.

Khải Tư Tân tròng mắt giận dữ nhìn ba người, rút từ trong không gian giới chỉ ra một cây pháp trượng quái dị hệt như rễ cây, tính toán tìm cách đối phó với ba người.

Ở phía sau, những con côn trùng to nhỏ đang bay còn phân tán khắp lữ quán lúc này phảng phất như chịu một sức mạnh điều khiển, từng con từng con tập trung toàn bộ vào trong phòng.

Cùng lúc, một cây đại thụ tươi tốt ở sát căn phòng cũng chịu một sức mạnh sai khiến như vậy, các cành cây mềm mại của nó xoắn xuýt hệt như những con rắn chui vào.

166. Chương 166:con Rối Thú Mặc Áo Giáp Sắt

oOoHàn Thạc đang ở trên mái của căn phòng, thông qua một đường nứt dài và hẹp, có thể nhìn thấy rõ ràng biến hóa trong phòng.

Những con côn trùng biết bay hệt như con ruồi phân tán trong lữ quán tập hợp lại vào trong căn phòng, xung quanh người Bối Lâm Đạt.

Còn những cành cây đại thụ sau khi chui vào trong phòng rồi lập tức điên cuồng vươn dài ra bốn phía. Đại đức của Tự Nhiên thần giáo - Lỗ Y Khải Tư Tân nắm trong tay cây pháp trượng hệt như rễ cây có sinh khí hết sức nồng đậm.

- Còn chưa động thủ sao?

Đúng vào lúc này, Bối Lâm Đạt đột nhiên nhẹ hừ lạnh một câu. Ba huynh đệ Phú Lợi Tạp đang bao vây quanh Khải Tư Tân, nghe thấy câu nói của Bối Lâm Đạt, liền đồng thời xuất thủ tấn công. Người lớn tuổi nhất trong đám Phú Lợi Tạp đột nhiên bắn ra một tia chớp điện. Tia chớp bay trong không khí rít lên những tiếng “chi chi” đáng sợ. Trường kiếm trong tay hai người còn lại làm cho không khí rít lên, tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Trong đó còn có một thanh kiếm hừng hực như ngọn lửa đỏ nhắm thẳng đến Khải Tư Tân cuốn đến.

Ba người vừa ra tay, Hàn Thạc trên đỉnh phòng lập tức thất kinh. Từ những dị biến trên trường kiếm của ba người, Hàn Thạc lập tức thấy được ba huynh đệ Phú Lợi Tạp đều là ma kiếm sĩ, thông thạo võ thuật và ma pháp. Trong đó, người đứng đầu hẳn là thông thạo ma pháp lôi hệ. Hai người còn lại phân ra thông thạo ma pháp hỏa hệ và phong hệ.

Ba thanh trường kiếm này xem ra cũng được sử dụng phương thức đặc thù chế tạo ra. Khi bọn chúng tấn công không ngờ có thể trực tiếp đem ma pháp lôi hệ, hỏa hệ và phong hệ gia trì lên bề mặt lưỡi kiếm, gia tăng uy lực và tốc độ của võ thuật bọn chúng, tạo nên sự uy hiếp vô cùng lớn cho địch thủ.

- Không ngờ các người lại là ba ma kiếm sĩ. Thảo nào mà lại dám hung hăng can quấy đến như vậy.

Thấy bọn chúng vừa tấn công, Khải Tư Tân hừ lạnh một tiếng. Vừa mở miệng nói, Khải Tư Tân vừa tiếp tục múa cây ma pháp trường trong tay.

Trong căn phòng, những cành cây hết như những con rắn điên cuồng uốn éo. Hơn mười cành cây giống như những trường tiên nhắm thẳng ba huynh đệ Phú Lợi Tập lao đến. Đồng thời, Khải Tư Tân lùi lại một bước, một tay ôm lấy An Cát Lệ Tập đang hôn mê, thành linh phi thân vượt qua cửa sổ rơi xuống trước mặt cây đại thụ ở bên cạnh phòng.

Những cành cây xoắt xuyết vươn tới theo sự điều khiển của Khải Tư Tân, linh hoạt sống động khiến người ta kinh dị. Bọn chúng không ngờ lại giống như những kẻ biết võ công vậy, liên tục né tránh ba thanh ma pháp kiếm đang chém tới. Khải Tư Tân lùi lại đến trước cây đại thụ, từ bi nhìn xuống mặt đất, tay giơ cao cây ma pháp trường, miệng ngâm nga một câu chú ngữ ma pháp.

Cây đại thụ sau lưng ông, đột nhiên trở nên sống động giống như một con bạch tuộc to lớn. Vô cùng linh hoạt, dùng tốc độ rất nhanh, lan tràn vào trong căn phòng, cuộn thẳng đến những người bên trong.

- Đứng lên!

Một tiếng hô nhẹ phát ra từ miệng của Khải Tư Tân. Những tiếng “ầm ầm” cực lớn vang lên, mấy người Bối Lâm Đạt nhìn thấy cái rường của căn phòng đột nhiên dựng thẳng lên, rồi rơi thẳng xuống đất, làm cho căn phòng bị sụp đổ.

Hàn Thạc núp trên nóc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngải Mễ Lệ đang ở trong phòng. Trong đầu hắn dự tính nếu có chuyện gì không hay, lập tức nhảy xuống cứu ngay lấy Ngải Mễ Lệ. Bất quá điều khiến Hàn Thạc an ủi rằng vô số những cành cây mềm mại trong phòng, theo sự điều khiển của Khải Tư Tân đang giăng co với bốn người Bối Lâm Đạt.

Sau khi căn phòng đột nhiên sụp đổ, một số cành cây mềm mại đã đem mấy người trúng mê hương của Bối Lâm Đạt ra khỏi căn phòng đó.

- Bằng hữu trên mái, người cũng nên xuống đi?

Khi phát hiện Ngải Mễ Lệ được những cành cây mềm mại mang ra khỏi phòng, Hàn Thạc đang dự tính lợi dụng cơ hội rời đi, thì ánh mắt sáng tỏ của Khải Tư Tân đã nhìn thấy hắn. Ông liền cất tiếng nói vọng tới.

Thấy hành tung đã bị lộ, Hàn Thạc cũng không muốn ẩn núp nữa. Thả người nhảy xuống, thông qua căn phòng bị đổ sụp hạ xuống đại sảnh rộng lớn của lầu quán.

Hàn Thạc ung dung nhẹ nhàng đi đến dưới cây đại thụ có Khải Tư Tân đang đợi, đứng bên cạnh Ngải Mễ Lệ và Khảm Đế Ti.

- Ông đang bận rộn, nên ta sẽ giúp người trông chừng những người này. Ta sẽ không để bọn chúng làm hại đến họ đâu.

Ngẩng đầu liếc nhìn Khải Tư Tân trên không, Hàn Thạc hơi cười nói.

Hàn Thạc vừa mở miệng, Khải Tư Tân ngạc nhiên lặng đi một chút, không khỏi kỳ quái nhìn hắn, ngạc nhiên truy hỏi:

- Chúng ta đã từng gặp qua chưa? Vì sao nghe thanh âm của người ta cảm thấy có chút quen thuộc?

- Ha ha... Người trước tiên hãy đuổi mấy tên kia đi.

Lúc này, bốn người Bối Lâm Đạt đột nhiên bay ra từ trong căn phòng bị sụp đổ. Bọn họ vừa đến liền giận dữ nhìn Khải Tư Tân, ra tay công kích về bên này.

- Cũng tốt, ta nghĩ ta nhất định đã gặp người ở đâu đó.

Khải Tư Tân đáp lại một câu, múa cây ma pháp trượng như rẽ cây, về mặt thận trọng nhìn lại ba huynh đệ Phú Lợi Tập.

Những cành cây to lớn, tươi tốt trên đầu không ngừng vũ lộng, với lực mạnh mẽ dị thường. Những cây khác trong sân viện cũng chịu sự điều khiển của sức mạnh tự nhiên, lần lượt gia nhập vào đội ngũ viện thủ của Khải Tư Tân, khiến cho Hàn Thạc kinh ngạc vô cùng.

Khi Hàn Thạc ngẩng đầu liếc nhìn, phát hiện Khải Tư Tân dường như có thể đủ sức đối phó với những người này, liền cúi đầu chú ý đến Ngải Mễ Lệ đang hôn mê.

Hít vào một hơi sâu, Hàn Thạc đưa tay đặt ở lưng của Ngải Mễ Lệ, Ma Nguyên lực được vận chuyển ra tay trái hệt như một dòng xoáy nhỏ.

Mê hương bị Ngải Mễ Lệ hít vào trong cơ thể, được Hàn Thạc ngưng thần điều hòa hơi thở, lợi dụng sự thần kỳ của Ma Nguyên lực, thông qua thân thể của hắn để giải đi. Trong thời gian rất ngắn, hắn đã giúp mê hương trong người Ngải Mễ Lệ bài trừ ra ngoài.

Cặp lông mi cong vút đột nhiên giật giật. Trong lòng Hàn Thạc mừng rỡ, hắn biết Ngải Mễ Lệ hẳn là sắp sửa tỉnh dậy rồi.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên thật lớn, truyền đến tai của Hàn Thạc. Làm cho hắn thất kinh. Ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ, hắn phát hiện trong sân viện, có một con quái vật thân cao bốn năm thước, cái đầu dài quá tám giác, trên đầu có ba con mắt, lưng được một lớp vảy dày che kín.

Chỉ liếc qua một cái, Hàn Thạc liền nhận ra quái vật ba mắt, cao bốn năm thước có hình dạng của tà thần ba mắt An Tư Địch Tư lần trước đã được Vong Linh pháp sư Khắc Lai Đốn thử gọi đến. Bây giờ quái vật có hình dạng tà thần ba mắt đó toàn thân bọc kín trong giáp sắt màu nâu tro sáng loáng, thân hình to lớn đầy sức mạnh, khiến cho người ta cảm thấy bị uy hiếp khủng khiếp.

- Con rối thú hình dáng tà thần... Các người chính là người của Thiên Tai giáo hội?

Khi con rối thú hình dáng tà thần ba mắt An Tư Địch Tư xuất hiện ở nơi đây, về mặt của Khải Tư Tân lập tức biến sắc, kinh hãi hô lên.

- Người đoán không sai!

Bối Lâm Đạt nhỏ nhẹ đáp lại một tiếng, đưa ngón tay chỉ thẳng vào Khải Tư Tân dặn dò con rối thú:

- Giết chết hắn.

Con rối thú cao bốn năm thước, toàn thân bọc giáp sắt màu xám tro, theo sự dặn dò của Bối Lâm Đạt, trực tiếp nhắm thẳng Khải Tư Tân bước đến. Cây đại thụ bao bọc xung quanh Khải Tư Tân điên cuồng mọc ra những cành cây nứa kéo bước chân của con rối thú.

Bất quá còn chưa kịp đợi đến lúc những cành cây này nứa kéo được cổ chân của mình, con rối thú cuồng bạo sử dụng sức mạnh đã khiến cho những cành cây quấn quanh mắt cá đứt thành nhiều đoạn. Mỗi một bước, con rối thú hình tà thần ba mắt đều dậm mạnh lên trên mặt đất, phát ra âm thanh ầm ầm to lớn, tựa như có động đất vậy.

Một cây ở bên cạnh có rất nhiều những nhánh cây dài mảnh quấn quít với nhau, to lớn đến hai người ôm, hướng thẳng đến con rối thú tấn công mạnh mẽ. Con rối thú này phát hiện đòn công kích, cái đuôi dài đầy vẩy sắt theo đà quay của thân thể, quét ngang một cái. Một tiếng “Ba” vang lên, cái đuôi đã va mạnh vào cành cây thô ráp.

Theo cái vung đuôi mãnh liệt của con rối thú, cành cây đồng loạt bị chặt đứt khỏi cây đại thụ, sau đó bị cắt thành từng đoạn nhỏ tan tác trên mặt đất.

Một đoạn chú ngữ ma pháp huyền ảo, đột nhiên được Ngải Mễ Lệ ngâm lên, mấy ma pháp hệ ám hắc đột nhiên hướng về phía con rối thú. Nhưng ma pháp thuộc ám hắc hệ vốn sát thương cực mạnh đối với người thú vậy mà khi đánh trúng người con rối thú lại không hề phát huy tác dụng nào cả.

- Luyện kim thuật sư của Thiên Tai giáo hội nghiên cứu ra được loại rối thú có hình dáng tà thần này đều có sức mạnh miễn dịch đối với ma pháp rất mạnh mẽ, người không cần phải hao phí tâm cơ nữa.

Khải Tư Tân cúi đầu liếc nhìn Ngải Mễ Lệ bên dưới, cất tiếng nhắc nhở.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Ngải Mễ Lệ ngẩng đầu liếc nhìn Khải Tư Tân nóng nảy hỏi lại.

- Mang theo những người vô tội này, lập tức rời khỏi nơi đây. Ta sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản bọn chúng.

Khải Tư Tân cũng tỏ ra phi thường nóng nảy, quét mắt qua bên dưới, lập tức đáp lại.

- Con rối thú do người thao túng. Chỉ cần khống chế người thao túng là có thể kết thúc tất cả.

Đúng lúc này, Hàn Thạc đột nhiên quát lạnh một câu.

- Đúng là như vậy. Bất quá bên cạnh người nữ đó có ba ma kiếm sĩ bảo hộ. Hơn nữa, chúng ta còn lo chống đỡ công kích của con rối thú, muốn khống chế được cô ta quả thật không hiện thực chút nào.

Vừa nói dứt, con rối thú hình dáng tà thần ba mắt đã đến nơi. Khải Tư Tân vừa cất tiếng giảng giải, vừa múa thanh ma pháp trường điều động cây đại thụ dưới chân ngăn cản con rối thú.

- Ngải Mễ Lệ! Cô bảo vệ mấy người nằm dưới cây. Khải Tư Tân! Ông ngăn cản con rối thú, nữ nhân này giao cho ta.

Hàn Thạc quát lạnh một tiếng, âm thanh vừa ra khỏi miệng đã nhanh như tia chớp vọt đi, nhắm thẳng vào người luyện kim thuật Bối Lâm Đạt đang ở giữa ba ma kiếm sĩ.

167. Chương 167bắt Sóng Nữ Luyện Kim Thuật Sư

oOo- Cẩn thận! - Vừa thấy Hàn Thạc xông lên, Ngải Mễ Lệ lo lắng dặn dò hần.

Cái sân của lữ quán to cỡ khoảng một sân bóng rổ, Hàn Thạc dùng một tốc độ cực nhanh...Cơ hồ Ngải Mễ Lệ còn chưa kịp dứt lời, thân hình hần đã xuất hiện đứng gần với bốn người Bối Lâm Đạt.

Nhưng khi Hàn Thạc vừa mới chuyển động, ba huynh đệ Phú Lợi Tập đã hiểu được mục đích của hần nên vội vàng bao quanh, phòng thủ chặt chẽ cho Bối Lâm Đạt đang điều khiển con rối thú. Ba huynh đệ Phú Lợi Tập phân thành ba hướng bao quanh Bối Lâm Đạt, sáu mắt đầy cảnh giác nhìn vào người Hàn Thạc. Ma pháp kiểm nắm chặt trong tay chờ đợi Hàn Thạc tiến đến.

Vừa nhanh chóng tiến lên, Hàn Thạc vừa thầm niệm ma pháp Hắc Ám Mê Vụ. Ngay khi Hàn Thạc xuất hiện ở bên cạnh bốn người, ma pháp Hắc Ám Mê Vụ lập tức phát ra, bao trùm lên cả hần và bốn người Bối Lâm Đạt.

- Đáng chết! Không ngờ hần lại là một Vong Linh pháp sư!

Phú Lợi Tập rửa một câu, ma pháp kiểm trong tay đột nhiên bộc phát thiểm điện chói mắt, chiếu sáng rõ ràng cảnh vật xung quanh.

Hai chiến sĩ cương thi, lại thêm Tiểu Khô Lô tay cầm đao xương, xuất hiện trong màn sương mù hắc ám theo lời triệu hồi của Hàn Thạc. Dưới sự điều động thông qua ma pháp chú ngữ của Hàn Thạc, hai chiến sĩ cương thi và Tiểu Khô Lô đồng thời tấn công ba huynh đệ Phú Lợi Tập.

Cho dù có được thiểm điện chiếu rọi, mảng sương mù đen tối vẫn còn bao phủ phần lớn khu vực, khiến cho cũng không đủ để thấy rõ ràng mọi chuyện. Hơn nữa, lúc này trời cũng đang trong đêm. Hàn Thạc ẩn nấp trong bóng đêm như một u linh, di động tới lui xung quanh ba người Phú Lợi Tập, không hề vội vã tấn công.

Hai chiến sĩ cương thi sau khi tiếp cận với ba người Phú Lợi Tập, lập tức vấp phải sự tấn công mãnh liệt. Người đang nắm giữ ma pháp kiểm thuộc hỏa hệ, chỉ riêng sức nóng của ma pháp kiểm chỉ trong chớp mắt đã nuốt chửng một chiến sĩ cương thi. Còn kiếm sĩ nắm giữ ma pháp kiểm thuộc phong hệ thì có thân thể linh hoạt phi thường, tốc độ múa thanh ma pháp kiểm cực nhanh đến mức hoa cả mắt.

Chỉ trong chớp mắt, chiến sĩ cương thi đã nhận đủ cả chục nhát kiếm trên thân, nhanh chóng mất đi sức chiến đấu.

Đúng vào lúc này, hai thanh cốt mâu cũng đã phá không tập kích vào người anh cả Phú Lợi Tạt. Đồng thời, Tiểu Khô Lâu cũng đang múa thanh đao xương đâm thẳng vào hấn.

Về phía tên Phú Lợi Tạt, hấn nhận thấy uy hiếp của mấy thanh cốt mâu rõ ràng lớn hơn cây đao do Tiểu Khô Lâu múa lên rất nhiều. Vừa nghe thấy thanh âm cây cốt mâu bắn đến, hấn lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, căn cứ vào phương hướng âm thanh của ngọn mâu mà vùng kiếm chém ra. Trong màn tối âm u, một luồng hào quang lóe lên, hai cây mâu xương đều bị đánh rơi.

Đột nhiên, hành động của Tiểu Khô Lâu đang chậm rãi như những chiến sĩ khô lâu, bất ngờ bộc phát tốc độ nhanh đến kinh người. Chỉ chớp mắt, thanh cốt đao đã bay đến trước ngực Phú Lợi Tạt với tốc độ cực nhanh.

- Cẩn thận!

Bối Lâm Đạt đang ở bên canh điều khiển con rối thú, bất ngờ phát hiện biến hóa khác thường, liền thét lên một câu nhắc nhở.

Phú Lợi Tạt thất kinh, bất quá lúc này có muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi, Hấn chỉ còn cách cố gắng né tránh. Một mảng xương thịt trước ngực đã bị thanh đao xương chém bay. Phú Lợi Tạt nghiêng răng, cổ gồng chịu đựng đau đớn.

Lục Ma Phong đột nhiên rít lên. Trong màn tối âm u, Lục Ma Phong phát ra sắc đỏ kinh hồn động phách, nhanh chóng xuyên qua cả ba huynh đệ Phú Lợi Tạt.

“Phác, phác”. Hai tiếng vang lên giống như thanh âm của một thanh kiếm xuyên qua bức tường.

Hai người vừa mới đánh ngã hai chiến sĩ cương thi, còn chưa biết chuyện gì phát sinh, đột nhiên cảm thấy trước ngực lạnh toát. Cả hai cùng cúi đầu nhìn mới phát hiện trước ngực đã có một lỗ hồng, máu tươi tuôn ra giống như bị tên bắn trúng vậy.

Phác... tòm.... Cả hai người cùng lúc gục xuống đất.

Phía bên kia, Bối Lâm Đạt cũng bị phân tâm. Vì thế, Khải Tư Tân vốn đang có chút nguy hiểm, đột nhiên phát hiện cử động của con rối thú có chút chậm lại, liền múa cây pháp trượng, tiếp tục dùng cành cây quấn lên người con rối thú.

Ngải Mễ Lệ ở dưới gốc cây, pháp trượng nắm chặt trong tay, ánh mắt không ngừng đảo qua lại giữa con rối thú và Hàn Thạc.

- Đừng giết cô ta. Cố gắng bắt sống là tốt nhất!

Lục Ma Phong đã uống máu tươi của hai ma kiếm sĩ, những tiếng rít sắc bén càng lúc càng chói tai. Ngải Mễ Lệ ở xa thấy ánh đỏ di động trong vùng đen tối hướng đến, dường như muốn giết chết Bối Lâm Đạt, lập tức không kìm được hô một câu.

Nếu như không nhờ có Ngải Mễ Lệ lớn tiếng nhắc nhở, thì Lục Ma Phong đã thu lấy mạng sống của Bối Lâm Đạt rồi. Nghe thấy tiếng hô của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc liền hiểu được, Lục Ma Phong chớp mắt đã quay về lại trong tay của hấn.

Thoát khỏi một đao công kích của Tiểu Khô Lâu, Phú Lợi Tạt trước ngực đau đớn vô cùng. Bất quá loại thống khổ này đối với hấn chỉ diễn ra trong chốc lát. Bởi vì ngay sau đó, bảy thanh cốt thứ như máu sau lưng của Tiểu Khô Lâu đột nhiên bắn ra, ghim hấn xuống mặt đất.

Bảy thanh cốt thứ lấp lánh hào quang màu đỏ tà dị, máu tươi trong mình Phú Lợi Tạt nhanh chóng bị hút vào trong đó. Chỉ trong chốc lát toàn bộ máu tươi của Phú Lợi Tạt đã bị bảy thanh cốt thứ hấp thu hết, thân thể hấn khô quắt lại giống như một khối thịt khô phơi nắng.

Sau khi bảy cây gai xương tà ác hấp thu máu tươi, Tiểu Khô Lâu tay nắm thanh cốt đao tỏ ra vô cùng thỏa thích, hoa chân múa tay khiến cho Bối Lâm Đạt ở xa nhìn thấy không khỏi trong lòng phát sinh một loại cảm giác sợ hãi không thể áp chế được.

- Không được động đây.

Đang trong màn đêm đen, Bối Lâm Đạt đột nhiên nghe từ sau lưng truyền lại một âm thanh sắc lạnh, cây binh khí quá dị vừa mới cướp đi tính mệnh của hai thuộc hạ của mình đã kề ngay lên cổ rồi.

- Người là ai? Không ngờ dám xen vào chuyện của Thiên Tai giáo hội chúng ta?

Bối Lâm Đạt hoàn toàn không lộ chút hoảng loạn. Ánh mắt như lam ngọc nhìn thẳng phía trước, thanh âm vẫn nhẹ nhàng như cũ, lạnh nhạt mở miệng nói.

- Bớt nói lung tung đi. Lập tức dừng con rối thú lại ngay, nếu không người sẽ chết ngay lập tức!

Giết chết Khắc Lai Đốn, Hàn Thạc chắc chắn đã kết cừu chuốc oán với Thiên Tai giáo hội. Vì thế mà bây giờ Hàn Thạc làm chuyện ngang ngược không chút kiêng kỵ cũng không hề lo lắng đến sự uy hiếp của Thiên Tai giáo hội nữa.

Giọng nói sắc lạnh, cùng với Lục Ma Phong đang phát ra sát khí, khiến cho Bối Lâm Đạt cảm thấy lời Hàn Thạc nói không hề có chút bờn cợt. Trầm ngâm một lúc, Bối Lâm Đạt nói:

- Người sau này nhất định sẽ hối hận vì đã động đến chúng ta.

Nói xong, không biết Bối Lâm Đạt điều khiển con rối thú thế nào. Chỉ thấy nó bất ngờ biến mất trong một cuốn ma pháp do Bối Lâm Đạt cầm.

Chát.... Hàn Thạc dùng lực đánh vào gáy Bối Lâm Đạt, khiến cho thân thể nàng mềm nhũn rồi lập tức ngất đi.

Còn về phía Tiểu Khô Lâu, bảy thanh cốt thứ khi đã hút hết máu tươi của Phú Lợi Tập liền quay trở về trên lưng của nó. Màn sương mù mật lúc này cũng đã dần dần nhạt đi, Hàn Thạc liếc nhìn toàn cục rồi thu hồi Tiểu Khô Lâu trở về.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc ôm lấy Bối Lâm Đạt, kẹp chặt cô ta trong tay, quay về bên cạnh Ngải Mễ Lệ.

- Chúng ta đi thôi. Mọi chuyện còn lại xin giao cho Khải Tư Tân trưởng lão xử trí. Hàn Thạc ngẩng đầu liếc nhìn Khải Tư Tân, cười nhẹ, rồi cất tiếng nói.

Con rối thú đã biến mất, Khải Tư Tân đương nhiên cũng không còn gì phải lo lắng nữa. Nghe thấy lời này của Hàn Thạc, Khải Tư Tân vô cùng kinh ngạc nhìn hẩn nói:

- Người thật ra là ai? Vì sao biết được tên của ta? Chúng ta trước đây đã từng gặp qua rồi chẳng?

- À... Chúng ta đúng là đã từng gặp qua, nhưng lại hoàn toàn không có chút quen biết.Ồ, những người nơi đây đều vô tội, bọn họ chỉ nhiệm phải mê hương, cho dù không có ông giải cứu cũng sẽ từ từ tỉnh lại. Còn người này, chúng ta cần mang đi thẩm vấn, không thể tiếp tục lưu lại ở nơi đây.

Đưa mắt nhìn Khải Tư Tân bên trên, Hàn Thạc cười mở miệng đáp lại.

- Không được! Nữ nhân này đến từ Thiên Tai giáo hội. Chuyện ngày hôm nay nếu xử lý không tốt, có khả năng khiến cho mấy người gặp rất nhiều phiền phức. Ta nghĩ các vị hãy giao cô ta lại cho ta, ta sẽ xử lý chuyện này tốt thôi.

Nghe thấy hai người Hàn Thạc muốn đem Bối Lâm Đạt đi, Khải Tư Tân dường như có chút không đồng tình, từ trên cây hạ xuống, nói với Hàn Thạc.

- Chuyện của Thiên Tai giáo hội, Ấm Mạc chúng ta đã nhúng tay vào thì không đến phiên ông phải quan tâm đâu.

Ngải Mễ Lệ này giờ không nói, lúc này đột nhiên tỏ vẻ không vui liếc nhìn Khải Tư Tân, nghiêm mặt lại nói.

Khải Tư Tân rất ngạc nhiên, lặng đi, sau đó mới bình tĩnh gật đầu nói:

- Té ra các vị là người của Ấm Mạc. Nếu đã là như vậy, hẳn không có vấn đề gì. Người này hai vị cứ mang đi, ta bảo đảm những người nơi này sẽ an toàn không có vấn đề gì hết.

- Nếu vậy, xin đa tạ.

Hàn Thạc nói xong, liền tiện tay cầm ba thanh ma pháp kiếm của Phú Lợi Tập, cũng thu luôn mấy thứ gì đó trên người bọn họ.

- Đi thôi. Không cần tìm gì nữa, bọn chúng không có đồ gì đâu.

Ngải Mễ Lệ ở bên cạnh, trừng mắt tức giận nhìn Hàn Thạc, dường như cười trêu hấn tham của.

- Người này nếu như tỉnh lại, ông hãy đem những chuyện đã trải qua kể cho cô ta, tránh việc cô ta đa nghi rồi sinh ra lắm chuyện.

Đưa tay chỉ Khảm Đế Ti trên mặt đất, Hàn Thạc nói thêm một câu rồi cùng Ngải Mễ Lệ rời đi, quay về cứ điểm của Âm Mạc.

168. Chương 168:bỏ Đi Tắm Khăn Che Mặt

Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ mang theo Bối Lâm Đạt đi vòng qua lữ quán để về lại Âm Mạc. Xa xa phía sau, dường như có những con côn trùng biết bay to cỡ con ruồi đang theo dõi hai người.

Lục Ma Phong vụt sáng lên đâm trúng một con côn trùng rồi quay về lại trong tay Hàn Thạc. Cẩn thận xem xét một hồi, Hàn Thạc mới phát hiện con côn trùng to cỡ con ruồi này có cùng dạng với con rôi mà Bối Lâm Đạt đã phát ra. Chúng đều do sử dụng giáp sắt chế luyện tạo thành. Chỉ khác một điều là loại kia thì rất lớn, còn loại này thì lại cực nhỏ.

Vận chuyển Ma Nguyên lực vào lòng bàn tay, Hàn Thạc bóp chặt hai ngón cái và ngón trỏ. Chỉ nghe một âm thanh “ba” thánh thót, con côn trùng liền bị Hàn Thạc trực tiếp bóp nát. Hai mắt hơi nhắm lại, với cảm giác của mình, Hàn Thạc phát hiện trong bụng con côn trùng bay bị bóp nát không ngờ lại thấy một ma pháp trận nhỏ xíu, bên trong dường như có tồn tại ma pháp nguyên tố.

- Thiên Tai giáo hội này quả nhiên có chút thần kỳ. Chỉ trong một con rôi nhỏ bé như côn trùng biết bay này, không ngờ còn có khả năng bố trí một ma pháp trận cung cấp ma pháp nguyên tố!

Tiện tay nhét luôn con rôi có hình dạng một con côn trùng vào trong tay nải, Hàn Thạc nhìn không được kêu lên một câu cảm khái.

Gật gật đầu, Ngải Mễ Lệ vô cùng tán đồng với lời nói của Hàn Thạc, trong lòng có chút sợ hãi nói:

- Thiên Tai giáo hội là một giáo hội tà ác nhất. Nội bộ bọn chúng lưu truyền các loại ma pháp và bí thuật tà ác. Chẳng nhớ lại con rôi thú có hình dạng tà thần hôm nay mà xem. Biểu hiện của nó cho thấy sức mạnh và lợi thế như thế nào rồi. Nếu như bọn chúng có đủ điều kiện để chế tạo hàng loạt thì kỵ binh của đế quốc chúng ta một khi phải đối diện với sức tấn công của loại rôi thú mang thiết giáp này, căn bản một chút phản kháng cũng không hề có.

Quả nhiên không hổ là người được Âm Mạc hun đúc. Ngay ý nghĩ đầu tiên, Ngải Mễ Lệ đã nghĩ đến an nguy của quốc gia, hoàn toàn không hề có ý tiến hành khảo sát loại rôi thú này để có thể thu lợi được cho bản thân mình.

- Tạm thời chàng hãy xử lý hết mấy con rôi thú có dạng côn trùng bay này, tránh cho bọn chúng liên tục đi theo chúng ta về đến cứ điểm. Nếu để cho người ta phát hiện tung tích của chúng ta thì không hay đâu.

Hàn Thạc tập trung tâm thần điều khiển Lục Ma Phong lao vào giữa những con côn trùng bay. Chỉ trong nháy mắt hắn đã tiêu diệt toàn bộ những con rôi thú đi theo sau.

Sau khi những con rôi thú nhỏ đã bị tiêu diệt hết, hai người Hàn Thạc lợi dụng đêm tối, âm thầm quay về cứ điểm của Âm Mạc.

Hàn Thạc đem Bối Lâm Đạt đã bị khống chế vào trong căn mật thất mà hắn đã ở hai ngày trước đây. Đặt cô ta lên trên một cái ghế, Ngải Mễ Lệ dùng dây thừng trói Bối Lâm Đạt lại.

Bối Lâm Đạt hôn mê, không có một chút tri giác, tùy ý để cho Ngải Mễ Lệ bố trí. Khi Ngải Mễ Lệ đã trói cô ta thật chặt, nhìn đến tấm voan che mặt của Bối Lâm Đạt liền nghi hoặc nói:

- Nàng ta vì sao cứ mãi che mặt thế nhỉ? Có phải mặt có gì đó không tốt nên không muốn cho người ta xem?

Hàn Thạc nhún vai cười nói:

- Người phụ nữ mà che mặt bằng tấm sa thì chỉ có ba khả năng: một là có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, sợ dung mạo của mình tạo nên nguy hiểm cho bản thân. Hai là do phong tục đặc thù của dân tộc. Và khả năng thứ ba là bị hủy hoại ở chỗ nào đó, không muốn bị người ta thấy được.

- Cho dù người phụ nữ này thuộc vào loại tình huống nào đi nữa thì ta cũng vô cùng hiếu kỳ. Bây giờ, cô ta đã bị chúng ta giam giữ, nàng có thể tháo tấm voan che mặt để nhìn xem sao.

Hàn Thạc vừa nói dứt, Ngải Mễ Lệ không khỏi trừng mắt, nhìn hẩn một cái rồi tru tréo lên:

- Hừ... Không ngờ chàng cũng biết khá nhiều chuyện về nữ nhân có mạng che mặt đấy.

Hàn Thạc thôi cười, vội vàng giải thích:

- Điều này không liên quan gì đến ta đâu. Đó là bởi vì ta lấy được ký ức của Khắc Lai Đồn nên mới biết thêm chuyện này.

Hừ nhẹ một tiếng, Ngải Mễ Lệ cũng không nói nữa, đưa tay nắm lấy tấm khăn che mặt của Bối Lâm Đạt từ từ kéo xuống.

Bối Lâm Đạt đã bị hôn mê, hoàn toàn không hề biết rằng dung mạo của mình đang từ từ lộ ra, vầng trán thanh thoát, rồi đôi mắt với hàng mi dài cong vút như tầng rằm đang nhắm chặt hiện ra. Theo động tác của Ngải Mễ Lệ, cái mũi dọc dừa cũng từ từ lộ ra. Cộng thêm làn da trắng nõn nà, thật không bút nào tả hết được nét tuyệt mỹ của Bối Lâm Đạt....

Đáng tiếc, sau khi tấm mạng che mặt đã được kéo xuống hết, hai người Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đột nhiên nhìn thấy trên má trái của Bối Lâm Đạt có một nốt tròn màu xanh đen. Vì nó mà khiến cho khuôn mặt vốn mỹ lệ trở nên có phần dữ tợn đáng sợ.

- Chàng đoán không sai. Cô ta quả nhiên có một phần bị khiếm khuyết. Nếu như không có cái nốt tròn xanh đen này thì cô ta chắc chắn sẽ là một đại mỹ nữ rồi. Đáng tiếc thật!

Ngải Mễ Lệ kéo hẩn tấm mạng che mặt của Bối Lâm Đạt xuống, nhìn chăm chăm cô ta một lúc, rồi có chút nuối tiếc nói với Hàn Thạc.

Gò má cao tròn, cái mũi dọc dừa, cặp môi căng tròn đỏ thắm, hàng lông mày lá liễu, cặp mắt như lam bảo thạch, làn da trắng nõn nà, cộng thêm tấm thân thuần tha mềm mại, tất cả đều là những nét đặc trưng của mỹ nhân. Chỉ đáng tiếc bởi cái nốt xanh đen trên má trái đối lập hẩn với những phần còn lại trên khuôn mặt đã xóa hết đi những nét đẹp vốn có.

- Để ta đánh thức cô ta.

Không để ý đến nét đẹp xấu của Bối Lâm Đạt, Hàn Thạc bình thản đưa tay ra sau gáy cô ta, dùng sức miết vào vùng kinh mạch sau gáy, rồi vỗ nhẹ vào má trái của nàng ta mà gọi:

- Tỉnh lại đi.

Hàn Thạc sau khi khiến nàng tỉnh lại, tay cứ miết làn da trắng nõn nà trên khuôn mặt cô ta, cảm giác vô cùng thoải mái giống như là đang đặt tay trên một tấm lụa hạng nhất.

Dưới tác động của Hàn Thạc, cặp lông mi của Bối Lâm Đạt động đậy mấy lần, sau đó cặp mắt trong sáng mới mở ra, hơi mơ hồ ngẩng nhìn xung quanh một chút. Sau đó mới kinh dị trừng mắt nhìn Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

Bối Lâm Đạt nhanh chóng nhận ra hoàn cảnh của mình lúc này. Cặp mắt trong sáng lấp lánh hàn quang, âm thanh vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như cũ cất giọng uy hiếp:

- Các ngươi là ai mà lại dám cầm giữ ta? Thiên Tai giáo hội chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu. Nhất định các ngươi sẽ có ngày phải hối hận về những chuyện đã làm hôm nay!

- Chuyện này không cần người phải tổn hao sức lực lo lắng. Lần này Thiên Tai giáo hội các người xuất hiện ở Ngõa Luân thành thật ra muốn làm chuyện gì? Ngoại trừ việc muốn sát hại Khắc Lạp Khắc ra, còn có âm mưu nào nữa?

Ngải Mễ Lệ lạnh lùng nhìn Bối Lâm Đạt cất tiếng truy hỏi.

- Người cho là ta sẽ nói à? Các người chỉ uống phí tâm cơ mà thôi.

Bối Lâm Đạt khinh thường liếc nhìn Ngải Mễ Lệ, trào phúng nói. Đột nhiên, Bối Lâm Đạt nhìn thấy tấm mạng che mặt trong tay của Ngải Mễ Lệ, lập tức nghĩ đến điều gì... âm thanh đang êm ái ôn hòa bắt đầu trở nên sắc nhọn, thần sắc có chút hoảng loạn trừng mắt nhìn Ngải Mễ Lệ lớn giọng nói:

- Dám lấy đi tấm mạng che mặt của ta, người sẽ phải trả một cái giá rất lớn đấy.

Hàn Thạc ngẩng nhìn một chốc, không nhận được liền nhẹ nhàng bước đến trước mặt của Bối Lâm Đạt, giọng trở nên âm trầm lạnh lẽo nói:

- Hãy đem mục đích lần này của các người nói ra đi. Nếu không ta sẽ khiến cho gò má mịn màng bên phải của người cũng sẽ xuất hiện một vết lớn đó.

Nghe thế, Bối Lâm Đạt lập tức biến sắc, sau đó ngẩng cao đầu, cười yêu kiều, nói:

- Các người sẽ phải trả giá đắt!

Khuôn mặt vừa mới đỏ hồng, đột nhiên trắng bệch, chỉ trong thời gian cực ngắn, cơ thể Bối Lâm Đạt đã cứng hẫng lại, ngay cả tiếng hô hấp cũng biến thành chậm và nhẹ. Đến khi cặp mắt nhắm lại, cô ta liền hôn mê, cơ năng toàn thân ngừng lại.

Hàn Thạc đang chuẩn bị nghiêm hình bức cung chỉ còn cách trợn mắt, cười khố nhìn Ngải Mễ Lệ nói:

- Cô ta đã dùng một loại dược liệu nào đó, làm cho bản thân bị hôn mê. Phương thức hôn mê này có chút phiền phức, nàng xem thử phải làm thế nào đây?

Ngải Mễ Lệ bước tới, phóng ra một ma pháp thuộc hệ ám hắc xâm nhập vào trong cơ thể Bối Lâm Đạt. Sau đó, nàng nhắm mắt suy tư một lát, rồi lắc đầu thở dài nhẹ nhàng nói:

- Thiên Tai giáo hội quả nhiên có chút khó đối phó. Nếu không khiến cô ta tỉnh lại thì nghiêm hình bức cung cũng chẳng có tác dụng gì cả.

- Nàng xem chúng ta phải làm thế nào đây?

Hàn Thạc rút tay lại, quay về chỗ cũ, bất đắc dĩ nói với Ngải Mễ Lệ.

Suy tư một lát, Ngải Mễ Lệ đáp lại:

- Thiếp thấy chuyện trong này trước tiên nên hỏi báo cho cấp trên. Xem thử cấp trên có quyết định như thế nào. Hơn nữa, chàng thông báo cho Sâm Lâm Cự Ma để những người thương nhân có thể bí mật vận chuyển khí tài công thành đến Ngõa Luân thành. Thiếp cần phải đi ra ngoài thám thính một chút tin tức, xem có thể nắm được những chứng cứ chính xác không.

- Vậy ta phải làm cái gì?

Hàn Thạc hỏi lại.

- À há, tạm thời chàng không cần làm chuyện gì.. Nếu như có động tĩnh, thiếp sẽ thông báo cho chàng biết trước.

Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc cười nói.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Như vậy cũng tốt, ta sẽ ở trong căn mật thất này, bắt tiếp tục bồi dưỡng ma pháp cao cấp Vong Linh hệ. Đồng thời xem thử coi có thể tìm ra phương pháp nào khiến Bối Lâm Đạt tỉnh lại, rồi hỏi han cô ta coi có được tin tức gì không.

- Cái này thì tùy chàng thôi. Bất quá, chàng không được lợi dụng lúc thiếp không có ở đây mà ăn vụng với Bối Lâm Đạt đâu đấy nhé!

Ngải Mễ Lệ đang muốn rời đi, chợt nhớ đến điều gì đó, lập tức quay lại trừng mắt với Hàn Thạc một cái.

- Nàng yên tâm! Ta không phải loại người thừa lúc người khác bị nguy hiểm mà lợi dụng đâu.

Hàn Thạc cười khổ nói.

- Hừ, còn nói không phải. Nếu không phải chàng là loại người đó thì làm sao thiếp bị rơi vào tay chàng được đây?

Ngải Mễ Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó chợt nhớ ra điều gì đó lại cười ha hả nói:

- Bất quá, cái bột màu xanh đen trên khuôn mặt Bối Lâm Đạt không chừng có thể ảnh hưởng đến tâm tình của chàng. Thiếp thấy mình không cần phải lo lắng lắm.

Nói xong, Ngải Mễ Lệ tỏ vẻ đắc ý, cười nhẹ yên tâm rời khỏi.

169. Chương 169: mưu Tính Hợp Tác

oOoDo Hàn Thạc đã tiến đến cảnh giới Chân Ma, nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, không những ma công tăng tiến, mà trí óc cũng trở nên mạnh mẽ, tu vi sức mạnh tinh thần của Hàn Thạc có thể nói ngày đi ngàn dặm. Trước đây phải mất mấy ngày, Hàn Thạc mới nắm vững được mấy loại ma pháp trung cấp Vong Linh hệ và sử dụng một cách thuần thục. Đến lúc lấy được toàn bộ ký ức của Khắc Lai Đốn, linh ngộ trực tiếp của Hàn Thạc đối với Vong Linh ma pháp tiến thêm một bước dài. Khá nhiều tri thức ma pháp rất khó hiểu, thông qua việc tham ngộ mấy chục năm tri thức của Khắc Lai Đốn, Hàn Thạc đã trực tiếp có thu hoạch, tiến bộ về ma pháp cũng giống như sức mạnh tinh thần.

Tới bây giờ, chính Hàn Thạc cũng cảm thấy sức mạnh tinh thần càng mạnh hơn trước. Khi đã nắm vững toàn bộ ma pháp trung cấp, Hàn Thạc liền tính nâng cao thêm một tầng nữa. Ước định với Phạm Ny chỉ khi trở thành ma pháp sư cao cấp, mới có thể chính thức kết giao với nàng khiến cho Hàn Thạc càng thêm có động lực để cố gắng.

Thừa lúc bây giờ rảnh rỗi, Hàn Thạc ở trong mật thất của Âm Mạc, vừa tiếp tục tĩnh tâm minh tướng, vừa lợi dụng cơ hội nắm lấy những nhận thức về ma pháp cao cấp của Khắc Lai Đốn.

Luyện tập nhiều lần cho đến khi nắm vững được ma pháp cao cấp Toan Tính Chiếu Trạch, Hàn Thạc cảm thấy tinh thần lực đã tiêu hao quá nhiều, liền tạm thời ngừng luyện tập ma pháp.

Hắn đưa mắt nhìn về Bối Lâm Đạt đang hôn mê ở phía sau. Trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, Hàn Thạc liền đi đến bên cạnh Bối Lâm Đạt. Suy nghĩ một lúc, Hàn Thạc đưa tay đặt ra sau lưng của Bối Lâm Đạt, vận chuyển ma nguyên lực từ từ xâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Chính vì bản thân đã từng qua rèn luyện tàn khốc, cơ thể từng thứ từng thứ bị phá vỡ rồi mới tái tạo trở lại, nên Hàn Thạc cũng trở nên vô cùng thuần thục với cấu tạo của cơ thể con người. Khi ma nguyên lực tiến vào trong cơ thể của Bối Lâm Đạt, Hàn Thạc tập trung chú ý liền có thể cảm ứng được đường lưu chuyển của ma nguyên lực.

Dồn hết tinh thần vào đó nên chỉ trong thời gian rất ngắn, Hàn Thạc liền phát hiện trong cơ thể Bối Lâm Đạt có một loại thuốc tê có vị chua đang phát huy tác dụng. Giống hệt như một loại thuốc ma túy, có thể kích thích thần kinh, khiến cho người ta lập tức hôn mê đi, rất khó tỉnh lại.

Khi Hàn Thạc đã phát hiện được tác dụng của loại thuốc này, hắn liền ngưng thần, lợi dụng ma nguyên lực, từ từ đưa nó lưu chuyển trong cơ thể của Bối Lâm Đạt, dùng sức mạnh thần kỳ của ma nguyên lực hấp thu lấy loại thuốc này, dần từ từ về trong lòng bàn tay của Hàn Thạc.

Trong khi đang làm như vậy, Hàn Thạc đột nhiên vô tình nhìn lên cái bột tròn màu xanh đen trên gò má trái của Bối Lâm Đạt. Trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, ma nguyên lực được Hàn Thạc vận chuyển, thử xâm nhập vào trong cái bột tròn màu xanh đen đó.

Khi ma nguyên lực tiến vào nơi đó rồi, Hàn Thạc mới có thể cảm nhận được, bên trong của cái bốt tròn màu xanh đen đó có một loại vật chất cổ quái. Bất quá loại vật chất này đã dung hợp triệt để cùng với da mặt của Bối Lâm Đạt. Nếu muốn hút nó ra thì có chút phiền toái.

Dấu sao, cái bốt tròn màu xanh đen này hẳn có trên da mặt của Bối Lâm Đạt từ lúc cô ta mới được sinh ra. Nó không giống như loại thuốc gây hôn mê, chỉ mới thâm nhập vào cơ thể Bối Lâm Đạt trong một thời gian rất ngắn.

Tuy có biện pháp, nhưng cho dù khuôn mặt Bối Lâm Đạt đẹp hay xấu thì cũng chẳng hề có quan hệ với hẳn. Hơn nữa muốn làm điều này cần tiêu hao không ít ma nguyên lực. Tất nhiên, Hàn Thạc cũng không tùy tiện trợ giúp Bối Lâm Đạt có được khuôn mặt đẹp dễ.

Đến khi chất ma túy trong cơ thể Bối Lâm Đạt đã nhanh chóng được hấp thu toàn bộ, Hàn Thạc biết cô ta sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Trong đầu hẳn nhanh chóng tính toán xem làm cách nào để có thể truy hỏi Bối Lâm Đạt. Đột nhiên một ý niệm lóe lên trong đầu, Hàn Thạc cười ha ha một tiếng, ngón tay trái lóe lên một ngọn lửa màu tím. Sau đó, hẳn dùng Lục Ma phong rạch vào đầu ngón trỏ, trích ra một chút máu tươi vào trong ngọn lửa đó.

Một chút máu tươi của Hàn Thạc vừa nhỏ vào, đột nhiên ngọn lửa sắc tím rực sáng chói mắt, rồi sau đó thu lại thành nho nhỏ cỡ cái móng tay.

Theo sự điều khiển bởi ý niệm của Hàn Thạc, ngọn lửa nhỏ sắc tím đó đột nhiên chìm vào sau lưng của Bối Lâm Đạt, biến thành một nốt ruồi đen nho nhỏ.

Ma công của Hàn Thạc đã đến cảnh giới Chân Ma. Lợi dụng bí pháp của ma công, hẳn có thể đạt đến mức cảm ứng huyền diệu với máu huyết bốn mạng trong cơ thể. Hàn Thạc lại lợi dụng bí pháp độc môn biến ra một cụm khí huyền hàn, phong ấn một giọt máu tươi bên trong. Thông qua giọt máu tươi này, Hàn Thạc có thể lợi dụng Ma Anh khống chế mức độ băng lạnh của khí huyền hàn.

Chỉ cần Hàn Thạc muốn, từ Ma Anh có thể khiến cho khí huyền hàn xâm nhập vào trong cơ thể Bối Lâm Đạt, làm chủ sinh mạng của cô ta. Hơn nữa, trong một cự ly nhất định, Hàn Thạc nhờ có máu huyết bản thân còn có thể cảm ứng được vị trí của Bối Lâm Đạt.

Mất đi một giọt máu tươi, Hàn Thạc bố trí xong hết mọi chuyện. Biết Bối Lâm Đạt sẽ nhanh chóng tỉnh lại, hẳn cũng vội vàng lợi dụng thời gian đến ngồi xếp bằng cách đó không xa, im lặng vận chuyển ma công để nhanh chóng khôi phục.

Máu huyết bản mạng là để ở gần ma anh, tác dụng bồi dưỡng cho sự tồn tại của ma anh. Bên trong mỗi một giọt máu tươi đều ẩn chứa ma nguyên lực mà Hàn Thạc khổ công tu luyện.

Đặc thù của bí pháp ma công, đều cần phải có máu huyết bản thân làm chất dẫn. Máu huyết và ma anh đều quan trọng như nhau. Không được khinh thường để cho máu huyết bản thân mất đi quá nhiều. Nếu không nhẹ thì ma công bị thoái lui, nặng thì có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, tan biến hồn xác.

Bất quá chỉ một giọt máu huyết mất đi, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng. Chỉ cần tĩnh tâm tu luyện trong một ngày, liền có thể khôi phục lại hoàn toàn.

Qua một lúc sau, một tiếng hô nho nhỏ “Ồ” đột nhiên vang lên bên cạnh. Hàn Thạc cho dù nhắm chặt mắt cũng có thể cảm nhận được Bối Lâm Đạt đã tỉnh lại.

Hàng lông mi thật dài bóng nhúc nhích, cặp mắt sáng ngời của Bối Lâm Đạt bắt đầu xem xét xung quanh. Trên tường căn mật thất này có mấy ngọn đèn, cho nên Bối Lâm Đạt có thể nhìn thấy rõ mọi thứ nơi đây.

Toàn bộ mật thất tuyệt đối không có bố trí đặc biệt nào. Ở một góc khuất, Hàn Thạc ngồi hờ hững ngay ngắn, lập tức khiến Bối Lâm Đạt tập trung chú ý. Hàn Thạc khuôn mặt lúc này nghiêm nghị, góc cạnh thể hiện rõ nét anh tuấn đang lạnh lùng ngồi khoanh chân ngay ngắn, lưng eo thẳng tắp thoát nhìn đầy vẻ kiên quyết cứng rắn.

Liếm môi, Bối Lâm Đạt kêu nhẹ một tiếng, cổ nhúc nhích kéo giãn sợi dây đang cột trên người. Phát hiện ra rất khó thoát khỏi dây trói, đôi mắt nàng đảo tới đảo lui nhanh như chớp, dường như đang suy tư tính toán chủ ý nào đó.

- Người tốt nhất không nên khinh suất vọng động, nếu không một khi ta phát hiện có chuyện gì không hay, sẽ lập tức ra tay giết chết người.

Hàn Thạc vẫn ngồi yên nhắm mắt như cũ, nghe thấy âm thanh dây chảo ma sát rít lên, khuôn mặt liền lạnh lại, quát nhẹ lên một câu.

Hàn Thạc đột nhiên mở miệng, hiển nhiên đã dọa cho Bối Lâm Đạt nhảy dựng lên. Bối Lâm Đạt hơi giận dữ trừng mắt Hàn Thạc nói:

- Người thật ra là người thế nào? Thiên Tai giáo hội chúng ta có cừu hận gì với các người? Vì sao người lại muốn giam giữ ta không thả ra?

Hít vào một hơi thật sâu, Hàn Thạc mở đôi mắt liếc Bối Lâm Đạt. Hắn lại lấy cây Bạch Cốt pháp trượng đoạt được từ Khắc Lai Đốn trong không gian giới chỉ ra, điềm đạm nói:

- Tác phẩm thứ mười bảy của Thiên Tai giáo hội luyện kim thuật sư Bối Lâm Đạt. Cây Bạch Cốt pháp trượng này là do người tự mình luyện chế ra, ta giết chết Khắc Lai Đốn rồi đoạt được nó từ trong tay hắn. Sử dụng vô cùng tốt, nên ta còn phải tạ người nữa chứ!

- Té ra người giết chết Khắc Lai Đốn. Xem ra người là người của quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ của quân đoàn Sư Thứ rồi!

Bối Lâm Đạt nhìn đến cây Bạch Cốt pháp trượng đó một lát, sau mới nhìn đến Hàn Thạc nói.

Hàn Thạc lắc đầu, hồi đáp:

- Ta không phải là người của quân đoàn Sư Thứ. Ngược lại, ta còn có chút vướng víu với Sư Thứ quân đoàn. Lần này, Khắc Lai Đốn đi giết Khắc Lạp Khắc. Nếu như không có ta giúp cho một tay, Khắc Lạp Khắc còn không nhất định phải chết. Chỉ là ta vô tình thấy được Khắc Lai Đốn triệu hồi Tam Nhân Tà Thần An Tư Dịch Cơ nên hắn muốn giết ta. Vì vậy, ta mới bắt buộc phải ra tay đánh trả.

- Người thật sự không phải là người của Bác Bĩ A Tư Cơ sao?

Hàn Thạc nói xong, Bối Lâm Đạt kinh ngạc vô cùng, vội vàng cất tiếng hỏi Hàn Thạc.

- Đương nhiên! Người hiện giờ đã là tù nhân nằm trong tay của ta, ta không cần thiết phải lừa dối người.

Hàn Thạc gật đầu khẳng định, trầm giọng đáp lại.

- Vừa rồi người nói, người đã từng ra tay ám sát Khắc Lạp Khắc. Vậy người và Bác Bĩ A Tư Cơ cũng là địch nhân?

Tỏ ra có chút phấn khởi, thanh âm Bối Lâm Đạt trước giờ rất êm ái liền có chút cao giọng, hỏi thẳng Hàn Thạc.

Gật đầu khẳng định thêm một lần nữa, Hàn Thạc hơi cười cười đáp lại:

- Không sai. Nói chính xác thì Khắc Lạp Khắc chết trong tay ta, mà không phải do Khắc Lai Đốn giết. Lần này, ta đến Ngõa Luân thành mục đích cũng để đối phó với Bác Bĩ A Tư Cơ.

-Ồ, vậy thì quá tốt. Nếu mục tiêu giống nhau, ta nghĩ chúng ta không cần phải ở trạng thái đối địch như vậy. Thế lực của Sư Thứ quân đoàn ở Ngõa Luân thành to lớn như vậy, nếu như hai bên chúng ta hợp tác, ta nghĩ sẽ dễ dàng đạt được mục đích.

Khuôn mặt Bối Lâm Đạt lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc, phấn khởi nhìn Hàn Thạc chằm chằm.

- Nhưng ta đã giết chết Khắc Lai Đốn. Hơn nữa, vừa rồi lại mới giết chết ma kiếm sĩ của Thiên Tai giáo hội người, như vậy thì phải làm sao?

Hàn Thạc tuy đã sớm có tính toán, nhưng nghe lời nói của Bối Lâm Đạt, cũng tỏ ra hơi kinh ngạc.

- Bất luận muốn thành công chuyện gì, việc hy sinh hẳn khó mà tránh khỏi. Chết đi một vài người không phải là lớn lắm. Chỉ cần chúng ta cùng nhau đối phó với Sư Thứ quân đoàn, ta đảm bảo chúng ta có thể bỏ hết tỵ hiềm trước đây!

Bối Lâm Đạt tùy tiện nói ra, không hề để ý chút nào đến sống chết của người phía mình.

Thái độ coi mạng người như rác khiến cho Hàn Thạc có chút kinh ngạc. Bất quá mục đích trước mắt đã đạt được, Hàn Thạc liền cười ha hả nói với cô ta:

- Nếu được như vậy thì quá tốt rồi!

170. Chương 170:thấy Ngủ Say Liền Xâm Phạm

oOoNgải Mễ Lệ quay về lại mặt thất, nhìn thấy hai người Hàn Thạc và Bối Lâm Đạt đang nói chuyện, há mồm kinh ngạc. Đôi mắt cứ như kẻ trộm quét tới quét lui một vòng, cuối cùng kéo Hàn Thạc ra một chỗ, nghi ngờ hỏi:

- Chàng thật sự không làm gì cô ta chứ?

Hàn Thạc dở khóc dở cười, vội vàng lắc đầu giải thích:

- Đương nhiên là không. Mục đích của Bối Lâm Đạt tiểu thư cũng là quân đoàn trưởng của Sư Thứu quân đoàn. Hơn nữa đối với những xâm phạm trước đây của chúng ta, Bối Lâm Đạt tiểu thư có thể hoàn toàn không truy cứu đến nữa. Tiểu thư cũng tình nguyện hợp tác với chúng ta đối phó Bắc Bì A Tư Cơ. Ta thấy hai bên nếu hợp tác sẽ cùng có lợi liền đồng ý ngay.

- Nếu người đã đáp ứng như vậy sao ngay cả dây trói trên người cô ta cũng không mở?

Ngải Mễ Lệ ngơ ngẩn, trừng mắt nhìn Hạc Thạc hỏi.

Thấy ánh mắt này của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc thản nhiên cười nhẹ, nói với Bối Lâm Đạt:

- Địa phương này có chút đặc biệt. Tuy chúng ta có thể hợp tác, bất quá cả hai đều có những bí mật nhất định. Nếu như Bối Lâm Đạt tiểu thư không ngại, ta muốn bịt mắt rồi đưa cô ra ngoài.

- Đương nhiên. Ta hoàn toàn có thể hiểu được.

Bối Lâm Đạt không do dự một chút nào đáp ứng liền. Bịt mắt Bối Lâm Đạt lại, sau đó tiện tay đeo lại tấm mạng che mặt cho cô ta. Trước ánh mắt kinh ngạc của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc mang Bối Lâm Đạt rời khỏi cứ điểm của Âm Mạc. Hắn sử dụng một chiếc xe ngựa đưa đi thật xa mới thả Bối Lâm Đạt xuống khỏi xe, rồi cất tiếng nói:

- Đợi đến khi cô liên hệ được với cấp trên, có thể đến nơi ước định tìm chúng ta. Sau đó chúng ta có thể bàn cụ thể về việc hợp tác.

- Ồ, rất vui được biết người.

Bối Lâm Đạt nhỏ nhẹ nói một câu, vừa xuống xe trực tiếp đi ngay.

Đợi đến khi Bối Lâm Đạt vừa mới rời đi, Ngải Mễ Lệ trong xe liền vội vàng hỏi han:

- Thật sự đã xảy ra chuyện gì? Vì sao chàng lại cho cô ta rời đi như vậy?

Đem những chuyện đã xảy ra giảng giải một lượt, rồi Hàn Thạc nói với Ngải Mễ Lệ:

- Miễn cưỡng bức cung có lẽ không thu được hiệu quả gì cả. Bất quá thả cô ta đi như vậy, lại có thể nhận được những tin tức hữu dụng. Nếu như cô ta có bất cứ hành động nào bất lợi cho chúng ta, ta có thể chỉ cần ý niệm lập tức thủ tiêu tính mệnh cô ta. Vì thế nàng không cần phải lo lắng điều gì đâu. Cô ta đi rồi hẳn phải cầu viện Thiên Tài giáo hội. Chúng ta và bọn họ hợp tác vừa có thể nắm được nhiều thông tin, vừa có thể liên thủ đối phó Bắc Bì A Tư Cơ, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

- Chàng không biết mình đã làm một chuyện vô cùng nguy hiểm sao. Thiên Tài giáo hội không giống như những lực lượng thông thường khác. Chỉ cần hành động thiếu thận trọng, chúng ta không những uống phí hết công sức trước đây mà ngay cả tính mạng cũng phải trả giá nữa. Chàng làm vậy là đang đùa với lửa đấy!

Ngải Mễ Lệ nghe qua những lời giải thích của Hàn Thạc, vẫn tỏ ra chưa thể yên tâm, có chút cảm thán nói.

- Được rồi, được rồi. Chuyện này tự ta biết phải chừng mực. Đôi khi cũng cần phải chịu chút nguy hiểm, chỉ có nguy cơ lớn mới có cơ hội lớn, chúng ta có thể ứng phó được.

Nói đến đây Hàn Thạc dừng lại một chút, hỏi lại Ngải Mễ Lệ:

- Đúng rồi, nàng vừa mới đi ra ngoài một lượt, có thu được tin tức hữu dụng nào không?

- Lần trước người dẫn chàng ra khỏi bữa tiệc của Tàì Chính đại thần tên là Phỉ Bích đó, ngày hôm kia vừa mới đến Ngõa Luân thành. Chàng nhất định sẽ không nghĩ ra được vì sao cô ta lại đến Ngõa Luân thành đâu.

Thấy Hàn Thạc hỏi về chính sự, Ngải Mễ Lệ cau mày mở miệng đáp lại.

Hàn Thạc ngạc nhiên sững sốt, hơi kinh ngạc hỏi dồn Ngải Mễ Lệ:

- Cô ta đến Ngõa Luân thành làm gì vậy?

- Bởi vì lần trước Mạch Dịch Văn thương hội trên đường gặp chuyện bất lợi, A Tư Cơ không còn tín nhiệm bọn họ nữa, vì thế mới đi tìm Phỉ Bích. Cô ta thân là chủ nhân của Bồ Tư Đặc thương hội cho nên được Bác Bĩ A Tư Cơ cho phép nhận giá cao để vận chuyển một số khí tài công thành. Hẳn lợi dụng Phỉ Bích để vận chuyển một số khí tài vượt qua một số thành mang đến Ngõa Luân thành. Không ngờ được! Cô ta có lẽ đã bị hấp dẫn bởi lợi nhuận mà thật sự làm được điều này. Hôm nay đã mang một số khí tài đến Ngõa Luân thành. Nếu như không có chuyện gì bất ngờ, ngày mai có khả năng sẽ giao cho Sư Thử quân đoàn.

Ngải Mễ Lệ cười khổ nói. Vừa nghe dứt, trong đầu Hàn Thạc nhanh chóng suy nghĩ một lượt, đột nhiên mở miệng nói:

- Nếu chuyện là như vậy, có khả năng liên quan đến Phỉ Bích không?

- Điều này rất khó nói. Nếu như cô ta biết được những khí tài này là đồ gì, còn dám hỗ trợ Bác Bĩ A Tư Cơ, chuyện này ngay cả ta cũng khó mà che giấu được. Nhưng nếu như cô ta không biết chuyện gì, căn bản bị Bác Bĩ A Tư Cơ che mắt thì còn có thể châm chước được.

Ngải Mễ Lệ nghĩ một lát rồi đáp lời Hàn Thạc.

- Hiện tại Phỉ Bích đang ở nơi đâu vậy? Ta cần phải lập tức đến gặp cô ấy.

Hàn Thạc cau mày, nhìn Ngải Mễ Lệ trầm giọng nói. Liếm môi, Ngải Mễ Lệ trừng Hàn Thạc một cái, rồi nói:

- Còn nói là không có quan hệ gì với cô ta. Vừa nghe thấy cô ta gặp nguy hiểm, chàng liền nóng nảy vội vàng không còn để ý gì nữa,

- Ta có nhiều thứ muốn cô ấy ra mặt giúp đỡ. Thật sự không muốn cô ấy gặp phải chuyện gì, nàng nhanh cho ta biết địa chỉ của Phỉ Bích được không?

Ôm lấy Ngải Mễ Lệ, mạnh mẽ hôn một cái, Hàn Thạc cười cợt nhả rồi lên tiếng cầu khẩn.

Hừ nhẹ, hung hăng véo Hàn Thạc một cái, rồi Ngải Mễ Lệ mới đem địa chỉ của Phỉ Bích cho Hàn Thạc biết. Thấy hẳn sắp đi, Ngải Mễ Lệ không khỏi dặn dò:

- Lữ quán mà Phỉ Bích cư ngụ, xung quanh có quân binh của Sư Thử quân đoàn bảo vệ nghiêm mật. Chàng nhất định phải cẩn thận khi hành sự, ngàn vạn lần không được để xảy ra chuyện gì đó.

- Đa tạ sự quan tâm của nàng, ta tự biết chiếu cố mình mà.

Hàn Thạc cười ha hả, hệt như một con báo phóng ra khỏi xe ngựa, nhanh chóng đi đến lữ quán Phỉ Bích cư ngụ.

Lữ quán mà Phỉ Bích cư ngụ nằm trên đường vào thành. Khi Hàn Thạc đến nơi đó, liền phát hiện xung quanh có khá nhiều quân binh của Sư Thử quân đoàn.

Lúc này đã quá nửa đêm, có lẽ không bao lâu nữa trời sẽ chuyển sáng, cũng chính là lúc người ta ngủ say nhất. Hàn Thạc nhìn quanh một lượt, phát hiện các binh sĩ chung quanh lữ quán của Sư Thử quân đoàn đều không khỏi gật gù buồn ngủ, trạng thái tinh thần không được tốt cho lắm.

Lợi dụng màn đêm, Hàn Thạc sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật bay lên cao, khi đến hết mức liền từ từ hạ xuống trên đỉnh một căn phòng trong lầu quán.

Không thể không thán phục tin tức của Âm Mạc. Ngải Mễ Lệ chỉ nghe được là Phỉ Bích mới vào thành, liền biết được lầu quán cô ta ở. Ngay cả căn phòng nào trong lầu quán cũng đều đã điều tra rõ ràng.

Căn phòng cuối cùng phía Tây là u tĩnh nhất, cũng là căn phòng đắt nhất trong lầu quán, xung quanh đang có ba binh sĩ của Sư Thứ quân đoàn đứng hộ vệ. Hàn Thạc vừa hạ xuống trên nóc phòng liền quan sát một lượt. Thừa dịp một người đang ngủ gật, hắn dụng ma công ngầm đánh ra kinh khí mở cửa sổ, âm thầm lặng lẽ tiến vào bên trong.

Căn phòng này cũng đủ rộng rãi, có một phòng khách riêng, cùng phòng tắm rửa rồi mới vào đến phòng ngủ. Lúc này, Phỉ Bích đương nhiên là đang ở trong phòng ngủ. Hàn Thạc nín thở ngưng thần, nhẹ nhàng từ từ tiến vào trong phòng ngủ, không hề phát ra một chút âm thanh nào.

Bên dưới tấm trướng màu tím chính là một cái giường lớn mềm mại, bên cạnh đó là một lò than đỏ lửa khiến cho không khí bên trong phòng ngủ rất ấm áp. Trên giường lớn, một thân hình nằm nghiêng, được tấm chăn bằng sợi tơ tằm phủ kín, mái tóc dài rối tung, bờ vai trần trắng nõn lộ ra ngoài, trên miệng còn đang ngậm nhẹ mấy tiếng mộng mị.

Vô thanh vô tức tiến đến cửa sổ đầu giường Phỉ Bích, Hàn Thạc xoay người vén tấm trướng màu tím, hướng về Phỉ Bích định lay tỉnh nàng. Bất ngờ, Hàn Thạc nghe được một âm thanh thì thào, sau đó nghe được tiếng nỉ non thẹn thùng phát ra từ miệng của Phỉ Bích:

-Ồ...Đừng....đừng....đồ bại hoại...Bố Lai Ân người là đồ bại hoại.

Hàn Thạc cả kinh, còn đang nghĩ Phỉ Bích đã phát hiện ra mình, không khỏi nhón mình lên cao nhìn Phỉ Bích. Nhưng hắn phát hiện Phỉ Bích lúc này hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt thẹn thùng đỏ ửng lên, miệng phát ra những tiếng rên rỉ trầm trầm, hai cánh tay ẩn dưới tấm chăn mỏng, dường như đang nhẹ nhàng vuốt ve bản thân mình.

Không ngờ lại đang trong giấc mộng xuân thì! Hơn nữa nhân vật nam bất ngờ là chính mình!

Hàn Thạc há mồm tròn mắt, ngạc nhiên đứng nhìn Phỉ Bích. Gò má của Phỉ Bích lúc này ửng hồng, cái lưỡi thơm tho dụ người đang nhẹ nhàng liếm quanh bờ môi anh đào, cánh tay dưới tấm chăn di động lên xuống giữa vùng bụng và ngực, miệng phát ra từng trận âm thanh rên rỉ nho nhỏ, đôi lúc còn hỗn hển kêu lên tên của hắn.

Cảnh tượng hấp dẫn kinh tâm động phách như vậy hiện ra trước mắt khiến cho hắn cảm thấy miệng lưỡi khô ran, phần thân dưới lập tức vươn thẳng lên. Hàn Thạc vốn muốn lập tức lay tỉnh Phỉ Bích, nhưng tâm thần tán loạn liền quên hết mọi chuyện. Thân thể hắn chậm chậm ngã xuống mặt giường Phỉ Bích đang nằm, nhấc chăn lên chui vào bên trong.

Nằm nghiêng ở phía sau Phỉ Bích, phần dưới của Hàn Thạc vươn mình lên, trực tiếp đâm thẳng vào bên trong bờ mông của Phỉ Bích. Chỉ cách qua một lớp áo quần mỏng manh, Hàn Thạc thậm chí có thể cảm nhận được vùng giữa mông trắng nõn của Phỉ Bích lúc này đang hết sức ẩm ướt.

Loại kích thích mãnh liệt này, đối lại là bất cứ nam nhân nào cũng đều không chịu nổi. Hỗn hển kêu lên một tiếng, Hàn Thạc đưa tay vòng ra phía trước đặt trên bộ ngực căng tròn của Phỉ Bích, xoa bóp nhẹ nhàng qua một lớp vải. Miệng Hàn Thạc đặt lên cổ Phỉ Bích, cái lưỡi nóng bỏng liếm quanh cần cổ trắng nõn ửng hồng của nàng.

-Ừ..Người thật là kẻ dâm tà!

Phỉ Bích đang ngủ say, rõ ràng cũng cảm ứng được sự kích thích mãnh liệt, không khỏi kêu nhẹ một tiếng. Một tay vô ý thức đặt lên bàn tay Hàn Thạc đang đặt trên bộ ngực của mình, nắm lấy tay hắn, chủ động đưa lên đưa xuống.

.

Mặt khác, Phỉ Bích rõ ràng cảm ứng được sự tiếp xúc với vật đang vươn lên đầy cứng rắn của hắn, nhin không được khép chặt cặp đùi, dường như muốn cảm thụ hơn nữa xâm phạm của Hàn Thạc. Loại kích thích tiêu hồn này khiến cho hắn không khỏi thở hổn hển, điên cuồng hôn lên Phỉ Bích.

Khi cảm giác mê hồn càng lúc càng mạnh, đột nhiên cổ của Phỉ Bích xoay đi, cả người quay lại mở đôi mắt sáng còn ngái ngủ về phía Hàn Thạc, nhìn bộ mặt đang hưởng thụ của hắn.

171. Chương 171:nàng Là Nữ Nhân Của Ta Rồi

oOoChạm phải cái nhìn của nàng, Hàn Thạc trợn tròn mắt ngay tại trận, trái tim bỗng đập loạn thình thịch. Trong lúc nhất thời há hốc mồm không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù có nói như thế nào chẳng nữa, đêm hôm khuya khoắt mà xông vào khuê phòng người ta, lại còn bò lên trên giường, lại còn làm ra sự việc quá giới hạn thế này, hết thấy đều là những chuyện không thể tha thứ, không thể giải thích. Biết vậy nên mặc dù Phỉ Bích còn đang chưa tỉnh hẳn, cặp mắt nhìn hắn còn mơ mơ màng màng nhưng Hàn Thạc đã chuẩn bị sẵn sàng để đón một trận cuồng phong bạo vũ tập kích.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, trong lúc còn đang ngây ngốc không biết làm thế nào thì Phỉ Bích đã xoay hẳn cả người lại đối diện với hắn. Sau đó cánh tay như mềm mại rắn quăn lên cổ hắn, đôi môi thơm đỏ chót hướng về cái miệng đang há to của hắn đưa cái lưỡi nhỏ thơm tho chủ động xâm nhập vào trong miệng hắn.

Đôi chân thon dài thẳng tắp của nàng cũng thuận thế, một cái len vào giữa đùi Hàn Thạc, cái còn lại ầm ập chắc nịch quặp chặt vào eo hắn. Thân thể ngày càng uốn éo giống như loài rắn đu lên, áp sát vào người hắn.

Phỉ Bích lúc này đang mặc một cái áo lót ngủ bằng tơ lụa mỏng manh, khi hai người kề sát như thế, loại nội y bằng lụa này ép dính vào người quả thật là có cũng như không. Trong hoàn cảnh một thân thể hoàn mĩ cứ bám chặt trên mình như vậy, cái lưỡi thơm nức chủ động xông vào thăm dò mặc cho hắn thường thức, quả thực cho dù là gỗ đá cũng phải động lòng. Hàn Thạc thoáng chốc đã quên mất sự kinh hoàng thất thố vừa rồi, nhiệt tình đáp lại.

Hai bàn tay phân biệt ấn lên trên ngực cùng kiêu đồn, xoa bóp thưởng thức không một chút e dè, cảm nhận sự mượt mà trơn nhẵn của da thịt mát rượi, theo sự vuốt ve của đôi tay hắn mà không ngừng biến hóa. Hơi thở hổn hển của Hàn Thạc cũng ngày càng gấp gáp, cuồng nhiệt, cuối cùng hắn không nhịn được đặt luôn Phỉ Bích dưới thân, thô bạo xé rách lớp nội y mỏng manh của nàng, bàn tay to lớn mạnh mẽ hạ xuống đặt ngay lên bộ ngực đầy đặn lồ lộ của Phỉ Bích.

- Đùng... đau quá! - Đột nhiên Phỉ Bích kêu lên một tiếng đau đớn, cái lưỡi thơm tho đang nhiệt tình quăn lấy Hàn Thạc chợt thu lại, đôi mắt đang tràn ngập ý vị mê ly dần dần trở nên có chút tỉnh táo.

Hàn Thạc sưng người ra, thở hổn hển không tự chủ được nói:

- Xin lỗi, ta sẽ nhẹ nhàng hơn chút nữa!

Hắn vừa thốt ra, Phỉ Bích hồi nãy còn hơi mê man thì gương mặt đỏ bừng lập tức đại biến. Trong trạng thái cực kỳ hoảng sợ nàng liền đẩy mạnh Hàn Thạc ra, kéo chăn mỏng lên vội vàng che lại thân thể, thiết toáng lên:

- Người nói xem, đây không phải là giấc mộng đúng không?

Nghe nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc rốt cục cũng tỉnh ra, xem chừng vừa rồi Phỉ Bích chủ động hôn môi mình, nguyên lai là bởi thần trí còn chưa hoàn toàn minh mẫn. Nàng tưởng rằng mình vẫn còn đang trong cảnh mộng. Trong tình huống mơ mơ màng màng ấy, lúc cơ thể hai người quấn lấy nhau, Hàn Thạc lại có động tác hơi mạnh bạo, hơn nữa còn mở miệng trả lời, cuối cùng mới khiến cho Phỉ Bích trong nháy mắt đã bừng tỉnh, biết được là thực chứ không phải mơ. Cho nên mới có bộ dáng kinh hãi như thế.

- Phỉ Bích tiểu thư, có chuyện gì thế? - Tiếng thét của Phỉ Bích vang lên trong đêm khuya vắng đã khiến ba tên thị vệ của Sư Thử quân đoàn đang tuần tra bên ngoài chạy đến, một người đứng ngay trước cửa, mở miệng hỏi về lo lắng.

- Không, không có gì, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, không cần phải lo cho ta, các người tiếp tục canh chừng bên ngoài cho tốt là được. - Thần sắc của Phỉ Bích mặc dù vẫn cực kỳ bối rối, bất quá sau khi nghe được thị vệ bên ngoài hô hoán, thì vẫn kịp giấu diếm tình huống Hàn Thạc tại đây.

- À, một hồi nữa trời mới sáng, Phỉ Bích tiểu thư, người vẫn có thể nghỉ ngơi thêm một chốc nữa! - Tên thị vệ ngoài cửa nói xong lại tiếp tục đứng nguyên vị trí.

Khuôn mặt đẹp đỏ bừng kinh tâm động phách, đôi mắt Phỉ Bích nhìn Hàn Thạc chằm chằm, không nói một tiếng oán hận nhìn hấn, biểu tình vô cùng kỳ quái.

Giờ phút này, Hàn Thạc rất xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó rồi chui luôn vào. Bị ánh mắt kì quái này của Phỉ Bích nhìn vào chằm chằm không chớp, cái mặt mo của hấn cũng bất giác hồng rực lên, há mồm lắp bắp giải thích không đầu không đuôi:

- Cái này... cái kia... ta tìm nàng có chút chuyện, sau đó trong giấc mộng kỳ quái nàng lại ôm chầm lấy ta. Hà hà, ta là một nam nhân bình thường, cho nên chúng ta mới... vậy... mới như vậy...

Giải thích của Hàn Thạc lộ rõ vẻ yếu ớt vô lực, thanh âm ngày càng nhỏ, nói xong, ngay cả chính hấn cũng có chút cảm giác nhục nhã hổ thẹn. Bởi vậy mà ấp úng một phen xong, khí thế trên mặt càng trở nên yếu đuối hơn, thoát nghe giống như lời nói dối của tên tử tù trước khi chết.

Phỉ Bích vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, mặt hoa càng lúc càng đỏ lên. Nàng thấy cảnh Hàn Thạc càng lúc sau càng hoảng loạn tìm cơ lấp liếm lại càng uất nghẹn, cuối cùng không nhịn được cực kỳ tức giận thấp giọng hét một tiếng:

- Câm mồm!

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc lập tức im bất, ngồi ở một góc giường cười vẻ khổ sở, đầu gục xuống không nói một lời. Thoạt nhìn giống như tiểu hài tử vừa mới làm sai chuyện gì, đang thành thật hối lỗi chờ sự phạt.

- Thừa dịp ta ngủ say, người không ngờ lại hèn hạ xâm phạm ta như thế, Bó Lai Ân à Bó Lai Ân, người so với tưởng tượng của ta còn hạ lưu vô sỉ hơn. - Ánh mắt của Phỉ Bích như muốn giết hấn, oán hận gần từng tiếng.

- Ta không có... là nàng ôm ta trước, ta vốn bị động mà.

Hàn Thạc đang cúi đầu xuống, hơi khẽ ngẩng lên trộm liếc Phỉ Bích một cái rồi ury khuất giải thích.

- Oa!

Phỉ Bích thấp giọng khóc ra tiếng rồi một tay kéo cái chăn mỏng che lấy thân thể, tay kia cứ ra sức dấm lên ngực Hàn Thạc, thút thút tức tưởi mắng:

- Người còn dám nói, đồ lưu manh kinh tởm không biết xấu hổ nhà người, người vẫn đối xử với ta như thế, từ đó tới giờ không dám chịu trách nhiệm. Ta hận người, ta hận chết người!

Phỉ Bích cứ thế ra sức dấm Hàn Thạc thùm thụp, bất quá nàng lại không dùng một chút dấm khí nào cả, với độ cường hãn của thân thể Hàn Thạc, căn bản không có chút đau đớn. Trong lòng nhanh chóng suy ngẫm, Hàn Thạc chợt nhớ lúc đang ngủ say Phỉ Bích có kêu tên của mình. Liên tưởng tới một số tình huống dị thường trước đây khi Phỉ Bích đối đãi bản thân, cộng thêm một phen nói chuyện vừa rồi, đột nhiên linh quan chợt lóe hiểu rõ một sự thật - Phỉ Bích thích mình!

Một khi chuyện này đã rõ ràng, tốc độ suy nghĩ trong đầu Hàn Thạc càng trở nên nhanh chóng, bất quá cho dù đầu óc hấn linh hoạt đến mấy nhưng loại sự tình này muốn tìm một biện pháp hoàn toàn hợp lý, cũng không phải dễ dàng gì. Trầm ngâm một chút, hấn chợt nổi ác tâm, đơn giản hoặc là không làm, còn đã làm thì phải làm tới cùng.

Nghĩ là làm, Hàn Thạc đang chịu đựng những nắm dấm của Phỉ Bích đột nhiên bá đạo nắm lấy tay bàn tay nhỏ nhắn của nàng, tay kia thành linh duỗi ra, vén tung tấm chăn mỏng đang bọc Phỉ Bích lên, rồi ép thẳng nàng xuống. Liên sau đó là những cái hôn cuồng loạn mãnh liệt đột nhiên “thăm hỏi” mặt, cổ, vai, rồi bộ ngực sữa của nàng.

Thân thể to nặng của hắn phối hợp đè lên Phỉ Bích, cánh tay mạnh mẽ chế trụ nàng, khiến cho Phỉ Bích căn bản không thể nhúc nhích, chỉ còn lộ ra cái miệng có thể hô hoán.

- Buông tay, thả ta ra, tên hỗn đản ngươi... Đừng Không được liếm chỗ đó, ngươi ngậm mồm lại cho ta, hỗn đản đại ác ôn... A...Ta không muốn...

Tiếng mắng rồi tiếng giãy dụa, từ môi thơm của Phỉ Bích không ngừng phát ra, thể nhưng bởi vì bên ngoài có thị vệ gác, nàng hiển nhiên không dám hô lớn để rồi kinh động bên ngoài. Một chút thanh âm nho nhỏ kêu gào bị đè ép xuống đương nhiên không có tác động gì đối với Hàn Thạc.

Dưới nụ hôn mạnh mẽ kéo dài như bất tận của hắn, tiếng thở nhẹ của Phỉ Bích ngày càng trở nên cấp bách, gò má càng lúc càng hồng, giãy dụa càng trở nên vô lực. Cuối cùng thanh âm hô hoán dần dần đã chuyển thành tiếng rên rỉ. Trong người Hàn Thạc chợt bùng lên cảm giác vui sướng tột độ, càng thêm cuồng loạn hôn Phỉ Bích một trận.

- Á... sao lại cắn ta! - Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy đau nhức bên vành tai, nguyên lai là Phỉ Bích chỉ có thể cử động miệng, mắt thấy thân thể không thể giãy dụa liền nâng cổ lên hàm răng cắn chặt lấy lỗ tai hắn.

- Ngươi cắn ta, ta cũng cắn ngươi! - Phỉ Bích cắn Hàn Thạc một cái, vẻ mặt tràn ngập sắc thái kỳ dị rồi đôi mắt tỏa sáng càng rạng rỡ, tựa hồ còn mang theo cảm giác ngọt ngào bị kiềm nén.

- Vậy chúng ta cùng cắn nha! - Hàn Thạc hắc hắc cười thâm, cái miệng rộng vốn vẫn đang hôn lên cổ, vai Phỉ Bích liền mạnh mẽ áp về cặp môi anh đào của nàng.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, lần này Phỉ Bích tuyệt không giãy dụa, ngược lại còn thở hổn hển nhiệt tình tiếp nhận.

Đầu lưỡi chủ động xâm nhập vào bên trong miệng Hàn Thạc, cùng quần lấy lưỡi hắn một cách dữ dội.

Cảm nhận được sự đáp lại của Phỉ Bích, Hàn Thạc thấy vô cùng rung động, tay chân lại bắt đầu không chịu an phận. Bàn tay lại áp lên song phong đầy đặn cao vút, không một chút khách khí xoa nắn, tiểu huynh đệ đi tiên phong giờ trở loạn động dưới tiểu phúc của Phỉ Bích.

Thốt nhẹ “đừng” một tiếng, Phỉ Bích thở hổn hển rồi đẩy mạnh Hàn Thạc trên người ra, không dám nhìn hắn, thẹn thùng nói:

- Không tiếp tục được nữa đâu, trời sắp sáng rồi.

Nhìn ra cửa sổ, quả nhiên đã sáng, bên ngoài vắng vắng có tiếng nói chuyện vọng tới. Nhớ tới an nguy của Phỉ Bích, Hàn Thạc mạnh mẽ đè nén dục vọng của mình xuống. Hắn rời ra khỏi người Phỉ Bích rồi ôn nhu lấy chăn mỏng che lấy cơ thể hoàn mỹ, sau đó ôm nàng vào trong lòng.

Trong lúc Hàn Thạc làm như thế, đôi mắt nữ nhân vốn mạnh mẽ của Phỉ Bích liên tục lóe lên ánh sáng kỳ dị, lộ rõ vẻ cực kỳ thỏa mãn. Sau khi Hàn Thạc làm xong hết thấy, mới cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Hôm nay ngươi lại xâm phạm ta, ngươi nói ta phải làm sao đây?

Hắc hắc cười xấu một tiếng, Hàn Thạc ôm chặt lấy thân thể Phỉ Bích, bá đạo nói:

- Từ nay về sau, nàng là nữ nhân của ta rồi!

Những lời này vừa ra khỏi miệng, gò má Phỉ Bích đột nhiên đỏ bừng, lông lánh như đang phát ra những tia sáng rạng rỡ, phảng phất như đã chờ ngày này, đã chờ câu nói này của Hàn Thạc quá lâu rồi. Tới khi sự thật tới trước mắt, nàng vừa có vẻ e thẹn không nghe theo, thể nhưng sự vui sướng trên khuôn mặt lại nói rằng, trong lòng nàng đang rất hạnh phúc.

Mặt cúi gằm xuống tận cổ, Phỉ Bích cực kỳ thẹn thùng, giọng lí nhí như muỗi kêu:

- Ừm...

172. Chương 172: Luyện Chế Âm Ma

oOoMột Phỉ Bích lãnh ngạo cao quý, giờ phút này gương mặt đã trở nên đỏ ửng trông hết sức đáng yêu. Có lẽ đó là do trải qua một phen thân mật triền miên vừa rồi, thái độ đối xử với Hàn Thạc cũng theo đó phát sinh biến hoá cực lớn.

Nữ nhân chính là như thế, trước khi chưa thổ lộ tình cảm thì thế nào cũng dè dặt bần khoản, coi thể diện còn lớn hơn sinh mạng. Nhưng mà một khi bọn họ đã bằng lòng, sẽ trao hết lòng dạ rồi bất giác sẽ lấy người đàn ông làm chủ. Cho dù nữ nhân mạnh mẽ với cấp bậc kiếm sư như Phỉ Bích cũng không ngoại lệ.

- Nói đi, tại sao chàng lại biết ta ở đây, vì sao lại lên vào thâu hương?

Dịu dàng nép trong lồng ngực rộng lớn của Hàn Thạc, Phỉ Bích ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn hỏi.

Hàn Thạc hít sâu một hơi, tay chân đang nghịch ngợm trên người Phỉ Bích dừng lại, cau mày thuật lại sự tình đã trải qua cho nàng. Chỉ có điều một số chuyện nhạy cảm trong đó hắn lại không hề đề cập đến. Bao gồm thân phận của hắn sau khi gia nhập Âm Mạc, việc nhúng tay vào Thiên Tai giáo hội, cũng không mô tả kỹ càng.

- Nhóm khí tài này, lúc nàng vận chuyển rốt cuộc có biết thứ gì được chuyên chở trong đó không?

Hàn Thạc nhìn Phỉ Bích, hỏi nghiêm túc.

Lắc lắc đầu, Phỉ Bích hơi cau mày lại, trả lời:

- Không biết, chuyện làm ăn buôn bán của những thương hội như chúng ta có đôi khi đích xác phải đảm nhiệm một số mạo hiểm mà phải coi như hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ có điều ta không nghĩ sự tình lần này lại có thể liên quan lớn đến vậy.

Xem ra Phỉ Bích quả thực không biết, Hàn Thạc thở phào một hơi trong lòng, trầm ngâm một chút nói với nàng:

- Sư Thúc quân đoàn trưởng có tâm phản loạn, vì sự an nguy của Bồ Tư Đặc thương hội, nàng nhất thiết phải hợp tác với chúng ta. Bằng không một khi tầng lớp cao cấp đế quốc biết được hành động lần này lại có sự giúp đỡ của thương hội bọn nàng, e rằng Bồ Tư Đặc thương hội có thần thông quảng đại mấy cũng sẽ gặp phải nguy hiểm không thể lường được.

Gật đầu biểu thị đã hiểu, Phỉ Bích ôm hắn, mỉm cười vẻ tin cậy:

- Chàng nói thế nào thì làm thế ấy đi, ta tin chàng sẽ thật tâm giúp đỡ ta.

Phỉ Bích nói như thế chính là đã hoàn toàn tin tưởng Hàn Thạc, điều này khiến cho hắn hơi cảm thấy được tin tưởng mà lo sợ. Nhanh chóng suy xét một hồi, hắn một lần nữa ngưng tụ một giọt bổn mạng tinh huyết, lưu trong một cái bình thuốc nhỏ rồi đưa cho Phỉ Bích nói:

- Trong quá trình vận chuyển, nàng hãy nghĩ biện pháp nhỏ giọt tiên huyết này lên đám khí tài công thành đó.

- Nếu nàng không có biện pháp mở các khí tài đó ra thì cứ nhỏ lên trên bao gói cũng được. Sau đó, ngày mai nàng nghĩ biện pháp cố gắng đi theo, có thể đưa đến chỗ càng xa càng tốt. Làm xong hết thấy cũng không cần vội vàng lập tức rời khỏi Ngoã Luân thành. Ta sẽ tới tìm nàng.Ồ, đúng rồi, trước mắt Khảm Đế Ti cũng đang ở trong thành, ở tại một căn lữ quán có chủ tên là Y Liên. Nàng có thể tới tìm cô ta.

- Không thành vấn đề, ta sẽ chiếu theo phương pháp của chàng đi làm thử.

Phỉ Bích vui vẻ đáp ứng, cười khẽ, rồi lấy từ trong không gian giới chỉ ra một đồng vật tư tài liệu lớn, đôi mắt sáng giống như hiển vật quý, nhìn Hàn Thạc nói:

- Số tài liệu trong danh sách mà chàng cần này, trên đường ta vận chuyển những thứ giúp Bác Bửu A Tư Cơ đã giúp chàng mua được hết.

Hàn Thạc cầm danh sách liếc một cái, phát hiện những tài liệu này Phỉ Bích đều căn cứ theo yêu cầu của hắn để luyện chế ra Âm Ma cao hơn Nguyên Ma một cấp mà chuẩn bị. Xem chừng nàng rất để tâm đến

những việc của mình, chỉ trong một thời gian ngắn như thế, không ngờ đã giúp mình thu thập đủ tài liệu để luyện chế được Âm Ma.

Kéo Phỉ Bích lại, hôn lên gò má tuyệt mỹ phơn phớt đỏ “chụt” một cái, Hàn Thạc vui mừng nói:

- Hắc hắc! Thật cảm ơn nàng!

Ngay lúc này, giọng nói của thị vệ bên ngoài lại vang lên một lần nữa:

- Phỉ Bích tiểu thư! Trời đã sáng rõ, tiểu thư cũng nên thức dậy rời khỏi đây thôi.

- Được, ta đã dậy rồi, sẽ xuất phát ngay đây.

Phỉ Bích cao giọng đáp lời, lúc này mới đẩy Hàn Thạc ra, vừa then đỏ mặt mặc quần áo trong chăn, vừa quả trách:

- Điều tại chàng cả đây, nội y của ta rách hết rồi. Hừ, chàng đúng là tên ác ôn dã man.

Lại cười đắc ý xấu xa, Hàn Thạc rời mép giường, nói:

- Được rồi! Được rồi! Ta sẽ bồi thường cho nàng. Nàng nhớ kỹ lời ta nói, ta tạm thời rời khỏi đây, thế nhưng rất nhanh sẽ tới tìm nàng.

Nói xong, hắn từ từ thối lui ra ngoài, ngay lúc Hàn Thạc đến chỗ cửa sổ đằng sau, Phỉ Bích bỗng thở nhẹ một tiếng, thấy hắn quay đầu kinh ngạc nhìn mình, mới nhẹ giọng dặn dò:

- Cẩn thận một chút!

- Yên tâm đi!

Hàn Thạc tiêu sái đáp lời, thò đầu ra lợi dụng thời cơ lúc thị vệ kia nháy mắt, thân hình như quỷ mị biến ra khỏi cửa sổ.

Trước khi trời sáng, Hàn Thạc đã ẩn giấu thân ảnh, lao vùn vụt về cứ điểm Âm Mạc. Về đến nơi, hắn phát hiện ra Thiết Tư Đặc, xem chừng cũng đang quay về lữ quán.

- Tình huống thế nào?

Vừa nhìn thấy Thiết Tư Đặc liền hỏi.

- Ta hôn mê trong lữ quán, đến khi tỉnh lại thì Đại Đức Lỗ Y nói chúng ta trúng phải mê dược, việc khác cũng không nói gì thêm.

Thiết Tư Đặc lộ rõ vẻ mê hoặc, giải thích với Hàn Thạc.

Sự tình phát sinh sau khi Thiết Tư Đặc hôn mê, Hàn Thạc nói thoáng qua một chút rồi hỏi lại gã:

- Đại Đức Lỗ Y đó có trò chuyện với nữ đoàn trưởng dong binh đoàn kia không? Còn nữa, có đúng là đã đưa Ly Toa an toàn về rồi không, tình huống trước mắt trong lữ quán thế nào?

- Hình như Đại Đức Lỗ Y đó có trò chuyện một chút với nữ ma kiếm sĩ tên Khảm Đế Ti, nhưng hai người trong khi trò chuyện lại cách xa chúng ta, cho nên ta cũng không biết bọn họ đàm luận những gì. Ta đã đích thân giao Ly Toa cho Lao Luân Tư, gã nói trong thời gian ngắn sẽ liên hệ với ngài, trước mắt chủ nhân lữ quán Y Liên đã bố trí lại gian phòng Bối Lâm Đạt đang ở, hẳn là sẽ phục hồi như bình thường rất nhanh thôi. Đại Đức Lỗ Y, bao gồm cả người của dong binh đoàn đó, vẫn đang cư ngụ tại đó, chưa rời đi!

Thiết Tư Đặc trả lời.

- Thì ra là vậy. Đúng rồi, khi người quay về có thấy Ngải Mễ Lệ hay không?

- Không, lúc ta vừa tới chỉ thấy hai cấp dưới của Ngải Mễ Lệ đại nhân phụ trách bảo vệ cứ điểm Âm Mạc, còn không thấy đại nhân ở đó.

Thiết Tư Đặc hồi đáp.

- Thế này vậy, người ở đây tạm thời cũng không có việc gì, nếu rảnh thì hãy ra ngoài dò la tình hình hiện nay trong thành một chút.

Hàn Thạc cười nói rồi lướt qua Thiết Tư Đặc đi vào mật thất.

Vào đến nơi, bố trí xong xuôi Truyền Tống trận, Hàn Thạc một lần nữa tiến vào Tử Vong Mộ Địa. Tiểu âm long Cát Nhĩ Bá Đặc vừa thấy hắc xuất hiện, lập tức hưng phấn tiến tới, cho rằng hắc muốn dẫn gã ra.

- Hiện tại vẫn chưa đến lúc, bất quá mấy ngày nữa, ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi đây, ngươi không cần gấp.

Thấy Cát Nhĩ Bá Đặc đang hưng phấn xông tới thì câu nói của Hàn Thạc lập như hắt một gáo nước lạnh vào người gã. Tiếp đó mặc kệ tiểu âm long ồn ào kháng nghị, hắc tới Nguyên Ma quật lần trước đã luyện chế Nguyên Ma.

Luyện chế Âm Ma với Nguyên Ma cơ bản là giống nhau, ngoại trừ phải thay đổi một chút trong trận pháp, đổi tài liệu luyện chế trân quý hơn, thêm vào ba giọt bốn mệnh tinh huyết thì các phương diện khác cũng không có biến hoá gì đặc biệt.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc nhanh chóng lướt qua một số chi tiết cần phải chú ý trong đầu một lượt. Sau đó lấy Lục Ma Phong ra, dùng ý niệm điều khiển Lục Ma Phong bắt đầu cải biến bố trí của Nguyên Ma quật thành hình dạng trận pháp của Âm Ma quật.

Cuối cùng khi Âm Ma quật thành hình, hắc lấy những tài liệu đã nhờ Phỉ Bích thu thập ra, chiếu theo trật tự trận pháp nhất nhất bố trí trong Âm Ma quật. Khi luyện chế Nguyên Ma, chỉ cần mười tám Oán Linh làm vật dẫn, còn Âm Ma lại nhiều hơn gấp đôi, tăng thành ba mươi sáu Oán Linh, song thời gian luyện chế ngược lại được rút ngắn còn mười tám ngày.

Bởi vì ma công Hàn Thạc đã đạt tới Chân Ma chi cảnh có bốn mệnh tinh huyết, hơn nữa Ma Nguyên lực tăng vọt từ lượng đến chất nên muốn trong thời gian ngắn ngủi mười tám ngày, để cho ba mươi sáu Oán Linh chém giết lẫn nhau. Cuối cùng ba Oán Linh mạnh nhất cướp đoạt được ba giọt bốn mệnh tinh huyết của hắc mới có tư cách hấp nạp năng lượng trong Âm Ma quật, được luyện chế thành Âm Ma, có uy lực mạnh hơn rất nhiều so với Nguyên Ma.

Sau khi ba Âm Ma thành hình, chẳng những có được toàn bộ hiệu quả như Nguyên Ma mà sinh mệnh lực bản thân càng thêm mạnh mẽ, xâm nhập vào thân thể một ai đó có thể tiềm phục luôn trong đó, đến thời điểm mấu chốt sẽ cho một kích trí mạng.

Chẳng hạn như một người bị Âm Ma bám vào, thì những gì người này thấy được, cảm giác được có thể bị Hàn Thạc thông qua Âm Ma cảm ứng được đại khái. Bình thường thì ẩn náu ngủ say trong cơ thể người đó, đến lúc hắc gặp nguy hiểm hoặc đang giao chiến thì xuất kỳ bất ý công kích khiến cho hắc không kịp đề phòng.

Có thể giết chết địch nhân là tốt nhất, nếu không chỉ cần đối phương không phải đặc biệt mạnh mẽ, Âm Ma thậm chí có thể tiếp tục ẩn núp trong cơ thể hắc, hoặc là rời khỏi, quay lại cơ thể kí chủ (sinh vật mà vật kí sinh sống trên đó) Hàn Thạc.

Sau khi ba Âm Ma thành hình, còn có thể theo tâm ý của bản thể, trong thời gian ngắn biến hoá thành hình dạng Hàn Thạc, hình thành một ảo ảnh giống hắc như đúc. Nếu ngay lúc Hàn Thạc chiến đấu với người khác, hắc đột nhiên lại có kĩ xảo biến ra ba ảo ảnh, thường là có thể tạo được hiệu quả mê hoặc nhân tâm khiến đối phương không kịp đề phòng, thậm chí có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Lúc Hàn Thạc vừa trích bốn mệnh tinh huyết vào, phát hiện ba mươi sáu Oán Linh liền điên cuồng chém giết trong Âm Ma quật hồng tranh đoạt ba giọt bốn mệnh tinh huyết đó. Như vậy xem như Âm Ma quật đã vận hành thành công, hắc cũng không tiếp tục lưu lại nữa, chẳng thềm đếm xỉa đến Cát Nhĩ Bá Đặc đang la lối âm ỉ, một mình rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

173. Chương 173:có Đủ Tư Cách Hay Không?

oOoSau khi từ Tử Vong mộ địa trở về, Hàn Thạc vừa tiến vào mật thất thì phát hiện Ngải Mễ Lệ đang đứng chờ sẵn ở trong đó.

- Gặp được tiểu tình nhân của chàng rồi chứ?! - Hấn mới lộ mặt, Ngải Mễ Lệ đã không thèm chào hỏi gì lập tức hỏi luôn.

- Phỉ Bích chẳng hề biết tý gì về số khí tài công thành mà Bác Bửu A Tư Cơ yêu cầu. Ngoài ra ta đã nói với cô ấy về chuyện hợp tác, cô ấy hứa sẽ toàn lực phối hợp với công tác của chúng ta. Ta nghĩ lần này chúng ta nên dấu kín đi tất cả mọi chuyện liên quan đến Phỉ Bích.

Hàn Thạc vờ như không nghe ra vị giấm chua trong lời Ngải Mễ Lệ, vừa dùng tay thu hồi tất cả sáu cây ma pháp bỗng dùng cho Truyện Tống trận pháp vừa lên tiếng giải thích cho Ngải Mễ Lệ.

- Nếu Phỉ Bích thật sự không may mắn hay biết thì đương nhiên chuyện này sẽ không dính dáng gì đến cô ấy, Âm Mạc của chúng ta từ trước đến giờ tuyệt đối sẽ không vu oan cho bất cứ người tốt nào. Điểm ấy sau này rồi chàng sẽ biết.

Ngải Mễ Lệ nét mặt có hơi dịu xuống nhưng vẫn nghiêm mặt nói một câu, sau đó yêu kiều cười khanh khách hỏi:

- Chàng đêm hôm khuya khoắt đường đột chạy vào phòng của cô ấy, có bị người ta coi là dâm tặc đánh cho một trận hay không?

- Đương nhiên là không! - Hàn Thạc trong lòng giật thót một cái, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên trả lời như đinh đóng cột.

Ngải Mễ Lệ hiển nhiên là không chịu tin dễ dàng như vậy. Nàng lộ rõ vẻ ngờ vực, nhìn tới nhìn lui Hàn Thạc vài lần, cố tìm ra một cái gì đó khác thường, nhưng chỉ thấy vẻ mặt hấn vẫn bình thản, căn bản không có biến đổi đặc biệt nào.

- Tốt lắm, tốt lắm, chuyện này cứ như vậy đi. Thiếp vừa mới nhận được tin tức, cô nàng Bối Lâm Đạt được chàng thả đi đã sử dụng phương thức chàng dặn để tìm cách liên lạc, không biết có chuyện gì nữa. - Ngải Mễ Lệ thấy không thể phát hiện được điều gì từ vẻ mặt của Hàn Thạc thì không tiếp tục tra hỏi thêm nữa mà đi thẳng vào bàn luận công việc.

Lúc trước, khi thả cho Bối Lâm Đạt rời đi, Hàn Thạc đã để lại cho cô ta biết phương pháp liên lạc với mình. Hàn Thạc cũng đem phương pháp này nói cho Ngải Mễ Lệ để nàng lưu ý giúp hấn nên bây giờ vừa nghe nói như vậy thì lập tức khẩn trương :

- Tốt lắm! Chúng ta hãy đi gặp Bối Lâm Đạt xem cô ta có chuyện gì cần tìm.

Hàn Thạc sóng vai cùng Ngải Mễ Lệ đi đến khu rừng cây hoang dã, chính là chỗ lần trước hấn từng giết chết hai tên lính của Sư Thửu quân đoàn. Mặc dù đã lưu lại hậu chiêu trên người Bối Lâm Đạt nhưng Hàn Thạc vẫn như cũ cẩn thận từng chút một. Khi đến nơi hấn tập trung sức chú ý nghe ngóng bốn phía, đề phòng Bối Lâm Đạt bày kế.

Đến khi vừa tiến vào bên trong rừng cây thì Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức khổng lồ ẩn nấp ở bên trong.

Lực lượng này rõ ràng không phải do Bối Lâm Đạt phát ra nên khiến cho hấn lập tức ngưng tụ thần thức, quay sang Ngải Mễ Lệ ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Cẩn thận một chút, bên trong có gì đó không bình thường.

Ngải Mễ Lệ gật đầu đáp khê:

- Đúng vậy, xem ra bên trong hấn không chỉ có một mình Bối Lâm Đạt, chúng ta cẩn thận một chút thì tốt hơn, đừng để bị cô ta ám toán.

- Yên tâm đi! Nếu Bối Lâm Đạt thật sự dám đối phó với chúng ta, ta sẽ làm cho cô ta nuốt không trôi mà bỏ chạy. - Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra Lục Ma Phong rồi tiếp tục đi về hướng vào sâu trong rừng cây.

Đột nhiên, từ chỗ sâu trong rừng cây thỉnh thoảng bắn nhanh ra một đạo lôi điện sáng chói mắt, uốn lượn như rồng trong không trung. Đạo lôi điện này phát ra ánh sáng đẹp mắt, chạy ngoằn ngoèo trông giống như

một cánh tay trắng kiện, trên đường phóng tới đã làm cho mấy cây đại thụ ở bên cạnh phát ra tiếng “xèo xèo”, bốc khói mù mịt.

Hàn Thạc nhướng mày, Lục Ma Phong theo tâm ý thỉnh linh xuất ra,” sừ” một tiếng, rồi phóng qua cây đại thụ chắn trên đường, trong nháy mắt hướng đạo lôi điện trước mặt giáp công.

Chỉ nghe những tiếng nổ “bùm bùm” liên tiếp vang lên, liền đó Hàn Thạc thông qua Lục Ma Phong có thể cảm ứng được đầu khí của một loại tà phái. Loại đầu khí này bên trong pha trộn lực lượng lôi điện nên có vẻ vô cùng cuồng bạo mãnh liệt khiến cho Lục Ma Phong mặc dù đã được Hàn Thạc trút thêm Ma Nguyên lực vào nhưng vẫn như cũ không thể chống đỡ được lâu. Sau khi giao tranh, Hàn Thạc rõ ràng cảm thấy không ổn nên nhanh chóng dùng tinh thần điều khiển Lục Ma Phong bay trở về trong lòng bàn tay.

- Kể nào? - Ngải Mễ Lệ lúc này cũng vô cùng thận trọng, tay cầm ma pháp trượng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đạo lôi điện đang bay lượn trên không trung, khẽ quát hỏi.

- Thiên Tai giáo hội Lôi điện ma kiếm sĩ Cường Ni. Ta chỉ là muốn thử xem các người có đủ tư cách hợp tác với chúng ta hay không thôi! - Một giọng nói trầm đột nhiên từ chỗ sâu bên trong rừng rậm truyền đến.

Thanh âm này vang lên cùng lúc một người trung niên mặc khôi giáp màu đen, tóc quăn màu xám tro từ chỗ sâu trong rừng rậm đi ra cùng Bối Lâm Đạt. Người trung niên này có một vết sẹo xấu xí chạy dài từ mắt trái đến mũi làm cho hăn vốn đã có vẻ rất khó coi, thoạt nhìn lại càng thêm dữ tợn.

Hắn vừa xuất hiện, thanh âm vừa mới dứt thì thân hình liền lẹ làng bay đến chỗ luồng lôi điện đang bay lượn trên không trung. Trên cánh tay phải lông lá rậm rì của hăn thoáng chốc lóe ra đầu khí màu trắng ngà làm cho luồng lôi điện như phải chịu một lực hấp dẫn rất mạnh mẽ mà hạ xuống bên trong lòng bàn tay.

Đợi cho lôi điện tan đi, Hàn Thạc mới phát hiện đó là một thanh trường kiếm màu bạc nhỏ, dài. Trên mặt chuôi kiếm vẫn còn lưu lại một chút lôi điện chưa tiêu tan hết, nên thỉnh thoảng chốc lóe sáng lên một chút.

Đầu khí màu trắng ngà đã nói lên người này có thực lực Kiếm sư hoặc là Đại Địa kỵ sĩ. Với loại thực lực này lại kiêm tu thêm lôi điện hệ ma pháp nên khó trách người này mạnh mẽ đến như vậy, ngay cả Lục Ma Phong của mình va chạm với hăn cũng chẳng chiếm được một chút tiện nghi nào.

Bối Lâm Đạt mang mạng che mặt từ phía sau Lôi điện ma kiếm sĩ Cường Ni chậm rãi bước ra. Nàng ta khi tới trước mặt Hàn Thạc thì liền nói xin lỗi, sau đó mới nói với Cường Ni:

- Cường Ni thúc thúc, ta đã nói với người là thực lực bọn họ đủ tư cách hợp tác với chúng ta rồi mà, nếu không ta làm sao lại thất thủ được.

Cường Ni là người của Thiên Tai giáo hội, mặc dù trông thì có vẻ là người rất kiêu ngạo nhưng tựa hồ lại rất tôn trọng Bối Lâm Đạt, vừa nghe cô ta nói như vậy thì liền gật đầu, nói:

- Thực lực coi như thích hợp, nhưng việc hợp tác với bọn chúng có thể mang lại trợ giúp gì cho chúng ta. Sư Thứ quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ là một gã Thiên Không kỵ sĩ, với thực lực của hăn thì hai người kia căn bản là không thể đối phó được. Cũng chỉ còn cách lợi dụng khôi lỗi thú của người ngăn cản người ngoài để ta ra tay thì mới có cơ hội giết chết hăn.

Thấy người này kiêu ngạo như vậy, Ngải Mễ Lệ không nhịn được buột miệng:

- Bên trong Sư Thứ quân đoàn, ngoại trừ quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ là một gã Thiên Không kỵ sĩ thì có năm Đại Địa kỵ sĩ khác đã đi theo hăn rất nhiều năm. Hơn nữa còn có sư phụ của Khắc Lạp Khắc là Gia Bố Lực Nhĩ vừa là đại kiếm sư vừa là song hệ ma đạo sư Thủy Hệ và Địa Hệ. Chỉ dựa vào thực lực như vậy, trừ phi Kiếm thánh hay Thánh ma đạo sư hoặc là Thánh kỵ sĩ đích thân động thủ, còn những người khác muốn một mình giết chết hăn thì căn bản chỉ là việc nằm mơ giữa ban ngày.

- Ha ha ha, ta thấy Cường Ni tiên sinh mặc dù là lôi điện ma kiếm sĩ có cấp bậc kiếm sư nhưng nếu chính thức chiến đấu chỉ với người của Bác Bĩ A Tư Cơ thì muốn chiến thắng cũng không không phải dễ dàng, chưa cần nói đến việc bên người hăn có người mạnh như thế đi theo. - Nàng nói thêm về hơi giễu cợt.

Ai cũng có thể biết được về những người tùy tùng của Bác Bĩ A Tư Cơ, nhưng chưa chắc đã có thể biết được rõ ràng như tổ chức Âm Mạc về từng cao thủ bên người Bác Bĩ A Tư Cơ. Nên khi Khi Ngải Mễ Lệ

kể ra một cách minh bạch, tường tận như vậy thì ngay cả một người vốn kiêu ngạo như Lôi điện ma kiếm sĩ Cường Ni cũng chợt nhún nhút hết cả mặt mày, rõ ràng là đã bị giật mình kinh sợ.

- Như vậy, các người có thể trợ giúp cho chúng ta được những gì? - Trầm tư trong chốc lát, Cường Ni nhìn Ngải Mễ Lệ hỏi.

- Không cần biết các người đối phó Bác Bĩ A Tư Cơ vì mục đích gì, ta chỉ muốn nói cho các người ngàn vạn lần không được coi thường manh động. Nếu không thì chẳng những là các người mà có lẽ ngay cả chúng ta cũng sẽ bị liên lụy. Giả như hai bên chúng ta có thể hợp tác, ta sẽ cung cấp cho các người tư liệu về những người đi thân cận của Bác Bĩ A Tư Cơ, có thể trợ giúp các người tìm hiểu được những nơi hắc văn hàng ngày lui tới, thậm chí có thể trợ giúp các người trong một khoảng thời gian ngắn thu hút những người bảo vệ rời khỏi hắc để tạo cho các người một thời cơ ám sát thích hợp.

Ngải Mễ Lệ mỉm cười đầy vẻ tự tin, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn nói cho Cường Ni biết Âm Mạc có thể làm được những việc này.

- Cường Ni thúc thúc, đó chính là những thứ chúng ta rất cần đó! - Bối Lâm Đạt ở bên cạnh lúc này đột nhiên cất tiếng nói về hứng thú.

- Ta nghĩ các người hắc là người của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc phải không? - Cường Ni cũng không phải loại ngu ngốc, nói đến đây thì tất nhiên đoán ra được thân phận của Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

Ngải Mễ Lệ gật đầu, thản nhiên thừa nhận:

- Không sai, nếu chúng ta hợp tác hy vọng các người giữ bí mật dùm.

- Hừ, các người là những kẻ dối trá, khi còn lợi dụng được chúng ta thì sẽ cùng chúng ta hợp tác, một khi chuyện xong rồi thì liền sẽ trở mặt không nhận người, sử dụng tất cả mọi lực lượng chống lại giáo hội của chúng ta. - Cường Ni vừa nghe thấy Ngải Mễ Lệ nói như vậy thì liền nói giọng châm chọc, cực kỳ coi thường.

- Đã như vậy thì chuyện này tạm thời quyết định như vậy đã. Trong vòng thời gian hai ngày, chúng ta sẽ tìm kiếm một thời cơ ám sát thích hợp để báo cho các người. Chờ khi chúng ta thu xếp xong xuôi thì sẽ thông báo cho các người, các người cũng có thể nhân cơ hội tìm thêm một số người hỗ trợ, nếu không thì việc muốn giết chết Bác Bĩ A Tư Cơ vẫn như cũ là không hiện thực.

Nhìn vẻ mặt của Cường Ni thì đoán được là người này mặc dù không thích những người phục vụ cho quốc gia nhưng mà dường như đã có thói quen lợi dụng lẫn nhau nên hẳn là cũng có ý hợp tác, bởi vậy Hàn Thạc kết thúc việc đàm phán hôm nay tại đây.

Xét đến thực lực mà Thiên Tai giáo hội đã thể hiện ra trước mắt thì việc muốn ám sát Bác Bĩ A Tư Cơ căn bản là không thể. Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ sở dĩ đồng ý hợp tác với bọn chúng, thật ra cũng không có kỳ vọng có thể giết chết Bác Bĩ A Tư Cơ mà chỉ hy vọng có điều kiện thừa dịp đại loạn lọt vào bên trong phủ đệ của Bác Bĩ A Tư Cơ tìm được những tư liệu mà bọn họ muốn lấy được, để sau đó lợi dụng năng lực của Âm Mạc lật đổ hắn.

- Được rồi, chuyện này hãy quyết định như vậy đi, hy vọng hai người các người không cố giữ thủ đoạn, nếu không các người nhất định sẽ phải hối hận đấy. - Đến lúc này, Cường Ni mới nghiêm mặt đáp ứng.

174. Chương 174: Thân Phận Bại Lộ

oOoRời khỏi rừng rậm, Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ chia nhau ra hành động, Hàn Thạc một mình đi đến chỗ ở mới của Lao Luân Tư.

Vừa gặp mặt Hàn Thạc, Lao Luân Tư liền nói cảm ơn:

- Thực sự đa tạ người về chuyện lần trước, nếu không Ly Toa rất có thể đã gặp nguy hiểm rồi.

- Không cần khách khí, với quan hệ giữa ta và Ly Toa thì đó là việc nên làm. Đúng rồi, Ly Toa bây giờ thế nào? - Hàn Thạc ngồi xuống, sau đó mỉm cười hỏi Lao Luân Tư.

- Yên tâm đi, ta đã phái người đưa cô ấy về thủ đô đế quốc Áo Sầm thành rồi, thế lực của Sư thứu quân đoàn có lớn đến mấy cũng không dám đương oai ở đó đâu.

- Thế thì tốt quá. Được rồi, trước mắt sư muội Phỉ Bích của ngươi cũng đang ở Ngõa Luân thành, cô ấy và Sư thứu quân đoàn còn có chút giao dịch. - Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc đem chuyện của Phỉ Bích nói cho Lao Luân Tư nghe.

Trên mặt Lao Luân Tư lộ ra nét kinh ngạc, hần hỏi Hàn Thạc với vẻ nghi hoặc:

- Sao cô ấy lại ở trong Ngõa Luân thành? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Bởi vì lúc trước đã biết qua nên Hàn Thạc phát hiện Lao Luân Tư và Phỉ Bích có quan hệ rất tốt. Lao Luân Tư thân là tam hoàng tử, những chuyện Phỉ Bích làm đều là do hần chỉ đạo trước. Để chắc chắn thêm một chút nên sau khi Lao Luân Tư hỏi thì Hàn Thạc thuật lại đại khái những sự việc đã trải qua cho hần.

Đợi đến lúc Hàn Thạc kể xong tất cả mọi chuyện, Lao Luân Tư cau mày trầm ngâm một lát, rồi mới chăm chú nhìn hần, nói:

- Xem chừng chuyện của Phỉ Bích lần này cũng đã làm ngươi mệt mỏi nhiều, Âm Mạc của các ngươi thật là quá thần thông quảng đại đấy!

Hàn Thạc giật bắn mình, hai mắt lập tức nhìn xoáy vào Lao Luân Tư tựa hồ như muốn xuyên qua người hần. Sau một lát, Hàn Thạc mới thở nhẹ một hơi, hỏi Lao Luân Tư:

- Ngươi biết thân phận của ta từ khi nào thế?

- Lần trước, sau khi chúng ta rời khỏi đoàn buôn nô lệ. - Lao Luân Tư nhẹ nhàng mỉm cười trả lời, chần chờ thêm một chút rồi cất tiếng nói tiếp:

- Chính xác mà nói, ta đến bây giờ mới biết được thân phận của ngươi. Lần trước, sau khi rời khỏi đoàn buôn nô lệ, ta bắt đầu hoài nghi về lai lịch của phu nhân Ngải Mễ Lệ, rồi ta tìm được người xác nhận cụ thể thì mới biết được thân phận của nàng ta, sau đó mới hoài nghi đến ngươi.

Làm việc cho Âm Mạc thực ra cũng không có gì là xấu xa cả. Trong tầng lớp cao cấp của đế quốc, sự tồn tại của tổ chức này cũng không phải là điều gì bí mật, chức trách mà nó thực thi về cơ bản sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của dân thường, trừ phi kẻ nào làm chuyện có hại đối với đế quốc. Ngược lại, sự tồn tại Âm Mạc còn có tác dụng bảo vệ đối với dân thường nên Hàn Thạc cũng không nghĩ được có điều gì không đúng.

Trầm ngâm một chút, Hàn Thạc thần sắc trở lại như bình thường, cười nói:

- Không sai, ta vừa mới gia nhập Âm Mạc không lâu nhưng đích xác đã nhận thức sâu sắc về sự thần thông quảng đại của Âm Mạc!

- Như vậy thì ngươi hần là cũng hiểu rất rõ về ta chứ? - Lao Luân Tư mặt vẫn mỉm cười thản nhiên rồi chăm chú nhìn vào Hàn Thạc hỏi một câu đột ngột.

Ngạc nhiên đến ngẩn người ra, mãi sau Hàn Thạc mới cười ha hả đáp:

- Đương nhiên, ngươi là Lao Luân Tư, là con trai của quan tài chính đại thần, chuyện này tất cả mọi người đều biết mà!

Thân phận tam hoàng tử của hần thì Hàn Thạc cho dù trong lòng biết rõ nhưng cũng không thể nói ra, nếu không quan hệ giữa hần và Lao Luân Tư lúc đó có thể sẽ phát sinh biến hóa. Tối thiểu thì Lao Luân Tư sẽ phải dò xét xem Hàn Thạc nghĩ gì, rồi có lẽ sẽ mời Hàn Thạc đem sức lực phục vụ cho hần. Đối với Hàn Thạc thì đây vẫn là một nan đề mà trước mắt hần chưa muốn đối mặt, bởi vậy giả vờ không biết mới là cách làm sáng suốt nhất.

Thấy phản ứng của Hàn Thạc như vậy, trên mặt Lao Luân Tư liền xuất hiện một nụ cười kỳ dị, lại chăm chú nhìn Hàn Thạc thật sâu trong chốc lát rồi hỏi tiếp:

- Thôi được rồi, tạm thời chúng ta không nói chuyện này nữa. Lần này Âm Mạc các ngươi có mặt tại Ngõa Luân thành nhất định cũng biết được là Bác Bửu A Tư Cơ có tâm phản nghịch nên mới đến đây thu thập

chúng có. Còn ta sợ dĩ phải đến đây, mục đích có thể nói cũng tương đồng với các người, cũng là vì lật đổ quân đoàn trưởng của Sư thứ quân đoàn. Không biết bây giờ người có thể nói cho ta các người đã làm được đến đâu rồi ?

Hàn Thạc nghe câu hỏi này có vẻ hơi do dự, nhanh chóng cân nhắc hơn thiệt trong đầu một chút rồi mới nói ra là muốn tìm được chứng cứ về những khí cụ công thành giao cho tầng lớp cao cấp của Âm Mạc để chính thức bắt Bác Bĩ A Tư Cơ. Còn về chuyện liên quan đến việc phối hợp với Thiên Tai giáo hội thì Hàn Thạc tuyệt một chữ cũng không đề cập tới, không để cho Lao Luân Tư biết tình hình về phương diện này.

- Chúng ta đã có cùng một mục đích, như vậy ta nghĩ chúng ta có thể chung sức hợp tác, các người có kế hoạch như thế nào, ta có thể trợ giúp được gì không? - Lao Luân Tư hỏi Hàn Thạc.

Nghe được những lời này, Hàn Thạc bất giác liếc nhìn Lao Luân Tư một cái, hỏi:

- Vậy thì người có thể trợ giúp chúng ta được những gì?

Mỉm cười vẻ thần bí, Lao Luân Tư hơi nghiêng người về phía Hàn Thạc, nói vẻ nghiêm trọng:

- Ta có người nằm vùng bên trong Sư thứ quân đoàn, chức vị của người ở trong Sư thứ quân đoàn cũng gần bằng quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ. Nếu ta ra mặt thì người này có thể trực tiếp điều động Sư thứ quân đoàn để làm cho chúng ta rất nhiều chuyện.

Hàn Thạc cấp tốc suy xét một vòng, từ trong những lời nói của Lao Luân Tư suy ra rất nhiều tin tức hữu dụng. Xem chừng Lao Luân Tư đến Ngõa Luân thành lần này không chỉ đơn giản là để đối phó Bác Bĩ A Tư Cơ. Chắc hẳn là sau khi lật đổ Bác Bĩ A Tư Cơ sẽ nâng đỡ người của hắn lên vị trí cao, hoàn toàn nắm trong tay Sư thứ quân đoàn để chuẩn bị hỗ trợ hắn tranh đoạt ngai vàng sau này.

- Như vậy thì quá tốt rồi, ta phải tổng hợp lại kế hoạch một chút, hai ngày nữa sẽ hành động. Đến lúc đó ta sẽ thông báo cho người, cùng người thương lượng xem nên phối hợp như thế nào! -Hàn Thạc giữ vẻ mặt thần nhiên, suy nghĩ một chút rồi nói với Lao Luân Tư.

- Không thành vấn đề, ta sẽ chờ tin tức tốt lành của người. Ha ha, chúng ta cũng coi như là bằng hữu, ta có lẽ cực kỳ tin tưởng đối với tác phong làm việc của người. Ta biết người có đủ cẩn thận, mọi chuyện được người cân nhắc kỹ càng chuẩn bị thì hẳn là sẽ không xuất hiện chỗ sơ suất. Khi người chuẩn bị ổn thỏa mọi việc thì cho ta biết một chút, ta sẽ toàn lực phối hợp với người. Chúng ta đôi bên cùng có lợi.- Lao Luân Tư ha ha cười lớn, giọng sang sảng nói với Hàn Thạc.

- Tốt lắm, đã như vậy thì ta đi trước đây. - Hàn Thạc cũng không dây dưa, nói gọn một câu rồi chia tay với Lao Luân Tư, rời khỏi ngôi nhà mới của hắn bước đi về phía lữ quán Y Liên ở cách đó không xa.

Lúc Hàn Thạc vào bên trong lữ quán thì phát hiện gian phòng bị hư hỏng mà lúc trước Bối Lâm Đạt ở không ngờ đã được sửa chữa lại gần xong, xem chừng trong thời gian ngắn có thể lại sử dụng được. Trước đó Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ còn chưa kịp đến gian phòng của mình, bởi vậy sau khi về tới lữ quán, Hàn Thạc liền đi vào gian phòng đó.

Vào phòng được một lát thì Y Liên liền đi vào, đóng cửa lại rồi cười nói:

- Ta đang muốn đa tạ sự trợ giúp của người, nếu không có người thì lữ quán này của ta có thể đã bị phá hủy ở trong tay cái người đàn bà của Thiên Tai giáo hội rồi!

- Xem chừng Ngải Mễ Lệ đã nói cho người biết về những chuyện đã xảy ra. - Hàn Thạc nói.

Người phụ nữ tên Y Liên này là chủ nhân lữ quán, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, Ngải Mễ Lệ đại nhân đến đây một lần, đem mọi chuyện trải qua nói cho ta biết và còn dặn ta lưu ý đến vị khách ở phòng này. Lần này người người tới có phân phó gì không?

- Trước mắt, bên trong lữ quán có khách nhân nào rời đi hay không, nhất là cái vị nữ ma kiếm sĩ của dòng binh đoàn có tiếp xúc với người nào khác hay không? - Hàn Thạc nhớ tới ước định cùng Phỉ Bích, nhin không được bèn hỏi.

Vì không chứng kiến kinh biến xảy ra lần trước trong lữ quán nên Y Liên thần sắc hết sức thoải mái, tựa hồ căn bản không bị ảnh hưởng, chậm rãi đem những chuyện xảy ra sau đó rủ rủ kể lại cho Hàn Thạc hết sức tường tận:

- Khách khứa ở nơi này không có gì khác lạ. Đại đức Lỗ Y và cái cô tiểu tinh linh kia trước mắt có lẽ sẽ tạm trú tại lữ quán, ban ngày hai người có đi ra ngoài một chuyến nhưng không lâu sau đã quay trở về. Những người trong dòng binh đoàn thì ngoại trừ người đàn bà tên là Khảm Đế Ti ra thì có vài người khác cũng đi ra ngoài, tựa hồ đang tìm nhiệm vụ mới, đến giờ vẫn còn chưa trở về.

- Ta quan sát một chút thì thấy cũng không có nhân vật nào khả nghi đã từng đi vào gian phòng của Khảm Đế Ti, cũng không thấy nàng rời đi khỏi nơi này. Trừ lần đó ra thì bên trong lữ quán cũng không có tình huống gì khác thường, Sư thứu quân đoàn phái người tới tra xét một lần, hỏi về chuyện gian phòng bị đổ đã được ta tùy ý trả lời lấy lệ cho qua chuyện rồi.

- Người của Sư thứu quân đoàn không hề nghi ngờ đối với nơi này sao? - Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi cau mày hỏi.

- Yên tâm đi, ta nghĩ hẳn là không có vấn đề gì. Tại ta đã sống ở Ngõa Luân rất nhiều năm, từ lâu đã lo lót cho Sư thứu quân đoàn không ít tiền bạc. - Y Liên rất tự tin cam đoan với Hàn Thạc.

Bà ta nói như vậy thì Hàn Thạc cũng coi như biết vậy, nếu không thì sẽ tỏ ra không tín nhiệm bà ta. Hắn gật đầu nói một câu “Thật vất vả cho người quá” rồi ra hiệu cho Y Liên hãy đi làm việc của bà ta.

Sau khi Y Liên đi khỏi, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, tính toán đưa Phỉ Bích tới tìm Khảm Đế Ti nói chuyện trước với cô ấy một chút để cho cô ấy đừng có đường đột rời khỏi lữ quán.

Quyết định xong, Hàn Thạc bước ra ngoài, vừa đi về phía phòng của cô ta vừa suy xét xem nên nói như thế nào với Khảm Đế Ti. Trong lúc đi thì đột nhiên nghe một tiếng “Người xấu”, sau đó liền thấy tiểu tinh linh An Cát Lệ Tạt từ cửa sổ gian phòng của Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân đang hưng phấn chỉ vào bản thân mình réo gọi.

Cười khổ quay về phía An Cát Lệ Tạt làm ra một vẻ mặt hung ác xong, Hàn Thạc cũng không có phản ứng lại mà tiếp tục đi về phía phòng của Khảm Đế Ti. Bất quá sau đó Hàn Thạc lại nghe thấy tiếng bước chân chạy thình thịch từ hướng An Cát Lệ Tạt truyền đến, rõ ràng là tiểu tinh linh An Cát Lệ Tạt đã đuổi theo tới nơi.

- Người xấu, tại sao người lại ở chỗ này? - Trong nháy mắt, tiểu tinh linh An Cát Lệ Tạt đã vọt đến, có vẻ vui mừng nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc hỏi.

- Đến để lừa gạt tiểu cô nương giống như người vậy đó! - Hàn Thạc trừng mắt làm ra bộ dọa dẫm, rồi nở một nụ cười vẻ xấu xa hắc hắc một tiếng đáp lại.

175. Chương 175: Tam Nữ Hội Đàm

oOo

- Xí! Chỉ dựa vào người mà có thể lừa được ta sao? Ta không tin đâu! - An Cát chu cái miệng nhỏ nhắn, chun cái mũi xinh đẹp lại khinh thường nói.

- Người tin cũng được, không tin cũng được. Phải rồi! Ta còn có chuyện cần làm, người đi làm những việc của mình đi. - Hàn Thạc không muốn cãi lý với An Cát Lệ Tạt mà định đi về phòng của Khảm Đế Ti.

Đúng lúc này, từ căn phòng mà An Cát Lệ Tạt chạy ra, vang lên tiếng cánh cửa mở kêu “cót két”, sau đó Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân liền từ bên trong bước ra. Chỉ vừa liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, Khải Tư Tân liền kinh ngạc thốt lên:

- Sao lại là người?

Hướng về phía Khải Tư Tân mỉm cười gật đầu chào hỏi, Hàn Thạc khom người nói:

- Xin chào trưởng lão Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân. Lần trước ở bên trong U ám sâm lâm, ta và Đặc Lan Khắc Tư đã từng gặp người.

- O... Người cũng biết ông nội ta à? - An Cát Lị Tạt vừa thấy Hàn Thạc chào hỏi Khải Tư Tân thì tỏ vẻ vô cùng bất ngờ, hết nhìn ông nội rồi lại nhìn Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc cười cười đang định trả lời thì Khải Tư Tân ở bên cạnh lại sáng mắt lên, nhìn khắp người Hàn Thạc một vòng rồi đột nhiên nở một nụ cười, mặt có vẻ đắm chiêu, nói:

- Thì ra là người! Tuy nhiên, chúng ta gần đây hẳn là còn gặp nhau thêm một lần khác nữa. Ha ha ha!

Cách đây không lâu, Hàn Thạc mặc dù có đeo mặt nạ nhưng thân hình và giọng nói cũng không biến đổi đi quá nhiều. Mặt khác, khi mọi việc kết thúc, Hàn Thạc còn gọi ra đích xác tên họ của Khải Tư Tân. Vì vậy, chỉ dựa vào ba chi tiết này thì khi Khải Tư Tân gặp lại Hàn Thạc đã có thể lập tức nhận ra hẳn thì cũng không có gì là lạ.

Trước lời nói ẩn chứa hàm ý của Khải Tư Tân, Hàn Thạc cũng không phân trần hay giải thích mà quay về phía ông mỉm cười đầy ẩn ý rồi nói:

- Ta còn có chút việc phải đi, chúng ta sẽ gặp lại sau.

- An Cát Lị Tạt! Người cũng không nên quấy rầy chuyện của người khác, mau theo ta quay về phòng. - Khải Tư Tân gật đầu hiểu ý, bước lên túm lấy An Cát Lị Tạt định kéo tiểu tinh linh này rời đi.

Lúc này, Khảm Đế Ti nghe thấy tiếng Hàn Thạc nói chuyện, liền định ra ngoài tìm hắn. Nhưng vừa mở cửa phòng, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Thạc và Khải Tư Tân đang nói chuyện với nhau. Hướng về phía hai người gật đầu chào, sau đó Khảm Đế Ti mới hỏi Hàn Thạc:

- Người tới tìm ta phải không?

- Khảm Đế Ti tỷ tỷ! Ta đang muốn tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ để cho ta vào được không? - An Cát Lị Tạt ở phía bên kia vui sướng, khẽ kêu lên một tiếng rồi hướng về phía Khảm Đế Ti nói tíu tít.

- Nếu tiểu tinh linh đáng yêu của chúng ta thật sự có việc thì hãy đợi chút nữa tỷ tới tìm muội, còn bây giờ tỷ tỷ bận việc rồi. - Khảm Đế Ti khẽ cười một tiếng rồi mở cửa phòng và nghiêng người nói với Hàn Thạc:

- Vào đi!

- Đủ rồi, không được quấy nữa. Hãy theo ta trở về phòng tiếp tục tu luyện ma pháp! - Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân trừng mắt, quở mắng An Cát Lị Tạt một câu rồi kéo cô bé quay trở về.

Sau khi, Hàn Thạc tiến vào trong phòng, Khảm Đế Ti tiện tay đóng cửa phòng lại. Nhưng dường như là nàng nhớ tới việc gì đó nên đột nhiên nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Người đã cứu chúng ta đêm hôm qua chắc hẳn là người phải không?

Về điểm này, Hàn Thạc thấy không cần phải phủ nhận nên liền gật đầu nói:

- Liên quan đến chuyện này có chút phức tạp, Bối Lâm Đạt đã thuê mướn thì có thanh toán tiền thù lao cho người hay không?

Khảm Đế Ti lắc đầu cười khỏ, nói:

- Cô ta là người của Thiên tai giáo hội. Giáo hội này luôn luôn làm việc tà ác, âm độc. Ta không bị sao đã là vô cùng may mắn rồi, làm thế nào có khả năng thu được tiền thù lao chứ?

- Người hãy đáp ứng ta một việc đó là không nên cố gắng tìm Bối Lâm Đạt gây phiền toái. Các người làm như vậy tuyệt đối sẽ không thu được ích lợi gì, còn về món tiền thù lao cô ấy thuê các người lần này, ta sẽ đòi về giúp người. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi chăm chú nhìn Khảm Đế Ti và nói.

Nghe được những lời này, Khảm Đế Ti hiển nhiên rất kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Theo như lời Khải Tư Tân, người cùng với một người phụ nữ đã bắt Bối Lâm Đạt mang đi. Các người đã bắt được Bối Lâm Đạt rồi thì tại sao còn nói như vậy? Người rốt cuộc có thân phận như thế nào?

- Việc này khá phức tạp, chờ khi Phỉ Bích tới nơi này thì ta sẽ giải thích cho các người. Tuy nhiên người không được nghĩ đến việc đối phó với Bối Lâm Đạt. Bởi vì, ta hiểu rõ với thực lực mà cô ấy nắm trong tay thì Chiến Hỏa dong binh đoàn các người tuyệt đối không thể đối phó nổi.

Hàn Thạc mặc dù quen Khảm Đế Ti chưa được bao lâu nhưng lại biết cô nàng tuyệt đối không phải loại người dễ làm khó bề. Hắn cũng hiểu được cho dù cô nàng biết có thể nguy hiểm đến cả tính mạng của bản thân, nhưng chỉ cần nhận thức được việc phải làm thì sẽ làm đến cùng, cho nên hắn mới muốn khuyên giải.

- Ô! Phỉ Bích cũng sẽ tới sao? - Khảm Đế Ti ban đầu thốt lên một tiếng ngạc nhiên, sau đó với sắc mặt kiên định nói với Hàn Thạc:

- Người nói đã quá muộn rồi. Một số người đã được ta bố trí đi truy tìm tung tích của Bối Lâm Đạt. Lần này chủ thuê đột nhiên xảy ra vấn đề, dong binh hội chấp nhận rằng chúng ta đã thất bại. Do đó, ta sẽ dùng biện pháp của chính mình để đối phó với Bối Lâm Đạt.

- Đại tỷ! Coi như là ta cầu xin người buông tha cho Bối Lâm Đạt đi. Cô ấy hiện tại đang ở trong tay ta, nên ta muốn giành được cảm tình của cô ấy. Người nể mặt ta một chút được không?

Thấy Khảm Đế Ti thuộc loại phụ nữ không thể dùng lý lẽ để khuyên răn. Nói cho cô ta biết có nguy hiểm thì vẫn cứ như con thiêu thân đâm đầu vào. Lâm vào bước đường cùng, Hàn Thạc đành phải thông qua loại phương pháp này để thuyết phục cô ấy.

Nghe thấy Hàn Thạc nói như vậy, Khảm Đế Ti mở to đôi mắt sáng ngời, kiên định nhìn chằm chằm vào hắn một lát rồi mới gật đầu nói, giọng có chút miễn cưỡng:

- Người đã khẩn cầu ta như vậy thì thế này đi, ta đáp ứng người sẽ không tiếp tục so đo chuyện này. Nhưng đổi lại thì Bối Lâm Đạt nhất định phải trả tiền thù lao cho chúng ta, nếu không ta không có cách nào để giải thích với đội trưởng.

- Không thành vấn đề. Sau khi ta tra hỏi Bối Lâm Đạt xong, trong vòng hai ngày sẽ buộc cô ấy giao ra tiền thù lao. - Thấy Khảm Đế Ti nhân nhượng, Hàn Thạc vội vàng đáp ứng.

Trong khi Hàn Thạc cùng Khảm Đế Ti nói chuyện thì có tiếng bước chân của hai người từ bên ngoài đi đến gần. Ngay sau đó, Hàn Thạc nghe thấy tiếng nói của chủ lữ quán Y Liên:

- Khảm Đế Ti tiểu thư ở tại gian phòng này.

- Đa tạ người. - Tiếp theo là giọng nói lạnh lùng cao ngạo của Phỉ Bích vang lên ở bên ngoài.

Khảm Đế Ti mặt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, vụt đứng thẳng lên, bước nhanh ra mở cửa. Sau khi cửa phòng mở ra, Phỉ Bích mặc một bộ quần áo trang nhã, nét mặt lộ vẻ cao quý, trong sáng nhưng lạnh lùng. Tuy nhiên vừa nhìn thấy Khảm Đế Ti thì vẻ lạnh lùng trên mặt nàng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một nụ cười rạng rỡ, thốt lên:

- Khảm Đế Ti! Không ngờ người cũng đang ở đây.

- Không phải chỉ có một mình ta, bên trong còn có một nhân vật nữa mà người nhất định muốn nhìn thấy.

- Khảm Đế Ti yêu kiều cười mấy tiếng khanh khách, nghiêng người để Phỉ Bích đi vào.

Y Liên đứng ở chỗ cửa lợi dụng chút thời gian ngắn ngủi này hơi dịch người, liếc mắt nhòm vào phía bên trong. Khi bà ta phát hiện bên trong không ngờ lại có Hàn Thạc thì có vẻ cực kỳ kinh ngạc. Tuy nhiên sau khi Phỉ Bích đã vào trong thì cửa phòng cũng bị Khảm Đế Ti thuận tay đóng lại.

Sau khi trải qua một đêm ân ái triền miên, lần này gặp lại Hàn Thạc, đôi má của Phỉ Bích càng ngày càng ửng hồng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng. Nhưng có lẽ bởi vì có Khảm Đế Ti ở bên cạnh nên Phỉ Bích có vẻ xấu hổ, không được tự nhiên, thậm chí không dám nhìn Hàn Thạc lâu. Lâu lâu chỉ dám liếc trộm hắn một cái. Sau đó, nàng liền cùng Khảm Đế Ti ôn lại chuyện cũ, nhưng là đôi mắt to trong sáng vẫn ngấm ngầm dõi theo Hàn Thạc.

Hàn Thạc cũng nhìn Phỉ Bích, chỉ là do có mặt người ngoài nên cũng hơi có vẻ ngượng ngùng. Bất quá da mặt của hắn vốn rất dày nên cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn, vẫn ngồi đằng hoàng như trước uống trà, vẻ mặt thoạt nhìn cũng khá tự nhiên.

Hai nữ nhân ríu ra ríu rít nói chuyện với nhau, kể rõ tất cả những việc mà bản thân đã trải qua trong khoảng thời gian ngắn ngủi kể từ sau khi chia tay, rồi đến những chuyện xoay quanh những sự việc đang diễn ra tại Ngõa Luân thành. Bởi vì hai người đều gặp Hàn Thạc, nên chẳng rõ từ khi nào hẳn cũng thành đối tượng chính trong câu chuyện của hai người.

- Nói đi! Tại sao lần này ngươi lại đến Ngõa Luân thành? Làm sao ngươi biết ta sẽ ở chỗ này? Hơn nữa, Khảm Đế Ti nói ngươi còn ở cùng một chỗ với một người phụ nữ, tất cả những chuyện này là như thế nào?
- Phỉ Bích và Khảm Đế Ti trò chuyện một lát, rồi cuối cùng Phỉ Bích quay sang nhìn Hàn Thạc tra hỏi.

Khảm Đế Ti cũng bổ sung:

- Bối Lâm Đạt là người của Thiên tai giáo hội, chắc hẳn là không có bất cứ quan hệ gì với các ngươi. Ngươi làm sao có thể bắt giữ được cô ta, còn muốn lợi dụng cô ta làm một vài việc? Ngươi rốt cuộc là ai?

Hai nữ tử này trong lòng đầy nghi vấn, chăm chú nhìn Hàn Thạc, chờ hắn đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Mặc dù Hàn Thạc sớm có phương án trong lòng, nhưng khi thật sự phải giải thích thì cơ hồ chút khó khăn. Tuy nhiên chuyện này cũng không phải có thể dễ dàng cho qua được, bởi vì trong đó cũng có một vài sự việc thật sự có chút phức tạp.

Đúng vào lúc này, Hàn Thạc nhíu mày, nghe được bên ngoài lại có người tới, không khỏi ho nhẹ một tiếng, hướng phía hai người làm một động tác ra hiệu chớ có lên tiếng.

Có tiếng chân bước đến gần, rồi tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng, ngay sau đó tiếng Ngải Mễ Lệ dịu dàng từ bên ngoài truyền vào:

- Ta biết các ngươi đều ở bên trong. Xin hỏi ta có thể vào được không?

Phỉ Bích và Khảm Đế Ti ánh mắt đầy vẻ hoài nghi nhìn Hàn Thạc đồng thời hỏi:

- Cô ấy là ai?

- Cô ấy chính là nữ nhân mà ngươi đang truy hỏi đấy. - Hàn Thạc cười khổ mà nói. Dù thế nào hẳn cũng không ngờ được tại sao Ngải Mễ Lệ lại muốn đến đây vào lúc này.

Nếu đổi lại là ngày hôm qua, khi Hàn Thạc chưa từng có quan hệ thân mật với Phỉ Bích thì hẳn thật sự cũng chẳng sợ hai người gặp mặt. Nhưng bây giờ đúng là đang bắt cá hai tay nên trong lòng hắn đang cấp tốc suy nghĩ xem nên xử lý quan hệ giữa hai người như thế nào cho hợp lý.

176. Chương 176: Nữ Luyện Kim Thuật Sư

oOo

- Sao ngươi lại tới đây? - Trong lòng không nắm được ý đồ của Ngải Mễ Lệ nên mặc dù sắc mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng Hàn Thạc lại vô cùng rối loạn, đành cười giả tảng, hỏi.

- Ta tới chỉ là muốn bàn bạc với các ngươi xem phải đối phó với quân đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn như thế nào. - Ngải Mễ Lệ không biết có phải là cố ý hay không. Nhưng từ khi bước vào thì nàng chẳng hề liếc mắt nhìn Hàn Thạc lấy một cái, chỉ nhìn và nói chuyện với hai người Phỉ Bích và Khảm Đế Ti.

- Ô! Không phải là Ngải Mễ Lệ phu nhân đây sao? Tại sao ngươi lại biết Bồ Lai Ân? Có chuyện gì xảy ra thế?

Sự tò mò của Phỉ Bích đối với quan hệ giữa hai người Ngải Mễ Lệ và Hàn Thạc rõ ràng là lớn hơn rất nhiều so với việc đối phó Sư Thử quân đoàn, vừa thấy người đến không ngờ lại là Ngải Mễ Lệ thì lập tức không nhịn được cất tiếng hỏi.

Nói xong, Phỉ Bích liếc mắt nhìn trộm Hàn Thạc một cái. Cười cười, khuôn mặt nàng đỏ hồng đi về phía Hàn Thạc, chìa cánh tay ngọc ngà thon thả ra vịn vào tay hắn, ngẩng cao đầu ra oai với Ngải Mễ Lệ.

Nếu là ngày hôm qua, Hàn Thạc còn có thể không để ý đến thể diện của Phỉ Bích mà giải thích quan hệ giữa hai người lúc đó chỉ là giả vờ. Nhưng là đã có một đêm triền miên ân ái nên giờ cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ biết nhìn Ngải Mễ Lệ cười khổ không thành tiếng.

Đôi mắt trong sáng của Ngải Mễ Lệ lóe lên có chút phức tạp, chăm chú nhìn thật sâu vào Hàn Thạc. Chỉ là một ánh mắt thoáng qua nhưng lại khiến cho nội tâm của Hàn Thạc cảm thấy vô cùng áy náy. Tức thì sắc mặt trở nên kiên quyết, hít mạnh vào một hơi rồi nói với Phỉ Bích:

- Kỳ thật quan hệ của ta và Ngải Mễ Lệ là.....

- Chúng ta có quan hệ cấp trên cấp dưới, là đồng đội trong tổ chức Âm Mạc. Lần này hai chúng ta cùng nhau tiếp nhận một nhiệm vụ, Phỉ Bích tiểu thư không cần phải để ý. - Khi Hàn Thạc đang định thừa nhận thì Ngải Mễ Lệ vốn đang nhìn chăm chăm theo dõi những biến hóa trên khuôn mặt của Hàn Thạc, đột nhiên cất tiếng cắt ngang câu nói của hắn. Che đậy những lời mà Hàn Thạc vốn định nói ra.

Hàn Thạc hết sức ngạc nhiên, không rõ tại sao Ngải Mễ Lệ lại nói như vậy. Trong khi đang kinh ngạc nhìn Ngải Mễ Lệ thì hắn lại phát hiện nàng đang dành cho mình một nụ cười mỉm. Ánh mắt Ngải Mễ Lệ như muốn nói: “Chỉ cần trong lòng chàng có thiếp, là thiếp vui rồi”. Tựa như quyết định vừa rồi của Hàn Thạc mới là điều cô ấy muốn, chứ không phải là cùng Phỉ Bích tranh giành hư danh để đạt được một chút hể hả nhất thời.

Vừa nghe nói Ngải Mễ Lệ như vậy, Phỉ Bích thật sự cũng có chút xấu hổ. May mà Phỉ Bích cũng là một phụ nữ mạnh mẽ nắm trong tay cả một thương hội lớn nên cũng chỉ hơi xấu hổ một chút. Lập tức buông tay Hàn Thạc, Phỉ Bích thần nhiên đi đến bên cạnh Ngải Mễ Lệ hơi nghiêng mình thi lễ, nhận lỗi nói:

- Xin lỗi Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, ta đã suy nghĩ vớ vẩn rồi. Với thân phận và địa vị của người thì tất nhiên là sẽ không thêm để mắt tới cái loại vô lại như hắn.

Cái cách Phỉ Bích mắng Hàn Thạc là vô lại như vậy thì trong thâm tâm Ngải Mễ Lệ lại hết sức tán thành. Tuy nhiên trong lòng nàng cũng chỉ khe khẽ thở dài, thầm nghĩ mình hết lần này tới lần khác đi chung con thuyền với tên vô lại này, bây giờ đã lún sâu đến mức không thể tự thoát ra được nữa rồi.

- Ủ! Hắn là loại người không có giáo dục, lại vô lễ thì làm sao có khả năng ta thích được. Hơn nữa, ta đã kết hôn nên càng không có khả năng, người không được suy nghĩ bậy bạ. - Ngải Mễ Lệ thầm than thở nhưng trên mặt lại lộ vẻ mỉm cười, trấn an Phỉ Bích.

- Đã từ lâu thấy cái tên kia cứ thường hay thần thần bí bí, thì ra không ngờ hắn lại đến từ Âm Mạc của đế quốc, chúng ta đáng lẽ phải sớm đoán ra mới đúng. - Khảm Đế Ti rất hứng thú nhìn Hàn Thạc, khẽ cười nói.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, sau khi thân phận của hắn bị Ngải Mễ Lệ nói ra thì vô luận là Phỉ Bích hay Khảm Đế Ti đều tựa như không thể hiện một chút kinh ngạc nào. Các nàng đều cho là hắn đến từ cùng một tổ chức bí mật nào đó. Bây giờ, Ngải Mễ Lệ nói rõ ra cũng chỉ giống như là giúp các nàng khẳng định thêm những phỏng đoán trong lòng mà thôi.

- Ta đã nói rồi. Hắn lúc nào cũng thần thần bí bí, thân là một học viên ma pháp Vong Linh Hệ nhưng lại thường xuyên làm những chuyện chẳng ai hiểu nổi. Cái thân phận Âm Mạc này đã hoàn toàn có thể giải thích được những hành động kỳ quặc của hắn trước kia. - Phỉ Bích cười khanh khách một tiếng, đứng ở bên cạnh Ngải Mễ Lệ ở đằng xa lườm Hàn Thạc một cái, tựa như trách cứ hắn giữ bí mật với nàng.

Hàn Thạc nhún vai, nói:

- Tốt lắm! Ta nghĩ bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Việc chính bây giờ là phải tìm xem làm thế nào mới có thể trợ giúp Phỉ Bích lần này thoát khỏi liên lụy và lật đổ được Sư Thử quân đoàn trưởng Bạc Bĩ A Tư Cơ.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, hai người phụ nữ liền ngừng bàn tán về thân phận của hắn. Bởi vì, Ngải Mễ Lệ không biết trước đó Hàn Thạc đã nói với hai nàng những chuyện gì nên lúc này cũng chỉ có Hàn Thạc nói cho hai nàng kia biết một số chuyện có liên quan đến thân phận chính mình.

- Sư huynh Lao Luân Tư của ta đã ở Ngõa Luân thành? - Khi Hàn Thạc nhắc tới sự có mặt của Lao Luân Tư thì Phỉ Bích có vẻ có chút kinh ngạc, thốt lên một tiếng kinh hô nho nhỏ.

Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Không sai, Lao Luân Tư cũng sẽ giúp chúng ta chuyện lần này. Hẳn vốn tới Ngõa Luân thành là vì sự việc của gia đình đường muội Lý Toa. Gia đình Lý Toa gặp nạn hoàn toàn là do một tay Sư Thử quân đoàn trưởng gây ra cho nên Lao Luân Tư cũng muốn báo thù cho gia đình Lý Toa, sẽ toàn lực trợ giúp chúng ta.

Khi nói chuyện với nhau lần trước, Hàn Thạc hiểu được mục đích Lao Luân Tư đến đây cũng không chỉ là vì cứu giúp Lý Toa mà là diệt trừ Sư Thử quân đoàn trưởng. Việc nâng đỡ người của hắn lên nắm quyền chắc hẳn mới là mục đích chính. Tuy nhiên Hàn Thạc không thể nói thêm điều gì về thân phận của Lao Luân Tư với hai nàng, bởi vậy chỉ nói hắn hoàn toàn là vì Lý Toa mà nguyện ý hỗ trợ.

- Có một nhóm dụng cụ công thành, ta đã dựa theo yêu cầu của người ngấm ngấm nhỏ một giọt máu tươi lên trên một món dụng cụ. Khi mang các thứ đi giao, chúng ta vẫn sẽ hộ tống đến một nơi ở cửa thành phía Tây, sau đó sẽ được quân bảo vệ của Sư Thử quân đoàn dẫn đi. Ta nghĩ chỗ đó nhất định có kho binh khí của Sư Thử quân đoàn, chúng ta có thể đến đó tìm xem. - Sau khi nghe Hàn Thạc nói thì Phỉ Bích cũng thuật lại những việc làm kể từ khi chia tay với Hàn Thạc.

- Tốt lắm! Chỗ đó đích xác có kho binh khí của Sư Thử quân đoàn. Ta sẽ đi một chuyến xác định được phương hướng. Chỉ cần tìm được bản ghi chép về một nhóm các khí tài công thành mà Sư Thử quân đoàn đã mua sắm để bẩm báo cấp trên thì có thể vu cho Bác Bĩ A Tư Cơ tội danh âm mưu làm phản rồi. - Hàn Thạc nghe Phỉ Bích kể ra như vậy thì lập tức mừng rỡ nói.

Sau khi bàn luận xong về chuyện này, Hàn Thạc còn thương lượng thêm một lát với ba người phụ nữ, rồi lấy cớ phải chấp hành nhiệm vụ để tiện bề cùng Ngải Mễ Lệ rời khỏi nơi này.

Ngay khi hai người Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ vừa mới ra khỏi phòng, Khảm Đế Ti liền cau mày nói:

- Ta vẫn thấy quan hệ giữa hắn và Ngải Mễ Lệ phu nhân này có cái gì đó không đúng. Cung cách hai người nói chuyện tựa hồ hơi thân mật quá mức.

- Ha ha. Không nên suy nghĩ bậy bạ, Ngải Mễ Lệ phu nhân tuy là một quả phụ nhưng lại là người của Bối Đặc Lý Kỳ gia tộc, sẽ không có chuyện gì đâu. - Phỉ Bích trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, trấn an Khảm Đế Ti.

- Phải rồi! Hai người các ngươi sẽ không nói giả làm thật đấy chứ? - Khảm Đế Ti thấy trên mặt của Phỉ Bích ngời lên những nét như của một người thiếu nữ đang say đắm trong tình yêu và hạnh phúc thì bỗng giật mình hồi nhỏ.

Khảm Đế Ti hỏi như vậy càng làm cho khuôn mặt Phỉ Bích thêm ửng hồng, ngượng nghịu thổ lộ:

- Tối hôm qua Tối hôm qua chúng ta đã.....

- Trời ạ! Người cũng quá thoáng đấy. Không ngờ, người lại lên giường với hắn nhanh đến như vậy. - Không chờ Phỉ Bích nói hết lời, Khảm Đế Ti hé rộng đôi môi đỏ thắm, không nén nổi thốt lên tiếng hô kinh ngạc.

- Phù! Nói linh tinh cái gì thế, tối hôm qua chúng ta chỉ là mới..... vừa mới xác định quan hệ mà thôi. - Phỉ Bích xấu hổ đỏ mặt đến tận mang tai, khẽ rửa Khảm Đế Ti một tiếng rồi nhanh miệng giải thích.

- Ta thấy không phải chỉ có xác định quan hệ thôi đâu. Về mặt người thế này thì rõ ràng còn có ả tình, mau nói thành thật một chút cho ta xem. - Khảm Đế Ti chăm chú nhìn Phỉ Bích. Ngay khi nói xong thì lập tức nhâng nháo tiến tới gần, rồi làm bộ hung ác, dọa dẫm muốn bắt Phỉ Bích kể ra mọi việc.

Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ rời khỏi phòng của Khảm Đế Ti, nhưng cũng không lập tức đi làm nhiệm vụ mà ngược lại hiểu ý lẫn nhau cùng đi về phía phòng của Ngải Mễ Lệ ở trong lầu quán. Hai người vào trong rồi đóng cửa phòng lại. Hàn Thạc tiện tay ôm Ngải Mễ Lệ vào trong lòng, dịu dàng hỏi:

- Nàng làm sao vậy?

- Thiếp chỉ cần biết rằng trong lòng chàng có thiếp thế là đủ rồi. Thực ra tuổi tác của thiếp lớn hơn rất nhiều so với chàng, mặt khác còn có thân phận là một góa phụ của Bối Đặc Lý Kỳ gia tộc. Nếu chàng làm

bại lộ quan hệ giữa hai người chúng ta thì bất luận đối với ai cũng đều sẽ có sự ảnh hưởng rất lớn. - Ngải Mễ Lệ ở trong lòng Hàn Thạc nỉ non, khẽ thở dài một cái rồi nhỏ nhẹ kể ra những nỗi khổ trong lòng.

Khi thực lực của Hàn Thạc còn chưa đủ mạnh, một khi bại lộ quan hệ giữa hai người lúc này thì đích xác sẽ gây ra những mối nguy hiểm rất lớn. Nhất là đối với Ngải Mễ Lệ, việc này chẳng những có thể ảnh hưởng đến quan lộ của ca ca nàng, hơn nữa đối với Bối Đặc Lý Kỳ gia tộc cũng là một sự đả kích khó có thể chấp nhận. Cho nên Ngải Mễ Lệ mới chỉ có thể biết xót xa cho bản thân mà chẳng có biện pháp nào tốt hơn.

- Phỉ Bích là một cô gái tốt. Xuất thân mặc dù không phải là cao quý, nhưng ít ra nàng ấy cũng không có gì ràng buộc. Chàng và cô ấy mà kết hợp với nhau thì từ nay về sau thương hội của cô ấy cũng sẽ mang đến trợ giúp đặc biệt cho chàng. Thiếp hoàn toàn có thể hiểu được. - Ngải Mễ Lệ vùi đầu vào ngực Hàn Thạc khe khẽ thủ thủ.

- Ta hứa với nàng. Cuộc sống vụng trộm kiểu này của chúng ta sẽ chỉ là tạm thời thôi. Sẽ có một ngày trong cả đế quốc, không có bất cứ người nào dám quản chuyện của chúng ta nữa.

Hàn Thạc vẽ mặt kiên định trầm giọng cam đoan một câu, rồi cuồng nhiệt hôn lên khắp thân thể của Ngải Mễ Lệ. Hắn ôm lấy ngang eo dìu nàng đi vào phòng ngủ. Ngải Mễ Lệ trước đây không nhiệt tình đáp ứng Hàn Thạc nhưng lần này có lẽ cũng muốn thông qua sự ân ái cuồng nhiệt để bù đắp cho những nỗi u oán trong lòng.

177. Chương 177: Bàn Mười Tính Kế

oOo

Sau một phen triền miên với Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc rời đi một mình, hướng về phía kho vũ khí của Sư Thử quân đoàn ở phía tây thành. Thông qua tai mắt của Âm Mạc, Hàn Thạc đại khái biết được vị trí của kho vũ khí kia, trong lòng cũng đã có sự tính toán trước.

Với thực lực bây giờ thì trong màn đêm, tung tích hành động của Hàn Thạc đã không còn ai có thể tìm ra. Hắn sử dụng Ma Động Cửu Thiên, từ trên cao lên vào kho vũ khí. Sau khi vào trong rồi, Hàn Thạc ẩn thân tại một góc khuất vắng, tĩnh tâm vận khởi ma công, dùng ma anh cảm ứng vị trí của giọt tinh huyết kia.

Sau một hồi, Hàn Thạc cảm giác được ma anh trong lòng xao động một hồi. Sau khi cảm ứng được phương vị chính xác của giọt bản mệnh tinh huyết, luồn lách qua sự tuần tra nghiêm mật của binh lính thuộc Sư Thử quân đoàn, Hàn Thạc di chuyển đến cách không xa một căn phòng nhỏ nhỏ. Nhờ vào nhãn lực tinh tường, hắn phát hiện trước cửa căn phòng có một lượng quân binh hùng hậu trấn giữ. Căn phòng này không có cửa sổ, ngoại trừ lối vào cửa chính bị canh giữ nghiêm mật còn lại xung quanh kín mít như bưng.

Quan sát một hồi, Hàn Thạc trong lòng cảm giác được rõ ràng giọt bản mệnh tinh huyết không ngờ lại được cất giữ dưới nền căn phòng. Chứng tỏ dưới nền căn phòng này có một mật thất chuyên dùng để cất giữ các loại đồ vật.

Đáng tiếc bây giờ Thổ Giáp thi vẫn chưa thành hình xuất thế. Nếu không, nhờ vào sự trợ giúp của Ngũ hành thổ lực thì Thổ Giáp thi có thể xuyên qua lòng đất để tìm kiếm. Không có Thổ Giáp thi, nếu Hàn Thạc muốn tiến vào bên trong xem xét, trừ phi hắn có thể xử lý toàn bộ đám thị vệ trước cửa.

Tuy số thị vệ kia thực lực không hề kém cỏi, nhưng Hàn Thạc tự tin có thể xử lý bọn chúng. Tuy nhiên hắn sợ đả thảo kinh xà, không cẩn thận số vũ khí công thành lại bị di chuyển đi chỗ khác. Bởi vậy, suy nghĩ một lúc Hàn Thạc không hành động khinh suất mà quay ngược trở ra theo đường cũ.

Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ gặp nhau tại cứ điểm của Âm Mạc. Lúc này tại Ngõa Luân thành khắp nơi đều có các phương thế lực. Suy xét qua Lao Luân Tư, Thiên Tai giáo hội, rồi cẩn thận cân nhắc về thực lực của Bác Bỉ A Tư Cơ, hai người chau mày chụm đầu nghiền ngẫm cách đối phó Bác Bỉ A Tư Cơ.

Thông qua tin tức của Âm Mạc, Hàn Thạc biết được trong phủ đệ của Bác Bỉ A Tư Cơ có mật thất. Hai người thương nghị một lúc, đại khái có thể đoán chắc một số ký lục về việc mua sắm khí cụ công thành giấu ở trong mật thất kia, ngoài ra có lẽ còn có những bằng chứng phạm tội khác.

Hai người thảo luận một hồi cuối cùng quyết định vào buổi sáng mà Bác Bửu A Tư Cơ cử hành tang lễ cho Khắc Lạp Khắc sẽ thừa lúc thị vệ trong phủ để lợi lồng rồi cùng nhau trà trộn vào. Sau đó, lợi dụng Lao Luân Tư điều động bộ phận thị vệ bên người Bác Bửu A Tư Cơ li khai. Trong lúc Thiên Tai giáo hội hành thích Bác Bửu A Tư Cơ, Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ sẽ nhân cơ hội đi vào mật thất xem có thể lấy được một chút tin tức hữu dụng nào không.

Quyết định đại khái chương trình hành động như vậy rồi, Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ bàn xem có thể xảy ra vấn đề gì không. Sau khi tính toán kỹ lưỡng tất cả kế hoạch và đối sách cho tới khi hai người thấy không còn khe hở gì nữa thì Hàn Thạc mới bắt đầu hành động. Hắn đi tìm Bối Lâm Đạt của Thiên Tai giáo hội và Lao Luân Tư để cẩn thận bàn tính lại một lần nữa.

Vốn chuyện này có liên quan đến Phỉ Bích, bất quá Phỉ Bích căn bản không cần phải trợ giúp Hàn Thạc. Chỉ là sau khi Ngải Mễ Lệ lộ từ miệng Hàn Thạc biết được Phỉ Bích không thể ngờ lại là một Kiếm Sư, nếu bỏ qua như vậy thì cũng thật lãng phí nên mới tính luôn cả Phỉ Bích vào kế hoạch. Mà làm như vậy thì sau này cũng dễ ăn dễ nói.

Trong lúc Hàn Thạc đi tới Bối Lâm Đạt và Lao Luân Tư thương nghị, thì Ngải Mễ Lệ cũng ra mặt tìm Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti. Không biết nàng đã thuyết phục như thế nào mà cuối cùng cả hai người đều sẵn sàng đáp ứng thỉnh cầu của Ngải Mễ Lệ, gia nhập vào hành động lần này.

Lúc Hàn Thạc từ chỗ Lao Luân Tư quay về lữ quán Y Liên, đang định đi tìm Phỉ Bích thì đụng phải Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân. Hàn Thạc đang có chuyện nên chỉ gật đầu với Khải Tư Tân rồi định đi luôn.

- Chờ một chút! - Khải Tư Tân đột nhiên mở miệng gọi hắn. Hàn Thạc ngạc nhiên, xoay người nghi hoặc nhìn Khải Tư Tân cười nói:

- Trưởng lão tìm ta có việc sao?

Khải Tư Tân mỉm cười, gật đầu đứng tại hành lang nói:

- Nếu như ngươi không ngại có thể đến phòng ta. Ta có một việc muốn nhờ ngươi.

Chuyện lần trước ở lữ quán Y Liên, nếu không có Khải Tư Tân ra tay giúp, nói không chừng, bằng vào một mình Hàn Thạc muốn giải thoát Ngải Mễ Lệ khỏi tay bọn Bối Lâm Đạt tuyệt đối không phải dễ dàng như vậy. Cuối cùng, bọn hắn lại còn bắt sống cả đám Bối Lâm Đạt. Vậy nên Hàn Thạc cười rất ư sảng khoái nói:

- Không thành vấn đề.

Nói xong, hắn liền đi theo vào phòng Khải Tư Tân. Nơi này có cái gì đó kỳ lạ, Hàn Thạc vừa đi vào có thể cảm giác được căn phòng này dùng cây cỏ để trang trí. Toàn căn phòng ngập tràn sinh khí.

- Ô! Cái tên xấu xa kia, làm sao ngươi lại đến đây? - Tiểu tinh linh An Cát Lệ Táp đang ngồi trên giường ở trong phòng, dường như đang tu luyện minh tướng. Nghe tiếng mở cửa, nàng mở to mắt nhìn thấy Hàn Thạc không khỏi kinh ngạc hô lên.

- An Cát Lệ Táp, không được vô lễ như vậy. Ngươi phải hiểu được cách tôn trọng người khác, nếu không người khác cũng sẽ không tôn trọng của ngươi. - Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân nghiêm khắc trừng mắt nhìn An Cát Lệ Táp giáo huấn.

- Cháu biết rồi, gia gia! - Bị Khải Tư Tân giáo huấn, An Cát Lệ Táp thè lưỡi làm mặt quỷ, có chút sợ sệt nói.

Vào trong phòng, Hàn Thạc cũng không chờ Khải Tư Tân mời mọc tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế ở phòng khách. An Cát Lệ Táp cũng ngừng tu luyện minh tướng, từ trên giường phòng trong nhảy xuống, đi ra phòng khách, cặp mắt sáng ngời tràn trề hứng thú nhìn Hàn Thạc.

- Trưởng lão! Người có sự tình gì cần phân phó sao? - Hàn Thạc sau khi ngồi ngay ngắn liền nhìn Khải Tư Tân mỉm cười nói.

- Ngươi quá khách khí rồi. Chỉ là ta muốn nhờ ngươi một việc, không biết có làm phiền ngươi hay không? - Khải Tư Tân nở một nụ cười nhã nhặn nhìn Hàn Thạc.

Đêm mai Hàn Thạc đã tính toán cùng bọn Ngải Mễ Lệ hành động, nếu như chuyện mà Khải Tư Tân nhờ có ảnh hưởng đến thì hẳn đương nhiên không thể đáp ứng, bởi vậy Hàn Thạc trung thực nói:

- Trước tiên người cứ nói đi. Nếu ta có điều kiện trợ giúp nhất định sẽ không từ chối. Nhưng lúc này đây ta cũng có chuyện ở trên người, nếu ta không thể dứt ra được thì cũng hy vọng trưởng lão tha thứ cho.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Khải Tư Tân gật đầu mỉm cười gật đầu, sau đó trầm ngâm một chút, chỉ vào An Cát Lệ Táp ở bên cạnh nói:

- Hôm nay, ta phải đi ra ngoài một chuyến, trễ nhất là ngày mai sẽ trở về, nhưng không thể mang theo An Cát Lệ Táp đi cùng. Ta hy vọng từ hôm nay đến ngày mai, người có thể giúp ta chiếu cố đến An Cát Lệ Táp một chút, bảo đảm an nguy cho nó.

Hàn Thạc đêm mai mới có thể bắt đầu hành động, rất nhiều chuyện bây giờ đã đều an bài xong. Trong thời gian từ hôm nay đến ngày mai, hẳn cũng không có chuyện gì trọng yếu. Cho dù có chuyện khẩn cấp cũng có thể chỉ cần hai người Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích là được. Bởi vậy, hẳn vừa nghe Khải Tư Tân nói xong chỉ suy nghĩ một thoáng rồi cười sảng khoái đáp ứng:

- Không thành vấn đề. Từ nay đến mai, ta đích xác không có gì chuyện trọng yếu. Thời gian gần đây trong Ngõa Luân thành hỗn loạn vô cùng, nếu người muốn ngoài thì phải nên chú ý một chút.

Đối với thực lực của Đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân thì đương nhiên có thể rời khỏi lữ quán, nhưng nếu mang theo An Cát Lệ Táp sẽ là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Ông ta nhất định là sợ sẽ làm nguy hiểm đến tính mạng của cô bé này nên mới không đem nó đi theo. Bởi vậy, Hàn Thạc mới có thiện ý nhắc nhở.

- Gia gia! Người nhất định là đi tìm cừu nhân kia quyết đấu rồi. Người hãy đem cháu đi cùng nha. Cháu tu tập ma pháp cũng đã lâu như vậy nhất định có thể trợ giúp người đối phó hẳn. - An Cát Lệ Táp hiển nhiên cũng biết một ít chuyện của Khải Tư Tân nên nghe ông ta vừa nói như vậy, khuôn mặt nhỏ bé liền biến đổi, nín tay lo lắng cầu khẩn.

- Không được, người không thể đi. Quyết đấu là chuyện của hai người. Nếu ta mang người đi theo là vi phạm quy tắc rồi - Khải Tư Tân dù rất yêu thương An Cát Lệ Táp nhưng chuyện trước mắt rõ ràng là không thể nhượng bộ, kiên quyết cự tuyệt đề nghị.

Kỳ thật, từ lời nói và giọng điệu của Khải Tư Tân, Hàn Thạc hiểu được sở dĩ hẳn không chịu mang An Cát Lệ Táp theo là bởi vì không muốn cô bé phải chịu nguy hiểm. Chuyện vi phạm quy tắc chỉ là cái cớ để thoái thác mà thôi.

- Nhưng mà chưa chắc địch nhân sẽ tuân thủ quy tắc a!

An Cát Lệ Táp lo lắng kêu lên. Sau đó, cô bé quay qua nhìn Hàn Thạc, đột nhiên mở miệng:

- Người này mặc dù rất xấu, nhưng mà thực lực cũng không tệ lắm. Nếu không người để cho hẳn đi theo trợ giúp. Cháu có thể tự lo cho mình được.

- Vô luận đối phương thế nào, gia gia tuyệt đối sẽ không vi phạm nguyên tắc. Chẳng lẽ lời gia gia nói người cũng không nghe sao? - Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân nhướng mày trừng mắt với An Cát Lệ Táp.

An Cát Lệ Táp cùng Khải Tư Tân nhìn nhau một lúc, cuối cùng cô ta đành chịu thua, khuôn mặt nhỏ bé giàn giụa nước mắt, lo lắng nói:

- Đã như vậy, người nhất định phải cẩn thận đó.

- Ta sẽ cẩn thận.

Khải Tư Tân đáp lại rồi quay sang Hàn Thạc nói:

- Vậy phải làm phiền người rồi! - Nói xong, ông ta cảm kích, gật đầu với Hàn Thạc rồi đẩy cửa đi ra.

178. Chương 178:ta Tình Nguyên Để Hắc Cường Ép, Người Quản Tới Làm Gì?

o0o

- Người xấu! Gia gia của ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? - Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân vừa rời khỏi, tiểu tinh linh An Cát Ly Tập đã lo lắng nhìn Hàn Thạc hỏi.

Ở Ngõa Luân thành này, Khải Tư Tân rõ ràng là không có viện thủ. Nếu không, lão cũng sẽ chẳng phó thác An Cát Ly Tập cho một người vẫn còn xa lạ thế này. Nếu địch nhân của lão ở tại Ngõa Luân thành này mà không chịu theo quy củ thì tình trạng của lão sẽ trở nên nguy hiểm vô cùng. Nhưng vì để An Cát Ly Tập yên tâm, Hàn Thạc đành cười nói:

- Yên tâm đi! Thực lực của gia gia người cường đại lắm, sẽ không gặp phải nguy hiểm gì đâu.

Bình thường, An Cát Ly Tập vốn vô sầu vô lo, nhưng vì chuyện của gia gia đột nhiên trở nên tràn đầy ưu sầu. Khuôn mặt xinh đẹp chợt nhúu mày, cả con người trở nên trầm mặc hơn nhiều.

Tối mai, Hàn Thạc sẽ cùng với các thế lực khác đối phó với Sư Thứ quân đoàn, cho nên hôm nay là một ngày trọng yếu lạ thường đối với Bối Lâm Đạt của Thiên Tai giáo hội và của cả Lao Luân Tư. Bọn họ đều muốn lợi dụng tài lực trong tay của mình để chuẩn bị sẵn sàng cho thật tốt.

Ở nơi này một lúc, Hàn Thạc cảm thấy đợi mãi trong phòng của An Cát Ly Tập cũng chẳng phải là biện pháp. Hắn suy nghĩ một hồi rồi quay sang nói với tiểu tinh linh đang mặt mày trầm ngâm như đưa đám:

- Đi thôi, chúng ta đi tìm tỷ tỷ Khảm Đế Ti của người đùa giỡn một chút.

- Ta không muốn đi đâu hết. Ta muốn ở đây chờ gia gia của ta thôi!

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc. Cô nàng An Cát Ly Tập luôn thích nô đùa này lại không thuận theo, mà ngược lại còn cự tuyệt lời đề nghị của hắn.

Hàn Thạc ngạc nhiên sững sờ, ngây người một lúc rồi mới mở miệng nói:

- Người đợi ở đây cũng không phải là biện pháp. Ta nghĩ gia gia của người sẽ không có chuyện gì đâu. Người cùng với Khảm Đế Ti tỷ tỷ bàn luận một hồi, nói không chừng sẽ không phải lo lắng như vậy.

- Ta biết người muốn tự mình đi gặp Khảm Đế Ti tỷ tỷ. Cái tên xấu xa nhà người muốn đi thì tự mình đi đi. Ta sẽ không đi đâu hết. - An Cát Ly Tập tức giận, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, hừ một tiếng rồi không thêm lý tới hắn nữa.

Nghe cô nàng nói như vậy, Hàn Thạc dở khóc dở cười. Nhưng là hắn đã đáp ứng với Khải Tư Tân, mà thời điểm này Ngõa Luân thành cũng đích xác là không được thái bình, thật không yên tâm để cô ta một mình đơn độc ở lại nơi đây, để địch nhân của Khải Tư Tân thừa cơ hội bắt giữ An Cát Ly Tập uy hiếp ông ta.

Nhìn thấy vẻ mặt ngang bướng của An Cát Ly Tập, Hàn Thạc trầm ngâm một hồi rồi hung tợn nói:

- Mặc kệ người chịu hay không chịu. Ta đã đáp ứng với gia gia của người, thì sẽ không cho phép người rời khỏi bên người ta.

Nói xong, không đợi cho An Cát Ly Tập kịp phản ứng, thân người của Hàn Thạc đã chợt như thiểm điện phóng tới. Chớp mắt, hắn đã tới bên người An Cát Ly Tập. Cánh tay trái đưa ra ôm lấy thân người, dùng lực nhắc mạnh, An Cát Ly Tập bị cánh tay như thiết trảo của Hàn Thạc nắm giữ, nhắc lên không.

- Buông ta ra! Cái tên đại hỗn đản, đại dê chúa nhà người, mau buông ta ra.

Khi An Cát Ly Tập vừa kịp phản ứng thì phát hiện thân người của mình đã không còn cách nào động đậy được. Hai bàn chân bé nhỏ không ngừng đá đập lung tung, trong miệng giậm dừ oán hận bắt đầu lớn tiếng chửi mắng.

Hàn Thạc căn bản không thèm để ý tới tiếng kêu la của An Cát Ly Tập. Sau khi bắt giữ được thân người của cô nàng, liền mở cửa phòng, trực tiếp đi thẳng tới phòng của Khảm Đế Ti.

Ra khỏi cửa, Hàn Thạc phát hiện cô nàng vẫn còn kêu la om xòm. Vì để phòng sự chú ý của mọi người, Hàn Thạc liền đưa cánh tay phải còn lại bịt lấy cái miệng bé nhỏ của An Cát Ly Tập. Tiếng kêu la của An Cát Ly Tập đã biến thành tiếng gậm gừ “ồ ồ” nho nhỏ, cứ như là bị Hàn Thạc cưỡng ép vậy.

- Buông cô ta xuống.

Ngay lúc Hàn Thạc vừa đi đến gần phòng của Khảm Đế Ti thì đột nhiên từ hai bên phòng phóng ra mấy người trong Chiến Hỏa dong binh đoàn. Về mặt mấy người này không tử tế gì nhìn vào Hàn Thạc. Trong đó có một tên kiếm sĩ thân thể lực lưỡng, dũng mãnh cầm một cây bội kiếm ngắn như thể cương châm, hướng về phía Hàn Thạc quát lớn.

- Ồ... Hẳn không phải là người đã từng ở ngoài thành bàn chuyện với phó đoàn trưởng sao? - Một tên ma pháp sư trung cấp trong bọn vừa đưa mắt nhìn đã nhận ra Hàn Thạc, liền kinh ngạc nói.

- Mặc kệ hẳn có giao tình gì với phó đoàn trưởng đại nhân Khảm Đế Ti. Trước mắt mọi người mà hẳn đi cưỡng ép một cô gái. Ta không thể cứ trơ mắt nhìn hẳn mang tiểu tinh linh tội nghiệp kia đi như vậy. - Cái tên kiếm sĩ cao cấp lực lưỡng dũng mãnh mở miệng nói một câu vô cùng chính nghĩa. Cặp mắt to như quả chuông của hẳn nhìn chằm chằm trên người Hàn Thạc, rồi từ từ rút thanh trường kiếm sau lưng chia về phía hẳn.

Hàn Thạc đang cảm thấy tức cười thì ngay lúc này cửa phòng Khảm Đế Ti mở ra. Từ trong phòng, Khảm Đế Ti cùng với Phỉ Bích đi ra, về mặt đầy nghi hoặc. Hai người vẫn còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, hai cặp mắt sáng ngời nhìn lên người Hàn Thạc, Khảm Đế Ti ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế Bồ Lai Ân? Người bắt giữ An Cát Ly Tạp làm gì?

- Không có gì! Gia gia của cô ta có chuyện phải bỏ đi, nhờ ta giúp bảo hộ an nguy của cô ấy. Ta đã đáp ứng là lúc nào cũng sẽ mang cô ta theo bên người thôi. - Hàn Thạc nhún vai, trả lời một cách nhẹ nhàng.

- Đái Duy Tư! Đây chỉ là hiểu lầm thôi. Người không cần phải khấn trương như vậy đâu. - Khảm Đế Ti mỉm cười, rồi quay sang nói với tên kiếm sĩ cao cấp dũng mãnh kia.

- Hẳn có nói cũng vô dụng thôi. Chỉ có tinh linh cô nương xinh đẹp kia nói thì mới có thể chứng minh sự thanh bạch của hẳn.

Không biết vì sao cái tên Đái Duy Tư này đã nghe Khảm Đế Ti giải thích mà vẫn vô cùng cố chấp, cặp mắt to lớn nhìn chằm chằm tới cô bé tiểu tinh linh An Cát Ly Tạp đang bị Hàn Thạc bịt miệng rồi nói.

Thấy hẳn nói như vậy, Hàn Thạc liền buông bàn tay lớn đang bịt lấy miệng An Cát Ly Tạp ra, rồi nói:

- Được rồi, không cần làm nhộn nữa. Cho hẳn biết rằng ta chỉ là muốn bảo vệ người mà thôi.

Hàn Thạc vừa buông tay, miệng của An Cát Ly Tạp lại hé ra chữ tiếp, liên miên bất tuyệt. Sau đó giận dữ trợn mắt nhìn Hàn Thạc, oán hận nói:

- Tên xấu xa kia! Người chính là cưỡng ép ta mà, chính là cưỡng ép ta mà.

An Cát Ly Tạp vừa nói ra câu này thì tên Đái Duy Tư bên cạnh đột nhiên nổi giận, trường kiếm trong tay chia tới Hàn Thạc, hiên ngang lăm liết nói:

- Lập tức thả cô ta ra, nếu không người nhất định sẽ hối hận!

- Được rồi! Đái Duy Tư người chẳng lẽ nhìn không ra, An Cát Ly Tạp chỉ là náo loạn mà thôi sao? Nếu như không có chuyện gì, người còn không để ta về phòng khôi phục lại thể lực. Người không cần phải lo tới mấy cái việc không đâu chẳng liên quan gì tới mình. - Sắc mặt Khảm Đế Ti lạnh lẽo, nhìn rất là có khí thế, nổi giận nói với Đái Duy Tư.

Có lẽ đã quen với sự trách mắng của Khảm Đế Ti, tên Đái Duy Tư bắt đầu có chút sợ sệt. Nhưng khi đưa mắt nhìn tới An Cát Ly Tạp, không biết ở đâu lại lấy ra dũng khí, ưỡn ngực nói:

- Khảm Đế Ti đại nhân! Nếu như đề nghị của ngài là sai thì ta sẽ không nghe theo.

Đến lúc này Hàn Thạc lại cảm thấy buồn cười. Từ ánh mắt của Đái Duy Tư tới An Cát Ly Tạp, Hàn Thạc phát hiện trong đó có chứa một thứ thuốc nổ khác lạ, vừa nghĩ tới thì trong lòng hẳn đã hiểu rõ. Hàn Thạc cười khà khà một cách quái dị rồi nói:

- Thì ra là chuyện như vậy. Xem bộ dáng của vị chiến sĩ anh dũng này thì chắc đang muốn làm một người anh hùng trước mặt tiểu mỹ nhân đây.

Hắn vừa nói xong, Khảm Đế Ti cùng với Phỉ Bích, bao gồm cả mấy người bên cạnh cũng đều có chút kỳ lạ nhìn lấy Đái Duy Tư. Ngay cả tiểu tinh linh An Cát Ly Tập cũng bị giật mình, kinh ngạc đánh giá lại Đái Duy Tư một chút. Lúc này, sắc mặt Đái Duy Tư đỏ lên, có vẻ xấu hổ, cố gắng bào chữa:

- Không, không có chuyện này.

Hàn Thạc buông cánh tay đang nắm giữ An Cát Ly Tập thả cô ta ra, rồi nói:

- Được rồi! Ta sẽ không tiếp tục cưỡng ép người nữa. Vị anh hùng này muốn cứu mỹ nhân, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn. Tiểu An Cát Ly Tập! Người hiện giờ đã được cứu rồi, hãy để cho vị anh hùng cứu người mang người đi đi, ta sẽ không quản tới người nữa.

Nói xong, Hàn Thạc ung dung đi về hướng Khảm Đế Ti và Phỉ Bích, không thèm mảy may nhìn tới An Cát Ly Tập, cứ như là đã hoàn toàn quên mất những lời đáp ứng với gia gia cô ta trước đây.

- Cô... cô khá chứ. Hiện giờ cô đã an toàn rồi. - Lúc này Đái Duy Tư ở bên cạnh đã đi tới An Cát Ly Tập, lời nói có chút ấp úng khác hẳn với vẻ hiên ngang lắm liệt khi đối diện với Hàn Thạc.

- Người cứ lo cái chuyện rắm thối của người đi con gấu to kền, dần dần kia. Ta tình nguyện để hắn cưỡng ép, người quản tới làm gì? - An Cát Ly Tập thấy Hàn Thạc không thèm lý tới mình, trong lòng đột nhiên hoảng sợ. Lúc này liếc mắt nhìn tới mặt Đái Duy Tư, trực giác không biết làm sao càng nhìn càng giận, lập tức mở miệng phẫn nộ nói với hắn.

Về mặt Đái Duy Tư đột nhiên trở nên kỳ lạ vô cùng, cứ như là bị người ta dùng chiếc giấy thúi đá một cước, đau khổ khó chịu, nói không ra lời.

- Tên xấu xa kia! Người đã đáp lời với gia gia chiếu cố cho ta. Người không được quyền bỏ đi. - Sau khi to tiếng với Đái Duy Tư, tiểu tinh linh An Cát Ly Tập liền vén chiếc váy hoa nhỏ nhắn, chạy nhanh về phía Hàn Thạc. Vừa chạy vừa lớn tiếng trách mắng, cứ như là sợ Hàn Thạc sẽ không để ý đến nữa. Còn về phần Đái Duy Tư thì căn bản là không hề để mắt tới.

Nhìn thấy Đái Duy Tư về mặt cười khổ đứng đó, Khảm Đế Ti liền trừng mắt, tức giận nói:

- Cút về phòng của người đi. Đừng làm ta mất mặt nữa, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì trước tiên nhìn cho rõ ràng xem mỹ nhân có phải cam tâm bị ác ma bắt giữ hay không. Không biết gì mà cứ cứu loạn lên, thật là làm mất mặt quá đi mất.

Khảm Đế Ti nói xong, Đái Duy Tư đã ngượng ngùng tuyệt vọng, về mặt sầu khổ, thở dài một tiếng, chán chường đi trở về phòng mình. Chuyện này đối với đầu óc của hắn mà nói, tựa hồ thật sự là có chút phức tạp. Cho đến bây giờ, trong lòng của hắn vẫn còn nghĩ chưa thông, vì sao vừa rồi cô ta vẫn còn về mặt ủy khuất, giận dữ, vậy mà khi Hàn Thạc buông tay bỏ đi thì lại quay ra van xin như vậy?

179. Chương 179: chính Thức Hành Động.

o0oAn Cát Ly Tập cuối cùng cũng an phận đi theo Hàn Thạc, cùng tiến vào phòng của Khảm Đế Ti. Ở trong phòng, Khảm Đế Ti cùng Phỉ Bích nói chuyện một hồi, biết Ngải Mễ Lệ đã ra ngoài làm việc.

Do Khảm Đế Ti đang cùng Phỉ Bích ở chỗ này, nên Hàn Thạc không phải lo lắng đến sự an nguy của An Cát Ly Tập. Lấy cố có chút sự tình nên hắn liền li khai, quay lại phòng của mình, lẳng lặng luyện tập một loại vong linh ma pháp cao cấp khác - triệu hoán Tăng Ác chiến sĩ.

Đã có kí ức của Khắc Lai Đốn, thêm vào tinh thần bền bỉ của Hàn Thạc, trải qua mấy giờ đồng hồ vất vả, cuối cùng hắn đã thuần thục nắm vững thuật triệu hoán Tăng Ác chiến sĩ. Hàn Thạc đã đem một Tăng Ác tay cầm thiết côn từ dị thời không triệu hoán tới trước mặt.

Triệu hoán ra gã Tăng Ác chiến sĩ này, khiến Hàn Thạc tiêu hao không ít tinh thần lực. Hắn ngồi mình tưởng một khoảng thời gian, cảm thấy tinh thần lực đã khôi phục lại, liền sử dụng truyền tống trận quay về Tử Vong Mộ Địa.

- Chủ nhân! Lần này có phải ngài định dẫn ta ra ngoài không? - Hàn Thạc vừa xuất hiện, hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc liền bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

- Không sai. Lần này thực sự phải dẫn người rời khỏi đây rồi. - Hàn Thạc nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc đang ủ rũ chán nản, mỉm cười mở miệng nói.

Vừa nghe thấy có thể rời khỏi Tử Vong Mộ Địa, nét ủ rũ trên mặt Cát Nhĩ Bá Đặc chớp mắt thay thế bởi sự hưng phấn, lời xu nịnh vô mông ngựa liền tuôn ra liên miên không dứt.

- Được rồi! Người chuẩn bị một chút đi, lát nữa sẽ rời đi.

Hàn Thạc không nhịn được buông ra một câu rồi nhanh chóng đi tới chỗ luyện chế Thổ Giáp thi. Tới nơi hần phát hiện thổ chi nguyên khí chảy vào giữa càng ngày càng chậm, xem chừng ngũ hành thổ khí mà cả Tử Vong Mộ Địa thai nghén đều bị gã Thổ Giáp thi sắp tiến hóa kia hấp thụ rất nhanh.

Mặt khác, trong Âm ma quật, lũ oán linh vẫn đang thôn phệ tranh đấu không ngừng. Chúng cố gắng tranh cướp ba giọt bốn mệnh tinh huyết của Hàn Thạc nhỏ vào. Bởi vì thực lực đã đạt tới Chân ma chi cảnh, ma nguyên lực Hàn Thạc đã có sự biến hóa về chất. Hơn nữa, có ba giọt bốn mệnh tinh huyết duy trì, có thể giữ cho Âm ma quật vận chuyển rất lâu. Hàn Thạc cũng không phải giống như lúc luyện chế Nguyên ma, mỗi ngày đều phải rót ma nguyên lực vào nữa.

Mất thấy Tử Vong Mộ Địa tất cả đều bình thường, Hàn Thạc cũng không tiếp tục lưu lại nơi đây. Sau một hồi dạo dò tiểu dam long Cát Nhĩ Bá Đặc, liền dẫn hần cùng rời khỏi.

Quay về lữ quán của Y Liên, Hàn Thạc để cho Cát Nhĩ Bá Đặc ở lại trong phòng. Còn mình lại tiếp tục tu luyện ma công, điều chỉnh trạng thái đạt đến tốt nhất.

Buổi chiều ngày thứ hai, Hàn Thạc ở trong phòng đóng cửa không ra, cũng lệnh cho Cát Nhĩ Bá Đặc không được rời phòng một bước. Thời gian ban ngày, Hàn Thạc cố gắng nắm vững vong linh cao cấp ma pháp - Thi Bạo.

Lúc sắp tối khuya, Cát Nhĩ Bá Đặc thật sự đã không thể nhịn được. Hần hướng về Hàn Thạc cầu nhàu:

- Đây là cái địa phương quỷ quái gì. Sau khi từ chỗ kia đến đây, vẫn chỉ ở trong này chờ đợi. Ta sắp buồn đến phát ốm rồi.

Hàn Thạc đang minh tưởng, đột nhiên thở ra một hơi. Ánh mắt thâm thúy mở ra nhìn về Cát Nhĩ Bá Đặc nói:

- Được rồi. Chúng ta lập tức sẽ rời khỏi chỗ này. Trên đường đi người cầm miệng lại cho ta. Ta muốn người làm gì thì người phải làm cái đó. Nếu dám tự tiện hành động, ta sẽ đem người trở lại Tử Vong Mộ Địa vĩnh viễn.

- Làm gì thế? Đêm nay, chúng ta có hành động gì à? Hắc hắc, chủ nhân tôn quý! Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ không làm vướng chân đâu. - Cát Nhĩ Bá Đặc nghe Hàn Thạc nói thế, lập tức lộ vẻ vô cùng hưng phấn mà nói.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó từ bên ngoài truyền tới thanh âm của Ngải Mễ Lệ:

- Chàng ở trong đó à?

Vừa nghe thấy tiếng Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc liền đứng dậy, đi tới mở cửa nói:

- Thế nào? Mọi chuyện chuẩn bị thỏa đáng rồi chứ?

Cửa phong vừa mở, lộ ra dáng người mỹ miễm mê nhân của Ngải Mễ Lệ. Hai mắt Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức trở nên sáng ngời, đột nhiên huýt gió một tiếng, rất hưng phấn nói:

- Mĩ nữ, đúng là một đại mĩ nữ.

- Cầm miệng lại cho ta.

Hàn Thạc quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc. Cát Nhĩ Bá Đặc bị Hàn Thạc quát mắng liên không dám mở miệng nữa. Bất quá đôi tặc nhãn kia vẫn dán vào người Ngải Mễ Lệ, sau đó lại lộ vẻ hàm mộ nhìn về Hàn Thạc.

- Hắn là ai thế? - Ngải Mễ Lệ chưa biết đến sự tồn tại của Cát Nhĩ Bá Đặc. Hiện tại đột nhiên thấy hắn xuất hiện bên cạnh Hàn Thạc, không khỏi kinh dị truy hỏi.

- Người mình mà. Tuyệt đối không có vấn đề gì, hắn sẽ cùng động thủ với ta. Thực lực của hắn có thể trợ giúp chúng ta rất nhiều. - Hàn Thạc giải thích.

Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù chỉ là một con hắc long ít tuổi, nhưng khi hóa thân lại có lực phá hoại rất cường đại. Nếu lúc khẩn yếu quan đầu có một con hắc long phá rối, điều này có thể nâng cao sự an toàn của bọn Hàn Thạc lên rất nhiều.

Đối với Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ từ trước tới nay không hề có nghi ngờ gì. Sự xuất hiện của Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ khiến nàng đối với sự thần bí của Hàn Thạc càng tăng thêm một tầng mà thôi, cũng không hề có nghi ngờ đối với cách làm của hắn.

- Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân cho đến bây giờ còn chưa có quay về khiến cho An Cát Lệ Tật đang rất lo lắng. Lần này mặc kệ chuyện của Chiến Hỏa dong binh đoàn, ngoài Khảm Đế Ti, những người khác đều không biết thân phận cùng hành động của chúng ta. Lúc vừa mới tới, Khảm Đế Ti tạm thời đem An Cát Lệ Tật ủy thác cho mấy người Chiến Hỏa dong binh đoàn trông coi. Gã cao cấp kiếm sĩ tên là Đái Duy Tư kia vẫn tỏ ra rất lạc quan. Chàng bắt tất phải lo lắng cho sự an toàn của An Cát Lệ Tật.

Xem chừng chuyện va chạm nhỏ với Đái Duy Tư lúc trước, Ngải Mễ Lệ nhất định là từ trong miệng của Khảm Đế Ti và Phỉ Bích biết được, cho nên mới nói như vậy với Hàn Thạc.

- Tốt lắm! Đã như vậy thì chúng ta đi thôi. - Hàn Thạc nghĩ một chút, rồi mở miệng nói.

Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân bây giờ còn chưa có quay về, chắc chắn đã có sự tình gì rồi. Nhưng là Hàn Thạc cùng Khải Tư Tân cũng không có giao tình gì sâu lắm. Tự nhiên cũng sẽ không vì Khải Tư Tân mà chậm trễ tới đại sự của mình trừ tính đã lâu.

Chỉ có mấy tháng, hai đứa con trai của Bác Bỉ A Tư Cơ liên tiếp bị chết. Chuyện này đối với hắn thực sự là một cú đả kích cực lớn. Thân là chủ nhân chân chính của Ngõa Luân thành, cái chết của Khắc Lạp Khắc còn phải án chiếu theo quy củ ban tang lễ.

Tại trước cửa trang viên của Bác Bỉ A Tư Cơ, các loại mã xa hoa lệ xếp thành hàng dài. Trong Ngõa Luân thành một số nhân vật có chút máu mặt, không có một ai dám không có mặt vào lúc này. Bất luận trong nhà có bận rộn đến đâu, cũng phải dành thời gian tới an ủi một chút tâm linh bị thương tổn của lão A Tư Cơ.

- Nguyên lai là chúng ta tới tham gia tang lễ. - Cát Nhĩ Bá Đặc đứng trong một góc khuất phía trước đại môn, cùng Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ sóng vai, có chút cụt hứng, ủy khuất nói.

- Không phải, chúng ta tới là để phá rối. - Hàn Thạc khẽ cười hắc hắc một tiếng, mở miệng nói:

- Hôm nay, nếu như nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, ta sẽ thưởng cho người vài thứ, người ra sức giúp ta một chút.

Vừa nghe nói là lần này tới để phá rối, sau đó còn có thể có phần thưởng, Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức liền cao hứng trở lại. Ha ha cười lớn một tiếng, liền muốn bước ngay vào bên trong, may mà Hàn Thạc đã kịp ngăn chặn lối trở lại.

- Đã là phá rối, đương nhiên là không thể đi vào đại môn rồi. Đồ ngu ă! - Hàn Thạc bực bội buông một câu trách mắng Cát Nhĩ Bá Đặc, rồi hướng Ngải Mễ Lệ khẽ gật đầu. Ba người lượn một vòng, tới một góc tường khác vắng vẻ không một bóng người.

- Trong trang viên này của Bác Bỉ A Tư Cơ, ngay cả một số góc tường trọng yếu cũng đều có ma pháp kết giới phòng hộ. Bất quá từ chỗ này trở đi, hắn là sẽ không có vấn đề gì, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút. Thiếp lên trước xem động tĩnh. - Ngải Mễ Lệ thấp giọng nói một câu, lợi dụng phiêu phù thuật mà chỉ có

ma đạo sư mới nắm được, chậm chậm đằng không bay lên, đậu trên bờ tường nhìn xung quanh một chút, rồi hướng phía Hàn Thạc vẫy tay.

- Người còn có thể bay không? - Hàn Thạc đang định động thân, chợt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc bên cạnh, mở miệng hỏi.

Lắc lắc đầu, Cát Nhĩ Bá Đặc thành thực nói:

- Trừ phi ta biến thành trạng thái thân thể nguyên bản, còn không ta không thể bay được.

- Ngay từ đầu đã thành phiền toái rồi! - Hàn Thạc đưa tay tóm lấy cổ y, sử dụng Ma Động Cửu Thiên Thuật mạng y đằng không bay lên. “Sưu” một tiếng hạ xuống ngay cạnh Ngải Mễ Lệ, cùng nàng sánh vai bay xuống.

Một nhóm ba người từ trên bờ tường bay xuống. Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc theo sau Ngải Mễ Lệ, xuyên qua hai cái hành lang và một ngọn giả sơn. Một lúc sau thân sắc như thường xuất hiện giữa trang viên náo nhiệt.

Từ trước lúc tới, ba người đều đã thay y phục, Ngải Mễ Lệ không biết bởi cái loại ma pháp được gì lên mặt, tướng mạo cả người đều phát sinh biến hóa cực lớn, ngay cả Hàn Thạc cũng thiếu chút nữa nhận không ra nàng. Ba người tiến vào giữa chúng nhân. Thoạt nhìn trang phục cùng với đám khách nhân trong trang viên giống nhau, bởi vậy cũng không có ai đi tới tìm bọn họ làm phiền.

- Oa... Nhiều đàn bà thật, đàn bà xinh đẹp cũng thật nhiều. - Cát Nhĩ Bá Đặc có chút hưng phấn, đôi tặc nhãn mê đắm lưu chuyển xung quanh, thấp giọng khẽ hô lên bên cạnh Hàn Thạc.

- Chú ý hình tượng của người đấy Cát Nhĩ Bá Đặc. - Hàn Thạc khẽ mắng một tiếng, ánh mắt cũng đồng thời loạn chuyển tứ xứ. Đột nhiên, hắn nhìn thấy Bối Lâm Đạt cùng Cường Ni hai người của Thiên Tai giáo hội cũng đang xuất hiện tại giữa chúng nhân.

Tại cách đó không xa, Lao Luân Tư đang sử dụng ma pháp được thay đổi tướng mạo, hòa vào giữa đám người. Sau khi trông thấy Hàn Thạc xuất hiện, liền hướng về phía hắn phát phát tay.

Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti được Ngải Mễ Lệ an bài tại chỗ khác. Chỉ cần Thiên Tai giáo hội có hành động, bọn họ sẽ phối hợp phóng hỏa khắp nơi, hòng khiến cả trang viên này triệt để hỗn loạn.

Sau khi thân tín của Lao Luân Tư thay đổi lớp phòng vệ, năng lực phòng vệ của cả trang viên này nhất định sẽ lỏng lẻo nhất. Đến lúc đó Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ sẽ nhân cơ hội đến mật thất của Bác Bĩ A Tư Cơ tìm kiếm.

180. Chương 180:một Phen Đại Loạn!

oOoCả đám người bên phía Hàn Thạc, bao gồm cả nhóm của Bối Lâm Đạt, hết thảy đều tiến hành thuận lợi theo như kế hoạch đặt ra từ đầu. Lực lượng thủ hộ ở trang viên của Sư Thử quân đoàn bị thay đổi một chút, ngoài ra Ngải Mễ Lệ còn lợi dụng năng lực của Ám Mạc đã đánh lạc hướng ba tên trong số năm tên đại địa kỵ sĩ bên cạnh quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ.

Hai người Bối Lâm Đạt cùng Cường Ni của Thiên Tai giáo hội chỉ thoáng đi qua lại giữa đám đông người rồi trong chốc lát đã biến mất không thấy tung tích. Lao Luân Tư ở phía xa quay về phía Hàn Thạc, hai người ra hiệu một chút, cho biết kế hoạch đặt ra chưa phát sinh sự tình gì ngoài ý muốn.

- Đi thôi, chúng ta cẩn thận một chút, đi đến mật thất của Bác Bĩ A Tư Cơ. - Thấy những gì nên làm thì đều đã làm rồi, Hàn Thạc cũng không tiếp tục lưu lại chỗ này nữa, cùng Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc lách qua đám tân khách phía trước, hướng về phòng ngủ của Bác Bĩ A Tư Cơ.

Trên đường, cả ba người thẳng tiến một cách ung dung thoái mái. Mạng lưới phòng thủ dày đặc hàng ngày nhờ có sự an bài của Lao Luân Tư mà đã bị hủy bỏ.

Đợi đến lúc ba người đứng sau một ngọn giả sơn, nhìn về phòng ngủ của Bác Bĩ A Tư Cơ thì phát hiện trước cửa có rất nhiều binh lính của Sư Thử quân đoàn đang canh giữ.

Những người này thần sắc nghiêm trang, thân hình to lớn. Trên người bọn họ đều ngằm phẳng phất một khí tức dũng mãnh, cho thấy đã từng trải qua sa trường, thoáng nhìn đã biết rất không dễ đối phó.

- Lao Luân Tư đã nói qua, xung quanh phòng của Bác Bửu A Tư Cơ, đám quân lính này đều là thân tín của hắn, cùng hắn trải qua trận lớn trận nhỏ, ai nấy đều là kẻ dũng mãnh không sợ chết, trừ chính bản thân hắn ngoài ra không có ai có thể điều động họ. Bởi đây là đám thân tín của hắn nên cũng chẳng có cách gì.
- Hàn Thạc liếc qua đám người đó một chút rồi nhỏ giọng giải thích với Ngải Mễ Lệ bên cạnh.

Gật gật đầu, Ngải Mễ Lệ tỏ vẻ đã hiểu:

- Ủ! Ám Mạc chúng ta cũng biết điểm này, đối với đám nhân mã này chúng ta tất phải tự thân động thủ diệt trừ, nếu không căn bản không thể dễ dàng tiến vào.

Nhìn lên phía trên mái nhà, kể cả từng cái cửa sổ, đều có quân binh trấn giữ, trừ phi có thể đột nhập vào, nếu không mặc cho bọn người Hàn Thạc có thủ đoạn lợi hại thế nào đi nữa, cũng đừng mơ thoát khỏi tầm mắt đám người này mà đi vào.

- Tốt lắm, chúng ta sẽ chờ ở đây một lát, mặc kệ Thiên Tai giáo hội có thể thành công hay không. Chỉ cần bọn họ vừa hành động, cả trang viên sẽ bị một phen đại loạn lúc đó chúng ta sẽ thừa nước đục thả câu . - Hàn Thạc đánh giá một chút, rồi thấp giọng nói với Ngải Mễ Lệ.

- Chủ nhân tôn quý, lát nữa ta phải làm gì đây? - Về mặt Cát Nhĩ Bá Đặc hưng phấn nhìn Hàn Thạc khe thì thào.

- Chủ nhân? - Ngải Mễ Lệ bất giác khe hô một tiếng, nghi hoặc hết nhìn về phía Hàn Thạc rồi lại nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc, mãi không nhận được hồi:

- Hắn như thế nào lại là chủ nhân của người, chẳng lẽ người là nô lệ do hắn mua về à?

Cát Nhĩ Bá Đặc trợn mắt khinh thường nhìn Ngải Mễ Lệ rồi kiêu ngạo nói:

- Quả nhiên là cái giống đàn bà ngực to mà không có óc. Người nghĩ sao mà xem một hắc long trong truyền thuyết của Hắc Long thành vĩ đại như Cát Nhĩ Bá Đặc ta lại trở thành nô lệ?!

- Hắc ... Hắc Long thành, người nói người là đến từ Hắc Long thành dưới lòng đất? - Ngải Mễ Lệ chấn kinh, không tự chủ được lắp bắp.

- Ha ha, người cũng đã nghe qua uy danh của chúng ta rồi ư? - Thấy Ngải Mễ Lệ tựa hồ có biết Hắc Long thành, Cát Nhĩ Bá Đặc có vẻ phi thường hưng phấn, ưỡn ngực thâm trầm nói:

- Không sai! Ta chính là truyền thuyết tương lai của Hắc Long thành!

Đang vênh vênh vang vang thì chợt nghe tiếng Hàn Thạc nhẹ nhàng giải thích với Ngải Mễ Lệ - Ài, hắn không phải là nô lệ của ta mà là ma sủng của ta. Thật ra cũng chẳng sai biệt lắm.

Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức ỉu xìu như gà gập mư. Thân là một hắc long lại bị người ta thu phục làm ma sủng, đương nhiên cũng không phải là chuyện vinh quang gì. Bất quá sự thật đã như thế, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng vô pháp giải thích, chỉ đành cúi đầu ủy khuất than vãn một câu:

- Thật là xúi quẩy, lần đầu xuất môn lại bị nhiều người như vậy vây công, bằng không ta làm sao phải sợ ngài!

Ngải Mễ Lệ lúc này còn đang nghi nghi hoặc hoặc, nghe Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc nói chuyện với nhau như vậy, về kinh dị trên mặt lại càng tăng thêm mấy phần. Con người sáng ngời trừng lên nhìn thẳng vào mắt Hàn Thạc hỏi:

- Hắn. ... Hắn thật sự là một con Hắc Long?

Hàn Thạc gật đầu chứng thực:

- Đích xác như vậy, con rồng khờ này bị một đại gia tộc hắc ám tinh linh vây công. Gia tộc hắc ám tinh linh kia vô cùng vất vả mới khiến hắn bị trọng thương. Ta nhân cơ hội chiếm lấy tiện nghi này, vốn định làm thịt hắn thu lấy mấy cái thứ ma tinh gì đó. Là do chính hắn không có lấy một điểm khí tiết của Hắc Long, không biết nhục nhã, muốn cùng ta kí kết khế ước chủ tớ, trở thành ma sủng của ta!

- Khắc khắc, Hắc Long là loại rồng tà ác vô sỉ nhất, bọn chúng làm gì có khí tiết chứ! - Vừa nghe Hàn Thạc giải thích, Ngải Mễ Lệ mừng rỡ, nhìn về ủ rũ của Cát Nhĩ Bá Đặc, cười khanh khách châm chọc.

- Nữ nhân mỹ lệ kia, thật có đôi khi cũng khiến người ta chán ghét! - Cát Nhĩ Bá Đặc vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn Ngải Mễ Lệ, oán hận nói.

Ngay lúc này, một tiếng gào lạnh lạnh chói tai thình lình vang lên. Sau đó là tiếng cước bộ rối loạn, tiếng ồn ào lớn đột nhiên bộc phát, trong đó còn kèm cả tiếng ngựa hí, tiếng vũ khí va chạm kịch liệt.

- Người của Thiên Tai giáo hội đã hành động rồi! Tới bây giờ chúng ta còn chưa biết, vì sao Thiên Tai giáo hội lại muốn giết chết Bác Bĩ A Tư Cơ. Giữa bọn họ tới cùng có cừu hận gì đây? - Ngải Mễ Lệ vẻ mặt vui mừng, hưng phấn hô lên một câu.

Hàn Thạc cười lạnh hắc hắc một tiếng về âm hiểm:

- Theo ta thấy lúc này vô luận Thiên Tai giáo hội có thể thành công hay không, Cường Ni và Bối Lâm Đạt kia không chết cũng phải trọng thương. Tới lúc đó chúng ta bắt sống bọn chúng rồi sau đó từ từ tra hỏi là được!

- Chủ nhân, người quá âm hiểm và vô sỉ rồi! - Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn thấy Hàn Thạc ngay từ đầu đã chuẩn bị đối phó mình hữu, không nhận được hưng phấn hô lên.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, đây là người châm chọc ta à? - Hàn Thạc nhướn mày, liếc nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc rồi lạnh lùng nói.

Cát Nhĩ Bá Đặc vội lắc mạnh đầu kêu toáng:

- Không, không! Ta là đang ca ngợi ngài! Cách làm của ngài thật giống với sự dạy dỗ của gia gia anh dũng duệ trí của ta, thậm chí được tinh túy truyền thống của Hắc Long bọn ta!

Vừa rồi Ngải Mễ Lệ còn nói Hắc Long là tà ác vô sỉ nhất trong loài rồng, Hàn Thạc còn bán tín bán nghi. Hiện tại nghe Cát Nhĩ Bá Đặc nói như vậy, hẳn cuối cùng hiểu rõ vì sao mà Ngải Mễ Lệ lại nói như vậy. Bất quá sự ca ngợi của Cát Nhĩ Bá Đặc đối với hắn không khác một sự nhục mạ.

Nhưng là Hàn Thạc còn chưa kịp giáo huấn Cát Nhĩ Bá Đặc, trong trang viện đã trở nên hỗn loạn, đột nhiên có vài chỗ bắt đầu bốc cháy hừng hực.

Xung quanh lúc này đã trở thành một trường đại náo, truyền ra đủ thứ tiếng kêu gào kinh hoàng lo sợ. Thủ vệ của Sư Thử quân đoàn nhất thời ẩn hiện xung quanh, ngược ngược xuôi xuôi hoa cả mắt.

- Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti cũng đã động thủ rồi, chúng ta bây giờ đã có thể ra tay. - Hàn Thạc đành chỉ khẩu chiến với Cát Nhĩ Bá Đặc, thần sắc trở lại nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào đám quân binh của Sư Thử quân đoàn xung quanh phòng của Bác Bĩ A Tư Cơ.

Ngải Mễ Lệ cũng nghiêm mặt, lấy ma pháp trường ra trong tay rồi khẽ ngâm xướng một chiêu ma pháp của Âm Hắc hệ. Chỉ thấy mấy cái bóng đen như ác ma, vô thanh vô tức bắt đầu tiếp cận đám thị vệ.

Lục Ma Phong theo tâm ý Hàn Thạc, nhoáng lên trong đêm tối, nhanh chóng lướt về phía một tên trước cửa. Đến tại lúc Lục Ma Phong sắp tiếp cận thì gã kia mới phát hiện ra. Ma nguyên lực của Hàn Thạc đột nhiên bạo phát, Lục Ma Phong đang bay chậm đột nhiên tốc độ đề tăng mạnh mẽ, một tiếng xé gió vang lên, “sưu” một tiếng đã xuyên qua cổ của gã thị vệ vừa mới bình tĩnh.

- Có thích khách! - Một tiếng kinh hô lạnh lạnh vang lên. Bấy tám tên quân binh của Sư Thử quân đoàn vội vàng giương trường kiếm trường mâu trong tay lên, sẵn sàng ứng phó với mỗi nguy hiểm lúc này vẫn chưa nhận diện.

Ma pháp Âm Hắc hệ kia của Ngải Mễ Lệ chỉ lọt trúng vào trên người hai gã thị vệ đứng đầu, tạo thành những vết thương trên thân thể máu chảy không ngừng, trong chốc lát cả người xụi lơ ngã xuống.

Đáng tiếc, năm tên thị vệ phía sau đã cảnh giác, kịp thời phóng xuất đầu khí phá hủy hiệu quả của ma pháp nên cũng không có bị thương tích gì.

Xung quanh chỗ này vẫn yên ắng như trước bởi vì Lao Luân Tư đã an bài, những người khác đã sớm rời khỏi. Vô luận bọn họ kêu la thế nào cũng không có ai có thể nghe thấy. Nên sau đợt tập kích lần này, ba người Hàn Thạc không tiếp tục ẩn nấp nữa mà phóng thẳng ra.

Ngoài dự liệu của Ngải Mễ Lệ, tốc độ của Cát Nhĩ Bá Đặc nhanh nhất. Cho dù đã biến thành nhân hình, nhưng nhục thể của Hắc Long vẫn mạnh mẽ không phải người thường có thể tưởng tượng được. Hắc hưng phấn lao ra trước tiên, cả người như một cái máy ủi đất, nắm lấy trường mâu của gã thị vệ vừa mới bị Hàn Thạc giết rồi đột nhiên phóng mạnh về kẻ gần nhất.

Gã thị vệ dù là một trung cấp kiếm sĩ, đấu khí phóng xuất ra thực sự bất phàm, nhưng đối mặt với một kích mãnh liệt của Cát Nhĩ Bá Đặc, cả người trong chớp mắt bị trường mâu đâm xuyên qua rơi về phía sau một đoạn, chết ngay tại chỗ. Đấu khí của gã phóng lên trên người Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ khiến hắc nộ nề hừ lên một tiếng, cũng không có tạo thành tổn thương gì cho nhục thể.

Ngải Mễ Lệ chấn động, cũng nhận thức thân phận cùng thực lực hắc long của Cát Nhĩ Bá Đặc. Còn Hàn Thạc sớm đã biết sẽ như vậy nên cũng không có vẻ gì kinh ngạc, vẻ mặt thông dong chậm rãi đi tới, dùng tâm trí điều khiển Lục Ma Phong rít gào quay cuồng trong không gian, dưới quỹ tích hỗn loạn hoa cả mắt, thoáng chốc đã chém chết hai gã quân binh.

Thực lực đám quân binh này phần lớn đều là kiếm sĩ, kị sĩ cao hoặc trung cấp, kì thật cũng xem như không tồi rồi. Chức trách của bọn chúng một mặt là bảo vệ nơi này, mặt khác cũng là khi gặp địch nhân, kịp thời hô hoán kêu gọi thêm cao thủ chạy đến.

Nếu không phải vì Lao Luân Tư có nội ứng, trước đó đã đem nhân mã quanh đó rút đi, mới rồi một câu “có thích khách”, đã có thể gọi tới vài đại đội quân binh. Nếu như thực sự như vậy thì ba người Hàn Thạc chỉ có một đường liều mạng bỏ chạy.

Dưới công kích ma pháp của Ngải Mễ Lệ, hai gã thị vệ còn lại rốt cuộc cũng ngã gục. Nhìn thấy chương ngại đã được quét sạch, Hàn Thạc lên tiếng phân phó cho Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Lưu lại đây canh gác, có động tĩnh gì thì thông tri cho chúng ta một tiếng.

Nói xong, Hàn Thạc hướng phía Ngải Mễ Lệ nháy mắt ra hiệu, hai người liền cẩn thận đẩy cửa tiến vào phòng của Bác Bĩ A Tư Cơ.

Bài trí trong căn phòng cực kỳ nguy nga lộng lẫy. Một số đồ dùng bày biện bên trong đều vô cùng quý báu. Tầm thâm sàn mềm mại êm ái hẳn là sử dụng lông của một loại ma thú quý hiếm phi thường. Đèn treo tường và tranh họa chung quanh toàn bộ đều có giá trị liên thành.

- Tên Bác Bĩ A Tư Cơ này thật là biết hưởng thụ, bằng vào bài trí trong căn phòng này đã có thể chứng minh thu nhập của lão khẳng định không thể trong sạch. - Hàn Thạc vừa tiến vào, ánh mắt dò xét một vòng chung quanh rồi lập tức khẳng định.

- Đương nhiên, nếu không bằng vào thân phận một quân đoàn trưởng Sư Thử quân đoàn như hắn, làm sao có thể trụ được ở địa phương này. - Ngải Mễ Lệ gật đầu, vừa giải thích với Hàn Thạc vừa tiến thẳng vào phòng trong.

Bên trong phòng ngủ của Bác Bĩ A Tư Cơ, có cơ quan thông thẳng đến một mật thất khác. Đây là tin tức do tổ chức Ám Mạc tiêu hao rất nhiều tiền của mới biết được, Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ vừa tiến vào liền xông thẳng vào nội thất.

Vì đã biết từ trước, Ngải Mễ Lệ lật chăn mềm trên giường ngủ lên. Sau đó đưa tay lục lọi tại mép giường một hồi, không biết loay hoay thế nào, tấm ván lớn trên mặt giường đột nhiên mở ra, để lộ một động khẩu có bậc thang đi xuống.

- Tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, nếu Ám mạc chúng ta cần biết tin tức gì, cơ bản là có thể làm được. Mặc dù mật thất này được che giấu vô cùng nghiêm mật, nhưng bởi vì Bác Bĩ A Tư Cơ dẫn tình nhân của hắn đi vào để khoe khoang sự vĩ đại của lão cho nên chúng ta mới biết sự tồn tại và biện pháp tiến vào nơi này. - Trước lúc đi xuống, Ngải Mễ Lệ còn kịp mỉm cười giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật gù mỉm cười tỏ vẻ hiểu biết:

- Không sai, nhân vật như Bác Bĩ A Tư Cơ đích xác khó có thể khống chế lòng ham muốn khoe khoang của bản thân. Một người nếu muốn che giấu bí mật, đầu tiên phải qua được cửa ải này của chính mình.

- Đi thôi! Chúng ta xuống dưới coi phòng của Bác Bĩ A Tư Cơ, xem trong đó có thứ gì không? - Ngải Mễ Lệ giục.

Nàng tiến vào trước, Hàn Thạc theo sát ngay sau. Cả hai từ lối vào, theo một hành lang thâm nhập xuống dưới lòng đất. Trong lúc còn chưa đi tới đáy thì đột nhiên nghe được tiếng hô hấp rất nhỏ.

- Bên dưới có người, cẩn thận đấy! - Hàn Thạc lập tức khẩn trương, kéo Ngải Mễ Lệ nhỏ giọng nhắc nhở, càng thêm cẩn thận tiến tới bên trong.

Một lát sau, cả hai xuống đến chỗ mặt đất bằng phẳng. Hàn Thạc nhìn về hướng phát ra tiếng hô hấp, bỗng nhiên phát hiện một cái lồng giam bằng ma pháp kết giới. Bên trong lồng là Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân bị trói chặt, đang kinh ngạc vui mừng nhìn bọn họ

181. Chương 181 tìm Thấy Rồi

Đập vào mắt hai người là một cái lồng hình vuông dùng để giam giữ, xung quanh liên tục bắn ra những tia chớp kêu xè xè. Khải Tư Tân hai tay, hai chân đều bị xích sắt cuốn chặt, hàn khí từ dây xích tỏa ra lạnh cóng làm đông cứng cả thân thể, lúc này ngay cả việc hít thở cũng có chút khó khăn.

Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ vừa tiến vào nhìn tình cảnh của Khải Tư Tân thì vô cùng kinh hãi, sau đó cùng chạy nhanh tới chỗ hắn đang bị giam giữ. Ngải Mễ Lệ quan sát một chút rồi trầm giọng:

- Ma pháp kết giới này chia ra bố trí Lôi hệ cùng Thủy hệ, chiếc lồng này hạn chế mất sức mạnh của hắn, chắc ta phải hao tổn một chút thời gian mới có thể giải khai được.

Hàn Thạc nhìn lướt qua thân thể gần như đóng băng của Khải Tư Tân nói có vẻ sốt ruột:

- Vũ khí của ta rất sắc bén, chắc chắn có thể sử dụng nó để trực tiếp phá vỡ chiếc lồng giam này.

Ngải Mễ Lệ thần sắc nghiêm trọng đưa tay ngăn cản động tác của hắn, lắc đầu nói:

- Kết giới ma pháp Lôi - Thủy hệ này được bố trí vô cùng xảo diệu, nếu chàng không nắm được mấu chốt mà đơn thuần lợi dụng sự sắc bén của vũ khí để cường công thì rất có thể ông ấy sẽ bị điện giật chết hoặc đông cứng mà chết.

Ma pháp của Vong Linh hệ có sự khác biệt với những hệ ma pháp khác, hơn nữa về mặt kiến thức ma pháp thì Hàn Thạc vẫn còn thua kém so với Ngải Mễ Lệ nên khi nghe nàng nói như vậy hắn cũng không cố chấp nói:

- Như vậy đi, người phụ trách giúp hắn phá bỏ kết giới, ta đi tìm một ít bằng chứng phạm tội của Bác Bĩ A Tư Cơ.

Nói xong, Hàn Thạc cũng không chú ý tới Ngải Mễ Lệ nữa mà bắt đầu quan sát xung quanh.

Mật thất này cũng không được tính là rộng rãi, xung quanh bày đầy các loại tử to nhỏ khác nhau, bên trên các mật tử để rất nhiều vật phẩm kỳ lạ. Trong đó, có một chiếc tử chứa đầy các loại huân chương tỏa ánh sáng lấp lánh, ở mặt trên mỗi huân chương đều ghi rõ ý nghĩa của nó. Tất cả đều là do Bác Bĩ A Tư Cơ trong quá trình tham gia quân đội nhiều năm mà giành được. Cũng chính những thứ này đã trợ giúp hắn trở thành quân đoàn trưởng của Sư thứ quân đoàn, bước lên đỉnh vinh hoa phú quý của cả cuộc đời.

Ở bên trên một chiếc tử khác bày một số khôi giáp và vũ khí của kỵ sĩ. Trong đám khôi giáp vũ khí này, vẫn còn một số vật tỏa ra quang mang sáng lạnh, còn lại một số thì hư hại nặng. Dưới mỗi một kiện khôi giáp hoặc vũ khí đều có một trang giấy mỏng ghi những thứ này đã từng được sử dụng trong trận chiến nào. Ngoài ra, vẫn còn một số tử lớn, tử nhỏ khác đặt một ít thư tịch cổ xưa hoặc vài món vũ khí giá trị không nhỏ như trường kiếm, chiến thương, nhưng lại không có những thứ mà Hàn Thạc tưởng tượng như vàng bạc, châu báu.

- Ài, loại nhân vật như Bác Bửu A Tư Cơ chắc chắn không để những thứ của cải tầm thường ở trong mật thất bí mật này, nên chàng cũng đừng đứng ở đó mà suy nghĩ viển vông nữa. Đối với hắc mà nói, tài phú từ lâu đã không phải là mục đích truy cầu rồi. Tất cả những đồ vật này tượng trưng cho sự vinh quang và những kỷ niệm của hắc, cơ bản mà nói thì kim tệ không có cách nào so sánh với nó được.

Ở góc xa, Ngải Mễ Lệ đang giải trừ kết giới giam cầm của Khải Tư Tân, vô tình liếc qua thấy bộ dáng có vẻ thất vọng của Hàn Thạc liền không nhịn được nhắc nhở.

Hàn Thạc nghe rồi ngán ngẩm than nhẹ một tiếng:

- Vốn còn tưởng rằng trong mật thất của hắc sẽ có vô vàn kim tệ cùng tài bảo, định chờ sau khi xong nhiệm vụ sẽ thưởng cho Cát Nhĩ Bá Đặc Đặc một chút nữa chứ, xem ra đúng là cách nghĩ của mình quá nông cạn rồi.

- Chàng có nhanh lên một chút tìm xem có cái gì không, chúng ta phải tìm được những bằng chứng khiến cho hắc không thể chối cãi được! - Ngải Mễ Lệ suýt phì cười, liếc Hàn Thạc một cái rồi thúc dục nói.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc liền bình tĩnh lại sau đó lập tức đi kiểm xung quanh những chiếc tủ. Nhưng cho dù hắc đã lục lọi qua một vòng, hầu như mỗi chiếc tủ đều đã lật ra hết nhưng vẫn không tìm được bất cứ thứ gì có giá trị.

- Hình như là không có! - Hàn Thạc đi tới bên Ngải Mễ Lệ nhún nhún vai rồi nói với giọng có vẻ bất đắc dĩ.

- Chờ một chút.

Lúc này Ngải Mễ Lệ hiển nhiên đang ở trong thời khắc quan trọng. Ở giữa 2 tay nàng, một chuỗi bóng ảnh ma pháp ba động thoát cái chụp lên trên chiếc lồng. Chỉ nghe “Ba ba” hai tiếng giòn tan, chuỗi ma pháp ba động trên tay Ngải Mễ Lệ sau khi chụp lên trên chiếc lồng liền phát ra âm thanh “xèo xèo” của lôi điện rồi biến mất trong nháy mắt, ngay cả Khải Tư Tân lúc đầu đã bị lạnh cóng trong lồng giam giờ cũng đã hết run rẩy.

- Tốt rồi! Bây giờ kết giới ma pháp bên trong chiếc lồng đã bị thiếp giải trừ, chàng có thể lợi dụng vũ khí của mình để cứu ông ấy ra. Phần tìm kiếm chứng cứ phạm tội thì cứ giao cho thiếp, thiếp đã ở trong Âm Mặc khá lâu nên sở trường nhất cũng là loại công việc này. - Ngải Mễ Lệ nói khê một câu sau đó quay đầu lại cười tươi với Hàn Thạc, nhẹ nhàng di chuyển đến chỗ mấy chiếc tủ.

- Cảm ơn! - Sau khi kết giới được gỡ bỏ, Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân đã hết lạnh hừng về Hàn Thạc lấp bắp tỏ lòng biết ơn.

- Ha ha..., chỉ có thể nói rằng số mạng của trưởng lão rất tốt, vừa đúng lúc gặp được bọn ta!

Hàn Thạc vừa cười vừa nói một câu sau đó lấy ra Lục Ma Phong nắm trong tay rót vào Ma Nguyên lực, tiếp theo dùng lực quét ra. Chỉ nghe “Cang” một tiếng, dưới sự sắc bén của Lục Ma Phong, mấy cây cột sắt của chiếc lồng giam ngay tức khắc đứt lìa. Đại đức lỗ y Khải Tư Tân chỉ cần dùng sức bẻ cột sắt ra hai bên có thể từ bên trong đi ra. Sau khi Khải Tư Tân ra ngoài liền vận động toàn thân một lát rồi hà ra mấy hơi nhiệt khí, tiếp đó nói với Hàn Thạc:

- Cháu gái ta! An Cát Lị Táp thế nào rồi, nó có gặp nguy hiểm gì không?

- Yên tâm đi, trước khi rời đi chúng ta đã nhờ Chiến Hỏa dong binh đoàn bảo vệ cho cô ấy rồi, theo ta thì cô ấy sẽ không gặp chuyện gì đâu, có điều An Cát Lị Táp lại rất lo lắng cho ông. - Hàn Thạc nói xong liền quay đầu quan sát Ngải Mễ Lệ, cũng không hỏi Khải Tư Tân lý do vì sao bị nhốt ở chỗ này.

Ở bên kia, cũng không biết Ngải Mễ Lệ lấy ra thứ ma pháp trang bị gì, sau đó đặt vào lòng bàn tay hí hoáy một hồi. Sau đó thật không thể ngờ ở dưới góc tường lại mở ra một cái vách ngầm, nàng tìm kiếm ở bên trong một lát rồi lấy ra một cuốn sách nhỏ.

- Khách khách..., tìm được rồi. Thông thường ở trong mật thất sẽ có vách ngầm ở đằng sau, chỉ là người ta sử dụng không gian ma pháp dấu nó đi. Một người bình thường mà tới chắc chắn rất khó phát hiện, trừ phi là Không Gian hệ Đại ma đạo sư mới có thể cảm ứng được một chút ba động ma pháp để mà giải trừ phần nguy trang của nó. Có điều chúng ta thường xuyên thực hiện loại công việc như thế này nên phải có những dụng cụ chuyên dụng để tìm kiếm ma pháp. Thông qua vật nhỏ này ta có thể cảm ứng được những

ba động ma pháp yếu ớt nhất ở trong phòng để rồi kiếm được những thứ chúng ta cần. - Ngải Mễ Lệ sau khi bỏ cuốn sách nhỏ vào trong tay rồi quay lại kiêu hãnh nói với Hàn Thạc.

- Nói như vậy, nhiệm vụ lần này của chúng ta cũng xem như là hoàn thành rồi? - Hàn Thạc ngẩn ngơ một chút sau đó cười rồi hỏi. Ngải Mễ Lệ gật đầu hết sức vui mừng rồi nói:

- Không sai, chỉ cần chúng ta có thể ra khỏi Ngõa Luân Thành này thì Bác Bĩ A Tư Cơ coi như đại nạn lâm đầu rồi!

- Thùng thùng thùng!

Đúng lúc này ở phía trước truyền đến một chuỗi âm thanh va đập gấp gáp. Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ đảo mắt qua một cái, thần sắc đều biến đổi, liền đó Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Đây là tín hiệu của Cát Nhĩ Bá Đặc Đặc, có người phát hiện ra điểm khác lạ ở đây và đang chạy tới phía bên này. Chúng ta mau ra khỏi nơi đây ngay.

Hắn chưa nói dứt câu, Ngải Mễ Lệ đã liền dẫn đầu lần theo đường cũ đi lên. Đại đức lỗ y Khải Tư Tân vừa mới từ trong lồng giam đi ra, thân thể tựa hồ còn chưa hồi phục hoàn toàn, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, bước đi có chút cứng nhắc. Hàn Thạc mới đi vài bước đã cảm thấy không ổn, liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Khải Tư Tân giơ tay ra nhắc hắn đặt ở trên lưng, rồi công hắn theo sau Ngải Mễ Lệ để quay về phòng ngủ của Bác Bĩ A Tư Cơ.

Vừa mới lên đến bên trên liền nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt, hai người cùng liếc mắt một cái rồi Ngải Mễ Lệ đưa tay ra vuốt vuốt vào mép chiếc giường. Ván giường của Bác Bĩ A Tư Cơ liền trở lại như cũ, lúc đó hai người mới vội vàng chạy hướng ra ngoài.

Ở trước cửa, Cát Nhĩ Bá Đặc tay cầm trường thương đang ngăn cản công kích của mấy tên lính thuộc Sư thứu quân đoàn. Cách đó một khoảng xa, đã nhìn thấy một nhóm binh lính khác của Sư thứu quân đoàn đang chạy tới rất nhanh. Trong nhóm này có một số người tay cầm cung nỏ đã tìm được những vị trí thích hợp để nhắm bắn vào người của Cát Nhĩ Bá Đặc, ý định hạ thủ với hắn.

- Trời ơi! Chủ nhân tôn quý của ta, cuối cùng thì người cũng ra rồi, nếu chậm hơn chút nữa chỉ e rằng ta không thể trì hoãn nổi. - Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện liền phóng một thương ngăn cản công kích rồi lùi về sau một bước, lớn tiếng nói.

Nhìn lại Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ cùng Cát Nhĩ Bá Đặc cả 3 người đều có bật mặt để khiến kẻ khác không nhận ra, lộ rõ ý đồ đột nhập bất chính. Ngay cả người được Hàn Thạc công trên lưng là Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân cũng có thêm một cái mặt nạ đen thui lù, cả bọn trông chẳng khác nào nhóm đạo tặc.

- Nhanh lên đi khỏi đây thôi!

Trước mắt thấy ngày càng nhiều binh lính của Sư thứu quân đoàn tụ tập lại, Hàn Thạc nói khẽ một câu rồi lợi dụng lúc bọn chúng còn chưa khép thành vòng vây lập tức tìm được một khoảng trống rồi vọt đi.

Toàn bộ cung tên của binh lính đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ bay lên thì chẳng khác nào cái bia sống. Vì vậy đành phải lợi dụng một số cây cối, giả sơn của trang viên này để tránh né. Cát Nhĩ Bá Đặc cũng thôi nói nhảm, đến ngay cả gật đầu cũng không có thời gian, theo sát phía sau của Hàn Thạc lao ra.

Lúc này lửa cháy tứ phía tràn ngập cả trang viện, tiếng thét hỗn loạn không ngừng truyền tới. Bối Lâm Đạt cùng Cường Ny dưới sự dẫn đường của con khôi lồ mang dáng dấp của Tà Thần ba mắt phá vỡ toang hoác một mảng tường vây chạy thực mạng ra ngoài. Trên móng của Cường Ny còn cắm một mũi tên, phía trước ngực loang lổ vết máu, xem ra đúng là đã bị thương ít nhiều.

- Đi bên này!

Bối Lâm Đạt trong thấy bọn người Hàn Thạc liền vẫy vẫy tay ra hiệu cho nhóm của Hàn Thạc đi theo. Có điều Hàn Thạc cũng chẳng thêm để ý tới, vừa nhìn thấy Bối Lâm Đạt vẫy tay liền lập tức thay đổi phương hướng phóng qua một mảng tường khác, trên miệng còn kịp nói với một câu về chế nhạo:

- Giỡn hả! Phía sau ngươi nhiều truy binh như vậy, đi cùng với ngươi không phải để chịu chết hay sao?

182. Chương 182 kịch Chiến

o0oLúc này cả trang viện rơi vào vòng hỗn loạn, các phòng ốc xung quanh đều bị lửa cháy bốn bề bốc lên hừng hực. Mấy người bật mặt cảm cổ chạy trốn chết, binh lính Sư thứu quân đoàn rầm rập truy đuổi khắp nơi, hình thành một cục diện không thể kiểm soát nổi.

- Chờ bọn ta một chút! - Trong lúc ba người bọn Hàn Thạc đang chạy trốn khỏi trang viện, trên đường đột nhiên xuất hiện hai hắc y nhân thân hình yếu đuối, trong đó một người vội vàng kêu khẽ một tiếng.

Hàn Thạc vừa nghe thanh âm phát ra đã biết ngay đây chính là Phỉ Bích, người còn lại không cần phải nói chắc chắn là Khảm Đế Ti, hai người bọn họ sau khi thấy trang viện hỗn loạn liền phóng hỏa đốt cháy các căn phòng. Bản thân Khảm Đế Ti là Hỏa Hệ ma kiếm sĩ, dạng công việc như thế này chẳng khác nào “Xe nhẹ chạy đường quen” (1), chỉ trong nháy mắt trang viện liền biến thành một biển lửa.

Phía sau hai người bọn họ là mấy đội binh lính của quân đoàn Sư thứu, ngoài ra còn một lão giả thần sắc lạnh lùng, khí thế bức nhân tay cầm trường kiếm tỏa ra ngân sắc đầu khí. Lão giả đang bay tới rất nhanh, trên thân toát ra một khí tức lạnh lẽo khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, đại kiếm trong tay nhẹ nhàng lay động, những nơi đầu khí ngân sắc đi qua, mọi trở ngại như cây cối, nam thạch hết thảy đều trở thành bụi phấn. Ngay cả mặt đất khi bị đầu khí quét qua cũng nứt thành những cái khe rãnh, uy lực cực điểm.

- Hẳn là Đại kiếm sư Gia Bố Lý Nhĩ sư phụ của Khắc Lạp Khắc, chúng ta mau rời khỏi đây ngay! - Khảm Đế Ti lo lắng gào lên một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh nhất có thể phóng về phía đám người Hàn Thạc.

Tốc độ của Gia Bố Lý Nhĩ vô cùng nhanh, chớp mắt đã vượt rất xa đám binh lính Sư thứu quân đoàn. Gia Bố Lý Nhĩ thân là Đại kiếm sư, dĩ nhiên thực lực vô cùng kinh khủng. Hàn Thạc chỉ nhìn thoáng qua cũng biết bên phía mình không có người nào có khả năng đơn đả độc đấu ngăn cản nổi hắn.

Mất thấy tốc độ của Gia Bố Lý Nhĩ ngày càng nhanh sắp đuổi kịp hai người Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti, Hàn Thạc vẻ mặt căng thẳng vô tình liếc mắt nhìn về phía Cát Nhĩ Bá Đặc Đặc, lúc này đột nhiên nhớ tới sự kinh khủng của nó khi biến thân thành Hắc long liền quát lạnh một tiếng:

- Chết tiệt, biến thân cho ta nhanh nhanh một chút.

Đồng thời hắn ngưng thần tập trung sự chú ý tới mức từ trước giờ chưa bao giờ có, lấy hết tinh thần khởi động Lục Ma Phong rít gào lồng lộn hướng về phía Đại kiếm sư Gia Bố Lý Nhĩ, Ma Nguyên lực điên cuồng quán nhập làm trên thân Lục Ma Phong tỏa ra ma khí nồng nặc, xen lẫn khí tức hỏa nhiệt cùng băng hàn kỳ dị.

Lục Ma Phong rít lên một tiếng, trong chớp mắt đã xuyên phá không gian xuất hiện ngay trước mặt của Gia Bố Lý Nhĩ, đâm thẳng vào người hắn. Khí tức hàn nhiệt quỷ dị toát ra từ thân nó như mang theo một mối nguy hiểm cực độ, khiến cho Gia Bố Lý Nhĩ thoáng chút kinh ngạc.

Hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay Gia Bố Lý Nhĩ vung mạnh ra. Khoảng không trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một màn ngân sắc pháo hoa giống như bầu trời đầy sao vỡ tan thành từng mảng tinh quang điểm lệ, lóng lánh. Hàn Thạc đang khống chế Lục Ma Phong, đột nhiên thấy một luồng lực đạo khổng lồ phát ra từ trong đám ngân sắc quang mang, đem Lục Ma Phong đang hướng về Gia Bố Lý Nhĩ hút chặt lại. Luồng lực đạo khổng lồ này trong chốc lát dừng mãnh xâm nhập vào Lục Ma Phong. Ngân sắc đầu khí của Gia Bố Lý Nhĩ cực kỳ bá đạo, giống như muốn phá hủy mọi thứ, khiến cho Lục Ma Phong nằm trong đám quang mang ngân sắc đầu khí phát ra từng trận ong ong.

Luồng lực lượng bá đạo này trong nháy mắt quán lấy Lục Ma Phong, cùng đám ma khí hàn nhiệt do Ma Nguyên lực của Hàn Thạc hình thành, trộn lẫn lại với nhau, khiến cho ma khí do Huyền Băng Ma Diễm quyết ngưng tụ lại rất nhanh biến mất. Thầm nói một tiếng hồng bét, Hàn Thạc hiểu được thời gian tu luyện ma công của mình còn quá ngắn, cho dù ma công rất chi thần kỳ, nhưng đem vài tháng tu luyện ma công ra so với mấy chục năm cực khổ ngưng tụ đầu khí của Gia Bố Lý Nhĩ thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Trong lần va chạm này, ma khí trong Lục Ma Phong còn chưa bị tiêu diệt triệt để thì cũng được tính là kỳ tích rồi.

Bất quá sự cản trở của Lục Ma Phong cũng khiến cho tốc độ đuổi theo Phỉ Bích và Khảm Đế Ti của Gia Bố Lý Nhĩ rất cuộc bị chậm lại. Lúc này, Hàn Thạc cảm thấy có điểm không ổn, Lục Ma Phong không ngờ

lại không nghe theo sự điều khiển của tinh thần lực, không thể thu hồi do bị sự trói buộc gắt gao. Hàn Thạc bất giác chấn động, cấp bách tập trung tinh thần lực cao độ ngâm xướng một đoạn ma pháp chú ngữ. Không trung đột nhiên xuất hiện hai thanh cốt mâu cốt mâu bay hướng về phía Gia Bồ Lý Nhĩ.

Phía bên này, Ngải Mễ Lệ cũng tương tự phóng ra một cái Hắc Ám ma pháp. Cùng lúc đó, Hàn Thạc nghiêng rằng lấy hết, Ma Nguyên lực trong người điên cuồng vận chuyển, đề cao tinh thần cực độ rồi nhân lúc Gia Bồ Lý Nhĩ đang mải đối phó với công kích ma pháp của hắn cùng Ngải Mễ Lệ dẫn động Lục Ma Phong thoát ra từ trong đám quang mang ngân sắc đầu khí. Do lực lượng tổn hao quá độ, hơn nữa dưới tốc độ vận chuyển điên cuồng của Ma Nguyên lực làm cơ thể hắn đã vượt qua sức chịu đựng, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, xem ra đã thụ thương nhẹ.

- Người bị thương rồi giờ bỏ ta xuống đi, ta nghĩ bản thân cũng đã hồi phục rồi! - Đại đức lữ y Khải Tư Tân rõ ràng cảm nhận được sự chấn động mãnh liệt từ thân thể Hàn Thạc, tới lúc thấy hắn không chịu đựng nổi phun ra một ngụm máu liền mở miệng nói.

Ở phía bên kia, Gia Bồ Lý Nhĩ trong thời gian ngắn đã phá hủy cốt mâu cùng Hắc Ám ma pháp của Ngải Mễ Lệ. Cặp đồng tử âm lãnh màu xám lại quét về Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ, nhất là ánh mắt khi nhìn Hàn Thạc hiện lên vài phần kinh ngạc, tựa hồ đối với ma công cùng Lục Ma Phong của hắn sinh ra một sự hiếu kỳ vô cùng.

“Phanh” Một tiếng nổ lớn, Hàn Thạc quay đầu nhìn lại thấy Cát Nhĩ Bá Đặc đã biến thân thành một hắc long khổng lồ. Toàn thân nó bao phủ hắc sắc lân giáp giống đen xì, nó quấy mạnh thân một cái làm mảng tường chắn trước mặt bọn Hàn Thạc đổ ầm xuống.

- Mọi người lên trên lưng hắn! - Vừa thấy Cát Nhĩ Bá Đặc biến thân thành hắc long, Hàn Thạc nhịn không được trong lòng mừng quýnh liền quát lên một câu, sau đó tiện tay đem Đại đức lữ y Khải Tư Tân ở trên lưng quăng thẳng về hướng hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ở phía xa. Lúc thực hiện động tác, Hàn Thạc đã sử dụng một cỗ nhu lực đỡ lấy Khải Tư Tân, khiến cho hắn lúc rơi xuống chỗ Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ không phải chịu tổn thương gì lớn đối với thân thể.

Ngoại trừ Ngải Mễ Lệ đã biết trước thân phận của Cát Nhĩ Bá Đặc ra nên không ngạc nhiên, còn lại tất cả mọi người còn lại đều đứng ngây ra đó nhìn, trong giây lát phản xạ có chút trì độn.

- Sư thứu Kỵ sĩ tất cả tập trung tại đây, toàn bộ cung tiễn thủ, trường mâu thủ và nỗ tiễn thủ chuẩn bị sẵn sàng, các người có thể trong chốc lát trở thành dũng sĩ giết rồng rồi! - Tiếng nói vang dội của Gia Bồ Lý Nhĩ đột nhiên phát ra được truyền đi rất xa rải khắp bốn bề trang viện.

- Còn đứng đực ra đó làm gì! - Hàn Thạc thấy hai người Khảm Đế Tì cùng Phỉ Bích ở bên kia vẫn giơng mắt lên nhìn thân hình khổng lồ của hắc long, nhịn không được lại gầm lên.

Hắc long ở trong Long tộc được mệnh danh là loại rồng tà ác và tham lam. Bọn chúng thích sinh sống tại những nơi âm u ẩm ướt dưới lòng đất, tính cách dâm dăng vô sỉ lại còn háu tài, cũng coi như là hóa thân của tà ác ở trên mặt đất. Nên chỗ này đột ngột xuất hiện một đầu hắc long, khiến cho Phỉ Bích cùng Khảm Đế Tì cảm thấy ngốc trệ thì cũng là chuyện bình thường. Nhưng khi nghe thấy tiếng thúc giục lần thứ hai của Hàn Thạc, hai người cuối cùng cũng hiểu được đầu hắc long này có quan hệ với hắn. Bọn họ kinh hãi liếc nhìn Hàn Thạc một cái rồi phi thân rơi xuống sống lưng của hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc.

Vừa thấy Ngải Mễ Lệ, Khảm Đế Tì, Phỉ Bích, bao gồm cả Đại đức lữ y Khải Tư Tân đều đã ở trên lưng Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc tinh thần đã bớt khẩn trương liền sử ra Ma Động Cửu Thiên thuật đồng thời bay về phía Hắc long thúc giục:

- Lập tức rời khỏi nơi này, có điều đừng bay trên cao, nếu không người sẽ lập tức trở thành cái bia sống đấy.

- Chủ nhân tôn quý! Bằng mọi giá người phải giúp ta chống đỡ lại cung tên, trường mâu do bọn họ phóng tới đây - Cát Nhĩ Bá Đặc há to vòm miệng đầy những chiếc răng bén nhọn hô một câu, rồi thốc ra một hơi long tức mang theo mùi vị khác thường, thanh âm trầm ổn mang theo một phần uy nghiêm.

- Biết rồi! Ở chỗ hỗn loạn này nếu trên đường gặp bất cứ vật cản gì thì cứ phá hư mà đi qua. Mục đích duy nhất là thoát khỏi nơi này! Việc khác người đừng để tâm. - Tới lúc khẩn yếu quan đầu này, Hàn Thạc vì tính mạng của mọi người nên cũng không có ước thúc gì với hắc long lớn tiếng dặn dò.

Khải Tư Tân ở đằng sau nghe thấy Hàn Thạc dặn dò Hắc long như vậy tựa hồ có chút không đành lòng. Có điều hắn hiểu rằng coi như Hàn Thạc đã trợ giúp hắn vài lần rồi, giờ đây cũng vì tính mạng của mọi người mà thôi, cuối cùng đành giật giật môi im lặng không nói thêm gì hết.

- Ha ha ha, tốt quá, vậy ta sẽ không khách sáo nữa!

Cát Nhĩ Bá Đặc hưng phấn reo lên một câu. Cái miệng lớn như chậu máu chứa đầy răng nanh đột nhiên hướng về phía xa xa phun ra một mảng a xít độc dịch. Khi mảng long tức độc dịch này vừa phun ra, trận hình cung tiễn thủ vừa mới bố trí xong của Sư thứu quân đoàn liền tan rã, người người hoảng sợ lui về phía sau, những người chậm chân bị độc dịch này dính phải, nháy mắt da thịt liền thối rữa lở loét, xem ra chỉ có con đường chết.

Từ phía xa đột nhiên xuất hiện mấy chục tên Sư thứu Kỵ sĩ, bọn họ trên tay đều cầm trường thương màu bạc, thân mặc ngân sắc giáp trụ sáng loáng cưỡi trên lưng Sư thứu từ trên không trung bay tới. Dẫn đầu là một người thân thể dũng mãnh, tuổi tác cũng không nhỏ, đầu khí ngân sắc từ đầu mũi thương trong tay hắn bắn ra dài hai ba thước, làm cho cây thương có hoa văn thắm sâu dày đặc giống như được nối dài thêm.

- Đi nhanh lên! Bác Bĩ A Tư Cơ đến đó, xem chừng Thiên Tai giáo hội quả nhiên là thất bại rồi! - Thấy hắc long còn muốn hung hăng quấy phá thêm, Hàn Thạc hoảng hốt cực độ, vội dậm mạnh chân lên thân nó giục giã.

(1)- Nguyên văn: Khinh xa thực lộ (è½»è½|ç xè · ^): Xe nhẹ chạy đường quen, quen việc dễ làm, ý nói đã có lần đầu tiên thì lần thứ hai, thứ ba sẽ dễ dàng hơn.

183. Chương 183:ngân Thương Sắc Bén

oOoĐối mặt với bọn họ bây giờ là mấy chục Sư thứu kỵ sĩ, trong đó có cả Sư thứu quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ và kiếm sư Gia Bố Lí Nhĩ. Với thực lực hùng hậu như vậy, nếu như tiểu hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc lựa chọn ngành kháng trực tiếp thì khác nào tự tìm tử lộ.

Nghe Hàn Thạc hồi thúc, tiểu hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng nhận thức được tình thế hiện tại nên không chần chừ, lập tức phá vách tường lao thẳng ra. Lúc này, đám cung tiễn thủ đã ổn định được vị trí đột nhiên đồng loạt khai hỏa theo hướng chỉ của Gia Bố Lí Nhĩ, mũi tên cùng trường mâu bay vùn vụt trong không trung lao thẳng tới phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Phía bên này, cả nhóm người Hàn Thạc đều tung ra đòn chống trả. Ngải Mễ Lệ phóng xuất ra ma pháp Hắc Ám hệ, hình thành một ma pháp trảo (lồng ma pháp) bầu dục màu nâu xám trên không trung. Cùng lúc, Hàn Thạc ngâm xướng xuất ra ma pháp Hắc Ám Mê Vụ, đem một vùng lớn xung quanh bao trùm trong màn sương mù. Sau đó, cả Khảm Đế Ti, Phỉ Bích lẫn Khải Tư Tân đều tận lực thi triển ra các chiêu thức của mình để chặn đứt những mũi tên đang bay tới.

Lúc trước khi cùng Gia Bố Lí Nhĩ giao thủ Hàn Thạc đã bị thương, may là ngoại trừ ma công ra hắn còn có thể sử dụng được Vong Linh ma pháp. Theo sự ngâm xướng ma pháp chú ngữ của Hàn Thạc, trên mặt đất đột nhiên hiện ra vài tên cương thi chiến sĩ cùng hai tên Tăng Ác chiến sĩ, ngoài ra còn có hơn mười khô lâu chiến sĩ, tất cả đều cố sống cố chết chặn trước lỗ hổng do hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc tạo ra.

Mục đích của Hàn Thạc khi triệu hồi ra hắc ám sinh vật là để đảm nhiệm công việc lá chắn thịt che kín lỗ hổng. Lúc này hầu như mọi công kích đều chỉ có thể đánh lên người bọn chúng.

Có ma pháp trảo của Ngải Mễ Lệ, cộng thêm dưới tác dụng của màn sương mù do Hàn Thạc phóng ra và sự hỗ trợ của Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti Khải Tư Tân, cuối cùng thì thân thể to lớn của Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Hắc ám sinh vật do Hàn Thạc triệu hồi ra giờ trên người cắm đầy tên và trường mâu, cho đến khi binh lính của Sư thứu quân đoàn tới gần, Hàn Thạc lại một lần nữa ngâm xướng ra Thi bạo thuật vừa học xong không lâu. Chú ngữ khiến cho hai tên cương thi chiến sĩ nổ tung, mười tên binh lính đang lao tới bất ngờ không kịp phòng ngự, toàn bộ trúng chiêu rồi ngã xuống rào rào.

- Bay lên trời, mau mau rời khỏi nơi này! - Lợi dụng khi hắc ám sinh vật đang lấp kín lỗ hổng trên tường, cung tiễn thủ và trường mâu thủ bên kia tạm thời không thể phát huy uy lực, Hàn Thạc liền gào lớn.

Thân hình khổng lồ của Cát Nhĩ Bác Đặc vấy đuôi một cái, hai căn phòng kế bên liền sụp đổ tan tành, đất đá bay tán loạn, cây cối xung quanh nghiêng ngả. Sau đó tiểu hắc long ngửa mặt lên trời gầm lên vang động, rồi đang từ cách mặt đất có vài thước trong giây lát hướng lên bầu trời đêm vọt đi.

- Đứng lại cho ta!

Ngay lúc này, Bác Bỉ A Tư Cơ không ngờ đang cười sù sụ lại có thể đột nhiên nhảy vọt tới một cách thần kì, ngân sắc trường thương trong tay cuồng mãnh xuất ra. Đấu khí phát ra một đạo lưu tinh màu bạc kéo theo cái đuôi giống như ráng chiều vô cùng mỹ lệ hướng phía hắc long Cát Nhĩ Bác Đặc bắn tới.

Bác Bỉ A Tư Cơ quả nhiên danh bất hư truyền. Hắc thân là Thiên không kỵ sĩ, nhiều năm từng trải chinh chiến, có sóng to gió lớn nào chưa trải qua nên chỉ trong giây lát đã đưa ra biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ. Hắc biết nếu chỉ dựa vào tốc độ của sù sụ để đuổi theo Cát Nhĩ Bác Đặc thì có lẽ không ổn, biện pháp duy nhất chính là làm Cát Nhĩ Bác Đặc bị thương trước, nếu không cho dù phía sau có một đại đội sù sụ, thì cũng chẳng có cách nào bắt được bọn người Hàn Thạc.

Trong mằng bầu trời đen kịt, cây trường thương đã ngưng tụ rất nhiều đấu khí của Bác Bỉ A Tư Cơ hiện ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Bên trong nó còn ẩn chứa khí tức sắc bén, tạo thành áp lực khổng lồ lên mấy người Hàn Thạc, phát ra âm thanh bén nhọn bay vọt đến, giống như còn mượn thêm sức gió lướt đi.

Hàn Thạc ngậm xương cấp tốc thêm một ma pháp chú ngữ cốt mâu, hai thanh cốt mâu theo tâm ý của hắn chớp mắt liền bắn tới ngân sắc trường thương. Khi mấy thanh vũ khí va chạm vào nhau, chỉ nghe vang lên “Ba ba” rồi hai thanh cốt mâu liền vỡ vụn ra, mà lúc này ngân sắc trường thương với khí thế không hề giảm sút vẫn bắn thẳng đến như trước.

Trong khi Hàn Thạc còn đang lo lắng, Ngải Mễ Lệ liền ngậm xương ra một ma pháp Hắc Ám hệ, giữa hư không lại một lần nữa xuất hiện một thanh liêm đao tử thần. Nàng vung ma pháp trượng lên, thanh tử thần liêm đao rất nhanh chém về phía ngân sắc trường thương đang phi tới.

Lại là một loạt tiếng “Ba ba” vang lên, Ngải Mễ Lệ thân thể mềm mại đứng thẳng trên người Cát Nhĩ Bác Đặc đột nhiên loạng choạng, sau đó không tự chủ được lùi lại mấy bước. Tinh thần lực ngưng tụ hắc ám nguyên tố hoá thành liêm đao tử thần, cũng giống như hai thanh cốt mâu của Hàn Thạc vừa bắn ra, trong nháy mắt vỡ tan không thấy bóng dáng.

Bất quá cũng do có thanh liêm đao tử thần của Ngải Mễ Lệ ngăn chặn, đấu khí ngưng tụ trên thanh ngân sắc trường thương đã giảm đi rất nhiều. Vô luận là ánh sáng ngân sắc đấu khí hay tốc độ công kích đều yếu đi.

Mặc dù đau nhưng Hàn Thạc vẫn muốn khen ngợi Ngải Mễ Lệ, có điều lúc này thì không thể, hắn tập trung tất cả sự chú ý lên thanh trường thương, dự định tùy thời cơ triệu hồi ra Lục Ma Phong để đối địch.

Đột nhiên hai mũi tên từ trong tay Phỉ Bích cùng Khảm Đế Ti bắn ra, trong đó mũi tên của Khảm Đế Ti bắn vào khoảng không, nhưng của Phỉ Bích lại trực tiếp đánh trúng ngân sắc trường thương.

Bị mũi tên bắn trúng, ngân sắc trường thương tốc độ lại một lần nữa giảm xuống, mà lúc này tốc độ Cát Nhĩ Bác Đặc đã tăng lên, nháy mắt đã bay về phía chân trời, để lại Bác Bỉ A Tư Cơ cười sù sụ ở phía sau, khoảng cách hai bên ngày càng lớn.

- Truyền lệnh ta! Phong tỏa toàn thành, chỉ được vào, không được ra. Truyền Tổng trận pháp đi sang các thành khác, toàn bộ đóng cửa cho ta. Ta chưa ra lệnh, tuyệt đối không được mở. Trái lệnh, giết không tha! - Ở phía sau, thanh âm la hét điên cuồng của Bác Bỉ A Tư Cơ vang vọng, ngay cả mấy người Hàn Thạc cách xa như vậy mà cũng nghe rõ.

- Nàng không sao chứ? - Mắt thấy tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Hàn Thạc buông lỏng thân thể, nhưng sắc mặt vẫn căng thẳng vô cùng, vọt nhanh tới trước người Ngải Mễ Lệ nâng nàng lên rồi vội vàng hỏi về cực kỳ quan thiết.

Ngải Mễ Lệ tháo bỏ mặt nạ, sắc mặt có vẻ có chút tái tái, nhưng thấy Hàn Thạc quan tâm chân thành như vậy trong lòng cũng thấy ngọt ngào, khẽ cười một tiếng yếu ớt nói:

- Không có việc gì, chỉ là tiêu hao ma pháp lực quá độ mới như vậy, chàng không cần lo lắng đâu, chàng thế nào rồi?.

- Ta cũng không sao, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi hẳn! - Hàn Thạc dịu dàng trấn an Ngải Mễ Lệ.

Phỉ Bích bên kia thấy Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ động tác vô cùng thân thiết, vẻ mặt có chút không tự nhiên. Nhưng bây giờ là lúc Ngải Mễ Lệ đang bị thương, vết thương này cũng là do bảo vệ mọi người mà ra, Hàn Thạc đối với nàng ấy tỏ vẻ quan tâm thì cũng đành phải im lặng chứ biết nói gì.

Ho nhẹ một tiếng, trong gió lạnh thổi vù vù Phỉ Bích đi tới bên cạnh Hàn Thạc, gò má tuyệt mỹ cũng hiển lộ sự lo lắng, cánh tay đưa lên khoé miệng Hàn Thạc lau máu đi, oán trách nói:

- Cũng thổ huyết rồi mà còn nói là mình không sao!.

Tiếng ho nhẹ cùng với sự biểu thị của Phỉ Bích ngay tức khắc khiến cho Ngải Mễ Lệ nhìn ra được điều gì đó. Nàng đang được Hàn Thạc dìu đỡ, cười khẽ dường như không có chuyện gì đẩy Hàn Thạc ra xa giữ khoảng cách khoảng hai cánh tay rồi mở miệng hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Hiện nay Ngõa Luân thành đã phong bế hoàn toàn, dựa theo cơn điên giận của Bác Bĩ A Tư Cơ, ta bắt đầu lo cho sự an toàn của mọi người rồi. - Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, nhìn Ngải Mễ Lệ nói.

Ngải Mễ Lệ gật đầu đồng ý:

- Không sai, vừa rồi hẳn vô cùng tức giận, tuyệt đối không phải là dễ dàng có thể dừng lại được. Từ trước tới giờ, trận pháp từ Ngõa Luân thành đi tới các thành thị khác đều chưa bao giờ bị phong bế. Với tình hình hiện nay, coi như như Ngõa Luân thành bị cắt đứt liên lạc với toàn bộ bên ngoài, vô luận là mệnh lệnh hay là tin tức của đế quốc hoặc địa phương khác, Ngõa Luân thành đều không nhận được, Bác Bĩ A Tư Cơ dám làm như thế, nhất định là sẽ không từ bỏ ý định.

- Đối tượng quyết đấu với ta trong lần này là Thủy hệ Ma đạo sư Hoắc Hoa Đức người ở bên cạnh của Bác Bĩ A Tư Cơ, vốn dĩ còn có thể nắm chắc là đối phó được hẳn, nhưng cuối cùng hẳn vi phạm quy củ tìm người giúp đỡ để bắt sống sau đó giam giữ ta. Hẳn muốn tìm một ít đồ vật của Tự Nhiên thần giáo, có điều ta thà chết chứ không đưa cho hẳn, nhưng đêm nay trước khi mọi người đến, hẳn nói đem tiểu An Cát Lị Tịch bắt lại uy hiếp ta, ta rất lo cho an nguy của nó. - Đại đức lữ y Khải Tư Tân, đến lúc này thật thà nói.

- Chủ nhân tôn quý, chúng ta rốt cuộc phải bay đến địa phương nào? Người nhanh ra quyết định đi chứ không chúng ta sắp bay ra khỏi phạm vi Ngõa Luân thành rồi! - Thanh âm tiểu hắc long Cát Nhĩ Bác Đặc đột nhiên vang lên trong gió lạnh.

Bây giờ Ngõa Luân thành trở thành một mớ hỗn loạn, biện pháp tốt nhất đúng là rời khỏi đây sớm một chút, thoát ly nơi thị phi này mới là sáng suốt. Nhưng nếu sau khi rời đi, hiện tại còn mấy người trong Ngõa Luân thành, phỏng chừng sẽ gặp phiền toái rất lớn, Hàn Thạc mặt lộ vẻ chần chờ, do dự không quyết nhìn sang nét mặt của những người khác.

- Sự ca ta đối với ta rất tốt, an nguy của huynh ấy cũng không thể bỏ mặc được! - Thấy Hàn Thạc nhìn về phía mình, Phỉ Bích thái độ kiên định nói.

- Ta cũng không thể bỏ qua các chiến hữu đã từng đồng cam cộng khổ! - Khảm Đế Ti cũng cả quyết.

Hàn Thạc nhìn sang phía Ngải Mễ Lệ, nàng cười thản nhiên rồi tin cậy nói:

- Người tự quyết định đi!

- Cát Nhĩ Bác Đặc, quay lại lữ quán kia! - Suy nghĩ một lát, Hàn Thạc giậm chân lên thân hắc long, trầm giọng quát.

184. Chương 184 trí Nhớ Cường Đại

oOoCát Nhĩ Bá Đặc đã cách xa A Tư Cơ, sắp thoát khỏi vòng vây còn chưa kịp vui mừng. Bây giờ thành linh nghe Hàn Thạc phân phó như vậy thì không thể không ngoái đầu lại, oán hận nói :

- Chủ nhân tôn quý, Cát Nhĩ Bá Đặc cho dù vĩ đại thì cũng không thể chống lại được cả một Sư Thứ quân đoàn a! Chúng ta gây động tĩnh lớn như vậy mà quay trở lại trong thành thì nhất định sẽ bị phát hiện!

- Bớt nói nhảm đi, nhanh đưa ta bay trở lại lữ quán, chúng ta cần phải đón mọi người cùng chạy trốn. - Hàn Thạc hừ nhẹ một tiếng.

Nói xong, hắn cũng không để ý của phản ứng của tiểu hắc long nữa mà bắt đầu suy tính biện pháp tiếp theo. Thực ra, tuy Cát Nhĩ Bá Đặc thân là hắc long nhưng chỗ để cho người có thể đứng được ở trên lưng lại hoàn toàn không lớn, cho dù quay trở về lữ quán cũng không thể cùng một lúc đưa tất cả mọi người đi được, nên mọi sắp xếp hợp lý được mọi chuyện không hề đơn giản.

Trong đầu cấp tốc suy nghĩ, bất giác đã ra khỏi khu vực hoang dã lúc nào không hay. Đến lúc ngẩng lên đã thấy Cát Nhĩ Bá Đặc sắp sửa bay vào trong Ngõa Luân thành, đầy trời toàn là Sư Thứ kỵ sĩ cười trên sư thứ đang gào thét tuần tra thị sát.

Muốn từ nơi này quay trở về được đến lữ quán, với thân hình khổng lồ của Cát Nhĩ Bá Đặc thì căn bản không thể dấu diếm tránh thoát khỏi tai mắt của Sư Thứ kỵ sĩ được. Hàn Thạc trầm ngâm một lát, đột nhiên cất tiếng nói:

- Cát Nhĩ Bá Đặc, thừa dịp Sư Thứ kỵ sĩ còn chưa phát hiện ra chúng ta, người lập tức hạ xuống, chúng ta quay trở lại lữ quán theo đường bộ.

Nghe mệnh lệnh cũng thấy hợp lý, Cát Nhĩ Bá Đặc không cầu nhàu nữa, bay thêm một đoạn để hạ thấp độ cao rồi mọi người lần lượt từ trên lưng hắc long nhảy xuống đất. Khi tất cả đã xuống hết, thân hình khổng lồ của Cát Nhĩ Bá Đặc được bao phủ bởi một vầng sáng đen nhánh rồi từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng lại một lần nữa hóa thành chàng thanh niên Cát Nhĩ Bá Đặc anh tuấn có nước da ngăm ngăm đen.

- Vừa rồi, khi xuất hiện tại Bác Bỉ A Tư Cơ trang viên, chúng ta đều đã cải trang nên bây giờ chúng ta sử dụng diện mạo thật vào thành thì có lẽ bọn chúng sẽ không nhận ra. - Hàn Thạc liếc mắt đề nghị với Ngải Mễ Lệ.

- Không sai, nhưng chúng ta là cả một nhóm người lạ, nếu đột nhiên xuất hiện vạn nhất bị Sư Thứ quân đoàn phát giác thì nhất định sẽ nghi ngờ. Ta cho rằng chúng ta nên phân tán ra, như vậy sẽ an toàn hơn.- Ngải Mễ lệ nhìn mọi người nói.

- Tốt lắm, đường trở về mọi người đều đã biết. Chúng ta chia làm hai tổ quay trở lại, nếu trong lữ quán có nguy hiểm thì chúng ta sẽ đến khu chợ phía sau hội họp. - Hàn Thạc gật đầu đồng ý với cách thu xếp của Ngải Mễ Lệ.

Sắp xếp đại khái như vậy, Phỉ Bích đương nhiên đến đứng bên cạnh Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc là ma sủng nên tất nhiên cũng không thể tách rời khỏi chủ nhân. Ngải Mễ Lệ có chút bất đắc dĩ, nhìn mấy người còn lại lên tiếng:

- Nếu vậy thì ta cùng Khảm Đế Ti tiểu thư và Khải Tư Tân trưởng lão làm một nhóm.

- Khải Tư Tân trưởng lão, người nên dùng ma pháp được tề sửa đổi dung mạo đi một chút, nếu không sẽ rất dễ bị nhận ra.- Hàn Thạc quay sang Khải Tư Tân dặn dò, rồi nhìn Phỉ Bích và Cát Nhĩ Bá Đặc nói :

- Đi thôi.

Ngõa Luân thành trước mắt so với ngày Khắc Lạp Khắc bị ám sát cơ hồ còn hỗn loạn hơn. Quân đoàn trưởng Sư Thứ quân đoàn lấy có thích khách của Tập Tây đế quốc xâm nhập để phong bế toàn thành. Trên đường cũng như trên trời, đâu đâu cũng thấy binh lính Sư Thứ quân đoàn ngược xuôi gào thét, hề thấy người lạ xuất hiện là lập tức tiến đến tra hỏi.

Dựa vào tai mắt linh mẫn của Hàn Thạc, cả nhóm ba người chỉ chọn đường nhỏ, gập ghềnh ngoắt ngoéo mà đi. Cả đám xuyên qua dưới bóng của những mái hiên nhà xếp san sát nhau nên trên đường đi tránh né được rất nhiều binh lính của Sư Thử quân đoàn

Chưa nói đến Cát Nhĩ Bá Đặc hay Phỉ Bích đều là những nhân vật có thực lực phi phàm, chỉ tính riêng Hàn Thạc sau khi não vực mở rộng thì trí nhớ trở nên cực kỳ cường đại, trong lần trở về này được phát huy một cách triệt để. Các con đường nhỏ quanh co, phức tạp trong thành Ngõa Luân hiện lên rõ ràng như một tấm bản đồ trong đầu hắn. Trên đường trở về, hướng đi của Hàn Thạc luôn thay đổi bất định

Phỉ Bích đi theo sau có cảm giác như càng ngày càng cách xa lữ quán, nếu không biết rõ ràng về những điều thần bí của Hàn Thạc thì nàng nhất định sẽ nghi ngờ hắn đi sai đường. Lòng vòng qua rất nhiều con đường nhỏ, sau khi đi qua một vài đoạn đường quanh co khúc khuỷu làm cho Phỉ Bích cùng Cát Nhĩ Bá Đặc cảm thấy mù hết cả đầu óc thì đột nhiên cửa sau của Y Liên lữ quán bỗng hiện ra trước mắt hai người.

Suốt dọc đường tới đây, không ngờ được là Hàn Thạc đã dẫn hai người tránh khỏi toàn bộ số binh lính ở cả trên không và dưới mặt đất của Sư Thử quân đoàn. Lợi dụng các tuyến đường nhỏ, ba người đi tới tận trước cửa của lữ quán mà không gặp bất kì nguy hiểm nào.

- Quá thần kỳ! - Vừa nhìn thấy Y Liên lữ quán, Phỉ Bích đầu tiên không nhận được thở phào một hơi nhẹ nhõm, đôi mắt ánh lên những tia sáng kỳ lạ chăm chú nhìn Hàn Thạc rồi thốt lên một câu tán thưởng.

- Chủ nhân tôn quý, ta cảm thấy hơi hơi chóng mặt, người làm thế nào mà nhớ được đường đi phức tạp như vậy? - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng tương tự kinh hãi nhìn Hàn Thạc, hỏi với vẻ không thể tin được.

Hàn Thạc cười hắc hắc chỉ vào đầu mình :

- Đây này, nó có thể nhớ rất rõ ràng!

Nói vậy thì cũng như là không nói gì. Nhưng về việc não vực được mở rộng thì cho dù Hàn Thạc có giải thích thì hai người này sợ rằng cũng không có cách nào hiểu được, cho nên hắn cũng chỉ có thể nói vậy mà thôi.

Nói xong, Hàn Thạc hít một hơi thật sâu, trong mắt ngấm ngầm lóe lên một tia hắc lượng quang mang tập trung nhìn vào trong Y Liên lữ quán. Đôi tai hắn cảm cũng tương tự tập trung sức chú ý để nghe ngóng lữ quán trước mặt

Khác với dự liệu của Hàn Thạc, lữ quán tuyệt đối không có gì khác lạ. Hắn lắng nghe một hồi thì thấy bên trong rất bình thường, hoàn toàn không có những âm thanh kinh hoàng ồn ào hỗn tạp, cũng không có tiếng người của Sư Thử quân đoàn tra hỏi.

- Nàng cùng Cát Nhĩ Bá Đặc hãy đi trước, ta đi một lúc tìm Lao Luân Tư để bảo bọn họ sớm rời khỏi thành! - Hàn Thạc quay sang nhìn Phỉ Bích ở bên cạnh, khẽ nói.

Phỉ Bích quay lại nhìn Hàn Thạc, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lộ rõ vẻ quan thiết, ngọc thủ cầm lấy bàn tay to thô ráp của hắn nhẹ giọng nói :

- Chàng cẩn thận một chút!

- Yên tâm, ta sẽ không việc gì đâu! - Hàn Thạc mỉm cười đáp, đoạn quay sang Cát Nhĩ Bá Đặc căn dặn:

- Nếu gặp nguy hiểm, ngươi phải bảo vệ nàng cho tốt!

Dứt lời, Hàn Thạc tựa như một cái bóng đen lao mình ẩn nấp vào trong bóng tối ở phía sau, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy tung tích đâu nữa.

Đến con đường phía trước nơi Lao Luân Tư cư trú, Hàn Thạc nghe thấy tiếng động lạ liền nhún chân nhanh chóng bay vọt lên trên một tầng cây. Từ trên cao có thể thấy Lao Luân Tư đã hóa trang cùng với Lạp Kỳ, còn có thêm hai vị kiếm sỹ mà lần trước hắn đã từng gặp qua, không ngờ lại chính là người của Thiên Tài giáo hội Bối Lâm Đạt và Cường Ni, đang chạy về phía lữ quán.

Hàn Thạc ho khan một tiếng rồi từ trên cây khẽ gọi:

- Lao Luân Tư !

Tiếng ho của Hàn Thạc đã dọa cho nhóm người này giật nảy mình. Cả bọn tay nắm chặt vũ khí hướng phía trên tàng cây, thiếu chút nữa là trực tiếp xuất thủ tấn công.

- Bồ Lai Ân, sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đã rời khỏi thành từ lâu rồi hay sao? Trong trang viên chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy các người cười trên hắc long chạy thoát xa khỏi A Tư Cơ rồi cơ mà. - Lao Luân Tư kinh dị nhìn Hàn Thạc nghi hoặc hỏi.

- Chúng ta vừa mới quay trở lại. Thôi không nói nhiều nữa, vào bên trong lữ quán hội họp xong là chúng ta phải lập tức rời đi ngay. Ngõa Luân thành bây giờ không thể ở lại được nữa.- Hàn Thạc không có thời gian giải thích nhiều, thuận miệng ứng phó một câu rồi nhảy từ trên cây xuống hòa vào đoàn người Lao Luân Tư đi về phía lữ quán.

Khi tới gần, Hàn Thạc phát hiện thấy Cường Ni chẳng những mộng bị trúng chiêu mà ngay cả ngực cũng có một mảng máu lớn, xem ra thương thế không nhẹ. Bối Lâm Đạt mặc dù vẫn đang che mặt nhưng ánh mắt có vẻ hơi ảm đạm không còn sắc bén như trước, có lẽ cũng bị thương rồi.

Mấy người Lao Luân Tư lần này chỉ có nhiệm vụ là giải quyết hậu quả, không trực tiếp tham gia chiến đấu nên tinh thần vẫn sung mãn, hiển nhiên không có ai bị thương. Chỉ có điều khiến cho Hàn Thạc không nghĩ ra được là tại sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với bọn Bối Lâm Đạt hai người. Trong hành động lần này, Hàn Thạc tuyệt đối không để cho bọn họ được gặp mặt nên theo đạo lý thì bọn họ phải không biết nhau mới đúng.

Chần chờ một chút, Hàn Thạc không nén được những nghi vấn trong lòng, hết nhìn Bối Lâm Đạt rồi lại quay sang Lao Luân Tư nghi hoặc hỏi:

- Làm sao mà các người lại biết nhau ?

- À, chỉ là trong khi rút lui chúng ta mới phát hiện ra là đã chạy cùng đường, nên sau đó mới đi chung! - Lao Luân Tư nhìn Hàn Thạc điềm nhiên như không, lơ đãng giải thích.

Bối Lâm Đạt đi bên cạnh, nghe thấy Lao Luân Tư nói vậy thì cũng gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, nhờ sự trợ giúp của Lao Luân Tư tiên sinh, hơn nữa các cao thủ đều đuổi đánh các người nên hai người chúng ta mới có cơ hội trốn thoát được.

- Thì ra là như thế !- Hàn Thạc cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy, nhưng cả Bối Lâm Đạt và Lao Luân Tư đều nói như vậy nên hắn cũng không hỏi thêm nữa.

Trong khi nhóm người Hàn Thạc và Lao Luân Tư đang đi tới lữ quán, Hàn Thạc từ xa chợt nghe được một toán binh sỹ của Sư Thứ quân đoàn đang xét hỏi lão bản Y liên của lữ quán. Thính giác nhạy bén của hắn có thể nghe thấy tiếng Y Liên cười khanh khách, tựa hồ nàng chẳng hề lo lắng một chút nào đến sự an nguy của lữ quán

Còn nhân lực kinh người của hắn phát hiện thấy trong khi một nhóm binh sỹ tra hỏi Y Liên thì có một tên quân lính tựa hồ nhận được sự phân phó gì đó đã lặng lẽ đi ra ngoài lữ quán rồi chạy rất nhanh về phía con đường cái lớn ở đằng xa, giơ tay vẫy gọi hai gã Sư Thứ kỵ sĩ đang bay lượn trên không.

- Nguy rồi, chắc là đã bại lộ! - Mặc dù không biết nguyên nhân là gì nhưng Hàn Thạc biết Y Liên lữ quán nhất định không còn an toàn nữa. Hô lên một tiếng nho nhỏ, Hàn Thạc không ần dẫu tung tích nữa, thân hình như một tia chớp lao thẳng về phía lữ quán.

185. Chương 185:chạy Trối Chết.

oOo- Gần đây thật sự không có nhân vật nào khả nghi sao? - Một tên quan binh của Sư Thứ quân đoàn cất tiếng tra hỏi chủ lữ quán Y Liên.

- Đại nhân tôn kính! Lữ quán của chúng tôi tại Ngõa Luân thành luôn luôn được bình chọn là tốt nhất. Trong suốt bao nhiêu năm qua vẫn thường xuyên phối hợp công việc với Bác Bì A Tư Cơ đại nhân, nếu có nhân vật nào khả nghi thì chúng tôi nhất định sẽ lập tức báo cáo ngay cho các vị. - Y Liên béo phịch phịch vẫn tiếp tục cười hì hì cam đoan lữ quán không có bất cứ vấn đề gì.

- Ủ! Ta nghĩ lũ quán của các ngươi chắc là cũng không có vấn đề gì. - Tên quan binh này tỏ vẻ trầm tĩnh, nghiêm túc nói.

Đúng lúc này đột nhiên vang lên một âm thanh chói tai, một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt xé rách màn đêm, rít lên “vù vù” lao thẳng về phía tên quan binh này. Dù đang cười cười nói tiếp chuyện với Y Liên, nhưng tên này thật ra đã sớm có ý đề phòng, nếu không hẳn sẽ không phải quân chạy ra ngoài cầu viện. Tiếng rít vừa mới vang lên thì tên quan binh dày dặn kinh nghiệm trận mạc này đã rút thanh kiếm to dài đeo bên hông ra đánh “soạt” một tiếng, đầu khí màu xanh thẫm đột nhiên từ trên chuôi kiếm tràn lên, tức khắc nghênh đón luồng ánh sáng màu đỏ đang bắn tới kia.

Tiếng kim loại va vào nhau “choang choảng” vang lên, Lục Ma Phong va chạm dữ dội vào đầu mũi kiếm, trong nháy mắt đánh tan đầu khí mà tên quan binh vừa phóng ra, thậm chí còn chém sứt một mảnh trên lưỡi kiếm của hắn.

Đồng thời, một bóng người như thiểm điện lao tới, tung ra một ngọn thiết quyền. Thoạt nhìn thiết quyền rất nhỏ sau đó đột nhiên biến thành lớn đánh thẳng vào tên quan binh. Cả kinh, tên quan binh liền giơ tay trái còn tự do lên che chắn đằng trước ngực, cố gắng cản trở chiêu quyền tấn công của Hàn Thạc.

Một quyền này vốn rất bình thường nhưng khi tới ngực hắn thì bỗng “phụt” một cái rồi bùng lên ngọn ma hỏa màu tím. Một luồng khí tức lạnh băng đột ngột từ tay Hàn Thạc truyền thẳng vào ngực và lập tức lan truyền ra khắp tay chân và trăm đầu khớp xương của tên quan binh đó.

Trong sát na, tên quan binh như bị rơi vào động băng, tóc và lông mi đều xuất hiện sương giá. Cả người hắn cũng bị lạnh buốt đến tận xương tủy, ngay cả khoát tay cũng chẳng còn khí lực để thực hiện.

Rút tay phải đang nắm chặt về, thuận tay chộp lấy Lục Ma Phong đang lơ lửng trên không trung, Hàn Thạc quay đầu sang hét to với Y Liên đang bàng hoàng kinh ngạc:

- Nơi này đã không còn an toàn nữa, gọi toàn bộ mọi người của lũ quán đến đây, phải chạy trốn ngay bây giờ!

Sau khi qua cơn kinh ngạc, Y Liên liền rất nhanh nắm bắt được tình thế. Lúc này, trên bầu trời, tiếng kêu quái dị của lũ Sư Thử đã từ đằng xa nhanh chóng vang lại, cho thấy rằng những phán đoán của Hàn Thạc là không sai lầm.

- Nhưng mà Ngải Mễ Lệ đại nhân vẫn còn chưa có quay về. - Trong lúc đang định rời đi thì đột nhiên nhớ là Ngải Mễ Lệ mới là người có nhiệm vụ lãnh đạo hành động lần này nên tên chủ quán không nhịn được phải nói ra một câu.

- Người không cần lo lắng về điểm này. Cô ấy sẽ nhanh chóng quay trở lại. - Hàn Thạc nắm chặt Lục Ma Phong xông vào giữa đám binh sỹ đang bắt đầu có phản ứng lại, vội vàng đáp lại một câu.

Thấy Hàn Thạc nói như vậy, Y Liên cũng không nói thêm gì nữa, gạt đầu quay người lui lại phía sau rồi hét to một tiếng:

- Rút lui.

An Cát Lị Tập cùng mấy người dong binh của Chiến Hỏa dong binh đoàn đang ẩn nấp trong lũ quán và Phi Bích, Cát Nhĩ Bá Đặc vừa mới tới, tất cả đột nhiên xuất hiện.

Vừa từ bên trong chạy ra, mấy người không chờ Hàn Thạc phân phó mà liền lập tức động thủ gia nhập vòng chiến, đem mấy tên binh sỹ Sư Thử quân đoàn còn lại ở bên cạnh Hàn Thạc giết chết hết tên này đến tên khác.

- Chạy! Rời khỏi chỗ này bằng đường của sau.

Mặc dù mấy tên binh sỹ Sư Thử quân đoàn đã chết. Nhưng bởi vì lũ quán đã bại lộ, hơn nữa vừa rồi đã có một tên đi báo tin nên dám chắc nơi đây sẽ trở thành trọng điểm vây công của Sư Thử quân đoàn, nhất là còn có hai tên Sư Thử kỳ sỹ bay lượn tít trên trời cao đã phát hiện ra những biến động khác lạ ở nơi này.

Đoàn người theo sự phân phó của Hàn Thạc cũng không thu nhặt bất cứ cái gì, liền quay người chạy vào phía đằng sau để rời đi. Chủ lũ quán - Y Liên mặc dù không tu luyện đầu khí nhưng không ngờ cũng chạy

nhANH NHƯ BAY, KHÔNG HỀ TRỞ THÀNH MỘT GÁNH NẶNG.

Những tiếng gào thét ầm ĩ khác đột nhiên từ phương xa truyền lại, Hàn Thạc đang lui bồng xoay người tung mình nhảy lên rồi đáp xuống nóc ngôi nhà bên cạnh, đưa mắt nhìn về phía xa và phát hiện được ba người Ngải Mễ Lệ, Khảm Đế Ti, Khải Tư Tân ở trong một đường phố khác, đang vừa đánh vừa rút lui về phía đằng này.

Đằng sau bọn họ chính là một nhóm gồm mười hai kỵ binh của Sư Thử quân đoàn, cưỡi ngân giáp chiến mã, tay cầm trường mâu bén nhọn đang gào thét đuổi theo ba người Ngải Mễ Lệ, tựa hồ đã phát hiện ra thân phận của bọn họ.

- Chạy đến đằng này, mau lên một chút. - Hàn Thạc đứng trên nóc nhà đột nhiên hét to, thanh âm tựa như lợi khí truyền đi rất xa, đến tận chỗ của Ngải Mễ Lệ.

Nhóm người của Lao Luân Tư chạy tới chỗ cửa sau của lữ quán chậm hơn một chút nhưng lại vừa đúng lúc gặp nhóm của Phỉ Bích lui đến đó. Đến bây giờ, không thể ngờ là tất cả những người tham dự hành động chống Bác Bĩ A Tư Cơ lần này lại cùng nhau gặp mặt tại cái lữ quán này.

- Tập hợp lại một chỗ, lợi dụng khi người của Sư Thử quân đoàn còn chưa tập trung đến hết nơi này, chúng ta hãy lập tức xông ra đánh giết để thoát ra ngoài. - Hàn Thạc đứng ở trên nóc nhà nghiêng nhiên trở thành người lãnh đạo hành động lần này, lớn tiếng hét to một câu.

- Cướp đoạt chiến mã. - Ngải Mễ Lệ đang ở đằng kia chạy tới, đột nhiên dừng lại trên không trung tối đen, ngâm xướng một loại ma pháp Hắc Âm hệ.

Mười hai kỵ sĩ đang cưỡi những con chiến mã to lớn hung hãn phi như bay trên đường thì đột nhiên có vài dòng suối màu đen ngòm chảy ngang qua. Chiến mã có tốc độ vốn nhanh như tia chớp, phi vào giữa dòng suối này thì đột nhiên trở nên vô cùng chậm chạp, móng ngựa đập xuống mặt đất không ngờ lại không gây ra bất cứ một tiếng động nào.

Một vài thân cây ở chung quanh lúc này đột nhiên giống như là sinh vật sống, từng cái cành cây giống như những con rắn ngoe nguẩy, quấn lấy vó của tất cả những con chiến mã, làm cho những con chiến mã vốn đã bị làm giảm tốc độ đứng im tại chỗ không thể động đậy được nữa.

Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân cầm trong tay cây ma pháp trượng giống như một cái rễ cây, đứng trên một cây đại thụ ở bên cạnh đang tập trung tinh thần phóng xuất ra ma pháp Tự nhiên thần giáo, đem toàn bộ cả nhóm mười hai thốt chiến mã trói chặt lại. Ngay cả hai chân của những tên kỵ sĩ đang cưỡi trên chiến mã cũng không ngoại lệ.

- Nhanh lên một chút. - Đại đức Lỗ y Khải Tư Tân cũng đột nhiên hét lên một tiếng.

- Ông nội! Người không sao chứ? - An Cát Lệ Tạt đang được người của Chiến Hỏa dong binh đoàn bảo vệ ở phía sau, vừa thấy Khải Tư Tân xuất hiện thì bỗng mừng quá mà khóc toáng lên, réo hỏi một câu.

- Cướp lấy chiến mã, chạy. - Hàn Thạc đã lao người ra, lúc này thân hình đang ở trên không trung, quay đầu hướng phía đoàn người đằng sau hét lớn.

Lao Luân Tư phát phát tay, không có thời gian để giải thích cho Phỉ Bích về những nhân vật đang đi theo bên người hắn là Bối Lâm Đạt, Cường Ni của Thiên tai giáo hội. Ngay lập tức hắn cùng Phỉ Bích, Khảm Đế Ti xông vọt ra, nhằm thẳng mục tiêu là mười hai thốt chiến mã và những kỵ sĩ bên trên đã bị Tự nhiên ma pháp trói gô lại.

Bên cạnh Hàn Thạc có Đại Đức Lỗ Y, Kiếm Sư Phỉ Bích, Ma đạo sư Ngải Mễ Lệ, Lôi hệ Ma Kiếm sư Cường Ni, thêm cả Hỏa Hệ ma kiếm sĩ Khảm Đế Ti và nhóm cao thủ của Lao Luân Tư. Một nhóm cao thủ như vậy hợp công mười hai kỵ sĩ bình thường của Sư Thử quân đoàn trên chiến mã đã bị trói chặt thì đơn giản như là giết một con kiến.

Chỉ trong thời gian mấy nhịp hít thở, đoàn người liền chia thành nhiều phương vị rồi thi triển ra tuyệt kỹ của bản thân mình. Trong chốc lát liền giết chết hết mười hai kỵ sĩ bình thường này, vút thi thể của bọn chúng xuống đất rồi mỗi người chiếm lấy một con chiến mã.

- Chạy khỏi nơi này nhanh lên. - Vừa cười lên chiến mã, Ngải Mễ Lệ liền ghìim dây cương, lập tức cất tiếng hô lớn.

Trong khi Ngải Mễ Lệ đang hô hào thì tiếng kêu quái dị của lũ Sư Thử trên bầu trời càng lúc càng nhiều. Hàn Thạc vừa ngẩng đầu nhìn thì đột nhiên phát hiện hơn mười một chấm đen từ phương xa đang bay chụm lại nơi này. Với đôi tai linh mẫn, bọn chúng có thể nghe được tiếng vó ngựa hỗn loạn, xem chừng chỉ trong thời gian rất ngắn sẽ lập thành vòng vây, vây chặt nơi này.

- Theo ta, lập tức xông ra. - Hàn Thạc ghìim dây cương, điều khiển con chiến mã quay ngược lại rồi phi thẳng về phía đoàn người Ngải Mễ Lệ đang chạy tới.

- Người điên rồi! Phía sau có hơn một trăm kỵ sĩ kia mà. - Ngải Mễ Lệ vừa thấy Hàn Thạc quay đầu, lập tức kinh sợ nhảy dựng lên, hét ra thành tiếng.

Cười khở, quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngải Mễ Lệ một cái, Hàn Thạc nói:

- Chỉ có con đường này là có thể dẫn chúng ta nhanh chóng tới được tường thành gần nhất. Nếu chúng ta không kịp rời khỏi Ngõa Luân thành thì về sau sẽ có vô số phiền toái, cho nên chúng ta bắt buộc phải mạo hiểm.

Nói xong, Hàn Thạc không chần chờ thêm nữa, cưỡi chiến mã thành linh phi vọt ra, hướng thẳng về phía tập trung nhiều tiếng vó ngựa nhất. Ngải Mễ Lệ ở đằng sau cũng chỉ sững sốt một giây rồi lập tức giục chiến mã lao đi nối theo sau Hàn Thạc.

Phỉ Bích, Khảm Đế Ti từ trước đến nay vẫn cùng Hàn Thạc phối hợp ăn ý. Hai người cũng tin tưởng vào phán đoán của hắn, Cát Nhĩ Bá Đặc càng không có dị nghị gì, cưỡi ngựa chạy theo. Khải Tư Tân và An Cát Lệ Tập cưỡi chung một con chiến mã hơi sững sốt một lát rồi sau đó cũng tương tự phi đi.

Những người còn lại hiển nhiên là có chút chần chừ. Nhưng họ cũng chỉ do dự trong chốc lát rồi cuối cùng tất cả mọi người tụ tập bên trong lũy quán đều người này nối tiếp người kia chạy theo phương hướng mà Hàn Thạc đã lựa chọn, phóng về phía tập trung nhiều tiếng vó ngựa nhất.

Con đường mà Hàn Thạc lựa chọn này rốt cuộc là sinh lộ hay là tử lộ thì không nằm trong khả năng phán đoán của bọn họ. Họ cũng chỉ có thể kỳ vọng phán đoán của hắn là chính xác.

186. Chương 186:hóa Ma Quyết

o0o

Hiện tại đã là mùa đông lạnh lẽo, ban đêm giá rét, vài chỗ trũng trên con đường đã lấp đầy băng. Hàn phong rít lên vù vù tựa như đám ác quỷ đang chạy trong bóng tối, làm người ta cảm thấy một loại uy hiếp tâm thần.

Trên con đường cái, Hàn Thạc cưỡi ngựa nhanh như chớp đi trước, đoàn người bám chặt phía sau, thần tình đều nghiêm trọng,

đã chuẩn bị sẵn sàng cho đại phiền toái này.

Tiếng gót sắt dày đặc rầm rập từ phía trước truyền đến, chưa thấy bóng người nhưng khí tức cuồng mãnh như vạn mã bồn đàng đi kèm với tiếng gót sắt rầm rập đã xung kích tới trước tiên.

Lúc này Hàn Thạc sớm đã nắm chặt Lục Ma Phong trong tay, vẻ mặt hắn lãnh khốc vứt bỏ tất cả tạp niệm, lực chú ý tập trung đến mức trước nay chưa từng có, hơi thở cùng tim đập nhẹ nhàng, theo sự trầm tĩnh của hắn tựa hồ mà thân thể cũng điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, ngay cả một số thương thế vốn có nhưng hắn cũng không thấy đau đớn gì nữa.

Trong lúc Hàn Thạc đang lắng lại ngưng thần, ý định giết chóc mở ra một con đường máu bỗng nhiên tâm thần có chút hoảng hốt tựa như đột nhiên lâm vào một cảnh giới kỳ lạ. Cùng lúc đó, đầu chấn động, một đoạn khẩu quyết huyền ảo vốn mơ hồ dần rõ ràng nhập vào trong đầu hắn.

Hóa Ma quyết là một loại ma công tà ác, sau khi đạt đến cảnh giới Chân Ma mới có thể nắm vững được. Công hiệu của Hóa Ma quyết thể hiện ở hai chữ “Hóa” và “Bổ”. Thân thể của tu ma giả tại cảnh giới Chân Ma đã đủ cứng cỏi để có Ma Anh, lúc này mỗi khi bị thương có thể lợi dụng Hóa Ma quyết trực tiếp thôn phệ huyết nhục và hồn phách của địch nhân để chữa trị cho thân thể bị thương của mình.

Lúc này Ma Anh muốn phát triển nhanh, cũng có thể dựa vào Hóa Ma quyết thôn phệ hồn phách Ma Anh, Nguyên Anh của địch nhân. Chỉ có điều trên thế giới này không tồn tại tu ma giả cùng tu đạo giả khác, nên không có khả năng có Ma Anh cùng Nguyên Anh để Hàn Thạc thôn phệ.

Trước khi một người chết đi, lực lượng của linh hồn còn sót lại chưa biến mất, lúc này có thể lợi dụng Hóa Ma quyết trực tiếp hấp thu hồn phách của địch nhân, lợi dụng lực lượng hồn phách đó bổ sung cho Ma Anh, trước mắt là phương thức nhanh nhất để Hàn Thạc tiến giai lên cảnh giới tiếp.

Nếu một người đã chết lâu, lực lượng linh hồn còn sót lại sẽ nhanh chóng biến mất trong một khoảng thời gian, hoàn toàn biến mất trong thiên địa. Bởi vậy muốn thông qua Vong Linh ma pháp triệu hoán Oán Linh để bổ sung là hoàn toàn không thể thực hiện được. Bởi vì Oán Linh là sản phẩm của một không gian khác, cũng không biết đã chết bao lâu, lực lượng linh hồn đã sớm biến mất hầu như không còn, lưu lại chỉ là một chút vết tích tánh mạng đơn giản nhất.

Kỳ thật, Hàn Thạc lợi dụng Nguyên Ma quật cùng Âm Ma quật để luyện chế Nguyên Ma và Âm Ma, bởi vì tác dụng của bốn mạng tinh huyết cùng Ma Nguyên lực của hắn. Chính vì vậy cái đám Oán Linh không có lực lượng hồn phách, thông qua trận pháp lại được trao trả lực lượng linh hồn, điều này tạo thành Nguyên Ma và Âm Ma, hấp thu bốn mệnh tinh huyết cùng đại lượng Ma Nguyên lực của hắn mới một lần nữa có được loại lực lượng này, sở hữu thần thông khó có thể tin đc.

Một đoạn khẩu quyết huyền ảo trong khi Hàn Thạc cưỡi ngựa chạy băng băng, bởi vì lắng lại ngưng thần tập trung lực chú ý, thần kỳ nhập sâu vào não hải hắn. Đến khi Hóa Ma quyết vụt một vòng trong đầu thì thân hình hắn vẫn cưỡi ngựa phi nhanh không chút trở ngại.

Tiếng gót sắt phía trước càng thêm dày đặc rầm rập giống như tiếng trống gõ vào tim Hàn Thạc, trong khi hai mắt chăm chú nhìn phía trước, tâm thần hắn tỉnh táo ngự động ma công, dựa theo quỹ tích vận hành của Hóa Ma quyết cố gắng xem có thể có hiệu quả gì.

Ngoài ý liệu của Hàn Thạc, trong khi hắn âm thầm vận chuyển ma công thì thần kỳ phát hiện Ma Nguyên Lực dựa theo quỹ tích vận chuyển của Hóa Ma quyết không ngờ là vận hành vô cùng thông suốt, trên đường không có gì trở ngại cả

Sau đó Hàn Thạc mới nhận thức được, thân thể đạt tới Chân Ma chi cảnh, đại đa số kinh mạch đều được khai phá mở rộng, lúc này quỹ tích vận hành trong kinh mạch của Hóa ma quyết cùng với Huyền Băng Ma Diễm quyết hơi giống nhau, một số kinh mạch bất đồng cũng đã thông suốt, lúc này tâm thần Hàn Thạc vừa động, liền lập tức cảm giác được biến hóa của thân thể.

Trong lúc Hàn Thạc vận chuyển Hóa Ma quyết, đưa tác dụng cùng tâm thần chuyển đến tay trái thì một luồng ma khí nồng nặc tại lòng bàn tay tản ra khí tức quỷ dị khó lường, hình thành một dòng lốc xoáy tựa như hắc động, dường như có một loạt lực hút kỳ dị xoay tròn, bên trong không thể ngờ lại có hắc sắc quang mang lập lòe, lộ ra khí tức khiến kẻ khác sợ hãi.

Lốc xoáy do ma khí ngưng tụ tại lòng bàn tay tịnh không lớn, nhưng Hàn Thạc cũng đã nắm vững Hóa Ma quyết, công hiệu cụ thể như thế nào, hắn chỉ có bắt người khai đao mới có thể chính thức biết.

Nhưng vào lúc này từ phía trước Hàn Thạc chợt có tiếng quát:

- Người phía trước lập tức dừng lại tiếp nhận thẩm vấn, nếu không giết không tha!

Kỵ sĩ dày đặc cưỡi chiến mã gào thét lao đến, trong tay cầm trường thương màu bạc vận khởi đầu khí xanh đậm trong đêm đen có vẻ cực kỳ chói mắt.

- Hắc hắc, rốt cuộc ai giết ai, ta đang muốn thử xem! - Hàn Thạc cười điên cuồng ha ha, hai chân thúc vào hông chiến mã, tốc độ chạy càng thêm mau lẹ, nhằm thẳng về phía kỵ sĩ này lao tới.

Lúc sắp gặp nhau, Hàn Thạc đã thấp giọng ngâm xướng Vong Linh ma pháp, mấy kỵ sĩ gần nhất định công kích hấn bỗng nhiên phát hiện cốt mâu từ đâu lao tới, hấp tấp giơ vũ khí lên chống đỡ. Một cây trường thương khác đâm tới, được Hàn Thạc ngâm xướng tạo thành một tấm bạch cốt thuẫn bài bên vai trái ngăn lại.

Dưới sự yểm hộ của Vong Linh ma pháp, khí thế Hàn Thạc như cầu vồng lao thẳng vào kỵ sĩ vừa kêu la lúc trước, Lục Ma Phong sắc bén cùng trường thương của tên kỵ sĩ va chạm leng keng, không ngoài ý liệu của hấn, trường thương ngay lập tức bị gãy làm hai đoạn. Lợi dụng kỵ sĩ trong nháy mắt còn đang ngốc trệ, từ cạnh sườn gã thét lên phi tới, đột nhiên vươn một trảo ra, không ngờ đã tóm được kỵ sĩ đó.

Thân thể cường tráng dị thường của Hàn Thạc, tay trái chộp được kỵ sĩ này liền dụng lực bóp mạnh lại khiến xương bả vai của gã vỡ vụn. Sau đó tay phải cầm Lục Ma Phong sắc bén, thoáng cái đâm xuống ót hấn, tức thì máu tươi phọt ra.

Vốn kỵ sĩ này còn đang kêu gào đau đớn, bị Lục Ma Phong đâm cho một nhát khiến cho tiếng kêu thảm của gã càng thêm kịch liệt, nhưng không còn khí lực giãy dụa, giống như biến thành ngu dân.

Tay trái đỡ lấy người gã, lúc này nhân cơ hội vận khởi Hóa Ma quyết. Thoáng chốc huyết nhục cùng sinh mệnh lực của kỵ sĩ này, lấy tay trái của Hàn Thạc làm trung tâm, từ cổ gã theo dòng lốc xoáy bị cuốn nhanh vào bên trong cánh tay.

Một cỗ lực lượng quái dị dâng trào, thông qua Ma Anh cùng thân thể Hàn Thạc chuyển hóa, đột nhiên dừng mãnh tiến vào người hấn. Thân thể vừa mới bị thương, bởi vì lực lượng dừng mãnh này tiến vào, như là được ăn linh đan diệu dược, thần kỳ nhanh chóng khôi phục lại. Hàn Thạc có thể cảm giác được rõ ràng, một số mạch máu trước ngực bị vỡ, dưới luồng lực lượng siêu việt liên tục liền lại.

Đồng thời, kỵ sĩ bị Hàn Thạc chế trụ kia, thân thể do huyết nhục cùng sinh mệnh dần dần biến mất, đang từ từ khô héo biến thành tro bụi màu nâu. Sau khi huyết nhục hấn được Hàn Thạc hoàn toàn thu nạp, tương tự một tia hồn phách như giọt nước cũng bị Ma Anh hút đi.

Đến khi Hàn Thạc buông tay thì một trận gió lạnh thổi tới, thân thể gã mất đi huyết nhục cùng sinh mệnh lực, biến thành tro bụi bay đầy trời. Một người rõ ràng sống sờ sờ, vì bồ hoá của Hóa Ma quyết, mà trong nháy mắt hồn phi phách tán, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên thế gian.

Thân là thi pháp giả (người làm phép), trong thời gian ngắn ngủi này, Hàn Thạc hấp thu huyết nhục cùng sinh mệnh lực của kỵ sĩ đó, chữa trị khỏi thương thể chịu lúc trước, bây giờ tinh thần lại bắt đầu rạng rỡ.

Hóa Ma quyết quả thần kỳ và tà ác, khiến Hàn Thạc cũng phải hoảng sợ, hấn vạn lần cũng không ngờ tới tác dụng của Hóa Ma quyết, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp đã hấp thu hết huyết nhục cùng sinh mệnh lực, dùng để bổ sung cho thương thể của bản thân.

Đây là điển hình cho cách làm hại người lợi mình, nhưng lại rất thích hợp với đạo lý của tu ma giả. Không bận tâm tới sinh tử của kẻ khác, thông qua việc giết chóc và thôn phệ, lợi dụng hồn phách và sinh mệnh lực của người khác để mình nhanh chóng khôi phục và tiến giai, chính là cách làm quen thuộc của tu ma giả từ trăm ngàn năm qua.

- Ác ma, hấn là ác ma! - Mấy tên kỵ sĩ ngăn trở trước mặt Hàn Thạc, mắt mở trừng trừng nhìn tên thủ lĩnh bị hấn giết chết một cách quỷ dị tà ác như vậy đều kinh hãi vạn phần. Một tên trong đám đó hoảng sợ la hét.

Cách làm tàn ác vừa rồi của Hàn Thạc, hiển nhiên là vượt xa khỏi phạm trù có thể giải thích của chúng, nhất là tay trái Hàn Thạc thôn phệ huyết nhục, máu tươi cùng xương cốt bắn tung toé, bị tay trái như ác ma của hấn như là ăn thịt người hấp thu, làm bọn chúng khó có thể tiếp nhận được.

Hiện tại Hàn Thạc đã lao vào giữa đám kỵ sĩ này, bởi vì đường cũng không đủ rộng lớn, kỵ sĩ phía trước cơ hồ hoàn toàn bị chặn đường.

Tốc độ Hàn Thạc vốn mau lẹ, cũng không thể không chậm lại một chút, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đón đợt công kích tàn khốc của địch nhân, đột nhiên lại phát hiện đám địch nhân xung quanh đều thờ người ra, mỗi tên nhìn mình tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, không ngờ lại không ai dũng cảm tiến lên động thủ trước.

Lời tác giả: Hóa Ma quyết với thôn phệ của Vô Cực ma công có điểm tương đồng, bất quá cũng không quá giống nhau. Vô Cực ma công thôn phệ chính là Chân Nguyên lực và Ma Nguyên lực, chủ yếu là tu luyện để gia tăng tu vi bản thân. Mà Hóa Ma quyết trực tiếp nhằm vào huyết nhục cùng hồn phách, chủ yếu tác dụng là chữa trị thân thể, lấy linh hồn cung cấp cho Ma Anh.

187. Chương 187:hãy Bay Tới Đây

oOoMấy người này ngậy ra trong giây lát, đủ thời gian để nhóm người của Ngải Mễ Lệ trong đoàn người đang đứng sau lưng Hàn Thạc gia nhập vào cuộc chiến. Mỗi một người xông lên đều không hề lưu tình, tấn công những kỵ sĩ đứng ở hàng đầu.

Trong nháy mắt, ma pháp cùng đầu khí sắc bén đồng thời bộc phát giống như tạc đạn làm cho rất nhiều kỵ sĩ nặng thì thảm tử, nhẹ thì trọng thương.

Đối mặt với sự uy hiếp tính mạng, những kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn vừa bị Hóa ma quyết của Hàn Thạc làm cho kinh hoàng, buộc phải liều chết tiến hành phản kích. Trường mâu, tên nổ và cả trường thương sắc bén tất cả đều được phóng về phía nhóm người của Hàn Thạc.

Do con đường hoàn toàn bị những kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn đứng kín, nên khi đoàn người Hàn Thạc xông đến không thể tránh khỏi giao tranh. Khi những kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn rũ bỏ được nỗi sợ hãi, quyết tâm liều chết phản kích. Ngay lập tức bọn họ liền gây ra trở ngại không nhỏ đối với đoàn người của Hàn Thạc.

Tuy nhiên, mỗi cá nhân trong nhóm người của Hàn Thạc đều là những cao thủ có vũ kỹ hoặc ma pháp rất mạnh. Trên con đường chật hẹp này, các kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn không thể phân tán ra để tạo thành thế bao vây nên thủy chung chỉ có mấy kẻ đi đầu là có thể chiến đấu chính diện với nhóm của Hàn Thạc.

Đối đầu trực diện thì bọn họ đương nhiên không phải là đối thủ nên chỉ trong thời gian rất ngắn ngủi, rất nhiều kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn liên tục bị chém ngã ngựa. Đáng tiếc, bọn họ đều là những chiến sĩ thân kinh bách chiến nên khi đã liều chết tiến hành phản kích thì tốc độ của nhóm Hàn Thạc cũng bị gây trở ngại mà giảm xuống.

Đột nhiên có tiếng kêu quái dị của Sư Thử truyền tới từ hướng mà mấy người Hàn Thạc đã đi qua. Vừa nghe được, Hàn Thạc lập tức hiểu rằng đại đội Sư Thử kỵ sĩ hẳn là đang chạy tới đây. Nói không chừng trong đó có cả quân đoàn trưởng quân đoàn Sư Thử Bác Bỉ A Tư Cơ.

- Mau xông lên, nếu không sẽ không kịp. - Hàn Thạc quát to, xoay người nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc phân phó:
- Biến thành rồng, nghiền nát tất cả cho ta.

Sau tiếng quát lớn của Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc từ trên lưng chiến mã bay vọt lên rồi ở trên không trung biến thành hắc long với thân hình khổng lồ. Cát Nhĩ Bá Đặc trong hình dạng của hắc long gào thét bay đến, há mồm phun ra ngọn lửa bùng bùng thiêu cháy mười mấy tên kỵ sĩ của Sư Thử quân đoàn.

Tiếng chân bước nặng chịch từ phía sau vang lên, chỉ thấy Thiết giáp Khôi lồ thú trông giống như tam nhân tà thần An Tư Dịch Tư dưới sự điều khiển của Bối Lâm Đạt cũng xông vào giữa đám người, cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc đồng thời phát ra sức tàn phá hết sức kinh khủng, tạo thành một cuộc tập kích thê thảm đối với đám kỵ sĩ này.

Hàn Thạc chú ý quan sát một chút thì phát hiện thiết giáp trên thân Khôi lồ thú của Bối Lâm Đạt bị nhiều vết chém rõ rệt hơn so với lần gặp trước đây ở trong quán trọ Y Liên. Thiết giáp Khôi lồ thú vô cùng uy mãnh, chỉ là nếu so sánh với lần trước thì tựa hồ nhếch nhác hơn vài phần và tốc độ dường như cũng chậm đi một chút.

Chẳng cần nghĩ ngợi nhiều Hàn Thạc cũng biết được là sau khi ám sát A Tư Cơ ở bên trong trang viên, Thiết giáp Khôi lồ thú này đã bị đánh cho bị thương. Nếu không thì chắc chắn hôm nay nó sẽ không hề có cái bộ dáng này. Hắn bỗng nhiên phát hiện đôi mắt của Lao Luân Tư đột nhiên ánh lên những tia cực kỳ hưng phấn. Đôi mắt hắn tỏa sáng rực rỡ nhìn chằm chằm vào Thiết giáp Khôi lồ thú, miệng còn tựa hồ không ngừng than thở.

Có lẽ Lao Luân Tư sở dĩ muốn cứu Bối Lâm Đạt phỏng chừng cũng là do thấy được giá trị của con Thiết giáp Khôi lỗi thú này. Một con quái vật khổng lồ có sức tàn phá kinh người như vậy, nếu có thể lợi dụng làm vũ khí chiến tranh thì cho dù là công thành hay là chiếm đất cũng đều thuận lợi. Khó trách Lao Luân Tư lại hưng phấn đến như vậy.

Được hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Thiết giáp Khôi lỗi thú mở đường, bọn người Hàn Thạc ung dung thoải mái hơn rất nhiều. Trong tiếng rên la thảm thiết như sói tru quỷ khóc, mấy người Hàn Thạc vượt qua con đường đã bị phá tan hoang, định tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất phía trước mấy người bỗng chồm lên mấy cái thổ thú rất lớn, mỗi cái thổ thú đều dài mấy thước mang theo khí thể hung mãnh đâm về phía hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc đang bay thấp là trên mặt đất. Ngoài ra còn có hai con thủy long do thủy hệ ma pháp tạo thành đột nhiên xuất hiện, tựa như băng trụ thành linh bắn về phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Cát Nhĩ Bá Đặc đang hưng phấn gầm thét oang oang, gặp bất ngờ không kịp đề phòng tức nên lập tức trúng chiêu. Thân hình khổng lồ lão đảo quay cuồng một chút rồi rơi ầm ầm xuống đất. Tất cả những kỵ sỹ còn sống sót sau trận oanh tạc điên loạn vừa rồi đều dùng các loại vũ khí trong tay đánh về phía Cát Nhĩ Bá Đặc, lại gây thêm một đợt thương tích nữa cho hắn.

- Đáng chết! Không ngờ các ngươi lại làm ta bị thương, ta phải giết các ngươi.

Cát Nhĩ Bá Đặc rít lên một tiếng sắc nhọn, sau đó phun lửa nhằm thẳng vào hai gã ma đạo sư thổ hệ và thủy hệ ở phía trước mặt, vùng vẫy cái thân hình khổng lồ trực tiếp đánh nát mấy căn nhà ở chung quanh, tiếp đó lại bay lên một lần nữa.

- Chạy mau. - Một tên ma đạo sư tỉnh táo hét lên một tiếng. Sau đó, hai người dùng phiêu phù thuật bay lên trời cao rồi bỏ đi theo một hướng khác.

- Không được đuổi theo. Chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này. - Hàn Thạc nhìn thấy Cát Nhĩ Bá Đặc nổi điên, đang muốn truy kích hai tên ma đạo sư thì chợt quát một tiếng ngăn không cho hắn truy đuổi.

Cát Nhĩ Bá Đặc vừa mới xuất đạo, kinh nghiệm chiến đấu không đủ, hơn nữa lại tự cao tự đại nên cũng khó trách bị thua thiệt trong tay hai tên ma đạo sư kia. Lát nữa khi mọi người đến chỗ tường thành, nếu không có Cát Nhĩ Bá Đặc, chỉ dựa vào Thiết giáp Khôi lỗi thú mà muốn đánh sập một đoạn tường thành thì nhất định không thể làm được. Bởi vậy, Hàn Thạc tuyệt đối không cho phép Cát Nhĩ Bá Đặc tự tiện hành động.

Vì có liên kết khế ước từ trước nên sau khi hắn hạ lệnh, Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù đã xoay ngang mình trên không cũng chỉ làu bàu vài câu rồi cuối cùng ngoan ngoãn tiếp tục lao về phía trước. Bất quá, bởi vì vừa bị thương nên tốc độ bay của Cát Nhĩ Bá Đặc đã không còn mau lẹ nữa.

Tiếng kêu quái dị của lũ Sư Thử phía sau mỗi lúc một gần, đoàn người Hàn Thạc bỏ chạy thực mạng, cuối cùng cũng đến được chỗ thành tường gần nhất. Suốt dọc đường, bọn họ cũng gặp phải một số nhóm binh sỹ của quân đoàn Sư Thử, nhưng dưới sức tấn công của một lực lượng như thế này thì chỉ trong phút chốc mấy đám binh sỹ đó đã bị đánh tan tã.

- Đánh sập một đoạn tường thành. - Tới được chỗ này, Hàn Thạc lại một lần nữa hạ lệnh.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc và Thiết giáp Khôi lỗi thú đồng thời nhằm vào một chỗ tường thành tập trung oanh kích, không ngờ bức tường thành vững chắc này chỉ rung rinh phát ra những tiếng “Dát chi”, nhưng không phải bị đánh sập ngay tức khắc.

- Để ngăn cản Tập Tây đế quốc xâm lược, tường của Ngõa Luân thành đều sử dụng nham thạch rắn chắc mà xây đắp nên. Sử dụng hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đánh sập tường thành cũng chẳng bằng trực tiếp bay qua luôn cho tiện. - Ngải Mễ Lệ vừa đến, thấy lần công kích đầu tiên của Cát Nhĩ Bá Đặc không gây được tác dụng gì thì liền lên tiếng đề nghị. Nhìn thoáng qua đánh giá tình hình rồi Hàn Thạc quyết đoán nói:

- Những người không thể bay qua tường thành thì lập tức cưỡi lên để hắc long để bay qua. Chỉ được đi người không, bỏ hết ngựa lại.

Đã là một con rồng thì cho dù phải chết cũng không bao giờ nguyện ý để cho mấy con chiến mã cấp bậc thấp hơn hẳn trèo lên trên mình. Nếu không sẽ tạo thành sự sỉ nhục, một vết nhơ suốt đời của nó. Tất

nhiên, hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không phải là ngoại lệ. Hàn Thạc cũng sớm hiểu được cấm kỵ này cho nên mới từ bỏ ý nghĩ đưa chiến mã lên lưng nó.

Có vài người thuộc Chiến hoả dong binh đoàn, bọn Khảm Đế Ti, An Cát Lị Tạt và Khải Tư Tân là không bay được, liền theo mệnh lệnh của Hàn Thạc lập tức bỏ ngựa nhảy phốc lên lưng của hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc. Ngải Mễ Lệ với cảnh giới ma đạo sư cũng túm lấy chủ tử quán Y Liên thân hình mập mạp từ từ bay lên.

Tam vương tử Lao Luân Tư sử dụng phi tường quyền trực đất giá cũng tương tự cấp theo Khách Lạp Kỳ nhẹ nhàng bay lên, tốc độ cũng không phải là chậm. Xem ra phi tường quyền trực này nhất định phải do một vị phong hệ đại ma đạo sư làm ra.

Hai người Bối Lâm Đạt và Cường Ni của Thiên Tai giáo hội vốn không được Hàn Thạc quan tâm đến. Nhưng ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Bối Lâm Đạt sau khi thu hồi con khôi lỗi thú trông giống như tam nhãn Tà thần thì lại phóng thích ra một con khôi lỗi thú mỏng dẹt trông giống như một chiếc điều. Khôi lỗi thú này dường như là được chế tạo từ một loại gỗ kỳ lạ, không ngờ là có thể mang theo hai người Bối Lâm Đạt và Cường Ni bay vút lên trời cao, không phải vô kế khả thi như Hàn Thạc đã dự đoán.

Đến thời điểm mấu chốt thì tất cả mọi người mới nối tiếp nhau thi triển những thủ đoạn mà mình còn dấu giếm. Cho nên lúc này Hàn Thạc mới đột nhiên phát hiện rằng ngoại trừ Chiến hoả dong binh đoàn và Đại đức Lỗ Y Khải Tư Tân ra thì những người khác đều là những người có tiền. Tất cả bọn họ đều có khí cụ bay lượn để trốn chạy bảo vệ tính mạng.

Phát hiện mọi người đều vào vị trí của mình, Hàn Thạc tung người nhảy tới bên cạnh Phỉ Bích. Phỉ Bích lúc này cũng đang định nhảy lên lưng Hắc Long thì bị Hàn Thạc bắt ngờ tiến đến ôm chặt lấy. Trước dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của Phỉ Bích, Hàn Thạc sử dụng Ma Động Cửu Thiên Thuật mang theo thân thể thoang thoảng hương thơm của nàng phá không bay lên.

Vì hai người kề sát nhau nên mùi hương thoang thoảng bay vào mũi Hàn Thạc. Phỉ Bích rất bối rối, thở dồn dập, mắt không ngừng lóe lên những ánh mắt kỳ dị rồi bỗng không hiểu vì sao lại ghé đôi môi đỏ mọng kề sát vào tai Hàn Thạc thốt lên hỏi về ngạc nhiên:

- Sao chàng lại có thể bay được?

Chẳng riêng Phỉ Bích mà ngay cả bọn Lao Luân Tư, Khảm Đế Ti phát hiện hành động kỳ dị của Hàn Thạc thì cũng há mồm tròn mắt, ở trên lưng Hắc Long liền tiếp thốt lên những tiếng kêu kinh ngạc. Bọn họ cũng không nghĩ ra tại sao Hàn Thạc lại có khả năng ngự không bay lượn.

Điều còn làm cho mọi người càng thêm kinh ngạc chính là Hàn Thạc mang theo Phỉ Bích mà tốc độ bay lượn không ngờ lại cực kỳ nhanh chóng, như tia chớp vượt sang bên kia tường rồi hướng tiếp tục lẳng không bay đi.

Suốt từ đầu đến giờ, sở dĩ không sử dụng phi tường thuật bởi vì phi tường thuật là một phương pháp vô cùng hao phí thể lực. Hàn Thạc tu luyện ma công thì hao phí chính là ma nguyên lực, mà Ngải Mễ Lệ dùng ma pháp thì lại hao phí tinh thần lực. Đối với dạng ma đạo sư như Ngải Mễ Lệ mà nói thì việc sử dụng phiêu phù thuật bay lượn làm cho tinh thần lực hao tổn cực kỳ lớn. Nếu bay lượn trong một khoảng thời gian dài sẽ khiến cho ma đạo sư hao kiệt hết tinh thần lực.

Mặt khác, như Ngải Mễ Lệ là một ma pháp sư cấp bậc ma đạo sư, cho dù lợi dụng phiêu phù thuật để bay đi thì tốc độ cũng không nhanh hơn bao nhiêu so với chiến mã. Cho dù là cự long vô cùng cường đại thì khi bay lượn trong thời gian dài cũng tiêu hao rất nhiều thể lực. Lúc trước, Cát Nhĩ Bá Đặc đã mang theo mọi người bay một quãng đường khá dài, hơn nữa hắn lại bị thương dưới tay của hắc ám tinh linh nên nếu có thể cưỡi chiến mã được thì Hàn Thạc đã không để cho hắn mang theo mấy người An Cát Lị Tạt bay lượn trên không.

Nhưng bây giờ chiến mã đã bị vứt bỏ mà kỵ sĩ Sư Thửu quân đoàn lại đang đuổi sát ngay phía sau nên đối với mọi người mà nói thì việc bay lượn cũng không phải là chuyện ung dung thoải mái gì. Bọn họ chỉ có thể măm mồm lợi mà bay đi với hy vọng có thể ly khai Ngõa Luân thành càng xa càng tốt.

Truy binh không hề buông lời một chút nào, khi bọn người Hàn Thạc vượt qua tường thành tiếp tục bay về

phía trước thì Hàn Thạc ở trên trời cao đã thấy hơn một ngàn kỵ binh của sư thứu quân đoàn trùng trùng điệp điệp như một đám đen trên bầu trời đuổi sát không rời. Xem ra, Bác Bửu A Tư Cơ đã thật sự là vô cùng giận dữ, dự định không giết hết đám người bọn hắn thì sẽ không bỏ qua.

Phía trước chỉ còn cách một sơn cốc lớn tên là Khoa Nhĩ Lan là đến Tập Tây đế quốc. Xung quanh sơn cốc này là các dãy núi lớn nhỏ nối tiếp nhau, bên trong cây cối tươi tốt, dân cư thưa thớt. Chỉ cần tiến được vào khu vực rộng lớn này thì đám người của Bác Bửu A Tư Cơ cho dù có cười sư thứu mà muốn tìm ra nhóm của Hàn Thạc cũng còn khó hơn lên trời.

Bởi vậy, sau khi xác định được mục tiêu, Hàn Thạc lại một lần nữa trở thành đầu lĩnh. Giải thích sơ qua về tình thế, sau đó hắn ôm Phỉ Bích đi đầu còn hắc long chở bọn Khảm Đế Ti, An Cát Lệ Tập theo sau tiếp tục bay về phía trước.

Trong thời điểm nguy hiểm này, tất cả mọi người đều cố sức lao vùn vụt về phía trước. Hai người Lao Luân Tư, Bối Lâm Đạt không biết có phải có tâm tư riêng hay không nhưng trên mặt không ngờ lại tỏ vẻ hưng phấn khó hiểu nhìn vào Hàn Thạc ở phía trước, lần lượt tăng tốc độ tựa như muốn vượt qua hắn..

Hàn Thạc ôm Phỉ Bích trong lòng, nhìn hai người phía sau đang có vẻ hưng phấn đuổi theo thì không khỏi khóc dở mếu dở. Bây giờ, tất cả mọi người đều chạy trốn chết, hai người kia chẳng hiểu sao lại phát cuồng, tựa hồ lấy việc đuổi theo mình như để có thể chứng minh một cái gì đó.

- Trong chuyến hành động lần này, người đầu dấu điểm cả hai bọn họ. Từ đầu tới cuối đều đảm nhiệm là người chỉ huy. Đối với hai người tính tình cao ngạo này mà nói thì nhất định là sẽ có chút tức giận. Bây giờ chàng ôm thiếp mà vẫn bay nhanh hơn bọn họ, nên họ lại càng thêm tức giận là lẽ đương nhiên. - Phỉ Bích nhìn ra phía sau, kẻ sát tai của Hàn Thạc nói với giọng êm dịu.

- Thì ra là như thế. Mà điều này tựa hồ không cần thiết a. - Hàn Thạc trong lòng kinh ngạc, lạ lùng nói.

- Nếu như chàng không phải ý trung nhân của thiếp, mà về mọi phương diện đều hơn thiếp thì thiếp cũng muốn tìm cách chiến thắng chàng.

- Khách khách. Đây chỉ là chuyện nữ nhi thường tình thôi mà thôi. - Phỉ Bích thấp giọng giải thích một câu, sau đó tình nghịch ghé sát vào tai Hàn Thạc hỏi:

- Chàng có thể đánh thắng bọn họ không?

Đang ôm mỹ nữ ấm áp trong lòng khiến cho Hàn Thạc hào khí trùng thiên, cười vang lên những tiếng ha hả thật lớn. Ngay cả mối hiểm nguy hiện tại cũng đều quên hết, trầm giọng nói:

- Ôm chặt đấy nhé. Ta lập tức làm cho bọn họ tuyệt vọng.

188. Chương 188:nội Chiến

Ma Động Cửu Thiên thuật mà Hàn Thạc tu luyện, xét về trình độ thì hơn xa Phiêu Phù thuật của Ma đạo sư. Bởi vậy, khi hắn toàn lực quán nhập Ma Nguyên lực để ngự không phi hành, tốc độ vô cùng nhanh, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Hơn nữa thể trạng của Hàn Thạc giờ đang cực kỳ sung mãn, bởi vì lúc trước sử dụng Hóa Ma quyết để hấp thu huyết nhục cùng hồn phách của một tên kỵ sĩ, vì vậy những thương thế do lần liều mạng chiến đấu cùng Bác Bửu A Tư Cơ đến nay đã khỏi hẳn. Bây giờ, khi Hàn Thạc toàn lực phi hành, tốc độ nhanh như tên bắn, trong đêm tối chỉ thấy nhoáng lên một cái rồi biến mất không thấy tung tích.

Lao Luân Tư và Bối Lâm Đạt ở phía sau đang mừng thầm vì thấy khoảng cách với Hàn Thạc ngày càng gần, thì bỗng nhiên phát hiện tốc độ của Hàn Thạc chợt gia tăng gấp đôi, nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Khẽ lắc đầu cười khổ, Lao Luân Tư trong lòng không khỏi có chút bồi hồi, cảm thán. Đành tự hỏi, con người Hàn Thạc rút cuộc còn ẩn chứa bao nhiêu sự thần kỳ đây, thậm hạ quyết tâm bằng mọi giá phải thu phục được con người này.

- Thế nào? - Khi đã cách một quãng rất xa so với bọn Lao Luân Tư và Bối Lâm Đạt, tốc độ của Hàn Thạc liền chậm lại, vòng tay vẫn ôm lấy Phỉ Bích, nói về kiêu hãnh.

- Sao chàng làm được như vậy? - Phỉ Bích lộ rõ vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

- Ha ha, việc này nàng cũng đừng để ý làm gì, dù sao việc ta có thể bay lượn cũng không đáng gì đến Vong Linh ma pháp cả. - Hàn Thạc cười nhẹ giải thích.

Cả một đêm dài chiến đấu và tránh sự truy đuổi của binh lính quân đoàn sư thứ tư, lúc này trời đã rạng đông. Khe núi Khoa Nhĩ Lan Đại trước mặt đang từ từ đắm mình trong ánh nắng ban mai theo những tia nắng dần lộ dạng. Khắp nơi trên mặt đất tỏa sáng giống như trên mình khoác lên một dải lụa bạc.

Hàn Thạc quay đầu lại chăm chú theo dõi, thấy thân ảnh của đám người bao gồm hắc long Cát Nhĩ Bác Đặc, Ngải Mễ Lệ, Lao Luân Tư cùng Bối Lâm Đạt đang tiến tới. Cùng lúc, hần chợt nhìn thấy lơ nhố những chấm đen ở xuất hiện ở nơi xa xa.

Nhanh chóng ước lượng, Hàn Thạc nhận thấy đám người mình cùng binh lính của sư thứ tư quân đoàn đang đuổi theo vẫn giữ được một khoảng cách an toàn. Nhìn khe núi Khoa Nhĩ Lan Đại đã xuất hiện ở trước mắt, Hàn Thạc khích lệ mọi người:

- Tất cả gắng lên một chút! Chỉ cần tiến vào khe núi rộng lớn này, mượn địa thế phức tạp bên trong cùng với lớp tuyết dày và những cây đại thụ che phủ thì bọn chúng đừng có mong tìm được chúng ta.

Thực ra, bất tất hần phải nhiều lời, mọi người đều hiểu lúc này mình nên làm cái gì. Cả nhóm vẻ mặt đều mang nét khẩn trương, tinh thần tập trung cao độ dụng lực lao về phía trước. Cuối cùng thì cả nhóm đã chạy vào trong khe núi Khoa Nhĩ Lan Đại trước khi đám sư thứ tư kỵ sĩ đuổi tới.

Bên trong khe núi Khoa Nhĩ Lan Đại diện tích trải rộng mênh mông. Vô số ao hồ cùng các dải đất nối với nhau chằng chịt. Vị trí của khe núi nằm ở giữa Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, Tập Tây đế quốc và bộ lạc Thú nhân. Đi qua khe núi này về hướng tây là nơi Thú nhân sinh sống, theo về hướng bắc là biên giới của đế quốc Tập Tây, đi thẳng về hướng nam qua mấy ngày đường là tới thành Trát Cơ Ách Tư.

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đế quốc Tập tây cùng bộ lạc Thú nhân hình thành nên một tam giác bao bọc Khoa Nhĩ Lan Đại vào giữa, bởi vậy nơi này không thuộc địa bàn của bất cứ quốc gia nào. Mỗi khi xảy ra chiến tranh, nơi đây liền trở thành nơi đóng quân hoặc giao chiến của các bên. Sau đó cũng chính tại nơi này, do bởi tính chất đặc thù về vị trí địa lý nên đã hình thành một số thành thị, bên trong có người của Lan Tư Lạc Đặc Đế quốc, Tập Tây Đế quốc cùng Thú nhân chia ra sinh sống.

Bọn họ lợi dụng địa thế đặc biệt của nơi đây để giao dịch một số thương vụ mang lại lợi ích cho cả hai bên. Trước khi xảy ra chiến tranh, thương nhân của ba nước cùng với mạo hiểm giả có thể quan hệ qua lại ở trong số thành thị này.

Đương nhiên, đối với đoàn người đang chạy trốn như bọn Hàn Thạc thì không hề có ý định đến những thành thị dạng này để trốn tránh. Vừa tiến vào Khoa Nhĩ Lan Đại, mọi người lập tức từ trên không hạ xuống đất. Lúc này thì kinh nghiệm chiến đấu của Hàn Thạc không còn đất dụng võ nữa. Hần để cho Phỉ Bích, người đã dày dặn thương trường cùng với người chuyên thực hiện nhiệm vụ khắp bốn phương là Ngải Mễ Lệ thay thế dẫn đầu cả bọn. Hai người thảo luận sơ bộ một lát liền đưa ra phương án cho những hành động tiếp theo.

Chung quanh toàn là những cây đại thụ cành lá xum xuê, mặt trên của chúng được phủ lên một lớp tuyết dày, cơ hồ như đã che kín cả bầu trời. Đối với đoàn người Hàn Thạc mà nói, đây là nơi vô cùng thích hợp để trốn tránh, chỉ cần đứng dựa vào một cây đại thụ bất kỳ thì đám Sư thứ tư kỵ sĩ trên bầu trời đừng có mong mà tìm được.

Bởi vậy, khi mọi người hạ xuống đất để đi tiếp thì đều chú ý đi dưới những cây đại thụ cành lá rậm rạp. Lúc này, Hàn Thạc đang ôm Phỉ Bích cũng thấy có vẻ không ổn cho lắm, hần đưa tay kéo kéo Phỉ Bích tỏ ý ra hiệu cho nàng bước xuống.

Phỉ Bích bản thân là Kiếm Sư, đầu tiên thân thể hơi giãy lên phản ứng không muốn tuân theo lời Hàn Thạc, tựa như còn tham lam chút hơi ấm từ lồng ngực của hần. Nhưng khi phát hiện ra mọi người đều đi bộ, hơn

nữa còn thấy nụ cười như chế nhạo của Khảm Đế Ti từ xa, lúc này mới đỏ bừng mặt mà dời ra khỏi ngực Hàn Thạc.

Thời tiết đang vào mùa đông, gió rét căm căm lạnh đến thấu xương. Những ma pháp sư như Ngải Mễ Lệ cùng An Cát Lợi Tập bên ngoài đều phải quấn kín bằng những chiếc áo choàng da. Cả một đêm phi hành trong giá lạnh, rồi bị những cơn gió cắt da cắt thịt thấm vào, giờ toàn thân Ngải Mễ Lệ run lấy bầy, tốc độ di chuyển dường như cũng chậm lại.

Nhìn thấy gò má kiều diễm của Ngải Mễ Lệ tái nhợt đi vì lạnh, Hàn Thạc có chút đau lòng, hẩn nhìn lướt qua hai bên rồi đột nhiên đề nghị:

- Dù sao chúng ta cũng đã đi vào khe núi Khoa Nhĩ Lan Đại rồi, nơi đây có cây cối rậm rạp che kín bầu trời nên đám binh lính sư thứu quân đoàn rất khó tìm ra chúng ta. Ta nghĩ trải qua một ngày vất vả, hầu như mọi người đều mệt mỏi rồi, lúc này nếu đi tiếp nữa thì cũng không nên, chỉ bằng tìm một nơi bí mật để nghỉ ngơi trước đã.

Mọi người dường như cũng chỉ chờ có vậy, tất cả đều vui vẻ đồng ý. Phỉ Bích chớp chớp đôi mắt trong sáng như chợt nhớ ra điều gì đó liền quay người đối diện với Hàn Thạc nói: - Địa phương này ta có đi qua vài lần, ta nhớ ở phụ cận có một sơn động bí mật từng để hàng ở đây, chúng ta có thể tới đó nghỉ tạm một chút.

- Tốt lắm, vậy chúng ta tìm kiếm chung quanh thử xem, nếu thật sự tìm được địa phương này thì là tốt nhất.- Hàn Thạc cười mừng rỡ.

Phỉ Bích nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó chỉ về một hướng vẻ chắc chắn:

- Nếu ta nhớ không nhầm, chắc là ở nơi đó, chúng ta đi tới coi sao!

Khi mọi người tới gần mới phát hiện, nơi đây ngoại trừ những mảng tuyết dày phủ kín ra thì không hề thấy một chút dấu tích nào của sơn động bí mật. Khi thấy cảnh này, Phỉ Bích đứng ngây ra sau đó vẫn tiếp tục khẳng định nói:

- Chắc chắn là ở đây, xem ra cửa động đã bị tuyết lấp mất rồi, mọi người bới tuyết ra sẽ biết.

- Vậy còn chờ gì nữa! - Lao Luân Tư hưng phấn hét lên, xem chừng có vẻ như là rất tín nhiệm vị tiểu sư muội này, ngay lập tức tuốt kiếm tiên phong, nhắm vào chỗ mà Phỉ Bích chỉ dụng lực đào bới.

Pháp sư đứng bên cạnh cùng Bối Lâm Đạt cũng có vẻ giống như muốn tới trợ giúp. Chợt nghe tiếng Hàn Thạc gấp gáp:

- Chậm đã! Không nên sử dụng bất kỳ loại ma pháp nào, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, chỉ đào ra đám tuyết chắn trước cửa động. Như vậy sau khi đi vào cũng không lưu lại dấu vết gì rõ ràng cả, cho dù bọn chúng có bỏ sư thứu bay trên không để đáp xuống đất tìm kiếm thì cũng khó mà phát hiện ra chúng ta.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, mọi người đều nhất trí cách làm của hắn., sau đó ba người Hàn Thạc, Lao Luân Tư và Phỉ Bích cùng động thủ, cẩn thận đem từng mảng tuyết lớn móc ra.

- Quả nhiên là nơi này, ha ha! - Sau khi dời đi một mảng tuyết lớn, trường kiếm trong tay Phỉ Bích đâm ra ngoáy lên xuống một hồi, đột nhiên vui mừng hô lên.

Sau đó, Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư liếc mắt qua một cái rồi đem đám tuyết đọng dày đặc ngay cửa dời đi, ngay lập tức lộ ra một động khẩu đen ngòm.

Hàn Thạc nhìn vào bên trong động khẩu liền phát hiện không ngờ không gian bên trong lớn như một sân bóng rổ, xem chừng cũng dư sức dung nạp cả nhóm người.

- Từng người một tiến vào đi, không nên mở rộng cửa động thêm nữa, nếu không lát nữa rất khó lấp lại! - Hàn Thạc cẩn thận nhắc nhở rồi chuyển thân dời khỏi cửa động.

Tiểu tinh linh ma mãnh An Cát Lợi Tập cả người sớm đã bị đóng thành băng đang run rẩy là người đầu tiên tiến vào bên trong, sau đó đến Ngải Mễ Lệ, Khảm Đế Ti từng người theo nhau tiến vào. Đợi cho những người sau cùng là Phỉ Bích và Lao Luân Tư cũng vào trong xong, Hàn Thạc liền kiểm một ít cành cây ở xung quanh đẩy lên động khẩu, sau đó lấy một số tuyết do hồi nãy mọi người đào ra rắc lên bên trên.

Tới khi Hàn Thạc cảm thấy tạm ổn thì mới dừng tay quan sát tứ phía rồi đi sâu vào bên trong động. Phía trong, mọi người đã thấp lên một đồng lửa nằm ngay giữa động. Hơi nóng ầm ập phút chốc tỏa ra khắp động, xóa tan đi cảm giác lạnh lẽo.

Cũng may là có không gian giới chỉ, mỗi khi vào mùa đông giá rét, ma pháp sư thường chứa ở bên trong giới chỉ một ít củi khô, khi cần đến có thể đốt lên sưởi ấm. Ngoài ra, những tấm thảm mềm mại được gấp từ lều bạt mềm mại cũng được mọi người xếp xung quanh đồng lửa, sau đó tất cả đều vui vẻ tự nguyện ngồi xuống sưởi ấm.

Hai người Ngải Mễ lệ cùng Khải Tư Tân vốn dĩ chân tay đã cứng đờ, nay nhờ hơi ấm của đồng lửa nên cũng từ từ hồi phục. Ngải Mễ Lệ thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi đứng dậy đi về phía động khẩu, miệng nói:

- Ta đi bố trí một cái kết giới ẩn tàng tránh cho nơi này bị phát hiện.

Thấy Ngải Mễ Lệ hành động như vậy, Khải Tư Tân cũng đứng dậy đi về phía cửa động và nói:

- Ta đi trợ giúp cô ấy một tay.

Lúc Ngải Mễ Lệ cùng Khải Tư Tân bước ra cửa động bố trí kết giới, hai người Bối Lâm Đạt cùng Cường Ni của Thiên Tai giáo hội trên mặt hiện lên vẻ không thoải mái, ánh mắt lóe lên, đồng thời tập trung cao độ nhìn về hướng động khẩu, giống như là sợ bọn Ngải Mễ Lệ cùng Khải Tư Tân làm trò quỷ gì ngoài đó.

Bọn họ nghi ngờ quả không lầm, Hàn Thạc đang trên đường đi tới, nhìn thấy Ngải Mễ Lệ cùng Khải Tư Tân bước ra bố trí ngoài cửa động liền vô ý quay đầu nhìn lại, ngay lập tức hiểu được ý của bọn họ là cố tình động chân động tay bố trí giới bị.

- Bối Lâm Đạt tiểu thư, người thiếu ta tiền thù lao, cũng nên trả cho bọn ta đi chứ! - Đang lúc Hàn Thạc còn kinh ngạc thì Khảm Đế Ti ở bên kia thần sắc bất thiện nhắm về phía Bối Lâm Đạt lạnh lùng nói.

Lúc trước, do mọi người có chung một địch nhân, hơn nữa phía sau có quân đoàn sư thứu truy đuổi gắt gao nên mọi người cùng hợp tác chặt chẽ, chưa có thời gian để tính sổ với nhau. Giờ đây, khi sự uy hiếp của sư thứu quân đoàn tạm thời không phải lo tới nữa, những khúc mắc trong lòng mọi người ngay lập tức bị đem ra tính toán một cách không khoan nhượng.

- Người còn sống được tới bây giờ cũng coi như là may mắn lắm rồi! Xin lỗi! Thiên Tai giáo hội của chúng ta chưa từng có tiền lệ trả tiền thù lao bao giờ! - Bối Lâm Đạt thờ ơ khề liếc Khảm Đế Ti rồi trả lời thần nhiên, xem như chẳng có chuyện gì xảy ra..

“Keng” một tiếng, thanh khoát kiếm phía sau lưng Khảm Đế Ti lập tức xuất ra khỏi vỏ. Nàng vẻ mặt giận dữ, hai mắt trợn trừng ngó Bối Lâm Đạt nói:

- Ta đã đưa người một đường tới Ngõa Luân Thành, chẳng những một đồng kim tệ thù lao cũng không có, không ngờ người còn xem chút giết ta, xem ra cũng đến lúc chúng ta phải tính sổ với nhau rồi.

- Nếu người có ý định động thủ, ta nghĩ, người nhất định sẽ hối hận! - Bối Lâm Đạt hiển nhiên cũng không e ngại tới sự uy hiếp của Khảm Đế Ti, xoay người qua ngó Cường Ni rồi lấy từ trong người ra một quyển trục chứa đựng khô lồi Tà Thần ba mắt.

- Chiều cao của sơn động này chỉ có ba mét, thiết giáp khô lồi của người khi phóng xuất ra, ta cũng không tin rằng nó có tác dụng gì! - Khảm Đế Ti cười lạnh một tiếng từng bước di chuyển về phía Bối Lâm Đạt, xem chừng như muốn động thủ rồi.

Phỉ Bích vốn dĩ cùng với Khảm Đế Ti là tỷ muội kết nghĩa. Nàng đang đứng cạnh Hàn Thạc thấy Khảm Đế Ti muốn động thủ, liền không do dự lấy ra trường kiếm, nháy mắt thân kiếm đã triển hiện đầu khí màu trắng sữa.

Bối Lâm Đạt đang vẻ mặt có chút coi thường, khi thấy trường kiếm trong tay Phỉ Bích tỏa ra đầu khí màu trắng sữa, đôi mắt đang nhu hòa chợt sáng ngời, tựa hồ có chút giật mình.

- Hừ, là do các người muốn chết! - Cường Ni với vết thương ở ngực đã được xử lý bằng bó băng vải bó liền nâng thanh kiếm trong tay lên, thân kiếm chớp nháng lồi điện “xèo xèo”, về mặt khí thế so với Phỉ Bích không hề thua kém chút nào.

-Trả tiền thù lao cho bọn họ! Đây là việc các ngươi nên làm, nếu không chỉ có một con đường chết! - Hàn Thạc rất nhanh nắm rõ tình thế, vẻ mặt lãnh khốc, thân hình tiêu sái bước đến bên cạnh Phỉ Bích, nhìn chằm chằm vào Bối Lâm Đạt, gần mạnh từng tiếng một.

Hắc long Cát Nhĩ Bác Đặc rống lên một trận cười quái dị, hai tay miết vào nhau phát ra tiếng kêu “cọt kẹt”, Khải Tử Tân cùng người của Chiến hỏa dong binh đoàn cũng đứng về bên Khảm Đế Ti, xem ra chỉ cần Bối Lâm Đạt không chịu thừa nhận là lập tức động thủ.

Bối Lâm Đạt mặc dù thanh âm nhu hòa nhưng tính khí không ngờ rất quật cường, lúc này cũng chẳng có biểu hiện gì là sợ sệt, tựa hồ như đã chuẩn bị lấy cứng chọi cứng.

- Bây giờ tựa hồ không phải lúc để nội chiến, ây da, Khảm Đế Ti tiểu thư, bọn họ thiếu người bao nhiêu tiền, ta trả giúp cho bọn họ là được rồi. Chuyện này tạm thời không nên so đo nữa không phải tốt hơn hay sao? - Đang lúc kiếm bặt cung dương thì ngoài sự dự liệu của mọi người, Lao Luân Tư đột nhiên đứng dậy cười hềnh hệch giảng hòa.

189. Chương 189:không Có Cơ Hội

Lắc lắc đầu, Khảm Đế Ti trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của Lao Luân Tư, ánh mắt kiên định nói:

- Đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Cục diện lúc này, Khảm Đế Ti rõ ràng chiếm thượng phong. Có mấy người Hàn Thạc viện thủ, Bối Lâm Đạt cùng Cường Ni hai người căn bản không thể chiếm tiện nghi. Từ cách ăn mặc và vũ khí của Bối Lâm Đạt và Cường Ni có thể thấy được Thiên Tai giáo hội cũng không thiếu tiền. Chỉ cần chi ra một ít kim tệ cũng có thể hạ được lửa giận của Khảm Đế Ti, nhưng là Bối Lâm Đạt vẫn cương quyết không chịu, chuyện này thực có chút khó hiểu.

- Thiên Tai giáo hội chúng ta không phải là đối tượng mà các ngươi có thể uy hiếp. - Cường Ni đã bị một vết đao trên mặt, thần sắc phẫn nộ khiến vẻ mặt càng thêm dữ tợn. Trong tay hắn còn cầm lôi điện chi lực trường kiếm, mũi kiếm toát ra quang mang lóa mắt.

Khi Hàn Thạc định mở miệng, Cường Ni cấp tốc di chuyển thân thể hướng về phía Hàn Thạc bay tới, vẻ mặt đằng đằng sát khí. Lôi kiếm trong tay hắn như là một con lôi long, bắn ra lực lượng lôi điện kinh khủng, quang mang chói mắt khiến cho thạch động sáng bừng lên.

- Cẩn thận! - Thấy Cường Ni định làm khó dễ, bọn người Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cả kinh, không nhìn được hô lên.

Một đồng bạch cốt từ hư không bỗng nhiên tụ tập lại, trong nháy mắt biến thành bạch cốt thuẫn bài ngăn cản trường kiếm. Hai đạo cốt mâu bắn ra ngay sau khi bạch cốt thuẫn bài được hình thành, từng bước đánh vào mặt trước thanh lôi kiếm của Cường Ni.

Vài tiếng ” chi chi ” vang lên, cốt mâu bị vỡ ra hóa thành hoa lửa, thân thể Cường Ni vẫn tiếp tục lao tới, trực tiếp oanh kích vào bạch cốt thuẫn bài trước mặt.

Trong nháy mắt, bạch cốt thuẫn bài lập tức bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Một kiếm này của Cường Ni lại bị ngăn trở như lần trước, nhưng vẫn quyết ý sát tử Hàn Thạc.

Lục ma phong rốt cục cũng gào thét bay ra khỏi vỏ, một đạo hàn mang từ trong tay Hàn Thạc chợt lóe lên. Chỉ nghe ” khách thương” một tiếng, kèm theo tiếng của Hàn Thạc rên lên, thân thể hắn chậm chậm lui về phía sau mấy bước. Mặt trên lôi điện trường kiếm của Cường Ni lóe lên một chút quang mang, sau đó lập tức tắt phụt.

Thân thể Cường Ni như hóa thành một dải cầu vồng lao tới, vừa định động thủ một lần nữa thì bị ngăn lại. Khải Tử Tân, Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích mấy người đã đứng bên cạnh Hàn Thạc, vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào hắn.

- Hình như, ta không phải là địch nhân của người a! - Hàn Thạc thân thể vừa ổn định, Ma Nguyên Lực trong cơ thể vận chuyển một vòng, xác nhận không có cái gì trở ngại, lúc này mới chú thị nhìn Cường Ni, nhàn nhạt nói.

- Người đầu điểm chúng ta chuyển hành động nhằm vào Bác Bửu A Tư Cơ, lừa gạt chúng ta, đặt chúng ta ra ngoài. Ngoại trừ giúp đỡ một vài chuyện, các người không xuất một điểm khí lực. Bây giờ chuyện đã qua, người có chủ ý gì trong lòng thì không nên đầu điểm chúng ta, nếu không người chắc chắn phải chết! - Cường Ni dữ tợn nhìn Hàn Thạc lạnh nhạt nói.

Bác Bửu A Tư Cơ thân là Sư Thử quân đoàn trưởng, vô luận có chứng cứ xác thực Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ làm hay không, đều không có tư cách giết hấn. Lại càng không thể làm chuyện ám sát này.

Nếu Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ liên hợp với Thiên Tai giáo hội giết Bác Bửu A Tư Cơ, sau này hai người chắc chắn phải gánh chịu hậu quả. Mặt khác với thực lực cường đại của Bác Bửu A Tư Cơ, Hàn Thạc cũng hiểu được muốn giết hấn tại Ngõa Luân thành, căn bản là không có khả năng. Có chăng chỉ có những tín đồ tôn giáo cuồng nhiệt, không để ý sống chết bản thân mới có thể làm loạn được.

Gật gật đầu, Hàn Thạc lạnh nhạt cười, nói:

- Chuyện đã như vậy, các người cũng đừng trách ta qua cầu rút ván. Dù sao người đã xuống tay với ta, vậy ta cũng sẽ không khách khí nữa.

Nói xong, Hàn Thạc không khỏi cười khổ, quay đầu qua nhìn Lao Luân Tư nói:

- Người sẽ không trợ giúp họ chứ?

Hai tay buông lỏng, Lao Luân Tư lui lại mấy bước, đồng dạng cười khổ nói:

- Vốn ta đối với khôi lỗi thú của Thiên Tai giáo hội vô cùng có hứng, muốn qua phương pháp hữu nghị có được phương pháp chế tạo khôi lỗi thú. Nhưng bây giờ, ta cũng nghĩ cũng không quá cần thiết nữa.

Lao Luân Tư nói như vậy đã chứng thực suy đoán trước đây của Hàn Thạc rằng Lao Luân Tư là loại người chỉ quan tâm đến đại sự của mình. Đột nhiên, hấn viện thủ hai người Bối Lâm Đạt, quả nhiên là có thêm ý định khác. Bây giờ Lao Luân Tư lui ra sau, nói trắng ra là đứng về phía Hàn Thạc cùng Phỉ Bích rồi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc hướng về phía Lao Luân Tư mỉm cười, nói một câu:

- Đa tạ!

- Người tưởng rằng các người có thể dễ dàng chiến thắng chúng ta sao? - Cường Ni cùng Bối Lâm Đạt, thần sắc như trước vẫn bình tĩnh, nói xong liền lấy ra phong ấn khôi lỗi thú định động thủ.

- Hắc hắc. Người không có cơ hội đâu. - Hàn Thạc cười dài một tiếng, ma anh đang nằm trên người của Bối Lâm Đạt liền phát huy tác dụng. Bối Lâm Đạt bị bốn mạng máu huyết ẩn chứa bên trong khiến cho hàn khí nhập thể, nằng chỉ cảm thấy một cổ tê rần, liền hôn mê ngay lập tức.

- Người đã làm gì nàng ta? - Thấy Bối Lâm Đạt đột nhiên ngã xuống, Cường Ni sợ hãi, bối rối nhìn Hàn Thạc quát.

- Cô ta sẽ vẫn sống, nhưng người thì phải chết. Lưu lại người thì quá nguy hiểm. - Hàn Thạc cười lạnh nói xong liền bắt đầu ngâm xướng Vong Linh ma pháp. Ba cương thi chiến sĩ từ hư không xuất hiện, sau đó chắn trước mặt Hàn Thạc.

Cường Ni thấy tình thế phát triển tới bước này, biết Bối Lâm Đạt không có khả năng trợ giúp hấn, thoáng do dự một chút sau đó xoay người ý muốn đào thoát, cố gắng hướng phía động khẩu duy nhất rời đi. Ngải Mễ Lệ cùng Khả Tư Tân hai người đột nhiên cùng ngâm xướng ma pháp chú ngữ, thân thể Cường Ni vừa hướng về phía động khẩu bay tới thì bị mấy cái rễ cây thô to cuốn lấy, một đoàn ô hắc khí thể cũng bay về phía hấn.

- Người trốn không thoát đâu. - Ngải Mễ Lệ cười yêu kiều, đồng thời ngâm xướng ma pháp chú ngữ. Đoàn khí thể màu đen này khi tiếp cận được thân thể Cường Ni thì đột nhiên trở nên cứng ngắc, nhân cơ hội ngăn trở thân thể hấn.

Cường Ni thật không hổ là lôi điện ma kiếm sư. Bị trói buộc như vậy, không ngờ vẫn có thể nhúc nhích, cố gắng gơ thanh trường kiếm trong tay, ý định chặt đứt mấy nhánh cây đang trói buộc thân thể. Song ba cương thi ở phía sau cùng một tầng ác đã tiếp cận thân thể của hắn.

Đột nhiên thanh trường kiếm bỗng nhúc nhích, một đạo lôi điện hiện ra, đánh trúng cương thi chiến sĩ. Luồng điện xâm nhập vào hai thân thể của cương thi chiến sĩ. Thanh trường kiếm vừa di chuyển không ngừng bỗng nhiên dừng lại, như chưa hề lay động.

Khi Cường Ni khó nhọc gơ trường kiếm, định hạ thủ với cương thi chiến sĩ, thì một tầng ác cầm cây côn trong tay trực tiếp đánh xuống tay phải đang cầm kiếm của hắn. “Dát chi” thanh âm vỡ vụn vang lên, Cường Ni đau đớn, thảm thiết kêu lên một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Vốn Hàn Thạc đang đứng bên cạnh mấy người Phỉ Bích, đột nhiên thân thể như tia chớp lóe lên sau đó bay tới hạ bàn của Cường Ni. Hắn xoay lưng về phía bọn Phỉ Bích đồng thời thi triển Hóa ma quyết, hút linh hồn Cường Ni vào ma anh. Thông qua ma anh từng chút một ăn mòn hết linh hồn của Cường Ni. Lúc này, Hàn Thạc mới từ sau lưng đánh tới một quyền.

“Đông” một tiếng, trong mắt Cường Ni sinh cơ hao tận, vô lực ngã xuống, sau lưng hiện ra hình một thủ ấn.

Tiêu diệt xong Cường Ni, ma anh Hàn Thạc bành trướng, bắt đầu lợi dụng tính chất của ma công, tịnh hóa linh hồn của hắn, hòa tan làm năng lượng cho ma anh phát triển. Thân là ma kiếm sư lôi điện hệ, linh hồn lực lượng của Cường Ni rõ ràng mạnh hơn kỳ sư Sư Thửu kia không chỉ một bậc. Hàn Thạc có thể cảm ứng rõ ràng được sự tăng trưởng của ma anh.

- Hắn đã chết. - Ngải Mễ Lệ ở bên kia thấy Cường Ni bị Hàn Thạc giết chết. Trong khi chậm rãi hướng bên này đi tới, Ngải Mễ Lệ phát hiện Hàn Thạc đứng đó vẫn không hề nhúc nhích. Không giống thường ngày vợ vét đồ vật trên người Cường Ni, nhin không được liền mở miệng nhắc nhở hắn.

Hàn Thạc đang dụng tâm thể ngộ ma anh. Nghe Ngải Mễ Lệ kêu gọi mới giật mình tỉnh lại, im lặng tiếp tục vận chuyển Hóa ma quyết. Hàn Thạc hướng Ngải Mễ Lệ gật đầu rồi chỉ Cường Ni đã ngã xuống nói:

- Người xử lý một chút đi, ta phải nghỉ ngơi một lúc.

Nói xong, Hàn Thạc ngồi tại chỗ, chú tâm thể ngộ ma anh tiếp tục thu nạp linh hồn lực lượng của Cường Ni. Một người thực lực càng mạnh thì linh hồn y theo đó cũng càng trở nên cường đại. Linh hồn lực lượng của Cường Ni bị ma anh cuốn vào, phát sinh một tia lực lượng tiến vào giữa ma anh, tăng tốc độ phát triển của nó.

Ma anh thân là trụ cột của Chân Ma, chỉ có thăng hoa đến một mức nhất định, mới có thể đột phá cảnh giới trước mắt của Hàn Thạc, tiến vào tầng tiếp theo là Thị Huyết chi cảnh. Cũng ở tại cảnh giới này, Hàn Thạc mới phải bổ sung đại lượng linh hồn lực lượng. Khi ma anh đủ lớn mạnh, đạt tới Thị Huyết cảnh giới mới có thể xem như có chút thành tựu, có thể phát huy càng nhiều công dụng kỳ diệu. Khi đó ma anh sẽ không cần phải tiếp tục bổ sung linh hồn lực lượng nữa.

Trong khi Hàn Thạc tĩnh tâm tu luyện, tất cả mọi người cùng ghé vào nhau nói chuyện. Bối Lâm Đạt bị bắt sau khi Cường Ni bị giết trong sơn động, nhưng thật ra nàng không hề khó chịu. Khảm Đế Tì thấy Bối Lâm Đạt bị Hàn Thạc làm hôn mê cũng không nhắc tới ý niệm báo thù, cùng Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ cười nói.

Sau đó, hai người Lao Luân Tư cùng Phỉ Bích cũng có thời gian trao đổi. Khải Tư Tân mất tích hồi lâu bây giờ cũng cùng An Cát Lệ Tập ở một chỗ, lớn tiếng nói chuyện, cãi nhau với An Cát Lệ Tập về kinh nghiệm hai ngày nay.

Qua một lát, Hàn Thạc đang hờ hững tĩnh tu đột nhiên mở to mắt, cũng không vội lên tiếng chỉ làm một thủ thế.

Mọi người đều ngậm miệng không nói, cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn đang hướng đến cửa sơn động. Sau đó mắt thấy Hàn Thạc hướng tai về phía sơn động, mấy người vừa mới bình tĩnh lại, tâm thần lại một lần nữa căng lên.

Có tiếng bước chân nhỏ nhẹ dần lớn lên, từ phía xa từng bước tiếp cận. Tiếng mấy người nói chuyện với nhau ở phía sau đã truyền vào tai mọi người.

- Khoa nhĩ lan phạm vi rộng lớn như vậy, những người đó đã trốn đến đây căn bản là không có khả năng tìm được. Tìm kiếm không mục đích như này thì có cái tác dụng gì a. - Một thanh âm đột ngột vang lên.

- Đúng vậy! Nhưng mà quân đoàn trưởng đại nhân quả thực nổi điên rồi. Không những hai nhi tử bị giết, lại còn có người to gan lớn mật tại Ngõa Luân thành ám sát hắc, lại còn có thể từ trong thành chạy thoát ra ngoài. Quân đoàn trưởng đại nhân mấy năm nay Nam chinh Bắc chiến, tròng diện gì cũng đã trải qua rồi, nhưng cũng chưa từng có bộ dáng dọa người như bây giờ. Không thể giết được mấy người đó, ta nghĩ ông ấy sẽ không thể bỏ qua đâu. - Một người khác tiếp lời.

- Nghe nói, Ngõa Luân Thành lúc này xảy ra chuyện lớn như vậy, đều là do đoàn trưởng đại nhân đắc tội với người ở thủ đô đế quốc. Nếu là như vậy, quân đoàn trưởng đại nhân đúng là có phiền toái lớn rồi, những người đi theo như chúng ta không biết có gặp phải xúi quẩy hay không.

- Yên tâm đi! Chúng ta đều là nghe lệnh hành sự. Vô luận xảy ra sự tình gì, chỉ cần chúng ta nhận rõ tình thế chắc hẳn không có vấn đề gì. Mặt khác, chúng ta cũng không phải là tâm phúc của quân đoàn trưởng đại nhân. Chúng ta nghe lệnh có lẽ đối với quốc vương bệ hạ cũng không có vấn đề gì lớn.

- Đi thôi! Mấy người này chắc cũng không ẩn trốn ở đây đâu, có lẽ chúng ta nên đổi sang nơi khác tìm kiếm đi.

Đoàn người vừa đi vừa nói, cũng không phát hiện cái gì dị thường, thanh âm nói chuyện càng lúc càng xa, cuối cùng chậm chậm biến mất.

Sau khi mấy người này rời đi, cũng có vài ba người khác đi qua nơi này. Do Khải Tư Tân cùng Ngải Mễ Lệ bố trí chỗ sơn động phi thường bí mật, nên bọn họ không phát hiện được cái gì dị thường, cuối cùng cũng không dừng lại ở đây lâu.

- Tốt lắm! Một mỗi cả buổi tối, tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút đi. - Lúc thấy mấy người nói nhau rời đi, Hàn Thạc đợi trong giây lát không thấy động tĩnh gì lạ thường, mới mỉm cười hướng về phía mấy người phía sau nói.

Mọi người thở dài một hơi, đều gật đầu đồng ý. Mỗi người lựa chọn hoặc minh tướng hoặc là ngủ quanh đồng lửa ấm áp.

Trong sơn động này, mọi người ban ngày tạm nghỉ, hồi phục tinh thần cho tới lúc tỉnh lại thì phát hiện trời đã tối. Hàn Thạc nhắm mắt dưỡng thần một ngày, đã đem linh hồn lực lượng của Cường Ni hấp thu sạch sẽ, tinh thần lực và ma nguyên lực đều đã khôi phục.

- Bây giờ đang là ban đêm. Trải qua một ngày tìm kiếm, chắc hẳn bọn chúng đã buông tha cho chúng ta, có thể rời đi ngay lúc này được rồi. - Đứng thẳng lên, Hàn Thạc bước tới trước cửa động nói.

Mọi người nghỉ ngơi cũng đã đủ, sau đó lần lượt đứng lên thu thập đồ đạc. Ngải Mễ Lệ cùng Khải Tư Tân hai người giải trừ kết giới trước cửa, đoàn người nối tiếp nhau đi ra khỏi sơn động.

190. Chương 190: trái Ôm Phải Ấp

Vàng trắng lười liềm treo mình trên hư không, ánh trăng vàng vạc chiếu xuống soi sáng một khoảng thế giới sắc tím bàng bạc, khiến cho buổi đêm vẫn rất sáng rõ.

Chung quanh cực kỳ an tĩnh, ngay cả một tiếng động khe khẽ cũng không có. Trong cái rét mướt của đêm đông, chẳng những là người hay thú mà ngay cả một số côn trùng nhỏ dường như cũng không muốn chui ra.

Mọi người từ trong sơn động đi ra, lập tức cảm nhận được nhiệt độ bên ngoài so với cái lạnh trong sơn động còn lạnh giá hơn rất nhiều. Mọi người cho dù sớm đã chuẩn bị tư tưởng, bất giác vẫn kéo chặt lớp áo dày trên người, khẽ hà hơi ra một luồng hơi nóng.

- Việc này không nên chậm trễ, ta nghĩ chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây, trở về đế quốc một cách nhanh nhất. - Hàn Thạc đảo mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói.

Sư thứ quân đoàn trưởng A Tư Cơ, trải qua một phen rối loạn như thế, không biết rằng vật phẩm quan trọng trong mật thất đã bị trộm. Đến khi gã truy tìm không có kết quả, trở về Ngõa Luân thành sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện mật thất có vấn đề, đến lúc đó gã nhất định sẽ chó cùng rứt giậu.

Đó là lý do mà Hàn Thạc với Ngải Mễ Lệ nhất định phải gửi được tư liệu cùng tin tức đến trong tay cao tầng Âm Mạc trong khoảng thời gian nhanh nhất, để cho bọn họ mau chóng đối phó A Tư Cơ, tránh việc gã trong lòng thấy không tốt mà gây ra đại loạn.

- Trong khu vực Khoa Nhĩ Lan đại hạp cốc mệnh mông này có tồn tại một số thành trấn không ai quản lý, ở đó Âm Mạc cũng có mấy cứ điểm, trong đó có một cứ điểm lớn nhất có bố trí trang bị ma pháp, có thể liên hệ với cao tầng Âm Mạc. Ta cùng Bồ Lai Ân phải mau chóng đến đó, hiện tại nguy hiểm với chúng ta rất nhỏ, xem chừng lúc này cũng nên tách ra! - Ngải Mễ Lệ trầm ngâm một chút, cười chum chim đề nghị với mọi người.

- Lúc tiến vào lữ quán Y Liên, người của thương hội cùng ta hộ tống hàng hoá đã rời đi trước một bước khỏi Ngõa Luân thành, cho nên hiện tại ta hành động một mình. Việc trước đó ta đã giao phó lại, tạm thời thương hội sẽ không có vấn đề gì, ta cùng Bồ Lai Ân sẽ cùng trở về đế quốc. - Phi Bích đứng cạnh Hàn Thạc, biểu lộ thái độ.

Hai người Khải Tư Tân cùng Lao Luân Tư suy nghĩ một chút, đều tỏ ý tách ra với Hàn Thạc. Chỉ là Khải Tư Tân long trọng bày tỏ sự cảm tạ với hắn, còn ánh mắt Lao Luân Tư lại dò xét Ngải Mễ Lệ đang chế trụ Bồ Lâm đạt một vòng rồi mới nói:

- Bồ Lai Ân, nếu các người có thể lấy được phương pháp luyện chế khôi lỗi thú từ mồm ả ta, ta đồng ý chi rất nhiều tiền để mua!

Gật gật đầu, Hàn Thạc tỏ vẻ đã rõ, cười nói:

- Ta sẽ hỏi dò nàng ta.

- Chỉ có điều ta khuyên người tốt nhất đừng nên ôm hy vọng lớn quá. Ta nghĩ cho dù có lấy được phương pháp đó, người cũng không có khả năng chế tạo hàng loạt, bằng không với tài lực của Thiên Tai giáo hội hẳn là sớm đã có cả đại quân khôi lỗi thú!

Hàn Thạc nói như thế, Lao Luân Tư ngạc nhiên nhìn người ra, sau đó mới lại nói:

- Cho dù chỉ có thể luyện chế được một hai con, cũng đủ giúp ta được rất nhiều.

- Được rồi, ta sẽ tận lực. - Thấy Lao Luân Tư vẫn chưa từ bỏ ý định, Hàn Thạc bắt đầu nói.

- Người xấu, chúng ta sẽ còn gặp lại chứ? - An Cáp Lị Tạt ngay lúc sắp rời đi với Khải Tư Tân, bỗng nhiên nhìn Hàn Thạc chằm chằm nói với giọng giòn giã.

Nhún nhún vai, Hàn Thạc nói:

- Ta nghĩ là sẽ, thời gia không bao lâu mà chúng ta đã gặp mặt hai lần. Chúng ta vẫn rất có duyên phận nha!

- Được rồi, đa tạ người lần nữa, sau này nếu người có cơ hội, có thể đến tinh linh bộ lạc tại U Âm sâm lâm làm khách, An Cáp Lị Tạt nhất định sẽ rất sẵn lòng chiêu đãi các người! Khải Tư Tân thì lễ với Hàn Thạc, mỉm cười nói.

Sau khi Khải Tư Tân cùng An Cáp Lị Tạt rời đi, đám người Lao Luân Tư cũng không ở lại mà đi ngược lại với phương hướng của hai ông cháu kia. Đến khi không thấy bóng Khải Tư Tân cùng An Cáp Lị Tạt nữa, Hàn Thạc nghĩ tới thân là thủ lĩnh của đám U Âm sâm lâm cự ma, nếu bị hai người kia biết được, không chừng họ làm sao oán hận Hàn Thạc đây, việc tới làm khách tại tinh linh bộ lạc vẫn không nên chút nào.

An Cáp Lị Tạt rời đi khiến cao cấp kiếm sĩ của Chiến Hoả dong binh đoàn Đái Duy Tư buồn thiu, ánh mắt của kiếm sĩ dũng mãnh này vẫn dõi theo hướng cô nàng đi mất mà ngơ ngẩn đến xuất thần.

- Khảm Đế Ti, Bối Lâm Đạt nợ các người bao nhiêu tiền thù lưu, ta giúp cô ta trả được không? Chúng ta lưu cô ta lại còn có chỗ hữu dụng, không thể giao cô ta cho người được! - Lúc này Ngải Mễ Lệ liếc Khảm Đế Ti, thò tay lấy ra tinh tạp của mình, dường như định trả tiền thù lưu cho Khảm Đế Ti.

- Quên đi Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, chúng ta cũng không thiếu kim tệ, nhiệm vụ lần này cho dù thất bại cũng không quan hệ gì.”

Nhìn thấy Ngải Mễ Lệ muốn trả tiền, Khảm Đế Ti lập tức haong mang đẩy lại, sau đó liếc mấy dong binh đằng sau, nói với nàng cùng Phỉ Bích:

- Được rồi được rồi, chúng ta phải rời khỏi chỗ này, đợi khi chúng ta trở về đoàn vẫn phải tiếp tục nhiệm vụ chứ!

Nói xong, không đợi Ngải Mễ Lệ trả tiền, Khảm Đế Ti dẫn mấy chiến sĩ dong binh nhanh chóng chạy đi. Tiếp đó trước cửa sơn động, chỉ còn lại có Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, còn có một hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc có điểm kỳ quái.

- Ê, người làm sao bỗng nhiên lại yên lặng thế. - Thấy tiểu dân long, Hàn Thạc mới nhớ tới hắc ta đã rất lâu không còn ồn ào, bất giác kinh ngạc hỏi.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nhắm mắt đứng lặng yên tại chỗ, nghe Hàn Thạc hỏi như thế, tức thì buồn rười rượi mở mắt nói:

- Chủ nhân không có nghĩa khí, ta trên đường đã thụ thương, hiện tại rảnh rồi ta đang dưỡng thương a, vì sao đến giờ người mới nghĩ tới ta?

Nghe hắc nói thế, Hàn Thạc mới nhớ lại từ lúc ra khỏi Ngôa Luân thành, bị hai ma đạo sư cùng một nhóm kỵ sĩ công kích, đích xác trong đó có hắc, sau đó hắc lại chở một đoàn lão nhược tàn binh bay lâu như vậy, hèn nào đột nhiên lại yên lặng như thế.

- Không việc gì, dù sao da người cũng dày phải không!

Hàn Thạc cười xấu xa hắc hắc, nghĩ một chút rồi nói:

- Như vậy đi, người trước tiên lăn về chỗ đó (nguyên văn: lăn về què), dưỡng thương khỏi rồi ta lại dẫn người đi.

- Ta mới đi ra được có mấy ngày a, người lại muốn đuổi ta về! - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nghe Hàn Thạc lại muốn mình quay lại Tử Vong Mộ Địa, tức thì âm ỉ hét tướng lên.

- Đi đi, nghe lời ta một chút, bằng không ta sẽ cho người khó chịu. Hiện giờ ta kết bạn với hai mỹ nữ, dẫn người đi đường bất tiện lắm, hà huống cho người vẫn đang bị thương! - Hàn Thạc vừa cười xấu xa nói vừa lấy ra ma pháp bóng bố trí trận pháp, tóm lấy vai Cát Nhĩ Bá Đặc đang ồn ào, mặc kệ hắc có muốn hay không, đập hắc một cước vào trong.

Tinh thần lực thoáng động, ma pháp trận lập tức khởi động, tiểu dân long cũng theo đó mà biến mất không thấy tung tích. Tại Tử Vong Mộ Địa, nếu không có Hắc Âm Chi Đồng mở, cho dù là Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đừng mơ tưởng đi từ trong ra, đó là lý do mà khi đẩy hắc vào, Hàn Thạc lại không sợ hắc làm loạn.

Phỉ Bích ở bên cạnh kinh ngạc nhìn Hàn Thạc bố trí một ma pháp trận cỡ nhỏ, không biết đã tổng Cát Nhĩ Bá Đặc tới thẳng địa phương nào đó, bất giác thở nhẹ một tiếng, đôi mắt sáng ngời nhìn Hàn Thạc càng thêm ngạc nhiên.

- A a, một Truyền tống trận mà thôi, có gì kỳ quái đâu. Đi thôi, chúng ta cũng nên rời khỏi đây! - Hàn Thạc cười nhẹ, thu các thứ vào trong không gian giới chỉ, thúc giục Ngải Mễ Lệ với Phỉ Bích.

Dắt hai mỹ nữ đồng hành trên đường cũng không phải là việc vui sướng. Phỉ Bích vốn lãnh diễm lạnh lùng, không biết có phải cố ý hay không, trên đường đi cố ý biểu hiện vô cùng thân mật với Hàn Thạc. Điều này khiến cho Ngải Mễ Lệ sớm đã có quan hệ thân mật với hắc nhìn hắc với ánh mắt có phần u oán.

Ngải Mễ Lệ thân là ma pháp sư, trong đêm đông rét mướt thế này, cho dù có mặc áo lông rất dày, vẫn lạnh hơi run rẩy, khiến cho Hàn Thạc đau lòng. Song hoặc là vì tị hiềm, Ngải Mễ Lệ vẫn cố gắng giữ một cự ly với hắc, dường như sợ Phỉ Bích phát hiện ra quan hệ giữa hắc với mình.

Cứ đi như vậy, đều là Hàn Thạc ôm Phỉ Bích ngự không mà bay, còn Ngải Mễ Lệ hao phí tinh thần lực lợi dụng Phiêu Phù thuật phi hành. Chỉ có điều cấp bậc ma đạo sư như nàng, thời gian cho việc hao phí này tựa hồ cũng rất có hạn. Rất nhanh tới lúc nửa đêm, Hàn Thạc đã phát hiện môi nàng đã hơi trắng bệch ra.

Đang ôm Phỉ Bích bay, Hàn Thạc bỗng nhiên tăng tốc đáp xuống cạnh Ngải Mễ Lệ nói:

- Ta mang hai người bay, cũng sẽ không có vấn đề gì!

Nói xong, mặc kệ Phỉ Bích có đồng ý hay không, hắn vươn tay ôm luôn vòng eo mềm mại của Ngải Mễ Lệ, tay phải ôm Phỉ Bích, tay trái ôm Ngải Mễ Lệ tiếp tục phi hành, càng lặng lẽ vận khởi Ma Nguyên lực, đưa nhiệt lượng ấm áp sang bên thân thể đã lạnh ngắt của nàng.

Lúc bị tay trái của Hàn Thạc ôm lấy, Ngải Mễ Lệ có giây dựa một chút, định rời khỏi lồng ngực hắn nhưng lại bị hắn ôm chặt không cho thoát khiến cho nàng căn bản không thể động đậy. Khi nàng quay sang nhìn Hàn Thạc thì phát hiện trong mắt hắn đầy đau lòng và kiên quyết, bất giác trong lòng thấy ngọt ngào.

Không biết có phải là nhiệt lượng nhập thể hay nguyên nhân khác mà trong nháy mắt Ngải Mễ Lệ cảm thấy thân thể lạnh giá của mình thoáng chốc đã nóng như lửa, cái lạnh trước đó như biến mất sạch, cả người ấm áp.

- Ta thấy động tác chàng ôm nàng ta dường như cực kỳ thuần thực a! - Lúc này, đôi môi anh đào của Phỉ Bích ghé sát vào tai Hàn Thạc, hừ nhẹ như có mùi giấm chua, tựa hồ cũng không ngại bị Ngải Mễ Lệ nghe thấy.

- Chúng ta phải nhanh chạy tới địa điểm của Âm Mạc một chút, nếu chậm chạp khả năng sẽ có vấn đề lớn, cho nên ta mang hai nàng phi hành là phương pháp nhanh nhất! - Biểu tình Hàn Thạc thản nhiên, không vì lời nói của Phỉ Bích mà biểu lộ cái gì.

Sau đó không nói gì nữa, thôi động Ma Động Cửu Thiên thuật tới cực hạn, mặt khác lại phân Ma Nguyên lực thêm ra tạo nhiệt để thân thể Ngải Mễ Lệ ấm áp, nhanh như điện chớp chiếu theo chỉ điểm của Ngải Mễ Lệ, nhắm hướng rặng núi trong khu vực Khoa Nhĩ Lan phóng tới.

Cho dù với Ma Nguyên lực của Hàn Thạc, vừa vận chuyển Ma Động Cửu Thiên thuật, lại vừa phân một bộ phận ra để sưởi ấm cho Ngải Mễ Lệ thì lượng tiêu hao khổng lồ này cũng hơi khó tiếp nhận. Đến lúc nửa đêm về sáng, Hàn Thạc đã thở hồng hộc, mồ hôi chảy đầy trán.

- Nghỉ ngơi chút, trông chàng mệt mỏi quá! - Phỉ Bích vừa rồi mặc dù có ăn giấm chua chút, thể nhưng cảm tình với Hàn Thạc lại chân thành, trông thấy hắn bốc mồ hôi nóng đau lòng nói.

Còn Ngải Mễ Lệ kỳ thật cũng cực kỳ đau lòng, vốn đã định mở miệng khuyên Hàn Thạc nhưng thấy Phỉ Bích đã nói trước nên không nói gì thêm.

Đến hiện giờ, Hàn Thạc đích xác đã mệt mỏi, từ đêm ngày hôm qua cho đến bây giờ, đầu tiên là chiến đấu sau đó bỏ chạy, cả một ngày hắn đều dùng lực lượng của Ma Anh mà tiêu hóa linh hồn Cường Ni, bởi thể thân thể thực sự không được nghỉ ngơi tốt.

Đôi mắt sắc bén giống như loài ưng dò xét đảo quanh một vòng, Hàn Thạc đã phát hiện thấy một bông cây. Mang hai nàng ngừng lại trước cửa, đẩy tuyết ra hắn ngó đầu vào nhìn, phát hiện trong bông cây này không ngờ còn có không gian.

- Vào trong nghỉ ngơi chút! - Hàn Thạc đề nghị.

Phía trên bông cây này kín đáo, đến rồi còn có một huyết động hẹp dài, đến khi ba người vào trong, phát hiện bên trong không bị gió lạnh quét qua. Minh chắn người trước cửa động, còn Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ phân biệt chen hai bên.

Trong bông cây mặc dù có không gian nhưng cả ba người cùng tiến vào thì lại thành chật chội, thân thể chân tay ba người đều dính sát vào nhau, hơi khó hoạt động.

Trầm tĩnh lại, Hàn Thạc hít sâu một hơi, Ma Nguyên lực trong cơ thể tự động vận chuyển, từng chút một khôi phục lại sự tiêu hao vừa rồi, tốc độ vô cùng nhanh.

Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích dán tại trước mặt hai bên Hàn Thạc. Ngực, tiểu phúc Ngải Mễ Lệ áp lên lưng, kiều đồn Phỉ Bích; ngực Hàn Thạc đối diện với vai hai người, hai tay phân ra hai bên chân mình, còn hai chân chen giữa cái khe hẹp giữa Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ.

Hiện tại đang đêm, ánh sáng duy nhất qua bông cửa bị lưng Hàn Thạc che mất, khiến cho trong bóng đen như mực.

Ngoại trừ Hàn Thạc ra, thị lực lưỡng nữ đều chịu ảnh hưởng, căn bản rất khó nhìn rõ được tình huống chung quanh.

Tại một chỗ, ngực Hàn Thạc dán chặt bờ vai hai người. Hàn Thạc xuất phát từ sự quan tâm với Ngải Mễ Lệ, vận khởi ma công định chuyển nhiệt cho nàng. Thế là tay trái hấn vốn đặt lên chân trái nàng, bị hấn vụn vụn một chút, chậm rãi bò lên trên đùi Ngải Mễ Lệ.

191. Chương 191:tiểu Khô Lâu kêu Gọi!

Chương 191: Tiểu Khô Lâu kêu gọi!

Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích đều cảm nhận được một làn hơi ấm áp cận kề ngay bên mình. Ngải Mễ Lệ thì đột nhiên thấy nóng rực trên bắp đùi mềm mại, còn Phỉ Bích thì lại nhận thấy cảm giác tương tự trên bộ mông căng mẩy. Bắp đùi của Hàn Thạc vừa để lên trên đùi của Ngải Mễ Lệ thì cả người nàng lập tức run rẩy, tưởng rằng Hàn Thạc có ý đồ hành lạc ngay lúc này, liền nhấc chân ra có chút giận dữ.

Tay trái của Hàn Thạc đang thuận thế vuốt ve bắp đùi của nàng cũng bị chặn lại rồi đập ra, mu bàn tay đột nhiên vắng vẻ sau, trúng ngay trên bộ mông đầy đặn của Phỉ Bích.

“Ồ!” một tiếng la hoảng nhẹ nhàng từ miệng Phỉ Bích phát ra. Trong bóng tối, Hàn Thạc vừa nhìn thấy được hai gò má tuyệt mỹ của Phỉ Bích thì đột nhiên cả người như bị thiêu đốt.

Bởi vì Ngải Mễ Lệ là ma pháp sư nên y phục trên người nàng rất dày. Còn Phỉ Bích chính là kiếm sư, khả năng chịu lạnh của thân thể nàng cao hơn nhiều so với thân thể yếu nhược của Ngải Mễ Lệ nên quần áo trên người cũng không dày lắm. Ngoài ra, kiếm sư khi chiến đấu cần di chuyển thoải mái, mặc trên đùi của nàng chỉ là một bộ y phục võ sĩ bình thường. Bàn tay của Hàn Thạc vừa rơi xuống liền cảm giác được hết những gì gọi cảm của bộ mông nàng.

Trong bóng tối, sắc mặt của Phỉ Bích đỏ bừng lên, cặp mắt sáng ngời chớp chớp rồi đảo quanh đầy bối rối, trái tim đập thình thịch loạn xạ. Nàng cũng không dám la lên, chỉ thầm nghĩ cái tên đại sắc lang gan to tày trời này, không ngờ ngay ở chỗ này khinh bạc chính mình, thật sự là quá đáng ghê tởm.

Lòng hươu ý vượn trong lòng trở dậy, Phỉ Bích vận vụn cần cổ hung hăng trừng mắt nhìn về phía Hàn Thạc. Còn Hàn Thạc thì lúc này lại có một cảm nhận khác. Hấn cũng nhìn không được, quay đầu nhìn về phía Phỉ Bích. Ngó thấy ánh mắt trách mắng của nàng, liền nhếch miệng làm một bộ mặt quỷ.

Bên trong hốc cửa không có chút ánh sáng. Nhưng vì ba người lại tựa rất sát vào nhau, nên Phỉ Bích vừa thấy được Hàn Thạc làm cái bộ mặt quỷ sứ kia liền nhìn không được sự tức giận trong lòng. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành không ngừng thầm chửi mắng trong lòng.

Hàn Thạc vốn định truyền hơi ấm qua cho Ngải Mễ Lệ, bởi vì Ngải Mễ Lệ xấu hổ nên mới tạo thành tình trạng tay hấn đặt lên mông của Phỉ Bích. Bất quá, vì chuyện xảy ra trước đó trong Ngõa Luân thành, Hàn Thạc đã từng khinh bạc qua Phỉ Bích. Hơn nữa, hai người cũng coi như đã xác định quan hệ, Hàn Thạc vốn chẳng phải là người tốt gì nên đã sai lại càng sai, mặt dày mày dạn để hấn tay lên bộ mông của Phỉ Bích, tham lam xoa bóp.

Hấn cứ vậy mà ra sức tác động lên bộ mông đầy đặn mềm mại kia, cho dù cách một lớp y phục, cũng tạo ra một xúc cảm mỹ diệu. Còn Phỉ Bích thì chưa hề trải qua mây mưa lần nào, bị hấn mặc sức khinh bạc như vậy, khiến cho nhiệt độ thân thể không ngừng tăng lên. Hơi thở vốn bình hòa cũng đã trở nên có chút nặng nề.

Ở nơi tối tăm như vậy, thị lực của Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích đều có chút bị ảnh hưởng, nhưng Hàn Thạc thì ngược lại, có thể nhìn hết thấy chung quanh vô cùng rõ ràng. Không những vậy mặt đỏ ửng cùng đôi mắt mê ly của Phỉ Bích, ngay cả đôi môi anh đào vì tâm tình bồn loạn mà hơi thở đã toát ra nhiệt khí, hết thấy đều rõ ràng trong cặp mắt hau háu của hắn. Biểu tình mê ly đó của Phỉ Bích giống như một liều thuốc kích thích khiến Hàn Thạc lại càng vô cùng hào hứng, động tác dưới tay cũng càng thêm càn rỡ.

Bàn tay vốn đang cách một lớp y phục, đột nhiên cảm thấy lớp quần áo này không dày, chẳng phải là trở ngại bao nhiêu. Liên sau đó, nó lại ngo ngoáy hướng lên trên, linh hoạt thọt ngay vào lưng quần của Phỉ Bích, thẳng tiến không chút trở ngại nào, kề sát lên thắt lưng nóng bừng của nàng. Ngay lúc hơi thở hỗn hển của Phỉ Bích càng trở nên nặng nề, hắn lại càng không hề khách khí lần xuống ngay bộ mông đầy đặn của nàng.

Tới mức này, không những khuôn mặt của Phỉ Bích đỏ bừng mà cả cổ cũng đều đỏ ửng, càng không thể đè nén được hơi thở hỗn hển của mình, nhịn không được phải hô nhẹ lên một tiếng “ái nha”.

Ngay lúc Hàn Thạc trong lòng mê ly sướng khoái, vẫn đang khoái chí chếp môi, đột nhiên nghe được Ngải Mễ Lệ ho nhẹ một tiếng, sau đó liền cảm thấy bên hông đau đốn, thì ra đã bị Ngải Mễ Lệ hung hăng nhéo một cái.

Nếu đổi lại một nữ nhân nào khác, Hàn Thạc phỏng chừng còn có thể có chút xấu hổ, nhưng Ngải Mễ Lệ cùng hắn đã sớm có sự quen biết. Hai người cá nước vui vầy cũng không biết hưởng thụ bao nhiêu lần. Bởi vậy sự tồn tại của Ngải Mễ Lệ căn bản không thể đủ để tạo thành kiêng kỵ cho Hàn Thạc. Bị cái nhéo của nàng, Hàn Thạc trơ tráo ngoảnh đầu nhìn lại, bấp dùi trái rung rung một chút, lần tới đè ngay mông Ngải Mễ Lệ, đầu gối hẩy hẩy khiêu khích trở lại.

Ngải Mễ Lệ bị Hàn Thạc đùa như vậy trong lòng cũng nổi giận. Ngầm hiểu cái tên Hàn Thạc này thật sự là đã bị máu mê làm cho lú lẫn rồi, trước mặt mình mà cũng dám xâm phạm Phỉ Bích cho nên không có bỏ qua cho hắn. Ngọc thủ đầy đặn vốn đặt ở bên hông Hàn Thạc để nhéo, lúc này trong lòng ngầm trở ác từ từ chuyển xuống dưới. Sau đó lọt xuống chỗ hạ thân của Hàn Thạc ngồng lên, đột nhiên dùng lực ngắt một cái.

“Ái!” Một tiếng la quái gở, đột nhiên từ miệng Hàn Thạc phát ra. Vốn hạ thân đang ngồng căng cứng liền bị Ngải Mễ Lệ dùng sức ngắt một cái thật lực. Cơn đau văng óc dội lên khiến hắn nhịn không được la hoảng ra khỏi miệng, tay chân đang quờ quạng định đem hai nàng cùng lúc xâm phạm theo phản xạ đột nhiên thu hết cả lại.

- Sao vậy, chàng bị làm sao vậy? - Phỉ Bích vừa rồi ý loạn tình mê có chút thất thố, vừa nghe được tiếng kêu la thảm thiết của Hàn Thạc, lập tức tỉnh táo trở lại, bối rối hỏi.

- Có một con sóc ở bên trong, chắc là vừa cắn hắn một cái, cắn xong đã bỏ chạy qua cái hốc phía sau chạy rồi! - Trong bóng tối, thanh âm cổ quái của Ngải Mễ Lệ vang lên hờ hững. Bất quá, Hàn Thạc có thể nghe ra được sự khoái trá trong đó.

Đồ quỷ cái! Không ngờ ngay cả nơi đó của ta cũng dám nhéo, xem ta lần sau chỉnh lý nàng tệ hại cỡ nào! Hàn Thạc trong lòng căm hận nghiến răng, nhưng cũng chỉ rửa thầm không dám lên tiếng chỉ nghĩ phải làm sao để trừng phạt Ngải Mễ Lệ.

- Có phải vậy không Bồ Lai Ân? - Nói xong thấy Hàn Thạc không mở miệng, Ngải Mễ Lệ cười duyên khoái trá một tiếng, ý đồ ném đá xuống giếng.

- Ừc..... Đúng vậy. Một con sóc đáng ghét cắn ta. Ta bắt được nó ta nhất định sẽ làm nó sống không bằng chết! - Hàn Thạc lúc này đúng là kẻ cầm uống phải thuốc hoàng liên, có miệng mà nói không được. Chẳng những phải nuốt vào quả đắng còn phải nói hòa theo Ngải Mễ Lệ, trong lòng rất lấy làm oan uổng.

- Thôi, chúng ta đoạt lấy chỗ ở của nó. Nó đối đãi như vậy với chúng ta coi như là phải rồi, chàng không cần cứ nghĩ tới việc giết người phóng hỏa! - Thanh âm Phỉ Bích mãi đến hiện tại mới khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, khẽ nói trong bóng tối.

- Phỉ Bích tiểu thư, độ ẩm thân thể của người có chút cao, vừa rồi tiếng thở dốc hơi lớn, có phải là bởi vì hai ngày nay trong cơn gió lạnh lại phải gấp rút lên đường nên thân thể mới bị công ả? - Thấy Hàn Thạc chịu

thua, trong lòng Ngải Mễ Lệ rất vui sướng. Đường như những u oán dọc theo đường đi cảm nhận được đều phát tiết ra hết, đối với uy hiếp trong lời nói của hắn tự nhiên căn bản không để ở trong lòng.

Chỉ là hờn giận trong lòng Ngải Mễ Lệ vẫn chưa tiêu tan hết, tâm tư xấu xa vừa dâng lên, liền cố ý giả vờ quan tâm bắt đầu quay sang Phỉ Bích.

-Ồ..... Ta nghĩ chắc là vậy! - Ngải Mễ Lệ hỏi như vậy, Phỉ Bích vừa mới khôi phục được vẻ bình thường của hai bên má, lại nhin không được bắt đầu đỏ lên, có chút khó xử mà ấp úng trả lời.

- Bố Lai Ân à, người xem người khiến Phỉ Bích tiểu thư lạnh run kìa, còn không ôm chặt chút để nàng có thêm một chút hơi ấm. Nhưng người không thể nhân cơ hội, ở đây khinh bạc người ta nha. Ha ha ! - Ngải Mễ Lệ cười duyên một tiếng.

Tới nước này thì Hàn Thạc cùng Phỉ Bích đều có chút xấu hổ. Phỉ Bích rốt cuộc cũng nghe ra hàm ý trong lời của Ngải Mễ Lệ, biết chuyện mờ ám vừa rồi của nàng và Hàn Thạc nhất định đã bị phát hiện, trong bóng tối nhin không được trừng mắt hung hăng nhìn hắn.

Hàn Thạc tự nhiên cũng hiểu rõ, nếu còn muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ là chuyện không thể. Hơn nữa đối với kẻ biến thái như hắn, có đứng trần truồng trừng trực giữa trời đông tuyết phủ, cũng sẽ không nảy sinh bất kỳ ảnh hưởng gì đối với thân thể. Vì để miễn cho Ngải Mễ Lệ tiếp tục lăm miêng, Hàn Thạc tùy tiện kiếm một cái cớ:

- Ta đi tiểu tiện một chút, hai người ở chỗ này nghỉ ngơi đi!

Nói xong cũng không đợi hai nàng mở miệng, hắn ngo ngoay từ bên trong hốc cây rời khỏi. Đi ra vài bước tiểu tiện rồi lùi lại chỗ hốc cây cách Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ không xa quá, ngồi xếp bằng trên một đồng tuyết, tĩnh tâm lắng lẽ vận ma công.

Không biết qua bao lâu, đến khi Hàn Thạc cảm giác được ma nguyên lực đã tự có thể tuần hoàn, thân thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất, đột nhiên trong lòng có một thứ cảm xúc rung lên mãnh liệt, dường như là một thứ kêu gọi khó hiểu. Tựa hồ tại nơi xa xôi vô tận trong đáy lòng có một thanh âm vang vọng, mang đến một tin tức - đây là muốn lập tức phản hồi tin tức đến bên người hắn.

Hàn Thạc kinh hãi! Ngay từ đầu không biết rốt cuộc là thế nào, nhưng đến khi hắn vứt bỏ hết tạp niệm tập trung chú ý, lại đột nhiên phát hiện có một mối liên hệ huyền diệu. Cho dù khoảng cách rất xa vẫn không bị cắt đứt, có lẽ loại liên hệ này vẫn luôn tồn tại, chỉ là Hàn Thạc hiện tại mới phát hiện ra mà thôi.

Chính là lời kêu gọi đến từ dị thời không của Tiểu Khô Lâu!

Đến khi đã rõ ràng, Hàn Thạc kinh ngạc liền đột nhiên dùng một triệu hoán thuật khô lâu cơ bản nhất, bằng vào chút liên hệ không cách nào chặt đứt được, đem Tiểu Khô Lâu từ vùng dị thời không vô cùng xa xôi triệu hoán tới trước mặt.

Như là vừa trải qua một trường đại chiến, bộ xương trên người Tiểu Khô Lâu kêu “cót két ” lúc lắc. Cốt đao đang cầm trong tay vẫn đang chém ngang dọc loạn xạ, bộ xương trên thân thể có dấu vết vỡ nát. Bảy thanh cốt thứ sau lưng có lẽ bởi vì chém chặt vật cứng trong thời gian dài, vốn nhọn hoắt sắc bén không ngờ xem ra có chút cùn nhụt.

Từ tình trạng thân thể của Tiểu Khô Lâu cùng động tác hiện tại, Hàn Thạc có thể khẳng định nó ở một thế giới xa lạ đã cùng sinh vật nơi đó chiến đấu. Hơn nữa hắn có thể cảm giác được, trước đó quả thật là Tiểu Khô Lâu phát ra tiếng cầu cứu đối với mình.

Những điều này khiến Hàn Thạc cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi!

192. Chương 192:nhật Diệu Cốc

Nhìn khung xương trước mặt gãy thành mấy đoạn, Tiểu Khô Lâu thì đang hoa tay múa chân huy động thanh cốt đao, hắn nhất thời cảm thấy có chút thất vọng. Hàn Thạc cũng không cho rằng Tiểu Khô Lâu này chỉ là một hắc ám sinh vật bình thường độc lập tác chiến.

Ngay từ đầu khi học được Vong Linh ma pháp, triệu hoán bộ khô lâu thấp bé này về, nó đã trở thành một người bạn không thể thiếu của Hàn Thạc. Lúc trước chưa biết chiến đấu, Tiểu Khô Lâu đã giải thoát cho hắn khỏi công việc tạp dịch lộn xộn, giúp hắn quẳng rác, dọn dẹp vệ sinh.

Đến khi Hàn Thạc lợi dụng ma công, luyện chế nó lại một phen, thì quan hệ lúc này giữa hắn và nó lại càng không đơn giản là người triệu hoán và vật được triệu hoán mà ngày càng trở nên khăng khít hơn. Thời gian sau đó, mỗi khi Hàn Thạc gặp nguy hiểm, Tiểu Khô Lâu đều đảm nhiệm vai trò một nhân vật trọng yếu, trợ giúp hắn chuyển nguy thành an.

Nhưng lúc này Hàn Thạc mới phát hiện Tiểu Khô Lâu với hắn hẳn là có một mối quan hệ kì diệu. Những tao ngộ cùng hành động của nó tại một thời không khác, từ trước đến giờ hắn đều không biết, cũng không cố gắng nghiên cứu tìm tòi. Lúc này đây nếu không phải Hàn Thạc tĩnh tâm ngưng thần, nói không chừng cũng không cách nào nghe được lời cầu cứu hô hoán khẩn thiết của Tiểu Khô Lâu và có lẽ đã đánh mất lần triệu hoán này, Tiểu Khô Lâu tại dị thì không sẽ không còn tồn tại nữa.

Càng suy nghĩ Hàn Thạc lại cảm thấy trong lòng mình như đang có lửa thiêu đốt, càng thêm áy náy. Chỉ có điều Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc cũng chưa đạt tới cấp bậc nhất định, cho nên hắn không thể giải thích được thế giới mà Tiểu Khô Lâu tồn tại rồi cuộc xảy ra chuyện gì, ngoại trừ một số hắc ám sinh vật do Vong Linh hệ triệu hoán ra không biết có còn sự tồn tại quái lạ nào khác không.

Đương nhiên, khả năng đi từ vị diện này tới thẳng không gian kia, hắn lại càng vô pháp thực hiện được.

Đang lúc Hàn Thạc nhắm mắt cố gắng giao tiếp cùng Tiểu Khô Lâu, đột nhiên phát hiện nó tựa hồ ý thức được hoàn cảnh chung quanh đã khác trước, động tác khoa tay múa chân cũng đình chỉ lại, con mắt đỏ nhất trông rõ ràng ban đầu còn mê muội nhìn quanh quẩn, cuối cùng khi nhìn thấy Hàn Thạc liền trở nên an tĩnh lại.

Cũng tại lúc này, Hàn Thạc có thể cảm thấy luồng khí tức đang rối loạn kịch liệt trên người Tiểu Khô Lâu, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh bình thản.

Dường như, dường như việc nhận thấy Hàn Thạc xuất hiện đối với nó chính là mọi nguy cơ xung quanh đã được giải trừ. Nó giống như thực sự đã được an toàn!

Đây là một loại tín nhiệm không cần phải nói, một loại bản năng, nó giống như một đứa trẻ tinh nghịch khi thấy mãnh thú xuất hiện sẽ khóc lóc ầm ĩ không ngừng, nhưng khi cha mẹ xuất hiện bên cạnh, mặc kệ họ có năng lực đó hay không, nó cũng nghiêm nhiên cho rằng cha mẹ có thể bảo vệ nó không phải chịu thương tổn, trợ giúp nó ngăn cản hết thảy nguy hiểm.

Trong đáy lòng của Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ lạ. Giờ khắc này trong lòng hắn có điểm luống cuống. Một loại cảm tình phức tạp tràn ngập trái tim hắn, trong chốc lát hắn có một loại ảo giác, dường như Tiểu Khô Lâu do xương cốt tổ thành này, giống như đứa con thân thiết của mình vậy, khiến cho hắn vĩnh viễn có cảm giác khó có thể dứt bỏ.

- Được rồi, không sao nữa đâu! - Rất tự nhiên, Hàn Thạc đi tới bên cạnh Tiểu Khô Lâu, chìa tay ra xoa nhẹ lên cái sọ bóng loáng của nó, giọng nói dịu dàng an ủi.

Hắn có thể cảm thấy rõ ràng rằng sự dỗ dành vô cùng đơn giản ấy đã làm cho tâm tình vốn an tĩnh của Tiểu Khô Lâu trở nên có chút vui mừng.

- Nói chuyện với ai thế? - Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích từ trong bông cây đồng thời đi ra. Phỉ Bích đi trước một bước, nghe được giọng nói của Hàn Thạc vô cùng dịu dàng, trong lòng như ăn dấm chua. Còn tưởng Hàn Thạc lại nói chuyện với nữ nhân nào khác, bởi vậy khi không thấy ai ở đó với hắn liền không nhận được kinh ngạc hời.

Nhưng khi nàng thấy Hàn Thạc vẽ mặt hiền từ đang xoa nhẹ lên đầu Tiểu Khô Lâu với một giọng nói dịu dàng mà nàng chưa từng thấy trước đây thì lập tức không còn bất cứ cảm giác ghen tuông nào nữa, ánh mắt nhìn hắn có phần quái lạ.

Cho tới nay, Vong Linh pháp sư tại Kỳ Áo đại lục đều giống nhau, đều triệu hoán ra hắc ám sinh vật rồi biến chúng thành công cụ sử dụng của họ. Phỉ Bích cho tới bây giờ chưa từng được nghe nói qua một Vong Linh pháp sư nào lại giống như Hàn Thạc, có cảm tình thân thiết với một hắc ám sinh vật như vậy.

Bởi vậy nên khi Phỉ Bích thấy Hàn Thạc làm như vậy, trong lòng lập tức tràn đầy kinh ngạc. Sau đó phương tâm chợt chuyển, Tiểu Khô Lâu sở dĩ thần kỳ như vậy, khả năng là cùng với cách đối đãi khác lạ của chủ nhân có quan hệ. Sự thần kỳ của Hàn Thạc, cũng không vẹn vẹn chỉ là bởi vì vũ kỹ hần đặc thù, ngoài ra còn một số cách làm thần kỳ của hần, đích xác cũng hơi khác với thường nhân.

Quay đầu mỉm cười với Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ, ánh mắt Hàn Thạc quét lên hai nàng, một bên là khuôn mặt kiều diễm ướt át, còn bên kia lại tuyệt mỹ thanh nhã, phát hiện tinh thần hai nàng đều dường như không tệ, cười hỏi:

- Có vẻ hai người đều đã nghỉ ngơi tốt cả rồi?

- Được rồi! Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể tiếp tục lên đường. - Ngải Mễ Lệ trải qua một đoạn thời gian minh tưởng, thoát nhìn hần là đã có thể tiếp tục thi triển Phiêu Phù thuật nên liền chọn rộn đề nghị.

Thứ nàng đang nắm trong tay có thể rất nhanh giúp cho các thành viên cao cấp của Âm Mạc đẩy nhanh kế hoạch loại trừ Bác Bửu A Tư Cơ. Thân là một thành viên hợp cách của Âm Mạc, Ngải Mễ Lệ hiển nhiên biết thời gian không nên chậm trễ, nó có ảnh hưởng rất lớn đối với địa cục, cho nên mới sốt ruột như vậy.

- Tốt lắm, bây giờ sẽ khởi hành ngay.

Hàn Thạc cũng không nói nhảm, một tay nắm lấy Tiểu Khô Lâu, nhoáng một cái đã tới trước mặt Phỉ Bích, tay kia thò ra, đặt lên vòng eo mềm mại không chút mỡ thừa của nàng phá không bay đi.

Vàng thái dương từ từ mọc lên ở chân trời, những tia nắng màu đỏ nhạt chiếu sáng cả một khoảng thế giới, khiến tất cả mọi thứ từ màu bạc dần dần chuyển thành màu đỏ nhạt, giống như làn da trắng nõn của tuyệt thế mỹ nữ, đột nhiên bởi vì ngưng ngừng mà đỏ ửng lên vậy.

Phủ phục dưới những tòa sơn cốc nguy nga là một số ma thú không sợ mùa đông lạnh lẽo, đang dùng móng vuốt sắc bén của mình gạt tuyết sang hai bên cửa động. Cả sơn cốc dưới ánh dương quang bao trùm, triển hiện ra sức sống tiềm tàng của mình.

Ánh nắng chiếu vào khiến cho cái u ám lạnh lẽo của ngày hôm qua đã bị quét đi, thân thể Ngải Mễ Lệ cũng dần dần trở nên ấm áp, lộ ra khuôn mặt kiều diễm đang hào hứng đón lấy ánh dương quang đỏ ối, lộ ra nụ cười thoải mái, tràn đầy hứng thú từ trên không trung không ngừng dò xét chung quanh, tựa hồ muốn khắc hoạ lại cảnh sắc bên dưới vào trong lòng.

- Cảnh sắc đẹp quá! - Được Hàn Thạc ôm eo, đôi mắt sáng ngời của Phỉ Bích chớp chớp, môi anh đào khẽ thốt lên.

Hàn Thạc cũng nhanh chóng liếc chung quanh, đáp lời “Ừ” một tiếng, sau đó tiếp tục phiến muộn không lên tiếng rất nhanh bay về phía trước. Những phong cảnh trữ tình kiểu này thường chỉ có những nữ nhân là để ý, hần bây giờ chỉ muốn tới địa phương kia một cách nhanh nhất, hoàn thành nhiệm vụ lần này sớm một chút.

Phi hành nhiều giờ, xuyên qua hai sơn cốc nhỏ, Hàn Thạc đôi mắt về phía sơn cốc xa xa. Lúc này mặt trời đã lên cao ở phía chân trời, chung quanh đại sơn cốc kia cũng không bị tuyết đọng bao trùm nữa, mặt đất sạch sẽ, nhiều kiểu kiến trúc mang nhiều phong cách, xếp thành hàng dãy rải rác trong tiểu sơn cốc.

Trên con đường đã được dọn dẹp, một số nhân loại, thú nhân cùng tinh linh có trang phục khác nhau, tướng mạo về bản chất cũng không giống nhau, mặc quần áo thật dày, phân biệt từ trong nhà của mình đi ra.

- Tới rồi! Chúng ta đáp xuống đi bộ thôi! - Ngải Mễ Lệ ở phía sau, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rất dễ dàng thấy được cảnh sắc đại khái ở nơi đó, thở phào một hơi, vui mừng nói.

Địa phương này cùng Đa La trấn khá giống nhau, nhưng phức tạp hơn một chút. Mặc dù đều có lũ quán cùng là chỗ để con người buông thả nhưng mạo hiểm giả cùng thương nhân trong Đa La trấn cơ bản đều là người Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, quân đội quản lý cũng là của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Nhưng mạo hiểm giả cùng thương nhân chỗ này, chẳng những có người của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, mà còn có người của thú nhân bộ lạc Tập Tây đế quốc. Mặt khác còn có một số người của quốc gia xa hơn

một chút, hoặc là một số chủng tộc hiếm thấy tại Khoa Nhĩ Lan đại hạp cốc sinh hoạt. Đương nhiên, địa phương không ai quản lý như vậy, tự nhiên không có khả năng thuộc về bất cứ một quốc gia nào.

- Trong Nhật Diệu cốc, thế lực lớn nhất chính là người duy trì trật tự, phụ trách bảo vệ quyền lợi cho người giao dịch, phòng ngừa cường đạo xâm lấn. Cho tới nay, ba quốc gia tại chỗ này đều có thế lực của riêng mình. Có một phương thế lực rất cường đại ở đây mà làm cho hai phương kia đều không phản đối, thế lực này lại tiếp quản trật tự ở chỗ này, thu lấy những khoản phí kén xù của đám thương nhân cùng mạo hiểm giả, phụ trách hết thảy chỗ này.

- Đương nhiên, thế lực này không phải là đã hình thành thì không thay đổi, nếu một phương khác có thể chứng minh rằng mình mạnh hơn, áp chế được tiếng nói của hai phương kia, người duy trì trật tự sẽ thay đổi. Trước mắt, người đang duy trì trật tự ở đây là Già La dong binh đoàn đến từ Tập Tây đế quốc! - Ngải Mễ Lệ cùng Hàn Thạc Phỉ Bích, từ trên cao đáp xuống, vừa đi bộ tới Nhật Diệu cốc vừa chậm rãi giải thích với Hàn Thạc.

- Nếu người duy trì trật tự chỗ này phục vụ cho quốc gia của bọn họ, như thế chẳng phải là sẽ xâm hại đến quyền lợi của mạo hiểm giả cùng thương nhân quốc gia khác hay sao? - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, kinh ngạc hỏi.

- Yên tâm đi, vô luận bọn họ trước đó đến từ quốc gia nào, chỉ cần tới đây trở thành người duy trì trật tự, đều tuyệt đối không có khả năng vì quốc gia bọn họ mà mưu cầu lợi ích, nếu không hẳn sẽ bị tất cả mạo hiểm giả cùng thương nhân bài xích, rốt cuộc cũng sẽ không có cơ hội nắm lấy quyền lợi nơi đây. Trong Nhật Diệu cốc này không phân chia quốc gia, không có tranh đấu giữa các quốc gia với nhau, đó là quy tắc đầu tiên mà người trở thành trật tự duy trì giả nhất thiết phải tuân thủ! - Ngải Mễ Lệ khẽ cười, giải thích cho Hàn Thạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc tỏ vẻ đã hiểu, một địa phương như vậy thật sự rất thú vị. Người đến từ các quốc gia khác nhau, ở chỗ này đều vì tư tâm cho riêng mình. Ba quốc gia hoạch định ra một số mức giao dịch, nhất định sẽ khiến cho người duy trì trật tự chỗ này kiếm được lượng kim tệ khá khả quan.

Những quy tắc này, Hàn Thạc tự nhiên không quá rõ ràng, cho nên trên đường khi được hai mỹ nữ nhất nhất giải thích, hẳn liền chăm chú lắng nghe. Đến khi đi tới chỗ kiểm tra trong Nhật Diệu cốc, mới phát hiện chỗ này được bố trí những tấm lưới sắt rất cao, có một số kỵ sĩ mặc thiết giáp màu nâu xám đứng gác, ai ai thần sắc cũng rất lạnh lùng.

Từ lúc nói chuyện với Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích, Hàn Thạc biết những người này chính là người của Già La dong binh đoàn của Tập Tây đế quốc, dong binh đoàn này có thực lực rất kinh nhân, khoảng độ hai, ba ngàn người.

Các chức nghiệp, cao thủ bên trong, ngày thường đều thao luyện không ngừng, lực chiến đấu của họ so với quân chính quy thông thường của quốc gia còn mạnh hơn. Bọn họ có chế độ phân phối chức nghiệp hợp lý và nghiêm ngặt. Trong thời gian tiếp quản Nhật Diệu cốc hơn một năm, đã chống đỡ rất ngoan cường vài lần với sự tập kích của cường đạo, thể hiện lực chiến đấu khiến cho đám thương nhân cùng mạo hiểm giả trong cốc rất hài lòng.

- Các người đến từ nơi nào, có lệnh bài thông hành hay không, hiện giờ cần làm gì? - Đứng ở gần hàng rào sắt có một gã kỵ sĩ thân hình cao lớn tướng mạo khá anh tuấn vừa thấy hai mỹ nữ Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích đi tới, có vẻ rất hữu lễ. Khóe miệng mang theo nụ cười mỉm mê người, thanh âm nhu hòa dò hỏi.

- Ta là người của Bồ Tư Đặc thương hội, hai người bọn họ cùng đồng hành với ta, đây là lệnh bài của ta! - Phỉ Bích thần sắc lãnh ngạo, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một lệnh bài, hờ hững đưa ra.

Vị kỵ sĩ này cung kính đưa tay đón lấy lệnh bài của Phỉ Bích, sau khi xem xét một chút lại mỉm cười trả lại Phỉ Bích, nho nhã nói:

- Không có vấn đề, Nhật Diệu cốc hoan nghênh các ngài đã đến, Già La dong binh đoàn chúng ta sẽ hội phụ trách an toàn về tính mạng cũng như tài sản của các ngài.

Tiện tay Phỉ Bích lấy ra một túi kim tệ, “Kịch” một tiếng ném lên trên cái đài tròn chỗ hàng rào sắt, Phỉ Bích đối đãi ngoại nhân thì thần sắc lạnh lùng cùng bất cận nhân tình vẫn nhất quán, thần nhiên nói:

- Đây là phí dụng chúng ta chưa nộp!

Lời nói vừa xong, Phỉ Bích xoay người nhìn về phía Hàn Thạc, chìa ngọc thủ thon nhỏ ra, chủ động khoác lấy cánh tay hắn, nét cao ngạo lạnh lùng trên mặt đã biến mất, duyên dáng cười nói:

- Đi thôi, chúng ta có thể tiến vào rồi!

Một tuyệt sắc mỹ nữ như Phỉ Bích, đối với nam nhân chung quanh không chút để ý, vừa mới bày ra bộ mặt khó gần với tư thái cao ngạo, sau đó lại chợt biến hóa, thoáng lộ ra nụ cười lấy lòng với Hàn Thạc, điều này lập tức khiến vẻ mặt đám dong binh của Già La dong binh đoàn này hiện vẻ hâm mộ không thôi với hắn.

Chỉ có điều khi bọn hắn thấy Hàn Thạc một tay lôi kéo Tiểu Khô Lâu thì trên mặt lại lộ ra vẻ kỳ quái, thế nhưng cũng đều không nói gì, tựa hồ bọn họ đã gặp được rất nhiều người kỳ quái. Loại mạo hiểm giả như Hàn Thạc mang theo hắc ám sinh vật tới, cũng không có gì không ổn cả.

Hư vinh tâm nhân giai hữu chi (Người có tâm kiêu ngạo đều có), thấy những người này nhìn mình hâm mộ như vậy, Hàn Thạc cũng cảm thấy rất có mặt mũi, thâm nghĩ tiểu đệ tử Phỉ Bích này thực sự đã cấp cho mình mặt mũi.

- Còn không mau đi! - Ngải Mễ Lệ mắt thấy Hàn Thạc nở nụ cười mãn nguyện, cước bộ lại dừng lại, làm sao mà không biết hắn đang có tâm tư gì, nhin không được lườm một cái, cười yêu kiều ở phía sau đẩy hắn đi lên.

Cười to một tiếng ha ha sảng khoái, nhìn đám dong binh chú thị hâm mộ, trong lòng Hàn Thạc sảng khoái vô cùng, lướt qua hàng rào sắt, đi thẳng vào bên trong Nhật Diệu cốc.

193. Chương 193: Thủy Tuyệt Chi Địa

Khi ở trên bầu trời, Hàn Thạc đã kịp đảo mắt quan sát Nhật Diệu cốc một vòng. Từ trên cao, hắn nhìn thấy các khối kiến trúc lạ lùng đứng cạnh nhau san sát như nấm. Chúng được dựng lên bởi những loại vật liệu khác nhau, hoặc là dùng loại đá màu xám duy nhất chỉ có ở nơi này, hoặc dùng thân của những cây gỗ lâu năm tạo thành, nóc nhà có hình tròn, giống như một cái nắp hút thuốc.

Sở dĩ như vậy cũng bởi có các thương nhân cùng mạo hiểm giả từ các quốc gia tới sinh sống, nên kiến trúc ở đây mới mang phong cách đa dạng, ứng với từng phong tục văn hóa riêng của từng địa phương.

Sáng hôm nay trời đẹp, một số người từ dãy phòng ốc ở hai bên đường mở cửa bước ra ngoài, việc đầu tiên là dọn đồng tuyết đọng từ hôm qua, sau đó quét sạch sẽ trước cửa nhà mình. Ở đây cũng giống như một thành thị nhỏ, có đủ loại cửa hàng, bày la liệt thương phẩm của từng quốc gia.

- Những cửa hàng chung quanh đây đều là dạng buôn bán nhỏ, những thương nhân lớn hầu như đều chỉ lưu trú lại vài hôm, vì đã có chi nhánh liên lạc ở đây, sau khi xong phương giao dịch xong thì rời đi. - Phỉ Bích đến đây cũng không phải lần đầu, cầm tay Hàn Thạc nhẹ giọng giải thích.

- Tốt rồi, ở đây mọi người có thể đi đâu tùy ý, ta cần phải giải quyết một số chuyện đã, khi nào mệt thì có thể đến cửa hàng ở cuối đường, ta sẽ an bài người tiếp đón các ngươi! - Ngải Mễ Lệ từ sau khi đến đây thì lập tức lo lắng đến nhiệm vụ chính của nàng, từ phía sau tiến lên nhìn mọi người nói.

Hàn Thạc hiểu lo lắng trong lòng Ngải Mễ Lệ liền gật đầu thúc giục:

- Ngươi đi đi, trước hết phải làm cho tốt việc chính đã, chúng ta sẽ tìm ngươi sau!

Sau khi Ngải Mễ Lệ rời đi, Phỉ Bích chợt nhớ ra nói với Hàn Thạc:

- Đúng rồi, chàng đưa cho ta tờ giấy ghi những vật liệu cần tìm giờ vẫn chưa đủ. Ở đây có lẽ có vài thứ bất ngờ, nếu không ngại thì chúng ta đi tìm thử một chút, biết đâu lại có.

Nghe nàng nhắc, Hàn Thạc mới nhớ tới chuyện nhờ nàng hỗ trợ thu thập nguyên liệu để luyện chế Mộc Giáp thi. Thổ giáp thi cùng Âm ma quật trong Tử Vong Mộ Địa đều đã được xếp đặt đầu vào đó, bất quá chỉ thiếu vật liệu luyện chế, nên hắn vui vẻ đáp ứng ngay.

Phỉ Bích quen lối dẫn đường, Hàn Thạc đi bên cạnh, cả hai bắt đầu dạo từ gian hàng này tới gian hàng khác.

Có tình lang đi cùng, Phỉ Bích rất vui vẻ, cười nói nhí nhảnh như một thiếu nữ mới lớn. Bất quá là hội trưởng của một thương hội lớn, nàng một khi bắt đầu giao dịch thì trở nên cực kỳ tinh minh. Tới những cửa hàng có vật liệu của Hàn Thạc cần, Phỉ Bích không chút đắn đo, nói ngay ra được giá cả chính thức của món hàng.

Lúc này đây tại một cửa hàng, cả hai vừa thương lượng xong giá cả mấy món hàng là bảy ngàn kim tệ. Phỉ Bích không chút do dự, rút ra tinh tạp liệng xuống bàn. Phía bên cạnh, Hàn Thạc định lấy tiền ra trả liền bị một cái tròng mắt giận dữ:

- Kim tệ của chàng ta vẫn còn cầm mà, chàng lấy tiền ra làm gì hả!

Hàn Thạc cảm thấy tức cười nhưng không dám mở miệng. Sau đó cũng không quản chuyện này nữa, chỉ đi theo sau Phỉ Bích qua mấy cửa hàng, nhìn nàng triển hiện phong độ của một thương hội trưởng, cùng chủ cửa hàng có vẻ bớt một thêm hai.

Trong Nhật Diệu cốc này, đúng là có rất nhiều tài liệu khan hiếm, ví dụ như hắc thiết khoáng thạch và ô kim khoáng. Những loại hàng này ngay cả ở đế quốc cũng không cách nào tìm ra, mà ở đây có tới hai cửa hàng có trong kho. Dạo một vòng, Hàn Thạc thấy cho dù là dạng mặt hàng quốc cấm, nhưng ở đây đều được bày bán công khai, mục đích để hấp dẫn khách hàng đến tìm mua.

Nào là xuân được, mê huyền được, kể cả hóa thi phần chỉ một giọt có thể biến thi thể thành phần vụn, thậm chí có cả vũ khí hạng nặng mà một vài quốc gia vừa nghiên cứu ra, hay tinh hạch, xương cốt của ma thú cường đại, cần cái gì là có ngay cái đó.

Chủ cửa hàng cũng có thể là nhân loại, thú nhân hay là tinh linh. Thậm chí còn có cả ngư nhân một nửa thân thể là người nằm dưới hồ nước. Bọn họ đều dùng ngôn ngữ nhân loại để trao đổi, cho nên trong khi giao dịch cũng không có gì trở ngại. Phỉ Bích cùng Hàn Thạc trên đường đi đều nghĩ chuyện đi này thật không tệ, tài liệu cổ quái bên trong không gian giới chỉ cũng đầy hơn một chút.

- Tốt, hôm nay thế cũng tạm ổn rồi! Chúng ta còn phải hội họp với Ngải Mễ Lệ nữa. Những cửa hàng loại này ở Nhật Diệu cốc không phải là trong một ngày có thể đi dạo hết, cũng nên ăn lót dạ chút gì đã, mấy tài liệu còn thiếu của chàng, ta nghĩ chắc chắn có thể mua đủ! - Phỉ Bích cuối cùng cũng cảm thấy uể oải mà đưa ra đề nghị. Tính lại, cả hai đã liên tiếp vào mười hai cửa hàng, hàng nào cũng lặp lại cảnh tính toán cò kè trả giá, nàng cảm thấy mệt mỏi cũng là chuyện đương nhiên.

Bất tri bất giác, nhìn lên bầu trời nhật diệu cốc đã thấy ánh nắng chiều đỏ như máu chiếu rọi khắp nơi thành một mảng màu hồng sáng. Đã sắp tới buổi đêm, thời gian trôi qua lâu như vậy chắc hẳn Ngải Mễ Lệ cũng đã làm xong xuôi mọi việc. Hàn Thạc cũng nóng lòng muốn biết tình hình của nàng như thế nào, nghe Phỉ Bích nói vậy lập tức đồng ý cùng nhau đi tới nơi Ngải Mễ Lệ đã chỉ lúc trước.

Từ đầu đến giờ, Tiểu Khô Lâu vẫn đi bên cạnh hai người. Sở dĩ như vậy là bởi vì Hàn Thạc không biết nếu nó ở một vị diện thời không khác có gặp điều gì nguy hiểm hay không nên cũng không có trả về mà thủy chung đều đem theo bên người. May mắn là tại Nhật Diệu cốc này, bất kỳ chủng tộc kỳ lạ nào cũng có, mang theo Tiểu Khô Lâu cũng chẳng ai thấy bất thường cả.

Đang trên đường đi tới địa chỉ Ngải Mễ Lệ đã chỉ trước, Tiểu Khô Lâu đột nhiên dừng lại trước một gian hàng. Chỉ thấy nó đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, hốc mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, biểu tình vô cùng hứng thú.

Hàn Thạc đi bên cạnh có chút kinh dị nhìn Tiểu Khô Lâu. Nhất thời hắn cũng không biết bên trong có đồ vật gì lại hấp dẫn khiến nó đình chỉ không đi tiếp.

- Lại như thế nào đây nữa? - Phỉ Bích thấy Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu đang đứng ngẩn ra liền quay đầu lại về hướng Hàn Thạc đang nhìn, kinh ngạc hỏi.

- Bên trong có cái gì đó hấp dẫn hẳn! - Hàn Thạc thần sắc quái dị, liếc mắt nhìn Phỉ Bích một cái nói khẽ rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tiểu Khô Lâu.

Vốn là chỉ có chút nghi hoặc, vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, sắc mặt Phỉ Bích trở nên kinh ngạc. Nàng hốt hoảng nhìn sang hai bên, thấy chung quanh không có người nào chú ý, mới xoay người đi tới bên cạnh Hàn Thạc, vẻ mặt hoài nghi cực điểm nhìn Tiểu Khô Lâu, hỏi gắt:

- Ý chàng là nó có tồn tại ý thức riêng?

Gật đầu, Hàn Thạc xác quyết:

- Không sai, ta dám chắc là như thế! Cái này ta thực sự cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, cho nên nàng cũng đừng hỏi thêm!

Nghe Hàn Thạc nói mơ mơ hồ hồ vậy, Phỉ Bích bên cạnh càng lộ vẻ ngạc nhiên hơn, bất giác nở một nụ cười mê hoặc. Nhìn về phía cửa hàng, nàng đột nhiên kinh hô một tiếng. , Thấy Hàn Thạc đang ngạc nhiên nhìn về phía mình, nàng không nhịn được liền giải thích:

- Cửa hàng này ở đâu ra vậy chứ? Ta đến Nhật Diệu cốc cũng không phải chỉ là lần một lần hai, nhưng trước giờ chưa bao giờ thấy qua cửa hàng này khai trương. Xem ra người bên trong chắc cũng không muốn bán cái gì, nếu không sao lại che kín đại môn như vậy?

Hàn Thạc cũng nhìn sang, quả thật theo như lời vừa nói, bất kỳ cửa hàng nào ở Nhật Diệu cốc đều luôn mong ngóng người đi vào. Chỉ có đại môn của cửa hàng này không ngờ là che đậy lại giống như bên trong không có người ở, sự tồn tại của nó trên đường phố sầm uất này nhìn có vẻ không được hợp lý cho lắm.

Tiểu Khô Lâu vốn đang đứng thẳng ở đó, đột nhiên chủ động hướng tới cửa hàng này đi tới trước cửa, thủ cốt đưa thẳng ra đẩy cửa. Chỉ nghe " Dát chi" một tiếng nhỏ, ngoài dự liệu của Hàn Thạc, cửa đại môn dường như đóng chặt không ngờ đã mở ra một chút, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một hành lang bằng đá cuội.

Phỉ Bích sửng sốt, sau đó do dự nói:

- Tự tiện tiến vào cửa hàng của người khác, đây là hành vi trái với quy củ của Nhật Diệu cốc!.

- Có người không, ở bên trong có người không!. - Hàn Thạc lúc này chẳng còn tâm trí nghe nàng nói, chỉ gật gật đầu rồi đuổi theo Tiểu Khô Lâu đang đi vào phía sau, đột nhiên kêu lên mấy tiếng, định xem bên trong có người hay không.

Hắn ra sức kêu mấy lần cũng không thấy ai trả lời, Tiểu Khô Lâu thì đương nhiên không hiểu quy củ gì, đi thẳng một đường vào bên trong.

Hàn Thạc hai tay buông lỏng, quay đầu về phía Phỉ Bích khẽ nhún vai tỏ ý bất lực với Tiểu Khô Lâu, nói:

- Dù sao cũng không có ai trong này, đi vào xem chắc cũng không sao đâu.

Sau đó hắn xoay người, khép cánh cửa lớn lại rồi nháy mắt ra hiệu với Phỉ Bích, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng cùng bước vào trong.

Sau khi đi xuyên qua hành lang, Tiểu Khô Lâu tiếp tục thẳng tiến vào hậu viện. Giữa hậu viện có một cái giếng hình tròn, Tiểu Khô Lâu đi tới thì đứng ở bên cạnh cái giếng đó thò đầu vào bên trong quan sát, cũng không biết đang nhìn cái gì. Khi Hàn Thạc cùng Phỉ Bích tiến lại, đột nhiên Hàn Thạc cảm giác được bên trong cái giếng tựa hồ bay ra một luồng hơi thở tà ác, dường như bên trong giếng có tồn tại một ác ma cường đại nào đó.

- Hình như có chút không ổn, nơi đây nhiệt độ quá thấp, đến ngay cả ta còn cảm thấy lạnh! - Thân thể Phỉ Bích bỗng nhiên hơi run rẩy, nhìn Hàn Thạc lo lắng nói.

- Không sai! Đây chính là thủy tuyết chi địa, cũng chính là nơi ta cần để luyện chế Thủy Giáp thi! Bên trong vốn thủy chi nguyên khí đậm đặc, bị oan hồn hấp thu đã hình thành thủy ma! - Hàn Thạc lộ vẻ cuồng hỉ, thanh âm tràn ngập sự hưng phấn.

Nói xong, hắn liền tới gần xem xét cẩn thận, có thể cảm ứng được thủy chi nguyên khí đậm đặc ở bên trong cùng hai cổ băng hàn âm sâm khí tức. Hàn Thạc lập tức hiểu được thủy nguyên tố ở bên trong hẳn là đã được oan hồn chết trong đó hấp thu, biến thành hai thủy ma.

194. Chương 194: Đại Chiến Huyết Thủy Ma

Giếng sâu có hình tròn, có thể vừa một người chui vào, thành giếng do một loại đá màu xanh tạo thành, chạm vào vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến tận xương tủy.

Hàn Thạc đứng cạnh giếng, có thể cảm giác được thủy nguyên khí nồng đậm bên trong giếng, hai luồng khí tức âm hàn, không biết là có phải cảm ứng được hơi thở của người sống hay không, bên trong giếng bắt đầu rục rịch.

Tại một chỗ như thế này, không ngờ lại có một miệng giếng sâu, phía dưới đúng là thủy tuyết chi địa. Điều này làm cho Hàn Thạc giật mình vui mừng khôn xiết, ngũ hành thi nếu có thể luyện chế được toàn bộ, hợp thành đại trận thì uy lực cực kỳ kỳ diệu kinh người. Như kim, thổ cùng mộc tuyết chi địa, Hàn Thạc đều đã tìm được. Cộng với thủy tuyết chi địa này mà nói, vậy thành công lại càng từng bước gần hơn.

Hàn Thạc đang trầm ngâm may mắn thì Phỉ Bích bỗng nhiên nhíu mày nói:

- Không khí hình như càng ngày càng lạnh. Chàng nói nơi đây là thủy tuyết chi địa rốt cuộc là ý tứ gì?

Hai luồng hàn khí lạnh thấu xương đột nhiên từ bên trong giếng trào ra, giếng sâu đang phẳng lặng đột nhiên vang lên tiếng nước chảy ào ạt, bọt nước bắn tung toé. Từng mảng sương mù trắng xóa bỗng nhiên từ trong giếng bỗng bành bay ra ngoài, giống như từng đám mây tản mát trong sân.

- Đến đây!

Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng vươn tay ôm lấy Phỉ Bích, ngưng trọng nói:

- Thủy ma đến làm loạn. Cần thận một chút!

Trong thủy tuyết chi địa, thủy chi nguyên khí đậm đặc. Một chỗ như vậy nếu có người chết đuối, hồn phách sẽ không lập tức tiêu tán cùng thiên địa. Có thủy chi nguyên khí nuôi dưỡng, hồn phách chỉ cần có thể hấp thu được một chút, đều sẽ hình thành một loại tồn tại kỳ lạ tên là Thủy Ma.

Thủy ma hấp thu thủy chi nguyên khí, lực lượng hồn phách được tăng lên rất nhiều. Có thể lợi dụng năng lực đặc thù thao túng nguyên khí thủy tuyết chi địa, công kích tất cả người lạ đến gần.

Mấy tin tức này Hàn Thạc biết được là do đã đọc phương pháp luyện chế ngũ hành thi, đã giải thích toàn bộ. Bởi vậy sau khi tới đây, hắn vừa cảm ứng được bên trong giếng tồn tại hai luồng khí tức âm hàn, lập tức hiểu được bên trong có hai thủy ma đã thành hình.

Chỉ có điều Hàn Thạc vẫn có phần không hiểu là tại sao Tiểu Khô Lô có thể cảm ứng được chỗ này. Chỗ này có vật gì có thể hấp dẫn nó chứ?

Tiểu Khô Lô tay cầm cốt đao, phụ trách đứng bên cạnh giếng, hốc mắt trống rỗng hướng về miệng giếng, không biết chờ điều gì, cũng không biết định làm cái gì.

Hơi nước từ trong giếng lan tràn khắp sân, sương mù trắng xóa nồng đậm. Cảnh sắc chung quanh bị sương mù ảnh hưởng đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ, trong hơi nước tựa hồ giống như mang theo khí tức âm hàn. Thời tiết vốn lạnh giá, nhiệt độ lại càng tụt xuống nhanh chóng.

- Ta không thấy rõ gì cả! - Lúc này, Phỉ Bích kinh hô một tiếng

- Đây là thủy ma thao túng thủy chi nguyên khí, hình thành nên màn chắn nước, bọn chúng sẽ ẩn mình trong màn nước này đánh lén chúng ta! - Giọng nói Hàn Thạc tỉnh táo từ bên cạnh vang sang liền làm cho tâm tư Phỉ Bích đang rối loạn dần trở nên bình tĩnh.

Thị lực của Phỉ Bích chỉ ngang với người bình thường, cho dù tu luyện đấu khí, cũng chỉ tốt hơn so với người thường một chút, so sánh với tu ma giả đã trải qua rèn luyện tàn khốc như Hàn Thạc tự nhiên là còn kém xa.

Bởi vậy, vào thời điểm thị lực của Phỉ Bích không nhìn được, đôi mắt của Hàn Thạc không bị ảnh hưởng chút nào, giữa sương mù trắng xóa, trong đôi mắt hắn dường như có quang điện màu bạc loé lên, tỉnh táo dò xét bốn phía

Đột nhiên nước trong giếng dâng lên cuộn cuộn, giống như suối phun vậy, phụt lên. Dòng nước trong suốt sáng lấp lánh như có sinh mạng của mình, từng đạo vật thể đều phóng tới chỗ Hàn Thạc cùng Phỉ Bích.

Một cỗ khí tức âm hàn lạnh lẽo từ trong giếng tràn ra. Cho dù ngay cả thân thể Hàn Thạc cường hãn cũng không chịu được cảm giác hơi lạnh buốt. Vật thể do dòng nước ngưng kết thành, trong đó có cả chất lỏng và rắn đan xen, tựa như từng con rắn xà dẻo dai vồ tới thân hình hai người

- Tìm chết! - Hàn Thạc nhếch miệng cười, nụ cười lộ vẻ tàn khốc.

Giữa hai tay đột nhiên tạo nên hồng sắc ma diễm, tựa như một đạo tà hỏa muốn thiêu đốt tất cả xuất hiện trước Hàn Thạc cùng Phỉ Bích. Hồng sắc ma diễm vừa xuất hiện, khí tức lạnh như băng chung quanh bị đốt cháy “xèo xèo”, hơi nóng bốc lên, khí tức nóng hằm hập mở rộng hướng ra ngoài, làm cho thân thể Phỉ Bích lập tức cảm thấy ấm áp thoải mái.

Một trăm mười vật thể giống như rắn xà còn chưa kịp tới gần hồng sắc ma diễm mà Hàn Thạc bố trí đã hóa thành hơi nước

Hai tiếng kêu trầm đục khó nghe, như là người chết đuối kêu cứu lần cuối cùng, đột nhiên từ trong giếng truyền ra, bên trong giếng đột nhiên phun ra hai cái bóng màu đỏ, hai cái bóng như được tạo thành từ máu, trong không trung không ngừng uốn khúc biến hình. Cuối cùng biến thành hình một nam một nữ. Chỉ có điều cái bóng rốt cuộc vẫn là cái bóng, cũng không có tướng mạo rõ ràng.

- Huyết thủy ma! - Hàn Thạc giật mình, kinh ngạc nhìn hai cái bóng màu đỏ.

Thủy ma bị vây tại thủy tuyết chi địa, nếu làm ác giết hại nhiều sinh linh thì bọn chúng sẽ hấp thu cả máu của những sinh linh đó.

Máu cũng là chất lỏng, cũng có tính chất tương đồng như nước, máu huyết sinh linh sôi trào lúc cận kề cái chết còn mang theo một cỗ lực lượng kỳ dị. Thủy ma hấp thu lực lượng ẩn chứa trong máu huyết bọn họ, sau khi hấp thu đủ lượng máu tươi khổng lồ, nó có thể trở thành Huyết thủy ma càng thêm hung tàn độc ác.

Sau khi thủy ma trở thành huyết thủy ma, chẳng những có thể thao túng lực lượng thủy chi nguyên khí trong thủy tuyết chi địa mà còn có thể thao túng huyết nhục và tiên huyết của sinh linh, cực kỳ khó đối phó. Bởi vậy Hàn Thạc vừa thấy xuất hiện trước mặt không thể ngờ lại là hai huyết thủy ma, lập tức lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Khác với các quái vật khát máu khác, huyết thủy ma bởi vì có sức nước gột rửa, thường thường có thể che giấu được mùi máu tươi của bản thân, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Thạc có thính giác linh mãnh nhưng tới gần chỗ này cũng không phát hiện một chút mùi máu tươi.

Hai huyết thủy ma từ trong giếng đi ra. Huyết ảnh tại hư không uốn khúc, giống như hai đám mây máu trườn tới Hàn Thạc cùng Phỉ Bích. Lực lượng tà ác đột nhiên tràn ngập xung quanh hai người, thoáng chốc Hàn Thạc cảm giác máu trong người mình sôi trào, tựa hồ có phần không thể khống chế.

Xoay người nhìn lại, Hàn Thạc phát hiện Phỉ Bích càng không thể chịu nổi. Hai dòng máu tươi từ mũi nàng trào ra, khuôn mặt lộ vẻ hỗn loạn vô cùng.

Thầm hô một tiếng không tốt, Hàn Thạc nắm lấy Phỉ Bích lập tức dùng toàn lực quăng ra bên ngoài, giọng đồng thời quát:

- Rời khỏi đình viện này!

Mặc kệ Phỉ Bích có đồng ý hay không, thân thể của nàng đã bị Hàn Thạc ném luôn ra. Thân là kiếm sư, Phỉ Bích có thực lực siêu phàm, hẳn không lo lắng nàng rơi xuống sẽ bị thương, nhưng nếu ở đây đối mặt hai huyết thủy ma thì nàng ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, sẽ mất máu mà chết.

Toàn bộ huyết dịch trong cơ thể không thể khống chế, bắt đầu ào ào hướng tới thất khiếu chảy tới. Hàn Thạc đối mặt với huyết thủy ma đầu tiên là tể xuất lực ma phong. Nhưng mà lực ma phong rít lên, đâm vào thân thể hai huyết thủy ma, căn bản không thể gây cho bọn chúng bất kỳ thương tổn gì.

Rút đao chém nước nước càng chảy mạnh, đây chính là sự thực! Thân thể Huyết thủy ma chính là chất lỏng hóa thành, mặc cho lực ma phong có sắc bén bao nhiêu, chém huyết thủy ma liên tục thành từng đoạn, bọn chúng vẫn dễ dàng ngưng tụ trở lại, không bị chút thương tổn nào.

Thân thể hai huyết thủy ma sau khi bị chém đứt một lần nữa ngưng tụ trở lại, vẫn không nhanh không chậm cuốn tới Hàn Thạc. Với đặc tính của huyết thủy ma, khi bọn chúng phủ lên trên người Hàn Thạc có thể trong nháy mắt hút hết toàn bộ máu khiến cho hắn biến luôn thành một cái thây khô.

Hàn Thạc thân là tu ma giả, lực lượng ẩn chứa trong huyết dịch cũng không phải người bình thường hoặc bất cứ một cường giả nào trên thế giới này có thể so sánh.

Hai Huyết thủy ma tựa hồ cũng cảm ứng được điểm này, muốn biến hắn thành thuốc đại bổ. Đối với sự rời đi của Phỉ Bích không để ý chút nào, cũng không tách ra một huyết thủy ma đối phó nàng. Cả hai chăm chú nhìn Hàn Thạc, điều này rõ ràng chứng minh bọn chúng coi trọng hắn.

Huyết dịch trong cơ thể cuồng loạn, Ma Nguyên lực lúc này đang cố gắng khống chế máu tràn ra ngoài cơ thể. Huyết khí cuộn cuộn, hai luồng lực lượng trời buộc thân thể Hàn Thạc khiến cho hắn không thể động đậy được chút nào.

Bất quá ma công mạnh mẽ tại thời điểm này cũng tìm được chỗ thể hiện, thân là kiếm sư nhưng Phỉ Bích không có một chút sức kháng cự, tiên huyết cũng đã chảy ròng ròng. Nhưng Hàn Thạc lại có thể thông qua ma công, kiên quyết chống lại tiên huyết chảy ra ngoài. Mặc dù chống đỡ có chút khó khăn thể nhưng cho tới bây giờ vẫn không có một giọt máu nào từ trong người hắn chảy ra ngoài.

Hai huyết thủy ma tham lam cuối cùng muốn phủ lên người hắn. Hàn Thạc toàn thân không thể động đậy, ma công cũng không thể thi triển. Chỉ có Vong Linh ma pháp có thể sử dụng. Cốt mâu Cốt tiễn Thi bạo, những Vong Linh ma pháp này bị Hàn Thạc phóng thích ra. Nhưng hai huyết thủy ma vẫn không có bất kỳ thương tổn gì.

Đến thời điểm cuối cùng cùng, Hàn Thạc đột nhiên hiểu được với chúng chỉ có thể dùng nhiệt độ cực nóng đốt cháy mới có thể tạo thương tổn cho bọn chúng. Đáng tiếc bây giờ toàn bộ Ma Nguyên lực dùng để ngăn chặn huyết dịch bắn ra ngoài, căn bản không thể phân ra một chút nào để phóng thích Huyền Băng Ma Diễm quyết.

Con bà nó, chẳng lẽ ta phải chết trong tay hai huyết thủy ma này, thực có chút không cam lòng! Quên đi, liều mạng cho dù máu huyết sôi trào, cũng phải thi triển Huyền Băng Ma Diễm quyết giết chết chúng. Giờ đây Ma Anh đã thành, cho dù huyết dịch khô kiệt thân thể không còn, cũng có thể nhờ vào Ma Anh phụ thể sống lại. Chỉ có điều nguyên khí đại thương mà thôi nhưng ít ra so với bây giờ mà chết sẽ tốt hơn nhiều.

Hàn Thạc thầm tính toán, sau đó hạ quyết tâm. Dù liều mạng nguyên khí đại thương cũng phải giết chết hai huyết thủy ma này.

Trong lúc này, một sự liên hệ huyền diệu đột nhiên từ Tiểu Khô Lâu truyền lại. Dường như có thể hiểu rõ Hàn Thạc nghĩ gì, nó phát ra một cỗ ý thức, lo lắng ngăn cản Hàn Thạc hành động.

Không có ngôn ngữ xác thực, không có bất cứ văn tự nào. Nhưng một tin tức này chính là muốn hắn đình chỉ hành động, Hàn Thạc có thể hiểu và cảm nhận được, dự định lập tức động thủ trong lúc nhất thời hơi chần chừ, trong đầu nhanh chóng tính toán lại.

Bây giờ hai huyết thủy ma chỉ cách Hàn Thạc có năm sáu thước, thân thể hắn không thể động đậy chỉ có thể chú mục nhìn phía trước nhưng không thể nhìn ra tung tích của Tiểu Khô Lâu.

Nếu lúc này không động thủ, tùy tiện chỉ một khắc Hàn Thạc sẽ có thể bị hai huyết thủy ma bao trùm, trong nháy mắt huyết dịch bị hút hết khô héo, đến lúc đó thân thể lập tức không có sinh cơ. Ma Anh rời khỏi cơ thể có lẽ cũng khó thoát khỏi độc thủ của hai huyết thủy ma. Cả người hình thần câu diệt không để lại một chút vết tích

Tiểu Khô Lâu lo lắng cản trở, khiến cho Hàn Thạc không biết nên hay không nên đình chỉ dự định của mình. Mắt thấy huyết thủy ma từ từ tới gần, hắn thở dài một tiếng, ra một quyết định chẳng biết đúng sai- tin tưởng nó!

Hai mắt sáng như sao lộ rõ thần sắc kiên định, mọi dự định vừa rồi toàn bộ bị Hàn Thạc vứt bỏ khỏi đầu. Hắn cứ đứng yên như vậy, không có hành động gì, chỉ thuần túy chờ Tiểu Khô Lâu, đánh cuộc sinh tử một lần.

Thời điểm cuối cùng lúc hai huyết thủy ma bao trùm xuống, Hàn Thạc lợi dụng Ma Nguyên lực luôn luôn cố gắng khống chế tiên huyết, rốt cuộc cũng không thể khống chế, giống như thủy triều nhanh chóng từ trong cơ thể theo thất khiếu chảy ào ào ra.

Một sự tuyệt vọng vô cùng đột nhiên tràn ngập trái tim Hàn Thạc nhưng hắn không có cảm giác oán hận Tiểu Khô Lâu. Ngược lại càng nghĩ tới nhiệm vụ, cho dù bây giờ thật phải chết cũng không có điều gì tiếc nuối.

Đột nhiên máu Hàn Thạc đang chảy mạnh chợt dừng lại, dường như dừng lại ngay lập tức. Lực lượng thần bí thao túng tiên huyết trong khoảnh khắc cũng trở thành không tồn tại. Ma Nguyên lực của Hàn Thạc lại thông suốt lưu động trong thân thể không chút trở ngại, tiên huyết vừa mới không thể khống chế đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Hai huyết thủy ma trước mặt không có diện mạo và thân thể rõ ràng, đang kịch liệt vặn vẹo trở mình. Hàn Thạc từ hai huyết ảnh kịch liệt vặn vẹo cùng giây dựa đã nhìn ra thái độ hiện tại của bọn chúng- đó là sợ hãi!

Sau đó, lực lượng khống chế huyết dịch đã khôi phục như bình thường. Thân thể Hàn Thạc lại có thể hành động tự nhiên, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, phát hiện trên người hai huyết ảnh cầm vài đoạn cốt thứ. Hốc mắt trống rỗng của Tiểu Khô Lâu đang nhìn mình. Thân thể nó hơi khuất. Hai thối cốt phân biệt đặt trên hai huyết ảnh. Bảy thanh cốt thứ thật dài cắm sâu vào cơ thể hai huyết thủy ma.

Từng đạo huyết sắc quang hoa như là dịch thể theo bảy thanh cốt thứ cấp tốc chảy vào thân thể Tiểu Khô Lâu. Bảy thanh cốt thứ vốn cùn giờ phát ra hồng sắc hàn mang yêu diễm. Mấy đoạn xương gãy trước ngực Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ sắp xếp lại hoàn chỉnh giống như quang mang huyết hồng lấp lánh.

Ngược lại sắc máu trên người hai huyết thủy ma đột nhiên trở nên ảm đạm vô quang, tất cả huyết hồng sắc yêu diễm như bị bảy thanh cốt thứ hút vào, tất cả theo cốt thứ cuộn cuộn tràn ra. Màu máu của hai huyết ảnh huyết thủy ma từ từ biến thành trắng bệch, Hàn Thạc có thể cảm thấy thủy chi nguyên khí mà hai huyết thủy ma hấp thu không biết bao nhiêu năm tháng, ngay cả lực lượng huyết dịch sinh linh đều nhanh chóng chảy vào cơ thể Tiểu Khô Lâu.

Tình thế này cũng không duy trì lâu, sau khi huyết hồng sắc của huyết thủy ma hoàn toàn biến thành trắng bệch thì nghe “ào” một tiếng, thân thể chúng hoá thành hai vũng nước rơi xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc, hơi nước bao phủ trong đình viện bị một trận gió lạnh thổi qua toàn bộ biến mất không thấy, ráng chiều như máu, từ bầu trời chiếu xuống, khiến cho đình viện thêm phần thê lương.

Lạch cạch một tiếng, Tiểu Khô Lâu vốn dựa vào hai huyết thủy ma đứng ở trên không, bởi vì chúng tiêu tán, mất đi điểm tựa rơi xuống.

Vươn tiểu thủ cốt gãi gãi cái sọ bóng loáng, hốc mắt Tiểu Khô Lâu trống rỗng nhìn lên Hàn Thạc. Một cảm giác mãnh liệt từ phía nó truyền sang tâm trí hắn. Vốn mỗi thanh cốt thứ trên bề mặt đều có quang hoa đỏ chói lưu động thì chỉ trong chốc lát xương cốt của Tiểu Khô Lâu lại có biến hóa, cuối cùng thành sắc trắng như ngọc.

Tiểu Khô Lâu bị Hàn Thạc triệu hoán ra, bởi vì trong lúc luyện chế ma công, cả khung xương từng biến thành màu đen cùng huyết hồng sắc không nghĩ tới hiện tại lại thay đổi tiếp. Chỉ là bây giờ xương cốt Tiểu Khô Lâu cùng với màu sắc trắng bệch loại khô lâu chiến sĩ bình thường triệu hoán ra hoàn toàn không giống nhau.

Bộ xương nó trong suốt sáng lấp lánh như ngọc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống tựa hồ còn lóng lánh hào quang chói mắt, điều này làm cho Hàn Thạc có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đến thời điểm này, Hàn Thạc rốt cuộc cũng minh bạch vì sao Tiểu Khô Lâu lại dừng lại trước cửa hàng. Nó nhất định là bị huyết khí trên người huyết thủy ma hấp dẫn.

Hàn Thạc còn nhớ lần tại trường nô lệ tại Ngõa Luân thành của Bác Bửu A Tư Cơ. Thiên tai giáo hội Vong Linh ma đạo sư Khắc Lai Đốn lợi dụng tế đàn sử dụng tiên huyết ý đồ triệu hoán tam nhân tà thần, cuối cùng tất cả tiên huyết trong tế đàn đều bị Tiểu Khô Lâu hấp thu hết. Có lẽ chính là như vậy, mùi vị máu tươi trên người huyết thủy ma có thể giấu giếm hẩn nhưng không cách nào có thể giấu giếm Tiểu Khô Lâu, lúc này nó mới chủ động tiến vào phạm vi cửa hàng.

Trong lúc Hàn Thạc đang yên lặng trầm tư thì một tia thần niệm một lần nữa từ Tiểu Khô Lâu mãnh liệt chủ động yêu cầu trở về dị thời không. Hơn nữa hẩn còn có thể cảm giác được ý chí chiến đấu dâng trào muốn báo cừu của nó.

Hấp thu lực lượng của hai huyết thủy ma, Tiểu Khô Lâu hiển nhiên đã xảy ra dị biến. Chẳng những vết thương trong những lần kịch chiến trước đã hoàn toàn khôi phục. Tựa hồ còn đề cao một số năng lực thần kỳ, nên bây giờ mới có vẻ tràn đầy tự tin như vậy.

Đấu khí cùng nguyện vọng của Tiểu Khô Lâu vô cùng mãnh liệt. Hàn Thạc do dự một chút thăm nghĩ sau này mình cẩn thận cảm ứng một chút. Chắc là sẽ không có vấn đề gì. Vì vậy liền dùng Vong Linh chú ngữ, lại một lần nữa trả Tiểu Khô Lâu về vị diện thần bí.

195. Chương 195:thăng Cấp Lên Âm Nguyệt Sứ!

Ánh tà dương chiếu vào bên trong đình viện, chung quanh ngoại trừ hai vũng nước nhỏ thì không còn dấu vết nào khác.

Tiếng bước chân loạn xạ đột nhiên từ bên ngoài vang lên “bộp bộp”, dường như là đang tiến lại gần đây. Chỉ trong nháy mắt, một nhóm mười mấy người gồm cả Phỉ Bích xuất hiện trước mặt Hàn Thạc.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng chứa đầy vẻ lo âu, đôi ngươi sáng ngời chột nhìn về phía hẩn. Sau khi tận mắt thấy Hàn Thạc không việc gì, thần sắc của nàng mới bớt chút lo lắng. Nhưng trường kiếm trong tay vẫn không hề buông lỏng, cần cổ trắng nõn chuyển động dò xét chung quanh, tựa hồ muốn nhìn xem có nguy cơ gì ẩn náu hay không.

Ngoại trừ Phỉ Bích ra, mười hai người thân mặc thiết giáp này đều là hộ vệ của Già La dong binh đoàn, nhìn bộ dạng hẩn là đã được Phỉ Bích kêu tới. Ánh mắt mười hai người hộ vệ này đều rất cảnh giác, nhìn bốn phía chung quanh vô cùng cẩn thận.

- Chàng không có chuyện gì chứ? - Sau khi nhìn xung quanh một lượt, phát hiện không có chuyện gì lạ thường, cũng không có nguy hiểm gì, Phỉ Bích mới thở phào một hơi rồi đi về phía Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc lắc đầu, hướng về phía Phỉ Bích nháy mắt ra hiệu một cái, rồi mới cười cười mở lời an ủi:

- Không cần lo lắng đâu, ta vẫn rất tốt mà.

- Thành thật xin lỗi Cấp Lý Tư tiên sinh, chắc là vừa rồi do ta bị ảo giác nên đã nhầm tưởng là có nguy hiểm thôi.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Hàn Thạc, Phỉ Bích hiểu rõ Hàn Thạc nhất định là đã thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, khuôn mặt liền lộ ra vẻ ngại ngùng, nói với vị thủ lĩnh đầy lạnh lùng của đội hộ vệ đang đứng trước mặt.

Người này đang tuổi tráng niên, dáng người to bè, mái tóc màu nâu cắt ngắn trông hơi rối, tay phải cầm một cây chiến phủ hai cạnh. Trên người toát ra một cỗ khí tức đầy chết chóc, một loại khí tức chỉ có thể xuất hiện ở những kẻ đã giết rất nhiều người.

- Khu cửa hàng này là nơi từng bị Tà Thần nguyên rửa. Nhiều năm rồi, những ai nhận làm chủ nhân ở nơi này cuối cùng đều sẽ chết không yên lành. Bất kể là nhân loại hay dã thú, chỉ cần không cẩn thận đi vào khu cửa hàng này cuối cùng đều sẽ bị lời nguyên rửa của Tà Thần giết chết. Từ trước đến giờ đều không có ngoại lệ, bất kể là các ngươi tiến vào bằng cách nào. Ta khuyên các ngươi nên lập tức rời khỏi nơi này ngay đi.

Ánh mắt Cấp Lý Tư đảo quanh người Hàn Thạc và Phỉ Bích, cuối cùng mới lạnh lùng nói.

Rồi hắn phất tay một cái, không đợi Hàn Thạc cùng Phỉ Bích nói gì, đoàn hộ vệ mười hai người Già La dong binh nhanh chóng cùng hắn rời khỏi đình viện này, tựa hồ không ai nguyện ý ở lại nơi này dù chỉ một phút.

- Tên Cáp Lý Tư này là một cường chiến sĩ từng trải trăm trận, cũng là phó đoàn trưởng của Già La dong binh đoàn. Khi thiếp vừa nói nơi này có nguy hiểm, hắn mặc dù có chút không tình nguyện nhưng vẫn đến đây. Xem ra nơi này quả là có chút gì khiến hắn kiêng kỵ. Ngay cả thực lực kiếm sư của thiếp lúc này cũng không có chút năng lực phản kháng nào!

Sau khi Cáp Lý Tư bỏ đi, Phỉ Bích liền nói qua một chút về thân phận của gã, sau đó mới đổi đề tài, nhìn chăm chú vào Hàn Thạc nói:

- Mọi việc thế nào rồi?

Hàn Thạc vẫn cười tiêu sái, vui vẻ nói:

- Hai tên Huyết Thủy Ma đã bị ta tiêu diệt rồi, nơi này từ giờ về sau sẽ không phát sinh sự tình quái dị gì nữa. Ngoài ra, cửa hàng này vô luận là tốn bao nhiêu kim tệ, ta đều sẽ mua lại nó!

Về mặt Phỉ Bích vô cùng vui mừng, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Hàn Thạc, đầy tự tin nói:

- Nếu chàng nói như vậy, nhất định là đã nắm rõ mọi thứ rồi. Chuyện của cửa hàng chàng không cần lo lắng nữa. Thiếp sẽ phụ trách việc thương lượng với Già La dong binh đoàn. Thiếp nghĩ một nơi từng bị nguyên rủa như thế này, nhất định sẽ không đáng giá bao nhiêu kim tệ đâu.

Hàn Thạc gật đầu rồi đi tới bên cạnh Phỉ Bích, đưa tay ôm lấy nàng, miệng kề sát bên tai nàng, nhẹ nhàng nói:

- Phỉ Bích, cảm ơn nàng!

Khuôn mặt Phỉ Bích đột nhiên đỏ ửng lên, dùng sức ôm ngược lại Hàn Thạc, đôi môi thơm chủ động phớt nhẹ lên môi hắn như chuồn chuồn điểm trên mặt nước, sau đó kéo sát khoảng cách hai người, ánh mắt xinh đẹp nhìn Hàn Thạc đầy vẻ động tình nói:

- Khi tới nơi nguy hiểm này, việc đầu tiên chàng làm là ném thiếp ra ngoài để tránh nguy hiểm. Bồ Lai Ân, thiếp phải nên cảm ơn chàng mới đúng!

Lúc trước khi gặp phải Huyết Thủy Ma, không những khiến Phỉ Bích, một người không phải chỉ lần đầu trải qua chuyện sinh tử mà ngay cả Hàn Thạc cũng có chút hồn phi phách tán. Đại kiếp qua rồi, hai người hiện giờ trong lòng đều cảm thấy vô cùng quý trọng những giây phút hai người bên nhau.

Ánh nắng chiều hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của Phỉ Bích lại tăng thêm vài phần mỹ lệ, đôi mắt rạng rỡ sáng ngời đầy vẻ mong chờ nhìn Hàn Thạc, như muốn hắn trầm mê vào dục vọng.

Hắn xiết chặt tay, dùng sức ôm lấy Phỉ Bích vào trong lòng, cảm giác được thân thể mềm mại của nàng có chút run rẩy đang áp sát vào mình khiến trong lòng Hàn Thạc cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trước khi tới cái thế giới chưa từng tới này, Hàn Thạc chỉ là một người bình thường, có tài tâm mà không có gan làm, bản tính thiện lương lại có chút hơi nhu nhược. Sống qua hai mươi mấy năm mà không có làm được một chuyện gì khiến mình đắc ý, càng không có lấy bạn gái nào, vô vị tầm thường trải qua hai mươi năm.

Chỉ sau khi bị Sở Thương Lan hãm hại, mang ký ức ma công truyền thừa đến nơi thế giới xa lạ này. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Hàn Thạc liền có được lực lượng cường đại, có được tiền của dùng không hết, lại đoạt được trái tim của hai vị mỹ nữ tuyệt sắc.

Mọi việc có sự thay đổi lớn như vậy, vẫn là ngoài dự liệu của con người. Những tham vọng chỉ dám tưởng tượng trong hai mươi mấy năm nay, chỉ trong thời gian ngắn ngủi là đã mau chóng đạt được. Điều này khiến trong lòng Hàn Thạc tự nhiên nảy sinh cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Có lúc hắn cảm thấy tất cả mọi việc đã xảy ra cứ như là một giấc mộng đẹp không thật, nhưng cứ mỗi lần gặp phải nguy hiểm cùng những đau thương, đã để hắn nhận ra những thứ này không phải là huyền cảnh, mà là sự thật trước mắt hắn.

- Được rồi. Ta nghĩ Ngải Mễ Lệ nhất định là đang đợi chúng ta. Chúng ta nên nhanh lên một chút đi tới đó!
Hàn Thạc trong lòng cảm khái, nhìn ánh nắng chiều đang dần dần biến mất, sắc trời đã trở nên u ám, không nhận được ôn nhu nói với Phỉ Bích.

Phỉ Bích tựa như đang say mê hưởng thụ thời khắc này, có chút bất ngờ rồi mới than khẽ “Ài” một tiếng, dùng bàn tay mềm mại như không xương tùy ý nắm lấy tay Hàn Thạc, hai người sóng vai cùng nhau đi tới nơi ước định trước đó với Ngải Mễ Lệ.

Không lâu sau, Hàn Thạc cùng Phỉ Bích hai người đã xuất hiện trước cửa hàng. Bởi vì trời đã tối cho nên bên trong không hề có người khách nào. Khi Hàn Thạc vừa đi vào bên trong, một ông lão tướng mạo quắc thước cười ha ha hỏi:

- Đây có phải là Bồ Lai Ân đại nhân không?

- Cái danh đại nhân thì ta không gánh nổi đâu, ngài cứ gọi Bồ Lai Ân là được rồi! - Hàn Thạc khiêm tốn hướng về phía ông lão mà khom người, trong tay đưa ra tấm bài biểu tượng thân phận của mình trong Âm Mạc, dùng hai tay đưa tới ông lão.

Ông lão này cầm lấy tấm thiết bài của Hàn Thạc ngắm nghía qua một chút, liền cười rồi trả lại cho hắn, sau đó có chút xin lỗi nói với Phỉ Bích:

- Xin lỗi nhé Phỉ Bích tiểu thư, xin tiểu thư ở đây chờ một chút. Âm Mạc cũng có quy củ của Âm Mạc, bên trong ngoại trừ thành viên nội bộ, người khác không thể tiến vào.

Dưới cánh tay hắc ám của bệ hạ, mọi người Âm Mạc tự nhiên đều phải tuân thủ theo quy tắc. Ở nơi này, một người ngoài như Phỉ Bích có thể cùng Hàn Thạc đến, đã coi như là phá lệ rồi, bên trong tự nhiên càng không thể để Phỉ Bích tiến vào.

Đối với vẻ khách khí, nhã nhặn của ông lão, Phỉ Bích cũng không có giữ nguyên vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo, mỉm cười gật đầu rồi tùy ý ngồi ở bên ngoài.

- Đi thôi, ta dẫn đại nhân vào!

Ông lão hơi khom người, dẫn Hàn Thạc đi vào bên trong, xuyên qua một hành lang, tới một gian phòng khách mới dừng lại, chỉ vào bên trong nói:

- Ngải Mễ Lệ đại nhân đang ở bên trong!

Sau khi Hàn Thạc đi vào bên trong, ông lão theo đường cũ trở về, xem bộ dáng dường như trở ra bên ngoài để coi chừng cửa hàng.

- Là Bồ Lai Ân à?

Hàn Thạc vừa bước chân vào phòng khách, đột nhiên không biết từ nơi nào truyền đến thanh âm của Ngải Mễ Lệ. Sau đó ở ngay giữa sàn phòng khách đột nhiên tự động tách ra mở đường vào một cái động lớn, cũng thần kỳ y hệt như gian phòng của Bác Sĩ A Tư Cơ mà Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ thấy ở Ngõa Luân thành.

Cửa động sau khi mở ra, mới thấy Ngải Mễ Lệ mặc đồ hành trang, từ bên trong thông thả bước ra. Lò sưởi bên cạnh gian phòng khách đang bùng cháy, độ ẩm trong phòng khá dễ chịu.

- Sao rồi, mọi chuyện đều lo liệu xong chưa? - Sau khi cửa động khép lại, Hàn Thạc hướng Ngải Mễ Lệ mở miệng cười hỏi.

- Không có vấn đề gì, ca ca của thiếp đã lập tức hành động. Nhiệm vụ lần này cho đến hiện giờ coi như là đã thành công mỹ mãn. Ha ha, không biết được công lao của chàng lần này sẽ lớn bao nhiêu đây? - Hai gò má diễm lệ của Ngải Mễ Lệ lộ ra vẻ tươi cười, sóng mắt xoay chuyển nói với Hàn Thạc.

Nhìn dáng vẻ thành thực pha chút tinh nghịch của tuổi thanh xuân, lại thêm một chút tư vị dụ người của nàng, Hàn Thạc trong lòng không khỏi rung động, cánh tay đã không còn thành thật nữa, thò ra ôm ghì lấy Ngải Mễ Lệ vào lòng, hai tay sờ khắp thân thể nàng, rồi mở miệng cười ha hả nói:

- Tiểu yêu tinh của ta, lần trước trong hốc cây gây loạn, ta còn chưa tìm nàng tính sổ đó!

- Hứ! - Ngải Mễ Lệ ngửa đầu trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi thở hổn hển nói:

- Chàng còn dám nhắc tới chuyện này à. Ngay trước mặt ta, không ngờ chàng lại dám ve vãn Phỉ Bích, không để ta vào trong mắt! Đừng tưởng trong bóng tối là ta không thấy được. Tiếng rên của Phỉ Bích lớn như vậy, vậy mà còn dám giả bộ là không có gì!

Đột nhiên Hàn Thạc nhắc hai chân Ngải Mễ Lệ lên. Ngải Mễ Lệ vốn đang bị ôm ở trong lòng hắn, đột nhiên trở thành để đầu gối lên đùi Hàn Thạc. Bộ môn tròn trịa đầy đặn ưỡn ra, dưới tiếng la thất thanh của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc vỗ “bốp bốp” lên bộ môn đầy đặn của nàng, khiến cho Ngải Mễ Lệ đau quá phải liên tục xin tha.

- Được rồi! Được rồi! Sau này thiếp sẽ không quản tới cái tên hỗn đản nhà chàng nữa! - Ngải Mễ Lệ mở lời van xin hắn rồi sau đó đột nhiên mở miệng nói:

- Qua được nhiệm vụ lần này, chàng đã trực tiếp từ Tam Tinh sứ trở thành Nhất Nguyệt sứ, thăng lên được vài cấp.

Hàn Thạc giật mình, sau đó dừng hẳn những động tác của mình, nghi hoặc nhìn Ngải Mễ Lệ nói:

- Có người hoàn thành vài nhiệm vụ mà cũng không thăng lên được một tinh, vì sao ta chỉ hoàn thành xong có một nhiệm vụ, lại trực tiếp nhảy lên vài cấp. Có phải là nàng đã giúp ta đi cửa sau hay không đấy?

Ngải Mễ Lệ khó chịu trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi vừa bực vừa buồn cười nói:

- Chàng nên biết người mà chàng đã đối phó chính là quân đoàn trưởng Bác Bỉ A Tư Cơ của Sư Thứ quân đoàn. Nhiệm vụ này so với việc đi thăm dò tin tức bình thường, tróc nã một hai tên tiểu quý tộc bỏ trốn, thì độ khó khăn căn bản là không giống nhau. Dựa theo cống hiến lần này của chàng thì có tặng trực tiếp lên Lương Nguyệt sứ cũng không quá. Chỉ là chàng mới gia nhập Âm Mạc chưa tới nửa năm mà đã trở thành Nhất Nguyệt sứ thì cũng là quá nhanh rồi, cho nên mới không thăng lên Lương Nguyệt sứ.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói như vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi mới hiểu rõ ràng. Sau đó hắn mới chợt nhớ tới chuyện của Thiết Tư Đặc, quay sang Ngải Mễ Lệ nói:

- Đúng rồi, Thiết Tư Đặc hẳn là vẫn còn đang ở cứ điểm của Âm Mạc tại Ngõa Luân thành. Hắn hiện giờ ra sao rồi?

- Hắn theo hơi của chàng đã trực tiếp được thăng lên Tứ Tinh sứ. Tiểu tử này thật là khôn ngoan, chỉ là đi truyền vài tin tức mà đã có được đãi ngộ cao như vậy. Năm đó khi thiếp đi làm nhiệm vụ, cũng không được gặp chuyện tốt lành như vậy! - Ngải Mễ Lệ mỉm cười trả lời.

- Đúng rồi, Y Liên cùng Bối Lâm Đạt đại khái khi nào mới có thể đến được nơi này? Vừa nghe Thiết Tư Đặc cũng được thưởng hậu, Hàn Thạc thăm nghĩ tên tiểu tử này thật may mắn. Sau đó đột nhiên nhớ đến Y Liên và Bối Lâm Đạt mới mở miệng dò hỏi.

- Chàng không nói thì thiếp cũng suýt quên mất. À Bối Lâm Đạt này coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn. Nếu như đem cô ta đưa đến tổng bộ Âm Mạc, trải qua sự tra hỏi của đám chuyên gia hành hình, nhất định có thể biết được rất nhiều chuyện liên quan đến Thiên Tai giáo hội. Đến khi đó thì theo giá trị tin tức có được từ miệng cô ta, chúng ta sẽ lại được thưởng a! - Ngải Mễ Lệ cười duyên vui vẻ mở miệng nói.

- Đúng rồi! Sau khi từ Tam tinh Âm Tinh sứ tiến lên Âm Nguyệt sứ, ta có thể hưởng được đãi ngộ gì khác không? - Hàn Thạc nghĩ ngợi một chút rồi hỏi. Đây mới chính là việc hắn quan tâm đến nhất.

- Đầu tiên là sau này kim tệ của chàng mỗi tháng thu được sẽ từ bảy mươi kim tệ tăng lên một trăm năm mươi kim tệ. Đương nhiên, thiếp nghĩ chàng cũng sẽ không để ý tới mức kim tệ này. Ngoại trừ thứ này ra, chàng có thể sử dụng chức quyền trước mắt, thu lấy tin tức cùng dữ liệu tương ứng với thân phận tại mỗi cứ điểm của Âm Mạc. Tất cả các truyền tống trận pháp tại các thành thị của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chàng hiện giờ đều có thể sử dụng, không cần phải trả bất kỳ đồng kim tệ nào. Tại bất kỳ thành thị nào, chàng đều có thể sử dụng biểu tượng đặc trưng cho thân phận, trong tình huống đặc biệt mà điều động một trung đội binh sĩ không quá một trăm người để phụ giúp tác chiến. Còn có...

Theo tiếng rử rĩ êm ả của Ngải Mễ Lệ vang lên bên tai hắn, Hàn Thạc mới phát hiện ra sau khi từ Âm Tinh sứ tiến đến Âm Nguyệt sứ, bất luận là về phương diện đãi ngộ nào, đều được nâng cao vượt bậc. Hiện tại chỉ tới Âm Nguyệt sứ đã có được bao nhiêu đặc quyền như vậy, thì Âm Nhật sứ còn cao hơn một bậc nữa, lại còn có ba thủ lĩnh của Âm Mạc, thì đặc quyền lại càng lớn hơn.

“Khó trách nhiều người như vậy hy vọng được nắm quyền thế trong tay. Xem ra những thứ này chính là món đồ tốt a.” Hàn Thạc nhin không được cảm khái nói.

196. Chương 196:chung Nơi Chung Phòng!

Cứ điểm bí mật của Âm Mạc khẳng định không thể để cho Phỉ Bích ở lại. Xét theo quan hệ của Hàn Thạc và Phỉ Bích thì rõ ràng hắn sẽ phải cùng với nàng ta ở chung một chỗ rồi.

Ở bên trong phủ phê với Ngải Mễ Lệ một hồi, ra sức khuyên giải tới khi nàng ta yên lòng, Hàn Thạc mới cùng Phỉ Bích rời khỏi nơi này, định tìm một lữ quán để trú chân.

Trong Nhật Diệu cốc có đủ loại lữ quán lớn nhỏ. Ngoài ra, bởi vì phần lớn người tới đây đều là thương nhân và mạo hiểm giả nên cũng có đủ loại trò chơi giải trí, không hề thua kém Đa La trấn.

Trên đường đi, các tấm biển quảng cáo đủ màu sắc từ các tửu quán chiếu xuống mặt đường phủ đầy băng tuyết. Dọc các hàng quán hai bên lại có các nàng thiếu nữ xinh đẹp hoặc là ăn mặc diễm lệ hoặc là thanh thuần, mang theo nụ cười mê người quyến rũ khách đi trên đường vào trong.

Hàn Thạc cùng Phỉ Bích sóng vai nhau mà đi, cặp mắt không hề ngó ngang. Kỳ thật, chỉ là vì hắn mới vừa phát tiết sự ham muốn lên thân thể nở nang của Ngải Mễ Lệ, vừa đi khỏi thì đương nhiên sẽ không mang theo chút tà tâm nào.

Một lúc sau, Phỉ Bích dừng thân trước cửa một lữ quán trang trí nguy nga lộng lẫy. Nàng đưa cánh tay nhỏ nhắn kéo lấy Hàn Thạc tiến vào bên trong. Tới quầy thu ngân, không đợi Phỉ Bích mở miệng, tên chủ nhân gầy đét đã nở nụ cười nịnh hót, mở miệng lấy lòng: - Phỉ Bích tiểu thư tôn quý, lần này cô vẫn sẽ chọn gian phòng kia phải không?

Phỉ Bích gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, đưa ra tấm thẻ mà không nói tiếng nào.

Từ vẻ mặt của chủ nhân lữ quán, Hàn Thạc biết đây không phải là lần đầu Phỉ Bích tới đây. Bồ Tư Đặc thương hội bốn ba khắp nơi làm ăn như vậy, địa phương mà Phỉ Bích lui tới khẳng định là sẽ không ít.

Sau khi lấy lại tinh tạp cùng chìa khóa phòng, Phỉ Bích quay đầu mỉm cười với Hàn Thạc, rồi níu lấy khuỷu tay hắn dẫn thẳng vào trong.

Bên trong lữ quán không khí tràn ngập sự ấm áp, so với cơn giá lạnh bên ngoài thật là một trời một vực. Từng ngọn minh đăng rực rỡ được treo phía trên hành lang dọc theo lối đi, chiếu sáng cả lữ quán.

Sàn nhà lát bằng gỗ thật, bóng loáng như gương soi. Bước chân đi trên đó phát ra tiếng những âm thanh trong trẻo như tiếng nhạc, êm tai vô cùng. Xem ra gỗ làm sàn nhà không phải loại bình thường.

Hàn Thạc cùng đi với Phỉ Bích vào trong, trên đường cũng không thấy nàng có an bài căn phòng nào khác cho hắn. Trong lòng không khỏi có vài phần mong đợi, thầm nghĩ không biết có phải Phỉ Bích định cùng mình chung giường chung gối hay không đây?

Tâm niệm ý động, cặp mắt của Hàn Thạc không nhin được nhiệt hỏa, hau háu nhìn sang Phỉ Bích ở bên cạnh.

Chỉ thấy mái tóc nâu dài của Phỉ Bích buông xuống tự nhiên như nước chảy, dong đưa theo gót sen thông thả nhẹ nhàng của nàng. Có vài sợi tóc hơi lòa xòa trên khuôn mặt trắng nõn cùng cần cổ thon dài. Hàn Thạc nhìn nghiêng, chỉ thấy mày nàng như trăng rằm, da trắng nõn nà, ánh mắt xinh đẹp sáng ngời, môi thơm đỏ hồng như anh đào mộng nước, khiến người khác hận không được cắn mạnh một miếng.

- Chàng nhìn cái gì vậy?- Đột nhiên Phỉ Bích dừng chân, vẻ mặt có chút đỏ lên, trợn mắt nhìn Hàn Thạc.

Ánh mắt rực lửa của Hàn Thạc vừa rồi có mang theo vài phần dục vọng muốn chiếm giữ mạnh mẽ. Phỉ Bích không phải là kẻ khờ, tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng, trong lòng liền trở nên hoảng loạn, nhin không được mở miệng trách mắng.

- Không, không gì! - Hàn Thạc giật thót mình, lập tức chống chế. Ánh mắt đắm đuối say mê vừa rồi lập tức được che dấu đi, rồi đánh trống lảng:

- Sao không đi tiếp hả?

- Tới nơi rồi. Chàng đang nghĩ cái gì đấy, không thấy cánh cửa ngay trước mặt à?- Ánh mắt sáng ngời của Phỉ Bích thoáng chút ngượng ngùng, trừng mắt nhìn hắn rồi mới chỉ lấy cánh cửa.

Quả nhiên, theo hướng ngọc thủ của Phỉ Bích thì phát hiện có một cánh cửa lớn đang khép chặt ngay cạnh. Ngoài ra hành lang này cũng đã đi tới tận cuối. Đây hẳn là gian phòng tĩnh mịch nhất nơi này.

- Không nghĩ gì, chỉ đang nghĩ tới nàng mà thôi! - Hàn Thạc cười nhăm nhở ha hả một tiếng, rồi ngẩng đầu nói với Phỉ Bích.

- Cái tên xú hỗn dẫn chàng đó, toàn dùng lời ngon tiếng ngọt để gạt thiếp!- Trong lòng Phỉ Bích dâng lên một vị ngọt ngào, sau đó mở miệng khe khẽ dằn quát một câu.

- Đâu có! Ta vừa rồi nghĩ tới nàng thật mà! - Hàn Thạc mở miệng ra vẻ oan uổng.

- Vậy thì chàng khẳng định là không có nghĩ tới chuyện gì tốt lành rồi. Nhìn bộ mặt dâm đãng trước đó của chàng, nhất định là đang nghĩ tới những trò đồi bại mà!- Phỉ Bích tự nhiên là không tin, cặp mắt sáng ngời liếc nhìn Hàn Thạc, hừ khẽ một tiếng.

Trước đó quả thật hắn không có nghĩ tới thứ gì tốt đẹp, Phỉ Bích một lời cũng không sai! Hàn Thạc chỉ đành cười giả lả, sau đó thúc giục Phỉ Bích:

- Mau mở cửa đi, bận rộn cả ngày ta cũng mệt lắm rồi. Chúng ta mau đi vào tắm rửa rồi đi ngủ!

Phỉ Bích cũng không tiếp tục truy hỏi chuyện này, nghe vậy liền lấy chìa khóa mở cửa, nghiêng người để Hàn Thạc đi vào, sau đó chốt cửa phòng lại.

Gian phòng ngoài cùng là một đại sảnh rộng rãi, có một bộ ghế da đặt trên tấm thảm sàn mềm mại, tiếp đó là bốn gian phòng đang mở rộng, bao gồm hai phòng ngủ, một phòng rửa mặt tắm gội, lại thêm một phòng làm nhà kho chứa đồ tạp vật.

- Làm như thiếp không biết cái tâm địa xấu xa của chàng sao? Hừ, nơi này có hai gian phòng. Chúng ta mỗi người một phòng. Nếu có ai dám nửa đêm làm chuyện náo loạn, coi chừng ta đâm một kiếm xuyên người hắn! - Phỉ Bích vừa ngẩng đầu uy hiếp vừa đốt lò sưởi, khiến cho nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên.

- Ha ha, chỉ sợ người làm loạn chính là mỹ nữ dệt xuân mộng thôi. Sau đó lại chủ động theo đuổi người khác! - Hàn Thạc lại cười nhăm nhở một tiếng, vạch ra chỗ chính yếu.

- Cái tên hỗn đản chết bầm này, chàng còn dám đề cập tới chuyện này à!- Khuôn mặt Phỉ Bích nhất thời đỏ ửng, thẹn quá hóa giận phóng tới trước mặt Hàn Thạc, đưa ngọc thủ nhỏ nhắn nhéo ngay hông hắn.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó Hàn Thạc trở tay ôm lấy Phỉ Bích, không hề khách khí sáp miệng tới gần. Trong tiếng “ô ô” không thuận ý của Phỉ Bích, đầu lưỡi Hàn Thạc như rồng nhập biển cả, vẫy vùng khắp nơi.

Phỉ Bích dựa dựa cho có lệ một hồi rồi thân thể mềm mại dần dần mềm nhũn ra. Ngọc thủ vốn đắm thùm thụp lên ngực Hàn Thạc, không biết từ khi nào đã mềm mại như rắn quấn lấy cổ hắn, đầu lưỡi thơm tho bé nhỏ cũng thò ra quấn lấy lưỡi Hàn Thạc.

Cả hai thuận thế lăn ngay xuống tấm thảm sàn mềm mại. Hàn Thạc vừa thưởng thức hương thơm mặn nồng của Phỉ Bích vừa đưa tay xoa bóp bộ ngực cao vút của nàng.

Đến khi bàn tay của Hàn Thạc bao phủ lên ngực của Phỉ Bích thì nàng đột nhiên bắt đầu giãy dụa, đẩy mạnh người ra khỏi Hàn Thạc, sau đó mới đỏ bừng mặt liếc nhìn hắn với đôi mắt câu hồn đoạt phách rồi nói:

- Xem ra thiếp nhất định phải cẩn thận. Bằng không sơ suất một cái sẽ bị chàng chiếm lấy hết toàn bộ tiện nghi. À bốn ba bao lâu nay, người thiếp đều bốc mùi cả rồi, cần phải đi tắm rửa trước đã, chàng cứ ngoan ngoãn đợi ở đây đi.

Vừa nói xong, Phỉ Bích chạy tọt vào phòng tắm, “sầm” một tiếng, sau đó tiếng nước chảy “rào rào rào” từ bên trong truyền vang lên. Xem ra nàng thật sự muốn tẩy hết ô uế trên người rồi.

“Cạch cạch cạch... cạch cạch cạch...”

Ngay lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Hàn Thạc giật mình ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ là Ngải Mễ Lệ tới tìm sao? Hắn nghi hoặc đi tới cửa phòng rồi mở cửa, đã thấy ngay trước mặt một bó hoa tươi xinh đẹp, phồng chùng không dưới cả trăm đoá, toả ra u hương động lòng người.

Bỗng nhiên bó hoa tươi đặt sang một bên, để lộ một khuôn mặt tuấn tú xuất hiện trước mặt Hàn Thạc. Người này mặt mày thanh tú, trán rộng, mũi cao, ngoại trừ hai gò má không đầy đặn tỏ ra có chút gầy ốm thì gương mặt này có thể tự xưng là mỹ nam tử.

Khuôn mặt đẹp dễ vốn đang mang theo nụ cười kia đột nhiên nhú mảy, y như bị một đám mây mù phủ qua, ánh mắt lộ rõ sự không thiện cảm buông một câu với Hàn Thạc, giọng hách dịch:

- Người là ai, Phỉ Bích đâu?

- Nàng đang ở bên trong tắm, người là ai? - Hàn Thạc ban đầu có chút ngỡ ngàng, sau đó phản ứng lại. Người này nhất định là kẻ ái mộ Phỉ Bích, cho nên cũng dùng vẻ mặt không hài lòng tra hỏi.

- Tắm rửa à! Vậy người ở đây làm gì?!- Nghe nói Phỉ Bích đang tắm rửa ở bên trong, còn Hàn Thạc thì lại đang ở trong phòng, vẻ mặt người này trở nên càng khó coi, đột nhiên lớn tiếng hỏi gấp.

- Ồ! Không có gì. Ta cũng ở đây mà. Nếu người không có chuyện gì cần nói, xin đừng quấy rầy bọn ta nghỉ ngơi được không? - Sắc mặt Hàn Thạc lạnh lùng, liếc mắt, giọng lạnh băng.

- Ta là đoàn trưởng Phật La Lý Đạt của Hồng Liêm dong binh đoàn, là hảo bằng hữu của Phỉ Bích. Ta tới tìm nàng ta đương nhiên là có chuyện. Hy vọng người không có ý định ngăn cản ta! - Hắn nổi giận nhìn Hàn Thạc, cơ hồ nói như gầm gừ, một cỗ ma pháp dao động từ trên người hắn truyền tới.

Vừa nghe hắn tự xưng là Phật La Lý Đạt, là đoàn trưởng của Hồng Liêm dong binh đoàn, trong lòng Hàn Thạc liền cả kinh, càng thêm cảnh giác đánh giá lại con người này.

Cũng như dong binh đoàn Già La, Hồng Liêm cũng là một thế lực vô cùng nổi tiếng trong Nhật Diệu cốc. Nhưng người của Hồng Liêm dong binh đoàn đa số đều là người của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Thực lực mấy năm trước của Hồng Liêm dong binh đoàn là mạnh nhất, đã từng là chương quản trật tự nơi này. Nhưng vì đoàn trưởng Hồng Liêm dong binh đoàn trong một lần chiến đấu ngăn chặn cường đạo, không may tử nạn, cho nên mới đột nhiên trở nên sa sút.

Cái tên Phật La Lý Đạt này chính là đoàn trưởng đương nhiệm của Hồng Liêm dong binh đoàn. Hai năm trước hắn bắt đầu chương quản Hồng Liêm dong binh đoàn, khiến cho binh đoàn ngày càng phát triển. Nguyên khí tổn thương cực độ của Hồng Liêm dong binh đoàn, trong tay hắn mới bắt đầu chuyển đổi sinh cơ, nghe nói hiện giờ là kẻ cạnh tranh mạnh nhất với dong binh đoàn Già La.

Nghe kể rằng người này chính là một ma đạo sư của Quang hệ, dường như có chút quan hệ với Quang Minh giáo hội, thực lực bản thân thâm sâu khó dò, tính tình quang minh lỗi lạc nhưng lại hiếu sát, quyết đoán, đối đãi với kẻ địch không hề lưu tình, trong Hồng Liêm dong binh đoàn uy tín rất cao.

Một nhân vật như vậy, không ngờ lại là kẻ ngưỡng mộ Phỉ Bích. Sau khi Hàn Thạc biết thân phận của hắn, mặc dù có chút đau đầu những vẫn không úy kỵ, tiếp tục giữ vẻ lạnh lùng dần từng tiếng:

- Xin lỗi! Ta là bạn trai của Phỉ Bích. Lúc này Phỉ Bích không tiện gặp mặt người. Xin mời người lần sau hãy tới!

Dứt lời, Hàn Thạc hừ một tiếng rồi thẳng tay đóng cửa một cái “sầm”. Cánh cửa bị đóng quá mạnh rung bần bật mấy cái, như đang cùng phần nộ với chủ nhân.

197. Chương 197: xuất Thủ Quyết Đoán

Phật La Lí Đạt còn bá đạo hơn so với trong tưởng tượng của Hàn Thạc. Cánh cửa căn phòng vừa đóng lại, trong lòng Hàn Thạc lập tức cảm ứng được một cỗ ma pháp ba động nguy hiểm. Khiến cho hắn giật mình kinh hãi, lập tức lùi lại phía sau né tránh.

Những tiếng “roác roác” liên tiếp vang lên, gian phòng bị một luồng bạch quang phá vỡ thành những mảnh gỗ lớn bay tứ tung. Rồi khuôn mặt anh tuấn, nhàn nhã của Phật La Lí Đạt lại một lần nữa xuất hiện trước mặt của Hàn Thạc.

Tay trái hắn vẫn như trước đang ôm một bó hoa tươi còn bên tay phải thì cầm thêm một cây pháp trượng có khảm thủy tinh ba màu hồng, hoàng, lam, phóng ra ma pháp ba động mãnh liệt.

- Ta đã nói là ta muốn gặp Phỉ Bích, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? - Phật La Lí Đạt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Hàn Thạc, gần giọng nói từng tiếng một.

Phật La Lí Đạt và kẻ đã chết Khắc Lạp Khắc có tuổi tác không chênh lệch lắm, đều khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Hai người có rất nhiều điểm tương đồng như cùng có thực lực cao cường và vẻ ngoài anh tuấn.

Tuy nhiên, Khắc Lạp Khắc mặc dù tâm tư âm trầm ngoan độc nhưng không có biểu hiện nóng cuồng ngang ngược như thế này. Ít nhất là hắn ý thức được thân phận cao quý của mình và hiểu được là cần phải che dấu tình cảm của bản thân rồi sau đó mới ngấm ngầm hạ thủ sau lưng. Còn Phật La Lí Đạt này lại giống như hạng người coi trời bằng vung, tác phong làm việc thì có vẻ tùy tiện liêu lĩnh, tựa hồ chẳng hề sợ hãi gì hết.

- Ta cũng đã nói là đừng quấy rầy để cho chúng ta nghỉ ngơi. - Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, thân hình nhanh như tia chớp đến sát Phật La Lí Đạt, đồng thời cấp tốc ngưng tụ Ma Nguyên lực rồi đâm một quyền thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của Phật La Lí Đạt.

Hàn Thạc đột nhiên xuất thủ hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Phật La Lí Đạt. Hắn tức thì tỏ vẻ hoảng hốt, vội quẳng ngay bó hoa trên tay trái xuống đất, đồng thời lùi nhanh thân mình về phía sau.

Một quyền có ngưng tụ Ma Nguyên lực mang theo tiếng gió vù chấn nát cả bó hoa tươi, làm cho toàn bộ những cánh hoa bay tung lên, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Khi đường quyền nhanh như thiểm điện sắp trúng vào khuôn mặt tuấn tú của Phật La Lí Đạt thì một luồng ma pháp ba động mãnh liệt đột ngột từ trên người hắn phát ra tạo thành một ma pháp trảo (lồng ma pháp) có màu như ngọc lưu ly. Trông nó giống như một cái bóng đèn cực lớn bất ngờ bao trùm Phật La Lí Đạt vào bên trong.

“Bụp” một tiếng, chiêu quyền Hàn Thạc đánh trúng vào ma pháp trảo những lại cảm thấy giống như đập vào một cái bịch bông mềm nhũn. Trong khi đó, ma pháp trảo lồm xồm xuống ở chỗ tiếp xúc làm cho quyền đầu của Hàn Thạc phải ngừng lại ở ngay trên chóp mũi của Phật La Lí Đạt, chẳng thể tiến thêm được một phân nào nữa.

“Thịch, thịch” mấy tiếng, Phật La Lí Đạt hoảng sợ đến biến sắc mặt, mang theo ma pháp trảo lui lại vài bước tránh cách xa Hàn Thạc. Hơi thở hơi hổn hển, ánh mắt hắn càng thêm lạnh lùng, dường như Hàn Thạc đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của hắn.

- Không ngờ ngươi lại dám động thủ trước? - Phật La Lí Đạt lên tiếng. Lúc này, hắn giận dữ quát Hàn Thạc.

Chiêu quyền đánh xong liền được Hàn Thạc nhanh chóng thu về. Chỉ vào cánh cửa của căn phòng đã bị phá tan tành, Hàn Thạc lạnh lẽo nói:

- Từ lúc ngươi phá vỡ cửa phòng, hành vi của ngươi đã bị coi là xâm phạm người khác. Ta chỉ tự vệ chính đáng mà thôi.

Hàn Thạc cười cười gật đầu nói. Phật La Lí Đạt lạnh lùng nhìn Hàn Thạc:

- Giỏi lắm! Lá gan quả thật không nhỏ. Chỉ có điều là khoảng cách hiện thời giữa hai chúng ta đã khá xa rồi, người không còn cơ hội tới gần ta được nữa. Bây giờ ta xem người rốt cuộc có chút bản lĩnh nào không?

Vừa nói dứt lời, Phật La Lí Đạt lại một lần nữa lui thêm về phía sau mấy bước, giơ cây ma pháp trường bên tay phải lên, dự định chính thức đối chiến với Hàn Thạc. Thấy Phật La Lí Đạt làm như vậy, Hàn Thạc cũng thận trọng lấy Lục Ma Phong từ bên trong không gian giới chỉ ra cầm chắc trong tay, chuẩn bị ứng phó đòn công kích của đối phương.

Người này là một Quang hệ ma đạo sư, thực lực của bản thân hẳn chắc chắn không tầm thường. Vừa rồi, Hàn Thạc thử qua một chút liền phát hiện phản ứng của hắn rất nhanh nhẹn, động tác linh hoạt, xem chừng rõ ràng là một cao thủ thân kinh bách chiến. Ban nãy, hai người đứng sát gần nhau mà một quyền của Hàn Thạc còn không đủ thương được hắn, bây giờ khoảng cách lại gia tăng thêm một đoạn thì một ma pháp sư như hắn càng có điều kiện phát huy sở trường của mình, tuyệt đối rất khó đối phó.

Lúc này, chợt có tiếng chân bước vội vàng nhanh chóng từ xa chạy lại. Vào thời điểm Hàn Thạc và Phật La Lí Đạt định động thủ thì trời đã xầm tối. Từ trong cửa hàng, hai người đã nhìn thấy Phó đoàn trưởng Già La dong binh đoàn Cáp Lí Tư dẫn theo mấy tên hộ vệ nhanh chóng chạy đến.

- Đây không phải là đội trưởng Phật La Lí Đạt sao? Người không ở chỗ Hồng Liêm dong binh đoàn mà đến cửa hàng do Già La dong binh đoàn chúng ta bảo vệ gây rối loạn để làm gì? - Cáp Lí Tư nói giọng hơi hơi có vẻ châm chọc nhưng vẫn lạnh lùng như hồi sáng.

Lúc này, tiếng dội nước tắm rửa ào ào ở bên trong đột nhiên ngừng lại. Xem ra, những âm thanh ồn ào vừa rồi bị tiếng dội nước ảnh hưởng làm cho không nghe thấy, nhưng cuối cùng có lẽ Phỉ Bích cũng phát hiện bên ngoài có biến động.

Phật La Lí Đạt đang cùng Hàn Thạc bạt kiếm dương cung, nghe thấy tiếng nói của Cáp Lí Tư vọng đến liền quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, thu hồi ma pháp trường đang cầm trong tay lại, lãnh đạm nói:

- Ta đến tìm Phỉ Bích tiểu thư, không nghĩ là bị một tên tiểu tử mất mụ đứng chắn ngoài cửa.

- Nếu người đến chiếu cố cho sinh ý của lữ quán thì ta đại diện cho chủ nhân nơi này hoan nghênh người. Tuy nhiên hy vọng người tốt nhất không nên tìm cách động thủ ở nơi này, nếu không Già La dong binh đoàn chúng ta nhất định sẽ phải nhúng tay vào. Người đã sống trong Nhật Diệu cốc một khoảng thời gian dài như vậy, nhất định hiểu được quy củ như thế nào. - Cáp Lí Tư thấy Phật La Lí Đạt thu hồi ma pháp trường thì hừ lạnh một tiếng.

- Hừ! Hôm nay, tính là người vận khí tốt.

Phật La Lí Đạt quay sang lạnh lùng nói với Hàn Thạc một câu, rồi xoay người đi ra phía bên ngoài. Khi tới bên cạnh Cáp Lí Tư thì Phật La Lí Đạt dừng bước, lưng quay về phía Hàn Thạc nói với Cáp Lí Tư:

- Chẳng bao lâu nữa, Nhật Diệu cốc sẽ do ta nắm giữ trật tự. Đến lúc đó thì khác bây giờ, ta sẽ không đối xử với người khách khí như thế này đâu.

Sau khi nói xong câu này, Phật La Lí Đạt cười lên những tràng ha hả như phát cuồng rồi bước nhanh đi ra bên ngoài, cũng không tiếp tục ở lại nơi này chờ đợi Phỉ Bích nữa.

Cáp Lí Tư sắc mặt khó coi, tĩnh mạch trên trán giật giật, bộ dạng như thể sẽ xông đến bất cứ lúc nào. Hàn Thạc biết hắn là một gã cuồng chiến sĩ. Theo truyền thuyết thì cuồng chiến sĩ có thực lực kinh người, bọn họ còn có thể sử dụng một loại phương thức thần bí để tiến hành cuồng hóa bản thân làm cho thực lực sau khi cuồng hóa tiếp tục tăng mạnh lên, mang theo sức phá hoại không thể tưởng tượng nổi.

Trông dáng vẻ hiện thời của Cáp Lí Tư, Hàn Thạc thật sự hy vọng hắn sẽ đột nhiên cuồng hóa, sau đó không kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng mà lập tức xuất thủ công kích Phật La Lí Đạt không chết không thôi.

Đáng tiếc, Cáp Lí Tư sau khi phẫn nộ một chút thì lại rất nhanh khôi phục bình thường chứ không thực hiện cái nguyện vọng đẹp đẽ của Hàn Thạc. Cáp Lí Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

- Cánh cửa của căn phòng này thì các người phải chiếu theo giá cả mà bồi thường. Cái tên Phật La Lí Đạt này ở Nhật Diệu cốc có thể lực rất lớn, người đắc tội với hắn thì phải cẩn thận một chút. Nếu quả thật các người cần đến Già La dong binh đoàn thì có thể chủ động tới tìm chúng ta.

Mặc dù mặt giữ nguyên vẻ lạnh lùng nhưng có lẽ bởi vì có chung địch nhân nên Cáp Lí Tư cũng đã có chút chuyển biến trong thái độ đối xử với Hàn Thạc, nhất là ý tứ bên trong lời nói đã có hàm ý quan tâm.

Còn về chuyện cánh cửa của căn phòng thì Hàn Thạc vốn không định bồi thường bởi vì cái này là do Phật La Lí Đạt phá hỏng. Tuy nhiên bây giờ, Cáp Lí Tư đã thay đổi thái độ, mặt khác Hàn Thạc còn cần thông qua Già La dong binh đoàn để tìm kiếm cho ra cái cửa hàng ở nơi thủy tuyết chi địa kia nữa. Bởi vậy, hắn rất sẵn sàng khoái cười đáp:

- Không thành vấn đề.

Cáp Lí Tư gật đầu, không nói gì thêm, phát phát tay gọi mấy tên thị vệ rời đi khỏi nơi này.

Sau khi Cáp Lí Tư rời đi, cửa gian phòng rửa mặt bỗng mở ra kêu “két” một tiếng. Phỉ Bích trông như hoa sen mới nở mặc tấm áo dài từ phía trong đi ra, mái tóc dài bù xù ướt lướt thướt, trước ngực lộ ra một khoanh nhỏ da thịt trắng hồng, đôi môi đỏ mọng căng bóng, dùng cặp mắt tinh anh nhanh chóng liếc nhìn về phía cửa phòng một cái rồi mới thở nhẹ một hơi và hỏi Hàn Thạc:

- Tất cả đều đi hết rồi à?

- Đi hết cả rồi. Cái tên Phật La Lí Đạt kia có chuyện gì thế? - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Phỉ Bích một cái, bình thản hỏi.

Phỉ Bích cười nhẹ mấy tiếng khanh khách, túm lấy áo tấm dài kéo cho bó sát vào để lộ ra những đường nét thân hình thon thả rồi đi tới bên cạnh Hàn Thạc, nhướn cặp lông mày vẫn còn ẩm ướt, hững hờ nhìn Hàn Thạc hỏi với giọng trên trêu:

- Sao nào, chàng ghen à?

- Đúng vậy! Ta ghen, tên tiểu tử trông thật giống như một con chó vậy, còn cầm một bó hoa to tới đây tìm nàng. Không những thế, hắn lại còn dám to mồm đòi ta tránh đường cho hắn đi vào. Thật là bực mình. - Hàn Thạc ngược lại vẫn thản nhiên nhìn thẳng vào Phỉ Bích nói một cách đều đều.

Phỉ Bích nhún người ra, ngồi thẳng xuống đùi của Hàn Thạc, khẽ cười khanh khách, rồi lên tiếng giải thích:

- Bởi vì thiếp thường đến Nhật Diệu cốc, vì công chuyện làm ăn nên cũng từng qua lại với Hồng Liêm dong binh đoàn. Tuy nhiên trước nay đều là hắn theo đuổi chứ thiếp thì không có quan hệ gì với hắn. Hi hi! Được rồi, được rồi! Không cần phải tức giận. Lần sau gặp lại hắn, thiếp sẽ giải thích rõ ràng để từ nay về sau hắn không được tiếp tục quấy rầy nữa. Tóm lại, như vậy đã được chưa?

- Có giải thích cũng vô dụng. Ta thấy cái tên tiểu tử này không phải loại người có lòng bao dung. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã thấy hắn không vừa mắt. Ta nghĩ hắn đối với ta cũng giống như vậy. - Hàn Thạc lắc đầu, nói với Phỉ Bích.

- Làm thế nào bây giờ? Thế lực của Hồng Liêm dong binh đoàn ở trong Nhật Diệu cốc rất lớn, gần bằng Già La dong binh đoàn. Nghe nói trong khoảng thời gian gần đây, Hồng Liêm dong binh đoàn đang tăng cường chiêu binh mãi mã và chẳng biết thông qua phương pháp nào mà còn mời được một nhóm cao thủ của Quang Minh giáo hội, tựa hồ định thay thế địa vị của Già La dong binh đoàn ở trong Nhật Diệu cốc. Trong Nhật Diệu cốc mà đắc tội hắn thì sẽ là điều vô cùng phiền toái. - Phỉ Bích kinh sợ, mặt mũi hơi nhăn nhó nói.

- Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn. Nhật Diệu cốc bây giờ cũng không phải do gia tộc của hắn độc chiếm, ta cũng không tin hắn có thể dùng cách nào đó bắt được ta. - Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, nói không chút sợ hãi.

198. Chương 198:tự Thu Xếp Ổn Thoả

Cánh cửa chính đã bị Phật La Lí Đạt phá vỡ, căn phòng coi như không ở được nữa. Hàn Thạc và Phỉ Bích đành đổi sang nơi ở mới, đồng thời bồi thường hai mươi kim tệ cho cửa phòng bị hỏng. Lần này Phỉ Bích nhất định đòi ở riêng, Hàn Thạc cũng hết cơ hội thâu hương trộm ngọc. Sau khi nàng về phòng mình nghỉ ngơi, Hàn Thạc cũng không nhàn rỗi tìm ngay đến chiếc tủ của phòng hắn.

Vẫn như mọi lần, hắn lại bố trí Truyền Tống trận ở trong tử. Xong xuôi đầu vào đây rồi, Hàn Thạc điều chỉnh tinh thần lực, phóng ra ma pháp Hắc Âm Mê Vụ bên trong tử, sau đó mới tiến vào trong Truyền Tống trận.

Tử Vong Mộ Địa vắng lặng, trước sau an tĩnh không một tiếng động. Khi Hàn Thạc đi vào, thấy Cát Nhĩ Bá Đặc hiển lộ bản thể khổng lồ đang ngủ say trên đồng bạch cốt trắng phau, không hề hay biết hắn tới.

Cũng khó trách hắn như thế, trải qua hai ngày bốn ba, Cát Nhĩ Bá Đặc đắm đuối trọng trách chuyên chở, thân thể lại bị thương mấy lần, hắn là rất mệt mỏi. Hàn Thạc biết vậy nên cũng không đánh thức hắn, tự mình đi tới chỗ luyện chế Thổ Giáp thi và Âm Ma.

Đến nơi, đầu tiên Hàn Thạc truyền Ma Nguyên lực vào trong Âm Ma quạt, phát hiện cho đến giờ trong đó chỉ còn chín Oán Linh, đang tranh đấu lẫn nhau tới trời tới đất. Thấy quanh cảnh này, hắn biết chắc ngày thu hoạch Âm Ma đã tới gần.

Còn Thổ Giáp thi trong Thổ tuyệt chi địa để lộ ra một luồng sinh mệnh khí tức khổng lồ. Thổ chi nguyên khí cuộn vòng quanh Tử Vong Mộ Địa càng ngày càng loãng, từng luồng khí tức màu xám bao phủ trung tâm Thổ tuyệt chi địa, giống như bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy, rồi chậm rãi cường bức tiến vào bên trong.

Hàn Thạc đứng một lúc, cảm giác được một sự liên hệ huyền diệu từ trung tâm Thổ tuyệt chi địa truyền lại. Hắn ngạc nhiên nhảy vọt lên, trong lòng bỗng dâng lên sự vui sướng. Sau khi tự mình cẩn thận tìm hiểu, hắn phát hiện sự vui sướng đó xuất phát từ Thổ Giáp thi được chôn sâu dưới đất.

Xem ra việc Hàn Thạc tới làm Thổ Giáp thi ở dưới đất cảm thấy vui vẻ. Trải qua hấp thu thổ chi nguyên khí một thời gian dài như thế trong Thổ tuyệt chi địa, thêm nữa được Hàn Thạc hao phí rất nhiều tài liệu trân quý nuôi dưỡng, hiện tại Thổ Giáp thi đã không còn là cương thi chiến sĩ tầm thường, nó đã sở hữu cảm giác bản năng nguyên sơ nhất.

Cho tới giờ, Thổ tuyệt, Mộc tuyệt, Thủy tuyệt tam địa, Hàn Thạc đều đã tìm được. Hơn nữa, nhờ vào năng lực của thương hội Bồ Tư Đặc, hắn đã thu mua đủ tài liệu có thể luyện chế toàn bộ Thổ Giáp thi, Mộc Giáp thi, Thủy Giáp thi. Chỉ cần ba loại cương thi thành hình, thực lực bản thân hắn sẽ được đề cao rất lớn.

Nếu như có thể tìm được cả Kim tuyệt, Hỏa tuyệt chi địa thì coi như đã tụ họp được cả ngũ hành thi, Hàn Thạc giống như sẽ có được ma trận khủng bố. Đến lúc đó trên thế giới này, hắn sẽ càng có cơ hội nói chuyện quyền lợi của bản thân với thiên hạ.

Thấy tất cả mọi việc ở đây bình thường, Hàn Thạc cũng không đánh thức Cát Nhĩ Bá Đặc, lại vô thanh vô tức quay lại lữ quán trong Nhật Diệu cốc. Ra khỏi Truyền Tống trận, hắn bước lên giường, ngồi khoanh chân nhắm mắt lại, từ từ chìm vào minh tưởng chi cảnh, toàn thân không buông lỏng chút nào, tự đề cao tinh thần lực bản thân.

Ngày thứ hai, từ sáng sớm Phỉ Bích đã sang tìm hắn. Nàng hôm nay trang điểm rất cẩn thận, mái tóc dài vốn thẳng được vấn lên cao, mặc một chiếc váy dài màu xanh da trời càng làm tôn lên khí chất u nhã.

Đi vào phòng, Phỉ Bích rất tự nhiên đi tới khoác khuỷu tay Hàn Thạc kéo hắn đi ra ngoài vừa nói:

- Đi thôi, hôm nay chúng ta tiếp tục đi thăm thú Nhật Diệu cốc, tranh thủ thu thập số tài liệu chàng cần!

Hàn Thạc vui mừng hưởng ứng ngay. Tài liệu thu thập được vốn chỉ đủ luyện chế Mộc Giáp thi, nhưng bởi vì hiện tại phát hiện ra Thủy tuyệt chi địa nên hắn lại bắt đầu chuẩn bị tài liệu cần thiết để sớm luyện chế Thủy Giáp thi. Nhật Diệu cốc là vùng biên giới của ba nước, thương nhân lui tới nườm nượp, các loại hàng hoá kỳ quái đều có thể tìm thấy tại nơi đây. Khi Hàn Thạc cùng Phỉ Bích kiên nhẫn tìm kiếm, quả nhiên phát hiện không ít tài liệu cần thiết.

Lục lọi, trả giá từ hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, cả hai cũng không chú ý mặt trời đã lên đến chính ngọ. Ánh dương quang lúc này chiếu thẳng xuống, rọi sáng cả Nhật Diệu cốc, khiến cho nó chìm đắm trong không khí ấm áp, làm cho mọi người người rất thoải mái dễ chịu. Từ một cửa hàng bước ra, Phỉ Bích đưa ngọc thủ xoa lên bụng, duyên dáng cười với Hàn Thạc:

- Đói bụng rồi, tìm một chỗ ăn chút gì đó đi.

- Nàng quen thuộc nơi này, chỗ nào có món ăn ngon, nàng dẫn ta tới là được! - Hàn Thạc mỉm cười trả lời.

Theo truyền thuyết, ma công tu luyện đến giai đoạn nhất định, tu ma giả có thể không ăn không uống, chỉ bằng vào năng lượng trong cơ thể là có thể duy trì tuổi thọ trăm năm, căn bản không cần dùng ngũ cốc hoa màu nuôi dưỡng thân thể. Chỉ có điều trước mắt Hàn Thạc còn chưa đạt đến bước này, thức ăn đối với hắn mà nói, ngoại trừ bổ sung năng lượng cho cơ thể thì thức ăn ngon vẫn là một kiểu hưởng thụ.

Phỉ Bích đi trước dẫn đường, hai người vừa bước vào một cửa hiệu không lớn thì có mấy ả nhân thân chỉ cao một mét bước ra, ân cần đón tiếp họ vào chỗ ngồi.

Cửa hiệu này diện tích quả thật cũng không rộng rãi, bố trí bên trong cũng không xa hoa, chỉ có một số ghế dựa thô sơ, nhưng người đã ngồi kín hết chỗ. Một số thương nhân mặc áo khoác vẻ ngoài hoa mỹ, tay đeo toàn thạch giới chỉ loé sáng, dáng vẻ uể oải chen chúc nhau trên cái bàn không lấy gì làm rộng rãi, không để ý hình tượng, phòng mềm mại trộn má lên ăn.

Hai người ngồi xuống một chỗ yên tĩnh bên cạnh cửa sổ. Phỉ Bích cũng không hỏi ý kiến Hàn Thạc, căn dặn luôn một tiểu ả nhân bên cạnh:

- Đưa thức ăn ngon nhất của hiệu lên!

Tiểu ả nhân khẽ mỉm cười, khom người nhã nhặn lễ phép, sau đó nhanh chóng rời đi, hắn là đang rất bận rộn.

- Ải nhân là một chủng tộc thực sự kỳ quái. Một số sở trường về rèn đồ sắt. Một số giỏi về nấu rượu, cũng có một số yêu thích xào nấu đồ ăn. Khi bọn họ nhiệt tâm kết thành một nhóm, bọn họ có thể tạo ra một số kiệt tác khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

- Ải nhân của cửa hiệu này đến từ một dãy núi hẻo lánh của Tập Tây đế quốc. Niềm vui trong sinh hoạt của bọn họ là nấu nướng các loại thức ăn ngon. Thông qua thủ pháp chế biến thực vật của bọn họ, thức ăn ngon mà đơn giản khiến người khác khó quên. - Phỉ Bích cười chum chim giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc đến từ một thế giới khác, đã được hưởng thụ nền văn hoá mỹ thực Trung Quốc. Khi đến thế giới này ném qua một số món ăn, hắn cảm thấy chúng so với văn hoá mỹ thực Trung Quốc bác đại tinh thâm kém hơn không phải là ít.

Thành thật mà nói, Hàn Thạc vẫn thực không tin thức ăn nơi đây lại ngon, tinh xảo so với trong khách sạn lớn trước kia. Cho nên hắn cũng không có hy vọng gì quá lớn, chỉ mỉm cười đáp ứng lời Phỉ Bích.

Sinh ý ở đây xem ra rất tốt, từ số lượng cùng thân phận khách nhân trong đây là có thể nhìn ra bọn họ cũng không hiếm quán nhỏ mà cứ thoải mái hoang phí. Đặc biệt là có một số quý phụ ăn uống với nhau, càng làm Hàn Thạc thêm minh bạch bọn họ đích xác là đang hưởng thụ đồ ăn trên mâm với vẻ rất hứng thú.

Đang lúc hai người mỉm cười nói chuyện, tiểu ả nhân vừa mới rời đi bưng hai mâm đồ ăn cổ quái đến, đặt nhẹ trước mặt hai người.

Thoạt nhìn giống một loại thịt kỳ lạ, nấu nướng thành màu sắc bóng nhẫy, một mùi thơm kỳ dị bay vào mũi Hàn Thạc khiến hắn vừa ngửi thử đã cảm thấy kinh ngạc.

Phỉ Bích đối diện cầm một cái nĩa trước mặt Hàn Thạc, đã bắt đầu nhấm nháp. Nhìn bộ dạng của nàng là biết đang say mê hưởng thụ loại đồ ăn này. Đang lúc Hàn Thạc thử một miếng thịt cho vào miệng thì lông mày đột nhiên dãn ra, tiếp đó trong khoang miệng tràn ngập một cảm giác mỹ diệu, giống như một loại ma pháp thần kỳ cứ quanh quẩn trong lòng cùng miệng mũi hắn mà không tan.

Khẩu vị mở rộng ra vì Hàn Thạc vừa rồi chẳng qua là cẩn thận ném một miếng nhỏ, giờ lập tức nhai nhanh hắn lên, tốc độ ngốn ngẫu như lang thôn hổ yết, đánh sạch hết thức ăn trên mâm. Khi dạ dày hơi trương lên, hắn ợ một cái, lúc này mới nói được một câu tán dương:

- Thực sự rất ngon! Khó trách có nhiều người lại chen chúc chỗ tiểu điểm này đến thế.

- Bằng hữu. Chúng ta lại gặp nhau! - Ngay lúc này, Phật La Lí Đạt từ cửa bước đến. Gã mặc ma pháp bào màu trắng, đứng trước mặt lạnh lùng nhìn Hàn Thạc.

Phỉ Bích vẫn đang hưởng thụ thức ăn trên mâm, nghe vậy ngẩng đầu liếc gã, sau đó vẫy tay gọi tiểu ả nhân lại, vớt một túi kim tệ lên trên bàn, đứng dậy nói với Hàn Thạc:

- Chúng ta đi!

Về mặt Hàn Thạc bình thản, phất phất tay nói với Phỉ Bích:

- Ta với hần không nói chuyện tử tế với nhau được. Nàng nói rõ ràng với hần luôn đi. Nếu như hần nói cứ quần riết không buông, ta rất vui lòng phụng bồi.

Qua lần giao thủ ngày hôm qua, Hàn Thạc đã rõ thực lực của gã Phật La Lí Đạt này xác thực là thâm bất khả trắc. Nhưng là bản thân hần kiên tu ma công cùng Vong Linh ma pháp, ngoài ra còn có Tiểu Khô Lâu thần bí, Thổ Giáp thi cùng ba con Âm Ma cũng sắp thành hình. Có thêm những lực lượng này hần tịnh không sợ Phật La Lí Đạt. Dựa theo tiến bộ ma công cực nhanh mỗi ngày, hần căn bản không cần phải cúi đầu trước kẻ nào.

Nghe Hàn Thạc nói như thế, Phỉ Bích ngẩn người ra một chốc rồi mới duyên dáng cười nói:

- Ta hiểu rồi!

Phỉ Bích chậm chậm đi tới chỗ Phật La Lí Đạt, khuôn mặt thoáng chốc biến đổi, nét tươi cười vừa rồi khi nói với Hàn Thạc thì giờ đối diện với gã đã bị vẻ lãnh ngạo thay thế. Đến trước cửa, Phỉ Bích vừa chỉ Hàn Thạc, vừa nói với Phật La Lí Đạt:

- Chàng là bạn trai của ta, ta nghĩ chúng ta không có gì để nói, làm ăn là làm ăn, nhưng người không có quyền can thiệp vào sinh hoạt của ta. Hy vọng người từ nay về sau đừng có làm phiền ta!

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chính tai Phật La Lí Đạt nghe Phỉ Bích nói một cách không chút khách khí như thế không khỏi thất thần giây lát. Cách đối xử của hần khác hẳn khi với Hàn Thạc, Phật La Lí Đạt đối diện với Phỉ Bích thì đường nét cương ngạnh trên khuôn mặt biến thành vô cùng nhu hoà, ngay cả giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, nhìn Phỉ Bích dăm dăm nói:

- Tiểu tử này có lai lịch gì, hần có thể tặng cho nàng những gì. Vì sao nàng lại chọn hần?

- Xin lỗi, việc này không liên quan đến người. Hy vọng người tự thu xếp cho ổn thỏa! - Biểu tình Phỉ Bích lạnh lùng vẫn lạnh lùng như cũ, lạnh lung buông một câu.

Gật gật đầu, Phật La Lí Đạt cười thắm, nhìn Phỉ Bích rồi Hàn Thạc ở phía xa, nói liền ba tiếng “Được”, sau đó bỗng nhiên xoay người, rồi luôn khỏi cửa hiệu.

Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, rồi mỉm cười nói với ả nhân bên cạnh.

- Tiếp một mâm thức ăn như cũ!

199. Chương 199:cảm Ngộ Kỳ Diệu

Thoát được sự quấy nhiễu của Phật La Lí Đạt, hai người thoải mái thưởng thức các món ăn ngon tuyệt của mấy ả nhân đến no căng. Ăn uống xong xuôi, Hàn Thạc và Phỉ Bích lại tiếp tục hành trình đến các cửa hiệu lớn nhỏ. Sau cùng, Phỉ Bích đi tách ra, tới tìm người của Già La dong binh đoàn để mua cửa hiệu chỗ có Thuỷ tuyệt chi địa.

Còn lại Hàn Thạc một mình đi về phía cửa hàng chỗ Ngải Mễ Lệ, định tìm nàng dò xét gốc gác của Phật La Lí Đạt.

Đi đến nơi, vẫn thấy là lão nhân lúc trước canh chừng ngoài cửa. Trong cửa hàng có bày bán một số trang phục kỳ sĩ loại hộ giáp của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Lúc này trời chưa tối, nên vẫn có mấy người ăn mặc như kỳ sĩ đang lựa mua trang phục bên trong.

Lão vừa thấy Hàn Thạc đến liền cười nhẹ chào hần rồi chỉ chỉ ra đình viện phía sau. Hàn Thạc hiểu ý, giả bộ đến lựa trang phục kỳ sĩ, sau đó nhân lúc không ai để ý đi đến cánh cửa thông đến hậu viện, thân hình nhoáng cái đã tiến vào trong.

- Chàng làm sao lại chộc đến Phật La Lí Đạt thế? - Ngay lúc Hàn Thạc vẽ mặt âm hàn hỏi Ngải Mễ Lệ tin tức của Phật La Lí Đạt, nàng lập tức lộ rõ vẻ kinh hãi, ngạc nhiên hỏi thất thanh, giọng lạc hẳn đi.

- Trừ một số tin tức mọi người đều biết, ta không có tư liệu khác về gã. Ta biết Ám Mạc nhất định sẽ có tư liệu về gã mà không muốn người khác biết! - Hàn Thạc không muốn nói nhiều đi ngay vào chính sự.

Ngải Mễ Lệ vẫn cau mày, đôi mắt nhìn chăm chú hỏi gặng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Thạc bắt đầu dĩ đành giải thích qua loa việc phát sinh hôm qua với Ngải Mễ Lệ một hồi, nghe xong nàng tức giận nói:

- Sớm đã nghe nói Phật La Lí Đạt cuồng vọng tự đại, không nghĩ tới gã lại thực ngông cuồng như vậy. Tới nay chứng quần hết thấy Nhật Diệu cốc lại không phải là Hồng Liêm dong binh đoàn bọn chúng, thế mà không ngờ gã lại dám hung hăng càn quấy như thế!

Thấy Ngải Mễ Lệ phần nộ theo mình, tâm tình vốn hơi bức dọc của Hàn Thạc bỗng nhiên chuyển biến tốt một chút, giọng điệu trở nên nhu hòa hỏi lại:

- Gã Phật La Lí Đạt này rốt cuộc là có lai lịch gì?

- Nhiệm vụ cứ điểm của Ám Mạc trong Nhật Diệu cốc chủ yếu là thu thập tài liệu nơi đây. Gã Phật La Lí Đạt này không phải là người đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta, cũng không phải là người đế quốc Tạng Tây. Hắn đến từ một nước chư hầu của đế quốc chúng ta, gia gia hắn chính là Đại ma đạo sư Phật Cách Sâm có thân phận rất cao trong Quang Minh giáo hội, nghe nói rất có hy vọng trở thành Thánh ma đạo sư.

- Phật La Lí Đạt lớn lên trong Quang Minh giáo hội, được gia gia gã đích thân chỉ dạy ma pháp. Ngoại trừ Quang hệ ma pháp, gã còn kiêm tu Lôi Điện hệ ma pháp. Đây là bí mật mà người bình thường không biết được. Bởi vì được gia gia gã chân truyền, lại thêm thiên phú gã bất phàm nên tuổi còn trẻ mà ba năm trước đã trở thành ma đạo sư. Ám Mạc đã từng chú ý đặc biệt tới gã, cho rằng trong tương lai gã sẽ là một trong những siêu cấp cao thủ trên đại lục.

- Chỉ có điều Phật La Lí Đạt cũng không gia nhập Quang Minh giáo hội. Mấy năm trước đột nhiên rời Quang Minh giáo hội tới Nhật Diệu cốc, sau đó gia nhập Hồng Liêm dong binh đoàn. Bởi vì thực lực gã cao cường, trong thời gian cực ngắn đã lấy được tín nhiệm của đoàn trưởng Kiệt Sâm. Kiệt Sâm thậm chí giao phó nữ nhi duy nhất cho gã. Trong một chiến dịch đối phó cường đạo, lão khinh suất chết trận, nữ nhi của lão cũng biến mất. Nghe nói việc này dường như có chút quan hệ với Phật La Lí Đạt.

- Thế nhưng không có bất cứ người nào có chứng cứ chứng minh được việc này, sau cái chết của Kiệt Sâm, Phật La Lí Đạt hợp lẽ lên nắm Hồng Liêm dong binh đoàn. Đáng tiếc là bởi vì một bộ phận người hoài nghi chuyện này có quan hệ với Phật La Lí Đạt nên một số nhân vật cốt cán vì tức giận đã rút lui khỏi Hồng Liêm dong binh đoàn, cũng rời khỏi Nhật Diệu cốc. Điều này mới khiến cho Già La dong binh đoàn trở nên chiếm ưu thế.

- Nhưng mấy năm nay Hồng Liêm dong binh đoàn trong tay Phật La Lí Đạt phát triển đích xác không tệ. Nguyên khí vốn tổn thương cũng dần dần khôi phục, ngày hôm nay đã thành đối thủ lớn nhất của Già La dong binh đoàn. Hoặc giả lần này Hồng Liêm dong binh đoàn trong tay Phật La Lí Đạt thực sự có thể nắm được quyền trọng trường Nhật Diệu cốc! - Cau cau mày suy nghĩ chốc lát, Ngải Mễ Lệ rủ rủ nói ra những tư liệu về Phật La Lí Đạt.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói hết xong, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Quả nhiên xứng đáng là kình địch. Người này tâm tư âm độc, không ngờ ngay cả ân nhân cũng dám hạ thủ bất lưu tình. Kiểu làm này hoàn toàn không giống với tông chỉ của Quang Minh giáo hội, xem chừng ta nhất định phải cẩn thận.

- Chàng đấy! Nhật Diệu cốc bất đồng với những địa phương khác, căn bản không chịu ràng buộc của bất cứ quốc gia nào. Tại nơi này thế lực ai lớn thì người đó làm chủ. Thiếp biết thực lực của chàng không nhất định kém Phật La Lí Đạt nhưng trong tay gã còn có cả một Hồng Liêm dong binh đoàn. Song quyền nan địch tứ thủ, chỉ cần ở trong Nhật Diệu cốc, có Già La dong binh đoàn kiềm chế, thiếp nghĩ gã sẽ không dám

động thủ. Nhưng chàng tốt nhất đừng nên tùy tiện ra ngoài, để tránh cho gã có cơ hội hạ thủ! - Ngải Mễ Lệ hiển nhiên rất cố kỵ Phật La Lí Đạt, ra sức nhắc nhở Hàn Thạc.

- Yên tâm đi. Ta rõ rồi!

Biểu tình Hàn Thạc đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, trầm giọng trả lời, ngừng một chút, nói với Ngải Mễ Lệ:

- Đúng rồi, đã lâu như vậy, sao Y Liên vẫn chưa áp giải Bối Lâm Đạt tới nhĩ. Trên người Bối Lâm Đạt ta đã lưu lại một giọt bổn mệnh tinh huyết, nàng ta căn bản khó có thể làm loạn. Trên đường sẽ không phải phát sinh thêm rắc rối gì chứ?

Hàn Thạc nói như vậy, Ngải Mễ Lệ cười khò lắc lắc đầu, trả lời:

- Thiếp cũng đang lo lắng đây, chiếu theo lý mà nói, Y Liên hẳn là phải tới Nhật Diệu cốc rồi, chẳng lẽ thực đã xuất hiện bất trắc nào đó?

- Được rồi, có lẽ ta sẽ phải đi một chuyến, tìm kiếm trên con đường lúc trước một chút xem thế nào. - Nghĩ một lát, Hàn Thạc nói.

- Không được, chàng đã đắc tội với Phật La Lí Đạt, tạm thời tốt nhất không nên rời khỏi Nhật Diệu cốc. Tại địa phương này, thế lực của gã rất lớn. Nếu như gã biết chàng rời Nhật Diệu cốc, nhất định sẽ không buông tha cho chàng. - Thần sắc Ngải Mễ Lệ hoảng hốt, ngăn cản Hàn Thạc.

- Sẽ không có việc gì đâu. Năng lực cảm ứng của ta nàng không phải không biết, chỉ cần vừa phát hiện thấy nguy hiểm, ta sẽ lập tức rời đi. Ngoài ra trên người Bối Lâm Đạt đã bị ta hạ một giọt bổn mệnh tinh huyết, chỉ có ta mới có thể trong một cự ly ngắn cảm ứng được phương vị của nàng ta, vì kết quả hoàn mỹ của nhiệm vụ lần này, ta nhất thiết phải đi một chuyến! - Hàn Thạc cười, căn bản không để sự uy hiếp của Phật La Lí Đạt trong lòng, vô cùng thoải mái nói.

- Nếu chàng kiên trì như vậy, vậy thiếp đi cùng chàng một đoạn đường nhé! - Ngải Mễ Lệ thấy không thuyết phục được Hàn Thạc, thần sắc kiên định nói với hắn.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cự tuyệt đề nghị của Ngải Mễ Lệ, xoay người hướng ra phía ngoài, quay lưng về phía nàng trầm giọng nói:

- Ngải Mễ Lệ, nàng nên tin tưởng ta! Đừng xem ta như trẻ con để rồi việc gì cũng lo liệu. Đây không phải là cuộc sống mà ta muốn. Nếu nói Phật La Lí Đạt thực muốn động thủ, trái lại ta sẽ rất kỳ vọng.

Ngải Mễ Lệ vốn đã định xuất phát, nhưng nghe Hàn Thạc nói như thế, cuối cùng bùi ngùi thở dài một tiếng, nói:

- Thôi được, nhưng chàng nhất định phải cẩn thận một chút, sinh tử của Y Liên và Bối Lâm Đạt đối với thiếp mà nói căn bản không quan trọng bằng chàng, chàng phải nhớ nhất định phải bảo vệ mình trước tiên cho tốt.

- Nhất định rồi! - Hàn Thạc nói.

Từ cửa hàng đi ra, sắc trời đã dần tối. Lúc này những cửa hàng lớn nhỏ trên con đường trong Nhật Diệu cốc đã đóng cửa, thay thế vào đó là những chỗ kinh doanh chơi bởi đủ các màu sắc chói mắt.

Từ mấy chỗ ăn chơi, vang ra đủ loại tiếng hét gào thê tục dâm ô, Hàn Thạc xem như không nghe thấy, sải bước hướng về phía hàng rào sắt lúc vào cốc. Muốn vào cốc phải có một số thủ tục mới được, nhưng rời khỏi cũng không cần gì. Lúc hắn rời đi cũng không có ai hỏi gì, chỉ có điều kỵ sĩ Già La dong binh đoàn lần trước hơi ngạc nhiên dò xét hắn một chút, tựa hồ bên người hắn có hai mỹ nữ vì sao không rời đi cùng hắn.

Sau khi ra khỏi Nhật Diệu cốc, cảm giác linh mãnh của Hàn Thạc nhận thấy được có người trong bóng tối ngấm theo dõi hắn, thế nhưng cũng không quá để ý. Không phải nghĩ nhiều, người ngấm theo dõi mình, không phải là Hồng Liêm dong binh đoàn thì là Già La dong binh đoàn. Đối với hắn mà nói, muốn đánh ngã bọn chúng tịnh không khó, điều này thì hắn có thừa tin tâm.

Vừa rời khỏi sơn cốc, Hàn Thạc vốn đang đi chậm đột nhiên bước nhanh, tốc độ đột nhiên gia tăng mấy lần. Dưới sắc trời u ám, thân hình hắn mau lẹ giống như sao băng bất ngờ rạch ngang bầu trời, trong khoảng khắc mấy lần hô hấp đã vượt khoảng cách mấy trăm mét, bỏ lại đám người theo dõi rất xa.

Đến khi cảm giác bị theo dõi biến mất, hấn đang lướt đi rất nhanh đột nhiên đằng không phóng lên, phi lên dán mình vào một cái cây um tùm màu bạc, thẳng đường phóng tới Ngoã Luân thành.

Đang trên đường phi hành, hấn khởi động tâm niệm, lực lượng quỹ dị của Ma Anh huyền bí liền vận chuyển. Một lực lượng thần bí thông qua Ma Anh khuếch tán ra, giống như sóng gợn trong nước, hướng về nơi cực xa bao trùm tới. Ma Anh cùng bốn mệnh tinh huyết có sự liên hệ huyền bí, trong cự ly khoảng một nghìn mét, chỉ cần bốn mệnh tinh huyết xuất hiện, hấn lập tức có thể cảm ứng được.

Sau khi Hàn Thạc bình tức ngưng thần lợi dụng Ma Anh cảm ứng bốn mệnh tinh huyết thì một sự thể ngộ kỳ dị hốt nhiên nhảy vào nội tâm. Từng sinh mệnh khí tức hoặc lớn hoặc nhỏ bỗng nhiên bị hấn cảm ứng được. Khi nội tâm hấn chấn động, loại thể ngộ này thỉnh thoảng lại biến mất.

Vô cùng kinh hãi, Hàn Thạc lại bình tức ngưng thần lần nữa, cẩn thận thể ngộ thì cảm giác vừa rồi bỗng nhiên dừng mãi chui vào trái tim. Sau đó hấn phát hiện từng sinh mệnh khí tức kia chính là khí tức của một số côn trùng thú nhỏ đang lâm vào trạng thái ngủ đông, mặc dù có loại mơ hồ khi ẩn khi hiện, nhưng Hàn Thạc vì phát hiện này mà chấn động.

Liền ngay tại lúc này, Ma Anh đột nhiên hơi đập mạnh. Sau một khắc, Hàn Thạc liền cảm thấy được phương vị của bốn mệnh tinh huyết. Hấn vui mừng khôn xiết, tốc độ ngự không phi hành gia tăng gấp bội, nhanh chóng hướng bốn mệnh tinh huyết tồn tại phi tới.

Tới nơi, hấn nhìn quanh nhưng chỉ nhìn thấy Y Liên thân đầy vết máu nằm ngã dưới một cây đại thụ, cổ nàng cong không tự nhiên, giống như bị người ta bẻ gãy. Thân thể như bị trúng Phong nhận ma pháp. Từng đạo vết thương nhìn thấy cả xương rạch nát cả y phục, huyết dịch hoà vào với tuyết đọng thành máu loãng, xem chừng vừa chết không lâu.

Bỗng chốc, Hàn Thạc cảm thấy một nguy cơ đang ập tới vô cùng mãnh liệt. Hấn thất kinh, tức thì lùi vọt lại định rời xa thi thể Y Liên.

200. Chương 200:chó Cắn Nhau

Cảm giác của hấn quả thật không sai. Một tiếng nổ bỗng từ thi thể Y Liên vang lên. Thân thể vốn đang lưu huyết không ngừng của nàng ta trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt hoá thành từng mảnh huyết nhục. Lực xung kích mãnh liệt như lũ lớn trên núi cao ập xuống, trong khoảnh khắc bắn ầm ra bốn phương tám hướng.

Hai đoạn xương tay cùng ba đạo huyết tiễn mang theo lực đạo cực mạnh bắn thẳng tới Hàn Thạc. Trong tình huống bất ngờ đó, hấn vẫn kịp bay lùi lại rất nhanh, miệng ngâm xương ma pháp Bạch Cốt Thuần Bài. Trong thoảng chốc, một đồng bạch cốt trắng phau ngưng kết thành bạch cốt thuần bài hình tứ phương rộng một mét, dài một mét rưỡi, hiện lên trước mặt.

Chỉ nghe mấy lần cách cách vang lên giòn tan, bạch cốt thuần bài không chịu nổi lực oanh kích cực lớn, trong nháy mắt nổ tung thành rất nhiều mảnh xương vỡ. Những mảnh xương cốt vỡ nát bay tứ tung, giống như một màn pháo hoa sắc sỡ, mỹ lệ.

Biến hóa xảy ra trong chớp mắt. Nếu đổi lại là người bình thường thì căn bản không cách nào cảm ứng được nguy hiểm từ thi thể Y Liên, đột ngột không kịp đề phòng công kích đối diện như thế, nhất định sẽ luống cuống tay chân vô pháp ứng phó. Nhưng mà Hàn Thạc vốn linh giác thông tuệ, vừa thấy nguy hiểm nội tâm đột nhiên biến động, lập tức phát giác một luồng lực lượng kỳ quái tiềm phục ngay tại thi thể Y Liên, tức thì phản ứng lùi nhanh lại.

Hơn nữa khi đã đạt tới Chân Ma chi cảnh, não vực Hàn Thạc đã được rèn luyện tàn khốc, tốc độ ngưng tụ tinh thần lực cùng phóng ra vượt xa so với ma pháp sư thông thường. Cho nên mới có thể trong lúc bất ngờ đó, tốc độ ngâm xương thần kỳ phóng ra Bạch Cốt Thuần Bài ứng phó như vậy.

Cùng lúc mấy động tác phối hợp với nhau một cách hoàn hảo. Thân hình đã kịp lùi lại tới mười mét. Bạch cốt thuần bài trong ánh bạch quang phát sáng, vỡ tan thành từng đoạn xương gãy, Hàn Thạc quả thực là đã thần kỳ tránh khỏi sự tập kích đột nhiên đã có dự mưu từ trước.

Nhìn lại thi thể Y Liên, ngoại trừ tiên huyết cùng toái nhục ra, đã không còn thứ gì khác, một mùi huyết tinh nồng nặc hốt nhiên toả khắp không khí.

Cảm giác mê muội đó hốt nhiên bị Hàn Thạc cảm ứng thấy, hắn vốn đang thờ dốc, lập tức biết không tốt. Ngay lúc này, không đợi Hàn Thạc nghĩ nhiều, Ma Nguyên lực lưu chuyển khắp cơ thể.

Ma Nguyên lực như những dòng chảy nhỏ, dạo quanh cơ thể một vòng, gột rửa hết mùi huyết tinh vừa mới bị phổi hít vào gây ra có hại với thân thể hắn. Tay chân Hàn Thạc vốn rã rời vô lực, giờ lại cảm thấy được lực đạo của thân thể.

Kế sách ngoan độc, địch nhân giảo trá!

Một phen lưu chuyển tình hình trong não hải Hàn Thạc một hồi, hắn đã có thể khẳng định một giọt ma huyết mà mình lợi dụng bí pháp lưu lại trên người Bối Lâm Đạt nhất định đã bị người động thủ cướp, chuyển sang người Y Liên.

Sau đó địch nhân giết Y Liên, dùng thân thể nàng ta dụ mình, bố trí hai tầng cạm bẫy đối phó mình, trước là ma pháp như Thi Bạo thuật quán nhập độc được lên Y Liên. Sau đó, trong lúc thi thể nổ tung, mùi vị tiên huyết trộn lẫn với độc được, hình thành nên sóng công kích thứ hai.

Tàn khốc ác độc như vậy, lợi dụng thi thể người chết bố trí độc kế, phỏng chừng cũng chỉ có đám tà giáo đồ cuồng tín coi mạng người như cỏ rác của Thiên Tai giáo hội mới nghĩ ra được.

Bối Lâm Đạt nhất định là đã được người cứu đi rồi, bằng không chỉ bằng vào lực lượng của nàng ta, căn bản không thể thoát khỏi ràng buộc từ một giọt bốn mệnh tinh huyết kia!

Nghĩ thông suốt rồi, Hàn Thạc định lập tức rời khỏi. Nhưng khi cước bộ hắn vừa mới nhấc lên thì có hai tiếng bước chân cao thấp bất đồng đi thẳng về phía này. Từ tiếng bước chân một nặng một nhẹ, hắn có thể từ trọng lượng mà khẳng định người tới hắn là một nam một nữ.

Tâm niệm vừa động, bộ óc Hàn Thạc suy nghĩ rất nhanh, đánh giá phương pháp thích hợp, tìm ra thời cơ tốt nhất đối phó với chúng.

Khốn nỗi thời cơ tốt nhất thường phải do mình chủ động tạo ra! Hàn Thạc quan sát chung quanh một vòng, không phát hiện thấy có địa thế tốt, cũng khó có thể tìm thấy thời cơ tuyệt diệu, bất giác khẽ than trong lòng!

Liền đó, Hàn Thạc vốn đang đứng thẳng tại chỗ, thân hình bỗng nhiên khuỵu xuống. Ngay khi đôi mắt sắc sảo bị mí mắt che khuất, nhịp trống ngực cùng hô hấp của hắn trở nên bình ổn dị thường, giống như là người hôn mê ngủ say không hề hay biết.

Nhóm hai người kia vẫn từ từ bước tới, Bối Lâm Đạt trước sau như một vẫn vãi che mặt màu đen, đôi mắt sáng ngời nhìn Hàn Thạc chằm chằm, tịnh không nháy mắt đến nửa cái.

Người kia tuổi lớn hơn nhiều, râu tóc màu nâu xám, mặt đầy nếp nhăn sâu hoắm, giống như từng cái rãnh nhỏ. Lão mặc một cái áo bông màu xám rất dày, tay trái cầm một thanh quả trượng uốn khúc cong cong, con mắt xám trắng, thoạt nhìn không có chút sức sống nào. Xem chừng lão là kẻ tinh minh lão luyện, lúc này vừa chậm rãi bước đến vừa đánh giá tình hình chung quanh, tịnh không chỉ chú thị riêng Hàn Thạc.

- Bối Lâm Đạt, đợi đã!

Ngay lúc Bối Lâm Đạt bước tới chỗ còn cách Hàn Thạc mười mét, lão nhân này bỗng nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn, trầm thấp.

Bối Lâm Đạt đang nhìn Hàn Thạc chằm chằm nghe thấy lão ta hô như vậy, thân thể mềm mại lập tức dừng lại, xoay người nghi hoặc liếc lão nhân, hỏi:

- Ai Đắc Ôn đại nhân, có chuyện gì vậy?

Thì ra lão nhân trong Thiên Tai giáo hội này có tên Ai Đắc Ôn. Ánh mắt lão vốn xám trắng vô thần giờ lại đảo một vòng quanh tràng, cuối cùng mới dừng lại trên người Hàn Thạc, giọng nói khàn khàn:

- Trên người hắn không có vết máu, cũng không bị bất cứ vết thương nào, hẳn là không bị thương hại bởi vụ nổ của thi thể nữ nhân kia. Chiều theo khoảng cách mà xét hẳn có khả năng trúng phải mê dược hôn mê, thế nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.

- Vậy theo ý ngài, chúng ta nên làm thế nào? - Bối Lâm Đạt nghe lão ta nói vậy, không tiếp tục tới gần Hàn Thạc nữa, lại chủ động lùi về sau mấy bước, cuối cùng đứng sững vai với Ai Đức Ôn.

- Đối với thân thể hắn bị trúng một tên, nếu hắn quả thực trúng mê dược mà ngất đi, với liều lượng cùng cách điều chế dược tề của ta, hẳn sẽ không còn chút tri giác! - Ai Đức Ôn nói.

Hàn Thạc mắng to trong lòng, thầm nghĩ cái lão bất tử này quả nhiên âm ngoan độc辣, kẻ sách ác độc như vật cũng nghĩ ra được. Người này kiến cho hắn cảm thấy có một mối nguy cơ mãnh liệt. Nhưng với thể trạng hắn lúc này, Hàn Thạc rõ ràng lão nhất định không phải là loại cao thủ như kiếm sĩ kỳ sĩ mà thể nào cũng thuộc loại cao thủ có ma pháp thần kỳ nhưng thân thể yếu nhược, bằng không lão sẽ không dám không gần mình!

Lúc này, Bối Lâm Đạt nghe thấy Ai Đức Ôn phân phó, khẽ cười một tiếng vui sướng đồng ý, lấy ra một cây cung, từ phía xa nghiêng nghiêng lệch lệch nhắm về phía Hàn Thạc.

Bối Lâm Đạt rõ ràng không phải là cao thủ xạ kích, hai tay nâng ta dùng để công kích căn bản không ổn, ngay cả phương hướng ngắm Hàn Thạc cũng run rẩy không ngừng.

Bởi vì cự ly rất gần, cho dù có nhắm mắt, Hàn Thạc cũng có thể cảm thấy cây cung Bối Lâm Đạt cầm. Nghe tiếng y phục vang lên sột soạt khi hai tay lay động, đồng thời tiếng cánh tay tiếp xúc với nạch tạo ra, điều này khiến hắn hơi hoảng loạn, nhanh chóng suy nghĩ rốt cuộc có nên liều lĩnh đánh bạc một phen hay không.

Lúc này nếu Hàn Thạc nóng nảy làm loạn, bởi vì khoảng cách khá xa, thêm nữa hai người kia sớm đã cảnh giác, hẳn không nắm chắc có thể kích sát hai người. Huống chi lão Ai Đức Ôn này còn có thủ đoạn gì, hẳn không hay biết mấy may, cứ mạo hiểm công kích như thế là rất không sáng suốt.

Trước một tên như trắng lười liềm của Bối Lâm Đạt, Hàn Thạc trong nháy mắt tàn nhẫn hạ quyết tâm, lấy nhục thể mạnh mẽ chuẩn bị nghênh tiếp một tên. Từ lời nói chuyện giữa Bối Lâm Đạt và Ai Đức Ôn, hẳn hiểu được bọn họ cũng không phải là muốn giết mình ngay, dường như đối với mình còn có mưu đồ khác, chính vì nhìn trúng điểm này nên Hàn Thạc mới hạ quyết tâm.

- Động thủ đi! - Giọng Ai Đức Ôn trầm thấp, thúc giục Bối Lâm Đạt.

- Được rồi! - Bối Lâm Đạt đáp lời, sau đó giương cung vù một tiếng, đã bắn mũi tên ra.

Hàn Thạc nằm dưới đất phập phồng lo sợ. Mũi tên vừa bắn ra đã cắm lên mặt tuyết chỗ cánh tay trái hắn, không ngờ lại không chạm phải thân thể. Xem chừng tiên pháp của Bối Lâm Đạt này quả là yếu kém, khoảng cách gần như vậy mà lại không bắn trúng mục tiêu.

- Không có vấn đề gì, thời gian chúng ta có rất nhiều, bắn vài phát nữa là ngươi có thể tìm được bí quyết! - Giọng điệu Ai Đức Ôn không nghe ra có tình cảm gì, chậm rãi nói.

Nghe lão ta nói vậy, đôi mắt Bối Lâm Đạt chợt sáng rực, lại ngắm thẳng lên người Hàn Thạc, dường như muốn từ trên người hắn tìm ra được đầu mối gì.

- Được. Ta sẽ thử mấy lần nữa! - Bối Lâm Đạt đáp lời, lại vù vù vù bắn ra ba phát, nhưng cả ba đều lệch hướng, toàn bộ không trúng lên người Hàn Thạc.

Bối Lâm Đạt hiển nhiên khá ảo não, hừ nhẹ một tiếng, lại rút ra một mũi tên nữa. Lần này cũng không ngắm chuẩn nữa, bắn luôn về phía Hàn Thạc.

Chỉ có điều mũi tên không hề ngắm chuẩn này phương hướng không ngờ lại chuẩn xác thần kỳ, thật sự là đã bay về phía cằm chân Hàn Thạc. Chỉ nghe thấy phập một tiếng, đã cắm thẳng lên cằm chân trái của hắn, máu tươi đỏ sẫm theo ống quần từ từ chảy ra.

Loại đau đớn thân thể này đối với Hàn Thạc đã không còn tính thách thức, từ đầu đến cuối chịu một kích này mà nhịp tim cùng hô hấp của hắn không có bất cứ biến hoá nào, biểu tình trên mặt dờ dẩn, dường như

đã thực sự chìm đắm vào cơn ngủ say do trúng mê dược hôn mê.

- Hẳn là không có vấn đề gì nữa rồi! - Quan sát kỹ càng một hồi, Ai Đức Ôn gật gù đầu trần giọng nói.

Sau đó hai người kia không còn tiếp tục phòng bị Hàn Thạc nữa mà đi thẳng tới chỗ hắn. Hàn Thạc bình tức ngưng thần tập trung chú ý, đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời đột ngột sát nhân, chỉ đợi lão nhân tên Ai Đức Ôn kia vừa tới gần, là lập tức hạ thủ giết lão trước tiên rồi nói. Bối Lâm Đạt mặc dù rất đáng sợ, thế nhưng cũng chỉ có khôi lỗi thú của nàng ta trong quần chiến mới có thể phát huy uy hiếp cực lớn, nói một chỗ chiến đấu thế này Hàn Thạc căn bản không hề sợ hãi nàng ta.

Ngay lúc Hàn Thạc đang âm thầm chuẩn bị, mấy tiếng quát lạ bỗng vọng đến từ phía xa, thanh âm tiếp cận rất nhanh từ xa đến gần. Hàn Thạc đang giả bộ hôn mê nằm trên mặt đất chấn kinh, không biết lại có người nào tới.

- Đoàn trưởng, người đó ở đây! - Một tiếng hô to bỗng nhiên từ phía xa vang lên, trong gió lạnh phàn phật, một nhóm mười mấy người nhanh chóng đến gần.

- Lại dám rời khỏi Nhật Diệu cốc, là hẳn tự không muốn sống nữa rồi! - Hoàn toàn ngoài dự liệu của Hàn Thạc, thanh âm của Phật La Lí Đạt đột nhiên vang lên bên tai hắn.

- Đoàn trưởng Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dong binh đoàn! - Bối Lâm Đạt đột nhiên kinh hô một tiếng, hiển nhiên cũng vô cùng chấn kinh.

- Mặc kệ hai người các ngươi là ai, lập tức giao tiểu tử đó cho ta! - Phật La Lí Đạt vừa tới, vẫn giữ vẻ cuồng ngạo trước sau như một nói.

Người tên Ai Đức Ôn của Thiên Tai giáo hội vào lúc này đôi mắt đã khôi phục bình tĩnh, liếc mấy người Phật La Lí Đạt đang lại gần, trước tiên cười quái dị khắc khắc, sau đó thanh âm khàn khàn tràn ngập cừu hận:

- Nguyên lai người chính là Phật La Lí Đạt, xem chừng lần này đến Nhật Diệu cốc lời to rồi.

Ngay lúc Ai Đức Ôn đang nói, một luồng ba động ma pháp khổng lồ thành hình từ người lão truyền ra. Khí tức Hắc Ám ma pháp trong giây lát chậm rãi bao trùm chung quanh, chính tại phương hướng đám người Phật La Lí Đạt, giữa không trung xuất hiện ba hắc sắc thủ chưởng cực lớn, mang theo lực đạo mãnh liệt như khai thiên tích địa, áp thẳng xuống bọn chúng.

Nhất thời trong cả khu vực cây cối cùng đất đá gãy đổ ào ào, cây đại thụ chọc trời trước là vang lên tiếng cở rắc, sau đó giống như không chịu nổi lực đạo khổng lồ, đổ rầm xuống.

Hắc Ám ma pháp Tử Vong Chi Thủ khổng lồ được phóng ra. Tử Vong Chi Thủ rộng đến mười mét không ngờ lại xuất hiện tới ba cái, lực đạo khủng bố bao trùm xuống, bốn dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn không tránh kịp, bị nghiền thành bốn khối huyết nhục mơ hồ.

- Gia gia Phất Cách Sâm của ngươi, chẳng lẽ không dạy ngươi đối với lão nhân phải kính trọng sao? - Thanh âm Ai Đức Ôn tràn ngập vẻ cười tàn khốc, nói với Phật La Lí Đạt.

Lúc này Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt của Thiên Tai giáo hội đã tới sát Hàn Thạc, nếu hắn muốn, hiện tại có thể đột nhiên động thủ đánh thương Ai Đức Ôn. Chỉ có điều từ một số động tĩnh kịch liệt kia, Hàn Thạc biết Ai Đức Ôn này tựa hồ có thù hằn sâu sắc với Phật La Lí Đạt. Mới vừa rồi được chứng kiến màn sát nhân kia, thực lực như thế so với Ngải Mễ Lệ cùng tu luyện Ám Hắc ma pháp còn mạnh hơn nhiều.

Một phương là sát tính của Thiên Tai giáo hội, một phương là địch nhân Hồng Liêm dong binh đoàn, hai phương nhân mã này đều là đối tượng Hàn Thạc phải đối phó. Bọn chúng thành hình đánh nhau, đối với hắn trăm lợi mà vô hại. Cùng lúc động thủ với mấy tên này, không bằng tiếp tục giả bộ hôn mê, xem song phương bọn chúng chố cấn chố.

- Ngươi rốt cục là ai? - Phật La Lí Đạt cùng với một số cao thủ còn lại của Hồng Liêm dong binh đoàn nhanh chóng chạy ra xa, lúc này mới kinh hãi nhìn Ai Đức Ôn, hỏi thất thanh.

- Hắc hắc. Ngươi có thể không quá hiểu rõ ta, thế nhưng ta cùng gia gia ngươi đã qua lại rất nhiều năm. Có thể ngươi đã nghe nói tới cái tên Ai Đức Ôn này! - Giọng điệu Ai Đức Ôn nghe vẫn không nóng không

lạnh, lạnh lùng vang lên.

- Thiên Tai giáo hội Âm Hắc đại ma đạo sư Ai Đức Ôn, quả nhiên là lão quái vật bất tử người! - Phật La Lí Đạt sợ hãi đến cùng cực, sau đó mục quang quét lên người Hàn Thạc, phất phất tay nói:

- Rút lui!

Mấy cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đứng cạnh đối với Phật La Lí Đạt bảo sao nghe vậy, theo lời gã nói toàn bộ nhanh chóng rút lui, rõ ràng đối với Ai Đức Ôn đều vô cùng cố kỵ.

- Muốn chạy, không dễ như vậy đâu! - Giọng Ai Đức Ôn lại vang lên.

Một đoạn ma pháp chú ngữ huyền ảo được ngâm xướng ra rất nhanh từ miệng lão. Hai thanh tử thần liêm đao cực lớn lộ ra từ hai bên sườn lão, ngọn liêm đao lạnh lẽo âm u so với tử vong chi thủ còn khổng lồ hơn. Đao phong sắc bén vờn bay rất nhanh, các cây đại thụ chọc trời ven đường giống như là khối đậu hủ bị cắt thành từng miếng bằng chần chặn, tử thần liêm đao vừa lướt qua liền đổ thành từng đoạn đầy mặt đất.

Tử vong khí tức từ liêm đao cực lớn kéo thẳng đến đám người Phật La Lí Đạt. Hai cao cấp kiếm sĩ thân thể cao lớn tráng kiện đứng hai bên Phật La Lí Đạt không có bất cứ năng lực phản kháng nào, bị tử thần liêm đao cắt thành mấy mảnh thịt nát, rơi lả tả thành một khối máu.

Hiệu quả ma pháp khủng bố như thế khiến cho tốc độ chạy trốn của đoàn người Phật La Lí Đạt càng thêm nhanh hơn. Một sát tinh đột nhiên xuất hiện như vậy, hiển nhiên đã làm rối loạn việc bố trí trước đó của gã, ngay cả Hàn Thạc cũng chấn kinh, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương đã tuyên cáo cho sự biến mất của từng sinh mạng.

- Người trước tiên trốn hẩn lại, ta đi thu thập mấy tên kia trước!

Ai Đức Ôn thấy Phật La Lí Đạt nhằm phương hướng Nhật Diệu cốc chạy mất mạng, xoay người nói với Bối Lâm Đạt một câu, rồi lấy ra một bình dược phấn đưa cho nàng ta, nói:

- Bối lên yết hầu hẩn, đợi hẩn tỉnh lại người hỏi gì hẩn cũng sẽ trả lời thành thật!

- Yên tâm đi, ta sẽ làm cho hẩn phải trả giá đắt! - Bối Lâm Đạt nhận lấy bình thuốc, kiên quyết hồi đáp.

Gật gật đầu, Ai Đức Ôn xoay người, định trước tiên rời khỏi chỗ này truy sát Phật La Lí Đạt. Ngay lúc này, Hàn Thạc đột nhiên xuất thủ, tiếng rít như thủng màng nhĩ của Lục Ma Phong vang lên, dưới sự thúc đẩy Ma Nguyên lực điên cuồng của hẩn đã đâm thẳng vào sau lưng lão.

Vốn Hàn Thạc còn định đợi một lát nữa, thế nhưng hiện tại chứng kiến sự cường đại của Ai Đức Ôn, phát hiện lão muốn rời khỏi phạm vi công kích của mình, lập tức không dự định tiếp tục chờ đợi nữa, không hề do dự lựa chọn lợi dụng thời cơ tối hậu, giết lão trước rồi nói.

Ai Đức Ôn thực sự cường đại vượt quá tưởng tượng của Hàn Thạc. Cự ly ngắn như vậy, tốc độ Lục Ma Phong lại nhanh như vậy, ngay lúc sắp đâm vào lưng lão thì một loại phản ứng bản năng đột nhiên thể hiện. Ma pháp tráo chói mắt giống như hắc thiết nhanh không thể tưởng tượng nổi đã che lấy vị trí trên lưng mà Lục Ma Phong sắp đâm vào.

Phập một tiếng, máu tươi phụt ra.

Xuyên thấu qua diện tích ma pháp tráo nhỏ thật dày như hắc thiết, Lục Ma Phong đã đâm ngập vào lưng Ai Đức Ôn mấy tấc. Tiếp đó bị một trở lực rất lớn ngăn lại, không tiến tiếp được phân nào nữa.

Cùng lúc đó, Hàn Thạc vốn đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất bỗng nhảy lên giống như liệt báo (báo gèpa). Tốc độ nhanh như sấm rung chớp giật, phi qua Bối Lâm Đạt bắn thẳng đến Ai Đức Ôn. Tay trái hẩn vừa nhắc lên, tử quang đã bùng ra, thủ chưởng như đao rạch lên cổ lão không chút lưu tình.

201. Chương 201: Lão Cầu! Tới Nhanh Một Chút.

Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể của Hắc Âm Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn bất chợt giống như một làn khói từ mặt đất dao động bay lên trời. Vũ khí của Hàn Thạc giống như một lưỡi dao bén nhọn lao đến, ma sát với không khí phát ra những tiếng “Xuy xuy” khiếp người.

Lục Ma Phong đang cầm ở sau lưng Ai Đức Ôn như bị một sức mạnh khổng lồ kìm giữ, đột nhiên văng ra, hướng về phía mặt đất ở phía xa rớt xuống.

Sau lưng của Ai Đức Ôn từng giọt từng giọt máu tươi rơi xuống. Ở trên trời cao, thần sắc hắn vô cùng dữ tợn, miệng mấp máy ngâm xướng một loại ma pháp chú ngữ, ngay lập tức một cánh tay tử vong ở giữa không trung xuất hiện, trông giống như quả núi hướng phía đầu của Hàn Thạc đè xuống. Luồng khí tức khổng lồ bao phủ lên người khiến cho Hàn Thạc thiếu chút nữa không thở nổi.

Trong lòng thoáng động, Lục Ma Phong bị rớt xuống đang nằm ở phía xa xa bỗng nhiên hóa thành một đạo cầu vòng bắn về phía Hàn Thạc. Khi cánh tay Tử vong ép xuống đến cùng, Ma Động Cửu Thiên Thuật bắt chợt thi triển, thân hình của Hàn Thạc lúc này giống như một mũi tên sắc nhọn xuyên thấu luồng khí tức khổng lồ đang bao phủ ở trên người hắn, theo phương hướng mà đám người Phật La Lí Đạt đang chạy mà bay tới.

Lần đánh thứ hai không trúng, khoảng cách giữa Ai Đức Ôn cùng Hàn Thạc đã dần ra. Vừa mới rồi tốc độ của Ai Đức Ôn từ trên mặt đất phi thân lên trời rõ ràng so với cảnh giới ma đạo sư của Ngải Mễ Lệ còn nhanh hơn rất nhiều. Nếu như để chống lại Phật La Lí Đạt, lấy thực lực của Hàn Thạc có lẽ còn có thể đủ ngành kháng. Thế nhưng với đẳng cấp Hắc Ám Đại ma đạo sư, thực lực của Ai Đức Ôn là vô cùng khủng khiếp, tuyệt đối không phải để Hàn Thạc có thể đối phó được. Cho nên vừa thấy tình thế không ổn, hắn lập tức bỏ chạy ngay .

- Tên tiểu tử âm hiểm , ngươi nhất định phải chết.

Trên bầu trời, âm thanh của Ai Đức Ôn khàn khàn vang lên. Không thềm để ý đến Bối Lâm Đạt, thân thể hắn bắn thẳng theo phương hướng của Hàn Thạc phóng đến.

Đánh thì đánh không lại, nhưng bất quá để chạy trốn mà nói thì tốc độ cùng với tính cơ động của Ma Động Cửu Thiên Thuật là rất cao, ngay lập tức liền thể hiện ra ưu thế dần dần nói rộng khoảng cách với Ai Đức Ôn .

Đột nhiên, một nhóm chừng 10 người xuất hiện ngay trước mặt, mái tóc dài của Phật La Lí Đạt đang bỗng bành bay lượn trong không trung, và phía dưới là mấy gã cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đang cựa tốc phi hành trong rừng rậm để lẩn trốn.

Hồng Liêm dong binh đoàn rời khỏi Nhật Diệu cốc với mục tiêu là nhằm vào Hàn Thạc. Vì vậy, bọn họ chỉ xuất động có mấy người cao thủ. Nào đâu biết vận khí của bọn họ lại như thế, đụng phải ngay Hắc Ám Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn. Người này cùng với gia gia của Phật La Lí Đạt có kết cừ oán, khiến cho bọn họ rơi vào kết cục thảm đến vậy.

Cùng chung một hướng thoát đi, nhưng tốc độ của Hàn Thạc rõ ràng nhanh hơn nhóm người của Phật La Lí Đạt. Có thể giữa đường vượt qua những người này cũng đều là trong dự tính của hắn.

- Hắc hắc ...

Một tràng cười lạnh của Hàn Thạc từ phía sau, lợi dụng tính linh hoạt mau chóng của Ma Động Cửu Thiên Thuật, không nhanh không chậm tạo áp lực lên trên thân thể của đám người Phật La Lí Đạt. Theo sau tiếng ngâm xướng của Hàn Thạc, cốt mâu tại giữa hư không xuất hiện giống như từng luồng điện bắn về phía Phật La Lí Đạt.

- Đáng chết!

Phật La Lí Đạt đang lúc lẩn trốn thì trong tai hắn nghe được tiếng rít của Cốt mâu phá không bay đến. Quay đầu thoáng nhìn lại thì hắn phát hiện ra ba cây Cốt mâu đang hướng tới phía sau lưng của chính mình phóng tới. Ngay sau đó cũng phát hiện ra vẻ mặt âm hiểm của Hàn Thạc, khiến hắn không nhịn được cất tiếng la mắng.

Một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt phát ra từ ma pháp trượng của Phật La Lí Đạt truyền đến, Kiếm Quang Trảm xuất hiện nghiền nát bảy ba cây cốt mâu. Nhưng lúc này, sự khác biệt giữa Phiêu phù thuật cùng Ma Động Cửu Thiên Thuật của Hàn Thạc lập tức lộ rõ. Cùng là ngâm xướng ma pháp nhưng tốc độ của Hàn Thạc không bị ảnh hưởng chút nào. Ngược lại, tốc độ của Phật La Lí Đạt vốn đang rất nhanh chợt giảm xuống mất một phần ba.

Nghe tiếng gió rít kỳ dị ở nơi xa bay nhanh tới, Hàn Thạc hiểu được Ai Đức Ôn đang tiếp cận rất nhanh, khóe môi của hắn khẽ nhếch lên nụ cười chế nhạo. Tốc độ của Hàn Thạc lại một lần nữa thông thả chậm lại, vẫn như trước giống như u linh oan hồn không nhanh không chậm lượn lờ, tạo áp lực phía sau của Phật La Lí Đạt. Hắn lại một lần nữa ngấm xương xuất ra ba cây cốt mâu giống như cũ bay tới.

Phật La Lí Đạt cũng không e ngại Hàn Thạc nhưng đối với Ai Đức Ôn thì vô cùng sợ hãi. Nếu như phía sau không có Ai Đức Ôn đang đuổi theo thì Phật La Lí Đạt nhất định sẽ không chút do dự dừng lại sử dụng thủ đoạn vô cùng khốc liệt để quyết chiến cùng Hàn Thạc. Nhưng là với tình hình hiện tại, hắn hiểu rõ không nên vì Hàn Thạc mà bị sát tinh Ai Đức Ôn đuổi theo. Do đó hắn cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng, sử dụng tốc độ bay rất nhanh lao đi.

- Đội trưởng! Chúng ta ngăn cản hắn, người mau chóng rời trước đi. - Chính vào lúc này, mấy cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đang vội vã chạy phía trước Phật La Lí Đạt, bỗng có một người cất tiếng quát to rồi đột nhiên dừng lại.

Vừa mới rồi, Ai Đức Ôn biểu lộ ra sức mạnh, tất cả bọn họ đều đã thấy qua. Nếu như bọn họ lưu lại có lẽ có thể ngăn cản được Hàn Thạc nhưng bọn hắn nhất định khó thoát khỏi độc thủ của Ai Đức Ôn. Nên xem ra bọn họ đã quyết định chấp nhận cái chết rồi.

- Tốt lắm! Ta nhất định sẽ báo thù cho các người.

Phật La Lí Đạt quả nhiên không hổ là nhân vật có lòng dạ độc ác, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng vẫn quyết đoán đồng ý chấp nhận lời đề nghị của mấy người kia. Hắn trừng ánh mắt hung ác, tàn nhẫn liếc nhìn Hàn Thạc một cái, sau đó tiếp tục phi thân lao về phía trước.

Hai chiếc nổ cứng mạnh mẽ đột nhiên nhắm ngay vào Hàn Thạc, ánh mắt sắc bén của hai người lính đánh thuê khiến cho hắn cảm giác được nguy hiểm thấu xương.

“Vù vù”... Chỉ nghe tiếng xé gió, hai mũi tên mang theo luồng khí kinh khủng với tốc độ cùng sự chuẩn xác vượt quá sức tưởng tượng của Hàn Thạc, trực tiếp bắn về phía hắn đang ở giữa không trung.

Đang mau chóng lao về phía trước, thân thể vô cùng cứng rắn của Hàn Thạc nhanh chóng lui về phía sau, không dám tiếp tục tiến lên. Xạ tiễn của mấy gã Thần Xạ Thủ phóng lên, so với thủ pháp bắn tên của Bối Lâm Đạt vừa mới sử dụng rõ ràng có khác nhau. Cho dù Hàn Thạc đã bay lên trời cao, cũng khó tránh khỏi uy hiếp đến thân thể, khiến hắn không thể không tiếp tục tránh lui về phía sau một lần nữa.

Thế nhưng lúc này, thân ảnh của Ai Đức Ôn đã từ phía xa xa đang tiến đến gần, xem ra không bao lâu nữa là có thể tới nơi này .

Hàn Thạc thoáng chút do dự, liền lập tức có ý định thay đổi phương hướng. Nhưng vào lúc này, lũ dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn đột nhiên xuất hiện sự rối loạn. Một luồng kiếm quang màu nhũ sáng trắng, long lanh óng ánh ở chính giữa đội hình của bọn họ đột ngột bắn tung ra. Chỉ thấy, Đặc Lan Khắc Tư đang cười trên lưng con bò cạp có đuôi sư tử, vẻ mặt lãnh khốc vùng kiếm chém xuống. Áp lực này giáng xuống khiến cho mấy tên dong binh không còn đủ tinh lực để đối phó với Hàn Thạc.

- Đặc Lan Khắc Tư!

Hàn Thạc ở phía trên bầu trời, chợt thấy phía cảnh tượng bên dưới liền kinh dị, trợn mắt há hốc mồm, thân hình chợt trầm xuống và không nhận được vui mừng hô lên .

- Đuổi theo Phật La Lí Đạt tiếp đi. Lũ phản đồ đáng chết ngàn vạn lần ở dưới này sẽ do ta phụ trách giúp người ngăn chặn lại. Đội sau khi trở lại Nhật Diệu cốc, chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện. - Ngắc đầu đối diện với Hàn Thạc, trên môi lộ ra một nụ cười sáng lạn, Đặc Lan Khắc Tư liền tiếp tục cười con bò cạp có đuôi sư tử công kích các cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn.

- Đặc Lan Khắc Tư! Người không nên khinh người quá đáng.

Một trong số những cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn căm tức nhìn Đặc Lan Khắc Tư quát.

- Khinh người quá đáng! Ha ha.... Lão đội trưởng đối với các người tốt như vậy. Vậy mà sau khi, tên súc sanh Phật La Lí Đạt kia lên cầm quyền, các người không phân biệt trắng đen tốt xấu liền đi theo sau hắn. Hiện tại, các người còn có mặt mũi nào cùng ta nói những lời vô nghĩa này? - Đặc Lan Khắc Tư cười ha ha

nói. Bất quá, tiếng cười này so với gió đêm lạnh như băng còn muốn lạnh hơn nhiều, ngữ khí tràn ngập cừu hận thấu xương.

Thân ảnh của Ai Đức Ôn cách nơi này càng ngày càng gần. Cười lạnh một tiếng, Đặc Lan Khắc Tư lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Thạc thúc giục nói:

- Bố Lai Ân! Mau chóng rời khỏi nơi này, tốt nhất nhân cơ hội này đem Phật La Lí Đạt giết chết đi.

- Được rồi! Lão quái vật phía sau kia phi thường khó chơi. Nếu hấn lại đây ngươi lập tức mau tránh ra không nên cùng hắn đối đầu trực tiếp.

Hàn Thạc mặc dù không biết tại sao Đặc Lan Khắc Tư lại hận Phật La Lí Đạt như vậy, có lẽ là liên quan đến Hồng Liêm dong binh đoàn. Mấy gã cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn này đi theo Phật La Lí Đạt xem ra có quen biết với Đặc Lan Khắc Tư. Nói không chừng bọn họ nhất định có một mối liên quan nào đó.

Mắt nhìn thấy nếu không mau chóng đuổi theo chỉ sợ cũng không còn kịp nữa. Tín nhiệm thực lực mạnh mẽ của Đặc Lan Khắc Tư, thân hình của Hàn Thạc như một tia chớp vượt qua không gian, hướng về phía Phật La Lí Đạt đang bỏ chạy tiếp tục đuổi theo. Khi Hàn Thạc vừa mới rời đi không lâu, Ai Đức Ôn sử dụng phiêu phù thuật đuổi theo cũng bất chợt từ phía bầu trời bay đến.

Ai Đức Ôn chỉ liếc mắt hướng xuống phía dưới nhìn một cái. Phát hiện nơi này không có Phật La Lí Đạt cũng như không có Hàn Thạc, liền không có dừng lại tiếp tục bay đi. Xem bộ dáng của hắn đối với Đặc Lan Khắc Tư cùng bọn người của Hồng Liêm dong binh đoàn phía dưới không có một chút hứng thú nào.

Thủ đoạn của Phật La Lí Đạt, Hàn Thạc đã lãnh giáo qua. Người này không chết, Hàn Thạc đừng có mơ tưởng sống yên ổn. Có Thủy tuyệt là Âm tuyệt chi địa ở giữa Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc sớm muộn gì cũng phải ở tại chỗ này lâu một chút. Nếu như Phật La Lí Đạt không chết, đến lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều phiền toái. Cho nên dù không có cừu hận của Phỉ Bích thì Hàn Thạc cũng muốn cho Phật La Lí Đạt phải chết.

Kĩ năng bay lượn của Tu ma giả khiến cho Hàn Thạc trên đường mặc dù có dừng lại trong chốc lát, nhưng bất quá chỉ cần tăng Ma nguyên lực đến mức tận cùng, Hàn Thạc vẫn có thể đuổi theo sau Phật La Lí Đạt.

Ngay khi nghe âm thanh của Cốt mâu vang lên, Phật La Lí Đạt liền tức giận đến hộc máu. Hiện tại, hắn rõ ràng cho rằng Hàn Thạc muốn cùng hắn đồng quy vu tận, cùng nhau chết ở trong tay của Ai Đức Ôn. Hắn cố gắng kìm nén sự uất ức muốn dừng lại cùng Hàn Thạc quyết một trận tử chiến.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Khi lão quái vật Ai Đức Ôn kia đuổi tới thì một người cũng không thể trốn thoát. - Vừa mới thấy cảnh tượng lặp lại, hắn lại dùng Kiếm Quang Trảm chặn lại cốt mâu của Hàn Thạc. Tốc độ của Phật La Lí Đạt lại chợt giảm một phần, sau đó nhớn nhác phần nộ quát.

- Hắc hắc. Đại gia ta rất cao hứng, hôm nay lại muốn cùng ngươi sống chết đó. - Hai ngày qua bị áp lực của Phật La Lí Đạt có chút buồn phiền cho đến bây giờ mới có thể phát tiết ra, khiến trong lòng Hàn Thạc có một cảm giác thoải mái vô cùng, cười ha ha vang lên.

Cho dù Ai Đức Ôn đuổi tới, Hàn Thạc cũng có tự tin có thể lợi dụng ma công mà chạy trốn. Mặt khác, Hàn Thạc đối với tinh thần lực của Ma đạo sư hiểu rõ. Hắn có thể khẳng định thời gian bay lượn của Phật La Lí Đạt nhất định không thể kéo dài, cho nên mới cố ý làm như vậy.

- Điên rồi! Ngươi bị điên rồi. - Nghe được lời của Hàn Thạc rốt cuộc Phật La Lí Đạt tức giận không nhịn được mở miệng la mắng to lên.

Vì Phật La Lí Đạt cùng Hàn Thạc đột nhiên chậm lại, thân ảnh của Ai Đức Ôn từ phía sau cũng xuất hiện, tiếng cười quái dị khệ khệ truyền tới tai bọn họ.

- Lão cầu! Nhanh lên một chút, ta sẽ chờ ngươi đến.

Ha ha... một tràng cười cuồng ngạo vang lên, Hàn Thạc còn có thời gian quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía Ai Đức Ôn một cái, lớn tiếng khiêu khích chọc giận hắn.

- Người tốt nhất là vãi trời không nên để cho ta bắt được. Nếu không ta sẽ cho người hối hận vì đã trót sinh ra đây. - Ở rất xa, Ai Đức Ôn bị một tiếng gọi “Lão cẩu” khiến hắn nổi giận điên cuồng, tựa như vết thương phía sau lưng càng khiến hắn thêm đau đớn.

Nguyên là Bối Lâm Đạt đã bắn trúng vào phía trên bắp chân của Hàn Thạc một mũi tên, nhưng sớm đã bị hắn trong lúc phi hành rút ra. Thân thể mạnh mẽ của Hàn Thạc phát huy công hiệu khiến cho máu tươi ở miệng vết thương đã ngừng lại, giảm được một ít đau đớn ở ngoài da, nên đối với hành động của Hàn Thạc cũng không có gì ảnh hưởng.

Ba cây Cốt mâu lại một lần nữa được bắn ra, Phật La Lí Đạt không thể không ra tay ngăn cản. Nhân cơ hội đó, Hàn Thạc phóng thích ra ma pháp Hắc Âm Mê vụ. Vốn là đang lúc ban đêm, ngoài một vầng trăng sáng ra, trên bầu trời cũng không có thêm ánh sáng gì nữa. Nên khi ma pháp Hắc Âm Mê vụ xuất hiện, lấy khu vực của Hàn Thạc cùng Phật La Lí Đạt làm trung tâm hoàn toàn bao phủ khiến cho trong Hắc Âm mê vụ có đưa năm ngón tay lên quan sát cũng không thấy.

- Đáng chết.

Ở bên trong, ma pháp trường trong tay Phật La Lí Đạt hùng hực bắn ra những luồng quang mang chói mắt. Bất quá cũng chỉ có thể đủ chiếu xạ một vầng sáng chung quanh, nên việc chống đỡ Cốt mâu có chút khó khăn, tốc độ bay lượn cũng chậm lại thêm một chút.

- Tiểu tử! Ta sẽ nắm giữ sinh mệnh của người trước, khiến cho gia gia người phải bồi hoàn cho ta những khoản nợ.

Rốt cục Ai Đức Ôn cũng đến. Ngay lập tức, Hàn Thạc như một làn khói nhẹ rất nhanh hướng về phía Nhật Diệu cốc biến mất. Chớp mắt chỉ còn lại có Phật La Lí Đạt vừa mới chặn lại ba cây Cốt mâu.

Ở trước mặt Hắc Âm Đại ma đạo sư, Hàn Thạc sẽ không ngu xuẩn mà lẫn trốn ở chung quanh. Loại tinh thần lực quái vật khổng lồ này bao trùm xuống thì ngay cả người thật sự đã chết cũng không có chỗ nào ẩn trốn. Cho nên Hàn Thạc chỉ có lợi dụng ưu thế tốc độ, mau chóng rời đi khỏi vùng đất nguy hiểm này, lưu lại Phật La Lí Đạt ở phía sau hắn.

Sau khi thân ảnh Hàn Thạc dần dần trở nên mờ nhạt, hiệu quả của Hắc Âm Mê vụ ma pháp cũng theo đó biến mất. Phật La Lí Đạt lại nhìn thấy rõ vầng trăng sáng tỏ một lần nữa xuất hiện trong bầu trời đêm, hắn cũng thấy được Ai Đức Ôn đang giận sôi lên khi đang định bắt lấy Hàn Thạc.

- Với danh nghĩa của Quang Minh Thần đem hết thủy Hắc Âm trói buộc lại, Quang Minh Gia Tỏa! - Phật La Lí Đạt vừa nhìn thấy Ai Đức Ôn trong lòng đã đại loạn, không chút suy nghĩ lập tức phóng ra quang hệ ma pháp Quang Minh Gia Tỏa.

Một đám quang hoàn lớn nhỏ phát ra ánh sáng lóng lánh thánh khiết hoa mỹ đang chuyển động dưới ánh trăng, vây xung quanh Ai Đức Ôn ở tại trung ương. Đám quang hoàn kia tràn ngập quang hệ nguyên tố cùng lực trói buộc cường đại.

- Tiểu tử tuổi còn trẻ mà phương diện quang hệ ma pháp lại có tạo nghệ cao như vậy. Nếu cho người một khoảng thời gian, sau này nhất định sẽ trở thành đại họa cho Thiên Tài giáo hội của chúng ta. Xem ra hôm nay nhất định không thể để cho người còn sống mà rời đi được. - Đối mặt với sức trói buộc của Quang hoàn, Hắc Âm Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn không chút hoang mang. Khuôn mặt vừa mới bị Hàn Thạc khiến cho tức giận, đầy nét đáng sợ quả nhiên đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Một cái Hắc Âm hệ ma pháp ngấm xương xuất ra, Ai Đức Ôn hướng về phía Quang Minh ma pháp trói buộc vùng lên ma pháp trường. Một cỗ lực đạo vô biên như muốn xé rách hết thủy, đem hai cái quang hoàn ở gần bên phá thành nát bấy

Lúc này, những Quang hoàn còn sót bỗng nhiên gắn kết lại với nhau, sau đó xuất hiện lực lượng Lôi điện phát ra những tiếng “Chi chi”. Phía ngoài mỗi đạo Quang hoàn đột nhiên nổ tung bắn ra những tia chớp. Vốn chỉ là Quang minh gia tỏa dùng để trói buộc địch nhân trong nháy mắt đã biến thành một sát chiêu cường đại phá hủy hết thủy, cuốn theo cả Ai Đức Ôn vào bên trong.

- A! Quả nhiên có chút thủ đoạn, không thể ngờ lại có thể đem Lôi điện hệ ma pháp cùng Quang hệ Quang minh Gia Tỏa kết hợp lại với nhau. - Ở giữa những luồng điện cùng với vầng ánh sáng rực rỡ chói mắt, Ai

Đức Ôn hoàn toàn bị bao trùm phong tỏa mọi phương hướng truyền ra một tràng âm thanh chứa đựng sự khinh ngạc.

Sau đó, một ma pháp trảo màu đen nhánh lập tức xuất hiện bao trùm lên người của Ai Đức Ôn. Ngay sau khi xuất hiện tại thiên không ba bàn tay Tử vong điên cuồng cuốn hút lấy Quang minh Gia tỏa đang bao trùm trên người hắn, với sức lực mạnh mẽ cuồng bạo cầu xé hết thấy. Quang đoàn gắn kết với nhau kiên cường chống đỡ, nhưng hầu như những dòng điện bắn ra đều không có cách nào ảnh hưởng đến cánh tay Tử Vong.

Chỉ nghe “Xì , xì ” một tiếng, trong miệng của Phật La Lí Đạt phun ra một búng máu tươi. Sau đó, hắn tiếp tục chạy như điên, tựa hồ trong khoảng khắc cũng không muốn đứng ở lại nơi này nữa

Dung hợp Quang hệ cùng Lôi điện hệ ma pháp rõ ràng vượt quá khả năng khống chế của hắn. Ma pháp này hao tổn sức lực nhiều đến độ nảy sinh ra sự cản trở, khiến cho thân thể của hắn cũng tạo thành sự tổn hại nghiêm trọng. Song tuyệt chiêu của hắn lại bị Ai Đức Ôn dễ dàng phá vỡ, sự chênh lệch về cấp bậc, khoảng cách về phương diện thực lực quả nhiên khó có thể vượt qua. Phật La Lí Đạt biết, nếu như chần chừ trong phút chốc, hắn nhất định khó mà thoát chết

Ma pháp này hao phí toàn bộ sức lực của Phật La Lí Đạt. Mặc dù bị Ai Đức Ôn cường hoành phá vỡ, nhưng bất quá cũng khiến cho hắn phải tốn hao một khoảng thời gian. Nên sau khi Ai Đức Ôn đem toàn bộ dư lực của ma pháp thanh trừ thì lúc này mới phát hiện ra Phật La Lí Đạt lại một lần nữa biến mất không thấy bóng dáng

Lúc này, tinh thần lực của Phật La Lí Đạt hao tổn rất lớn, ngay cả khả năng bay lượn đều khó có thể duy trì. Bất quá đã trải qua đoạn đường bị truy đuổi, cuối cùng Nhật Diệu cốc cũng xuất hiện ở phía trước, chỉ cần có thêm một chút thời gian trong chốc lát hắn có thể đủ sức tiến vào trong Nhật Diệu cốc

Vô luận là Già La dong binh đoàn cùng Phật La Lí Đạt hục hoặc với nhau như thế nào, nhưng Nhật Diệu cốc có một ít quy tắc mà Già La dong binh đoàn không thể không tuân thủ. Cho nên một khi Phật La Lí Đạt tiến vào Nhật Diệu cốc thì không người nào dám ngông cuồng ở trong Nhật Diệu cốc đại khai sát giới. Nếu không hắn sẽ phải đối mặt với sự công kích của tất cả các thế lực.

Hơn nữa, đại bộ phận của Hồng Liêm dong binh đoàn đều ở trong Nhật Diệu cốc. Bởi vậy, chỉ cần tiến vào Nhật Diệu cốc cho dù Ai Đức Ôn có muốn đối phó với Phật La Lí Đạt cũng vô kế khả thi.

Ngay khi hắn nhìn thấy hàng rào của Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc mang theo nụ cười lãnh khốc tàn nhẫn cũng đồng thời xuất hiện trong tầm mắt của hắn, vừa vặn chắn ngay con đường hắn nhất định phải đi qua. Rõ ràng không muốn cho hắn còn sống mà đi vào.

202. Chương 202ta Sẽ Nhớ Kỹ Người

Một người đã sớm biểu lộ thái độ rõ ràng nhất định sẽ giết chết người. Nếu như người muốn bảo toàn mạng sống, tốt nhất chỉ có cách “tiên hạ thủ vi cường”, đó chính là quy luật sinh tồn của muôn loài.

Ngay từ đầu, Hàn Thạc và Phật La Lí Đạt đã không vừa mắt nhau, chuyện của Phi Bích lại càng tăng thêm cừ hận giữa hai người. Phật La Lí Đạt sớm đã biểu lộ rõ ràng ý định giết Hàn Thạc, chỉ là chưa có chính thức hành động, ngược lại Hàn Thạc cũng không thể bó tay chờ chết.

Một ngày trời truy sát, giờ đã nửa đêm. Vầng trăng vàng vạc trên trời hệt như một con mắt khổng lồ lạnh lùng nhìn xuống hạ giới. Gió lạnh tê người quét qua mấy cây đại thụ, đem những băng tuyết đọng trên các cành lá tung bay vào không trung, tạo nên những thanh âm xào xạc liên miên bất tuyệt.

Hàn Thạc đứng đó, sừng sững trong không trung. Tay phải hắn cầm Lục Ma Phong, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt kiên định, tràn ngập vẻ vô tình, như một ngọn núi chắn ngang con đường hy vọng của Phật La Lí Đạt.

Chỉ có cách vượt qua Hàn Thạc thì Phật La Lí Đạt mới có cơ may sống sót

- Nếu như bây giờ người tránh ra, từ nay về sau ta cam đoan sẽ không bao giờ cùng người đối địch nữa

Phật La Lí Đạt bị ma pháp phản phệ ảnh hưởng đến tinh thần lực, lại đã trải qua một quãng đường chạy trốn cả ngàn dặm, thương thể thực sự trầm trọng, thực lực dĩ nhiên không được như trước, cũng chỉ có cách khổ sở nhìn Hàn Thạc có chút không cam lòng van xin.

Nở một nụ cười tiêu sái, thanh âm khiến cho người khác có cảm giác vô cùng băng lạnh như đang đứng dưới hố băng sâu, Hàn Thạc liếc xéo Phật La Lí Đạt lắc đầu:

- Thành thật xin lỗi! Ta xem như ngươi đã chết chắc rồi.

Hàn Thạc vừa nói, Phật La Lí Đạt liền biết cục diện đã không thể挽回, sắc mặt hắn liền biến dạng méo mó, trở nên cực kỳ hung ác, giọng nói âm trầm:

- Gia gia của ta chính là Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm của Quang Minh giáo hội! Nếu người cùng ta đối địch cũng chẳng ai có lợi cả. Cứ coi như ngươi giết được ta, gia gia ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Phật La Lí Đạt nói như vậy cũng chỉ tỏ rõ vẻ đầu voi đuôi chuột của hắn. Với thực lực của hắn bây giờ mà còn muốn đem gia gia của hắn ra uy hiếp, chẳng những không làm cho Hàn Thạc e ngại mà còn khẳng định thực lực đối phương đã không như trước rồi, nếu không cũng không mồm mép giằng dai tốn thời gian với mình như vậy.

- Hôm nay nếu như không giết ngươi sau này ta sẽ phải chịu sự uy hiếp của cả gia gia ngươi lẫn ngươi. Nếu như hôm nay ta hạ thủ thành công chẳng phải là bời đi một người sao? Chịu chết đi, đừng đứng đó mà lải nhải nữa! - Hàn Thạc lạnh lùng buông thông một câu, bắt đầu động thủ sát nhân.

Theo lời ngâm xướng của Hàn Thạc, một đồng bạch cốt trắng xóa hiện ra dưới ánh trăng. Chúng nhanh chóng tạo thành một tổ hợp cốt lao cao khoảng ba thước, nhắm Phật La Lí Đạt làm mục tiêu.

Khi Cốt Lao ma pháp vừa mới thành hình, Hàn Thạc với vẻ mặt vô tình chợt động rồi thân hình như tia chớp trong trời đêm nhắm thẳng Phật La Lí Đạt lao tới.

Bất kể Phật La Lí Đạt thực có suy yếu cỡ nào, nhưng hắn dù sao cũng là một Quang hệ ma đạo sư kiêm tu Lôi điện hệ ma pháp. Trước kia Hàn Thạc đã từng đứng từ xa quan sát hắn đối chiến cùng Ai Đức Ôn, biết rõ thực lực của hắn quả thực vô cùng đáng sợ.

Bởi vậy, chỉ có dùng ưu thế của ma công áp sát cận chiến với Phật La Lí Đạt là đấu pháp tối ưu nhất. Bất kể hắn thực lực ra sao, nếu song phương giáp mặt, Hàn Thạc tin tưởng có thể tốc chiến tốc thắng.

Một đợt sóng công kích thuộc ma pháp Quang hệ xuất phát từ Phật La Lí Đạt phóng ra lóa mắt. Ngọn sóng sắc nhọn mang theo lực lượng thuần khiết của Quang Minh cuộn thẳng vào ngọn cốt mâu của Hàn Thạc.

Quang hệ ma pháp với Vong Linh ma pháp vốn là hai thứ tương sinh tương khắc. Lực lượng thuần khiết của Quang Minh vốn dĩ là một hình thức sóng xung kích. Vốn đám bạch cốt dày đặc giống như đã trải qua cả trăm năm mưa gió, không ngờ lại bị phong hóa rất nhanh. Sự phòng ngự chắc chắn như vậy mà không chịu nổi một kích mãnh liệt của ma pháp trượng của Phật La Lí Đạt, chỉ nghe “Dát băng” một tiếng vỡ vụn tung tóe.

Tuy đã thoát ra khỏi đám cốt lao nhưng khuôn mặt của Phật La Lí Đạt trở nên trắng bệch, biểu hiện rõ tinh thần lực đã hao phí quá độ, vượt quá cực hạn của cơ thể. Lúc này, Hàn Thạc đã như loài quỷ mị áp sát, Lục Ma Phong tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, mang theo một quyết tâm tất sát, nhắm thẳng vào cổ hắn.

Ma pháp trượng trong tay trái của Phật La Lí Đạt đột nhiên bạo khởi một luồng bạch quang. Luồng bạch quang đó mang theo một lực lượng cuồng mãnh, sau đó ma pháp trượng rời khỏi tay của Phật La Lí Đạt, nghênh tiếp Lục Ma Phong.

“Coong coong” Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên chát chúa. Chẳng biết ma pháp trượng của Phật La Lí Đạt được chế tạo từ vật liệu gì, giờ đã bị Lục Ma Phong được quán chú luồng Ma Nguyên Lực cuồng mãnh đâm xuyên qua tạo thành một lỗ hổng lớn. Bất quá bên trong nó ẩn chứa một lực lượng khiến Hàn Thạc đang ở trên không trung bất giác phải ngừng lại.

Ở một bên, Phật La Lí Đạt sau khi ném ra ma pháp trường, khoe miệng trào ra máu thành dòng rồi chảy xuôi xuống cổ nhuộm thành mảng đỏ ở trước ngực. Vốn dĩ khuôn mặt tuấn tú giờ đây trở nên tái xanh tái xám. Vết máu từ miệng chảy ra khiến cho khuôn mặt hắn trở nên ghê sợ, tốc độ bay về phía Nhật Diệu cốc cũng không ổn, thể bay lảo đảo như muốn rớt xuống.

Phần trên cùng bên trong của ma pháp trường có chứa một bộ phận chứa ma pháp nguyên tố, trong thời điểm mấu chốt có thể phóng xuất. Vừa mới rồi, Phật La Lí Đạt chính là lợi dụng lúc tối hậu dùng ma pháp nguyên tố bên trong làm kíp nổ, định một kích giết chết Hàn Thạc.

Ở hàng rào ngoài Nhật Diệu cốc, không biết có phải thu được cái gì không mà Phó đoàn trưởng Già La dong binh đoàn cuồng chiến sĩ Cấp Lí Tư đem mấy hộ vệ cao thủ bên mình đứng yên ở xa nhìn về hai người. Bọn họ sớm đã nhìn thấy hai người đối chiến nhưng chỉ bàng quan đứng xem không can thiệp.

Già La dong binh đoàn cùng Hồng Liêm dong binh đoàn có quan hệ đối địch, bất cứ kẻ nào trong bọn họ trong Nhật Diệu cốc cũng có tính toán riêng. Chỉ cần Phật La Lí Đạt tiến vào Nhật Diệu cốc thì Già La dong binh đoàn có nghĩa vụ phải ra mặt can thiệp. Nhưng bây giờ hai người đang chiến đấu bên ngoài cốc, mà Cấp Lí Tư đối với Hồng Liêm dong binh đoàn có cừu hận, phỏng chừng trong lòng đang mong Phật La Lí Đạt bị Hàn Thạc giết chết mới hả.

Mới dừng lại một chút, Hàn Thạc đã thấy Phật La Lí Đạt sắp tiến nhập vào Nhật Diệu cốc. Phía sau bắt đầu thấy tung tích của Ai Đức Ôn. Hắn lập tức không do dự huy động Ma Nguyên Lực đến cực hạn, hóa thành một luồng khói nhẹ không trung nhắm thẳng Phật La Lí Đạt.

Đột nhiên, từ Nhật Diệu cốc xuất hiện một đạo hỏa long đột khởi phá không, cuồng mãnh nhắm thẳng vào Hàn Thạc làm hắn bắt buộc phải biến đổi phương hướng. Sau đó, trong một thời gian rất ngắn lợi dụng Hắc Âm Mê Vụ ẩn nấp, đồng thời triệu hoán cương thi ra làm thể thân để hỏa long phun lửa.

Trong màn sương dày đặc, Hàn Thạc cúi người xem xét, phát hiện một Hỏa hệ ma pháp sư ở trước hàng rào của Nhật Diệu cốc. Ở đằng xa một đội kỵ sĩ cưỡi chiến mã, mặc trang phục của Hồng Liêm dong binh đoàn đang lao tới rất nhanh.

- Chết tiệt! Sao bọn chúng lại tới chứ - Thanh âm cuồng nộ của Cấp Lí Tư vang lên qua hàng rào.

- Đội trưởng, người không sao chứ? - Đám người của Hồng Liêm dong binh đoàn sau khi tới lập tức vây quanh Phật La Lí Đạt hỏi han.

Đang kinh hồn khi thấy một đám người ngựa xuất hiện, lúc nhận ra là quân mình, Phật La Lí Đạt thở phào một hơi rồi cầm tức chỉ vào Hàn Thạc ra lệnh:

- Giết hắn cho ta!

Vừa nói xong, cả người hắn đã nhũn ra, không ngờ đã ngất xỉu. Xem chừng suốt một đường bị liên tiếp đột kích thân thể hắn đã bị thương rất nặng.

Hồng Liêm dong binh đoàn vừa xuất hiện, Hàn Thạc đã lập tức hiểu được không còn cơ hội sát tử Phật La Lí Đạt. Bất quá nhìn hiện trạng bây giờ, Hàn Thạc cũng hiểu, dù Phật La Lí Đạt không chết nhưng muốn khôi phục lại cũng không thể một sớm một chiều.

Vốn Hàn Thạc đang đứng ngoài cốc, không đợi Hồng Liêm dong binh đoàn kịp động thủ đã bay nhanh tới đứng phía sau Cấp Lí Tư.

Dựa theo quy tắc của Nhật Diệu cốc, cho dù người nào có năng lực phá không phi hành cũng không thể lợi dụng vào đó để xuất nhập. Nhưng lúc trước Cấp Lí Tư đã chứng kiến Hàn Thạc và Phật La Lí Đạt kịch chiến, địch nhân của địch nhân xem như là bằng hữu. Vì thế chẳng những Cấp Lí Tư khoan dung bỏ qua quy tắc mà còn vẫy tay ra hiệu mấy người bên hắn đứng chắn trước Hàn Thạc.

- Xin lỗi! Hắn bây giờ đã tiến vào cốc. Trong Nhật Diệu cốc không được tự tiện gây chiến. Nếu không Già La dong binh đoàn nhất định sẽ can thiệp.- Cấp Lí Tư vẻ mặt lãnh tĩnh, song nhận nắm chặt chiến phủ, nếu chỉ nghe một lời trái ý sẽ lập tức động thủ.

Đội trưởng Phật La Lí Đạt bị trọng thương thực sự là một sự đả kích lớn với Hồng Liêm dong binh đoàn. Sự việc này không chỉ làm thực lực bọn chúng suy yếu mà danh dự còn bị tổn thương nghiêm trọng. Giờ cả

bọn đứng đó nhìn trừng trừng vào Hàn Thạc, cặp mắt ai nấy đều bốc lửa, song với quy tắc mà Cáp Lí Tư vừa nói thì cũng chẳng biết làm gì hơn.

- Trước hết hãy đợi thương thế của đội trưởng bình phục đã. Chỉ cần đội trưởng có chuyện gì, tất cả bọn chúng sẽ phải trả một cái giá đắt! - Tên Hỏa hệ ma pháp sư lúc trước công kích Hàn Thạc nhìn sắc mặt trắng bệch của Phật La Lí Đạt đột nhiên mở miệng nói.

Kể này ở Hồng Liêm dong binh đoàn chắc hẳn có địa vị rất cao, nên khi hắn vừa đưa ra đề nghị cả bọn còn lại cũng không nói thêm cái gì. Cả đám trừng mắt phần nộ nhìn Hàn Thạc thêm một lần nữa rồi lập tức đem Phật La Lí Đạt rời đi.

- Bằng hữu, người nhất định phải cẩn thận một chút. Đến khi Phật La Lí Đạt tỉnh lại, hắn nhất định sẽ không bỏ qua đâu. Trong Nhật Diệu cốc này tuy có người của Già La dong binh đoàn tuần tra xung quanh, nhưng cũng không thể ngăn chặn được hết kẻ nào muốn làm loạn, người hiểu rõ ý ta chứ? - Thái độ của Cáp Lí Tư so với lần đầu gặp mặt Hàn Thạc thì tốt hơn nhiều, trên gương mặt lãnh tuấn xuất hiện nét ôn hòa nhắc nhở hắn.

Phật La Lí Đạt bị trọng thương, đối với Già La dong binh đoàn đã là sự trợ giúp lớn nhất rồi. Hàn Thạc là kình địch của Phật La Lí Đạt thì xem như là hảo bằng hữu của Già La dong binh đoàn, nên cũng khó trách Cáp Lí Tư có thái độ như vậy.

Trong Nhật Diệu cốc đương nhiên là có binh lính của Già La dong binh đoàn tuần tra. Bất quá, dong binh đoàn này tinh lực cũng có hạn, không thể bao trùm ở mọi chỗ trong cốc. Nếu Phật La Lí Đạt tỉnh lại, chiếu theo tính cách của hắn nhất định sẽ trả thù bằng mọi giá. Đến lúc đó cho dù là ở trong Nhật Diệu cốc không chừng hắn cũng dám động thủ, nên nơi này cũng không phải thực sự an toàn.

Hàn Thạc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ:

- Cảm ơn, muốn giết ta cũng đâu phải dễ dàng gì!

Lúc này, Ai Đức Ôn từ xa bay tới rồi hạ xuống, vừa nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc vừa nói:

- Ta muốn vào cốc, cần phải làm thủ tục gì?

Lão vừa nói xong, trong đầu của Hàn Thạc đã bắt đầu tính toán. Nếu quả thực lão quái vật này hội ngộ được với Phật La Lí Đạt thì uy hiếp với hắn sẽ lên đến cực điểm. Nhưng Nhật Diệu cốc có quy củ riêng, cũng không thể cự tuyệt một thần tài như lão đến gõ cửa được.

- Tiểu tử, người tên là Bồ Lai Ân sao? Bao năm qua, kẻ có thể để lại thương tích trên người ta có được mấy. À ta nhớ ra người rồi! - Ai Đức Ôn trong khi đang làm thủ tục thì quay đầu nhìn lại Hàn Thạc, sờ sờ chỗ lưng rồi lộ ra một nụ cười trắng nhợt, trên mặt lộ ra một biểu tình hung ác.

- Người còn chưa quên ta sao? Ta không nghĩ rồi sẽ gặp lại người! - Hàn Thạc cười khổ đáp, đầu đầu đi vào trong cốc, tập trung suy nghĩ tìm biện pháp ứng phó.

Ai Đức Ôn đến từ Thiên Tai giáo hội. Với thực lực Hắc Ám Đại ma đạo sư của lão, phóng mắt nhìn cả Kỳ Áo đại lục cũng không có cường giả tương đương. Bị một nhân vật như vậy đuổi giết, thực là một phiền toái không thể tưởng tượng. Hiện giờ Hàn Thạc quả thật đau đầu vạn phần, muốn lập tức li khai Nhật Diệu cốc, thông qua Truyền Tống trận pháp trở về Tử Vong Mộ Địa.

Bất tri bất giác trời tối lúc nào không hay. Khi Hàn Thạc đi tới cứ điểm của Ám Mạc thì Ngải Mễ Lệ mắt còn đang lộ rõ vẻ ngái ngủ.

Đến khi nhìn rõ người trước mặt là Hàn Thạc, ánh mắt nàng đang mơ màng lập tức tỉnh táo, mừng rỡ nói:

- Không có chuyện là tốt rồi! Chàng có nhìn thấy Đặc Lan Khắc Tư?

Hàn Thạc gật đầu, kinh ngạc hỏi lại:

- Sao nàng lại biết Đặc Lan Khắc Tư?

- Ám Mạc tại Nhật Diệu cốc còn có tai mắt để nghe ngóng mọi động tĩnh. Khi chàng rời Nhật Diệu cốc không lâu thì Đặc Lan Khắc Tư xuất hiện. Khi hắn vào cốc thì thiếp biết được quan hệ của chàng và hắn

rất thân thiết nên có nói chuyện với hắn một chút. Sau đó hắn biết Phật La Lí Đạt sẽ đối phó với chàng liền không nói thêm lời nào, lập tức rời đi hướng Ngõa Luân thành. Thiếp vì phải ở đây đợi tin tức chàng nên ở lại- Ngải Mễ Lệ giải thích

- Y Liên đã chết. Bản thân ta cũng trúng kế suýt nữa bị giết! - Hàn Thạc thở dài một tiếng ngồi xuống, nói.

Nghe nói Y Liên đã chết, khuôn mặt diễm lệ của Ngải Mễ Lệ đột nhiên lộ vẻ thương tâm. Nàng trầm mặc một hồi lâu rồi mới u oán thở dài:

- Đại tỷ Y Liên mặc dù không có vũ kỹ nhưng lại làm việc rất hiệu quả. Nhiều năm qua tại Ngõa Luân thành, dù chỉ là một tiểu nữ quán nhưng đã cung cấp rất nhiều tin tức có giá trị cho tổ chức. Đại tỷ đã giúp đỡ ta rất nhiều, lần này là thiếp đã hại chết tỷ ấy rồi!

Nếu không có Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ xuất hiện thì Y Liên sẽ không mất thời gian chăm sóc để rồi bị sát tử. Bất quá, Hàn Thạc với Y Liên cũng chưa phải là thâm giao nên thực ra trong lòng cũng không thực sự bị thương lắm. Chỉ là thấy vẻ thương tâm của Ngải Mễ Lệ nên hắn vỗ nhẹ vai nàng an ủi một hồi.

Nhờ Hàn Thạc dịu dàng an ủi mà tâm tình của Ngải Mễ Lệ cũng trở nên tốt hơn, sau đó mới nhớ đến chính sự liên hồi Hàn Thạc:

- Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Thạc đem toàn bộ sự tình đã trải qua kể lại cho nàng. Khi hắn nói đến những tao ngộ vạn phần nguy hiểm dọc đường, Ngải Mễ Lệ kinh tâm, vì sự đào thoát của hắn mà vui mừng, rồi vì nguy cơ của hắn mà lo lắng.

Đội Hàn Thạc kể lại xong đầu đuôi, Ngải Mễ Lệ vẫn còn kinh hãi, đưa tay xốc ống quần hắn lên, nhìn vết máu đang rỉ ra từ vết thương chưa kín miệng, nói về đau lòng:

- Từ nay về sau chàng không được mạo hiểm thế nữa. Nếu như một mũi tên kia của Bối Lâm Đạt bắn tới không đúng phương hướng mà người kia nói, chẳng phải chàng đã cực kỳ nguy hiểm sao.

- Yên tâm đi, nếu nói không đúng phương hướng, ta tự nhiên sẽ không bó tay chịu chết, nhất định sẽ quay người bỏ chạy thật xa ngay lập tức. Biện pháp lúc trước cuối cùng cũng đã chứng minh hiệu quả, đã khiến cho Ai Đức Ôn bị thương ở lưng, Phật La Lí Đạt tuy không bị giết nhưng cũng sẽ phải chịu thống khổ một thời gian.

- Thật sự chúng ta đã gặp phiền toái lớn rồi. Chỉ riêng một Phật La Lí Đạt đã cực kỳ khó đối phó, giờ lại thêm Ai Đức Ôn. Người này thân phận tại Thiên Tài giáo hội rất cao, tính tình âm hiểm hung tàn. Chàng đã thương được hắn, cũng chẳng biết là nên tự hào hay lo lắng đây. - Ngải Mễ Lệ mặt mày ủ dột than thở.

- Yên tâm đi. Cùng lắm chúng ta trở về Tử Vong Mộ Địa. Chỉ cần ở một nơi nào đó không ai biết, bố trí được Truyền Tống trận pháp, chúng ta tiến vào đó tiến có thể công, thoái có thể thủ.- Hàn Thạc liếc mắt thấy nàng lo lắng, liền cười nhẹ trấn an.

Sau đó, lão nhân kia tiến lại, gõ cửa rồi nhẹ giọng nói:

- Ngải Mễ Lệ đại nhân, Lao Lô Tháp đội trưởng của Già La dong binh đoàn đến kính mời người và đại nhân Bồ Lai Ấn đến đoàn của chúng một chuyến.

- Ta biết rồi, Khảm Bỉ gia gia - Ngải Mễ Lệ cũng nhẹ nhàng đáp lại rồi quay sang Hàn Thạc nói:

- Xem chừng chúng ta có thêm đồng minh rồi.

203. Chương 203:bức Chiến.

Trời đã sáng tỏ, không khí trở nên mát mẻ hơn, mặt trời trông to như một chiếc cối xay đang từ từ mọc lên. Mặt trời lộ ra khỏi những đám mây màu lam sẫm, tỏa ra ánh sáng đỏ rực ấm áp, những tia sáng xé toang bầu trời đang bị mây mù tối tăm che phủ.

Vào lúc bình minh, trên các nẻo đường trong Nhật Diệu cốc có những toán gồm khoảng hai, ba người, miệng ngáp dài ngái ngủ, từ trong những hẻm nhỏ tối tăm của Tiêu Hồn động đi ra, xem chừng đêm qua đã phung phí không ít sức lực trên mình nữ nhân.

- Có quá nhiều kẻ chẳng có chút nhân phẩm nào. - Ngải Mễ Lệ cảm thấy rất khó chịu, lạnh lùng liếc mắt nhìn những kẻ quần áo xộc xệch đi từ ngõ nhỏ ra, nhận xét với vẻ chán ghét.

Đánh đuổi, giết chóc suốt cả đêm nhưng Hàn Thạc chẳng hề cảm thấy mệt, đang hứng thú đưa mắt nhìn khắp xung quanh, không trả lời.

- À! Phải rồi, Phỉ Bích tối qua đến tìm chàng. Thiếp nói chàng có việc nên đã đi ra ngoài rồi. - Ngải Mễ Lệ kéo cổ áo khoác, quay sang nói với Hàn Thạc.

- Cô ấy không nhắn lại gì à? - Hàn Thạc hơi ngần người, nhớ đến những việc mà Phỉ Bích đã đi làm, liền lên tiếng hỏi dò.

- Không nói gì hết. Mà cô ấy cũng sẽ chẳng nói với thiếp. - Ngải Mễ Lệ trả lời, đột nhiên làm ra vẻ như đã đi guốc trong bụng Hàn Thạc, thăm thẳm hỏi:

- Chàng chưa làm cái chuyện ấy với cô ấy chứ?

Hàn Thạc lắc đầu, nói với vẻ nghiêm trang:

- Sao có thể chứ, chúng ta mới quen biết nhau được có mấy tháng mà thôi, ta là người nóng vội đến thế sao?

- Thôi đi! Chẳng phải ngay trong ngày đầu tiên vừa mới gặp thiếp, chàng đã xâm phạm thiếp còn gì, mà lại còn dùng thủ đoạn cường bức nữa chứ. Chàng chính là một tên tiểu ác côn vô sỉ. - Ngải Mễ Lệ hừ nhẹ nói.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên cười lớn, chẳng những không hề xấu hổ mà ngược lại mở miệng giở giọng lý sự cùn:

- Chúng ta lúc đó ở trong tình huống đặc biệt. Mà nàng cũng quá quyến rũ, còn ta thì khí huyết phương cương làm sao cưỡng lại được sức hấp dẫn của nàng?

- Ác côn! Chỉ được cái nói năng nói cuội. - Câu trả lời của Hàn Thạc đã làm cho nàng hài lòng nên không tiếp tục truy cứu nữa.

Thấy trong mắt Ngải Mễ Lệ có chút vui vẻ thì Hàn Thạc biết thật ra trong lòng nàng không hề tức giận. Sau đó đột nhiên nhớ tới một vấn đề, hần cật tiếng hỏi Ngải Mễ Lệ:

- Đúng rồi! Tại sao Già La dong binh đoàn lại biết được chỗ đó? Có phải cái cửa hàng kia đã bị Ám Mạc khống chế hay không? Bọn họ đều biết rõ hết rồi à?

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ bất ngờ lại gật đầu thừa nhận. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Thạc, nàng liền giải thích:

- Nhật Diệu cốc này không giống với các thành trấn khác của đế quốc. Người cầm quyền nơi đây là Già La dong binh đoàn. Hơn nữa nơi này diện tích có hạn nên bất cứ ai đến đây thì bọn họ đều có thể hỏi han được rõ ràng. Có thể thấy rằng việc giữ kín những bí mật cá nhân ở nơi này về căn bản là điều không thể. Chỉ có điều, mặc dù Già La dong binh đoàn biết rõ chúng ta là Ám Mạc nhưng cũng sẽ không can thiệp vào hành động của chúng ta. Bởi vì Ám Mạc chúng ta chỉ toàn nhằm vào những người hoặc sự việc có hại đối với Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, không cố ý gây khó cho bọn họ.

- Bố Lai Ân! - Đúng lúc đang đi về phía Già La dong binh đoàn thì Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ nghe được giọng nói của Đặc Lan Khắc Tư.

Quay đầu lại nhìn thì thấy Đặc Lan Khắc Tư cười Hạt Vĩ Sư đang đi từ ngoài vào trong cốc. Trên người Đặc Lan Khắc Tư và Hạt Vĩ Sư có những dấu vết máu tươi mờ mờ. Phía sau, có vài tên cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn. Về mặt tên nào tên ấy đều rất giận dữ, xem chừng chắc đã bị ném không ít đau khổ.

Đưa ánh mắt sắc bén quan sát một vòng khắp người Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc tuyệt đối không phát hiện thấy quần áo của hắn có một chút dấu vết tổn hại nào. Xem ra máu tươi trên mình hắn và Hạt Vĩ Sư hẳn là từ những người của Hồng Liêm dong binh đoàn ở đằng sau vẩy sang.

- Không việc gì chứ? - Đợi đến khi Đặc Lan Khắc Tư cười Hạt Vĩ sư đi tới, Hàn Thạc mỉm cười hỏi.

- Chỉ là mấy tên phản đồ nhãi nhép mà thôi. Chúng làm sao có thể khiến ta bị thương được. Mà người thì thế nào rồi? Cái tên tiểu nhân Phật La Lí Đạt đó đã bị người giết chết hay chưa? - Đặc Lan Khắc Tư trả lời đầy vẻ tự tin, sau đó nhìn Hàn Thạc chằm chằm mà hỏi.

Buông tay làm ra vẻ bất đắc dĩ, Hàn Thạc thở dài một tiếng, nói:

- Tới trước cửa rồi thì bị người của bọn chúng cứu chạy mất. Tuy nhiên, ta nghĩ Phật La Lí Đạt lần này muốn khôi phục toàn bộ thương thế trên người, không mất khoảng một hai tháng thì không thể nào làm được!

- Ha ha, như vậy là tốt rồi. Lần này ta tới Nhật Diệu cốc chính là để lấy mạng của hắn. Như vậy, người đã giúp ta được hơn phân nửa rồi. Ta cảm ơn người trước. - Đặc Lan Khắc Tư cười một tràng dài, lạnh lùng quay lại liếc mắt nhìn mấy người Hồng Liêm dong binh đoàn ở đằng sau một cái rồi nói:

- Mấy tên phản đồ này hãy báo cho Phật La Lí Đạt biết Đặc Lan Khắc Tư ta đã trở về. Lần này, ta nhất định báo thù cho An Ny. Hắn sẽ phải chết trong tay ta.

Mấy người Hồng Liêm dong binh đoàn nghe vậy thì đều tỏ vẻ mặt phần hận, nhưng tựa hồ bọn chúng đều biết Đặc Lan Khắc Tư không dễ đối phó nên chỉ hừ lạnh vài tiếng rồi vượt qua chỗ ba người Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư bỏ chạy theo một hướng khác.

- Đặc Lan Khắc Tư! Tại sao người lại đến Nhật Diệu cốc? Còn nữa, người và Phật La Lí Đạt có cừu hận gì với nhau thế? - Đến lúc này Hàn Thạc rốt cuộc không nhịn được dò hỏi.

Trên một số đường phố của Nhật Diệu cốc, các cửa hàng đã lục tục mở cửa làm cho đường phố vốn vắng vẻ cũng trở nên có chút náo nhiệt hơn. Đặc Lan Khắc Tư thoáng nhìn dọc nhìn ngang, vẻ mặt có chút buồn bã nói:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện. Chúng ta hãy tìm một nơi khác rồi ta sẽ kể rõ tường tận cho người!

- Cũng được! - Hàn Thạc gật đầu đáp ứng.

- Chờ một chút! Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn đã có hẹn với chúng ta. Hay là đợi sau khi chúng ta trở lại thì các người mới bàn đến chi tiết câu chuyện đi. - Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư định tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện thì không nhịn được liền lên tiếng nhắc nhở Hàn Thạc.

Nghe nàng nói như vậy, Hàn Thạc mới có phản ứng, đi tới bên Đặc Lan Khắc Tư nói câu xin lỗi:

- Sáng sớm nay, Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn phái người ước hẹn với chúng ta, muốn chúng ta tới Già La dong binh đoàn một chuyến. Hay là để lát nữa, chúng ta nói chuyện tiếp nhé?

Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Đặc Lan Khắc Tư sóng vai cùng Hàn Thạc bước đi, nói rất tự nhiên:

- Đi thôi. Đúng lúc ta cũng cần tìm Lao Lô Tháp, chúng ta cùng đi.

- Người biết hắn? - Hàn Thạc sững người, kinh ngạc hỏi Đặc Lan Khắc Tư.

- Đương nhiên! Vài năm trước ta đã từng ở Nhật Diệu cốc một thời gian ngắn. Ta quen biết rất nhiều người ở nơi này. - Đặc Lan Khắc Tư thần nhiên trả lời. Ngải Mễ Lệ nghe vậy thì lộ rõ vẻ kinh ngạc, hơi dăm chiêu nhìn về phía Đặc Lan Khắc Tư.

Ở sâu trong Nhật Diệu cốc không có đường phố, hay cửa hàng mà chỉ có mấy vách núi thẳng đứng cao vút và một ít cây cổ thụ. Đặc Lan Khắc Tư dường như hiểu cực kỳ rõ nơi này nên ngược lại lại dẫn đường đưa Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đi vào bên trong.

- Địa hình ở chỗ sâu bên trong Nhật Diệu cốc vô cùng hiểm trở. Tuy nhiên sau khi đi xuyên qua một vách núi hẹp thẳng đứng thì phía sau đó sẽ là một khu đất bằng phẳng rộng lớn. Từ trước đến nay, nó vẫn là nơi cư trú của các thế lực mạnh nhất trong Nhật Diệu cốc. Mấy năm trước, đó là nơi Hồng Liêm dong binh đoàn đóng quân. Nếu không phải Phật La Lí Đạt thi hành độc kế ám hại lão trưởng đoàn thì Già La dong binh đoàn vẫn chỉ có thể đóng quân ở nơi khác mà thôi.

Đặc Lan Khắc Tư vẫn đi vào bên trong, miệng thì giới thiệu cho Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

Trên đoạn đường từ ngoài vào, cứ cách một khoảng lại có một trạm canh gác của Già La dong binh đoàn. Tuy nhiên khoảng cách giữa các trạm tương đối xa, ba người trò chuyện cũng không sợ bị người ngoài nghe được.

- Được rồi. Đặc Lan Khắc Tư! Rốt cuộc, người cùng Phật La Lí Đạt có cừu hận gì vậy? - Mắt thấy nơi đây cũng đủ yên tĩnh, Hàn Thạc không nhịn được nữa mà lên tiếng hỏi.

- Kỳ thật thì ta vốn là người của Hồng Liêm dong binh đoàn. Lúc trước, khi ta còn là một gã cao cấp kiếm sỹ thì vẫn được lão đội trưởng chiếu cố. Con gái của lão đội trưởng An Ny còn coi ta như ca ca. Ta tại Hồng Liêm dong binh đoàn đã từng có cuộc sống vô cùng thoải mái. Sau đó thì Phật La Lí Đạt xuất hiện. Hắn tuổi trẻ, lại có tài nên vừa gia nhập Hồng Liêm dong binh đoàn đã được đối đãi đặc biệt. Chẳng những lão trưởng đoàn vô cùng coi trọng mà ngay cả An Ny cũng cực kỳ hâm mộ hắn. Còn ta với hắn quan hệ cũng không tệ. Song mục đích của Phật La Lí Đạt chính là vì muốn hoàn toàn khống chế Hồng Liêm dong binh đoàn. Cho dù lão đội trưởng đã đem An Ny phó thác cho hắn, nhưng hắn vẫn còn e ngại lão đội trưởng. Cuối cùng cầu kết với bọn cường đạo tiết lộ hành tung của chúng ta, khiến cho Hồng Liêm dong binh đoàn tổn thất thảm trọng, lão đội trưởng chết trong vòng vây của bọn cường đạo. Từ đó, An Ny cũng mất tích, phỏng chừng cũng là lành ít dữ nhiều....

- Ta may mắn chạy thoát, ngẫu nhiên thấy được Phật La Lí Đạt và tên thủ lĩnh cường đạo nói chuyện cùng nhau. Lúc đó, ta mới hiểu được mọi chuyện từ đầu chí cuối. Từ đó trở đi, ta đã hạ quyết tâm sớm muộn gì cũng loại trừ Phật La Lí Đạt. Đáng tiếc, sau đó Phật La Lí Đạt đã nắm giữ được Hồng Liêm dong binh đoàn. Mặt khác, hắn còn mời thêm lực lượng từ Quang Minh giáo hội đến nên trong thời gian ngắn đã khống chế cục diện, đem Hồng Liêm dong binh đoàn nắm chắc trong tay. Lúc đó, ta chỉ có thực lực cao cấp kiếm sỹ, dẫn theo một ít tàn binh trung thành với lão đội trưởng cố gắng ám sát Phật La Lí Đạt. Cuối cùng, ta phải bỏ chạy, rất nhiều bằng hữu thân thiết đã chết thảm. Ta mang theo quyết tâm báo thù đi vào U Âm sâm lâm ma luyện bản thân. Qua ba năm thì ta biết được cuộc chiến tranh giành giữa các thế lực mạnh nhất của Nhật Diệu cốc lại sắp diễn ra. Ta hiểu rằng Phật La Lí Đạt nhất định sẽ không cam chịu đứng nhìn mà sẽ tranh chấp với Già La dong binh đoàn. Ta nghĩ đây là một cơ hội, vì vậy đã liền trở lại.

Đặc Lan Khắc Tư rì rầm kể lại câu chuyện năm xưa.

Từ đầu tới cuối, về mặt Đặc Lan Khắc Tư cứ thản nhiên, dường như câu chuyện không liên quan đến mình. Song Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ lắng nghe thì lại có thể cảm nhận được một mối hận thù vô hạn chôn chặt trong lòng Đặc Lan Khắc Tư.

Đợi Đặc Lan Khắc Tư kể xong, Hàn Thạc nhìn thật sâu vào mắt hắn, nở một nụ cười sáng lạn nói:

- Xem ra chúng ta lại có thể liên thủ. Ta nghĩ lần này Phật La Lí Đạt thì ắt sẽ phải chết không nghi ngờ gì nữa!

- Đương nhiên! Hắn nhất định sẽ phải chết. - Đặc Lan Khắc Tư tự tin nói. Sau đó, hắn hứng thú ngẫm nghĩ Ngải Mễ Lệ rồi lại nhìn nhìn Hàn Thạc, lộ vẻ cổ quái dò hỏi:

- Hai người các người đã xảy ra chuyện gì vậy? Nếu ta nhớ không lầm thì lúc trước vị nữ sỹ này bị người bắt sống cơ mà? Tại sao bây giờ, hai người lại đi cùng nhau?

Hắc hắc cười to một tiếng, Hàn Thạc trừng mắt nhìn Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Có đôi khi từ địch nhân trở thành bằng hữu lại vô cùng dễ dàng, nhất là giữa nam nhân và nữ nhân.

- Ta hiểu được. Ha... ha! Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên cười vang, gật đầu hiểu ý.

- Hai tên thần kinh nhảm nhí. - Nghe được những câu trò chuyện của hai người, Ngải Mễ Lệ cũng có chút bực mình xấu hổ, quay về phía bọn họ trợn mắt lườm một cái rồi hầm hầm tức giận mắng một câu.

Trong lúc cười nói, ba người đã vượt qua vách núi hẹp tới một vùng đất bằng phẳng rộng lớn. Nơi này chủ yếu là nham thạch màu xanh đen, nổi lên trên đó có rất nhiều tòa kiến trúc cao vút. Những công trình kiến trúc này trông không có vẻ gì là đặc biệt. Chúng được xây hoàn toàn vì mục đích thực dụng, thoát trông thì nặng nề cứng rắn tựa hồ có sức chống chịu phi thường.

Trên đường phía trước mấy công trình này có một diễn vũ trường rộng lớn. Trong đó có hơn mười dong binh cỡi trần để lộ ra cơ thể cường tráng, cầm đủ loại vũ khí đang tập luyện. Ở trong một khu rừng rậm cách đó không xa có mấy vị pháp sư đang phóng thích ma pháp, xa hơn nữa có một số người đang minh tướng.

- Địa phương này cũng đủ lớn, kiến trúc cũng đủ rắn chắc. Bởi vì chỉ có một đường hiểm yếu đi vào nên tính an toàn cũng rất cao. Trong suốt bao nhiêu năm qua vẫn là lực lượng phòng ngự cuối cùng của Nhật Diệu cốc. - Đặc Lan Khắc Tư trên đường đi giải thích với Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ.

- Ủa! Đặc Lan Khắc Tư... Người trở về bằng cách nào thế? - Cáp Lí Tư của Già La dong binh đoàn đứng thẳng tại cửa quảng trường như là đang đợi bọn Hàn Thạc đến. Khi hắn thấy Đặc Lan Khắc Tư thì rõ ràng là vô cùng kinh hãi, nhin không được thốt lên một tiếng.

- Cáp Lí Tư! Đã lâu không gặp, xem ra ngày càng dũng mãnh đấy. Nhưng mấy năm nay Phật La Lí Đạt vẫn sống vui vẻ, chắc người không báo thù được rồi! - Đặc Lan Khắc Tư lộ vẻ mặt có ý trêu chọc, từ xa nói với Cáp Lí Tư.

- Hừm! Không phải người cũng bị trọng thương bỏ chạy, có tư cách gì nói ta? - Cáp Lí Tư tỏ vẻ ương bướng, tức giận quát lên.

- Quên đi, nói chuyện với người chẳng hợp chút nào. Đi thôi, đưa ta đến gặp Lao Lôí Thấp. - Đặc Lan Khắc Tư cau mày bĩu môi, thúc giục Cáp Lí Tư nhanh chóng dẫn đường. Đi ngang qua quảng trường, Cáp Lí Tư dẫn ba người vào bên trong một tòa nhà cực cao. Đúng vào lúc ba người Hàn Thạc tiến vào thì từ bên trong tòa nhà có những tiếng vang “ầm ầm” thật lớn truyền ra, cảnh tượng trước mắt không khỏi làm cho bọn họ cực kỳ kinh hãi.

Một đại hán lực lượng cao hơn hai thước, đầu trọc lóc, thân trên để trần, chỉ mặc độc một cái đoản khôi. Trên cơ thể từng khối cơ nẩy nở cứng rắn như sắt đá, cả người gân xanh nhẩy “thình thịch”, sức bật thật đáng sợ.

Trên lưng hắn mang một tảng nham thạch màu xanh đen tựa như một quả núi nhỏ, to khoảng gấp ba lần thân hình hắn. Hắn mang tảng nham thạch ở trên lưng lui nhanh về phía sau, dùng cả người và nham thạch lao mạnh vào một cây cột đá to lớn ba người ôm không hết, phát ra tiếng ầm ầm đình tai nhức óc.

Mồ hôi toát ra như suối, chảy dọc theo các búi cơ bắp trên người hắn xuống dưới. Làn da ngăm đen vô cùng lồi cuồn, cái đầu trọc lóc không có lấy một sợi tóc bóng loáng. Trong những tiếng va đập ầm ầm, cả thân hình vạm vỡ của gã đại hán không ngừng run rẩy. Cây cột đá to tướng ở phía sau hắn cũng cộng hưởng vang lên những tiếng “cách cách”. Cả tòa nhà dường như rung lên sau mỗi tiếng va chạm khiến cho mọi người lo lắng rằng nó có thể sụp đổ vào bất cứ lúc nào.

Sau khi ba người Hàn Thạc đến rồi, hắn còn tiếp tục đánh năm lần nữa rồi mới vứt tảng nham thạch trên người xuống kêu ầm lên một tiếng. Mặt đất rung động giống như trải qua một trận động đất, tiếng kêu ầm ầm vẫn vang vọng trong cả tòa nhà.

Hắn vừa ngừng đầu, đôi mắt như có một cỗ khí thế sắc bén phóng vọt tới làm cho Hàn Thạc không nhin được lòng phát run lên. Hắn hiểu rằng mức độ cứng rắn của thân thể người này đã đạt tới mức kinh người, chỉ lợi dụng ngoại lực tu luyện mà có thể rèn luyện thân thể đến mức tự nhiên sinh ra khí tức thâm hậu thì đủ thấy người này thật đáng sợ.

- Đặc Lan Khắc Tư! Tiểu tử nhà ngươi trở về bằng cách nào thế? - Hai mắt đại hán lóe ra những tia sáng kỳ quái, kinh ngạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư, thốt lên.

- Lao Lôí Thấp! Vài năm không gặp, xem bộ dạng người thân thể đã sắp rèn luyện tới mức cực hạn rồi. Trước kia ngươi có thể cuồng hóa hai lần, bây giờ đã nâng lên một tầng nữa, không biết có thể cuồng hóa lần thứ ba, đạt tới trạng thái ba lần cuồng hóa của cuồng chiến sĩ trong truyền thuyết không? - Đặc Lan Khắc Tư tỏ rõ vẻ hứng thú, nhìn chằm chằm vào Lao Lôí Thấp hỏi.

Nhếch miệng lộ ra nụ cười quái dị, Lao Lôí Thấp không trả lời câu hỏi của Đặc Lan Khắc Tư mà tập trung sức chú ý vào trên người Hàn Thạc, nói:

- Người đứng là người thiếu chút nữa giết Phật La Lí Đạt?

Hàn Thạc gật đầu, mỉm cười nói:

- Không sai! Lao Lô Tháp đội trưởng tìm ta không biết có gì chỉ giáo?

- Sẽ thảo luận chuyện làm ăn với ngươi. Nhưng trước tiên, ngươi hãy tiếp của ta một quyền. Xem ngươi có đáng giá để ta giao cửa hàng kia cho ngươi hay không. - Lao Lô Tháp cười to một tiếng, nắm đấm to như lá bồ đề mang theo khí tức bá đạo đâm thẳng về phía đầu Hàn Thạc.

Hàn Thạc có chút sững sốt. Sau đó, phát hiện chiêu quyền đã tới trước mặt, trong đó ẩn chứa một sức mạnh cuồng bạo, làm hắn cực kỳ hoảng sợ. Càng ngoài ý muốn của Hàn Thạc chính là cỗ lực lượng này ập đến mạnh mẽ, phong kín mọi đường lui của hắn. Cần bản làm cho hắn không có khả năng tránh né. Hàn Thạc lập tức tập trung sức chú ý, vận ma công đến mức cực hạn, dự định dùng sức đón đỡ một quyền này.

204. Chương 204: Thế Lực Của Bản Thân

Một quyền khai sơn phá thạch đập thẳng đến, lực lượng cuồng bạo mãnh liệt khuấy động không khí phát ra những tiếng rít kinh dị. Khí thế vô cùng bá đạo như nước sông cuộn chảy khiến cho Hàn Thạc sồn cả da gà.

Hàn Thạc hít một hơi thở sâu, lưu chuyển Ma Nguyên lực đến tay phải. Ma công được phát động đến mức cực hạn làm cho tay phải hắn bỗng đột ngột biến thành màu đen như hắc ngọc. Còn khung xương trắng tinh nằm giữa cánh tay thì phát ra ánh sáng nhợt nhạt, mờ mờ. Một luồng ma khí màu tím dày đặc uốn lượn trong lòng bàn tay phải trông giống hệt như một ngọn lửa đang cháy.

Đặc Lan Khắc Tư và Ngải Mễ Lệ vốn đã vô cùng kinh hãi, đang định xuất thủ nhưng khi nhìn thấy cánh tay phải của Hàn Thạc đột ngột có dị biến thì cả hai đều đứng chôn chân tại chỗ, lặng thinh không thốt nên lời.

Ngay khi dị biến vừa xuất hiện trên cánh tay phải thì Hàn Thạc vốn đang trong tư thế phòng ngự, bỗng đột ngột nhảy vọt ra ngoài với tốc độ nhanh như thiểm điện. Sau đó, tay phải hắn quất ngược ra phía sau, phát ra một đạo thiểm điện màu tím đen, đánh tới đầu quyền của Lao Lô Tháp.

Một tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, âm thanh vang dội còn lớn hơn cả khi Lao Lô Tháp dùng tảng đá lớn đánh vào cây cột đá, làm cho khắp đại sảnh đều vang động.

Một nguồn lực như dời non lấp biển đột ngột từ nơi tiếp xúc trên cánh tay phải, mãnh liệt tràn vào thân thể Hàn Thạc. Nguồn năng lượng này lớn hơn mức tưởng tượng của hắn rất nhiều. Nếu không phải thân thể Hàn Thạc cứng cỏi đến mức cực kỳ biến thái thì chỉ một va chạm này cũng đủ chấn nát hữu quyền của hắn.

Cho dù như thế nhưng thân thể Hàn Thạc vẫn không chịu đựng nổi mà bay ngược ra đằng sau về phía cửa đại sảnh. Cả người hắn đập vào cánh cửa đá màu xanh đen kêu “bịch” một tiếng, rồi thân thể mềm nhũn gục xuống. Đoàn trưởng Già La dong binh đoàn Lao Lô Tháp vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích. Nhưng hắn cũng bị một luồng khí tức băng hàn chạy theo cánh tay từ làn ra khắp toàn thân, làm cho mồ hôi đang tuôn ra như suối trên cơ thể hắn trong nháy mắt biến thành những giọt mồ hôi trong suốt rồi nhanh chóng ngưng tụ thành làn băng trắng xóa bao phủ toàn thân, tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

- Ngươi không sao chứ? - Ngải Mễ Lệ vội vàng bước tới thật nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt Hàn Thạc, đưa tay đỡ hắn đứng lên, miệng thì lo lắng hỏi.

Từ bàn tay phải đến tận bả vai tê liệt cứng đờ, đến giờ vẫn không ngừng run rẩy, Hàn Thạc há hốc miệng thở hổn hển, trong lòng cảm thấy kinh hoàng trước thực lực của Lao Lô Tháp.

- Lao Lô Tháp! Xem ra thực lực của ngươi nhất định lại tiến thêm một bước rồi. Đừng tưởng rằng ngươi bảo lưu thực lực thì ta nhìn không ra. Có lẽ ngươi đã thực hiện được ba lần cuồng hóa rồi. - Đặc Lan Khắc Tư mất lóng lánh tinh quang, nhìn chằm chằm vào thân thể Lao Lô Tháp nói.

Hàn Thạc đang định trấn an Ngải Mễ Lệ, vừa nghe Đặc Lan Khắc Tư nói thế thì lòng càng trở nên kinh hãi hơn. Qua lời Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc biết có lẽ một quyền mãnh liệt vừa rồi vẫn chưa phải là thực lực chính thức của Lao Lô Tháp. Chỉ bằng một quyền với sức mạnh bá đạo đó, Hàn Thạc có thể khẳng định thực lực của Lao Lô Tháp không thua gì cấp bậc đại địa kỵ sĩ và kiếm sư như Khắc Lạp Khắc và Phí

Bích, nhưng không ngờ đó vẫn chưa phải thực lực chân chính của hắn! Vậy khi Lao Lô Tháp bộc phát toàn bộ thực lực thì nhất định sẽ rất kinh người. Khó trách hắn có thể giữ chức Đoàn trưởng Già La dong binh đoàn, giữ gìn trật tự Nhật Diệu cốc.

Thân thể Lao Lô Tháp vốn bị đóng bằng bồng vang lên một loạt những tiếng “lách cách”, mồ hôi đang đông kết thành giọt bằng giống như những hạt trân châu trong suốt từ thân mình hắn rơi lả tả xuống đất, chạm vào mặt sàn bằng đá vỡ tan ra thành vô số mảnh bằng vụn.

Lao Lô Tháp không nhận được phải rung mình một cái, miệng hátt xì một tiếng thật lớn, sau đó vội lùi ra một chiếc áo choàng bằng da lông cuốn lấy thân hình cường tráng của mình rồi mới kinh dị quay sang hỏi Hàn Thạc:

- Đây là vũ kỹ gì thế? Ta không hề cảm nhận được bất kỳ một chút đấu khí hay ma pháp nào. Nhưng tại sao nó lại có thể phát ra uy lực như thể có sự kết hợp của cả đấu khí và ma pháp?

- Ta cũng không cảm nhận được một tý ba động nào của đấu khí hay ma pháp trên người người. Nhưng lực lượng của người cũng không thua kém đấu khí của kiếm sư, điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Hàn Thạc nhún vai, mỉm cười đáp.

- Cuồng chiến sĩ chúng ta có phương pháp tu luyện vũ kỹ đặc thù, chủ yếu là tu luyện thân thể. Người không phải là cuồng chiến sĩ thì tại sao có thể đạt được như vậy, thật sự là vô cùng kỳ quái. - Lao Lô Tháp lắc đầu đầy vẻ nghi hoặc rồi trả lời.

- Đủ rồi. Ta nghĩ người gọi chúng ta đến chắc không phải dự định là để chất vấn ta về mấy cái chuyện này chứ? - Hàn Thạc bình tĩnh bước lên phía trước, đến ngồi xuống cái ghế đá ở gần ngay trước mặt Lao Lô Tháp. Hắn còn gọi cả hai người Đặc Lan Khắc Tư và Ngải Mễ Lệ cùng đến chỗ đó.

Trải qua một kích vừa rồi, Hàn Thạc hiểu rằng thực lực của Lao Lô Tháp mạnh mẽ hơn mình. Nhưng bây giờ địch nhân của Già La dong binh đoàn chính là Hồng Liêm dong binh đoàn. Lao Lô Tháp mời bọn hắn đến nhất định sẽ không làm hại, cho nên Hàn Thạc vô cùng thoải mái.

Ngải Mễ Lệ và Đặc Lan Khắc Tư thấy Hàn Thạc tỏ ra thoải mái như vậy thì cũng ung dung đi đến bên cạnh hắn, kéo ghế đá ra và ngồi xuống.

- Cấp Lí Tư! Sau khi trở về đến Hồng Liêm dong binh đoàn thì tình trạng của Phật La Lí Đạt bây giờ thế nào? - Tuy bọn Hàn Thạc hành động khá tùy tiện nhưng Lao Lô Tháp lại tỏ vẻ vừa lòng, quay sang nhìn Cấp Lí Tư cất tiếng hỏi.

- Sáng nay sau khi vào trong cốc, Phật La Lí Đạt đến cửa của khu vực nội cốc thì đột nhiên hôn mê. Sau đó đã được người của Hồng Liêm dong binh đoàn đưa về khu vực của bọn chúng rồi. Căn cứ quan sát của chúng ta, đến bây giờ Phật La Lí Đạt vẫn còn chưa tỉnh lại. Do đó, chúng ta không biết được tình trạng bây giờ của hắn thế nào. - Ở trước mặt Lao Lô Tháp, Cấp Lí Tư tỏ ra rất tôn kính, nhanh chóng trả lời.

Lao Lô Tháp gật gù, lấy tay sờ sờ cái đầu trơn bóng loáng của mình tựa hồ đang trầm tư về vấn đề gì đó. Một lát sau mới quay sang nói với Hàn Thạc:

- Thực lực của người không tồi. Mới đầu, ta còn hi vọng người có thể cân nhắc về việc gia nhập Già La dong binh đoàn của chúng ta. Nhưng người đã quen biết với Đặc Lan Khắc Tư, phỏng chừng sẽ không nguyện ý gia nhập. Thực lực của Phật La Lí Đạt thế nào thì trong lòng ta đã biết. Vừa rồi thử sức người một chút, ta nghĩ bằng thực lực của người mà muốn làm hắn trọng thương thì nhất định không có khả năng. Huống chi bên cạnh hắn còn một vài cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn nữa. Người có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra hay không?

- Là một địch nhân đã giúp ta. Sáng nay, Ai Đức Ôn - cừ địch của ông nội Phật La Lí Đạt đã đến đây. Trên đường đi, Phật La Lí Đạt đụng phải Ai Đức Ôn. Cuối cùng, hai người đại chiến một trận. Ta chỉ nhân tiện chiêm chút tiện nghi mà thôi. - Sự thật xảy ra lúc đó không có gì phải giấu diếm nên Hàn Thạc thẳng thắn trả lời.

- Ai Đức Ôn? Thiên Tai giáo hội Hắc Ám đại ma đạo sư Ai Đức Ôn? Lão quái vật đó đã vào cốc à? - Lao Lô Tháp kinh sợ, sau đó quay đầu sang nhìn Cấp Lí Tư.

- Chắc chắn là hấn. Ngoài ra còn có một nữ nhân che mặt cũng tiến vào cốc, hiện tại đang ở cùng một chỗ với hấn. - Cáp Lí Tư gạt đầu, trả lời Lao Lô Tháp.

- Người này cực kỳ khó đối phó. Hấn là địch nhân của ngươi? - Lao Lô Tháp lại một lần nữa vuốt cái đầu hói bóng loáng của mình, tỏ vẻ có chút phiền não.

- Lao Lô Tháp! Bao nhiêu năm qua, ta chưa từng nghe nói ngươi sợ một ai. Chẳng lẽ một lão già lại khiến ngươi sợ hãi như vậy? Xem chừng mặc dù thực lực của ngươi càng ngày càng cao nhưng lá gan lại càng ngày càng nhỏ mất rồi. - Đặc Lan Khắc Tư thấy Lao Lô Tháp xoa đầu, tựa hồ hiểu rõ về cái thói quen này của hấn nên không nhịn được giở giọng châm chọc.

- Ta không phải sợ hấn. Chỉ là, ta sợ Thiên Tai giáo hội đứng đằng sau hấn. Đó vốn là một tà giáo cực mạnh ở Kỳ Áo đại lục. Xưa nay, bọn chúng làm việc bất kể quy củ, không nói đạo lý, lại có thể lực cực kỳ lớn mạnh. Một khi bị bọn họ dây vào thì chỉ có kết quả là không chết không ngưng. Chỉ sợ bất cứ một quốc gia nào trên đại lục cũng đều vô cùng ngại bọn họ, chứ chẳng nói là Nhật Diệu cốc của chúng ta. - Lao Lô Tháp vuốt đến đau cả đầu, phiền não nói.

Thiên Tai giáo hội đứng là một tai họa cũng như một cơn ác mộng của cả đại lục. Bọn họ cố chấp đến điên cuồng, không thể khuyên can được. Họ sẵn sàng sử dụng năng lượng của bản thân để hủy diệt hoặc phá phách bất cứ một người hay một quốc gia nào không hợp ý bọn họ. Chẳng cần nói là một dong binh đoàn cỡ lớn, ngay cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc vừa nghe thấy tin tức về Thiên Tai giáo hội thì cũng phải đối phó tương tự như gặp đại địch. Từ điểm này thì có thể thấy cái giáo hội này đích xác là đáng sợ phi thường.

- Ai Đức Ôn là địch nhân của ta, cũng là địch nhân của Phật La Lí Đạt. Hiện tại hấn đã tới Nhật Diệu Cốc, ta nghĩ hấn nhất định sẽ có hành động. - Hàn Thạc thần nhiên, lạnh nhạt mở miệng nói.

- Ta nghe nói tiểu thư Phỉ Bích của Bồ Tư Đặc thương hội giúp ngươi mua một cái cửa hàng. Cửa hàng đó là một chỗ cấm kỵ của Nhật Diệu cốc. Theo truyền thuyết đã bị Tà Thần nguyên rửa. Mấy năm qua bất luận kẻ nào tiếp nhận cửa hàng đó thì tất cả từ chủ nhân cho đến người hầu đều bị hút cạn sạch máu mà chết, người thật sự muốn của hàng đó sao? - Lao Lô Tháp không nói tiếp về chuyện Ai Đức Ôn nữa mà ngược lại hứng thú đề cập tới chuyện này.

- Không sai! Ta chưa bao giờ tin cái lời nguyên rửa của Tà Thần quái quỷ gì đó. Hi vọng Lao Lô Tháp trưởng đoàn có thể bán cửa hàng đó cho ta? - Hàn Thạc thần nhiên thừa nhận, trả lời Lao Lô Tháp.

- Bồ Lai Ân! Tại sao ngươi lại nghĩ đến chuyện mua cửa hàng đó? Ta cũng đã từng nghe nói sơ qua về chỗ này. Trong thời gian Hồng Liêm dong binh đoàn cầm quyền trước kia, liên tục có rất nhiều người chết trong đó. Chúng ta đã từng vào đó điều tra nhưng không phát hiện được điều gì. Đó là một nơi bí hiểm, người không nên mạo hiểm. - Đặc Lan Khắc Tư vừa nghe nói về việc này thì lập tức quay đầu sang, nhún mày khuyên nhủ Hàn Thạc.

Ngải Mễ Lệ cũng vô cùng kinh hãi, xoay người về phía Hàn Thạc, khê quát lên:

- Không được! Ngươi không nên mạo hiểm. Ta cũng nghe nói qua về cái chỗ đó. Trong đó bị coi là nơi bị nguyên rửa, người không thể mua được.

- Còn mấy cái cửa hàng đang bỏ không ở trong Nhật Diệu cốc, ta chỉ muốn biết vì sao ngươi lại nhìn trúng mỗi cái cửa hàng đó. - Lao Lô Tháp rõ ràng không để ý chút nào tới sự sống chết của Hàn Thạc. Hấn chỉ quan tâm đến động cơ của Hàn Thạc là thế nào thôi, cho nên mới hỏi về mặt này.

- Về điều này thì ta không thể trả lời. Nhưng ta hy vọng ngươi có thể bán cửa hàng đó cho ta, ta sẽ trả giá hợp lý.

Từ cách nói của Lao Lô Tháp, Hàn Thạc hiểu được hôm qua Phỉ Bích nhất định không thành công. Lao Lô Tháp này thoát nhìn thuộc dạng người cơ bắp, suy nghĩ đơn giản. Nhưng Hàn Thạc biết người này nhất định không hề đơn giản như vậy, nếu không thì trước đó đã không hỏi nhiều, mà đem cái nơi bị nguyên rửa đó bán cho Phỉ Bích rồi.

- đương nhiên, đây là chuyện riêng của ngươi, ta không có quyền can thiệp. Nhưng cửa hàng đó ở bên trong Nhật Diệu cốc do ta làm chủ, ta có quyền không bán cho ngươi. - Lao Lô Tháp làm bộ ung dung, sang sảng cười ha hả nói.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc nói:

- Tốt lắm, người đã không bán thì ta cũng không cưỡng cầu. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta nghĩ chúng ta có thể đi được rồi. Xem chừng Nhật Diệu cốc này cũng không có gì đáng để lưu luyến, chúng ta cũng nên rời đi thôi.

- Có lẽ các người phải ra đi, tuy nhiên Đặc Lan Khắc Tư chắc chắn sẽ ở lại. Ha ha, đúng không hả Đặc Lan Khắc Tư? - Lao Lô Tháp chăm chú nhìn Đặc Lan Khắc Tư nói.

Hừ lạnh một tiếng, Đặc Lan Khắc Tư hiển nhiên đã bị Lao Lô Tháp nói trúng tâm sự, giận dữ trừng mắt một cái.

Trong lòng Hàn Thạc thật sự muốn nhất định phải có được thủy nguyệt chi địa, một trong số những âm tuyết chi địa. Nhưng sở dĩ Hàn Thạc giả bộ bỏ đi chẳng qua là muốn cò kè mặc cả với Lao Lô Tháp mà thôi. Ngờ đâu, Lao Lô Tháp dường như nắm được điều gì đó nên bất ngờ lợi dụng nhược điểm của Đặc Lan Khắc Tư.

Ngay từ lúc hai người mới đến, Lao Lô Tháp đã quan sát vẻ mặt của Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư, khẳng định quan hệ của hai người không tệ và ngay từ trước lúc tỷ thí đã lấy chuyện cửa hàng ra làm vật cựa, khiến cho Hàn Thạc phải dùng sức cứng đối cứng với hắn một lần. Điều này khiến cho Lao Lô Tháp hiểu rằng Hàn Thạc đích thực vô cùng quan tâm đến cái cửa hàng đó.

- Ta ngay từ đầu đã nói là muốn cùng người nói chuyện sinh ý. Ta vừa thử qua thực lực của người, người thực sự có tư cách cùng ta ngồi xuống nói chuyện. Bây giờ có thêm chuyện với Phật La Lí Đạt thì mọi việc càng dễ dàng hơn. Đây là chuyện song phương cùng có lợi, không biết người có hứng thú hay không? - Lao Lô Tháp tỏ vẻ không sợ Hàn Thạc sẽ không đáp ứng, cười ha hả nói.

- Nói đi. Sinh ý gì? - Hàn Thạc uể oải ngã người xuống ghế, liếc nhìn Lao Lô Tháp một cái rồi hững hờ hỏi.

- Rất đơn giản, các người tiếp tục làm việc của các người là giết chết Phật La Lí Đạt. Già La dong binh đoàn chúng ta phụ trách cung cấp tin tức, mặt khác có thể cam đoan Hồng Liêm dong binh đoàn sẽ không điều ra số lượng lớn binh lính đối phó với các người. Sau khi xong việc, người sẽ được tiếp nhận miễn phí cái cửa hàng kia. Trong chuyện này, Đặc Lan Khắc Tư cũng báo thù rửa hận được, chúng ta cũng giảm bớt uy hiếp, đây chẳng phải chuyện mừng lớn sao? - Lao Lô Tháp đề xuất cái sinh ý mà Hàn Thạc khó có thể cự tuyệt được, xét ngược xét xuôi thì cả ba bên đều có lợi, không một ai phải chịu thiệt cả.

Song Hàn Thạc cũng không lập tức đáp ứng, ngược lại trầm ngâm một lát rồi đột nhiên lên tiếng nói:

- Các người còn phải làm thêm một việc là xuất thủ giúp chúng ta đối phó Ai Đức Ôn. Nếu có người này tồn tại thì an toàn của chúng ta không được đảm bảo.

- Bằng hữu, người đừng nên yêu cầu quá đáng. Kỳ thật nếu chúng ta mà đi tìm Ai Đức Ôn nói chuyện thì có lẽ cũng có thể sẽ hợp tác được với hắn. - Lao Lô Tháp lắc đầu, thần nhiên cự tuyệt.

- Tốt lắm! Vậy người hãy hợp tác với Ai Đức Ôn đi! - Hàn Thạc buông tay, mặt tỏ vẻ bất cần.

Thiên Tai giáo hội không phải thiện nhân, bất cứ ai hợp tác với bọn họ đều phải thận trọng như thể đùa với lửa sợ bị lửa thiêu. Nhất là Ai Đức Ôn còn là một vị Hắc Ám đại ma đạo sư. Nếu hợp tác với lão ta thì phỏng chừng Lao Lô Tháp chưa chắc sẽ có thể hoàn toàn khống chế được tình thế.

Mặt khác, Thiên Tai giáo hội đã làm nhiều việc xấu xa nên bị cả người và thần trên đại lục căm ghét. Nếu Già La dong binh đoàn hợp tác với Ai Đức Ôn, một khi việc này vỡ lở ra thì sẽ là một đả kích trí mạng đối với danh dự của dong binh đoàn bọn họ. Đến lúc đó, mọi thương nhân của Nhật Diệu cốc đều phẫn nộ, địa vị tối cao của bọn họ tại Nhật Diệu cốc sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Hàn Thạc chính vì đã nhìn ra điểm này, nên mới nói như vậy.

- Chúng ta không thể trợ giúp người đối phó Ai Đức Ôn. Việc Phật La Lí Đạt đắc tội với bọn họ cũng là không sáng suốt. Nhưng chúng ta có thể lợi dụng ưu thế của chúng ta tại Nhật Diệu cốc cung cấp cho các người thông tin về hành động của Ai Đức Ôn. Bất kể hắn định đến nơi nào, chúng ta đều sẽ báo tin trước cho các người, như vậy thì các người sẽ được an toàn hơn rất nhiều. Đây đã là cực hạn mà chúng ta có thể làm được, nếu không thì thật sự chẳng còn cách nào bàn bạc về sinh ý nữa. - Lao Lô Tháp bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Được rồi, chuyện này quyết định như vậy đi. - Hàn Thạc hiểu được đây là nhượng bộ lớn nhất của Lao Lô Tháp. Thiên Tai giáo hội có uy hiếp quá lớn, không phải vạn bất đắc dĩ thì Già La dong binh đoàn tất nhiên không muốn đối địch với bọn họ.

- Có thể cùng các người hợp tác thật là cao hứng. Nếu các người muốn thì có thể ở lại ăn cơm trưa xong hãy đi. - Thấy đại sự đã xong, Lao Lô Tháp xem chừng có tâm trạng rất vui vẻ, cười lớn đề nghị.

- Không được. Chúng ta còn có chuyện cần phải thương lượng. - Hàn Thạc uyển chuyển cự tuyệt, sau đó cùng Ngải Mễ Lệ, Đặc Lan Khắc Tư ba người đồng thời đi ra ngoài.

- Bố Lai Ân! Có phải người rất thân thiết với tiểu thư Phỉ Bích của Bố Tư Đặc thương hội hay không? - Trên đường trở về, dáng vẻ của Đặc Lan Khắc Tư có chút cổ quái, tới một nơi yên tĩnh đột nhiên dừng bước, quay sang hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Không sai! Quan hệ của chúng ta cực kỳ tốt, nàng ấy là bạn gái ta, vậy thì sao?

Khuôn mặt anh tuấn của Đặc Lan Khắc Tư bị ánh nắng mặt trời chiếu vào lại toát ra những tia kì dị, chăm chú nhìn Hàn Thạc vừa nói:

- Bố Lai Ân! Người có thấy rằng Nhật Diệu cốc là một địa phương thần kỳ không? Chỉ cần người có năng lực là có thể thành lập thế lực của riêng mình. Nếu có thể lấy Nhật Diệu cốc làm trung tâm phát triển thì chúng ta có khả năng tạo dựng thế lực của chính mình. Người có người bằng hữu như Phỉ Bích tiểu thư thì có thể lo đủ kim tệ.

- Ta bây giờ có kinh nghiệm phong phú về dong binh đoàn, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng những thế mạnh này hợp tác xây dựng nên dong binh đoàn của riêng chúng ta, lập ra thế lực do chính bản thân mình nắm giữ. Chỉ cần có trong tay lực lượng lớn mạnh thì chúng ta có thể thu hoạch được rất nhiều, đồng thời cũng không bị người khác kiểm chế. Kỳ thật với thực lực của mình, Lao Lô Tháp sẽ không ngại cái lão quái vật Ai Đức Ôn đó. Có thêm Già La dong binh đoàn trong Nhật Diệu cốc thì Lao Lô Tháp có muốn giết chết Ai Đức Ôn cũng chẳng phải khó khăn gì. Điều khiến hấn e ngại chính là Thiên Tai giáo hội đứng đằng sau Ai Đức Ôn. Hấn sợ dĩ đề phòng Phật La Lí Đạt không phải vì thực lực của bản thân Phật La Lí Đạt, mà là Hồng Liêm dong binh đoàn trong tay gã.

- Dẫu sao thì sức của một người cũng không thể so sánh được với một thế lực lớn! Chỉ cần chúng ta cố gắng, kết hợp những ưu thế của chúng ta, có thêm vị trí đặc thù của Nhật Diệu cốc thì hoàn toàn có thể thành lập thế lực của mình. Làm được như vậy thì từ nay về sau dù chúng ta ở bất cứ nơi nào, đã có lực lượng trong tay thì nói chuyện cũng có phân lượng hơn hẳn.

Một loạt những lời đề nghị như nước vỡ bờ tràn vào đầu Hàn Thạc làm cho hấn trong nháy mắt bỗng linh ngộ được điều gì đó. Ma tâm vốn không cam chịu tầm thường đột nhiên rung động càng lúc càng mạnh mẽ!

- Người nói là hai người chúng ta cố gắng thành lập thế lực cho riêng mình? - Giọng nói của Hàn Thạc đã thoáng nghe có chút kích động, không giống với cách ăn nói lạnh nhạt thường ngày.

Đặc Lan Khắc Tư gật đầu lia lịa, tiếp tục nói:

- Không sai! Ta đã thu được tin tức là có một số huynh đệ năm xưa ở Hồng Liêm dong binh đoàn hiện đang đóng quân trong dãy núi xung quanh Nhật Diệu cốc. Mấy vị huynh đệ này mặc dù có thân phận và thực lực bất phàm, bởi vì mất đi ngôi nhà Hồng Liêm dong binh đoàn nên đều có chút chán nản. Nhưng bọn hấn đều có thực lực và phẩm chất rất tốt, không phải nghi ngờ. Mấy năm qua, ta ở trong U Âm sâm lâm thường xuyên săn lấy ma thú tinh hạch, tham lam cướp bóc một số của cải, tính như cũng có một chút tích lũy. Nhưng muốn duy trì hoạt động cho cả một dong binh đoàn khổng lồ thì có chút khó khăn. Nếu người cùng tiểu thư Phỉ Bích đã có quan hệ không tệ, có thể kiếm được một số kim tệ tài trợ, ta lợi dụng số người hiện có thì hoàn toàn có thể lập thành một dong binh đoàn.

- Đến khi dong binh đoàn phát triển có quy mô, trở nên nổi tiếng, chúng ta chẳng những không cần phải đầu tư thêm kim tệ mà còn có thể thông qua các loại nhiệm vụ và cách thức khác nhau để thu lấy một lượng lớn kim tệ bổ sung, dần dần phát triển lớn mạnh thế lực của chúng ta. Nếu dong binh đoàn của chúng ta có thể cai quản trật tự của Nhật Diệu cốc giống như Già La dong binh đoàn thì thông qua bảo vệ lợi ích

thương nhân, hàng năm chúng ta có thể thu thuế được đến mấy chục vạn kim tệ. Nắm giữ trong tay một thế lực như vậy, đối mặt với bất kỳ một cá nhân hay một quốc gia nào thì thân phận của chúng ta cũng không giống như hiện tại!

- Bố Lai Ân! Đề nghị này của Đặc Lan Khắc Tư không tồi đâu. Tổ chức sẽ không để ý đến thân phận khác của người. Nếu cái thân phận khác đó của người có thực lực càng cường đại thì người đối với tổ chức càng thêm hữu dụng, như thế thì tốc độ thăng chức cũng càng thêm mau lẹ, đây chính là hỗ trợ lẫn nhau. Nếu người đạt đến quy mô nhất định, có lẽ cấp trên còn có thể phái thêm người đến trợ giúp người, làm người càng có thêm nhiều đặc quyền. - Ngải Mễ Lệ cũng là một nữ nhân có thừa dã tâm, nghe vậy thì mặt mũi hơi đỏ, giọng pha chút kích động nói với Hàn Thạc.

- Đi! Chúng ta trở về thương lượng tiếp. - Hàn Thạc đã quyết định trong lòng, trên mặt mang theo nụ cười kỳ dị, trầm giọng nói.

205. Chương 205: Hãy Gọi Là Hồn Diệt Đi

Nhật Diệu cốc

Trong lữ quán mà Hàn Thạc và Phỉ Bích quyết định nghỉ lại, Hàn Thạc, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ và Đặc Lan Khắc Tư bốn người với vẻ mặt kích động đang ngồi ở phòng khách trong căn phòng của Hàn Thạc.

Qua trao đổi, Hàn Thạc biết lần này đến đây, Đặc Lan Khắc Tư đã phối hợp với hơn mười dong binh cũ của Hồng Liêm dong binh đoàn định cùng nhau đối phó Phạt La Lí Đạt. Hiện tại, những người này chưa có ai vào trong cốc mà đang ở trong một cái sơn động bên ngoài Nhật Diệu cốc, đợi Đặc Lan Khắc Tư hạ lệnh mà hành sự.

Đặc Lan Khắc Tư trước kia là người của Hồng Liêm dong binh đoàn, bản thân có kinh nghiệm phong phú, hiểu rõ mọi quy trình hoạt động của dong binh. Chỗ còn thiếu bây giờ chỉ là đăng ký với Dong binh công hội và kinh phí duy trì hoạt động thường nhật của dong binh đoàn. Phỉ Bích quản lý Bố Tư Đặc thương hội nên có thể cung cấp rất nhiều công việc kiểm tra tiền. Mặt khác, Bố Tư Đặc thương hội dù làm tiền nhiều của nhưng thật ra chỉ có thể tạm thời giải quyết những thiếu hụt về tiền vốn.

Ngải Mễ Lệ ở trong Âm Mạc có mạng lưới thông tin rộng lớn. Với địa vị và thân phận của nàng, hoàn toàn có thể cung cấp rất nhiều tin tức có giá trị cho hai người Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư, đó cũng là một điều vô cùng hữu dụng.

Sau một hồi nói chuyện với nhau, chẳng những Ngải Mễ Lệ rất hưng phấn mà ngay cả Phỉ Bích cũng có vẻ cảm thấy rất hứng thú. Hàn Thạc trong lòng hiểu rõ thân thủ cùng thực lực của Đặc Lan Khắc Tư. Dong binh đoàn này khi được thành lập ra, một khi triển khai hoạt động thì chắc rằng sinh ý nhất định sẽ không quá kém.

- Đặc Lan Khắc Tư! Người tính thử tính xem còn thiếu bao nhiêu kim tệ? - Hàn Thạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư lên tiếng dò hỏi.

Đến bây giờ, Hàn Thạc và Phỉ Bích hai người, đều tỏ ra hứng thú mãnh liệt. Phỉ Bích là chủ nhân hiện thời của Bố Tư Đặc thương hội, vấn đề về phương diện tài chính hẳn là không khó giải quyết. Nên Đặc Lan Khắc Tư vừa nghe Hàn Thạc hỏi chuyện trọng yếu nhất thì lộ vẻ khá hưng phấn nói:

- Khi đăng ký thì Dong binh công hội căn cứ vào số lượng thành viên mà tính toán giá cả, tiền lương, trang bị, vũ khí và chiến mã của mỗi một thành viên. Kể cả địa điểm cho dong binh đoàn đều cần đến kim tệ. Hiện tại, số lượng đã đến Nhật Diệu cốc chỉ có khoảng năm sáu mươi người. Những người này trước kia đều là nòng cốt của Hồng Liêm dong binh đoàn. Chúng ta lấy bọn họ làm thành viên cơ bản để tổ chức một cái dong binh đoàn mới. Giai đoạn đầu nếu tiết kiệm một chút thì chỉ cần đầu tư khoảng hai vạn kim tệ. Sau này, căn cứ theo số lượng thành viên và thực lực thì có thể phải tăng thêm chi phí. Tuy nhiên một khi dong binh đoàn của chúng ta nổi danh, có đối tác ổn định thì chẳng những không cần tiếp tục đầu tư kim tệ mà còn có thể không ngừng tích lũy kim tệ và dần dần phát triển thực lực.

Quay sang liếc mắt nhìn Phỉ Bích một cái, sau đó lại nhìn Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Lần trước hành động tại U Âm sâm lâm, ta có thu hoạch được rất nhiều. Ta nghĩ bằng vào số tài phú đó cũng đủ để tổ chức cái dong binh đoàn này.

Trong chuyến đi vào thế giới dưới lòng đất, Hàn Thạc đã chiếm được số lượng lớn bảo thạch và thủy tinh từ trong tay Hắc ám tinh linh và Tích dịch nhân. Hơn nữa số châu báu tìm được ở trong Sâm lâm cự ma thánh địa còn nhiều hơn một chút so với số đã giao cho Phỉ Bích lần trước. Bởi vậy, sau khi Hàn Thạc lấy ra toàn bộ số tài phú đã tích lũy được thì bất luận là Phỉ Bích hay Ngải Mễ Lệ, cũng như là Đặc Lan Khắc Tư đều trợn tròn mắt há hốc mồm, kinh hãi muốn chết!

Dưới ánh sáng đèn, các loại bảo thạch, mỹ ngọc phát ra các loại ánh sáng rực rỡ đủ mọi màu sắc. Tất cả chất thành đồng như một ngọn núi nhỏ làm cho ngay cả Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích là những người tiếp xúc với vàng ngọc, châu báu từ bé cũng phải thất thần trong chốc lát.

- Úi... Trời ơi! Mấy thứ này người lấy được từ địa phương nào vậy? - Ngải Mễ Lệ kinh hoàng thốt lên, nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc hỏi.

- Lần trước đã được một đồng, lần này lại còn nhiều hơn chút nữa. Bằng vào chỗ này, nếu đổi thành kim tệ thì giá trị tuyệt đối khoảng năm vạn kim tệ. Chẳng lấy được từ chỗ nào thế? - Phỉ Bích cũng không nhịn được phải thốt lên.

Đặc Lan Khắc Tư sau khi thất thần mất một lúc thì lắc đầu không ngừng cười khổ, nói:

- Ta ở trong U âm sâm lâm suốt ba năm, săn bắt trên trăm con ma thú, tuy nhiên kim tệ thu được vẫn không đến một vạn. Tiểu tử! Quả thật là người luôn mang đến cho người khác những sự bất ngờ không tưởng được.

- Mấy thứ này nàng phụ trách giúp ta đổi thành kim tệ đi. Sau đó lấy ba vạn kim tệ đưa cho Đặc Lan Khắc Tư để đầu tư tổ chức dong binh đoàn trong giai đoạn đầu. Số còn lại thì vẫn như trước nhờ nàng thu mua tài liệu giúp ta. - Hàn Thạc mỉm cười, nói với Phỉ Bích.

Trước đây, khi Hàn Thạc cùng Phỉ Bích còn chưa xác định quan hệ, hắn cũng đã vô cùng tín nhiệm nàng. Giờ đây hai người đã từng có tiếp xúc thân mật về thể xác thì tất nhiên càng chẳng còn có gì cố kỵ nữa. Đối với sự tín nhiệm của Hàn Thạc, Phỉ Bích cũng coi là chuyện đương nhiên nên không chút khách khí gật đầu đáp ứng rồi khẽ cười và nói:

- Chàng yên tâm! Thiếp sẽ giúp chàng xử lý tốt mọi việc. Nhật Diệu cốc đúng là nơi giao dịch tốt nhất. Trong hai ngày tới, thiếp sẽ giúp chàng đem mấy thứ này đổi thành kim tệ.

Ngải Mễ Lệ trông thấy Hàn Thạc không thể ngờ lại đem cả đồng tài phú khổng lồ như vậy giao cho Phỉ Bích xử trí thì rõ ràng có chút ghen tị. Tuy nhiên, nàng cũng biết Phỉ Bích là chủ nhân của Bồ Tư Đặc thương hội, để cô ấy đứng ra làm loại chuyện này là thích hợp nhất, nên cũng không nói năng gì.

- Ô... Người tìm được cái cây cung này ở đâu thế? - Trong khi Phỉ Bích đang thu thập tất cả những thứ này vào không gian giới chỉ của mình, Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên thông thả bước tới với vẻ mặt kinh ngạc, nhặt lấy một bộ cung tên có hoa văn cổ quái rồi hỏi Hàn Thạc.

Khi Đặc Lan Khắc Tư cất tiếng hỏi, Hàn Thạc mới đột nhiên nhớ ra là cái bộ cung tên này lấy được từ chỗ Hắc ám tinh linh. Lúc đó một tên Hắc ám tinh linh cầm cây cung này, hao phí tất cả sinh mệnh lực giương lên, bắn ra một tiễn làm cho thân thể của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc bị thương nặng. Sau đó, Hàn Thạc đoạt được. Hắn bỏ công nghiên cứu một hồi nhưng cũng không phát hiện ra được điều gì. Hơn nữa, Hàn Thạc cũng không muốn dùng tính mạng của bản thân mình để thử nghiệm việc giương cung bắn tên nên quăng nó vào bên trong không gian giới chỉ rồi chẳng ngó ngàng gì thêm nữa.

- Lấy được từ trong tay Hắc ám tinh linh ở thế giới dưới mặt đất. Bộ cung tên này cực kỳ cổ quái, tựa hồ nó có thể hấp thụ sinh mạng của con người để bắn ra một mũi tên có sức tàn phá cực lớn. - Hàn Thạc giải thích.

- Trời ơi! Đây chắc hẳn là bộ cung tên bị La Ti trớ chú ghi trong truyền thuyết rồi. Theo truyền thuyết, nữ Tà thần La Ti mà Hắc ám tinh linh thờ phụng, đã từng trớ chú bộ cung tên này. Nó có thể hấp thụ sinh mệnh lực của người sử dụng để bắn ra một phát tên có uy lực kinh người, giống như một kẻ báo thù đã bỏ

qua chuyện sinh tử của bản thân. - Ngải Mễ Lệ kinh ngạc thốt lên. Xem chừng nàng đã nghe được truyền thuyết về bộ cung tên này.

- Không sai. Chính là bộ cung tên này. Nhưng ta lại nghe nói cái bộ cung tên này trước khi bị nguyên rửa thì chính là một bảo vật thần kỳ có tác dụng tăng phúc cho ma pháp lôi hệ, Ma pháp sư lôi hệ nếu có bộ cung tên này thì có thể lợi dụng nó để bắn ra lôi điện với uy lực cực kỳ mạnh mẽ. - Đặc Lan Khắc Tư cầm bộ cung tên nói với Hàn Thạc.

- Hãy giữ lại đi! Nói không chừng sau này chúng ta có thể tìm được người thanh trừ trớ chú trên thân nó. Nếu trớ chú được khu trừ thì bộ cung tên này nhất định sẽ là bảo vật mà các Ma pháp sư Lôi hệ tranh nhau truy tìm đó. - Ngải Mễ Lệ suy nghĩ một chút rồi nói với Hàn Thạc.

Một bộ cung tên có thể hấp thụ sinh mệnh lực như thế này, bây giờ cho dù có mang ra bán thì phỏng chừng cũng không có mấy ai dám mua. Bản thân Hàn Thạc là một tu ma giả, cùng với việc tăng cường thực lực của bản thân đến lúc có thể dựa vào Ma Nguyên Lực để sử dụng trận pháp rèn ma khí thì nói không chừng khi đó có thể có biện pháp thanh trừ trớ chú trên bộ cung tên này.

Bởi vậy. Hàn Thạc nghe theo lời khuyên của Ngải Mễ Lệ, cầm lấy bộ cung tên này, nói:

- Cũng được! Có lẽ, loại trớ chú này có thể sử dụng phương thức lập đàn tế câu thông (liên lạc) với Tà Thần để giải trừ. Sau này, chúng ta có thể thử nghiệm.

Sau khi chiếm được trí nhớ của Khắc Lai Đốn, Hàn Thạc hiểu được một chút về phương thức câu thông với Tà Thần. Về nguyên tắc chỉ cần người có thể dâng cúng cho Tà Thần đủ tế phẩm cần thiết là có thể nhận được sự ban ơn thích đáng.

Một lát sau, tất cả châu báu trong đại sảnh đều bị Phỉ Bích thu vào bên trong không gian giới chỉ. Sau đó, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi lấy từ bên trong một không gian giới chỉ khác ra một lô vũ khí do các Ải nhân chế tạo, cầm lấy một cây chiến phủ rất nặng đưa cho Đặc Lan Khắc Tư. Hàn Thạc, cười nói:

- Hãy xem phẩm chất thế nào?

Đặc Lan Khắc Tư thấy Hàn Thạc lấy ra số vũ khí này thì cặp mắt cũng đã sáng lên, nghe vậy cũng không hề khách khí cầm lấy cây chiến phủ này. Cây chiến phủ sắc bén, sáng như gương, Đặc Lan Khắc Tư vung lên một cái trong không khí tạo ra những tiếng rít kinh người. Chiến phủ ở trong tay hắn như có một luồng sát khí lạnh lẽo dày đặc.

- Đồ tốt. Người kiếm được ở chỗ nào thế? - Đặc Lan Khắc Tư vô cùng mừng rỡ, nhìn Hàn Thạc và hỏi.

- Toàn bộ số vũ khí này đều do Ải nhân rèn ra. Có lẽ trong đó sẽ có một số thứ thích hợp cho đồng đội của chúng ta sử dụng. - Hàn Thạc mỉm cười, lên tiếng trả lời.

- Ha ha, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ thích. Công phu rèn vũ khí của Ải nhân ở trên đại lục đúng là nổi tiếng cao siêu. Vừa thấy người lấy vũ khí ra, ta liền biết chắc đó không phải vật tầm thường. - Đặc Lan Khắc Tư cũng không khách khí, sảng khoái thu tất cả số vũ khí này vào bên trong không gian giới chỉ của hắn.

Sau đó, hắn trầm ngâm một chút, rồi nhìn Hàn Thạc, cười nói:

- Đội trưởng! Bây giờ, mọi sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ người chọn một cái tên gọi thật vang dội nữa thôi.

Nghe chưa dứt câu, Hàn Thạc cả kinh, sau đó khoát tay áo cười, chối từ:

- Ta chỉ muốn đảm nhiệm vị trí Phó đoàn trưởng, như vậy cũng đã đủ rồi. Đoàn trưởng chính thức đương nhiên phải do người đảm nhiệm, tên gọi của dong binh đoàn do người quyết định là được rồi.

Đặc Lan Khắc Tư đang cười toe toét bỗng đột nhiên chấn chỉnh lại, kiên quyết cự tuyệt nói:

- Vị trí Đoàn trưởng của dong binh đoàn phải do người giữ. Chuyện này không được thương lượng, nếu không ta sẽ nhất định cự tuyệt ý tốt của người, toàn bộ những lời nói lúc trước cũng phải bỏ đi.

Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích hai người kỳ thật trong lòng cũng còn muốn hỏi xem rốt cuộc ai là chủ nhân của cái dong binh đoàn này. Chỉ có điều mở miệng hỏi đến cái loại chuyện này thì có vẻ có chút không thích hợp cho nên bọn họ vẫn nín nhịn chưa nói, định dành thời gian thương lượng thêm một chút với Hàn Thạc.

Đối với hai nàng mà nói, nếu muốn xuất lực cho cái dong binh đoàn này thì chỉ khi nó là của Hàn Thạc. Bọn họ cùng Đặc Lan Khắc Tư cũng không hiểu rõ, tất nhiên càng chưa nói là có giao tình gì. Mặc dù thoát nhìn Hàn Thạc cùng Đặc Lan Khắc Tư có quan hệ không tồi, nhưng để các nàng vì Đặc Lan Khắc Tư mà bán mạng thì hiển nhiên sẽ không đáp ứng.

Đang lúng túng với những ý nghĩ trong lòng, bây giờ nghe thấy Đặc Lan Khắc Tư đề cập tới nên hai nàng liền tập trung chú ý. Hai đôi mắt xinh đẹp không ngừng dò xét trên người Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư, khẩn trương chờ đợi quyết định của hai người.

- Đặc Lan Khắc Tư! Ta căn bản là hoàn toàn không biết gì đối với việc tổ chức và quản lý dong binh đoàn cả. Nếu do ta làm Đoàn trưởng thì quả thật là có điểm không thích hợp. - Hàn Thạc đúng là không biết một cái dong binh đoàn thật ra cần phải chú ý đến những gì, bởi vậy lên tiếng nói.

- Chuyện đó không có vấn đề gì hết. Người chỉ cần chỉ đạo, điều hành về mặt đại cục là được. Ta làm Phó đoàn trưởng có thể toàn quyền giúp người giải quyết những chuyện nhỏ này. Bỏ Lại Ân! Chỉ có người đảm nhiệm vị trí Đoàn trưởng thì Ngải Mễ Lệ tiểu thư và Phỉ Bích tiểu thư mới có thể bỏ công bỏ sức trợ giúp chúng ta. Ta cũng không có cái loại khả năng lung lạc được hai nàng. - Đặc Lan Khắc Tư cười ha ha tự giễu cợt mình, nháy mắt nhìn Hàn Thạc nói.

- Đúng vậy. Người cũng không nên từ chối nữa. - Ngải Mễ Lệ chẳng một chút xấu hổ, coi những lời nói của Đặc Lan Khắc Tư về căn bản là chuyện đương nhiên.

Phỉ Bích cũng điềm đạm gật gật đầu, nói với Hàn Thạc:

- Không sai. Chỉ có chàng là Đoàn trưởng thì thiếp mới có thể trợ giúp vô điều kiện cho dong binh đoàn.

- Được rồi! Nam nhân cần phải quyết đoán. Hãy nhanh chóng quyết định tên gọi của dong binh đoàn đi để cho ta còn đến Dong binh công hội đăng kí, chính thức cung cấp cho các huynh đệ của ta một gia đình mới chứ. - Đặc Lan Khắc Tư nhìn Hàn Thạc thúc giục.

Đối với tình thế trước mắt, kỳ thật Hàn Thạc trong lòng còn có cân nhắc nhiều hơn so với bất cứ ai khác. Thấy sự tình đã đến mức nói gì cũng chẳng được nữa thì hắn mới không do dự thêm, gật đầu đáp ứng, nói:

- Thôi được! Vậy hãy gọi là Hồn Diệt dong binh đoàn đi.

- Tiểu tử, người thật gian dối. Ngay cả tên gọi cũng đã sớm nghĩ được hay thế mà còn nói không nghĩ đến cái vị trí này, lại còn giả bộ từ chối, thật là quá vô sỉ. - Vừa nghe Hàn Thạc nhanh chóng thông báo tên gọi, Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên phá lên cười, không nhịn được mắng Hàn Thạc mấy lời.

Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích hai nàng cũng nhìn Hàn Thạc với vẻ mặt kinh ngạc, tựa hồ không ngờ tới Hàn Thạc nghĩ được một cái tên hay và nhanh như vậy. Sau đó, hai nàng cũng đoán Hàn Thạc quả nhiên đã sớm có ý chấp chưởng cái dong binh đoàn này, những điều đùa đẩy vừa rồi xem chừng đều là lời khách sáo mà thôi.

- Hắn vẫn vô sỉ như vậy mà. - Đối với lời mắng mỏ của Đặc Lan Khắc Tư, Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích hai nàng trong lòng đều tán thành. Nhưng điều không ngờ lại là hai nàng đồng thời mở miệng nói ra những lời nói giống nhau.

Khi nói xong thì cả hai mới phát hiện ra là mình và đối phương nói giống nhau như đúc. Điều này làm cho các nàng thấy rất thú vị, đều nhịn không được mà bật cười khúc khích.

- Được rồi! Vậy chúng ta sẽ gọi là Hồn Diệt dong binh đoàn. Ta bây giờ phải đi làm việc, các người cũng có thể sẽ bận rộn đấy. - Đặc Lan Khắc Tư nói.

206. Chương 206:chuyển Biến

Mọi sự đã được quyết định, mấy thanh niên vừa nhiệt huyết lại vừa có tiền, có sức nên công việc được tiến hành cũng vô cùng nhanh chóng.

Thương thế của Phật La Lí Đạt rất nặng. Theo tin tức từ Già La dong binh đoàn đưa đến thì hắn vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh. Ai Đức Ôn tới Nhật Diệu cốc, nhất cử nhất động đều bị giám sát nghiêm ngặt. Mấy

ngày nay, lão ở tít trong một lữ quán không hề đi ra bên ngoài, chắc là dự định trước hết để cho thương thể trên lưng ổn định rồi mới tính tiếp.

Sau khi Đặc Lan Khắc Tư thỏa thuận xong công việc với Hàn Thạc thì lập tức đi khỏi Nhật Diệu cốc, nói là cùng các dong binh huynh đệ thương nghị một chút. Có lẽ hắn muốn thực hiện những việc mà họ đã thỏa thuận, đồng thời muốn đem tin tức tốt lành về việc Phật La Lí Đạt bị trọng thương nói cho bọn họ.

Phỉ Bích nhận được số lượng lớn châu báu của Hàn Thạc, mấy ngày nay thường lui tới khắp nơi trong Nhật Diệu cốc, dùng quan hệ của mình tìm một vài đại thương nhân đàm phán công việc buôn bán. Mặt khác, nàng tiếp tục trợ giúp Hàn Thạc thu mua tài liệu luyện chế Mộc Giáp thi và Thủy Giáp thi.

Ngải Mễ Lệ ở lại căn cứ của Âm Mạc, liên lạc với các nhân vật cấp cao của tổ chức. Hình như lúc này giới cao cấp đang có chiến dịch lớn, họ định hạ thủ bắt Bức Bì A Tư Cơ.

Công tác tổ chức dong binh đoàn do Đặc Lan Khắc Tư là người nắm vững nhất gánh vác. Vấn đề kim tệ đã được giải quyết, Hàn Thạc cũng chẳng có việc gì làm nên lợi dụng hai ngày nhàn rỗi này quay trở lại Tử Vong Mộ Địa.

Kỳ thật Hàn Thạc cũng không phải quá lo lắng về uy hiếp của Ai Đức Ôn. Dấu sao thì ở bên trong Tử Vong Mộ Địa còn có Hắc long có thể làm viện thủ. Hàn Thạc biết rằng nếu Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc muốn nhanh chóng phục hồi lại như cũ, hắn cần phải hấp thu một số ma thú tinh hạch thì tốc độ khôi phục mới có thể đẩy nhanh lên được.

Chính vì hiểu được điểm này và sau này Hàn Thạc còn cần lợi dụng sức lực của Hắc Long, cho nên đã mang Cát Nhĩ Bá Đặc đang bị thương đi theo mình. Trong khoảng thời gian hai ngày này bọn họ đã săn bắt được một số ma thú cao cấp bên trong U Âm sâm lâm.

Trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, bảy con Phong Nhận Ma Lang, bốn con Hàn Sương Phi Ưng, một con Xà Phát Quái đã bị hai người liệp sát. Với thực lực hiện nay của Hàn Thạc lại có thêm Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc làm viện thủ thì ngay cả ma thú đẳng cấp cao như Xà Phát Quái cũng bị hai người hợp lực giết chết được một con.

Cát Nhĩ Bá Đặc hấp thu lực lượng bên trong mấy viên ma thú tinh hạch, hơn nữa có thêm tinh huyết quý báu của Xà Phát Quái nên vốn từ chỗ thương thể nặng nề cũng đã bình phục được hơn một nửa, thực lực cũng không bị vết thương làm ảnh hưởng nữa.

Tinh hạch của ma thú đều bị Cát Nhĩ Bá Đặc hấp thu. Tuy nhiên còn một ít các loại vật phẩm như răng, sừng, da, thịt thì đều giao cho Hàn Thạc, để cho hắn vứt tất cả vào kho hàng ở bên trong Tử Vong Mộ Địa.

Đêm ngày thứ hai, Cát Nhĩ Bá Đặc ở lại bên trong Tử Vong Mộ Địa, tiêu hóa hết chỗ ma thú tinh hạch. Còn Hàn Thạc một thân một mình đi đến chỗ thác nước hung mãnh rộng lớn ở vùng phụ cận Tử Vong Mộ Địa.

Dòng nước bạc chảy ầm ầm tựa như từ cửu thiên trực tiếp giáng xuống, mang theo lực đạo mạnh mẽ dữ dội như thể muốn phá nát mọi thứ trên đường. Trong ngày đông giá rét, Hàn Thạc cởi áo, hai chân co lại khoanh tròn ngồi ở trên một khối nham thạch to lớn ở gần trung tâm, ngạnh kháng sự va đập của dòng nước từ trên cao trút xuống.

Thân thể trần trụi bị thác nước đập mạnh làm cho toàn bộ da thịt hắn đỏ bừng lên. Hàn Thạc ngồi xếp bằng ở chỗ đó, thân hình cùng với nham thạch hòa hợp thành một thể, vững như bàn thạch không mấy may nhúc nhích, trông giống như là một bức thạch điêu có linh tính vậy.

Tuy nhiên, lúc này Ma Nguyên Lực ở trong cơ thể Hàn Thạc lại lưu chuyển rất nhanh, tựa như hàng vạn con ngựa đang phi nước đại. Ở những chỗ mà Ma Nguyên Lực đi qua, tất cả cơ bắp, kinh mạch, xương cốt đều được rèn luyện. Ma Anh ở tiểu phúc có hình dạng một người tí hon giống Hàn Thạc như đúc đang nhảy lên nhè nhẹ, phát ra tiếng kêu “thình thịch”, đồng thời tỏa ra sinh mệnh lực tràn trề.

Trong khoảng thời gian này, bản thân Hàn Thạc không ngừng đột phá. Từ lần hấp thu được linh hồn của Cường Ni đến tận bây giờ mới tiêu hóa xong hoàn toàn. Một vài thông tin hỗn độn lưu chuyển lung tung loạn xạ trong đầu Hàn Thạc, đủ loại trí nhớ hỗ lớn như là những đám sương mù khiến cho hắn cũng không hiểu rõ lắm.

Hàn Thạc hiểu rằng toàn bộ những thông tin hỗn loạn này đều là trí nhớ của Sở Thương Lan lưu lại trong đầu của mình. Cho tới nay, bởi vì ma công của Hàn Thạc chưa đạt tới cảnh giới chân ma chi cảnh, não vực còn chưa được khai mở hoàn toàn cho nên mỗi lần hắn chỉ có thể đủ sức chiếm được một lượng thông tin ít ỏi. Đại bộ phận trí nhớ vẫn như trước bị phong ấn ở trong đầu.

Bây giờ, chân ma chi cảnh đã thành, sau khi não vực được ma công mở rộng hết mức, vô luận là sức ghi nhớ, khả năng giải thích hay là năng lực suy xét của Hàn Thạc đều được đề cao lên rất nhiều. Những ký ức vốn mơ hồ không rõ, hỗn loạn rời rạc này, sau khi được Hàn Thạc toàn lực biện giải đã nhanh chóng bị bóc trần, dần dần trở nên rõ ràng.

Những bí pháp ma công kì ảo, những đoạn khẩu quyết tu luyện huyền bí, những loại phương pháp luyện chế ma khí, ma đầu, ma trận tuy lúc này trôi qua trí não Hàn Thạc với tốc độ rất cao. Nhưng từng thứ, từng thứ một đều bị Hàn Thạc ghi khắc vào trong tâm, vĩnh viễn không thể phai mờ.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc chợt bừng tỉnh, đôi mắt nhìn vào làn nước đang từ trên thác nước tuôn xuống đập vào thân thể. Trong đầu khó nén được cảm giác vừa sảng khoái vừa hưng phấn, như thể được thoát thai hoá cốt, cả người tràn đầy một lòng tự tin trước nay chưa từng có.

Cổ Thể, Thác Mạch, Tổ Hồn, Chân Ma, Thị Huyết, Phân Ma, Túng Dục, Cửu Biến, Thiên Ma Chi Cảnh, chín tầng ma công này sẽ biến một phạm nhân trở thành một vị thần, phi thiên độn thổ không gì làm không được. Một loại pháp thuật có lực lượng kinh khủng như khai thiên tích địa. Tu luyện đến tột cùng thì có thể di sơn đảo hải, siêu phạm vĩnh sinh bất tử. Một bản lam đồ (bản kế hoạch) hoành tráng, vô cùng thần bí hiện hiện ra trước mặt hắn.

Hiện tại, bản lam đồ này đã được mở ra, Hàn Thạc tựa như một cây họa bút, có thể chiếu theo dòng suy nghĩ trong tâm mà vẽ nên tương lai kỳ vĩ không hạn độ cho bản thân mình. Trọng sinh, phi thiên độn địa, bất tử bất diệt, siêu việt luân hồi, sức mạnh hủy diệt thiên địa vốn thật sự tồn tại!

Tâm niệm vừa động, lỗ chân lông trên toàn cơ thể đã đem những dòng trọc khí hôi hám bài xuất ra khỏi thân thể. Trọc khí này chính là những thứ ô trọc lưu lại trong cơ thể của Hàn Thạc sau khi linh hồn của Cường Ni bị Ma Anh của hắn hấp thụ hết lực lượng nguyên bản.

Thân thể hơi nhoáng lên, thân hình vững chắc như thạch bàn của Hàn Thạc chợt phá không bay lên, đứng vững vàng trên một cây đại thụ. Hắn mặc vào một bộ trang phục võ sĩ màu xanh đen rồi bay thẳng về hướng Tử Vong Mộ Địa.

- A! Chủ nhân! Người biến đổi quá nhiều, khác xa so với mọi ngày đấy. - Vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa, Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc liền kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, không nhận được kêu toáng cả lên.

- Có cái gì khác chứ? - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, mỉm cười hỏi.

Cát Nhĩ Bá Đặc lắc đầu, nói:

- Cảm giác này không dùng lời diễn tả được. Tựa như đôi mắt càng trở nên thần bí hơn, khí thể cũng không còn giống như trước nữa. À, tựa như càng trở nên tự tin hơn, giống như thể lòng tự tin sau khi nắm vững đại cục, nắm chắc thắng lợi.

Hàn Thạc hiểu được là sau khi chiếm được toàn bộ trí nhớ của Sở Thương Lan, rất nhiều bí pháp Ma Môn giờ đây đều nắm vững như trong lòng bàn tay. Hiện tại chẳng cần nhờ vả đến Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc thì Hàn Thạc cũng có biện pháp đối phó với Ai Đức Ôn. Chỉ có điều bởi vì thực lực của bản thân mình không đủ nên nếu muốn làm được việc này thì cũng phải chịu chút phiền toái mà thôi.

- Thương thế đã tốt rồi thì cùng ta rời khỏi nơi này thôi.

- Thế thì thật tốt quá. Lần này có phải là lại chuẩn bị mang ta đi làm những chuyện trộm chó bắt gà hay không?

- Bớt nói nhảm đi, nói người làm gì thì làm cái đó.

- Chủ nhân. Hôm nay, sau khi người rời đi, ta dường như thấy cái khu đất kia thoáng đặng hơn một chút. - Cát Nhĩ Bá Đặc đầu tiên là ủy khuất lầu bầu mấy tiếng, sau đó đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, lấy tay chỉ về phía thổ tuyệt chi địa, rồi nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc sững sờ, sau đó quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện trung tâm chỗ đó đích xác đã lún sâu xuống. Thổ chi nguyên khí vốn vẫn lơ ở đằng kia đã đột nhiên biến mất toàn bộ, không còn thấy tung tích. Hàn Thạc vô cùng mừng rỡ, sáng khoái cười ha ha một tràng dài rồi nói:

- Tốt lắm! Xem chừng toàn bộ thổ chi nguyên khí đã bị hấp thu hết sạch rồi. Chỉ cần thêm thời gian vài ngày nữa, hẳn có thể đội đất mà chui lên thôi.

- Hừ, chỉ là một tên Cương thi thôi mà, có gì đặc biệt hơn người đâu. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc liếc mắt nhìn chỗ đó tỏ vẻ khinh thường.

Nhưng Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nói xong thì chỗ hắn đang đứng đột nhiên sụp xuống, sau đó một đợt rung động như đất rung núi chuyển, rồi một vết nứt thật lớn đột ngột xuất hiện ngoạm chặt lấy Cát Nhĩ Bá Đặc đang bị bất ngờ không kịp phòng thủ. Vết nứt này tựa như một sinh vật không ngừng kẹp chặt, làm cho thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc bị ép bẹp ra, khiến hắn ngoác miệng chữ toáng lên.

- Đủ rồi, đủ rồi, thả hắn ra đi thôi. - Hàn Thạc có thể cảm ứng sự bất mãn của Thổ giáp thi đang bị chôn sâu dưới lòng đất. Biết đó nhất định là do Thổ giáp thi đã động thủ cước nên lên tiếng ra lệnh.

Tiếng nói của Hàn Thạc vừa vang lên thì vết nứt vốn không ngừng khép vào đột nhiên lại tách ra giống như một cái cánh cửa. Cát Nhĩ Bá Đặc đang không thể động đậy đã phát hiện tất cả những sự việc như động đất và vết nứt đều là do Thổ giáp thi ở phía dưới làm nên, không dấu nổi vẻ mặt kinh hoàng, hấp tấp bò ra khỏi miệng vết nứt.

- Hẳn hình thành ở đây, ở chỗ này tu luyện thu nạp thổ chi nguyên khí. Địa phương này chính là địa bàn của hắn. Chỉ cần ở nơi này thì hẳn có thể phát huy được sức mạnh gấp mấy lần thực lực của bản thân. Địa Động Sơn Diêu, Địa Diện Toái Liệt, hoặc là Thổ Lí Ngưng Tụ Từ Lung vây lấy người, ngưng tụ Thổ long tấn công người đối với hắn mà nói thật là dễ dàng. Người nhớ kỹ, từ nay về sau không nên đấu với hắn tại chính địa bàn của hắn. Hắn được chôn ở sâu dưới lòng đất, tại khu vực này thì chính là vô địch. Nếu hắn rời khỏi chỗ này thì có lẽ không thể đủ sức tùy tâm sở dục khống chế mọi vật như vậy. Nhưng ở chỗ này thì bất cứ một hòn đá nắm đất nào cũng đều có thể chuyển hóa thành vũ khí của hắn. - Hàn Thạc như cười như không nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc đang bò từ vết nứt ra, thản nhiên giải thích.

Ngũ hành thi ở ngũ tuyệt chi địa là nơi tu luyện thành hình thì có thể đề cao thực lực của bản thân mình lên rất nhiều. Bất cứ kẻ nào chọc đến bọn chúng tại nơi bọn chúng tu luyện thì đều là việc làm không sáng suốt.

Cát Nhĩ Bá Đặc nói một câu động đến hắn, Thổ giáp thi lập tức trả đũa. Điều đó khiến cho Hàn Thạc hiểu rằng Thổ giáp thi không còn là một cương thi chiến sỹ cấp bậc thấp chỉ biết tiếp nhận mệnh lệnh đơn thuần nữa. Xem chừng cũng giống như Tiểu Khô Lâu, hắn cũng đã được khai mở linh trí.

Cát Nhĩ Bá Đặc trèo lên xong thì lập tức trở nên hiền lành đi rất nhiều. Hàn Thạc hướng về phía phương vị của Thổ giáp thi nói:

- Đem thổ chi nguyên khí luyện hóa cho thật tốt, tranh thủ phá đất chui lên càng sớm càng tốt.

Một dòng ý niệm thông qua liên lạc được truyền đến trong đầu Hàn Thạc, Thổ giáp thi hiển nhiên nghe được lời nói của Hàn Thạc, truyền tới ý nói “biết rồi”.

- Đi thôi! Chúng ta rời khỏi nơi này thôi. - Liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái rồi Hàn Thạc đi đến phía trung tâm Tử Vong Mộ Địa. Khi đi ngang qua Âm ma quật, Hàn Thạc phát hiện Oán linh bên trong chỉ còn sót lại năm cái, xem chừng không còn bao lâu nữa thì ba Âm ma cũng có thể thành hình.

- Tên Cương thi kia rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao hắn lại có thể có sức mạnh lớn đến như vậy? - Dù không nén nổi những nghi vấn trong lòng nhưng mãi khi rời xa khỏi chỗ của Thổ giáp thi, tới tận chỗ Truyền Tống Trận pháp ở trung tâm Tử Vong Mộ Địa thì Cát Nhĩ Bá Đặc mới dám mở miệng hỏi Hàn Thạc.

- Loại chuyện này có nói cho người thì người cũng sẽ không hiểu được. Tóm lại, hắn không giống với bất cứ loại cương thi chiến sỹ nào mà người biết. Sự xuất hiện của hắn ngay từ khi mới bắt đầu thu nạp thổ chi nguyên khí thì cũng đã diễn ra biến hóa. Người nên nhớ là ở bên trong Tử Vong Mộ Địa thì người tốt nhất

là cố gắng không nên trêu chọc hần. Vì ở chỗ này hần sẽ có sức mạnh vượt quá sức tưởng tượng của người.
- Hàn Thạc mỉm cười, khuyên nhủ Cát Nhĩ Bá Đặc.

Vừa nói, Hàn Thạc vừa đẩy mạnh Cát Nhĩ Bá Đặc vào trong Truyền Tống Trận pháp trung tâm, sau đó phát động Truyền Tống Trận pháp đưa cả hai người cùng nhau quay trở về căn cứ bí mật của Âm Mạc ở trong Nhật Diệu cốc.

Từ trong một gian mật thất đi ra, Hàn Thạc thu hồi sáu thanh ma pháp bổng, đẩy một tấm ván gỗ trên đỉnh đầu lên làm xuất hiện một cái hành lang đi thông lên trên. Hai người liền đi ra.

- Bố Lai Ân. Chàng cũng đã trở về rồi? - Vừa ra khỏi mật thất, tiếng của Ngải Mễ Lệ đột nhiên khê vang lên.

- A. Nữ nhân xinh đẹp. Chúng ta lại gặp nhau! - Sau khi đi lên, Cát Nhĩ Bá Đặc trông thấy Ngải Mễ Lệ liền chào hỏi trêu chọc, lập tức rước lấy ngay một cái nhìn khinh khỉnh của nàng.

- Như thế nào rồi? - Hàn Thạc thu được toàn bộ trí nhớ của Sở Thương Lan thì vô cùng tự tin về tương lai. Hàn Thạc tin tưởng chỉ cần bản thân mình cố gắng, đến khi cảnh giới ma công nâng cao thêm một tầng nữa thì nhất định có thể đạt đến thực lực khiến cho mọi người phải ngưỡng mộ. Chính bởi vì như vậy nên đối với một chút khó khăn và trở ngại trước mắt, Hàn Thạc cũng không quá quan tâm, chỉ tùy tiện hỏi sơ qua Ngải Mễ Lệ.

- Phật La Lí Đạt tỉnh lại rồi. Già La dong binh đoàn vừa mới đưa tới tin tức là Phật La Lí Đạt vừa mới tỉnh thì lập tức triệu tập một hội nghị, định bắt chấp tất cả hạ thủ với chúng ta, để chúng ta biết mà cẩn thận đối phó. Còn nữa... Trong hai ngày này, Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt dường như đã có một chuyến đi đến Già La dong binh đoàn, đây là tin tức do chính chúng ta tìm được. Còn người của Già La dong binh đoàn không hề nói cho chúng ta biết. - Ngải Mễ Lệ nhanh chóng trả lời.

Gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hàn Thạc cau mày suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói:

- Binh đến tướng ngăn, nước đến đất cản. Nếu Phật La Lí Đạt dám đến chịu chết, ta sẽ khiến cho hần đến không được, chạy không xong. Còn về chuyện Ai Đức Ôn, nàng tạm thời không nên xen vào. Ta nghĩ cho dù có ngóc đến đâu thì vào lúc này Lao Lô Tháp cũng sẽ không làm chúng ta khó xử. Trước mắt chúng ta cũng là quân bài cho hần lợi dụng. Nếu hần muốn đối phó chúng ta thì nhất định phải lựa chọn thời điểm sau khi Phật La Lí Đạt chết thì mới hạ thủ.

- Theo ta phỏng đoán, Ai Đức Ôn tìm Già La dong binh đoàn có lẽ để tìm kiếm một ít tin tức về Phật La Lí Đạt. Nhưng Lao Lô Tháp nhất định sẽ không đồng ý lựa chọn hợp tác với Ai Đức Ôn đồng thời đối phó chúng ta. Nàng không nên để ý quá mức đến chuyện này. Việc trước mắt chúng ta phải làm chính là làm thế nào phòng ngự cho tốt căn cứ hiện thời.

Hàn Thạc nói một tràng khiến cho Ngải Mễ Lệ bất giác sững sốt một lúc. Sau đó, Ngải Mễ Lệ mới phát hiện Hàn Thạc từ đầu tới cuối trên mặt đều mang vẻ điềm đạm, như là đối với bất cứ mối nguy hiểm nào cũng không để ở trong lòng. Cặp mắt lại càng bộc lộ vẻ thâm thúy thần bí, khí chất cả người cũng biến hóa tràn ngập một cảm giác tả không được, nói không ra.

- Làm sao thế? Tại sao lại nhìn ta kỳ quái như vậy? - Hàn Thạc thấy đôi mắt xinh đẹp của Ngải Mễ Lệ nhìn mình không chớp mắt thì vuốt mũi, phì cười và lên tiếng hỏi.

- Bố Lai Ân! Hai ngày qua có phải là đã xảy ra cái gì đó trên người chàng không? Tại sao ta lại có cảm giác chàng khác hần so với trước kia thế? - Ngải Mễ Lệ cũng không hề giấu diếm ý nghĩ trong lòng, hỏi thẳng luôn.

- Đúng vậy, chủ nhân đích thực đã trở nên có chút không giống mọi khi. Ta cũng phát hiện ra như thế. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, lúc này cũng không nhịn được oang oang nói xen vào, mắt không ngừng dò xét trên người Hàn Thạc tựa hồ muốn tìm ra chỗ khác biệt.

- Ha ha. Không có gì! Chỉ là này hai ngày nay thu được một khối lượng trí nhớ rất lớn, nó giúp ta hiểu được rất nhiều chuyện. - Hàn Thạc nở nụ cười thần bí, giải thích cho Ngải Mễ Lệ.

Cho tới bây giờ, Ngải Mễ Lệ có lẽ vẫn nghĩ Hàn Thạc vô cùng thần bí, những sự việc phát sinh liên quan đến hắn đều có vẻ thần kỳ, không hợp với lẽ thường. Tiểu Khô Lâu không sợ ma pháp Hắc Ám hệ, không cần nhờ đến ma pháp hay dấu khí nhưng vẫn có thể bay lượn trên khắp cửu thiên, vũ khí thần kỳ bay lượn theo tâm ý... tất cả những điều này thì đúng là nàng cũng không thể giải thích được.

- Quên đi! Chàng có giải thích thì thiếp cũng không hiểu được. Chỉ cần biết chàng không có vấn đề gì là tốt rồi. - Ngải Mễ Lệ lắc lắc đầu, thôi không hỏi nữa. Sau đó đột nhiên nhớ đến những lời nói cuối cùng của Hàn Thạc, nàng lại hỏi thêm:

- Phải rồi! Chàng nói phải phòng ngự căn cứ hiện thời của chúng ta, vậy sẽ phòng ngự như thế nào đây?

Trên mặt vẫn nở nụ cười thần bí, Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi bật ra hai từ mà Ngải Mễ Lệ hoàn toàn xa lạ:

- Bày trận.

207. Chương 207:bách Quỷ Loạn Vũ

Bí pháp sử dụng một số tài liệu đặc thù, chiếu theo quy luật huyền bí về thiên địa không gian để bố trí trận pháp đoạt thiên địa tạo hóa là điều mà các tu ma cao thủ đều nắm vững.

Sau khi tiêu hóa xong toàn bộ trí nhớ của Sở Thương Lan, Hàn Thạc không còn là kẻ bị động chỉ biết bó tay chờ chết nữa. Cho dù tu vi hiện thời không đủ nhưng nếu lợi dụng một vài ma trận thì Hàn Thạc vẫn có thể nắm được thế chủ động.

Dùng phương pháp tiên trảm hậu tấu, Hàn Thạc lập tức chiếm lấy cái cửa hàng ở nơi Thủy tuyết chi địa kia. Khi Cấp Lí Tư tới thì Hàn Thạc vin vào cố phải đối phó Phật La Lí Đạt nói một thôi một hồi để lấp liếm đi.

Trong Nhật Diệu cốc, Già La dong binh đoàn cai quản hết mọi việc nên chỉ cần là ở trong Nhật Diệu cốc thì bọn họ cũng chẳng sợ Hàn Thạc dám gỡ bất cứ trò gian trá nào. Theo ước định, chỉ cần bọn Hàn Thạc giết chết Phật La Lí Đạt thì cửa hàng này sẽ được giao miễn phí cho hắn. Giờ đây, Hàn Thạc sử dụng cũng chỉ là nhận lấy sớm hơn một chút mà thôi.

Cửa hàng không giống như đồ vật khác. Nếu là vật phẩm bình thường có thể mang theo người thì Cấp Lí Tư có lẽ sẽ không cấp cho Hàn Thạc sớm như vậy bởi vì lo ngại Hàn Thạc lấy vật phẩm mang đi mất. Nhưng cửa hàng thì lại không có cách nào di dời đi được nên Cấp Lí Tư không hề sợ Hàn Thạc mang cửa hàng đi đâu cả. Huống chi địa khế (giấy tờ mua bán đất) vẫn đang còn trong tay mình. Cho nên sau khi nghe Hàn Thạc giải thích một hồi thì Cấp Lí Tư cũng không nói gì thêm, xem như ngầm đồng ý với cách làm của Hàn Thạc.

Gian cửa hàng theo truyền thuyết bị Tà Thần nguyên rửa này còn muốn lớn hơn một chút so với tưởng tượng của Hàn Thạc. Nó chiếm diện tích hơn bốn trăm thước vuông, ngoài một cái sân rộng tám mươi thước, còn có rất nhiều phòng lớn nhỏ khác nhau, lại còn có cả giường, bàn và các loại đồ gia dụng cần thiết khác. Chính vì nơi này là một chỗ bất tường cho nên sau khi chủ sở hữu chết đi thì bất cứ vật phẩm gì nằm ở bên trong đều bị coi là vật mang điềm gở. Không một ai muốn lấy đi những thứ đồ đạc ở trong cửa hàng này, họ sợ rước lấy phiền toái cho bản thân mình. Ngoại trừ thiếu một vài cái chăn bông và nhu yếu phẩm dùng hàng ngày do trong thời gian dài không có ai ở đây và mấy căn phòng phủ đầy bụi bặm thì cả cửa hàng cũng chẳng thiếu đồ vật gì.

Lúc trước, khi đàm luận về việc thành lập dong binh đoàn, Hàn Thạc đã một lần giải thích tất cả mọi điều kỳ dị liên quan đến gian cửa hàng này. Mấy người Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích mặc dù chỉ hiểu lờ mờ về những điều giải thích của Hàn Thạc nhưng cũng biết rằng hắn đã thanh trừ tất cả những nguy hiểm ở bên trong cửa hàng đi rồi. Xuất phát từ sự tín nhiệm vô điều kiện đối với hắn nên mặc dù hai nàng vẫn có điểm không thoải mái đối với nơi này nhưng cũng vẫn để Hàn Thạc ở đây.

Đã quyết định phải bày trận thì những chuẩn bị ban đầu tất nhiên thích hợp nhất phải do Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích ra mặt. Hàn Thạc đưa ra một danh sách những vật âm hàn là tài liệu cơ bản cần thiết nhất giao cho hai nàng phụ trách thu thập.

Bởi vì lo lắng đến an nguy của hai nàng, Hàn Thạc lệnh cho Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đi cùng. Có một Hắc long với sức chiến đấu phi phàm như vậy thì hai nàng - một người là Ma đạo sư, một người là Kiếm sư - nếu như có gặp phải Ai Đức Ôn thì phỏng chừng cũng không bị thua thiệt nhiều lắm.

Sau khi tất cả mọi người đã được điều đi, Hàn Thạc ngâm xướng Vong Linh ma pháp, triệu hồi ra hơn mười Khô lâu chiến sỹ. Sau đó, hắn ra lệnh cho mười Khô lâu chiến sỹ kẻ cầm chổi, người bưng chậu bắt đầu dọn dẹp vệ sinh từng gian phòng một.

Tu La Huyền Hồn Trận là một loại mê trận, khiến cho người ta lâm vào ảo cảnh. Trận này phải lấy bách quỷ tử khí làm phụ trợ, lấy thi cốt âm hàn ngưng tụ thành sáu cây Tu La cột trụ, sau đó lại dùng Xử nữ âm huyết làm bút mực khắc hoạ lên sáu cây Tu La cột trụ những phù chú của Ma Môn và dùng thêm một khối Phù Vân thạch đã thu nạp năm giọt bốn mệnh tinh huyết của người lập trận làm trận nhãn.

Trận này khi đã hoàn thành nếu địch nhân không hiểu trận pháp đi vào bên trong sẽ lập tức bị bách quỷ tử khí xâm nhập. Toàn thân hồn vía hỗn loạn sinh ra ảo giác như thể phát hiện một người khác ở bên trong trận pháp đang bất chấp tất cả muốn giết chết mình. Nỗi sợ hãi sẽ làm kẻ đó trong nháy mắt lâm vào cuồng loạn, dù tâm trí có kiên định đến mức nào nhưng muốn chiến thắng bản thân thì cũng cực kỳ khó khăn.

Giếng nước ở trung tâm chỗ thủy tuyết chi địa đã được Hàn Thạc cải tạo một chút, lợi dụng toàn bộ giếng nước làm trận nhãn. Hơn nữa, mấy ngày gần đây hắn cũng thu thập được tài liệu luyện chế Thủy giáp thi. Hắn còn lập thành một cái “Thủy quỷ phụ thể ma trận” nho nhỏ, đưa vào bên trong mỗi Oán linh thể một loại thủy mẫu, để ở bên trong giếng nước dùng bí pháp kích thích cho hóa thành Thủy quỷ. Bất cứ người nào tiếp cận giếng nước đều có thể bị Thủy quỷ chiếm lấy thân thể rồi kéo người đó rơi vào bên trong giếng nước.

Trong khi đang bố trí hai trận pháp này, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy bản thân quả nhiên có khả năng tiên đoán. Ma công của Sở Thương Lan cùng với Vong Linh ma pháp của thế giới này một khi phối hợp sử dụng thì đích xác là có tác dụng kỳ diệu vượt quá mức tưởng tượng.

Với Tu La Huyền Hồn Trận, bách quỷ cần thiết có thể dùng Oán linh thay thế được. Thi cốt âm hàn thì có thể dùng thân thể bình thường của Khô lâu chiến sỹ thay thế. Trong “Thủy quỷ phụ thể ma trận” thì Thủy quỷ cũng là do Oán linh được kích thích hóa thành. Nếu không phải Hàn Thạc tu luyện Vong Linh ma pháp, muốn lấy được những tài liệu này thì hắn phải tự mình đi đến một vài khu mộ địa mà thu thập dần dần.

Song với thân phận Vong Linh ma pháp sư, Hàn Thạc chỉ cần dùng vài ma pháp chú ngữ là có thể kiểm soát được tất cả các loại tài liệu. Tiết kiệm cho hắn biết bao nhiêu công sức.

Sau một ngày vội vàng bận rộn, đến đêm tối khi ba người Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Cát Nhĩ Bá Đặc quay về đến cửa hàng thì không khỏi bị những thứ trong cửa hàng làm cho hết sức kinh ngạc.

Chỉ thấy sáu cây cột trụ làm từ bạch cốt được cắm riêng biệt ở sáu góc bên trong sân. Vô số luồng khí tức âm hàn từ bên trong sân phát ra, trong không trung có hàng loạt Oán linh giương nanh múa vuốt bay lượn, cảm giác tà ác âm trầm tràn ngập khắp bốn phương tám hướng.

Cái giếng nước ở khu trung tâm có mấy cái bóng trắng xoá chập chờn bay lơ lửng ở trên không, vặn vẹo thành những khuôn mặt dữ tợn đáng sợ. Lại còn có một khối đá màu đỏ như máu ở trong một cái máng nước bên cạnh giếng làm cho những Oán linh đang lượn lơ trong không trung khi bay qua chỗ tảng đá thì thân thể cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Hàn Thạc khoanh chân ngồi ở phía trước tảng đá, từ bên trong lòng bàn tay hắn phát ra những đạo quang hoa màu đen. Hai lòng bàn tay biến thành màu đen như mực, một luồng quang mang dày đặc bay vòng quanh thân thể hắn càng làm nổi bật lên vẻ tà dị vô cùng.

Cửa chính của mấy gian phòng nằm chung quanh sân đều được mở toang, mấy gian phòng vốn bị bụi bặm phủ kín không ngờ đều được dọn dẹp sạch bóng. Bên trong, ánh đèn sáng tỏa mang lại một cảm giác ấm áp. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, khí tức âm hàn tà ác lớn vốn bên trong sân không chờ thêm một giây phút nào nữa mà tràn vào bên trong các căn phòng.

- Ôi, trời ơi! Người làm những gì vậy? - Ngải Mễ Lệ thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể mềm mại đung đưa tại chỗ, cặp mắt đầy tò mò định đưa tay sờ mó vào Tu La thạch trụ do bạch cốt ngưng kết thành.

- Không được cử động. - Hàn Thạc đột nhiên mở to mắt, quay về phía Ngải Mễ Lệ quát nhẹ một tiếng.

Ngọc thủ của Ngải Mễ Lệ sắp sờ vào cây Tu La thạch trụ, liền giật mạnh về như thể bị làm cho hoảng sợ. Hai người Phỉ Bích và Cát Nhĩ Bá Đặc cho tới bây giờ đầu óc vẫn còn trì trệ. Dù thế nào họ cũng không nghĩ ra tại sao nơi này mới lọt vào tay Hàn Thạc mới chưa được một ngày mà không ngờ lại đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất như vậy.

Bên trong sân tràn ngập khí tức tà ác cổ quái làm bọn họ thấy khó chịu. Bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa hề gặp những đồ vật kỳ quái cùng với cách bố trí như thế này, cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì, trong đầu tất cả đều tràn ngập sự nghi vấn.

Hàn Thạc mỉm cười, từ tư thế ngồi xếp bằng đứng thẳng lên, trích một giọt máu tươi từ tay phải nhỏ vào tảng đá ở trước mặt. Sau khi giọt máu tươi chạm vào tảng đá thì âm phong càng nổi lên dữ dội. Oán linh gào rít bay lượn, một luồng tử khí âm hàn vô cùng nồng nặc xông lên làm cho mọi người bất giác cảm thấy kinh tâm.

- Các người có mua được những thứ đó hay không? - Hàn Thạc mỉm cười lên tiếng dò hỏi.

- Người hỏi hần đi. Những thứ trọng yếu nhất đều do hần thu thập được. - Phỉ Bích đỏ bừng khuôn mặt, chỉ vào Cát Nhĩ Bá Đặc đáp.

- Chủ nhân của Tà ác! Tại sao người lại nghĩ đến việc thu thập Xử nữ âm huyết? Người thật sự là quá vô sỉ, quá xấu xa. - Cát Nhĩ Bá Đặc kêu oang oang loạn lên, vẻ mặt khinh thường nhìn Hàn Thạc, nhưng tràn đầy nét hưng phấn.

- Bớt nói nhảm đi. Còn không đưa những thứ đó ra? - Hàn Thạc trừng mắt, tức giận nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc nói.

- Hắc hắc, có liền có liền. Chỉ cần có kim tệ thì không có thứ gì mà không có được. Ta chỉ tiêu tốn có năm mươi kim tệ, đi một vòng bên trong một vài ngõ nhỏ của Nhật Diệu cốc thì đã mua được từ trong tay chủ nhân nơi đó những thứ mà người cần đến. - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nói vừa lấy ra một cái bình to bằng khoảng lòng bàn tay đưa cho Hàn Thạc.

Hai người Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích vừa thấy hần lấy ra cái bình chứa đựng Xử nữ âm huyết đều hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi về phía gian phòng ở chung quanh sân.

- Hừ, ta có làm gì đâu. Cũng không phải ta nguyện ý làm như vậy mà đều do chủ nhân phân phó đấy chứ. Các người nghĩ rằng ta nguyện ý sao? Đám xú nữ nhân ở bên trong ngõ nhỏ đó, ai cũng nhìn ta giống như là một tên đại biến thái có sở thích đặc biệt. Nếu không xuất ra kim tệ, có lẽ lúc trước ta đã bị những người đó nhổ nước miếng dìm chết rồi. - Trông thấy Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cực kỳ khinh bỉ mình, Cát Nhĩ Bá Đặc không nhịn được hét lên.

Ở một vài chỗ bên trong Nhật Diệu cốc, có những vị khách giàu có, thích được xử nữ hầu hạ. Cho nên chủ nhân nơi đó phải tiêu tốn một lượng tiền lớn, mua về một số nữ nô còn là xử nữ để chiều lòng khách. Chính vì Hàn Thạc biết việc này nên mới để cho Cát Nhĩ Bá Đặc đi làm chuyện này.

Hàn Thạc mặc dù da mặt cũng đủ dày, tuy nhiên nếu để cho hần đi gặp người ngoài mua sắm loại đồ vật này thì đích thực là có chút mất thể diện.

- Tốt lắm, tốt lắm! Muốn làm gì thì đi làm đi, không được làm phiền ta. - Hàn Thạc thật ra hiểu rất rõ sự ủy khuất của Cát Nhĩ Bá Đặc, nhưng không hề an ủi hần lấy một lời.

Trước khi bọn họ trở về, Hàn Thạc đã sử dụng Lục Ma Phong khắc họa những đồ án rườm rà lên trên bề mặt sáu cây Tu La cột trụ do thi cốt âm hàn ngưng kết thành. Hàn Thạc móc một thùng linh thủy từ nơi thủy tuyệt chỉ địa từ bên trong giếng nước, rồi đem chiếc bình chứa đầy xử nữ âm huyết đổ vào đó mà pha loãng ra.

Dùng một cái muôi làm từ gỗ cây đào khuấy một lúc, Hàn Thạc xách thùng nước tung người, nhảy lên cây Tu La thạch trụ đầu tiên, đổ chất lỏng xuống dưới.

Thấy Hàn Thạc bắt đầu làm việc, Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích vừa tiến vào trong phòng lại quay ra, hai cặp mắt tràn ngập sự tò mò nhìn những động tác của hắn.

Chất lỏng màu nâu đỏ theo đồ án Hàn Thạc khắc hoạ từ trước chảy xuống. Chất lỏng này không hề chảy đi đâu mất một giọt mà bị hấp thụ toàn bộ vào những nét khắc ở bên trong thạch trụ.

Sau khi cả sáu cây thạch trụ theo thứ tự được làm xong, Hàn Thạc tiện tay ném chiếc thùng không sang một bên, sau đó phi thân đến chỗ tảng đá màu đỏ ở bên cạnh giếng nước, đánh ra một đạo pháp quyết điều khiển ma trận. Từ bên trong lòng bàn tay của hắn tỏa ra quang mang màu đen nhập vào trung tâm tảng đá màu đỏ như máu. Đột nhiên, sáu cây thạch trụ tỏa ra những tia sáng màu nâu đỏ, đồ án khắc hoạ bên trên bề mặt của Tu La trụ hiện lên đủ kiểu mặt quỷ dữ tợn. Một trăm oán linh vốn đang bay múa lượn lờ trong sân như là chim yến về tổ, vèo vèo nhập vào bên trong những mặt quỷ dữ tợn khắc hoạ ở bên trên bề mặt những cây thạch trụ.

Oán linh vốn chỉ là trạng thái hư vô, vừa rơi vào trong Tu la thạch trụ thì giống như là bắt đầu dung hợp với những cái mặt quỷ. Bọn chúng như là có thân thể, vẫy vùng giương nanh múa vuốt ở trên mặt thạch trụ, há hoác ra cái miệng như bồn máu đầy răng nanh, gào rú lên những tiếng thê lương tuyệt vọng. Những tiếng rú làm vang động bầu trời đêm khiến cho những người khác nghe thấy lạnh xương sống da gà, rùng mình kinh hãi.

Bất hảo! Hàn Thạc chấn động. Không ngờ sau khi trận pháp thành hình còn có cả tiếng quỷ khóc sói gào kêu to kinh khủng. Hắn nhanh chóng đánh ra một đạo pháp quyết vào bên trong Phù Vân thạch đã thu nạp năm giọt bồn máu huyết của chính bản thân mình.

Trong nháy mắt, oán linh đã có thân thể bỗng nhiên bị hút vào bên trong Tu La thạch trụ, làm cho cây thạch trụ với bách quỷ loạn vũ đột ngột khôi phục lại vẻ bình thường. Oán linh trong thạch trụ như bị đông cứng lại bên trong mặt quỷ dữ tợn, không còn một khí tức nào nữa.

- Đưa toàn bộ tài liệu còn lại cho ta. Trận pháp đã xong. Từ nay về sau cho dù cái lão quái vật Ai Đức Ôn kia tới, ta cũng phải cho hắn nếm chịu khổ sở. - Hàn Thạc điên cuồng cười ha hả rồi nói với Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ.

Hai nàng nhìn thấy tình hình bây giờ đều lộ vẻ kinh hãi, nghe thấy Hàn Thạc nói như vậy thì rối loạn đầu óc mà nhất nhất đưa những vật thể âm hàn tà ác mà hắn đã phân phó thu mua. Sau khi toàn bộ tài liệu tới tay, trong ánh mắt vô cùng nghi hoặc của ba người, thân hình Hàn Thạc bắt đầu bay xuyên qua lại rất nhanh ở giữa sân. Vào lúc này, ba người mới phát hiện trên mặt sân có rất nhiều đường rãnh lớn nhỏ khác nhau. Những đường rãnh này chia cắt mặt đất thành những khoảnh vuông vắn, thuận tiện cho Hàn Thạc có thể đi dọc đi ngang khắp nơi. Sau khi xử lý xong mọi chuyện, thân hình Hàn Thạc từ trong mặt sân lui trở về. Đến khi đứng ở bên cạnh Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc gọi Cát Nhĩ Bá Đặc đến bên cạnh.

Tâm niệm vừa động, một đạo quang mang màu đỏ như máu từ bên trong sân phóng vút lên cao. Trong lúc nhất thời, bên trong sân nổi lên hàng loạt luồng âm phong, bách quỷ cuồng vũ trên mặt sáu cây thạch trụ. Một cảm giác âm hàn, tà ác cực độ thoáng chốc tràn ngập trái tim ba người Phỉ Bích.

Ba người trong lòng hiểu rằng một cái sân vốn vô cùng đơn giản đã bị Hàn Thạc biến thành một nơi tuyệt địa hung hiểm lấy mạng người!

- Chỉ cần bố trí một cái kết giới cách âm ở chung quanh, như vậy thì có thể nói là chẳng có khiếm khuyết gì nữa. - Quay đầu liếc nhìn Ngải Mễ Lệ một cái, Hàn Thạc mang theo nụ cười thần bí trên mặt nói với cả ba người.

- Việc này hãy giao cho ta đi. - Ngải Mễ Lệ ngầm hiểu, phóng xuất ra một ma pháp Hắc Ám hệ. Một luồng ma pháp ba động đột nhiên xuất hiện tại khoảng trời bên trên sân, như là một cái chụp vô sắc vô hình bao phủ lấy toàn bộ khoảng không bên trên sân.

- Có chuyện gì thế? Có phải là Tà Thần trở chú lại phát tác? - Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng hét của Cáp Lí Tư. Một loạt tiếng lóc cóc nổi tiếp vọng đến, bọn người Cáp Lí Tư của Già La dong binh đoàn cười chiến mã xuất hiện ở trước cửa hàng, Cáp Lí Tư xuống ngựa gõ cửa thét gọi

Bởi vì có Phù Vân thạch làm trận nhãn, trên đó có năm giọt bồn mạng máu huyết của Hàn Thạc, cho nên tại phạm vi này, chỉ cần hần động tâm niệm là có thể lợi dụng Phù Vân thạch điều khiển toàn bộ trận pháp.

Vừa nghe được tiếng gào của Cáp Lí Tư từ bên ngoài truyền đến, Hàn Thạc lập tức thay đổi trận pháp một chút, xóa hết toàn bộ mọi điều dị thường, khôi phục nguyên trạng bên trong sân. Ngoại trừ sáu Tu La cây cột trụ ra thì cũng không có một điểm thay đổi nào khác cả.

- Không có gì đâu. Cáp Lí Tư tiên sinh tới có phải là có tin tức gì để nói cho chúng ta biết ư? - Hàn Thạc mở cánh cửa cửa hàng, mặc kệ Cáp Lí Tư tiến vào, cười toe toét bình tĩnh trả lời.

Sau khi Cáp Lí Tư tiến vào, đôi mắt lợi hại nhìn khắp chung quanh, rồi nghi hoặc hỏi Hàn Thạc:

- Tại sao đột nhiên có tới sáu cây thạch trụ hình dáng kỳ quái thế này?

- À, chúng ta định ở lại nơi này lâu dài. Bởi vì thiếu đồ phơi quần áo nên chuẩn bị sáu cây thạch trụ để làm chỗ mắc dây. Sao Cáp Lí Tư tiên sinh lại có thời gian nhàn rỗi đến đây?

- Vừa rồi, ở đây phát ra quang mang sáng rực đỏ như máu, người ở một số cửa hàng chung quanh còn nghe được bên trong truyền ra tiếng thét gào kinh khủng. Bọn họ nói nghe thấy thì rung mình kinh hãi nên muốn chúng ta tới xem tình hình thế nào. Ta cũng là lo lắng các người gặp chuyện gì đó cho nên mới tới đây xem.

Hàn Thạc khẽ cười ha ha mấy tiếng, nói giỡn:

- Đó là do những người đó ít khi gặp quái sự thôi mà. Vừa rồi chỉ là chúng ta thí luyện ma pháp.

- Có mấy người chúng ta ở đây thì dù cho trở chú ửng nghiệm cũng không phải lo ngại. Cứ yên tâm đi! À, cái tên đại biến thái thu thập xử nữ âm huyết này cũng là bằng hữu của người sao? - Cáp Lí Tư gật đầu không nói thêm gì, trong khi đang định rời khỏi chỗ này thì đột nhiên trông thấy Cát Nhĩ Bá Đặc, không nhận được mở miệng hỏi Hàn Thạc.

- À..... Coi như vậy đi. - Hàn Thạc hơi xấu hổ, quay đầu lại trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc, ra hiệu cho hần im miệng, sau đó giải thích với Cáp Lí Tư.

- Tại sao các người lại có loại bằng hữu này? Hần thật sự khiến cho người khác kinh tởm. - Cáp Lí Tư cực kỳ khinh thường liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái rồi không còn muốn ở lại nơi này nữa, dẫn thủ hạ bỏ đi vội vã như tránh tà vậy.

- Khốn kiếp! Tất cả đều là do chủ nhân phân phó. Hần là cái thá gì mà còn xen cả vào chuyện ta đánh rắm nữa chứ? - Sau khi Cáp Lí Tư bỏ đi, Cát Nhĩ Bá Đặc rốt cục không chịu thêm được nữa, tức sùi bọt mép chửi văng lên.

208. Chương 208:tử Ma Nhãn

Cửa hàng sau khi được Hàn Thạc ra tay bố trí lại, thật sự đã biến thành một nơi cực kì hung hiểm. Nếu không được sự chỉ dẫn của hần, bất luận người nào cố ý muốn tiến vào đều sẽ bị ma trận công kích. Chỉ cần người đó tâm trí không đủ kiên định, sẽ dẫn đến thần trí rối loạn mà tự tìm đến tử lộ

Cùng ngày hôm đó, cả bọn Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cùng Cát Nhĩ Bá Đặc, toàn bộ đều đã quay trở về nghỉ ngơi. Nhìn thấy cái sân quỷ dị, ba người thấp thỏm cả đêm, sợ trong lúc mình ngủ say sẽ gặp phải bất trắc.

Một đêm bình an vô sự trôi qua, đến giữa trưa ngày thứ hai Đặc Lan Khắc Tư sau vài ngày rời đi đã quay trở lại.

Khi Đặc Lan Khắc Tư vừa tiến vào cốc, Cáp Lí Tư của Già La dong binh đoàn đã thông báo cho họ đám người Hàn Thạc không thể ngờ rằng đã chuyển đến cái cửa hàng bị nguyên rửa đó.

Đợi đến khi Đặc Lan Khắc Tư bước vào cửa hàng, phát hiện bên trong khuôn viên đột nhiên có thêm sáu cái cột đá âm u tịch mịch. Hần rốt cuộc không kiểm chế được vẻ kinh ngạc, không biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

- Ta vừa tới thì nghe được Cáp Lí Tư kể lại, tối hôm qua nơi này xuất hiện dị tượng, các người không gặp phải chuyện gì đó chứ? - Vừa đi vào phòng khách của cửa hàng rồi ngồi xuống Đặc Lan Khắc Tư liền hỏi.

Hàn Thạc mỉm cười giải thích :

- Quả thật là cũng gặp phải một chút chuyện nhỏ. Nhưng mà cũng không phải là Tà Thần nguyên rửa gì gì đó, mà là do bản thân ta động tay động chân mà ra thôi, người không cần phải lo lắng chuyện gì cả. Nơi này còn có một gian phòng trống để giành cho người đó!

- Quên đi, ta còn muốn ở một nơi an toàn! Mấy năm trước ta ở Nhật Diệu Cốc đã chứng kiến qua rất nhiều chủ nhân của cửa hàng này vô duyên vô cớ đột nhiên bạo tử thân vong. Mặc dù người nói đã đem mọi nguy hiểm giải trừ đi rồi, nhưng ta còn có chút không an tâm! - Đặc Lan Khắc Tư rõ ràng trong lòng bị ma ám, lúc này khoát tay cười khổ nói

- Tiểu tử này là ai, thật không ngờ lại dám không tin tưởng chủ nhân của ta! - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc bị người ta coi là một tên sắc lang biến thái, trong lòng đúng là rất khó chịu, vừa nghe Đặc Lan Khắc Tư sợ bóng sợ gió nhện không được há mồm quát

- Người là ai? - Đặc Lan Khắc Tư sững sốt, đột nhiên nhìn sang Cát Nhĩ Bá Đặc hỏi.

Từ lúc tiến vào đây, Hạt Vĩ Sư mà Đặc Lan Khắc Tư vẫn cười trên mình đã có biểu hiện khác lạ. Nó vốn là một con Hạt Vĩ Sư không sợ trời không sợ đất, nhưng đối với Cát Nhĩ Bá Đặc lại có chút e dè, cố gắng tránh xa tiểu hắc long.

Hạt Vĩ Sư là ma thú có linh trí. Đối diện với một siêu cấp ma thú như Hắc long tự nhiên có thể cảm ứng được một cỗ khí tức cường đại. Cho dù Cát Nhĩ Bá Đặc có hoá thành hình người, Hạt Vĩ Sư vẫn như trước không dám dễ dàng lại gần Cát Nhĩ Bá Đặc, đây là một loại sợ hãi do sự chênh lệch về cấp độ.

Là chủ nhân của Hạt Vĩ Sư, Đặc Lan Khắc Tư dĩ nhiên đã sớm tới ở chung với nó mấy năm rồi, đối với tính nết của nó cũng hiểu rất rõ. Bởi vậy thấy biểu hiện khác thường của Hạt Vĩ Sư, ngay từ đầu hắn đã chú ý tới Cát Nhĩ Bá Đặc, bây giờ rốt cuộc cũng nhận không được phải dò hỏi.

- Ta thuộc về bộ tộc Hắc long vĩ đại, là vương giả kiệt xuất nhất trong tương lai của bộ tộc, Cát Nhĩ Bá Đặc! - Cát Nhĩ Bá Đặc ưỡn ngực, vẻ mặt cao ngạo, giọng như chuông ngân quát lớn.

- Cũng giống như Hạt Vĩ Sư của người. Hắn là ma sủng của ta, một tên tiểu hắc long dám tiện háo sắc! - Hàn Thạc phì cười, liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái rồi hướng Đặc Lan Khắc Tư giải thích

Vừa nghe thấy Cát Nhĩ Bá Đặc không ngờ rằng lại là một con hắc long, Đặc Lan Khắc Tư lộ vẻ khiếp sợ, sau đó nhận không được cảm khái một câu:

- Thật sự là của người ư, ta tưởng rằng thuần phục được một con Hạt Vĩ Sư đã là một chuyện cực kì đáng tự hào. Không thể ngờ người lại có thể có một con Hắc Long, xem ra người quả nhiên so với ta mạnh hơn một chút!

- Đừng để ý đến chuyện của ta! Chỉ là nhân tiện có được nhờ một lần may mắn, tên Hắc long này tự mình mất dạy muốn quần lấy ta thôi! - Hàn Thạc nhún vai, rất khiêm nhường nói, sau đó dừng lại một chút, rồi đổi giọng, hỏi Đặc Lan Khắc Tư :

- Được rồi! Người lúc trước rời cốc có gặp phải nguy hiểm gì không, mọi chuyện là thế nào vậy?

Thấy Hàn Thạc nói đến chuyện chính sự, khuôn mặt Đặc Lan Khắc Tư nghiêm lại, trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, địa hình của Nhật Diệu Cốc ta còn nắm vững hơn so với Lao Lôi Thập và Phạt La Lí Đạt. Người bình thường muốn trong phạm vi Nhật Diệu cốc đã thương ta, về căn bản sẽ không phải dễ dàng đâu.

- Ta đi gặp lại một số bằng hữu ngày xưa, đối với việc thành lập dong binh đoàn, bọn họ tỏ ra cực kì hứng thú. Ta đã bố trí người đi tới dong binh hành hội để xin bản hiệu Hồn Diệt rồi! Có lẽ sẽ không bao lâu nữa chúng ta có thể chính thức có được bản hiệu của mình!

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Vậy thì tốt lắm, bây giờ nơi này sẽ là căn cứ của chúng ta. Với năng lực của Phạt La Lí Đạt nhất định sẽ tra ra được vị trí hiện nay. Chúng ta cũng không nên gấp gáp, chỉ cần chờ hắn tới công kích chúng ta là ổn!

Có ma trận bảo vệ, Hàn Thạc vừa hay muốn đem người của Phật La Lí Đạt là đối tượng để tập luyện. Xem thử cái ma trận này có thần kỳ như lời mà trí nhớ của Sở Thương Lan ghi lại không.

Có điều ngoài ý muốn, đã hai ngày trôi qua, bất luận là người của Phật La Lí Đạt hay là Ai Đức Ôn đều không hề tới làm phiền hấn. Nhóm người Hàn Thạc, hai ngày nay đều chờ ở nơi này. Chỉ có lúc ban ngày là còn có chút thời gian bận rộn dạo chơi trên đường.

Tài liệu luyện chế Mộc Giáp Thi, rốt cuộc toàn bộ đã thu gom đầy đủ. Phỉ Bích đã lợi dụng thời gian mấy ngày nay, cùng mấy gã thương nhân bàn chút sinh ý, đem hai phần ba số châu báu thủy tinh mà Hàn Thạc giao cho để đổi ra được hơn bốn vạn kim tệ. Bốn vạn kim tệ này được Hàn Thạc tuyệt đối tín nhiệm giao phó vào tay Đặc Lan Khắc Tư, tùy ý hấn khéo léo lợi dụng bốn vạn kim tệ này kiến lập Hồn Diệt dong binh đoàn.

Ở căn phòng bên trong cửa cửa hàng, Hàn Thạc yên lặng tu luyện ma công ma pháp. Trong khoảng thời gian hai ngày, một bước cũng không rời cửa hàng.

Sau khi một trận chú ngữ trầm thấp vang lên, ánh mặt trời đang chiếu rọi xuống sân đột nhiên bị đám mây màu xanh đen che khuất. Cả khuôn viên chỉ trong nháy mắt đã chìm vào trong hắc ám.

Đám mây màu xanh đen tà dị này đã thay thế toàn bộ ánh sáng chói chang của mặt trời nhanh chóng lan tràn bao phủ. Chỉ trong chốc lát đã che kín cả khu nội viên, những oán linh bị phong ấn ở bên trong các cột đá, cảm ứng được khí tức mĩ diệu này, tựa hồ đều muốn rục rịch vọng động

Ma pháp Vong Linh Thiên Mạc này, có thể tạo thành tử khí lan tràn, hắc ám sinh vật nằm trong phạm vi bao phủ của Vong Linh Thiên Mạc có thể được đề thăng lực công kích lên rất lớn. Ngược lại, địch nhân một khi bị rơi vào bên trong phạm vi của Vong Linh Thiên Mạc, lực chiến đấu sẽ bị ma pháp này ảnh hưởng làm suy yếu đi.

Đến lúc này, Hàn Thạc đối với một số ma pháp chú ngữ cao cấp chẳng những toàn bộ đều đã nắm vững mà còn có thể vận dụng thành thạo. Với thực lực của hấn lúc này, nếu quay trở về Ma vũ học viện Ba Bử Luân, Hàn Thạc tự tin có thể nhẹ nhàng thông qua việc tiến cấp trở thành cao cấp ma pháp sư

Dựa theo ước định cùng Phạm Ny, chỉ cần Hàn Thạc tiến vào cấp bậc cao cấp ma pháp sư, có thể đủ điều kiện để cùng nàng kết giao. Vừa nghĩ đến việc có thể lấy được trái tim của Phạm Ny, Hàn Thạc đã cảm thấy vô cùng phấn khích. Mặc dù hấn bây giờ đã có được trái tim của cả hai mỹ nữ là Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích, nhưng mà cảm tình đối với Phạm Ny, thì cả hai nàng cũng đều không thể thay thế được. Điều này chỉ có thể nói là tình đầu khó phai mà thôi.

Việc tu luyện ma công, Hàn Thạc cũng chưa bao giờ dám ngừng nghỉ. Chỉ có điều đến giai đoạn ma anh này, phải từng chút từng chút bổ sung lực lượng linh hồn để dần dần cường đại lên, chỉ có thể từng bước khắc khổ tu luyện. Cũng không thể nào trong một khoảng thời gian ngắn có thể tìm cách đột phá. Cho nên Hàn Thạc vẫn đang chờ đợi một cơ hội, tìm được một ít linh hồn của vài tên cường giả để bồi bổ nuôi dưỡng ma anh của bản thân.

Vào lúc hoàng hôn hôm nay, đang trong lúc nhắm mắt tu luyện ma công, Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được Tiểu Khô Lâu đang kêu gọi. Thậm chí hấn còn cảm giác được một loại cảm giác lo lắng từ vị diện xa xôi truyền đến. Chính xác là Tiểu Khô Lâu đang kêu gọi không thôi, đang hoảng loạn, giãy dụa tìm cách chạy trốn nguy hiểm.

Từng có một lần kinh nghiệm, Hàn Thạc lập tức biết lúc này đây Tiểu Khô Lâu, nhất định đã gặp nguy hiểm. Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc dựa vào sự liên lạc giữa hai người, lập tức ngấm xương chú ngữ, cố gắng đem Tiểu Khô Lâu từ vị diện xa xôi, gọi về trước mặt mình .

Sau khi hoàn thành xong ma pháp chú ngữ, khoảng không trước mặt hấn đột nhiên như thể bị một ngọn đao sắc nhọn đâm phá. Một thân bạch cốt thanh khiết, bảy thanh cốt thứ đang kích động, giống như thiểm điện xé rách không khí lao tới.

Nó không đến một mình, bên trong không gian bị xé rách đột nhiên xuất hiện một cột ánh sáng chói lòa cao tầm năm sáu thước. Đó là thân ảnh của một kỵ sĩ cầm trong tay hai thanh trường kiếm bản to rất lớn.

Một cỗ hủ thi khí khổng lồ, từ mặt ngoài của cái bóng to lớn này truyền đến một luồng khí tức tử vong bài sơn đảo hải, khiến cho tâm thần của người khác phải kinh hãi.

Hắc ám sinh vật ở trong dị giới này, chịu sự thúc ước của không gian pháp tắc, vền vền chỉ có thể lộ ra một cái bóng thật lớn. Sau khi để cho Tiểu Khô Lâu bình tĩnh đứng ở trước mặt Hàn Thạc, không gian bị xé rách chợt khôi phục lại như lúc đầu, cỗ khí tức khổng lồ kia cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Tiểu Khô Lâu bình tĩnh đến không ngờ. Tay trái đang cầm cốt đao, tay phải cầm lấy cái bịt mắt kia giật ra. Con mắt trái sau khi mất đi cái bịt mắt chính là Tử ma nhãn được Tiểu Khô Lâu lấy ra từ bên trong pho tượng Đạt Đạt Lạp Ác Ma, hào quang màu tím lóng lánh không ngừng ba động, khiến Hàn Thạc nhìn đến đờ đẫn.

Đột nhiên, một luồng lực lượng khổng lồ thành linh từ Tử ma nhãn trong hốc mắt bên trái của Tiểu Khô Lâu bộc phát. Luồng lực lượng này chỉ trong nháy mắt trào ra ngoài, lấy Tử ma nhãn làm trung tâm, cố gắng xâm nhập vào thân thể của Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc, định chiếm cứ quyền khống chế thân thể của cả hai.

Tình huống này tương tự như lần ở bên trong Thánh địa của Sâm Lâm Cự Ma. Luồng lực lượng đến từ Tử ma nhãn này, hung hăng muốn tàn phá tất cả. Sau khi mở cái bịt mắt ra sẽ đột nhiên phát tác, dường như đây thực sự là một bộ phận thần thức mà Đạt Đạt Lạp Ác Ma đã lưu lại thật sự lưu lại ở bên trong ma vật này.

- Đeo cái bịt mắt vào, mau lên!!- Hàn Thạc cả người không ngừng run rẩy, cảm giác đau đớn đến muốn nứt ra. Tựa như bị mấy thanh đao sắt nhọn xuyên thủng vậy, trong đầu dao động kịch liệt, thành linh quá lớn..

Tiểu Khô Lâu cũng tương tự, té ngã ra mặt đất không ngừng lăn lộn. Sau khi nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc, cánh tay giong xương run lấy bảy rớt cục cũng đem cái bịt mắt đeo vào.

Thật thần kỳ!!! Luồng lực lượng xâm nhập vào thân thể hai người sau khi đeo cái bịt mắt vào lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng là khi Hàn Thạc vừa thở dài một hơi xong, vừa lúc nhìn sang Tiểu Khô Lâu, lại thấy con mắt trái của nó bắn ra tử quang. Cái bịt mắt vẫn được hắn dùng để che đậy Tử ma nhãn, thật không thể ngờ rằng lại bị liệt hỏa đốt cháy thành những đốm lân tinh. Trong chớp lát đã hoá thành cho bụi tiêu thất.

209. Chương 209: lực Lượng Thanh Lọc Linh Hồn.

Sau khi phong ấn bị đốt cháy, Tử ma nhãn lại một lần nữa tỏa ra tử sắc chói mắt.

Ngay lập tức, sự đau đớn vừa mới dịu xuống lại một lần nữa vò xé tâm can Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu. Nỗi thống khổ như xé da lóc thịt lại khiến cho cả hai không ngừng run rẩy.

Ở trong phòng, Hàn Thạc không nhìn được phải rên lên khe khẽ. Trước cửa, cái xương miệng trắng hếu của Tiểu Khô Lâu cũng va vào nhau kêu “lạch cạch”, một người một khô lâu cùng bị một lực lượng bí ẩn xâm nhập.

Đột nhiên, ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Ma Anh vốn nằm yên trong tiểu phúc chợt sinh ra một hấp lực, rồi trong nháy mắt trở thành một cái hấp động không đáy. Lấy Ma Anh làm trung tâm, thân thể Hàn Thạc tựa như trở thành một cái mạng nhện thật lớn. Tơ nhện chính là những luồng kinh mạch vững chắc trong cơ thể hắn.

Lực lượng thần bí xâm nhập cơ thể Hàn Thạc kia bị Ma Anh sinh ra hấp lực. Thông qua những kinh mạch như mạng nhện giống như những dòng chảy nhỏ chảy về biển rộng, nó tự động tập trung vào Ma Anh của hắn.

Theo sự đột biến của thân thể, nỗi đau đớn như xé da lóc thịt kia đột nhiên giảm đi đáng kể. Luồng lực lượng xâm nhập vào thân thể Hàn Thạc kia bị kinh mạch dẫn vào Ma anh, cũng giống như tinh thần lực của Cường Ni lần trước bị hấp thu, điên cuồng nuôi dưỡng Ma Anh phát triển.

Sau khi sự đau đớn trên thân thể dần dần bị khống chế, Hàn Thạc thấy Tiểu Khô Lâu vẫn lặn lội trên mặt đất như trước. Trong lòng máy động, hắn lặn mạnh đến bên cạnh nó, giơ tay trái ra, hướng lòng bàn tay vào hốc mắt trái của Tiểu Khô Lâu, là nơi đang chứa Tử ma nhãn, chủ động phát ra Hóa Ma quyết.

Cánh tay trái tức thì phát ra ma quang dày đặc. Từng luồng ánh sáng màu tím nhạt theo cánh tay chảy vào thân thể Hàn Thạc, rồi giống như lực lượng trong thân thể hắn, bị kinh mạch dẫn tới Ma Anh.

Đến lúc này, Hàn Thạc mới khẳng định được lực lượng do Tử ma nhãn phát ra này nhất định cũng là lực lượng linh hồn, xem chừng là có liên quan mật thiết đến người bảo hộ sâm lâm cự ma là ác ma Đạt Đạt Lạp. Nói không chừng chính là ác ma Đạt Đạt Lạp lưu lại vị diện này một chút linh hồn lực.

So với linh hồn lực của Cường Ni, linh hồn lực đến từ Tử ma nhãn khổng lồ hơn và cũng tinh khiết hơn rất nhiều. Trong đó tràn ngập khí tức cướp đoạt hung tợn nhưng lại không bị Ma Anh bài xích chút nào. Một khi đã tiến vào trong Ma Anh thì được luân chuyển một cách điên cuồng, lực lượng khổng lồ này từ từ bị thanh lọc biến đổi đi.

Nhìn vào bên trong Ma Anh, Hàn Thạc có thể thấy nó bây giờ tựa như một mặt trời đang chói sáng. Chỉ có điều quái dị là mặt trời này phát ra hắc sắc ma hỏa cháy rừng rực. Thân thể Hàn Thạc lúc này cũng theo đó phát ra ma quang sáng lóa. Từng luồng ma khí tà ác cuồng bạo hỗn loạn bay lượn ở hai bên người hắn, từ xa nhìn lại trông tựa như đột nhiên mọc thêm ra vô số cánh tay màu đen, điên cuồng vung múa chung quanh thân thể.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc đột nhiên buông tay. Chỉ nghe thấy những tiếng “lách cách” vang lên ở bên trong Tử ma nhãn nơi mắt trái của Tiểu Khô Lâu, tựa như có thứ gì đó vỡ vụn ra vậy. Tử ma nhãn bỗng nhiên trở nên ảm đạm không còn chút ánh sáng, một luồng sương mù dày đặc màu tím từ trong mắt trái tuôn ra. Ma Anh vẫn điên cuồng chuyển động như trước. Linh hồn lực vừa mới thu được từ Tử ma nhãn còn lớn hơn linh hồn lực thu được từ Cường Ni lần trước gấp nhiều lần. Sau khi Hàn Thạc cảm nhận được tất cả lực lượng có trong cơ thể đều đã được Ma Anh hấp thu hết thì liền truyền lệnh cho Tiểu Khô Lâu bảo vệ hắn rồi khoan chân ngồi xuống tiến vào trạng thái khổ tu để tiêu hóa những thứ vừa hấp thu được.

Toàn bộ lực lượng của Tử ma nhãn đã bị Ma Anh hấp thu hết, Tiểu Khô Lâu vốn đang giống như Hàn Thạc phải chịu muôn vàn thống khổ, vẫn ngầy ngời ngồi lặng im dưới đất một lúc lâu. Sau khi lực lượng quái dị biến mất, Tử ma nhãn gắn bên trong mắt trái của Tiểu Khô Lâu tùy ý xoay tròn loạn xạ, lại khiến cho thần thái của Tiểu Khô Lâu càng trở nên linh động hơn.

- Sao lại thế này? - Hai người Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc thấy trong phòng Hàn Thạc phát ra hắc sắc ma khí thì không nhịn được chạy vào quan sát.

Nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, Tiểu Khô Lâu đang ngồi dưới đất liền duỗi xương chân, từ mặt đất đứng thẳng lên, Tử ma nhãn di chuyển nhấp nháy một cái, tiến về phía trước mở cửa phòng ra.

Hai người Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc vừa thấy cửa phòng mở ra, trước mặt đột nhiên xuất hiện thêm một Tiểu Khô Lâu thấp bé trắng toát. Con mắt trái Tiểu Khô Lâu còn có con ngươi màu tím đang di chuyển “lách cách lách cách” thì đều giật thót người, không nhịn được phải lui lại vài bước.

Giơ ra tay trái chỉ vào Hàn Thạc ở trong phòng, mắt trái của Tiểu Khô Lâu di chuyển linh hoạt rồi quay sang phía Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc, giơ cái tay xương xẩu lên trên cái miệng trắng ớn làm một cử chỉ ra dấu:

- Hắn cần được yên tĩnh, các ngươi không được quấy rầy!

Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc đều mắt tròn mắt dẹt nhìn về phía Tiểu Khô Lâu đang làm động tác bắt họ giữ yên lặng. Khung cảnh trước mắt quả thật là quá kích động thần kinh con người. Một hắc ám sinh vật đứng ngay trước mặt, làm một động tác đầy nhân tính như vậy. Nhất là trong hốc mắt bên trái của nó còn có con ngươi chuyển động, tất cả những việc này đều khiến người khác khó mà tưởng tượng nổi.

May mà Ngải Mễ Lệ không phải lần đầu biết Hàn Thạc. Lần đầu tiên giao thủ với hắn thì đã bị nhận đủ khổ sở bởi Tiểu Khô Lâu. Bởi vậy lúc này nàng thận trọng nhìn chăm chăm vào nó, vừa thấy bảy thanh cốt thứ trên lưng thì hiểu ngay rằng mặc dù màu sắc bộ xương đã thay đổi, nhưng cái Tiểu Khô Lâu này vẫn

là cái tên Tiểu Khô Lâu thần kỳ khi trước miễn dịch với đại bộ phận ma pháp Hắc Ám hệ. Là kẻ đã từng truy đuổi khiến cho nàng phải chạy toán loạn mà vẫn không thể trốn thoát được.

- Ta nghĩ chủ nhân của ngươi hẳn là lại có một bước tiến thần kỳ gì đó rồi. Thôi, chúng ta cũng không nên quấy rầy hắn nữa! - Hít sâu một hơi, Ngải Mễ Lệ quay sang lắc đầu với Cát Nhĩ Bá Đặc, ra hiệu cho hắn hãy cùng nàng trở về.

Lần trước tại Tử Vong Mộ Địa, Thổ giáp thi đột nhiên biến mất, khiến Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu được rằng những hắc ám sinh vật do chủ nhân triệu hoán ra hoàn toàn bất đồng so với nhận thức trước đây của hắn. Một khối cương thi có thể tạo ra vết nứt thật lớn trên mặt đất, có thể vì một câu nói của hắn mà công kích ngay hắn. Vậy thì một bộ xương khô có động tác đầy nhân tính thì cũng chẳng hề khó giải thích.

- Đi theo một chủ nhân như vậy, ta nghĩ về sau sẽ có rất nhiều trò hay! - Cát Nhĩ Bá Đặc vô cùng hiếu kỳ nhìn Tiểu Khô Lâu, làm một động tác hẹn gặp lại, sau đó đóng cửa phòng lại rồi quay sang nói với Ngải Mễ Lệ.

- Ta thấy cũng đúng, chỉ có điều ngươi cần phải đề cao thực lực của bản thân mình. Nói không chừng sẽ có một ngày ngươi phát hiện ra rằng, không ngờ ngay cả một hắc ám sinh vật mà chủ nhân ta triệu hoán ra ngươi cũng đánh không lại!

Ngải Mễ Lệ đã được Hàn Thạc cho biết những hắc ám sinh vật mà hắn luyện chế ra có khả năng tự phát triển không có giới hạn. Nàng vốn cũng không tin tưởng lắm về điều này nhưng bây giờ nhìn biểu hiện của Tiểu Khô Lâu thì đã hoàn toàn tin rồi

Khi Ngải Mễ Lệ và Cát Nhĩ Bá Đặc vào phòng, Hàn Thạc cũng không có một chút cảm giác nào. Lực lượng to lớn có được từ Tử ma nhãn khiến hắn phải tập trung tới cực hạn, không bị ảnh hưởng một chút từ bên ngoài.

Một số tu ma giả tu luyện một loại bí pháp hay ma bảo nào đó, đều phải tìm một nơi cực kỳ yên tĩnh để bế quan. Tại địa điểm bế quan còn phải bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự để phòng bị người quấy phá. Sở dĩ phải thận trọng như vậy là bởi vì ở trong trạng thái tu luyện là lúc tu ma giả không hề có một chút phòng ngự nào cả. Trong khi luyện ma bảo hoặc tu luyện một loại ma công nào đó thì không thể chịu được một chút ảnh hưởng nào, nếu không rất có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, mất công phí sức.

Hàn Thạc đã ở trong trạng thái như vậy suốt hai ngày hai đêm. Trong thời gian đó, hắn không hề ra khỏi phòng nửa bước. Ba người Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Đặc Lan Khắc Tư trong hai ngày này đều không hề nhàn rỗi, hoặc bận rộn về chuyện thành lập dong binh đoàn, hoặc là tiếp tục bàn chuyện làm ăn, hoặc là đem đồng châu báu đó bán ra ngoài.

Vào một buổi đêm, khi mấy người còn đang ở trong cửa hàng bàn bạc kế sách làm sao sử dụng kim tệ hợp lý nhất cho việc thành lập dong binh đoàn. Một dong binh của Già La dong binh đoàn đột nhiên đến tận nơi thông báo có một nhóm người đang đi tới chỗ này.

Dong binh này sau khi báo tin lập tức dời đi. Nói là phải mang tin này báo cho đoàn trưởng hoặc phó đoàn trưởng của Già La dong binh đoàn, mấy người Ngải Mễ Lệ hãy cẩn thận đối phó, bọn người kia trong nửa canh giờ nữa sẽ đến.

- Xem ra nhất định là người của Hồng Liêm dong binh đoàn đang đến. Trước mắt, Bố Lai Ân còn không thể bị người khác quấy rầy, cũng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, xem ra có chút phiền toái rồi! - Sau khi tên dong binh này rời khỏi, Ngải Mễ Lệ cau mày nói.

- Để ý bọn chúng làm gì, chỉ cần bọn chúng dám xông vào đây, chúng ta sẽ cho bọn chúng một trận! - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên không để ý đến chuyện này, rất tùy tiện hét lên.

- Không đối phó dễ như vậy đâu! Hồng Liêm dong binh đoàn của Phất La Lí Đạt cao thủ nhiều như mây, mặt khác Quang Minh giáo hội còn phái một vài cao thủ giúp cho hắn, cho dù người có biến thành Long hình cũng chưa chắc đã thắng được. - Đặc Lan Khắc Tư cũng cau mày, trầm giọng nói.

- Bố Lai Ân bây giờ không thể bị quấy rầy! Hắc ám sinh vật ở bên trong đó bảo vệ hắn chắc chắn sẽ không bỏ đi đâu. Hắn đã ở đây thì chúng ta phải bảo vệ hắn, chỉ cần chúng ta ngăn chặn được một lúc, chờ người của Già La dong binh đoàn tới thì không còn vấn đề gì nữa rồi. - Phỉ Bích trầm ngâm một chút rồi trả lời.

Trong chốc lát, đã nghe tiếng móng sắt “lộc cộc” của chiến mã vang vọng trong đêm tối. Từ cường độ của âm thanh thì có thể phán đoán là móng sắt của chiến mã chắc chắn là đã bị mấy vật mềm mại như vải bông bọc lại.

- Cần thận một chút! Đầu tiên là phải bảo vệ tốt phòng của Bố Lai Ân! - Ngải Mễ Lệ quát khê một tiếng, phân phó cho mấy người còn lại.

210. Chương 210:cốt Dao Bay Lượn!

Địch nhân ập đến nhanh hơn so với tưởng tượng. Vừa nghe tiếng gót sắt dồn dập từ xa vang tới thì trên nóc nhà đã truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

- Đi mau! Chúng ta rời khỏi phòng tiến vào sân thôi! - Sắc mặt Đặc Lan Khắc Tư bình tĩnh, cầm thanh trường kiếm cùng với Hạt Vĩ Sư dẫn đầu đi về hướng sân.

Ở ngay giữa cửa hàng là một cái sân rộng rãi, chung quanh có vài gian phòng lớn nhỏ. Cả đám người bên Ngải Mễ Lệ tiến vào cái sân này đợi địch là biện pháp hợp lý nhất. Bởi nếu địch nhân có tấn công tới, đem lực công kích trực tiếp xuyên tường đánh vào trong phòng. Sau đó dùng Hoả hệ ma pháp thiêu cháy những người ở trong, lúc đó có muốn bỏ đi cũng sẽ lâm vào thế bị động.

Ngoài ra, trong sân đã được Hàn Thạc cẩn thận bố trí qua. Hắn từng cho bọn họ biết, bên trong sáu cây cột trụ có ẩn chứa hung hiểm cực lớn. Nhưng nếu đứng ở một vị trí đặc biệt nào đó bên cạnh cột trụ, thì ngược lại sẽ không chịu phải ảnh hưởng của ma trận. Hiện giờ ma trận còn chưa bị khởi động, nhưng nếu một khi sáu cây cột bị oanh kích mãnh liệt, dù không có mệnh lệnh của Hàn Thạc vẫn sẽ tự nhiên phát sinh ra phản ứng.

- Thứ đó trong chiếc sân chúng ta không quen thuộc lắm. Nên không đến mức vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần chớ có khinh cử vọng động. Nếu như thật sự chống cự không nổi thì chúng ta sẽ oanh kích thạch trụ, còn bản thân sẽ nhanh chóng ẩn vào sáu nơi an toàn, đánh cuộc một phen! - Ngải Mễ Lệ đi vào sân, lấy ma pháp trường ra cầm trong tay rồi nói với ba người kia.

Lần trước, Hàn Thạc đã phóng thích ra ma pháp Vong Linh Thiên Mạc. Đã qua thời gian hai ngày nên hiện giờ đã không còn hiệu quả gì. Giờ đã là đêm, những ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh, từng điểm tinh quang như kim cương chạm lên màn đêm. Ánh sáng phát ra từ đó đủ để cho mấy người đứng trong sân có thể đại khái nhìn ra được hết thấy mọi thứ chung quanh.

Bỗng nhiên, vang lên một tiếng thét lớn như xé cả bầu trời. Giữa đêm đen, một thanh tiểu cốt dao loé sáng ánh hàn quang, như như một đám u hồn phiêu bạt, bay qua bay lại như thoi đưa trên nóc nhà.

Tiếng thét lớn của tiểu cốt dao phá tan sự tĩnh mịch của màn đêm. Vệt sáng âm u kia trông rất rõ ràng. Nó mang theo tử khí lạnh lẽo, dựa theo một quỹ đạo huyền diệu không theo quy luật nào cả, bay lượn trên nóc mấy gian phòng ốc chung quanh viện tử.

“Xoẹt xoẹt” vài tiếng vang lên. Ở những góc tối tăm nơi tiểu cốt dao bay qua đột nhiên vang lên tiếng động. Sau đó bỗng chốc chọt truyền đến tiếng kêu gào sồn tóc gáy. Tiếp theo, ba bóng hình đen ngòm theo tư thế thảm hại, “rầm” ba tiếng té nhào từ nóc nhà xuống sân.

Ba người Đặc Lan Khắc Tư thấy cục diện phát sinh như vậy, lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Mất thấy tiên huyết trào ra khỏi người ba tên vừa ngã lăn xuống nơi cách dưới chân không xa, bèn không suy nghĩ gì hết, xông tới bồi thêm vài dao.

Ba tên kia vốn đang loạng choạng định đứng lên, dưới hai làn kiếm của Đặc Lan Khắc Tư cùng Phỉ Bích, đầu gối liền mềm nhũn ra, vĩnh viễn gục xuống.

Ba tên kia vừa chết thì ba người Đặc Lan Khắc Tư mới kinh hãi nhìn tới gian phòng của Hàn Thạc. Chỉ thấy cửa chính gian phòng khép chặt, một bên cửa sổ đã hé ra một góc. Con mắt trái chứa Tử ma nhân của Tiểu Khô Lâu đang chuyển động xoay tròn, nhấp nháy ánh tử sắc quang mang quỷ dị. Đằng sau song cửa sổ, dường như là có một luồng tử sắc quỷ hỏa đang cháy bập bùng.

Một cánh tay bạch cốt trắng toát như ngọc thò ra, năm ngón tay bạch cốt tựa vào song cửa sổ không ngừng lay động. Tiểu cốt đao đang bay lượn trên nóc nhà như đang bị năm ngón xương tay này thao túng, xoay tròn không theo bất kỳ quy tắc nào cả.

- Tiểu Khô Lâu này quả thật quá khủng bố! - Đặc Lan Khắc Tư nhìn qua liềm nhện không được cười khở, lắc đầu cảm thán.

- Mau xem kìa!- Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên hét lớn một tiếng. Thuận theo hướng hắt chỉ ra, ba người nhìn thấy trên xác ba tên rình trộm vừa chết kia một hiện tượng kỳ dị. Từ đầu bọn chúng phân biệt chia ra thành ba luồng khí mờ ảo rời khỏi thân thể bọn chúng, cứ như đang bị một lực lượng gì đó lôi kéo, bị hai cây thạch trụ bên cạnh hấp thụ lấy.

- Nếu như ta không có nhìn lầm, ba luồng khí mờ ảo kia hẳn là linh hồn vừa chết đi của ba người kia. Một người bình thường sau khi chết đi, linh hồn lại sẽ trở về với cát bụi, không có tác dụng của ma pháp thì người bình thường căn bản không thể nhìn thấy được!

Ngải Mễ Lệ thân là một ma đạo sư của Hắc Ám hệ, kiến thức về phương diện này so với mọi người đương nhiên am hiểu hơn. Nàng nhíu mày rồi mới quay sang giải thích với ba người.

- Vậy vì sao chúng ta có thể nhìn thấy được, vì sao thạch trụ lại có thể hấp thụ lấy ba luồng khí tức mờ ảo kia? - Phỉ Bích cảm thấy khó hiểu, hỏi dồn dập.

Ngải Mễ Lệ cười khở lắc đầu, ngoảnh đầu đưa mắt nhìn về phía gian phòng Hàn Thạc đang chờ đợi rồi nói:

- Ta làm sao biết là chuyện thế nào chứ. Nếu người muốn hiểu rõ hết mọi thứ, hãy đợi Bồ Lai Ân tỉnh lại rồi tự mình đi hỏi hắn đi. Dù sao cái sân tràn đầy về cổ quái này, đều là do hắn giở trò quỷ quái mà thôi.

- Cho dù chàng có giải thích, ta nghĩ ta cũng sẽ không hiểu! - Đối với sự thần bí trên người Hàn Thạc, Phỉ Bích đồng dạng với Ngải Mễ Lệ, chưa bao giờ hiểu được. Nói xong câu này với Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích cũng lắc đầu cười khở không ngừng.

Trong lúc bốn người đang nói chuyện, tiểu cốt đao trên nóc nhà vẫn bay lượn không ngừng. Chỉ thương cho ba tên gia hỏa định đánh lén, vẫn còn chưa hiểu rõ tình thế thì đã bị tập kích đến không kịp trở tay, trong nháy mắt đã gặp phải kết cục chết thảm, thật sự rất ư oan uổng!

Nhưng ba tên này bất quá chỉ là đám đi tiền tiêu, tới thám sát mà thôi. Bọn chúng mặc dù đã chết, nhưng địch nhân phía sau cũng chẳng bị ảnh hưởng gì.

Tiếng gót sắt vốn đang dồn dập chột trầm xuống, rồi đột nhiên ngừng hẳn lại. Mấy người Đặc Lan Khắc Tư biết rằng cuộc chiến thật sự rốt cuộc đã bắt đầu rồi.

Bỗng dưng tiểu cốt đao hú lên một tiếng càng kịch liệt. Khi bốn người vừa nhìn tới thì tiểu cốt đao đã rời khỏi phạm vi nóc nhà, phóng về phía màn đêm xa xa. Theo hướng phóng đi cực nhanh của tiểu cốt đao, hai bóng ảnh mờ mờ đã trở nên rõ ràng. Trong màn đêm lăm lăm các vì sao, hai bóng hình này như hai làn mây đang bay bổng, theo làn gió nhẹ mà tới.

- Là hai tên Ma đạo sư. Chúng ta cần phải cẩn thận một chút! - Ngải Mễ Lệ chấn động, thanh âm ngưng trọng nhắc nhở mọi người.

Ngải Mễ Lệ vừa dứt lời thì một đạo hỏa diễm đã bốc lên hừng hực, đột nhiên xuất hiện ngay phía trước, nơi mà tiểu cốt đao vừa lướt tới. Dưới ánh sáng chiếu bùng bùng, tiểu cốt đao lại càng thêm lấp lánh ánh hàn quang. Lưỡi đao loé lên ánh quang mang chói mắt.

Bỗng nhiên, vài mũi tên từ phía dưới phá không bắn tới. Năm mũi tên bắn trượt vào khoảng không, nhưng lại có một mũi bắn cực kỳ chính xác lên ngay tiểu cốt đao, đánh văng nó khi đang bay vòng ra xa. “Keng keng” một tiếng, tiểu cốt đao đã rơi ngay lên mặt đường cách đó không xa.

Lúc này chột vang lên thanh âm cánh cổng chính bị phá vỡ nát. Tiếng bước chân lộp cộp mau chóng tới gần. Một đoàn mười mấy người thân mặc khôi giáp, tay cầm kiếm, mâu, phủ, cung đủ loại vũ khí, chỉ trong khoảnh khắc đã tràn ngập đình viện.

Hai tên Ma đạo sư đang phát phối bay tới. Do không còn sự uy hiếp của cốt đao, lúc này bọn chúng đứng thẳng người trên nóc nhà, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú xuống dưới.

- Đặc Lan Khắc Tư, người quả nhiên cũng ở nơi đây! - Tên Hỏa hệ ma đạo sư lần trước đã cứu đi Phật La Lý Đạt tại trước cửa của Nhật Diệu cốc giờ đứng trên nóc nhà nhìn Đặc Lan Khắc Tư, mở miệng lạnh lùng nói.

- An Định, cái tên phản đồ nhà ngươi còn có mặt mũi nhìn ta sao. Trước đây lão đoàn trưởng đối đãi với ngươi không tệ. Ma pháp trượng trong tay của ngươi cũng là lão đoàn trưởng phí nhiều tiền của, mời người khác tới giúp ngươi luyện chế ra. Không ngờ sau khi lão đoàn trưởng chết đi, ngươi lại dám cùng bè lũ với cái tên súc sinh Phật La Lý Đạt! - Trường kiếm trong tay Đặc Lan Khắc Tư chỉ thẳng tên Hỏa hệ ma đạo sư An Định, rồi lạnh lùng lên tiếng mắng chửi.

- Lão đoàn trưởng chết đi là một chuyện ngoài ý muốn. Ông ta chết trong tay của đám cường đạo tại các dãy núi chung quanh, căn bản không có quan hệ gì tới Phật La Lý Đạt. Tất cả đều là do ngươi đổ kị với việc Phật La Lý Đạt ngồi lên địa vị đoàn trưởng của dòng binh đoàn Hồng Liêm, nên mới một mặt hai lòng hãm hại Phật La Lý Đạt.- An Định khinh thường nhìn Đặc Lan Khắc Tư thách thức, mở miệng thóa mạ.

- Chuyện thật sự như thế nào, ta nghĩ với tài trí của ngươi, hẳn là sẽ không thể không nhìn ra. Lần này ta trở về, chỉ muốn cái đám phản đồ các ngươi, tên nào cũng phải trả một cái giá rất đắt.

An Định trước tiên cười ha hả trào lộng, sau đó lắc lắc đầu nhìn Đặc Lan Khắc Tư vẻ tội nghiệp dần giọng:

- Hôm nay chính là ngày chết của ngươi rồi. Ngươi sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu!

- Không cần phải nhiều lời với hần. Người của Lao Lôi Tháp tùy lúc là có thể xuất hiện. Chúng ta cần phải lập tức giết sạch bọn chúng đi! - Tên Ma đạo sư cùng đi đến với hần nói lãnh khốc.

Ma pháp bào trên ngực tên này có một đồ án lấp lánh, xem bộ dáng hẳn nhiên là một tên Ma đạo sư của Lôi Điện hệ. Hần chừng ba mươi tuổi, tóc dài màu nâu xám, thân người gầy gò như cây sậy, hai chân cứ đi lại tới lui trên nóc nhà.

- Biết rồi! - An Định miễn cưỡng phải đáp lại, thanh âm có chút không phục. Dường như quan hệ của hần với tên Ma đạo sư của Lôi Điện hệ này dường như không được hòa hợp cho lắm. Sau đó ánh mắt của hần có hơi chút kỳ quái nhìn xuống bên dưới, mở miệng dùng giọng điệu kỳ dị nói:

-Động thủ!

Mười mấy người đang đứng vây quanh sân đều là kiếm sĩ, kị sĩ hay là cung tiễn thủ. Thực lực của đám người này tệ nhất cũng ở mức trung cấp kiếm sĩ hay trung cấp kị sĩ. Còn có một tên cả người được bao phủ bởi một lớp trường bào màu xanh, đội một cái mũ nhọn dựng đứng, trong màn đêm nhìn không ra được tướng mạo, nhưng trên người lại có một cỗ khí tức cường đại.

An Định vừa rồi mở miệng nói xuống dưới, ánh mắt như có như không nhìn lấy người này. Thanh âm hoà hoãn nghe như không phải là ra lệnh, mà ngược lại bộ dạng dường như là thỉnh cầu ý kiến của tiền bối vậy.

An Định vừa nói xong, thân hình của người này liền cử động. Một cỗ ngân sắc kiếm mang lăng lệ to lớn đột nhiên tán phát ra từ trên người hần ta.

Thân người hần ta vừa chuyển động thì kiếm mang lăng lệ đã xé toạc bầu trời. Cái mũ nhọn hoắc trên đầu hần bật ngược về sau, để lộ ra một khuôn mặt mà cả Ngải Mễ Lệ lẫn Phỉ Bích đều quen thuộc.

- Gia Bồ Lý Nhĩ, không ngờ lại là ngươi! - Ngải Mễ Lệ nhin không được, giật mình la hoảng một tiếng.

Gia Bồ Lý Nhĩ chính là sư phụ của Khắc Lạp Khắc, có thực lực siêu phàm của Đại kiếm sư. Lão vốn lúc nào cũng ở cạnh quân đoàn trưởng A Tư Cơ của Sư Thửu quân đoàn, không ngờ lại xuất hiện ở nơi này.

211. Chương 211: Trận Pháp Khởi Động

Gia Bồ Lý Nhĩ không hề nói một lời nào. Thanh trường kiếm trong tay hần vừa vung lên, kiếm quang màu bạc đã mang theo sát khí sắc bén lạnh thấu xương phá không chém tới.

Ngải Mễ Lệ bật lên tiếng kinh hô. Hai người Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức lao tới ngăn chặn Gia Bố Lí Nhĩ. Đặc Lan Khắc Tư cười trên Hạc vĩ sư, vẻ mặt lạnh lùng, ngưng trọng. Thanh đại kiếm trong tay vung lên, một vùng kiếm khí màu trắng ngà theo đó phóng ra phía trước.

Cát Nhĩ Bá Đặc thì cầm một cây trường mâu ngăm đen. Bản thân hắn chưa hề tu luyện qua vũ kỹ, chỉ thuần túy lợi dụng thân thể cường tráng của Long tộc, ỷ vào thể lực cường đại hung hăng đâm ra một mâu.

Trong không trung vang lên một chuỗi những tiếng kim loại va chạm vào nhau “keng keng” chát chúa. Liền đó, Đặc Lan Khắc Tư kêu lên một tiếng đau đớn rồi cùng Hạc vĩ sư hoảng sợ né tránh. Trường mâu của Cát Nhĩ Bá Đặc thì gãy đôi, ngực bị kiếm mang chém rách làm lộ ra da thịt ngăm đen.

Vẻ mặt của Đại kiếm sư Gia Bố Lí Nhĩ lạnh băng như cũ, sau một kiếm vừa rồi vẫn rất ung dung. Hắn cũng không thuận thế công kích tiếp mà ngược lại, nhìn về hướng phòng của Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu.

Đúng lúc này, tiếng thanh cốt đao rít gió đột nhiên vang lên. Một thanh tiểu cốt đao đen sì bay ra từ hướng mà Gia Bố Lí Nhĩ đang nhìn tới. Tiểu Khô Lâu đứng phía sau cửa sổ, mắt trái lóe sáng tử quang chiếu thẳng vào Gia Bố Lí Nhĩ, năm ngón bạch cốt trảo nơi tay trái vẫn còn rung động.

Thanh tiểu cốt đao phóng ra thật đúng lúc. Phía bên này, Đặc Lan Khắc Tư đang thở dốc từng hồi. Cát Nhĩ Bá Đặc thì mồ hôi lạnh toát đầy người, cả hai đều không nén nổi kinh hãi trước thực lực khủng bố của Gia Bố Lí Nhĩ. Chỉ với một kiếm vô cùng đơn giản, Đặc Lan Khắc Tư liền chịu một đòn công kích như bài sơn đảo hải, bị bức bách đến mức chỉ còn đường né tránh. Tiểu hắc long tuy sức mạnh rất lớn nhưng vì không hiểu cách vận dụng vũ kỹ nên trường mâu vừa ra đã bị ngân sắc đấu khí chém đứt thành hai đoạn, nếu không kịp né tránh thì ngực chắc chắn đã bị đấu khí gây thương tích rồi.

May mắn trong lúc hai người đang đau đầu không biết làm thế nào để đối phó Gia Bố Lí Nhĩ thì Tiểu Khô Lâu đã mang một thanh tiểu cốt đao đen sì kịp thời chạy tới viện trợ, khiến cho Gia Bố Lí Nhĩ không thể không cẩn thận đối phó.

Pháp quyết phát động ma bảo chính là một trong những bí kỹ của tu ma giả. Gia Bố Lí Nhĩ hiển nhiên bị loại bí kỹ thần kỳ này làm cho chấn kinh nên vừa rồi mới không thừa thắng xông lên truy kích Cát Nhĩ Bá Đặc và Đặc Lan Khắc Tư. Hắn buộc phải tập trung tinh thần quay sang đối phó với tiểu cốt đao của Tiểu Khô Lâu.

Kiếm quang màu bạc lại tỏa sáng chói mắt, phát ra vô số điểm sáng như pháo hoa rực rỡ dưới bầu trời đêm, phòng ngự chặt chẽ chung quanh người Gia Bố Lí Nhĩ. Tiểu cốt đao quay chung quanh Gia Bố Lí Nhĩ, rít lên những âm thanh sắc bén chói tai, không ngừng bay múa cố gắng giáng cho Gia Bố Lí Nhĩ một kích trí mạng.

Tiếng vũ khí va chạm “đình đình đang đang” không ngừng từ bên người Gia Bố Lí Nhĩ vang lên. Dựa theo những bông hoa lửa bắn tóe ra thì thấy quỹ tích bay lượn của tiểu cốt đao càng lúc càng thêm khó đoán.

- Các người còn đứng nhìn cái gì nữa, lập tức công kích cho ta! - An Định đứng ở trên cao đột nhiên quát lớn một câu.

Đối với cách công kích kì lạ bằng tiểu cốt đao, một đám Thiết giáp dong binh đang trợn mắt há mồm nhìn xem đến ngây người. Tiếng quát lớn của An Định rất cuộc mới làm bọn chúng thức tỉnh, hoặc là giương cung nhắm bắn, hoặc là cầm kiếm xông qua chỗ Gia Bố Lí Nhĩ để tấn công về phía đám người Đặc Lan Khắc Tư.

An Định đang đứng trên nóc nhà cùng một Ma đạo sư Lôi Điện hệ, vừa thấy các kiếm sĩ kỵ sĩ phía dưới động thủ thì cũng không đứng yên, bắt đầu dùng ma pháp công kích đám người Ngải Mễ Lệ để phối hợp tấn công.

Trong khoảnh khắc, có ba hỏa cầu to bằng khoảng cái cối xay, mang theo lửa cháy bùng bùng cuồn cuộn từ trên nóc nhà bắn thẳng đến chỗ đám người Ngải Mễ Lệ. Thêm vài tia chớp xé rách bầu trời, rồi theo tiếng kêu “đùng đoàng” vang động, sấm sét giáng xuống cùng khoảng không gian đó.

“Bất hảo!” Ngải Mễ Lệ kinh sợ thốt lên rồi phóng ra một loại ma pháp Hắc Ám hắc hệ đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Theo tiếng ngâm xướng của Ngải Mễ Lệ, một tấm lưới rộng lớn màu xanh bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu mấy người. Tấm lưới lớn hình thành thì đầu tiên ngăn cản lại được ba hỏa cầu, song lôi điện công kích lại xuyên qua khe hở, vẫn hung hãn giáng xuống.

Mấy người Ngải Mễ Lệ ở dưới không ngừng biến hóa phương vị, tránh né lôi điện trong không trung. Trên mặt đất trong sân nhất thời vang lên những tiếng “xoẹt xoẹt”, có hai cái Tu La thạch trụ bị lôi điện đánh trúng, chớp lóe lên quang mang chói mắt.

Một tiếng “keng keng” từ chỗ Gia Bồ Lí Nhĩ truyền tới. Đã thích ứng với phương thức công kích của tiểu cốt đao, Gia Bồ Lí Nhĩ phát ra một kiếm chuẩn xác chém trúng tiểu cốt đao đang bay vòng vòng rút xuống đất.

- Bằng hữu ở trong phòng! Vũ kỹ thần kỳ của người khiến người khác phải bội phục. Bất quá tác phong đánh lén giấu đầu lòi đuôi thì có chút làm người ta coi thường rồi! Nếu có vũ kỹ thần kỳ như vậy, người nên quang minh chính đại đi ra khỏi căn phòng đó để đánh một trận thật sự với ta!

Đại kiếm sư Gia Bồ Lí Nhĩ dĩ nhiên cho rằng vũ kỹ thần kỳ điều khiển tiểu cốt đao là do Hàn Thạc đang ở trong phòng tu luyện không thêm lên tiếng. Mặc dù hắn cũng thoáng thấy Tiểu Khô Lâu huy động năm ngón bạch cốt trảo làm thành một vài thủ thế quỷ dị, nhưng dù thế nào thì cũng không thể tin rằng cái phương thức công kích đặc biệt kì lạ này lại đến từ một cái hắc ám sinh vật cấp thấp.

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Tiểu Khô Lâu lập tức phá tan nhận thức của hắn!

Ngay khi Gia Bồ Lí Nhĩ vừa nói xong, Tiểu Khô Lâu vốn đứng thẳng tại cửa sổ, mắt trái đột nhiên lóe sáng quang mang màu tím, tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ, đi thẳng đến trước mặt Gia Bồ Lí Nhĩ khiêu khích.

Năm ngón bạch cốt trảo bên tay phải ngoắc một cái, tiểu cốt đao rơi trên mặt đất đột nhiên “vù” một tiếng, như tia chớp bay vào trong tay hắn.

Gia Bồ Lí Nhĩ nhất thời không có phản ứng gì, nhìn Tiểu Khô Lâu một cách khó tin, vẻ mặt có chút ngây ngốc. Lúc này lại phát sinh thêm một việc khiến cho hắn càng thêm trợn mắt há mồm chính là thấy Tiểu Khô Lâu hơi khom lưng, bảy thanh cốt thứ trên sống lưng đột nhiên đồng loạt bay ra, giống như bảy đạo tia chớp bắn về phía hắn.

- Trời ạ! - Một tiếng kinh hô phát ra từ trong miệng Gia Bồ Lí Nhĩ mà chỉ có chính bản thân hắn nghe được.

Sau đó, Gia Bồ Lí Nhĩ lại lần nữa thành kẻ phòng ngự thụ động. Hắn lại đem ngân sắc đầu khí ngưng tụ trên thanh trường kiếm, phòng ngự chặt chẽ chung quanh thân mình, khổ sở ngăn cản bảy thanh cốt thứ đang bay vòng vòng công kích.

Tiểu Khô Lâu bỏ qua Gia Bồ Lí Nhĩ. Nó tay cầm cốt đao, khoa tay múa chân nhảy vào giữa đám dong binh đang xông tới công kích. Lúc này nó mới thể hiện rõ sự tàn nhẫn của mình, co chân đạp mạnh một cái, thân hình nhoáng lên như tia chớp lao thẳng vào giữa đám người kia.

Bạch cốt trảo bên tay trái đột nhiên đâm ra một kích. Chỉ nghe “sột” một tiếng, ngực một trung cấp kiếm sĩ bị đâm thủng thành năm cái lỗ, máu tươi phun ra “phì phì” như suối.

Tay phải cầm cốt đao khươ lên một cái chém cho một gã dong binh ở gần đó khiến đầu bay khỏi cổ tung tít lên cao, cái cổ cụt đầu vãi máu tươi ra khắp nơi. Khung xương trắng tinh như ngọc của Tiểu Khô Lâu bị nhuộm thành màu đỏ như máu, đẹp một cách đáng sợ.

Hai mũi tên “vèo vèo” bay tới, bắn trúng vào lưng và trước ngực của Tiểu Khô Lâu phát ra tiếng kêu “chát chát” như đánh vào kim loại rồi rơi xuống đất kêu “bộp, bộp”. Nhưng là trước ngực và sau lưng Tiểu Khô Lâu chỉ vền vền xuất hiện hai cái dấu tích màu trắng.

Hai mũi tên hiển nhiên chẳng hề gây ra được thương tích gì cho nó, nhưng cũng hơi tạo ra chút ảnh hưởng. Thân hình nó vốn đang nhanh chóng lao tới, bị hai mũi tên một trước một sau bắn trúng thì cũng phải hơi loạng choạng rơi xuống.

Mấy tên dong binh ở bên cạnh thừa dịp này giương tất cả kiếm, mâu toàn lực đánh vào nó. Phút chốc những tiếng kêu “chát chát” liên tiếp từ khung xương trắng tinh truyền ra. Đột công kích liên tiếp như vậy

tựa hồ đánh cho Tiểu Khô Lâu đến mê muội, ngay cả thần thông thao túng bảy thanh cốt thứ cũng đột ngột bị đình chỉ.

Bảy thanh cốt thứ vốn đang bay quanh Gia Bồ Lí Nhĩ không ngừng công kích, giờ mất đi không chế thì bay loạn lên, “bùng bùng chất chất” đánh vào một cây Tu la thạch trụ ở bên cạnh.

Tựa như là đã khởi động một loại cấm chế gì đó. Đột nhiên, trong sân âm phong nổi lên ào ào, một luồng sát khí nồng đậm đột nhiên lan tràn khắp bốn phương tám hướng. Bầu trời đen kịt bị tử khí che khuất không còn một ánh sao nào chiếu được xuống dưới, chỉ có một đạo tà quang đỏ như máu ở giữa sân chiếu vút lên trời cao.

Sáu thạch trụ trắng tinh vốn đang đứng im lìm đột nhiên vang lên âm thanh kinh khủng, tựa như tiếng sói tru quỷ khóc. Âm thanh ma quái làm cho người nghe thấy thì đầu óc tê dại, giống như đang có một con lệ quỷ ở sát bên, há hốc cái miệng đỏ lôm như máu, lè lưỡi liếm vào vành tai.

Một số đồ án quỷ diện trên bề mặt cột đá trong nháy mắt sống lại, giương nanh múa vuốt. Phút chốc sáu cây thạch trụ dường như trở thành sáu con ác thú có trăm ngàn xúc tu, không ngừng vung các loại quỷ diện lợi trảo, bắt đầu công kích tất cả mọi sinh linh ở chung quanh.

- Tránh mau! - Vừa thấy ma trận trong sân bị khởi động, Ngải Mễ Lệ hét to một tiếng.

Mấy người Đặc Lan Khắc Tư trong lòng đã biết từ trước nên khi Ngải Mễ Lệ hét to lên thì liền lập tức hành động. Cả đám mau chóng chạy về một vài địa điểm an toàn ở bên cạnh đã được Hàn Thạc phân phó mà bình tĩnh đứng yên.

Tiếng bước chân “thình thịch” lại một lần nữa từ bên ngoài vang lên. Mười mấy tên Hồng Liêm dong binh đoàn vốn đang đứng canh gác ở chung quanh để bao vây cửa hàng, thấy đã lâu như vậy rồi mà còn chưa xử lý xong mấy người bên trong thì không nhịn được xông vào, tất cả đều lọt vào trong sân.

Trên một cây đại thụ cách cửa hàng khoảng ba nhà, Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ Ai Đức Ôn và Thiên Tai giáo hội Nữ luyện kim thuật sư Bối Lâm Đạt cùng đứng một chỗ nhìn về chỗ đang xảy ra. Cả hai chỉ thấy quang mang đỏ như máu mãnh liệt, âm phong ào ào, bách quỷ gào khóc.

- Chẳng lẽ Tà thần trở chú trong truyền thuyết đã thật sự xuất hiện? - Bối Lâm Đạt mắt đầy vẻ kinh dị hỏi Ai Đức Ôn.

- Ta không biết! Khí tức bên trong vô cùng cổ quái, ngay cả ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chúng ta tạm thời không nên tới gần, cứ xem động tĩnh rồi tính tiếp sau! - Ai Đức Ôn nghi hoặc, lắc đầu nói.

212. Chương 212:đồ Sát

- Sao lại thế này? Sao ta chẳng nhìn thấy cái gì cả!

- Có người đang công kích ta. Cái sân này rốt cuộc làm sao vậy?

- Mọi người hãy cẩn thận. Đây là địa phương quỷ dị nhất của Nhật Diệu cốc, nhất định là trở chú của Tà Thần phát tác!

- Thối lui! Tất cả mau ra khỏi cái sân này. Một khi trở chú của Tà Thần phát tác thì không ai có thể chạy thoát khỏi đây!

Những tiếng kêu gào hoảng loạn liên tiếp phát ra từ miệng những thành viên của Hồng Liêm dong binh đoàn đã tiến vào sân. Rõ ràng là những người này đều đã nghe nói từ trước về truyền thuyết của cái cửa hàng kỳ lạ này, nên vừa thấy dị biến đột nhiên phát sinh thì mỗi người đều kinh hồn bạt vía cố gắng mau chóng chạy khỏi chốn nguy hiểm càng nhanh càng tốt.

Tuy nhiên, trận pháp một khi đã bị phát động thì lập tức phát huy tác dụng. Trận thứ nhất Mê huyền đã bắt đầu khởi phát, trong bầu âm khí bỗng chốc lan tràn tử khí nồng đậm. Ngoại trừ mấy người Ngải Mễ Lệ đã lựa chọn vị trí đứng an toàn từ trước, còn cả đám người của Hồng Liêm dong binh đoàn vừa liêu lĩnh xông vào bên trong thì chẳng một ai thấy rõ tình hình xung quanh.

Đang trong cơn hỗn loạn, từ miệng giếng ở giữa sân đột nhiên vọt ra vài cái bóng trắng mờ mờ. Thủy quỷ đã vọt ra khỏi giếng nước, cảm ứng được khí tức của người sống thì không chút do dự bắt đầu công kích mấy dong binh gần nhất.

Thoáng chốc, ba dong binh cảm giác thấy một luồng âm hàn trong thân thể tựa như bị một dòng chất lỏng xâm nhập vào. Trong lúc hoảng hốt, đầu óc ba người mơ mơ màng màng giống như bị một âm thanh mê hoặc dụ dỗ, từng người từng người một không tự chủ được tiến đến miệng giếng sâu rồi chủ động nhảy xuống.

Từ dưới đáy giếng vang lên ba tiếng “tôm, tôm, tôm” lạnh lùng. Cả ba người vừa tự mình nhảy xuống giếng đang mơ màng màng, cảm nhận được nước giếng lạnh như băng thì đầu óc vốn mê mê man man lập tức trở lại tỉnh táo. Chỉ là khi bọn họ muốn bắt chắp tất cả bò lên khỏi miệng giếng, thì thân thể đã hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của bọn họ nữa rồi. Thân thể cả ba cứ cứng đờ ở trong nước giếng, dần dần chìm xuống dưới.

Ba tiếng kêu gào tuyệt vọng đột nhiên vang lên từ bên trong giếng nước. Thanh âm tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng tận làm cho những dong binh trong cái sân nhỏ vừa nghe thấy thì tê dại hết cả da đầu!

Bọn họ theo đó cũng nhận ra rằng cái sân nhỏ này đích thật là tràn ngập rất nhiều những mối hung hiểm lẫn khuất. Tai nghe mất thấy kinh biến vừa rồi, cả đám lập tức bỏ đi ý niệm tiếp tục ở lại nơi này. Căn cứ vào ký ức vừa nãy, từng người vội vàng chạy băng qua cái sân nhỏ, cố gắng bằng tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi cái nơi tà ác nguy hiểm này.

Tuy nhiên, cái sân nhỏ vốn không tính là rộng lớn bỗng đột nhiên trở nên như dài ra cả vạn dặm. Bọn họ dựa theo trí nhớ của mình là lui về phía sau, thân thể đáng lẽ là phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nhưng tiếc là lại tựa hồ vĩnh viễn không cảm nhận được bờ bên kia. Những tiếng quỷ khóc sôi tru sắc lạnh vẫn không ngừng vang lên bên tai như trước.

Huyền cảnh đột nhiên diễn ra. Một người khác giống hệt như chính bản thân bọn họ bất ngờ xuất hiện ở trước mặt cả đám. Hắn tay cầm vũ khí sắc bén, mặt tỏ vẻ độc ác, bắt đầu động thủ công kích bọn họ không hề nương tay. Cảnh tượng loại này gây ra cảm giác sợ hãi kinh hoàng, trong nháy mắt phá tan ý chí bọn họ, làm đầu chí suy sụp hoàn toàn.

Tiếng kêu gào sợ hãi, tiếng khóc than bất lực bỗng chốc tràn ngập không gian. Toàn bộ dong binh ở bên trong sân vùng loạn xạ vũ khí trong tay, trong nháy mắt đều lâm vào tình trạng nóng nảy điên cuồng. Đối mặt với một người giống hệt mình lại tấn công mình một cách tàn nhẫn, thì mặc dù có ý chí kiên định nhưng các dong binh đều khó có thể tiếp nhận, đều kinh hồn bạt vía như muốn phát điên lên.

Cứ như vậy, tất cả dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn tiến vào trong sân trong phút chốc đều đã hoàn toàn phát điên. Toàn trường, những tiếng hò hét chiến đấu không ngừng vang lên. Những tiếng khóc lóc rên rỉ, những tiếng thét đau đớn chói tai, những tiếng đao kiếm va chạm vang lên soang soảng không ngừng từ các góc sân truyền lại.

Bốn người Ngải Mễ Lệ nấu mình ở nơi an toàn nhưng thị tuyến bị ảnh hưởng nên căn bản không thể thấy được rõ là trong sân rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Nhưng các chủng loại âm thanh gào thét hỗn tạp này lại khiến cho bọn họ ý thức được rằng, hiện tại những người từ Hồng Liêm dong binh đoàn đến tập kích đang ở bên trong sân đang gặp phải một tình cảnh mà cả đời sẽ khó quên.

Chốc chốc, một tiếng kêu thảm thiết thê lương lại im bất đi, có nghĩa là một sinh mạng đã biến mất. Liên đó, bọn họ có thể thấy một luồng khí màu xám tro mờ mịt bị Tu La thạch trụ ở bên cạnh hấp thu. Khi mỗi linh hồn tiêu tan, Tu La thạch trụ hấp thu linh hồn này thì tựa như là cung cấp thêm ma trận bên trong sân nhỏ những lực lượng tà ác ngày càng khổng lồ, khiến cho âm phong trong sân nhỏ càng thêm mạnh. Tốc độ gia tăng nồng độ của tử khí đang tràn ngập càng thêm nhanh chóng.

An Định và vị Ma đạo sư Lô Điện hệ kia trở mắt nhìn dị biến xảy ra trong sân nhỏ, đau lòng nhỏ lệ mà chẳng làm gì được. Tử khí dày đặc che phủ kín bầu trời trên sân nhỏ, ngoại trừ một đạo quang mang đỏ như máu ở trung tâm chiếu thẳng lên trời thì mắt bọn họ cũng chẳng nhìn thấy bất cứ cái gì khác.

Cũng giống như mấy người Ngải Mễ Lệ, âm thanh rên rỉ tuyệt vọng bất lực không ngừng lọt vào tai bọn họ. Nhưng không giống với nhóm người Ngải Mễ Lệ tâm tình vui vẻ, bọn hai người An Định dường như cảm

thấy da đầu tê dại, kinh hồn bạt vía nhưng vì không phân biệt rõ mục tiêu nên cũng không dám phóng xuất bừa bãi ma pháp Hoả hệ và Lôi Điện hệ. Hai người chỉ biết lo lắng đứng ngây ra trên nóc nhà, vắt óc suy nghĩ cố gắng tìm được một biện pháp thích hợp.

Trong lúc thị lực mọi người đều bị ảnh hưởng, Tiểu Khô Lâu vốn đứng ở trung tâm sân nhỏ, con ngươi màu tím của mắt trái lóe lên những tia sáng quắc. Tựa như là một thân sĩ tao nhã ung dung đi tản bộ ở trong vũ hội, nó tay cầm cốt đao, bộ pháp nhịp nhàng nhanh nhẹn, không nhanh cũng không chậm bước vào khung cảnh cuồng loạn, di chuyển giữa đám dong binh vung đao chém loạn xạ.

Bạch cốt trảo ở tay trái mỗi khi xuất ra thì trên người một gã dong binh hoặc là xuất hiện năm lỗ máu, hoặc là bị vụn gãy cổ. Cốt đao tỏa hàn quang lóng lánh, vẽ thành một vòng cung tuyệt đẹp, sau đó một tiếng kêu thảm thiết thê lương liền kết thúc, nghĩa là một sinh mạng đã biến mất.

Khi các dong binh đến đột kích cứ người nọ nối tiếp theo người kia ngã xuống chết hết đi, Đại kiếm sư Gia Bố Lí Nhĩ trở thành mục tiêu cuối cùng của Tiểu Khô Lâu. Đối phó với Gia Bố Lí Nhĩ còn khó hơn nhiều so với trong tưởng tượng. Trong màn kiếm quang màu bạc trải rộng chung quanh thân thể, Gia Bố Lí Nhĩ đứng đó sừng sững. Cặp lông mày hấn hơi nhú lại, mặc dù cũng phải chịu ảnh hưởng của trận pháp, nhưng cũng không hề quan tâm đến chuyện công kích mọi thứ ở chung quanh mà chỉ là phòng ngự vững chắc khoảng một tác vuông quanh mình.

Chính cách làm vô cùng thận trọng này đã khiến cho hắn chịu công kích nhẹ nhất. Những dong binh tới được bên cạnh hắn nhưng vì thực lực yếu hơn hắn quá nhiều nên đều bị kiếm quang cản lại bên ngoài. Sau đó bọn chúng hoặc là huynh đệ tương tàn hoặc là bị Tiểu Khô Lâu dễ dàng đồ sát còn Gia Bố Lí Nhĩ thì ngoại trừ đầu khí tổn hao rất nhiều nhưng thân thể cũng không bị ảnh hưởng gì quá lớn.

Khi Tiểu Khô Lâu tiến đến gần Gia Bố Lí Nhĩ, muốn sử dụng một phương pháp nhẹ nhàng tương tự để đoạt lấy tính mạng của hắn thì cũng không được dễ dàng như vậy. Với đấu pháp không cầu thắng chỉ cầu không bại, Đại kiếm sư Gia Bố Lí Nhĩ phòng thủ vững chắc cái tác vuông này của hắn, ngưng tụ ngân sắc đầu khí thành màn bạc, bảo vệ bản thân nghiêm nghiêm mật mật.

Sau khi đến gần, Tiểu Khô Lâu gặp phải phương pháp phòng ngự thuần túy ở cảnh giới đại kiếm sư thì cũng không thể tìm ra kẽ hở. Đứng bên cạnh Gia Bố Lí Nhĩ, Tiểu Khô Lâu phiền não sờ cái đầu lâu bóng loáng của nó, ma nhãn màu tím đảo tít mù, tựa hồ đang suy nghĩ tìm kiếm một đối sách thích hợp.

- Kể nào lại dám bất chấp sự tồn tại của Già La dong binh đoàn, hành hung giết người ở trong Nhật Diệu cốc! - Đẳng xa, đội trưởng Già La dong binh đoàn là Lao Lôi Thập gầm lớn một tiếng, lao đến tựa như một ngọn sóng dữ trong biển khơi sóng gió. Sau tiếng gầm rống của Lao Lôi Thập là tiếng bước chân “thịch thịch” nặng nề đang nhanh chóng từ xa tiến lại.

- Bất hảo, Lôi quái thú đang đến đây, chúng ta lập tức rút lui!- Vị Ma đạo sư Lôi Điện hệ đang đứng trên nóc nhà đột nhiên trầm giọng hô hoán.

- Nhưng còn Gia Bố Lí Nhĩ đang ở phía dưới!- An Định với nét mặt lo lắng, sắc mặt ưu tư liếc nhìn về phía dưới sân, vội vàng hô khẽ.

- Lo sao được nhiều như vậy, bây giờ không đi đợi đến khi Lôi quái thú tới đây thì chúng ta dù muốn chạy cũng không kịp nữa! Đương nhiên, nếu chính bản thân ngươi muốn chết thì ta cũng sẽ không giữ ngươi! - Vị Ma đạo sư Lôi Điện hệ thản nhiên nói một câu như vậy rồi không hề nhìn An Định, sử dụng Phiêu phù thuật vọt lên trên không, hướng về phương xa bay đi.

An Định sững sốt trong chốc lát, cuối cùng cũng bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, dậm chân một cái sử dụng Phiêu phù thuật bay theo phía sau Lôi Điện hệ Ma đạo sư biến mất trong màn đêm.

Sau khi An Định cùng Lôi Điện hệ Ma đạo sư kia tung mình bỏ đi, Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt ở trên một tàng cây lớn cách đó không xa cũng không một tiếng động rời đi.

Lúc này, âm khí và tử khí bay lượn lơ ở trong sân đã bị sáu cây thạch trụ thu nạp với một tốc độ rất nhanh chóng. Trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn, bên trong sân lại xuất hiện tinh quang. Hiệu quả của trận pháp bị triệt tiêu, ngoài những thi thể nằm đầy trên mặt đất thì chỉ còn lại một mình Gia Bố Lí Nhĩ vẫn huy vũ màn kiếm quang như trước.

- Giết chết hần đi!- Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, bỗng nhiên hét to một tiếng, nắm lấy một chiếc chiến phủ từ một thi thể của dong binh ở bên cạnh, gào thét tấn công về phía Gia Bố Lí Nhĩ.

Hai người Phỉ Bích và Đặc Lan Khắc Tư cũng biết cơ hội này khó gặp được nên đồng thời hươ vũ khí, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía Gia Bố Lí Nhĩ, phối hợp với lực lượng của Tiểu Khô Lâu và Cát Nhĩ Bá Đặc, phát ra thế công hung mãnh về phía Gia Bố Lí Nhĩ.

Uy hiếp của trận pháp vừa tan đi, Gia Bố Lí Nhĩ lập tức phản ứng cực nhanh. Chỉ một thoáng dò xét bốn phía một chút, y biết rằng hành động lần này đã hoàn toàn thất bại. Không chần chờ một khắc, Gia Bố Lí Nhĩ lập tức động thân tung mình nhảy về phía nóc nhà.

Cũng vào lúc này, đòn tấn công của mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc cùng tới, chỉ thấy Gia Bố Lí Nhĩ vùng trường kiếm phát ra ngân sắc đầu khí hắt phiến đá ở trên nóc nhà tung bay về hướng những đòn công kích từ phía sau.

Những tiếng “đốp đốp” vang lên ầm ầm, chiến phủ đang bay tới chặn đứng phiến đá lại, cốt đao rít lên, chẳng những đánh nát phiến đá mà còn tạo nên mối uy hiếp cực lớn đối với Gia Bố Lí Nhĩ. Hần vũ lộng trường kiếm phát ra một kiếm mang hình cầu, cuối cùng thì cũng hắt văng thanh cốt đao của Tiểu Khô Lâu sang một bên.

Tuy vậy, hai làn đầu khí của Đặc Lan Khắc Tư và Phỉ Bích rồi cuộc cũng bay tới trước mặt Gia Bố Lí Nhĩ. Chỉ nghe một tiếng hét thê thảm từ trong miệng hần vang lên, thân hình vốn đang bay nhanh bỗng loạn choạng một cái rồi sau lưng đột nhiên xuất hiện những vết kiếm chém chằng chịt, rõ ràng là đã bị trọng thương. Trong lúc hần cuồng cuồng bỏ chạy, một dòng máu tươi không cầm lại được không ngừng tuôn chảy.

Ngải Mễ Lệ sử dụng Phiêu phù thuật bay lên, vừa mới định ngâm xương ma pháp Hắc ám hệ giáng cho Gia Bố Lí Nhĩ một đòn cuối cùng thì bỗng có một mũi tên lạnh lẽo, cực mạnh không biết từ nơi nào bắn tới. Mũi tên này chẳng những tốc độ mau lẹ mà còn mang theo khí tức lạnh như băng, chưa đến gần mà đã khiến cho thân thể Ngải Mễ Lệ cảm ứng được.

Ma pháp Ngải Mễ Lệ định ngâm xương ra lại phải ngừng lại, thân hình lập tức bay về phía mái nhà, rồi đột ngột lao thẳng từ trên không trung xuống dưới đất. Tuy nhiên, mũi tên giá lạnh đồng thời ẩn ước sự tàn nhẫn đến kinh người của kẻ bắn vẫn như trước không chịu buông tha, tựa như một tia chớp đoạt mệnh bắn về phía chiếc cổ trắng nõn thon dài của Ngải Mễ Lệ.

Vào thời điểm này, ngâm xương bất cứ loại ma pháp nào thì cũng đều không kịp nữa rồi. Bọn người Cát Nhĩ Bá Đặc đều ở trong sân, lại vừa mới phát ra một kích hung mãnh nên vô luận là tốc độ hay đầu khí cũng không thể trong thời gian ngắn cứu được Ngải Mễ Lệ.

Người lén bắn ra mũi tên này, về mặt giải thích và nắm vững thời cơ thì đúng là đã đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực. Mũi tên có dung hợp Băng Hệ ma pháp, tốc độ mau lẹ vượt quá tưởng tượng, hung mãnh ác độc càng khiến cho người kinh hồn vỡ mặt.

Cười khê một tiếng đầy vẻ tuyệt vọng, giờ khắc này Ngải Mễ Lệ đã hoàn toàn không còn bất cứ hy vọng hay ảo tưởng gì, trong lòng còn sót lại một cái ý niệm: “Ta..... sẽ chết sao?”

Song, thế sự vĩnh viễn không có gì tuyệt đối! Chính vào thời khắc tất phải chết này, một đạo hồng quang xé rách hắc ám hư không, đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Ngải Mễ Lệ, không ngờ vô cùng chính xác đánh trúng vào mũi tên đoạt mệnh này.

Chỉ nghe “Lách cách” một tiếng, mũi tên này vỡ vụn thành mảnh nhỏ, khí tức lạnh băng tức thì không cách nào ngưng tụ được, phút chốc tản ra tứ phía.

Ngải Mễ Lệ đã quanh quẩn một vòng bên Nại Hà kiều, bỗng chốc sự vui sướng điên cuồng như được sống lại sau kiếp nạn ngập tràn trong lòng, sau đó nàng ngưng thần nhìn về phía trước, thấy Lục Ma Phong bay vòng vòng ngay ở trước mặt!

Trong nháy mắt, cảm giác hạnh phúc không gì so sánh nổi, như là sóng lớn cuộn cuộn tràn ngập tâm hồn nàng, giờ khắc này tình yêu nồng nàn của Ngải Mễ Lệ đối với Hàn Thạc quả thật là mệnh mông như biển rộng bao la.

- Lần sau thì các người sẽ không may mắn như thế này đâu! - Vang lên tiếng kêu nho nhỏ, trong trẻo lạnh lùng từ rất xa truyền đến. Một bóng người mảnh khảnh nhanh chóng bay đi khỏi nóc nhà bên cạnh, giống như một con thiên nga uyển chuyển nhảy múa trong hồ.

Mấy người Đặc Lan Khắc Tư không thể nén nổi tức giận, ai nấy đều tung mình nhảy lên trên nóc nhà, định bắt lấy nữ thần tiên thủ cực kỳ nguy hiểm này.

- Không cần đuổi theo! - Đúng vào lúc này, từ trong phòng truyền ra tiếng quát khê của Hàn Thạc.

Cửa phòng được mở ra, Hàn Thạc với vẻ mặt âm trầm xuất hiện. Cả người hân huyết quang rạng rỡ, toát ra một luồng sát khí nồng đậm. Hai con mắt đã chuyển thành màu đỏ, nét mặt tà ác lạnh khốc tới cực điểm, trông tựa như địa ngục tà thần trải qua vạn năm, phá tan gông cùm phủ xuống nhân gian!

Giờ khắc này, mấy người Ngải Mễ Lệ, Đặc Lan Khắc Tư hoàn toàn bị tướng mạo cùng khí thế hiện thời của Hàn Thạc làm kinh hãi, tất cả đều vô tình ngừng ngay lập tức bước chân truy đuổi, tỏ vẻ có chút xa lạ nhìn hẩn.

Hàn Thạc bây giờ trên người mang theo khí tức và vẻ mặt quá mức tà ác, hoàn toàn bất đồng so với biểu hiện ngày thường!

213. Chương 213ham Muốn Uống Máu

Bầu không khí náo loạn vừa rồi giờ bỗng chốc yên lặng tới cực điểm. Một bên là nhóm người Ngải Mễ Lệ ngửa ra nhìn biểu tình kỳ dị của Hàn Thạc. Bên này, Hàn Thạc đứng sững trước cửa phòng, khí tức tà ác quái dị vẫn từ người hẩn không ngừng toát ra.

Hàn Thạc tĩnh lại đầu tiên là hít sâu một hơi, cảm giác được sự thèm khát máu tươi nổi lên, liền lập tức áp chế lại ý niệm đại khai sát giới trong đầu. Qua vài nhịp hô hấp như vậy, tâm trạng và tinh thần hẩn dần ổn định trở lại.

Nhóm người Đặc Lan Khắc Tư kinh dị quan sát sự biến đổi trên con người Hàn Thạc. Từ lúc đầu tướng mạo lãnh khốc, bộ dáng khát máu. Hơn nữa trên người còn có nhiều điểm huyết quang cùng với sát khí, rồi qua vài lần hít thở sâu, mọi biểu hiện trên đều mất tăm mất tích, cuối cùng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

- Người thế nào rồi? - Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc đã khôi phục bình thường khê thở phào, cặp mày xinh đẹp khê cau lại, lo lắng hỏi.

- Võ kỹ của ta vừa bước vào một cảnh giới mới. Cảnh giới này rất khó khống chế tâm tình, hơn nữa ta đối với cảnh giới mới này còn chưa hiểu rõ, vì vậy có chút thất thố, đã làm mọi người lo lắng rồi! - Hàn Thạc khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nhìn mọi người giải thích.

- Làm ta giật cả mình, chỉ là vừa rồi vẻ mặt và hơi thở của ngươi thật sự quá tà ác, làm cho ta cảm thấy như chính là cảm giác chiến đấu thực sự! - Đặc Lan Khắc Tư nhìn Hàn Thạc, giọng nói vẫn còn chút kinh hãi.

Trong cả đám, chỉ có Tiểu Khô Lâu là không có một chút bất ngờ nào cả. Sau khi nó nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện, liền mừng rỡ hoa chân múa tay rất vui sướng như muốn kể lại rõ ràng các chiến tích cho Hàn Thạc biết.

Cười khê, Hàn Thạc có thể cảm giác được niềm vui sướng trong lòng của Tiểu Khô Lâu, cũng cảm giác luôn sự mong đợi hẩn khen ngợi của nó.

- Xú tiểu tử tới đây, làm tốt lắm! - Phất phất tay, đợi Tiểu Khô Lâu mang theo cốt đao đi tới, Hàn Thạc đưa tay sờ sờ nắn nắn. Tiểu Khô Lâu giờ xương cốt trơn bóng như ngọc bích, đồng tử màu tím quay tròn không ngừng, cùng với chiếc cằm bạch cốt ngáp lên ngáp xuống, biểu hiện tỏ vẻ vô cùng thích thú với hình dáng hiện tại.

- Chủ nhân tôn quý, người thật sự không công bằng, người chưa từng đối đãi với ta vui vẻ như thế!- Hắc long Cát Nhĩ Bác Đặc mắt thấy Hàn Thạc cưng chiều đối đãi Tiểu Khô Lâu như vậy liền hậm hực phản đối, vẻ ghen tỵ ra mắt.

Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc cùng làm tạp dịch ở Học viện từ lâu, lúc nào cũng ở bên nhau. Lúc đầu Tiểu Khô Lâu chỉ có việc là khuôn vác các loại tạp vật giúp Hàn Thạc. Sau đó từ từ cường đại lên, nó đã trợ giúp Hàn Thạc vượt qua nhiều lần nguy hiểm, loại cảm tình đồng cam cộng khổ này Cát Nhĩ Bác Đặc không thể nào so sánh được .

Liếc nhìn tiểu hắc long một cái, Hàn Thạc đang định nói cái gì đó đột nhiên nhướng mày, ánh mắt hướng về phía cửa ra vào.

Già La dong binh đoàn trưởng Lao Lô Tháp, trông giống như một toà tháp bằng sắt lộn ngược từ trước cửa đi vào, theo ngay sau hắn là Cáp Lí Tư cũng là một cao thủ có hạng. Lao Lô Tháp có thân hình dũng mãnh, thể trọng phỏng chừng so với một chiến mã còn muốn hơn một chút, tiếng bước chân đi tới phát ra âm thanh “cộp cộp” trầm ổn, vững chãi.

- Sao lại thế này, người của Hồng Liêm dong binh đoàn đâu rồi? - Lao Lô Tháp vừa vào liền hỏi ngay, thanh âm oang oang như tiếng chuông.

Chỉ vào những thi thể nằm rải rác khắp mọi nơi, Hàn Thạc mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Toàn bộ đều ở trên mặt đất đấy.

Lao Lô Tháp nhíu mày, chú ý tập trung trên mặt đất, bắt giác há mồm nói ra một số tên:

- An Cách Lạc, Đồ Lý Kiệt, Cát Lệ Á.....

Càng nói, sắc mặt của hắn trông càng kinh dị. Cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Thạc, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi hỏi dồn:

- Toàn bộ đều là do các người ra tay à?

- Có lẽ lời nguyên của Tà Thần đã trợ giúp chúng ta! - Hàn Thạc mỉm cười một cách thần bí, nhún vai trả lời thờ ơ.

- Những người này chính là người của Hồng Liêm dong binh đoàn, trong đó mấy người có lẽ là những nhân vật chủ chốt của bọn họ. Không nghĩ tới các người có thể tiêu diệt nhiều cao thủ như vậy, thật sự là đã giúp chúng ta rất nhiều! - Cáp Lí Tư đi từ phía sau nói vọng tới. Nét mặt và thần sắc hắn không nén được sự hưng phấn, lời nói với âm thanh đều cao hơn bình thường.

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?- Lao Lô Tháp thấy Hàn Thạc không trả lời rõ ràng, mối nghi hoặc trong lòng quá lớn nên nhịn không được mà hỏi lại.

- Lao Lô Tháp, người tới đã muộn rồi! Cuộc chiến đã kết thúc, xem ra Già La dong binh đoàn hành động có tốc độ, nhưng cũng không như chúng ta tưởng tượng nhanh như vậy! - Đặc Lan Khắc Tư liếc Hàn Thạc một cái rồi vượt lên trước, trả lời vẻ hơi giễu cợt .

- Đặc Lan Khắc Tư, người cũng biết ở khắp nơi trong Nhật Diệu Cốc đều phải phòng hộ, Già La dong binh đoàn chúng ta không thể nào chỉ vì người này mà đem đại bộ phận nhân mã trấn giữ ở đây. - Lao Lô Tháp thoáng chút bối rối chống chế, sau đó vẻ mặt căm tức hừ lạnh nói thêm:

- Phật La Lí Đạt thật quá kiêu ngạo, không thể ngờ là không xem chúng ta có ra gì. Mà ngay cả khi đánh lên lại cũng không thay đổi tướng mạo và diện mục, thật là xem thường chúng ta quá!

- Lao Lô Tháp đoàn trưởng, hy vọng các người lần tiếp theo có thể đến kịp thời, nơi này mọi chuyện đã kết thúc, phỏng chừng cũng không có cái gì đáng giá để các người chú ý nữa. - Hàn Thạc nói xong đột nhiên nhớ tới một việc liền nhìn Lao Lô Tháp nhíu mày nói:

- Lúc này công kích chúng ta thấy có một tên là Gia Bố Lý Nhĩ, người này đích thực là một Đại kiếm sư, hắn chính là người bên cạnh của Sư Thử quân đoàn trưởng A Tư Cơ tại Ngõa Luân thành, không biết Hồng Liêm dong binh đoàn cùng với A Tư Cơ có liên hệ với nhau hay không, hy vọng người chú ý một chút!

- Đại kiếm sư Gia Bố Lý Nhĩ! - Lao Lô Tháp thất kinh hô lên một tiếng, hiển nhiên cũng không biết chuyện này, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Không sai! Người này là sư phó của Khắc Lạp Khắc, con trưởng của A Tư Cơ. Hẳn trước giờ đi đâu cũng không rời A Tư Cơ tới nửa bước, thật không ngờ có lúc lại phải li khai lão ta để đi cùng với Hồng Liêm dong binh đoàn.

- Yên tâm đi, ta sẽ kiểm tra lại tất cả mọi việc. Tốt lắm, nếu không có chuyện gì khác, chúng ta trước hết rời khỏi nơi này. - Lao Lô Tháp vẻ mặt suy tư, tựa hồ lo lắng chút gì đó, lên tiếng giục.

- Chờ một chút, ta đi khỏi Nhật Diệu Cốc cũng lâu lắm rồi. Vì vậy đối với thực lực của Phật La Lí Đạt bây giờ cũng không rõ lắm. Nếu có thể thì tốt nhất là người đem thông tin về các cao thủ Hồng Liêm dong binh đoàn cho chúng ta biết.

- Hôm nay xuất hiện cả ma đạo sư hệ Lôi điện, còn có nữ thần tiên thủ với tiên thuật đáng sợ. Lúc này chúng ta thiếu chút nữa đã bị nữ thần tiên thủ làm cho bị thương, việc của chúng ta bây giờ là cần biết hết các thông tin của bọn họ để có biện pháp đối phó! - Thấy Lao Lô Tháp định rời đi, Đặc Lan Khắc Tư vội vàng lên tiếng nói.

- Nữ thần tiên thủ! - Lao Lô Tháp lại một lần nữa kinh hô một tiếng, sau đó ngưng trọng nói:

- Vậy nhất định là nữ tinh linh Mã Khả Hân. Cô ta đúng là một tiên thủ tinh thông Thủy, Lôi, Phong, ba hệ ma pháp, lại có thể đem ba hệ ma pháp dung hợp lại nên uy lực khi xạ tiễn cực kỳ khủng khiếp.

- Người đàn bà này quả là khó đối phó. Nghe nói thị chính là vợ chưa cưới của Phật La Lí Đạt, do chính gia gia hấn tìm kiếm cho. Lai lịch của cô ta cũng rất thần bí và có quan hệ không mấy hoà hợp với Phật La Lí Đạt. Mấy năm qua cô ta rất ít khi ở trong Nhật Diệu Cốc. Bất quá mỗi khi Hồng Liêm dong binh đoàn gặp phải nguy cơ thì sẽ ra tay trợ giúp. Xem ra lần này đúng là cô ta đã trở lại!

- Thế còn gã ma đạo sư Lôi điện hệ kia là ai? - Lúc này Ngải Mễ Lệ mới lên tiếng hỏi.

- Hẳn gọi là Á Tát, nửa năm trước gia nhập Hồng Liêm dong binh đoàn. Hẳn lai lịch không rõ lắm, tâm ngoan thủ lạt, cùng với Phật La Lí Đạt hợp tác với nhau thật hợp ý. Những thủ đoạn dạng này trong nửa năm qua của Hồng Liêm dong binh đoàn, đều là do hắn nghĩ ra, cho nên rất được Phật La Lí Đạt tín nhiệm và trọng dụng!- Đối với các cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn, Lao Lô Tháp đương nhiên hiểu rõ. Vì vậy đối với yêu cầu của Đặc Lan Khắc Tư và Ngải Mễ Lệ, liền không một chút chần chừ mà kể lại rõ ràng.

- Ngoại trừ hai người này ra, mấy năm nay còn có bao nhiêu cao thủ gia nhập Hồng Liêm dong binh đoàn?

- Đặc Lan Khắc Tư tiếp tục hỏi tới.

Lao Lô Tháp nhướng mày, trầm ngâm một chút, quay đầu nhìn Cáp Lí Tư một cái nói:

- Đem phần thông tin chúng ta có được cho bọn họ xem đi.

Cáp Lí Tư hơi sững sốt, sau đó gật gật đầu, từ không gian giới chỉ bên trong xuất ra một quyển trục, đưa cho Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Ở đây có một ít tư liệu về Hồng Liêm dong binh đoàn, chắc hẳn sẽ chi tiết hơn những tư liệu do Ngải Mễ Lệ nắm được.

Xem chừng bên Cáp Lí Tư đã biết rõ phân thân của Ngải Mễ Lệ. Ở Nhật Diệu Cốc bọn họ chính là người nắm quyền, trong tầm quan sát của bọn họ, thân phận của mọi người hiển nhiên không giấu diếm được.

Cầm quyển trục nhìn lướt qua, Đặc Lan Khắc Tư hướng phía Hàn Thạc gật gật đầu, sau đó nhìn Lao Lô Tháp cười nói:

- Rất chi tiết, chúng ta sẽ ở lại đây giúp người đối phó Phật La Lí Đạt!

- Nếu thật sự như vậy, ta rất cảm kích các người! Chẳng những căn nhà, cửa hàng này vô điều kiện đều là của các người, mà từ nay về sau toàn bộ hoạt động của các cửa hàng ở trong Nhật Diệu Cốc do tiểu thư Phỉ Bích làm chủ đều được miễn thuế. - Lao Lô Tháp cười to sáng khoái, xoay người sải bước đi thẳng ra ngoài.

Cáp Lí Tư liếc Đặc Lan Khắc Tư một cái, cẩn thận nhắc nhở:

- Quyển trục này đúng là của Hồng Liêm dong binh đoàn. Đó là bản đồ địa hình, nó cho thấy rõ một số trạm gác ngầm cũng như những trạm canh gác công khai khác, đều được chú giải rõ ràng. Quyển trục bản đồ này sau khi xem xong thì tiêu hủy ngay, tránh việc rơi vào tay kẻ khác sẽ gây ra không ít phiền toái!

Gật đầu ra vẻ hiểu ý, Đặc Lan Khắc Tư cười lạnh nói:

- Yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào!

Cấp Lí Tư và Đặc Lan Khắc Tư đã sớm quen biết, đương nhiên cũng biết Đặc Lan Khắc Tư cùng Phạt La Lí Đạt có mối thù không đội trời chung, nghe vậy cuối cùng cũng chỉ nói một câu:

- Chúc các người may mắn!

Sau khi đám Lao Lô Tháp cùng người của dong binh đoàn rời khỏi cửa hàng, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Lao Lô Tháp đã hoàn thành tốt nhiệm vụ nhưng chúng ta nếu muốn tại Nhật Diệu Cốc này đứng vững thì không thể quá phụ thuộc vào bọn chúng! Trong Nhật Diệu Cốc, cũng không phải chỉ có Già La dong binh đoàn cùng Hồng Liêm dong binh đoàn, mà còn có vài nhóm thế lực cũng không nhỏ, ta nghĩ bọn họ nhất định rất muốn thay thế địa vị của Già La dong binh đoàn để nắm quyền cao nhất trong Nhật Diệu Cốc!

Đặc Lan Khắc Tư sững sờ liền hỏi Hàn Thạc:

- Người muốn làm như thế nào?

Hắc hắc cười một tiếng. vẻ mặt đầy âm hiểm, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn trời, nói như chỉ chính cho bản thân hắn nghe:

- Hôm nay tại Nhật Diệu Cốc, chúng ta đã làm ra một trận rối loạn. Vậy sao không thừa dịp này, khiến cho trong cốc đã loạn lại càng loạn hơn nữa!

214. Chương 214 tứ Đại Thế Lực.

Một địa phương đặc thù như Nhật Diệu cốc, dĩ nhiên sẽ là nơi quần long tụ hội. Trong cốc, ngoại trừ thế lực lớn nhất là Già La dong binh đoàn ra, còn lại yếu hơn một chút sẽ là Môn La gia tộc và Tập Tháp Nhĩ Thú nhân tộc.

Môn La gia tộc nguyên gốc là đại gia tộc quyền quý của một tiểu quốc. Họ tự có dong binh đoàn riêng nên muốn chưởng quản luôn tiểu quốc. Âm mưu này bị bại lộ nên giữa hai bên đã xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa. Cuối cùng Môn La gia tộc thất bại bị đánh không còn một manh giáp, phải bỏ trốn rồi chạy tới Nhật Diệu cốc này.

Khi tới Nhật Diệu cốc bọn họ chỉ còn vồn vẹn 300 người. Nhưng Môn La gia tộc khi còn ở tiểu quốc họ đã cướp bóc, vơ vét rất nhiều tài bảo, kim ngân châu báu. Trú chân tại đây, họ dùng số tiền tài này để tuyển chọn và thu nạp hơn một ngàn cao cấp chiến sĩ. Thực lực của họ gần như tương đương với thực lực của Hồng Liêm dong binh đoàn.

Là thế lực có nhiều tiền nhất ở đây, tộc trưởng Sách Á của gia tộc này không lúc nào không muốn nắm hết quyền lực ở Nhật Diệu cốc hòng chiêu tập càng nhiều binh mã lần nữa đánh giết trở về quê hương mình, thôn tước hết thảy mọi quyền lực của cái tiểu quốc này.

Còn Ca Tháp Nhĩ thú nhân tộc thực chất là một tiểu bộ lạc, trước kia sinh sống ở một vùng đất cằn cỗi. Thú nhân của bộ lạc này đã phải trải qua không biết bao nhiêu năm tháng thăng trầm cuối cùng chuyển tới Nhật Diệu cốc. Hiện nay đang lưu trú tại dãy núi bên cạnh Nhật Diệu cốc với nhân số năm sáu trăm người, nhưng mỗi một người đều là một chiến sĩ thực thụ.

Công việc của thú nhân của Ca Tháp Nhĩ bộ lạc chủ yếu là làm bảo hộ (Bảo tiêu) cho các thương nhân để kiếm tiền. Nghe nói số tiền họ kiếm được, toàn bộ đều gửi về quê cung cấp cho người thân, gia đình của họ.

Thế lực này cũng không nhỏ. Tù trưởng hiện nay của bộ lạc luôn muốn tiến vào trong Nhật Diệu cốc, nắm lấy đại quyền để có thêm nhiều lợi ích và kim tệ.

Già La dong binh đoàn, Hồng Liêm dong binh đoàn, Môn La gia tộc và Thú nhân tộc được xem là bốn thế lực mạnh nhất ở Nhật Diệu cốc.

Trong đó Già La dong binh đoàn có thực lực cực mạnh với hơn hai ngàn sáu trăm chiến sĩ cao cấp. Hồng Liêm dong binh đoàn đứng hàng thứ hai với khoảng hơn hai ngàn chiến sĩ. Môn La gia tộc thì có khoảng một ngàn sáu trăm chiến sĩ. Cuối cùng là Thú nhân tộc có khoảng năm sáu trăm chiến sĩ.

Trong bốn thế lực này, chỉ có Già La dong binh đoàn mới có đủ thực lực nắm lấy quyền lực trong Nhật Diệu cốc. Còn lại ba thế lực khác thì chỉ có cơ sở ở bên trong cốc, còn lại nhân mã của họ đều phải ở trong những dãy núi xung quanh cốc.

Những tin tức này cũng không khó có được. Hàn Thạc vừa mới tới Nhật Diệu cốc không lâu nên những thông tin này đều do Ngải Mễ Lệ cung cấp. Bốn thế lực này luôn đối đầu nhau là điều mà ai cũng biết, thế lực nào cũng muốn nắm quyền quản lý Nhật Diệu cốc. Nguyên nhân do Nhật Diệu cốc có rất nhiều tài nguyên, chính nhờ vào nguồn tài nguyên này sẽ giúp cho bọn họ củng cố thêm thực lực của mình để có thể đạt được lợi ích nhiều nhất.

Lúc đầu Già La dong binh đoàn vốn chỉ có hơn một ngàn chiến sĩ. Nhưng nhờ nắm được quyền quản lý Nhật Diệu cốc mà chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà nhân số đã tăng lên gấp đôi. Do họ đã kiếm được rất nhiều kim tệ ở đây. Hơn nữa, họ còn thu hút và tụ tập được nhiều cao thủ các nơi tới trợ giúp và gia nhập.

Hiện tại đối với Già La dong binh đoàn mà nói, nếu có thể không tổn thất tới thực lực của chính mình mà lại diệt được phần lớn thực lực của Hồng Liêm dong binh đoàn thì quả tình không gì tốt bằng. Nếu đem một cái cửa hàng ra so với cả Nhật Diệu cốc, thì vụ làm ăn này đúng là một vốn bốn lời.

Chính vì hiểu rõ được tình thế của Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc mới nảy sinh dã tâm là sẽ thành lập một dong binh đoàn của riêng mình để mưu cầu lợi ích.

- Đặc Lan Khắc Tư, người mang theo mấy người đi tới Môn La gia tộc một chuyến. Những người này cần phải nguy trang, mặc đồ dạ hành để không ai nhận ra rồi âm thầm tới đó giết vài tên chiến sĩ, phóng hỏa vài nơi để gây náo loạn cho bọn họ. - Hàn Thạc nhìn Đặc Lan Khắc Tư, cười cười nói.

- Người làm như vậy là muốn cho Môn La gia tộc nghĩ rằng do một thế lực khác làm à? - Đặc Lan Khắc Tư thần sắc hơi có chút biến đổi, dò hỏi.

- Bất luận thế nào, Môn La gia tộc bị công kích lần này, cũng không nghĩ là do chúng ta làm. Bởi vì chúng ta cũng không có thực lực này. Ngoài ra bọn chúng cũng không xem chúng ta là địch, cuối cùng bọn họ nhất định sẽ phải hoà nghị đến ba thế lực kia. - Hàn Thạc cười về âm hiểm, giải thích.

Đặc Lan Khắc Tư gật gật đầu. Trên mặt cũng hiện lên một nụ cười tương tự nói:

- Loại chuyện này ta nghĩ có thể đảm nhiệm được. Vốn trước kia ta tại Hồng Liêm dong binh đoàn đã từng quen làm những việc này rồi.

- Tốt lắm! Các người cẩn thận một chút, chỉ cần không bại lộ thân phận chính mình là tốt rồi.- Hàn Thạc không giấu được vẻ đắc ý, bật cười hắc hắc.

Đặc Lan Khắc Tư không nói thêm lời nào, thừa dịp bóng đêm còn bao trùm vội vã rời đi, xem chừng đúng là tối nay sẽ ra tay hành động.

Sau khi Đặc Lan Khắc Tư rời đi, Hàn Thạc quay sang ba người Ngải Mễ Lệ, nói giọng âm trầm:

- Hồng Liêm dong binh đoàn đã ra tay với chúng ta, dù sao bọn ta cũng không thể để cho bọn chúng coi thường được. Đi, chúng ta cũng đi ra ngoài xem xét xung quanh một chút, sau đó tới Hồng Liêm dong binh đoàn xem náo nhiệt, tiện tay giết vài người chơi cho vui!

Bây giờ Hàn Thạc cùng Già La dong binh đoàn có quan hệ tốt đẹp, ra vào Nhật Diệu cốc là việc vô cùng dễ dàng. Song lần này bọn Hàn Thạc cũng không có đi ra bằng đường cổng chính của Nhật Diệu cốc, ngược lại lợi dụng khả năng phi hành của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, từ một nơi vắng vẻ trong cốc bay ra ngoài.

Chọn nơi vắng vẻ vì Nhật Diệu cốc cũng có quy củ của nó, cho dù Ma đạo sư có thể ngự khoảng không phi hành, cũng không thể tự ý mình ra vào. Nếu bị người của Già La dong binh đoàn phát hiện, nhất định sẽ

bị thẩm tra.

Khắp nơi xung quanh cốc là một màu trắng. Dưới các mặt hồ yên tĩnh phản chiếu ánh trăng lung linh hắt lên màu trắng bạc. Bông tuyết bay trắng xóa đầy trời, phủ lên vạn vật. Khắp nơi, từ dãy núi nhỏ tới các cây cổ thụ đều có bông tuyết lấp lánh dưới ánh trăng chiếu vào, khung cảnh trở nên xinh đẹp, mê hoặc lạ thường.

Hồng Liêm dong binh đoàn đồn trú ở trong hẻm nhỏ của một ngọn núi ở phía đông của Nhật Diệu cốc. Hàn Thạc cùng với mấy người trên lưng của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc bay tới có thể thấy ở trên ngọn núi nhỏ xa xa trong cốc có những dãy nhà ngói màu hồng. Ở giữa khe núi có một hồ nước nóng làm cho sương mù bao phủ trên đầm nước lan toả ra xung quanh, cả ngọn núi chìm trong sương mù lằng đằng.

Xung quanh hồ nước nóng, hoa cỏ mọc lên tươi tốt. Do ở gần hồ nước nóng nên không bị ảnh hưởng bởi cái lạnh, các loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, hương thơm ngào ngạt tạo nên cảnh sắc nên thơ hữu tình.

Bố trí xung quanh ngọn núi nhỏ là các trạm canh gác. Đám đông binh cường tráng kiêu dũng, thần sắc cẩn thận chăm chú nhìn bốn phía, đề phòng sự xâm nhập và công kích của địch nhân.

Bay đến sơn cốc phía trên khe núi, Hàn Thạc để cho Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ngừng lại. Nhìn bốn phía dưới hẻm cốc nhỏ, hắc cười lạnh nói:

- Có lẽ lúc này đây, sẽ có người động thủ trước!

Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nghi hoặc nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Sao lại có chuyện này?

- Lúc trước tại cửa hàng, ngoài Thiên Tai giáo hội Hắc Ám hệ Đại Ma Đạo Sư Ai Đức Ôn, còn có nữ luyện kim thuật sư Bối Lâm Đạt núp ở cách đó không xa quan sát. Hiện tại ta cảm ứng được vị trí của bọn họ, khi An Định hai người rời đi thì bọn họ từ phía sau liền đuổi theo.

- Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt theo đuôi An định, sau đó mới là Gia Bồ Lí Nhĩ và nữ thần tiên thủ Mã Khả Hân rời đi. Bây giờ Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt hai người, hẳn là ở phía dưới sơn cốc, nếu bọn họ là tới giết chết Phật La Lí Đạt thì sẽ giúp chúng ta một việc lớn rồi - Vẫn dõi mắt nhìn bốn phía dưới sơn cốc, Hàn Thạc chậm rãi trả lời.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? - Không biết từ khi nào, Ngải Mễ Lệ đã có thói quen để cho Hàn Thạc quyết định hết thảy mọi việc.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Hàn Thạc nói:

- Bây giờ mới là nửa đêm, chúng ta còn rất nhiều thời gian, không ngại chờ đợi thêm một lúc nữa!

Thời gian nhanh chóng trôi đi. Qua khoảng chừng nửa giờ, ở dưới ngọn núi nhỏ trong cốc trong nhà có mái ngói hồng, đột nhiên truyền đến một loạt ma pháp ba động. Dưới ánh trăng, trong chớp mắt xuất hiện một khối lồi mặc thiết giáp màu đen, trên khuôn mặt có ba mắt của Tà Thần.

Tà thần khôi lỗi vừa lộ ra, thân thể cao lớn của nó liền thẳng xông thẳng tới cùng với cái đuôi dài to lớn quét ngang qua ngôi nhà mái ngói màu hồng. Mái ngói của căn nhà lập tức bay vỡ tung, âm thanh ầm ầm nổi lên.

Cùng lúc đó, ma pháp ba động mãnh liệt truyền đến làm cho đất đá rung chuyển khắp nơi, ba con tử vong khôi lỗi xuất hiện, biến thành hình dạng to lớn bay vào từ cửa sổ phá huỷ tất cả các công trình kiến trúc bên trong.

- Bọn Ai Đức Ôn đã động thủ rồi, chúng ta cũng không thể nhàn rồi chứ! - Hàn Thạc cười lạnh một tiếng hắc hắc, cả người tràn ngập sát ý, lúc này vẻ mặt tà ác lại một lần nữa hiện lên trên mặt.

- Chủ nhân tôn quý, chúng ta làm như thế nào đây? - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc lại một lần nữa hưng phấn biến hình rồng, âm thanh hùng hậu hét lên.

- Hai người các nàng bay lên trên không bên ngoài sơn cốc xem ta phá huỷ toàn bộ các kiến trúc bên trong, nhớ tránh lửa độc. Một khi có nguy hiểm, lập tức bay khỏi Nhật Diệu cốc không cần chờ ta! Nếu ta muốn

thoát thân cũng không có ai có thể đủ sức ngăn được! - Hàn Thạc vẻ mặt lạnh lùng ra lệnh. Sau đó giống như một con chim ưng lao vút xuống. Từ thân thể hắn ẩn hiện một cỗ huyết sát quang mang, cùng với đôi đồng tử đã chuyển sang màu máu đỏ sậm.

- Hắn sẽ không xảy ra việc gì chứ? - Ngay khi Hàn Thạc bay xuống, Phỉ Bích đã phát hiện hắn có gì đó quái dị, nhin không được liền hỏi Ngải Mễ Lệ.

- Cứ làm theo lời hắn nói đi!- Ngải Mễ Lệ trả lời, dậm một chân thúc giục Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Hắc long, còn không chịu đi à!

Thoáng vút qua một đạo nhân ảnh nhỏ gầy ở phía sau Hàn Thạc từ trên không phiêu dang bay xuống phía dưới.

Đây đích thị là Tiểu Khô Lâu đang hoá chân múa tay vui sướng. Nó bây giờ hệt như là một con điều đứt dây rớt xuống mặt đất. Trên lưng chỗ bẫy thanh cốt thứ của nó không ngừng lay động làm cho thân thể càng thêm vững vàng, bay sát theo sau Hàn Thạc với khoảng cách không đổi, nhằm hướng sơn cốc lao tới.

215. Chương 215:loạn Sát

Đạt đến cảnh giới Thị Huyết (thị huyết nghĩa là khát máu), tu ma giả rất dễ tức giận, nóng nảy. Chỉ có trong giết chóc, tu ma giả mới thể ngộ được sự huyền diệu của cảnh giới này, đồng thời có thể nhận thức được mình thêm rõ ràng hơn. Nếu muốn đột phá cảnh giới này, giết chóc không ngừng chính là con đường nhanh nhất.

Song trong giết chóc, tu ma giả lại rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Một người mà không giữ được ý chí, sẽ hoàn toàn sa vào trạng thái một con quái vật điên cuồng chỉ thuần tuý có bản năng giết chóc. Bởi vậy, cảnh giới này rất khó khống chế bản thân. Giết chóc tức là con đường tắt tự thân đột phá nhanh chóng, nhưng cũng có khả năng là con đường không có lối về.

Lúc Hàn Thạc từ trên vách đá bay xuống, cừu hận đối với Phật La Lí Đạt dâng lên vô hạn, trong đó bao gồm cả việc nữ thần tiền thủ Mã Khả Hân thiếu chút nữa đã tạo nên một kích chí mạng với Ngải Mễ Lệ. Trái tim vốn đã trở lại bình thường, giờ lại đập nhanh hơn nhiều.

Sau khi linh hồn chi lực tinh thuần ẩn chứa trong Tử ma nhãn bị Ma Anh hấp thu tiêu hóa, Hàn Thạc đang đình trệ tại cảnh giới Chân Ma liền đột phá lên cảnh giới Thị Huyết. Mặc dù trong đầu hắn luôn luôn có ý niệm giết chóc không ngừng, nhưng thực lực cũng được đề cao rất nhanh.

Hôm nay, nếu chính diện tiếp Phật La Lí Đạt đang lúc toàn thịnh, Hàn Thạc cũng có lòng tin giết chết gã tại đương trường. Cho dù không lợi dụng sự mau lẹ của Ma Động Cửu Thiên thuật, hắn cũng có lòng tin đại chiến một hồi với Ai Đức Ôn mà vẫn an toàn thối lui.

Một luồng hung sát chi khí hiện ra như làn hắc vụ mù mịt, bao quanh người Hàn Thạc. Khi hắn lao xuống, nhìn từ xa giống như một đám mây đen. Trong đám mây đó lại có đôi con ngươi đỏ như máu, huyết quang quỷ dị tà ác khiến cho người ta thấy mà kinh hãi lạnh mình.

Lúc này, bởi vì hành động của Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt, trong sơn cốc sớm đã hỗn loạn. Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt liên thủ điên cuồng hủy diệt những tòa nhà, tựa hồ muốn san bằng chúng thành bình địa.

Từ trong quyền trục của Cáp Lí Tư, Hàn Thạc biết những tòa nhà đó chính là nơi cư ngụ của Hồng Liêm dong binh đoàn. Xem chừng Ai Đức Ôn tới Già La dong binh đoàn một chuyến, quả nhiên cũng có thu hoạch lớn. Không có sự trợ giúp của Già La dong binh đoàn, hai người Ai Đức Ôn vừa mới tới Nhật Diệu cốc quyết không có khả năng quen thuộc với bố cục Hồng Liêm dong binh đoàn đến vậy.

Trong tiếng ầm ầm đình tai nhức óc, một cái bóng đen như mực từ trên cao phi xuống. Một luồng hung sát chi khí nồng nặc khiến bất luận kẻ nào cũng không dám lơ là. Đám nhân mã cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đang hoảng hốt lo sợ định đối phó với hai người Ai Đức Ôn, ngay lập tức phát hiện trên bầu trời có điểm khác lạ.

Lúc này, có mấy chục đạo công kích bắn về phía bóng đen, nhưng không một đạo nào có thể đến gần được hẳn. Bóng đen phi xuống, giữa đường ngậm xương rất nhanh một đoạn Vong Linh ma pháp. Trên không trung một đạo hắc mang loé lên, một đội Thạch Tượng quỷ lập tức xuất hiện. Đám Thạch Tượng quỷ này tay cầm cốt mâu, xếp thành đội ngũ chỉnh tề, chắn trước mặt bóng đen, không chút sợ hãi đánh rơi cung tên cùng trường mâu đang lao tới.

Đột nhiên, một tấm màn đen sì cực lớn từ sau lưng bóng đen nhanh chóng mở rộng ra, chắn hết ánh trăng sáng tỏ, khiến cho cả một phần ba sơn cốc toàn bộ bị tấm màn đó bao trùm.

Luồng tử khí hùng hực đột nhiên khuếch tán, tất cả những người bị tử khí vây quanh đều cảm thấy hoạt động thân thể so với ngày thường kém linh hoạt hơn nhiều. Được che dấu dưới tấm màn đen, bóng đen liền đáp xuống sơn cốc, từng đoàn hắc ám sinh vật nối tiếp nhau liên tục xuất hiện.

Ánh trăng trước sau bị tầng mây xanh đen che khuất, khiến cho người ta vô pháp phán đoán được thời gian, không ai biết được còn bao lâu trời sẽ sáng.

Vong Linh hệ ma pháp - Vong Linh Thiên Mạc được xem như đã thất truyền, có tác dụng giảm lực chiến đấu của địch nhân bị vây trong tấm màn đen đó. Trong phạm vi của ma pháp Vong Linh Thiên Mạc, lực lượng của tất cả hắc ám sinh vật đều có thể tăng nhiều. Bọn chúng thông qua hấp nạp tử khí nồng đậm chung quanh, có được tốc độ càng nhanh, lực lượng càng mạnh.

Đây là một ma pháp tà ác đã biến mất tại Tử Vong Mộ Địa, nó có khả năng làm giảm thực lực đối phương, đề cao lực chiến đấu của hắc ám sinh vật. Nhưng trên đại lục sớm đã bị người ta lãng quên.

Ngay lúc ma pháp của Hàn Thạc xuất hiện, đám hắc ám sinh vật từng tên đều hưng phấn bắt đầu công kích chung quanh. Đám dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn chẳng những độ linh hoạt miễn tiện của thân thể chịu ảnh hưởng, mà mắt cũng cảm thấy khô khốc dị thường, tầm quan sát chung quanh cũng chịu ảnh hưởng.

- Bối Lâm Đạt, ngoại trừ Khắc Lai Đốn ra, lần này còn có Vong Linh pháp sư nào tới? - Đang phóng ra Hắc Ám hệ ma pháp, Ai Đức Ôn vừa thấy ánh trăng bị tầng mây xanh đen che khuất, từng tên hắc ám sinh vật hưng phấn công kích dong binh xung quanh, thích thú hỏi Bối Lâm Đạt đang điều khiển khôi lỗi thú ở bên cạnh..

Lắc lắc đầu, về mặt Bối Lâm Đạt nghi hoặc, trả lời:

- Khắc Lai Đốn đã bị giết. Trừ lão ra hẳn là không còn Vong Linh pháp sư nào khác!

Vừa nghe xong, Ai Đức Ôn sững sờ chốc lát, rồi cười nói:

- Vậy có thể do cấp trên phái người tới. Loại Vong Linh ma pháp huyền bí này, ngay cả ta cũng chưa được thấy. Ngoại trừ Thiên Tai giáo hội chúng ta ra, ta nghĩ không còn Vong Linh pháp sư nào khác có thể sử dụng được!

- Đương nhiên! Cũng chỉ có Thiên Tai giáo hội chúng ta mới sở hữu Vong Linh ma pháp thần bí như thế, hẳn nhất định là người mình! - Bối Lâm Đạt đối với ý kiến của Ai Đức Ôn không chút nghi ngờ. Xem chừng bọn chúng đối với thực lực của Thiên Tai giáo hội có một niềm tin mù quáng.

- Ta là Ai Đức Ôn. Vừa tới là vị lão hữu nào a? - Lão đang phóng ra Hắc Ám hệ ma pháp, bởi vì nhìn thấy sự xuất hiện của Hàn Thạc, lại có một số hắc ám sinh vật viện thủ hai người bọn chúng, ngăn chặn một số dong binh chung quanh, nên không kịp được sự hiểu kỳ hỏi to một câu.

Tinh thần lực của Hàn Thạc như biển rộng, nhưng bởi vì phóng ra ma pháp Vong Linh Thiên Mạc, lại thêm triệu hoán năm sáu mươi hắc ám sinh vật đẳng cấp bất đồng, nên đã gần như hao phí hết. Lúc năm sáu mươi hắc ám sinh vật được Vong Linh Thiên Mạc bao trùm, không kiêng dè tiến công hết thảy chung quanh. Hàn Thạc đang sa vào sự khát máu cuồng bạo liền biến thành một cái bóng hung tàn, tùy ý phát tiết sự hung hãn giết chóc của mình.

Khát vọng đối với máu tươi giống như dòng sông bất tận đã đẩy Hàn Thạc vào trong cảnh giết chóc không giới hạn. Nơi nào có bóng đen đi qua, đám dong binh thực lực kém một chút đều bị Lục Ma Phong sắc bén chém đứt trong nháy mắt, máu tươi phun ra như suối.

Con người hần đỏ như máu, tâm trí khó có thể khống chế được dục vọng hủy diệt hết thảy. Hần giết hết toàn bộ những người cản đường trước mặt, giống như một cỗ máy thu lấy tính mệnh. Dong binh xung quanh liên tục gặp phải sự tập kích khủng bố không ngừng.

Đối với câu hỏi của Ai Đức Ôn, Hàn Thạc sau khi nghe thấy, thân hình có hơi khựng lại một chút, nhưng cũng không đếm xỉa đến. Mắt nhìn bốn phía, phát hiện chung quanh ngoại trừ Tiểu Khô Lâu theo sát ra, đã không còn người nào khác.

Trong cảnh giới Thị Huyết, độ mạnh mẽ của nhục thể Hàn Thạc đã đạt tới mức đỉnh cao. Trong quá trình giết chóc, bản năng có thể cảm ứng được nguy hiểm xung quanh. Ngay cả sự sợ hãi cùng run rẩy trong nội tâm của một số nhân vật ở khá xa không ngờ cũng có thể cảm thấy rõ ràng. Mỗi khi hần giết một người, nỗi hoảng sợ trước khi chết cũng như oán khí sau khi chết của người này đều tụ lại hình thành một luồng khí mất thường khó thấy, rồi bị hung sát chi khí xung quanh Hàn Thạc hấp thu hết.

Theo số lượng dong binh bị giết càng lúc càng nhiều, hung sát chi khí trên người Hàn Thạc càng thêm đậm đặc, thậm chí mùi huyết tinh nồng nặc từ mạch cũng lan ra. Mà nhục thể cùng Ma Nguyên lực của hần trong quá trình này giống như là được tôi luyện không ngừng. Hần có thể cảm thấy được thực lực của mình được đề cao từng chút một.

Trái lại, sau khi nhục thể cùng Ma Nguyên lực tăng trưởng cực nhanh thì đầu óc hần lại ngày càng trì độn. Những nỗi sợ hãi cùng oán khí của người bị giết chết sau khi bị hấp thụ vào thân thể hần thì lượng thông tin khổng lồ tựa hồ đối với đầu óc Hàn Thạc đã sinh ra ảnh hưởng, khiến cho tinh mạch trên đầu hần giật mình thịch, có cảm giác giống như tẩu hỏa nhập ma.

Thầm kêu một tiếng không tốt, sau khi Hàn Thạc thu được tất cả ký ức của Sở Thương Lan, lập tức minh bạch đến cảnh giới Thị Huyết. Đầu óc nếu như có loại triệu chứng trì độn, trong lòng càng lúc càng muốn giết chóc, dục vọng hủy diệt hết thảy mọi thứ chung quanh, tức là điềm báo sắp tẩu hỏa nhập ma.

Mấy trăm lần trải qua đau đớn sớm đã rèn luyện ý chí Hàn Thạc trở nên bền bỉ vào lúc này đã phát huy tác dụng. Lực Ma Phong được Hàn Thạc thu hồi vào giới chỉ. Không để ý đến sự hỗn loạn chung quanh, hần lập tức ngồi xuống.

Tiểu Khô Lâu vẫn luôn theo sát, giúp đỡ Hàn Thạc thu hoạch sinh mệnh vừa thấy hần đột nhiên ngồi xuống, Tử Ma Nhân bỗng loé sáng một chút, vẫy vẫy tay với mấy hắc ám sinh vật phía xa.

Giống như là một cái bóng đèn bị hư hại, Tử Ma Nhân chớp loé, phát ra tử sắc quang mang tà dị. Giống như là có một cỗ lực lượng thần bí thúc giục, dưới những cái vẫy tay của Tiểu Khô Lâu, mấy cương thi cùng Tăng Ác chiến sĩ chung quanh, từng tên một hết sức lo sợ bước tới, như là cấp dưới biểu thị sự tôn kính phải có với nó.

Đối với Hàn Thạc, bọn chúng bởi vì nguyên nhân triệu hoán chú ngữ, chỉ theo bản năng cứng nhắc chiếu theo mệnh lệnh của hần mà hành sự. Song khi hần ngồi xuống, khi bị Tiểu Khô Lâu triệu hoán thì loại biểu hiện của bọn chúng lại mang theo sự hoảng sợ cùng kính phục. Mỗi tên đều dè dặt vây quanh Hàn Thạc, tựa hồ rất sợ Tiểu Khô Lâu không hài lòng trách tội bọn chúng, cứ như là người hầu cùng nô tài nhún nhường nhất.

Loại biểu hiện này cho thấy chúng sớm đã biết Tiểu Khô Lâu, hoặc là đã nghe nói tới sự ngang tàng thần kì của nó. Bằng không tại dị thời không rộng lớn bao la như thế, một tiểu khô lâu chiến sĩ bình thường, tại sao lại có thể khiến cho chúng sợ sệt như thế?

Hoặc là tại một vị diện riêng vô cùng xa, Tiểu Khô Lâu trên lưng có bảy thanh cốt thứ, tay cầm cốt đao có Tử Sắc Ma Nhân đã thành một biểu tượng, thành một đại nhân vật đỉnh đỉnh hữu danh.

216. Chương 216: Chấn Kinh

Cả một phần ba sơn cốc vẫn đang bị Tử Linh Thiên Mạc bao phủ. Tầng mây xanh đen do ma pháp này tạo ra che hết tất cả ánh sáng, tử khí nồng nặc trôi nổi khắp nơi gây cho các dong binh ở bên trong một loại cảm giác cực kỳ khó chịu.

Ở trung tâm của Tử Linh Thiên Mạc, Hàn Thạc đang trong cơn thèm khát giết chóc điên cuồng. Dục vọng sát nhân của hắn đã lên đến cực điểm, hầu như không thể khống chế. Sở dĩ như vậy là bởi vì hung sát chi khí trên thân thể hắn đang dần dần tụ đặc lại, đầu óc hắn đã vô phương át chế được ý nghĩ sa vào việc giết chóc. May mắn tâm trí vốn đã trải qua rất nhiều lần ma luyện, tại thời khắc mấu chốt đã kịp thời dừng cương trước bờ vực, chế trụ hắn tiến thêm một bước vào sa ngã.

Khoanh chân ngồi xuống, không đếm xỉa đến sự hỗn loạn ở chung quanh, Hàn Thạc bình tức ngưng thần chậm rãi bình ổn lại dục vọng đang ngấm sâu trong mình. Quanh thân hắn, ba cương thi chiến sĩ, hai tên tăng ác, còn có bảy, tám khô lâu chiến sĩ vẫn đang đứng thẳng hiên ngang. Chỉ huy cả đám là Tiểu Khô Lâu tay cầm cốt đao, tử sắc ma quang trong Tử Ma Nhân lập lòe. Giống như là một vị tướng quân thống lĩnh cả thiên quân vạn mã, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng ở ngay trước mặt Hàn Thạc, lạng lẹ bảo vệ hắn.

Dưới sự liên thủ của Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt, các công trình kiến trúc to lớn hùng vĩ nhất trong sơn cốc rốt cuộc đã đổ sụp xuống. Tiếng nổ làm cho đất rung núi chuyển, rung động cả sơn cốc. Trong nháy mắt, các dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn đang đóng quân ở phía xa của sơn cốc, hoặc là đang minh tướng, hoặc đang siêng năng rèn luyện kiếm thuật đều ý thức được sào huyệt bị tập kích, toàn bộ ồ ồ kéo tới hướng sơn cốc.

Ở một nơi rất xa khác, một đội kỵ sĩ mặc ngân giáp sáng loá, cầm trong tay thương dài ba mét, ngồi trên ngân giáp chiến mã cũng đều hướng nơi sơn cốc vọt tới.

Cùng lúc, trên những ngọn cây tuyết phủ dày thấp thoáng một thân ảnh màu xanh. Thân ảnh đó có dáng người mảnh khảnh, linh động đập trên trên những ngọn cây, phiêu diêu lướt tới. Chỉ thấy một thân quần áo màu xanh rộng rãi, vài dải lụa bay phấp phới che hết khuôn mặt, chỉ có hai đôi tai nhọn, dài nói lên nàng là một tinh linh.

Ở một hướng khác, An Định cùng cái tên Lôi Điện hệ ma đạo sư kia vẫn đang lợi dụng ánh trăng dùng Phiêu Phù thuật, nhanh như điện chớp vọt tới cứu hộ. Thần sắc bọn chúng khó nén được sự kinh hãi.

- Tên nào dám đến Hồng Liêm dong binh đoàn náo loạn! - Một tiếng rống giận rung trời phát từ một người đi đầu tiên của đội ngân giáp kỵ sĩ. Mặc dù người này cả đầu đều bị mũ giáp bạc che khuất, nhưng tiếng rống giận dữ này lại truyền khắp toàn sơn cốc.

- Quang Minh kỵ sĩ đã đến, xem tình hình chúng ta nên rút lui rồi! - Bối Lâm Đạt dõi nhìn rồi nói với Ai Đức Ôn ở bên cạnh.

Ai Đức Ôn gật gù đầu, đang định trả lời, đột nhiên giật mình giơ một ngón tay chỉ phía nơi chân trời.

-Ồ, đó là người nào?

Theo ngón tay của Ai Đức Ôn, Bối Lâm Đạt bắt gặp ngược mắt nhìn bầu trời. Cho dù bị Tử Linh Thiên Mạc che phủ, bất quá từng đạo liệt diễm xẹt ra vẫn đủ cho hai người nương theo lửa cháy rừng rực nhìn ra được một cái bóng đen có thể tích khổng lồ.

- Là ma sủng của tên kia, là một con Hắc Long chưa thành niên. Không thể ngờ tới bọn chúng cũng đã chém giết tới đây! - Bối Lâm Đạt tựa hồ nhớ tới sỉ nhục trước đó đã phải chịu, trả lời bằng thanh âm khá âm trầm.

- Hắc hắc, vậy cái này vừa đẹp rồi, chúng ta có thể không cần phải lập tức rời đi! - Nếu không có đám người Cát Nhĩ Bá Đặc, vậy thì tất cả công kích của Hồng Liêm dong binh đoàn nhất định sẽ nhắm vào bọn họ. Bây giờ có Hắc Long phân tán sự chú ý, hai người đương nhiên không cần nhận tất cả các áp lực rồi.

Trên bầu trời của sơn cốc, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc lợi dụng tốc độ cực nhanh chở Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích lượn đi lượn lại. Còn với kiến trúc ở phía dưới thì hắn phun ra từng đạo liệt diễm nóng bỏng, bao phủ từng phòng ốc trong biển lửa.

Ở vài nơi có đông người thì có thêm một đạo độc dịch màu xanh biếc phun ra, đám dong binh này toàn bộ kêu thảm thiết chạy trốn tứ phía. Có vài tên chạy không kịp, bị độc dịch dính lên một chút, đều bị mất mạng trong nháy mắt.

- Các sinh mệnh hèn mọn, các người không nên chọc giận chúng ta, đây là sự trừng phạt của ta, của Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc đối với những hành động hèn hạ của bọn mi! - Thanh âm trầm thấp của Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vang vọng trên bầu trời của sơn cốc. Giờ phút này hẳn vui sướng khoa tay múa chân, kiêu hãnh tột độ với lực phá hoại kinh người của mình.

- Quan Minh lực lượng thần thánh, xin nghe lời kêu gọi của ta, xua tan đi tất cả hắc ám, Quang Chi Huy Diệu! - Một tiếng ngâm xướng già nua vang lên từ một nơi xa xôi. Thanh âm đó vang lên trên bầu trời đang hỗn loạn của sơn cốc, át hết các loại kêu la cùng tiếng nổ.

Một đạo ánh sáng mạnh mẽ xé rách cả bầu trời. Quang chi nguyên tố thánh khiết và thần kỳ tràn ngập cả không gian của sơn cốc. Trong nháy mắt, tầng mây xanh đen do Vong Linh Thiên Mạc tạo thành toàn bộ đều tan rã rồi trong khoảnh khắc đều biến mất sạch trơn.

Quang mang lộng lẫy rực rỡ chiếu khắp cả sơn cốc. Cùng với đó là ánh sáng nhu hòa của điểm điểm ngôi sao lấp lánh. Sức mạnh của ánh sáng thần thánh từ từ hạ xuống, tử khí nhanh chóng bị xua tan. Tất cả dòng binh ở giữa sơn cốc cũng không tiếp tục bị ảnh hưởng như trước nữa.

Các hắc ám sinh vật do Hàn Thạc gọi về, ngoại trừ Tiểu Khô Lâu không bị gì ra, số còn lại tất cả thân thể đều bị nhanh chóng ăn mòn. Từng tên lộ ra vẻ mặt cực kỳ đau đớn thống khổ, hoảng loạn chạy đi tìm vật để ẩn nấp.

Mấy hắc ám sinh vật vốn bị Tiểu Khô Lâu ra lệnh phải bảo vệ ở xung quanh Hàn Thạc, tất cả đều thống khổ phi thường. Bất quá bọn chúng tựa hồ rất e sợ Tiểu Khô Lâu. Thân thể mặc dù đang nhanh chóng bị ăn mòn, nhưng vẫn không dám lập tức rời đi, ngược lại từng tên trông mong nhìn Tiểu Khô Lâu, chờ đợi sự rộng lượng của nó.

Cuối cùng, Tiểu Khô Lâu phát phát tay, đám hắc ám sinh vật này mới ào ào tản ra. Mỗi tên hoặc là trốn ở phía dưới các phòng, hoặc là tùy ý tìm một cái hốc mà chui vào, cố gắng tránh bị Quang Chi Huy Diệu chiếu vào.

Ngược lại, các dòng binh đang bị thương, được quang mang của Quang Chi Huy Diệu chiếu lên, thương thế trên thân lại thần kì được khôi phục. Tinh thần từng tên đều tốt lên trông thấy, tựa như được nhanh chóng trị liệu kịp thời.

Quang chi nguyên tố tràn ngập cả sơn cốc, làm thay đổi cả thế cục trong nháy mắt. Sau đó một lão nhân mặc trang phục thần chức nhân viên của Quang Minh giáo hội, tóc trắng xóa nhưng tinh thần quắc thước, mang theo ánh mắt trầm ẩn, bước vào trong sơn cốc dò xét.

- Y quả nhiên là ở nơi này, Phất La Lý Đạt bị thương nặng như thế nên ta đoán rằng y có lẽ đã quay về. Đi thôi, Phất La Lý Đạt nhất định đã bị y chuyển đi, nếu không nơi mà hắn ngụ lại kia sẽ không chỉ có một chút lực lượng phòng ngự như thế! - Ai Đức Ôn đứng dưới bóng của một căn phòng, liếc nhìn hướng Quang hệ ma đạo sư Phất Cách Sâm trên bầu trời một cách thâm độc rồi ra lệnh cho Bối Lâm Đạt.

- Nếu chậm thêm chút nữa muốn rời đi cũng sẽ không dễ dàng nữa đâu! - Bối Lâm Đạt hiểu được lực lượng của Phất Cách Sâm cường đại thế nào. Không chút do dự, vừa nói xong thì khôi lỗi thú kia đã biến thành một đạo bạch quang, biến mất giữa quyền trục của nàng ta.

Còn Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc ở trên kia, vừa mới còn quát quát kêu to. Thấy lão già này xuất hiện, phóng ra một ma pháp mạnh mẽ biến thái Quang Chi Huy Diệu liền thay đổi cả thế cục, thức thời không kêu một tiếng, hướng phía bầu trời bay đi.

Thấy Hắc Long bỏ đi không kèn không trống như vậy, Phất Cách Sâm khẽ nhướng mày. Một ma pháp Kiếm Quang trăm đơn giản nhất được ngâm xướng ra, vô số quang chi nguyên tố đang lượn lờ ở trong sơn cốc đột nhiên bắt đầu ngưng tụ thành ba thanh gương ánh sáng, với tốc độ cực nhanh bắn về phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Tiểu dâm long quay đầu lại phun ra một đạo liệt diễm, đốt cháy hai thanh quang kiếm. Ngải Mễ Lệ ở bên vọt vàng phóng ra một phép Tử Vong Chi Thủ ngăn trở thanh còn lại. Một rồng và hai nàng lúc này mới bay ra được khỏi sơn cốc, biến mất phía chân trời.

Sau khi Phất Cách Sâm phóng ra Quang Kiếm trăm, một đợt sóng xung kích mãnh liệt do Quang hệ ma pháp thành hình. Sóng xung kích này ập ra bốn phía, đi qua chỗ nào không khí phát ra tiếng xèo xèo, mặt

đất nhanh chóng nứt ra thành từng cái khe sâu hoắm. Một căn nhà rộng hơn năm mươi mét vuông dưới sự bắn phá của đợt sóng xung kích rất cuộc trong nháy mắt vỡ tan thành đá vụn, cát đá bay đầy trời.

- Lão bằng hữu Ai Đức Ôn, ta ở phía xa đã ngửi được cái mùi đáng ghét của ngươi rồi, ra đi! - Sau khi phóng ra ma pháp Quang hệ trùng kích ba, Phất Cách Sâm hướng vị trí bị công kích quát lên.

Xem ra Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không phải là mục tiêu bị trọng điểm công kích của Phất Cách Sâm, nếu không hẳn cũng không thể chạy thoát dễ dàng như vậy. Điều thuộc một cấp bậc, hiểu rõ lẫn nhau nên Phất Cách Sâm biết Ai Đức Ôn mới là đối tượng lão phải trọng điểm chiếu cố.

- Hắc hắc, có thể thấy ngươi quả thật cao hứng. Chẳng qua cái địa phương này cũng không thích hợp với ta, gặp lại nhé! - Giữa đồng hoang tàn đó vọng đến tiếng cười âm lãnh của Ai Đức Ôn. Âm thanh này vừa dứt thì một cái bóng đen từ từ nhạt đi, rồi biến mất không thấy.

- Ta sẽ tìm được ngươi! - Sắc mặt Phất Cách Sâm bình tĩnh, thoát nhìn không buồn không vui, thanh âm cũng lạnh nhạt không mang theo tâm tình phẫn nộ hay tức giận.

- Phía dưới còn có một tên, không thể ngờ lại có tên không sợ chết! - Lôi Điện hệ ma đạo sư Á Tát kinh ngạc nhìn xuống dưới rồi hô lên.

Ở giữa một đồng loạn thạch hỗn độn trong sơn cốc, một thân ảnh cả người đầy máu đỏ rực, không thể ngờ vẫn đang hờ hững ngồi đó vững như bàn thạch. Dường như hắn không thèm đếm xỉa hết thảy phát sinh ở xung quanh. Một thân hình lùn tịt, cầm cốt đao trong tay, lưng cắm bảy thanh cốt thứ, với con mắt trái màu tím. Chính là Tiểu Khô Lô đứng ở sau lưng y, một ly cũng không rời, giống như là vẫn đang bảo vệ sự an nguy của chủ nhân.

- Là hắn, chính là tên này suýt nữa giết chết Phật La Lí Đạt ở trước Nhật Diệu Cốc! - Hỏa hệ ma đạo sư An Định, chỉ liếc mắt nhìn phía dưới một cái lập tức kêu lên sợ hãi.

Lời này vừa ra khiến mọi người đều kinh hãi! Cả đám đều khó hiểu mà nhìn Hàn Thạc, thật sự không thể hiểu được tại sao hắn còn chưa rời khỏi đây.

Chẳng lẽ nói hắn tưởng rằng chỉ bằng một mình là có thể chống lại cao thủ của cả Hồng Liêm dong binh đoàn? Chẳng lẽ nói hắn không biết hiện giờ ở bên trong Hồng Liêm dong binh đoàn còn có thêm một Quang hệ đại ma đạo sư sao?

- Vây quanh hắn, ta muốn bắt sống! - Thanh âm của Phất Cách Sâm rất cuộc thêm một tia giận dữ. Không biết tức giận Hàn Thạc làm bị thương Phật La Lí Đạt, hay là phần nộ loại hành động coi rẻ tất cả bọn chúng.

- Tuân mệnh! - Các Quang Minh kỵ sĩ vừa nghe thấy Phất Cách Sâm hạ lệnh, lập tức từ bốn phương tám hướng ủa tới, trong ngoài ba tầng vây Hàn Thạc lại.

Trên bầu trời có ma đạo sư An Định cùng Á Tát, còn có thêm Quang hệ đại ma đạo sư Phất Cách Sâm, kể cả nữ thần tiên thủ Mã Khả Hân. Nếu một người bị lực lượng này vây quanh, e rằng chỉ có sự tồn tại cùng loại với thánh ma đạo sư thánh kỵ sĩ hay kiếm thánh gì gì đó mới có thể thông dong rời đi.

Mà Hàn Thạc, hiển nhiên cũng không phải thuộc loại tồn tại đỉnh cao này!

Trong lúc mọi người ngưng mắt nhìn Hàn Thạc, đôi con mắt Quang hệ đại ma đạo sư Phất Cách Sâm chợt rực lên quang mang kinh người. Khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh đột nhiên tràn đầy sự kì quái. Chỉ thấy lông mi trắng của y nhần lại, nếp nhăn trên trán đột nhiên giật giật, đôi môi lập bập, vẻ mặt tràn ngập sự kinh hãi cùng khó tin, kèm thêm vài phần lo lắng sợ hãi vô cùng.

- Phất Cách Sâm gia gia, người bị sao vậy? - Ở cách không xa Phất Cách Sâm, nữ tinh linh thần tiên thủ Mã Khả Hân kỳ quái nhìn lão hỏi.

Lúc này đây mới thấy được chân diện mục của nữ thần tiên thủ. Một khuôn mặt tuyệt mỹ đẹp đẽ vô khuyết, như là một món đồ nghệ thuật hoàn mỹ nhất, tướng mạo của Mã Khả Hân có đủ tất cả các ưu điểm của một mỹ nữ tinh linh tộc. Thân hình dong dỏng cao động lòng người, khí chất siêu phàm thoát tục, mái tóc màu xanh biếc mềm mại như thác nước đổ, khuôn mặt tuyệt mỹ làm kinh tâm động phách. Tất cả các ưu

điểm của một nữ nhân dung hợp lại một chỗ, tạo thành một vị mỹ nữ tinh linh tộc có vẻ đẹp nghiêng quốc nghiêng thành.

Ở một nơi khác, trên một dốc núi của sơn cốc, vốn là nơi Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc từng nghỉ chân, Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt đang sống vai đứng.

Về mặt Hắc Ám hệ đại ma đạo sư Ai Đức Ôn lại cực kỳ giống như vẻ mặt của Phát Cách Sâm. Ám quang nhiếp nhân toát ra từ mắt lão, từ bên trong con ngươi có thể thấy được hình ảnh của Tiểu Khô Lâu đang cầm cốt đao đứng tại đó. Trên mặt của Ai Đức Ôn tràn đầy sự ngạo nhiên không thể tưởng tượng nổi, lại có thêm vài phần cao hứng tựa như tìm được chí bảo. Cặp môi lão không thể tự chủ, run rẩy không thôi.

- Ai Đức Ôn đại sư, ngài bị sao thế? - Bối Lâm Đạt ở bên cạnh kỳ quái nhìn Ai Đức Ôn, hỏi một câu y chang như Mã Khả Hân hỏi Phát Cách Sâm.

- Cái tên Tiểu Khô Lâu kia, không thể ngờ được là hắc không sợ quang mang của Quang Chi Huy Diệu chiếu vào! - Cơ hồ cùng một lúc, Phát Cách Sâm cùng Ai Đức Ôn đồng thời kinh hô.

- Ta không biết hắc làm được việc này như thế nào, nhưng hắc bây giờ phải chết, không thể lưu hắc trên thế gian này lại dù chỉ thêm một khắc. - Qua biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên Phát Cách Sâm hạ quyết tâm phải giết một người. Trong những lời này mang theo sự kiên quyết không cho phép nghi ngờ.

Còn ở một bên, Ai Đức Ôn hít sâu một hơi rồi nói mừng như điên:

- Vô luận như thế nào, y phải sống! Trăm ngàn năm qua Quang hệ ma pháp vẫn là khắc tinh của Vong Linh ma pháp. Nếu hắc ám sinh vật của Vong Linh hệ có thể không sợ Quang hệ ma pháp chiếu vào, như thế Thiên Tài giáo hội sẽ có thể hoàn toàn thay đổi được cục diện. Quang Minh giáo hội sẽ khó có thể ngăn cản được bước tiến của chúng ta!

Lời vừa dứt, trong nháy mắt Bối Lâm Đạt liền tỉnh ngộ. Đôi con ngươi cũng tràn ngập sự khiếp sợ cùng nỗi vui mừng khôn xiết. Sau đó liền nhìn Ai Đức Ôn hỏi gấp:

- Chúng ta nên làm thế nào?

- Bằng tất cả mọi giá, chúng ta phải cứu hắc! Hắc tuyệt đối không thể chết được! - Ai Đức Ôn nói một cách kiên định. Cho tới bây giờ, chưa bao giờ lão muốn bảo vệ an nguy cho một người đến mức này!

217. Chương 217: Huyết Liệt Bạo Phá

- Hồi Quang Minh kỳ sĩ, lập tức giết bọn chúng, người này cùng những sinh vật hắc ám kia, tuyệt đối không được để bọn chúng lưu lại trên đời này! - Về mặt Phát Cách Sâm nghiêm túc, trầm giọng quát.

Một nhóm Quang Minh kỳ sĩ vừa mới bao quanh Hàn Thạc đang định bắt sống, bỗng nhiên nghe thấy Phát Cách Sâm thay đổi chủ ý đều hơi kinh ngạc, bất quá chỉ sững sờ một chút, bọn họ liền trung thành chấp hành mệnh lệnh của lão.

Ai Đức Ôn đứng ở sườn núi của sơn cốc, lúc này không do dự gì nữa, mang theo Bối Lâm Đạt trực tiếp hướng về phía Hàn Thạc trong trung tâm sơn cốc bay tới, dự định trả bất cứ giá nào cũng phải cứu Hàn Thạc ra, tìm cách nắm được bí mật những sinh vật hắc ám không sợ Quang hệ ma pháp.

Ngay vào lúc này, đôi mắt Hàn Thạc vẫn luôn nhắm nghiền đột nhiên mở to ra, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Một câu chú ngữ Vong Linh ma pháp đơn giản nhất được Hàn Thạc ngâm xướng ra, Tiểu Khô Lâu vẫn đang thủ hộ đằng trước hắc không hề rời khỏi biến thành một đạo hắc sắc quang mang phá vỡ bầu trời biến mất vô ảnh vô tung.

- Các vị, gặp lại sau. - Sau khi Tiểu Khô Lâu biến mất, Hàn Thạc cười nhạt nói một câu.

Thanh âm vừa kết thúc, luồng hung sát huyết quang đang lượn lờ xung quanh thân thể Hàn Thạc, đột nhiên xông thẳng lên trời, một âm thanh bạo phá mạnh mẽ từ chỗ hắc ngồi ầm vang nổ ra.

Lấy vị trí Hàn Thạc ngồi làm trung tâm, âm thanh nối tiếp nhau kịch liệt bạo phá vang lên bên tai, trong chốc lát đất rung núi chuyển, toàn bộ sơn cốc không ngừng rung động, một vài Quang Minh kỵ sĩ đang đứng ở xung quanh sát vị trí đó, bất ngờ không kịp đề phòng bị nổ thịt nát xương tan, máu thịt lẫn lộn văng tung toé.

Mà Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt đang phi xuống cực nhanh, đột nhiên nhìn thấy phía dưới nảy sinh động tĩnh cực lớn, kèm theo âm thanh nổ mạnh điên cuồng, một luồng quang mang tà ác đỏ rực như máu, xông thẳng về phía bọn họ đang bay.

Thân thể đang lao xuống vào lúc này dừng thẳng lại, Ai Đức Ôn liền sử dụng Phiêu Phù thuật nắm lấy Bối Lâm Đạt, chân tay lúng túng né tránh luồng huyết quang trùng thiên, lúc này mới giương mắt nhìn xuống địa phương đang kịch liệt biến hoá bên dưới, nhất thời trên mặt đầy ắp sự kinh ngạc, không thể tin được nhìn xuống phía dưới.

Đợi cho bụi bặm biến mất, vốn tại chỗ Hàn Thạc ngồi, xuất hiện một cái động lớn sâu năm sáu mét, đường kính khoảng mười mét. Mùi huyết tinh nồng nặc cùng với một khối không khí đỏ sẫm như máu phiêu dật bay khắp nơi, trên mảnh đất bị cháy xém xung quanh cái hố lớn là rất nhiều thi thể bị vỡ nát máu thịt lẫn lộn của các Quang Minh kỵ sĩ.

Nhưng mà Hàn Thạc vốn đang ngồi ở chỗ này, lúc này lại biến mất vô ảnh vô tung, mặc cho mọi người cảm rằng nghiêng lợi tìm kiếm khắp nơi cũng không phát hiện ra một vết tích nào.

Hít vào một hơi dài, Quang hệ đại ma đạo sư Phát Cách Sâm kìm nén phần nộ trong lòng nói:

- Không cần tìm nữa, mặc dù không biết hẩn thông qua phương pháp gì, nhưng người này đã rời đi rồi.
- Vậy bây giờ phải làm sao đây? - Lôi hệ ma đạo sư Á Tắt, lúc này đối diện với Phát Cách Sâm, vẻ mặt rất cung kính vội vàng mở miệng hỏi.
- Ta muốn biết rõ toàn bộ những tư liệu về người này, hết thảy toàn bộ, càng tỉ mỉ càng tốt. Giọng nói Phát Cách Sâm mang theo vẻ lo âu khó thấy, quay đầu nhìn Á Tắt thúc giục.
- Rõ, chúng ta lập tức đi an bài! - Á Tắt trả lời.

Nữ tinh linh thần tiên thủ Mã Khả Hân đến lúc này đại khái hiểu được Phát Cách Sâm vì sao lại thất thố như thế, một nhân vật có khả năng xoay chuyển thế cục này đột nhiên xuất hiện trên đại lục, đối với Quang Minh giáo hội mà nói có thể tạo thành một sự ảnh hưởng giống như một cơn ác mộng.

Bởi vậy, Phát Cách Sâm thân là nhân vật trọng yếu của Quang Minh giáo hội, nhất định sẽ sử dụng toàn bộ lực lượng có được bóp chết loại ảnh hưởng này từ trong trứng nước.

- Hảo tiểu tử, quả nhiên là có thủ đoạn, không ngờ có thể thoát đi một cách thần kỳ như vậy!

May mắn mà Ai Đức Ôn lúc đó kịp thời dừng thân thể bay xuống lại, nếu không cũng có thể sẽ bị ảnh hưởng, mất thấy Hàn Thạc trốn thoát một cách thần kỳ, Ai Đức Ôn đặc biệt thích thú, bất giác khen ngợi.

- Ai Đức Ôn đại sư, người này cùng Thiên Tai giáo hội chúng ta có thù, Khắc Lai Đốn chính là chết trong tay hẩn, ngay cả Cường Ni cũng bị hẩn làm cho chết. - Nhìn thấy thái độ của Ai Đức Ôn đột nhiên biến chuyển một trăm tám mươi độ, Bối Lâm Đạt không nhịn được nhắc nhở.
- Chỉ cần hẩn nguyện ý hợp tác với chúng ta, loại thù hận này thì đáng là gì! Đã là con người thì chắc chắn có nhược điểm, bất luận người này đòi hỏi cái gì, chúng ta đều có thể đáp ứng hẩn, ngoài ra hôm nay Phát Cách Sâm cũng đã phát hiện ra điều đặc biệt của hẩn, Quang Minh giáo hội chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giết hẩn, Phát Cách Sâm sẽ giúp đỡ chúng ta làm cho hẩn hợp tác với chúng ta! - Ai Đức Ôn sáng khoái ha ha cười lớn, nắm lấy Bối Lâm Đạt càng bay càng cao, dần dần rời khỏi ngọn núi này.

Cách ngọn núi chỗ Hồng Liêm dong binh đoàn khoảng một trăm mười dặm, có một cái hồ sâu, trên mặt hồ là tầng tầng băng cứng, vào mùa đông cực lạnh, toàn bộ hồ nước đều bị đông kết thành băng, nhìn từ xa giống như là một mặt kính bằng phẳng, dưới ánh sao vô cùng rực rỡ.

Nhưng một đạo huyết quang xoẹt qua từ phía chân trời, giống như sao băng từ trên chín tầng mây rơi vút xuống, một lực lượng cuồng bạo đột nhiên đập xuống, huyết quang chói mắt bắn thẳng lên bề mặt băng

cứng.

Một âm thanh vỡ tung cực lớn từ trên bề mặt băng cứng của hồ truyền đến, băng tầng vốn đang bằng phẳng như kính đột nhiên bị bắn phá thành một cái hồ băng cực lớn, lấy hồ băng làm trung tâm, nền băng cứng xung quanh vang lên từng âm thanh “rắc rắc”, rồi nhanh chóng tan nứt ra chìm xuống hồ.

Một lát sau, đột nhiên từ trong hồ băng bắn ra một đạo thân ảnh dong dỏng cao. Hàn Thạc toàn thân ướt nhẹp, từ trong hồ băng bay ra, ngay lập tức dừng lại trên một khối băng không bị nứt cách đó xa xa, sau đó liền ngồi xuống xếp bằng tiếp tục điều tức.

Đại khái sau khoảng thời gian một nén nhang, Hàn Thạc nhẹ nhàng mở mắt, từ những lỗ chân lông trên cơ thể dập dềnh bay ra từng sợi tơ khí màu đỏ sậm, theo luồng gió lạnh thổi nhẹ mà dần dần tiêu tán.

Trong đêm đông giá lạnh, Hàn Thạc từ tư thế ngồi xếp bằng đứng dậy, thân thể xích lô một lần nữa thay đổi một bộ quần áo khô ráo, sau đó lại phi lên trời cao, hướng về bầu trời đêm mù mịt, phân biệt phương hướng một chút rồi nhanh chóng bay đi hướng về phía Nhật Diệu Cốc.

Chín tầng ma công, có được ký ức ma công Sở Thương Lan sở hữu, sau khi đạt đến cảnh giới Thị Huyết, Hàn Thạc đã có thể thành thực vận dụng một số ma pháp bí pháp.

Huyết Liệt Ma Độn quyết chính là một loại ma quyết dùng để chạy trốn, vốn cần phải vận dụng bốn mạng tinh huyết để thúc giục, hao phí không ít bốn mạng tinh huyết tạo thành bạo phá liên tiếp, mượn tiếng nổ vang cùng với bạo phá hỗn loạn, trong nháy mắt di chuyển nhục thể, đạt được mục đích thoát li khỏi địa phương nguy hiểm.

Bất quá nếu không gặp phải trường hợp bất khả kháng, tu ma giả tuyệt đối sẽ không dùng loại công pháp hao phí rất nhiều bốn mạng tinh huyết này, bởi vì công pháp này một khi thi triển ra, người thi triển bởi vì bốn mạng tinh huyết tổn hao quá nhiều nên nhất định nguyên khí sẽ bị thương tổn nặng làm cho bản thân rơi vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Nhưng mà lần thi triển Huyết Liệt Ma Độn quyết này của Hàn Thạc không hề giống như vậy. Hắn sau khi đạt đến Thị Huyết chi cảnh, trong lúc thông qua giết chóc khát máu bên trong sơn cốc, trên thân thể tự nhiên sản sinh ra hung sát chi khí, đem những lực lượng sợ hãi cùng oán hận của những dong binh đã chết trong tay hắn hấp thu vào, tất cả đều tập hợp vào trong cơ thể.

Cổ lực lượng này càng lúc càng lớn, làm cho Hàn Thạc cảm thấy thân thể trước mắt mình khó có thể khống chế được nữa, lúc này mới không quan tâm đến hết thảy những nguy hiểm ngồi xếp bằng, lập tức khôi phục ổn định tâm trí. Trong quá trình ổn định tâm trí, Hàn Thạc đột nhiên tỉnh dậy, thấy rõ chính mình đang bị rất nhiều cường giả bao vây.

Lúc này một số lực lượng hung sát chi khí không có chỗ nào để hấp thu đang rối loạn không chịu khống chế xung quanh thân thể Hàn Thạc, đúng vào lúc nguy cơ sắp diễn ra này, hắn đột nhiên nhớ đến Huyết Liệt Ma Độn quyết, sau đó trí óc chợt loé, biến cổ lực lượng này thành chất xúc tác cho bốn nguyên năng lượng, lấy năng lượng có hại trên thân thể làm gốc thi triển Huyết Liệt Ma Độn quyết.

Vì vậy, chẳng những tạo thành một động tĩnh đất rung núi chuyển ở nơi đó mà còn làm cho một vài Quang Minh Kỳ sĩ không kịp phòng bị trong chớp mắt chết thảm, Hàn Thạc cũng thoải mái rời khỏi phạm vi bao vây của các cường giả, cổ lực lượng khó khống chế này đã được hắn phóng ra, không tổn thương mấy may đến thân thể.

Trên đường quay về Nhật Diệu Cốc, Hàn Thạc thần kỳ phát hiện ra cường độ thân thể sau lần giết chóc này thì lại được rèn luyện thêm một lần nữa. Hoặc có lẽ là bởi vì thi triển Huyết Liệt Ma Độn quyết, tiêu hao cổ lực lượng rối loạn bất kham kia đi, cuối cùng chỉ còn lại một cổ lực lượng tinh thuần, không ngờ lại cùng với Ma Nguyên lực kỳ dị dung hợp với nhau.

- Xem ra, nếu muốn nhanh tiến bộ hơn một chút, có lẽ phải mạo hiểm mới được a!

Khi Hàn Thạc nhận ra thể trạng của mình, bởi vì lần giết chóc này mà thay đổi không nhận được lắm cảm khái nói.

Một tràng âm thanh kim loại do đao kiếm va chạm nhau, đột nhiên từ nơi không xa lắm truyền đến, lọt vào trong tai của Hàn Thạc. Hắn đang ngự không bay về Nhật Diệu Cốc, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, bắt đầu cẩn thận phân biệt thể núi xung quanh.

Não vực Hàn Thạc được ma công phát triển mở rộng, từ tư liệu do Ngải Mễ Lệ cung cấp, hắn đối với thể núi xung quanh đã hiểu rõ. Sau khi cẩn thận chú ý, rất nhanh chóng biết rõ vị trí của mình, ngay cả thanh âm đó từ nơi nào cũng biết rõ.

Tràng thanh âm kim loại va chạm nhau đến từ vị trí của Môn La gia tộc, nói không chừng việc này cùng bọn Đặc Lan Khắc Tư có quan hệ.

- Cũng nên xem xem thực lực những thuộc hạ chưa từng gặp mặt này rốt cuộc là đến mức nào? - Hàn Thạc lẩm bẩm một mình, thân thể đang hướng về phía Nhật Diệu cốc liên thay đổi, bay về phía khu vực của Môn La gia tộc.

218. Chương 218: Tiếng Kêu Gọi Của Trái Tim

Môn La gia tộc ở tại Nhật Diệu cốc trong một núi nhỏ. Đó là một dãy núi bên trong được khai thông thành một sơn động. Trong đó đường ngang lối dọc đan xen, ngoài ra còn bố trí khá nhiều hệ thống phòng ngự.

Hàn Thạc bay đến, ngừng lại ở trên đỉnh một cây cao khoảng mười trượng, đưa mắt nhìn nơi có tiếng huyên náo.

Chỉ thấy nơi Môn La gia tộc đóng binh có khói bốc lên cuộn cuộn. Ở đó còn có một cửa động bốc lửa đỏ rực, xem ra bên trong hẳn đang bốc cháy dữ dội.

Ở trong các sơn động, có rất nhiều hốc đá, hệt như những căn phòng. Mọi trang thiết bị sinh hoạt đều có sẵn, nhiều căn phòng đá còn được trang bị hơn cả những cửa hàng xa xỉ. Chỉ cần có một trận hỏa hoạn, tất cả mọi thứ sẽ nhanh chóng bốc cháy.

Trên một mỏm núi nhỏ nhô ra, một đám người che mặt đang nhanh chóng hành động. Trong số đó có một số Ma pháp sư thuộc Hỏa Hệ, bọn họ thường xuyên ngâm lên những ma pháp hỏa hệ, phun ra từng luồng lửa đỏ phóng vào trong sơn động.

Nhóm người này có động tác nhanh nhẹn, phối hợp ăn ý vô cùng. Bọn họ để Ma pháp sư hỏa hệ đốt lửa, Ma pháp sư phong hệ trợ lực khiến cho thể lửa lan càng nhanh. Một số các cung thủ thuộc Môn La gia tộc, tay nắm cung nhào nhào từ trong sơn động chạy ra.

Diện tích của tòa núi nhỏ rất lớn, vốn lòng núi thông thoáng được khai thông, có rất nhiều những căn phòng đá to nhỏ. Nhóm người quấy rối chỉ tiến hành phá hoại ở một góc nhất định. Một khi có người ở nơi khác đến hỗ trợ, lập tức che giấu hành tung rút lui khỏi đó, núp vào trong những bụi cây quanh khu vực. Rõ ràng, bọn chúng rất quen thuộc với khu vực này, biết cách thay đổi vị trí. Một khi bị người phát hiện tung tích, bọn chúng lập tức vừa chiến đấu vừa nhanh chóng lùi lại xa xa, sau đó mới vòng một vòng lớn chuyển đến một chỗ khác tiếp tục phá hoại.

Tình huống của Môn La gia tộc cũng hỗn loạn vô cùng, đám người gây rối loạn lung tung căn bản không phải là nhóm chủ lực nhất. Bốn năm trăm cường đạo trang phục hỗn loạn mới là đối tượng quan trọng mà Môn La gia tộc phải quan tâm. Đám cường đạo này không biết có mục đích gì lại ngang nhiên tụ tập quanh Môn La gia tộc, tiến hành công kích bất cứ người xông ra từ trong sơn động, hai bên giao chiến túi bụi không phân rõ chiến tuyến.

Đứng từ xa quan sát, Hàn Thạc thấy đám người Đặc Lan Khắc Tư đang lợi dụng sự hỗn loạn của hai bên giao chiến. Không khỏi cười dở khóc dở, không ngờ hắn lại thấy được đám Đặc Lan Khắc Tư còn được khả năng thiên phú trong phương diện này. Nhiệm vụ đối với Môn La gia tộc lần này, vốn chỉ là muốn cho bọn họ nảy sinh hiềm khích với mấy thế lực khác. Ai ngờ diễn biến lại biến ra như vậy, thật là bất ngờ ngoài dự liệu của Hàn Thạc.

Ngày càng nhiều người mang khôi giáp sáng loáng, trong tay cầm vũ khí sắc bén xông đến. Dựa vào trang phục, Hàn Thạc thấy đó cũng là những người thuộc Môn La gia tộc. Bọn họ đại khái cũng khoảng năm sáu

trăm người. Đám người này hẳn là binh sĩ tinh nhuệ của Môn La gia tộc.

Đám người này quay về lại nhằm đúng vào hướng đám người Đặc Lan Khắc Tư đang chờ đợi. Hàn Thạc thấy đám người Đặc Lan Khắc Tư tuyệt đối không phát hiện khả năng nguy cơ xuất hiện, còn đang tính gây loạn một lần nữa, nên rút cuộc không ở nguyên tại chỗ được, đành phi thân bay đến đám người đó.

Sắc trời đã trắng hơn. Rất nhiều ngôi sao chiếu sáng không biết đã ẩn nấp ở nơi thâm sâu nào của bầu trời. Xem ra trời cũng đã sắp sáng. Khi đám người Đặc Lan Khắc Tư tính lợi dụng cơ hội tập kích gây rối thêm lần cuối, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đặc Lan Khắc Tư giật nảy mình, liền phát hiện không ngờ chính là Hàn Thạc, lập tức thở phào, lên tiếng:

- Người sao lại tới đây?

- Ta thuận đường đi ngang qua đây, vừa kịp thấy bộ phận tinh nhuệ của Môn La gia tộc đang quay về. Bọn họ sẽ đến nơi đây rất nhanh, có lẽ chúng ta nhanh chóng bỏ đi chăng?

Hàn Thạc cười cười, không nói lung tung, trực tiếp mô tả tình thế cho Đặc Lan Khắc Tư.

Vừa nghe thấy bộ phận tinh nhuệ của Môn La gia tộc quay về, Đặc Lan Khắc Tư rống nhẹ một tiếng, đưa tay ra hiệu với đám dũng binh ở nơi xa xa.

Đám người che kín mặt mày này, vừa thấy dấu hiệu của Đặc Lan Khắc Tư lập tức hội ý với nhau, sau đó hoàn toàn không tụ tập lại để bỏ đi, mà lại phân tán nhỏ ra. Từng người từng người lợi dụng địa hình che dấu hành tung, dần dần biến mất không thấy tung tích.

- Đi thôi!

Đặc Lan Khắc Tư cũng không chút lung túng, quay đầu cười với Hàn Thạc, thân hình chui vào chỗ cây cối rậm rạp bỏ đi.

Đám cây cỏ thụ rậm rạp che khuất đi ánh sáng mặt trời. Bọn chúng mọc một cách dày đặc khiến cho người khác đi lại khó khăn, nhưng lại không ngăn trở được thân hình của Đặc Lan Khắc Tư. Hắn dẫn theo Hàn Thạc đi theo con đường nhỏ quanh quanh quẹo quẹo, chỉ một lúc đã rời xa ngọn núi của Môn La gia tộc, xuất hiện ở Nhật Diệu cốc.

- Bọn họ trước kia đều là dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn, già dặn kinh nghiệm. Vốn ngày trước khi lão đoàn trưởng còn sống, chu vi xung quanh Nhật Diệu cốc đều do bọn ta nắm giữ, xung quanh quen thuộc đến độ nhắm mắt cũng có thể đi, vì thế người không cần phải lo lắng đến việc an toàn khi rút lui.

Vừa rời khỏi ngọn núi của Môn La gia tộc, Đặc Lan Khắc Tư lên tiếng giải thích cho Hàn Thạc.

Vừa rồi, khi Hàn Thạc ở trên cao đã quan sát hành tung của nhóm người này, hẳn thấy bọn chúng phối hợp ăn ý, thực lực đều không yếu kém. Phần lớn bọn họ đều có thực lực cỡ kỵ sĩ kiếm sĩ trung cấp, còn có vài kiếm sĩ và Ma pháp sư cao cấp ẩn trong đó. Xem ra đúng như lời Đặc Lan Khắc Tư đã nói, bọn họ chính là những dong binh già dặn của Hồng Liêm dong binh đoàn.

Có những người như vậy, lại thêm tài trù tính tổ chức của Đặc Lan Khắc Tư, hẳn từ nay về sau con đường phát triển của Hồng Liêm dong binh đoàn hẳn càng thêm thuận lợi.

- Được rồi! Phía các người xảy ra chuyện gì? Sao lại có thêm đám cường đạo tìm đến Môn La gia tộc?

Nhớ đến tình hình vừa rồi, Hàn Thạc không kìm được thốt lên câu hỏi. Thấy Hàn Thạc hỏi câu này, Đặc Lan Khắc Tư cũng không khỏi bật cười, sau đó mới giải thích:

- Bọn ta trước khi đến Môn La gia tộc, ngẫu nhiên nhìn thấy một đám cường đạo đang định cướp bóc một đám thương nhân. Trước khi giao chiến bọn ta chỉ đường cho đám thương nhân đó, bọn chúng theo chỉ dẫn của bọn ta liền đến trốn ở Môn La gia tộc.

Cuối cùng làm kinh động những người của Môn La gia tộc, bọn cường đạo liền giao chiến với bọn họ. Bọn ta liền lợi dụng cơ hội gây náo loạn. Bọn ta tưởng rằng đám cường đạo này sẽ bị đánh tan, nên cũng đã sớm chuẩn bị đường thoái lui. Ai ngờ đám tinh nhuệ của Môn La gia tộc đêm nay lại được điều đi không biết làm chuyện gì đó.

Bọn cường đạo thấy không có đội quân tinh nhuệ của Môn La gia tộc xông ra công kích, liền khoa trương thanh thế tiếp tục tiến công. Bọn ta cũng thuận thế dừng lại lâu hơn, còn sau đó thế nào người cũng đã nhìn rõ rồi.

- Té ra là như vậy. Trong vùng núi non chung quanh Nhật Diệu cốc có nhiều thế lực cường đạo như vậy sao? Hàn Thạc gật đầu, mỉm cười hỏi han.

- Đương nhiên. Bởi vì Nhật Diệu cốc nằm giữa ba quốc gia, có rất nhiều đại thương nhân muốn dùng Nhật Diệu cốc để làm ăn. Vì vậy, cường đạo quanh đây cũng nhiều vô cùng, thậm chí còn có hai nhóm cường đạo nhân số lên đến trên ngàn người. Bọn chúng chính là những tội phạm tự phát hình thành ở phụ cận của ba quốc gia.

Cầm đầu hai nhóm cường đạo chia ra một nam một nữ. Nam có tên là Khiếu Cổ Tư Thập Phu, ngoại hiệu là Đồ Phu, chính là tội phạm truy nã của Tập Tây đế quốc. Người này giết người không chớp mắt, vô cùng hung tàn. Các thương đội một khi bị đám cường đạo của hắn ỷ thế thì đúng là vận xui vô cùng. Bình thường thì cũng chỉ cướp bóc hàng hóa và mỹ nữ, nhưng khi tâm tình hắn không tốt sẽ giết sạch không để sót một ai.

- Năm xưa Phật La Lý Đạt hợp tác với Cổ Tư Thập Phu để hãm hại lão đoàn trưởng của chúng ta, khiến lão đoàn trưởng bất hạnh mắc nạn, ngay cả tiểu muội của ta cũng bị mất tích. Tên Cổ Tư Thập Phu đó sớm muộn ta cũng phải giết hắn!

Ngoài ra còn có một người nữ tên là Trân Nỵ Đặc. Ấy dà! Người này chính là kế thừa nghiệp cha truyền, con nối. Tổ tông, ông nội, cha cô ta đều là cường đạo. Bọn họ chính là gia tộc cường đạo nổi danh ở vùng núi phụ cận Nhật Diệu cốc. Cô ta từ lúc mới sinh đã được dạy dỗ thành cường đạo. Người phụ nữ này tuy cũng không phải là người tốt, nhưng tính ra cũng còn có quy củ. Một khi đám thương nhân gặp người của cô ta, chỉ cần không chống cự sẽ không phải lo đến tính mạng!

Trừ hai đám cường đạo lớn nhất do hai người này cầm đầu, trong vùng chung quanh Nhật Diệu cốc còn có mười nhóm cường đạo. Nhưng quy mô của bọn chúng còn nhỏ, không có được khí thế và uy danh của hai nhóm kia.

Đặc Lan Khắc Tư từ từ giải thích cho Hàn Thạc. Hàn Thạc nghe qua một lượt liền hỏi han đến thế lực của những nhóm cường đạo, sau đó mới gật đầu nói:

- Xem ra cường đạo và dong binh ở Nhật Diệu cốc hẳn phải hỗ trợ lẫn nhau, cho dù là cường đạo hay dong binh đều không thể thiếu được!

- Vậy là có ý gì? - Đặc Lan Khắc Tư hỏi lại.

- Không có cường đạo, thương nhân không cần có người bảo hộ, dong binh hẳn không kiếm được tiền rồi. Không có dong binh tồn tại, thương nhân không dám qua lại giao thương, cường đạo cũng không cướp được gì. Vì thế dong binh và cường đạo tồn tại ở Nhật Diệu cốc là hoàn toàn hợp lý thôi. Lấy thực lực của Lao Lô Thập ở Nhật Diệu cốc, sợ là có thể tiêu diệt thực lực của đám cường đạo này. Bất quá có lẽ bọn họ cũng hiểu rõ đạo lý đó, mới không hề hạ thủ, để cường đạo tùy ý tồn tại.

Hàn Thạc cười cười lên tiếng giải thích.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, Đặc Lan Khắc Tư cười ha hả đáp:

- Không sai. Ngày trước, lão đoàn trưởng cũng có đạo lý đó, không ngờ người cũng có thể nghĩ ra được nhanh chóng như vậy!

Hàn Thạc gật gù, liếc nhìn sắc trời lên tiếng:

- Đi thôi! Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên nhanh chóng quay về Nhật Diệu cốc. Ta cũng muốn đi xem một số thứ.

Từ lúc rời khỏi Hồng Liêm dong binh đoàn, Hàn Thạc luôn cảm thấy có một thanh âm đang từ xa kêu gọi hắn. Hàn Thạc vốn còn nghĩ Tiểu khô lâu bị nguy hiểm, nhưng sau khi phân biệt rõ ràng lại phát giác không đúng.

Mãi đến khi Hàn Thạc ngưng thần cẩn thận cảm nhận, mới phát hiện thanh âm đó phát ra từ U Âm Sâm Lâm. Nơi đó có Tử Vong Mộ Địa.

Khi Hàn Thạc phát hiện được tiếng kêu gọi này dường như từ U Âm Sâm Lâm, lập tức hiểu rõ Thổ Giáp Thi hãn đã thành công phá đất chui ra. Nhưng có lẽ bị ảnh hưởng của kết giới Tử Vong Mộ Địa, hãn không đủ sức dò theo cảm ứng đi tìm mình, vì thế chỉ có thể phát ra tín hiệu bị động mà thôi.

219. Chương 219: Cứ Để Hãn Đẩy Cho Ta

Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư cùng nhau quay về Nhật Diệu cốc. Ba người Cát Nhĩ Bá Đặc, Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích đã quay về trước, lúc này đang nóng ruột chờ Hàn Thạc, sợ rằng hãn có chuyện xảy ra.

- Người không sao chứ? Không ngờ được lão quỷ Phát Cách Sâm cũng ở trong Hồng Liêm dong binh đoàn. Cũng may đối tượng lão công kích hoàn toàn không phải là chúng ta, nếu không bọn ta và Cát Nhĩ Bá Đặc không thể dễ dàng quay lại đây rồi!

Nhìn thấy Hàn Thạc an toàn quay về, Ngải Mễ Lệ trong lòng còn chút sợ hãi giọng than thở.

- Ủ! Phát Cách Sâm quan tâm nhiều đến con cháu lão. Hôm nay, Hồng Liêm dong binh đoàn hao binh tổn tướng, nhất định sẽ không ngồi yên đâu. Bọn ta phải cẩn thận một chút!

Hàn Thạc hiểu rõ Hồng Liêm dong binh đoàn thực lực tuyệt không yếu. Lần này bên trong sơn cốc hỗn loạn đến mức không kiểm soát nổi, nguyên nhân hoàn toàn do các cao thủ đều không có trong cốc. Nếu không bọn họ không thể nào đủ khả năng gây ra động tĩnh lớn như vậy được.

- Sau đó lại xảy ra chuyện gì vậy?

Ba người Phỉ Bích bỏ đi khá sớm, hoàn toàn không biết tình huống sau đó thế nào. Thấy Hàn Thạc bình an quay về, Phỉ Bích nhin không được cất tiếng hỏi.

- Không có gì quan trọng. Sau khi các nàng đi rồi, ta lợi dụng cơ hội hỗn loạn bỏ chạy. - Hàn Thạc lên tiếng trả lời.

Tiếng kêu phát ra từ U Âm sâm lâm xa xa, cứ mãi xôn xao trong lòng của Hàn Thạc. Trước mắt thấy chưa có gì quan trọng, Hàn Thạc cũng nhin không được tính hiếu kỳ, liền cất tiếng:

- Ban ngày hãn không có vấn đề gì. Mọi người mệt mỏi cả đêm rồi, hãy tận dụng lúc trời còn chưa sáng tỏ, nghỉ ngơi một lúc đi thôi!

Nói xong, Hàn Thạc vội vàng quay về phòng mình. Một đoạn chú ngữ được ngâm lên, Tiểu Khô Lâu ngay lập tức xuất hiện trước mặt.

Hạ lệnh rồi, Hàn Thạc lấy ra Ma pháp trận đến Tử Vong Mộ Địa. Thiết lập Ma pháp trận xong, hãn vội vàng đi vào trong đó, dùng tinh thần lực khởi động Ma pháp trận.

Một luồng ánh sáng trắng chói mắt lóe lên, khung cảnh chớp mắt đã biến hóa, cảnh vật chớp mắt biến thành đại sảnh của Tử Vong Mộ Địa. Đạp vào đất là mặt đất đầy những hang hố, nong nặc thổ nguyên tố hội tụ lại vào một chỗ.

Hệt như mặt biển nhấp nhô cuộn sóng, mặt đất cũng xuất hiện từng đợt chấn động lan ra như sóng. Những hang hố trên mặt đất và cả vùng đất cứng rắn nháy mắt trở nên giống như sa mạc. Ở giữa xuất hiện một hang động sâu thẳm thẳm, không ngừng phun bụi đất, bên trong phẳng phất như có một con cá chạch đang quay cuồng.

Xung quanh Tử Vong Mộ Địa có một kết giới đặc thù hỗ trợ. Bất cứ người nào muốn ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, nếu không có được chìa khóa hắc ám của Hàn Thạc đều không có khả năng làm được. Thổ Giáp Thi khi đã hình thành muốn ra ngoài, nên sử dụng khả năng bản thân truy tìm tung tích của Hàn Thạc.

Vừa may Hàn Thạc đang ở Nhật Diệu cốc, không cách U Âm Sâm Lâm quá xa. Vì thế, nó cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Thạc, lập tức muốn tiến về phía hãn. Nhưng đáng tiếc lại bị kết giới đặc thù của Tử

Vong Mộ Địa ngăn trở. Không tìm được cách nào rời khỏi nơi đây, Thổ Giáp Thi mới nóng nảy đào tung mặt đất, dường như muốn lợi dụng sự thần thông đặc thù của nó để chui dưới mặt đất rời khỏi nơi đây.

Bất quá, Tử Vong Mộ Địa rõ ràng là một nơi thần kỳ, có những điểm huyền diệu. Thổ Giáp Thi có thể tùy ý lợi dụng đặc tính của mình để xuyên qua đất đai, nhưng không ngờ lại không đủ khả năng phá bỏ được hấp lực này. Nói Tử Vong Mộ Địa là thánh địa của Vong Linh pháp sư quả không sai.

- Ra đi!

Ngay khi Hàn Thạc xuất hiện ở nơi đây, lập tức quát nhẹ một tiếng. Lời vừa dứt, ở giữa vùng đất, một hình bóng vàng ồ đột nhiên phá đất bắn ra, đứng ngay ngắn trước mặt của Hàn Thạc.

Vốn chỉ là một chiến sĩ địa phương bình thường, nhưng trải qua luyện chế theo bí pháp của Ma môn, hình dáng của nó đã phát sinh biến đổi rất lớn. Trước tiên, da mặt vốn có màu xanh thẫm đã chuyển sang sắc vàng tro. Toàn thân được bảo giáp sắc vàng che phủ, trên bề mặt bảo giáp mơ hồ ẩn hiện ánh sáng rực rỡ, thổ nguyên khí nồng đậm tràn ra từ bề mặt của bảo giáp.

Bảo giáp màu vàng mờ chính là do Thổ Giáp Thi hấp thu nguyên khí ở vùng đất đặc thù này, lại thêm phối hợp với một ít tài liệu của Hàn Thạc nên mới từ từ hình thành. Bảo giáp che phủ toàn bộ da thịt của nó. Độ cứng rắn của da thịt vượt xa so với trước đó, nó có thể lợi dụng các thổ nguyên tố hình thành các loại công kích. Ngoài ra, nó còn có thể lợi dụng thuật độn thổ để che giấu tung tích, hoặc đột nhiên tập kích đối thủ.

Thổ Giáp Thi cao khoảng một thước tám, có một khuôn mặt bình thường. Lúc này, nó đang mở cái miệng to lớn, nở một nụ cười ngây ngô quái dị, vui mừng đứng nhìn Hàn Thạc. Hệt như Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi tuy có được linh hồn, nhưng hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ giao tiếp với Hàn Thạc, chỉ có thể giao tiếp bằng liên thông huyền diệu giữa hai bên. Thổ Giáp Thi chỉ nhếch miệng nhìn Hàn Thạc, đưa bàn tay to lớn múa lên gì đó, mặt đất lồi lõm từ từ bằng phẳng trở lại, cả khu vực trở về bình thường.

- Được, ta biết năng lực của ngươi, không cần phải khoe tài của mình!

Hệt như một đứa con cứng đầu, nóng vội muốn biểu hiện năng lực của mình, Hàn Thạc biết rõ Thổ Giáp Thi vừa mới thành hình, trí lực còn yếu ớt vô cùng, phải không ngừng truyền thêm một ít tri thức cho nó mới có thể hiểu được nhiều chuyện được.

Câu nói của Hàn Thạc vừa dứt, môi Thổ Giáp Thi bỗng giật răng rắc. Nó xoay người đi về nơi ẩn thân. Mặt đất đột nhiên rung lên nhẹ nhẹ rồi hình bóng nó xuất hiện trở lại. Bất quá khi Thổ Giáp Thi xuất hiện, hai tay nó lại đỡ nhẹ ba hình bóng mơ hồ rung động.

-Ồ, cả ba Âm Ma không ngờ cũng đã thành hình rồi.

Hàn Thạc ngạc nhiên, trong lòng mừng rỡ, lập tức điều khiển Ma nguyên lực phóng một luồng ánh sáng sắc đen thẳng đến ba cái bóng mơ hồ đó, miệng quát lên:

- Dâng tặng sinh mệnh cho ta, Âm Ma trở về vị trí cũ.

Ánh sáng đen vừa chiếu vào ba cái bóng, làm xuất hiện một luồng khí đen ngòm lượn lờ, sau đó hình bóng vốn mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Cái đuôi dài dài, răng nanh sắc bén, to cỡ một con khỉ, lại có thêm hai cái sừng nhọn hoắt. Bọn chúng còn có một đôi cánh như dơi, cặp mắt tà ác màu xanh lục thẫm, lấp lánh hung quang đáng sợ. Đây chính là hình dạng của Âm Ma.

Ba Âm Ma từ mơ hồ dần dần hiện rõ, liền phóng khỏi tay của Thổ Giáp Thi, chớp lượn lòng vòng giữa không trung, hình dáng như thật như ảo, lúc ẩn lúc hiện thay đổi hình dáng tùy ý, miệng phát ra tiếng kêu khoan khoái có sức cướp hồn đoạt phách.

Âm Ma bay vòng quanh người Hàn Thạc một vòng. Hàn Thạc dùng ý niệm điều khiển, liền nhập vào sau gáy của hắn, chỉ chớp mắt đã không còn thấy tung tích nữa.

Sau đó, Hàn Thạc hơi hơi mỉm cười, thân hình khẽ loáng lên một cái, đột nhiên xuất hiện bốn phân thân của hắn. Ngoại trừ bản thể Hàn Thạc ra, ba phân thân còn lại chính là do Âm Ma biến hóa mà thành, quả

nhiên huyền diệu khó lường, thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Thổ Giáp Thi nhất thời không biết chuyện gì phát sinh. Rõ ràng hắn bị hý vọng đến mơ hồ, cứ lặng người đứng yên bất động, mắt chớp chớp ngáy ngốc nhìn Hàn Thạc.

Một lát sau đó, Thổ Giáp Thi nhếch miệng cười cộc lốc, thân thể thô giáp chuyển động, chớp mắt đã đến vị trí chân thật của Hàn Thạc ở bên trái, đưa tay trái chỉ thẳng vào Hàn Thạc, ý muốn nói:

- Ta tìm được chủ nhân rồi!

Giữa hai người luôn có một mối liên hệ huyền diệu, Thổ Giáp Thi có thể nhận ra được người thật, Hàn Thạc tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái. Thấy Thổ Giáp Thi thô lỗ chỉ thẳng vào mình, Hàn Thạc trong lòng lóe lên ý nghĩ, ba người giả do Âm Ma hóa thân liền biến thành ba luồng ánh đen nhập về lại cơ thể.

Hắn không ngừng sử dụng Âm Ma biến thành các thân hình giả, đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh rồi lại nhanh chóng biến mất, cứ lặp đi lặp lại như vậy cả chục lần. Cuối cùng, Hàn Thạc có thể thuần thục nhanh nhẹn nắm vững bí pháp này.

Lúc ban đầu muốn nhận ra được Hàn Thạc, Thổ Giáp Thi cũng phải mất công. Nhưng sau một lúc, Thổ Giáp Thi nhờ vào liên hệ giữa hai người, đã có thể chỉ ngay lập tức vào Hàn Thạc thật khi các Hàn Thạc giả vừa xuất hiện.

Thổ Giáp Thi tưởng rằng Hàn Thạc đang chơi đùa khoái lạc với nó, vui vẻ không chút mệt mỏi tìm kiếm Hàn Thạc, một chút cũng không cảm thấy đơn điệu một mình, cứ mở miệng cười ngây dại mãi. Trên mặt nó không hề có vẻ hung hăng, tàn độc phải có của một cương thi, khiến cho Hàn Thạc lo lắng nó không thể nhanh chóng trưởng thành.

Hắn không thể để chiến sĩ cương thi xuất hiện trong các trường hợp ở những nơi này nơi kia. Vì thế suy nghĩ một lát, Hàn Thạc liền mang Thổ Giáp Thi ném vào không gian thứ nguyên.

Thực lực Thổ Giáp Thi, Hàn Thạc lại không chút lo lắng. Trải qua luyện chế của Ma môn bí pháp, có thể thuần thục sử dụng thổ nguyên lực thì Thổ Giáp Thi nhất định trở thành một tay chân đắc lực cho mình. Nhưng là nó vừa mới phá đất chui ra, xem ra còn chưa được rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu. Tính tình rõ ràng còn hơi ngây ngô và chất phác, cần phải giúp nó trưởng thành nhanh chóng.

Về phương diện Tiểu Khô Lâu, thì thực lực của nó đến hôm nay ngay cả Hàn Thạc cũng không biết được mạnh mẽ đến thế nào. Về mặt này cho thấy từ trước đến giờ chưa gặp phải địch nhân nào cần thiết né tránh. Xem chừng để cho Thổ Giáp Thi trở về quê hương, hẳn là không sai.

- Giới thiệu với người một bằng hữu. Trên người hắn có khí tức của ta, người nhất định sẽ thích nó.

Hàn Thạc nghĩ một chút, hơi mỉm cười nói với Thổ Giáp Thi. Sau đó, Hàn Thạc lợi dụng liên hệ giữa mình với Tiểu Khô Lâu, ngâm lên một đoạn chú ngữ ma pháp. Ngay khi Tiểu Khô Lâu xuất hiện, một cương thi và một khô lâu, cả hai yên lặng chăm chú nhìn nhau.

Tiểu Khô Lâu cặp mắt ma rạng rỡ phát sáng, dường như có cảm giác thích thú Thổ Giáp Thi vô cùng, chủ động đi đến bên cạnh Thổ Giáp Thi. Nó đưa một bàn tay vỗ vỗ lên vai Thổ Giáp Thi, bàn tay còn lại đâm đâm vào xương ngực của mình, rồi đưa tay ra hiệu cho Hàn Thạc.

Dường như muốn nói với hắn:

- Chủ nhân yên tâm, có ta coi chừng nó rồi.

220. Chương 220: Phòng Ngừa Chu Đáo

Hai dạng tồn tại khác nhau, nhưng trên người đều có tinh huyết bản mệnh của Hàn Thạc, khiến cho bọn chúng phát sinh cảm giác thân thiết với đối phương. Hàn Thạc có thể cảm nhận được giữa bọn chúng đang từ từ phát sinh tình cảm.

Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp Thi chăm chú nhìn nhau, dường như đang giao lưu với nhau gì đó. Một lúc sau, cả hai đưa mắt nhìn sang Hàn Thạc.

- Được rồi! Ta đưa các người đi!

Cả hai cùng truyền đến thông tin muốn rời đi, Hàn Thạc cười cười đáp lại, rồi phát ra một câu chú ngữ. Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp Thi cùng nhau biến mất khỏi Tử Vong Mộ Địa.

Tử Vong Mộ Địa trở nên yên tĩnh trở lại, mặt đất bằng phẳng như xưa, hang âm ma do Âm Ma đã ra khỏi nên cũng ngưng vận chuyển.

Liếc nhìn bốn phía, phát hiện không có gì cần phải quan tâm, nghĩ qua một lượt, Hàn Thạc đi đến sơn cốc của Ải nhân một chuyến.

- Hàn, người sao lại muốn đến nơi đây?

Vừa đến sơn cốc, một số Ải nhân bé nhỏ thuần hậu, biểu lộ nhiệt tình nồng ấm chào đón hắn. Trên đường đi không ngừng có người thân thiện hỏi thăm.

Nhóm Ải nhân nhờ lần trước Hàn Thạc đến, đã thu hoạch được rất nhiều lương thực và vật phẩm sinh hoạt. Bây giờ từ trẻ em đến người lớn, đều được mặc áo chống rét, có được bếp lò ấm áp, có lương thực đầy đủ chống đói, cho dù băng tuyết rét đậm kinh người, rõ ràng cũng không còn phải sợ nữa.

Trên đường đi, Hàn Thạc nhìn qua khuôn mặt của đám Ải nhân này, đã thấy được sự thích thú và thỏa mãn của họ. Khi những Ải nhân này thấy Hàn Thạc xuất hiện, từng người từng người đều lộ vẻ cảm kích và hoan nghênh hắn, ai nấy đều la to thông báo tin Hàn Thạc đến.

- Hàn thúc thúc, cho người nè!

Trên đường đi vào giữa sơn cốc, một đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi, miệng chảy nước miếng, tay cầm một xâu mứt đường hồ lô, đi đến trước mặt Hàn Thạc, giơ lên một miếng thịt nướng bóng nhẫy, giọng nói non nớt thốt lên.

- Cảm ơn cháu! Bé con giỏi lắm.

Khom người vỗ nhẹ vào đứa bé cao chừng một tấc, Hàn Thạc mỉm cười đáp lại, đưa tay đón lấy miếng thịt nướng.

Một số Ải nhân chung quanh đều lộ vẻ hài lòng mỉm cười. Không khí có vẻ rất hòa hợp, xem ra bọn họ có hảo cảm rất tốt với Hàn Thạc.

Đến khi đã vào giữa thôn, thấy chiến sĩ Ải nhân Ban Nại Đặc, còn có lão thôn trưởng Tập Nhĩ Văn, Hàn Thạc cười hỏi han:

- Trưởng lão! Gần đây thế nào rồi?

- Hàn thân ái! Nhờ có người, mùa đông năm nay chúng ta đã không còn lạnh lẽo nữa rồi! Mọi người đều có y phục chống rét, có đầy đủ lương thực, không ai phải chết đói trong mùa đông nữa!

Thôn trưởng Tập Nhĩ Văn vẻ mặt vui sướng, thi lễ với Hàn Thạc, có vẻ vô cùng cảm kích hắn.

Đối với những Ải nhân chất phác, tuy ban đầu Hàn Thạc tuyệt đối không phải giúp bọn họ vì ý tốt. Nhưng là tiếp xúc lâu dài, hắn nhận thấy những Ải nhân cổ chấp này, kỳ thật có rất nhiều điểm tốt. Đối với người bọn họ đã cho là bằng hữu, liền khẳng khái đến mức kẻ khác khó mà tin được.

Không chút tính toán, Hàn Thạc có được sự hữu nghị với bọn họ, nhưng hành vi xử sự trên một số phương diện của bọn họ cũng khiến Hàn Thạc có hảo cảm. Điều này khiến cho hắn ban đầu có ý lợi dụng, lại thay đổi coi bọn họ có thể là những bằng hữu tốt.

- Thế là tốt, thế là tốt! Nếu như còn có nhu cầu cần thiết nào, các vị có thể nhân dịp này cho ta biết. Bởi vì, ta phải lập tức quay về thế giới con người, rồi có thể thuận lợi mang đến giúp cho các vị!

Về mặt Hàn Thạc cười cười thân thiện, không nhanh không chậm nói chuyện với Tập Nhĩ Văn.

Đưa tay khoát khoát, Tập Nhĩ Văn cảm động nói:

- Không cần đâu! Mùa đông năm nay bọn ta đã có thể dễ dàng vượt qua rồi. Đợi đến mùa xuân sang năm, bọn ta cần phải nỗ lực bản thân để thu được lợi ích từ đất đai. Người cũng biết chúng ta là một chủng tộc

ham lao động. Bọn nhỏ cần phải được bồi dưỡng từ bé, không thể để cho bọn chúng có tập quán lười biếng được.

Gật đầu, Hàn Thạc lên tiếng giải thích:

- Thì ra là như vậy! Ô, đúng rồi... Lần này ta qua đây cũng muốn tính nhờ các vị hỗ trợ chế tạo một số vũ khí và áo giáp, không biết có tiện cho trưởng lão hay không?

- Hàn! Người nói thể là khách khí quá rồi, chúng ta là bằng hữu mà, làm sao lại nói chuyện tiện hay không tiện đây! Mùa đông dã thú cũng không ra ngoài, hoạt động trong U Âm Sâm Lâm vắng vẻ vô cùng, chế tạo vũ khí là thứ chúng ta thích thú. Nhân lúc không có chuyện gì, chế tạo một ít vũ khí là hoạt động rất có ý nghĩa, điều này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tập Nhĩ Văn không chút do dự, lập tức sảng khoái đáp lại, xem ra còn rất cao hứng.

- Thật sự trong thời gian này, chúng ta đều suy nghĩ tìm cách nào để báo đáp cho người. Bây giờ, người muốn rèn vũ khí, vừa hay giúp chúng ta bớt phiền não!

Ban Nại Đặc cười ha hả nói rõ thành tâm của bọn họ cho Hàn Thạc. Xem ra những Ái nhân này vẫn cảm kích việc hấn viện trợ vật phẩm sinh hoạt. Đã có lòng nhận là bằng hữu, bọn họ không muốn chiếm lấy tiện nghi, vì thế mới tìm chuyện để đáp lại hành động của hấn.

Từ khi bắt đầu tiếp cận những người lùn này, Hàn Thạc đã có lòng bất lương tính toán. Nhưng mà sự thuận phác và lòng tốt của Ái nhân, lại khiến hấn đôi khi tự hổ thẹn trong lòng.

- Ô, tạm thời không cần làm trước gì cả. Bởi vì, ta còn chưa nghĩ được phải rèn loại hình vũ khí nào cho tốt. Đợi đến khi ta nghĩ ra được loại vũ khí thể nào rồi, lần tới gặp lại, sẽ mang theo một số nguyên liệu đến! - Hàn Thạc nhanh chóng lên tiếng đáp lại.

Rời khỏi sơn cốc của Ái nhân, Hàn Thạc không dừng lại ở U Âm Sâm Lâm, trực tiếp thông qua truyền tống ở Tử Vong Mộ Địa quay trở về Nhật Diệu cốc.

Thu hồi lại Ma pháp truyền tống trận, Hàn Thạc từ trong phòng bước ra. Hấn phát hiện toàn bộ cửa hàng không có một ai, nhất thời hơi ngạc nhiên, không biết bọn họ đều đã đi đâu mất rồi.

Chuyện của Hồn Diệt dong binh đoàn, Hàn Thạc giao toàn quyền cho Đặc Lan Khắc Tư. Còn về tiền tài, bảo vật thì do Phỉ Bích xử lý. Những chuyện linh tinh của cơ cấu Ám Mạc do Ngải Mễ Lệ phụ trách. Cát Nhĩ Bá Đặc có trách nhiệm bảo vệ cho hai người Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ.

Một ráng mây đỏ hồng bình thường trên bầu trời, ánh nắng đỏ rực cho thấy thời gian đã quá chiều. Nhật Diệu cốc ban ngày, các chiến sĩ của Già La dong binh đoàn không chỗ nào không có mặt. Hộ vệ của đám thương nhân cũng qua lại trên đường, vì thế an nguy của mấy người Hàn Thạc lại không quá lo lắng.

Trước mắt thấy trong cửa hàng gần như chỉ còn một mình, Hàn Thạc rảnh rỗi lấy ra quyển Vong Linh ma pháp thư lấy từ Tử Vong Mộ Địa, nhàn nhã bắt đầu đọc.

Hành động đối với Hồng Liêm dong binh đoàn êm qua, ma pháp Vong Linh Thiên Mạc vốn thất truyền được phóng ra, đã phát huy tác dụng rất lớn. Nếu như cuối cùng Đại Ma Đạo sư Phất Cách Sâm không kịp thời đến được, thì mọi sinh vật hắc ám trong phạm vi bao phủ của Vong Linh Thiên Mạc sẽ phát huy sức chiến đấu phi thường.

Cho dù từ ký ức của Vong Linh ma đạo sư Khắc Lai Đốn thuộc Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc cũng không hề thấy có chút ký ức liên quan đến Vong Linh Thiên Mạc ma pháp, bao gồm cả việc nắm vững ma pháp làm tử thi sống dậy đều không có trong đó.

Nói cách khác, sách ma pháp lấy từ Tử Vong Mộ Địa chính là kết tinh của ma pháp Vong Linh hệ. Trong đó tập trung phần lớn tri thức ma pháp của Vong Linh hệ, bao gồm cả những Vong Linh ma pháp đã thất truyền.

Điều này cực kỳ hữu dụng đối với Hàn Thạc. Lấy được ký ức linh hồn của Khắc Lai Đốn rồi, lý giải ma pháp Vong Linh của hấn cũng đạt đến cảnh giới Ma Đạo sư, đối với nhiều vấn đề chuyên môn đều có khả năng hiểu được, cũng không cần phải thỉnh giáo thêm tri thức của Phạm Ny.

Thời gian nghiên cứu ma pháp đúng là qua rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt, bầu trời đã hoàn toàn tối đen. Bên ngoài có tiếng chân nhè nhẹ, khiến cho Hàn Thạc đang chìm đắm trong tri thức ma pháp tỉnh lại.

Ý vừa động, nhờ có Âm Ma giám thị, Hàn Thạc biết rõ người đến, đó chính là Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc cùng quay về.

- Bố Lai Ân! Cho người biết một tin tức, ta nghĩ người nghe rồi hẳn phải cao hứng vô cùng!

Đặc Lan Khắc Tư vừa đến, vẻ mặt hoan hỉ nói với Hàn Thạc. Lặng đi, Hàn Thạc ngạc nhiên dò hỏi:

- Tin tức tốt thế nào?

- Còn nhớ lúc ở U Âm Sâm Lâm, người mạo hiểm cùng với sáu người Áo Đức Tái không?

- Thế rồi sao?

- Hôm nay, khi ta quay về, liền thấy sáu người bọn họ tiến vào Nhật Diệu cốc. Sáu người Áo Đức Tái bọn họ thực lực khá mạnh, còn có cảm tình rất thâm sâu với người. Trước mắt dòng binh đoàn chúng ta vừa mới lập nên, chính đang cần loại người thực lực không yếu lại có thể tin cậy làm trợ thủ. Nếu như người ra mặt nói mấy lời với bọn họ, ta nghĩ bọn họ nói không chừng có thể gia nhập với bọn ta!

Nghe thấy những lời của Đặc Lan Khắc Tư nói, Hàn Thạc không khỏi hân hoan đáp:

- Quả nhiên là một tin tức tốt. Áo Đức Tái và Qua Đăng là hai cao cấp kiếm sĩ, ngoài ra còn có A Phù Lạp là một cao cấp ma pháp sư của Thủy hệ, một trung cấp ma pháp sư của Lôi Điện hệ, còn có nữ xạ thủ tinh ranh Ni Á thực lực đều không yếu chút nào. Nếu như bọn họ có thể gia nhập, ta nghĩ đối với dòng binh đoàn của chúng ta đúng là thực lực được bổ sung thêm vài lần. Xem ra vận khí của chúng ta đúng là không dở chút nào. Ha ha ha!

- Bọn họ lần này dường như đang bảo vệ cho một thương nhân đến đây. Ta có nói chuyện với bọn họ một lúc. Bọn họ nói ngày mai sẽ quay lại tìm người ôn lại chuyện cũ, ta nghĩ hẳn không có vấn đề gì rồi! - Đặc Lan Khắc Tư mỉm cười lên tiếng.

Đột nhiên, Hàn Thạc đang lắng nghe Đặc Lan Khắc Tư nói chuyện, cặp lông mày cau lại, nhìn về một cây cổ thụ không xa trầm giọng nói:

- Ai Đức Ôn tiên sinh! Nếu đã đến thì xin mời vào trong nói chuyện.

221. Chương 221 từ Chối Thẳng Thừng

Âm ma được phóng ra dò xét khắp nơi, cho dù là chiếc lá rơi hay một ngọn cỏ lay động ở xung quanh cũng đừng mong giấu được Hàn Thạc. Kể cả đối phương là Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư đi chăng nữa, thì khi tiến vào lãnh địa của Hàn Thạc cũng bị phát hiện ngay lập tức.

Hai người Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt, chỉ vừa mới đặt chân lên trên cây đại thụ ở phía xa thì Hàn Thạc đã thông qua âm ma mà phát hiện được tông tích của bọn họ. Không chút do dự hẳn quát nhẹ lên một tiếng.

Dù bên trong cửa hàng chỉ có một mình, nhưng có Ma môn đại trận giữa sân nên Hàn Thạc cũng không ngăn gì Ai Đức Ôn. Huống chi bây giờ còn có Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Đặc Lan Khắc Tư ở đây thì hẳn còn sợ gì nữa.

Ai Đức Ôn cũng Bối Lâm Đạt hai người hiển nhiên đã bị lực kiểm soát khủng khiếp của Hàn Thạc làm cho hoảng sợ. Trên mặt Ai Đức Ôn đầy vẻ kinh ngạc, từ trong đám cây cối rậm rạp bước ra, nhìn về Hàn Thạc đang đứng ở phía xa, nói :

- Người làm sao mà có thể phát hiện ra ta?

- Không có cái gì là không có khả năng. - Hàn Thạc lạnh lùng nói, sau đó hướng bọn Cát Nhĩ Bá Đặc đánh mắt một cái. Rồi hẳn nở một nụ cười bình tĩnh, ưu nhã chỉ chỉ vào mấy cái ghế bên trong sân, ngửa đầu nhìn bọn họ nói:

- Nếu hai vị đang rảnh, không ngại thì tới nói chuyện một chút. Ở trên người các người, ta cũng không cảm ứng được sát khí. Xem ra lúc này, các người cũng không có ý định giết ta rồi!

Ma công đạt tới Thị huyết cảnh giới như Hàn Thạc, có lẽ bởi vì dục vọng giết chóc của bản thân cực lớn, nên đối với cao thủ tỏa ra sát ý, hẳn có cảm ứng lực cực kỳ linh mãnh. Lúc Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt đáp xuống cây đại thụ, con mắt dõi nhìn về phía sân bên này, đúng là họ cũng không hề có ý che dấu hay khấn trương. Trong lòng bọn họ cũng chỉ có vài phần tò mò cùng cẩn thận, nhưng cũng không có toát ra sát ý.

Nghe Hàn Thạc nói xong, Ai Đức Ôn càng thêm kinh ngạc. Trong nhất thời ánh mắt nhìn tràn ngập ngạc nhiên, không ngừng đánh giá Hàn Thạc tựa hồ muốn nhìn ra một điểm gì đó.

Một lúc sau, Ai Đức Ôn lộ ra một nụ cười khổ sở, lắc lắc đầu nói:

- Ta lần này là thành tâm mà đến. Nhưng mà ta lại nhìn không ra người có ý niệm giết ta trong đầu hay không. Bởi vì cái sân này của người quá nguy hiểm, cho nên ta tạm thời sẽ không đi tới. Miễn cho bị những người thanh niên trẻ tuổi hại chết.

Nói xong, Ai Đức Ôn mang theo Bối Lâm Đạt phiêu phiêu bay xuống nóc nhà. Hai người cũng không dám tùy tiện bay tới gần chiếc sân đó, đồng thời hết sức tập trung để có thể tùy cơ ứng phó sự tập kích.

Thành thật mà nói, Hàn Thạc đích xác hy vọng hai người đi vào trong sân, sau đó lợi dụng Ma môn trận pháp ở bên trong, cùng phối hợp Đặc Lan Khắc Tư hai người, lấy loi đình nhất kích đánh chết bọn họ, tránh khỏi thời khắc nào cũng phải phòng ngừa Ai Đức Ôn đột nhiên tập kích.

Đáng tiếc, lão hồ ly Ai Đức Ôn hiển nhiên cũng không dễ dàng mắc sai lầm. Đêm qua, Ai Đức Ôn đã bí mật tới dò xét động tĩnh, biết được chiếc sân này có nguy hiểm chết người, cho nên mới không dám thử tiến vào.

Mưu kế thất bại, vẻ mặt Hàn Thạc lập tức âm trầm nhìn lên Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt trên nóc nhà, nói:

- Không phải tới để giết ta? Vậy chẳng lẽ là định hợp tác đối phó với Phát Cách Sâm? Hẳn là nhân vật lớn trong Quang minh giáo hội, cùng các người là địch cừu. Các người chắc chắn là đối tượng được chăm sóc đặc biệt của hắn.

- Người sai rồi! Chẳng lẽ người không biết bây giờ người đã trở thành tử địch của Quang minh giáo hội? Bọn họ có thể bất chấp tất cả để làm cho người biến mất khỏi thế giới này. - Ai Đức Ôn chăm chú nhìn Hàn Thạc, trầm giọng nói.

- Nga? Ta cũng không cho là như vậy. Phát Cách Sâm cũng không có thể đại diện cho cả Quang Minh giáo hội. Hơn nữa, cừu hận của ta với Phát La Lí Đạt cũng không có nghiêm trọng đến mức phải làm cho cả Quang Minh giáo hội đi đối phó với ta. Người đừng có hòng rung cây nhất khỉ. - Hàn Thạc tức cười, trào phúng chế nhạo.

Lấy một vẻ mặt thương hại nhìn tới Hàn Thạc, Ai Đức Ôn chậm rãi giải thích:

- Buổi tối hôm qua, một chút biểu hiện thần kì của người đã làm cho Quang Minh giáo hội nhận thức được sự kinh khủng trong đó. Nhất là chuyện Tiểu Khô Lâu của người không sợ Quang Chi Huy Diệu chiếu rọi, điều này khác nào nuôi một mầm họa. Cho dù Phát Cách Sâm không vì cháu hắn là Phát La Lí Đạt mà ra mặt, thì cũng nhất định đối phó với người. Bởi vì sự tồn tại của người uy hiếp tới lợi ích của Quang minh giáo hội.

Nghe thấy thế, Hàn Thạc tức thì lâm vào trầm mặc. Hẳn cũng không phải người ngu dốt, chỉ là vẫn không có cẩn thận suy nghĩ vấn đề này. Được Ai Đức Ôn nhắc nhở, Hàn Thạc hồi tưởng Vong Linh ma pháp vài lần bị tiêu diệt, Quang Minh giáo hội tựa hồ đều đóng vai nhân vật trọng yếu.

Quang hệ ma pháp đối với hắc ám sinh vật của Vong linh hệ, có lực phá hoại trí mạng. Lúc Vong Linh hệ cường thịnh, mỗi lần đội quân hắc ám sinh vật tàn phá đại lục, Quang Minh giáo hội sẽ xuất động hàng loạt giáo đồ, sau đó áp dụng biện pháp đơn giản và trực tiếp nhất là sử dụng Quang minh ma pháp, làm cho đại bộ phận hắc ám sinh vật đắm chìm trong đó rồi bị hủy diệt.

Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh hiểu được những lời Ai Đức Ôn nói ra không phải vô lí. Hắn dùng Ma môn bí pháp luyện chế ra Tiểu Khô Lâu cùng cương thi, đều không sợ hãi Quang hệ ma pháp công kích. Chuyện này đối với Quang Minh giáo hội mà nói tuyệt đối là một sự thật không thể chấp nhận. Xem ra, hắn đã rước về một sự phiền toái không nhỏ rồi.

Mất thấy Hàn Thạc trầm mặc không nói, Ai Đức Ôn hiển nhiên biết hắn đã nhận thức mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Ai Đức Ôn mỉm cười, đưa tay chỉ Hàn Thạc, thanh âm vô cùng dụ hoặc nói:

- Quang Minh giáo hội tại Kỳ Áo đại lục có lực ảnh hưởng lớn thế nào, ta nghĩ người cũng rõ ràng. Ngoại trừ Thiên Tai giáo hội chúng ta là tử địch vẫn chống lại bọn họ, thì rất ít thế lực có thể chống đối bọn chúng. Người không nên do dự nữa. Chỉ cần người gia nhập Thiên Tai giáo hội, ân oán trước kia của chúng ta đều có thể cho qua. Có người rồi, Vong Linh pháp sư tại Thiên Tai giáo hội của chúng ta, có thể nghiên cứu ra cảnh giới của Hắc ám sinh vật mà tiền nhân đều không thể đạt tới. Sau đó lấy hàng loạt quân đoàn Hắc ám sinh vật, phá hủy bất kì cứ điểm nào của Quang Minh giáo hội, để cho mọi sinh vật đều nằm rạp dưới giáo nghĩa của chúng ta. Mà trong tương lai, người cũng có thể trở thành người được tôn kính nhất trong Thiên Tai giáo hội. Người có thể có được hết thảy những gì người muốn: tài phú, đàn bà, quyền thế toàn bộ đều dễ như trở bàn tay. Đây là một việc tuyệt vời ra sao, ta nghĩ với trí tuệ của người, nhất định có thể tưởng tượng ra viễn cảnh của tương lai rồi.

- Chủ nhân tôn quý! Lão già kia nói cũng có điểm đạo lý, người đáp ứng hắn đi. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, vừa nghe có tài phú và mỹ nhân, đã hưng phấn kích động đề nghị.

- Câm miệng cho ta. - Hàn Thạc tức giận liếc Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, rồi mới nhìn Ai Đức Ôn nói:

- Rất xin lỗi! Đề nghị của người mặc dù rất có lực hấp dẫn, nhưng ta không thể đáp ứng người được. Giáo hội các người có tiếng là xấu xa bỉ ổi, ta không muốn trở thành đối tượng bị người người đuổi đánh.

Thiên Tai giáo hội ở trên cả đại lục, đều giống như con chuột chạy ở giữa đường bị xe cộ chèn ép. Giáo hội này đang ẩn nấp tại một nơi bí mật, bất cứ quốc gia nào cũng không dám quên đám người bọn họ.

Bọn họ có tín niệm hủy diệt cuồng nhiệt, dự vọng cổ chấp khó có thể giải thích, không du nhập bất cứ tín điều của quốc gia, tông giáo nào trên đại lục. Nếu gia nhập một cái giáo hội như vậy, Hàn Thạc sẽ trở thành địch nhân của tất cả các quốc gia, đây là điều hắn tuyệt không muốn làm.

Huống chi, ma công luyện chế hắc ám sinh vật, mỗi lần đều vô cùng gian nan, phải hao phí nhân lực và vật lực khổng lồ. Có thể luyện chế hàng loạt sinh vật thần kì hay không, Hàn Thạc căn bản bất luận cái gì cũng không có nắm chắc. Cho dù có điều kiện thành công, dựa theo giáo nghĩa của Thiên Tai giáo hội thì Kỳ Áo đại lục cuối cùng sẽ trở thành một mảnh phế tích, đây hiển nhiên cũng không phải điều hắn nguyện ý làm.

Hàn Thạc không hề do dự kiên quyết cự tuyệt, hiển nhiên làm cho Ai Đức Ôn không thể giải thích. Sau đó, Ai Đức Ôn đang định tiếp tục khuyên giải, đột nhiên một đạo hắc mang phá không đánh úp lại. Bắn thẳng đến trước Ai Đức Ôn phía trên nóc nhà.

- Các người đều phải chết. Hôm nay, ta phải vì Y Liên đại tỷ báo thù. - Cách đó không xa, Ngải Mễ Lệ thần tình phần nộ dùng Phiêu phù thuật bay tới, tay cầm ma pháp trượng với bộ dạng tức giận, tựa như một con cọp cái đang gầm gừ.

Ai Đức Ôn khinh thường liếc mắt nhìn Ngải Mễ Lệ nơi xa một cái. Tay hắn vung lên, một vách chắn hắc ám xuất hiện đem toàn bộ công kích ngăn ở bên ngoài. Sau đó, Ai Đức Ôn nhìn Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Người không nên vội vàng cự tuyệt. Đợi đến khi Quang Minh giáo hội bắt đầu hành động, ta nghĩ người có thể sẽ thay đổi quyết định này.

Nói xong, Ai Đức Ôn cũng không tiếp tục lưu lại nữa, hắn cùng Bối Lâm Đạt rời xa nơi đây, trong chớp mắt biến mất không thấy tung tích.

Với cảnh giới Đại ma đạo sư như Ai Đức Ôn, nếu muốn bằng phiêu phù thuật rời đi, ở đây bất luận ai cũng không thể lưu hắn lại. Bởi vậy, Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cũng không hề đồ mà đuổi theo, đều quay lại trong sân.

- Có chuyện gì vậy? - Vừa tới nơi, Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc một cái, mở miệng dò hỏi.

Khẽ cười khỏ, Hàn Thạc thở dài một tiếng rồi nói:

- Ta gặp phải đại phiền toái rồi!

- Có chuyện gì vậy? Cái gì đại phiền toái mà có thể khiến cho người đau đầu? - Ngải Mễ Lệ và Hàn Thạc ở cùng một chỗ lâu như vậy, vẫn chưa gặp qua hấn như thế bao giờ, liền nhìn không được hỏi tới.

Khi Hàn Thạc đem sự tình trải qua giải thích cho Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích, hai nàng đều biểu thị bộ dáng sợ hãi. Hiển nhiên, bọn họ cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng như thế nào, nhưng không biết phải làm cách nào để ứng phó vấn đề này.

Quang Minh giáo hội không giống như Thiên Tai giáo hội, bọn họ là tổ chức tông giáo có lực ảnh hưởng lớn nhất ở Kỳ Áo đại lục. Trong dân chúng cũng có một số lượng tín đồ vô cùng lớn. Ở bất kì quốc gia nào cũng có hàng ngàn tín đồ thờ phụng Quang Minh giáo hội, ảnh hưởng của bọn họ còn lớn hơn so với mấy tiểu quốc gia rất nhiều.

- Nếu tất cả Quang minh giáo đồ đều có phẩm cách như Phát Cách Sâm, ta nghĩ Quang Minh giáo hội bây giờ cũng không chỉ có như vậy. - Hàn Thạc suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng mới mở miệng nói.

- Không phải! Bên trong Quang Minh giáo hội, đại đa số mọi người đều chánh trực thiện lương. Ít nhất theo ta biết, một số người có phẩm cách đích xác làm người khác phải kính phục. Phẩm cách của Phát Cách Sâm vốn trước đây cũng không như vậy. Chỉ là hấn quá sùng ái Phật La Lí Đạt, thường che chở cho nó phóng túng, cho nên dần dần mới mắc vào vòng danh lợi như vậy. Trên cả đại lục, ngoại trừ Thiên Tai giáo hội còn có rất nhiều Vong Linh pháp sư. Ta nghĩ chỉ cần người không gia nhập Thiên Tai giáo hội, Quang Minh thần giáo không nhất định sẽ dồn người vào chỗ chết. - Ngải Mễ Lệ suy nghĩ một chút, không khỏi mở miệng an ủi Hàn Thạc.

- Chuyện này đích xác có chút khó giải quyết. Nhưng là nếu Quang Minh giáo hội chẳng phân biệt trắng đen xuống tay với chúng ta, ta cũng sẽ không nhân từ nương tay với họ. Bất luận kẻ nào, bất luận với lý do gì, chỉ cần hấn muốn giết ta, ta đều sẽ không chút do dự nghĩ biện pháp giết chết hấn. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, trầm giọng nói.

- Chủ nhân! Vô luận người làm cái gì, người hầu trung thành của người Cát Nhĩ Bá Đặc, đều hết lòng ủng hộ. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc kịp thời vuốt mông ngựa nói.

- Đặc Lan Khắc Tư! Từ nay về sau hết thấy hành động của Hồn Diệt dong binh đoàn, đều lấy danh nghĩa của người. Người không được nói cho bất luận kẻ nào, dong binh đoàn này có quan hệ với ta. Nếu không có thể sẽ vì thân phận của ta, mang đến cho dong binh đoàn không ít phiền toái. - Hàn Thạc trầm tư trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói với Đặc Lan Khắc Tư.

- Bố Lai Ân! Người cho ta là người sợ phiền toái sao? - Đặc Lan Khắc Tư có chút tức giận, lạnh lùng nói.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Người không nên nghĩ như vậy. Dong binh đoàn là của ta, chỉ là chuyện này không nên công khai. Chờ ta giải quyết xong phiền toái với Quang Minh giáo hội, khi đó người công bố cũng không muộn. Người phải biết rằng, bây giờ dong binh đoàn của chúng ta mới bắt đầu. Ta muốn nó có thể phát triển nhanh hơn, cho nên tạm thời không thể để cho chuyện này ảnh hưởng nó.

Nghe Hàn Thạc giải thích như vậy, Đặc Lan Khắc Tư mới khôi phục vẻ mặt bình thường. Mỉm cười gật đầu nói:

- Người là đoàn trưởng, người nói như thế nào ta làm như thế. Đây vốn là quy củ của Dong binh đoàn.

- Hai người các người hôm nay làm chuyện gì thế? Làm sao mà cả buổi sáng cũng không ở trong cửa hàng?

- Thấy Đặc Lan Khắc Tư đáp ứng xong, Hàn Thạc quay sang nhìn Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích, liếc mắt một cái, ngạc nhiên dò hỏi.

- Thiếp chuẩn bị đi làm một chuyến giao dịch lớn. Đồ mà chàng nhờ thiếp, đã toàn bộ xử lý xong rồi. Tổng cộng thu được thêm bảy vạn kim tệ. Ngoại trừ thành lập dong binh đoàn này, còn lại thì thiếp tạm thời giữ giúp chàng. - Phỉ Bích giải thích.

- Tắc Tây Lị Á muối muối trong Ấm Mạc tam cự đầu, vẫn phụ trách sự vụ của tổ chức Ấm Mạc bên ngoài đế quốc, hôm nay đột nhiên tới Nhật Diệu Cốc. Ta nghe được tin tức liền lập tức đi tới gặp nàng ta. Bởi vì thế nên mới mất một buổi sáng. - Ngải Mễ Lệ nhìn Hàn Thạc mở miệng giải thích. Dừng lại một chút rồi nàng mỉm cười nói:

- Bởi vì ta nói có một chút chuyện cùng người hợp tác nên cô ấy đối với người cảm thấy rất là hiếu kì.

222. Chương 222: “tự Xử” Là Có Hại Cho Sức Khỏe

Tắc Tây Lị Á là một trong Ấm Mạc tam đại cự đầu, tuổi đời tuy còn trẻ nhưng đã thăng tiến lên vị trí nắm đại quyền của tổ chức. Cô ta chính là một nữ tử truyền kì trong Ấm Mạc, được tất cả các thành viên của Ấm Mạc khâm phục.

Từ trước tới nay, Tắc Tây Lị Á thường xuyên qua lại giữa các quốc gia, phụ trách một vài công việc ở quốc gia đối địch, bình thường nếu không có tình huống quan trọng khẩn cấp thì rất ít trở về thủ đô của đế quốc.

Nhật Diệu cốc là vùng đất nằm ở giữa ba nước, là một khu vực vô cùng đặc thù, Tắc Tây Lị Á tới nơi này thì nhất định là vì có nhiệm vụ quan trọng, bằng không sẽ không lưu lại ở đây.

Đối với nữ nhân được đồn thổi là vô cùng quyến rũ này, Hàn Thạc thật ra cũng không mấy quan tâm. Khi hắn nghe Ngải Mễ Lệ nói nàng ta tỏ ra hứng thú đối với mình thì tỏ vẻ kinh ngạc, bất quá cũng không nói gì thêm.

- Bố Lai Ân, thiếp có chuyện muốn nói riêng với chàng, chàng chốc nữa gặp thiếp một lát nhé. - Phi Bích bộ dạng mệt mỏi vươn người một cái, cố gắng đi về phòng của mình, miệng lẩm bẩm:

- Bận bịu cả ngày rồi, tắm một cái cho thoải mái đã!

Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc thấy Phi Bích rời đi như vậy thì lập tức nhìn Hàn Thạc với vẻ mờ ám. Bên này Ngải Mễ Lệ thì khẽ cắn môi, hừ nhẹ một tiếng, chắc hẳn là có chút hờn giận.

- Đặc Lan Khắc Tư, người hãy liệt kê rõ ràng một phần danh sách ra đi, xem cần phải chế tạo các loại vũ khí gì cho các dòng binh của chúng ta. Sắp tới ta sẽ tìm ả nhân nhờ rèn giúp mọi người. - Hàn Thạc như đột nhiên nhớ tới vấn đề này, liền nói với Đặc Lan Khắc Tư.

- Địa phương mà các ả nhân cư trú vô cùng thần bí, người làm sao có thể tìm được bọn họ? - Đặc Lan Khắc Tư hoàn toàn bị bắt ngờ, ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc hỏi.

- À, cũng bởi vì có chút cơ duyên mà ta biết được một cái thôn nhỏ của Ả nhân, quan hệ với bọn họ cũng không tồi lắm, có thể nhờ bọn họ chế tạo cho một ít vũ khí. Người cứ làm đi, ta lúc này muốn thương nghị với Phi Bích một chút, nhờ cô ấy mua giúp ta một vài loại kim khí hiếm, như vậy ả nhân bọn họ chế tạo vũ khí mới càng thêm sắc bén. - Hàn Thạc lòng vòng một hồi, cuối cùng cũng lộ cái đuôi hồ ly ra.

- Thì ra là như vậy, cũng tốt thôi. Đêm nay ta sẽ suy nghĩ thêm một chút, ngày mai sẽ đưa danh sách cho người.

Ngẩng mặt nhìn sắc trời, Hàn Thạc nói về chính sắc:

- Ừm, giờ cũng không còn sớm nữa, mọi người trước hết về nghỉ ngơi đi!

- Chủ nhân tôn quý, Phi Bích tiểu thư vừa mới trở về phòng, còn chưa bắt đầu tắm rửa đâu, người không phải hơi nóng vội sao? - Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vỗ như không biết ý tứ của chủ nhân, hắc hắc cười nhẹ một tiếng đầy vẻ dâm ô.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, nếu người thật sự không chịu đựng được nữa, ta sẽ đưa cho người một ít kim tệ, người tự mình tới Nhật Diệu Cốc giải quyết vấn đề đi! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn dâm long, vẻ thông cảm.

Cười “ha ha” một tràng như phát cuồng, Đặc Lan Khắc Tư vừa ôm bụng vừa nói với Hàn Thạc:

- Hôm nay hắn đã thử đi rồi! Đáng tiếc, mặc dù hắn đã nguyện ý hao phí nhiều tiền, nhưng bởi vì lúc trước đó hành động quá dạn dĩ của hắn khiến cho tất cả các cô nương ở Nhật Diệu Cốc đều nhận định hắn là một tên siêu cấp biến thái rồi. Nên giờ bọn họ đều tránh xa, không có bất kì cô nương nào dám tiếp đãi hắn.

Vừa nghe vậy, Hàn Thạc cũng không ngừng cười lớn như đổ thêm dầu vào lửa:

- Tiểu dân long không hổ là tiểu dân long, đáng tiếc dù bỏ tiền ra mà vẫn không “phong lưu” được, người thật đáng thương quá!

Bị hai người hùa vào trêu chọc, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt ủ rũ, sau đó tỏ vẻ giận dữ, lớn tiếng hét toáng lên:

- Đều là do chủ nhân bắt ta thu thập cái xử nữ kinh huyết gì gì đó nên mới hại ta tìm không được một cô nương nào. Không ngờ người lại còn cười nhạo ta, chủ nhân đã khiến ta rất buồn đấy!

- Thật là đồ dung tục, người độc ác vừa thôi chứ! - Ngải Mễ Lệ khinh bỉ trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, lạnh lùng nói xong rồi bỏ đi về phòng mình.

- Này này, người có lầm hay không, đều là chủ nhân bắt ta thu thập mà, tại sao người không trách cứ hẳn!- Thấy Ngải Mễ Lệ nhìn mình khinh thường như vậy, Cát Nhĩ Bá Đặc lớn tiếng gào lên, mặt tỏ vẻ oan khuất. Hắn ngây ngốc không biết mình vô tình đã trở thành thùng rác cho Ngải Mễ Lệ trút hận.

- Được rồi, người nếu như không nhìn được, có thể bay tới thành thị ở xa hơn mà giải quyết. Ta biết đây là thiên tính của tộc Hắc Long các người, chủ nhân nguyện ý cung cấp kim tệ cho người đi tìm kỹ nữ, người yên tâm rồi chứ!- Hàn Thạc cười ha ha một tiếng quái dị, rồi cũng không để ý đến phản ứng của Hắc Long, đi về phía phòng Ngải Mễ Lệ.

Mặc dù bên ngoài quan hệ của Hàn Thạc và Phỉ Bích là quan hệ nam nữ, nhưng mà hai người còn chưa phát triển đến mức độ có quan hệ về thể xác. Nên mỗi khi có nhu cầu về mặt này, Hàn Thạc trước mắt vẫn chỉ có thể tìm Ngải Mễ Lệ để giải quyết.

- Ủa, không phải Phỉ Bích tiểu thư đã hẹn chủ nhân đến rồi mà, sao hắn ngược lại lại đi tìm Ngải Mễ Lệ phụ nhân vậy. Hừm, không phải hắn đi nhầm đường chứ?- Cát Nhĩ Bá Đặc không hiểu nhìn Đặc Lan Khắc Tư hỏi.

Đặc Lan Khắc Tư vuốt cằm, nhìn Hàn Thạc biến mất trong phòng Ngải Mễ Lệ, vẻ mặt đắm chiêu, cười nói:

- Người đừng có chớ mũi vào chuyện của chủ nhân người, làm nhiều một chút, nói ít một chút mới là tuân thủ đúng nguyên tắc.

Hàn Thạc sau khi tiến vào trong phòng của Ngải Mễ Lệ liền gọi một trong ba Âm ma đang giám thị cửa hàng về bố trí ở trước cửa phòng, sau đó khoác vẻ mặt cột nhả đi vào phòng trong khẽ cười nói:

- Được rồi, được rồi. Không nên tức giận nữa.

- Đi đi, đi tìm tiểu Phỉ Bích của người đi!- Ngải Mễ Lệ trừng mắt nhìn Hàn Thạc một cái, hờn giận nói.

- Hắc hắc, muốn tìm cũng là tìm tiểu Ngải Mễ Lệ của ta trước đã, cứ để Phỉ Bích chờ đi.

Hàn Thạc nói xong, cười cười đi đến bên Ngải Mễ Lệ. Mặc kệ cho nàng phản kháng, hắn nhấc cánh tay nàng đang vòng trên ngực ra rồi phóng túng xâm phạm trên địa phương động lòng người trên thân thể nàng, làm cho Ngải Mễ Lệ thở hổn hển, trong chốc lát đã động tình không chịu nổi nữa, chủ động phối hợp Hàn Thạc. Hai người nhanh chóng cởi quần áo trên người, quen mùi nhớ mùi quấn chặt lấy nhau.

Hàn Thạc cuồng nhiệt quần cho đối phương tới bờ hoa lá. Đến khi thân thể Ngải Mễ Lệ mềm nhũn ra như một nắm bông, liên tục hưởng thụ vài lần lên đỉnh thì chút oán khí còn vương lại trong lòng đã biến mất không còn thấy đâu nữa. Lúc này cả người da thịt trắng hồng, lửa thể nằm cuộn tròn trong lòng Hàn Thạc, ngón tay mảnh dẻ điểm nhẹ vào ngực hắn, cất giọng ní non:

- Thiếp biết là không nên tức giận, nhưng đôi khi đúng là thiếp không khống chế được bản thân mình.

Bàn tay vuốt ve tấm lưng mịn màng của Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc dịu dàng nói:

- Điều đó chứng minh rằng nàng quan tâm đến ta. Không cần giải thích cái gì cả, nếu nàng không tức giận một tý nào thì mới là kì quái.

Hai người chàng chàng thiếp thiếp, những lời tình ý cứ thế tuôn trào bất tuyệt, tựa vào nhau âu yếm, cũng quên mất thời gian quên cả lời hẹn trước đó của Phỉ Bích. Còn Phỉ Bích ở trong một căn phòng khác, sau

khi tắm rửa thay quần áo, đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Hàn Thạc tới thì dần dần cũng có chút mất kiên nhẫn.

Chỉnh trang quần áo chỉnh tề, Phỉ Bích mở cửa đi ra, bước qua sân thẳng đến phòng Hàn Thạc rồi gõ cửa gọi:

- Bố Lai Ân, ta có thể vào được không?

Lúc Phỉ Bích vừa mới mở cửa phòng của nàng, Hàn Thạc đã thông qua Âm ma đã phát hiện ra. Vừa thấy Phỉ Bích đi thẳng tới phòng mình, Hàn Thạc tay chân cuống quýt mặc quần áo, lo lắng nói:

- Đáng chết, ta quên mất vừa rồi đã hẹn với Phỉ Bích.

Sợ bị bắt quả tang tại trận, Ngải Mễ Lệ cũng tỏ vẻ mặt bối rối, vội vàng vàng mặc quần áo, tùy tiện chải lại mái tóc rồi rồi thúc giục Hàn Thạc:

- Chàng mau trở về đi, nếu như bị nàng ấy phát hiện thì không hay chút nào đâu.

Hàn Thạc vừa gật đầu vừa phóng đi về hướng cửa sổ phía sau, nhẹ nhàng nhảy qua rồi men theo bức tường phía sau nhà lên về phòng mình. Tới nơi hần vận ma công dùng ám kinh mở cửa sổ, tung người nhảy vào trong, soi gương qua loa một cái rồi mở cửa phòng với vẻ xấu hổ.

- Tại sao bây giờ mới mở cửa? Ta vừa mới hẹn người tới tìm ta, sao chờ mãi vẫn không thấy người tới? - Vừa mở cửa phòng đã bị Phỉ Bích tuôn một tràng oán trách. Nàng nói xong liếc Hàn Thạc một cái, thấy quần áo hần xộc xệch liền hồ nghi hỏi thêm:

- Người vừa mới làm gì? Tại sao lại không kéo quần lên?

Có tạt giặt mình, Hàn Thạc tỏ vẻ bối rối nhưng rồi trong đầu nảy ra một ý, vội vàng nói:

- Không, không làm gì! Ta vừa đi cầu tiêu.

- Thì ra là như vậy a!- Phỉ Bích khúc khích cười, nói một câu ra vẻ đã hiểu rồi tùm tùm cười đi về phía Hàn Thạc, mắt lúng liếng, mắng yêu:

- Vậy cũng nên kéo quần lên đi chứ, nhìn bộ dáng của người bây giờ kìa, đúng thật là!

Nói xong, ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Phỉ Bích ngồi xổm xuống, khẽ cười then thùng giúp Hàn Thạc kéo lại quần.

Bất quá nàng vừa ngồi xuống, một mùi vị hăng hắc lạ lùng bỗng nhiên từ trên quần của Hàn Thạc xông thẳng vào mũi.

Vừa hít vào, cái mùi vị kỳ lạ này lập tức làm cho Phỉ Bích phải bịt mũi, không tự chủ được khẽ thốt lên:

- Cái gì vậy? Sao lại có mùi gì kì quặc như vậy?

Trong khi nói như vậy, Phỉ Bích không nhận được liền chú ý đến quần của Hàn Thạc. Nàng tức thì phát hiện thấy một số vết trắng trắng hiện rõ trên mặt quần ở khoảng giữa hai chân hần, hẳn là một loại chất lỏng nào đó vừa mới khô lại.

Hai gò má tuyệt mỹ đột nhiên đỏ rực, nóng bừng bừng, Phỉ Bích hiển nhiên ý thức được cái này là cái gì rồi, trong nhất thời ngượng ngùng chỉ muốn tìm một cái lỗ nào mà chui xuống, cũng người lại không biết làm thế nào cho phải.

Hồng rồi! Hồng rồi! Lần này chết chắc rồi! Vừa rồi vội vàng chạy đi nên quên không rửa sạch hạ thân, trong cửa hàng lại chỉ có mình Ngải Mễ Lệ là phụ nữ, xem chừng chuyện này bại lộ mất rồi. Phỉ Bích nhất định sẽ làm khó dễ. Hàn Thạc trong lòng thấp thỏm, không nhận được lo nghĩ bối rối.

- À Đây là ... Kìa là ... chuyện không phải giống như cái việc mà người tưởng tượng đâu! - Hàn Thạc luống cuống tay chân giải thích, nhanh tay kéo quần lên mặc lại tử tế, thần sắc lúng túng khó mà giấu giếm được.

Phỉ Bích cúi đầu đứng thẳng lên, cổ cũng đỏ rực lên, không ngờ lại không dám nhìn Hàn Thạc, quay đầu bước ra bên ngoài. Khi đến trước cửa, Phỉ Bích đột nhiên dừng lại, nói lúng búng với giọng lí nhí:

- Bố Lai Ân, thật sự là khổ cho người rồi! Người có bạn gái như ta, không ngờ lại phải tự mình giải quyết vấn đề này. Ài chỉ là ta vẫn còn chưa sẵn sàng, người cho ta một chút thời gian đi. Từ nay về sau không nên làm như vậy nữa,

ta nghe nói tự xử rất có hại cho cơ thể đó!

Trong khi Hàn Thạc còn đang tròn mắt há mồm thì Phỉ Bích mặt đỏ bừng. Nàng nói xong cũng không đợi Hàn Thạc phản ứng liền vội vã chạy đi, dường như có vẻ còn xấu hổ hơn cả hẳn.

- Ấy, này, chuyện không phải như người tưởng tượng đâu! - Hàn Thạc dờ cười dờ khóc, kêu với theo bóng lưng Phỉ Bích đang bỏ đi, rốt cuộc cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích ba người đều vô cùng xấu hổ khi gặp nhau vào buổi sáng, ai nấy đều tỏ vẻ khó coi, không biết nói gì.

Nhất là Hàn Thạc, bị Phỉ Bích ngộ nhận như vậy mà vẫn không có cách nào giải thích được. Mà nếu không giải thích thì sẽ dẫn đến những phiền toái lớn hơn, cho nên đối mặt với Phỉ Bích thì không giấu được vẻ ngượng nghịu.

Hai người Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn ba người bằng ánh mắt nghi ngờ, nhất là Cát Nhĩ Bá Đặc càng không ngừng cười nhẹ hắc hắc, nói với Hàn Thạc về đặc ý:

- Chủ nhân tôn quý, đêm qua có phải là phi thường tuyệt vời hay không? A ha, ta nghĩ nhất định là có người phải đến nửa đêm mới trở về.

- Câm miệng cho ta! - Hàn Thạc then quá hóa giận, hung hăng trừng mắt lườm Cát Nhĩ Bá Đặc một cái.

- Bố Lai Ân, mấy loại vũ khí trong danh sách này, nếu quả thật có thể nhờ Ải nhân chế tạo thì nhất định sẽ tăng cường sức chiến đấu của chúng ta lên rất nhiều! - Đặc Lan Khắc Tư nói xong đưa cho một danh sách đủ loại vũ khí.

-Ồ, ta có chút việc phải đi trước đây. - Ngải Mễ Lệ còn bình tĩnh hơn một chút. Tuy nhiên những gì trải qua đêm hôm qua cũng làm cho nàng hơi xấu hổ nên rời đi trước.

- Ta cũng có chút chuyện. - Phỉ Bích vừa thấy Ngải Mễ Lệ rời đi thì cũng vội vã hòa theo.

- Phỉ Bích, nàng chờ một chút! - Phỉ Bích đang định bỏ đi thì Hàn Thạc đột nhiên lên tiếng nói với nàng.

Chẳng có lý do gì cả nhưng trong nhất thời, khuôn mặt Phỉ Bích bất chợt đỏ bừng lên một khoảng. Nàng không dám nhìn thẳng mà chỉ liếc trộm Hàn Thạc một cái, ngượng nghịu nói trống không:

- Làm gì?

-Ồ, Phỉ Bích tiểu thư đối với mọi người bình thường vẫn luôn lạnh lùng, không ngờ cũng có bộ dáng then thừng như thế này. Xem chừng chuyện đêm qua đã làm cho Phỉ Bích tiểu thư thay đổi tính tình rồi!- Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc thủy chung vẫn cho rằng đêm qua Hàn Thạc và Phỉ Bích nhất định đã có chuyện gì đó nên vẫn nói đùa mấy câu dâm dăng.

- Dâm long, đừng tưởng ai cũng vô sỉ biến thái như người! Còn dám nói vậy thì ta sẽ cho người một kiếm! - Phỉ Bích then quá hóa giận, hung hăng trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, nghiêm mặt uy hiếp.

- Mấy món này đều là những thứ ta cần có, nàng giúp ta thu mua nhé.- Hàn Thạc lấy ra một danh sách đưa cho Phỉ Bích, nhờ nàng hỗ trợ thu mua một ít vật tư.

Nhận lấy bản danh mục của Hàn Thạc, Phỉ Bích thấp giọng nói “ừ” một tiếng rồi không nói thêm gì, mau chóng bỏ đi khỏi cửa hàng.

Phỉ Bích vừa rời khỏi không lâu, Hàn Thạc đang cùng Cát Nhĩ Bá Đặc và Đặc Lan Khắc Tư bàn bạc xử lý công việc ở trong Nhật Diệu cốc thì thông qua Âm Ma, Hàn Thạc phát hiện bọn Áo Đức Tái gồm sáu người đang ở trước cửa. Bọn họ cẩn thận nhìn trước ngó sau, không dám tiến vào.

Xem chừng mỗi người đã từng đến Nhật Diệu cốc đều nghe qua ác danh của cửa hiệu này, bọn Áo Đức Tái cũng không phải ngoại lệ, hiển nhiên đối với địa điểm bị trở chú nổi tiếng tà ác này thì cũng phải thật thận trọng.

- Bọn họ đến rồi! - Hàn Thạc mỉm cười, đứng lên đi ra mở cửa.

223. Chương 223: lời Mời

- Đã lâu không gặp! - Cánh cửa vừa mở ra, Hàn Thạc mỉm cười nhìn sáu người.

Vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, cả sáu người bọn Áo Đức Tái ai cũng phát ra tiếng hoan hô, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng. Áo Đức Tái cùng Qua Đăng chạy thẳng đến chỗ Hàn Thạc ôm hân.

- Là người thật sao? Sao người lại ở đây? - Sau khi buông tay ra, Qua Đăng xúc động, hơi kinh ngạc nói.

- Ha ha ha! Vào trong trước đã, nơi này vốn rất an toàn, không khủng khiếp như những gì mọi người nghĩ đâu. - Hàn Thạc nghiêng người, ra hiệu cho sáu người tiến vào rồi nói tiếp.

Khi chưa gặp Hàn Thạc, sáu người đối với nơi này vẫn còn hơi sợ hãi. Nhưng sau khi nghe những lời hân nói, bọn họ không hề còn có vẻ sợ hãi rụt rè mà thoải mái tiến đến, đi thẳng vào giữa sân.

Sáu người Áo Đức Tái gồm ba chiến sĩ, hai ma pháp sư và một cung tiễn thủ hợp thành một đội. Trong đó Áo Đức Tái là cao cấp chiến sĩ, An Cách Lô và Qua Đăng đều là trung cấp chiến sĩ. Hai ma pháp sư thì gồm thủy hệ cao cấp ma pháp sư tên là A Phù Lạp, còn gã Lôi Điện hệ trung cấp ma pháp sư tên là Ba Đức. Ngoài ra còn có nữ tinh linh cung tiễn thủ Ni Á nữa.

Trải qua lần mạo hiểm trước trong U Âm sâm lâm, sáu người chẳng những thu hoạch phong phú, mà ngay cả thực lực đều có đột phá. Trong đó trung cấp chiến sĩ Qua Đăng không ngờ lại có thể tiến giai lên cao cấp chiến sĩ. Lôi Điện hệ trung cấp ma pháp sư Ba Đức cũng đã trở thành cao cấp ma pháp sư. Tất cả những điều này Hàn Thạc đều có thể dễ dàng nhận thấy từ những thay đổi của đồ án tiêu chí trên ngực họ.

- Bố Lai Ân! Chỗ này chính là một nơi đã bị nguyên rửa ở trong Nhật Diệu cốc. Trước khi đến đây, ta từng tình cờ nghe được người ta kể về truyền thuyết nơi này, đồng thời họ còn nhắc nhở bất luận kẻ nào cũng không được coi thường tiến vào cửa hàng này. Người làm sao lại có thể ở đây? - Qua Đăng vốn là người tính tình ngay thẳng, trong lòng không giấu được tâm sự, vừa vào đến sân, sau khi quan sát bốn phía, ngồi xuống liền hỏi thẳng Hàn Thạc.

- Truyền thuyết không nhất định là thật, lời nguyên rửa cũng có thể là do con người bịa đặt ra. Dù sao chúng ta tới đây đã lâu như vậy cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì. - Về việc Huyết thủy ma tác quái, Hàn Thạc cũng không nói quá nhiều cho bọn họ.

- Gần đây thế nào rồi? - Áo Đức Tái thân là đội trưởng, tính tình chính trực ổn trọng, đưa mắt nhìn Hàn Thạc cười hỏi.

- Tàm tạm! Sau khi các người rời khỏi U Âm sâm lâm, đã trải qua những việc gì? Tu vi Qua Đăng cùng Ba Đức không ngờ lại tăng lên nhiều, thật sự là quá tốt rồi! - Hàn Thạc nói.

- Sau khi cùng người chia ra ở U Âm sâm lâm, chúng ta đã tới Trát Cơ Ách Tư thành, đem bán mấy thứ thu hoạch được một món tiền, rồi đổi lấy vũ khí cùng trang bị. Bọn ta còn chọn cho Ba Đức một cây pháp trượng giúp gia tăng ma lực. Sau khi tĩnh dưỡng một thời gian, Qua Đăng và Ba Đức đều cảm giác được thực lực của mình có đột phá thì liền đến công hội tiến hành khảo hạch tấn cấp. Sau khi được thông qua, chúng ta ở phụ cận Nhật Diệu cốc, nhận một số nhiệm vụ phụ trách bảo vệ thương nhân. Lần này là vì bảo vệ một thương đội mới tiến vào Nhật Diệu cốc. - Áo Đức Tái mỉm cười, chậm rãi giải thích với Hàn Thạc những gì xảy ra sau khi chia ra.

Liếc mắt nhìn Đặc Lan Khắc Tư bên cạnh, Hàn Thạc suy nghĩ một lúc rồi nhìn Áo Đức Tái nói:

- Chúng ta là bằng hữu, vậy ta nói sẽ thẳng luôn với mọi người. Ta cùng Đặc Lan Khắc Tư đã thành lập một dong binh đoàn nhỏ. Trước mắt nhân lực còn khá mỏng, ta rất muốn mọi người có thể gia nhập, giúp chúng ta cùng khuếch trương dong binh đoàn này lên một chút.

Nghe Hàn Thạc nói xong, nhóm sáu người Áo Đức Tái đều lộ vẻ rất kinh ngạc, ngó nhìn lẫn nhau. Nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Sững sốt hồi lâu, Áo Đức Tái mới nhìn Hàn Thạc nói:

- Bồ Lai Ân! Người không phải nói giỡn đó chứ? Người tại sao lại nghĩ tới việc thành lập một dong binh đoàn? Ta xem người không giống kiểu người thích thành lập một dong binh đoàn a?

- Đó là sự thật! Danh hiệu chúng ta đã được chấp nhận rồi. Theo ta nếu dong binh đoàn hoạt động tốt thì sẽ rất có tương lai. Không biết các người có hứng thú hay không? - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Áo Đức Tái, thành tâm mời.

- Tình hình cụ thể là như thế nào, người có thể nói rõ cho chúng ta được không? - Áo Đức Tái hiển nhiên cũng có điểm hứng thú, nhưng mà loại chuyện này vốn không thể khinh suất, nên cẩn thận hỏi lại.

Hàn Thạc mang một ít thông tin về lai lịch cũng như tình hình Hồn Diệt dong binh đoàn nói qua cho mọi người, kể cả cừu hận của Đặc Lan Khắc Tư. Ngoài ra còn cả việc gần nhất giữa hắn và Phạt La Lí Đạt cũng không giấu diếm.

Đội Hàn Thạc nói xong, vẻ mặt năm người đều lộ vẻ kích động. Hiển nhiên, bọn họ không ngờ tới chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tại Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư đã tạo nên nhiều đại sự chấn động đến thế. Cả đám đều tỏ ra nóng lòng muốn thử sức, khuôn mặt toát lên vẻ hứng thú.

- Chuyện này có lẽ ta phải cùng bọn họ thương nghị một chút, sau đó mới có thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục. - Áo Đức Tái thân là đội trưởng của sáu người, tự nhiên phải nhất nhất tham khảo ý kiến của năm người kia, cho nên không thể đưa ra ngay câu trả lời được.

Hiểu được điểm này, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ta hiểu! Mọi người có thể suy nghĩ trong vài ngày!

Sau đó, Hàn Thạc cùng bọn họ trò chuyện vui vẻ một lúc về chuyện ở U Âm sâm lâm. Đến giữa trưa thì sáu người mới cáo từ rời đi.

Trong thời gian đó, Đặc Lan Khắc Tư cũng thỉnh thoảng nói một hai câu. Bất quá Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc có vẻ thấy vô vị, chỉ ngồi yên một chỗ đưa ánh mắt mê đắm không ngừng đánh giá hai người A Phù Lạp và Ni Á. Sau khi bị Hàn Thạc trừng mắt vài lần mới ủy khuất thu hồi sắc nhãn lại.

- Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài một chuyến! - Sau khi sáu người Áo Đức Tái rời đi, Hàn Thạc nói với Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Đi đâu? - Đặc Lan Khắc Tư hơi nghi hoặc, mở miệng hỏi.

- Trước mắt tình hình ở Nhật Diệu cốc quá phức tạp. Mục tiêu của chúng ta là Phạt La Lí Đạt. Nhưng bây giờ Phát Cách Sâm cũng đã tới Hồng Liêm dong binh đoàn, ta nghĩ trong khoảng thời gian này chúng ta rất khó có cơ hội hạ thủ một lần nữa. Về chuyện Phát Cách Sâm tối hôm qua đến, ta nghĩ chúng ta nên nói với Lao Lô Thập, đồng thời cũng có thể thông qua hắn thu được nhiều tin tức, rồi mới quyết định nên làm gì. - Hàn Thạc tỉnh táo nói.

Lần trước đã tới Già La dong binh đoàn, họ xem như đã quen đường nên dọc đường đi cũng không gặp phải trở ngại. Song khi ba người Hàn Thạc còn chưa đi qua một quảng trường rộng lớn, chợt nghe thấy từ phía sâu chỗ Già La dong binh đoàn vọng đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đến khi ba người chạy đến thì phát hiện trong đó có một tòa nhà đang sụp đổ. Từ bên trong toát ra khói đen ngút trời, mớ hồ thấy mây thì thể cháy xém, huyết nhục rải rác xung quanh tòa nhà đang sụp. Lao Lô Thập đầu trọc giống như dã thú bị kích nộ. Cả người toát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, đứng trong căn nhà gập ghềnh, bất cứ lúc nào đều có dấu hiệu phát cuồng.

Cáp Lí Tư đứng cách Lao Lô Thập không xa, thần sắc cũng âm trầm, thoạt nhìn tâm tình có vẻ cực kỳ không tốt. Hắn thấy ba người Hàn Thạc tới cũng không khách khí như bình thường, chỉ chán nản nhìn những thi thể trên mặt đất, có vẻ như đang tự trách mình.

- Ách Xem ra chúng ta tới không đúng lúc rồi. - Khi đi tới chỗ này, Hàn Thạc nói.

Kiểm nén sự phẫn nộ trong lòng, Lao Lô Thập hít sâu liền mấy hơi, quay đầu nói với Cáp Lí Tư nói:

- An táng chu đáo những huynh đệ này. Ta sẽ tra ra xem ai là kẻ đứng sau việc này. Ta nhất định sẽ phanh thây hắn!

Cấp Lí Tư cũng không nói thêm gì, thống khổ gật đầu. Sau đó, hắn chỉ huy một số dong binh từ bốn phương tám hướng tập trung lại, bảo bọn họ cẩn thận đem những thi thể bị chia năm xẻ bảy này đi, bắt đầu dọn dẹp thảm cảnh trước mắt.

- Đi theo ta. - Về mặt Lao Lô Tháp âm trầm hừ nhẹ một câu, đi về phía tòa nhà lớn nhất.

Rất rõ ràng, ba người đến đúng lúc Già La dong binh đoàn bị tập kích. Nhưng sau khi quan sát cẩn thận bốn phía, bọn họ lại không phát hiện ra bất cứ dấu tích gì của địch nhân, không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Đợi đến khi đi đến căn phòng lớn của mình, Lao Lô Tháp phát tay để cho ba người tùy ý ngồi xuống, sầm mặt nói:

- Địch nhân muốn giết chết ta. Căn phòng bị nổ kia chính là nơi hàng ngày ta xử lý công việc của Già La dong binh đoàn, bình thường đến giữa trưa ta sẽ tới đó. Chỉ có điều hôm nay gặp một vấn đề nên chậm trễ một chút. Khi ta cách cửa phòng mười hai thước, một cỗ ma pháp mãnh liệt ba động từ trong phòng truyền đến, ngay lập tức sau đó xảy ra một vụ nổ cực mạnh. Xem ra trước đó đã được bố trí cạm bẫy bằng ma pháp, bằng không sẽ không nổ kịp thời như vậy, ta thiếu chút nữa đã phải bỏ mạng bên trong rồi.

- Trong Già La dong binh đoàn chắc chắn là đã có nội gián, nếu không loại chuyện này không thể xảy ra. Còn nhớ, lần trước ở cửa Nhật Diệu cốc, trong khi ta đang giao chiến với Phật La Lí Đạt, lúc ta sắp giết hắn thì An Dịch của Hồng Liêm dong binh đoàn đột nhiên xuất hiện kịp thời cứu thoát. Lúc đó, ở chỗ hàng rào chỉ có người của Già La dong binh đoàn các người. Theo lý mà nói người của Hồng Liêm dong binh đoàn tuyệt đối không có khả năng tới cứu kịp Phật La Lí Đạt từ trong tay ta. Chuyện này ta vẫn luôn nghi ngờ, nhưng xem ra cũng không hề thừa chút nào. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút nói.

- Chắc chắn là như vậy! Ta có thể an bài người mình tại thế lực khác, đương nhiên thế lực khác cũng có thể làm như vậy. Chỉ có điều lúc này quá nguy hiểm, ta thiếu chút nữa thì đã bị giết chết. Không biết chuyện này là do thế lực nào gây ra. - Lao Lô Tháp nghiêm mặt, phần nộ quá.

Thấy Lao Lô Tháp đã tính toán trước, Hàn Thạc không nói nhiều. Trong đầu hắn thầm nghĩ tên này thoát nhìn giống một kẻ ngu si tứ chi phát triển, không ngờ tâm tư lại thấu đáo đến vậy. Khó trách Già La dong binh đoàn có thể lên thay thế Hồng Liêm dong binh đoàn, trở thành nhân vật số một tại Nhật Diệu cốc.

- Gia gia của Phật La Lí Đạt là Đại ma đạo sư của Quang Minh giáo hội Phất Cách Sâm đã đến đây. Không biết Phật La Lí Đạt bây giờ đã được chuyển tới chỗ nào. Trước mắt ta chưa tìm được thời cơ thích hợp để hạ thủ. Lần này, ta đến tìm người là vì muốn biết hắn đã được an bài đến nơi nào? Người tại Hồng Liêm dong binh đoàn đã an bài người của mình, ta nghĩ chuyện này người có thể biết. Nếu không biết Phật La Lí Đạt ở đâu, ta căn bản không có biện pháp nào để động thủ. - Hàn Thạc suy nghĩ một lúc rồi nói với Lao Lô Tháp.

- Chuyện tối hôm qua ta cũng biết. Chỉ là Phất Cách Sâm quả là một lão hồ ly, theo ta nghĩ nếu người lại đối phó với Phật La Lí Đạt bằng cách ám sát thì không thực tế lắm. Trải qua chuyện các người tập kích tối qua, hắn nhất định sẽ được bảo vệ càng thêm cẩn thận. Cho dù trước mắt có thể biết Phật La Lí Đạt đang ở đâu thì các người cũng sẽ không có cơ hội hạ thủ! - Lúc này về mặt của Lao Lô Tháp đã trở lại bình thường, nhìn Hàn Thạc nói thẳng.

Hàn Thạc biết Lao Lô Tháp không nói sai. Chỉ là hiện tại ba con Âm Ma đã thành hình, lại còn có một Thổ Giáp thì có thể động thổ, khả dĩ lợi dụng được. Hắn hoàn toàn có lý do để tin tưởng. Chỉ cần tìm được nơi ẩn thân của hắn, vô luận được bảo vệ nghiêm ngặt bao nhiêu, Hàn Thạc cũng tin tưởng có cơ hội đắc thủ.

- Những lời người nói ta đều hiểu được. Nhưng nếu biết Phật La Lí Đạt ở đâu hy vọng người có thể nói cho ta biết. - Hàn Thạc tự tin cười nói.

Lao Lô Tháp thầm nghĩ Hàn Thạc lần này thật không biết tự lượng sức. Mặc dù hắn biết Hàn Thạc có thực lực phi phàm, nhưng trong tình huống như vậy cho dù hắn cùng lực lượng của Già La dong binh đoàn

tự thân xuất thủ phỏng chừng cũng không có cơ hội ám sát Phật La Lí Đạt ngay tại sào huyệt của Hồng Liêm dong binh đoàn.

- Được rồi! Việc này ta sẽ lưu ý, nếu có tin tức về Phật La Lí Đạt sẽ phái người thông tri cho người. - Thần sắc Lao Lô Tháp lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn lạnh lùng nói.

Nghe xong, Hàn Thạc cũng không nói thêm nữa, gật gật đầu, cùng Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc rời đi.

- Đùa à? Chúng ta giúp hắn vậy mà không ngờ hắn lại có thái độ như vậy! - Sau khi rời khỏi phạm vi thể lực của Già La dong binh đoàn, Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc hùng hùng hổ hổ quát lớn.

- Nếu là người thiếu chút nữa thì bị nổ chết, ta nghĩ tâm trạng của người so với hắn có lẽ còn tồi tệ hơn nhiều. Xem ra hôm nay Lao Lô Tháp thật sự đã gặp phải một phen kinh hãi rồi. - Đặc Lan Khắc Tư liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc, cười nói.

- Phải! Tâm tình Lao Lô Tháp quả thật không tốt, không biết hắn có thể trong một thời gian ngắn vực dậy để hành động được không? - Hàn Thạc hắc hắc cười, nhăm hiềm nói.

- Xem ra Nhật Diệu cốc thật sự hỗn loạn rồi. Ta nghĩ hiện tại chúng ta nên thay đổi kế hoạch. Ta đã tìm được một chủ ý rất tốt.

224. Chương 224:phản Ám Sát

- Phải làm như thế nào? - Đặc Lan Khắc Tư dò hỏi.

- Cái vùng nước này của Nhật Diệu cốc quá đục mà thể lực của chúng ta lại quá yếu. Chúng ta đối đầu với thể lực nào cũng không có biện pháp. Vô luận kết quả cuối cùng là như thế nào, Nhật Diệu cốc cũng sẽ không đến lượt chúng ta tới cầm quyền, xét cho cùng cũng là vì thực lực của dong binh đoàn vẫn còn quá yếu. Tại thời điểm này, nếu chúng ta tiến vào tranh giành dường như không quá sáng suốt. Thù hận với Phật La Lí Đạt chúng ta hoàn toàn có thể tạm thời buông tha. Chờ cho bọn chúng tranh giành lộn đầu chảy máu, chúng ta nhân cơ hội chiêu binh mãi mã, phát triển thể lực. Việc trọng yếu nhất trước mắt chính là phải làm cho thực lực của chính chúng ta lớn mạnh, chứ không phải tham dự vào tranh đoạt với bọn chúng. Ta cần phải có cái cửa hàng kia, nó vốn là nơi không tốt lành. Vô luận tên nào nắm giữ quyền lợi của Nhật Diệu cốc cũng không biết dùng cách nào để lợi dụng nó, đều đành phải bỏ không cần. Ta sớm muộn gì cũng sẽ có biện pháp thông qua các thủ đoạn khác lấy lại nó, không cần thiết chỉ vì một cái cửa hàng mà phải cho chúng ta bị kẹt cứng ở cái chỗ này. Thêm nữa, cái tên Lao Lô Tháp cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ gì cả. Trong khoảng thời gian này, an toàn của chúng ta ở trong Nhật Diệu cốc cũng không được chút xíu nào bảo đảm. Nếu không khéo làm cho cái tên Lao Lô Tháp kia khó chịu, không chừng sẽ trở mặt thành cừu nhân. Đến lúc đó nếu chúng ta muốn rời đi sẽ không có dễ dàng như thế này nữa.

Trải qua một phen suy nghĩ kỹ càng, Hàn Thạc trả lời một cách tỉnh táo.

- Ý tứ của người chính là, chúng ta tạm thời rời khỏi Nhật Diệu cốc? - Lời nói của Hàn Thạc tuy rối rắm, nhưng đơn giản tổng kết lại cũng chính là "tọa sơn quan hổ đấu". Đặc Lan Khắc Tư nghe Hàn Thạc giải thích một lần, đại khái nắm chắc được ý tứ, nhú mày mà hỏi lại.

- Rời khỏi Nhật Diệu cốc, nhưng không cần thiết phải rời đi khỏi phạm vi thể lực của cốc! Chúng ta có thể học ba cỗ thể lực khác, trước tiên ở bên ngoài Nhật Diệu cốc phát triển thể lực. Chúng ta có kim tệ cùng các mối quen biết của người trợ giúp, nên người có thể nhân dịp thu nạp càng nhiều dong binh. Trong lúc bốn thể lực chơi trò chó cắn chó, chúng ta sẽ chậm rãi phát triển dong binh đoàn của chính ta. Mặt khác, ta tạm thời phải rời đi một chút, nếu ở lại có thể sẽ bị Quang Minh giáo hội phát hiện, sẽ mang tới không ít phiền toái a. Thừa dịp này, ta sẽ tới U Âm sâm lâm để cho các Ải Nhân rèn cho mọi người một nhóm vũ khí, đồng thời thông qua Sâm Lâm cự ma xem coi có thể mang tới vài món đồ tốt hay không. - Hàn Thạc nếu đã suy nghĩ thì đầu óc cực kì linh hoạt. Hắn tính toán các hành động tiếp theo, rồi chậm rãi giải thích cho Đặc Lan Khắc Tư.

Chờ cho Hàn Thạc nói xong, Đặc Lan Khắc Tư gật đầu mỉm cười nói:

- Trước mắt thì nhiệm kỳ mới của Nhật Diệu cốc còn mấy tháng nữa mới tới. Bây giờ dong binh đoàn của chúng ta có số lượng lớn kim tệ làm gốc, ta có thể nhân dịp thu nạp càng nhiều cao thủ gia nhập. Tới lúc máu chốt, việc này có lẽ sẽ mang lại một chút tác dụng.

- Đi thôi! Trở về cùng Ngải Mễ Lệ và Phi Bích tính toán thêm. Chúng ta cũng nên rời khỏi Nhật Diệu cốc sớm một chút. - Hàn Thạc nhìn sắc trời, trong lòng tính toán nên sớm rời đi Nhật Diệu cốc, để dễ chuẩn bị cho các hành động sau này.

Ở trên đường trở về cửa hàng, người đi lại rất nhiều. Các dạng vật phẩm kì dị được thương nhân của các nước bày ra ở bên ngoài, hấp dẫn ánh mắt của các thương nhân khác.

Thú nhân với hình thể dũng mãnh, bên ngoài có bộ lông rậm rạp bao trùm. Tinh linh xinh đẹp với đôi tai dài nhọn. Còn có một vài chủng tộc kỳ dị khác. Tất cả đều đi lại ở trên đường, con mắt láo liên, mắt nhìn trước, nhìn sau xem còn có món hàng nào đặc biệt không, cố gắng tìm kiếm cho mình một cơ hội buôn bán mang tới lợi nhuận kếch xù.

Đi giữa đám người, Hàn Thạc trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác nguy hiểm, giống như là sau lưng có một người nào đó vẫn đang âm thầm nhìn chăm chăm vào hắn. Một luồng sát khí mơ hồ tập trung vào hắn, giống như tùy thời cấp cho hắn một kích trí mạng.

Hàn Thạc đã đạt tới Thị huyết cảnh giới nên nếu người khác sinh ra dã tâm muốn giết hắn, hắn đều cảm ứng được. Cho dù đang ở trên đường cái đầy người, hắn cũng có thể cảm nhận được cỗ sát khí này, việc này quả thật bất khả tư nghị.

Tâm niệm vừa động, ba con Âm ma vô ảnh vô tung bay ra ngoài, giống như là không khí nhẹ nhàng thổi qua, chậm rãi phân tán ra và lượn lờ xung quanh Hàn Thạc. Bọn chúng chiếm cứ vài góc chết để từ đó có thể quan sát một chút địa phương có thể xuất hiện nguy hiểm.

Nhờ vào thị giác của Âm ma, ở chung quanh bất luận cái ngõ ngách nào cũng đều khó thoát khỏi sự dò xét của Hàn Thạc. Giờ khắc này, chung quanh phạm vi hơn mười mét đều bị Hàn Thạc khắc ở trong lòng. Từng người từng người đều được Hàn Thạc đánh giá, cố gắng tìm kiếm xem nguy cơ phát ra từ nơi nào.

Ở bức tường kế của một cửa hàng, tại một góc chết khó có thể dùng mắt thường thấy được, một khuôn mặt xinh đẹp đến mê người lọt vào trong tầm mắt của Hàn Thạc. Đó chính là nữ tinh linh thần tiên thủ Mã Khả Hân. Con mắt nàng giống như là mũi kiếm với hàn quang lóng lánh, đang sắc bén nhìn chăm chăm vào hắn. Tay trái nắm chặt một cây cung hình dạng cổ quái, tựa hồ nàng đang chờ đợi thời cơ thích hợp nhất, cho Hàn Thạc một kích trí mạng.

Lôi điện hệ ma đạo sư Á Tát cùng nàng sóng vai đứng cùng một chỗ, thần sắc âm trầm lạnh lùng. Tay phải hắn nắm một cây ma pháp trượng, cũng đã chuẩn bị xong, dường như tùy thời cũng có thể như một tia chớp mà ra tay.

Tuy thế, ở trên con đường này có vô số người, chung quanh ba người Hàn Thạc còn có rất nhiều thương nhân của các quốc gia. Nếu muốn tại nơi này hành thích, đối với việc nắm chuẩn thời cơ phải chuẩn xác vô cùng, nếu không sẽ rất khó có thể thành công.

Trên mặt xuất hiện một nụ cười lạnh, Hàn Thạc không chút sợ hãi tiếp tục đi tới. Ba con Âm ma liên tục chú ý động tĩnh của hai người bọn Mã Khả Hân. Trong lòng hắn ngấm ngấm lên kế hoạch đối phó bọn chúng.

Tại một góc đường, Hàn Thạc vốn vẫn đang tiếp tục bước tới, thì đột nhiên nhoáng lên một cái nhảy vào trong góc. Đặc Lan Khắc Tư cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đồng thời biến mất không thấy tung tích.

Hai người Mã Khả Hân cùng Á Tát mắt thấy ba người bọn Hàn Thạc vốn đang đi thẳng đột nhiên biến mất vào một góc thì đều kinh hãi. Thân hình vốn đang ẩn nặc không nhận được nhập vào dòng người, cố gắng đi tới cái góc khuất kia để nhìn xem việc gì đã xảy ra.

- Người đâu rồi? - Tới chỗ đó, Á Tát chăm chú nhìn xung quanh, nhưng không có phát hiện bất kỳ tung tích nào của ba người bọn Hàn Thạc, nhin không được nhú mày hô lên một tiếng.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thành linh vang lên. Một tia sáng đen đột nhiên hiện lên, ở trên con đường đầy người cứ đi tới một cách tự do né qua mọi chướng ngại, tựa như một con rắn độc đang lộ ra răng nanh của nó mà hướng tới hai người định cản xé.

Biến cố đột nhiên xảy ra làm phá tan dự tính của hai người. Con mắt thon dài của Mã Khả Hân biến thành một đường thẳng tắp. Ngay lúc Lục Ma phong bắn thẳng vào hướng nòng, nòng bỗng nhiên nhảy vọt lên nóc nhà, không để ý hết thấy mà chạy về phía nơi xa.

Một tiếng thét lên thê lương, từ trong miệng của Á Tắt truyền ra. Đường phố vốn đang huyền ảo đột nhiên bị tiếng hét thê lương này làm cho hỗn loạn. Các thương nhân vốn nhát gan đều ôm đầu chạy trốn. Tại lúc phát sinh nguy hiểm không biết rõ, tất cả đều lựa chọn lập tức hành động né tránh nguy hiểm.

Còn các dong binh đi theo bảo vệ các thương nhân, ngay lập tức đem cổ chủ vây quanh, sau đó mới đi chú ý động tĩnh ở chung quanh.

Lôi điện hệ ma đạo sư Á Tắt, cánh tay phải cầm ma pháp trượng đã bị chặt đứt từ khuỷu tay trở xuống, máu từ đó tuôn ra như suối.

Lục Ma phong sau khi chặt đứt cánh tay phải của Á Tắt, vốn đang bắn lên bầu trời lại một lần nữa quay về, cố gắng chuyển hướng để thu hoạch tánh mạng của Á Tắt. Nhưng Á Tắt không hổ danh là một gã dong binh hợp cách. Cho dù là đang ở thời điểm máu chốt cũng có thể bảo trì ý nghĩ tỉnh táo.

Á Tắt không có do dự một chút nào, tay trái giống như tia chớp cầm lấy tay phải bị chặt đứt rơi trên mặt đất. Không có do dự dù chỉ một khắc, hắn lập tức dùng phiêu phù thuật bay về phía trời cao, đồng thời một vòng bảo hộ tia chớp hình thành, lượn lơ xung quanh thân hắn. Trong nháy mắt, Á Tắt hóa thành một điện nhân.

Điện bao trùm cả thân của Á Tắt, dùng sức mạnh của điện hệ xâm lấn vào trong Lục Ma phong, khiến cho Ma Nguyên lực do Hàn Thạc quán chú vào trong Lục Ma phong hỗn loạn một trận. Cuối cùng cũng làm cho tốc độ của Lục Ma phong bị trở ngại, thành linh hướng phía sau lưng Á Tắt đâm tới một cái, nhưng không có thu hoạch được tánh mạng của hắn.

Bất quá mặc dù Á Tắt không có bị đâm chết, nhưng với Ma Nguyên lực cuồng bạo bên trong Lục Ma phong, cũng làm cho sau lưng Á Tắt như bị đá núi đánh trúng. Thân thể lơ lửng giống như là điều bị đứt dây, lay động một trận kịch liệt, thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống. Cuối cùng qua một phen loạn choạng, hắn lung lay lắc lư bay tới một căn phòng rồi hạ xuống, đi vào liền lập tức hô to cứu mạng.

- Đi thôi. Á Tắt lần này bị thương còn nặng hơn nhiều so với Phật La Lí Đạt. Xem ra Hồng Liêm dong binh đoàn nếu muốn tại lần tranh đoạt này giành được chiến thắng, tựa hồ càng ngày càng không thực tế rồi. - Hàn Thạc lạnh lùng cười hờ hờ, cùng hai người Đặc Lan Khắc Tư cùng Cát Nhĩ Bá Đặc đi ra từ một cái ngõ nhỏ.

- Chủ nhân âm hiểm! Như thế nào không nhân cơ hội mà giết hắn? Chỉ cần bổ thêm một nhát, Á Tắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi? - Cát Nhĩ Bá Đặc khó hiểu nhìn Hàn Thạc, nghi hoặc mà hỏi.

- Nơi mà Á Tắt hạ xuống, chính là cứ điểm của Già La dong binh đoàn. Cho dù Già La dong binh đoàn tranh giành kịch liệt với Hồng Liêm dong binh đoàn, nhưng ở trong Nhật Diệu cốc này bất luận kẻ nào cũng đều được Già La bảo vệ. Vô luận cái đám dong binh đó có nguyện ý hay không nguyện ý, bọn họ đều phải ra tay bảo vệ Á Tắt. Chúng ta không thể ở bên trong mà ra tay giết chết Á Tắt được, nếu không sẽ đắc tội Lao Lô Tháp. - Đặc Lan Khắc Tư nói với Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Ủ! Lúc Á Tắt bị ta đánh lén, một số người của Già La dong binh đoàn ở chung quanh đều lơ đi, không ai ra tay trợ giúp bọn hắn. Như thế đã xem như là tiện lợi cho chúng ta làm việc rồi. Người cái con rồng ngu ngốc này, nên thỉnh thoảng động não một chút, không nên mỗi ngày từ sáng tới tối đều có mấy cái tâm tư xấu xa. - Hàn Thạc hận sắt không rèn được thành thép, giáo huấn Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Đáng tiếc, để cho cái con đàn bà Mã Khả Hân kia đào tẩu rồi. Con quỷ cái này tính cảnh giác quả là cao. - Đặc Lan Khắc Tư nói có chút tiếc nuối.

Gật gật đầu, Hàn Thạc đồng ý nói:

- Ủ! Để cho cô ta đào tẩu thật sự có chút đáng tiếc. Có lẽ là vì cô ta cũng có am hiểu thuật ám sát, cho nên tính cảnh giác mới cao như thế. Tránh ở nơi bí mật, loại người này mức độ uy hiếp so với Á Tắt cao hơn nhiều. Từ nay về sau các người nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần chớ cho cô ta tìm được thời cơ để lợi dụng.

Ba người vừa nói vừa đi trên đường về lại cửa hàng. Dọc theo đường đi đều có ba con Âm Ma được phóng ra xung quanh. Chỗ nào đi qua, từng người từng người đều không thể thoát được sự quan sát của Hàn Thạc, cũng không có gặp thêm được cái gì nguy hiểm.

Ở trước cửa hàng của một thú nhân, có bày ra một chút hoa cỏ kỳ dị, còn có vài cái cây nhỏ xoắn xuýt một cách khéo léo. Trong đó có một gốc cây mọc ra ba cái lá cây màu vàng rực rỡ, rễ nó có màu trắng sữa, giống như là thạch nhũ, lóe ra ánh sáng trắng trắng nõn nà, làm hấp dẫn sự chú ý của Hàn Thạc.

Cái cửa hàng này do Hàn Thạc thông qua Âm ma dò xét mà tìm được. Quan sát một chút Hàn Thạc hướng hai người Đặc Lan Khắc Tư nói:

- Đi! Ghé vào xem một cửa hàng này đã.

Đối với một ít biểu hiện kỳ quái của Hàn Thạc, hai người Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc đã thấy quen rồi. Sự thần bí của Hàn Thạc đã thành thói quen của hai người, cả hai đều không có hỏi nhiều, liền đi theo phía sau Hàn Thạc, hướng cửa hàng thú nhân mà đi tới.

Đi tới trước cửa hàng này, có một chút hoa cỏ kỳ dị càng làm tăng thêm sự chú ý của Hàn Thạc. Ngoài ra còn có vài loại mang mùi thơm ngát động lòng người. Lại có thêm vài loại có tạo hình quái dị đủ mọi màu sắc. Nhất là gốc cây nhỏ có rễ trong suốt long lanh, giống như là một khối mỹ ngọc, cũng không biết làm cách nào mà mọc ra được.

Đi tới bên cạnh cái cây có ba cái lá cây có màu vàng lấp lánh, Hàn Thạc cúi xuống, ghé mũi ngửi. Từ ba phiến lá cây vàng lấp lánh đó tỏa ra một mùi hương thơm ngát mê người, tràn vào trong miệng mũi của Hàn Thạc. Hương thơm làm cho con người ta vui vẻ thoải mái. Nhìn chăm chăm vào hoa văn của ba cái miếng lá cây vàng lấp lánh đó, Hàn Thạc lại nhắm mắt lấy tay sờ sờ vào cái rễ tựa như thạch nhũ, mảy mai tựa như đang suy nghĩ một cái gì.

Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Đặc Lan Khắc Tư, vẻ mặt quái dị nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại có hứng thú đối với đồng hoa cỏ kia tới như vậy.

Cả nửa ngày, lông mày Hàn Thạc đột ngột nhảy lên. Đôi con mắt vốn thâm thúy được thay thế bằng vẻ mặt mừng như điên. Sau đó hắn đem tất cả các loại hoa cỏ được bày ra quan sát kỹ càng một lần. Cả người dường như có một sự hưng phấn không nói nên lời, giống như là đột nhiên nhận được bảo vật.

Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Đặc Lan Khắc Tư nhìn nhau, không biết Hàn Thạc phát hiện ra được cái gì.

Sau khi đã quét qua toàn bộ các loại hoa cỏ kỳ dị ở trước cửa hàng, Hàn Thạc hít sâu một hơi, nói với Đặc Lan Khắc Tư cùng Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Ta cần mấy loại hoa cỏ đặc thù này. Đi vào bên trong xem liệu có thu hoạch lớn hơn không?

Nói xong, vẻ mặt vừa mới hưng phấn của Hàn Thạc chậm rãi khôi phục lại bình thường, rảo bước đi vào bên trong quán.

225. Chương 225: thiên Tài Địa Bảo

Bên trong xuất hiện một lão thú nhân cao lớn mạnh khỏe. Trong cái giá lạnh của mùa đông, lão thú nhân này cũng chỉ mặc mỗi bộ quần áo đơn bạc xoàng xĩnh. Lão có một làn da thô ráp, được bao trùm bởi lớp lông mao rất rậm rạp trải khắp cơ thể, với bộ dạng uể oải đang nghỉ ngơi trong điểm

Cửa hàng còn có rất nhiều loại hoa cỏ kỳ dị được bày ở bên trong. Mỗi gốc cây đều có màu sắc khác nhau. Mùi hương trong phòng mang lại cho mỗi người một cảm giác khoan khoái.

Hàn Thạc từng bước tiến vào bên trong, khéo léo mắt nhìn lão thú nhân, rồi tiếp tục cẩn thận phân biệt từng loại hoa, cỏ kỳ dị, cố gắng tìm kiếm cái gì đó. Theo trí nhớ của Sở Thương Lan có một đoạn nói về

việc luyện đan. Do Sở Thương Lan giết chết một gã luyện đan của tu đạo giả, hắn liền chiếm lấy pháp quyết. Từng có một đạo, Sở Thương Lan tiêu tốn rất nhiều thời gian để nghiên cứu qua pháp quyết luyện đan. Bản thân Sở Thương Lan đã chế luyện được vài lò đan được.

Trong việc luyện đan, ngoại trừ đan lô và pháp quyết luyện đan thì phần tối quan trọng trong luyện đan có lẽ chính là nguyên liệu. Đan được càng trân quý thì nguyên liệu để sử dụng càng hiếm có, ít ỏi. Rất nhiều trong số đó đều là linh vật của thiên địa.

Vốn thế giới mà Hàn Thạc sống trước kia, vì bị ô nhiễm nghiêm trọng. Tất cả các nơi danh lam thắng cảnh từ từ thành điểm du lịch. Một chút ít được tài trần quý đã sớm bị khai thác đào xới hầu như không còn rồi. Cho dù Sở Thương Lan có thể thần thông tới mức bay trên trời, độn thổ dưới đất hao phí một hai năm thời gian, bất quá cũng chỉ góp nhặt được một chút nguyên liệu đủ cho một lô quy nguyên đan mà thôi. Đúng là vì nguyên liệu không đủ, hơn nữa Sở Thương Lan cũng không phải người có tính kiên nhẫn, cuối cùng hắn cũng đành buông tha việc lợi dụng đan được trợ giúp tăng thực lực của mình. Nhưng là trí nhớ về luyện đan có lẽ đã được khắc sâu trong trí nhớ của hắn

Lúc này đây, trước cửa hàng của lão thú nhân, có cái cây với lá vàng rực rỡ, rễ cây như là thạch nhũ đã hấp dẫn sự chú ý của Hàn Thạc.

Sau khi Hàn Thạc cẩn thận kiểm tra xem xét một hồi, dựa theo trí nhớ, đem gốc cây này nhìn tỉ mỉ trước sau, rốt cục mới mới dám chắc về nó. Đúng là chỉ sinh trưởng duy nhất trên thạch nhũ thiên nhiên bên trong sơn động, hấp thu thạch tủy suốt trăm năm, thu thập khí của thiên địa mới có hình thành nên Kim Tủy Thảo này.

Kim Tủy Thảo tính hàn chính là đại âm trong thiên địa linh bảo. Khi phối hợp với một loại linh vật khác, có khả năng luyện chế ra thoát thai hoán cốt Niết đan, có thể làm cho một phạm nhân bình thường xương cốt kinh mạch mở rộng, thân thể sẽ có được sự thay đổi long trời lở đất. Nhục thể sẽ rất thích hợp để trở thành tu đạo hoặc tu ma

Trong gian hàng còn có cả một tiểu thụ đỏ rực trông giống như hồng bảo thạch. Kết đầy trên cây là những trái màu hồng. Những trái quả hồng hồng mướt mà trong suốt, dưới ánh sáng mặt trời làm lóe lên hồng quang nhàn nhạt. Trông giống hệt như một mặt trời thu nhỏ.

Hàn Thạc sau khi xem xét cẩn thận một lúc lâu, trong lòng mới khẳng định vật này chính là đại bổ bảo vật Sí Dương Quả thuộc về hỏa thuộc tính. Những người tu luyện hỏa thuộc tính bất kể là người tu đạo hay tu ma hoàn toàn có thể thôn phục trực tiếp loại Sí Dương Quả này. Sau đó tự thân dùng pháp quyết vận chuyển chí dương lực lượng khổng lồ, chỉ trong một thời gian ngắn công lực sẽ tiến bộ cực nhanh

Bất quá nếu không phải là người tu luyện hỏa thuộc tính công pháp, nếu phục Sí Dương quả mà nói thì sẽ không thu được hỏa lực chứa bên trong nó. Không cẩn thận còn bị lực lượng của Sí Dương quả thiêu đốt thành than.

Ngoài trừ Kim Tủy thảo, Sí Dương quả ra, trong cửa hàng còn có Long Diêm Quả, Bách Niên Đăng Tâm, Hàn Cực Thảo là những thứ tốt và cực kỳ hiếm gặp. Hàn Thạc phát hiện ra bảo vật như thế này, tự nhiên sẽ ko dễ dàng buông tha rồi.

Sau khi đã nắm được chút ít về những linh thảo hiếm có trong cửa hàng này, Hàn Thạc quay lại với lão thú nhân ở trước quầy, mỉm cười mở miệng nói:

- Lão nhân gia! Đồ vật ở đây cũng không ít, bao nhiêu kim tệ vậy ?

Lão thú nhân vẫn với bộ dạng uể oải ngồi tại nơi đó. Tuy nhiên lão đã sớm thấy được những hành động của Hàn Thạc, nên vẫn cẩn thận quan sát hắn. Đợi khi Hàn Thạc đem mấy thứ đưa tới trước mặt, lúc này lão không nhanh không chậm đứng lên.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, lão thú nhân cao lớn mạnh mẽ này cũng không lập tức trả lời ngay về giá cả. Ngược lại, lão có chút cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, hỏi:

- Người nhận biết được những thứ này? Có biết bọn chúng sẽ dùng để làm gì không ?

Thanh âm của lão thú nhân khàn khàn, dùng ngôn ngữ thông dụng của loài người để nói nên khi nghe có điểm không thích hợp. Hai lỗ mũi to lớn khi hít thở như giễu cợt nhìn có chút cổ quái

- Không nhận ra, chỉ nhìn thấy ở thứ đó có điểm kì quái, định mang về nghiên cứu chút thôi. - Hàn Thạc cười trả lời. Nghe Hàn Thạc nói không nhận ra, lão thú nhân có vẻ có chút thất vọng, có chút tự giễu lầu bầu nói:

- Ta nói vậy thôi. Đa phần các dược tề sư cũng không nhận biết được, thì người làm sao có thể biết được mấy thứ đó là cái gì chứ.

Chỉ vào Sí Dương quả, lão thú nhân liền giải thích với Hàn Thạc:

- Tiểu tử nhân loại tò mò kia! Thứ không tốt này không phải để chơi đùa đâu. Nơi lão gia ta sống đất rất là cằn cỗi, thế mà lại sinh trưởng được ra loại độc thảo kì dị này, căn bản không phải ai cũng dám cầm nó để chơi đùa đâu. Tỷ như loại hồng quả này, ngay cả một số dã thú hung mãnh nếu ăn nhầm thì cũng bị hỏa độc thiêu chết. Còn loại hoa nhỏ là lạ này nữa. Người chỉ cần đảo ngược tay cầm vào lá của nó, có thể cảm giác được một cổ hàn ý lạnh lẽo xông vào tận trong xương tủy. Nếu kẻ nào ăn phải nó, nhất định sẽ thành khối băng. Người cũng không phải là Dược Tề sư, tốt nhất không nên thử làm bậy ném thử thử hỗn hợp pha trộn của bọn họ. Theo những gì ta biết thì ngay cả một số ít Dược Tề sư trong khi hòa trộn hỗn hợp này với nhau đều đã bị những tổn thương đáng sợ.

Lão thú nhân hiển nhiên cũng không biết diệu dụng của thiên địa linh vật này. Sí Dương Quả và Hàn Cực Thảo đều là bảo vật cả. Người bình thường phục dùng quả thật sẽ bị tổn thương rất lớn. Bởi vì người bình thường không có khả năng tiêu hóa được linh lực bên trong, nên lão nghĩ chúng là độc quả cũng là điều bình thường.

Ha ha cười một tiếng, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Lão yên tâm! Mấy thứ này ta cũng không tự mình loạn dùng đâu. Đúng là bản thân ta không nhận biết, nhưng với Dược Tề sư chắc chắn sẽ có khả năng biết được số dị thảo này. Ta chỉ là người giao hàng cho người khác thôi. Đương nhiên ta sẽ nhớ kỹ lời nhắc nhở của lão và đem đặc điểm loại độc thảo này nhắc nhở bọn họ.

- Vậy được rồi! Bọn ta từ nơi xa xôi cằn cỗi đem mấy loại dược thảo tới chỗ này cũng không dễ dàng gì. Những thứ kia giá tổng cộng lại người đưa cho ta một trăm kim tệ không vấn đề gì chứ? Đây là giá rất hợp lý rồi, cũng có một số không ít Dược Tề sư cảm thấy phi thường hứng thú bỏ ra không ít tiền để mua chúng đó. - Lão thú nhân hiển nhiên không biết giá trị của những thứ này, còn về phía Hàn Thạc một trăm kim tệ thì ngay cả một mảnh lá của một gốc thảo cũng không đủ

Thấy những lời nhắc nhở đầy thiện ý của lão thú nhân lúc trước, hơn nữa mấy loại dược thảo này nói không chừng từ nay về sau có thể vẫn được đưa tới đây, Hàn Thạc thẳng thắn đưa ra năm trăm kim tệ nói:

- Đa tạ lão nhân gia đã nhắc nhở. Lời thiện ý nhắc nhở đó giá trị bốn trăm kim tệ, nếu không có vấn đề gì ta có thể đưa cho bằng hữu ta xem những thứ này. À nếu lão còn có loại dược thảo này và có thể mang nhiều hơn đến ta sẽ không suy nghĩ nhiều mà nhất định nguyện ý trả với giá cao để mua.

- Ôi! Khách nhân tôn quý, người hào phóng như vậy nhất định sẽ làm cho người được thỏa mãn. Đa tạ người. - Lão thú nhân kích động đưa tay thu lấy năm trăm kim tệ, vẫn nhìn Hàn Thạc nhưng ánh mắt đã khác trước.

- Chờ một chút - Đột nhiên có một tiếng quát từ ngoài cửa truyền đến. Ngoái lại đằng sau không khỏi khiến cho ba người Hàn Thạc không nhận phải há hốc miệng trước vẻ đẹp của nữ tử đang bước vào.

Thân hình cao gầy thon dài, khoác lên một bộ quần áo màu tím. Mái tóc dài màu nâu buông xuống mượt mà như dòng suối. Dưới đôi mi dài mảnh là đôi mắt trong veo. Chiếc mũi thanh tú, đôi môi đỏ mọng cùng với khuôn mặt mịn màng trắng nõn như trứng ngỗng. Đúng là một mỹ nữ vô song.

Mới đầu nhìn nàng thì ước chừng khoảng hai mươi, song trên người có một cổ tay đeo trọng quyền. Mặc dù cổ ý không lộ ra, nhưng người khác chỉ khẽ liếc nhìn tự nhiên sẽ thấy từ người nàng phát ra một loại khí thế, giống như có thể dễ dàng quyết định sự sinh tử của người khác vậy.

- Này mỹ nữ! Nàng muốn cùng ta đàm đạo sao ? - Thanh âm của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc oang oác vang lên, đôi mắt hắc hừng phần nhìn vào nữ nhân này nói.

- Không phải người. - Nàng khẽ liếc mắt về phía Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, bình thần trả lời rồi không thêm liếc nhìn hắc nữ. Nàng trực tiếp hướng tới Hàn Thạc, đi tới phía sau người hắc, chỉ vào Hàn Cực Thảo, đôi mắt sáng trong veo nhìn Hàn Thạc nói:

- Loại độc thảo này có thể tặng cho ta được không ?

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Xin lỗi, không thể.

Mỹ nữ sau khi nghe vậy liền kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, dường như không hề nghĩ tới Hàn Thạc có thể cự tuyệt nhanh chóng như vậy. Đôi mắt phượng xinh đẹp cau lại, một lần nữa nàng mở miệng nói:

- Ta có thể xuất ra một trăm kim tệ, chỉ cần mua một gốc độc thảo này thôi.

Lại một lần nữa lắc đầu, Hàn Thạc giống như đang mỉm cười kiên quyết cự tuyệt như cũ:

- Xin lỗi, ta không có ý bán.

Hai lần kinh ngạc, nàng hiển nhiên biết không có thể có được một gốc Hàn Cực thảo. Nhìn thật kỹ Hàn Thạc, khóe miệng nhếch lên nói:

- Không có phong độ nam nhân gì hết. Xem chừng những gì Ngải Mễ Lệ nói cũng không phải là không có thật. - Lời này vừa nói ra khiến cho Hàn Thạc kinh ngạc. Hắc nhìn chăm chăm vào nữ nhân, cẩn thận hỏi:

- Người là Tắc Tây Lị Á đại nhân sao ?

Nghiêm mặt gật đầu, Tắc Tây Lị Á ngẩng lên nhìn một chút vào Hàn Thạc, thần sắc cao ngạo nói:

- Là ta! Xin hỏi Bồ Lai Ân tiên sinh, phải làm như thế nào người mới có thể đưa cho ta gốc độc thảo này ?

- Như thế nào cũng không cho được. - Hàn Thạc trả lời, sau đó cười nói:

- Thật cao hứng khi thấy được người, Tắc Tây Lị Á đại nhân. Sau này sẽ gặp lại.

Nói xong, Hàn Thạc không nhìn xem Tắc Tây Lị Á thế nào, trực tiếp bước thẳng qua nàng, thoải mái hướng ra bên ngoài cửa hàng mà bước.

226. Chương 226:bạo Hành

Hai người, một chủ một tớ cầm đầu đi thẳng không hề ngoảnh lại. Trên đường trở về, Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt khó hiểu, bần khoản hỏi.

- Chủ nhân tôn quý, ta thấy việc này cũng không giống tác phong thường ngày của người chút nào! Làm sao đột nhiên ngài lại đối xử với tiểu mỹ nhân lạnh lùng như vậy?

- Thứ nhất là gốc độc thảo đó có ích với ta, chắc chắn sẽ không giao cho cô ả. Thứ hai, Tắc Tây Lị Á này tưởng rằng với chức vị cao rồi diễu võ dương oai như vậy ở trước mặt ta. Thái độ này khiến ta khó chịu, cho nên cô ta đừng hòng nhận được gốc độc thảo này từ trong tay ta.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói qua, Tắc Tây Lị Á là một mục sư, ngoài ra còn tu luyện thêm được tế học, trình độ được tế học cực cao. Trong lúc chiến đấu, mặc dù không phải người chủ lực nhưng mà loại cao thủ kiêm tu này thì tác dụng lại rất quan trọng.

Bởi vì một nhân vật như vậy, trong quá trình chiến đấu, có thể giúp chiến sĩ và ma pháp sư khôi phục thể lực nhanh chóng. Cho dù bị thương cũng có thể dùng một chút ma pháp của mục sư, hơn nữa dùng một ít được tế cứu chữa, sẽ rất nhanh giúp cho chiến sĩ và ma pháp sư ổn định tình trạng vết thương, có thể nhanh chóng quay lại chiến trường.

Từ lúc rời khỏi cửa hàng của lão thú nhân, Hàn Thạc cũng không ghé qua chỗ nào nữa, quay thẳng lại đại bản doanh. Lúc này, Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ vừa tắm xong, đang lười biếng ngả mình trên hai chiếc ghế dựa rộng rãi đặt ở giữa sân. Trong ráng chiều đỏ rực, cả hai đang soi nổi bàn bạc cái gì đó.

Hàn Thạc vừa vào đến sân, hai cặp mắt đều nhìn như xạ tiễn về phía hắn. Trải qua thời gian một ngày, hai nàng đều lộ vẻ tự nhiên, không có vẻ xấu hổ của buổi sáng nữa. Ánh hoàng hôn nhuộm hồng lên hai khuôn mặt xinh đẹp, toát lên vẻ diễm lệ khó có thể so sánh. Hai cặp mắt đẹp giống nhau mang theo nhu tình vạn ý, như là tiểu hiền thâm yêu kiều đang ngóng đợi trạng phu về nhà.

Trong khoảnh khắc, con tim Hàn Thạc dường như bị một loại tình cảm ấm áp tràn ngập. Trong lúc ngẩn ngơ, hắn cảm thấy lúc này nếu hai cô gái xinh đẹp hiểu rõ chân tướng sự việc, thì hai nàng còn có thể sống chung với nhau hòa thuận như vậy không? Đó thực sự là một chuyện thích ý đối với bất cứ nam nhân nào.

- Sao đứng ngệt ra vậy? Lại còn mải nghĩ gì mà cười cười ngây ngô vậy? - Chỉ khi ở trước mặt Hàn Thạc, Phỉ Bích mới có thể tỏ vẻ dễ gần như vậy, giọng điệu nói chuyện đều đã dịu dàng rất nhiều.

- Không, không có gì! - Khát vọng tốt đẹp lúc này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi, dựa theo tính cách của Phỉ Bích, nàng tuyệt đối không phải người dễ dàng thỏa hiệp. Bởi vậy, tự nhiên là Hàn Thạc sẽ không biểu lộ ra bất cứ manh mối gì, tránh chọc giận mà xuất hiện chuyện rắc rối

- Bố Lai Ân, có lẽ bây giờ ta phải đi trước đây. Ta vừa mới nhận một nhiệm vụ, phải cùng Tắc Tây Lị Á muối muối chấp hành, không thể tiếp tục ở lại Nhật Diệu Cốc nữa! - Ngải Mễ Lệ khó xử nhìn Hàn Thạc, nói với giọng áy náy.

Sững sốt một chút, sau đó Hàn Thạc trầm mặc nghĩ lại, hiểu rằng Ngải Mễ Lệ là nhân vật cao cấp của Âm Mạc, đích thực có rất nhiều chuyện cần làm, không thể cứ tiếp tục ở một chỗ. Nghĩ thông suốt rồi, hắn mới gạt đầu, lộ ra một nụ cười tỏ vẻ cảm thông:

- Ta hiểu chứ, trong một khoảng thời gian ngắn nữa chúng ta không nên ở lại Nhật Diệu Cốc, ta cũng đang chuẩn bị rời đi.

Trong sự kinh ngạc của Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc nói qua chuyện hôm nay với ba người Đặc Lan Khắc Tư, rồi cùng cả ba đánh giá kĩ càng tỉ mỉ những điểm được và mất. Quyết định của Hàn Thạc cũng không có gì sai lầm, bởi vậy rất nhanh nhận được sự đồng ý của Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ.

- Như vậy tiếp theo phải làm như thế nào? - Đôi mắt đẹp của Phỉ Bích nhìn chăm chú trên người Hàn Thạc, nhẹ giọng hỏi.

- Nàng là người nắm quyền tại thương hội Bồ Tư Đặc, ta nghĩ cũng không thể ở lại Nhật Diệu cốc nữa mà có thể đi trước giải quyết công việc đi. Còn ta trước hết làm một vài việc riêng của mình, sau đó sẽ đi tới thủ đô của đế quốc tìm nàng. Đặc Lan Khắc Tư có đủ kim tệ để trang trải công việc, ta nghĩ với năng lực và nhân lực của hắn, ở lại xung quanh thung lũng Nhật Diệu sẽ có điều kiện rất tốt để phát triển thế lực.

- Ủ! Được rồi, xem ra chúng ta cần tạm thời xa nhau, đây là những thứ chàng cần ở Nhật Diệu cốc. Cái cốc này thật sự là một chỗ tốt, yêu cầu loại vật tư gì thì chỉ cần chàng có đủ kiên nhẫn là nhất định có thể tìm được! - Phỉ Bích lấy từ trong không gian giới chỉ ra rất nhiều quáng thạch kỳ dị, còn có một ít kim loại quý hiếm rồi xếp đồng ở giữa sân, cười nói với Hàn Thạc.

Mấy thứ này cơ bản đều là vật liệu mà Hàn Thạc cần để đưa cho ả nhân rền vũ khí. Ngoài ra còn có một vài thứ hắn giữ lại để dùng riêng, định dành chút thời gian luyện chế vài món ma khí nhỏ. Còn về phần vật liệu để luyện chế Mộc Giáp Thi và Thủy Giáp Thi, lúc trước Phỉ Bích cũng đã giao cho Hàn Thạc rồi.

Giờ đây vật liệu luyện chế Mộc Giáp Thi đã thu thập xong toàn bộ. Lúc này đây, khi quay lại U Âm sâm lâm, Hàn Thạc nhân dịp đi thánh địa của Cụ ma đem mầm của Mộc Giáp Thi gieo vào chỗ Mộc Tuyệt chi địa, sớm cho Mộc Giáp Thi thành hình xuất thế.

- Được rồi, Đặc Lan Khắc Tư, về chuyện của bọn Áo Đức Tái thì ngươi để ý một chút nhé. Ta không biết bọn họ cần suy nghĩ trong bao lâu, với sự am hiểu của ngươi về Nhật Diệu cốc, nhất định có biện pháp liên lạc với bọn họ bất cứ lúc nào. Ta đã nói chuyện đó với bọn họ, đồng ý gia nhập Hồn Diệt hay không là do tự bọn họ quyết định. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói với Đặc Lan Khắc Tư.

- Người yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào, Nhật Diệu cốc cách U Âm sâm lâm cũng không quá xa. Hai người chúng ta muốn liên lạc, cũng không gặp quá nhiều phiền toái. - Đặc Lan Khắc Tư mỉm cười nói.

Lần trước, trên đường trở về, Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư nói ra cách liên lạc giữa Nhật Diệu cốc và U Âm sâm lâm. Hàn Thạc dĩ nhiên không nói cho Đặc Lan Khắc Tư về sự tồn tại của Tử Vong Mộ Địa, nhưng ở thác nước mà hắn thường xuyên tu luyện thì lại lưu lại kí hiệu cho việc thuận tiện liên lạc cùng với Đặc Lan Khắc Tư.

Thống nhất chung như vậy rồi cả nhóm năm người lại cùng nhau bàn luận một lúc nữa về các chi tiết. Sau đó, bốn người Hàn Thạc lợi dụng ban đêm rời khỏi Nhật Diệu cốc. Có Cát Nhĩ Bá Đặc, bốn người rời đi không cần qua cửa ra, cứ im hơi lặng tiếng mà đi. Chỉ có Ngải Mễ Lệ phải đi cùng Tắc Tây Lị Á , nên tạm thời ở lại Nhật Diệu Cốc một ngày, cũng nhân dịp mà đem mọi chuyện nói cho Lao Lô Thập.

Sau khi rời khỏi Nhật Diệu cốc, bốn người lập tức tách ra. Cát Nhĩ Bá Đặc được Hàn Thạc phân phó chở Phi Bích bay thẳng tới thành Trát Cơ Ách Tư để nàng sử dụng Truyền tống trận. Sau khi nàng an toàn quay về thủ đô của đế quốc thì hắn sẽ đến Tử vong Mộ Địa gặp Hàn Thạc.

Đặc Lan Khắc Tư cáo biệt Hàn Thạc xong thì một mình tiến vào rừng rậm, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích nữa.

Còn Hàn Thạc thì cứ không nhanh không chậm, một mình một người đi nghênh ngang về phía U Âm sâm lâm, ngay cả Ma Động Cửu Thiên thuật cũng không dùng

Hắn làm vậy là có nguyên do. Để lộ ra hành tung của bản thân là nhằm hấp dẫn sự chú ý của lão già Phát Cách Sâm. Tránh việc lão không biết mình rời đi, sau đó lại kiếm chuyện mà không buông tha cho bọn Đặc Lan Khắc Tư.

Lúc này trên con đường rời khỏi Nhật Diệu Cốc, Hàn Thạc ung dung tự tại, thong dong cuốc bộ dưới ánh trăng vàng vạc. Thân hình cao lớn nghênh ngang trên đường, cũng không cảm thấy bản thân sắp trở thành mục tiêu.

Vào thời điểm mấu chốt này, bốn thế lực lớn của Nhật Diệu cốc nhất định sẽ phái người tuần tra xung quanh để phòng ngừa bất cứ chuyện bất ngờ gì phát sinh. Hiện tại khi Hàn Thạc muốn chủ động để lộ hành tung là chuyện dễ dàng. Qua sự dò xét của ba Âm Ma bí mật dò xét, hắn rất nhanh phát hiện thấy đội nhân mã đang chú ý tung tích của mình.

Một lúc sau, một người có vẻ lo lắng nói cái gì đó, rồi rất nhanh tách khỏi cùng đồng bọn, khẩn cấp chạy về phía Hồng Liêm dong binh đoàn. Hàn Thạc hiểu rằng không bao lâu nữa người của dong binh đoàn này sẽ tới. Phát Cách Sâm của Quang Minh giáo hội nhất định cũng sẽ bỏ hết các việc vặt vãnh trong tay, để trước hết loại bỏ mối ẩn họa có tính nguy hiểm nhất đối với bản thân .

Bây giờ, ma công của Hàn Thạc đã tới cảnh giới Thị huyết, bên cạnh đó còn có ba con Âm ma giám sát động tĩnh, còn có thể sử dụng Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp Thi. Hơn nữa với sự cơ động hiểm thấy của Ma Động Cửu Thiên thuật, Hàn Thạc có đủ tự tin có thể ung dung rời đi khi ở trong vòng vây của bất cứ thế lực nào.

Bởi vậy, từ đầu tới cuối Hàn Thạc đều vô cùng ung dung, bước đi không nhanh không chậm hướng U Âm sâm lâm. Sau đó dự tính sẽ thoát đi trong sự đuổi giết của bọn Phát Cách Sâm, để bọn chúng hiểu rõ sự thật của việc mình đã rời khỏi Nhật Diệu cốc.

Mùa đông giá rét, trên dãy núi phủ đầy tuyết. Dưới ánh trăng sáng ngời chiếu rọi hiện ra một một thế giới băng tuyết màu trắng bạc bao phủ khắp nơi. Nền sắc trời dù vào ban đêm cũng không hiện ra vẻ u ám quá mức. Những bông tuyết phản chiếu lấp lánh dưới ánh trăng làm thế giới màu trắng bạc này toát lên một vẻ mỹ lệ tĩnh mịch.

Thân ảnh Hàn Thạc cô độc ở trên đường, bầu bạn với hắn chỉ có chiếc bóng đổ dài dưới ánh trăng. Trong một đêm khuya rét lạnh như vậy thì ngay cả một thương nhân tham tiền nhất cũng không muốn đi ra ngoài. Bởi vậy, dọc theo đường đi, cho dù đi ở trên đường phố vốn có nhiều người qua lại, Hàn Thạc cũng không thấy qua bóng dáng một đoàn thương nhân nào.

Rời khỏi đường lớn, hắn tiếp tục đi vào dãy núi Khoa Nhĩ Lan rộng lớn mênh mông. Qua được vài giờ, hắn tiến vào một khu rừng rậm hoang vu. Thông qua âm ma bí mật dò xét xung quanh, Hàn Thạc phát hiện thấy một cảnh tượng dã man. Một nhóm thương đội nhỏ hơn mười người, đang bị một bọn cường đạo cướp phá điên cuồng.

Số lượng cường đạo cũng không phải nhiều, vền vền chỉ có mười mấy tên. Nhưng cả đám lại vô cùng hung ác, đang điên cuồng ngang ngược gào thét, không thêm để ý đến lời cầu xin của mấy thương nhân. Trong lúc cướp đoạt hàng hóa còn nhe răng cười tiến hành giết chóc đám thương nhân, cường hiếp mấy thiếu nữ. Vang lên một tiếng kêu bất lực, thống khổ, thê lương và đau xót của ai đó, làm người ta nghe thấy mà rỉ máu trong tim.

Ở xung quanh xe ngựa của thương đội, mấy người đàn ông cường tráng mang trang phục dòng binh, thân thể đều bị chặt làm mấy mảnh, vết máu đã khô, làm mặt đất nhuộm thành màu đen sẫm. Xem ra bọn họ hẳn là đám hộ vệ nên bị giết đầu tiên.

Hiển nhiên, tiểu thương đội này tưởng rằng vào đêm đông buốt giá, hơn nữa đi bằng đường nhỏ hẻo lánh, hẳn sẽ không bị cường đạo phát hiện, mới mạo hiểm đi trong đêm. Đâu biết đã phán đoán sai lầm, đến lúc gặp phải nhóm cường đạo mới có tình cảnh tàn khốc đến thế.

Hàn Thạc vốn dĩ cũng không phải một người lương thiện gì, cũng từng chỉ huy Sâm lâm Cự ma đi cướp bóc, nhưng chưa bao giờ có thể làm sát kẻ vô tội, lại càng không làm ra loại việc hung ác cường hiếp phụ nữ này. Tục ngữ có câu, trộm cũng có đạo của trộm, Hàn Thạc tự đánh giá việc bản thân làm coi như không tệ.

Song đám thương nhân này dù đã giao nộp hết hàng hóa, quỳ mọp xuống ở đằng kia mà không ngừng dập đầu van xin, vẫn bị đám cường đạo dữ tợn cười ha ha mà chặt đầu. Loại cảnh tượng này khiến cho Hàn Thạc không thể nhìn được nữa, thứ cường đạo thấp kém bất chấp quy củ đã thực sự khiến hắn nổi giận.

Không nói một lời thừa, bởi những gì cần xem thì đã xem qua Âm Ma rồi, Hàn Thạc lập tức phá không trung bay tới. Sự điên giận khiến khí huyết cả người hắn lưu chuyển như bão táp. Theo bóng dáng hắn hạ xuống là một luồng khí tức tử vong nồng nặc.

Về mặt Hàn Thạc âm trầm, đôi đồng tử hiện ra màu sắc đỏ như máu, hắn lạnh lùng vung tay chém thẳng vào cổ của một gã cường đạo đang đề lên cường hiếp một cô gái.

Ánh chớp màu đen bóng màu Mặc Ngọc (1), giống như là một thanh đao nhọn sắc bén sáng rực. Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, đầu tên cường đạo này đã văng ra xa, cái cổ không đầu phun máu tươi ra khắp nơi.

- A... - Một tiếng thét chói tai cực kỳ kinh khủng vang lên từ trong miệng của thiếu nữ đang nằm phía dưới tên cường đạo. Nàng đang cắn răng chịu đựng thống khổ, đột nhiên thấy người nằm trên không có đầu, máu phun từ chiếc cổ bị đứt khắp người, lúc này không nhìn được thét lên chói tai.

- Kẻ nào?! Sao rảnh rỗi tới mức dám quấy chuyện của chúng ta, chẳng lẽ ngươi không biết đại ca của chúng ta là Đồ Phu sao? - Một tên cường đạo có râu quai nón đang định giết chết một thương nhân, đột nhiên quay đầu lại quát.

Quả nhiên là người của Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu. Các thế lực cường đạo xung quanh Nhật Diệu cốc cũng chỉ có cường đạo của gã này mới tàn nhẫn mà không nói chuyện quy củ như vậy.

Vẫn không nói một lời, Hàn Thạc tiếp tục dùng hành động thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Hắn xông thẳng về phía tên vừa quát, trước khi gã có phản ứng trở lại, một quyền cuồng bạo của Hàn Thạc oanh kích tới. Như một chiếc trùy sắc bén, một quyền này trực tiếp xuyên thủng ngực gã. Khi Hàn Thạc rút nắm tay đâm đĩa máu tươi ra, ngực hắn có thêm một cái hố thật lớn, ngay cả nội tạng vỡ vụn đều thấy rõ ràng.

Sự phẫn nộ của Hàn Thạc lúc này đã lên đến đỉnh cao. Hắn thở hổn hển, trông giống như là một Ma Vương chỉ biết đến giết chóc. Thể xác cường đại đến biến thái, biểu tình lạnh lùng hung ác, cứ thế đem đám cường đạo nghiền thành những khối thịt dập nát. Liên tục, liên tục, hai tay hắn như máy xé rách từng tên cường đạo thành hai nửa rồi một quyền đập xuống, xương cốt vỡ nát, thân thể nổ tung, máu tươi nóng hổi phun khắp toàn thân Hàn Thạc.

Một trận gió lốc tanh mùi máu thổi qua, cả nhóm mười mấy tên cường đạo, nhanh chóng biến thành những khối thịt nát rơi lả tả. Điều bọn chúng gặp phải còn thê thảm và đáng sợ hơn cả những người vô tội vừa bị giết chết, là không có một khối thi thể nào được nguyên vẹn.

Đang điên cuồng, Hàn Thạc nhờ vào Âm Ma phát hiện thân ảnh của Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân tiến tới. Hắn lập tức kìm nén dục vọng giết chóc, nhanh chóng hướng U Âm sâm lâm đi tới, không nản ná thêm một giây nào ở cái nơi máu tanh ngút trời này nữa.

***Mặc Ngọc:

227. Chương 227:ung Dung Rời Đi

Hàn Thạc chạy trốn, Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân thì truy đuổi. Nhưng là do Hàn Thạc chủ động chơi trò mèo vờn chuột, hắn cố tình để lộ ra một vài tung tích trên đường để những kẻ kia không mất dấu. Nhưng lúc này thì trò chơi cũng đến lúc kết thúc.

Một con sông rộng lớn ngăn lại đường đi, nước sông chảy cuộn cuộn mãnh liệt một mạch rất nhanh về phía hạ lưu.

Hàn Thạc đứng ở trước một gốc cây cổ thụ cao chọc trời. Miệng hắn há hốc, hơi thở hỗn hển, cố gắng kìm nén lại sự cuồng loạn trong lòng. Cặp đồng tử mở to, đỏ như máu, quay đầu nhìn hai kẻ kia đang từ từ đến gần.

Trên bầu trời đêm sáng rõ, hai bóng người chậm rãi đến gần. Là Phát Cách Sâm dùng ma pháp mang theo Mã Khả Hân, như hai đám mây phiêu bạt xuất hiện ở trong tầm mắt của Hàn Thạc.

- Cuối cùng thì các ngươi đã đến, ta đã đợi được một lúc rồi! - Đợi cho hai người đến gần, Hàn Thạc khẽ nhếch miệng. Hung sát chi khí tỏa ra quanh người hắn thành từng luồng ánh sáng đỏ như máu. Đây đều là do vừa mới giết chết đám cường đạo, thân thể tự nhiên hấp thu sự sợ hãi và không cam lòng, oán hận của đám cường đạo trước khi chết để hình thành nên năng lượng kỳ dị.

- Mặc dù thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng ngươi cứu những người đó, điều này chứng minh ngươi cũng không phải một tên mất hết nhân tính. Ta đã điều tra về ngươi, biết ngươi cũng không phải người của Thiên Tai giáo hội. Nhưng ngươi lại nắm một vài vật rất nguy hiểm đối với thế giới này, cho nên ta sẽ bắt ngươi rồi giam cầm vĩnh viễn bên trong Quang Minh giáo hội, bất quá ta đảm bảo sẽ không lấy tính mạng của ngươi! - Phát Cách Sâm bay đến trên một cành cây, nhìn Hàn Thạc bình tĩnh nói.

Còn nữ tinh linh thần tiên thủ Mã Khả Hân, sau khi bóng dáng xinh đẹp nhanh chóng hạ xuống ổn định, thì thuận tay cầm một mũi tên rồi nhắm chuẩn vào Hàn Thạc. Lập tức cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn đột nhiên tăng lên, không nhận được liếc nhìn vài lần.

- Thiên Tai giáo hội và ta không có một chút quan hệ nào, với lại ta cũng không có biện pháp lợi dụng trí thức đang nắm trong tay để cải tạo ra hàng loạt hắc ám sinh vật. Ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết là ta tuyệt đối sẽ không gia nhập Thiên Tai giáo hội, ngược lại giáo hội này và ta còn có quan hệ đối đầu. Nhưng nếu các ngươi vẫn làm phiền như vậy, ta mặc kệ thanh danh của các ngươi là tốt hay xấu, chỉ cần uy hiếp tới ta thì chỉ có một từ thôi - Giết!

Cố kìm nén ý nghĩ điên cuồng trong lòng, vẻ mặt Hàn Thạc dữ tợn, hung hăng nói.

- Xin lỗi, không giết ngươi đã là nhượng bộ lớn nhất rồi! Ta tuyệt đối không thể mặc kệ để ngươi rời đi. Bởi vì những gì ngươi nắm vững, thật sự rất nguy hiểm đối với chúng ta. - Phát Cách Sâm lắc lắc đầu, kiên quyết nói, xem ra song phương không có chút đường lui nào.

Nhéch miệng cười thoải mái một tiếng ha ha, Hàn Thạc gật đầu nói:

- Đã như vậy, không có gì để nói nữa. Chỉ cần các ngươi dám động thủ, ta nhất định sẽ không nương tay đâu!

Vào lúc trước khi chưa đánh mất lý trí, Hàn Thạc chợt lao vút lên trời. Toàn thân hắn biến thành một đạo huyết quang, bay về phía U Âm sâm lâm.

- Vù

Mã Khả Hân bắn ra mũi tên sớm đã lấp sẵn. Mũi tên như một tia chớp xé vỡ không trung, mang theo tiếng rít chói tai, như bóng với hình theo sát Hàn Thạc. Tựa như không thấy máu thì không thể dừng lại.

Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm cũng không nhàn rồi, ngay khi thân thể Hàn Thạc lao lên không trung, ma pháp trường trong tay lão hơi vung lên. Một luồng cường quang chói mắt bắn thẳng về phía hắn. Năng lượng cuộn trào mãnh liệt làm cho Hàn Thạc ý thức được luồng cường quang kia cực kỳ nguy hiểm.

Hàn Thạc đang lơ lửng trên không, cảm nhận được công kích phía sau mình tới gần, thân thể có xu hướng bay về trước đột nhiên ngừng lại. Lục Ma Phong chuyển động theo tâm ý từ bên trong tay áo bay ra, đánh về phía mũi tên đang phóng tới của Mã Khả Hân. Ma Nguyên lực khởi phát, hình thành hung sát chi khí tức lượn lờ ở xung quanh thân thể, rồi rất nhanh ngưng tụ ở trên tay phải của hắn.

Trong chớp mắt, huyết quang từ tay phải của Hàn Thạc bắn ra bốn phía. Lực lượng cuồng bạo mãnh liệt dâng trào giống như một cơn sóng thần, dưới sự dẫn động của Ma Nguyên lực oanh kích về phía luồng cường quang.

Một tiếng nổ tung đình tai nhức óc vang lên. Giữa bầu trời đêm, hai luồng bạch quang và huyết quang chói mắt, đan vào nhau, giống như một chùm ánh sáng rực rỡ mỹ lệ của pháo hoa phóng ra, không ngờ lại mang một vẻ đẹp kỳ dị.

Trong vùng ánh sáng rực rỡ động lòng người đó, bóng dáng của Hàn Thạc rơi thẳng xuống. “Tùm” một tiếng, cả người đã lọt thỏm xuống dòng sông, trong nháy mắt đã bị sóng lớn bao phủ không thấy tăm tích.

Phát Cách Sâm dùng ma pháp mang theo Mã Khả Hân bay đến chỗ Hàn Thạc vừa rơi. Cả hai cứ trở mắt nhìn xuống dòng sông đang cuộn cuộn, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Chờ đợi một lúc lâu, cũng không thấy động tĩnh gì thêm. Điều này làm cho Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

- Bằng thực lực của hắn biểu hiện trước đó, chắc sẽ không chết dễ dàng như vậy. Tại sao còn không nổi lên khỏi mặt nước, hẳn tuyệt đối không có khả năng nín thở trong thời gian dài được! - Phát Cách Sâm kinh ngạc nhìn xung quanh, nói với vẻ nghi hoặc.

- Có thể đã chết rồi, nếu không đã sớm phải rời khỏi mặt nước, không ai có thể không cần hít thở cả! - Mã Khả Hân cũng tương tự, lời nói lộ rõ vẻ lưỡng lự không chắc chắn.

- Nếu như hắn không chết thì nhất định là bị nước cuốn trôi về phía dưới, đi thôi, chúng ta đi về phía hạ lưu xem! - Lại đợi thêm một lúc nữa, Phát Cách Sâm khẳng định Hàn Thạc chắc chắn không còn ở chỗ này, liền cùng Mã Khả Hân bay theo hướng sông lớn trôi đi.

Sau khi Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân biến mất, từ một góc đại thụ, Hắc ám hệ đại ma đạo sư Ai Đức Ôn và nữ luyện kim thuật sĩ Bối Lâm Đạt đi ra.

- May là chúng ta cách khá xa, nếu không nhất định sẽ bị lão hồ ly Phát Cách Sâm phát hiện. Xem ra tên Bối Lai Ân kia nhất định gặp phải phiền toái lớn rồi! - Ai Đức Ôn lời nói còn run run, đượm vẻ sợ hãi.

- Hắn bị Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân liên thủ công kích đánh rơi xuống nước. Lâu như vậy mà không thấy nổi lên, nói không chừng đã chết rồi! - Bối Lâm Đạt nhìn dòng nước xiết chảy nhanh, cũng suy đoán giống như Mã Khả Hân.

Ai Đức Ôn mỉm cười lắc đầu, nói một cách chắc chắn:

- Không, hắn nhất định không chết! Người trong cuộc không nhận ra, nhưng người đứng xem thì rõ ràng. Vào khi bọn họ giao thủ, ta chú ý tới một vài chi tiết, vũ khí của Bối Lai Ân và mũi tên của Mã Khả Hân sau khi va chạm thì mặc dù hắn giống như là rơi xuống sông lớn, nhưng mà quỹ đạo rơi lại là ổn định. Dựa theo tình huống người nói lúc trước để quan sát, vũ khí hắn là còn đang trong sự điều khiển của bàn tay hắn. Điều này đã chứng minh căn bản là Bối Lai Ân không có rơi xuống sông sau khi chết hoặc hôn mê, nếu không hắn nhất định không thể điều khiển vũ khí!

Nghe Ai Đức Ôn giảng giải, Bối Lâm Đạt kinh dị nghĩ lại một chút, đồng ý nói:

- Đúng vậy, hấn nhất định còn sống!

- Hắc hắc, hấn càng cường đại thì càng có thể tự bảo vệ mình, đối với chúng ta thì mới càng có lợi. Chỉ cần hấn không chết, chúng ta vẫn có cơ hội tìm được, hấn nhất định còn có thể xuất hiện. Trước hết lúc này chúng ta phải hiểu rõ tất cả về hấn, chúng ta nhất định phải thu phục được người này! - Ai Đức Ôn thấp giọng cười quái dị rồi mang theo Bối Lâm Đạt rời khỏi.

Con sông lớn vẫn cuộn cuộn trào dâng mãnh liệt như không hề biết tới trận ác chiến vừa rồi. Cách xa nơi Hàn Thạc rơi xuống, một bóng người mang theo đầy bọt nước, giống như mũi tên nhọn phóng lên cao. Lên đến không trung, sau khi phân biệt rõ phương hướng, nhằm phía U Âm sâm lâm rất nhanh bay đi.

Ai Đức Ôn phán đoán vô cùng chính xác. Lúc đối mặt công kích của hai người Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân, Hàn Thạc tay phải ngưng tụ hung sát chi khí hoàn toàn chế ngự được luồng cường quang chói mắt của Phát Cách Sâm công kích, thân thể căn bản không có chịu một chút tổn thương. Vào khoảnh khắc hấn còn chưa rơi xuống sông đã sử dụng tâm ý đem Lục Ma Phong gọi về trong tay, sau đó lặn một mạch như điên cuồng tận đáy sông, đợi Phát Cách Sâm bỏ đi thì một lần nữa trở về không trung.

Nguyên lai Hàn Thạc định cùng Phát Cách Sâm đánh một trận, nhưng ở trong lúc đánh nhau, bởi vì Ai Đức Ôn nóng lòng muốn thấy rõ tất cả nên đã bị một trong ba đầu Âm Ma phát hiện. Hàn Thạc lập tức bỏ đi ý nghĩ này, còn quyết định nhân cơ hội lặn xuống sông làm ra biểu hiện giả vờ chìm xuống nước, nhân cơ hội rời xa nơi phức tạp kia.

Với thực lực hiện nay của hấn, có sự giúp đỡ của Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp Thi, hơn nữa có Ma công và Vong linh ma pháp, mặc dù không chắc thắng Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân, nhưng tự tin có thể ung dung rút lui, hai người tuyệt đối không thể ngăn được hấn.

Nhưng là hai người Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt xuất hiện làm cho Hàn Thạc không thể không bỏ đi suy nghĩ đại chiến một trận. Đối với Hàn Thạc mà nói, hai người của Thiên Tai giáo hội này cũng khó dây vào, vạn nhất thừa dịp khi hấn giao chiến cùng Phát Cách Sâm và Mã Khả Hân mà đánh lén, nhất định là không dễ chịu gì.

Bởi vậy, cân nhắc một chút được mất, Hàn Thạc hiểu rằng ở lại không có một chút lợi ích nào. Cuối cùng mới quyết định tạm thời tránh né bọn họ dưới lòng sông, lợi dụng ma công rời đi.

Lần trước cùng đoàn người của Phạm Ny đi tới Tử Vong Mộ Địa, vừa đi vừa nghỉ cần thời gian hơn mười ngày, song giờ có Ma Động Cửu Thiên thuật, làm cho Hàn Thạc tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Hấn cứ một mình lướt đi trong không trung, vền vẹn chỉ tốn thời gian một ngày một đêm, đến hoàng hôn ngày thứ hai đã tới Tử Vong Mộ Địa.

Mặc dù trên đường đi đã điều tức ba lần, nhưng sau khi Hàn Thạc tới được Tử Vong Mộ Địa, Ma Nguyên lực vẫn tiêu hao rất mãnh liệt, làm cho hấn không thể không điều tức khôi phục một lần nữa.

Ba con Âm Ma được Hàn Thạc để ở bên ngoài Tử Vong Mộ Địa, dùng để đợi Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc. Hàn Thạc nhắm mắt nghỉ ngơi một đêm, đến ngày thứ hai mới khôi phục tinh thần.

Tử Vong Mộ Địa bị bao phủ bởi kết giới mạnh mẽ, bất luận thế nào cũng không cảm giác được mặt trời và mặt trăng chiếu rọi. Suốt năm bị bao phủ bởi sự tối tăm, âm u lạnh lẽo, xung quanh xương trắng đầy mặt đất, làm cho nơi này trở thành thiên đường của người chết.

Thấy Cát Nhĩ Bá Đặc còn chưa trở về, Hàn Thạc lấy ra một ít vật liệu luyện kim mà Phỉ Bích giao cho mình, nghiên cứu một chút.

Vật liệu mà Phỉ Bích thu thập cho hấn, phần chủ yếu đưa cho các ả nhân dùng để rèn luyện binh khí, còn lại định tự mình ra tay luyện chế một ít ma bảo có công hiệu đặc biệt.

Ma anh giờ đã thành hình, Ma công đã đạt tới cảnh giới Thị huyết cho nên giờ Hàn Thạc hoàn toàn có thực lực luyện chế ma bảo. Hấn quyết tâm chẳng những phải luyện chế Lục Ma Phong một lần nữa, còn phải làm cho bản thân một vài thứ có công dụng đặc biệt.

228. Chương 228:hung Khí

Liên tiếp hai ngày, Hàn Thạc đều ở tại Tử Vong Mộ Địa, ngồi xếp bằng giữa đồng bạch cốt trắng phau, Lục Ma Phong lơ lửng trước ngực, từng đạo điện quang chớp loé trên bề mặt của nó.

Hàn Thạc nín thở ngưng thần, ánh mắt bình tĩnh quan sát Lục Ma Phong, thỉnh thoảng phát ra từng đạo ma hỏa u quang từ hai tay, hoặc là cắn ngón tay đưa vào đó vài giọt bổn mệnh tinh huyết, Ma Anh từ đan điền chậm rãi dẫn Ma Nguyên lực làm bóng Lục Ma Phong.

Một ít kim loại quáng thạch hiếm có, bị Hàn Thạc dùng cả hai tay nâng lên, hai luồng liệt hỏa đỏ rực hùng hực bao phủ lòng bàn tay hắn, đạo hỏa ma mang theo nhiệt độ kinh khủng từ từ hòa tan đám kim loại với quáng thạch cứng rắn vô cùng này, sau đó hóa thành dịch thể đủ màu sắc, rơi xuống Lục Ma Phong đang lơ lửng trước ngực.

Lúc trước Hàn Thạc chưa có Ma Anh, nên không có thực lực luyện chế ma bảo, cho nên hình dạng cơ sở của Lục Ma Phong là nhờ thợ rèn ả nhân danh tiếng chế tạo. Các ả nhân dựa theo tâm ý của Hàn Thạc, trộn Lục Ma Phong với một số kim loại sắc bén nhất, trải qua mấy ngày đêm mới xem như là thành công.

Sự thật chứng minh Hàn Thạc đã hao phí vật tư rất lớn, lại do ả nhân chuyên tâm chế tạo nên Lục Ma Phong sắc bén vô cùng, vũ khí kim thiết bình thường bị Lục Ma Phong chém một nhát là gãy thành hai đoạn.

Song ma bảo chính thức cũng không chỉ có độ sắc bén như vậy, còn phải có một số công hiệu đặc thù mới có thể coi là một loại bảo vật.

Lục Ma Phong trong ký ức của Sở Thương Lan là một đại hung khí, sau khi chính thức luyện chế thành công, phối hợp với tu ma giả tại cảnh giới Thị Huyết sử dụng, mới có thể phát huy được công hiệu siêu phàm. Lục Ma Phong một chữ “Lục” đã có thể nói rõ công hiệu của nó, cùng với giết chóc không hề tách rời.

Sự thật chính là như thế, khi Lục Ma Phong chính thức chế luyện thành công, ma công của tu ma giả đạt tới cảnh giới Thị Huyết, trong khi sử dụng Lục Ma Phong tiến hành giết chóc, hung sát chi khí tự nhiên bao quanh tu ma giả, có thể hấp thu oán niệm cùng với sự sợ hãi của người chết. Nếu sau này tu ma giả chính thức nắm vững công hiệu của Lục Ma Phong, nó có thể hấp thu oán niệm cùng với sự sợ hãi của người chết khi còn sống, thu liễm toàn bộ vào bên trong.

Khi Lục Ma Phong hấp thu loại lực lượng quái dị này đủ lớn, loại oán niệm cùng sợ hãi bên trong Lục Ma Phong có thể hình thành ma hồn. Khiến cho Lục Ma Phong trở thành thanh tuyệt thế hung khí có ý thức tự chủ riêng.

Người sở hữu giết càng nhiều người, Lục Ma Phong thu nạp lực lượng ngoài này càng nhiều, cuối cùng sau khi ma hồn hình thành, người sở hữu lợi dụng Lục Ma Phong trong khi cùng người khác giao chiến, dựa vào hung sát chi khí khổng lồ bên trong nó có thể làm cho kẻ địch tâm trí thất thường, bị ma hồn bên trong Lục Ma Phong phá hủy hết thảy lòng tự tin.

Ngoài ra, khi Lục Ma Phong trở thành đại hung khí, có ma hồn tự chủ, nó còn có diệu dụng khó có thể tưởng được, thậm chí có thể sử dụng Lục Ma Phong luyện chế thành thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc, giống với bản thể có thể không ngừng tiến hóa, càng có thể nắm vững thêm những năng lực khủng bố.

Song, một thanh hung khí cường đại như vậy muốn thành hình thì phải tốn những tài liệu kỳ dị vượt ngoài sức tưởng tượng của Hàn Thạc. Ngoại trừ ngay từ đầu các ả nhân rèn luyện đã pha trộn các loại kim loại kỳ dị, trước mắt Hàn Thạc không ngừng dung hợp tài liệu khan hiếm vào, lợi dụng ma công cùng Ma Anh từng chút từng chút luyện hóa nó, cung cấp cho nó càng nhiều bổn mệnh tinh huyết mới có thể đảm bảo cho nó mau thành hình.

Quá trình luyện chế Lục Ma Phong không phải một lần là xong ngay, mà phải là từ từ dung hợp với mình. Lấy Ma Nguyên lực, Ma Anh, bổn mệnh tinh huyết từng chút rèn luyện, trong quá trình đó, thời gian cần thiết không phải ngày một ngày hai là xong.

Đã qua hai ngày, Hàn Thạc chỉ đem những tài liệu cần thiết, chậm rãi dung hợp vào Lục Ma Phong mà thôi, sau đó dùng Ma Nguyên lực Ma Anh cùng với bốn mệnh tinh huyết từng chút tạo thành sự liên hệ càng thêm mật thiết, chuẩn bị cơ sở thật tốt cho Lục Ma Phong.

Như vậy tới lúc này, Lục Ma Phong lúc không xuất ra, có thể biến thành một viên thuốc nhỏ bằng hạt gạo, ẩn bên trong Hàn Thạc, được Ma Anh trơn bóng cùng với bốn mệnh tinh huyết xung quanh không ngừng cung cấp năng lượng cần thiết cho nó để luyện hóa. Khi Hàn Thạc tiến hành công kích với giết chóc thì Lục Ma Phong trong nháy mắt có thể xuất hiện, khi Hàn Thạc giết người, theo bản năng hấp thu năng lượng của kẻ bị giết.

Cho đến khi Lục Ma Phong hấp thu đủ năng lượng của kẻ bị chết, ở bên trong đầu mũi bén nhọn hình thành ma hồn, khi đó mới có thể coi như chính thức thành hình, biến thành một thanh tuyệt thế hung khí, một ma bảo kinh thiên động địa.

Thời gian hai ngày trong nháy mắt đã qua, khi Hàn Thạc đem Lục Ma Phong ẩn trong cơ thể, chậm rãi điều tức khôi phục nguyên khí, thông qua ba Âm Ma thám thính phát hiện được tung tích trở về của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Từ tư thế ngồi xếp bằng khôi phục lại, Hàn Thạc đứng lên lấy ra Hắc Ám Chi Đồng trợ giúp Cát Nhĩ Bá Đặc mở ra kết giới, khi hấn vào bên trong Hàn Thạc phát hiện ra ánh mắt tiểu dân long chớp chớp, vẻ mặt vô cùng dâm tà.

- Thế nào, nhìn bộ dạng người cười thật đều giả! Với tốc độ phi hành của người hai ngày một đêm là đủ để trở về Tử Vong Mộ Địa rồi, sao lại kéo dài lâu như vậy? - Kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc chất vấn.

- Hắc hắc, không phải chỉ muộn trong một chốc thôi sao, cũng không quan hệ gì. Dù sao Phỉ Bích tiểu thư cũng đã được ta an toàn đưa tới Trát Cơ Ách Tư thành rồi, ngài cứ yên tâm! - Nụ cười dâm dăng của Cát Nhĩ Bá Đặc thật khó tả, Hàn Thạc nhìn chung quy vẫn thấy khó chịu.

Hoài nghi nhìn Hắc Long, phát hiện vẻ mặt tươi cười dâm dăng của hắn, thần sắc trong đó có chút mờ mịt, đột nhiên một ý nghĩ nảy lên trong đầu Hàn Thạc, sau đó hắn nhin không được kinh hô:

- Người không phải nhân cơ hội tới Trát Cơ Ách Tư thành, bỏ tiền tìm nữ nhân đấy chứ?

Lời này vừa nói ra, Cát Nhĩ Bá Đặc không chút xấu hổ nào, hắc hắc cười dâm dăng gật đầu:

- Chủ nhân tôn quý, người thật sự rất thông minh, gia gia của ta nói quả nhiên đúng, tư vị nữ nhân thật sự là vô cùng tuyệt vời, hai tiểu nữu lẳng lơ dày vò ta cả đêm nên mới khiến ta chậm trễ như vậy.

Quả nhiên là thế, Hắc Long nhất tặc đúng là nổi tiếng dâm tà, cũng giống như bản năng cướp bóc của Sâm Lâm cự ma, tính dâm tà của Hắc Long nhất tặc cũng là do bản năng, đây là đặc điểm thâm căn cố đế của chủng tộc, bất luận kẻ nào cũng chẳng có biện pháp thay đổi. Đối với cách làm của Hắc Long, Hàn Thạc thật ra cũng thể lý giải, thế nhưng nhìn bộ dáng mặt mũi của hắn cảm thấy khá kinh ngạc nói:

- Truyền thuyết nói Hắc Long nhất tặc các người, năng lực tại phương diện này rất mạnh mẽ, chẳng lẽ hai người đàn bà quần một đêm đã khiến người mệt mỏi như vậy sao?

- Chủ nhân tôn quý, đây là lần đầu tiên của ta, một buổi tối hai người đàn bà hí lộng rất lâu, còn có thể bay trở về, chẳng lẽ loại chiến tích này còn chưa đủ cường đại sao? Nam tử nhân loại, nghe nói năng lực mặt này kém rất xa, dám chắc không có khả năng đạt được chiến tích cường đại như ta. - Cát Nhĩ Bá Đặc ưỡn ngực rất tự hào nói.

Lắc đầu xem thường, Hàn Thạc nói:

- Nếu đổi lại là ta, có thể hoạt động bao lâu cũng được, thân thể chẳng những không có việc gì, mà còn thêm cường tráng!

- Xì, ngài chỉ khoác lác a! Mặc dù chủ nhân ngài rất cường đại, nhưng ngài là nhân loại, về phương diện này năng lực của nhân loại so ra vẫn còn kém với Hắc Long nhất tặc chúng ta! - Cát Nhĩ Bá Đặc đầu tiên là không thềm để ý lời nói Hàn Thạc, sau đó cao giọng khẳng định, nhìn bộ dáng hắn xem ra cái ý nghĩ đó chính là quan niệm thâm căn cố đế, tuyệt không phải dễ dàng có thể thay đổi được.

Hàn Thạc kỳ thật nói không phải là giả dối, lấy ma công cảnh giới Thị Huyết của hắn, thêm một số bí pháp ma công tà ác, chính xác là có thể luôn làm cho kim thương ngạo nghễ, thậm chí có thể lợi dụng tà pháp, thái âm bổ dương bổ sung nguyên khí cho chính mình. Như vậy chẳng những không tổn hại bản thân một chút nào, mà còn có thể thông qua việc phòng the đề cao thực lực của mình, vô cùng thần kỳ.

Một số ma công bí thuật, chia làm thái âm bổ dương, thái dương bổ âm, còn có một loại hoan hỉ song tu chi đạo, đối với song phương đều có lợi.

Những ma môn bí pháp này, Hàn Thạc lần trước lấy được tất cả kí ức của Sở Thương Lan, mới có thể hiểu rõ được. Trước lúc này Hàn Thạc thật ra không để ý, bây giờ bởi vì chuyện của Cát Nhĩ Bá Đặc mới đột nhiên nhớ tới có thể lợi dụng hoan hỉ song tu chi đạo, cùng với Ngải Mễ Lệ trong khi song tu khiến cho hai bên đều có lợi.

Bởi vậy vừa nghĩ đến bí pháp tà môn, Hàn Thạc liền trầm mặc trong chốc lát, trong lòng cẩn thận nhớ lại vài loại bí pháp, từ từ suy xét khả năng. Mấy thứ phòng trung bí thuật này không cần Chân Nguyên lực cùng Ma Nguyên lực của tu giả, chỉ cần nắm vững một số kỹ xảo đặc thù, rèn luyện thân thể một phen là có thể đạt được mục đích này.

Cũng có những loại hiệu quả rất cao, phải sử dụng Chân Nguyên lực cùng Ma Nguyên lực thúc đẩy phối hợp, bất quá chỉ cần một chút Chân Nguyên lực, Ma Nguyên lực có thể thi triển thành công, đạt tới hiệu quả kỳ dị thái âm bổ dương, thái dương bổ âm.

- Dâm long, ngươi hãy nói thật, nếu nhiều lần tiến hành cái chuyện này, thân thể Hắc Long nhất tộc các ngươi có sinh ra thương tổn gì không? - Hàn Thạc suy xét một chút đột nhiên hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Dương nhiên, vô luận chủng tộc nào, nếu làm cái chuyện này quá độ, đều gây tổn thương đến thân thể. Hắc Long nhất tộc chúng ta cũng không ngoại lệ, nhất là trong khi tiến hóa nhất thiết phải kiêng ngay cái chuyện này, nếu không tổn hại đến thân thể còn lớn hơn nữa. Nhưng mà đối với Hắc Long nhất tộc chúng ta mà nói, đây là thiên tính, rất khó có thể khống chế được, thường xuyên có một số kẻ không khống chế được, trong lúc tiến hóa buông thả, phóng dăng, chẳng những không thể tiến hóa thành công, thậm chí ngay cả giai vị cũng giảm xuống, chuyện này cũng không phải là điều gì kỳ quái. - Cát Nhĩ Bá Đặc đối mặt với chất vấn của Hàn Thạc rất thành thật trả lời.

Cự long, loại sinh vật này chính là siêu cấp ma thú cường đại nhất, song siêu cấp ma thú vì có thực lực không giống nhau cho nên cũng có sự phân chia cấp bậc rõ ràng. Nói tóm lại, siêu giai ma thú tổng cộng chia thành năm bậc, giống như ma thú thông thường phân chia hoàn toàn khác biệt, siêu giai ma thú tối cường là ngũ giai, vừa mới ra đời không lâu thì đã là nhất giai.

Như Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc, ngay cả một lần cũng chưa từng tiến hóa, trước mắt là nhất giai ma thú mới xuất sinh không lâu, thuộc loại siêu cấp ma thú cấp thấp nhất, chỉ có thể có được một chút đặc thù thiên sinh cùng với năng lực công kích bốn tộc.

- Hắc hắc, tiểu dâm long này tiểu dâm long, theo ta lâu như vậy, chủ nhân chưa từng cho ngươi một đồ vật nào tốt. Lúc này đây, chủ nhân tính bồi thường ngươi một lần, dạy cho ngươi một loại vũ kĩ thần kỳ, làm cho ngươi từ nay về sau không phải lo lắng phiền muộn, có thể cho ngươi trong lúc thống khoái chẳng những thân thể không hư nhược chút nào, còn có thể làm cho thực lực càng ngày càng cao, cho dù trong lúc tiến hóa cũng không có việc gì! - Hàn Thạc nhìn Hắc Long cười hắc hắc một cách quái dị nói.

- Ta không tin, trên thế giới thế nào làm gì có loại vũ kĩ thần kỳ như vậy, chuyện này tuyệt đối không phải là thật, chủ nhân đừng mơ tưởng gạt ta! - Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên là không tin lời của Hàn Thạc, không thèm để ý lắc đầu.

- Ngươi nhất định sẽ tin thôi!

Hàn Thạc đi tới Cát Nhĩ Bá Đặc, tay đặt lên vai hắn, một đạo Ma Nguyên lực theo thân thể của Hắc Long, chậm rãi lưu chuyển xuống tiểu phúc hắn.

- Cái quái gì vậy!

Hắc Long thất kinh, hoảng sợ nói:

- Sao trong thân thể ta giống như có một con tiểu xà chui vào!

- Tên gốc nhà ngươi không nên cử động, đây là bốn chủ nhân xem xem cấu tạo thân thể ngươi! - Hàn Thạc quát nhẹ một câu, ngăn Cát Nhĩ Bá Đặc ngọ nguậy.

Sau đó, đạo Ma Nguyên lực theo tâm niệm của Hàn Thạc, tại tiểu phúc Cát Nhĩ Bá Đặc di chuyển một vòng, phát hiện cấu tạo thân thể Hắc Long sau khi hóa hình so với hắn có chút không quá giống nhau. Cần nhắc một chút, Hàn Thạc cẩn thận nhớ lại một bí pháp thái âm bổ dương, thử di chuyển một vòng quanh thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc.

Qua nửa giờ như vậy, Hàn Thạc trích một giọt bốn mệnh tiên huyết, xóc quần áo Cát Nhĩ Bá Đặc lên, cho vào bên trong rốn của hắn, sau đó trầm giọng quát:

- Dựa theo quỹ tích vận hành như con rắn vừa rồi, ngươi thử tự mình khống chế nó, dẫn nó từ từ tiến vào giữa rốn, chỉ cần ngươi có thể làm được, ngươi từ nay về sau có thể có được loại vũ kỹ thần kỳ này.

Nói xong, Hàn Thạc buông tay ra khỏi vai Cát Nhĩ Bá Đặc, ánh mắt sáng rực nhìn tiểu dân long, nhìn cái trán hắn đỏ mồ hôi, vẻ mặt hết sức lo sợ khấn trương dựa theo lời Hàn Thạc làm nhưng thủy chung vẫn không nắm được được yếu lĩnh.

Lúc này, Hàn Thạc cũng không có biện pháp chỉ dẫn hắn, phải do hắn tự mình nắm được mấu chốt, từ nay về sau mới có thể ứng dụng thuần thực. Một giọt bốn mệnh tinh huyết nhập vào chỗ rốn của hắn, giống như mầm mống thay đổi căn khôn, bởi vì Hàn Thạc chú nhập Ma Nguyên lực ẩn tại chỗ đó, làm hắn có thể có khả năng thành công thì triển được bí pháp thái âm bổ dương.

Hàn Thạc có thể giúp hắn chuẩn bị cho tốt, song cấu tạo thân thể hắn so với nhân loại bất đồng, có thành công hay không phải xem tạo hóa của chính hắn, mặc dù trên lý thuyết là có thể nhưng chính Hàn Thạc trong lòng cũng khá khấn trương, thấp thỏm không yên đánh giá hắn.

Qua hồi lâu, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc luống cuống tay chân, nhìn Hàn Thạc đang lo lắng reo lên:

- Được rồi, tiến vào rồi, tiểu xà đã trở về tới chỗ rốn rồi.

Hàn Thạc mừng rỡ vội vàng hỏi:

- Như vậy bây giờ thân thể ngươi có cảm giác gì?

- Cứng lắm, ta cứng lắm, rất rất rất cứng!

Hạ thân Cát Nhĩ Bá Đặc như một cột buồm dựng lên, tay chân luống cuống không biết làm sao nhìn xuống bối rối nói.

- Cứng là tốt, cứng thật là tốt ha ha!

Hàn Thạc cười to đắc ý nói:

- Rất tốt, dân long ngươi đã thành công rồi!

229. Chương 229:đưa Con Cưng Của Mẹ Đất

Dưới sự chỉ dạy của Hàn Thạc, mất hơn nửa ngày Cát Nhĩ Bá Đặc rốt cuộc đã thuần thực nắm vững loại tà pháp thái âm bổ dương này.

Cát Nhĩ Bá Đặc vốn hoài nghi không tin, trong quá trình thân thể không ngừng biến hóa, từ từ có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu không được biết trước hắn có lẽ không dám tin tưởng loại vũ kỹ này có thể có được công hiệu thần kỳ như vậy.

- Nhớ kỹ, mỗi một lần chỉ có thể thu một chút âm khí, nếu hút nhiều quá tức là lấy mạng người đó.

Sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc nắm vững, Hàn Thạc cẩn thận nhắc nhở.

Tà pháp thái âm bổ dương này nếu sử dụng thoả đáng, mỗi một lần chỉ ở trên một người phụ nữ thu nạp một chút âm nguyên khí, đối với thân thể nữ tử cũng không có tổn thương quá lớn. Nhưng mà nếu sử dụng

quá mức thu nạp quá nhiều âm nguyên khí sẽ gây tổn thương đến thân thể nữ nhân, nghiêm trọng có thể dẫn đến cướp đi tính mạng.

Hàn Thạc đắn đo nhiều lần, Cát Nhĩ Bá Đặc cái hiểu cái không hết lên:

- Biết rồi, có hiệu dụng hay không còn khó nói, chờ khi ta thử qua rồi sẽ nói với chủ nhân!

Sau đó, Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc cùng đi một chuyến đến sơn cốc của các Ải nhân, để Hắc Long ở bên ngoài, Hàn Thạc đi vào đàm luận với thôn trưởng Tạt Nhĩ Văn một chút, đưa tài liệu cùng danh sách cần thiết cho việc chế tạo vũ khí, giao hết cho lão xong rồi mới rời khỏi sơn cốc.

Có Hắc Long, Hàn Thạc tiết kiệm được rất nhiều sức lực, cười trên người Cát Nhĩ Bá Đặc, hai người bay thẳng đến sâu bên trong U Âm sâm lâm, tới thánh địa của sâm lâm cự ma.

Trải qua cả ngày trời bay lượn, tới lúc chạng vạng Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc đã tới thánh địa của sâm lâm cự ma, nơi thờ phụng thần tượng ác ma Đạt Đạt Lạp.

Những sâm lâm cự ma trông coi nơi này toàn bộ đều biết Hàn Thạc, cũng không có bất luận kẻ nào cản trở, mặc cho hắn tự do đi vào, còn kiêm luôn trách nhiệm bảo vệ hắn.

Bây giờ là mùa đông giá rét, tại Mộc tuyết chi địa thánh địa của sâm lâm cự ma, lại hiện ra một mảng xanh tươi rậm rạp tràn đầy hơi thở mùa xuân, thực vật um tùm, lùm cây cao cao, những cây cổ thụ chọc trời sinh trưởng khỏe mạnh, muôn hoa đua nhau khoe sắc, tràn đầy cả sơn cốc thánh địa, không khí tươi mát tinh khiết ở khắp nơi.

Liếc mắt nhìn qua tất cả đều là màu xanh biếc bừng bừng sinh cơ, tất cả thực vật đều sinh trưởng một cách hoàn mỹ như vậy thật không thể tưởng tượng nổi. Có thêm một số hoa cỏ mà Hàn Thạc cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe thấy.

Bên trong Mộc tuyết chi địa, bất luận thực vật gì đều phát triển cực tốt, Mộc chi nguyên khí tràn ngập bốn phương tám hướng, những cây cổ thụ chọc trời che khuất phía chân trời, những nhánh cây già xoắn lại với nhau rất chắc chắn, cho nên thánh địa sâm lâm cự ma mới có thể kiến tạo được trên đó.

Đến nơi này, Hàn Thạc trước tiên để cho một số sâm lâm cự ma xung quanh tạm thời li khai một khu vực thánh địa, sau đó phi thân lên không. Từ trên nhìn xuống, quan sát phong thủy ngũ hành, dựa theo miêu tả trong kí ức của Sở Thương Lan, cẩn thận phân biệt một hồi, lúc này mới phi thân hạ xuống chỗ rễ cây của một cây cổ thụ.

Gốc cây cổ thụ này chính là nơi tốt nhất của Mộc tuyết chi địa, là gốc cây già nhất cao lớn nhất, cao mười mấy mét, cành lá xum xuê, tất cả đều xanh biếc, phóng xuất sinh cơ bừng bừng, thoát nhìn đã rất lâu năm.

Nhìn chằm chằm cây cổ thụ lớn nhất trong chốc lát, Hàn Thạc cuối cùng cảm thấy có lỗi nói:

- Thật xin lỗi, người chiếm giữ vị trí tốt nhất, hấp thu Mộc chi nguyên khí nhiều nhất cũng nên giao ra đây một chút đi, chỉ có thể hy sinh người!

Trong khi nói, tâm niệm Hàn Thạc vừa động, một đạo thần quang từ cơ thể bay ra, chui vào lòng bàn tay hắn, sau đó hắn không chút do dự động thủ, bắt đầu tiến hành đào bới ở chỗ rễ của cây cổ thụ.

- Chủ nhân tôn quý, có cần ta hỗ trợ không?

Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn thấy Hàn Thạc tiến hành đào bới dưới đất của rễ cây cổ thụ trông như một ngọn núi nhỏ này, bất giác xung phong đảm nhận gào lên.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Hàn Thạc gạt đầu, dừng tay lại nói:

- Không cần người hỗ trợ, nhưng người lại nhắc nhở ta, có Thổ Giáp thi thì ta căn bản là không cần phải ra tay!

Lời nói vừa xong, một chú ngữ Vong Linh ma pháp ngấm lên, Tiểu Khô Lâu, cùng với Thổ Giáp thi đồng thời được Hàn Thạc gọi đến.

Bộ xương của Tiểu Khô Lâu trong suốt như ngọc, bên trong Tử Ma Nhân lưu chuyển linh hồn chi quang nhàn nhạt, tay cầm cốt đao đứng ở đó không thể ngờ là lại tự nhiên sinh ra một cỗ sát khí mãnh liệt, bầy

thanh cốt thứ sau lưng làm cho người ta có cảm giác cực kỳ tà ác nguy hiểm, như là bảy thanh hung khí đoạt mệnh.

Hai mắt Thổ Giáp thi lóng lánh cùng một dạng quang mang như thổ hoàng sắc của thân thể, khôi giáp bao trùm toàn thân hần giống như từng tầng hoàng thổ thật dày. Lúc này chớp con mắt có vẻ rất nghi hoặc nhìn Hàn Thạc tựa như muốn nói:

- Hay a, chủ nhân thể nào lại tự nhiên gọi ta tới?

Từ bên ngoài mà nhìn Tiểu Khô Lâu cùng với Thổ Giáp thi, Hàn Thạc phát hiện hai tên này tựa hồ đều có tiến hóa, đặc biệt là Tiểu Khô Lâu, càng làm cho hần có một cảm giác khó hiểu, cảm giác nó sau khi trí lực khai phá, hành động càng ngày càng có chủ kiến, nghiễm nhiên có một loại “Thế” quái dị.

- Giao cho người một nhiệm vụ, dựa theo tâm ý của ta trong phạm vi này đào ra bảy bốn bốn mươi chín cái động to nhỏ, mặt khác tạo một hệ thống rãnh nối liền tất cả lại với nhau!

Hàn Thạc trầm ngâm một chút, nói với Thổ Giáp thi đang chớp mắt.

Thổ Giáp thi ngậy ngô gật đầu, chớp mắt nhìn Hàn Thạc, nhưng cũng không lập tức hành động, tựa hồ như đợi Hàn Thạc chỉ thị rõ hơn một chút.

Ngắn người, lúc này Hàn Thạc mới có phản ứng, khoanh chân ngồi xuống, bên trong não chỉnh lí một lại ký ức, đại não của hần như là một cỗ máy kì diệu, đưa cả khối Mộc tuyệt chi địa nhập vào bên trong, căn cứ theo ký ức của Sở Lan Thương, bảy bốn bốn mươi chín thổ động to nhỏ phân ra, tràng cảnh Mộc tuyệt chi địa dần hiện lên trước mặt

Đợi khi Hàn Thạc làm xong hết thấy, trong đầu hiện lên một bức tranh tràng cảnh hoàn chỉnh, sau đó hạ lệnh cho Thổ Giáp thi chui xuống đất.

Đột nhiên mặt đất dưới Mộc tuyệt chi địa rung chuyển kịch liệt, giống như là có một con thổ long uốn lượn, không ngừng chạy trong lòng đất. Trong nháy mắt các động trong cả một khu vực rung chuyển, từng mô đất nhỏ đột nhiên hiện lên, thân hình Thổ Giáp thi giống như những cơn sóng cả ngoài biển khơi. Như một tiểu long mặc sức xoay trở, mỗi khi hần hiện lên mặt đất thì một cái thổ động to hoặc nhỏ xuất hiện.

Nương theo tiếng động ầm ầm, Thổ Giáp thi với một cách làm thần kỳ, thể hiện giống như một công nhân kiến tạo cao siêu nhất, một kỳ công hoa mỹ khó có thể hoàn thành. Hoàn toàn bằng vào sức một người, lợi dụng sự nắm chắc Thổ chi nguyên lực trời sinh, lấy hình ảnh trong đầu Hàn Thạc cấu tạo một cách hoàn mỹ lại.

Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, cả mặt đất nơi Mộc tuyệt chi địa đã biến hóa một cách long trời lở đất, bảy bốn bốn mươi chín sơn động to nhỏ, với hơn trăm lỗ thông ngầm, giống như một mạch núi lượn quanh đem bốn mươi chín cái động này hoàn toàn thông lại với nhau.

Cùng với hình ảnh tưởng tượng trong đầu Hàn Thạc không thể ngờ lại không hề có một điểm nào không khớp, thật giống như đúc. Trong một thời gian ngắn, lấy sức lực một người mà lại hoàn thành một cách nhanh chóng một kỳ công hoa mỹ như vậy, có lẽ chỉ có Thổ Giáp thi đối với Thổ chi nguyên lực nắm vững một cách đăng phong tạo cực, mới có thể hoàn thành một cách thần kỳ như vậy

- Thần kỳ, quả nhiên thần kỳ. Gia hỏa này thật sự quá tuyệt vời!

Cát Nhĩ Bá Đặc trở mắt nhìn Thổ Giáp thi, trong một thời gian ngắn như vậy, tạo ra biến hóa long trời lở đất, nhìn Thổ Giáp thi như gặp quỷ liền tán dương.

- Biết lợi hại chưa, Thổ Giáp thi chính là sủng nhân của mặt đất, làm thích khách mà nói có thể ẩn thân dưới đất, một kích không trúng lập tức lợi dụng động thổ rời đi, cho dù người tránh thoát được công kích của hần, cũng đừng mơ tưởng có thể bắt được hần.

Hàn Thạc đắc ý cười ha ha, quái dị nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc nói.

Thổ Giáp thi làm xong hết thấy, thân thể từ cái động cuối cùng phi lên, bùn đất giống như không khí căn bản không thể hình thành bất luận trở ngại gì đối với hần, tựa như từ trong nước bay ra, làm cho người ta có một cảm giác kỳ dị.

Lấy ra từ trong không gian giới chỉ một đồng tài liệu, bày đầy chỗ trước mặt, xếp chồng lên như núi vậy. Sau đó dùng sự liên lạc với Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi, Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu cùng với Thổ Giáp thi đồng thời nhanh chóng chui vào những cái động, đem đồng tài liệu chồng chất theo trình tự nhất định bỏ vào trong các huyết động.

Làm xong tất cả, Hàn Thạc mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Nguyên vật liệu toàn bộ đã bỏ vào trong, trước mắt chỉ thiếu một thứ cơ bản nhất nữa thôi.
- Tại sao cái động kia lại trống không, không bỏ gì vào trong?

Cát Nhĩ Bá Đặc cảm thấy hứng thú đối với hết thảy sự việc phát sinh, sau khi Hàn Thạc nói xong, quan sát một vòng, phát hiện trung tâm bảy bảy bốn bốn mười chín cái động, có một cái động vừa lúc Hàn Thạc đứng lên cũng chính là chỗ rễ của cây đại thụ cao lớn.

- Nói nhảm, cái động kia là trung tâm của trận pháp, tự nhiên chỉ có chủ nhân mới có thể tiến vào.

Hàn Thạc liếc Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, tùy ý giải thích.

Nói xong, Hàn Thạc bắt đầu ngâm xướng ma pháp chú ngữ, gọi về mấy tên cương thi chiến sĩ, lợi dụng phương pháp như trước, để cho bọn chúng đánh nhau, phân thắng bại tuyển chọn ra một tên thích hợp nhất.

Song, trong khi Hàn Thạc bắt đầu định làm, Thổ Giáp thi hấp tấp khua tay lắc đầu, đi tới trước mặt hắn, chớp con mắt màu vàng, lo lắng nói cái gì đó.

Khi hắn làm vậy, còn không ngừng vẫy vẫy tay với Tiểu Khô Lâu, khoa chân múa tay cùng trao đổi với nó, gióng nhưng muốn để Tiểu Khô Lâu cùng hắn đồng thời khuyên bảo Hàn Thạc.

Hàn Thạc kinh ngạc sau đó ngưng thần, một mặt cẩn thận đánh giá Thổ Giáp thi và Tiểu Khô Lâu, một mặt chậm rãi lí giải tin tức hai tên đưa tới.

Thổ Giáp thi tựa như biết Hàn Thạc định làm gì, không ngừng khoa tay, ý là không đồng ý, sau đó cùng Tiểu Khô Lâu liên thông một chút, Tiểu Khô Lâu cũng đột nhiên phản ứng, cùng với Thổ Giáp thi đồng thời khuyên giải, những đoạn tin tức hỗn loạn ngăn ngừa từ hai tên không ngừng truyền đến não Hàn Thạc

Một lúc lâu sau, Hàn Thạc kinh dị nhìn hai tên này hỏi:

- Các người nói nhân tuyển thích hợp là do các người lựa chọn?

Vừa nói xong, Thổ Giáp thi cùng Tiểu Khô Lâu đồng thời gật đầu, Tiểu Khô Lâu đi tới bên cạnh mấy tên cương thi chiến sĩ, bạch cốt trào biến thành bộ dáng quyền đầu “răng rắc” một hồi, mấy tên cương thi chiến sĩ Hàn Thạc gọi về toàn bộ đã bị đánh gục nằm rạp trên đất.

Sau đó Tiểu Khô Lâu đứng trước đám cương thi chiến sĩ này vênh mặt, ưỡn ngực ngẩng đầu, khoa chân múa tay ý bảo là đám gia hỏa kia không xứng được hưởng thụ đãi ngộ này.

Hàn Thạc nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu được, gật gật đầu sau đó mỉm cười nói:

- Tốt lắm, ta mang hai người trở về, cho các người một lúc sau đó các người bắt lấy cương thi chiến sĩ được lựa chọn, rồi ta sẽ thử triệu hoán cả bọn.

Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi sau khi Hàn Thạc nói xong đều nhất trí gật đầu, hắn có thể cảm nhận được trong nội tâm bọn chúng vui sướng vô cùng.

Tức cười một lúc, Hàn Thạc nhắc nhở bọn chúng xong, ngâm xướng một đoạn chú ngữ, tổng hai tên gia hỏa này đi, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, không ngờ Tiểu Khô Lâu cùng với Thổ Giáp thi lại có biểu hiện kỳ quái như vậy.

- Sinh vật hắc ám cấp thấp tại sao lại có trí tuệ như vậy?

Về mặt Cát Nhĩ Bá Đặc khó hiểu, nhìn Hàn Thạc cảm thán nói.

- Về sau, không nên trước mặt bọn chúng nói là sinh vật hắc ám cấp thấp, nếu không bọn chúng nhất định sẽ tức giận đó, nói không chừng sẽ động thủ đánh người. Giờ đây bọn chúng đã vượt ra khỏi phạm trù sinh vật hắc ám, ta nghĩ cho dù là hắc ám sinh vật cao cấp, cũng không nhất định có lực lượng thần kỳ như vậy.

Hàn Thạc liếc mắt, cảnh cáo Cát Nhĩ Bá Đặc đang nói năng lung tung.

Đợi một lúc, Hàn Thạc từ phía vị diện cực xa, cảm ứng được lời kêu gọi của Tiểu Khô Lâu, một lần nữa ngâm xướng Vong Linh ma pháp, bắt đầu gọi về hai tên mới rồi đi không lâu đó.

Một đạo quang mang hiện lên, Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi, cùng với một cương thi chiến sĩ thân hình gầy gò, cao cao, thoát nhìn như cây trúc, trông có vẻ bí ẩn xuất hiện. Về mặt cương thi chiến sĩ này xám xanh, đồng tử trắng nhợt không có ánh chút ánh sáng, hiển nhiên là chỉ có ý thức phục tùng đơn giản nhất.

Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi một cao một thấp, hai tên đứng hai bên hông tên cương thi chiến sĩ gầy yếu này, vai cao vai thấp về mặt ngây ngốc trông rất tức cười.

Hàn Thạc đang kinh ngạc thì Tiểu Khô Lâu chỉ vào tên cương thi chiến sĩ này, khoa tay như muốn nói:

- Hắc mới là người mình.

230. Chương 230:thể Lực Của Tiểu Khô Lâu!

Hàn Thạc sửng sốt, đứng ngây ra một hồi. Cặp mắt ngây ngốc hết nhìn tên cương thi chiến sĩ cao gầy rồi sau đó lại chuyển qua trên người của Tiểu Khô Lâu với Thổ Giáp Thi, cuối cùng ngạc nhiên hỏi:

- Người một nhà? Người của các người?

Gật đầu về nhất trí, Tiểu Khô Lâu với Thổ Giáp Thi thoát nhìn có chút đặc ý. Đôi tay trống không của nó hướng về Hàn Thạc không ngừng ra dấu, liền đó một đoạn tin tức hỗn loạn giống như sóng điện từ truyền vào trong đầu hắn.

Một lúc sau, Hàn Thạc đem đoạn tin truyền tới sắp xếp lại, trong lòng khiếp sợ cực điểm, không thể tưởng tượng nổi nhìn hai tiểu tử, kinh hô:

- Các người nói vậy là sao? Là ở một thể giới khác, các người có thủ hạ với thể lực của chính mình?

Cả hai tên gia hỏa đồng thời ưỡn ngực, về mặt đầy kiêu ngạo. Thoạt nhìn giống như khả khả cười lớn gật đầu, hiển nhiên là Hàn Thạc đã nói trúng rồi.

Bên cạnh, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đang chăm chú nhìn Hàn Thạc cùng hai sinh vật trao đổi. Nghe đến bây giờ cũng đại khái hiểu ra được vấn đề, nhin không được phát ra “Ặc” một tiếng, biểu đạt sự kinh ngạc của hắn.

Hoàn hồn trở lại, Hàn Thạc vội vàng suy nghĩ một lúc, nhin không được cười hà hà nói :

- Đúng rồi, đúng rồi, các người làm rất tốt!

Theo như sự nhận thức của Hàn Thạc về vong linh ma pháp hiện giờ, biết rằng nếu hắn không ngừng nâng cao bản lĩnh, thì có một ngày có thể trực tiếp vượt qua sự ước thúc của không gian. Có thể cùng Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp Thi đến với thể giới thần kỳ kia. Mặt khác, nếu như Hàn Thạc đạt đến cảnh giới vong linh thánh ma đạo sư, thậm chí có thể bố trí truyền tống pháp trận cỡ lớn, trực tiếp nối liền hai thể giới, tiến hành truyền tống binh lính. Nếu Tiểu Khô Lâu với Thổ Giáp Thi, ở một cái thể giới khác phát triển được thể lực cường đại. Đợi đến khi vong linh ma pháp của Hàn Thạc đạt đến cảnh giới nhất định, hoàn toàn có thể hỗ trợ qua lại, điều này khiến cho hắn vô cùng hưng phấn.

Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp Thi nghe Hàn Thạc khích lệ đều cảm thấy vui sướng. Tiểu Khô Lâu chỉ chỉ cương thi chiến sĩ mà hắn mang tới. Lại chỉ vào cái hố đất ở bên cạnh, ra hiệu cho Hàn Thạc sử dụng tên cương thi chiến sĩ này luyện chế thành Mộc Giáp Thi, có thể vận dụng được mộc chi nguyên khí.

Hàn Thạc mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Sau đó quay sang Tiểu Khô Lâu vẫy vẫy tay, ra hiệu cho nó đem cương thi chiến sĩ cao gầy, nhảy xuống hố đất.

Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp Thi đồng thời đem cương thi chiến sĩ kia đến miệng hố rồi thả xuống bên cạnh. Sau đó Tiểu Khô Lâu ngẩng lên, nhìn chăm chú vào tên cương thi chiến sĩ. Trong Tử ma nhãn quang mang màu tím không ngừng lóe sáng, dường như là truyền đạt mệnh lệnh gì đó cho tên cương thi chiến sĩ này.

Qua một hồi, Tiểu Khô Lâu nhón mũi chân, vỗ vỗ vai cương thi chiến sĩ. Bộ dáng trông rất tức cười, tựa như một tướng quân đang cổ vũ thuộc hạ, đại loại như là:

- Làm cho tốt vào.

Tên cương thi chiến sĩ này tựa hồ chỉ biết có phục tùng. Khi Tử ma nhãn hạ mệnh lệnh xong, nó liền vung về gập đầu, giống như là hiểu ý Tiểu Khô Lâu. Sau đó chủ động nhảy xuống hố đất, ngoan ngoãn nằm xuống, đôi mắt nhìn Hàn Thạc, đợi hành động tiếp theo của hắn.

Thấy mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, Hàn Thạc hít sâu một hơi. Thuần thực đem hai giọt bốn mệnh tinh huyết nhỏ vào thân thể cương thi chiến sĩ, tiếp theo phóng thích một cái ma pháp Hắc Ám Chi Ấn, hình thành nên một mối liên hệ sâu sắc với nó.

Sau đó, Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống, truyền đạt một mệnh lệnh cho Thổ Giáp Thi. Từ trong tay hắn đánh ra từng đạo ô quang, rơi vào cơ thể cương thi chiến sĩ đang nằm dưới hố.

Thổ Giáp Thi nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc liền nhảy xuống hố, cả người chìm vào trong đất giống như được hòa tan ra. Nhìn xuống, chỉ thấy một con rỗng đất không ngừng uốn lượn qua lại. Bảy bảy bốn mươi chín cái hố đất nhanh chóng bị che đi biến thành bằng phẳng. Giống như chỗ đất này chưa hề bị ai đụng chạm tới.

Đợi đến khi những đạo ấn ký cuối cùng do Hàn Thạc đánh ra rơi xuống cơ thể tên cương thi chiến sĩ cao gầy kia, lập tức bùn đất ở xung quanh những cái hố giống như phải chịu một lực kéo vô hình cuộn lên. Trong nháy mắt liền đem thân hình cương thi chiến sĩ che kín. Sau đó, Thổ Giáp Thi tại từ dưới đất bay lên, hai tay phất phất, nét mặt ung dung.

- Mộc chi linh khí, thuận ngô chi mệnh, lập tức quy vị! - Hàn Thạc hai tay kết ấn, hét lớn một tiếng, một đoàn quang mang màu đen, hạ xuống chỗ cương thi chiến sĩ.

Đột nhiên, từ bảy bảy bốn mươi chín cái sơn động vốn đã bằng phẳng, liên tục mọc lên những sợi tơ xanh mượt giống như thảm cỏ rồi đan xen vào nhau như một cái lưới nhện. Ngay trung tâm của lưới nhện, chính là tên cương thi chiến sĩ cao gầy kia ẩn thân.

Trong khoảnh khắc, thổ nguyên khí dày đặc như là bị thảm cỏ xanh thu hút liên tiếp bay tới, toàn bộ hướng trung tâm cương thi kia hội tụ. Từ xa nhìn lại giống như là những con suối nhỏ đang đổ về sông lớn, làm cho người ta có một cảm nhận sâu sắc.

Ở ngoài xa có vài đám cỏ dại rậm rạp đang mọc rất xanh tươi, nhưng dưới quá trình đang diễn ra liền từ từ chuyển sang khô héo. Ngay cả một gốc cổ thụ to nhất, vốn có rễ cây quán quýt dày đặc rất vững chắc. Nhưng tựa hồ bởi vì thổ nguyên khí mất đi, cũng từ từ phát sinh biến hóa mà mất thường cũng nhìn ra được. Hết thấy, hết thấy đều bị tên cương thi chiến sĩ cao gầy nằm ở trung ương kia hấp nạp. Cuối cùng, toàn bộ cây cỏ ở xung quanh đều khô héo mà chết.

- Ô, thực sự quá thần kỳ! Chủ nhân, người làm sao làm được? -Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc quan sát biến hóa to lớn ở xung quanh, nhin không được mà kinh hô.

- Tất cả thực vật xung quanh mọc tuyệt chi địa, mấy năm nay hấp nạp thổ nguyên khí, đều phải từng chút nôn ra. Đợi một ngày Mộc Giáp Thi hình thành, cũng là ngày cành lá của bọn chúng khô héo rồi biến mất. Quy luật cạnh tranh mà, mỗi một sinh vật dưới một hoàn cảnh nhất định, đều là khôn sống dại chết, đây chính là số mệnh của chúng! - Hàn Thạc lãnh khốc nói.

Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thẳng Thổ Giáp Thi với Tiểu Khô Lâu, nói:

- Bây giờ nên làm cái gì?

- Không làm gì cả, chúng ta rời khỏi nơi này, đến nơi ở của Sâm Lâm cự ma một chuyến. Ở đây sẽ do Sâm Lâm cự ma chiến sĩ bảo vệ, hẳn là sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Do càng về sau thì biến hóa của nơi này càng rõ ràng, vì vậy ta sẽ đi phân phó đám cự ma, để cho bọn chúng không cảm thấy bất ngờ.

- Đợi đến khi cường thi chiến sĩ kia hấp thu xong mộc nguyên khí và trở thành Mộc Giáp Thi, nó tự nhiên sẽ chủ động liên hệ với ta. Lúc đó ta tới đánh thức nó là được!-Hàn Thạc giải thích.

Cả đám rời khỏi phạm vi mộc tuyệt chi địa, đi thẳng tới thôn của Sâm Lâm Cự Ma. Mất thời gian nửa ngày thì tới thôn trang của chúng.

Khi Hàn Thạc cùng với Tiểu Khô Lâu tới, thôn trang của Sâm Lâm Cự Ma rộn ràng hẳn lên, không khí ồn ào như trong ngày lễ. Tiểu Khô Lâu là thủ hộ thần của chúng nên coi như là hóa thân của Đạt Đạt Lạp đại thần tại thế giới này. Còn về phía Hàn Thạc là do lần trước đã lãnh đạo cả bọn đánh cướp thành công, rồi sau đó còn hỗ trợ nhiều vật phẩm sinh hoạt, khiến cho đám Sâm Lâm Cự Ma này càng thêm tin cậy.

Lão mục sư của Sâm Lâm Cự Ma nói chuyện với đám người phía dưới xong liền chạy như bay đến trước mặt Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu quỳ xuống lễ bái.

- Xin chào, các người gần đây như thế nào? - Đợi cho lão mục sư đứng lên, Hàn Thạc mỉm cười hỏi.

- Nhờ sự chỉ đạo anh minh của ngài, mùa đông này chúng ta đã có đủ lương thực sinh hoạt. Trong thời tiết giá lạnh, không có thương nhân nào nguyện ý vượt qua U Âm sâm lâm, cho nên chúng ta đều ở tại thôn tu dưỡng, cũng không có ra ngoài săn thú!- Lão mục sư cung cung kính kính hồi đáp, thần sắc có vẻ thoải mái.

Hàn Thạc gật đầu, ôn hòa nói:

- Rất tốt, mùa đông này các người cố gắng thao luyện cho tốt. Huấn luyện ra những chiến sĩ với mục sư mạnh mẽ hơn nữa, đợi mùa xuân năm sau có thể phát huy tác dụng to lớn!

- Chúng ta nhất định sẽ nghe theo mệnh lệnh sứ giả, đem bọn trẻ rèn luyện cho tốt! - Lão mục sư gật đầu cam đoan với Hàn Thạc.

- Ừm, trong khoảng thời gian này, người phái thêm nhiều chiến sĩ tới bảo vệ tốt thánh địa. Đạt Đạt Lạp đại thần khả năng sẽ ở tại đó tu luyện một thời gian. Không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép tự tiện đi vào phạm vi thánh địa. Tất cả những dị tượng phát sinh tại thánh địa, đều là do Đạt Đạt Lạp đại thần làm ra, không cần phải kinh ngạc.

Hàn Thạc dặn dò kỹ bởi vì hẳn biết khi Mộc Giáp Thi thành hình, nhất định sẽ xảy ra dị biến tại khu vực đó. Để phòng ngừa vạn nhất, không thể không nói trước, tránh cho lão mục sư bọn họ không rõ tình huống, làm loạn bố trí của Hàn Thạc.

- Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ dựa theo sự phân phó của sứ giả, đem khu vực đó bảo vệ nghiêm mật!

- Lão mục sư không cần hỏi rõ nguyên nhân, nói ngay.

- Tốt lắm, nếu có chỉ thị gì quan trọng, ta có thể sẽ tự mình tới, cũng có khả năng sẽ kêu tên tiểu tử kia truyền đạt. Ha ha, ta nghĩ người nhất định biết hẳn là ai chứ? - Hàn Thạc mỉm cười, chỉ chỉ Cát Nhĩ Bá Đặc ở kế bên.

- Đương nhiên, đây là Hắc Long tiên sinh cường đại, là người hầu khiêm tốn của sứ giả! - Chuyển đi lần trước tới địa hạ thế giới, lão mục sư cùng ở một chỗ với Hàn Thạc. Về việc con Hắc Long khuất phục rồi đặt khế ước với Hàn Thạc, lão được tận mắt nhìn thấy, vì vậy đương nhiên biết rõ lai lịch của Hắc Long.

Dặn dò mọi chuyện xong, bọn chúng cũng đều đã hiểu rõ nhiệm vụ, Hàn Thạc cũng không nói thêm gì nữa, từ thôn làng Sâm Lâm Cự Ma rời đi. Đem Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi cùng đưa về chỗ cũ, sau đó cưới Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc, tiến thẳng vào nơi sâu thẳm của U Âm sâm lâm.

Ở trong sâu thẳm của U Âm sâm lâm, có những chủng tộc thần bí tồn tại phi thường cường đại. Đương nhiên cũng có những ma thú càng hung mãnh hơn. Ngoài ra còn có những thực vật thần kỳ và cả thiên tài dị bảo trong truyền thuyết.

Hàn Thạc định luyện chế ra đan dược, cho nên muốn vào nơi sâu hơn của U Âm sâm lâm thử vận may, xem xem có thể tìm thấy một chút linh thảo thần kỳ nào hay không. Tất cả đều vì bổ sung căn cơ cho chính

mình.

Cười Hắc Long bay lượn một thời gian vẫn chưa phát hiện ra gì. Đột nhiên, Cát Nhĩ Bá Đặc chủ động đem Hàn Thạc thả xuống, không thể ngờ trong lòng còn sợ hãi la lên:

- U Âm sâm lâm này thực sự có điểm không phù hợp. Vừa rồi ta đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, giống như là có vật gì đem ta làm con mồi, rất khó tin được a!

- Cảm giác của ngươi là chính xác! Vừa rồi ta cũng phát giác có một khí tức phi thường cường đại, tập trung trên người bọn ta. Chỉ là ta không thể biết nó rốt cuộc đến từ nơi nào. Xem ra U Âm sâm lâm quả là thần bí vô cùng, chúng ta có lẽ không nên bay, tránh trên chọc sự chú ý của những sinh vật cường đại!

Khi Hàn Thạc cảm giác được khí tức cường đại này, lập tức phóng ra ba Âm Ma dò xét bốn bề. Song khí tức đó đến từ nơi nào, Hàn Thạc cũng chẳng có biện pháp phân biệt ra. Ba Âm Ma dò xét một vòng cũng không phát hiện bất cứ điều gì dị thường. Điều này không những chẳng làm cho Hàn Thạc yên lòng, ngược lại càng khiến cho hắn thêm thận trọng.

Rất kỳ lạ, trong nơi sâu thẳm của U Âm sâm lâm, dường như không phải chịu ảnh hưởng của mùa đông lạnh lẽo. Những tia gió lạnh thấm vào thân thể hai người không ngờ rằng không còn sót lại chút gì, nhiệt độ cũng từ từ tăng cao. Khung cảnh nơi đây cũng có điểm tương đồng với chỗ của mộc tuyết chi địa. Cổ thụ rậm rạp xanh tươi che kín bầu trời, một con suối nước chảy cuộn cuộn. Vài hồ nước nóng hình thành ở xung quanh, sương trắng bốc lên phát phơ.

Nhờ vào sự quan sát của Âm Ma, Hàn Thạc nhìn thấy trên đường đủ các loại ma thú đẳng cấp cao hung mãnh không ngừng xuất hiện. Ứng thân nữ yêu, thâm thủy độc mãng, hàn sương phi ưng, hạt vĩ sư, hết thấy đều là những loại đẳng cấp cao ma thú khó gặp, liên tiếp xuất hiện trong tầm mắt Âm Ma. Có lúc thậm chí không phải một hay hai con.

Những loại ma thú đẳng cấp cao này, bình thường ở bên ngoài U Âm sâm lâm rất khó gặp. Thường thường một khoảng khu vực lớn, cũng vãn vãn chỉ có một con đẳng cấp cao ma thú. Bình thường mạo hiểm giả gặp phải đều hoảng sợ tránh né, sợ bị bọn chúng tập kích đến.

Bất quá trong sâu của U Âm sâm lâm, bọn chúng lại trở thành những thứ phổ thông, không có hiếm như ở bìa rừng. Trong một số vị trí đặc thù, còn sinh trưởng rất nhiều hoa lá kỳ dị mà Hàn Thạc chưa từng nghe, chưa gặp qua bao giờ. Trên những thực vật này trổ ra những nụ hoa thật lớn.

Lúc này, Hàn Thạc thông qua Âm Ma nhìn thấy một con phong nhận ma lang. Con vật này lúc vượt qua một cái nụ hoa thì bất thành lình bị nụ hoa khổng lồ này vận vẹo thần kỳ, nháy mắt đem thân thể phong nhận ma lang hút vào giữa nhị hoa. Còn rễ cây to khỏe của nó giống như cái cần cổ nhòm nhোam ăn thịt và uống máu con vật. Nháy mắt đã đem phong nhận ma lang tiêu hóa, ngay cả xương cốt đều không nhả ra.

Còn có một ít thực vật kỳ dị, cành lá xoắn xuýt như bàn tay người, dường như có sát thương lực kinh khủng. Một khi có ma thú đến gần bọn chúng, sẽ bị cành lá trói chặt cho đến khi nghẹt thở.

- Đi sát theo ta, cẩn thận một chút! Bên trong U Âm sâm lâm, quả nhiên khắp nơi đều là nguy hiểm, khó trách Đặc Lan Khắc Từ vẫn dẫn dò ta, càng đi vào sâu tuy thu hoạch càng lớn, nhưng cũng sẽ mất mạng lúc nào không biết!- Hàn Thạc cẩn thận đi tiếp, miệng tỉnh táo nói với Cát Nhĩ Bá Đặc.

Nói chưa dứt lời, chính bản thân hắn lại giống như không đủ tỉnh táo. Thân thể “Sưu” một tiếng bắn thẳng ra. Về mặt mừng như điên lao tới một vật vừa phát hiện.

231. Chương 231:huyết Tinh Thảo

Cát Nhĩ Bá Đặc trở mắt ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn nhìn theo hướng mà Hàn Thạc đang lao tới thì chợt thấy một dị tượng. Trong khe hở của một khối nham thạch màu đỏ như lửa, mọc ra một gốc cây lá to như cái quạt. Thân cây màu đỏ rực, toàn thân lưu chuyển hồng quang óng ánh.

Lúc này, trên thân cây quái dị này chỉ có duy nhất một chiếc lá lớn. Từ trên chiếc lá, từng giọt dịch thể đỏ sẫm như máu tươi đang chảy ra, rồi nhỏ xuống tí tách theo chiều buông của lá. Dịch thể trong suốt long lanh, giống như là một viên hột xoài màu đỏ chói mắt. Chúng vừa nhỏ lên trên nham thạch thì phát ra

tiếng “xèo xèo” rồi từng đợt sương mù màu đỏ đẹp mê hồn dần bốc lên. Sau đó, những làn sương mù này lại tiêu tán ở ngay rễ của nó, giống như là bị hấp thụ vậy.

Tốc độ lao tới của Hàn Thạc nhanh hơn dự liệu của Cát Nhĩ Bá Đặc. Chỉ trong nháy mắt, đã thấy hần khom lưng xuống, nghiêng người qua một bên rồi há rộng miệng đón lấy những giọt dịch thể màu đỏ sẫm đang nhỏ xuống.

“Tý tách..... Tý tách.....”

Từng giọt dịch thể màu đỏ giống hệt máu tươi nhỏ trên đầu lưỡi của Hàn Thạc phát ra âm thanh nhẹ nhàng. Mỗi khi một dải sương mù màu đỏ ” xèo xèo” vang lên thì lại bị hần hít mạnh, đem sương mù này hít vào trong thân thể. Cát Nhĩ Bá Đặc quan sát kỹ lưỡng thì thấy khuôn mặt Hàn Thạc từ từ đỏ bừng lên.

Không biết là chuyện gì, Hắc Long cứ nghệt ra quan sát những cử động quái dị của Hàn Thạc, trong lòng rối tung không biết đường nào mà lần. Đối với chủ nhân của mình, hần cảm giác ngày càng trở nên thần bí hơn.

Vốn dĩ loại cây này rất cứng cáp, nhưng theo từng giọt dịch thể trong suốt long lanh như máu tươi nhỏ xuống từ chiếc lá lớn thì trên thân bắt đầu xuất hiện dần từng mảng màu đỏ thẫm. Sau đó rũ xuống mảnh nham thạch đỏ như lửa này và hòa thành một khối.

Đợi đến khi cái lá ngừng nhỏ chất lỏng đỏ tươi, thân cây kỳ lạ này trở nên cứng rắn vô cùng, không ngờ lại dính chặt với nham thạch ở phía dưới.

Lúc này, toàn thân Hàn Thạc đã đổi sang màu đỏ, hần ngồi xếp bằng tại chỗ, trông vào giống như một huyết nhân. Thân thể còn có một lớp sương mù nhàn nhạt màu hồng lơ lửng xung quanh.

Khoảng một giờ sau, Hàn Thạc từ từ mở mắt, hét dài một tiếng sang sảng, hăm hở nói:

- Nơi sâu thẳm của U Âm sâm lâm quả nhiên là thần bí khó lường. Không ngờ còn có thể gặp được loại Huyết Tinh Thảo gia tăng bốn mệnh tinh huyết, xem chừng vận khí của ta cũng không tệ!

- Chủ nhân, Huyết Tinh Thảo là vật gì thế? - Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn cái cây giống như đã biến thành hòn đá, kinh ngạc dò hỏi.

- Huyết Tinh Thảo là một loại thực vật tà ác. Sau khi nó thành hình sẽ không ngừng thu nạp nguyên khí của thực vật xung quanh. Nếu như thực vật xung quanh đều là dạng tà ác ăn thịt hút máu của người và thú, thì đều bị rễ của nó hấp thụ và luyện hóa.

- Quá trình này phải duy trì cả trăm năm, sau đó Huyết Tinh Thảo mới có thể sinh ra một cái lá kích thước như cái quạt. Một khi cái lá này thành hình, nó sẽ đem tiên huyết hấp thụ trăm năm luyện hóa ngưng tụ trong cơ thể thổ ra. Thông qua rễ cây thu nạp một lần nữa, hoàn toàn dung hợp đến nơi rễ của nó, làm cho tốc độ thu nạp nguyên khí xung của nó càng nhanh lên. Cự li bao trùm cũng sẽ rộng hơn.

- Đợi đến lúc Huyết Tinh Thảo lại qua được trăm năm nữa, nó sẽ đem nguyên khí của các loại thực vật ăn thịt người xung quanh thu nạp. Sau đó tiếp tục sinh ra một cái lá, quá trình này lặp lại liên tục chín lần tổng cộng là chín trăm năm. Nếu như Huyết Tinh Thảo mỗi lần đều có thể tiến hóa thành công, vậy thì nó sẽ biến thành huyết tinh có thể tùy ý di chuyển, giống như người có trí tuệ vậy, thực vật trong phạm vi mười dặm đều bị nó điều khiển, có thần thông không thể tin được! - Hàn Thạc mỉm cười giải thích cho Cát Nhĩ Bá Đặc về lai lịch Huyết Tinh Thảo.

- Lợi hại như vậy! Như vậy, vừa rồi dịch thể giống như máu tươi đó đối với người có tác dụng gì? Cây Huyết Tinh Thảo này sống bao nhiêu năm rồi? - Cát Nhĩ Bá Đặc nghe sự giải thích của Hàn Thạc xong còn ngạc nhiên hơn, hỏi lại.

Hàn Thạc cười lớn, đôi mắt tràn ngập vẻ đắc ý rồi nói:

- Tinh hoa của loại huyết tinh này, thông qua ta hấp thụ luyện hóa, có thể trực tiếp trở thành máu huyết của ta. Sau đó chuyển thành bốn mệnh tinh huyết có công hiệu đặc thù, tránh cho ta phải mất quá nhiều ma nguyên lực. Đáng tiếc, cây Huyết Tinh Thảo này tựa hồ chỉ có tuổi thọ ba trăm năm, nếu như nó có tuổi thọ chín trăm năm, trải qua ta chuyển hóa thành bốn mệnh tinh huyết, có thể có công hiệu thần kỳ

là cứu sống người đã chết. Một khi thân thể ta bị thương, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ khép miệng của vết thương rất nhanh!

- Thần kỳ như vậy, nói không chừng bên trong U Âm sâm lâm, còn có những gốc Huyết Tinh Thảo khác nữa, chúng ta tìm kỹ một chút! - Cát Nhĩ Bá Đặc đầu tiên là sững sờ, sau đó hưng phấn hét lên.

Không quan tâm đến Hắc Long đang hưng phấn, Hàn Thạc lấy Lục Ma Phong ra, cẩn thận từng tí đem chỗ nham thạch đỏ như lửa mà Huyết Tinh Thảo mọc lên khoét ra, đào hết bùn đất xung quanh. Cuối cùng cũng đào lên được một khối nham thạch màu đỏ và thu vào trong không gian giới chỉ.

- Tầng đá này có tác dụng gì? - Cát Nhĩ Bá Đặc tò mò hỏi tiếp.

- Đây là huyết tinh thạch, là một loại tài liệu luyện khí vô cùng quý giá, thật sự công dụng rất lớn! - Hàn Thạc biết cho dù giải thích thật nhiều thì Cát Nhĩ Bá Đặc cũng chẳng thể hiểu được, bởi vậy mới trả lời qua loa.

Nhìn xung quanh một chút, Hàn Thạc phát hiện tựa hồ không có vật gì giá trị, lúc này mới cùng Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp tục tiến vào trong sâu, trong lòng đối với U Âm sâm lâm càng ngày càng tò mò.

Song vừa mới đi được một lúc, khí tức cường đại kia lại bí mật xuất hiện, làm cho Hàn Thạc không khỏi nhú mày, thân hình đứng dừng lại một chỗ.

- Là ai? Định chơi trò gì vậy? - Lặng lẽ đánh giá bốn phía, Hàn Thạc không khách khí quát.

Sinh vật có khí tức cường đại có thể tránh được ba con Âm Ma dò xét, cho dù không phải là nhân loại cũng nhất định có trí tuệ. Nó rình mò như vậy, giống như đem hắc với Cát Nhĩ Bá Đặc xem như con mồi. Loại cảm giác này khiến cho Hàn Thạc vô cùng khó chịu, nhện không được hét lên.

Tiếng thét vang vọng cả khu rừng nguyên thủy yên tĩnh, nhưng không thấy có phản ứng gì. Lặng nghe một lúc không có âm thanh nào khác, xem ra sinh vật cường đại kia cũng không có đáp lại lời nói của Hàn Thạc.

- Thực sự có cái gì đó theo dõi chúng ta! - Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên cũng có bản năng cảm ứng đến nguy hiểm, nhện không được nói.

Hàn Thạc gật đầu, nói khẽ:

- Không sai, không biết là cái gì, ngay cả ta cũng không có biện pháp phát hiện ra tung tích của nó. Xem chừng hẳn là một tên gia hỏa lợi hại, chúng ta cẩn thận một chút, đừng cho nó có cơ hội!

Mặc kệ sinh vật này là gì, nếu như nó có đủ tự tin đối phó Hàn Thạc với Cát Nhĩ Bá Đặc, nhất định đã không nấp trong chỗ bí mật. Mà sẽ xảy ra khả năng là dùng thể công mạnh mẽ đánh bại Hàn Thạc với Cát Nhĩ Bá Đặc. Ở đây, nó lựa chọn biện pháp ẩn nấp. Điều này nói rõ sinh vật cường đại đó cũng không dám tự tin có thể chính diện làm thịt hai người bọn họ, cho nên Hàn Thạc cũng không có vẻ lo lắng lắm.

Có ba con Âm Ma tồn tại, sinh vật này muốn lặng lẽ đánh lén bọn họ, căn bản là không có khả năng. Bởi vậy mặc dù trong lòng có đề phòng, nhưng Hàn Thạc lại không thấy sợ hãi chút nào, ngược lại còn tò mò, tính toán dẫn dụ sinh vật cường đại này ra, xem xem nó là cái gì.

Hai bên cứ chơi trò trốn tìm như vậy, bất giác đã tới đêm khuya lúc nào không hay. Ánh trăng sáng vàng vạc trải dài xuống khu rừng. Dưới ánh trăng chiếu xuống, bóng của những cây cổ thụ che trời hiện trên mặt đất, trông giống như là thân ảnh những ác ma tà ác đang nhe nanh múa vuốt.

Trên cành của một cây đại thụ cao khoảng mười thước, Hàn Thạc với Hắc Long ở cùng một chỗ. Cát Nhĩ Bá Đặc uể oải dựa vào cành cây ngủ gật, xem ra đã ngủ mê mị.

Hàn Thạc bộ dáng thẳng tắp, hít thở đều đều, tim đập chậm chạp, giống như cây lao dựng đứng, nhắm mắt ngồi khoanh tròn trên cành cây, lặng lẽ tiêu hóa tinh hoa của Huyết Tinh Thảo đã hấp thu vào lúc ban ngày.

Không biết trải qua bao lâu, Hàn Thạc đang nhắm mắt điều tức, thỉnh thoảng mở hai mắt, một đôi mắt rưng rưng trong đêm đen, thân quang lóng lánh nhìn ra bốn phía.

Ba con Âm Ma vẫn lượn lờ sau lưng và hai bên Hàn Thạc, quan sát đánh giá hết thấy những dị thường xung quanh. Lúc này, con Âm Ma ở sau lưng đột nhiên phát hiện ở giữa một cái đầm nước gần đó, mặt nước chọt tạo thành những gợn sóng dập dềnh. Sau đó một bong bóng nước cực lớn, trong suốt từ bên dưới trồi lên mặt nước.

Bong bóng này có thể tích khổng lồ, không hề nhỏ hơn Cát Nhĩ Bá Đặc khi hóa thân thành Hắc Long. Hình dạng thân thể của nó cực lớn, có chín cái đầu, cần cổ thon dài. Sau khi từ dưới đầm trồi lên mặt nước, vốn bong bóng có màu trong suốt nhàn nhạt liền dần dần trở nên ngày càng mờ hồ, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.

Một khí tức khổng lồ lại từ phương hướng đó lặng lẽ truyền tới, cảm giác giống hệt như hai ngày trước. Hàn Thạc chú ý nhìn một lúc, phát hiện tại khu vực đó, gió thổi rõ ràng không giống bình thường, như là trên không trung gặp phải vật trở ngại.

Khẽ đẩy Cát Nhĩ Bá Đặc đang ngủ say một cái làm hắn đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, quay đầu nhìn bốn phía một chút, lúc này mới nhỏ giọng hỏi:

- Chủ nhân, người phát hiện cái gì rồi?

- Là siêu giai ma thú cửu đầu xà!- Hàn Thạc quát khẽ.

Vừa nghe xong, Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt đại biến, ngạc nhiên nói:

- Khó trách, theo ông nội ta nói, cửu đầu xà có thể thuần thực lợi dụng lực lượng của nước đem thân thể của nó bao trùm lại, làm cho người ta không nhìn thấy hành tung, tiến vào trạng thái ẩn hình kỳ diệu. Cửu đầu xà cả người đều là độc, còn có lực lượng cường đại, không nghĩ tới nó lại theo dõi hai chúng ta!

- Cửu đầu xà này chắc hẳn mới tiến hóa có một lần, chẳng trách mặc dù nó theo dõi chúng ta nhưng vẫn không dám manh động. Người chuẩn bị một chút, chúng ta cho nó một chút giáo huấn!- Hàn Thạc hô khẽ một câu, thân hình bảo trì bất động, tiếp tục ngồi xếp bằng tại đó, đợi con cửu đầu xà này tiến đến.

Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu ý, cũng giả bộ tiếp tục ngủ say, từ miệng phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

232. Chương 232:dâm Long, Dâm Xà

Cửu Đầu Xà mặc dù chưa xuất hiện, nhưng mùi tanh hôi cùng với khí tức cường đại đã tới trước một bước.

Cho dù sử dụng ba con Âm Ma, Hàn Thạc cũng vẫn không thể thấy được thân ảnh Cửu Đầu Xà. Bất quá thông qua sự biến đổi của hướng gió, hẳn có thể đoán được đại khái vị trí của nó.

Trên đường bay tới của Cửu Đầu Xà, những hồ nước trong vắt ở xung quanh trong phút chốc đều bị ô nhiễm biến thành hôi thối. Cùng với đó là một hiện tượng kỳ dị, mặt đất đang ẩm ướt cũng chậm chậm trở nên khô hạn, có màu nâu xám. Xem ra đều là vì chịu ảnh hưởng lực lượng của quái xà.

Hàn Thạc lấy Lục Ma Phong ra, lúc Cửu Đầu Xà đến gần, đã cùng Cát Nhĩ Bá Đặc chuẩn bị xong. Một khi Cửu Đầu Xà đến gần, trước tiên sẽ đột ngột tấn công, cấp cho nó một đòn nhớ đời.

Trong khi Hàn Thạc nhắm mắt điều tức thì mùi tanh hôi xộc vào mũi càng lúc càng nhiều. Lúc đầu hẳn hít phải mùi thối này, đầu óc sinh ra mê muội trong thời gian ngắn. Nhưng là thông qua Ma Nguyên lực lọc bỏ một lần, thân thể hoàn toàn khôi phục bình thường.

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc là ác long nhất tộc, bản thân thân thể cường đại, cứng cỏi. Hắn cũng đồng dạng như quái xà, có thể phun ra độc axit, nên đối với loại độc khí này sức đề kháng cũng đủ mạnh mẽ. Khi mà chưa tiếp xúc trực tiếp, thì loại khí độc có mùi tanh hôi này cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

Đột nhiên, thân hình Cửu Đầu Xà đang di động dường như ngừng lại ở bên cạnh một gốc cây cổ thụ to lớn. Hướng gió thổi vẫn ổn định không có gì khác lạ, tựa hồ Cửu Đầu Xà đang tạm dừng tại nơi đó.

Hàn Thạc kinh ngạc, không hiểu Cửu Đầu Xà vì sao dừng lại. Đột nhiên bốn dải dịch thể màu nâu đen giống tia nước phun ra bắn thẳng tới cây cổ thụ mà Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc đang ngồi trên đó.

Một mùi tanh hôi nồng nặc trong nháy mắt tràn ngập trong không khí. Loại mùi này khó ngửi dị thường, ma thú xung quanh hít phải thân hình đều đứng sững lại bất động.

Những sinh vật có đẳng cấp tương đối cao như ứng thân nữ yêu, phong nhận ma lang vừa ngửi thấy thứ mùi này liền hoảng sợ chạy trốn khỏi nơi mới đứng. Hiển nhiên hiểu rằng quanh đó có ẩn tàng sự nguy hiểm kinh khủng.

Mảng nhỏ một tiếng, Hàn Thạc với Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức di động thân hình. Hắc Long nhảy bật lên rồi hạ xuống một gốc cây đại thụ ở phía xa. Còn Hàn Thạc thì bay vút lên không trung đứng im.

Cùng lúc, hắc nhân cơ hội ngấm xương ra Vong Linh ma pháp, Tiểu Khô Lâu cùng với Thổ Giáp Thi đồng thời xuất hiện. Cả hai phối hợp ăn ý người minh kẻ ám. Tiểu Khô Lâu đứng cạnh Hàn Thạc, Thổ Giáp Thi thì ẩn nấp bên trong mặt đất.

Gốc cây đại thụ nơi mà Hàn Thạc cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc vừa rồi ở đó bị bốn dải dịch thể màu nâu đen bắn tới, cành lá lách tách một lúc. Trong thời gian ngắn ngủi, toàn bộ cành lá xanh um đều bị khô héo vàng vọt. Trong nháy mắt, một gốc cây cổ thụ che trời tựa như trải qua vạn năm phơi nắng, chỉ còn lại thân cây cong queo.

- Cửu Đầu Xà, cuối cùng thì ngươi cũng xuất hiện! - Hàn Thạc ở trên cao cười lạnh rồi cùng với Tiểu Khô Lâu đồng thời xuất kích. Cốt đao song song với Lục Ma Phong gào thét bay ra, mục tiêu chỉ thẳng cửu đầu quái đang ẩn giấu tung tích.

Cùng lúc đó, tiếng gầm thét của Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng vang lên bên cạnh. Trong quang mang đen kịt, Cát Nhĩ Bá Đặc từ nhân dạng đang dần biến thân thành Hắc Long. Biến thân xong, hắc nhe nanh múa vuốt lao tới Cửu Đầu Xà, thanh âm hùng hậu hét lớn:

- Cửu Đầu Xà bỉ ổi, ngươi sẽ phải trả giá đắt!

Cửu Đầu Xà đã ẩn thân nên hiển nhiên không ngờ tới, Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc có thể nhìn thấu tung tích nó. Không để nó kịp phản ứng, Lục Ma Phong cùng với cốt đao đã đánh trúng thân thể.

Một tiếng kêu chói tai xé rách bầu trời yên tĩnh, Cửu Đầu Xà đã bị thương. Thân hình khổng lồ đang cuốn quanh cây đại thụ rốt cuộc không thể che giấu được nữa, hiển lộ hoàn toàn trước mặt Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc.

Lúc này, chỉ thấy hai cái đầu với cần cổ thon dài máu tươi đang chảy ra ào ào, còn lại bảy cái đầu khác thì lắc la lắc lư. Cây đại thụ bị quán giống như không chịu được sự thống khổ của nó khi gãy dựa, sau một tiếng cực lớn “Rắc rắc”, ầm ầm đổ gãy. Ngay cả thân hình Cửu Đầu Xà cũng bị cuốn xuống theo.

Mặt đất màu nâu đột nhiên nứt ra một khe cực lớn. Liền đó, một chuỗi âm thanh đất rung núi chuyển từ phía sâu mặt đất truyền lại. Bên trong tựa hồ có gì đó nguy hiểm kinh khủng, đang đợi Cửu Đầu Xà rơi xuống.

Cửu Đầu Xà cũng là siêu giai ma thú, tự nhiên cũng có năng lực ngự không phi hành. Bất quá thân hình to lớn của nó lúc rơi xuống lại loạn choạng bất ổn, có lẽ là do vết thương quá nặng.

Nhưng tới khi một cái đầu vô ý nhìn thấy mặt đất phía dưới đột nhiên nứt ra một khe cực lớn, Cửu Đầu Xà bị dọa hồn phi phách tán, vội vàng không ngừng gãy dựa. Thân hình nghiêng nghiêng ngã ngã hạ xuống, cuối cùng không ngờ lại có thể dừng ở không trung, sau đó chậm chạp bay về nơi xa.

Đối mặt với uy hiếp của tử vong, Cửu Đầu Xà dốc hết sức gãy dựa, xem ra là cũng có tác dụng. Nhưng là công kích đến từ mặt đất hiển nhiên không chỉ như vậy, Cửu Đầu Xà vừa mới bay lên một khoảng, lại đột nhiên phát hiện từ mặt đất nổi lên vài mô đất lớn bén nhọn, hướng thẳng tới thân thể nó.

Trong lúc nhất thời, Cửu Đầu Xà trong lòng phiền não vô cùng, như thế nào cũng không ngờ tới trong lần tập kích này lại bị hãm vào cục diện như thế. Vốn dựa theo tính toán của nó, sau khi đến gần Hàn Thạc với Cát Nhĩ Bá Đặc có thể lợi dụng độc dịch kịch độc, thông qua hơi độc lan tới trước hết đem “Long kỵ sĩ” Hàn Thạc chế phục. Tiếp theo dễ dàng thu thập con tiểu Hắc Long so với nó thấp hơn một cấp này.

Đáng tiếc, Hàn Thạc khổ tu ma công, đối diện với khói độc tấn công căn bản không bị ảnh hưởng. Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp Thi xuất hiện, càng làm tăng thêm thực lực của hắc nhân, hoàn toàn đánh tan kế hoạch

của Cửu Đầu Xà.

Cửu Đầu Xà đột nhiên đong đưa thân hình bay lên, cái cần cổ dài thông không ngừng lắc lư. Công kích của những mô đất do Thổ Giáp Thi làm ra bị độc dịch có sức xung kích cuồng mãnh do Cửu Đầu Xà phun chặn lại. Đồng thời Cửu Đầu Xà thân thể từ từ bay cao, vừa tránh qua được công kích của cơn đất liền vội vàng bay hướng về phía đầm nước.

Một dải hỏa diễm nham thạch nóng chảy dày đặc ở giữa bầu trời đen kịt, trông vào rất dị thường bắt mắt, đột nhiên đánh vào một trong những cái đầu của nó. Lại một tiếng kêu thảm theo đó vang lên, Cửu Đầu Xà thân hình to lớn lao đảo chạy trốn. Những cây đại thụ trên đường nó đi qua, chịu một sự va đập khổng lồ liền “rắc rắc” gãy đổ xuống. Đám ma thú xung quanh hoảng sợ, thực mạng chạy trốn khỏi nơi này, cự li càng xa càng an toàn.

- Oa ca ca, tên gia hỏa thứ cấp này còn muốn chạy trốn sao?!!- Tiếng rêu rao của Cát Nhĩ Bá Đặc vang lên trên bầu trời đêm. Nó đang công Hàn Thạc với Tiểu Khô Lâu, ở phía sau không nhanh không chậm truy kích Cửu Đầu Xà.

Cửu Đầu Xà trên đường chạy trốn tiếp tục phá hủy mọi cây cổ thụ to lớn chắn ở phía trước. Cho tới khi Hắc Long sắp đuổi kịp, đột nhiên nhảy xuống thủy đầm nơi hồi nãy nó đi ra.

Vốn đầm nước trong suốt, lập tức bị vẩn đục, chớp mắt trở thành vùng bùn tràn ngập hôi thối. Điều này cho thấy Cửu Đầu Xà đã không thể khống chế lực lượng của nó, chắc hẳn là do vết thương gây nên.

Khi rớt xuống thủy đầm, Cửu Đầu Xà tạo ra một tiếng động cực lớn. Xung quanh bùn nhão sôi sục, mùi tanh hôi hướng bốn phương tám hướng lan ra.

- Chủ nhân tôn quý, chuyện còn lại giao cho ta, người ở trên mặt đất xem là được. Loại địa phương này ta cũng rất quen thuộc rồi! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha ha hét lên.

Lần đầu gặp Cát Nhĩ Bá Đặc, nó cũng trốn ở bên trong một cái đầm lầy, lợi dụng ưu thế của đầm lầy mà giằng co với hắc ám tinh linh, nên câu nói vừa rồi không phải là khoa trương. Giờ đây Cửu Đầu Xà đã bị thương, thêm vào Hàn Thạc quan sát ở trên cao, ngoài ra Hắc Long đối với độc dịch lại có sức đề kháng kinh người. Bởi vậy Hàn Thạc cũng không phải lo tới an nguy của hắn.

- Được rồi, người đi xuống đi, nếu như không chịu được, người cứ chạy trốn hoặc hét lớn lên là được! - Hàn Thạc gạt đầu, đồng ý cách làm của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Oa ca ca một tiếng cuồng tiếu, thân hình to lớn của Hắc Long xoay người rơi tòm vào đầm lầy, giống như là một con cá chạch cực lớn nhả bọt bùn sâu lặn xuống.

Trong lúc nhất thời, đầm lầy nổi lên biến động kịch liệt. Hiển nhiên là do Hắc Long đã tìm thấy Cửu Đầu Xà ở đáy vùng bùn, cả hai đang giao chiến. Lầy vùng bùn làm trung tâm, mặt đất xung quanh rung chuyển như có địa chấn. Những cây cổ thụ khổng lồ lay động kịch liệt. Mọi ma thú lớn nhỏ do bị động tĩnh cực lớn này làm hoảng sợ nên trốn tránh hết.

Trung tâm vùng bùn giống như là bị bỏ bom, không ngừng phát nổ. Một cái cột bùn cực to theo tiếng nổ lớn từ trong vùng bùn bắn ra bốn phía. Vùng bùn trở thành một cái xoáy nước kinh khủng, không ngừng khuấy động hết thủy.

Có lúc, vài cái đầu của Cửu Đầu Xà, hoặc là cái đuôi cực lớn của Hắc Long hiện ra trên mặt vùng bùn. Từ trên cao nhìn xuống, Hàn Thạc phát hiện thân thể của Cát Nhĩ Bá Đặc cùng với Cửu Đầu Xà quấn lại cùng một chỗ, không ngừng lặn lộn trong đồng bùn.

“Ừc.....”

Đột nhiên, từ bên trong vùng bùn, truyền đến một tiếng kêu cực kỳ âm đặng của Hắc Long.

Sau đó, chuyện làm cho Hàn Thạc trợn mắt há mồm đã phát sinh. Chỉ thấy Cửu Đầu Xà cùng Cát Nhĩ Bá Đặc đang quấn lấy nhau ở một chỗ chậm rãi nổi lên khỏi vùng bùn. Cả hai thân hình quấn chặt, càng nhìn càng không giống đánh nhau, ngược lại giống như là thân mật.

Cát Nhĩ Bá Đặc cái đuôi to thô, còn có móng vuốt sắc nhọn, giống như bàn tay đang không ngừng vuốt ve trên thân hình của Cửu Đầu Xà. Cửu Đầu Xà giãy dụa kịch liệt cố gắng thoát ly sự âu yếm của hắn, chín cái cổ dài quấn càng lúc càng chặt lấy Hắc Long.

Từng đạo ô quang hắc mang, chẳng biết khi nào luẩn quẩn ở trên thân hai con siêu giai ma thú. Hai thân thể khổng lồ từ từ biến nhỏ, chậm chậm thành một nam một nữ quấn lại như hai người đất.

Kinh tâm động phách hơn, hai thân hình đó còn xích lõa, quấn chặt lấy nhau!

233. Chương 233:chinh Phạt

Hàn Thạc đứng lặng hồi lâu trên không. Mồm miệng há hốc nhìn biến hóa bên dưới, trong lòng nhất thời sửng sốt.

Cát Nhĩ Bá Đặc với Cửu Đầu Xà lúc này hai thân thể quấn lại một chỗ như hai nê nhân, hoàn toàn trần trụi. Từ nguyên bản đại chiến không thể ngờ biến thành một loại hình thức “chiến đấu” khác, hơn nữa còn hoạt động không ngừng với khí thế ngất trời. Hàn Thạc trên này á khẩu, không thốt ra được một lời nào!

Hắc Long tộc tính cách dâm dăng, Cửu Đầu Xà thì là giống cái, mà cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, từ trước đến giờ đều khoác lên mình đại danh dâm dục. Hai loại sinh vật này có thể từ đại chiến đổ máu biến thành “đại chiến” đổ giường quả nhiên là rất cường đại, thực sự khiến cho Hàn Thạc một phen đại khai nhãn giới.

Chỉ thấy hai tượng đất kịch liệt quấn lại với nhau, ở trong vũng bùn lẫn lộn. Bởi vì nước bùn đem thân thể bọn chúng bao trùm, cho nên nhìn không ra tướng mạo ban đầu. Chỉ có thể từ những chỗ lồi lõm trên người Cửu Đầu Xà để phân biệt ra đặc trưng của nữ tính.

Cửu Đầu Xà dâm dăng ngực to mông bự, cùng với Hắc Long quấn ở một chỗ giao hợp cuồng nhiệt. Tiếng thở dốc không dứt bên tai, vang vọng trong bầu trời đêm yên tĩnh, rung động lòng người!

Đang xem say mê, Hàn Thạc phát giác một việc khó tin. Hắn đột nhiên cảm thấy có người kéo góc áo mình liền quay đầu nhìn, phát hiện bảy cái cốt thứ Tiểu Khô Lâu lấp loáng, tử ma nhân quang mang lóng lánh, tay chìa ra bạch cốt trào chỉ về Hắc Long với Cửu Đầu Xà đang “chiến đấu” hăng say, nghi hoặc phát xuất tin tức với chủ nhân:

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Hàn Thạc cứng lưỡi:

- Ách.....

Tiểu Khô Lâu dĩ nhiên là không thỏa mãn với câu trả lời, lại kéo kéo góc áo của Hàn Thạc. Tử ma nhân quang mang màu tím lưu chuyển, có vẻ nghi hoặc phi thường, giống như là không thể hiểu được tình huống phát sinh, lại phát ra tin tức hỏi Hàn Thạc.

- Hắc Long đang chinh phạt quái xà, tiểu hài tử không nên hỏi nhiều nữa! - Hàn Thạc không né tránh được nữa, cười hắc hắc một cách quái dị, trả lời qua loa.

Không biết khi nào, Thổ Giáp Thi nửa thân thể chôn trong đất, quơ loạn hai tay, cũng hoài nghi nhìn về phía hai người ở trong vũng bùn phía xa, tựa hồ suy nghĩ có nên tới gần công kích hay không.

Đầm lầy rất rộng lớn, mang theo chất lỏng cực độc. Thổ Giáp Thi nếu mà trèo vào bên trong, cũng không thể hoàn toàn phát huy hết năng lực. Thêm vào tràng cảnh quái dị trước mắt, Hàn Thạc vội vàng sử dụng tâm ý ngăn trở sự di động của nó.

Dần dần, vốn hai người ở phía trên vũng bùn, chậm rãi chìm vào bên trong, biến mất khỏi tầm mắt Hàn Thạc. Bất quá động tĩnh bên trong vũng bùn vẫn dữ dội như trước.

Hàn Thạc đương nhiên biết, một con dâm long và một con dâm xà đại chiến, cũng không có do thân ảnh chìm xuống mà ngừng lại, chỉ là chuyển đến chiến trường là đáy vũng bùn mà thôi.

Thấy không nhìn thêm được gì, Hàn Thạc từ trên cao hạ xuống, đến bên cạnh Thổ Giáp Thi, vỗ vỗ vai khen ngợi:

- Làm tốt lắm!

Lúc trước Thổ Giáp Thi ở trong lòng đất, lợi dụng lực lượng to lớn của đất mà tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Cửu Đầu Xà. Loại năng lực xé rách mặt đất thành khe nứt làm cho Hàn Thạc vô cùng hưng phấn. Điều này cho thấy Thổ Giáp Thi cùng Tiểu Khô Lâu ở cùng một thời gian, quả nhiên đã được bồi dưỡng ra ý thức chiến đấu rất tốt.

Theo tình hình bây giờ, Cửu Đầu Xà cũng khó mà tạo thành uy hiếp gì lớn đối với Hàn Thạc. Bởi vậy lúc hạ xuống khen ngợi Thổ Giáp Thi xong liền đọc chú ngữ đem Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp Thi trả về nơi cũ.

Sau đó, Hàn Thạc phi thân nhảy lên trên một cây đại thụ to lớn bên bờ đầm lầy, ngồi khoanh tròn trên cành cây. Một bên lặng lẽ điều tức, một bên chú ý động tĩnh bên trong đầm.

Trong lúc này, từ xa truyền tới một chuỗi âm thanh ầm ầm, giống như có một con quái vật khổng lồ đi ngang qua vùng phụ cận.

Đang im lặng điều tức, Hàn Thạc lập tức phân ra một con Âm Ma, hướng nơi phát ra âm thanh bay tới dò xét xem là chuyện gì.

Là một độc nhãn cự nhân màu xanh, thân cao tới tám, chín thước. Cả người y cơ bắp xoắn xuýt giống như là nham thạch cứng rắn, bước đi trên đôi chân như cột đá chống trời. Y đang di chuyển rất nhanh, mỗi bước đi đều làm mặt đất rung chuyển, giống như là một dãy núi sụp đổ, trông hết sức kinh khủng.

Trên đường đi của y, tất cả cây cối toàn bộ đều bị nghiền nát. Mặt đất giống như bị một chiếc máy ủi lăn qua trở nên bằng phẳng. Ngay cả nham thạch cứng rắn cũng bị y dẫm cho vỡ vụn, điều này nói lên lực lượng của độc nhãn cự nhân này có thể sánh ngang với lực lượng siêu cường của thần minh.

Độc nhãn cự nhân tựa hồ có chút lo lắng. Trên đường đi, bước chân rất vội vàng. Những chấn động rung chuyển làm cho ma thú ở xung quanh đều phải tránh né hoặc chạy khỏi sào huyệt của mình để nhường đường.

Âm thanh ầm ầm cực lớn từ từ xa dần. Hàn Thạc thực sự kinh hãi qua những gì chứng kiến. Một tên khổng lồ có thân thể cứng rắn như nham thạch như thế, khẳng định ẩn chứa lực lượng khủng bố, dám chắc dù ngay cả Cửu Đầu Xà cùng Cát Nhĩ Bá Đặc, gặp phải tên gia hỏa này khẳng định cực kỳ phiền toái.

Đang lúc Hàn Thạc yên lặng suy nghĩ, bên trong đầm lầy truyền lại tiếng động thật lớn. Một cái xoáy nước xoay tròn xuất hiện tại giữa đầm lầy rồi một dải tên đất màu nâu bắn ra, giống như là đâm long cùng đâm xà đã đến lúc quan trọng.

Đúng như dự đoán, trong chốc lát từ bên trong truyền ra tiếng tru lên thật lớn. Sau đó mùi đầm lầy tanh tưởi xộc vào mũi. Trong thời gian cực ngắn, đầm lầy bắt đầu khôi phục sự trong trẻo một cách thần kỳ. Nước bùn vốn vẫn đục chầm chậm lắng xuống, rồi theo tiếng bọt nước ồ ồ, đầm nước trong suốt dần dần xuất hiện.

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cả người trần truồng từ phía dưới đầm bay lên, cả thân hình cơ bắp đen bóng nước bùn bao trùm của hắn giờ được tẩy rửa sạch sẽ.

Vừa bay ra khỏi đầm nước, Hắc Long sáng khoái cười như điên, âm thanh tràn ngập hưng phấn với vẻ đắc ý không nói nên lời. Cúi đầu nhìn đầm nước sủi bọt, trong miệng cười đậm không thôi, bộ dáng vô cùng hung hăng, càn rỡ.

- Chủ nhân tôn quý, người là thần minh còn sống trên đời! Người có thần tích vượt qua hết thủy hỏa thường! Người làm cho người hầu khiêm tốn của người, từ nay về sau có một loại tuyệt kĩ đủ xưng bá trong Hắc Long thành, ta muốn luôn ca ngợi người, người thật quá vĩ đại! - Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi nhảy ra khỏi mặt nước, những lời nịnh nọt không ngừng từ trong miệng hắn phun ra.

Ngữ khí chân thành, tình cảm nhiệt liệt, dụng từ sồn da gà, thật sự khá hơn những lần nịnh nọt trước đây. Hiển nhiên Cát Nhĩ Bá Đặc bây giờ thật sự là mừng như điên, cũng không chỉ là nịnh nọt đơn thuần.

- Sao nào, người dùng tới loại tuyệt kỹ đó à? - Hàn Thạc dờ khóc dờ cười trách mắng Hắc Long.

Gật đầu không ngừng, Cát Nhĩ Bá Đặc thực sự hưng phấn, hét lớn nói:

- Đương nhiên, thật sự là quá thần kỳ! Con rắn mẹ kia bị ta đánh bại, bây giờ muốn cử động cũng không được nữa rồi.

- Tình huống cụ thể như thế nào? - Hàn Thạc sững sốt, sau đó có chút mờ ám nhẹ giọng hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc, tựa hồ sợ bên trong hồ sâu, Cửu Đầu Xà nghe thấy.

Cười nhẹ một tiếng hắc hắc bỉ ổi, Cát Nhĩ Bá Đặc kiêu ngạo nhẹ giọng nói:

- Chủ nhân tôn quý, ta trong cái quá trình đó, đã lấy trộm một chút tinh khí trên người nó! Ta có thể cảm giác được, thân thể của ta đạt được lợi ích khó có thể tưởng tượng.

- Thế con Cửu Đầu Xà này còn có thể tạo thành uy hiếp với chúng ta nữa hay không? - Hàn Thạc gật đầu hiểu rõ, sau đó nhíu mày, tỉnh táo hỏi lại.

- Chủ nhân yên tâm, tuyệt đối không thể. Hơn nữa ta còn có biện pháp thu phục nó, như thế từ nay về sau chủ nhân người có thể có thêm được người hỗ trợ lợi hại! - Cát Nhĩ Bá Đặc thề thốt bảo chứng, nụ cười trên mặt mang đậm nét thâm tà.

- Tốt lắm, thấy người tự tin như vậy nên ta cũng tin người một lần. Hy vọng người không làm cho ta thất vọng! - Hàn Thạc hiểu về sự ghê gớm của Cửu Đầu Xà, vì vậy suy nghĩ một chút, sau đó vẫn lựa chọn tin Cát Nhĩ Bá Đặc, gật đầu đồng ý đề nghị của hắn.

- Như vậy, chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này đi, nó lúc này cần một khoảng thời gian rất dài để nghỉ ngơi. Đợi sau này nó khôi phục, ta sẽ trở lại tìm nó! - Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ không đành lòng, nhìn đầm nước trong suốt, mở miệng nói về tiếc rẻ.

- Cũng tốt, ta vừa mới bắt gặp một độc nhân cự nhân, đang vội vàng chạy tới một nơi. Chúng ta qua đó xem xem chuyện gì! - Hàn Thạc nghĩ đến biểu hiện của độc nhân cự nhân, suy nghĩ một lát rồi đâm chiêu nói với Cát Nhĩ Bá Đặc.

Độc nhân cự nhân theo truyền thuyết thì là đầy tớ của thần minh, có năng lực thần kỳ về chế tạo vũ khí và tìm kiếm đặc thù khoáng thạch. Bọn chúng thích ăn thịt người, thân thể tráng kiện, tính tình cố chấp tương tự như cách sống của đám tiểu ả nhân. Lại theo một truyền thuyết khác nói rằng, Độc nhân cự nhân thực ra cũng là một loại ả nhân, có điều lại mang thân hình to lớn một cách khủng bố và cả lực phá hoại đáng sợ, bọn chúng sinh sống dưới những kiến trúc vĩ đại.

Độc nhân cự nhân có thân hình cứng rắn như nham thạch. Không biết có phải do đặc thù của thân thể hay không, nhưng bọn họ lại có được bản năng tìm ra những khoáng thạch đặc thù. Cho dù là những khoáng thạch hay mỏ khoáng quý hiếm, cũng đều bị bọn họ tìm đến khai thác. Những bản năng thần kỳ này chính là điều mà tất cả luyện kim thuật sư ước ao.

Nhìn thấy tên độc nhân cự nhân vừa rồi di chuyển vội vàng như vậy, Hàn Thạc đột nhiên liên tưởng tới bản năng đặc trưng của bọn chúng. Không biết có phải là hắn đã phát hiện ra khoáng thạch kim loại đặc thù nào không mà vội vàng tới đào lên.

- Biết đâu, tên Độc nhân cự nhân này phát hiện ra cái gì đặc biệt, hoặc là dự tính khai thác khoáng thạch đặc thù! - Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên cũng biết về bản năng đặc thù của Độc nhân cự nhân nên nhin không được nói một câu.

Hàn Thạc gật đầu, cười khê:

- Đi, đuổi theo nó coi sao. Đang lúc ta cần một ít tài liệu luyện khí, để coi tên cự nhân này có thể kiếm giúp ta chút đồ gì hay ho không đây!

Nói dứt câu, Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc cùng đi vào con đường do độc nhân cự nhân tạo ra, cấp tốc truy đuổi.

234. Chương 234: chúng Cường

Độc nhân cự nhân có thân hình cực lớn, khí lực mạnh mẽ. Trên đường đi, bước chân thành thạch làm đất rung núi chuyển, cổ thụ gãy lìa, bách thú tránh lui.

Cho dù trong U Âm sâm lâm nguy cơ tứ phía, siêu giai ma thú thường xuyên qua lại, đối với sinh vật cường đại như độc nhân cự nhân vẫn có rất ít sinh vật nguyên ý trêu chọc hấn. Đại đột gì mà để một đại gia hỏa như hấn bạo nộ, không phải là một chuyện thoải mái gì.

Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc men theo dấu tích mà độc nhân cự nhân lưu lại, không hao phí bao nhiêu thời gian đã đuổi kịp hấn. Vì phòng ngừa khiến cho hấn chú ý, Hàn Thạc cười trên lưng tiểu dân long, cố gắng giữ khoảng cách thích hợp.

Đi theo phía sau độc nhân cự nhân quả là mệt mỏi. Dọc đường Hàn Thạc cẩn thận lưu ý chung quanh, không ngờ lại phát hiện có mấy luồng khí tức cường đại, tựa hồ đối với động tĩnh của độc nhân cự nhân rất có hứng thú.

Bất quá mấy luồng khí tức này tương tự cũng cố gắng tránh độc nhân cự nhân, ẩn náu chốn xa xa không muốn tới gần hấn. Chỉ theo dấu tích mà độc nhân cự nhân lưu lại bám theo, dường như có cùng tâm tư với Hàn Thạc.

Ngay khi Hàn Thạc vừa cảm thấy mấy luồng khí tức cường đại này, lập tức bảo Cát Nhĩ Bá Đặc hóa thành hình người. Sau đó dùng Ma Động Cửu Thiên thuật cùng kéo hấn bay lên, để tránh thể tích khổng lồ của Hắc Long chọc tới sự chú ý của đám sinh vật cường đại này, rồi trở thành mối săn của bọn chúng.

Ba con Âm Ma luôn được bố trí chung quanh, thời khắc chú ý tới nguy hiểm có thể tùy thời ụp xuống. U Âm sâm lâm nguy cơ trùng trùng khiến Hàn Thạc không thể không thận trọng.

Thân hình độc nhân cự nhân cao ngất, mỗi một bước đều vượt qua khoảng cách năm sáu mét. Trải qua một đoạn thời gian đi đường ồn ào, rốt cục đã tiến vào trong một tiểu sơn cốc.

Bên trong cốc là một cảnh đẹp mê người. Thác nước tuôn từ trên cao xuống, cây cối xanh um, hồ nước nhỏ trong vắt, những loài hoa kỳ lạ tươi đẹp, một số quái thạch đủ mọi màu sắc, chìm dưới đáy sông trong suốt. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào, đám quái thạch này lóe ra quang ảnh nhu hòa, khiến cho dòng sông nhỏ ánh lên một khoảng lân quang bát ngát, lại có một số chú cá nhiều màu càng làm tôn lên vẻ tuyệt mỹ.

Rất kỳ lạ là độc nhân cự nhân vừa tới sơn cốc, nhịp bước vẫn lỗ mãng đột ngột biến thành cẩn thận. Mỗi một bước đặt chân đều rất nhẹ nhàng, tựa hồ sợ phá tan cảnh yên tĩnh trong sơn cốc, kinh động tới sinh vật cường đại nào đó.

Hàn Thạc vẫn giữ một khoảng cách, ẩn giấu thân hình trên một cái rãnh dốc núi, ánh mắt ngưng tụ phía dưới sơn cốc, chú ý tới từng động tác của độc nhân cự nhân.

Trong lúc tiến vào, độc nhân cự nhân đưa tay rút cái xẻng sắt cực lớn trên lưng xuống, bước thẳng tới hồ nước nhỏ nơi thác đổ xuống.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, cái hồ nhỏ kia rất sâu. Thân hình độc nhân cự nhân cao hơn mười mét chìm xuống giữa hồ, nước hồ không ngờ lại ngập ngang vai hấn.

Vô luận độc nhân cự nhân có cẩn thận như thế nào, hấn vừa xuống hồ, cũng làm cho những gợn nước đập dờn kịch liệt. Những chú cá đủ mọi màu sắc kinh hãi tản ra tứ phía, nước hồ trong suốt quanh hấn, từ từ trở nên vẫn đục, rõ ràng đã bị những bước chân di động của hấn ảnh hưởng.

Độc nhân cự nhân huy động hai tay dùng xẻng sắt làm việc, nước hồ chảy càng thêm xao động. Cái hồ trong veo càng lúc càng thêm vẫn đục, từng tảng đá thật lớn bị hấn dùng xẻng sắt hất lên bờ hồ.

Cự nhân chỉ liếc qua những tảng đá được đào lên này là nhận ra được luôn chúng hữu dụng hay vô dụng. Tảng đá hữu dụng bị hấn dùng xẻng xúc lên bờ liền lập tức thu hồi, sau đó mới tiếp tục làm việc.

Những tảng đá mà độc nhân cự nhân đào lên này, phía trên đều dính một ít phù sa lấy lợi. Hàn Thạc cũng không thể rõ đều là hòn đá gì đó. Nhưng là nếu đã được cự nhân nhìn trúng, khiến cho hấn không quản đường xa xa xôi lén lút lút đến đào móc, hấn sẽ không phải là thứ có thể dễ dàng có được.

Đột nhiên, vài luồng khí tức cường đại từ những địa phương bất đồng quá bộ tới phụ cận sơn cốc, đều tập trung chú ý lên người hắn, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Trong nháy mắt, hô hấp Hàn Thạc đang bình thường chuyển thành chậm. Hắn bắt đầu cố gắng giấu kín động tĩnh của mình, tránh bị người phát hiện tung tích, dẫn tới một số phiền toái không cần thiết.

Cát Nhĩ Bá Đặc thân là siêu giai ma thú, cũng có phương pháp tiềm ẩn tung tích thần kỳ. Theo ánh mắt ra hiệu của Hàn Thạc, hắn chậm rãi lên vào dòng chảy của hồ, lại tiếp tục trầm mình xuống, thâm nhập thẳng đến dưới chỗ bùn lầy.

Hắc Long dưới lòng đất là một chủng tộc tà ác, ẩn thân cùng bùn lầy là bản năng trời cho. Khi Cát Nhĩ Bá Đặc chìm vào trong đó, dòng nước lưu động cùng bùn đất gây trở ngại cho việc dò xét. Ngay cả Hàn Thạc cũng phải cẩn thận cảm giác, mới có thể mơ hồ nắm được tung tích của hắn.

Ba con Âm Ma ẩn giấu thân thể, vẫn được bố trí chung quanh. Hàn Thạc cẩn thận điều khiển bọn chúng di chuyển trong phạm vi sơn cốc, căn cứ vào cảm ứng với mấy luồng khí tức, dần dần tiếp cận với mấy phương vị đó.

Đầu tiên, ẩn trên cành một cây đại thụ cao bảy tám mét một lão bà bà thân mặc ma pháp bào màu hồng. Bà ta mặt đầy vết nhăn. Từ ma pháp tiêu chí trên ma pháp bào của bà ta, Hàn Thạc phát hiện lão bà bà này không ngờ lại là một Hỏa hệ đại ma đạo sư. Tầm mắt của bà ta, cũng không dừng lại trên mình độc nhãn cự nhân. Ngược lại không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ đối với bản thân sơn cốc này có sự lưu tâm một chút.

Người thứ hai là một gã tráng hán tuổi tầm trung niên. Gã tướng mạo anh tuấn cường tráng, mái tóc ngắn màu vàng dựng thẳng đứng, hiển lộ tinh thần sáng láng, đứng phía sau nam thạch, lực chú ý chỉ tập trung lên độc nhãn cự nhân.

Trên người gã tráng hán có một luồng khí tức kỳ dị, không ngờ lại tương tự như khí tức trên người Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc. Hàn Thạc bằng vào loại cảm giác này, càng thêm cẩn thận đánh giá trung niên tráng hán. Một lúc, mới giật mình hiểu được trung niên đại hán này hẳn là một Hoàng Kim Long trưởng thành.

Sinh vật cường đại thứ ba đáp xuống lùm cây là một cự viên dữ tợn thân cao khoảng bốn mét. Cự viên này lông tóc màu bạc, có đôi mắt màu đỏ như máu. Phần cuối hai cánh tay thon dài là móng tay bén nhọn, sẫm hàn giống như đao nhọn, mặt trên còn có dấu tích máu chảy đầm đìa, tựa hồ vừa mới xé rách một ma thú.

Người cuối cùng là một thiếu nữ xinh đẹp cười phi mã dừng lại giữa hư không. Nàng mắt sáng rực trắng, da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp vô ngần, lộ ra một cỗ khí chất thánh khiết. Hiện tại cười trên phi mã, uốn thân hình dong dong cao, đôi ngực nhô lên cao vút, lộ rõ vẻ đầy đặn chắc chắn, cũng đang chú ý lên mình độc nhãn cự nhân.

Thông qua sự dò xét của ba con Âm Ma, Hàn Thạc giấu mình trong sơn cốc giữa bốn sinh vật cường đại, nhất nhất quan sát khắp nơi, trong lòng không tìm được nỗi khiếp sợ không thôi. Thâm nghĩ U Âm thâm lâm quả nhiên là một địa phương vô cùng kinh khủng, một gã độc nhãn cự nhân lại hấp dẫn nhiều cao thủ như vậy.

Bốn sinh vật cường đại, hai thú hai người. Trung niên tráng hán kia, đương nhiên chính là siêu giai ma thú Hoàng Kim long biến ảo mà thành. Hoàng Kim long thân là một chủng tộc có thân thể mạnh mẽ nhất trong cự long, thực lực được công nhận rất cường đại. Khí tức của gã này giống như là khí tức toát ra từ núi non xa xưa. Ít nhất sự tồn tại cường đại đã tiến hóa ba lần, thực lực tiểu Hắc Long vừa mới xuất đạo tuyệt đối không thể so bì được.

Cự viên lông tóc bạc, đồng tử đỏ như máu, thân hình rất lớn cao bốn mét. Từ đầu ngón tay nó, Hàn Thạc có thể cảm nhận được trên đó nhất định dính đầy máu tươi của người và thú cường đại trong U Âm thâm lâm. Cái loại mùi vị huyết tinh này vẫn tràn ngập chung quanh nó, mặc dù không biết là quái vật biến dạng gì, nhưng loại khí tức cường đại này tuyệt đối không yếu chút nào.

Lão bà bà trên mặt đầy nếp nhăn là một Hỏa hệ đại ma đạo sư, đối với việc vận dụng Hỏa hệ ma pháp đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, thực lực cũng tuyệt đối khủng bố kinh người.

Thiếu nữ xinh đẹp cười phi mã còn lại, Hàn Thạc không thể từ bề ngoài mà phán đoán được thực lực của nàng ta. Nhưng từ việc dám xuất hiện nơi đây, đủ khiến cho hắc tin tưởng nàng ta cũng tuyệt không phải là một đối thủ dễ đối phó. Nếu không phải vô cùng tin tưởng đối với thực lực của mình, nàng ta nhất định sẽ không xuất hiện tại địa phương này.

Hàn Thạc thông qua Âm Ma, nhất nhất quan sát bốn sinh vật cường đại đang ẩn náu một hồi, lập tức thông qua liên hệ với Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc, chỉ đạo hắc dừng dị động lại, tránh việc phải chịu tai bay vạ gió.

- Grào.....

Tiếng gầm gừ cực lớn đột nhiên từ dưới sâu trong lòng đất vọng lại. Cả sơn cốc đất rung núi chuyển, nham thạch dốc núi phía trên rung bần bật rồi rơi xuống dòng chảy hồ nhỏ ầm ầm.

Một tiếng gầm gừ này phát ra từ chỗ sâu trong lòng đất, lộ ra sự phẫn nộ vô cùng. Bốn sinh vật cường đại đang ngầm quan sát vừa nghe thấy âm thanh này thì thần sắc biến chuyển khác nhau.

Hoàng Kim long cùng thiếu nữ xinh đẹp cười phi mã kinh ngạc, như là ứng phó không kịp, không biết đã xảy ra cái gì. Ánh mắt từ độc nhân cự nhân dời đi, dời về phía dòng chảy tiểu hồ. Hỏa hệ đại ma đạo sư cùng ngân sắc cự viên kia lại như đã hiểu được đã xảy ra cái gì, thần sắc không ngờ lại có khó nén được sự hưng phấn.

Kéo theo tiếng gầm gừ thật lớn kia, nhiệt độ vốn mát mẻ trong tiểu sơn cốc đột nhiên tăng mạnh. Nước trong hồ đang mát rượi bỗng như là suối nước nóng, bốc lên nhiệt khí cuộn cuộn, dần dần bao phủ khắp sơn cốc.

Độc nhân cự nhân hiển nhiên cũng biết đã xảy ra sự tình gì. Động tác tay chân vốn lạnh lẽo, lập tức mãnh liệt nhanh hơn. Như là tránh né cái gì đó, muốn trong thời gian ngắn nhất thu được càng nhiều quang thạch kỳ dị dưới hồ càng tốt, hoảng loạn gia tăng nhịp điệu công việc.

Nương theo tiếng nổ ầm ì, bên trong sơn cốc đất rung núi chuyển, tiểu hồ cùng dòng chảy như là từ lòng đất nứt ra. Nhiệt độ trong sơn cốc liên tục tăng lên. Một số đoá hoa yếu ớt không chịu nổi héo rũ trước tiên, sau đó một số lùm cây cành lá khô nứt, khói đặc dần dần bốc lên.

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc đang chui sâu trong lớp bùn, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ nước tăng điên cuồng. Ngay cả thân thể cường tráng của hắc cũng không chịu được, thiếu chút nữa hãm nó thành con rồng luộc, không nhịn được muốn rời khỏi lớp bùn.

Nhưng Hàn Thạc phát hiện bốn sinh vật cường đại ẩn nấp chung quanh lúc này cũng đề cao chú ý tới đỉnh điểm. Bên trong sơn cốc tràn đầy một luồng sát khí nồng đậm, như là tùy thời sẽ có một trường đại chiến mở màn. Trong lòng kinh hãi, nhanh chóng ra sức ngăn cản Hắc Long, để cho nó bỏ ý niệm mạnh động, tránh trở thành mục tiêu bị công kích đầu tiên.

Tiếp đó hắc truyền mệnh lệnh cho Hắc Long lợi dụng lớp bùn che phủ, đi trước một bước rời khỏi sơn cốc. Vạn nhất mà trở thành mục tiêu công kích của chúng nhân, dẫn đến kết cục thảm tử đương trường.

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cố chịu đựng sự nguy hiểm thân thể bị luộc. Lợi dụng bản năng thiên phú của mình, hướng nơi có nhiệt độ tương đối thấp hỏa tốc di động thân hình. Từ từ rời xa khu vực sơn cốc kia, thuận theo hướng dòng chảy biến mất nơi xa.

Thân hình Hắc Long vừa mới rời đi không lâu, một tiếng rít gào kinh khủng lại từ sâu trong lòng đất truyền đến. Dòng chảy cùng tiểu hồ như là bị xé rách. Ngọn lửa từ đó điên cuồng phụt ra sơn cốc, dung nham cuộn cuộn từ dưới tiểu hồ trào lên, nhiệt độ hùng hực khiến bất luận kẻ nào cũng cực kỳ khó chịu.

Giữa dòng chảy, chỗ dung nham hội tụ, mười mấy thạch đầu cự nhân lửa đỏ khắp người, giống như được tạo thành từ dung nham, chậm chậm khom người đứng thẳng lên.

Đám thạch đầu cự nhân này, thân thể như là cái bàn rực lửa. Bên trong tựa hồ còn có dung nham không ngừng xoay chuyển. Mỗi một tên đều có thể tích cao lớn như ngân sắc cự viên, dung nham trong con mắt lưu chuyển, có vẻ cực kỳ kinh khủng dữ tợn, trong dòng dung nham cuộn cuộn trào ra, đánh thẳng vào độc nhân cự nhân.

- Viêm Ma chiến tướng thực sự ở đây! - Hỏa hệ Đại ma đạo sư lão bà bà, vẻ mặt hưng phấn ngạc nhiên, bắt giác kinh hô.

Ngân sắc cự viêm tướng mạo dữ tợn, trong con ngươi sắc đỏ như máu, quang mang hung hãn độc ác loé lên. Lúc này, nó sốt ruột khua hai cánh tay trắng kiện, tựa hồ định xông lên chém giết, lại vừa có vẻ do dự như đang chờ cái gì đó.

Hoàng Kim long cùng phi mã thiếu nữ, mục tiêu của bọn họ tựa hồ chỉ duy nhất là độc nhân cự nhân, hiển nhiên không nghĩ tới tình huống phát sinh này. Trong lúc nhất thời ngạc nhiên sửng sốt tại chỗ, đang nhanh chóng suy xét cái gì đó.

Bốn cường giả bí mật ẩn núp đều đang suy nghĩ đưa ra chủ ý thì đám Viêm Ma chiến tướng đã đánh tới độc nhân cự nhân.

Tới lúc này, độc nhân cự nhân rốt cuộc không dám dừng lại tại nơi này nữa. Hắn chớp lấy cái xéng sắt, lại một lần nữa bước những bước trầm trọng, định mau rời khỏi sơn cốc này, tránh né công kích của đám Viêm Ma chiến tướng.

Cảm thụ nhiệt độ trong sơn cốc liên tục tăng cao không có điểm dừng. Mặt đất khắp nơi nhanh chóng nứt ra, tất cả thực vật hoa cỏ trong một thời gian ngắn nhanh chóng khô héo. Cái loại nhiệt độ hùng hực từ sâu dưới lòng đất phụt lên này, Hàn Thạc bị hun cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Song ngay sau đó, hắn nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể, như là muốn cảm nhận chung quanh rõ ràng hơn một chút.

Một lúc lâu, Hàn Thạc mở to cặp mắt. Đôi con ngươi thần quang rạng rỡ, nhìn khu sơn cốc bị dung nham trào ra biến thành một biển lửa, lẩm bẩm nói về vui mừng:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Phía dưới hẳn chính là Hỏa tuyệt chi địa rồi!

235. Chương 235:biển Lửa

“Hồng...”

Sâu thẳm ở trong lòng đất lại phát ra một tiếng rống kinh khủng. Sơn cốc chấn động dữ dội theo tiếng rống. Trên vách núi, từng tảng đá lớn ầm ầm rơi xuống, xem chừng lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Từ vết nứt dưới lòng đất, một khí tức cực kỳ cường đại từ từ lộ ra. Dưới sự hung bạo của tiếng rống, cây cối khô héo ầm ầm ngã đổ, mặt đất nứt toác tạo thành những cái khe thật lớn.

Hàn Thạc trong chớp mắt liền thu ba con Âm Ma về bên mình, không để cho bọn chúng quan sát xung quanh nữa mà tự mình quay đầu xem xét động tĩnh tứ phía. Vốn dĩ thân thể hắn đang ở sát trên nham thạch, nhưng do nhiệt độ bây giờ nóng như lò lửa làm nham thạch cũng đỏ bừng như thép nóng, nên phải tạm thời bay lên trên không.

Ba con Viêm Ma chiến tướng cao bốn thước từ trong lòng đất chui ra, phong tỏa đường đi của độc nhân cự nhân. Cả người chúng liệt hỏa bốc lên bừng bừng, xông thẳng về phía đối thủ.

Trong tiếng rống kinh khủng, những Viêm Ma chiến tướng sinh ra từ dung nham không chút sợ sệt công kích về phía độc nhân cự nhân. Những làn dung nham nóng chảy bị Viêm Ma chiến tướng điều khiển, từ trong dòng dung nham bắn thẳng vào cự nhân.

Độc nhân cự nhân có thân hình cao hơn gấp đôi so với Viêm Ma chiến tướng, cơ thể màu xanh cứng rắn như đá hoa cương, hai tay cầm chiếc xéng lớn xem như vũ khí chống trả. Mỗi lần huy múa đều chứa đựng lực lượng mạnh mẽ, làm cho cả sơn cốc nổi lên một trận cuồng phong.

Chỉ nghe thấy tiếng “Đùng đùng” từ trên thân thể của độc nhân cự nhân truyền đến không ngớt. Mỗi lần hắn quơ cái xéng liền có một tia dung nham bị đẩy sang bên, nhiệt độ nóng cháy bốc lên, những tảng đá bị dung nham bao bọc cũng “bằng bằng” vỡ vụn bắn ra bốn phương tám hướng.

Chung quanh có một số cây cối khô héo, bị thiêu đốt tới bắn ra hoa lửa. Trong chốc lát liệt hỏa đã dấy lên hừng hực, thể lửa lan tràn mãnh liệt, bao trùm cả sơn cốc.

một tảng đá đỏ rực, mang theo nhiệt độ cao cùng hỏa diễm nồng đậm bị độc nhân cự nhân đánh rớt ra từ trong dòng dung nham. Nó hướng thẳng phía Hàn Thạc bay tới. Ngọn lửa cuồng mãnh cùng với lực đạo kinh hồn đánh tới, bức cho hắn phải cuống cuống lui về phía sau.

“Oành oành” hai tiếng, khối nham thạch to như cái đầu người đập thẳng xuống mặt đá cứng rắn nơi mà Hàn Thạc vừa đứng. Một chùm hoa lửa bắn ra, trên tảng đá vẫn còn lửa cháy hừng hực, kỳ dị tới mức làm người ta phải sợ hãi.

“Là hỏa diệu thạch, tài liệu luyện khí tuyệt phẩm!”

Hàn Thạc chăm chăm nhìn vào khối đá đang bốc cháy, thân nó còn mang theo hỏa diễm rừng rực. Hắn lập tức nhận ra sự thần kỳ của tảng đá này, đúng là vật liệu luyện khí hỏa diệu thạch mà tu chân giả rất muốn có.

Hàn Thạc đưa tay trái ra, một đoàn ma hỏa màu tím lượn lờ phóng xuất. Giống như một lũ u hồn mang theo âm hàn chi khí bao phủ lên hỏa diệu thạch.

Nhiệt độ nóng bỏng tiếp xúc với âm hàn chi khí, lập tức làm bốc lên một vầng khói trắng rồi phát ra những tiếng “chi chi”. Cảm nhận được tác dụng của Huyền Băng Ma Diễm quyết, Hàn Thạc lập tức thúc dục Ma Nguyên lực, một ngọn lửa tím càng lúc càng bùng lên mạnh mẽ, bao trùm lấy hỏa diệu thạch.

Từng đám khói trắng từ hỏa diệu thạch bốc lên dày đặc. Dưới sự công kích của âm hàn chi khí, liệt hỏa hừng hực trên hỏa diệu thạch từ từ bị dập tắt, cuối cùng thành một tảng đá nham thạch đỏ bình thường. Giống như một viên thủy tinh màu hồng phát ra hồng quang lấp lánh.

Thấy ngọn lửa trên hỏa diệu thạch bị dập tắt, Hàn Thạc lúc này mới vui sướng đem hỏa diệu thạch bỏ vào trong không gian giới chỉ. Để sau này khi luyện khí sẽ phải cần đến nó.

Cho dù là người tu đạo hay tu ma, chỉ cần luyện khí đều cần những ngọn lửa đặc biệt. Bởi vì chỉ có nhờ vào nhiệt độ cao thiêu đốt mới có thể hòa tan những vật liệu đặc thù. Loại hỏa diệu thạch này thần kỳ phi thường, nếu như không bị lửa đốt, nó sẽ như những nham thạch bình thường, không có chút nhiệt độ nào.

Nhưng chỉ cần dính phải một đốm lửa liền lập tức bốc cháy rừng rực, làm năng lượng ẩn chứa trong hỏa diệu thạch sẽ bùng phát. Năng lượng này được duy trì rất lâu, trong quá trình này, hỏa diệu thạch ẩn chứa hỏa diễm lực lượng khổng lồ có thể giúp tu chân giả hòa tan tất cả vật liệu, thuận lợi cho bước luyện khí tiếp theo.

Có được một khối hỏa diệu thạch, Hàn Thạc trong lòng mừng rỡ. Ánh mắt bắt đầu đảo ngược xuôi xung quanh, hy vọng trong bầu trời đầy hoa lửa này có thể tìm ra nhiều hỏa diệu thạch hơn.

Sau đó, một con Hỏa Long phá không rớt xuống gần chỗ thiếu nữ xinh đẹp cười phi mã. Khi con Hỏa Long lặn lộn, làm cho một khối hỏa diệu thạch còn lớn hơn lúc trước bốc cháy. Hơi nóng hừng hực thiêu đốt, biến chung quanh thành biển lửa.

Đến lúc này, bốn sinh vật cường đại ẩn dấu trong sơn cốc đều đã tập trung sự chú ý cao độ nhất. Bởi vì sơn cốc lâm vào hỗn loạn, nên có vài người bị lộ ra tung tích. Những cường giả này cũng đã phát hiện tung tích của nhau, nhưng vẫn chưa có người nào bắt đầu hành động.

Có thể xuất hiện tại sơn cốc, đối diện với khung cảnh kinh khủng này mà không sợ hãi, không phải đầu óc có vấn đề thì chính là cường giả đỉnh thiên lập địa. Mỗi một sinh vật cường đại đều hiểu rõ tình huống trước mắt, ngàn vạn lần không thể tùy tiện động thủ. Cho nên dù biết được quanh sơn cốc có những người khác ẩn dấu thì cũng không dám coi thường mà vọng động.

Khối hỏa diệu thạch cuộn cuộn thiêu đốt, hơi nóng phả ra tứ phía, khiến cho thiếu nữ cười phi mã cả người đầy mồ hôi. Đôi nhũ phong cao vút bởi vì mồ hôi thấm ướt mà hiện lộ ra những đường cong mờ ảo mê người.

Hỏa diệu thạch một khi đã bốc cháy, không có phương pháp đặc thù căn bản không thể dập tắt. Thấy khối hỏa diệu thạch đang tự do thả ra năng lượng, Hàn Thạc do dự một chút rồi cũng bay về phía đó.

“Ai?” Một tiếng quát khê phát ra từ miệng mũi nữ cười phi mã. Cô ta đương nhiên đã phát hiện hành động của Hàn Thạc, hơi nhíu cặp lông mày, cẩn thận quan sát Hàn Thạc đang từ từ tới gần.

- Ta không có ác ý, chỉ muốn nhặt một món đồ thôi! - Hàn Thạc hô nhỏ một tiếng, sau đó hiển lộ bản thân. Hẳn lo sợ động tác quá nhanh sẽ làm thiếu nữ hiểu lầm.

Trong quá trình này, Hàn Thạc cũng luôn cẩn thận đề phòng, Lục Ma phong đã sẵn sàng, một con Âm Ma cũng đang chú ý tới mỗi động tác của cô ta. Theo vẻ mặt mà đoán, chỉ cần thiếu nữ này có biểu hiện không thiện ý, Hàn Thạc sẽ không khách sáo mà ra tay trước.

Thông qua Âm Ma dò xét, Hàn Thạc thấy thiếu nữ này có đôi mày đẹp như trăng rằm. Lúc này, hai giọt mồ hôi lăn dài trên gò má nàng rồi chảy qua cổ rồi nhập vào chỗ sâu trong vạt áo. Nàng đang nôn nóng điều khiển phi mã bay lên bầu trời, cẩn thận nhìn chằm chằm Hàn Thạc, nhưng cũng không có hành động gì.

Khởi hỏa diệu thạch ở bên trái thiếu nữ xinh đẹp. Hàn Thạc sợ nàng hiểu lầm nên tận lực né tránh sang một bên, sau đó cẩn thận đi tới khởi hỏa diệu thạch đang hùng hực lửa.

- Ta không có ác ý ! - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp thật lâu. Thân hình dừng lại trên hư không, rồi chậm rãi hạ xuống. Hai lòng bàn tay đối nhau, Ma Nguyên lực được thúc dục mãnh liệt, một ngọn lửa màu tím Đẳng một tiếng, xuất hiện trong lòng bàn tay. Một cỗ khí tức âm hàn lạnh thấu xương trong nháy mắt theo đó tràn ra.

Người có thể ngự không nhất định là những cường giả hàng đầu, đây là kiến thức phổ thông trên đại lục. Thiếu nữ thấy thấy Hàn Thạc nhẹ nhàng bay tới lập tức dám chắc người này cũng cùng cấp bậc với mình. Thấy hẳn cũng không có ác ý gì, thiếu nữ cũng không muốn tự nhiên trêu chọc, chỉ dùng đôi mắt đẹp tò mò quan sát.

Trong lúc đó Hàn Thạc khởi động Huyền Băng Ma Diễm quyết đem ngọn lửa màu tím cực hàn áp xuống. Lập tức nhiệt độ xung quanh hẳn được hạ thấp. Sau đó cũng áp dụng phương pháp khi nãy, Hàn Thạc hai tay mang ngọn lửa tím từ từ hướng tới hỏa diệu thạch.

Đột nhiên khói bốc lên cuộn cuộn, cực nóng và cực lạnh giao nhau. Nóng lạnh giao kích lại lẫn nữa tạo thành mây mù dày đặc. Hỏa diệu thạch đang hùng hực rực lửa, trong tiếng “xéo xèo” dần dần bị dập tắt.

Phi mã bên dưới thiếu nữ xinh đẹp đang cực kỳ khó chịu với nhiệt độ quá nóng của sơn cốc, vẫn đang bắt an chao đảo trên không trung, bị thiếu nữ áp chế mới không lập tức chạy khỏi sơn cốc.

Bất quá, khi ngọn ma diễm màu tím vừa xuất ra, lấy Hàn Thạc làm trung tâm, nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống. Giống như giữa cái nóng khô rất của mùa hè gặp được bóng râm, đối với phi mã thần tuấn của thiếu nữ có lực hấp dẫn mãnh liệt.

Không có thiếu nữ hạ lệnh, nhưng phi mã vẫn chủ động đến gần Hàn Thạc rồi bay nhảy quanh thân hẳn không biết chán, xem ra nó rất thích nhiệt độ này.

Hàn Thạc đang chuyên tâm thu lấy hỏa diệu thạch, bất quá thông qua Âm Ma vẫn quan sát rõ ràng mỗi động tác của thiếu nữ và phi mã. Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp đang cố gắng ngăn cản phi mã tới gần, nhưng hiển nhiên không được.

Vừa ngẩng đầu lên, Hàn Thạc nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp. Thiếu nữ lộ ra một nụ cười thiện ý, tỏ ý việc tới gần cũng không phải nàng muốn và cũng không có ác ý gì.

- Cảm ơn! - Thiếu nữ cười nhẹ, tựa như trăm hoa khoe sắc, thanh âm mềm mại, chân thành.

- Không cần khách khí! - Hàn Thạc cúi đầu, tiếp tục thúc động ma công, dùng tốc độ nhanh nhất để dập tắt hỏa diệu thạch, cũng không nhìn lại thiếu nữ nữa.

Có ba con Âm Ma ở đây, cho dù Hàn Thạc có nhập tâm làm việc, nhưng vẫn luôn biết rõ tình thế trong sơn cốc. Mấy tên Viêm Ma chiến tướng đã ngăn cản đường lui của độc nhân cự nhân, hai bên đang kịch liệt giao chiến.

Độc nhân cự nhân lớn gấp đôi Viêm Ma chiến tướng. Hắn lợi dụng thân thể cứng rắn, tay cầm cái xẻng lớn vung múa mãnh liệt. Thanh thể kinh người đã chém hai Viêm Ma chiến tướng thành vài khối nham thạch rơi xuống nước.

Bất quá, một ít dung nham nóng cháy nhiều lên người độc nhân cự nhân cũng làm thân hình hắn cháy đen một mảng. Cự nhân bị đau đớn không ngừng rên rỉ, chỉ là trong ánh mắt vẫn luôn ẩn chứa sự lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn về vết nứt ở chỗ sâu trong dòng chảy dung nham. Xem ra đang sợ hãi một sinh vật cường đại bỗng nhiên xuất hiện.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư cả người bao phủ trong cái lồng ma pháp. Lão bà bà bên trong lồng ma pháp thần sắc hưng phấn, ánh mắt ánh sáng chớp động, lực chú ý nhắm vào chỗ sâu trong dòng dung nham, xem ra cũng đang chờ đợi điều gì.

Đại hán trung niên do Hoàng Kim Long biến thân thì bởi nhiệt độ cao bên trong sơn cốc mà cả người thấm đầy mồ hôi. Gã từ từ chui ra bên ngoài sơn cốc né tránh, như đang chuẩn bị nhân cơ hội ra tay với độc nhân cự nhân.

Cự viên có màu lông bạc lóng lánh, lúc này toàn bộ lông mao dựng đứng như cương châm. Một ít hoa lửa nhiễm vào lông nó nhưng không hề bị cháy chút nào. Cương thảo không ngừng nắm chặt sau đó lại buông ra, con mắt đỏ lờm đang ngưng tụ nhìn về chỗ sâu trong dòng chảy dung nham.

“Hống...”

Lại một tiếng rít thật lớn, sơn cốc bắt đầu sụp đổ. Mặt đất cũng bị xé rách. Sinh vật dưới đáy cốc đã thật sự nổi giận. Dường như đang trách cứ những Viêm Ma chiến tướng này vô dụng. Mặt đất bắt đầu vỡ ra từng cái khe lớn, càng nhiều dung nham bắt đầu bùng lên, giống như suối phun ra xung quanh.

Chỉ trong thời gian ngắn, cả sơn cốc xinh đẹp đã không còn. Một sinh vật cao hơn mười thước, từ chỗ vết nứt lớn nhất cùng với dòng dung nham cuộn cuộn từ từ đứng dậy.

Sinh vật to lớn này có cái đầu nhọn, bên dưới thì tròn tròn, cũng có màu đỏ bừng như sắt nung giống Viêm Ma chiến tướng. Nó chuyển động trông như một ngọn núi lửa di động, một cỗ khí tức cường đại tỏa ra xung quanh. Bầu trời cũng như bị thiêu đốt, từng đám mây đỏ bao trùm cả sơn cốc, khiến cho thiên địa như biến thành thế giới của lửa đỏ.

Trời long đất lở, dung nham trong sơn cốc sôi sục, ào ào chảy xuống. Sinh vật to lớn này sau khi ra khỏi lòng đất thì thân hình to lớn lay động một cái làm dung nham bắn ra chung quanh. Hệt như núi lửa đang phun trào!

- Thật không ngờ, không ngờ lại là Hỏa Diễm linh chủ, khó trách lại có Viêm Ma chiến tướng xuất hiện! - Thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh Hàn Thạc cũng kêu lên kinh hãi, thúc dục phi mã quá khê:

- Rời khỏi đây! Nhanh lên!

Phi mã đang mê luyện nhiệt độ chung quanh Hàn Thạc, vừa nghe thấy mệnh lệnh của thiếu nữ thì phi thường vui vẻ. Chỉ một cú lượn thật đẹp đã bay từ cao không rời khỏi nơi thị phi này.

Nhưng một ngọn lửa phản nộ đã phụt lên thiêu đốt bầu trời, khí thế kinh khủng không kém Hỏa Diễm linh chủ. Ngọn lửa nhuộm đỏ những áng mây trên bầu trời rồi thao túng chúng bao phủ cả sơn cốc. Khi thiếu nữ và phi mã bay lên, mây lửa đã dâng dâng đẩy lên những hỏa diễm kinh hồn. Cả bầu trời đã biến thành biển lửa, không cho bất cứ kẻ nào rời đi từ trên không.

Sát ý kinh khủng từ trên người Hỏa Diễm linh chủ tràn ngập ra chung quanh. Mỗi một cường giả đều ý thức được ý tứ của vị chủ nhân những ngọn lửa này đối với những người mạo phạm vào đế quốc của hắn. Trong đầu tất cả không khỏi nổi lên những ý nghĩ sát nhân.

236. Chương 236:cường Cường Liên Thủ

Hỏa Diệu Thạch rốt cuộc cũng bị Hàn Thạc thu lấy. Nhưng lúc này cả sơn cốc đều bị lửa vây kín. Hàn Thạc cùng với sáu sinh vật cường đại, toàn bộ đều bị vây ở giữa sơn cốc.

Lúc một ngọn núi lửa bộc phát, dung nham nóng chảy phun lên khắp mặt đất. Sáu sinh vật cường đại, đều hứng chịu sự phẫn nộ của Hỏa Diễm linh chủ, không có khả năng thoát hiểm dễ dàng.

Sau khi thu Hỏa Diệu Thạch vào không gian giới chỉ, hai lòng tay Hàn Thạc dập tắt ngọn tử sắc ma diễm. Nhiệt độ xung quanh lại một lần nữa được đẩy lên cao, Hàn Thạc mồ hôi đổ ra như tắm.

Thiếu nữ mỹ lệ đối mặt với ngọn lửa cao ngút trời, đành đáp xuống mặt đất. Nhìn lên ngọn hỏa diễm vây kín cả bầu trời, có khóc cũng chẳng được gì. Không ai dám tùy tiện xông thẳng vào biển lửa đang thiêu đốt cả vùng trời sơn cốc.

Xa xa, Hỏa hệ Đại ma đạo sư đứng trên cái đỉnh lồng ma pháp màu đỏ au, cũng đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn như Hàn Thạc và thiếu nữ kia, mỉm cười nói :

- Ba chúng ta đều là con người. Ta đề nghị chúng ta liên thủ lại với nhau. Lúc này cùng chung một chiến tuyến thì có thể tìm được đường thoát thân, các người thấy thế nào?

Đối mặt với nguy hiểm phi thường, liên thủ lại là sự lựa chọn tốt nhất. Bên trong sơn cốc trừ Hỏa Diễm linh chủ ra còn có Ngân Sắc Cự Viên, Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long. Bọn chúng đều là những sinh vật có thực lực mạnh mẽ cường đại. Đáng tiếc chúng lại không phải là con người, tính không phải là đối tượng dễ hợp tác.

- Đương nhiên! Chúng ta chỉ có hợp tác với nhau mới mong tìm được đường thoát ra khỏi biển lửa này. - Hàn Thạc tự nhiên biết rằng chỉ với sức lực của một người, chắc chắn không thể đối phó được với sự uy hiếp từ xung quanh. Vị Hỏa hệ Đại ma đạo sư này tự hồ biết chuyện gì đang xảy ra, tuy không rõ ràng chủ ý của bà ta, nhưng ít ra có thể quan sát dần dần.

- Chủ ý này không tệ. - Thiếu nữ mỹ lệ nở một nụ cười sáng lạn, thanh âm dễ nghe nói.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư tựa hồ sớm biết Hàn Thạc và thiếu nữ nọ sẽ đáp ứng. Tay trái y cầm ma pháp trường khê lay động, ngâm xướng một đoạn chú ngữ huyền ảo. Lấy ba người Hàn Thạc làm trung tâm trong nháy mắt hình thành một kết giới. Kết giới này vô ảnh vô hình nhưng lại cách ly với nhiệt độ bên ngoài. Dòng dung nham nóng chảy với nhiệt độ cao bên ngoài đều bị cản lại.

Lão bà bà này sau khi phát ra kết giới thì cái lồng ma pháp mang theo trên người liền biến mất. Mỉm cười nhìn Hàn Thạc và thiếu nữ, bà ta tự giới thiệu:

- Ta gọi là Mã Tác đến từ Ba Đặc Thương Minh, chủ tu hỏa hệ ma pháp.

- Bố Lai Ân đến từ Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, là một gã Vong Linh pháp sư - Hàn Thạc trả lời.

- Tô Phỉ đến từ Tây Đế Quốc. Ta là một kỵ sĩ. Ách, coi như không xứng với chức danh triệu hoán sư. - Thiếu nữ mỹ lệ cười ngửa hồi đáp. Dứt lời, nàng liền nhẹ giọng ngâm xướng, con ngựa nàng vẫn đang cưỡi, trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Lão bà bà Mã Tác và cô gái tên Tô Phỉ hẳn là đã nghe danh của nhau, trong khi nghe đối phương giới thiệu đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Chỉ có Hàn Thạc là trầm mặc không biểu hiện gì. Mã Tác và Tô Phỉ hiển nhiên chưa từng nghe nói qua Hàn Thạc, cả hai đều có chút nghi hoặc với Hàn Thạc. Có thể ngờ không phi hành đến nơi này, tuyệt đối không phải loại vô danh, chắc chắn hẳn phải là một Vong linh ma pháp sư cường giả. Nếu như Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có một nhân vật này, bọn họ nhất định phải nghe qua. Bởi vậy Mã Tác và Tô Phỉ đều nghĩ rằng Hàn Thạc muốn giấu thân phận thực sự của mình.

Đối mặt với sự nghi hoặc của hai người. Hàn Thạc nhún vai, cười khổ giải thích :

- Lời ta nói là sự thật. Ta chỉ mới xuất đạo chưa hề có danh tính gì. Ta không có gì đối trá các vị.

- Hồng...

Hỏa Diễm linh chủ gầm lên một tiếng, vang vọng cả vùng sơn cốc. Theo tiếng gầm khủng khiếp, Hỏa Diễm linh chủ di động thân thể to lớn, hướng tới Độc Nhân Cự Nhân truy đuổi.

Từng đạo hỏa diễm cháy hừng hực, điên cuồng bay đến. Nhiệt độ trong không khí tăng cao mãnh liệt. “Dùng dùng” hai tiếng, hỗn hợp dung nham và ngọn lửa, theo sự thao túng của Hỏa Diễm linh chủ đánh tới

Độc Nhân Cự Nhân, khiến Độc Nhân Cự Nhân luống cuống chạy loanh quanh né tránh, hiển nhiên không thể địch lại Hỏa Diễm linh chủ.

Mục tiêu của Hoàng Kim Long hẳn là Độc Nhân Cự Nhân. Bất quá đến lúc này nó cũng ý thức được rằng mình đang đối mặt với một mối hung hiểm cực lớn. Nó tựa hồ không muốn ra tay đối phó với Độc Nhân Cự Nhân nữa, cứ đứng trước cửa cốc như là đang phân vân có nên rời đi không.

Ngân Sắc Cự Viên mở miệng gầm lên một tiếng thật lớn, thân hình khổng lồ đột nhiên chuyển động, tựa như một đạo thiểm điện màu bạc phá không lao thẳng đến hướng truy kích Hỏa Diễm linh chủ đang đuổi Độc Nhân Cự Nhân. Nó đan thiết trào vào giữa ngực múa may mấy cái, vài đạo lãnh mang tựa như đầu khí từ thiết trào của nó kích xạ đến.

Những Viêm Ma chiến tướng ở xung quanh, bị mấy đạo lãnh mang đảo qua, thân thể phát ra những thanh âm “đồm độp” rồi nhanh chóng hóa thành một đồng máu thịt.

Đứng một bên theo dõi, Hàn Thạc không khỏi kinh hãi thất sắc. Ngân Sắc Huyết Hồng Cự Viên không biết là loại biến dị ma thú nào mà có lực phá hoại khủng khiếp như thế.

Hai cái thiết trào không ngờ lại có thể phát xuất ra một dạng công kích kiếm mang, phẳng phất có thể xé toang bất cứ loại lực lượng cường đại nào. To lớn như Viêm Ma chiến tướng vậy mà chẳng cần phải đến gần, nó chỉ vung thiết trào lên, thân thể ở ngoài xa đã bị phá nát tan tành.

- Ngân Sắc Cự Viên thực lực thật phi thường khủng bố. Ta đã chứng kiến nó từng làm gỏi ba con song đầu long. Thật đúng là biến dị siêu giai ma thú ! Mục tiêu của nó là Hỏa Diễm linh chủ. Ta đã quan sát nó một thời gian, phát hiện nó đã đến sơn cốc này ba lần, nhưng chưa lần nào dám chân chính gặp phải Hỏa Diễm linh chủ. Nhưng lúc này nó đã có cơ hội để đối đầu rồi. - Lão bà bà Mã Tác quan sát mọi diễn biến của cuộc chiến lúc này đột nhiên mở miệng nói.

Hàn Thạc sửng sốt, sau đó minh bạch rằng Mã Tác quả nhiên không giống như mình là người mới đến đây. Mà bà ta đã quan sát rất lâu, lựa chọn lúc hỗn loạn này mới tham chiến. Không biết bà ta trong lòng có tính toán gì không nữa?

- Grào...

Một tiếng rống lớn từ nơi Hoàng Kim Long phát ra. Nơi nó đứng phát ra kim quang chói lọi, một thân thể cự long dài mười năm mười sáu mét phát ra màu hoàng kim, đột nhiên hiển lộ ra rõ ràng.

Hoàng Kim Long sau khi biến hình, cả thân hình to lớn lay động. Một cổ long tức khủng khiếp hướng tới phía trước bộc phát ra. Khối nham thạch khổng lồ mà Hỏa Diễm linh chủ dùng để che sơn cốc bị phá tan tành, tạo ra một thông đạo rộng đến năm sáu thước.

Hoàng Kim Long thân thể có lực công kích và lực phòng ngự cực mạnh. Sau khi Hoàng Kim Long hóa hình lại càng dũng mãnh cuồng dã. Từ trước đến giờ, nó luôn luôn là thần thú có lực lượng cuồng bạo nhất. Cho dù Hỏa Diễm linh chủ dùng hỏa thạch che chắn sơn cốc, cũng bị nó dùng long tức ngành phá tạo ra một cái thông đạo.

- Tên Hỏa Diễm linh chủ này là siêu giai ma thú tiến hóa bốn lần. Hoàng Kim Long này bất quá mới tiến hóa ba lần. Nó buông tha Độc Nhân Cự Nhân, tạm thời ly khai khỏi sơn cốc xem như là quyết định tương đối sáng suốt. - Hỏa hệ đại ma đạo sư Mã Tác. Nhìn những động tĩnh phía xa, giải thích cho Hàn Thạc và Tô Phi nghe.

- Grào...

Một tiếng rống vang vọng đất trời từ miệng Hỏa Diễm linh chủ phát ra. Đối mặt với long tức của Hoàng Kim Long nó đương nhiên cho rằng đó là sự khiêu khích. Nó gầm lên thật lớn để phát tiết những phần nộ trong lòng.

Trong chớp mắt dung nham phân tán bao phủ khắp đất trời, như là bị Hỏa Diễm linh chủ thao túng, toàn bộ hướng tới oanh kích đến thông đạo mà Hoàng Kim Long vừa khai thông. Hoàng Kim Long còn chưa kịp rời khỏi sơn cốc. Nó vừa mới dùng long tức khai thông thông đạo thì dung nham lại một lần nữa như mây mưa trút xuống còn có vẻ kín kẽ hơn lần trước. Trong nháy mắt Hoàng Kim Long triệt để bị kích nộ.

Là siêu giai ma thú của một long tộc cao ngạo bậc nhất, Hoàng Kim Long vừa rồi cố gắng rời khỏi sơn cốc đã là cấp cho Hỏa Diễm linh chủ sự hãnh diện rồi. Không nghĩ rằng tên Hỏa Diễm linh chủ này thật sự muốn chôn vùi tất cả, khiến cho Hoàng Kim Long không thể nhẫn nhịn được.

Hoàng Kim Long mở cái miệng khổng lồ như chậu máu gầm lên một tiếng long ngâm. Hoàng Kim Long bị chọc giận liền hướng tới Hỏa Diễm linh chủ vọt tới. Đuôi rồng quẫy tứ phía đánh văng tất cả những hỏa thạch. Cùng lúc đó, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác, đột nhiên kinh hãi hoan hô một tiếng, hưng phấn nói :

- Cơ hội, cơ hội của chúng ta rốt cục đã đến.

Liếc mắt nhìn Mã Tác một cái, Hàn Thạc tỉnh táo nói :

- Ta nghĩ, bà nên nói ra kế hoạch của mình ra để bàn bạc. Nếu không hai người chúng ta cũng không thể mơ mơ màng màng đi theo bà.

- Tên Hỏa Diễm linh chủ của địa hạ thế giới này tồn tại là một điều phi thường thần kỳ. Ta đã nghiên cứu hỏa hệ ma pháp nhiều năm, phát hiện một địa phương có một cỗ lực lượng thuộc hỏa tính kỳ dị. Loại lực lượng này cùng với hỏa nguyên tố hoàn toàn bất đồng, lại càng thêm thần bí huyền diệu. Nó thần kỳ ở chỗ, chẳng những tạo ra một tên Hỏa Diễm linh chủ tứ giai, mà còn chứa đựng một đóa hỏa liên hoa, cùng với một thạch khối rất kì dị. Ta ngẫu nhiên có ý thừa dịp lúc này Hỏa Diễm linh chủ đang ở bên ngoài đại chiến ta có thể lợi dụng hỏa hệ ma pháp mang theo các người đồng thời tiến nhập địa hạ thế giới, nhân cơ hội có thể thu thập một chút kỳ diệu nào đó. Các người thấy thế nào ? - Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác, nhìn hai người nhanh chóng giải thích.

- Hảo. - Hàn Thạc nhanh chóng trả lời, không chút do dự.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác này tuyệt đối là nhân vật lợi hại. Không ngờ bà ta lại có thể phát hiện ra Hỏa tuyệt chi địa này. Đồng thời còn có thể biết được bên trong ẩn chứa hỏa chi nguyên lực bất đồng với hỏa nguyên tố, xem chừng bà ta đối với Hỏa tuyệt chi địa, hẳn là tốn một phen công phu tìm hiểu.

Hỏa chi nguyên lực và hỏa nguyên tố mặc dù đều là dạng tồn tại của thuộc tính hỏa nhưng hai loại lực lượng này lại hoàn toàn bất đồng. Trên thế giới này bất luận một ma pháp sư nào chỉ cần có tinh thần lực là có thể khơi thông hỏa nguyên tố, tại bất cứ nơi nào cũng có thể phóng xuất ra hỏa hệ ma pháp.

Xem như ma pháp nguyên tố của hỏa nguyên tố tồn tại khắp ngõ ngách trên thế giới này. Một ma pháp sư hỏa hệ dựa vào tinh thần lực mạnh hay yếu mà liên lạc với hỏa nguyên tố, từ đó phóng thích ra hỏa hệ ma pháp có uy lực lớn hay nhỏ.

Song hỏa chi nguyên lực cũng không phải nơi nào cũng đều có. Nó chỉ tồn tại ở địa phương cùng với trời đất tương hợp, hình thành lên vùng thiên nhiên bảo địa. Trải qua hàng trăm ngàn năm diễn hóa, hỏa nhiệt mới có thể hình thành một chút hỏa chi nguyên lực. Trong khi đó, Hỏa tuyệt chi địa chính là nơi thích hợp nhất để sinh ra hỏa chi nguyên lực. Còn những nơi khác thì hỏa chi nguyên lực quả thực hiếm hoi. Nếu như tu luyện giả có thể kinh qua vận dụng một chút, có thể phát ra một lực lượng huyền diệu khó có thể tưởng tượng được.

Hỏa Diễm linh chủ từ xưa đến nay là một chủng ma thú rất khó tiến hóa. Song tên Hỏa Diễm linh chủ này tìm được Hỏa tuyệt chi địa, đã trực tiếp tiến hóa bốn lần thành một siêu cấp Hỏa diễm Ma thú hung hãn. Nếu nó lại tiến hóa một lần nữa thành ngũ giai Hỏa Diễm Đế Vương, thần lực của hắn so với bán thần không sai khác là mấy.

Nếu là Hỏa Diễm Đế Vương có thể đột phá ngũ giai trở thành phạm trù siêu xuất ma thú, có thần cách của hỏa thần, cũng có thể nắm trong tay thần lực cường đại chân chính.

Hàn Thạc hiểu được đây là một cơ hội, vô luận thế nào có thể tới Hỏa tuyệt chi địa trước xem có cơ hội để đem Hỏa Giáp Thi để luyện chế Ngũ Hành Thi mới là mục đích của Hàn Thạc. Có Hỏa tuyệt chi địa này, thì trong ngũ hành chỉ còn Kim tuyệt chi địa là chưa bị phát hiện. Chỉ có ngũ hành thi toàn bộ tập trung mới có thể phát huy đại trận với uy lực hủy thiên diệt địa.

Tô Phi đến đây mục tiêu hẳn là Độc Nhân Cự Nhân. Đối với đề nghị của Mã Tác hiển nhiên có chút do dự. Nàng sưng sốt trong chốc lát, dưới ánh mắt lo lắng của Mã Tác cuối cùng mới nhẹ nhàng gật đầu, xem như đã đáp ứng lời đề nghị của Mã Tác.

- Hảo! Thừa dịp bọn chúng đại chiến, chúng ta tức tốc xâm nhập vào vùng đất của Hỏa Diễm lĩnh chủ. - Vừa thấy Tô Phỉ đáp ứng, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác hớn hở ra mặt, vội vàng lăm nhăm ma pháp chú ngữ. Một ma pháp kết giới vô hình bao phủ lấy ba người Hàn Thạc, hỏa nguyên tố cực kỳ nồng nặc từ bốn phương tám hướng xung quanh, mãnh liệt bị hút về phía kết giới.

Kết giới này thu nạp lượng hỏa nguyên tố khổng lồ không một chút ngừng nghỉ. Nó phát ra luồng hồng mang, nhiệt độ bên trong cũng theo đó tăng lên. Nhiệt độ hai bên lên đến bốn mươi độ, sau khi phình ra đến ba bốn mét mới ngừng không tăng nhiệt độ nữa. (Chẳng biết có dịch đúng ko nữa T_T)

- Đi! - Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác thở nhẹ một tiếng, kết giới mang theo ba người, bỏ qua trận đại chiến, thành linh hướng tới giữa vết nứt lao đến.

237. Chương 237:hỏa Hệ Chi Bảo

Bên trong kết giới, nhiệt độ dừng lại ở vào khoảng bốn mươi độ. Nham thạch nóng chảy phun lên từ các vết nứt toác trên mặt đất dừng lại ở bên ngoài kết giới, nên cũng không ảnh hưởng mấy đến ba người Hàn Thạc ở bên trong.

Trong suốt quá trình duy trì kết giới, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác hiển nhiên là người phải nỗ lực nhất. Vô số ma pháp nguyên tố tràn ngập bên trong kết giới cho thấy bà ta phải hao phí rất nhiều tinh thần lực để điều khiển kết giới này di chuyển.

Diện tích kết giới càng lúc càng bị co lại. Sau khi thu nhỏ lại đến khoảng ba, bốn thước thì không gian bên trong đã trở nên hơi chật chội. Hơn nữa, dưới nhiệt độ cao bốn mươi độ, không khí bên trong trở nên nóng hầm hập. Mặc dù chưa đến nỗi bị cháy thiêu như bên ngoài nhưng vẫn làm cho người bên trong như bị nướng, cả người ướt nhớp nháp rất khó chịu.

Tuy vậy, thân thể Hàn Thạc lại có thể thoải mái chịu đựng mức nhiệt độ này, cho dù chưa cần vận dụng ma công chống đỡ nhưng cả người cũng không hề ướt mồ hôi. Ngược lại, hẳn còn lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm có này để ngồi xuống khoan khoái, tĩnh tâm ngưng thần bắt đầu điều tức, khôi phục lại Ma Nguyên Lực vừa mới bị hao phí.

Nữ kỵ sĩ xinh đẹp Tô Phỉ mặc một bộ quần áo bó chèn, giờ bị mồ hôi thấm ướt đầm làm cho quần áo hoàn toàn dán chặt vào thân mình khiến cho cô nàng trông giống như là vừa đi ra khỏi phòng tắm, tất cả những đường cong uốn lượn quyến rũ trên người nàng đều lộ ra. Bởi vì nhiệt độ cao, cả người mồ hôi chảy ròng ròng nên nàng thở hổn hển, không ngừng phe phẩy bàn tay tựa hồ muốn quạt cho bản thân mình một ít gió mát.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác thì cũng giống như Hàn Thạc, tập trung ý chí ở mức cao nhất chăm chú điều khiển kết giới. Mặt bà ta nhú lại làm mồ hôi đầm đìa từ từ nhỏ thành giọt xuống dưới thân mình.

Hai Âm Ma được bố trí ở trong sơn cốc, quan sát được tất cả mọi diễn biến phát sinh ở bên ngoài giúp cho Hàn Thạc có thể kịp thời hiểu rõ tình hình thực tế, trên cơ sở đó mà có thể đưa ra những quyết định chuẩn xác.

Kết giới lọt vào vùng nham thạch nóng chảy ở bên trong vết nứt trên mặt đất rồi cứ thế chìm xuống. Lửa vẫn cháy rừng rực như thiêu như đốt ở chung quanh, núi rung đất lở ầm ầm làm cho một ít dung nham cũng cộng hưởng mà bắn tung tóe ra khắp bốn phía, đập vào mặt kết giới làm tóe lên những hoa lửa tạo thành một cảnh biển lửa tuyệt đẹp.

Đáng tiếc, trong số ba người bên trong kết giới thì Hàn Thạc và Mã Tác tâm không tạp niệm, không có thời gian rỗi mà bận tâm đến cảnh sắc chung quanh. Còn nữ kỵ sĩ Tô Phỉ cả người cũng đang ướt sũng sượt rất khó chịu, trong lòng lại bị nỗi lo lắng thiêu đốt nên tất nhiên cũng không có tâm tư nào để ý đến cảnh đẹp bên cạnh.

Trong cảnh hoa lửa lộng lẫy đang cháy sáng rực rỡ, nhóm ba người cứ nường theo kết giới chìm dần xuống. Trong lúc đó, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác điều khiển kết giới di chuyển theo đúng một phương hướng nhất định, chậm chậm di chuyển vào đúng vùng trung tâm. Bà ta tựa hồ hiểu khá rõ đối với tình hình nơi này.

Cuối cùng, kết giới đang di chuyển bỗng đột ngột dừng lại. Hàn Thạc cũng lập tức mở mắt, bắt đầu quan sát cảnh tượng rực rỡ ở chung quanh, cố gắng trong một khoảng thời gian ngắn nhất ghi nhớ tất cả mọi thứ ở bên cạnh vào trong lòng.

Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt hần chính là một hỏa hồ rộng lớn, trông giống như là mặt trời cháy bỏng, tỏa ra ánh sáng chói chang cùng sức nóng rừng rực. Những luồng dung nham trông giống như hình dạng con hỏa long từ giữa hỏa hồ phun trào thẳng lên phía trên, tựa như chịu sự điều khiển của Hỏa diễm linh chủ nên mới có thể có sức mạnh hung mãnh kịch liệt như vậy.

Chung quanh hỏa hồ rộng lớn là một bức tường nham thạch tỏa hỏa quang ra bốn phía. Cũng tương tự, nham thạch bích này đỏ bừng bừng, tỏa ra nhiệt độ cao nóng bỏng, ánh hồng quang chói mắt tràn ngập tứ phía, khiến cho khu vực này trở thành một khoảng không gian lửa không lồ.

Ở giữa hỏa hồ có một cây Hỏa Liên Hoa quái dị, nó nằm ở ngay trên dòng dung nham cuộn cuộn mà nở hoa một cách thần kỳ. Hỏa Liên Hoa lóe lên ánh hồng quang yêu dị, không ngừng chuyển động chập chờn trong hỏa hồ, hình dáng đẹp đẽ đến kinh tâm động phách.

Ba người Hàn Thạc vẫn bị kết giới bao phủ như trước, trôi nổi bên trong một cái huyết động ở trên nham thạch bích, không hề bị lửa dung nham phun ra làm cho bị thương tổn.

- Hỏa diệu thạch, Hỏa dương tinh, Hồng mã não.....

Hàn Thạc ngạc nhiên, rồi vui mừng thốt lên một tiếng nho nhỏ. Hần phát hiện ra ở chỗ cách miệng huyết động không xa có vài khối đá kỳ lạ nằm rải rác, không ngờ lại đều là vật luyện khí chí bảo thuộc Hỏa Hệ. Những khối đá này có phẩm chất rất tốt, hoàn toàn có thể chế luyện ra hỏa tính phi kiếm có chất lượng tốt, hoặc là để cho hỏa tính tu luyện giả trực tiếp hấp thu, nâng cao công lực của bản thân mình.

- Khu vực này vô cùng thần bí, ẩn chứa một lực lượng thuộc hỏa tính rất kỳ lạ, chung quanh lại có rất nhiều loại đá trân quý phi thường, nếu khảm lên ma pháp trượng thì nhất định sẽ có tác dụng tăng cường sức mạnh của các Hỏa hệ ma pháp sư lên rất nhiều!- Đại ma đạo sư Mã Tác vừa gạt mồ hôi vừa nói.

Không cần bà ta giải thích quá nhiều, bản thân Hàn Thạc là một tu ma giả, căn cứ theo những miêu tả trong trí nhớ của Sở Thương Lan thì có thể nhận ra rất nhiều khối đá kỳ lạ. Hần hiểu rằng những loại đá kỳ lạ này đều có tác dụng kỳ diệu khác nhau, mỗi khối lại có tác dụng thật lớn.

- Người hãy mở kết giới ra, ta phải ra ngoài thu thập vài món! - Hàn Thạc trong lòng mừng rỡ, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói.

Mã Tác sững sờ, do dự một lát rồi lên tiếng thiện ý nhắc nhở:

- Nhiệt độ ở bên ngoài kết giới cao gấp mấy lần bên trong, ta nghĩ rằng chỉ cần người vừa rời khỏi kết giới thì sẽ bị nhiệt độ cao nướng chín đó. Ta khuyên người có lẽ không nên mạo hiểm!

- Không sao đâu! Ta nghĩ là chịu đựng được! - Hàn Thạc vận dụng Ma Nguyên Lực làm hình thành nên một ngọn tử viêm (lửa tím) ở trong lòng bàn tay trái. Ngọn lửa vừa xuất hiện, nhiệt độ cao khoảng bốn mươi độ bên trong kết giới trong nháy mắt đã bị một luồng khí lạnh thổi qua, làm cho Tô Phỉ và Mã Tác vốn đang đổ mồ hôi như mưa cũng chịu không được phải rung mình một cái, mồ hôi đang chảy thành dòng đột nhiên ngưng trệ làm cho các nàng cảm thấy lạnh như băng.

- Đây là ma pháp gì?! - Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác thấy ngọn tử viêm trong lòng bàn tay Hàn Thạc vừa xuất hiện thì nhiệt độ cao bên trong kết giới lập tức hạ thấp xuống, không khí đang nóng như thiêu như đốt bỗng thiếu chút nữa hóa thành động băng thì không nhịn được kinh hãi hét lên thất thanh.

- Ha ha, một loại vũ kỹ kỳ lạ mà thôi! Yên tâm đi, ta nghĩ là có thể chịu nổi nhiệt độ cao ở bên ngoài!- Hàn Thạc mỉm cười, tóm lấy một luồng tử sắc hỏa diễm chập chờn, tự tin nhìn Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác nói.

- Ta nghĩ là người nói đúng !- Mã Tác gạt đầu, sau đó lên tiếng nói:

- Chú ý, ta đếm đến ba thì sẽ đưa người ra khỏi kết giới, người hãy chuẩn bị cho tốt.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc khởi động Ma Nguyên Lực, mười ngón tay chuyển động linh hoạt làm những ngọn lửa màu tím dần dần hiện ra bập bùng trên mỗi đầu ngón tay.

Khi Mã Tác đếm tới ba, phần kết giới nơi Hàn Thạc đứng như bị một nhát dao chém đứt, tách rời khỏi phần không gian của hai người kia. Trong nháy mắt, nhiệt độ cao ập thẳng đến, sóng lửa nóng hầm hập phá tan sức ngăn trở của phần kết giới còn lại, trong nháy mắt bao phủ lấy cả người Hàn Thạc. Mất đi sự chi phối của Mã Tác, phần kết giới ngăn cản nhiệt độ cao này trở nên yếu ớt tựa như vỏ trứng và lập tức bị nghiền nát, chẳng những mất đi tác dụng ngăn cản sóng nhiệt mà cũng không còn năng lực tiếp tục dừng lại trên không trung nữa.

Tại nơi Hàn Thạc đáp xuống, dung nham cháy đỏ bừng nóng bỏng, chỉ cần đặt chân xuống chỗ này thì bàn chân hần chỉ trong phút chốc sẽ bị thiêu cháy đen thui. Trong khi thúc dục Ma Nguyên Lực thì triển Huyền Băng ma diễm quyết, Hàn Thạc tất nhiên cũng không quên Ma động cử thiên thuật, bàn chân hần sắp hạ xuống một khối hỏa thạch thì đột nhiên dừng lại không nhúc nhích ở trên không trung.

Âm Ma vẫn đi với Hàn Thạc ở bên trong kết giới lập tức được lưu lại ở phía sau lưng, tại bất cứ thời điểm nào cũng chú ý tới nhất cử nhất động của hai người Mã Tác và Tô Phi. Bản thân Hàn Thạc không lãng phí một khắc thời gian, dựa vào Huyền Băng ma diễm quyết cực hàn, cả người bốc lên một làn sương màu trắng nồng đậm rồi bắt đầu bắt tay vào tiến hành một vài toan tính bí ẩn.

Sau khi Hàn Thạc bay đi, Tô Phi và Mã Tác nhìn động tác của Hàn Thạc với ánh mắt ngạc nhiên, hiển nhiên là phi thường kinh ngạc trước cách làm của hắn. Song, cực hàn trên người Hàn Thạc vừa gặp phải nhiệt độ cao thì thân thể hắn lập tức bị làn khói trắng dày đặc hơn bao trùm khiến cho hai nữ nhân rất cuộc không thấy được rõ ràng thân ảnh.

-Vật thần kỳ nhất ở nơi này chắc chắn là đóa Hỏa Liên Hoa ở trung tâm hỏa hồ kia, hắn đi thu thập hỏa thạch để rèn vũ khí, đã thế thì chúng ta hãy đi hái đóa Hỏa Liên Hoa đi!- Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác tựa hồ cũng không để ý đến mấy khối đá không biết tên ở chung quanh, cũng có lẽ là bởi vì bà ta cũng không biết khối đá này có tác dụng thần kỳ gì, chỉ tập trung sức chú ý vào đóa Hỏa Liên Hoa.

Đóa Hỏa Liên Hoa này có mười chiếc lá to như lá cọ đồ bưng trong suốt, sáng long lanh như ngọc. Trong các đường vân của mỗi chiếc lá cây đều có quang mang màu đỏ kỳ dị lưu chuyển, như là mang theo hỏa diễm sinh mệnh. Ở giữa hỏa hồ lửa cháy ngập trời này, một đóa Hỏa Liên Hoa như vậy rõ ràng là rất bất mắt, tạo thành một vẻ tươi đẹp động lòng người.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác và Tô Phi như là bị đóa Hỏa Liên Hoa kỳ dị hoàn toàn hấp dẫn. Hai người tương tự như nhau say mê nhìn đóa Hỏa Liên Hoa, điều khiển ma pháp kết giới cùng nhau từ từ tiếp cận đóa kỳ hoa kia.

Trong làn sương nồng đậm màu trắng, Hàn Thạc cũng không vận dụng ma công thu lấy Hỏa Hệ linh thạch mà ngược lại nhanh chóng đào một cái động lớn, nhỏ vào bên trong nhờ mấy giọt bốn mệnh tinh huyết của mình. Cùng lúc, hắn vẫn luôn phân tâm hướng đôi mắt long lánh thần quang của mình nhìn về phía Hỏa Liên Hoa, vẻ mặt vô cùng tỉnh táo tựa như đang cấp tốc suy nghĩ bố trí cái gì đó.

Từ lúc xuống tới đây, Hàn Thạc nghe Mã Tác miêu tả, biết rằng trong Hỏa tuyệt chi địa có một đóa Hỏa Liên Hoa thì cũng đã tự mình quyết định bất luận thế nào cũng không để hai người Mã Tác Tô Phi lấy được linh bảo này. Là linh bảo do Hỏa Hệ chí bảo là Hỏa tuyệt chi địa sản sinh ra, Hỏa Liên Hoa có thể dùng bản thân bao bọc lấy cương thi, tạo ra hiệu quả thần kỳ là trợ giúp một cương thi trực tiếp trở thành Hỏa giáp thi.

Ngũ hành tuyệt địa căn cứ vào thời gian hình thành dài hay ngắn, cộng thêm một ít cơ duyên đặc thù thì có thể sẽ sản sinh ra ngũ hành chí bảo. Hàn Thạc đã phát hiện Thổ tuyệt chi địa, Mộc tuyệt chi địa và kể cả Thủy tuyệt chi địa trong Nhật Diệu cốc. Bất quá, có lẽ là do thời gian hình thành quá dài sau đó bị thiên nhiên ảnh hưởng, cũng có lẽ bởi không có cơ duyên thích hợp nên ở các nơi đó cũng không xuất hiện bất cứ loại chí bảo nào.

Song, Hỏa tuyệt chi địa này có thể đã tồn tại mấy vạn năm, các loại năng lượng đã tích tụ lại từ thời xa xưa hết năm này qua năm khác, hơn nữa lại có Hỏa diễm linh chủ nên bất ngờ lại thành công sản sinh ra

Hỏa Liên Hoa là Hỏa Hệ chí bảo. Hỏa Liên Hoa là linh bảo của Hỏa tuyệt chi địa, trải qua ngàn năm thời gian phát triển, thu nạp đủ loại Hỏa Hệ lực lượng nên trở thành một loại bảo vật kỳ lạ.

Có Hỏa Hệ chí bảo là Hỏa Liên Hoa, Hàn Thạc căn bản không phải hao phí nhiều thời gian để đi sưu tầm các loại tài liệu khác nhau. Có thể sử dụng ngay bí pháp bày đại trận ở nơi Hỏa tuyệt chi địa, sau đó lấy bốn mệnh tinh huyết thúc dục đại trận, đưa một cương thi vào trong Hỏa Liên Hoa. Dựa vào chất dinh dưỡng mà Hỏa Liên Hoa đã hấp thu trong thời gian hàng ngàn năm cộng thêm hỏa nguyên lực nồng đậm trong Hỏa tuyệt chi địa, trực tiếp trợ giúp cương thi bình thường tiến hoá thành Hỏa giáp thi.

Đây là một cơ hội nghìn năm khó gặp, Hàn Thạc tuyệt đối không cho phép Mã Tác thu lấy Hỏa Liên Hoa nên sau khi ra khỏi kết giới, hắn liền bắt đầu bắt tay vào bố trí mọi việc.

Trong khi kết giới được Mã Tác điều khiển chậm chậm tới gần Hỏa Liên Hoa, Hàn Thạc phát ra một làn sương trắng dày đặc hơn xuyên qua nham thạch bích đồ rực như sắt nung đỏ ở chung quanh sơn động bay đến che mắt bọn họ. Còn hắn thì nhân cơ hội thu lấy một ít khoáng thạch kỳ lạ ở chung quanh. Thật không ngờ dựa vào làn sương dày đặc làm vật che chắn, Hàn Thạc đã nhanh chóng đào được thành công mất trận cần thiết để luyện chế Hỏa giáp thi. Mặc dù có Hỏa Liên Hoa, nhưng vì không có tài liệu luyện chế Hỏa giáp thi khác nên việc tạo lập mất trận và không gian mất trận hoàn toàn đều nhờ một lượng lớn bốn mệnh tinh huyết của Hàn Thạc. May mắn là trước đó hắn đã nuốt một cây Huyết Tinh Thảo ba trăm năm, chuyển hóa cũng được nhiều bốn mệnh tinh huyết, nếu không thì lần này tuyệt đối không có cách nào thi triển đại trận thành công.

Sau khi đi quanh nham thạch bích một vòng, đào bới thành công mất trận, nhỏ xuống bốn mệnh tinh huyết của mình thì Hàn Thạc lập tức niệm chú ngữ triệu hồi Tiểu Khô Lâu từ vị diện xa xôi đến.

- Mau mau mang một cương thi mà ngươi thấy thích hợp tới! Hắn sẽ nhận được đãi ngộ giống như Thổ giáp thi!- Hàn Thạc truyền đạt một mệnh lệnh rồi không chờ Tiểu Khô Lâu gật đầu tỏ ý đã hiểu, lập tức đưa nó trở về vị diện xa xôi kia.

Sau đó, Hàn Thạc làm cho tử viêm ở trong hai tay bốc cháy mạnh lên, phát động ma công hướng vào chỗ Tiểu Khô Lâu vừa mới đứng. Tử viêm trong tay Hàn Thạc bùng lên, biến cả khu vực đó thành một vùng có nhiệt độ thích hợp.

Thân thể Tiểu Khô Lâu thuần nhất là do bạch cốt trong suốt tạo thành, đã trải qua nhiều lần tôi rèn và ma luyện nên Hàn Thạc rất tin tưởng vào mức độ kiên cường dẻo dai của thân thể Tiểu Khô Lâu. Hắn biết loại nhiệt độ cao ở mức độ này căn bản sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với nó.

Tuy nhiên, nếu một cương thi bình thường đột nhiên xuất hiện tại một chỗ như vậy thì nhất định sẽ bị nhiệt độ cực nóng thiêu đốt phi thường thống khổ, có thể bị thiêu cháy ngay hay không thì cũng rất khó nói trước. Bởi vậy, để có thể luyện chế thành công Hỏa giáp thi, Hàn Thạc không thể không chuẩn bị trước thật tốt, để cho cương thi không phải vừa rơi xuống không gian này đã bị nhiệt độ cao đốt cháy ngay.

Một tiếng kêu gọi cấp thiết do Tiểu Khô Lâu từ vị diện xa xôi nhả ra tới. Ngay khi Hàn Thạc nhận được tiếng gọi này thì liền lập tức niệm chú ngữ. Sau đó tại khu vực có nhiệt độ thích hợp do ma công chế tạo ra, Tiểu Khô Lâu xách theo một cương thi chiến sĩ có đầu rất lớn đã xuất hiện ở trước mặt Hàn Thạc.

Không biết có phải Tiểu Khô Lâu cảm giác được sự lo lắng của Hàn Thạc hay là trong lúc vội vàng đã không tìm kiếm kỹ, tùy tiện mang một cương thi chiến sĩ có cái đầu lâu vô cùng lớn đến.

- Tốt! Khá lắm! - Thời gian cấp bách, Hàn Thạc vừa bố trí xong mọi thứ thì đã thấy Mã Tác hai người tới gần Hỏa Liên Hoa nên cũng không có thời gian kén cá chọn canh, vội chộp ngay lấy cái đại đầu cương thi này rồi bay vọt đi về phía trung tâm hỏa hồ

238. Chương 238:giả Bộ

Càng đến gần hỏa hồ thì nhiệt độ càng tăng cao. Vì sợ đại đầu cương thi không chịu nổi nên Hàn Thạc không thể không hao phí Ma Nguyên lực phát ra Hàn Băng Ma Diễm Quyết để làm giảm nhiệt độ ở chung quanh hai người xuống.

Cương thi chiến sĩ chỉ quen với chỗ u ám, đối với nhiệt độ cao hoặc ánh nắng mặt trời chói chang thì đều rất sợ. Đại đầu cương thi chiến sĩ này cũng không ngoại lệ, thân mình nó ở trong tay Hàn Thạc không ngừng rung động, dường như đang vô cùng sợ hãi cái hỏa hồ đang cháy rừng rực kia.

Tuy nhiên, bị cánh tay cứng như sắt của Hàn Thạc siết chặt, nó căn bản không thể động đậy được. Phía bên kia, chỉ thấy hai hai làn khói mịt mù trắng xóa từ trên sườn núi trong chớp mắt đã đến cạnh người Đại ma đạo sư Mã Tác.

Lúc này, Hỏa Liên Hoa ở phía dưới chỉ còn cách hai người Mã Tác khoảng hơn ba mét. Nhưng vì lo ngại nhiệt độ của hỏa hồ quá cao khiến kết giới không thể chịu nổi nên hai người cũng không dám tiếp cận quá nhanh Hỏa Liên Hoa, sợ kết giới bị nhiệt độ quá cao đốt nóng mà vỡ ra.

- A, người làm thế nào đến được đây? - Sau khi hình dáng Hàn Thạc hiện ra từ trong hai luồng khói, Mã Tác lấy làm kinh hãi. Mặc dù bà ta không nhìn ra tướng mạo của Hàn Thạc vì bị làn khói đậm đặc gây trở ngại, nhưng từ những biểu hiện vừa rồi thì cũng nhận ra được hẳn.

- Ta không chịu nổi sức nóng của sóng nhiệt nữa, nhanh cho ta tiến vào kết giới nghỉ ngơi một chút! - Từ trong làn khói truyền đến tiếng Hàn Thạc khẩn cầu vội vã, lúc thanh âm truyền đến thì hắn đã dừng ở bên cạnh kết giới.

Lời này vừa nói ra, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác có vẻ hơi khó xử. Dường như hiện thời việc đưa Hàn Thạc trở vào trong kết giới là vô cùng khó khăn nên nhất thời lưỡng người ra, do dự không quyết.

Đột nhiên, từ trong làn khói đậm đặc đang lơ lửng bên cạnh người Mã Tác truyền đến một tiếng hét thất thanh kinh hoàng của Hàn Thạc. Sau đó chỉ thấy làn khói đột nhiên hạ thấp xuống rồi rơi thẳng vào giữa đóa Hỏa Liên Hoa đang nở bừng tuyệt đẹp.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương đột nhiên từ bên dưới làn khói mịt mù truyền đến khiến người nào nghe thấy cũng phải run rẩy sợ hãi. Hai người ở bên trên bị biến hóa bất ngờ làm cho ngây ngốc, trong lúc nhất thời không có một chút phản ứng nào.

Bất quá Hàn Thạc được làn khói đặc che phủ, mặc dù miệng không ngừng kêu la thảm thiết nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh và tỉnh táo. Hắn kẹp chặt tên đại đầu cương thi chiến sĩ đang không ngừng giãy dụa, từng chút từng chút một đem nó tiến vào giữa nhụy của đóa Hỏa Liên Hoa.

Trên đường rơi xuống, Hàn Thạc vừa bắn ra một tia máu từ ngón trỏ trái vào miệng của đại đầu cương thi, vừa thi triển một loại ma pháp Hắc ám chi ấn khắc sâu vào bên trong thân mình của nó. Một luồng tử viêm (lửa màu tím) bùng lên, theo tâm ý Hàn Thạc bao trùm bên ngoài thân thể hắn, từng đạo ma quang đen nhánh được phát ra quần xung quanh đại đầu cương thi.

Khi mấy giọt bổn mệnh tinh huyết được Hàn Thạc tạo thành hình một đóa hoa sen rồi dùng lực mạnh mẽ khảm chặt vào đầu lâu của đại đầu cương thi thì tựa như có một loại cấm chế gì đó đột nhiên phát ra. Trong chớp mắt, tử huyết động bên trên nham thạch bích xung quanh hỏa hồ đột nhiên bắn ra hai mươi bốn đạo hồng mang đỏ rực như máu, toàn bộ hội tụ vào đóa Hỏa Liên Hoa.

Hỏa chi nguyên lực nồng nặc tựa như được hai mươi bốn đạo hồng mang hộ tống, điên cuồng hội tụ vào giữa đóa kỳ hoa. Đóa Hỏa Liên Hoa xinh đẹp liền phát ra hồng quang rực rỡ chói mắt, hết như toát ra một ngọn lửa cháy bùng bùng. Sau đó các cánh hoa với tốc độ và quỹ tích thần kì từ từ co lại, từng chút từng chút một bao bọc lấy đại đầu cương thi mà Hàn Thạc đã hạ lệnh liền chết đứng ở giữa nhụy hoa.

- Sao lại thế này? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! - Mã Tác ở cách đỉnh đầu Hàn Thạc ba mét, nhìn thấy biến hóa thần bí xung quanh, cảm nhận được Hỏa chi nguyên lực điên cuồng hội tụ thì không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Tuy nhiên, Hàn Thạc ở phía dưới đang thi triển ma pháp, từng tiếng từng tiếng gào thê lương vang lên làm át đi hoàn toàn tiếng kêu kinh ngạc của Mã Tác. Việc này khiến cho Mã Tác hoàn toàn không hiểu được tình hình, không đoán được Hàn Thạc ở bên dưới rốt cuộc gặp phải chuyện gì. Nên chỉ còn ba mét nữa cũng không dám hạ xuống để xem bên dưới rốt cuộc phát sinh cái gì.

Hỏa chi nguyên lực nồng đậm khắp hỏa hồ chịu ảnh hưởng của đại trận nên đã bị Hỏa Liên Hoa ở trung tâm hấp thu toàn bộ, trở thành chất dinh dưỡng cung cấp đủ cho Hỏa Giáp thi hình thành. Một ngày nào

đó khi Hỏa Giáp thi hình thành thì Hỏa Liên Hoa sản sinh ra hần rất có thể sẽ trở thành một bảo vật mà Hỏa Giáp thi có thể sử dụng, trợ giúp cho nó có các loại thần thông kì dị.

Hai mươi bốn đạo quang mang màu đỏ như máu từ trong huyết động trên nam thạch bích đỏ bồng ở chung quanh hội tụ vào Hỏa Liên Hoa ở trung tâm. Hỏa chi nguyên lực tích tụ tại nơi Hỏa tuyệt chi địa vạn năm cũng từng chút từng chút thông qua Hỏa Liên Hoa nuôi dưỡng thân thể của đại đầu cương thi. Có sự bảo hộ của nhụy Hỏa Liên Hoa, đại đầu cương thi không phải chịu nhiệt độ cao thiêu đốt, liên tục chuyên cần hấp thu các chủng loại năng lượng tinh thuần và ẩn theo ẩn kí mà Hàn Thạc lưu lại trong đầu nó mà tu luyện, không ngừng cải biến bản thân, trở thành một tên Hỏa Giáp thi cường đại.

“Hống...”

Từ khoảng không bên trên hỏa hồ vang lên một tiếng rống giận dữ khủng khiếp. Hỏa Diễm linh chủ dường như cảm ứng được sự biến đổi của Hỏa Diễm lãnh địa, không nhịn được gào rống lên.

Thông qua quan sát bí mật của Âm Ma, Hàn Thạc phát hiện Hỏa Diễm linh chủ lấy một địch ba vẫn chiếm chút thượng phong. Lúc này y đã bỏ cuộc đại chiến với Hoàng Kim Long, Độc Nhân Cự Nhân và Ngân Sắc Cự Viên, gằm thét di động thân hình núi lửa khổng lồ, bắt đầu từ từ di chuyển về phía vết nứt lớn nhất trong sơn cốc.

Đóa Hỏa Liên Hoa duy nhất sản sinh ra ở giữa hỏa hồ này chính là Hỏa hệ chí bảo, bên trong ẩn chứa một số lực lượng kì lạ. Thân là chủ nhân của Hỏa Diễm lãnh địa nên hần nhất định phải có mối liên hệ nào đó với Hỏa Liên Hoa, hoặc là Hỏa Liên Hoa sớm đã bị Hỏa Diễm linh chủ lưu lại ẩn ký, coi như là vật cấm kị của mình.

Hàn Thạc lợi dụng ma công đại trận, tự tiện sử dụng vật cấm kị này, hơn nữa còn đưa vào bên trong một sinh mạng sống, hấp nạp Hỏa chi nguyên lực khổng lồ từ chung quanh thì nhất định là kinh động đến Hỏa Diễm linh chủ. Do đó y nhất định phải đi tới để biết rõ ràng điều gì đã phát sinh.

Lúc này, cánh của Hỏa Liên Hoa đã co chặt lại thành một búp hoa rồi từ từ chìm xuống biến mất bên trong hỏa hồ. Hàn Thạc vừa thấy tình huống này xuất hiện thì lập tức hiểu rằng đại công đã cáo thành, bắt đầu không ngừng kêu rên thảm thiết từ từ bay lên phía trên.

Cho đến thời điểm này, mọi sắp đặt của Hàn Thạc đều diễn biến thuận lợi, nhưng kết quả cuối cùng như thế nào thì hần cũng không thể đoán trước được. Căn cứ vào kí ức của Sở Thương Lan, Hàn Thạc biết rằng sau khi cánh của Hỏa Liên Hoa khép chặt lại, không có phương pháp đặc thù và cơ duyên thì rất khó mở ra lại. Tuy nhiên Hỏa Diễm linh chủ chính là chủ nhân của hỏa hồ này, y có phương pháp nào mở ra được Hỏa Liên Hoa hay không thì Hàn Thạc cũng không cách nào biết được.

Ngay từ đầu, Hàn Thạc cũng biết rằng chuyện này không chắc chắn đủ cả mười phần. Sở dĩ hần vẫn phải làm là cũng vì bất đắc dĩ, nếu bỏ qua cơ hội này thì cũng chẳng biết đến khi nào Hỏa Diễm linh chủ mới rời khỏi Hỏa tuyệt chi địa, lại càng không có một Hỏa hệ ma đạo sư dẫn bản thân hần tiến vào cái không gian kì dị này.

Vì thế, Hàn Thạc bất chấp tất cả, lợi dụng cái cơ hội nghìn năm khó gặp, đưa đại đầu cương thi vào trong đóa Hỏa Liên Hoa. Kết quả cuối cùng là thế nào, Hỏa Diễm linh chủ có thể mở ra Hỏa Liên Hoa hay không, có thể giết chết đại đầu cương thi hay không thì hần không thể nắm chắc được. Chỉ có thể trông vào ý trời mà thôi!

Trong khi từ từ bay lên phía trên, Hàn Thạc cố ý thu hồi hai ngọn tử viêm bảo hộ chân, lợi dụng nhiệt độ cao của hỏa hồ thiêu đốt hai chân. Trong chớp lát, hai ống quần của Hàn Thạc bị đốt cháy đen, hai chân phơi trần ra trước nhiệt độ nóng rực, chỉ trong chớp mắt đã bị thiêu cháy một mảng lớn.

- Cứu ta! - Từ trong miệng Hàn Thạc thốt ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thanh âm dồn dập đầy vẻ tuyệt vọng.

Tuy nhiên, Hàn Thạc ở dưới sự che phủ của làn khói dày đặc thì chẳng hề tỏ ra có một chút đau đớn gì. Ngược lại, hần tỉnh táo một cách đáng sợ. Phần lớn hai chân bị đốt cháy gây ra cảm giác đau đớn bỏng rát nhưng lại như là xảy ra trên thân thể người khác, về mặt rạn vỡ nhìn về phía hai người ở trong kết giới bên trên.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác nhìn thấy Hỏa Liên Hoa đang từ từ chìm vào trong hỏa hồ, vẻ mặt tỏ rõ vẻ vụn vặt giận dữ, căn bản dường như không hề để ý đến tiếng kêu gào của Hàn Thạc ở bên dưới, chỉ không ngừng lẩm bẩm:

- Hỏa Liên Hoa của ta! Hỏa Liên Hoa của ta...

Ngược lại, nữ kỳ sĩ Tô Phỉ thì lại lộ vẻ đồng cảm với Hàn Thạc. Nàng cả người mồ hôi nhễ nhại, hốn hển hít thở những hơi khí nóng, kéo kéo vạt áo Mã Tác, lo lắng nói:

- Hãy cứu hẩn trước đi!

Nữ kỳ sĩ Tô Phỉ vừa khê động vào người, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác đột nhiên bưng tỉnh. Bà ta vẻ mặt như đưa đám nhìn xuống phía dưới, than ngẩn thờ dài một lúc rồi khê gật đầu một cách miễn cưỡng, bắt đầu ngâm xương chú ngữ ma pháp.

Một luồng sóng ma pháp mãnh liệt đột nhiên bao phủ lấy thân thể Hàn Thạc. Giữa những tiếng hoa lửa kêu “lách tách”, thân thể hẩn được hỏa nguyên tố lôi kéo, đột nhiên nhập vào bên trong kết giới mà hai người Mã Tác và Tô Phỉ đang đứng ngay người.

Trước đó, khi Hàn Thạc đi ra, ma pháp kết giới rộng khoảng ba, bốn mét đã bị cắt bỏ đi mất một phần. Bây giờ hẩn lại một lần nữa tiến vào trong, nhưng phần đó lại không theo về nên ma pháp kết giới vốn chỉ đủ cho hai người Mã Tác và Tô Phỉ đột nhiên trở nên vô cùng chật chội.

Hiện tại, vẻ mặt Hàn Thạc trắng bệch hư nhược. Từ đầu gối xuống đến bàn chân bị nhiệt độ cao của hỏa hồ đốt cháy một mảng lớn, chẳng những trông vô cùng đáng sợ mà còn phát ra mùi khó ngửi.

Bên trong kết giới chật chội, Hỏa hệ Đại ma đạo sư vì thân phận tuổi tác hay là vì nguyên nhân khác nên dường như cũng không nguyện ý để cho Hàn Thạc tựa vào. Bà ta lui về phía sau đứng ở một góc khiến cho Hàn Thạc ngã quay lơ xuống dựa vào thân mình Tô Phỉ.

Khó nhọc cử động thân mình, Hàn Thạc giả vờ rên lên một tiếng thống khổ. Hẩn làm bộ muốn từ tư thế đang nằm sổng sụt cổ ngồi dậy. Lúc dùng hai tay chống vào kết giới vô hình, bởi vì không gian chật chội nên không tránh khỏi va chạm vào cặp đùi của Tô Phỉ đang đứng thẳng.

Sau khi Hàn Thạc rời đi, nhiệt độ bên trong kết giới vẫn duy trì ở vào khoảng bốn mươi độ. Tô Phỉ vẫn như trước, đổ mồ hôi như mưa, toàn thân ướt sũng. Quần áo trên người nàng đều dán vào những đường cong xinh đẹp của cơ thể. Lúc vô tình tiếp xúc, Hàn Thạc có thể cảm giác được đùi của Tô Phỉ săn chắc nở nang và cực kì đàn hồi, dễ thấy được bên trong ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Hai chân vốn là do cố tình làm cho bị cháy bỏng nên đương nhiên sẽ không ảnh hưởng nhiều đến hoạt động của hẩn. Ngoại trừ nhìn bề ngoài có chút đáng sợ và gây ra một chút đau đớn hoàn toàn có thể chịu được đối với Hàn Thạc thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn lắm. Vì thế, lúc giả vờ thống khổ muốn ngồi xuống, Hàn Thạc trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn nho nhỏ cũng không có thể thấm như vẻ bề ngoài. Cánh tay hẩn khi không thể tránh khỏi phải chạm vào đùi Tô Phỉ thì tự nhiên trong lòng vẫn nhàn nhã đánh giá sự đàn hồi và xúc cảm tuyệt vời mà Tô Phỉ mang lại.

Có lẽ là vì bên trong kết giới đích thực là vô cùng chật chội nên loại động tác này thậm chí vốn có thể gọi là khinh bạc nhưng Tô Phỉ cũng chỉ coi như một chút bất cẩn vô tình, cũng không thấy biểu hiện phật lòng. Nàng ta khê nhú cặp lông mày cong như vầng trăng, ngược lại nhìn Hàn Thạc có chút đồng tình, nói về cảm thông:

- Để ta đến giúp người!

Giọng nói nhỏ nhẹ của Tô Phỉ vang lên trong tai Hàn Thạc nghe thật dịu dàng. Sau đó trước vẻ nghiêng rằng thống khổ của hẩn, nàng hơi cúi khom người xuống. Ngọc thủ mịn màng đỡ lấy bả vai Hàn Thạc, nâng hẩn lên, giúp ngồi xuống giữa kết giới

Trong cả quá trình, vì kết giới chật chội, hai người không thể tránh khỏi tiếp xúc thân thể. Lúc hai tay Hàn Thạc được nâng lên, da thịt của cánh tay kẻ sát, hẩn càng “không cần thận” dùng bả vai chạm vào bộ ngực phong mãn với những đường cong tuyệt mỹ của Tô Phỉ.

- Cảm ơn người! - Lúc Tô Phỉ giúp Hàn Thạc chuyển từ thế nằm sang ngồi, Hàn Thạc chân thật nhìn Tô Phỉ cảm ơn.

- Không cần khách khí, đây là chuyện ta nên làm mà! - Về mặt dịu dàng của Tô Phỉ vẫn đồ bưng vì nhiệt độ cao. Nhưng ánh mắt sắc bén của Hàn Thạc còn phát hiện ra khuôn mặt Tô Phỉ lúc này càng hồng nhuận hơn so với lúc trước, dường như có chút thẹn thùng. Xem ra hai người vừa mới thân mật tiếp xúc đích xác cũng khiến cho thiếu nữ thiện lương này cảm thấy có phần xấu hổ không được tự nhiên.

Cho đến bây giờ, Hàn Thạc với Tô Phỉ vẫn dựa rất sát vào nhau. Mặc dù Tô Phỉ cố gắng tránh né nhưng vì kết giới chật hẹp, khoảng cách xa nhất giữa hai người lúc đó cũng không vượt quá hai mươi li, có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hơi người của đối phương.

Mùi nam nhân mãnh liệt trên người Hàn Thạc cùng mùi mồ hôi thơm ngát trên người Tô Phỉ cùng trộn hòa trộn vào nhau. Đôi nam nữ này vì khoảng cách quá gần nên hít vào hết hơi này đến hơi khác. Loại mùi kì lạ này giống như một loại dược vật thần kì khiến cho tâm tư của Hàn Thạc náo nức, mang đến cho hắn một loại rung động khó hiểu.

Hàn Thạc nhìn Tô Phỉ thật sâu, chẳng biết có phải do nhiệt độ cao hay không mà ánh mắt hắn trở nên rực cháy. Lúc Tô Phỉ mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, Hàn Thạc tham lam hít sâu một hơi, khôi phục vẻ mặt tự nhiên. Xong rồi lại quay sang phía nàng biểu lộ một khuôn mặt tươi cười xán lạn. Rồi từ từ nhắm mắt bắt đầu điều tức, không bỏ phí thời gian khôi phục Ma Nguyên lực của bản thân.

Thông qua Âm Ma, Hàn Thạc phát hiện khuôn mặt Tô Phỉ đỏ hồng lên một khoảnh, thần sắc dường như có chút không tự nhiên, hàng mi dài không ngừng chớp chớp. Thừa dịp hắn đang nhắm mắt điều tức, đôi mắt lại sáng lên một cách kì lạ nhìn thẳng vào người hắn, không biết là nghĩ đến điều gì.

Bên kia, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác cũng không chú ý đến cử động của Hàn Thạc và Tô Phỉ. Tiếng gầm gừ thật lớn của Hỏa Diễm linh chủ đã vọng đến càng lúc càng gần. Bà ta lúc này chỉ chăm chú điều khiển kết giới tránh khỏi những giọt dung nham bắn lung tung để bay lên trên.

239. Chương 239: tình Huống Bất Đắc Dĩ

Tiếng gầm kinh khủng của Hỏa Diễm linh chủ mang theo lực lượng cuồng bạo hủy thiên diệt địa làm cho toàn bộ dung nham đang phun lên phía trên phải ngừng lại, sau đó trút xuống hỏa hồ với tốc độ mỗi lúc càng thêm hung mãnh.

Ngay tức khắc, ma pháp kết giới vốn đang cùng với dung nham bay lên phía trên cũng bị dòng dung nham chảy ngược lại làm ảnh hưởng. Chẳng những không thể bay lên cao được thêm chút nào mà lại nhanh chóng rơi xuống mặt hỏa hồ

- Không ổn! - Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác kinh hoàng thốt lên rồi nói một cách lo lắng:

- Hỏa Diễm linh chủ đã khống chế cho dòng dung nham chảy xuống. Ta bây giờ đã tiêu hao mất rất nhiều tinh thần lực, căn bản không có cách nào điều khiển kết giới bay theo ý muốn nữa.

Hàn Thạc đang nhắm mắt điều tức, bỗng thỉnh linh mở hai mắt, nhìn Mã Tác nói:

- Nói như vậy là chúng ta sẽ bị vây khốn ở trong hỏa hồ sao?

Nữ kỵ sĩ Tô Phỉ vốn tính tình thiện lương, đối mặt với tình cảnh này thì cũng giống như hắn, vô kế khả thi, chỉ biết lo lắng nhìn dòng dung nham đang tràn đến, căn bản chẳng biết làm như thế nào.

Đột nhiên, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác tỏ vẻ bất đắc dĩ, quay sang nói với Hàn Thạc và Tô Phỉ:

- Thành thật xin lỗi. Ta nghĩ rằng nếu mang theo hai người thì ngay cả ta cũng không có cách nào thoát khỏi hỏa hồ. Xin lỗi nhé!

Một cỗ ma pháp ba động mãnh liệt giống như lần trước đột nhiên từ vị trí của Hàn Thạc và Tô Phỉ truyền đến. Những đóm lửa bắn tung tóe kêu “lèo xèo” rồi phần kết giới của Hàn Thạc cùng Tô Phỉ như bị lợi khí chặt đứt, lập tức tách rời ra khỏi phần kết giới của Mã Tác.

Không có ma pháp nguyên tố của Mã Tác bảo hộ, Hàn Thạc và Tô Phỉ lập tức bị nhận chìm vào trong dòng dung nham cuộn cuộn, rơi thẳng xuống hỏa hồ.

- Nếu cả ba người cùng phải chết, chi bằng để một mình ta trốn thoát. Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, xin đừng trách ta. - Nhìn hai người nhanh chóng bị dung nham bao trùm và cuốn thẳng xuống phía dưới, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác lạnh lùng lẩm bẩm.

- Hồng...

Tiếng rống kinh thiên động địa mỗi lúc càng đến gần, Mã Tác hoảng sợ không dám lưu lại lâu, lập tức huy động kết giới bao bọc lấy thân hình rồi di chuyển từng chút từng chút một bay lên về phía đỉnh của dòng dung nham đang trút xuống như thác lũ.

- A !

Giữa tiếng gầm rống vang động của Hỏa Diễm lĩnh chủ, tiếng hét kinh sợ của Tô Phỉ hoàn toàn bị át đi, ngoài Hàn Thạc đang ở bên cạnh không có một ai nghe được tiếng kêu tuyệt vọng của nàng.

Cho dù là nữ kỳ sĩ thực lực siêu phàm nhưng trước sự uy hiếp của cái chết, biết rõ đã lâm vào tình huống chắc chắn phải chết thì theo bản năng cũng lộ ra mặt yếu đuối của mình, tiếng kêu tuyệt vọng này cũng không có gì là xấu hổ cả.

Tuy nhiên, nếu tiếng kêu này không dứt, thì âm thanh sắc nhọn của nó, sợ rằng cũng không một ai có thể chịu đựng nổi, Hàn Thạc tất nhiên cũng không ngoại lệ.

- Tô Phỉ tiểu thư, đừng có hét toáng lên như thế nữa! - Một tay đang ôm eo Tô Phỉ, Hàn Thạc tỏ vẻ khó chịu, nói với cô ta.

Thật kỳ lạ, ma pháp kết giới do Mã Tác lưu lại đang bao bọc hai người cũng không vì việc Mã Tác đã tách ra mà đột nhiên tan vỡ đi, trái lại lại bị một tầng hắc sắc quang mang bao trùm. Dung nham nóng bỏng ở chung quanh va đập mãnh liệt vào kết giới màu đen kịt này nhưng thủy chung chẳng làm cho kết giới sứt mẻ một chút nào. Những luồng hắc mang chậm chậm toát ra từ thân thể của Hàn Thạc, bám chặt lên trên hắc sắc kết giới.

Sau khi bị Hàn Thạc quát tháo, Tô Phỉ đã nhanh chóng nhận ra hiện trạng, hai mắt quan sát nhanh bốn phía, đột nhiên mừng rỡ kêu lên:

- Không ngờ chúng ta lại chưa chết.

- Đương nhiên. Ta vừa mới khôi phục được một chút thực lực. Ta nghĩ chúng ta còn có thể duy trì được một lúc đủ để thoát khỏi cái nơi thần bí này. - Hàn Thạc mỉm cười quay sang trấn an Tô Phỉ.

Đột nhiên, Tô Phỉ phát hiện ra eo lưng của mình vẫn còn bị tay của Hàn Thạc ôm lấy, lập tức thấy không thoải mái, vùng thoát khỏi tay hắn rồi giữ một khoảng cách nhất định.

Nhìn thấy Tô Phỉ đã hết kinh hoảng và hoàn toàn tỉnh táo lại, Hàn Thạc cũng không cố ý tiếp tục chiếm tiện nghi của nàng nữa, mỉm cười một cách áy náy rồi mới cất tiếng nói:

- Vừa rồi là việc bất đắc dĩ, hy vọng người không để bụng. Hỏa Diễm lĩnh chủ sẽ nhanh chóng quay lại, chúng ta phải lập tức rời đi.

- Con mụ Mã Tác kia cũng là nhân vật có tiếng của Ba Đặc Thương Minh mà không ngờ lại làm ra một việc như vậy. Thật đúng là đồ tiểu nhân hèn hạ. - Tô Phỉ tuy thiện lương nhưng vẫn còn canh cánh trong lòng về cách làm của Mã Tác nên nổi giận lên án.

Còn Hàn Thạc thì cho rằng đây là lẽ đương nhiên, hắn không thấy hành động của Mã Tác có cái gì không đúng cả. Dầu sao ba người cùng chỉ là bình thủy tương phù, tuyệt nhiên không có cái gì hữu hảo thân thiết nên khi gặp nguy hiểm thì ai nấy đương nhiên đều lo cho bản thân mình. Cách làm của Mã Tác cũng là bất đắc dĩ nên Hàn Thạc cũng không có oán hận gì đối với bà ta. Bởi vì nếu hắn là Mã Tác thì nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng Hàn Thạc cũng không nói gì, chỉ nhún vai cười cười và chuyên tâm lưu chuyển Ma Nguyên lực từ từ bay lên phía trên, nơi dòng dung nham đang trút xuống.

Ma công đạt đến trình độ của Hàn Thạc, khổng chế sử dụng Ma Nguyên là đã có thể tự nhiên hình thành hộ thân cương tráo. Chỉ cần Ma Nguyên lực không bị cạn kiệt thì Hàn Thạc vẫn có thể duy trì cương tráo không bị phá vỡ, ngăn chặn không để dung nham xâm nhập.

So với kết giới lúc trước của Mã Tác, hộ thân cương tráo của Hàn Thạc có nhiệt độ dễ chịu hơn nhiều. Căn bản không có thứ nào ở chung quanh có thể xuyên qua cương tráo mà chạm vào người của Hàn Thạc và Tô Phi được. Hai người bay thẳng lên với tốc độ cực nhanh, xuyên qua tầng tầng dung nham trở ngại, nhanh chóng tìm thấy được cái vết nứt nhỏ hẹp nằm lẫn trong đám hoa lửa rừng rực đang bay loạn xạ, phóng thẳng lên trên mặt đất.

Trong suốt quá trình này, Tô Phi chỉ chú ý quan sát hộ thân cương tráo của Hàn Thạc. Khuôn mặt nàng hiện lên một vẻ hoài nghi không thể giải thích nổi. Nàng cẩn thận, dè dặt đưa cánh tay ra, sờ sờ vào hộ thân cương tráo có những hắc sắc quang hoa lưu chuyển, cảm nhận được một cảm xúc thật là kỳ lạ và ngây người ra suy tư về một điều gì đó.

Trong suốt thời gian bay thẳng lên phía trên, vẻ mặt Hàn Thạc cực kỳ ung dung thoải mái, căn bản không có vẻ thống khổ vất vả như lúc trước. Tô Phi quan sát thấy điều này thì rất kinh ngạc, cuối cùng không nhịn được nghi hoặc dò hỏi:

- Người rốt cuộc có bị thương hay không ?

Vừa nghe được mấy lời này, Hàn Thạc đột nhiên hiểu ra, quay đầu liếc mắt nhìn Tô Phi một cái rồi tỏ vẻ cười khổ nói:

- Người đừng xem vẻ mặt ung dung của ta mà nghĩ ta không có sự tình gì. Kỳ thật ta đang đau đến nát ruột nát gan đấy. Chỉ có điều trước mặt mỹ nữ nên ta phải thể hiện vẻ kiên cường, như vậy mới có thể lưu lại cho người ấn tượng về một nam nhân mạnh mẽ chứ.

Tô Phi hiển nhiên không nghĩ rằng Hàn Thạc lại trả lời như vậy. Nàng tất nhiên cũng nghe ra ý tứ mập mờ trong đó. Tuy lúc đầu thì ngẩn người ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng chẳng hề tức giận liếc nhìn Hàn Thạc, phì cười nói:

- Người là một người thật thú vị. Không ngờ lại có thể nói ra những lời như vậy!

Hàn Thạc nhún vai, giả vờ đau đớn, lại thúc giục ma công ép cho mồ hôi toát ra, làm cho sắc mặt trở thành trắng nhợt, thở hổn hển, khó nhọc nói:

- Người nhìn đi! Thật ra, tình huống thực sự của ta là như thế này cơ. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể không duy trì được nữa. Khi đó chúng ta sẽ cùng nhau rơi vào hỏa hồ, tha hồ mà ngắm bông hoa sen mỹ lệ kia!

Hàn Thạc đột nhiên biến đổi bộ dạng khiến cho Tô Phi không thích ứng kịp được, lập tức hét lên:

- Người đừng có mà dọa ta! Mặc kệ người đau thật hay đau giả, ta vẫn muốn nhìn cái bộ dáng ung dung bình tĩnh vừa rồi của người.

- Không thành vấn đề. - Hàn Thạc cười ha ha một tiếng, sau đó vẻ mặt thống khổ nháy mắt đã biến đâu không thấy nữa. Mồ hôi trên trán cũng khô sạch một cách thần kỳ, trên môi hân diễm một nụ cười xấu xa, nháy mắt với Tô Phi rồi thoải mái đùa cợt:

- Như vậy có phải tốt hơn một chút không ?

- Híc híc...

Tô Phi giơ bàn tay mềm mại đánh nhẹ một cái vào ngực Hàn Thạc, miệng không nín được cười nói:

- Tên gia hỏa tà ác nhà người, thì ra là này giờ toàn trêu chọc ta.

- Ha ha ha - Hàn Thạc đắc ý cười lớn một tràng rồi mang theo Tô Phi xuyên qua tầng tầng dung nham cản đường, nhắm khe nứt hiện rõ ở phía trên mà phóng đi.

- Không ngờ các người lại không bị sao! - Đột nhiên, từ trong một cái kết giới dính đầy dung nham ở phía dưới chân Hàn Thạc và Tô Phi truyền đến một tiếng kinh hô của Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác của Ba Đặc Thương Minh.

Bây giờ, Mã Tác giống như gặp mưa vậy, cả người mồ hôi ướt sũng, sắc mặt tái nhợt, miệng thở hồng hộc, khó nhọc điều khiển ma pháp kết giới chậm chậm di chuyển hướng lên phía trên.

Bộ dáng hiện tại của bà ta trông giống hệt với bộ dáng Hàn Thạc ban nãy giả vờ, hiển nhiên là tinh thần lực hao phí rất nhiều, chống đỡ càng lúc càng khó khăn. Nhất là lúc bà ta phát hiện thấy Hàn Thạc và Tô Phỉ bay vụt qua người mình như mũi tên lướt về phía mặt đất thì càng kinh sợ muốn chết.

- Này! Chúng ta gặp lại ở trên kia nhé! - Hàn Thạc ung dung nhìn Mã Tác ở dưới chân, cười tủm tỉm nói một câu, sau đó không thèm để ý tới Mã Tác đang chăm vô cùng ngạc nhiên nhìn mình, thúc dục Ma Nguyên lực xông thẳng vào khe nứt trên mặt đất bay ra ngoài.

Một Âm Ma ở lại chỗ hỏa hồ, hai Âm Ma khác vẫn đang ở trong sơn cốc. Như vậy, thông qua Âm Ma, Hàn Thạc có thể hoàn toàn nắm rõ toàn bộ tình hình. Khi Hỏa Diễm linh chủ bỏ mặc cả ba địch thủ để quay lại Hỏa Diễm lãnh địa thì Ngân Sắc Cự Viên là một trong số ba sinh vật cường đại đang giao chiến với nó liền tiến lên ngăn cản nhưng lại bị Hỏa Diễm linh chủ đang nổi giận dễ dàng đẩy lui.

Không có sự phối hợp của Hoàng Kim Long và Độc Nhân Cự Nhân, Ngân Sắc Cự Viên không có cách nào đối phó được với Hỏa Diễm linh chủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hỏa Diễm linh chủ tiến vào khe nứt trên mặt đất rồi hòa cùng dung nham cuộn cuộn cháy rừng rực chìm sâu vào trong lòng đất.

Sau khi Hỏa Diễm linh chủ biến mất, Hoàng Kim Long cao ngạo tựa như mới nhớ mục đích đến sơn cốc lần này, lập tức bắt đầu triển khai công kích đối với những minh hữu vừa rồi là Độc Nhân Cự Nhân. Độc Nhân Cự Nhân dường như cũng đã sớm biết điều này, liền lợi dụng đòn công kích của Hoàng Kim Long để phá tung thông đạo của sơn cốc, cứ thế vừa đánh vừa chạy hướng ra ngoài càng lúc càng xa.

Khi Hỏa Diễm linh chủ tiến vào Hỏa Diễm lãnh địa, Ngân Sắc Cự Viên cũng không còn cơ hội nào nữa, đành đâm ngực dậm chân rít gào trong sơn cốc lửa cháy tận trời, sau đó rời đi bằng thông đạo do Hoàng Kim Long phá toang ra. Cả mấy tên nhảy nhót mấy cái rồi biến mất không còn tung tích.

Những tin tức này đều do Hàn Thạc thông qua hai Âm Ma được lưu lại ở trong sơn cốc bí mật dò xét được. Trong lúc này Âm Ma duy nhất ở chung quanh hỏa hồ cũng đã phát hiện được thân hình khổng lồ của Hỏa Diễm linh chủ đang chậm rãi hòa trong dòng dung nham cuộn cuộn cháy bùng bùng lặn xuống đáy hồ.

- Ngao.....

Một tiếng thét dài từ trong vết nứt trên mặt đất truyền ra, một luồng sáng đen sì từ trong đó bay vụt ra, trong nháy mắt dừng lại trên bầu trời sơn cốc.

Hàn Thạc thoát được một kiếp nạn, tâm tình thống khoái, hét lên một tiếng dài như long ngâm, cương tráo cùng những hắc sắc quang hoa lưu chuyển đang bao bọc quanh thân bỗng nứt ra giống như vỏ trứng, từng luồng sáng màu đen tựa như thiểm điện quấn chặt lại với nhau rồi chậm rãi thẩm thấu vào trong da thịt của hắn.

Hắc sắc quang mang này di chuyển uốn lượn như tia chớp, quấn quít trên thân thể đang cởi trần của Hàn Thạc tựa như những hình xăm để lộ ra một vẻ đẹp kỳ dị đến kinh tâm động phách. Cùng với tràng long ngâm kéo dài của hắn, những quang hoa màu đen này dần dần tan đi, khôi phục lại màu sắc bình thường của Hàn Thạc.

- Người còn định ôm tới bao giờ đây? - Tô Phỉ nhìn thân thể Hàn Thạc liên tiếp biến hóa, thấy hắn cứ mãi ôm eo mình không chịu buông ra thì không nhịn được trừng mắt nhắc nhở.

Vì không còn hộ thân cương tráo, Hàn Thạc e sợ Tô Phỉ sẽ rơi thẳng từ trên cao xuống đất cho nên vừa rồi trong lúc vội vàng mới giở lại trò cũ lấy tay ôm chặt lấy eo của Tô Phỉ. Trong lòng thầm cảm nhận cái eo nhỏ mềm mại, đàn hồi của nàng.

- À... là tình thế bất buộc, tình thế bất buộc! - Hàn Thạc cũng chẳng hề xấu hổ chút nào, hắc hắc cười nói:

- Ta không biết nếu ta buông tay ra, người có bị ngã chết ngay không nữa?

Tô Phỉ trừng mắt nhìn Hàn Thạc với vẻ chẳng tử tế gì, đưa tay chỉ xuống phía dưới nói:

- Mặt đất chỉ cách có vài thước, chung quanh lại trống không chẳng có tí dung nham thạch nào cả. Người cho rằng một kẻ dám một mình tiến vào U ám thâm lâm lại có thể ngã từ độ cao mấy thước xuống mà chết được sao ?

- Ừm... ta không nghĩ vậy. Người cần nhắc nhở ta sớm hơn. - Hàn Thạc xoa đầu, cười hi hi nói, tay phải ôm eo Tô Phi chặt thêm một chút, cổ cảm thụ thêm một lần nữa cái eo nhỏ mềm mại tuyệt vời rồi mới buông tay ra thả nàng rơi xuống mặt đất.

- Grào.... - Đột nhiên từ sâu trong lòng đất truyền lên tiếng gầm kỳ dị của Hỏa

Diễm linh chủ.

Nhờ vào một Âm Ma ở dưới đó quan sát, Hàn Thạc phát hiện thân hình khổng lồ của Hỏa Diễm linh chủ đã hoàn toàn chìm vào trong hồ. Đóa Hỏa Liên Hoa chìm trong hồ lại được nó nắm trong cái lòng bàn tay khổng lồ. Một dòng ý niệm khổng lồ thông qua một loại lực lượng huyền bí từ trên người Hỏa Diễm linh chủ trút vào trong đóa Hỏa Liên Hoa.

Trong khi Hàn Thạc lo lắng chờ đợi, Hỏa Diễm linh chủ đột nhiên ngẩng đầu lên gào rú liên tiếp, nâng niu đóa Hỏa Liên Hoa đã khép cánh như một vật trân bảo, vuốt ve cẩn thận dè dặt. Sát khí khắp người đột nhiên biến mất, giống như là một người mẹ ôm đóa Hỏa Liên Hoa vào ngực, cả hỏa hồ trong nháy mắt tràn ngập một tình mẫu tử kỳ dị.

- Không phải chứ? Hắn sẽ không định biến Hỏa giáp thi trở thành hài tử của mình chứ? - Hàn Thạc tròn tròn mắt, há hốc mồm, tưởng tượng một điều khó có thể tin nổi.

240. Chương 240:kỳ Địa

Một đạo hồng quang bay vụt ra, chính là hỏa hệ đại ma đạo sư Mã Tác rốt cuộc cũng đã đào thoát. Bà ta thở hổn hển, nhìn bầu trời một cách khó nhọc, lông mày nhíu lại, nét mặt già nua vẻ suy sụp. Cặp mắt đảo quanh muốn xem tình hình bên trong sơn cốc thế nào.

Sơn cốc lúc này nhìn cực kỳ tiêu điều. Bị bốn đại quái vật giày xéo một trận, phong cảnh tú lệ đầy hoa tươi trải rộng của nó đã bị phá hủy hoàn toàn. Những kẻ nứt rạn trên mặt đất, trong đó dung nham tuôn trào như suối, đang chảy xuống những chỗ đất mấp mô, liệt hỏa hùng hực tỏa ra thiêu đốt bầu không khí.

Mã Tác dò xét một vòng, không thấy Hoàng Kim long, Độc nhãn cự nhân, Ngân sắc cự viên liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó phát hiện thấy hai người Hàn Thạc và Tô Phi đang đứng ở đằng xa lạnh lùng nhìn mình, trên mặt bà miễn cưỡng nở ra một nụ cười khó coi, ngượng nghịu giải thích:

- Chúc mừng hai vị trọng hoạch tân sinh. Vừa rồi là tình huống đặc biệt, mong các người có thể tha thứ, ta cũng là vì bất đắc dĩ.

Tô Phi cười vẻ khinh bỉ, cũng không nói thêm một câu nào, nhìn lên bầu trời nói với Hàn Thạc:

- Chúng ta đi thôi, nói với người như thế này chẳng có gì là hay cả!

- Ừ, ta cũng nghĩ như vậy - Hàn Thạc phụ họa Tô Phi, lạnh lùng nhìn Mã Tác ở đằng xa một cái. Một luồng hung sát chi khí tự nhiên thoát ra, nhưng cũng không có động thủ, mà đi trước một bước bay ra bên ngoài cốc.

Tô Phi ngậm xướng một đoạn chú ngữ triệu hoán kỳ dị, liền đó một con phi mã xinh đẹp xuất hiện giữa sơn cốc đang nóng rực rồi đem nàng tự nhiên bay lên.

Hỏa vân dày đặc trên bầu trời sơn cốc. Mất đi lực lượng khổng lồ chế ngự của Hỏa diễm linh chủ, từng đám hỏa vân dần dần tiêu tán. Ngọn lửa ở dưới sơn cốc cũng được từ từ dập tắt nhờ những cơn gió từ trên cao thổi xuống.

Hỏa Giáp Thi thành hình tuyệt đối không phải ngày một ngày hai, mà là cả một quá trình chậm chạp. Từ quan sát của âm ma, Hỏa diễm linh chủ đối với sinh mạng ẩn chứa bên trong hỏa liên hoa chẳng những không hề có một chút ác ý, mà còn coi như là hài tử, cẩn thận bảo vệ. Sự an toàn của Hỏa Giáp Thi nhất định là không có vấn đề gì.

Đợi khi Hỏa Giáp Thi thu nạp đủ lực lượng, nhất định từ bên trong hỏa liên hoa đi ra. Đến lúc đó một vùng hỏa tuyệt chi địa này cũng giống như hỏa chi quốc độ của nó. Nhờ vào sự liên lạc với Hỏa Giáp Thi, chung quanh hỏa tuyệt chi địa sẽ hình thành nên rất nhiều hỏa hệ linh thạch, Hàn Thạc có thể thông qua Hỏa Giáp Thi thu dọn hết, nên bây giờ cũng không cần phải vội vàng.

Lúc Hàn Thạc phi ra ngoài thì Tô Phỉ cũng cười con phi mã xinh đẹp không nhanh không chậm đi sau hắn biến mất khỏi sơn cốc.

Mã Tác trở mắt nhìn Tô Phỉ cùng Hàn Thạc rời đi, vẻ mặt âm tình bất định nhưng cũng không có bất luận cử động gì. Đợi đến khi hai người biến mất, bà ta mới nhìn hỏa vân trên bầu trời tản mát rồi dùng Phiêu phù thuật nhanh chóng bay lên.

Vừa ly khai sơn cốc, tâm thần Hàn Thạc lập tức khơi thông với Cát Nhĩ Bá Đặc, còn Tiểu Khô Lâu sớm đã bị đưa về dị giới. Mấy con âm ma ở chỗ hỏa hồ cũng bay lên từ khe hở trên mặt đất rồi nhanh chóng hội tụ lại.

Khi âm ma quay trở lại bên người thì Hàn Thạc cũng đã cảm ứng được vị trí của Cát Nhĩ Bá Đặc. Nữ kỵ sĩ Tô Phỉ ở phía sau chậm rãi đi theo, đôi mắt xinh đẹp nhìn sững vào người hắn, ánh mắt lấp lánh không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Đối với Tô Phỉ, Hàn Thạc thấy có chút hảo cảm. Khi hắn bay lên hỏa liên hoa rồi giả vờ bị thương, Tô Phỉ còn khuyên bảo Mã Tác đang do dự không quyết, để cho Hàn Thạc tiến vào kết giới. Sau đó Tô Phỉ còn không hiềm hai chân hắn có mùi khó chịu, giúp đỡ để đứng lên.

Biểu hiện thiện lương của nàng thực sự đã làm cho Hàn Thạc thấy cảm động. Nên sau khi Mã Tác buông bỏ kết giới, Hàn Thạc lập tức đem hộ thân cương trảo của mình bao phủ lấy Tô Phỉ, hao phí nhiều ma nguyên lực để bảo vệ nàng.

- Ta nghĩ, chúng ta hắn là nên phân khai. - Vẫn im lặng đi sau Hàn Thạc, được một đoạn, rốt cục Tô Phỉ cũng mở miệng.

Xoay người, Hàn Thạc nhìn thật sâu Tô Phỉ cười rạng rỡ:

- Người thật là một kỵ sĩ lương thiện! Ta thật cao hứng được quen biết người.

Tới lúc sắp phân khai, Tô Phỉ cũng tương tự đột nhiên có hứng thú nhìn chằm chằm Hàn Thạc, giống như muốn đem toàn bộ hình dáng hắn ghi tạc lại trong lòng, một lát sau mới thản nhiên nói:

- Bố Lai Ân, nếu người có rảnh tới đế quốc tạp Tây du ngoạn, ta sẽ làm hướng dẫn cho.

-Ồ - Hàn Thạc cảm thấy vui vẻ, sau đó hỏi một cách hứng thú: - Ta làm cách nào để tìm được người?

Trùng mắt nhìn Hàn Thạc một cái, Tô Phỉ nói:

- Người chẳng nhẽ thật sự vừa mới xuất đạo ư? Không ngờ là ngay cả ta là ai cũng không biết?

Hàn Thạc lắc đầu, cười nói:

- Người hắn là rất có danh tiếng?

- Tạp Tây đế quốc thánh kỵ sĩ Tác La là phụ thân ta! Kỵ sĩ cười phi mã tại đế quốc Tạp Tây cũng chỉ có một người là ta. Chỉ cần người tới đế quốc Tạp Tây nói là nhất định có thể tìm được ta. Gặp lại sau nhé, kẻ vô lại thú vị!- Tô Phỉ lưu lại những tiếng cười khanh khách như chuông ngân, cười phi mã rời đi theo hướng khác. Nàng giống như tiểu tiên nữ bay về phía chân trời, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Không thể ngờ là nữ nhi của Thánh kỵ sĩ! Hàn Thạc trong lòng kinh hãi, lúc này mới chính thức để ý thân phận của Tô Phỉ. Hắn thực sự không nghĩ tới nàng xuất thân gia đình giàu có, có phụ thân thực lực kinh khủng như vậy.

Tại Kỳ Áo đại lục lúc này, chỉ có đỉnh phong cường giả mới có thêm từ "Thánh" trong chức nghiệp. Vô luận là Thánh ma đạo sư hay là Kiếm thánh hoặc Thánh kỵ sĩ đều được công nhận là những nhân vật tối cường giả. Những kẻ này bất luận là tại quốc gia nào đều có địa vị hiển hách, được dân chúng cả nước kính ngưỡng.

Nhân vật có thực lực kinh khủng như vậy, chỉ một cá nhân thậm chí có thể thay đổi được một hồi thắng bại trong chiến tranh, là thần bảo hộ của một quốc gia. Ngay cả quốc vương cũng phải cẩn thận đối đãi, phụ thân của Tô Phỉ không ngờ lại là một Thánh kỵ sĩ. Khó trách nàng lại tự tin như vậy, nên khi Hàn Thạc tỏ vẻ không biết liền tròn mắt nhìn hắn.

Bất quá, truyền thuyết còn có một loại tồn tại vượt qua giới hạn “Thánh”, chính là ” Thần ”, còn những người tiếp cận với sự tồn tại của thần được coi là bán thần.

Bọn họ là biểu hiện cho cực hạn trong những chức nghiệp. Phải cả trăm ngàn năm mới phượng mao lân giác xuất hiện một người, được xưng là pháp thần, kiếm thần hay thần kỵ sĩ. Những tồn tại của bán thần này có lực lượng hủy thiên diệt địa, lực lượng có thể so với thần. Nếu bọn họ cố gắng tự mình từng bước từng bước đột phá giới hạn của bản thân, thì lúc đó khả dĩ cõi bờ xiềng xích trở thành thần minh chân chính.

Đáng tiếc Kỳ Áo đại lục bây giờ không có xuất hiện Thần trong truyền thuyết, chỉ có nhân vật đẳng cấp Thánh, đó chính là đỉnh phong cường giả trên đại lục.

Tô Phỉ cười phi mã phiêu nhiên rời đi, Hàn Thạc cũng là đối với thân phận của Tô Phỉ có chút sợ hãi than vãn. Sau đó căn cứ vào liên hệ với Cát Nhĩ Bá Đặc, hướng về phương hướng của hắn mà bay đi.

Trên đường phi hành, Hàn Thạc thấy khắp nơi đều là dấu vết đánh nhau kịch liệt. Dấu chân to lớn rộng hai thước rõ ràng là đến từ Độc nhãn cự nhân. Những cây cổ thụ cao lớn xung quanh nhất loạt đứt gãy rồi ngã xuống, những ngọn núi nhỏ đều lưu lại dấu ấn oanh kích.

Chỉ nhìn vài lần, Hàn Thạc dám chắc là do Độc nhãn cự nhân và Hoàng kim long. Nhất định bọn chúng vừa đánh vừa rời khỏi sơn cốc, Cát Nhĩ Bá Đặc khẳng định là lén lút theo đuôi hai con quái vật này.

Đến lúc này Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn theo sau hai sinh vật cường đại. Hàn Thạc có thể cảm giác được hắn không ngừng di chuyển vị trí. Không cần nhìn kỹ cảnh vật xung quanh, Hàn Thạc thông qua liên hệ với Cát Nhĩ Bá Đặc, toàn lực ngự khởi Ma động cửu thiên thuật. Thân hình như một đạo cầu vòng đuổi theo hướng của hắc long.

Lúc trước bên trong sơn cốc toàn là biển lửa, sau khi rời đi thì mới phát hiện bên ngoài đêm đã khuya. Bầu trời ánh sao lấp lánh, ánh trăng dịu nhẹ, như làn nước dịu dàng bao trùm xuống mặt đất. Đáng tiếc, cảnh vật dọc đường đi đã bị hai sinh vật cường đại phá hoại, mất đi vẻ xinh đẹp động lòng người.

Hàn Thạc toàn lực phi hành một lúc thì từ xa nghe thấy những tiếng động kinh hồn, giống như sơn băng địa liệt. Mặt đất phát ra những thanh âm run rẩy cực lớn, khoảng cách với hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đã dần dần gần lại.

Vốn Hàn Thạc phi hành cực nhanh tưởng rằng nhanh chóng có thể thấy được Cát Nhĩ Bá Đặc. Đột nhiên, tiếng động ầm ầm ở xa cũng chợt biến mất. Ngay cả liên hệ cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc cũng bị cắt đứt, mặc cho Hàn Thạc dùng cách nào cũng không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Hàn Thạc kinh hãi, không rõ đột nhiên xảy ra sự tình gì, bị biến cố xuất hiện này làm cho ngây ngốc. Sau đó hắn lại lần nữa tăng tốc độ nhanh chóng bay tới vị trí vừa mới cảm ứng được của Cát Nhĩ Bá Đặc

Tốc độ giống như lưu tinh cản nguyệt, chỉ trong vài phút Hàn Thạc đã tới hiện trường. Chung quanh toàn là dấu tích của hai đại quái vật đánh nhau, ở phía trước là một khu vực rộng lớn bị hắc vụ bao phủ.

Khu vực này chiếm diện tích cực lớn, Hàn Thạc dừng lại trên cao ngưng trọng nhìn xuống dưới, phát hiện hắc vụ bao trùm phương viên mười dặm. Ánh trăng hoàn toàn bị sương đen che phủ căn bản không thể chiếu rọi vào, Hàn Thạc thông qua nhãn lực sắc bén cũng không thể nhìn thấy cái gì.

Một luồng sát khí tà ác nồng đậm bao trùm toàn bộ khu vực bên trong, dường như là ẩn chứa một điều gì đó hung hiểm kinh khủng. Hàn Thạc cũng không cảm ứng được bất kỳ sự tồn tại của sinh linh nào, dường như là hoàn toàn bị hắc vụ dày đặc cản trở.

Dừng lại ở trên cao trong chốc lát, Hàn Thạc phóng xuất một âm ma hướng tới khu vực bên dưới. Âm ma vô ảnh vô hình từ từ hạ xuống, tới khu vực hắc vụ bao trùm thì vào một cái chui vào.

Đột nhiên, liên hệ của Hàn Thạc và âm ma hoàn toàn bị cắt đứt. Âm ma rơi vào trong hắc vụ này nhảy mất đã không thấy tung tích khiến hắn không cách nào cảm ứng được vị trí của nó.

Tới lúc này Hàn Thạc thực sự cảm thấy giật mình. Liên hệ của hắn và Cát Nhĩ Bá Đặc là lực lượng kế ước, bị khu vực kia cản trở thì cũng không nói làm gì, nhưng mà ba âm ma là thông qua bốn mệnh tinh huyết luyện hóa mà thành. Vậy mà tiến vào giữa khu vực đó cũng mất tung tích, điều này thật có chút đáng sợ.

Phạm vi mười dặm phía dưới này hoàn toàn bị hắc vụ dày đặc che phủ, căn bản không thấy rõ được tình huống gì. Hàn Thạc chỉ có thể cảm thấy bên trong tràn ngập sát khí tà ác, dám chắc bên trong tuyệt đối không đơn giản.

- U Âm thâm lâm bên trong quả nhiên tràn ngập thần kỳ, không thể ngờ lại có nơi kỳ dị như thế này. Xem chừng nếu muốn làm rõ được đó là cái hiện trạng gì, không thể không đi vào để xem thử. - Hàn Thạc nhìn khu vực phía dưới, lẩm bẩm nói một câu. Sau đó thôi động Ma Nguyên lực trong cơ thể, hình thành một hộ thân cương trảo bao quanh người, từ từ hạ xuống bên dưới. Khi Hàn Thạc tới gần chỗ hắc vụ, các loại tâm trạng ai oán, bạo nộ, sợ hãi điên cuồng đột nhiên đánh mạnh vào trong não hắn, giống như là một loại lực lượng cố gắng xâm hại để làm cho đối phương mất đi bản ngã vậy.

Bất quá, cảnh giới Thị huyết của Hàn Thạc đã trải qua hai lần giết chóc. Hung sát chi khí lượn lờ quanh thân thể đã quen hấp thu đủ loại tâm trạng trái ngược của người chết, nỗi sợ hãi điên cuồng này xâm nhập chẳng gây một chút ảnh hưởng nào, vẻ mặt vẫn tỉnh táo như trước.

- Thật là có chút ý tứ - Hàn Thạc cảm nhận các loại tâm trạng này điên cuồng xâm nhập vào trong não, không khỏi cảm thấy kinh ngạc lẩm bẩm, thân thể bỗng nhiên trầm xuống, rơi thẳng xuống khu vực đó.

Trong chớp mắt, sự liên hệ với Cát Nhĩ Bá Đặc và âm ma lại được nối lại. Xem ra hắc vụ này chỉ cản trở ở bên ngoài, còn sự liên hệ ở bên trong vẫn có thể liên lạc được.

Cũng không có vội vã liên hệ với Cát Nhĩ Bá Đặc đang di chuyển, ngược lại mục quang của Hàn Thạc nhìn bốn phía xung quanh, đem tình trạng của cả khu vực này án chiếu vào trong đầu. Hắn cẩn thận như vậy, để nếu phát sinh điều gì nguy hiểm còn lập tức làm ra quyết định chính xác.

Hắc vụ dày đặc khiến cho thị lực của Hàn Thạc bị ảnh hưởng, chỉ có thể thấy được mười thước chung quanh mình. Trong U Âm thâm lâm, thực vật um tùm, khu vực bị hắc vụ bao trùm này có thể xem như là một nơi đặc thù. Mười dặm xung quanh này không hề có bất luận một gốc cây nào, toàn bộ đều là các loại quái thạch màu sắc xám xịt.

Dưới chân Hàn Thạc có một dòng suối nhỏ xanh biếc đang chảy, khe suối chảy không hề tiếng động nào, cũng không hề có bất luận con cá nào bơi. Nhìn lên bầu trời, hắc vụ bao trùm hết thấy, không thấy một chút ánh sáng nào, cả không gian âm u tràn đầy tử khí.

- A!

Hàn Thạc đột nhiên kinh hô một tiếng. Qua quan sát của âm ma, hắn nhìn thấy được một bia đá kỳ dị. Trên bia đá sừng sững đó còn khắc một ít chữ, khiến Hàn Thạc quyết định tới xem thế nào.

241. Chương 241:tồn Tại Của Bán Thần

Hàn Thạc chạy tới chỗ tấm bia đá. Từ xa nhìn lại chỉ thấy trên tấm bia đá này có khắc mấy chữ - A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn!

Không ngờ lại là tên của A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn! Mấy chữ nhỏ đơn giản đã làm Hàn Thạc chấn động. Là một người dân của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, danh tự của nhân vật được thần thánh hóa này tựa như sấm động bên tai. Mỗi một người dân của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều có thể kể lại sự tích của ông ta, chính là một vị cao thủ Hắc Âm hệ tuyệt đỉnh vĩ đại nhất trong lịch sử của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Theo truyền thuyết thì A Nhĩ Mai Lí Khắc là một pháp thần Hắc Âm hệ có thực lực bán thần!

Năm trăm năm trước, A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn đã phò tá vị quốc vương đầu tiên thành lập ra đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Chính nhờ sự trợ giúp của một nhân vật như vậy, hoàng đế khai quốc mới nam chinh bắc chiến chinh phục tất cả các dị tộc, xua đuổi bọn Thú nhân mọi rợ, trục xuất lũ Địa tinh tham lam ti tiện. Sau đó đứng giữa các thế lực lớn tỏ rõ tài năng, thành lập nên chính quyền trên mảnh đất này, giúp cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trong suốt năm trăm năm qua luôn luôn đứng vững vàng không hề suy bại.

Theo truyền thuyết, A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn là một vị Hắc Ám hệ pháp thần có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Tại thời đại của mình, nhân vật cường đại này chẳng những kiến tạo nên Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, mà nhân cách thần thoại vĩnh hằng của ông ta cũng được tất cả quốc dân Lan Tư Lạc Đặc kính ngưỡng suốt năm trăm năm!

Cho tới bây giờ, danh vọng và sự vĩ đại của ông ta vẫn không có bất cứ hậu nhân nào có thể vượt qua nổi!

Cũng theo những truyền kỳ vĩ đại, A Nhĩ Mai Lí Khắc khi còn sống đã chiến thắng vô số cường giả, mở rộng biên cương cho Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Đập tan đầu chí và lòng tin tưởng của những người dị tộc phản kháng, khiến cho nơi nào mà gót sắt của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc tràn qua thì mọi chủng tộc đều phải quỳ mọp xuống đất quy thuận.

Song một nhân vật bán thần kinh khủng như vậy, lại đứng vào thời kỳ huy hoàng nhất trong cuộc đời của mình thì đột nhiên biến mất tung tích một cách thần bí. Lúc ấy, Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đang ở trong thời kỳ cường thịnh nhất, công cuộc nam chinh bắc chiến chinh phục các quốc gia ở chung quanh đã kết thúc. Là lúc A Nhĩ Mai Lí Khắc hưởng thụ tất cả mọi vinh quang.

Việc ông ta lại mất tích một cách thần bí như thế đã khiến cho quốc vương đương nhiệm đầu tiên của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không thể nào tiếp thụ được sự ra đi của vị bằng hữu chân thành nhất này. Ngài đã huy động tất cả các thám tử cả công khai lẫn bí mật tìm kiếm khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn bất vô âm tín.

Dân gian có đủ các loại truyền thuyết về sự ra đi thần bí của ông ta. Có cái thì nói ông ta chán ghét việc chinh phạt mà tự mình thoái ẩn. Có cái lại nói ông ta đã siêu thoát, từ một vị bán thần thông qua ma luyện mà trở thành thần minh. Cũng có cái nói ông ta cả đời chinh chiến, mặc dù đánh bại vô số cường giả nhưng cũng bị hơn mười loại thương tích. Cuối cùng thân thể yếu ớt của một vị Ma pháp sư vào lúc tuổi già không thể tiếp tục chịu đựng nổi những đau đớn đó phát bệnh hiểm nghèo mà qua đời.

Bất quá, truyền thuyết cuối cùng vẫn chỉ là truyền thuyết! Vì không có chứng cứ xác đáng nên bất cứ cách giải thích nào cũng đều là giả thiết. Suốt hơn năm trăm năm qua, sự ra đi thần bí của A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn vĩnh viễn vẫn là một điều mơ hồ không giải thích được!

Nhưng tại cái nơi kỳ dị bị hắc vụ bao trùm này lại có một tấm bia đá khắc tên A Nhĩ Mai Lí Khắc - Kha Đốn. Từ hình dạng tấm bia đá và ý nghĩa của những văn tự khắc trên đó, Hàn Thạc có thể khẳng định đây là bia mộ của một loại tế điện dùng để mai táng người chết. Điều này không thể không khiến cho nội tâm hắn tràn đầy kinh hãi, không nén được muốn tới gần tấm bia mộ kia để quan sát cẩn thận cho rõ ràng.

Lúc này, hắc long căn cứ vào mối liên hệ với chủ nhân mà chủ động chạy đến, Hàn Thạc thậm chí có thể cảm nhận được mối lo lắng của hắn.

Hàn Thạc vốn định đến quan sát kỹ hơn tấm bia mộ, nhưng khi thấy Cát Nhĩ Bá Đặc đang lo lắng chạy nhanh đến thì không thể không gạt bỏ ý niệm này, chú tâm chuẩn bị sẵn sàng động thủ. Hắn xoay người nhảy xuống một tảng đá lớn ở phía đằng sau, đồng thời phóng ra một Âm ma bay về phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Những tiếng ầm ầm thật lớn từ đằng xa nhanh chóng lan truyền đến. Cát Nhĩ Bá Đặc đã hóa long hình nhưng không ngờ lại không ngờ không bay lượn mà chỉ uốn lượn thân hình như một con mãng xà rất lớn để di chuyển về phía bên này. Ở đằng sau Cát Nhĩ Bá Đặc là hình bóng cao lớn của Độc nhân cự nhân đuổi theo sát sạt. Hoàng kim long vốn đang đánh nhau với Độc nhân cự nhân cũng giống như Cát Nhĩ Bá Đặc ngoe nguẩy trườn trên mặt đất mà di chuyển, cũng không sử dụng thiên phú bay lượn của long tộc.

- Chủ nhân vĩ đại, mau tới cứu mạng kẻ hầu đáng thương của người đi! - Vừa nhanh chóng trườn đến gần, cặp long nhân của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc phát ra những quang mang hoảng loạn, không ngừng gào la với giọng trầm đục.

Hàn Thạc vừa mới đáp xuống tảng đá lớn phía đằng sau, chưa kịp nhìn thấy hắc long đã nghe thấy hắn kêu gào oang oang cứu mạng thì không nhịn được thăm mắng:

- Xuẩn long! Gào thét ầm ĩ lên như vậy khiến cho ai cũng biết phía trước có người, ta làm sao có thể đánh lên được đây!

Thấy không thể ẩn nấp để đánh lén được, Hàn Thạc làm bầm chửi rồi phi thân nhảy ra. Thân hình hắn vọt thẳng lên cao rồi hét lên một tiếng bá đạo để báo cho Cát Nhĩ Bá Đặc biết rằng chủ nhân đã đến.

Thông qua Âm ma dò xét, Hàn Thạc phát hiện Độc nhân cự nhân và Hoàng kim long dường như đều đang truy đuổi Cát Nhĩ Bá Đặc. Cũng không biết hắc long rốt cuộc đã làm việc gì thất đức mà lại bất ngờ chọc giận khiến hai kẻ địch liên thủ muốn trừ hết là bắt sống hắn.

Cát Nhĩ Bá Đặc hoảng hốt bò một mạch đến nơi. Sau khi kêu văng lên mấy tiếng the thé chói tai Hàn Thạc thì trong lòng lúc này mới bình tĩnh lại, càng thêm liều lĩnh bạch bò tới, còn chưa đến trước mặt chủ nhân đã hét lên:

- Hai người đánh một mình ta thì thật sự là vô sỉ thất đức quá đấy!

Con thần lùn xấu xí (xú trùng) đáng chết kia! Người thừa dịp chúng ta đại chiến mỗi một, thiếu chút nữa đã đánh lén hai người chúng ta suýt chết! Giờ ngược lại người tự nhiên dẫn chúng ta tới cái vùng đất cấm này khiến cho chúng ta không còn đường sống, người mới là kẻ vô sỉ nhất, thất đức nhất!- Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Độc nhân cự nhân lại gào rít điên cuồng, bất ngờ mắng luôn một tràng, tiếng vang như sấm.

- Một kẻ vô sỉ chạy đến địa bàn của người ta trộm gà bắt chó thì cần bản không xứng chỉ trách người khác! - Cát Nhĩ Bá Đặc tới trước mặt Hàn Thạc, dùng khí tựa hồ mạnh mẽ hơn một chút. Hắn quay đầu lại khinh thường châm chọc Độc nhân cự nhân một câu rồi vội vàng vươn cái thân hình to lớn nhanh chóng đứng thẳng lên ở bên cạnh chủ nhân.

- Tức chết đi mất. Con bò sát (ba trùng) đáng ghét nhà người, ta phải giết người! - Độc nhân cự nhân bị chọc giận, đứng sừng sững giữa trời gào lên một tiếng. Con mắt duy nhất phát xạ một tia hung dữ kinh hồn, chiếu thẳng về phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đại bộ phận thân thể của Độc nhân cự nhân đã bị Hỏa Diễm linh chủ đốt cháy, hai bàn tay màu xanh to lớn bây giờ là hai khoanh máu thịt bầy nhầy. Xem chừng vừa mới giao chiến xong với Hỏa Diễm linh chủ, lại cùng Hoàng kim long ẩu đả một trận, thực sự đã khiến cho hắn bị không ít thương tích.

- Câm mồm! Người có thể đánh hắn, mắng hắn nhưng không cho phép nhắc tới hai chữ ba trùng, xú trùng ở trước mặt ta. Nếu không ta là người đầu tiên sẽ giết chết cái tên độc nhân ác tặc đáng chết nhà người! - Hoàng kim long phẫn nộ phát ra một tiếng long ngâm, từ phía sau Độc nhân cự nhân giận dữ quát lên.

Toàn thân Hoàng kim long trông cũng rất khó coi. Lân giáp màu hoàng kim chẳng những bị cháy đen thui từng mảng lớn, mà còn có một ít vết máu loang lổ. Ngay cả trên cái đầu khổng lồ cũng có vết máu, nhìn hình dáng thì có thể thấy những trận đại chiến liên tiếp đã khiến cho hắn bị trọng thương.

- Người là một con cuồng long, chẳng lẽ ta phải sợ người ư?! - Độc nhân cự nhân đánh nhau với Hoàng kim long trên suốt quãng đường từ sơn cốc đến đây, sớm đã nộ xuất hỏa khí. Nên mặc dù cực kỳ tức giận đối với hành động ti tiện của Cát Nhĩ Bá Đặc, nhưng cũng chẳng hề có hảo cảm đối với Hoàng kim long, lập tức xoay người sừng sộ với gã, tựa như muốn đánh nhau ngay lập tức.

Bên phía Hoàng kim long cũng vậy. Gã vốn cao ngạo, đương nhiên cũng không thể chịu nổi lời khiêu khích, khi Độc nhân cự nhân đang kêu thét vang trời thì liền gầm gào xông vọt đến, lập tức ẩu đả với Độc nhân cự nhân. Cả hai quên luôn mục tiêu chính lúc này, không thêm quan tâm đến sự chết sống của Cát Nhĩ Bá Đặc nữa.

- Ồ..... đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Nhìn hai sinh vật khổng lồ bắt đầu đánh nhau ầm ầm ở trước mặt, Hàn Thạc cảm thấy đau đầu, không nhìn được quay sang liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một cái, cười khổ hỏi.

- Hắc hắc, ta thấy hai người bọn họ đang đại chiến liên bám theo. Sau đó thừa dịp song phương lâm vào tình trạng kiệt sức thì bèn ném ra một tảng đá lớn như trái núi, muốn nhân cơ hội đó đánh chết cả hai. Nhưng mà bọn họ cũng thật nhanh nhẹn, không ngờ lại đều né tránh được, sau đó liền đuổi theo truy kích ta.

- Ta hoảng hốt chạy trốn chẳng còn biết đường lối gì nữa, đột nhiên chui vào cái khu vực kỳ lạ này. Hai người bọn họ giận đến mất lý trí, cũng không hề suy nghĩ cũng tức khắc tiến vào theo. Sau đó, ta chợt phát

hiện ra lực lượng của ta đã bị cầm chế. Chẳng những không thể dùng ma lực của bốn tộc để phun ra Độc dịch liệt diễm, mà cũng không thể tiếp tục ngự không bay lượn.

- Đương nhiên, cái đồ Hoàng kim long ngu xuẩn kia cũng tương tự không thể bay lượn, chỉ có thể giống như ta bò trên mặt đất. Ngay cả Độc nhân cự nhân cũng tựa như bị lực lượng gì đó cầm chế. Sau một lúc kinh hoảng, bọn chúng lấy ta làm mục tiêu công kích chính, bắt đầu la hét ầm ĩ cùng nhau hợp kích. Ta không có biện pháp nào đành phải tìm tới người! - Cát Nhĩ Bá Đặc chẳng hề để ý, tà ác cười khà khà một cách quái dị giải thích với Hàn Thạc hành động ti tiện của mình, xem vẻ mặt đắc ý của hắn thì rõ ràng không cho rằng nhục mà lại nghĩ là vinh!

- Người quả nhiên là vô sỉ!” Sau khi nghe xong chuyện của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc bình luận ngay điều cốt lõi nhất.

- Điều là học theo người cả mà! - Cát Nhĩ Bá Đặc kêu oa oa với giọng quái dị, đổ tất cả mọi trách nhiệm lên người Hàn Thạc. Cứ làm như trước khi rời khỏi thế giới trong lòng đất thì bản thân hắn rất là thuần khiết thiện lương vậy!

“Đừng, ầm ầm.....”

Những tiếng ầm ầm thật lớn truyền đến từ chỗ Độc nhân cự nhân và Hoàng kim long đang đại chiến. Chung quanh các loại nham thạch sẫm màu vỡ vụn bắn ra rào rào rồi thấy Độc nhân cự nhân và Hoàng kim long cùng trong tình trạng kiệt sức nằm quay lơ mỗi người một bên, ở giữa bọn họ có một vài hố lớn sâu hoắm.

Trong khi hai sinh vật khổng lồ này cựa quậy vài cái rồi lại đứng thẳng lên, định tiếp tục đại chiến cho đến một mất một còn mới thôi thì tiếng nói như sấm của Độc nhân cự nhân chợt vang lên:

- Chờ một chút, tại sao tên nhân loại này lại không bị hoàn cảnh ảnh hưởng, vẫn còn có thể bay lượn trên không trung!

Nghe thấy những lời này, Hoàng kim long và Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đổi ánh mắt nghi hoặc lên trên người Hàn Thạc, vẻ tràn đầy kinh ngạc, không thể hiểu được. Đường như việc Hàn Thạc bay lơ lửng trong không trung ở phía trước cũng là một trong những điều kỳ lạ.

- Nhân loại, ở vùng đất cấm này không có một chút nguyên tố ma pháp nào, người dựa vào cái gì để đứng được trong không trung? - Hoàng kim long từ tư thế nằm quay lơ khó nhọc đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên cao. Từ nãy đến giờ vẫn không hề quên tính cao ngạo của tộc bọn hắn, tựa như muốn dùng khí thế bề ngoài để áp đảo Hàn Thạc, từ vị trí cao nhìn xuống, đặt câu hỏi với giọng điệu như đang thẩm vấn phạm nhân.

- Hối thối như đánh rắm! - Hàn Thạc khinh khỉnh buông một câu, rõ ràng là chẳng coi Hoàng kim long ra gì.

Trong khi Hoàng kim long tức giận gào rú lên thì Độc nhân cự nhân không nén được nói oang oang châm chọc:

- Xuẩn long, nhân vật có thể ở tại cái vùng đất cấm này mà bay trên không trung thì người nghĩ rằng người ta sẽ e ngại người sao? Chẳng lẽ người chưa từng nghe được truyền thuyết về cái vùng đất cấm này, thật sự muốn tìm cái chết phải không?

Độc nhân cự nhân vừa nói xong thật thần kỳ là Hoàng kim long đột nhiên nín lặng. Hai cái con người to như cái đầu người của gã nhanh chóng lóe lên ánh sáng kỳ dị dán vào người Hàn Thạc, đầu thì lúc lắc tỏ vẻ khó tin, nói giọng trầm trầm như long ngâm:

- Không có khả năng, không thể nào!

- Bán thần vĩ đại! Người nhất định là mạnh hơn gông xiềng của loài người. Xin người hãy ban phát ánh sáng nhân từ chói lọi của người đưa chúng ta thoát khỏi cái vùng đất cấm này! - Con mắt duy nhất của Độc nhân cự nhân nhìn Hàn Thạc đầy vẻ chân thành khẩn cầu. Hắn khom cái thân hình khổng lồ làm một cái lễ tiết rất kỳ quái, tỏ vẻ tôn kính đối với Hàn Thạc.

Ngay cả Hoàng kim long tuy không nói nên lời, nhưng cặp mắt trở lại nhìn Hàn Thạc đầy vẻ mong chờ. Hắn rất cao ngạo không thể lập tức cúi đầu trước Hàn Thạc, nhưng cũng tương tự lại dùng ánh mắt thể hiện ra lời khẩn cầu cấp bách.

- Có ý gì hả? - Hàn Thạc tức cười, khó hiểu nhìn hai sinh vật khổng lồ, gãi đầu trầm ngâm trong chốc lát rồi không nén nổi nghi hoặc hỏi.

- Các siêu giai sinh vật trong U Âm sâm lâm đều biết truyền thuyết về vùng đất cấm này. Năm trăm năm trước đã phát sinh một trận đại chiến kinh thiên động địa tại đây. Theo truyền thuyết thì ngay cả thần minh chính thức cũng đến tham dự. Trận chiến ấy khiến cho tất cả sinh vật của U Âm sâm lâm đều phải run sợ. Những âm thanh kinh khủng kéo dài suốt ba ngày hai đêm, cũng không ai biết bên trong đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Về mặt của Độc nhãn cự nhân cho thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi, cất tiếng như sấm nói tiếp:

- Tất cả sinh vật cường đại cố gắng đi vào xem, kết quả là không một con nào có thể thoát ra khỏi vùng đất cấm này. Rồi suốt năm trăm năm qua, tất cả mọi sinh vật lạc vào trong vùng đất cấm này cũng không có bất cứ một ai có thể thoát ra được.

- Trong truyền thuyết, ở trong vùng đất cấm này, toàn bộ ma pháp và đấu khí đều bị cấm cố. Bất cứ loại sinh vật nào thì cũng chỉ có sử dụng thể năng thuần túy nên không thể thoát ra khỏi vùng đất cấm dù chỉ một bước. Chỉ có bán thần đã vượt qua thánh giai mới có thể không phải chịu loại hạn chế này của vùng đất cấm mà thoát ra ngoài. Nhân loại bán thần vĩ đại, xin người hãy dẫn chúng ta thoát khỏi nơi này!

Hoàng kim long mặc dù không nói nhưng vẫn nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt đã hoàn toàn khác trước. Trong ánh mắt của hắn rõ ràng mang nét khẩn cầu nhưng cái đầu cao ngạo của Hoàng kim long không cúi xuống được.

- Ta nghĩ các người nhìn lầm rồi! - Hàn Thạc bắt đắc dĩ nhìn hai sinh vật khổng lồ kia, buông thõng tay xuống, giải thích: - Thật có lỗi, ta không phải là một vị bán thần cái gì đó đâu!

242. Chương 242:hung Hồn

- Sao có thể thế được, nếu như người không phải là bán thần, sao có thể không chịu sự hạn chế của cấm kỵ chi địa này mà lảng tránh được? - Độc Nhãn Cự Nhân không thể tin được đây là sự thật, hoặc giả là sự kỳ vọng vào hắn lại thành thất vọng cho nên về mặt khó có thể tiếp nhận được.

Vong Linh ma pháp cơ bản nhất là Khô Lâu Triệu hoán thuật được Hàn Thạc ngâm xướng cả trăm lần như một, lần này lại chẳng có chút công dụng nào. Cả không gian âm u, hoang vắng không có bất luận một điều gì dị thường vậy mà Vong Linh ma pháp lại mất đi hiệu quả.

“Quả nhiên là như thế!” Hàn Thạc cả kinh, hiểu được Độc Nhãn Cự Nhân kia không nói sai, xem chừng cấm kỵ chi địa này quả thật không thể phóng ra được bất cứ kỹ năng ma pháp nào.

- Các người chờ chút! - Hàn Thạc quay sang Độc Nhãn Cự Nhân và Hoàng Kim Long hô nhẹ một câu, thân hình bỗng lao lên, vọt thẳng lên màn hắc vụ đang quấn quanh trên bầu trời.

Song, khi Hàn Thạc cảm giác được sắp rời khỏi khoảng không gian đầy hắc vụ này, thì một cỗ lực lượng kỳ dị cuộn cuộn vô biên, như một ngọn cự sơn cả ức vạn cân chấn trên bầu trời. Hắn lao mạnh tới đụng vào làm cả người đau đớn vô cùng, nhưng căn bản là không thể phá tan được đám hắc vụ bao trùm để rời khỏi không gian kỳ dị này được.

Không cần thử nữa, Hàn Thạc đã hiểu được cả khu vực hắc vụ phạm vi mười dặm vuông này toàn bộ đều đã bị cỗ lực lượng kỳ dị đó trói buộc, giống như ở Tử Vong Mộ Địa, không có phương pháp mở ra kết giới thì không thể rời đi một bước nào.

Ngồi xuống một cách chán chường, xoa cái đầu đang ong ong, nhìn về mặt đang kinh ngạc của Độc Nhãn Cự Nhân và Hoàng Kim Long, Hàn Thạc buông tay xin lỗi:

- Quả nhiên, cả cấm kỵ chi địa đều bị kết giới ngăn trở, giống như là bị hắc vụ che hết ánh sáng trên bầu trời. Ta nghĩ, nếu không có phương pháp đặc thù, mấy người chúng ta đừng mơ rời khỏi chỗ này.

Lúc này, Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long đã bắt đầu tin tưởng Hàn Thạc tình không phải là bán thần như họ đoán. Hy vọng đã tan biến, hai sinh vật cường đại đối mặt với sự uy hiếp của tử vong, việc hấn tại sao lại có thể bay được không còn hứng thú nữa, bắt đầu tuyệt vọng, không ngừng than vãn thở dài.

Nhìn thấy hai sinh vật cường đại này đối với nguyên nhân mình có thể bay lượn không còn hứng thú nữa, mà cũng không tiếp tục động thủ với Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc có thể hiểu được tâm tình suy sụp tuyệt vọng của chúng.

- Chủ nhân vĩ đại, bây giờ nên làm cái gì mới tốt đây, ta không muốn phải ở lại luôn cái nơi chết tiệt này nữa, chúng ta phải tới những nơi phồn hoa để tiếp tục câu chuyện truyền kỳ của chúng ta chứ! - Cát Nhĩ Bá Đặc lo lắng vạn phần, lớn tiếng kêu lên một cách bức bối.

Năm trăm năm qua, tại cấm kỵ chi địa này không có bất kỳ sinh vật nào có thể rời đi, trong đó có không ít siêu giai ma thú sống lâu năm. Song, Hàn Thạc đi vào khu vực này chỉ thấy một mảnh hoang liêu tĩnh mịch, không hề có một chút sinh cơ nào, điều đó nói lên rằng siêu giai ma thú sống buồn chán lâu năm như vậy hẳn là đã chết hết rồi.

Nhìn lên bầu trời, hấn phát hiện ra là chẳng biết có phải bởi vì mình lao mạnh vào hay không mà hắc vụ tràn ngập khắp nơi dần dần trở nên đậm đặc hơn, trong không khí âm u ẩm ướt, tràn ngập một cỗ sát khí hung tàn cực kỳ nguy hiểm.

.

- Ta nghĩ, dù chúng ta có muốn chết già ở chỗ này e rằng cũng khó có khả năng a

Hàn Thạc cảm giác xung quanh có biến hóa, đầu tiên tự lẩm bẩm sau đó thành linh kinh hô:

- Cẩn thận, có nguy hiểm!

Cát Nhĩ Bá Đặc đang oán trời trách đất, bao gồm cả Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long đang tuyệt vọng nghe thấy tiếng kinh hô của Hàn Thạc, liền cảm ứng được biến hóa kinh khủng xung quanh. Bản năng sinh tồn lập tức phát huy tác dụng, đồng thời khẩn trương quan sát bốn phía, tùy thời ứng phó với nguy hiểm xuất hiện.

Hắc vụ lượn lơ trên không trung, từng đám yên vụ đen như mực dày đặc không có kẽ hở, bên trong thỉnh thoảng lại ẩn hiện lực sắc quang mang tàn ác. Lực lượng tà ác kinh khủng cuốn đến như bài sơn đảo hải, ép cho mấy người đến nỗi hít thở cũng khó khăn, lực lượng khổng lồ vây quanh kết giới như ngọn đại sơn nặng ỨC VẠN CÂN đè lên lưng bọn họ.

Ngay cả Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long to lớn như vậy mà khi đối mặt với áp lực kinh khủng cũng ngửa đầu rít gào, đây là biểu hiện của việc khó có thể khống chế được tâm thần. Chỉ có Cát Nhĩ Bá Đặc nhất giai vẫn nằm rạp trên đất như trước, như một nhuyển xà, không đứng dậy nổi.

Ma Nguyên lực vận chuyển một cách điên cuồng, một cái lồng chắc chắn đen thui loé lên, bao bọc lấy toàn thân Hàn Thạc, từng đạo hắc sắc thiểm điện vờn bên trong hắc sắc cương trảo, Ma Nguyên lực nguyên chất từng bước rèn luyện cương trảo, khiến cho lực phòng ngự của hộ thân cương trảo này ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng, hộ thân cương trảo bảo vệ bao quanh Hàn Thạc giống như một khối mặc ngọc trong suốt mỹ lệ, mà hấn như là hoá thạch sống, bị khối hắc ngọc bao bọc tràn ngập ma mị tà dị.

Trong cấm kỵ chi địa, tất cả các lực lượng thần bí trên thế giới này có toàn bộ đều bị trói buộc, nhưng mà Ma Nguyên lực đến từ một không gian khác thì cấm kỵ chi địa không thể triệt tiêu được.

Vì vậy, khi Hàn Thạc vận chuyển Ma Nguyên lực điên cuồng, từng bước rèn luyện hộ thân cương trảo, bao bọc hấn hoàn toàn, không thể ngờ được là có thể trụ vững trước áp lực khổng lồ, đứng thẳng ngạo nghễ bình tĩnh không sợ hãi.

Một đôi đồng tử thâm thúy, căng ra quan sát biến hóa của cả khu vực, từng cỗ khí tức tà ác trên bầu trời một điểm cũng khó thoát được cảm ứng linh giác của Hàn Thạc, trong phút chốc, tâm trạng vốn lo lắng khẩn trương, từ từ đập nhanh kịch liệt lên, hô hấp dần dần bình ổn của hấn không còn an tĩnh nữa, bắt đầu thở dốc ra.

Cỗ lực lượng kỳ dị tại cấm kỵ chi địa không thể ngờ lại khiến cho Hàn Thạc có cảm giác hơi quen thuộc, lực lượng này đối với cảnh giới Thị Huyết của hắn như là một loại thuốc phiện, tràn ngập tính hấp dẫn.

Một loại cảm ứng kỳ diệu đột nhiên truyền đến từ Ma Anh trong cơ thể, Ma Anh giống như một tiểu mãnh thú khát máu, ngửi được mùi máu tươi, rốt cuộc không nhịn được nữa bạo động không ngừng trong cơ thể Hàn Thạc, thúc giục hắn một cách lo lắng dị thường, tựa hồ như muốn làm gì đó.

Đám hắc vụ dày đặc bao trùm cả khu vực, bên trong còn có lực sắc quang mang tàn ác lóe sáng, ừn ừn từ bốn phương tám hướng ập tới hướng chỗ ba người Hàn Thạc. Từng cỗ khí tức khủng bố tà ác khổng lồ từ trong mỗi đám hắc vụ đó, giữa lực sắc quang mang tàn ác lóng lánh, từng đám hắc vụ dày đặc, từ từ biến dạng tách ra, biến thành từng bộ mặt dữ tợn đáng sợ áp xuống phía dưới.

- Không! - Độc Nhân Cự Nhân gầm lên một tiếng, huy vũ thiết sạ cực lớn chém tới bộ mặt âm độc đáng sợ trên bầu trời. Hoàng Kim Long cũng rút gào một tiếng, long vĩ rất lớn quất lên trên, điên cuồng quét tới bộ mặt ác ma tà ác đáng sợ bên trên.

Song, công kích của cả hai đánh lên hư không, đối với cái loại hư ảnh này thì chẳng có tác dụng gì, chúng nó chẳng có vẻ gì là sợ hãi, sau khi tán loạn lại tụ hợp lại, đem đến hung thế hãi nhân, từ từ ép thẳng xuống.

- “Sát”, không thể ngờ là “Sát”! - Hàn Thạc ở bên trong hộ thân cương trảo đột nhiên hô lên.

Hàn Thạc tại Thị Huyết chi cảnh, hộ thân cương trảo đang bao bọc hắn đột nhiên triệt khai, từng đạo huyết quang từ thân thể Hàn Thạc bắn ra, hung sát chi khí dày đặc, thỉnh linh vờn quanh thân hắn.

Cùng lúc đó, một đạo hồng mang từ thiên linh cái Hàn Thạc xuất ra. Tử hồng sắc quang mang trong Lục Ma Phong trở nên đại thịnh, không ngừng xoay tròn múa lượn trên đỉnh đầu hắn.

Về mặt Hàn Thạc đang bình tĩnh, trong nháy mắt đột nhiên dữ tợn đáng sợ, hàm răng trắng ớn như ác quỷ, đôi mắt đỏ rực màu máu, hung sát chi khí cả người tràn ra, cùng với Lục Ma Phong trên đỉnh đầu quấn lấy nhau, một người một vật đồng thời bắn ra huyết quang chói lòa.

Mắt quỷ khủng bố đáng sợ bao phủ cả khu vực, hiện ra biểu tình như thét chói tai nhưng lại không có bất cứ thanh âm nào. Nó vốn đang đè xuống chỗ Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long, lại lộ ra vẻ hoảng sợ như muốn bắt kẻ hết tay để thoát khỏi chỗ này.

Nhưng, lấy Hàn Thạc và Lục Ma Phong làm trung tâm, ở bên trên chẳng biết từ lúc nào sinh ra một lỗ xoáy thật lớn, lỗ xoáy lơ lửng trên bầu trời rộng chừng mười mấy mét, hung sát chi khí bên trong vần vũ, huyết hồng sắc quang mang chớp lóe, từng cỗ lực lượng tà ác tràn ngập trong đó.

Cả không gian hội tụ “Sát ” dường như toàn bộ đều chịu lực hấp dẫn của lỗ xoáy lớn kia, cả đám tưởng muốn hoảng sợ tránh né, nhưng bất luận không có cái gì có thể rời đi. Dưới sự lôi kéo của lỗ xoáy trên đầu Hàn Thạc, vô luận “Sát ” chạy bao xa đều như bị một sợi dây vô hình trói lại, từng chút một di động tới bên trong lỗ xoáy đó.

Áp lực khủng bố như bài sơn đảo hải trong khoảnh khắc đã biến mất không thấy đâu nữa, Cát Nhĩ Bá Đặc đang nằm sấp, cả người nhũn như chi chi trên mặt đất sau khi thấy áp lực mất đi, thì dựng thẳng lưng dậy, thấy động tĩnh cực lớn trên không từ chỗ Hàn Thạc, lăm lăm tự nói:

- Chủ nhân vĩ đại, đây là cái gì vậy?

- Tiểu Hắc Long, chủ nhân của ngươi rốt cuộc là sinh vật gì vậy. Hắn cuối cùng đang làm gì thế. Tại sao trên người hắn lại không có dấu khí cùng ma pháp nguyên tố, hắn phải có của nhân loại vậy? - Hoàng Kim Long cao ngạo quan sát động tĩnh lớn từ Hàn Thạc, lại nghe được tiếng lẩm râm của Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn không được bèn gào lên hỏi.

- Mặc kệ thế nào, vừa rồi dị động của hắn đã giải trừ nguy cơ cho chúng ta, nếu không chúng ta đã bị mặt quỷ tà ác đó giết chết rồi! - Con mắt duy nhất của Độc Nhân Cự Nhân nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, hồi lâu cũng không phát hiện ra hắn lộ ra một chút dấu khí hay ma pháp nào. Căn cứ vào kiến giải của hắn đối với thế giới này, hắn hiểu được Hàn Thạc có lẽ thật sự không phải là bán thần gì đó, nhưng mà hành động của Hàn Thạc lại không hợp với lẽ thường, việc giải trừ áp lực khổng lồ bao phủ khắp khu vực này làm cho Độc Nhân Cự Nhân không dám coi thường Hàn Thạc chút nào.

Chủ nhân phát uy, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng hãnh diện, cáo mượn ao hồ, cổ rồng ngẩng cao, hét thật lớn:

- ***, ta nào biết được chuyện gì, dù sao chủ nhân ta cường đại là được rồi, nếu không ta vì sao là một Hắc Long vĩ đại lại có thể quỳ rạp dưới chân người!

Hắc Long vừa nói những lời này, hai quái vật khổng lồ lại tin là thật, hành động trước mắt của Hàn Thạc cùng với sự tồn tại của Cát Nhĩ Bá Đặc đã đủ nói rằng Hàn Thạc tuyệt đối là một tồn tại cường đại. Cũng bởi vì thế nên ngay lúc này Hắc Long ồn ào một cách vô lễ cũng khiến chúng tiếp nhận, dường như quên mất hành động ti tiện của Hắc Long lúc trước, không dám xuống tay đối với hắn nữa.

Có chủ nhân cường đại như vậy, mà nhân loại cường đại trước mắt lại có phương pháp đặc thù để giải trừ áp lực khổng lồ bao trùm cả khu vực, bọn chúng lúc này không muốn công kích Cát Nhĩ Bá Đặc, không muốn đem lại phiền toái cho mình, vạn nhất nhân loại này đình chỉ động tác thì cái áp lực cường đại lại một lần nữa xuất hiện, thì bọn chúng chỉ còn con đường chết.

Bởi vậy khi Cát Nhĩ Bá Đặc không khách khí ngêu ngao, hai quái vật này chỉ hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời với hắn, thấy Hắc Long không biết cái gì, hai tên này cũng chẳng lãng phí thời gian tiếp tục hỏi hắn nữa, chỉ đứng yên lặng vừa khôi phục thể lực, vừa chú ý biến hóa từ Hàn Thạc.

Bộ mặt ác ma dữ tợn hung thần ác sát lơ lửng trên không lúc trước, nhưng giờ lại biến thành kẻ chạy trốn đáng thương, nhưng có lẽ không có cách nào để đào thoát. Ngay cả “Sát” lúc đầu rời khỏi chỗ này cũng chịu ảnh hưởng dưới lực hút khổng lồ từ lỗ xoáy trên đầu Hàn Thạc, bất luận chúng có sợ hãi kinh hoàng bao nhiêu, vẫn từng chút từng chút bị kéo vào trong lỗ xoáy đó.

Phảng phất như hung sát chi khí và Lục Ma Phong quanh thân Hàn Thạc khống chế lỗ xoáy huyết quang, có tác dụng khắc chế đối với đám hung thần ác sát kỳ dị này, chúng cố gắng chạy trốn nhưng không có bất cứ kẻ nào được may mắn cả. Dưới hấp lực cường đại của lỗ xoáy, gương mặt lục sắc tàn ác gào lên sợ hãi nhưng không thành tiếng, biến thành từng đạo hắc lục sắc quang mang dung nhập vào lỗ xoáy đó.

Lỗ xoáy lớn đó như là một cây cổ thụ kỳ dị, phía trên lỗ xoáy tựa như cành lá tươi tốt, phía dưới là từng thông đạo chi chít như rễ cây của đại thụ, trong khi hấp thụ hung thần ác sát, bên trong lỗ xoáy khổng lồ tràn ngập năng lượng bạo loạn kinh khủng.

Huyết hồng sắc, hắc lục sắc, thâm lục sắc, ba loại diện quang kỳ dị, mang theo sát khí tà ác đậm đặc, từ bên trong lỗ xoáy thông qua thông đạo như rễ cây, chậm rãi hội tụ tới chỗ Lục Ma Phong và cơ thể của Hàn Thạc, lỗ xoáy vận chuyển càng lúc càng nhanh, Lục Ma Phong hấp thụ sát khí khổng lồ quang mang trở nên đại thịnh, hung uy của tuyệt thế hung khí dần dần lộ ra, từng tiếng kêu hung ác vang lên không ngừng từ Lục Ma Phong, khiến cho ba quái vật to lớn kia rung động sợ hãi, không rét mà run.

Trái lại, hung sát chi khí chung quanh người lại hội tụ lại, phía sau lưng chỗ Hàn Thạc đang khoanh chân, sát khí nồng nặc ẩn hiện thành hình một cự nhân đang nhìn xuống, cự nhân trong hư không cao hơn mười mét, có khí thế cực kỳ độc ác khủng bố, cùng có đôi con ngươi đỏ rực như máu giống hệt như tướng mạo Hàn Thạc đang ngồi dưới đất vậy.

Kỳ quan như thế vẫn tiếp tục duy trì một ngày một đêm, lỗ xoáy trên đầu Hàn Thạc biến mất, hung thần ác sát khắp khu vực như mất tích, ngay cả bộ dáng cự nhân đằng sau lưng Hàn Thạc cũng từ từ bay vào cơ thể hắn, chỉ có Lục Ma Phong vẫn phát sáng rực rỡ như trước, lơ lửng trên đầu Hàn Thạc.

- Grú.....

Một tiếng gầm kinh khủng tà ác từ miệng Hàn Thạc phát ra, hắn vốn đang ngồi trên mặt đất, đột nhiên đứng lên với đôi đồng tử đỏ rực như máu, tựa như một tuyệt thế hung hồn được đánh thức từ sâu thẳm trong lòng đất, đôi con ngươi hung tàn trừng trên người của Độc Nhân Cự Nhân, Hoàng Kim Long, và Cát Nhĩ Bá Đặc, khiến cho sâu thẳm trong nội tâm chúng run lên một cách mãnh liệt.

243. Chương 243:hủy Diệt

- Hắc, hắc muốn làm cái gì?

Hoàng Kim Long lấp bắp. Gã vốn cao ngạo, giờ nhìn Hàn Thạc mang vẻ tà ác cực điểm, đang mở to con mắt màu đỏ tàn nhẫn nhìn mình, tâm thần run lên, nói không rõ tiếng.

- Ta làm sao mà biết được! Ôi gia gia má má ơi, chủ nhân vĩ đại của ta ơi, người rút cuộc muốn làm gì? Ta chính là Cát Nhĩ Bá Đặc người hầu khiêm ti nhất của người a! - Tiểu Hắc Long là kẻ gần gũi với Hàn Thạc nhưng lúc này cũng hét toáng lên. Hắn đứng ngay đơ, trơ mắt nhìn chủ nhân cả người hung diễm ngập trời, đang từng bước từng bước hướng bên này mà đi tới, một khí tức hung ác nồng đậm tựa như làn sóng máu cuộn cuộn ập tới.

Bất chấp tiếng kêu la, Hàn Thạc giờ phút này thần sắc dữ tợn đáng sợ, cặp đồng tử toàn bộ biến thành màu đỏ máu. Hắn ngửa mặt lên trời tru lên giống như một con mãnh thú khát máu.

Hung sát chi khí nồng đậm lượn lờ quanh thân Hàn Thạc, kết thành một mảng sương màu đỏ. Nương theo từng bước chân điên cuồng của hắn, hung uy giống như bài sơn đảo hải cuộn cuộn đánh tới.

- Không xong, hắn đã mất đi lý trí rồi! - Độc Nhân Cự Nhân đột nhiên hét lên như sấm, toàn thân giới bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Vào lúc này, nơi Hoàng Kim Long là ở gần Hàn Thạc nhất, gã vẫn cứ đứng thách thức dĩ nhiên thành mục tiêu công kích đầu tiên của hắn. Toàn thân bọc trong ngọn lửa hung tàn cuộn cuộn, Hàn Thạc áp xuống tới đỉnh đầu của Hoàng Kim Long, một quyền hướng về đầu của gã mà đập xuống.

Nếu chỉ là một quyền của Hàn Thạc đập xuống, có lẽ Hoàng Kim Long căn bản sẽ không quá để ý. Dầu gì, hình thể của Hàn Thạc vẫn không thể so sánh cùng một cấp bậc với gã. Một quyền của hắn diện tích ảnh hưởng rất có hạn, đối với cái loại thể hình khổng lồ cỡ như Hoàng Kim Long, cũng sẽ không tạo thành thương tổn gì quá lớn.

Song ngay lúc một quyền này nện xuống, hung sát chi khí vốn đang lượn lờ quanh thân Hàn Thạc tự nhiên lại ngưng tụ thành hình dạng một quả đấm sắt lớn tựa như một hòn núi nhỏ. Nắm đấm này bao phủ toàn bộ thân hình của Hoàng Kim Long, áp lực khổng lồ trực tiếp làm gã nghẹt thở, mang theo sóng hủy diệt như bão táp trực tiếp nện xuống.

Hoàng Kim Long cao ngạo phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, trong miệng thô tục cầu nhàu vài câu. Thân thể còn chưa khôi phục được vài phần sức lực không thể không mở rộng ra, cái đuôi uốn lượn tựa như Vạn Lí trường thành, thỉnh linh đánh về phía thiết quyền trên hư không.

Ầm, ầm, ùng....

Tiếng nổ long trời lở đất, do cự quyền với hung diễm ngập trời đánh vào cái đuôi của Hoàng Kim Long. Nham thạch chung quanh Hoàng Kim Long ào ào vỡ nát, gã thống khổ gào lên một tiếng, cái đuôi đang duỗi thẳng giống như không thừa nhận được áp lực bắt đầu cong lại một đoạn. Đồng thời thân thể hơn chục thước đang từ trên không trung bị một quyền này nện xuống nằm rạp trên mặt đất.

- Oa trời ơi, chủ nhân vĩ đại ơi, chủ nhân làm cho ta vốn hèn mọn liền cảm thấy tự hào! Người dùng sức mạnh của người đem thân thể của Hoàng Kim Long - mạnh nhất long tộc - nện xuống dưới đất, ta Cát Nhĩ Bá Đặc - Hắc Long nhất tộc, đã chứng kiến được giây phút mang tính lịch sử này. Người không hổ là chủ nhân ta đã lựa chọn...

Một quyền tàn bạo cực kì kinh khủng! Chỉ duy nhất một kích đã đánh cho Hoàng Kim Long nằm rạp trên mặt đất. Con mắt duy nhất của Độc Nhân Cự Nhân tràn đầy nét hoài nghi, Cát Nhĩ Bá Đặc lại điên cuồng kêu gào.

- Á... chủ nhân vĩ đại, anh dũng, thần kỳ, cao quý của ta ơi, người... người muốn làm gì? Người sẽ không định xuống tay đối với người hầu thấp kém nhưng lại trung tâm thành thật nhất này chứ...? Đừng...

Những câu nịnh bợ của Hắc Long còn chưa nói xong, cự quyền với huyết quang đan xen vào quả thật đã biến mất. Bất quá Hàn Thạc lại một cước đạp tới, giữa hư không lại xuất hiện một bàn chân lớn màu đỏ, mục tiêu thẳng hướng Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vốn đang la hét không ngừng.

Không đợi cho thanh âm lo sợ hoảng hốt của Cát Nhĩ Bá Đặc chấm dứt, một cước này đã giẫm lên cái đầu của Cát Nhĩ Bá Đặc. Nếu không kịp tránh né, có lẽ từ nay về sau, tiểu Hắc Long này sẽ không còn cơ hội

để huyền não om sòm nữa rồi!

- Ngao...

Trong tiếng gầm gừ tuyệt vọng của Hắc Long, một thân hình đồ sộ đột nhiên lao ra, một cánh tay màu xanh thật lớn trợ giúp hắn ngăn chặn một cước này. Một trận chấn động ầm ầm vang lên, Độc Nhân Cự Nhân ngồi bệt xuống đất, sợ hãi nhìn Hàn Thạc với vẻ mặt dữ tợn vẫn đang gào thét, chậm rãi hạ xuống.

- Con rồng ngu xuẩn đáng chết, bây giờ hắn đã mất đi lý trí, không hề là chủ nhân của ngươi rồi. Con mẹ nhà ngươi, chẳng lẽ muốn chết phải không? - Hoàng Kim Long từ tư thế nằm rạp trên mặt đất, vọt vả mới đứng lên, nhin không được lác đầu vẩy đuôi mà rít gào, muốn cho Hắc Long nhìn rõ được sự thật.

Hắc Long hiển nhiên có chút phản ứng, tận sâu trong nội tâm của hắn, như thế nào cũng không nguyện ý tin tưởng rằng Hàn Thạc sẽ hạ sát thủ với hắn. Hắn cứ ngây ngô tự làm bầm:

- Làm sao lại như vậy, chủ nhân của ta như thế nào có thể xuống tay đối với ta.

- Con rồng ngốc mặc dù không biết đã xảy ra việc gì, bắt quá chủ nhân của ngươi bây giờ có lẽ đã thật sự mất đi lý trí rồi! Hắn giờ đây phi thường cường đại, ta với cái con Hoàng Kim Long xui xẻo kia đã không còn lại bao nhiêu thể lực, lúc này có lẽ chỉ có ba chúng ta cùng nhau đồng thời hợp lực, may ra mới có thể đối phó được chủ nhân của ngươi!

Độc Nhân Cự Nhân thấy Hàn Thạc vẫn cứ từ trên cao chậm rãi hạ xuống, một luồng hung sát chi khí bao la như biển tập trung trên ba người bọn hắn, nhin không được gào lên với Hắc Long.

Ngờ ngàng lác lác cái đầu to tướng, Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù nội tâm chua xót, cảm thấy tuyệt vọng thương tâm đối với việc vừa rồi Hàn Thạc tàn nhẫn hạ sát thủ, nhưng vẫn cứng đầu cố chấp nói:

- Không, tuyệt đối không! Ta không thể cùng các ngươi đồng thời đối phó với chủ nhân của ta được, cho dù có chết cũng không được!

- Ngu ngốc! Ba chúng ta hợp lực cũng không giết được hắn, chúng ta chỉ cần chống đỡ hoặc khống chế được hắn là xong! Chúng ta làm như vậy là cứu hắn, người cái con Hắc Long ngu xuẩn đáng chết này, rốt cuộc có rõ cái ý tứ này không? - Thời khắc đối mặt với tử vong uy hiếp này, Hoàng Kim Long tức giận muốn khùng mà điên cuồng gào lên.

- Không sai, con rồng ngu ngốc, chúng ta đây là cứu hắn, là cứu hắn a! Đồ ngốc! - Độc Nhân Cự Nhân nghe Hoàng Kim Long nói như vậy, lập tức hiểu ra, bắt đầu rống to lên phụ họa.

Long tộc là một loại chủng tộc cao ngạo, nếu không vì vì cơ duyên đặc thù, cơ bản là rất khó bị loài người - vốn vẫn bị bọn họ coi thường - thần phục. Nhưng khi một con rồng cùng với một người thành lập khế ước, trong lúc chủ nhân chưa chết, sự trung thành của bọn họ là không ai có nghi ngờ được!

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc đã ở chung cùng Hàn Thạc một đoạn thời gian. Những điều Hàn Thạc làm rất hợp với khẩu vị tà ác của Hắc Long nhất tộc, cho dù trước đó hắn đã mất đi lý trí mà ra tay tàn nhẫn đối với y, y cho tới giờ cũng không có bất kỳ cái ý nghĩ phản kháng nào. Điều này giống như tính tình thâm đặng của tộc Hắc Long cũng là một dấu ấn có từ lúc mới sinh ra, bất luận ai cũng không thể thay đổi.

Hoàng Kim Long hiểu sâu sắc cái đặc tính của chủng tộc này, bởi vậy mới lập tức đem ý tứ phản kháng sửa thành cứu vớt Hàn Thạc để nói, mong hóa giải được cái bế tắc trong bản tính này của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Quả nhiên, tựa như bị nước xối thẳng vào đầu, tiếng rít gào của Hoàng Kim Long cùng với Độc Nhân Cự Nhân đã đem cái đầu óc ngây ngô dại dột của Cát Nhĩ Bá Đặc bừng tỉnh. Nghĩ thông suốt rồi, hắn liền điên cuồng hét lên.

- Không sai, ta phải giúp người, người không thể xảy ra chuyện được, người hầu hèn mọn của người còn cần sự chỉ dẫn của người!

- Được...

Đang chậm rãi hướng về ba người mà hạ xuống, Hàn Thạc đột nhiên nhe răng cười gần rồi lại tru lên một tiếng. Một tiếng gầm kinh khủng tới mức khó tin phát ra, từng đợt từng đợt sóng máu hung ác cuộn dâng.

Trong hư không tầm tới từng tầng hung sát chi khí ẩn chứa ở trong sóng âm trào tới, giống như một rặng mây đỏ từ phía chân trời mà đổ xuống.

Cả ba dưới sự công kích khủng bố của sóng âm, mắt mũi miệng đồng thời đều tràn ra vết máu. Thân hình khổng lồ quay cuồng chấp chới, toàn bộ đều không chịu được sự công kích của sóng âm pha lẫn hung sát chi khí.

- Quỷ tha ma bắt! Chủ nhân của ngươi rốt cuộc là đang sử dụng cái kiểu công kích gì vậy? Nếu cứ để cho hấn hô lên như thế, thà rằng đối mặt với quyền cước công kích của y sẽ dễ chịu hơn, ít nhất với thương tổn có tính thực chất chúng ta còn thể thể ngăn cản được một chút. Còn với cái kiểu công kích bằng sóng âm này, chúng ta hoàn toàn bó tay! - Từ bên trong hai con mắt lớn to như hai cái đèn lồng của Hoàng Kim Long tràn ra hai luồng máu tươi, gã mở cái miệng khổng lồ sâu hoắm mà kêu thảm lên.

- Trời ơi, rốt cuộc con mẹ nó là cái chuyện gì xảy ra? Chủ nhân của ta không phải là cường đại đến như thế chứ! - Dù gì Hắc Long cũng đã ở chung với Hàn Thạc một đoạn thời gian. Mặc dù đối với thực lực chánh thức của Hàn Thạc cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà từ các biểu hiện của chủ nhân có thể xem ra tuyệt đối không có khả năng có được thực lực kinh khủng đến như thế.

- Không có biện pháp rồi, chúng ta ba người hợp lực, cùng nhau công kích hấn đi! Nếu không chúng ta sẽ chết chắc. Hấn phỏng chừng cũng khó tránh được sự phản phệ của lực lượng mà nổ tung! Hiện tại, lực lượng kinh khủng đang vây vòng quanh hấn, căn bản là đến từ các hung thần ác sát của cấm kỵ chi địa. Nhất định là do y muốn hấp thu hết nên mới tạo thành cái loại cục diện này! - Độc Nhân Cự Nhân là người tinh táo nhất trong cả ba, thấy được nếu cứ để như vậy thì ba người bọn họ sẽ bị sóng xung kích đánh chết, nên lập tức đưa ra đề nghị.

Sau đó, không đợi Hắc Long phản ứng, hai kẻ cự thù là Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long liếc mắt với nhau một cái. Không thể ngờ lại ăn ý đứng thẳng lên, cắn răng chịu được sự đau đớn của thân thể rồi phóng thẳng tới hướng Hàn Thạc đang bị vây quanh với tầng hung sát chi khí đứng ở trên không trung.

Hàn Thạc đang phát cuồng rít gào, cảm ứng được chuyển động của hai vật cực lớn, “khắc khắc” cười gần một tiếng hướng hai tên này bay tới. Đồng tử màu đỏ máu của hấn sáng lên, huyết quang từ trong đó tràn ra, giống như thực chất mà ngưng tụ tại trên người của cả hai.

Hai cái thân hình vừa mới đứng thẳng bị cặp mắt với huyết quang lóng lánh của hấn đảo qua. Thân thể lập tức bị một cỗ lực lượng đáng sợ đột nhiên xâm lấn, liền tựa như bị kinh phong, bắt đầu run rẩy, trong miệng phát ra các tiếng kêu thảm thiết thê lương.

- Con Hắc Long chết tiệt, ngươi đang ở phía sau hấn, lập tức động thủ khống chế hấn, nếu không chúng ta đều phải ...chết!”

- Hoàng Kim Long thân thể bị cặp mắt màu đỏ máu của Hàn Thạc đảo qua, long lân cứng cỏi bao trùm cả thân thể “ba ba” từng tiếng vỡ nát ra, máu tươi phun ra như suối, lắc đầu vẫy đuôi như không còn muốn sống nữa mà hồng lên một tiếng thảm thiết.

- Nhanh lên một chút, ngươi đây là cứu hấn, con rồng ngu ngốc đáng chết! - Làn da màu xanh của Độc Nhân Cự Nhân bị huyết quang giống như thực chất từ con người của Hàn Thạc chiếu vào, da thịt đang đầy đủ đột nhiên bị xé rách. Sau đó miệng vết thương đột nhiên cứ mở rộng ra một cách kỳ lạ. Nội tâm tràn ngập một nỗi sợ không tên, hấn cũng kêu lên thảm thiết, liên tục, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời miệng hấn chửi ra một câu thô tục.

Trong tiếng điên cuồng gầm gừ của hai người, Cát Nhĩ Bá Đặc rên rỉ trong miệng:

- Ta phải cứu người, cứu người...

Ý nghĩ quyết đoán hiển lộ ra ở trong cặp mắt khổng lồ của Hắc Long. Sau đó cái long trảo thật lớn của Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên lộ ra, cẩn thận dè dặt sợ làm bị thương Hàn Thạc rồi nhân lúc Hàn Thạc không biết mà chụp tới.

Hắc Long định trước tiên vỗ cho Hàn Thạc ngất đi, sau đó rồi tìm biện pháp khôi phục lý trí cho chủ nhân, cứu hấn ra khỏi trạng thái bạo loạn này, sự trung tâm của Cát Nhĩ Bá Đặc không ai có thể nghĩ ngờ được.

- Âm!

Một âm thanh kinh khủng vang lên. Khoảng không trên đỉnh đầu Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một đám sương đỏ do sát khí hung ác hóa thành, ương ngạch chống đỡ lại một trảo của Cát Nhĩ Bá Đặc. Hàn Thạc căn bản không có chịu chút xúu nào thương tổn, nhưng giống như là cảm nhận được ác ý của Cát Nhĩ Bá Đặc, bèn xoay người, dùng ánh mắt ngấp máu nhìn hấn, phần nộ gào lên.

Tất cả hung sát chi khí lượn lờ quanh thân chịu ảnh hưởng từ sự phẫn nộ của Hàn Thạc, lập tức từ bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ điên cuồng vào Lục Ma Phong ở trước ngực. Từng đợt sát khí khổng lồ giống như từng đợt từng đợt sóng máu, nhanh chóng hội tụ vào bên trong Lục Ma Phong.

Tiếng kêu hung ác không ngừng phát ra. Lục Ma Phong đột nhiên phát ra uy thế hung ác hủy thiên diệt địa, tất cả hung sát chi khí đang lượn lờ xung quanh Hàn Thạc đều toàn bộ bị Lục Ma Phong thu nạp. Từ nay về sau, Lục Ma Phong nghiễm nhiên đã thành một thanh tuyệt thế hung khí khai thiên tích địa. Một đạo phong mang màu đỏ máu dài tới trăm mét trực tiếp bắn ra từ mũi của Lục Ma Phong, Hàn Thạc tay nắm vũ khí tựa như là Ma Thần sẽ hủy diệt hết thảy.

Phong mang dài cả trăm mét dưới sự điều khiển của cánh tay phải Hàn Thạc chậm rãi lệch qua nhắm về phía Cát Nhĩ Bá Đặc. Trong cả quá trình, phong mang cả trăm mét đó qua không khí tạo thành những tiếng “ba ba” rung động, tất cả nham thạch cứng rắn chẳng biết đã tồn tại bao nhiêu lâu chạm phải hung khí bạo lệ mãnh liệt này biến thành mạt đá bay tán loạn.

Đối mặt với hung uy vô cùng vô tận, thân hình to lớn của Hắc Long có vẻ vô cùng nhỏ bé và bất lực. Cặp long nhãn bị sự tuyệt vọng, sợ hãi, chua xót các dạng tâm tình lấp đầy. Nhưng mặc dù như thế, đôi mắt đỏ vẫn chăm chú ngưng tụ ở trên người Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc không ngừng lầm rầm nói:

- Không, không, người sẽ không, người là chủ nhân của ta, người không có khả năng sẽ thật sự muốn giết ta!

- Xuẩn long, chạy đi, chạy nhanh lên một chút! - Độc Nhãn Cự Nhân cùng Hoàng Kim Long đồng thời điên cuồng rít gào nhắc nhở. Không biết tại sao, trong giờ phút này, trong lòng hai kẻ khổng lồ ấy lại tràn ngập sự chua xót.

Ngược lại, Cát Nhĩ Bá Đặc bình thường hay mở miệng kêu gào điên điên khùng khùng thì nay lại giống như một kẻ dần dần, đột nhiên trở nên ngốc nghếch, cặp đồng tử to như đèn lồng dần dần chảy ra nước mắt đỏ như máu, nhưng thân hình lại tựa như mọc rễ, vẫn đứng bất động tại chỗ!

Một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa từ trong miệng Hàn Thạc phát ra, Lục Ma Phong với phong mang dài cả trăm thước có sức mạnh hủy thiên diệt địa rất cuộc được chậm rãi nâng lên, hướng về phía Cát Nhĩ Bá Đặc. Độc Nhãn Cự Nhân cùng Hoàng Kim Long không có chút nào hoài nghi, chỉ cần cái phong mang này hạ xuống, Cát Nhĩ Bá Đặc tuyệt đối sẽ bị băm thành một đồng thịt vụn, không hề có một chút hy vọng sống sót nào. Dấu vết tồn tại của Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ bị xóa đi một cách hoàn toàn.

- Không! - Một tiếng kêu điên cuồng phát ra từ miệng Hàn Thạc. Tới tận bây giờ, Hàn Thạc rốt cục cũng đã phun ra được tiếng người. Trên sắc mặt lấp đầy thần sắc thống khổ không cam chịu, theo tiếng rít gào không cam lòng của hấn, cả người đều bị từng tia chớp điện màu đen bao vây. Mạch máu ở cổ cùng cánh tay “ba ba” nứt toác ra, máu tươi phun khắp cả thân thể hấn.

Bất quá tựa hồ như không để ý tới thương thế đáng sợ như thế, Hàn Thạc vẻ mặt dữ tợn thống khổ, đôi mắt trợn lên nhìn vào cánh tay phải, miệng không ngừng la lên:

- Không, không!

Đột nhiên, trên mặt Hàn Thạc hiện lên một nét tàn nhẫn, cánh tay trái máu tươi đầm đìa chủ động đánh về cánh tay phải đang cầm Lục Ma Phong. Một kích giống như một tia chớp hạ xuống, kèm theo một âm thanh “rắc rắc” giòn tan vang lên, từng đạo máu tươi từ hai cánh tay hấn phun ra tứ phía.

Một kích tự tàn hại thân thể như thế, hiển nhiên có được hiệu quả tức thời, giúp cho Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn hồi được một cái sinh mệnh quý giá, phong mang do cánh tay phải nắm chặt đã lập tức xảy ra biến hóa!

Phong mang đó vốn nhắm về Cát Nhĩ Bá Đặc, phương hướng đột nhiên biến đổi, khó khăn lắm mới lướt qua thân thể cao lớn của hấn, mang theo kiếm khí sắc bén với hết thảy tàn nhẫn tà ác, thẳng hướng đến

vùng sương đen vô cùng vô tận ở trên bầu trời của cấm kỵ chi địa mà vọt tới.

Phút chốc, cả bầu trời của phương viên mười dặm của cấm kỵ chi địa giống như là bị quang mang màu máu tươi lấp đầy. Kèm theo đó là tiếng đất rung núi chuyển cuồng bạo, từng tiếng nổ lớn kinh khủng tràn ngập cả cấm kỵ chi địa. Cả đất trời dường như bị tiếng nổ phá hủy, màn sương đen vẫn bao phủ hơn năm trăm năm ở cấm kỵ chi địa ấy, dưới sự công kích của quang mang màu đỏ máu, tựa như kỳ tích từ từ tiêu tán đi.

Từng luồng ánh sáng mặt trời rạng ngời ảm áp, xuyên thấu qua những chương ngại đã tồn tại cả mấy trăm năm, chiếu khắp cả cấm kỵ chi địa, chiếu lên hai tên khổng lồ với vết thương khắp cả người là Độc Nhân Cự Nhân cùng Hoàng Kim Long. Hai tên này đang nằm trong vũng máu liền nhanh chóng thở dài nhẹ nhõm, ánh mắt rơi trên một người lúc này đang thở gấp, thần sắc đã khôi phục được sự trong sáng là Hàn Thạc. Sau đó lại chuyển sang nhìn tên Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc với cặp long nhãn tràn ngập nước mắt, đang chứa đựng sự hưng phấn tột độ.

244. Chương 244:kinh Hoàng!

Trường ác mộng kéo dài như bất tận cuối cùng cũng đến hồi kết thúc. Vùng đất cấm dần dần trở lại yên tĩnh, ánh dương lại rực rỡ sáng chói chang trên bầu trời chứng tỏ cấm chế suốt năm trăm năm rốt cục đã bị phá vỡ. Mọi vật ở đây lại hiện ra dưới ánh mặt trời.

- A! Ánh sáng, là ánh sáng mặt trời! - Hoàng Kim Long toàn thân bầm dập thương tích, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên không trung, cảm thụ lân giáp được ánh nắng chiếu vào ảm áp, cảm xúc dâng trào cảm khái thốt lên.

Trong khi đang cảm khái như vậy thì một vài loại năng lực đã bị mất đi từ lúc tiến vào vùng đất cấm lại chậm chậm tràn vào cái thân hình khổng lồ của gã. Đang nằm sòng sọc trên mặt đất, thân hình gã lại từ từ bay lên từng tý từng tý một, khả năng phi hành của long tộc cuối cùng đã phục hồi.

- Lực lượng cấm chế toàn bộ vùng đất cấm đã biến mất, chúng ta được cứu rồi! - Độc Nhân Cự Nhân hướng con mắt độc nhất về phía mặt trời, thân hình đầy thương tích vẫn nằm dài trên mặt đất. Bất quá tuy bộ dáng còn thể hiện vẻ uể oải, nhưng gương mặt xanh mét đã tràn ngập niềm hân hoan qua một lần đại nạn không chết.

Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc đứng ở bên cạnh lắc lắc cái đầu to tướng, nước mắt đầm ướt cả hai mắt tựa như những giọt mưa xuân bị thổi bay lất phất trong không gian, thân hình khổng lồ vụt lên trên không, tức tốc bay về phía Hàn Thạc, lẩm bẩm nói một mình:

- Ta chỉ biết, chỉ biết là chủ nhân sẽ không thể nào giết chết đi người hầu trung thành nhất của người được!

Hàn Thạc vào lúc này tình trạng cực kỳ thảm hại. Xương cốt tay phải cứng rắn như sắt thép đã bị tay trái của chính hắn đánh trúng một đòn làm gãy, kinh mạch nơi cổ và hai cánh tay bị phá vỡ. Toàn thân máu chảy ròng ròng đang nằm trong vũng máu, miệng không ngừng thở hổn hển.

- Đồ ngốc, nếu không phải ta sớm hồi tỉnh thì vừa rồi dù ngươi có chín cái mạng cũng nhất định chết chắc !. - Hàn Thạc toàn thân vô lực, cất tiếng mắng Cát Nhĩ Bá Đặc. Hắn vừa nói thì máu trong mồm liền theo khoe miệng trào ra, tuy nhiên bản thân lại không cảm thấy gì cả, đôi mắt đã tỉnh táo trở lại mang theo vài tia cảm động ảm áp.

Khi lực lượng kỳ dị cấm chế toàn bộ vùng đất cấm tiêu tan đi, Cát Nhĩ Bá Đặc cảm ứng lại được những loại năng lực quen thuộc. Hắn vừa tiến tới gần bên Hàn Thạc vừa chậm rãi hoá hình. Đến khi đến đứng trước mặt Hàn Thạc thì đã biến thành một người có bộ dạng gầy gò tiêu tụy. Trải qua một kiếp nạn, khí chất Cát Nhĩ Bá Đặc đã ngấm ngấm phát sinh đôi chút biến hoá.

- A a, người trước tiên hãy khôi phục thân thể đi! - Quay lưng về phía Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc trước hết lau đi vệt nước mắt ướt đầm trên mặt rồi nhẹ nhàng đi tới gần, cười cợt đỡ thân hình mềm nhũn của chủ nhân đưa vào tư thế ngồi xếp bằng, sau đó yên lặng đứng bên cạnh.

Hàn Thạc ngâm xướng một câu chú ngữ Vong Linh ma pháp. Liền đó, Tiểu Khô Lâu toàn thân ngọc cốt trắng tinh cùng Thổ Giáp thi cứng đầu cứng cổ đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hai tên này vừa xuất hiện trước mặt Hàn Thạc thì ánh mắt đều chăm chăm vào thân hình hần. Đến khi phát hiện toàn thân Hàn Thạc thật thâm, máu tươi đầm đìa khắp người thì cả hai liền lao đến, lo lắng đưa bàn tay to lớn vuốt vuốt người chủ nhân tựa như muốn làm cho máu huyết trên người Hàn Thạc thông qua miệng vết thương quay trở lại trong cơ thể.

Ma nhãn màu tím của Tiểu Khô Lâu và đồng tử màu vàng của Thổ Giáp thì đều tràn ngập vẻ hoảng hốt lo sợ. Trong lúc cuồng quýt lên như vậy cũng đã khoa chân múa tay diễn tả một ý tứ gì đó, chứng tỏ cả hai đều có linh tính:

- Tốt rồi, tốt rồi! Với mức độ cường đại hiện nay của thân thể ta, cái loại thương thể này tuyệt đối không thể đoạt mệnh ta được, các ngươi không phải lo lắng!. - Qua vẻ lo lắng cùng những điệu khoa chân múa tay diễn tả của hai tên gia hỏa này, Hàn Thạc có thể cảm nhận được một chút ý tứ. Mặc dù cái cách chúng muốn đem máu từ vết thương trả lại vào trong người hần ấu trĩ đến tức cười nhưng Hàn Thạc trông thấy thì trong lòng lại thấy ấm áp.

Đột nhiên, Tiểu Khô Lâu bay vọt lên cao. Trong nháy mắt đã múa tít thanh cốt đao trong tay, còn bảy thanh cốt thứ thì huy vũ xung quanh người. Một luồng sát ý với khí tức tà ác lạnh lùng vô nhân tính từ thân nó lan toả ra chung quanh, bảy thanh cốt thứ như bảy đạo huyết quang nhắm thẳng vào Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long đâm tới.

Đồng thời, Thổ Giáp thì vốn đang ở bên trái Hàn Thạc tựa như nước ngầm vào lòng đất. Một trận núi rung đất chuyển truyền ra từ chỗ sâu trong lòng đất phía dưới Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long rồi những trụ đất nhọn hoắt từ dưới đất trồi lên. Độc Nhân Cự Nhân đang đứng trên mặt đất là kẻ đầu tiên chịu ảnh hưởng, phải tránh né đến luống cuống cả chân tay.

Khi Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thì đột ngột xuất hiện đứng ở hai bên Hàn Thạc, Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long chỉ lơ đãng liếc mắt qua một lần, căn bản không để những Vong Linh sinh vật cấp thấp này vào mắt. Tuy nhiên, đến khi hai tên hạ đẳng này bắt đầu động thủ, sức uy hiếp và lực công phá chúng phát ra lại khiến cho hai sinh vật khổng lồ kia phải trợn mắt há hốc mồm, chừng như không dám tin những gì mình đang chứng kiến lại là sự thật.

Động tác của Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thì rất nhanh nhẹn, tấn công liên tục như tia chớp mà hỏa thạch (đá lửa) phát ra. Đến khi Hàn Thạc kịp phản ứng thì đòn tấn công của hai tên này đã đánh tới chỗ hai kẻ mình đầy thương tích là Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long.

- Xuẩn long đáng chết, chẳng lẽ ngươi muốn xem náo nhiệt sao? Chúng ta vừa mới trợ giúp các ngươi đấy!
- Hoàng Kim Long phát hoảng lên, kinh hoàng tránh né huyết quang công kích, không nhận được lớn tiếng gào lên.

Độc Nhân Cự Nhân và Hoàng Kim Long mặc dù mặc dù có thể sử dụng lực lượng đã khôi phục lại, nhưng thân thể sau những thương tổn liên tiếp đã trở nên yếu ớt gần như không còn chút khí lực nào. Hơn nữa, Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thì tuy thân hình bé nhỏ nhưng lại tạo nên sức uy hiếp thật là kinh khủng.

- Ấy... chủ nhân tôn quý của ta, đúng là hai vị này vừa rồi có trợ giúp chúng ta, ta nghĩ họ không có ác ý gì đâu! - Cát Nhĩ Bá Đặc nghe Hoàng Kim Long gào thét, nghĩ tới chút giao tình lúc trước khi ba người liên thủ chống đỡ lại Hàn Thạc, không đành lòng bèn lên tiếng khuyên nhủ.

- Hoá ra là như vậy. Hai người hãy quay lại đi!.

Hàn Thạc thần nhiên gật gật đầu, quay sang gọi Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thì quay trở lại.

Hai kẻ lỗ mãng Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thì kia vừa nghe được mệnh lệnh của Hàn Thạc thì lập tức thu hồi công kích mà bọn chúng hợp lực đánh ra. Trong thoáng chốc, bảy thanh cốt đao như bảy luồng huyết quang bay một vòng rồi quay trở lại trên lưng Tiểu Khô Lâu. Những chiếc trụ đất nhọn vốn xuyên đất phá đá mà lên, giờ từng chiếc một lại lặn biến xuống đất một cách kỳ lạ làm mặt đất một lần nữa trở lại bằng phẳng. Thổ Giáp thì vừa từ bên trái Hàn Thạc biến mất, giờ lại như một vật nổi lên trong nước, chậm chậm từ trong lòng đất mọc lên như thể từ trước đến nay chưa từng di chuyển, vẫn đứng nguyên ở bên trái Hàn Thạc.

Vốn ban đầu Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi phát hiện Hàn Thạc thương tích đầy người, trong toàn bộ khu vực này thì Cát Nhĩ Bá Đặc tất nhiên không phải là địch nhân của Hàn Thạc, chỉ có hai sinh vật khổng lồ này rõ ràng vừa trải qua một trận đại chiến nên đương nhiên bị bọn chúng cho là hung thủ. Nên không chờ Hàn Thạc ra lệnh cũng tự động công kích. Ngoài ra thì cũng chẳng có gì có thể lý giải được chuyện này.

Kỳ thật, trong lúc bị coi là mất đi lý trí, Hàn Thạc vẫn biết sơ sơ về tổng thể những chuyện xảy ra. Chỉ là mặc dù đã mất đi lý trí nhưng sự tồn tại của hắn vẫn có tác dụng đối với hai sinh vật khổng lồ kia trong việc chạy thoát khỏi vùng đất cấm này. Nhưng bây giờ cấm chế của vùng đất cấm đã được giải trừ, Hàn Thạc cũng không biết bọn họ có thể có ác ý hay không nên mới triệu hồi Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi đến, hoàn toàn chỉ để đề phòng trường hợp hai kẻ kia có hành động bất thường.

Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi đột nhiên động thủ tấn công. Mặc dù có chút ngoài ý liệu, nhưng sau đó Hàn Thạc lại thay đổi suy nghĩ, để cho chúng thi triển một chút thực lực thì cũng có thể áp chế hai sinh vật khổng lồ kia, tránh để bọn chúng có hành động gì đó bất lợi. Sở dĩ Hàn Thạc mãi đến lúc Cát Nhĩ Bá Đặc phải lên tiếng giải thích thì mới ra lệnh cho hai tên này dừng công kích, cũng coi như là đã cảnh cáo sơ qua hai sinh vật khổng lồ kia là đừng tưởng rằng cấm chế ở vùng đất cấm này đã được giải trừ thì bọn chúng lúc này sẽ là những người chi phối ở nơi đây.

Đối mặt với những thanh cốt thứ bay vòng vèo của Tiểu Khô Lâu, Hoàng Kim Long vội vàng hóa nhân hình nhằm thu nhỏ mục tiêu công kích. Tay gạt mồ hôi lạnh trên trán, gượng cười nói với sang chỗ Hàn Thạc:

- Nhân loại cường đại, thật cao hứng được biết người. Ta nghĩ rằng bây giờ cũng không còn vấn đề gì nữa, hẹn gặp lại sau!

Vừa nói dứt lời, Hoàng Kim Long trong hình dạng một đại hán cao lớn trốn chạy như bay ra phía bên ngoài. Chỉ sau mấy cái nhấp nhô đã luồn vào trong bãi nam thạch rồi biến mất không còn thấy tung tích đâu nữa.

Nhìn thấy Hoàng Kim Long bỏ chạy đi, Độc Nhân Cự Nhân trong lòng cũng thấp thỏm, ngửa mặt lên trời nói oang oang như sấm:

- A ha ha... Ta cũng rất cao hứng được quen biết các người, nhưng ở nhà ta còn có việc nên không tiếp chuyện các người được. Hy vọng chúng ta còn có cơ hội gặp lại!

Tiếng nói như sấm còn vang vọng trên bầu trời thì Độc Nhân Cự Nhân thậm chí còn chưa kịp nghỉ lấy hơi đã vội vã lê tấm thân chẳng chừa thương tích loạng choạng bỏ đi thẳng về phía xa. Trong lòng thầm nhủ sau này ngàn vạn lần không nên chọc vào tên nhân loại điên khùng kia, bộ dáng của hắn sau khi nổi điên thật sự là rất đáng sợ.

Chỉ trong chốc lát, hai sinh vật khổng lồ mang thân hình mỗi một, đầy thương tích đã bỏ chạy khỏi chốn này với vẻ hoảng sợ. Hàn Thạc và Hắc Long bất giác nhìn nhau một cái, trong lòng nảy sinh một loại cảm giác thật hoang đường.

Bất kể là Độc Nhân Cự Nhân hay là Hoàng Kim Long, nếu không trải qua những trận chiến liên tiếp thì bọn chúng trong thời kỳ sung sức đều là những sinh vật khủng khiếp. Trừ khi gặp phải Hoả diễm linh chủ là một trong bốn sinh vật cường đại nhất trong U Âm sâm lâm thì còn có thể phải bỏ chạy, chứ mấy loại nhất đẳng ma thú như Hạt Vĩ Sư, Xà Phát Quái khi gặp Độc Nhân Cự Nhân hay Hoàng Kim Long cũng đều tránh né như là gặp phải quỷ.

Nhưng mà cũng chính hai loại sinh vật cường đại này khi đứng trước mặt bọn họ đều giống nhau phải chạy trốn, điều này khiến trong lòng Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc dâng lên một cảm giác kỳ dị.

Loại bỏ những ý nghĩ linh tinh, Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống nói với ba tên Cát Nhĩ Bá Đặc, Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi:

- Ta phải chữa thương, các người hãy chú ý canh chừng!

Sau đó, các loại hung sát chi khí tụ hợp xung quanh người hắn tạo thành một cái kén có quang mang màu đen lẫn đỏ lóng lánh, bao bọc chắc chắn lấy toàn bộ thân hình. Những luồng quang mang này như tia chớp lưu chuyển trên mặt kén khiến cho khí tức trên cơ thể của Hàn Thạc hoàn toàn bị che kín đi, không lọt ra ngoài một chút nào.

Trước nay, trong vùng đất cấm này vẫn có một thể tồn tại tựa như hung thần ác sát mà các tu ma giả vẫn gọi là “Sát”. Vốn nó là linh hồn của một cường giả đã chết bị không gian đặc thù giam giữ, do không thể tan biến vào trong trời đất. Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng hấp thu các loại năng lượng hỗn hợp mà dần dần hình thành một thể tồn tại kỳ dị.

Không ai hay biết năm trăm năm trước đã phát sinh chuyện gì. Nhưng nhất định có rất nhiều linh hồn của các cường giả bị ảnh hưởng của một lực lượng kỳ dị ở cái vùng đất cấm này nên trong suốt năm trăm năm đều không thể tiêu tán vào trong trời đất.

Sau đó, tất cả các loại sinh vật lạc vào vùng đất cấm này đều bị lực lượng của vùng đất cấm khống chế năng lực làm cho không thể sử dụng đấu khí hay ma pháp để gây ra tổn thương cho “Sát”. Mà “Sát” lại không có phản ứng đối với công kích vật lý cho nên dù là sinh vật cường đại một khi lạc đến nơi này, đối diện với “Sát” thì chỉ có một con đường là chết.

Trước khi chết, những nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, không cam lòng, căm giận và những tình cảm mặt trái khác của những sinh vật này đều bị thể tồn tại đã có từ trước là “Sát” hấp thu, khiến cho năng lượng tích lũy, ẩn chứa trong suốt năm trăm năm ngày càng lớn, và “Sát” ngày càng trở nên cường đại, hung tàn.

Những người lạc đến mà chỉ có năng lực công kích thân thể thì tất nhiên không có cách nào để đối phó với loại như “Sát” được. Bất quá, Hàn Thạc tu luyện Ma công đã đến cảnh giới Thị Huyết, quanh thân thể có đầy hung sát chi khí cùng với Lục Ma Phong là tính mệnh tương tu, tất cả đều là bản mệnh khắc tinh của “Sát”. Bởi vậy, sau khi Hàn Thạc biết thể tồn tại này là “Sát” thì lập tức lợi dụng dòng chảy hình thành giữa Ma anh và Lục Ma Phong mà tạo nên một thứ công cụ cắn nuốt điên cuồng để hấp thu tất cả “Sát” đã tồn tại trong suốt năm trăm năm ở khắp vùng đất cấm này vào trong Ma anh và Lục Ma Phong.

Trong quá trình này, ở trong khoảng không đằng sau lưng Hàn Thạc xuất hiện hình ảnh một người khổng lồ, chính là do quá nhiều sát khí được Ma anh hấp dẫn về mà tự nhiên hình thành nên. Cuối cùng, tất cả đều bị Hàn Thạc thu hết vào cơ thể.

Tuy nhiên, loại “Sát” này mặc dù lực lượng khổng lồ nhưng lại bao gồm quá nhiều tạp niệm chưa được thanh lọc. Dù các loại tình cảm mặt trái hòa trộn vào nhau, mỗi loại “Sát” lại không giống nhau làm cho Hàn Thạc đang ở cảnh giới Thị Huyết có tinh thần vốn đang không ổn định cuối cùng mất đi lý trí, suýt nữa biến thành một ma đầu hung ác khát máu.

Thông qua sự điên cuồng sau khi lâm vào cảnh giới Thị Huyết, Hàn Thạc lợi dụng thời gian đánh nhau với ba sinh vật khổng lồ để đem sát khí hỗn loạn ở trong cơ thể thông qua công kích phát tiết tất cả ra ngoài. Trong quá trình đó, sát khí cuồng loạn được rèn luyện chỉ còn một bộ phận lực lượng không còn tạp chất tinh thuần nhất mới được hấn hấp thu vào Ma anh. Bộ phận không tinh thuần khác bao gồm những tình cảm mặt trái và sát khí hung bạo, vì chứa quá nhiều tạp chất và gồm quá nhiều tình cảm hỗn độn nên được Lục Ma Phong chủ động thu nạp.

Tuyệt đại bộ phận năng lượng không thể hấp thu là trí mạng sát khí, bị tan biến đi thông qua phát tiết của Hàn Thạc trong lúc đánh nhau với ba sinh vật khổng lồ. Cuối cùng, thông qua một chiêu kinh thiên của Lục Ma Phong đã đánh trúng lớp mây đen đang bay quanh bầu trời, năng lượng cuồng bạo khổng lồ trí mạng đó đã phá tan năng lượng cấm chế đang bao bọc toàn bộ vùng đất cấm, khiến cho nơi này thấy lại ánh sáng mặt trời.

Lúc đó, sở dĩ Hàn Thạc có thể chống lại được lực lượng mạnh mẽ của ba sinh vật khổng lồ, cũng như Lục Ma Phong có thể mang hung uy ngập trời đều là nhờ đang tiêu hao phần lớn sát khí hỗn độn cuồng bạo không thể khống chế được thì mới có thể đạt được trạng thái đó. Loại năng lượng này chỉ là năng lượng hủy diệt thuần túy, căn bản là hấn không thể khống chế được cho nên mới thông qua kiểu phát tiết đó để tổng ra ngoài cho nó biến mất đi.

Bởi vậy, thực lực mà Hàn Thạc và Lục Ma Phong thể hiện ra lúc này cũng không phải thực lực của bản thân. Sau một nhát chém của Lục Ma Phong phá đi cấm chế năm trăm năm của vùng đất cấm, toàn bộ lực lượng hủy diệt nơi đó cũng hoàn toàn mất đi. Hàn Thạc và Lục Ma Phong trong nháy mắt cũng bị đánh trúng thân mình mà không có nguồn năng lượng điên cuồng trước đó bảo hộ.

Tuy nhiên, Hàn Thạc và Lục Ma Phong cũng thu được rất nhiều chỗ tốt. Mặc dù vẫn ở cảnh giới Thị Huyết

như cũ nhưng năng lượng tinh thuần nhất hiện đang tràn ngập trong Ma anh khiến cho thực lực hiện thời của hắn lại thêm một lần nữa tăng vọt.

Lục Ma Phong sau khi hấp thu được một bộ phận năng lượng, chỉ cần thông qua một khoảng thời gian luyện hoá cộng thêm một vài cơ duyên đặc thù thì rất có khả năng sẽ thực sự ngưng tụ các loại tình cảm mặt trái hỗn độn để tạo thành một hung hồn bên trong. Đến lúc đó, Lục Ma Phong sẽ chính thức có hung uy của một thanh tuyệt thể hung khí.

Được bao bọc trong cái kén hai màu đen đỏ, Hàn Thạc trải qua một mạch tám ngày chín đêm thì mới phá kén thoát ra. Cánh tay phải bị gãy đã hồi phục như thường, huyết mạch ở cổ và hai tay vốn bị phá nát nay lại càng thêm vững chắc, thân hình lại cao thêm mấy phân. Thân hình lỏa lồ giờ đây càng cao lớn, vai rộng eo thon, cơ bắp toàn thân rắn chắc trông tựa như những khối nham thạch được chạm khắc tinh tế. Hai mắt tà dị thâm thúy tràn ngập sự tự tin như thể nắm chặt tất cả trong lòng bàn tay.

- Chủ nhân vĩ đại, người rút cuộc cũng đã tỉnh lại, kẻ hầu hạ đáng thương của người đã đợi lâu lắm rồi! - Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt suy sụp, đứng bên cạnh Hàn Thạc cao giọng tung hô.

Ngạc nhiên nhìn Hắc Long, Hàn Thạc hỏi:

- Tại sao? Tại sao ngươi lại suy sụp đến như vậy?

Cát Nhĩ Bá Đặc đáng thương trước hết liếc dọc liếc ngang mấy cái rồi mới khoác bộ dáng của kẻ dưới tổ cáo:

- Hai cái tên kia chẳng những khi dễ ta, mà còn làm cái chuyện đào bới phần mộ tổ tiên của người khác, thật sự là quá tà ác!

Hàn Thạc nghe xong, kinh hãi hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Người tự mình nhìn xem bọn họ đã làm những gì đi. Không thể ngờ bọn họ lại bắt ta, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc vĩ đại, phải trợ giúp bọn họ đi đào khoét mộ tổ của người khác. Khi ta không làm thì không ngờ lại dùng dao uy hiếp ta. Kẻ tà ác vô sỉ nhất chính là tên tiểu Khô Lâu đáng ghét kia! - Cát Nhĩ Bá Đặc vô cùng uỷ khuất chỗ Hàn Thạc bay lên trời cao, để Hàn Thạc tự mình nhìn thấy hành động tội tộ của Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi.

Khi Hàn Thạc ở trên cao nhìn xuống khu mộ địa A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn ở phía đằng xa thì liền bị cảnh tượng nhìn thấy làm kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, khóc cười không xong nói:

- Ủi chà... hai cái tên này đích thực là làm việc có chút quá đáng rồi!

245. Chương 245:đào Mộ

Quang cảnh trước mắt quả thực khiến cho Hàn Thạc dở khóc dở cười. Trên mặt đất trước kia vốn bằng phẳng giờ lộ ra rất nhiều khe rãnh. Bia mộ của A Nhĩ Mai Lý Khắc, nhân vật được coi như bán thần của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đứng sừng sững giữa trung tâm. Đất đai mười thước xung quanh mộ bia đều bị đào xới lung tung, hệt như công trường của một nhóm khảo cổ nào đó đang tìm cổ vật.

Đưa mắt nhìn kĩ lại, hắn thấy thêm mấy gò đất do đất bùn màu nâu tích tụ xếp chồng lên nhau tạo thành. Phía bên dưới, ngay giữa một cái rãnh cực lớn, hai tên gia hỏa Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi đang tháo gỡ một bộ khô cốt khổng lồ. Bộ khô cốt dài tới mười mấy mét, mỗi một khúc xương đều cao lớn bằng một đại hán lực lưỡng. Bề mặt lóe lên bạch quang trắng xóa, trong suốt như ngọc, rõ ràng là một bộ hài cốt của một siêu giai ma thú nào đó.

Cảm nhận được sự có mặt của Hàn Thạc, cả hai đang cầm trong tay đang nắm vài khúc xương mà thể tích còn muốn to hơn cả cơ thể chúng đều hưng phấn giơ về phía hắn vẫy vẫy, xem giống như là chào đón chủ nhân vậy.

Sau đó, Tiểu Khô Lâu ôm trong tay vài khúc xương rồi nhanh như chớp bay tới ngay giữa nơi hố sâu, buông những thanh xương xuống. Động tác của nó nhìn có vẻ rất cẩn thận, quăng chúng ngay giữa hố sâu, làm như là đồ vật quý giá.

- Ách... Mấy ngày nay bọn chúng làm cái gì vậy? - Hàn Thạc đứng trong không trung nhìn chăm chú, lúc này ngạc nhiên hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc.

Về mặt như đưa đám, Cát Nhĩ Bá Đặc oán hận hét lên âm ỉ:

- Không lâu sau lúc người được băng bó, hai tên gia hỏa này không yên thân. Đầu tiên là Tiểu Cương Thi chui vào trong lòng đất, trong chốc lát liền lôi ra một khúc xương, sau đó tỏ vẻ đắc ý đem đi khoe khoang với Tiểu Khô Lâu. Tiếp sau thì Tiểu Khô Lâu cũng bắt đầu hưng phấn lên, hai cái tên gia hỏa này mà phối hợp thì thật là giống như những tên trộm mộ, toàn bộ khu vực bị bọn chúng lật tung đến mức long trời lở đất. Giống như là đang thu thập cho đủ bộ xương, không biết là chúng định sử dụng làm gì!

Nghe Cát Nhĩ Bá Đặc thuật lại câu chuyện, Hàn Thạc ánh mắt lóe sáng lấp lánh nhìn vào cái hố sâu chứa đựng bạch cốt kia. Thân hình đang đứng sừng sững giữa hư không từ từ di chuyển, chậm rãi dần tiến sát tới bên cạnh hố sâu rồi đáp thẳng xuống, tiện tay cầm lấy ngay một khúc xương chẳng biết là của ma thú gì, cẩn thận quan sát.

Khúc xương này khi cầm vào trong tay thì rất nặng, ước đoán có thể nặng tới hơn một trăm cân. Phần trên có màu trắng mờ đục tựa hồ ẩn chứa một luồng hơi thở kì lạ, dường như có một sát khí lạnh lẽo thông qua khúc xương trắng này chảy vào cơ thể của Hàn Thạc.

Nơi lòng bàn chân của Hàn Thạc, Thổ Giáp thi như là một đại địa u linh, vô thanh vô tức từ mặt đất trời nhanh lên, trong tay cầm lấy một thanh bạch cốt giống như là đang cầm một cái gì quý giá đưa cho hắn. Trong nháy mắt chứa đầy Thổ hoàng sắc của nó hiện lên quang mang đầy vẻ đắc ý.

Hàn Thạc ngạc nhiên, đưa tay cầm lấy mảnh xương trắng do Thổ Giáp thi đưa tới. Hắn lập tức cảm ứng được qua khúc xương này một luồng long tức từ viễn cổ xa xăm. Theo cảm giác, trọng lượng của nó so với mảnh xương cầm xem khi nãy còn muốn nặng hơn nhiều. Khúc xương trắng này mơ hồ truyền tới âm thanh của tiếng gió rít, cẩn thận cảm nhận lại, nó có khả năng chứa đựng nguyên tố Phong hệ ma pháp.

Đến lúc này, Hàn Thạc có thể nói chắc chắn rằng khúc xương này là từ thân thể của một con Phong hệ Cự Long nào đó. Khẳng định vậy vì là một ma pháp sư Vong Linh hệ, hẳn đối với một số hài cốt của ma thú đương nhiên là có chút kiến thức. Đã xuất thân từ Vong Linh hệ, các ma pháp sư đều phải lợi dụng hài cốt để tiến hành các ma pháp thực nghiệm.

Trong đám hài cốt của một số siêu cấp ma thú, vẫn còn sót lại một ít năng lượng khi bọn chúng còn sống. Tác dụng của nó là để luyện chế ra một số vũ khí có uy lực cực lớn, chẳng hạn như cây Bạch Cốt Pháp Trượng của Thiên Tài giáo hội Bối Lâm Đạt, cũng được chế tạo từ xương cốt của Siêu cấp ma thú. Đối với Vong Linh hệ ma pháp của Hàn Thạc, cũng có tác dụng tăng trưởng không ít.

Trong lúc Hàn Thạc đang chìm trong suy tư, Tiểu Khô Lâu dường như muốn chứng minh cái gì cho hắn biết. Nó mang theo vài khúc xương đầu xuất hiện trước mắt chủ nhân, sau đó đột nhiên kéo kéo ống tay áo của hắn để gây sự chú ý.

Hàn Thạc nhìn lại Tiểu Khô Lâu. Ánh mắt hắn như thấy điều được điều gì đó kinh dị, phát hiện ra ánh sáng lạ thường phát ra rực rỡ từ hai mắt Tiểu Khô Lâu. Bàn tay trái của nó đang cầm lấy một khúc xương trắng, đột nhiên một luồng ngân quang lưu chuyển như sóng nước xuất hiện nơi tay Tiểu Khô Lâu. Vốn khúc xương trắng tinh như ngọc, nằm trong cánh tay trái của nó đang dần bị xói mòn nhanh chóng. Thời gian như được gia tốc lên cả ngàn lần, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, khúc xương chứa đựng nguồn lực kì dị bên trong đã biến thành tro bụi rơi lả tả.

Tiểu Khô Lâu đắc ý ngẩng đầu lên, tiếp tục cầm lấy một khúc xương trắng, hướng về phía Hàn Thạc như ngụ ý bảo hắn làm như nó, tiếp theo mang khúc xương ném vào trong đồng xương chồng chất.

Không đợi Tiểu Khô Lâu phải miêu tả nhiều, Hàn Thạc cũng hiểu được. Ở cái nơi cấm kị chứa chất đầy hài cốt của đủ loại sinh vật cường đại như vậy, Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi cũng đã hấp thu được không ít năng lượng. Chỉ là không biết ở đây có cấm chế gì, là nguyên nhân làm cho lực lượng của những sinh vật đã

chết vẫn còn lưu lại cho tới nay. Loại sinh vật cường đại này chẳng những linh hồn không có tiêu tán vào thiên địa, mà chúng sau khi chết, thân thể vẫn còn sót lại một phần năng lượng. Mặc dù phần da thịt thì đã thối nát, nhưng bộ hài cốt vẫn còn giữ lại một ít năng lượng thần kì, loại năng lượng không đầy đủ này đối với hai tiểu gia hỏa mà nói, là một loại bổ phẩm cực tốt. Khó trách cả hai lại trở nên hứng thú với việc làm mộ tặc, đem toàn bộ khu vực này đào bới lung tung cả lên.

Mỉm cười sờ sờ cái đầu lâu bóng loáng của Tiểu Khô Lâu, tay còn lại vỗ vỗ lên vai Thổ Giáp thi, Hàn Thạc nhẹ nhàng nói:

- A à, làm rất tốt! Như vậy đi, các người đem toàn bộ xương cốt có thể sử dụng được ở nơi này thu thập lại rồi rời khỏi đây thôi!

Sau khi được Hàn Thạc khích lệ, Thổ Giáp thi hàm hồ sờ sờ cái đầu của mình, thân thể nhanh chóng tiến vào trong lòng đất. Chỉ trong chốc lát nó lại xuất hiện kế bên bộ khung xương hơn mười thước kia, bắt đầu tháo dỡ các mảnh xương, còn Tiểu Khô Lâu thì đang khoa chân múa tay, vui sướng truyền tới Hàn Thạc một đoạn tin tức, miêu tả những suy nghĩ của nó.

Ngưng thần lắng nghe trong chốc lát, Hàn Thạc gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ nói:

- Người nghĩ rằng những mảnh xương này cho người và Thổ Giáp thi mang đi, sẽ không có vấn đề gì sao? Chờ các người mang tất cả thu nhập lại, ta sẽ giúp một tay!

Tiểu Khô Lâu truyền đến tin tức nói rằng, hắn muốn thu nhập toàn bộ xương cốt vào trong không gian của nó, tựa hồ là để dành cho đám Vong linh sinh vật. Hàn Thạc sau khi hiểu được suy nghĩ của nó, đầu tiên là lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó biểu thị là mình đã hiểu.

Được sự đồng ý của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu có vẻ hưng phấn vô cùng, bảy thanh cốt thứ lay động một hồi. Cuối cùng bay lên không trung, hướng về phía Thổ Giáp thi, rồi cả hai cùng tiếp tục tháo gỡ bộ xương của ma thú khổng lồ nọ

Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện đối với bộ hài cốt của siêu cấp sinh vật dài hơn mười thước kia, bọn chúng cũng không phải là lấy đi toàn bộ. Dựa trên sự cảm ứng, bọn chúng chỉ mang đi một số mảnh xương còn năng lượng, những khúc xương khác thì tiện tay ném đi, xương xẩu vương vãi khắp nơi.

Hiện giờ giữa toàn bộ khu vực hơn mười mấy khe rãnh này, nơi nơi đều là những mảnh xương vô dụng bị loại bỏ do hai tên gia hỏa tiện tay quăng bừa qua bên. Xem chừng trong những ngày Hàn Thạc tu luyện, bọn chúng đều không có nhàn rỗi, bộ cự thú hài cốt dài hơn mười thước này coi như là vật đi săn cuối cùng của chúng.

Trong lúc Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi đang làm việc, ánh mắt Hàn Thạc vô tình dò xét chung quanh, sau đó nhìn tới khối bia có khắc tên A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, rồi lập tức bị nó thu hút sự chú ý.

Cho tới bây giờ Hàn Thạc mới phát hiện, mộ bia ghi tên nhân vật truyền kỳ vĩnh cửu của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc vốn chỉ có một khúc ngắn hiển lộ ra mà thôi. Từ chỗ Thổ Giáp thi trải rộng ra bốn phía bên dưới khe rãnh, chỉ có cái mộ bia một thước này, nổi lên cao ba thước một cách không bình thường. Từ đỉnh mộ bia đi xuống, càng sâu vào trong thì càng rộng ra, như hình thù của một tòa núi nhỏ khiến cho Hàn Thạc cảm thấy cổ quái khó hiểu vô cùng.

Thấy Hàn Thạc đang tập trung chú ý vào tấm bia kia, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc tựa hồ như nhớ ra điều gì, đột nhiên há mồm hét lên:

- Chủ nhân! Tầng đá có khắc văn tự này có điều cổ quái, Tiểu Khô Lâu cùng Tiểu Cương Thi từng để ta thử di chuyển nó, nhưng sau khi thử làm thì phát hiện, khối đá này vô cùng nặng. Thật không thể ngờ ngay cả lực lượng của ta cũng không có cách nào làm cho nó động đậy được một chút.

- A, xem ra có một chút ý tứ! - Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc thân là cự long nhất tộc, cho dù đang ở trạng thái hình người thì lực lượng cũng vô cùng mạnh mẽ. Tấm bia có lớn gấp đôi, dựa theo lực lượng của Cát Nhĩ Bá Đặc, không thể nào mà đến ngay cả di chuyển cũng không xong, cho nên Hàn Thạc vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vậy khi nghe xong, Hàn Thạc liền phi thân xuống phía trước mộ bia, đưa tay sờ thử xem có gì cổ quái không.

Hắn vừa chạm vào, lập tức thấy có cảm giác lạnh toát. Ngoại trừ mấy chữ lớn A Nhĩ Mai Lý Khắc được khắc lõm vào trong, thì toàn bộ cái mộ bia đều là bằng phẳng như gương. Đưa tay sờ soạng khắp nơi, Hàn Thạc cũng không phát hiện ra cái gì kì lạ hoặc khó hiểu, cùng với thạch bản bình thường trông rất giống nhau, không khác biệt gì mấy.

Hít một hơi sâu, Hàn Thạc dùng lực thử lay động, phát hiện mộ bia không chút nhúc nhích. Đúng là như lời Hắc Long nói, cơ hồ không thể nhúc nhích nó một cách đơn giản như vậy.

- Tới đây, đem khối đất này đào lên cho ta! - Trong lòng chợt động, Hàn Thạc hướng tới Thổ Giáp thi vẫy tay gọi.

Hai tên gia hỏa đang hứng thú với bộ xương kia, xem ra mộ bia này rất hấp dẫn với chúng. Nếu không, với bản tính thiếu nhẫn nại của Thổ Giáp thi, đã sớm đem mộ bia thử qua một lần.

Nghe Hàn Thạc phân phó, Thổ Giáp thi đang ở bên trong mặt đất xa xa kia lập tức biến mất. Sau đó phía dưới chân Hàn Thạc nổi lên một trận rung chuyển, đất cát nơi mộ bia bị chôn sâu xuống từng cục từng cục độn lên. Mặt đất mềm xóp lay động chốc lát, hai khe nứt phía dưới tấm bia đột ngột hiện ra.

Vốn dĩ là một tấm bia đang đứng sừng sững, chỉ nghe rầm một tiếng liền đổ xuống gò đất. Mộ bia dài tổng cộng bảy thước hoàn toàn hiện ra, ngay cả đế tấm bia to lớn trông giống như rễ cây cũng nhìn thấy được.

- Cái tên Cương Thi thật đáng ghét, rõ ràng chính nó có năng lực, nhưng hết lần này tới lần khác lại chừa cho ta là một Hắc Long vĩ đại giúp hẩn việc vận chuyển. Thật là một tên lười biếng! - Cát Nhĩ Bá Đặc mắt nhìn thấy Thổ Giáp thi khi được Hàn Thạc phân phó, không tốn nhiều công sức đã đem mộ bia này nhổ tận gốc, nhớ tới tào ngộ lần trước, không nhịn được mà nổi lên oán hận.

Đáng tiếc Thổ Giáp thi căn bản không đếm xỉa gì tới Hắc Long, sau khi làm xong việc Hàn Thạc giao, liền lập tức trở lại làm việc cùng Tiểu Khô Lâu, chuyên tâm vào bộ hài cốt to lớn kia.

- Chủ nhân tôn kính, người muốn làm gì vậy? - Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn mộ bia bảy thước đã hoàn toàn hiện lộ trong mắt kia, nghi hoặc hỏi.

- Để coi thế nào đã! - Hàn Thạc thuận miệng trả lời một câu. Sau đó tiến tới gần tấm bia quan sát, ngón tay đặt trên mộ bia nhẹ nhàng di chuyển, vẽ mặt có chút suy tư.

Mộ bia bình thường sẽ không có chiều dài bảy thước, mặt khác tấm bia này không biết dùng chất liệu gì làm nên. Ngay cả Hàn Thạc là người am hiểu rõ các loại khoáng thạch, không ngờ lại nhìn không ra chất liệu làm nên nó. Hơn nữa sức nặng lại vượt quá dự tính, khiến cho Hàn Thạc không thể không cảm thấy có chút nghi ngờ.

Ngón tay hẩn nhẹ nhàng xẹt qua mộ bia, một luồng ma nguyên tinh điện xuất hiện tại đầu ngón tay, được Hàn Thạc ấn xuống, chui vào trong mộ bia. Đột nhiên, một luồng Hắc Ám nguyên tố khổng lồ thông qua Ma nguyên phản hồi lại xuyên vào óc Hàn Thạc. Lực lượng này không ngờ lại tương tự như loại lực lượng có ở khắp nơi trên vùng đất cấm kỵ này.

Hàn Thạc thất sắc, vội vàng thu hồi ngón tay, kinh dị nhìn bia mộ màu nâu kia, lầm rầm nói nhỏ:

- Kì quái, loại lực lượng này đứng ra phải biến mất rồi, có lẽ nào... Lực lượng kỳ dị bao phủ toàn bộ khu vực này, không lẽ đến từ pháp thần đã quá cố A Nhĩ Mai Lý...

- Sao rồi chủ nhân? - Tiểu Hắc Long không nghe rõ những lời Hàn Thạc tự nói, liền hăm hở hỏi gấp.

Hàn Thạc thối lui lại vài bước, phân phó Hắc Long:

- Cát Nhĩ Bá Đặc, người lui ra xa một chút, ta phải khai mở mộ bia này, nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì?

Đợi cho Hắc Long lui xa, Hàn Thạc cũng thối lui chừng mười thước, xuất ra Lục Ma Phong rồi quán nhập Ma nguyên lực vào. Lục Ma Phong thông qua thu nạp luồng hung sát chi khí khổng lồ, dù chưa chính thức trở thành một thanh tuyệt thể hung khí, nhưng cũng đã ẩn chứa lực lượng hung ác đáng sợ.

Sau khi hấp thu Ma nguyên lực, một cổ phong mang lẳng lẹ giống như được ma luyện trực tiếp hiển lộ ra từ Lục Ma Phong, mang theo lực lượng kinh khủng bắn tới mộ bia.

Một tiếng Bùm ì ì vang vọng không dứt. Nương theo luồng ánh sáng chói mắt, thạch bia sừng sững tưởng chừng không thể phá vỡ kia, dưới một chiêu của Lục Ma Phong đã vỡ vụn thành từng khối nhỏ.

Sau khi đá vụn bay lả tả kia lắng xuống, khối bia màu nâu đã biến mất. Tại nơi cái miệng của gò đất ôm lấy mộ bia trống rỗng xuất hiện một thanh ma pháp trường nồng nặc Hắc Ám nguyên tố vây quanh. Bên trên đồ vật này khảm ba khối tử sắc thủy tinh, ngoài ra nằm bên cạnh còn có một bản chép tay cổ xưa.

246. Chương 246: chỉ Bằng Vào Người, Cũng Xứng Sao?

Cây ma pháp trường này không biết dùng chất liệu gì chế tạo thành, nó có màu nâu xám, cầm vào tay hơi thô ráp, ma pháp trường dài khoảng một mét, bộ phận phía trên có hình thoi. Ba khối thạch anh tím to bằng lòng bàn tay, phát sáng rất đẹp, bên trong thạch anh tím lấp lánh quang mang trông giống như dòng nước đang dập dờn vậy, liếc mắt nhìn ba khối thạch anh tím thì thấy nó trông tựa như ba hồ sâu thu nhỏ, được bao quanh bởi hình tam giác.

Một bản chép tay cổ xưa, dạng văn tự ma pháp này chỉ chút giống như đám nòng nọc vậy, hai đồ vật này không thể ngờ rằng lại nằm giữa bia mộ, thoát nhìn đã biết vật này hiển nhiên là cực kỳ trân quý, nói không chừng chúng chính là di vật của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn.

Cầm trong tay nhìn kỹ một lượt, Hàn Thạc không chút khách khí thu hai đồ vật này vào trong không gian giới chỉ, sau đó đảo mắt một cái, thấy khối bia mộ đã vỡ thành những mảnh nhام thạch với màu sắc khác nhau, không kìm nổi kinh ngạc hần cần thận đánh giá từng khối một

- Ô, là xích tâm thiết bạch quang ngân, không nghĩ tới bia mộ này do quá thạch kỳ lạ chế luyện mà thành, chẳng trách không nhìn ra là vật liệu gì! - Hàn Thạc hô nhẹ một tiếng, cầm một số hòn đá vỡ ra trong tay phân biệt.

Mặt ngoài bia mộ này thật ra được luyện từ mấy loại quá thạch kỳ lạ với nhau, nhưng khi Lục Ma Phong đánh vỡ nó, quá thạch bên trong hoàn toàn không được chế luyện, rất nhiều hòn đá vẫn là quá thạch thô. Căn cứ vào dấu vết của ma pháp trường và bản chép tay mà xem, thì phải nói rằng người chế luyện bia mộ này bản lĩnh cũng không phải là không đủ, nhất định là vì sợ nếu toàn bộ chế luyện hết cả trong lần ngoài thì hai đồ vật này sẽ bị phá hỏng mới cố ý làm như thế.

Năm trăm năm trước, cấm kỵ chi địa này rốt cuộc đã xảy ra cái gì, A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn vì sao lại ở nơi đây, nơi này vì sao lại có bia mộ của lão? Hàn Thạc cũng không biết, cũng không phải điều hần quan tâm. Điều hần muốn làm là thu thập hết những thứ có giá trị phát hiện ở đây. Sau đó thoải mái rời khỏi khu vực này.

Ma pháp trường và bản chép tay được đưa vào trong không gian giới chỉ, còn những quá thạch thô kỳ lạ chưa chế luyện, cũng bị Hàn Thạc không chút khách khí lấy đi, sau đó hần tiến về cái hố sâu chỗ Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi, nhắm mắt đưa tay lần mò trên từng đoạn bạch cốt ẩn chứa năng lượng kỳ lạ.

Trong chốc lát, đại khái ở đây có mười đoạn bạch cốt trắng phau trong suốt như ngọc, cũng bị Hàn Thạc không chút khách khí thu vào trong không gian giới chỉ. Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi thấy Hàn Thạc thu hết cả mười đoạn bạch cốt mà bọn chúng khổ sở tìm kiếm chẳng những không tức giận chút nào, mà còn bày tỏ thái độ mừng rỡ, giống như có thể được hần lấy đi bao nhiêu thì vinh hạnh bấy nhiêu vậy.

Liếc mắt nhìn lại, khắp khu vực không còn một bộ hài cốt ma thú trọn vẹn nào nữa, Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi hưng phấn vô cùng vỗ tay trong hố sâu, hai tên giống như là phu khuân vác, kẹp hết xương cốt dưới hố sâu vào nách, công trên lưng, rồi ôm bằng cả hai tay.

Khi hai gia hỏa này bị đám bạch cốt trắng phau sắp bao phủ hết, bên trong Tử Ma Nhân của Tiểu Khô Lâu quang mang rực rỡ, hướng về phía Hàn Thạc truyền đến một loạt tin tức phản hồi, Hàn Thạc bắt đầu liên tục ngâm xướng Vong Linh ma pháp không ngừng, số bạch cốt kỳ lạ khiến Tiểu Khô Lâu và Thổ Giáp thi phải tới tới lui lui bốn chuyển mới thu thập hết, toàn bộ đều trở về dị thời không

Lúc hai tiểu tử kia rời đi, Hàn Thạc ở trên trời nhìn tứ phía một vòng, phát hiện cả cấm kỵ chi địa này cũng không có trạng thái dị thường nào nữa, liền để cho Hắc Long hóa hình, hai người hướng Tử Vong Mộ Địa trở về.

Lần trở về này, một người một rồng không gặp nguy hiểm gì, Hàn Thạc dọc đường đã thả ra ba Âm Ma, để cho tốc độ bay Cát Nhĩ Bá Đặc chậm lại. Cần thận sưu tầm một số tài liệu luyện khí luyện đan, vậy mà hao tổn mất mười ngày cuối cùng mới trở về tới Tử Vong Mộ Địa.

Song, trong thời gian mười ngày ở đó, Hàn Thạc đúng là thu thập không ít tài liệu luyện khí và luyện đan. Khi hắn cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc trở lại Tử Vong Mộ Địa thì tài liệu thu thập cũng đủ để hắn luyện chế một vài thứ theo ý muốn, cộng thêm một lô Niết đan nữa.

Lần hành trình trong sâu thẳm U Âm sâm lâm này, Hàn Thạc thu hoạch thật ra rất nhiều, mặc dù trên đường gặp phải một số nguy cơ nhưng bằng vào vận khí và cơ trí đều hóa giải hết. Cảm giác trở về Tử Vong Mộ Địa đúng là không tệ.

Tìm được đủ tài liệu luyện khí và luyện đan, Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ cân nhắc từng chút. Lúc này quyết định chuẩn bị bế quan tại Tử Vong Mộ Địa để luyện chế một đan lô cộng thêm mấy tiểu ma khí, sau đó luyện chế tiếp Niết đan.

Hạ quyết tâm, Hàn Thạc ở trong Tử Vong Mộ Địa nghiên cứu pháp quyết luyện khí và luyện đan, vậy mà cũng ba tháng trôi qua.

Mùa đông giá rét đã trôi qua, vạn vật phục hồi sức sống, trăm hoa đua nở, tại Ma vũ học viên Ba Bử Luân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, các học viên đang tiến hành một cuộc thi kiểm tra xác định thực lực chính thức của mỗi học viên.

Ở trong thí luyện trường lớn nhất của Hắc Âm hệ, thầy trò trong Vong Linh hệ cứ tùm năm tùm ba với nhau, chờ sau khi học viên Hắc Âm hệ kiểm tra xong, mới có thể dùng thiết bị trong thí luyện trường tiến hành thi kiểm tra được

Trải qua thảm biến gia tộc, tiểu ma nữ Lỵ Toa đột nhiên trở nên hiểu biết rất nhiều, mặc dù tính tình vẫn còn điêu ngoa ngang ngạnh, nhưng không còn vẻ cường từ đoạt lý chọc người ta chán ghét nữa.

- Phạm Ny sư phụ, đã nửa năm qua Bố Lai Ân thật sự không trở về học việc sao? - Lỵ Toa ngóng mắt trông đợi nhìn Phạm Ny, nũng nịu hỏi.

- Lỵ Toa, về vấn đề này người đã hỏi hai ba tháng rồi, hẳn thật sự chưa trở về. - Về mặt Phạm Ny buồn bã trả lời, thầm nghĩ tên quỷ đáng ghét chết tiệt kia rốt cục nửa năm qua chạy tới địa phương nào rồi, không ngờ rằng đã lâu như vậy mà cũng không trở về xem ta ra sao.

- Lần trước tại Ngõa Luân thành, hắn nói sẽ rất nhanh trở lại đế quốc mà, tại sao đã lâu vậy mà chưa trở về, có thể xảy ra chuyện gì hay không đây?

- Không nên nói bừa, Bố Lai Ân sao có thể có việc gì chứ!

Biến mất đúng nửa năm trời, Phạm Ny cũng rất lo lắng, nhưng không dám làm cho mình có những suy nghĩ tai hại, bởi vì ý nghĩ con người chính là như vậy, chỉ cần một việc nghĩ không tốt, vậy sẽ càng làm hỏng suy nghĩ của mình, khiến cho bản thân lâm vào ưu thương không thể thoát khỏi.

- Phạm Ny sư phụ, học viên bên các người có thể tiến hành kiểm tra được rồi. - Phía trên đài cao, một giáo sư Hắc Âm hệ hô lên.

- Đi thôi, chúng ta đến xem một chút. - Vong Linh hệ giáo sư Cát Ân đối với Phạm Ny vẫn trầm mê như trước, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa thúc giục Phạm Ny.

Lễ độ gật gật đầu, Phạm Ny cùng Cát Ân bảo trì khoảng cách, cùng hướng tới đài cao đi tới. Học viên bên Hắc Âm hệ lục tục đi xuống, mấy học viên thân sắc kiêu căng cũng không lập tức rời đi, cười hi hi hạ thấp giọng nói cái gì đó.

Đám học viên Hắc Âm hệ này, lần trước trong tỷ đấu bị Hàn Thạc tận diệt, một đoạn thời gian rất lâu sau mới dám cười đùa. Theo thời gian Hàn Thạc biến mất càng ngày càng lâu, bọn họ cũng dần quên đi việc

cũ, bất quá nổi hận đối với hắn, bọn họ không hề quên. Thường thường thế nào cũng tìm cơ hội châm chọc vênh váo hung hăng khi dễ đệ tử Vong Linh hệ một chút.

Từ khi Hàn Thạc rời đi, Vong Linh hệ lại quay lại sự suy yếu trước kia, thịnh khí như sương mây bạt hơi lúc trước chỉ duy trì được vài ngày như phù dung sớm nở tối tàn. Trong thời gian Hàn Thạc không xuất hiện, bọn họ không ngừng hoài niệm khi hắn ở Vong Linh hệ đã đối với họ thật tốt.

- Vong Linh hệ, thi kiểm tra với không kiểm tra không phải cũng giống nhau sao, bọn họ có thể làm được cái gì chứ! - Phất Lôi Đức mạnh nhất của Hắc Âm hệ, xem thường học viên Vong Linh hệ lục lục tiến vào trường, cười lạnh nói.

Mấy học viên chung quanh của Hắc Âm hệ đều cười lớn phụ họa, thanh âm nọ nổi thanh âm kia, tựa hồ sợ học viên của Vong Linh hệ không nghe thấy được vậy.

- Phất Lôi Đức, bên trong thí luyện trường không nên lớn tiếng ồn ào như vậy.

Viện trưởng Hắc Âm hệ ma đạo đại sư Dịch Âu, trên mặt lộ ra nụ cười vô vị, nhẹ giọng ngăn trở mấy người Phất Lôi Đức đang la hét huênh hão, xem vẻ mặt hắn thì cũng chẳng chút nghiêm túc nào.

Vô luận là học viên Vong Linh hệ hay là sư phụ như Phạm Ny, Cát Ân đều có thể cảm thấy nụ cười trên mặt Dịch Âu, rõ ràng mang theo vài nét vui mừng dung túng. Lần tỷ đấu thí luyện trước, Hàn Thạc một người đã cho vào tròng cả Hắc Âm hệ lẫn Quang hệ, thân là Hắc Âm hệ viện trưởng, Dịch Âu mất hết mặt mũi, tự nhiên đối với Vong Linh hệ không có hảo cảm nào.

- Biết rồi thưa viện trưởng!

Bên kia Phất Lôi Đức cười nhạt đáp một câu, châm chọc nói:

- Nhìn việc thi kiểm tra của đám Vong Linh hệ, chẳng phải là một chuyện thú vị hay sao?

- Đúng, dù sao cũng đang nhàn rỗi, chúng ta cùng ở lại xem sao. - Mấy gia hỏa lần trước bị Hàn Thạc đánh đuổi hết đồng thanh không ngớt hưởng ứng lời nói của Phất Lôi Đức, trên mặt lộ vẻ hứng thú, bộ dạng trông như những tên hề chăm chú nhìn người thứ nhất lên đài kiểm tra là A Tây Na.

- Nghe nói nữ nhân ngu dốt này đã thi kiểm tra tới bốn lần, nếu vẫn không thể hoàn thành kiểm tra sơ cấp ma pháp sư, như vậy còn không bằng đi chết luôn cho rồi, thật sự là mất mặt mà! - Phất Lôi Đức cười hi hi chế nhạo mỉa mai.

- Phất Lôi Đức, người nói cái gì thế, nếu Bồ Lai Ân ở chỗ này nhất định sẽ kéo rách cái miệng thối của người.

- Lỵ Toa nghe thấy thật sự không lọt tai nhin không được nổi giận mắng Phất Lôi Đức.

- Hừ, nếu không phải lần trước ta bị đau bụng, thì cái tên bị thịt kia sao có thể hung hăng càn quấy như vậy. Hắc hắc, bây giờ thân thể ta đã khôi phục, đang định tìm hắn tính sổ đây, trong khi đó hắn biến mất liền cả nửa năm, chẳng lẽ còn không thể nói thế sao? - Lần tỷ đấu trước, Hàn Thạc đúng là đại diện cho Phất Lôi Đức xuất chiến, bởi vì việc Hàn Thạc chơi trội đã làm cho Phất Lôi Đức mất hết mặt mũi, sau lại còn bị Dịch Âu giáo huấn cho một trận, mặc dù không bị đánh đuổi nhưng trong lòng có điểm phần nộ, không chấp nhận thua kém người khác.

- Úi, người nói ta trốn người sao? Chỉ bằng vào người cũng xứng sao?

Thân ảnh Hàn Thạc giống như quỷ mị xuất hiện, một thân ma pháp bào màu xanh lam tôn lên thân thể cao to, trên mặt treo nụ cười tà dị, từ ngoài cửa thí luyện trường bước từng bước vào cao giọng nói:

- Ta trở về lần này, định làm lễ tốt nghiệp sớm, hôm nay tại Ma vũ học viện Ba Bửu Luân ta sẽ thi kiểm tra lần cuối.

247. Chương 247:tốt Nghiệp

Với thực lực hiện giờ, Hàn Thạc không chỉ đối với những nhân vật như Phất Lôi Đức mà ngay cả Viện trưởng Hắc Âm hệ Ma đạo sư Dịch Âu thì cũng chẳng hề sợ hãi. Hàn Thạc bước đến, sắc mặt ung dung tự tại, nhưng vẫn toát ra khí chất làm cho người khác phải e dè.

- Bố Lai Ân! Rốt cục người đã trở về rồi? - Giọng nói tràn đầy vui mừng và ngạc nhiên vang lên, Ly Toa không nén nổi hưng phấn nhảy cẫng lên, buột mồm “ì” một tiếng.

Phạm Ny ngồi ngay ngắn trên đài cao, khi nhìn thấy Hàn Thạc thì những nét buồn bã vương vấn nơi chân mày trong suốt mấy tháng qua như được một bàn tay vô hình xóa đi. Cả người nàng như tỏa ra những tia sáng rực rỡ, khoe miệng nhếch lên tựa như mừng rỡ mà cũng tựa như giận hờn.

Trong thời gian nửa năm qua, Hàn Thạc liên tiếp đã trải qua những trận chiến sinh tử, thực lực không ngừng tăng mạnh. Cả người hắn tự nhiên toát ra một khí thế không thể nào tả nổi. Cho dù hắn không muốn phô bày thực lực nhưng cũng làm cho không một ai dám coi thường.

- A Tây Na! Tập trung vào kiểm tra đi, ta nghĩ người nhất định có thể vượt qua được mà. - Sau khi đến nơi, Hàn Thạc liền nói với A Tây Na đang có vẻ căng thẳng vì bị mấy người Phát Lôi Đức châm chọc chế giễu.

- Cám ơn người, Bố Lai Ân. - Việc Hàn Thạc xuất hiện tựa như một liều thuốc an thần, lập tức khiến cho A Tây Na trong lòng đang thấp thỏm bất an từ từ khôi phục lại sự bình tĩnh.

Phát Lôi Đức ở đằng kia bị câu nói của Hàn Thạc chọc giận, sắc mặt mỗi lúc càng trở nên khó coi, âm trầm nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, nói:

- Nếu không phải trốn tránh ta thì tại sao sau khi ta đã bình phục rồi mà người vẫn bật tằm cả nửa năm?

Thành thật mà nói, Hàn Thạc thật sự không thấy có hứng thú đối với loại người như Phát Lôi Đức. Sau khi đã từng chiến đấu với một số cường giả, loại người như hắn thật sự không đủ tư cách to tiếng trước mặt Hàn Thạc nữa. Sự chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn vì thế đã khiến cho Hàn Thạc ngay cả hứng thú đối phó với hắn cũng không còn.

- Ha ha ha..... ! - Hàn Thạc cười một tiếng quái dị, đưa mắt liếc Phát Lôi Đức một cái, lắc lắc đầu tỏ vẻ rất đồng tình. Hắn buông tay khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Người đúng là loại người chỉ thấy bản thân mình tốt đẹp. Đối với loại người dằn dặt đầu óc có vấn đề này thì ta có thể nói gì đây chứ?

Nói xong, Hàn Thạc không thèm nhìn Phát Lôi Đức đang tức giận tới phát run lên nữa. Hắn quay về hướng Phạm Ny ở trên đài, nở một nụ cười sáng lạn, nói:

- Ta đã trở về!

Không biết tại sao, khuôn mặt tươi cười của Phạm Ny lại đỏ lên. Sau đó tựa như muốn che dấu cảm xúc thực sự trong nội tâm, Phạm Ny hung dữ trừng mắt lườm Hàn Thạc một cái, thở hổn hển nói:

- Cái đồ hỗn đản nhà người còn biết quay về học viện ư?

Hàn Thạc đang muốn giải thích gì đó thì ở phía bên kia Viện trưởng Hắc Ám hệ Dịch Âm đã tỏ vẻ không hài lòng trầm giọng nói:

- Nếu muốn ôn lại chuyện cũ thì hãy chờ sau cuộc kiểm tra này, các người vẫn còn thời gian. Ta nghĩ bây giờ phải nhanh chóng giải quyết xong việc của hệ các người. Chúng ta còn có rất nhiều việc.

Dịch Âm vừa nói như vậy, các vị sư phụ Hắc Ám hệ cũng đều ào ào thúc giục Phạm Ny và Cát Ân, tỏ vẻ mình cũng có rất nhiều việc không thể chờ đợi được.

Hàn Thạc vốn định giải thích, áy náy nhìn về phía Phạm Ny ở trên khán đài làm động tác xin lỗi. Sau đó, hắn nhún vai lui về phía sau vài bước, cùng Ly Toa, Ngải Mễ và vài đệ tử Vong Linh hệ đang đứng cùng một chỗ, không nói thêm điều gì.

- Bố Lai Ân! Nửa năm nay người đã đi đâu? Không phải người nói sẽ nhanh chóng quay lại Áo Sâm thành mà tại sao lại kéo dài tới tận bây giờ? - Hàn Thạc vừa về tới nơi thì Ly Toa đã ríu rít hỏi không ngừng. Hàn Thạc đợi đến khi nàng nói xong mới vừa cười vừa kể về khoảng thời gian đến luyện tập ở trong U Âm sâm lâm.

- Cái quái gì đây? Lại còn kể chuyện riêng của mình nữa chứ. - Mấy gã đệ tử Hắc Âm hệ trước kia từng bị Hàn Thạc đánh ngã đứng ở phía bên kia nhìn thấy thân ảnh tiêu sái của hắn thì không nén nổi tức tối mà hừ lạnh nói.

- Hừ! Cũng muốn xem hắn định làm thế nào để mà tốt nghiệp trước thời hạn. Ta nhớ nửa năm trước hắn bắt quá mới là một gã ma pháp sư sơ cấp. - Phát Lôi Đức bị Hàn Thạc liên tiếp đả kích, sắc mặt âm trầm nhìn hắn nói nói cười cười mà lạnh lùng nói.

Lúc này, A Tây Na cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, không hề còn khấn trương giống như ban nãy. Nàng thi triển vài loại Vong Linh ma pháp một cách vô cùng thành thục, trả lời một vài câu hỏi cũng rất trôi chảy, thông qua kỳ thi sơ cấp ma pháp sư rất dễ dàng.

Sau đó, những đệ tử Vong Linh Hệ lần lượt từng người một bắt đầu thi kiểm tra. Thực lực của phần lớn các đệ tử Vong Linh Hệ cũng không tiến bộ nhiều lắm, chỉ có Lỵ Toa thật bất ngờ lại trở thành một ma pháp sư trung cấp. Ma pháp ba động trong cơ thể nàng rõ ràng mạnh mẽ hơn một chút so với các đệ tử khác.

Trải qua một lần thử thách trong đời, Lỵ Toa đột nhiên hiểu thêm rất nhiều điều, cũng hiểu được tầm quan trọng của thực lực. Từ đó nàng tu luyện ma pháp khắc khổ hơn mọi khi rất nhiều, không hề giống như trước đây chỉ chơi đùa là chính.

Đợi đến khi tất cả các đệ tử Vong Linh hệ đều đã thi kiểm tra xong, Hàn Thạc mới ung dung tiến lên, nói:

- Trở về lần này, ta định sẽ tốt nghiệp luôn. Ta có thể thi kiểm tra được hay không?

Tại Ma Vũ học viện Ba Bể Luân, chỉ cần có thể tiến giai thành ma pháp sư cao cấp thì được tính là đã tốt nghiệp. Hàn Thạc chiếm được trí nhớ của Vong Linh Ma đạo sư Khắc Lai Đốn, trải qua một khoảng thời gian tập luyện thì đã sớm nắm vững tất cả ma pháp cao cấp của Vong Linh hệ. Ngoài ra hắn còn có thêm cả vài loại Vong Linh ma pháp thất truyền nữa.

Thi kiểm tra ma pháp đơn giản chia thành ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là vấn đáp về một số kiến thức ma pháp. Thứ hai là phóng thích một ma pháp của cấp bậc tương ứng. Giai đoạn thứ ba là được giao cho một nhiệm vụ để người đệ tử vận dụng kiến thức ma pháp đã học mà thực hiện. Hoàn thành tất cả coi như là thi kiểm tra xong.

Bất quá, ở trong Ma vũ học viện Ba Bể Luân, thi kiểm tra ma pháp sư cao cấp trước nay cũng chẳng phải thực hiện nhiệm vụ gì, chỉ cần vượt qua hai loại thi kiểm tra đầu tiên thì đã coi như là thông qua.

Với kiến thức Vong Linh ma pháp và thực lực hiện giờ của Hàn Thạc, thi kiểm tra ma pháp sư cao cấp về căn bản chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. Hàn Thạc kiêu ngạo bỏ qua thi kiểm tra ma pháp sư trung cấp, trực tiếp nhảy thẳng lên ma pháp sư cao cấp, định thoát khỏi những trói buộc của Ma vũ học viện Ba Bể Luân càng sớm càng tốt.

- Người dám chắc muốn vượt cấp tiến hành thi kiểm tra ma pháp sư cao cấp chứ? - Dịch Âu đứng trên đài, âm trầm trầm mắt nhìn Hàn Thạc, hỏi để xác nhận lại một lần nữa.

Gật đầu sột ruột, Hàn Thạc khẳng định:

- Dịch Âu sư phụ! Chẳng lẽ ta nói không đủ rõ sao? Ta muốn bỏ qua thi kiểm tra ma pháp sư trung cấp, trực tiếp kiểm tra để trở thành ma pháp sư cao cấp.

- Vậy thì được, có thể bắt đầu rồi. - Dịch Âu hừ lạnh một tiếng. Hiển nhiên là có chút phản cảm đối với lời nói không khách khí của Hàn Thạc, rồi quay sang phía hai người Phạm Ny và Cát Ân gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Trước sự kinh ngạc của các đệ tử Vong Linh Hệ, Hàn Thạc bước lên đài, ung dung bình tĩnh ứng phó trả lời Phạm Ny và Cát Ân, sau đó là một số câu hỏi về mối quan hệ qua lại giữa các loại kiến thức ma pháp. Trong đó mấy người Ma pháp sư Hắc Âm hệ của Dịch Âu cố ý làm khó Hàn Thạc, chuyên môn hỏi về những ma pháp kiến thức rắc rối khó hiểu.

Tuy nhiên, Hàn Thạc đã có được trí nhớ của Khắc Lai Đốn về ma pháp. Nếu không xét đến tinh thần lực, hắn có thể coi như là một vị ma đạo sư đã trải qua tôi luyện. Những vấn đề thoát nhìn có vẻ rối rắm này hiển nhiên không làm khó được Hàn Thạc, hắn lưu loát trả lời hết toàn bộ.

Đến lúc này, các học viên Vong Linh Hệ ở phía dưới lập tức bắt đầu xầm xì bàn tán. Lý Toa càng nhảy nhót hưng phấn, ríu rít liến thoắng cười nhạo Phát Lôi Đức. Nàng thông qua biểu hiện của Hàn Thạc mà đả kích mấy người của Phát Lôi Đức ban nãy đã chế nhạo nàng.

Mặc dù Dịch Âu không hề muốn thừa nhận, nhưng Hàn Thạc trả lời không hề có sai sót. Bọn họ đưa ra những kiến thức ma pháp khó khăn nhưng hẳn đều trả lời chuẩn xác trôi chảy. Cho dù bọn họ muốn bới lông tìm vết cũng không được, cuối cùng cũng phải xịu mặt, xem như là chấp nhận hẳn đã thông qua vòng thi thứ nhất.

Vòng thứ hai thi kiểm tra biểu diễn Vong Linh ma pháp nên càng thoải mái. Hàn Thạc sử dụng đến hơn mười loại ma pháp, từng loại một đều được phóng xuất ra một cách thuần thực, có tinh thần lực sung mãn duy trì. Hơn nữa, dung hợp kinh nghiệm mấy chục năm sử dụng ma pháp của Khắc Lai Đốn, việc phóng thích Vong Linh ma pháp cao cấp đối với Hàn Thạc căn bản không có bất cứ khó khăn gì.

Trong khi Hàn Thạc đem tất cả các ma pháp cao cấp của Vong Linh Hệ, loại này nối tiếp loại kia phóng xuất ra, các đệ tử Vong Linh Hệ phía bên dưới hưng phấn hoan hô không ngừng thì sư phụ và đệ tử Hắc Ám hệ lại lộ sắc mặt khó coi. Hiển nhiên, bọn họ không ngờ được chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi mà Hàn Thạc lại thật sự có thể bỏ qua một bậc, tiến thẳng lên đạt tới thực lực ma pháp sư cao cấp.

- Bố Lai Ân! Ta đã không nhìn sai, quả nhiên ngươi là một thiên tài ma pháp. - Phạm Ny ở trên đài chứng kiến Hàn Thạc từ đầu đến cuối đều ung dung ứng đối, thực lực mà hẳn thể hiện ra so với bản thân Phạm Ny thì không kém hơn chút nào. Trong đó thậm chí phóng thích một vài ma pháp khó với độ chuẩn xác còn muốn thuần thực hơn cả sư phụ là nàng. Việc này không thể không khiến cho Phạm Ny phải kinh ngạc than thầm.

- Không ngờ hẳn lại đạt đến thực lực này nhanh như vậy. - Cát Ân lẩm bẩm nói, tỏ vẻ tựa như là khó có thể tin nổi. Sau đó lại thay đổi ý nghĩ, mặc dù Hàn Thạc chưa từng nghe giảng nhưng cũng tính như là đệ tử của hẳn vậy. Có một đệ tử thần kỳ thế này, chẳng nhiều thì ít hẳn cũng có công lao. Từ nay về sau điều này cũng đủ làm vốn cho hẳn huênh hoang. Nghĩ vậy, trong lòng Cát Ân mừng rỡ không thôi.

- Qua. - Dịch Âu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

- Ha ha, đa tạ Dịch Âu sư phụ. - Từ đầu đến cuối, Hàn Thạc đều mỉm cười, bất luận là trả lời về kiến thức ma pháp hay là phóng thích Vong Linh ma pháp vẫn đều có vẻ ung dung như thế, không có một chút miễn cưỡng nào.

Về mặt âm trầm, Dịch Âu và mấy vị sư phụ Hắc Ám hệ chụm đầu thảo luận trong chốc lát rồi Dịch Âu hắc cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc nói:

- Hai vòng thi kiểm tra đầu tiên ngươi đều thông qua rồi. Biểu hiện của ngươi khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, vì vậy ta sẽ trực tiếp nói cho ngươi về vòng thi kiểm tra thứ ba. Chỉ cần ngươi có thể trong vòng một tháng tự mình lập sát một đầu ma thú tam cấp Ứng Thân Nữ Yêu, lấy tinh hạch của nó giao cho chúng ta thì coi như là đã thông qua thi kiểm tra.

- Ồi... Trời ơi! Việc này sao có thể thực hiện được? - Ở bên Vong Linh Hệ, các đệ tử lập tức phàn nàn.

Trong chuyến đi tới U Âm sâm lâm lần trước, khi đối mặt một con Ứng Thân Nữ Yêu, cả nhóm Áo Đức Tái gồm sáu người đều phải cẩn thận đề phòng từng li từng tí, sợ phát sinh chuyện rắc rối. Sáu người Áo Đức Tái bao gồm cả Ma pháp sư cao cấp và Kiếm Sĩ Cao Cấp, còn có cả kiếm sĩ trung cấp và Cung tiễn thủ Ni Á mà vẫn phải cẩn trọng như vậy, cho thấy rằng Ứng Thân Nữ Yêu đáng sợ như thế nào.

Lần này, Dịch Âu của Hắc Ám hệ không ngờ lại thẳng thừng yêu cầu Hàn Thạc lập sát một con Ứng Thân Nữ Yêu làm Cao Cấp ma pháp sư vật chứng, rõ ràng là cố ý làm khó dễ Hàn Thạc.

Chẳng những nhóm đệ tử Hắc Ám hệ của Phát Lôi Đức khi chứng kiến biểu hiện của Hàn Thạc tại vòng thi thứ hai đều câm miệng, mà ngay cả kẻ tràn đầy tự tin như Phát Lôi Đức sau khi nhìn thấy Hàn Thạc ung dung phóng xuất ra một loạt ma pháp cao cấp thì trong lòng cũng thấp thỏm không dám nói thêm nữa gì nữa.

Trong khi bọn họ cảm thấy khí thế của mình đã bị áp chế thì lại bất ngờ nghe Dịch Âu nói Hàn Thạc đi lập sát ma thú tam cấp Ứng Thân Nữ Yêu. Cả đám lại một lần nữa hưng phấn trở lại, không nín được há

miệng cười ha ha, có vẻ rất hả hê nhìn về phía bọn Hàn Thạc.

- Dịch Âu tiên sinh! Người làm như vậy không phải là rất quá đáng sao? Trong việc tiến giai lên ma pháp sư Cao Cấp của Hắc Âm hệ, cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói có ai sai đệ tử đi liệt sát ma thú Ứng Thân Nữ Yêu hết. Về căn bản đây là nhiệm vụ khiến người đi chịu chết, ta kiên quyết không đồng ý. - Hai má của Phạm Ny đỏ bừng vì tức giận, ánh mắt căm tức nhìn Dịch Âu quát âm lên.

Hừ lạnh một tiếng, Dịch Âu nói với vẻ âm trầm:

- Phạm Ny sư phụ! Người nhớ kỹ, ta mới là Viện trưởng Hắc Âm hệ. Vong Linh hệ của các người nằm trong Hắc Âm hệ của chúng ta. Ta có quyền làm như vậy. Nếu đệ tử Bồ Lai Ân không muốn tiếp nhận cuộc thi kiểm tra này thì có thể bỏ đi, nhưng như vậy thì hai vòng thi kiểm tra trước đây coi như bị hủy bỏ.

Cho tới bây giờ, Dịch Âu xem như đã thể hiện rõ muốn làm khó dễ Hàn Thạc. Bất cứ ai cũng đều thấy như vậy. Lần nói chuyện này khiến cho Phạm Ny tức giận run người, chỉ vào Dịch Âu nói:

- Người..... Không thể ngờ người lại là một kẻ hèn hạ như vậy. Ta sẽ đi tìm Viện trưởng phân xử. Ta không để cho người có thể một tay che trời đâu.

- Chờ một chút. - Hàn Thạc vẫn cười tủm tỉm như cũ, cất tiếng nói không nhanh không chậm. Đợi cho ánh mắt mọi người đều nhìn kỹ vào người mình thì Hàn Thạc mới nhìn chằm chằm vào Dịch Âu, cười nhạt hỏi:

- Dịch Âu sư phụ! Người đã quyết định buộc ta liệt sát một con Ứng Thân Nữ Yêu sao?

- Hắc hắc, ta đã quyết định như thế! Chỉ cần người có thể chứng minh người có thực lực này, ta lập tức xác định lần này người đã kiểm tra thành công, tuyệt đối sẽ không nói gì nữa. - Dịch Âu rốt cục có cảm giác sáng khoái, mặt lộ vẻ tươi cười nhìn Hàn Thạc nói.

Hàn Thạc gật gật đầu, nhún vai, mỉm cười nói:

- Như vậy, xem chừng là ta chẳng cần phải quay về U Âm sâm lâm nữa làm gì. Mời người giúp ta xác định cấp bậc đi. - Vừa nói dứt lời, không gian giới chỉ của Hàn Thạc lóe sáng, trên tay xuất hiện hai viên ma thú tinh hạch của Ứng Thân Nữ Yêu, tay phải cầm một đôi thiết trảo ngăm đen, cũng tương tự là của Ứng Thân Nữ Yêu.

- Hai con Ứng Thân Nữ Yêu này là do ta liệt sát ở bên trong U Âm sâm lâm trước khi quay về học viện. Trên đôi thiết trảo này vẫn còn lưu lại dấu tích Vong linh ma pháp của ta. Ta nghĩ Dịch Âu tiên sinh sẽ không phủ nhận nữa chứ? - Hàn Thạc nhạo báng nhìn Dịch Âu đang trợn mắt há hốc mồm, cười ha hả nói.

Đột nhiên, khoảng không gian ở trước mặt Hàn Thạc dao động, một đạo quang mang hiện lên rồi Viện trưởng Ma Vũ học viện Ba Bể Luân Ngải Mã đột ngột xuất hiện. Một đạo ma pháp phóng xuống bay một vòng quanh cặp thiết trảo của Ứng Thân Nữ Yêu trong tay Hàn Thạc, sau đó Ngải Mã cười hiền hậu nói:

- Không sai, ta có thể khẳng định hai con Ứng Thân Nữ Yêu này đích thực là bị Bồ Lai Ân giết chết.

Ngừng một chút, Ngải Mã đảo ánh mắt cổ quái nhìn Hàn Thạc một cái, sau đó mới vừa cười vừa nhìn về phía Dịch Âu, ôn tồn nói:

- Hẳn là không thành vấn đề, ta nghĩ hẳn thật sự có thể tốt nghiệp rồi.

248. Chương 248:ước Định

Sắc mặt Dịch Âu càng lúc càng trở nên khó coi. Dù hẳn có đánh giá Hàn Thạc cao đến như thế nào thì cũng tuyệt đối không đoán được thực lực hiện giờ của Hàn Thạc không ngờ lại đáng sợ như thế. Với sức một người mà giết chết được hai con Ứng Thân Nữ Yêu thì chỉ sợ là chính bản thân Dịch Âu cũng không có khả năng làm được.

Sau khi Viện trưởng Ngải Mã đã xác nhận, Dịch Âu căn bản không còn lời nào để nói. Có nhiều người như vậy chứng kiến, hẳn dù muốn chối cãi cũng không được, cuối cùng chỉ có thể tức tối gật đầu, nói với Ngải Mã:

- Viện trưởng đại nhân đã tự mình xác nhận, như vậy thì coi như Bồ Lai Ân đã chính thức tốt nghiệp.

Nói xong, Dịch Âu cau mặt hừ một tiếng, quay sang phía một vị sư phụ Hắc Ám hệ đứng bên cạnh phân phó một câu, rồi trực tiếp cất bước nhanh chóng rời khỏi nơi này, xem chừng tâm tình rất không thoải mái.

Sau khi Dịch Âu bỏ đi, các đệ tử Vong Linh Hệ mới thoát khỏi nỗi khiếp sợ mà bừng tỉnh. Rồi khi Lý Toa cất tiếng hoan hô thì tất cả đều không nén nổi hạnh phúc reo hò. Còn mấy đệ tử của Phất Lôi Đức ở bên phía Hắc Ám hệ thì không còn sữa bậy được thêm câu nào, ỉu xìu cúp đuôi chạy mất dạng.

- Làm sao có thể được? Điều này sao có thể được? - Phạm Ny lẩm nhẩm tự hỏi, nhìn Hàn Thạc với vẻ khó có thể tin nổi. Dù thế nào, nàng cũng không hiểu được tại sao Hàn Thạc lại có thể một mình giết chết hai con Ung Thân Nữ Yêu. Phạm Ny có cảm giác mình không thể đoán nổi thực lực bây giờ của Hàn Thạc.

Sau đó, Phạm Ny đột nhiên nhớ tới lời ước định với hắn. Nàng từng nói là chỉ cần Bồ Lai Ân đạt tới Cao Cấp ma pháp sư thì có thể cân nhắc việc kết giao với hắn. Giờ đây mới sau nửa năm, Hàn Thạc đột nhiên trở lại Ma vũ học viện Ba Bể Luân, với phong thái ung dung bình tĩnh thực hiện thành công cái công việc hoành tráng đó. Theo hiểu biết của Phạm Ny về Hàn Thạc thì hắn nhất định sẽ nhắc tới việc này.

Phạm Ny không hề chuẩn bị trước nên cực kỳ bối rối, mắc cỡ đỏ mặt từ xa liếc nhìn lướt qua Hàn Thạc. Nàng phát hiện ánh mắt hắn lúc này đang rực sáng nhìn nàng, bởi vậy Phạm Ny càng bối rối. Vội vã dặn dò Cát Ân ở bên cạnh một câu rồi bước nhanh bỏ đi mất dạng.

Khi Hàn Thạc thấy Phạm Ny rời đi thì trong lòng lập tức có tính toán, đắc ý cười nhẹ hắc hắc một tiếng. Rồi không thêm để ý đến những lời khen ngợi của Lý Toa và mấy đệ tử bên cạnh, hắn định cất bước đuổi theo Phạm Ny.

- Bồ Lai Ân! Ta có vài chuyện phải tự mình đến gặp riêng ngươi. Ngươi theo ta một lúc. Nếu ngươi không muốn giải quyết những chuyện liên quan đến tư cách tốt nghiệp của ngươi thì hắn là cũng không còn vấn đề gì nữa. - Viện trưởng Ngải Mã thấy Hàn Thạc muốn bỏ đi liền túm tím cười mở miệng ngăn cản.

Hàn Thạc hơi sững người lại, ngần ngừ định không tuân theo ý của Ngải Mã. Nhưng rồi tự nhủ chuyện với Phạm Ny cũng không cấp bách lắm, vì vậy liền gật đầu đáp ứng. Hàn Thạc nói vài câu với bọn Lý Toa sau đó theo sau Viện trưởng Ngải Mã đi về phía phòng làm việc của bà ta.

Một lát sau, Hàn Thạc đã tới phòng làm việc của Ngải Mã, không chút câu nệ tìm một chỗ ngồi xuống rồi mỉm cười nói:

- Viện trưởng đại nhân! Không biết ngài tìm ta là có việc gì?

- Ha ha, nếu ta nhớ không lầm thì ngươi bây giờ hắn là chưa vượt qua mười tám tuổi. Nhưng lúc này ngươi đã là một vị Vong Linh ma pháp sư cao cấp, còn có thực lực liệt sát Ung Thân Nữ Yêu. Trong khoảng thời gian có hơn một năm ngắn ngủn, ngươi từ một đứa nhỏ không có bất kỳ một loại ma pháp nguyên tố gì mà đạt được thành tựu ở mức độ cao như ngày hôm nay thì thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi. - Ngải Mã nhìn Hàn Thạc cười khanh khách, nói không nhanh không chậm.

Ngải Mã vừa nói như vậy, Hàn Thạc không nhịn được nhú nhú cặp lông mày, trầm ngâm trong chốc lát rồi mới mỉm cười cất tiếng nói:

- Đúng vậy! Bản thân ta cũng thấy khó tin, không biết Viện trưởng đại nhân nói như vậy là có ý tứ gì?

Ngải Mã lắc lắc đầu, cười ha hả, hiền từ nói:

- Hải tử, ngươi không nên nghĩ linh tinh. Ta đối với ngươi cũng không có ác ý gì. Chỉ vì ngươi là đệ tử trong Ma vũ học viện Ba Bể Luân của ta, tu luyện chính là ma pháp Vong Linh Hệ. Bây giờ, ngươi có thể đạt được thành tựu cao như vậy thì coi như là làm rạng rỡ cho học viện của chúng ta. Ha ha... Trong thời gian hai năm có thể từ một hải tử hoàn toàn không biết gì đạt tới thực lực ngày hôm nay có thể liệt sát hai con Ung Thân Nữ Yêu, ta không thể không nói đây là một kỳ tích. Có thể dám chắc là trong thời gian hai năm này ngươi nhất định gặp một số chuyện kỳ dị, nếu không tuyệt đối không có khả năng tiến bộ mau như vậy.

- Ngươi đã lâu cũng không tới báo cáo với Âm Mạc rồi. Khảm Dịch Đạt từng bảo ta chú ý, nếu ngươi trở lại Ma vũ học viện Ba Bể Luân thì nói ngươi mau chóng đến Âm Mạc một chuyến, như thế là ông ấy có nhiệm vụ muốn giao cho ngươi. Mặt khác, ta hy vọng ngươi hãy xử lý quan hệ với Phạm Ny cho tốt. Có vài điều ta cũng không nói rõ được, chỉ muốn nhắc nhở ngươi là cha của Phạm Ny cũng không dễ chịu lắm, bản thân

người cần chú ý một chút. - Nghe Ngải Mã nói xong một tràng dài, Hàn Thạc thở dài một hơi. Không nghĩ rằng Ngải Mã lại thật sự vẫn có gì đó tương tự như Khảm Dịch Đạt. Không biết có phải bởi vì họ là vợ chồng hay không, mà vẫn kiên quyết không nói hết cho hẳn mọi nguồn căn của vấn đề. Nghe khẩu khí của bà ta thì tựa như vẫn cực kỳ giữ gìn cho bản thân mình.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Viện trưởng hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ chú ý đến lời nhắc nhở của Ngài. Ta sẽ mau chóng đến Âm Mạc báo cáo.

- Tốt lắm, ta cũng chỉ nói đến đây thôi. Về bằng cấp và thân phận của người, ngày mai chắc hẳn cũng không có vấn đề gì. Có ta theo dõi thì Dịch Âu sẽ không dám dở trò gì đâu. Ha ha, kỳ thật Dịch Âu cũng không phải là người xấu. Chỉ là lần trước, người làm mất mặt hẳn nên hẳn mới nhắm vào người như vậy, hy vọng người không để trong lòng.

- Ta biết!

Hàn Thạc không nói thêm gì nữa, rời khỏi phòng làm việc của Ngải Mã. Về phần Hắc Ám hệ ma đạo sư Dịch Âu, Hàn Thạc thật ra cũng không để trong lòng. Nếu không có gì ngoài ý muốn, sau khi tốt nghiệp Ma vũ học viện Ba Bể Luân thì sẽ không có nhiều cơ hội trở lại nơi này, tất nhiên cũng sẽ không có tiếp xúc gì với Dịch Âu. Đương nhiên, Dịch Âu nếu tự mình muốn đi tìm chết thì với thực lực của mình, Hàn Thạc sẽ không nề hà đưa tiễn hẳn một đoạn đường.

Rời khỏi phòng làm việc của Ngải Mã, Hàn Thạc đi thẳng đến phòng thí nghiệm của Phạm Ny. Nghĩ rằng đến đó lập tức có thể gặp được Phạm Ny, nội tâm Hàn Thạc không ngừng rối loạn, có chút kích động như không còn là chính mình. Nhìn hẳn có vài phần rất giống vẻ khẩn trương của một thiếu niên đang yêu sắp thổ lộ tiếng lòng.

Tới trước cửa phòng Phạm Ny, Hàn Thạc hít sâu một hơi, sự khẩn trương trong lòng dần dần bình phục, mỉm cười gõ cửa nói:

- Phạm Ny sư phụ! Ta có thể vào được không?

- Không thể! - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Phạm Ny ở bên trong vừa nghe Hàn Thạc hỏi thì cự tuyệt ngay lập tức, đây là một chuyện từ trước tới nay chưa từng xảy ra.

Về mặt ngăn ngại, Hàn Thạc cười khổ hỏi:

- Tại sao vậy?

- Hừ! Ta biết người đến đây lúc này nhất định là không có chuyện gì tốt, cho nên người hãy đứng ở ngoài cửa đi. Hoặc là người cứ giống như lần trước hãy đi mất tiêu thêm nửa năm nữa đi. - Phạm Ny ở bên trong phòng thí nghiệm, giọng nói rõ ràng ẩn chứa sự tức giận. Dù bất cứ ai cũng đều có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Phạm Ny là nàng vẫn còn đang giận Hàn Thạc vì đã ra đi mà không từ biệt.

- Phạm Ny sư phụ! Hãy nghe ta giải thích. Thật sự không phải ta cố ý. Lần đó là bởi vì ta có chuyện nên bị chậm trễ ở Ngõa Luân thành, thật sự không có cách nào khác nên mới phải lưu lại, không phải cố ý muốn lừa gạt người. - Với nhân lực và lịch duyệt của Hàn Thạc bây giờ thì sao mà không hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Phạm Ny. Hẳn đành đứng ở ngoài cửa phòng thí nghiệm cười khổ một tiếng, lên tiếng từ từ giải thích.

- Tiểu sắc quỷ! Ta cho người vào nhưng không cho phép người mó máy chân tay. - Phạm Ny do dự trong chốc lát, tựa hồ hiểu rằng bất Hàn Thạc đứng ở ngoài cửa thì có chút không ổn thỏa.

Vội vàng gật đầu lia lịa, Hàn Thạc nhanh chóng hứa:

- Đương nhiên, đương nhiên! Ta ở bên ngoài nếu chẳng may bị ai đó thấy được, có lời đồn đại gì không hay thì điều đó mới càng thêm bất ổn chứ.

Hàn Thạc vừa nói như vậy thì Phạm Ny thấy tựa hồ cũng thấy có đạo lý. Chỉ nghe cửa phòng riêng phía trên phòng thí nghiệm kêu “cót két” một tiếng, Phạm Ny dè dặt lộ đầu ra nhìn bốn chung quanh, dùng tay

túm lấy Hàn Thạc đang đứng lặng người kéo vào bên trong rồi đóng sầm cửa phòng lại. Sau đó, nàng quay trở lại bàn ở giữa phòng nghiêm trang ngồi xuống, nghiêm túc nói:

- Được rồi! Người tìm ta có việc gì?

Cười hắc hắc mấy tiếng gian trá, Hàn Thạc không chút khách khí ung dung đến ngồi xuống trước mặt Phạm Ny, mà nói:

- Phạm Ny sư phụ! Chẳng lẽ người muốn quật ta phải không?

Nghiêm sắc mặt, Phạm Ny cố giả bộ trấn định liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, nghi hoặc hỏi:

- Quật người cái gì?

- Người đã từng nói qua: Chỉ cần ta đạt được mức ma pháp sư Cao Cấp thì sẽ đáp ứng kết giao với ta. Bây giờ, ta đã vượt qua kỳ thi kiểm tra ma pháp sư Cao Cấp, xem như chánh thức tốt nghiệp Ma vũ học viện Ba Bì Luân rồi. Từ nay về sau xem như đã không còn trở ngại về mặt thân phận với người nữa. Như vậy, người hẳn là sẽ thực hiện lời hứa, phải không? - Hàn Thạc cũng không hề nói vòng vo, ánh mắt sáng rực nhìn Phạm Ny, cười tủm tỉm hỏi.

Hàn Thạc đã hỏi như vậy thì Phạm Ny khó mà tiếp tục giả bộ nghiêm trang được nữa, đôi má đỏ rực lên như mặt trời. Nàng hung dữ trừng mắt lườm hắn một cái, sau đó mới yêu kiều cười khanh khách nói những lời đã chuẩn bị từ trước:

- Ta cũng không có nói sẽ chắc chắn sẽ đáp ứng người, chỉ nói sẽ suy nghĩ, cân nhắc mà thôi. Hi hi, ta bây giờ còn chưa suy nghĩ xong, người vội cái gì chứ?

Gương mặt Phạm Ny lúc này xinh đẹp duyên dáng, hai má đỏ hồng càng làm tăng vẻ ngượng ngùng của nàng thêm mấy phần. Ở cùng lâu như vậy, Hàn Thạc từ lâu đã hiểu rằng Phạm Ny không phải không có tình ý đối với mình. Giờ đây, Phạm Ny mang kiểu thái độ nửa nạc nửa mỡ này thì chỉ làm cho Hàn Thạc càng thêm khó nén nổi tà ý.

“Hắc hắc” điểm một nụ cười gian trá, Hàn Thạc trong phút chốc quên bẵng đi lời cam kết ban nãy. Hắn bỗng thành linh di chuyển thân hình tới phía sau Phạm Ny, bàn tay từ đằng sau lưng đặt lên trên hai vai nàng, ghé miệng hôn trộm một cái lên đôi má đang đỏ hồng, cười hì hì nói:

- Chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ sẽ nuốt lời phải không? Một vị sư phụ tốt không thể có đức tính như thế này được đâu.

Phạm Ny chỉ thấy mắt hoa lên, sau đó lại thấy Hàn Thạc biến mất ngay trước mặt. Trong khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện Hàn Thạc như quỷ mị tới đằng sau thân thể của nàng. Đôi tay hắn ôm cứng khiến nàng ngồi im ở bên trong ghế rồi nhân cơ hội hôn trộm một cái lên đôi môi thơm của nàng.

- Tiểu sắc quỷ to gan lớn mật, khi người đi vào thì đã cam đoan như thế nào? - Phạm Ny cực kỳ bối rối, oán khí suốt nửa năm qua vẫn còn chưa tiêu tan, không nhịn được vừa giãy dụa vừa kêu gào ầm ĩ.

Đối phó với nữ nhân nhất thiết không thể chạy theo tiết tấu của nàng, nhất định phải giành lấy quyền chủ động, lợi dụng tâm hồn và thân thể làm hai tầng công kích, phá vỡ phòng tuyến tâm hồn của nàng. Đã từ lâu không còn là gã trai non nớt nữa, Hàn Thạc đã học được nhiều điều từ trên người Ngải Mễ Lệ. Hơn nữa lại có thêm trí nhớ và lịch duyệt từ Khắc Lai Đốn cùng với những cảm thụ của chính mình khiến cho hắn đã không còn bị động khi tiếp xúc với nữ nhân nữa.

Trong khi Phạm Ny vừa giãy dụa vừa kêu gào, Hàn Thạc vẫn dùng hai tay giữ chặt thân thể của nàng, cúi người dùng chiếc lưỡi nóng hổi khẽ hôn vào cái cổ thon dài trắng nõn của Phạm Ny, dịu dàng nói:

- Suốt nửa năm qua, ta ngày nào cũng nghĩ đến nàng. Mỗi ngày mỗi tối mỗi khắc ta đều muốn nhìn thấy nàng. Ta nghĩ nàng hẳn phải biết điều này mới đúng chứ? Thật sự khi không ở bên cạnh nàng, cuộc sống những ngày qua đích thực chẳng có chút thú vị nào. Chỉ nhờ có lời hứa của nàng mới khích lệ ta tu luyện khắc khổ. Ý niệm trong đầu là được chung sống với nàng luôn thúc giục ta tu luyện ngày đêm không chút lơ là. Hôm nay ta đã có thể tiến cấp lên thành ma pháp sư Cao Cấp, tất cả những điều này cũng là vì lời kết giao đó. Chẳng lẽ nàng nhẫn tâm làm tổn thương ta.....

Tiếng thổ lộ nhỏ nhỏ liên tục tràn ngập lòng chân thành và tình cảm sâu đậm, thanh âm dịu dàng tựa như mưa thuận gió hoà, làm mát dịu tâm hồn khô héo của Phạm Ny. Đầu lưỡi nóng hổi của Hàn Thạc khua khoáng suông sã càng như là một chất xúc tác phá vỡ phòng tuyến tâm hồn khiến cho tâm hồn trinh bạch còn đang muốn né tránh của Phạm Ny dần dần lâm vào trong lưới tình do Hàn Thạc dệt nên.

- A..... Bố Lai Ân..... - Phạm Ny khe khẽ rên rỉ, chẳng biết từ khi nào đôi mắt đã tràn đầy nước mắt, thân người đang giãy dụa bỗng mềm nhũn ra. Khóe miệng mang theo nụ cười ngọt ngào, lắng nghe những lời tình ý nồng nàn của Hàn Thạc.

- Nàng có biết rằng ta thật sự không thể sống thiếu nàng không? - Cuối cùng, Hàn Thạc hoàn toàn kéo Phạm Ny từ bên trong ghế đứng lên, ôm chặt lấy thân thể, ánh mắt hấn đắm đuối nhìn sâu vào đôi mắt nàng, dịu dàng bày tỏ mối thâm tình.

Phòng tuyến tâm hồn đã hoàn toàn tan vỡ, Phạm Ny khe khẽ khóc nức nở, chủ động vùi đầu vào trong ngực Hàn Thạc. Đôi tay bám chặt lấy bờ vai cường tráng của hấn, hướng đôi môi thơm ngát thuần khiết của nàng về phía miệng Hàn Thạc.

Mỹ nữ ngã vào lòng dâng tặng bờ môi thơm thì Hàn Thạc tất nhiên sẽ không khách khí, lập tức ôm chặt lấy nàng trao một nụ hôn nồng cháy.

Phạm Ny chính là người được Hàn Thạc thật sự yêu mến. Từ khi hấn bắt đầu tiến vào thế giới này, không biết có phải là do pha lẫn một ít suy nghĩ của Bố Lai Ân, hoặc là bởi vì lòng thiện lương của Phạm Ny hay không mà nàng đích thực đã làm Hàn Thạc rung động, khiến cho hấn vô cùng say đắm nàng, chưa bao giờ thay đổi.

Cho dù sau đó xảy ra những biến hóa long trời lở đất, cho dù thực lực của Hàn Thạc không ngừng tăng lên, có thêm Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cũng xinh đẹp chẳng kém Phạm Ny, nhưng tình cảm say đắm chân thành ban đầu đối với Phạm Ny vẫn thủy chung chưa từng từng chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Hàn Thạc bây giờ đã quen thuộc với tất cả mọi thứ trong thế giới này, cũng hiểu rõ chỉ cần có đủ thực lực thì muốn bất cứ cái gì cũng không phải là một việc khó khăn. Kim tệ, quyền thế, mỹ nhân thực sự đều là những thứ Hàn Thạc thích, cũng là những thứ kiếp trước hấn vĩnh viễn khó có thể đạt được.

Sống trên đời, nếu có thể thống thống khoái khoái có được mọi thứ thì việc gì phải để tâm đến ba cái việc vật vãnh linh tinh, quan tâm gì đến việc người khác nhìn mình như thế nào. Hàn Thạc đã quyết định buông thả thì sẽ không lén lén lút lút nữa!

249. Chương 249:niết Bàn Đan

Hàn Thạc và Phạm Ny ôm chặt lấy nhau, nhưng hấn cũng không vội xâm phạm nàng, chỉ không ngừng dùng những lời âu yếm để bày tỏ tấm lòng và tình cảm của mình.

Đến khi Hàn Thạc phát hiện Phạm Ny đã hoàn toàn gạt bỏ sự đề phòng đối với hấn thì mới lấy từ bên trong không gian giới chỉ ra một viên đan được cầm trong tay đưa cho nàng, mỉm cười nói:

- Uống đi.

- Đây là cái gì thế? - Phạm Ny mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt sáng lóng lánh, tò mò nhìn Hàn Thạc hỏi.

Niết Đan tròn bóng trong suốt, tỏa ra mùi thơm ngan ngát trông như một viên lục bảo ngọc màu sắc tươi đẹp. Viên Niết Đan này Hàn Thạc đã luyện chế ra khi ở trong Tử Vong Mộ Địa. Nó có công hiệu đủ để làm cho thường nhân thoát thai hoá cốt. Một mẻ Niết Đan tổng cộng chỉ có bảy viên, chính bản thân Hàn Thạc đã ăn một viên. Hấn hoàn toàn tin tưởng vào công hiệu của Niết Đan, định cải tạo thân thể của Phạm Ny, tạo cho nàng một ngọc nhiên thú vị.

- Một loại đan dược đại bổ. - Hàn Thạc mỉm cười đáp.

- Lại giả thần giả quỷ. Người đứng là một người xấu. - Phạm Ny tiện tay nhặt lấy viên Niết Bàn Đan, không nói thêm gì mà đưa luôn vào miệng.

Vừa thấy Phạm Ny nuốt ngay lập tức, Hàn Thạc liền sửng sốt, sau đó vội lên tiếng giục dã:

- Mau ngồi xuống đi, không được nghĩ đến bất cứ cái gì nữa.

Hàn Thạc không kịp giải thích, dùng sức hai tay ấn Phạm Ny ngồi xuống. Sau đó, hắn đưa hai tay đặt vào hậu tâm của Phạm Ny, đồng thời rút Ma Nguyên lực vào trong cơ thể của nàng.

- Ủa! Người cho ta uống cái quái quỷ gì vậy? Tại sao trong bụng ta như có một luồng lửa thiêu đốt thế này?
- Phạm Ny bị Hàn Thạc ấn ngồi dưới đất, cảm thấy Niết Đan sau khi được nuốt vào trong cơ thể thì như là một luồng lửa bỗng nhiên được đốt lên làm nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao. Khiến cho tâm lý nàng hoảng loạn hết toáng lên.

Sau đó, Phạm Ny tựa như đã hiểu lầm, không nén được sự tức giận, vừa giãy dụa, vừa gào lên:

- Đáng ghét! Không phải thứ người cho ta uống chính là cái loại dược vật đó chứ? Tại sao người lại có thể hèn hạ như vậy?

Tâm hồn trinh bạch của nàng đại loạn, đối với Hàn Thạc vừa thất vọng vừa căm phẫn, bắt đầu giãy dụa kịch liệt, muốn thoát khỏi tay ghìm giữ của hắn.

Hàn Thạc hoảng sợ đến biến sắc, tức thì dùng tay trái đè chặt bả vai của Phạm Ny, vội vàng hét lên:

- Đây không phải xuân dược. Ta thề! Chẳng lẽ, nàng lại không tin nhiệm ta?

Nghe thấy những lời này, Phạm Ny cũng hiền đi một chút. Sau đó, nàng mới cảm giác được trong cơ thể mặc dù giống như có lửa thiêu đốt, nhưng đích xác là từ đó tới giờ không có chút cảm giác tình dục nào nên Phạm Ny không tiếp tục giãy dụa nữa, vội vàng nói:

- Tại người luôn luôn biểu hiện không ra làm sao cả cho nên ta mới ngộ nhận. Ta bây giờ sẽ không cự quậy nữa được chưa!

Vừa nghe nàng nói như vậy, Hàn Thạc thật sự là dở khóc dở cười. Nhưng rồi hắn nghĩ lại thấy trong quá trình kết giao với Phạm Ny thì biểu hiện cũng thật sự có chút không đúng quy củ. Nên Phạm Ny suy đoán ác ý như vậy về hắn cũng có thể lý giải được.

- Được rồi! Không nên nói chuyện, hãy làm như nàng đang minh tưởng vậy, tinh tâm không được nghĩ lung tung. - Hàn Thạc buông tay đang giữ bả vai Phạm Ny ra, chuyển sang áp vào hậu tâm của nàng. Nhanh chóng rút Ma Nguyên lực vào trong cơ thể Phạm Ny, trợ giúp nàng dung hòa dược lực trong cơ thể.

Một luồng sương mù mịn quấn quanh thân thể hai người, kèm theo những tia lửa điện đen kịt từ trong lòng bàn tay Hàn Thạc bắn vào trong cơ thể Phạm Ny. Phạm Ny ngồi ngay ngắn ở tại chỗ, buông lỏng cả người mặc cho Hàn Thạc thoải mái hành động, lần này là thật sự hoàn toàn tin nhiệm Hàn Thạc.

Khoảng một giờ sau, Hàn Thạc buông tay mỉm cười, thở dài một hơi rồi ghé sát vào tai Phạm Ny hỏi:

- Cảm giác thế nào?

- Ta... ta muốn đi vệ sinh! - Phạm Ny hơi ngượng ngùng, mặt đỏ bừng nói lí nhí.

Cười ha ha một tràng dài, Hàn Thạc nói:

- Thế là đúng rồi! Trong ba ngày tới nàng sẽ vẫn muốn đi vệ sinh. Tập chất trong cơ thể nàng trong khoảng thời gian suốt ba ngày này sẽ bị bài tiết hoàn toàn ra khỏi cơ thể. Sau ba ngày, cơ thể sẽ biến đổi ngoài sức tưởng tượng của nàng, đến lúc đó ta trở lại xem thế nào.

Một tràng những tiếng óc a óc ách đột nhiên từ trong cơ thể Phạm Ny truyền ra. Phạm Ny như thể không còn nhin được nữa, mặt đỏ lên vội vàng đứng bật dậy, thở hổn hển quát:

- Thứ này sao giống với thuốc xổ vậy? Người đúng là một tên thật đáng ghét.

Không chờ Hàn Thạc nói thêm cái gì, Phạm Ny đứng bật dậy, mở cửa và lao thẳng ra ngoài, không dám lưu lại thêm một khắc, rõ ràng là nhin không nổi nữa.

Sau khi Phạm Ny chạy đi, Hàn Thạc cười quái dị hắc hắc không ngừng. Sau đó cũng tương tự tùy tiện bỏ đi, theo một con đường hẹp quanh co quen thuộc ở phía sau núi để tránh gặp những học viên Vong Linh hệ khác mà đi ra ngoài Ma vũ học viện Ba Bì Luân.

Hôm nay, sau khi trở về, hành động của Hàn Thạc nhất định sẽ gây ra chấn động. Ba ngày sau, mọi thủ tục xong xuôi, hẳn sẽ không còn được xem như là người của Ma vũ học viện Ba Bể Luân nữa. Vì tránh để cho chúng đệ tử và Lý Toa xúm xít hỏi han quá nhiều thì có lẽ bỏ đi bằng cửa sau cũng là thỏa đáng.

Ra khỏi Ma Vũ học viện Ba Bể Luân, Hàn Thạc cũng không lập tức đi ngay đến báo cáo với tổ chức Âm Mạc. Dù sao đã lâu không trở về, cũng không cần cấp bách đến như vậy.

Trước cửa Bồ Tư Đặc thương hội lúc này có rất nhiều xe ngựa đang đỗ, thoát nhìn rất náo nhiệt. Hàn Thạc đến thì đi thẳng vào bên trong.

- A! Đây chẳng phải Bồ Lai Ân tiên sinh sao? Sao người lại đến đây? - Hai thủ vệ gác cửa đều nhận ra Hàn Thạc. Thấy đã lâu rồi hẳn không xuất hiện, một trong hai người đó kinh ngạc chào hỏi.

- Ủ! Đúng là đã thật lâu chưa đến đây, tiểu thư của các người đã trở về chưa? - Hàn Thạc cười tủm tỉm gật đầu, thân mật hỏi.

- Chắc cũng sắp trở về rồi, nếu Bồ Lai Ân tiên sinh lần này tới đây là để tìm tiểu thư nói chuyện làm ăn thì chỉ bằng lát nữa trở lại đi? - Một tên thủ vệ này lộ vẻ khó khăn, do dự một chút rồi mở miệng nói.

- Sao lại thế? Chẳng lẽ tiểu thư của các người không có ở nhà sao? - Hàn Thạc nghi hoặc hỏi, sau đó cười ha hả một tiếng, nói tiếp:

- Không sao, ta đi gặp Phú Tân Ân cũng được. Cho dù Phú Tân Ân vắng mặt, ta còn có thể tìm Kiệt Khắc tâm sự.

Đột nhiên, có tiếng quát tháo phẫn nộ của Phỉ Bích từ bên trong truyền ra. Hàn Thạc sững người, sau đó sắc mặt âm trầm, nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Tên thủ vệ này nhìn Hàn Thạc cười khổ, nói:

- Bên trong có chút hỗn loạn. Một đại thương nhân tên là Táp Mai Long tựa hồ muốn tiểu thư Phỉ Bích đáp ứng cái gì đó nhưng mà tiểu thư không đồng ý. Mọi việc dường như không tốt lắm.

- Đa tạ người nhắc nhở! Xem chừng người cũng không biết rõ ràng về mối giao tình giữa ta với thương hội của các người. - Hàn Thạc đáp lời rồi vội vàng đi vào bên trong, định xem xem là rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Lần trước, khi ở trong nhà Lao Luân Tư, cái tên thương nhân Táp Mai Long kia tựa hồ muốn Phỉ Bích gia nhập thương minh của bọn họ nhưng bị nàng cự tuyệt. Thật không ngờ đã lâu như vậy mà trong đầu gã Táp Mai Long này vẫn không từ bỏ cái ý niệm kia. Qua tiếng quát tháo phẫn nộ của Phỉ Bích thì tình cảnh bên trong bây giờ nhất định không phải là vui vẻ cho lắm.

Dù nói như thế nào, thì Phỉ Bích đã coi như là nữ nhân của Hàn Thạc. Bây giờ thấy nàng bị người khác khi dễ thì Hàn Thạc tất nhiên không thể khoanh tay bỏ mặc được. Bởi vậy, Hàn Thạc dùng tốc độ cực kỳ nhanh, trong thời gian vài lần hít thở đã xuất hiện ở nơi Phỉ Bích phát ra âm thanh phẫn nộ.

Một nhóm mười người vây quanh Phỉ Bích trong lương đình, chỗ cái khe giả sơn mà Hàn Thạc và Phỉ Bích đã từng ẩn nấp. Nơi này vẫn quen thuộc như cũ nhưng bây giờ lại có thêm mấy cái khuôn mặt xa lạ, đang giương cung bạt kiếm.

Táp Mai Long thì lần trước đã gặp tại nhà Tài chính đại thần Y Bố, còn mấy bộ mặt khác đều xa lạ. Những người này hoặc là thương nhân mặc cẩm y hoa lệ, hoặc là ma pháp sư hay kiếm sĩ có thực lực cao siêu. Cả bọn vẻ mặt bất thiện nhìn nhóm người Phỉ Bích và Phú Tân Ân, chỉ cần thêm một lời bất hòa thì e rằng sẽ động thủ ngay.

Ở chung quanh còn có một số hộ vệ của Bồ Tư Đặc thương hội. Tất cả bọn họ đều tức giận tràn hông, vũ khí trong tay cũng đã tuốt ra khỏi vỏ, tựa hồ chỉ cần Phỉ Bích ra lệnh một tiếng thì sẽ lập tức cùng bọn người kia liều mạng một mất một còn.

- Bồ Lai Ân! Người trở về lúc nào vậy? - Đôi mắt đẹp chợt sáng ngời, Phỉ Bích mừng rỡ như điên khi nhìn thấy Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc thốt lên.

- Hừ, chỉ là một thằng nhóc con mà thôi, có tác dụng gì chứ? - Một gã thân hình vạm vỡ, từ đồ án trên ngực có thể biết rõ ràng là một gã Cao Cấp kiếm sĩ, khinh thường liếc nhìn Hàn Thạc một cái. Xem chừng hẳn tựa như cũng biết một ít về chuyện giữa Hàn Thạc và Phí Bích.

- A, thế sao? - Hàn Thạc cười một tiếng quái dị, sau đó chế nhạo nói:

- Thế thì người hãy tiếp một quyền của thằng nhóc như ta xem sao?

Lời nói vừa dứt, Hàn Thạc vốn đã bực mình đánh ngay ra một quyền. Không có bất cứ một chút dấu khí ba động, cũng không có khí thế kinh người, mà ngay cả tốc độ cũng không nhanh không chậm, trông mềm yếu tựa như chẳng có mấy phần lực đạo.

Không ngoài dự liệu, trên mặt gã Cao Cấp kiếm sĩ này vẫn giữ nguyên vẻ khinh thường, lạnh lùng nói:

- Quả nhiên là một thằng nhóc, ngay cả một quyền đánh ra cũng mềm yếu như vậy, chẳng có lấy một chút lực đạo nào.

Sau đó, tên kiếm sĩ này vung tay lên, miệng cười dữ tợn, xuất ra một quyền nhằm hướng một quyền đang đâm tới của Hàn Thạc. Xem chừng đúng là hẳn định dùng một quyền đánh cho Hàn Thạc trọng thương để làm cho những hộ vệ của Bố Tư Đặc thương hội ở chung quanh phải khiếp sợ.

Trên mặt của tất cả mấy thương nhân cùng đến với Tập Mai Long đều động lại nụ cười mỉa mai, xúm lại làm mặt quỷ nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc. Tựa hồ Hàn Thạc nhất định sẽ bị đánh trọng thương.

Trái lại, ở bên Phí Bích thì vẻ mặt Phú Tân Ân lại hưng phấn. Vì đã từng biết đến thủ đoạn của Hàn Thạc nên Phú Tân Ân có lý do để tin tưởng một quyền này nhất định rất có ý tứ. Còn Phí Bích lại lộ vẻ mặt lạnh như băng, chu miệng tạo thành một đường cong tàn nhẫn.

“Răng rắc” tiếng xương gãy giòn tan vang lên, tên Cao Cấp kiếm sĩ đang cười một cách tự phụ, sau khi đâm trúng vào quyền của Hàn Thạc, bỗng điên cuồng gào thét lên những âm thanh như sói tru quỷ khóc.

Thân hình bị trúng một lực mạnh đánh bay ra đằng sau kêu “bịch bịch”. Đến khi ngã ngồi phịch mông xuống đất thì từng ngum từng ngum máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra không thể khống chế được. Ngay cả tiếng kêu thê lương cũng bị máu tươi làm trở ngại, hắn sợ hãi, đưa ánh mắt nhìn Hàn Thạc, miệng không ngừng rên rỉ “ô ô” thảm thiết.

250. Chương 250:băng Hoả Chi Độc

Trong một quyền của Hàn Thạc có hàm chứa Ma Nguyên lực có sức phá hoại kinh khủng. Tên Cao cấp kiếm sĩ lúc trước mĩa mai kia chẳng những vỡ nát toàn bộ gân mạch cánh tay phải, ngay cả xương cũng đều bị rạn nứt. Cánh tay phải gã này từ nay về sau coi như bị hủy.

Nhéch miệng hắc hắc cười quái dị không thôi, Hàn Thạc lãnh khốc nói:

- Nếu người còn dám vô lễ, vậy hôm nay lưu mạng lại đi!

Gã Cao cấp kiếm sĩ máu miệng tuôn trào không dừng, hoảng sợ nhìn Hàn Thạc, “ô ô” cả một câu cũng không nói thành lời, rõ ràng đã bị hắn chấn nhiếp rồi.

Đứng ở bên cạnh Tập Mai Long là một gã Không gian hệ ma đạo sư tướng mạo hung ác nham hiểm. Gã mặc ma pháp bào màu nâu, mặt đầy những nốt rỗ, ánh mắt lóe lên nhìn Tập Mai Long. Có chỗ dựa lưng, Tập Mai Long khẽ gật đầu, tựa hồ đồng ý với đề nghị nào đó của gã ma đạo sư này.

Gã Không gian ma đạo sư trên mặt đầy rỗ này chính là tên có thực lực cao nhất trong đám cùng theo Tập Mai Long đến đây. Đợi đến khi thấy Tập Mai Long vuốt cằm gật đầu, gã âm lãnh mấp máy miệng, một cái ma pháp chú ngữ rất nhanh được ngâm xướng ra.

Đột nhiên, khắp không gian giống như nổi lên từng tầng sóng gợn. Ma pháp nguyên tố thoảng chốc đã mãnh liệt tràn ngập khắp không gian, một loại trời buộc kì diệu theo đó mà tới. Không gian như bị cầm cổ lại, mọi người tay chân đều không thể nhúc nhích.

Tên không gian ma đạo sư tướng mạo nham hiểm kia lại một lần nữa ngâm xương một cái ma pháp chú ngữ. Chỉ thấy không gian đang bằng phẳng như bị một lưỡi đao giống như thủy tinh xẹt qua, lấy Tạt Mai Long làm trung tâm, không gian bao trùm lên đám người đi theo y đến xâm chiếm thương hội. Sau khi bị vài đạo bạch quang lóng lánh lướt qua, cả đám hoàn hảo từ trong không gian giam cầm thoát ra.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Là các ngươi tự mình muốn chết! - Gã ma đạo sư giọng như lợi khí ma sát vào thủy tinh, thanh âm chói tai khiến người khác da đầu tê dại, âm lãnh nhìn đám người Hàn Thạc nói.

Áo Bố Lý tiên sinh quả nhiên là chiêu thức kì diệu a! - Sau khi phiến không gian quanh Tạt Mai Long được cắt ra, nhóm người đang bị giam cầm trong đó liền khôi phục được hoạt động, bởi thế Tạt Mai Long ha ha cười to nói.

- Không cần khách khí, ta chỉ dựa theo mệnh lệnh của công tước Á Hi Bá Ân làm việc mà thôi. - Không gian hệ ma đạo sư tên Áo Bố Lý kia đối với sự nịnh nọt của Tạt Mai Long tỏ vẻ cao ngạo, nghiêm mặt nói.

- Tiểu tử này tên là Bồ lai Ân, đã từng tại yến hội của Đế quốc Tài chính đại thần cùng với Cáp Ân của gia tộc Bồ Đặc Lí Kì có quan hệ. Nếu cũng bắt hắn, liệu có gặp phải cái gì đó không tốt hay không? - Tạt Mai Long chỉ chỉ Hàn Thạc, có chút do dự nói với Áo Bố Lý.

Ngẩng đầu cười lạnh, Áo Bố Lý khinh thường liếc Hàn Thạc một cái, hừ giọng:

- Tiểu tử này thì có tác dụng gì! Ngươi cho công tước Á Hi Bá Ân của chúng ta lại sợ cái lão Cáp Ân kia phải không?

Cười vẻ xun xoe, Tạt Mai Long siểm nịnh:

- Đương nhiên, đương nhiên. Đã vậy, bắt toàn bộ bọn họ, chờ ta đem thương hội Bồ Tư Đặc sát nhập xong, sẽ đem bọn họ thả ra là được!

Ừ, chuyện này nhất định phải nhanh một chút. Công tước đại nhân đã có chút không nhịn được rồi. Trong thời gian ngắn, các đại thương hội của đế quốc phải toàn bộ nắm trong tay của người, tiểu thương hội không có căn cơ nào mà dám không thuận theo, toàn bộ giết là được. chúng ta không muốn đợi thêm một chút nào nữa! - Áo Bố Lý hếch mũi lên trời, tựa hồ đối với thương nhân này rất là phản cảm, nghiêm mặt phân phó.

- Ta biết rồi, vì công tước đại nhân làm việc, sao dám không hết lòng hết sức chứ! - Tạt Mai Long cam đoan, trên mặt mang đầy vẻ trung thành.

Áo Bố Lý gật đầu:

- Tốt! Chớ nhiều lời nữa. Ta đem bọn này trói lại, thuận tiện cho các ngươi đem bọn chúng tới thương hội Bồ Tư Đặc. Nữ nhân gọi là Phỉ Bích này, các ngươi đem nhốt lại là được. Ngàn vạn lần không nên có chủ ý khác, nếu không chọc giận sư phụ của nàng, xui xẻo chính là các ngươi!

Tạt Mai Long nào dám nói không, liên tục gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhìn về phía Phỉ Bích. Ánh mắt y có chút kinh dị, tựa hồ không rõ sư phụ Phỉ Bích có lai lịch như thế nào, không ngờ ngay cả công tước Á Hi Bá Ân tay cầm đại quyền cũng phải cố kỵ.

Áo Bố Lý hít sâu một hơi, tay trái giấu trong ống tay áo phất lên. Không gian giới chỉ của hắn phát ra tiếng u u rồi lóe sáng, trong tay thêm một cây ma pháp trường bằng lam ngọc, há mồm định ngâm xương ma pháp chú ngữ.

Chính vào lúc này, lấy Hàn Thạc làm trung tâm, không gian đột nhiên vỡ nát. Một đạo u u lãnh mang như tia chớp uốn lượn qua, đám người Phỉ Bích bị giam cầm phía sau Hàn Thạc đang cứng ngắc thân thể, nháy mắt đã được buông lỏng.

Lúc này đạo u u lãnh mang vòng ra phía sau một vòng rồi phản hồi trong tay Hàn Thạc. Một luồng hung sát chi khí lãnh lệ đột nhiên từ trên người hắn tuôn ra. Hàn Thạc sắc mặt bình tĩnh thong dong nhìn chăm chăm ma đạo sư Áo Bố Lý đang há mồm rồi quay sang hỏi Phỉ Bích:

- Phỉ Bích, những người này nên xử lý như thế nào?

- Không thể nào! Người rút cuộc là ai, sao có thể phá vỡ Không gian giam cầm của ta? - Áo Bố Lý thần sắc hoảng sợ, không dám tin vào mắt mình, hô to một tiếng. Tay trái nắm chắc ma pháp trượng, định tùy thời một lần nữa ra tay.

Bên kia đám thương nhân Tập Mai Long đều kinh hãi, lớn tiếng kêu gào đám hộ vệ, sau đó lùi vào giữa có chút sợ hãi nhìn Hàn Thạc. Có thể đem không gian giam cầm của Không gian hệ ma đạo sư phá tan, cái loại thực lực này không phải đám hộ vệ bên cạnh có thể đối phó được, bọn họ hiểu rõ đạo lý này nên mới lo lắng phòng bị.

Phỉ Bích sắc mặt có chút khó coi, cảm hận trừng mắt nhìn đám người Tập Mai Long, một lúc mới thở dài chán nản nói:

- Thả bọn họ đi đi!

Hàn Thạc sững sờ. Người ta đã khi dễ đến mức ngồi cả trên đầu, Phỉ Bích không ngờ còn nhẫn nhịn như vậy, tựa hồ không phù hợp với tính cách của nàng. Sau đó, hắn liền tưởng tới công tước Á Hi Bá Ân, trong lòng lơ mơ hiểu được một chút, tức giận đầy đầu, lạnh mặt quát:

- Nếu vậy chẳng phải là quá cho tiện nghi bọn chúng sao?

- Thả bọn họ đi đi! - Phỉ Bích âm thanh có chút vô lực, thở dài nói.

- Ha ha, các người có thể làm gì chứ! Công tước Á Hi Bá Ân tại đế quốc quyền thế ngấp trời. Chỉ bằng vào đám thương nhân nhỏ nhỏ các người, làm thế nào đối kháng với công tước đại nhân! - Áo Bố Lý đắc ý phi thường, cười to đi thẳng ra ngoài cửa.

Có thể đem không gian giam cầm của Không gian hệ ma đạo sư nghiền nát, thực lực nhất định sẽ không yếu hơn người làm phép. Có Hàn Thạc khả dĩ đối đầu được với hắn hoặc cao hơn hắn một bậc, lại thêm Phỉ Bích, Áo Bố Lý biết lúc này không thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên không nguyện ý tiếp tục ở lại nơi này.

Bên kia đám người Tập Mai Long thấy Áo Bố Lý chuẩn bị đi, đương nhiên cũng không dám nấn ná. Y sợ hãi liếc nhìn Hàn Thạc đang đằng đằng sát khí, lo lắng theo Áo Bố Lý chạy ra ngoài.

Đứng lại! - Đột nhiên, Hàn Thạc quát lớn. Cả người hắn tràn ngập hung sát chi khí, một hơi thở băng lãnh hung tàn thoát ra giống như nước lũ phá đê cuộn cuộn bực phá.

Hơi thở này tà độc hung ác tới cực điểm, giống như thực chất xông tới đoàn người đang định rời đi. Dưới khí tức kinh khủng đó, ngay cả Áo Bố Lý trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi lạnh, thân thể cứng ngắc đứng chết sững không dám nhúc nhích.

Đám người thương nhân như Tập Mai Long cả người run cầm cập, sau lưng mồ hôi ướt đầm như mưa. Hàn Thạc như một con mãnh thú đang phát điên, cặp mắt đỏ như máu sòng sọc nhìn bọn họ. Cảm giác nếu có một chút không cẩn thận, bọn họ sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ.

- Bố Lai Ân, đây là thương hội Bố Tư Đặc, ta cầu xin người đấy! - Phỉ Bích kinh hãi. Mới cách bốn tháng, Hàn Thạc rõ ràng thực lực tăng vọt rồi. Bây giờ trên người hắn toát ra khí thế kinh khủng, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ.

Vui là Hàn Thạc thực lực tiến nhanh, từ nay về sau an toàn được bảo đảm, sợ là không đoán được ý định Hàn Thạc. Hắn bây giờ có thực lực có thể làm trọng thương đám thương nhân này. Vạn nhất hắn thực sự không để ý hết thảy mà ra tay, rất có thể mang đến cho thương hội của mình tai ương ngập đầu, nên mới nửa vui nửa buồn gấp giọng cầu khẩn.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc nghe Phỉ Bích cố gắng nhấn mạnh “thương hội Bố Tư Đặc” năm chữ, hiểu được ý tứ của nàng, dù thế nào cũng không thể động thủ ở đây để rồi mang đến cho nàng thật nhiều phiền toái. Nơi này lại là đế quốc thủ đô, rất nhiều việc không phải một hồi giết chóc là có thể giải quyết.

Thân thể nhoáng một cái, Hàn Thạc xuất hiện ở sau lưng Áo Bố Lý. Đưa tay vỗ vỗ lên bả vai của hắn, lạnh lùng dần từng tiếng:

- Áo Bó Lý phải không? Ta nhớ kỹ tên người rồi, mời người cũng nên nhớ kỹ ta. Người dám ra tay với ta, sớm muộn gì cũng trả giá đắt!

Trong lúc Hàn Thạc nói chuyện, bàn tay đang vỗ trên vai Áo Bó Lý, từ ngón giữa cùng ngón trỏ hai đạo quang mang hồng tím mờ sáng, được che dấu ở lòng bàn tay xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Lúc này, Áo Bó Lý thực sự hồn phi phách tán. Khi Hàn Thạc quát một tiếng “Đứng lại” hắn đã chuẩn bị tốt tùy thời ra tay. Nhưng Hàn Thạc lại lấy tốc độ quỷ mị, hoàn toàn phá hủy phòng ngự của hắn. Lúc hắn hoàn toàn chưa kịp có phản ứng, Hàn Thạc đã áp sát rồi sau đó liền cảm giác được bàn tay đối phương đã đặt trên vai mình.

Cho dù là ma đạo sư, bị một tên có lực phá hoại kinh khủng như vậy tiếp cận, cũng không có một chút phần thắng nào. Bởi vậy Áo Bó Lý khí thế đã nguội ngắt, một tiếng hó hé cũng không có, thành thật đứng im tại đó, lắng tai nghe Hàn Thạc uy hiếp. Hắn đương nhiên là cảm thụ được sát khí đáng sợ khi Hàn Thạc vỗ vào bả vai.

Sự lo lắng khẩn trương bất an này khiến cho hắn không tĩnh tâm cảm nhận được một chút dị thường nào, lúc hai loại lạnh nóng ầm náu vào trong người, căn bản không chú ý tới.

- Được rồi, đám tạp chủng chết tiệt các người bây giờ có thể rút rồi! - Thấy trên người Áo Bó Lý đã bị cây băng hỏa chi độc, Hàn Thạc về mặt lãnh khốc đi về phía Phỉ Bích. Đến cạnh Tạp Mai Long đang khiếp vía, tiện tay vỗ vào người y một cái, hồng tím quang mang chợt lóe lên rồi mất, hắn nhàn nhạt nói:

- Người cũng cẩn thận một chút!

Sau đó, Hàn Thạc tới bên cạnh Phỉ Bích, sát khí như thực chất được thu lại. Bên kia đám người Áo Bó Lý không dám nói nhảm một câu, cướp đường mà chạy. Một lần dạo Quỷ môn quan, những người này đối với Hàn Thạc đã cực kỳ sợ hãi.

- Xin lỗi, những người này nghe phân phó của công tước Á Hi Bá Ân. Nếu bọn chúng xảy ra chuyện gì trong thương hội, sẽ rất khó xử lý! - Lúc mấy người đó vừa rời đi, Phỉ Bích nhìn Hàn Thạc, có chút e lệ nói.

Hàn Thạc gật đầu cười mỉm, thoạt nhìn sớm không còn sát khí như vừa rồi, khôi phục vẻ bình đạm nói:

- Yên tâm đi, bọn chúng sẽ không có chuyện tại Bồ Tư Đặc thương hội. Bất quá, ta cam đoan bọn chúng rồi sẽ không an lành đâu.

Phỉ Bích sửng sốt sau đó kinh hô:

- Chàng muốn ám sát bọn chúng? Có biến cố hôm nay, nếu bọn họ trở về không lâu bị người ám sát chết đi, ai cũng đều biết là do thiệp làm, đây không phải là chủ ý tốt!

Miệng cười quỷ dị, Hàn Thạc trấn an:

- Yên tâm đi! Ta đâu có phải là kẻ không biết nhìn đại cuộc cơ chứ?

- Các người rời đi trước đi, ta có chút lời muốn nói một mình với Bồ Lai Ân. - Phỉ Bích nhìn thị vệ xung quanh, còn có Phú Tân Ân mấy người tâm phúc của thương hội, có chút mặt mày sầu khổ nói.

Qua lần biến cố này, thị vệ cùng tâm phúc của thương hội tựa hồ một lần nữa nhận thức được quan hệ của hai người. Lúc Phỉ Bích hạ lệnh, cả đám im lặng giải tán, một lúc liền biến mất không thấy trong đình.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với nàng vậy? - Khi mấy người vừa đó rời đi, Hàn Thạc dụ dằng hỏi.

Thấy bốn bề không còn ai, Phỉ Bích chủ động cúi đầu vào ngực Hàn Thạc, dùng sức ôm hắn một chút, sau đó mới nhẹ giọng nỉ non:

- Có chàng bên cạnh, thật tốt!

Hai người ôm cứng lấy nhau, rồi Phỉ Bích đem những chuyện gặp sau khi chia tay tại Nhật Diệu cốc nói qua một lần. Từ miệng của nàng, Hàn Thạc đại khái hiểu rõ. Bởi vì hắn cùng Phỉ Bích ở lại trong Nhật Diệu cốc một thời gian, Bồ Tư Đặc không có người, bị Tạp Mai Long cầm đầu một đám thương nhân đến xâm chiếm.

- Được rồi, ta rõ rồi!

Hàn Thạc vỗ vai Phỉ Bích an ủi, rồi lấy ra một viên niết đan nhẹ giọng nói:

- Nàng ăn nó đi!

Vì phòng ngừa gặp chuyện như lần trước, Hàn Thạc đem một ý tác dụng phụ của thuốc nói ra, sợ nàng giống như Phạm Ny cho là xuân dược hay thuốc xổ.

Phỉ Bích lườm Hàn Thạc một cái rồi mới đem niết đan nuốt xuống. Hàn Thạc trợ giúp nàng đem đan lực luyện hóa. Lúc Phỉ Bích vội vàng chạy đi xí sở, liền rời đi để đến Ám Mạc báo cáo tình hình.

251. Chương 251:trở Thành Người Có Tiếng Rồi!

Núi Áo Nhĩ Đạt Tư nằm rất cao so với mặt biển, trên đỉnh quanh năm mây mù bao phủ. Tổng bộ của tổ chức Ám Mạc nằm ngay trong lòng núi, có đủ loại cao thủ canh giữ, lực lượng phòng ngự so với hoàng cung Đế Quốc còn nghiêm ngặt hơn.

Hàn Thạc sau khi thông qua Truyền Tống trận pháp đến ở bên ngoài, trong tay cầm lấy tấm thẻ bài tượng trưng cho thân phận, trên đường không gặp chút trở ngại, tiến thẳng vào trong lòng núi. Sau khi đi qua vài chỗ rẽ thì đã đứng ngay tại nơi đặt Truyền Tống trận dẫn tới chỗ của Khảm Dịch Đạt.

- Chờ một chút nhé, Khảm Dịch Đạt đại nhân tạm thời không có ở tại tổng đàn. Ta đi thông báo một chút, đại nhân một chút nữa hẳn là sẽ quay trở lại. - Tối lúc này, tên Ám Tinh sứ dẫn đường cho Hàn Thạc tới chỗ Truyền Tống trận thông tới Khảm Dịch Đạt mới mở miệng không nhanh không chậm giải thích.

- Như vậy à, tốt lắm. - Hàn Thạc gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

- Ài, vậy ta dẫn ngươi tới khu chờ, đợi khi Khảm Dịch Đạt đại nhân trở về thì ta sẽ lập tức thông tri cho ngươi! - Tên Ám Tinh sứ kia cũng gật đầu, rồi bắt đầu xoay chuyển Truyền Tống trận.

Một đạo bạch quang loé lên, sau đó Hàn Thạc đã xuất hiện trong một thạch thất rộng rãi, to cỡ bốn sân bóng rổ. Chung quanh thạch thất này có đủ nhiều ghế sofa, trên bàn bày biện la liệt đủ thứ hoa quả điểm tâm đẹp mắt, lại còn để thêm một số sách vở. Quanh đó có nhiều người đủ loại tướng mạo, đang kiên nhẫn ăn đồ hoặc lật sách trên bàn, tựa hồ cũng đang chờ đợi.

Ngoại trừ chỗ Hàn Thạc đang đứng là phạm vi của Truyền Tống trận, còn thì chung quanh đều trải thảm mềm mại. Trên trần treo mười mấy cây đèn lưu ly, rọi sáng cả gian thạch thất.

- Xin chào! Ngươi khỏe không, xem ngươi rất lạ mặt, là lần đầu tới đây à? - Ngay phía trước Hàn Thạc là một cô gái trẻ tuổi xinh xắn để tóc ngắn, nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

- Ài, là lần đầu tới đây. Ngươi khỏe không? - Hàn Thạc mỉm cười, cất bước về phía thiếu nữ thanh xuân trông rất hoạt bát này, định hỏi một chút ít tin tức về tổng đàn của Ám Mạc.

- Ta tên là Khắc Lệ Ti, là một Hỏa hệ trung cấp ma pháp sư, hiện giờ là Tam Tinh sứ. Rất hân hạnh được làm quen với ngươi. - Thiếu nữ tên Khắc Lệ Ti này rõ ràng rất là khéo miệng, không hề xa lạ mở miệng cười nói đơn đã chào hỏi Hàn Thạc.

- À à, ta tên là Bồ Lai Ân, cũng là Tam Tinh sứ như ngươi, tu luyện Vong Linh ma pháp. - Hàn Thạc vừa đi về hướng Khắc Lệ Ti, vừa mỉm cười giải thích thân phận của hắn.

Thật ra lần trước rời khỏi thành Ngõa Luân tới Nhật Diệu cốc, theo lời của Ngải Mỹ Lệ thì Hàn Thạc biết hắn đã được thăng tới cấp Nhất Nguyệt sứ rồi.

Nhưng người phụ trách Hàn Thạc chính là Khảm Dịch Đạt. Bởi vậy, tấm thẻ bài tượng trưng thân phận của hắn cũng chỉ có thể thông qua lão mới thay đổi được để chính thức xác nhận hiệu lực là thân phận của Nhất Nguyệt sứ. Hàn Thạc cả nửa năm nay vẫn chưa tới Ám Mạc báo tin, vì thế mặc dù đã lên chức Nhất Nguyệt sứ, nhưng vẫn chưa chính thức có hiệu lực.

- Ha ha, thì ra ngươi cũng là Tam Tinh sứ a. Ngươi theo vị đại nhân nào vậy hả? - Khắc Lệ Ti cười giòn tan nói, rồi tiện tay đẩy cho Hàn Thạc một cái ghế.

- Khắc Lệ Ti, người không có nhiệm vụ nào, rảnh quá đi phá phách phải không? Muốn tìm người nhập bọn à, không phải lại muốn hại người ta chứ hả? - Bên cạnh Khắc Lệ Ti có một tên trung cấp kiếm sĩ trợn mắt nhìn Khắc Lệ Ti.

- Á Lực, người nói bậy gì đây. Ai muốn hại người chứ hả? - Khắc Lệ Ti quay phắt lại, thở phì phì rồi trừng mắt liếc nhìn tên trung cấp kiếm sĩ tên là Á Lực kia.

- Còn dám nói là không! Cái tên Hỏa hệ ma pháp nhà người chỗ nào cũng làm loạn cả. Trong nhiệm vụ lần trước của chúng ta đã thiêu cháy quá nửa cái thôn, hại ta bị lỡ làng nhiệm vụ, lại còn bị đại nhân té tát chửi cho một trận. Ta chính là đã bị người hại thảm rồi. Người không nên lại tiếp tục hại người khác a. - Á Lực cười khổ lắc đầu, quay sang Hàn Thạc nháy nháy mắt, như thể nhắc nhở hẳn nên cẩn thận.

Hàn Thạc ngẩng đầu thoải mái cười đầy thiện ý, rồi nhíu mày đọc nội dung quyển sách đang ở trong tay. Mấy quyển sách trên bàn không ngờ lại là những tin tình báo lưu truyền nội bộ mới nhất của Âm Mạc. Trong đó bao gồm mọi thứ trong thời gian gần đây nhất, là những tin tức chủ yếu về đủ mọi phương diện của Đế Quốc, lớn thì tới các chiến dịch tại biên cương, nhỏ thì đủ thứ trò quái gở của một tên quý tộc nào đó.

Theo đầu óc cùng trí lực hiện giờ của Hàn Thạc, một quyển sách chỉ cần bị hất lật qua một lần là sẽ nhớ kỹ hết nội dung đã xem qua. Mấy thứ nội dung linh tinh lang tang, Hàn Thạc thật sự không chú ý lắm, nhưng mới tin tức về thành Ngõa Luân và Nhật Diệu cốt thì thật rất lôi cuốn đối với hắn.

Tin tức nổi bật chính là Sư Thử quân đoàn trưởng Bác Bĩ A Tư Cơ cuối cùng cũng đã phản bội Đế Quốc. Theo tin tình báo nội bộ của tổ chức Âm Mạc thì lão già này đã sớm cấu kết với đế quốc Ca Tây. Sau khi phản bội Đế Quốc, lão đã dẫn theo một đám thân tín đi đầu nhập đế quốc Ca Tây, trở thành một tướng lĩnh cao cấp của đế quốc này.

Đến đây thì tên tuổi của Hàn Thạc lại xuất hiện trong bản tin tình báo nội bộ của Âm Mạc. Theo như lời trong đó thì nhờ nỗ lực của Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ mới khiến chuyện của Bác Bĩ A Tư Cơ bị bại lộ. Sau khi Âm Mạc có được tin tình báo này, liền dùng tốc độ nhanh nhất để rượt tới thành Ngõa Luân, lợi dụng trước khi Bác Bĩ A Tư Cơ còn chưa phát động bạo loạn, không chế lấy cục diện.

Bằng không, nếu để Bác Bĩ A Tư Cơ tùy ý lợi dụng chức quyền mở rộng đại môn phòng ngự của thành Ngõa Luân, để đại quân như hổ đói rình mồi của đế quốc Ca Tây xâm nhập, vậy thì thành Ngõa Luân rất có khả năng đã bị thất thủ. Không biết từ khi nào, cái danh hiệu Tam Tinh sứ của Hàn Thạc đã nghiêm nhiên trở thành một ngôi sao mới nổi trong nội bộ Âm Mạc. Trong đó lại còn có một số điều thuật lại liên quan tới Hàn Thạc, bao gồm cả nhiệm vụ lần đầu phá hỏng âm mưu của Phong hệ ma đạo sư Đỗ Khắc của đế quốc Ca Tây.

Ngoài ra, trong bản tin tình báo còn có một số tin tức về Nhật Diệu cốc như việc loạn lạc tại đây. Bốn đại thế lực ngấm ngầm liên miên tranh đấu lẫn nhau, dẫn đến chuyện đổ máu thường ngày. Ngay cả hai thế lực cường đạo của Đồ Phu và Trần Ny Đặc cũng đều tiến vào tham dự, gia nhập vào vòng tranh đoạt quyền lợi lẫn nhau tại Nhật Diệu cốc.

Trong đó, dong binh đoàn Hồn Diệt do Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư sáng lập, tại sự kiện vừa qua đã dần dần bộc lộ được tài năng. Lợi dụng khả năng hiệu triệu cùng tư kim dồi dào của Đặc Lan Khắc Tư, đã có thể thừa dịp loạn lạc để thu hút cao thủ các nơi gia nhập. Hiện giờ danh hiệu của dong binh đoàn Hồn Diệt đã có thể xuất hiện trong sách tình báo lưu truyền trong nội bộ Âm Mạc, cho thấy Hồn Diệt hiện nay đã có một quy mô nhỏ rồi.

Trong lúc Hàn Thạc chuyên tâm xem quyển sách trong tay thì cô nàng Khắc Lệ Ti bên cạnh đã đi tới trước mặt, rồi lại tiếp tục dò hỏi:

- Đúng rồi, Bố Lai Ân, người theo vị đại nhân nào vậy?

- À à, ta theo Khảm Địch Đạt đại nhân. - Hàn Thạc đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Khắc Lệ Ti rồi mỉm cười trả lời.

- Khảm Địch Đạt đại nhân à, người mới chỉ là một Tam Tinh sứ, sao lại có thể theo Khảm Địch Đạt đại nhân được chứ? Ồ, người tên là Bố Lai Ân, chẳng lẽ người là cái tên Bố Lai Ân kia. Ồ, trời ạ! - Khắc Lệ

Ti lúc đầu thì lắc đầu nghi hoặc, sau đó đột nhiên nghĩ tới điều gì, vui mừng như điên nhìn Hàn Thạc rồi hét tướng lên.

Đám thành viên của tổ chức Âm Mạc đang kiên nhẫn chờ đợi quanh đó, vừa nghe Khắc Lệ Ti hét lên, ai nấy đều để trái cây hoặc sách vở đang đọc trên tay xuống, toàn bộ ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thạc.

- Hắn chính là Bố Lai Ân sao? Thật sự là còn rất trẻ đó!

- Tên tiểu tử này thật là gặp được vận may a. Được Khảm Dịch Đạt đại nhân chăm trướng, muốn không thăng chức vùn vụt cũng khó rồi!

- Hà hà, trời cao thật là không tệ a. Nếu có thể cùng hắn đi làm nhiệm vụ, nhất định là được một công tác có lời lớn!

Tiếng bàn tán xôn xao từ miệng đám thành viên nhàn rỗi chung quanh phát lên. Đủ vẻ kinh ngạc, hâm mộ, ánh mắt kỳ quái đều đổ ập lên người Hàn Thạc.

- Ô, trời ạ. Vận khí của ta thật sự là không tệ. Bố Lai Ân, nếu người có nhiệm vụ nào mà thiếu người, có thể dẫn ta theo một lần không. Đừng nghe lời cái tên gia hỏa Á Lực kia nói tầm bậy, kỳ thật ta chính là một Hỏa hệ ma pháp sư không tệ. Ta đảm bảo sẽ không khiến người thêm phiền phức đâu! - Khắc Lệ Ti vừa kinh hô một tiếng, rồi liền lập tức phản ứng, thò tay nắm chặt lấy chéo áo của Hàn Thạc van nài rất đáng thương.

- Bố Lai Ân, Khảm Dịch Đạt đại nhân đã trở về. Mời đến phía trước Truyền Tống trận để chờ truyền tống!

- Bên cạnh Truyền Tống trận, một thành viên truyền tống đột nhiên cao giọng hô một câu.

- Nếu như cần nhân thủ, ta sẽ cân nhắc tới người. Hẹn gặp lại! - Thân người Hàn Thạc hơi xoay một chút, chéo áo bị Khắc Lệ Ti nắm lấy dường như là một khối dầu mỡ, tuột ra khỏi ngón tay của cô ta. Sau khi hướng về phía Khắc Lệ Ti mỉm cười thân thiện một cái, hắn trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đến đứng ngay trung ương Truyền Tống trận.

Một đạo bạch quang loé lên, Hàn Thạc đã xuất hiện tại phòng riêng của Khảm Dịch Đạt. Lão già này vẫn giữ vẻ mặt âm trầm trước sau như một, sau khi nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện cũng chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ mở miệng trầm giọng nói:

- Ta nhớ trước đó đã có nhắc nhở người, kể cả khi không có nhiệm vụ thì ít nhất cũng mỗi một tháng về Âm Mạc báo tin một lần. Tên tiểu tử nhà người biến mất một cái là nửa năm, thật không có chút kỷ luật nào!

- Thật sự đã bị một số chuyện làm trì hoãn. Nửa năm nay ta đã đạt được một món đồ, ta nghĩ Khảm Dịch Đạt đại nhân sẽ rất là hứng thú. - Hàn Thạc vẫn không thay đổi sắc mặt, mỉm cười vừa nhìn vừa mở miệng nói với Khảm Dịch Đạt.

Hiện giờ thì Hàn Thạc vô luận là thực lực hay lịch duyệt đều đã không còn như trước. Chuyện trải qua trong nửa năm nay đã khiến kinh nghiệm cùng thực lực của hắn tiến bộ vượt bậc, tất cả các phương diện đều được nâng cao. Cho dù có đối mặt với nhân vật nắm trọng quyền như Khảm Dịch Đạt thì Hàn Thạc vẫn không có chút kính sợ gì, ngược lại vẫn dùng cách nói chuyện như với một bằng hữu ngang thân phận.

- Tên tiểu tử nhà người so với trước dường như đã khác rất nhiều rồi a!

Lão hồ ly Khảm Dịch Đạt hiển nhiên là đã phát hiện ra sự biến hóa của Hàn Thạc, ngẩn người ra nhìn hắn một lúc rồi mới để lộ nụ cười quái dị nói:

- Đồ gì đây, ta chắc sẽ cảm thấy rất hứng thú à?

Đồ vật Hàn Thạc đưa ra là quyển sách viết tay có được từ vùng đất cấm. Trong đó cũng không có miêu tả chút gì về kiến thức ma pháp mang tính thực chất cả, chỉ có kèm theo đó một số kinh nghiệm mang ý nghĩa thâm sâu có liên quan tới ma pháp của Hắc Ám hệ từ A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn. Văn tự ma pháp trên đó, Hàn Thạc đã mô phỏng được một phần, định sau này gặp được Ngải Mễ Lệ thì sẽ đem mô phỏng này cùng với ma pháp tương giao lại cho người tu luyện ma pháp của Hắc Ám hệ là Ngải Mễ Lệ.

Quyển sách viết tay này, sau khi được Hàn Thạc thận trọng suy xét qua thì cho rằng cứ giao lại cho Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ Khảm Dịch Đạt là đúng nhất. Bởi vì hắn đối với văn tự trên đó thì căn bản không cách nào hiểu hết được, nên kinh nghiệm liên quan tới ma pháp của Hắc Ám hệ từ quyển sách của A Nhĩ Mai Lý Khắc đối với hắn đích xác là không hề có tác dụng.

Ngoài ra, Hàn Thạc trong lúc tiếp xúc với Khảm Dịch Đạt, cảm thấy lão gia hỏa tướng mạo không tốt lành này lại rất có lòng bảo vệ cho hắn. Vì tiền đồ tốt đẹp lâu dài ở Âm Mạc tại Đế Quốc, đem quyển sách này giao lại cho Khảm Dịch Đạt, nhất định là sẽ có chỗ lợi lộc lớn lao.

- Ngài xem đi! - Hàn Thạc mỉm cười thần bí, trịnh trọng đem quyển sách viết tay cổ xưa kia giao cho Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ Khảm Dịch Đạt.

- Cái gì đây, xem ra cũng có chút niên kỷ đó! - Khảm Dịch Đạt nhận lấy quyển sách chép tay, nghi hoặc mở miệng nói một câu vô thưởng vô phạt. Sau đó thì một hàng chữ nhỏ lọt được vào mắt ông ta, lão lập tức như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm ngẩn người ra nhìn.

Hàng chữ nhỏ trên đó viết là A Nhĩ Mai Lý Khắc - Kha Đốn!

Khảm Dịch Đạt thân là một trong ba đầu não của Âm Mạc, có được thực lực của Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ. Vậy mà lúc này lão cầm quyển sách chép tay trong hai tay không ngừng run rẩy, con người thiếu chút nữa là lọt khỏi lòng, vẻ mặt để lộ vẻ kinh hãi đến cực độ.

Tình trạng này kéo dài đến vài giây rồi thì Khảm Dịch Đạt mới trừng lớn mắt, giọng run run hỏi:

- Cái này, cái này là...?

Hàn Thạc gật đầu khẳng định:

- Không sai! Quyển sách chép tay này vốn là bút ký từ vị pháp thần Hắc Ám hệ trong truyền thuyết của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, người có được thực lực bán thần A Nhĩ Mai Lý Khắc - Kha Đốn!

Lời này vừa nói ra, Khảm Dịch Đạt đã vui mừng như điên, toàn thân phát cuồng run rẩy không ngừng, trong miệng nói nhỏ lẩm bầm tiếng gì đó mà Hàn Thạc nghe không hiểu. Còn hai mắt thì không hề rời khỏi quyển sách, tay chân run rẩy lật từng trang, cả người lâm vào trạng thái bản thần đồ dẫn.

Cứ như vậy một hồi lâu Khảm Dịch Đạt mới mở miệng than thở:

- Thâm sâu kỳ ảo quá, quá ư là thần kỳ. Giá trị của quyển sách viết tay này căn bản là không thể đánh giá được!

Nói xong, Khảm Dịch Đạt thở vài hơi thật sâu. Đợi khi tâm tình kích động đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt mới rạng rỡ nhìn tới Hàn Thạc, có chút chần chừ hỏi:

- Người, người mang quyển sách viết tay này ra là có ý gì đây?

Hàn Thạc nhún vai, cười ha hả:

- Rất là rõ ràng, giao cho ngài đó!

- Hối lộ à! Thật là đáng chết, người hối lộ kiểu này thật là đáng ghét!

Khảm Dịch Đạt thất thanh hô nhẹ một tiếng, sau đó liền nhanh chóng gật đầu nói khê:

- Bỏ đi, cho dù là hối lộ thì ta cũng muốn nhận!

Một lúc sau, lão dùng sức vuốt tóc lại một chút, rồi mới bản thân hỏi:

- Được rồi, ta chịu thu nhận. Người có điều kiện gì?

Hàn Thạc lắc lắc đầu mỉm cười nói:

- Không có điều kiện gì cả! Chỉ là món đồ này đúng ra là thuộc về Đế Quốc. Ngài là thượng cấp của ta, ta giao cho ngài cũng không kể là hối lộ a. Ngài cũng không cần phải lo lắng gì nhiều!

- Ha ha, đúng rồi. Đây là bản chép tay từ A Nhĩ Mai Lý Khắc - Kha Đốn, đương nhiên là thuộc về Đế Quốc rồi. Khảm Dịch Đạt ta thân là một trong vài Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ của Đế Quốc. Chỉ cần giải thích một chút với Quốc vương bệ hạ, đương nhiên là sẽ để cho ta xem duyệt, sao lại có thể coi là hối lộ chứ!

Khảm Dịch Đạt lẩm bẩm rồi cười ha hả một tràng lớn, phóng mạnh người tới trước mặt Hàn Thạc, vẻ rất ư là tán thưởng võ vai hấn, hưng phấn nhếch miệng cười lớn nói:

- Tiểu tử khá lắm, thật là không tệ! Người lại lập công rồi. Ta nhớ lần trước ngươi đã là Nhất Nguyệt sứ, hiện giờ hãy đem tám bài của ngươi giao cho ta, ta lập tức thăng lên thành Tứ Nguyệt sứ. Tìm được di vật của A Nhĩ Mai Lý Khắc, ngươi nhảy hai cấp cũng không ai dám nói gì. Tên tiểu tử may mắn nhà ngươi, ngươi đang trở thành một nhân vật truyền kỳ tấn cấp nhanh nhất tại Âm Mạc a!

252. Chương 252: Thượng Vị

Tổ chức Âm Mạc này vô cùng khổng lồ, nắm giữ các loại tài nguyên của đế quốc, ba người Khảm Dịch Đạt thân là tam cự đầu, càng là dưới một người trên vạn người, có quyền thế mà bất luận kẻ nào cũng không thể xem thường. Theo thân phận tiến giai, quyền lợi hưởng thụ cũng sẽ lớn hơn, càng có thể lợi dụng tiện lợi của chức vị tra cứu một chút tin tức mới nhất mà không ai biết.

Khảm Dịch Đạt cảm thiết bài của Hàn Thạc, không thể nào che dấu được hưng phấn trở lại chỗ ngồi, trợ giúp hấn thay đổi lại chức vị trên thiết bài tượng trưng cho thân phận, đến lúc lão trả lại vào tay Hàn Thạc thì đồ án sao ở mặt sau thiết bài đã biến mất, thay thế bởi bốn vầng trăng khuyết.

- Đa tạ Khảm Dịch Đạt đại nhân! -Hàn Thạc liếc mắt một cái, thu thiết bài vào không gian giới chỉ, mỉm cười cảm tạ.

Khoát khoát tay, nét cười quái dị vẫn treo trên mặt Khảm Dịch Đạt, tâm tình cực tốt, cười ha hả:

- Không cần cảm tạ ta, đây là phần thưởng mà ngươi giành được, tiểu tử ngươi khá lắm, chưa đầy một năm đã thăng tới Tứ Nguyệt sứ, quả thật là một kỳ tích.

- Đó là vận khí của ta tương đối tốt, còn có sự đề bạt của đại nhân! - Hàn Thạc không kiêu ngạo, rất khiêm nhường trả lời.

- Khá lắm khá lắm, tiểu tử ngươi thật là biết võ mông ngựa!

Khảm Dịch Đạt cười lớn mắng một câu, sau đó nhướn mày, nhìn chăm chú nói:

- Bản chép tay này ngươi làm sao mà tìm được, ta muốn biết tất cả một cách chi tiết, tỉ mỉ.

Sớm biết Khảm Dịch Đạt sẽ hỏi kỹ càng như vậy, Hàn Thạc trước đó cũng đã suy nghĩ ổn thỏa, miêu tả lại tình huống đại khái của cấm kỵ chi địa một lượt, cái nên giấu thì giấu, cái nên nói thì nói, đem việc giải trừ lực lượng giam cầm tại đó đổ hết lên Độc nhân cự nhân cùng Hoàng kim long, nói thẳng mình vận khí cực tốt. Sau khi hai sinh vật khổng lồ rời đi, mới tiến vào cấm kỵ chi địa, từ bên trong bia mộ tìm được bản chép tay nọ.

Chờ Hàn Thạc nói xong, vẻ mặt Khảm Dịch Đạt kinh dị, lẩm bẩm nói:

- Không thể ngờ cấm kỵ chi địa trong truyền thuyết kỳ dị đến mức không người nào có thể đi ra, lại mất đi lực lượng giam cầm, thật là không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ A Nhĩ Mai Lý Khắc pháp thần chết ở đây, trong chuyện này thật sự có gì đó cổ quái?

- Khu vực này, ta đã quan sát tỉ mỉ một lần, sau khi hai siêu giai sinh vật rời đi, cả khu vực ngoại trừ một cái bia mộ, tịnh không còn gì khác. Cho nên, ta nghĩ cho dù ngài có phái người điều tra việc này, sợ là cũng không thu hoạch được gì. - Khi rời cấm kỵ chi địa, những vết tích lưu lại Hàn Thạc cũng đã xóa hết. Cho dù Khảm Dịch Đạt thực sự phái người đi, có lẽ cũng không phát hiện được bất cứ gì.

- Như vậy a!

Khảm Dịch Đạt nhẹ giọng nói một câu, tiếp theo nói:

- Thế nhưng có lẽ nên phái người đi xem xét, bắt luận chuyện gì có quan hệ với A Nhĩ Mai Lí Khắc pháp thần, cũng không thể nào làm cầu thả được, ta nghĩ nếu là bệ hạ cũng sẽ làm như vậy.

- Tùy ngài, bất quá ta dù sao cũng sẽ không quay trở lại thêm lần nào nữa, bởi vì ta mới từ chỗ đó trở về, đã cẩn thận lục soát qua, cũng không phát hiện được cái gì! - Hàn Thạc tỏ vẻ không có hứng thú đối với nhiệm vụ này, hai tay buông lỏng ra về ta mặc kệ.

- Đây là quyền lợi của người, người không muốn ta tìm người khác là được!

Khảm Dịch Đạt liếc mắt nhìn Hàn Thạc, ngược lại cũng không trách cứ hấn, ngăn người nghi hoặc nhìn Hàn Thạc, nói:

- Được rồi, người không có việc gì chạy vào sâu bên trong U Âm sâm lâm kia làm cái gì? Cái địa phương đó không phải người bình thường có thể vào đâu!

- Hắc hắc, không trả lời vấn đề này của ngài cũng là quyền của ta chứ? - Hàn Thạc hiểu được tổ chức Âm Mạc không được can thiệp vào việc riêng của thành viên, bởi vậy vô lại cười nói.

Trùng mắt với Hàn Thạc, Khảm Dịch Đạt bắt đầu dĩ khoát tay, nói:

- Quên đi quên đi, dù sao đồ vật người đã mang về đến đây. Ta sẽ không quản việc riêng của người. Lần này người mang bản chép tay này giao cho ta, việc công xem như người lập được công lớn. Với tư cách cá nhân ta nợ người một món nhân tình.

- Cảm tình tốt!

Hàn Thạc cười ha ha, dò hỏi:

- Ủm, tốt lắm, hiện tại ta đã trở về báo cáo. Nếu không có sự tình gì, ta rời đi trước, còn có chuyện riêng cần phải xử lý!

- Chờ một chút!

Khảm Dịch Đạt lên tiếng ngăn cản, sau đó trầm trầm nói:

- Vốn chuẩn bị cho người một nhiệm vụ, bất quá tiểu tử nhà người có thể từ nơi sâu trong U Âm sâm lâm còn sống trở về, còn nhanh chóng tiến giai thành Vong Linh hệ cao cấp ma pháp sư, nhiệm vụ đơn giản này xem ra đã không thích hợp nữa.

- Nay, ở chỗ ta có ba nhiệm vụ khó khăn hơn một chút, nhiệm vụ thứ nhất là đến Ba Nhĩ Tát Trạch thành ám sát tên gian tế An Kiệt Lạp, tên gian tế này tại Ba Nhĩ Tát Trạch thành có thân phận chính thức, tất cả những hoạt động thoát nhìn đều hợp pháp, bởi vậy chỉ có thể ám sát hấn, để tránh lưu lại tai họa.

- Nhiệm vụ thứ hai là đến Bĩ Mỗ Sâm thành ở phương bắc đế quốc, nghe nói trong một tòa núi hoang xung quanh thành, có người tàng trữ một lượng lớn binh khí, phải phái người đi điều tra kết quả. Nhiệm vụ thứ ba là bảo vệ một người, người này người cũng biết, đó là Lao Luân Tư vương tử.

- Ách, mặc dù hấn còn chưa chính thức được thừa nhận thân phận, bất quá ta nghĩ người đã biết thân phận của hấn, nhiệm vụ thứ ba do Quốc vương bệ hạ tự mình truyền đạt, mặc dù đã an bài nhân thủ, nhưng mà Quốc vương vẫn còn e ngại không đủ, nếu người có hứng thú với chuyện này thì cũng có thể tham dự.

Trong lòng đánh giá một chút, Hàn Thạc cho rằng trước mắt bên phía Phỉ Bích có chút nguy hiểm, lúc này đây vừa mới mới trở lại đế quốc, rất nhiều chuyện đều chưa xử lý, không thể lập tức rời đế quốc, bởi vậy nói:

- Vậy được, ta chọn nhiệm vụ thứ ba, dù sao ta cùng với Lao Luân Tư coi như hiểu rõ, bảo vệ hấn, thật ra là một công đôi việc!

- Vậy tùy người, chỉ có điều thân phận Lao Luân Tư đặc thù, người phải cẩn thận đối đãi, miễn việc rước lấy tai vạ! - Khảm Dịch Đạt đã sớm nhắc nhở Hàn Thạc, để cho hấn xử lý thỏa đáng mối quan hệ cùng với Lao Luân Tư, lần hấn tiếp nhận nhiệm vụ này thì lại một lần nữa nhắc nhở, nói rằng mấy vương tử trong lúc tranh quyền, hấn là kẻ càn kịch liệt.

- Yên tâm đi, ta đã hiểu rõ!

Hàn Thạc gật đầu tỏ vẻ đã rõ, sau đó do dự một chút, hỏi:

- Khảm Dịch Đạt đại nhân, Á Hi Bá Ân công tước người này như thế nào?

Khảm Dịch Đạt sững sốt, nghi hoặc nhìn kỹ Hàn Thạc, mới chần chờ hỏi:

- Sao thế, hần chẳng lẽ muốn chiêu mộ người?

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Không phải, ta nghĩ ta đã đắc tội với hần, hần phỏng chừng sẽ không buông tha cho ta.

Bộ dáng sợ hãi, Khảm Dịch Đạt âm trầm nghiêm mặt, nói:

- Á Hi Bá Ân đại công tước chính là đế quốc đại thần trên phương diện chính trị, muội muội hần chính là đế quốc hoàng hậu, hần là thân cữu cữu (cậu) của Đại vương tử Tra Nhĩ Tư. Người này thủ đoạn âm độc có thù tất báo. Trong tay nuôi dưỡng lượng lớn tử sĩ, hần dựa vào việc nắm giữ quyền lợi kinh tế trong tay cùng hoàng hậu âm thầm giúp đỡ, kẻ thù chính trị chết trong tay hần vô số, người đắc tội với hần, nhất định phải thật cẩn thận.

- Ngài có sợ hần không? - Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên đặt câu hỏi lại.

Liếc nhìn Hàn Thạc, Khảm Dịch Đạt nói:

- Ta không sợ hần, nhưng cũng không muốn tùy tiện chọc vào hần. Người cũng biết, Âm Mạc chúng ta chính là hắc thủ (bàn tay đen) của Quốc vương, việc làm của chúng ta đều đại diện cho Quốc vương bệ hạ. Đặc biệt ba Ngũ Nhật sứ chúng ta đều do bệ hạ trực tiếp phụ trách.

Khi Quốc vương bệ hạ còn khỏe mạnh, không có kẻ nào có thể làm gì chúng ta, cho dù là Á Hi Bá Ân cũng phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để chúng ta nắm được điểm yếu. Bất quá, một khi Quốc vương bệ hạ đương nhiệm không còn tại vị, khi đó quyền lợi thay đổi, nếu quyền lợi của Ngũ Nhật sứ chúng ta bị tân nhiệm Quốc vương giải trừ. Khi đó hần sẽ không cố kỵ chúng ta nữa, người hiểu chưa?

Gật gật đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Ta hiểu được, tốt lắm, ta đi tìm Lao Luân Tư!

Lời vừa nói xong, Hàn Thạc đi thẳng luôn ra ngoài, đợi cho Hàn Thạc vừa rời đi, Khảm Dịch Đạt đột nhiên nói:

- Người là người của ta, người bây giờ thân phận là Tứ Nguyệt sứ, cho dù là Á Hi Bá Ân muốn đối phó với người cũng phải cân nhắc. Hắc hắc, lần này được thấy bản viết tay của A Nhĩ Mai Lí Khắc, tại thời điểm mấu chốt ta sẽ giúp người!

- Cảm ơn! - Hàn Thạc quay đầu lại, chân thành cảm ơn một câu, lúc này mới rời khỏi phòng Khảm Dịch Đạt.

Theo Truyền Tống trận rời khỏi núi Áo Nhĩ Đạt Tư, Hàn Thạc đi đến nhà tài chính đại thần Y Bố, định dò xét xem tình huống của Lao Luân Tư, xem hần bên kia rốt cuộc tình hình như thế nào.

- Ta là Bố Lai Ân, đến tìm Lao Luân Tư, xin giúp ta thông báo một chút. - Tới cửa nhà Lao Luân Tư, Hàn Thạc nở nụ cười nói với thủ vệ.

Đạo lý nhân yếu ý trang (người nhờ trang phục) này Hàn Thạc sớm đã thông, một thân trang phục võ sĩ màu xanh được may vừa vặn với thân hình, cổ áo được khảm vài viên toái bảo thạch. Thoạt nhìn tinh thần có vẻ lão luyện. Nét cười trên mặt hần càng tôn thêm vẻ tự tin, hiển lộ khí độ phi phàm.

Tên thủ vệ thông thường như mắt chó thấy người thấp. Một khi phát hiện người đến hình dáng bất phàm đều không dám làm khó dễ, bởi vậy sau khi Hàn Thạc nói xong, một mực cung kính:

- Xin chờ một lát, rồi bước nhanh thẳng vào bên trong.

Không bao lâu sau, Lao Luân Tư tự mình đi ra, còn chưa tới chỗ Hàn Thạc, đã cao giọng sang sảng cười to:

- Người rốt cục đã trở lại, ta đã đến Vong Linh hệ tìm người vài lần rồi.

Đi theo phía sau Lao Luân Tư còn có mấy người có khuôn mặt xa lạ, từng người đều có khí độ trầm ổn bất phàm, rõ ràng là cao thủ thân hoài tuyệt kỹ, xem ra lời Khảm Dịch Đạt nói không sai, an toàn của Lao Luân Tư rất được coi trọng.

- Được rồi, ban ngày ban mặt hăn là không có gì xảy ra đâu, các người không nên đi theo ta nữa.

Từ bên trong đi ra, Lao Luân Tư quay đầu lại nói một câu, nhanh chóng đi về phía Hàn Thạc, rất nhiệt tình ôm hăn một cái, nói:

- Người sao lại nhớ tới tìm ta thế?

- Ách, thật ra ta không nghĩ đến tìm người, chỉ là nhiệm vụ trên người, không thể không đến a! - Hàn Thạc chân thật, cười khổ nhìn Lao Luân Tư giải thích.

Lao Luân Tư sững sốt, sau đó ha ha cười to nói:

- Nguyên lai là như vậy, bất quá cũng không sao, dù sao người có thể đến là được.

- Đi đi đi, cùng ta rời nơi này đi, chúng ta tìm một chỗ tạm sự cho thoải mái. - Lao Luân Tư từ trước tới giờ đều lôi kéo Hàn Thạc, đi thẳng đến cỗ xe ngựa trước cửa.

Mắt thấy Lao Luân Tư tới, tên mã phu vốn lơ đãng lập tức có tinh thần, vội vàng nghiêng người xốc rê lên, để cho Lao Luân Tư tiến vào bên trong. Đám cao thủ xa lạ chung quanh đi theo, từng người phân tán ra, hoặc là tảo bạo hoặc là ẩn nấp đi theo phía sau Lao Luân Tư, hăn đều cẩn thận bảo vệ an toàn cho vị vương tử này.

- Đi vườn hoa hồng bắc phường! - Vừa tiến vào xe ngựa ngồi xuống, Lao Luân Tư dặn tên mã phu.

- Đó là chỗ nào? Hàn Thạc cơ hồ là bị Lao Luân Tư kéo túm lên xe ngựa, đợi sau khi cỗ xe bắt đầu, không nhận được hỏi.

- Hắc hắc, đến đó người sẽ biết, người... trước đừng quan tâm nhiều làm gì, hãy nói một chút sau khi chúng ta tách ra, từ đó đến giờ người đến địa phương nào tiêu sái vậy? - Lao Luân Tư mỉm cười bí hiểm, hỏi Hàn Thạc.

- Cũng không có gì, chỉ là đợi ở Nhật Diệu cốc một đoạn thời gian, đến U Âm sâm lâm giết vài đầu ma thú mà thôi. - Hàn Thạc mỉm cười, đem tất cả sự tình lấp liếm, ung dung trả lời.

- Không đơn giản như vậy chứ, ta nghe Phỉ Bích sư muội nói người tại Nhật Diệu cốc, đã làm rất nhiều chuyện kinh người a! Hắc hắc, các người tại Hồng Liêm dong binh đoàn gây ra sự tình lớn như vậy, cho rằng ta thật sự kiến thức nông cạn như vậy sao? - Lao Luân Tư làm ra bộ dáng “người không xem ta là huynh đệ”, lé mắt bĩu môi nói.

- A a, thật sự không có gì, nhắc tới sư muội Phỉ Bích của người mới nhớ, người thân làm sư ca mà không biết chút gì sao, thương hội của Phỉ Bích bị người khi nhục, không ngờ người lại không giúp nàng chút nào?

- Hàn Thạc cau mày lại, trách cứ ngược lại Lao Luân Tư.

Lời vừa nói ra, Lao Luân Tư lúc này sững sốt, sau đó nhúu mày, khó hiểu hỏi Hàn Thạc:

- Chuyện gì xảy ra thế?

Cẩn thận nhìn chằm chằm Lao Luân Tư, Hàn Thạc chần chờ một chút, kinh ngạc hỏi:

- Người không biết?

- Tiểu sư muội này của ta rất không muốn thiếu nợ nhân tình của người khác, sự tình gì cũng không muốn phiền toái người khác, tính khí nóng nảy của nàng ta thực ra đã biết, bất quá thật sự không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. - Lao Luân Tư thản nhiên nói.

- Thế này, Tạp Mai Long thương mình muốn Bồ Tư Đặc thương hội sát nhập, Tạp Mai Long dường như được Á Hi Bá Ân công tước bảo hộ, thiếu chút nữa tại Bồ Tư Đặc thương hội động thủ, bắt luôn Phỉ Bích đi. - Sắc mặt Hàn Thạc lạnh lùng, âm trầm nghiêm mặt nói.

Đột nhiên giận dữ, Lao Luân Tư vỗ mạnh xuống xe ngựa, hừ lạnh nói:

- Á Hi Bá Ân vì Tra Lí Tư xem ra đã tận hết sức lực a, cách làm này thật sự là quá xấu xa.

Dừng một chút, Lao Luân Tư thở dài nói:

- Phỉ Bích cũng thật là, chuyện này ta có thể giúp đỡ, nàng cũng không thông báo cho ta, nếu không phải người nói cho ta biết thì nàng ta bị Tật Mai Long thương hội thôn tính ta cũng không biết.

Thông qua tình báo của Âm Mạc, Hàn Thạc đã đại khái hiểu được một chút thực lực của Lao Luân Tư, biết Lao Luân Tư cùng hắn lần trước đến Ngõa Luân thành một chuyến, nguyên Sư Thứ phó quân đoàn trưởng thiên về hắn, trước mắt đã nắm vững đại quyền ở Ngõa Luân thành, trở thành tân Sư Thứ quân đoàn trưởng.

Hơn nữa Lao Luân Tư được Quốc vương bệ hạ sủng ái, hắn nếu có thể danh chính ngôn thuận được thừa nhận thân phận vương tử, ngược lại thật có hy vọng trở thành Quốc vương.

- Bố Lai Ân, người đắc tội với Á Hi Bá Ân, xem ra chúng ta muốn trở thành bạn tốt cũng khó.

Lao Luân Tư nhìn Hàn Thạc thật kỹ nói:

- Trước mắt trong tay ta có một chức vị tốt, nếu như người nguyện ý, ta có thể giúp người một tay, để người trong quân đội nhanh chóng có được chức vị cao, cái đó với thân phận của người tại Âm Mạc cũng không xung đột, người hiểu chứ?

253. Chương 253:lót Đường

Đây quả thực là một đề nghị rất hấp dẫn, Hàn Thạc lập tức có hứng thú. Bất quá, hắn cũng không đáp ứng ngay, thậm chí lại còn ồm ồm:

- Chắc người biết, ta là thành viên Âm Mạc. Còn nữa, bản thân ta cũng có rất nhiều chuyện muốn làm, không có nhiều thời gian ở lại quân đội.

- Ta nghĩ chuyện này không thành vấn đề, người là một ma pháp sư, đương nhiên hắn là có thời gian của chính mình. Nếu trong tay người có lãnh địa hoặc đạt được tước vị, chỉ cần quản lý được bên trong lãnh địa không có vấn đề gì thì hoàn toàn tự do sắp xếp được hết thảy thời gian. - Lao Luân Tư tựa hồ sớm có chuẩn bị, lập tức thuyết phục.

- Như vậy người định để cho ta làm cái gì? - Hàn Thạc ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Lao Luân Tư, mở miệng dò hỏi.

- Ta trước hết trong quân đội an bài cho người một chức vị. Sau đó chỉ cần người lập được công lao, ta có thể lợi dụng quan hệ giúp người có được thân phận quý tộc. Tiếp đó, khi người có tước vị, lại giúp người có được một lãnh địa. Chỉ cần, người có thể phát triển lãnh địa lên, như vậy hết thảy đều dễ xử lý. - Lao Luân Tư đối với việc này xem ra tương đối hiểu rõ, mỉm cười giải thích đường đi nước bước cho Hàn Thạc.

Từ lúc cùng rời đi khỏi thành Ngõa Luân, Hàn Thạc đã biết rằng Lao Luân Tư sớm muộn gì cũng bị cột cùng một chỗ với hắn. Theo thực lực trước mắt của hắn, thêm vào sự tồn tại của Tử Vong Mộ Địa, cho dù việc tranh giành quyền lực của Lao Luân Tư thất bại, Hàn Thạc cũng tin tưởng có thể an toàn thoái lui.

Nếu muốn leo cao, cần phải có người giúp đỡ, đây là đạo lý muôn thuở. Trước mắt, Lao Luân Tư đúng là một chọn lựa thích hợp nhất. Gã được Quốc vương bệ hạ sủng ái, bản thân gã trong tay cũng nắm vững một bộ phận lực lượng, còn có Khảm Địch Đạt của Âm Mạc chiếu cố. Hàn Thạc tin tưởng việc có được quyền thế của gã sẽ không còn quá xa.

- Như vậy xem ra chúng ta đích xác buộc phải kết hợp cùng một chỗ rồi. - Hàn Thạc mỉm cười, nhìn Lao Luân Tư thản nhiên nói.

Lao Luân Tư đắc ý, lập tức sảng khoái ha ha cười to một trận, nói:

- Chúng ta đã sớm cùng trên một chiến tuyến rồi. Từ sau khi ta phản hồi Đế quốc đã bắt đầu giúp người mở rộng đường đi. Không nghĩ đến người bây giờ đã nhanh chóng tốt nghiệp Vong Linh hệ nữa, việc này càng thêm thuận tiện cho ta làm việc.

Vừa nghe gã nói như vậy, Hàn Thạc bất giác tức cười. Hắn thực sự không nghĩ tới, chẳng những Khảm Dịch Đạt đã biết được tin tức hắn tốt nghiệp Vong Linh hệ, mà ngay cả Lao Luân Tư cũng biết. Xem bộ dạng hai người này rất để ý mình.

- Tốt lắm! Ta sẽ giảng giải một chút chi tiết cho người. Chúng ta một lần nữa cùng nhau tính toán. Với thực lực cùng trí tuệ của người, ta nghĩ chỉ cần chúng ta hợp tác, người ở Đế quốc thể hiện tài năng nhất định sẽ không phải là chuyện khó khăn. - Lao Luân Tư xem ra rất vui vẻ, hưng phấn hướng Hàn Thạc nói.

Sau đó ở trong xe ngựa, Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư thảo luận một hồi lâu. Một đường hướng sáng sủa đã hình thành từ mật mưu giữa hai người.

Hồi lâu, xe ngựa từ từ dừng lại, tên mã phu nói lớn:

- Lao Luân Tư thiếu gia, đã tới Bắc phường môn côi viên (vườn hồng phía bắc)!

- Tốt! Khó khăn lắm người mới trở lại được, nhân tiện ta sẽ tẩy trần cho người. Đi, vào bên trong tiêu sái nào! - Lao Luân Tư vén rèm lên rồi nhảy xuống xe, hướng Hàn Thạc nói.

Bước từ trên xe xuống, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trước mặt là một tòa kiến trúc hoa lệ. Đại môn được làm bằng đá trắng, ở mặt trên điêu khắc đồ án môn côi (hoa hồng), chung quanh có rất nhiều xe ngựa lộng lẫy dừng lại.

Lúc này, cao thủ đi theo Lao Luân Tư từ góc đường bên cạnh mới đi tới, đứng nghiêm phía sau gã, ra dáng thị vệ.

- Các người ở lại bên ngoài, trong môn côi viên không có vấn đề gì đâu, yên tâm đi. - Lao Luân Tư xoay đầu liếc mấy người một lượt, hồ hững ra lệnh.

- Xin lỗi Lao Luân Tư thiếu gia, chúng ta đều là phụng mệnh làm việc. Vô luận người đến địa phương nào đều phải bảo vệ an toàn - Một gã kỵ sĩ thoạt nhìn có vẻ rất chính trực, mặc giáp trụ nặng nề, ồm ồm trả lời.

Từ trên người gã kỵ sĩ này, Hàn Thạc có thể cảm giác được sát khí mãnh liệt. Tiêu chí ở mặt trên khôi giáp trước ngực gã biểu thị đây là một Đại Địa kỵ sĩ, hai tay sẵn sù những vết chai, rõ ràng là một nhân vật khó dây vào.

- Cơ Nặc, chúng ta vào đây là đi tiêu khiển. Hơn nữa, bên trong môn côi viên thông thường sẽ không phát sinh sự tình gì, các người mặc kỵ sĩ khôi giáp sao lại có thể vào cùng chứ, có lẽ nên ở lại bên ngoài đi? - Mặt Lao Luân Tư vẫn treo nụ cười, cũng không vì sự kiên trì của gã Đại Địa kỵ sĩ mà tức giận.

- Không được, mệnh lệnh là mệnh lệnh, chúng ta không thể trái lệnh được! - Tên Đại Địa kỵ sĩ Cơ Nặc này vẫn một mực cố chấp, một lần nữa nghiêm mặt cự tuyệt.

- A a ! Tốt lắm, nếu các người có thể đi vào, ta không có ý kiến! - Lao Luân Tư a a cười nhẹ, kéo Hàn Thạc tới trước cửa hướng thị vệ nháy mắt ra hiệu một cái rồi cả hai cùng tiến vào trong.

Bọn mấy người bên Cơ Nặc cũng đuổi theo kịp. Bất quá khi tới trước cửa lại bị thị vệ canh cổng ngăn cản trở lại, mặc cho bọn họ giải thích như thế nào cũng không cho phép tiến vào.

Thông qua âm ma bí mật dò xét, Hàn Thạc thấy được mấy tên cận vệ ngoài sáng đã bị Lao Luân Tư bỏ rơi bên ngoài. Nhưng nhóm cận vệ bí mật do Lạp Kỳ đứng đầu đang suy nghĩ biện pháp ẩn nấp bên trong môn côi viên, cố gắng thông qua các loại phương pháp ẩn nấp tiến đến.

Song ngoài dự liệu Hàn Thạc, cách bố trí phòng ngự của môn côi viên quả thật là rất tốt. Chung quanh, bất kể chỗ sáng chỗ tối đều có cao thủ bảo vệ, trong đó có kiếm sĩ vũ lực cường đại, cũng có ma pháp sư am hiểu các hệ. Những người này thực lực đều không tệ, rất có trách nhiệm bảo vệ tốt bốn phía. Ngoại trừ lão thích khách Lạp Kỳ lẩn lộn tiến vào được, mấy tên ẩn nấp còn lại đều bị ngăn ở bên ngoài.

Cũng thông qua âm ma dò xét, Hàn Thạc phát hiện môn cô viên này chiếm diện tích cực lớn. Bên trong đó giả sơn, lưu thủy, ôn tuyền, đình tạ, trải rộng khắp nơi. Mỗi một phòng tại đây đều trang hoàng hết sức xa hoa, ở giữa một đại sảnh rộng lớn có một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang dùng sức uốn mình cởi áo, dáng nhảy hết sức diễm lệ.

Bên trong một số phòng nhỏ, vang lên âm thanh kim nén rên rỉ liên tục, rất nhiều quý tộc lão gia, công tử, vùng tiền như rác ở chỗ này để hưởng thụ đủ các loại các dạng phục vụ.

Lao Luân Tư đối với địa phương này tựa hồ rất tinh tường. Gã cứ một mạch "xe nhẹ đường quen", nhanh chóng xông thẳng vào. Những thị vệ ẩn nấp đều nhận ra được Lao Luân Tư, chẳng những không có một ai cản trở hắn, ngược lại thỉnh thoảng còn chào hỏi hắn.

- Ách, ta biết đây là địa phương gì rồi! - Qua ba âm ma đạo rất nhanh một vòng xung quanh môn cô viên rộng lớn này, Hàn Thạc hiểu được đây địa phương nào, nhin không được buột miệng nói.

- Ha ha, đã làm nam nhân hắn đều là hiểu được đây là địa phương gì. Hôm nay hết thầy chi phí đều tính cho ta, coi như ta mời người. - Lao Luân Tư hào sảng cười ha hả, nhằm thẳng bên trong đi đến. Tới đại sảnh rộng lớn nọ, ở giữa có một nữ tử diễm lệ tuổi còn trẻ đang múa, bên cạnh một vài người bộ dạng không giàu sang cũng phú quý, thấy Lao Luân Tư tiến đến, cũng đều mỉm cười tiếp đón.

Chung quanh đại sảnh này đặt những cái ghế bằng da thú mềm mại, các loại trái cây tươi diễm tâm bày la liệt. Khắp nơi là những chén mỹ tửu trị giá đến vài kim tệ, trên đỉnh đầu là một cái lồng đèn lớn hình tròn đường kính năm thước. Ngọn đèn sáng tối mập mờ, giữa tiếng nhạc nhẹ nhàng, làm tôn thêm vẻ xinh đẹp hấp dẫn của nữ tử đang nhảy múa phía dưới.

- Đây, Lao Luân Tư, người khỏe không, lâu không có tới nha. - Người vừa lên tiếng nhìn qua cũng biết đúng là một kẻ ăn chơi trác táng, tay ôm một nữ tử khô gầy chỉ có một dải lụa mỏng che thân đi tới, thân mật hướng Lao Luân Tư chào hỏi.

- Bố Lỗ Nặc, tại sao ta mỗi một lần tới, đều có thể thấy người nhỉ.- Lao Luân Tư từ bên trên bàn bày các loại rượu ngon, tiện tay cầm lấy một chén mỹ tửu Thịnh Mãn Hồ Phách, sau đó nhấp một hơi, mỉm cười với Bố Lỗ Nặc cả người không có mấy lạng thịt này nói.

- Cuộc sống thật là nhàm chán, chỉ có bắc phương này là địa phương còn cho ta cảm giác được một chút niềm vui thú, cho nên ta mới có thể lưu lại đây, người cũng không phải vậy sao? - Bố Lỗ Nặc hướng Lao Luân Tư, nháy mắt về hàm ý.

- Tốt lắm, ta lần này chỉ muốn chiêu đãi một hảo bằng hữu, không muốn cùng người nhiều lời nữa, lần sau có thời gian sẽ nói chuyện sảng khoái. - Lao Luân Tư cáo lỗi một câu, kéo Hàn Thạc lướt qua đại sảnh, hướng phía bên ngoài yên tĩnh đi đến.

Trong thoáng chốc, Lao Luân Tư đưa Hàn Thạc xuyên qua một cái hành lang, rẽ vài lần tới một đại sảnh yên tĩnh. Đại sảnh này không có một người, chung quanh còn có ma pháp kết giới phòng ngự.

Lao Luân Tư lấy ra một ma pháp quyển trục, sau đó gã ngâm xướng một cái chú ngữ, bên trong ma pháp quyển trục phát ra quang mang sáng xanh lơ mờ. Dưới ánh quang mang chiếu sáng chung quanh, từ vách tường mở ra một khe hở, Lao Luân Tư nghiêng người, ra hiệu Hàn Thạc cùng gã đi vào.

Hàn Thạc kinh hãi nhìn thông đạo mở bằng ánh sáng, có vẻ có chút khó hiểu, hỏi:

- Địa phương có mật thất kiểu này thì cũng rất bình thường, nhưng mà tại sao người có thể biết được?

- Ta đương nhiên biết, bởi vì chủ nhân chính thức của môn cô viên này chính là ta! Bố Lai Ân, chúng ta đã thành thật với nhau như vậy, cho nên bí mật này ta sẽ không giấu diếm người nữa! - Lao Luân Tư cười ha ha không dứt, kéo Hàn Thạc đi vào bên trong. Dọc theo đường đi có rất nhiều ma pháp cấm chế, còn thông đạo kéo dài thẳng xuống phía dưới.

Địa phương bí mật này, có rất nhiều thứ khiến Hàn Thạc kinh ngạc. Bất quá điều làm cho hắn kinh ngạc nhất chính là chủ nhân chính thức của cái động vùng tiền này không thể ngờ lại là...Lao Luân Tư. Khó trách lần đầu tiên Khảm Định Đạt đã từng nói qua Lao Luân Tư không đơn giản, xem bộ dáng lão nhất định là biết được một chút chuyện của gã.

- Đi, ta mang người đi gặp sư phụ của ta và Phỉ Bích. Ta nghĩ người đối với người nhất định rất có hứng thú! - Lao Luân Tư đối với biểu hiện kinh ngạc của Hàn Thạc tựa hồ phi thường hài lòng, cười to kéo hắn tiếp tục đi vào bên trong.

254. Chương 254:vận Dụng Sát Khí

Vừa nghe nói sư phụ của Phỉ Bích cũng ở đây, Hàn Thạc càng lộ vẻ kinh ngạc. Thứ nhất, Phỉ Bích tuổi còn trẻ nhưng đã đạt tới trình độ kiếm sư. Thứ hai, hắn còn nhớ lần mà nhóm người Tập Mai Long tới thương hội Bồ Tư Đặc quấy nhiễu, gã ma pháp sư Áo Bồ Lí lúc tự nhận bắt giữ Phỉ Bích đã từng nói qua phải đối xử tử tế với nàng, tránh làm cho sư phụ của nàng tức giận.

Áo Bồ Lí thân là thuộc hạ của công tước Á Hi Bá Ân, hành động của gã dĩ nhiên đại biểu cho chủ nhân. Ngay cả Á Hi Bá Ân, chủ nhân của gã, nắm trong tay quyền thế nghiêng trời, cũng phải cố kị sư phụ của Phỉ Bích, từ đó có thể suy ra người này nhất định không đơn giản chút nào.

Trong lúc cùng Lao Luân Tư đi vào, Hàn Thạc đem ba âm ma phóng xuất xuyên qua thông đạo phía trước, ý định đem địa hình cũng như bố trí ở đây nhập tâm.

Bất qua khi âm ma dò xét bốn phía, Hàn Thạc phát hiện phía dưới có đủ các loại kết giới trải rộng. Một vài kết giới vô hình ngăn cản âm ma dò xét, xem ra lực lượng phòng ngự bên dưới rất nghiêm mật.

- Ha ha, không gian phía dưới môn cô viên, so với trên mặt đất còn lớn hơn gấp đôi. Sau này ta sẽ kể rõ chi tiết cho người biết, hôm nay cứ gặp sư phụ của ta trước đã! - Lao Luân Tư đắc ý nhìn Hàn Thạc. Gã đương nhiên muốn hiển lộ từng điểm thực lực để cho Hàn Thạc thấy, cùng gã hợp tác tuyệt đối là sự lựa chọn chính xác.

Xuyên qua một thông đạo hẹp, Hàn Thạc cảm giác đã xuống sâu dưới đất hơn mười thước. Sau đó cảnh vật đang tối tăm chợt bừng sáng, cho thấy rõ địa hình ở đây. Có bốn con đường đan chéo nhau, lấy vị trí đặt chân của Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư làm trung tâm. Những ngọn đèn lớn sáng rực bố trí chung quanh đã chiếu sáng cả bốn thông đạo như ban ngày.

- Đi theo ta! - Lao Luân Tư đi về phía bên trái, dẫn đường cho Hàn Thạc. Đến trước một cửa đá bằng ngọc thạch, Lao Luân Tư lại một lần nữa lợi dụng quyền trục, mở ra kết giới đang khóa cánh cửa đá. Khi bạch quang lóe lên, cánh cửa đá tự mở ra, Lao Luân Tư đưa Hàn Thạc tiến vào.

- Lao Luân Tư thiếu gia. - Đột nhiên, một lão nhân trên mặt hiện đầy vết sẹo, tướng mạo cực xấu xuất hiện, khom người thi lễ với Lao Luân Tư.

Lão nhân này toàn thân nồng nặc mùi huyết tinh, không biết là đã giết qua bao nhiêu người. Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư vừa xuất hiện, lão liền cảm giác được ngay. Càng tới gần, mùi trên người lão càng nồng nặc khiến kẻ khác muốn nôn mửa.

Lao Luân Tư hiển nhiên cực kỳ không thích ứng. Vẻ mặt vừa mới thông dong tươi cười sớm đã biến mất, thanh âm khô khốc nói:

- Bác Lan Tư gia gia, sư phụ của ta có ở bên trong hay không?

Lão nhân cổ quái tên Bác Lan Tư này, thân thể đang cong xuống bỗng đứng thẳng dậy, ngẩng đầu, cặp đồng tử màu nâu đục quét qua Lao Luân Tư, hồ hững nói:

- Ở bên trong, bất quá chủ nhân đang tu luyện.

- Như vậy, ta ở bên ngoài chờ một chút cũng tốt! - Lao Luân Tư vừa nói xong, đã rất nhanh lướt qua Bác Lan Tư rồi tiến về phía trước vài bước, tựa hồ không muốn ở gần quá với lão nhân.

Thạch thất này rộng như một cái sân bóng rổ. Trên vách tường khoan rất nhiều lỗ, phía trên treo rất nhiều dụng phẩm sinh hoạt, nhưng nhiều nhất là các loại mỹ tửu. Chúng cơ hồ chiếm hết diện tích của thạch thất, nên nơi đây tựa như một kho chứa đầy mỹ tửu vậy.

Hàn Thạc sau khi tiến vào, ánh mắt đầu tiên là quét xung quanh một vòng, sau đó đem sự chú ý đặt trên người lão nhân Bác Lan Tư. Lão nhân này trên mặt vết sẹo chằng chịt, như là bị lợi khí từng đạo vạch ra,

thoạt nhìn giống như là lệ quỷ của địa ngục, hết sức kinh tởm. Trên người rõ ràng nồng nặc mùi huyết tinh, đứng ở nơi này làm cho người ta cảm thấy như có một lực trùng kích rất mạnh.

Người này chẳng những hai tay dính đầy máu tanh, thực lực cũng tuyệt đối là nhất đẳng, hẳn là cường giả cao hơn Phỉ Bích một bậc - là một Đại kiếm sư, nếu không khí tức trên người sẽ không cường đại như vậy. Đại kiếm sư, nhân vật đạt đến cảnh giới này, ở bất cứ một quốc gia nào cũng sẽ không phải hạng người vô danh. Vậy mà lão ở cái mật thất không thấy ánh sáng mặt trời để phụng dưỡng sư phụ Lao Luân Tư, quả thật làm cho Hàn Thạc khá kinh ngạc.

- Bố Lai Ân, chúng ta qua bên này chờ chốc lát đi! - Phía trước, Lao Luân Tư đã cách Bác Lan Tư được một khoảng, ngồi ngay ngắn trên một cái ghế đá dài rồi quay lại gọi Hàn Thạc.

- Người không sợ ta? - Ngay lúc Hàn Thạc ý định rời đi, lão nhân Bác Lan Tư đột nhiên hờ hững nhìn Hàn Thạc, buông một câu.

Hàn Thạc gật đầu, mỉm cười trả lời thản nhiên:

- Đương nhiên, người có cái gì phải sợ chứ!

- Tiểu tử thật là có ý tứ!

Khóe miệng Bác Lan Tư bắt giác khẽ nhếch lên vẻ ngạc nhiên, đánh giá cẩn thận lại Hàn Thạc. Sau đó nhướng mày, như là cảm giác được cái gì, gật đầu nói:

- Cũng khó trách, người trên người có một loại hung tàn sát khí. Chỉ có cẩn thận cảm giác mới có thể nhận thấy được. Nhìn người niên kỷ hẳn là không tới hai mươi lăm tuổi. Tuổi còn trẻ mà tay đã vậy nhiều máu tươi như vậy. Quả nhiên là một nhân vật!

Vốn cảnh giới Thị Huyết của Hàn Thạc trước khi có sự đột phá thì trên người luôn lượn lơ hung sát chi khí. Nguyên bản thì Hàn Thạc giết người thật ra không nhiều lắm, chỉ là tại vùng đất cấm, thân thể hấp thu nạp sát khí thuần túy. Sát khí này vẫn lượn lơ trên người Hàn Thạc, nên thoạt nhìn hẳn như là một người hai tay vấy đầy máu tanh.

Nhếch miệng mỉm cười, Hàn Thạc không có nói thêm gì, gật đầu với Bác Lan Tư, rồi lướt qua tới chỗ Lao Luân Tư.

- Tiểu tử, người có biết hay không là giết người nhiều rồi thì sát khí cũng có thể lợi dụng được để gia tăng thực lực của chính mình? - Bác Lan Tư sau khi Hàn Thạc rời đi, trầm mặc một lúc, đột nhiên ánh mắt bắn ra một tia kỳ quang, nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, hỏi.

Lúc lão mở miệng, một luồng sát khí nồng đậm đột nhiên bộc phát như nước sông vỡ đê, mùi huyết tinh buồn nôn theo đó lan tràn giống như thực chất, dày đặc nhắm thẳng Hàn Thạc bên này bức tới.

- Úc, trời ạ! - Lao Luân Tư kêu lên một tiếng, cực kỳ hoảng sợ tránh lui về sau, mãi cho đến góc tường, trên trán toàn mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt nhìn Bác Lan Tư.

Song Hàn Thạc đứng gần Bác Lan Tư lại không chút kinh hãi, Ma Nguyên Lực theo tâm ý lưu chuyển rất nhanh. Một luồng hung sát chi khí khổng lồ ẩn dấu trong cơ thể hắn chợt điên cuồng phún xuất, cùng sát khí như thực chất của Bác Lan Tư giao tranh cùng một chỗ, không khí bỗng nhiên phát ra thanh âm “Bách bách”.

Ngay cả một số bàn ghế chung quanh cũng rung lên bần bật không thôi. Càng thêm đáng sợ là sau khi hung sát chi khí từ Hàn Thạc điên cuồng phún xuất ra, sát khí này vốn khó nhìn thấy bằng mắt thường trong không khí bỗng tụ lại thành từng dòng lốc xoáy, tựa hồ như muốn đem sát khí của Bác Lan Tư mà cắn nuốt lấy.

- Người nói lợi dụng sát khí, có phải là như thế này hay không? - Hàn Thạc khuôn mặt mỉm cười tự nhiên, thản nhiên buông một câu. Sau đó, thôi không chuyển vận Ma Nguyên Lực, cả người khôi phục lại bình thường.

Hiện tại, Hàn Thạc từ kinh nghiệm ba tháng bế quan tại Tử Vong Mộ Địa, hơn nữa tại vùng đất cấm hấp thu năng lượng tinh khiết của hung sát chi khí, đối với bí pháp Ma Môn do Sở Thương Lan lưu lại có sâu

thêm một bậc thể ngộ. Đối với việc vận dụng sát khí quanh thân của cảnh giới Thị Huyết lại càng đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục. Nếu Hàn Thạc nguyên ý thu nạp như lần thu nạp “Sát” tại vùng đất cấm kia, thì ở chỗ này đồng dạng có thể đem sát khí trong cơ thể Bác Lan Tư hấp thu.

Bác Lan Tư thần sắc vốn vẫn hờ hững, hai mắt bỗng nhiên bắn ra thần quang chói mắt, ngưng tụ tại trên người Hàn Thạc, thanh âm run rẩy nói:

- Như thế nào lại có thể chứ?! Người tại sao có thể vận dụng so với ta còn thuần thực hơn? Người cũng hiểu được cách vận dụng lực lượng loại này?

Lão vừa nói như vậy, Hàn Thạc mới đột nhiên phản ứng lại. Trên thế giới này, kiếm sĩ cùng kỵ sĩ tu luyện đều là đấu khí, cũng không có phương pháp có thể lợi dụng sát khí, Hàn Thạc tu luyện ma công nhưng lại phi thường am hiểu loại lực lượng quái dị này. Nên khi hắn biểu hiện ra, Bác Lan Tư tự nhiên là ngạc nhiên vạn phần.

- Không đúng, người căn bản không có sử dụng đấu khí, điều này sao có thể? - Khiếp sợ, mờ mịt, nghi hoặc, đủ các loại tình cảm thoáng chốc tràn ngập nội tâm Bác Lan Tư. Lão bước từng bước tới gần trước mặt Hàn Thạc, ánh mắt sáng quắc trừng mắt nhìn hắn, phảng phất chờ đợi một lời giải thích.

Đến giờ thì Hàn Thạc biết rằng là không ổn rồi, hắn liền hít sâu một hơi, mỉm cười giải thích:

- Thứ mà ta tu luyện chính là một loại võ kĩ kì diệu, cùng với đấu khí đại đa số người khác tu luyện bất đồng.

- Được rồi, Bác Lan Tư người trước tiên cứ ở lại bên ngoài, Lao Luân Tư hai người các người vào đi!. Vào lúc này, một thanh âm nhu hòa đột nhiên vang lên, như là từ giữa vách tường truyền đến.

Lao Luân Tư kéo mạnh Hàn Thạc, hướng Bác Lan Tư xin lỗi nói:

- Bác Lan Tư gia gia, sư phụ để cho chúng ta vào rồi, chờ một lát nữa trò chuyện tiếp nha.

Vách tường kỳ dị phía sau Hàn Thạc hé ra, Lao Luân Tư kéo Hàn Thạc đi vào. Sau khi hai người đã ở trong, vách tường này lại một lần nữa thần kỳ khép lại.

Một sân luyện công rất rộng, trên sân sắp xếp gọn gàng. Trừ ra một ít nham thạch rất lớn hình thù quái dị thì không có vật phẩm trang trí nào khác. Ở chính giữa là một lão nhân râu tóc hoa râm ngồi trên tảng đá, bất quá lão nhân này tinh thần có vẻ còn rất quắc thước.

Lão nhân này mặt hình chữ điền, tướng mạo hiền hòa, ngồi ở chính giữa, lưng thẳng tắp, trên thân mặc một bộ y phục võ sĩ trắng toát. Cho dù là đang ngồi cũng có vẻ anh vũ bất phàm, nếu đứng lên vóc người hắn rất là cao lớn.

- Sư phụ! - Lao Luân Tư vừa tiến đến, lập tức cung kính hành lễ.

Lão nhân gật đầu, liếc nhìn Lao Luân Tư, nhu hòa nói:

- Đứng lên đi.

Lao Luân Tư đứng thẳng người rồi kéo Hàn Thạc cùng ngồi xếp bằng trên hai tảng đá, sau đó mở miệng nói:

- Hắn chính là Bồ Lai Ân, là bạn trai của Phỉ Bích mà con đã đề cập qua với người!

Lao Luân Tư vừa nói như vậy, ánh mắt lão nhân lập tức rơi xuống trên người Hàn Thạc, không nói một lời tinh tế nào đánh giá hắn. Một hồi lâu lão mới khẽ gật đầu:

- Phỉ Bích mặc dù là đồ đệ nhỏ nhất của ta, nhưng tư chất là tốt nhất. Sau này thành tựu là không thể hạn lượng, võ kĩ của ta còn muốn trồng cấy vào nó kế thừa, người sẽ không liên lụy nó chứ?

- Đương nhiên là không rồi! - Hàn Thạc mỉm cười trả lời, không câu nệ cũng không sợ hãi, có vẻ rất thoải mái.

255. Chương 255: cường Giả

- Tiểu Phỉ Bích gần đây thế nào, ta nghe nói nó cùng người ở Nhật Diệu cốc một thời gian, còn làm một vài chuyện thú vị? - Lão nhân híp mắt, chậm rãi nhỏ nhẹ hỏi.

- Ách, nàng đã từ Nhật Diệu cốc an toàn về tới đế quốc, thế nhưng tình hình trước mắt tựa hồ cũng không được tốt. - Nghe ý tứ của lão, hẳn là đối với tình hình Phỉ Bích gần đây cũng không rõ ràng, Hàn Thạc không kìm được giải thích.

- Chuyện gì xảy ra? - Lão nhân nhướng mày, khá lo lắng hỏi.

- Sư phụ, chuyện là thế này.

Lao Luân Tư vội vã nói, thuật lại sự việc đã trải qua, nói xong cười khổ:

- Người cũng biết tiểu sư muội không thích phiền toái người khác, chuyện như vậy cũng không nói với con.

- Cái lão gia hỏa Á Hi Bá Ân này càng ngày càng càn rỡ, biết rõ Phỉ Bích là đồ nhi của ta, lại còn dám làm càn như thế, xem ra ta phải tìm hắn nói chuyện mới được. - Khuôn mặt lão nhân giận dữ, khề hừ một tiếng nói.

Lao Luân Tư thấy lão nhân tức giận, chẳng những không lo lắng, ngược lại lộ ra sự vui mừng, vội vàng nói:

- Sư phụ người cũng biết, thân thể phụ thân con càng ngày càng kém, hiện mấy vị huynh đệ của con đều đã chuẩn bị, công tước đại nhân vì Tra Lý Tư thì lại càng dốc hết tâm trí, hẳn dám làm như thế quả thật là không nể mặt mũi sư phụ.

Hàn Thạc im lặng không nói, ánh mắt như đuốc trên mặt hai người dò xét một vòng, trong lòng đột nhiên hiểu được gì đó, sau đó càng thêm trầm mặc.

Lão nhân khề cười một tiếng, trầm ngâm liếc nhìn Lao Luân Tư, gật đầu nói:

- Trong lòng ta đã có tính toán, tốt lắm, hôm nay tạm thời không nói chuyện này nữa, người nếu đã đến đây thăm ta, có mang theo mỹ tửu không?

- đương nhiên, như thế nào cũng không dám làm cho người thất vọng!

Lao Luân Tư ha hả cười, lấy một cái bình trong suốt như ngọc, bên trong chứa mỹ tửu đỏ tươi như màu máu, cung kính đi tới nói:

- Đây là hảo tửu đặc sản của một trấn nhỏ tại Tạp Tây đế quốc, tên là Hồng Nhị Huyết, sư phụ người nếm thử xem.

Từ lúc chờ ở ngoài đại sảnh thấy có để nhiều loại rượu, Hàn Thạc hiểu được sư phụ Lao Luân Tư nhất định là một người yêu rượu, hiện tại vừa thấy quả nhiên như thế.

Tâm niệm vừa động, Hàn Thạc nhớ đến trong U Âm sâm lâm các ả nhân sản xuất rượu ngon, suy nghĩ một chút liền từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bình rượu, cung kính đưa cho lão, mỉm cười nói:

- Bình rượu này là do các ả nhân từ trong U Âm sâm lâm sản xuất, có lẽ không phải là loại trân quý gì, nhưng so với một số rượu ngon ở đế quốc còn mạnh hơn nhiều.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, lão nhân hứng thú nhìn hắn, cầm lấy bình rượu rồi lắc lắc nghe, lập tức cười ha hả gật đầu với hắn:

- Thật là đứa nhỏ có tâm, các ả nhân sản xuất rượu ngon tự nhiên không kém, mùi vị này ta đã cảm nhận qua rồi.

Phất phất tay, lão nhân cầm hai bình rượu ngon của Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư đưa cho, nói:

- Tốt lắm, chuyện của Lao Luân Tư ta đã nhớ kỹ, các người rời đi đi, ta uống rượu trước cái đã.

Hàn Thạc kinh ngạc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, bất quá Lao Luân Tư lại nháy mắt ra dấu với hắn, ý bảo Hàn Thạc không nên hỏi nhiều như vậy, cùng hắn rời đi là được.

Sau đó, Lao Luân Tư mang theo Hàn Thạc đi tới đại sảnh chỗ Bác Lan Tư đang ngủ, Bác Lan Tư vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn, nói:

- Có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi lại hiểu được cách lợi dụng sát khí hay không?

- Đây là võ kỹ mà ta tu luyện, ta không có cách nào giải thích cho ngươi, rất xin lỗi!

Loại ma công bí kỹ này đương nhiên không thể nói cho lão, Hàn Thạc rất thẳng thắn trả lời.

- Bác Lan Tư gia gia, chúng ta rời đi trước, vườn hoa hồng làm phiền lão nhân gia ngài chiếu cố.

Lao Luân Tư lúc đi qua Bác Lan Tư, cước bộ đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, xem chừng quả thực là không thích ứng được với mùi huyết tinh trên người lão.

- Được rồi, ngươi là Bồ Lai Ân sao? - Đang lúc Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư cùng nhau dựa theo đường cũ quay lại, Bác Lan Tư đột nhiên hỏi.

Thân thể hơi khựng lại, Hàn Thạc quay đầu lại liếc nhìn Bác Lan Tư, lễ phép trả lời:

- Không sai!

Gật đầu, Bác Lan Tư nhếch miệng nói:

- Chúng ta còn sẽ gặp lại, ta thích cái mùi trên người ngươi, hắc hắc, cái loại sát khí tà ác đó!

Hàn Thạc ngạc nhiên, đang định nói gì đó thì bị Lao Luân Tư kéo tuột đi, vài bước liền biến mất khỏi địa phương đó.

Dưới sự dẫn đường của Lao Luân Tư, hai người dựa theo đường cũ trở lại trong cái đại sảnh yên tĩnh kia. Thở phào một hơi, Lao Luân Tư giải thích:

- Sư phụ của ta tên là Tạp La Lạp-A Tư Khoa Đặc, có thực lực kiếm thánh, vì đế quốc cống hiến rất lớn, tại đế quốc có được danh dự cực cao, có thể ra vào thẳng hoàng cung, cha của ta rất tín nhiệm người. Mặc dù ta là đồ đệ của người, thế nhưng người không tỏ vẻ ủng hộ ta rõ ràng, điểm ấy làm cho ta vô cùng nghi hoặc.

- Ách, nhưng ta biết người rất thương yêu tiểu sư muội Phỉ Bích, ngay cả vườn hoa hồng này trước kia cũng là của Bồ Tư Đặc thương hội, do người cùng với phụ thân của Phỉ Bích có quan hệ, bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, phụ thân của Phỉ Bích sau khi chết, vườn hoa hồng này biến thành sư phụ của ta quản lý, sau đó sư phụ lại chuyển cho ta quản lý.

Bác Lan Tư gia gia trước kia là một sát thủ nổi danh lẫy lừng. Lão Lạp Kỳ chính là thân truyền đệ tử của hắn, không biết vì nguyên nhân gì đi theo sư phụ của ta, mùi huyết tinh trên người hắn nồng nặc như vậy, ta nghĩ người nhất định có thể tưởng tượng được hắn rốt cuộc đã giết bao nhiêu người. Mỗi khi ta tới gần hắn, ta cuối cùng không khống chế được muốn nôn mửa, cho nên ta đều tránh xa hắn, bằng không nếu như ta thật sự nôn ra, ta nghĩ hắn nhất định sẽ rất không hài lòng.

Lao Luân Tư mặc dù là đồ đệ của Tạp La Lạp, bất quá có lẽ là vì thân phận vương tử, hắn học tập trọng điểm cũng không phải là võ kỹ, ngược lại là các loại mưu lược cùng quân sự, bởi vậy thực lực hắn cũng không có vẻ cao siêu gì cả, đối mặt với người như Bác Lan Tư thì có cảm giác như vậy cũng là bình thường.

Mặc dù sớm biết sư phụ Phỉ Bích nhất định là bất phạm, nhưng sau khi thông qua Lao Luân Tư chứng minh thân phận của lão, Hàn Thạc vẫn khiếp sợ không thôi, thân là thành viên của Âm Mạc, hơn nữa hắn tận lực tìm hiểu, hôm nay đối với một số tình huống ám minh của đế quốc đều hiểu rõ, Tạp La Lạp-A Tư Khoa Đặc, loại nhân vật này như sấm bên tai tự nhiên đã nghe qua.

Tạp La Lạp-A Tư Khoa Đặc sinh ra là người bình dân, nhưng là một kỳ tài ngút trời, bằng thành tích ưu tú nhất với tốc độ nhanh nhất đã tốt nghiệp Ba Bửu Luân kiếm sĩ học viện, với thực lực cao cấp kiếm sĩ du lịch đại lục, tại các quốc gia đã kinh qua trăm trận chiến đấu danh tiếng tăng nhanh, lúc lão quay lại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, đã có được thực lực của đại kiếm sư.

Sau đó nhận lời thỉnh cầu của đế quốc bệ hạ, tại Ba Bửu Luân kiếm sĩ học viện làm viện trưởng dạy học, sau này khi Lan Tư Lạc Đế quốc bộc phát chiến tranh, Tật La Lạp chẳng những vì đế quốc bồi dưỡng đồng đạo nhân tài, mà còn tự xuất mã đánh tan vài cường giả khiêu khích của địch quốc.

Lúc uy danh như mặt trời giữa ngo, lão từ chức viện trưởng kiếm sĩ học viện, đến chỗ sâu nhất trong U Âm thâm lâm rèn luyện mười năm, lúc đế quốc gặp phải nguy cơ xâm lấn từ Tật Tây đế quốc, Tật La Lạp với thực lực kiếm thánh xuất hiện, giết chết ba gã đại kiếm sư của Tật Tây đế quốc, làm phần chấn sĩ khí Lan Tư Lạc Đế quốc, khiến cho trận chiến ấy Lan Tư Lạc Đế quốc chiến thắng.

Rất nhiều năm sau này, tất cả người dân trong đế quốc, bao gồm cả quốc vương bệ hạ, đều muốn Tật La Lạp- A Tư Khoa Đặc trở thành thủ hộ thần của Lan Tư Lạc Đế quốc, lão mặc dù không có chức vị chính thức, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến quyết sách của quốc vương bệ hạ, vài thân truyền đệ tử của lão trong chính phủ hay trong quân đội, nắm giữ quyền lực rất lớn.

- Không ngờ lại là lão, khó trách!

Tin tức này trong đầu Hàn Thạc lướt qua một lần, bất giác hô một tiếng.

- Lần này ta dẫn ngươi đến thăm người, chính là làm cho người biết người, chỉ cần người lưu lại ấn tượng tốt cho người, người sẽ nói tốt vài câu trước mặt phụ thân của ta, ngày mà quan cao lộc hậu sẽ không xa. - Về mặt Lao Luân Tư thận trọng, thành khẩn nói.

- Ta đã hiểu ý của người. - Hàn Thạc mỉm cười gật đầu.

- Đi thôi, chánh sự xong rồi, giờ ta mang ngươi đi chơi đùa thoải mái.

Lao Luân Tư mất thấy Hàn Thạc đã minh bạch, không hề nói thêm cái gì nữa, kéo hắn rời khỏi chỗ yên tĩnh không người trông chừng này tới một nơi xa hoa, náo nhiệt nhất trong vườn hoa hồng.

- Lao Luân Tư thiếu gia, muốn một mình một phòng không? - Một gã mặc trang phục quản gia, hắn là một gã quản sự trung niên của vườn hoa hồng, sau khi nhìn thấy Lao Luân Tư mỉm cười hỏi.

- Đương nhiên, như thường lệ ta sử dụng phòng kia, giúp ta an bài phục vụ tốt nhất cho vị bằng hữu này của ta tận húng. - Lao Luân Tư hào sảng phân phó nói.

Đột nhiên, Lao Luân Tư biến sắc, nhìn lại phía sau Hàn Thạc, vẻ mặt vốn cười đùa vui vẻ thoáng ẩn hiện sát khí.

- Nay, Lao Luân Tư a, thật cao hứng gặp được người.

Từ sau lưng Hàn Thạc đột nhiên vọng đến thanh âm chào hỏi, nghe có vẻ tràn ngập sự mừng rỡ.

Xoay người, Hàn Thạc chứng kiến một gã thanh niên quần áo xa hoa, tuổi đại khái khoảng hai lăm hai sáu tuổi, cùng với mấy gã “tìm hoa” vừa nhìn là biết xuất thân cao quý đã đi tới. Tên thanh niên này so với Lao Luân Tư cao hơn một chút, tướng mạo anh tuấn cường tráng, trong lúc đi đứng có một cỗ khí thế nghiêm nghị của một kẻ bề trên.

Chung quanh đám khách “tìm hoa” này, rõ ràng lấy gã cầm đầu, nhìn vẻ nịnh nọt tươi cười trên mặt gã, lại hơi khom người lễ độ càng làm nổi bật địa vị cao quý của gã.

- Hừ, ta cũng không nghĩ là sẽ gặp người. - Sắc mặt Lao Luân Tư xem ra không được tốt lắm, lạnh lùng nhìn người này nói.

- Hắc hắc, Lao Luân Tư người hiện tại càng ngày càng không lễ phép, dựa theo quy củ của đế quốc, nhìn thấy ta người ít nhất phải ân cần chào hỏi chứ? - Tên thanh niên cao lớn khoẻ mạnh này, nhìn Lao Luân Tư chế nhạo, nói với vẻ ngoài cười nhưng trong không cười.

Gương mặt run lên, Lao Luân Tư đầu tiên là oán hận trừng mắt người này, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Xin ra mắt đại vương tử điện hạ.

256. Chương 256:nữ Cường Đạo

Chính là đại vương tử Tra Lý Tư!

Hàn Thạc liếc mắt nhìn gã, bỗng dưng hắn có một ý nghĩ kỳ quái:

- Chủ nhân của môn cô viên là Lao Luân Tư, số thị vệ ma pháp sư chung quanh đây chắc cũng đều nghe theo lão nhân có sát khí nhiếp nhàn Bác Lan Tư kia ra lệnh. Đại vương tử Tra Lý Tư lại tới đây tìm hoan lạc, căn bản không biết là đã chui vào hang hổ. Nếu như Lao Luân Tư có thể được sự phụ Tạp La Lạp của gã ủng hộ, chẳng phải là có thể vô thanh vô tức giết chết Tra Lý Tư sao?

- Ha ha, tốt lắm tốt lắm.

Tra Lý Tư đầu tiên là đắc ý cười to, sau đó nhếch miệng, lạnh lùng nói vẻ khiêu khích:

- Người mau sớm bỏ ý niệm trong đầu đi, nếu không có thể ngay cả chết như thế nào cũng không biết đấy.

Nói xong, gã còn sẵn đà khiêu khích thêm một câu đổng người:

- Đồ tiểu tạp chủng!

- Đi thôi, chúng ta tận hứng chơi bởi nào. - Tra Lý Tư nói xong quay lưng cười ha ha, nghênh ngang bỏ đi cùng với một vài tên nịnh nọt bám theo phía sau, không thèm để ý đến Lao Luân Tư nữa.

Phía bên này, Lao Luân Tư cả người run lên nhè nhẹ vì uất ức. Khuôn mặt gã méo mó đi vì phẫn nộ, hai nắm tay nắm chặt, lộ ra gân xanh. Cặp mắt cuồng phát ra sát ý nồng đậm, trừng trừng âm độc nhìn bóng lưng Tra Lý Tư xa dần, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất nặng nề.

Xem bộ dáng này của Lao Luân Tư giống như tùy thời đều có thể bộc phát, Hàn Thạc thật sự sợ rằng gã không thể khống chế được bản thân mình, sẽ bất chấp tất cả mà liều mạng với Tra Lý Tư.

Một đứa con tư sinh, nhục nhã nhất không gì hơn là bị chửi hai chữ “Tạp chủng”, mà tiếng chửi độc địa này lại xuất phát từ người bản thân căm hận nhất. Điều đó càng làm tăng sự nhục nhã lên cả chục lần, khó trách ngay cả một kẻ tâm cơ âm trầm như Lao Luân Tư cũng cơ hồ không khống chế được.

Hàn Thạc tới bên cạnh, vỗ vỗ bả vai Lao Luân Tư an ủi:

- Bỏ đi, cừu hận này chúng ta sớm muộn gì cũng phải báo. Nhất thời không nên vội vàng.

- Ta muốn chính tay giết hắn, ta nhất định phải tự thân giết hắn..... - Lao Luân Tư nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt dữ tợn, thì thào trong miệng.

-Ồ, đây không phải là tiên sinh Áo Bồ Lí sao. Còn có Tạp Mai Long tiên sinh nữa! - Môn cô viên quả nhiên là cái động tiêu tiền náo nhiệt. Bên kia đại vương tử Tra Lý Tư mới vừa đi, Hàn Thạc lại thấy mấy kẻ đã gặp qua tại thương hội Bồ Tư Đặc - Tạp Mai Long cùng Áo Bồ Lí và một vài thương nhân mới từ bên ngoài tiến vào.

- Chết tiệt! Tên tiểu nhân hèn hạ này, rốt cuộc hắn làm ra cái trò quỷ gì trên người chúng ta đây chứ? - Áo Bồ Lí vừa thấy Hàn Thạc, không nhịn được nổi giận, lập tức chửi mắng.

Giờ đang là mùa xuân hoa nở, thời tiết rất đẹp, nhưng Áo Bồ Lí cùng Tạp Mai Long lại có chút quái dị. Chỉ thấy cả người Áo Bồ Lí mặc một cái áo khoác lông thú dày cộm, bao kín thân thể, đứng ở ngoài kia phát run, khuôn mặt lạnh ngắt bỗng nên trở tím tái.

Nhìn qua Tạp Mai Long lại hoàn toàn trái ngược. Trong khí trời ôn hòa dễ chịu như thế này, hắn giống như là đi tắm hơi! Quần áo đơn bạc bị mồ hôi thấm ướt nhẹp, mở miệng nói không kìm được thở ra toàn hơi nóng, khuôn mặt đỏ rực lên, hiển nhiên là do quá nóng.

Có lẽ để trung hòa một chút, hai tên gia hỏa ăn mặc quái dị này tay trong tay đi tới. Đường đường hai đại nam nhân, xuất hiện tại loại địa phương như môn cô viên này, lại tay trong tay, càng làm tăng thêm vẻ kỳ lạ.

Nguyên lai hai người bị nhiễm bằng hỏa chi độc. Trong cơ thể chúng bây giờ bằng hỏa chi độc luân phiên phát tác, lúc thì cực lạnh lúc thì cực nóng. Loại thống khổ này cứ lập đi lập lại, cứ như vậy hành hạ bọn chúng, cho đến khi độc diễm mà Hàn Thạc lưu lại mất đi mới thôi.

Liếc nhìn cả hai vẻ khinh bỉ, Hàn Thạc độc ác nói:

- Hai đại nam nhân, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cứ ngang nhiên tay trong tay cùng một chỗ, thật sự là có bệnh a.

- Đáng chết! Người rút cuộc hạ độc gì trên người chúng ta, người là cái đồ tà ác, hèn hạ, tiểu nhân! - Áo Bố Lí hàm răng va vào nhau một tiếng “Cặp cặp”, run run hét lên.

Vốn Lao Luân Tư đang cực kỳ phẫn nộ, vừa thấy hai kẻ này xuất hiện tâm tình đã tốt lên một chút, cười ha ha rồi lắc đầu chế nhạo:

- Có loại sở thích đặc biệt này, đáng lẽ phải là lén lén lút lút mới đúng. Các người lại quang minh chính đại mà tới, thật sự là đạo đức suy đồi quá a!

- Bố Lai Ân, ta sẽ không bỏ qua cho người. - Áo Bố Lí tức giận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, ngoác miệng nói vẻ uy hiếp.

Vừa ngay lúc y nói xong, bằng hỏa chi độc liền luân chuyển. Thân nhiệt đang lạnh như băng đột nhiên nóng bừng lên, vội vàng đem áo khoác da trên người lột ra một cách thuần thục rồi bắt đầu không ngừng chửi rủa.

- Hôm nay vậy là đủ rồi, chúng ta trước tiên hãy rời khỏi nơi này đã. - Hàn Thạc hiểu rằng gặp phải Áo Bố Lí, nhất định sẽ bị y dây dưa không chịu buông tha, vì hẳn biết thống khổ của bằng hàn chi độc trong cơ thể y đúng thực khó mà chịu được. Hơn nữa, với câu nói độc địa của Tra Lý Tư vừa rồi, Lao Luân Tư nhất định cũng sẽ mất hứng, nên lên tiếng khuyên nhủ.

Lao Luân Tư tựa hồ cũng không còn tâm trí gì nữa, gật đầu nói:

- Cũng được, lần này mang người đến môn cô viên chủ yếu là vì việc vừa rồi, chuyện tầm hoạn hưởng lạc thì sau này thiếu gì thời gian. Lại thêm mấy kẻ bệnh hoạn thật sự làm cho ta cảm thấy ghê tởm, vậy chúng ta rời khỏi đây trước thôi, miễn cho bọn chúng dây dưa.

- Không được, cho ta thuốc giải chất độc trên người đã! Bằng không, ta không để yên cho người đâu. - Áo Bố Lí thở hổn hển, nhìn chằm chằm Hàn Thạc gào thét.

Đại thương nhân Tạp Mai Long sau khi nhận thức qua thực lực của Hàn Thạc, dường như là sợ hãi đột ngột hạ sát thủ, cho nên vẫn không có có dũng khí lắm miệng, chỉ dám nấp sau Áo Bố Lí.

Vẫn không hề dừng lại, Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư rất nhanh rời đi. Sau khi ra khỏi môn cô viên, Đại Địa kỵ sĩ Cơ Nặc hô to một tiếng, mấy tên thị vệ của Lao Luân Tư ở bên ngoài nhanh nhẹn vây tròn xung quanh gã.

Áo Bố Lí còn chưa kịp tới gần, đã bị Cơ Nặc thô bạo đẩy sang một bên. Lao Luân Tư cùng Hàn Thạc cứ thế lên xe ngựa, đi thẳng một mạch rời khỏi môn cô viên.

- Tốt lắm, ta đi trước đây. Chờ ta lấy được chứng nhận tốt nghiệp, sẽ trở lại tìm người. Rời khỏi môn cô viên một quãng, Hàn Thạc nói câu cáo từ Lao Luân Tư rồi nhảy xuống xe ngựa, một mình rời đi.

Nhân số bảo vệ Lao Luân Tư cả ngoài sáng lẫn trong tối không hề ít nên Hàn Thạc đối với an nguy của gã cũng không phải bận tâm. Bởi vậy hẳn cũng không cần phải kè kè bên cạnh bảo vệ gã, nhảy xuống xe đi giải quyết công việc của bản thân.

Sau khi chia tay Lao Luân Tư, Hàn Thạc đi thẳng tới phần mộ nơi hậu sơn Ma võ học viện Ba Bể Luân, tiến vào nơi giấu Truyền Tống trận.

Phạm Ny cùng Phỉ Bích ăn xong niết đan, ít nhất phải cần thời gian ba ngày thích ứng. Trong ba ngày này, các nàng sẽ không ngừng đau bụng, cho đến khi bài tiết toàn bộ tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Trong quá trình này, Hàn Thạc tin tưởng hai nàng nhất định không muốn nhìn thấy hắn. Bởi vì mỹ nữ mà suốt ngày phải chạy ra chạy vào nhà vệ sinh, cho dù khí chất có tốt bao nhiêu, cũng bị suy giảm rất nhiều.

Lao Luân Tư đã phác họa ra tiền đồ cho hắn, nhưng đòi hỏi hàn Thạc phải chứng minh được mình là Vong Linh hệ cao cấp ma pháp sư. Hắn dự tính khi đi gặp Phạm Ny lần tới thì đồng thời cũng nhận giấy chứng nhận tốt nghiệp Ma võ học viện Ba Bì Luân luân. Vì vậy, hắn ít nhất có thời gian ba ngày rảnh rỗi.

Thời gian ba ngày có thể làm được rất nhiều chuyện, Hàn Thạc ý định trước hết tới Nhật Diệu cốc xem một chút. Thông qua Ma pháp trận, Hàn Thạc phản hồi Tử Vong Mộ Địa, sau đó dùng Ma Động Cửu Thiên thuật nhắm thẳng hướng Nhật Diệu cốc bay đi.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, dựa theo phân phó của Hàn Thạc lúc trước khi hắn xuất quan rời khỏi Tử Vong Mộ Địa, đã mang số vũ khí mà Hàn Thạc nhờ ả nhân chế tạo đi tìm Đặc Lan Khắc Tư, bây giờ hắn là đã gặp được y rồi.

Hàn Thạc thực lực đại tiến, tốc độ phi hành giống như lưu tinh. Giữa trời cao chỉ thấy một đạo ánh sáng mờ mờ xẹt qua, cực kỳ nhanh chóng hướng Nhật Diệu cốc bay tới.

U Ám sâm lâm và Nhật Diệu cốc khoảng cách cũng không phải quá xa, lấy tốc độ của Hàn Thạc hiện nay, chỉ là mất một khoảng thời gian nửa ngày cũng đã tới được khu vực Nhật Diệu cốc.

Tới nơi, bởi vì ở đây có rất nhiều thế lực, Hàn Thạc cũng không tiếp tục bay lượn trên không trung để tránh gây chú ý cho người khác mà hạ xuống đất đi bộ, dựa theo địa chỉ mà Đặc Lan Khắc Tư cho biết mà thẳng tiến.

“Vù vù”.

Đột nhiên, mấy mũi tên nhọn phá không bay tới, cắm phập vào một thân cây lớn ở phía trước mặt Hàn Thạc .

Nương theo thanh âm “soạt soạt”, từ trong lùm cây đi ra gần trăm tên cường đạo. Bọn chúng rõ ràng là được huấn luyện đằng hoàng, đại đa số đều có được binh khí tốt. Một bộ phận nhỏ còn mặc đầy đủ khôi giáp, xem chất lượng của mấy bộ khôi giáp đó xem ra còn tốt hơn quân chính quy của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Gần trăm tên cường đạo, ánh mắt lạnh lùng, trên người đều có một khí thế bá đạo, đột nhiên vây quanh Hàn Thạc. Cung tên, nỏ, trường mâu một đám lỗ nhỏ chĩa thẳng vào hắn.

Trong đám, có một thiếu nữ trông vẻ mặt ngọc mây ngai, nhưng xem chừng khá là điêu ngoa đánh đá. Thiếu nữ này có mái tóc dài màu đỏ, mặc một bộ quần áo bằng da, ánh mắt kiêu ngạo, bước từng bước dài tới, ngạo mạn nhìn nói:

- Theo dõi người cũng lâu rồi. Ngang nhiên dám ở trên đầu chúng ta bay loạn, có giỏi người thử bay lại cho ta xem một chút?

Vừa mới ngự không phi hành nên Hàn Thạc cũng không thả ra âm ma dò xét chung quanh, hơn nữa không để ý lắm đến khu rừng rậm phía dưới, tự nhiên là không ngờ bị đám cường đạo này bao vây tầng tầng lớp lớp.

- Người hắn là tiểu thư Trần Ny Đặc phải không? Ha ha, ta chỉ là một ma pháp sư bình thường, cũng không biết địa bàn này là của các người, rất xin lỗi. - Hàn Thạc nhìn lướt qua cả bọn, đặc biệt chú ý thêm thiếu nữ đánh đá này vài lần rồi cười nói một tiếng xin lỗi.

- Xem ra người còn có chút kiến thức, người là ai, xâm nhập địa bàn của chúng ta ý định làm chuyện xấu gì? - Nữ cường đạo Trần Ny Đặc trừng mắt nhìn Hàn Thạc, vặn hỏi.

- Ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, không có ý định làm chuyện xấu gì. Thế nhé, ta còn có một số việc, người để cho ta rời đi chứ? - Đối với nữ cường đạo Trần Ny Đặc này, Hàn Thạc từ miệng Đặc Lan Khắc Tư đã nghe nói qua một ít chuyện của nàng. Hắn biết thiếu nữ này theo nghề cướp bóc là kế thừa tổ nghiệp, mặc dù tính cách điêu ngoa ngang ngạnh một chút, nhưng không phải là người xấu. Trong số những toán cường đạo ở Xung quanh Nhật Diệu cốc, có thể xem như một cường đạo nhân từ rất tuân thủ quy tắc, bởi vậy Hàn Thạc cũng không muốn cùng nàng đối kháng.

- Nhìn người lăm lăm lét, hắn là không phải là người tốt gì. Gần đây Nhật Diệu cốc thật sự rất rối loạn, ai biết người có phải là thám tử do kẻ địch phái tới hay không. Người đâu , trước tiên bắt kẻ này lại cho ta,

sau đó tra hỏi cẩn thận. - Trần Ny Đặc nhìn chăm chăm Hàn Thạc, thấy hắn chẳng hề e ngại chút nào, vẫn lộ ra sắc mặt cười cợt thì cuối cùng cũng cảm thấy có chút khó chịu, quay ngoắt lại hạ lệnh cho đám người ở đằng sau.

257. Chương 257: cướp Lại

Mệnh lệnh vừa phát ra, có mấy tên cường đạo thân hình cường tráng thô kệch đột nhiên bước ra từ phía sau Trần Ny Đặc. Cả bọn cười gằn rồi vọt về phía Hàn Thạc.

Xem ra mấy tên này đều tu luyện đấu khí, mỗi một tên thân hình đều cao khoảng hai thước, bộ dạng hùng hổ như gấu dữ, thanh thế thoát nhìn cũng đủ làm cho người ta sợ hãi.

- Ách, xin lỗi, ta còn có chuyện phải làm, không thể ở lại nơi này. - Hàn Thạc dĩ nhiên là không chút sợ hãi. Thấy mấy tên đại hán này tiến lại gần thì thân hình nhanh chóng chộp lên, luồn lách như một con cá chạch chui ra từ giữa đám người đang vây quanh.

Tốc độ hắn đột ngột gia tăng, nhanh nhẹn như liệt báo (báo Gêpa). Cước bộ vừa động, thân thể đã phóng lên một cây đại thụ. Sau đó khinh thân nhảy ra sau hơn mười thước, xem chừng rất nhanh có thể thoát khỏi vòng vây của đám cường đạo này.

- Đáng chết, bắt sống hắn cho ta, tiểu tử này nhất định có vấn đề! - Trần Ny Đặc nổi giận, cuồng mãnh phóng về phía Hàn Thạc. Thân thể mạnh mẽ của nàng không ngờ lại có thể di chuyển nhẹ nhàng uyển chuyển giữa các lùm cây, cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm Hàn Thạc không rời.

Một số cường đạo chung quanh vừa nghe Trần Ny Đặc hạ lệnh lập tức phóng ra từng loạt nổ tiến lần trường mâu dày đặc nhắm phía Hàn Thạc bay tới. Bất quá vì bọn chúng đều nghe được câu của Trần Ny Đặc là “Bắt sống hắn”, nên những đòn công kích này cũng không nhằm vào hắn mà chỉ để chặn hướng tiến.

Hàn Thạc khẽ nhếch miệng cười, thân thể dọc ngang chộp qua chộp lại một cách quỷ dị. Hắn cứ ở giữa khu rừng biến đổi phương hướng vô cùng nhanh nhẹn, chẳng những tránh khỏi tất cả mọi loạt tiến kích, thậm chí còn nhàn nhả giải thích:

- Đây, nữ cường đạo, người không nên đuổi theo ta như vậy, ta thật sự không phải gian tế gì hết đâu.

- Hừ, người nói không phải thì là không phải à? Nếu không phải gian tế thì cần gì phải chạy trốn? Trần Ny Đặc vẫn đuổi sát phía sau Hàn Thạc không tha, phần nộ lớn tiếng hét lớn:

- Các huynh đệ, không cần biết hắn có phải là gian tế hay không, mau bắt hắn cho ta.

Nhóm cường đạo này thực lực cũng không hề yếu. Mấy tên đại hán lực lưỡng lúc trước nghe theo Trần Ny Đặc ra lệnh đuổi bắt hắn có đều có thực lực Cao cấp kiếm sĩ. Giờ còn có thêm vài tên ma pháp sư quần áo luộm thuộm, thực lực cũng đồng dạng không thể coi thường, khi bọn họ liên thủ ngăn cản Hàn Thạc thực sự tạo thành phiền toái rất lớn.

Nhưng hiện tại Hàn Thạc đúng là thâm bất khả trắc. Ba âm ma thả ra, có thể quan sát toàn bộ địa hình cũng như tình huống xung quanh. Một số trở ngại mà hắn phải đối mặt, thông qua ba âm ma dò xét đã sớm biết trước một bước, do vậy mà khoảng cách giữa đôi bên cứ gia tăng dần. Tốc độ di chuyển cao, cộng với sự quan sát toàn cảnh của ba âm ma, sự bao vây của đám người Trần Ny Đặc căn bản không có được bất kì tác dụng gì.

Xem chừng nhóm cường đạo này danh tiếng quả thật không tệ. Mặt khác, Hàn Thạc đối với bọn họ còn có dự mưu, nhưng hắn thật không nghĩ tới là họ đối với người của Đồ Phu lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Bất quá, sau khi Hàn Thạc thoát ra vòng vây cũng không có lập tức rời đi, ngược lại hắn còn có hứng thú kéo bọn họ chạy theo, thông qua âm ma quan sát thực lực chiến đấu cùng tố chất của cả đám.

Trong hơn một trăm cường đạo, đại bộ phận đều tu luyện đấu khí, ngoài ra có khoảng mười tên ma pháp sư. Suốt quá trình truy đuổi Hàn Thạc, hơn một trăm cường đạo này đội hình luôn ổn định, tuyệt nhiên không hề lộ ra vẻ rối loạn. Không cần Trần Ny Đặc phân phó nhiều, bọn họ cùng nhau phối hợp ăn ý tản ra. Chỉ cần nghe được động tĩnh của Hàn Thạc, lập tức cảnh báo những người xung quanh, sau đó những

người bên cạnh nhanh chóng tới gần, kiếm sĩ cùng cung tiễn thủ, ma pháp sư triển khai bao vây một cách có trật tự.

- Quả nhiên có điểm thực lực. Khó trách có thể trở thành một trong những thế lực cường đạo lớn nhất tại Nhật Diệu cốc. So sánh với đám cường đạo do Đồ Phu làm thủ lĩnh, đám cường đạo này phối hợp rất thuần thực, bất quá bọn Đồ Phu lại khát máu vô tình hơn. - Hàn Thạc qua ba âm ma có thể rất rõ ràng quan sát chung quanh, lúc này ẩn giữa cành lá của một cây đại thụ um tùm, thì thảo tự nhủ.

- Người đâu, chẳng lẽ các người để hần chạy thoát? - Trần Ny Đặc khí thế hung hăng lướt tới, đột nhiên phát hiện Hàn Thạc đã mất tung tích liền phần nộ chửi bới bọn thuộc hạ bên cạnh.

Trần Ny Đặc này vô luận ngôn từ hay cử chỉ cũng không giống một thiếu nữ ôn nhu chút nào. Có lẽ nàng từ nhỏ đã phải sống trong hang ổ cường đạo nên hành vi cũng hoàn toàn bị ảnh hưởng của bọn chúng, tính tình táo bạo, hành vi thô dã. Mặc dù tướng mạo nhu mì nhưng làm cho người ta có cảm giác đó là một đại nam nhân tràn đầy hào khí.

- Tiểu thư, người này chạy trốn so với liệt báo còn nhanh hơn, so với hồ ly còn狡 hoạt hơn, hần thật là ma pháp sư sao? - Một lão ma pháp sư què chân, dùng Phiêu Phù thuật chậm rãi lắc lư lướt đến bên cạnh Trần Ny Đặc, cười khổ nói.

- Lão Bĩ Lợi, nếu như hần là một gã kiếm sĩ hoặc là kỵ sĩ, có thể từ phương xa bay tới đây sao? Đáng chết, người già rồi chẳng lẽ ngay cả đầu óc cũng lão hóa rồi sao? - Trần Ny Đặc đang ở trong cơn giận dữ, mắt hạnh tròn tròn trừng mắt nhìn lão ma pháp sư què chân, thở hổn hển mắng.

Bị nàng mắng như vậy, lão Bĩ Lợi cũng không tức giận, chỉ cúi đầu cười khổ:

- Có lẽ ta thật sự già rồi, cũng có thể là thời đại thay đổi, như thế nào ma pháp sư hiện tại lại chạy trốn so với liệt báo còn nhanh hơn! Ta dám cam đoan hần quả thực là chạy trốn, không phải lợi dụng Phiêu Phù thuật phi hành. Trời ạ! Hần sẽ không phải là một dạng đặc biệt giống người sao!

- Lục soát cho ta! Kẻ này nhất định là gian tế, có thể chính là thám tử gia tộc Môn La. - Trần Ny Đặc không trả lời lão ma pháp sư Bĩ Lợi, lớn tiếng quát một số tên cường đạo bên cạnh.

- Không có, tiểu thư!

- Tìm không được, mất tích rồi!

- Có thể đã chạy thoát đi rồi!

Xung quanh Trần Ny Đặc, vang lên liên tiếp đủ các loại thanh âm bắt lực, hiển nhiên là bọn chúng không cách nào phát hiện sự tồn tại của Hàn Thạc.

Giờ đã là ban đêm, bên dưới cây đại thụ nơi Hàn Thạc ẩn thân, chỉ có Trần Ny Đặc cùng lão ma pháp sư Bĩ Lợi. Bấy tám tên cường đạo như gấu dữ kia thì ở cách nàng khoảng hơn mười thước, đứng giữa đám cỏ cao tới thắt lưng.

Đột nhiên, đang ẩn thân giữa vòm cây thì Hàn Thạc cao giọng cười dài rồi bay vút xuống. Trong chớp mắt đã tới gần đỉnh đầu Trần Ny Đặc, một quyền hàm chứa Ma Nguyên lực, mang theo sát khí mãnh liệt nhắm vào nàng.

- Đáng chết! - Trần Ny Đặc mắng to một câu, vội vàng đẩy lão Bĩ Lợi đang định ngâm xương chú ngữ ra rồi nắm tay lại xuất ra đầu khí màu xanh sẫm, nghênh tiếp một quyền trên đầu của Hàn Thạc.

Vừa thấy đầu khí có màu xanh thẫm, Hàn Thạc lập tức hiểu nàng hần chỉ có thực lực Cao cấp kiếm sĩ, vốn một quyền xuất ra với tám phần Ma Nguyên lực liền cấp tốc thu lại chỉ còn ba phần.

“Bang!” Đầu khí màu xanh thẫm va chạm mãnh liệt vào nắm đấm của Hàn Thạc, sau đó đầu nắm tay của hần cùng Trần Ny Đặc cụng nhau. Một luồng lực lượng bài sơn đảo hải đột nhiên từ nắm tay nhỏ của Trần Ny Đặc vọt ra, làm thân hình Hàn Thạc đang bay xuống lại theo quỹ tích cũ một lần nữa bắn lên khoảng không.

- A! Sao lại thế chứ?! - Tay phải cảm giác tê dại cứng ngắc, Hàn Thạc sắc mặt hoảng hốt, không nhin được kinh hô một tiếng.

Đầu khí màu xanh thẫm chính là dấu hiệu của Cao cấp kiếm sĩ, theo kinh nghiệm của Hàn Thạc thì xem ra nàng nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận ba thành Ma Nguyên lực của bản thân. Nhưng khi một quyền này của hắn cùng Trân Ny Đặc tiếp xúc, đầu khí của Trân Ny Đặc mặc dù đã tiêu tán, bất quá nắm tay nhỏ vẫn như cũ bạo phát lực lượng kinh khủng.

Nếu không phải Hàn Thạc có thân thể cứng cỏi khác người, một quyền công tới này hắn là phé cánh tay phải của hắn. Dựa theo sự hiểu biết của hắn, đầu khí màu xanh thẫm của Cao cấp kiếm sĩ tuyệt đối không cách nào tạo thành uy lực lớn như vậy.

Nữ cường đạo này có chút cổ quái!

-Hi hi! - Trân Ny Đặc nhìn thấy vẻ mặt Hàn Thạc đang kinh hãi cực độ liền lộ ra một nụ cười đắc ý. Sau đó, không gian giới chỉ trong tay nàng lóe sáng, một cây Hắc Lang Nha bổng để chừng còn lớn hơn người nàng xuất hiện. Tay trái nàng nhẹ nhàng cầm lấy thanh Lang Nha bổng, cười khanh khách nhảy lên một cái rồi mượn những thân cây cao chung quanh tiếp tục phi lên nhằm về phía Hàn Thạc lúc này còn chưa hạ xuống. Cây Lang Nha bổng trong tay âm độc nhằm vào dưới thắt lưng hắn đánh tới.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc vừa mới hảo tâm lưu tình không nghĩ tới lại bị ăn đòn đau. Thấy Trân Ny Đặc hiện tại cầm lang nha bổng hướng ngay hạ thân mình, trong lòng có chút tức giận. Thân thể vốn bị cường lực trùng kích đang lảo đảo giữa không trung đột nhiên ngừng lại, liền đó cũng đồng dạng một quyền oanh kích thẳng vào Lang Nha bổng của Trân Ny Đặc.

“Ầm ầm”. Một thanh âm cực lớn vang lớn. Sau đó là một tiếng kêu thất thanh của Trân Ny Đặc, nàng vốn đang mượn thân cây để lao lên, giờ cả người lẫn cây lang nha bổng cũng bị đập ngược trở lại. Trân Ny Đặc ngã phịch xuống mặt đất, hoảng sợ nhìn bộ dáng ngạo nghễ của Hàn Thạc trên không trung.

- Con bà nó, người giả heo ăn hổ a! Trân Ny Đặc không nhận được chửi đồng một câu, hơi thở nặng nề hỗn hển vài lần rồi cầm lang nha bổng vẫn muốn tái chiến.

Hàn Thạc kinh ngạc, không nghĩ tới Trân Ny Đặc có thể đứng dậy nhanh như vậy. Không để hắn tiếp tục động thủ, mấy tên đại hán chung quanh cùng nhau vọt tới, chú ngữ do lão ma pháp sư què chân Bĩ Lợi cũng đã niệm xong, gió lạnh gào thét cuộn lên rồi phong đao sắc nhọn thấu xương vù vù bắn thẳng đến.

Quả nhiên là một Phong hệ ma đạo sư! Hàn Thạc sửng sốt một chút, coi như là đoán được thực lực của Trân Ny Đặc, cũng không tiếp tục lưu lại nữa.

Hắn lập tức phi thân ẩn vào tàng cây phía sau, nhảy mấy cái rồi từ trên không trung hạ xuống bên cạnh một chiếc kiệu thuộc đám cường đạo. Vừa đặt chân xuống, hắn xuất ra Lục Ma Phong rạch đỉnh kiệu ra. Trong lúc mọi người không để ý, bắt được một thiếu nữ đang còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chế trụ nàng rồi bay ra ngoài.

- Đồ lưu manh, buông ta ra, nhanh buông ta ra, nếu không Trân Ny Đặc nhất định sẽ không bỏ qua cho người. - Thiếu nữ này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt tròn như trăng rằm, đôi mày cong vút hình lá liễu. Cặp mắt to trong suốt sáng ngời, mặc dù hét to phần nộ, thanh âm nghe vẫn rất ôn nhu.

- Trân Ny Đặc, cô gái này ta mang đi, người muốn cứu nàng, hãy tới dong binh đoàn Hồn Diệt đi. - Hàn Thạc bắt lấy thiếu nữ rồi không để ý tới nàng đang lớn tiếng chửi mắng, cười lớn nghênh ngang rời đi.

- Đồ xấu xa! Buông lão bà của lão tử ra, nếu không ta và người sẽ một mất một còn! - Trân Ny Đặc nổi giận, hướng bầu trời gào to rồi cứ thế chửi tục không ngừng, một chút ôn nhu của thiếu nữ cũng không có.

258. Chương 258:căn Cứ Địa

Một vách núi hiểm trở, chung quanh mây mù lượn lờ, dõi nhìn không thấy đáy. Ráng đỏ lúc hoàng hôn nổi bật trên bầu trời, chiếu rọi cả vách núi dựng đứng trông như là một cái bàn là cực lớn nung đỏ.

Vách núi cách Nhật Diệu cốc một khoảng xa, tại Khoa Nhĩ Lan sơn mạch, loại vách núi dựng đứng này cũng không hiếm thấy, khắp nơi trên vách núi trụi lủi đều là quái thạch lởm chởm, không có bất cứ thực vật nào sinh trưởng.

Đứng trên đỉnh vách núi, Hàn Thạc thả người nhảy xuống, chỉ một nhịp thở đã từ trong mây mù nhẹ nhàng đáp xuống trên một khối nhám thạch nhô ra.

Khối nhám thạch này nằm giữa vách núi, trên dưới đều là sương khói trắng xóa mịt mù, nhám thạch nhô ra lại có một khoảng bằng phẳng, mặc dù hơi dốc, thế nhưng chỉ cần chú ý một chút cũng không có gì nguy hiểm.

- Là ai? - Một tiếng thét kinh hãi, một gã tráng hán ở trần, khuôn mặt râu ria xồm xoàm, cầm lợi phủ do các ả nhân chế tạo, nhìn chăm chăm Hàn Thạc một cách bất thiện.

- Ta tìm Đặc Lan Khắc Tư. - Hàn Thạc cười nói.

Hồn Diệt dong binh đoàn tọa lạc tại một khoảng đất phẳng rộng rãi trên một khối nhám thạch nhô ra phía dưới vách núi, mây mù bao phủ phía trên, sương mù dày đặc không biết chịu ảnh hưởng của thứ gì, cũng không khuếch tán đến trung ương, nhưng trên dưới khoảng đất bằng phẳng này lại là một mảnh mịt mờ trắng xóa, có vẻ rất kỳ dị.

Một loạt phòng được làm từ cây trúc, trải rộng trên bình địa, trên một võ trường rộng bằng cái sân bóng đá, có rất nhiều dong binh cỡi trần đang tập luyện võ kỹ, phía sau còn có một vài sơn động rộng rãi, đồng dạng có thể làm phòng ở.

Bình địa này quả thực thần kỳ, trên dưới đều bị sương mù dày đặc bao phủ, trung ương chỉ bày ra một kết giới cách âm đơn giản. Có sương mù dày đặc do thiên nhiên che chở, căn bản không ai có thể phát hiện ra khối bình địa giữa không trung bị sương mù dày đặc che lấp này. Nhưng ở giữa bình địa, không khí tươi mát, sương mù không thấy, thật sự là một chỗ tốt, yên tĩnh và bí mật.

Trong tay Hàn Thạc là thiếu nữ ôn nhu kia, nàng đã bị hấn chế trụ, mắt không thể thấy tai không thể nghe. Ngay khi Hàn Thạc vừa đáp xuống dưới bình địa, lập tức cảm ứng được sự tồn tại của hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Chủ nhân tôn quý. Người rất cục đã trở lại! - Giữa nơi trung ương thao diễn võ trường, da Cát Nhĩ Bá Đặc xù xì đen như than, trên cơ thể trần trụi cơ bắp đen bóng, ném hai tên dong binh đang dây dưa đi, lớn tiếng la lớn chạy tới phía Hàn Thạc.

Tên tráng hán cầm lợi phủ trong tay kia bất thiện nhìn Hàn Thạc, vừa thấy Cát Nhĩ Bá Đặc la hét gọi hấn là chủ nhân, lập tức nhếch miệng cười, hữu hảo nói:

- Vũ khí của ngươi rất dễ sử dụng, cảm ơn.

Bởi vì Hàn Thạc đồng thời chọc phải Quang Minh giáo hội cùng Thiên Tai giáo hội, vì đề phòng hai giáo hội đó, hấn cũng không cho Đặc Lan Khắc Tư biết được thân phận khác của hấn, đối với những dong binh này mà nói, Hàn Thạc chỉ là một bằng hữu tốt của Đặc Lan Khắc Tư, cũng không biết nội tình thực sự.

- Không cần khách khí, Đặc Lan Khắc Tư đang ở đâu? - Hàn Thạc gật đầu, hỏi gã tráng hán này.

- Hấn đi ra ngoài có việc, buổi tối hấn là sẽ trở về, chủ nhân tôn quý, người đã trở về.

Cát Nhĩ Bá Đặc trên người xích lõa, trên đường la hét đi tới. Rất nhiều dong binh trên bình địa cũng có thể nghe được giọng nói của hấn, rất nhiều người đều từ trúc ốc cùng bên trong sơn động đi ra, kinh dị nhìn Hàn Thạc.

Cát Nhĩ Bá Đặc hấn đã ở chỗ này một đoạn thời gian đến phát chán, với thân thể hắc long mạnh mẽ của hấn cho dù biến thành hình người, thì những dong binh này đâu thể đối phó được, xem chừng trong thời gian này, hấn nhất định đã tạo nên hình tượng mạnh mẽ giữa những người này.

Một nhân vật cường đại như vậy, lại khiêm tốn xưng hô Hàn Thạc là chủ nhân, lập tức khiến cho những dong binh đang lưu lại trên bình địa trở nên kinh hãi, bọn họ tự nhiên không nhận được muốn xem nhân vật có thể làm cho Cát Nhĩ Bá Đặc thần phục, rốt cuộc lợi hại như thế nào!

- Cảm ơn vũ khí của ngài, sử dụng rất thuận tiện!

- Không sai, thanh kiếm bản to này thật sự quá tuyệt vời, không hổ là vũ khí do ả nhân chế tạo!

- Khách khí khách khí, trọng lượng song nhận phủ này của ta quả thực rất thích hợp, cảm ơn người!

Những tiếng hét cứ líu ríu từ miệng những dong binh này phát ra, ánh mắt từng người nhìn về phía Hàn Thạc, đều mang theo sự cảm tạ cùng hữu hảo, xem chừng vũ khí hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc mang đến, đích thật đã làm cho những dong binh này vô cùng hài lòng.

- Không cần khách khí, ta cùng Đặc Lan Khắc Tư là bằng hữu tốt nhất, ha ha! - Hàn Thạc cười thân thiện gật đầu, ánh mắt rạng rỡ đánh giá những dong binh này.

Những dong binh ở trên bình địa này, Hàn Thạc tận mắt thấy đại khái có hơn một trăm người, đám dong binh này thần sắc mỗi người đều lão luyện trầm ổn, trong đó kiếm sĩ chiếm đại bộ phận, ngoài ra có khoảng mười ma pháp sư cộng thêm hơn ba mươi cung tiễn thủ, từ khí thế trên người bọn họ, hẳn đều là hảo thủ phẩm chất bất phàm tâm chí cứng cỏi.

So với đám cường đạo do Trân Ný Đặc lãnh đạo, dong binh của Hồn Diệt dong binh đoàn cũng hơn một trăm người, thực lực càng cao hơn một bậc, trong đó một số dong binh tuổi còn trẻ mà đã hiển lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, lần trước tại Môn La gia tộc hẳn đã gặp qua, biết những người này trước kia đều là người Hồng Liêm dong binh đoàn, cái loại khí độ bình tĩnh từng trải chiến trận này của họ, làm cho Hàn Thạc nhìn kỹ hơn.

- Này, người gọi là Bồ Lai Ân sao, a a, nếu người là chủ nhân của Cát Nhĩ Bá Đặc, như vậy người nhất định có được thực lực cao siêu, có hứng thú lại đây luận bàn một chút hay không? - Một gã dong binh lão luyện thân cao khoảng một mét chín, cơ bắp nửa trên cơ thể trần trụi lồ lộ, tay nắm một thanh kiếm bản to khoảng một mét rưỡi, neho mắt khiêu khích Hàn Thạc, đưa ra đề nghị.

Ngay lúc hắn nói, dường như muốn chứng minh thực lực của mình, tay phải nắm cự kiếm dễ dàng huy động, đầu khí màu xanh thẫm chợt lóe lên, một đạo kiếm quang sắc bén bỗng chốc ẩn hiện.

- Cũng được!

Dù sao Đặc Lan Khắc Tư vẫn chưa trở về, vì chứng tỏ thân phận sau này không gặp phải trở ngại, Hàn Thạc định lấy hình tượng mạnh mẽ khắc sâu vào đáy lòng bọn họ, hẳn là cách làm hữu hiệu nhất.

Hàn Thạc tiêu sái đi tới diễn võ trường, trên đường cởi phăng áo, nửa thân trên đồng dạng cũng xích lõa, thân cao một mét tám mấy, từng khối cơ bắp tựa như đao phủ điêu khắc, tràn ngập lực bộc phát, những đường nét lớn nhỏ phối hợp một cách hoàn mỹ, tuyệt đối đều sau khi trải qua ma luyện mà hình thành.

Áo trên người vừa cởi phăng ra, một số dong binh chung quanh quan sát thấy, lập tức kinh hô một tiếng, một đám hứng trí nhảy nhót, hét lên:

- Cách Lan Đặc, người gặp phiền toái rồi.

Bọn họ đều là những người tinh tường, từ cơ bắp cuộn cuộc trên cơ thể cùng với những đường nét phối hợp hoàn mỹ của Hàn Thạc, liền nhận ra rằng thân thể cường tráng cân đối này mới thích hợp nhất cho chiến đấu. Cầm cự kiếm trong tay, khổ người Cách Lan Đặc cũng rất to, nhưng một số bắp thịt không rõ ràng, với khí lực của hắn như vậy, cơ bắp có thể có được lực bộc phát mạnh mẽ, chỉ có điều tốc độ tất nhiên là bị ảnh hưởng.

Hàn Thạc trái lại, mỗi một khối cơ bắp đều phối hợp rõ ràng, ngay cả hai bên hông là chỗ khó xuất hiện cơ bắp nhất, cũng có hình như được điêu khắc, loại hình thể cơ bắp phối hợp cân đối này, mới là thích hợp nhất cho chiến đấu.

Biểu tình Cách Lan Đặc cũng rất kinh ngạc, mắt thấy Hàn Thạc tay không tiến đến, sưng sốt một chút, cự kiếm cầm trong tay tiện ném sang một bên, không phục quất:

- Như vậy, chúng ta sẽ không sử dụng đấu khí, thuần túy bằng vào mức độ mạnh mẽ của thân thể để kiểm nghiệm chứ.

- Như người mong muốn! - Hàn Thạc cười ha ha, bước đến chỗ Cách Lan Đặc, không hề sử dụng Ma Nguyên lực.

Cách Lan Đặc vui vẻ, không đợi Hàn Thạc tới gần, tăng tốc chạy băng băng tới, thân hình một mét chín xông hùng hục tới, gã nhếch miệng nắm chặt quyền đầu, nện thẳng vào Hàn Thạc.

Ngoài dự liệu của mọi người, Hàn Thạc từng bước tiến đến mà không có bất cứ cử động gì, trơ mắt nhìn thiết quyền nện đến, khoe miệng không ngờ vẫn nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

“Thình”

Một tiếng động vang lên như tiếng trống trận từ trong cơ thể Hàn Thạc truyền ra, một quyền của Cách Lan Đặc khí thế như cầu vồng nện lên ngực hắn. Thân hình Hàn Thạc sùng sững bất động, ngay cả nét tươi cười trên mặt cũng chưa từng thay đổi.

- Ôi, trời ạ, thân thể của ngươi là sắt thép đúc thành sao? - Trái ngược lại, đánh Hàn Thạc một quyền, Cách Lan Đặc lại nhe răng trợn mắt lắc lắc quyền đầu, vẻ mặt khổ không nói nên lời.

- Hắc hắc!

Hàn Thạc xuất thủ như thiểm điện, bất ngờ chế trụ bả vai Cách Lan Đặc, đại hán vạm vỡ thân cao một mét chín giống như một con rồng vũ bay lên, giữa không trung lơ lửng vài mét, vừa vặn rơi trên một cái nệm mềm rộng.

Ung dung quét mắt liếc nhìn một số dong binh bên cạnh, Hàn Thạc thản nhiên nói:

- Còn có vị huynh đệ nào muốn thử không, vô luận là công kích thân thể, hay là đấu khí ma pháp, ta đều có thể phụng bồi!

Lời này vừa nói ra, từng người trong số dong binh của Hồn Diệt dong binh đoàn đều im lặng không nói gì, bộ dáng ngốc trẻ, giật mình nhìn Hàn Thạc, nhưng không có một người nào dám đứng lên.

- Oa khẹt khẹt, các ngươi quả là lũ đàn, lại dám cùng chủ nhân của ta so đấu thân thể. Tại cấm kị chi địa trong U Âm sâm lâm, ngay cả Hoàng kim long được xưng là có thân thể mạnh mẽ nhất cũng đánh không lại chủ nhân vĩ đại của ta, cái đám gia hỏa các ngươi thật sự là điên rồi! - Cát Nhĩ Bá Đặc dương dương đắc ý hô to, khiến cho đám dong binh vốn đang kinh ngạc này càng khiếp sợ tới trợn mắt há mồm.

- Chủ nhân vĩ đại, người tới làm sao còn mang tới cho ta một nữ nhân vậy, người hiện tại càng ngày càng chu đáo a! - Cát Nhĩ Bá Đặc ranh ma hú một câu, bỗng phát hiện nữ nhân bị Hàn Thạc chế trụ đặt sang một bên, hưng phấn bước tới.

- Đứng lại, nữ nhân này không thể đụng vào, ta có chỗ để dùng. Nàng là người của nữ cường đạo Trân Ny Đặc, ta còn muốn dựa vào nàng cùng nói chuyện với Trân Ny Đặc! - Hàn Thạc trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc, quát lớn.

Hắn quát một tiếng, Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức trở nên thành thật, nhưng vào lúc này, phía trên vách núi truyền đến tiếng gió thổi xào xạc, trong chốc lát, Đặc Lan Khắc Tư mang theo Áo Đức Tái cùng một đám người, từ phía trên đáp xuống.

-Ồ, người đã tới! - Đặc Lan Khắc Tư vừa thấy hắn, lập tức cười nói, ngay lúc hắn đi tới chỗ Hàn Thạc, ánh mắt vô tình lướt qua, đột nhiên ngây ra như phỗng nhìn thiếu nữ bị Hàn Thạc bắt tới, thần tình quái dị tới cực điểm.

Hồi lâu, Đặc Lan Khắc Tư thất thanh hét to một câu “An Ny”, nổi điên xông luôn tới chỗ thiếu nữ đó. Bên cạnh một vài người vốn là người của Hồng Liêm dong binh đoàn, đầu tiên là mừng rỡ như điên, sau đó mới khá nghi hoặc nhìn cô gái kia, lẩm bẩm nói:

- Không đúng lắm a!

259. Chương 259:tê Tụ

Vừa thấy thiếu nữ, thần tình Đặc Lan Khắc Tư lập tức thay đổi khác lạ. Gã như tia chớp vọt tới trước mặt nàng, đưa tay vuốt ve chuôi hạt thủy tinh trên cổ rồi ghen ngào nói:

- An Ny, đúng là muội rồi!

Mấy dong binh nguyên là người của dong binh đoàn Hồng Liêm xúm cả lại, ánh mắt đều tỏ vẻ nghi hoặc. Cuối cùng, cái gã Cách Lan Đặc vừa bị Hàn Thạc quăng đi, không nhận được buột miệng:

- Đoàn trưởng, hình dạng tiểu thư An Ny không phải như thế này a!

- Đúng là An Ny, chuỗi hạt thủy tinh này là ta tặng cho muội ấy. Còn nữa, sau lỗ tai trái của nàng còn có một nốt ruồi, đều chứng minh nàng chính là An Ny! - Giọng nói Đặc Lan Khắc Tư vẫn nghẹn ngào, ôm lấy thiếu nữ nức nở không thôi, mừng đến rơi nước mắt.

Mấy tên dong binh vừa rồi còn hơi nghi hoặc, vừa nghe Đoàn trưởng xác nhận thân phận thiếu nữ, toàn bộ đều kinh hỉ như điên. Cả đám hưng phấn hoan hô ầm trời, đám thùm thụp vào ngực nhau, tựa hồ muốn thông qua nỗi đau đớn để biểu lộ tình cảm của bản thân.

- An Ny, An Ny, muội sao rồi, tại sao không nói gì cả? - Đặc Lan Khắc Tư ôm An Ny, phát hiện thiếu nữ trong lòng bất động như một pho tượng liền hoảng hốt la lên.

- Để cho ta! - Hàn Thạc đi tới trước mặt Đặc Lan Khắc Tư, tay phải đặt trên lưng An Ny. Một đạo ô quang từ lòng bàn tay hắn truyền vào trong thân thể nàng, giải trừ cấm chế trên người.

Thiếu nữ đang nghoẻo đầu không có chút sinh khí nào, đột nhiên sắc mặt hồng nhuận lên, tựa hồ cảm ứng được sự lay động của Đặc Lan Khắc Tư. Cặp mi dài của nàng khẽ chớp rồi đôi mắt to chớp lên sáng ngời, hơi mê muội nhìn Đặc Lan Khắc Tư đang ôm mình.

Qua một khắc sững sốt, đột nhiên thiếu nữ la hoảng một tiếng rồi ra sức giãy dụa. Tay chân nàng vùng vẫy loạn xạ, vừa đâm thùm thụp vào người Đặc Lan Khắc Tư vừa gào lớn:

- Đáng chết, người là ai? Nếu để cho Trân Ny Đặc biết, nàng nhất định sẽ giết người. Nhanh buông ta ra, buông ta ra!

Thế nhưng thiếu nữ tựa hồ chưa từng tập qua võ kỹ, quyền đâm cước đá vào người Đặc Lan Khắc Tư nhưng đối với gã cũng không tạo thành thương tổn gì. Gã chỉ ngẩn mặt ra rồi buông nàng xuống, hỏi về khó hiểu:

- An Ny, muội chẳng lẽ không nhớ được ra huynh?

- Ai là An Ny chứ? Ta là Bối Đế, người nhất định nhận lầm người, người bị bệnh thần kinh à!

Thiếu nữ né sang một bên, thở hổn hển rồi liếc Hàn Thạc, tức giận nói:

- Cái tên cường đạo ghê tởm này, người bắt ta lại đây rốt cuộc muốn làm gì?

Hàn Thạc không trả lời, cau mày nhìn xoáy vào nàng rồi quay sang Đặc Lan Khắc Tư đang chứng hững sau khi bộc lộ chân tình, hỏi gặng:

- Đặc Lan Khắc Tư, người không nhận lầm người chứ?

Đặc Lan Khắc Tư lắc đầu, cả quyết nói:

- Chuỗi hạt thủy tinh đó là ta tặng cho nàng, trên lỗ tai nàng còn có một nốt ruồi, nhất định là An Ny. Chỉ có điều ta không biết tại sao tướng mạo nàng lại thay đổi, cũng không hiểu tại sao nàng không nhớ rõ ta?

- Như vậy thì không có vấn đề gì, mấy đặc điểm này có thể xác nhận đây đúng là An Ny. Còn về trí nhớ đôi khi có thể là do một vài kích thích cực mạnh nào đó nên mất đi, tướng mạo trên mặt chỉ cần lợi dụng một số ma pháp dược thủy là có thể thay đổi thành bộ dáng khác. - Hàn Thạc bình tĩnh phân tích.

- Không sai, nhất định là như vậy. Người tìm được muội ấy ở chỗ nào? - Đặc Lan Khắc Tư nghe Hàn Thạc giải thích, lập tức đồng ý rồi hỏi thêm.

- Mấy tên xấu xa các người, rốt cuộc muốn thế nào? Mau thả ta ra, nếu không Trân Ny Đặc nhất định sẽ không bỏ qua cho các người. - Thiếu nữ vốn ôn nhu, bởi vì lâm vào hiểm cảnh nên khá hoảng loạn la hét ầm ĩ.

- Ta bắt được nàng từ trong tay Trân Ny Đặc, nên xem ra cũng chỉ có tìm được nữ cường đạo này mới có thể hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vừa hay lúc này ta cũng muốn cùng Trân Ny Đặc đàm luận.

- An Ny, chuỗi hạt thủy tinh này muội làm sao có được vậy? - Đặc Lan Khắc Tư tới trước mặt thiếu nữ, chỉ vào chuỗi hạt trên cổ nàng, hỏi giọng run run.

- Ta làm sao biết được chứ, dù thế nào nó cũng vốn là của ta mà. Người nhất định nhận lầm người rồi. Van cầu người, người thả ta ra đi, ta có thể nói Trân Ny Đặc bỏ qua cho các người. - Thiếu nữ tựa hồ cảm giác được Đặc Lan Khắc Tư đối với nàng rất quan tâm liền cầu khẩn vẻ rất đáng thương.

- Muội còn nhớ những chuyện khi muội còn nhỏ không? - Ánh mắt Đặc Lan Khắc Tư tràn đầy hi vọng, nhìn chăm chăm vào thiếu nữ hỏi dồn.

Thiếu nữ lắc đầu quây quây, hét lên:

- Ta không nhớ rõ, cái gì ta cũng đều không nhớ, ta cũng không muốn nhớ, người nhanh thả ta ra đi.

Tới lúc này, chẳng những là Đặc Lan Khắc Tư, mà ngay cả chung quanh mấy kẻ nguyên là người của dong binh đoàn Hồng Liêm cũng nhìn ra nàng ta quả thực đã mất trí nhớ. Từ đó có thể khẳng định, không nghi ngờ gì nữa đây là An Ny, người đã mất tích ba năm nay.

- Ta muốn tìm Trân Ny Đặc để hỏi rõ ràng. Cách Lan Đặc đại thúc, người mang hai tiểu đội, cùng với ta lập tức đi ra ngoài một chuyến.

Thần tình Đặc Lan Khắc Tư kiên định, ra lệnh cho Cách Lan Đặc, sau đó ôn nhu nhìn An Ny nói:

- An Ny, muội cứ tạm thời ở lại chỗ này, bọn họ nhất định sẽ giống như trước, tận tình chăm sóc muội.

- Ta không phải An Ny, thả ta ra đi! - An Ny thấy Đặc Lan Khắc Tư muốn đi, không nhịn được khóc nước nở.

- Đi, đêm nay chúng ta cùng nhau hành sự. - Khẽ lau mắt, Đặc Lan Khắc Tư cũng không quay lại xem An Ny đang khóc, ra hiệu cho Hàn Thạc rồi sải bước xuống dải đất phía dưới.

Trên bãi đất bằng, hai tiểu đội hai mươi người, cộng thêm đoàn người Áo Đức Tái, còn có Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc tập trung lại rồi theo vách núi đã được khoét bậc đi lên.

- Lần trước sao người phải đi vội vàng thế? - Áo Đức Tái đang leo ở phía trên, cười hỏi Hàn Thạc, đám người chung quanh là Qua Đăng, A Phù Lạp cũng riu rít hỏi thăm.

- Cũng là bất đắc dĩ thôi, lần đó ta còn một đồng chuyện phải làm, hơn nữa cái lão Phát Cách Sâm cứ bám riết lấy ta như âm hồn đòi mạng, cho nên không thể không vội vàng rời đi. - Hàn Thạc áy náy mỉm cười rồi giải thích với Áo Đức Tái.

Còn gã kiếm sĩ Qua Đăng thì nhìn thoáng qua hai bên, thấy chung quanh không có ai chú ý liền thì thào hỏi:

Có phải người là chủ nhân thực sự của dong binh đoàn này không?*

Hàn Thạc gật đầu, nhẹ nhàng xác nhận:

- Đúng vậy.

Về mặt Qua Đăng kinh hãi, cười hắc hắc:

- Người thực sự rất giỏi a, không ngờ có thể thành lập ra một dong binh đoàn lớn như vậy. Đặc Lan Khắc Tư nói, chủ nhân chính thức của Hồn Diệt dong binh đoàn là người, chúng ta mới nguyện ý gia nhập đó.

Võ vai Qua Đăng vài cái, Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm gì. Mỗi sinh tử chi giao mà hẳn cùng bọn họ có được từ lần ở trong U Âm sâm lâm quả nhiên là có tác dụng.

- Một thương nhân đã vô tình phát hiện được quặng bạc trong một sơn cốc, nghe nói là bên trong có cả bí ngân. Vì mỏ quặng này mà các thế lực chung quanh Nhật Diệu cốc đã đại chiến mấy hồi. Ta đã nhận được tin tức chính xác, tối hôm nay dong binh đoàn Già La của Lao Lô Tháp cũng sẽ tới. Bên trong Nhật Diệu cốc, dong binh đoàn này chiếm cứ tất cả các cao điểm, những thế lực khác muốn đối phó thực sự không dễ dàng.

- Lao Lô Tháp lần này vì bí ngân đã rời khỏi Nhật Diệu cốc, mấy thế lực đối địch khác nhất định sẽ không bỏ qua. Đêm nay, tại mỏ quặng bạc kia nhất định sẽ có ác chiến, ta trở về chính là dẫn người sang đó giúp vui, xem có thể chiếm được một chút tiện nghi hay không. - Đi hết vùng bình địa mây phủ dày đặc bao phủ trên dưới, Đặc Lan Khắc Tư đứng bên vách núi giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc kinh ngạc nói:

- Mỏ quặng bạc rất hiếm gặp, bí ngân lại càng là tài liệu cực phẩm để chế tạo vũ khí hay khôi giáp. Khó trách tất cả mọi người đều đổ mắt phát cuồng, xem ra trận ác chiến này khẳng định không thể tránh khỏi rồi.

- Không sai, cho dù là tại nơi như Nhật Diệu cốc này, bí ngân cũng đều là thứ vô giá. Một mỏ bạc có tồn tại bí ngân được phát hiện, giá trị của nó quả thực không thể ước lượng. Bởi vậy mà những thế lực tại Nhật Diệu cốc chỉ cần có chút thực lực, cũng đều muốn đi đến sơn cốc kia chia phần. Tên thương nhân phát hiện mỏ bạc kia, đã không được hưởng phúc thì chớ ngược lại còn bị người ta giết đầu tiên, đáng tiếc tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài rồi. - Đặc Lan Khắc Tư gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trầm giọng nói.

- Đi thôi, chúng ta đi trước xem một chút. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, Trần Nỵ Đặc cũng sẽ xuất hiện tại sơn cốc đó. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nhìn Đặc Lan Khắc Tư đề nghị.

- Ủ, ta cũng có ý này! - Đặc Lan Khắc Tư trả lời.

Cả đoàn nhân số là ba mươi người, lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi vách núi, dựa theo sự chỉ dẫn của Đặc Lan Khắc Tư thẳng hướng đến mục tiêu.

Những dong binh mà Đặc Lan Khắc Tư mang đi lần này đại bộ phận đều là những người có kinh nghiệm phong phú, thực lực bất phàm trong dong binh đoàn Hồn Diệt. Cả đoàn dù tốc độ trên đường đi rất nhanh nhưng vẫn không quên kiểm tra trang bị trên người, cảnh giác chú ý đến chung quanh, cẩn thận để tránh đụng độ vài lộ nhân mã khác.

Lúc này trăng còn chưa mọc, trời một màu tối đen. Đặc Lan Khắc Tư dừng lại phía sau một tảng đá, chỉ vào một sơn cốc rậm rạp dây thường xuân ở phía trước rồi nói với Hàn Thạc:

- Chính là chỗ đó, ta nghĩ các thế lực lớn tại Nhật Diệu cốc hẳn đều tới hết cả rồi. Còn các thế lực nhỏ như chúng ta sợ rằng đếm không hết, muốn ẩn núp để cho người ta không cách nào phát hiện, quả khó có khả năng.

- Những người khác ở lại đây. Người và ta, thêm cả Cát Nhĩ Bá Đặc nữa sẽ đi vào trước. Đi theo ta chỉ cần cẩn thận một chút, không người nào có thể phát hiện được. - Hàn Thạc quay đầu lại, trầm tĩnh nhìn Đặc Lan Khắc Tư nói.

Sự thần kì của Hàn Thạc, Đặc Lan Khắc Tư đã sớm thấy qua. Y cũng quay đầu lại ra lệnh cho đám người Cách Lan Đặc:

- Cách Lan Đặc đại thúc, các người cứ tạm thời ẩn mình ở đây. Chúng ta sẽ đi vào trước dò xét, nếu có tình huống gì ta sẽ phát ám hiệu thông tri cho mọi người.

Là một dong binh đã trải qua huấn luyện thì một khi bắt đầu hành động, đối với mệnh lệnh của đoàn trưởng nhất định không được có bất cứ dị nghị gì, Cách Lan Đặc gật đầu, trầm giọng nói:

- Hiểu rồi.

- Đi theo ta! - Hàn Thạc quát khẽ, khom người thấp xuống ngang với lùm cây rồi dẫn đầu bước từng bước ra. Ba Âm Ma tỏa ra xung quanh, theo dõi tất cả mọi động tĩnh.

260. Chương 260:thêm Dầu Vào Lửa

- Khu mỏ bí ngân nằm trong phạm vi thế lực của dong binh đoàn Hồng Liêm, hiện tại là thuộc về Quang Minh giáo hội của chúng ta, mời các người lui ra ngoài hết cho! - Quang hệ Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm bay lơ lửng giữa không trung, thân mặc môlết bộ ma pháp bào trắng toát tỏa hào quang rạng rỡ, tay trái cầm môlết cây ma pháp trượng xuất ra quang mang vạn trượng, vẻ mặt thần thánh không thể xâm phạm.

Quang hệ ma pháp nguyên tố từ bốn phương tám hướng trong sơn cốc hội tụ vào ma pháp tượng trong tay lão. Khí tức của Phất Cách Sâm càng lúc càng mạnh, ma pháp tượng trong tay lão bạo xuất ra quang mang huyền lệ, chiếu sáng rực cả sơn cốc.

Sơn cốc này rộng khoảng vài dặm, ở giữa có một dòng sông nhỏ êm đềm chảy qua. Hai bên bờ sông đầy những tảng nhám thạch to tướng, hình thù quái dị. Trên vách núi được phủ một màu xanh biếc bởi các loại dây leo cùng một dạng như dây thường xuân mọc dày đặc.

Bốn đại thế lực của Nhật Diệu cốc bao gồm dong binh đoàn Già La, dong binh đoàn Hồng Liêm, gia tộc Môn La, bộ lạc thú nhân Tật Tháp Nhĩ, đều đã đến đông đủ, chia làm bốn hướng chiếm cứ khu vực trung tâm sơn cốc. Ngoài ra, còn có khoảng hơn chục thế lực nhỏ khác đứng rải rác tụm năm tụm ba, ai nấy đều vì lòng tham mà tụ tập đến nơi này.

Hàn Thạc vốn định ẩn dấu tung tích, vừa nghe thấy tiếng nổ ầm ầm liền thả ra một âm ma đi trước dò xét, lượn một vòng quanh sơn cốc. Sau khi thông qua âm ma nắm rõ tình hình, hắn lập tức hiểu được bên trong sơn cốc hẳn là đang tới thời điểm mấu chốt, các thế lực đều không còn ẩn tàng gì nữa.

- Đi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút thì chắc sẽ chẳng có ai chú ý tới chúng ta đâu. - Hàn Thạc quát khẽ, dẫn theo Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Đặc Lan Khắc Tư vọt đi. Cả ba thận trọng lách qua một vài thế lực rồi tới một góc hẻo lánh trong sơn cốc, núp ở phía sau một phiến nhám thạch rất lớn.

- Phất Cách Sâm tiên sinh, người phát hiện ra quặng bạc là thương nhân đến từ gia tộc Môn La chúng ta, khu mỏ đương nhiên là thuộc về chúng ta. - Tộc trưởng Á Đường Môn La của gia tộc Môn La, âm trầm nghiêm mặt trừng mắt nhìn Phất Cách Sâm, nhặt nhèo nói.

Á Đường Môn La là một lão giả gầy gò, theo truyền ngôn thì chính là một Thiên Không kỵ sĩ. Lão đang cười trên lưng siêu giai ma thú Kim Sí đại bàng, cầm trong tay một cây hoàng kim thương, trông uy phong lẫm liệt.

Phía sau lão là mấy chục cao thủ của gia tộc Môn La, cả đám người đều cười các loại ma thú cổ quái hiếm có. Trong tay cầm vũ khí hoặc là ma pháp tượng loại cực phẩm, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Phất Cách Sâm.

- Phất Cách Sâm, tại Nhật Diệu cốc này còn chưa tới lượt Quang Minh giáo hội các ngươi kiêu ngạo. Dong binh đoàn Già La của chúng ta mới là chủ nhân của Nhật Diệu cốc này! Tất cả những gì nằm trong Nhật Diệu cốc đều thuộc về chúng ta. - Gã đại hán Lao Lô Tháp cường tráng, đầu trọc lốc, giọng như chuông hét lớn, tay phải vung cao một cây chiến phủ thật lớn lên phụ họa.

Cây chiến phủ này bị Quang hệ ma pháp chiếu xuống nhưng không hề xuất hiện một tia phản xạ nào, tựa hồ như trong đó ẩn chứa một lực lượng bí ẩn. Thoạt nhìn thì chỉ thấy cán búa rỉ sét loang lổ, tựa hồ như đã trải qua nhiều năm rồi.

Phía sau Lao Lô Tháp đồng dạng là những dong binh tinh nhuệ của dong binh đoàn Già La. Xem chừng hẳn quyết chí đoạt cho bằng được khu mỏ bí ngạn này. Ở một phía khác, tù trưởng Tật Tháp Nhĩ của bộ lạc thú nhân Tật Tháp Nhĩ cao chừng hai thước rưỡi, trên vai vác một cái gậy tròn (đồ đẳng trụ) rất lớn. Các chiến sĩ của bộ lạc ở phía sau cũng một khuôn như gã, từ thân hình tới vũ khí.

- Xem ra trận này hẳn là không thể tránh! - Hàn Thạc khẽ nhếch miệng vẽ bắt hảo, nhìn tứ đại thế lực đang đầu đá nhau gay gắt ở giữa sơn cốc rồi nói với Đặc Lan Khắc Tư.

- Ủ, tuy vậy tại sao không phát hiện mấy toán cường đạo Đồ Phu và Trân Nỵ Đặc chứ?

Đặc Lan Khắc Tư gật đầu, sau đó có chút nghi hoặc nói:

- Theo lý, bọn họ hẳn cũng thu được tin tức, không ngờ lại không muốn tới đây chia phần.

- Kỳ thật, bọn chúng đã tới rồi. Chỉ là cũng giống như chúng ta, đang ẩn núp mà thôi. Hắc hắc, bọn cường đạo này sao dám bộc lộ thân phận chứ, sớm đã ẩn náu từ trước rồi.

Hàn Thạc chỉ về hướng tù trưởng Tật Tháp Nhĩ của thú nhân, nói:

- Trong sơn đạo phía sau bọn họ, có một khối loạn thạch rất lớn, bọn Đồ Phu ở ngay bên trong đó.

- Bên kia, phía sau gia tộc Môn La chừng một dặm, bên trong đám dây thường xuân chính là đám cường đạo Trần Nỵ Đắc. Tuy vậy, tạm thời chúng ta không nên đi tìm nàng, xem tình hình trước mắt đã rồi tính tiếp.

- Ta biết rồi. - Đặc Lan Khắc Tư trả lời.

Bởi vì sơn cốc diện tích có hạn, những thế lực đến đây cũng chỉ có thể mang theo một bộ phận tinh nhuệ của mình, số lượng cũng không phải quá nhiều. Những thế lực trong sáng ngoài tối tề tụ đến đây đều nuôi ý định chiếm đoạt mỏ quặng, tràn ngập mọi góc ngách khắp bốn phương tám hướng trong sơn cốc, tình huống đã cực kì căng thẳng, chỉ cần một mồi lửa là bùng phát. Lúc này, không có thế lực nào dám mạnh động, là vì mọi người đều đã có mục đích, ngay cả Lao Lôi Thập cũng không dám động thủ trước, tránh cho mình trở thành đối tượng bị các thế lực khác công kích.

Hầm hè nhau một hồi, tứ đại thế lực trong lúc này vẫn chỉ đang đấu võ mồm. Thủ hạ các bên cũng chỉ lơ đãng lên múa máy phụ họa mà chưa chính thức khai chiến, hiển nhiên vẫn còn có chỗ e ngại lẫn nhau.

- Đám người này thật là phiền phức, sao đến tận lúc này mà còn chưa động thủ, đại gia ta đây nhìn một chút mà muốn phát mệ rồi. - Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn hồi lâu, thấy cả đám vẫn chỉ cứ trương gân trương cổ lên gầm gè nhau thì không nhịn được lâu bầu.

- Mỏ quặng ở chỗ nào, ta sẽ châm ngòi cho bọn chúng. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nhìn Đặc Lan Khắc Tư, hỏi.

- Chỗ kia kia, nơi đám cây cối rậm rạp đó, có một động ngầm dưới đất. Nghe đồn bên trong có ngân quặng, còn có một lượng cực ít bí ngân. - Chỉ vào khu vực bốn đại thế lực đang đứng, Đặc Lan Khắc Tư trả lời.

Hàn Thạc nghe xong chợt nảy ra một ý, hần khê cười đều nói:

-Ta có cách rồi, hắc hắc, lần này ta phải cho Phạt La Lí Đạt nuốt không trôi mới được.

Tiến thêm một chút về phía trước, cả bọn Hàn Thạc thấy được Phạt La Lí Đạt. Trải qua hơn nửa năm dưỡng thương, thương thế trên người gã đã khôi phục hoàn toàn. Hiện tại xem gã thần sắc sung mãn đang đứng sau gia gia Phất Cách Sâm của hần, cùng Á Tát thì thầm bàn bạc cái gì đó.

Trước đây, trong lần tới Nhật Diệu cốc, Á Tát đã cùng Mã Khả Hân hành thích Hàn Thạc. Cuối cùng cánh tay phải của Á Tát bị chặt đứt, chặt vật lăm mới chạy thoát đi. Đến giờ hình như y vẫn còn chưa khôi phục, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc. Cánh tay phải bị chặt đứt mặc dù đã được nối lại, tuy vậy xem bộ dáng ngón tay co rút như vậy hẳn là để lại di chứng suốt đời, sợ là cũng không thể khôi phục linh hoạt như lúc đầu.

Sau khi ngâm xương vong linh chú ngữ, Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp Thi cùng nhau xuất hiện. Trải qua ma công luyện chế, Thổ Giáp Thi, đã không còn bộ dáng của cương thi chiến sĩ, so với dung mạo của loài người cũng không khác biệt gì lớn.

Hàn Thạc khê truyền đạt một mệnh lệnh, thân hình của Thổ Giáp Thi chậm rãi chui vào đất rồi biến mất dưới ánh mắt khó tin của Đặc Lan Khắc Tư. Tại chỗ nó vừa biến mất, mặt đất cũng không có phát sinh ra biến hóa gì, phẳng phất như là một giọt nước ngấm vào trong đất vậy.

- Đây, đây là chuyện gì xảy ra vậy? Hần, hần là vật gì vậy? - Đặc Lan Khắc Tư vẻ mặt dường như khó thể tiếp nhận được cảnh tượng vừa rồi, lắp bắp.

Chỉ chỉ Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc mỉm cười giải thích:

- Cùng đồng dạng như nó thôi.

Tiểu Khô Lâu thấy Hàn Thạc nhắc tới mình, quang mang bên trong tử ma nhãn lập tức sáng ngời, ngưng tụ trên người Đặc Lan Khắc Tư. Nó ngạo mạn nhắc tay phải cầm cốt đao lên, ra vẻ khinh thường Đặc Lan Khắc Tư kiến thức kém cỏi.

- Ta hiểu rồi, Bồ Lai Ân thần kì, người thật sự là chuyên làm kẻ khác giật mình!

Đặc Lan Khắc Tư kinh hô một tiếng, sau đó cười khổ nói:

- Khó trách Phất Cách Sâm cùng Ai Đức Ôn đều muốn tìm người!

- Đây đúng là địa bàn của dong binh đoàn Hồng Liêm, các người tự tiện xông vào, còn dám có ý đồ với ngân quỹ ở đây, quả thực khinh người quá đáng rồi. - Bên kia Phạt La Lí Đạt hô to một tiếng, âm lãnh nhìn Lao Lôi Thập, đằng đằng sát khí nói.

Lúc này trong số nhân mã tiến vào sơn cốc, dong binh đoàn Hồng Liêm có số lượng nhiều nhất. Hơn nữa gia gia Phất Cách Sâm của hắn còn có một chút danh vọng trong Quang Minh giáo hội, Phạt La Lí Đạt cho rằng phương thế lực này của hắn thực lực là lớn nhất, khí thế tự nhiên tăng thêm vài phần.

- Phạt La Lí Đạt, người tưởng rằng có gia gia của người chống lưng rồi cứ thể xem Nhật Diệu cốc là nhà của các người sao? - Lao Lôi Thập hừ lạnh một tiếng, châm chọc Phạt La Lí Đạt.

Đột nhiên, Thổ Giáp Thi xuất hiện từ đám dây thường xuân rậm rạp. Nó hai tay đang cầm một hòn đá lớn màu bạc, nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Phạt La Lí Đạt, dưới ánh mắt của mọi người đưa khối đá đó cho gã.

- Hay thật, khôn kiếp! Phạt La Lí Đạt các người đã ngang nhiên khai thác quỹ bạc, không thêm đếm xỉa đến sự tồn tại của chúng ta. - tộc trưởng Á Đường Môn La của gia tộc Môn La vừa thấy tình huống như vậy xuất hiện lập tức mừng thầm rồi cười siêu giai ma thú Kim Sí đại bàng xông thẳng vào Phạt La Lí Đạt.

Kim Sí đại bàng thân thể lớn hơn mười thước, đôi cánh kim sắc mở rộng ra che khuất cả ánh trăng vừa mới ló. Một tiếng kêu sắc nhọn vang lên, đôi cánh lớn của nó lợi hại như đao phong, vỗ rất nhanh làm cuồng phong nổi lên ầm ầm trong sơn cốc. Từng cơn gió cuồng mãnh ập tới đám dong binh đoàn Hồng Liêm, làm tay áo bay phần phật, thân thể lắc lư không vững.

Hoàng Kim thương nhắc lên, một luồng sát khí nồng đậm phát ra, Á Đường Môn La dẫn đầu từng bước hướng bọn dong binh đoàn Hồng Liêm phóng tới. Phía sau hắn, tộc nhân của gia tộc Môn La cười các loại ma thú kì dị cũng đều theo sát thủ lĩnh la hét lao theo.

- Ở trong Nhật Diệu cốc, không tới phiên Quang Minh giáo hội các người kiêu ngạo! Các huynh đệ, để cho bọn họ biết ai mới là thế lực mạnh nhất Nhật Diệu cốc! - Bên kia, Lao Lôi Thập bỗng nhiên gào lên, trên người quần áo chợt bị xé tan. Cơ thể cường tráng hắn đã hoàn toàn bộc phát đem theo một khí thế kinh khủng, cái đầu trọc lóc giờ sáng lóa.

Nương theo thân thể cuồng hóa lần thứ nhất, Cuồng chiến sĩ Lao Lôi Thập tỏ ra cực kỳ táo tợn, vác theo chiến phủ cực lớn, một mình một ngựa dẫn đầu xông lên phía trước. Chiến phủ quét ra mãnh liệt, lướt qua một đồng thạch lớn vang lên tiếng bạo vỗ ầm ầm, thanh thế kinh nhân.

P phía sau hắn, một đoàn dong binh của dong binh đoàn Già La toàn bộ đều bạo nộ cuồng hóa, như một đàn trâu hoang đã phát điên, gào rống vang dội nhằm phía Hồng Liêm dong binh đoàn lao đến.

Cùng lúc, tù trưởng Tật Thác Nhĩ của bộ lạc thú nhân dùng ngôn ngữ thú nhân tru lên vài câu, vác cây đồ đằng trụ lớn tướng tỏa quang mang dùng sức đập mạnh xuống đất. Mặt đất lập tức rung chuyển dữ dội rồi một cái hố sâu do đồ đằng trụ kích vỡ hiện ra.

Vài tên thú nhân Tát Mãn cũng nổi điên nhảy dựng lên. Từng đạo quang mang đủ màu sắc chụp xuống thân thể mấy chục tên thú nhân phía sau Tật Thác Nhĩ. Đám thú nhân này sau khi được chú ngữ gia trì, cơ thể trở nên cứng rắn như đá hoa cương, nhất loạt giơ cao những cây đồ đằng trụ đang lóe sáng, cùng tiến lên phía trước theo một loại tiết tấu kì dị, ngao ngao tru lớn xông về phía Phạt La Lí Đạt.

- Người là ai, người muốn hại chết chúng ta à!- Phạt La Lí Đạt nhìn Thổ Giáp Thi giận dữ gầm lên, phần nộ tới cực điểm, miệng nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ định trước tiên giết chết nó rồi tính.

Đáng tiếc, chú ngữ của gã còn chưa có ngâm xong, Thổ Giáp Thi đã nhanh nhẹn chui tọt xuống mặt đất, biến mất vô tung vô ảnh. Phạt La Lí Đạt cũng đành ngẩn ra bất lực, cuối cùng ngưng tụ Quang kiếm trảm, đối kích với Lao Lôi Thập đang điên cuồng lao đến.

Cuồng chiến sĩ cùng thú nhân một khi bạo nộ cơ bản rất khó có thể đình chỉ lại được, Phạt La Lí Đạt biết rõ đạo lý này. Gã hiểu, trận đánh này hắn là không thể nào tránh khỏi, mặt khác gã nguyên bản đối

với Lao Lô Tháp cũng đã có sát tâm, nếu không cách nào ngăn cản y dừng lại cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nhéch miệng hắc hắc cuồng tiếu, môi đỏ đạo Quang kiếm trăm phóng tới. Đòn công kích còn chưa tới gần Lao Lô Tháp, đã bị chiến phủ trong tay y hủy thành những mảnh sáng nhỏ. Cuồng chiến sĩ đầu trục giờ khí thể như cầu vồng vọt tới trước mặt Phật La Lí Đạt. Trên đường y đi qua, nam thạch bị quét vỡ vụn bay rào rào, chiến phủ trong tay tuôn ra chiến khí bài sơn đảo hải.

- Rất lợi hại, quả nhiên đều là cao thủ, trận chiến này thật là có ý vị a. - Hàn Thạc néch miệng cười to, nhìn ba đại thể lực đang nhắm vào Hồng Liêm dong binh đoàn, thông dong nói.

- Chủ nhân tôn quý! Bây giờ chúng ta làm sao đây? - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa thấy loại tràng cảnh hỗn loạn này xuất hiện, không nhịn được hưng phấn hỏi.

- Đặc Lan Khắc Tư, hãy phát ra ám hiệu để cho huynh đệ bên ngoài tiến vào đây. Bọn chúng đánh thì mặc bọn chúng, các người đi vào khai khoáng, ta ở bên ngoài quan sát. - Hàn Thạc nhìn tình cảnh vô cùng hỗn loạn trong sơn cốc liền vội vàng bảo Đặc Lan Khắc Tư.

- Nhưng cửa vào mỏ quặng là ngay tại chỗ bốn thể lực đang giao chiến! Bọn họ đã chặn ở đó, ai dám tiến vào bên trong coi như là xui xẻo, chủ ý này không được tốt a! - Đặc Lan Khắc Tư không ngừng cười khổ không ngừng, cũng không lập tức phát ra ám hiệu.

- Hắc hắc, mật đạo đã chuẩn bị xong rồi! Có Thổ Giáp Thi ở đây, chúng ta căn bản không cần đi theo đường kia. - Hàn Thạc cười nhẹ. Hắn vừa dứt lời, dưới tầng nam thạch ở đằng sau ba người đột nhiên lộ ra môi đỏ cái thông đạo, Thổ Giáp Thi đang đứng chính giữa thông đạo đó, giơ tay ngoắc ngoắc.

261. Chương 261:đêm Diên Cuồng

Thổ hệ ma pháp sư thông thường đều có thể lợi dụng Thổ nguyên tố, lực lượng của đại địa để hình thành các dạng công kích. Trong đó Thổ hệ cấm kỵ ma pháp Thiên Hàng Vãn Thạch Đại Địa Chi Nộ càng là một ma pháp có uy lực kinh khủng đủ để hủy diệt cả một thành thị. Nhưng nếu xét về sự linh hoạt trong sử dụng lực lượng đại địa, Thổ hệ ma pháp sư dĩ nhiên là không bằng Thổ Giáp thi được.

Thổ Giáp thi là sủng nhân của đại địa, một khi chân nó còn đặt trên mặt đất thì có thể thuận thực lợi dụng Thổ chi nguyên lực, làm ra nhiều chuyện kì diệu. Nên chuyện đào một cái địa đạo trong lòng đất, đối với năng lực thần kỳ của nó mà nói, là chuyện không khó khăn gì.

Vừa thấy địa đạo bỗng dưng xuất hiện, Đặc Lan Khắc Tư lập tức biết đây đúng là con đường thông vào mỏ quặng. Bên kia, bốn đại thể lực của Nhật Diệu cốc đều đang hùng hực khí thể chiến đấu, nên đây đúng là thời cơ bí mật khai thác mỏ bạc trong mỏ quặng. Địa đạo vừa hiện ra, bọn Đặc Lan Khắc Tư sẽ xông thẳng vào tận cùng bên trong chẳng chút khó khăn.

- Ta hiểu rồi! - Đặc Lan Khắc Tư néch miệng cười nhạt, sau đó cao giọng huýt lên một tiếng lãnh lớt như chim ưng. Giữa lúc đại chiến rung trời, trong sơn cốc đủ các loại âm thanh ầm vang không dứt bên tai, tiếng huýt gió của Đặc Lan Khắc Tư không làm kẻ nào chú ý.

Thông qua Âm Ma quan sát, Hàn Thạc thấy đoàn người Cách Lan Đặc bên mình ở bên ngoài sơn cốc vừa nghe được tiếng kêu của Đặc Lan Khắc Tư thì vẻ mặt lập tức chấn động, cẩn thận đi vào bên trong sơn cốc.

“Hú.....”

Cuồng chiến sĩ Lao Lô Tháp, ngửa mặt lên trời rống một tiếng. Chiến phủ trong tay y mạnh mẽ xuất ra, một đạo quang mang mỹ lệ chói mắt xuất hiện chụp kín lấy bảy dong binh của Hồng Liêm. Trong nháy mắt, thân thể những người này bị xé thành từng mảnh một cách tàn nhẫn, máu tươi phun ứa đầm cả thân người Lao Lô Tháp.

- Cẩn thận Lao Lô Tháp! Nếu ta không nhìn lầm thì vũ khí hắn đang cầm trong tay chính là thần khí Cuồng chiến phủ của bộ tộc Cuồng chiến sĩ. Nếu như trước kia Lao Lô Tháp có thể cuồng hóa hai lần để thành cường nhân, nhưng trong truyền thuyết cuồng chiến sĩ nếu có Cuồng chiến phủ trong tay có thể lợi dụng lực lượng của chiến phủ cuồng hóa thêm một lần nữa.

- Cuồng chiến sĩ cuồng hóa lần thứ ba thì thực lực tuyệt đối vượt qua Đại kiếm sư! Trong cả sơn cốc này, ta thấy hẳn là khó đối phó nhất, ngay cả Phất Cách Sâm chưa chắc có thể là đối thủ của y, người ngàn vạn lần phải cẩn thận! - Đặc Lan Khắc Tư vừa nhìn Lao Lô Tháp bạo nộ, từng khối cơ bắp gồ lên, thân thể đang bộc phát một khí tức kinh khủng, bất giác lo lắng nhắc nhở Hàn Thạc.

Đặc Lan Khắc Tư nhắc nhở nhưng Hàn Thạc ngược lại khá nóng lòng muốn đấu thử, trầm giọng nói:

- Cuồng chiến sĩ cuồng hóa tới ba lượt à, hắc hắc, có ý tứ!

- Còn lũ thú nhân Tập Tháp Nhĩ kia, người phải cẩn thận không nên để chúng bao vây quanh. Nếu không, khi bị mấy chục đồ dâng trụ đồng thời công kích sẽ hình thành một đợt sóng xung kích cực kỳ kinh khủng. Một khi bị cuốn vào giữa, muốn thoát ra là rất khó khăn. - Đặc Lan Khắc Tư thực sự là một kẻ lão luyện trong Nhật Diệu cốc, đối với sở trường các thế lực khắp nơi đều nắm trong lòng bàn tay, thấy đại chiến bên trong sơn cốc đã chính thức bắt đầu liền lập tức nhắc nhở Hàn Thạc.

- Yên tâm đi, ta biết mà. Các người đi vào bên trong đó thì cẩn thận một chút. Ta sẽ để Thổ Giáp thi cùng đi theo các người, một khi tung tích bại lộ phải lập tức từ thông đạo rời đi ngay. Có Thổ Giáp thi dưới đó, an toàn của các người hẳn là không có vấn đề gì đâu. - Hàn Thạc hưng phấn nhìn đám người đang đại chiến, cảm giác một lần nữa tiến nhập vào cảnh giới Thị Huyết, chỉ kịp dặn dò một câu với Đặc Lan Khắc Tư thì thân hình đã như quỷ mị lướt vào bên trong sơn cốc.

Tiểu Khô Lâu cùng được triệu hoán về với Thổ Giáp thi, vừa thấy Hàn Thạc rời đi, nó liền đến bên cạnh vỗ vỗ vai của Thổ Giáp Thi, sau đó cùng chủ nhân tiến vào.

Một màn này diễn ra trước mắt, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không thấy có gì đặc biệt, dù sao y cũng đã thấy từng thấy cảnh hai sinh vật này trao đổi với nhau không chỉ một lần. Nhưng Đặc Lan Khắc Tư nhìn nhận vấn đề dưới con mắt người bình thường, khi thấy chúng đối xử với nhau như giữa người và người như vậy, gã lại một lần nữa thốt lên một tiếng kinh ngạc.

- Đoàn trường, như vậy là thế nào? - Trong khi Đặc Lan Khắc Tư ngốc trệ nhìn theo bóng lưng của Tiểu Khô Lâu đang rời đi, đám Cách Lan Đặc từ bên ngoài chạy vào nhìn về mặt quái dị của gã, nhin không được, hỏi.

- Không có, không có gì, theo ta xuống dưới nào. - Đặc Lan Khắc Tư cười khổ lắc lắc đầu, rồi phát tay ra hiệu cho cả bọn chui vào địa đạo.

Thổ Giáp thi có linh tính phi thường, vừa thấy Đặc Lan Khắc Tư đi xuống dưới liền vọt tới đi trước dẫn đường.

- Trời ạ, xảy ra chuyện gì vậy, sao lại có địa đạo ở đây? - Cách Lan Đặc đi tới một cái địa đạo tối đen không thấy đích liền thất sắc, về mặt kinh ngạc.

- Đừng hỏi nhiều nữa, đi nhanh lên một chút đi! - Cát Nhĩ Bá Đặc quát một câu, rồi bám theo Đặc Lan Khắc Tư tiến vào.

Cả đám dong binh còn lại đều ngơ ngác, sững sốt một hồi rồi mới lục tục tiến vào. Đợi mọi người tiến vào hết, cửa địa đạo liền đóng lại một cách thần kỳ, không để lại một chút dấu tích.

Lúc này bên trong sơn cốc cực kỳ hỗn loạn, nhân số của bốn đại thế lực của Nhật Diệu cốc tất cả gồm hơn một trăm toàn kẻ tinh nhuệ đột nhiên quần lại với nhau thành một khối. Khi Hàn Thạc rục rịch lướt tới gần khu vực đó thì phát hiện tình thế đã biến hóa khó tưởng tượng nổi, hoàn toàn vượt khỏi sự phán đoán trước đó của hắn.

Bởi vì Thổ Giáp thi đột nhiên quấy rối, ba thế lực còn lại đều nhắm vào dong binh đoàn Hồng Liêm. Trong đó, dẫn đầu là dong binh đoàn Già La. Lao Lô Tháp giống như một chiến thần hung mãnh đồ sát dong binh đoàn Hồng Liêm như chỗ không người. Phía trước là dong binh đoàn Già La với nhân số vượt trội hơn, phía sau lại bị gia tộc Môn La cùng bộ lạc thú nhân Tập Tháp Nhĩ đồng thời công kích, e là Hồng Liêm sẽ không thể cầm cự được lâu.

Thế nhưng, tình huống thực sự lại không phải như vậy, khi cao thủ cả ba thế lực này áp sát vào dong binh đoàn Hồng Liêm thì đột nhiên xảy ra biến cố. Theo tiếng hô của Môn La Á Dương và Tập Tháp Nhĩ, hai

thể lực theo sau chúng cùng đảo ngược lại vây giết dong binh đoàn Già La

- Ha ha, Lao Lô Tháp ơi là Lao Lô Tháp, ngươi không tưởng tượng được phải không! Mục tiêu chính thức hôm nay chính là dong binh đoàn Già La đó. Các ngươi đã rời khỏi Nhật Diệu cốc rồi giờ còn mong trở về được sao, ha ha..... - Phất La Lí Đạt đột nhiên điên cuồng cười lớn, thanh âm vang vọng cả sơn cốc.

- Thời đại đã thay đổi rồi. Dong binh đoàn Già La chưởng quản Nhật Diệu cốc chẳng phải đã quá lâu sao, cũng nên thay đổi vị trí đi thôi. - Thanh âm của tộc trưởng Á Đương Môn La đang cười Kim Sí đại bàng bay về phía Lao Lô Tháp cùng lúc vang lên.

Tình thế đột nhiên biến hóa kinh nhân! Xem ra là dong binh đoàn Hồng Liêm, gia tộc Môn La, bộ lạc thú nhân đã sớm có mặt ước. Màn đấu khẩu kịch liệt trước đó chỉ là để che mắt, còn thực ra thì cả ba đã sớm nhất trí là nhắm vào dong binh đoàn Già La của Lao Lô Tháp rồi.

Theo Lao Lô Tháp đến đây đều là những cường chiến sĩ tinh nhuệ nhất của dong binh đoàn Già La. Trong năm mươi người thì có hai mươi có thể một lần cuồng hóa tăng thực lực, ngoài ra còn có thêm nhóm bốn người Cáp Lí Tư có thể cuồng hóa tăng thực lực lần thứ hai. Hơn nữa Già La dong binh đoàn mấy năm nay đã chiêu mộ được bốn người, gồm có bốn ma đạo sư và ba kiếm sư. Như vậy có thể nói, đại bộ phận những người mạnh nhất trong dong binh đoàn Già La đều có mặt.

Nhưng với sự trở mặt bất ngờ của gia tộc Môn La và bộ lạc thú nhân, tất cả đều không kịp phòng ngự với đòn tập kích bất ngờ này. Trong chớp mắt đã có sáu cường chiến sĩ đang trong trạng thái cuồng bạo ở bên ngoài bị cao thủ hai thể lực này giết chết.

Bên phía Phất La Lí Đạt, gia gia Phất Cách Sâm của gã đã từ trên cao hạ xuống, lạnh lùng quan sát biến hóa, tuyệt không ra tay công kích đối với Lao Lô Tháp.

“Ngao.....”

Lao Lô Tháp điên cuồng hét lên một tiếng, Cuồng chiến phủ trong tay oanh kích loạn xạ, khí tức khổng lồ lan tràn chung quanh. Từ cây thần khí này phủ ra một luồng quang mang, bất kể người nào bị nó phủ lên lập tức nát bấy.

- Theo ta lao ra! - Lao Lô Tháp quát to, vang vọng cả sơn cốc. Gã đương xông tới dong binh đoàn Hồng Liêm chợt thay đổi phương hướng, xông thẳng về phía người của gia tộc Môn La.

Á Đương Môn La cười trên lưng Kim Sí đại bàng, tay cầm một thanh Hoàng Kim thương. Kiếm khí lạnh lẽo rít lên từng hồi “xèo xèo”. Siêu giai ma thú Kim Sí đại bàng đập cánh hình thành từng ngọn Long quyền phong quay cuồng hăm nhập đám người của dong binh đoàn Già La vào giữa.

Ba đạo hỏa xà dài năm thước sinh động như thật xuất hiện do một gã Hỏa hệ ma đạo sư của gia tộc Môn La phóng xuất. Hỏa xà cuồng vũ phân tán ra, một đạo nhắm phía Lao Lô Tháp, hai đạo còn lại tách ra kẹp chặt đám người của dong binh đoàn Già La. Nơi nào hỏa xà đi qua thì thực vật xanh nhợt trên đá nhanh chóng bị thiêu rụi.

- Lão bất tử Á Đương nhà ngươi, ngươi muốn chết vậy thì ta hôm nay sẽ đưa ngươi một đoạn đường!- Lao Lô Tháp nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể lăng không bay lên cao về phía trước, Cuồng chiến phủ trong tay lại phát ra một luồng quang mang, hỏa xà còn chưa tới gần thân thể hắn đã bị quang mang biến thành những đóm lửa nhỏ tóe đầy trời.

Bầy dải ngân quang từ bên trong Cuồng chiến phủ bạo xuất tựa như thác nước chảy ngược bắn thẳng vào Á Đương Môn La đang cười Kim Sí đại bàng.

“Dinh!”

Hoàng Kim thương của Á Đương Môn La kích trúng vào mặt trên của Cuồng chiến phủ. Lao Lô Tháp mượn lực khiến người bay lên rồi hét ồ vào giữa đám người của gia tộc Môn La. Á Đương Môn La hừ một tiếng rồi nhanh chóng thúc giục Kim Sí đại bàng bay lên đến một độ cao nhất định, tựa hồ khá e ngại sự cuồng loạn của Lao Lô Tháp.

Trong tiếng gầm gừ phẫn nộ của Lao Lô Tháp, Cuồng chiến phủ lại vung lên giữa đám người của gia tộc Môn La, tên ma đạo sư phóng xuất Hỏa Xà Phi Vũ kia còn chưa kịp phản ứng đã bị một phủ bữa đôi, máu

tươi cùng nội tạng vàng tung tóe.

Lọt vào trong đội ngũ của Môn La gia tộc, lực lượng cuồng bạo của Lao Lô Tháp rốt cuộc đã tìm được nơi phát tiết, trong nháy mắt có mấy người chết thảm. Chỉ có điều phản ứng của cao thủ gia tộc Môn La cũng rất nhanh, khoát kiếm (kiếm bản to), trường mâu, nỗ trong tay toàn bộ nhắm ngay Lao Lô Tháp, không để cho hắn tàn sát hơn nữa, nhất tề công kích.

“Đinh Đinh Đinh”

Cuồng chiến phủ trong tay Lao Lô Tháp mãnh liệt huy vũ gạt đi hơn phân nửa các đòn công kích. Nhưng còn các mũi tên thì đã xuyên qua chiến phủ bắn trúng phần vai và lưng hắn. Đột nhiên, một cây trường mâu từ góc độ quỷ dị xuất hiện đâm một lỗ vào nách hắn, máu từ đó phun vọt ra.

Bất quá Lao Lô Tháp đã lâm vào trạng thái cuồng hóa dường như không biết đến cảm giác đau đớn. Lực phòng ngự thân thể gã quả thực kinh nhân, cả cung tiễn lẫn trường mâu thoát nhìn lực đạo tấn công cực kỳ mãnh liệt, người bình thường nếu bị một kích thân thể có lẽ sẽ bị xỏ xuyên qua, nhưng mà Lao Lô Tháp chỉ bị thương ngoài da. Vô luận là cung tiễn hay là trường mâu, đều chỉ xâm nhập vào cơ thể hắn độ một đầu ngón tay mà thôi.

- Chỉ cần tiêu diệt Lao Lô Tháp, Phật La Lí Đạt ta sẽ rút lui khỏi sự tranh đoạt mỏ quặng bí ngân, ngàn vạn lần đừng cho hắn còn sống rời khỏi nơi này! - Bên kia, Phật La Lí Đạt bay đến. Ma pháp trượng trong tay gã tỏa quang mang tinh mỹ lóng lánh không ngừng, từng đạo Quang kiếm trăm bắn vào các dòng binh đoàn của Già La.

“Hú hú!”

Tù trưởng thú nhân Tập Tháp gào rú, dẫn một đoàn thú nhân đã được chú ngữ gia trì từ mặt bên dũng mãnh tiến vào vòng chiến. Thú nhân này có nhân số ít nhất, bất quá lại có khả năng miễn dịch đại bộ phận ma pháp công kích. Dòng binh đoàn Già La có mấy ma đạo sư nhưng các loại Thủy hệ lẫn Hỏa hệ ma pháp hạ xuống trên người họ, ngoại trừ khiến cho da dễ dàng thêm đỏ bừng thì cũng không bao nhiêu tác dụng.

Tập Tháp Nhị đang đứng trước mặt một ma đạo sư của dòng binh đoàn Già La phóng ra một đòn công kích đại địa. Liền đó, từ mặt đất phóng ra một lực lượng hung mãnh, gã ma đạo sư và tọa kỵ của gã là tam cấp ma thú Thâm thủy độc mãng bị chấn động rung chuyển. Tam giai Thâm thủy độc mãng thậm tử đương trường, gã ma đạo sư thổ máu vội dùng Phiêu Phù thuật bay lên không trung.

Trận chiến này đã tập trung hầu hết các cao thủ trong bốn đại thế lực của Nhật Diệu cốc. Mỗi một gã cao thủ sau khi chết thảm đều oán hận bất cam, lệ khí, sát khí dày đặc đều bị lực lượng hấp dẫn hội tụ về một tảng nham thạch lớn ở phía sau.

Ở đó, Hàn Thạc đang hưng phấn quan sát, cặp mắt đỏ rực như máu. Từng luồng sát khí đỏ như máu lượn lờ quanh thân, càng nhiều cao thủ chết thảm, khí tức tụ lại trên người Hàn Thạc càng kinh khủng.

“Hú...”

Một hồi rú điên cuồng kéo dài đột nhiên từ nơi phía xa vang lên, một tảng nham thạch to bằng khoảng căn phòng trong giây lát tứ phân ngũ liệt, vỡ thành từng khối nhỏ bắn ra.

Sát khí quanh thân Hàn Thạc như ngưng tụ thành những đợt sóng máu quỷ dị. Cặp đồng tử đỏ ngầu hung ác trừng mắt nhìn về phía trước, khí tức tà ác khủng bố trên người điên cuồng lan tràn bên trong sơn cốc. Tất cả cao thủ đều cảm nhận được sát khí hung tàn này, ánh mắt đều đột nhiên ngưng tụ tại trên người hắn.

“Vù” một tiếng thoát ra, Hàn Thạc hóa thành một đạo huyết quang, bỗng nhiên thành linh lao vào dòng binh đoàn Hồng Liêm như là một hung ma thấy máu. Một quyền đánh ra, ba gã Cao cấp kiếm sĩ của dòng binh đoàn lập tức biến thành huyết tương.

- Là hắn, là hắn, giết hắn cho ta! - Phật La Lí Đạt đối với Hàn Thạc có cừu hận khắc cốt ghi tâm. Cho dù giờ phút này tướng mạo Hàn Thạc thay đổi dị thường nhưng gã chỉ cần liếc mắt đã nhận ra, điên cuồng hô hét.

Nhưng mà không biết tại sao, vốn gã phải là người động thủ trước tiên lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Trong miệng mặc dù lớn tiếng gào rú giết chết Hàn Thạc thì chính gã lại cứ lùi dần một cách vô ý thức.

Rõ ràng là gã sợ rồi!

262. Chương 262: vong Linh Phục Sinh

- Ha ha, Phật La Lý Đạt, chúng ta lại gặp mặt rồi! - Đôi con ngươi của Hàn Thạc đỏ ngầu, nhếch miệng cười to dữ tợn, thật là đáng sợ như ác ma phụ thể.

Thị Huyết cảnh giới một khi điên cuồng lên, dựa theo nguyên lí thì sẽ mất đi thần trí, lâm vào trạng thái giết chóc không ngừng, căn bản là không tài nào tỉnh táo để hiểu rõ mọi việc chung quanh. Bất quá chuyển tới cấm kỵ chi địa lần trước, Hàn Thạc dùng Lục Ma Phong cùng nhau hấp thụ được cỗ “Sát” lực khổng lồ kia, lực lượng tinh thuần đó đã được dung nhập vào Ma Anh, tựa hồ đã phát huy được tác dụng kỳ diệu.

Lúc này đây Hàn Thạc đang lâm vào Thị Huyết cảnh giới, cảm giác được có một cỗ hung sát chi khí đang lượn vòng trong thân thể, những tâm tình oán hận, khủng bố, tàn bạo tiêu cực, không ngờ một phần lớn lại bị Lục Ma Phong trong cơ thể thu nạp, khiến cho đa số những thứ quặng vòng bên trong người đều là lực lượng hung sát thuần túy.

Mớ tâm tư tiêu cực này mới chính là nguyên nhân khiến Hàn Thạc tiến vào Thị Huyết cảnh giới, là đầu số tội lỗi khiến hắn mất đi bản ngã cùng thần trí. Khi những tâm tình tiêu cực này bị Lục Ma Phong thu nạp, mặc dù dục vọng sát lục vô cùng vô tận từ Thị Huyết cảnh giới không hề suy giảm, nhưng tâm chí cứng cổ lại khiến đầu óc hắn khôi phục lại về tỉnh táo, không giống lần trước ở Cấm Kỵ chi địa, suýt nữa đã không phân biệt được địch bạn giết luôn Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Ngươi không chạy thoát được đâu, hôm nay ngươi không thể không chết, giết hắn cho ta! - Phật La Lý Đạt lui thẳng ra xa, cho tới khi đến nơi mà hắn cho rằng đã an toàn mới mở miệng lên tiếng đầy vẻ oán hận.

- Ngươi không ngờ vẫn chưa chết! - Đại ma đạo sư Phất Cách Sâm của Quang Minh giáo hội ở bên cạnh Phật La Lý Đạt giật mình nhìn Hàn Thạc rồi quát lớn.

- Ngươi còn chưa chết, làm sao ta có thể chết nhanh như vậy chứ, khắc khắc! - Hàn Thạc ngửa mặt lên trời cười quái dị, rồi như là chim ưng giương cánh bay cao, mùi huyết tinh nồng nặc từ trên người hắn bắt đầu lan tràn, hình thành một khu vực tràn ngập huyết vụ lấy người hắn làm trung tâm.

Khí tức khủng bố hung tàn kia từ khu vực nọ bạo phát ra. Lực lượng vẫn còn chưa biến mất trên người đám cường nhân vừa mới chết kia, toàn bộ đều bị huyết vụ lôi kéo hội tụ lại, khiến khí thể của Hàn Thạc càng lúc càng mạnh như một khối hỏa vân đỏ bùng, bao phủ lấy Quang hệ đại ma đạo sư Phất Cách Sâm.

- Đây, đây là ma pháp gì thế này! - Cho dù với nhãn lực của Phất Cách Sâm, cũng vẫn không thể nào giải thích được phương thức công kích của Hàn Thạc, nhưng bản năng của lão lại cảm giác được nguy cơ trong đó. Quang mang rực rỡ từ thanh ma pháp trường trong tay loé lên, một chiêu Phổ Chiếu của Quang hệ ma pháp đã được phóng xuất ra, rồi hắn cũng giống như Phật La Lý Đạt, vội vàng lùi ra sau tránh né.

Quang hệ ma pháp Phổ Chiếu vừa được phóng ra, trên bầu trời tựa như có thêm một mặt trời chói lòa, một vầng sáng lóa mắt mang theo một lực lượng thánh khiết thuần chủng ầm ầm phóng về phía Hàn Thạc.

Thật đáng tiếc. Phổ Chiếu mặc dù có năng lực xua đi tà ác, nhưng đối với dị hưởng do ma công của Hàn Thạc tạo thành, thì lại không có một chút xú tác dụng nào. Theo sau cái chết thảm thiết của mấy người ở dưới đất, khí tức trên người Hàn Thạc càng lúc càng mạnh. Một màn huyết vụ bao trùm xuống bảy tám gã dong binh trong Hồng Liêm dong binh đoàn, khiến bọn chúng đột nhiên cảm thấy trong cơ thể bị một luồng khí tức tà ác xông vào, liền thống khổ kêu gào thảm thiết, thân thể trương phồng rồi nổ tung ra.

- Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai, ngươi so với Thiên Tai giáo hội còn ác độc hơn, ta sẽ không buông tha cho ngươi.

Bảy tám gã cao thủ Hồng Liêm dong binh đoàn căn bản không có sức chống cự gì. Chỉ trong khoảnh khắc cơ thể bạo phát mà chết. Điều này làm cho Phất Cách Sâm phẫn nộ, chỉ tay ngay Hàn Thạc rồi quát to.

- Lão bắt tử kia, lần trước ta đã nhắc nhở ngươi, là chính ngươi không chịu lắng nghe.

Hàn Thạc trong trạng thái Thị Huyết, mặc dù thần trí đã khôi phục lại về bình thường, nhưng dục vọng giết chóc điên cuồng kia lại căn bản không thể kiềm chế được, thanh âm ác nghiệt vừa lên tiếng thì đã khởi động ma vân, bao trùm lên đám người Hồng Liêm dong binh đoàn.

Ngay giữa đám huyết vũ lượn lơ có một lá huyết phiến đang bay lượn phần phật. Cổ sát khí nồng nặc bên người Hàn Thạc điên cuồng tuôn vào ngay lá huyết phiến. Trên lá huyết phiến này lại có tám đồ án với hàng trăm con ác quỷ giương nanh múa vuốt, phóng thích ra huyết vụ nồng nặc.

Thị Huyết phiến là một kiện ma bảo do Hàn Thạc bế quan ba tháng mới luyện chế ra để chuyên môn sử dụng cho cảnh giới Thị Huyết. Thị Huyết phiến có bốn mạng tinh huyết của Hàn Thạc tồn tại bên trong nên nó có thể chuyển hóa hung sát chi khí trên người khi Hàn Thạc tiến vào Thị Huyết cảnh giới nên mới tạo thành tình trạng khiến cho huyết dịch kẻ khác thiêu đốt rồi thân thể bùng nổ thành một màn huyết vụ.

Bây giờ nó vừa được Hàn Thạc phóng thích ra, thông qua sự chuyển hóa của hung sát chi khí liền lập tức phát huy ra được tác dụng tuyệt diệu. Chung quanh người chết càng lúc càng nhiều thì khí tức khủng bố trên người Hàn Thạc càng lúc càng mạnh. Chỗ nào huyết vụ đi tới đều khiến người bị bao phủ lấy không cách nào không chế huyết dịch trong thân sôi trào, rồi cuối cùng thân thể bị nổ tung mà chết thảm.

- Dùng Phong hệ ma pháp, thổi bay đám huyết vụ này đi, nhanh lên! - Nhìn thấy màn huyết vụ như một đám mây phủ tới, Phật La Lý Đạt kinh hãi thất sắc, vội vàng gấp rút phân phó.

Câu nói này vừa nói ra, vài tên Phong hệ ma pháp sư bên kia lập tức phóng xuất ma pháp Long Quyển Phong như một cơn gió lốc. Tiếng gió lốc mãnh liệt gào rít nổi lên, như một thanh đao tàn sát khắp chốn. Huyết vụ do Thị Huyết phiến ngưng tụ thành, bị mười cơn gió lốc Long Quyển Phong nho nhỏ thổi bay đi, thật sự đã bị tán mát ra hết, không còn có thể tùy ý mà ngưng tụ được nữa.

Bất cứ ma pháp bảo nào cũng không phải là mười phần hoàn mỹ. Huyết vụ trên Thị Huyết phiến bị ma pháp của Phong hệ thổi bay đi, thật cũng không khiến Hàn Thạc ngạc nhiên và cũng chẳng có chút nổi giận nào. Ngay lúc Phật La Lý Đạt lên tiếng kêu réo thì đám cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn còn lại cùng nhau ào tới công kích. Hàn Thạc đảo người bay ngược trở về phía sau, bình tĩnh đứng ngay khoảng không trên đầu Lao Lô Tháp.

- Lao Lô Tháp, ta giúp ngươi phá vòng vây. Cái cửa hàng bị Tà Thần nguyên rửa kia thì ta lấy, ngoài ra còn thêm quyền sở hữu về quyền lợi chiêu mộ dong binh một cách quang minh chính đại cho Hồn Diệt dong binh đoàn tại Nhật Diệu cốc, thế nào? - Hàn Thạc sát khí tận trời, hiên ngang đứng trên hư không, nhìn xuống Lao Lô Tháp thương tích đầy mình rồi lên tiếng đề nghị.

Trận chiến lần này rõ ràng là ba đại thế lực của Nhật Diệu cốc kết hợp với nhau đối phó Lao Lô Tháp. Nếu Lao Lô Tháp chết ở đây, vậy thì trong khoảnh khắc Nhật Diệu cốc sẽ nổi cơn bạo loạn, trong đó khả năng lớn nhất có thể nắm trong tay đại quyền chính là Hồng Liêm dong binh đoàn. Đây là kết cục mà Hàn Thạc không muốn nhìn thấy vì nó cũng sẽ bất lợi với sự phát triển của Hồn Diệt dong binh đoàn.

Bởi vậy, cho dù không vì Lao Lô Tháp, nhưng vì lợi ích của bản thân và của Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc không thể không trợ giúp Lao Lô Tháp đột phá vòng vây. Bất quá trước khi giúp gã thì cũng phải tiện tay chiếm chút tiện nghi, vậy thì càng thêm hoàn mỹ. Hắn tin tưởng rằng tại thời điểm này thì Lao Lô Tháp nhất định sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên như vậy, Lao Lô Tháp không hề do dự gì, cơ hồ lời Hàn Thạc vừa dứt, hắn đã ngẩng đầu hét lớn:

- Ta đáp ứng với ngươi. Chỉ cần chúng ta có thể còn sống rời khỏi đây, ta sẽ tặng nhà ngươi thêm một vạn kim tệ.

- Quyết định vậy đi! - Hàn Thạc điềm tĩnh trả lời.

Từng lời ma pháp chú ngữ được ngâm xướng ra, Vong Linh Thiên Mạc ma pháp vừa phóng thích ra, bầu trời liền bị đám mây màu đen bao phủ, mấy cái đám axít đột nhiên thành hình, ụp xuống ngay giữa hàng ngũ của gia tộc thú nhân Tật Tháp Nhĩ Môn La. Từng đoạn chú ngữ huyền ảo từ trong miệng Hàn Thạc

ngâm xuống ra, thuận theo hướng tay hấn vung vẩy, dưới sự che chở của Vong Linh Thiên Mạc, từng đạo quang mang kỳ dị bắn xuống ngay người những cường giả vừa mới chết không lâu.

Một quang cảnh kinh khủng xuất hiện. Chỉ thấy những người vừa bị giết chết không lâu đột nhiên ai nấy đều run rẩy đứng thẳng lên, ánh mắt đờ đẫn không hề có một chút nhân tính, máu tươi chảy giàn giụa ngay miệng vết thương trên thân thể. Có một số người có thể thấy được ngay cả nội tạng bên trong cơ thể họ. Càng kinh khủng hơn là có người ruột rời ra chỗ bụng bị thủng, lòng thông bên hông tựa như một cái túi quần.

Những người này là cường giả bị chết đến từ bốn đại thế lực. Khi bọn chúng vừa đứng lên, lập tức tạo thành chấn động mãnh liệt và khủng bố cho bọn người còn sống. Tất cả những người còn sống đang chú ý đến tình cảnh này, đều phát ra tiếng thét thất thanh hoang mang kinh khủng. Nhất thời bên trong sơn cốc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ma pháp làm tử thi sống lại, là ma pháp khủng bố nhất trong Vong Linh ma pháp, khiến ký ức kẻ khác sợ đến vỡ mật, theo truyền thuyết từ thời viễn cổ, mấy ngàn năm qua đã không còn xuất hiện tại đại lục. Ngày nay Vong Linh hệ ma pháp đã sa sút nên cũng không còn bất cứ ghi chép gì về món ma pháp khủng bố này.

Nhưng lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, tại ngay địa phương này, bốn đại thế lực của Nhật Diệu cốc lại may mắn được chứng kiến ma pháp tà ác đã thất truyền ngàn năm này. Truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết. Một cỗ thi thể đứng thẳng lên tạo thành hình tượng đáng sợ khi vung vẩy vũ khí lúc còn sống, chấn động kiểu này khiến cho ý chí bọn chúng trong nháy mắt bị tiêu hủy.

- Ôi, thần ạ, làm sao có thể như vậy chứ. - Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm của Quang Minh giáo hội ở bên cạnh rên lên một tiếng thống khổ, hai mắt tròn tròn không dám tin tưởng cảnh tượng đang phát sinh trước mắt.

- Lao Lô Tháp, đừng nói là ta không giúp người, thừa dịp bây giờ mau nhanh chóng phá vòng vây đi!

Hàn Thạc nhếch miệng cười lạnh. Đám cương thi, khô lâu chiến sĩ thành linh xuất hiện, kể cả đám tử thi vừa mới được sống lại, đều xông thẳng về hướng đám cao thủ của bốn đại thế lực đang bị kinh hãi. Dưới sự che chở của Vong Linh Thiên Mạc, đám hắc ám sinh vật này như cá gặp nước, tốc độ cùng lực lượng đều được nâng cao một mức thật lớn.

Lao Lô Tháp còn đang vô cùng kinh hãi, vừa nghe Hàn Thạc đề tỉnh, đột nhiên bừng tỉnh, lúc này lập tức quát lớn:

- Còn ngần người ra đó làm gì, theo ta lao ra!

Giống như bị xối nước vào đầu, đám cao thủ Già La dong binh đoàn đang lâm vào tình cảnh si ngốc đột nhiên bừng tỉnh, nhìn vào những đồng bạn thân thuộc đã chết, hình dạng đáng sợ khi đứng dậy, khiến tâm chí kiên định trong đầu của đám dong binh như đang bị kích động. Nếu không có Lao Lô Tháp đột nhiên quát lớn đề tỉnh, sợ rằng cần phải thêm một khoảng thời gian mới có thể tỉnh táo trở lại.

Bất quá, bọn họ là đối tượng được Hàn Thạc chiếu cố, có ngần người sưng sốt cũng không việc gì. Còn đám cao thủ kia của ba đại thế lực đột nhiên bị đám người chết chộp lấy chân, có lẽ biến hóa đột nhiên đáng sợ kiểu này sẽ khắc sâu cả đời bọn họ. Có vài người phản ứng chậm một chút, liền trực tiếp bị tử thi vốn từng là chiến hữu giết chết.

Hàn Thạc ngạo nghễ đứng ở hư không, cặp mắt lạnh lùng quan sát những biến hóa tàn nhẫn bên dưới. Hung sát chí khí trên người bạo phát đầy trời, toát ra khí tức tà ác khiến người khác khiếp đảm. Đôi người đỏ rực, khuôn mặt dữ tợn, xem ra cực kỳ đáng sợ.

263. Chương 263:cường Thế

- Gia gia, người hãy phóng xuất Quang Chi Huy Diệu khu trục cái ma pháp tà ác này nhanh đi! - Phật La Lí Đạt hoảng hốt cuống cuống nhìn về mặt ngày ngốc của Phát Cách Sâm rồi hét lớn.

Được cháu mình đề tỉnh, Phát Cách Sâm đang kinh hãi mới có phản ứng. Ma pháp trượng trong tay lão lúc này lại bạo xạ ra lực lượng thánh khiết của Quang Minh, thanh âm già nua vang vọng cả sơn cốc:

- Lực lượng Quang Minh thần thánh, hãy lắng nghe lời khẩn cầu của ta, xua tan hết thủy hắc ám - Quang Chi Huy Diệu!

Một đạo cường quang xé rách không trung, Quang chi nguyên tố thánh khiết thần kỳ tràn ngập mọi nơi của sơn cốc. Tầng mây đen do Hàn Thạc phóng thích Vong Linh Thiên Mạc tạo ra dưới sự chiếu rọi của quang mang thánh khiết đó lập tức tiêu tán, chỉ trong thời gian cực ngắn đã biến mất không chút tăm tích.

Quang mang huyền lệ sáng ngời trải khắp sơn cốc cùng điểm điểm tinh quang tỏa ánh sáng nhu hòa. Lực lượng thần thánh của Quang Minh tự do hạ lạc, tử khí bị nhanh chóng bị xua tan. Những hắc ám sinh vật mà Hàn Thạc gọi về bị quang mang thần thánh này chiếu vào, thân thể lập tức bốc khói rồi tốc độ cùng lực lượng đều bị cản trở.

Nhưng những cường giả được phục hoạt từ những tử thi vừa rồi thì lại chịu ảnh hưởng rất ít của luồng cường quang. Mặc dù làn da của chúng cũng đồng dạng bốc khói trắng nhưng vẫn có thể hoạt động thoải mái như trước, cứ vậy xông thẳng vào ba đại thể lực.

Những cường giả vừa mới chết đi vì Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc thì trong cơ thể họ có khí tức của hắc ám sinh vật. Chỉ có điều bọn họ dấu sao cũng chỉ vừa mới chết đi nên khí tức hắc ám còn rất yếu ớt nên dù Quang hệ ma pháp rọi xuống người, bọn họ vẫn có thể miễn cưỡng kháng cự.

Nhờ sự nhắc nhở của Hàn Thạc lúc trước, dong binh đoàn Già La của Lao Lô Tháp vẫn còn sót lại khoảng hai mươi người, thừa dịp gia tộc Môn La đang sưng sò đã thoát ra khỏi vòng vây của ba phương thể lực rồi chạy về phía lối vào ra của sơn cốc.

Lúc Quang Chi Huy Diệu chiếu xuống, Hàn Thạc biết tác dụng của Vong Linh thiên mạc sẽ bị xua tan, những hắc ám sinh vật gọi về cũng tương tự không thể may mắn thoát khỏi. Bất quá một ít nước cường toan (axit) của đầm lầy sớm đã được phóng xuất, các cao thủ của ba đại thể lực đang truy cản Lao Lô Tháp ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Trong đó gia tộc Môn La bị ảnh hưởng lớn nhất. Ma thú các loại là vật cưỡi của các cao thủ trong gia tộc này trong lúc hoảng loạn giẫm vào nước cường toan, chân chúng lập tức bị cường toan xâm thực thối rữa rất nhanh, giống như phản ứng của các hắc ám sinh vật lúc bị Quang Huy Chi Diệu chiếu vào vậy.

- Cẩn thận! Cái tên Vong Linh pháp sư tà ác đáng chết này, ta muốn giết hắn!

Gia tộc Môn La vất vả nhiều năm, tốn bao nhiêu khí lực mới gây dựng được một đoàn ma thú cao cấp này. Chỉ một thoáng bất cẩn lạc vào cường toan, trong nháy mắt đã có năm sáu ma thú cấp hai cấp ba chết đi, làm cho Á Đường Môn La vô cùng phẫn nộ, nhìn trừng trừng vào Hàn Thạc, quát lớn.

- Khách khách. Muốn giết ta à. Tới đây! - Dục vọng khát máu đã không thể kiềm chế, Hàn Thạc đang lo tìm không được nơi mở miệng. Vừa nghe tiếng quát phẫn nộ của Á Đường Môn La, cặp mắt đỏ rực như máu của hắn lập tức chiếu thẳng vào lão.

Sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật lơ lửng trong không trung, toàn thân Hàn Thạc ngập tràn một loại sát khí hung tàn khủng bố kinh nhân. Ngay cả Phật La Lí Đạt, kẻ có mối thù sâu như biển với hắn, cũng không dám liều lĩnh hạ lệnh xuất thủ. Một mặt là do khí thế kinh khủng của Hàn Thạc, mặt khác là do hắn đứng lừng lững ở trên cao nên rất khó đối phó.

Trước hết cứ giết chết Lao Lô Tháp đã, chỉ cần gã chết thì dong binh đoàn Già La cũng coi như xong rồi. Kẻ này tạm thời để đấy đã. - Phật La Lí Đạt vừa thấy Á Tất cùng An Định bay lên giờ ma pháp trượng định xuất thủ với Hàn Thạc liền vội vàng quát.

Bên kia, Lao Lô Tháp dẫn theo đám tàn binh đang chạy về lối ra vào của sơn cốc. Phật La Lí Đạt hao tổn tâm tư, thậm chí ngay cả mỗ bí ngân cũng đều nguyện ý buông bỏ là để giết cho được Lao Lô Tháp, dành đại quyền khổng lồ Nhật Diệu cốc cho dong binh đoàn Hồng Liêm, đương nhiên là không thể mặc gã rời đi.

Sau tiếng quát của Phạt La Lí Đạt, hơn ba mươi tên cao thủ của Hồng Liêm cùng gã đuổi theo Lao Lô Tháp. An Định đang cùng Á Tát bay lên định đồng thời đối phó Hàn Thạc, giờ nhìn hắn đang đứng ngạo nghễ trong không trung một lúc, cuối cùng xoay người bay theo hướng Phạt La Lí Đạt.

Bất quá, kẻ từng bị Hàn Thạc dùng Lục Ma Phong chặt đứt cánh tay - Á Tát thì không hề nghe lệnh Phạt La Lí Đạt, vẫn nhìn chăm chăm ngạo độc vào Hàn Thạc, cùng tộc trưởng Á Đường Môn La của gia tộc Môn La kẻ trước người sau lao vào Hàn Thạc.

Phía sau Á Tát, Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm vừa phóng xuất Quang Huy Chi Diệu, khẽ thở gấp vài hơi rồi giống một chiếc lá liễu trôi nhẹ trong không trung bay tới.

- Bắn hắn cho ta ! - Á Đường Môn La cười trên Kim Sí Đại Bàng, cầm trong tay Hoàng Kim thương tỏa quang mang đẹp mắt, khí thế hung hung nhắm phía Hàn Thạc, đồng thời xoay người hạ lệnh cho cao thủ của gia tộc.

Cao thủ của gia tộc Môn La ở phía dưới vốn đã bị Cuồng chiến phủ của Lao Lô Tháp tàn sát một phen, lại thêm sự nhiễu loạn bởi Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc, trước mắt chỉ còn sót lại chưa quá ba mươi người. Theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, từng đạo nỗ tiến cùng lợi phủ xoay tít nhắm chuẩn Hàn Thạc đang đứng sừng sững trong không trung.

Có ba Âm Ma bao quát toàn bộ chiến trường, bất cứ kẻ nào có hành động bất thường đều bị Hàn Thạc biết rõ. Trong lúc các đòn công kích của các cao thủ gia tộc Môn La phá không bay tới, hắn chỉ khẽ nhếch miệng cười lạnh nhìn xuống mà không có bất cứ hành động gì.

Những đòn xạ kích từ dưới thấp bay lên tưởng chừng đã trúng vào Hàn Thạc. Đột nhiên chợt thấy Hàn Thạc đang đứng sừng sững ở đó chợt nhoáng lên rồi biến thành bốn phân thân. Bốn phân thân này đều giống Hàn Thạc như đúc, phân biệt chia làm bốn hướng lao đi, lần lượt lao tới Phát Cách Sâm, Á Đường Môn La, Á Tát và các thành viên của gia tộc Môn La.

Những mũi tên và lợi phủ do gia tộc Môn La bắn lên từ phía dưới đột nhiên rơi hết cả xuống, ngay cả một chéo áo của Hàn Thạc cũng không chạm được vào.

- Cái này, thế này là sao?

- Làm sao mà lại biến thành bốn người? Khốn kiếp, không phải là ta hoa mắt chứ?!

Từ miệng các cao thủ của gia tộc vang lên không ngớt các tiếng kinh hô thất thanh.

Phân biệt thấy đều có một Hàn Thạc đang tiến rất nhanh lại gần mình, bọn ba người bên Phát Cách Sâm đều không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Phát Cách Sâm và Á Tát thân là ma pháp sư đều tránh né theo bản năng. Chỉ có Á Đường Môn La tay cầm Hoàng kim thương, cười trên Kim Sí Đại Bàng mặc dù trông cũng có vẻ kinh hãi nhưng lại nghênh mặt đối diện với đối thủ.

Đúng lúc này, tiếng gầm phá không đột nhiên liên tiếp vang lên, chỉ thấy bảy thanh cốt thứ lấp lánh hàn quang từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng vào Á Đường Môn La đang cười trên tọa kỵ. Trên một tảng đá lớn, Tiểu Khô Lâu đang đứng ngạo nghễ, Tử Ma Nhân quang mang sáng lòa dán chặt vào Kim Sí Đại Bàng đang ở dưới thân chủ nhân.

Bảy thanh cốt thứ chịu sự thao túng của Tiểu Khô Lâu bay theo một quỹ tích hình tròn quỹ dị công kích vòng qua phía sau Kim Sí Đại Bàng. Cả đám đều lấp lánh ngọc quang hoa mỹ, giống như bảy thanh tuyết đao sáng chói sắc nhọn.

Cốt đao bay xoắn trên cánh Kim Sí Đại Bàng phát ra từng tiếng đinh đinh đang đang không ngớt. Con siêu giai ma thú này bật lên tiếng kêu trầm thấp, máu từ đôi cánh nó chảy thấm ra cả lông mao màu vàng, rõ ràng là đã bị thương nặng.

Vốn Á Đường Môn La đang khí thế hung hãn lao tới Hàn Thạc, giờ thì lại đang múa tít Hoàng Kim thương để ngăn chặn bảy thanh cốt thứ, miệng không ngừng chửi rủa, xem chừng giận đến điên người.

- Lão già kia, ngươi còn muốn nghĩ đến việc giết ta không, khách khách! - Ba phân thân đột nhiên biến mất, bản thể của Hàn Thạc lúc này đã ở trên đỉnh đầu của Á Đường Môn La khoảng mười thước. Cặp mắt đỏ

sọc, hấn điên cuồng cười to, hung sát chi khí quanh thân ngưng tụ ra cánh tay. Theo đòn công kích của Hàn Thạc, hung sát chi khí dày đặc tạo thành tầng tầng huyết lãng cuồng mãnh đánh xuống phía dưới.

- Đáng chết! - Á Đường Môn La mắng to vốn đang chống đỡ bảy thanh cốt thứ bất đắc dĩ phải hướng lên phía trên, phát huy đầu khí của Thiên Không kỵ sĩ đến cực đại chống trả huyết lãng xâm nhập.

Song huyết lãng vốn do hung sát chi khí ngưng tụ mà thành, ẩn chứa lực lượng kinh khủng, sát khí dày đặc phô thiên cái địa giống như một chiếc lồng ụp xuống, ngang với một ngọn núi vạn quân áp xuống đỉnh đầu (đơn vị đo trọng lượng của TQ thời xưa-30 cân=1 quân). Đầu khí ngưng tụ thành một màn quang mang làm Á Đường Môn La cực kỳ khó chống đỡ, chỉ qua hai nhịp hô hấp đã bị huyết lãng đánh gục.

“Ầm ầm”, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Chỉ thấy huyết lãng như nước Ngân hà tuôn trào chụp lấy cả người lẫn thú, quật ngã Siêu Giai sinh vật Kim Sí Đại Bàng thẳng từ trên cao vào sâu dưới mặt đất, tạo thành một chấn động rung chuyển vách núi.

Cao thủ của gia tộc Môn La vừa thấy cả tộc trưởng lẫn tọa kỵ bị Hàn Thạc đánh rớt thẳng cánh từ không trung lập tức hoảng sợ cuống cuồng thôi không truy đuổi Lao Lô Tháp nữa mà đổi hướng chạy về thủ lĩnh bị rơi xuống. Bọn chúng vừa đến đã thấy Kim Sí Đại Bàng cả người máu tươi đầm đìa đang gắng gượng đứng lên.

Đám cao thủ của gia tộc Môn La vây quanh lấy tộc trưởng cùng Kim Sí Đại Bàng. Hàn Thạc đứng nguyên trong không trung bị Kim Sí Đại Bàng che khuất mất tầm nhìn nên cũng không biết sinh tử của Á Đường Môn La dưới đó ra sao. Qua một lúc, khí tức khủng bố cùng cặp mắt đỏ như máu của hấn khôi phục lại như thường.

Thực lực chân chính của Hàn Thạc lúc này có thể đối phó với một Thiên Không kỵ sĩ hoặc Đại kiếm sư. Có thêm Tiểu Khô Lô thì càng chắc thắng. Bất quá lúc này có thể thống khoái hạ gục cả Á Đường Môn La cùng Kim Sí Đại Bàng có lẽ là do được sự trợ giúp của sát khí đang ngập tràn trong sơn cốc.

Một đòn vừa rồi cũng đã giải phóng toàn bộ sát khí thu nạp được trong sơn cốc ra ngoài, cảnh giới Thị Huyết của Hàn Thạc lại khôi phục bình thường. Tâm tình hấn trở lại bình ổn, ba Âm Ma đã thu vào lại tái xuất, giúp hấn quan sát rõ ràng toàn bộ mọi động tĩnh trong sơn cốc.

264. Chương 264:chà Đạp Đại Ma Đạo Sư

- Kẻ này rốt cục là ai?

- Thật là đáng sợ, tộc trưởng gia tộc Môn La mà cũng bị hạ gục, còn cả siêu giai ma thú Kim Sí Đại Bàng nữa chứ, thật quá khủng khiếp mà!

- Vũ kĩ mà hấn sử dụng rốt cuộc là gì? Tại sao ta không nhìn ra một chút nào chứ! Hấn nhất định có thực lực Kiếm Thánh, nếu không sao có khả năng cường đại như vậy!

Bên ngoài sơn cốc là phần lớn các tiểu thế lực của Nhật Diệu cốc đang ẩn nấp, bọn chúng run rẩy xen lẫn phần chấn nhìn trận chiến đang hỗn loạn, thấp giọng kinh hô.

“Ngao.....”

Đoàn trưởng Lao Lô Tháp của dòng binh đoàn Già La, sau khi thoát khỏi vòng vây thì chỉ còn một mình. Nương theo tiếng rít gào, Cuồng chiến phủ trong tay hấn dưới ánh trắng lại lóe lên từng dải ngân quang.

Cơ bắp nửa thân trên để trần của Lao Lô Tháp giờ cũng lóng lánh ngân quang. Cặp lông mi và vùng lông ngực rậm rịt màu đen giờ đã chuyển sang màu bạc. Thân hình cao hai thước của gã vang lên tiếng rắc rắc rồi khùng xương như bị cường lực duỗi ra, thân hình cao thêm đến hai thước rưỡi.

Cuồng hóa lần thứ ba xong, Lao Lô Tháp lại gầm lên vang trời. Hai tay nắm chặt lấy Cuồng chiến phủ đang tỏa ra khí tức cường đại, gã hung mãnh chém thẳng vào đám dòng binh Hồng Liêm đang truy kích phía sau.

Ngân quang chói mắt xông thẳng phía trước, mặt đất bị nó quét qua vang lên những tiếng xùy xùy. Mấy tên Hồng Liêm dong binh đoàn trước mặt gã căn bản không có cách nào chống đỡ ngân quang xâm nhập, thân thể bị ngân quang xẹt qua nhất tề đứt đoạn. Ngân quang tốc độ cực nhanh, sau khi cắt qua vài tên dong binh không hề bị ngăn trở, tiếp tục ào tới Phật La Lí Đạt đang hoảng sợ bay trên cao, trán toát mồ hôi lạnh.

- Cuồng chiến sĩ ba lần cuồng hóa! Trời ạ, Lao Lô Tháp thật quá điên khùng rồi!

- Trong tay hấn chắn là Cuồng chiến phủ thần khí của bộ tộc Cuồng chiến sĩ. Khó trách thực lực của gã lại tăng thêm một bước, quả thực là một tên gia hỏa khủng bố!

- Nói nhảm, nếu thực lực của hắn không đủ, sao có thể chấp chưởng đại quyền của Nhật Diệu cốc!

Mấy kẻ trốn trong chỗ khuất nhìn đối thủ, thấy tên điên Lao Lô Tháp lại một lần nữa cuồng hóa, đạt tới truyền thuyết cuồng chiến sĩ gần như chưa ai có thể đạt được trạng thái cuồng hóa ba lần, nhin không được kinh hô lên tiếng.

- Bắn hấn!

Sau tiếng hét của Phật La Lí Đạt toàn bộ nỗ tiễn, chiến phủ, trường mâu đều bắn thẳng vào thân thể Lao Lô Tháp.

Thêm mấy đạo thiểm điện to bằng bắp tay như hỏa xà cuồng vũ từ trên không giáng xuống gã. Bằng tiễn vù vù dày đặc, đất đá nổ tung chọc lên, tất cả đều hướng về phía Lao Lô Tháp mà bắn.

Một trận công kích dày đặc phủ xuống, cả khu vực lớn cháy xém, mặt đất nứt nẻ, toàn bộ thực vật đều bị đốt cháy, cung tiễn trường mâu cắm rải rác quanh mặt đất, cuồng phong tràn qua làm bụi đất bốc lên mù mịt. Lao Lô Tháp tay cầm Cuồng chiến phủ vẫn đứng ngạo nghễ bất khuất.

Lao Lô Tháp trải qua ba lần cuồng hóa, tựa hồ không sợ đau đớn. Mặc dù thân thể bị cháy sém đầy rẫy các vết chém nhưng chỉ là bị thương ngoài da không nghiêm trọng. Đối mặt với một lượng đồng đảo cường giả, trong đó có cả ma pháp công kích của ma đạo sư, Lao Lô Tháp còn có thể trụ vững, thực lực như thế quả thực là kinh khủng đến cực điểm.

"Ngao...." Lao Lô Tháp ngẩng lên trời, dưới ánh trăng tru lên một tiếng kinh hồn. Sau một trận công kích điên cuồng vừa rồi, gã không ngờ vẫn còn dư lực nhảy xổ vào đám thú nhân Tạp Tháp Nhĩ và dong binh của Hồng Liêm.

- Đúng là một cường nhân, Cuồng chiến sĩ ba lần cuồng hóa quả nhiên cường hân dị thường. Thân thể không ngờ miễn dịch đại bộ phận công kích vật lý lẫn ma pháp!" Hàn Thạc đứng sững trong không trung nhìn hành động của Lao Lô Tháp bất giác cảm thán.

Cuồng chiến phủ ngân quang bắn bốn phía lại được Lao Lô Tháp quăng ra. Thanh thần khí lượn một vòng tỏa ngân quang chói lòa, vài tên cung thủ núp phía sau bắn tên lập tức huyết nhục bay tứ tung.

Sau khi bay đủ một vòng, cây chiến phủ lại trở lại tay chủ nhân một cách kỳ dị, dĩ nhiên là ở đây phải có một chút tinh túy của Ngự Ma quyết... Chỉ có điều cuồng chiến phủ quay về ngay tay Lao Lô Tháp, không giống như Lục Ma Phong có thể theo tâm ý của Hàn Thạc lượn lơ trên không trung.

Hắc hắc cười nhạt một tiếng, thừa dịp lúc mọi người đang chú ý vào Lao Lô Tháp, Hàn Thạc bỗng nhiên phóng xuất Lục Ma Phong, một đạo quang mang màu tím bắn ra rồi rút lên lao thẳng về hướng Lô điện hệ ma đạo sư Á Tát.

Á Tát hận nhất Hàn Thạc, chỉ bởi vì lúc trước Hàn Thạc một hóa bốn mới không thể không tránh né, miễn cho đối phương áp sát giết chết. Y vốn đang chấn động bởi tiếng hú của Lao Lô Tháp liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, không nghĩ đòn công kích của Hàn Thạc đã sát tới, lúc này hoảng sợ đến hồn phi phách tán.

- Lần trước chém tay phải ngươi, lần này sẽ chặt đầu ngươi! - Hàn Thạc dữ tợn cười lớn, theo đó phóng đến.

Lúc này, cả dong binh đoàn Hồng Liêm lẫn đám thú nhân đều đang toàn lực đối phó lần cuồng hóa thứ ba của Lao Lô Tháp. Các cao thủ của gia tộc Môn La thì còn đang lo bảo vệ tộc trưởng Á Đường Môn La,

gần Á Tất nhất giờ chỉ có Quang hệ Đại ma đạo sư Phất Cách Sâm.

Trong khi Á Tất hoảng sợ né tránh, Phất Cách Sâm đột nhiên quay đầu lại rồi ngậm xương ma pháp Quang Chi Thủ Hộ, một luồng bạch quang trong suốt hiện ra vững chắc bao phủ lấy Á Tất.

Á Tất vừa thấy toàn thân được được Quang Chi Thủ Hộ bảo vệ đã thở phào, đang định phóng xuất tiếp một đạo Lôi điện hộ thân, đột nhiên kêu thất thanh:

- Phất Cách Sâm tiên sinh, cẩn thận đấy!

Nguyên lai Lục Ma Phong vốn bắn về phía Á Tất khi tới gần gã đột nhiên cải biến phương hướng lao vút về Phất Cách Sâm vừa phóng xuất Quang Chi Thủ Hộ. Cùng lúc, Hàn Thạc cũng xoay người theo sát sau, cặp mắt lạnh khốc nhìn chằm chằm vào Phất Cách Sâm, không thêm liếc mắt đến Á Tất.

Phất Cách Sâm bình tĩnh, hiểu được công kích của Hàn Thạc nhằm vào Á Tất chỉ là kế dương đông kích tây để kéo lão ra tay tương trợ mà thôi. Mục tiêu chính thức của Hàn Thạc không phải là Á Tất, từ đầu đến cuối đều nhắm nhăm vào lão.

Minh bạch rồi, tự nhiên trong lòng lão bị một nỗi sợ hãi sâu sắc bao phủ, vội vàng ngậm xương ma pháp Quang Chi Thủ Hộ che kín thân thể.

“Đình đình đang đang!” Thanh âm của Lục Ma Phong khi bắn vào người Phất Cách Sâm vang lên như tiếng gõ vào kim loại, nghe rất êm tai. Quang Chi Thủ Hộ xuất hiện tầng tầng lớp lớp vết nứt. Ở bên trong, Phất Cách Sâm vội vã tập trung tinh thần lực dung hợp Quang chi nguyên tố, liều mạng bịt các khe nứt trên Quang Chi Thủ Hộ lại.

- Hắc hắc, lão bất tử, lần trước lúc ngươi truy kích ta, ta đã cảnh cáo ngươi. Nhưng ngươi vẫn bất chấp mà ra tay, thiếu chút nữa là đánh ta chết trên sông, ngươi không nghĩ sẽ có ngày hôm nay sao! Ngươi vừa mới phóng thích Quang Chi Huy Diệu, tinh thần lực đã suy kiệt, lại còn phóng ra hai ma pháp Quang Chi Thủ Hộ, ta xem ngươi còn có thể duy trì được bao lâu!

Hàn Thạc áp sát như quỷ mị, Lục Ma Phong vẫn không thu vào, Ma Nguyên Lực điên cuồng vận chuyển ngưng tụ tại hai quyền. Hắn khẽ thấp giọng cười lên một tiếng quái dị, không chút khách khí huy động thiết quyền mãnh liệt công kích vào mặt trên của Quang Chi Thủ Hộ.

Âm thanh oanh kích vang lên dữ dội như tiếng trống. Quang Chi Thủ Hộ dưới lực oanh kích mạnh mẽ, vết nứt nhanh chóng bị lan ra. Quang Minh giáo hội Quang hệ đại ma đạo sư Phất Cách Sâm bên trong cơ hồ muốn thổ huyết, cảm giác Quang chi nguyên tố chưa lúc nào thiếu hụt như lúc này, gắng hết sức để ngưng tụ tinh thần lực đã tiêu hao quá độ.

Cảm giác sợ hãi sâu thẳm lại xuất hiện trong lòng Phất Cách Sâm theo một quyền oanh kích của Hàn Thạc, đến giờ lão mới nhận thức được tâm cơ của Hàn Thạc âm trầm cỡ nào. Rốt cục hiểu được tại sao mà khi có mặt lão, Hàn Thạc vẫn còn phóng xuất Vong Linh Thiên Mạc gọi về nhiều hắc ám sinh vật như vậy.

Nguyên lai từ đầu Hàn Thạc đã nhắm lão làm mục tiêu công kích để trả mối hận lão đã liên thủ với Mã Khả Hân cùng truy sát hắn trên con sông nhỏ lần trước! Lần này, Hàn Thạc hao tổn tâm tư sắp xếp, trước tiên để cho lão phóng xuất Quang Chi Huy Diệu hao phí một lượng lớn tinh thần lực. Sau đó lại giả vờ công kích Á Tất làm lão một lần nữa thi triển Quang Chi Thủ Hộ làm tinh thần lực tiếp tục cạn kiệt rồi mới chính thức tiếp cận công kích.

Hàn Thạc tuy cũng lãng phí một lượng tinh thần lực cực lớn để thi triển Vong Linh thiên mạc, gọi về số lượng lớn hắc ám sinh vật. Nhưng hắn ngoại trừ là một gã ma pháp sư, còn là cường giả công kích tầm gần với vũ kĩ kì lạ, mặc dù tinh thần lực hai bên cũng đồng dạng hao phí như nhau, nhưng lại có thể lợi dụng vũ kĩ công kích.

Nếu hết thấy từ đầu đến cuối đều nằm trong suy tính của Hàn Thạc! Tâm cơ âm trầm, tính toán tỉ mỉ không một kẽ hở, hết thấy đều ngoài sức tưởng tượng, Phất Cách Sâm đã nghĩ thông suốt, cho đến giờ chưa sợ một người nào như vậy.

- Ngươi dám truy đuổi ta, cho ngươi thỏa mãn nhé. Con bà nó, ngươi tưởng ngươi là ai hả mà có thể quyết định sinh tử của ta. Lão bất tử gì đó, chỉ biết lấp liếm, ta cho ngươi từ nay về sau hết đường truy đuổi nhé!

- Hàn Thạc vừa oanh kích Quang Chi Thủ Hộ vừa mắng to.

Cả tâm linh và thân thể đều bị đả kích mạnh mẽ, Phất Cách Sâm rốt cục không nhịn được mà thổ huyết. Một bùm máu tươi lớn phun lên Quang Chi Thủ Hộ làm nó đang trắng tinh khiết bị nhuộm đỏ, các khe nứt ngày càng lớn.

- Phạt La Lí Đạt, người còn truy đuổi cái gì nữa, gia gia người sắp bị đánh chết rồi kìa! - Bên kia Á Tát không ngừng ngâm xướng Lô diệp ma pháp oanh kích Hàn Thạc, nhưng đều bị hắn không ngừng biến hóa vị trí tránh né. Từng quyền của hắn vẫn tàn nhẫn không ngừng oanh kích Quang Chi Thủ Hộ, Á Tát mắt thấy Phất Cách Sâm đã thổ huyết, rốt cục chịu không được mở miệng mắng to.

Cuồng chiến sĩ ba lần cuồng hóa thì trạng thái cuồng hóa không thể duy trì trong thời gian dài. Lúc này Lao Lô Tháp đã xoay người chạy, Phạt La Lí Đạt hưng phấn đang định toàn lực truy kích, vừa nghe Á Tát mắng to bất giác kinh hoàng quay đầu lại nhìn.

- Lão bất tử, tái kiến! - Phạt La Lí Đạt còn đang sững sờ, Hàn Thạc đã cười gằn đánh một quyền vào khe nứt của Quang Chi Thủ Hộ. Pháp thuật kỳ diệu này sớm đã không chịu nổi trọng kích liên vỡ nát, tử quang bay tán loạn.

Phất Cách Sâm toàn thân nhuộm máu chợt hiện ra rồi vô lực ngã xuống đất, rõ ràng khí đã tuyệt!

Khạch khạch.....

Theo tràng cười càn rỡ quái dị, Hàn Thạc bay càng lúc càng cao. Dưới ánh mắt trợn trừng tựa hồ sắp toạc ra như muốn giết người của Phạt La Lí Đạt, hắn từ trên cao nghênh ngang rời đi.

265. Chương 265:quặng Thô

Hàn Thạc rời khỏi sơn cốc, lập tức ẩn núp trong một lùm cây rậm rạp, tâm thần liên lạc ngay với Thổ Giáp thi và Tiểu Khô Lâu.

“Vù vù vù” Một đạo bạch quang loắt choắt, dưới ánh trăng chợt loé lên, từ trong sơn cốc nhanh như chớp hiện ra bên cạnh Hàn Thạc, nghiêng nhiên chính là Tiểu Khô Lâu tay cầm cốt đao.

Bảy thanh cốt thứ đã quay lại sau lưng Tiểu Khô Lâu, cầm cốt đao nhàn nhã, giống như đứa trẻ đang vui đùa tại hoa viên, căn bản không quan tâm đến tình hình chiến đấu cực kỳ hỗn loạn trong sơn cốc, rõ ràng là một tay điêu luyện.

Trong lúc tâm thần liên lạc, Hàn Thạc cảm ứng được Thổ Giáp thi cũng đang ở sâu dưới nền sơn cốc tiến thẳng về phía mình, mười giây sau nền đất dưới chân hắn mở rộng ra, Thổ Giáp thi mọc mọc chui lên.

- Bọn họ đâu? - Hàn Thạc mắt thấy Thổ Giáp thi nghe tiếng kêu gọi tới, vội vàng gấp rút hỏi.

Thổ Giáp thi ngạc nhiên, ngây ngốc xoa đầu nghĩ chốc lát, lại một lần nữa chui xuống đất, theo nền đất vừa đến quay trở lại sơn cốc. Thế nhưng lúc này tốc độ của Thổ Giáp thi chậm hơn một chút, Hàn Thạc ngưng mắt quan sát, phát hiện chỗ Thổ Giáp thi vừa chui ra đã vỡ ra một địa đạo một người có thể đi được.

Xem chừng vừa rồi Thổ Giáp thi bị Hàn Thạc kêu gọi, lập tức buông bỏ hết thảy mà động thổ đến, hiển nhiên không quan tâm đến an nguy của nhóm Đặc Lan Khắc Tư. Sau khi nghe câu hỏi của Hàn Thạc mới nhớ ra hắn là người dẫn đường, bởi vậy khi quay trở lại hắn bắt đầu lợi dụng thiên phú đào một cái thông đạo.

Thổ Giáp thi có thể tùy ý di động trong lòng đất, song bọn Đặc Lan Khắc Tư không có loại thiên phú thần kỳ này, cho nên một địa đạo thông đến nơi này ắt không thể thiếu. Lúc này Thổ Giáp thi lợi dụng ưu thế sừng nhai của đại địa, bắt tay đào thông đạo trong sơn cốc, tốc độ hiển nhiên không nhanh bằng một mình đi xuyên đất.

Ba con Âm Ma đặt tại nơi xa, một trong số đó đi theo đội trưởng Già La dong binh đoàn Lao Lô Tháp, Lao Lô Tháp lúc này thân thể một lần nữa khôi phục trạng thái cuồng hóa lần hai, mang theo cao thủ Già La dong binh đoàn toàn lực chạy về Nhật Diệu cốc.

Trải qua một phen ngành chiến trong sơn cốc, Già La dong binh đoàn tổn thất cực lớn, mười cao thủ bị giết làm Lao Lô Tháp phần nộ tới cực điểm. Bất quá già hiểu được ba phương thế lực nhằm vào hắn, Già La dong binh đoàn ở ngoài Nhật Diệu mà muốn thắng cơ bản không có khả năng, cho nên định toàn lực quay lại Nhật Diệu cốc, sau này báo thù rửa hận lại.

Một con Âm Ma khác, vẫn còn trong sơn cốc. Vì Quang hệ đại ma đạo sư Phát Cách Sâm đã bị Hàn Thạc đánh chết, Phật La Lí Đạt bị đả kích cực lớn, lúc này đang ôm thi thể Phát Cách Sâm mà khóc đến kinh thiên động địa, căn bản quên mất việc tiếp tục dẫn người truy đuổi Lao Lô Tháp.

Phát Cách Sâm cưng chiều nhất đứa cháu này, vì sự phát triển của hắn mà trải sẵn con đường Quang minh, cũng nhờ có thân phận cùng sự giúp đỡ của lão tại Quang Minh giáo hội, Phật La Lí Đạt mới có tự tin cùng Lao Lô Tháp cạnh tranh chức vị người nắm quyền tại Nhật Diệu cốc đến vậy. Song vị gia gia từ nhỏ đã giáo dục che chở hắn đột nhiên bị Hàn Thạc đánh chết, từ nay về sau hắn có thể mượn lực lượng của Quang Minh giáo hội hay không cũng rất khó nói.

Đối với Phật La Lí Đạt mà nói, cái chết của gia gia già về mặt tình cảm là khó có thể thừa nhận, mặt khác cũng làm rối loạn lợi ích thiết thực của hắn. Hai đả kích cùng lúc này làm cho kẻ tâm cơ âm độc, đoàn trưởng Hồng Liêm dong binh đoàn cũng không thừa nhận nổi mà khóc rống lên.

Cách Phật La Lí Đạt không xa, bên kia là đám người Môn La gia tộc. Tộc trưởng Á Đường Môn La thân thể đầy vết thương. Lúc nhận một đòn kinh thiên của Hàn Thạc, Á Đường Môn La đầu tiên vận đẩu khí toàn thân phòng ngự, sau đó được Kim Sí đại bàng bao chặt lấy, thật sự đã tránh được một kiếp.

Chỉ có điều hắn thì tránh được một kiếp, nhưng đồng bọn mấy chục năm của hắn Kim Sí đại bàng không có vận may như vậy. Kim Sí đại bàng bị cốt đao của Tiểu Khô Lâu lượn vòng thiếu chút nữa thì thành tên hói, đôi cánh màu hoàng kim bị chặt đứt hơn phân nửa. Đối mặt với một kích kinh thiên của Hàn Thạc, Kim Sí đại bàng xuất phát từ bản năng bảo vệ Á Đường Môn La, lấy thân thể khổng lồ nhận một trọng kích, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này, Á Đường Môn La tâm tình uể oải, cũng phần nộ đến cực điểm, run rẩy vuốt đôi cánh trĩu nhủi loang lỗ vết máu của Kim Sí đại bàng, bạo nộ gào rít:

- Ta muốn giết hắn, ta nhất định phải giết hắn.

Một số thế lực nhỏ ẩn núp trong sơn cốc chứng kiến hoàn toàn biến hóa kinh thiên phát sinh bên trong sơn cốc. Tối nay sự điên cuồng hung bạo của Hàn Thạc đã khắc sâu trong óc bọn họ, cũng mang lại danh vọng cho Hồn Diệt dong binh đoàn. Nguyên nhân biểu hiện tối nay của Hàn Thạc nói lên rằng hắn cùng Hồn Diệt dong binh đoàn có liên hệ cực kỳ mật thiết, làm bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường thực lực Hồn Diệt dong binh đoàn.

Hàn Thạc lợi dụng ba con Âm Ma quan sát xung quanh, một lát sau Thổ Giáp thi lại một lần nữa nhảy ra khỏi lòng đất, lúc này Thổ Giáp thi kéo kéo ống tay áo hắn, đưa tay chỉ chỉ xuống thông đạo dưới đất, bộ dạng như chờ được khen thưởng.

Vỗ vò bả vai Thổ Giáp thi, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Làm không tệ, lần này làm được rồi!

- Cái gì làm được rồi! - Đặc Lan Khắc Tư nói tiếp sau, nhảy từ bên trong ra, cười ha hả hỏi.

Sau khi Đặc Lan Khắc Tư nhảy ra, Cát Nhĩ Bá Đặc khiêng bao tải to, cũng nhảy lên mặt đất, phía sau là đoàn người Cách Lan Đặc, lưng mỗi người đều mang một cái bao tải, trên mặt tràn ngập hưng phấn.

- Thế nào? - Hàn Thạc vừa nhìn thấy vẻ mặt mấy người, biết bọn họ hắn có thu hoạch, mỉm cười hỏi.

- Bên trong tiến vào rất khó khăn, có một ít nham thạch bén nhọn như đao, nếu không có bằng hữu của người hỗ trợ, sợ là chúng ta căn bản không vào được. Có vài tên Hồng Liêm dong binh đoàn bị chúng ta thuận tay tiêu diệt, đoạt quặng thô bọn chúng khai thác, chúng ta còn đào thêm một ít nữa, đều mang lên cả. - Tâm tình Đặc Lan Khắc Tư có vẻ cực tốt, cười ha hả tự thuật lại.

- Xem chừng Hồng Liêm dong binh đoàn lợi dụng ưu thế địa hình, quả nhiên đã bắt đầu hành động, Phật La Lí Đạt không ngờ còn dám tuyên bố sẽ giết chết Lao Lô Tháp, Hồng Liêm dong binh đoàn bọn chúng

buông bỏ mỗ bí ngân, thật sự là vô sỉ mà!Ồ, đúng rồi, mỗ quặng này có bao nhiêu, khai thác được bao nhiêu? - Hàn Thạc đối với lời thề của Phạt La Lí Đạt thì khinh bỉ một phen, rồi giật mình hỏi tiếp.

Lắc lắc đầu, Đặc Lan Khắc Tư bắt đầu nói:

- Cái này không biết được, địa phương chúng ta tiếp xúc có hạn, mang về trên lưng đều là một ít quặng thô, bên trong tựa hồ ẩn chứa một phần bí ngân, bắt quá phải tìm người kiểm tra mới biết được kết quả thu hoạch.

Nếu luyện chế ra Kim Giáp thi, như vậy có thể lợi dụng thiên phú của Kim Giáp thi, hoàn toàn có thể hiểu được mỗ quặng có diện tích bao nhiêu, lợi dụng Kim Giáp thi có thể nắm trong tay kim loại, kim khí quặng thạch, một mỗ quặng không cần bao lâu có thể bị hấp lấy toàn bộ khoáng thạch. Cái mỗ bí ngân này cũng chỉ trong thời gian ngắn sẽ cạn kiệt cả một mảnh bí ngân cũng không còn.

Đáng tiếc, Kim tuyệt chi địa chính là nơi khó tìm nhất trong ngũ tuyệt. Tạm thời không tìm được chỗ Kim tuyệt căn bản không thể luyện chế được Kim Giáp thi, nếu không có Kim Giáp thi tồn tại, Hàn Thạc căn bản sẽ không vì bất cứ khoáng thạch gì mà phát sầu, có ả nhân bộ lạc tồn tại, lợi dụng khả năng cảm ứng của Kim Giáp thi đối với quặng thạch, quả thực có thể có nguồn cung ứng vũ khí cuộn cuộn không ngừng.

Hơi hơi cảm thán một chút, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện đám cường đạo Trân Ny Đặc có dị động, lập tức nói:

- Tốt lắm, trước tiên chúng ta rời khỏi đây, hôm nay trong sơn cốc hỗn loạn, tạm thời không nên ở lại đây.
- Mọi người buông quặng thạch trên lưng ra, ta sẽ bỏ vào trong không gian giới chỉ. - Hàn Thạc chỉ vào bọn Cát Nhĩ Bá Đặc, thúc giục.

Trong đám người này, chỉ có Đặc Lan Khắc Tư trên tay mang không gian giới chỉ, kể cả nhóm dong binh Cách Lan Đặc Nhất đều sử dụng hàng lý đeo hông. Không gian giới chỉ vẫn dặt dỏ có tiếng, đám dong binh này cũng đương nhiên không có đủ kim tệ để sắm không gian giới chỉ.

Bất quá, khi Hàn Thạc phân phó như vậy, nhóm dong binh Cách Lan Đặc Nhất cũng không lập tức hành động, ngược lại hướng ánh mắt về phía Đặc Lan Khắc Tư, tựa hồ muốn biết thái độ của Đặc Lan Khắc Tư.

- Nghe lệnh hẩn, từ nay về sau mệnh lệnh của hẩn cũng là mệnh lệnh của ta, các người nhớ kỹ! - Đặc Lan Khắc Tư nghiêm mặt, thận trọng phân phó đám người Cách Lan Đặc.

- Hiểu rồi! Có Đặc Lan Khắc Tư phân phó, đám người Cách Lan Đặc như trút được gánh nặng, lập tức có vẻ ung dung thoải mái không ít, vội vàng cởi bao tải lớn trên lưng, đặt trước mặt Hàn Thạc.

Một cái bao tải to, bên trong đầy đá vỡ lớn nhỏ, sức nặng như vậy người bình thường không thể chịu được, cho dù đối với dong binh mà nói, đoạn đường trở về Hồn Diệt dong binh đoàn cũng là một sự tình thống khổ xui xẻo.

Từng đạo bạch quang hiện lên, các bao tải to nhỏ đều toàn bộ biến mất vào không gian giới chỉ trong tay Hàn Thạc. Sau khi làm xong, Hàn Thạc vẫy vẫy tay nói:

- Đi theo ta, chúng ta sẽ chặn đường về của Trân Ny Đặc, lần này chúng ta sẽ làm cường đạo bắt Trân Ny Đặc.

- Cứ như vậy, ta nhất định phải hỏi cho rõ! - Đặc Lan Khắc Tư vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới Trân Ny Đặc, lập tức nhớ tới sự tình của An Ny, tâm tình đang vui bỗng chốc bị ưu thương tràn ngập, nghiêm mặt quát.

Ba con Âm Ma có hai con quay lại, trong đó một con bám chặt đám cường đạo Trân Ny Đặc, giám sát nhất cử nhất động của chúng. Theo chỉ huy của Hàn Thạc, Hồn Diệt dong binh đoàn định đi tắt chặn đường lui của Trân Ny Đặc, đột nhiên phát hiện ra hành tung đám người đó mờ ám, không ngờ lại mai phục trên đường lui của Môn La gia tộc.

Xem ra Trân Ny Đặc tựa hồ định thừa dịp Môn La gia tộc tổn thất thảm trọng, nhân cơ hội kiếm một chút lợi ích!

266. Chương 266:tù Binh

Trong khi toán cường đạo của Trần Ny Đặc phục kích với ý định định “ném đá xuống giếng” đối phó gia tộc Môn La thì cô ta cũng không biết rằng chính mình đã trở thành con mồi của người khác.

Tộc trưởng Á Đường Môn La đã bị thương rất nặng, còn Kim Sí Đại Bàng hóa thành một gã trung niên tóc vàng, khắp nơi trên thân thể đều là vết chém. Cả hai được quân tinh nhuệ của gia tộc bảo vệ, từ từ rút lui về cứ địa.

Khi bọn họ đi vào một vùng cây cối rậm rạp, chung quanh có vài cây đại thụ um tùm che bóng thì toán người của Trần Ny Đặc đã mai phục sẵn ở đó lập tức hét vang “sát, sát” xông ra. Lão già bên cạnh Trần Ny Đặc phát ra vài lượt phụ trợ ma pháp Gia Tộc thuộc Phong hệ tác động lên trên người đám cường đạo dũng mãnh này, giúp bọn chúng bay nhanh về phía gia tộc Môn La, hươu vũ khí bắt đầu công kích.

Hàn Thạc vốn tưởng rằng Trần Ny Đặc ẩn núp nơi đây chỉ để nhân cơ hội cướp bóc một phen. Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Trần Ny Đặc vừa thấy người của gia tộc Môn La xuất hiện lại lập tức hạ lệnh tàn sát, xem chừng mục đích chuyến này tuyệt đối không phải là cướp bóc.

- Lão già Á Đường kia, người hôm nay gặp xui xẻo cũng là đáng kiếp, ngay cả chủ ý của lão tử mà cũng dám chống lại thì thật sự là chán sống rồi! - Trần Ny Đặc không hề xuất thủ, chỉ hăng hái hét to đồng thanh, trên gò má xinh xắn tràn đầy vẻ hưng phấn đắc ý.

- Giết chết nhóm người này thì gia tộc Môn La coi như là hết, xem bọn chúng còn dám tìm chúng ta gây phiền toái nữa không! - Bọn cường đạo gào hét vang dội, điên cuồng hươu vũ khí tấn công mãnh liệt, ra sức truy đuổi các cao thủ của gia tộc Môn La vốn đã tổn thất nặng nề đang bỏ chạy tán loạn.

Lần này đến sơn cốc hành động, các thế lực lớn có lẽ đã thỏa thuận ngầm với nhau nên đều không đem đến nhiều người lắm. Gia tộc Môn La có tổng cộng vài chục tên cao thủ, bị Lao Lô Tháp sau khi cuồng hóa giết chết một số, một số khác bị Hàn Thạc phục hoạt tử thi (làm sống lại xác chết) đột nhiên tập kích giết chết, hiện tại chỉ còn sót lại hơn mười người.

Nên bây giờ đối mặt với toán cường đạo của Trần Ny Đặc có số lượng nhiều gấp ba lần, thực lực đều không phải tầm thường thì việc phải chịu tổn thất cũng là lẽ đương nhiên.

- Hãy bảo vệ tốt cha ta, người của chúng ta ở gần đây. Chỉ cần quay trở lại được địa bàn của chúng ta, toán cường đạo chết tiệt này đừng mơ tưởng còn sống rồi đi. - Một gã ma pháp sư tóc dài màu nâu đáng gây yêu, hươu pháp trượng trong tay lớn tiếng gào to.

Trên mặt đất nơi toán cường đạo của Trần Ny Đặc đang xông đến đột nhiên mọc lên vô số mũi chông nhọn. Vốn được ma pháp phụ trợ Gia Tộc hỗ trợ nên thể công của những tên cường đạo nào cực kỳ nhanh chóng mãnh liệt, căn bản lại không để ý đề phòng biến hóa dưới chân. Bọn chúng cứ thế đặt chân xuống đất, bàn chân để trần lập tức bị xuyên thủng.

- Đáng chết, bắn chết bọn chúng! - Trần Ny Đặc gầm lên, ra lệnh cho mấy cung tiễn thủ ở phía sau.

“Vèo, vèo, vèo”

Tiếng cung tên xé gió rít lên, hàng loạt mũi tên màu sáng bạc lao vút về hướng gia tộc Môn La, lập tức làm bọn họ trở nên hỗn loạn. Ngay cả vị Thổ hệ ma pháp sư phát ra Địa Đột Thứ kia cũng đã bị mưa tên ảnh hưởng, không thể không phát ra Thổ Tường để phòng ngự.

Hàn Thạc lợi dụng Âm Ma thấy rõ mọi diễn biến của trận đại chiến giữa Trần Ny Đặc và gia tộc Môn La. Lúc này, đoàn người của hắn đang ẩn nấp ở chỗ bí mật cách khoảng mấy chục thước, nghe ngóng cẩn thận trận kịch chiến, sẵn sàng chờ lệnh.

- Mặc cho lũ chó sói cắn xé lẫn nhau. Đợi một lát nữa, ta sẽ cho Thổ Giáp Thi tiến vào đánh lén bắt người! - Hàn Thạc không một chút sốt ruột, ung dung nói.

- Đêm nay nhất định sẽ là một đêm không ngủ. Qua đêm nay, Nhật Diệu cốc nhất định sẽ càng thêm hỗn loạn, dong binh đoàn Hồn Diệt của chúng ta sẽ lợi dụng chính cơ hội này để quật khởi. - Đặc Lan Khắc Tư bình bình đã tâm, hưng phấn nói.

- Người tạm thời cẩn thận một chút, trải qua hành động bạo lực của chúng ta đêm nay, ta nghĩ không chừng dong binh đoàn Hồng Liêm và gia tộc Môn La có thể bỏ qua hết thảy để đối phó chúng ta trước. Với thực lực hiện nay, dong binh đoàn chúng ta không đủ khả năng chống lại bất luận phương thế lực nào, vạn lần không thể để lộ căn cứ hiện nay. - Hàn Thạc thấy vẻ mặt khát vọng của Đặc Lan Khắc Tư, không nhịn được phải nhắc nhở.

- Hắc hắc. Thế cũng được. Nhờ sự điên cuồng của người đêm nay, dong binh đoàn Hồn Diệt của chúng ta chắc chắn sẽ nổi danh. Chỉ cần có danh tiếng thì căn bản là không sợ không chiêu mộ được người. Có cả tiền lẫn người rồi thì thực lực của chúng ta có thể tăng trưởng nhanh chóng, đến khi đủ mạnh thì cũng là lúc tên phản đồ Phạt La Lí Đạt kia phải chết! - Đặc Lan Khắc Tư lạnh lùng nghiêm mặt nói.

Hàn Thạc gật đầu đồng ý:

- Không sai, giờ chính là lúc Hồn Diệt xuất đầu lộ diện!

- Ủa!

Hàn Thạc khẽ kêu lên kinh ngạc, nói:

- Không nghĩ rằng cao thủ của gia tộc Môn La lại thật sự chờ sẵn ở bên ngoài tiếp ứng, xem ra toán người của Trân Ny Đặc phí công vô ích rồi!

Vỗ vỗ Thổ Giáp Thi rồi ra lệnh cho nó nhanh chóng chui vào trong lòng đất, Hàn Thạc quay đầu lại liếc mắt nhìn Đặc Lan Khắc Tư một cái nói:

- Đột nhiên ta muốn bắt cô ta. Căn bản không cần các người hỗ trợ. Các người trở về cứ địa trước đi, ta sẽ mang Trân Ny Đặc đuổi theo các người sau.

- Thật sự không cần hỗ trợ sao? Trân Ny Đặc có thể trở thành thủ lĩnh toán cường đạo lớn như vậy thì thực lực của bản thân sẽ không quá yếu. Hơn nữa còn có những cường đạo chung quanh cô ta, người có dám khẳng định chắc chắn là có khả năng bắt được không? - Đặc Lan Khắc Tư kinh ngạc hỏi.

- Yên tâm đi, nhất định không có vấn đề! - Hàn Thạc tự tin cười cười, hướng về Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Tiểu Khô Lâu hạ mệnh lệnh cho chúng đồng thời quay về. Sau đó cùng với Thổ Giáp Thi một người bay trên không, một người lượn dưới đất đi về phía Trân Ny Đặc rồi âm thầm mai phục.

Mọi bên tham gia trận chiến đều dự tính buổi tối hôm nay nhất định sẽ hỗn loạn, vì thế cao thủ của bốn đại thế lực Nhật Diệu cốc theo thỏa thuận ngầm tiến vào sơn cốc, nhưng số đông nhân mã đều mai phục tại ngoài cốc để tiếp ứng.

Một vài tiểu thế lực khác vốn không dám manh động, nhưng bởi bốn đại thế lực đều bị tổn thương do đấu đá lẫn nhau, nuôi oán hận trong lòng từ lâu vì bình thường bị bốn đại thế lực áp chế gắt gao. Hơn nữa khu mỏ bí ẩn có sức hấp dẫn chết người, nên bọn họ có thể gây ra hành động điên cuồng gì hay không thì cũng không ai có thể đoán trước được.

Cho dù đoàn người Đặc Lan Khắc Tư hiểu rất rõ địa hình Nhật Diệu cốc nhưng Hàn Thạc lo lắng bọn họ trên đường gặp nguy hiểm, bởi vậy để cho Cát Nhĩ Bá Đặc và Tiểu Khô Lâu đi cùng, ít nhất trên đường cũng có người chiếu cố.

Lúc này tại chỗ mai phục, Hàn Thạc đang tính toán để bắt Trân Ny Đặc làm tù binh. Đầu óc hắn suy nghĩ cấp tốc, dựa vào Âm Ma quan sát từng ly từng tý mọi hoạt động của Trân Ny Đặc, cân nhắc phương thức hành động phù hợp nhất.

- Mau đuổi theo, tiêu diệt bọn chúng cho ta. Bỏ lỡ lần này, từ nay về sau sẽ không có cơ hội nữa đâu! - Trân Ny Đặc cầm trong tay một cây Lang Nha bổng thật lớn, thân thể mềm mại xông thẳng ra nhanh như chớp đuổi theo các tộc nhân Môn La đang chạy trốn. Bên cạnh nàng vốn có vài tên cường đạo hộ vệ, nhưng theo lời hô hét âm âm của thủ lĩnh, mấy tên này vội vàng truy kích các cao thủ của gia tộc Môn La nên dần dần tách khỏi càng ngày càng xa.

Thông qua Âm Ma quan sát, Hàn Thạc tỉnh táo phán đoán được tuyến đường di chuyển của Trân Ny Đặc. Hắn di chuyển êm ru ẩn nấp phía sau một gốc cây lớn, chậm rãi điều chỉnh hơi thở và nhịp tim. Một lát

sau, cả người dường như dung hợp với gốc cây lớn này thành một thể, không ai có thể phát hiện hình bóng nữa.

Thổ Giáp Thi tuân theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, di chuyển rất nhanh trong lòng đất bám sát Trần Ny Đặc, chỉ chờ chủ nhân hạ lệnh một tiếng sẽ lập tức từ dưới đất phối hợp hạ thủ.

Các cao thủ của gia tộc Môn La cười trên các loại ma thú khác nhau chạy qua gốc cây lớn nơi Hàn Thạc ẩn núp. Vài tên cường đạo thuộc cánh của Trần Ny Đặc múa may vũ khí trong tay la hét ầm ĩ đuổi theo đằng sau.

Dần dần, Trần Ny Đặc thở hồng hộc phần nộ nhanh chóng lao đến theo đúng tuyến đường Hàn Thạc đã dự tính, nòng cầm Lang Nha bổng lớn tiếng quát tháo, nói tục chửi bậy luôn mồm, không hề có chút dè dặt kín đáo mà một người thiếu nữ phải có.

Đột nhiên, Hàn Thạc như một u linh bỗng thành linh từ nơi ẩn núp nhảy ra, tựa như một bóng đen thoáng hiện ra trong tầm mắt của Trần Ny Đặc.

Trần Ny Đặc đang không ngừng chửi rủa, chợt thấy một hắc ảnh từ trong bóng tối bất ngờ xuất hiện, liền kinh hãi vùng Lang Nha bổng công tới. Lang nha bổng chuyển với tốc độ cao tạo ra tiếng rít gió quái lạ, thanh thể thoát nhìn cực kỳ kinh người.

“Choang, choang”

Một thanh âm như tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên rồi một luồng sức mạnh khổng lồ theo Lang Nha bổng tràn vào trong thân thể Trần Ny Đặc. Luồng sức mạnh đó giống như núi lửa bùng phát đáng sợ, làm cho Trần Ny Đặc đang phi hành tới rất nhanh cũng chịu không được phải loạng choạng bật ngược về phía sau.

- Là người! - Trần Ny Đặc chịu một đòn thì biết thực lực của người mới đến cao hơn mình rất nhiều, đến khi thân ảnh Hàn Thạc hiện ra, cô nàng lập tức hoảng sợ biến sắc kêu lên.

Nhận ra người vừa mới ẩn nấp từ bóng tối lao ra là Hàn Thạc, tự biết thực lực của mình không bằng, Trần Ny Đặc không kịp suy nghĩ lui nhanh lại, há miệng hét:

- Người đâu, bắt hẩn cho ta!

Trong khi giật lùi lại, Trần Ny Đặc tuyệt nhiên không hay biết Thổ Giáp Thi đã mai phục sẵn từ trước. Một đôi tay đột nhiên từ dưới đất vươn lên, chộp chính xác vào hai mắt cá chân, không cho nàng né tránh.

Trần Ny Đặc bị biến cố đột ngột phát sinh này làm cho sợ đến hồn phi phách tán, kinh hãi rú lên:

- Cứu mạng, có cái quái quỷ gì đó túm lấy ta.

- Không kịp nữa đâu! Một tiếng quát nhẹ vang lên, Hàn Thạc đã đến đối diện với Trần Ny Đặc, sau đó nàng cảm giác cả người cứng đờ, thân thể giống như là không còn thuộc về bản thân mình, từ từ xỉu xuống.

- Buông cô ấy ra, nếu không người sẽ phải chuốc lấy sự trả thù bất kể mọi giá của chúng ta! - Phong hệ ma đạo sư Bỉ Lợi cụt một chân, dùng Phong hệ ma pháp Gia Tốc bay tới rất nhanh, phần nộ trừng mắt nhìn Hàn Thạc hét lớn.

- Ta muốn tìm cô ta hỏi vài chuyện, sẽ không lấy mạng cô ta đâu, yên tâm đi! - Hàn Thạc nói, mang theo Trần Ny Đặc hôn mê bất tỉnh tiến về phía ma đạo sư Bỉ Lợi đang lao đến.

- Người cam đoan sẽ không làm thương tổn cô ấy? - Bên kia Phong hệ ma đạo sư Bỉ Lợi sợ Hàn Thạc sẽ hạ độc thủ, kìm giữ đám cường đạo bên cạnh cũng đang phần nộ muốn xông lên, khẩn trương nhìn chăm chăm Hàn Thạc hỏi.

- Đương nhiên, ta sẽ không lấy mạng cô ta, nếu không cô ta đã chết từ lâu rồi!

Hàn Thạc gật đầu trả lời, sau đó mang theo Trần Ny Đặc đằng không bay đi, nói vọng lại:

- Nhiều nhất ba ngày, cô ta nhất định sẽ bình an trở về, yên tâm đi!

Dứt lời, Hàn Thạc liền hạ lệnh cho Thổ Giáp Thi rút lui. Một người và một cương thi, song hành trên trời dưới đất nhanh chóng khuất xa, theo hướng mấy người Đặc Lan Khắc Tư đã đi.

267. Chương 267: thần Ân Chi Thể

Hàn Thạc nhập vào nhóm người Đặc Lan Khắc Tư đang ở trên đường về. Cả bọn sau đó cũng không gặp phải việc gì ngoài ý muốn, bí mật quay lại dong binh đoàn Hồn diệt.

Trải qua một đêm cực nhọc, đoàn người đều có vẻ hơi mỏi mệt. Bất quá Đặc Lan Khắc Tư đã chờ đợi nhiều năm, hiển nhiên là cũng không muốn lãng phí dù chỉ một khắc thời gian. Toàn bộ số người nguyên là của dong binh đoàn Hồng Liêm đứng xung quanh đều sáng mắt lên chăm chú vào Hàn Thạc.

- Các người, các người quả nhiên bắt được Trân Ny Đặc đem về đây thật sao? - An Ny đang ngủ mơ bị đánh thức dậy liền reo lên âm âm, nhưng khi thấy Trân Ny Đặc gục đầu hôn mê thì khuôn mặt đột nhiên biến sắc rồi lấp bắp.

Vỗ vỗ má Trân Ny Đặc, Hàn Thạc truyền Ma Nguyên lực vào thân thể định cứu nàng tỉnh dậy, nhưng hân bỗng nhường mày, có vẻ hơi ngạc nhiên.

Khẽ kêu “ủa” một tiếng, bàn tay to lớn của Hàn Thạc đặt vào gáy của Trân Ny Đặc, nắm luồng Ma Nguyên lực mỏng manh như tơ nhện di chuyển trong cơ thể nàng rồi đột nhiên phát hiện cấu tạo thân thể này có chỗ khác hẳn với người thường. Kinh mạch trong cơ thể cô ta so với người thường yếu hơn một chút, nhưng lại có nhiều hơn mười dễ xương.

- Hồn dân, người dám lợi dụng cơ hội này để chiếm tiện nghi với Trân Ny Đặc sao! - An Ny trông thấy Hàn Thạc áp chặt bàn tay to lớn vào lưng Trân Ny Đặc thì tức giận quát mắng.

- Thế nào rồi? - Đặc Lan Khắc Tư đang chờ đợi Hàn Thạc cứu tỉnh Trân Ny Đặc, nhưng thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn mà Trân Ny Đặc hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại, sốt ruột dò hỏi.

- Trân Ny Đặc có chút khác lạ, cấu tạo thân thể cô ta so với người thường có rất nhiều dị biệt! - Hàn Thạc thật sự rất kinh ngạc, càng thêm cẩn thận đưa Ma Nguyên Lực chạy quanh vài vòng. Cuối cùng có thể khẳng định thân thể nữ cường đạo này thật sự là của con người, nhưng kết cấu cốt cách kinh mạch quả thật không giống với thường nhân.

- Có loại quái sự này sao?

Đặc Lan Khắc Tư cả kinh, chằm chằm nhìn kỹ Trân Ny Đặc mấy lượt rồi gật đầu nói:

- Đúng là cô ấy, ta biết cô ấy cũng mấy năm rồi, đây dám chắc là thân thể của Trân Ny Đặc, cô ấy sao lại khác với thường nhân nhỉ?

- Không sai đâu! Thân thể cô nàng tuyệt đối không giống với chúng ta. Ta có thể cam đoan rằng Trân Ny Đặc có điểm kỳ lạ! - Hàn Thạc khẳng định, sau đó chợt nhớ đến lần giao chiến với Trân Ny Đặc. Khi đấu khí màu xanh thẫm của cô ta đã tiêu tan hết mà vẫn như trước có năng lực làm cho cánh tay của hắn chấn động nên trong lòng có chút nghi hoặc.

Sau khi Hàn Thạc nói ra những điểm quái lạ của Trân Ny Đặc, Đặc Lan Khắc Tư trước tiên sửng sốt, sau đó mới mở miệng nói:

- Ta thật ra cũng biết đôi chút về chuyện này. Khi Trân Ny Đặc còn chưa tu luyện đấu khí thì đã có sức lực vô cùng mạnh mẽ. Nghe nói điểm này đã biểu hiện ra ngoài từ khi còn bé.

- Đúng vậy, ta biết chuyện gì xảy ra rồi. Trân Ny Đặc hẳn là giống trong truyền thuyết có Thần ân chi thể được thần linh chiếu cố. Cấu tạo thân thể cô ta từ khi sinh ra đã khác hẳn với thường nhân rồi! - Đột nhiên, Hàn Thạc nhớ tới những nhận xét trước kia của Phạm Ny về hắn, bất giác thốt lên.

Vốn Hàn Thạc sở dĩ có thể tiến bộ với tốc độ nhanh như vậy hoàn toàn đều là do tác dụng của việc tu luyện ma công, Phạm Ny lại lầm tưởng là hắn có Thần ân chi thể. Lúc ấy Hàn Thạc nghĩ những gì Phạm Ny nói về Thần ân chi thể là chuyện nhảm nhí, nhưng bây giờ hiểu rõ cấu tạo thân thể của Trân Ny Đặc thì mới biết được ở đại lục kỳ lạ này đích thật là có một số chuyện thần kỳ.

- Ôi, trời ơi, nữ cường đạo này không thể ngờ lại có Thần ân chi thể. Theo truyền thuyết, người có Thần ân chi thể sẽ trở thành cường giả tuyệt đỉnh, không nghĩ rằng chúng ta lại có thể bất ngờ gặp được một người như thế. - Đặc Lan Khắc Tư cũng khá kinh ngạc, nhìn Trân Ny Đặc đang hôn mê với vẻ không thể tin được.

- Sợ rồi hả, thả chúng ta ra nhanh lên, nếu không Trân Ny Đặc sau này nhất định không tha cho các người!
- An Ny nắm chặt bàn tay bé nhỏ, quay sang dọa dẫm Đặc Lan Khắc Tư đang còn run rẩy.

Hàn Thạc lắc đầu, khẽ chế giễu:

- Thần ân chi thể thì sao chứ, chẳng phải cũng vẫn bị ta bắt sống đây sao.

- Tỉnh dậy đi nào! - Hàn Thạc giải trừ cấm chế trên người rồi vỗ vỗ lên khuôn mặt của Trân Ny Đặc, cười tủm tỉm khẽ quát.

Vừa tỉnh lại, Trân Ny Đặc không thêm nói câu nào, lập tức quay sang chửi mắng Hàn Thạc như tát nước. Một cô gái mặt mũi xinh đẹp như hoa lại liên tục văng ra hàng tràng những lời thô bỉ khiến cho Hàn Thạc cảm thấy thật sự vô cùng kỳ lạ.

- Giao cho người đẩy. Cô ta bây giờ cũng có thể đi lại nói chuyện được rồi! - Hàn Thạc nở nụ cười khổ, vỗ vai Đặc Lan Khắc Tư sau đó đi ra phía bên ngoài.

Hàn Thạc vừa rời khỏi sơn động, Áo Đức Tái cùng với mấy người khác cũng thức thời theo sau đi ra. Chỉ còn lại Đặc Lan Khắc Tư cùng một vài chiến hữu từ thuở ban đầu ở lại bên trong vận hồi Trân Ny Đặc về một số chuyện cũ của An Ny.

- Hàn Thạc. Đã lâu không gặp, tối nay chúng ta phải uống vài chén chứ! - Áo Đức Tái từ trong đám người đi đến rồi cười cười đề nghị với Hàn Thạc. Về đêm, nơi này lại như trước bị màn sương dày đặc bao phủ, nhưng chẳng biết vì duyên cớ gì mà lúc này sương mù đã dần dần tan đi, ánh trăng trong trẻo sáng ngời soi thẳng xuống.

Bởi vì đêm đã khuya, hầu hết những dong binh ở đây đều đã ngủ say. Bọn Áo Đức Tái mấy người bạn bệu suốt cả buổi tối cũng khá mệt mỏi, cả đám bèn ngồi lại trong diễn võ trường.

- Hay quá!

Nhàn rồi không có việc làm, Hàn Thạc tùy tiện ngồi xếp bằng cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc và bọn mấy người Áo Đức Tái, lấy rượu ngon do Ái nhân nấu ra phân chia lần lượt cho những người trong nhóm của Qua Đăng.

Ngay cả Thủy hệ cao cấp ma pháp sư A Phù Lạp và nữ tinh linh cung tiễn thủ Ni Á cũng không từ chối hảo ý của Hàn Thạc. Từu nhập thì ngon xuất, nhất là trong hoàn cảnh xung quanh toàn là những bằng hữu sinh tử, cả bọn sau khi uống được mấy ngụm rượu ngon thì hưởng lên vầng trăng tròn mà thổ lộ những lòng tâm trạng chí trong lòng mình.

- Ta muốn trở thành một Đại kiếm sư! Ta sớm muộn gì cũng làm cho mọi người biết đến cái tên Qua Đăng của ta! - Qua Đăng đã tiến giai thành Cao cấp kiếm sĩ, uống mấy ngụm rượu liền ngửa mặt lên trời nói đầy hào khí.

- Ta cũng phải tu luyện ma pháp, sớm trở thành một vị ma đạo sư. Chỉ cần có điều kiện tiến giai đến cấp bậc ma đạo sư, ta đến bất cứ một quốc gia nào đều có thể được phong thưởng tước vị, trở thành một vị quý tộc cao quý bậc nhất! - Thủy Hệ ma pháp sư cao cấp A Phù Lạp khẽ nhếch môi cười, nhẹ giọng nói lên khát vọng của mình.

- À, phải rồi Hàn Thạc, ngươi có nguyện vọng gì? Áo Đức Tái quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Thạc dò hỏi.

- Thực lực mạnh mẽ, tiền bạc, quyền lợi, mỹ nữ! - Hàn Thạc uể oải nằm trên mặt đất diễn võ trường, hai tay chắp sau gáy, nhìn lên trời nói một cách rõ ràng.

Áo Đức Tái tiếp lời:

- Ô, Hàn Thạc, ngươi thật là thẳng thắn!

- Ha ha, người sống trên đời không phải là vì những thứ này mà cố gắng sao? Nguyên vọng của mỗi người các người mặc dù không giống nhau, những nói trắng ra thì kỳ thật cũng là như nhau, đều loanh quanh mấy thứ này cả? - Hàn Thạc liếc liếc mắt hài hước quay sang nhìn Áo Đức Tái, mỉm cười nói.

- Ha ha, nói cũng đúng! - Áo Đức Tái suy nghĩ thêm một chút, gật đầu.

Sau khi nhóm Hàn Thạc uống rượu tâm tình được một lúc khá lâu, Đặc Lan Khắc Tư mới từ bên trong sơn động một mình đi ra. Tới nơi, y không nói một tiếng, ngồi phịch xuống bên cạnh Hàn Thạc, cầm lấy bầu rượu lớn nằm lẫn lóc trên mặt đất bên cạnh Áo Đức Tái, ngửa đầu tu một hơi.

Đặc Lan Khắc Tư dốc “ồ ồ ồ ồ” toàn bộ hơn phân nửa bầu rượu ngon còn lại vào miệng, sau đó bỗng thỉnh linh quăng bầu rượu đã cạn sạch lên trời, mắt đỏ ngầu, trầm giọng nghẹn ngào nói:

- Ta nhất định phải giết Phật La Lí Đạt và con sát phu Cổ Tư Thập Phu, thêm cả Bồ Lạp Đức Lợi - Bì Long của đế quốc Tập Tây nữa!!

Bồ Lạp Đức Lợi - Bì Long là đại công tước, em ruột của Quốc vương đế quốc Tập Tây Bồ Lô Đức - Bì Long. Lãnh địa của hắn chỉ cách thành Ngõa Luân có một cái thành Tây Trạch ở trong dãy núi Khoa Nhĩ Lan. Ở đế quốc Tập Tây, hắn chính là một đại quý tộc dưới một người trên vạn người, không chế đại quyền trong tay.

Quân đoàn trưởng Sư Thứu quân đoàn Bác Bỉ A Tư Cơ phản bội đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, sau đó đi nương nhờ một kẻ khác. Người đó là Thành chủ thành Tây Trạch, anh trai ruột của Quốc vương bộ hạ đế quốc Tập Tây, thực lực mạnh mẽ đến mức nào thì cũng có thể tưởng tượng ra được. Với thực lực hiện giờ, Đặc Lan Khắc Tư muốn đối phó với một đại nhân vật như vậy thì cơ bản là không có khả năng.

Hàn Thạc vỗ vai Đặc Lan Khắc Tư an ủi:

- Yên tâm, ta sẽ giúp người, không có chuyện gì không có thể!

Hung hăng đâm mạnh một quyền xuống đất, quyền này không hề sử dụng một tý đấu khí nào, đánh trúng tảng nam thạch cứng rắn khiến cho da tay nứt toác phọt máu, Đặc Lan Khắc Tư rít gào giống như một con thú bị giam trong lồng:

- Mấy tên súc sanh đáng chết, ta nhất định bắt bọn chúng phải trả giá đắt!

Trần Ny Đặc vẽ mặt lạnh lùng đột nhiên từ bên trong đi ra, nhìn Đặc Lan Khắc Tư trán nổi gân xanh, nói:

- Vì An Ny, ta cũng sẽ giết chết bọn chúng!

Đặc Lan Khắc Tư quay đầu liếc nhìn Trần Ny Đặc một cái, đột nhiên quát to:

- Cách Lan Đặc, bịt mắt cô ấy lại, đưa đi khỏi chỗ này.

Cách Lan Đặc thân hình to lớn ôm An Ny từ bên trong sơn động đi ra, mắt sưng đỏ, thương tiếc nhìn nàng đang hôn mê đi, nước nỡ nói:

- Đoàn trưởng, làm sao với An Ny tiểu thư bây giờ?

- An Ny là một người đối xử thân thiết với ta. Hãy tin tưởng ta, ta có thể bảo vệ cho cô ấy không phải chịu thương tổn gì. Nếu ở cùng một chỗ với các người, cô ấy sớm muộn sẽ nhớ tới chuyện trước kia, ta sợ cô ấy sẽ nhớ lại.....

- Không cần nói nữa, người mang cô ấy đi đi, giúp ta chăm sóc cô ấy cho tốt! - Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên cắt ngang lời Trần Ny Đặc, nói về cả quyết.

Trần Ny Đặc gật đầu không nói gì thêm, chủ động để cho Cách Lan Đặc bịt mắt mình lại. Sau đó theo sự chỉ dẫn và hộ tống của bọn Cách Lan Đặc từ từ leo đi về phía trước.

- Tốt lắm, ta cam đoan với người là người nhất định có thể trả được mối thù này! - Hàn Thạc lại một lần nữa vỗ vỗ vai Đặc Lan Khắc Tư, vẽ mặt âm trầm, thận trọng nói.

Đặc Lan Khắc Tư và Trần Ny Đặc mặc dù không có nói rõ nhưng từ biểu hiện của bọn họ, Hàn Thạc đại khái có thể đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với An Ny.

Đặc Lan Khắc Tư đối xử với An Ny như là em gái ruột nên y tất nhiên không thể không trả mối hận thù này!

268. Chương 268:kinh Hi

Cả đêm, Đặc Lan Khắc Tư uống rượu liên tục, ôm mặt khóc ồ ồ không dứt làm cho mắt đỏ hoe. Tiếng khóc của một nam tử dạn dày phong sương như y nghe thật thê lương, cơ hồ làm cả bọn chịu không nổi. Hàn Thạc muốn khuyên bảo vài câu cũng không có tác dụng, y tựa hồ hoàn toàn không để ý đến mọi thứ chung quanh, đắm chìm trong nỗi đau khổ không cách nào thoát ra được.

Đêm đó, Hàn Thạc lấy ra ba viên trong số năm viên Niết đan còn lại, phân biệt đưa cho ba người Áo Đức Tái, Qua Đăng và A Phù Lạp tẩy tủy hoán cốt, hai viên còn lại là để chuẩn bị cho Đặc Lan Khắc Tư và Ngải Mễ Lệ.

Vào giữa trưa, Hàn Thạc rời khỏi dong binh đoàn Hồn Diệt, một mình đi trước đến Nhật Diệu cốc.

Một đêm chiến đấu thảm khốc ở bên ngoài cũng không ảnh hưởng gì đến đám thương nhân trong Nhật Diệu cốc. Bọn họ vẫn thức dậy sớm như thường lệ, tất cả tất bật, về căn bản chẳng biết đêm qua đã xảy ra cái gì.

Khi Hàn Thạc đến chỗ hàng rào, mấy tên lính thuộc dong binh đoàn Già La lập tức nhận ra, cung kính nghênh đón hần tiến vào. Chăm chú quan sát bốn phía, Hàn Thạc phát hiện giờ đây thương nhân trong Nhật Diệu cốc thực sự không có thay đổi gì lớn, nhưng quân số bảo vệ của dong binh đoàn Già La thì tập trung đông hơn nhiều so với ngày thường, tần suất qua lại trên đường phố cũng cao hơn không ít.

Trên đường đi, tất cả mọi người thuộc dong binh đoàn Già La gặp Hàn Thạc đều kính trọng gật đầu chào hỏi, xem ra bọn họ đều đã biết được việc hôm qua hần ra tay trợ giúp.

Ở Nhật Diệu cốc, lần trước Hàn Thạc đã mua được rất nhiều dược thảo quý ở cửa hàng của gia đình một lão thú nhân nên lần này đến đây, hần trước tiên lại đi thẳng đến cửa hàng của gia đình lão thú nhân đó.

Chủ cửa hàng nhận ra ngay Hàn Thạc. Vừa thấy thần tài xuất hiện, lão thú nhân đang uể oải nằm ở bên trong liền cười toe toét vội vàng đứng dậy, nhiệt tình chào mời hần, liến thoắng:

- Đã lâu không thấy người, ha ha, lần này thử xem có chọn được cái gì vừa ý không?

Hàn Thạc đảo mắt nhìn quanh cửa hàng vài lần, đôi mắt ánh lên tia vui mừng, vội vội vàng vàng bê hơn mười loại hoa cỏ đặt cẩn thận ở trước mặt lão thú nhân, cười hề hề nói:

- Ta muốn mua toàn bộ mấy thứ này, ông tính xem hết bao nhiêu?

Ngoài Long Diên quả, Hàn Cực thảo, Kim Tuỷ thảo đã gặp lần trước, lần này Hàn Thạc còn phát hiện thêm một cây Cửu Ngọc Hoa thì thực sự là mừng quá mức mong đợi. Hần thầm nghĩ rằng cửa hàng này quả nhiên luôn có thể mang đến cho mình sự ngạc nhiên thú vị.

Cửu Ngọc Hoa có chín cánh hoa trong suốt sáng long lanh như ngọc, toả ra hương thơm ngát thấm tận tâm can. Sử dụng Cửu Ngọc Hoa phối hợp với vài loại linh dược có thể luyện chế ra Tu Nguyên đan dùng để chữa trị nội thương, trong đó Cửu Ngọc Hoa là dược liệu chủ đạo, bình thường rất khó kiếm được.

- Giá cả thì tùy ý người đi! - Đã trải nghiệm sự hào phóng của Hàn Thạc lần trước, lão thú nhân tựa hồ ý thức được một điều gì đó, cười nói rất thoải mái.

Có thể thu thập được nhiều linh dược quý báu như vậy, tâm tình Hàn Thạc vui sướng đến mức nào thì cũng có thể hiểu được. Hần liền lấy từ trong không gian giới chỉ ra hai túi kim tệ nặng trịch, thuận tay ném tới trước mặt lão thú nhân rồi nhoẻn miệng cười nói:

- Một ngàn kim tệ, đủ không?

- Ha ha, thật là một tiểu tử hào phóng, xin đa tạ! - Lão thú nhân nhanh chóng chụp lấy hai túi kim tệ, tâm tình cao hứng liền cười lớn, há cái miệng toang ngoác trông tựa như là đang muốn ăn thịt người vậy.

Đột nhiên, từ ngoài cửa truyền đến một tiếng hét kinh ngạc:

- Lại là người!. - Một trong ba đầu lĩnh của Âm Mạc - Tắc Tây Lị Á đang thông thả đi đến, đôi mắt tinh tường vừa nhìn thấy Hàn Thạc thì lập tức hét lên. Cô ả hôm nay mặc quần dài màu tím đen, tóc dài mềm mại thả buông lơ lửng tận vai, theo sau có hai gã trung niên nhỏ gầy, ánh mắt chăm chú nhìn bốn phía đầy cảnh giác.

Vừa quay đầu lại đã thấy Tắc Tây Lị Á, Hàn Thạc cảm thấy hơi có chút khó chịu. Hắn khẽ hướng về phía cô ta hờ hững gật đầu một cái, tay bắt đầu thu gom số dược liệu ở trên bàn định rời khỏi cửa hàng này.

- A, tiểu thư xinh đẹp, lại gặp được cô rồi, lần này cô muốn mua cái gì? - Tắc Tây Lị Á tựa hồ cũng là khách quen, vừa đi vào cửa hàng thì lão thú nhân cũng tương tự nhếch miệng cười lớn, đón tiếp niềm nở.

- Ta muốn thứ gì thì đều đã bị hắn mua mất hết thứ ấy. Đáng chết, lại bị hắn phỗng tay trên. - Tắc Tây Lị Á nhú mày nhìn Hàn Thạc, khẽ kêu lên với vẻ hơi tức tối.

- Việc này.....

Lão thú nhân không biết nên nói như thế nào, xoa xoa tay tỏ ý cũng không còn biện pháp gì.

Khi Hàn Thạc sắp rời khỏi cửa hàng, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, chợt dừng lại ở cửa, xoay người lại nhìn Tắc Tây Lị Á, đề nghị:

- Nói cho ta biết Ngải Mễ Lệ ở đâu, ta sẽ cho người một cây dược thảo đang cầm trên tay.

Tắc Tây Lị Á đang thất vọng, vừa nghe được Hàn Thạc nói như vậy tức thì tỏ vẻ mừng rỡ, nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Thật chứ? Người đưa số dược thảo vừa mới mua được cho ta chọn thật không?

Hàn Thạc gật đầu, lấy ra tất cả số dược thảo mà hắn vừa tốn một ngàn kim tệ mới mua được, rồi chỉ trở vào đám dược thảo đó, nói:

- Cho người chọn lấy một cây!

Tắc Tây Lị Á chỉ tay vào Cửu Ngọc Hoa, khẽ nói:

- Ta lấy cây này!

Khóe miệng giật nhẹ một cái, Hàn Thạc cân nhắc được mất một chút rồi đột nhiên lạnh lùng nói:

- Cây này thì không được, hủy bỏ giao dịch!

Ngải Mễ Lệ ở nơi nào thì chắc hẳn các nhân vật cao cấp của Âm Mạc đều biết, cho dù không thông qua Tắc Tây Lị Á, Hàn Thạc còn có thể tìm Khảm Dịch Đạt nhờ giúp. Mặt khác, Hàn Thạc muốn biết nơi ở của Ngải Mễ Lệ cũng không phải vì có việc gì quan trọng mà chỉ là muốn dùng Niết đan giúp nàng thoát thai hoá cốt mà thôi, hiện tại cũng không phải thật cấp bách.

Còn Cửu Ngọc Hoa chỉ có thể gặp chứ không thể cầu mà được, đối với Hàn Thạc mà nói thì vô cùng quan trọng. Có Cửu Ngọc Hoa làm chủ dược, hoàn toàn có thể luyện chế được một mẻ Tu Nguyên đan. Vì phải chọn một trong hai, Hàn Thạc lập tức đổi ý.

Tay vừa vươn ra định lấy Cửu Ngọc Hoa, bị Hàn Thạc nói một câu “giao dịch hủy bỏ” liền khựng lại, Tắc Tây Lị Á ngăn người ra trong chốc lát, nhú mày nhìn Hàn Thạc hờn giận nói:

- Người nói một đằng làm một nẻo!

- Ta không hứa hẹn gì với người, không tính là nói một đằng làm một nẻo. Ngoài cây dược thảo này ra, ta có thể cho người lấy hai cây khác nếu người nguyện ý nói! - Hàn Thạc trước hết đem Cửu Ngọc Hoa thu vào bên trong không gian giới chỉ, sau đó nhún vai, điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, nói với Tắc Tây Lị Á.

Đôi mắt lóe lửa nhìn Hàn Thạc trừng trừng, Tắc Tây Lị Á sững sốt một lúc lâu, sau rồi mới oán hận gật đầu nói:

- Đề hẹn hỏi!

Nói thì nói vậy nhưng nàng rót cuộc cũng cầm lấy hai cây Hàn Cực thảo, sau đó trừng mắt nhìn Hàn Thạc trả lời:

- Ngải Mễ Lệ cùng ta hoàn thành nhiệm vụ xong thì chắc là đã trở về thành Áo Sâm của đế quốc. Hừ! Người mà Ngải Mễ Lệ hết sức sùng bái không thể ngờ lại quá nhỏ mọn, thật không hiểu sao cô ấy coi trọng người như thế!

- Việc này không liên quan đến ngươi! - Hàn Thạc cười hắc hắc, sau khi biết tin tức về Ngải Mễ Lệ thì cũng khá yên tâm, trong lòng muốn quay về thành Áo Sâm ngay lập tức. Nàng biết được thì chắc hẳn sẽ chủ động tìm đến, khi đó sẽ sử dụng Niết đan giúp nàng tẩy tủy cũng không muộn.

- Các ngươi, ba người các ngươi không được phép nhúc nhích, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí! - Đột nhiên, mười tên dong binh Già La chạy đến, hùng hổ vây quanh cửa hàng của lão thú nhân, chia mấy cây cường nỏ vào bọn ba người Tắc Tây Lị Á.

- Thế này là thế nào? Dong binh đoàn Già La đối đãi với thương nhân như vậy sao? - Tắc Tây Lị Á sắc mặt giận dữ, lạnh lùng nhìn gã dong binh đứng hàng đầu hỏi.

- Chúng ta luôn luôn đối đãi thân thiện với thương nhân, nhưng có thể các ngươi không vào đây một cách bình thường, nếu không chúng ta hẳn phải có ghi chép về các ngươi. Hãy đi theo chúng ta! - Lúc này, một gã dong binh xác xược nhìn chằm chằm vào Tắc Tây Lị Á, lạnh lùng nói.

Xem chừng ba người Tắc Tây Lị Á hẳn là không đi qua hàng rào, e là đã dùng cách khác mà vào. Nếu như mọi khi, Dong binh đoàn Già La có lẽ không thể phát hiện ra, nhưng sau cuộc chiến thảm khốc đêm qua, toàn bộ dong binh đoàn Già La hiện giờ như gặp cường địch. Người người đều đề phòng cẩn mật, nhờ đó mới có thể phát hiện được những việc khác thường.

- Bố Lai Ân tiên sinh, ngài hãy cẩn thận một chút với mấy người này! - Gã dong binh cầm đầu đối xử với Hàn Thạc so với khi đối xử với Tắc Tây Lị Á có thái độ khác biệt một trời một vực, nói chuyện thành khẩn, cách thức cung kính, thậm chí còn có vẻ xu nịnh.

- Bố Lai Ân tiên sinh, đoàn trưởng của chúng ta biết ngươi đến Nhật Diệu cốc thì nói là muốn tới gặp ngươi ngay lập tức. Chỉ mong ngươi chờ một lát, người xử lý xong công việc trong cốc, lập tức sẽ đích thân đến gặp ngươi về chuyện đêm qua đã đáp ứng, còn dâng tặng đủ số kim tệ như đã nói, mong ngươi cố gắng chờ thêm một lát! - Một gã dong binh khác cung kính hướng về phía Hàn Thạc thi lễ, nói giọng cầu khẩn.

Đây là chuyện gì vậy? Tắc Tây Lị Á nghi hoặc nhìn Hàn Thạc, thầm nghĩ hẳn chỉ là một Nguyệt sứ giả của Âm Mạc, kẻ kia là Lao Lô Tháp, tính khí táo bạo cuồng vọng, tại sao lại đối đãi với hắn thân thiết như vậy. Điều đó thật sự là làm cho người ngoài không hiểu nổi! Lao Lô Tháp vốn nổi tiếng khó chơi và ngạo mạn, không ngờ tên này lại có thể khiến cho Lao Lô Tháp cung kính đến như vậy. Kỳ quái, thật sự là kỳ quái quá đi mất!

-Ồ, chúng ta cùng đi với nhau, chắc chắn là các ngươi làm rồi! - Tắc Tây Lị Á đầu óc chợt nảy ra sáng kiến, đột nhiên cười dài ung dung đi đến bên cạnh Hàn Thạc, vỗ vỗ vai hắn ra bộ chúng ta quan hệ rất thân thiết!

Hàn Thạc ngẩn người, liếc mắt nhìn Tắc Tây Lị Á một cái, nghiêm mặt lạnh lùng định mở miệng nói cái gì đó thì nghe cô ta nhỏ giọng thăm thì:

- Chúng ta mang nhiệm vụ trên người, đều là người của Âm Mạc, nếu ngươi có dũng khí thấy chết mà không cứu thì khi ta trở về nhất định sẽ tố cáo với lão già Khảm Địch Đạt!

Tắc Tây Lị Á và Hàn Thạc đứng sóng vai, đột nhiên ung dung cười nói:

- Ha ha, các ngươi nhất định hiểu lầm rồi!

-Ừ, bọn họ là bằng hữu của ta, ta cam đoan bọn họ sẽ không có làm chuyện gì tổn hại đến lợi ích của dong binh đoàn các ngươi. Ta sẽ đợi người đến gặp ta tại cửa hàng kia, nếu đoàn trưởng của các ngươi đến đây, ta sẽ nói với hắn một tiếng! - Hàn Thạc mỉm cười, hướng về phía mấy gã dong binh gật gật đầu, sau đó với một ý đồ xấu xa ôm eo Tắc Tây Lị Á, động tác thể hiện quan hệ tình cảm mập mờ giữa hai người.

Eo của Tắc Tây Lị Á nhỏ, mỡ màng, săn chắc, chiếc váy dài đơn mỏng không che nổi sức eo dân kinh người của nó. Hàn Thạc ôm eo, trong lòng không nhịn được thầm khen, thiếu nữ này chẳng những khuôn mặt xinh đẹp mà ngay cả vóc dáng cũng thật quá hấp dẫn.

- Thì ra chuyện là như vậy!

Đám dong binh bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó áy náy nói với Tắc Tây Lị Á:

- Thật xin lỗi, ta không biết quan hệ giữa cô và Bồ Lai Ân tiên sinh, thất lễ rồi!

- Đi thôi, nơi này không có việc gì hết, chúng ta đến địa phương khác xem xét, không được bỏ qua bất cứ nhân vật nào khả nghi! Hướng về Hàn Thạc cung kính thi lễ, gã nhóm trưởng quát lớn một câu, trong nháy mắt dẫn toán dong binh trước cửa bỏ đi.

269. Chương 269:nguyệt Sứ Giả Hồn Xước

Bọn dong binh vừa ra khỏi, Tắc Tây Lị Á lập tức quay phắt lại, hai mắt trợn ngược, phần nộ nhìn Hàn Thạc, giọng lạnh như băng:

- Còn không buông tay ra!

Ngượng ngùng cười gượng một tiếng, Hàn Thạc rút tay lại rồi lại tỉnh bơ như không, khẽ hơi nhích người thuận miệng nói bừa:

- Ta cũng là có ý tốt mà thôi, hắc hắc, gần đây Nhật Diệu cốc rất hỗn loạn, người tốt nhất nên cẩn thận một chút!

- Không phiền người quan tâm, đồ hèn hạ! - Tắc Tây Lị Á đang cơn oán hận liền sổ toẹt một câu, thầm nghĩ một kẻ hèn hạ như thế này tại sao lại được Lao Lô Tháp coi trọng, đúng là một sự kỳ lạ.

Không đôi co với Tắc Tây Lị Á, Hàn Thạc sải bước bỏ đi thẳng về phía cái cửa hàng chỗ Thủy tuyết chi địa, sau khoảng mười phút thì đến nơi.

Cửa hàng này so với trước khi hắn rời đi vẫn không có bất cứ thay đổi nào, ngoại trừ bên trong mấy gian phòng đã kịp phủ đầy bụi. Trận pháp bên ngoài cũng không có biến động khác lạ, nguyên khí của Thủy tuyết chi địa vẫn nồng đậm thủy nguyên tố như trước, xem ra từ sau khi bọn hắn rời đi cũng không hề có ai đến ở chỗ này.

Vật liệu luyện chế Thủy Giáp Thi còn thiếu một ít, trước mắt đang được Phỉ Bích tiếp tục thu gom, Hàn Thạc biết vậy nên cũng lúc này không hề nôn nóng. Hắn đi loanh quanh một vòng rồi nhân tiện ngồi xuống một cái ghế tựa ở giữa sân chờ Lao Lô Tháp đến.

Buổi chiều, Hàn Thạc đang cầm một quyển sách ma pháp nghiên cứu thì đột nhiên cất sách đứng lên, neoh mắt nhìn ra phía cửa chính.

Trong chốc lát, theo tiếng bước chân đi lộp cộp, gã đại hán Lao Lô Tháp đầu hói, cường tráng, thô kệch một thân một mình đi đến. Gã giờ trông sắc mặt không tốt lắm, hơi có vẻ nhợt nhạt, cặp mắt thâm quầng đỏ vằn tia máu, chắc hẳn là mất ngủ cả đêm.

- Cảm ơn người về chuyện tối hôm qua! - Sau khi gặp Hàn Thạc, Lao Lô Tháp tập trung tinh thần, miễn cưỡng làm bộ vui vẻ nói.

Đêm qua cao thủ của dong binh đoàn Già La tổn thất nặng nề, ngay cả phó trưởng đoàn Cáp Lý Tư vẫn còn bị thương nặng chưa khỏi. Để phòng ngừa ba đại thế lực thừa cơ làm loạn, Lao Lô Tháp suốt cả đêm phải khổ cực bố trí, đưa toàn bộ cao thủ của dong binh đoàn Già La từ khắp nơi tập trung về Nhật Diệu cốc, có thể nói là đề phòng cẩn thận tới hết mức.

- Ha ha, ta và Lao Lô Tháp tiên sinh cũng coi như là bạn bè. Quang Minh giáo hội và Phật La Lí Đạt có hận thù với ta, ta ra tay giúp người cũng là đương nhiên! - Hàn Thạc vẫn tiếp tục nằm ườn ở trên ghế, hai tay vô tình gõ gõ vào thành ghế, cười một cách thoải mái, cũng không đề cập đến việc bỏ đi không từ biệt lần trước.

Lao Lô Thấp cũng không hỏi về chuyện đó, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ khế ước nhà đất và một tinh tạp, đặt trên cái bàn đá trước mặt Hàn Thạc, nói giọng nghiêm chỉnh:

- Đây là khế ước nhà đất của cửa hàng này, còn đây tinh tạp chứa nhận chủ chứa một vạn kim tệ. Ngoài ra, trong Nhật Diệu cốc do dong binh đoàn Già La quản lý, ta cho phép dong binh đoàn Hồn Diệt quang minh chính đại chiêu mộ cao thủ tại bất cứ nơi nào.

Ba việc này hôm qua Lao Lô Thấp đều đã đáp ứng, cũng là điều kiện để Hàn Thạc ra tay giúp đỡ gã. Trong cuộc chiến thảm khốc đêm qua, nếu không có Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện phá rối thì toán người của Lao Lô Thấp có lẽ thật sự rất khó mà chạy thoát khỏi sơn cốc kia được. Lao Lô Thấp cũng là người sòng phẳng, vừa đến nơi liền hào sảng đưa ngay ra các khoản trả ơn.

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, đem khế ước nhà đất và tinh tạp chứa kim tệ thu vào không gian giới chỉ rồi nhìn Lao Lô Thấp nói:

- Đêm qua ta sát tử Phát Cách Sâm, đánh trọng thương Á Dương Môn La, mối hận thù có từ trước giữa ta với bọn họ đúng là không cách nào hóa giải được. Chúng ta cùng có kẻ thù chung, từ nay về sau có lẽ còn có không ít cơ hội hợp tác.

- Đương nhiên, ta thừa nhận là ta vẫn xem thường ngươi. Một người có thể sát tử Phát Cách Sâm, đánh trọng thương Á Dương Môn La mới có tư cách cùng Lao Lô Thấp ta chính thức hợp tác. Trong cuộc tranh giành quyền lực tại Nhật Diệu cốc hiện giờ, chỉ cần dong binh đoàn Hồn Diệt hợp tác với ta, ta cam đoan nó nhất định sẽ có bước phát triển lớn. - Lao Lô Thấp ánh mắt lấp loáng nhìn Hàn Thạc, tựa hồ biết mối quan hệ thực sự giữa hắn và Hồn Diệt.

- Đặc Lan Khắc Tư sẽ bàn về việc này với ngươi. Ta chỉ là bằng hữu của y, không có quyền quyết định công việc của dong binh đoàn Hồn Diệt! - Hàn Thạc hơi sững sốt nhưng vẫn thản nhiên nói.

- Hắc hắc, theo ta được biết quan hệ giữa dong binh đoàn Hồn Diệt với ngươi hẳn là không phải đơn giản như vậy!

Lao Lô Thấp nhếch miệng cười, nói tiếp:

- Như vậy đi, ta bỏ kim tệ ra thuê Hồn Diệt trợ giúp ta đối phó với các thế lực khác, ngươi thấy thế nào?

- Chuyện này ngươi tìm Đặc Lan Khắc Tư nói đi. Hề hề!

Hàn Thạc uể oải cười, sau đó thở nhẹ một tiếng, nói:

- Đúng rồi, ta có một bằng hữu có khả năng là đi vào Nhật Diệu cốc không theo đường chính, hy vọng ngươi nỗ lực ta không tìm kiếm làm phiền cô ấy.

- Không thành vấn đề!

Lao Lô Thấp đáp ứng ngay mà không hề hỏi thêm điều gì, sau đó suy nghĩ một rồi với vẻ bí hiểm nhìn chăm chú vào Hàn Thạc thấp giọng nói:

- Ngươi sát tử Phát Cách Sâm, lại sử dụng ma pháp Thi Thể Phục Hoạt cực kỳ khủng bố của Vong Linh hệ, ta nghĩ Quang Minh giáo hội cho dù độ lượng lớn đến đâu cũng sẽ không buông tha cho ngươi, ngươi hãy cố gắng tự bảo vệ mình đi.

- Ta dám giết hắn thì sẽ không sợ bọn chúng trả thù, điểm này ngươi có thể yên tâm. Mặt khác, về việc đối phó với Phát La Lí Đạt, chúng ta còn có thể có cơ hội hợp tác. À, phải rồi, bây giờ sợ là còn thêm cả gia tộc Môn La nữa. Đến lúc đó, nếu quả thật ta muốn động thủ, nói không chừng sẽ đến tìm ngươi.

- Vậy ngươi tốt nhất ra tay sớm một chút, nếu để muộn thì ta sợ rằng ngươi không có cơ hội đâu!

Mắt Lao Lô Thấp vẫn tia máu, tỏa ra sát khí nồng nặc. Đêm qua phải chịu uất ức, xem chừng gã đã có ý định báo phục. Với thực lực của dong binh đoàn Già La bọn họ, nếu Lao Lô Thấp bất kể hậu quả tiến hành một cuộc trả thù đẫm máu thì có lẽ cái loại báo thù này nhất định sẽ cực kỳ thâm hiểm.

- Vậy ta chúc ngươi may mắn! - Hàn Thạc không nói thêm nữa, sau mấy lời này thì nhắm mắt lại tựa hồ đang nhắm nhả nằm phơi nắng.

Lao Lô Tháp thấy bộ dạng này của Hàn Thạc thì biết hẳn đã không còn hứng thú nói chuyện nữa, biết ý gật đầu nói:

- Tốt lắm, ta còn có việc, xin cáo từ!

- Đi nhé, không tiễn! - Hàn Thạc vừa nhắm mắt vừa trả lời.

Sau khi Lao Lô Tháp rời đi không lâu, Hàn Thạc đột nhiên trợn mắt hướng về phía nóc nhà, hồ hững hờ:

-Đã đến rồi sao còn không đi xuống?

Chung quanh không có một chút sinh tức nào khác, ngược lại giống như là Hàn Thạc lầm bầm tự nói với mình.

Hàn Thạc cau mặt gất lên:

- Tắc Tây Lị Á đại nhân, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta mời mới xuống phải không?

Hắn vừa nói xong, khu vực này rốt cục cũng có phản ứng. Trên nóc nhà trống trải được ánh nắng mặt trời soi sáng rực đột nhiên xuất hiện thân hình của Tắc Tây Lị Á. Cô nàng ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, khẽ hỏi:

- Lao Lô Tháp không phát hiện được ta, ngươi bằng cách nào có thể phát hiện ra vậy?

- Được lắm, nói xem ngươi đến đây làm gì? Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này của ngươi có liên quan đến Lao Lô Tháp? - Hàn Thạc không trả lời câu hỏi của Tắc Tây Lị Á mà đi thẳng vào vấn đề. Ngay lúc phát hiện cô ta tới, Hàn Thạc liền thôi không nói chuyện với Lao Lô Tháp nữa, bởi vậy Tắc Tây Lị Á về cơ bản chẳng biết hắn đã cùng Lao Lô Tháp nói chuyện gì.

- Nói cho ta biết, ngươi làm thế nào biết ta nấp ở bên trên? - Tắc Tây Lị Á từ trên cao nhìn xuống Hàn Thạc, hỏi với giọng như của thượng cấp đối với thuộc hạ.

- Xin lỗi, ngươi không có quyền biết, cho dù người phụ trách ta là Khảm Dịch Đạt đại nhân cũng không có quyền hỏi đến bí mật của ta, nói gì đến người không phụ trách ta. Mặt khác, chỗ của ta không hoan nghênh người, mời người rời đi cho! - Loại thái độ này của Tắc Tây Lị Á gây phản cảm đối với Hàn Thạc, thấy cô ta tỏ vẻ kiêu ngạo liền lập tức đuổi người không hề khách khí.

- Ngươi... ngươi không ngờ lại dám nói với ta như vậy?

Tắc Tây Lị Á kinh ngạc chỉ tay vào Hàn Thạc, thân thể run lên nhẹ nhẹ, tức giận tựa hồ chưa từng có người nào đối xử thô lỗ với cô ta như vậy. Tỏ vẻ kinh ngạc phần nộ tới cực điểm, hung hăng dậm chân đầy giận dữ nói:

- Ta không đi, xem ngươi có thể làm gì được ta!

Nhưng đúng lúc này, có một tiếng gọi xa xăm từ U Âm sâm lâm vọng vọng về trong tâm Hàn Thạc, loại tiếng gọi từ trong sâu thẳm này nghe như tiếng reo vui của người thân.

Hàn Thạc chỉ thoáng sững sờ rồi vui mừng khôn xiết, hiểu rằng Mộc Giáp Thi ở thánh địa Sâm lâm cự ma đã thành hình xuất thế. Lúc này đang dựa vào giọt sinh mệnh tinh huyết của hắn có trong cơ thể nó để kêu gọi.

- Ngươi không đi thì ta đi vậy! - Hàn Thạc chẳng muốn đôi co với Tắc Tây Lị Á nữa, tức thì nhóm dậy, vội vàng vàng rời khỏi cửa hàng, tiện tay đóng luôn cửa chính lại, nhằm thẳng đường ra ngoài Nhật Diệu cốc mà chạy đi.

- Khinh người quá đáng, thật là khinh người quá đáng! Một tên Nguyệt sứ giả nhỏ không ngờ lại dám lảo xược như vậy! - Thấy Hàn Thạc không chút do dự lập tức bỏ đi giống như để trốn tránh ôn dịch, Tắc Tây Lị Á đột ngột hét lên một tiếng giận dữ, xem ra bị đả kích rất mạnh.

Mấy người canh gác cổng Nhật Diệu cốc đều không một ai ngăn trở Hàn Thạc đi ra ngoài. Tất cả người của dong binh đoàn Già La đều hữu hảo gật đầu chào, tỏ ý cực kỳ kính trọng hắn.

Có thể giết chết một vị Quang hệ Đại Ma đạo sư, đồng thời đánh bị thương nặng một cao thủ là tộc trưởng gia tộc Môn La mà vẫn còn có thể xuất thủ cứu viện dong binh đoàn Già La, một nhân vật như vậy cơ hồ

lập tức giành được hảo cảm của đám người này. Bọn họ đều tỏ ra kính trọng, cảm kích mãnh liệt đối với Hàn Thạc.

Rời khỏi Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc tức thì bay nhanh về phía trước, toàn lực thi triển Ma Động Cửu Thiên Thuật nên chỉ mất một khắc thời gian đã bay đến chỗ đóng binh đoàn Hồn Diệt.

Đặc Lan Khắc Tư sau khi uống rượu vẫn còn say túy lúy chưa tỉnh. Hôm qua chưa có sự việc gì xảy ra, Hàn Thạc còn tính để thêm một thời gian nữa rồi mới giúp hắn thoát thai hoán cốt, nhưng bây giờ Mộc Giáp Thi đã thức tỉnh, Hàn Thạc không còn thời gian tiếp tục chờ đợi nữa.

Mặc cho Đặc Lan Khắc Tư đang say mê đang nói mê không ngừng, Hàn Thạc vọt tới sơn động chỗ y nằm, tiện tay nhặt một túi rượu nằm lăn lóc trên mặt đất, đem Niết đan hoà với rượu dốc vào trong miệng y.

Giữ chặt không cho Đặc Lan Khắc Tư giãy dụa, Hàn Thạc thi triển ma công cường ép hỗ trợ y luyện hóa Niết đan bên trong bụng, sau đó ra cửa nói với Cách Lan Đặc:

- Đưa hắn đưa vào cầu tiêu. Hắn sẽ bị giống như bọn Áo Đức Tái, các người chăm sóc hắn cho tốt.
- Hiểu rồi! - Cách Lan Đặc không hiểu việc này là thế nào, nhưng biết rõ Hàn Thạc sẽ không làm hại Đặc Lan Khắc Tư nên gật đầu đáp ứng ngay.
- Cát Nhĩ Bá Đặc, người tạm thời ở lại bên trong sơn cốc trợ giúp Đặc Lan Khắc Tư, khi cần thì ta sẽ tìm người, người ngàn vạn lần không được quấy rầy y! - Chỉ kịp phân phó cho Hắc Long một câu, Hàn Thạc vọt lao khỏi sơn cốc, không thể đợi thêm một phút, bay nhanh về phía U Âm sâm lâm.

270. Chương 270:tín Ngưỡng Tà Thần

U Âm sâm lâm, sâm lâm cự ma thánh địa.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một đạo hồng quang xẹt ngang bầu trời, giống như bay ngược dòng thời gian, không phát ra bất cứ thanh âm nào, nhanh chóng đáp xuống giữa sâm lâm cự ma thánh địa.

Qua bốn tháng, thực vật tại Mộc tuyệt chi địa vốn xanh tươi rậm rạp lại phát sinh biến hoá long trời lở đất. Đưa mắt dõi thấy tất cả cây cỏ thụ che trời đều tàn lụi, những lùm cây cỏ dại trên mặt đất không còn một chút sinh cơ màu xanh. Mộc tuyệt chi địa vốn xanh um tươi tốt giờ không còn một chiếc lá xanh nữa.

Thực vật không sinh trưởng, lộ ra mặt đất cứng rắn khô cằn nứt nẻ, dõi nhìn chỉ thấy cả khu vực sắp bị hoang mạc hoá. Mộc chi nguyên lực vốn lượn lờ cả khu vực, bởi vì sự tồn tại của trận pháp và Mộc Giáp thi mà hội tụ lại hết trên người Mộc Giáp thi tại trung tâm trận pháp. Thực vật vốn hấp nạp Mộc chi nguyên lực khổng lồ, nguyên lực lại chịu tác dụng của lực lượng Mộc Giáp thi, làm cho những thực vật này khô kiệt.

Vừa đáp xuống, Hàn Thạc nhờ vào phạm vi quan sát của Âm Ma, từ rất xa đã nhìn thấy một số sâm lâm cự ma đóng tại nơi này, hắn là đang bảo vệ cho khu thánh địa.

Từng tiếng hò hét thân mật từ chỗ rẽ một cây đại thụ khô cằn lớn nhất truyền đến. Trên người Mộc Giáp thi có sự tồn tại bốn mệnh tinh huyết của Hàn Thạc, căn cứ vào sự liên hệ giữa cả hai, đã cảm ứng được hắn tới.

- Ra đi! - Hàn Thạc chiếu theo bí pháp, đánh ra đạo đạo ô quang chui vào vị trí Mộc Giáp thi đang ẩn náu.
- “Ầm ầm...”

Mặt đất chấn động từng hồi, cây cỏ thụ khô cằn kia bỗng nhiên nứt toác ra. Các khúc cây bắn tung ra bốn phía, rễ cây lộ ra một huyết động đen ngòm, bên trong chính là vị trí sâu dưới rễ cây.

“Vù”, một đạo lục sắc ảnh tử từ trong huyết động đen ngòm phi vọt ra.

Một thân lục sắc khải giáp bao trùm Mộc Giáp thi, nó giống như thân cây tạo thành, loé lên màu xanh thẫm. Thân thể Mộc Giáp thi cao gầy, thoát nhìn thực sự giống như một cành cây, lúc này đôi mắt xanh bóng đang tràn ngập vui sướng, xoay tròn nhìn Hàn Thạc.

Theo sự xuất hiện của Mộc Giáp thi, một luồng Mộc chi nguyên khí nồng đậm theo đó mà tới, Mộc chi nguyên lực vốn được Mộc Giáp thi trói buộc sát sao hấp nạp, dần dần lại tản ra từng chút một, cấp cho mảnh đất sắp bị hoang mạc hoá này một đạo khí tức thanh tân.

Hàn Thạc hiểu rằng, khi Mộc Giáp thi rời đây, Mộc tuyệt chi địa này sẽ dần khôi phục như bình thường. Thực vật đã chết khô ở đây cũng có thể hé ra sinh cơ, không cần đến một năm rưỡi là nơi này có thể khôi phục xanh um tươi tốt như lúc ban đầu.

Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi đồng thời xuất hiện theo một chú ngữ được ngâm xướng ra. Tiểu Khô Lâu vừa thấy Mộc Giáp thi, lập tức khoa trương vênh vang bước tới trước mắt nó, nhảy lên, vỗ vỗ vai Mộc Giáp thi, dường như là tướng quân đang đi kiểm duyệt binh sĩ vậy.

Điều kỳ lạ là Mộc Giáp thi này đối với Tiểu Khô Lâu tựa hồ hơi sợ hãi. Cặp mắt xanh bóng long lanh rạng ngời, chủ động hạ vai cong chân thuận tiện tránh cái vỗ của Tiểu Khô Lâu.

Thổ Giáp thi thô lỗ bước tới bên cạnh Mộc Giáp thi, ngậy ngốc đưa tay sờ vai đối phương, tưởng tượng giống như an ủi Tiểu Khô Lâu một chút, nhưng lại bị cặp mắt xanh lục kia trừng một cái. Thổ Giáp thi ngẩn người ra, tay phải đang định vỗ vai Mộc Giáp thi thu lại, cuối cùng vỗ lên vai trái chính nó, điệu bộ khá hoạt kê.

- Đi thôi. Để ta xem xem ngươi nắm được gì nào. - Hàn Thạc ngoảnh đầu liếc Mộc Giáp thi, cất bước ra bên ngoài.

Cả bọn đi được một lát, rời khỏi khu Mộc tuyệt chi địa, tới một nơi sát sông giữa sâm lâm. Vừa đến nơi, cặp mắt xanh của Mộc Giáp thi sáng lên không ngừng. Chỉ thấy từng cây đại thụ chung quanh theo chiều gió bắt đầu múa may. Đám cỏ thụ chọc trời mấy người ôm mới hết, cành cây mềm mại như những dải lụa, thuận theo lực quang từ mắt Mộc Giáp thi uốn lượn như rắn.

Xung quanh Hàn Thạc, tất cả thực vật đều giống như bị khống chế, từng cây hoặc là bay lượn vu vù, hoặc là sinh trưởng nhanh chóng, mà Mộc Giáp thi lại như đang thể hiện, luôn dựa vào một cây đại thụ, người lại biến mất dấu không thấy.

Mộc Giáp thi có thể thao túng thực vật, điểm này Hàn Thạc sớm đã biết. Lúc này tâm niệm hắn khẽ động, nhớ tới dị năng của đại đức lỗ y Khải Tư Tân, cảm thấy giữa hai người có không ít chỗ tương đồng, tâm lý bất giác hơi thay đổi.

Có Mộc Giáp thi, sau này lại tới U Âm sâm lâm, thực lực của Hàn Thạc lại được tăng cường. Tại U Âm sâm lâm rậm rạp vô cùng, Mộc Giáp thi giống như một u linh, có thể tùy ý khống chế thực vật trong đó, tùy tiện nhờ vào một cây đại thụ là có thể chui vào trong thân cây.

Công, có thể đánh bất ngờ. Lui, không ai có thể bắt được.

- Không tệ, không tệ, được rồi, ba tên gia hỏa các ngươi đều theo ta đi! - Nhìn một chốc, Hàn Thạc gật gật đầu, theo lệ lưu lại Hắc Âm chi ấn lên Mộc Giáp thi, rồi tổng cả ba về dị giới.

“Ba tháng rồi, không biết vì sao Hoả Giáp thi vẫn chưa xong, quên đi, tạm thời rời đây đã, đợi nó xong rồi hắn sẽ hô hoán”. Hàn Thạc suy nghĩ một chút, liền quay lại Tử Vong Mộ Địa, không định tới thăm dò kết quả nơi Hoả tuyệt chi địa nữa, dù sao cũng không chắc Hoả Diễm linh chủ có xông loạn lên nữa không.

Sau khi trở lại Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc không rời đi luôn, lại đi tới chỗ tầng sâu.

Mấy lần trước, bởi vì tinh thần lực hắn không đủ, đều bị ngăn lại tại tầng thứ nhất. Hôm nay Hàn Thạc tự cảm thấy thực lực đã tiến triển lớn, liền định thử nghiệm lại.

Thông đạo tầng thứ nhất rất dễ dàng xông qua, khi tới tầng thứ hai, Hàn Thạc xông thẳng vào kết giới vô hình. Một luồng lực lượng kỳ quái bỗng nhiên đâm vào não hải hắn, nỗi đau đớn kịch liệt tới tận nội tâm trong nháy mắt lan rộng ra. Hàn Thạc giống như bị một lốc xoáy do đạo nhon vờn quanh xé ra, lời kéo xoắn cắt hẳn xuống vực sâu vô cùng vô tận.

Cũng may là đến hôm nay tâm chí Hàn Thạc đã vô cùng kiên nghị, mặc cho thân lâm vào nỗi thống khổ đau đớn cùng cực, vẫn nghiêng rằng ngưng tụ tinh thần lực, thúc giục Ma Nguyên lực xông thẳng vào trong, chỉ nghe thấy một tiếng vang trong trẻo rỗng rỗng, hắn đã rơi xuống.

Đột nhiên, Hắc Âm Chi Đồng trong tay Hàn Thạc bỗng bắn ra lục quang chói mắt. Dưới ánh sáng chiếu rọi ấy, hắn phát hiện mình đã ngã xuống trung tâm một tế đài hình ô van. Cả tế đài thành linh bị quang sáng màu xanh lục bao phủ. Một lực lượng quý dị khổng lồ từ góc tế đài hội tụ hướng tới Hàn Thạc.

Những lục sắc quang mang này giống như từng dải lụa màu, toàn bộ chui vào trong Hắc Âm Chi Đồng trong tay Hàn Thạc. Một luồng lực lượng thần bí thuận theo lòng bàn tay hắn bất ngờ bộc phát chui vào não hải hắn.

- Hải tử của ta, có thể tiến vào tầng thứ hai, chứng minh rằng ngươi ít nhất có tinh thần lực của ma đạo sư. Vậy đi, buông bỏ hết thấy, tiếp thu luồng tinh thần lực này, nó sẽ giúp ngươi phát triển, đạt được tinh thần lực của đại ma đạo sư! - Làn u ảnh thấy được tại tầng thứ nhất từ từ xuất hiện, bình tĩnh chậm rãi nói.

Hàn Thạc vui mừng khôn xiết, trong chớp mắt ngồi xuống, thả lỏng linh hồn để cho luồng lực lượng thần bí kia tiến vào. Vừa tiến vào, nó đã dung nhập luôn vào tinh thần lực của hắn, dung hoà với nhau một cách huyền bí, tạo cho Hàn Thạc một loại cảm giác cực kỳ thư thái mỹ diệu. Sự đau đớn thể thảm trước đó sớm đã biến mất vô ảnh vô tung. Lúc này Hàn Thạc giống như được tắm trong ánh nắng tươi sáng ấm áp, thanh thản dễ chịu hưởng thụ nó.

Cả tế đài tầng hai đều được từng đoàn lục quang bao phủ, chậm rãi hội tụ lại vào Hắc Âm Chi Đồng, lấy nó làm trung tâm, lực lượng thuần khiết khổng lồ dung nhập vào tinh thần lực của hắn, não vực đã trải qua ma công cường hoá nhanh chóng biến hoá.

Quá trình này không biết kéo dài bao lâu, Hàn Thạc quên hết, đắm chìm trong cảm giác mỹ diệu tinh thần lực nắm vững hết thấy, thậm chí không biết đến tồn tại của bản thân.

- Hải tử, Vong Linh ma pháp là ma pháp cường đại nhất, thần kỳ nhất trên thế gian, nhưng có một số người không cho phép nó tồn tại. Ngươi, thân là truyền nhân chính thống của Vong Linh ma pháp cổ xưa, ngươi có trách nhiệm tuyên dương với thế nhân về sự chính nghĩa sâu xa của nó, nói với thế nhân về huy hoàng mà Vong Linh ma pháp đã từng có.

- Đưa Vong Linh Thiên Mạc bao phủ đại địa, để Vong Linh pháp sư vang dội tới bất cứ xó xỉnh nào, làm cho tà quang Vong Linh ma pháp trải khắp muôn nơi chính là trọng trách ngươi phải đảm đương, ngươi vô pháp trốn trách cũng vô pháp cự tuyệt...

Đi kèm lực lượng kỳ dị chảy vào, giọng điệu của u ảnh kia chậm rãi mà tràn đầy lực mê hoặc. Sau khi tinh thần lực của Hàn Thạc được đề cao không ngừng, một luồng lực lượng đột nhiên bạo phát, mưu đồ xâm nhập linh hồn hắn, khiến cho linh hồn hắn vĩnh viễn chìm trong tà ác.

Luồng lực lượng này mang theo hiệu lực cưỡng ép cải biến linh hồn, chẳng những dung hợp với linh hồn, mà còn biến Hàn Thạc thành một tín đồ tà ác trung thành nhất, vĩnh viễn chịu sự chi phối của loại thần linh tà ác nào đó.

“Ngao.....”

Hàn Thạc ngửa mặt lên trời rú dài, Ma Nguyên lực vận chuyển điên cuồng. Lấy Ma Anh làm trung tâm, một luồng lực lượng mãnh liệt khác tràn ra, trong khoảnh khắc đã tới não vực, quần lấy lực lượng ẩn ký vọng đồ xâm nhập linh hồn hắn.

- Không, không! - Hai tròng mắt Hàn Thạc đỏ sẫm thở hổn hển rít lên, tâm trí cứng cõi đã phát huy tác dụng, lực lượng ma công vận chuyển tới đỉnh điểm, hình thành tầng tầng trở ngại tại não vực, đấu với Tà Thần ẩn ký khổng lồ kia.

Trong não hải Hàn Thạc giống như lũ bạo phát vang lên ầm ầm. Lấy lực lượng Ma Anh làm chủ, dốc sức phòng ngự lực lượng xâm nhập linh hồn kia. Trong quá trình này, hắn đau đớn như chết đi sống lại, lăn lộn gào thét giữa tế đài, song lục quang của Hắc Âm Chi Đồng càng lúc càng thịnh.

271. Chương 271: tam Sắc Khô Lâu Pháp Trượng

“Ngao.....”

Dưới tầng thứ hai của Tử Vong Mộ Địa, trước tế đài hình ô van, Hàn Thạc gào thét đau đớn tới cực độ, lực sắc quang mang dày đặc lượn lờ quanh thân, nhất là đầu hiện ra một màu sáng bóng như ngọc bích vậy, quái dị giống như màu xanh của lục ngọc mỹ lệ nhất.

Trong quá trình này, tinh thần lực của Hàn Thạc vẫn tăng trưởng điên cuồng, nhưng đạo Tà Thần ấn ký này không biết từ đâu mà tới, lại muốn xâm nhập vào sâu bên trong linh hồn hắn, lệnh cho hắn dù có chết cũng phải trung trinh với tín ngưỡng của Tà Thần. Đây chính là một ấn ký linh hồn, giống như loại ấn ký mà Hàn Thạc đã làm với Tiểu Khô Lâu hay Thổ Giáp thi vậy, một khi linh hồn đã bị hạ ấn ký, hắn sẽ không còn là chính hắn nữa.

Không, tuyệt đối Hàn Thạc không muốn điều đó!

Cho dù trong não như bị như ngàn vạn dao xẻ, Hàn Thạc vẫn kiên trì như trước dù hốc mắt như sắp nứt ra, tức giận gào thét điên cuồng, cố gắng thông qua phương pháp này làm giảm bớt áp lực của sự đau đớn.

Song, đi kèm với lực quang của tế đài sáng rực, lực lượng của đạo Tà Thần ấn ký kia càng lúc càng lớn, trong lúc hoảng hốt, bên trong não của Hàn Thạc xuất hiện một thân ảnh cự nhân cao ngàn trượng, thân thể cự nhân đen kịt che phủ cả một góc trời, đôi con ngươi màu xanh lục giống như hai vầng trăng rằm cực lớn, ánh mắt liếc nhìn chúng sinh-những sinh linh yếu ớt như nhìn những con kiến hôi.

Áp lực khổng lồ tràn ngập trong thiên địa làm cho Hàn Thạc muốn thở cũng không xong, loại khí tức vô cùng vô tận đó mang theo mùi vị vĩnh viễn bất diệt, giống như ngôi sao đã tồn tại tỷ tỷ năm trong ngân hà vậy.

- Thần phục, không thống khổ, sẽ được bất tử!

Một đạo tinh thần lạc ấn bỗng nhiên chui vào trong não của Hàn Thạc, gánh nặng ấy cứ lặp đi lặp lại dụ dỗ hắn, tựa hồ hắn chỉ cần thả lỏng linh hồn tiếp nhận ấn ký này, sau một khắc sẽ không còn nổi thống khổ nữa, và sẽ có được sinh mệnh giống như vô cùng vô tận.

- Không.....

Hàn Thạc rít lên thê lương, hai tay ôm đầu lẫn lộn, Lục Ma Phong ẩn trong cơ thể hắn thành linh phóng ra sát khí kinh khủng, những tâm tư tiêu cực như sợ hãi, oán hận, muốn hủy diệt đã hội tụ thành một luồng lực lượng, trong nháy mắt dũng mãnh tiến vào Ma Anh để chống đỡ.

Lục Ma Phong trong cơ thể Hàn Thạc càng thu nhỏ lại thành một đạo quang mang, mang theo tất cả lực lượng trong hắn, bỗng nhiên oanh kích vào cự nhân thân cao ngàn trượng sinh ra trong sự hoảng hốt trong não.

“Độc...”

Một tiếng giòn tan như pha lê vỡ vang rõ trong não Hàn Thạc, cự nhân cao ngàn trượng xuất hiện trong sự hoảng hốt vỡ vụn ra thành điểm điểm tinh quang, bắt chợt hội tụ lại trong Lục Ma Phong

Chỉ chớp lát, nổi thống khổ tê tâm liệt phế rút nhanh như thủy triều. Bên trong não vực, tinh thần lực đang tăng trưởng điên cuồng bỗng dừng lại, màn ánh sáng màu xanh lục phía trên tế đài cũng biến mất không còn chút tung tích.

Hắc Âm Chi Đồng trong tay Hàn Thạc biến mất, thay vào đó chính là một thanh Khô Lâu pháp trượng có màu xanh lục, bộ phận phía trên do ba cái đầu lâu tạo thành.

Khô Lâu pháp trượng dài một thước ba, toàn bộ được bao phủ bởi một chất liệu giống như ngọc màu xanh lục tạo thành vậy. Ba cái đầu lâu này không giống với sọ loài người, phân biệt là màu vàng, lam, tím, trong đó đầu lâu màu vàng có ba con mắt lớn, đầu lâu màu lam thì phía trên có một cái sừng, còn đầu lâu màu tím thì đầy các lỗ nhỏ to bằng ngón tay.

Ba cái đầu lâu mặc dù hình thù quái dị, nhưng đều chỉ nhỏ bằng nắm tay, thoạt nhìn thì cái nọ tà ác không hề kém cái kia, ba cái sọ này dung hợp hoàn mỹ cùng với thanh pháp trượng, đỉnh pháp trượng là cái ốt hướng ra ba phía.

Hàn Thạc đang thở dốc từ từ phục hồi lại, cuối cùng hôn mê luôn, té ngã rồi nằm im trên mặt đất.

Song, sau khi Hàn Thạc hôn mê, trên Khô Lâu pháp tượng hắt nắng trong tay, ba cái sọ với màu sắc, hình thù khác nhau lại đồng thời bắn ra hào quang vàng, lam, tím. Tam sắc quang mang này giống như dải tơ, đồng thời chui vào miệng mũi hắt.

Bởi nỗi đau đớn đến tê tâm liệt phế, khoe miệng, lỗ mũi của Hàn Thạc không trụ được mà trào máu tươi. Từng dòng máu tươi nóng hổi dưới sự lôi kéo của tam sắc quang mang, từng giọt tiến vào giữa ba cái sọ kia, sau khi máu tươi của Hàn Thạc chảy vào ba cái đầu lâu kia, chúng càng lúc càng sáng.

Cuối cùng, máu tươi từ khoe miệng và lỗ mũi của Hàn Thạc cũng bị ba cái sọ kia phân biệt hút vào, tam sắc quang mang của Khô Lâu pháp tượng sáng chói, rồi quang mang chậm rãi tiêu tan hết, thanh pháp tượng cũng khôi phục lại như cũ.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc thông thả tỉnh dậy, cảm giác toàn thân đau đớn vô lực, kinh mạch xương cốt đều tựa hồ vỡ vụn, không có chỗ nào là không đau.

Trái lại sau khi trải qua những đau đớn khiến đầu óc như nổ tung ra, Hàn Thạc bây giờ rất thư thái. Khi hắt cúi đầu thấy Khô Lâu pháp tượng, chợt chấn động, đôi mắt tràn ngập sự nghi hoặc khó hiểu, căn bản không biết được cây Khô Lâu pháp tượng này từ đâu mà ra.

- A, Hắc Ám Chi Đồng đầu! Sau một khắc, Hàn Thạc phát hiện Hắc Ám Chi Đồng vốn nằm trong tay đã biến mất, càng thất sắc kinh hãi.

Hắc Ám Chi Đồng là công cụ để ra vào Tử Vong Mộ Địa, một khi Hắc Ám Chi Đồng biến mất, vậy nếu muốn rời khỏi kết giới Tử Vong Mộ Địa chỉ có con đường thông qua Truyền Tống trận pháp, như vậy sẽ vô cùng phiền toái.

Đột nhiên, Hàn Thạc chăm chú nhìn Khô Lâu pháp tượng, phát hiện màu xanh lục của nó rất giống Hắc Ám Chi Đồng, nắm trong tay càng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trong lòng rung động, Hàn Thạc thử sử dụng Khô Lâu pháp tượng giống như Hắc Ám Chi Đồng, lập tức cây pháp tượng bắn ra một vầng sáng màu xanh lục, hắt vừa nhìn thấy vầng sáng quen thuộc này lập tức hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn chằm chằm Khô Lâu pháp tượng trong chốc lát, Hàn Thạc càng xem càng thấy ngạc nhiên, thế nhưng khi hồi tưởng lại sự việc Tà Thần xâm lấn linh hồn, hắt vẫn còn sợ hãi liền thu Khô Lâu pháp tượng vào trong không gian giới chỉ, không dám thử hiệu quả của cây pháp tượng này trong khi Ma Nguyên lực không kiệt cùng thân thể đang cực kỳ suy yếu.

Nhắm mắt hồi tưởng kỹ càng lại sự việc trước khi hôn mê một lượt, Hàn Thạc bất giác thấy may mắn không thôi, thâm nghĩ Tử Vong Mộ Địa này quả nhiên không hề đơn giản. Loại áp lực lên hắt từ hình ảnh cự nhân cao ngàn trượng xuất hiện lúc Tà Thần ấn ký kia xâm nhập vào bên trong linh hồn quả là kinh khủng khiến Hàn Thạc chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Hàn Thạc có thể dám chắc, hình ảnh cự nhân cao ngàn trượng đó nhất định chính là tướng mạo bản thân Tà Thần. Tà thần ấn ký muốn làm gì với hắt thì Hàn Thạc cũng hoàn toàn hiểu được, điều này làm cho linh hồn của hắt thật vất vả mới thoát ly và được gột rửa, đối với Tử Vong Mộ Địa càng quan tâm hơn.

Sau một khắc, Hàn Thạc đột nhiên nhớ lại những điều u ảnh kia nói “Buông bỏ hết thấy, tiếp nhận luồng tinh thần lực trợ giúp người phát triển, nó sẽ làm cho người có tinh thần lực đạt tới đại ma đạo sư!”

Mừng như điên, Hàn Thạc lập tức gọi ra một khô lâu bình thường bằng triệu hoán thuật, trên tế đài lập tức xuất hiện tám khô lâu chiến sĩ phổ thông, cảm thụ được sự lưu chuyển khổng lồ của tinh thần lực, hắt vui mừng khôn xiết lập tức hiểu được tinh thần lực đã được đề cao tới mức kinh người.

Vong Linh ma pháp đồng dạng, căn cứ vào độ mạnh hay yếu của tinh thần lực mà hiệu quả gọi ra cũng không giống nhau, nói tóm lại cùng một loại ma pháp căn cứ vào tinh thần lực mạnh yếu khác nhau có thể chia làm năm cấp bậc.

Lấy ví dụ đơn giản nhất là khô lâu triệu hoán thuật, với một ma pháp học đồ mới vào ma pháp điện phủ thì tinh thần lực cực kỳ nhỏ yếu, dùng triệu hoán thuật chỉ có thể gọi về một khô lâu chiến sĩ mà thôi, nhưng

mà nếu trung cấp ma pháp sư phóng thích mà nói, thì bởi vì tinh thần lực đại tiến nên có thể phóng xuất ra nhị cấp khô lâu triệu hoán thuật, một lần triệu hoán có thể gọi tới hai khô lâu chiến sĩ.

Lần này Hàn Thạc một lần triệu hoán tới tám khô lâu chiến sĩ, nói về ma pháp triệu hoán thuật thì đã đạt tới tứ cấp rồi, thừa đủ chứng minh rằng tinh thần lực của hắn đã được đề cao tới mức kinh người, căn cứ vào sự giải thích trong sách vở Vong Linh ma pháp, Hàn Thạc hiểu được tinh thần lực chỉ khi đạt tới cấp bậc Đại ma đạo sư mới có thể đưa khô triệu hoán thuật đạt tới tứ cấp được.

- Thật sự không thể ngờ được là như vậy, chỉ một chốc tinh thần lực đã đạt tới cấp bậc đại ma đạo sư, Tử Vong Mộ Địa này mặc dù quý dị, nhưng thật sự là địa phương khá thần kỳ. - Hàn Thạc mừng rỡ như điên, mặc dù thân thể rất suy yếu, vẫn không nhịn được cười sảng sặc.

Ngộ ngậy ngời dậy, ánh mắt Hàn Thạc rạng rỡ khi nhìn tứ phía, phát hiện ngoại trừ tế đài hình ô van ở trung ương, tầng không gian thứ hai này nhỏ bằng một nửa tầng một, chung quanh trống trải không có đồ vật đặc biệt, cũng không có bất kỳ vật phẩm nào tồn tại trong mật thất này.

Cả tầng hai này lấy tế đài dưới chân Hàn Thạc làm trung tâm, bố trí một ma pháp trận huyền bí, ma pháp trận đó chiếm cứ toàn bộ tầng hai này, ngoại trừ nó ra không có bất kỳ vật phẩm gì khác, xem ra tầng thứ hai này chính là để gột rửa linh hồn thu thập tinh thần lực cường đại.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Hàn Thạc rời khỏi tầng thứ hai của Tử Vong Mộ Địa, ngồi xuống giữa trung tâm của ma pháp trận, chậm rãi tập trung Ma Nguyên lực đang khô kiệt lại, lực lượng mất đi đang dần khôi phục từng chút một.

Qua khoảng năm ngày, Hàn Thạc thở phào một hơi, tinh thần thoải mái lắm bầm nói:

- Lần này tuy bị Tà Thần xâm lấn linh hồn, nhưng thật ra cũng có chút tác dụng, chẳng những làm tinh thần lực ta nhất cử đột phá lên cảnh giới Đại ma đạo sư, mà ngày cả ma công cũng đều có sự tiến bộ lớn!

Cũng không vội vã rời đi, Hàn Thạc ở lại trong Tử Vong Mộ Địa, cả ngày chìm đắm trong việc nghiên cứu Vong Linh ma pháp, mặc dù có được tinh thần lực của đại ma đạo sư, nhưng một số Vong Linh ma pháp vẫn cần tu luyện thêm, được cái nhờ lần trước Hàn Thạc hấp thu trí nhớ của ma đạo sư Khắc Lai Đốn, chính thức bắt đầu học tập ma pháp cấp bậc ma đạo sư, những ký ức ấy đã có tác dụng rất lớn.

Tu luyện đến quên ăn quên ngủ, Hàn Thạc giống như nhập ma tu luyện Vong Linh ma pháp tại Tử Vong Mộ Địa, mỗi một Vong Linh ma pháp tại cảnh giới ma đạo sư đều phóng ra lặp đi lặp lại, mỗi ngày đều luyện đến khi tinh thần lực hoàn toàn khô kiệt mới dừng lại, sau đó mỗi lần minh tưởng thì tinh thần lực lại có sự đề cao nhất định.

Vượt qua mười ngày, mấy dạng Vong Linh ma pháp mà Khắc Lao Đức nắm đều được Hàn Thạc thi triển thuần thục. Chỉ có điều quyển sách Vong Linh ma pháp nhặt được trong Tử Vong Mộ Địa này vẫn còn ghi chép về hai ma pháp mới, muốn hiểu rõ về chúng trong thời gian ngắn khó có thể nắm vững được hết, nên Hàn Thạc không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, thông qua Truyền Tổng trận rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

272. Chương 272: công Hiệu Của Niết Đan

Lan Tư Đặc đế quốc, Áo Sâm thành, Ba Bỉ Luân ma vũ học viện.

- Phạm Ny sư phụ, nàng thật sự càng ngày càng xinh đẹp! - Bên trong thí luyện trường Vong Linh hệ, cao cấp ma pháp sư Cát Ân nhìn Phạm Ny thực tâm khen ngợi.

- Ai nha, Phạm Ny sư phụ, điều này làm như thế nào vậy, người có thể cho chúng ta biết làm sao được như vậy không? - Ly Toa hâm mộ nhìn Phạm Ny dẹt dẹt nói.

- Phạm Ny sư phụ, người rốt cục dùng được thảo gì vậy, hãy nói cho chúng ta biết đi mà!

- Đúng vậy, đúng vậy, van cầu người mà!

Một số nữ sinh Vong Linh hệ ở xung quanh, toàn bộ đều vây lấy Phạm Ny ríu rít không ngừng, đối với nữ nhân mà nói, phỏng chừng làm cho các nàng lưu tâm nhất chính là vẻ xinh đẹp của bản thân, giống như sự ưa chuộng cướp bóc của sâm lâm cự ma vậy, yêu vẻ đẹp vốn là thiên tính của nữ nhân, không có ai ngoại lệ.

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, cái này thật sự không có bí phương nào cả, chỉ là do tâm tình ta tự nhiên thư thái mà thay đổi thôi, các người không nên ngạc nhiên như vậy. - Phạm Ny bất đắc dĩ giải thích, mặc dù nàng biết đám nữ đệ tử của mình hẳn là sẽ không tin nhưng nàng cũng chỉ biết trả lời như vậy.

Phục dụng một viên Niết đan, Phạm Ny như thoát thai hoán cốt, tinh khí thần đều có biến đổi lớn, khi minh tướng thì tinh thần lực tăng trưởng gấp đôi so với thường ngày, đầu óc cũng đột nhiên như thư thái hơn, những tri thức ma pháp trước kia khó hiểu, bây giờ cũng trở nên dễ dàng thông suốt.

Làn da của Phạm Ny bây giờ trắng mịn màng như trẻ mới sinh, khuôn mặt trắng hồng lông lánh giống như là búp bê bằng sứ được điêu khắc mài dũa tinh tế vậy, khiến cho người ta cảm thấy sự mỹ lệ này không chân thật. Loại biến hóa thần kỳ này đã phát sinh mười ngày nay, trong mắt toàn bộ nữ sinh chung quanh, nếu nói là do tự nhiên mà biến hóa ra thì đến ngay cả chính Phạm Ny cũng không tin tưởng. Bởi vì việc này mà rất nhiều nữ sư phụ đều thỉnh giáo Phạm Ny, đến ngay cả viện trưởng Ngải Mã cũng hỏi nàng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có chính Phạm Ny mới hiểu rõ, điều này đều do viên Niết đan của Hàn Thạc, khi đó nàng đã phải xin nghỉ phép ba ngày. Nuốt thứ đó vào khiến cho bụng nàng đau âm ỉ liên ba ngày, khi đó nàng còn tức giận trò đùa quái đản của hắn. Nhưng ba ngày sau, Phạm Ny khi soi gương thì liền sợ ngây người ra, sau đó soi gương lại lần nữa đến mấy chục giây, mới mừng rỡ như điên, miệng kinh hô không thôi:

- Bố Lai Ân à Bố Lai Ân, oan gia đáng yêu nhà người!

- Phạm Ny sư phụ, Phạm Ny sư phụ! - Cát Ân bên cạnh hô to vài tiếng

Phạm Ny kinh ngạc nhìn Cát Ân nói:

- Cát Ân sư phụ, có việc gì sao?

- Hết giờ học rồi, ta nhận thấy Phạm Ny sư phụ gần đây thường vui vẻ đến thất thần! - Cát Ân trong khoảng thời gian gần đây nói chuyện cùng Phạm Ny, phát hiện nàng thường ngẩn ra một cách quái lạ, những lúc đó hẳn đều quan sát thấy thần tình Phạm Ny hoảng hốt, trong đôi mắt chan chứa quang mang nhớ nhung.

- Ôi, hết giờ rồi à. A, a, cảm ơn người nhắc nhở. - Phạm Ny thấy không phải trả lời, rồi cao giọng căn dặn chúng đệ tử, sau đó một mình đi đến phòng thí nghiệm.

- Tên gia hỏa đáng ghét kia nói ba ngày sau tới gặp ta, vậy mà đã hai mươi ngày rồi còn chưa xuất hiện, hại ta thường xuyên thần tình hoảng hốt, thật sự làm tức chết ta mà! Phạm Ny vừa nghiến răng tức giận, vừa cúi đầu đi tới phòng thí nghiệm.

“Thịch!” Không chuyên tâm đi đường, Phạm Ny đột nhiên đụng phải một người.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi! - Phạm Ny chưa kịp ngẩng đầu lên đã vội vàng xin lỗi không thôi, nhưng khi nàng ngước lên, trong giây lát khê giạt mình, sau đó đột nhiên giận dữ, huy quyền vừa đánh vừa mắng:

- Cái đồ đáng chết nhà người, bây giờ mới biết trở về hả, đã hai mươi ngày rồi, người chẳng lẽ không biết người khác sẽ lo lắng hay sao? Người chết ở đâu mới trở lại đây...

Vừa la hét chửi mắng, vừa đập mạnh vào ngực Hàn Thạc đang treo vẽ tà tiêu, Phạm Ny tựa hồ muốn phát tiết hết tâm tình, không ngừng kể rõ sự quá đáng của hắn, sau cùng thanh âm dần dần có phần bất thường, rồi đột nhiên nỉ non.

Vốn muốn trêu đùa Phạm Ny một chút, Hàn Thạc vừa nghe giọng nói nàng bất thường, lại nghe chung quanh có tiếng bước chân lại gần, liền ôm lấy nàng, nhảy lên cây đại thụ phía sau, miệng rộng vội vàng kể rồi hôn lên đôi môi thơm của Phạm Ny.

- Đứng....

Phạm Ny mắng không dứt, sau lại biến thành một thanh âm rên rỉ kéo dài, hai tay vẫn nắm thùm thụp lên ngực Hàn Thạc nhưng đôi môi thơm lại nhiệt liệt đáp ứng.

Đây là một con đường tách biệt thông tới phòng thí nghiệm của Phạm Ny, những cây cổ thụ xung quanh xếp thành từng hàng. Hàn Thạc nghe được tiếng bước chân đang tới gần, biết được có người sắp tiến đến, e sợ có người phát hiện mới vội ôm Phạm Ny bay lên cây đại thụ phía sau. Khi Phạm Ny đáp lại mãnh

liệt, Hàn Thạc phát hiện mình như đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp, cảm giác kiêu diễm tuyệt vời này thoáng chốc từ hai môi tiếp xúc, chạy tới tận sâu trong tâm linh hắn, điều này làm cho tâm lý cảnh giác của Hàn Thạc giảm hẳn đi, buông lỏng người hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Một lát sau, Phạm Ny mới ngừng việc đắm lên ngực hắn, ngọc thủ như rắn cuộn lấy cổ Hàn Thạc, kiễng mũi chân lên nhiệt tình hôn hắn, hoàn toàn quên đi hết thấy chung quanh, quên đi đang ở bên ngoài.

Không biết trải qua bao lâu, Phạm Ny gần như thở gấp liền giãy dụa, đẩy Hàn Thạc ra, đôi mắt câu hồn liếc hắn, hờn dỗi:

- Cái tên đáng chết ngàn lần vạn lần nhà ngươi vì sao tới bây giờ cũng không thủ ước?

“Ồ...” Vừa nói xong, Phạm Ny che miệng thở nhẹ, gò má trong nháy mắt hồng lên, nhìn phía sau Hàn Thạc kinh hô.

Quay đầu nhìn lại, bên kia Lý Toa đang cầm một quyển ma pháp thư, sóng vai đứng cùng Cát Ân, cả hai đều mang ánh mắt thương tâm gần chết, cứ ngây ngốc nhìn sang bên này.

- Cát Ân sư phụ, nhìn lên người khác thân mật, là hành vi trái đạo đức đó! - Hàn Thạc hoàn toàn trấn định, không buông tay đang ôm Phạm Ny, chậm rãi xoay người nhìn Cát Ân không hài lòng nói.

- Ta, ta không phải cố ý, chỉ là Lý Toa có một vài tri thức ma pháp không rõ ràng, có điểm ta cũng không thể giải thích được, lúc này mới cùng tới tìm Phạm Ny sư phụ giải thích nghi hoặc, thật sự vô ý mới thấy!

- Sắc mặt Cát Ân cực kỳ khó coi, nhưng thấy vẻ không hài lòng của Hàn Thạc, nên lấp bấp giải thích.

Bởi vì công hiệu của Niết đan, nên đối với một số tri thức ma pháp nan giải, Phạm Ny đã vượt xa so với Cát Ân. Do gia đình trải qua sự biến đổi lớn, Lý Toa đột nhiên trở nên chăm chỉ học tập, luôn luôn nắm chắc hết thấy mọi cơ hội học tập ma pháp tri thức, hai người có một tri thức ma pháp định thỉnh giáo Phạm Ny, nghe thấy thanh âm thở dốc liền tới nhìn, không nghĩ tới lại thấy được tình cảnh không nên nhìn này.

- Không nghĩ rằng, thật không nghĩ rằng ngươi lại cùng... Phạm Ny sư phụ thân mật thế, Phạm Ny sư phụ, Bố Lai Ân, ta hận các người! - Lý Toa giận dữ nói một câu rồi bật khóc quay đầu chạy.

- Phạm Ny sư phụ, ta chúc phúc các người! -Cát Ân dấu sao tuổi tác cũng lớn, cho nên mới kìm được nổi thống khổ, thấp giọng nói một câu, rồi cũng quay đầu bỏ đi, bóng lưng có vẻ khá thê lương.

- Bố Lai Ân, người đi khuyên nhủ Lý Toa đi, ta biết nàng ấy có ý đối với ngươi, ta sợ nàng ấy không chịu được đả kích này! - Phạm Ny thấy cục diện phát sinh như thế này, than nhẹ một tiếng, nói với Hàn Thạc.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Quên đi, lúc này là lúc không thích hợp chúng ta đi tìm nàng, để cho nàng ấy chút thời gian, Lý Toa so với nàng tưởng tượng còn kiên cường hơn nhiều.

- Đi thôi, ta đưa ngươi đi lấy giấy chứng nhận, chứng minh ngươi tại Ba Bửu Luân ma vũ học viện đã đạt được cao cấp ma pháp sư, cũng thuận lợi tốt nghiệp! - Phạm Ny suy nghĩ một chút, không nói thêm gì nữa, mặc cho Hàn Thạc ôm mình vào phòng thí nghiệm, cầm một quyển ma pháp ấn ký đưa cho hắn.

- Hai ngày tới, nàng nên chú ý tới Lý Toa một chút, ta nghĩ nàng ấy chắc sẽ nghĩ thông suốt. - Trải qua chuyện như vậy, Hàn Thạc tạm thời cũng không còn tâm tình để thân mật với Phạm Ny, cầm lấy quyển tập nói.

- Bố Lai Ân, ngươi lại muốn đi? - Phạm Ny sững sốt, sau đó đột nhiên ôm chặt lấy Hàn Thạc, ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc rất không vui lòng nói.

- Ta đã chính thức tốt nghiệp Ba Bửu Luân ma vũ học viện, bây giờ lại xảy ra việc như vậy, vì không muốn Lý Toa càng khó xử, ta nghĩ tạm thời không thể xuất hiện trong học viện! - Hàn Thạc cũng muốn ở cùng với Phạm Ny thêm một chút, thế nhưng suy nghĩ một hồi chỉ có thể bất đắc dĩ buông bỏ.

- Như thế, nếu ta muốn tìm ngươi, thì phải đến địa phương nào tìm, ta không muốn ngươi một lần là mất tích mấy tháng đâu, cũng không có một chút tin tức nào của ngươi! - Phạm Ny nhú mày, ôm chặt Hàn Thạc không cho hắn đi chuyển được, tựa hồ rất muốn hắn đưa ra một câu trả lời thuyết phục.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc đầu đầu nói:

- Xem chừng, đích xác ta phải tìm một phủ đệ trong đế quốc thôi, ừm, như vậy đi, nhiều nhất bảy ngày, ta sẽ nói cho nàng địa chỉ của ta, cam đoan lần này ta sẽ không bỗng dưng biến mất đi lâu!

- Được rồi. À, đúng rồi, cha ta sắp tới có thể sẽ đến Áo Sâm thành, đến lúc đó ta muốn người gặp người! - Phạm Ny gật gù đầu, khuôn mặt đỏ bừng, vùi đầu nhẹ giọng nói.

Hàn Thạc đực mắt ra, thầm nghĩ mình cùng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ còn có quan hệ, vạn nhất bị Phạm Ny hoặc là cha nàng phát hiện được, không chừng sẽ phát sinh đại sự gì đó, chỉ có điều hắn cũng không thể cự tuyệt, bất chấp khó khăn nói:

- Được, đến lúc đó ta sẽ đi gặp bá phụ!

- Quên đi, xe đến trước núi tắt có đường, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hàn Thạc trầm nghĩ, nói:

- Tốt lắm, ta đi trước đây.

- Ừm, đúng rồi, cảm ơn người về viên được hoàn kìa, nó thật sự quá thần kỳ, người có còn không? Ta muốn ăn thêm vài viên nữa! - Ngay lúc Hàn Thạc chuẩn bị rời đi, đôi mắt Phạm Ny sáng ngời, hưng phấn nói.

- Ách... Loại đan dược vô cùng quý giá này, ta cũng chỉ có một viên, chỉ cần một viên là đủ rồi, ăn nhiều cũng không bổ ích gì! - Hàn Thạc đỏ mồ hôi, sợ Phạm Ny không nghe mình khuyên, liền vội vàng vàng rời đi.

273. Chương 273:lên Cao Từng Bước Một

Rời khỏi Ma vũ học viện Ba Bử Luân, Hàn Thạc đi thẳng tới nhà của Lao Luân Tư, sau đó cả hai cùng đi tới doanh trại của Bắc thành vệ quân.

Thành Áo Sâm chia thành bốn khu đông, nam, tây, bắc, mỗi khu đều có một cổng thành rất lớn, và đều có một đội thành vệ quân bản địa độc lập phụ trách duy trì trật tự cùng trị an.

Tới nơi, Lao Luân Tư nói:

- Mặc dù đã muộn mười ngày, thế nhưng ta nghĩ hắn là không có vấn đề gì!

Đập vào mắt Hàn Thạc là một tòa thành kỳ vĩ, toàn bộ đều được xây từ nham thạch cứng rắn. Phía trước cổng thành có một số binh lính mặc giáp đang phụ trách chiêu mộ những binh dân có thể trạng cao lớn gia nhập làm tân binh, lúc này đang tiếp nhận kiểm tra.

Lao Luân Tư tới trước mặt cả đám, nói vẻ kiêu ngạo:

- Hắn là cao cấp ma pháp sư, vừa mới tốt nghiệp Ma vũ học viện Ba Bử Luân, bây giờ sẽ gia nhập vào ma pháp bộ đội của các người.

Một tên sỹ quan dáng lười biếng, đang vênh vang gác chân nằm lên ghế, miệng nhóp nhép nhai trái cây trên mâm. Gã vừa nghe thấy tiếng của Lao Luân Tư thì liền cơ trí đứng phắt dậy, cười quy lụy:

- Ra mắt Lao Luân Tư thiếu gia!

Lao Luân Tư hờ hững gật đầu, chỉ vào Hàn Thạc nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, định gia nhập vào ma pháp bộ đội ở đây, chúng ta cứ án chiếu theo quy củ mà làm đi.

- Đúng là một cao cấp ma pháp sư!

Tên sỹ quan cả kinh, sau đó thần sắc lập tức cung kính hơn nhiều nhìn Hàn Thạc nói:

- Người có thể cho ta xem giấy chứng nhận được không?

Ở đại lục Kỳ Áo có ba loại nghề nghiệp đại chúng là kiếm sĩ, kỵ sĩ cùng ma pháp sư. Trong đó kiếm sĩ có địa vị thấp nhất, kỵ sĩ có địa vị cao hơn một ít, cao nhất và ít ỏi nhất chính là ma pháp sư.

Đối với một quốc gia mà nói, một cao cấp ma pháp sư đồng cấp bậc sẽ có ích cho quân đội nhiều hơn, ví dụ như một cao cấp ma pháp sư, vô luận là cao cấp kiếm sĩ hay cao cấp kỵ sĩ thì thực lực của người đó có cường đại đến mấy thì một chiêu cũng chỉ có thể giết được mấy người.

Nhưng nếu một cao cấp ma pháp sư phóng ra ma pháp có lực sát thương cực đại thì trong nháy mắt có thể giết chết mấy chục thậm chí là hơn trăm tên binh lính. Đẳng cấp ma pháp sư càng cao, ma pháp phóng xuất ra uy lực càng lớn. Ví dụ như một thánh ma đạo sư mà phóng ra một cấm kỵ ma pháp thì thậm chí có thể hủy diệt cả một tòa thành trì, trong khoảnh khắc có thể giết hết cả mấy vạn binh lính.

Chính vì ma pháp sư có ma pháp tạo ra lực sát thương trên diện rộng nên rất hữu dụng trong quân đội, địa vị dĩ nhiên là cao hơn một chút so với kiếm sĩ hay kỵ sĩ. Thông thường ma pháp sư đạt tới cấp bậc ma đạo sư thì bất luận tại quốc gia nào cũng được sắc phong ngay thành quý tộc, có lãnh địa riêng của mình.

Còn với ma pháp sư đạt tới cấp bậc đại ma đạo sư hoặc thánh ma đạo sư thì cho dù tại bất kỳ quốc gia nào cũng đều là đối tượng để lôi kéo. Quốc vương của quốc gia đó thậm chí có thể vì họ mà đáp ứng bất kỳ điều kiện gì, từ tài phú, địa vị đến mỹ nữ, hết thảy đều tùy ý để bọn họ chọn lựa.

Vậy nên vừa nghe Hàn Thạc tốt nghiệp Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân, lại là cao cấp ma pháp sư, thái độ gã sỹ quan tự nhiên là thay đổi hẳn. Nhiều năm qua, Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân đã cung cấp cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc những học viên kiệt xuất nhất, vì đế quốc mà cống hiến nhiều loại nhân tài. Hiện nay một số người giỏi nhất trong các lĩnh vực thì rất nhiều đều tốt nghiệp từ học viện này.

- Đương nhiên là có thể rồi! - Hàn Thạc lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp mà Phạm Ny đưa cho hắn từ không gian giới chỉ ra rồi đưa cho tên sỹ quan.

Tên sỹ quan lúc này mới nhận ra là Hàn Thạc đeo không gian giới chỉ, gã hơi có vẻ sửng sốt, chỉ có cao cấp ma pháp sư mới sở hữu được không gian giới chỉ. Hiểu ngay người trước mặt ắt không phải hạng tầm thường, thái độ tên sỹ quan này càng thêm cung kính. Gã cầm tờ giấy chứng nhận nhìn thoáng qua rồi đưa trả lại bằng cả hai tay cho Hàn Thạc, nói chân thành:

- Không có vấn đề gì, Bắc thành vệ quân hoan nghênh ngài gia nhập. Ngài sẽ trở thành một thành viên trong Bắc thành vệ quân ma pháp bộ đội, xin theo ta, ta sẽ giúp ngài khai tư liệu.

- Ta đi cùng người! - Lao Luân Tư mỉm cười với Hàn Thạc rồi đi cùng hắn vào trong tòa thành. Tên sỹ quan kia tựa hồ cũng biết Lao Luân Tư nên không hề cản trở đi theo gã.

Nhờ ba Âm Ma sớm đã được thả đi trước một vòng quanh tòa thành, Hàn Thạc phát hiện tòa thành này được phân thành mấy khu vực riêng biệt. Phía dưới cùng là một số phòng của binh sĩ bình thường, ước chừng có thể chứa gần một ngàn binh lính, tầng thứ hai là chỗ của sỹ quan bình thường, tầng thứ ba chính là chỗ của tướng lĩnh cao cấp, còn có các thành viên thuộc ma pháp bộ đội. Hàn Thạc chú ý thêm một chút liền phát hiện dưới nền đất tựa hồ còn có một tầng hầm cất trữ vũ khí và lương thực.

Mặc dù tòa thành này nằm bên trong Áo Sâm thành nhưng lực lượng phòng ngự của nó cũng không yếu. Tường thành cao mười thước, mỗi phương đều có binh lính trấn thủ, còn có một số vũ khí phòng ngự hạng nặng, thậm chí còn thêm ba tháp ma pháp.

Đây là đại bản doanh của Bắc thành vệ quân, ngoài ra còn có nhiều binh lính đóng phân tán bên ngoài, được chia làm ba bộ phận. Trong đó đại bộ phận thao luyện trong một khu rừng rậm, một bộ phận khác phụ trách phòng ngự ở cửa thành bắc, còn một bộ phận phụ trách tuần tra để đề phòng một số ấu đả phát sinh bên trong thành.

Sớm trước khi tới đây, Hàn Thạc cũng đã nắm được là Lao Luân Tư cùng người phụ trách tối cao của Bắc thành vệ quân - bá tước Bảo Lý Tư Tập Lâm có quan hệ với nhau nên hắn hoàn toàn không có chút lo lắng gì.

Tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đại quyền quân đội đều nằm trong tay quý tộc, ví dụ như thúc thúc của Lao Luân Tư, Bảo Lý Tư Tập Lâm, chính là một bá tước của đế quốc. Gia tộc Tập Lâm tại đế quốc này được

coi là một đại gia tộc, trong đó người cha trên danh nghĩa của Lao Luân Tư Y Bồ Tạt Lâm, ca ca của Bảo Lý Tư Tạt Lâm, cấp bậc còn cao hơn một bậc, là một hầu tước của đế quốc

Y Bồ Tạt Lâm bởi vì mối liên hệ với Lao Luân Tư nên có quan hệ mật thiết với hoàng đế. Một mặt là do sự trợ giúp của Y Bồ, mặt khác là Bảo Lý Tư Tạt Lâm cũng là một tài năng quân sự bất phàm, cho nên mới có thể ngồi lên vị trí người phụ trách tối cao của Bắc thành vệ quân.

Lao Luân Tư bố trí cho Hàn Thạc vào đây đương nhiên là bởi vì thúc thúc hắn là người phụ trách nơi này. Binh lính trong thành cũng đều biết quan hệ giữa Lao Luân Tư và Bảo Lý Tư, cho nên đối với gã mới cung kính như vậy, Hàn Thạc đi theo cũng được dựa oai.

- Ô, Lao Luân Tư đứa cháu đáng yêu của ta! Cháu khỏe không, lâu rồi không đến đây thăm ta đó. - Cả bọn đang đi lên tầng ba thì thấy một quân nhân thân cao một thước tám, tướng mạo thô kệch, đứng trên cầu thang phía xa gọi to.

- Hey, thúc thúc thân ái, không phải cháu đến thăm người đây sao. A, cháu còn dẫn theo một nhân tài ưu tú tới đây, người xem cháu đối với người có tốt không! - Lao Luân Tư vừa cười vừa kéo Hàn Thạc tới chỗ Bảo Lý Tư.

Bảo Lý Tư cười ha hả, thanh âm nghe sang sảng, liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Đây chính là Bồ Lai Ân mà nhiều lần cháu đã nhắc ta sao, ha ha, thân thể hắn không ngờ lại tráng kiện như vậy. Thật là một ma pháp sư thần kỳ, quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi a!

Bởi vì tu luyện ma công, thân hình Hàn Thạc giờ đã cao tới một thước chín, lưng thẳng tắp như một ngọn giáo, tự nhiên là tạo cho người khác một loại khí thế bất phàm. Mặc dù lúc này hắn mặc ma pháp bào phổ thông nhưng mà loại khí thế hữu hình trên thân này cũng không thể che dấu được.

- Ra mắt Bảo Lý Tư bá tước đại nhân, từ nay về sau xin bá tước đại nhân chiếu cố đến ta nhiều! - Hàn Thạc giờ đã là một kẻ sành sỏi tâm lý, mỉm cười hành lễ về cung kính.

- Không có gì!

Bảo Lý Tư lại cười lớn rồi quay sang nói với tên sỹ quan dẫn đường:

- Cát Long Tạt, người giúp Bồ Lai Ân hoàn thành mọi thủ tục đi.

- Lao Luân Tư, Bồ Lai Ân, tới phòng của ta ngồi chơi chốc lát nhé. - Bảo Lý Tư đợi hai người lên tới bậc tam cấp liền nhiệt tình bước tới nắm tay cả hai đi thẳng vào căn phòng to, lớn nhất trên tầng ba. Trên đường đi, binh lính đứng canh không ngừng hành lễ chào hỏi với Bảo Lý Tư.

Bàn tay của Bảo Lý Tư rất thô ráp, giống như là vỏ cây lâu năm. Hàn Thạc bằng cảm giác liền hiểu được lão chắc hẳn là sử dụng vũ khí hạng nặng. Hắn đã nghe Lao Luân Tư nói qua, Bảo Lý Tư là một Đại Địa kỵ sỹ, trong lòng ngầm ngầm dò xét.

Căn phòng của Bảo Lý Tư được lát bằng những phiến đá lớn, trông rất rộng rãi sáng sủa. Bên trong phòng ngoại trừ một ít vật dụng đơn giản cũng không thấy một vật phẩm xa xỉ nào, xem chừng lão cũng không phải là một kẻ thích xa hoa.

- Các người lui ra ngoài đi, tạm thời không để ai tiến vào! - Đến trước cửa, Bảo Lý Tư phân phó một câu, hai gã cao cấp kiểm sỹ hộ vệ không nói một lời lập tức lui xa cửa phòng rồi đứng nghiêm canh giữ.

Khi cả ba đã yên vị trong phòng, Bảo Lý Tư không khách khí nói luôn:

- Bồ Lai Ân, bởi vì quan hệ của ta với Lao Luân Tư, nên ta cũng không ngại nói cho người biết. Đã tới đây thì ta sẽ trợ giúp người có được một tước vị một cách nhanh nhất. Lao Luân Tư có nói qua với ta, người có tiềm lực vô cùng, chắc chắn sẽ trở thành một trợ thủ tốt của nó, ta tin tưởng con mắt nhìn người của nó.

- Cám ơn bá tước đại nhân! - Hàn Thạc khẽ gật đầu, cười đa tạ.

- Không nên khách khí, ta giúp người cũng là trợ giúp Lao Luân Tư, cũng chính là trợ giúp bản thân ta. Tạm thời người ở ma pháp bộ đội chưa có chức vị gì đặc thù, bất quá một khi tại Bắc thành vệ quân người lập được quân công, với thân phận ma pháp sư của người, ta có thể xin cho người trở thành một nam tước.

Về sau sẽ căn cứ vào công lao lớn nhỏ, tước vị từ từ đề cao thêm. - Bảo Lý Tư nhìn Hàn Thạc, chậm rãi giải thích.

- Bảo Lý Tư thúc thúc, Bồ Lai Ân ở đây chỉ cần có thể nhanh chóng thăng lên tử tước là được rồi, còn các tước vị khác muốn thông qua Bắc thành vệ quân đạt được cũng không phải dễ dàng, cháu tự sẽ có dự định!
- Đối với địa vị của Hàn Thạc, Lao Luân Tư sớm đã có dự định. Xét công lao cùng năng lực tại Bắc thành vệ quân, có lẽ chỉ đủ để cho Hàn Thạc trở thành tử tước, bởi vì dấu sao bản thân Bảo Lý Tư cũng chỉ có tước vị bá tước, muốn thăng lên một bước nữa tại đây là rất khó khăn
- Ha ha, cái tên tiểu tử nhà ngươi! Tốt lắm, ta cũng vừa có một số việc, nếu Bồ Lai Ân ngươi có thể làm tốt, công lao chắc chắn được ghi nhận, ta sẽ nhanh chóng giúp ngươi có một tước vị! - Bảo Lý Tư đầu tiên là trừng mắt với Lao Luân Tư, sau đó mới cười nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc lập tức động tâm, hứng thú hỏi :

- Là sự tình gì vậy?

274. Chương 274:ai Dám Giương Oai

- Xưởng công binh của Đế quốc mới đây nhất đã nghiên cứu chế tạo được một loại chiến xa, tên lắp trên đó có thể liên tục bắn xa cả ngàn thước. Công xưởng bí mật này nằm ở một nơi hoang vu tại phía bắc thành, vốn do Bắc thành vệ quân chúng ta phụ trách bảo vệ. Nửa tháng trước vào một đêm tối, đột nhiên có một nhóm thích khách bí mật len vào, giết chết quân thủ vệ với mười chế tạo sư ở đó, đồng thời cướp đi bản thiết kế chế tạo chiến xa.

- Quốc vương bệ hạ nghe báo việc này lập tức đại phát lôi đình, kỳ hạn cho ta trong một tháng, bất kể giá nào cũng phải bắt được bọn phỉ đồ này, tìm lại được bản thiết kế. Ta đang vì việc này mà rối ruột lên đây, nếu người có thể giúp ta giải quyết việc này, ta cam đoan người có thể nhận được tước vị nam tước! - Bảo Lý Tư nhắc tới chuyện này thì sắc mặt liền lập tức ủ dột, tiếng cười đầy sảng khoái vừa rồi sớm đã biến mất.

- Ủ, ta cũng đang suy nghĩ tìm cách giải quyết chuyện này đây. Nếu trong vòng một tháng không thể bắt được nhóm phỉ đồ kia, đoạt lại bản thiết kế thì có thể ảnh hưởng đến đường quan lộ của thúc thúc ta! - Lao Luân Tư khê than nhẹ một tiếng rồi quay sang Hàn Thạc nói về hơi lo lắng. Bảo Lý Tư là chỗ dựa của gã, trong chuyện tranh đoạt vương vị lần này có bộc lộ tài năng được hay không, chủ yếu còn phải trông vào người ủng hộ gã có được thực lực lớn mạnh thế nào.

Hiện tại thì đại vương tử Tra Lý Tư nắm thực lực lớn nhất, người ủng hộ y cũng nhiều nhất. Lao Luân Tư bởi vì nguyên nhân thân phận là con tư sinh nên là phương có thực lực yếu nhất. Nếu ngay cả thân nhân bên mình cũng thất thế, địa vị gã từ nay về sau chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nhúu mày suy nghĩ trong chốc lát rồi Hàn Thạc phân tích:

- Đã cách nửa tháng, cũng không biết bọn chúng đã rời để đô hay chưa? Nếu bọn chúng thực sự đã đi, muốn bắt được thì quả thực là mò kim đáy bể!

- Hẳn là không, lúc việc xảy ra, ta đã báo cáo bệ hạ đầu tiên, đại nhân Khảm Dịch Đạt, một trong ba thủ lĩnh của Ấm Mạc, cũng chú ý tới việc này nên đã hạ lệnh vừa ngầm vừa công khai cho binh lính tại bốn cửa thành gia tăng đề phòng không để cho bất cứ nhân vật khả nghi nào rời đi. Từ đó ta khẳng định bọn chúng chưa thể rời khỏi thành Áo Sâm! - Về mặt Bảo Lý Tư nghiêm nghị, trầm giọng nói.

- Vậy sao, thế đại nhân Khảm Dịch Đạt có nói cho ngài biết chuyện này do ai phụ trách không? - Sự tồn tại của Ấm Mạc, trong đế quốc chỉ cần có chức quan cao một chút đều biết rõ, trong đó Khảm Dịch Đạt là nhân vật thần bí, khó tiếp xúc nhất. Hàn Thạc hiểu được quy tắc của Ấm Mạc, phát sinh chuyện trọng đại như vậy nhất định là do quốc gia đối địch làm, Ấm Mạc không có khả năng không phái người xử lý nên hỏi lại.

Bảo Lý Tư lắc đầu cười khổ:

- Ta chỉ biết danh hào của đại nhân nhưng không có cơ duyên gặp người. Tin tức này cũng là do cấp trên nói cho ta biết, mặc dù sau đó ta đã tận lực đi thăm dò, nhưng cũng không biết do ai phụ trách việc này.

Hàn Thạc mỉm cười, gật đầu nói về thân nhiên:

- Chuyện này thì ta hiểu. Ta sẽ cố hết sức để làm, đợi gặp đại nhân Khảm Dịch Đạt sẽ hỏi rõ hơn rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Bảo Lý Tư cả kinh, hỏi dồn:

- Người, người biết đại nhân Khảm Dịch Đạt?

- À, quên chưa nói cho thúc thúc, Bố Lai Ân còn có thân phận khác ở Âm Mạc!

Lao Luân Tư quay sang giải thích cho Bảo Lý Tư rồi sau đó cũng tương tự lộ vẻ kinh hãi nói :

- Bố Lai Ân, ta chỉ biết người thuộc Âm Mạc, thế nhưng chẳng lẽ người có thể gặp thẳng cái lão quái vật Khảm Dịch Đạt kia thật sao?

- Lão trực tiếp phụ trách ta! - Hàn Thạc mỉm cười gật đầu buông gọn một câu.

Lao Luân Tư nghe xong, vẻ mặt lập tức lộ vẻ cuồng hỉ rồi nhìn Hàn Thạc với ánh mắt tràn ngập hưng phấn nói :

- Thật không nghĩ tới là người tại Âm Mạc lại có thân phận quan trọng như vậy, trực tiếp nhận mệnh lệnh từ lão quái vật, xem ra ta lựa chọn quả nhiên là đúng !

- Thật tốt quá !

Bảo Lý Tư cũng mừng rỡ, cảm kích liếc mắt nhìn Lao Luân Tư rồi nói với Hàn Thạc:

- Như thế thì chuyện này ta hoàn toàn phó thác cho người. Chỉ cần có thể hoàn thành việc này, bằng vào thân phận cao cấp ma pháp sư của người chắc chắn sẽ có được tước vị nam tước.

- Ta sẽ làm hết sức! - Hàn Thạc chỉ đáp vậy mà cũng không dám cam đoan. Dẫu sao, chuyện này rốt cuộc vẫn còn chưa biết tình huống cụ thể, Âm Mạc mặc dù có mạng lưới quan hệ khổng lồ nhưng cũng không phải là vạn năng.

- Tốt lắm, Bảo Lý Tư thúc thúc, việc Bố Lai Ân thuộc biên chế ma pháp bộ đội của người cũng chỉ là danh nghĩa, người cũng không cần sắp xếp công việc cho hắn, bình thường không có việc hắn sẽ không tới Bắc thành vệ quân, chúng ta trước hết rời khỏi đây đã. - Lao Luân Tư đứng lên, cũng không khách sáo với thúc thúc của gã, nói thẳng luôn.

- Yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào, giúp hắn cũng chính là giúp cháu, cũng chính là giúp ta, trong lòng ta hiểu rõ mà! - Sau khi biết Hàn Thạc có thân phận tại Âm Mạc, Bảo Lý Tư đương nhiên sẽ không lưu hắn tại quân đội làm những việc tạp nham. Lão cũng hiểu được Hàn Thạc tới thuần túy là để tích lũy quân công, dựa vào Bắc thành vệ quân để nhanh chóng thăng chức, tuyệt đối sẽ không lưu lại lâu tại đây.

Sau đó cả hai cùng rời khỏi Bắc thành vệ quân, ra khỏi cổng thành Lao Luân Tư hỏi Hàn Thạc:

- Chuyện này người có thể nắm chắc không, vì nó quan hệ đến tiền đồ của thúc thúc ta nên nhờ hết cả vào người đấy!

- Ta chỉ có thể nói là sẽ cố hết sức, vì dẫu sao đến bây giờ ta còn chưa biết tình huống cụ thể thế nào.

Hàn Thạc trả lời, ngay lúc đang leo lên xe ngựa của Lao Luân Tư thì đột nhiên nhướn mày nói khẽ:

- Lao Luân Tư, trên đường đi cẩn thận một chút!

Lao Luân Tư cả kinh nhưng vẫn thân nhiên thấp giọng hỏi:

- Người nói là có người muốn giết ta?

- Người cứ lên xe trước đi, ta sẽ không cùng đi với người nhưng sẽ âm thầm bảo vệ! - Hàn Thạc gật đầu, tỏ ý Lao Luân Tư không nên đa thảo kinh xà.

- Tốt, vậy ta đi trước! - Lao Luân Tư lớn tiếng nói, trên mặt thoáng lộ ra vẻ tươi cười như là chưa có việc gì phát sinh, bước thẳng lên xe rồi đi.

Lao Luân Tư vừa bước lên xe, Hàn Thạc liền chuyển thân đi vào một con đường khác, được mấy chục thước thì thấy một cỗ xe ngựa đứng ở góc đường, khẽ quát hỏi:

- Thiết Tư Đặc, sao ngươi lại ở đây?

Thiết Tư Đặc đang mặc y phục mã phu vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc liền quay đầu lại nhìn rồi kinh hãi hô lên:

- Bố Lai Ân, sao lại là ngươi?

Đột nhiên, rèm xe bị hai cánh tay nhỏ nhắn vén lên, Ngải Mễ Lễ vũ mị động lòng người hiện ra, che miệng mừng rỡ hô nhỏ:

- Vô lại, ngươi tới đây làm gì?

Đã lâu không gặp, Ngải Mễ Lễ vẫn xinh đẹp động lòng người, mái tóc vẫn cao, thân mặc chiếc quần dài màu tím, vẻ ung dung cao quý, cặp mày nghiêm nghị lại lộ ra vẻ thánh khiết không thể xâm phạm, so với lần đầu tiên gặp Hàn Thạc, khí chất hoàn toàn bất đồng.

- Ta tới Bắc thành vệ quân nhận việc, vừa mới phát hiện ra Thiết Tư Đặc đang nhìn đông nhìn tây nên mới lại xem, hai người làm gì tại đây? - Hàn Thạc nhíu mày, hỏi gấp.

- Bắc thành vệ quân bị mất bản thiết kế chiến xa, ta phụ trách nhiệm vụ lần này, tới đây sai người tìm hiểu rõ tình huống. - Với quan hệ của Ngải Mễ Lễ với Hàn Thạc thì nàng không hề băn khoăn nói ra nhiệm vụ bí mật đang thực thi.

Hàn Thạc vui vẻ nói :

- Nguyên lai là như thế, ha ha, chúng ta thật sự hữu duyên a! Ủ, buổi tối ta tới cứ điểm của Âm Mạc tại thành bắc, đến lúc đó ta nói chuyện với nàng, còn bây giờ ta phải xử lý một số sự tình, hẹn buổi tối gặp lại nhé.

Nói xong, không quản Ngải Mễ Lễ đang tràn đầy nghi vấn, hần gật đầu với Thiết Tư Đặc rồi liền nhanh chóng biến mất giữa màn đêm.

- Bố Lai Ân đại nhân bây giờ càng ngày càng thần bí nha. Nghe nói y lại vừa lập đại công, nội bộ Âm Mạc đương truyền bá sự tích của y! - Thiết Tư Đặc thấy Hàn Thạc nháy mắt đã biến mất hút, bất giác bội phục nói.

- Hừ, hần chỉ giả thần giả quỷ! Tên gia hỏa kia sao còn chưa trở về, chúng ta cần phải mau chóng giải quyết chuyện này rồi quay về cứ điểm ở thành bắc sớm một chút! - Ngải Mễ Lễ vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, trong lòng khá suốt ruột, thậm chí giận để hỏi tin tức của thủ hạ tại Bắc thành vệ quân.

- Chú ý an toàn nhé ! - Ngồi trong xe ngựa, Lao Luân Tư vén màn xe lên rồi nhẹ giọng nói với Đại địa kỵ sĩ Cơ Nặc phi ngựa bên cạnh.

- Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt thiếu gia mà! - Cơ Nặc cưỡi trên chiến mã, mặc một bộ khải giáp màu bạc sáng chói, cầm trong tay một cây ngân thương, trả lời chắc nịch.

- Ủ, tóm lại cần hết sức cẩn thận! - Lao Luân Tư đã hoàn toàn trấn định, nhưng vẫn dặn đi dặn lại.

Qua lần hợp tác cùng Hàn Thạc tại thành Ngõa Luân, Lao Luân Tư biết rõ năng lực thần kỳ của hần nên đối với sự nhắc nhở rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Dùng Cơ Nặc dẫn đầu đám cao thủ lộ diện ngoài sáng, thêm vào lão thích khách Lạp Kỳ bảo vệ sát bên cạnh, gã cũng không đến nỗi quá lo lắng.

Mặt khác, Hàn Thạc trước khi đi đã nói là sẽ ngầm bảo hộ, theo sự hiểu biết của gã đối với thực lực của Hàn Thạc, Lao Luân Tư lại càng yên tâm, dẫu sao gã cũng đã tận mắt chứng kiến thực lực đáng sợ của hần.

Cả đoàn đi tới một con hẻm dài, đột nhiên một tiếng huýt thê lương kéo dài vang lên. Mặt đất chuyển động rùng rùng rồi từng đoạn địa đột thứ dài hai ba thước thình lình đâm thẳng vào Lao Luân Tư trên xe ngựa.

Cùng lúc toàn bộ nhóm của Cơ Nặc trên chiến mã cũng bị địa đột thứ tập kích, mấy con chiến mã trong nháy mắt đều bị địa đột thứ đâm xuyên.

May mà nhóm người Lao Luân Tư sớm đã đề phòng, trong nháy mắt khi mặt đất rung chuyển thì đã lập tức nhanh chóng nhảy ra khỏi xe ngựa và chiến mã, tránh khỏi khu vực bị địa đột thứ xuyên lên.

Trên mấy nóc nhà tại con hẻm, vài tên cung tiễn thủ bắn ra hàng loạt mũi tên nhọn sắc rít lên vèo vèo nhắm thẳng vào nhóm người Lao Luân Tư. Cơ Nặc cùng nhóm kỵ sĩ vội tảo ra bọc lấy Lao Luân Tư vào giữa rồi giờ khiên lên phòng ngự.

- Ba Lạp Khắc, tiếp tục phóng địa đột thứ - Một gã ma pháp sư mặc áo choàng đen, hướng về một nóc nhà khác hét lớn.

- Ta là Bắc thành vệ quân ma pháp bộ đội Bồ Lai Ân, kẻ nào dám giương oai tại địa hạt do ta quản vậy, không muốn sống chẳng! - Lúc này, Hàn Thạc mới từ một hướng khác phóng ra, cười lạnh lùng, trong tay hắn cầm một cái đầu người máu chảy ròng ròng.

- Ba Lạp Khắc ! - Thấy đầu người trong tay Hàn Thạc, gã ma pháp sư mặc áo choàng đen lập tức hét lên kinh hãi.

275. Chương 275:nhất Cử Lưỡng Tiệm

Tham gia ám sát Lao Luân Tư lần này cả thầy có mười người, gồm ba pháp sư, bốn gã cung tiễn thủ, cộng thêm ba kiếm sĩ.

Trong ba kiếm sĩ, có một gã có thực lực Kiếm Sư, hai người còn lại cũng đều là Cao cấp kiếm sĩ. Trừ gã bị Hàn Thạc giết chết là Địa hệ cao cấp ma pháp sư, còn có một gã Không Gian hệ cao cấp ma pháp sư và thêm cả một Âm hệ ma đạo sư mặc hắc bào.

Gã hắc bào ma pháp sư thấy Hàn Thạc xách theo đầu của Ba Lạp Khắc xuất hiện thì ớn lạnh trong lòng. Hai người vốn đi sát cạnh nhau, gã chưa kịp thấy bất cứ cái gì mà Ba Lạp Khắc đã bị giết chết, điều này nói rằng người mới đến có thực lực tuyệt đối phi phàm.

- Hãy giết tên này trước đã! - Gã hét lớn rồi định ngăm xướng chú ngữ ma pháp.

Đột nhiên, đại thụ bên cạnh gã bỗng lay động một cách quỷ dị, các cành cây biến thành những mũi tên sắc bén, tựa như không tước khai binh che kín bầu trời, bắn về phía hắn. Gã căn bản là không kịp có phản ứng, hơn chục cành cây đã xuyên thấu qua người biến toàn thân gã thành một con nhím, máu tươi chảy ứ đọng.

Cho đến lúc lâm tử, gã vẫn còn trợn trừng mắt, không cam lòng nhìn đại thụ đột nhiên trở thành hung khí giết người. Vô luận làm sao gã cũng nghĩ không thông tại làm sao một gốc đại thụ bình thường lại trở thành hung khí giết người trong nháy mắt?

Hai gã Cao cấp kiếm sĩ mặc trang phục dạ hành đen sẫm nhảy từ nóc nhà xuống, định giết chết Hàn Thạc đầu tiên. Một cảnh hoạt kê bỗngưng hiện ra, mặt đất nơi bọn họ đặt chân chẳng biết vì sao lại toác ra thành ba khe nứt làm cho ba người, vốn chuẩn bị mượn lực để lao về phía Hàn Thạc, tựa như con ruồi tự chui đầu vào lưới, kêu thảm một tiếng rồi bị ba vết nứt trên mặt đất nuốt gọn. Mấy kẻ còn sót lại trơ mắt nhìn biến hóa quỷ dị, trong lòng ai nấy đều khản trương, sau đó tên thích khách có thực lực Kiếm sư trầm giọng ra lệnh:

- Rút!

Bốn gã cung tiễn thủ và một cao cấp Không gian hệ ma pháp sư, vừa nghe thấy tên Kiếm sư nói như vậy thì cả đám như được đại xá, vội vàng xoay người định tháo chạy.

- Còn muốn chạy? Hắc hắc, hôm nay là ngày đầu tiên ta nhậm chức, vừa khéo đang muốn bắt các người để lập công! - Hàn Thạc đuổi theo về ung dung, miệng tùm tùm cười.

Tên Kiếm Sư kia phi thân lên, chân vừa đạp lên một cây nhỏ ở bên cạnh nào ngờ cây nhỏ đột nhiên cử động, mấy cái cành cây vươn lên như rắn, cuốn chặt lấy mắt cá chân gã. Sau đó, ngày càng nhiều cành khác như những chiếc vòi bạch tuộc dần dần uốn éo cuộn đến, trói chặt nửa thân dưới của gã lại.

Gã Kiếm Sư mặt xanh lét, hươu trường kiếm trong tay định lập tức chặt đứt cành cây mềm mại. Song đúng lúc này, lão thích khách Lạp Kỳ này giờ vẫn ẩn thân trong bóng tối đã giống như quỷ mị tiếp cận, nhìn chăm chặp vào thân hình gã đang giãy dụa.

Hàn Thạc vốn định ra tay, vừa thấy Lạp Kỳ tiến lại thì hiểu rằng gã kiếm sĩ này khó mà thoát chết, lập tức thay đổi mục tiêu hướng về bốn gã cung tiễn thủ và gã Cao cấp Không gian hệ ma pháp sư.

- Bỏ Lai Ân, bắt sống một tên! - Lao Luân Tư ngạc nhiên vui mừng như điên, dù thế nào cũng không ngờ rằng Hàn Thạc lại thần thông đến thế. Đối diện với nhiều cao thủ như vậy mà vẫn bình tĩnh như không, chẳng biết dùng phương pháp gì mà rút cuộc đùa giỡn đối phương trong lòng bàn tay.

- Á, có kẻ giết người, đóng cửa, mau đóng cửa lại! - Giữa ban ngày ban mặt, cái ngõ nhỏ này mặc dù hẻo lánh nhưng vẫn có người. Sau khi nghe được tiếng la hét của Hàn Thạc, vài tên bình dân ở gần đó mở cửa sổ ra nhìn một chút rồi kinh sợ khản cập đóng cả cửa sổ lẫn cửa lớn lại vì sợ bị liên lụy.

Lỗ tai linh mẫn của Hàn Thạc sớm đã nghe được thanh âm của một đội kỵ binh từ đằng xa đang nhanh chóng tiến lại. Hắn nhìn phương hướng bốn gã cung tiễn thủ thoát đi, cười nhẹ một tiếng hắc hắc.

Thân hình nhoáng lên như một tảng đá từ máy bắn đá lao vút đi mang theo âm thanh “vù vù”, trong nháy mắt Hàn Thạc đã đáp xuống giữa bốn gã cung tiễn thủ. Lục Ma Phong như u linh địa ngục gọi hồn, trong khoảnh khắc cướp đi ba sinh mạng.

Chế trụ xong gã cung tiễn thủ còn lại, Hàn Thạc trực tiếp tóm lấy gáy tên này, dùng một tay xách bổng lên. Tên cung tiễn thủ chỉ cao một thước bảy, bị hắn nắm cổ gờ lên, hai chân khuỵu loạn, kêu ú ở không thành lời, sợ hãi nhìn kẻ ở dưới.

Ổng tên ở sau lưng gã cung tiễn thủ đáng thương này đã bị rơi mất từ lâu, hai tay lại không dài bằng Hàn Thạc, mặc dù cực lực dẫy dựa nhưng lại với không tới, trông tán loạn rất là buồn cười.

- Nhóc con, biết điều một chút thì tội sẽ nhẹ hơn đấy! - Hàn Thạc nhếch miệng cười lớn, nhẹ nhàng đem gã cung tiễn thủ này đi về phía Lao Luân Tư.

Một gã Cao cấp ma pháp sư Không gian hệ khác thì thành linh bị một đạo ám tiễn bắn trúng hậu tâm, chạy chưa được vài bước đã rơi từ nóc nhà xuống đất.

Người bắn ra mũi ám tiễn chính là lão thích khách Lạp Kỳ, Hàn Thạc đã sớm nhìn rõ nên cũng không kì quái về việc tên Không gian hệ ma pháp sư kia sẽ bị giết chết.

- Kẻ nào, kẻ nào dám ở trên đường phố hành hung!- Mọi chuyện đã đã kết thúc thì đội kỵ binh nọ mới nơi xa phi đến, gã sỹ quan toàn thân mặc khải giáp dẫn đầu lớn tiếng hét to lên.

- Quân phòng thành các ngươi quả nhiên không thể trông cậy được!

Bên kia Lao Luân Tư lắc đầu thở dài một tiếng, không thèm nhìn đến đám quan quân, chỉ tán thưởng nhìn Hàn Thạc cảm tạ:

- Xin đa tạ, Bỏ Lai Ân!

- Tốt lắm, người này đã bị đánh ngất rồi, người tự mình trông coi được chứ. Nhớ rằng lần này ta bảo vệ người, lãnh đạo Ám Mạc chắc phải ghi nợ món công lao này. Mặt khác, ta bảo vệ trị an khu thành bắc, ngăn trở sự kiện ám sát ác ý, quân thành bắc cũng phải ghi chép lại công lao của ta! - Một lần xuất thủ lập hai công lao, thật là một thu hoạch lớn, Hàn Thạc lấy làm đắc ý trong lòng.

- Được rồi! - Lao Luân Tư hiểu ý, mỉm cười nói.

- Ừm, trên đường không còn nguy hiểm nữa, ta đi đây! - Hàn Thạc thấy mọi chuyện đã xong liền tiêu sái rời đi.

Gã sỹ quan vốn đến để ngăn chặn xung đột, giờ nhận ra được Lao Luân Tư, lại thấy Lao Luân Tư nói chuyện thân mật với Hàn Thạc nên căn bản không có dũng khí nói năng gì, mặc cho hắn thông dong rời đi.

Cứ điểm của Âm Mạc ở thành bắc.

Vào ban đêm, Hàn Thạc theo lời hẹn đi tới. Ngải Mễ Lệ đã chờ mất một lúc lâu, vừa thấy hắn xuất hiện lập tức vẫy tay ra hiệu cho Thiết Tư Đặc lui ra, cùng tình nhân thân mật một phen.

Mây mưa hoan lạc xong, hai người nói cho nhau biết về công việc của bản thân mình kể từ sau khi chia tay ở Nhật Diệu cốc, nói cả chuyện quân đội thành bắc mất trộm đồ mới chế tạo.

- Có đầu mối gì không? - Nghe xong, Hàn Thạc hỏi Ngải Mễ Lệ.

- Việc này ta đang theo dõi sát, có thể khẳng định là những người đó nhất định chưa rời khỏi thành Áo Sâm. Bởi vì việc này vừa phát sinh thì Âm Mạc liền lập tức ngấm ngầm điều tra. Toàn bộ bốn cửa thành đều an bài người của chúng ta, người quốc gia khác thì bị lưu lại để quốc, căn bản không có khả năng trốn ra ngoài.

Thật ra gần đây phát hiện một vài nhóm người khả nghi, nhưng mà còn không dám khẳng định có phải là những nhóm người này gây ra hay không. Thiếp đang toàn lực điều tra chuyện này, chỉ cần có thể xác định được là nhóm nào làm thì ở bên trong thành Áo Sâm của chúng ta, ngay cả một người tuyệt đối cũng trốn không thoát. Chẳng cứ chờ tin của thiếp, việc này mặc dù khó giải quyết, bất quá đã phát sinh tại bên trong thành thì Âm Mạc nhất định sẽ xử lý ổn thỏa. - Ngải Mễ Lệ tỏ vẻ thận trọng, trầm giọng nói nhỏ.

- Nàng hãy cầm lấy hai thứ này đi, nhất định sẽ có trợ giúp đối với thực lực của nàng! - Hàn Thạc lấy ra cây ma pháp trượng có gắn ba khối thủy tinh màu tím đã đoạt được của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn và cuốn sổ chép lại những gì mà hắn còn nhớ ở quyển sách của lão đưa cho Ngải Mễ Lệ.

- Cho, cho ta? - Ngải Mễ Lệ nhìn hai món đồ thì sững cả người ra, trong lúc nhất thời đầu óc có chút mê muội. Hai món đồ này có giá trị lớn đến bao nhiêu thì trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Cuốn sổ ghi chép thể ngộ của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn viết lại những kinh nghiệm, lĩnh ngộ và cảm xúc của lão về Hắc Âm ma pháp, đối với bất cứ một ma pháp sư Hắc Âm hệ nào cũng đều là thánh vật khó cầu. Còn cây ma pháp trượng của nhân vật truyền kỳ này, trên mặt Âm nguyên tố nồng đậm đến mức đáng sợ, giá trị càng không thể tính toán được.

Khi Hàn Thạc nói sẽ lưu lại bản sao sổ ghi chép, trong lòng Ngải Mễ Lệ đã ngấm ngầm có cảm giác. Nhưng khi hắn thực sự giao cho nàng hai thứ bảo vật vô giá này thì Ngải Mễ Lệ vẫn như trước có chút không dám tin, trái tim đập mạnh thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

- Không sai, ngay khi lấy được thì hai thứ này đã là vật thuộc về nàng. Bất quá, liên quan tới cây ma pháp trượng này thì nàng phải tự chuẩn bị một lí do hợp lý, tránh để cho Khảm Dịch Đạt phát sinh nghi ngờ! - Trước đây, Hàn Thạc đã giao bản ghi chép gốc cho lão quái vật nhưng lại dấu kín sự tình liên quan đến cây ma pháp trượng của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn. Đối với ma pháp sư Hắc Âm hệ, tác dụng của cây ma pháp trượng này dám chắc không phải chỉ là khuếch đại ma pháp như thông thường. Hàn Thạc dặn trước với Ngải Mễ Lệ để nàng cẩn thận, tránh để cho Khảm Dịch Đạt nghĩ ngợi lung tung.

Hít sâu một hơi, Ngải Mễ Lệ lẩm bẩm nói:

- Âm Tinh pháp trượng chính là pháp trượng của pháp thần A Nhĩ Mai Lí Khắc, trên thân dày đặc Âm nguyên tố có thể trợ giúp ma pháp sư Hắc Âm hệ tụ tập tinh thần lực nhanh hơn. Bất luận là tu luyện hay thi triển ma pháp, dùng Âm Tinh pháp trượng có thể đề cao tốc độ gấp năm lần, đối với Hắc Âm hệ ma pháp sư mà nói, cây pháp trượng này đúng là thần khí.

Còn có những lĩnh ngộ về ma pháp Hắc Âm hệ của pháp thần A Nhĩ Mai Lí Khắc, nếu ta hoàn toàn có thể cảm ngộ hết thì ma pháp của bản thân nhất định sẽ tăng tiến vượt bậc, đạt tới đẳng cấp cao hơn. Hai, hai thứ này căn bản là thần vật vô giá của ma pháp sư Hắc Âm hệ a!

- Không cần cảm khái nữa, ta biết rõ giá trị của chúng. Chúng bây giờ thuộc về nàng! - Hàn Thạc thấy Ngải Mễ Lệ mừng rỡ đến không còn biết trời đất gì nữa liền tranh thủ ôm eo dụ tiếp:

- Ăn viên đan dược này đi. Nó có thể cho nàng thanh xuân vĩnh trú, rất tốt cho nàng trong việc nghiên cứu ma pháp Hắc Ám hệ.

Ngải Mễ Lệ vừa nghe bốn chữ " thanh xuân vĩnh trú" thì trái tim liền hưng phấn đến mức suýt ngừng đập. Hôm nay chuyện tốt cứ liên tiếp tìm đến với nàng, mà tất cả mọi thứ đều do Hàn Thạc mang lại. Đối với Ngải Mễ Lệ, đây chính là một kích thích to lớn nhất mà lần đầu tiên trong đời trải nghiệm, chứng minh đầy đủ địa vị của nàng trong lòng Hàn Thạc.

"Thanh xuân vĩnh trú, thanh xuân vĩnh trú..." Ngải Mễ Lệ để ý nhất là chuyện tuổi tác. Tuổi nàng so với Hàn Thạc lớn hơn một chút, trước nay vẫn là tâm kết nan giải. Giờ đây xuất hiện một loại dược vật giữ mãi được tuổi xuân, vô luận bỏ ra bất cứ giá nào thì nàng cũng đều nguyện ý. Nàng si ngốc hết cả người, tự nói lầm rầm không ngừng.

- Ăn đi, ta giúp nàng hòa tan dược lực!- Hàn Thạc nói thủ thủ, nắm cánh tay nhỏ nhắn kéo Ngải Mễ Lệ lại, đưa Niết đan đến tận miệng nàng.

Không chút do dự, Ngải Mễ Lệ sáng mắt lên, nuốt viên đan dược xuống, sau đó dưới sự trợ giúp của Hàn Thạc, xương cốt toàn thân vang lên "lách cách", Niết đan từng chút thay đổi thể chất của nàng.

Giống như các nàng Phạm Ny và Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cũng có nhu cầu đi cầu tiêu. Hàn Thạc liền nói ra tác dụng phụ của niết đan, thì nàng lúc đó mới yên tâm rời đi.

Rời khỏi cứ điểm, Hàn Thạc đi thẳng đến thương hội Bồ Tư Đặc.

Tại một cái luyện võ trường vắng vẻ trong thương hội, Phỉ Bích mặc một bộ y phục chiến sĩ trắng tinh, mái tóc dài được tết thành đuôi sam, tay cầm một thanh trường kiếm vũ động vù vù. Chỉ thấy thân hình nàng di chuyển như tia chớp, từng đạo tàn ảnh do tốc độ cao sinh ra, những đạo kiếm mang hình thập tự màu trắng bạc lóe lên, Thập tự kiếm mang cực kì sắc bén, đánh cho một tảng quái thạch chu vi thật lớn vỡ vụn kêu ầm ầm.

Bỗng nhiên, Phỉ Bích tựa hồ phát giác ra cái gì, trường kiếm trong tay giương lên, một đạo Thập tự kiếm mang xoay tròn nhằm hướng một gốc cây nhỏ đâm tới. Chỉ nghe "chát" một tiếng, thân cây bị chém đứt thành trăm đoạn.

Một đạo hắc mang lóe lên, một cái bóng từ phía sau thân cây vụt lên phía trước với tốc độ rất cao, xuyên qua các đạo Thập tự kiếm mang. Một luồng sát khí khổng lồ bao phủ chế trụ Phỉ Bích, liền đó một nỗi khiếp sợ ở tận nơi sâu thẳm linh hồn đột nhiên xuất hiện, tràn vào nội tâm Phỉ Bích. Trong nháy mắt, dường như tất cả mọi vật chung quanh đều bị sát khí trói buộc. Phỉ Bích đột nhiên cảm giác thân thể mình cứng ngắc, căn bản không thể động đậy, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Song, sát khí điên cuồng đang cuộn cuộn tràn đến nhưng ngay khi sắp chạm vào thân thể mềm mại của Phỉ Bích thì đột nhiên từ trước ngực tản ra hai bên sườn, khiến nàng ngay cả một chút tổn thương cũng không có. Khi nàng thả lỏng toàn thân, sát khí không còn thì Hàn Thạc với nụ cười nhàn nhạt xuất hiện ngay trước mắt.

- Chúc mừng nàng, không ngờ là nàng đã đạt tới cảnh giới Đại kiếm sư. Với niên kỉ nhỏ như vậy mà đã nhanh chóng có thể đạt đến thực lực Đại kiếm sư, thật sự phi thường khó đó! - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Phỉ Bích, chúc mừng.

Ngơ ngác một lúc rồi như chim non về tổ, Phỉ Bích mừng rỡ sà vào lòng Hàn Thạc. Một mùi hương nhàn nhạt pha lẫn mùi mồ hôi thoáng chốc xông lên mũi hắn. Nàng ôm chặt lấy Hàn Thạc rồi hỏi với giọng vừa ngọt ngào, vừa háo hức:

- Cũng nhờ hoàn đan dược kia, nếu không ta cũng không đột phá nhanh như vậy. Chàng xem, ta so với trước kia có gì bất đồng?

Giống như Phạm Ny, thông qua Niết đan thoát thai hoá cốt, Phỉ Bích da thịt mềm mại mỏng manh như tơ lụa, nụ cười vốn xinh đẹp giờ càng thêm kinh tâm động phách.

- Trở nên đẹp hơn rất nhiều! - Hàn Thạc chân thành đáp.

- Đứng, người thiếp đây mồ hôi, để thiếp tắm cái đã! - Phỉ Bích nhẹ nhàng đẩy Hàn Thạc ra, có chút ngượng ngùng đi về phía phòng của nàng. Đến nửa đường, nàng đột nhiên dừng lại, thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe được nữa: - Theo thiếp đến đây đi!

276. Chương 276: yên Ương Cùng Tầm

Cuộc sống quả là muôn màu muôn vẻ. Ở Bắc thành vừa diễn ra một hồi đại chiến thì trong một tòa phủ đệ xa hoa lộng lẫy thuộc Tây cung của hoàng thành Áo Sâm lại là một khung cảnh hoang dã đến cực độ.

Đại vương tử của Đế quốc Tra Lý Tư lúc này đang chồm lên một mỹ phụ đầy đà nằm trên mặt bàn, từ đằng sau dùng sức đập đập, cặp phi đồn (mông) trắng phau phau của mỹ phụ núng nính theo nhịp, trông giống như mẫu cầu đang hưởng thụ sự xuất trào của y.

Trong chốc lát, Tra Lý Tư hét lên một tiếng, hai chân run rẩy, cả người nhũn ra như nắm bông ngã xuống, đè luôn lên người mỹ phụ, miệng rên rỉ:

- Bảo bối, người thật là mê ly!

- Đại vương tử điện hạ, chuyện của đệ đệ ta là người nhất định phải giúp đỡ nha! - Mỹ phụ nằm yên không nhúc nhích, để nguyên cho Tra Lý Tư sờ soạng khắp nơi trên người, ồm ồm lên tiếng thầm thì.

- Yên tâm đi, tương lai thì cả đế quốc này là của ta, cái việc nhỏ này tất nhiên là không đáng kể gì! - Tra Lý Tư hắc hắc cười dâm, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một viên dược hoàn, định uống vào để tái chiến hồi nữa

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm kỳ dị đột nhiên vang đến trong phòng. Tra Lý Tư biến sắc mặt, lập tức cất viên dược hoàn đi, nhanh chóng mặc lại y phục, vội nói:

- Ta có chuyện trọng yếu, người nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Mỹ phụ vừa nghe thấy liền hấp tấp kéo chiếc quần đang tụt dưới gối lên, không nói thêm lời nào lánh vào cửa hông bỏ đi, trong chớp mắt biến mất không còn tung tích

Theo sau thanh âm kỳ dị kia, đại công tước Á Hi Bá Ân thân hình gầy gò, thân cao lêu ngêu, cứ thế xông thẳng vào, liếc mắt nhìn Tra Lý Tư một cái, nói về không hài lòng:

- Thời khắc này mà không ngờ người còn có tâm tư hoang dã được.

- Xin lỗi thúc thúc, tình hình thế nào? - Tra Lý Tư trước mặt Á Hi Bá Ân có vẻ rất khiêm tốn, cúi đầu thành khẩn thừa nhận sai lầm, hỏi lại.

- Thất bại rồi, sát thủ do Tàn Ảnh phái đi, một tên bị bắt sống, còn lại toàn bộ đều bị giết chết - Á Hi Bá Ân sắc mặt âm trầm, hạ giọng đáp.

- Sao lại như vậy được! Trước đó chúng ta đã điều tra rất rõ ràng, cho dù mấy tên sát thủ này không giết chết được y thì cũng không đến mức thê thảm bại như vậy chứ? - Tra Lý Tư kinh hãi, không rõ Lao Luân Tư đã làm thế nào.

Á Hi Bá Ân lộ rõ vẻ bức bối, Tàn Ảnh tổn thất thảm trọng, còn có một tên sát thủ bị bắt sống, khiến lão rất lo lắng, lại âm trầm nói:

- Lúc đó xuất hiện việc ngoài ý muốn. Cái tên Bồ Lai Ân phá khuấy lần trước kia tựa hồ giữ tác dụng trọng yếu, nếu không tình huống tuyệt đối không tồi tệ đến như vậy!

Là tên nam bằng hữu của Phỉ Bích, chủ nhân của thương hội Bồ Tư Đặc sao? Sao lại có thể như vậy được! Hẳn bất quá chỉ là một gã Cao cấp ma pháp sư mà thôi, thực lực của loại cấp bậc này sao có thể gây ra được tác dụng gì chứ? - Tra Lý Tư khó có thể tin nổi. Lần trước tại Bắc phường môn côi viên, y đã từng gặp mặt Hàn Thạc, cảm giác thực lực Hàn Thạc không đủ tạo thành uy hiếp.

- Tên này không đơn giản. Sau khi Áo Bồ Lý từ thương hội Bồ Tư Đặc trở về, người lúc chợt nóng lúc chợt lạnh, vài ngày sau thì phát bệnh nặng. Với thực lực của Áo Bồ Lý mà cũng trúng chiêu thì chứng tỏ hẳn

chắc chắn là không dễ đối phó. Bây giờ hẳn lại xuất hiện phá rồi, xem ra chúng ta trước hết phải diệt trừ cho khỏi vương chân vương tay - Công tước Á Hi Bá Ân đi đi lại lại, suy nghĩ một lát rồi âm lãnh nói.

- Toàn bộ đều nghe theo thúc thúc ! - Đối với Tra Lý Tư mà nói, vị thúc thúc này là chỗ dựa trọng yếu nhất của y. Á Hi Bá Ân trong tay nắm giữ đại quyền, đối với vương vị của hắn đóng vai trò rất trọng yếu. Hơn nữa theo quan hệ gia đình, những gì Á Hi Bá Ân nói, y không dám không tuân theo

Á Hi Bá Ân gật đầu:

- Sư phụ của Phỉ Bích là thập tự kiếm thánh Táp La Lạp A Tư Khoa Đặc, mới rồi có lần đến tìm ta. Lão gia này vẫn chưa tỏ thái độ có ủng hộ Lao Luân Tư hay không, trước mắt không nên kết oán với lão. Trong tay ta cũng có một số cao thủ, lão gia hỏa này cũng biết rõ, vì Bồ Lai Ân cùng Phỉ Bích có quan hệ thân mật nên không thể để người của ta xuất thủ. Tàn Ảnh lúc này lại tổn thất thảm trọng, có lẽ trong thời gian ngắn không thể điều động được cao thủ nên chỉ có thể là người của người giết hắn!

- Không thành vấn đề, trước đây một thời gian, ở Ba Đặc thương minh, Đại kiếm sư Lợi Ách Khải Ân đắc tội với Lô hệ Thánh ma đạo sư Lô Nặc Dịch Lạp, nhân lúc Ba Đặc thương minh hỗn loạn đã chạy trốn tới đế quốc, vừa hay lại đầu phục ta. Hai ngày nữa hẳn sẽ đến đây, trước mắt chưa một ai biết việc này nên để cho hắn xuất thủ là nhất định ổn thỏa.

- Tên diên đó ?

Á Hi Bá Ân giật mình kinh hãi, sau đó gật đầu, âm trầm cười hắc hắc nói:

Cũng tốt, vậy thì ta an tâm rồi!

Tiếng nước chảy róc rách từ trong phòng của Phỉ Bích vọng ra. Giọng nói trong trẻo khoan khoái của nàng nghe thật lọt tai:

- Khách khách, thoải mái hay không thoải mái ?

Một dục trì (bể tắm) rộng lớn, hơi nước tỏa ra mù mịt cả phòng, bên trong có vô số cánh hoa tản ra hương thơm ngan ngát. Hàn Thạc mặc đoản khố, nằm ở bờ dục trì, Phỉ Bích khoác một tấm lụa mỏng bao lấy toàn thân, nghiêng người ngồi bên cạnh tắm quất, giúp hắn xoa bóp thư giãn.

Hàn Thạc nhắm mắt, lơ đãng nằm im, nói có chút thất vọng nói:

- Thoải mái thì thật là thoải mái, chỉ có điều không giống so với tưởng tượng của ta. Ta nghĩ hay là nàng để ta cùng người tiến thêm bước nữa mới thật là phong lưu khoái hoạt!

- Hừ, ta biết là chàng sẽ nghĩ vậy, vậy mà còn xoa bóp giúp chứ. Cho tới giờ ta chưa hề xoa bóp cho ai, vậy mà chàng còn không biết đủ! - Phỉ Bích tóc vấn cao, vài sợi tóc lòa xòa xuống bờ vai, tấm lụa mỏng không che hết được xuân quang, da thịt trắng như ngọc tự nhiên lộ ra vẻ hồng nhuận

Trước khi tới đây, Hàn Thạc đã phát tiết trên người Ngải Mẹ Lẽ, bắt quá vẫn như trước thấy khó chịu. Đáng tiếc lúc trước hắn lại đáp ứng Phỉ Bích là tuyệt đối không ép buộc nàng, cho nên mặc dù có khó chịu cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, vì sợ nàng sẽ nổi giận thật sự.

- Bồ Lai Ân, viên đan hoàn chàng cho ta rốt cục là thứ gì thế, sao lại có thể thần kỳ đến như vậy? Nếu có thể luyện chế được nhiều, thương hội chúng ta nhất định sẽ chém đẹp để kiếm một khoản lớn. Không một nữ nhân nào có thể cưỡng lại được sự cám dỗ loại đan dược này, cho dù phải trả một cái giá trên trời cũng phải mua bằng được! - Phỉ Bích ôn nhu tỷ tê hỏi Hàn Thạc giống như một hiền thê. Bất quá nàng vẫn là một thương nhân lão luyện, vừa giúp đầm bóp bả vai, đầu óc vẫn nghĩ đến việc buôn bán

- Quên đi! Một hoàn đan dược đó hao phí quá nhiều tài liệu trân quý. Mặt khác, Niết đan không chỉ có tác dụng trụ nhan mà còn có thể giúp cho nàng thoát thai hoá cốt. Vô luận là về thân thể hay tinh khí thần đều được đề cao lên rất nhiều. Ta phải hao phí rất nhiều thời gian thu thập thiên tài địa bảo tại khu vực sâu trong U Âm sâm lâm, vất vả lắm mới luyện chế ra được mấy hoàn, nàng tưởng dễ dàng tạo ra lắm à!

- Hàn Thạc cười khổ giải thích, vô luận Phạm ny hay Phỉ Bích, đều đối với Niết đan nhớ mãi không quên. Hàn Thạc đem cho Niết đan chủ yếu là vì lo lắng đến thực lực của các nàng, đáng tiếc nữ nhân chỉ luôn nghĩ đến việc giữ gìn nhan sắc, còn đối với việc tăng cường thực lực thì không có phản ứng gì nhiều.

- Thế à, vậy thì không có biện pháp rồi!

Phỉ Bích thất vọng nói một câu, sau đó nhanh khách khẽ cười:

- Cũng tốt, như vậy từ nay về sau sẽ không có người nào có thể có làn da đẹp được như ta, hi hi!

Phỉ Bích vừa nói như vậy, Hàn Thạc trong lòng lo lắng. Hắn thầm nghĩ nếu Phỉ Bích gặp được Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny, ba nữ nhân này có thể từ làn da mềm mại mà phát giác ra được cái gì hay không, như vậy mà nói thì chẳng phải là chính mình mua dây tự trói mình hay sao?

Khẽ lắc đầu, Hàn Thạc không muốn nghĩ tới vấn đề phiền toái này nữa, xoay nghiêng người sang vòng tay ôm lấy Phỉ Bích đùa nghịch. Phỉ Bích chỉ có lớp lụa mỏng che thân, thân thể ướt sũng vô cùng trắng mịn cùng với tấm lụa mỏng manh tựa hồ như hòa vào làm một, khiến cho hắn liên sinh ra chút tâm hươu ý vượn.

- Chỉ được hôn thôi nha! - Phỉ Bích cười khẽ dặn trước rồi hướng cặp môi thơm về phía Hàn Thạc

Khi hai người đang môi kề môi, Hàn Thạc rốt cục không thể kiềm chế, bất quá nhớ tới trước khi vào đây đã đáp ứng với Phỉ Bích, nên có chút khó xử.

Đột nhiên, một ý niệm nảy ra trong đầu hắn. Hàn Thạc nhớ tới một vài bí pháp ma môn của Sở Thương Lan, trong lòng ngấm ngầm có chủ ý. Trong khi hắn ra sức hôn đôi môi anh đào của Phỉ Bích thì bàn tay lại vuốt ve một số bộ vị mẫn cảm của Phỉ Bích, thử lợi dụng một vài thủ pháp kích tình của ma môn xem có thật sự thần kỳ như thế không.

“Ư...”

Phỉ Bích rên rỉ những âm thanh như than như khóc, nhiệt độ thân thể mềm mại của nàng không ngừng gia tăng. Làn da mịn màng đỏ hồng lên, hơi thở ngày càng dồn dập, rốt cuộc nàng không kiềm chế được, ôm chặt lấy Hàn Thạc giống như con bạch tuộc cuộn lấy hắn.

Hàn Thạc vừa mới âm thầm thi triển lương thủ, Phỉ Bích đã động tình đến mức không cưỡng được như vậy, quả thực làm cho hắn vui sướng trong lòng. Thầm nghĩ thủ đoạn ma môn của lão quái vật Sở Thương Lan kia quả nhiên hữu dụng. Được đà làm tới, hắn vừa hôn môi Phỉ Bích vừa gỡ thủ đoạn nắn bóp vòng eo của nàng

Cứ thế một lúc, chính bản thân Phỉ Bích lại mất khống chế trước, trong ánh mắt có vẻ mơ màng, tựa như là lâm vào mộng cảnh. Nàng chủ động cởi bỏ tấm lụa mỏng trên người xuống, thở gấp truân sang phía Hàn Thạc, miệng khẽ kêu:

- Bố Lai Ân ...Bố Lai Ân ...

Cười thầm một tiếng, Hàn Thạc khẽ chột nhá: - Còn tiếp tục như vậy nữa, ta sợ không khống chế được bản thân mình. Hôm nay đến đây thôi nhé?

- Cái tên vô lại này! Ta biết là không thoát khỏi lòng bàn tay chàng mà. Thôi đi, thôi đi! - Phỉ Bích khẽ thốt rồi từ tốn cởi bỏ toàn bộ đồ trên người, để lộ ra một thân hình hoàn mỹ. Kiên đỉnh nhô cao, tiểu phúc bằng phẳng, còn có đồn bộ mượt mà cùng với cặp đùi dài thẳng tuyệt đẹp, cứ thế không gì che chắn hiện ra trước mặt Hàn Thạc

Khẽ hứ một tiếng nho nhỏ, Phỉ Bích chủ động lần sang phía Hàn Thạc, vươn ngọc thủ giúp tụt đoản khó xuống, dùng sức ôm thật chặt rồi, vùi đầu vào khuôn ngực cường tráng rộng lớn của hắn, nhẹ giọng nỉ non:

- Sau lần ở Nhật Diệu cốc, ta phát hiện chàng tự mình làm cái chuyện kia thì cũng đã định cho chàng rồi. Kể từ giờ chàng không cần kiềm nén nữa !

Hàn Thạc dở khóc dở cười, không có biện pháp nào để giải thích, cũng không nghĩ rằng vì một lần hiểu lầm mà lại khiến cho Phỉ Bích phóng túng như bây giờ. Xem ra việc này còn phải cảm tạ công tác thành của Ngải Mễ Lệ nữa.

Mỹ sắc trước mặt, Hàn Thạc tự nhiên sẽ không khách khí, xoay người đè Phỉ Bích xuống, áp bộ ngực to rộng của mình lên trên cặp nhũ phong cao vút của nàng. Bàn tay không chút khách khí vuốt ve khắp trên thân thể, thuần thực tách đôi chân đang khép chặt của Phỉ Bích ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, hồi khẽ:

- Tại sao nàng lại phải lòng ta?

Trong lúc Hàn Thạc nói, kiên đỉnh cũng nhô cao, tiếp xúc với dải đất ẩm ướt của Phỉ Bích. Hai tay hắn không ngừng vuốt ve khu vực mẫn cảm của Phỉ Bích, kích thích dục vọng của nàng.

- Ta cũng không rõ, chắc là từ sau lần ám sát đó. Lúc ấy ta hận chàng, bắt quá về sau ta lại phát hiện bóng hình chàng thường xuyên hiện lên trong đầu. Không biết từ khi nào cái loại hận ý này chậm rãi biến mất, nhưng bóng hình chàng thì không cách nào xua tan khỏi đầu ta được - Phỉ Bích nũng nịu thở hổn hển, mau mắn trả lời, xem chừng những lời này đã sớm ở sâu trong nội tâm nàng, căn bản không có lúc nào là đỉnh trệ cả.

Từ lúc đi vào thế giới này bắt đầu tu luyện ma công, Hàn Thạc đã quyết định sẽ không gánh chịu bất cứ ràng buộc nào cả. Càng tiếp xúc với mỹ nữ vốn lãnh ngạo này, Hàn Thạc càng hiểu rằng mình thực sự có cảm tình đối với nàng. Mặc dù không mê luyện giống như với Phạm Ny, nhưng hắn biết đích xác hiểu rằng mình không thể rời xa nàng được.

Trong lúc Phỉ Bích còn đang lú lo, Hàn Thạc nhắm mắt trầm mặc trong chốc lát, hai tay vô thức tiếp tục phóng xuất bí kỹ kích tình của ma môn. Bản thân hắn cũng không biết kích tình bí pháp này kích thích được bao nhiêu, hơn nữa thì Phỉ Bích cũng đã ngâm cho phép. Hắn còn chưa hành động gì thì chợt nghe Phỉ Bích cao giọng hét to một tiếng

Một khắc sau, Hàn Thạc cảm giác được hạ thân của mình bị một nơi ẩm áp ẩm ướt bao lấy.

Rất lâu sau đó, Hàn Thạc bộ dáng uể oải ngồi giữa dục trì, Phỉ Bích giống như một con mèo nhỏ, ngồi trên cặp đùi trắng kiện của hắn. Hai tay nàng cuốn quanh cổ Hàn Thạc, vùi đầu vào ngực hắn, bộ dạng vô lực thỏa mãn

- Có đau không? - Biểu hiện của Phỉ Bích vừa rồi chỉ có thể dùng hai chữ điên cuồng hình dung. Đây là lần đầu tiên của nàng nên Hàn Thạc bất giác có chút quan thiết.

- Ta, ta không biết! Ta như là nổi điên vậy, căn bản là không có cảm giác đau đớn, đợi cho ta tỉnh lại thì đã có bộ dáng như bây giờ! - Phỉ Bích thẹn thùng, nói lí nhí nhỏ như muỗi kêu vậy.

Nghe được những lời này, Hàn Thạc lấy làm kinh hãi. Hắn thâm nghĩ bí pháp kích tình của ma môn quả nhiên bá đạo, ngay cả loại nữ tử tâm chí kiên định như Phỉ Bích mà cũng không chịu nổi lâm vào cảnh si cuồng. Nếu nữ tử bình thường bị kích thích như vậy thì chẳng phải là sẽ mất hết lý trí, giống như một đám phụ khẩn cầu mình dày vò.

- Ta mệt chết đi mất, nghỉ ngơi một lát đã nhé! - Phỉ Bích quả thật là mệt lử rồi, lần hoan ái vừa rồi thật ra là do nàng chủ động, điên cuồng quẩn luyến đòi Hàn Thạc. Hơn nữa nàng mới là lần đầu tiên, nên cảm thấy cả người bải hoải.

- Ủ, nàng hãy nghỉ ngơi đi! - Hàn Thạc dịu dàng ôm Phỉ Bích đặt xuống một chỗ ẩm áp ven dục trì, còn bản thân thì ngồi xếp bằng giữa dục trì vận khởi ma công.

277. Chương 277:tiền Giai Vong Linh Ma Đạo Sư

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, tại trụ sở của Ma pháp sư công hội phía đông thành Áo Sâm.

Phía đông của thành Áo Sâm là nơi các tổ chức buôn bán, các loại công hội đóng trụ sở. Ngoài các loại cửa hàng, trụ sở của Ma pháp sư công hội, Kiểm sĩ công hội, Cung tiền thủ công hội, Đạo tặc công hội, Dong binh công hội đều đóng ở đây.

Các công hội lớn nhỏ này có địa vị rất cao, có mặt ở khắp cả đại lục Kỳ Áo, bất cứ quốc gia nào cũng không thể thiếu được. Đó là một loại tổ chức giám định của mỗi chức nghiệp. Bất luận một gã ma pháp sư hay kiểm sư, chỉ cần thông qua thi kiểm tra của công hội là có thể đạt được tư cách tương ứng với đẳng cấp và được bất kỳ quốc gia nào trên đại lục Kỳ Áo thừa nhận.

Kiến trúc của Ma pháp sư công hội có dạng tháp nhọn, nhìn xa giống như tháp ma pháp. Không thể so sánh được với Kiếm sĩ và Dong binh công hội cửa ngõ luôn luôn tấp nập, Ma pháp sư công hội có vẻ vắng tanh lạnh lẽo, cực ít người tiến vào.

Ma pháp sư là tầng lớp người thần bí nhất trên đại lục Kì Áo đại lục. Về mặt số lượng, tất nhiên không thể so sánh với đông đảo kiếm sĩ và kỵ sĩ. Bởi vậy, ma pháp sư đến thi kiểm tra ở Ma pháp sư công hội mới có vẻ ít ỏi như vậy.

Phỉ Bích rất mệt mỏi nên tới tận bây giờ còn chưa tỉnh ngủ. Hàn Thạc bế nàng đặt trên giường, rồi ngay khi rạng sáng đã một mình đi tới Ma pháp sư công hội ở thành Đông. Giờ đây, hẳn tuy đã có tinh thần lực thuộc cấp bậc Đại ma đạo sư, bất quá như trước vẫn chỉ là một gã ma đạo sư. Thông qua chiếm hữu linh hồn, Vong linh ma pháp của Khắc Lai Đốn đã quy về Hàn Thạc. Sau một ngày một đêm ở trong Tử Vong Mộ Địa và mấy ngày luyện tập, hẳn đã nắm vững được hết.

Tuy nhiên, ngoại trừ kỹ năng ma pháp mà Khắc Lai Đức nắm được, trong quyển sách tìm được ở Tử Vong Mộ Địa còn ghi chép hai ma pháp “Ôn dịch” và “Linh hồn chấn chiến”. Trong hai ma pháp này thì “Ôn dịch” cũng tương tự như “Thi thể phục hoạt” là loại ma pháp trong suốt trăm năm trở lại đây mang xú danh nhất, có lực sát thương trên diện rộng kinh khủng nhất. Vong linh pháp sư sở dĩ đáng sợ chủ yếu là do tác dụng của ma pháp “Ôn dịch” này.

“Ôn dịch” thuần túy là một loại ma pháp có tính hủy diệt. Diện tích phóng thích của ma pháp này không lớn nhưng đáng sợ chính là khả năng lây lan rất nhanh. Một thôn xóm hay thành trấn chỉ cần có người trúng ma pháp “Ôn dịch”, trừ khi lập tức đem người đó đi hỏa thiêu chôn kín, nếu không người khác tiếp xúc sẽ lây nhiễm “Ôn dịch”, rồi càng ngày càng nhiều người bị lây bệnh, thân thể thối rữa mà chết.

Một thôn xóm hay thành trấn, thậm chí cả một đế quốc, chỉ cần không nhanh chóng có chính sách ứng phó, rất có thể lập tức biến thành địa ngục. Nếu phối hợp thêm ma pháp “Thi thể phục hoạt”, một gã Vong linh ma pháp cấp bậc Ma đạo sư có thể làm sống lại toàn bộ những người chết vì “Ôn dịch”, tạo thành một quân đoàn cương thi khủng khiếp.

Tạm thời Hàn Thạc không có ý định tu tập ma pháp “Ôn dịch”. Dù sao thì ma pháp này thật sự quá mức kinh khủng. Một khi nó hình thành rồi, ngay chính bản thân Hàn Thạc cũng khó không chế. Loại ma pháp thuần túy mang tính hủy diệt là cơn ác mộng đối với bất kỳ quốc gia nào, một khi Hàn Thạc phóng thích một ma pháp như vậy thì không phải nghi ngờ về việc hắn sẽ trở thành công địch của toàn đại lục, cho nên cân nhắc kỹ thì tốt nhất là không tu tập.

“Linh hồn chấn chiến” là một loại ma pháp tác dụng trực tiếp tới linh hồn. Vong linh pháp sư cấp bậc Ma đạo sư hiểu biết và lĩnh ngộ cao hơn về linh hồn, sử dụng tinh thần lực của bản thân công kích trực tiếp linh hồn của đối phương. Đây là một loại công kích khó lòng phòng bị được.

Thông thường, tinh thần lực của ma pháp sư mạnh hơn nhiều so với kiếm sĩ và kỵ sĩ, nên nếu thi triển ma pháp này ra với các ma pháp sư thì bọn họ còn có thể lợi dụng tinh thần lực phòng ngự một chút. Bất quá các chức nghiệp khác như kiếm sĩ và kỵ sĩ, tinh thần lực yếu hơn nhiều, khi phải chịu loại công kích linh hồn này thì có lẽ chỉ có chết.

Hiện tại, Hàn Thạc đang tu tập “Linh hồn chấn chiến”, nhưng vì trong trí nhớ của Khắc Lai Đốn cũng không có kinh nghiệm về ma pháp này nên về cơ bản muốn nhanh chóng nắm vững là không thể. Ma pháp của cấp bậc Ma đạo sư còn khó khăn, thâm ảo hơn nhiều so với giai đoạn trước, cho dù có ma pháp chú ngữ, nếu muốn thi triển chính xác cũng khó khăn phi thường. Chỉ có nhận thức đối với linh hồn cùng với lĩnh ngộ tới một cảnh giới rất cao thì mới có thể phóng thích. Hàn Thạc mặc dù chưa đạt tới cảnh giới đó, nhưng cũng không trở ngại hắn tiến giai thành Ma đạo sư.

- Xin hỏi, người tới để tiến giai phải không? - Vào trong Ma pháp công hội, một thiếu nữ mặc cả bộ quần áo màu xanh da trời mỉm cười lễ phép hỏi.

Hàn Thạc mỉm cười đáp lễ, rồi gật đầu:

- Đúng vậy, ta định tiến giai Vong linh hệ Ma đạo sư. Xin hỏi cần bắt đầu như thế nào?

- Trước hết, người phải có chứng minh là ma pháp sư cao cấp. Sau đó, nộp một ngàn kim tệ làm lệ phí thi

kiểm tra, cho dù thành công hay không, lệ phí này đều sẽ thuộc về Ma pháp công hội. Người đồng ý không?

- Thiếu nữ này nụ cười thân thiện, trả lời lễ phép, ánh mắt nhìn Hàn Thạc có chút kinh dị. Ma pháp sư tu luyện ma pháp Vong linh hệ vốn không nhiều lắm, một gã thanh niên tuổi còn trẻ như vậy có lòng tự tin tiến giai lên Vong linh Ma đạo sư càng khiến cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Một ngàn kim tệ! Xem chừng Ma pháp công hội rất biết kiếm tiền đấy chứ! Hàn Thạc hơi sửng sốt, sau đó thản nhiên: - Không thành vấn đề. Khi nào có thể bắt đầu?

- Đưa chứng minh của người và kim tệ giao cho ta, ta chạy lên trên hỏi một chút, sau đó mới có thể thông báo cho người! - Thiếu nữ mỉm cười trả lời.

Hàn Thạc đưa chứng minh tốt nghiệp của Ma vũ học viện Ba Bửu Luân và hai túi kim tệ cho thiếu nữ. Thiếu nữ vừa thoáng nhìn thấy chứng minh của Hàn Thạc thì sắc mặt trở nên quái dị, nhìn hắn như nhìn một quái vật, vội vàng nói:

- Người chờ một lát, ta sẽ quay lại liền!

Vừa nói xong, thiếu nữ xốc vác vội vàng chạy lên tầng trên của ma pháp tháp, vẻ mặt xem chừng kỳ quái đến cực điểm làm cho Hàn Thạc cũng thấy bất ngờ.

Ma pháp sư công hội có tổng cộng năm tầng, mỗi tầng đều có kết giới khổng lồ bao bọc, bên trong nồng đậm ma pháp nguyên tố. Mặc dù có chút nghi hoặc trước biểu hiện của thiếu nữ, nhưng bởi vì tồn tại ma pháp kết giới nên Hàn Thạc cũng không phóng Âm ma đi lên dò xét.

Lát sau, một lão giả tóc hoa râm, tướng mạo hiền hòa vội vã đi xuống cầu thang, theo ma pháp tiêu chí trên ngực thì đây là một vị Địa hệ Đại ma đạo sư. Đằng sau còn có vài vị ma pháp sư, gồm có hai Thủy hệ, Lôi hệ Ma đạo sư cùng với bốn Cao cấp ma pháp sư.

- Ta là Á Lôi Tư - Hầu Tái Nhân, phụ trách Ma pháp sư công hội ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, toàn quyền phụ trách khảo hạch tiến giai của ma pháp sư ở đây. Xin hỏi người định tiến giai Vong linh hệ ma đạo sư phải không? - Lão nhân bước đến tiếp lấy chứng minh của Hàn Thạc, ánh mắt sáng rực nhìn hắn, rõ ràng là có vẻ hơi kinh ngạc.

Hàn Thạc gật đầu, khẳng định:

- Không sai, có vấn đề gì sao?

- Không, không có vấn đề gì!

Á Lôi Tư vội vàng nói, sau đó lại nhìn chứng minh của Hàn Thạc một chút rồi bất giác cảm thán:

- Không đến hai năm, người từ một gã ma pháp học đồ tiến giai tới Cao cấp ma pháp sư, đây là một kỳ tích! Hơn nữa người lại tu luyện Vong linh ma pháp, nếu không phải ta quen thân với Viện trưởng Ngải Mã của người, biết chứng thư này do bà ấy cấp thì nhất định sẽ cho rằng người làm giả chứng thư.

Thì ra là như vậy, Hàn Thạc ngạc nhiên rồi mỉm cười hỏi:

- Như vậy thì ta có thể bắt đầu chứ?

- Đương nhiên, đương nhiên. Thi kiểm tra của Ma pháp công hội không giống với học viện của các người. Chỉ cần kiểm tra chính xác tinh thần lực, sau đó người phóng thích một ma pháp uy lực lớn nhất, chúng ta có thể xác định người có phù hợp hay không. Thái độ của Á Lôi Tư rất hòa ái, hiền từ nói:

- Theo ta lên lầu hai, chúng ta thi kiểm tra ở đó.

Ở trung tâm lầu hai là một kết giới màu lam, trên vách tường cứng rắn khắc đầy các loại ký hiệu ma pháp. Sau khi lên lầu hai, Á Lôi Tư lấy ra một cái ma pháp thạch để kiểm tra tinh thần lực, đưa cho Hàn Thạc ra lệnh:

- Đưa tinh thần lực của người vào trong đó. Chúng ta có thể thông qua số liệu biểu hiện của nó mà đánh giá tinh thần lực của người có phù hợp tiêu chuẩn hay không.

Ma pháp thạch được Hàn Thạc từ từ truyền tinh thần lực vào thì dần dần tỏa sáng. Khi Hàn Thạc phát hiện Á Lôi Tự lộ ra về hài lòng thì liền ngừng rót tinh thần lực vào, cũng không muốn biểu hiện gì thêm vì đây chỉ đơn thuần là thi kiểm tra tinh thần lực của Ma đạo sư mà thôi.

- Không sai, tinh thần lực đích thực đạt tới cấp bậc Ma đạo sư. Tiếp theo, người cần phải vào trong kết giới, phóng thích một Vong linh ma pháp mạnh nhất để chúng ta có thể thông qua ma pháp này xác định người có đạt cấp bậc Ma đạo sư hay không! - Á Lôi Tự đối xử với Hàn Thạc ngày càng thêm hữu hảo, chỉ vào kết giới nhẹ nhàng nói.

Với trình độ mở rộng của não vực, tốc độ ngưng tụ và phóng thích tinh thần lực của Hàn Thạc so với ma pháp sư bình thường nhanh gấp cả chục lần. Lần trước ở học viện Ba Bể Luân, Hàn Thạc thấy khi người khác thi kiểm tra tinh thần lực, ma pháp thạch tỏa sáng dần từng điểm một. Nhưng vì não vực của Hàn Thạc khác hẳn người thường, tốc độ ngưng tụ tinh thần lực siêu nhanh, cơ hồ trong nháy mắt làm ma pháp thạch đạt tới độ sáng nhất.

Thi kiểm tra với ma pháp thạch lần này thì Hàn Thạc hết sức lưu ý phóng tinh thần lực thật chậm, cũng không đem tinh thần lực ở cảnh giới Đại ma đạo sư phóng ra hoàn toàn, tránh gây ra những phiền phức không cần thiết. Tuy nhiên vẫn phải đảm bảo cho việc thông qua tiến giai mà không có gì ngoài ý muốn.

- Không cần đứng trong kết giới đâu, Vong linh hệ của chúng ta căn bản không cần phiền toái như vậy! - Hàn Thạc mỉm cười, dường như đang ngâm xướng xuất ra một Vong linh chú ngữ. Trên mặt đất đột ngột xuất hiện một Tà Ác ký sĩ mang khải giáp màu đen sì, cưỡi chiến mã hai mắt lóe lửa, cầm một thanh cốt thứ rất lớn, có vẻ dũng mãnh phi thường.

Tà Ác ký sĩ thì chỉ có Vong linh pháp sư cấp bậc Ma đạo sư mới có thể triệu hoán được, đây là chân lí đã được Vong linh hệ công nhận. Việc Tà Ác ký sĩ của Hàn Thạc xuất hiện tại chỗ này, cơ bản đã chứng minh hắn có cấp bậc Ma đạo sư. Điều này so với các ma pháp có uy lực lớn khác của Vong Linh hệ còn có sức thuyết phục mạnh hơn.

Trời ạ, không mất đến hai năm, từ ma pháp học đồ đạt đến Ma đạo sư, quá là không thể tưởng tượng nổi! À, phải rồi, viện trưởng Ngải Mã sao lại nguyện ý cho người rời khỏi học viện vậy? Vong linh hệ của chúng ta vẫn chưa có một vị pháp sư nào đạt đẳng cấp Ma đạo sư cả, bà ấy phải giữ người lại mới đúng chứ. - Á Lôi Tự vừa thấy Tà Ác ký sĩ xuất hiện thì biết rằng căn bản không có gì phải nói nữa, Hàn Thạc đích xác có thực lực Vong linh Ma đạo sư.

278. Chương 278: đề Nghị Diên Khùng

- Thế nào? Bây giờ có thể xác định tư cách cho ta rồi chứ? - Hàn Thạc hiểu rõ trong việc có thể đạt được cảnh giới hôm nay, ma công phát huy tác dụng rất lớn, và một nguyên nhân nữa là vận khí của bản thân hắn tương đối tốt.

- Không vấn đề gì. Hãy chờ một lát để có thể làm mọi thứ cho người! - Á Lôi Tự sáng khoái trả lời, quay sang gật gật đầu với một vị ma đạo sư bên cạnh. Vị ma đạo sư mặc một bộ ma pháp bào rộng thùng thình đó liền cầm tư liệu của Hàn Thạc đi lên lầu ba.

- Á Lôi Tự tiên sinh! Vị đại nhân kia lại tới bên ngoài? - Thiếu nữ kia đang đợi ở lầu dưới, leo lên lầu hai, thông báo cho Á Lôi Tự.

Á Lôi Tự ngăn người ra, phát tay nói: - - - Hãy để cho ông ta lên.

Không lâu sau, Khảm Định Đạt với dung mạo âm trầm, vẻ mặt lạnh lùng đi đến. Khi nhìn thấy Hàn Thạc đứng ở nơi này thì lập tức hơi sững sờ.

Hàn Thạc cũng ngăn người ra, không nghĩ rằng sẽ gặp Khảm Định Đạt ở nơi này. Mắt hắn chợt lóe tia quang mang rồi hoàn toàn khôi phục như bình thường, vẫn tươi cười, đứng nguyên tại chỗ.

- Cái lão già nhà người, giờ đây cũng phải chịu khó chạy sang chỗ của ta a! - Á Lôi Tự dường như đã quen biết Khảm Định Đạt từ lâu, sáng khoái cười ha ha một tràng rồi nói.

- Không có việc thì ta tới tìm người làm gì. Bây giờ đang bận chuyện gì hả? - Khảm Dịch Đạt liếc mắt nhìn Á Lôi Tư, sau đó quay sang nhìn Hàn Thạc, cau mày hỏi, làm bộ như không hề hay biết hẳn.

- Ha ha, không có việc gì! Ba Bửu Luân ma vũ học viện của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vừa đào tạo được một vị thiên tài ma pháp. Không đến hai năm, hẳn từ một ma pháp học đồ tiến giai tới Ma đạo sư. Đây là một chuyện rất quan trọng, kỷ lục của hẳn sẽ trở thành một căn cứ quan trọng của Ma pháp công hội. - Á Lôi Tư hưng phấn chỉ Hàn Thạc giới thiệu với Khảm Dịch Đạt.

Khảm Dịch Đạt rõ ràng cũng kinh hãi, thật sự không ngờ rằng Hàn Thạc đã đạt tới thực lực Vong Linh Ma đạo sư. Hắn sáng mắt nhìn chằm chằm Hàn Thạc vài lượt rồi lên tiếng đề nghị:

- Á Lôi Tư, nếu người không ngại, ta muốn nói chuyện riêng với vị thanh niên thiên tài này.

- Ta thì chẳng ngại gì, nhưng không biết người ta có ngại hay không! - Á Lôi Tư liếc mắt nhìn Hàn Thạc, tỏ ý tùy hẳn quyết định.

Á Lôi Tư rõ ràng là không biết về quan hệ giữa Hàn Thạc và Khảm Dịch Đạt. Giờ nghe lão nói như vậy, Hàn Thạc ngẫm hiểu, quay sang phía Á Lôi Tư gật gù đầu nói:

- Dù sao cũng phải đợi một lúc, nhàn rồi không có việc gì, ta không ngại nói chuyện với lão một chút!

- Vậy được, ta lên lầu trước. Mấy người các người xuống lầu một không cho phép những người khác đi lên!

Á Lôi Tư phân phó những người đang có mặt trên lầu hai, rồi mới cười nói với Khảm Dịch Đạt:

- Đến khi người nói chuyện xong thì chứng minh Ma đạo sư của hẳn cũng hoàn thành, đến lúc đó người lên nói một tiếng là được.

- Không cần phải dạy ta, ta biết nên làm thế nào! - Khảm Dịch Đạt và Á Lôi Tư chắc hẳn là cực kỳ thân quen, không ngại phiền mà thúc giục Á Lôi Tư.

Đợi sau khi đám người Á Lôi Tư rời hết đi, Khảm Dịch Đạt ngẫm nghĩ Hàn Thạc với vẻ kỳ quái, nói:

- Ta vừa mới nhận được tin từ Nhật Diệu cốc rằng người đã giết chết Phát Cách Sâm của Quang Minh giáo hội nên đang định tìm người hỏi rõ một số tình huống, không ngờ người lại tới đây, còn có thêm tư cách Vong Linh Ma đạo sư. Người thật sự đã mang đến cho ta một sự ngạc nhiên thú vị đó!

Lần trước đến Nhật Diệu cốc, trong lúc hỗn loạn ở sơn cốc, Hàn Thạc tại cảnh giới Thị Huyết không thể kìm nén dục vọng trong lòng đã một lần hành động điên cuồng, giết chết tại chỗ Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm của Quang minh giáo hội, lại đánh trọng thương tộc trưởng Á Dương của Môn La gia tộc, tin tức này lan truyền khắp Nhật Diệu cốc. Khảm Dịch Đạt là một trong tam đại cự đầu của Âm Mạc, không lý gì lại không biết chuyện này.

Hàn Thạc trầm mặc nhìn Khảm Dịch Đạt, chuyện này lão đương nhiên là phải biết nên hẳn cũng không cần phải giải thích, mặt khác trong lòng hẳn sớm đã có chuẩn bị, biết Khảm Dịch Đạt nhất định sẽ nhắc tới việc này.

Thấy Hàn Thạc trầm mặc không nói, Khảm Dịch Đạt chăm chú nhìn thẳng vào hẳn, trầm giọng nói:

- Ta không biết người làm thế nào mà giết chết Phát Cách Sâm, chỉ sợ rằng nếu ta tự tay xuất thủ thì cũng không nắm chắc có thể giết chết hẳn. Tên Phát Cách Sâm chết thì cũng chết rồi, nhưng sức ảnh hưởng của Quang Minh giáo hội rất lớn, từ nay về sau người sẽ gặp những phiền toái vô cùng vô tận.

Mặt khác, ta nghe nói người còn phóng thích ma pháp đã thất truyền Thi Thể Phục Hoạt, ta nghĩ rằng Thiên Tài giáo hội nhất định sẽ tìm người. Hai giáo hội này đều có giáo đồ đông đảo ở khắp Kì Áo đại lục, nếu họ muốn đối phó người, sẽ có hàng chục loại phương pháp, người định ứng phó thế nào?

- Bình tới tướng ngăn, nước tới đất cản. Nếu bọn chúng dám động thủ đối phó ta, ta sẽ giết hết bọn chúng không trừ một ai! - Vẻ mặt Hàn Thạc lãnh khốc, sát khí cả người tự nhiên lan tỏa ra, nói giọng lạnh như băng.

Khảm Dịch Đạt đã biết chuyện này nên Hàn Thạc cũng không giấu giếm. Khi hẳn để sát khí bộc phát ra bên ngoài cơ thể thì loại nhân vật cấp bậc như Khảm Dịch Đạt lập tức có phản ứng.

Gật gật đầu, Khảm Dịch Đạt âm trầm nghiêm mặt nói:

- Ta tin là thực lực của ngươi không hề yếu, thế nhưng trong Quang Minh giáo hội không chỉ có một Phát Cách Sâm. Để đối phó ngươi, bọn chúng thậm chí không cần tự xuất thủ mà chỉ cần gây áp lực với Quốc vương bệ hạ, ta nghĩ Quốc vương bệ hạ sẽ không vì một tiểu nhân vật như ngươi mà đắc tội với giáo hội đó.

Nghe được những lời này, Hàn Thạc tức thì trầm mặc hơn. Với tâm trí bây giờ, lại được Khảm Dịch Đạt đề tỉnh như vậy, tất nhiên hẳn rất nhanh có thể hiểu được ý tứ của lão.

Hít sâu một hơi, Khảm Dịch Đạt nói:

- Ngươi là người do chính ta đưa vào Âm Mạc, ngươi có thực lực lớn như vậy, ta vô cùng cao hứng. Hơn nữa, ngươi bây giờ có chứng minh tư cách Ma đạo sư, ta cho ngươi một chủ ý!

Hàn Thạc động lòng, ngạc nhiên hỏi:

- Chủ ý gì?

Lúc trước khi giết Phát Cách Sâm, Hàn Thạc đã chuẩn bị tư tưởng. Nhưng thật ra hẳn cũng không quá lo lắng, nếu Lan Tư Lạc Đặc để quốc dưới áp lực của Quang Minh giáo hội bán đứng mình, Hàn Thạc tự tin có thể lợi dụng Tử Vong Mộ Địa thoát đi, chỉ có điều đi lại về sau có khá nhiều khó khăn.

Bây giờ vừa nghe Phát Cách Sâm có chủ ý, Hàn Thạc tự nhiên muốn biết liệu có phương pháp nào hay để ứng phó với việc hai phương chia mũi nhọn vào hẳn không.

- Vô luận là Quang Minh giáo hội hay là Thiên Tai giáo hội, đều là tổ chức tông giáo. Mặc dù bọn chúng có sức ảnh hưởng rộng khắp nhưng thực lực thì chưa thể so sánh với Lan Tư Lạc Đặc để quốc, trong đó Quang Minh giáo hội hoạt động công khai nên khó đối phó hơn một chút. Bất quá, chỉ cần ngươi có thể chứng minh thực lực của mình đủ cường đại tới mức để cho Quốc vương bệ hạ nghĩ rằng ngươi có giá trị đáng để cho hẳn không để ý đến Quang Minh giáo hội thì theo cách lý giải của ta về người, Quốc vương bệ hạ sẽ không đếm xỉa đến áp lực của chúng.

Chỉ cần được Quốc vương bệ hạ nguyện ý bảo vệ, kể cả Quang Minh giáo hội cũng không dám bắt ngươi ở trong Lan Tư Lạc Đặc để quốc. Dẫu sao thực lực của chúng còn chưa cường đại tới mức phá hủy được Lan Tư Lạc Đặc để quốc.” Khảm Dịch Đạt nhìn Hàn Thạc, bày mưu tính kế cho hẳn.

Nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, Hàn Thạc trở nên thông suốt. Đúng là đối với một quốc gia cần nhất là nhân tài, đặc biệt là nhân tài có tiềm lực thì cực kỳ quan trọng đối với tiền đồ của quốc gia. Năm đó, sở dĩ Lan Tư Lạc Đặc để quốc có thể duy trì được sự cường thịnh trong suốt bao nhiêu năm như vậy, đều là nhờ Pháp thần A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn.

Một vị Thánh ma đạo sư có thể phóng thích ma pháp cấm chú mạnh kinh khủng, chỉ dùng một ma pháp mà hủy diệt cả một thành trì. Một vị Pháp thần có thực lực bán thần như trong truyền thuyết lại càng mạnh hơn nữa, tạo ra sức hủy diệt đến mức không thể tưởng tượng được. Chính nhờ có sự tồn tại của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn, Lan Tư Lạc Đặc để quốc mới có thể cường thịnh như vậy.

Nhiều năm qua đi, đối với một quốc gia mà nói, một vị cường giả siêu nhiên vẫn luôn là tài nguyên quan trọng nhất, đặc biệt là những thánh giai như Kiếm thánh, Thánh ma đạo sư, Thánh kỵ sĩ. Số lượng những cường giả như vậy sẽ là căn cứ để xác định thực lực của một quốc gia. Nếu Hàn Thạc có thể chứng minh với Quốc vương bệ hạ là hẳn có thể đạt tới loại thực lực như vậy, Quốc vương bệ hạ sẽ không cố kỵ uy hiếp của Quang Minh giáo hội, còn có thể tận tâm bảo vệ an toàn tính mạng cho hẳn.

- Khảm Dịch Đạt, ý ngài là? - Được Khảm Dịch Đạt đề tỉnh, Hàn Thạc đã hiểu được, thế nhưng cụ thể làm như thế nào thì còn chưa suy nghĩ ra. Dù sao thì cũng không thể chỉ dùng lời nói suông mà chứng minh với người khác rằng ta rất mạnh được?

- Phương pháp đơn giản nhất chính là khiêu chiến, thông qua khiêu chiến cường giả mà xác định thực lực của bản thân. Ta gần đây mới nghe nói rằng ngươi đi chung với Lao Luân Tư ở Bắc thành vệ quân. Lao Luân Tư nuôi dưỡng tâm tư gì sao có thể giấu giếm được ta? Nếu muốn đạt được tước vị, kỳ thật người thông qua khiêu chiến cường giả sẽ nhanh hơn một chút. Khi thực lực của ngươi khiến cho Quốc vương bệ

hạ chú ý thì chẳng cần công lao gì cũng có thể được phong tước, cần chi phải phiền toái tích lũy quân công?

- Khảm Dịch Đạt nói giọng trào phúng, hơi xem thường đối với hành động của Hàn Thạc và Lao Luân Tư.

- Khiêu chiến, khiêu chiến cường giả. Chủ ý hay....

Hàn Thạc lẩm bẩm tự nói, sau đó hít sâu một hơi, thành khẩn cảm ơn:

- Cảm ơn Khảm Dịch Đạt đại nhân. Ta biết phải làm như thế nào rồi!"

Gật gật đầu, Khảm Dịch Đạt nói thản nhiên:

- Nếu không phải người thuộc quyền quản lý của ta, nếu không phải vì quyền ghi chép của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn thì ta sẽ không phí tâm vì người như vậy. Khi biết người giết chết Phất Cách Sâm, ta đã suy nghĩ giúp người. Người sẽ lần lượt khiêu chiến với các nhân vật có tên trong quyển trục này. Người có thể giết chết tất cả vì bọn chúng đều đã gây ra những hành vi đáng phải chết, nhưng đều tránh thoát sự trừng phạt của luật pháp đế quốc. Ngay cả Âm Mạc cũng không tìm được chứng cứ để bắt bọn chúng, nên muốn mượn tay người giết chết bọn này.

Với thực lực có thể giết chết Phất Cách Sâm, người đường đường chính chính giết chết những tên này hẳn là không khó. Trong nội bộ, ta sẽ ghi chép lại công lao của người. Thông qua việc giết chết những người này, người có thể nhanh chóng thành danh. Về phần Quốc vương bệ hạ, ta sẽ phụ trách liên lạc, nếu làm thỏa đáng mọi chuyện thì sẽ phong danh hiệu Tử tước cho người. Quốc vương bệ hạ chẳng những sẽ không vì Quang Minh giáo hội mà gây áp lực cho người, còn có thể cảnh cáo chúng không được manh động đối với người. Địa vị thanh danh của người càng tăng cao, tiểu tử Lao Luân Tư sẽ càng hưng phấn, điều này quả thật đúng là nhất cử tam đắc tiện ả.

Khảm Dịch Đạt nói xong, âm trầm cười hắc hắc, chừng như việc này lão đã cân nhắc từ lâu rồi, vô cùng đắc ý đối với chủ ý này.

- Khảm Dịch Đạt đại nhân, ta cảm giác như bị ngài lợi dụng thì phải! - Hàn Thạc tức cười, hiểu rằng phương pháp này đích thực là tốt, bất quá nhìn Khảm Dịch Đạt cười âm hiểm độc ác như vậy thì vẫn cảm thấy như thể lão trợ giúp mình chỉ là một phương diện, còn lợi dụng bản thân mình diệt trừ bọn đối lập mới là mục đích chủ yếu.

Trùng mắt liếc Hàn Thạc, Khảm Dịch Đạt nói:

- Người hãy coi đây là nhiệm vụ đi, ta sẽ ghi công cho người. Bọn chó chết này tưởng rằng có thể chạy thoát khỏi bàn tay lão tử, hắc hắc, lần này cho các người chết cả nút!

- Hiểu rồi! - Nhìn vẻ mặt âm hiểm cười lạnh của Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc biết lão đã có chủ định từ trước, nên gật gật đầu đồng ý.

- Thế nhé. Ta còn có một số ma pháp tri thức phải cùng lão già Á Lôi Tư tham khảo. Bản ghi chép của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn thật sự quá thâm ảo, ngay cả ta cũng khó có thể lĩnh ngộ được, đành phải hỏi cái lão già kia!

Khảm Dịch Đạt buông câu oán hận rồi đi lên tầng lầu trên. Tới cửa tầng lầu, Hàn Thạc thấy rõ ràng lão phóng thích ma pháp, trước hết là giải khai kết giới được bố trí trước khi nói chuyện, sau đó mới thúc giục hắn:

- Cấp chứng nhận cho tiểu tử này nhanh lên một chút, hắn có vẻ rất sốt ruột rồi.

- Ta đến đây!

Á Lôi Tư đáp lời, tùm tùm cười đi xuống rồi đến trước mặt Hàn Thạc, đưa cho hắn chứng minh thân phận rồi mỉm cười nói:

- Chúc mừng người Bồ Lai Ân, có được chứng minh của ma pháp công hội, người đã là Ma đạo sư rồi đó.

- Cảm ơn người. - Hàn Thạc mỉm cười đáp tạ, liếc mắt nhìn sang Khảm Dịch Đạt đang âm trầm quan sát, trong lòng chứa thâm một câu rồi đi thẳng xuống lầu.

- Xin chúc mừng! Người thật lợi hại, còn trẻ như vậy đã thành một Vong Linh Ma đạo sư! - Khi xuống tới lầu một, thiếu nữ phụ trách tiếp tân chúc tụng với giọng kính nể.

Hàn Thạc gật gù đầu, nở một nụ cười rạng rỡ với thiếu nữ, rồi đi ngay khỏi Ma pháp công hội.

Nhận nụ cười rạng rỡ của Hàn Thạc, mặt thiếu nữ đỏ bừng, tim đập nhanh hơn rất nhiều so với trạng thái bình thường, thầm nghĩ hắn thật vừa cao to lại vừa trẻ trung đẹp trai!

Người cao một thước chín, nhờ tu luyện ma công, trên người Hàn Thạc tự nhiên có khí chất tà dị nên có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác giới cũng là chuyện đương nhiên.

- Mục tiêu thứ nhất, Khảo Bá Đặc, thực lực kiếm sư, gian sát bảy thiếu nữ, hiện ở ngoại ô thành Bỉ Mỗ Sâm của đế quốc, là trấn trưởng Bỉ Lô trấn, danh hiệu Nam tước!

Ra ngoài Ma pháp công hội, Hàn Thạc nhìn lướt danh sách Khảm Định Đạt đưa, cười lạnh đi tới Truyền tống trận của đế quốc.

279. Chương 279: Kẻ Khiêu Chiến Kiêu Ngạo

Trưởng trấn Khảo Bá Đặc vừa dùng xong điểm tâm, đang nằm dài lười biếng tắm nắng trên cái sân thượng cao nhất lộng lẫy nhất trong trấn, tâm tình hết sức sảng khoái, ngâm nga một tiểu khúc. Cặp mắt híp lại nhìn những thiếu nữ của trấn đang đi qua lại, nghĩ xem buổi tối nên đến nhà ai thư giãn.

Trấn nhỏ mặc dù không lớn nhưng một năm cũng có thể thu vào gần mấy ngàn kim tệ tiền thuế. Với số tiền này, sinh hoạt của Khảo Bá Đặc cũng có thể coi như là tạm thoải mái. Thỉnh thoảng hứng thú nổi lên, gã tùy tiện lợi dụng vũ lực hoặc quyền lực với những nữ nhân trong trấn thì cũng chẳng ai dám hó hé.

Bởi vì, hắn có tước vị nam tước của đế quốc, cùng với thực quyền trưởng trấn. Bản thân gã còn có thực lực kiếm sư cao siêu, những điều kiện này hợp lại đủ làm cho gã trở thành thổ hoàng đế của trấn nhỏ này.

- Ai, ngày hôm nay bao giờ mới kết thúc đây! - Một người dân thường từ trong vùng rừng núi đi ra, thấp giọng oán giận.

- Nghe nói, lão bà của La Tì lại bị Khảo Bá Đặc cưỡng gian, năm nay đã là vụ thứ chín của gã rồi. Hay là chúng ta rời khỏi Bỉ Lô trấn này sớm một chút đi, nếu không chắc cũng hết đường để sinh sống a! - Một người dân khác thở dài, nói về bất lực.

- Ủ, nếu muốn rời đi thì cũng phải cẩn thận một chút, nếu như bị hắn phát hiện thì sẽ chết rất thảm, thật là đáng thương a!

- Xin hỏi nơi này có phải là Bỉ Lô trấn không? - Đang lúc cả hai thầm thì đột nhiên vang lên tiếng hỏi. Người hỏi là một thanh niên có vóc dáng cực cao, khuôn mặt tuấn tú sáng sủa mang theo nét tươi cười xán lạn.

- Không sai, người thanh niên, người đến Lô trấn làm gì vậy? - Một người trong số đó nghi hoặc hỏi lại.

- Trấn trưởng các ngươi tên là Khảo Bá Đặc phải không? - Hàn Thạc mỉm cười, không trả lời, hỏi tiếp.

Gật gù đầu, sắc mặt hắn khê biến, nói về chán ghét:

- Người biết trấn trưởng của chúng ta à, tìm gã làm gì vậy?

- Ta tìm gã có việc, hắn ngụ tại chỗ nào vậy? - Hàn Thạc nhìn gã bình dân này vừa nghe hắn dò hỏi Khảo Bá Đặc thì vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ chán ghét, trong lòng ngầm hiểu ngay sự tình.

- Đi thẳng về phía trước, căn nhà nào lớn nhất, lộng lẫy nhất thì chính là nơi gã ở!

Một người khác vừa trả lời vừa kéo người bên cạnh tránh xa Hàn Thạc, thấp giọng:

- Người không muốn sống sao, người xem hắn cao lớn như vậy, nhất định là bằng hữu của tên súc sanh Khảo Bá Đặc kia, không nên rước họa vào thân!

Hai người vừa thì thào vừa nhanh chóng bỏ đi, còn quay lại nhìn Hàn Thạc bằng ánh mắt đầy khinh bỉ. Đôi tai thính nhạy của hắn nghe rõ cả, thầm nghĩ cái tên Khảo Bá Đặc này quả nhiên là táng tận lương tâm, ở cái trấn nhỏ này chắc chưa có chuyện xấu gì là chưa làm.

Hàn Thạc không hỏi thêm, đi rất nhanh về phía ngôi nhà lớn nhất, tới trước cửa nói với thị vệ:

- Ta có việc muốn gặp trấn trưởng Khảo Bá Đặc!
- Người là ai? - Thị vệ trước cửa cau mày liếc nhìn Hàn Thạc, hắt hàm hỏi.

Ba Âm Ma đã kịp lượn quanh một vòng các căn phòng của tòa nhà, mọi đặc điểm đều đã được Hàn Thạc ghi nhớ, hắn khẽ cười:

- Ta nghe nói trưởng trấn Khảo Bá Đặc là một Đại Địa kiếm sư cường đại, lần này ta đặc biệt tới khiêu chiến với gã, nhờ người thay ta vào bẩm báo.
- Trấn trưởng đối với người không có hứng thú, người đi đi khi còn chưa muộn! - Tên thị vệ này thô lỗ đáp lại, xem ra không hề có ý đi bẩm báo.

Tiến lên một bước, Hàn Thạc xuất một quyền đánh cánh cổng nát vụn, cao giọng hét:

- Khảo Bá Đặc, người là một tên hèn nhát, thân là một kiếm sư, người không dám đón nhận khiêu chiến của ta sao?
- Tiểu tử, người cố ý muốn gây chuyện sao? - Hai gã thị vệ trước cửa lúc này mới kinh hãi, rút trường kiếm ra muốn động thủ.

“Bình, bình”, vang lên thanh âm hai chuông liên tiếp, hai gã còn chưa thấy rõ, đã bị Hàn Thạc chấn lui vài bước. Cười cười nhìn cả hai đang ôm mặt, Hàn Thạc nhàn nhã nói:

- Hai người các người tốt nhất là đừng tự tìm cái chết.

Một tiếng hét lớn của Hàn Thạc vang xa làm quá nửa Bì Lô trấn đều nghe thấy. Thôn dân vừa nghe nói có người đến khiêu chiến Khảo Bá Đặc, cho dù là đang làm gì đều ngừng tay đến xem.

Khảo Bá Đặc vốn đang híp mắt nhìn loạn xung quanh, hiển nhiên cũng đã nghe được tiếng của Hàn Thạc, trên sân thượng nổi giận quát:

- Tên dã tiểu tử từ chỗ nào lại dám đến Bì Lô trấn ta làm loạn.

Theo tiếng hét của Khảo Bá Đặc, có mười tên từ trong nhà gã ủa ra. Sau đó Khảo Bá Đặc một thân ngân giáp sáng loáng, khuôn mặt lạnh lẽo bước ra từ cánh cửa nát.

- Nhìn cái gì mà nhìn, cái đám tiện dân quỷ tha ma bắt các người, mau cút xa ta ra một chút!

Khảo Bá Đặc vừa ra, đầu tiên là trừng mắt nhìn xung quanh, mắng mấy người bình dân, sau đó căm tức nhìn Hàn Thạc nói:

- Tiểu tử người cố ý tới gây loạn phải không?
- Sớm đã nghe danh tiếng của nam tước Khảo Bá Đặc quả thật không nhỏ, có thực lực kiếm sư. Ta cũng tu tập kiếm kỹ, lần này tiện ghé Bì Lô trấn, mong được nam tước đại nhân thỉnh giáo, không biết đại nhân...có gan tiếp nhận hay không? - Hàn Thạc đối mặt cười nhạt, chờ Khảo Bá Đặc trả lời.

Khảo Bá Đặc gầm Hàn Thạc, phẫn nộ:

- Tiểu tử người không biết trời cao đất dày là gì, dám đến khiêu chiến ta, quả thật là chán sống rồi. Được! Ta tiếp nhận lời khiêu chiến của người, có chết thì đừng trách ta.
- Đương nhiên! - Hàn Thạc sáng khoái đáp lời.
- Bọn bay đều tránh ra cho ta, xem ta giết hắn như thế nào! - Khảo Bá Đặc phát tay cho đám thủ hạ xung quanh tản ra, gã rút trường kiếm, hít sâu một hơi, cả người đột nhiên trở nên rất điềm tĩnh.
- Người trẻ tuổi, ta nhường người tấn công ta trước! - Khảo Bá Đặc làm bộ hảo nhân, bình tĩnh nói với Hàn Thạc.

- Cũng tốt! - Hàn Thạc không trì hoãn, vừa nói xong lập tức thông dong bước tới trước mặt Khảo Bá Đặc, xuất ra một quyền.

- Ồ! - Khảo Bá Đặc thấy Hàn Thạc không xuất kiếm thì hơi kinh ngạc, nhưng khi một quyền hắc xuất ra lại không có chút dấu khí thì lại càng giật mình không hiểu ra sao cả, cảm thấy quái lạ, cười lạnh giờ kiếm đâm thẳng vào quyền đầu của hắn.

- Hắc hắc, muốn chết! - Hàn Thạc cũng không có thời gian cười đùa, Ma Nguyên lực ngưng tụ rồi một đạo hồng quang chói mắt từ quyền đầu bạo xuất ra.

Đấu khí màu trắng sữa bắn ra trên trường kiếm của Khảo Bá Đặc chớp mắt đã bị hồng quang bao phủ đánh tan. Chỉ nghe “keng keng”, một quyền này đã kích trúng lên thanh kiếm của Khảo Bá Đặc. Một luồng khí nóng rực bỗng nhiên bộc phát, kéo theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Khảo Bá Đặc rồi gã cùng với thanh kiếm đều bị đánh văng ra ngoài, không ngừng thổ huyết.

- Ôi, trời ạ, tên ác ma kia bị trọng thương rồi!

- Thật tốt quá, hi vọng lần này hắn chết luôn đi, như vậy chúng ta sẽ được giải phóng!

- Tốt nhất là chết luôn đi, nếu không thì Bỉ Lô trấn chúng ta sẽ không có ngày nào bình yên!

Số thôn dân đang quan sát ở phía xa thấy Khảo Bá Đặc bị một kích trọng thương thì mặt vui như ngày hội, thấp giọng bàn tán.

- Ta, ta với ngươi không cừ oán, sao ngươi lại tìm ta? - Trên miệng máu tươi trào ra, Khảo Bá Đặc chỉ mới một kích bị trọng thương liền lập tức hiểu được thực lực Hàn Thạc cao hơn mình nhiều, nhưng không biết mình đã đắc tội với hắn chỗ nào.

- Hắc hắc, bởi vì ngươi đáng chết!

Hàn Thạc cười lạnh, chậm rãi tiến tới Khảo Bá Đặc, dần từng tiếng:

- Ta là Bồ Lai Ân, ngươi là người đầu tiên.

“Bang!” Chỉ một quyền, Khảo Bá Đặc lúc này không có sức kháng cự, bị một quyền nện trúng đầu, thất khiếu xuất huyết, chết ngay tại chỗ.

- Ta quang minh chính đại khiêu chiến giết chết hắn, hắn mọi người đều nhìn thấy chứ. - Hàn Thạc quay sang mấy tên thủ hạ, động tác ra vẻ không có ý. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc lẫn sợ hãi của mọi người, tiêu sái đi khỏi Bỉ Lô trấn.

Chỉ cần đối phương tiếp nhận khiêu chiến, bị đối thủ giết chết, đế quốc sẽ không truy cứu. Trước khi đến đây Khảm Dịch Đạt đã nói cho hắn biết rõ sự tình, giải quyết tốt hậu quả lão sẽ lo liệu, bởi vậy Hàn Thạc không hề lo lắng chút nào.

- Mục tiêu thứ hai là Thủy hệ ma đạo sư Dịch Ba Lạp của thành Bỉ Mỗ Sâm. Ba năm trước đây, bởi vì một cây ma pháp trượng, đã giết sạch một nhà mười tám mạng của một cửa hàng ma pháp. Sự việc sau đó được xử lý sạch sẽ, không lưu lại một chút vết tích gì, thành công thoát khỏi sự trừng phạt của luật pháp đế quốc. A, chính là đây rồi. - Hàn Thạc lấy tờ giấy mà Khảm Dịch Đạt đưa cho ra, nhìn lướt qua.

Khảm Dịch Đạt quả đã hao tổn tâm tư, mỗi một mục tiêu đều gần nhau, tiện lợi cho Hàn Thạc hành động.

Hai giờ sau, tại thành Bỉ Mỗ Sâm, phủ đệ của bá tước Khế Bồ Mạn Dịch Ân.

Hàn Thạc mặc trang phục ma pháp sư, tay cầm bạch cốt pháp trượng, ưu nhã xuất hiện, mỉm cười nói với thị vệ:

- Ta đến tìm Thủy hệ ma đạo sư Dịch Ba Lạp đại nhân.

- Theo ta. - Tên thị vệ này vừa thấy Hàn Thạc trong trang phục ma pháp sư, hơn nữa trong tay lại có bạch cốt pháp trượng, cũng không dám vô lễ, cung kính dẫn hắn tiến vào.

Tiến vào khoảng sân rộng bên trong, tên thị vệ quay lại lễ phép:

- Xin chờ một chút, ta đi thông báo cho đại nhân Dịch Ba Lạp.

Lát sau, một nữ tử khoảng bốn mươi tuổi, thân thể hơi béo, vóc dáng thấp đậm, mặc một bộ ma pháp bào hoa lệ, trên tay đeo một cái không gian giới chỉ màu xanh từ bên trong đi ra, nhúu mày nghi hoặc nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Người là ai, dường như ta không quen biết người?

Hàn Thạc khẽ gật đầu, mỉm cười:

- Đương nhiên, mặc dù chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đã ngưỡng mộ đại danh của ngài. Lần này đến đây là mong thỉnh giáo một chút tri thức ma pháp, hi vọng ngài chỉ giáo!

Địch Ba Lạp nghe Hàn Thạc nói như vậy, sốt ruột phát tay:

- Không quan tâm, vậy mà ta còn tưởng là ai. Cút mau, đừng có chọc giận ta, tiểu tử đáng chết!

Liếc qua tên thị vệ, Địch Ba Lạp khiển trách:

- Lần sau phải hỏi rõ ràng là người nào tới, đừng tưởng rằng ma pháp sư nào cũng quen biết với ta. Cái tên tiểu tử nhãi ranh này, ta không rảnh mà đi tiếp hần!

Nói xong, xem như Hàn Thạc không tồn tại, bà ta đi thẳng trở lại trong, định tiếp tục nghiên cứu mấy bình ma pháp được tề mới.

- Lão thái bà xấu xí nhà người không dám tiếp nhận khiêu chiến của ta sao? Hay là người xấu xí nên không muốn cho người khác nhìn lâu? – Vẫn cười mỉm, Hàn Thạc cố ý diễn lại trò cũ, dùng ngôn từ ác độc chọc giận đối phương.

Quả nhiên Địch Ba Lạp vừa nghe thấy câu khích bác của Hàn Thạc thì nổi giận đùng đùng, thành linh quay đầu lại, âm trầm liếc hần rồi cười lạnh:

- Được thôi, ta tiếp nhận khiêu chiến của người, người xuất chiêu luôn đi.

Một đạo u quang loé lên, một cây ma pháp trượng màu lam đã xuất hiện trong tay bà ta. Một ma pháp được ngâm xương rồi ba người nước cao tới năm thước thành linh hiện ra vọt tới Hàn Thạc. Người nước mang theo năm đạo băng trụ sắc nhọn phát hàn quang chói mắt từ nóc nhà đâm vào hần.

- Có ý tứ. - Hàn Thạc hắc hắc cười quái dị, bạch cốt ma pháp trượng trong tay rung lên, ngâm xương rất nhanh một ma pháp chú ngữ, trên người hần đột nhiên xuất hiện một bạch cốt thuẫn bài.

Năm đạo băng trụ lần lượt xuất hiện, so với người nước còn nhanh hơn một bước, đánh thẳng vào mặt trên của thuẫn bài với lực xung kích rất lớn. Những mảnh băng vỡ tung tóe, thuẫn bài cũng xuất hiện vết nứt.

Hàn Thạc từ tốn thu hồi phạm vi bao trùm của thuẫn bài rồi bạch cốt ma pháp trượng lại một lần nữa loé sáng. Hai tên Tăng Ác, một tên Tà Ác kỳ sĩ, thêm mười cương thi cùng với hai mươi mấy khô lâu chiến sĩ, còn có một đội Thạch tượng quỷ bay lượn xuất hiện trong không trung, phút chốc đã tràn ngập cả sân.

Một tên Tà Ác kỳ sĩ cười chiến mã phun lửa, trong tay cầm một thanh cốt thứ trường mâu rất lớn đâm tới. Người nước cao năm thước bị cốt thứ đâm xuyên thành những cái lỗ toang hoác. Tà Ác kỳ sĩ giục khô lâu chiến mã, một đạo liệt hỏa từ trong mồm nó phun ra, tên người nước đẩy lỗ thủng kia bốc “xèo xèo” thành hơi nước tiêu tán.

- Người...người, không thể ngờ người lại là một Vong Linh ma đạo sư! - Địch Ba Lạp lấy làm kinh hãi, run rẩy quát.

Pháp sư đồng cấp bậc đối chiến, Vong Linh pháp sư so với Quang hệ ma pháp sư hơi thua thiệt. Còn thì bằng vào việc triệu hoán sinh vật cường đại, Vong Linh ma pháp sư chiếm hần ưu thế so với các hệ khác. Nếu không phải là những cảnh giới như Đại ma đạo sư đến Thánh ma đạo sư như trong Vong Linh pháp điển đã biến mất thì Vong Linh ma pháp sư bây giờ sẽ không ít như vậy.

Lúc Vong Linh Thiên Mạc trải khắp bầu trời thì tốc độ và lực lượng của các hắc ám sinh vật trong đó được nâng cao rất nhiều, còn hai người nước bị ma pháp này bao trùm thì đều bị số lượng lớn sinh vật hắc ám bao vây.

Đặc biệt là tên Tà Ác kị sĩ mà Hàn Thạc triệu hoán kia giờ cùng với chiến mã tiên phong xông lên kèm theo một lực lượng kinh nhân, kích trúng Thủy hệ ma đạo sư Địch Ba Lạp. Sau đó trên không trung, Thạch tượng quỷ nhờ Vong Linh Thiên Mạc yểm hộ, từng đạo ảnh tử chớp lóe chớp lóe, trông có vẻ rất nhanh nhẹn quỷ dị.

Không cần nhờ Tiểu Khô Lâu cùng với Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi, cũng không lợi dụng pháp quyết ma công, thuần túy nhờ vào Vong Linh ma pháp, Hàn Thạc cũng đã hoàn toàn chiếm thượng phong. Ma đạo sư đồng cấp bậc đối quyết, với tinh thần lực cấp bậc Đại ma đạo sư, ngoại trừ Quang hệ ma đạo sư, còn đâu không ai là đối thủ của hắn. Cho dù đối phương là một Quang hệ ma đạo sư, thì với Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi đều có sức miễn dịch đối với Quang hệ ma pháp, Hàn Thạc cũng dễ dàng giết chết được đối phương.

Bởi vậy ma pháp sư đồng cấp bậc đối chiến, cho dù không sử dụng ma công, Hàn Thạc cũng đã vô địch!

280. Chương 280:hung Danh

Cao cấp thủy hệ ma pháp Hàn Băng thuật được phóng ra, sương mù trắng xóa bao phủ. Một bức tường băng trong suốt che lấp đại môn. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào, nó bốc khí trắng mờ mịt.

Tà Ác kị sĩ cười khô lâu chiến mã, cầm theo cây cốt thứ trường mâu ánh chùng còn to hơn cả thân thể hắn lao tới. Cây cốt thứ vung cao, đâm mạnh vào bức tường băng.

“Đang.”

Thật thần kì, bức tường băng do Hàn Băng thuật ngưng kết thành lại có sức phòng ngự rất kiên cố. Cây cốt thứ trường mâu to lớn như vậy nện vào phát ra một tiếng va chạm mạnh mà chỉ bị phá vỡ một lỗ nhỏ, cũng không phá được phòng ngự của tường băng.

- Băng nhận trăm! - Từ trong phòng vang lên tiếng hô lớn của Địch Ba Lạp.

Gió lạnh thét gào, tuyết bay phiêu tán khắp trời, từng đạo băng đao lượn vòng phóng ra nhằm các sinh vật hắc ám trong sân bắn đến, những khô lâu chiến sĩ cấp bậc thấp bị băng đao kích đến đều không chịu đựng được, xương cốt đều vỡ vụn. Ngay cả những Thạch tượng quỷ đang bay lượn, dưới sự công kích của băng đao cũng ào ào rơi xuống.

Tuy nhiên, cấp bậc cao hơn như cương thi chiến sĩ, Tăng Ác chiến sĩ, cho dù bị băng đao kích đến vẫn đứng vững vững. Cả đám chậm chạp bước từng bước tới Địch Ba Lạp đang đứng chờ ra trong phòng, bắt đầu cùng Tà Ác kị sĩ hợp lực đánh mạnh vào tường băng.

Dưới sự bao phủ của Vong Linh Thiên Mạc, Hàn Thạc cười lạnh đứng ngạo nghễ giữa sân, nhàn nhàn nhìn hắc ám sinh vật cùng với Địch Ba Lạp đang công kích, tự nhận thấy rằng Vong Linh ma pháp quả là cách thức công kích thích hợp nhất.

“Keng!”

Dưới lực xung kích mãnh liệt của cây cốt thứ trong tay Tà Ác kị sĩ, bức tường băng cuối cùng đã vỡ vụn. Sau đó hắn cùng khô lâu chiến mã đồng thời tiến vào phòng Địch Ba Lạp. Phía sau lỗ nhỏ hai tầng ác, mấy cương thi chiến sĩ phút chốc đã vây kín căn phòng.

- Ta đầu hàng, ta đầu hàng rồi! - Địch Ba Lạp ở bên trong kinh hãi thất sắc, thất thanh kêu gào.

Lúc Tà Ác kị sĩ phá hủy bức tường băng mang theo vong linh bộ đội dũng mãnh tiến vào phòng, Địch Ba Lạp biết rằng bại cục đã khó mà挽回. Bị ánh mắt dữ tợn vô tình của Tà Ác kị sĩ nhìn chằm chằm, bà ta theo bản năng cảm thấy sợ hãi, lập tức hô to gọi nhỏ để bảo vệ tiểu mệnh.

“Vù vù vù!”

Mười thanh cốt mâu từ cửa sổ bắn vào trong, có hai thanh từ cửa sổ phía sau của Dịch Ba Lạp đánh úp tới. Dịch Ba Lạp chưa kịp phản ứng, chúng đã xuyên qua thân thể mập mạp của bà ta, còn đủ dư lực đẩy bà ta bay về phía Tà Ác kị sĩ.

Cây cốt thứ cực lớn của Tà Ác kị sĩ vung cao lên, khi hạ xuống thì đầu của Dịch Ba Lạp đã văng ra. Một vòi máu tươi vọt lên, lọt vào bên trong bình được tề đang bốc khói xanh làm nó nổ tung.

- Giết người, giết người rồi! - Tên thị vệ lúc này đưa Hàn Thạc tiến vào nghe được tiếng kêu thảm thiết, hiểu rằng Dịch Ba Lạp đã bị giết thì lập tức kinh hoàng. Gã vừa kêu to vừa chạy vào đình viện phía sau. Thông qua Âm Ma bí mật dò xét, Hàn Thạc thấy được từ xa có một đội nhân mã đang chạy nhanh sang hướng này. Mục tiêu là Dịch Ba Lạp đã giải quyết xong, hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian, lập tức triệt hồi vong linh sinh vật, ngừng phóng xuất tinh thần lực dùng để duy trì Vong Linh Thiên Mạc rồi dùng Phiêu Phù thuật rời đi.

Liên tục trong năm ngày, Hàn Thạc nhờ vào Truyền Tống trận pháp đi tới các thành trấn của đế quốc khiêu chiến các cường giả. Mỗi trận chiến không những tất thắng mà các đối thủ còn bị sát tử tại đương trường, hung danh nhanh chóng truyền khắp đế quốc.

Được Khảm Dịch Đạt tận lực thổi phồng, thân phận Hàn Thạc đã được một số các cường giả từ từ biết đến. Nhiều quý tộc đều nghe nói về sự tích của người thanh niên cao thủ này, đối với hắn có hứng thú rất lớn.

Tại một đại sảnh hoa lệ được bảo vệ nghiêm ngặt của hoàng cung đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, quốc vương Ô Đặc Lô Đức Lan Tư Lạc Đặc mặc một bộ trường bào rộng thùng thình, ngồi trên vương vị như đang chờ đợi điều gì đó.

Ô Đặc Lô Đức sắp sáu mươi tuổi, vì thời tuổi trẻ hoang dâm vô độ nên thân thể ngày càng suy yếu. Lão tuy xương to nhưng lại có vẻ gầy gò, tóc tuy dùng ma pháp được tề đặc thù xử lý nên có vẻ vẫn giữ được vẻ đen bóng, đáng tiếc khí sắc không được tốt.

- Bệ hạ, Khảm Dịch Đạt đại nhân tới! - Đột nhiên bên ngoài có một gã thị vệ tiến vào, nhẹ giọng bẩm báo.

Gã thị vệ này mặc khải giáp sáng lóa, hiển lộ vẻ trầm ổn lãnh khốc, cả người toát lên khí chất của một cao thủ đứng đầu. Từ tiêu chí phía trên khải giáp có thể biết được gã là một Thiên Không kị sĩ cường đại.

- Để cho hắn vào! - Ô Đặc Lô Đức nghe nói Khảm Dịch Đạt tới liền nhạt giọng phân phó.

Trong chốc lát, Khảm Dịch Đạt với khuôn mặt âm trầm, cung kính đi đến, thấp giọng hô:

- Thần Khảm Dịch Đạt bái kiến bệ hạ!

- Ngồi đi, nghe nói thủ hạ của ngươi có một tên tiểu tử, trong hai ngày này cực kỳ nổi tiếng. Có chuyện gì xảy ra vậy? - Ô Đặc Lô Đức liếc nhìn Khảm Dịch Đạt, thản nhiên hỏi.

- Hắn tên là Bồ Lai Ân, đúng là do thần tiến cử. Tiểu tử này thực lực bất phàm, suy nghĩ chín chắn, vừa mới tiến nhập Âm Mạc không được bao lâu, đã trợ giúp Âm Mạc làm được một số đại sự. À, ngay cả bản chép tay của A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn cũng là do hắn mang về từ U Âm sâm lâm, đúng là một nhân tài khó kiếm. - Khảm Dịch Đạt sau khi ngồi xuống, vẫn cung kính mở lời giải thích.

- Nguyên lai hắn là Bồ Lai Ân, ha ha, thú vị thật. Ta nhớ ngày hôm qua, Quang Minh giáo hội hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư mới phái người tới đòi Bồ Lai Ân, không nghĩ tới hôm nay lại nghe được tin tức của hắn, Khảm Dịch Đạt à Khảm Dịch Đạt, việc này có phải là có điểm trùng hợp không? - Giọng nói Ô Đặc Lô Đức sung sướng, như là bằng hữu cũ ôn chuyện xưa.

Khảm Dịch Đạt cả kinh, hấp tấp giải thích:

- Bệ hạ thứ tội, việc này là do hạ thần an bài, mục đích là muốn diệt trừ một số nhân tố bất lợi cho ổn định quốc gia. Thực lực Bồ Lai Ân phi phàm, chẳng những đã thông qua khảo chứng ma đạo sư của ma pháp sư công hội, mà còn nắm được một loại vũ khí thần kì, do đó gã là một nhân tài vô cùng khó tìm, bản quốc đang cực kỳ cần loại cao thủ thanh niên như hắn.

Hừ lạnh một tiếng, Ô Đặc Lô Đức nhìn Khảm Dịch Đạt:

- Khảm Dịch Đạt, ngươi cho rằng ta đáng vì tiểu tử này mà trở mặt với Quang Minh giáo hội?

- Thần cho rằng đáng! Bồ Lai Ân năm nay chỉ mới mười tám tuổi, hơn một năm trước tiến vào Ma võ học viện Ba Bửu Luân. Thời gian không đến hai năm, hắn từ một gã ma pháp học đồ trở thành một Vong Linh ma đạo sư, mặt khác vũ kỹ cũng cực kỳ xuất sắc, người như thế tương lai tiềm lực không thể hạn lượng.

- Chỉ là bởi vì hắn tu tập Vong Linh ma pháp, nắm một số tri thức bất lợi với của Quang Minh giáo hội nên mới bị Quang Minh giáo hội tận lực đối phó. Trong Nhật Diệu cốc, một người của Quang Minh giáo hội tên là Phát Cách Sâm có đẳng cấp Quang hệ Đại ma đạo sư, rốt cuộc bị hắn giết chết vì thế khiến cho họ phần nộ.

- Có thể giết chết một Quang hệ Đại ma đạo sư đã đủ nói lên thực lực của hắn. Mặt khác, điều chủ yếu nhất là hắn còn trẻ, còn có tiền đồ phát triển vô hạn, thần cho rằng một nhân tài như vậy không thể không giữ lại, cho dù đắc tội Quang Minh giáo hội cũng đáng! - Khảm Dịch Đạt cung kính hồi đáp.

Ô Đặc Lôi Đức nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, trong đôi mắt quang mang chợt lóe lên, thân thể hơi nhún nhảy nhìn Khảm Dịch Đạt:

- Không đến hai năm, từ một ma pháp học đồ thành một Vong Linh ma đạo sư, còn có thể giết chết Quang hệ Đại ma đạo sư, Khảm Dịch Đạt, người xác định tin tức này là thật chứ?

- Bệ hạ, ngài cũng biết phu nhân của thần là viện trưởng của học viện Ba Bửu Luân nên thần có thể dám chắc tin tức này tuyệt đối là thật. Vốn thần cũng hoài nghi thực lực của hắn không đủ giết chết Quang hệ Đại ma đạo sư, bởi vậy mới hạ lệnh cho hắn đi khiêu chiến với một số cường giả có hung danh, nhưng căn cứ theo tin tức thần thấy được, hắn đích xác có thực lực này...

- Khó nhất chính là một thiên tài thân thể trong sạch như vậy, lòng trung thành đối với đế quốc cũng cực kỳ cao, nguyện ý cống hiến vì đế quốc. Giả như với thời gian dài, thần tin tưởng thành tựu của hắn nhất định còn lớn hơn nữa, nói không chừng còn có thể trở thành một nhân vật như Tập La Lạp A Tư Khoa Đặc. A, đúng rồi, Bồ Lai Ân cũng là nam bằng hữu của nữ ái đồ Tập La Lạp A Tư Khoa Đặc tên là Phỉ Bích! - Khảm Dịch Đạt ngừng một lúc rồi phân tích thêm.

-Ồ, người nói hắn có chút quan hệ với Tập La Lạp A Tư Khoa Đặc? - Ô Đặc Lôi Đức lúc này thực sự có chút thất sắc, kinh dị hỏi Khảm Dịch Đạt.

- Không sai, chẳng những thế, hắn còn là hảo bằng hữu của điện hạ Lao Luân Tư. Người cũng biết, điện hạ Lao Luân Tư tại Kỳ sĩ học viện học tập một số mưu lược chiến tranh, hơn nữa còn là đồ đệ Tập La Lạp A Tư Khoa Đặc. Quan hệ của Phỉ Bích cùng Bồ Lai Ân rất tốt, lần trước Ngõa Luân thành sở dĩ có thể phá vỡ âm mưu của Bác Bửu A Tư Cơ, Bồ Lai Ân có công lao lớn nhất. - Khảm Dịch Đạt thấy Ô Đặc Lôi Đức lộ ra vẻ giật mình, lại một lần nữa thừa dịp rên rỉ khi còn nóng.

Ô Đặc Lôi Đức nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, bất giác rơi vào trầm mặc, suy nghĩ trong chốc lát rồi mới mở miệng:

- Như vậy à, nghe người nói xem ra Bồ Lai Ân này rất có ý tứ. A, nghe nói Đại kiếm sư của Ba Đặc thương mình Lợi Ách Khải Ân đã tới thành Áo Sâm, vài ngày gần đây đánh bại ba cao thủ cùng đẳng cấp của đế quốc ta, rất hung hăng tàn bạo. Nghe người nói tên Bồ Lai Ân đó rất lợi hại, vậy để cho hắn đi khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân đi. Nếu hắn có thể đánh bại tên đó, chứng minh rằng hắn quả thật là một thanh niên thiên tài, như vậy ta chẳng những nguyện ý vì hắn đắc tội Quang Minh giáo hội, còn có thể lập tức phong tước quý tộc cho hắn.

- Hừ, tên kiếm sĩ điện Lợi Ách Khải Ân này thanh danh rất xấu xa. Tại Ba Đặc đã đắc tội với Thánh ma đạo sư Lôi Nặc Dịch Lạp mới chạy trốn đến đế quốc chúng ta. Một tên chạy trốn hèn nhát như vậy không thể ngờ còn dám can rở như vậy, thật sự là muốn chết!

- Thần hiểu rồi! - Khảm Dịch Đạt vừa nghe nói Ô Đặc Lôi Đức để cho Hàn Thạc khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân thì lập tức kinh hãi, trầm mặc một hồi, thậm chí thở dài trong lòng một tiếng rồi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

281. Chương 281: danh Dương

Mấy ngày nay Hàn Thạc vô cùng bận rộn, lợi dụng Truyền tông trận pháp đi qua hơn phân nửa Lan Tư Lạc Đặc để quốc, ba ma đạo sư, bốn kiếm sĩ cộng thêm một đại kiếm sư trong mấy ngày đó đều bị hấn nhân danh khiêu chiến rồi giết chết.

Lúc mới bắt đầu khiêu chiến hoàn toàn thuận lợi bởi tuổi tác của Hàn Thạc để làm người khác mắc lừa, thông thường đối thủ đều cho rằng hấn chẳng đáng sợ gì, bị hấn khiêu khích một hồi sẽ giận dữ lên nghênh chiến. Song càng về sau này, khiêu chiến luân phiên thành công khiến cho hung danh của hấn đồn ra, rất nhiều cường giả có liên hệ với số người bị giết cũng có sự chuẩn bị trước.

Tới cuối cùng, ba cường giả còn lại trên danh sách đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả Âm Mạc toàn lực truy tìm cũng không phát hiện dấu vết gì. Một khi Hàn Thạc đến thành thị nào, toàn bộ cường giả của thành thị đó đều hoang mang lo sợ, bất kể có làm chuyện thẹn với lương tâm hay không cũng rất sợ hấn đến trước cửa khiêu chiến, tất cả đều lấy cớ đi du lịch mà biến mất không còn lấy một bóng.

Những người này cũng là bất đắc dĩ, dấu sao, mấy người chết dưới tay Hàn Thạc toàn bộ đều là cao thủ, nếu không chấp nhận lời khiêu chiến của hấn thì sẽ ảnh hưởng lớn tới thanh danh của mình, còn tiếp nhận khiêu chiến thì tính mạng không còn, nên biện pháp tạm thời bây giờ chỉ có đi trốn tránh.

Đến khi gã đại kiếm sư chết trong tay Hàn Thạc, hung danh ác danh thanh niên cường giả Bồ Lai Ân càng vang rền, đám cường giả trên kế hoạch sau đó toàn bộ mất tích, được Khảm Dịch Đạt thông tri nên Hàn Thạc đành phải quay về Áo Sâm thành đợi mệnh.

- Khảm Dịch Đạt đại nhận, không phải ta không tận lực, nhưng ba người bọn chúng căn bản biến mất không chút tung tích, xem chừng chỉ có thể chờ đến khi nào ngài tìm được chúng rồi nói. - Trong một quán rượu nhỏ ở bắc thành, Hàn Thạc ngồi đối diện với Khảm Dịch Đạt mở lời trước.

- Người làm tốt lắm. Bệ hạ đã nghe nói về sự tích của người rồi, ba tên kia tạm thời không cần để ý. Trước mắt đang có một việc rất đau đầu, nếu người có thể làm được, bệ hạ nhất định sẽ trọng dụng người, đồng thời ban cho người tước vị quý tộc. - Khảm Dịch Đạt cau mày, nhắm nháp chén trà trong tay, trầm giọng nói.

- Ô? Chuyện gì vậy? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

- Lợi Ách Khải Ân của Ba Đặc thương minh cũng có thực lực đại kiếm sư. Gã được xưng là Phong tử kiếm sĩ (kiếm sĩ điên), nhân phẩm xấu xa, tính cách tàn bạo, nhưng lại có thực lực bất phàm, trước mắt đã đến Áo Sâm thành của chúng ta. Cách đây mấy ngày đã khiêu chiến rồi đánh bại ba vị đại kiếm sư. Sau khi chiến thắng lại còn xuất ngôn kiêu ngạo, điều này làm cho bệ hạ vô cùng phản cảm.

- Ý của bệ hạ là bảo người khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân, chỉ cần người có thể thắng gã, bệ hạ sẽ bất kể áp lực từ phía Quang Minh giáo hội mà toàn lực bảo hộ người, đồng thời ban tước vị quý tộc cho người. Chỉ có điều thực lực tên này phi phàm, mười mấy năm trước đã đạt tới cảnh giới đại kiếm sư, căn cứ vào tin tức Âm Mạc mà xét, tên Lợi Ách Khải Ân rất thân với Đại vương tử Tra Lí Tư điện hạ. Bởi vì quan hệ của người với Lao Luân Tư, ta sợ một khi người không thể thắng hấn, tính mạng khó mà giữ được.

Khảm Dịch Đạt có vẻ rất lo lắng cho hấn, rầu rầu nói:

- Lợi Ách Khải Ân trước mắt đang ở đâu? - Hàn Thạc an nhiên mỉm cười hỏi Khảm Dịch Đạt.

- Ở đền viên thành bắc, đền viên này thuộc về sở hữu của Đại vương tử Tra Lí Tư. Chuyện này người ngoài không biết nhưng Âm Mạc chúng ta đương nhiên biết. Cũng bởi gã ở đây mà chúng ta mới đoán hấn có quan hệ với Đại vương tử. Thế nào, người có định khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân không? Tuy cùng là đại kiếm sư, nhưng người vừa mới tiến nhập cảnh giới này, so với kẻ đã đạt được hơn chục năm trước về mặt thực lực dĩ nhiên là có sự chênh lệch khá lớn, mặt khác Lợi Ách Khải Ân còn được xưng là Phong Tử kiếm sĩ, cực kỳ khó đối phó! - Khảm Dịch Đạt kinh hô.

- Yên tâm đi, ta sẽ đối phó với hấn!

Hàn Thạc nhấp một ngụm trà, đứng dậy mỉm cười nói:

- Thành thật mà nói, gần đây cứ luân phiên khiêu chiến, ta cũng thấy ghiền rồi!

Mấy ngày nay Hàn Thạc chạy ngược chạy xuôi luân phiên khiêu chiến mấy cường giả, cảm giác thấy thực lực mình hình như có dấu hiệu đột phá, Thị Huyết cảnh giới chính là phải trong giết chóc mới có thể nhanh chóng tiến bộ, nhất là giao chiến với cao thủ càng là điều kiện tốt.

Liên tiếp bảy tám trường đại chiến, Hàn Thạc khiêu chiến Ma đạo sư có Kiếm sư cũng có, tất cả đều có chút danh tiếng, cuối cùng có một gã Đại kiếm sư đã làm cho hắn bị thương nghiêm trọng, nhưng cũng thông qua trận chiến đó mà Hàn Thạc mới cảm giác Thị Huyết cảnh giới có dấu hiệu đột phá.

Tới bây giờ, Hàn Thạc khẳng định không cần Vong Linh ma pháp, không cần Tiểu Khô Lâu Thổ Giáp Thi Mộc Giáp thi, chỉ bằng Ma công tại cảnh giới này, hắn có thể chính diện đương đầu với một Đại kiếm sư, nếu không dùng ưu thế trên phương diện ma pháp, thực lực hắn tại Thị Huyết cảnh giới cũng tương đương với thực lực một Đại kiếm sư.

Lợi Ách Khải Ân có lẽ cũng chỉ mạnh hơn Đại kiếm sư thông thường một chút, có lẽ Thị Huyết cảnh giới của Hàn Thạc sẽ gặp khó khăn một chút nhưng nếu Hàn Thạc vận dụng Tiểu Khô Lâu Thổ Giáp Thi Mộc Giáp thi, hắn tin rằng nhất định có thể thành công giết chết gã, bởi vậy hắn không hề để ý tới sự lo lắng của Khảm Định Đạt.

- Người phải cẩn thận một chút, tên này tóm lại rất nguy hiểm, tại Ba Đặc thương mình hắn có tiếng là khó dây vào, đừng có xem thường đó! - Mắt thấy Hàn Thạc đi ra tới cửa, Khảm Định Đạt lo lắng dặn dò.

- Biết rồi, ta đi trước đây! - Hàn Thạc lên tiếng rồi bước ra ngoài.

- Bố Lai Ân! - Vừa mới rời khỏi tửu quán, một chiếc xe ngựa xuất hiện ở góc đường trước mặt, giọng của Ngải Mễ Lệ vang tới, mã phu là Thiết Tư Đặc vẻ mặt cẩn thận, vẫy tay với Hàn Thạc.

Mạng lưới tình báo của Ám Mạc ở đâu cũng có, hơn nữa Ngải Mễ Lệ cũng có quan hệ với Khảm Định Đạt, nàng muốn tìm Hàn Thạc cũng không khó, hắn cũng biết nàng sẽ tới tìm mình nên không thấy lạ khi nghe thấy thanh âm của Ngải Mễ Lệ.

Thoáng nhìn qua hai bên, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện xa xa có một chiếc xe ngựa, mấy tên kỵ sĩ đứng trước xe đều khá quen thuộc, màn xe vén lên lộ ra khuôn mặt của Lao Luân Tư, lúc này vẻ mặt gã đang hưng phấn nhìn hắn, tựa hồ có nhiều điều muốn nói.

Đi về hướng Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc cất tiếng:

- Chờ ta một lát.

Nói xong, hắn bước nhanh về phía xe Lao Luân Tư, nói khẽ:

- Người sao lại ở đây?

- Hắc hắc, hôm nay ta trong lúc vô ý phát hiện thấy xe ngựa của Ngải Mễ Lệ phu nhân, thấy nàng vội vội vàng vàng tới đây nên đi theo, không ngờ lại gặp người ở đây.

Lao Luân Tư dáng vẻ cổ quái cười khẽ một tiếng, nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiểu Lao Luân Tư có lẽ biết hắn và Ngải Mễ Lệ có mối quan hệ nên nhin không được liếc nhìn gã nói:

- Được rồi, người tìm ta có việc gì?

- Ha ha, ta nghe nói người gần đây luân phiên khiêu chiến cường giả, hiện giờ thanh danh vang dội, thật không nghĩ ra tiểu tử người lại có thể ẩn giấu thực lực như vậy, tới bây giờ mới chính thức bắt đầu bộc lộ tài năng ra. Như vậy cũng tốt, mấy ngày nay ta ở trong hoàng cung, bệ hạ có hỏi một số việc về người, xem ra rất có hứng thú đối với người, đây là điềm báo tốt đó! - Lao Luân Tư trông rất cao hứng, vừa cười vừa nói.

- Đương nhiên là chú ý rồi, bệ hạ để cho ta khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân, ta đang tính đi tiêu diệt gã đây? - Hàn Thạc thần nhiên nói.

Vừa nói xong, Lao Luân Tư lấy làm kinh hãi, sau đó lại vui mừng như điên nói:

- Lợi Ách Khải Ân là người của Đại vương tử Tra Lí Tư, điểm này thì ta dám chắc chắn, Bó Lai Ân, người có tin tưởng giết được gã không?

- Người thấy sao? - Hàn Thạc tựa cười mà không phải cười nhìn Lao Luân Tư hỏi ngược lại.

- Khẳng định có, tiểu tử người vô cùng thần kỳ, ta tin tưởng người! Như vậy đi, người đã muốn khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân, ta sẽ giúp người một tay, thối phòng chuyện này lên một chút, chỉ cần người thắng Lợi Ách Khải Ân thì cái gì mà hung danh ác danh của người đều biến thành mỹ danh hết, hắc hắc, dấu sao gã là người của Ba Đặc thương mình, phỏng chừng quốc gia chúng ta chẳng ai ưa gã hết! - Lao Luân Tư cười âm hiểm nói.

- Người xem làm thế nào thì cứ làm, nếu không còn chuyện gì khác, chờ ta giết Lợi Ách Khải Ân xong rồi sẽ tìm người. - Hàn Thạc nói.

- Không còn việc gì, không còn việc gì nữa, người đi lo chuyện của người đi! - Lao Luân Tư liếc nhìn về phía Ngải Mễ Lệ, cười quỷ quyệt nói.

Từ vẻ mặt và lời nói của Lao Luân Tư, Hàn Thạc hiểu được hắc hắc đã biết mình và Ngải Mễ Lệ có quan hệ, điều này cũng bởi lần yến hội trước tại gia tộc hắc, Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đang trốn thân mật sau tòa giả sơn bị hắc bắt gặp, lần hành động sau đó tại Ngõa Luân thành càng làm cho hắc thêm chắc chắn.

Thế nhưng với mối quan hệ trước mắt của Hàn Thạc với Lao Luân Tư, hắc tự nhiên tin tưởng Lao Luân Tư sẽ biết giữ mồm giữ miệng, dù sao nếu chuyện này lộ ra đối với gã cũng không có lợi ích gì.

- Ủm, ta đi trước đây! - Hàn Thạc nói xong xoay người đi về phía Ngải Mễ Lệ.

- Lái xe đi! - Hàn Thạc tới bên Thiết Tư Đặc phân phó một câu rồi chui vào trong xe ngựa của Ngải Mễ Lệ.

- Ôi... Bó Lai Ân, thật quá thần kỳ, viên được hoàn đó thần kỳ quá! - Hàn Thạc vừa chui vào xe, Ngải Mễ Lệ liền nhào ngay vào lòng hắc, xiết chặt hắc chủ động dâng cặp môi thơm, có vẻ đã động tình rồi.

Thần sắc Thiết Tư Đặc như thường, làm bộ như không nghe thấy gì, nghiêm trang điều khiển xe ngựa chậm rãi đi vào một chỗ khuất trên phố.

Sau khi xe ngựa của Thiết Tư Đặc rời đi, một âm ảnh xuất hiện ở góc phố, Khảm Định Đạt nhìn chăm chú về phương hướng chiếc xe rời đi, lẩm bẩm:

- Ta tự hỏi Ngải Mễ Lệ vì sao lại giúp hắc, thì ra là vì lý do này, tiểu tử này đảm sắc cũng khá thật, quả nhiên là cùng Ngải Mễ Lệ thông đồng, ***, nhất định hắc cũng có mấu phong lưu!

282. Chương 282: thiên Tài Chi Danh

Ở đền viên thành Bắc, từng khóm cỏ um tùm tràn trẻ hơi thở của mùa xuân được tạo hình theo kiểu đình viện độc đáo, xung quanh trồng đầy hoa cỏ ngát hương khiến người ta sảng khoái, vài thị nữ đang cẩn thận qua lại giữa các bụi hoa, cắt sửa, tưới nước cho chúng.

Trên một bãi cỏ mềm mại, Đại vương tử Tra Lí Tư đang hí mắt, nói chuyện với một gã tướng mạo thô lỗ, cổ có hai vết sẹo đan chéo, người này cao một mét bảy lăm, chân tay to lớn, cường tráng vô cùng, cặp mắt nhấp nháy hung tàn như dã thú.

- Lợi Ách tiên sinh, người không nên vừa đến Áo Sâm thành đã khiêu chiến ba gã đại kiếm sư. Dấu sao người cũng từ Ba Đặc thương mình tới, quốc gia chúng ta rất bài ngoại, nếu để cho cha ta biết người là người của ta, có thể ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của lão đối với ta. - Đại vương tử Tra Lí Tư cau mày có phần không vui, rất tức giận đối với việc Lợi Ách Khải Ân tự tiện hành động.

Lợi Ách Khải Ân nhếch miệng cười hắc hắc với giọng điệu điên cuồng:

- Đại vương tử điện hạ, lần này ta tới Lan Tư Lạc Đặc để quốc mặc dù đầu phục ngài, nhưng không nhất định mọi chuyện đều phải nghe ngài phân phó, trước hết ta là một kiếm sĩ, nếu đã đi tới đế quốc này, theo như thói quen của ta, nhất định muốn cùng cao thủ bản địa luận bàn, nếu không kiếm kỹ của ta làm thế nào có thể đề cao?

“Mẹ nó, thật sự là một thằng mãng phu, có giỏi người thử đi khiêu chiến kiếm thánh Táp La Lạp A Tư Khoa Đặc coi, ta xem người chết như thế nào!”

Tra Lí Tư thầm nhủ, sắc mặt càng thêm khó coi, nói với gã:

- Việc này coi như quên đi, hi vọng lần sau người làm chuyện gì nên nói trước với ta một tiếng. Người còn nhớ rõ lần trước ta nói với người về tên Bồ Lai Ân chứ, đúng là ta đang muốn người giúp ta giết tên đó.

Lợi Ách Khải Ân ngần ra suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- À, có phải ngài nói tên tiểu tử tu tập một loại vũ kỹ đặc thù kia không? Sao thế, hần không phải xuất hiện tại Áo sâm thành chứ. Có muốn hôm nay ta đi giết hần không?

Đại vương tử Tra Lí Tư cười khổ lắc đầu nói:

- Bây giờ tình huống có thay đổi, mấy ngày này Bồ Lai Ân đã rời khỏi Áo Sâm thành, thông qua khiêu chiến vài tên cường giả mà thanh danh đột ngột tăng mạnh, bây giờ bên ngoài không biết là ai đã phát ra tin tức, nói rằng mục tiêu lần này hần quay về thành là vì khiêu chiến người.

- Tin tức này vừa phát ra, toàn bộ quý tộc cùng cường giả ở Áo Sâm thành đều bắt đầu chú ý, người vẫn ở nơi này tu luyện có thể không biết. Bây giờ, ngay cả cha ta tựa hồ đối với chuyện này cũng có hứng thú, sau này người muốn âm thầm ra tay giết Bồ Lai Ân đã không còn thỏa đáng nữa, theo ý ta, không bằng người lựa chọn chủ động tìm thẳng tới cửa khiêu chiến hần, sau đó giết chết hần, như vậy không ai có thể nói gì, người thấy thế nào?

- Không được, nhất định không được! Thân phận Lợi Ách Khải Ân ta thế nào chứ, sao lại có thể tự hạ thân phận đến khiêu chiến một tiểu tử chưa ráo máu đầu. Hừ, nếu hần thực có hứng thú khiêu chiến ta, ta sẽ vui vẻ nghênh chiến, nhưng ta tuyệt đối không thể tìm đến cửa khiêu chiến một tên tiểu tử vô danh. - Lợi Ách Khải Ân kiên quyết cự tuyệt.

Tra Lí Tư ngồi trên ghế, xiết chặt tay, thầm mắng vài câu. Nếu không phải người có vài phần thực lực, mẹ nó, chỉ bằng thái độ của người, ta lập tức cho người giết người, chỉ là một tên mãng phu mà thôi, lại dám chống đối trước mặt ta?

- Vậy được rồi, chuyện này có rất nhiều người chú ý, hai ngày này người cứ ở điền viên đợi Bồ Lai Ân tới khiêu chiến, ta không tiện tới tìm người. Người chú ý một chút, nếu Bồ Lai Ân tới, người nhất định phải giết hần, diệt trừ hậu hoạn! - Tra Lí Tư trong lòng phiền chán, đứng lên nói với Lợi Ách Khải Ân.

- Yên tâm đi, nếu hần dám đến thì sẽ chết chắc! Hừ, bây giờ bọn thanh niên thật không biết sống chết, lại cuồng vọng tự đại như vậy, ta sẽ khiến cho hần hiểu được tiền bối mạnh ở chỗ nào! - Lợi Ách Khải Ân hừ lạnh nói.

Tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm. Rất nhanh đã lan khắp cả hang cùng ngõ hẻm tại Áo Sâm thành, ban đầu chỉ một số cường giả và quý tộc có được tin tức này, thế nhưng khi có người nâng việc này lên tầm vinh quang quốc gia, ngay cả bình dân cũng được nghe nói về chúng.

Do đó, bí mật xuất sinh và lai lịch của Hàn Thạc cũng dần dần bị phơi bày!

Lúc trẻ là nô lệ. Bằng vào thiên phú kinh người, được phá lệ thu nhận vào Ba Bử Luân ma võ học viện tốt nhất của đế quốc. Không đến thời gian hai năm, từ một gã ma pháp học đồ thấp kém tiến giai thành Vong Linh ma đạo sư, hơn nữa còn kiêm tu một loại vũ kỹ thần kỳ, tin tức này hợp lại làm cho Hàn Thạc chính thức được mệnh danh thiên tài.

Trong khi tại Áo Sâm thành bàn tán sục sôi về việc này, một số đại thương hội bắt đầu ngấm ngầm đánh bạc. Dân con bạc điên cuồng tổ về chú ý mãnh liệt, trong đó chuyện Bồ Tư Đặc thương hội đối chọi gay gắt với Cự Tư cùng Táp Mai Long thương minh không ai có thể biết được.

Đêm khuya, Áo Sâm tây thành.

Trong bốn khu lớn Đông, Tây, Nam, Bắc thì thành Tây là nơi hỗn loạn, bẩn thỉu, bẩn cùng nhất. Nơi này có thể nói là nơi tụ tập của bình dân, khắp các ngõ đường là rác rưởi, ruồi bọ, rệp, vài tên khát cái quần

áo không che nổi thân thể đang co rụt gà gật bên góc tường u ám, từng luồng mùi vị tanh hôi quanh năm không tiêu tan phả lên.

Nhưng dù ở địa phương bản cùng thể nào, ánh trăng cũng sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh, vẫn trong sáng mát rượi chiếu xuống, kéo những cái bóng của đoàn người Hàn Thạc càng ngày càng dài ra, đong đưa. Từ mỗi gian phòng ốc tối tàn vọng đến tiếng khóc bị kìm nén.

- Thật sự không nghĩ lại tới địa phương này! - Về mặt Thiết Tư Đặc trầm trọng, thở dài.

Ngải Mễ Lệ dù ngồi trong xe ngựa, nhưng mày liễu nhú chặt, làn da trắng mịn trơn bóng như bạch ngọc, đầu đội trang sức đá quý, mặc bộ quần áo bằng lụa rất vừa vặn, so với hoàn cảnh của thành Tây thật là trái ngược.

Ngải Mễ Lệ xem qua tư liệu của Thiết Tư Đặc, biết gã xuất sinh bình dân, thời trẻ khi chưa tiến vào Âm Mạc từng sống một đoạn thời gian ở thành Tây. Thế nhưng hiển nhiên Thiết Tư Đặc cũng không lưu niệm cuộc sống đó, nghĩ cũng đúng, không có bất cứ người nào lại muốn lưu luyến một địa phương như thế này.

- Tốt lắm, mọi chuyện xong xuôi rồi đi sớm một chút là được, mỗi một quốc gia đều có người giàu, kẻ nghèo, đây là điều vĩnh viễn không thể thay đổi, chúng ta không có khả năng cải biến điều này! - Hàn Thạc ngồi trong xe ngựa, còn cách màn xe quất nhẹ một câu.

Phía sau xe ngựa của Hàn Thạc, một tiểu đội trăm tên kỵ sĩ, từ tốn đi theo, trên khu phố hẹp, đội ngũ trăm kỵ sĩ này xếp thành một hàng dài.

- Nhanh lên chút, thời gian của chúng ta không nhiều, không phải muốn oán trách chứ! - Ngải Mễ Lệ cũng thúc giục một câu.

Thiết Tư Đặc không nói thêm gì nữa, thuần thực điều khiển xe ngựa chạy lóc cọc trên khu phố yên tĩnh, sau khi xuyên qua khu phố này, chạy thẳng tới một chỗ hẻo lánh vắng vẻ hỗn loạn nhất thành Tây.

Một lúc sau, ở một nơi chật chội bốc mùi hôi thối xộc vào mũi, Thiết Tư Đặc từ từ dừng xe ngựa lại, quay đầu nói:

- Ngải Mễ Lệ đại nhân, những kiến trúc đồ sộ phía trước đúng là địa phương theo như tin tức của cấp trên cung cấp. ”

Bên trong xe ngựa, Ngải Mễ Lệ đang đùa nghịch với khuôn mặt của Hàn Thạc, thay đổi một bộ hắc bào che kín toàn thân, che dấu thân phận Âm Mạc cao tăng, chậm rãi xuống xe ngựa liếc mắt nhìn phía trước nói với Hàn Thạc:

- Dựa theo tin tức, kiến trúc phía trước này, dịch nhân là An Kiệt Lạp đế quốc, đầu lĩnh tên là Vưu Lan Đức, hình như là một gã Thiên không kỵ sĩ.

Gật gật đầu, Hàn Thạc phóng ba Âm Ma ra, chậm rãi lên vào trong, còn mình quay về đội ngũ trăm tên kỵ sĩ phía sau đang đi tới phân phó một gã quan quân:

- Không được thả thảo kinh xà, phân tán ra, vây quanh toàn bộ khu kiến trúc này, từ từ áp sát, một khi có người vọng đồ lao ra, có khả năng thì bắt sống, không được thì giết chết tại chỗ, dù thế nào cũng không được để lọt một tên nào.

- Rõ! - Viên quan quân trả lời, quay về kỵ sĩ phía sau ra hiệu lệnh, các kỵ sĩ từ từ phân tán ra, bao vây cả khu kiến trúc kia.

Mấy gã ma pháp sư vốn được đám kỵ sĩ vây quanh, bởi vì họ phân tán nên dần dần lộ ra, các ma pháp sư của ma pháp bộ đội của thành Bắc đều có thực lực là trung cao cấp ma pháp sư, chỉ có một Lôi hệ ma đạo sư, trước khi đến đây chấp hành nhiệm vụ, toàn bộ đã được Bảo Lí Tư phân phó nghe lệnh điều động của Hàn Thạc.

Vốn đám người này còn có chút kiêu ngạo, bất tuân, nhưng sau khi từ Bảo Lí Tư hiểu được thân phận của Hàn Thạc, cả đám đều ngoan ngoãn không có bất cứ người nào dám không tuân lệnh.

Vài ngày gần đây, Hàn Thạc đi tới quá nửa Lan Tư Lạc Đặc để quốc, khiêu chiến vài tên cường giả mang tiếng xấu, cuối cùng những kẻ đó đều bị hấn giết chết tại chỗ, cách làm hung ác vô tình đã tạo nên hung danh của Hàn Thạc, khiến cho toàn bộ đám người này đều ngoan ngoãn tuân lệnh hắn.

Một người có thể giết chết vài tên cường giả là người mà bọn chúng không thể trêu vào được, hơn nữa hắn còn được chỉ huy cao nhất của thành Bắc quân Bảo Lí Tư giao toàn quyền, bọn chúng không ngu ngốc đến mức trêu vào Hàn Thạc.

- Tốt lắm, các người tự tìm các vị trí tốt nhất giữa các kỵ sĩ. Đợi lát nữa nghe lệnh của ta, trực tiếp dùng ma pháp mạnh nhất công kích! - Hàn Thạc liếc mắt quét qua tên Lôi hệ ma đạo sư, căn dặn.

- Đã rõ, Bồ Lai Ân đại nhân! - Tên Lôi hệ ma đạo sư cung kính gật đầu nói, cũng không vì Hàn Thạc lấy mất vị trí lãnh đạo ma pháp bộ đội mà tức giận.

283. Chương 283: bình Tĩnh

Trước khi Hàn Thạc tới, Lôi hệ ma đạo sư Cơ Lí Á chính là đầu lĩnh Ma pháp bộ đội của quân thành Bắc, thế nhưng vì Hàn Thạc xuất hiện nên gã buộc phải nghe hắn phân phó.

Lúc đầu Cơ Lí Á cũng hơi không cam lòng, nhưng được Bảo Lí Tư nói riêng vài câu, lập tức hiểu rằng Hàn Thạc tới quân thành Bắc chỉ để tích lũy quân công, biết rằng Ma pháp bộ đội nơi này chỉ là bàn đạp của Hàn Thạc, do đó chẳng những không có một câu oán than, ngược lại càng tận tâm lấy lòng Hàn Thạc, mong đến ngày hắn thăng quan tiến chức có thể dều dặt gã.

- Cần thận một chút, đối phương hơn hai mươi người, thực lực cũng không kém! - Hàn Thạc phân phó những người phía sau, quay lại bên Ngải Mễ Lệ, thì thầm căn dặn.

- Biết rồi, chàng xem nên làm gì bây giờ? - Ngải Mễ Lệ gật đầu xác nhận, hỏi ý kiến Hàn Thạc.

- Đợi khi trăm kỵ sĩ vây quanh nơi này, lập tức dùng ma pháp phá hủy tất cả chương ngại vật. Hai mươi mấy cao thủ này bắt được thì bắt, nếu không thì giết chết toàn bộ. Chỉ cần có thể tìm ra bản vẽ chế tạo, lúc đó nhiệm vụ cũng hoàn thành! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, trầm giọng nói.

- Vậy làm theo lời chàng đi. Quân đội thành Bắc dường như càng tín nhiệm chàng, chàng phải chỉ huy tốt, không để cho bọn họ bị rối loạn! - Ở bên cạnh Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ đã có thói quen ỷ lại, ngoan ngoãn nghe theo lời hắn.

- Được rồi, nàng chú ý Vũ Lan Đức, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy thoát! - Hàn Thạc đáp lời, từ từ bay lên.

Chỉ thấy thân hình Hàn Thạc giống như quỷ mị, tốc độ rất nhanh bay dọc ngang giữa đám kỵ sĩ và ma pháp sư. Dựa vào ba con Âm Ma quan sát khắp các phương vị, Hàn Thạc liên tục ra lệnh cho các kỵ sĩ bên cạnh cất giấu ngựa đi, còn hơn một trăm tên kỵ sĩ thì chậm rãi đi đến cách khoảng một trăm năm mươi thước thì tỏa ra bao vây cả khu vực đối diện.

Ngạo nghễ đứng trên trời cao, Hàn Thạc tỉnh táo chỉ huy kỵ sĩ và ma pháp sư quân đội thành Bắc, mỗi một góc đều bố trí người thích hợp, mọi người đều khê khàng, chậm rãi tiếp cận tòa nhà đổ nát, bắn thủ kia.

Vòng vây từ khoảng cách ban đầu một trăm năm mươi thước, dần dần thu hẹp lại, đến khi chỉ còn khoảng năm mươi thước, Hàn Thạc hướng về phía bọn Cơ Lí Á phát mệnh tay. Bọn Cơ Lí Á vừa thấy động tác đó thì vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trang, lăm lăm ngâm xương chú ngữ ma pháp.

- Đại nhân, chúng ta bị bao vây rồi. Ta nghe thấy tiếng gió khác thường! - Một gã Phong hệ ma pháp sư cấp báo cho Vũ Lan Đức cao to, da ngăm đen, cười một con Bạo văn thú.

- Sao có thể được!

Vũ Lan Đức đang nghỉ ngơi trên một đồng cỏ với ngòi bật dậy, vội vàng nhìn ra phía cửa sổ, sau đó sắc mặt đại biến, quát khẽ:

- Mọi người tập hợp, chờ cơ hội chuẩn bị phá vòng vây!

Cả nhóm hai mươi người đang ở trong phòng nghe vậy đều lạnh lùng bình tĩnh đứng bật dậy, ai nấy rút đao bạt kiếm chuẩn bị đột phá vòng vây thoát ra ngoài.

Là đầu lĩnh, Vũ Lan Đức đối mặt hoàn cảnh khó khăn như vậy nhưng vẫn giữ được tỉnh táo. Không gian giới chỉ sáng lóe lên, hắn lấy ra cái bản vẽ chế tạo mà phải trải qua thiên tân vạn khổ mới đoạt được rồi cẩn thận giấu vào một khe hở khoét trên vách tường. Gã hô nhỏ:

- Các huynh đệ lần này tới đây đều không hề sợ chết. Bản vẽ chế tạo ta giấu ở chỗ khoét trên vách tường này. Nếu bất cứ huynh đệ nào có thể sống sót chạy thoát được thì sau chuyện này, đợi khi Áo Sâm thành không đề phòng, hãy tới đây lấy bản vẽ chế tạo mang về đế quốc. Hiểu chưa?

-Đại nhân yên tâm, chúng ta biết nên làm thế nào! - Tên Phong hệ ma pháp sư kia trang nghiêm trả lời. Những người khác cũng tỏ vẻ kiên định, chuẩn bị sẵn sàng hi sinh.

Đột nhiên, năm tia chớp từ bầu trời đánh thẳng xuống. Các tia chớp uốn lượn làm cả một vùng trời đêm tối đen như mực được chiếu sáng rực. Vài bức tường lửa xuất hiện bốn phía của phòng ốc, hơi nóng hầm hập ập tới, mặt đất bắt đầu rung lên âm âm, hàng loạt những ngọn lao nhọn đột ngột xuất hiện.

Ở trong phòng, bọn người Vũ Lan Đức hiểu rằng cuộc tấn công đã bắt đầu. Cả bọn liền theo cửa sổ, cửa chính nhảy vọt ra, bất chấp công kích của lôi điện hỏa xà, phân tán ra bốn phương tám hướng bắt đầu đột phá vòng vây.

- Giết! - Tiếng hét lạnh lùng của Hàn Thạc từ trên không vang vọng khắp chiến trường.

Lôi điện của Cơ Lí Á âm âm phóng xuống, phá mấy căn phòng ốc vỡ ra âm âm. Hai tên thích khách đang lao ra, bị một đạo tia chớp đánh trúng, cả người co quắp ngã vật xuống tại chỗ.

Trăm tên kỵ sĩ đều là quân tinh nhuệ của quân đội thành Bắc, mỗi người đều có thực lực sơ hay trung cấp kỵ sĩ. Theo Hàn Thạc phân phó, cả đám đứng chỉnh tề ngăn chặn ở đường ra, mỗi khi phát hiện có người chạy về phía mình, lập tức không hề khách khí xuất thủ chặn lại.

- Ba kỵ sĩ chỉ viện cho phía bắc, chặn bọn chúng lại. Cơ Lí Á, Ma pháp bộ đội oanh kích bốn cao thủ đang xông ra ở phía nam. Vũ Lan Đức ở phía Tây, hắn là một tên Thiên không kỵ sĩ, mọi người phía Tây tập trung chú ý...

Dựa vào tầm nhìn của ba con Âm Ma, Hàn Thạc ung dung nhàn nhã chỉ huy, mỗi lần đều có thể nói chính xác số lượng và thực lực của đối phương, phái ra cao thủ tương ứng ngăn chặn không cho thích khách phá vây.

Trong khi đó, theo sự chỉ huy của Hàn Thạc, hai người Ngải Mễ Lệ và Thiết Tư Đặc chậm rãi tiếp cận phương hướng mà Vũ Lan Đức đang phá vây. Thiết Tư Đặc là một gã đạo tặc, sở trường không phải là đối chiến trực diện, bởi vậy hắn ở lại trong đám kỵ sĩ đánh chặn, còn Ngải Mễ Lệ thì ở phía sau chọn thời điểm chuẩn bị dùng Hắc Âm hệ ma pháp tấn công.

- Chết tiệt! Chúng ta hành động thế nào cũng đều bị địch nhân nắm được rõ ràng! - Vũ Lan Đức để mọi người phân tán, ngay từ đầu nhằm một vài chỗ yếu, dùng thể lực mạnh nhất tấn công bất ngờ. Đáng tiếc, bọn chúng còn chưa tới gần thì chỗ vốn ít người đó lại đột nhiên biến thành khu vực có trọng binh, những tên tới tấn công ngược lại trúng phản đòn đến đầu rơi máu chảy.

Nhất là đám ma pháp sư cứ theo mệnh lệnh của Hàn Thạc mà phóng xuất ma pháp hướng về vài chỗ mà họ cũng không thấy gì rõ ràng cả, nhưng thường thường lại làm cho bọn người của Vũ Lan Đức tới bởi không chịu nổi, đánh cho bọn ẩn nấp chực chờ đánh lên trọng thương trí tử.

- Ta tuyệt đối không hề phát hiện ra ai đã phóng xuất Thiên Không Chi Nhãn, không biết tại sao địch nhân có thể nắm rõ về hành động của chúng ta như thế! - Tên Phong hệ ma pháp sư kia rõ ràng là vô cùng hoang mang, nói rất nhanh với thanh âm kinh hoàng.

- Các vị, nếu các người tưởng rằng phạm án tại đế đô Lan Tư Lạc Đặc mà còn có thể thoải mái thoát ra ngoài thì ta nghĩ là hoàn toàn sai lầm rồi đó. Hắc hắc, các người có thân phận gì mọi người trong lòng đều biết, chỉ cần các người buông vũ khí đầu hàng, báo rõ thân phận cho chúng ta, chúng ta có thể tha chết cho

các người, sau đó đợi người của quốc gia các người tới đàm phán trao đổi. - Hàn Thạc vừa liên tiếp phát ra các mệnh lệnh, vừa thản nhiên mỉm cười.

Thông qua Âm Ma quan sát, Hàn Thạc nắm được rõ ràng mọi hành động của đối phương, rồi căn cứ theo độ mạnh yếu của bọn chúng mà sắp xếp hợp lý các cao thủ ngăn chặn, thành công giết chết mười ba trong số hơn hai mươi tên thích khách, còn quân thành Bắc nhờ Hàn Thạc chỉ huy hợp lý mà vẹn vẹn chỉ có bốn người bị thương nhẹ, một bị thương nặng do khi đối phương sắp chết phản đòn lại, trừ số này ra, không có một trường hợp tử vong nào.

Song, đáp lại Hàn Thạc chỉ là những đợt phá vây bất kể sống chết. Đám thích khách của An Kiệt Lạp để quốc không có bất cứ người nào lộ vẻ do dự, sau khi nghe Hàn Thạc nói, vẫn ngoan cố xông ra khỏi vòng vây

Từ phản ứng và thực lực của những người này, Hàn Thạc có thể suy đoán tất cả bọn này đều là tử sĩ, khi tiến vào Lan Tư Lạc Đặc để quốc đã không nuôi hi vọng còn sống sót. Đối phó với loại người như thế, muốn bắt sống thì cơ bản là không có khả năng, bởi vậy sau một thoáng do dự, Hàn Thạc bắt ngờ lên tiếng ra lệnh:

- Mọi người không cần nương tay nữa, giết hết đi!

- Các huynh đệ, cố hết sức xông ra bên ngoài, dù không thoát cũng phải kéo theo vài tên chết cùng! - Vũ Lan Đức vừa nghe thấy mệnh lệnh vô tình của Hàn Thạc liền quát to.

- Người không có cơ hội đâu!

Ngải Mễ Lệ trong bộ hắc bào cất giọng lạnh băng, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Lan Đức nói:

- Tổng cộng mười mấy kĩ sư của công binh xưởng đều là những bình dân trời gà không chặt, tất cả bị giết chết một cách tàn nhẫn, hôm nay các người đích xác phải chết!

- Ha ha, không phải người nước ta, chết thì cứ việc chết!

Vũ Lan Đức cười to một cách điên cuồng, cười trên Bạo văn thú, giờ song nhận đại kiếm, xông đến tấn công Ngải Mễ Lệ, cười điên cuồng nói:

- Nữ nhân, người dám một mình ngăn cản ta sao?

- Chẳng biết chết sống!

Không đợi Ngải Mễ Lệ ngâm xướng chú ngữ, Hàn Thạc bay nhanh tới, sát khí nồng đậm trong nháy mắt lan tràn ra. Lục Ma Phong tỏa hồng quang ra bốn phía, kiếm quang đỏ rực như máu lấp lánh. Hắn từ trên trời cao nhằm Vũ Lan Đức chém thẳng xuống, khí thế vô cùng hung mãnh.

Vốn đang xông về phía Ngải Mễ Lệ, Vũ Lan Đức căn bản không nghĩ rằng Hàn Thạc sẽ bay tới, hơn nữa lại từ trên cao bổ xuống. Mặc dù có thực lực Thiên không kỵ sĩ, nhưng đối mặt loại tấn công đột ngột như thế này thì hắn cũng khá trầy trật. Thanh đại kiếm đang chém ngang tới Ngải Mễ Lệ vội vàng chìa ngược lên ngăn cản Lục Ma Phong bổ tới.

“Choang choang”

Hoa lửa văng khắp nơi, khoát kiếm (kiếm bản to) mẻ mất một mảnh lớn, bả vai run lên, Vũ Lan Đức rên lên một tiếng. Bạo Văn thú phía dưới không chịu được sức nặng, bốn chân gãy kêu “Rắc rắc” rồi ngã quỵ xuống mặt đất, đầu giống như đầu sói không ngừng đổ máu.

- Ha ha, cho dù các người giết ta, cũng đừng mơ tưởng tìm được bản chế tạo đồ. Tất cả kĩ sư đều bị giết chết, không có nó, các người cũng không có biện pháp nào chế tạo được chiến xa! - Vũ Lan Đức đầu tiên đau xót nhìn Bạo văn thú nằm dưới, sau đó vẻ mặt dữ tợn, cười điên cuồng mãi không thôi. Gã không có cách nào công kích Hàn Thạc đang đứng ngạo nghễ trên không, chỉ có thể lao bổ đến phía Ngải Mễ Lệ.

- Không phải là giấu trong khe hở trên tường sao, có gì khó tìm đâu! - Hàn Thạc khinh thường nói. Hắn cũng không thèm để ý đến Vũ Lan Đức đang tái đại mặt đi, bay thẳng tới phòng bọn kia giấu đồ nhanh như một tia chớp.

284. Chương 284:canh Bạc Hào Sảng

Vưu Lan Đức đang định công kích Ngải Mễ Lệ, vừa nghe được Hàn Thạc tiết lộ bí mật mà hắn giữ thật kín, liền cảm thấy rung động trong lòng. Đang định xoay người trở về phòng để tiêu hủy bản vẽ chế tạo thì liền có mấy mũi tên bắn “xoẹt xoẹt” về hướng mình. Ma pháp trường trong tay Ngải Mễ Lệ vừa quơ lên, một thanh tử thần liềm đao sắc bén sáng loè ánh tử vong đã chém xéo xuống ngay thân người Vưu Lan Đức.

- Ngăn lấy hắn, không để hắn lấy được bản vẽ chế tạo! - Thanh âm Vưu Lan Đức vang lên chói tai, rồi gã vội vàng giơ thanh kiếm bản to chém ngay thanh tử thần liềm đao kia.

Đám thích khách của An Kiệt Lạp để quốc đang định đột vây, vừa nghe Vưu Lan Đức hô hoán lên như vậy liền toàn bộ bỏ qua chuyện tiếp tục phá vòng vây. Một tên cấp tốc xoay người, xông thẳng tới Hàn Thạc.

Đáng tiếc là thực lực bọn này so với Hàn Thạc cách biệt quá xa, tốc độ lại càng không thể so sánh nổi. Hàn Thạc như thiểm điện, đã dùng Ma Động Cửu Thiên thuật phóng tới gian phòng kia. Sau khi từ một góc tường rỗng ruột lấy ra tấm bản vẽ chế tạo thì bọn này mới chạy tới trước mặt hắn.

- Muốn chết! - Hàn Thạc lạnh lùng quát lên một câu rồi đề khởi Lục Ma Phong đáp xuống hiện trường đi về hướng đám thích khách An Kiệt Lạp để quốc đang điên cuồng xông tới.

Hàn Thạc vừa thi triển Huyền Băng Ma Diễm quyết ra thì Lục Ma Phong đã bạo phát ánh tử hồng quang mang sáng ngời. Chúng từ mũi kiếm nhấp nháy như ánh cầu vồng, nhanh chóng hình thành từng đạo hỏa diễm mãnh mai. Ánh sáng đẹp đẽ của tử hồng sắc hỏa diễm lập loè nhảy múa trên thân Lục Ma Phong tập hợp thành từng đạo hỏa tuyến vận vẹo quện lấy nhau thành hai luồng ma vông một tím một đỏ.

Trong lòng mấy tên thích khách của An Kiệt Lạp để quốc đang điên cuồng xông tới chỉ có độc một chấp niệm là hủy diệt Hàn Thạc. Đối mặt với ma vông vừa nóng bỏng vừa băng hàn này, tên nào tên nấy đều phát xuất ra kiếm mang bằng đầu khí mạnh mẽ nhất, ý đồ muốn phá vỡ hai luồng ma vông kia.

Nhưng với thực lực tiến bộ vượt mức hiện giờ của Hàn Thạc, hắn đã nắm vững Huyền Băng Ma Diễm quyết tới một mức cao mới rồi. Hai luồng ma vông nhảy múa vận vẹo lập loè trên không trung, như lưới bắt cá bung ra trên biển cả. Mấy luồng kiếm mang đâm tới ma vông căn bản chỉ là xuyên qua những chỗ trống không để đâm thấu qua từng luồng hỏa tuyến đẹp đẽ kia.

- Không hay rồi, mau thoái lui đi!

Vưu Lan Đức đang tránh né thanh tử thần liềm đao ở nơi xa xa kia cũng xông thẳng tới bên người Hàn Thạc. Gã vừa thấy kiếm mang của đám thuộc hạ không cách nào phá vỡ được ma vông, liền lập tức hiểu rõ loại vông này không biết là dùng thứ gì tạo thành, không phải cứ dùng kiếm mang là có thể phá vỡ được, cho nên mới nhịn không được hét lớn một tiếng để cảnh tỉnh đám thuộc hạ.

Nhưng ma vông lập loè quỷ dị trên không trung kia lại có tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Không đợi bọn kia kịp phản ứng, hai luồng ma vông to lớn kia đã ụp xuống trùm lấy toàn bộ bọn chúng.

Tấm lưới màu đỏ vừa ụp xuống đã có ba tên thích khách bị hỏa tuyến chạm phải thân người, liền lập tức như bị miếng sắt nung áp vào, khói mù bốc lên dày đặc, da thịt bọn chúng bị cháy sạm, tên nào tên nấy từ từ bại liệt ngã lăn ra đất trong tiếng kêu la thảm thiết. Bốn tên thích khách còn lại bị tấm lưới màu tím trùm lấy, trong nháy mắt tay chân đã cứng đờ, thân thể run rẩy như đang ở trong tầng băng, khí lạnh tỏa ra, giữ nguyên lấy tư thế đang tránh né hoặc đang công kích không hề thay đổi.

- Ta liều mạng với người!

Vưu Lan Đức cuối cùng cũng đến được trước mặt Hàn Thạc. Nhìn thấy đám huynh đệ bên cạnh bị ma vông trùm lấy, tên nào tên nấy đều bị thiêu hủy thành than hay bị đóng băng, liền rống lên một tiếng, nâng thanh kiếm lên bắt chấp thân mình xông về hướng Hàn Thạc.

- Ha ha! Sợ rằng người sẽ không có cơ hội này!

Hàn Thạc đề khởi Lục Ma Phong, trên mặt lộ ra vẻ cười mỉm lãnh đạm. Vừa nói xong câu này liền phóng về phía Vưu Lan Đức.

Về mặt Vũ Lan Đức trở nên dữ dằn, nâng kiếm lên nghênh đón Hàn Thạc. Vừa thấy hấn nhanh chóng tiếp cận, đã điên cuồng cười ha hả không ngừng. Đang định bất chấp tất cả liều mạng quyết đấu cùng Hàn Thạc thì ngay chỗ mặt đất dưới chân gã đột nhiên thò ra hai cánh tay, nắm chặt lấy hai chân của gã.

- Bắn chết hần!

Hàn Thạc đang tiếp cận Vũ Lan Đức, thân hình trên không trung đột nhiên khựng lại, hô một tiếng về phía chững chục tên lính kỵ sĩ thành Bắc tay cầm cung tiễn từ nơi xa xa đang tiến tới.

Thân hình Vũ Lan Đức không cách nào động đậy được, trơ mắt nhìn Hàn Thạc đang đứng trên không trung cách gã năm thước, nhưng lại không tài nào động đậy. Ngay lúc gã giơ kiếm chém xuống, hai cánh tay to lớn đang nắm giữ cặp giò của gã đã rút trở lại mặt đất. Sau đó lòng bàn chân của gã trở nên đau đớn điếng hồn, hai đoạn cốt thứ (gai xương) từ dưới lòng đất đã đâm xuyên qua lòng bàn chân gã, thấu tới ngay chỗ đầu gối.

Dưới tiếng gào thét thảm thiết như heo bị giết, “xoẹt xoẹt xoẹt” vài tiếng, mấy mũi tên đã nhanh chóng bắn tới, xuyên thấu qua người Vũ Lan Đức. Vũ Lan Đức trước khi chết, một luồng sát khí oán hận vì không cam lòng đã hóa thành một luồng khí tức mà mắt thường khó thấy được, bị Hàn Thạc ở ngay phía trước hấp thụ lấy.

Gồm cả Vũ Lan Đức, đám hai mấy tên thích khách của An Kiệt Lạp đế quốc đến hiện giờ toàn bộ không còn ai sống sót. Sát khí phản hận của đám người bị chết này toàn bộ không thoát được bị Hàn Thạc hút lấy, càng khiến ma công của hần thêm phần lão luyện, cảm giác muốn đột phá càng lúc càng mạnh mẽ.

Hàn Thạc đi đến chỗ bốn tên thích khách của An Kiệt Lạp đế quốc đang bị đóng băng, đánh ra bốn luồng quang mang đen ngòm lên ngay người đám thích khách. Bốn tiếng “rắc rắc” trước sau vang lên, bốn tên thích khách vốn đang bị đóng băng cứng ngắc, toàn thân trở nên xụi lơ ngã lăn xuống. Hàn Thạc quay về phía viên thủ lĩnh kỵ sĩ của quân thành Bắc nói:

- Bốn tên này vẫn còn chưa chết. Canh chừng bọn chúng thật nghiêm mật, không để bọn chúng tự sát, coi như là đã có báo cáo với bệ hạ.

- Yên tâm đi Bồ Lai Ân đại nhân. Bọn ta biết phải làm thế nào rồi!

Tên thủ lĩnh kia sảng khoái đáp ứng, chỉ huy mấy tên binh sĩ phía sau nói:

- Mấy người các người, trói chặt bốn tên thích khách này lại, lấy vải bố viên tròn nhét chặt vào miệng bọn chúng cho ta, không để chúng có cơ hội cắn lưỡi tự tử!

Dưới lời phân phó của viên thủ lĩnh, mười mấy tên binh sĩ liền nhanh chóng đi tới trước, lấy từ trong bao lúc nào cũng đeo trên người ra đồ nghề trói người. Hàn Thạc từ động tác lão luyện cùng trang bị phong phú của bọn họ liền có thể khẳng định rằng bốn tên này sợ rằng thật sự muốn chết còn khó hơn.

Bọn chúng một khi được mang tới nhà giam của quân thành Bắc, dưới được lực của ma túy, thần hồn sẽ không còn sức lực. Ngay cả khí lực cắn lưỡi cũng không có, dưới sự tra tấn bức cung nghiêm ngặt, nói không chừng thật có thể hỏi ra một số chuyện gì đó.

Hàn Thạc thôi không nhìn tới bốn tên này nữa, bước tới bên cạnh Ngải Mễ Lệ nói:

- Đi thôi, nhiệm vụ lần này coi như đã hoàn thành. Bản vẽ chế tạo sẽ đưa cho nàng giao lại cho quân thành Bắc. Nàng đoạt lại bản vẽ chế tạo mà quân thành Bắc đang lâm vào thế bí, đối với bệ hạ coi như cũng có thể ăn nói được rồi!

Ngải Mễ Lệ tự nhiên sẽ không khách khí với Hàn Thạc. Vì nàng không thể biểu lộ thân phận, nên cũng không nói gì với hần, chỉ gật gật đầu rồi xoay người lướt về phía cỗ xe ngựa của Thiết Tư Đặc, leo vào xe ngựa rồi cùng gã rời đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

- Bồ Lai Ân đại nhân, lần này có thể thành công bắt giữ đám thích khách An Kiệt Lạp đế quốc, tìm ra được bản vẽ chế tạo do bọn chúng cất giấu, đều là nhờ vận may của đại nhân ngài. Nếu như có bá tước Bảo Lý Tư trước mặt bệ hạ nói vài lời khen, công lao lần này của Bồ Lai Ân đại nhân đủ để ngài phong tước rồi. - Lôi hệ ma đạo sư Cơ Lý Á đi tới trước mặt Hàn Thạc, chân thành mở miệng chúc mừng, xem ra còn cao hứng hơn cả hần.

- À à, công lao đều là của mọi người. Không có mọi người hiệp lực cùng nhau ra tay, trợ trợ một mình ta căn bản không cách nào bắt được bọn chúng. Ài, các người mau trở về phục mệnh đi. Ta còn có chút chuyện, tạm thời phải rời khỏi đây trước một chút! - Hàn Thạc đưa mắt nhìn Cơ Lý Á rồi mỉm cười nói.

- Vậy được, Bồ Lai Ân đại nhân cứ đi trước đi. Chuyện thu dọn hiện trường cứ để bọn ta xử lý cho gọn! - Cơ Lý Á cung kính lên tiếng.

Hàn Thạc gật gật đầu rồi cũng không nán ná ở lại nơi này, bỏ đi theo một hướng khác, nhanh chóng biến mất trong khu nhà ổ chuột dơ bẩn hỗn loạn ở thành Tây.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người đã an nghỉ, Hàn Thạc mới vô thanh vô tức xuất hiện tại Bồ Tư Đặc thương hội, quen đường quen lối đi về phía căn phòng Phỉ Bích cư ngụ.

- Không cần suy xét nữa. Ta tin rằng Bồ Lai Ân nhất định có thể thắng. Nguy cơ của thương hội chúng ta nói không chừng có thể nhờ canh bạc này mà thay đổi được. Đem tất cả tiền bạc có thể dùng được lấy ra hết, thắng thần đấu một phen với đám người Tập Mai Long đi! - Phỉ Bích đang đứng giữa khách sảnh kiên quyết lên tiếng với vẻ mặt lão luyện, lạnh lợi.

- Tiểu Phỉ Bích, chuyện này có cần phải suy xét lại hay không. Ta biết người có quan hệ với Bồ Lai Ân. Mặc dù thực lực của hắn quả nhiên là không tệ, nhưng Lợi Ách Khải Ân thành danh đã lâu năm, thực lực cũng cường đại lắm. Mọi người đều công nhận phần thắng của Lợi Ách Khải Ân lớn hơn. Chuyện cá cược lần này không phải là chuyện tầm thường, một khi chúng ta thua thì thương hội Bồ Tư Đặc sợ rằng cũng sẽ sụp đổ luôn! - Nguyên lão An Đức Lỗ của thương hội Bồ Tư Đặc chống cây quạt trường, khá âu lo nói.

An Đức Lỗ là nguyên lão của thương hội Bồ Tư Đặc. Trước khi Phỉ Bích lên nắm quyền, đối với Phỉ Bích lúc nào cũng chiếu cố hoàn toàn, cho nên ý kiến của lão Phỉ Bích rất lưu tâm. Nhưng sau khi trở thành chủ nhân của thương hội, Phỉ Bích thật sự phải nắm lấy đại quyền của thương hội. Trong đoạn thời gian này, thương hội Bồ Tư Đặc trong bàn tay của nàng quả thật có tiến triển lớn. An Đức Lỗ cũng vừa mất lắm, hiểu được Phỉ Bích không phải là người chỉ sử dụng cảm tình để làm việc. Nếu không phải do thanh danh to lớn của Lợi Ách Khải Ân bên ngoài, ông ta có lẽ cũng không phải lo lắng như thế.

- An Đức Lỗ gia gia, thực lực Bồ Lai Ân so với sự tưởng tượng của người còn lợi hại hơn nữa. Ngoài ra, chúng ta đã bị Tập Mai Long ép bức tới nước này rồi. Hiện giờ thương hội do Tập Mai Long cầm đầu cực lực áp đảo chúng ta. Thương hội chúng ta bây giờ làm gì cũng khó khăn, cho dù không có cuộc tỉ đấu lần này, thương hội Bồ Tư Đặc của chúng ta cũng sẽ bị bọn chúng ức hiếp từng chút một cho tới khi kiệt lực. Nếu như lần này chúng ta có thể thắng, vậy thì sẽ có thể xoay chuyển cuộc diện. Đám thương hội đang hợp tác với Tập Mai Long sẽ vì thua thiệt nặng nề mà không nể mặt hắn ta. Đến khi đó chúng ta lại có trong tay một lượng tư kim to lớn, thì mới thật sự có thể nắm vững cuộc diện trong tay. - Phỉ Bích bình tĩnh phân tích, giải thích với An Đức Lỗ.

- Ài, nếu cháu đã nói như thế, vậy thì cứ làm đi. Hy vọng Bồ Lai Ân sẽ không khiến chúng ta thất vọng. Nếu không thì thương hội Bồ Tư Đặc coi như là đi đời! - An Đức Lỗ suy nghĩ một hồi rồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý với đề nghị của Phỉ Bích. Điều này cũng cho thấy nguy cơ mà thương hội đang gặp phải cũng lớn vô cùng. Nếu không bọn họ quả thật cũng sẽ không lựa chọn sử dụng một canh bạc để cứu vãn lại.

285. Chương 285:chơi Mất

Nhóm người An Đức Lỗ vừa bỏ đi, Phỉ Bích còn lại có một mình cau mày ngồi trầm tư. Xem ra nguy cơ lần này thương hội Bồ Tư Đặc gặp phải rất lớn, bằng không dựa vào tính cách cẩn thận của nàng, phỏng chừng cũng sẽ không chọn lựa hình thức cá cược để độ sức thể này.

Hàn Thạc từ từ bước vào không một tiếng động, tới ngay cửa liền đưa ánh mắt sáng ngời quan sát Phỉ Bích. Cứ thế qua một hồi, Phỉ Bích mới giật mình, sau khi ngẩng đầu lên phát hiện ra Hàn Thạc mới nở nụ cười trên mặt, vui vẻ nói:

- Chàng trở về rồi à?

- Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ khiến Lợi Ách Khải Ân chết dưới kiếm. Chuyện này không có gì cần phải thắc mắc cả!

Hàn Thạc mỉm cười đi về phía Phỉ Bích. Khi tới trước mặt nàng mới đưa tay vuốt ve mi tâm đang nhú lại của Phỉ Bích, rồi mới nhẹ nhàng mở miệng.

- Thiếp tin tưởng chàng mà. Lần này thương hội Bồ Tư Đặc của bọn thiếp lấy ra bảy mươi vạn kim tệ, chỉ cần giết chết Lợi Ách Khải Ân, dựa theo tỷ lệ đền tiền thì Tập Mai Long phải bồi thường bọn thiếp gấp năm lần. Cho dù Tập Mai Long có tiền đi chẳng nữa thì cũng không chịu nổi. Như vậy thì thương hội Bồ Tư Đặc của bọn thiếp mới có nguồn tư kim khổng lồ. Nguy hiểm từ phía bọn người Tập Mai Long tự nhiên cũng sẽ không còn. - Phỉ Bích tận tình hưởng thụ sự ôn nhu của Hàn Thạc, thả lỏng người dựa vào ngực hắn rồi nhẹ nhàng nói.

- Được rồi, nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Đêm nay ta cần phải tiềm tu ở đây. Ngày mai ta tới khu điện viên khiêu chiến Lợi Ách Khải Ân, giải quyết cho sớm vụ phiền toái này! - Hàn Thạc vỗ vỗ lên vai Phỉ Bích, lên tiếng thúc giục nàng.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Phỉ Bích liền nhu thuận gật gật đầu, nét mặt giãn ra cười nói:

- Yên tâm đi, ngày mai thiếp nhất định sẽ cùng đi với chàng, đích mắt xem chàng giết Lợi Ách Khải Ân. Thiếp biết chàng nhất định có thể chiến thắng.

Phỉ Bích nói xong cũng không tiếp tục ở lại, khẽ cười đi vào trong phòng rồi nhẹ nhàng nói:

- Đợi khi chàng chiến thắng xong, sẽ lại bồi tiếp người ta nói chuyện phiếm!

Sau khi Phỉ Bích rời khỏi, Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống đại sảnh, lặng lẽ vận chuyển Ma Nguyên lực, khôi phục lại từng chút tinh khí thần, dần dần điều tiết lại trạng thái bản thân.

Bên trong thân thể của Hàn Thạc, Ma Anh như đang bị vây giữa một vòng xoáy nước màu máu. Từng giọt bốn mạng tinh huyết như hồng bảo thạch trong suốt long lanh hiển lộ ra hình dạng tinh thể hồng sắc. Những giọt bốn mạng tinh huyết kia hội tụ lại thành một xoáy nước, bồi dưỡng lấy Ma Anh trong đó, chung quanh lại có từng đạo huyết khí hồng sắc, chính là hung sát chi khí của Thị Huyết cảnh giới, cũng đang nuôi dưỡng Ma Anh trong người.

Ma Anh như bản sao của Hàn Thạc, nhưng thể tích chỉ bằng cỡ nắm tay, ngay chỗ mi tâm lại có thêm một điểm đen, chính là địa phương chiếm cứ của bốn mạng hung khí Lục Ma Phong, cũng cùng đồng tu với tính mạng của Hàn Thạc. Sát khí khổng lồ hấp thụ được trong đoạn thời gian này ẩn nấu trong người hắn thành một điểm đen, tụ lại ngay giữa mi tâm của Ma Anh.

Thông qua phương thức này, mối liên hệ giữa Hàn Thạc và Lục Ma Phong càng lúc càng thuần thực. Ma Anh cùng Lục Ma Phong cũng có thể tương trợ lẫn nhau để bổ sung năng lượng hấp thụ được. Một khi Lục Ma Phong thành công tiến hóa ra hung hồn, vậy thì mối liên hệ giữa Hàn Thạc và Lục Ma Phong lại gần thêm một bước. Chỉ cần Hàn Thạc máy động tinh thần một chút, lấy đi đầu người ngoài ngàn dặm cũng không phải là không được.

Mấy ngày nay, tám thân Thị Huyết cảnh giới của Hàn Thạc nam chinh bắc chiến, giết chết không ít cao thủ cường giả. Đám người chết trong tay hắn, sát khí cùng oán khí trên người đều bị thôn phệ hấp thụ vào người, từng chút giúp đỡ Hàn Thạc tiến bộ. Đặc biệt là đám người ở Cẩm kỵ chi địa đã khiến Hàn Thạc thôn phệ “Sát” thật khổng lồ, khiến cho hắn cùng Lục Ma Phong đều tiến bộ một bước dài.

Hàn Thạc ở Thị Huyết cảnh giới đã có thể dần dần khống chế được bản tính của mình. Khi sát khí được tích lũy đến một trình độ nhất định, thì sẽ từ biến đổi phân lượng sang biến đổi thể chất. Đến khi đó thì mới có thể đột phá tới Phân Ma cảnh giới, thực lực lại càng gần thêm một bước, khi đó không những có thể tu luyện ma công bí thuật cao hơn một cấp, mà còn có thể tự mình tách ra thần niệm, có được một số thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Qua một đêm tĩnh tu, đến ngày thứ nhì thì tinh thần Hàn Thạc trở nên phấn chấn, cùng Phỉ Bích rời khỏi thương hội Bồ Tư Đặc, đi tới khu điện viên nơi Lợi Ách Khải Ân cư ngụ.

Mấy ngày nay, tin tức Hàn Thạc khiêu chiến với đại kiếm sư điên cuồng Lợi Ách Khải Ân của Ba Đặc thương mình được Khảm Dịch Đạt cùng Lao Luân Tư tận tình thổi phồng, truyền bá rộng rãi toàn thành Áo Sâm. Có rất nhiều thám tử của tầng lớp quý tộc ẩn hiện ở vùng phụ cận khu Điện Viên, lại còn có một số cao thủ khắp nơi tràn đầy hứng thú, cùng nhau ở đó chờ Hàn Thạc tới.

Khi Hàn Thạc vừa xuống xe ngựa của Phỉ Bích, một mình đi tới khu Điền Viên thì không biết bị ai đó nhận ra được. Giữa tiếng bàn tán xì xào, thám tử các nơi đã nhanh chóng truyền đi bản báo cáo về tin tức này. Trong nháy mắt, tiếng bàn tán rầm rì đã trở thành tiếng ồn ào lao xao, người nghe tin kéo tới càng lúc càng nhiều, toàn bộ đều hội tụ về khu điền viên.

Lợi Ách Khải Ân thân là đại kiếm sư điền cuồng của Ba Đặc thương minh rất có danh tiếng trong giới quý tộc cùng với đám cường giả. Một nhân vật như vậy xuất hiện tại Áo Sâm thành, thành công đánh bại ba vị đại kiếm sư của Áo Sâm thành, đã khiến sóng gió nổi lên một phen. Đáng tiếc là Lợi Ách Khải Ân dù sao cũng là người nước khác, đương nhiên là người dân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng không vui vẻ gì lắm.

Trong đoạn thời gian này, danh tiếng của Hàn Thạc cũng vang dội như vậy. Đương nhiên thanh danh hấn thì không được tốt đẹp như vậy, bởi vì hấn ngay đương trường liên tục giết chết mấy tên đối thủ, khiến cho hung danh của hấn lại nổi lên như cồn. Chỉ là thanh danh của Hàn Thạc mặc dù không khá, nhưng dù sao cũng là người của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, bởi vậy tóm lại mà nói mọi người vẫn hy vọng hấn có thể chiến thắng.

Trên đường đi về hướng khu điền viên, đám quý tộc cùng giới bình dân ở chung quanh toàn bộ đều hoan hô đưa tiễn. Đám người này sớm đã biết đến ngày này, là vì Lao Luân Tư đã để lộ ra cho bọn họ biết là Hàn Thạc trong vòng hai ngày nay nhất định sẽ đi ngang đây, cho nên rảnh rỗi mới thử vận khí, tới đây trông ngóng. Không ngờ hôm nay hấn thật sự đi ngang, đám khán giả ai nấy đều nhảy nhót vui mừng.

Hàn Thạc thân cao một mét chín, trên người mặc một bộ áo võ sĩ màu đen trông già dặn, tướng mạo thanh tú sáng ngời rần rở. Người nào tu luyện ma công qua một thời gian dài, đều có một cỗ khí chất tà dị thu hút ánh mắt người ngoài. Đám quý tộc tiểu thư chung quanh lần đầu thấy được Hàn Thạc, đều mặc kệ đúng sai, vừa nhìn là đã sinh hảo cảm với hấn. Ai nấy thấy ánh mắt Hàn Thạc sáng ngời sung mãn như vậy, ban đầu thì còn xì xầm bàn tán, đến về sau không ngờ lại la hét không thôi.

- Hừ, tức chết ta mất. Đi một lần là hết bao nhiêu ngày như vậy, lần này lại thả đi bỏ câu của ta. Nếu không biết được chuyện đại sự xôn xao lần này, sợ rằng không biết khi nào mới có thể nhìn lại được hấn ta!

Trên một con đường phía trước khu điền viên, Phạm Ny dẫn theo một đám người của ma võ học viện Ba Bử Luân, từ xa nhìn về phía Hàn Thạc, miệng oán hận trách móc.

- Phạm Ny lão sư, người nói cái gì vậy? Người xem, thật sự là Bồ Lai Ân đó. Ta ngay từ đầu nghe được tin tức này, vẫn còn tưởng là giả chứ. Không ngờ thật sự là Bồ Lai Ân. Hấn không ngờ lại tới khiêu chiến cái tên ác nhân Lợi Ách Khải Ân kia, thật sự ngẫm tới khiến ai nấy đều thấy hưng phấn a! - Ngải Mễ của Vong Linh hệ nhìn tới Hàn Thạc đang đi về phía khu điền viên, hưng phấn vung vẩy quyền đầu, quay sang Phạm Ny ở bên cạnh la hét om xòm.

- Không, không nói gì cả!

Phạm Ny cười che mặt rồi sau đó mới nói:

- Không ngờ tới cái tên gia hỏa này, trước mặt bao nhiêu người đều chẳng chút khấn trương, xem ra thật đã trưởng thành rồi!

- Bồ Lai Ân thật sự rất lợi hại. Hiện giờ trong Áo Sâm thành, nơi nào cũng đều truyền tới sự tích của hấn, ngay cả Vong Linh hệ của chúng ta cũng có thêm một số tân sinh. Đám tân sinh này vừa vào học viện Ba Bử Luân, không ngờ lại trực tiếp chọn Vong Linh hệ yếu nhược của bọn ta. Thật sự phong thủy đã xoay chuyển rồi a! - A Tây Na cũng hưng phấn như vậy, nhìn Hàn Thạc đang ngạo nghễ bước đi, cảm thán nói một câu.

Lần này Ly Toa cũng đi cùng, nhưng Ly Toa lại còn trầm mặc hơn cả khi xưa, không còn không ngừng nói chuyện riu ra riu rít nữa, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn về phía Hàn Thạc trông rất bắt mắt ở nơi xa xa, cho dù nhìn thấy bao nhiêu khán giả vẫn giữ vẻ thản nhiên ung dung. Ly Toa đột nhiên cảm thấy hấn ta tựa hồ trước giờ vẫn bắt mắt như vậy.

- Ta là Bồ Lai Ân, tới đây cầu kiến Lợi Ách Khải Ân tiên sinh! - Vừa tới đại môn của khu điền viên, Hàn Thạc mỉm cười lên tiếng với thị vệ trước cửa.

Khắp đường hẻm, lầu gác chung quanh khu đền viên, đều có một số đông quý tộc và giới bình dân tới quan sát. Tin tức hắc khiêu chiến với Lợi Ách Khải Ân đã sớm được tung ra. Lợi Ách Khải Ân cũng đã sớm có phân phó, thị vệ tự nhiên cũng biết phải làm thế nào.

- Lợi Ách Khải Ân tiên sinh đang tu luyện. Ông ta đã sớm biết ngài sẽ tới nên đã có phân phó qua. Chỉ cần ngài tới, thì xin mời ngài đi vào. - Tên thị vệ cung kính nói.

- Tốt lắm, mời dẫn đường! - Hàn Thạc mỉm cười nói.

Dưới sự dẫn đường của tên thị vệ, Hàn Thạc cùng hắc tiến vào. Toàn bộ đám khán giả bên ngoài khu đền viên đều bị ngăn lại. Nơi này dù sao cũng là sản nghiệp tư nhân, không được chủ nhân cho phép, bất kỳ ai cũng không thể tự tiện tiến vào.

- Để bọn ta vào đi, để bọn ta vào đi!

- Đúng rồi, bọn ta đều mong đợi đã lâu rồi. Xin cho bọn ta đi vào đi!

- Ta là Á Tây bá tước của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, muốn gặp Lợi Ách Khải Ân tiên sinh!

Sau khi Hàn Thạc tiến vào, đám bình dân quý tộc bên ngoài thử đủ mọi cách để đi vào khu đền viên. Cách đó không xa, vài cỗ xe ngựa từ từ tiến tới. Trang hoàng của đám xe ngựa này đều xa hoa lộng lẫy vô cùng, xem ra thì biết là của quý tộc.

Đại vương tử Tra Lý Tư dẫn theo một đám quý tộc, có cả lão Cáp Ân cùng Ngải Mễ Lệ của gia tộc Bối Đặc Lý Kỳ, tài chính đại thần Y Bồ cùng với Lao Luân Tư, Bảo Lý Tư của thành Bắc quân cùng các quý tộc khác, cũng từ từ tiến tới phía này.

Khảm Dịch Đạt cùng với một trong ba vị thủ lĩnh Ai Mễ Á Tư, thân người cao lớn tuấn tú, khí chất nho nhã, cũng xuất hiện trên một tòa lầu gác đối diện khu đền viên, ai nấy đều chăm chú nhìn vào bên trong.

286. Chương 286:kẻ Khiêu Chiến

- Tiểu tử ngươi nói đích xác là Bồ Lai Ân ư? - Một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc là Ai Mễ Á Tư vừa quan sát Hàn Thạc trong đền viên cư một cách thú vị, vừa nhẹ nhàng hỏi.

- Đúng là hắc đấy, trong khoảng thời gian này hắc thực sự làm được rất nhiều chuyện lớn, thực lực tựa hồ cũng thâm sâu khôn lường. Chỉ có điều ta còn chưa quan sát kỹ, nhân dịp này chúng ta xem thực hư ra sao chứ? - Sắc mặt Khảm Dịch Đạt âm trầm quay qua nói với Ai Mễ Á Tư.

Ai Mễ Á Tư thoạt nhìn chỉ khoảng trên ba mươi tuổi. Y mặc một bộ trường bào vừa khít thân thể, không gắn thêm bất cứ vật trang sức nào, nhìn vào liền thấy được sự sạch sẽ, thanh khiết. Điều này càng tôn lên sự anh tuấn bất phàm của y, hơn nữa còn có một mị lực nho nhã hấp dẫn người khác.

Chỉ có điều, đối với đám quý tộc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà nói, nét cười nhẹ nhàng cùng với vẻ anh tuấn nho nhã của Ai Mễ Á Tư lại phảng phất sự đáng sợ của tử thần. Một khi vị quý tộc nào bị y nhắm vào, cơ bản là không có bất cứ sự may mắn, nhẹ thì tịch thu tài sản tổng giam, nặng thì lập tức xử tử.

Trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, Tắc Tây Lợi Á thường là hoạt động tại nước ngoài. Khảm Dịch Đạt phụ trách mấy vụ thu thập tin tức tình báo quốc gia và điều tra những thích khách của đế quốc, còn Ai Mễ Á Tư thì phụ trách quản chế, giám sát đám quan chức quyền quý, ba người chia ra hỗ trợ nhau rất tốt. Chỉ là bình thường thì hai người Khảm Dịch Đạt cùng Tắc Tây Lợi Á cũng ít khi xuất hiện trước mặt mọi người và cũng chẳng có uy hiếp gì đối với một số quý tộc của Đế quốc. Nên Ai Mễ Á Tư là người bị đám quý tộc sợ hãi và quen mặt nhất, không có vị quý tộc nào mà không e ngại y.

- Thực lực của Lợi Ách Khải Ân chắc là người hiểu rất rõ, mặt khác thì lão còn có quan hệ với Đại vương tử Tra Lý Tư, một khi tiểu tử này đầu không lại, e rằng khó mà sống được để rồi đi - Ai Mễ Á Tư hí đôi mắt lại nhìn Hàn Thạc đang đứng ngạo ngễ trong đền viên cư rồi quay sang nói nhỏ với Khảm Dịch Đạt.

- Hắc hắc. Chuyện này cũng khó nói lắm. Phất Cách Sâm cũng là Quang hệ Đại ma đạo sư giống như ngươi, thế nhưng cuối cùng cũng vẫn chết trong tay hắc. Theo ta được biết, tiếng tăm của Phất Cách Sâm cũng chẳng kém gì Lợi Ách Khải Ân, hắc có thể giết chết được một Quang hệ Đại ma đạo sư thì cũng có thể tiêu

diệt được Lợi Ách Khải Ân vậy! - Khảm Địch Đạt mặc dù trong lòng cũng không tin tưởng Hàn Thạc lắm, nhưng dù sao thì hắn cũng do lão một tay đề bạt nên vẫn phải nói cứng trước mặt Ai Mễ Á Tư.

Ai Mễ Á Tư cười tao nhã, gật đầu nhẹ nhẹ rồi thông dong ngồi xuống một chiếc ghế đá ở trên đài cao, lấy ra một bộ đồ trà tinh tế tự mình bắt đầu thưởng thức.

Hàn Thạc đang ở đền viên cư cũng đang khá phiền muộn. Thông qua sự dò xét của ba Âm Ma, hắn phát hiện Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Phạm Ny đều đã tới bên ngoài. Cả ba mặc dù không ở cùng một chỗ với nhau nhưng Hàn Thạc biết, một khi hắn ra khỏi nơi đây, ba cô nàng này chắc chắn sẽ tới kiếm.

Về phía Ngải Mễ Lệ thì Hàn Thạc cũng không lo lắng lắm. Dù sao trong chuyện tình cảm, nàng cũng thoáng hơn nhiều. Hơn nữa trong lòng vẫn còn có chút vướng mắc nên khả năng lên cơn là rất thấp. Song trường hợp Phỉ Bích và Phạm Ny thì lại không giống như vậy. Bọn họ đều không biết gì về tình trạng hiện nay của hắn, một khi gặp mặt nhau, chắc không tránh khỏi một trận phong ba bão táp.

Đang phiền muộn thì tên Đại kiếm sư đền khùng Lợi Ách Khải Ân từ trong đi ra tới chính giữa đền viên cư. Lão cầm thanh khoát kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt hung tàn liếc xéo về phía Hàn Thạc rồi hừ lạnh:

- Tiểu tử, ngươi là tên Bồ Lai Ân kia à?

- Là ta đây, nói như vậy mọi chuyện ngươi cũng đều biết hết rồi, chúng ta cũng không cần nhiều lời làm gì. Hai người chúng ta quyết đấu ở ngay trên mảng cỏ rộng này, giải quyết hết thảy ân oán một lượt chứ? - Hàn Thạc lập tức dẹp bỏ mọi tình cảm ưu sầu, chăm chú nhìn Lợi Ách Khải Ân một lúc rồi thản nhiên đáp.

- Cũng tốt, ta sẽ tử tế giáo huấn ngươi!

Lợi Ách Khải Ân cười lạnh, sau đó quét mắt quan sát mọi người ở bên ngoài đền viên cư rồi đột nhiên đề nghị:

- Nếu ngươi không ngại thì để cho mọi người ở bên ngoài vào trong xem cuộc chiến được không?

Hàn Thạc chau mày suy nghĩ một lát, kiếm một cái cớ từ chối:

- Bản thân ta thì không ngại, chỉ có điều người ở bên ngoài quá nhiều. Nếu để bọn họ chen nhau tiến vào, e rằng không được thích hợp cho lắm!

- Nếu thế thì chỉ cho quý tộc vào trong thôi, như vậy cũng ổn rồi! - Đề nghị này là do Lợi Ách Khải Ân nghe theo sự sắp đặt trước của Tra Lý Tư, chứ bản thân lão thì sao cũng được.

Hàn Thạc đang lo ba cô nàng ngoài khi tiến vào thấy mình sẽ phát sinh những sóng gió không mong đợi, vì vậy trong lòng còn chút băn khoăn. Lúc này nghe Lợi Ách Khải Ân nói vậy, hắn nhớ rõ là hai người Phạm Ny và Phỉ Bích đều không có tước vị quý tộc, vì vậy liền gật đầu:

- Sao cũng được!

Lợi Ách Khải Ân nghe xong liền phát tay cho tên thị vệ đứng ở phía xa. Gã thị vệ đó tựa hồ đã biết trước ý đồ của lão liền đứng ngoài cửa quát lớn:

- Những người có tước vị quý tộc của Đế quốc thì có thể vào trong coi, còn lại bá tánh bình dân thì không được vào.

Đám quý tộc còn đang đứng bôn chôn ở ngoài người nào người nấy ngẩng đầu kiêu căng bước vào trong, bá tánh bình dân ở chung quanh cũng không có ý kiến gì. Ở tại Kỳ Áo đại lục, quý tộc có những đặc quyền nhất định, dân chúng cũng đều hiểu và quen với điều này nên cũng không biểu thị thái độ gì bất mãn.

Đám quý tộc dẫn theo tùy tùng tiến vào đền viên cư, Phỉ Bích và Lao Luân Tư cũng nhân cơ hội này kết thành một cặp đi vào. Khi Phỉ Bích vừa tiến vào trong, đột nhiên cảm giác được có người quan sát mình, nàng ngẩng lên nhìn về phía trước thì chợt phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của Ngải Mễ Lệ.

Ngải Mễ Lệ mặc một chiếc váy dài màu tím, da mặt mềm mại trắng nõn như bạch ngọc, đang đứng giữa đám người của lão trượng Cáp Ân. Tướng mạo xinh đẹp tựa Hằng Nga, lại còn mang theo nét quý phái bất khả xâm phạm, chẳng có tí nào là sự buồn phiền của một quả phụ, trông vào rực rỡ như một đóa hoa, thực không thể tưởng tượng nổi.

- Bố Lai Ân đáng chết này, chắc chắn là Ngải Mễ Lệ cũng có được một viên đan dược thần kỳ, liệu chàng cùng Ngải Mễ Lệ có quan hệ gì hay không nhỉ?

Nhìn thoáng qua gò má mềm mại trắng nõn của Ngải Mễ Lệ là Phỉ Bích hiểu ngay vấn đề, nhất định là công hiệu của Niết đan. Ngược lại ánh mắt của Ngải Mễ Lệ khi nhìn về phía Phỉ Bích cũng mang đầy vẻ kinh ngạc. Hai người chỉ cần liếc nhau một cái thì cũng biết là có chuyện gì rồi.

- Cố lên! Bố Lai Ân, người nhất định có thể thắng! - Lao Luân Tư rất lạc quan, đang từ phía xa cổ vũ cho Hàn Thạc.

- Hừ, chỉ dựa vào sức của hân mà đòi thắng, thật đúng là nằm mơ!

Ở cách Lao Luân Tư không xa, Đại vương tử Tra Lý Tư khinh thường xỏ toẹt. Đám quý tộc đứng ở phía sau y lập tức phụ họa nịnh nọt, nhao nhao phân tích những lý do thất bại của Hàn Thạc, mục tiêu là muốn tranh thủ hảo cảm của Tra Lý Tư.

Ở giữa đền viên cư, có một thảm cỏ to cỡ sân bóng đá, Hàn Thạc và Lợi Ách Khải Ân hiện đang đứng ở chính giữa thảm cỏ. Các quý tộc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc ngồi vây ở xung quanh, bọn họ đều mang theo cao thủ hộ vệ, khoảng cách cũng khá xa nên cũng không phải lo gì tới vấn đề an toàn.

Về mặt của Lợi Ách Khải Ân vẫn lạnh lùng, cũng không chú ý tới Hàn Thạc nhiều. Khi thấy một số quý tộc đã theo thứ tự tiến vào liền chuyển ánh mắt qua phía Tra Lý Tư. Đại vương tử đang thao thao bất tuyệt khi thấy ánh mắt của lão liền gật đầu nhẹ nhẽo, tỏ ý có thể động thủ rồi.

Khẽ vung thanh khoát kiếm, Lợi Ách Khải Ân lúc này mới nhìn đến Hàn Thạc một lần nữa, vẻ khinh mạn:

- Tiểu tử, người đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu chết chưa?

Hít sâu một hơi, toàn bộ tạp niệm đều bị Hàn Thạc loại trừ khỏi đầu óc. Khuôn mặt trong nháy mắt trở nên lãnh khốc vô tình, thanh âm cũng không kém vẻ kiêu ngạo:

Lợi Ách Khải Ân tiên sinh, trước khi chiến đấu ta không thể không nhắc người một câu, ngoại trừ vũ kỹ ra ta còn là một Vong Linh ma đạo sư, hy vọng người cẩn thận ứng phó!

- Hừ, bất quá là một gã Vong Linh ma đạo sư vô dụng, lãng phí tinh lực đi tu tập loại ma pháp không có tác dụng này. Còn về trình độ vũ kỹ của người có được bao nhiêu, ta chỉ cần tưởng tượng cũng có thể biết được. Thật không hiểu tên Đại kiếm sư lúc trước bị người giết, rốt cuộc là thứ rác rưởi gì nữa. Ngay cả một tên gia hỏa không chuyên tâm tu tập vũ kỹ như người mà cũng không thắng được, xem ra đế quốc Lan Tư Lạc Đặc quả nhiên không có cường giả chân chính rồi!

Lợi Ách Khải Ân thực quá cuồng vọng, chỉ bằng một câu nói như vậy thì đã đắc tội với toàn bộ đám quý tộc ở chung quanh. Ngay cả một số quý tộc lúc trước cược cho lão thắng, về mặt cũng dần lộ ra nét tức giận.

“Đồ ngu, cho dù người thắng cũng đừng mơ tưởng trú chân tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc này nữa, khó trách người phải chạy trốn khỏi Ba Đặc thương minh (liên minh thương hội Ba Đặc). Chỉ với loại tính khí nóng nảy này, nếu không phải người có chút thực lực, có lẽ đã bị người ta giết chết từ lâu rồi!”

Đại vương tử Tra Lý Tư nhìn lão đang cuồng vọng mắng thăm không thôi. Trong lòng gã đã có quyết định, cho dù lát nữa Lợi Ách Khải Ân có giết chết được Hàn Thạc, thì cũng tuyệt đối không thể lộ ra việc có quan hệ với lão, tránh cho việc vì chuyện này mà ảnh hưởng tới sự nhìn nhận của một số quý tộc đế quốc đối với mình.

- Lợi Ách Khải Ân tiên sinh, mong rằng người không để cho ta thất vọng! - Tinh thần Hàn Thạc vừa động, Lục Ma Phong từ trong tay áo xuất ra vào bàn tay phải. Mũi nhọn dài hai thước trên Lục Ma Phong trông cũng không bén nhọn lắm, thân vũ khí mang màu nâu sẫm không giống bình thường. Nói chung, khi chưa quán nhập Ma Nguyên Lực vào, Lục Ma Phong thoạt nhìn cũng không thấy điểm nào bất mạt.

- Tiểu tử, người dám đến kiếm ta chắc hẳn đã có sự chuẩn bị trước. Hôm nay, ta sẽ để cho người biết thế nào là sự cường đại của các bậc tiền bối. Đừng tưởng rằng may mắn thắng được mấy tên rác rưởi thì cho rằng mình là vô địch!- Lợi Ách Khải Ân hừ lạnh một tiếng, thanh khoát kiếm chia thẳng vào Hàn Thạc, ngạo nghễ buông một câu hết sức cuồng vọng.

Hàn Thạc không đáp, vẻ mặt lạnh băng. Lục Ma Phong khê vung lên rồi cả người hấn lao vụt về phía trước. Tốc độ di chuyển cực nhanh làm quỹ đạo chuyển động có thêm vài đạo tàn ảnh, mắt thường rất khó để phân biệt được bóng nào là thật, bóng nào là giả.

287. Chương 287:ngạo Nghễ Trên Không Trung

Lợi Ách Khải Ân ngoài miệng mặc dù tỏ vẻ coi thường không để ý, nhưng vào lúc Hàn Thạc ra tay thì ngay lập tức tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó. Thanh khoát kiếm trong tay giương lên, hừ lạnh một tiếng, một màn ngân sắc kiếm quang từ trước mặt lão đột nhiên trải rộng.

Từ nhiều năm trước, Lợi Ách Khải Ân đã bước vào cảnh giới Đại kiếm sư. Đẳng đẳng bao năm tháng đứng ở cảnh giới này, khi còn ở liên minh thương hội Ba Đắc, lão đã khiêu chiến và chiến thắng biết bao nhiêu cường giả, đồng thời được phong danh hiệu Cuồng Đại kiếm sư. Nếu như không phải đắc tội với Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc Định Lạp của liên minh, có lẽ lão cũng sẽ không chạy tới đây.

Ngân sắc kiếm quang của Lợi Ách Khải Ân phút chốc đã bao phủ toàn bộ khu vực ở trước mặt lão. Hàn Thạc trong lúc đang bay tới có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa kiếm khí khổng lồ, lập tức chú nhập Ma Nguyên Lực vào Lục Ma Phong - thanh vũ khí được xưng là phá vỡ hết thảy này sau khi được Ma Nguyên Lực quán chú thì ô quang bạo phát, đâm thẳng vào vùng ngân sắc kiếm khí.

Chỉ nghe một chuỗi những âm thanh leng keng chói tai, ngân sắc kiếm quang cùng ô quang đan xen vào nhau, từng điểm quang mang bắn ra như ánh sao rồi tan trong hư không.

-Ai da!

Lợi Ách Khải Ân hô nhẹ một tiếng lùi nhanh về phía sau một bước, kinh dị nhìn Hàn Thạc:

- Hảo tiểu tử, vũ kĩ đích thực khá cổ quái, không thể ngờ lại không phải là đấu khí!

Dưới sự che phủ của ô quang Lục Ma Phong, ngân sắc kiếm quang biến mất trong hư không. Song trong lúc ngân sắc kiếm quang va chạm với Lục Ma Phong, một lực lượng khổng lồ truyền vào Lục Ma Phong rồi ập vào cánh tay của Hàn Thạc, làm cho tay hắn cảm thấy hơi tê dại.

Hàn Thạc cũng không vội vàng động thủ tiếp, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lợi Ách Khải Ân, tinh thần tập trung cao độ. Sau khi xuất ra công kích, hắn đã biết lão quả nhiên so với tên Đại kiếm sư bị hắn giết chết lần trước mạnh hơn rất nhiều. Đây là cảnh giới Đại kiếm sư nhưng Lợi Ách Khải Ân đã ở cảnh giới này nhiều năm, thực lực quả không tầm thường.

- Tên Bó Lai Ân này quả thật có chút thực lực! - Trên đài đối diện với diễn viên cư, Ai Mễ Á Tư kinh ngạc nhìn Khảm Định Đạt rồi hô nhẹ một tiếng.

Ánh mắt của Khảm Định Đạt rạng rỡ, vẻ mặt tràn ngập hứng thú nhìn Bó Lai Ân:

- Ta cũng là lần đầu tiên thấy hắn động thủ. Mặc dù hắn không có đấu khí gì, nhưng không ngờ lại có thể phá tan màn kiếm quang do đấu khí ngưng tụ của Lợi Ách Khải Ân, quả nhiên khá tà môn. Nhìn bộ dạng của hắn, trên người chắc ẩn dấu không ít bí mật!

Đám quý tộc ở xung quanh khi nhìn thấy Hàn Thạc một kích phá tan màn kiếm quang của Lợi Ách Khải Ân liền kinh hô không thôi. Trong đó đám người Lao Luân Tư và Phỉ Bích thì mừng rỡ ra mặt.

- Tên tiểu tử này thật sự không tệ, trước đây tại nhà của Y Bó hắn đã cứu chúng ta một lần, vậy cũng coi như chúng ta thiếu hắn một phần nhân tình, hy vọng hắn sẽ không bị Lợi Ách Khải Ân làm hại! - Lão trưởng Cáp Ân miệng cười ha ha quay sang Ngải Mễ Lệ đang ngồi bên cạnh.

- Xem ra, không biết chừng Bó Lai Ân này có thể thắng à! - Ngải Mễ Lệ khẽ cười trả lời. Trong lòng nàng cũng hiểu được thực lực của Hàn Thạc không đơn giản như vậy, chỉ bằng vào việc hắn có thể ngự không phi hành thì đã có lợi biết bao nhiêu rồi, đây là điều mà Lợi Ách Khải Ân không thể làm được.

- Ha ha, hy vọng là như thế! - Lão Cáp Ân cười sảng khoái.

Trong lúc mọi người chung quanh đang bàn tán xì xào ở bên kia, bên này Lợi Ách Khải Ân hừ lạnh một tiếng:

- Người đích thực là có chút thực lực, nhưng thật đáng tiếc, người không nên khiêu chiến với ta!

Vừa dứt lời, Lợi Ách Khải Ân bước tới trước mặt Hàn Thạc. Tốc độ của y cũng không phải là nhanh, mỗi một cước hạ xuống đều rất trầm trọng, hai vết sẹo trên cần cổ giao thoa với nhau trông vào vô cùng dữ tợn, đôi đồng tử tràn ngập ý chí chiến đấu điên cuồng.

Theo từng bước tiến, khí thế trên người lão càng lúc càng mạnh, khoát kiếm trong tay tỏa ngân quang chói mắt. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, thân kiếm tỏa ra quang mang lóng lánh mê người. Cuối cùng ngân sắc đầu khí cùng khoát kiếm dung hợp một chỗ, hội tụ thành một dải cầu vòng mỹ lệ, từ khoảng cách mười mét bổ thẳng về phía Hàn Thạc.

Tốc độ của dải ngân sắc cầu vòng này nhanh như tia chớp, giống như đã bỏ qua khoảng cách mười thước, vụt một cái xẹt tới trước mặt Hàn Thạc. Một kích này mang theo lực lượng khổng lồ, ngay cả một số quý tộc đang quan chiến ở chung quanh cũng cảm nhận được một cách rõ ràng.

Hàn Thạc đang đứng ở đằng kia tựa hồ như bị choáng váng. Dưới công kích cực nhanh của dải ngân sắc cầu vòng, nhất thời ngây ngốc không có nửa điểm phản ứng. Mọi người trơ mắt nhìn thân hình hắn bị dải ngân sắc kiếm quang chém thẳng vào, giống như hắn không hề biết phải né tránh làm sao.

- Chạy mau a! - Rất nhiều người đang quan chiến ở xung quanh lo lắng cho Hàn Thạc, toàn bộ đều hét lớn nhắc nhở hắn. Đáng tiếc vẫn không kịp so với tốc độ công kích của dải ngân sắc kiếm khí do Lợi Ách Khải Ân xuất ra.

Khi lời nhắc nhở vừa mới dứt, một âm thanh khùng khiếp chợt bạo phát ở ngay dải đất mà Hàn Thạc vừa mới đứng ngây ngốc. Chỉ thấy nơi đó lập tức nứt ra một cái khe dài tới mười lăm mét, cả cái rãnh sâu hun hút giống như miếng đậu hũ bị cắt ra vậy.

Bên trong cái rãnh, ngân sắc đầu khí lớn vồn không tan. Lực lượng khổng lồ công phá hai bên của khe nứt sâu hoắm phát ra những tiếng âm ầm. Sau khi những tiếng bạo tạc kinh khủng kết thúc, cái rãnh vốn đã đủ lớn giờ lại bị phá to hơn nữa, tất cả cỏ dại trong phạm vi bao trùm của ngân sắc đầu khí đều biến thành mặt phẳng màu xanh biếc.

- Công kích thật đáng sợ, đáng thương cho hắn, nhất định là xong đời rồi!

- Ài, dẫu sao thì tuổi cũng còn trẻ, khó mà chịu nổi một kích của cao thủ đã thành danh lâu năm rồi!

- Người trẻ tuổi kia nhất định đã bị đánh chết rớt vào trong rãnh, hết trò hay rồi, đi thôi!

- Ài, một nam nhân anh tuấn như vậy lại bị một tên người không ra người, ma chẳng ra ma giết chết, tên ngoại nhân đối địch đáng chết!

Hàng loạt những lời bình luận không ổn về Hàn Thạc được phát ra từ đám người quan chiến xung quanh. Bọn họ trơ mắt ra nhìn một kiếm của Lợi Ách Khải Ân, ngược lại Hàn Thạc cũng không có bất cứ động tác gì để né tránh, đương nhiên mọi người đều nghĩ rằng hắn đã chết mất xác trong khe nứt kia rồi.

Đột nhiên, một âm thanh rất lớn hô lên:

- Oái, trời đất, nhìn trên trời kia!

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở trên không, Hàn Thạc tay cầm Lục Ma Phong vẫn đứng sừng sững giữa trời. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía Lợi Ách Khải Ân, căn bản không có một chút thương tổn nào.

- Sao lại như vậy?! - Ngay cả chính bản thân Lợi Ách Khải Ân cũng không nhận được kinh ngạc hô lên một tiếng, mắt dôi nhìn lên, trong đầu không dám tin vào sự thật trước mắt.

Kiểm sĩ nếu muốn đứng giữa hư không, chỉ có đạt tới cảnh giới Kiếm Thần trong truyền thuyết thì mới có thể dựa vào đầu khí bay lượn. Tất nhiên Ma pháp sư khi đạt tới cảnh giới Ma đạo sư thì cũng có thể sử dụng Phiêu Phù thuật đứng giữa hư không, nhưng tốc độ vận dụng của Phiêu Phù thuật cũng không nhanh, phản ứng cũng không linh mẫn như vậy.

Cho dù Hàn Thạc là một Vong Linh ma đạo sư, nhưng đối mặt với sự công kích mãnh liệt như vậy cũng không thể nào sử dụng được Phiêu Phù thuật chậm rì đó để né tránh. Bởi vậy vừa nhìn thấy hấn bình yên vô sự đứng ở trên cao, ngay cả Lợi Ách Khải Ân cũng cảm thấy kinh hãi không thôi.

- Ai Mễ Á Tư, người có cảm ứng được ma pháp nguyên tố hội tụ trên người hấn không vậy, tại sao ta không cảm ứng được chút nào? - Ở trên đài cao, Khảm Dịch Đạt nhìn thẳng vào thân hình Hàn Thạc đang đứng ngạo ngễ trên bầu trời rồi kinh ngạc hô một câu.

Một người luôn thông dong và trầm ổn như Ai Mễ Á Tư cũng phải giật mình, lắc đầu:

- Kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ, hấn không sử dụng bất cứ ma pháp hay đấu khí gì, không thể ngờ lại có thể đứng trên không một cách thần kỳ như vậy, điều này rất cuộc là như thế nào?

- Xem ra, vụ này chắc chắn là có liên quan tới việc tu tập vũ kỹ thần kỳ của hấn. Nay, Ai Mễ Á Tư, loại vũ kỹ mà hấn tu luyện vô cùng kỳ diệu, nếu quân đội của Lan Tư Lạc Đặc cũng biết loại vũ kỹ này rồi sử dụng nó để phi hành cấp tốc, vậy thì thực lực của quân đội đế quốc chúng ta không phải được mạnh lên mấy lần sao! - Khảm Dịch Đạt vừa nghĩ đến điều này liền hưng phấn hô lên một câu.

- Chú ý một chút, một khi Lợi Ách Khải Ân dám hạ sát chiêu, cho dù là vi phạm quy tắc thì chúng ta cũng phải ra tay ngăn hấn lại. Tên Bồ Lai Ân này quả nhiên thần kỳ, hấn đối với Lan Tư Lạc Đặc đế quốc chúng ta có tác dụng rất lớn đó, bọn ta tuyệt đối không thể để cho hấn chết được! - Ai Mễ Á Tư quả quyết nói, gạt bỏ mọi quy định để đảm bảo an toàn cho Hàn Thạc.

- Cứ làm như vậy đi, sau chuyện này, ta nghĩ bọn họ cũng phải biết mình nên làm thế nào rồi! - Khảm Dịch Đạt tán thành, đôi mắt âm trầm tập trung trên người của Lợi Ách Khải Ân. Hắc Ám nguyên tố trên người lão bỗng chốc dày đặc, dự định cũng không để ý tới thân phận mà ra tay bất cứ lúc nào.

Trên một đại thụ cành lá xanh tươi cao chọc trời, hiện đang có một người quan sát Hàn Thạc. Là người mà lần trước Hàn Thạc cùng Lao Luân Tư đã gặp qua tại Bắc phường môn coi viên, chính là siêu cấp sát thủ Bắc Lan Tư. Đôi đồng tử của lão đang tròn quan sát, trong miệng thì lẩm bẩm:

- Quá là thần kỳ, không thể ngờ lại sử dụng vũ kỹ đứng ngạo ngễ trên trời, tên Bồ Lai Ân này xem ra ngoài việc có trình độ không tầm thường đối với “Sát” ra, trên người hấn chắc hấn còn ẩn dấu bí mật khác nữa, lần này chủ nhân để cho ta tới là đúng rồi!

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng mình là Ma pháp sư bay lên bầu trời là ghê gớm lắm, có giỏi thì xuống dưới đây! - Ở phía dưới, Lợi Ách Khải Ân ngược nhìn Hàn Thạc ở trên không rồi tức giận hét.

Lão mặc dù đã là một Đại kiếm sư nhưng vẫn không thể ngự không phi hành, đối mặt với Hàn Thạc ở trên không, chỉ biết đứng ngó một cách vô vị mà chẳng có biện pháp gì.

- Người sẽ được toại nguyện! - Hàn Thạc ở trên trời cười dài một tràng rồi giống như lưu tinh phi xuống. Lục Ma Phong trong tay bạo phát ra tử hồng sắc ma quang dài tới hai mét. Một luồng sát khí hung tàn nồng đậm lấy Hàn Thạc làm trung tâm rồi tỏa ra bốn phương tám hướng. Tất cả mọi người đang vây quanh để xem đều cảm thấy một sự hồi hộp, bản thân không tự chủ được bước lùi ra xa một chút, hoảng sợ ngược nhìn hấn đang từ trên cao phi xuống.

288. Chương 288:xé Rách

- Hảo tiểu tử! - Lợi Ách Khải Ân rõ ràng cảm nhận được một luồng sát khí khổng lồ của đối thủ. Điều này càng kích thích chiến ý của lão, cặp mắt quắc lên điên cuồng, ngân sắc đấu khí không ngừng ngưng tụ trên thân kiếm. Không cần chờ Hàn Thạc hạ xuống, một đạo ngân sắc đấu khí tựa như cầu vồng đã bổ thẳng về phía hấn.

Phía bên này, Hàn Thạc cũng không kém phần khủng khiếp. Sát khí quanh thân không ngừng ngưng tụ, đôi đồng tử đỏ sẫm, vẻ mặt dữ tợn. Khí tức tà ác quỷ dị theo đám sương mù huyết sắc chụp lên thân hình của Lợi Ách Khải Ân. Lục Ma Phong dài hai thước mang theo tử hồng sắc ma quang bay xuống theo một quỹ tích kỳ lạ, trông giống như một sợi lông chim mỹ lệ bỗng bồng bềnh theo gió.

“Ầm” một tiếng nổ lớn, khi ma quang tử hồng sắc đánh xuống, gặp phải đạo ngân sắc đầu khí do Lợi Ách Khải Ân đánh lên liền đan xen vào nhau, không trung bạo xuất từng chùm hoa khói rực rỡ. Quang mang đỏ sẫm, ngân sắc, tử sắc không ngừng xẹt ra, tiếng va đập của kim loại truyền tới không dứt từ trong đám hoa khói huyền lệ.

Lợi Ách Khải Ân đứng trên mặt đất, khi tiếng nổ lớn truyền tới bên tai, hai chân do hứng chịu lực lượng cường đại đánh tới liền bị ngập sâu vào trong đất tới tận đầu gối. Một luồng lực lượng tương phản của băng hàn cùng liệt hỏa giao thoa nhau chụp lên lão, lực lượng kỳ dị giống như âm hồn len lỏi vào từng lỗ chân lông rồi dừng mãnh tiến vào trong nội tạng.

Đầu tiên là lạnh giá, Lợi Ách Khải Ân đột nhiên cảm thấy thân thể giống như bị đóng băng cứng ngắc. Ngay lúc này, lại thêm một trận nóng hầm hập giống như núi lửa bạo phát ngay trên thân lão. Hai khí tức băng hàn và hỏa nhiệt đan xen với nhau trong thân thể, mang đến cho Lợi Ách Khải Ân một sự cảm thụ vô cùng kỳ lạ mà cũng là vô cùng thống khổ.

“Ngao……”

Diên cuồng gào lên một tiếng, Lợi Ách Khải Ân giống như tên diên hướng lên trời hét to. Một tay xé rách y phục nửa thân trên để lộ ra những bắp thịt cuộn cuộn, nhìn rõ từng đạo ngân sắc quang mang vận vẹo vây quanh nửa phần thân trên xích lỏa của hắn. Trong đó còn phản xạ ra ánh sáng của từng đạo hồng quang, tử quang, trông vào kỳ dị vô cùng.

- Ta sẽ xé xác ngươi! - Lợi Ách Khải Ân gào lên một tiếng, thanh khoát kiếm trong tay hội tụ từng điểm tinh quang ngân sắc, sau đó nhìn lên Hàn Thạc đang đứng lạnh lùng ở trên không.

Đột nhiên, quang mang trên thanh kiếm trong tay của Lợi Ách Khải Ân chợt thu liễm lại. Toàn bộ ngân sắc đầu khí đều biến mất, thanh khoát kiếm sáng bóng dưới ánh mặt trời cũng không hiện ra một tia sáng nào, điều này quả thật vô cùng quái dị.

Vừa cùng Lợi Ách Khải Ân ngạnh kháng một kích, Hàn Thạc hiểu được thực lực của lão đích xác là siêu phàm. Dưới một kích toàn lực của cảnh giới Thị Huyết, hắn cũng không chiếm được một chút thượng phong nào. Nếu không phải có Huyền Băng Ma Diễm quyết bao gồm hai thuộc tính là âm hàn và hỏa nhiệt xâm nhập vào, có lẽ Lợi Ách Khải Ân đối mặt với một kích này cơ bản cũng không đến nổi nhếch nhác như vậy.

Bất chấp hai bàn tay tê dại, Hàn Thạc bay vụt xuống, Ma Nguyên lực khổng lồ cuồng mãnh quán nhập vào Lục Ma Phong. Chính lúc đang dồn nén lực lượng chờ đợi cơ hội để đánh một đòn chí mạng, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện có điểm kỳ quái. Ánh sáng hắt ra từ thanh khoát kiếm của đối phương đột nhiên tiêu thất. Theo bản năng, hắn cảm nhận được một sự nguy hiểm rất lớn. Cảm ứng lực siêu phàm lại một lần nữa phát huy tác dụng, Hàn Thạc lập tức liên lạc với ba Âm Ma. Ngay lúc thanh khoát kiếm trong tay Lợi Ách Khải Ân đang rung động, thân hình hắn đột ngột phân ra làm tư, hạ xuống theo bốn hướng.

Cùng lúc, thanh khoát kiếm vốn đang âm u xù xì đột nhiên bạo xạ ra quang mang chói mắt. Từng đạo hàn mang bén nhọn giống kim châm như một đàn châu châu kích thẳng lên bầu trời, diện tích bao phủ của đám hàn mang cũng đạt khoảng năm mét. Ngoài sự dày đặc, nó còn mang thêm lực xuyên thấu đáng sợ, trong chớp mắt kích lên thiên không rồi biến mất.

Một bốn mạng Âm Ma ngưng tụ thành thân thể để thay thế cho bản thể của Hàn Thạc. Tại nơi vừa đứng, sau khi hàn mang đầy trời xuyên qua, Âm Ma vô hình tựa như bị một lực lượng kỳ dị xâm nhập. Đầu khí nồng đậm ngưng tụ thành những mũi châm nhỏ bé không ngờ cũng mang đến sự phá hoại lớn đối với Âm Ma, khiến cho nó bị xuyên thành cái tổ ong, khí tức yếu ớt tới cực điểm.

“Công kích thật đáng sợ!” Hàn Thạc sau khi chạm đất cảm thấy kinh hãi không thôi.

Lợi Ách Khải Ân quả là vô cùng đáng sợ, không thể ngờ lại có thể ngưng tụ đầu khí đến mức nhỏ và dày đặc như vậy. Khi đầu khí ngưng kết thành hàng ngàn mũi châm quang mang, bên trong nó sẽ ẩn chứa lực lượng cùng lực phá hoại mạnh hơn gấp trăm lần. Ngay cả Âm Ma gần như không có thật thể, đối mặt với công kích này cũng phải chịu thương tổn. Hàn Thạc tin rằng nếu không phải do mình phản ứng kịp thời quyết định thi triển di hình hoá ảnh, thì thân thể của hắn chắc chắn cũng sẽ bị nát như tương rồi.

Lúc Hàn Thạc đang kinh ngạc vì công kích của Lợi Ách Khải Ân thì bản thân người công kích là Lợi Ách

Khải Ân càng không dám tin vào những gì trước mắt. Lão không sao ngờ được hắn có thể né khỏi đòn chí mạng vừa rồi.

Thân hình Hàn Thạc đang chia ra làm bốn, khi đáp trên mặt đất bằng phẳng, ba thân ảnh do Âm Ma hóa thành từ từ nhạt dần đi, trông tựa như là cái bóng đang soi trên mặt nước bị một viên đá ném xuống. Cái bóng vụn vụn, lắt lắt một lát rồi biến mất, chỉ còn lại một Hàn Thạc đang đứng phía sau của Lợi Ách Khải Ân.

- Quá mạnh mẽ!

- Oa, vừa rồi là gì vậy, một trận mưa kiếm hay sao, thật là rục rờ. Không nghĩ tới tên gia hỏa xấu xí này còn có thể xuất ra công kích mỹ lệ như vậy!

- Bồ Lai Ân mới là lợi hại! Nếu không phải ta hoa mắt, vừa rồi nhìn thấy bốn người Bồ Lai Ân. Trời ạ, thật là thần kỳ!

- Người không hoa mắt đâu, ta cũng thấy được bốn người Bồ Lai Ân, đây là vũ kỹ gì vậy, đúng là quá lợi hại a!

Sau lúc im lặng, toàn trường đột nhiên bộc phát ra một trận ồn ào mãnh liệt. Tất cả những quý tộc đang xem ở đây cùng với đám thị vệ tùy tùng, người người ngạc nhiên bàn tán. Trên mặt bọn họ tràn ngập hưng phấn cùng sự kinh ngạc, đều cảm thấy khiếp sợ về màn tỉ đấu đặc sắc vừa rồi.

- Cái này... rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Ở trên đài cao, vẻ mặt Khảm Dịch Đạt dường như là không thể tưởng tượng được, nhìn qua chỗ Lợi Ách Khải Ân cùng Hàn Thạc đang đứng ở phía xa thốt lên.

- Tên Lợi Ách Khải Ân đó quả thực đáng sợ vô cùng. Căn cứ theo tin tức của Âm Mạc, mấy năm nay, ngay cả khi chiến đấu cùng với cao thủ, lão cũng chỉ sử dụng đấu khí phát ra ngân sắc kiếm quang tựa như cầu vồng để chiếm lấy ưu thế, sau đó đả bại đối phương. Xem ra, tuyệt chiêu chính thức của Lợi Ách Khải Ân hẳn là một chiêu vừa mới xuất ra, trong trận mưa hàn mang nhỏ bé như kim châm vừa rồi, ta có thể cảm ứng được lực công kích kinh khủng ở bên trong. Thực không nghĩ tới tên Lợi Ách Khải Ân này thoát nhìn tưởng là thô lỗ, ai ngờ còn ẩn dấu tuyệt kỹ âm hiểm và hoàn mỹ tới như vậy, thật sự là một người đáng sợ a! - Ai Mễ Á Tư sợ hãi than lên một tiếng.

Dừng lại một chút, Ai Mễ Á Tư tiếp tục hưng phấn hô lên:

- Khảm Dịch Đạt a, tên Bồ Lai Ân của ngươi càng thêm thần kỳ quá đi! Đối mặt với loại công kích này, hầu như không có khả năng tránh né nổi, vậy mà hắn lại sử dụng loại vũ kỹ kỳ diệu, chớp mắt biến thành bốn người rồi thoát ra khỏi phạm vi công kích, thật là ớn tên tiểu tử này!

- Đó là đương nhiên rồi, nếu không ta làm sao phải hao hết tâm tư vì hắn chứ! - Khảm Dịch Đạt vốn dĩ đang trầm kinh ngạc, khi nghe thấy Ai Mễ Á Tư nói như vậy liền trả lời một cách đắc ý.

Xung quanh không ngớt tiếng bàn tán, âm thanh ồn ào xen lẫn vào nhau. Nhìn khán giả với bộ dáng hưng phấn như vậy, có lẽ chỉ khi nào hai đối thủ tiếp tục cuộc chiến thì mới ngừng bàn tán.

Đã có kinh nghiệm sau một hồi kịch chiến, Lợi Ách Khải Ân cùng Hàn Thạc đối với thực lực của song phương đều có sự hiểu biết nhất định. Hàn Thạc vốn đang rất tự tin cũng phải thận trọng hơn, còn Lợi Ách Khải Ân lúc trước chẳng coi Hàn Thạc ra gì giờ cũng phải dẹp bỏ sự ngông cuồng, cẩn thận đánh giá Hàn Thạc là một trong những đối thủ đáng sợ nhất từ trước đến nay.

Lúc này, hai người đứng đối diện cách nhau khoảng mười lăm mét, Lợi Ách Khải Ân một lần nữa đứng thẳng trên mặt đất, hô hấp có phần gấp gáp, hai mắt trợn lên nhìn về phía Hàn Thạc.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy không nói một lời, sau khoảng mười lần hít thở, Hàn Thạc nhếch miệng cười mỉm:

- Lợi Ách Khải Ân, hôm nay ngươi chết chắc rồi. Với công kích vừa rồi của ngươi, uy lực quả thực mạnh mẽ, đáng tiếc muốn xuất ra chiêu đó phải có thời gian ngưng tụ, hơn nữa cũng sẽ tổn hao một lượng đấu khí vô cùng lớn đúng không?

Lời vừa nói ra, Lợi Ách Khải Ân kinh hãi thất sắc. Xem ra, lão rõ ràng là bị Hàn Thạc nói trúng nhược điểm của một chiêu này!

Ngay thời điểm đó, thân hình Hàn Thạc giống như tia chớp xông về phía Lợi Ách Khải Ân. Lục Ma Phong bay trước một bước, giống như một con linh xà đang há to miệng cắn nuốt. Nếu Lợi Ách Khải Ân sử dụng cự kiếm để ngăn cản thì Lục Ma Phong sẽ thay đổi phương hướng từ một mặt khác vòng qua tiếp tục công kích.

Hàn Thạc cũng bay về hướng Lợi Ách Khải Ân nhưng không công kích như Lục Ma Phong mà lại bay lên trên không trung. Sau đó chậm rãi lấy ra một cây bạch cốt pháp trượng, miệng bắt đầu niệm Vong Linh ma pháp chú ngữ. Ngay khi ma pháp Vong Linh Thiên Mạc che lấp ánh sáng chói lọi của mặt trời, hai tên Tà Ác kỳ sĩ dẫn theo một đám hắc ám sinh vật, từng con một xuất hiện trên vệ cỏ, vây kín Lợi Ách Khải Ân vào bên trong.

Hai tên Tà Ác kỳ sĩ, năm tên tăng ác, hai mươi con cương thi, bảy mươi bộ khô lâu chiến sĩ, hai đội thạch tượng quỷ mỗi đội bao gồm ba mươi con. Những hắc ám sinh vật này xuất hiện không ngừng theo ma pháp chú ngữ của Hàn Thạc. Về phần Lợi Ách Khải Ân thì bị Lục Ma Phong quần lấy nên cũng chỉ biết trở mặt mà nhìn đám sinh vật khổng lồ đang xuất hiện rồi vây lão vào trong.

- Lợi Ách Khải Ân tiêu rồi!

Ai Mễ Á Tư ưu nhã phát ra một câu, sau đó nhìn Khảm Định Đạt mỉm cười nói thêm:

- Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp bệ hạ, với giá trị của Bồ Lai Ân, nhất định bệ hạ sẽ có quyết định chính xác, vận khí của tên tiểu tử Lao Luân Tư cũng không tồi a. Đúng rồi, có lẽ chúng ta cũng nên tiếp cận hắn nhiều hơn nữa mới phải!

- Nói cũng đúng! - Khảm Định Đạt gật đầu, sau đó cả hai đều đằng không bay về hướng hoàng cung.

Khi hai người còn chưa đi khuất, tiếng rống thê thảm của Lợi Ách Khải Ân đã không ngừng truyền tới, vang vọng khắp cả điện viên cư.

Lợi Ách Khải Ân bị Thổ Giáp Thi ấn mình trong đất nắm chặt mắt cá chân, tiếp theo lại bị Tiểu Khô Lâu đánh lên tới tám mắt mũi dẫn đến trọng thương, sau đó bị hai tên Tà Ác kỳ sĩ phi lại giẫm đạp chết tươi. Cuối cùng là hơn trăm con hắc ám sinh vật nhào tới xé nát, đến ngay cả mảnh vụn của xương cốt cũng không hề lưu lại.

289. Chương 289: công Huân

Ngay khi có sự xuất hiện của hơn một trăm hắc ám sinh vật thì số phận của Lợi Ách Khải Ân xem như đã được định đoạt rồi. Dầu sao cùng với Hàn Thạc giao chiến một trận, đấu khí của lão cũng bị hao phí phần lớn, nhất là một chiêu biến đấu khí thành hàn mang kim châm để công kích.

Hàn Thạc có tinh thần lực thuộc cấp bậc Đại ma đạo sư, mặc dù còn chưa thể phóng xuất Vong Linh ma pháp thuộc cảnh giới này. Nhưng với tinh thần lực khổng lồ như vậy, cũng đủ làm vốn để cho Hàn Thạc gọi về một số lượng lớn hắc ám sinh vật, nhất là trong đám hắc ám sinh vật này còn có Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi với thực lực đáng sợ.

Ba hắc ám sinh vật kỳ dị này ấn thân trong đám vong linh đại quân khổng lồ rồi xuất ra công kích bất ngờ, căn bản mà nói không phải người bình thường có thể phòng ngự được. Lợi Ách Khải Ân một mặt phải ứng phó với công kích toàn diện của Lục Ma Phong, rồi còn phải đối mặt với hai tên Tà Ác kỳ sĩ có thực lực nổi tiếng cường đại, đương nhiên phải đặt phần lớn sự chú ý qua bên này.

Lợi dụng cơ hội đó, ba tên sinh vật kỳ dị thỏa sức lợi dụng phương thức công kích đặc thù. Chỉ sau một lát liền có hiệu quả tức thì, Lợi Ách Khải Ân trong nháy mắt bị Tiểu Khô Lâu đánh lên dẫn tới trọng thương, bị Tà Ác kỳ sĩ đạp chết cũng là điều đương nhiên.

Hơn trăm hắc ám sinh vật phút chốc vây kín lấy Lợi Ách Khải Ân, che kín luôn tầm mắt của những quý tộc đang coi ở chung quanh cùng tùy tùng. Bọn họ căn bản là không nhìn rõ được đã xảy ra tình huống gì, chỉ nghe được từng tiếng rống thảm thiết của Lợi Ách Khải Ân phát ra.

Đợi đến khi tiếng gào thảm thiết của Lợi Ách Khải Ân bình lặng xuống, Hàn Thạc vẫn đứng ngạo nghễ trên hư không mới chậm rãi niệm động chú ngữ, đưa hơn trăm hắc ám sinh vật do mình gọi về toàn bộ tổng trở lại dị thời không. Tới lúc đám hắc ám sinh vật dời đi hết, trên thảm cỏ, ngoại trừ nhìn thấy những vết máu rơi vãi ra thì không thấy bất cứ một vết tích gì, ngay cả mảnh vụn xương cốt cũng chẳng còn.

Tất cả mọi người hiểu được, Lợi Ách Khải Ân đã tiêu đời rồi! Lão nhất định là bị đám hắc ám sinh vật kia xé xác rồi ăn sạch sẽ, vết tích từ những mảng lớn máu huyết còn chưa khô ở trên mặt cỏ có thể chứng minh được điều này là sự thật.

- Xong... xong đời rồi hay sao!

- Lợi Ách Khải Ân đã chết, chắc hẳn đã chết!

- Ô! Làm sao có thể như vậy, vừa mới đây đã bị làm thịt rồi!

Những người đứng vây quanh xem trận tỉ đấu kinh hãi ngó lên Hàn Thạc đang ngạo nghễ trên hư không, rồi lại nhìn xuống những vết máu loang lổ sờ sờ trước mắt, tất cả đều hiểu được chiến đấu đã chấm dứt. Hàn Thạc đã thành công giết chết Cuồng đại kiếm sư Lợi Ách Khải Ân của liên minh thương hội Ba Đặc. Trận đấu này hẳn chiến thắng một cách quang minh lỗi lạc, từ đầu đến cuối đều thể hiện ra vũ kỹ thần kỳ.

Cuối cùng, sử dụng tới ma pháp hoa mỹ, có hiệu quả nhất mà các Vong Linh pháp sư thường dùng là chiến thuật biến người, lấy số đông đè chết tươi Đại kiếm sư. Trận đánh này bất luận ra sao thì cũng được xưng là kinh điển. Nhất là phương thức công kích bằng hàn mang giống như mưa phùn của Lợi Ách Khải Ân, còn Hàn Thạc với vũ kỹ thần kỳ phân thân thành bốn, càng in một dấu ấn sâu đậm ở trong lòng của chúng nhân.

Đương trường những tiếng thảo luận ồn ào không dứt. Hàn Thạc đang đứng ngạo nghễ trên không trung chợt thét lên một tiếng vang vọng bầu trời rồi phá không bay đi, thân hình tiêu sái chậm rãi biến thành một điểm đen, cuối cùng biến mất không nhìn thấy tung tích.

Chẳng những là người đang coi ở trong điền viên cư biết được kết quả là Hàn Thạc đại thắng, đến ngay cả một số cư dân trên đường phố xung quanh điền viên cư khi nhìn thấy hắc tử từ trên cao bay khỏi, cũng đều biết được kết quả. Toàn bộ đều hét lớn lên, không khí vui vẻ giống như trong ngày lễ hội.

Đại vương tử Tra Lý Tư sắc mặt âm trầm một cách đáng sợ. Mặc cho gã suy nghĩ thế nào thì cũng không nghĩ tới Lợi Ách Khải Ân lại thất bại. Đối với gã mà nói, điều này căn bản không phải là sự thật.

Sắc mặt còn khó coi hơn cả Tra Lý Tư đó là đại thương nhân Tạp Mai Long đang đứng ở đằng sau. Sắc mặt của y xám như tro, ánh mắt ngốc trệ nhìn vào hư không, căn bản không biết phải làm sao mới được. Thân là người đứng sau hậu trường thao túng màn cá cược này, Tạp Mai Long cũng đồng dạng phải dốc hết vốn ra. Chỉ mới nói đến thương hội Bồ Tư Đặc của Phỉ Bích thôi thì đã phải bồi thường cơ man nào rồi.

Trái ngược lại với hẳn chính là Phỉ Bích, chỉ thấy khuôn mặt vốn lãnh ngạo giờ đây tràn ngập sự hưng phấn không thể dứt được, cái miệng như trái anh đào không ngừng lẩm bẩm:

- Phát tài rồi, phát tài lớn rồi!

- Hắc hắc, hắc hắc, Bồ Lai Ân ơi là Bồ Lai Ân, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng! - Lao Luân Tư nhìn sang bộ mặt đưa đám của Tra Lý Tư, cảm thấy chưa bao giờ vui vẻ như hôm nay. Gã cười lớn tiếng rồi cùng Phỉ Bích nghiêng ngang bước qua trước mặt Tra Lý Tư và Tạp Mai Long để rời đi.

- Đi thôi, phụ thân! - Ngải Mễ Lệ mặc dù sớm biết kết quả sẽ như thế, thế nhưng thấy Hàn Thạc đại phát thần uy, thân chỉ là người có quan hệ trong bóng tối với hẳn vậy mà cũng cảm thấy vinh quang vô hạn. Khóe miệng nàng khẽ lộ ra một nụ cười hoan hỉ rồi quay sang vui vẻ nói với lão trượng Cáp Ân.

- Thật sự...thật sự hết lời với tên tiểu tử này a! - Lão trượng Cáp Ân than thở một hồi rồi cùng với Ngải Mễ Lệ đi khỏi điền viên cư.

Đám quan chức quyền quý sau khi ly khai điền viên cư thì những chi tiết về trận đại thắng của Hàn Thạc trước Lợi Ách Khải Ân được truyền đi nhanh chóng. Nhất thời, cả thành Áo Sâm nơi nơi đều bàn tán về trận đại chiến của Hàn Thạc. Có không ít tiểu thư quý tộc thậm chí coi hẳn trở thành đối tượng khâm phục và hâm mộ. Không biết bao nhiêu quý tộc muốn thu dụng Hàn Thạc dưới trướng của mình.

Tại thành Áo Sâm, trong hoàng cung.

Hai người dời đi sớm một bước là Ai Mễ Á Tư, Khảm Dịch Đạt và Quốc vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đang ở trong một gian mật thất, hai người bọn họ đang nhẹ giọng thuật lại diễn biến của trận đấu.

Một lúc sau, Quốc vương Ô Đặc Lôi Đức đột nhiên vui vẻ hét lên:

- Tốt, làm tốt lắm, ngày hôm qua ta mới nghe nói hần đã tìm được bản vẽ chế tạo, hôm nay lại đập chết tên Lợi Ách Khải Ân của liên minh thương hội Ba Đặc. Tên tiểu tử này đích xác đáng để cho ta đầu tư một khoản lớn!

- Bệ hạ, không chỉ như vậy, Bồ Lai Ân sở hữu một loại vũ kỹ thần kỳ thật sự đáng sợ. Không những có thể trở thành cường giả đứng đầu, hơn nữa vũ kỹ của hần nếu có thể phổ biến ra, đối với đế quốc mà nói, sẽ sinh ra sức ảnh hưởng không thể tưởng tượng được! - Ai Mễ Á Tư đợi lúc Ô Đặc Lôi Đức vui vẻ nói xong, lập tức với vẻ mặt thận trọng nói bổ sung một câu.

Lời này vừa nói ra, Ô Đặc Lôi Đức lấy làm kinh ngạc hỏi:

- Việc này là như thế nào?

Khảm Dịch Đạt âm trầm giải thích rõ ràng cho Ô Đặc Lôi Đức, kể chi tiết lại việc Hàn Thạc đánh bại Lợi Ách Khải Ân một lần. Sau đó, lão bổ sung:

- Bệ hạ, Bồ Lai Ân xuất thân trong sạch, đối với đế quốc một lòng trung thành, đối với một người như vậy, cho dù bệ hạ phải trả giá bao nhiêu thì cũng xứng đáng!

Ô Đặc Lôi Đức có thể trở thành Quốc vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đương nhiên tầm nhìn rất rộng. Đợi cho Khảm Dịch Đạt nói xong về những sự thần kỳ trên người của Hàn Thạc, ánh mắt của Ô Đặc Lôi Đức lấp lánh quang mang, trầm ngâm trong giây lát rồi căn dặn:

- Khảm Dịch Đạt, ta tính phong cho Bồ Lai Ân tước vị Bá tước, thưởng thêm một tòa phủ đệ tại phía Bắc thành phủ, kim tệ một vạn đồng, từ Âm Mạc Nguyệt sứ giả trực tiếp tấn thăng lên Nhật sứ giả, có quyền xem tất cả tin tức của Âm Mạc. Ngoài ra, người tự mình đi tìm Bồ Lai Ân, để cho hần lựa lấy một lãnh địa còn trống, tạm thời không nên hỏi hần vấn đề vũ kỹ, đầu tiên chúng ta phải cho hần thấy được thành ý của mình.

- Bệ hạ anh minh, thần nghĩ Bồ Lai Ân nhất định sẽ cảm kích vô cùng! - Khảm Dịch Đạt vội vàng nịnh nọt.

- Ủ! Khảm Dịch Đạt, Bồ Lai Ân là do người một tay đề bạt lên, công lao của người cũng không nhỏ, nay ta ban một tấm huân chương anh dũng, cũng coi như là phần thưởng dành cho người! - Ô Đặc Lôi Đức mỉm cười.

- Đa tạ bệ hạ, thần cảm kích vô cùng! - Khảm Dịch Đạt mừng rỡ, cúi đầu tạ ân.

Huân chương anh dũng của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mang một ý nghĩa đặc thù. Chỉ có những người có cống hiến to lớn với đế quốc mới có thể đạt được tấm huân chương này. Có được tấm huân chương anh dũng, ý nghĩa rằng Khảm Dịch Đạt cả đời sẽ được hưởng đặc quyền của đế quốc. Cho dù là quốc vương hiện tại qua đời, bất kể vương tử nào kế vị cũng không được sử dụng vũ lực nhằm vào đế quốc công thần là những người sở hữu huân chương anh dũng. Ngoài ra huân chương này còn có thể cha truyền con nối, cho dù Khảm Dịch Đạt chết đi thì thân nhân trực hệ của lão cũng vẫn được hưởng đặc quyền như thường.

Huân chương anh dũng mặc dù không có quyền lợi thực tế, nhưng nó lại là bằng chứng về việc hưởng thụ đặc quyền, cũng giống như tước vị của những quý tộc thông thường nhưng cao cấp hơn nhiều. Bởi vậy, ngay khi Khảm Dịch Đạt nghe thấy Ô Đặc Lôi Đức ban thưởng huân chương anh dũng liền vui mừng khôn xiết, trong lòng thầm nghĩ gã Bồ Lai Ân này đúng thật là thần tài của mình!

- Khảm Dịch Đạt, chúc mừng người! - Ai Mễ Á Tư ưu nhã xoay người đối diện với Khảm Dịch Đạt chúc tụng.

- Đa tạ! - Khảm Dịch Đạt cười đáp tạ, trên mặt không dấu nổi nét vui mừng.

- Được rồi, đây là phần thưởng mà người xứng đáng có được, bởi vì đã giới thiệu được một người có khả năng trở thành Kiếm thánh, Thánh ma đạo sư cho đế quốc, hy vọng người quan tâm hơn nữa đến Bồ Lai

Ân, cống hiến càng nhiều công sức cho đế quốc! - Ô Đặc Lôi Đức mỉm cười nhìn Khảm Dịch Đạt, chậm rãi nói.

- Bệ hạ yên tâm, thần sẽ giúp cho Bồ Lai Ân thích ứng với cuộc sống quý tộc đế quốc một cách nhanh nhất, tiểu tử này ngộ tính rất cao, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành rường cột của quốc gia! - Khảm Dịch Đạt có được huân chương anh dũng, trong lòng mừng rỡ lập tức cam đoan.

Ô Đặc Lôi Đức gật đầu cười:

- Tốt lắm, các người lui ra đi, ta sẽ cảnh cáo Quang Minh giáo hội, không cho phép bọn họ phóng túng ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. A a! Ta tin rằng tước vị bá tước đối với tiểu tử này chỉ là sự khởi đầu thôi, mong rằng hắn sẽ không làm ta thất vọng!

Khảm Dịch Đạt cùng Ai Mễ Á Tư liếc nhìn nhau một cái, cũng không nói thêm điều gì, cung kính khom người lui ra. Cả hai đi thẳng theo mật đạo trở về tổng bộ Âm Mạc nằm trong núi Áo Nhĩ Đạt Tư phía sau hoàng cung. Tới nơi, Khảm Dịch Đạt bắt tay vào chuẩn bị cho việc sắc phong tước vị quý tộc của Hàn Thạc.

290. Chương 290:tác Dụng Của Khô Lâu Pháp Trụợng

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, tên tuổi của Hàn Thạc đã được lưu truyền khắp Áo Sâm thành, bởi vì thân phận Vong Linh ma đạo sư của hắn, hơn nữa đã giết chết Lợi Ách Khải Ân, điều này đã minh chứng cho thực lực của Hàn Thạc. Ô Đặc Lôi Đức lấy lý do Hàn Thạc tìm được bản vẽ chế tạo để trao tặng tước vị bá tước cho hắn.

Ô Đặc Lôi Đức cũng tặng luôn cho Hàn Thạc một tòa phủ đệ hoa lệ tại Bắc thành, trong đó thị vệ, thị nữ, người hầu cái gì cũng có, phòng ốc to nhỏ bao gồm hơn một trăm gian.

Mặc dù vẫn chưa chính thức nhận được danh hiệu Bá tước, thế nhưng điều này cũng không đủ để ngăn trở sự hâm mộ và thành ý kết giao của mọi người đối với Hàn Thạc, từ lúc hắn rời khỏi điện viên cư, toà phủ đệ hoa mỹ đã chính thức thuộc về hắn.

Mấy bữa nay, lần lượt có các quan lớn, quý nhân đến bái phỏng, đáng tiếc quản gia vẫn nói chủ nhân chưa vào ở, tất cả những người đến bái phỏng chỉ có thể gửi lại lễ phẩm trước.

Hàn Thạc là nhân vật được mọi người chú ý, nhưng bản thân hắn cũng không biết tình hình bên ngoài ra sao, sau khi rời điện viên cư, một thân một mình bay đến hậu sơn Ba Bửu Luân ma vũ học viện, trực tiếp mở ra truyền tống trận từ phần mộ phía sau núi, quay về Tử Vong Mộ Địa.

Sau khi cùng Lợi Ách Khải Ân đánh một trận, Hàn Thạc thu được rất nhiều lợi ích. Hắn chậm rãi tiêu hóa những kinh nghiệm có được từ trận chiến này, đồng thời từng bước khôi phục Ma Nguyên lực và tinh thần lực, mất một buổi tối thời gian, thân thể Hàn Thạc đạt đến trạng thái cao nhất, bản thân thì chìm vào cảnh giới Thị Huyết, hai con người đỏ thắm không ngừng vận chuyển Ma Nguyên lực.

Cứ như thế lại qua mấy ngày, đồng tử đỏ thắm của Hàn Thạc từ từ khôi phục bình thường, thở nhẹ một hơi, than một câu:

- Chỉ kém một bước, đáng tiếc một bước này tựa như bị kẹt không thể đột phá, thật không biết là xảy ra chuyện gì.

Hàn Thạc mơ hồ có thể cảm giác được bản thân sắp sửa đột phá cảnh giới Thị Huyết, tiếc là cho dù hắn cố gắng như thế nào đi nữa cũng không vượt qua được. Ma công cảnh giới muốn đột phá quan trọng nhất là cơ duyên và linh ngộ, có lẽ một ngày nào đó linh ngộ ra, Hàn Thạc có thể trực tiếp đột phá cảnh giới, chỉ cần nắm bắt được bước này, lập tức có thể tiến giai thành công.

Kiên trì tu luyện cũng không phải là ý hay, khi Hàn Thạc cảm thấy không thể dựa vào thời gian khổ tu để tiến bộ liền ngưng việc tu luyện ma công, suy nghĩ một chút, hắn lấy ra tam sắc khô lâu pháp trụợng.

Đến bây giờ, Hàn Thạc có thể dám chắc khô lâu pháp trượng này đúng là từ Hắc Âm Chi Đồng biến hoá thành. Bởi vì đầu thanh pháp trượng có khí tức của nó. Khi hắn sử dụng khô lâu pháp trượng tụ tập tinh thần lực làm phép, có thể mở được cửa của Tử Vong Mộ Địa.

Khô lâu pháp trượng này nếu đem so sánh với cây bạch cốt pháp trượng lấy được từ Thiên Tai giáo hội thì tinh tế và lâu đời hơn nhiều, ba cái đầu lâu bất đồng tựa hồ phân biệt ẩn chứa ba loại lực lượng, mỗi khi Hàn Thạc cầm khô lâu pháp trượng lên, đều có thể cảm ứng được một chút.

Không thể nghi ngờ, khô lâu pháp trượng này nhất định là một bảo vật thuộc về Tử Vong Mộ Địa, nắm khô lâu pháp trượng lay động, Hàn Thạc lẩm bẩm:

- Thử chút xem sao.

- Vong Linh chiến sĩ đoạ lạc a. Thuận theo triệu hoán của Hắc Âm sứ giả, hiện ra tồn tại của người đi!

Một khô lâu triệu hoán thuật phổ thông, được Hàn Thạc huy vũ khô lâu pháp trượng ngâm xương ra, tinh thần lực chú nhập trong khô lâu pháp trượng, ba cái sọ ba màu trên khô lâu pháp trượng đột nhiên phát sáng mạnh mẽ. Sau đó một hàng mười sáu bộ khô lâu chiến sĩ hiện ra từ hư không.

Kinh hãi nhìn mười sáu khô lâu chiến sĩ xuất hiện, Hàn Thạc nhất thời hơi mê muội, với cấp bậc tinh thần lực Đại ma đạo sư của hắn, lợi dụng bạch cốt pháp trượng phóng xuất khô lâu triệu hoán thuật chỉ có thể triệu hoán 8 khô lâu chiến sĩ, nhưng khi sử dụng khô lâu pháp trượng này, không ngờ đạt được cấp cao nhất-cấp năm của khô lâu triệu hoán thuật, số lượng tăng luôn lên gấp đôi.

- Quá thần kỳ! - Hàn Thạc bắt giắc kinh hô, sau đó bắt đầu ngâm xương pháp quyết triệu hoán Tà Ác kỳ sĩ, khi pháp quyết ngâm xương kết thúc, trên mặt đất xuất hiện 2 Tà Ác kỳ sĩ.

- Thành quả gấp đôi!

Hàn Thạc mừng rỡ, sau đó lại thử triệu hoán Tăng Ác chiến sĩ, cương thi chiến sĩ, kết quả cuối cùng như nhau. Tay cầm khô lâu pháp trượng, lợi dụng nó làm vật môi giới ngâm xương ma pháp, số lượng sinh vật triệu hoán về cao gấp hai lần.

Sau một lần thử nghiệm thành công, Hàn Thạc không kịp tiếp tục ngâm xương chú ngữ phóng thích Vong Linh ma pháp Vong Linh Thiên Mạc cùng Toan Tính Chiếu Trạch, kết quả hắn phát hiện vô luận Vong Linh Thiên Mạc hay là Toan Tính Chiếu Trạch thì diện tích bao phủ cũng lớn gấp đôi lúc trước.

- Đồ tốt, quả nhiên là đồ tốt!

Vượt ve khô lâu pháp trượng, Hàn Thạc yêu thích không muốn rời tay, không nghĩ tới khô lâu pháp trượng này lại thần kỳ như thế, trực tiếp đề cao uy lực Vong Linh ma pháp gấp đôi, điều này khiến cho thực lực của hắn lại tăng thêm một bước nữa.

Khô lâu pháp trượng có hình dáng kỳ lạ, xem ra cũng là vật cổ xưa, ngoại trừ tác dụng đề cao uy lực Vong Linh ma pháp lên gấp đôi, Hàn Thạc mơ hồ cảm giác được trong thanh pháp trượng này còn ẩn giấu những bí mật khác, tiếc là ngoại trừ sử dụng khô lâu pháp trượng phóng thích Vong Linh ma pháp ra, Hàn Thạc không tìm được phương pháp kiểm tra nào.

Một đạo bạch sắc quang mang hiện lên từ truyền tống trận ở giữa Tử Vong Mộ Địa, dưới quang mang hiện ra hình dáng của Ngải Mễ Lệ, lúc nàng nhìn thấy Hàn Thạc liền nói:

- Thiếp biết chắc hẳn là chàng ở nơi này!

Truyền tống trận dẫn đến nơi này được đặt trong một góc của phần mộ, thông thường Hàn Thạc lui tới Tử Vong Mộ Địa đều xuất phát từ địa điểm bí mật ở hậu sơn Ba Bửu Luân ma vũ học viện, thói quen này chỉ có một mình Ngải Mễ Lệ nắm được, bởi vậy khi nàng đi tới nơi đó, nhìn thấy ma pháp bóng đặt ở trong một góc của phần mộ liền biết Hàn Thạc nhất định đang ở Tử Vong Mộ Địa

- A, sao nàng lại tới? - Hàn Thạc vừa thấy Ngải Mễ Lệ xuất hiện, mỉm cười nói một câu rồi không ngần ngại ôm nàng vào lòng.

- Chàng mau mau trở lại Áo Sâm thành đi, quốc vương bề hạ dự định phong thưởng tước vị cho chàng, mọi chuyện đều chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ chàng quay về là sắc phong danh hiệu bá tước. Ai mà biết được

mấy ngày nay chàng lại trốn biệt ở đây, ngay cả Âm Mạc cũng không tìm ra một chút tin tức nào. Khảm Địch Đạt đại nhân lòng như lửa đốt, nhờ thiếp nghĩ biện pháp liên lạc với chàng giúp lão, thiếp đoán chắc chàng đang ở Tử Vong Mộ Địa, xem ra là không lầm! - Ngải Mễ Lệ liếc mắt nhìn Hàn Thạc, giải thích.

- Như vậy à!

Hàn Thạc đáp lại, sau đó hắc hắc cười hỏi:

- Ủa quốc vương bệ hạ dự định trao danh hiệu bá tước cho ta?

- Không sai, ngoại trừ danh hiệu bá tước ra, còn có một toà phủ đệ tại Bắc thành và một vạn kim tệ. Mặt khác, Khảm Địch Đạt tựa hồ cũng chuẩn bị phần lãnh địa cho chàng luôn rồi, chỉ chờ chàng đi tiếp quản! - Ngải Mễ Lệ nói.

- Tốt lắm, không nghĩ tới cùng với Lợi Ách Khải Ân đánh một trận lại có thể mang đến cho ta lợi ích lớn như vậy. Hắc hắc, xem chừng danh hiệu quý tộc cũng không phải khó lấy lắm ha! - Hàn Thạc cười nói, liền cùng Ngải Mễ Lệ đứng vào truyền tống trận rồi khởi động, trực tiếp quay về Áo Sâm thành.

Núi Áo Nhĩ Đạt Tư, tổng bộ Âm Mạc.

- Xú tiểu tử, sao không mất tích thêm mười ngày nữa? - Khảm Địch Đạt vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức trầm mặt quát lớn.

- Sau khi chiến đấu với Lợi Ách Khải Ân ta bị thương nhẹ, không còn cách nào khác chỉ có thể dưỡng thương trước, cho nên tới muộn một chút.

Hàn Thạc nói dối sau đó nhìn Khảm Địch Đạt cười chúc mừng lão:

- Chúc mừng Khảm Địch Đạt đại nhân, nghe nói hai ngày trước quốc vương bệ hạ trao tặng huân chương anh dũng cho ngài, a a, chúc mừng chúc mừng!

Nghe Hàn Thạc nói như thế, khuôn mặt âm trầm của Khảm Địch Đạt cũng lộ ra nét cười, nhưng lão khôi phục rất nhanh, nghiêm mặt nói:

- Được rồi, trước hết không nói chuyện này nữa, đưa Âm Mạc thiết bài của người cho ta, bệ hạ hạ lệnh thăng luôn cho người lên nhất cấp Nhật sứ giả, vận khí của tên tiểu tử nhà người thật là tốt không thể tưởng tượng nổi!

- Đi, theo ta trực tiếp diện kiến bệ hạ, để bệ hạ trao cho người danh hiệu quý tộc, cũng ban người một khu lãnh địa! - Khảm Địch Đạt nói rồi dẫn theo Hàn Thạc từ truyền tống trận bí mật của tổng bộ Âm Mạc đi thẳng đến hoàng cung của đế quốc.

Không bao lâu, do quốc vương Ô Đặc Lôi Đức triệu tập quý tộc trong Áo Sâm thành tập trung ngay giữa hoàng cung rộng lớn ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, khi nhìn thấy Hàn Thạc ở dưới, Ô Đặc Lôi Đức thân ngồi ở trên vương tọa bắt đầu nghi thức tuyên đọc:

- Bố Lai Ân, nhiều lần trợ giúp Lan Tư Lạc Đặc đế quốc chống đỡ ngoại địch... ban cho người danh hiệu Bá tước, một toà phủ đệ thành Bắc, vạn đồng kim tệ, mong người không ngừng cố gắng vì đế quốc cống hiến nhiều hơn nữa!

- Đa tạ bệ hạ! - Hàn Thạc bên dưới đã sớm được Khảm Địch dặn dò, thành khẩn cảm tạ.

- Ừm, Bố Lôi Đặc Nhĩ thành gần biên giới phía đông nhất sẽ là lãnh địa của người. Bố Lôi Đặc Nhĩ thành này có diện tích cực lớn, song lại hỗn loạn vô cùng, hy vọng dưới sự lãnh đạo của người, khôi phục lại trật tự vốn có của nó! - Ô Đặc Lôi Đức cao giọng nói.

Vừa nghe lãnh địa là Bố Lôi Đặc Nhĩ thành, một số quý tộc xung quanh nghe đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, dường như thành này rất nổi tiếng.

- Tạ ơn bệ hạ, thần nhất định quản lý tốt, để cho nó khôi phục lại trật tự vốn có! - Hàn Thạc cung kính trả lời.

- Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, tất cả mọi người lui ra đi! - Ô Đặc Lôi Đức nhìn Hàn Thạc vài lần, phát tay ra hiệu buổi thượng triều chấm dứt, mọi người lần lượt rời đi.

291. Chương 291:phủ Đệ, Lãnh Địa

Vị trí của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành nằm tại cực đông Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, sát bên bao gồm bảy công quốc luôn có chiến loạn xảy ra, hầu như quanh năm chiến tranh, hơn nữa bọn họ cũng không cường đại được như Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Song, một khi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc toan tính xâm nhập bảy công quốc này, thì bọn họ vốn đang chiến loạn không ngừng lại lập tức đoàn kết chặt chẽ với nhau, đồng lòng chống lại sự xâm lược của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Đơn thể một công quốc thì không thể chống lại, thế nhưng một khi bảy công quốc liên hợp lại, thực lực lại vượt qua Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, cũng may bảy công quốc này luôn rất khó đoàn kết, bằng không với thực lực của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, khi gặp phải sự công kích này, quả thật sẽ khá khó khăn.

Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, chính là tòa thành chịu sự giằng co giữa Lan Tư Lạc Đặc đế quốc và bảy công quốc kia, nó có diện tích rất lớn, đáng tiếc là vị trí lại ở một nơi phức tạp khó quản, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng từ chiến loạn của bảy công quốc, vì vậy bên trong thành rồng rắn hỗn tạp đủ loại người.

- Bồ Lai Ân, bình thường dưới thân phận một bá tước như ngươi, đúng là không có khả năng có được một lãnh địa lớn như thế. Bồ Lô Đặc Nhĩ thành và Ngõa Luân thành có diện tích xấp xỉ bằng nhau, thông thường chỉ có cấp hầu tước mới có tư cách hưởng một tòa thành trì như vậy, a a, Bồ Lô Đặc Nhĩ đích xác là khá hỗn loạn, thế nhưng lại vừa thích hợp với người trẻ tuổi có chí khí như ngươi.

Một khi ngươi xử lý tốt Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, đối với tiền đồ tương lai của ngươi sẽ có rất nhiều ích lợi, đạt được tước vị hầu tước hay công tước hay không, đều phải dựa vào biểu hiện của chính mình. - Trong mật thất của Âm Mạc, một trong ba thủ lĩnh của tổ chức là Khảm Dịch Đạt nhìn Hàn Thạc, trầm giọng giải thích.

Ngồi đối diện với Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc đang lật xem tư liệu về Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, nghe vậy gật đầu, tay đặt xấp tài liệu về nó sang một bên, ngẩng đầu nói:

- Bồ Lô Đặc Nhĩ là một nơi cần cỗi, đất đai không thể trồng bất cứ loại lương thực nào, chỉ sản xuất được một số quặng sắt, bạc đặc thù. Bảy công quốc lại giao chiến lâu năm, bên kia cường đạo, đạo tặc hoành hành. Ngay cả một số quân chính quy của công quốc cũng có thể ngụy trang thành cường đạo, đánh cướp thành trấn xung quanh, đây là một nơi hỗn loạn, dân chúng mạnh mẽ, nhưng thật ra cũng là một địa phương rất thú vị!

- Sao vậy, ngươi có ý nghĩ gì?

Giờ đây Hàn Thạc đã là bá tước, lần giết chết Lợi Ách Khải Ân ở đền viên cư đã chứng tỏ hoàn toàn thực lực của hắn. Ngay cả Khảm Dịch Đạt khi nói chuyện với Hàn Thạc, cũng không có thái độ cấp trên đối với cấp dưới, nghiêm nhiên đưa Hàn Thạc trở thành nhân vật đồng cấp.

- Tạm thời còn chưa nghĩ ra, chờ ta đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, xem xét tình huống rồi nói! - Hàn Thạc thần nhiên trả lời.

- Tốt lắm. Giờ ngươi nhận lấy đám giấy tờ này, chúng chứng minh thân phận lĩnh chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành của ngươi. Lĩnh chủ tiền nhiệm của tòa thành này, do năng lực kém nên đã bị bãi miễn, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành chủ phủ thuộc về ngươi, ngươi cầm văn kiện này có thể tiếp quản một cách hợp lệ.

-Ồ, ngoài ra, trước mắt Bồ Lô Đặc Nhĩ thành có ba vạn quân phòng thủ. Toàn bộ đều thuộc sự điều động của ngươi. Có lẽ ngươi không am hiểu lãnh quân tác chiến, bất quá ta nghĩ về phương diện này Lao Luân Tư sẽ trao đổi cùng ngươi, ngươi chỉ cần bảo vệ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành không cho công quốc nào hoặc cường đạo xâm phạm, và có thể duy trì tốt trật tự trong Bồ Lô Đặc Nhĩ thành là được rồi. - Khảm Dịch Đạt nói.

- Được rồi, ta đi trước. Nếu có chuyện gì, sẽ thông qua ma pháp kính tại cứ điểm của Âm Mạc ở Bồ Lô Đặc Nhĩ thành liên lạc với ngài! - Hàn Thạc gật đầu nói với Khảm Dịch Đạt, sau đó rời khỏi tổng bộ Âm Mạc.

Bên trong một tòa phủ đệ ở thành Bắc, Hàn Thạc bước đến. Trước cửa có một quản gia đã đứng đợi sẵn, khi thấy hắn liền cung kính nói:

- Bá tước đại nhân tôn kính, ta gọi là Tạt Lạp Tư, là quản gia trong phủ của ngài.

”Chào Tạt Lạp Tư, có thể giải thích một số sự tình về phủ đệ cho ta không? - Hàn Thạc mỉm cười hỏi.

Tạt Lạp Tư là một lão giả tóc hoa râm, áo quần sạch sẽ không hoa lệ, nói năng hành sự nho nhã lễ độ, hẳn là một trong số ít người có kinh nghiệm. Nghe Hàn Thạc vừa nói vậy, Tạt Lạp Tư liền cung kính nói:

- Bá tước đại nhân, từ khi ngài đánh bại Lợi Ách Khải Ân, tòa phủ đệ này đã thuộc về ngài, tất cả bên trong đều hoạt động bình thường. Mấy ngày nay, tổng cộng có ba mươi lăm vị quý tộc Áo Sâm thành đến đây bái phỏng. Chúng ta tổng cộng thu được bảy mươi ba loại lễ vật, trước mắt đều được bảo quản tốt....

Trong lúc Tạt Lạp Tư nhẹ giọng kể về tình hình trong phủ đệ, Hàn Thạc đều nhớ kỹ từng chi tiết. Hẳn từ miệng Tạt Lạp Tư biết rằng có rất nhiều quý tộc không có lãnh địa ở Áo Sâm thành, thế nhưng đều có một tòa phủ đệ trong thành, thường dùng để ở lại khi yết kiến quốc vương bề hạ.

Đương nhiên, cũng có một số quý tộc lãnh địa không đủ phồn hoa, bọn họ không thích cuộc sống trong lãnh địa của mình, quý tộc sống luôn bên trong Áo Sâm thành cũng không ít. Tóm lại, chỉ cần định kỳ trở về lãnh địa của mình, xử lý một chút sự tình, bảo đảm trong lãnh địa không xảy ra tình trạng hỗn loạn là được.

Bên trong toà phủ đệ này, quốc vương bề hạ ban tặng thị nữ người hầu quản gia đầy đủ mọi thứ, Hàn Thạc có quyền bãi miễn bọn họ, mỗi tháng phải chi cho họ một khoản tiền lương nhất định, để bọn họ duy trì tòa phủ đệ này hoạt động bình thường, trong đó có một số chuyện Tạt Lạp Tư miêu tả rất cẩn thận.

- Tốt, Tạt Lạp Tư tiên sinh, ta đều hiểu hết rồi. Ừm, dẫn ta đến phòng khách, mời cả Lao Luân Tư cùng Phỉ Bích tiểu thư theo, ta muốn gặp 2 người bọn họ, ai hỏi thì bảo ta vắng mặt.

Hàn Thạc thông qua Âm Ma quan sát, phát hiện trước tòa phủ đệ này có không ít người đến kết giao với hắn, những người đó được sắp xếp ở trong các phòng khác nhau, nên cũng không ai biết người khác đang làm gì.

Trong lần đối chiến với Lợi Ách Khải Ân, có một Âm Ma bị thương, trải qua việc nuôi dưỡng bằng bốn mệnh tinh huyết trong Tử Vong Mộ Địa, hiện đã khôi phục bình thường, mặc dù phải hao phí bốn mệnh tinh huyết, nhưng Âm Ma xem như là ổn.

- Dạ, bá tước đại nhân! - Tạt Lạp Tư đáp lời, dẫn theo Hàn Thạc đến một phòng khách lớn, sau đó cung kính lui ra.

Phòng khách này rộng như một sân bóng rổ, phía trên treo bảy cây đèn lớn màu sắc rực rỡ, trên mặt đất trải thảm mềm mại, chung quanh đặt rất nhiều ghế tựa thoải mái, lộ vẻ rất phóng khoáng sáng sủa.

Trong chốc lát, Lao Luân Tư cùng Phỉ Bích đồng thời đi đến, Lao Luân Tư ha ha cười to, vừa đến liền nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân chúc mừng ngài, ta vừa nghe nói hôm nay quốc vương bề hạ gia phong cho ngài, tìm đến Phỉ Bích cùng nhau đến, ta nghĩ ngài hẳn sẽ ghé qua phủ đệ của mình.

Phỉ Bích thắp một lượng lớn kim tệ, lộ ra dung quang phấn chấn, hé môi cười đẹp rực rỡ, ánh mắt như lửa nhìn Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, lúc này Tạt Mai Long xong đời rồi, liên minh thương hội của bọn chúng vì hắn thua lỗ nặng nên những minh hữu của hắn không còn tín nhiệm, Bố Tư Đặc chúng ta giải trừ được nguy cơ rồi.

Nhìn hai người vui vẻ như thế, Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, mở miệng nói:

- Ta định đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, tòa thành tràn ngập hỗn loạn, cũng thú vị vô cùng, nếu Bồ Lô Đặc Nhĩ thành ở trong tay ta có thể phát triển tốt, đối với Lao Luân Tư người mà nói cũng rất có lợi.

- Chuyện người chống quân Bồ Lô Đặc Nhĩ thành ta đã sớm biết, tòa thành này chính xác là rất hỗn loạn, những binh dân ở đó tính cách so với Áo Sâm thành dũng mãnh hơn nhiều. Một số đại công quốc quân đội cường đạo thì luôn cướp bóc một số thôn trang xung quanh, nhiều năm qua Bồ Lô Đặc Nhĩ thành chủ đều vô năng vô lực, làm cho đám thương nhân rời xa Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, quý tộc cùng binh dân đều mất tin tưởng với Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, người đến đó phỏng chừng muốn nhanh chóng nắm cục diện trong tay

cũng không dễ lắm đâu. - Lao Luân Tư nghe Hàn Thạc nhắc tới sự tình Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, khá lo lắng, cau mày nói.

Lan Tư Lạc Đặc đế quốc nhiều lần phái ra đại quân, cố gắng thông qua Bồ Lô Đặc Nhĩ thành xâm chiếm bảy đại công quốc, song lần lượt đều phải rút quân trở về khiến cho Lan Tư Lạc Đặc đế quốc phải vứt bỏ ý niệm này trong đầu. Khi đại quân rút lui, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành còn lại mấy vạn quân phòng thủ không đủ sức chống đỡ với bất kì công quốc nào, những công quốc này thừa cơ đến cướp bóc một phen đã thành thói quen.

Song bảy đại công quốc mặc dù có thực lực chiếm lĩnh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, nhưng vì cổ kỵ lẫn nhau, hơn nữa lại sợ thực sự chọc giận Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, nên không mạo phạm như thế, chỉ thỉnh thoảng đến đây cướp bóc, cho tới giờ vẫn chưa chính thức chiếm cứ tòa thành này.

Bởi thế, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành thành chủ cũng rất nín nhịn, thực lực Bồ Lô Đặc Nhĩ thành không mạnh bằng bất cứ đại công quốc nào, hơn nữa đất đai cằn cỗi, diện tích thật ra không nhỏ, nhưng cũng không kiếm được bao nhiêu béo bở, quốc vương bệ hạ cũng không nguyện ý hao phí nhân lực vật lực khổng lồ, trừ việc đóng quân bên trong Bồ Lô Đặc Nhĩ thành chống đỡ bảy đại công quốc.

Cứ như vậy cho đến nay, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành trở thành loại tồn tại vô bổ vô nghĩa, đúng là bỏ thì thương mà vương thì tội, cho nên trở thành rối rắm vô cùng.

- Yên tâm đi, ta hiểu Bồ Lô Đặc Nhĩ thành là loại địa phương gì rồi, trong lòng ta đã có kế hoạch, dù sao bệ hạ đã lên tiếng, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành toàn quyền trong tay ta tùy ý quản lý, ta sẽ quan tâm cẩn thận! -Hàn Thạc hắc hắc cười một cách quái dị, thần thần bí bí trả lời.

- Người định làm thế nào? - Lao Luân Tư ngăn người ra sau đó truy vấn.

- Đến lúc đó người sẽ biết, ta sẽ cho Bồ Lô Đặc Nhĩ thành càng thêm hỗn loạn! - Hàn Thạc miệng cười tà dị.

292. Chương 292:ba Mươi Vạn Kim Tệ

- Lao Luân Tư sư huynh, muội tính nói chuyện riêng với Bồ Lai Ân một chút. - Phỉ Bích liếc nhìn Lao Luân Tư, nhẹ nhàng nói.

Lao Luân Tư ngăn người ra sau đó chợt phản ứng cười nói:

- Cũng tốt, Bồ Lai Ân người yên tâm, người cứ đi Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đi, ta sẽ sắp xếp một số tướng lĩnh thiện chiến đi trước một bước.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Xin đa tạ, về phần bố cục mưu lược chiến đấu, thực sự ta cũng không hiểu lắm, có thêm người của người, ta nghĩ nhất định mang đến cho ta trợ giúp rất lớn!

- Tốt, các người nói chuyện đi, ta về trước. Qua một khoảng thời gian nữa, ta sẽ tự mình đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành thăm người. - Lao Luân Tư nháy mắt với hai người xong liền cười cười bước ra khỏi phòng.

Chờ Lao Luân Tư rời đi, Hàn Thạc lúc này tiến lên một bước ôm Phỉ Bích vào ngực, sau đó là một nụ hôn nồng nhiệt triền miên, Hàn Thạc bế luôn nàng, đột nhiên lùi vào phòng ngủ bên trong, quăng Phỉ Bích lên chiếc giường lớn êm ái rộng lớn, rồi hấn đè lên trên.

Trong khi y sam rơi xuống, hai thân thể xích lõa quấn vào nhau, Phỉ Bích rên từng tiếng nhỏ làm mê mẩn cả tâm thần, Hàn Thạc cũng phối hợp liều chết trùng kích vào, quả nhiên là duy trì đến lúc không còn một tia khí lực.

Sau cuộc mây mưa điên cuồng, Phỉ Bích mệt mỏi dựa vào khuôn ngực vạm vỡ của Hàn Thạc, ngón tay khéo léo nhẹ nhàng vuốt ve trên người hắn, líu ríu nói đầy thỏa mãn:

- Tạm thời thiếp không cách nào đi cùng chàng được, liên minh thương hội Tạp Mai Long lần này đánh cược thua lớn, gặp nguy cơ giải thể, điều này chính là một cơ hội.

Trong phủ đệ của mỗi một quý tộc, thông thường đều tồn tại mật thất để cất giữ đồ vật tốt, hoặc là làm một số sự tình bí mật không thể cho người ngoài biết, tòa phủ đệ bệ hạ ban tặng này cũng không ngoại lệ, Khảm Dịch Đạt tại tổng bộ Âm Mạc trong khi gặp Hàn Thạc đã đem tất cả bí mật về tòa phủ đệ này, kể cả mật thất dưới đất nói cho hắn biết.

Từ trên thông đạo đi xuống, Hàn Thạc đã thấy một gian phòng lớn, bên trong ngoại trừ có mấy cái tủ âm tường trống rỗng ra, cũng không có thứ gì khác.

Cầm ma pháp bổng cất vào một cái tủ âm tường, Hàn Thạc trực tiếp thông qua truyền tống trận pháp đi đến Tử Vong Mộ Địa. Tử Vong Mộ Địa quanh năm âm u, ngoại trừ bạch cốt trắng xóa khắp nơi ra cũng không có bất cứ sinh cơ hay biến hóa gì, rời đi, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, nhìn về sâu trong U Âm sâm lâm ngưng thần cảm ứng.

- Lần này sao Hỏa Giáp thi lại lâu như thế vẫn chưa xong! - Hàn Thạc nhíu nhíu mày, lăm lăm khó hiểu.

Thổ Giáp thi Mộc Giáp thi lúc xuất thổ, hoàn toàn không lâu như Hỏa Giáp thi, nếu không phải Hàn Thạc có thể cảm ứng được khí tức của nó, thì hẳn thật sự tin rằng nó gặp rắc rối gì rồi.

- Chẳng lẽ nguyên nhân vì Hỏa hệ chí bảo Hỏa Liên Hoa, hay là vì Hỏa Diễm linh chủ đằng kia? - Hàn Thạc suy xét một chút, thầm đoán.

Không như Thổ Giáp thi và Mộc Giáp thi, Hỏa tuyệt chi địa đó sinh ra Hỏa hệ chí bảo Hỏa Liên Hoa, xuất hiện tình huống thế này, nhớ lúc Sở Thương Lan miêu tả cũng không nói qua, hơn nữa bên trong còn có một Hỏa Diễm linh chủ khủng bố, càng thêm kì lạ là gã tựa hồ coi Hỏa Giáp thi là hài tử của mình, nhiều sự tình quái dị như vậy cộng lại, phỏng chừng đối với Hỏa Giáp thi tạo thành một chút ảnh hưởng, nếu không thì đâu có lâu như thế.

“Quên đi, giờ tạm thời gieo Thủy Giáp thi trước đã!”

Hàn Thạc cũng không suy nghĩ thêm nữa, nếu đã cảm ứng được khí tức Hỏa Giáp thi vẫn còn, hẳn hiểu là không có vấn đề gì, lúc này liền quyết định đến Nhật Diệu cốc đặt Thủy Giáp thi xuống Thủy tuyệt chi địa.

Ngự không phi hành không bao lâu, Hàn Thạc từ U Âm sâm lâm bay đến phạm vi thế lực Nhật Diệu cốc, hẳn trước hết tìm đến Hồn Diệt, nhảy vào một dốc núi kì dị.

Kỳ lạ là Hàn Thạc không hề cảm ứng được khí tức của hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, đi vào một đoạn thì thấy Cách Lan Đặc. Cách Lan Đặc vừa thấy Hàn Thạc đến, liền cung kính hành lễ, sau đó giải thích:

- Đoàn trưởng cùng Cát Nhĩ Bá Đặc nhận một nhiệm vụ, tạm thời không ở chỗ này.

- Bây giờ tình thế ra sao?

Hàn Thạc điều khiển ba con Âm Ma rà soát một vòng, phát hiện số lượng dong binh lưu lại ở đây hơn hai trăm người, hai trăm người này hoàn toàn lạ mặt, liền hiểu được quy mô Hồn Diệt dong binh đoàn được mở rộng thêm.

- Thì cũng vậy à, các thế lực lớn từ đấu tranh ngầm giờ chuyển thành trực diện. Trong thời gian rối loạn này, Già La dong binh đoàn của Lao Lôi Tháp có thế lực lớn nhất, ba phương khác không thể không kết làm một khối cùng tranh giành với Già La dong binh đoàn, vài thế lực cường đạo thỉnh thoảng tham dự vào, dù sao Nhật Diệu cốc bây giờ cũng thành một mớ bòng bong. - Cách Lan Đặc cười giải thích với Hàn Thạc.

- Ồ, được rồi, xong chuyện lần trước, Hồng Liêm dong binh đoàn cùng Môn La gia tộc không tới tìm các người gây chuyện sao? - Hàn Thạc nhớ tới việc mình giết chết Phát Cách Sâm, cũng làm trọng thương Á Đường Môn La, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại.

- Hắc hắc, hai phương này đích xác hận Hồn Diệt dong binh đoàn chúng ta, tiếc là bọn chúng cũng không biết chúng ta ở đâu, cho dù muốn báo thù cũng không biết làm sao a! - Cách Lan Đặc có vẻ đắc ý vô cùng cười lớn.

- Ta thấy trong dong binh đoàn có rất nhiều khuôn mặt mới, những người này không có vấn đề gì chứ? - Tâm niệm máy động, Hàn Thạc dò hỏi.

- Yên tâm đi, chúng ta chọn lựa dong binh đều trải qua điều tra nghiêm khắc, người có thể tiến vào khu vực này đều đáng tin nhiệm. A a, nhờ có người ra tay một lần, Lao Lô Tháp cho phép chúng ta chiêu mộ ở Nhật Diệu cốc, cũng tiết kiệm được không ít công sức. - Cách Lan Đặc nhìn Hàn Thạc cảm tạ, cười nói.

- Tốt, đám Đặc Lan Khắc Tư đã không có ở đây, vậy thì ta đi trước.

Sau khi nghe được tin tức cần thiết, Hàn Thạc cáo từ Cách Lan Đặc, bay thẳng về hướng Nhật Diệu cốc.

Người trong Già La dong binh đoàn ở Nhật Diệu cốc bây giờ đều biết Hàn Thạc, vừa thấy hắn nhập cốc đều miễn mọi thủ tục, mọi người đều mỉm cười hỏi thăm Hàn Thạc, thái độ đối với hắn cực kỳ hữu hảo.

Hàn Thạc sau khi tiến vào Nhật Diệu cốc liền đi thẳng đến trước cửa hàng kia, cũng không chẳng nói lời nào liền khởi động đại trận, sau đó mới nhảy xuống giữa giếng nước, lấy tài liệu bên trong không gian giới chỉ ra từng cái rồi lặn xuống dưới. Nước ở đây lạnh buốt đến tê xương, khi xuống tới đáy giếng, Hàn Thạc triệu hoán ra Tiểu Khô Lâu.

Dựa theo phân phó của Hàn Thạc, sau khi Tiểu Khô Lâu tiếp nhận mệnh lệnh liền triệu hoán ra một cương thi tướng mạo bình thường, sau đó Tiểu Khô Lâu biến mất, Hàn Thạc đặt cương thi chiến sĩ này vào giữa Thủy Tuyệt chi địa, tiếp theo đưa vào từng loại tài liệu kì dị, dẫn toàn bộ Thủy chi nguyên lực của Thủy tuyệt chi địa hội tụ vào cương thi chiến sĩ.

293. Chương 293:thần Điện Kỵ Sĩ

Đã có kinh nghiệm luyện chế Thổ giáp thi, Mộc giáp thi và Hỏa giáp thi rồi cho nên Thủy giáp thi cũng không phí của Hàn Thạc bao nhiêu công phu. Sau khi hết thấy mọi thứ đã hoàn tất, hắn từ trong giếng nước nhảy ra thì đột nhiên lại cảm ứng được hai luồng khí tức khác lạ.

Ngay tại đình viện của cửa hàng này, tử khí của Tu La Huyền Hồn trận đang thâm trầm vận chuyển. Trong đó lại có Hắc Ám đại ma đạo sư Ai Đức Ôn của Thiên Tai giáo hội cùng với vị nữ luyện kim thuật sĩ Bối Lâm Đạt đang quanh quẩn bên ngoài trận mà không dám tiến vào, chỉ ở trên nóc kinh dị nhìn gian viện tử thâm trầm hắc ám này.

Tử khí bên trong Tu La Huyền Hồn trận dày đặc, Hàn Thạc làm gì bên trong hai người khẳng định đều không cách gì nhìn rõ được. Sau khi ra khỏi giếng nước, hắn ngẩng đầu lên là có thể nhìn rõ được hai vị cao thủ của Thiên Tai giáo hội.

Hai người Ai Đức Ôn cùng với Bối Lâm Đạt rõ ràng đã biết bên dưới ẩn chứa nguy hiểm rất lớn. Cho nên mặc dù vẫn kinh dị nhìn biến hóa bên dưới, nhưng vẫn không dám mạo hiểm tiến vào trận pháp, trên mặt chỉ lộ nét vô cùng cẩn thận.

Lần trước cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đột nhập nơi này, Hàn Thạc biết hai người Ai Đức Ôn đã rõ ràng nơi này cực kỳ nguy hiểm. Lần này hai người tới đây mà lại không dám tới gần cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Sau khi kiểm soát một vòng đình viện, Hàn Thạc đi về hướng trận nhãn rồi đánh ra một đạo ô quang vào đó. Đại trận vốn đang có tử khí gào rít mãnh liệt thâm trầm, chỉ trong khoảnh khắc đã tắt mát đi hết, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hàn Thạc ngồi xuống một chiếc ghế bên trong đó, uể oải nhìn lên Ai Đức Ôn ở nóc nhà rồi hờ hững nói:

- Ai Đức Ôn tiên sinh, dường như mỗi lần người tới đều là cái vẻ lén lút vụng trộm thế này. Chẳng lẽ đây là cách làm việc của Thiên Tai giáo hội các người hay sao vậy?

Mặc dù biến hóa bên trong đình viện đã biến mất, nhưng hai người Ai Đức Ôn vẫn không dám đi xuống, vừa nghe vậy liền cười ha hả nói:

- Thật xin lỗi, chúng ta chỉ ở trên này nói chuyện một hồi mà thôi. Chúc mừng người đã tiêu diệt được Phát Cách Sâm. Nhưng người cũng đã chọc giận tới Quang Minh giáo hội. Lần này bọn họ sẽ không tiếc trả giá thế nào để đối phó với người. Ha ha, Thiên Tai giáo hội chúng ta thành tâm mời người gia nhập. Chỉ cần người chịu gia nhập với chúng ta thì bọn ta sẽ không tiếc bất kỳ thứ gì.

- Xin thứ lỗi, ta không có hứng thú! - Lần trước đã từng cự tuyệt, bây giờ Hàn Thạc vẫn dứt khoát từ chối như vậy, không hề chừa lại chút dư địa để thương lượng.

- Tốt lắm, nếu người không nguyện ý gia nhập Thiên Tai giáo hội của chúng ta thì chúng ta cũng không thể không thương nghị chuyện hợp tác một chút. À à, Quang Minh giáo hội đã điều động một tiểu đội Thần điện kỵ sĩ đoàn, mục đích hẳn nhiên là để đối phó với người. Nhân số của Thần điện kỵ sĩ đoàn mặc dù không nhiều, nhưng trong đó đều là cao thủ thật sự. Đây là một thanh lợi kiếm mà Quang Minh giáo hội dùng để bài trừ dị đoan. Bọn họ lúc này đang hành quân tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, chỉ chờ người đi qua mà thôi.

- Cho dù người lần này không đến Nhật Diệu cốc, đợi đến khi người tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì cũng sẽ có người của bọn ta thông tri cho người biết. Nhưng không ngờ lại có thể gặp được người tại nơi này. Vậy nên ta mới cho người hay sớm để xem chúng ta có khả năng hợp tác hay không! - Ai Đức Ôn thật sự rất có thành ý, đầu tiên đã thông báo tin tức quan trọng này cho Hàn Thạc hay.

Theo lời Ai Đức Ôn vừa nói, Hàn Thạc bất giác phải cau mày. Tổng bộ Quang Minh thần điện của Quang Minh giáo hội đặt tại Áo Đăng đế quốc mạnh nhất Kỳ Áo đại lục. Ở giữa Áo Đăng đế quốc và Lan Tư Lạc Đặc đế quốc còn có An Kiệt Lạp đế quốc. Thần điện kỵ sĩ đoàn trước giờ vẫn một mực bảo hộ Quang Minh thần điện của Quang Minh giáo hội. Vì hẳn mà phải điều động một tiểu đội của Thần điện kỵ sĩ đoàn, xem thế này thì Quang Minh giáo hội đã thật sự hạ quyết tâm rồi.

- Ta tạm thời sẽ không hợp tác với các người. Nhưng nếu như ta có chuyện cần thiết, nói không chừng sẽ liên hệ với các người! - Hàn Thạc suy nghĩ một hồi rồi nói với Ai Đức Ôn.

Ai Đức Ôn nghe được Hàn Thạc nói như vậy lập tức khẽ cười ha hả nói:

- Tại Kỳ Áo đại lục này thì Thiên Tai giáo hội bọn ta và Quang Minh giáo hội là tử địch. Địch nhân của Quang Minh giáo hội chính là bằng hữu của Thiên Tai giáo hội chúng ta! Vậy được, đến khi người gặp phải chuyện phiền phức, nói không chừng Thiên Tai giáo hội bọn ta sẽ xuất hiện bên cạnh người, đến khi đó thì chúng ta lại gặp mặt!

Sau khi nói xong câu này, Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt cũng không tiếp tục ở lại, sau khi lơ đãng liếc nhìn chung quanh liên cần thần rồi khỏi nóc nhà của Hàn Thạc rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt vừa đi khỏi thì Hàn Thạc lập tức đứng lên, phóng ra hết toàn bộ ba con Âm Ma, bám theo đằng sau người Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt, để xem xem hai người này vì sao lại tới Nhật Diệu cốc.

Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt rất cẩn thận đề phòng, trên đường đi đều vòng qua vòng lại rất nhiều khúc quanh, đề phòng có địch nhân theo dõi. Chỉ có điều dưới sự dò xét của ba con Âm Ma này thì hai người không cách gì ẩn nấu lánh thân được.

Cuối cùng hai người Ai Đức Ôn không ngờ lại cùng nhau đi vào tổng bộ của Già La dong binh đoàn. Bởi vì lần này chỉ âm thầm dò xét nên Hàn Thạc không quang minh chính đại đi vào Già La dong binh đoàn, mà chỉ dừng lại ở một chỗ trong cốc cách đó không xa để ẩn nấu rồi lợi dụng ba con Âm Ma để dò xét động tĩnh của Ai Đức Ôn.

Kỳ thật sau khi hai người Ai Đức Ôn mò tới cửa, Hàn Thạc đã đoán biết ra được Ai Đức Ôn khẳng định đã cấu kết với Lao Lô Tháp rồi. Bằng không Hàn Thạc vừa trở về Nhật Diệu cốc chưa tới hai giờ đồng hồ, hai người họ không thể nào lại tới tận cửa nhanh như vậy. Nhật Diệu cốc nằm trong phạm vi thế lực của Già La dong binh đoàn. Hệ thống theo dõi của Thiên Tai giáo hội sao có thể trải rộng được như vậy.

-Ai Đức Ôn tiên sinh, người đã tới gặp Bồ Lai Ân rồi à? - Ai Đức Ôn vừa tới chỗ Lao Lô Tháp thì gã đã hỏi trước.

Ai Đức Ôn gật gật đầu rồi cười nói:

- Đa tạ người đã cho biết. Ta vừa rồi có gặp được Bồ Lai Ân. Đúng rồi, chuyện chuẩn bị thế nào rồi? Ba trăm tử thần vệ sĩ của Thiên Tai giáo hội bọn ta hai ngày nay đã đến Nhật Diệu cốc rồi. Dù sao mỗ Bì ngân kia ai cũng có thể lấy được, chỉ là không thể để Quang Minh giáo hội lấy đi. Bằng không để bọn chúng chế

thành Bí ngân khô giáp trang bị cho đám Thần điện kỳ sĩ đoàn, sau này nhất định sẽ mang lại phiền phức lớn cho bọn ta!

Thần tình Lao Lô Tháp lạnh như băng, chỉ dữ dằn nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần tử thần vệ sĩ các người vừa tới, ta sẽ lập tức điều động Già La dong binh đoàn san bằng hết các thế lực chung quanh mỏ Bí ngân. Hừ, lần trước ta thiếu chút nữa đã chết luôn tại nơi đó. Lần này ta sẽ không sơ suất như vậy nữa. Ba đại thế lực kia lần này nhất định nợ máu phải trả bằng máu!”
- Ha ha, như thế là tốt nhất. Quang Minh giáo hội muốn lấy mỏ Bí ngân. Bọn ta lại muốn bọn chúng dùng tính mạng để lấp vào!

Về mặt Ai Đức Ôn cười một cách âm hiểm rồi cùng với Lao Lô Tháp không ngừng thương nghị chi tiết hành động. Sau khi Hàn Thạc nghe được một hồi liền nhớ kỹ hết tất cả nội dung cuộc đàm thoại của bọn họ. Đến khi Ai Đức Ôn cùng Bối Lâm Đạt chuẩn bị bỏ đi, Hàn Thạc đã đi trước một bước, vô thanh vô tức rời khỏi Già La dong binh đoàn.

Sau khi đi khỏi Già La dong binh đoàn, Hàn Thạc lập tức rời Nhật Diệu cốc, trở về Hồn Diệt dong binh đoàn rồi lại dò hỏi động tĩnh của đám người Đặc Lan Khắc Tư. Từ miệng của Cách Lan Đặc, Hàn Thạc biết được hai người đó phải cần một thời gian mới có thể trở về.

Hàn Thạc không hề nán lại tại Hồn Diệt dong binh đoàn mà lại tức tốc phóng về Tử Vong Mộ Địa, trở về gian mật thất trong phủ đệ của mình. Không bao lâu thì quản gia Tạp Lạp Tư đi vào mật thất cung kính nói với Hàn Thạc:

- Bá tước đại nhân, có một tiểu thư tên Phạm Ny muốn cầu kiến ngài. Nàng ta nói chỉ cần báo tên nàng ta thì ngài nhất định sẽ gặp mặt!

Hàn Thạc ngăn người ra, đột nhiên nghĩ tới chuyện đã đáp ứng với Phạm Ny. Sau khi bỏ đi lần trước, hắn đã từng nói chỉ trong vài ngày sẽ tìm gặp nàng. Nào hay hắn bận rộn túi bụi, đã quên mất điều này. Hiện giờ thì Phạm Ny đã tự tìm tới cửa rồi.

- Nàng ấy ở đâu, dẫn ta tới gặp nàng!

Hiện giờ Hàn Thạc đã có phủ đệ của mình. Nếu như Phạm Ny cùng Phỉ Bích thường tới tìm hắn thì quan hệ của Hàn Thạc với bọn họ sớm muộn gì cũng bại lộ. Nghĩ tới chuyện này khiến hắn đau cả đầu.

Quản gia Tạp Lạp Tư thấy hắn lo lắng như vậy, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, lập tức cung kính nói:

- Bá tước đại nhân, mời ngài đi theo ta!

Chỉ trong chốc lát, Tạp Lạp Tư đã dẫn Hàn Thạc tới chỗ của Phạm Ny, hắn chỉ vào trong đó rồi nói:

- Phạm Ny tiểu thư đang ở trong đó.
- Ài, người lui xuống đi. Không được để người khác tới đây! - Hàn Thạc căn dặn.

Đợi khi Tạp Lạp Tư rời khỏi nơi này, Hàn Thạc mới liềm mình đi vào. Vừa nhìn đã thấy Phạm Ny đang ngồi ngay ở giữa. Lần này nàng không mặc ma pháp bào, mà lại đổi bằng một chiếc váy dài xanh thẫm. Vừa thấy Hàn Thạc đi vào, lập tức nàng hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn hắn rồi nói:

- Bá tước đại nhân, cuối cùng cũng có thời gian rảnh rồi tới gặp đám bình dân bọn ta rồi sao?
- Thật xin lỗi, bởi vì có một vài chuyện, ta mới bị chậm trễ một chút. Sau này sẽ không như vậy nữa. Phạm Ny nàng nhất định phải thứ lỗi cho ta.

Hàn Thạc cười khổ, vừa tiến vào vừa lên tiếng nhận lỗi. Chuyện này đúng là hắn không đúng, Phạm Ny giận như vậy cũng là lẽ đương nhiên mà thôi.

- Đây đã không phải là lần đầu rồi. Lời hứa hẹn của người trước giờ không hề thực hiện! - Phạm Ny vẫn giữ vẻ mặt hầm hầm, lạnh lùng nhìn hắn nói.

Hàn Thạc cười khổ nhìn Phạm Ny rồi cung tay nói:

- Là ta sai. Nàng muốn trừng phạt ta thế nào cũng được!

- Vậy được, chỉ cần người đáp ứng với ta, làm giáo sư vinh dự cho Vong Linh hệ bọn ta, thì ta sẽ tha thứ cho người. - Phạm Ny suy nghĩ một hồi, sau đó hung hãn trừng mắt với Hàn Thạc rồi mới nói.

Giáo sư vinh dự chính là một danh hiệu tại ma võ học viện Ba Bửu Luân, căn bản không phải chịu ước thúc của giáo quy gì, chỉ là theo lời thỉnh cầu của học viện, có thể lâu lâu làm công tác thuyết giảng một chút mà thôi. Các chi hệ tại ma võ học viện Ba Bửu Luân cạnh tranh lẫn nhau, mới có thể mời được một số cường giả nổi danh trong đế quốc làm giáo sư vinh dự, chính là tiêu chuẩn để so sánh mạnh yếu giữa các chi hệ.

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc sáng khoái đáp ứng.

- Cái tên hỗn đản nhà ngươi, sao lại có khả năng sát tử thứ người hung ác như Lợi Ách Khải Ân chứ. Người làm sao lại trở thành Vong Linh ma đạo sư, người rốt cuộc vẫn còn bao nhiêu chuyện lừa gạt ta hả? - Vừa nghe Hàn Thạc đáp ứng, trong lòng Phạm Ny trở nên vui mừng, sau đó bao nhiêu nghi hoặc trong lòng đều phát xuất tuôn trào ra hết.

294. Chương 294: lượng Lớn Thuốc Nổ

Vừa rót vào tai những lời đường mật, vừa vuốt ve, chỉ mất nửa giờ, Hàn Thạc đã làm cho Phạm Ny vốn đến đây để hỏi tội trở nên tươi roi rói, nghe những lời đó, Phạm Ny miệng tùm tùm cười, tâm ý vui vẻ, hài lòng rời khỏi phủ đệ của hắn.

Bằng tốc độ nhanh nhất đi tới Bồ Tư Đặc thương hội tìm Phỉ Bích, Hàn Thạc vừa nhìn thấy nàng liền không úp mở yêu cầu thẳng thắn:

- Ta cần thuốc nổ, loại có lực sát thương lớn nhất, lượng thuốc đủ để san bằng một tòa núi nhỏ!

- Trời ạ, chàng cần làm gì?

Là một người đàn bà bình thường, nghe được Hàn Thạc cần gấp thuốc nổ có lực sát thương thật lớn, càng mạnh càng tốt, chỉ cần suy nghĩ chút liền biết hắn muốn làm gì, Phỉ Bích lộ vẻ kinh hãi.

- Đừng hỏi nhiều như vậy, mau giúp ta kiếm, đừng cho người nào biết.

Hàn Thạc đã quyết định, bất chấp tất cả, thời gian không chờ một ai, tất nhiên là càng nhanh càng tốt.

Đàn bà khi đã cùng nam nhân có quan hệ thân thể, cho dù là Phỉ Bích có lãnh đạo như vậy, thì cũng sẽ vì nam nhân đó thay đổi theo lẽ thường thôi, huống chi nàng biết rằng đầu óc Hàn Thạc tỉnh minh, sẽ không làm nên chuyện gì ngu ngốc, bởi vậy, tuy có nghi hoặc nhưng khi Hàn Thạc thúc giục lần nữa, cũng không hỏi thêm liền gật đầu nói:

- Cho thiếp ít thời gian, thiếp sẽ thu gom bằng mọi cách.

- Tốt! ...thống nhất ngày một ta sẽ tới lấy thuốc nổ, hai ngày này nàng tạm thời không nên đi đâu. - Hàn Thạc căn dặn rồi vội vàng rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội.

Quay về mật thất của phủ đệ một cách vô thanh vô tức, thông qua Truyền tống trận đi tới Tử Vong Mộ Địa, sau đó sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật bay tới sơn cốc có mỏ Bí ngân rồi gọi ra Thổ Giáp thi.

Ba con Âm Ma chậm rãi bay vào giữa sơn cốc. Hình ảnh, cảnh vật được truyền liên tiếp tới Hàn Thạc. Liên minh ba phương thế lực Hồng Liêm dong binh đoàn, Môn La gia tộc và Tật Tháp Nhĩ thú nhân, tổng cộng có hơn một ngàn người đóng quân tại phụ cận, tầng tầng lớp lớp vây quanh sơn cốc.

Mỏ Bí ngân kia vẫn hoạt động như trước, song bởi vì bên trong mỏ địa thế hiểm trở, chật hẹp, khai thác quặng Bí ngân cũng không phải việc dễ dàng. Nhất là quặng Bí ngân lại pha trộn với quặng bạc, thường thường đều nằm ở phía sâu, cho nên mấy ngày nay, ba phương thế lực mặc dù tăng ca khai thác, tiến độ công việc vẫn không theo như ý muốn.

Ba con Âm Ma bay một vòng khắp các hang hốc, Thổ Giáp thi ẩn núp trong đất, giống như Thổ Hành Tôn đi lại khắp nơi, theo không chế tâm thần của Hàn Thạc tạo ra một cái hang động không thể bị phát hiện trong lòng đất của sơn cốc để chứa đám thuốc nổ cực mạnh do Phỉ Bích cung cấp.

Từ khi Lao Lô Tháp và Ai Đức Ôn nói chuyện, Hàn Thạc biết trong sơn cốc rốt cuộc sẽ có một trận huyết chiến, phần lớn binh lực của bốn thế lực lớn ở Nhật Diệu cốc sẽ tham gia trong trận chiến này, trong đó có Già La dong binh đoàn của Lao Lô Tháp, trong khoảng thời gian này, gã dùng các loại lợi ích để lôi kéo về gần mười thế lực nhỏ.

Bởi vì có quặng Bí ngân tồn tại, các thế lực khác cũng đưa vào một lượng lớn binh lực, một khi chiến đấu bộc phát, sơn cốc này sẽ trở thành chiến trường lớn nhất của Nhật Diệu cốc từ trước đến nay, Hàn Thạc cần làm là đặt phía dưới chiến trường lượng thuốc nổ đủ để hủy diệt tất cả các thế lực, một mẻ lưới bắt hết các thế lực trong cốc.

Chuyện này làm cũng cần phải cẩn thận, cũng chỉ có năng lực thần kỳ chui luồn trong đất của Thổ Giáp thi, mới có thể không một tiếng động hoàn thành nhiệm vụ này, lúc này cả ba Âm Ma do Hàn Thạc phóng ra cũng không phát hiện thấy thổ hệ ma pháp cường đại của ma pháp sư. Cho nên càng mạnh dạn cho Thổ Giáp thi bắt đầu bố trí.

Cho dù với năng lực thần kỳ của Thổ Giáp thi, ở bên trong sơn cốc bố trí cất giấu thuốc nổ trong hang động cũng mất một khoảng thời gian. Trong lúc đó, Hàn Thạc thông qua ba Âm Ma liên tục quan sát các cao thủ lưu lại trong sơn cốc, sợ những người này nhận ra động tĩnh trong lòng đất, phát hiện ra bố trí lúc này.

May mà tất cả đều thuận lợi, sau khi Thổ Giáp thi hoàn thành bố trí địa huyết, Hàn Thạc liền rời khỏi sơn cốc. Ở Tử Vong Mộ Địa nghiên cứu kỹ ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến của cảnh giới Ma đạo sư. Ma pháp này vô cùng bí ẩn khó hiểu.

Linh Hồn Chấn Chiến là thông qua tinh thần lực của bản thân, công kích trực tiếp linh hồn của đối phương, muốn nắm vững tốt ma pháp này, đầu tiên phải có nghiên cứu nhất định về mặt linh hồn, mặt khác còn phải nắm vững kỹ xảo công kích bằng tinh thần lực, chẳng nói đâu xa, chỉ một bước là tụ tập tinh thần lực thành một đạo công kích, cũng đã rất khó làm được.

Trong Tử Vong Mộ Địa luyện tập liên tục, Hàn Thạc nhủ mảy mảy tự đánh giá phương thức công kích bằng tinh thần này, khi hần tập trung tinh thần lực, có thể cảm giác được rõ ràng loại tinh thần không màu không sắc như vậy, nhưng yêu cầu tinh thần lực phải hóa thành công kích hữu hình, vô luận Hàn Thạc thử như thế nào, cũng đều không có biện pháp làm được.

“Đích xác khá khó khăn à!”

Hàn Thạc lẩm bẩm tự nói, liên tục tập trung tinh thần lực, cố gắng làm tinh thần lực hình thành một loại công kích hữu hình.

“Thần thức vô ảnh vô hình, nhưng lại có tác dụng vô cùng, ngoài lấy tâm làm chủ, tâm động thì thần khởi...”

Một đoạn khẩu quyết ma công đột nhiên được Hàn Thạc nhớ lại, đây là miêu tả về thần thức trong ma công, khi ma công đạt tới cảnh giới kế tiếp Phân Ma, tu ma giả có thể cảm ứng rõ ràng được thần thức, thần thức thực ra là một loại quá trình cường hóa đối với linh hồn, tu ma giả ở Phân Ma cảnh giới, linh hồn chuyển biến thành thần thức, chỉ cần thần thức không bị diệt, tu ma giả có thể sống mãi.

Thần thức thuộc loại tồn tại vô hình vô ảnh, một khi linh hồn biến thành thần thức, sẽ có rất nhiều tác dụng kỳ diệu, đơn giản nhất là có thể lợi dụng thần thức cảm ứng động tĩnh xung quanh, dựa trên sự mạnh yếu của thần thức, độ cảm ứng rõ ràng và phạm vi cũng có chênh lệch, trong khi cùng người giao chiến, chỉ cần thần thức đủ mạnh, có thể hình thành các loại công kích kỳ dị đối địch, ví dụ như huyền cảnh hoặc công kích thực chất, thao túng tâm thần của đối phương, làm cho đối phương trở thành con rối, ngoài ra còn các tác dụng kỳ diệu khác.

Thần thức cũng có thể công kích linh hồn địch nhân, nhưng thủ đoạn và huyền ảo phong phú hơn tinh thần lực, theo những giảng giải về các phương pháp công kích bằng thần thức trong ma công, Hàn Thạc tựa hồ hiểu được rằng thần thức và tinh thần lực có cùng tác dụng như nhau.

Sự khác biệt chính là thần thức là linh hồn của tu ma giả biến hóa, cùng với Ma Anh là căn bản quan trọng nhất của tu ma giả, trong đó thần thức còn trọng yếu hơn Ma Anh một chút. Ma Anh là nguồn lực lượng

của tu ma giả, vì tu ma giả cung cấp liên tục Ma Nguyên lực, một khi Ma Anh bị hủy diệt, tu ma giả sẽ mất đi lực lượng, thân thể không còn một chút Ma Nguyên lực, trở thành một người bình thường.

Mà thần thức lại là linh hồn của tu ma giả, dù Ma Anh bị hủy diệt, tu ma giả chỉ cần thần thức không mất đi, có thể lợi dụng kinh nghiệm trong dĩ vãng tiêu hao thời gian mà trọng tu Ma Anh, nhưng khi thần thức bị hủy diệt, tu ma giả chính thức hồn phi phách tán, không lưu lại thế giới này dấu tích gì nữa. Tinh thần lực ngược lại có tính chất giống như Ma Anh, cho dù tinh thần lực mất đi hoàn toàn, nhiều nhất chỉ không thể tụ tập ma pháp nguyên tố để phóng thích ma pháp, chỉ làm cho một ma pháp sư trở thành người thường mà thôi, không mất đi tính mạng.

Ở trong Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc liên tục suy xét, nhất là lý giải về một số phương pháp dùng thần thức công kích, hần cần thận lĩnh ngộ, dần dần tựa hồ nắm được đầu mối, khi tinh thần lực hoàn toàn tập trung, để tâm thần tĩnh lặng, trong đầu bỗng nhiên lóe lên ý niệm, tinh thần lực đột nhiên biến động mạnh, một loại dao động kỳ diệu bỗng nhiên sinh ra.

Lúc này, Hàn Thạc rất nhanh niệm xuất ma pháp chú ngữ, lực lượng kỳ dị chẳng biết từ đâu sinh ra, cùng tinh thần lực rất nhanh hòa thành một thể, một loại sóng gợn tản ra, giống như trong nước truyền về phía trước.

-Ồ, có chút tiến bộ, còn thiếu chút nữa!

Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, vừa mới cảm ứng được tinh thần lực ngưng tụ, hình thành một loại công kích hữu hình về phía trước, thế nhưng bởi vì phía trước cũng không có linh hồn nào tồn tại, công kích của hần không có mục tiêu nên cũng không rõ hiệu quả của nó.

- Xem chừng phải tìm người sống để thí nghiệm thôi!

Hàn Thạc lẩm bẩm tự nói, suy nghĩ một lúc, phát hiện thời gian dường như không còn sớm, lúc này lại rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

Không cần thông báo, Hàn Thạc đi thẳng tới Bồ Tư Đặc thương hội, đến phòng của Phỉ Bích tìm nàng, hỏi:

- Thế nào rồi?

- Thu thập được một ít, nhưng mà bởi vì thời gian quá ngắn, hơn nữa thuốc nổ là hàng quốc cấm nguy hiểm, cho nên số lượng cũng không đủ để phá nổ một tòa núi nhỏ. Thực ra nếu chàng cho thiếp thêm chút thời gian, thiếp có thể tới một số thành thị xa hơn một chút tìm kiếm thêm. - Phỉ Bích bất đắc dĩ nhìn Hàn Thạc, nói với giọng tựa như có lỗi.

- Không kịp rồi, có bao nhiêu tính bấy nhiêu thôi. Ài, chuyện này tốt nhất đừng cho ai biết, nếu không có thể hơi phiền toái. - Hàn Thạc nhún mày nói.

- Yên tâm đi, thiếp thông qua mấy tiểu thương để kiếm đó, nhưng là luân phiên thu mua, thiếp nghĩ không có vấn đề gì đâu. - Phỉ Bích trả lời.

Sau đó, không gian giới chỉ của Phỉ Bích liên tục lóe sáng, một túi được bao cẩn thận, chính là thuốc nổ được nàng đưa vào không gian giới chỉ của Hàn Thạc, cho đến khi Phỉ Bích giao toàn bộ cho hần xong, nàng lúc ấy mới dò hỏi:

- Bồ Lai Ân, chàng rốt cuộc định làm gì, không phải chàng muốn hủy Bồ Lô Đặc Nhĩ thành chứ?

- Không có quan hệ gì đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, ta tạm thời còn chưa quay về đó mà.

Hàn Thạc thuận miệng trả lời, ôm Phỉ Bích hôn một cái, cười nói:

- Tốt lắm, không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.

Trong ánh mắt kinh dị của Phỉ Bích, Hàn Thạc vội vàng rời khỏi Bồ Tư Đặc thương hội, trực tiếp dùng Truyền tống trận quay về Tử Vong Mộ Địa rồi bay nhanh lại khu mỏ bí ngân.

295. Chương 295:sóng Ngầm

Đêm tối đen như mực che phủ khắp sơn cốc. Mùa xuân đã tới, dù ban đêm nhưng hương cỏ hoa vẫn làm say lòng người.

Ban đêm tĩnh mịch, nguy hiểm cũng chập chờn theo tiếng côn trùng rả rích. Trong từng góc ngách ở khu mỏ quặng bí ngân trong sơn cốc này đều có các đội dong binh đồn trú, về an tĩnh nhưng vẫn giới bị hết sức cẩn thận.

Một toán người mặc giáp màu đen trông tựa như những cái bóng trong đêm tối, mang theo khí tức âm trầm quỷ bí, chậm chậm di chuyển xuyên qua các lùm cây rậm rạp. Hắc Âm hệ Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn bay lơ lửng trên không trung dẫn đường, ba trăm Tử thần vệ sĩ giống như những u linh lặng thinh không tiếng động bám theo sau lão.

Hai nghìn dong binh của Già La dong binh đoàn do Lao Lô Tháp cầm đầu, đi theo phía sau ba trăm tên Tử thần vệ sĩ, chậm rãi tiến về phía mỏ quặng bí ngân trong sơn cốc. Còn phía sau Già La dong binh đoàn là một nhóm ô hợp gồm hơn mười tiểu thế lực, đại khái cũng vào khoảng một ngàn cao thủ mặc trang phục dong binh đủ các loại sắc thái.

Ba đại thế lực tụ tập thủ vệ về sơn cốc có mỏ quặng Bí ngân, song họ vẫn cần có thủ vệ để bảo vệ sào huyệt, bởi vậy cũng chỉ điều động tới sơn cốc này tổng cộng khoảng hơn một ngàn dong binh. Hơn một ngàn dong binh này so với hai ngàn dong binh tinh nhuệ mà Lao Lô Tháp dẫn tới cộng với ba trăm tử thần vệ sĩ của Thiên tai giáo hội và thêm cả ngoài một ngàn cao thủ của hơn mười tiểu thế lực phối hợp cử đến thì ít hơn đến tận ba lần.

Hắc Âm Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn phóng thích ra Hắc Âm ma pháp, một luồng khí màu đen từ từ khuếch tán vào trong không khí. Khu vực phía trước sơn cốc đang sáng tỏ do được ánh trăng chiếu rọi xuống đột nhiên bị bao phủ bởi một tầng sương mù nhàn nhạt, tựa như là hơi nước trong đêm dần dần ngưng tụ lại vậy.

Tiếng côn trùng vốn vẫn vang rả rích, chẳng biết vì sao lại dần dần lịm đi. Phong hệ ma đạo sư Á Sắt của Môn La gia tộc lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng tựa hồ cảm ứng được động tĩnh bất thường, không khỏi mở mắt ngoảnh nhìn ra phía ngoài sơn cốc tự hỏi thầm: “Chuyện gì thế này? Sao chung quanh lại không còn tiếng côn trùng kêu nữa chứ?”

Từ bên trong trường bông phía bên trái Á Sắt, thú nhân chiến sĩ Tạp Lộ Lí giọng ồm ồm hỏi vọng ra:

- Này, Á Sắt, không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi chút đi.
- Ta cảm giác có cái gì đó không bình thường. Ta ra ngoài thám thính xem.

Á Sắt lẩm bẩm trong miệng rồi chui ra khỏi trường bông, sử dụng Phiêu Phù thuật chậm rãi bay lên không trung quan sát về phía khu vực bên ngoài sơn cốc.

“A. Sao lại như có sương mù thế này!”

Á Sắt lẩm bẩm tự hỏi rồi từ từ bay ra ngoài sơn cốc.

Trong sơn cốc có đủ các loại trường bông, một số trong đó có các dong binh tinh thần còn tỉnh táo phụ trách canh phòng ban đêm. Thấy Á Sắt từ trên không bay tới, những dong binh trực gác đêm đều lập tức chào đón, trong đó mấy dong binh là người của Hồng Liêm dong binh đoàn thì nhẹ giọng cười đùa:

- Người này ban đêm không ngủ được, chẳng lẽ muốn ra ngoài tìm thú vui sao? Hắc hắc, điều này cũng đúng, bị phân bổ vào cái địa phương như thế này thì đích xác là chúng ta khổ khổ rồi.
- Mặc xác hần. Chúng ta chỉ cần bảo vệ cho xong phiên gác đêm của mình là được. - Một tên dong binh khác thuận mồm đáp lời.
- Hư!

Ai Đức Ôn đang từ bên này tiếp cận, đột nhiên khẽ hô một tiếng, làm động tác ra hiệu cho đám Tử thần vệ sĩ ở đằng sau. Đám Tử thần vệ sĩ tựa như những bóng ma đang tiến về phía trước này, bắt chợt cả đám

nhANH chóng ngồi sụp xuống, ẩn nấp trong các lùm cây um tùm chẳng còn để lộ một chút khí tức sinh mạng nào nữa.

Bên kia, đôi mắt của Lao Lô Tháp sắc như dao, vừa thấy động tác của Ai Đức Ôn, lập tức quay ra đằng sau phất tay ra hiệu, đội hình rỗng rảnh trong khoảnh khắc chỉ còn lại vài tiếng thở dốc. Những người này ở cách chỗ Á Sắt rất xa, tiếng thở nhẹ nhàng này căn bản sẽ không thể bị nghe thấy.

Á Sắt bay ra ngoài sơn cốc, chau mày nhìn về phía xa một lúc nhưng tuyệt nhiên không phát hiện ra cái gì dị thường. Hắn dừng lại trong chốc lát, lẩm bẫm mấy câu rồi lại quay về bên trong sơn cốc.

Lúc này, tính theo cự ly xa gần thì là Hồng Liêm dong binh đoàn, Á Dương Môn La gia tộc rồi đến bộ lạc thú nhân Tập Tháp Nhĩ. Một gã thú nhân thủ vệ bên ngoài bộ lạc Tập Tháp Nhĩ đột nhiên bị một tiếng thét chói tai làm bừng tỉnh, đến khi hắn có thể có phản ứng thì phát hiện có một mũi tên cắm phập vào một gốc đại thụ ở bên cạnh, đuôi vẫn còn rung động có gắn một phong thư.

Tiếp theo là Á Dương Môn La gia tộc. Một gã thủ vệ của Á Dương Môn La gia tộc cũng tương tự bị một mũi tên làm bừng tỉnh, và trên đó cũng có một phong thư. Cuối cùng là Hồng Liêm dong binh đoàn ở ngay phía trước mỏ quặng bí ngân cũng đến lượt bị một mũi tên mang kèm thư tín làm chấn động.

Trong lúc nhất thời, tất cả những người cầm đầu của tam đại thế lực Nhật Diệu cốc dù trong trạng thái nào cũng hoảng hốt bừng tỉnh, tay cầm lá thư lập tức triệu tập nhân mã, đánh thức tất cả những dong binh đang ngủ say, hỏa tốc hành quân về phía khu mỏ bí ngân trước sơn cốc.

Sau khi dùng Phi Tường thuật siêu tốc lần lượt phát đi ba phong thư cảnh báo, Hàn Thạc lại một lần nữa vô thanh vô tức quay trở lại ẩn nấp quanh khu mỏ quặng bí ngân trong sơn cốc. Toàn bộ số thuốc nổ đã sớm được chôn dưới đất, hắn thông qua ba Âm Ma âm thầm chăm chú quan sát mọi diễn biến bên trong sơn cốc, chỉ chờ đợi trận đại thảm chiến bùng phát.

Tổng cộng có hơn một ngàn dong binh của ba phương thế lực đóng tại mỏ quặng bí ngân, một khi lực lượng này bị Lao Lô Tháp hủy diệt thì cho dù ba phương thế lực có liên thủ để nhằm văn hồi cục diện cũng rất khó khăn. Lần trước ba phương thế lực hội tụ trong sơn cốc đã có cừu hận âm toán Lao Lô Tháp, gã sẽ không hạ thủ lưu tình với ba phương thế lực. Một khi số cao thủ canh giữ mỏ bí ngân bị tàn sát thì đến lượt bọn họ trả thù càng thêm hung tàn

Bọn ba người Phạt La Lí Đạt có thể đứng vững ở Nhật Diệu cốc trở tài thì bất cứ ai cũng không phải là kẻ ngu dốt, tự nhiên hiểu được đạo lý này. Tổ thái độ có thể tin tưởng được, ba người phái đám thủ hạ cao thủ liên lạc với nhau, huy động đại bộ phận cao thủ bên trong sào huyệt, hỏa tốc hướng tới khu mỏ bí ngân .

Tại khu mỏ bí ngân trong sơn cốc, thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, sự tĩnh táo của các dong binh thủ vệ cũng từ từ suy kiệt. Cả bọn ngáp ngắn ngáp dài, trạng thái tinh thần đã tới mức thấp nhất.

Ai Đức Ôn ẩn nấp ngoài sơn cốc, lúc này Lao Lô Tháp cũng đã đến bên cạnh lão. Ai Đức Ôn đang tỏ vẻ âm trầm lạnh lùng chăm chú quan sát sơn cốc, đột nhiên quay đầu sang liếc mắt nhìn Lao Lô Tháp nói:

- Có thể động thủ được rồi."

Cặp mắt bỗng lóe lên sát khí, cái đầu trọc lóc như phát ra hàn quang, Lao Lô Tháp gật đầu trầm giọng nói:

- Lần trước huynh đệ của ta đã chết giữa sơn cốc này, lần này ta muốn khiến cho bọn chúng bồi thường gấp chục gấp trăm lần. Đoàn trưởng Cáp Căn, các người sẵn sàng rồi chứ?

- Đoàn trưởng Lao Lô Tháp yên tâm, vì một nửa số bí ngân của khu mỏ, chúng ta đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Mười tiểu thế lực biết thực lực không bằng bất cứ phương nào trong tứ đại thế lực, bởi vậy cũng biết mình biết người nhanh chóng tụ tập thành một nhóm, Cáp Căn của Liệt Diễm dong binh đoàn là người phát ngôn của liên minh này.

- Tốt lắm! Chẳng những khu mỏ bí ngân này, chỉ cần các người giúp ta tiêu diệt ba phương kia, thì cả địa bàn của họ cũng do các người phân chia, Già La dong binh đoàn chúng ta vẫn chiếm cứ Nhật Diệu cốc, hy vọng các người không làm ta thất vọng. - Lao Lô Tháp thâm cười lạnh, ngoài mặt thì nói sang sảng.

- Yên tâm đi, chúng ta biết phải làm thế nào! - Cáp Cẩn giả hoạt cười khê một tiếng, ra hiệu hẳn hoàn toàn hiểu ý Lao Lô Tháp.

- Tốt lắm. Không cần nhiều lời, cẩn thận một chút là được. Ta sẽ lợi dụng sương mù đang bao phủ sơn cốc để đi vào, khi các người vào trong không được gây tiếng động, tốt nhất để cho bọn chúng ngủ mơ mà chịu chết cả đi. - Ai Đức Ôn không nhịn được buông một câu, không giấu nổi vẻ ngạo mạn trên nét mặt.

Thiên Tai giáo hội tại Kỳ Áo đại lục có tiếng là khó nhằn, ngoại trừ Quang Minh giáo hội thì có rất ít thế lực có thể cưỡng lại bọn chúng nên cho dù là Lao Lô Tháp đi nữa, Ai Đức Ôn cũng không để vào mắt. Một Đoàn trưởng của một dòng binh đoàn nhỏ nhoi tất nhiên không được lão coi lọt con mắt, bởi vậy nên khi đối đãi với bọn họ thì lão không hề thể hiện sự thành tâm hữu lễ như với Hàn Thạc.

Các tiểu dòng binh đoàn khi biết được thân phận của Ai Đức Ôn, tự nhiên không dám đi cùng với hắn, chỉ với khí tức âm trầm trên thân của ba trăm Tử thần vệ sĩ cũng đủ khiến cho bọn họ thầm cảm thấy khiếp đảm. Họ đã từ lâu nghe nói rằng Thiên Tai giáo hội vô tình lãnh khốc xem mạng người như cỏ rác, nên vừa thấy vẻ mặt không ngại phiền phức của Ai Đức Ôn thì tất cả đều vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Đối với sự sợ hãi của những người này, Ai Đức Ôn cũng thấy được có chút đắc ý. Cảm giác được sự vượt trội về thực lực khiến cho lão vô cùng thoải mái, ngạo mạn khê hừ một tiếng, rồi phất tay ra lệnh cho một gã Tử thần vệ sĩ cao gầy ở phía trước:

- Tiến lên! Giết sạch!

Tử thần vệ sĩ là một nhóm người thờ phụng Tà Thần, là những tín đồ cuồng nhiệt dâng hiến toàn bộ tín ngưỡng và tinh thần cho Tà Thần, mang theo ý chí của Tà Thần và lực lượng kinh khủng, tiến hành đồ sát lãnh khốc những kẻ đối địch với Thiên Tai giáo hội trên Kỳ Áo đại lục. Bọn chúng là một bọn giết người không còn nhân tính, nhờ hiến tế đối với Tà Thần mà thu được một loại lực lượng nhất định, dễ dàng có năng lực của chúa tể nắm giữ sinh tử kẻ khác.

Dưới sự chỉ huy của Ai Đức Ôn, cặp mắt có đồng tử xám của tên tử thần vệ sĩ này tràn ngập sự cuồng nhiệt hưng phấn, tựa như trạng thái cuồng hóa lần thứ ba của Lao Lô Tháp, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng “kèn kẹt” trông rất đáng sợ tựa như đang nhai xương thú nhân vậy. Hắn hành động vô cùng mau lẹ, dẫn ba trăm tên Tử thần vệ sĩ lợi dụng sương mù yểm trợ xông thẳng vào sơn cốc.

Các cao thủ của tam đại thế lực dưới sự suất lĩnh của Phật La Lí Đạt, Á Đường Môn La, Tịch Tháp Nhĩ lúc này cũng đang trên đường chạy tới sơn cốc. Cả ba trong lòng như lửa đốt không ngừng hạ lệnh thúc giục các cao thủ tăng nhanh tốc độ như sợ rằng không kịp tới hiện trường.

296. Chương 296:thảm Chiến

Bên trong sơn cốc, ba đại thế lực hoặc ngáy khò khò, hoặc đang ngủ gà ngủ gật hoặc ngủ say như chết, không mấy người còn tỉnh táo. Một hai kẻ thận trọng thì dưới làn sương mù mê được bao phủ cũng dần dần triu nặng hai mí mắt.

Mọi thứ có vẻ đều tốt đẹp. Từ lúc Tử thần vệ sĩ bắt đầu tiến vào sơn cốc, kết cục dường như đã được xác định. Trận đánh lần này nếu như không bị tiếng động ầm ầm vang lên phá hỏng thì có thể nói là kinh điển.

“Đùng ầm ầm...”

Khi Tử thần vệ sĩ vừa mới vượt qua thông đạo của sơn cốc, chẳng biết từ đâu bỗng nổi lên một trận lệ phong. Sức gió cực kỳ mãnh liệt, đầu tiên quật đổ một gốc cây nhỏ mọc trên sườn núi, hiệu ứng dây chuyền nảy sinh ra, hết cây này nối tiếp cây khác, không thể tưởng tượng nổi cuối cùng lại làm cho núi đá sụp đổ.

Những tảng đá to như cái thúng vẫn còn rêu phủ xanh lẫn trắng xuống trong sơn cốc. Loại chuyển động này tạo nên những âm thanh trời long đất lở, khiến cho toàn bộ đám dòng binh đang ngủ mê mệt trong sương mù mê được cũng đột ngột bật dậy như lâm đại địch, trước tiên là chớp lấy vũ khí sau đó mới xem tình huống gì đã phát sinh.

Ai Đức Ôn kiêm cả chức Được tề sư, lại có trình độ phi phàm nên hiểu rõ rằng chỉ loại mê được có công hiệu nhẹ mới có thể không bị cao thủ phát hiện. Ai Đức Ôn đang lúc dương dương đắc chí tin chắc vào thắng lợi trong tầm tay thì bị tiếng động ầm ầm phá hỏng hoàn toàn mọi toan tính. Nhìn vào đám dong binh đồn trú trong sơn cốc tay lăm lăm vũ khí sắc bén ngó nghiêng bốn phía, lại nhìn đám Tử thần vệ sĩ đang tiến vào sơn cốc, lão đành phải kìm câu chữ thề lại trong họng, trước hết ra lệnh công kích:

- Xông lên, giết!

Vô luận Ai Đức Ôn hay Lao Lô Tháp, dưới tiếng đá lở lã ầm ầm thì đều hiểu rằng bởi vì biến hóa đó mà trận đánh lần này không còn khả năng hoàn mỹ nữa. Hai người chửi thề rồi hạ lệnh xung phong chém giết, nhưng mắt lại dõi về phía khu vực phát ra trận lệ phong ngấm tới ngấm lui, trong lòng chất đầy nỗi nghi hoặc quái dị.

Trận lệ phong đó rốt cuộc làm sao lại xảy ra? Tại sao lớn như vậy? Tại sao lại sinh ra công hiệu thần kỳ đến thế? Nếu do người thì là ai làm ra?

Nghi vấn nối tiếp nhau thoáng chốc đã tràn đầy trong lòng, bất quá chỉ trong thời gian tích tắc. Hai người cũng không kịp suy nghĩ nhiều, dồn toàn bộ sức chú ý vào trận chém giết trong sơn cốc.

- Địch đánh lên. Địch đánh lên!

Hơn một nghìn dong binh ở giữa sơn cốc bị đá rơi làm bừng tỉnh. Một bộ phận nhỏ dong binh ở mép ngoài sơn cốc liên tục tránh né đá rơi, đám dong binh ở ngoài cùng đảm nhiệm chức trách tuần đêm lúc này đã phát hiện bóng hình của đám Tử thần vệ sĩ, lập tức hét toáng lên.

Tất cả dong binh của ba phương thế lực lập tức tỉnh ngộ, rút vũ khí ra, bắt đầu ngâm xướng ma pháp, cung tiễn thủ thì lắp tên lên dây, mục tiêu công kích đều nhằm vào lối cửa vào sơn cốc.

Ba trăm tên Tử thần vệ sĩ của Thiên Tai giáo hội như những đạo hắc dạ u linh phân tán ra, dưới ánh trăng xẹt qua như những cái bóng mờ ảo. Bọn chúng mang theo trên người tà khí âm trầm, cặp mắt tràn ngập hưng phấn và cuồng nhiệt, tay cầm các loại vũ khí kỳ lạ có mũi nhọn, phi hành là là mặt đất tiến rất nhanh vào trong sơn cốc.

Mặt đất rung động, một loạt Địa Đột thứ nhọn hoắt chồm lên. Ngọn lửa mãnh liệt cấp tốc hội tụ lại một chỗ, hình thành một Hỏa tường ngăn chặn. Lôi điện uốn lượn chớp nhoáng khắp bầu trời của sơn cốc, phóng thẳng xuống phía dưới. Thủy nhân, Thủy long chậm rãi ngưng tụ thành hình, chạy rời xa khỏi Hỏa tường một đoạn.

Tiếng tên nổ rít lên bên tai “vù vù vù” không ngừng bay về phía Tử thần vệ sĩ. Ma pháp sư và cung tiễn thủ tạo thành tầng tầng trở ngại ở bên trong sơn cốc, trong nháy mắt gây cản trở đà xông tới của đám Tử thần vệ sĩ, muốn giết chết sạch bọn xâm lấn to gan lớn mật này.

Nhưng, làm kẻ vệ đạo của Thiên Tai giáo hội tà ác, Tử thần vệ sĩ có hung danh tràn khắp Kì Áo đại lục trong bao nhiêu năm, tất nhiên không phải dễ đối phó như vậy.

Chỉ thấy ba trăm tên Tử thần vệ sĩ chẳng những tốc độ không giảm mà ngược lại càng lúc càng nhanh. Bọn họ mặc một loại áo dài màu xám đen có kháng tính rất mạnh đối với ma pháp, rất nhiều ngọn lửa đập vào đều bị bọn chúng vung tay áo lên dập tắt liền. Ngay cả lôi điện cuồng liệt đánh xuống, cũng chỉ khiến cho thân hình bọn chúng sưng lại một chút, còn chẳng gây ra bất cứ đả kích có tính hủy diệt nào.

- Hừ, khả năng của Tử thần vệ sĩ là một trong các bí mật của Thiên Tai giáo hội chúng ta, ma pháp bình thường công kích làm sao có thể sinh ra hiệu quả!

Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn đáp xuống phía đằng sau, nghiêm mặt âm trầm nhìn về phía trước, khinh thường nói. Vốn có thể vô thanh vô tức tiêu diệt đại bộ phận lực lượng của sơn cốc, nhưng bởi vì có phát sinh ngoài ý muốn đã làm rối loạn tiến trình của bọn chúng, nên lão tự nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng.

Ở bên cạnh Ai Đức Ôn, đoàn trưởng Già La dong binh đoàn Lao Lô Tháp, nắm chặt thần khí Cuồng chiến phủ của tộc Cuồng chiến sĩ, cười gằn những tiếng ha ha thật to và nói:

- Thế này càng hay. Chỉ tốn thêm chút thời gian mà thôi. Bọn chúng giãy chết thì càng thêm ý tứ.

Chuyến này, Già La dong binh đoàn đã dốc ra hết số tinh nhuệ, bổ xung thêm ba trăm tử sĩ của Thiên Tai giáo hội và theo sau còn có hơn mười nhóm tiểu thế lực liên hợp, thực lực như thế đích xác có thể quang minh chánh đại hủy diệt các lực lượng bên trong sơn cốc. Vốn Lao Lô Tháp chính là một kẻ hiếu chiến, loại chém giết trực diện này rất hợp với tính tình của hắn, bởi vậy vừa thấy dong binh của ba đại thế lực bên trong sơn cốc tỉnh dậy, làm cho vốn là trận đánh lén chuyển thành cuộc chém giết trực diện thì hắn ngược lại càng thêm hưng phấn.

Ai Đức Ôn nhếch miệng không nói thêm gì, chỉ nhìn đám dong binh như thủy triều lao vào sơn cốc, nhằm tính xem tiếp theo cần phải bắt chặt tiền như thế nào. Dù sao lần này hắn cũng xuất động ba trăm tên Tử thần vệ sĩ, chi phí không phải ít, mặc dù mục đích tới là vì Quang minh giáo hội, nhưng chẳng phải cũng là trợ giúp Lao Lô Tháp sao? Chung quy hắn cũng cần phải kiểm lại chút đỉnh chứ.

Tử thần vệ sĩ không hổ danh Tử thần, bị ma pháp công kích mãnh liệt vẫn xông vào trong sơn cốc với thế mạnh không thể cản nổi. Ba trăm tên Tử thần vệ sĩ lúc này phân tán thành từng đám tàn ảnh tựa như u hồn, dùng vũ khí sắc bén có dạng mũi nhọn lưu lại trên người đám dong binh các lỗ máu.

Đám Tử thần vệ sĩ này tu tập một loại đấu khí kỳ dị. Trong lúc tranh đấu, bọn chúng dường như có thể mượn lực lượng của Tà thần, trên người tự nhiên có một luồng khí tức tà ác, đồng thời lại có thể lợi dụng ánh mắt làm cho đối thủ dao động tâm linh. Đấu khí kỳ dị có sức ăn mòn mãnh liệt, thường thường có thể phá hủy tuyến phòng ngự của đối phương, gây thương tổn trực tiếp đến thân thể.

Hàn Thạc ngồi xếp bằng trên một sườn núi của sơn cốc. Sau khi chọc gây bánh xe gây ra trận chiến đấu thảm thiết, bây giờ hắn vừa yên lặng vận chuyển ma công, từ từ hấp thụ lực lượng của những người chết lan tỏa trong sơn cốc, vừa ngưng thần chú ý cuộc chiến phía dưới sơn cốc.

Biểu hiện thần kỳ của Tử thần vệ sĩ làm cho Hàn Thạc kinh hãi. Hắn thậm chí có thể cảm ứng được một chút khí tức của Tà thần ở trên người Tử thần vệ sĩ.

Khí tức của Tam nhân Tà thần An Tư Dịch Tư mà kẻ bị chết thảm trong tay Hàn Thạc là Vong Linh ma đạo sư Khắc Lai Đốn đã từng lợi dụng tế đàn gọi về lần trước khi ở Ngõa Luân thành và của Tà thần Thiên trượng lục mâu xuất hiện trong óc hắn khi ở tầng bên dưới Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc đều có thể cảm ứng được một chút từ trên người của Tử thần vệ sĩ.

Tử thần vệ sĩ bởi vì có cuồng nhiệt tín ngưỡng đối với Tà thần nên có thể đạt được một ít thần lực kỳ dị. Có lẽ bọn chúng chỉ có thể mượn được một phần ức vạn lực lượng của Tà thần, nhưng lực lượng đó phóng thích ra tại vị diện này thì vẫn không thể coi thường, có thể nhìn ra điểm này từ đám dong binh chết thảm kia.

Nhân số gồm ba trăm tên Tử thần vệ sĩ không phải nhiều nhưng gây ra những thương tổn vô cùng kinh khủng. Thực lực Thần điện kỳ sĩ đoàn của Quang minh giáo hội cùng Tử thần vệ sĩ tương đương, từ thực lực do ba trăm tên Tử thần vệ sĩ này biểu hiện ra, Hàn Thạc có thể tưởng tượng được thực lực của thần điện kỳ sĩ đoàn nhất định cũng đáng sợ như vậy.

- Hắc hắc, càng ngày càng có ý tứ!

Hàn Thạc cười lạnh lạnh bầm, đột nhiên thở phào một cái:

- Cái gì tới sẽ tới, nếu không sẽ không còn thú vị nữa!

Khi hắn vừa thốt ra những lời này, Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn cũng nhíu mày, đột nhiên dùng Phiêu Phù thuật phóng lên cao, bay ra khỏi sơn cốc rồi chăm chú quan sát bốn phía, sau đó lại nhanh chóng bay trở lại sơn cốc hỏi Lao Lô Tháp lúc này đã cuồng hóa lần thứ hai để đại chiến:

- Rất nhiều dong binh đang hội tụ về nơi này, tại sao lại như vậy?

- Hồng Liêm dong binh đoàn cách nơi này không xa, chúng ta ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy nên bọn chúng hẳn là phát hiện ra rồi. Hắc hắc, một ngàn dong binh trong sơn cốc bây giờ đã chết khoảng bốn năm trăm, chỉ cần tận dụng thời gian tiêu diệt hết bọn chúng, Phật La Lí Đạt đến đây cũng chỉ là tìm chết. Chỉ bằng Hồng Liêm dong binh đoàn của hắn, căn bản không ngăn cản được bước tiến của chúng ta!

Vung Cuồng chiến phủ chém đứt đôi một tên thú nhân chiến sĩ cao hai thước ba, Lao Lô Tháp thuận miệng đáp một câu, rồi lại một lần nữa xông vào đám người đối diện, xem ra hấn sừng đến nổi mê muội đi vì được chiến đấu rồi.

- Không phải, không chỉ có một Hồng Liêm dong binh đoàn, còn có cả một đoàn thú nhân nữa! - Ai Đức Ôn trong lòng như có lửa đốt, hét lên với Lao Lô Tháp.

- Chết tiệt, sao lại như thế này? - Lao Lô Tháp giật mình, đột nhiên nhảy đến trước Ai Đức Ôn, kinh hãi hỏi.

- Giết bọn chúng!

Trên bầu trời sơn cốc, Á Dương Môn La cười một con Hỏa liệt điều thân dài mười thước, cùng tộc nhân phía sau cười đủ loại phi hành ma thú vọt thẳng tới.

Ở bên ngoài sơn cốc, tiếng gót sắt đập trên mặt đất nghe nặng chịch như trống trận. Cao thủ của ba đại thế lực đang hội tụ đến bên trong sơn cốc, đường ra khỏi cốc của bọn Lao Lô Tháp đã bị khóa chặt.

- Liều mạng! Nếu không thì chẳng ai thoát được! - Tình thế đến nước này, Lao Lô Tháp tất nhiên hiểu rõ, bèn ngửa mặt lên trời hú một tràng dài, hung tính đại phát, xông thẳng đến gần chém giết số dong binh còn sót lại trong sơn cốc.

297. Chương 297:bạo

Ba nghìn người với hơn sáu trăm người, trong đó còn có ba trăm gã Tử thần vệ sĩ khét tiếng của Thiên Tài giáo hội, thực lực hoàn toàn cách biệt. Số phận hơn sáu trăm người còn lại trong sơn cốc sớm đã được định trước, chỉ là thời gian kéo dài thêm vài phút đồng hồ thôi.

Nhân mạng trở nên rẻ mạt, theo đó là từng tiếng gào thét chói tai của các dong binh không cùng màu da, chủng tộc, rồi từ từ ngã xuống trong vũng máu. Từng luồng khí tức mất thường khó thấy từ những người vừa mới chết lượn lơ bay lên rồi toàn bộ hội tụ về phía một góc trên sơn cốc.

Hàn Thạc chính là bàn tay hắc ám đã tạo nên cục diện này. Lúc này hắn đang ngồi tại một khu vực không ai có thể dò xét được, vô cùng vui mừng khoan khoái hấp thu từng luồng năng lượng kì dị tấn mác. Ba con Âm Ma đang quan sát toàn cục. Tâm tình tại cảnh giới Thị Huyết lúc này của hắn lại rục rịch không cam lòng muốn nổi dậy, nhưng vẫn bị lý trí khống chế chặt.

Theo thời gian trôi qua, sinh mệnh không ngừng tiêu tan, hơn sáu trăm cao thủ bảo vệ mỗ bí ngân trong sơn cốc chỉ còn lại hơn hai trăm người, trong số đó ma pháp sư vẫn tập trung phóng ra các loại ma pháp, đương nhiên mục tiêu của bọn họ chính là những dong binh trang phục rõ ràng kia, nhưng không người nào lại lãng phí ma lực trên đám người Tử thần vệ sĩ.

Đến trước một bước là Á Dương Môn La và tinh binh gia tộc lão, nhưng chỉ dùng ma pháp và tên nổ công kích từ xa vào đám người Lao Lô Tháp trong sơn cốc, mắt thấy đám gia tộc tử đệ còn sót lại mà vẫn trơ mắt ra nhìn, bình chân như vại.

Không phải là không muốn, mà là không dám!

Số tinh nhuệ Môn La gia tộc có thể nỡ không phi hành thì toàn bộ đều cười ma thú. Đám tinh nhuệ này là cơ sở để gia tộc này sinh tồn, đáng tiếc số lượng quả thực hơi ít, còn xa mới bì kịp dong binh đoàn Già La của Lao Lô Tháp. Từng người một của gia tộc bị giết, Á Dương Môn La mặc dù lòng đang nhỏ máu nhưng lại không dám tới gần bọn họ xuất thủ cứu, bởi vì lão vô cùng rõ ràng rằng một khi đáp xuống, cái chờ đón chính là đả kích mang tính huỷ diệt.

Lão đang chờ, đang chờ người của Phạt La Lý Đạt cùng Táp Tháp Nhĩ toàn bộ đến, rồi từ ngoài sơn cốc vây đám Lao Lô Tháp lại, đợi càng nhiều gia tộc tử đệ có thể tụ hội lại tiến lên phía trước, phát tiết hết cừu hận đang dồn nén lên bọn Lao Lô Tháp.

- Phụ thân đại nhân, cứu con!

Giữa sơn cốc, một gã trung niên có tướng mạo mang máng giống Á Đường Môn La, cười một con Thiết giáp hắc ngư, đang đỏ mắt chờ mong phát ra tiếng gọi thê lương về phía lão ba đang cười Hoả liệt điều bay vòng vòng.

Trước mặt gã trung niên này là Lao Lôi Tháp đang cầm Cuồng chiến phủ cười gằn không ngừng. Cạnh gã là mấy tên Cuồng chiến sĩ cũng đang cười độc ác không dứt, phối hợp với gã trông chừng thật chặt. Lao Lôi Tháp cũng không vội giết gã, ngược lại còn ngẩng đầu lên trời không ngừng, dường như đang đợi Á Đường Môn La lại gần.

Song đợi một lát, gã chỉ thấy cả người lão run rẩy nhẹ, xem chừng trong lòng Á Đường Môn La đau thất lại nhưng đã đưa ra quyết định chính xác.

- Không!

Gã trung niên gào to thảm thiết, rồi bị Lao Lôi Tháp tiếp cận chém xả ra, thanh âm vang vọng trước khi chết khiến cho Á Đường Môn La đang cười trên Hoả liệt điều phía xa cơ hồ đứng không vững.

Tiếng gót sắt nặng nề cuối cùng cũng có thể nghe thấy rõ ràng, với Phật La Lý Đạt và Táp Tháp Nhĩ dẫn đầu rất nhiều dong binh hành quân tiến vào giữa sơn cốc. Chịu đựng nỗi thống khổ như bị đao róc, đôi con người Á Đường Môn La vằn lên những tia máu, lão là người đầu tiên xông thẳng vào, trường thương trong tay phóng ra đầu khí cùng giao hội với liệt diễm do Hoả liệt điều phun ra, trong nháy mắt đã cướp đi mấy tính mạng.

Chiến đấu phát sinh càng thảm liệt hơn, thế như lửa bỏng dầu sôi. Còn Hàn Thạc đang bàng quan lặng lẽ hấp thu từng luồng sát khí, hẩn lạnh lùng nhìn chăm chú vào cuộc tử đấu như Tu la địa ngục trong sơn cốc, dốc sức áp chế nỗi khát vọng mạnh mẽ muốn tham dự vào đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chiến đấu với lực lượng tương đương khiến cho mấy phương đều giết chóc đến đỏ cả mắt. Lần này chín phần mười thể lực trong Nhật Diệu cốc đều tham dự vào, hoặc là vì mỗ bí ngân hoặc là vì quyền lợi tại cốc, cũng có thể là vì cừu hận tích lũy trong nhiều năm mà bộc phát hết ra.

Năng lượng sinh mệnh của những cường giả không chịu khuất phục bị kẻ lợi dụng tha hồ hấp thu. Rất nhanh cả sơn cốc thì thể chồng chất đầy đất khiến cho chiến đấu cũng bắt đầu bị ảnh hưởng. Vì lợi ích cùng cừu hận mà các chủng tộc mặc sức giết chóc đã tạo nên trường chiến đấu này.

Dần dần, hấp thu được năng lượng khổng lồ mà chung quanh Hàn Thạc sương mù đỏ như máu trôi nổi. Phía trên sơn cốc bỗng nhiên bị một luồng huyết hồng sắc vụ khí che khuất, loại sát khí khủng bố hung ác ấy mang theo mùi máu tươi khiến kẻ khác nôn oẹ bao trùm cả sơn cốc.

Nhưng các phương thể lực đang giết chóc đến đỏ mắt không hề phát hiện ra được biến hoá khác thường này, vẫn đặt tất cả chú ý lên trên người địch nhân trước mặt, dùng vũ khí quyền cước, thậm chí cả răng để công kích đối phương, mỗi một cá nhân cơ hồ đều đã hoàn toàn phát điên.

Hàn Thạc suýt nữa đã không khống chế được mình, cố nén sự khát máu lại, cuối cùng ra lệnh cho Thổ Giáp thi đang ẩn nấp dưới lòng đất. Hẩn hiểu rõ lúc này chưa phải là thời cơ thoả đáng nhất, bởi vì mấy phương vẫn đang chém giết chưa ngừng lại cho đến khi một phương thắng lợi, trên nguyên tắc vẫn có thể chờ một lát nữa. Nhưng Hàn Thạc rất rõ là trạng thái của hẩn hiện tại cực kỳ bất diệu, sát khí lần thu hấp thu được vượt quá xa năng lực tiếp nhận được của hẩn, hẩn rất sợ sẽ đánh mất lý trí mà mất đi cơ hội.

Đang chém giết ở đây là chín phần mười thể lực của Nhật Diệu cốc, thì nhân số đã giảm mạnh một phần tư. Đây tuyệt đối là cuộc chiến kịch liệt nhất, số người tham gia nhiều nhất từ trước tới nay tại Nhật Diệu cốc. Các đại thể lực vốn đang chiến đến không chết không ngừng, bỗng cảm thấy được sự chấn động mãnh liệt khắp nơi, song không đợi bọn họ có phản ứng, mỗi một góc trong cả sơn cốc đều như nổ tung, mùi hỏa được nồng nặc trong chớp mắt lan ra.

Lúc này bất cứ chỗ nào trong sơn cốc cũng có người đang chém giết, mỗi một vụ bạo tạc đều tạo thành thương tổn cực lớn. Mỗi một dong binh đang chém giết đột nhiên bị nổ tung mà chìm ngập dưới lòng đất, thân thể lập tức bị xé tan ra thành những khối máu. Nhất thời cả sơn cốc đất rung núi lở, tiếng nổ vang lên liên tiếp không ngừng. Cao thủ các đại thể lực của Nhật Diệu cốc còn may mắn sống sót dưới những vụ nổ cuồng bạo này lại chết thêm đại bộ phận.

Cũng bởi vì vụ nổ dưới lòng đất, những tảng đá cực lớn phía trên cũng đồng thời vỡ ra, tảng nào tảng nấy đều lớn hơn người rơi xuống ào ào như mưa. Những tảng đá lớn rơi từ trên độ cao mấy trăm mét xuống thì lực xung kích mạnh mẽ đến điên cuồng ấy khủng bố vô cùng, tất cả cao thủ sơ suất để nó va phải thì đều biến luôn thành đồng thiet nát.

Các phương thể lực vốn đang tranh đấu trong sơn cốc đột nhiên bị vụ bạo tạc này nổ cho mông muội. Chín thành thể lực Nhật Diệu cốc hôm nay đều tiến vào tham dự nhưng cái loại oanh kích phô thiên cái địa này cần bản không phân địch ta, thương tổn tạo nên càng thêm cực kỳ khoa trương. Với đầu óc đám người Lao Lô Tháp cầm đầu dù có chậm chạp đi nữa cũng nghĩ thấy mùi vị của âm mưu.

Vô vàn những tảng đá lớn vẫn rơi xuống dày đặc, mắt thấy cả sơn cốc đều bị che kín lại, tất cả cao thủ bị tiếng nổ làm cho bưng tỉnh lại, đột nhiên đều có phản ứng. Mỗi người ngẩng lên trời mắng to rồi chạy thực mạng hỗn loạn ra phía ngoài, trong đó thanh âm đám người Lao Lô Tháp càng cực kỳ vang dội, mỗi tên đều gào rú lên rồi nhanh chóng rút lui.

Nếu không có vụ nổ làm cho núi lở che dấu đi huyết vụ, có lẽ đám người này đã có thể phát giác ra sự tồn tại của Hàn Thạc. Nói cho cùng cái danh hung thần ác sát lần trước hấn tạc dựng ở sơn cốc này, dùng huyết vụ công kích đã tạo thành ảnh hưởng vĩnh viễn khó quên trong lòng họ.

Song những tảng đá lớn lẫn xuống đã phá tan màn huyết vụ, màn huyết vụ hình thành nên cũng khó có thể phân biệt được rõ ràng, thêm nữa đá cứ trút xuống thật quá đáng sợ, cũng không ai để tâm lên bầu trời, mỗi người chỉ một mực lo trốn chạy nên sự tồn tại của Hàn Thạc không bị phơi bày ra.

Mấy đại thể lực cảm giác được mùi vị âm mưu nhưng oán hận trong lòng vẫn miên miên bất tuyệt như nước sông biển, song bọn họ đều rõ ràng rằng lúc này cũng không phải là lúc truy đến cùng. Noi theo Lao Lô Tháp là thủ lĩnh cầm đầu, truyền đạt mệnh lệnh cho thủ hạ mình dốc sức chạy ra khỏi nơi đây.

Đám người Phật La Lý Đạt từ dấu hiệu của mũi tên, trong lòng bắt đầu có một loại dự cảm bất tường, đến khi tới được sơn cốc chứng kiến huyết án đã phát sinh, đang đợi không phân biệt được địch ta thì tiếng thuốc nổ âm vang không ngừng, tức thì gã đã hiểu được đám người Lao Lô Tháp trong sơn cốc đã bị người ám toán.

Cả đám Phật La Lý Đạt cực kỳ hoảng sợ, thậm chí cho rằng đây là một hành động nào đó của tam đại đế quốc xung quanh Nhật Diệu cốc, mục đích chính là diệt trừ tất cả thể lực trong cốc, triệt để nắm quyền khống chế trong tay mình. Chính vì có ý nghĩ này, gã đương nhiên nhận định rằng công kích bằng thuốc nổ chỉ là bắt đầu, nói không chừng còn có rất nhiều binh lính của một quốc gia đang nhe nanh với bọn chúng.

Bởi vậy, Lao Lô Tháp chạy, bọn chúng cũng hoảng hồn lựa chọn chạy, thế nào cũng không nghĩ ra âm mưu này chỉ từ thủ hạ một người mà ra, công kích để lại dấu tích lớn như vậy cũng chỉ do một mình Thổ Giáp thi thần kỳ tạo thành, hoàn toàn đã làm rối loạn các phương.

Thân là thủ lĩnh một phương thể lực tự nhiên phải tính toán được nhiều hơn, nhưng dong binh thủ hạ của bọn họ không phải người nào cũng trí tuệ được như vậy. Đám dong binh kiếm sống trên mũi dao này đại bộ phận đầu óc đơn giản, đại chiến thảm khốc giữa mấy phương trong sơn cốc vừa rồi đã làm cho từng chiến hữu bên cạnh họ chết đi, mà cừu nhân lại chạy loạn xung quanh, thế là đám người này căn bản không kịp nghĩ nhiều, lập tức xuất thủ công kích.

Cứ như vậy, cho dù có chạy, mấy đại thể lực bởi vì cừu hận khó giải vẫn quần lầy nhau chiến đấu. Tiếng kim loại giao nhau ngoài sơn cốc, tiếng rú bi thảm thê lương lúc sắp chết vang lên mãi không thôi.

Song lúc này toàn thân kẻ đầu têu đang bị sát khí đỏ như máu dày đặc bao vây, nghiêm nhiên đã đột phá đến mức giáp ranh. Lục Ma Phong lại đang lơ lửng trên bầu trời sơn cốc, thay thế Hàn Thạc trở thành kẻ thu được các loại lực lượng trước mắt.

298. Chương 298:đột Phá

Trải qua thảm biến trong sơn cốc, thi thể vương vãi khắp nơi, đáng sợ hơn là những thi thể này đa phần tứ chi vẫn còn đầy đủ, chỉ có phần đầu bị gãy lìa giống như những trái bóng bê bết máu, máu tươi nhiễm đầy

những tảng đá lớn nhỏ trên mặt đất, còn những thi thể cụt tay đứt chân thì như những thân cây bị đốn, nằm ngả trên những khe rãnh lồi lõm trong sơn cốc.

Tràng cảnh máu me như Tu La địa ngục dưới ánh trăng êm dịu, những linh hồn vừa chết vẫn chưa tán đi, bị vách núi của sơn cốc dẫn dắt mà từ vô hình biến thành một cơn lốc xoáy, từng chút từng chút chảy vào thanh vũ khí sắc bén màu nâu bóng loáng.

Lục Ma Phong không có ánh sáng lộng lẫy giờ đang lẳng lặng trôi nổi trên đầu Hàn Thạc, nhìn như một tín đồ trung thành vĩnh viễn bảo vệ chủ nhân của mình. Thanh vũ khí màu nâu đen dưới ánh trăng phản chiếu cũng không hiện ra ánh sáng lộng lẫy gì, song khi từng đám lực lượng linh hồn trôi tới kết hợp với sát khí quanh thân Hàn Thạc thì lại phát ra một thứ ánh sáng biến dị.

Chỉ thấy từng điểm quang mang sáng tựa ánh sao nổi bật rực rỡ trong đám sát khí màu máu tươi, ánh sáng hoa mỹ sáng lạn cứ như những tinh linh nhỏ bé đang bay lượn, trong một thời điểm thể hiện ra ánh sáng mỹ lệ lay động lòng người, cuối cùng hội tụ vào Lục Ma Phong màu nâu đen.

Gần hai nghìn người mới chết đi này lực lượng linh hồn mỗi người đều không yếu, lực lượng bản thân cũng rất mạnh. Luồng lực lượng linh hồn này bị Hàn Thạc hấp thụ sáu thành, còn bốn thành bị Lục Ma Phong thu lấy. Hàn Thạc là người chủ mưu phía sau như là ngẫu nhiên tới tham dự, điều này lại làm cho các phương thể lực bị hao tổn lớn, đám thủ lĩnh thì hoang mang đoán già đoán non. Cũng vì vậy lại giúp cho hấn đột phá Thị Huyết cảnh giới, và Lục Ma Phong càng mang thêm đáng vẻ hung lệ.

Một đám sương mù màu máu nồng nặc không tan, từng đám từng đám trong một trạng thái kỳ dị vây quanh thân và quần Hàn Thạc lại thật chặt. Thân thể hấn ở trong đám sương mù, da thịt ánh lên quang mang màu đỏ sẫm, xương cốt toàn thân không ngừng vang lên những tiếng “rộp rộp”. Một luồng tử khí cùng sát khí kinh khủng lúc yếu lúc mạnh không ngừng biến ảo, gương mặt anh tuấn rần rởi rung động một cách quỷ dị.

Loại trạng thái này liên tục duy trì từ lúc đêm tối cho đến khi mặt trời mọc. Dần dần cả sơn cốc hoang tàn bị làn sương mù màu đỏ bao phủ. Đám sương đỏ dày đặc như tầng mây, cuối cùng che phủ hơn nửa sơn cốc, cho dù ánh sáng mặt trời có chói chang cũng không thể xuyên qua được, nhưng điều này lại làm cho màu đỏ càng thêm rực rỡ, khiến cho cả sơn cốc như bị bao phủ trong địa ngục màu máu. Trong sơn cốc thi thể la liệt trên đất, bởi vì có thêm vàng sương máu này nên hoàn cảnh càng thêm tà ác đáng sợ.

Liên tiếp ba ngày, các thể lực ở Nhật Diệu cốc đều hoang mang lo sợ đêm ngày. Bên trong sơn cốc, đám mây máu vẫn không ngừng biến ảo trạng thái. Sau đó, từng cái bóng mơ hồ từ phía sau cổ của Hàn Thạc chậm rãi bay ra, từng cái từng cái dần dần dung hợp với huyết vân, tiếp theo từng cơn ma vật khủng bố, hung ác mang theo hình dáng quái dị chậm rãi hiện lên rõ ràng.

Tất cả huyết vụ, huyết vân đều dung hợp với những cái bóng. Trải qua năm ngày liên tục, cuối cùng đã hình thành nên mười hai quái vật kỳ dị, dữ tợn. Trong đám quái vật này, con thì đầu nhọn vuốt sắc, con thì có răng nanh dày đặc như hàm của cá mập, hoặc ở sống lưng gai nhọn mọc ra tua tủa, mười hai con hung ma này mặc dù hình dạng bất đồng nhưng chúng lại có khí tức giống nhau.

Do chúng được tạo ra từ trên người Hàn Thạc cho nên có khí tức đặc thù của hấn. Tiểu Khô Lâu, Mộc Giáp thi, Thổ Giáp thi vẫn đang ở trong một cái rãnh, cũng nhờ thông qua loại khí tức quen thuộc này nên mới không làm ra những hành động bất thiện.

Lại bảy ngày trôi qua. Hình dạng của mười hai quái vật này biến ảo không ngừng. Có những lúc còn biến ảo giống Hàn Thạc như đúc. Càng kì lạ chính là ngày thứ năm, không ngờ quanh người Hàn Thạc lại có mười hai người giống hấn như đúc xoay quanh. Cho đến một ngày cuối cùng, mười hai cái thứ đó không ngừng biến ảo giống như được kéo về hình dáng hung ma ban đầu. Sau đó lập tức hóa thành những điểm quang mang đỏ rực ẩn vào trong người Hàn Thạc.

Thở nhẹ ra một hơi, sau khi tất cả hung ma đều ẩn vào người, Hàn Thạc cũng mở ra đôi mắt tà dị. Nhìn lướt qua sơn cốc hôi thối, hấn lẩm bẩm:

- Cuối cùng đã tới Phân Ma kì!”

Bởi vì có vụ nổ lớn, khiến cho sơn cốc chấn động sụp đổ dữ dội. Tất cả các con đường tiến vào cốc đều bị

lấp kín, duy nhất chỉ còn thấy được ánh nắng ấm áp trên bầu trời. Trong khoảng thời gian này, ba hắc ám sinh vật là Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp thi, và Mộc Giáp thi đều hết lòng bảo vệ Hàn Thạc.

Các thế lực tại Nhật Diệu cốc sau thăm sát diễn ra không lâu từng phái người đi dò xét. Đáng tiếc đã bị ba hắc ám sinh vật đánh lên cuối cùng không có ai sống sót trở về, bọn họ biến thành những oan hồn như các dòng binh trong cốc, rồi ngay cả thân thể cũng bị thổi nát nhanh chóng.

Trong sơn cốc, mùi hôi của thi thể thật khó chịu, Hàn Thạc nhíu nhíu mày đầu óc xoay chuyển sau đó đưa tay ra nắm lấy Lục Ma Phong đang lơ lửng bên cạnh. Lục Ma Phong vừa rơi vào tay Hàn Thạc thì đã hóa thành những điểm sáng màu nâu đen rồi biến mất một cách kỳ dị. Vận dụng Ma Động Cửu Thiên thuật, hắc phá không bay đi, chớp mắt đã rời khỏi sơn cốc.

Phía bắc Nhật Diệu cốc năm dặm, trên một đỉnh núi thấp.

Lao Lô Tháp của Già La dòng binh đoàn, Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dòng binh đoàn, tộc trưởng Á Đương của Môn La gia tộc, bộ lạc thú nhân Tạp Tháp Nhĩ, thủ lĩnh của các thế lực khắp nơi, thậm chí ngay cả Đặc Lan Khắc Tư vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở về cũng được mời tới.

Tất cả những người nắm quyền tại Nhật Diệu cốc đều tề tựu đông đủ. Sắc mặt mỗi người đều rất khó coi, nhất là những người tham gia vào thảm án quặng bí ngân bị thiệt hại. Cả đám điên cuồng điều tra chân tướng, ý niệm trả thù điên cuồng sinh ra trong đầu, cố gắng vì tương lai của Nhật Diệu cốc mà tìm ra đối sách.

- Rốt cuộc là ai?

Trong đầu mọi người đều có cùng nghi vấn.

Ngoại trừ các thế lực lớn bản thân bị tổn hại ra, bất luận là người nào không tham dự việc này đều bị hoài nghi. Thậm chí những tiểu thế lực chỉ tới coi cho biết, có tổn thất ít và chạy trốn nhanh nhất cũng trở thành đối tượng bị nghi ngờ.

- Đặc Lan Khắc Tư, Hồng Diệt dòng binh đoàn của các người không tham gia vào trận chiến này. Trong đám thế lực không tham gia, chỉ có dòng binh đoàn của các người là mạnh nhất. Hiện giờ, Hồng Diệt dòng binh đoàn của người không tổn hại chút thực lực nào, còn bọn ta thì lại tổn thất nặng nề, tính ra thì dòng binh đoàn của người có thực lực cũng ngang bằng với bọn ta rồi. Nói như vậy thì lần này các người chính là những người được lợi lớn nhất! Ta đang nghĩ, có phải người đã làm cái chuyện tốt này không?

Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dòng binh đoàn với khuôn mặt anh tuấn nhưng đầy nét mưu mô nhìn chăm chăm vào Đặc Lan Khắc Tư âm trầm nói.

Đặc Lan Khắc Tư đang thầm sung sướng, thật sự chẳng biết phải cảm tạ người đứng sau trò này thế nào. Nhưng biểu hiện bề ngoài lại tràn ngập bi thương, bộ dáng đau lòng không ngừng thở dài. Vừa nghe nói vậy liền vỗ mạnh bàn đứng lên, bàn đá liền bị vỡ vụn ra.

Đặc Lan Khắc Tư không chút quan tâm tới các cao thủ chung quanh ngăn cản đá vụn mà tức giận nhìn Phật La Lí Đạt nói:

- Nếu người muốn ngấm máu phun người vậy chúng ta hãy quyết chiến sinh tử đi! Nửa tháng trước Hồng Diệt dòng binh đoàn của chúng ta đã tiếp nhận một nhiệm vụ, tất cả các cao thủ kể cả ta đều đã rời khỏi Nhật Diệu cốc. Chuyện này Lao Lô Tháp đoàn trưởng hiểu rõ nhất. Bọn ta phải là người vô can nhất trong chuyện này. Phật La Lí Đạt, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, nếu người thật muốn giết ta thì chúng ta quang minh chính đại xuất chiến, không nên sử dụng âm mưu quỷ kế làm gì!

Vừa rồi Đặc Lan Khắc Tư một chưởng đập văng đá vụn, làn khí màu bạc trong tay xuất ra không qua nổi mắt mọi người. Mỗi người ngồi ở đây đều là kẻ giảo hoạt, đầu khí màu bạc ý nghĩa đối với kiếm sĩ là gì ai mà chẳng biết. Đặc Lan Khắc Tư nhờ vào công hiệu của Niết đan nên đã tiến giai tới Đại kiếm sư. Một chưởng này ngoại trừ thị uy ra còn có ý khác, đó là muốn các thống lĩnh hãy suy nghĩ kỹ trước.

Khoảng thời gian này bởi vì tiền tài dồi dào, hơn nữa nhờ vào danh khí của Đặc Lan Khắc Tư và các đệ tử của Hồng Liêm dòng binh đoàn, Hồng Diệt dòng binh đoàn có thể quang minh chính đại chiêu mộ cao thủ. Trong thời gian ngắn ngủi phát triển một cách thần tốc.

Nếu không có thảm biến ở trong sơn cốc, Hồn Diệt có lẽ còn chưa được Lao Lô Tháp cùng Phật La Lí Đạt để mắt tới. Đáng tiếc bọn chúng bị tổn thất nặng nề trong sơn cốc, tích lũy nhiều năm bị hủy trong chớp mắt. Thực lực giảm mạnh nên cũng không dám chắc có thể dễ dàng nuốt được Đặc Lan Khắc Tư. Hơn nữa Hồn Diệt dong binh đoàn bày bố thế lực ngằm khắp nơi nên vẫn chưa biết được sào huyệt của họ. Chuyện này làm cho Hồn Diệt dong binh đoàn dường như trở thành một thế lực cường đại sóng vai với tứ đại thế lực.

Đặc Lan Khắc Tư với cảnh giới Đại kiếm sư thể hiện ra thực lực phi phàm, thái độ ngang ngạnh chính là khiêu khích Phật La Lí Đạt. Loại biểu hiện này rõ ràng khác xa so với trước đây.

Chỉ có điều Quang hệ ma đạo sư Phật La Lí Đạt mặc dù kiên tu Lô hệ, nhưng lần trước bị thương trong tay Hàn Thạc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Với loại thực lực này của hắn mà đi đối đầu với Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên tăng tiến tới Đại kiếm sư, cộng thêm cừu oán của bọn họ trước đây. Hắn không chút nghi ngờ Đặc Lan Khắc Tư sẽ nhân cơ hội này đập bẹp hắn.

Bởi vậy, Phật La Lí Đạt giận dữ tới mức cơ mặt run run, âm trầm nhìn Đặc Lan Khắc Tư vài lần, cuối cùng mở miệng với giọng cứng ngắt:

- Hiện tại mục đích quan trọng nhất là điều tra kẻ chủ mưu phía sau, ta không có thời gian quyết chiến với người!

Vừa dứt lời, tất cả những người nắm quyền ở Nhật Diệu cốc đều hiểu được rằng, Phật La Lí Đạt đã sợ rồi!

299. Chương 299:đình Chiến

Đặc Lan Khắc Tư cũng không kiên trì, thở dài nói:

- Thân là một thành viên của Nhật Diệu cốc, loại thảm án như thế này phát sinh ta cũng vô cùng thương tâm, nhưng trước mắt chuyện quan trọng là xác định cho rõ ràng hết thấy, chứ nếu không địch nhân còn có hậu chiêu thì sẽ là đã kích liên tiếp, bất cứ phương nào cũng khó có thể chịu đựng được!

Đối với lời than thở của Đặc Lan Khắc Tư, bất luận là thủ lĩnh một phương nào cũng có điểm tin tưởng nhất định, tạo nên biến đổi cực lớn lần này của sơn cốc hoàn toàn không mắc mớ gì đến đoàn trưởng của Hồn Diệt dong binh đoàn. Nội tâm Đặc Lan Khắc Tư mà không cười trên nỗi đau này thì họ chắc chắn là sẽ không tin. Đương nhiên tại thời khắc này, đặc biệt là lúc Đặc Lan Khắc Tư biểu hiện ra thực lực Đại kiếm sư, từ nay về sau bọn họ tự nhiên sẽ không ngu mà chọc giận gã.

Sau một phen trầm mặc khó xử, cuối cùng Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn nói:

- Ta nghĩ lúc này đây mục đích của hung thủ chính là tất cả thế lực của Nhật Diệu cốc, Hồn Diệt dong binh đoàn có thể tránh được một kiếp đúng là rất may mắn, đến ngay cả ta sau khi sự việc xảy ra đã phải một số thủ hạ đến sơn cốc kia nhưng không ai trở lại cả, lần này Nhật Diệu cốc chúng ta có lẽ đã gặp phải phiền toái cực lớn rồi.

Mấy ngày trước đó các phương thế lực vẫn còn đang huyết chiến liên miên, nếu không phải lúc đó tổn thương thảm trọng thì tuyệt đối sẽ không nói chuyện hữu hảo cùng một chỗ như vậy. Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dong binh đoàn không khách khí trừng mắt nhìn Lao Lô Tháp, trên khuôn mặt hiện lên một màn sương pha lẫn sự thống hận, thanh âm âm u lạnh lẽo nói:

- Theo ý của người, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Hít sâu một hơi, Lao Lô Tháp tựa hồ sớm đã có sự chọn lọc ngôn từ, lúc này đôi mắt to như chuông đồng dò xét trên khuôn mặt của mọi người một vòng, cuối cùng trầm giọng nói:

- Tạm thời trong lúc này chúng ta gác lại ân oán, tìm cho ra bàn tay đen nào đang ngấm ngấm dở trò phía sau. Ai có thể biết rõ ràng chân tướng trước tiên thì quyền lực hiện tại của Nhật Diệu cốc sẽ giao cho người đó, các người có ý kiến gì không?

Vẫn luôn nắm giữ đại quyền Nhật Diệu cốc, Lao Lô Tháp tuyệt không phải là cái loại người khẳng khái này. Trên thực tế gã nổi danh là loại người lòng dạ hẹp hòi và điên cuồng, vì vậy án theo đạo lý mà nói thì những lời này hoàn toàn không nên phát ra từ miệng của hắn.

Song trải qua sơn cốc đại biến, thực lực của Già La dong binh đoàn còn xa mới bằng lúc trước, mặt khác ba phương thế lực mặc dù cũng có tổn thất không nhỏ, nhưng trước mắt ba phương nếu tiếp tục hợp lực thì Già La dong binh đoàn cho dù dựa vào địa thế ưu việt của Nhật Diệu cốc cũng tuyệt đối không ngăn cản được.

Nếu đã là như thế, không bằng thống khoái buông bỏ quyền lợi trong tay, dùng quyền lực to lớn của Nhật diệu cốc trong tương lai làm mồi nhử để dụ dỗ ba phương thế lực, làm cho bọn họ vào lúc này vì cái quyền lợi tạm thời không thể nắm vững mà chia rẽ nhau. Mặc dù Lao Lô Tháp là loại tứ chi phát triển nhưng đầu óc cũng không đơn giản, có thể ngồi tại vị trí cao nhất của Già La dong binh đoàn, gã khẳng định là gia hỏa rất có âm mưu.

Cơ hồ Lao Lô Tháp vừa nói xong, vốn Phật La Lý Đạt làm chủ cùng với Á Đường Môn La và Táp Tháp Nhĩ lập tức trong đôi mắt lóe lên quang mang đầy dã tâm. Trong chốc lát, cả hai cùng trầm mặc nhìn lẫn nhau, rồi dường như không thềm đến ánh mắt liêu mạng của Phật La Lý Đạt, mà rất sáng khoái đồng ý.

Thoạt đầu, các đầu lĩnh tiểu thế lực cột cùng chỗ với Lao Lô Tháp, nhưng chỉ thoáng sau một lát do dự cũng gật đầu đồng ý hết. Đặc Lan Khắc Tư mắt thấy đại bộ phận thế lực đều gục gặc đồng ý thì cũng vui vẻ đáp ứng. Ngay lúc ánh mắt của chúng nhân hướng đến Phật La Lý Đạt. Vốn gã chỉ cần Á Đường Môn La cùng Táp Tháp Nhĩ ủng hộ thì sẽ có cơ hội nhất nắm được quyền lực này, mặc dù nội tâm đã ân cần thăm hỏi tất cả thân nhân của hai minh hữu trước mặt này một lượt, nhưng cho dù trong lòng vô cùng đau đớn thì gã cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Đại thế đã định. Cho dù là Phật La Lý Đạt gã cũng không làm gì được.

- Tốt lắm! Như vậy chúng ta bây giờ có thể đàm luận chi tiết một chút, thậm chí có thể phác thảo qua về ước định này. Tất cả các thế lực của Nhật Diệu cốc đều là người giám sát để đề phòng đến lúc đó có người nuốt lời!

Lao Lô Tháp bình tĩnh nhếch miệng cười, đề nghị nghiêm túc.

Cái loại ước định này giống như kĩ nữ nói mình vẫn còn là xử nữ thật là chuyện đáng buồn cười, song có đôi khi xác thực lại là chuyện không thể thiếu. Mặc dù mọi người đều minh bạch nếu một phương chỉ cần thực lực đủ cường đại thì ước định lập tức bị xé bỏ, nhưng dẫu sao cũng phải có cái gọi là nghi thức cho có, nhất là trong lòng chúng nhân đều có địch nhân bí mật. Điều này cũng có thể làm cho bọn họ được an ủi đôi chút.

Vì vậy, các thế lực lớn trong Nhật Diệu cốc mang ý định xấu cùng phải tuân theo ước định, các phương tạm thời ngưng chiến, toàn lực truy xét ra bàn tay đen đứng phía sau.

Từ Đặc Lan Khắc Tư biết được hết thấy, Hàn Thạc cũng chẳng có ý kiến ý cò gì cả chỉ cười nhạt. Không giải thích với gã bất cứ thứ gì, hắn chỉ lặng yên rời khỏi Nhật Diệu cốc, nơi mà mỗi người bị cuốn trong lốc xoáy, đều xem đối phương thành kẻ có âm mưu.

Đặc Lan Khắc Tư trước lúc Hàn Thạc đi bị nụ cười của hắn làm cho sồn cả gai ốc, gã thấy trong đôi mắt ấy một sự đắc ý khó mà tra ra được, lại giống như cố ý lộ ra, đột nhiên dường như đã nắm được điểm gì đó.

Song Đặc Lan Khắc Tư cũng không đặt câu hỏi chất vấn ngược lại. Khi Hàn Thạc rời đi gã liền dẫn Hồn Diệt dong binh đoàn khua chiêng giống trống rầm rộ tiến hành sự nghiệp vĩ đại lục soát hung thủ, so với bọn Lao Lô Tháp còn dốc sức hơn.

Chỉ có điều trong quá trình quang minh chính đại không kiêng kị lục soát hung thủ, Đặc Lan Khắc Tư lại nhờ vào đó thuận tiện lui tới tiếp tục việc dùng thủ đoạn kim tệ sung túc tiến hành chiêu binh mãi mã cho Hồn Diệt dong binh đoàn khiến cho nó dần có tiếng tăm. Không thể ngờ điều đó lại là thật sự hấp dẫn được không ít hảo thủ có thực lực gia nhập.

Rời khỏi Nhật Diệu cốc bảy ngày, Hàn Thạc quay trở lại Áo Sâm thành, phân phó một số sự tình cho quản gia phủ đệ, rồi thông qua Truyền tông trận của Âm Mạc bí mật rời đi.

Bố Lôi Đặc Nhĩ thành cũng không phải là thành trì bền vững, kiên cố. Đối mặt với sự xâm lược của bảy đại công quốc, bởi vì các vị thành chủ tiền nhiệm đều yếu ớt thành tập quán nên thành vệ quân ở đây đã biến thành một lũ ô hợp, một khi bị công kích chính thức thì thành chủ cũng như binh sĩ chỉ biết bảo tồn thực lực bỏ chạy, so với binh dân thì còn chạy nhanh hơn.

Cũng bởi vì lí do Bố Lôi Đặc Nhĩ thành thường xuyên bị công phá cho nên Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng không dám hao phí tư nguyên lớn để kiến tạo Truyền tông ma pháp trận ở đây. Dẫu sao một khi nó bị các đại công quốc kia chiếm cứ, nếu trong thành vừa khéo lại có một ma pháp trận đi thông khắp nơi, không ai dám chắc những kẻ xâm lược này có lớn mật bằng trời thông qua phương tiện ma pháp trận mà tiến thẳng vào các thành thị khác của đế quốc hay không. Bố Lôi Đặc Nhĩ thành đích xác là nơi cần cối bạc màu, nhưng Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có không ít thành thị giàu có, nếu giả sử những kẻ xâm lược này thật sự thông qua ma pháp trận hàng loạt tiến vào các thành thị khác của đế quốc, như vậy có thể mang lại tai hoạ nguy hại mà bất luận kẻ nào cũng đều không dám tưởng tượng.

Cũng bởi vì vậy mà cơ hồ nơi này như là một thành trì bị ruồng bỏ, mà việc xây dựng công trình ma pháp trận cũng như là con dao hai lưỡi do vậy mà nơi đây luôn lâm vào trạng thái không có điểm kết.

- Mùa xuân thật sự đã đến, nhưng cảnh sắc lại không làm cho người ta vui vẻ!

Ngồi bên trong cỗ xe ngựa, Hàn Thạc vén màn xe lên dõi nhìn theo phong cảnh dọc đường lầm rầm một mình.

Bắt đầu từ ma pháp Truyền tông trận trong Hải Lam thành lân cận Bố Lôi Đặc Nhĩ thành, Hàn Thạc luôn ngồi trên xe ngựa chậm rãi tiến đến mục tiêu. Trên đường đi, đám khất cái vải bố che thân kéo nhau lũ lượt khắp nơi. Hai bên đường quan đạo có thể thấy được đám ruồi bay qua lại bên trên các thi thể. Mùi hôi thối sặc sụa luôn quanh quẩn nơi đó.

Hải Lam thành là thành thị khá giàu có được phòng ngự nghiêm ngặt ở phía đông của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, song trên đường đi từ Hải Lam thành đến Bố Lôi Đặc Nhĩ thành phía trước thì cái loại cảnh tượng thê thảm này so với Hải Lam thành vừa rời khỏi quả là một trời một vực. Trong ba ngày lộ trình, Hàn Thạc thông qua Âm Ma đã phát hiện được mười nhóm cường đạo làm loạn.

Đám cường đạo này có xuất thân từ chính Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, chứ không phải cái loại quân đội chánh quy xuất phát từ bảy đại công quốc nguy trang làm cường đạo. Các loại tình cảnh cực kì bi thảm làm cho thần kinh vốn cứng cỏi của Hàn Thạc cũng không cầm được hơi ngạc nhiên, và theo dọc đường hắn cũng đã đích thân hạ thủ giết không dưới năm mươi tên súc sinh đội lốt người.

- Bố Lai Ân, không nghĩ tới lãnh địa của ngài lại là loại địa phương này. Thảm cảnh dọc đường đã đủ khiêu khích tinh thần mọi người, ta nghĩ Bố Lôi Đặc Nhĩ thành nhất định cũng sẽ khiến ngài thấy khó kham nổi.

Chết sống đòi đi theo Hàn Thạc, Thiết Tư Đặc thậm chí còn bỏ cả một nhiệm vụ do Ngải Mễ Lệ dẫn đầu, cam tâm tình nguyện đảm nhiệm làm xa phu để Hàn Thạc không cần tự mình đến Bố Lôi Đặc Nhĩ thành có tiếng là hỗn loạn bẩn thỉu này.

- Ha ha!

Hàn Thạc suy nghĩ đến cái dũng khí có vẻ điên cuồng của Thiết Tư Đặc nói:

- Thiết Tư Đặc, tại sao ngươi lại cam chịu đi theo ta, mặc dù dưới tình huống đã bị ta cự tuyệt?

Chuyên tâm đảm nhiệm việc làm xa phu, thần kinh của Thiết Tư Đặc đã trở nên vô cùng cứng cỏi, bỗng quất roi da lên chú chiến mã thần tuần phi phạm, ngăn lòng hiếu kỳ của nó với một thi thể trong bụi rậm kia, như một nhà trí tuệ trả lời:

- Nếu muốn thu được càng nhiều, chẳng những ý chí phải bền gan vững chí, mà ít nhất còn phải có ánh mắt nhìn xa trông rộng.

- Một ý nghĩ thú vị!

Đối với câu trả lời của Thiết Tư Đặc, Hàn Thạc cũng chỉ mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn mấy người binh dân chung quanh đang tranh giành một cách kịch liệt một ổ bánh mì, thanh âm tao nhã êm ái pha lẫn hờ hững vang lên.

Tình hình của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành thật là tồi tệ, ngoại trừ một số cư dân gốc không muốn rời khỏi đất tổ, một số thương nhân cố gắng dùng phương pháp bạo lực đặc thù, còn có quý tộc cùng quân nhân không cách nào rời đi, thì số binh dân còn lại đều nghĩ hết biện pháp muốn tránh khỏi xiềng xích tội ác kia, bất chấp tất cả muốn tiến vào Hải Lam thành giàu có bình yên.

Song đường đi tới Hải Lam thành cũng không phải thái bình, cho dù liều chết tới trước cửa thành, nếu không có một món tiền nhập thành lớn để chịu được cái thành phí đắt đỏ này, thì binh dân vẫn sẽ bị cự tuyệt một cách vô tình, mặc cho họ cũng là binh dân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc tự sinh tự diệt. Dẫu sao thì binh dân nghèo tới Hải Lam thành cũng chỉ có thể trở thành loại ăn xin tí tiện nhất, không ổn định nhất. Vì vậy mà Hải Lam thành cũng không thể dung nạp cái loại khát cái này quá nhiều để khỏi làm ảnh hưởng đến hình tượng của thành thị.

Bởi vậy, quý tộc thương nhân có thể tiến vào thành đều có thể chứng minh năng lực sinh hoạt của mình. Binh dân của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành nếu giao nộp được một món chi phí kha khá cũng được vào thành. Số còn lại cho dù có chết ở ngoài Hải Lam thành thì thị vệ trông coi cửa thành cũng sẽ không thương tiếc bắt cứ ai.

- Cuối cùng ta cũng đã tới lãnh địa của mình.

Trước cánh cửa thành bị tàn phá, Hàn Thạc nhìn Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đang mở rộng mà cảm khái lắm lắm.

300. Chương 300: phá Thành Lạn Bình

Một chiếc xe ngựa không quá hoa mỹ lướt qua cửa thành đổ nát thủng lỗ chỗ, trên đường người qua lại thưa thớt, thỉnh thoảng có thể chứng kiến được một vài ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, đây chính là một loại kháng nghị không nói thành lời với cuộc sống bi thảm hiện tại.

Không ngoài sở liệu của Hàn Thạc, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành rất bẩn thỉu, so với cảnh tượng chứng kiến trên đường đi cũng chỉ khá hơn một chút. Mấy tên binh lính uể oải hờ hững nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh vào thành mà không cần hỏi lai lịch hay tiền thuế nhập thành, xem chừng thì thành này có lẽ sắp lâm vào tử cảnh.

- Xin chào, làm ơn cho hỏi thành chủ phủ ở chỗ nào? - Thiết Tư Đặc ghì cương ngựa, mỉm cười hỏi một binh dân trong như gã ăn xin.

Hắn lười biếng nằm dưới ánh mặt trời, rất chuyên chú bắt chấy trên người, cơ bản như không nghe thấy Thiết Tư Đặc hỏi, đầu cũng không ngẩng lên.

- Một ngân tệ, thành chủ phủ ở đâu? - Xuất thân từ nghèo khổ, Thiết Tư Đặc cũng hiểu khá rõ loại tính cách của dân nghèo này, lại kiên nhẫn mỉm cười hỏi.

Sau khi bỏ thêm một ngân tệ, quả nhiên lập tức có hiệu quả, tên ăn xin vừa giả điếc như là người được mùi vị dụ người của kim tệ, bỗng nhìn chằm chằm vào Thiết Tư Đặc, chỉ con đường phía Đông nói:

- Đi thẳng ba trăm mét, tòa phủ đệ cao nhất, đồ vỡ nhất chính là thành chủ phủ.

Một ngân tệ sáng bóng dưới ánh mặt trời được thấy trên mặt đất, cuộn tròn trước mặt tên ăn xin, Thiết Tư Đặc không cảm ơn chỉ quát ngựa đi thẳng, tiến theo phương hướng đến thành chủ phủ.

Tên ăn xin vội vàng nhặt đồng ngân tệ lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó nhìn theo hướng hai người đi, lắm lắm nói:

- Lại có người đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, nếu không phải là thương nhân mạo hiểm kiếm tiền thì chắc là gã bá tước không may trong truyền thuyết kia rồi, thật đáng thương cho hắn!

Nếu Bồ Lô Đặc Nhĩ thành một khi bị xâm chiếm thì thành chủ phủ sẽ là đối tượng được chiếu cố trọng điểm, vật thể kiến trúc to lớn nhưng vách tường không bền vững, còn có mấy chỗ bị phá vỡ như là chưa

được sửa chữa. Cho đến khi xe ngựa Hàn Thạc đi vào trong đó thì cũng chỉ thấy lèo tèo năm thị nữ cùng gần chục tên binh lính.

Đám thị nữ cùng binh lính này với việc Hàn Thạc tiếp nhận chức vụ thì thần tình khá lạnh lùng, không nhiệt tình cũng như việc nói lựa theo mà cấp dưới phải có. Đương nhiên, cử hành yến hội hoan nghênh bình thường như các khu vực khác lại càng không có khả năng.

Thành chủ phủ rộng hơn phủ đệ của Hàn Thạc tại Áo Sâm thành ít nhất năm lần, tuy nhiên nó ngoài tác dụng rộng rãi ra thì cũng không được tích sự gì cả. Bởi vì mỗi một lần bị xâm lược là thành chủ đại nhân chạy sớm nhất, do không có binh lính trú nên thành chủ phủ trở thành nơi bị cướp bóc trước tiên.

Một vài thứ trong phủ không cách nào bị lấy đi thì trong những lần bị tập kích đều đã không còn tồn tại. Buồn cười là Hàn Thạc không ngờ chứng kiến một khối bạch ngọc được làm bàn cũng bị nạy ra cướp đi, để lại bốn lỗ chân bàn trống hoác, điều này làm cho hắn đủ thấy được tình trạng chính thức của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành thế nào.

- Giúp ta nói sơ qua tình huống hiện tại của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành?

Ngồi ở giữa đại sảnh bị tàn phá, Hàn Thạc hỏi Dịch Khắc, người phụ trách của Ám Mạc tại đây vừa nghe được tin mà đến.

Dịch Khắc là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, sống mũi cao cao, đây là nét riêng của người dân miền núi tại Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Dịch Khắc cung kính hành lễ với Hàn Thạc, nói bằng tiếng đế quốc hơi không thuận miệng:

- Bồ Lô Đặc Nhĩ thành lúc thành chủ nhiệm kỳ trước rời đi đã dẫn theo tổng cộng năm trăm gia tộc thân binh, trước mắt cả thành hiện chỉ còn có hơn ba ngàn binh lính. Dân cư trong thành không đến năm vạn. Ba ngàn binh sĩ này không đủ để bảo vệ thành, huống chi đám binh lính này bình thường chạy trốn còn nhanh hơn cả bình dân, các công sự phòng ngự của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành qua mỗi lần tổn hại, lại không có tiền để sửa chữa nên bây giờ có thể nói không còn tác dụng phòng ngự.

Người miền núi là dân bản địa tại Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, đại bộ phận đều cư trú trên mấy ngọn núi lớn hiểm trở chung quanh. Trên những ngọn núi này có sản vật là một số khoáng thạch đáng giá, mà bởi vì người bản địa rất quen thuộc địa thế các ngọn núi lớn, lại thêm trọng binh trên núi nên rất khó tấn công được, do đó mỗi lần bảy đại công quốc xâm lược thì bọn họ đều có thể ngăn chặn được.

Cho tới bây giờ, kỳ thật Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã tương đối an toàn. Bởi vì các đại công quốc sau mấy chục lần xâm lược lớn nhỏ, đều hiểu được thành này đã không còn vơ vét được gì nữa, đối với bọn họ cướp bóc tại Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã không thu lại được hồi báo tương ứng, bởi vậy mấy tháng nay cũng không phát sinh sự kiện xâm lược.

Ngược lại với Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, một số mỏ khoáng trên các ngọn núi lớn chung quanh do người bản địa bảo vệ và khai thác đã trở thành đối tượng bị cường đạo và tư binh công kích. Thế nhưng người bản địa chiếm cứ địa lợi cũng không vô dụng như binh lính đế quốc. Đến lúc này bọn họ vẫn có thể miễn cưỡng vượt qua.

Theo lời Dịch Khắc giới thiệu, Hàn Thạc đối với tình hình của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành cũng dần hiểu rõ. Dịch Khắc nói xong, hắn đưa mắt sang một gã binh lính trong phủ chủ ra lệnh:

- Triệu tập tất cả binh lính tại thành đến phía trước thành phủ chủ, ta muốn thấy bọn họ đã thành dạng gì rồi.

- Vâng, thưa Bá tước đại nhân! - Tên binh lính vênh vênh đáp lại, từ tốn cười lên một con ngựa gầy còm ốm yếu, chậm rãi ra khỏi thành phủ chủ.

- Đại nhân, ngài sẽ thất vọng. - Dịch Khắc lắc đầu thở dài nói với Hàn Thạc.

- Ta biết. Nhưng ta muốn sau này sẽ không phải thất vọng nữa! - Hàn Thạc cười nhạt rồi nhíu mày trầm mặc không nói nữa.

Qua gần hai giờ, binh lính phân tán bốn phía trong thành không nhanh không chậm, vô trật tự vô kỷ luật mới tụ tập phía trước thành phủ chủ. Thân thể đám binh lính này tên nào tên nấy không được tráng kiện

lắm, có lẽ do ăn uống nên khí sắc nhìn có vẻ bị bệnh, không có một chút tinh thần trạng thái nhuệ khí của quân nhân, điều đó nói rõ ràng khả năng chiến đấu của bọn họ không kham nổi một kích.

Trường kiếm, cung, giáo đều có phẩm chất tồi loang lổ những vết rỉ sét, Hàn Thạc thậm chí cảm thấy chỉ một lợi khí do ả nhân chế tạo cũng có thể chém gãy tất cả binh khí của bọn họ. Trong ba ngàn binh lính này chỉ có một phần ba là trung niên cùng thanh niên, còn lại đều là lão hán tuổi xế chiều chậm chạp, ai có thể trông cậy vào lực chiến đấu của những người này đây.

Hàn Thạc đứng trên đài cao trước thành chủ phủ quan sát đám binh lính này trong chốc lát, trầm tư tính toán, rồi nhếch miệng cười nói:

- Từ hôm nay, những ngày vui vẻ của các ngươi đã kết thúc, tất cả binh sĩ tuổi lớn hơn năm mươi sẽ giải trừ hết, bộ phận này ta sẽ cam đoan cho sinh hoạt thường nhật của các ngươi.

- Những binh lính còn lại không chỉ đủ no bụng, các ngươi còn được phát binh khí, khôi giáp mới tinh cùng chiến mã khỏe mạnh, đương nhiên các ngươi cũng sẽ bị huấn luyện hành hạ một cách tàn khốc, chờ sau này có thể rửa sạch nhục nhã trước kia bằng máu quân xâm lược, có ta ở đây Bồ Lô Đặc Nhĩ thành phải thay đổi triệt để.

Đám lão binh phía dưới ồn ào không thôi, đối với đề nghị của Hàn Thạc để cho bọn họ rời khỏi quân đội không chút động lòng, nhưng đối với cam đoan về cuộc sống ấm no lại tràn đầy nghi vấn. Người còn trẻ thì quay sang nhìn nhau, suy tư về câu nói của Hàn Thạc, không biết rõ hẳn rốt cuộc muốn làm điều gì.

- Bá tước đại nhân, ngài thật sự làm như vậy?

Đứng cạnh Hàn Thạc, Dịch Khắc người phụ trách Ám Mạc ở nơi đây cực kỳ kinh ngạc hỏi lại hắn.

- Thành chủ đại nhân, cho dù hơn một nghìn người chúng ta được phát binh khí cùng chiến mã, nhưng ngài cho rằng bằng tường thành đồ nát này chúng ta có thể đứng vững trước một hai vạn cường đạo hay năm ba vạn quân chính quy của thất công quốc tấn công sao? - Một gã quân binh tướng mạo thô kệch, râu quai nón, ngẩng lên quát to về phía Hàn Thạc.

- Điều này không cần người quan tâm, làm một quân nhân nếu không cách nào ngăn cản quân địch xâm lấn, các ngươi hãy dùng chính đầu của mình để rửa sạch thất bại và sỉ nhục, kẻ nào dám kéo dài hơi tàn chạy trốn ta sẽ tự tay chém đầu các ngươi. - Hàn Thạc lạnh lẽo nhìn tên tráng hán này, quát lớn.

- Thành chủ đại nhân, ta thấy ngài nên sớm rời khỏi nơi đây thôi, địa phương này đã bị đế quốc ruồng bỏ, ngài nghĩ rằng chỉ bằng một mình ngài là có thể thay đổi hiện trạng Bồ Lô Đặc Nhĩ thành sao? Không có mười vạn đế quốc tinh binh trấn thủ, thành này vĩnh viễn không thay đổi được tình huống bị xâm lược, ngài nếu muốn tự tìm chết thì đừng mang theo chúng ta đi cùng có được không? - Tên quân binh cứng đầu này cực kỳ khinh thường, đối với ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Thạc coi như không, vênh mặt phản bác.

“Vút!”

Một đạo ánh sáng màu nâu sẫm lóe lên, không ai thấy rõ nó là cái gì được phóng ra, dù sao nó hướng đến tên quân binh đang phản bác lại kia. Một cái đầu lâu lớn liền rơi xuống, máu tươi từ trong cổ phun ra rồi rơi xuống đất giống như bức đồ họa tươi đẹp được người ta dùng bút vẽ lên.

- Từ nay về sau, việc các ngươi phải làm là nghe lệnh hành sự, không được có bất cứ nghi vấn nào, cho dù có thì cũng chỉ được giữ trong lòng! - Hàn Thạc đằng đằng sát khí quát to, vẻ mặt lạnh như băng tàn nhẫn vô tình như đồ phụ khiến cho đám binh lính dưới đài câm như hến.

Ngay lúc này một đội ngũ cưỡi chiến mã sáng ngời, tay cầm vũ khí bóng loáng, tổng cộng hơn một trăm người chậm rãi tiến vào thành chủ phủ. Trong đó một nam nhân toàn thân là ngân sắc khải giáp, cầm một cây ngân sắc trường thương, trên chiến mã hơi khom người hành lễ với Hàn Thạc:

- Bá tước đại nhân, Đại địa kỵ sĩ Phạt Khắc Lan sẽ vì ngài cống hiến sức lực, nghe hết thấy mệnh lệnh từ ngài.

Không cần nghĩ nhiều Hàn Thạc cũng biết Phạt Khắc Lan nhất định là do Lao Luân Tư an bài tới, từ người này hẳn cảm ứng được khí tức của sự giết chóc chỉ có ở những chiến sĩ đã chính thức thân kinh bách chiến. Hắn lập tức không hảo ý liếc nhìn đám quân nhân phía dưới, cười hắc hắc:

- Phạt Khắc Lan, từ hôm nay trở đi bọn họ giao cho người chỉ huy, dùng phương thức tàn khốc nhất huấn luyện bọn họ, trong khi huấn luyện nếu có người không may bị chết ta cũng không trách người.

301. Chương 301:bất Tử Quân Đoàn

Bố Lôi Đặc Nhĩ thành đã có những thay đổi so với ngày xưa. Những người dân nghèo ăn mặc giống như những kẻ hành khất gần đây thường thấy một vài cảnh tượng khác trước. Bọn quân lính thành Bố Lôi Đặc Nhĩ nhát gan như thỏ để gần đây bỗng nhiên lại có tinh thần như bị ma nhập quỷ ám, tự đứng lại xếp hàng ngũ chỉnh tề hò hét tập chạy hoặc là ở trong phủ Thành chủ đã được tu sửa mà thao luyện kiếm kỹ.

Đám binh sĩ vốn là những kẻ hèn nhát bất tài luôn mang vẻ mặt thấp thỏm sợ hãi, được một nhóm kỵ sĩ áo giáp bạc đốc thúc thao luyện cũng dần dần có được vài phần khí chất cường tráng, những khuôn mặt xanh xao vàng vọt đã có thêm những nét rắn rỏi. Những biến hóa này phát sinh mà không mấy ai để ý đến.

Không chỉ đám binh lính mà những thay đổi thâm lặng ở một số nơi trong thành Bố Lôi Đặc Nhĩ cũng có dễ dàng nhận thấy được. Như cửa thành bị phá hỏng, như thành tường sập sệ đã được những cự chiến binh bỏ công sức tu bổ lại, nhất là phủ Thành chủ tựa như đột nhiên có sinh cơ, người ra kẻ vào có vẻ rất tấp nập.

Đối với tầng lớp bình dân tâm ngội lạnh như tro tàn của thành Bố Lôi Đặc Nhĩ mà nói thì những biến chuyển này có thấy cũng không gây nhiều cảm xúc lắm vì họ đã quen với việc Thành chủ sẽ là người đầu tiên bỏ chạy, nên trong nhất thời không hiểu được những thay đổi này sẽ mang lại tác dụng gì, mà trái lại còn ác ý đoán rằng việc này có thể gây tổn thương cho họ.

Mấy tháng chưa từng có cường đạo cũng như quân đội của bảy đại công quốc đến thăm viếng. Không biết có từ những thay đổi này mà cho rằng bên trong lại có môi ngon hay không, nếu chúng húng lên trở lại cướp bóc một trận thì đúng là gặp hạn thê thảm rồi.

Sáng sớm. Trong phủ Thành chủ. Hàn Thạc vừa từ trong mật thất đi ra đã nhìn thấy Phạt Khắc Lan, Dịch Khắc cùng Thiết Tư Đặc đang ngồi chờ ở phòng khách. Liếc nhìn qua ba người, hần liền phát động không gian giới chỉ, lập tức cả đồng binh khí sáng lòa và những bao lương thực căng phồng hiện ra như một trái núi nhỏ. Hàn Thạc nhìn Phạt Khắc Lan nói:

- Dùng tất cả số binh khí này và chiến xa sao cho có hiệu quả tối đa, lương thực người cũng phải quản lý cho thật tốt. Ngoài ra, từ hôm nay trở đi bắt đầu tuyển binh, chỉ cần là binh dân trẻ, khỏe đều có thể gia nhập quân đội. Không kể ăn mặc, mỗi người còn nhận tạm một kim tệ một tháng.

Phạt Khắc Lan bản thân là một vị Đại địa kỵ sĩ, có thể được Lao Luân Tư phái tới thì tất nhiên phải có năng lực bất phàm. Trong khoảng thời gian này, binh lính dưới tay Phạt Khắc Lan đã có mấy người chết vì cường độ huấn luyện quá cao. Tuy nhiên, mấy cái chết này cũng có tác dụng làm cho tất cả binh lính đều ngay lập tức thật sự nhận thức được huấn luyện tàn khốc như thế nào, không còn ai dám trà trộn vào đây nữa.

Ban ngày thì Phạt Khắc Lan điên cuồng huấn luyện đám binh lính này, còn ban đêm lại tới phủ Thành chủ để giảng giải về chiến lược quân sự cho một số binh sĩ cao cấp. Hàn Thạc nghe giảng mấy ngày cũng cảm thấy tiếp thu được nhiều điều bổ ích, cho rằng Phạt Khắc Lan là một vị tướng đáng tin cậy.

- Đã rồi.

Phạt Khắc Lan không phải là người thích nói nhiều, lúc bình thường vẫn mang vẻ cứng nhắc, từ dáng vẻ quân nhân ở bên ngoài cho đến tính cách chính trực, tâm huyết ở trong nội tâm.

- Dịch Khắc. Gần đây ở chung quanh có điều gì dị thường hay không?

Hàn Thạc quay sang phía Dịch Khắc là người phụ trách Ám Mạc ở địa bàn này, mỉm cười hỏi.

- Bá tước đại nhân, gần đây ngoại trừ một số dân chúng không hiểu về hành động của ngài, chung quanh thành Bố Lôi Đặc Nhĩ cũng không có chuyện gì đặc biệt. Tuy nhiên, căn cứ vào những quan sát của Ám Mạc, ta tin tưởng sau vài ngày nữa sẽ có một toán cường đạo tiến tới. Đương nhiên, mục tiêu của bọn họ chính là những sơn nhân sống trên tòa Tháp Lý sơn ở cạnh thành Bố Lôi Đặc Nhĩ.

Địch Khắc lễ phép trả lời. Cho dù binh lính thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hèn nhát vô dụng, nhưng Âm Mạc vẫn vận hành một cách bình thường, tại các sườn núi chung quanh đều có các Tinh sứ giả ẩn núp.

Hàn Thạc gật đầu, cảm thấy hứng thú, nói:

- Tốt lắm. Người hãy theo dõi chặt chẽ chuyện này cho ta, nhất định phải biết rõ đây là toán cường đạo nào, khi nào thì đến cũng như số lượng và cách thức hoạt động như thế nào. Phạt Khắc Lan, có lẽ chúng ta cũng nên thử đám binh lính này xem sao, không cho bọn họ chút kích thích, ta nghĩ bọn họ cũng khó trưởng thành được.

- Đại nhân, ngài nói rất có đạo lý, ta sẽ cố gắng nâng cao tinh thần cho bọn họ. - Phạt Khắc Lan đáp lời.

Ba ngày sau, trên Tháp Lý sơn nằm phía tây nam thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, một trận chiến như thường lệ nổ ra kịch liệt. Đồ La Đạt với ngoại hiệu Hồng Hồ Tử (râu ria đỏ) dẫn bốn ngàn tên cường đạo hung tàn bất chấp mọi giá tấn công lên Tháp Lý sơn. Sơn nhân ẩn thân sau các tảng đá, lùm cây, bụi rậm dọc theo con đường lên núi quanh co khúc khuỷu sử dụng cung tên chống cự, ngăn cản lũ cường đạo đánh lên.

Sơn nhân từ lâu đã quen với việc bị tấn công như thế này, tự có phương pháp ứng phó. Họ lăn những tảng đá thật lớn xuống, dùng cung tên bắn ra, tạo nên thương vong không nhỏ cho bọn cường đạo. Những sơn nhân núp phía sau đám nham thạch còn dũng cảm hơn binh lính của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rất nhiều, cơ bản không sợ hãi đám cường bạo tiến công, lợi dụng đủ các hình thức công kích chống lại kẻ xâm lấn.

- Phạt Khắc Lan, người cho rằng đám cường đạo này có thể thắng được hay không? - Đứng cách đám cường đạo khá xa ở dưới chân Tháp Lý sơn, Hàn Thạc quay đầu sang hỏi Phạt Khắc Lan.

Phạt Khắc Lan lắc đầu, thần nhiên trả lời:

- Không có khả năng. Toán cường đạo của Đồ La Đạt mặc dù đông hơn sơn nhân, nhưng sơn nhân lại chiếm cứ địa thế, đồng thời cũng quen chiến đấu trên núi. Sơn đạo gặp ghềnh, chiến mã căn bản không thể dùng được mà Đồ La Đạt lại quyết tâm đánh nhanh thắng nhanh, có thể thấy trận đánh này nhất định không thu được kết quả tốt.

- Bốn ngàn tên cường đạo bây giờ mới chỉ tổn thất một trăm tên, ha ha, Phạt Khắc Lan, người cho rằng chúng ta có hy vọng diệt sạch bọn chúng hay không? - Hàn Thạc lại một lần nữa hỏi.

- Cũng không có khả năng. Dưới chân Tháp Lý sơn thì đường đất bằng phẳng, chúng ta không có địa thế để lợi dụng. Mặt khác, đám binh lính này được huấn luyện chưa lâu, ta không nghĩ bọn họ có đủ dũng khí để có thể đối mặt với đám cường đạo hung tàn của Hồng Hồ Tử. Huống chi chúng ta chỉ có một ngàn ba trăm người, đại nhân, đó tuyệt đối không phải một chủ ý hay. - Phạt Khắc Lan kinh hãi, lập tức khuyên can Hàn Thạc.

Đáng tiếc Hàn Thạc cũng không nghe theo đề nghị của Phạt Khắc Lan, cười hắc hắc nói:

- Phạt Khắc Lan, người đã quên ta là một Vong Linh ma đạo sư rồi ư? Vong Linh ma đạo sư am hiểu nhất chính là quân chiến trong biển người như thế nào, huống chi trong đám cường đạo này cũng không có Quang hệ ma đạo sư xuất chúng, ta nghĩ chúng ta có thể thử xem sao.

Không đợi Phạt Khắc Lan cản trở, Hàn Thạc vừa cười vừa tiến lên. Trong khi hướng thẳng về phía đám cường đạo Hồng Hồ Tử, hần hạ lệnh:

- Theo ta tấn công, ta nghĩ người chắc biết phải làm gì.

Hàn Thạc lấy thanh khô lâu pháp trượng từ trong không gian giới chỉ ra, lăm rằm ngâm xương chú ngữ, liên tiếp gọi ra một đám sinh vật hắc ám. Nhờ có khô lâu pháp trượng, uy lực của triệu hoán ma pháp đề cao hơn gấp đôi. Mười Tà Ác kỳ sĩ cầm đầu, dẫn theo năm mươi Tăng Ác chiến sĩ, hơn hai trăm cương thi chiến sĩ và hơn bảy trăm khô lâu chiến sĩ, cùng với ba trăm Thạch tượng quỷ đang bay lượn trên không trung đã được Hàn Thạc hao phí lượng tinh thần lực thật lớn lợi dụng khô lâu pháp trượng gọi ra.

Trong số hơn một ngàn hai trăm sinh vật hắc ám này có những loại thực lực kinh khủng như Tà Ác kỳ sĩ, Tăng Ác chiến sĩ và cả Thạch tượng quỷ đang bay lượn rít gào. Đồng đảo những sinh vật hắc ám này sắp hàng thành đội ngũ chỉnh tề, do Hàn Thạc cầm khô lâu pháp trượng chỉ huy, cuộn cuộn tiến về phía đám cường đạo.

Phật Khắc Lan tận mắt chứng kiến chỉ trong vài phút thời gian ngắn ngủi mà nhiều sinh vật hắc ám như vậy đã xuất hiện theo ma pháp chú ngữ Hàn Thạc, nhất thời vẻ mặt hắc hốt hoảng ngơ ngác. Mãi đến khi thân ảnh Hàn Thạc sắp biến mất khỏi tầm mắt hắc mới đột nhiên có phản ứng, quay ngoắt lại đằng sau quát bảo đám binh lính vốn sợ hắc như cọp:

- Hôm nay là ngày kiểm nghiệm thành quả huấn luyện của các ngươi. Thủ đoạn của Thành chủ đại nhân các ngươi cũng biết rồi, ta không nghi ngờ chút nào bằng vào thực lực một mình ông ấy có thể giết chết hết tất cả các ngươi. Kết cục của những kẻ khiếp sợ, những kẻ đào ngũ nhất định sẽ vô cùng thê thảm, bởi vậy các ngươi chỉ còn có một con đường là tuân lệnh ta công kích đám cường đạo này mà thôi.

Đám binh lính vốn đang run sợ, nghe Phật Khắc Lan hò hét, rồi lại nhìn Hàn Thạc vẻ mặt âm trầm, tay huy động khô lâu pháp trượng thì cảm thấy rợn tóc gáy, lòng can đảm và sự sợ hãi hội tụ một cách kỳ dị ở cùng một chỗ, ai nấy như bị ma xui quỷ khiến bỗng nhiên có dũng khí chiến đấu, nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt kiên định, xác định rõ ràng thà chết trận cũng không để bị lọt vào tay Thành chủ.

Tiểu Khô Lâu toàn thân bạch cốt long lanh, cười một sinh vật bất tử kỳ lạ dài năm thước cao ba thước trên người đầy những thanh cốt thứ. Nó trông tựa như một con nhím được phóng lớn ngàn lần, có cái đuôi rậm rạp những thanh cốt thứ, chỉ có một con mắt xám trắng, bên trong toát ra khí tức tịch mịch.

Thổ giáp thi và Mộc giáp thi, mỗi người cười một con hắc giáp chiến mã có thể phun lửa mà đám Tà Ác kị sĩ hay cười, đi ở hai bên Tiểu Khô Lâu. Cả ba trông còn có vẻ khoa trương hơn cả mười tên Tà Ác kị sĩ, trực tiếp xuất hiện tại hàng đầu đội hình. Kỳ quái hơn chính là mười Tà Ác kị sĩ cũng tuyệt đối không hề bất mãn mà ngược lại còn cung cúc đi theo phía sau bộ ba Tiểu Khô Lâu.

- Cái... cái gì thế kia? - Mấy tên cường đạo nhất gan đang trốn tránh ở hàng cuối, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến những âm thanh nặng nề, vừa quay đầu lại nhìn thì lập tức mắt tròn, miệng há hốc, thét lên lanh lảnh.

Hồng Hồ Tử Đồ La Đạt đang sầm mặt cúi kinh đứng trên một tảng đá hô hét, vừa nghe thủ hạ kêu la toán loạn thì lập tức chửi rủa:

- Lũ ngu như lợn, xông lên cho ta.

- Lão đại, phía sau, người nhìn phía sau! Một tên cường đạo run như cây sậy, lo lắng chỉ về phía sau không ngừng thét lên.

Đồ La Đạt quay đầu nhìn lại, bị một luồng tử khí hắc ám xông ngay vào mặt. Đồng đảo sinh vật bất tử mang theo khí tức lạnh lẽo không hề tồn tại trên thế giới này, đang tiến bước hướng về phía bọn chúng.

302. Chương 302:xung Phong

- Làm sao lại có hắc ám sinh vật? - Tên Hồng Hồ Tử Đồ La Đạt ngạc nhiên, động tác chỉ huy thuộc hạ công kích Tháp Lý sơn bất giác bị khựng lại, ngẩn người ra nhìn đám bất tử sinh vật lúc nha lúc nhúc đang tới gần.

- Lão đại, ta nghĩ mục tiêu của cái đám hắc ám sinh vật đáng chết này là bọn ta!

Tên cường đạo nhất gan run rẩy bầy, bị con người lấp lánh ánh tử sắc quang mang của Tiểu Khô Lâu nhìn chằm chằm, đột nhiên cảm thấy thời tiết ngày xuân ấm áp tựa hồ trở nên băng giá, lại là một thứ băng giá khiến người ta dựng tóc gáy.

- Quang hệ ma pháp sư, giết sạch đám hắc ám sinh vật dơ dáy này cho ta! - Đồ La Đạt đương nhiên cũng nhìn ra chuyện không ổn, liền quay sang hô hoán mấy tên ma pháp sư đang đứng phía trước đối diện Tháp Lý sơn.

Ở Kỳ Áo đại lục, ma pháp sư không có nhiều như kiếm sĩ hay kỵ sĩ. Trong một đội ngũ cường đạo như thế này lại có thể có được vài tên ma pháp sư, đủ thấy rõ thực lực của đội ngũ cường đạo này thật không tầm thường. Một tên Quang hệ trung cấp ma pháp sư, lại thêm một tên Quang hệ cao cấp ma pháp sư, nhận định rõ ràng là đám hắc ám sinh vật phải do bọn họ tới đối phó. Sau khi hai người nghe được tiếng Đồ La Đạt phát ra liền bắt đầu ngâm xướng ra ma pháp.

Từng đạo quang kiếm, quang cầu mỹ lệ, nhấp nháy ánh quang mang thánh khiết trong suốt dần dần bắn về hướng đám bắt tử sinh vật đang tới gần. Thổ giáp thi ở phía ngoài cùng vừa thấy Quang hệ ma pháp giáng xuống, liền ngăn người gãi gãi đầu rồi đột nhiên từ trên Hỏa diễm hắc giáp chiến mã lộn nhào xuống đất. Nhưng một đạo bình phong do tro bụi ngưng tụ tạo thành đột nhiên xuất hiện, ngăn chặn gần hết số quang kiếm, quang cầu.

Một số quang kiếm quang cầu lộn qua được tới đám hắc ám sinh vật, quả nhiên đã tinh hóa được mấy tên khô lâu chiến sĩ. Đáng tiếc là số lượng thật sự hơi thiếu một chút, so với đám hắc ám sinh vật hằng hà sa số này thì Quang hệ ma pháp trình độ cỡ này căn bản là không thu được tác dụng gì lớn lắm.

Hai tên Quang hệ ma pháp sư này dù sao cũng không phải như Quang hệ đại ma đạo sư Phất Cách Sâm, có thể phóng thích ra ma pháp sát thương Quang Chi Diệu Huy trong một diện tích thật lớn. Đối diện với hơn ngàn tên bắt tử sinh vật này thì quang mang tấn công rải rác lăm chằm thế này căn bản không cách nào cản trở được bắt tử đại quân xâm nhập, huống chi là trong đám bắt tử đại quân, lại có thêm ba tên gia hỏa tiểu khô lâu không sợ Quang hệ ma pháp.

Đương nhiên loại Tà Ác kỵ sĩ có đẳng cấp rất cao, mang theo giáp trụ đen ngòm có khả năng chôn vùi Quang hệ ma pháp rất tốt. Cho nên dưới sức tấn công của quang kiếm, quang cầu, bước đi của quân đoàn do hắc ám sinh vật tạo thành vẫn không hề dừng lại một bước, vẫn cuộn cuộn xông về phía đám cường đạo thổ phỉ do Đồ La Đạt dẫn theo.

- Ngu như heo, nuôi đám gia hỏa các người thật là vô dụng mà!

Đồ La Đạt chửi đồng một câu, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một thanh khoát kiếm hai cạnh sáng ngần rồi quay sang đám thuộc hạ phía sau gào lên:

- Lên cho ta, đập tan cái đám cốt đầu bẩn thỉu này đi.

Đồ La Đạt cưỡi ngựa tiên phong phóng thẳng tới. Đám cường đạo tụ tập dày đặc bên cạnh hắc khoảng chừng ba ngàn tên. Đám cường đạo ô hợp này không hiểu bố cục chiến lược gì, chỉ như ong vỡ tổ theo sau người Đồ La Đạt, xông thẳng về phía đám Hắc ám sinh vật như hung thần ác sát.

Phật Khắc Lan dẫn theo một đám binh sĩ bàng hoàng khiếp đảm, tách riêng biệt hẳn hai bên với đám hắc ám sinh vật. Đám binh sĩ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sợ sệt nhìn thành chủ Hàn Thạc đang trôi nổi giữa đám bắt tử sinh vật, tựa hồ nghĩ tới sự tàn nhẫn của hắn nên không tên nào dám thối lui.

- Chuẩn bị cung tên, nỏ tiễn, bắn chết bọn chúng cho ta. Cái đám đàn độn ngu xuẩn các người, tập trung sức chú ý cho ta. Phật Khắc Lan nhìn thấy đám binh sĩ bên cạnh mình trên chiến trường vẫn còn dám ngó tới ngó lui, nhin không được liền lớn tiếng mắng chửi.

Đám binh sĩ đã quen bị chửi, trong tiếng chửi rửa, tên nào tên nấy đều nhắc cung tên nỏ trong tay lên, nhắm ngay đám Hồng Hồ Tử đang xông lên bắn loạn xạ một chập. Mặc dù mức chính xác của đám người này chẳng ra sao, nhưng đội ngũ đám Hồng Hồ Tử thật dày đặc quá. Chỉ cần lực đạo của cung tên nỏ đủ sức, là có thể triệt để thấy được máu khi bắn xuống đám người đang xông lên.

Một phía là đám binh sĩ mới được huấn luyện không lâu lần đầu dám ra đối kháng cường đạo. Một phía là đám cường đạo nóng nảy thuần túy do đám mãng phu hội tụ lại mà thành, căn bản chẳng hiểu chút gì về kỹ xảo chiến tranh, dùng thân làm phòng ngự với cung tên nỏ trong tay đám binh sĩ, quả thật là phải chịu lực sát thương không nhẹ. Từng lớp mũi tên bắn xuống như mưa, hơn ba trăm tên cường đạo bị chết oan uổng, lại thêm năm sáu trăm tên bị thương cả nặng cả nhẹ.

Sau khi đám cường đạo trả giá bằng ba trăm tính mạng, cuối cùng cũng từ dưới chân núi xông lên được. Lúc này đám cường đạo có hai chọn lựa. Hoặc là đám binh sĩ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đang đóng quân ở tầng đá bên trái, hay là đám bắt tử quân đoàn ở ngay trước mặt vẫn đang cứ từ từ tiến tới trước.

Lúc này Đồ La Đạt nổi cơn thịnh nộ không ngừng, rốt cuộc cũng nhận ra được cái đám người dám công kích thủ hạ của hắn không ngờ lại là đám binh sĩ nhu nhược của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Cái đám binh sĩ này lần nào cũng bỏ chạy như chuột vậy, trong mắt đám đại công quốc và cường đạo chỉ là trò hề mà thôi.

Nhưng hôm nay đám binh sĩ này không những dám cầm vũ khí tấn công thủ hạ của hắn, mà lại còn tạo ra tổn thất không nhỏ. Chuyện này đối với tên thổ phỉ Đồ La Đạt mà nói quả thực là một sự sỉ nhục không

thể bỏ qua được. Vì thế sau khi từ dưới chân núi xông lên, gã lập tức điên cuồng hò hét:

- Các huynh đệ, bầm nát cái đám này cho ta.

Đồ La Đạt vẫn một ngựa phóng đi trước, phần nộ gào thét xông thẳng tới đám binh sĩ do Phật Khắc Lan thống lĩnh mà không hề tấn công đám bắt tử sinh vật phía trước như đã định trước đó. Nhưng hắn mặc dù không công kích đám bắt tử sinh vật, bọn chúng lại do Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu điều khiển, lại không nể mặt mà bỏ qua cho bọn hắn.

Đến khi Vong Linh Thiên Mạc trở nên xanh thẫm, chấn luôn ánh sáng đỏ au của màn đêm buông xuống, một loại tử khí dày đặc từ chỗ Vong Linh Thiên Mạc trườn xuống dần dần khuếch tán ra. Xương cốt của đám bắt tử sinh vật đang tắm gội dưới Vong Linh Thiên Mạc đều lấp loé ánh sáng tà ác. Tốc độ tiến công đang chậm chậm đột nhiên gia tăng gấp ba. Ngay cả đám Tăng Ác chiến sĩ hành động chậm chạp cũng đều bắt đầu tăng tốc như Thạch tượng quỷ.

Nương theo một tràng ma pháp chú ngữ huyền ảo, từng đạo dịch thể màu xám gợn sóng lẫn lẫn từ giữa không trung trút xuống. Trên con đường đám cường đạo đang xông tới chỗ binh sĩ của Phật Khắc Lan, dịch thể Toan Tính Chiếu Trạch màu xám dội xuống bốc lên khói xanh nghi ngút.

Đám cường đạo đập phải những Toan Tính Chiếu Trạch (vùng nước axit) này, tên nào tên nấy đều đột nhiên bắt đầu kêu gào thảm thiết. Những chỗ bị Toan Tính Chiếu Trạch ăn mòn, da thịt bị lột ra khỏi xương cốt. Chỉ trong nháy mắt, đã có năm sáu chục bộ xương sống động muôn hình vạn dạng xuất hiện tại các vùng nước axit.

- Quỷ tha ma bắt. Tránh đập trúng cái thứ bốc khói đó đi!

Đồ La Đạt quát lớn một câu, sau đó phần nộ nhìn tới Hàn Thạc đang tạo nhã phóng thích Vong Linh ma pháp rồi rống lên:

- Tên Vong Linh pháp sư tà ác kia, ngươi vì sao lại đối địch với bọn ta. Ta hẳn chưa hề đắc tội với ngươi mà.

Hàn Thạc tạm thời ngừng ngâm xướng ma pháp, đưa mắt hứng thú liếc nhìn Đồ La Đạt, trên mặt mang theo nụ cười mỉm đầy dụ hoặc, rồi nhẹ giọng nói:

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là lãnh địa của ta. Ngươi ở trong lãnh địa của ta mà lại giết chóc cướp đoạt thì không kể là đắc tội với ta à?

- Ha ha, thì ra ngươi chính là cái tên thành chủ mới lên xui xẻo kia. Ngươi cho rằng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là thành Hải Lam sao. Đây là một địa phương đã bị bỏ rơi. Một tên Vong Linh pháp sư như ngươi làm sao có thể thay đổi cuộc diện? - Đồ La Đạt vừa thấy Hàn Thạc hiển lộ thân phận, không ngờ lại cười nhạt châm chọc.

- Không thử thì làm sao biết được đây!

Hàn Thạc cười nhạt trả lời, khô lâu pháp tượng trong tay chỉ về phía Đồ La Đạt rồi phân phó:

- Các hài tử, xé xác bọn chúng!

Tiểu Khô Lâu đang cười trên người một bắt tử sinh vật khổng lồ, ánh tử quang từ trong Tử Ma Nhân tràn đầy một thứ hào quang mông lung, đưa mắt nhìn tới đám bắt tử sinh vật đang ùn ùn xông về phía Đồ La Đạt, dùng xương tay phải vỗ một phát lên bắt tử sinh vật bên dưới. Con bắt tử sinh vật này trông giống như một con nhím khổng lồ, từ hai bên hông đột nhiên giũ ra đôi cánh hẹp dài tựa hồ do da thịt thú rữa màu xanh dài ba đến năm thước. Cánh màu xanh của con bắt tử sinh vật khổng lồ vừa phát một cái thì nó đã trực tiếp mang theo Tiểu Khô Lâu bay lên, phóng về phía của Đồ La Đạt.

Cứ như là kèn lệnh xung phong, Tiểu Khô Lâu cùng con bắt tử sinh vật kia vừa bay lên, đám Thạch tượng quỷ đang lẫn quẩn phía trước, đột nhiên nhanh chóng rung động đôi cánh như dơi, nhanh chóng bám sát theo sau người con bắt tử sinh vật toàn thân đầy gai nhọn kia, tiến hành công kích tới đám Hồng Hồ Tử Đồ La Đạt.

Hàn Thạc đang lơ lửng trên không, thông qua sự đánh giá của Âm Ma tới con bắt tử sinh vật người đầy gai nhọn kia, không biết vì sao đối với mớ gai trắng đầy đặc trên người nó lại có chút quen thuộc. Sau khi thông qua Âm Ma đánh giá kỹ càng một hồi, Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới lần trước ở Cẩm ký chi địa, Tiểu Khô Lâu cùng Thổ giáp thi thu thập được rất nhiều gai xương của ma thú siêu cấp. Đám gai xương đó có ẩn hàm một thứ năng lượng kỳ dị, thật giống đến kinh người với gai xương trên thân bắt tử sinh vật.

- Chẳng lẽ bắt tử sinh vật chưa hề thấy qua này là do Tiểu Khô Lâu luyện ra?

Không biết vì sao trong lòng Hàn Thạc lại chợt có một ý niệm, nhưng lại lập tức bị hấn lắc đầu phủ nhận, bởi vì ý tưởng này thật sự quá mức tưởng tượng. Một tên khô lâu do hấn luyện chế ra, sao lại có cái thứ thủ đoạn kỳ quái như vậy.

- Không cần giết hấn. Ta cần để cho tên đầu lĩnh kia còn sống!

Tiểu Khô Lâu cười trên con bắt tử sinh vật kỳ lạ kia nhanh chóng bay tới bầu trời phía trên Đồ La Đạt. Nhìn thấy Tiểu Khô Lâu cùng con bắt tử sinh vật bỏ nhào xuống gã, Hàn Thạc đột nhiên nói.

Từ trong miệng Dịch Khắc, Hàn Thạc biết được cái tên cường đạo Đồ La Đạt này mấy năm nay không biết đã tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bao nhiêu lần để cướp bóc rồi. Một tên cường đạo đã cướp bóc vơ vét không biết bao nhiêu tài phú thế này, Hàn Thạc cần phải khiến bọn chúng nhả ra hết toàn bộ tài phú. Dù sao trước mắt thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng cần một lượng lớn kim tệ. Chỉ mang tới vền vền hai mươi vạn kim tệ, căn bản không đủ để tiếp tục duy trì chống đỡ nữa.

303. Chương 303:chết Cũng Phải Nói

Bắt tử sinh vật đang xông tới Đồ La Đạt dưới tiếng quát lớn của Hàn Thạc, lại được Tiểu Khô Lâu vỗ một phát, Tiểu Khô Lâu liền mang theo tọa kỵ thay đổi phương hướng, chuyển sang xâm nhập vào đám cường đạo đông đúc của Đồ La Đạt.

Đồ La Đạt gào lên một tiếng rồi bắn ra hàng loạt cung tên, bắn loạn lên trên người bắt tử sinh vật. Đáng tiếc là không tạo ra chút trở ngại gì đối với nó. Con bắt tử sinh vật hình dạng như nhím này, dưới sự thao túng của Tiểu Khô Lâu đã xâm nhập thẳng vào ngay giữa nơi đám cường đạo đông đúc.

“Phập phập...”

Thân người con bắt tử sinh vật khổng lồ này lọt vào ngay giữa đám cường đạo. Gai xương bén nhọn toàn thân đâm thấu năm tên cường đạo, trong đó có ba tên bị đâm toạc ra, còn hai tên thì nhục thể bị đâm thấu văng ra ngoài.

Ba trăm con Thạch tượng quỷ gào thét xông tới, đập đập cặp cánh như dơi nhào tới. Mấy chục tên cường đạo còn chưa kịp chống đỡ, đã bị móng vuốt như thiết câu chộp trúng máu thịt bầy nhầy. Hắc ám sinh vật không thể bay được, dưới sự thống lãnh của hai tên gia hỏa Thổ giáp thi và Mộc giáp thi, hợp lại với mười tên Tà Ác kỵ sĩ trên hắc giáp thú phun lửa, cùng tiến vào đám cường đạo thổ phỉ Đồ La Đạt.

Hơn một ngàn bắt tử sinh vật đủ loại cứ thế mà trực tiếp xông thẳng vào giữa đám cường đạo. Đám bắt tử sinh vật không sợ chết này căn bản không có cảm giác đau đớn. Hoặc là lợi dụng vũ khí sắc bén trong tay, hoặc là trực tiếp dùng móng vuốt bén nhọn điên cuồng công kích đám cường đạo.

Trong đó thì khô lâu chiến sĩ là yếu kém nhất, xương cốt thường hay bị vỡ nát nếu đụng phải lực oanh kích mạnh mẽ, ngoại trừ thân thể cường thi chiến sĩ cấp bậc cao hơn một chút, lực phòng ngự cũng rất là kiên cố. Lực đạo thiết côn trong tay bọn chúng vô cùng hung mãnh, cũng đủ để quấy nhiễu rất lớn tới đám cường đạo.

Còn về đám Tăng Ác thân người to lớn thì lại càng khó có thể đối phó. Thường thường cần phải bốn năm tên cường đạo hợp sức với nhau mới miễn cưỡng có thể chống đỡ được. Ngoại trừ ma pháp của Quang hệ thì chỉ có ma pháp của Hỏa hệ với Lôi Điện hệ là có thể gây thương hại tới đám bắt tử sinh vật cường đại này. Những thứ công kích vật lý bình thường cho dù có chặt đứt tay chân Tăng Ác chiến sĩ, vẫn không cách nào ngăn chặn đòn công kích của bọn chúng được.

Mười tên Tà Ác kỳ sĩ dũng mãnh nhất cùng nhau giơ lên những gai xương bạch cốt nhọn hoắt khổng lồ. Mỗi một tên đều có sức sát thương cực mạnh. Mỗi khi gai xương bạch cốt khổng lồ kia quơ lên một cái thì sẽ có năm sáu tên cường đạo trực tiếp bị tiêu diệt. Hắc giáp do quặng thạch kỳ dị tự nhiên từ Tử vong thâm uyên hình thành, so với khôi giáp bình thường của thế giới này càng thêm sức đối kháng. Bản thân bất tử sinh vật là một sự tồn tại đặc thù khó có thể dễ dàng bị công kích vật lý làm thương hại. Bởi vậy mười tên Tà Ác kỳ sĩ này chính là ác mộng của đám cường đạo. Bọn chúng tựa hồ trong phút chốc không tìm ra được biện pháp thích đáng nào để đối phó.

Hàn Thạc đứng giữa hư không huy động khô lâu pháp trường, kèm theo ngâm xương ma pháp khó hiểu trong miệng. Dưới luồng tử khí xanh đen dày đặc do Vong Linh Thiên Mạc phủ xuống, từng gợn nước lăn tăn từ trên không trung rơi xuống tạo thành những vũng nước axit. Bất tử sinh vật không hề bị bất kỳ trở ngại gì đối với vũng nước axit. Chỉ khi có người sống mà không có tử vong khí tức bị lọt vào vũng nước axit thì da thịt mới lập tức toàn bộ bị dung hòa.

- Cái đám heo ngu xuẩn đáng chết bọn người, chẳng lẽ chỉ ở bên cạnh đứng ngó sao?

Phật Khắc Lan mở miệng chửi một câu, rồi nắm chặt lấy thanh ngân thương quay sang đám cường đạo quát lớn:

- Ngắm bắn cho ta!

Đám cường đạo hung tàn thực lực tổng cộng hơn bốn ngàn người, quả thật là không thể xem thường. Bất tử sinh vật do Hàn Thạc triệu hoán ra cũng chỉ hơn một ngàn, nhưng nhiều nhất chỉ là khô lâu chiến sĩ cấp bậc thấp nhất. Chính vì lực chiến đấu của đám khô lâu chiến sĩ này thấp như vậy nên thường thì không đủ để thật sự chân chính gây ra uy hiếp gì cho bọn cường đạo.

Bởi vậy, số lượng bất tử sinh vật quá ít so với cường đạo, muốn chỉ dựa vào một số ít ỏi Tăng Ác cùng Tà Ác kỳ sĩ mà tiêu diệt một lượng lớn hơn bốn ngàn tên cường đạo thì căn bản không thể nào. Giữa tiếng hò hét của Phật Khắc Lan, từng chuỗi cung tên bắn thẳng vào đám cường đạo và thậm chí cả bất tử sinh vật. Đối với Tăng Ác Tà Ác kỳ sĩ đẳng cấp cao và bất tử sinh vật mà nói, trên người bị mấy mũi tên đâm vào căn bản thì chẳng có chút tổn thương gì. Cho nên cho dù bọn chúng có công kích thêm nữa vẫn không thể gây ra thương hại gì lớn đối với bất tử sinh vật.

Nhìn thấy mũi tên cắm lên người đám Tăng Ác chiến sĩ mà bọn chúng vẫn có thể công kích người sống ở chung quanh mà không có vấn đề gì, đám cung tiễn thủ non tay kia mới thở phào nhẹ nhõm được một hơi, lại càng có thể phóng tay phóng chân xạ kích tới tấp. Sau khi bọn họ không còn phải bận khoăn gì thì kỹ thuật bắn tên học được trong lúc huấn luyện càng lúc càng nắm vững và từ từ phát huy ra được. Xạ kích của đám binh sĩ càng lúc càng chính xác, đám cường đạo thổ phỉ bị mưa tên bắn trúng, càng lúc càng có nhiều người bị giết.

Hàn Thạc đang trầm tĩnh quan sát chiến cuộc, chợt cảm thấy giật mình, tạm thời đình chỉ ma pháp Toàn Tính Chiếu Trạch lại. Sau đó từ bên Đồ La Đạt xuất hiện một con đường hẹp quanh co tới bên chỗ bọn người Phật Khắc Lan. Con đường hẹp này chỉ đủ để cho ba bốn người tiến vào, nhưng dường như có mang theo hy vọng công kích đám người Phật Khắc Lan.

- Tấn công, giết sạch cái đám binh sĩ nhát gan đáng chết của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đi!

Đồ La Đạt chỉ về phía Phật Khắc Lan. Đám cường đạo bao vây trùng điệp quanh người hắn, cùng hắn xông thẳng về hướng Phật Khắc Lan giữa làn mưa tên.

Đám binh sĩ dần dần cũng khá quen tay, liền đối diện trực tiếp với trận xung kích, không hề lưu tình bắn càng nhiều mưa tên lên người bọn Đồ La Đạt. Tên cường đạo nào xông lên đều bị ngã lăn ra đất như nhím, trên người cắm đầy cung tên, lao, trường mâu, hình trạng chết cũng thật đủ vẻ kỳ quái.

Trên sườn núi của Tháp Lý sơn, viên đầu lĩnh mũi cao, thân cao Phúc Táp Lâm của sơn nhân, trên người mặc bộ khôi giáp chẳng phải là quý báu gì, ngơ ngàng nhìn trận chiến hỗn loạn ở chân núi rồi nói:

- Chuyện gì đây?

Phúc Táp Lâm là thủ lĩnh của sơn nhân tại Tháp Lý sơn. Mấy năm nay vẫn sinh sống ở Tháp Lý sơn bằng việc khai thác quặng thạch tại đây để đổi lấy vật dụng sinh hoạt. Tổng cộng chừng một ngàn sơn nhân

trong trận chiến đấu không ngừng này, đã giảm mạnh xuống còn chưa tới sáu trăm người. Nếu không phải dựa vào địa thế của Tháp Lý sơn, sợ rằng đã sớm bị cường đạo công phá rồi.

- Cái tên Vong Linh pháp sư đó không biết là ai. Nhưng cái đám binh sĩ kia thì rõ ràng là của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rồi. Ồ, cái đám sâu bọ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này sao lại dám cầm vũ khí. Ta chắc là hoa mắt rồi! - Thợ mỏ lâu năm Đồ Lý Á Phu nhón chân lên một tảng đá cao nhìn xuống dưới rồi nghi hoặc nói.

- Nghe nói thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có thành chủ mới. Chẳng lẽ vị thành chủ mới này thật sự muốn thay đổi thành này hay sao? - Ánh mắt Phúc Tập Lâm lộ ra vẻ kinh dị, nhin không được hô nhẹ một câu.

- Lời truyền miệng nói vị thành chủ mới này tên là Bồ Lai Ân, dường như chính là một vị Vong Linh pháp sư, đã từng tiêu diệt Đại kiếm sư của Ba Đặc Thương Minh, một tên ác ma đã từng khiêu chiến rất nhiều cường giả của đế quốc, chưa ai có thể thoát khỏi bàn tay của hắn, mỗi lần độ sức đều không chữa lại đường sống. - Đồ Lý Á Phu gần đây từ trong miệng đám thương nhân qua lại đã nghe được một số tin tức từ thành Áo Sâm lưu truyền ra, không kìm được mới lên tiếng đề tỉnh Phúc Tập Lâm.

Phúc Tập Lâm, chủ nhân của đám chiến sĩ sơn nhân tại Tháp Lý sơn, chỉ trầm mặt suy tính một hồi rồi nói:

- Cái tên cường đạo đáng chết Đồ La Đạt kia đã từng giết chết bao nhiêu người của chúng ta. Ngay cả đệ đệ của ta cũng chết trong tay hắn. Mặc kệ thế nào, hiện giờ tình hình của Đồ La Đạt không được khá, xem thế này thì bọn ta cũng không cần cứ ở lại trên núi để phòng ngự nữa.

- Phúc Tập Lâm, ý của ngươi là xông xuống núi, quyết tử chiến một trận với bọn Đồ La Đạt à? - Đồ Lý Á Phu giật mình, hỏi.

Phúc Tập Lâm gật gật đầu rồi hừ mạnh quát lớn một tiếng:

- Hôm nay có lẽ là thời điểm để bọn ta báo thù. Cái tên cường đạo Đồ La Đạt đáng chết kia đã giết quá nhiều người của bọn ta rồi, không thể để cho hắn còn sống rời khỏi Tháp Lý sơn!

Vừa nói xong, Phúc Tập Lâm từ sau một tảng sơn thạch bước ra, xông thẳng tới mấy chỗ chém giết ở dưới chân núi. Sơn nhân vốn đang ẩn mình sau các tảng đá, bụi cây, nghe được Phúc Tập Lâm nói như vậy, bao nhiêu cừu hận tích lũy bấy lâu đều tuôn ra hết, nhắm ngay hướng đám người Phật Khắc Lan đang đóng quân xông thẳng tới.

Đối với đám người Phúc Tập Lâm mà nói, đám bắt tử sinh vật là sự tồn tại kỳ lạ của một thế giới khác. Nếu không cần phải tiếp cận thì tốt nhất. Dù sao đám sinh vật này không phải là của thế giới này, vạn nhất mà lại quay sang công kích bọn họ thì thật là oan uổng.

Ngoài ra, ở giữa đám bắt tử sinh vật kia, trên mặt đất lại có nhiều vũng nước axít lớn nhỏ đủ cỡ. Hiện giờ trên mấy vũng nước axít kia còn có mấy chục bộ xương cốt da thịt bầy nhầy trắng hếu. Cảnh tượng đáng sợ như vậy đối với bọn họ mà nói thì thật vô cùng chấn động, bọn họ tự nhiên sẽ không nguyện ý dẫm dẫm vào nơi tràn đầy nguy hiểm như vậy.

“Xoẹt xoẹt!”

Hai thanh cốt mâu không biết từ đâu bắn tới. Đồ La Đạt đang dẫn đầu đột nhiên cảm thấy hai đùi đau đớn, sau đó mấy chục con Thạch tượng quỷ ùn ùn kéo tới, không đợi hắn kịp phản ứng, đã dùng thiết trảo chụp lấy hắn, trực tiếp quán theo hắn lên trên không trung.

- Ta là thành chủ mới của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Tên của ta là Bồ Lai Ân, rất hân hạnh được làm quen với Đồ La Đạt ngươi!

Thanh âm của Hàn Thạc nho nhã lễ độ vang lên, đợi khi Đồ La Đạt kịp phản ứng thì hắn mới phát hiện vẻ mặt mỉm cười của Hàn Thạc đang nhìn hắn, còn lưng của hắn thì bị thiết trảo của bốn con Thạch tượng quỷ dẫm xuyên qua. Bốn con này vỗ cánh phân phát để cho hắn không bị rơi xuống đất mà chết.

- Ngươi muốn thế nào đây?

Đồ La Đạt không hổ là một tên thủ lĩnh của giới cường đạo. Cho dù sau lưng máu chảy đầm đìa, đau đớn vạn phần, sắc mặt hắn vẫn hung ác, phần nộ, gào thét với Hàn Thạc.

- Không nghĩ gì hết, ta chỉ muốn toàn bộ tài phú của ngươi thôi. Tất cả những thứ mấy năm nay ngươi cướp đoạt của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đều nhả ra hết cho ta!

Tâm tình Hàn Thạc vui vẻ, khẽ cười hỉ hả rồi lên tiếng.

- Ngươi giết ta đi! Ta cho dù có chết cũng sẽ không giao ra cho ngươi. Ha ha, ngươi không với tay được mớ tài phú kia đâu!

Đồ La Đạt cười điên cuồng, dường như không biết chữ “tử” viết thế nào.

“Phập!” Ba thanh cốt mâu cắm phập vào tiểu phúc và ngực của Đồ La Đạt. Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ngươi dường như quên mất ta là một Vong Linh pháp sư. Vong Linh pháp sư ngoại trừ có lực khổng lồ cường đại với hắc ám sinh vật, ngoài ra đối với linh hồn cũng quen thuộc vô cùng. Cho dù ngươi có chết ta cũng có thể lấy được tất cả từ linh hồn của ngươi.

304. Chương 304:kí Úc Sư Thủ

- Lão đại, lão đại chết rồi!

Một tên cường đạo thấy Đồ Ba Đạt bị ba cây cốt mâu đâm xuyên qua liên kêu lên thất thanh.

Những tên cường đạo gặp phải bắt tử sinh vật và binh lính thành Bồ Lô Đặc Nhĩ công kích, lại vì Đồ La Đạt bị giết nên tất cả đã mất đi đầu chí, không còn là những kẻ không sợ chết nữa mà đột nhiên nổi lên ý niệm tham sống, chẳng ai nghĩ tới chuyện báo thù cho gã nữa mà chỉ hoảng sợ bỏ chạy nháo nhào.

Dùng khô lâu pháp trượng phóng thích ra Vong Linh ma pháp bao bọc một vùng bóng ảnh mờ mờ màu xanh biếc, Hàn Thạc trang nghiêm bắt đầu ngâm xướng những chú ngữ trúc trắc thu lấy ký ức trong đầu óc của những u hồn này. Một lát sau, Hàn Thạc hươu cây khô lâu pháp trượng một cái, những u hồn liền hóa thành một làn khói xanh phiêu tán đi.

Khi Thạch tượng quỷ xách thi thể của Đồ La Đạt đem đến trước mặt, Hàn Thạc đưa tay thu lấy không gian giới chỉ, sau đó tiện thể quẳng luôn thi thể đi. Thu được tài phú và trí nhớ của Đồ La Đạt, hắc hải lòng thổ phào một hơi, nhìn phía xa vẫn là cảnh tượng chiến đấu hỗn loạn.

Bị bắt tử sinh vật công kích khiến cho bị tổn thất thảm trọng, một bộ phận toán cường đạo Hồng Hồ Tử lúc này lao tới chỗ Phạt Khắc Lan. Đám binh lính này giờ vẫn đứng ở đằng xa bắn tên dưới sự chỉ huy của Phạt Khắc Lan, tìm đạp chân run liên hồi cung tiễn sang cầm khoát kiếm trường thương, do hơn một trăm kỵ sỹ đã kinh qua chém giết của Phạt Khắc Lan dẫn đầu, chuyển sang tiến hành công kích những tên cường đạo đang xông đến này.

Những sơn nhân Thập Lý sơn của Phúc Táp Lâm cũng từ trên núi lao xuống, kết hợp với binh lính thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của Phạt Khắc Lan tiến hành bao vây và tiêu diệt bọn cường đạo Hồng Hồ Tử đã mất đi ý chí chiến đấu do đầu lĩnh chết trận.

Nắm chắc toàn cục thông qua ba Âm Ma, Hàn Thạc biết rằng lần này toán cường đạo nhất định sẽ thảm bại, những bắt tử sinh vật do hắn chỉ huy vẫn đang chém giết như cũ. Đạt tới cảnh giới Phân Ma, Hàn Thạc lúc này không còn cần lực lượng của vong hồn nữa, nhưng Lục Ma Phong trên ngực hắn lại vẫn tiếp tục âm thầm hấp thu nguồn lực lượng mất thường không thấy được này

Hàn Thạc đứng ở trên cao, phát hiện sau khi bọn cường đạo chạy thoát khỏi khu vực công kích của bắt tử sinh vật, Tiểu Khô Lâu cười một con nhím lớn cổ quái đang gào thét truy đuổi chém giết khắp nơi, Thổ Giáp thi cùng Mộc Giáp thi và mười tên Tà Ác kỵ sỹ tập hợp một chỗ cũng đang tận lực chém giết bọn cường đạo.

Một mệnh lệnh được ban xuống. Khô lâu chiến sỹ và cương thi chiến sỹ ở bên trong khu vực này liền ngồi xuống tiến hành thu thập chiến lợi phẩm trên thân thể bọn cường đạo. Từng thanh vũ khí, những chiếc áo da, thậm chí cả một ít quần áo thượng hạng cũng đều bị đám bắt tử sinh vật tận tụy này thu gom lại rồi theo sự phân phó của Hàn Thạc mà chất lại thành đống.

Sau khi bọn cường đạo bỏ trốn, Vong Linh Thiên Mạc không còn được Hàn Thạc bổ sung tinh thần lực nên từ từ theo gió tan đi, ánh nắng mặt trời chiếu sáng, chất lỏng trong các vũng axit thấm dần dần vào lòng đất, các bộ xương đang ở trong tư thế kỳ lạ bỗng nhiên kêu “răng rắc” vỡ vụn ra rồi đổ sụp xuống.

Chiến đấu khi đại cục đã định thì không có cái gì ngoài ý muốn. Trận chiến này, toán cường đạo có ngoài bốn ngàn thì đã chết hơn hai ngàn bảy trăm tên, số còn lại thì chạy trốn tán loạn vô ảnh vô tung. Tất cả chiến lợi phẩm trên người bọn cường đạo bị chết được thu thập lại, cuối cùng Hàn Thạc giao cho Phật Khắc Lan quản lý.

Những tân binh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tham dự trận chiến đấu này đối diện với những đợt tấn công của toán cường đạo bị chết gần hai trăm người, còn những sơn nhân của Phúc Táp Lâm từ trên núi xông xuống thì chỉ mất hơn năm mươi người mà thôi, điều này nói lên rằng những binh lính này rất yếu nhược, khả năng tác chiến thực sự rất kém.

- Bá tước đại nhân tôn kính, cảm tạ ngài đã trợ giúp!

Trận chiến kết thúc, Phúc Táp Lâm tiến tới trước mặt Hàn Thạc khom người cung kính hành lễ cảm ơn.

- Không cần khách khí! Tháp Lý sơn thuộc địa phận của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thân là thành chủ ta có trách nhiệm phải bảo vệ an toàn tính mạng cho các người.

Hàn Thạc mỉm cười đáp lời, sau đó bổ sung:

- Hy vọng sau lần này mọi điều tốt đẹp sẽ bắt đầu. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng là quê hương của các người, ta nghĩ các người không nên vẫn cứ ở trong Tháp Lý sơn.

- Có lẽ chúng ta sẽ quay về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, chỉ có điều trước mắt chưa phải là thời cơ tốt nhất. Bá tước đại nhân chắc hiểu được sự băn khoăn của chúng ta. Một lần chiến đấu cũng không thể khiến cho Phúc Táp Lâm yên tâm. Nếu thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không thể hiện được sự cường đại về lực lượng quân sự thì hẳn cũng không dám mạo hiểm.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Sau này các người sẽ thấy được sự thay đổi của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Được rồi, chuyện hôm nay dừng lại tại đây, ta còn có chuyện khác phải xử lý.

Phúc Táp Lâm không phản ứng gì thêm. Hàn Thạc đi tới bên Phật Khắc Lan phân phó hắn thu dọn chiến trường, rồi một mình rời khỏi nơi này đi theo hướng sang Hi Luân công quốc. Từ miệng tên cường đạo râu quai nón Đồ La Đạt, Hàn Thạc đã biết địa điểm cất giấu tài phú của hắn. Ngoại trừ vài tấm tinh tạp thu được bên trong không gian giới chỉ, số châu báu quý hiếm đánh cướp được mấy năm nay Đồ La Đạt không hề bán đi mà lại cất giấu ở trong lòng một ngọn núi trọc.

Đồ La Đạt vốn là tên tội phạm ở Hi Luân công quốc, được phóng thích nhờ việc Đại công tước hiện thời Hải Luân Đế Na kế vị đại xá thiên hạ, Đồ La Đạt thoát khỏi ngục giam trở lại cái thế giới tự do mà hắn cách biệt đã nhiều năm và trở thành một tên cường đạo. Mặc dù mấy năm nay hắn làm loạn khắp nơi, nhưng trước sau vẫn nhớ mãi không quên quê hương, số tài phú này cũng được hắn giấu ở một ngọn núi trọc cách quê hương hắn không xa.

Đại công tước hiện thời của Hi Luân công quốc Hải Luân Đế Na là một nữ nhân cực kỳ quyền rũ. Nàng đã cao tay đoạt được chức vị đại công tước mà mấy vị thúc phụ của nàng cũng đều mơ ước, trở thành người nắm thực quyền của Hi Luân công quốc. Mấy vị thúc phụ trước kia tranh quyền đoạt vị cũng không một ai thoát khỏi bàn tay của nàng, khi lên ngôi nàng đã giết sạch tất cả bọn họ.

- Hi Luân công quốc, hừ!

Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, vừa phi hành trên bầu trời tối mờ mờ vừa ngấm ngấm suy nghĩ trong lòng xem khi nào thì hạ thủ với công quốc này.

Mặc dù Hải Luân Đế Na là nữ nhân, song Hi Luân công quốc trong tay nàng, quân đội ở đó cũng không có cái gọi là lòng nhân từ. Trong bảy đại công quốc xâm lược thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thì Hi Luân công quốc của nàng thuộc loại nhiều lần nhất.

Hi Luân công quốc ở phía đông bắc thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, cách khoảng hơn bảy trăm dặm lộ trình. Nếu cưỡi ngựa chạy như điên thì mất một ngày mới có thể tới được, nhưng Hàn Thạc vận dụng Ma Động Cửu Thiên thuật phi hành thì chỉ mất vồn vẹn có một canh giờ.

Khi Hàn Thạc tới được ngọn núi trọc kia thì phát hiện một chiến dịch lớn bao gồm bốn công quốc đang diễn ra như nước sôi lửa bỏng ở trên chính ngọn núi trọc đó. Còn người vừa bị Hàn Thạc rửa thềm trong bụng là Hải Luân Đế Na đang oai vệ ngồi trên một con hỏa phượng hoàng, ung dung bình tĩnh chỉ huy binh lính tiến công.

305. Chương 305:ấn Nấp

Bảy đại công quốc phân biệt là Hi Luân công quốc của Hải Luân Đế Na, Văn Đăng công quốc của Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì, Bảo Lai Tháp công quốc của Bá Đặc Tề Lợi, Bang Đốn công quốc của Lan Đế A Lạp Đức, Nội Sâm công quốc của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, Y Đặc Mạn công quốc của A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư, Bĩ Tư Lợi công quốc của Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

Bảy đại công quốc có tổng diện tích cũng không thua kém bao nhiêu so với Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, chỉ có điều bảy công quốc quanh năm chinh chiến, tựa hồ cho tới bây giờ không có dấu hiệu dừng lại. Trận này là chiến đấu bên ngoài Hi Luân công quốc, cho đến giờ đã có Hi Luân công quốc, Nội Sâm công quốc, Y Đặc Mạn công quốc và Bang Đốn công quốc tham dự.

Đại công tước của Nội Sâm công quốc Bồn Ni Dịch Khắc Đặc đang tuổi tráng niên, cực kỳ thèm khát sắc đẹp của Hải Luân Đế Na, vì để chiếm được phương tâm của mỹ nhân nên đã cùng Hi Luân công quốc liên hợp trợ giúp nâng chống lại sự xâm phạm của Y Đặc Mạn công quốc và Bang Đốn công quốc.

Bồn Ni Dịch Khắc Đặc gửi gắm cùng dung mạo tuyệt đẹp của Hải Luân chủ ý mỹ diệu lấy người đoạt quốc, chỉ có điều Hải Luân đối với sự theo đuổi điên cuồng của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc vẫn luôn luôn giữ thái độ ồm ờ, điều này làm cho tâm tư hấn ngựa ngáy khó chịu nên càng dụng tâm lấy lòng, theo lời mời của Hải Luân mà dẫn theo quân đội Nội Sâm công quốc, bản thân dẫn đầu quân sĩ.

Trên núi, Hải Luân mặc một chiếc áo bào ma pháp màu đỏ rực, trên vùng ngực nhô cao có một đồ án ma pháp huyền ảo, mái tóc dài màu đỏ lỏa xoa tung bay theo gió. Cưỡi trên lưng con Hỏa phượng hoàng lông đỏ, Hải Luân Đế Na trông tựa như Liệt Hỏa nữ thần chói sáng.

Trên sườn núi bên dưới nằng, Đại công tước Bồn Ni Dịch Khắc Đặc của Nội Sâm công quốc mặc lễ phục sạch sẽ, đứng bên một chiếc xe ngựa xa hoa đắt tiền, trên mặt mang theo một nụ cười tự tin bình tĩnh, mắt quan sát binh lính Y Đặc Mạn và Bang Đốn công quốc đánh sâu vào núi.

Hàn Thạc bay đến bầu trời bên trên sơn cốc, liếc mắt nhìn xuống trận chiến đấu đầu sôi lửa bỏng, nhớ tới chuyện tài phú của Đồ La Đạt được chôn giấu nơi này thì nhất thời nảy người ra.

So với sơn cốc có chứa khu mỏ bí ngân lần trước thì nơi này hoàn toàn bất đồng. Ngọn núi trọc này thuần túy chỉ do một loại đá kiên cố chắc chắn tạo thành, đối với một kẻ yêu thích đất như Thổ giáp thì mà nói thì bên trong vùng đất mềm có thể đi lại thông suốt không gặp trở ngại, nhưng với cả ngọn núi do đá cứng chồng chất tạo thành thì hẳn cũng không thể tùy ý tiến vào được.

Nếu luyện chế được Kim giáp thi ở vùng Kim tuyệt chi địa thì với khả năng xuyên sơn phá thạch Kim giáp thi có thể ung dung thoải mái tiến vào, đáng tiếc trước mắt vẫn chưa biết Kim tuyệt chi địa tọa lạc nơi đâu nên Kim giáp thi cũng chẳng thể nào có được. Cho nên Hàn Thạc chỉ có thể giương mắt nhìn vào trường đại chiến đang diễn ra trên ngọn núi mà suy nghĩ để tìm biện pháp khác.

Đứng trên trời cao nhìn bao quát cả sơn cốc, Hàn Thạc nhíu mày suy nghĩ có nên nhân cơ hội hỗn loạn mà tiến vào hay không. Tài phú của Đồ La Đạt giấu ở phía dưới của Hải Luân Đế Na, cạnh xe ngựa chỗ Bồn Ni Dịch Khắc Đặc đang đứng. Đồ La Đạt sở dĩ không đem toàn bộ tài phú giấu ở bên trong không gian giới chỉ cũng vì sợ người khác ám sát hấn đoạt lấy không gian giới chỉ.

Đồ La Đạt này cũng thuộc dạng phong lưu, ở Hi Luân công quốc có ba tình nhân và hai nhi tử, trong đó hẳn đã sớm an bài thỏa đáng cho tình nhân được tin cậy nhất, một khi cô ta biết tin hấn chết thì tài bảo ở trong núi này sẽ trở thành trụ cột để tình nhân này cùng nhi tử của hấn sinh sống.

Bởi vậy khi tin tức còn chưa truyền đến tai nữ nhân kia thì Hàn Thạc cần phải sớm đem số tài bảo trị giá bốn mươi vạn kim tệ này đi.

Khi Hàn Thạc đang chăm chú nhìn xuống phía dưới cố gắng suy nghĩ tìm biện pháp, Đại công tước Hải Luân Đế Na của Hi Luân công quốc đột nhiên phát hiện được ánh mắt của Hàn Thạc. Chỉ thấy Hải Luân trau mày, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây ma pháp trường có khảm một khối hỏa diệu thạch thật lớn.

Ma pháp trường này có khả năng tăng phúc hiệu quả cho hỏa hệ ma pháp. Hải Luân vung lên chỉ thẳng hướng Hàn Thạc, ngọn lửa hùng hực ngưng tụ thành năm hỏa cầu to bằng khoảng thân người bay thẳng về phía hắn ở trên trời cao.

“Nữ nhân đáng ghét” Hàn Thạc khẽ chửi một câu, năm ngón tay trái xòe ra, linh hoạt hoa múa, phát ra những luồng tử viêm u ám kết thành huyền băng vòng, cuốn chặt lấy năm hỏa cầu to lớn kia.

Ma vòng do Tử sắc ma diễm trong Huyền Băng Ma Diễm quyết ngưng kết thành bao bọc lấy năm hỏa cầu gây ra tiếng “xèo, xèo” và một làn khói nhẹ bay lên. Làn khói chỉ hàn trong nháy mắt phá tan sạch sẽ hỏa hệ ma pháp nguyên tố trong năm hỏa cầu, tàn lửa lác đác rơi xuống ngược lại làm cho Hải Luân phải khởi động ma pháp trao.

- Ai?

Hải Luân Đế Na ngược mắt nhìn lên, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống chỉ thấy một đốm đen. Khi nàng phát hiện hỏa cầu dễ dàng bị phá giải thì lập tức thu lại thái độ khinh thị, cẩn thận dò hỏi.

Hừ lạnh một tiếng Hàn Thạc không thèm đáp lời Hải Luân Đế Na mà hướng phía hậu sơn bay vút đi, tính là tạm thời rời khỏi khu vực phiền toái này, sẽ tìm biện pháp khác sau. Ở phía đằng sau núi, sớm thấy được một số binh lính Hi Luân công quốc tựa như đang đẩy mạnh những khí tài chiến tranh thật lớn lên trên đỉnh núi, hẳn định đánh lén, giết một tên lính đổi quần áo để xông vào trận chiến đấu trên chiến trường chính.

Hải Luân Đế Na vừa thấy Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào mà hướng phía sau sơn cốc bay đi thì trong lòng cả kinh, cúi xuống nói với Bốn Ni Dịch Khắc Đặc ở phía dưới:

- Người hãy quản lý nơi này. Ma pháp đại pháo đang kéo ở phía hậu sơn mà lại có một nhân vật nguy hiểm xuất hiện, ta phải lập tức đi xem sao.

Không chờ Bốn Ni Dịch Khắc Đặc đáp lại, Hải Luân Đế Na đã vỗ lên Hỏa phượng hoàng. Con siêu giai ma thú với bộ lông như lửa đỏ sáng rực rỡ liền vỗ cánh bay lên, mang theo nàng ta toàn thân ma pháp bào đỏ chói như một luồng liệt hỏa phi cực nhanh về phía hậu sơn.

Ma pháp đại pháo này ẩn chứa ma pháp nguyên tố kỳ dị, ma pháp nguyên tố này hình như hơi bài xích với không gian giới chỉ, không thể trực tiếp bỏ vào không gian giới chỉ mà chỉ có thể sử dụng nhân lực để chậm rãi đẩy.

Trận đại chiến này đã được Hải Luân Đế Na chủ mưu rất lâu, đòn sát thủ chính là lợi dụng số ma pháp đại pháo này và độ cao của quả núi tiến hành oanh kích. Tốn một thời gian dài cùng tâm kế vất vả mới dụ được hai đại công quốc đối địch tụ vào một chỗ, Hải Luân Đế Na quyết sẽ không để người nào phá hỏng kế hoạch của nàng ta. Bởi vậy, vừa thấy Hàn Thạc bay về hướng hậu sơn thì liền lập tức dốc toàn lực đến để ngăn trở.

Vừa mới bay đến gần hậu sơn, Hàn Thạc chưa kịp áp dụng kế sách của mình, thì một cái bóng đỏ như lửa đã mau lẹ bay tới, trên không trung có năm con hỏa xà sống động như thật uốn lượn thân hình to lớn, dài đến bảy thước, chia thành năm hướng nhắm vào hắn mà lao tới.

Hỏa hệ ma pháp Hỏa Xà Cuồng Vũ này phải đạt đến cấp bậc Hỏa hệ Ma đạo sư mới có thể thi triển. Nhờ có sự trợ giúp của ma pháp trường có gắn Hỏa diệu thạch, hơn nữa tay trái của Hải Luân Đế Na đeo giới chỉ có khả năng tăng phúc tinh thần lực, nên một ma đạo sư bình thường chỉ có thể phóng thích ba con hỏa xà nhưng nàng có thể xuất ra tới năm đầu.

Năm con hỏa xà uốn lượn giữa không trung tiến lên, nhiệt độ cực cao khiến cho không khí phát ra tiếng “xèo xèo”, ngọn lửa mãnh liệt như thể tựa hồ chỉ cần tới gần Hàn Thạc là lập tức có thể thiêu hẩn thành tro bụi.

Hàn Thạc khá ngạc nhiên. Hắn vốn có tâm tư xem thường đối với Hải Luân Đế Na, cho rằng nàng là một người đàn bà có dã tâm, chỉ biết sử dụng tâm cơ cùng sắc đẹp để đạt tới quyền lực, không ngờ rằng nàng còn có chân tài thật lực. Thực lực kinh người cùng dung mạo phi phàm của nàng khiến cho Hàn Thạc kinh ngạc không ít.

Những cốt thứ trắng như tuyết nộ phóng ra trông giống như tiên hoa. Bạch cốt cứng rắn trở nên mềm mại như tơ, dưới sự thao túng của Hàn Thạc liền đan kết lại với nhau tạo thành một bạch cốt thuần cực lớn. Vô tận hắc ám che khuất đi ánh mặt trời chói chang. Ngay khi Bạch Cốt Thuần Bài xuất hiện trước mặt Hải Luân Đế Na thì hắc ám mê vụ cũng bao phủ hết khoảng không gian này.

Hỏa quang đỏ rực của năm con hỏa xà cũng không đủ để chiếu sáng, ngay cả ánh mặt trời chói chang cũng bị hắc ám mê vụ che khuất khiến năm con hỏa xà mất đi mục tiêu liên quần lấy Bạch Cốt Thuần Bài, đột nó trở thành đen kịt như than. Còn Hải Luân Đế Na thì đột nhiên không còn cảm giác được một chút khí tức nào của Hàn Thạc nữa.

Hắc ám mê vụ tới nhanh mà đi cũng nhanh. Một trận gió nhẹ thổi tới thì Hắc ám mê vụ che khuất cả mặt trời tan đi. Khi ánh tà dương chiếu sáng đỉnh núi trở lại thì thân hình Hàn Thạc giữa không trung đã biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại Bạch Cốt Thuần Bài do mất đi pháp lực duy trì nên bị cháy đen như than, vỡ thành những mảnh xương đen sì rơi xuống.

Lấy ra một cái găng tay trắng như tuyết có thêu chỉ bạc, Hải Luân Đế Na tiện tay nắm một mảnh xương vỡ bị rơi xuống. Nhìn mảnh xương đen kịt trong tay, đôi mắt của nàng trở nên kinh hãi nhìn quanh bốn phía dò xét một vòng rồi tự nhủ:

- Là một tên Vong Linh pháp sư chết tiệt. Rốt cuộc lai lịch của hắn là thế nào?

Lầm bầm một lúc, Hải Luân Đế Na cũng không có bất kỳ một đầu mối nào cả, đương nhiên nàng cho rằng Hàn Thạc đã lợi dụng hắc ám mê vụ để đào tẩu. Quay đầu lại nhìn đám binh lính vẫn đang bận rộn đầy ma pháp đại pháo, nàng ta hạ lệnh:

- Mau nhanh lên một chút đưa toàn bộ số ma pháp đại pháo này lên trên núi.

Những binh lính cõi trần đang dốc hết sức làm việc nghe vậy thì toàn bộ đều hô lên một tiếng “tuân lệnh”, trộm nhìn nữ thần trong lòng của mình, ai cũng thấy tràn ngập một nguồn năng lượng cổ quái, khí lực đột nhiên tăng lên vài phần.

Trên một tảng đá lớn, một tên binh sĩ tay đặt hồ lên thân một xe chở ma pháp đại pháo, mắt ánh lên một tia bồn chồn, giống như một hung thú nấp trong chỗ tối, liếc Hải Luân Đế Na đang ở trên trời cao bằng một ánh mắt như nhìn vật săn, khẽ cười nhỏ giọng nói:

- Hi Luân công quốc, Hải Luân Đế Na, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bị các người cướp bóc chiếm đoạt để nuôi béo các người, cũng đến lúc các người phải đổ máu rồi.

306. Chương 306:ma Tinh Pháo

Nữ đại công tước của Hi Luân công quốc mới rời đi, sương mù vừa tan đi lúc trước lại một lần nữa tụ lại, bầu trời trong xanh bị bao phủ đen kịt đến nỗi không thấy năm đầu ngón tay, những binh lính Hi Luân công quốc đang dốc sức đẩy ma pháp đại pháo bồn chồn lo sợ không tìm được hết lối lên.

Trong bóng tối như mực, một bóng đen không ngừng phiêu hốt. Những nơi nó lướt qua không ngừng truyền lại những tiếng hô kinh hãi thê lương, những âm thanh này thoát vang lên, thoát lại im bật, những binh lính trong làn ranh sinh tử nhiều lần, rất nhanh hiểu được từng tiếng im bật đó mang ý nghĩa gì.

Đủ loại tiếng gào thét không cam tâm bị hắc ám ngăn trở, hắc ám sương mù dày đặc che dấu việc giết chóc tàn khốc, đợi đến khi màn sương tan hẳn đi thì mặt đất đã có hơn bốn mươi cỗ thi thể, mỗi thi thể đều bị lợi khí đâm xuyên gáy mà chết.

Tổng cộng có sáu khẩu ma tinh pháo cao năm thước dài sáu thước, sau khi sương mù tán đi liền hiện ra nhiều loại sắc thái. Ma tinh pháo lợi dụng ma pháp bạch ngân cùng các loại kim loại kỳ lạ chế thành, mặt trên nòng pháo khắc đầy những ma pháp trận nhỏ huyền ảo khó hiểu, ma tinh pháo màu xám bạc rất nặng, tuyệt không thể di động được dễ dàng.

Từng điểm quang mang đen bóng lấp lánh, quang mang như ánh sao cùng ánh mặt trời chói chang hòa quyện. Nương theo ánh sáng đen bóng, từng thân hình cứng ngắc nặng nề chậm chạp nối tiếp nhau xuất hiện bên cạnh ma tinh pháo. Sáu mươi mấy cương thi chiến sĩ chia làm sáu tổ, trông coi cẩn thận sáu cỗ ma tinh pháo nặng nề, đẩy xuống dưới chân núi trọc.

Ma tinh pháo được tạo hình theo phong cách cổ xưa, bền và nặng, kéo từ triền núi lên trên núi đích xác rất khó khăn. Song, nếu đẩy chúng từ sườn núi xuống phía dưới thì tự nhiên không cần hao phí quá nhiều khí lực. Sáu cỗ ma tinh pháo được binh lính Hi Luân đế quốc kéo lên lưng chừng núi không dễ dàng, giờ dưới sự hợp lực của sáu mươi cương thi chiến sĩ, không đến một phần mười thời gian liền bị đẩy xuống dưới chân núi.

Đương nhiên, mấy cỗ ma tinh pháo cực lớn dặt dỏ vô cùng này tự nhiên không chỉ có mấy chục binh lính khuân vác bảo vệ. Chỉ có điều số binh lính phòng vệ ở xa xa vẫn bị vây trong màn sương mù hắc ám chưa ra được. Phía dưới chân núi hơn một ngàn binh lính từ Hi Luân đế quốc thật vất vả mới đưa được ma tinh pháo tới, mắt thấy ma tinh pháo vừa mới được kéo lên lại trượt xuống rất nhanh, binh lính đẩy ma tinh pháo cũng không phải phe mình, lập tức ý thức được đã xảy ra vấn đề.

Không đợi hơn ngàn binh lính này phản ứng, mặt đất dưới chân núi đột nhiên nứt ra một khe, kèm theo tiếng nổ ầm ầm, tổng cộng có sáu cỗ ma tinh pháo cực kỳ dặt dỏ, vậy mà lần lượt lăn hết vào trong khe nứt kia. Khe nứt đó rất sâu, lại hẹp dài, thế nhưng sau khi chúng lăn hết vào trong đó, vậy mà cũng không phát ra thanh âm nặng nề nào.

Nhiệm vụ hoàn thành, sáu mươi cương thi chiến sĩ trong từng điểm ánh sáng đen bóng dưới những cái nhìn trân trối của đám binh lính dưới chân núi lần lượt biến mất giữa không khí, chỉ để lại dấu tích khắc sâu do ma tinh pháo lăn xuống. Chứng minh bọn chúng đích xác đã tồn tại.

- Đội trưởng, làm..... làm sao bây giờ?

Tiểu đội trưởng trông mong nhìn đại đội trưởng, đầu óc trì trệ nhìn vết nứt đang không ngừng khép lại, thanh âm khô khốc hỏi.

- Thông tri công tước đại nhân! Sáu cỗ ma tinh pháo trị sáu mươi vạn kim tệ, nếu không tìm được trở lại coi như đời này chúng ta tiêu rồi!

Về mặt đại đội trưởng sợ hãi, vốn định liều lĩnh chạy khỏi nơi đây, song vừa nghĩ tới sự tàn nhẫn của đại công tước Hải Luân Đế Na, còn có cha mẹ lưu lại trong Hi Luân thành, trong lòng đã chuẩn bị cho cái chết.

Trong khi hai người nói chuyện, cái khe đột nhiên nứt dưới mặt đất kia sau khi thôn phệ ma tinh pháo giá trị sáu mươi vạn kim tệ lại khép lại thần kỳ. Tất cả những phát sinh khó mà tưởng tượng nổi trước mắt này đã gây ra chấn động với bọn họ, đã tạm thời tiêu tán một chút nỗi sợ hãi trong nội tâm.

Vùng trời ngọn núi trọc, Hải Luân Đế Na trở về sau khi không có thu hoạch gì, một lần nữa trở lại bên cạnh Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tất Khắc Duy Nhĩ đại công tước, lòng vũ Hỏa phượng hoàng tung bay, càng tôn thêm vẻ long lẫy của nàng ta đang cười trên nó.

- Có chuyện gì sao, không có việc gì ngoài ý muốn chứ?

Bồn Ni Dịch Khắc Đặc mặc dù đã trung niên, thế nhưng cái loại khí chất quý tộc ưu nhã bác học này, cộng thêm mị lực mà nam nhân thành thực mới có đối với nữ nhân thông thường là hấp dẫn trí mạng, sát gái vô số, Bồn Ni Dịch Khắc Đặc nhìn con mỗi có lẽ khó sản được nhất đời này thông dong hỏi.

- Chạy rồi, là một gã Vong Linh pháp sư tà ác.

Khuôn mặt dần ra cười, Hải Luân Đế Na không tiếc nét tươi cười của mình, ngữ khí chậm rãi nhu hòa.

- Thì ra chỉ là một tên Vong Linh pháp sư nhát gan, ha ha, một tiểu nhân vật không quan hệ tới đại cục, hẳn là sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với kế hoạch của chúng ta.

Bổn Ni Địch Khắc Đặc thăm đưa ra phán đoán, cũng không đưa ra nhận xét gì nhiều đối với việc này, thuận miệng hỏi:

- Ma tinh pháo khi nào thì có thể lên tới, ta thật muốn nhìn thấy những tên xâm lược hèn hạ này bị ma tinh pháo bắn tan tành nhanh một chút.

- Đã đến giữa sườn núi rồi, rất nhanh là có thể xuất hiện, sáu cỗ ma tinh pháo này là ta hao phí rất nhiều tiền bạc mua được từ liên minh thương hội Ba Đặc xa xôi, uy lực của chúng ta đã sớm thử qua, người nhất định sẽ thấy máu tươi bắn ra như tiên hoa.

Đã thử một pháo hủy diệt cả một rừng cây nhỏ, trong đầu Hải Luân Đế Na hiện ra khung cảnh huyết nhục của địch nhân bay tứ tung. Đi một đường từ máu và lửa cho đến bây giờ, trong lòng Hải Luân Đế Na cũng tràn ngập sự mong chờ.

- Công, công tước đại nhân, không xong rồi, đại sự không xong rồi!

Tên tiểu đội trưởng dưới chân núi kia vấp lên vấp xuống chạy vội tới, vẻ mặt sợ hãi lớn tiếng báo cáo.

- Chuyện gì?

Hải Luân Đế Na nhướng mày, trong lòng rất không hài lòng, nhìn tên tiểu đội trưởng quấy rầy hứng thú của nàng khê quát.

- Sáu cỗ ma tinh pháo biến mất toàn bộ rồi!

Tiểu đội trưởng mặc dù hoảng sợ vạn phần nhưng cũng không có biện pháp, lòng mang sợ hãi lắp bắp nói ra sự thật.

- Cái, cái gì?

Từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu, đầu óc Hải Luân Đế Na nhất thời mê muội, loại tình huống quay ngược một trăm tám mươi độ này khiến nàng khó có thể thích ứng, không ý thức được thanh âm the thé như vậy lại có thể có được ở nàng, vốn ngày thường rất ưu nhã.

- Một số cương thi đẩy sáu cỗ ma tinh pháo từ sườn núi xuống dưới, sau đó mặt đất đột nhiên nứt ra một cái khe, nuốt chửng toàn bộ chúng, sau khi nuốt ma tinh pháo xong, vết nứt lại một lần nữa khép lại, mặt đất khôi phục như ban đầu, sự thật đúng là như vậy!

Tiểu đội trưởng cúi đầu miêu tả kỹ lưỡng câu chuyện lại một lượt rất nhanh, không dám ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của Hải Luân Đế Na lúc này.

Một hỏa cầu thật lớn bắn ra, ngọn lửa hùng hục lập tức trùm lên tên tiểu đội trưởng này. Giữa tiếng kêu the lương của hắn, gương mặt Hải Luân Đế Na bao phủ một tầng sương lạnh, mang theo lửa giận ngút trời cười Hỏa phượng hoàng lại bay về hướng hậu sơn. Hỏa phượng hoàng nhanh nhẹn bay giữa ánh hỏa quang bắn ra, Bổn Ni Địch Khắc Đặc có thể dám chắc đám binh lính phụ trách vận chuyển đó hẳn sẽ phải chịu đau khổ.

- Công tước đại nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ, có nhất thiết phải trấn thủ vững vàng ở ngọn núi nhỏ này nữa không?

Hải Luân Đế Na vừa mới rời đi ngọn núi, bên cạnh Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tất Khắc Duy Nhĩ, một gã quan quân đứng nghiêm người vẻ mặt âm trầm, lập tức trầm giọng hỏi.

Lắc lắc đầu, vẻ ưu nhã thông dong trên khuôn mặt Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tất Khắc Duy Nhĩ đã bay mất, nghiêm mặt quát:

- Không có ma tinh pháo, trận đánh này thuần túy là tiêu hao binh lực, loại chuyện tổn công vô ích như vậy tự nhiên là không thể làm, đi thôi, chúng ta lập tức rút khỏi ngọn núi này, người chỉ cần thông báo cho Tập Ba của Hi Luân công quốc một tiếng, ta nghĩ hẳn biết phải làm như thế nào.

Gật gật đầu, tên quan quân này không nói thêm gì, rời khỏi Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tất Khắc Duy Nhĩ, không ngừng phát ra mệnh lệnh rút lui tới những viên quan quân thủ hạ cao cấp.

Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ đích thật là theo đuổi Hải Luân Đế Na, thế nhưng hắn cũng có chủ ý tuyệt vời là đồng thời chiếm luôn Hi Luân công quốc. Xét bản chất thì Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ vẫn là một gã công tước mưu lợi, sẽ không vì mục tiêu theo đuổi mà tiêu hao thực lực của mình.

Sau khi quân đội Nội Sâm công quốc dưới hiệu lệnh rút lui, những binh lính Hi Luân công quốc sau khi Hải Luân Đế Na rời đi, tựa hồ cũng ý thức được tình huống không ổn. Sau khi giao thiệp, quân đoàn trưởng của Hi Luân công quốc, Tập Ba dứt khoát hạ lệnh lui lại, dưới một loạt mưa tên, những binh lính phòng thủ sơn cốc của hai công quốc rời đi rất nhanh như thủy triều.

Khí thế chiến đấu hùng hực tới cũng nhanh mà tiêu tan cũng nhanh, trên ngọn núi trọc cùng chân núi lưu lại ba ngàn cổ thi thể sau khi ngừng chiến. Hai công quốc đối địch thật vất vả chờ cho binh lính Hi Luân công quốc ra khỏi thành, giờ lại thấy những người này dứt khoát rút lui sạch sẽ khỏi ngọn núi, dưới mệnh lệnh của thủ lĩnh liền vòng qua núi truy đuổi theo phương hướng Nội Sâm công quốc cùng Hi Luân công quốc rời đi.

Chung quanh núi, ngoại trừ một mảng thi thể, cũng chỉ còn sót lại hơn ba trăm binh lính thu gom vật tư chiến trường của Y Đặc Mạn cùng Bang Đồn công quốc.

Nháy mắt hơn nửa giờ trôi qua, phần lớn bộ đội đã rời đi hết, hơn ba trăm binh lính thu gom chiến trường đột nhiên cảm giác ban ngày biến thành đêm tối, bầu trời bị một tầng mây đen dày đặc bao phủ. Những binh lính đang thu thập vật tư còn sót lại trên các thi thể, nhìn tầng mây xanh trên bầu trời đầy nghi hoặc.

Tất cả vũ khí khải giáp chất thành năm đống lớn, ba trăm binh lính vừa mới hoàn thành việc dọn dẹp xong, đột nhiên sợ hãi phát hiện ra những binh lính vừa mới chết, dưới tử khí dày đặc giữa tầng mây xanh đen, bắt đầu chậm rãi nhúc nhích thân thể, hình thù quái dị đứng lên.

Ba ngàn cổ thi thể trải rộng bốn phương tám hướng, một khi toàn bộ đứng lên lập tức vây chặt ba trăm binh lính dọn dẹp chiến trường lại. Dưới tác dụng của Vong Linh Thiên Mạc, ba ngàn cổ thi thể không tốn nhiều thời gian, đã biến ba trăm binh lính kia thành giống như bọn chúng.

Dưới lực lượng thao túng tà ác của Hàn Thạc, hơn ba ngàn cương thi cứng đờ bị làm cho sống lại, sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề tiến tới phương hướng Hi Luân công quốc. Thân là người làm phép, Hàn Thạc lại tới chính nơi Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ vừa rời, căn cứ trí nhớ Đồ La Đạt thành công xâm nhập dưới lòng đất, tìm được lượng di sản Đồ La Đạt chuẩn bị cho đứa con và tình nhân.

307. Chương 307:lực Lượng Thần Thánh

Hàn Thạc chiếm hết tiện nghi mới đưa năm đống vật tư sưu tập được cho vào không gian giới chỉ, đột nhiên hắn phát hiện một luồng quang mang thánh khiết lớn ở phía xa chiếu sáng cả mặt đất. Quang mang trong suốt thần thánh ấy khiến hắn theo bản năng chán ghét. Từng luồng khói nhẹ trong quang mang bay lên trời, tiêu tan trong thiên địa.

Hàn Thạc thu thập hết những vật có giá trị trên ngọn núi trọc xong liền ngẩng đầu phát hiện thấy hơn ba ngàn cương thi đang cuộn cuộn tiến về Hi Luân công quốc chìm trong quang mang thánh khiết liền tan thành tro bụi, thời gian ngắn ngủi có vài phút vậy mà đã không còn lại một tên.

Thông qua tầm mắt của Âm Ma, Hàn Thạc trông thấy một nhóm bốn người cưỡi chiến mã đang phi nhíp nhàng tới. Ba người trong đó mặc khải giáp màu xám bạc, khải giáp trên ngực khắc thập tự giá của Quang Minh giáo hội, người còn lại là Quang Minh pháp sư mặc tề bào màu trắng tay cầm một quyển kinh thư rất dày. Kinh thư trong tay hắn mỗi lần lật lên là một luồng lực lượng thần thánh cuộn cuộn phóng ra.

Hải Luân Đế Na của Hi Luân công quốc cưỡi Hỏa phượng hoàng dàn hàng ngang cùng họ tiến lên, vẻ mặt xinh đẹp ngập tràn phần nộ cùng sát cơ凛冽, rất nhanh đã tiếp cận phía bên này ngọn núi trọc.

Một con Âm Ma đang tới thăm dò, định tiếp cận quan sát kỹ càng mấy người này thì bạch y Quang Minh pháp sư tay cầm kinh thư dường như đã phát hiện ra. Đôi mắt sáng suốt trí tuệ nhìn chăm chăm vào phương hướng của Âm Ma, kinh thư trong tay lại lật, một chùm bạch quang từ trong một tờ kinh thư bắn ra, trong nháy mắt đã kích trúng Âm Ma vô ảnh vô hình kia.

Con Âm Ma được Hàn Thạc hao phí rất nhiều tài liệu luyện chế ra vừa bị chùm bạch quang bắn trúng thì liền bị một luồng lực lượng kỳ dị trói lấy, trong khoảnh khắc vậy mà tan thành tro bụi, ngay cả linh hồn ẩn ký mà hấn hạ lên cũng không còn tồn tại.

Hàn Thạc ở trên không mở mắt ra. Bạch y Quang Minh pháp sư bồng khệp kinh thư lại, ánh mắt giống như xuyên qua tầng tầng trở ngại, ghim thẳng lên người hấn, giọng nói bình tĩnh vang lên:

- Hấn đang ở trên ngọn núi trọc.

Ba tên Thần điện kỵ sĩ mặc ngân sắc khải giáp đồng thời thúc chiến mã, tốc độ chiến mã bỗng nhiên như gió cuốn, phi rất nhanh về hướng ngọn núi trọc. Bạch y Quang Minh pháp sư kia từ tốn bỏ chiến mã lại từ từ bay lên, tốc độ so với ba tên Thần điện kỵ sĩ cưỡi chiến mã còn phải nhanh hơn.

Hải Luân Đế Na vẫn cưỡi Hỏa phượng hoàng bay lượn vừa nghe thấy liền khê kêu một tiếng, Hỏa phượng hoàng lập tức phi vọt lên trời, một luồng quang mang đỏ rực rạch ngang bầu trời, trong mấy nhịp hô hấp đã tới phía trên núi.

Con Âm Ma vừa bị tan thành tro bụi đã kích phát nộ khí của Hàn Thạc, đồng thời cũng khiến cho hấn ý thức được thực lực của Quang Minh giáo hội lần này thật khủng bố, đặc biệt là Quang Minh pháp sư tay cầm quyển kinh thư kia, giờ tay nhắc chân đã tiêu diệt luôn Âm Ma một cách vô cùng dễ dàng. Sự thần bí của hấn và cả quyển kinh thư kia đều khiến cho Hàn Thạc thấy cảnh giác.

Với tốc độ cao của Ma Động Cửu Thiên thuật, còn có Thổ Giáp thi chui xuống đất vô hình, Hàn Thạc cũng không lo lắng không thể thoát thân được. Bởi vậy vừa thấy thiên không chi nhãn kia trên đỉnh đầu, hấn cũng không lựa chọn nhượng bộ đối phương, ít nhất cũng muốn gặp Quang Minh pháp sư đã tiêu diệt Âm Ma của mình, xem xét tình huống thế nào rồi mới quyết định có phải tạm lánh hay không.

Thiên không chi nhãn do ma pháp ngưng tụ thành trên đỉnh đầu kia nhất thiết phải được bổ sung tinh thần lực không ngừng của người phóng ra, Quang Minh pháp sư vừa phát hiện ra Hàn Thạc vẫn đứng sừng sững tại chỗ bất động lập tức triệt tiêu con mắt kia, không cung cấp tinh thần lực khổng lồ cho nó nữa.

Hải Luân Đế Na trong bộ ma pháp bào đỏ rực cưỡi trên Hỏa phượng hoàng, dưới ánh mặt trời rực rỡ đáp xuống trước mặt Hàn Thạc như một ngọn hỏa diễm. Nàng ta chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, nét mặt ôn nhu phủ một làn sương, từ trên con siêu giai ma thú nhìn hấn chăm chăm lạnh lùng, quát:

- Lập tức giao sáu cổ ma tinh pháo cho ta.

Thần sắc bình tĩnh tự nhiên, Hàn Thạc ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, bĩu môi cười nhạt:

- Đây chỉ là chút lợi tức đối với Hi Luân công quốc các ngươi. Ngươi hãy nhớ kỹ, sáu cổ ma tinh pháo này chỉ là bắt đầu, những thứ các ngươi cướp đoạt của chúng ta mấy năm này ta sẽ bắt các ngươi nộp ra hết.

- Ngươi là ai?

Hải Luân Đế Na vừa nghe đã nổi giận, song sau đó dường như nhớ tới cái gì đó, lại vặn hỏi thân phận lai lịch hấn.

- Hắc hắc, ngươi sẽ biết.

Hàn Thạc thuận miệng đáp luôn, rồi không tiếp tục để ý nàng ta nữa, đặt hết chú ý lên người Quang Minh pháp sư đã tới.

- Mời ngươi cùng chúng ta tới Quang Minh giáo hội một chuyến, chỉ cần ngươi thú nhận tội ác của mình, Quang Minh thần sẽ tha thứ cho sự lỗ mãng vô tri của ngươi.

Hồng y đại giáo chủ (Hong y tổng giám mục) Chiêm Khoa Tư bình thần nhìn, lại giống như chủ nhân mời khách vậy.

Chiêm Khoa Tư cùng Phát Cách Sâm đều là Đại ma đạo sư, nhưng mà Chiêm Khoa Tư ngoại trừ Quang hệ ma pháp ra thì hấn còn kiêm tu cả Phong hệ ma pháp, thêm nữa cầm thần khí kinh thư (khải kỳ lục*) của Quang Minh giáo hội, có thể thông qua nó mượn thần lực, thực lực so với Quang hệ Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm còn cao hơn nhiều.

Chiêm Khoa Tư chỉ mới bốn mươi nhăm tuổi đã vinh dự nhậm chức Hồng y đại giáo chủ, điều đó nói lên rằng hẳn tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xó chợ, thêm nữa còn là sứ giả Quang Minh Giáo hoàng của Quang Minh thần tại nhân gian. Bản thân hẳn là Hồng y đại giáo chủ trẻ nhất nhưng lại rất có hy vọng được tiếp nhậm chức Giáo hoàng nhất.

- Rất xin lỗi, ta không có thời gian.

Hàn Thạc hồ hững nhìn Chiêm Khoa Tư, dứt khoát cự tuyệt.

Ba tên Thần điện kỵ sĩ vẫn chạy bằng băng cuối cùng đã đuổi đến nơi, con đường lên ngọn núi trọc cũng không quá gập ghềnh, do đó bọn họ cộng cả chiến mã cùng tới đồng thời. Hàn Thạc đứng trên ngọn núi đôi hết tầm mắt về phía xa, phát hiện một đội mấy chục kỵ sĩ mặc ngân sắc khải giáp đang từ từ hiện ra, xem chừng hẳn là bốn người Chiêm Khoa Tư vượt trước họ một bước.

- Đại nhân, nói nhiều với loại dị giáo đồ này làm gì, hẳn đã hung tàn giết chết Phát Cách Sâm đại nhân, tội nghiệt này lẽ ra phải bị thiêu chết.

Một gã Thần điện lạnh lùng liếc nhìn Hàn Thạc, kiến nghị với Chiêm Khoa Tư.

Thần điện kỵ sĩ là một nhóm phần tử tông giáo cuồng nhiệt, tín ngưỡng hoàn toàn dâng hiến Quang Minh thần, bản thân họ đều có thực lực bất phàm, chỉ khi Quang Minh thần thừa nhận tồn tại của bọn họ hàng lâm chúc phúc thì bọn họ mới có thể đạt được tư cách trở thành một Thần điện kỵ sĩ. Căn cứ vào tín ngưỡng vững vàng và nỗ lực tự thân của đám Thần điện kỵ sĩ này mà mỗi người trong số đó cũng giành được Thần trạch (ân huệ) không tương đồng.

Căn cứ vào Thần trạch mà Thần điện kỵ sĩ nhận được thế nào thì có thể phân biệt được thực lực của họ. Thần điện kỵ sĩ chỉ nhận được một chút Thần trạch, đồ án trên khải giáp trước ngực là thánh bôi (chén thánh), nhận ít là đồ án cảnh ôliu, một số Thần điện kỵ sĩ nhận được càng nhiều Thần trạch thì đồ án trước ngực sẽ là thập tự giá.

Thần điện kỵ sĩ đạt được sự chiếu cố khi Quang Minh thần giáng thần tích, có thể phát huy được thực lực tới trình độ cao nhất, loại Thần điện kỵ sĩ này cực kỳ hiếm thấy, vô cùng ít ỏi, lúc này đồ án trên khải giáp trước ngực là tượng thiên sứ. Mỗi một Thần điện kỵ sĩ có được tượng thiên sứ thì đều có thực lực đáng sợ có thể so được với Thánh kỵ sĩ. Nếu bản thân Thần điện kỵ sĩ đó đã là một Thánh kỵ sĩ thì thực lực của hẳn càng thêm khủng bố.

Chỉ có điều loại Thần điện kỵ sĩ này trong Quang Minh giáo hội cực kỳ ít ỏi, dưới tình huống bình thường sẽ không tùy tiện rời khỏi Quang Minh thần điện, cho nên Thần điện kỵ sĩ có đồ án thập tự giá trước ngực đã là sự cường đại nhất ở bên ngoài. Hiện tại ba tên Thần điện kỵ sĩ có đồ án thập tự giá trước ngực này đang chăm chú nhìn Hàn Thạc một cách điên cuồng hoang tưởng. Cái loại điên cuồng cố chấp mà tín đồ tông giáo mới có này làm cho hẳn bắt đầu cẩn thận.

- Bố Lai Ân, mời người tới Quang Minh giáo hội chúng ta giải thích rõ ràng, ta có thể bảo đảm cho dù tội nghiệt người có trầm trọng, Quang Minh thần cũng sẽ tha thứ cho sự lỡ mãng của người, nhiều nhất chỉ là giam cầm tại giáo hội, sẽ không lấy tính mạng của người.

Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư thăm bản khoản về cảnh cáo của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nỗ lực hết sức nói lời uyển chuyển.

- Bố Lai Ân? Té ra người chính là tên thành chủ mới xui xẻo của thành Bố Lôi Đặc Nhĩ, ta cuối cùng đã rõ ý tứ trong lời nói vừa rồi. Hừ, người dám cướp ma tinh pháo của ta, căn bản là không thèm đếm xỉa đến tính mạng đám dân thành người.

Hải Luân Đế Na đã hoàn toàn tỉnh ngộ, đôi mắt thanh tú dán lên người Hàn Thạc, hừ lạnh nói.

- Người có thể thử xem, bất cứ công quốc nào dám tranh giành quyền lợi thành Bố Lôi Đặc Nhĩ đều sẽ phải trả giá đắt.

Hàn Thạc đứng nguyên, chỉ liếc nhìn cô nàng sắc giọng cảnh cáo, sau đó chậm rãi rút Lục Ma Phong ra, gật gật đầu nói với gã Thần điện kỵ sĩ vừa phát ngôn trước tiên:

- Tới đây quyết đấu với ta, Thần điện kỳ sĩ anh dũng, chỉ cần người thắng được ta, ta sẽ cân nhắc việc theo các người về Quang Minh giáo hội, ta nghĩ Quang Minh giáo hội các người sẽ không quên công ta chứ?
- Một tên Vong Linh pháp sư ti tiện, căn bản không phải cần đến người thứ hai chúng ta xuất thủ.

Gã Thần điện kỳ sĩ vạch ngân thương trong tay chỉ vào Hàn Thạc chính khí凛冽 nói.

Ngân sắc quang mang trên ngân sắc trường thương sáng rực rỡ, cái loại màu sáng bạc thuộc về đấu khí này Hàn Thạc sớm đã quen thuộc. Chỉ có điều ngoại trừ năng lượng ngân sắc trên trường thương ra, còn ẩn chứa một luồng năng lượng thần thánh thánh khiết, luồng năng lượng kỳ dị này cùng dung hợp với đấu khí, so với ngân sắc đấu khí đơn thuần còn cường đại hơn nhiều.

Thần điện kỳ sĩ dùng tín ngưỡng trung trinh cố chấp của mình để đổi lấy chúc phúc của Quang Minh thần, trừ đấu khí bản thân khổ tu ra thì còn đạt thêm một luồng lực lượng kỳ dị. Luồng lực lượng này chẳng những có thể che chở hẩn khỏi sự xâm thực của lực lượng tà ác mà còn mang đến cho hẩn lực lượng tịnh hóa tà ác thể gian.

Thông thường ma pháp Hắc Ám hệ cùng Vong Linh hệ chỉ có thể tạo nên thương tổn cực kỳ hữu hạn đối với Thần điện kỳ sĩ, cho dù với lực sát thương kinh người của cao cấp ma pháp Hắc Ám hệ cùng Vong Linh hệ thì Thần điện kỳ sĩ cũng có lực phòng ngự rất mạnh. Song, lợi khí của bọn họ được lực lượng thần ban cho kết hợp lại đối với ma pháp sư hai hệ trên có lực sát thương khủng bố. Bất tử sinh vật nếu bị ngân thương chạm phải, lập tức không chịu nổi mà tan thành tro bụi.

Khải kỳ lục*(hay còn được biết đến với cái tên Mặc kỳ lục): là chương cuối cùng của Kinh Tân Ước. Xin xem thêm tại

308. Chương 308:thần Khí Đấu Thần Khí

Nhìn Thần điện kỳ sĩ cấp cao của Quang Minh giáo hội cười chiến mã chậm rãi tiếp cận, tinh thần Hàn Thạc bình tĩnh, nét mặt lãnh khốc. Tay phải hẩn cầm Lục Ma Phong, không gian giới chỉ chợt lóe sáng, tay trái đang trống không của hẩn đã có thêm một cây tam sắc khô lâu pháp trượng.

Hàn Thạc đang định ngâm xướng chú ngữ triệu hoán bất tử sinh vật cấp cao, lại thấy thần khí Khải kỳ lục (xin xem chú giải chương trước) trong tay Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư bỗng nhiên bắn ra quang mang thần thánh rực rỡ cuộn cuộn. Thần khí này không có gió mà tự động lật rất nhanh, dọa cho chủ nhân của nó phải hoảng sợ.

Khô lâu pháp trượng có ba cái đầu lâu ba màu không biết từ vật liệu gì tạo thành, ba màu vàng, lam, tím đột nhiên đồng thời sáng rực, lực lượng tà ác âm sâm điên cuồng vận chuyển. Ánh sáng của ba màu hội tụ lại rồi phụt tới Khải kỳ lục trong tay Chiêm Khoa Tư.

Thần khí kia vang lên những tiếng “bách bách” không ngừng, mỗi một trang được lật qua liền có một chùm quang mang trời nổi ra, từng chùm quang mang ấy lại hình thành nên những văn tự kỳ diệu, trông giống như một dòng sông đang chảy trước người Chiêm Khoa Tư. Văn tự kỳ diệu ấy vừa chạm phải quang mang của tam sắc khô lâu, tức thì lực lượng thần thánh cùng tà ác đồng thời bạo phát, giữa Hàn Thạc và Chiêm Khoa Tư khí tức cuồng mãnh bắn ra bốn phía.

Gã Thần điện kỳ sĩ vừa tiến lên khiêu chiến với Hàn Thạc, cùng với hai gã kia nữa đều bị lực lượng khủng bố bức lui không ngừng. Hải Luân Đế Na cười trên Hỏa phượng hoàng không chịu nổi áp lực liền cùng bay vọt lên phía chân trời, kinh khủng nhìn biến hóa phát sinh phía dưới.

Về phong dung nhả nhận của vị Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư trước đó biến mất tăm mất tích, đứng mà khê run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn ra, hai mắt ngơ ngác nhìn Hàn Thạc phía đối diện. Hẩn cảm thấy lực lượng toàn thân cũng điên cuồng nhập vào Khải kỳ lục trong tay, tình trạng này trước nay chưa từng xuất hiện.

Quyển Khải kỳ lục của Quang Minh giáo hội này là do ân sư Chiêm Khoa Tư sau khi tạ thế lưu lại. Phúc của hẩn rất tốt, dưới sự tẩy lễ tại Quang Minh thần điện đạt được sự tán thành của Quang Minh thần, có được thần khí này. Nó ở trong tay hẩn chỉ mới đơn giản có ba năm, mà Chiêm Khoa Tư bằng vào thân

phận Quang hệ và Phong hệ Đại ma đạo sư tiến hành mọi chuyện đều thuận lợi. Đối mặt với một số lực lượng tà ác, Khải kỳ lục một khi lấy ra đều xuôi chèo mát mái, trước giờ chưa hề gặp phải tình trạng ngày hôm nay.

Hàn Thạc tay cầm khô lâu pháp trượng, tinh thần lực toàn thân cũng điên cuồng chui vào đó. Khô lâu pháp trượng giống như một miếng bọt biển lớn ngấm trong nước, nhanh chóng hút tinh thần lực của hắn. Tinh thần lực này khi chui vào trong thì dường như đã kéo theo cả ma lực của bản thân pháp trượng, cuối cùng hình thành nên tam sắc tà quang kỳ dị, toàn bộ hội tụ tới Khải kỳ lục.

Cho dù Hàn Thạc đã có tinh thần lực cấp bậc Đại ma đạo sư thì vẫn cảm thấy chóng mặt khi bị khô lâu pháp trượng điên cuồng hút, chỉ là tâm chí hắn kiên định hơn thường nhân nhiều, lại thêm thân thể cường tráng đến mức khoa trương nên mới không giống như Chiêm Khoa Tư chảy mồ lạnh toàn thân run rẩy nhẹ nhàng.

Ngay lúc lực lượng tà ác cùng thần thánh đan vào nhau, lực xung kích khủng bố này đã phá tan tất cả chướng ngại giữa hai người. Nơi nào bị lực lượng này quét qua thì núi đá đều vỡ vụn, cả ngọn núi trọc giống như là nổ tung dữ dội, những tiếng ầm ầm cực lớn vang lên không ngừng chỗ giữa hai người.

- Cổ lực lượng tà ác này khổng lồ như thế, ta dám bảo đảm chỉ có khí cụ Tà Thần của Thiên Tai giáo hội mới có thể có được, giết tên dị giáo đồ vô tri này.

Gã Thần điện kỵ sĩ trước đó bị lực lượng giữa Hàn Thạc và Chiêm Khoa Tư bạo phát cuốn cho văng đầu hoa mắt, chiến mã mặc ngân sắc khải giáp cũng lẫn lộn xuống sơn cốc. Sau khi không dễ dàng mới đứng vững được, gã phát hiện cả người Chiêm Khoa Tư đang run rẩy, đồng thời cũng thâm kinh hãi về thực lực của Hàn Thạc, lập tức đề nghị nhân cơ hội giết hắn.

Thực lực Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư cường đại thế nào, đám Thần điện kỵ sĩ này làm sao không biết, thần khí Khải kỳ lục trong tay hắn những năm nay vẫn luôn là cơn ác mộng đối với lực lượng tà ác. Không nghĩ rằng hôm nay tại một địa phương thế này, tên dị giáo đồ nhược tiểu đối mặt với Chiêm Khoa Tư vậy mà có thể so bì được với vị Hồng y đại giáo chủ. Bọn chúng chính vì e sợ thực lực cường đại của Hàn Thạc nên mới đề nghị thừa cơ giết hắn.

Hai gã Thần điện kỵ sĩ còn lại phân biệt cười chiến mã đứng hai bên quan sát trường cảnh trước mắt, vừa nghe gã kia đề nghị tức thì không nói hai lời điều khiển chiến mã xông đến Hàn Thạc đang tận lực chống đỡ Chiêm Khoa Tư.

Ba tên Thần điện kỵ sĩ cẩn thận né tránh đoạn trung tâm của vụ nổ vẫn đang vang lên, từ hai bên và hậu phương Hàn Thạc vòng lại. Dưới ánh sáng thần thánh của Khải kỳ lục bắn ra, chúng bắt đầu ca tụng sự anh hùng vĩ đại của Quang Minh thần, từng thanh ngân sắc trường thương tràn ngập lực lượng thần thánh, công đến Hàn Thạc.

Hải Luân Đế Na đang cười Hỏa phượng hoàng trên không, quan sát thấy hành vi hèn mọn của Quang Minh giáo hội, khước miệng nhếch lên ý tứ ti bỉ, chỉ có điều Hàn Thạc lại là địch nhân của nàng ta, Quang Minh giáo hội không phải các tiểu công quốc có thể đắc tội, gặp dịp vui vẻ trầm tĩnh quan chiến.

Tinh thần lực Hàn Thạc điên cuồng chui vào khô lâu pháp trượng, hắn vừa trầm tĩnh đối mặt với Chiêm Khoa Tư cũng đang gian nan phân cao thấp, vừa luôn đề phòng ba gã Thần điện kỵ sĩ đang tới gần, người không động được, tinh thần lực cũng không cách nào lợi dụng, nhưng một thân ma công vẫn có thể sử dụng. Dưới sự thao túng của tâm thần, một luồng Ma Nguyên lực lại chảy ra tiến vào trong Lục Ma Phong.

Lục Ma Phong thời gian gần đây hấp thu được lực lượng khổng lồ của tử hồn (người chết), mơ hồ đã có sát khí khủng bố của tuyệt thế hung khí. Sau khi được Ma Nguyên lực quán chú vào, nó giống như là một con huyết hung thú bị vây khốn vạn năm nay ngửi thấy mùi vị của máu tươi, thuận theo tiếng rít to liên tục động thoát khỏi tay Hàn Thạc.

Một đoàn huyết quang do từng điểm dày đặc như sao điên cuồng ngưng tụ thành huyết vân, oán hận vô cùng vô tận cùng với khí tức giết chóc tàn bạo đã tạo thành tầng mây rộng lớn đỏ như máu của Lục Ma Phong, bao trùm hơn nửa bầu trời ngọn núi trọc.

Mùi huyết tinh nồng đậm tựa hồ mang theo cả linh hồn công kích, chẳng những ba tên Thần điện kỵ sĩ tới

đánh lén, mà ngay cả Hải Luân Đế Na thấy tình thế bất diệu đã sớm phi lên cao cũng đột nhiên bị khí tức hung ác khủng bố, oán hận vô cùng vô tận kia lướt lơ quanh. Nàng ta đầu vầng mắt hoa, ngực thấy nặng trĩu chỉ muốn nôn mửa, một cổ chấp niệm điên cuồng từ trong tim dần dần dâng lên.

Hải Luân Đế Na thầm thấy không ổn, vội vàng ngâm xương ma pháp hình thành nên một cái lồng ma pháp đỡ rớt, bọc cả nàng ta và Hỏa phượng hoàng lại. Đôi cánh Hỏa phượng hoàng giống như dải lụa màu, trong khi đập cánh từng điểm hỏa tinh lóe lên rồi xuất hiện, hỏa quang từ trong lồng ma pháp bắn ra bốn phía.

Như vậy Hải Luân Đế Na mới miễn cưỡng áp chế được cảm giác muốn nôn mửa, giục Hỏa phượng hoàng rời xa Hàn Thạc một chút, giận dữ lại pha chút sợ hãi nhìn tranh đấu phía trên sơn cốc giữa hai vũ khí.

Sát khí ngút trời của Lục Ma Phong còn hình thành cả linh hồn công kích, mục tiêu nhằm vào căn bản không phải là Hải Luân Đế Na trên bầu trời, do đó lồng ma pháp nàng ta tế xuất cùng với hỏa tinh tinh hóa của Hỏa phượng hoàng mới có thể miễn cưỡng phòng ngự được sát khí khủng bố của nó. Tuy nhiên ba tên Thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội lại không được thoải mái như nàng ta.

Lục Ma Phong lồng lộn trên đỉnh đầu Hàn Thạc, sát khí của tuyệt thế hung khí trong cuộc tranh phong với thần khí kia không kém thế chút nào. Lấy Lục Ma Phong làm trung tâm, từng tầng mây dày huyết hồng sắc đã nhuộm cả bầu trời trên ngọn núi trở thành đỏ như máu. Ba tên Thần điện kỳ sĩ vọng đồ thừa cơ công kích Hàn Thạc bị linh hồn công kích kèm theo đó chấn cho mãnh liệt, chiến mã dưới thân hí lên chảy máu tươi ra rồi lão đảo ngã xuống luôn. Ba tên nhảy xuống, cước bộ loạng choạng, thân thể lung lay, máu tươi từ lỗ mũi giống như hai con giun ngoằn nghèo rơi xuống, theo cổ chảy xuống ngực.

Đối mặt với cỗ lực lượng tà ác lạ lẫm này, ba tên Thần điện kỳ sĩ nhất thời căn bản không biết phải ứng phó thế nào, loại lực lượng tà ác này không giống với sự âm thầm quỷ bí của Thiên Tai giáo hội, mà là một loại khát máu nóng nảy điên cuồng, tồn tại sự tàn nhẫn và cuồng vọng phá hủy hết thảy.

Ba tên Thần điện kỳ sĩ vừa cảm thụ nỗi thống khổ cùng cực xé nát tim gan, vừa phải giữ ngân thương trong tay lên lớn tiếng thông qua ca tụng để đạt được càng nhiều lực lượng thần thánh hộ thể. Thân thể của bọn chúng lóe lên quang mang rực rỡ, không ngừng tiến hành đối kháng với lực lượng đang xâm nhập nhục thể.

Sau khi Lục Ma Phong hấp thu tới chín thành Ma Nguyên lực của Hàn Thạc, tập trung được tất cả lực lượng tử hồn hung sát ẩn tàng đã hình thành nên từ trường tà ác có cả năng lực linh hồn công kích, tiến hành ăn mòn linh hồn bốn mạng của tất cả sinh linh bị vây trong đó.

Khải kỳ lục trong tay Chiêm Khoa Tư đối diện với sự xâm nhập tấn công của lực lượng tà ác tam sắc khô lâu pháp tượng thì chống đỡ rất khó khăn, đến khi Lục Ma Phong của Hàn Thạc thể hiện một luồng lực lượng khủng bố xa lạ đã làm cho hắn cơ hồ hoàn toàn không tìm được mà rên rỉ.

Khi Lục Ma Phong bay quanh đỉnh đầu Hàn Thạc một vòng dần dần tạo thành một chùm huyết quang bắn về phía Chiêm Khoa Tư thì hắn liền dốc sức khống chế tinh thần lực của mình, cắn đầu lưỡi ngâm xương một chú ngữ. Ngay khi một đóa huyết hoa từ trong một tờ Khải kỳ lục phóng ra thì quyền thần khí đang lật liên tục bỗng dừng dừng lại, đồng thời được Chiêm Khoa Tư nhanh chóng thu lại.

Khô lâu pháp tượng tựa hồ đang phân cao thấp với Quang Minh thần khí Khải kỳ lục, ngay khi nó bị Chiêm Khoa Tư cấp tốc thu lại thì khô lâu pháp tượng đột nhiên biến thành âm đạm vô quang, cũng lập tức đình chỉ việc hút tinh thần lực của Hàn Thạc, chỉ có điều chùm huyết quang do Lục Ma Phong hình thành nên lại miệt mài bắn về phía Chiêm Khoa Tư.

309. Chương 309:cường Thế

Bản thân Chiêm Khoa Tư đã bị nội thương, đối mặt với sự công kích của Lục Ma Phong mang theo sát khí ngút trời liền biến thành hoảng loạn, y vội vàng từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cuốn ma pháp quyển trục. Sau khi phóng thích ma pháp quyền trục, một đoàn ngân quang bao bọc toàn bộ thân thể của y, đồng thời y cũng vội vàng ngâm xương ma pháp chú ngữ.

Từng đợt gió lạnh như dao cắt gào thét khắp trời, sau đó hình thành một cơn lốc xoáy cuộn trào để ngăn cản sự tập kích với tốc độ cao của Lục Ma Phong. Lục Ma Phong đang kích tới liền rơi vào trong cơn lốc

xoáy cực đại, bị cuồng phong lãng lệ thổi tới khiến cho tốc độ công kích chậm lại, hơn nữa sát khí mãnh liệt hội tụ trên thân Lục Ma Phong cũng bị giảm đi ít nhiều.

Khi Lục Ma Phong phá tan được sự ngăn cản của cơn gió lốc liền lập tức đánh vào màn ngân quang do ma pháp quyền trức của Chiêm Khoa Tư phát ra, lại một lần nữa bị màn quang mang có năng lượng kỳ dị này ngăn cản, lúc này Lục Ma Phong cũng giống như mũi tên hết lực, chỉ có thể làm cho Chiêm Khoa Tư thêm lần nữa ới ra một ngụm máu tươi chứ không thể uy hiếp tới tính mạng của y.

- Bảo vệ đại nhân!

Ba gã Thần điện kỵ sĩ nhìn thấy Chiêm Khoa Tư nhếch nhác như vậy, cộng thêm sự hung mãnh của Hàn Thạc liền hoảng hốt bất giác kêu to một tiếng, miệng thì phun máu tươi còn đôi chân thì loạn choạng hướng phía Hàn Thạc cùng Chiêm Khoa Tư phóng tới.

Kỳ thật cho tới bây giờ, thân thể của Hàn Thạc cũng đang khốn đốn vô cùng, đầu tiên là khô lâu pháp trượng đột nhiên phát cuồng, hút tinh thần lực của hắn hết chín phần mười, sau đó là Thần điện kỵ sĩ đến đánh lén, rồi Lục Ma Phong khiến cho Ma Nguyên lực trên người Hàn Thạc mất đi gần nửa, thực lực lúc này của hắn so với lúc bình thường thì kém quá xa.

Sau khi Lục Ma Phong đột kích làm bị thương Chiêm Khoa Tư rồi quay trở lại, Hàn Thạc cũng không cách nào xuất ra được công kích có uy lực kinh khủng giống như vậy nữa, mắt thấy ba tên Thần điện kỵ sĩ lao tới, hắn lập tức tiến hành ngâm xương ma pháp chú ngữ, ngay sau đó, Tiểu Khô Lâu, Thổ giáp thi cùng Mộc giáp thi đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Khô Lâu vẫn cười bất tử sinh vật toàn thân cốt thứ, còn Thổ giáp thi cùng Mộc giáp thi thì mỗi người một con chiến mã miệng phun ra lửa. Khi ba tên vừa xuất hiện tại thế giới này, ngay lập tức ngửi được mùi vị khiến cho bọn nó chán ghét, khí tức của ba tên Thần điện kỵ sĩ thờ phụng Quang Minh thần đó ngay cả từ trong bản năng của chúng cũng có sự bài xích rất lớn.

Không cần Hàn Thạc ra lệnh, cả ba tên hắc ám sinh vật kỳ lạ từng tên một lao ra, bay thẳng về phía ba gã Thần điện kỵ sĩ, tựa hồ muốn hủy diệt bọn Thần điện kỵ sĩ đáng ghét này ngay lập tức.

- Hừ, đám sinh vật hắc ám hèn mọn, hãy chịu sự phẫn nộ của Quang Minh thần đi."

Thần điện kỵ sĩ cất cao giọng nói, ngân thương trong tay nhấc lên, dự định tiến đưa ba tên hắc ám sinh vật không biết trời cao đất dày này trở về với cát bụi.

Đáng tiếc, ba tên này đã trải qua bí pháp luyện chế bất tử sinh vật của Ma môn, đối với lực lượng có thể tịnh hóa tà ác của Quang Minh thần cũng chẳng mấy sợ hãi, ngân thương ẩn chứa thần lực đụng lên trên người bọn chúng, cũng không hề có việc giống như Thần điện kỵ sĩ suy nghĩ là bị hồn phi phách tán. Trong ba tên bất tử sinh vật này, Tiểu Khô Lâu là người đầu tiên phát ra công kích, cốt đao trong tay không hề do dự đánh tới ngân thương.

Trong quá trình này, cốt đao trong tay Tiểu Khô Lâu đột nhiên phát sinh biến hóa quỷ dị, chỉ thấy cốt đao cứng rắn đột nhiên giống như vật còn sống chuyển động một cách điên cuồng. Vốn dĩ cốt đao chỉ có độ dài của một thanh dao găm, đột nhiên giống như nhánh cây sinh trưởng ra với tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã trở thành trường đao dài ba thước.

Trường đao còn chưa đình chỉ sự dao động, trên thân nó tựa hồ có cả triệu con côn trùng đang vận vẹo, điều này mang đến cho người coi một cảm giác tê tái, đám gai bén nhọn chậm rãi mọc ra từ thân đao, cả cây đao ba thước được bao phủ trong đám gai nhọn, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Cả quá trình nói ra tưởng dài, thực tế chỉ phát sinh trong chớp mắt, trong lúc Tiểu Khô Lâu quơ cốt đao đánh tới ngân thương, nháy mắt cốt đao không ngừng biến hóa thành trường đao dài ba thước mang theo gai nhọn khủng bố, còn nó thân chỉ cao có một thước ba, tay nắm trường đao dài ngoằn nên có bộ dáng thật tức cười.

Thế nhưng, trường đao trong tay Tiểu Khô Lâu vừa quơ lên, tử khí ngập trời cũng theo đao cuốn tới, tử khí nồng nặc mang theo khí tức cô tịch hoang liêu của vạn năm, trong khí tức âm sâm ấy lộ ra mùi vị của vô tận tử vong, cơ bản mà nói, thần lực trong ngân thương của Thần điện kỵ sĩ vô pháp tịnh hóa nổi.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng nổ thật lớn, Tiểu Khô Lâu thân cười sinh vật bất tử cự đại toàn thân mang đầy gai nhọn giống như một con nhím lớn từ trên cao bổ xuống, trường đao mang theo tử khí ngập trời nện thẳng lên tên Thần điện kỵ sĩ khiến cho hắn sụm chân quỵ xuống.

Tên kỵ sĩ Thần điện này lúc trước đã bị lực lượng phụ trợ mang tính ăn mòn của Lục Ma Phong làm cho hắn bị nội thương nghiêm trọng, giờ đây lại chịu một kích cuồng bạo của Tiểu Khô Lâu, đầu gối hắn không chịu nổi lực lượng đánh xuống liền “Crắc” một tiếng vỡ nát. Cũng không để cho tên này kịp phản ứng, trường đao của Tiểu Khô Lâu chọc tới đâm xuyên qua ngân sắc khải giáp của hắn, sau đó xóc tên này ở trên mũi đao bay lên, bộ dáng diều vũ dương oai hướng chỗ Hàn Thạc bay đến.

Khỏi cần nhìn thì Hàn Thạc cũng biết tên Thần điện kỵ sĩ này sớm đã tiêu tùng rồi, nếu không đâu có thể nằm yên không hề phản kháng như vậy. Sau khi Tiểu Khô Lâu bay tới, trường đao dữ tợn dài ba thước rung lên một chớp, tên Thần điện kỵ sĩ kia quay vòng vòng trong gió sau đó từ trên cao rớt xuống cái ầm, điểm rơi ở ngay bên chân của Hàn Thạc, toàn thân hắn lúc này không còn một tia sinh khí.

Phàm những Thần điện kỵ sĩ có thể phóng thích ra ngân sắc đầu khí, thực lực nghiêm nhiên đã là Thiên không kỵ sĩ, đáng tiếc lúc trước bị trọng thương, vừa rồi đối đầu với Tiểu Khô Lâu lại có ý coi thường, vì vậy mới bị Tiểu Khô Lâu với thực lực kinh người làm thịt một cách ung dung. Ngoài ra với hai gã kỵ sĩ còn lại, bởi vì đứng cách Hàn Thạc khá xa nên ít chịu ảnh hưởng từ lực lượng ăn mòn của Lục Ma Phong, hơn nữa Thổ giáp thi và Mộc giáp thi cũng không khùng bố như tên Tiểu Khô Lâu, cho nên mặc dù là chống đỡ vất vả với tuyệt kỹ bất tận của chúng, nhưng cũng không đến nỗi gục ngã nhanh như vậy.

Hải Luân Đế Na thân vẫn cười Hỏa phượng hoàng bay lượn ở trên không bị tràng cảnh đang phát sinh ở dưới đất khiến cho mắt tròn mắt dẹt, vốn dĩ lúc đầu định tính kế đục nước béo cò, nay chỉ biết trở mắt ra nhìn tình cảnh của Chiêm Khoa Tư Hồng y đại giáo chủ cùng ba gã Thần điện kỵ sĩ, chẳng những không giết được Hàn Thạc mà còn chết mất một người, thụ trọng thương ba người nữa.

Nhìn Hàn Thạc đứng ngạo nghễ ở dưới với đôi mắt lạnh lùng quan sát tứ phía, Hải Luân Đế Na không ngừng suy tính cái được và cái mất, một mặt thì lo ngại thực lực kinh người của Hàn Thạc, mặt khác thì đau lòng không thôi vì mất đi sáu khẩu ma tinh pháo.

Do dự trong chốc lát, đám ma tinh pháo với giá trị sáu mươi vạn kim tệ hiển nhiên cũng thôi thúc Hải Luân Đế Na với bớt sự kiêng kỵ đối với Hàn Thạc. Lúc này Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư đã hoảng sợ bỏ chạy về phía chân núi. Hải Luân Đế Na mắt nhìn thấy Tiểu Khô Lâu cười bất tử sinh vật toàn thân mang đầy cốt thứ, tay cầm trường đao dài ba thước oai phong lẫm liệt đuổi giết theo, Hải Luân Đế Na cũng không thể suy nghĩ nhiều nữa.

Nàng ta cùng Hỏa phượng hoàng đồng thời dẫn ra hỏa diễm ngập trời, tay cầm ma pháp trượng có khảm Hỏa diệu thạch, cộng thêm sự tăng phúc tinh thần lực từ giới chỉ, đồng thời thúc giục ngọn lửa mãnh liệt đánh úp xuống, hỏa diễm cơ hồ che kín nửa bầu trời, ngọn lửa cuộn cuộn lan xuống dưới che kín đỉnh đầu của Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư.

Chiêm Khoa Tư đang trốn tránh một cách hoảng loạn, rất nhanh phát hiện sự khác lạ trên đỉnh đầu, trong lúc vội vàng cũng không quên phóng ra một Phong hệ ma pháp, thổi ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt qua bên phía Tiểu Khô Lâu cùng Thổ giáp thi, khiến cho Thổ giáp thi cùng Tiểu Khô Lâu không thể không tạm thời đình chỉ truy kích.

Bất tử sinh vật trời sanh đã sống tại dị giới âm u và ẩm thấp, nơi này vĩnh viễn cũng không thấy ánh sáng mặt trời mà chỉ là một mảnh hoang liêu vô tận, cho nên đối với quang mang liệt hỏa cùng nhiệt độ cao thì bọn chúng có một sự bài xích từ gốc rễ, ngay khi ngọn lửa mãnh liệt chụp tới hướng của Chiêm Khoa Tư, Tiểu Khô Lâu, Thổ giáp thi, Mộc giáp thi ba tên bất tử sinh vật cũng không xông tới ngay lập tức.

- Chiêm Khoa Tư đại nhân, Chiêm Khoa Tư đại nhân!

Một đám Thần điện kỵ sĩ ở đằng xa rớt cục cũng chạy tới nơi, quần áo tả tơi rơi rụng. Đám Thần điện kỵ sĩ này thực lực rõ ràng không so được với ba tên cường giả lúc trước có mang đồ án thập tự giá ở trước ngực, bọn họ đại đa số đều là hình cảnh ô liu hoặc chén thánh, nói rõ hơn tức là chỉ có thực lực của cao cấp kỵ sĩ và đại địa kỵ sĩ.

Có điều, số lượng người tới không ít, hơn nữa cũng được ân sủng của Quang Minh thần nên có lực lượng tịnh hóa đối với bất tử sinh vật. Hàn Thạc nếu muốn để đại quân bất tử sinh vật bao vây bọn chúng thì đúng là việc không nên làm, huống chi còn có sự tồn tại của Quang hệ đại ma đạo sư Chiêm Khoa Tư.

Chiêm Khoa Tư thân thụ trọng thương hao phí lượng tinh thần lực khổng lồ, vừa nhìn thấy đám Thần điện kỵ chạy tới liền hô lớn:

- Hãy giết chết tên dị giáo đồ này, trái tim hắc ám của hắn không nên tồn tại ở thế giới quang minh này”.

Lúc trước Chiêm Khoa Tư còn muốn dùng lời lẽ để khuyên bảo Hàn Thạc, giờ đây đã ném qua thực lực của hắn, hơn nữa còn bị Hàn Thạc đánh cho trọng thương. Vì vậy, Chiêm Khoa Tư không thể duy trì nổi trái tim nhân từ bác ái được nữa, y một lòng lo sợ lực lượng tà ác của Hàn Thạc liên lập tức mệnh lệnh cho mọi người dốc sức giết chết hắn.

Đám Thần điện kỵ sĩ mới chạy tới, vừa nhìn thấy đám người Chiêm Khoa Tư khổ sở như vậy, lập tức dựa theo mệnh lệnh của Chiêm Khoa Tư xông về nơi Hàn Thạc đang đứng là ngọn đồi trọc lở lôm mấp mô có trăm ngàn vết cắt. Hai tên Thần điện kỵ sĩ khác đang trải trật dưới công kích của Thổ giáp thi cùng Mộc giáp thi cũng cố gắng hô lên một câu:

- Cẩn thận với đám hắc ám sinh vật của hắn, đám sinh vật này không những không sợ lực lượng thần thánh, hơn nữa còn sở hữu những kỹ xảo thần bí, nhất định phải cẩn thận một chút.

Lúc đám Thần điện kỵ sĩ đang nói ở bên kia, tại một góc của ngọn đồi trọc bên này xuất hiện một đội Tử thần vệ sĩ của Thiên Tai giáo hội, một Tử Linh pháp sư thân mặc ma pháp bào đen kịt cùng với mấy tên tử thần kỵ sĩ mặc giáp đen thui. Toàn bộ bọn chúng đều chạy thực mạng lên ngọn đồi trọc, tên Tử Linh pháp sư với thanh âm âm u lo lắng nói:

- Nhanh một chút, tuyệt đối không thể để cho tên Bồ Lai Ân chết được. Ấy da, mặc dù hắn trong lúc vô ý cũng làm thương tổn đến chúng ta, nhưng các ngươi tuyệt đối không nên có ý nghĩ bất mãn gì. Trong đám tử thần vệ sĩ có rất nhiều người miệng mũi trào máu tươi, nhìn bộ dáng giống như những người lúc trước bị sát khí của Lục Ma Phong làm tử thương.

Đôi mắt của hắc bào tử linh pháp sư lóng lánh hưng phấn lấp lánh nói:

- Thần khí Khô lâu thần tượng đã được ba vị Tà Thần chúc phúc tại sao lại nằm trong tay hắn?

310. Chương 310:bắt Sống

Hàn Thạc đứng ngạo nghễ trên ngọn đồi trọc, mắt nhìn đám Thần điện kỵ sĩ đang công kích tới, hắn cũng không hề có bất cứ sự lo lắng hay sợ hãi gì. Tinh thần lực cùng Ma Nguyên lực bị mất đi đã khôi phục được một ít, nếu một mình phải đối phó với cả đám Thần điện kỵ sĩ như vậy thì cũng tương đối khó khăn, thế nhưng để mà thông dong dờn đi thì cũng đơn giản.

Bởi vì lúc trước có một con Âm Ma bị diệt, hơn nữa hai con còn lại thì Hàn Thạc cũng không phóng ra, vì vậy đối với việc trên núi xuất hiện viện trợ từ Thiên Tai giáo hội thì hắn không hề hay biết, lúc hắn tính rời đi, thần thức chợt cảm ứng được một cỗ lực lượng khác lạ.

Hàn Thạc đã ở Phân Ma chi cảnh, linh hồn hình thành nên thần thức, khi có được thần thức thì sự nhạy cảm của hắn tăng lên rất nhiều, ngay lúc Hàn Thạc cảm ứng thấy một cỗ lực lượng âm sâm, tâm niệm vừa động lập tức nhớ ra lần trước lúc ở Nhật Diệu cốc, Ai Đức Ôn từng nói qua, Thiên Tai giáo hội sẽ xuất hiện lúc hắn cần thiết nhất. Xem ra, lão già này cũng không phải là tên nói dóc.

Hàn Thạc vốn đang đứng ở trên núi trọc, tâm tư vừa động liền bay lên trên cao, rõ ràng nhìn thấy một gã Vong Linh pháp sư dẫn theo đám Tử thần vệ sĩ, Tử thần kỵ sĩ của Thiên Tai giáo hội đang chạy tới. Mặt đất phía sau ngọn núi dưới công kích của thần khí đã biến thành những vết lõm lõm chỗ, khắp nơi đều là huyết động lớn nhỏ, song đám Tử thần vệ sĩ, Tử thần kỵ sĩ này vẫn phóng tới tựa như đi trên đất bằng.

Dưới sự bảo vệ dày đặc của đám Thần điện kỵ sĩ, Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư thân cưỡi trên một thớt chiến mã đang tự suy nghĩ, nhất thời do dự chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Đám Thần điện kỳ sĩ này mặc dù thực lực bất phàm cùng với số lượng đông đúc, đáng tiếc cũng không có ma thú có thể ngự không phi hành, đối mặt với Hàn Thạc đang đứng ở trên cao, chỉ biết giương mắt lên nhìn mà không hề có biện pháp gì, Hồng y đại giáo chủ hẳn có thể sử dụng ma pháp để bay lên, nhưng do nguyên nhân thân thụ trọng thương nên cũng không dám truy kích.

Hải Luân Đế Na thân cười trên lưng Hỏa phượng hoàng với nụ cười âm u đang đánh giá Hàn Thạc, tựa hồ như do dự không biết có nên nhân cơ hội này truy kích hẳn hay không.

Nếu Hải Luân Đế Na không chứng kiến một hồi đại chiến giữa Hàn Thạc cùng Quang Minh giáo hội, thì chắc chắn sẽ không ngại ngần gì mà tiến tới để thu hồi sáu khẩu Ma tinh pháo bị hẳn cướp đi. Đáng tiếc với màn chiến đấu vừa hiện ra ngay trước mắt, khiến cho nàng ta hiểu rõ về thực lực kinh khủng của hẳn.

Ngón tay chỉ chỉ Hải Luân Đế Na ở trên cao, Hàn Thạc nở một nụ cười chế giễu nói:

- Người còn muốn ma tinh pháo?

Hải Luân Đế Na vốn đang do dự, nay bị ánh mắt coi thường của Hàn Thạc liếc qua, thực sự không thể kiềm chế nổi cơn tức giận, máu nóng xông lên trên não, trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi đối với Hàn Thạc, tay vỗ lên thân Hỏa phượng hoàng trực chỉ hướng chỗ hẳn bay tới.

Phía bên này, đám người Thần điện kỳ sĩ đang đứng tại sơn cốc. Hàn Thạc với thân hình ngạo nghễ ở trên không cũng nhìn thấy rõ đám người tới tương trợ của Thiên Tai giáo hội cũng đã tiến tới sơn cốc, ý nghĩ tà ác trong lòng chợt nổi lên, Hàn Thạc lập tức ngâm xướng chú ngữ đưa Tiểu Khô Lâu, Thổ giáp thi, Mộc giáp thi về hết dị giới, sau đó lớn tiếng cười dài bay khỏi sơn cốc.

- Đáng chết, đi như vậy sao!

Tên Vong Linh pháp sư cầm đầu đám người Thiên Tai giáo hội vừa thấy Hàn Thạc từ trên đó bay đi, nhất thời cảm thấy do dự không yên.

- Là người của Thiên Tai giáo hội, bọn chúng nhất định có quan hệ cùng với tên dị giáo đồ kia!

Lúc này, đám Thần điện kỳ sĩ đã phát hiện ra đám người của Thiên Tai giáo hội đang từ dưới chân núi đi lên. Hai bên thế lực vốn là kẻ thù truyền kiếp của nhau, minh tranh ám đấu đã mấy trăm năm, cừu hận tích lũy giữa song phương so với Hàn Thạc thì lớn hơn nhiều.

Bởi vậy, khi tiếng la của tên Thần điện kỳ sĩ này cất lên, đám Thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội cơ hồ không hề do dự, toàn bộ tiến hành công kích đến đám Tử thần vệ sĩ và tử thần kỳ sĩ của Thiên Tai giáo hội vừa xuất hiện ở trước mặt. Chiến đấu trong phút chốc nổ ra, song phương đối đầu với nhau cả mấy trăm năm, nay một hồi chém giết đến tới tấp mắt mũi, ai cũng có tín ngưỡng của chính mình, hai bên như nước với lửa đụng nhau một cách thảm khốc.

Tên Vong Linh pháp sư cầm đầu đám người Thiên Tai giáo hội vốn dĩ định tới hóa giải nguy cơ từ Quang Minh giáo hội mang đến cho Hàn Thạc nhằm thân cận với hẳn một chút, đáng tiếc mọi toan tính của hẳn đều bị đổ ra sông ra bể. Với tốc độ chóng mặt của Ma Động Cửu Thiên thuật, Hàn Thạc rất nhanh rời khỏi nơi thị phi này, để lại một đám kẻ thù không đội trời chung với nhau tha hồ mà chiến đấu.

- Thật là một tên hèn hạ, còn hèn hơn so với ta!

Tên Vong Linh pháp sư lầm bầm, cũng không biết là khen Hàn Thạc thức thời hay là chửi hẳn nữa. Tóm lại sau khi dứt câu nói, gã liền tập trung tinh thần chỉ huy đám Tử thần vệ sĩ chiến đấu cùng đám Thần điện kỳ sĩ.

- Tên Vong Linh pháp sư vô sỉ, trả lại ma tinh pháo cho ta!

Hải Luân Đế Na cười trên lưng Hỏa phượng hoàng đáp gió truy theo Hàn Thạc, miệng không ngừng phát ra những âm thanh mê người. Hàn Thạc sử dụng tốc độ cao của Ma Động Cửu Thiên thuật nhanh chóng rời khỏi khu vực này, sau đó đáp xuống một sơn cốc có cây cỏ xanh tươi mọc um tùm. Vừa rời khỏi đám người Chiêm Khoa Tư, hẳn liền phóng hai con Âm Ma còn lại ra, nhìn chúng giống như đang bay lượn loạn xạ, nhưng thực tế lại có thể quan sát rõ ràng từng hành động của Hải Luân Đế Na.

Hải Luân Đế Na chạy tới sơn cốc, rốt cục cũng thấy Hàn Thạc đứng lại, xuất hiện cùng hắn còn có Tiểu Khô Lâu hồi nãy cười trên sinh vật bất tử kỳ lạ. Lúc này máu nóng đã sôi trào, Hải Luân Đế Na thúc giục Hỏa phượng hoàng đang bay lượn trên không bắn thẳng về phía Hàn Thạc, Hỏa phượng hoàng hót lên một tiếng du dương xuất ra một đạo liệt hỏa nóng hừng hực.

Pháp tượng có khảm Hỏa diệu thạch trong tay Hải Luân Đế Na quơ lên, từng khối hỏa cầu đỏ bừng đường kính to bằng miệng cái tô xuất hiện, chúng đan xen vào nhau bay về phía Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu.

Tiểu Khô Lâu cầm theo trường đao dài ba thước, lúc này lấy cán đao gõ gõ lên thân bất tử sinh vật mình đang cười. Bất tử sinh vật há cái miệng khổng lồ chỉ chít răng nanh bén nhọn hướng lên trên tru lớn, từng đám oán linh mang theo quang mang xanh biếc nhấp nháy bay ra từ trong miệng của nó, oán linh mang theo tử khí nồng nặc tại dị giới toàn thân lục quang lấp lóe, khi xuất hiện tại đây liền điên cuồng hấp thu tử khí trôi nổi xung quanh sơn cốc.

Thân thể Oán linh vốn dĩ chỉ hiển thị thành nhiều điểm lục quang, sau khi cắn nuốt tử khí liền chậm rãi bành trướng, tiếp theo bị lực phun của bất tử sinh vật dẫn dắt, liền biến thành những giọt nước màu xanh biếc mãnh liệt công kích tới đám hỏa cầu dày đặc.

Oán linh thu nạp lực lượng của những linh hồn đã chết, thể tích của chúng bành trướng rất nhanh, cho đến khi không thể dung nạp thêm tử khí nữa, từng cái liền phát nổ trong không trung, tử khí đầy trời biến thành màu xám xanh, hơi thở lạnh như băng tập tới đám đại hỏa cầu, khiến cho quang mang chói sáng của đám hỏa cầu từng bước tiêu tán.

Tiểu Khô Lâu cười trên lưng bất tử sinh vật vừa thấy quang mang của đại hỏa cầu biến mất liền xua vật cười có hình dáng giống như con nhím lớn nhằm hướng Hải Luân Đế Na vọt đi.

Thiên tính bất tử sinh vật tính rất chán ghét liệt hỏa quang mang, mặc dù là không thích, thế nhưng xương cốt óng ánh của Tiểu Khô Lâu đối với Hỏa hệ ma pháp lại có lực đề kháng rất cao, bản thân nó cũng không phải thật sự e ngại hỏa quang, ngay sau khi tử khí phá hủy hết đám hỏa cầu dày đặc, dưới mệnh lệnh của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu cầm trường đao dữ tợn xông thẳng lên đối kháng với Hải Luân Đế Na.

Hỏa phượng hoàng mà Hải Luân Đế Na đang cười ngay lúc Tiểu Khô Lâu tiếp cận, cả người liền dấy lên hỏa diễm ngập trời, nhiệt độ cao đốt cháy hết thực vật xanh tươi xung quanh sơn cốc, khiến chúng khô kiệt mà chết, chỉ còn một số cổ thụ thân cao chọc trời gốc rễ vững chắc mới không bị đổ xuống.

Đúng lúc này, Lục Ma Phong gào thét cuốn tới, tốc độ giống như sao băng rơi xuống phía chân trời, kéo theo một cái đuôi tử sắc dài lê thê. Khoảnh khắc đó, Lục Ma Phong bay tới sát bên Hỏa phượng hoàng cùng Hải Luân Đế Na rồi vòng lên, tử sắc ma diễm đột xuất hiện giống như tinh quang tuối lên trên thân hình đang bốc cháy của Hỏa phượng hoàng.

Tiếng hót sắc nhọn đột nhiên phát ra từ miệng Hỏa phượng hoàng, sau đó, siêu giai ma thú mở miệng nói bằng tiếng người, âm thanh dịu dàng dễ nghe của con gái vang lên:

- Cái gì mà lạnh như vậy a.

Tử sắc ma diễm hạ xuống, hàn khí lạnh thấu xương tiết ra, cả người Hỏa phượng hoàng bốc khói vang lên những tiếng “Xèo xèo”, Hỏa phượng hoàng đột nhiên cảm thấy xương cốt cứng như thép nguội của mình trở nên không linh hoạt, chỉ trong chớp mắt đôi cánh ngày càng nặng nề, sau đó mang theo cả Hải Luân Đế Na từ từ rơi xuống khoảng sâu trong sơn cốc.

- Hỏa phượng tỷ tỷ, sao vậy?

Về mặt Hải Luân Đế Na kinh hoảng vội vàng hô lên.

- Không biết nữa, ta cảm thấy thân thể rất khó chịu!

Hỏa phượng hoàng thét lên cũng không biết phải xoay sở thế nào, cũng không có cách để ngăn cản việc rơi xuống, ngay cả bản thân nó cũng rất sợ hãi đám hàn khí không biết tên đang xâm nhập trong thân thể mình này.

Đang khi hai động vật giống cái rơi xuống, lúc gần tới mặt đất, đột nhiên cành lá của mấy cây cổ thụ che trời ở chung quang chột vụn vụn lay động giống như xúc giác của một con bạch tuộc cực lớn vươn tới trời

chặt Hải Luân Đế Na cùng Hỏa phượng hoàng lại với nhau, khiến bọn họ không thể cựa được.

- Tên Vong Linh pháp sư đáng chết, người làm sao có thể sử dụng được lực lượng tự nhiên của Đức Lỗ Y!

Hỏa phượng hoàng sau khi bị cành lá trói chặt, miệng không ngừng phát ra những âm thanh trong trẻo.

Hải Luân Đế Na tay nắm pháp trượng khảm Hỏa diệu thạch, thân hình giãy dụa tính ngâm xương một Hỏa hệ ma pháp chú ngữ, lúc này đột nhiên phát hiện một thanh trường đao dữ tợn và sắc bén đang kề lên trên cần cổ thon dài trắng ngần của mình.

Hải Luân Đế Na ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra tên Tiểu Khô Lô cổ quái, bảy thanh cốt thứ sau lưng tạo thành cốt dực đang nhẹ nhàng chớp động, tỉ lệ giữa thanh đao hắc đang cầm trên tay cùng thân thể hắc không phù hợp một chút nào, một con người mang theo tử sắc quang mang lóng lánh đang nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho toàn thân Hải Luân Đế Na sởn gai ốc.

- Người muốn thế nào?

Hải Luân Đế Na ngẩng đầu lạnh lùng nhìn xuống Hàn Thạc ở phía dưới, với con người đã từng kinh qua máu lửa như nàng ta, giờ đây tâm tình dễ dàng bình tĩnh lại, giọng căm thù rít với hắc.

311. Chương 311: phản Lão Hoàn Đồng

- Người nói đi, hắc hắc!

Hàn Thạc cố ý cười âm một tiếng, vẻ mặt thập phần âm dục, khi nhìn về phía Hải Luân Đế Na, còn cố ý quan sát những bộ vị mẫn cảm lộ ra lõm vào.

Hải Luân Đế Na thân mặc ma pháp bào màu đỏ như lửa cùng với Hỏa phượng hoàng đồng thời bị cành lá cuốn chặt, Mộc giáp thi điều khiển cành lá linh hoạt mềm dẻo như những con rắn, nhưng cho dù như vậy thì trên thân của nó vẫn có những chỗ bén nhọn, ma pháp bào của Hải Luân Đế Na bị cửa rách, chỉ thấy vài chỗ lộ ra da thịt trắng như tuyết..

Lúc Hải Luân Đế Na bị Hàn Thạc sử dụng nhánh cây cuốn lại, trong đầu lập tức nghĩ đến những điều không hay, vừa nhìn thấy Hàn Thạc lộ ra ánh mắt âm tà liền cảm thấy bất an, thần tình hoảng hốt ngó tới hắc, tâm tư dao động giống như muốn quỳ sinh.

- Hải Luân, không nên!

Hỏa phượng hoàng cảm ứng được tâm tư của Hải Luân Đế Na, lập tức kinh hô ngăn cản, đáng tiếc Hỏa phượng hoàng bị cành cây quấn chặt không thể nhúc nhích, vì vậy cũng không có biện pháp lay chuyển tâm ý của nàng ta.

Hải Luân Đế Na đang muốn cắn lưỡi tự vẫn, đột nhiên cảm thấy toàn thân thoát lực, ngay cả một tí sức để cắn lưỡi cũng không có, sau đó nhìn thấy Hàn Thạc đi tới, bàn tay thô ráp lộ ra đặt vào sau gáy của chiếc cần cổ thon dài trắng nõn, một cỗ lực lượng kỳ dị từ bàn tay hắc nhập vào thân thể cô ta, khiến cho khí lực của Hải Luân dần biến mất.

- Hừ, đối với thân thể của người tạm thời ta còn chưa có hứng thú, người cũng không cần thiết chết vội như vậy.

Hàn Thạc hừ lạnh một câu, một tay đánh ngất Hải Luân Đế Na, sau đó nắm nàng ta bay lên trên cao.

Cành lá trói buộc trên người Hỏa phượng hoàng chậm rãi rớt xuống, âm thanh của Hàn Thạc từ phía xa truyền lại:

- Hi Luân công quốc các người chuẩn bị một trăm vạn kim tệ đi. Ta sẽ thả cô ta ra, nếu không thì các người chờ để lượm xác cô ta đi.

Cành lá cuốn quanh thân được nói lỏng, Hỏa phượng hoàng mắt nhìn Hàn Thạc mang theo Hải Luân Đế Na đang dần bay xa, âm thanh trong trẻo mang theo nét chua chát:

- Một trăm vạn kim tệ, bọn họ mà biết cô ta bị bắt, trong đầu có lẽ chỉ tính đến chuyện mưu phản thôi, giờ phải làm sao đây!

Hàn Thạc đã bay xa nên cũng không nghe được âm thanh của Hỏa phượng hoàng. Sau khi bắt sống Hải Luân Đế Na, hắn kiếm một chỗ ở sâu trong sơn cốc tiến hành điều tức để bổ sung tinh thần lực cùng Ma Nguyên lực bị mất đi.

Sau nửa ngày, một lần nữa Hàn Thạc quay lại ngọn núi trọc kia, từ những dấu tích còn lưu lại trên đá vụn, hẳn là sau khi hắn rời đi đã xảy ra một tràng chiến đấu long trời lở đất, kết quả cuộc chiến giữa Thiên Tai giáo hội và Quang Minh giáo hội như thế nào tất nhiên Hàn Thạc không thể biết được. Hắn đi tới chân núi, sau đó điều khiển Thổ giáp thi triển lực lượng đại địa, moi sáu khẩu ma tinh pháo lên mặt đất.

Hàn Thạc gọi về thêm cương thi chiến sĩ để đẩy sáu khẩu ma tinh pháo, do hắn đã sử dụng hai con Âm Ma giám thị khắp bốn phía nên không ngại thông thả tiến về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Nếu như Hàn Thạc ngự không phi hành thì trong thời gian ngắn có thể về tới Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, đáng tiếc bây giờ phải mang theo sáu khẩu ma tinh pháo, trên đường đi còn luôn phải tránh né những binh lính của một số công quốc khác, vì vậy tốc độ đương nhiên không thể nhanh được.

Tới đêm khuya của ngày thứ hai, Hàn Thạc chỉ huy cương thi chiến sĩ đẩy ma tinh pháo đến một khu rừng rậm, sau đó chậm rãi tiến vào, hai con Âm Ma được hắn điều khiển bay ở bên cạnh để liên tục giám thị những động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên, Hàn Thạc gọi về Thổ giáp thi, chôn sáu khẩu ma tinh pháo xuống dưới đất, sau đó nghiêm mặt nhìn vào chỗ thâm sâu u ám trong rừng rậm trầm giọng quát:

- Ra đi.

Một cái bóng lơ lửng chậm rãi từ trong khoảng rừng u ám xuất hiện, là tên Vong Linh pháp sư đã gặp ngày hôm qua, thân ảnh kéo dài dần dần lộ ra dung mạo, nhìn vào không khác gì một lão thi yêu mới phá mộ chui ra, gã Vong Linh pháp sư cả người nồng nặc khí tức hủ thi, đôi đồng tử trắng dã như cương thi không hề có tròng mắt, trong đêm tối âm u thật khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Bản thân Hàn Thạc cũng là Vong Linh pháp sư, nhìn thấy tên này xuất hiện, tất nhiên sẽ không vì tướng mạo ghê tởm của hắn làm cho sợ hãi. Tay trái của Hàn Thạc đang ôm Hải Luân Đế Na, nhú mày nhìn gã Vong Linh pháp sư mới xuất hiện rồi nói:

- Nhìn bộ dạng của ngươi thì thân thể đã mất rồi, bây giờ thuần túy là sự kết hợp của linh hồn và bất tử sinh vật, rốt cuộc thì tồn tại bao nhiêu năm rồi?

Vong Linh pháp sư bị ngoại giới coi là kẻ chuyên tìm hiểu về linh hồn, ngoại trừ những vị thánh thần vẫn lưu truyền trong truyền thuyết của vị diện này ra thì Vong Linh pháp sư đúng là người hiểu nhất về sự kỳ diệu của linh hồn, những Vong Linh pháp sư cao thâm thông qua sự lý giải về bản chất của linh hồn thì có thể khiến cho linh hồn của mình vĩnh viễn tồn tại.

Đương nhiên, cho dù Vong Linh pháp sư có linh hồn tồn tại vĩnh hằng nhưng thân thể thì lại không giống như vậy được, thường thường những Vong Linh pháp sư có linh hồn vĩnh cửu đều sử dụng thân thể của các sinh vật bất tử cường đại để dung hợp với thân thể chính mình, dung hợp xong, thân thể sẽ mang theo tử khí nồng nặc âm lãnh, những thứ này sẽ khiến cho thân thể mới không bị thối rữa.

Gã Vong Linh pháp sư xuất hiện trước mặt Hàn Thạc này, thân thể của hắn rõ ràng đã dung hợp với Thi yêu là dạng bất tử sinh vật có đẳng cấp cao hơn Tà ác kỵ sĩ, khuôn mặt trắng bệch âm đạm như người bệnh tràn đầy tử khí, mùi vị hủ thi tràn ngập đã chứng minh rằng thân thể của hắn không đủ thuần túy.

- Ta tên là Ốc Áo Phu, năm nay một trăm bảy mươi tuổi, là Vong Linh Đại ma đạo sư của Thiên Tai giáo hội. Hắc hắc, chúng ta đều là người tu luyện Vong Linh ma pháp, ngươi chắc cũng hiểu, chỉ cần không phải bị người ta giết chết, lợi dụng sự hiểu biết của chúng ta đối với linh hồn, muốn kéo dài tánh mạng cũng không phải là việc khó khăn gì.

Ốc Áo Phu liếc qua Hàn Thạc vừa cười vừa bình thản nói về chủ đề bất tử.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Đương nhiên, có điều người theo ta lâu như vậy, chẳng lẽ chỉ muốn cùng ta nói về vấn đề bất tử này?

- Bồ Lai Ân, người là một kỳ tài, sự tồn tại của người đối với Thiên Tai giáo hội chính là một kỳ tích khó mà có được. Trước kia bọn ta còn muốn sử dụng trăm phương ngàn kế để cho người gia nhập giáo hội chúng ta, thế nhưng xem ra chúng ta đều sai rồi, nguyên lai hồi nào tới giờ người vẫn là người của chúng ta, hắc hắc.

Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Áo Phu cười một cách âm u nói với Hàn Thạc.

Lời vừa dứt, Hàn Thạc lại lấy làm kinh hãi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc ngó sang Ốc Áo Phu rồi nhúu mày nói:

- Cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng gia nhập Thiên Tai giáo hội, từ lúc nào đã trở thành người của giáo hội các người?

- Hắc hắc, coi bộ ngay bản thân người cũng không biết được người đang có cái gì.

Ốc Áo Phu lắc đầu cảm khái nói một câu, sau đó mới mỉm cười tiếp:

- Người sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi, lần này ta tới chỉ muốn nói cho người biết, Thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội mặc dù bị tổn thất to lớn trong trận này, bất quá Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư vẫn còn mang theo một bộ phận Thần điện kỳ sĩ thoát khỏi nơi ấy.

- Bắt đầu từ bây giờ, ta nghĩ rằng Quang Minh giáo hội cũng đã coi người là người của Thiên Tai giáo hội chúng ta rồi, bây giờ người lại công khai sống ở Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành, như vậy khó mà tránh được sự truy sát không ngừng của Quang minh giáo hội, cho dù người có nguyện ý hay không, chúng ta cũng sẽ ngầm bảo vệ người, có điều bản thân người cũng phải chú ý một chút.

Nghe Ốc Áo Phu nói như vậy, Hàn Thạc ngay từ đầu trong lòng cũng nghi hoặc vô cùng, lúc này chau mày suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên chợt nghĩ ra điều gì đó liền lấy cây tam sắc khô lâu pháp trượng ra, sau đó ngó chăm chăm vào tên Vong Linh Đại ma đạo sư một trăm bảy mươi tuổi Ốc Áo Phu và nói:

- Thanh khô lâu pháp trượng này có phải là thần khí của Thiên Tai giáo hội các người?

Ốc Áo Phu với nét mặt âm trầm đang nói chuyện, vừa thấy Hàn Thạc lấy ra thanh khô lâu pháp trượng này, đôi mắt xám trắng không trông đột nhiên phóng ra u quang xanh biếc, tứ chi run rẩy rồi khom người quỳ xuống bái lạy, trong miệng phát ra những chuỗi âm thanh lạ hoắc lúu rúu như chim, hai tay giơ lên cao qua đầu làm thành một tư thế quái dị, tựa hồ hướng về Tà Thần phụng hiến hết thầy tín ngưỡng của chính mình.

Tam sắc khô lâu pháp trượng do Hàn Thạc đang nắm trong tay chợt bắn ra tam sắc quang mang vàng lam tím nhàn nhạt, ba đạo quang mang này trong chớp mắt chiếu lên trên người gã Vong Linh Đại ma đạo sư già cỗi này, Ốc Áo Phu run rẩy không ngừng bái tạ, tắm rửa trong tam sắc quang mang nhàn nhạt, thân thể giống như côn trùng của lão lay động từng hồi.

Vốn dĩ tinh thần lực của Hàn Thạc đã khô kiệt, ngay khi tam sắc quang mang của khô lâu pháp trượng chiếu lên trên người Ốc Áo Phu, tự nhiên lại hồi phục một cách thần kỳ, ngược lại lão Vong Linh Đại ma đạo sư đang nằm rạp trên mặt đất thì cả người nhúc nhích và suy yếu dần, hẳn có thể cảm thấy rõ ràng, cây khô lâu pháp trượng này giống như cái vòi hút lấy tinh thần lực trên người của lão Vong Linh Đại ma đạo sư.

Cả quá trình này diễn ra trong một lát, tam sắc khô lâu pháp trượng đình chỉ quang mang lóng lánh của nó, tinh thần lực vốn đang cạn khô của Hàn Thạc giờ lại tràn đầy, ngay dưới chân hắn, chỉ thấy thân thể đang nằm rạp dưới đất của lão Vong Linh Đại ma đạo sư không ngừng nhúc nhích, giống như cục thịt đang nhảy nhót ở trong hắc bào.

Thân thể Ốc Áo Phu chuyển động không ngừng, cho dù đang nằm rạp như vậy nhưng miệng vẫn không đình chỉ niệm咒 những âm thanh cổ xưa, sau khi hao phí rất nhiều tinh thần lực, sự chuyển động của thân thể ngược lại ngày càng kịch liệt, sau cùng miệng kêu lên một tiếng thê lương, thân thể đang nằm rạp trên mặt đất đột nhiên đứng thẳng dậy.

Ốc Áo Phu vốn dĩ đang già nua phờ phạc, đột nhiên biến thành một thanh niên mày kiếm mắt sao, cả người tràn ngập khí khái cao nhã ôn hòa của quý tộc, bao nhiêu khí tức hủ thi nồng nặc giờ đây biến mất, da dẻ sáng bóng như bạch ngọc, thanh âm của lão vốn dĩ là âm trầm, giờ đây trở nên mềm mại ôn hòa, cảm khái nói:

- Cảm giác lúc còn trẻ thật tốt a!

Hàn Thạc trở mắt ra nhìn những biến hóa ngay trước mặt mình, trong lòng kinh hãi không thôi, mắt chữ I mồm chữ O ngó sang Ốc Áo Phu vừa mới phản lão hoàn đồng, sau đó hai mắt trợn trừng lên nhìn khô lâu pháp tượng ở trong tay, miệng lẩm bẩm:

- Thần kỳ, thực sự quá thần kỳ!

312. Chương 312:điều Kiện

- Không thể tưởng tượng nổi, cũng chỉ có thần lực của khô lâu thần tượng mới có thể cho chúng ta tính mạng vô tận, đồng thời có thể hưởng thụ tuổi thanh xuân tuyệt vời!

Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu đã một trăm bảy mươi tuổi, hít một hơi khí lạnh thật sâu, tự hào nói với Hàn Thạc.

Đôi mắt Hàn Thạc sáng bừng, tham lam nhìn cây khô lâu pháp tượng trong tay, trong lòng đầy ngạc nhiên vui sướng, lẩm bẩm:

- Chả trách, chả trách ta vẫn có trực giác rằng khô lâu pháp tượng có diệu dụng khác, không thể ngờ lại có tác dụng thần kỳ như vậy!

Ốc Úc Phu tựa hồ vô cùng hài lòng trước sự ngạc nhiên của Hàn Thạc. Thoạt nhìn lão tựa như chỉ khoảng hai mươi tuổi, đầy vẻ quý tộc ưu nhã, chẳng biết từ khi nào tay phải lão đã hiện ra một thanh tiểu đao sắc bén. Trước mặt Hàn Thạc, Ốc Úc Phu tỉ mỉ gọt dũa những chiếc móng tay sắc bén như lưỡi dao của lão.

Trong khi Hàn Thạc không cảm nổi kinh ngạc, Ốc Úc Phu giơ những chiếc móng nhọn như dao trên bàn tay lão lên, sung sướng ngắm đôi bàn tay trắng trong suốt dưới ánh trăng, cảm thán nói:

- Đã bao nhiêu năm qua kể từ khi ta cùng Thi yêu hòa nhập thành một thì đôi tay thon dài xinh đẹp của ta cũng biến mất, thay thế chính là đôi móng vuốt sắc nhọn đó. Ài, thật cực đôi bàn tay tuyệt đẹp của ta một lần nữa xuất hiện, ta không còn phải lẩn tránh trong hắc ám vô tận, dùng hắc bào che phủ lấy cái thân hình chẳng còn dám gặp ai được nữa.

Sau khi hợp thể cùng lão Thi yêu, thân thể chẳng những nồng nặc mùi hủ thi mà còn biến dạng trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ. Tuy Ốc Úc Phu có được tính mạng vĩnh hằng, nhưng cũng vĩnh viễn không dám quang minh chính đại hành tẩu nơi đông người. Nếu làm vậy, cho dù Quang Minh giáo hội không hạ thủ thì những mạo hiểm giả khác cũng sẽ coi hấn như những bất tử sinh vật mà thảo phạt.

Hàn Thạc cùng Ốc Úc Phu đều cùng vui sướng, bưng bưng hăm hở nghiên cứu thanh khô lâu pháp tượng trong tay một lượt, nhưng tuyệt đối chẳng tìm được nguồn gốc phát ra lực lượng phản lão hoàn đồng thần bí, cũng không biết làm phép như thế nào. Do dự trong chốc lát, Hàn Thạc cười tủm tỉm nhìn Ốc Úc Phu hỏi:

- Chẳng hay người có thể nói cho ta biết về bí mật phản lão hoàn đồng của thanh khô lâu pháp tượng này?

Gương mặt trẻ trung của Ốc Úc Phu nở nụ cười giả tạo, nhìn Hàn Thạc lắc lắc đầu, ôn nhu nói:

- Trừ phi người tự thừa nhận mình là người của Thiên Tai giáo hội, đồng thời cùng ta trở lại thánh địa của chúng ta, chỉ thế thì người mới có thể biết được bí mật của thanh khô lâu thần tượng này.

Bĩu môi hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc thu khô lâu pháp tượng vào không gian giới chỉ, lạnh lùng nói:

- Ta giờ đây tuổi còn trẻ, tạm thời không cần lực lượng thần bí này. Người nếu không có chuyện gì khác, đừng làm chậm đường về của ta.

- Cũng được. Người hãy bảo trọng. Ta phải lập tức quay lại thánh địa một chuyến, bẩm báo chi tiết chuyện mấy ngày nay.

Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Ốc Phu gật đầu cười, cuối cùng liếc mắt nhìn Hàn Thạc, hơi khom người thực hiện một lễ nghi tiêu chuẩn của quý tộc xa xưa, nói lời cảm tạ:

- Cám ơn người Bồ Lai Ân, người là một nhân vật khó hình dung nổi. Ta nghĩ người nhất định sẽ được thần linh của chúng ta chiếu cố, sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt.

Nói xong, Ốc Ốc Phu không lưu lại thêm, tâm tình vui vẻ đi chậm rãi khuất dần trong bóng tối phía trước. Qua một lát, khi không còn phát hiện được khí tức của lão nữa, Hàn Thạc mới triệu hồi Thổ giáp thì từ trong lòng đất ra, khui sáu khẩu ma tinh pháo lên, sau đó tiếp tục vừa dùng Âm Ma dò xét bốn phía, vừa đi tiếp về hướng thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ.

Giữa trưa ngày thứ hai, mặt trời tỏa nắng chói chang, Hàn Thạc cùng một đoàn cương thi chiến sĩ đang đi trong bóng râm trên một tuyến đường cây cỏ um tùm thì gặp một dòng sông trong suốt. Nhìn dòng sông nhỏ ngắn trở trên đường, hắn không thể không tạm thời dừng bước.

Tại vùng dị giới âm u hoang vu ẩm thấp này không có loại nước sông trong sạch như vậy. Cương thi chiến sĩ là loại bất tử sinh vật không sợ nước chảy ăn mòn, nhưng dòng sông này thoạt nhìn cũng không nhỏ, cương thi chiến sĩ mang theo sáu khẩu ma tinh pháo muốn qua được sông cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ma tinh pháo do rất nhiều tài liệu ma pháp trân quý chế tạo thành, trong đó có mấy thứ vật phẩm phối hợp với nước mà sinh ra phản ứng ma pháp. Hàn Thạc mặc dù không biết nguyên lý vận hành của ma tinh pháo nhưng cũng hiểu rõ một số tính chất cơ bản, không dám cam đoan sáu khẩu ma tinh pháo này nếu vào nước sẽ không sinh ra phản ứng xấu nào.

Mặt trời trên đỉnh đầu tỏa nắng gắt, các lùm cây che chắn ánh nắng in trên mặt đất thành những cái bóng dài hẹp mang hình thù kì quái. Nhìn vào dòng sông chắn ngang trước mặt, Hàn Thạc do dự một chút, rốt cục cứu tinh Hải Luân Đế Na đang mê man lại.

Từ lúc Hàn Thạc làm Hải Luân Đế Na bất tỉnh đến giờ đã được khoảng hai ngày, vì không muốn nàng ta tỉnh lại gây phiền toái, hắn không để ý đến cô nàng. Bây giờ Ma nguyên lực cấm cố trong cơ thể Hải Luân Đế Na đã thoát đi, nàng còn đang mơ màng thì cái bụng đã có phản ứng trước tiên.

“Ọc ọc ọc....”

Tiểu phúc bằng phẳng của Hải Luân Đế Na đột nhiên truyền ra âm thanh thể hiện sự đói khát. Lúc đầu âm thanh này còn nhỏ, theo sự hồi phục chức năng của cơ thể mà âm thanh ồm ồm nơi tiểu phúc càng lúc càng lớn.

Cũng lúc này, Hải Luân Đế Na mới dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy vẻ mặt cười hắc hắc xấu xa của Hàn Thạc, cô nàng lập tức theo bản năng bảo vệ toàn thân, sau đó mới bắt đầu trấn tĩnh lại, lạnh băng nhìn Hàn Thạc, quát:

- Người muốn làm gì?

- Cái gì cần làm đều đã làm rồi, người bây giờ bảo vệ cái gì chứ. Trong khi người hôn mê, ta đã hưởng qua thân thể tuyệt vời của người, chắc chắn, thật sự là khiến kẻ khác mê say a!

Nhớ tới lúc trước Hải Luân Đế Na đuổi theo sát sạt không rời, lại nghĩ tới Hi Luân công quốc đã gây ra những thương tổn lớn đối với dân thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, Hàn Thạc ác ý cười hắc hắc dâm dăng.

Quả nhiên, thấy nụ cười và thanh âm dâm dăng của Hàn Thạc, Hải Luân Đế Na lúc này như bị sét đánh, cả người mê muội, vẻ mặt buồn bã thê lương. Thế nhưng trạng thái thê lương tâm tàn ý lạnh chỉ tồn tại trong chốc lát, sau một khắc đôi mắt ai oán tàn độc của nàng ta liền chiếu thẳng vào người Hàn Thạc.

Bị cặp mắt lạnh như băng tràn ngập oán hận của Hải Luân Đế Na nhìn chằm chằm, ngay cả nhân vật tâm chí kiên định như Hàn Thạc cũng không khỏi lạnh buốt sống lưng, phảng phất như có một con độc xà lặng lẽ tiến đến phía sau gáy mình, có thể mổ cho một phát trí mạng vào bất cứ lúc nào.

Sau đó, vô luận Hàn Thạc hỏi cái gì thì Hải Luân Đế Na cũng nhất mực không đáp một lời. Nàng ta cũng không thèm quan tâm đến cái bụng đang sôi lên ồng ọc, cứ đưa ánh mắt lạnh băng oán độc nhìn Hàn Thạc, xem tình trạng không thoải mái, cảm giác lạnh toát hết cả người của hắn.

Một lát sau, Hàn Thạc rốt cục chịu thua, da đầu tê dại khoát tay nói:

- Hê hê, loại đàn bà như ngươi thì đại gia ta không có hứng thú, chỉ muốn đổi ngươi lấy trăm vạn kim tệ, nếu không thì mua việc bắt ngươi làm gì. Được rồi, ta thừa nhận toàn bộ chuyện vừa rồi đều là gạt ngươi, sáu khẩu ma tinh pháp của ngươi đang ở đây. Bây giờ ngươi nói cho ta biết ma tinh pháp rốt cuộc có sợ nước hay không?

Sau khi Hàn Thạc dứt lời, vẻ mặt oán hận vô cùng tận của Hải Luân Đế Na thoáng hòa hoãn một chút, nhưng vẫn hồ nghi nhìn hắn chằm chằm, một lát sau mới thở phào một hơi, hỏi:

- Ngươi thật sự không làm gì ta chứ?

- Nói nhảm, ngươi bây giờ có tay chân, ta lại không trói buộc ngươi, ngươi không kiểm tra chính mình được à!

Hàn Thạc hùng hùng hổ hổ nói một câu, sau đó thấp giọng:

- Bất quá, danh tiếng ngươi nổi như cồn, phỏng chừng từ lâu đã không còn là xử nữ nữa, e rằng có kiểm tra cũng không được.

“Bốp!”

Hải Luân Đế Na tiện tay chop lấy một hòn đá, tức giận trừng trừng nhìn Hàn Thạc, phần nộ quát:

- Lũ nam nhân chết tiệt các ngươi, không có người nào tốt cả.

Nói xong mấy lời này, Hải Luân Đế Na thoáng có chút ngượng ngùng kẹp bắp đùi, cũng không biết nàng thông qua phương pháp phân biệt nào nhưng mặt mày trở nên vui vẻ. Đúng lúc đó, nàng thấy Hàn Thạc lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, lập tức động lòng nhanh chóng lấy cây ma pháp trượng trong không gian giới chỉ ra, vội ngâm xướng một Hỏa hệ cao cấp ma pháp Hỏa Diễm Thao Thiên.

Đáng tiếc, ma pháp chú ngữ đã được ngâm xướng nhưng khi Hải Luân Đế Na hươu cây ma pháp trượng thì lại phát hiện không có chút tinh thần lực nào để điều động, trong lúc nhất thời sợ hãi tái mặt, tâm hoảng ý loạn quát to:

- Vong Linh pháp sư dơ bẩn tà ác, ngươi đã làm gì ta? Tại sao một chút tinh thần lực ta cũng không có?

Thông qua một Âm ma ghi lại tất cả động tác của Hải Luân Đế Na vào trong mắt, Hàn Thạc điềm nhiên như không quay lại, nhe răng cười toe toét, ôn hòa nói:

- Ngươi không nên tổn hơi phí sức. Trước khi ta thả ra, ngươi không nên vọng tưởng ngâm xướng một câu chú ngữ, phóng ra một thứ ma pháp nào. Hắc hắc, bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ cần Hỏa Phượng tỷ tỷ của ngươi xuất ra trăm vạn kim tệ, ta sẽ phóng thích ngươi, tinh thần lực của ngươi cũng lại có thể sử dụng được.

Nghe thấy mấy câu này, Hải Luân Đế Na đầu tiên là kinh ngạc, chấn động trước sự thần thông quảng đại của Hàn Thạc. Chính bản thân Hải Luân Đế Na là một ma pháp sư Hỏa hệ không tồi, theo nàng được biết thì loại thủ đoạn cấm chế tinh thần lực này không phải những nhân vật bình thường có thể làm được, cho dù là Đại ma đạo sư muốn cấm chế tinh thần lực một Ma đạo sư, cũng phải thông qua một vài ma pháp quyền trục hoặc ma pháp trận phụ trợ.

Hàn Thạc tuổi còn trẻ thế này mà đã có thể có loại lực lượng giam cầm tinh thần lực như vậy, quả thật làm cho nàng ta không thể tin nổi.

Bất quá sau khi kinh ngạc, Hải Luân Đế Na rất nhanh nhớ tới Hi Luân đế quốc của nàng có những phần tử luôn muốn ngóc đầu dậy, hiểu rằng những kẻ đó một khi biết nàng bị bắt sống, sẽ thừa cơ đoạt quyền lực của Hi Luân đế quốc vào trong tay và tuyệt đối sẽ không xuất ra một trăm vạn kim tệ chuộc nàng về. Ngay cả kẻ thoát nhìn đang theo đuổi nàng điên cuồng là Bốn Ni Địch Khắc Đặc công tước của Nội Sâm công quốc phỏng chừng cũng sẽ nhân cơ hội này xuất binh đánh chiếm lấy Hi Luân công quốc.

- Người hãy giết ta đi, sẽ không có ai tới chuộc ta đâu, một người cũng không!

Hải Luân Đế Na thê lương lắc đầu, tâm tàn ý lạnh thốt lên.

313. Chương 313: về Thành

- Hừ, quên chuyện đó đi, không nhận được một trăm vạn kim tệ, ta quyết không thả người đâu!

Hải Luân Đế Na nổi tiếng khắp bảy đại công quốc là luôn dùng kế sách âm độc, Hàn Thạc tự nhiên không tin tưởng những lời nói đầu môi của nàng ta, lạnh lùng nhìn Hải Luân Đế Na nói:

- Ma tinh pháo do rất nhiều tài liệu ma pháp hi hữu chế thành, ta muốn biết nó có sợ nước không?

Hải Luân Đế Na tỉnh lại, việc đầu tiên là quan sát bốn xung quanh, đôi mắt sớm đã ghi nhận cảnh một đám cương thi chiến sĩ vây quanh sáu khẩu ma tinh pháo đang đứng ở trên bờ sông, bởi vì Hàn Thạc dọa dẫm chuyện ô nhục nàng mới khiến nàng ta phân tán sự chú ý, giờ lại nghe Hàn Thạc nhắc tới ma tinh pháo, Hải Luân Đế Na thốt nhiên giận dữ, phần nộ nhìn hấn kêu lên:

- Người đừng mơ tưởng từ miệng ta moi được lấy một điểm tin tức hữu dụng, tên cường đạo đáng chết!

- Cường đạo? Ha ha, Hi Luân công quốc các người mới đích thực là cường đạo. Thành Bồ Lai Đặc Nhĩ mấy năm nay bị các người ngày đêm cướp bóc, từ một tòa thành lớn đến mấy chục vạn dân cư, bây giờ chỉ còn là một thành nhỏ thưa thớt mấy vạn dân. Dân trong thành đã sớm mất đi ước mơ cùng hi vọng trong cuộc sống, hết thấy đều là do các người ban tặng, vậy mà người còn có mặt mũi nói ta là cường đạo, ha ha!

Hàn Thạc nhớ tới dọc đường đến thành Bồ Lai Đặc Nhĩ chỉ thấy toàn những cảnh tượng thê thảm áo không đủ che thân, ăn không no bụng, trong lòng tựa hồ tràn ngập oán khí.

Hải Luân Đế Na nghe Hàn Thạc nói vậy liền cười khanh khách, lạnh lùng nói:

- Chiến tranh vốn là như vậy. Trước đây, Lan Tư Lạc Đặc để quốc các người xâm lược bảy đại công quốc chúng ta, chẳng phải cũng tương tự đốt nhà cướp của sao? Nếu không phải bảy đại công quốc chúng ta liên hợp chống cự, đánh bọn người chạy về, sợ rằng tất cả nhân dân công quốc chúng ta đều đã trở thành nô lệ hết rồi.

Lời nói của Hải Luân Đế Na cũng có đạo lý, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, thấy không nên sa lầy vào trong chuyện này. Mắt thấy nàng ta không có ý mở miệng, âm thanh hấn lạnh lùng nói:

- Người không nói thì chẳng lẽ ta không có biện pháp sao, bắt quá hao phí thêm chút thời gian mà thôi. Đối với Vong Linh pháp sư mà nói, loại chuyện hao phí nhân lực vĩnh viễn không phải là nan đề.

Lời nói vừa dứt, Hàn Thạc không thêm đối đáp với Hải Luân Đế Na nữa, bắt đầu niệm xuất một câu chú ngữ ma pháp triệu hoán Mộc giáp thi.

Mộc giáp thi vừa xuất hiện, Hàn Thạc liền ngưng thần ra lệnh. Dưới sự trợ giúp của Mộc giáp thi như là chủ nhân của sâm lâm này, từng cây đại thụ liền bị nhổ tận gốc, rồi được Lục Ma Phong cắt thành từng đoạn, lại được dùng dây leo mềm dẻo kết lại. Sau chừng nửa canh giờ, Hàn Thạc và Mộc giáp thi cuối cùng chế được sáu cái bè gỗ lớn.

Trong quá trình này, Hải Luân Đế Na vừa chăm chú nhìn Hàn Thạc và Mộc giáp thi, vừa lấy từ trong không gian giới chỉ ra một ít bánh mì len lén ăn. Nhưng có lẽ nàng ta bị đói lâu lắm rồi nên nuốt bánh mì với tốc độ cực nhanh.

Sau khi hoàn thiện, cương thi chiến sĩ liền đẩy sáu bè gỗ về hướng dòng sông. Hải Luân Đế Na rốt cục nhìn không được, cảm thán nói:

- Khó trách người của Quang Minh giáo hội muốn giết người, thì ra người có thể gọi về những sinh vật bất tử thần kỳ như vậy.

Hải Luân Đế Na cũng không biết Mộc giáp thi thần kỳ thật ra được luyện chế thành từ một cương thi chiến sĩ rất bình thường. Sau khi cương thi chiến sĩ hạ thủy sáu cái bè gỗ và đẩy sáu khẩu ma tinh pháo lên bè, Hàn Thạc lúc đó mới hô khẽ một tiếng, đưa Mộc giáp thi và số cương thi chiến sĩ trở về dị giới.

Mỗi bè gỗ do bốn cương thi chiến sĩ chèo lái. Sau khi bốn cương thi chiến sĩ này dụng lực, chiếc bè gỗ chở ma tinh pháo bắt đầu chậm rãi trôi đi hướng về phía bờ bên kia.

Cũng lúc này, Hàn Thạc một lần nữa tới phía sau Hải Luân Đế Na, dùng bàn tay vỗ vào gáy nàng, ôn nhu nói một câu:

- Người cũng nên nghỉ ngơi đi.

Sau khi làm Hải Luân Đế Na ngất đi, Hàn Thạc ung dung nhấc nàng lên, chậm rãi bay đến một chiếc bè gỗ và tiếp tục chỉ huy cương thi chiến sĩ vượt sông.

Dọc đường đi sau đó, Hàn Thạc tránh né vài nhóm cương đạo rải rác, và một số dong binh kiếm sống ở vùng phụ cận, trên đường không gặp hiểm nguy gì, cuối cùng về đến cửa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Đêm mùa xuân nhiệt độ vừa phải, ánh trăng ôn nhu chiếu rọi toàn mặt đất, nếu không phải có đám cương thi chiến sĩ thân mình nồng nặc tử khí đang đẩy ma tinh pháo, đây quả là một cảnh đêm yên ả.

Lúc sắp tiếp cận cửa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, binh lính trên thành bị ánh trăng phản chiếu từ ma tinh pháo làm kinh động. Bọn chúng thấy sáu khẩu hỏa pháo thật lớn nhắm ngay thành lâu, phía sau có một số bóng dáng cứng nhắc di động, lập tức sợ hãi biến sắc.

- Người nào?

Không chờ Hàn Thạc tiếp cận, binh lính ở pháo đài trên tường thành liền quát vọng ra xa hời.

So với lần trước tới, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hiện tại có hàng trăm ngàn lỗ hồng đã được tu bổ hoàn hảo, cửa thành đã đổi thành một cánh cửa sắt nặng kiên cố. Trải qua một lần thảo phạt đám cương đạo, những binh lính vốn không có chút dũng khí nào, giờ cũng đã có vài phần kiên cường cùng trấn định.

Trên mặt tường thành, khẩu giáp của binh lính phản chiếu ánh trăng sáng ngời một cách dị thường. Quân sĩ có vẻ có vài phần khí thế, vội vàng giương cung lắp tên nhắm vào đám cương thi chiến sĩ. Tiếng hô báo động vang lên, nhiều binh lính tập trung thêm lên pháo đài, tất cả đều chia cung tiễn xuống phía dưới.

Có kinh nghiệm lần trước vào thành không gặp chút phòng bị nào, giờ đối mặt với sự cảnh giác của binh lính, Hàn Thạc hiểu rằng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã không còn như xưa nữa. Bởi vì khoảng cách xa nên binh lính không nhìn rõ tướng mạo Hàn Thạc, thế nhưng lại có thể nhìn rõ thân ảnh các binh lính trên mặt thành.

- Mở cửa thành cho ta! Đám hỗn đản các người, ngay cả ta cũng không nhận ra!

Âm thanh Hàn Thạc đột nhiên vang lên, truyền khắp thành lâu.

- Thành chủ đại nhân! Là Thành chủ đại nhân! Thành chủ đại nhân đã trở lại!

Binh lính trên pháo đài tuy không nhìn rõ Hàn Thạc, nhưng đích xác nghe được giọng nói của hắn, cả đám reo lên ngạc nhiên vui sướng. Cửa thành dần dần được mở ra.

Sau khi cửa thành mở rộng ra, cương thi chiến sĩ rốt cục cũng chuyển ma tinh pháo nặng nề vào trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Mặc dù là ban đêm, nhưng Phạt Khắc Lan cũng nhanh chóng hay tin, thoáng chốc đã chạy tới gặp Hàn Thạc.

- Ủa, đây là, đây là...

Vừa đến nơi, đang khom người hành lễ với Hàn Thạc thì liếc mắt nhìn thấy cương thi chiến sĩ đang đẩy sáu khẩu ma tinh pháo, Phạt Khắc Lan bất chợt tỏ vẻ cả kinh hưng phấn thốt lên.

- Là ma tinh pháo, hay còn gọi là lôi thần có uy lực cường đại. Loại ma tinh pháo này mỗi khẩu rẻ nhất cũng mười vạn kim tệ, thông qua ma tinh quang thạch có thể phóng xuất lực công kích kinh khủng. Trong chiến trường loại ma tinh pháo này đúng là đại hung khí đánh đâu thắng đó. Thành chủ đại nhân, ngài lấy được ở đâu vậy?

Phạt Khắc Lan không hổ là lão binh có nhiều năm kinh nghiệm chiến trường tấy lửa, rốt cục đã nhận ra sáu khẩu ma tinh pháo, còn nói ra tên “Lôi thần”.

Hàn Thạc chỉ biết là ma tinh pháo, bất quá ma tinh pháo còn có kích cỡ chủng loại nào thì không rõ, nghe thấy Phật Khắc Lan hiểu rõ về ma tinh pháo như vậy, hẳn mừng rỡ nói:

- Vậy à, người hẳn là biết làm thế nào để sử dụng sáu khẩu ma tinh pháo này?

- đương nhiên, chỉ cần có đủ ma tinh thạch bổ sung, loại ma tinh pháo này cực kỳ dễ sử dụng. Loại Lôi thần ma tinh pháo này nếu như đủ ma tinh thạch, mỗi phát pháo đều tương đương một kích cực mạnh của Ma đạo sư. Nếu có đủ ma tinh thạch, ma tinh pháo này có thể duy trì phát xạ liên tục, không có tình huống ma lực khô kiệt.

Phật Khắc Lan tự tin cười nói, đi tới một khối ma tinh pháo trước mặt, cũng không biết hẳn làm như thế nào, ma tinh pháo bỗng nhúc nhích, để lộ ra một cái rương nhỏ.

- Ô, ma tinh thạch có sẵn ở đây cũng đủ để bắn năm sáu phát pháo. Hắc hắc, gần đây có một đám cường đạo chết dẫm cứ lớn vờn gần thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, xem ra có ý đồ hạ thủ một lần nữa. Ta còn đang lo không biết làm sao đối phó với bọn chúng, giờ có sáu khẩu ma tinh pháo này, ta sẽ khiến bọn chúng phải hối hận.

Phật Khắc Lan mặt mang nét cười lạnh, vừa nhìn sáu khẩu ma tinh pháo vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem bộ dạng muốn dùng sáu khẩu ma tinh pháo này đánh một trận thật lớn.

- Tốt lắm, sáu khẩu ma tinh pháo này do người quản.

Hàn Thạc lập tức phân phó một tiếng, rồi bước đi thẳng về phía phủ Thành chủ.

Phật Khắc Lan và đám binh lính ngay từ đầu đã nhìn thấy dưới khuỷu tay Hàn Thạc có quắp Hải Luân Đế Na tuyệt sắc đang hôn mê. Tất nhiên là không hỏi tới chuyện riêng của Thành chủ đại nhân, nhưng khi thấy Hàn Thạc nhắm hướng phủ Thành chủ bước đi, tặc nhân của những người này lại dán chặt vào thân thể động lòng người của Hải Luân Đế Na ngắm vài lần, trong lòng đều khẽ cười hắc hắc không thôi.

Vì vậy, ngay khi Hàn Thạc vừa mang Hải Luân Đế Na quay lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đêm hôm đó, một vài tin đồn thất thiệt đã được lưu truyền trong thành. Những người này còn không biết thân phận của Hải Luân Đế Na, thế nhưng nhan sắc mỹ mạo của nàng đã tạo thành ấn tượng quá sâu sắc đối với bọn lính, cho nên trong thời khắc hăm mộ hay ghen tị với Hàn Thạc liền xuất hiện các loại lời đồn, phỏng đoán dâm tã.

Đưa Hải Luân Đế Na về phủ Thành chủ, Hàn Thạc lòng như lửa đốt liền đi thẳng đến mật thất. Vừa đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không bao lâu, hẳn đã cảm ứng được tiếng kêu gọi xa xôi, loại kêu gọi này yếu ớt mỏng manh như cách thiên sơn vạn thủy, bất quá thần thức của Hàn Thạc đã đạt đến Phân Ma cảnh giới dĩ nhiên cảm ứng được.

“Xem ra, Hỏa Giáp thi cũng muốn ra rồi!”

314. Chương 314:hỏa Giáp Thi Xuất Thế

Hàn Thạc vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa thì tiếng gọi ở sâu trong tâm linh càng mãnh liệt không ngừng, ánh chùng phải mạnh hơn gấp năm lần. Xem ra vì khoảng cách tương đối gần nên Hỏa Giáp thi cũng cảm ứng được khí tức của hắn.

Không chậm trễ thêm một khắc, Hàn Thạc sử dụng ngay Ma Động Cửu Thiên thuật bay thẳng về phía sâu trong U Âm sâm lâm. Đã quen đường nên hẳn cũng không mất bao nhiêu thời gian đã tới được Hỏa Tuyệt chi địa.

Thực lực hiện tại Hàn Thạc đã vượt xa ngày trước, vừa đến khu vực này thì lập tức cảm ứng được khí tức khổng lồ của Hỏa Diễm linh chủ. Hỏa Giáp thi đang ở trong Hỏa Diễm vương quốc của y. Nếu hẳn muốn tiến vào Hỏa Tuyệt chi địa rồi sau đó lên lút giải trừ ma trận ràng buộc cho Hỏa Giáp thi thực sự là một việc cực kỳ khó khăn.

Toàn bộ Ngũ Hành thi đều là thông qua trận pháp liên hoàn, lợi dụng trận pháp hội tụ cả thiên địa nguyên lực trong cả khu vực. Như vậy mới có thể đủ tạo thành Ngũ Hành thi xuất hiện. Song khi thành hình thì

Giáp thi cũng phải giải trừ trận pháp trói buộc mới có thể chính thức xuất thế. Bằng không Hỏa Giáp thi cũng sẽ không kêu gọi Hàn Thạc cấp thiết như vậy.

Trải qua đại chiến lần trước, nham thạch bên trong sơn cốc này đều chuyển thành màu nâu đỏ. Trong sơn cốc mệnh âm áp còn có vài con suối nước nóng chảy cuộn cuộn nổi bọt nước.

Hàn Thạc bần thần đứng trong sơn cốc, nhíu mày suy nghĩ tìm cách xâm nhập Hỏa Tuyệt chi địa để giải trừ trận pháp trói buộc cho Hỏa Giáp thi. Có Hỏa Diễm lĩnh chủ trong đó, hẳn muốn bình yên vô sự tiến vào hành động, cơ bản là không thể.

Đau đầu một lúc vẫn chưa tìm ra cách, tiếng kêu gọi từ Hỏa Giáp Thi thì càng lúc càng mãnh liệt bởi nó cảm ứng được Hàn Thạc đã đến nên sốt ruột truyền đạt bằng tâm linh cho hẳn nguyện vọng cấp bách của nó.

Ở bên ngoài, ruột gan Hàn Thạc cũng như đang có lửa đốt. Hắn do dự một hồi rồi cuối cùng quyết định mạo hiểm dò thám Hỏa Tuyệt chi địa. Đi tới một suối nước nóng, Hàn Thạc từ từ lặn xuống. Vừa vào trong suối, nước suối âm áp bọc kín thân thể làm bao mệt mỏi trên đường tới tiêu tan hết. Bất quá áp lực đến từ Hỏa Diễm lĩnh chủ cũng không giảm đi dễ dàng như vậy.

Lặn đến đáy con suối, Hàn Thạc lấy Lục Ma Phong gỗ gõ tìm kiếm khe hở tiến vào Hỏa Tuyệt chi địa. Mất chút ít thời gian, đến khi hẳn nâng hai tảng nham thạch lớn lên thì đã tìm được đường vào.

Vừa tiến vào, một màn xanh đen lập tức bao trùm cả người hẳn, Hàn Thạc theo khe hở từ từ rơi xuống Hỏa Tuyệt chi địa. Càng xuống sâu nhiệt độ càng tăng cao, hỏa quang dày đặc bắn tung tóe, rực rỡ như những bông hoa lửa diễm lệ.

Hàn Thạc ở trong cương trảo hộ thân, có thể quan sát rõ ràng hết thấy biến hóa xung quanh. Trên đường rơi xuống, vách đá hai bên đều một màu đỏ rực. Có một vài loài sinh vật giống như hỏa xà. Mấy Viêm ma ẩn núp trên mặt vách đá, tựa hồ cũng không chú ý tới sự có mặt của người lạ, cứ để mặc hẳn một mạch tiến sâu vào trong lòng đất.

Ngay khi Hàn Thạc sắp rơi vào bên trong Hỏa tuyệt chi địa thì một Viêm ma chiến tướng bên trong khe hở nham thạch phát hiện ra hẳn. Chỉ thấy nó vung cánh tay đỏ bừng lên, một đạo hỏa diễm bay thẳng vào Hàn Thạc.

Song thủ Hàn Thạc khê vung lên, một đoàn tử sắc quang mang tỏa ra. Luồng liệt diễm do Viêm ma chiến tướng bắn ra chưa kịp đến gần hẳn đã biến mất thành một làn khói nhẹ giữa không trung. Lúc khí tức băng hàn và hỏa viêm chạm vào nhau liền biến thành vô số hỏa tinh từ từ rơi xuống rơi xuống Hỏa Tuyệt chi địa.

Bên trong Hỏa Tuyệt chi địa giống như một vùng dung nham khổng lồ. Bị vài diễm hỏa tinh kích hoạt hung tính, vùng dung nham đang bình lặng chỉ sủi bọt, giống như cảm ứng được khí tức của Viêm ma chiến tướng, lại sôi trào kịch liệt. Bọt khí nổi lên biến thành lớn như cỡ miệng chén, nhiệt độ vốn đã nóng lại càng nóng hơn.

Từ giữa nham thạch nóng chảy trong Hỏa tuyệt chi địa đang sôi trào trôi lên chậm chậm một cái đầu lâu rất lớn, tiếp đó là thân thể hơn mười thước cao của Hỏa Diễm lĩnh chủ. Hẳn cảm ứng được khí tức con người lập tức phản nộ, hỏa diễm trong Hỏa Tuyệt chi địa theo đó bắn khắp bốn phía.

“Grào.....”

Một tiếng rít gào kinh khủng vang lên, cả Hỏa Tuyệt chi địa dường như đều run rẩy dưới sự khủng bố của nó. Nham thạch đỏ bừng hai bên chấn động rung bần bật rơi cả xuống. Trong tiếng động tùm tùm, cái đầu khổng lồ của Hỏa Diễm lĩnh chủ liên tục ngó nghiêng xung quanh.

Thanh âm đỉnh tai nhức óc vang lên liên tiếp. Hỏa diễm ngập trời theo đó trong nháy mắt lan tràn khắp Hỏa Tuyệt chi địa. Bên trong ngọn lửa cuồng mãnh, hắc sắc cương trảo của Hàn Thạc tạo thành vẫn còn tồn tại rõ ràng. Đối mặt sự phản nộ của với siêu giai ma thú Hỏa Diễm lĩnh chủ, hẳn khốn khổ không thể tả thành lời, liên tục gia tăng Ma Nguyên lực bảo vệ vững vàng nơi mình đang đứng.

Thực lực của Hàn Thạc tại cảnh giới Phân Ma thực sự đã đột biến. Nếu tại cảnh giới Thị Huyết, sợ rằng với sự công kích mãnh liệt từ mọi hướng của hỏa diễm, cương trảo mà hẳn tạo ra đã bị vỡ tan rồi.

Sắc mặt Hàn Thạc lúc này đỏ bừng như bị tụt máu, bên ngoài cương tráo hộ thân vang lên những thanh âm cách cách không ngớt. Thế nhưng hắn vẫn có thể chống cự được nhiệt độ tăng cao không ngừng tập kích, chỉ có điều trên trán từ từ rịn ra mấy giọt mồ hôi.

Theo tiếng gầm kinh khủng, Hỏa Diễm linh chủ trôi lên giữa dung nham nóng chảy trong Hỏa Tuyệt chi địa. Quanh thân y là từng đạo hỏa diễm cuồng mãnh phun trào. Có vài đạo dài tới mười thước trông giống như hỏa long đang bay lên. Uy lực của hỏa xà do Hải Luân Đế Na bố trí phòng ngự Hỏa Xà Cuồng Vũ lần trước so với lần này căn bản là không thể so sánh.

Thấy công kích mọi phương vị mà không có hiệu quả, Hỏa Diễm linh chủ ngửa mặt lên trời không ngừng rít gào. Ba hỏa long dài hơn mười thước theo đó uốn lượn bay thẳng về phía Hàn Thạc. Trên đường, chúng không ngừng thu nạp hỏa diễm ngập trời xung quanh. Đến khi sắp bắn tới gần Hàn Thạc thì toàn bộ hỏa diễm ngập trời trong Hỏa Tuyệt chi địa đã bị hút sạch không còn một chút nào.

Độ dài của ba con hỏa long vẫn khoảng mười thước không dài ra thêm chút nào, nhưng chiều ngang lại tăng tới năm lần, biến thành ba con cự long khổng lồ. Khí tức hỏa diễm cuồng bạo mãnh liệt tỏa ra từ chúng như muốn đốt cháy cả sơn cốc thành than.

Đối mặt với công kích trên diện rộng của Hỏa Diễm linh chủ, Hàn Thạc vốn vẫn có thể thông dong. Nhưng với kiểu công kích tụ thành một điểm nhằm thẳng mục tiêu này thì áp lực của hỏa diễm lập tức tăng lên mười lần. Lúc này, hắn vừa không ngừng liên lạc với Hỏa Giáp thi đang ở sâu trong nham thạch nóng chảy trong Hỏa Tuyệt chi địa, vừa xuất toàn lực đối phó.

Thanh hung khí Lục Ma Phong từng thôn tính rất nhiều sinh linh giờ được một lượng Ma Nguyên lực khổng lồ quán chú lập tức giống như được kích hoạt phóng ra khí tức tà ác kinh khủng. Ngọn tử viêm (lửa tím) của Huyền Băng Ma Diễm quyết biến đổi đến tận cùng hóa thành Cực Hàn Tử Hỏa. Từng đóa tử sắc hỏa viêm từ bên trong Lục Ma Phong chui ra. Ngọn lửa phiêu dật lượn lờ xung quanh Hàn Thạc và Lục Ma Phong, giống như xem cả hai trở thành một cái nhụy hoa phải bảo vệ.

Cực Hàn Tử Hỏa chính là Huyền Băng Ma Diễm quyết sau khi đại thành. Nó do một lượng Ma Nguyên lực khổng lồ hóa thành, khí lạnh kinh khủng có thể đóng băng vạn vật. Khi từng đóa tử viêm phiêu dật bay ra, trong Hỏa Tuyệt chi địa nhiệt độ nóng hừng hực đến cuồng bạo vậy mà kỳ dị lại có hoa tuyết lạnh thấu xương xuất hiện, từng cánh của hoa tuyết đó lại dung hợp với tử viêm. Chúng tạo thành một khối băng cứng cực lớn màu tím, bọc chặt Hàn Thạc cùng Lục Ma Phong.

Hàn Thạc như là biến thành một khối băng trong suốt. Trong Hỏa Tuyệt chi địa, hỏa diễm chiếu rọi ánh sáng màu đỏ tím mờ mờ rực rỡ. Dưới sự cung cấp của Ma Nguyên lực, khối băng cứng mờ mờ càng lúc càng lớn, cuối cùng cơ hồ bao trùm đến hơn mười thước bề rộng. Hàn Thạc ở bên trong tiếp tục thúc đẩy Ma Nguyên lực, khiến cho khối băng cứng càng lúc càng tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Ba con hỏa long cực lớn chưa tới gần khối băng cứng thì hàn nhiệt gặp nhau đã tạo thành sương mù bốc lên dày đặc. Sau đó cả Hỏa Tuyệt chi địa bị bao phủ trong sương mù, ba con hỏa long theo tiếng gầm của Hỏa Diễm linh chủ, rốt cục đã oanh kích lên khối băng cứng hình tứ phương rộng mười thước kia.

“Bùm bùm... ầm ầm ầm...”

Tiếng va chạm kinh khủng kéo dài hồi lâu không dứt, ánh sáng màu tím màu đỏ rực rỡ không ngừng lấp lóe trong sương mù. Từng khối lớn băng nham rơi vào Hỏa tuyệt chi địa, phát ra thanh tùm tùm rất to. Hỏa Diễm linh chủ rít gào lợi dụng quyền không chế Hỏa Tuyệt chi địa, khiến nham tương nóng bỏng bắn ra ngày càng nhiều về phía giữa đám sương mù.

Hàn Thạc toàn lực thúc đẩy Ma Nguyên lực nhưng vẫn không thể ngăn cản hỏa diễm xâm nhập. Dưới sự công kích nhiều lớp, khối băng cứng rộng hơn mười thước tan rã rất nhanh, trong chốc lát đã mỏng đi còn một phần tư.

Hoả diễm ngập trời cùng nham thạch nóng chảy mãnh liệt, vẫn miệt mài không ngừng tấn công song Ma Nguyên lực của Hàn Thạc cũng không phải vô cùng vô tận, dần dần bắt đầu tiêu hao, cạn kiệt.

Hàn Thạc một mặt vẫn khẩn cấp liên lạc với Hỏa Giáp thi, mặt khác bắt đầu ngâm xướng một tràng dài ma pháp chú ngữ. Chỉ thấy trên khối băng cứng dài hơn ba thước đột nhiên nổi lên một tầng mây đen thui

dày đặc. Từng đoạn xương lớn trắng bóng trong tầng mây dày đặc xoắn lấy nhau, hình thành một cốt lung (lồng xương) khổng lồ, bên trong cốt lung chính là lớp băng cứng.

“Đốt!Phá!”

Cốt lung từ trong suốt biến thành đen kịt, đồng thời bốc khói. Liền đó Hàn Thạc bỗng nhiên quát to hai tiếng vang vọng Hỏa Tuyệt chi địa.

Đột nhiên nham bích bốn phía xung quanh chỗ Hàn Thạc bố trí trận pháp mấy tháng trước bỗng nhiên truyền đến hàng loạt thanh âm cực lớn. Lúc này, hỏa chi nguyên lực vẫn đang chảy về trung ương Hỏa Tuyệt chi địa phút chốc bỗng ngừng lại.

315. Chương 315:phiên Phức Đến

Chỉ thấy một đóa hoa sen tuyệt đẹp trong tiếng phá hủy không ngừng, từ giữa đám bọt nham tương đang sôi trào ừng ực trong Hỏa Tuyệt chi địa chậm rãi trôi lên.

Hỏa liên hoa xoáy lên, đi kèm là bọt nước đỏ rực ồ ồ. Đến lúc rẽ cây lộ ra khỏi nham tương, cánh hoa nở rất nhanh, lộ ra Hỏa Giáp thi ở bên trong nhụy hoa.

Hỏa Giáp thi này đầu to, da thịt hồng nhuận như máu. Từ eo trở xuống dưới còn bị bọc trong nhụy hoa. Giáp trụ trên thân như hình thành bởi từng nụ hoa đỏ thắm, bọc kín toàn bộ thân hình nó trừ khuôn mặt.

Hỏa Giáp thi vừa lộ được thân thể ra thì lập tức nhanh chóng vụn vụn trong nhụy hoa. Dần dần cánh hoa từ eo lưng nó chậm rãi co lại, hé nở ra một đóa Hỏa liên hoa. Cánh hoa đẹp mắt của từng đóa hoa nhanh chóng khép lại, tạo thành giáp trụ ở thân dưới và hai chân Hỏa Giáp thi.

Lúc này, hỏa chi nguyên lực khổng lồ trong Hỏa Tuyệt chi địa sau tiếng nổ điên cuồng cuối cùng xung quanh trận pháp, toàn bộ hướng về phía Hỏa Giáp thi hội tụ lại. Hỏa chi nguyên lực ngưng tụ thành hỏa tinh ngập trời, giống như ngân hà lưu chuyển đến trong thân thể nó.

Nhiệt độ hùng hực từ thân thể Hỏa Giáp thi truyền đến, rồi từ từ hình thành nên một đồ án hình hoa sen tại mi tâm của nó. Lúc đầu còn mờ nhạt rồi càng lúc càng rõ nét. Cuối cùng rút nhỏ lại tạo nên một Hỏa liên hoa nhỏ hơn cả trăm lần, khắc ở giữa mi tâm Hỏa Giáp thi.

Đóa Hỏa liên hoa to lớn bọc Hỏa Giáp thi chậm rãi co lại rồi dần biến mất. Đến khi ẩn kín hình liên hoa ở mi tâm Hỏa Giáp thi thành hình, đóa Hỏa liên hoa dưới thân nó hoàn toàn biến mất không thấy tung tích.

Cả người Hỏa Giáp thi đỏ rực. Cặp mắt đỏ sọc hướng về phía Hàn Thạc, cái đầu to động đậy, há to mồm hít sâu một hơi.

Chỉ thấy quanh thân Hàn Thạc, hỏa diễm văn tấn công hấn điên cuồng mãnh liệt. Theo cái hít thở sâu của Hỏa Giáp thi, một đạo ánh sáng đỏ rực nóng bỏng liền chui vào trong miệng, qua yết hầu xuống bụng nó.

Hỏa diễm cuộn cuộn đã biến mất mà khối băng cứng bao trùm kín toàn thân Hàn Thạc vẫn chắc chắn như cũ. Hắn thấy Hỏa Giáp thi đã xuất thế liền không tiếp tục thúc đẩy Ma Nguyên lực nữa, ngược lại từ từ đi lên khỏi khe nứt.

Hỏa Diễm linh chủ vốn đang không ngừng gầm gào, sau khi Hỏa Giáp thi xuất hiện từ trong hoa sen liền im bật, tập trung hết chú ý vào nó.

Trong quá trình hình thành ẩn kín hình hoa sen tại mi tâm, đôi mắt đỏ rực của Hỏa Giáp thi hướng về Hỏa Diễm linh chủ, tựa hồ trao đổi cái gì đó. Một lát, Hỏa Diễm linh chủ đang điên cuồng chợt chậm rãi trầm tĩnh lại.

Hàn Thạc đang từ từ chui ra từ vết nứt, cảm ứng được tình mẫu ái nồng nàn lan tỏa cả Hỏa Tuyệt chi địa, tâm tình của Hỏa Diễm linh chủ đã hoàn toàn thả lỏng. Y nâng Hỏa Giáp thi trong lòng bàn tay khổng lồ, dùng một loại phương thức trao đổi huyền bí nói gì đó.

Hỏa Giáp thi một khi đã xuất hiện thì căn cứ vào ước thúc của ma công, bao gồm cả liên hệ bằng giọt bốn mạng tinh huyết, Hàn Thạc biết nó nhất định sẽ theo khí tức của mình mà tìm đến. Huống chi Hỏa Giáp

thì còn do Tiểu Khô Lâu mang từ dị giới đến. Cho dù trải qua ma công luyện chế có thêm ý thức và trí tuệ rất cao nhưng ẩn kỹ ở sâu trong linh hồn cũng không có phát sinh biến hóa quá lớn, hẳn không chút lo lắng Hỏa Giáp thi sẽ không nhận chủ.

Hoả diễm linh chủ đã không hạ sát thủ nữa. Hàn Thạc rời đi cũng ung dung thoải mái. Trên đường bay ra cơ bản không gặp phải trở ngại gì, cuối cùng đã tới giữa sơn cốc.

Vừa đến giữa sơn cốc, Hàn Thạc lập tức hạ lệnh cho Hỏa Giáp thi thu gom các loại khoáng thạch kỳ dị trong Hỏa tuyệt chi địa, sau đó đứng chờ kết quả.

Hỏa Giáp thi cùng Hoả Diễm linh chủ đã cùng ở trong Hỏa Tuyệt chi địa thời gian mấy tháng. Trong thời gian đó, Hoả Diễm linh chủ đã xem Hỏa Giáp thi như con của mình, cả hai cùng hấp thu hỏa chi nguyên lực trong Hỏa Tuyệt chi địa. Trên người tự nhiên có khí tức giống nhau làm cho bọn họ càng cảm thấy thân thiết. Bởi vậy, Hàn Thạc hiểu được hai kẻ vốn khác nhau này đã phát sinh tình cảm vô cùng sâu đậm.

Sau khi chui ra từ Hỏa liên hoa, cũng có nghĩa là Hỏa Giáp thi sẽ không tiếp tục ở lại Hỏa tuyệt chi địa nữa. Nếu nó phải đi ngay bây giờ thì hai kẻ khác thường này tất nhiên phải chia ly, cho nên Hàn Thạc cũng không quấy rầy bọn họ.

Đang lúc hân thích thú nằm ở trong suối nước nóng hưởng thụ trong sơn cốc, một đoàn hỏa diễm mãnh liệt không biết từ đâu xuất hiện. Nháy mắt đã ập tới bao trùm lấy Hàn Thạc, nước suối lập tức không ngừng sôi sùng sục làm hân vội nhảy dựng lên, trên thân thể bốc lên mấy làn hơi nóng.

- Kẻ nào! - Hàn Thạc nhảy lên trên không trung, hét lớn một tiếng, từ chưởng tâm xuất tử hỏa ra đập tắt hỏa diễm trên người rồi lạnh lùng quan sát xung quanh.

Hai Âm ma lập tức được thả ra, lượn lờ vòng quanh sơn cốc, chú ý hết thấy biến hóa xung quanh. Thần thức Hàn Thạc cũng triển khai quan sát bốn phía, lúc này hẳn đã nổi sát tâm đối với kẻ đánh lén.

Từ vách tường đỏ rực xung quanh sơn cốc chợt bắn ra bảy tám ma pháp phi đạn đỏ rực bắn tới chỗ Hàn Thạc. Lần này hẳn đã có phòng bị, không dễ dàng bị trúng chiêu, tử quang nhanh chóng đánh rớt sạch đám ma pháp phi đạn.

Ma pháp phi đạn bắt đầu bị văng ra thì ngay sau đó xuất hiện liên tục hỏa cầu, hỏa tường, hỏa xà từ bốn phương tám hướng bắn về phía Hàn Thạc. Hai Âm ma dò xét xung quanh trong khoảng thời gian ngắn cũng không phát hiện tung tích người đánh lén. Cho đến khi Hàn Thạc phá hủy hai hỏa xà thì thần thức mới cảm ứng được một luồng ma pháp ba động yếu ớt. Sau đó hai Âm ma bay tới gần thì thấy thấy trên một khối vách đá gồ lên có một hình cầu đỏ rực.

Hình cầu đỏ rực đó đúng là ma pháp tráo mà Hỏa hệ ma pháp sư xuất ra. Trong đó có một cái bóng mơ hồ đang huy vũ quyền trượng, tiếp tục bắn ra ma pháp công kích tiếp nối nhau. Do ma pháp sư đang ở giữa ma pháp tráo, tiếng chú ngữ ngâm xướng bị cương tráo ngăn cách cho nên Hàn Thạc cũng không nghe được thanh âm nào.

- Hừ! Không cần trốn tránh nữa, Mã Tác Đại ma đạo sư! - Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng rồi nhanh chóng bay tới. Trên đường lướt tới, một loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, Hỏa hệ ma pháp công kích về phía hắn đều bị ngăn chặn.

Quả cầu lửa đang bất động, đột nhiên bắn lên trên trời, cái bóng mơ hồ giữa đám hỏa tinh bắn loạn xạ dần trở nên rõ ràng. Quả nhiên đúng là Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác của liên minh thương hội Ba Đặc xuất hiện trong lần chiến đấu trước ở sơn cốc. Hàn Thạc cùng bà ta vốn là đồng minh, nhưng tại khốn cảnh trong Hỏa Tuyệt chi địa xảy ra chuyện không vui, cuối cùng mới chia tay không vui vẻ gì.

Không nghĩ tới lâu như vậy rồi mà Mã Tác vẫn theo đuổi việc thăm dò Hỏa Tuyệt chi địa để rồi giáp mặt lại với Hàn Thạc tại đây. Sau việc Hỏa liên hoa đột nhiên biến mất lần trước, Mã Tác liền đem lòng hoài nghi Hàn Thạc. Lúc này lại thấy hắn xuất hiện thì bà ta trong lòng đã dám chắc lần trước chính hắn đã giở trò.

Hơn nữa, vốn thâm tâm bà ta cũng đã sinh oán hận với Hàn Thạc, chỉ là lúc ấy tinh thần lực bà ta đã hao phí quá nhiều mới không lập tức ra tay. Lần này bà ta gặp được hắn, hơn nữa còn có hỏa hệ chí bảo hấp dẫn, mới mờ mắt làm càn ra tay tấn công Hàn Thạc.

Thấy thân phận đã bị lộ, thêm nữa Hàn Thạc đối mặt với các loại hỏa hệ ma pháp công kích vẫn có thể đối phó một cách thông dong, Mã Tác lập tức nhận thấy thực lực của hắn đã tiến bộ kinh người. Bởi vậy quyết định ngay lập tức nhanh chóng rời xa.

- Hắc hắc. Bỏ chạy sớm thế? Người chạy đi đâu chứ? - Hàn Thạc bay nhanh về phía Mã Tác, lạnh lùng châm chọc. Lục Ma Phong chẳng biết xuất hiện trong tay hắn từ lúc nào.

Cảnh vật bên trong sơn cốc lùi nhanh về phía sau. Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác trong khi bỏ chạy còn có dư lực phóng ra từng đạo tường lửa ngăn chặn Hàn Thạc. Chỉ có điều hắn vẫn lao thẳng tới, căn bản không coi tường lửa vào đâu. Thân thể Hàn Thạc bị cháy xém từng mảng lớn, bị gió thổi rơi lả tả, sau đó lại xuất hiện làn da mới vẫn sáng bóng như trước.

Ngay cả lông mi lúc trước bị đốt cháy sạch sẽ, vậy mà một lúc sau cũng đã dài ra lại. Vốn trên đường truy kích, Hàn Thạc trông vẻ chật vật vô cùng, cuối cùng lại khôi phục vẻ thông dong tiêu sái.

Ở phía sau cách Hàn Thạc không xa, một cái bóng đỏ rực đang lao tới như điên. Cái bóng đó như là một ngọn lửa thiêu đốt mặt đất. Chỗ nào bên trong sơn cốc nơi nó đi qua, cây cối khô héo liền bắt cháy ào ào. Bởi vậy, trông nó giống như một mối lửa thần kỳ, chỉ cần chỗ nào mà nó đi qua, những vật xung quanh có thể cháy được đều bốc cháy mãnh liệt.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác lợi dụng Phiêu Phù thuật đang gấp gáp chạy trốn, lúc này nội tâm tràn đầy kinh hãi. Bà ta không ngờ Hàn Thạc lại có thực lực kinh khủng đến thế, sắp tâm đánh lén mà không thể đánh trọng thương được hắn. Tốc độ phi hành của Hàn Thạc lại quá nhanh, khoảng cách với bà ta càng lúc càng gần. Mất thấy không bao lâu là có thể bị đuổi kịp, điều này làm cho trong lòng Mã Tác lo lắng trầm trọng.

- A, đây không phải là Mã Tác đại pháp sư sao? - Trong khi Đại ma đạo sư Mã Tác đang cuống cuống, đột nhiên vang lên một tiếng kêu ngạc nhiên ở sâu trong rừng rậm. Một đội mạo hiểm giả quần áo hoa mỹ, ngẩng đầu nhìn Mã Tác bên trong quả cầu lửa.

Mã Tác trên đường chạy trốn cúi đầu nhìn xuống thấy đội mạo hiểm giả, lúc này thở phào nhẹ nhõm. Rất nhanh từ không trung hạ xuống, vội vã nói với họ:

- Phía sau có một sát thủ địch quốc đang truy kích ta. Mọi người chuẩn bị động thủ.

316. Chương 316:chiến

Mã Tác cùng nhóm mạo hiểm giả này hẳn là đã quen biết từ trước. Chỉ thấy bà ta vừa nói xong, đám mạo hiểm giả này lập tức về mặt phần nộ, đều tự cầm vũ khí cung tên chuẩn bị sẵn sàng. Xong xuôi, cả đám nhắm chuẩn về Hàn Thạc, chỉ chờ hắn tới gần là động thủ luôn.

Ngoài Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác, đội mạo hiểm giả phía dưới có một đạo tặc, một mục sư, hai ma pháp sư và ba kiếm sĩ, thực lực các thành viên đội mạo hiểm giả này cũng không yếu. Tuổi tác trung bình khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Toàn bộ đều là hảo thủ có kinh nghiệm phong phú.

Trong đó, Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác tựa hồ là thủ lĩnh của đội mạo hiểm giả này. Bởi vậy, khi bà ta vừa nói xong, cả nhóm lập tức cầm vũ khí công kích về Hàn Thạc.

Trong hai ma pháp sư phía dưới, một người là Lôi hệ cao cấp ma pháp sư, người còn lại là Thủy hệ ma đạo sư, hai người liên thủ tiến hành công kích trước tiên. Mở đầu là mấy cái lôi cầu điện bắn ra xẹt xẹt, điện quang bắn ra đụng thẳng Hàn Thạc. Thủy hệ ma đạo sư bên cạnh vùng ma pháp tượng hình thành mấy băng trụ sắc nhọn lấp lóe quang mang âm lãnh cùng hiệp lực công kích hắn.

Tên mục sư ngâm xướng một ma pháp khôi phục pháp lực. Một vầng sáng màu bạc bao trùm trên người Mã Tác. Tinh thần lực của bà ta lúc trước đã bị hao phí rất nhiều, nhờ tác dụng của vầng sáng màu bạc đã khôi phục lại tinh thần lực đang khô kiệt. Nét mặt già nua đầy nếp nhăn lóe lên từng vòng sáng nhạt.

Hai gã cao cấp kiếm sĩ, một gã kiếm sư lập tức tản ra bảo vệ chặt chẽ cho Mã Tác. Hai tấm thiết thuẫn lớn được xếp chắn phía trước, tên đạo tặc cặp mắt láo liên, thân thể luồn lách như li miêu chạy trong rừng rậm, bố trí cạm bẫy sẵn sàng để đối phó.

Hàn Thạc vẫn thẳng tiến theo hướng của Mã Tác, do có Âm ma do thám trước nên đã nhận biết hết tướng mạo cùng thực lực những kẻ này. Trên đường, hắc lầy sần khô lâu pháp trượng ra cầm ở tay, một đoàn sương mù đen đặc bỗng nhiên phụt ra, che kín Hàn Thạc ở giữa.

Mấy đạo lôi cầu cùng băng trùy đều đánh vào đám sương mù dày đặc. Nhưng vì thân hình Hàn Thạc đột nhiên biến mất, mấy đạo công kích tự nhiên không thể tìm được mục tiêu, ngược lại quay sang đánh lẫn nhau, phát ra những tiếng nổ lớn.

Đến khi lôi cầu và băng trùy tiêu tán không còn, sương mù dày đặc cũng từ từ tản ra. Đội mạo hiểm giả bên dưới do Mã Tác cầm đầu lúc này cũng đã chuẩn bị xong, nhìn chăm chăm giữa đám sương mù. Ba gã kiếm sĩ tùy thời trở thành ba cung tiễn thủ giương cựa nỏ lên, chỉ chờ Hàn Thạc lộ ra.

Bất quá khi sương mù tan hết, trên bầu trời quang đãng vẫn không thấy tung tích Hàn Thạc đâu cả. Hắc lầy đã biến mất một cách vô ảnh vô tung. Đội mạo hiểm giả đã kiểm soát cung giương, sẵn sàng đánh đòn phủ đầu giờ trở mắt nhìn bầu trời quang đãng không biết làm thế nào.

“Ầm, ầm, ầm.....”

Không một dấu hiệu báo trước, mặt đất đột ngột trồi lên từng đám ụ đất sắc nhọn. Đội mạo hiểm giả đang tập trung chú ý trên bầu trời, bất ngờ không kịp đề phòng bất ổn bên dưới. Đại ma đạo sư Mã Tác cùng Thủy hệ ma đạo sư bay lên không trung đầu tiên.

Ba gã kiếm sĩ phản ứng linh mãnh, nắm được thiết thuẫn ngăn cản được công kích của ụ đất tới gã Lôi hệ ma pháp sư và mục sư. Bọn chúng bị mấy ụ đất bên dưới công kích bắn tung lên song thiết thuẫn đã làm giảm đi phần lớn lực tấn công, kiếm sĩ vốn thường ngày khi xung trận là để làm khiên thịt cũng không bị thương nặng.

Gã đạo tặc thì linh mãnh phi phạm. Y nhảy nhót như một con khỉ phi thân trên cây, nhờ vào các sợi dây màu bạc bố trí từ trước bắn tới các cây đại thụ, tránh thoát tất cả các công kích của ụ đất.

Hắc lầy xuống trên một cây đại thụ, sau đó dùng chủy thủ chém đứt một sợi dây thừng. Một thân cây nhọn hoắt đột nhiên bay ra, thẳng về phía Hàn Thạc đang ẩn thân sau một gốc cây.

Mấy mạo hiểm giả còn lại vừa nhìn thấy động tác của tên đạo tặc thì toàn bộ lập tức đều nhắm ngay gốc cây đó công kích tới. Trong nháy mắt có tới hàng chục loại công kích như mưa rào ập xuống. Hàn Thạc vốn tưởng rằng bọn chúng không thể phát hiện tung tích, đành phải chột vọt từ sau gốc cây nhảy ra.

Trong khi chống đỡ các loại công kích, một mũi băng trùy đã bắn trúng bắp đùi Hàn Thạc, còn có một đạo lôi cầu nổ tung ra, điện quang bắn ra xung quanh chạm trúng người hắc lầy. Hàn Thạc cả người tê rần, mái tóc vừa mới dài ra toàn bộ dựng đứng cả lên.

- Giết hắc lầy, hắc lầy tròn rồi! - Tên đạo tặc hét lớn.

Sau khi tên mục sư ngâm xong một đoạn chú ngữ dài dòng, ba đạo hào quang đẹp mắt chiếu vào trên người ba gã kiếm sĩ. Khỏi giáp ba gã kiếm sĩ được cường hóa có thêm lời chúc phúc của thần thánh, sức mạnh như trâu điên. Ba gã kiếm sĩ với ba đạo hào quang lưu chuyển trên ngực hùng hổ nhắm phía Hàn Thạc.

Thật là một tổ hợp mạo hiểm giả đáng sợ! Hàn Thạc trong lòng kinh hãi một lúc rồi rất nhanh rút lui vào trong rừng rậm. Tốc độ di chuyển của hắc lầy tăng lên rất nhanh, phút chốc đã bỏ ba gã kiếm sĩ được gia tăng ma pháp phụ trợ lại phía sau, chờ cơ hội hạ thủ.

Tổ hợp mạo hiểm giả này dĩ nhiên là đã có nhiều kinh nghiệm thực tế, nếu không quyết không có khả năng phối hợp ăn ý như vậy. Bọn chúng trong lúc phối hợp cực kỳ tin cậy nhau, mục sư, ma pháp sư, kiếm sĩ, đạo tặc phối hợp lại, hợp tác chặt chẽ tạo thành lực tấn công rất lớn, làm cho Hàn Thạc vốn tưởng có thể ung dung đối phó giờ lại nhứt hết cả đầu.

Ba kiếm sĩ được mục sư phóng ra ma pháp phụ trợ làm thực lực mỗi người đều tăng lên một bậc. Thế nhưng cho dù là vậy, nếu toàn bộ ba người đối mặt với Hàn Thạc, hắc lầy tự tin chỉ cần vài khắc là giải quyết gọn. Song còn có ma pháp sư đang như hổ đói nhìn lom lom xung quanh, dám chắc sẽ không để hắc lầy thủ. Ba gã kiếm sĩ không ngừng được bổ sung tinh thần lực nhờ tên mục sư vẫn miệt mài phóng thích ma pháp về phía bọn chúng mà Hàn Thạc không thể ngăn cản.

Hàn Thạc vừa ẩn nấp vừa suy tính, cuối cùng phát hiện trong nhóm mạo hiểm giả này không có Quang hệ ma pháp sư. Hắn lập tức từ một nơi bí mật gần đó nhân cơ hội gọi về rất nhiều Vong Linh sinh vật, đồng thời phóng xuất Vong Linh Thiên Mạc. Sau khi Mộc Giáp thi xuất hiện, theo lệnh của Hàn Thạc, nó ẩn nấp tại đại thụ mà tên đạo tặc chỉ huy đang bám vào rồi sử dụng quyền khống chế thảo mộc ra lệnh cho đại thụ cuốn chặt lấy gã, tiếp đó biến nhánh cây mềm mại thành lợi khí đoạt mạng xuyên thủng thân thể gã.

- Khải Định!

Đội mạo hiểm giả đang hợp thành trận hình phòng ngự vững vàng, vừa thấy tên đạo tặc bị nhánh cây xuyên thủng thân thể thì lão mục sư lấy hết sức hét lên chói tai. Mục sư này là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tựa hồ là vợ chồng với tên đạo tặc, y đột nhiên bị giết chết tạo thành đả kích không nhỏ với thị.

- Có Đức Lỗ Y ở đây. Cẩn thận đây! - Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác vội hét lên một câu, nhắc nhở chúng nhân.

Ba gã kiếm sĩ trên mặt đất, nghe thấy vậy lập tức huy vũ trọng kiếm chém bặt hết tất cả thảo mộc xung quanh. Còn ả mục sư mặc dù trong lòng phần nộ nhưng vẫn cảnh giác nhìn quanh, tìm không thấy đối tượng liều mạng liều hạ xuống giữa ma pháp trảo của Mã Tác. Trong ma pháp trảo bị cách âm mắng chửi điên cuồng rồi phóng ra từng ma pháp thăm dò.

- Tốt. Thật là nhiều người! - Mục sư phóng xuất ma pháp thăm dò, cảm ứng được bốn phương tám hướng đột nhiên có rất nhiều người. Điều này làm cho ả đang thịnh nộ trở nên bình tĩnh lại rất nhiều, nhìn xung quanh lăm bằm.

- Bao nhiêu người, có bao nhiêu người? - Hỏa hệ đại ma đạo sư Mã Tác lo lắng, vội vàng hỏi.

- Rất nhiều, nhiều vô cùng!

Mục sư trả lời xong, liếc mắt nhìn thi thể đạo tặc, cầu khẩn với Mã Tác:

- Trước tiên hãy đưa thi thể hắn đi đã, nhanh một chút!

- Đem thi thể Khải Định mang đi, lập tức rời khỏi nơi này! Đáng chết thật, ta nhớ ra rồi, hình như hắn còn là một gã Vong Linh pháp sư! - Mã Tác hét lớn một câu. Ba gã kiếm sĩ liền liều mạng nhào tới thi thể gã đạo tặc.

Đã quá muộn, từ bên trong rừng rậm um tùm, nương theo tiếng xào xạc, đám đông bắt tử sinh vật dần dần hiện ra. Trong đó có Tà Ác kỵ sĩ cười khô lâu chiến mã phun lửa, giờ cao lên cốt thứ dài hai thước, ánh mắt lạnh như băng đóng đinh vào ba gã kiếm sĩ.

Đằng sau Tà Ác kỵ sĩ là mười Tăng Ác thân thể cao lớn, thịt thối lở loét. Chúng hoặc là cầm mộc côn thật lớn, hoặc là cầm lang nha bổng dài đầy gai, dưới sự thao túng của tử khí dần dần vọt về phía giữa đội mạo hiểm giả.

Nhìn thấy sự xuất hiện của đám bắt tử sinh vật xuất hiện, tâm tình mấy người Mã Tác phút chốc càng nặng nề. Đợi đến khi một kiếm sĩ mang thi thể của gã đạo tặc quay lại, Mã Tác lập tức ra lệnh:

- Ta mở đường. Các người lập tức chạy khỏi nơi đây.

Vừa nói xong, sáu con hỏa xà xuất hiện bay vút lên, hỏa diễm mãnh liệt mang theo hơi nóng hừng hực. Đối với bắt tử sinh vật mà nói thì lửa là thứ chúng cực kỳ đáng sợ, luôn làm cho bọn chúng khổ sở. Nhiệt độ cao sẽ đốt cháy thân thể lạnh giá của chúng mà không thể khống chế, hỏa diễm đỏ rực sẽ quét sạch tử khí nồng nặc, linh hồn bọn chúng cũng theo đó mà về vực sâu vô tận.

Bởi vậy, ngay khi sáu hỏa xà bay ra ngăn chặn hai tăng ác chiến sĩ thì bọn chúng theo bản năng lùi cả lại, không muốn chịu đau khổ trong ngọn lửa. Sau khi Hàn Thạc hạ mệnh lệnh lần nữa, tăng ác chiến sĩ mới một lần nữa tới gần. Nhưng mấy Tà Ác kỵ sĩ có đẳng cấp cao hơn thì càng bước mạnh về phía ngọn lửa, công kích đội mạo hiểm giả.

Bắt tử sinh vật trời sinh sợ lửa. Bắt quá, bắt tử sinh vật cấp bậc càng cao thì khả năng sợ lửa cũng càng thấp. Tăng Ác khi bị lửa thiêu đốt chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng Tà Ác kỵ sĩ thì không sợ mấy may, dưới mệnh lệnh của Hàn Thạc cứ thế vọt tới.

Cách đó không xa, một đạo hỏa quang âm âm lao đến. Một ít sinh vật cấp bậc thấp như khô lâu, cương thi xung quanh lập tức bị liệt hỏa biến thành khói bụi. Ngay cả Tăng Ác chiến sĩ cũng không ngừng lui về sau, không dám tới gần đạo hỏa quang nọ.

317. Chương 317:vấn Đề Mới

Bên trong hỏa quang, Hỏa Giáp thi đầu to còn chưa thể khống chế tốt hỏa diễm trên người nên mới vô tình thiêu cháy quần áo. Nhưng với mệnh lệnh của Hàn Thạc, hắn tôn sùng như là thánh chỉ, há rộng miệng nuốt chửng mấy hỏa xà mà Mã Tác phát ra vào trong bụng, làm cho bà ta không thể lợi dụng hỏa diễm để bỏ chạy khỏi đám bắt tử sinh vật.

- Cái... nó là cái gì thế? - Hỏa Giáp thi xuất hiện làm Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác kinh ngạc, lập tức kinh hô.

Hỏa Giáp thi đầu to nuốt xong hỏa diễm ngập trời vào bụng liền hướng về phía Mã Tác nhếch miệng cười, sau đó lại há mồm phun mấy hỏa xà đang cháy hừng hực ra. Hỏa xà do Hỏa Giáp thi phun ra không chịu sự khống chế của Mã Tác nữa mà quay lại tấn công chủ nhân.

Các bắt tử sinh vật cấp bậc thấp xung quanh, bị lửa đốt liền lui về phía sau theo bản năng. Dường như bị Hỏa Giáp thi thiêu đốt, giáp trụ trên người nó đỏ bừng hồng quang bắn ra bốn phía thành những cánh liên hoa lập lòe hỏa diễm. Khô lâu chiến sĩ bị dính một chút hỏa tinh liền nhanh chóng biến thành khói.

Hỏa xà mà Hỏa Giáp thi phun ra uy lực lại càng tăng so với cũ. Chẳng những Mã Tác cầm đầu đội mạo hiểm giả không ngừng tránh né, ngay cả bắt tử sinh vật cũng phải thoái lui, bao gồm cả Tà Ác kỵ sĩ cùng Tăng Ác, cũng cảm ứng được nguy hiểm, nhanh chóng rời xa phạm vi hỏa diễm đốt cháy.

- Ngu ngốc, người mình cũng không phân biệt được! - Hàn Thạc mắng nhỏ một câu rồi hạ một mệnh lệnh cho Hỏa Giáp thi.

Mặt đất vang lên tiếng động âm âm rồi dưới chân ba kiếm sĩ nhấp nhô không ngừng. Từng đoạn gai đất sắc nhọn lại nhô ra, đại thụ ở xa xa cũng điên cuồng múa may, nhánh cây thành các mũi tên đoạt mạng, bắn vèo vèo về phía đội mạo hiểm giả.

Hỏa Giáp thi lao thẳng tới ba kiếm sĩ. Thân thể nó rùng rục như một cái bàn là khổng lồ tạo thành hỏa diễm cuộn trước mặt ba gã kiếm sĩ. Cả ba dính một chút hỏa tinh trên người, thân thể bốc cháy rất nhanh..

Tà Ác kỵ sĩ trong tay cầm thanh cốt thứ rất lớn phi lên không. Ả mục sư và ma pháp sư đang toàn lực ứng phó với các nhánh cây bắn tới không né tránh được Tà Ác kỵ sĩ cầm cốt thứ phóng lên cao. Giữa tiền bay đầy trời, Lục Ma Phong của Hàn Thạc cũng xuất ra.

Tiếng kêu thê lương đột nhiên vang vọng không trung, ngay lập tức lại im bất. Ngắn ngủi trong mấy cái hít thở, trên bầu trời ngoại trừ Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác ra, tính mạng của tất cả đội mạo hiểm giả đều kết thúc.

Mã Tác thở hồng hộc nhìn Hàn Thạc đầy oán hận. Đến khi bà ta phát hiện tất cả đồng bọn đều đã chết thì lấy ra một ma pháp quyển trục rồi ngâm xương một tràng dài chú ngữ.

Ma pháp ba động mãnh liệt truyền ra từ ma pháp quyển trục. Không gian trước người Mã Tác chợt vặn vẹo rồi một lưỡi dao sắc bén hẹp dài hình thành trên bầu trời. Ma pháp nguyên tố ngưng tụ đậm đặc làm không gian chao đảo mãnh liệt, từng đạo ánh sáng lóa mắt bắn vọt ra xung quanh.

- Không ổn, là Không Gian Lợi Nhận! - Hàn Thạc chợt giật mình, đột nhiên nhớ tới cấm chú kinh khủng của Không gian hệ - Không Gian Lợi Nhận. Hắn kinh hãi, vội ngâm chú ngữ tổng mấy bắt tử sinh vật về dị giới, vừa cố gắng tránh Không Gian Lợi Nhận đang chém tới.

Không Gian Lợi Nhận của Không gian hệ là cấm chú ma pháp. Theo truyền thuyết, nó rất sắc bén có thể cắt tất cả các vật cứng. Hàn Thạc cũng không thể ngờ là Mã Tác lại có một ma pháp quyển trục vô cùng quý giá như vậy, khi cảm ứng được không gian vặn vẹo rồi xuất hiện một lưỡi dao dài sắc bén cực lớn thì lập tức không để ý gì khác lui về phía sau.

Một đạo bạch quang dài hơn hai mươi thước từ trên cao chém xuống. Nơi nó đi qua, bất luận cái gì cứng rắn như nham thạch, kể cả hắc giáp của tà ác kỳ sĩ có thể so với sắt đá, đều bị cắt thành hai đoạn giống như cắt đậu hũ. Cây đại thụ cao hơn mười thước bị bạch quang chém trúng, liền ầm ầm gãy rụng, trên mặt đất hiện ra một cái khe sâu không thấy đáy.

Gần một trăm bất tử sinh vật, chỉ cần bị bạch quang xẹt qua, toàn bộ biến thành các mảnh vụn nát, không ai có thể tránh khỏi.

Mã Tác cầm trong tay ma pháp quyển trục, tiếp tục ngâm xướng một tràng dài ma pháp chú ngữ, lợi dụng cấm chú ma pháp quyển trục quý giá lại xuất ra ba đạo bạch quang dài hơn mười thước. Bạch quang đi tới đâu thì trời long đất lở, rất nhiều bất tử sinh vật trong phút chốc bị nát vụn.

Trong đó có một đạo bạch quang dài hơn mười thước vừa xuất hiện trên bầu trời liền bổ thẳng vào Hàn Thạc. Đạo Không Gian Lợi Nhận đó tốc độ như tia chớp, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu hắn. Mã Tác quyết tâm tiêu diệt Hàn Thạc, bởi vậy tất cả tinh lực đều tập trung vào đạo Không Gian Lợi Nhận này. Bởi vậy, nó không những nhanh mà còn chính xác, tựa hồ không cho hắn cơ hội trốn tránh.

Sử dụng Ma Động Cửu Thiên thuật nhanh chóng lui lại, Hàn Thạc phút chốc đã bay vút vào rừng rậm. Vừa bay vừa không ngừng thay đổi phương hướng, cố gắng tránh đạo Không Gian Lợi Nhận sắc bén này chém trúng. Chỉ có điều đạo Không Gian Lợi Nhận này được Mã Tác thao túng đuổi theo sát hắn như bóng với hình, cũng thay đổi phương hướng đuổi theo, xem ra chưa chém đứt được Hàn Thạc thì chưa thôi.

Mắng thảm một tiếng, Hàn Thạc chui luôn vào trong một đầm lầy. Bùn lầy phút chốc văng tung tóe phủ đầy người hắn, Hàn Thạc cứ thế tiến sâu xuống đáy.

“Phách!”

Không Gian Lợi Nhận chém xuống một nhát đứt đôi Hàn Thạc đang nhuốm bùn. Dư lực còn chém vào trong đất, lại tạo thành một cái khe sâu thăm thẳm.

- Phù, rốt cục đã chết!

Mã Tác thở hồng hộc, đau lòng nhìn ma pháp quyển trục mất đi hết ma lực, lẩm bẩm:

- Ai, lãng phí một ma pháp quyển trục trân quý như vậy, đúng là một tên khó đối phó.

Trong khi Mã Tác đang chú ý ma pháp quyển trục trong tay thì bùn và dòng nước đen ngòm trong đầm lầy trộn vào nhau rồi chảy vào trong cái khe sâu vừa tạo ra, sau đó chợt thấy một cái bóng bị bùn che kín động đây.

Một đạo hàn quang đột nhiên hiện lên. “Phập”, nó xuyên qua thân thể Mã Tác. Trong lúc đau đớn, Mã Tác cũng không nghĩ được gì, cho đến khi thấy được cái bóng động đây trong đồng bùn lầy trước mặt, bùn rũ ra rồi từ đó hiện ra khuôn mặt của Hàn Thạc.

- Lại lãng phí mất một Âm ma! Không Gian Lợi Nhận này thật lợi hại, ngay cả Âm ma vô ảnh vô hình cũng xé nát được! - Hàn Thạc đau lòng nói một câu, sau đó phi thân về phía Mã Tác. Trên đường còn không quên lột sạch mấy món đồ gồm trang bị, giới chỉ trên người dám mạo hiểm giả đã chết, thu vào trong không gian giới chỉ của mình.

Tới trước mặt Mã Tác, Hàn Thạc thu lấy ma pháp trượng của bà ta, thêm vào không gian giới chỉ, hết thấy không khách khí lột sạch. Mã Tác có thể có ma pháp quyển trục cấm chú, có nghĩa là bà ta nhất định là một người giàu có. Là một Đại ma đạo sư Hỏa hệ tại bất kỳ một quốc gia nào đều có thể dễ dàng tìm được vinh hoa phú quý, thăng quan tiến chức. Mã Tác ở liên minh thương hội Ba Đặc tự nhiên không ngoại lệ.

Trên mặt đất đầy xương gãy thịt nát, Hàn Thạc gọi về bất tử sinh vật, quá nửa là bị chết bởi Không Gian Lợi Nhận. May mắn là Hỏa Giáp thi, Mộc Giáp Thi, Thổ Giáp Thi đều đã được hắn kịp thời bảo vệ đưa về dị giới, toàn bộ thoát khỏi công kích của Không Gian Lợi Nhận.

Bất tử sinh vật không sợ hãi, toàn bộ dám còn sống đều đứng thẳng ở phía xa, đợi mệnh lệnh tiếp theo của Hàn Thạc. Hắn cầm không gian giới chỉ của Mã Tác, nhú mày nhìn khung cảnh xung quanh rồi lấy khố lâu pháp trượng đưa hết bọn chúng về dị giới.

Làm xong mọi chuyện, Hàn Thạc ngẩng đầu chăm chú nhìn xung quanh, phát hiện sau khi cấm kỵ ma pháp Không Gian Lợi Nhận công kích, ba dặm xung quanh có vài cái khe sâu lớn. Núi đá, đại thụ che trời toàn bộ vỡ nát, thành một đồng bừa bãi.

Xem xét lại quyền trục, Hàn Thạc thở phào. Không biết có phải vì tinh thần lực của Mã Tác hay là ma lực tích trữ trong ma pháp quyền trục không đủ mà uy lực của nó mới chỉ phát huy được ba thành. Nếu Không Gian Lợi Nhận phát huy được toàn bộ uy lực, ít nhất phải có hai mươi đạo. Theo tinh thần lực mạnh hay yếu của người phóng thích, số lượng Không Gian Lợi Nhận còn có thể tăng lên.

Nếu là do một Thánh ma đạo sư cường đại của Không gian hệ phóng thích ra, gần như tất cả sinh linh động thực vật bên trong một thành nhỏ đều bị Không Gian Lợi Nhận cắt thành từng mảnh nhỏ, lực sát thương kinh khủng tác động theo mọi phương.

Hàn Thạc cầm theo không gian giới chỉ Mã Tác lưu lại trước khi chết, vừa nghĩ cách mở, vừa từ từ bay về hướng Tử Vong Mộ Địa.

Đang bay, nhờ Âm ma nên Hàn Thạc phát hiện bên ngoài U Âm sâm lâm có một đội ngũ hơn năm nghìn người đồn trú. Qua Âm ma quan sát, hắn thấy đội ngũ này là từ kỵ sĩ quân đoàn chính quy của Liên minh thương hội Ba Đặc. Trong đó có vài trưởng bối được ma pháp kết giới ngăn cách với bên ngoài, trong đó ẩn ước toát ra khí tức cường đại.

Hàn Thạc khẽ nhíu mày quan sát trong chốc lát, liên tưởng tới Mã Tác và đội mạo hiểm giả vừa chết trong tay mình, đột nhiên hiểu được bọn họ và những người này là đồng bọn.

Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác là người Liên minh thương hội Ba Đặc, ba kiếm sĩ mạo hiểm giả lúc này trên vai trái có một đồ án kiếm thuẫn giống như đúc với kỵ sĩ ở đây. Từ đó có thể rút ra kết luận bọn chúng đến từ kỵ sĩ quân đoàn này.

Liên minh thương hội Ba Đặc cách U Âm sâm lâm không xa, xuyên qua khu rừng này là có thể tới thẳng thành Trát Cơ Ách Tư ở phía tây nam đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Đám kỵ sĩ này trang bị hùng hậu, còn có một vài cường giả phối hợp, không biết vì sao lại có mặt tại U Âm sâm lâm này.

318. Chương 318:đức Lỗ Y Phản Bội

Dò xét một vòng, Hàn Thạc ngấm ngấm kinh ngạc. Hắn phát hiện thực lực bọn chúng còn mạnh hơn so với những gì thấy được. Trong trưởng bối ma pháp ba động mãnh liệt, ẩn ước có thanh âm quái dị truyền ra. Hàn Thạc dùng thần thức dò xét thêm thì cảm thấy có gì đó không bình thường. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định theo dõi xem những người này rốt cục định làm gì.

“Khụ...”

Một tiếng kêu thảm thiết chói tai từ trong trưởng bối truyền ra. Thanh âm nghe cực kỳ thê lương rồi im bật, cho dù ma pháp kết giới cũng không thể hoàn toàn ngăn trở thanh âm này truyền ra. Hàn Thạc ngũ quan linh mẫn mơ hồ nghe được một chút dư âm.

Một Âm ma còn sót lại chậm rãi bay về phương hướng đó để thám thính. Nhưng không chờ Âm ma tới gần khu vực đó, Hàn Thạc đã cảm ứng được một luồng ma pháp ba động giống như gợn sóng tản ra xung quanh. Kiến thức hắn phi phàm, lập tức biết đây là một ma pháp linh hồn thăm dò, vội vàng thu Âm ma về.

Sau khi ma pháp linh hồn thăm dò phát ra, trên bầu trời đột nhiên vỡ ra một cái khe hở đẹp mắt, giống như một con mắt sáng ngời, dò xét khu vực xung quanh.

Hàn Thạc lập tức liên ngưng thần, cả người tiến vào cảnh giới không có ba động, thân thể ẩn kín trong đám cành lá rậm rạp của một cây đại thụ tươi tốt.

Ba động của ma pháp linh hồn thăm dò giống như gợn sóng rung động dập dờn tản ra. Trong khi lướt qua Hàn Thạc, nó chỉ cảm giác thân thể hơi có chút kinh động. Bất quá hắn đã ẩn chặt thần thức, ung dung tránh được ma pháp linh hồn thăm dò.

- Có người! - Đột nhiên bên trong trưởng bối vang lên một tiếng hô khẽ.

Một nhân ảnh như tia chớp từ bên trong trường bông chạy vụt ra ngoài. Một đội kỵ sĩ theo sát cường giả vừa chạy từ trong trường bông ra, nhanh chóng đuổi theo về phía đông.

Thanh âm sột soạt từ bên trong khu vực nọ nhanh chóng truyền tới. Hàn Thạc nghe thấy rõ ràng chỗ đó có người đang bỏ chạy rất nhanh khỏi chỗ đoàn kỵ sĩ đóng trại. Xem ra cũng có người chú ý đến kỵ sĩ đoàn của Liên minh thương hội Ba Đặc. Chỉ có điều như ẩn thân không cẩn thận, tung tích đã bị phát hiện.

Hàn Thạc vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích. Hai mắt lướt qua nhìn mấy cái trường bông ở giữa xa xa, Âm ma vừa thu hồi lại một lần nữa thả ra ngoài, bay về chỗ vừa phát ra âm thanh.

Kỵ sĩ đoàn của Liên minh thương hội Ba Đặc chạy đến U Âm sâm lâm làm cái gì nhỉ? Hàn Thạc trong lòng tràn ngập nghi hoặc, ánh mắt sáng rực nhìn trường bông ở giữa, yên lặng suy nghĩ.

“Ầm.....”

Từ phương hướng nhân ảnh kia thoát ra truyền đến tiếng vang rất lớn, sau đó một tiếng cười quái dị như cú đêm rúc “khắc khặc” vang lên:

- Hắc hắc, không nghĩ rằng lại có hai mỹ nữ, các người không nên chạy nữa.

- Tắc Tây Lị Á, người chạy trước đi, ta chặn hẩn lại! - Một thanh âm quen thuộc từ phía xa truyền tới.

Hàn Thạc đang yên lặng nhìn trường bông, vừa nghe thấy thanh âm này liền biến sắc. Tâm tình đang lặng như nước trong nháy mắt bị phá vỡ, cả người tựa một mũi tên nhọn bắn ra ngoài, như cầu vồng bắc qua không trung bay thẳng về phía khu vực nọ.

Là thanh âm của Ngải Mễ Lệ! Nếu là một người mà Hàn Thạc không biết, hẩn tự nhiên sẽ không xen vào việc của người khác. Song một khi Ngải Mễ Lệ đã ở khu vực đó, hẩn tuyệt đối không để cho nàng xảy ra chuyện gì.

- Muốn chạy, hắc hắc, không chạy thoát được đâu! - Tiếng cười lớn vút lên giống như cú đêm rất khó nghe lại một lần nữa từ xa vang lên, còn có cả âm thanh ma pháp, binh khí va chạm.

Hàn Thạc lòng như có lửa đốt, vận Ma Động Cửu Thiên thuật tới cực hạn. Chỉ trong thời gian ba cái hít thở đã đi tới chỗ đó, còn nhanh hơn Âm ma rất nhiều.

Tới nơi, hẩn thấy cây cối gãy đổ ngổn ngang. Ngải Mễ Lệ và Tắc Tây Lị Á mặc trường bào xanh biếc, khuôn mặt mềm mại của hai người dính đầy nhựa thực vật màu xanh. Cả người và U Âm sâm lâm hòa thành một thể, đang dựa vào một gốc cây đại thụ không ngừng phóng xuất ma pháp chú ngữ.

Vài thành viên Âm Mạc được Tắc Tây Lị Á gia trì ma pháp gia tăng thể lực, miễn tiện cùng lực lượng đang liều chết chống lại sự tấn công của đám kỵ sĩ Liên minh thương hội Ba Đặc.

Trong đó có một gã trung niên dáng người gầy gò, nhưng vẫn có sắc mặt hồng hào, nụ cười trên mặt trông hết sức tàn nhẫn. Gã đang chấp tay đứng ở phía sau đám kỵ sĩ, nhìn Ngải Mễ Lệ và Tắc Tây Lị Á chống đỡ, không ngừng cất tiếng cười quái dị.

- Là ai! - Trung niên thân thể gầy gò đột nhiên nhận ra Hàn Thạc đang gấp rút chạy tới. Trong mắt hiện lên sự kinh dị, tay trái nhấc lên hình thành một cái ma pháp trận phức tạp. Sau đó một lực lượng lớn từ trong lòng bàn tay hẩn xuất ra, nhanh chóng đánh thẳng vào Hàn Thạc.

“Bịch!”

Giống như đâm vào một quả núi sắt, giác quan của Hàn Thạc lập tức cảm thấy choáng váng, ánh mắt giãn dữ nhìn trừng trừng gã trung niên, thân thể không cách nào tiếp tục tiến thêm.

- Ồ!

Gã trung niên kinh hô một tiếng, ánh mắt vốn đang chú ý Ngải Mễ Lệ cùng Tắc Tây Lị Á liền chuyển sang Hàn Thạc. Chưởng tâm của hẩn vận vẹo vượn lên như con rắn hoa, mơ hồ hiện ra một tia máu.

- Hú.....

Hàn Thạc cuối cùng đã huy động Lục Ma Phong. Sát khí ngút trời tràn ngập cả khu vực, gã trung niên đột nhiên ngửa mặt lên trời gào một tiếng. Vốn thân hình bình thường chỉ cao có một thước bảy lăm bắt đầu phát sinh biến hóa kỳ dị không thể tưởng tượng nổi.

Da dẻ trơn bóng phút chốc phủ đầy lông lá xồm xoàm. Cánh tay thon dài trở nên vô cùng tráng kiện. Thân thể một thước bảy lăm cao thành mười thước rồi hóa thành một con gấu màu đen rất lớn. Con gấu to lớn màu đen gầm gừ ép mạnh bàn tay xuống, hung hãn đập mạnh vào Hàn Thạc.

Hàn Thạc đang định ngự không bay lên, đột nhiên thân thể loạng choạng, phát giác trọng lực xung quanh đột nhiên cao hơn mười lần, trong lúc bất ngờ không kịp thích ứng, cảm giác vô cùng không ổn.

- Bố Lai Ân!

Ngải Mễ Lệ đang phóng thích ma pháp Hắc Ám hệ cuối cùng cũng đã thấy sự xuất hiện của Hàn Thạc. Chưa kịp mừng đã thấy bàn tay con gấu đen như quả núi nhỏ ép xuống, kinh hoàng lo sợ thét lên.

Hàn Thạc hành động đã bị ảnh hưởng, đối mặt với nguy cơ trong đầu hấn nhanh chóng suy tính, mắt thấy bàn tay khổng lồ đã sắp đập xuống, lập tức điên cuồng chuyển vận Ma Nguyên lực vào Lục Ma Phong. Lục Ma Phong thu được linh hồn oán hận sát khí khổng lồ, nổ bắn ra quang mang đỏ rực chọc trời. Từng đoàn huyết vụ tràn ra hóa thành từng sợi dây đỏ như máu quần trên thân nó.

Hồng quang lóa mắt đột nhiên từ trên mũi nhọn của Lục Ma Phong bắn ra. Sát khí hung lệ với vô cùng vô tận linh hồn oán hận, thẳng hướng bàn tay gấu đâm tới.

Con mắt màu xám của con gấu lúc này khê động một chút, lông tay con gấu dày đặc dựng đứng như cương châm, từng đạo quang mang từ trong lòng bàn tay bắn đến. Như là một khối đá ném xuống mặt nước sinh ra các gợn sóng.

“Ầm, ầm, ầm.....”

Thanh âm cực lớn phát ra từ vụ va chạm. Quang mang đỏ rực bắn ra bốn phía kèm theo tiếng con gấu kêu vô cùng đau đớn.

Một sức mạnh như bài sơn đảo hải bỗng nhiên mãnh liệt tràn tới, ép lên cánh tay Hàn Thạc. Lực đạo chỉ thuần túy sức mạnh không có kỹ xảo nào, ngay cả thân thể cứng như sắt đá của Hàn Thạc cũng không chịu được, cánh tay phải đang cầm Lục Ma Phong vỡ toác ra.

“Con bà nó. Đây là loại người gì vậy!”

Hàn Thạc không nhịn được chửi thề một câu. Tới Phân Ma chi cảnh, thực lực của hắn vốn đã tăng vọt, còn tưởng rằng sẽ không gặp được mấy người có sức mạnh hơn mình. Không nghĩ tới lần trước bị thương trong tay Chiêm Khoa Tư, lúc này đây lại bị nhất kích đã thương.

- Người là ai! - Sau một kích, con gấu to lớn màu đen thu nhỏ lại thành gã trung niên gầy gò. Chỉ có điều trong lòng bàn tay phải gã, máu đã chảy đầm đìa, nhìn Hàn Thạc kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nổi.

Không để ý tới phản ứng của gã, trọng lực kinh khủng vừa được giải trừ thì Hàn Thạc lập tức phi thân tới chỗ Ngải Mễ Lệ, quát to:

-Nhanh chạy khỏi chỗ này, lại có cao thủ tới gần.

Tắc Tây Lị Á, một trong ba thủ lĩnh của Ám Mạc, đã chứng kiến từ đầu đến cuối vụ giao tranh vừa rồi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc có thêm vài phần dị sắc. Nàng vừa nghe Hàn Thạc quát to, đột nhiên hướng về phía trước khê kêu:

- Quay lại hết cho ta.

Dứt lời, Tắc Tây Lị Á lấy ra một ma pháp quyền trục, cánh tay thon dài cầm ma pháp quyền trục vừa rung lên, không gian chi môn chợt lóe ra sáng lòa hiện ra trước mặt nàng. Thành viên Ám Mạc còn đang chống đỡ với đám kỳ sĩ, tựa hồ biết trước Tắc Tây Lị Á sẽ làm như thế, từng người một lần lượt tiến vào không gian chi môn.

Không đợi Hàn Thạc phản ứng, Ngải Mễ Lệ không chút cố kỵ kéo tay Hàn Thạc đưa hắn cùng đi vào không gian chi môn, sau đó Tắc Tây Lị Á cũng đi vào.

319. Chương 319:chọc Giận

Giống như di chuyển bằng truyền tống trận, một đạo quang mang màu trắng hiện lên. Chỉ nghe ù ù một tiếng, mọi người đã xuất hiện ở giữa một dòng sông nhỏ. Ai nấy đều ướt như chuột lột, từ giữa sông nhô đầu lên, mồm miệng há hốc hít thở không khí trong lành.

- Bố Lai Ân, người không phải đang ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này? - Ngải Mễ Lệ lúc này đã buông tay Hàn Thạc ra, nhô đầu lên khỏi mặt sông hỏi.

- Ách. Ta nghĩ muốn tới đây rất có nhiều phương tiện, người cũng biết mà. - Hàn Thạc quay về Ngải Mễ Lệ chớp mắt vài cái, nhỏ giọng.

Ngải Mễ Lệ sững sốt rồi đột nhiên nhớ tới Tử Vong Mộ Địa trong U Âm sâm lâm. Với ma pháp trận trong đó, Hàn Thạc vô luận ở địa phương nào đều có phương tiện để qua lại.

- Đáng chết thật! Sao lại rơi vào chỗ này, chạy nhanh lên một chút. Bọn chúng sẽ đuổi tới đó. - Thanh âm Tắc Tây Lị Á ở xa phía sau truyền tới. Nàng cả người ướt rượt, đột nhiên kêu toáng lên.

Nghe tiếng hô của Tắc Tây Lị Á, Ngải Mễ Lệ liếc mắt ra hiệu cho Hàn Thạc. Cả hai lập tức theo đám thành viên Âm Mạc rời khỏi con sông rồi đi dọc theo đường tiến vào U Âm sâm lâm.

- Người vừa rồi là ai vậy? - Trong khi đang đi, Hàn Thạc không quên hỏi Ngải Mễ Lệ lai lịch gã trung niên gầy gò đã giao đầu cùng hắn.

Ngải Mễ Lệ vừa đi lên từ con sông nhỏ, thân thể ướt sũng được một đám sương mù đen thẫm bao phủ. Nàng khẽ lộ ra khuôn mặt tươi cười, đi tới bờ đối diện rồi chạy theo mọi người phía sau Tắc Tây Lị Á. Cả đoàn lúc này bao gồm Tắc Tây Lị Á nhanh nhẹn đi trước nhất, Ngải Mễ Lệ cùng Hàn Thạc sóng vai đi liền kề, sau cùng là các thành viên Âm Mạc cấp thấp.

Nàng nghe Hàn Thạc hỏi thì quay đầu lại, liếc hắn, giải thích:

- Gã gọi là Tạp Tắc Nhĩ, là một Đại Đức lỗ y phản bội lại Tự Nhiên thần giáo, là một cường giả cực kỳ đáng sợ. Mặc dù vì phản bội lại Tự Nhiên thần giáo nên không thể tiếp tục lợi dụng lực lượng tự nhiên, nhưng hắn vẫn có thể sử dụng thuần thực thuật biến hình của Đại Đức lỗ y. Hắn có thể biến thành gấu lớn, lại sử dụng được Trọng lực thuật. Người có thể dùng sức mạnh đầu trực diện với hắn đã biến thành gấu lớn, thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Vừa nghe đối phương là một Đại Đức lỗ y, Hàn Thạc đột nhiên nhớ lại Đại Đức lỗ y Khải Tư Tân, bắt giác so sánh thì thấy Khải Tư Tân về phương diện sức mạnh tựa hồ thua kém không ít.

- Khải Tư Tân cũng là một Đại Đức lỗ y. Tại sao thực lực ông ta cũng không cường đại như Tạp Tắc Nhĩ?

- Hàn Thạc nhíu mày, trong lòng nghi hoặc hỏi tiếp.

Ngải Mễ Lệ khẽ vắn lại mái tóc đang lòa xòa, liếc mắt nhìn Tắc Tây Lị Á phía trước, tiếp tục giải thích:

- Đại Đức lỗ y vốn dĩ tu tập các kỹ năng thần kỳ của Tự Nhiên thần giáo. Lợi dụng lực tự nhiên thao túng thực vật thì đại bộ phận bọn họ đều có thể nắm vững. Theo truyền thuyết đây là năng lực Tự Nhiên nữ thần ban cho bọn họ.

Song thuật biến hình thì không dễ dàng nắm vững như vậy. Chỉ có một vài Đức lỗ y thiên tư phi phàm mới có thể tu luyện thành công, xem ra Khải Tư Tân hẳn là không nắm vững thuật biến hình. Nếu không lần trước ở trong thành Ngõa Luân Thành, ông ta cũng không bị người giam giữ dễ dàng như thế.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói như vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút mới hiểu được. Hắn thầm nghĩ Khải Tư Tân luôn luôn phụng thị Tự Nhiên nữ thần lại không học được thuật biến hình. Ngược lại phản đồ phản bội lại giáo lý Tự Nhiên thần giáo lại học được thuật biến hình, thật sự khá trào phúng.

- Được rồi, các người lúc này tới U Âm sâm lâm có nhiệm vụ gì vậy? - Hàn Thạc thủy chung không vội vã bước cạnh Ngải Mễ Lệ trên đường tiến vào đám cây cối rậm rạp trong rừng sâu, lúc này lên tiếng hỏi tiếp.

Tắc Tây Lị Á đang dẫn đường phía trước, đột nhiên mái tóc dài thanh tú trên đầu khẽ lắc lắc. Từng giọt nước trong suốt như ngọc trai bắn ra từ mái tóc, nàng quay đầu lại, cặp mắt sáng ngời chiếu thẳng vào Ngải Mễ Lệ, hừ nhẹ:

- Cho dù không có người trợ giúp, chúng ta cũng có thể rời đi an toàn. Nhiệm vụ lần này do ta phụ trách, Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ cũng phải nghe lời ta. Người không có tên trong nhiệm vụ này, bởi vậy tất yếu người không được biết.

Ngải Mễ Lệ đang định trả lời thì nghe Tắc Tây Lị Á vừa nói như thế, không khỏi cảm thấy có lỗi cười khỏ với Hàn Thạc:

- Tắc Tây Lị Á đại nhân đã lên tiếng, ta cũng sẽ không nhiều lời nữa.

- Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ!

Tắc Tây Lị Á liếc mắt oán trách Ngải Mễ Lệ, khẽ nói:

- Chúng ta phải công tư rõ ràng mà.

- Biết rồi, biết rồi!

Ngải Mễ Lệ nhượng bộ, mỉm cười với Hàn Thạc:

- Được rồi, người cũng không nên hỏi nhiều. Chúng ta không có chuyện gì, nếu người có việc gì vội thì đi làm đi, không cần lo lắng cho chúng ta.

Tắc Tây Lị Á có thể xuất ra không gian chi môn rõ ràng là nhờ sử dụng ma pháp quyền trục. Bất quá có thể có ma pháp quyền trục không gian chi môn, nói rằng cho dù không có Hàn Thạc xuất hiện, Tắc Tây Lị Á cũng có thể mang theo bọn người Ngải Mễ Lệ ung dung rời đi. Nói như vậy Tắc Tây Lị Á cũng không tính là được Hàn Thạc cứu.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói như vậy, Hàn Thạc mặc dù đối với nàng còn có chút lo lắng. Nhưng mà Tắc Tây Lị Á đã rõ ràng không muốn cho hắn tham dự hỗ trợ, Hàn Thạc cũng nhiều lời.

Đang định dặn dò Ngải Mễ Lệ vài câu rồi rời khỏi đoàn người, đột nhiên Hàn Thạc bất tri bất giác phát hiện, trong lúc bản thân hắn đi theo đoàn người Tắc Tây Lị Á không thể ngờ lại tới khu vực cư ngụ của sâm lâm cự ma. Hơn mười cự ma chiến sĩ da màu xanh biếc, thấy Tắc Tây Lị Á phía trước thì không nói hai lời, cự phủ trong tay ném thẳng về phía nàng.

- Sâm lâm cự ma đáng ghét, sao gần đây vũ khí lại ngày càng tinh xảo vậy!

Trước ngực Tắc Tây Lị Á lập tức nổi lên một ma pháp trận hình vòng cung. Sau đó xuất hiện một cái băng thuẫn màu lam trong suốt tuyệt đẹp từ ma pháp trận trước ngực, đầu tiên nó còn ở thể lỏng chảy trong không khí, gặp gió liền đông cứng lại thành băng thuẫn.

Mấy cái lợi phủ do sâm lâm cự ma chiến sĩ ném tới đập vào mặt trên băng thuẫn màu lam vang lên tiếng leng keng, chỉ lưu lại trên mặt trước băng thuẫn một chút vết tích, căn bản không thể xuyên phá phòng hộ của băng thuẫn.

- Nơi này chính là khu vực của sâm lâm cự ma, chúng ta trước hết cứ trốn ở đây đã. Chỉ cần Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đến đây, sâm lâm cự ma trí tuệ thấp kém này nhất định sẽ liều mạng công kích bọn họ. Mặc dù Tử Kinh kỵ sĩ đoàn là một trong mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục, nhưng tại sâm lâm này thực lực cũng giảm đi nhiều. Bộ lạc sâm lâm cự ma cũng không nhỏ, nhất định cũng có thể gây cho bọn chúng một chút phiền toái. Cho dù Tử Kinh kỵ sĩ đoàn diệt hết bọn họ, cũng coi như là vì U Âm sâm lâm trừ hại.

Tắc Tây Lị Á lạnh lùng tự nói một mình. Nàng nhìn mấy sâm lâm cự ma vừa bỏ chạy đi sau khi quảng vũ khí rồi quay lại nhìn mấy tên Âm Mạc đều đeo mặt nạ bịt kín, ra lệnh:

- Hãy tiêu diệt mấy sâm lâm cự ma tuần tra phía trước. Đợi lát nữa Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tới, sâm lâm cự ma bị chọc giận, chắc chắn sẽ dồn hết sức tấn công bọn chúng. Chúng ta chẳng những có thể nhân cơ hội chạy ra, nói không chừng còn có thể kiếm chút tiện nghi.

Tại Tắc Tây Lị Á vừa nói xong, vài tên thành viên Âm Mạc đã nhanh nhẹn xông ra ngoài. Những người này đều có thực lực tối thiểu là Cao cấp kiếm sĩ, vài tên sâm lâm cự ma tuần tra tuyệt đối không có khả năng chống lại.

Ngay trong lúc này, Hàn Thạc đột nhiên trầm mặt chặn đường, hần khe quát:

- Không được! Những Sâm lâm cự ma này các người không thể động vào.

Chung tộc sâm lâm cự ma này có thể nói là lực lượng trong tay Hàn Thạc. Bọn chúng đã xem Tiểu Khô Lâu như là Đạt Đạt Lạp ác ma cần thờ phụng. Lực lượng này có thể nói là Hàn Thạc hoàn toàn khống chế, đối với mệnh lệnh của hắn hoàn toàn nghe lời. Từ nay về sau còn sử dụng rất nhiều, tuyệt đối không thể để cho Tắc Tây Lị Á mượn tay Tử Kinh kỵ sĩ đoàn diệt tộc.

Mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục bất luận ra sao cũng đều là kỵ sĩ đoàn thân kinh bách chiến, năng lực chiến đấu rất cao. Mỗi người có thể tiến vào mười đại kỵ sĩ đoàn đều nhất định trải qua khảo nghiệm chiến tranh nhiều lần. Tử Kinh kỵ sĩ đoàn có thể có tên trong mười đại kỵ sĩ đoàn, chỉ cần một trăm tên kỵ sĩ trong Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tới, hơn năm trăm sâm lâm cự ma tuyệt đối đừng mơ tưởng còn sống ra khỏi thôn xóm.

Hàn Thạc đích xác đã nghe nói qua về sự đáng sợ của bọn chúng cho nên mới tuyệt đối không để cho Tắc Tây Lị Á làm như vậy. Nếu không sâm lâm cự ma chỉ còn một đường bị diệt tộc, đây là điều hắn không thể tiếp nhận.

- Chỉ là mấy sâm lâm cự ma tham lam mà thôi, người sao lại phải bảo vệ bọn chúng? Không phải điên rồi đấy chứ? - Tắc Tây Lị Á nhũu mày liễu, lạnh lẽo nhìn Hàn Thạc.

- Đi nhanh đi! Ta cảm giác được mấy người Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đang tới rất gần rồi. Sâm lâm cự ma này đối với ta có tác dụng, ai cũng không được động tới bọn họ. Nếu không chớ có trách ta là kẻ dưới mà phạm thượng! - Về mặt Hàn Thạc lúc này toát lên vẻ không thể thương lượng, nhìn Tắc Tây Lị Á lạnh lùng.

- Người đang cản trở nhiệm vụ của chúng ta. Thân là thành viên Âm Mạc, người có biết là ta có quyền trừng trị người hay không! - Tắc Tây Lị Á cũng bị Hàn Thạc làm cho nổi cáu, phần nộ trừng mắt nhìn hần quát lớn.

- Đi đường khác! Nếu không, đừng trách ta không khách khí! - Hàn Thạc không sợ hãi chút nào, hừ lạnh gần giọng tiếp.

- Tắc Tây Lị Á muội muội, hay là chúng ta đi lối khác vậy. Coi như là cho ta chút mặt mũi đi! - Ngải Mễ Lệ thấy hai người căng thẳng, vội vàng kéo kéo chéo áo Tắc Tây Lị Á, giọng cầu khẩn.

320. Chương 320:tử Kinh Kỵ Sĩ Đoàn

Tắc Tây Lị Á vừa mới thấy Hàn Thạc ngạnh đầu với đại địa chỉ hùng do Đại Đức lỗ y Tạt Tắc Nhĩ biến thành mà không một chút sợ hãi, thâm hiểu được thực lực hắn tuyệt đối thâm sâu khó lường. Truy binh thì đang tùy thời có thể đuổi tới bất kỳ lúc nào, nếu cùng Hàn Thạc cãi vã cũng vô ích.

Tắc Tây Lị Á đã trót ở vào thế cười cợt, nghe Ngải Mễ Lệ khẩn cầu liền lạnh lùng quét mắt nhìn Hàn Thạc:

- Chuyện này ta sẽ nói chuyện với lão hồ ly Khảm Dịch Đạt. Đi, vòng lối khác!

Dứt lời, Tắc Tây Lị Á quay đầu dẫn đường, Ngải Mễ Lệ hướng Hàn Thạc nháy mắt ra hiệu rồi vội vàng đuổi theo hướng Tắc Tây Lị Á đang giận dữ. Mấy tên thành viên Âm Mạc cùng làm nhiệm vụ với Tắc Tây Lị Á về mặt bất tiện trừng mắt liếc Hàn Thạc, từng người bỏ đi.

- Đạt Đạt Lạp. Đạt Đạt Lạp! - Sau khi đoàn người Tắc Tây Lị Á đi khỏi, mấy sâm lâm cự ma đã thấy Hàn Thạc, đột nhiên vây quanh hô to.

Lúc này đã nghe tiếng bước chân rất nhanh đến gần, Hàn Thạc kinh hãi, vung tay kéo mấy sâm lâm cự ma đưa bọn họ rời khỏi chỗ này.

Sau khi Hàn Thạc rời đi không lâu, phản đồ Tự Nhiên giáo hội Đại Đức lỗ y Tập Tắc Nhĩ mang theo năm sáu mươi tên kỵ sĩ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn chạy tới. Tập Tắc Nhĩ mặc dù phản bội Tự Nhiên thần giáo, nhưng kinh nghiệm ở trong sâm lâm vẫn còn nguyên.

Nhìn hai hướng đầu chân phía trước, lại ngửi mùi trong không khí, Tập Tắc Nhĩ chỉ tay theo hướng đám người Tắc Tây Lị Á vừa rời đi:

- Đuổi theo cho ta, bọn chúng đúng là chạy theo hướng này. Hừ! Trong sâm lâm không ai có thể tránh được Tập Tắc Nhĩ ta truy tung.

Sau khi đưa mấy sâm lâm cự ma cách xa chỗ vừa này, Hàn Thạc không thể nói chuyện được với bọn họ. Hắn cũng không có dừng lại ở đó, cũng không đi vào thôn của sâm lâm cự ma gặp lão mục sư hiểu được ngôn ngữ thông dụng mà quay thẳng lại theo đường cũ, lên vào chỗ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đóng quân.

Có ma pháp quyền trực có thể tạo không gian chi môn trong tay, thực lực bọn người Tắc Tây Lị Á cho dù thực lực không bằng đám người Tập Tắc Nhĩ nhưng mà quyết tâm chạy trốn hẳn không thành vấn đề. Chỉ là Liên minh thương hội Ba Đặc Tử Kinh kỵ sĩ đoàn này xuất hiện trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc cảm thấy có phần không thích hợp. Vì Tắc Tây Lị Á mà Ngải Mễ Lệ không đem nguyên nhân nói cho mình nên hẳn quyết định chính mình tìm câu trả lời.

Lợi dụng một Âm ma còn sót lại để dò đường, đồng thời Hàn Thạc cũng khai phóng thần thức để có thể cảm ứng được các loại khí tức nhất định trong phạm vi xung quanh. Ánh nắng giữa trưa xuyên qua tầng tầng lá cây ngoan cường chiếu trên mặt đất U Âm sâm lâm. Nhìn ánh sáng mặt trời mạnh mẽ lúc này giống như một bó tên nhọn.

Ngũ quan Hàn Thạc cực độ linh mẫn, di chuyển trong đám cây cối thuần thực một thợ săn lão luyện. Thân ảnh di chuyển rất nhanh một cách thoải mái mà không phát ra tiếng động. Nhờ vào thần thức biến thái cùng một Âm ma thăm dò, sau vài phút hắn đã tới khu vực Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đóng quân.

Đám kỵ sĩ về mặt uể oải đang nghỉ ngơi rải rác khắp nơi. Bọn chúng híp mắt sưởi nắng bàn tán mấy chuyện trẻ con không nên nghe. Thỉnh thoảng từ trong đám bụi truyền ra vài tiếng cười dâm dăng. Cũng có một vài kỵ sĩ kiên nhẫn một mình tu luyện đấu khí.

Ma pháp kết giới của trưởng phòng ở giữa vẫn chưa giải trừ. Một hai tiếng kêu thảm thiết mơ hồ truyền ra như là thăm vấn tra tấn tội phạm.

Hàn Thạc kiên nhẫn ẩn nấp bên trong cành lá một cây đại thụ quan sát Tử Kinh kỵ sĩ đoàn. Hắn khai phóng thần thức cường đại bao trùm một khu vực nhỏ chung quanh, đề phòng bất kể kẻ nào đến gần. Một Âm ma vô thanh vô tức phiêu dăng thăm dò, không ngừng nghe lén câu chuyện của đám kỵ sĩ.

Đại đa số kỵ sĩ bàn luận phần lớn là mấy chuyện nhảm chán. Bất quá cũng có một bộ phận kỵ sĩ về mặt nghiêm nghị, đang thương lượng mấy chuyện không nên để Hàn Thạc nghe được, một Âm ma ẩn núp kỹ càng ở cạnh đám kỵ sĩ này nghe ngóng. Chậm rãi lắng nghe hành động, cảm tưởng bọn chúng nói chuyện trong lúc không phòng bị, Hàn Thạc từ từ hiểu được mục đích bọn chúng tới U Âm sâm lâm lần này.

Một cỗ ma pháp ba động không rõ ràng từ mấy trưởng phòng ở giữa đám kỵ sĩ truyền tới. Lại ba ma pháp linh hồn thăm dò vừa được phóng tới, Hàn Thạc sớm có cảnh giác vội vàng thu Âm ma vào trong người rồi dùng ma công thu liễm khí tức toàn thân.

Khi ba động của ba cái ma pháp linh hồn thăm dò qua, trên đỉnh đầu Hàn Thạc hiện ra một con mắt rất lớn, đúng là ma pháp Thiên Không Chi Nhân. Thiên Không Chi Nhân ở trên bầu trời nhìn xuống dưới trong chớp lát rồi dần dần biến mất

“U, u.....”

Tiếng kèn lệnh chiến đấu làm bằng sừng trâu đột nhiên nổi lên, từ trong trưởng phòng vọng ra một tiếng quát vang:

- Tập hợp! Chuẩn bị xuất phát!

Kỵ sĩ đang uể oải nghỉ ngơi, vừa nghe được tiếng kèn vang lên, lập tức nhảy dựng lên bắt đầu sửa sang lại vũ khí cùng khải giáp trên người, tinh thần tỉnh táo đi về phía chiến mã dũng mãnh đang ăn cỏ uống nước ở bờ sông. Một vùng khí tức sát phạt cuộn cuộn bỗng nhiên tràn ra.

Quả nhiên không hổ là một trong mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục. Trong khi nghỉ ngơi còn nhìn không ra cái gì, một khi bọn họ nài nỉ gọng gàng chờ xuất phát, khí tức dũng mãnh này tự nhiên sinh ra. Hàn Thạc ẩn núp trong đám lá cây rậm rạp, nhìn Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tập hợp ngấm ngấm kinh ngạc, bắt đầu lo lắng cho các chủng tộc bên trong thế giới dưới đất trong U Âm sâm lâm.

Lần này Tử Kinh kỵ sĩ đoàn không ngại xa ngàn dặm tiến vào đây mục đích là vì đối phó với thế giới dưới đất trong U Âm sâm lâm. Thế giới dưới đất có rất nhiều các loại khoáng thạch kỳ lạ để chế tạo vũ khí ma pháp cùng thủy tinh mỹ ngọc. Chỉ có điều đường thông giữa thế giới dưới đất và thế giới mặt đất vô cùng bí ẩn. Thông thường người trên mặt đất rất khó có thể phát hiện.

Tập Tắc Nhĩ làm Đại Đức lỗ y của Tự Nhiên thần giáo trong U Âm sâm lâm dĩ nhiên đã nghe nói đến cửa vào thế giới dưới đất trong U Âm sâm lâm. Một lần y tiến vào thám hiểm thế giới dưới đất, trong lúc vô ý phát hiện các Tích dịch nhân đang đào bới một mỏ ma tinh quáng nhỏ. Ma tinh quáng giá trị vô cùng lớn, Tập Tắc Nhĩ sinh lòng tham xa rời giáo lý Tự Nhiên thần giáo muốn một mình chiếm lấy mỏ ma tinh quáng nhỏ. Bất quá trong khi giết hại tích dịch nhân trong thế giới dưới đất thì bị một siêu giai ma thú cường đại không biết tên xuất hiện ngăn cản.

Tức giận quay về Tự Nhiên thần giáo, y cố gắng lợi dụng lực lượng Tự Nhiên thần giáo để tiêu diệt tích dịch nhân cùng siêu giai ma thú cường đại nọ. Đáng tiếc, Đại đức lỗ y trưởng lão thờ phụng Tự Nhiên nữ thần, yêu thích hòa bình cự tuyệt đề nghị của y, còn giáo huấn Tập Tắc Nhĩ phải ngừng lại. Tập Tắc Nhĩ bị lòng tham che mắt, phần nộ đánh bị thương Đại Đức lỗ y trưởng lão đã giáo huấn hắn. Sau đó, y bị Tự Nhiên thần giáo truy kích chạy khỏi U Âm sâm lâm, không biết thế nào lại cấu kết với Liên minh thương hội Ba Đặc.

Tài phú của thế giới dưới đất cùng mỏ ma tinh quáng nhỏ kia đã khiến Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc của Liên minh thương hội Ba Đặc động tâm. Sau đó y dẫn theo tinh nhuệ của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, trải qua một tháng lặn lội đường xá xa xôi tiến vào thế giới dưới đất trong U Âm sâm lâm, định kiếm một món lớn.

Khuôn mặt Tái Nhĩ Đặc đượm vẻ phong sương, hằn dấu vết tích năm tháng, tóc mai hai bên đã ngả màu hoa râm. Dáng người y rất cao, đôi mắt toát lên vẻ bình thản, ôn hòa. Nếu không phải biết mục đích tới đây lần này của y thì từ bề ngoài, Hàn Thạc rất khó có thể nghĩ y là một kẻ cướp bóc tham lam.

Sau khi bước từ trong trường bông ra, Tái Nhĩ Đặc lấy một cái khăn tay trắng tinh, đưa tay lau sạch vết máu. Xong xuôi, y nhìn Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đã tập hợp xong rồi hỏi một gã ma pháp sư trẻ tuổi bên cạnh:

- Mã Tác lão sư sao còn chưa trở về vậy?

- Xin lỗi. Ta cũng không biết vì sao lão sư muộn thế mà còn chưa quay về. - Gã ma pháp sư trẻ tuổi đối với Tái Nhĩ Đặc rõ ràng khá cẩn trọng, vội vàng trả lời.

Thuận tay vắt chiếc khăn tay dính đầy vết máu đi rồi Tái Nhĩ Đặc hài lòng nhìn hai tay đã sạch sẽ, thanh âm bình thản:

- Bỏ đi, Mã Tác sư phụ dù sao cũng biết việc phải làm lúc này. Bà ta có thể bay lượn được, xong chuyện nhất định có thể chạy tới, chúng ta trước hết cứ rời đi đã.

Nói xong y chợt huyết lên một tiếng lãnh lút, tiếng kêu chói tai như muốn xé rách cả bầu trời. Không lâu sau đó, một cái bóng rất lớn bay từ xa tới. Đợi đến gần, Hàn Thạc mới phát hiện đó là một con Lục long dài hơn hai mươi thước.

Con Lục long này lớn hơn khá nhiều so với Cát Nhĩ Bá Đặc. Thực ra, không phải tất cả các chủng loài cự long đều lấy thể tính để đánh giá thực lực. Nhưng loài Lục long này thì đúng là thể tích càng lớn thực lực càng mạnh. Lục long dài hơn hai mươi thước này dám chắc là siêu giai ma thú tiến hóa đến lần thứ hai, nếu không không có khả năng đạt tới chiều dài như vậy.

Tái Nhĩ Đặc phi thân lên cao tới khoảng bảy tám thước, nhẹ nhàng đáp xuống Lục long. Thân hình y cao khoảng một thước tám, chỉ chiếm một khoảng nhỏ trên lưng Lục long, nhưng khí tức trên người y mơ hồ lộ ra thì cơ thể Lục long khổng lồ cũng không che giấu được.

Tái Nhĩ Đặc ngồi vững vàng trên lưng Lục long lại huýt lên một tiếng dài. Lục long mang theo y như là một khối mây đen lớn che khuất bầu trời, nhanh chóng bay về phía xa, xem phương hướng thì đúng là hướng truy kích đám người Tắc Tây Lị Á.

Tử Kinh kỵ sĩ đoàn phía dưới được mấy đại đội trưởng chỉ huy sắp xếp lại trưởng bình rồi cười chiến mã chậm rãi đi về một hướng khác. Chính là hướng cửa vào thế giới dưới đất mà Hàn Thạc từng một lần tiến vào.

Một đội ngũ cường đại như vậy, cho dù trong U Âm sâm lâm cực kỳ hỗn loạn này cũng không có người nào dám trêu chọc. Ma thú trong khu vực này đều là loại có trí tuệ, dám chắc không tự đến tìm tử lộ. Bởi vậy, Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cứ thẳng một đường thông dong không vội vã, đi tới khu vực kia mà không gặp phải bất cứ trở ngại nào.

Sau khi bọn họ rời đi, ở trong trưởng bình truyền ra mấy tiếng người kêu thê lương, chỗ đệ tử của Mã Tác đột nhiên dùng hỏa hệ ma pháp đốt cháy. Đợi được những người này đi hẳn, Hàn Thạc bay đến trước thì thể chất sém nhìn ra được là thi thể của tích dịch nhân, xem ra bọn họ hẳn là thông qua tích dịch nhân thu được một ít tin tức.

321. Chương 321:long Đầu

Tái Nhĩ Đặc cười Lục long rồi đi nhiều khả năng là để tìm Tạp Tắc Nhĩ. Với thực lực của Tái Nhĩ Đặc, nếu gia nhập nhóm người truy đuổi Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc rất lo lắng. Cho dù Tắc Tây Lị Á có không gian chỉ môn cũng khó có thể dễ dàng trốn thoát. Do dự một chút, hẳn quyết định đi theo y đến cùng.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh khổng lồ tỏa kim quang chói lọi, như là một đạo tia chớp màu vàng hẹp dài, bay vút về hướng Tái Nhĩ Đặc vừa rời đi. Hàn Thạc còn nghe được một thanh âm quen thuộc đang tiếng rít gào phẫn nộ.

- Đúng là Hoàng Kim Long lần trước bị vây khốn ở Cẩm kỵ chi địa rồi.Ồ! Y tựa hồ lại tấn công Tái Nhĩ Đặc, càng ngày càng thú vị a! - Hàn Thạc thông qua Âm ma thăm dò được tình huống bên kia lập tức kinh hô một tiếng, nhanh chóng hướng chỗ đó bay tới.

- Cường đạo đáng ghét, dám nhân dịp ta không có mặt, cướp bảo tàng của ta. Mau giao ra đây cho ta! - Hoàng Kim Long gào thét âm ào với Tái Nhĩ Đặc đang cười trên lưng Lục long. Thân hình khổng lồ uốn lượn trên không trung, lôi điện bắn vào vèo về phía Lục long.

Hoàng Kim Long này ở sâu trong U Âm sâm lâm, là siêu giai ma thú đã tiến hóa tới ba lần. Lần trước Hàn Thạc đã biết rõ sự cường đại của y, không hổ danh là xưng là một tộc thân thể cường đại nhất trong long tộc. Từ trên người y toát ra một khí tức cổ xưa, trên không trung vãn vẹo thân hình khổng lồ, từng đạo tia chớp “xoẹt xoẹt” đánh vào thân thể Lục long cùng Tái Nhĩ Đặc.

Quân đoàn trưởng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn Tái Nhĩ Đặc đang cười Lục long thấy Hoàng Kim Long khí thế hung hăng đánh tới thì lộ ra một chút kinh dị.

Từng đạo lôi điện quấn nhau lao tới, bị Lục long ngửa đầu phun một hơi. Lôi điện sáng rực đều lệch sang một bên, không thể tạo thành thương tổn nào với Lục long và Tái Nhĩ Đặc.

Hoàng Kim Long được coi là loài có thân thể mạnh nhất trong long tộc. Có lẽ vì thế nên ma pháp không phải lĩnh vực bọn chúng am hiểu. Ngay cả Hoàng Kim Long đã tiến hóa qua ba lần, lôi điện bắn ra tấn công cũng chỉ tương đương một gã Lôi hệ cao cấp ma pháp sư.

Loại trình độ công kích này, đối với siêu giai ma thú như Lục long mà nói không khó ngăn cản, chỉ cần phun ra một hơi thì lập tức giải trừ sự tấn công của lôi điện. Lục long thân thể khổng lồ tuy chỉ là siêu giai ma thú tiến hóa hai lần, nhưng nó khác với Hoàng Kim Long là am hiểu ma pháp hơn một chút. Mặc dù không

có long thể chắc chắn như sắt đá giống Hoàng Kim Long, nhưng ma pháp của nó có thể bù lại sự thất thế về thân thể.

Tái Nhĩ Đặc vẫn cười trên người Lục long, chậm rãi lấy ra một cây ngân sắc long thương nhỏ dài, chỉ vào Hoàng Kim Long xa xa, cười nhạt:

- Hoàng Kim Long các hạ tôn quý. Bảo tàng đã bị ta lấy đi, nếu muốn thu hồi thì phải xem thực lực của người rồi.

- Nhân loại đáng thương kia! Người dám mạo phạm ta, ta sẽ cho người hối hận vì lòng tham. - Hoàng Kim Long đã tới sát gần, rút lên vang dội, thân thể to lớn ép thẳng xuống Tái Nhĩ Đặc.

Hoàng Kim Long hiển nhiên biết nếu đã có Lục long ở đây mà chỉ đơn thuần dùng ma pháp tấn công thì không mơ giết chết được Tái Nhĩ Đặc. Bởi vậy y tính toán áp sát rồi lợi dụng thân thể cứng rắn của bộ tộc Hoàng Kim Long cho bọn chúng một bài học đau đớn.

- Ha ha. Hoàng Kim Long ngu xuẩn, đây là người chuốc lấy phiền toái nhé! - Tái Nhĩ Đặc cười to giờ long thương lên. Đầu khí màu bạc ngưng tụ trên mũi thương, nhờ vào Lục long hỗ trợ đâm thẳng tới Hoàng Kim Long.

Đang tấn công, Tái Nhĩ Đặc đột nhiên buông long thương, móc ra một thứ đồ gì đó ném lên bầu trời. Tức thì một hắc ti long vòng đầy lưỡi dao sắc nhọn giương ra, cuồng mãnh chụp xuống Hoàng Kim Long.

Cũng đang mạnh mẽ vọt tới, Hoàng Kim Long đang toàn lực chú ý vào ngọn long thương trong tay Tái Nhĩ Đặc. Không ngờ đối thủ đột nhiên tung ra long vòng, bất ngờ không kịp đề phòng không kịp tránh né, lập tức bị long vòng quấn chặt. Chiếc hắc ti long vòng có gắn đầy tiểu đao sắc bén, nhanh chóng trói chặt y. Thân hình khổng lồ của Hoàng Kim Long càng vặn vẹo, hắc ti quấn càng chặt. Đám tiểu đao mảnh nương theo thanh âm leng keng qua khe hở lân giáp đâm vào da thịt của y.

Từ Hắc ti long vòng đột nhiên phát ra ma pháp ba động mãnh liệt. Từng đạo quang mang màu bạc từ trong hắc ti bắn vọt ra. Loại quang mang màu bạc này có mang theo ma pháp ba động, làm cho long tộc không thể thông qua hiệu quả biến hình kỳ dị đào thoát. Hoàng Kim Long vốn định biến hình trốn thoát bị ma pháp ba động tấn công, lập tức cả người tê dại không thể thi triển ra bản lĩnh thiên phú.

- Ta đã sớm nhắc nhở người không nên tự chuốc lấy phiền toái rồi. Long vòng này là do ba đại luyện kim thuật sư nổi danh hợp sức giúp ta chế tạo thành. Cho dù là Hoàng Kim Long khi bị vây khốn cũng đừng mơ tưởng từ bên trong thoát ra. - Tái Nhĩ Đặc cười Lục long chậm rãi tiếp cận, vẻ mặt mỉm cười nhả nhận, thanh long thương trong tay nhắm ngay con mắt to lớn của Hoàng Kim Long đang nằm trong long vòng.

Hoàng Kim Long mặc dù thân thể mạnh mẽ, nhưng mắt là chỗ yếu nhược, bị tấn công vào đó thì phần nội tạng dữ hết:

- Nhân loại hèn hạ, có giỏi thì cùng ta quang minh chính đại chiến đấu.

- Ha ha, nhân loại chúng ta chỉ dựa vào đầu óc thôi.

Tái Nhĩ Đặc cười nhạt, sau đó thú vị nhìn Hoàng Kim Long trong chốc lát rồi lăm bầm chế giễu:

- Ô, tam giai Hoàng Kim Long toàn thân đều là bảo vật. Ta nên xử trí người như thế nào? Nên giết người rồi lấy long gân, long cốt, tinh hạch hay cho người thành một ma sủng? Ha ha, ta đã có một Lục long rồi, thật đúng là làm cho ta khó xử a!

- Nhân loại hèn hạ, nếu người không thể quang minh chính đại chiến thắng ta thì cho dù người giết ta, Hoàng Kim Long cao ngạo cũng sẽ không cúi đầu. - Đến lúc này, Hoàng Kim Long vẫn không sợ chết, lớn tiếng quát tháo như trước.

Tái Nhĩ Đặc vẫn cười tủm tỉm, nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên lạnh lùng, hươ thanh long thương trong tay nhắm ngay con mắt Hoàng Kim Long hừ lạnh:

- Ta không có nhiều kiên nhẫn, cũng không muốn phiền toái. Cho người một cơ hội cuối cùng, lập tức cùng ta ký kết chủ nô khế ước. Nếu không, giết.

- Ta sẽ không cùng loại hèn hạ âm hiểm như người ký kết khế ước, người đừng có mơ! - Hoàng Kim Long hét lên. Y ở trong hắc ti võng giãy giụa kịch liệt, đâm tiểu đao dày đặc trong hắc ti võng xuyên qua khe hở lân giáp đâm thấu vào bên trong da thịt làm máu tươi như là mưa phùn từ không trung rơi xuống.

Lần trước ở chỗ Hoả Diễm linh chủ, Hàn Thạc đã biết Hoàng Kim Long này thực lực vô cùng cường đại. Chỉ có điều hắc ti long võng đang giăng ra kia chính là do ba đại luyện kim thuật sư chế tạo chuyên môn đối phó cự long. Đồ vật có thể được một trong mười đại kỳ sĩ quân đoàn trưởng của đại lục xuất ra, tất nhiên không phải vật bình thường. Cho dù Hoàng Kim Long liều mạng giãy giụa thì vẫn bó chặt như cũ không có tác dụng gì, lại còn tăng thêm thương tích.

- Vậy được, người đi chết đi! - Tái Nhĩ Đặc quát khê rồi đâm mạnh long thương, một tiếng “phập” vang lên, cây long thương đã đâm vào bên trong khe hở lân giáp của Hoàng Kim Long.

Dù Hoàng Kim Long không ngừng vận vẹo thân hình, hắc ti long võng càng xiết chặt hẳn, thương thế cũng không ngừng tăng lên nhưng Tái Nhĩ Đặc cũng không dễ dàng đâm trúng mắt hắn. Bất đắc dĩ mới dùng cách tấn công từng thương liên tiếp vào thân thể của y.

Thân thể Hoàng Kim Long cường tráng, bị công kích như vậy nhưng cũng vô lực hoàn thủ, rốt cuộc cũng chịu không nổi. Một tiếng tru thống khổ vang lên, máu tươi từ trong cơ thể y bắn mạnh ra xung quanh.

- Nhân loại hèn hạ, người sẽ phải trả giá đắt! - Hoàng Kim Long đau đớn tru lên, vẫn không ngừng chửi rủa âm ỉ như trước.

- Ta không nghĩ ra người bắt ta trả giá bằng cách nào. Loài bò sát đáng thương kia, người sống lâu như vậy cũng được rồi, hôm nay sẽ kết thúc ở đây vậy. - Tái Nhĩ Đặc cười nhạt, long thương trong tay rút ra đâm vào liên tục. Gã nhìn Hoàng Kim Long máu tươi đầm đìa, đôi mắt lộ vẻ hưng phấn khó che giấu. Đầu lưỡi liếm liếm môi theo bản năng, tựa hồ cực kỳ thỏa mãn hưởng thụ thời khắc này.

Đột nhiên một đạo ánh sáng xé không trung bay vọt tới linh hoạt như một con cá lọt vào trong Hắc ti long võng đang vây khốn Hoàng Kim Long. Luồng ánh sáng di chuyển đến đâu, chiếc long võng khổng lồ lập tức vang lên tiếng roac roac, trong nháy mắt đã bị xé rách tan.

- Kẻ nào dám xen vào chuyện của ta? - Tái Nhĩ Đặc nhướng mày, cảm giác hưng phấn bay sạch như thủy triều rút, con mắt sáng rực dò xét một vòng xung quanh, hừ lạnh.

“Grào.....”

Được quang mang trợ giúp, Hắc ti long võng rốt cục không vây được Hoàng Kim Long. Một tiếng gào phẫn nộ thê lương tới cực điểm vang lên, Hoàng Kim Long đã hoàn toàn xé rách long võng trên người, thân hình không còn trói buộc, cuồng mãnh lao vào Lục long. Y lúc này đã phát cuồng, hưng hân không sợ chết, dùng nanh vuốt lợi hại liều mạng với Lục long và Tái Nhĩ Đặc, cắn xé điên dại.

Bởi vì phải cầm long thương đâm vào Hoàng Kim Long, nên Tái Nhĩ Đặc cười Lục long ở rất gần với Hoàng Kim Long. Giờ đã thoát khỏi bị vây khốn, Hoàng Kim lập tức quần lấy Lục long, vết thương trên người càng làm y nổi hung tính, điên cuồng công kích. Trong nháy mắt đã điên cuồng ngoạm lấy Lục long cắn xé tới bởi, phát ra tiếng kêu thê lương.

Hoàng Kim Long đúng là hận Tái Nhĩ Đặc thấu xương. Đáng tiếc Tái Nhĩ Đặc thân hình nhỏ bé so với y, lại di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn. Gã không ngừng biến đổi phương vị tránh né làm nanh vuốt của Hoàng Kim Long chụp xuống căn bản không thể đánh trúng mục tiêu. Chỉ có thể đánh Lục long kêu thảm thiết không ngừng.

Hàn Thạc ẩn thân trên một cây cổ thụ, lạnh lẽo nhìn long chiến thảm liệt trên bầu trời, long tức mãnh liệt bắn ra xung quanh tạo thành tiếng vang ầm ầm trên núi không ngừng. Đạo quang mang sau khi bay một vòng quanh thân Hoàng Kim Long thì nhanh chóng nhập vào trong cơ thể Hàn Thạc.

Một Âm ma chậm rãi bay tản ra, chú ý đến một người đang ẩn núp bên ngoài, là Ngân sắc cự viên lần trước xuất hiện ở chỗ Hoả Diễm linh chủ.

Ngân sắc cự viên xuất hiện trong khi Hoàng Kim Long bị long võng quần lấy. Thân hình cao bốn thước của nó dĩ nhiên là không thể so sánh với cự long thân thể khổng lồ, cúi người nấp vào trong chỗ bụi rậm um

tùm. Lúc này ngân sắc cự viên đang há to miệng, nước dãi thềm muốn tanh hôi rở tong tong, đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào cuộc đại chiến trên bầu trời, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tham chiến.

Siêu giai ma thú đôi khi có thể lợi dụng phương cách nuốt chửng thân thể đối phương, tiêu hóa ma thú tinh hạch làm gia tăng thực lực của mình, thậm chí có thể trực tiếp tiến hóa. Siêu giai ma thú cùng cấp bậc thông thường sẽ không tử chiến, nhưng mà một khi có cơ hội giết chết đối phương thì tuyệt đối không hề do dự.

Đối với ngân sắc cự viên mà nói, trận thảm chiến của long tộc trên bầu trời có lẽ đúng là cơ hội cho nó nhanh chóng tiến hóa một lần nữa. Nhất là hai long tộc đều tranh đấu điên cuồng, không chết không thôi. Nó biết chắc chắn kết cục rồi có một kẻ không trụ nổi, sẽ rơi từ trên cao xuống, lúc đó là cơ hội đắc lợi.

322. Chương 322: tinh Hạch Lục Long

“Grào...”

Lục long giãy giụa, một tiếng kêu dài, thê lương từ miệng nó phát ra. Bị Hoàng Kim long liều chết quẩn chặt lấy, rõ ràng nó không phải đối thủ của Hoàng Kim long vốn nổi tiếng về lực lượng thân thể, huống chi Hoàng Kim long đã tiến hóa ba lần, sau khi bị thương lại càng hung tính đại phát không hề sợ chết.

Hoàng Kim long cùng Lục long cận chiến tại chỗ, nó lợi dụng thân thể như cương thiết, lợi trảo như móc câu cùng cái miệng khổng lồ đầy răng trắng ớn, lưu lại trên người Lục long đầy những vết thương thấu tận xương cốt. Lân giáp trên người Lục long tuy có thể ngăn cản rất tốt cung tiễn của loài người bắn, nhưng đối mặt với Hoàng Kim long cao hơn nó một cấp, lại đang điên cuồng cắn xé thì quả thật đang chịu thiệt.

Bởi vì khoảng cách quá gần, lại bị Hoàng Kim cuốn lấy, Lục long không thể nào lùi lại được một đoạn để sử dụng lợi thế của nó là ma pháp tiến hành công kích, Tái Nhĩ Đặc đứng trên người nó, bởi vì hai cự long cắn xé quá mãnh liệt, đứng cũng không vững nên rất khó ra tay được.

- Nhân loại hèn hạ, ta nói rồi, người sẽ phải trả giá đắt! - Hoàng Kim long điên cuồng hét lên một tiếng, cái đuôi kim quang lấp lánh quét một cái, đánh cho Lục long đang khổ không chịu nổi văng ra ngoài.

Lục long có vẻ hôn mê, bị đại lực đánh trúng cả người bắn luôn xuống gò núi xa xa. Thân thể to lớn của nó nhìn xa giống như một dải lụa màu lớn màu xanh biếc, vừa rơi mạnh xuống vừa gập lên.

Ngân sắc cự viên vẫn đang ẩn nấp, đôi đồng tử đỏ như máu vẫn nhìn chăm chăm Lục long không rời, đợi đến khi Lục long rơi xuống đất, bộ lông trên người nó dựng thẳng lên, nhanh như một tia chớp bạc bắn thẳng tới gò núi kia.

“Ầm ầm ầm...”

Thân thể khổng lồ của Lục long rơi xuống, khiến cho cả gò núi cao mười thước bị đè phẳng, phát ra tiếng động đất rung núi chuyển.

Hoàng Kim long ở trên trời, cả người vẫn chảy đầy máu tươi như mưa phùn, thân thể trên cao mở rộng ra một chút, móng vuốt như thiết câu của nó trực tiếp bổ xuống, mục tiêu là Lục long phía dưới đang kêu ngao ngao kì quái.

Mấy đạo long tức màu xanh biếc mang theo một mùi hôi thối kì dị, từ trong miệng Lục long vốn thân thể cũng đầy vết thương bắn ra. Hoàng Kim long vốn chưa hoàn toàn hạ xuống bị dính long tức, thân thể đang bổ tới cực nhanh đột nhiên lắc la lắc lư như say rượu, lập tức thay đổi phương hướng, hướng về phía một gò núi nhỏ phía sau Lục long mười thước đáp xuống.

Một tia chớp màu bạc từ trong bụi rậm chạy đến, Ngân sắc cự viên sử dụng đôi móng vuốt như đao nhọn của nó, thay thế Hoàng Kim long công kích Lục long. Song trảo của nó sắc bén không ngờ, cả nửa cánh tay của nó đâm ngập vào thân thể Lục long.

“Grào... Grào...”

Một kích này hiển nhiên làm Lục long vô cùng đau đớn. Thân thể khổng lồ, dài tới hơn hai mươi thước của nó vặn vẹo kịch liệt, khiến cho cây cối mấy chục thước xung quanh nó đều gãy đổ. Song trào của cự viên do cắm trong thân thể Lục long, nên cũng ngã lặn cùng nó.

Thế nhưng sự bền bỉ của Ngân sắc cự viên thật kinh người, sau khi Lục long phản ứng lập tức rút song trào ra, cả người hóa thành một tia chớp bạc, nhắm vào hai mắt Lục long, vọng đồ chọc mù mắt nó trước rồi mới từ từ hành hạ.

“Vèo!”

Một cây long thương màu bạc đột nhiên đâm đến, “Phập” một tiếng đâm vào ngực cự viên. Cự viên đang điên cuồng tấn công Lục long bị long thương ngăn trở. Ngân sắc cự viên bạo nộ rống lên một tiếng the thé, lợi trào vung mạnh, long thương lập tức bị chặt thành hai đoạn, chỉ có mũi thương vẫn còn lại trên ngực nó.

- Súc sinh đáng chết, ngươi cũng muốn chiếm tiện nghi! - Tái Nhĩ Đặc tiện tay vứt đoạn thương gãy sang một bên, chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm hình thù kì dị.

Kiếm vừa rút ra, một cỗ khí tức sắc bén từ trên thân kiếm bắt đầu chuyển động, từng vòng tinh thần quang điểm vờn quanh thân kiếm rồi khuếch tán ra. Tái Nhĩ Đặc chỉ kiếm về phía Ngân sắc cự viên, lập tức đầu khí màu bạc cùng với tinh thần quang điểm vờn quanh thân kiếm hội tụ cùng một chỗ, bắn thẳng về phía cự viên với khí thế vô cùng mãnh liệt.

Hàn Thạc ẩn nấp tại một nơi bí mật gần đó, vừa nhìn thấy thanh trường kiếm Tái Nhĩ Đặc vung lên, thần thức lập tức cảm nhận được một cỗ tinh không khí tức vô biên khiến hắn chấn động, lập tức hắn hiểu ngay rằng thanh trường kiếm đó cũng không phải vật phàm, nếu không nó không có khả năng ẩn chứa khí tức khổng lồ và kì dị như vậy.

Ngân sắc cự viên hung tàn đã thành tính, cũng cảm nhận được cỗ khí tức vô biên đó, đặc biệt khi đầu khí màu bạc hội tụ cùng tinh thần quang điểm bắn ra, trở thành hình dạng giống như một tinh hệ đồ thu nhỏ chộp tới, mang tới cảm giác vô cùng thần bí, thâm thúy và tràn đầy hung hiểm.

Bất quá Lục long liên tiếp bị thương nặng giờ đã hấp hối, chỉ cần thêm một đòn nữa thì chắc chắn chỉ còn đường chết, như vậy nó có thể dễ dàng lấy được tinh hạch Lục long. Ngân sắc cự viên thấy luồng đầu khí màu bạc cùng vô số quang điểm đang tới gần, chớp chớp đôi mắt đỏ như máu, tựa hồ do dự có nên mạo hiểm hay không.

Đột nhiên, con người hung hãn của cự viên sáng ngời, thành linh nhanh như thiểm điện né qua luồng tinh quang đầu khí bắn tới, vọng đồ tránh khỏi công kích này đồng thời tấn công giết chết Tái Nhĩ Đặc và Lục long, đoạt lấy ma thú tinh hạch.

- Không dễ tránh như vậy đâu! - Tái Nhĩ Đặc phì cười một tiếng, trường kiếm trong tay xoay một chút, luồng tinh quang đầu khí trên không đột nhiên thay đổi phương hướng, bắn về phía sau lưng cự viên với tốc độ nhanh vô cùng.

Một tiếng gào thê lương phát ra từ trong miệng Ngân sắc cự viên, nó bị tinh quang đầu khí đánh trúng sau lưng đã hiện lên mười mấy lỗ máu, trên mỗi cái lỗ, máu tươi chảy ra không ngừng.

- Súc sinh tham lam, thần khí Tinh Không mùi vị thế nào, có muốn thử lại một lần nữa không?

Tái Nhĩ Đặc chống kiếm đứng thẳng trên người Lục long, cười sằng sặc với Ngân sắc cự viên.

Thần khí Tinh Không! Hàn Thạc cả kinh, vốn định lập tức nhân cơ hội động thủ một lần nữa phải kìm lại, mắt nhìn lên Tinh Không đang ở trong tay tên Thiên không kỵ sĩ, rõ ràng hắn có thể làm bị thương cự viên hung ác kia, hoàn toàn là nhờ vào tác dụng của thần khí.

Đôi con người đỏ như máu của Ngân sắc cự viên nhìn thần khí Tinh Không trong tay Tái Nhĩ Đặc chăm chăm, cảm thấy từng luồng tinh lực mệnh mông.

Dần dần, cự viên bắt đầu thấy sợ hãi, găm nhẹ hai tiếng lùi chậm chậm về phía sau, vừa rồi nó nhanh như vậy mà còn bị thần khí Tinh Không đánh trúng, tuy bây giờ nó muốn né tránh, nhưng cũng không dám quay lưng đang chảy máu không ngừng về phía Tái Nhĩ Đặc chạy nữa.

- Nhân loại hèn hạ, ta phải xé người ra từng mảnh!

Đúng lúc này, Hoàng Kim long gầm lên chạy tới, biến hình thành một trung niên đại hán mặt mũi méo mó xông về phía Tái Nhĩ Đặc.

Hoàng Kim long tựa hồ biết thân hình quá lớn không có ưu thế gì trước Tái Nhĩ Đặc, ngược lại còn khiến cho hấn tấn công nó dễ dàng hơn, nên nó mới hóa thành hình người công kích. Nó vừa gầm lên một tiếng, một luồng kim quang bắn thẳng về phía Tái Nhĩ Đặc, Ngân sắc cự viên đang định né tránh, bỗng thấy Tái Nhĩ Đặc bị Hoàng Kim long cuồng nộ cuốn lấy, nhanh như thiểm điện lập tức bắn về phía Lục long.

Nhưng nó còn chưa kịp tới gần Lục long thì con rồng kia bỗng kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, đến khi nó tới ngay trước mặt, mới phát hiện trên đầu Lục long đã bị phá ra một lỗ lớn.

Một người toàn thân bao phủ trong hắc sắc ma quang đang thu thập Tinh hạch Lục long, mắt và long giác.

- Ha ha, xin lỗi nhé. Tất cả những thứ này đều là của ta. Ta khuyên người mau tránh ra đi. - Hàn Thạc ha ha cười to, vừa thu thập chiến lợi phẩm, vừa nâng Lục Ma Phong tản ra huyết quang dày đặc nói.

Ngân sắc cự viên đang định bất chấp tất cả tới gần, đột nhiên cảm nhận được hung sát chi khí vô cùng vô tận từ Lục Ma Phong tỏa ra, giống như ẩn chứa ngàn vạn oan hồn khóc lóc gào thét, tùy thời bao phủ kẻ dám tới gần.

Ngân sắc cự viên bị thần khí Tinh Không lưu lại sau lưng mười mấy lỗ máu, cho nên bây giờ trong lòng đối với những binh khí kì lạ có một sự sợ hãi bản năng, mà luồng hung sát chi khí từ Lục Ma Phong tỏa ra không hề bình hòa tự nhiên như thần khí Tinh Không, mà là tràn ngập khí tức giết chóc hung tàn vô cùng vô tận.

Uy hiếp đến từ loại khí tức này đối với cự viên mà nói, so với thần khí Tinh Không còn đáng sợ hơn.

Bởi vậy, cự viên trở mắt nhìn Hàn Thạc lấy hết tất cả đồ tốt đi, mà vẫn do dự không dám tiến lên một bước nào.

“Ô Lạp Tap!”

Tái Nhĩ Đặc đang bị Hoàng Kim long cuốn lấy, nghe thấy tiếng kêu thảm của Lục long đột nhiên gào to, thanh âm tràn ngập bi phẫn, xem ra hấn đối với Lục long có cảm tình sâu đậm. Lục long chết thảm khiến hấn bị đả kích không nhỏ.

Trong khi chiến đấu tới kì phân tâm, Tái Nhĩ Đặc phân tâm khiến cho Hoàng Kim long có cơ hội, một quyền nện vào khải giáp vững chắc của Tái Nhĩ Đặc, hấn bị thương lui về phía sau, khoe miệng rớm máu, lạnh lùng nhìn về phía Hàn Thạc đang đứng trên đầu Lục long, hô thấp:

- Bất luận người là ai, ta sẽ khiến người sống không bằng chết!

Lời vừa nói xong, Tái Nhĩ Đặc lại bị phẫn hết to một tiếng, quay đầu bỏ chạy ra xa, cho dù cầm trong tay thần khí Tinh Không, hấn cũng biết, hiện nay ba phương thù địch hấn tuyệt đối không chiếm được tiện nghi, nhất là đối với Hàn Thạc hấn vốn nhìn không rõ tướng mạo, lại càng không thể đoán được thực lực, cho nên hấn cho dù rất không muốn cũng không thể không rời đi.

- Nhỏ có không nhỏ tận gốc, để lại hậu họa vô cùng. Đã như vậy, đừng trách ta đuổi tận giết tuyệt!

Lấy hết những thứ tốt trên người Lục long, Hàn Thạc lăm bắm một tiếng, sau đó quay về phía Ngân sắc cự viên đang chảy nước miếng nói:

- Những thứ còn lại cho người.

Một đạo hắc quang đột nhiên bắn lên trời, cùng Hoàng Kim long nhắm về phía Tái Nhĩ Đặc đuổi theo, muốn nhân lúc gã đang bị thương giết chết, miễn cho lưu lại vô tận phiền toái.

Sau khi Hàn Thạc rời đi, Ngân sắc cự viên gầm nhẹ một tiếng, lập tức nhào về phía thi thể Lục long, bắt đầu ăn nã và thịt rồng, mặc dù những thứ này không phải đại bổ giống như tinh hạch, nhưng dù sao cũng có thể làm thực lực của cự viên tăng trưởng một chút.

Tái Nhĩ Đặc đang trên đường chạy, hướng phía Táp Tắc Nhĩ bay đi, hắn không thể ngờ rằng U Ám thâm lâm cũng có cường giả như vậy ẩn nấp, vốn dĩ bằng vào hắn và Lục long vốn có thể dễ dàng không bị cản trở, cuối cùng cũng thảm hại tới mức Lục long chết thảm, hắn cũng bị thương.

Đối với hắn, Tử Kinh kỵ sĩ đoàn trưởng vốn tâm cao khí ngạo mà nói, đây quả thật là một sự thật không thể tiếp nhận. Từ trước tới nay hắn vốn tung hoành đại lục nhiều năm, rất ít khi nếm mùi thất bại, lúc này đây hắn thật sự phẫn nộ. Trong khi chạy trốn, hắn đã khắc sâu thân ảnh bao phủ trong hắc quang đó vào trong óc, tính toán làm thế nào lợi dụng lực lượng của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, bất kể đã giết Ô Lạp Táp bầm thây vạn đoạn.

- Nhân loại hèn hạ, cùng ta quyết một trận tử chiến đi! - Tiếng gầm thật lớn của Hoàng Kim long trên đường truyền đến, nó quyết tâm giết Tái Nhĩ Đặc, đáng tiếc nó sau khi đánh nhau kịch liệt liên tiếp đã bắt đầu chịu không nổi nữa, chẳng những tiếng gầm yếu đi rất nhiều, mất máu quá nhiều cũng khiến tốc độ của nó dần dần chậm lại, đầu óc cũng bắt đầu hôn mê.

Nếu nó không phải tộc Hoàng Kim long nhất, sợ rằng bị thương nặng thế này đã sớm gục rồi, nó vẫn có thể kiên trì đến bây giờ, quả thật không thẹn với danh xưng thân thể mạnh nhất trong long tộc.

- Ba trùng, nếu ngươi muốn chết, vậy ta thành toàn cho ngươi! - Tái Nhĩ Đặc đã chạy được một đoạn, thấy Hoàng Kim long càng ngày càng suy yếu lại đuổi theo không bỏ, tâm tình đang buồn bực đến cực điểm rồi cuộc không nhịn được nữa dừng lại.

Thần khí Tinh Không trong tay hắn lại bạo phát ra tinh hệ đồ rực rỡ, được đấu khí màu bạc thúc đẩy, nhiều điểm quang mang phát ra ánh sáng lấp lánh như sao, tinh không khí tức khôn cùng vô biên lại một lần nữa lại chậm rãi lan ra, hướng vào Hoàng Kim long đang truy đuổi không tha bỏ tới.

Lúc trước vì Tái Nhĩ Đặc đột nhiên bị Hoàng Kim long bắt thần công kích, hắn căn bản không kịp sử dụng thần khí Tinh Không

nên mới có thể thừa dịp hắn phân tâm đánh hắn một quyền. Bây giờ thần khí Tinh Không đã phát huy đầy đủ uy lực, khi tinh hệ đồ triển khai thì Hoàng Kim long bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Nhưng lúc này muốn tránh né đã muộn, Hoàng Kim long vì lao đến với tốc độ rất cao nên lúc này muốn dừng lại cũng rất khó khăn, chỉ có thể tận lực, miễn cưỡng thay đổi phương hướng vòng đồ rời khỏi phạm vi bao trùm của tinh không đấu khí.

Đúng lúc này, một tiếng rít bén nhọn đột nhiên vang lên, một đạo hắc quang uốn lượn như độc xà đột nhiên lao tới, mang theo tiếng rít đồng thời lao tới cách ngực Tái Nhĩ Đặc khoảng hơn mười thước.

Ánh mắt Tái Nhĩ Đặc đang lạnh lùng nhìn Hoàng Kim long, bỗng nhiên thấy mũi nhọn hắc quang mạnh mẽ lao nhanh tới, hắn hồn phi phách tán vội vàng thu lại tinh không đấu khí, tinh không đấu khí vốn đang bắn về phía Hoàng Kim long, lại một lần nữa quay đầu lại bắn thẳng về phía hắc quang.

323. Chương 323: để Lại Một Cái Tai

“Dùng dùng... đoàn đoàn...”

Tinh vân đồ điểm đầy sao lấp lánh trong luồng ngân sắc đấu khí quyền lấy ô quang của Lục Ma Phong. Ánh sáng của Lục Ma Phong vốn không hề rực rỡ, trong nháy mắt chợt bắn ra huyết trụ thấu trời. Sát khí hung bạo tạo thành từng luồng huyết vân, từng đạo gai nhọn đỏ ngầu nhỏ xíu bắn ra khắp nơi.

Thần khí Tinh Không trong tay Tái Nhĩ Đặc đột nhiên bay vọt ra khỏi tay, phóng mạnh thẳng vào chỗ giao nhau của luồng huyết vân và tinh vân đoàn. Kiếm thể trên thần khí Tinh Không lấp lánh từng điểm hàn quang, không ngừng giao kích với sát khí trùng thiên của Lục Ma Phong.

Sát khí hỗn loạn từ giữa hai thứ binh khí này tán phát ra ngoài. Trong chỗ ánh quang mang muôn màu đó truyền tới từng tiếng nổ lớn nối tiếp nhau. Tất cả cây cối động vật chung quanh đều bị nổ tung. Sóng xung kích theo xu thế lan tràn ra cả một khu vực rộng lớn hơn nữa.

Từ chỗ ẩn nấp, Hàn Thạc cảm giác được Ma Nguyên lực toàn thân như đang điên cuồng tuôn tới Lục Ma Phong. Hắn kinh ngạc không thôi liền lập tức ngồi xếp bằng xuống tại chỗ, toàn lực vận dụng Ma Nguyên lực trong cơ thể để cung cấp năng lượng cho Lục Ma Phong càng nhanh hơn.

Tái Nhĩ Đặc rên lên một tiếng thống khổ, từng cọng gân xanh trên trán phồng lên, đầu khí đang di chuyển nhanh chóng trong cơ thể làm động mạnh tới thương thể nên nhện không được phun ra một giọt tiên huyết.

Hoàng kim long vốn tưởng rằng sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn này, đột nhiên thấy tinh không đầu khí cùng với một thanh binh khí đỏ như máu quện lấy nhau, nhất thời có phần không phản ứng kịp, chỉ ngẩn ngơ đứng ngó quang mang xẹt qua lại giữa bầu trời, dần dần rồi cũng cảm thấy dường như thanh binh khí màu huyết hồng kia cũng khá quen thuộc.

- Là cái tên kia, cái tên điên cuồng kia! - Sau khi nhìn một hồi, Hoàng kim long đột nhiên nghĩ ra, nhện không được la hoảng lên một tiếng...

“Rầm rầm... ùng...”

Trên trời như đang nổ sấm sét. Từng âm thanh diếc tai nhức óc kéo tới rầm rầm. Từng điểm quang mang rực rỡ bắn khắp bầu trời, sau đó liền thấy thanh thần khí Tinh Không kia quay đầu bay trở về hướng Tái Nhĩ Đặc.

Lúc này Tái Nhĩ Đặc đang quỳ mọp xuống đất. Vì hao phí đầu khí quá mạnh quá nhanh cho nên cả người như bị động kinh run rẩy không ngừng, vết máu ở khoe miệng xù trắng thành bọt, nhìn theo bộ dạng thì có thể bị ngã gục bất cứ lúc nào.

- Ta phải giết ngươi! - Hoàng kim long nhìn rõ cơ hội này, không cần nghĩ tiếp tục xem Hàn Thạc có tới hay không, điên cuồng xông tới phía Tái Nhĩ Đặc.

Tái Nhĩ Đặc miễn cưỡng gắng gượng đứng lên, thân thể giờ đã hư nhược vô cùng. Nhìn thấy Hoàng kim long cả người đầy máu đang xông tới, liền run rẩy dùng hai tay quăng ra một ma pháp quyền trục. Ma pháp quyền trục bảo mạng này chợt biến thành một đạo ngân quang, bao trùm lấy cả người Tái Nhĩ Đặc, từ trong đó truyền ra ma pháp ba động mãnh liệt.

“Không xong rồi. Đây là ma pháp quyền trục không gian hệ giá trị liên thành!”

Hàn Thạc chửi thề một câu, đầu óc tỉnh táo thao túng Lục Ma Phong chém ngay cần cổ của Tái Nhĩ Đặc.

Một đạo bạch quang chói mắt chợt bùng lên, kèm theo sau đó là một tiếng la thảm thiết của Tái Nhĩ Đặc. Không gian nơi đó dường như bị tê liệt, sản sinh ra sóng ba động kịch liệt. Đến khi mọi thứ trở lại bình thường thì thân người của Tái Nhĩ Đặc đã đột nhiên biến mất, chỉ để lại một bên tai trái trên mặt đất.

Khi Hoàng kim long tới được nơi đó, chỉ thấy còn lại một bên tai trái của Tái Nhĩ Đặc, ngoài ra thì không còn phát hiện được bất kỳ thứ gì khác. Ngay cả Lục Ma Phong của Hàn Thạc, sau đòn tập kích vừa rồi cũng đã được hấp nhập trở lại vào trong người.

- Giết ta đi! Chỉ hy vọng ngươi sau khi giết ta, giúp ta giết chết cái tên nhân loại hèn hạ kia. - Hoàng kim long nguyền người đứng ngay chỗ của Tái Nhĩ Đặc, trong tay cầm lấy cái tai của gã, vừa bỏ vào trong miệng nhai ngấu nghiến, vừa quát tháo khắp nơi.

Tại U Âm sâm lâm này tất cả chỉ coi theo thực lực. Nơi tàn khốc này cường giả được mọi thứ, nhược giả không có chút quyền sinh tồn nào. Đây là quy tắc mà siêu cấp ma thú cùng với loài người trong đó đều thừa nhận.

Hiện giờ là thời khắc mà thân thể của Hoàng kim long bị hư nhược nhất. Nó không có ma pháp quyền trục của Không gian hệ để bảo mạng, lại từng sớm thấy qua nét hung ác cay nghiệt của Hàn Thạc, nó đương nhiên cho rằng hắn sẽ coi nó là con mồi để tiêu diệt, cho nên mới mở miệng nói như vậy.

- Tái Nhĩ Đặc mất đi một bên tai nhưng sẽ không ảnh hưởng tới thực lực của hắn. Lần này chỉ là bị thương do hao tổn đến toàn bộ đầu khí. Vừa rồi khi ta cùng hắn giao đấu, hắn không những nhận ra được vũ khí của ta mà còn cảm ứng được khí tức trên người của ta. Ta có thể cảm ứng được Tái Nhĩ Đặc đã hội hợp lại được với Tử Kinh kỵ sĩ đoàn. Hiện giờ chúng ta đều có kẻ địch chung, ta nghĩ giết ngươi cũng chẳng phải là điều hay lắm.

Hàn Thạc từ chỗ cây cối rậm rạp che phủ đi ra, bình tĩnh nhìn lấy Hoàng kim long rồi mới từ từ mở miệng. Sau khi thấy thần sắc của Hoàng kim long đã bình tĩnh trở lại, hắn mới nói tiếp:

- Ngoài ra, ta cho rằng ngươi là một con Hoàng kim long đáng để kết giao bằng hữu. Sự dũng cảm và cố chấp của ngươi cũng khiến ta rất bội phục. Ta cho rằng có thêm một tên như ngươi làm bằng hữu, so với ma thú tinh hạch trên người của ngươi càng có giá trị hơn.
- Đa tạ ngươi. Ngươi đã chiếm được lòng tôn kính cùng tình hữu nghị của Hoàng kim long Hi Đức Lí Khắc. Hoàng kim long Hi Đức Lí Khắc dùng lễ nghi của long tộc để biểu đạt sự tôn kính tốt bụng đối với Hàn Thạc.
- Hi Đức Lí Khắc, ta nghĩ trước mắt ngươi hẳn nhiên cần phải khôi phục lại thương thể trước nhất. Cái tên kỵ sĩ đề tiện tên là Tái Nhĩ Đặc này, sau khi hội hợp lại với Tử Kinh kỵ sĩ đoàn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nhưng U Âm sâm lâm này bao la vô cùng. Hai chúng ta nếu muốn tránh né hẳn không phải là vấn đề. Ngược lại thì vì đội ngũ của bọn chúng rất lớn cho nên rất dễ dàng tìm ra bọn chúng. Đội khi thương thể của ngươi khôi phục lại, chúng ta sẽ có thể liên thủ đối phó với hắn.

Hoàng kim long hiện giờ ngay cả nói chuyện cũng khá run rẩy. Hàn Thạc thấy hắn tựa hồ tùy lúc đều có thể ngã gục, sau khi suy nghĩ một hồi mới mở lời đề nghị với Hi Đức Lí Khắc.

- Ta sẽ trở về tộc của ta. Đội khi thương thể của ta khá một chút, ta sẽ dẫn theo chiến sĩ long tộc của ta, giết sạch toàn bộ đám ti tiện đám mạo phạm tới ta.

Hoàng kim long mở miệng tuyên thệ lớn một câu, sau đó mới cung kính nói với Hàn Thạc:

- Ở nơi thâm sâu nhất của U Âm sâm lâm có một toà long cốc. Sau này bất kể là ngươi hay con cháu của ngươi, có gì cần đến Hi Đức Lí Khắc ta thì có thể tới long cốc tìm ta.
- Xin lỗi, ta thật sự không chống đỡ nổi rồi, cần phải rời khỏi đây trước.

Dường như sợ rằng Hàn Thạc sẽ nuốt lời, sau khi Hi Đức Lí Khắc nói xong câu này, miễn cưỡng quay sang hắn nở một nụ cười, rồi mới lão đảo hóa thành thân hình của một con cự long, bay về hướng sâu thẳm trong U Âm sâm lâm. Xem bộ dáng thì thương thể thật sự không nhẹ, trong một thời gian ngắn hẳn nhiên là sẽ không khôi phục nổi.

Cự long của long tộc sau khi thành niên, đều sẽ rời khỏi long tộc để tự chiếm lấy một ngọn núi hay một con sông rồi mới trải qua một thời gian tiến hóa dài tích lũy lấy tài phú cho bọn chúng. Có cự long thì thấy ở một mình, còn có cự long thì lại thích quần cư. Hàn Thạc theo tin tình báo của Âm Mạc cũng có biết một chút về long tộc trong U Âm sâm lâm, nhưng lại chưa hề tới thăm dò trước đây.

Con Hoàng kim long Hi Đức Lí Khắc này hẳn nhiên là từ long cốc mà ra. Xem bộ dạng thì lai lịch hẳn nhiên không nhỏ. Hàn Thạc lần này thả hắn đi, vốn là muốn lợi dụng lực lượng của hắn để đối phó với Tái Nhĩ Đặc, nhưng lại không ngờ là hắn lại từ trong long cốc mà ra. Hàn Thạc nghĩ rằng lần này Hi Đức Lí Khắc còn sống trở về, nếu Tái Nhĩ Đặc không thể trong một thời gian ngắn rời khỏi U Âm sâm lâm, một khi bị cự long của long cốc tụ họp lại thành đoàn tìm được hắn, sợ rằng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, một trong mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục sẽ vĩnh viễn biến mất.

Trước mắt thì đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn bị trọng thương, Hỏa hệ đại ma đạo sư Mã Tác thì biến mất đâu không thấy. Vụ cướp đoạt lần này đối với thế giới dưới lòng đất sợ rằng cần phải kéo dài thêm một đoạn thời gian rồi.

Sau khi Hàn Thạc theo dấu vết trên đường để lần theo Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, mới phát hiện ra chúng đã dừng lại, hoảng loạn tụ tập lại ngay khu lều bạt trung ương nơi Tái Nhĩ Đặc đang trị liệu thương thể. Khu lều bạt trung ương được đám kỵ sĩ vây quanh đông nghịt, lại còn được mấy tên ma pháp sư cường đại bố trí ma pháp kết giới dây đặc chung quanh. Hàn Thạc ẩn nấp âm thầm quan sát một hồi thì phát hiện ra lúc này nếu muốn ám sát Tái Nhĩ Đặc, căn bản là không có chút khả năng nào.

Ngay cả vùng đất ở phía dưới của Tái Nhĩ Đặc, dưới tác dụng của ma pháp kết giới cũng đã biến thành như sắt đá. Thổ giáp thì cũng đành chịu thua quay đầu trở về vì không cách nào phá được tầng kết giới kia. Hàn Thạc lập tức bỏ đi ý niệm này. Theo như thế này thì Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đóng quân tại đây dường như muốn trước tiên khống chế lấy thương thể của Tái Nhĩ Đặc trước. Hàn Thạc hiểu rõ kế hoạch cướp đoạt của bọn chúng nhằm vào thế giới dưới lòng đất, trong một thời gian ngắn sẽ không xảy ra.

Hàn Thạc lại quan sát thêm một hồi. Qua một canh giờ, sau khi nhìn thấy được tên Đức lỗ y phản bội Táp Tắc Nhĩ tay không trở về, vẻ mặt ủ rũ, hiểu rõ không cách nào bắt được đoàn người Tắc Tây Ly Á, Ngải Mễ Lệ, lúc này hắn mới thật sự yên tâm, rồi cũng không tiếp tục dừng lại đây, mà lại phóng về hướng Tử Vong mộ địa trong U Âm sâm lâm.

Sau khi ở lại Tử Vong mộ địa điều tức một đêm, qua ngày thứ hai, Hàn Thạc dùng truyền tống trận ở đây trở về phủ thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Sau khi từ mật thất ngầm dưới đất của phủ thành chủ đi ra, trong lòng của Hàn Thạc lại cảm thấy cảm khái thêm về sự huyền ảo của ma pháp. Mới ngày hôm qua còn liều mạng tranh đoạt trong khu U Âm sâm lâm cách đây vạn dặm, nay có thể dùng truyền tống trận để xuất hiện tại nơi này, chỉ trong nháy mắt đã có thể truyền tống vạn dặm, cho dù khoa kỹ của địa cầu có phát triển thế nào đi nữa cũng không cách nào làm được như thế. Có thể ở Kỳ Áo đại lục lợi dụng ma pháp vũ kỹ này, cũng đã làm được một việc thần kỳ rồi.

Rời khỏi Bồ Lô Đặc Nhĩ thành được hai ngày, Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới Hải Luân Đế Na đang bị cầm tù, đột nhiên nhớ ra hai ngày rồi nàng ta chưa ăn gì. Lao phòng bí mật của phủ thành chủ người không có quan hệ thì không được lui tới. Sau khi Hàn Thạc tới Hải Luân Đế Na tổng vào đây, lại không hề thông báo cho bất kỳ ai biết, cho nên tuyệt đối sẽ không có ai mang đồ ăn đến cho nàng ta.

Hàn Thạc chợt nhớ tới điều này, liền vội vã chạy tới lao phòng để xem, liền phát hiện được sắc mặt của Hải Luân Đế Na đã trở nên trắng bệch tiêu tụy, trong bụng không ngừng phát ra tiếng “rột rột”, cứ như là một con chim non không ngừng riu rít. Quả nhiên hai ngày nay cô nàng hắn là đói bụng không ít. Hắn mà chậm trễ một chút, không chừng sẽ khiến một nàng mỹ nhân thiên kiều bách mị này bị đói mà chết rồi.

324. Chương 324:vơ Vét

- Ác... Ác ma, người giết ta đi, không cần phải làm nhục ta như vậy! - Nhìn thấy Hàn Thạc đi tới, vị mỹ nhân đang đói bụng gần chết, nói với thanh âm yếu ớt, muốn hung hăng một chút mà tí khí lực cũng không có, xem ra ngay cả nói chuyện cũng phải dùng hết sức.

- Ác... thật xin lỗi. Hai hôm nay ta có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến, lại quên mất bàn giao với tên thuộc hạ mang đồ ăn tới cho người. - Lần này Hàn Thạc thật sự hơi xấu hổ, mở miệng ngượng ngùng thành khẩn giải thích với Hải Luân Đế Na.

Hải Luân Đế Na đang miễn cưỡng ráng nói vài câu, nghe được Hàn Thạc giải thích xong vẫn tròn mắt, đưa ngón tay chỉ hắn, khoé miệng trắng bệch run rẩy như muốn nói gì, nhưng không biết vì đói hay vì giận quá mà không nói được câu nào, cứ vậy mà hôn mê đi mất.

- Ài, ma pháp sư quả nhiên là yếu ớt a. Mới đói có hai ngày là đã không xong rồi. - Nhìn thấy Hải Luân Đế Na hôn mê, Hàn Thạc nhin không được lắc đầu thở dài một tiếng rồi cảm khái lên tiếng.

Hắn quên mất lần trước khi bắt được Hải Luân Đế Na, trên đường trở về, trong thời gian hai ngày đó cũng chỉ để nàng ta ăn một bữa cơm mà thôi. Lần này ở nhà giam của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hai ngày, tổng cộng là bốn ngày thời gian, tính ra Hải Luân Đế Na chỉ ăn có mỗi bữa cơm trên đường tới. Chưa bị hắn bỏ đói chết cho thấy thân thể của cô nàng so với ma pháp sư bình thường đã khá hơn nhiều rồi.

Hàn Thạc đưa tay nâng người Hải Luân Đế Na dậy, rồi mang nàng ta ra khỏi nhà giam. Hắn giao nàng ta lại cho hai nha hoàn của phủ thành chủ rồi căn dặn:

- Chuẩn bị chút đồ ăn cho nàng ta. Đợi khi cô ấy khôi phục lại rồi mang người vào trở lại.

Hai ả nha hoàn kinh ngạc nhìn sắc mặt trắng bệch của Hải Luân Đế Na, sau đó nhìn trở lại Hàn Thạc với ánh mắt quái dị rồi mới hết sức lo sợ mang theo Hải Luân Đế Na đang hôn mê lui trở ra.

Đến khi hai ả nha hoàn rời khỏi phòng, cho rằng Hàn Thạc không còn nghe được lời bọn chúng nói, hai ả nha hoàn ngu ngốc này mới nhỏ giọng bàn luận.

- Hai ngày a. Thành chủ đại nhân biến mất hai ngày, không ngờ lại dày vò một vị nữ nhân xinh đẹp đến yếu nhược thế này. Thành chủ đại nhân thật sự là một tên ác ma hoang dã tàn bạo!

- Ô... liên tục hai ngày trời á. Thành chủ đại nhân sao lại có thể chịu nổi chứ. Chẳng lẽ ngài có thể giặt sạch đám cường đạo đáng ghét kia à. Sức chịu đựng của thành chủ đại nhân thật là đáng sợ!

- Ài, thật là một cô gái đáng thương a. Nàng ta hai ngày nay nhất định đã bị vui hoa đập liễu vô cùng thống khổ rồi!

- Đúng rồi. Người xem nàng ta tiều tụy như vậy, không ngờ chỉ hai ngày đã bị biến thành tình trạng thế này!

Hai ả nha hoàn vừa đi vừa bàn luận. Lỗ tai linh mẫn của Hàn Thạc bắt gặp phải nghe hết toàn bộ lời đàm thoại của bọn chúng. Hắn chỉ đành dở khóc dở cười, đầu mi rung rung không ngừng, muốn tới giải thích nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Qua chừng nửa tiếng đồng hồ, Phạt Khắc Lan cùng với Dịch Khắc, Thiết Tư Đặc nghe tin mà tới tìm, đi tới phòng nghị sự gặp mặt Hàn Thạc. Ba người tới trước mặt Hàn Thạc, ánh mắt nhìn hắn có phần kỳ quái. Phạt Khắc Lan thân là một kỹ sĩ chính quy nên thật cũng chẳng nhiều lời làm gì, còn người phụ trách của Âm Mạc tại nơi đây là Dịch Khắc thì lại là thuộc hạ nên cũng giữ vẻ trầm mặc.

Nhưng Thiết Tư Đặc cùng đi tới tìm Hàn Thạc thì sớm đã quen biết hắn nên cũng không có cố kỵ gì nhiều với Hàn Thạc, sau khi tới liền cười nhẹ tăng bốc:

- Đại nhân quả nhiên lợi hại, trước kia tiểu nhân chỉ từng kiến thức qua võ kỹ cường đại của ngài. Hiện giờ mới biết đại nhân không những võ kỹ xuất chúng, nhưng về thực lực của phương diện kia cũng thật là đáng sợ. Hai ngày trời a, một lều hai ngày trời a. Tiểu nhân thật sự là bội phục hết lời!

Phạt Khắc Lan cùng với Dịch Khắc dường như cũng có ý như vậy. Sau khi Thiết Tư Đặc mở lời như vậy đều cùng nhau gật gật đầu liên tục. Cái tên Dịch Khắc chẳng được việc gì kia lại càng thở dài than thở một tiếng, rồi mới cảm thán nói:

- Thật sự là ghen tị đến chết người a. Tiểu nhân phục rồi!

Để cho ba tên này nói xong, đầu mày của Hàn Thạc nhíu liên tục, đè nén cơn giận rồi mới mở lời giải thích với ba tên được coi là thuộc hạ kia:

- Sự thật không phải như các người tưởng tượng đâu. Không cần nghe cái đám hạ nhân nhiều chuyện kia nói bừa. Ta chỉ bỏ đói nữ nhân kia hai ngày mà thôi. Các người không cần phải nghĩ bậy nghĩ bạ.

Ba tên dâm trùng này căn bản không tin chút nào, nhưng thân là thuộc hạ, tự nhiên cũng hiểu là cấp trên cần phải duy trì vẻ tôn nghiêm bên ngoài, vì thế nên mới cùng nhau thành khẩn gật đầu, thừa nhận đã hiểu lầm, nói ra miệng là đại nhân đương nhiên không phải thứ người đó. Nhưng cặp mắt lại mang theo vẻ hăm dọa, rõ ràng là căn bản không tin giải thích của Hàn Thạc.

- Vị nữ nhân này là đại công tước Hải Luân Đế Na của công quốc Hi Luân. Hai hôm nay có ai tới giao thiệp với các người không? - Hàn Thạc thấy ba người bọn chúng không tin tưởng, đành phải biểu lộ thân phận của Hải Luân Đế Na, trong lòng thầm hỏi lần này cả ba đứa bọn chúng có tin không đây?

- Cái gì, đại nhân người vậy mà dám “làm” luôn đại công tước Hải Luân của công quốc Hi Luân à! - Thiết Tư Đặc không thêm suy nghĩ gì, mới buột miệng thốt lên một tiếng.

Sắc mặt hai người Phạt Khắc Lan và Dịch Khắc chợt biến đổi. Trong đó Dịch Khắc lại càng nghiêm trọng lớn tiếng nói:

- Đại nhân, lần này phiền phức lớn rồi. Ta nghĩ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ phải đối diện với việc báo thù điên cuồng của hai đại công quốc. Tin tức vị mỹ nhân rắn rết Hải Luân Đế Na này lọt vào tay đại nhân, một khi mà bị người khác biết được, phỏng chừng sẽ có rất nhiều người của bảy đại công quốc lại trở nên đầy hứng thú với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Bình đến thì tướng ngăn, nước lên thì đất lấp, sợ cái gì chứ. Thất đại công quốc nếu mà dám đến thì vừa lúc cho bọn chúng nếm mùi vị của ma tinh pháo. Sáu khẩu ma tinh pháo đều toàn bộ được dựng trên tường thành. Bất kỳ công quốc nào mà lại muốn tới xâm lược thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đều phải trả giá bằng máu cả. - Phạt Khắc Lan rõ ràng là một tên cuồng chiến tranh, hừ lạnh một tiếng đầy ngạo khí.

Ngừng một chút rồi Phạt Khắc Lan đột nhiên nghĩ tới việc gì, sắc mặt có hơi chút biến đổi, quay sang Hàn Thạc nói:

- Nhưng, nếu như thất đại công quốc liên tục tiến tới công kích không ngừng, lượng bổ sung của quặng ma tinh cho ma tinh pháo còn lâu mới đủ. Một khi không đủ ma tinh pháo để hoạt động, dựa vào lực lượng phòng ngự hiện giờ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, căn bản là không kháng cự được sức tiến công của thất đại công quốc.

Quặng ma tinh là quặng thạch do thiên nhiên hình thành. Có thể dùng để chế tạo các loại trang bị ma pháp. Một số truyền tống trận pháp cùng với ma pháp vũ khí đều cần quặng ma tinh. Quặng ma tinh cùng với tinh hạch của ma thú không giống nhau. Năng lượng bên trong quặng ma tinh không thể được người hay thú trực tiếp hấp thụ, chỉ có thể lợi dụng dụng cụ để sử dụng. Năng lượng bên trong ma thú tinh hạch đa số đều có thể bị ma thú hấp thụ luôn. Một số rất ít ma thú tinh hạch cũng có thể được nhân loại có cùng thuộc tính hấp thụ. Vì thế ma thú tinh hạch so với quặng ma tinh còn quý báu hơn.

Nhưng ma thú tinh hạch mặc dù trân quý hơn, nhưng đa số đều không thể đủ để làm tài nguyên khởi động trận pháp, cũng không đủ để dùng trong ma tinh pháo. Ma tinh pháo nếu muốn vận chuyển được thì cần phải có ma tinh quặng thạch mới được.

- Xem như vậy thì quả nhiên cần phải chú ý tới việc khai thác quặng ma tinh dưới lòng đất! - Tác dụng khác nhau của quặng ma tinh cùng với ma thú tinh hạch nhanh chóng xoay chuyển một vòng trong đầu Hàn Thạc, rồi hắn mới nhỏ giọng lầm bầm lên tiếng.

- Khí phách của đại nhân quả nhiên là tuyệt. Biết rõ người ta là Hải Luân Đế Na, mà vẫn còn dám bắt giữ dày vò tới hai ngày. Cái thứ khí phách không hề e sợ bất kỳ áp lực uy hiếp nào thật khiến người ta bội phục! - Dịch Khắc cảm thán tự trong đáy lòng mới lên tiếng nói.

Ba tên dâm trùng này xem bộ dạng thì đã nhận định rằng hắn đã “phá” Hải Luân Đế Na rồi. Hàn Thạc có giải thích thế nào thì bọn chúng cũng đều không tin. Cuối cùng Hàn Thạc cũng đành không nói thêm gì nữa, quay sang Phạt Khắc Lan phân phó:

- Đem kim tệ do ta mang tới, toàn bộ dùng để trang bị phòng ngự cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Ta sẽ khiến người của công quốc Hi Luân mang một trăm vạn kim tệ tới để chuộc lại Hải Luân Đế Na. Nếu như người của công quốc Hi Luân có tới, người bẩm báo lại cho ta một tiếng.

Nói xong, Hàn Thạc không thèm nghe thêm lời ton hót của ba tên dâm trùng này nữa, quay thẳng về phòng của hắn tại phủ thành chủ đợi hai ả nô tỳ đưa Hải Luân Đế Na tới. Qua nửa tiếng sau, hai ả nô tỳ mới đem theo Hải Luân Đế Na sắc mặt hư nhược tới, từ từ tiến vào phòng của Hàn Thạc.

Tinh thần lực trong thân thể của Hải Luân Đế Na bị giam cầm như vậy, lại bị bỏ đói đến toàn thân vô lực, hiện giờ sợ rằng ngay cả một tên nô tỳ cũng đánh không lại. Muốn bỏ trốn từ trong phủ thành chủ thì căn bản không có chút khả năng nào. Cô nàng cũng tuyệt không có tâm tư này, nên chỉ hiền lành thành thật để cho hai ả nô tỳ dẫn tới.

Ăn một chút đồ và uống thêm một chút nước đã khiến vẻ mặt của Hải Luân Đế Na có thêm vài phần huyết sắc, chẳng cần hai ả nô tỳ dìu vào. Đôi mắt sáng ngời của nàng ta nhìn trừng trừng đầy hận thù Hàn Thạc, vừa tiến vào giọng nói dịu dàng kia đã lên tiếng mắng chửi:

- Cái tên Vong Linh pháp sư thô lỗ bỉ ổi kia, ngươi không ngờ lại dám đối đãi với ta như vậy. Mặc dù ngươi là một tên Vong Linh pháp sư âm hiểm, tà ác, nhưng cũng phải nên biết ngược đãi tù nhân là sẽ phải chịu lời phỉ nhổ của mọi người!

- Đại nhân, nếu không còn lời phân phó nào khác, bọn thuộc hạ sẽ lui xuống. - Hai ả nô tỳ đảo nhẹ mắt, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, rồi một ả trong bọn nhỏ giọng thỉnh cầu.

Trong lòng hai ả nô tỳ này đã coi Hàn Thạc là một gã bạo ngược, hoang dâm. Thanh âm nói chuyện cũng có chút run rẩy, ánh mắt nhìn hắn lại càng hoảng sợ giống như dê con đối mặt sài lang.

- Lui xuống đi, từ nay về sau không nên nhiều chuyện nữa! - Hàn Thạc lạnh lùng liếc nhìn hai ả nô tỳ rồi nói.

Hai ả nô tỳ sợ tới đầu gối run rẩy bầy, liền run rẩy gập đầu đáp ứng, không ả nào dám ngẩng đầu lên. Qua thêm một lúc, hai ả nô tỳ thấy Hàn Thạc không có ý trừng phạt bọn chúng, mới run sợ kinh ngạc rời khỏi nơi này.

Lần này hai ả rời khỏi nhưng lại không dám mở miệng nhiều lời thêm một câu. Xem ra lực uy hiếp của Hàn Thạc quả nhiên đã bắt đầu đạt được tác dụng.

Đợi sau khi hai ả nô tỳ đi khỏi, Hàn Thạc mới mở miệng nói với Hải Luân Đế Na lúc này vẫn còn đang phẫn nộ:

- Thật là xấu hổ, bởi vì ta chảnh mắng, mới khiến người bị đói hết hai ngày. Nhưng ta thật sự không phải cố ý, chỉ là nhất thời đã quên mất mà thôi.

Hàn Thạc mang không gian giới chỉ trả lại cho nàng ta rồi mới nói tiếp:

- Được rồi, ta trả lại không gian giới chỉ cho người. Ta nghĩ lần tới sẽ không xảy ra tình trạng kiểu này nữa.

Cặp mắt xinh đẹp của Hải Luân Đế Na vẫn căm hận nhìn trừng trừng Hàn Thạc. Sau khi tiếp lấy không gian giới chỉ, vẫn giữ vẻ phẫn hận khó kìm được. Nhưng nàng ta hiển nhiên hiểu được, thân là một tù nhân, người không có bao vốn liếng để làm âm ỉ. Sau khi trộn mắt với Hàn Thạc một lúc, Hải Luân Đế Na mới than nhẹ một tiếng, lời nói cũng có chút êm dịu lại:

- Nếu người nghĩ là có thể lợi dụng ta để uy hiếp công quốc Hi Luân, ta nghĩ người nhất định sẽ không thể được như ý. Bốn ngày qua rồi, hẳn là công quốc Hi Luân không hề cho ai mang một trăm vạn kim tệ để chuộc lại ta. Vậy đi, trong không gian giới chỉ của ta còn có bốn chục vạn kim tệ. Nếu như người đáp ứng phóng thích ta trở về công quốc Hi Luân, ta sẽ liền đưa số kim tệ này cho người, được chứ?

Hàn Thạc ngồi trên ghế vuốt cằm, ánh mắt nhìn chằm chằm Hải Luân Đế Na. Sau khi suy tư một hồi mới nói:

- Đừng lo, ta đợi thêm chút thời gian xem thế nào. Nếu thật sự như lời người nói thì ta sẽ lại bàn luận điều kiện với người.

- Không được. Nếu ta không thể trong một thời gian ngắn trở về công quốc Hi Luân, vậy thì công quốc Hi Luân nhất định sẽ lâm vào cảnh nội loạn. Thời gian kéo dài thêm một hồi thì ta có trở về công quốc Hi Luân cũng vô dụng thôi. - Hải Luân Đế Na trở nên khẩn trương, liền lập tức.

- Chuyện này với ta không có quan hệ gì. Người thân là đại công tước của công quốc Hi Luân, giá trị khẳng định là cả trăm vạn kim tệ. Ha ha, bốn chục vạn kim tệ thật sự là hơi ít. Cứ đơn giản như vậy mà thả người ra, ta không khỏi bị chịu thiệt thòi! Ta mặc kệ công quốc Hi Luân của người có bị nội loạn hay không, dân chúng có vì nội loạn mà thân chết khắp nơi không, dù sao không có một trăm vạn kim tệ, người đừng hòng rời khỏi nơi này của ta. - Hàn Thạc gác chéo chân, đứng đứng nhìn dáng điệu khẩn cấp của Hải Luân Đế Na, chỉ vừa cười vừa từ tốn nói.

- Cái tên ma quỷ đến từ địa ngục nhà người, cộng thêm sáu khẩu ma tinh pháo là đã đủ một trăm vạn kim tệ rồi. Lòng tham của người chẳng lẽ là thật sự không đáy? - Khuôn mặt Hải Luân Đế Na vì tức giận mà đỏ bừng lên, thân người lão đảo muốn ngã, tựa hồ như muốn hôn mê té gục.

- Thời gian càng lâu, đối với người càng không có lợi. Xem trên người người hẳn nhiên không có mang theo bao nhiêu kim tệ. Ta lại cũng chẳng phải là một người bất cận nhân tình. Ài, như vậy đi, người viết một tờ giấy cho ta, đợi khi người trở về lại công quốc Hi Luân, trong vòng ba tháng, đem sáu chục vạn kim tệ còn lại giao cho ta là được. - Hàn Thạc nhún mày nhìn Hải Luân Đế Na, đợi khi cô nàng phát tiết hết cơn giận rồi mới mở miệng.

- Cái tên tham lam nhà người, người sẽ phải chịu báo ứng! - Hải Luân Đế Na phẫn nộ la hét âm ỉ.

- Vậy được, người cứ việc tiếp tục ở lại đây làm âm ỉ đi. Người cứ đợi khi công quốc Hi Luân đại loạn đi. Ha ha, ta còn có chút chuyện, không ở lại hầu chuyện được! - Hàn Thạc bình tĩnh đứng lên, xem ra chẳng coi việc la hét của Hải Luân Đế Na ra gì, cứ thản nhiên nhẹ nhàng đi ra hướng cửa.

- Cái tên ma quỷ, ma quỷ tham lam. Ta đáp ứng người. Ta đáp ứng người! - Sau khi Hàn Thạc vừa muốn bước ra khỏi cửa, Hải Luân Đế Na đang âm ỉ kia cuối cùng cũng chịu khuất phục, mở miệng thét lên như

điên như cuồng.

- Chịu đáp ứng sớm là được rồi. Thân thể của người yếu nhược như vậy, ồn ào âm ỉ đối với sức khỏe người không có chỗ nào tốt đâu! - Hàn Thạc lớn tiếng cười ha ha, rồi tiện tay lấy ra một tờ khế ước, để cho Hải Luân Đế Na ấn dấu tay làm ký tên, cuối cùng in dấu ma pháp ấn ký vào phía dưới rồi mới thôi.

325. Chương 325:thiếu Người

Ráng chiều lúc hoàng hôn đỏ bừng. Những làn gió mát nhẹ thổi tới làm cho lòng người khoan khoái. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trải qua một khoảng thời gian tu bổ này, tất cả những lỗ thủng đều đã được sửa chữa lại.

Cửa thành chính có hai khẩu ma tinh pháo đồ sộ. Dưới ánh nắng chiều lóe lên hồng quang nhàn nhạt. Tựa hồ tùy thời đều có thể phun ra lưỡi lửa cực lớn.

Hải Luân Đế Na bị Hàn Thạc bức bách ký kết khế ước, lúc này đang đứng trước cửa thành ngẩng nhìn hai khẩu ma tinh pháo vốn hẳn là thuộc về mình, trong lòng không biết tư vị thế nào. Hàn Thạc đứng trên tường thành cười tủm tỉm cầm tờ khế ước, vậy chào cáo biệt:

- Hải Luân công tước tôn kính. Chúng ta sẽ không hộ tống người được rồi.

Phương tâm đem tổ tông mười tám đời Hàn Thạc nguyên rửa một lượt, nút thắt trong tim Hải Luân Đế Na giờ là Hi Luân công quốc có thể tùy thời phát sinh tạo phản. Tinh thần lực khôi phục, chậm rãi dùng Phiêu Phù thuật bay lên, đôi mắt sáng ngời của cô nàng hung hãn trừng mắt nhìn hắc hủ lâu rồi thấp giọng nghiêng rằng:

- Ma quỷ tham lam, ta nhất định sẽ trở lại báo thù!

- Đi đường thuận buồm xuôi gió. Nhớ rõ là kim tệ thiếu ta trong vòng ba tháng phải trả đầy! - Hàn Thạc cười ngoác mang tai, phe phẩy tờ khế ước trong tay, tựa hồ như nhắc nhở Hải Luân Đế Na đừng có quên.

- Hừ! - Hải Luân Đế Na giận dữ quay phắt đầu, biến thành một cái bóng đỏ rực chậm rãi bay về phía Hi Luân công quốc, dưới ráng chiều chiếu rọi, cái bóng đỏ rực này tựa như một dải cầu vồng vắt ngang trời.

- Đại nhân thật sự là quá tà ác, chẳng những chiếm được xà hạt mỹ nhân này lại còn vớ được lượng lớn kim tệ. Thật sự là ăn thịt người không nhổ xương ra a! - Thiết Tư Đặc lắc đầu cảm thán, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc tràn ngập sùng bái.

- Không tưởng tượng được Hải Luân Đế Na này xinh đẹp như vậy, khó trách Bồ Ni Dịch Khắc của Nội Sâm công quốc lại đam mê nàng ta như vậy. Đáng tiếc a đáng tiếc. Hắc nhất định sẽ không nghĩ được rằng đóa hoa tươi này đã bị đại nhân hái trước một bước rồi. - Dịch Khắc cười hắc hắc trên nỗi đau của người khác, ác ý phỏng đoán sau khi gã kia biết được chuyện này sẽ khó coi ra sao.

- Thành chủ đại nhân, khi Hải Luân Đế Na rời đi, ta nghĩ với sự âm độc của nàng ta nhất định sẽ không cam tâm. Hừ, chỉ cần Hải Luân Đế Na loan tin thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chúng ta có bốn mươi vạn kim tệ từ nàng ta, ta nghĩ bấy đại công quốc nhất định sẽ sinh ra lòng tham lam. - Phạt Khắc Lan đến gần Hàn Thạc, nhìn Hải Luân Đế Na rời đi, lo lắng nói với hắn.

Nhìn áng mây đỏ trải rộng bầu trời, Hàn Thạc nhíu mày trầm tư chốc lát. Sau đó đôi mắt hướng về mấy cái bóng mờ hồ xuyên núi xung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, lúc này mới nói với Dịch Khắc:

- Dịch Khắc, người phái người tới mấy ngọn núi chung quanh một chuyến, mời cho được đám sơn nhân thủ lĩnh trên núi về đây. Cứ nói ta mời cơm bọn họ.

- Đại nhân. Bởi vì các thành chủ nhiệm kỳ trước đều là hạng người tầm thường vô năng, trước giờ không thể trợ giúp bọn họ ngăn được cường đạo. Bởi vậy đối với thành chủ bọn họ luôn luôn không có hảo cảm, tự nhiên chưa nói tới kính sợ, ta có thể truyền tin tức này cho bọn họ, nhưng ta chỉ sợ bọn họ xem thường chúng ta mà không tới dự tiệc. - Về mặt Dịch Khắc lộ vẻ khó xử, do dự một chút rồi giải thích cho Hàn Thạc.

- Trước khác nay khác. Phúc Táp Lâm của Tháp Lý sơn nhất định sẽ đến, nếu trước khi Phúc Táp Lâm tới lại thông tin cho những người khác, đám sơn nhân thủ lĩnh này đã biết thực lực của chúng ta, ta nghĩ bọn

họ sẽ nguyện ý tới, hắc hắc. Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại. Cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều là lãnh địa của ta, toàn bộ bọn họ đều xem như dân chúng của ta. Nếu những người này thật sự chẳng biết tốt xấu, ta sẽ khiến cho bọn họ biết nên tôn kính một thành chủ như thế nào. - Hàn Thạc từ tốn nói cho Dịch Khắc.

Gật gật đầu, Dịch Khắc đáp ứng:

- Vậy được, ta nhất định sẽ thông tri tới bọn họ.

Dịch Khắc cũng là một gã sơn nhân, trước kia khi Hàn Thạc chưa tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì gã đã có liên lạc với sơn nhân trên núi xung quanh, lại còn ngầm bảo trì lực lượng Quang hệ. Vốn gã với Hàn Thạc không có bất cứ hy vọng gì, giờ đây được kiến thức thực lực cũng như thủ đoạn của hắn đã thâm rõ ràng nếu như đám đồng bào bướng bình kia mà chọc đến hắn nhất định sẽ ăn phải quả đắng.

Bởi vậy Hàn Thạc vừa nói xong, Dịch Khắc đã hạ quyết tâm nhất định phải khuyến cáo những đồng bào bướng bình này tới, gã không muốn những người đó chết dưới tay quân đoàn bất tử của Hàn Thạc.

Đợi Dịch Khắc rời đi, Hàn Thạc nói với Phật Khắc Lan:

- Dùng kim tệ trong tay chúng ta, cấp cho tất cả lực lượng, vũ trang cho cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này. Chiến xa, máy ném đá, dầu lửa, địa tinh phi đạn...

- Về khí tài, ta đã ủy thác cho một số thương hội vận chuyển tới, việc người phải làm là để cho các thợ đá biến bất cứ một khối thành tường yếu ớt nào thành chắc chắn cho ta. Tường thành không đủ cao thì tăng độ cao lên.

- Thành chủ đại nhân, thợ thủ công đã tăng thêm giờ làm để hoàn thành việc này. Khiếm khuyết nhất trước mắt chúng ta là binh lính có đủ lực chiến đấu sẵn có. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nhiều lần trải qua chiến hỏa độc hại, cư dân bên trong thành tổng cộng mới khoảng năm vạn, so sánh với một số thành lớn đến trăm vạn dân cư thật sự là ít đến đáng thương, trong đó số người trẻ tuổi cường tráng càng ít. Trong khoảng thời gian này vẫn luôn trưng binh, nhưng hấp dẫn lớn đến vậy mà chỉ tuyển được có hơn hai trăm người. Nhân số thật sự còn rất xa mới đủ a!

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lớn như vậy, chỉ dựa vào hơn ba nghìn binh lính trong thành, muốn bảo vệ cả bốn cửa thành cơ bản không có khả năng. Cho dù chúng ta có hỏa lực cường đại, nhưng cũng phải cần người thao tác! Nếu vấn đề dân cư không thể giải quyết, ta nghĩ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này xem chừng vẫn sẽ tử khí trầm trầm. - Phật Khắc Lan không hổ là một kỹ sư đã kinh qua chiến hỏa hun đúc, liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm khuyết thiếu nhất của thành, đây cũng là nhược điểm trước mắt lớn nhất.

Điều này quả thực là một nan đề. Hàn Thạc cũng hiểu được thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ thiếu nhất là người, thế nhưng lại chưa có biện pháp giải quyết ổn thỏa. Nó vẫn luôn trong chiến hỏa, số cư dân ra đi nhiều năm như vậy đã biến thành như địa ngục nhân gian. Chẳng những cư dân gốc chạy khỏi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà cho dù binh dân thành thị khác, phỏng chừng cũng sẽ không nguyện ý di cư tới.

Hàn Thạc bây giờ có thể làm đầu tiên là bảo vệ an toàn cho thành, sau đó từ các phương diện xuống tay, thông qua các điều kiện an toàn chính-thứ, còn có lợi ích có lợi với phát triển của bọn họ, từng chút một hấp dẫn cư dân thành thị khác tới định cư tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Chỉ có điều việc này cũng không phải là một quá trình một lần là xong, đích xác phải cần một đoạn thời gian quá độ. Tối thiểu cũng phải loại bỏ uy hiếp cướp bóc từ bảy đại công quốc, mới có thể từ từ chứng minh cho người ngoài thấy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đích xác đã an toàn. Như vậy mới có thể xoá tan sự e sợ khủng hoảng.

- Ủm, ta biết điều này đúng là nan đề lớn nhất của chúng ta, tạm thời chúng ta chưa có biện pháp hấp dẫn cư dân tới nhập cư, thế nhưng chỉ cần chúng ta có thể ngăn chặn được bảy đại công quốc cướp bóc, truyền tin tức thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã an toàn ra ngoài. Một số cư dân gốc nhớ quê hương phỏng chừng sẽ nguyện ý trở lại, cứ giải quyết từng phương diện một, ta nghĩ sớm muộn gì thành này nhất định có thể rầm rộ sôi nổi hơn.

- Trước mắt, số nhân viên binh lính thiếu chúng ta có thể bắt tay từ sơn nhân trên núi chung quanh, cái này cũng là ta để cho bọn họ thành tai mắt của thành, nghe Dịch Khắc nói cũng có ba bốn vạn người. Trong đó

số có lực chiến đấu là khoảng một vạn người, nhóm lực lượng này nếu có thể nắm vững lợi dụng được, hơn nữa chúng ta còn được trang bị sáu khẩu ma tinh pháo hoàn mỹ. Lấy tường thành chắc chắn ngăn cản bảy đại công quốc địa xâm lấn thì sẽ có phần thắng càng nhiều. - Hàn Thạc đã sớm suy nghĩ vấn đề này, rủ rủ giải thích cho Phạt Khắc Lan dụng ý gọi sơn nhân về.

- Đại nhân nếu đã cân nhắc chu đáo, ta sẽ không nói gì thêm. Mặt khác Lao Luân Tư thiếu gia gần nhất sẽ phải vài người am hiểu quản lý thành thị quản lý tài chính tới, quân sự chính trị hẳn là cũng phải đi vào quỹ đạo. - Phạt Khắc Lan cung kính nói.

Gật gật đầu. Hàn Thạc hồ hững nói:

- Ủ, những việc này tạm thời do người an bài đi.

Trước mắt thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trăm nghiệp hưng thịnh lên, đủ loại nhân tài cực kỳ thiếu thốn, Lao Luân Tư an bài nhân tài quân sự chính trị đích xác mới có thể dẫn đến tác dụng trọng yếu. Thế nhưng những người này đều do gã an bài tới, nhân tài quân sự chính trị một khi nắm vững trước đó, từ nay về sau muốn loại trừ sẽ không dễ dàng.

Nếu để mặc cho loại tình huống này phát triển tiếp, Hàn Thạc vẫn dùng người của Lao Luân Tư thì cái việc cứ thâm nhập bất tri bất giác này, có thể sẽ từ từ biến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thành của Lao Luân Tư. Hàn Thạc bây giờ thành thực hơn rất nhiều so với quá khứ, trong lòng đã rõ ràng tai nạn này. Đáng tiếc bây giờ trong tay hắn không có người của mình để dùng, Lao Luân Tư có phải xuất phát từ hảo ý hay là dụng tâm khác tạm thời cũng chưa ước đoán được. Trước mắt là đang thiếu nhân tài nhất, bây giờ cũng chỉ có thể để như vậy.

Nhưng trong lòng Hàn Thạc đã bắt đầu có cân nhắc cho mai sau, cũng đã chính thức suy xét bắt đầu nên dùng thân tín của mình, vô luận là bồi dưỡng hay là phát hiện, việc này cũng không phải là chuyện đơn giản. Trong đầu hắn đã có ý nghĩ này, dần dần đi về phòng của mình.

Ở phủ thành chủ hai ngày, Hàn Thạc ban ngày đốc thúc tiến độ cơ sở phòng ngự, buổi tối lại siêng năng tu luyện ma công cùng ma pháp. Song ma công đột phá càng về sau càng khó khăn, chỉ bằng vào tiến bộ tu luyện ngày qua ngày buồn tẻ này cũng không lớn, nhưng thật ra hắn có tinh thần lực cấp bậc Đại ma đạo sư, trên phương diện ma pháp lại có thể tiến bộ rất nhanh chóng.

Bởi vậy, tinh lực trước mắt Hàn Thạc đặt ở nghiên cứu Vong Linh ma pháp nhiều hơn. Lợi dụng mật thất phủ thành chủ, hắn có thể thoải mái đi tới Tử Vong Mộ Địa, Tử Vong Mộ Địa đúng là thánh địa thích hợp nhất cho Vong Linh pháp sư tu luyện. Chẳng những có tử khí nồng đậm, còn có đầy đủ ma pháp khí cụ cùng phòng thí nghiệm, tới mỗi đêm hắn đều ở một mình trong đó, chộp một số ma thú còn sống luyện tập ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến.

Ma công tới Phân Ma chi cảnh như Hàn Thạc, linh hồn đã chuyển biến thành thần thức càng thêm huyền bí, thần thức có một số tác dụng vô cùng kỳ diệu. Căn cứ vào nghiên cứu linh hồn cộng thêm trí nhớ về ma công, hắn dần dần cảm thấy nhận thức linh hồn về Vong Linh ma pháp cùng thần thức biến hóa có phần cùng chỗ.

Nhất là tại cảnh giới này, thần thức có tác dụng kỳ diệu, có thể cảm ứng được tất cả khí tức sinh linh chung quanh, đối với linh hồn con người tạo thành huyền cảnh hạ ma ký lên, cùng tinh thần lực liên hệ với ma pháp nguyên tố không đâu không có ở thế giới này, tựa hồ tương đồng với phương diện kỳ diệu nào đó. Hàn Thạc đột nhiên có ý nghĩ đột phá, thậm chí suy xét ma công cùng ma pháp có phải là có thể dung hợp được không, hỗ trợ ưu khuyết điểm cho nhau.

Thế nhưng trước mắt với Hàn Thạc mà nói, chủ ý kỳ diệu này muốn áp dụng vẫn cực kỳ khó khăn. Bởi vì tại bất luận một lĩnh vực nào, hiện tại hắn còn chưa đạt tới mức tinh thông thuần thực chính thức. Muốn dung hợp quán thông cả hai là một quá trình tìm tòi lâu dài. Xem chừng trong thời gian ngắn không thể áp dụng.

- Ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến này lợi dụng tinh thần lực công kích linh hồn đối phương, Hàn Thạc lợi dụng ma thú còn sống thí nghiệm đã hai ngày. Hơn nữa hắn đối với thần thức công kích đã có một số cảm ngộ, hai ngày này từng bước đã đến được một số điểm quan trọng.

Ngày thứ ba từ Tử Vong Mộ Địa đi ra, dưới ánh dương quang chiếu rọi lên người, Hàn Thạc có một loại thoải mái hài lòng. Trong khi hắn kiểm tra tiến độ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì Địch Khắc chẳng biết từ địa phương nào xông ra. Gã cung kính tới cạnh hắn bẩm:

- Đại nhân, dựa theo phân phó của ngài ta đã gửi lời mời. Năm sơn nhân thủ lĩnh trên núi chung quanh đều đồng ý bảy ngày sau sẽ tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ dự tiệc.

Mỉm cười, Hàn Thạc liếc Địch Khắc thật sâu mới nói:

- Địch Khắc. Người cũng là một sơn nhân. Ta biết chuyện này giao cho người làm, người nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng.

“Đương nhiên, bằng vào thủ đoạn của người đám sơn nhân thủ lĩnh dám không đến e rằng đều sẽ gặp nạn, ta không muốn trở thành tội nhân của sơn nhân.”

Địch Khắc trầm nghĩ, trên mặt vẫn cung kính cười nói:

- Sự tình đại nhân tiêu diệt bọn cường đạo Hồng Hồ Tử đã chiếm được tin tưởng của sơn nhân, ta nghĩ lần này bọn họ đến dự tiệc nhất định trong lòng đang tràn ngập hy vọng.

- Có lẽ sợ hãi càng nhiều một ít. Ha ha! - Hàn Thạc cười ha ha với Địch Khắc. Hắn làm sao lại không biết những người đó muốn gì chứ. Những gì cần nói Địch Khắc đều đã nói hết. Bọn họ tự nhiên biết nên làm như thế nào.

- Ách..... Địch xác là có một chút. Hắc hắc! - Địch Khắc cười ruồi trả lời. Nhìn vào mắt Hàn Thạc, gã cảm thấy dường như hắn biết mình nghĩ gì trong lòng, bất giác thâm kinh ngạc.

326. Chương 326:có Điểm Khó Giải Quyết

Một loạt tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, từ xa nhanh chóng phi lại gần. Hàn Thạc đang trên tường thành tuần sát tiến độ công trình đã thấy kỵ sĩ trưởng Phạt Khắc Lan cười chiến mã đầu tiên, đang gấp rút chạy vội tới.

Phi thân xuống ngựa, Phạt Khắc Lan chạy luôn đến dưới tường chỗ Hàn Thạc, thở hổn hển ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Thành chủ đại nhân. Thương đội vận chuyển chiến xa cùng khí cụ từ thành Hải Lam tới đây, trên đường bị vài bọn cường đạo cướp đoạt, chúng nói rằng phải nộp đủ năm vạn kim tệ mới thả người giao hàng.

Quy mô cường đạo trên đường từ thành Hải Lam đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không lớn. Hàn Thạc thông qua Phỉ Bích tới một số thương hội đặt hàng những trang bị này, chẳng những nhắc nhở bọn họ cẩn thận đám cường đạo trên đường, còn để Phạt Khắc Lan tới trước thời hạn phái người tiếp nhận. Dựa theo phán đoán của hắn, những đám cường đạo nhỏ này hẳn là không có gan động thủ. Bây giờ vừa nghe tin tức Phạt Khắc Lan đưa đến, trầm mặt hỏi:

- Người nói có mấy đám cường đạo liên hợp động thủ?

Sắc mặt Phạt Khắc Lan khá khó coi, gật đầu trả lời:

- Không sai, một chi cường đạo khẳng định không dám xuống tay, nhưng lần này là năm chi cường đạo liên hợp lại. Một số thị vệ của thương đội căn bản không trụ nổi. Thành chủ đại nhân, đám cường đạo đáng chết này đang tự tìm đường chết, ta lập tức suất lĩnh kỵ sĩ trong thành diệt trừ toàn bộ bọn chúng.

- Chờ một chút!

Hàn Thạc quát một tiếng, ngăn cản sự kích động của Phạt Khắc Lan, suy nghĩ một chút mới hỏi:

- Tin tức chúng ta mua chiến xa khí cụ này tổng cộng có bao nhiêu người biết?

- Binh lính lần này trên đường đi tiếp nhận biết, sao vậy đại nhân? - Phạt Khắc Lan trầm nghĩ hoặc, không rõ Hàn Thạc tại sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc nói:

- Đám cường đạo này làm sao lại trùng hợp biết được ngày nào thương đội sẽ đến, như thế nào lại đột nhiên cùng liên hợp, sau khi cướp thương đội lại còn dám vơ vét kim tệ của chúng ta. Chẳng lẽ người không thấy điều này rất bất bình thường sao?

Hắn vừa nói ra, Phạt Khắc Lan cả kinh, quát:

- Ý đại nhân là trong chúng ta có lẽ có gian tế?

- Không phải có lẽ, mà là chắc chắn!

Hàn Thạc đột nhiên hét lớn:

- Ta sẽ không truy cứu việc thất trách của người vội, cho người thời gian nửa ngày tìm ra gian tế kia rồi xử quyết cho ta! Mặt khác, lần sau khi truyền binh, đừng bởi vì thiếu người mà tùy tiện thu nạp, bất luận tên nào lai lịch không trong sạch đá ra cho ta!

- Rõ! - Phạt Khắc Lan lớn tiếng thưa. Hắn tung mình nhảy lên trên lưng ngựa, vẻ mặt lạnh lẽo cười ngựa phi nhanh đi.

Chuyện này do hắn phụ trách, xảy ra sơ suất lớn như thế vô luận như thế nào hắn cũng không thoát được có liên quan. Khi Lao Luân Tư để cho hắn tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã nói rõ rằng từ nay về sau sự sống chết của hắn Hàn Thạc hoàn toàn có thể làm chủ. Kiến thức được thực lực mạnh mẽ của Hàn Thạc, Phạt Khắc Lan càng hiểu được vị thành chủ này tuyệt đối không phải loại nhân từ nương tay, vừa mắng cái tên phản đồ nào đó, vừa nhanh chóng suy nghĩ phương pháp bắt được gã kia.

Một giờ sau, trên quảng trường rộng lớn được lát bằng đá Đại Lý phía trước phủ thành chủ, tổng cộng ba trăm kỵ sĩ nhất luật cao to mặc khải giáp sáng loáng xếp hàng chỉnh tề theo lệnh Phạt Khắc Lan. Tạm không đề cập tới sự thất trách của hắn lần này, những kỵ sĩ với trang bị cùng khí thế dưới sự huấn luyện của hắn đích xác nghiêm nhiên đã có phong phạm của một kỵ sĩ đoàn lớn. Điều này nói lên rằng Phạt Khắc Lan quả thật là một kỵ sĩ quân đội xuất chúng.

Hàn Thạc ngồi ở trong phủ thành chủ, cũng không quản Phạt Khắc Lan dùng phương pháp gì để tìm ra gian tế. Hắn đang tự hỏi làm sao nhanh chóng diệt trừ đám cường đạo này để thông đường từ thành Hải Lam đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trong khoảng thời gian này, tất cả chú ý của Hàn Thạc đều đặt ở khả năng bầy đại công quốc tùy thời trở về cướp bóc. Nhưng thật ra đã quên một số đoàn thể cường đạo lớn nhỏ trên đoạn lộ trình này. Dọc theo đường đi cường đạo có mười mấy thế lực, đều là cường đạo loại nhỏ chỉ có hơn trăm người thậm chí mấy chục người không đáng để mắt. Động một tí là chạy loạn giữa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cùng bầy đại công quốc, căn bản không cùng một cấp bậc với cường đạo lớn mấy nghìn người.

Trải qua lần giết Đồ La Đạt trước, Hàn Thạc cho rằng đám tiểu cường đạo này hẳn là sẽ không dám coi thường vọng động, cho nên cũng không đặt bọn chúng trong lòng. Không nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt thì bọn này chém sau lưng một đao, cướp đi số chiến tranh khí tài giá trị tới mười vạn kim tệ. Điều này đã làm cho Hàn Thạc sinh ra sát tâm hoàn toàn tiêu diệt chúng.

Con đường giữa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cùng thành Hải Lam là đường giao thông quan trọng nhất nối liền Lan Tư Lạc Đặc đế quốc tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nếu muốn phát triển thì tính an toàn trọng yếu của con đường này không cần nói cũng biết. Nếu di dân chưa tới được thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà trên đường đã bị cướp trước đó, e rằng Hàn Thạc có ba hoa chích chòe thế nào cũng không ai dám đến định cư tại đây.

- Là bọn chúng muốn chết, không phải ta không cho chúng đường sống! - Hàn Thạc đã có đầu mối, ngón tay vô thức đập lên thành ghế tựa, nói kiên quyết.

Phạt Khắc Lan không phụ lòng tin nhiệm của Hàn Thạc với hắn, chỉ mất hai giờ đã tìm ra được gian tế. Cụ thể là ai Hàn Thạc thật ra không thấy, thế nhưng lại nghe thấy bên ngoài phủ thành chủ truyền đến từng tràng gào thét thê lương sồn tóc gáy.

Loại tiếng kêu thảm thiết khiến người nghe da đầu tê dại chỉ tiếp tục trong chốc lát rồi im bật, năm phút sau Phạt Khắc Lan kính sợ đi đến. Trước mặt Hàn Thạc cung kính hành lễ khiêm tốn, Phạt Khắc Lan trầm

giọng nói:

- Bá tước đại nhân, là ta đã thất trách.

Thoáng lườm nhác ngồi thẳng lại một chút, Hàn Thạc lạnh nhạt liếc nhìn Phạt Khắc Lan hỏi:

- Thảm vẫn ra chưa?

Gật gật đầu, Phạt Khắc Lan trả lời:

- Tổng cộng có ba gã vừa mới gia nhập binh ngũ không lâu. Toàn bộ đều là do đám cường đạo chung quanh trà trộn vào. Bởi vì ta thấy thân thể bọn chúng cường tráng. Hơn nữa lúc này lại đang thiếu người, không điều tra cẩn thận khiến cho bọn chúng gia nhập kỵ sĩ đoàn. Đều do ta thất trách. Xin bá tước đại nhân cứ trừng phạt!

Đúng như Phạt Khắc Lan nói, trước mắt thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đang dùng người tối đa. Loại nhân tài giống như Phạt Khắc Lan có thể huấn luyện binh lính thật sự quá thiếu thốn. Phạt Khắc Lan nhất thời sơ suất xem như thất trách nhưng Hàn Thạc lại không có nhân tuyển có thể thay thế hẳn.

Hàn Thạc trầm mặc chốc lát, hừ lạnh một tiếng nói:

- Việc này ta tạm thời ghi nhớ, nếu trong quá trình vây diệt đám cường đạo kia người có thể lấy công chuộc tội, vậy ta sẽ bỏ qua cho lần thất trách này của người.

Phạt Khắc Lan gật mạnh đầu, trang trọng hành lễ, lớn tiếng nói:

- Bá tước đại nhân yên tâm, loại chuyện này vĩnh viễn sẽ không phát sinh lại, đám cường đạo tham dự vào việc cướp bóc này đừng mơ tưởng chạy thoát được tên nào. Thân là một kỵ sĩ, ta cam đoan với ngài.

- Tốt lắm, triệu tập một trăm kỵ sĩ mang đi. Chúng ta đi đến ổ của chúng một chuyến. Xem xem bọn chúng có tư cách lấy năm vạn kim tệ trong tay ta không.

Hàn Thạc nheo mắt đứng dậy. Phạt Khắc Lan rõ ràng cảm giác được từ sát ý nồng đậm từ trên người hắn. Gã thầm minh bạch trong lòng cái đám cường đạo cả gan làm loạn lần này, nhất định sẽ phải trả giá đắt.

Ban đêm. Bầu trời tối đen như bức tranh sơn dầu dùng mực đặc phết lên. Đêm nay không ánh trăng cực kỳ ảnh hưởng tới thị tuyến, từng bó đuốc cháy rừng rực, hướng về phía cỏ dại mọc khắp nơi, không khí đầy ẩm ướt.

Trên một dòng sông dài hình lá liễu, mười mấy cái bè gỗ cực lớn đang sắp hàng. Trên bè gỗ đứng rất nhiều nhân ảnh cường tráng tay cũng cầm đuốc. Tiếng nghị luận âm ỉ từ những người đang đứng trên đó truyền lại.

Phạt Khắc Lan cười chiến mã cầm bó đuốc trong tay, nhú mày nhìn về đám cường đạo trên bè gỗ trong dòng sông nhỏ xa xa, thấp giọng mắng:

- Cường đạo giáo hoạt, ai dè chúng lại chọn địa điểm giao dịch tại đây. Như vậy là hơi khó giải quyết rồi.

Khu vực này cách thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rất xa, căn bản không ở đoạn giữa thành Hải Lam và thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Ngược lại nó nằm ở vùng giữa Bồ Lô Đặc Nhĩ thông đến bảy đại công quốc.

Lần trước Hàn Thạc bắt Hải Luân Đế Na, mang theo sáu khẩu ma tinh pháo chính là từ dòng sông này trở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Chỉ có điều bởi vì sáu khẩu ma tinh pháo quá nặng, từ nơi này trở về hắn mới lãng phí hai ngày thời gian. Lúc này đoàn người Hàn Thạc thuần túy do kỵ sĩ tạo thành, chỉ mất có nửa ngày trong đêm, dựa theo ước định đã chạy tới được đây.

Không thể không nói đám cường đạo lần này lựa chọn được một địa phương hợp lý, lợi dụng sự tiện lợi của bè gỗ, một khi bọn họ cầm được năm vạn kim tệ, có thể nhanh chóng rời xa nơi này. Đoàn Hàn Thạc tất cả đều là kỵ sĩ, căn bản không thể truy kích bọn chúng tại dòng sông nhỏ này. Địa điểm giao dịch đến lúc chúng mới thông tri. Đến khi bọn Hàn Thạc biết là địa phương này thì đã không kịp chuẩn bị, vô tình đã bị hãm vào thế bị động.

- Cái nhóm cường đạo này thật không đơn giản. Trên đường tới đều an bài thỏa đáng, còn chiếm tiên cơ so với chúng ta. Một khi bọn chúng lấy được kim tệ, bằng vào bè gỗ có thể dễ dàng đào thoát. Các kỵ sĩ

căn bản không thể truy kích, xem chừng lần này chúng ta đã đụng phải một nhóm cường đạo khó dây vào.

- Hàn Thạc mắt nhìn hỏa quang lập lòe của đám cường đạo phía trước, nói với Phật Khắc Lan.

- Bá tước đại nhân. Cái này nên làm thế nào cho tốt, cho dù đại nhân là một Vong Linh pháp sư nhưng hắc ám sinh vật ở trong nước cũng giống như không thể thi triển thủ cước a? - Phật Khắc Lan lo lắng nói với Hàn Thạc, hắn đã chuẩn bị lấy công chuộc tội, đang cực kỳ nhiệt tình, định trong lần giao dịch này đại náo một hồi.

- Phía đối diện vậy mà còn có mấy Quang hệ ma pháp sư. Xem ra đám cường đạo đã sớm có chủ định. Những Quang hệ ma pháp sư này hẳn là đặc biệt tới phòng bị ta. Chẳng lẽ nói chuyện này không đơn giản như vậy, có người đang âm thầm tính kế với chúng ta? - Âm Ma mà Hàn Thạc vừa phóng ra, đầu tiên thấy được hai Quang hệ ma pháp sư, liền kinh ngạc nhẹ giọng nói.

Một Quang hệ trung cấp ma pháp sư và một Quang hệ cao cấp ma pháp sư. Loại cấp bậc Quang hệ ma pháp sư này đối với cấp bậc cao như Tà Ác kỳ sĩ thì tác dụng có hạn, nhưng đám Thạch tượng quỷ có thể bay lượn nếu tiếp cận bọn họ, cho dù chỉ là trung cao cấp Thánh quang chiếu minh thuật cũng có thể đủ gây thương hại đáng kể cho chúng.

Bởi vậy vừa thấy hai Quang hệ ma pháp sư kia, Hàn Thạc lập tức xem xét thận trọng, phát phát tay cho Phật Khắc Lan:

- Tạm thời dừng lại. Để ta xem tình thế thế nào rồi nói tiếp. Nếu đây là một cái bẫy, chúng ta lập tức lui lại.

Cho tới bây giờ, Hàn Thạc chỉ còn lại một con Âm Ma duy nhất do hắn luyện chế, điều này làm cho sự quan sát của hắn không còn được nhanh chóng như quá khứ, cũng không cách nào bao trùm được cục diện toàn trường. Trong lòng Hàn Thạc đã bắt đầu suy nghĩ có nên hao phí một lượng thời gian bế quan tu luyện để luyện ra Huyền Ma có cấp bậc cao hơn nữa không.

Con Âm Ma vòng một vòng quanh bè gỗ trên sông đã thật sự phát hiện ra số chiến tranh khí tài mà Hàn Thạc thu mua, trong đó thậm chí còn có cả Phú Tân Ân cùng Kiệt Khắc của thương hội Bồ Tư Đặc. Hai người bọn họ bị đám cường đạo trói thật chặt. Hai thanh cương đao sáng chói gác trên cổ bọn họ. Về mặt hai người héo hắt, hiển nhiên đã chịu phải khiếp sợ không nhỏ.

Ngoại trừ Phú Tân Ân cùng Kiệt Khắc ra còn có mười thương nhân các thương hội khác, còn thêm ba mươi mấy thị vệ thương hội cũng bị trói thật chặt. Chung quanh đều có cường đạo trông chừng kỹ lưỡng.

Thương hội Bồ Tư Đặc trong cuộc đổ thừa Táp Mai Long nghiêm nhiên đã trở thành một thương hội rất giàu có trong đế quốc. Táp Mai Long trải qua lần đó không gương dậy nổi, cũng mất đi rất nhiều tín nhiệm của thương hội. Thương hội Bồ Tư Đặc thừa thế phát triển. Từ từ hoạt động mạnh trong các đại thương hội.

Chiến tranh khí tài lần này Hàn Thạc thu mua chính là do thương hội Bồ Tư Đặc liên hợp với một số thương hội khác cùng vận chuyển tới. Lần đầu tiên nếu không có khởi đầu tốt thì sẽ ảnh hưởng tới ấn tượng của bọn họ về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, việc hợp tác từ nay về sau khó có thể tiếp tục.

Bởi vậy chẳng những là Phú Tân Ân và Kiệt Khắc, sự an nguy của đám thương nhân cùng thị vệ bị trói này cũng quan trọng như nhau. Nếu không thể đảm bảo được an toàn của bọn họ, cho dù có giết sạch đám cường đạo này cũng khó có thể bù đắp được tổn thất từ nay về sau. Nhìn đám cường đạo canh phòng nghiêm mật, Hàn Thạc nhất thời đau đầu vạn phần.

- Đa Khắc Tư. Tiếp theo nên làm sao? - Một đại hán tướng mạo thô dã thân cao hai thước, rõ ràng là một thủ lĩnh cường đạo lúc này lên tiếng hỏi một thanh niên đối diện trên bè gỗ có gương mặt kiên nghị, mắt ánh lên quang mang dã tâm bừng bừng.

Gã thanh niên này ăn mặc theo kiểu cường đạo tiểu lâu la, thân cao gần một mét chín. Gã đứng ở đó giống như một cây trường thương thẳng tắp không bao giờ gãy, màu sắc của trang phục cường đạo căn bản không thể che dấu được dã tâm quang mang trong mắt gã. Thanh niên này tên là Đa Khắc Tư, liếc mắt nhìn thủ lĩnh cường đạo, tự tin nói:

- Yên tâm đi. Ta đã cân nhắc rõ ràng trước khi làm việc, không để cho các người giết những tù binh này sẽ làm cho bọn chúng có cổ kị, hướng chỉ trong dòng sông nhỏ này, chúng ta còn có ưu thế của bè gỗ. Lại dùng số tiền lớn để chiêu mộ hai Quang hệ ma pháp sư có thể ngăn cản Thạch tượng quỷ tập kích, việc này không sợ hở tý nào, ta xem bọn chúng ngoại trừ giao tiền ra thì không còn đường thứ hai.

- Đa Khắc Tư, kỳ tài binh dân của đế quốc quân sự học viện, vậy mà lại là hần, khó trách! - Thông qua Âm ma lướt một vòng quanh gã thanh niên, nghe được cuộc nói chuyện giữa hai tên, Hàn Thạc lẩm bẩm.

327. Chương 327: nhân Tài

Tính chất của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc quân sự học viện bất đồng so với Ba Bỉ Luân học viện. Học viện này chuyên môn bồi dưỡng một số nhân tài chiến tranh sở trường về mưu lược tác chiến, ma pháp sư kiểm sĩ kỳ sĩ không được bồi dưỡng tại đây. Giống như học viện trên Kỳ Áo đại lục, chiếm vị trí chủ đạo trong đế quốc quân sự học viện vĩnh viễn đều là học viên quý tộc.

Nguyên nhân sở dĩ tạo thành nhân tài quý tộc học viên xuất hiện lớp lớp, một mặt là bởi vì học phí tại Đế Quốc Quân Sự học viện đắt đỏ khiến cho bình dân chùn chân, mặt khác cho dù bình dân có thực sự tiến được vào đây thì cũng khó mà học tập được hệ thống tri thức quân sự chân chính lợi hại do các sư phụ dạy.

Thế nhưng, bất cứ sự tình gì cũng không có tuyệt đối, Đế Quốc Quân Sự học viện thính thoảng vẫn có một hai học viên bình dân, cho dù trong điều kiện bất lợi vẫn có thể bộc lộ tài năng. Ánh hào quang rực rỡ của bọn họ thậm chí còn vượt qua danh tiếng của học viên quý tộc

Nhân vật giống như thế, sẽ được tuyển dụng không theo mặt nào, có thể thành công được học tập với sư phụ tốt nhất, chỉ cần đám thanh niên bình dân này khôn khéo ôn thuận một chút, thế nào cũng có quý tộc thức thời, còn có tướng quân tiền cử chiêu mộ tới gia tộc mình hoặc thành thủ hạ mình.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận thanh niên bình dân cương quyết không tuân theo, không hiểu được phải che dấu quang mang chói mắt ở mình, cuối cùng chọc giận đến quý tộc tử đệ đồng học, nặng thì bị đâm đố kỵ đó hại chết, nhẹ thì cũng dẫn đến hoạn lộ bị ngăn lại, vĩnh viễn không có cơ hội tiến vào quân đội.

Đa Khắc Tư chính là loại kỳ tài binh dân xui xẻo đó, tuổi còn trẻ mà tại Đế Quốc Quân Sự học viện đã bộc lộ tài năng vô cùng, đáng tiếc là bởi vì quá bướng bỉnh không biết ẩn giấu, đã yêu nữ nhi của một bá tước và được nâng mền, việc này đã chọc giận người cha bá tước và gia tộc vị hôn phu của cô gái kia.

Cuối cùng kết quả là Đa Khắc Tư bị gán cho một tội danh có lẽ có*, chẳng những bị khai trừ khỏi Đế Quốc Quân Sự học viện, mà còn bị hai gia tộc truy sát thiếu chút nữa không giữ được cái tiểu mệnh, biến thành một đào phạm không được thấy ánh quang minh.

Việc này phát sinh một năm trước, trong bản ghi chép của Âm Mạc có ghi lại việc này. Khi đó tại tổng bộ Âm Mạc, Hàn Thạc đã dùng quyền hạn của mình, xem qua một phần bản ghi chép, đã lưu lại ấn tượng sâu sắc. Không nghĩ rằng giờ đây tại địa phương này lại đụng phải gã bình dân quân sự kì tài này.

Đa Khắc Tư đứng trên bè gỗ, bởi vì đã trải qua nỗi đau đớn thâm nên vẻ mặt vốn cương quyết bất tuân lại thêm phần âm u, đứng thẳng người nhìn về phía xa, quay đầu nói với tên thủ lĩnh cường đạo:

- Thủ lĩnh, đám người cầm đuốc này hẳn là người thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Lấy xong năm vạn kim tệ chúng ta chạy càng xa càng tốt, tốt nhất không nên tiếp tục xuất hiện quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Gã thành chủ tên Bồ Lai Ân kia không phải là nhân vật dễ đối phó, nếu chúng ta không thể rời đi kịp thời, chẳng những phải nộp lại năm vạn kim tệ kia mà tính mạng chúng ta cũng khó bảo toàn.

- Yên tâm đi, người có thể giết bọn Hồng Hồ Tử Đồ La Đạt, ta sẽ không ngu lưu lại để hần vây giết. Hắc hắc, cứ để cho bọn Lạp Khắc Tây chịu cơn phần nộ của tên này đi. Một vạn kim tệ cũng đủ cho chúng ta thống khoái một thời gian rồi. - Tên cường đạo này cũng không phải kẻ ngốc, cười nói tục tằn, hần vẫn luôn tích tiểu thành đại, với phần một vạn kim tệ đã rất thỏa mãn rồi.

Thông qua Âm Ma thu hết vào mắt, Hàn Thạc quan sát đám Kiệt Khắc Phú Tân Ân trên bè gỗ một lượt, hồi lâu mới nói với Phạt Khắc Lan bên cạnh:

- Đẩy cái xe chất năm vạn kim tệ ra giao cho bọn chúng, đám người các thương hội kia không được để xảy ra vấn đề.

- Bá tước đại nhân. Chẳng lẽ chúng ta cứ khuất phục như vậy, trước đó chúng ta đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp đối phó rồi mà. - Phạt Khắc Lan nóng lòng lập công, vừa nghe Hàn Thạc không phản kháng gì mà định giao tiền luôn, bất giác nghi hoặc hỏi.

- Học viên cực kỳ ưu tú Đa Khắc Tư của Đế Quốc Quân Sự học viện đã nghĩ kỹ kế chuẩn bị cho lần giao dịch này, chúng ta hoàn toàn đã rơi vào hạ phong. Chỗ ấy lại là dưới nước, chúng ta căn bản không có bất cứ cơ hội nào dưới tình huống không được thương hại thương nhân để động thủ. Kim tệ trước cứ đưa cho bọn chúng để đổi lại khí tài chiến tranh cùng đám thương nhân. Đối với sự tình vậy giết chúng đợi khi bảo đảm thương nhân cùng khí cụ trong tay chúng ta rồi hãy nói tiếp.

Trước khi tới Hàn Thạc còn định lợi dụng Thổ Giáp thì đột nhiên xuất kích. Nếu trong rừng rậm thì Mộc Giáp thì cũng có thể trong thời gian ngắn bảo vệ an toàn cho thương nhân, đáng tiếc là Đa Khắc Tư giao hoạt lại định địa điểm giao dịch trên dòng sông nhỏ. Thủy Giáp thì hãy còn chưa xuất thế, lúc này hẳn thật sự không có biện pháp hoàn thành dưới nước, chỉ có thể tạm thời chu toàn như vậy.

- Vậy được, ta đi!

Phạt Khắc Lan cũng không có biện pháp tốt hơn, vừa nghe xong liền gật đầu, cười chiến mã đi tới trước, há mồm gào to:

- Đưa xe chở kim tệ tới bờ sông, chúng ta bắt đầu giao dịch với đám cường đạo đó.

Lần này Hàn Thạc cố ý chuyển đến một cái thùng kim tệ chứ không phải tinh tạp. Vốn hẳn định để Thổ Giáp thì Mộc Giáp thì động thủ trước, đưa cả số kim tệ trên vào giữa đám cường đạo, mấy thế lực cường đạo cùng liên hợp khẳng định sẽ nghi kỵ lẫn nhau, nhất định sẽ tranh đoạt số tiền rơi rãi rác trên mặt đất trước tiên, như thế hai tên kia đã có thể đột nhiên động thủ rồi.

Nhưng trước mắt bọn hắn lâm vào thế bị động, tự nhiên không có biện pháp để đạt được loại hiệu quả này. Ngay khi tiếng kim tệ vang lên leng keng, mấy bên cường đạo điều khiển bè gỗ tới gần, sau đó chúng giương cung nỏ lên ngắm về phía các kỵ sĩ trên bờ. Đám cường đạo chậm rãi cập bờ rồi đẩy cả thương nhân lẫn chiến xa xuống sông.

Đa Khắc Tư đúng là rất cẩn thận, từ đầu tới cuối không để bè gỗ cập hẳn, thương nhân cùng chiến xa khi cập bờ đều đẩy xuống nước, căn bản không cho nhóm Hàn Thạc một cơ hội xuất thủ nào.

Đến khi thùng kim tệ được hai tên cường đạo nhảy xuống nước lôi lên bè thì tiếng hoan hô rõ to từ trong đám cường đạo vang lên. Chúng kiêu căng hưng phấn cười vang ha ha, trong đó mấy tên thủ lĩnh cường đạo đều khen ngợi Đa Khắc Tư của Đế Quốc Quân Sự học viện quả nhiên lợi hại.

Đa Khắc Tư phụ trách vạch kế hoạch lần này, gương mặt kiên nghị không chút vui vẻ, từ đầu tới cuối thậm chí đều hồ hững u ám, trong tiếng hoan hô của đồng bọn mà mắt thậm chí còn lộ ra một chút bàng hoàng, dường như chỉ huy việc có thể nói hoàn mỹ này căn bản lại như là một cử chỉ bất lực sỉ nhục.

Trong tiếng ồn ào hưng phấn, đám cường đạo này thừa dịp bè gỗ trôi càng lúc càng xa, khi cách nhóm Hàn Thạc khoảng năm chục mét thì đột nhiên dập tắt hết đuốc trong tay. Theo sự quát mắng của mấy tên thủ lĩnh, bọn cường đạo ngừng cười to điên cuồng, dưới bầu trời đen kịt không ánh trăng, thanh âm cùng những ngọn đuốc bỗng đâu mất, ở khoảng cách này ngoài Hàn Thạc ra không ai có thể nhìn rõ được hành tung của bọn chúng.

Chúng cũng không lên bờ mà lại xuôi theo dòng sông đi tiếp. Đa Khắc Tư đối với những tư thế điên cuồng lắc lắc người không phát ra tiếng biểu đạt tâm trạng hưng phấn của đám cường đạo chỉ lắc lắc đầu. Hắn ngậm thở dài một tiếng, nghĩ thâm lợi dụng chúng để báo thù cũng không biết cuối cùng là đúng hay không. Chỉ có điều hôm nay mình đã coi như một tên đào phạm, ngoại trừ sự tình đại nghịch bất đạo phản bội đế quốc nương tựa vào quốc gia khác ra, bằng không làm gì có ai có thể giúp mình báo thù rửa hận đây?

"Ai, mình cuối cùng cũng là người sinh ra ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, vô luận thế nào cũng không thể biến thành cái loại phản đồ cả đời khó mà rửa sạch được ô nhục, làm cường đạo so với làm phản đồ đế quốc bị người người khinh ghét còn tốt hơn nhiều!"

- Phạt Khắc Lan, lập tức hộ tống bọn họ bình yên về thành, nơi này cách thành khá xa, người ngàn vạn lần đừng có sơ suất lần nữa. - Trong bóng đêm đen kịt, tầm nhìn của Hàn Thạc cũng chịu ảnh hưởng. Bè gỗ trôi càng lúc càng xa, hắn đã sắp không nhìn thấy được hàng tung của đám cường đạo rồi. Ngay khi các thương nhân cùng khí tài chiến tranh được đưa lên trên bờ, Hàn Thạc vội vàng căn dặn Phạt Khắc Lan.

- Bá tước đại nhân, chẳng lẽ chúng ta không truy kích bọn cường đạo quý tha ma bắt kia sao? - Phạt Khắc Lan ngăn ra, rồi hỏi tiếp.

- Nếu người có thể hộ tống được thương nhân và những thứ này về thành, việc thất trách của người trước đó ta sẽ bỏ qua. Hãy nhớ, hiện tại ngoài thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không quá thái bình, người ngàn vạn lần hãy cẩn thận đừng để xảy ra sơ sót gì đấy! - Hàn Thạc nhớ tới khả năng uy hiếp của bảy đại công quốc tùy lúc có thể tới, còn có những đoàn cường đạo lớn quanh quẩn giữa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc, thận trọng dặn đi dặn lại Phạt Khắc Lan.

Mục đích chủ yếu lần này của Phạt Khắc Lan là lập công chuộc tội, đang nghĩ tới điểm này trong đầu, có thể sẽ mất đi sự bình tĩnh ngày thường trong hành động. Hiện tại vừa nghe Hàn Thạc thận trọng dặn dò, đột nhiên phản ứng thấy đầu óc mình rất nhanh đang bị chấp niệm này chiếm cứ hết thảy, lập tức bị dọa cho nhảy ngược lên, tỉnh táo thừa:

- Đại nhân yên tâm, ta sẽ hộ tống bọn họ về thành an toàn.

Thấy ánh mắt Phạt Khắc Lan đã khôi phục lại sự trấn tĩnh, Hàn Thạc biết hắn đang nóng lòng lập công chuộc tội, lúc này mới vỗ vỗ vai hắn vui mừng nói:

- Cẩn thận chút!

Vừa nói xong, Hàn Thạc giống như một cơn gió nhẹ thổi đi, trong bóng đêm đen kịt không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Đám người Phạt Khắc Lan căn bản không biết Hàn Thạc cuối cùng muốn làm gì.

- Mấy con chiến mã này các người dùng để kéo xe, mấy tên kia nhường ngựa lại cho thương nhân. Nhanh lên, nhân lúc trời còn tối trở về thành, trên đường mở lớn mắt ra cho ta, nếu còn sơ suất nữa tất cả mọi người đều sẽ không xong...

Sau khi Hàn Thạc rời đi, Phạt Khắc Lan dẫn theo các kỵ sĩ, dựa theo mệnh lệnh của hắn an bài ổn thỏa cho thương nhân cùng chiến xa khí cụ, chậm rãi quay về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trên bè gỗ cách xa chỗ nhóm Phạt Khắc Lan nửa giờ, đuốc lại được nhóm lên, tiếng hoan hô vẫn luôn bị áp chế giờ vỡ òa ra, trong đêm tối yên lặng chói tai vô cùng. Trên cây cối chung quanh dòng sông vốn đang yên tĩnh, đám chim chóc giật mình tỉnh dậy trong mộng đẹp, hoảng hốt lo sợ giương cánh bay tán loạn.

Đa Khắc Tư đứng trên một cái bè gỗ, khuôn mặt u ám dưới ánh đuốc lập lòe chợt sầm lại, nhìn mấy tên thủ lĩnh cường đạo cách một cái bè đang chia thùng kim tệ, hỏi không đúng lúc:

- Việc các người đáp ứng ta, lúc nào sẽ giúp ta hoàn thành?

- Yên tâm đi Đa Khắc Tư, người chỉ cần lại giúp bọn ta kiếm mấy món thế này, đến khi chúng ta có càng nhiều kim tệ, chúng ta đủ cường đại để chiêu binh mã mãi mãi, người muốn chúng ta giúp người giết một đế quốc công tước cũng không thành vấn đề!

Một gã thủ lĩnh trong đó nói qua quýt một câu, cười dâm với một tên thủ lĩnh bên cạnh:

- Đồ Tật, chúng ta lập tức dẫn theo huynh đệ đến Mãn Viên phường xuân sắc vui thú một phen, số kim tệ này đủ cho chúng ta chơi đùa thống khoái trong đó. Hắc hắc, các huynh đệ vẫn luôn muốn tới kiến thức, đáng tiếc nạn dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chả có cóc khô gì, mấy năm nay chả kiếm được mấy đồng, lần này phát đạt nhất định phải hưởng thụ trước tiên đã a!

- Lạp Khắc Tây, đề nghị này của người ta thích, ha ha, chúng ta cùng đi thôi. - Tên Đồ Tật cười quái dị, ve vãn hội ý.

Cái đám tiểu cường đạo này ít nhất mỗi bọn cũng có tầm bảy, tám, mười người, tổng lại không đến hai trăm, trước đó thường trà trộn tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cùng thành Hải Lam cướp bóc của nạn dân, vốn không có tiền đồ dã tâm gì, bằng không đã đi cướp thẳng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rồi. Đám này có kim tệ

cái là không nghĩ đến việc đổi binh khí khỏi giáp tốt hơn cho thủ hạ, mà chủ ý chỉ có ăn chơi hưởng lạc, sự hứa hẹn đối với Đa Khắc Tư căn bản dường như không để trong lòng.

Đa Khắc Tư tiến vào Đế Quốc Quân Sự học viện học tập, cũng không phải là một kiếm sĩ hay là kỵ sĩ xuất sắc bao nhiêu, bởi vì tất cả tinh lực của hắn đều đặt ở việc học tập mưu lược chiến tranh cùng kỹ xảo tác chiến. Mặc dù hắn cao một mét chín nhưng thực lực bản thân cũng không mạnh, đối với cái đám cường đạo thô lỗ dã man này mà nói, loại người đa mưu túc trí nhưng thực lực không mạnh ấy khó có thể tạo thành uy hiếp, lại có thể bày mưu tính kế cho bọn chúng thực sự là quá tốt, căn bản không vội báo thù rửa hận cho hắn.

- Các người đã đáp ứng ta đến khi lấy được kim tệ sẽ giúp ta báo thù! - Đa Khắc Tư nhìn mấy tên thủ lĩnh cường đạo đàm luận không kiêng nể gì về ngực nữ nhân này nở, miệng nữ nhân kia to, trầm giọng quát nhẹ.

- Hiện tại quan trọng là để các huynh đệ bận rộn đã lâu được sáng khoái, Đa Khắc Tư, việc này hoãn lại một chút rồi nói, ta sẽ giúp người tìm mấy cô nương vui đùa cho thoải mái, nhất định sẽ thú vị hơn so với vị tiểu thư quý tộc người thích, ha ha! - Ngay cả tên thủ lĩnh đi theo Đa Khắc Tư, cũng không chút lưu tâm cười sảng sặc, căn bản không lưu tâm tới lời hứa hẹn với hắn.

- A ha, tới nơi rồi, lên bờ đi một lát là tới trấn Đồ Ly An của công quốc Nội Sâm, cô nương của Mãn Viên phường nơi đó đầy xuân sắc nhất định đang đợi chúng ta đó!

Lạp Khắc Tây hưng phấn cười to, căn dặn các thủ hạ bên cạnh:

- Nhanh lên, dừng bè lại hết cho ta, lão đại dẫn các người đi hưởng lạc thú.

Sắc mặt Đa Khắc Tư khó coi, đối với cái bọn cường đạo không nói tín nhiệm này lòng sinh oán hận, song hắn biết thực lực mình có hạn, mặc dù vô cùng tức giận nhưng lại không biết làm thế nào, chỉ có thể tro mắt nhìn từng tên nối tiếp nhau lên bờ, hết sức phấn khởi tiến đến Mãn Viên phường xuân sắc của trấn Đồ Ly An.

- Các vị cường đạo bằng hữu lấy năm vạn kim tệ của ta, ta đã chờ các vị rất lâu rồi! - Đột nhiên trong bóng tối một giọng thanh niên cười vang lên. Dưới ánh đuốc cháy trong tay đám cường đạo, một bóng người khá cao dần hiện ra trước mặt chúng, ngăn cản đường đi.

Có lẽ có*: Thời Tống-Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

328. Chương 328:ta Sẽ Là Chó Săn Của Ngài

Một tiếng cười nhạo từ từ vọng xuống, một bóng người cực cao dần dần hiện rõ dưới ánh đuốc. Đây là một người thanh niên anh tuấn khuôn mặt treo nụ cười tà dị. Người thanh niên này cao chừng một thước chín, đứng ở chỗ đó tựa như một thanh lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ, làm cho người ta bị một loại xung kích mãnh liệt.

Một thân trang phục võ sĩ màu xanh gọn gàng, tôn lên hình thể rắn chắc bộc lộ rõ tài năng, khỏe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, ẩn chứa trong đó sự suy tư, giống như là một con diều hâu bay lượn trên bầu trời có ý định đùa bỡn một con thỏ hoang đang cuống cuống chạy trốn trên mặt đất vậy. Lộ rõ vẻ vừa tự tin mà lại thông dong.

Khi thanh niên hiển lộ ra thân ảnh thì đám cường đạo xung quanh vội vàng ngó nghiêng xung quanh, tưởng rằng phía sau hắn còn có nhiều viện thủ, cho nên khá khẩn trương cùng cổ kỵ.

- Không cần nhìn, chỉ có mình ta!

Hàn Thạc cười nhạt giải thích, cũng không quan sát đám thủ lĩnh cường đạo đang thở phào kia, dùng ánh mắt trên người Đa Khắc Tư đang đứng thẳng tắp giữa đám người, hỏi:

- Người thấy đám cường đạo chỉ biết hưởng lạc mà không biết làm này có thể giúp người rửa hận được sao?

Về mặt Đa Khắc Tư hồ hững, trầm mặc trong chốc lát nhìn Hàn Thạc nói:

- Chuyện này không liên quan đến ngươi. Ngươi đến là vì chuyện năm vạn kim tệ?

Lắc lắc đầu cười, Hàn Thạc nhìn chằm chằm Đa Khắc Tư, đột nhiên nói:

- Không phải, năm vạn kim tệ mặc dù trong mắt đám cường đạo này quả là một khoản tiền rất lớn, nhưng ta không thèm để mắt. Ta tới đây không phải là vì năm vạn kim tệ mà là vì Đa Khắc Tư ngươi!

Sắc mặt Đa Khắc Tư đại biến, cảm giân trừng mắt nhìn Hàn Thạc, tựa hồ muốn ghi tạc hình dáng của hắn vào trong lòng, rồi cười thâm nói:

- Không tưởng được đã lâu như vậy mà hai gia tộc kia vẫn chưa từ bỏ ý định truy sát ta, chỉ có điều ta không nghĩ tới ta đáng tiền đến như vậy. Ha ha!

- Đừng nhiều lời, ngươi chỉ có một người, lại dám cản đường của chúng ta. Vậy ngươi muốn chết rồi! - Nóng lòng muốn đến Mãn Viên phường xuân sắc hưởng thụ, thủ lĩnh đám cường đạo Lạp Khắc Tây sau khi xác định chỉ có mình Hàn Thạc, rốt cục cũng không kiềm chế được nội tâm nóng vội, chợt quát lên.

Cùng với tiếng quát của Lạp Khắc Tây, mấy thủ lĩnh đám cường đạo cũng hòa theo phụ họa, xem ra sắc dục trong lòng đã trở dậy khiến cho bọn chúng rốt cục không thể chịu được nữa. Dưới mệnh lệnh của mấy tên thủ lĩnh, một đám lâu la đồng dạng nóng lòng, tay mang theo vũ khí không đáng giá một kim tệ, rất nhanh đã vây Hàn Thạc vào giữa.

Từ đầu tới cuối Hàn Thạc chỉ mỉm cười, đối với hành động của đám cường đạo trong lòng đang sôi ruột nghĩ đến làn da mịn màng của các cô nương này vẫn làm thính. Vẫn nhìn Đa Khắc Tư lắc lắc đầu, dưới sự nghi hoặc của gã, mới giải thích:

- Đối với người khác mà nói, người chẳng những không đáng giá một đồng, mà còn là một củ khoai lang bỏng tay. Còn với ta mà nói giá trị của người vượt xa năm vạn kim tệ, chuyện này đợi lát nữa ta cùng với người nói sau. Chờ ta xử lý gọn gàng đám này đã, rồi từ từ thảo luận vấn đề giá trị cao thấp của người.

- Tên ngạo mạn, ngươi tự tìm đường chết.

Lạp Khắc Tây phần nộ nhìn Hàn Thạc, phát phát tay quát to:

- Thủ tiêu hắn, hắn khẳng định là tên Vong Linh pháp sư tà ác kia. Các người áp sát hắn, không được cho hắn có cơ hội ngâm xương ma pháp.

- A ha, hắn quả đúng là tân thành chủ của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, người xem không gian giới chỉ trên tay hắn, cái này nhất định là một con dê béo, các huynh đệ đoạt lấy không gian giới chỉ cho ta. Ta đã có thể tưởng tượng được bên trong không gian giới chỉ có một kho tài phú! - Thủ lĩnh cường đạo Đồ Tạt hưng phấn kêu to, hắn nâng cao chiến phủ hai lưỡi trong tay, tham lam nhìn chằm chằm không gian giới chỉ trên tay Hàn Thạc.

“Kịch... kịch... kịch...”

Trong lúc đám lâu la cường đạo đang liếm môi, chuẩn bị xé Hàn Thạc thành từng mảnh nhỏ, từng tiếng bước chân trầm muộn chợt vang lên.

- Thanh âm gì thế? - Lạp Khắc Tây rồi mù khê nhú đôi mày rậm, thành hai cái hình tam giác bất quy tắc, hết nhìn đông lại ngó tây bốn phía một chút mới lớn tiếng hỏi.

Bọn cường đạo tiểu lâu la đang định động thủ vừa nghe Lạp Khắc Tây hét lớn, cả kinh đều ngừng lại, mờ mịt nhìn xung quanh nghi hoặc.

“Kịch... kịch... kịch...”

Tiếng bước chân trầm muộn từ xa tiến lại gần. Mấy cành cây nhỏ nên cạnh khê dao động, nhấc nhở đám cường đạo trên mặt đất đang run rẩy. Nhưng trong đêm khuya không trăng đen kịt như mực, cho dù có ánh đuốc chiếu sáng nhưng cũng có hạn. Bởi vậy đám cường đạo hết nhìn đông ngó tây chỉ nghe được tiếng bước chân lớn nổi tiếp ngày càng gần, nhưng lại không thấy rõ là thứ gì đang dần tiếp cận.

- Là tiếng gót sắt của chiến thú phu lửa dưới thân Tà Ác kỳ sĩ, chư vị không cần nhìn ngó làm gì nữa, các người đều xong đời rồi! - Bị một đám cường đạo vây quanh, Hàn Thạc đột nhiên cười giải thích.

- Đáng chết, hần đã sớm gọi về bắt tử sinh vật! Lập tức giết chết hần, chỉ cần hần chết, bắt tử sinh vật không có hần chỉ huy, sẽ không có uy hiếp quá lớn. - Một tên Quang hệ cao cấp ma pháp sư được đám cường đạo dùng số tiền lớn thuê, cực kì hoảng sợ vội vàng hô to.

Đám thủ lĩnh cường đạo đang kinh hoảng thất thố nghe được tên Quang hệ cao cấp ma pháp sư kia hô, toàn bộ đều hô to gọi nhỏ, truyền mệnh lệnh:

- Đám ngu ngốc các người, nhanh tiêu diệt hần cho ta!

Bọn tiểu lâu la đang vây quanh Hàn Thạc, nghe thấy mấy thủ lĩnh đồng thời truyền lệnh giết chết, động tác vừa mới đình chỉ giờ lại nhao nhao nhanh chóng tăng tốc. Chúng múa máy vũ khí cùn trong tay xông tới Hàn Thạc, định trước khi bắt tử sinh vật tới, giết chết được hần.

“Vèo vèo vèo...”

Từng cây cốt mâu nhỏ dài màu đen, như là từng đạo hắc mang đoạt mệnh, dưới ánh đuốc chấp chờn của đám cường đạo, lấy Hàn Thạc làm trung tâm, từng cây cốt mâu bắn ra với tốc độ cực nhanh. Vừa nhìn thì những cốt mâu liên miên không ngừng này như đang nối tiếp nhau, khiến Hàn Thạc giống như một con hắc khổng tước yếu dị đang xòe đuôi.

“A..... A a.....”

Đám cường đạo xông tới âm thanh kêu thảm liên miên không dứt như tiếng pháo trúc dày đặc, từng cây cốt mâu đen thui, dưới động tác xòe đuôi của Hàn Thạc dễ dàng xuyên thủng khi giáp trụ có mấy ngân tệ của bọn chúng, hoặc là đâm xuyên vào thân thể, hoặc là xuyên thấu lục phủ ngũ tạng của chúng, mang theo máu tươi trào ra.

Uy lực còn lại không giảm bớt, từng cây cốt mâu sau khi xuyên thấu qua thân thể cường đạo, còn xuyên tảo chết một tên phía sau, loại lực lượng trùng kích này thật đáng sợ.

Chỉ trong chớp mắt ba mươi mấy tên cường đạo xông lên, dưới tiếng kêu thảm đều bị cốt mâu bắn chết. Vết máu đầy đất dưới ánh đuốc biến thành một mảnh hồng đẹp mắt. Mùi máu tươi nồng nặc trong nhảy mắt chui vào mũi đám thủ lĩnh cường đạo.

- Không, không xong! - Nhìn những thi thể trong vũng máu, Hàn Thạc ở trung tâm chân không chạm đất hiện ra, dục hỏa trong cơ thể Lạp Khắc Tây như bị một trận băng hàn thấu xương dập tắt, một loại liệt diễm mang tên sợ hãi điên cuồng thiêu đốt hết thấy trong đầu hần.

“Kịch kịch.....”

Tiếng bước chân trầm muộn như tiếng trống đánh vào trong lòng mỗi tên cường đạo. Một đám “gì đó” vẫn chỉ nghe thấy tiếng không thấy hình, từng cái từng cái xuất hiện phía sau lưng bọn chúng. Thứ “gì đó” không có mắt này trong hốc mắt phun ra hỏa diễm nóng rực. Dưới ngọn lửa trong hốc mắt của bọn chúng chiếu rọi, một đám thân ảnh màu đen thật lớn từ bóng đêm dần hiện ra.

Môi Đồ Tạc đột nhiên khô khốc có chút quái dị. Ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng nữa, ngập ngừng nói:

- Các vị, đúng... đúng là Tà Ác kị sĩ rồi, chúng ra chạy thôi!

Hai gã Quang hệ ma pháp sư được thuê mướn, thấy Tà Ác kị sĩ xuất hiện, ma pháp trượng nắm trong tay khẽ run rẩy. Với loại sinh vật bắt tử cao cấp này, tác dụng tịnh hóa Quang hệ ma pháp của bọn họ có hạn, huống chi Tà Ác kị sĩ xuất hiện những mười tên, dưới trợ giúp của ánh sáng mờ mờ, ánh mắt của bọn họ thậm chí còn có thể nhìn chỉ chút bóng đen phía sau mười tên Tà Ác kị sĩ.

Lần đám người Hàn Thạc ở dưới chân núi Tháp Lí sơn tiêu diệt đoàn cường đạo Đồ La Đạt này bọn chúng cũng có nghe đồn, chỉ có điều theo lí giải của bọn chúng, công lao đó là thuộc về binh lính thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, còn cả đám người sơn nhân do Phúc Tạc Lâm mang đến.

Bọn chúng làm sao có thể nghĩ đến một Vong Linh ma đạo sư lại có tinh thần lực của Đại ma đạo sư. Hơn nữa thêm vào khô lâu pháp trượng tăng phúc có khả năng gọi về bắt tử sinh vật với số lượng gấp đôi, trong tay Hàn Thạc rốt cuộc có thể gọi về không biết bao nhiêu bắt tử sinh vật đây?

- Xin lỗi, tiền thuê chúng ta không cần nữa!

Tên Quang hệ cao cấp ma pháp sư kia quay đầu nhìn Đa Khắc Tư, rồi nói với gã Quang hệ trung cấp ma pháp sư kia:

- Dem kim tệ trả cho bọn họ!

Hơn một ngàn kim tệ leng keng từ bên trong hai túi tiền của hai tên Quang hệ ma pháp sư đổ ra. Cao cấp ma pháp sư nhìn về Hàn Thạc phía xa, hơi khom người, kính sợ thốt:

- Chuyện này không liên can đến chúng ta, xin ngài để cho chúng ta đi được chứ?

- Hai tên ma pháp sư hèn hạ các người, lại muốn chạy trốn trước tiên, lão tử trước hết giết chết bọn người.

- Đa Khắc Tư nổi giận gầm lên một tiếng, phóng thẳng đến hai tên Quang hệ ma pháp sư nửa đường thối lui.

- Không biết tại sao, bây giờ ta càng ngày càng ghét Quang hệ ma pháp sư. Mặt khác, cái loại lâm trận bỏ chạy các người làm cho ta cảm giác rất chán ghét, ta nghĩ bọn người lưu lại thì tốt hơn. - Ánh mắt Hàn Thạc ánh mắt lạnh lùng nhìn hai gã ma pháp sư bo bo giữ mình, lạnh nhạt nói.

Bởi vì một trận cốt mâu dày đặc bắn ra, đám cường đạo rốt cuộc cũng không có một tên dám tới gần Hàn Thạc nữa, từng tên đều đứng cách hẳn một đoạn xa, bất quá phía sau bọn chúng còn có rất nhiều bắt tử sinh vật tới gần, vô luận như thế nào cũng là một đường tử lộ.

“Phập!”

Một tên cường đạo gần sát với Tà Ác kỳ sĩ, bị cốt thứ thật lớn đâm tới, bắt đầu từ âm thanh rơi xuống đất của tên cường đạo bị giết chết kia, mười tên Tà Ác kỳ sĩ cùng với gần ngàn các loại bắt tử sinh vật chậm rãi bao phủ đám cường đạo trong chết chóc vô tận.

Trong bóng đêm đen kịt, theo bó đuốc dập tắt của từng tên cường đạo bị giết, bóng đêm đen như mực đã ảnh hưởng đến tầm mắt của đám cường đạo, nhưng đối với đám bắt tử sinh vật, giữa hắc ám giống như là cá gặp nước, vô thanh vô tức tiêu diệt những chướng ngại che phía trước, căn bản không biết cái gì gọi là lưu tình.

Trong những tiếng hét thảm, thần sắc Đa Khắc Tư lộ vẻ hoảng sợ, nắm trong tay cây đuốc, trở thành một tên khác thường trong đám người. Đám Tà Ác kỳ sĩ cương thi lướt qua hẳn, giống như không biết bên cạnh còn có một thân thể tươi ngon, mà theo phản xạ chỉ giết chết những người sống bên cạnh hẳn.

Đến bây giờ sống lưng Đa Khắc Tư vẫn thẳng tắp, phát hiện những bắt tử sinh vật chung quanh không tên nào công kích hẳn, hoảng sợ trong lòng dần giảm bớt. Bởi vì lúc trước đám thủ lĩnh cường đạo thất tính bội nghĩa. Vốn là phụ tá của bọn chúng, Đa Khắc Tư giờ đây nhìn những cường đạo bị giết hại này, trong lòng bất giác dâng lên sự khoái trá kỳ lạ mơ hồ.

- Giết rất đẹp, giết rất hay, bọn cặn bã này đáng bị loại bỏ. - Về mặt Đa Khắc Tư hồ hững nhìn màn giết chóc tàn khốc, thấp giọng lẩm bẩm.

Hai gã Quang hệ ma pháp sư dưới sự cự tuyệt không chút khách khí của Hàn Thạc, đầu tiên ngênh đón công kích mãnh liệt của đám cường đạo, vốn còn có thể sinh ra một chút uy hiếp đối với bắt tử sinh vật. Nhưng dưới sự công kích phần nộ của đám cường đạo, rất nhanh chúng đã bị bao phủ, cả biển người bao vây. Rồi tất cả lại bị bắt tử sinh vật bao vây lại, dưới màn đêm đen kịt theo thời gian trôi qua, vốn tiếng kêu thảm liên miên không dứt, dần trở nên yên lặng.

Một lát sau, trước mặt Hàn Thạc chỉ còn Đa Khắc Tư tay cầm bó đuốc vẽ mặt hồ hững. Ngoại trừ một đám thi thể đầy đất ra, còn có mấy con thực thi quỷ đang ăn xác người.

- Hiện trường có huyết tinh một chút, hy vọng người không để ý. - Hàn Thạc mỉm cười bay lơ lửng tới chỗ Đa Khắc Tư. Giữa một đám thi thể đầy đất, khuôn mặt hẳn mang theo vẻ mỉm cười không có một chút hòa khí nào, ngược lại còn có phần âm sâm đáng sợ, nhất là trên mặt đất thực thi quỷ đang ăn xác người, lúc Hàn Thạc tới gần liền chủ động từ bên người Đa Khắc Tư rời đi. Tựa hồ càng thêm nhấn mạnh hết thấy tràng diện huyết tinh này nguyên là từ nụ cười tà dị của người tuổi trẻ này.

Đa Khắc Tư hít sâu một hơi, cố nén cảm giác buồn nôn, toàn bộ chú ý tập trung trên người Hàn Thạc, cố gắng thông qua phương thức hờ hững nhìn thăm cảnh xung quanh nói:

- Người muốn thế nào?

- Ha ha, ta biết một vài sự tình về ngươi, cũng hiểu được tại sao nội tâm của ngươi vô cùng căm phẫn. Ta muốn cho ngươi một cơ hội, một cơ hội phục hận. - Hàn Thạc mỉm cười đưa ra một cái đề nghị rất hấp dẫn.

Cơ hội! Điều này không phải bất luận kẻ nào cũng có thể bỏ thí cho hần!

Trước khi Hàn Thạc hiển lộ ra cảnh tượng giết hại tàn bạo đẫm máu cường đạo, Đa Khắc Tư cũng không cho rằng một gã thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành bản thân còn khó bảo toàn, có thể cho hần được bao nhiêu cơ hội đây.

Nhưng mà bây giờ Đa Khắc Tư có lí do tin tưởng chỉ cần Hàn Thạc nguyện ý, đối với cừu hận lên trời còn khó hơn của hần, trước mặt nam nhân tàn bạo như ma quỷ này, tựa hồ không phải là chuyện khó khăn gì.

Bởi vậy Đa Khắc Tư do dự một chút, gật gật đầu nói:

- Chỉ cần ngươi có thể báo thù cho ta, tùy ngươi muốn ta làm gì cũng được.

Lắc lắc đầu. Hàn Thạc mỉm cười chậm rãi nói:

- Không phải ta báo thù cho ngươi, mà là chính ngươi tự tay báo thù!

Trong lúc Đa Khắc Tư nhíu mày, Hàn Thạc mỉm cười giải thích:

- Ta sẽ cho ngươi cơ hội tự mình báo thù, chỉ cần ngươi thần phục ta. Với năng lực tài hoa của ngươi, hai gia tộc kia sớm muộn gì cũng là vật trong túi của ngươi. Hắc hắc, tự mình động thủ hành hạ bọn chúng từng chút một cho đến chết, so với việc để người khác giết bọn chúng có phải thống khoái hơn chứ?

Cô gái mà Đa Khắc Tư thương mến, giờ đây đã trở thành đồ chơi trên giường dịch nhân, bởi vì cảm tình của nàng với hần mà vị hôn phu của nàng luôn đối xử tàn bạo với nàng, cô gái đáng thương ngày ngày gặt lệ nhưng lại không có cách nào.

Gia tộc của cô gái mặc dù bất mãn, nhưng mà nữ nhân đã gả ra ngoài thì không còn quyền can thiệp, mà hưởng chi địa vị gia tộc của đối phương lại cao hơn một ít. Bởi vậy phụ thân của nàng dồn tất cả oán hận, trút xuống đầu Đa Khắc Tư, đối với việc đuổi giết hần càng tận hết lực. Với thực lực của Đa Khắc Tư có thể trốn thoát trong những hoàn cảnh truy sát này, chỉ có thể nói vận khí của hần cũng khá tốt.

Tình báo của Âm Mạc biết tin tức này, nhưng tại cái thế giới quý tộc xưng hùng đại lục thâm căn cố đế, một tên xuất thân bình dân như Đa Khắc Tư cho dù tài năng quân sự kinh người, cũng không thể thay đổi cái quy tắc đã tồn tại mấy ngàn năm này.

Âm Mạc chỉ biết đối với quý tộc phản bội để quốc đều hạ sát thủ, cho nên đám quý tộc này khi dễ mấy cái bình dân cũng không phải đại sự gì. Nếu phía sau bình dân bị khi dễ không có ai chống lưng thì lại càng là việc nhỏ, Âm Mạc có vô số chuyện cần làm, tự nhiên sẽ không lãng phí tinh lực ở những loại chuyện như thế này. Có thể trên phương diện tình báo ghi chép sơ bộ đã dựa vào tài năng quân sự của Đa Khắc Tư mà coi trọng mặt mũi, nếu không ngay cả bản ghi chép cũng không có.

- Ta là một tên đào phạm, sao có thể bằng năng lực của chính mình tự tay đâm cừu nhân! - Đa Khắc Tư đối với đề nghị của Hàn Thạc rõ ràng là động tâm, thế nhưng hần có thể tại học viện quân sự của đế quốc bộc lộ tài năng, đương nhiên không phải loại người ngu dốt, trầm mặc trong chốc lát nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ngươi không phải là đào phạm, đều do ta làm thành chủ quyết định! Ta biết thân phận cừu hận của ngươi, dám tiếp nhận ngươi sẽ không sợ thân phận đào phạm của ngươi.

Hàn Thạc mỉm cười, nói xong những lời này, chỉ ngón tay về phương hướng bảy đại công quốc, dụ hoặc:

- Ta nhìn thấy trong mắt ngươi ngoại trừ cừu hận, còn cả dã tâm cuồng vọng được che dấu. Đối với bảy đại công quốc mà nói thành Bồ Lô Đặc Nhĩ giống như là một , bất quá đối với ta mà nói bảy đại công quốc cũng là một khu vực săn bắn tốt, ngươi có nguyện ý cùng với ta làm thợ săn chứ?

Đa Khắc Tư nhìn kỹ Hàn Thạc, một lát sau mới không để ý những vũng máu đầy đất, hướng về hần lễ bái:

- Bá tước đại nhân, ta không phải một thợ săn, nhưng ta sẽ là chó săn của ngài!

329. Chương 329:bằng Hữu

Đa Khắc Tư cười một con chiến mã gầy yếu lấy được của đám cường đạo, từ từ đi theo Hàn Thạc tiến vào Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Khi vừa vào thành, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là hai khẩu Ma Tinh Pháo có sức uy hiếp không nhỏ trên tường thành, tường thành cũ nát, hư hỏng trước đây chẳng những đã được tu sửa bóng loáng, đến cả độ cao của bức thành cũng đã được nâng lên. Từ xa xa nhìn lại, hắn lại cảm thấy Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có vẻ rộng lớn bao la hùng vĩ.

Khẽ gật đầu, Đa Khắc Tư ngoái đầu nhìn Hàn Thạc lúc này không hề tỏ vẻ gì khác biệt, đang âm thầm đi vào thành rất nhanh. Hắn hiểu thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà có thể có được biến hóa như thế này, hoàn toàn đều là công lao của thành chủ vừa nhậm chức này.

- Chuyện gì thế, chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì. Đám thương nhân và những khí tài chiến tranh đâu? - Hàn Thạc như một bóng u linh thoảng qua, tiếng quát lạnh và gió lạnh buổi sớm cùng cuốn tới, làm Phạt Khắc Lan vốn chưa hết kinh sợ lại giật bắn cả người lên.

Phạt Khắc Lan quay đầu lại thấy Hàn Thạc, lúc này mới thở phào một hơi, vội vàng đứng thẳng người lên, giải thích:

- Thành chủ đại nhân, trên đường đích xác xảy ra vài việc bất ngờ. Trong bóng đêm, đuốc của chúng ta hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều đám cường đạo, nhưng cũng may mà khu vực đó cũng gần Tháp Lý sơn, trước khi đám cường đạo kéo tới quá đông, thủ lĩnh ẩn náu trong vùng núi đó đã trợ giúp chúng ta. Đám thương nhân và khí tài chiến tranh vẫn bình yên vô sự, nhưng đã chết mất ba kỵ sĩ.

Vừa nghe đám thương nhân và khí tài thủ thành vẫn còn, Hàn Thạc vốn đang thấp thỏm lại cảm thấy từ từ bình tĩnh lại, mắt nhìn Phạt Khắc Lan khẽ gật đầu, ngữ khí nhẹ nhàng một chút, nói:

- Những kỵ sĩ chết phải được an táng cho tốt. Trước khi bảy đại công quốc chưa tới, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là tiêu diệt tất cả cường đạo chung quanh.

- Thành chủ đại nhân cứ yên tâm, Phạt Khắc Lan cam đoan nhất định sẽ báo thù cho các huynh đệ! - Ngữ khí Phạt Khắc Lan rất kiên định, rút bội kiếm ra giơ lên trời, lập lời thề rất trang trọng.

Đa Khắc Tư cười chiến mã gầy yếu, lọc cọc đi đến bên này. Trên đường đi, hắn đã xem tỉ mỉ một lần những bố trí phòng ngự chung quanh. Trong đôi mắt hắn như có gì đó bồn chồn. Đến khi hắn tới trước mặt Hàn Thạc, mới đưa ánh mắt dò xét nhìn Hàn Thạc, rồi mở miệng đề nghị:

- Phía trước thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và thành Hải Lam, tổng cộng có ước chừng mười bảy nhóm cường đạo, bỏ đi năm nhóm cường đạo mà đêm qua bị ngài tiêu diệt, vẫn còn có mười hai nhóm. Những nhóm cường đạo này quy mô cũng không hơn được nữa bao nhiêu, nhưng chúng giống như những con ruồi đang ghét, ta nghĩ ngài nên tiêu diệt chúng trước, nếu không sau này an nguy của thương nhân vẫn không bảo đảm được.

- Thành chủ đại nhân, toàn bộ đám cường đạo tham lam đã chết rồi à?- Phạt Khắc Lan nghe Đa Khắc Tư vừa nói như vậy, bèn dò hỏi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trả lời:

- Không sai. Năm nhóm cường đạo đã tiêu rồi. À, giới thiệu cho người một chút, đây là Đa Khắc Tư người từ quân sự học viện đế quốc, có lẽ người trước kia đã nghe qua về một vài sự tích của hắn, từ hôm nay trở đi hắn chính là đồng sự của người. Sau này bất luận kẻ nào cũng không được nhắc tới thân phận đào phạm nữa.

- Vâng, thành chủ đại nhân!

Phạt Khắc Lan lập tức trả lời, ánh mắt nhìn về phía Đa Khắc Tư có vẻ hơi kính nể. Rồi cũng không hỏi Hàn Thạc về việc Đa Khắc Tư tại sao gia nhập vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nữa. Lần này từ việc cướp giật tới giao dịch, đều là do một tay người này lập mưu. Từ đầu tới cuối, Đa Khắc Tư đều chiếm thế chủ động,

đưa đoàn người họ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nhân vật quan trọng mà đến cả Hàn Thạc cuối cùng cũng phải giao ra năm vạn kim tệ. Trí tuệ người này đích xác rất cao.

- Từ số ba ngàn kỵ sĩ do người huấn luyện, điều ra một ngàn người giao cho Đa Khắc Tư. Đa Khắc Tư nhậm chức đại đội trưởng!

Hàn Thạc phân phó cho Phạt Khắc Lan, sau đó dán mắt vào Đa Khắc Tư:

- Đa Khắc Tư. Cần quét sạch mười hai nhóm cường đạo còn lại giữa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và thành Hải Lam cho ta!

Đa Khắc Tư cười con chiến mã gầy yếu, chào Hàn Thạc theo tiêu chuẩn nghi thức quân đội, nói ngắn gọn rõ ràng:

- Rõ.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc lại một lần nữa nhìn về phía Phạt Khắc Lan, nói:

- Máy thứ khí tài dùng để thủ thành vừa được chuyển tới, toàn bộ giao cho người lắp ráp vào vị trí thích hợp. Trong khoảng thời gian này, người làm chuyện này cho tốt cho ta, những việc khác của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ để ta làm cho, chuẩn bị ứng phó với đám cường đạo cùng bảy đại công quốc tùy thời có thể tiến công.

- Thành chủ đại nhân yên tâm, có khí tài thủ thành rồi, bất kỳ ai dám tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vợ vét, ta đều sẽ làm cho chúng phải trả giá bằng máu. - Phạt Khắc Lan cam đoan.

- Ủm, được rồi. Những thương nhân người đã an bài ở đâu rồi? - Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới tiểu Kiệt Khắc mập mập đã lâu chưa gặp, còn cả Phú Tân Ân nữa, bèn hỏi Phạt Khắc Lan.

- Đều đã an bài trong phủ đệ của thành chủ đại nhân. Phủ đệ của thành chủ đại nhân cũng khá lớn, vẫn là nơi được an toàn nhất trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, do đó ta đã an bài những thương nhân tôn quý vào đó rồi. - Phạt Khắc Lan trả lời.

- Làm tốt lắm. Việc người không làm tròn bổn phận ta sẽ không truy cứu nữa. Đa Khắc Tư vừa tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, người dẫn hãn làm quen các nơi trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Cũng đưa một ngàn binh sĩ để hãn quản lý chỉ huy. - Hàn Thạc phân phó một câu, khẽ gật đầu với Đa Khắc Tư, rồi rời khỏi cửa thành.

Trong chốc lát Hàn Thạc xuất hiện trong phủ thành chủ. Hơn mười thương nhân được an bài trong đó. Cả đám này vừa trải qua một trận kinh hồn, bây giờ lẫn ra ngủ như heo. Tỉnh thoảng còn có một hai tên rõ ràng bị ác mộng kêu ú ớ, cả người mồ hôi đầm đìa.

Tiểu Kiệt Khắc đến từ thương hội Bồ Tư Đặc, hai tay ôm chặt một cái gối, khoe miệng còn chảy cả nước miếng khi ngủ. Hàn Thạc vô thanh vô tức tới trước mặt, nhìn thấy bộ dạng ngủ khó coi của hãn, chợt lộ ra một nụ cười thông cảm.

Tại Vong Linh hệ học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, Hàn Thạc còn nhớ mình và tiểu Kiệt Khắc mập cùng nhau cầm chổi quét dọn, còn nhớ khi thể lực hãn còn suy yếu, ma công chưa hình thành, tiểu tử mập đã trộm và dự trữ bánh mì đen cho hãn ăn. Còn nhớ những lần cùng hãn đánh nhau với những đệ tử Vong Linh hệ khác...

Cách hơn hai năm rồi, tiểu Kiệt Khắc mập kỳ thật cũng không phát sinh quá nhiều biến hóa, vẫn thuần phác thật thà phúc hậu như vậy. Chỉ là thân thể càng ngày càng béo phì. Biến hóa nhiều nhất chính là Hàn Thạc. Thời gian hai năm qua, Hàn Thạc từ một tạp dịch của Vong Linh hệ, phát triển đến giờ vô luận từ tâm trí tới thực lực đều không ai dám coi thường.

Lần lượt trải qua các cuộc chiến đấu hung hiểm, thân thể và tinh thần lực ma công cấp tốc phát triển. Vẫn trải qua nguy hiểm giữa sinh và tử đã làm cho Hàn Thạc lần lượt đột phá, bây giờ đã có tước vị là bá tước và thành chủ rồi. Còn tiểu tử mập cả ngày tham ăn tham tài, vẫn còn là một thủ quỹ quản lý thu chi cho thương hội Bồ Tư Đặc.

- Tiểu tử này nếu cứ ăn uống thoải mái ở thương hội Bồ Tư Đặc, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Phải Bích nể mặt ta lại còn có thể đặc biệt chiếu cố cho hãn. Cuộc sống gia đình của hãn cũng tạm ổn, mặc dù

không có gì hấp dẫn, nhưng cũng rất an bình! - Hàn Thạc nhìn tiểu tử mập ngủ đến nước dãi chảy ròng ròng, mỉm cười lẩm bẩm.

Không đánh thức tiểu Kiệt Khắc mập đang ngủ say, Hàn Thạc đứng ngoài cửa sổ nhìn hẩn trong chốc lát, rồi chuẩn bị tạm thời ly khai trước, chờ khi họ ngủ dậy rồi nói sau.

Hàn Thạc đi được vài bước, đột nhiên bên cạnh chợt nghe trong phòng Phú Tân Ân truyền đến một tiếng kêu lớn. Hàn Thạc vội tiến vào phòng Phú Tân Ân, đột nhiên phát hiện ra mồ hôi hẩn đầm đìa ngồi bật dậy trên giường, vẻ mặt còn có vẻ rất sợ hãi. Nguyên lai là hẩn gặp phải một ác mộng đáng sợ.

Thấy Hàn Thạc đột nhiên đi vào, Phú Tân Ân mới từ ác mộng bừng tỉnh, lại bật kêu lên. Đến khi hẩn phát hiện ra người vừa đến là Hàn Thạc, lúc này mới ngậm miệng, rồi hướng về phía Hàn Thạc nở một nụ cười khó coi, có vẻ hơi bối rối nói:

- Vài năm nay đi theo tiểu thư quá bình an, vừa gặp phải biến cố nguy hiểm như vậy, mới phát hiện ra mình càng ngày càng sợ chết, có lẽ là ta lớn tuổi rồi, không còn chịu được sự mạo hiểm nữa. Thiết tưởng phải sống những ngày yên bình an ổn mới được!

Nghe Phú Tân Ân vừa nói như vậy, Hàn Thạc hồi ức lại cảnh lần đầu tiên gặp hẩn, rồi lộ ra một nụ cười thoải mái. Hẩn tự tìm một cái ghế ngồi xuống, rồi nói với Phú Tân Ân:

- Cuộc sống là như thế. Muốn tìm được nhiều cửa cải và có địa vị hiển hách, phải nỗ lực qua những cơn hung hiểm nhiều hơn. Ha ha, lần này các người gặp phải loại sự cố này, thật ra là vì ta lơ là thôi. Cũng may là tất cả mọi người đều không có chuyện gì, nếu không ta thật sự không thể tha thứ cho mình.

Trong số những người này, ngoại trừ hai người Phú Tân Ân và Kiệt Khắc, những thương nhân khác đều là vì những mối lợi mà Hàn Thạc đem đến cho họ nên mới tới đây. Nếu những thương nhân này chết, Hàn Thạc chỉ cảm thấy tiếc nuối, sau đó lập tức nghĩ xem nên đền bù cho họ như thế nào, có thể sinh ra mất tín nhiệm với các thương hội khác không.

Nhưng đối với hai người Kiệt Khắc và Phú Tân Ân, Hàn Thạc thật sự có cảm tình với họ, nhất là Kiệt Khắc, chính là bạn tốt nhất của Hàn Thạc khi hẩn còn hai bàn tay trắng. Nếu vì lơ là mà Hàn Thạc để hẩn chết, nhất định sẽ không thể tha thứ cho mình được. Có lẽ trong thời gian ngắn tự trách đến không gượng dậy nổi.

Phú Tân Ân nhìn thanh niên thân cao hơn một thước chín đứng trước mặt mình, thử so với cái bóng gầy yếu mình gặp lần đầu ở U Âm sâm lâm, hẩn phát hiện ra rõ ràng là một người nhưng lại không sao kết hợp lại được với nhau, cũng không phải vì sự thay đổi kích thước hình thể.

Thời gian có thể thay đổi tất cả, Phú Tân Ân không khỏi cảm khái. Vì tuổi càng lớn, lá gan mình càng ngày càng nhỏ. Song Hàn Thạc đối diện lại từ một thiếu niên phát triển tới một thanh niên mà bất luận kẻ nào cũng không dám coi thường.

Hàn Thạc thực lực càng ngày càng mạnh, dần dần bộc lộ tài năng trong xã hội thượng lưu của đế quốc. Quốc Vương bệ hạ dám để hẩn tiếp nhận cục diện rối rắm của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, tuyệt đối không phải như những ngoại nhân ở ngoài không rõ mà tưởng tượng, cho đó là sự dầy ải. Đây là sự mài dũa đối với một thanh lợi kiếm đánh đâu thắng đó. Phú Tân Ân nhìn thanh niên trước mắt, ánh mắt thâm thúy càng nhìn lại càng không hiểu được nội tâm ý nghĩ của hẩn, đột nhiên có một tia linh quang xuất hiện.

- Đây là bức thư do tiểu thư Phỉ Bích bảo ta tự mình giao cho người. - Phú Tân Ân đưa ra một phong thư có ép một bông hoa hồng, hương thơm nhàn nhạt, nhẹ nhàng đưa tới cung kính để vào tay Hàn Thạc.

- Tốt lắm, lão Phú Tân Ân. Người tiếp tục nghỉ ngơi đi. Những thương nhân đều đang hoảng sợ, còn cần nhờ người hỗ trợ trấn an họ! Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ khuyến khích đầu tư bách nghiệp. Sau này việc hợp tác với các thương hội lớn chắc chắn sẽ mật thiết hơn, trước mắt ngoại trừ vũ khí và khí tài là đang khan hiếm, sau này lương thực và thuốc men cũng phải cung ứng dồi dào không dứt. Việc này vẫn phải phiền người phỉ công. - Hàn Thạc tiếp lấy bức thư hương thơm sức mũi, rồi cười nói với Phú Tân Ân.

- Ha ha, bằng vào quan hệ giữa người và tiểu thư Phỉ Bích, thương hội Bồ Tư Đặc nhất định sẽ toàn lực ủng hộ cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà. - Phú Tân Ân cũng hiểu quan hệ giữa hai người, nháy mắt với Hàn Thạc, nụ cười đầy hàm nghĩa, hóm hỉnh nói.

- Đương nhiên, ta cũng sẽ không bạc đãi thương hội Bồ Tư Đặc. Ấc, mà cả hội trưởng Phỉ Bích của các người nữa! - Hàn Thạc cười nói, vẻ mặt sung sướng đi ra khỏi phòng Phú Tân Ân. Cửa phòng vừa mở cho thân hình hắn đi ra, rồi lại bị một luồng lực lượng từ từ đóng lại.

- Hắn càng ngày càng lợi hại, tiểu thư không hổ là một thương nhân chính thức, hiểu được việc cần phải đầu tư khi đại sự của hắn chưa thành. Xem ra thương hội Bồ Tư Đặc nhất định có thể lớn mạnh huy hoàng trong tay của tiểu thư rồi! - Nhìn cửa phòng không gió lại tự động đóng, Phú Tân Ân lẩm bẩm nói.

- Phỉ Bích ơi Phỉ Bích. Ta lấy được trái tim của nàng rồi! - Hàn Thạc đang ở trong phòng mình, sau khi xem xong lá thư ướp hương thơm phức kia, mặt hắn mỉm cười thì thào tự nói.

Ba ngày sau, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tràn đầy không khí vui mừng hạnh phúc. Phủ thành chủ ở khu trung tâm càng đầy ắp tiếng cười nói râm ran.

Thực Phẩm tiết cũng không được xem là một ngày lễ lớn ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Nhưng vì đám thương nhân tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bình yên vô sự, hơn nữa Hàn Thạc muốn thông qua họ để truyền đạt ra ngoài một vài tin tức, nên rất coi trọng Thực Phẩm tiết.

Trước cửa phủ thành chủ dựng lên một loạt những dãy bàn dài hơn mười thước, các loại thức ăn tinh mỹ, những món ăn được nấu nướng nóng hôi hổi, hương thơm bốc nghi ngút, từ đại môn mở rộng của phủ thành chủ nối đuôi nhau được đưa ra. Bất kỳ bình dân nào ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng có thể tùy ý được ăn thức ăn miễn phí, cứ tận tình mà ăn thoải mái.

Những bình dân nghe tin mà đến, ngay từ đầu còn nghi hoặc, sau đó lại ăn một cách điên cuồng, thời gian chần chừ không quá mười giây. Đám kỵ sĩ mặc áo giáp sáng choang, mặt mũi cười cười, rất nho nhã lễ độ duy trì trật tự.

Trong phủ thành chủ, những thức ăn tinh mỹ quý giá, hơn nữa được bày đầy trên những chiếc bàn tròn bằng gỗ. Đây là để dành cho đám thương nhân. Trong buổi chiều dài này, Dịch Khắc được ăn uống tận tình, Phú Tân Ân của thương hội Bồ Tư Đặc tỏ vẻ trang nghiêm, trở thành trợ lý cho chủ nhân, giúp Hàn Thạc chiêu đãi khách nhân ở xa tới, trong tiếng hoan hô cười đùa, nhét đồng tiền mua chiến xa, khí tài mà họ đưa tới lần này vào tận tay.

Đám thương nhân cầm tiền càng mặt mày hớn hở, không dứt lời khen ngợi Hàn Thạc hào hoa phong nhã. Thanh minh là lần làm ăn này chỉ là một lần đầu. Chỉ cần Hàn Thạc cần bất kỳ món gì, sau này sẽ cung ứng vô cùng dồi dào.

- Chư vị, chư vị...

Hàn Thạc tay nâng chén rượu sóng sánh hảo tửu đồ tươi, thanh âm vang vọng khắp toàn trường. Đám thương nhân chỉ biết có lợi lúc này đã được trả thù lao thích đáng, tâm tình rất sung sướng. Cả đám lập tức ngừng không ồn ào bàn tán nữa, cười cười nhìn đáng vẻ phi phàm của Hàn Thạc, đợi hắn nói tiếp.

Khi những âm thanh ồn ào đã dứt, Hàn Thạc mới mỉm cười nói:

- Chư vị, lần này làm ăn chỉ là bắt đầu. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cần rất nhiều vật tư tài nguyên. Việc khai thác những thứ quặng ở núi xung quanh cũng có giá trị liên thành. Sau này các vị nhất định có thể thu được rất nhiều của cải trong thành này.

Dừng một chút, hắn mỉm cười lui lại, cao giọng nghiêm nghị nói:

- Làm một thành thị bị cường đạo và các nước khác giày xéo nhiều năm, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trải qua quá nhiều vất vả và đau thương rồi. Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trước giờ không có lấy một thành thị nào phải chịu nhiều thống khổ và sỉ nhục như thành này. Bệ hạ ban thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cho ta, ta thấy tình hình quá trầm trọng, nên nhận chức, với sứ mạng đưa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở lại cảnh phồn vinh. Nhưng sức lực của một mình ta thì cũng có hạn, nhưng ta sẽ tạo điều kiện cho các vị được hài lòng, để các vị có thể tự mình kinh doanh buôn bán tốt ở lĩnh địa này.

Đám thương nhân không hà tiện những tràng vỗ tay không mất tiền. Sau những tràng vỗ tay như mưa rào, yến hội cũng không phải là quá linh đình được tiếp tục tiến hành.

Tiểu Kiệt Khắc mập và Phú Tân Ân cùng tới trước mặt Hàn Thạc. Kiệt Khắc ngẩng đầu nhìn hần nói:

- Bố Lai Ân, ta không muốn luôn luôn ở mãi ở thành Áo Sâm nữa, ở đó rất không thú vị và không có tình cảm ràng buộc. Để ta ở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đi, ta có thể giúp người vài việc đó.

Hàn Thạc ngạc nhiên, vô tình nâng chén chạm vào chén Kiệt Khắc một chút. Sau khi uống cạn chén rượu ngon, do dự một chút, mới từ từ nói:

- Kiệt Khắc. Quan hệ giữa hai chúng ta sâu sắc như thế nào thì chỉ có hai chúng ta biết. Không phải ta không cho người ở lại, nhưng đây là nơi rất nguy hiểm. Người có thể tùy thời bị đe dọa đến sinh mạng. Là một bằng hữu, ta khuyên người cứ ở nguyên tại thương hội Bồ Tư Đặc đi, như vậy ít nhất sẽ làm người luôn luôn được bình an vô sự.

Kiệt Khắc lắc đầu, những súc mỡ chòng chát trên mặt run lên, rồi liếc nhìn Phú Tân Ân đang ở bên cạnh cũng đang vô cùng kinh ngạc, nói:

- Thương hội Bồ Tư Đặc quá thái bình, ta bây giờ còn rất trẻ. Tiểu thư Phỉ Bích và ngài luôn luôn chiều cố ta, ta rất cảm kích. Nhưng Kiệt Tây Táp nói là đối tượng nàng thích hẳn phải là một kỵ sĩ từng trải hoặc là một quý tộc. Ta tự mình cũng biết cho dù ta cố gắng như thế nào, tiểu thư Phỉ Bích cũng không thể làm cho ta trở thành một kỵ sĩ và quý tộc được. Nhưng Bố Lai Ân có lẽ có thể làm được.

Hàn Thạc tức cười, không ngờ vì một cô nương, tiểu Kiệt Khắc mập luôn luôn nhát gan hèn yếu lại có một thứ nguy hiểm gọi là Dã tâm nữa chứ.

330. Chương 330:chuẩn Bị Chiến Tranh

- Kiệt Khắc, người đã chuẩn bị đương đầu với nguy hiểm trước mắt chưa? - Phú Tân Ân đã thấy được nhuệ khí của mình lúc còn trẻ trên người Kiệt Khắc, hồi tưởng lại lúc trước hẳn cũng hào khí không sợ hung hiểm. Phú Tân Ân thở dài một tiếng, rồi hỏi Kiệt Khắc.

Gật đầu lia lịa, Kiệt Khắc nói về quật cường:

- Rồi. Ta quyết định rồi.

Thấy Kiệt Khắc kiên trì như vậy, Phú Tân Ân lắc lắc đầu, rồi không nói thêm gì nữa, trong lòng cũng hiểu Kiệt Khắc đã chính thức trưởng thành rồi. Hần bây giờ tuổi còn trẻ, có lẽ việc tôi luyện cũng không phải là chuyện xấu, huống chi Phú Tân Ân hiểu Hàn Thạc nhất định sẽ chiều cố cho Kiệt Khắc, khẳng định sẽ không để bằng hữu của mình bị thương.

Phú Tân Ân trầm mặc, có nghĩa là hẳn ít nhất không phản đối nữa, làm cho Kiệt Khắc đưa ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn về phía Hàn Thạc. Hàn Thạc cao hơn Kiệt Khắc nửa cái đầu, tới trước mặt, vỗ vai hần, nói rất thật lòng:

- Trước hết đừng vội quyết định. Người tạm thời ở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vài ngày. Chờ người nghĩ cho rõ ràng rồi hãy nói cho ta biết.

“Trong khoảng thời gian này, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không thái bình gì, có lẽ đợi Kiệt Khắc chính thức chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh, hẳn sẽ tự động bỏ qua ý nghĩ này” - Hàn Thạc trầm nghĩ.

Sau đó Hàn Thạc không tiếp tục đàm luận chủ đề này với Kiệt Khắc nữa, ngược lại rất có hứng thú hỏi đủ thứ về cô gái tên là Kiệt Tây Táp mà Kiệt Khắc rất thích.

Theo lời kể ấp úng của Kiệt Khắc, Hàn Thạc biết cô gái tên là Kiệt Tây Táp đó là một con gái của một tiểu quý tộc. Cha nàng đã có lần buôn bán với thương hội Bồ Tư Đặc. Do lui tới thương hội Bồ Tư Đặc nên Kiệt Khắc cũng biết. Trước mắt Kiệt Khắc cũng mới chỉ thầm yêu đơn phương, nhưng hẳn chỉ là một thủ quỹ của thương hội, nên tự nhiên không thể hấp dẫn được sự chú ý của cô gái quý tộc, huống chi Kiệt Khắc ngoại trừ một thân béo nung núc, bề ngoài cũng không có gì động lòng người cả.

Kiệt Tây Táp cũng nói bóng nói gió về đối tượng mà mình yêu thích cho Kiệt Khắc. Bây giờ quý tộc chiếm địa vị chủ đạo ở Kỳ Áo đại lục, cho dù Phỉ Bích vốn là chủ nhân của thương hội Bồ Tư Đặc, cũng không được xã hội thượng du thừa nhận, huống chi hẳn chỉ là một thủ quỹ nhỏ nhoi?

Bởi vậy, một mặt xuất phát từ lòng ái mộ cuồng nhiệt đối với Kiệt Tây Tạng, mặt khác có lẽ là Kiệt Khắc thật sự có tâm tiến tới, nên lúc này mới hy vọng vào sự giúp đỡ của Hàn Thạc.

Không khí vui mừng náo nhiệt trong suốt yến hội. Bên ngoài phủ thành chủ, những binh dân nghe tin vẫn tiếp tục đến mà không muốn bỏ đi. Lực hấp dẫn của thức ăn miễn phí vượt qua sự tưởng tượng của Hàn Thạc. Đám người hầu vừa chiêu mộ bận rộn cả ngày mà không cung ứng kịp. Một mạch kéo dài tới khi mặt trời đã xuống núi, màn đêm sắp sửa phủ xuống, dưới sự khuyến bảo của đám kỵ sĩ mới có thể giải tán được đám binh dân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Đêm qua không hề có ánh trăng, đêm nay trăng sáng như đèn, tựa hồ muốn đèn bù cho việc lười biếng tối qua. Đứng ở tháp cao nhất của phủ thành chủ, Hàn Thạc nhìn bao quát cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đang chìm trong ánh trăng. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rộng lớn chiếm diện tích khổng lồ. Bốn phía của thành nhà cửa san sát, hoàn toàn có thể dung nạp dân cư trăm vạn người.

Lúc trước mục đích kiến tạo ra thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là căn cơ để xâm lược bảy đại công quốc, cho dù trải qua tang thương và sỉ nhục, nhưng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vẫn kiêu hãnh như xưa. Nếu không vì lần xâm lược bảy đại công quốc lần trước thất bại, gặp phải trận đánh trí mạng của liên quân bảy đại công quốc, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tương lai có thể trở thành một trong những thành thị lớn nhất đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Hàng đồng tiền vàng được bỏ vào đây, một lần nữa sửa chữa lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Hàn Thạc không tiếc gia cố cho tường thành cao hơn, cộng thêm với lực uy hiếp của sáu khẩu Ma Tinh Pháo để trên tường thành. Bây giờ rất nhiều chiến xa và máy bắn đá được bổ khuyết vào những vị trí vốn luôn luôn để trống trên tường thành, đủ loại trang bị, công cụ thủ thành đã được lấp đầy.

Trong lúc bất tri bất giác, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ biểu lộ như một cỗ máy chiến tranh dữ tợn. Sau khi bỏ vào trăm vạn kim tệ, bắt đầu từ từ lộ ra những răng nanh vuốt dữ, tùy thời chuẩn bị đập nát tất cả những tên cuồng vọng muốn xâm chiếm nó.

Từ phía thành Hải Lam, một đại đội ngàn người dần dần trở về, đây là đại đội thuộc về Đa Khắc Tư, binh khí sáng loáng, áo giáp buộc chặt, so với binh khí nghiệp dư đêm qua thì quả thực hoàn toàn khác hẳn. Mỗi một cây trường kiếm ít nhất cũng giá trị ba kim tệ. Áo giáp và mũ trụ hết thảy chọn thứ thép tốt nhất rèn thành, giá trị năm kim tệ.

Hơn nữa mũi tên và dao găm, đều rất sắc bén, trang bị trên người mỗi một binh lính cũng phải trên mười kim tệ. Chỉ có điều vốn hẵn là binh lính Kỵ Sĩ đoàn, nhưng vì thiếu chiến mã nên tạm thời trở thành bộ binh, chiến mã cho dù là ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng là một thứ tài nguyên khó tìm. Thật ra bảy đại công quốc sở trường việc nuôi chiến mã, đáng tiếc là Hàn Thạc vẫn chưa có biện pháp thu mua được.

Một ngàn binh sĩ ngồi trên chiến mã, dưới sự chỉ huy của Đa Khắc Tư, rất trật tự hành quân về phía thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Những người này rõ ràng trải qua một tràng chiến đấu, ai nấy thần tình lạnh lùng, trong đôi mắt lóe lên vẻ điên cuồng. Áo giáp trên người họ và binh khí trong tay mặc dù vẫn sáng như tuyết, nhưng áo vải dưới ngực giáp lại loang lổ những vết máu rất rõ ràng.

Hàn Thạc ở trên cao nhìn xuống, từ nơi cao nhất ở phủ thành chủ nhìn Đa Khắc Tư trong chốc lát, rồi thấp giọng nói hài lòng:

- Thời gian ba ngày, mười hai nhóm cường đạo đã hoàn toàn bị diệt. Một ngàn binh sĩ đi, trở lại chín trăm sáu mươi người. Chỉ có bốn mươi người tử vong. Quả nhiên là một nhân tài!

Nửa giờ sau, Đa Khắc Tư thay đổi một thân y phục sạch sẽ, dưới ánh trăng sáng tổ đi tới phủ thành chủ, được Hàn Thạc tiếp kiến ở trong phòng khách của hãn.

- Đa Khắc Tư, làm tốt lắm, có phải là mười hai nhóm cường đạo đã toàn bộ bị tiêu diệt rồi không? - Hàn Thạc nhìn Đa Khắc Tư đang quì, cười hỏi.

Lắc lắc đầu, Đa Khắc Tư ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, nói:

- Bá tước đại nhân, còn có hơn bảy trăm người sống.

Nhướng mày, Hàn Thạc chưa cho Đa Khắc Tư đứng lên, ngón tay vô thức gõ vào tay vịn của cái ghế. Nheo mắt nhìn Đa Khắc Tư, rồi hỏi:

- Đa Khắc Tư. Người dẫn theo một ngàn binh sĩ, bằng vào thủ đoạn của người thì không nên cho phép bảy trăm tên cường đạo đào tẩu chứ hả?

Đa Khắc Tư ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, mặt không chút đổi sắc trả lời:

- Bá tước đại nhân. Mười hai nhóm cường đạo đã hoàn toàn bị diệt, tất cả chương ngại giữa thành Hải Lam và thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã bị thanh trừ. Chỉ có điều, tiểu nhân cho rằng giết chóc đơn thuần cũng không phải là một biện pháp xử lý tốt. Bảy trăm tên cường đạo đó tội chưa đến nổi chết, họ cũng vì sinh kế bức bách không còn cách nào khác thôi. Tiểu nhân cho rằng nếu đại nhân muốn phát triển thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nhanh nhất, ngoài việc dùng giết chóc, còn phải xen lẫn với một chính sách dụ dỗ hợp lý. Những tên cường đạo mất thủ lĩnh rất dễ dàng phục tùng, một khi trải qua tôi luyện, họ sẽ tin phục đại nhân thật lòng. Họ cũng có thể trở thành những chiến sĩ trung thành dũng mãnh của đại nhân.

Đa Khắc Tư vừa nói như vậy, Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, nhìn Đa Khắc Tư rồi từ từ gật đầu, nói:

- Đa Khắc Tư, người nói không sai. Đích xác là ta có suy nghĩ chưa thấu đáo. Ừm, nói như vậy thì người đã thu phục toàn bộ bảy trăm tên cường đạo đó rồi phải không, người thấy họ như thế nào?

Khẽ gật đầu, Đa Khắc Tư do chưa được lệnh của Hàn Thạc, nên vẫn quì một gối xuống đất trước mặt hần, cung kính thưa:

- Không sai, bảy trăm bốn mươi hai cường đạo toàn bộ đã quy thuận, được lệnh của ta đang quét dọn chiến trường. Đại nhân, đường đi từ thành Hải Lam tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nơi nơi đều là thi thể thối rữa của những nạn dân, loại hoàn cảnh này tựa hồ bất lợi cho việc phát triển của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Do đó ta ra lệnh cho đám cường đạo, rửa ráy sạch sẽ mọi thứ chương mắt dọc đường đi rồi.

- Tốt lắm, Đa Khắc Tư người làm rất tốt. À, mà này, người của người toàn bộ đã trở về, thế người không sợ đám cường đạo đó sẽ chạy trốn sao? - Hàn Thạc đầu tiên tán thưởng một câu, sau đó hỏi về nghi hoặc.

- Đại nhân không biết chứ, đám cường đạo này cũng sống không dễ chịu hơn những nạn dân bao nhiêu. Ta chỉ hứa cho họ được đối đãi như những binh lính bình thường ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, họ đã không do dự đồng ý ngay.

Đa Khắc Tư trả lời. Dừng một chút, hần lấy ra một cái túi lớn, hai tay đưa cho Hàn Thạc nói:

- Mười hai nhóm cường đạo tổng cộng tìm được ba vạn bảy ngàn kim tệ, có một vài thứ vàng bạc mỹ ngọc, mỏ quặng gì đó trị giá tám chín vạn kim tệ, bây giờ để bọn lính mang về kho. Về phần mấy thứ vũ khí thì không đáng tiền. Bởi vì giá trị không cao, mà lại rất nặng, tạm thời cất ở hang ổ của một nhóm cường đạo, ta cho rằng không cần phải mang về nên cứ để nguyên ở đó.

- Được. Rất tốt. Người nghĩ rất chu đáo. Đứng lên đi, sự tình lần này ta ghi công đầu cho người, chỉ cần người cứ tiếp tục làm như vậy, người sớm muộn gì cũng đạt được những gì người muốn!

Hàn Thạc nhìn chăm chú vào Đa Khắc Tư, rồi nói:

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là một võ đài với người, xem ra người đã dần dần thích ứng với nó rồi. Bảy đại công quốc, để quốc chúng ta nhiều lần đưa đại quân hành quân về phía Đông mà không hề chiếm được. Nhưng chúng ta đã đứng ở nơi này rồi, nếu nắm được cơ hội tốt này, chúng ta có thể có cơ hội thắng chức rất nhanh. Đám người bình thường ở đế quốc này mà làm không được, chúng ta sẽ làm cho chúng xem.

- Tiểu nhân thề đi theo đại nhân! - Đa Khắc Tư hô lớn một tiếng, rồi đứng thẳng tắp trước mặt Hàn Thạc, giống như một Lục Ma Phong đánh đầu thẳng đó khác vậy.

- Tốt lắm, người xuống trước đi, tiền vàng người tạm thời thu lại, coi như khoản tiền để người trang bị vũ khí áo giáp cho hơn bảy trăm tân binh. - Hàn Thạc ra hiệu cho Đa Khắc Tư ly khai. Khi hần vừa rời đi, Hàn Thạc chìm vào trầm tư, suy nghĩ về những lời Đa Khắc Tư nói về việc dụ dỗ đám cường đạo, cảm thấy những lời của hần đích xác cũng có đạo lý.

Sáng sớm hôm sau.

Địch Khắc vội vàng tới gặp Hàn Thạc, báo tin cho hắn:

- Đại nhân, vài nhóm đại cường đạo có qui mô như đám Đồ La Đạt, đang tụ tập ở phía trước thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hai mươi dặm, trong một khu rừng rậm. Tiểu nhân từ một thành viên Âm Mạc đang chấp hành nhiệm vụ ở bầy đại công quốc thu được tin tức này. Nghe nói lần này mấy nhóm đại cường đạo này tổng cộng có một vạn năm ngàn người, đều chuẩn bị tới thành chúng ta điên cuồng cướp bóc.

- Cũng nên tới rồi!

Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người phái người chú ý hành tung của chúng. Một vạn năm ngàn cường đạo, đây đúng là sự khiêu chiến chính thức đầu tiên đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ!

- Đại nhân có muốn thông báo cho mấy thủ lĩnh sơn nhân không? Bằng vào ba ngàn binh sĩ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thủ thành, lần này thật sự quá nguy hiểm. Cũng khó có thể biết được đám thủ lĩnh sơn nhân có giúp được chúng ta không nữa! - Địch Khắc đề nghị.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Tạm thời đừng nói. Đây là sự khảo nghiệm với chúng ta. Sau này cứ để cho chúng tung ra hết thực lực, để xem thành quả của trận này. Hừ, mặc dù chúng ta chỉ có hơn ba ngàn binh lính, nhưng tường thành thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ cũng không phải rách nát như xưa, ta bỏ bao nhiêu tiền vàng vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bộ tướng dễ công phá vậy sao.

Sở dĩ dám nói như vậy, Hàn Thạc đích xác cũng khá là tin tưởng. Trách ở trên tường thành trên cao, đám binh lính dĩ dật đãi lao, có thể lợi dụng khí tài mới như đại chiến xa, máy bắn lửa, máy bắn đá bắn xuống dữ dội. Sáu khẩu Ma Tinh Pháo không phải là đồ kiểng. Đến trường hợp xấu nhất, Hàn Thạc còn có thể triệu hoán ra đại quân bất tử tham chiến. Hắn tin rằng một vạn năm ngàn cường đạo muốn công phá thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ, tuyệt không dễ dàng như vậy.

Bất tri bất giác, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã giới nghiêm toàn thành, trên đường phố có những đám lính kéo từng hòn đá thật lớn đi ngang qua, thật ra đám binh dân gần đây mỗi ngày đều thấy những chiến xa, Ma Tinh Pháo thật lớn, chẳng biết vì sao được phủ kín bạt rồi lôi ra phía sau, tựa hồ sợ bị người ta phát hiện vậy.

Đối với vị thành chủ vừa mới tới này, đám binh dân lúc đầu còn lạnh lùng, đến giờ dần dần đã có vẻ hứng thú hơn. Lần trước đám cường đạo ở Tháp Lý sơn đã bị tiêu diệt, còn tin tức về hơn mười nhóm cường đạo giữa thành Hải Lam và thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bị diệt, đã sớm được cố ý tuyên truyền khắp nơi.

Hơn nửa ngày Thực Phẩm tiết hôm qua, vô số thức ăn từ trong phủ thành chủ cung cấp cho họ, để đám binh dân trong thành được ăn no một lần, sự tín nhiệm của họ đối với thành chủ dần dần tăng lên.

Chỉ có điều, đối với việc đã quen nhìn thấy thành chủ trong lúc mấu chốt lại phản bội họ, khi nguy cơ chưa chính thức xuất hiện, cũng chưa thể nói được vị tân nhậm thành chủ này có qua được sự khảo nghiệm để chiếm được lòng tín nhiệm của họ hay không? Trước mắt vẫn còn là một ẩn số. Bởi vậy, đám binh dân vẫn chưa bộc lộ tình cảm của mình với tân nhậm thành chủ, chỉ đưa ánh mắt tò mò, lặng lẽ chăm chú quan sát những biến hóa ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Lại qua một ngày nữa. Bốn cửa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ toàn bộ đóng chặt. Bất kỳ thương nhân hoặc binh dân nào cũng bị cấm ly khai. Bốn cửa thành thì thoảng xuất hiện đám lính quét ánh mắt cảnh giác khắp nơi. Trong thành, vài tiểu đội kỵ sĩ cưỡi chiến mã đi qua đi lại dò xét không biết mệt.

Mặc dù đám kỵ sĩ cũng không nói gì, nhưng dân chúng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến tranh đau đớn rồi, từ kinh nghiệm đã ngửi ra mùi vị quen thuộc.

Chiến tranh đã tới rồi!

331. Chương 331:chọc Ngươi Thì Thế Nào!

Trên bình nguyên cách xa Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mười dặm, đám cướp bóc do bốn chi cường đạo lớn tạo thành đang chậm chậm hành quân đến Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Chúng bất đồng với những nhóm cường đạo nhỏ lén lút giữa Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và thành Hải Lam. Nhân số Huyết Nha cường đạo đoàn ít nhất cũng hơn hai ngàn người. Số lượng Lục Hỏa cường đạo đoàn nhiều nhất với hơn sáu ngàn người. Số lượng này so với thành vệ quân của Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ còn hơn gấp đôi.

Nhóm này cũng giống như đoàn cường đạo Đồ La Đạt Hồng Hồ Tử đã bị diệt, đều thường xuyên chạy qua lại gây ra tai họa cướp bóc các thành trấn tại bảy đại công quốc. Những thành trấn nơi chúng đi qua đều bị tẩy kiếp càn quét sạch. Bởi vì bảy đại công quốc chiến tranh với nhau không ngừng, hơn nữa giữa các công quốc lại có rất nhiều đồi núi có thể ẩn nấp, bởi vậy đám cường đạo này quả thật như cá gặp nước, trở thành sâu một mà cả bảy đại công quốc đều cảm thù đến tận xương tủy.

Chúng bất đồng so với những đoàn cường đạo thông thường. Chúng được trang bị rất tốt, trong đó mấy chi thậm chí vốn chính là quan quân nào đó của bảy đại công quốc, bởi vì bất hòa với quý tộc trong nước mình hoặc phạm phải trọng tội gì đó, liền dẫn luôn thủ hạ đi làm cướp.

Những người này vốn là xuất xứ từ quân nhân chính quy, mặc dù thành cường đạo nhưng kỷ luật và tri thức tác chiến không bị tụt lùi, trở thành cường đạo, tài phú sau khi cướp được đều trang bị cho binh lính cùng chiến mã, khiến cho trang bị cùng lực chiến đấu của bọn chúng thậm chí không kém gì quân chính quy của bảy đại công quốc.

Bốn đoàn cường đạo lần này tới Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ phân biệt là Lục Hỏa cường đạo đoàn, Chiến Phủ cường đạo đoàn, Phi Long cường đạo đoàn và Huyết Nha cường đạo đoàn. Chiến Phủ cường đạo đoàn cùng Phi Long cường đạo đoàn phân biệt có hơn bốn ngàn người và hơn ba ngàn người, cũng là phải đồ khát máu có trang bị tốt cùng kinh nghiệm ma luyện.

Lúc này, bốn tên thủ lĩnh đang đi giữa đội ngũ, vẫn đang thương nghị việc tiến công Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thực sự giàu có như các ngươi nói chứ? Năm trước ta vừa mới tới một chuyến, chỗ đó ngoại trừ đá ra thì giống như không có thứ gì đáng tiền. Các huynh đệ đi cùng ta không kiếm được thứ gì a! - Thủ lĩnh Huyết Nha Lý An Tư, hơi bán tín bán nghi nói.

Lần này Lý An Tư được ba người kia mời mới tới. Vốn hắn đang định hạ thủ một trấn nhỏ ở công quốc Hi Luân, nếu không phải hiểu được ba tên kia càng thêm tham lam, Lý An Tư dám chắc không muốn gia nhập hành động cướp bóc Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ khác trước kia rồi. Tên thành chủ mới nghe nói rất giàu có. Ngay cả ma tinh pháo của con đàn bà Hải Luân của công quốc Hi Luân cũng đoạt được, bên ngoài còn đồn con mụ đó còn bị tên thành chủ kia chiếm đoạt rồi. Bà nội nó, con mụ kia chính là mỹ nhân nổi danh cả bảy đại công quốc, còn là Đại công tước của công quốc Hi Luân, không nghĩ tới vậy mà lại bị thằng kia “chơi” trước. Thật sự là*** không tưởng tượng nổi! - Thủ lĩnh Chiến Phủ cường đạo đoàn Bái Nạp Mỗ là một gã lỗ mãng cao quá hai thước, sau lưng dắt một cây chiến phủ cực lớn dài tới một thước rưỡi. Da để trần đầy những lông giống như là bán thú nhân vậy.

- Lý An Tư, tin tức ta thu được là xác thực, Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tuyệt đối khác so với trước kia. Chỉ bằng vào sáu khẩu ma tinh pháo giá trị sáu mươi vạn kim tệ, cộng thêm số kim tệ trên người tên thành chủ và lũ thương nhân thì bây giờ nó ít nhất có hơn một trăm vạn kim tệ rồi. - Thủ lĩnh Lục Hỏa Pháp Tư, giải thích cho Lý An Tư.

Pháp Tư từng là một quan quân cao cấp của công quốc Nội Sâm, trong chiến đấu giữa bảy đại công quốc có chút danh tiếng, nhưng bởi vì tùy tiện giết hại tù binh mới bị miễn chức. Pháp Tư thu được tin tức đứt khoát dẫn thuộc hạ đi làm cường đạo mua bán. Từ lúc từ một gã quan quân cao cấp chuyển thành cường đạo, Pháp Tư càng như cá gặp nước, phát triển thành Lục Hỏa cường đạo đoàn hơn sáu ngàn người như hiện nay, rất cuộc không chịu ước thúc của bất luận kẻ nào.

Trong bốn đoàn cường đạo tại đây thì Lục Hỏa của Pháp Tư chẳng những nhân số nhiều nhất. mà ngay cả lực chiến đấu cũng mạnh nhất, dấu sao hắc cũng từng xuất xứ từ quân nhân chính quy, đối với lĩnh binh tác chiến rất có thủ đoạn.

Nghe Pháp Tư giải thích như vậy, ba tên kia kể cả thủ lĩnh Phi Long cường đạo đoàn Á Phi vẫn chưa nói gì tướng mạo hung ác nham hiểm cũng lộ ra mục quang tham lam. Một trăm vạn kim tệ trong mắt bất luận kẻ nào cũng là một số lượng lớn. Đừng nói là đám cường đạo tham lam này, cho dù là mấy tên công tước của bảy đại công quốc mà biết, e rằng cũng sẽ tới cướp như vậy?

- Pháp Tư quả nhiên lợi hại, ha ha. Một trăm vạn kim tệ a. Chỉ bằng vào phương sách phòng ngự của Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì lần này thật sự phát tài rồi. - Bái Nạp Mỗ của Chiến Phủ cười điên cuồng ha ha, dường như đã thấy kim tệ đầy trời đổ lên đầu hắn.

Á Phi của Phi Long cường đạo đoàn liếc nhìn Bái Nạp Mỗ xem thường. Thâm nghĩ thật là một tên ngu xuẩn, nếu Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà dễ công phá như vậy thì cái tên Pháp Tư hung tàn tham lam như vậy tại sao không độc chiếm một mình, lại còn hảo tâm mời chúng ta tới cùng chia phần?

Trong bốn thủ lĩnh đại cường đạo, Pháp Tư mặc dù hung tàn tham lam biết lĩnh quân tác chiến, nhưng tính cách cũng không quá âm độc và nhiều tâm cơ đến vậy. Nhưng cái tên thủ lĩnh Á Phi của Phi Long cường đạo đoàn này có ngoại hiệu là “Độc long”, chữ độc này là chỉ tâm địa ngoan độc của hắn, hắn cực kỳ am hiểu những quỷ kế âm hiểm ti bỉ.

Ngay khi Pháp Tư nói ra con số một trăm vạn kim tệ, đầu óc Á Phi chuyển một vòng, đã ngầm định chủ ý. Đợi khi tới Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nhất định không đưa chủ lực ra, ít nhất cũng phải xem tình thế thế nào rồi quyết, tránh việc tiền vốn vất vả tích lũy lại mất đi.

Mang theo sự hấp dẫn của kim tệ tiến tới trước, bốn đoàn cường đạo lớn mặc quần áo màu sắc khác nhau, dần dần hành quân tới trước Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trước mặt chúng là tường thành đồ sộ rộng lớn sừng sững, thành tường qua sửa chữa đã không còn một lỗ thủng nào. Từ phía ngoài mà xem mơ hồ có thể thấy được nó có phòng tuyến vững chắc.

- Ê. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thực sự thay đổi lớn rồi, ta nhớ lần trước khi ta tới cửa thành có một số lỗ thủng. Thành cũng không cao như vậy a, lúc đó chúng ta rất dễ dàng công phá vào. Căn bản là không gặp phải kháng cự như thế này, xem chừng Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hiện nay đã khác rất nhiều. - Lý An Tư ngẩng đầu nhìn về phía Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, không kim được thốt lên.

- Ô. Ma tinh pháo người nói đâu Pháp Tư? - Thủ lĩnh của Chiến Phủ Bái Nạp Mỗ nhớ rất rõ ma tinh pháo giá trị sáu mươi vạn kim tệ, hắn đối với uy lực kinh khủng của ma tinh pháo thật ra không ham muốn nhiều. Chỉ suy nghĩ sau khi lấy được nó thì làm sao đổi chúng thành kim tệ chói mắt, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng kim tệ bao phủ hắn, Bái Nạp Mỗ đều có một loại cảm giác thỏa mãn vui sướng.

Pháp Tư đang cười trên chiến mã cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Bái Nạp Mỗ. Hắn bắt đầu phân phó thuộc hạ xếp thành đội ngũ, ổn định đội hình chuẩn bị tùy lúc nghênh chiến. Đợi đến khi toàn bộ chúng chuẩn bị xong, Pháp Tư mới dõng về phía tường thành, phát hiện trên tường thành cao cao kia tựa hồ không có ma tinh pháo gì hết.

Nhíu mày suy nghĩ một chút, Pháp Tư nói:

- Ma tinh pháo chắc chắn đang trong Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, các người chỉ cần nhớ kỹ điểm này là được. Ừm, thành này tổng cộng có bốn cửa thành, bốn phương chúng ta cứ mỗi phương công kích một cái. Dựa theo sự ước định từ trước, sau khi thấy ta phát tín hiệu thì cùng đồng thời tiến công vào.

Thành vệ quân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chỉ có ba ngàn người. Một cửa thành nhiều nhất chỉ có ngàn người phòng ngự. Lực chiến đấu của bọn chúng chắc các người cũng đều được nghe nói. Sau khi tiến công các người chỉ cần phân tán đội ngũ ra thì Ma tinh pháo cũng không thể tạo nên tổn thương trầm trọng được. Mặt khác, ma tinh pháo phải có ma tinh quáng bổ sung, sau mỗi một pháo bắn ra lại có một khoảng thời gian trống, bọn chúng cũng nhất định không có đủ ma tinh quáng. Cho nên các người căn bản không cần e ngại.

Bốn phương chúng ta chỉ cần một phương công phá được tường thành, bằng vào thực lực chúng ta là thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ xong đời. Lần này có lẽ sẽ có một số thương vong. Nhưng các người hãy nghĩ đến một trăm vạn kim tệ, kim tệ chói mắt kia đang chất đống trong phủ thành chủ. Muốn lấy được mà không để lại tí huyết nào thì sao được.

Bái Nạp Mỗ xoa xoa tay, khá hưng phấn nói:

- Ta không chờ đợi được nữa rồi!

- Tốt lắm, cửa thành chính giao cho chúng ta. Ba người các người tự thương lượng mỗi bên tiến công của thành nào. Hai giờ sau ta sẽ phát tín hiệu đồng thời công kích, ai phá được cửa thành trước thì được bốn phần kim tệ. - Pháp Tư trầm giọng nói.

Đây là biện pháp đã sớm thương lượng, bốn tên cũng không có dị nghị. Vì vậy ba cường đạo thương lượng một chút, rồi đều rời đi. “Độc long” Á Phi đi tới phía trước cửa thành mình đã chọn lựa, phân phó cho mấy tên thủ hạ:

- Chú ý ba cửa thành kia, một khi bọn họ công kích thì các người lập tức phát tín hiệu cho ta.

- Yên tâm đi thủ lĩnh. Chúng ta biết nên làm như thế nào. - Trong đó một gã cường đạo gật đầu, tướng mạo hèn mọn cùng những người khác đồng thời rời đi. Bọn chúng sớm biết rằng thủ lĩnh của mình rất âm hiểm, loại chuyện này đã sớm thành thói quen.

Lực phòng ngự của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chính thức mạnh như thế nào, Á Phi cũng không muốn Phi Long đoàn của hắn thử trước, mặt khác Á Phi sợ Pháp Tư cố ý tìm bọn chúng để làm pháo hôi. Cứ cẩn thận đề phòng Pháp Tư, tránh Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có vũ khí hỏa lực cường đại gì đó. Như vậy hắn sẽ xem xét có nhất thiết phải án chiếu theo căn dặn của Pháp Tư để hành sự không.

Sự hấp dẫn của một trăm vạn kim tệ đích xác rất lớn, chỉ có điều nếu không có mạng mà hưởng thì Á Phi tự nhiên sẽ không chút do dự chạy trốn, dám chắc sẽ không quản an bài trước đó của Pháp Tư, bảo tồn thực lực của mình. Từ nay về sau mới có càng nhiều cơ hội phát tài, nếu không vốn ban đầu bỏ vào đây không lấy lại được.

Trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc, Đa Khắc Tư, Phạt Khắc Lan, Dịch Khắc vừa mới bàn bạc bí mật từ phủ thành chủ đi ra. Trong đó Hàn Thạc, Đa Khắc Tư, Phạt Khắc Lan mỗi người đi tới trước một cửa thành, đám Dịch Khắc, Thiết Tư Đặc và Phú Tân Ân tới cửa thành còn lại.

Âm ma duy nhất bay tới lượn lờ, đã nghe không sót cuộc nói chuyện của bốn đoàn cường đạo lớn. Công cụ hỏa lực lớn trên tường thành tạm thời được thu lại, số binh lính thừa thớt đứng trên đó chỉ giương cung nỏ lên, cảnh giác nhìn về phía đoàn cường đạo nơi cửa thành xa xa.

Cửa thành chính là nơi Hàn Thạc tọa trấn, binh lính và vũ khí ít nhất. Binh lính chỉ có ba trăm người, một khẩu ma tinh pháo cũng không có tại đây, nhưng hắn phải đối mặt cũng chính là Lục Hỏa cường đạo đoàn với sáu ngàn người. Thực lực của chúng mạnh nhất, cũng là chủ lực của lần này.

- Bồ Lai Ân, người có nắm chắc hay không? - Tiểu Kiệt Khắc mập nhìn cường đạo phía trước đông nghịt, thanh âm so với lúc bình thường hơi run run.

Kiệt Khắc là do Hàn Thạc yêu cầu tới, trước khi tới hắn đã nói thẳng với tiểu mập:

- Cùng ta xem trận đánh này. Sau khi chấm dứt người nếu vẫn đồng ý lưu lại, ta sẽ đồng ý cho người trở thành quan tài vùi của Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Kiệt Khắc nghe xong những lời Hàn Thạc nói, không có bất cứ do dự gì liền đáp ứng nhưng bây giờ chính thức đứng trên tường thành rộng rãi, nhìn đám cường đạo trang bị tốt tướng mạo hung ác, trong lòng vẫn hơi run rẩy.

- Sao thế, sợ rồi à? - Hàn Thạc khê cười, trêu chọc Kiệt Khắc.

Thình lình ưỡn ngực lên, Kiệt Khắc giống như đang thuyết phục chính mình reo lên:

- Sợ cái gì, chỉ là lần đầu tiên nên có chút khẩn trương mà thôi. Huống chi ta ở lại Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng chỉ là làm một viên quan tài vùi, lại không cần ta ra chiến trường đánh trận, ta có cái gì phải sợ chứ!

- Tốt lắm, nếu người có thể kiên trì xem hết trận chiến đấu này, sau đó vẫn tiếp tục kiên cường như bây giờ thì ta cam đoan người có thể có được tiểu thư quý tộc Kiệt Tây Táp Na kia. - Hàn Thạc cười ha hả nói.

Vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới Kiệt Tây Táp Na, đôi mắt tiểu Kiệt Khắc mập đầu tiên là có một chút buồn bã, sau đó lập tức đổi thành kiên định, gật mạnh đầu. Hắn nắm chặt bàn tay nhìn Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, mặc dù ta không thể trở thành một kỵ sĩ, nhưng ta nhất định sẽ trở thành một vị quý tộc!

Hàn Thạc mỉm cười không nói, chỉ nhìn về đám cường đạo Lục Hỏa ở đằng xa đang sử dụng các giá gỗ đơn giản để dựng lên một cái mộc tháp cao cao. Khoảng mười tên ma pháp sư các hệ được đám cường đạo nâng đỡ từ từ đi lên trên mộc tháp.

Trong những tên ma pháp sư này thì thực lực cao nhất là một gã Lôi hệ Ma đạo sư. Ngoài ra đều là một số tiểu ma pháp sư các hệ. Ma pháp sư trên đại lục khan hiếm nên bất luận tại quốc gia nào cũng có thể được trọng dụng. Căn cứ vào thực lực cao thấp mà mức độ được trọng dụng cũng không giống nhau, đám cường đạo Lục Hỏa này có thể có một Lôi hệ ma pháp sư cấp bậc Ma đạo sư, nghe nói người nhà vị Ma đạo sư kia đã bị bắt cóc rồi đám cường đạo uy hiếp hắn. Nếu không một Ma đạo sư tự nhiên sẽ không cam nguyện đồng lõa với một bọn cường đạo dè dặt.

Những ma pháp sư ở trên Mộc tháp có những trang bị bất phàm, chẳng những ma pháp bảo tinh xảo đẹp đẽ dị thường mà còn có ma pháp trượng giá trị không nhỏ, xem chừng Pháp Tư thật sự đã dốc vốn vào trên người bọn họ. Nghĩ thì cũng đúng. Ma pháp sư có tác dụng thật lớn trong chiến tranh. Một nhóm cường đạo mà có thể có ma pháp sư thì thực lực tự nhiên sẽ mạnh hơn nhiều. Mặt khác đối với một vị thủ lĩnh cường đạo mà nói, trong đội ngũ mà có một vị Ma đạo sư thì cũng là biểu tượng cho thân phận của mình.

Mộc tháp cách Hàn Thạc khoảng sáu trăm thước, phía dưới còn có bánh xe có thể di động. Vài tên cường đạo cầm lá chắn trong tay cũng bò lên trên mộc tháp, bảo vệ những tên ma pháp sư trân quý ở trung tâm để cho bọn họ không phải lo nghĩ mà phóng thích ma pháp. Khi chiến tranh thật sự bắt đầu, lợi dụng những bánh xe phía dưới là có thể đẩy mộc tháp tới gần thành tường, để cho ma pháp sư có thể dễ dàng phóng ma pháp xuống Thành Bó Lôi Đặc Nhĩ.

Sáu trăm thước đối với Hàn Thạc có Lục Ma Phong mà nói, cũng không phải là một khoảng cách không thể vượt tới. Một khi phóng Lục Ma Phong bay ra, ma pháp sư trong khoảng cách này nhất định sẽ bị bất ngờ không kịp phòng ngự mà chết thảm trọng. Bất quá, cuộc chiến vừa mới bắt đầu, lúc này mà đã vội phóng ra Lục Ma Phong là không sáng suốt, cho nên Hàn Thạc mới trở mắt nhìn bọn họ chuẩn bị mộc tháp, cũng không vội vã động thủ.

Sau khi lắp ghép thành công mộc tháp. Bốn cỗ nỏ xa bắn liên tiếp sáu phát cũng được đám cường đạo đẩy đến. Loại nỏ xa này có tầm bắn khoảng năm trăm thước, một lần có thể phóng ra sáu mũi tên với lực xuyên thấu kinh người. Lần này, từ Bó Tư Đặc thương hội Hàn Thạc cũng thu mua được hai mươi chiếc, giờ đây trên tường thành này cũng đang ẩn giấu năm chiếc. Đối với lực xuyên thấu của loại nỏ xa này thì trong lòng Hàn Thạc hiểu rất rõ.

- Kiệt Khắc. Lát nữa khi cuộc chiến đấu bắt đầu, người ngàn vạn lần không được rời khỏi ta. Ở trong phạm vi mười thước chung quanh ta, ta có thể bảo đảm sự an nguy của người, một khi người rời xa hơn mười thước, lập tức nằm sấp xuống bên trong tường thành cho ta, có hiểu không? - Thấy đám cường đạo không ngờ lại còn có nỏ xa, Hàn Thạc lập tức xoay người nhìn tiểu Kiệt Khắc mập, thận trọng căn dặn.

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, Kiệt Khắc lại có chút khẩn trương, vội vàng tiến lại gần hắn hơn một chút, cơ hồ sắp dính vào thân thể Hàn Thạc, nói giọng khô khốc:

- Yên tâm đi, người đi đâu thì sẽ ta đến đó.

Sau khi mộc tháp và chiến xa đã được đẩy dời đi, thủ lĩnh toán cường đạo Lục Hỏa là Pháp Tư cười một con ngựa to cao, vẻ mặt ngạo mạn đứng ra hướng về phía Hàn Thạc ngáng mặt hét lớn:

- Thành chủ Bó Lai Ân của thành Bó Lôi Đặc Nhĩ, mục đích các huynh đệ chúng ta tới lần này chắc người cũng đã biết. Điều kiện sống của các huynh đệ gần đây không tốt, sắp tới còn không có cơm ăn nữa, chỉ cần người xuất ra một trăm vạn kim tệ, các huynh đệ sẽ quay đầu bước đi, tuyệt đối không động đến thành Bó Lôi Đặc Nhĩ của các người một chút nào.

- Pháp Tư tiên sinh đáng thương, đối với những việc quý đoàn gặp phải, ta rất thông cảm. Bất quá thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nghèo nàn đã thành tiếng rồi, các binh dân bên trong lãnh địa của ta đều ăn không đủ no. Một trăm vạn kim tệ ta thật sự không đào đâu ra được. - Hàn Thạc mặt nhăn mày nhíu cảm thán một tràng.

Tiếng nói của hắn vang lên không cao không thấp, nhưng mà dù là cường đạo ở phương xa hay binh lính trên tường thành ai nấy đều nghe rõ ràng, ngay cả những người dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ở gần chỗ này cũng đều nghe được. Rất nhiều thành dân to gan một chút thậm chí còn chạy ra ngoài đường để nghe cho cẩn thận. Một vài người còn cố gắng đến tận cửa thành để nghe cho rõ ràng.

- Vậy người có thể xuất ra bao nhiêu kim tệ? - Vừa nghe thấy trong giọng nói của Hàn Thạc tựa hồ mềm yếu, có vẻ muốn thương lượng đường sống, Pháp Tư cũng sốt một chút rồi lại một lần nữa hét lớn.

Bây giờ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không có một chỗ thủng nào. Trên tường thành cao ngất, binh lính mặc dù ít nhưng đều được trang bị vũ khí sáng loáng. Nghe nói bản thân Thành chủ Bồ Lai Ân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này chính là một vị Vong Linh Ma đạo sư, nếu thực sự miễn cưỡng tấn công thì nhất định Lục Hỏa cũng có tổn thất. Nếu có thể không lãng phí một người nào mà vẫn có thể kiếm được nhiều kim tệ, chỉ cần không phải kẻ ngu đều biết hắn là nên làm như thế nào. Bởi vậy vừa nghe thấy giọng điệu của Hàn Thạc, Pháp Tư suy nghĩ một chút liền hỏi xem hắn muốn thế nào.

- Úi, Pháp Tư tiên sinh. một kim tệ có thể được hay không? - Trên mặt tường thành, Hàn Thạc chăm chú tự hỏi một chút rồi quay sang lớn tiếng nói với Pháp Tư.

- Oa ha ha.....

Bọn lính thủ thành vốn còn có chút khấn trương, bây giờ nghe thấy Hàn Thạc nói như vậy thì đều không nhìn được bật cười ha hả, ngay cả một số dân chúng bên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nghe được câu nói cũng đều tỏ ý cười thú vị, thầm nghĩ vị Thành chủ tân nhậm này đúng là có chút khiếu hài hước.

- Con mẹ người dám đùa giỡn ta! - Pháp Tư bạo nộ, đã rất lâu không hề tức giận như vậy. Đám cường đạo thủ hạ của hắn cũng đều biểu lộ sắc mặt khó coi, chỉ hận không được lập tức xông lên xé xác bọn Hàn Thạc thành mảnh nhỏ.

- Ha ha. Đùa giỡn người thì sao? Hôm nay các người một kim tệ cũng không kiếm được, hắc hắc, nói không chừng các người còn có thể lưu lại kim tệ cho bốn Thành chủ sử dụng đó. Các người dám đến cướp đoạt, rõ ràng đúng là không muốn sống nữa. Ta thành thực nói cho các người biết tất cả tài bảo của Hồng hồ tử Đồ La Đạt đều bị ta lấy được. Hơn nữa, còn có bốn mươi vạn kim tệ của Hải Luân Đế Na và số kim tệ trong tay bốn Thành chủ, bên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ có nhiều hơn một trăm vạn kim tệ nhiều. Người muốn lấy thì phải xem có bản lĩnh này hay không đã. Đồ ngu. Đến đây! - Hàn Thạc đứng ở trên mặt tường thành càn rỡ ha hả cười to, chỉ vào Pháp Tư ở xa xa chế nhạo như là nói với một gã ngu ngốc vậy.

Pháp Tư thật sự phẫn nộ! Rất nhiều năm qua, từ sau khi rời bỏ công quốc Nội Sâm, Pháp Tư đã lâu không bị người khinh thị như vậy. Nhìn người Thành chủ trẻ tuổi vô cùng huênh hoang ở trên tường thành đối diện, Pháp Tư cấu tiết như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Đám cường đạo thủ hạ của hắn cũng có cảm giác tương tự, tái mặt bắt đầu hướng về cửa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ phóng đi.

- Tiến công. Đồ thành (giết sạch cả thành) cho ta! - Pháp Tư nổi giận xung thiên hét lớn một tiếng, xông về phía thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hạ mệnh lệnh tấn công.

- Đồ..... đồ thành! - Kiệt Khắc mềm nhũn đầu gối, thiếu chút nữa ngã phịch xuống mặt thành bằng đá hoa cương lạnh như băng.

Những người dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nghe được mấy chữ “đồ thành”, lúc trước bởi vì lời nói hóm hỉnh của Hàn Thạc mà buông lỏng tâm trí, trong nháy mắt lại bị đánh rớt vào vực sâu vô tận. Ánh mắt mọi người trở nên xám xịt, bỗng nhiên không biết ứng phó thế nào.

Mặc dù thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã trải qua nhiều trận chiến hỏa tàn khốc, nhưng cho tới bây giờ vẫn không đối diện với sự đẫm máu của việc bị “đồ thành”, nếu không thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã sớm là một tòa thành chết. Bọn họ chỉ là tài vật thực phẩm bị cướp đoạt nhưng còn có thể bảo trụ được tánh mạng.

Trừ phi là cuồng ma khát máu, trừ phi có cừu hận vô cùng vô tận còn không thì dù là cuồng đạo hung hãn hay là hai nước giao chiến cũng không xem thường hạ mệnh lệnh “đồ thành”, bởi vì điều này có ý nghĩa là hủy diệt tất cả mọi sinh linh của một thành thị. Điều này chính thức có ý nghĩa là máu chảy thành sông, gà chó không để sót.

Một người như vậy thông thường sẽ bị tất cả quốc gia khiển trách, người dám “đồ thành” còn có thể bị chính nhân mã của quốc gia của mình khinh thường chỉ trích, bên bị “đồ thành” sẽ bằng mọi giá trả thù. Bấy đại công quốc mặc dù chiến loạn không ngừng nhưng hành động “đồ thành” cũng cực kỳ hiếm hoi, người bình thường căn bản không dám làm như vậy.

Thủ lĩnh Pháp Tư của nhóm cuồng đạo Lục Hỏa không hề bị bất cứ quốc gia nào ước thúc, đối mặt với Hàn Thạc cuồng vọng cực kỳ khiêu khích, nhục mạ không nể mặt, rốt cuộc không nén được lửa giận trong lòng, lúc này mới hạ mệnh lệnh điên cuồng này. Hắn thấy rằng chỉ có tàn sát Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mới có thể đủ để rửa sạch sự vũ nhục của Hàn Thạc đối với hắn.

- Hừ. Chỉ bằng các ngươi thì không xứng!

Hàn Thạc ở trên tường cao hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với những binh lính bên cạnh:

- Dem chiến xa và máy bắn đá ra đi. Ta xem bọn chúng sẽ chết như thế nào!

Sau khi hạ lệnh “Đồ thành”, lá cờ có ngọn lửa màu xanh biếc của toán cuồng đạo Lục Hỏa được tô thêm một lớp máu tươi thành ngọn lửa màu đỏ. Những ma pháp sư ở trên mộc tháp chậm rãi được đẩy về hướng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Bốn chiếc nỗ xa chất đầy tên cũng được đẩy lên. Hai ngàn tên cuồng đạo tức giận điên cuồng, bám vào thang, dây thừng, móc sắt xông lên về hướng Hàn Thạc.

Chiến xa, nỗ xa, máy ném đá còn có đá tẩm dầu là những khí tài thủ thành được mấy trăm binh lính tất bật chuyển từ nơi cất dấu đến, chia làm các phương hướng đặt ở trên mặt tường thành rộng lớn, chỉ có điều số lượng binh lính và chiến xa, nỗ xa đều quá ít ỏi. Trên tường thành có thể dung nạp bảy tám ngàn người mà chỉ có mấy trăm binh lính đứng nên thật có vẻ thừa thớt khó coi một chút.

- Giết!

Đám cuồng đạo đã vọt tới. Cảm giác bị vũ nhục khiến chúng quyết tâm phải giết sạch tất cả mọi người trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này. Thủ lĩnh Pháp Tư xám ngoét mặt như bị bệnh tâm thần, điên cuồng hét lên:

- Huynh đệ nào xông lên thành tường trước tiên, thưởng một ngàn kim tệ!

Một đóa lửa ma pháp thật lớn từ trong tay Pháp Tư bắn lên trên trời cao, đây là tín hiệu ước định trước của bốn toán cuồng đạo. Lúc tín hiệu ngọn lửa cháy sáng rực rỡ trên trời cao, trận chiến tấn công thành lần này chính thức mở màn.

Đám cuồng đạo bị mùi vị và ánh sáng của kim tệ làm hoa mắt, trong lòng phần nộ không sợ chết, chen lấn xô đẩy nhau xông tới. Hàn Thạc tỉnh táo quan sát, không phát lệnh nào, chờ bọn chúng tới trong tầm bắn thì mới quay sang bọn lính đang khẩn trương đến toát mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay hạ lệnh:

- Công kích!

“Ầm ầm oành.....”

Tiếng chiến xa ầm ầm vang khắp toàn thành, bắn đá, phun một lưỡi lửa đến tận trời. Nỗ xa nỗ tiễn bắn ra vèo vèo. Máy bắn đá bắn ra những tảng đá to tướng đồng thời rơi xuống giữa đám cuồng đạo, trong nháy mắt tạo thành một quang cảnh thê thảm không thể chịu nổi. Những nơi bị chiến xa phun lưỡi lửa đi qua thì phát sinh những tiếng nổ mạnh thật lớn, chân tay gãy, đầu lâu ào ào mang theo máu tươi bay tán loạn trong bầu trời ngập đầy tro bụi.

Những tảng đá thật lớn rơi xuống, đập trúng đám cuồng đạo biến chúng thành thịt vụn. Nỗ tiễn bay vèo vèo, lực xuyên phá cường đại, liên tiếp bắn thủng mấy tên cuồng đạo mới ngừng lại. Trước thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trong nháy mắt máu chảy thành sông, xác vương khắp đất.

332. Chương 332:thây Người Ngập Mặt Đất

Chỉ trong nháy mắt, dưới sự công kích của hai cỗ chiến xa ngũ lượng nổ xa và ba máy bắn đá, gần một trăm cường đạo đã vĩnh viễn nằm lại trên đường xông tới.

Khói thuốc súng cuộn cuộn trên chiến trường, âm thanh điên cuồng của Pháp Tư không hề ngừng lại:

- Ma pháp sư, đẩy mấy tháp gỗ có Ma pháp sư bên trên tiến lên, phát xạ nổ xa, nhanh lên cho ta.

Theo tiếng hô to gọi nhỏ đến nhức tai của Pháp Tư, các cường đạo bên dưới tháp gỗ vận lực đẩy tháp gỗ di động đến thẳng Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Những cường đạo này tự mình đẩy nổ xa; được thúc đẩy từ phía sau, các cỗ nổ xa nhanh chóng tiến lên, trước mỗi cỗ đều có vài tên cầm thuẫn thép che chở mở đường.

Chiến xa còn đang phun ra lửa đỏ, máy bắn đá từng cái từng cái bắn thẳng lên cao, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, rồi mới rơi xuống đất phát ra tiếng ầm như núi rung đất lở, máu tươi và những mảnh thi thể tung tóe đến tận trời. Một phát sáu tên lửa hết như những mũi nhọn lạnh lẽo đoạt mệnh, vèo một tiếng liền thu hoạch lấy những tính mạng rẻ tiền.

Con đường khoảng năm trăm thước trước thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hoàn toàn biến thành một địa ngục nhân gian, những cường đạo trên đường vượt qua được, liền bị hỏa lực trên tường thành bắn xuống, chỉ cần bị bắn trúng tuyệt đối không còn mạng trở về.

- Phân tán ra cho ta, quỷ tha ma bắt mấy thằng ngu độn các người, ta đã nói biết bao nhiêu lần rồi! - Giọng Pháp Tư hô lên có chút rời rạc nóng nảy, đáng tiếc bị âm thanh ầm ầm to lớn do chiến xa phát ra che lấp, chỉ có một số cường đạo ở phía sau nghe được lời của hắn.

Lục Hỏa cường đạo tổng cộng có sáu ngàn người, Pháp Tư tuyệt đối cũng không dự tính đem toàn bộ binh lực đi. Lần này nhóm cường đạo tiến đánh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành tuyệt đối không phải là nhóm tinh nhuệ chân chính của Lục Hỏa cường đạo.

Lúc rời khỏi Nội Sâm công quốc, Pháp Tư chỉ có khoảng một ngàn người thân tín, sau đó trong lúc đi cướp bóc nhân số từ từ tăng lên đến quy mô như hiện nay. Lần này tiến đánh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đều là những thủ hạ mới gia nhập sau. Thực lực bọn này tuyệt đối không làm Pháp Tư vừa ý, tổ chức chiến đấu cũng yếu ớt nhất trong Lục Hỏa.

Mỗi một lần chiến đấu công thành đều hết như vậy, luôn luôn sử dụng bia đỡ đạn để phái đi trước. Hai ngàn thủ hạ này trong lòng Pháp Tư cũng chỉ như bia đỡ đạn mà thôi. Chỉ cần có đủ kim tệ, trong cuộc chiến loạn không ngừng của bảy đại công quốc không lo chiêu mộ không được thủ hạ. Theo suy nghĩ của Pháp Tư, hai ngàn thủ hạ này đại khái có thể đủ để công hạ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành rồi.

Điều khiến Pháp Tư hơi có chút kinh ngạc chính là sức phòng ngự của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Hắn vốn cho rằng có khả năng sẽ gặp phải pháo kích của Ma Tinh pháo, thế nhưng không thể ngờ không hề nhìn thấy Ma Tinh pháo, lại phát hiện được một số khí tài thủ thành, những khí tài này đều là những công cụ thủ thành kinh điển nhất, một khi những thứ này đặt trên tường thành cao phóng xuống, thật là thứ máy móc quét sạch tính mạng con người.

Trong tiếng pháo kích ầm ầm to lớn, hai ngàn cường đạo trong tiếng pháo và hỏa tiễn nổ ầm trời đã từng bước từng bước tiếp cận được Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Sau khi mất thêm khoảng chừng bốn trăm tên nữa, trong số lớn cường đạo đã có một bộ phận tiếp cận được tường thành, thậm chí còn có trùng trùng điệp điệp thang gỗ gác lên tường thành trong tiếng pháo nổ.

- Mau hơn một chút, cầm đầy tên lửa cho ta, mau bỏ địa tinh hỏa dược vào trong chiến xa cho ta.

Hàn Thạc vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng tốc độ nói lại cực nhanh, chỉ huy một số binh sĩ bên mình nhanh chóng nhồi nhét lại công cụ công phá.

Những binh sĩ này vừa mới tiếp cận với chiến xa và nổ xa chưa lâu, được Phạt Khắc Lan lợi dụng mấy ngày đêm ròng rã chỉ đạo huấn luyện mới nắm được cách sử dụng chiến xa, nổ xa và máy bắn đá, bất quá kỹ thuật của bọn họ tuyệt đối chưa được thuần thục. Nhất là lúc này trong chiến đấu, âm thanh quyết đấu không ngừng cũng có ảnh hưởng nhất định lên tốc độ thao tác của những binh sĩ này.

- Cách cách ... cách cách ...

Một thanh âm kỳ quái vang lên bên cạnh. Hàn Thạc nghi hoặc liếc nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện tiểu Kiệt Khắc mắt môi đang run lên, hàm răng run lập cập phát ra âm thanh đó.

Chỉ thấy tiểu Kiệt Khắc mặt đứng bên cạnh Hàn Thạc, nhìn về phương xa máu thịt tung tóe trên chiến trường. Lại nhìn thấy tảng đá to lớn đập cho thân người huyết nhục chỉ còn hình hài mơ hồ, lại nhìn thấy những người bị chiến xa pháo nổ làm cho tay chân đứt rời, lại nhìn thấy tên lửa với sức bắn điên cuồng mãnh liệt hất bay cả cường đạo, kiếm chế không nổi mức độ run lấy bầy.

- Ô ô, thật là quá đáng sợ!

Âm thanh của tiểu tử béo có chút nghẹn ngào, đôi mắt nhỏ đỏ bừng bừng, miệng vừa run rẩy vừa vô tình nói ra, lâm vào tình trạng mờ mịt bất lực kỳ lạ.

- Chuẩn bị, đem dầu lửa đổ xuống cho ta!

Hàn Thạc trừng mắt với Kiệt Khắc, thấy hắn lại ở bên cạnh mình, liền không hề nói thêm điều gì, ngược lại còn quát lớn với binh sĩ chung quanh.

Từ trước khi cuộc đại chiến bắt đầu, Hàn Thạc đã biết tiểu Kiệt Khắc mặt chưa từng trải qua loại tình cảnh như vậy, nhất định sẽ bị sự tàn khốc của chiến tranh làm cho kinh hãi. Loại biểu hiện sợ hãi này của hắn đều nằm trong dự liệu của Hàn Thạc, vì thế Hàn Thạc không chút ngạc nhiên.

Lục Ma phong thôn tính lấy những oan hồn người chết, từ gáy Hàn Thạc đột nhiên phóng thẳng hướng lên mặt trời giữa không trung, trong lúc mọi người nhìn không rõ, Lục Ma Phong phát ra âm thanh quỷ khóc không ngừng xé tan từng linh hồn của cường đạo, từng chút từng chút hút lấy sức mạnh linh hồn.

- Vèo... vèo...

Rốt cuộc nỗ lực của cường đạo cũng đã phát xạ được, tên lửa với tốc độ trùng kích cao bắn thẳng vào trên tường thành của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Các binh sĩ điều khiển chiến xa và máy bắn đá rối loạn chân tay, còn có người giương cung tên bắn xuống các binh sĩ, lập tức có chục người bị bắn chết.

Trong khi một tên lửa khí thể hung hăng rít lên phóng đến, nhắm thẳng vào chỗ tiểu Kiệt Khắc mặt đang quan sát thảm cảnh bên dưới. Kiệt Khắc nghe thấy tiếng rít chói tai thì hồn phi phách tán, thất thanh hét lớn:

- Bồ Lai Ân, cứu ta!

Hàn Thạc đưa tay trái ra, năm ngón tay huyết quang xạ ra, giống như đột nhiên sinh ra móng vuốt sắc bén. Lúc tên lửa kia chỉ còn cách Kiệt Khắc chừng mười thước, những móng vuốt huyết quang từ năm ngón tay của hắn cắm xuống, “Phập” một tiếng vỡ tan như mặt gỗ rơi xuống.

- Đi ra đằng sau mà đứng, không nên đứng gần tường thành quá!

Hàn Thạc quát nhẹ một tiếng, tay phải múa lên, lập tức có một tấm thuẫn của một binh sĩ đã hy sinh rơi xuống trước mặt Kiệt Khắc, che chở cho phần lớn thân thể phì nộn của hắn.

Âm thanh kéo kẹt vọng vào tai Hàn Thạc, những tiếng ngâm xương ma pháp ề ề đồng thời vang lên, từ xa những luồng ma pháp dao động yếu có mạnh có từ từ hội tụ, một số Ma pháp sư đứng trên tháp gỗ được một số cường đạo bảo hộ bằng thuẫn bài đang từ từ đến gần, đã bắt đầu ngâm lên chú ngữ ma pháp hệ phái của mình.

- Đang chờ các ngươi đến đây!

Hàn Thạc nhỏ giọng hừ lạnh, ý nghĩ vừa lóe lên, một luồng huyết quang từ trên chín tầng trời hạ xuống.

Lục Ma Phong dưới sự điều khiển của Hàn Thạc, thi triển ma công Huyết Dao Vạn Mang Trảm, chỉ thấy Lục Ma Phong ngắn như một cây chủy thủ, xoay tròn cực nhanh trong quá trình hạ xuống. Cứ mỗi vòng xoay tròn, nó liền bắn ra một huyết quang hệt như mũi dao.

Do Lục Ma Phong xoay tròn quá nhanh trong khi hạ xuống nên dần dần nhìn không rõ tung tích, ngược lại từng luồng từng luồng huyết quang sắc như mũi dao chậm chậm biến thành rực rỡ, hệt như một quả cầu

đao do hàng trăm hàng ngàn mũi đao bay lượn tạo thành, huyết quang bắn ra tứ tung hướng thẳng xuống các Ma pháp sư ở trên tháp gỗ bên dưới.

Lục Ma Phong trong lúc xoay tròn rất nhanh, không ngừng bắn ra từng luồng từng luồng huyết quang sắc bén dày đặc. Những huyết quang này tung hoành đan xen với nhau, cũng bay lượn xoay tròn nhanh chóng, không chút trở ngại xuyên lẫn vào nhau.

Từ xa xa nhìn lại, cảnh tượng hệt như một mặt trời nhỏ nhỏ to bằng cái thớt, nhưng mặt trời này ngập đầy huyết quang sắc nhọn đảo lộn. Sau khi luồng huyết hồng quang to cỡ cái thớt hạ xuống rồi, tốc độ xoay tròn cũng càng lúc càng nhanh. Một luồng sát khí nồng đậm mang theo mùi máu tươi nghẹt mũi, còn chưa hạ xuống hoàn toàn đã khiến lòng người khiếp sợ.

Quả cầu sáng đầy huyết quang rực rỡ sáng láng như đao, từ trên không hạ xuống Ma pháp sư trên tháp gỗ ở giữa trung ương, được thuẫn sắt bao bọc cùng với kết giới phòng ngự các loại do Ma pháp sư bố trí. Khi huyết quang hệt như đao bén xoay chuyển chạm vào, chỉ chớp mắt toàn bộ phòng ngự đã bị vỡ vụn thành phần. Chỉ nghe những tiếng kêu kệt, thân thể huyết nhục yếu ớt của Ma pháp sư cùng với những cường đạo mình mang áo giáp sáng loáng đã vỡ vụn tung bay.

Trên tháp gỗ, không một người nào đủ sức thực hiện một biện pháp nào khi gặp ma quyết Huyết Đao Vạn Ma Trảm của Hàn Thạc.

Lục Ma Phong hóa thành vạn huyết quang như đao hạ xuống, trên tháp gỗ, toàn bộ con người, giá gỗ, thuẫn sắt đều vỡ vụn trong chớp mắt. Pháp Tư đã tốn một số tiền lớn chế tạo đội ngũ pháp sư cường đạo, khi rơi vào máy nghiền thịt liền vỡ tan máu thịt, máu tươi lúc đó bắn ra tung tóe.

Một chiêu Huyết Đao Vạn Mang Trảm được dồn ba thành Ma nguyên lực, tuyệt đối không dừng lại sau khi tháp gỗ cùng những người trên đó đã thịt nát xương tan, tiếp tục mang dáng vẻ của một cây xương rồng bà đỏ máu to lớn xoay tròn, cuốn đến đám cường đạo đang bảo vệ tháp gỗ. Huyết Đao Vạn Mang Trảm do Lục Ma Phong thúc động đi qua nơi nào, liền nổi lên một cơn mưa gió máu tươi, trên đường đi qua, cho dù là người, nỗ xa hay thú nhân bài kiên cố đều bị phá hủy.

Một vùng máu tươi đỏ hồng đẹp đẽ tuôn xuống như mưa. Lục Ma Phong đảo một vòng, cả trăm cường đạo không có người nào còn nguyên vẹn, thậm chí không còn một miếng thịt vụn nào lớn hơn lỗ tai, thuẫn thép cũng không thể chống nổi Lục Ma Phong khiến cho mình đồng da sắt cũng tan thành phần.

- Đáng chết, tháp gỗ này, những Ma pháp sư đâu chứ? - Pháp Tư từ trước đến giờ chỉ tập trung chú ý lên tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nên không chút lưu ý đến những biến hóa trên tháp gỗ. Mãi đến khi quả cầu ánh sáng đỏ như máu bắn tới, Pháp Tư đột nhiên phát hiện tháp gỗ vừa thấy ban nãy đã biến mất, hơi nghi hoặc hỏi.

- Chết rồi, toàn bộ đều chết rồi! Nó đó, chính là do nó đó! - Một tên cường đạo mẫn cán bên cạnh Pháp Tư chỉ trở vào quả cầu máu nghiền nát mọi thứ thất thanh kêu lên một câu đầy vẻ sợ hãi mãnh liệt.

Trong tiếng thét chói tai sợ hãi hỗn tạp này, càng nhiều tiếng thét hưởng ứng vang lên, đó là những cường đạo bị quả cầu máu bay lượn đến, từng người từng người vội vàng nhảy nhót liều mạng né tránh. Nhưng mỗi một cường đạo bị quả cầu máu va vào, liền chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một đám mưa máu thịt xương nát bét rải xuống, không hề có bất cứ người nào có thể may mắn thoát được.

- Tấn công vật đó, tấn công nó đi! - Pháp Tư trong lòng cũng ngập đầy khủng hoảng, vội vàng gầm lên chỉ huy những cường đạo bên mình.

Vài chục thanh búa bén được quăng mạnh ra, nhắm thẳng vào Lục Ma Phong đang xoay tròn nhanh chóng tiến đến. Nhưng những thanh búa bén chỉ cần đến gần Lục Ma Phong, do Huyết Đao Vạn Mang Trảm từ Lục Ma Phong phát ra đã gần hết Ma nguyên lực, liền đột ngột bắn thẳng lên không trung không hề thấy rơi xuống, hệt như ngôi sao tử vong vô tình rơi xuống, hoàn thành được sứ mệnh liền quay trở về bầu trời đầy sao rộng lớn.

- Thật ra nó là cái gì vậy, Vong Linh pháp sư đáng chết, nhất định là do hắn đã lợi dụng Vong Linh ma pháp chế tạo ra quái vật bất tử này. Mọi người không cần phải sợ, để ta tiếp tục tấn công, người xem bọn chúng đã ngừng lại được rồi.

Con người đối với sự sợ hãi không biết lại càng thêm sợ hãi, Pháp Tư cũng vậy, không phải là ngoại lệ.

Nhìn thấy một điểm sáng rực máu bắn vào không trung biến mất không còn thấy, tâm tư căng thẳng đều thả lỏng ra, sau đó gào thét điên cuồng đối với những cường đạo khiếp sợ mà hết như tự an ủi mình

Đúng như Pháp Tư đã nói, tuy có Lục Ma Phong làm rối loạn công kích bằng ma pháp của Ma pháp sư, nhưng về mặt số lượng cường đạo chiếm ưu thế quá lớn, lại thêm sự hỗ trợ của thang gỗ và dây xích sắt, dần dần bắt đầu hướng thẳng lên tường thành cao lớn của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Chỉ có khoảng ba trăm binh sĩ phòng ngự Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, chỉ một lát công phu cũng đã chết hai chục người, cơ bản đều bị nổ xa bên dưới bắn trúng mà chết. Còn lại trên hai trăm binh sĩ, đang không ngừng trong quá trình vận chuyển những tảng đá đến nạp vào máy bắn đá, nạp lại tên lửa cho chiến xa, cũng đã tiêu hao quá nhiều thể lực. Có hàng trăm binh sĩ vận chuyển đá tảng, bây giờ đã không còn một chút sức lực, nằm thẳng cẳng trên mặt đất thở hổn hển.

Một số binh sĩ còn miễn cưỡng đổ dầu hỏa xuống tường thành, nhưng xem ra cũng đã thở hổn hển sức lực không còn nhiều. Hai ngàn cường đạo bây giờ còn khoảng một ngàn hai trăm, trong đó có khoảng bốn năm trăm người đã đến chân tường thành, đang có ý dùng thang gỗ và dây sắt để xông lên tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Đại nhân, số lượng người của chúng ta thật sự không đủ rồi!

Một tên tiểu đội trưởng nhìn thấy những cường đạo hung hãn bò lên, cơ hồ sắp khóc rống la lên:

- Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

- Trước hết châm lửa đã. Ta còn chưa chết, chúng ta sẽ không thua. Người lo lắng cái gì! - Hàn Thạc hừ lạnh nói.

- Châm lửa, châm lửa. Thiêu chết những thứ chết bầm này! - Tiểu đội trưởng lớn giọng la lên, các binh sĩ đã sớm chờ phát động, đem đuốc trong tay hung hăng thả xuống dầu lửa lan trên tường thành.

- Âm ...

Lửa cháy to rừng rực, chỉ trong chớp mắt đã dấy lên từ dầu hỏa tràn lên trên bề mặt tường thành, một số cường đạo không kịp nhảy xuống gào lên thê thảm khi bị lửa thiêu đến chết.

Còn một số cường đạo khác, khi các binh sĩ trên tường thành thả những bó đuốc xuống, liền nhanh chóng trở xuống. Một số cường đạo bên dưới có kinh nghiệm phong phú hơn, thậm chí còn dời thang gỗ khỏi tường thành, để các cường đạo bên trên chậm chậm bò xuống.

Bất quá, những binh sĩ đã phóng hỏa rồi, lập tức giương cung, tập trung nhắm thẳng vào những người này thả tên. Sau vài trận mưa tên xả xuống, một số cường đạo bị bắn chết, không thể tiếp tục xử lý các thang gỗ, khiến cho những cường đạo bên trên trực tiếp ngã chết.

Số lượng dầu lửa có hạn, tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại quá rộng rãi, còn có rất nhiều nơi không thể quan tâm đến, một số vùng biên liên có những cường đạo leo bằng thang sắp sửa lên tới.

- Vèo vèo vèo ...

Cuối cùng Hàn Thạc cũng lấy Khô Lô pháp trường ra, sau đó ngâm lên mấy câu Cốt Mâu ma pháp. Mấy tên cường đạo ở vùng biên đang lợi dụng thời cơ leo lên tường thành, lần lượt bị các mũi giáo bằng xương cốt bay đến, đâm chết cả chục tên.

Các cường đạo ở dưới chân tường thành cũng giơ cung với những mũi tên lửa bắn thẳng lên. Ba bốn trăm tên cường đạo một khi đã ổn định bắn tên, các binh sĩ ló mặt trên tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không chịu nổi, liền có vài người không cẩn thận bị bắn chết. Được vậy là còn nhờ Hàn Thạc ra tay ngăn cản, nếu không có khả năng càng nhiều thương vong hơn.

- Đại nhân, đã đến lúc chưa? - Một tên tiểu đội trưởng khác, lần trước đã từng tận mắt chứng kiến Hàn Thạc hô hoán triệu hồi rất nhiều đoàn quân bất tử, về mặt còn bình tĩnh, lúc này thấy các chiến hữu dần dần không thể chịu nổi, cuối cùng cũng nói với Hàn Thạc.

Đến lúc này, hai ngàn tên cường đạo của Lục Hỏa dong binh đoàn cứ theo phương pháp xông lên như cũ, bất quá bị lửa thiêu chết một phần, lại thêm vài chục binh sĩ còn sức tiếp tục phóng tên lửa từ nỏ xa, khiến cho bọn cường đạo chưa đến được tường thành lại chết thêm khoảng hai trăm người.

Bây giờ, hai ngàn tên cường đạo chỉ còn lại trên dưới tám trăm tên, trong đó xông được đến chân tường thành chỉ có khoảng sáu trăm.

Những chiến xa trên tường thành cũng đã sử dụng hết địa tinh hỏa được cần thiết, tên lửa cũng chỉ còn khoảng một trăm, đá tảng cần tổn sức vận chuyển cũng đã hết, binh sĩ trên tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có thể đứng thẳng cũng không đến năm mươi người.

Lúc này nếu Hàn Thạc lại tiếp tục không làm gì, sợ là cửa thành bên dưới của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành hẳn phải bị leo lên công phá liền. Vì thế, nhìn thấy một số cường đạo vất vả xông đến được tường thành tỏ vẻ hưng phấn và điên cuồng, Hàn Thạc nắm Khô Lâu pháp trượng trong tay gật đầu nói:

- Đúng là đến lúc rồi.

Thủ lĩnh Pháp Tư của đoàn Lục Hỏa cường đạo liếc môi, ngược nhìn thấy phòng ngự của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành trước mắt tỏ vẻ mệt mỏi, cười hăng hắc nho nhỏ tàn nhẫn lên tiếng:

- Tên thành chủ trẻ người non dạ, ngươi sẽ phải trả giá đau khổ cho cuồng vọng của mình, ta muốn lột da cạo xương hành hạ ngươi đến sống không bằng chết.

- Thủ lĩnh, hẳn cũng là một tên Vong Linh pháp sư, thủ lĩnh cần cẩn thận một chút! - Một tên cường đạo bên cạnh đột nhiên nhớ đến những lời đồn đại về Hàn Thạc, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Pháp Tư.

- Ha ha ha, Vong Linh pháp sư, chỉ là pháp sư biết hô hoán những bộ xương vô dụng, loại đó trong chiến đấu có thể tác dụng được chuyện gì đây?

Pháp Tư quay đầu nói tiếp với tên cường đạo kia:

- Cho thêm một ngàn quân tiến lên, hãy nổi trống cổ vũ tinh thần triệt hạ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Theo mệnh lệnh của Pháp Tư, tên tiểu đầu mục cường đạo này phát bàn tay to lớn nói:

- Đồ Khố, các ngươi tiến lên đi, triệt hạ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đáng chết này thành bình địa cho sớm!

Đồ Khố là một đội trưởng của đại đội ngàn người, trước đây vốn là cận vệ thân cận của Pháp Tư, đại đội một ngàn người này không thuộc về nhóm hai ngàn kẻ làm bia đỡ đạn đi trước kia. Đồ Khố thống lĩnh đại đội cường đạo ngàn người này có vũ khí và giáp trụ sắc bén kiên cố hơn, lại có thêm năm trăm người cưỡi chiến mã dũng mãnh, cả chiến mã cũng được bao phủ áo giáp toàn thân, hiển nhiên cũng là một đoàn kỵ sĩ chính quy.

Theo cái phát trường thương của Đồ Khố, đại đội ngàn tên cường đạo xông qua mảnh đất đầy thi thể thẳng đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, trong đó năm trăm tên cưỡi chiến mã dũng mãnh, cũng nhanh như gió xông đến chân tường thành. Binh sĩ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành một mắt thấy rõ, đã bắn ra vài chục mũi tên linh tinh, căn bản không đủ tạo nên thương hại đối với kỵ sĩ và chiến mã được bao phủ áo giáp phối hợp kín kẽ.

- Ha ha ha, quả nhiên là không được mà, ta đã biết trước! - Pháp Tư trầm giọng cười lạnh, dường như đã thấy ánh sáng chiến thắng.

Thậm chí hẳn còn bắt đầu tự hỏi trước, sau khi bắt được Hàn Thạc phải hành hạ thật chậm thế nào.

- Ô, mặt trời đâu, sao không thấy mặt trời vậy? - Các kỵ sĩ cường đạo vừa mới xông đến chân tường thành, đột nhiên cảm giác bầu trời trở nên hôn ám quỷ dị. Lúc này vừa mới qua giữa trưa, hãy còn lâu mới tối, làm sao cũng không thể nhanh chóng chìm vào hôn ám như vậy.

Ngẩng đầu nhìn trời, từng đoàn từng đoàn mây mù xanh đen không biết từ đâu kéo đến, che phủ phần lớn bầu trời vừa mới nãy trong sáng, không một chút ánh nắng mặt trời nào có thể xuyên qua được tầng mây xanh đen chiếu rọi chiến trường. Vầng mây đen đến quỷ dị. Bọn cường đạo mơ hồ cảm giác thấy không an lành.

- Không được ngạc nhiên, nơi đây khí hậu quỷ quái như vậy. Xem ra trời muốn mưa rồi.

- Nếu như trời mưa hắt dầu lửa sẽ mất đi tác dụng, chúng ta thật là được thần hỗ trợ, hãy nhân cơ hội này giết hết bọn chúng.

Đại đội trưởng Đồ Khố không hề để ý cất tiếng an ủi thủ hạ. Hắn chỉ nhóm cường đạo đang điên cuồng leo lên tường thành quát lên:

- Nhanh lên, quét sạch đám binh sĩ hèn yếu đó cho ta.

- Nhắm nhí quá! - Hàn Thạc cuối cùng cũng đã đọc hết những chú ngữ ma pháp dài dòng, múa Khô Lâu pháp trường trong tay tùy ý tạo ra sương nhạt sắc tro đậm đặc mùi tử vong chậm chậm trôi xuống chân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trong không khí lộ ra một mùi vị hôn ám hoang vu, sương nhạt sắc tro vẫn vút lơ lửng, từ từ tràn ra từ giữa khu vực đầy thi thể, vài con quạ đen ngửi được mùi thi thể, bị làn sương nhạt sắc tro thổi qua, toàn bộ vôi vàng vỡ cánh bay đi xa, phảng phất trong sương xám có một thứ gì khiến bọn chúng sợ sệt.

- Khí hậu này thật đáng ghét, không những có mây đen còn có sương xám, xem ra thật sự sắp có mưa xuống. Nhanh lên, nhanh hơn nữa, đi, xông lên phía trước, ha! - Đồ Khố ngẩng đầu nhìn lên tường thành, vui mừng quát lớn một tiếng, dường như đang muốn cổ vũ cường đạo nhiều hơn.

Một tiếng “kéo kẹt” vang lên, đó chính là một tên cường đạo vấp vả xông lên bị Hàn Thạc tiện tay vặn đứt họng, ném xuống đám cường đạo bên dưới như vạt rác.

- Âm ...

Thi thể tên cường đạo đầu tiên bò lên được tường thành bị vặn đứt cổ họng rơi xuống đám cường đạo bên dưới phát ra âm thanh thật lớn, dọa cho các cường đạo đang chuẩn bị liều lĩnh xông lên giết nấy cả mình.

Bất ngờ khiến cho bọn chúng càng thêm khiếp sợ trong lúc đang chăm chú quan sát những chuyện kinh người xảy ra!

Trước mặt bọn chúng, tên cường đạo bị vặn đứt cổ được làn sương xám thổi qua, ngón tay động đậy, rồi sau đó với cái đầu bị gập ngược ra sau bất ngờ từ từ đứng dậy. Đồng tử mắt đã mất đi sinh mạng sáng loáng trở lại với một màu xám trắng, động tác có phần cứng ngắc tiện tay dùng chủ thủ đâm chết một tên cường đạo còn sống ở bên cạnh.

Bốn phía đột nhiên vang lên những tiếng cường đạo la hét thất thanh như thấy quỷ giữa ban ngày. Những tên cường đạo này nhìn thấy biến hóa khác thường, nhất thời lá gan tan biến, sự sợ hãi khiến bọn chúng theo bản năng không ngừng lùi lại.

Cũng đúng lúc đó, tiếng la hét thất thanh lan truyền tới những tên cường đạo nơi đó. Mắt bọn chúng nhìn thấy từng tên từng tên huynh đệ đã chết đi lặng yên ngúc ngắc mở to đôi mắt chết với tròng mắt xám trắng đứng lên, hơn nữa còn múa vũ khí của mình nhắm thẳng bọn chúng sát hại. Từng tên cường đạo còn sống la lên những tiếng thất thanh.

- Đây, đây là ma pháp Vong Linh trong truyền thuyết đã thất truyền Thi Thể Phục Hoạt, trời ạ, làm thế nào tên Vong Linh pháp sư tà ác đáng chết lại có thể nắm vững được! - Thủ lĩnh Lục Hỏa cường đạo Pháp Tư ở xa xa nhìn thấy, không ngờ cũng đã nghe qua truyền thuyết xa xôi này, đợi đến khi nhìn thấy những thi thể đứng dậy trở lại, cũng cảm thấy đầu đông đặc lại la lên.

Trong lúc Pháp Tư kinh hãi la lên, càng lúc càng nhiều thi thể đứng lên, một chút lưu luyến cuối cùng đối với sinh mạng, nhắm thẳng vào bất cứ người nào còn sống bên cạnh công kích vô tình. Bọn chúng vĩnh viễn không thấy được đối tượng chúng đang công kích bây giờ có phải là những chiến hữu hôm qua còn cùng nhau nâng cốc nói chuyện vui cười.

Nỗi khiếp sợ những thi thể sống dậy chớp mắt đã lan tràn khắp các cường đạo đang công thành. Lúc này đây, những cường đạo khiếp sợ căn bản không tính chuyện tiếp tục công thành, trong đầu chỉ nghĩ chuyện thoát khỏi nơi tà ác này nhanh nhất. Thậm chí có một số cường đạo trên tay dính đầy máu tươi, lúc này không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào bắt đầu ngâm lên những bài ca xưng thần thánh của Quang Minh giáo hội, dường như bọn chúng cho rằng làm vậy có thể đủ sức hóa giải sạch sẽ sức mạnh hắc ám chung quanh.

Đáng tiếc Quang Minh thần vĩnh viễn sẽ không chia cành ô liu cho những tên không có tín ngưỡng này. Khi một cương thi dùng vũ khí trong tay chọc thủng thân thể một tên cường đạo đang ngâm xương thánh ca, những tên đang ngâm xương còn lại lập tức ngưng ngay hành động vô vị này, chỉ cố gắng quay đầu chạy trốn.

- Muốn bỏ chạy chẳng? Không dễ dàng như vậy đâu! - Hàn Thạc trên tường thành cười gằn, hết như một ác ma xuất hiện, từ trên tường thành bay lơ lửng lên cao, múa Khô Lâu pháp trượng trong tay, tạo ra từng ao hồ nước chưa xuất hiện ngập đầy trên đường bỏ chạy của Pháp Tư cùng với người của hắn.

- Bắn chết hắn, bắn chết hắn cho ta! - Pháp Tư cố kềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, chỉ vào Hàn Thạc điên cuồng gầm lên. Bắn thân hắn cũng tự mình lấy ra một cây cung giá trị liên thành, nhắm chuẩn xác Hàn Thạc bắn ra một mũi tên.

- Pháp Tư đáng thương, ta đã từng nói đùa giỡn với ngươi thì thế nào, ngươi nhìn xem ngươi để lại cho ta kim tệ bao nhiêu. Ha ha ha, vũ khí và áo giáp đầy mặt đất, nói không chừng trên người những tên cường đạo chết đi còn có một chút kim tệ, ngươi nói xem ta phải cảm kích ngươi thế nào đây? - Hàn Thạc cười, nheo mắt nhìn Pháp Tư, tay phải vừa nhấc lên, một luồng ánh đỏ rực rỡ từ trên chín tầng trời rơi xuống tay hắn, lại một Huyết Quang Vạn Mang Trảm đáng sợ dần dần hình thành.

333. Chương 333:biến Cố

Vài chục mũi tên rít lên “vèo vèo” như mưa bay thẳng đến Hàn Thạc. Nhưng trận tên còn chưa đến, trong tay hắn đã tạo thành một luồng hồng mang đoạt mạng, lại phóng thẳng ra lần nữa.

Sau khi Lục Ma Phong hấp thu được ba thành Ma nguyên lực, vô số những âm thanh oán hận rú lên phát ra từng tiếng, những linh hồn Lục Ma Phong vừa mới hấp thu mới nguyên, vẫn còn một chút ý niệm quyến luyến với sinh mạng phát ra oán khí không cam lòng xông thấu trời cao.

Nhưng, những linh hồn cường đạo do Lục Ma Phong trói buộc chặt, vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi cầm giữ của Lục Ma Phong, oán khí cừu hận của chúng ngược lại càng tạo thêm uy lực cho Huyết Quang Vạn Mang Trảm, từng luồng ánh sáng rực rỡ như pháo hoa trông thật đẹp để khoe màu đua sắc.

Lục Ma Phong thoát khỏi tay Hàn Thạc, lại lần nữa bay lượn tạo thành mặt trời rực ánh máu, tất cả các mũi tên còn chưa đến gần Hàn Thạc, liền bị Huyết Quang Vạn Mang Trảm do Lục Ma Phong thúc động vụn nát thành phần. Lục Ma Phong không hề giảm chút uy lực, mang theo sự oán hận vô cùng và sát khí tối trời vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp và chói mắt giữa không trung, nhắm thẳng vào đám mây người Pháp Tư.

- Không hay rồi, thủ lĩnh lùi nhanh! - Một tên cường đạo ở bên cạnh Pháp Tư thất kinh la lớn. Tiếng kêu sợ hãi vừa vang lên, cả đám cưỡi ngựa quay đầu cúp đuôi bỏ chạy hỗn loạn như nhà có tang.

Mất thấy một tên thủ hạ kinh hoàng bỏ trốn, Pháp Tư vốn còn muốn trách mắng đột nhiên nghĩ đến tình cảnh tàn nhẫn trước đây của nơi nào có huyết quang lướt qua, nhìn không được rùng mình phát lạnh. Hắn không còn dám cố tỏ ra anh hùng nữa, giật dây cương quay đầu chiến mã bỏ chạy.

Huyết quang rực rỡ xoay trở hạ xuống nơi nào, hết như một u hồn hung bạo đoạt mạng, vụn nát người vật dụng vào thành phần. Trước thì năm sáu tên tiểu đầu mục cường đạo thịt xương tan nát, sau đó Lục Ma Phong theo sự điều khiển của Hàn Thạc, mang theo sát khí thấu trời, rít lên một tiếng hung bạo rồi xoay chuyển giữa không trung, truy đuổi theo mấy người Pháp Tư mà uy lực không chút giảm sút.

Những thi thể ở dưới chân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lần lượt sống dậy, khi được Vong Linh Thiên Mạc trùm lên, những thi thể này đột nhiên công kích hết thảy sinh linh xung quanh. Một thi thể ruột hầy còn xổ ra ngoài, cầm vũ khí đi tới với bộ dạng toàn thân đỏ máu. Điều này hiển nhiên đã kích mãnh liệt đám cường đạo liều chết cố xông đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Con người khi đối diện với bản năng sợ hãi nhất, hành động sẽ là bỏ chạy càng xa càng tốt. Đám cường đạo này càng phát huy nhuần nhuyễn ưu điểm này. Những tên thuộc đám tinh nhuệ của Đồ Khố cưỡi chiến mã, có tốc độ bỏ chạy còn nhanh hơn khi xông tới. Thậm chí còn có một số kẻ nhân khi Hàn Thạc còn chưa tạo ra các ao axit, đã bỏ chạy nhanh như điện chớp, không hề biết được đã phát huy tiềm lực của bọn chúng.

Đương nhiên, phần lớn cường đạo bị các ao axit ngăn trở lại. Tầng đám từng đám khí tức tử vong lơ lửng tạo nên mùi vị ăn mòn được mọi thứ. Có vài chục tên cường đạo liều mạng xông vào các ao axit, liền bị phân rã thành vài chục bộ xương. Những tên cường đạo còn lại chưa bỏ chạy kịp đột nhiên liền tỉnh táo lại.

Trước mặt thì có ao axit có thể khiến bọn chúng chết ngay lập tức, mặt sau thì từng bước từng bước gần với những tử thi hơn. Những tên cường đạo vốn rất yêu sinh mạng của mình, hết sức cân nhắc xem điểm nào an toàn hơn ở cả hai phía.

Thật lâu sau, khát vọng sống chiến thắng được sự sợ hãi tử thi, bọn chúng lại không cách nào bay vọt lên không như Hàn Thạc, chỉ còn cách cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, nắm chặt vũ khí trong tay đối mặt với những tử thi từ từ đến gần. Những tử thi vừa mới chết không lâu này, có lẽ trước đây là bằng hữu tốt, nhưng khi bị loại tử vong này uy hiếp, bọn cường đạo lại không biết phải làm như thế nào đây.

- Giết!

Không biết tên cường đạo nào quát nhỏ một câu, đám cường đạo còn sống sót cũng không hề do dự chút nào, cầm vũ khí sắc bén trong tay chém giết những tử thi trước đó không lâu còn là chiến hữu để bảo vệ mạng sống của mình. Bọn chúng chém đứt hẳn đầu thi thể, để cho chiến hữu đã chết không được toàn thây.

Thi thể sống lại thật ra sức chiến đấu không hung hãn nhiều lắm, so với lúc còn sống trước đó không bằng được một nửa, cũng không linh hoạt như những chiến sĩ cương thi được triệu hồi từ dị giới, những thi thể này chỉ khiến cho người đối mặt bị khiếp sợ trong lòng. Một khi đối phương đã chiến thắng được nỗi sợ trong lòng, thẳng thắn ra tay với những thi thể này, đối phương mới phát hiện hành động của bọn chúng chậm chạp, sức mạnh cũng bị ảnh hưởng nhiều. Những thi thể mặc dù không cảm giác đau đớn, nhưng chỉ cần hủy diệt được đầu và tim, thi thể liền không thể đứng lên trở lại.

Đám cường đạo nhanh chóng phát hiện được nhược điểm này của thi thể, đến khi bọn chúng hủy diệt được vài thi thể liền phát hiện không đáng sợ nữa, lòng kinh hãi dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu thản nhiên hợp tác với nhau tiêu diệt từng thi thể đang đứng dậy.

So với những ao axit ngăn trở đường lui, những thi thể này dường như không còn đáng sợ nữa. Chỉ cần không nghĩ đến những người đã chết này đã từng là bằng hữu của mình, đám cường đạo liền có thể nhanh nhẹn tiêu hủy thi thể. Cường đạo vốn không phải là kẻ tốt, rõ ràng phần lớn lại là lòng lang dạ sói, vừa tự an ủi mình những người trước mặt cũng đã chết rồi, vừa không chút do dự dùng vũ khí sắc bén trong tay cắt hẳn đầu của các thi thể từng là chiến hữu.

Hàn Thạc ngạo nghễ lơ lửng giữa không trung, tâm thần thuần thực điều khiển Lục Ma Phong truy đuổi theo Pháp Tư, cúi đầu liếc nhìn đám cường đạo đang bình tĩnh trở lại, “hừ” một tiếng nhẹ rồi nhỏ giọng than thở:

- Đã quá xem nhẹ sự tàn độc của bọn chúng, khó trách đủ sức làm cường đạo, những binh sĩ sẽ không có khả năng làm như bọn chúng với những chiến hữu đã mất đi sinh mạng.

Sau khi nhỏ giọng lầm bầm, Hàn Thạc nghĩ một chút, lộ vẻ tàn nhẫn nhe răng bật cười tàn nhẫn nói:

- Xem ra lúc này phải tăng thêm liều lượng một chút.

Khi Hàn Thạc đang định dùng Khô Lâu pháp trượng, dùng sức mạnh tinh thần còn lại để thật sự triệu hồi đoàn quân bất tử, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm đến mức núi non rung chuyển, cả Bồ Lô Đặc Nhĩ thành dường như chấn động với âm thanh to lớn đó.

Theo phương hướng tiếng đó truyền từ sau lưng Hàn Thạc. Hắn lặng đi một chút, rồi nhẹ hô:

- Cuối cùng cũng đã phát động Ma Tinh pháo!

Hít vào một hơi, Hàn Thạc vừa tính ngâm thêm lần nữa những chú ngữ ma pháp dài dòng, đột nhiên đập vào mắt một đội hình áo trắng đang ở ngay hướng bọn Pháp Tư bỏ trốn. Đó là một đội hình khoảng trăm người đang từ từ đến gần gồm Chiêm Khoa Tư lần trước đã đại chiến một lần với Hàn Thạc, còn có đoàn Thần Điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội, ngoài ra còn có mấy người mang áo tattered màu trắng.

Trong lòng Hàn Thạc thất kinh. Lục Ma Phong vốn đang truy đuổi Pháp Tư đột nhiên thay đổi phương hướng bắn thẳng đến đoàn người Chiêm Khoa Tư. Lục Ma Phong bắn ra huyết quang bốn phía hùng dũng

xông đến, nhắm thẳng mục tiêu là những Thần Điện kỳ sĩ đang bao quanh Chiêm Khoa Tư.

Chiêm Khoa Tư nắm giữ binh khí thần thánh Khải Kỳ Lục của Quang Minh giáo hội, đủ sức phát huy tác dụng trong tình huống này để dễ dàng xoay chuyển cục diện. Dưới ánh sáng thần thánh của Khải Kỳ Lục trong tay Chiêm Khoa Tư, không những các tử thi đều bị tịnh hóa mà ngay cả đoàn quân bất tử do Hàn Thạc triệu đến cũng không làm nên chuyện gì nữa.

Giữa bãi chiến trường rộng lớn, phòng ngự của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành bây giờ hoàn toàn trống cạ vào những sinh vật bất tử. Một khi mất đi chỗ dựa này, sợ rằng Bồ Lô Đặc Nhĩ thành phải chân chính đi vào con đường diệt vong mà thôi.

Vì thế, vừa thấy Chiêm Khoa Tư xuất hiện ở xa xa, Hàn Thạc lập tức tàn độc hạ quyết tâm liều lĩnh tiêu diệt người này trước, nếu không một khi để cho Chiêm Khoa Tư đem Khải Kỳ Lục múa lên cùng ngâm thánh quang chúc phúc, Hàn Thạc muốn thắng một chút còn khó hơn lên trời.

Huyết Quang Vạn Mang Trảm dưới sự thúc động của Lục Ma Phong, nhanh chóng xoay tròn bắn ra huyết quang giết người với sát khí xông lên tận trời nhắm thẳng vào đám người Chiêm Khoa Tư. Một số Thần Điện kỳ sĩ đẳng cấp thấp ở phía trước, vừa mới rút vũ khí ra còn chưa kịp thi triển, liền bị quả cầu ánh sáng cực lớn đập trúng.

Lục Ma Phong hệt như trăm ngàn vũ khí sắc bén xoay tròn, vừa xông vào trong đám mây Thần Điện kỳ sĩ đẳng cấp thấp, liền thi triển sức mạnh nghiền nát máu thịt, cùng với những thanh âm “crắc, phập” vang lên, vài Thần Điện kỳ sĩ trước thì áo giáp bị vỡ tan, sau đến cả thân thể trong áo giáp cũng bị nghiền nát.

Bất quá áo giáp của Thần Điện kỳ sĩ rõ ràng cứng rắn hơn của các cường đạo không ít. Trước đó áo giáp của cường đạo bị Lục Ma Phong nghiền nát không một chút âm thanh, phẳng phất như áo giáp và máu thịt bọn chúng đều dễ dàng bị nghiền nát.

Nhưng đây là Thần Điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội, áo giáp tất nhiên đã được các thuật sư luyện kim dùng phương pháp rèn qua, còn có thêm một phần tác dụng kháng ma. Lục Ma Phong tạo nên Huyết Quang Vạn Mang Trảm nghiền qua, tuy các Thần Điện kỳ sĩ cũng hóa thành một vùng mưa máu như cường đạo, nhưng lại hao phí thời gian gấp năm lần.

Bởi vì thời gian mất gấp năm lần, nên sáu Thần Điện kỳ sĩ đẳng cấp cao trên ngực có gắn Thập Tự giá bao quanh Chiêm Khoa Tư mới có thời gian tạo thành một trận hình sáu cạnh. Bọn họ nhanh chóng bao vây Lục Ma Phong vẫn đang xoay tròn như cũ ở giữa, sáu thanh trường kiếm đã được chúc phúc và tắm nước thánh, đồng thời bộc phát ánh sáng thánh khiết sạch sẽ, cùng lúc bắn thẳng vào Lục Ma Phong đang tiếp tục phát ra ngàn vạn huyết quang.

Một tràng thanh âm “leng keng” điếc tai, cùng với hoa lửa bắn tung tóe không ngừng. Do các trường kiếm ngâm tắm nước thánh có tác dụng tịnh hóa ở mức độ nhất định, Lục Ma Phong vừa mới hấp thu một phần lực lượng oan hồn còn chưa kịp dung hợp, liền phải phóng thích trở lại giữa không trung.

Sức mạnh của ánh sáng thánh thần còn lại ngăn cản Lục Ma Phong tiếp tục xoay chuyển. Xem ra kiếm trận do sáu Thần Điện kỳ sĩ đẳng cấp cao tạo thành đúng là có tác dụng thần kỳ, Lục Ma Phong bị hao tổn Ma nguyên lực dần dần nên tốc độ càng lúc càng chậm, cuối cùng theo sự khống chế bằng tâm thần của Hàn Thạc liền từ trong kiếm trận bay lên trời cao.

Sau khi Lục Ma Phong bay thẳng lên trời, sáu Thần Điện kỳ sĩ đẳng cấp cao trên ngực đeo Thập tự giá cũng đều thở hồng hộc, trong lòng còn sợ hãi nhìn theo tung tích biến mất của Lục Ma Phong, dường như sợ hãi nó có thể quay trở lại.

Hồng Y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư trong lòng run sợ nhìn biến hóa trước mắt, tay cầm Khải Kỳ Lục cuống quýt khấn vái, mãi đến khi thấy Lục Ma Phong thật sự đã biến mất, mới quay lại nói với Hàn Thạc:

- Dị đoan, tội nghiệt của ngươi không thể tha thứ được, kết quả cuối cùng của ngươi sẽ bị lửa thánh thần thiêu đốt.

Chiêm Khoa Tư lần trước còn khổ sở khuyên nhủ Hàn Thạc, hôm nay không chút kiên nhẫn với hắn, trong mắt Chiêm Khoa Tư, Hàn Thạc bây giờ thật sự là ma quỷ từ đầu đến chân, so với Thiên Tai giáo hội còn tà ác hơn, hắn phải thanh trừ bằng mọi giá mới có thể khiến cho nhiều người tránh được sự tà ác của hắn.

- Ta thật ra đang chờ lửa thánh của các người thiêu đốt, lại sợ người không có được cơ hội này!

Hàn Thạc xem thường hừ lạnh một câu, sau đó tay phải đột nhiên bốc lửa rừng rực, bao phủ toàn bộ cánh tay phải. Hàn Thạc liếc nhìn ngọn lửa rừng rực thiêu đốt tay phải, lạnh lùng trừng mắt Chiêm Khoa Tư nói:

- Màu sắc lửa thánh của các người không phải như vậy sao?

- Đồ dị đoan dám khinh thường lửa thánh, người sẽ bị Quang Minh thần xét xử! - Chiêm Khoa Tư ngắt cao đầu quát lớn một câu, rồi ngâm lên thánh ca trong vòng vây bảo hộ thận trọng của sáu Thần Điện kỵ sĩ.

Thần khí Khải Kỳ Lục của Quang Minh giáo hội trong tay Chiêm Khoa Tư theo tiếng ngâm thánh ca du dương, không thấy gió cũng nhanh chóng đảo mình, từng vòng từng vòng ánh sáng mang theo khí tức thần thánh tuôn tràn khắp chung quanh. Những thi thể được Hàn Thạc làm cho sống dậy khi bị ánh sáng thần thánh chiếu rọi liền nhanh chóng trở thành tro bụi.

Ngay cả Vong Linh Thiên Mạc màu xanh đen bao phủ cả bầu trời cũng bị từng luồng ánh kim chói mắt xé rách, rồi cả ao axit cũng bị ánh sáng thần thánh làm cho bốc hơi. Cơ hồ trong chớp mắt, cả quốc gia thần chết được Hàn Thạc hao phí nhiều sức lực tinh thần tạo thành, theo sự bao phủ của ánh sáng thần thánh không ngờ đã bị tan biến.

Nói Quang Minh giáo hội chính là khắc tinh của Vong Linh pháp sư quả nhiên không sai. Hàn Thạc tự nhiên không thèm để mắt đến kẻ đẳng cấp khá thấp của ma pháp sư Quang hệ, nhưng Chiêm Khoa Tư nắm giữ thần khí Khải Kỳ Lục, lợi dụng sức mạnh của vũ khí thần thánh đúng là tạo nên uy hiếp rất lớn cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc vốn đang nắm chắc thắng lợi, do Chiêm Khoa Tư xuất hiện làm rối loạn tiết tấu. Nếu như không cách nào lợi dụng các sinh vật bất tử ngăn trở bọn họ, bằng vào một mình hẳn muốn bảo vệ cho Bồ Lô Đặc Nhĩ thành thật sự còn khó hơn lên trời.

- Ta ghét loại ánh sáng này quá! - Nhìn thấy từng vòng từng vòng ánh sáng thánh khiết tràn ra, Hàn Thạc chán ghét lên tiếng, nhưng trong não lại đang nhanh chóng suy tư phương pháp ứng phó.

Bởi vì, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện, do Chiêm Khoa Tư xuất hiện, thủ lĩnh Pháp Sư của đám cường đạo đang bỏ chạy trốn chết lại thống lĩnh những huynh đệ thủ hạ đó quay ngược trở lại.

Sau khi ánh sáng thần thánh tịnh hóa hết nguy hiểm từ những thi thể cùng ao axit, vài trăm tên cường đạo ở chân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại giương mắt gầm gừ về phía những binh sĩ thừa thốt mất tinh thần trên thành tường.

334. Chương 334:ta Thật Sự Cảm Thấy Xấu hổ Vì Các Người, Hừ!

Chuyện đã đến mức này, chỉ có thể triệu hồi Hỏa Giáp Thi, Mộc Giáp Thi, Thổ Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu cùng lúc đến. Nếu không chỉ bằng vào một mình Hàn Thạc, muốn chống lại tiến công của cường đạo và mấy người Quang Minh giáo hội của Chiêm Khoa Tư, thật sự không thể thắng được.

Mất thấy sáu Thần Điện kỵ sĩ bao quanh trùng trùng Chiêm Khoa Tư nắm Khải Kỳ Lục còn đang ngâm xướng thánh ca, từng vòng từng vòng ánh sáng thánh khiết từ Khải Kỳ Lục chậm chậm tuôn ra tịnh hóa hết quốc gia thần chết do Hàn Thạc khổ sở tạo nên, hẳn không còn lơ lửng giữa không trung tiếp tục truy sát tên kia nữa, mà chậm chậm bay về phía sau.

Hàn Thạc vung tay múa lên phóng ra một cái quạt máu. Quạt máu trong tay hắn vừa xuất hiện, lập tức thổi ra sương máu nồng đậm. Vật này là ma bảo do Hàn Thạc tỉ mỉ luyện chế, bên trong tuyệt đối không có một chút khí tức tử vong, tự nhiên cũng không sợ ánh sáng thần thánh tịnh hóa.

Sương máu do quạt máu khuếch tán ra, các cường đạo bị bao phủ liền từng người từng người la lên thê thảm. Chính là do quạt máu có thể thúc động máu huyết trong cơ thể bọn chúng lưu động rất nhanh, khiến cho bọn chúng vỡ nát cơ thể mà chết.

Khi máu huyết trong người bọn chúng chạy nhảy lung tung, thân thể không còn chịu nổi liền vỡ toác ra, sương máu tràn tới nơi nào, từng tên cường đạo tức ngực dùng chân gào thét thảm thiết, nhưng lại không cách nào biến chuyển được tốc độ chảy quá nhanh của máu huyết. Những thanh âm trong trẻo “Bách bách” vang lên cho thấy khung xương của bọn chúng bị máu huyết cắt phá, sau đó đợi khi bọn chúng tỉnh lại thì những đoạn xương đứt gãy liền phá vỡ da thịt mềm mại, khiến cho càng nhiều máu huyết ào ạt tuôn ra, từng tên cường đạo bị màn sương máu bao phủ liền vỡ toác người mà chết.

Trong lúc xảy ra chuyện này, Hàn Thạc múa Khô Lâu pháp trường trong tay trái lên triệu hồi Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi. Trong màn sương máu che phủ, Thổ Giáp Thi âm thầm chui vào lòng đất nhắm thẳng hướng Chiêm Khoa Tư mai phục.

Tiểu Khô Lâu mang theo Mộc Giáp Thi bay thẳng lên tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu và Mộc Giáp Thi phụ trách mặt an nguy của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, một khi có cường đạo nào xông lên tường thành, Tiểu Khô Lâu và Mộc Giáp Thi chịu trách nhiệm giết chết.

Hỏa Liên Hoa ẩn kỹ trên trán Hỏa Giáp Thi càng lúc càng rõ ràng. Từ lúc chuyển từ dị giới hiện ra ở đây, toàn thân Hỏa Giáp Thi liền bộc phát cột lửa thấu trời, đóa Hỏa Liên Hoa trên trán hết như một đóa hoa lửa rừng rực đốt cháy, trong lúc đang bùng bùng cháy phát ra từng đóa từng đóa hoa sen bằng lửa từ nhỏ thành to.

Hỏa Liên Hoa vốn là vật chí bảo của Hỏa hệ. Hỏa Giáp Thi đoạt được liền dần dần nắm vững phương pháp sử dụng. Từ trong Hỏa Liên Hoa phát ra từng luồng hoa sen lửa rừng rực. Ban đầu chỉ nhỏ cỡ móng tay, nhưng rõ ràng không phải là hình dạng chân chính của hoa sen lửa. Gặp gió, đóa hoa sen lửa chận chờn nóng bỏng dần dần to lên đến cuối cùng cỡ bằng một cái bát.

Hỏa Giáp Thi toàn thân lửa cháy rừng rực. Từng đóa từng đóa hoa sen lửa từ trên ẩn kỹ trên trán nó bay ra dần dần lớn lên, đến khi trở thành một đóa hoa sen lửa to cỡ cái bát liền xẹt đến các cường đạo bốn phía. Bất cứ tên cường đạo nào bị hoa lửa chạm vào, chỉ trong chớp mắt liền bốc cháy.

Loại hoa lửa dũng mãnh này đáng sợ vượt quá sức tưởng tượng của bọn chúng, cho dù bọn chúng nhanh chóng lợi dụng mặt nước trên mặt đất cũng không dập tắt được những đốm lửa này. Những đốm lửa chỉ to cỡ ngón tay, cho dù dính vào chỗ nào cũng đều sẽ bốc cháy, y phục bên ngoài thậm chí đến áo giáp vũ khí dường như đều đủ sức giúp lửa bốc cháy mạnh mẽ hơn.

Cơ hồ chỉ trong một hơi thở, toàn bộ những tên cường đạo chạm phải đốm lửa, đều la lên thê thảm biến thành người lửa. Không đợi đến lúc toàn bộ thân thể bọn chúng bị thiêu đốt hết, từng luồng mùi vị khét lẹt khó tả liền bốc ra từ thân thể bọn chúng.

Người lửa biến thành người than, người sống biến thành người chết. Quá trình này chỉ trong một thời gian ngắn, trong lúc vô cùng đau khổ bị ngọn lửa đẹp đẽ đốt cháy, vài chục tên cường đạo đến gần Hỏa Giáp Thi liền biến thành tro than ngã xuống.

Phía bên kia, Thổ Giáp Thi chui vào lòng đất rồi, liền lợi dụng hỗn loạn trên đầu, dựa vào kỹ thuật thần thông của vật sống trong đất, từ từ lên đến mấy người Chiêm Khoa Tư đang nhanh chóng xông đến.

Bản thân là Hồng Y đại chủ giáo của Quang Minh giáo hội, Chiêm Khoa Tư chống đối dị đoan vô cùng, đúng là còn có một chút từ bi bác ái khi mắt nhìn thấy từng tên cường đạo trước mặt bị thiêu đốt thành từng khối thịt than. Chiêm Khoa Tư đang ngâm xương thánh ca, liền quát lớn với những Thần Điện kỵ sĩ chung quanh:

- Cứu bọn chúng.

Hàn Thạc trong sân vừa thúc động quạt máu tiếp tục thu hoạch nhân mạng, vừa tập trung chú ý vào Chiêm Khoa Tư. Vừa thấy những Thần Điện kỵ sĩ bảo vệ Chiêm Khoa Tư chậm chậm đi đến gần những người kia, Hàn Thạc lập tức ra lệnh đột nhiên tập kích cho Thổ Giáp Thi đã đến gần.

Rung chuyển kịch liệt cùng với tiếng âm vang lên từ nơi thâm sâu trong lòng đất, từng mũi nhọn bằng đất đột nhiên nhô lên, đâm thẳng vào nhóm Quang Minh giáo hội không chú ý. Các Thần Điện kỵ sĩ và Bạch Y

tế tự của Quang Minh giáo hội trong lúc cấp rập không kịp phòng bị, chớp mắt đã có cả chục người bị đâm chết.

Từng mũi nhọn phóng ra từ đất, chuẩn xác vô cùng xuyên qua lòng bàn chân những con ngựa Thần Điện kỵ sĩ đang cưỡi rung chuyển. Điểm không có được áo giáp bảo hộ bị mũi nhọn đâm lên mãnh liệt, chỉ một chút liền phát sinh hiệu quả kỳ diệu, khiến cho những Thần Điện kỵ sĩ mang giáp tinh khôi rơi xuống mặt đất thê thảm.

Các Bạch Y tế tự vốn đang tịnh hóa các linh hồn trên chiến trường chính là đối tượng Hàn Thạc khó chịu nhất. Bọn họ tịnh hóa các linh hồn đã chết khiến cho Lục Ma Phong không thể đạt đủ sức mạnh của oan hồn, có thể nói đã gián tiếp cản trở bước tiến hóa của Lục Ma Phong.

Cho đến hiện giờ Lục Ma Phong còn chưa chân chính có được chủ hồn. Chỉ có thể hấp thu đủ số lượng sức mạnh linh hồn, Lục Ma Phong mới có thể tiến bộ đến bước xuất hiện chủ hồn, cũng chỉ đến lúc đó, nó mới đủ ý nghĩa chân chính là hung khí tuyệt thế trên thế gian.

Lần này ở Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, chiến tranh không ngừng mở rộng quy mô lớn có thể nói là khiến cho Hàn Thạc như cá gặp nước. Như vậy từng linh hồn người chết sẽ bị Lục Ma Phong của hắn thôn tính mất, tăng nhanh tốc độ trưởng thành của Lục Ma Phong, Hàn Thạc thậm chí còn có cảm giác Lục Ma Phong chỉ còn cách bước cuối cùng không xa. Nhưng không ngờ lại bị những tư tế của Quang Minh giáo hội đáng ghét phá hư mất.

Vì thế, khi đám Chiêm Khoa Tư đến gần, Hàn Thạc liền ra lệnh cho Thổ Giáp Thi giết chết những người mang y phục trắng trước hết. Những tư tế áo trắng không cần phải tự mình tác chiến, nên tự nhiên không cần phải mang áo giáp trụ, khi bị những mũi nhọn đất công kích cơ bản liền bị đâm trúng, ngoại trừ Chiêm Khoa Tư được các Thần Điện kỵ sĩ bảo hộ chặt chẽ, toàn bộ các tư tế áo trắng đều không thoát khỏi độc thủ của Hàn Thạc.

- Ác ma, nhất định cần phải loại trừ tên ác ma này! - Chiêm Khoa Tư run run rẩy rẩy nắm chặt Khải Kỳ Lục trước ngực, nhìn rõ từng tư tế áo trắng ào ào bị đâm chết, phần nộ quá lớn với Hàn Thạc xa xa.

- Đây là bọn người tự tìm đến. Ta từ trước đến giờ chưa chọc giận Quang Minh giáo hội các người, là các người tự mình truy đuổi ta không chịu buông tha. Hừ, từ nay về sau bất luận giáo đồ nào của Quang Minh giáo hội dám phạm đến bọn ta, thấy một tên ta sẽ giết một tên, ta không tin rằng sẽ không thể giết hết bọn người. - Hàn Thạc ngạo nghễ giữa không trung, nhìn về phía Chiêm Khoa Tư run rẩy xa xa, lạnh lùng tàn khốc quát lên.

- Bắt chết hắn cho ta, búa rìu, trường mâu, lao đầu, nhanh lên! - Thủ lĩnh cường đạo Pháp Tư nhìn thấy những cường đạo thủ hạ bị biển lửa trùm kín, trong lòng đau khổ vô cùng gào rít.

Chỉ còn hai cỗ nỗ xa còn sót lại nhắm thẳng vào Hỏa Giáp Thi ở trong biển lửa, ngoài ra còn có đủ loại binh khí sắc bén, tất cả đều tập trung phóng thẳng về phía nó. Bên trong biển lửa, Hỏa Giáp Thi đang thúc động những bông hoa sen lửa, áo giáp hoa sen bao phủ thân thể vang lên những tiếng leng keng.

Các loại vũ khí tên lửa bắn đến chạm vào thân thể hắn, cả những mũi tên sắc cùng với thanh đao bén còn chưa thực sự chạm vào người hắn đều bị lửa đốt cháy hết, cuối cùng chạm được đến người hắn nhưng uy lực đã giảm hẳn, những phần kim loại đã chảy dẻo rồi nên cũng khó có thể phát huy được sức mạnh sắc bén để xuyên thủng, lại thêm Hỏa Giáp Thi sau khi hình thành các yếu tố máu thịt đã kết cấu chặt chẽ, vì thế tuyệt đối không bị chút thương hại nào đáng kể.

Bất quá, cho dù năm tuyệt chủng giáp thi chính là do trời đất thai nghén hình thành, sức mạnh trong cơ thể chúng cũng không phải vô cùng vô tận, hết như bất cứ sự vật nào cũng không thể có sức mạnh tuyệt đối vĩnh viễn không hết. Trần của Hỏa Giáp Thi phát ra được khoảng chừng hai ba chục đóa hoa sen lửa rồi, Hỏa Giáp Thi cuối cùng cũng tỏ ra mệt mỏi, ra dấu hiệu cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc đủ sức cảm nhận rõ ràng ý niệm trong đầu Hỏa Giáp Thi. Hỏa Giáp Thi còn chưa được thuần thực, hiện tại đã phát ra quá nhiều sức mạnh, tự nhiên hắn phải có chút mệt mỏi. Hai ba chục đóa hoa sen lửa đó, đi qua nơi nào liền phát ra những đốm lửa loạn xạ, các cường đạo cho dù chỉ dính một chút đốm lửa, đều bất hạnh bị thiêu đến chết.

Cứ như vậy chỉ trong một lát công phu, lại có hơn ba trăm thi thể cháy đen vĩnh viễn nằm lại nơi này. May mà Hỏa Giáp Thi còn chưa thực sự nắm vững được sức mạnh của Hỏa Liên Hoa mới ra như vậy, một khi Hỏa Giáp Thi từ từ thành thực đủ sẽ càng điều khiển Hỏa Liên Hoa ung dung hơn, sức mạnh sát thương hẳn còn đáng sợ hơn nữa.

Mặt khác, ngũ tuyệt giáp thi mới vừa được luyện chế xong, mỗi giáp thi đều tự nhiên nắm vững một bộ phương pháp tu luyện, có thể nói là chúng vừa mới ra đời thật ra còn ở tình trạng yếu ớt nhất. Một khi bọn chúng dùng phương pháp tu luyện từ từ tiến hóa, thực lực bọn chúng cũng mạnh dần theo thời gian, việc sử dụng những thần thông thiên phú cũng càng ngày càng thuần thục khủng khiếp.

Hàn Thạc không chút nghi ngờ sự tiến hóa của ngũ tuyệt giáp thi đến mức tối hậu, có thể nắm giữ được sức mạnh hủy trời diệt đất, huống chi chúng còn đủ để tạo thành đại trận, mà Kim Thủy Giáp Thi còn đang trong quá trình thai nghén. Một khi Kim Giáp Thi là khó xuất hiện nhất đã hình thành, Hàn Thạc liền đủ sức thao luyện đại trận liền.

Hỏa Giáp Thi đã đem toàn bộ sức mạnh sử dụng hết rồi, trở nên mệt mỏi, sau đó liền biến mất trong liệt hỏa tiến vào dị giới theo động tác múa Khô Lâu pháp tượng của Hàn Thạc.

Từ lúc Hỏa Giáp Thi biến mất, hai ba chục đóa hoa sen lửa thiếu đi sức mạnh nguồn cội, liền giết chết thêm năm chục cường đạo nữa rồi dần dần tan rã giữa không trung.

Các tên cường đạo đang kêu gào khóc thảm né tránh, vừa thấy những đóa hoa sen lửa đoạt mệnh biến mất, đều thở ra một hơi, trong lòng ngảm oán thán thủ lĩnh của mình. Thế nào là không quá nguy hiểm đây, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành vốn dĩ trước đó không chút phòng bị, đột nhiên lại trở thành một tòa thành ác ma đáng sợ vô cùng, bất cứ điều lý kỳ cổ quái nào đều có.

Đến lúc này, thủ lĩnh Pháp Tư của Lục Hỏa cường đạo dẫn theo sáu ngàn tên cường đạo, đã tử trận quá nửa. Trong ba ngàn hai trăm cường đạo công thành chết đi một cách khó hiểu, có khoảng một ngàn tên thật sự thuộc lực lượng tinh nhuệ.

Pháp Tư nhìn thấy những thi thể trên mặt đất thật sự muốn khóc mà không ra nước mắt. Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã lộ ra vẻ một tòa thành ác ma âm u, lại hết như một cái máy giết người không mệt mỏi, không ngừng phô bày sự hung tàn bạo liệt của nó.

Những tên cường đạo tinh nhuệ vất vả lên đến tường thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bị hai sinh vật bất tử kỳ dị đặc biệt công kích, từng tên từng tên từ trên tường cao rơi xuống, căn bản đã chết trong khi rơi rồi.

Đây chính là nhờ công của Tiểu Khô Lâu và Mộc Giáp Thi ra tay.

Trước đây thủ lĩnh cường đạo Pháp Tư tưởng rằng kẻ địch của Vong Linh pháp sư là Hồng Y đại giáo chủ của Quang Minh giáo hội đã xuất hiện, có thể khiến bọn chúng dễ dàng phá vỡ tuyến phòng thủ của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, bây giờ lão thấy dưới ánh sáng thần thánh chiếu đến, Tiểu Khô Lâu và Mộc Giáp Thi dễ dàng giết chết từng tên thủ hạ vất vả leo lên tường thành, trong lòng liền chửi rủa đến mười tám đời tổ tông của Chiêm Khoa Tư.

Cái gì là ác mộng khắc chế của Vong Linh pháp sư? Cái gì là sứ giả của đại lục Quang Minh? Toàn bộ đều là vô dụng!

“Hồng Y đại giáo chủ nắm giữ thần khí Khải Kỳ Lục, không ngờ ngay cả một khô lâu nhỏ bé cùng với mấy cường thi mà cũng không thể tịnh hóa được. Thật sự hại chết bọn ta rồi!”

Pháp Tư trong lòng thầm mắng không ngừng, lại nhìn thấy những cường đạo bị vùng sương máu phủ qua, thân thể liền phát nổ theo sự phe phẩy quạt máu của Hàn Thạc, lại thấy đám Chiêm Khoa Tư mấy người của Quang Minh giáo hội người ngựa liếng xiếng, âm thầm vội vã suy nghĩ đối sách.

Đến lúc này, Pháp Tư cũng đã nhìn ra Bồ Lô Đặc Nhĩ thành gần như chỉ trông chờ vào một mình Hàn Thạc chống đỡ, sau khi có quá nhiều huynh đệ đã chết lại chán nản bỏ đi, chuyện này truyền ra ngoài thì thanh danh Lục Hỏa cường đạo của Pháp Tư sẽ chìm sâu vạn trượng.

Nhưng bây giờ không bỏ đi, ai biết được thành chủ đáng sợ của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành còn bao nhiêu thủ đoạn phi thường nữa đây? Sâu thẳm trong lòng Pháp Tư, bây giờ đúng là sợ hãi Hàn Thạc, ngấm ngấm

mảng tên đã mang tin tức đến cho mình cả trăm lần.

” Vèo vèo vèo!”

Từng mũi tên lửa từ nổ xa từ xa xa bắn ra. Một luồng lửa xông tận trời từ chiến xa phun ra, bay lạc vào đoàn Thần Điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội, chớp mắt đã làm nổ tung ba Thần Điện kỵ sĩ cùng với chiến mã.

Các binh sĩ mệt mỏi trên đầu tường Bồ Lô Đặc Nhĩ thành được nghỉ ngơi đã lâu, lúc này cũng dần dần khôi phục được sức lực, lại tiếp tục điều khiển những binh khí thủ thành phát ra những luồng lửa chói mắt.

- ***, rút lui, rút lui cho ta! - Pháp Tư vừa thấy luồng lửa xông đến tận trời của chiến xa phát ra, không một chút do dự, một trăm vạn kim tệ dĩ nhiên có sức hấp dẫn, nhưng tình thế hiện tại hẳn cũng không nhất định liều mạng để lấy, chiến xa đã chiến đấu trở lại cho thấy binh sĩ trên tường thành lại có sức chiến đấu rồi.

Nhớ lại sức sát thương đáng sợ của chiến xa và nổ xa lúc ban đầu, lại thấy còn không quá nửa thủ hạ, Pháp Tư đau khổ ra lệnh triệt thoái.

Đám cường đạo đã sớm hồn phi phách tán, đang chờ đợi mệnh lệnh này của Pháp Tư. Vừa nghe thấy tiếng âm thanh rút lui, đám cường đạo cũng không dám ở nguyên chỗ cũ, theo sau Pháp Tư bỏ chạy về phía xa.

- Quang Minh giáo hội vô dụng. Các người mà là sứ giả của Quang Minh thần cái gì, ngay cả mấy sinh vật hắc ám mà cũng không tịnh hóa nổi, ta thật sự cảm thấy nhục cho các người, phỉ! - Pháp Tư chạy qua khỏi bọn người Chiêm Khoa Tư rồi, liền dừng ngựa lại, khuôn mặt đầy phần nộ trừng mắt Chiêm Khoa Tư ở giữa đám Thần Điện kỵ sĩ, phun ra một lèo cùng với một cục đàm để phát tiết sự giận dữ trong lòng rồi mới bỏ đi.

Ngay ban đầu Pháp Tư bị Hàn Thạc lừa giỡn, sau lại thấy người của Quang Minh giáo hội xuất hiện, ánh sáng thần thánh chiếu đến các thi thể liền tịnh hóa được, Pháp Tư đã tưởng rằng thấy ánh sáng chiến thắng. Ai ngờ sức tịnh hóa của ánh sáng thần thánh lại không đủ mạnh mẽ, lại thêm xuất hiện mấy sinh vật bất tử, không ngờ tạo nên thương hại quá lớn cho bọn chúng, Pháp Tư cho rằng bản thân bị Chiêm Khoa Tư lừa thêm lần nữa, ghen ngào trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nếu Pháp Tư không nghĩ đến sức ảnh hưởng của Quang Minh giáo hội trên đại lục, không nghĩ đến đoàn Thần Điện kỵ sĩ là lực lượng chủ bài số một của Quang Minh giáo hội, với bản tính hung tàn, Pháp Tư nhất định sẽ hung hăng thống lĩnh thủ hạ xông lên, chém tất cả giáo đồ vô năng của Quang Minh giáo hội này thành từng mảnh nhỏ.

- Bắn cho ta, nhắm thẳng vào những người mang y phục trắng đó! - Hàn Thạc lơ lửng giữa không trung, thu lại tấm quạt đầm đĩa máu tươi, sau đó quát lớn ra lệnh cho những binh sĩ trên tường thành xa xa.

Những binh sĩ vừa khôi phục được sức mạnh, nghe thấy lệnh của Hàn Thạc, liền xoay chiến xa nổ xa nhắm thẳng vào Quang Minh giáo hội, hỏa lực còn lại không nhiều bắn về phía Quang Minh giáo hội, khiến cho Thần Điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội người ngựa nghiêng ngã, ngay cả Chiêm Khoa Tư còn thiếu chút nữa đã bị đạn pháo nổ trúng.

- Giáo chủ, ngài thấy tình hình thế nào? - Một Thần Điện kỵ sĩ trên ngực có đeo thập tự giá vừa liều mạng bảo vệ Chiêm Khoa Tư, vừa lên tiếng xin ý kiến như muốn nói lại thôi.

Hồng Y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư vừa mới bị Pháp Tư lăng nhục trước khi bỏ đi, vẻ mặt già nua tỏ ra khó coi, loạng choạng né tránh một trái tạc đạn pháo kích, rồi mới nhắm mắt thấp giọng ra lệnh:

- Lại thất bại nữa rồi, xem ra ta phải tự mình đi gặp Giáo Hoàng. Đi thôi, lập tức rời khỏi nơi đây!

Mệnh lệnh của Chiêm Khoa Tư vừa mới phát ra, Thần Điện kỵ sĩ đó liền vung tay múa kiếm chỉ về phía sau. Lần này các Thần Điện kỵ sĩ đột nhiên xông đến, đem ba mươi bảy cỗ thi thể chết trận đặt lên chiến mã, dần dần bỏ đi xa giữa khói thuốc súng cuộn cuộn trên chiến trường, không hề lưu lại bất cứ vật dụng của người chết nào.

- Đi rồi, bọn họ đều rút lui rồi!

Một tên binh sĩ kiệt sức nhìn những địch nhân dần dần biến mất, nở nụ cười thật lòng hơi khó coi.

Một số binh sĩ còn miễn cưỡng đủ sức đứng thẳng, nhìn thấy Hàn Thạc xa xa ngạo nghễ giữa không trung hệt như ma thần. Bọn họ cảm thấy chỉ cần vị thành chủ này còn sống, từ nay về sau Bồ Lô Đặc Nhĩ thành cũng sẽ không bị bất cứ người nào công phá nữa.

Hàn Thạc lợi dụng Âm ma chăm chú theo dõi địch nhân đã bỏ đi một lúc, biết chắc bọn họ thật sự đã rút lui, liền đưa mắt nhìn những thi thể rải rác khắp mặt đất rộng lớn trước thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, quát lớn:

- Những binh sĩ còn có sức, phải phòng thủ nơi đây thật tốt cho ta, không được buông lỏng một chút nào.

Những người này đúng là mệt không chịu nổi rồi. Hàn Thạc còn nghe thấy có tiếng nổ vang vọng điếc tai từ hướng hai cổng thành còn lại truyền đến, liền hiểu rõ ít ra còn hai hướng chưa kết thúc chiến đấu. Bất quá, những binh sĩ ở trên chiến trường thảm liệt nhất này đã sớm không còn sức tiến đến nơi đâu, Hàn Thạc cũng hiểu rõ bọn họ đã sử dụng hết sức lực, vì thế dự tính tự mình qua đó.

Những người dân Bồ Lô Đặc Nhĩ thành trong lúc lo lắng nghe thấy tiếng hoan hô yếu ớt từ các binh sĩ phía Hàn Thạc. Những người dân này sợ phải trả giá tiêu diệt toàn thành, vì thế một mực chú ý đến bất cứ biến hóa nào ở hướng này, thậm chí còn có một số người lớn mật leo lên tường thành, nhìn thấy toàn bộ quá trình chiến đấu.

Vì thế, khi Thần Điện kỵ sĩ và bọn Pháp Tư vừa mới thoái lui, những người dân ở khu vực này liền cất tiếng hoan hô. Những người dân vốn lòng ngập đầy sợ hãi, nội tâm liền xuất hiện một cảm giác hạnh phúc hưng phấn mãnh liệt, có thể giữ lại được tính mạng từ trong nguy cơ bị tiêu diệt hết khiến bọn họ cảm thấy hạnh phúc phi thường.

Đã nhiều năm nay, các thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đều bỏ chạy trước hết.

Cuối cùng khi Hàn Thạc đến sau đã phá vỡ những điều này, cơ hồ với sức lực một mình ngăn được cơn sóng dữ.

Hàn Thạc đã lợi dụng những lực lượng thần kỳ để mạnh mẽ bảo vệ cả vùng rộng lớn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Thắng lợi đến tuy đầy gian khổ khó khăn, nhưng thành quả lại vô cùng ngọt ngào. Cho đến bây giờ bọn họ chỉ như kéo dài chút hơi tàn, đến thời khắc thắng lợi này đã cảm thấy hưng phấn vô cùng, bởi vì bọn họ là người chứng kiến mọi thứ.

Những người dân phía Hàn Thạc cất tiếng hoan hô rồi, người dân ở ba hướng còn lại cũng dần dần tươi cười, thậm chí phía cổng thành do Phạt Khắc Lan phòng thủ, một số người dân còn chủ động gia nhập cuộc tranh đấu chống với ngoại địch. Những người dân này không biết sử dụng vũ khí thủ thành, nhưng có thể hợp lực di chuyển những khối đá to lớn đặt lên trên máy bắn đá, rồi tự mình nhìn thấy máy bắn đá bắn những khối đá mình đặt vào rơi xuống đám cường đạo tạo thành sức sát thương đáng sợ.

Bên phía Phạt Khắc Lan, khi đã hết những tảng đá chuẩn bị trước, những người dân tự mình xung phong đem những đồ gia dụng như bàn ghế ở những phòng gần đó để đặt lên máy bắn đá phóng đi, tất cả tạo nên đả kích khó quên cho những tên xâm lược đang cố gắng xâm phạm.

Địch Khắc, Thiết Tư Đặc và Phú Tân Ân ba người thủ giữ cổng thành này, đối mặt với đoàn cường đạo Phi Long.

Cổng thành này có hai khẩu Ma Tinh pháo, bốn cỗ chiến xa, bảy cỗ nỗ xa, sáu dàn máy bắn đá, còn có một ngàn binh sĩ tinh nhuệ. Bọn ba người Địch Khắc chưa từng có kinh nghiệm chỉ huy đại quân, cho nên được Phạt Khắc Lan bố trí một ngàn quân quan thiện nghệ phòng thủ thành. Chính vì lo lắng phía bọn họ không chịu đựng được, mấy người Hàn Thạc mới đem lượng lớn hỏa lực bố trí bên này.

Thủ lĩnh Á Phi của Phi Long cường đạo vốn là một tên tiểu nhân âm hiểm lại có tâm cơ tàn độc. Từ khi bắt đầu hắn đã có ý khác. Khi Pháp Tư phóng tín hiệu bắn lên không rồi, Á Phi tuyệt đối không lập tức phát động xung phong liều chết tiến đánh cổng thành này, mà chờ đợi thêm một lúc, mãi đến khi cả ba hướng đều truyền tín hiệu tấn công, Á Phi mới phát động mệnh lệnh.

Từ những tin tức hồi đáp lại, Á Phi đã có phần hơi kinh sợ không dám đánh mạnh. Hắn khiến thủ hạ phân chia tín hiệu thành ba màu đỏ, xanh lam, vàng, trong đó màu vàng báo hiệu tấn công vô cùng thuận lợi,

màu xanh lam cho thấy tấn công hơi khó khăn, màu đỏ cho thấy mũi tấn công phía đó gặp phải đả kích trí mạng.

Tín hiệu hồi đáp từ ba phương, trong đó từ phía Hàn Thạc và Phạt Khắc Lan đều là tín hiệu màu đỏ, cho thấy từ lúc ban đầu hai mũi công thành này liền gặp phải phản kích trí mạng. Do bởi áp dụng đối sách dụ địch vào sâu, Đa Khắc Tư bình tâm trụ khí sử dụng hỏa lực ban đầu tuyệt đối không mãnh liệt, vì thế cường đạo Phi Long được phân công quan sát bên này chỉ phát tín hiệu màu xanh lam.

Tín hiệu hai đỏ một xanh lam thật sự không lạc quan chút nào. Á Phi dự tính bảo toàn thực lực nên để một ít thủ hạ cường đạo bên ngoài tiến hành công kích cổng thành do Địch Khắc và Thiết Tư Đặc phòng giữ.

Bọn Thiết Tư Đặc từ trước đến giờ chưa từng đối mặt với loại chiến trận như vậy, vừa thấy đám cường đạo Á Phi xông đến, lập tức ra lệnh dùng hỏa lực pháo kích mãnh liệt.

Do mấy người Hàn Thạc lo lắng bọn họ không giữ được, nên hỏa lực phía này lại mãnh liệt nhất. Khi hai khẩu Ma Tinh Pháo cùng với chiến xa đồng loạt phun ra những luồng lửa, lại thêm mấy cỗ nổ xa và máy bắn đá có lực sát thương đáng sợ cũng khai hỏa, vài trăm cường đạo cấp thấp do Á Phi phái đánh chỉ chớp mắt đã chết hơn phân nửa.

Á Phi giật nảy mình lập tức truyền mệnh lệnh quan sát, trong lòng cũng đã sợ hãi chết khiếp.

Đợi đến lúc dụ địch đã vào tròng rồi, phía Đa Khắc Tư hỏa lực đột nhiên bộc phát, lập tức khu vực gần nhất đã chịu lực sát thương đáng sợ, vài trăm tên cường đạo đến được chân tường thành chỉ chớp mắt đã bị hỏa pháo phủ kín.

Tên cường đạo vốn phát ra tín hiệu màu xanh lam, vừa thấy hỏa pháo bên này đang bắt động đột nhiên trở nên mãnh liệt, trong lòng kinh hoàng vội vàng phát liên tục hai tín hiệu màu đỏ.

Á Phi vốn đã có chút lo lắng trong lòng, vừa thấy phía trước đó phát tín hiệu xanh lam, đột nhiên xuất hiện liên tục hai tín hiệu màu đỏ, lập tức hạ lệnh thoái lui cả trăm thước, không cho phép bất cứ người nào tiếp tục tiến công.

Mãi cho đến lúc Pháp Tư rút lui, Á Phi đều không hề phát động một binh một tốt, chỉ cười chiến mã trường mắt địch nhân trên tường thành xa xa, phẳng phai như đang dùng khí thế áp đảo đối phương, chuẩn bị đợi cho những đoàn cường đạo khác tiến công Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành đạt được chút tiện nghi, rồi mới ra tay hạ thủ những tên hỗn đản trên tường thành đó.

Khi tin tức thất bại phía Pháp Tư do thủ hạ truyền đến trước một bước, Á Phi trong lòng sợ chiến đấu hiểu rõ lần này nhất định không có chút lợi ích nào, lập tức không nói thêm một lời mà truyền lệnh rút lui. Một đoàn cường đạo hùng dũng xông đến, nhanh chóng lùi lại xa xa lưu lại vài trăm thi thể.

Hai người Thiết Tư Đặc và Phú Tân Ân lần đầu trải qua chiến trận như vậy, nhìn thấy Á Phi oán hận vô cùng bỏ đi, gật gù đắc ý nói:

- Xem ra phía ta quả nhiên lợi hại, chẳng lẽ chỉ đối địch xa xa, chúng ta chỉ bằng vào khí thế trực tiếp dọa bọn chúng phát sợ chẳng?

335. Chương 335:thu Hoạch Thành Quả Thắng Lợi

Hàn Thạc lo lắng nhất là cổng thành do Thiết Tư Đặc và Địch Khắc phụ trách. Khi hấn vội vàng đi đến nơi này, lại phát hiện binh sĩ trên tường thành vẫn bình an, dấu vết chiến đấu trên tường thành cũng không quá thảm liệt, chỉ có hai trăm thi thể cường đạo cho thấy phía này cường đạo tổn thất cũng không lớn.

- Không việc gì phải không? - Hàn Thạc như một luồng sáng hạ xuống, liếc nhìn mấy người Thiết Tư Đặc đang dương dương tự đắc, thở phào.

- Đại nhân, chúng ta không sao cả. Cái đám cường đạo bé gan đó chỉ xung phong lên một lần, sau đó chỉ đứng xa xa dòm lại, vừa rồi đột nhiên rút lui. - Thiết Tư Đặc ung dung thoải mái mỉm cười chỉ về phía Á Phi rút đi nói với Hàn Thạc.

Liếc nhìn xa xa, Hàn Thạc gật gù nói:

- Không việc gì là tốt rồi, các người lưu lại ba trăm người phòng thủ cổng thành này, còn lại tất cả qua chi viện cho cổng thành phía Đa Khắc Tư.

- Được, chúng ta lập tức xuất phát! - Hai người Dịch Khắc và Thiết Tư Đặc đồng thanh lên tiếng, hơi hăm hở chỉ huy các binh sĩ chưa hề động thủ, khiến bọn chúng nhanh chóng xuống khỏi tường thành đến chi viện cho hai phía còn lại.

- Âm ầm, ùng ùng ...

Những âm thanh diệc tai vang động trời đất từ hai phía tường thành còn lại truyền đến. Hàn Thạc trực tiếp bay thẳng về phía Phạt Khắc Lan trấn thủ. Đa Khắc Tư là một kỳ tài quân sự, lần bắt cóc thương nhân trước cho thấy trí tuệ phi phàm, sau đó cũng biểu hiện kiệt xuất trong lần quét sạch cường đạo sau đó, Hàn Thạc tin chắc phía hãn cũng không có vấn đề quá lớn.

Ngược lại, Phạt Khắc Lan vốn xuất thân là một kỵ sĩ, tuy bản thân thực lực cao hơn một chút, bất quá có lẽ do xuất thân là kỵ sĩ mới bị một số giáo điều ước thúc, trên chiến trường bố cục không đủ linh hoạt biến chuyển. Hàn Thạc lo hãn sẽ bị hại.

Khi Hàn Thạc đến được tường thành do Phạt Khắc Lan trấn thủ, thấy phía trước đầy những thi thể cường đạo, lại nhìn thấy trên tường thành có gần một trăm binh sĩ bị tên bắn xuyên qua người, lập tức hiểu rằng nơi đây nhất định xảy ra chiến trận thảm liệt phi thường.

Phạt Khắc Lan đối mặt chính là Chiến Phủ cường đạo, thủ lĩnh Bái Nạp Mỗ của Chiến Phủ cường đạo hệt như một tòa tháp sắt, căn bản không thiện nghệ tác chiến như Pháp Tư hay âm mưu quỷ kế nhiều như Á Phi. Người này trong đầu lại bị một trăm vạn kim tệ che mờ lý trí, chỉ một lòng hạ lệnh cho thủ hạ hùng dũng tiến công.

Trên tường thành Phạt Khắc Lan liều mạng chống cự tiến công của Chiến Phủ cường đạo, hai bên rơi vào tình trạng chiến đấu tiêu hao tàn khốc, tử thương khủng khiếp nhưng tên man di Bái Nạp Mỗ phảng phất như không biết thoái lui, liều mạng rống lên lệnh cho thủ hạ tiến công lên tường thành. Binh sĩ phía Phạt Khắc Lan đã chết hơn cả trăm người, còn bị thương nặng nhẹ đến hơn bốn trăm, những binh sĩ còn lại cũng không đủ sức lực.

Lúc quan trọng này, nếu như không có những người dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ gia nhập tuyến phòng ngự chống cường đạo, sợ rằng phía Phạt Khắc Lan thật sự rơi vào nguy hiểm vô cùng. Khi Hàn Thạc đến kịp nơi này rồi, cuộc chiến đã đến hồi gay cấn căng thẳng cuối cùng, có vài chục tên cường đạo hung ác xông lên được tường thành, chiến đấu chống lại các binh sĩ.

Các binh sĩ đã tiêu hao nhanh chóng khí lực, liều mạng phát ra chút khí lực cuối cùng, đâm, chém. Một số dân thành đối mặt với uy hiếp của cường đạo, không ngờ cũng không chút sợ chết, gia nhập vào phòng tuyến chống cự. Mạnh ai nấy cầm lao, trường mâu, đao kiếm hung hãn đâm chém một số cường đạo đang hung mãnh bò lên.

Hàn Thạc hệt như một tia chớp bắn đến trên tường thành, mau chóng thổi lên một cơn gió tử vong.

Miệng quát lên một tràng âm thanh sắc bén như muốn đoạt lòng người, Hàn Thạc liền một mình xông vào giữa vài chục tên cường đạo, hai tay như những binh khí sắc bén không gì đỡ nổi. Cánh tay cứ xuyên thấu qua thân thể của từng tên cường đạo một, không chút mất nhiều thời gian, vài chục tên cường đạo đều bị vỡ toác bụng ngực chết giữa đường trường.

Vài chục tên cường đạo điên cuồng công kích binh sĩ chết rồi, không còn Hồng Y Đại giáo chủ của Quang Minh giáo hội ở nơi này nên không cách nào ngăn cản được Hàn Thạc cầm Khô Lâu pháp trượng trong tay đóng vai một Vong Linh pháp sư, miệng hán lại ngâm lên những âm thanh rườm rà, đoàn quân bất tử đáng sợ dần dần ngập đầy dưới chân tường thành.

Kỵ sĩ Tà Ác to lớn múa lên cây cốt thứ, vài tên cường đạo liền bị cốt thứ sắc bén từ khí bao bọc mơ hồ quét qua máu thịt, từng đội từng đội Thạch tượng quỷ hệt như quạ đen rú lên xông qua, chụp lấy những cường đạo trên chiến mã bay lên, chưa kịp thả rơi xuống thì đã bị Thạch tượng quỷ dùng móng vuốt cắt thành từng khối thịt.

Lúc này những ao axit đã bao trùm lấy đám cường đạo. Những tiếng kêu gào thê thảm đáng sợ mãi không dừng, từng đám cường đạo bị những ao axit này ăn mòn biến thành những bộ xương trắng hếu.

Hàn Thạc vừa xuất hiện, liền triệt để xoay chuyển cục diện. Hắn hết như một ác ma, mỗi lần múa Khô Lôu pháp trượng lên liền có vô số ma pháp nguyên tố nhộn nhạo hiện ra, hoặc biến thành quân đoàn bắt tử, hoặc trở nên những ao axit có lực sát thương kinh người, cứ thỉnh thoảng lại có vài thi thể nổ tung, Chiến Phủ cường đạo càng lúc càng thương vong lớn.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Hàn Thạc khiến cho chiến trường trở nên đảo ngược tình thế, thủ lĩnh Bái Nạp Mỗ của Chiến Phủ đoàn gằm thét không ngừng, không tự lượng sức của mình lại thúc chiến mã xông thẳng đến Hàn Thạc. Còn chưa đến trước mặt Hàn Thạc, Khô Lôu pháp trượng của hắn hơi hơi nhoáng lên, một vòng sóng ma pháp mạnh mẽ truyền đến, từng loạt cốt mâu như những cây lao phá không phóng đến, dày đặc hết như mưa to đột nhiên trùm xuống.

Không có chút may mắn nào, tất cả những chỗ không được áo giáp bảo hộ của Bái Nạp Mỗ và ngay cả chiến mã của hắn đều bị cốt mâu xuyên qua, trong đó có hai cốt mâu trực tiếp xuyên qua mắt của Bái Nạp Mỗ, hắn liền chết tại chỗ không kịp kêu rên lên một tiếng.

- Thủ lĩnh, thủ lĩnh chết rồi! - Sự xông đến của Hàn Thạc tạo nên nỗi khiếp sợ kinh khủng cho đám cường đạo. Đám cường đạo vốn đã hoảng sợ trong lòng, khi phát hiện Bái Nạp Mỗ đã chết thảm, đột nhiên kêu lên những tiếng hoảng hốt.

Hết như đã có lý do bỏ chạy, những Chiến Phủ cường đạo còn sống sót không dám lưu lại chút nào, quên hết mọi thứ bỏ chạy khỏi chỗ này. Trong đó có một tên cường đạo gan to mặt lớn, giả vờ đi đỡ lấy thi thể Bái Nạp Mỗ, không ngờ âm thầm trộm lấy không gian giới chỉ trên tay Bái Nạp Mỗ.

Hàn Thạc còn đang vui mừng mới giết chết được người, nhìn lướt qua tình hình liền phát hiện tung tích của cường đạo đó, bật cười nhẹ rồi hết như quỷ mị từ trên tường thành nhẹ nhàng bay đến, âm thầm lặng lẽ tiến gần đến tên cường đạo đang vui như điên chạy thực mạng nói:

- Có đôi lúc của cái người chết sẽ khiến mình cũng khó bảo tồn được tính mạng!

Tên cường đạo đã cởi không gian giới chỉ của thủ lĩnh, vừa nghe thấy âm thanh từ sau lưng vang lên, còn cho là đồng bọn tham lam sự thu hoạch của hắn, ánh mắt lộ hung quang xoay tay nện xuống đầu kẻ đó một búa.

Ngón tay trở phải của Hàn Thạc bung ra, một tiếng “đương” do đầu búa vỡ tan phát ra, tên cường đạo này đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn không thể địch nổi dũng mãnh truyền vào trong tay, toàn thân không kìm được loạng choạng thối lui. Xoay hẳn người lại hắn mới nhìn rõ người sau lưng mình thật ra là ai.

Rốt cuộc cũng không dám sính cường, tên cường đạo lộn nhào né tránh, đáng tiếc Hàn Thạc bay lượn trước mặt hết như quỷ mị, tên cường đạo này rõ ràng không có một chút cơ hội chạy thoát. Ung dung phá nát thân thể tên cường đạo từ sau lưng, Hàn Thạc đưa tay thu lấy không gian giới chỉ của Bái Nạp Mỗ, bật một tràng cười dài rồi bay về lại bên cạnh Phạt Khắc Lan.

- Lại có thêm một phần thu hoạch bất ngờ! - Hàn Thạc cười nói với Phạt Khắc Lan đang thở hổn hển.

Hàn Thạc nếu đã xuất hiện nơi đây, Phạt Khắc Lan hiểu rõ nguy cơ bên hắn tất nhiên đã được giải trừ, hiểu rõ thực lực kinh người của vị thành chủ này. Sự xuất hiện của Hàn Thạc cũng khiến Phạt Khắc Lan biết là chiến tranh nơi đây khẳng định sẽ lập tức kết thúc. Sự thật chứng minh phán đoán của hắn quả nhiên không sai.

Bái Nạp Mỗ vừa chết, đám cường đạo không dám lưu lại ở nơi đây. Nhất là khi quân đoàn bắt tử lại có lực sát thương đáng sợ xuất hiện, các cường đạo còn lại hết như thủy triều tuôn chạy khỏi tường thành, lưu lại trên ngàn thi thể.

Ở phương hướng cổng thành còn lại, tiếng gầm của Ma Tinh Pháo cũng dần dần biến mất.

Không nghe thấy tiếng pháo gầm, Hàn Thạc cũng biết rõ phía Đa Khắc Tư hắn cũng đã đến hồi kết thúc. Lần đầu tiên Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đối mặt với khảo nghiệm cực lớn, cuối cùng mọi người hợp lực đã đứng

vững được.

Những người dân thường tham chiến trên cổng thành này, sau khi thấy được thực lực đáng sợ của Hàn Thạc rồi, từng người từng người kính sợ nhìn hắn. Khi tên cường đạo cuối cùng đã biến mất ở xa xa, ánh mắt kính sợ dần dần trở thành tin phục, những tiếng hoan hô ầm ầm đột nhiên vang lên khắp cả tường thành.

- Hôm nay, tất cả những người dân tham chiến ở đây đều được thưởng năm kim tệ. Phạt Khắc Lan người phụ trách phân phát đi.

Nhìn những người dân còn sống sót, Hàn Thạc mỉm cười dặn dò Phạt Khắc Lan.

Hàn Thạc vừa phát ra lời đó, những người dân trong thành đang hoan hô càng hưng phấn kịch liệt la vang trời, ánh mắt từng người càng thêm nóng bỏng nhìn Hàn Thạc, bọn họ cảm giác vị thành chủ thời điểm này thật quá vĩ đại!

- Thành chủ đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không xử tệ đối với những người dân đã hỗ trợ chúng ta. - Phạt Khắc Lan cung kính đáp lại, hắn liếc nhìn ra những thi thể cường đạo lưu lại bên ngoài thành, trong lòng tự nói vũ khí và áo giáp của những tên cường đạo này hẳn giá trị kim tệ không ít, hơn nữa biết đâu trong túi bọn cường đạo cũng nhất định sẽ có một ít kim tệ nữa chẳng?

- Ủ, đám cường đạo đã thật sự bỏ đi rồi, người phụ trách dọn dẹp chiến trường cho sạch sẽ, ta đi qua phía Đa Khắc Tư xem tình hình bên đó thế nào! - Hàn Thạc dặn dò mấy câu, rồi hóa thành một luồng cầu vồng vạch ngang trời, bay thẳng về phía cổng thành Đa Khắc Tư đang trấn thủ.

Lửa đạn dần dần lặng đi, Hàn Thạc nhìn thấy khói thuốc súng cuộn cuộn từ xa, còn có khói thuốc súng ở sau lưng bọn cường đạo xa xa. Thi thể ngập đầy mặt đất, cả vùng đất rộng rãi cũng có tình trạng thảm liệt hệt như hai vùng chiến trường vừa rồi. Đa Khắc Tư trấn thủ cổng thành này đúng là không làm cho Hàn Thạc thất vọng.

Đến bên cạnh Đa Khắc Tư trên tường thành, Hàn Thạc phát hiện Đa Khắc Tư đang kiểm điểm thương vong binh sĩ. Liếc ngang qua một cái, hắn phát hiện có vài chục thi thể binh sĩ được đặt chính tề tại một khu vực nhất định, Đa Khắc Tư thống lĩnh những binh sĩ còn lại đứng trước những thi thể binh sĩ, nghiêm trang mặc niệm hành lễ.

Hàn Thạc đến bên cạnh Đa Khắc Tư, tuyệt đối không mở miệng nói điều gì, đối diện với một số binh sĩ đã chết trận khi tuổi còn trẻ, trên thân mình đều có cắm đầy những tên lửa. Còn có người bị những ngọn búa bén phóng đến chém chết, có người cả tứ chi đều không còn hoàn chỉnh, trước khi chết hẳn phải trải qua một lúc rất đau khổ rồi mới ra đi.

Một bầu không khí trầm buồn nặng nề phát ra từ mấy người Đa Khắc Tư đang trang trọng hành lễ. Hàn Thạc cũng dùng hình thức như Đa Khắc Tư để thể hiện quân lễ biểu đạt sự tôn kính với những người đã chết. Qua một lúc sau Đa Khắc Tư mới mở miệng:

- Chiến tranh chắc chắn phải có thương vong, điều này không ai có thể thay đổi được, ta chỉ có thể làm sao cho người chúng ta giảm bớt thương vong, tận sức khiến cho càng nhiều kẻ địch phải chịu sự đau khổ này.

Hàn Thạc gật gật đầu đồng ý nói:

- Không sai, có đôi khi tàn nhẫn với kẻ địch chính là nhân từ đối với mình. Ta thấy trang bị của binh sĩ chúng ta còn cần phải nâng cao hơn, gia cố thêm áo giáp và vũ khí sẽ khiến cho binh sĩ có khả năng sống sót nhiều hơn.

- Đại nhân, ba mặt còn lại tình huống như thế nào? - Đa Khắc Tư hít vào một hơi thật sâu, rồi mới dời mắt khỏi các thân thể binh sĩ đã chết, dò hỏi Hàn Thạc.

- Trừ phía bọn Địch Khắc ra, các phương còn lại cũng không khác với phía người nhiều lắm, bắt quá chúng ta đều trụ được. - Hàn Thạc lộ nét cười hân hoan đáp lời Đa Khắc Tư.

Gật gật đầu, Đa Khắc Tư thở phào đáp:

- Thế là tốt rồi!

- Rầm rập... rầm rập...

Đến lúc này, mấy người Dịch Khắc, Thiết Tư Đặc mới phóng tới kịp. Bọn họ phát hiện Hàn Thạc đã đứng ở đó rồi, liền biết được chiến đấu hãn cũng đã kết thúc.

Hoàng hôn bắt tri bắt giác đã trùm xuống, một ráng mây rực đỏ to lớn phản chiếu ánh nắng chiều cuối cùng. Dưới ánh nắng phản chiếu từ đám mây, cả mặt đất cuộn cuộn khói thuốc súng hệt như được nhuộm lên một màu đỏ máu, khiến cho cả vùng chiến trường hệt như địa ngục tại nhân gian thêm vài phần mỹ lệ đẹp đẽ.

Từng đàn quạ đen kêu la bay đến. Nhờ khả năng ngửi được mùi vị thi thể, bọn chúng phóng thẳng đến thân thể các cường đạo trên mặt đất, tận tình ngoạm lấy những khối thịt tuyệt vời, phát ra những âm thanh khiến người ta chán ghét. Dưới ánh nắng chiều hoàng hôn, những đám quạ đen kín kịt ngày càng nhiều, những tiếng kêu thê lương tựa hồ đang mô tả một chiến trường mất nhìn không chịu nổi.

- Kết thúc rồi, cuối cùng cũng kết thúc rồi! - Hàn Thạc lẩm nhẩm tự nói đại khái mấy câu, rồi quay về phủ thành chủ.

Trong ba ngày kế tiếp, bên ngoài thành Bồ Lô Đặc Nhĩ khói thuốc súng vẫn còn cuộn cuộn. Một số dân thành ở gần sát với cổng thành, đều mãnh liệt ngửi thấy mùi vị thi thể bị đốt cháy.

Tổng cộng một vạn năm ngàn cường đạo đột kích, cuối cùng lưu lại tám ngàn thi thể, còn có áo giáp vũ khí giá trị bốn chục vạn kim tệ, bao gồm cả hai chục vạn kim tệ là những thứ linh tinh, ngoài ra còn có ba chục vạn kim tệ trong không gian giới chỉ của thủ lĩnh Chiến Phủ cường đạo.

Thương thay cho bốn nhóm cường đạo tham lam kim tệ xông đến, không những không lấy được một đồng của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, ngược lại còn đứng như lờ Hàn Thạc, đã đem tặng không ít kim tệ.

Trận chiến này binh sĩ Bồ Lô Đặc Nhĩ thành tổn thất ba trăm hai mươi bảy người, bảy trăm sáu mươi chín người trọng thương, những người còn sống căn bản đều bị thương ít nhiều. Toàn bộ Ma Tinh quảng thạch sử dụng cho Ma Tinh Pháo đều dùng hết.

Lần này thuốc nổ và hơn vạn địa tinh tạc đạn các thương nhân vận chuyển đến đây cơ hồ đều dùng hết, vài chục thùng dầu hỏa cũng không còn một giọt, đá lớn dành cho máy bắn đá càng sạch trơn.

Những tên cường đạo xông lên được trên tường thành, liều lĩnh phá hư hai chiến xa, bốn nỗ xa, và thêm một máy bắn đá công kênh. Ma Tinh pháo bởi vì chế tạo từ kim loại ma pháp, đám cường đạo lại biết giá trị Ma Tinh Pháo rất lớn, vì thế sáu khẩu Ma Tinh Pháo đều không bị gì.

Qua cuộc chiến này rồi, Hàn Thạc cuối cùng đã thu được sự tôn kính của dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, những dân thành tuổi trẻ có nhiệt tình tham gia quân đội hơn bao giờ hết. Uy thế như thần ma của Hàn Thạc truyền tụng khắp cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, chỉ trong thời gian ba ngày, những người dân vốn đầy hoài nghi Hàn Thạc đã thần thánh hóa hãn.

Đối với những thanh niên, Hàn Thạc trở thành một truyền thuyết thần thoại vĩnh viễn không gì so sánh được, những phụ nữ thiếu nữ hơi có chút nhan sắc, trong ba ngày gần nhất đều ra sức trang điểm lộng lẫy, mượn cơ đến quanh cổng phủ thành chủ, những đôi mắt quyến rũ xinh đẹp nhìn khắp xung quanh, không biết trong lòng đang thăm dò điều gì.

Những binh sĩ trước đây bị những người dân trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ khinh bỉ nhất, cũng nghiễm nhiên trở thành quyền thế uy vũ. Một số người dân cảm thấy hưng phấn giới thiệu những nữ nhân xinh đẹp của mình cho những binh sĩ áo giáp sáng choang này, chỉ trong một đêm cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ở thông đạo nối với cổng thành Hải Lam, Hàn Thạc cùng với đoàn người Kiệt Khắc, Thiết Tư Đặc đang hội đàm hữu hảo với đám thương nhân do Phú Tân Ân cầm đầu. Những thương nhân dám đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, từng người từng người đều là những thương nhân chân chính dám mạo hiểm để phát tài, trải qua trận chiến giữ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này, bọn họ có nhận thức mới mẻ với Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Lần này những khí tài công thành do các thương nhân áp tải đến đã bị tiêu hao kinh khiếp không còn gì. Uy hiếp của bảy đại công quốc lại đang còn hơn nữa. Khi những thi thể bên ngoài thành đã được dọn dẹp sạch, đường đi được tu sửa sơ bộ, Hàn Thạc liền lập tức không đợi thêm nữa dùng nhiều kim tệ để thu mua nhiều vật tư, ngoài những khí tài chiến tranh vô số, còn cần thêm nhiều lương thực và vật dụng hàng ngày.

Chỉ cần có tiền các thương nhân sẽ vĩnh viễn không nghỉ ngơi. Khi những túi tiền nặng trĩu đã được giao vào tay bọn họ, các thương nhân liền có được tín nhiệm của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành và Hàn Thạc, liền vội vã ra đi thi hành phận sự. Trong đó, mấy người Phú Tân Ân còn được Hàn Thạc giao cho một phong thư. Trong phong thư Hàn Thạc nêu rõ một số tài liệu đặc thù, lại thêm mấy câu nói mập mờ tạo cho Phỉ Bích thêm sự ngọt ngào ôn nhu.

- Kiệt Khắc, người thật sự quyết định lưu lại đây? - Phú Tân Ân nhìn người cháu trai bà con xa, hỏi lại thêm lần nữa.

Tiểu Kiệt Khắc mập gật gật đầu, tỏ vẻ kiên định ngoài dự đoán của mọi người đáp lại:

- Đúng thế. Ta nghĩ thành này càng cần có ta, hơn nữa Bồ Lai Ân còn giao chức vụ quan Tài Vụ cho ta nữa.

- Ông Phú Tân Ân cứ yên tâm, ta sẽ chiều cổ Kiệt Khắc, tiểu tử này đã kiên trì như vậy, hãy để hắn lưu lại thử xem sao. - Hàn Thạc cười cười nói với Phú Tân Ân.

Hai ngày trước khi Hàn Thạc tìm thấy Kiệt Khắc, hắn còn núp trong phòng ối mưa như điên không ngừng. Thấy hết từ đầu đến cuối cuộc chiến giữ thành khiến sở thích ăn thịt của Kiệt Khắc giảm hẳn, liên tiếp mấy ngày thường hay bị ối mưa không ngừng. Khi Hàn Thạc cho là Kiệt Khắc trải qua một trường chiến đấu thảm liệt như vậy sẽ bỏ đi khỏi nơi này, ai ngờ tên này không ngờ còn có nghị lực kinh người, kiên trì muốn lưu lại ở đây.

Từ Phú Tân Ân, Hàn Thạc biết được tiểu tử béo Kiệt Khắc này được thiên phú về việc tài vụ và quản lý kim tệ. Được mấy tiên sinh nhiều kinh nghiệm ở Bồ Tư Đặc thương hội chỉ giáo, Kiệt Khắc biểu hiện năng lực quản lý tiền bạc khiến Phỉ Bích phải động lòng. Phỉ Bích chiều cổ Kiệt Khắc ngoại trừ quan hệ giữa nàng và Hàn Thạc ra, còn bởi vì biểu hiện về phương diện này của hắn.

Hàn Thạc nắm vững tình huống này, thấy Kiệt Khắc kiên trì muốn lưu lại Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, không hề tiếp tục khuyên bảo hắn, mà đứng trước mặt mấy người Phạt Khắc Lan, Đa Khắc Tư, trực tiếp giao cho Kiệt Khắc chức vụ quan Tài Vụ quản lý tất cả tiền tài, bao gồm cả bốn mươi vạn kim tệ của Hải Luân Đế Na, lại lấy được từ Đồ La Đạt, toàn bộ kim tệ có được từ trước tới giờ đều giao vào trong tay Kiệt Khắc, tùy hắn quản lý số lượng tiền tài giá trị to lớn này.

Đổi lại là một người khác nào đó, Hàn Thạc đều không dám đưa số lượng kim tệ to lớn này cho quản lý, chỉ có Kiệt Khắc, người bạn chơi đùa từ lúc còn nhỏ đến lớn ở Ba Bử Luân Ma Vũ Học Viên, Hàn Thạc mới thật sự yên tâm.

Hàn Thạc mới thật sự là chủ nhân của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Toàn bộ điều động nhân sự trong khu vực này hắn không cần phải có ý kiến người khác đều có thể quyết định. Mấy người Phạt Khắc Lan, Dịch Khắc không hề can thiệp chút nào hay là quan tâm đến quyền lợi.

Kiệt Khắc nắm trong tay tiền tài nhiều như vậy, mất một thời gian dài yên lặng trong hưng phấn và sợ hãi to lớn, mãi đến khi Hàn Thạc lựa lời ngon ngọt an ủi hắn khá lâu, hắn mới dần dần thích ứng với vị trí quan Tài Vụ.

Những lời Phú Tân Ân nói với Hàn Thạc quả nhiên chính xác. Số lượng tiền tài lớn như vậy lọt vào tay Kiệt Khắc rồi, hắn ban đầu khiếp sợ sau đó liền thích ứng. Hắn không ngờ đã bắt đầu sắp xếp phân chia kim tệ thật sự gọn gàng rành mạch, mỗi một chuyện đều bắt đầu ghi chép rõ ràng, khiến cho Hàn Thạc thật sự phải nhìn hắn với ánh mắt khác xưa.

Mấy người Phạt Khắc Lan ban đầu còn có lòng không tín nhiệm Kiệt Khắc, từ lúc lĩnh quân lương từ tay Kiệt Khắc rồi, nghe hắn nói rõ ràng giá trị của từng món áo giáp vũ khí, liền hơi kinh ngạc. Khi Kiệt Khắc chủ động liên hệ với mấy thương nhân, hỗ trợ Phạt Khắc Lan, Đa Khắc Tư mua được một số khí tài chiến tranh khan hiếm, hơn nữa giá trị mua được còn thấp hơn không ít so với những gì Phạt Khắc Lan, Đa Khắc Tư từng nghĩ, hai người dần dần yên tâm.

Chỉ trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, Kiệt Khắc lu bu công việc cho thấy hắn là người thích ứng làm quan Tài Vụ có đầu óc. Kiệt Khắc trẻ tuổi cũng đã dần dần được mấy người Phạt Khắc Lan chấp nhận. Mấy

người bọn họ trong lòng cũng có suy nghĩ quan Tài Vụ nhỏ tuổi có lẽ cũng không phải là một chuyện gì xấu lắm.

- Thế được rồi, các vị bảo trọng. - Phú Tân Ân nhìn hai khuôn mặt trẻ tuổi, phảng phất nhìn thấy Bồ Lô Đặc Nhĩ thành trong tay bọn họ đầy chí tiến thủ, từ phương đông hỗn loạn này vươn cao lên vũ đài rực rỡ.

Sau khi mấy người Hàn Thạc tiễn biệt rồi, các người thương nhân được Thiết Tư Đặc thống lĩnh hộ vệ đưa đến Hải Lam Thành dần dần khuất khỏi tầm mắt của Hàn Thạc.

Hàn Thạc biết được, lần kế tiếp bọn họ lại đến, Bồ Lô Đặc Nhĩ thành nhất định càng thêm phần cường thịnh.

336. Chương 336: sơn Nhân Thủ Lĩnh

Ngày hôm nay Bồ Lô Đặc Nhĩ thành trời trong nắng ấm, bốn cổng thành đã được sửa chữa nghiêm chỉnh sạch sẽ, ngoại trừ mặt đất gồ ghề lở lôm trước cổng thành nhất thời không cách gì khôi phục nguyên trạng, những nơi khác đã không còn thấy được dấu hiệu của cảnh tượng đáng sợ mấy ngày trước.

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp soi rọi, năm sơn nhân thủ lĩnh khu vực chung quanh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành dẫn theo một số huynh đệ đến thành.

Chuyện kinh động núi non mấy ngày trước ở Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã rao truyền rõ ràng khắp phương viên vài chục dặm. Những sơn nhân thủ lĩnh đến đây, từ những dấu vết trước cổng thành có thể tưởng tượng được sự thảm khốc của cuộc chiến. Thông qua tin tức từ Dịch Khắc cũng là sơn nhân, mấy người liền hiểu rõ tình huống mấy ngày trước, thêm lòng kính sợ thành chủ trẻ tuổi mới nhậm chức của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Trong đó, Phúc Tạp Lâm của Thập Lý Sơn đã sớm được thấy uy thế mạnh mẽ của Hàn Thạc, lúc này đây chưa hề gặp nhau đã sớm làm một việc tốt cho Hàn Thạc, nếu không ngày đó Phạt Khắc Lan cũng không thể dễ dàng vận chuyển về một lượng lớn khí tài công thành rồi. Còn bốn sơn nhân thủ lĩnh còn lại đều chân chất, được Dịch Khắc đưa vào trong phủ thành chủ.

Trên đường đi, sự đổi mới toàn diện bề ngoài Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã tạo ấn tượng cho bọn họ. Những khẩu Ma Tinh Pháo cùng chiến xa và khí tài khí thể kinh người, trải qua khói thuốc chiến trường phảng phất càng thêm mấy phần dữ tợn.

Những binh sĩ đón tiếp bọn họ trên đường đi có lẽ là những binh sĩ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trước đây, nhưng khí thể những binh sĩ này lại khiến bọn họ cảm thấy khác lạ. Những binh sĩ này đã sống sót qua được cuộc chiến thảm khốc, cũng không còn vẻ yếu nhược hèn nhát trước đây, áo giáp trên người chiếu sáng rực rỡ, từng người thần tình lạnh lùng bình tĩnh, mơ hồ có một loại sát khí sát phạt.

- Đây có phải là những thành vệ quân ngày trước mang áo giáp tả tơi, chạy còn nhanh hơn những người dân phải không? - Vài thủ lĩnh phảng phất thấy sự đổi mới của những binh sĩ này, trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc.

Đợi đến lúc đứng trước cửa lớn của phủ thành chủ, mấy sơn nhân thủ lĩnh nhìn thấy một số dân thành khuôn mặt tươi cười, chủ động dọn dẹp sạch sẽ đường xung quanh, còn có một số phụ nữ hơi có chút nhan sắc, thẹn thùng tập trung ở trước phủ thành chủ, nhỏ giọng cười nói bàn luận điều gì đó. Các sơn nhân thủ lĩnh đều cảm thấy cả Bồ Lô Đặc Nhĩ thành không có một chỗ nào giống như ngày trước nữa.

- Thành chủ đại nhân không phải là người dễ trêu vào, Trát Khắc người không được nói năng lung tung, lỗ đắc tội với thành chủ đại nhân là không tốt được đâu! - Dịch Khắc khá quen thuộc với mấy sơn nhân thủ lĩnh, biết Trát Khắc là người thô lỗ bất cần nhất, trên đường không ngừng dằn dò hắn.

- Dịch Khắc người bây giờ nói nhảm càng ngày càng nhiều đó, ta nhớ người trước đây không phải là ít lời vô cùng mà, vì sao bây giờ lại trở nên như thế vậy? - Trát Khắc là một đại hán thấp lùn trắng kiện, không biết có phải do nguyên nhân thường ngày khai thác quặng không, hắn lại có nước da đen nhem hệt như than vậy.

- Địch Khắc biểu ca, thành chủ này lợi hại như lời huynh nói hay là huynh cố ý khoa trương lên vậy? - Một nữ sơn nhân thủ lĩnh tên gọi Địch Ly Á, kế thừa chức thủ lĩnh Lăng La Sơn của cha mình lên tiếng. Địch Ly Á có nét mũi cao điển hình của người miền núi, còn có cặp đùi thon dài xinh đẹp phi thường, người cao khoảng một thước bảy ba, khá cao so với phụ nữ thông thường.

Địch Ly Á có tướng mạo và thân hình trông rất động lòng, nước da trắng như bột mì đầy vẻ khỏe mạnh lộng lẫy, cặp mắt đầy dã tính lại có vẻ hiếu kỳ của một thiếu nữ nhỏ tuổi. Thân thể với những chỗ lồi lõm được áo giáp che phủ đơn giản ở vùng ngực bụng quan trọng, bắt quá cánh tay và cặp đùi đều lộ trần, ở tất chân trái còn dắt một thanh chủ thủ giá trị không nhỏ, rõ ràng rất có hứng thú.

Trát Khắc bên cạnh cùng với thủ lĩnh Khăng Đặc ít tuổi hơn một chút, khi nghe những lời này của Địch Ly Á rồi đều lộ vẻ mong chờ, xem ra rất hứng thú với Địch Ly Á.

Ở một nơi ít có phụ nữ xinh đẹp như Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, Địch Ly Á trở thành tâm điểm của khá nhiều nam nhân. Bất quá Địch Ly Á bản thân là một Cao Cấp Kiếm Sĩ, trong tay lại có đại quyền khai thác Lăng La Sơn, không phải bất cứ người nào cũng có tư cách giành giật được.

Địch Ly Á có tính cách thẳng thắn của người phụ nữ miền núi. Cô ta hết như một bông hoa hồng có gai, trở thành điểm chú ý của nam nhân địa phương, liền ưa thích lợi dụng bản tính ngạo nhân của mình, đùa cợt với những nam nhân có biểu hiện dục vọng mạnh mẽ với nàng. Nhưng từ trước đến nay không hề có một nam nhân nào chiếm được nhan sắc, cũng chưa từng có một nam nhân nào đủ khả năng chiếm được chút tiện nghi với nàng.

Địch Khắc có chút quan hệ bà con xa với Địch Ly Á, chỉ biết cười khổ cảnh cáo cô biểu muội xa đang như con mèo hoang nhỏ này:

- Người yên phận một chút cho ta, nếu không người trở thành trò đùa trước mặt thành chủ, ông ấy không phải là người người đủ sức đối phó đâu!

- Hừ, bất quá cũng là một người trẻ tuổi mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu! - Địch Ly Á bĩu môi khê hừ một tiếng, cất tiếng nói như vậy với Địch Khắc, mà ngược lại càng thêm hứng thú với Hàn Thạc.

- Được, được rồi, đi nhanh lên một chút đi, không nên để thành chủ đại nhân phải chờ đợi lâu! - A Mạn Đức, người sơn nhân thủ lĩnh lớn tuổi nhất, đột nhiên mở miệng quát nhẹ một câu.

Trong năm sơn nhân thủ lĩnh, A Đức Mạn là người có uy tín nhất, cùng bối phận với cha của Địch Ly Á, Trát Khắc và Khăng Đặc, thường xuyên cùng nhau phối hợp năm sơn nhân thủ lĩnh để chống lại tập kích của cường đạo, bình thường vẫn hay liên hệ. Khi bọn họ ở cùng với nhau, A Đức Mạn thường dùng thân phận trưởng bối bọn họ để chỉ đạo một số chuyện này kia.

Sau khi A Đức Mạn nói rồi, không ai nói thêm câu nào, chỉ có Địch Khắc nhỏ giọng giới thiệu một số sự tình của Hàn Thạc cho mấy người, nhất là về tính cách của Hàn Thạc, Địch Khắc càng giới thiệu kỹ càng, nói rõ chuyện Hàn Thạc vừa đến Bồ Lô Đặc Nhĩ thành, liền tự tay giết chết một tên binh sĩ dám phản bác hắn.

Trước đây, mấy người sơn nhân thủ lĩnh từ những tin tức của Địch Khắc cho biết, đã hiểu rõ thành chủ mới nhậm chức không dễ trêu vào, đợi đến lúc Địch Khắc miêu tả qua tác phong tàn nhẫn của Hàn Thạc, mấy người càng thêm thắc thỏm trong lòng, Địch Ly Á trong lòng càng thêm đầy hiếu kỳ về hắn.

- Người này mọi người tốt nhất không nên trêu chọc vào, ta không cần biết các vị làm như thế nào, dù sao Tháp Lí Sơn chúng ta nhất định có quan hệ tốt với ông ấy, không có ý đồ gây khó khăn cùng ông ta. - Phúc Táp Lâm bản thân đã có kinh nghiệm cùng Hàn Thạc tiêu diệt Đồ La Đạt trong chiến đấu, đã sớm dự tính có quan hệ hữu hảo với hắn, nếu không lần này cũng không chủ động xuống núi cứu Phạt Khắc Lan để làm cho Hàn Thạc một việc tốt.

Trong cả năm người sơn nhân thủ lĩnh, Phúc Táp Lâm là bướng bỉnh nhất. Phúc Táp Lâm đã nhiều năm rất ít chịu thân phục người. Bây giờ Phúc Táp Lâm còn chưa nhìn thấy Hàn Thạc liền tỏ rõ thái độ, lập tức khiến cho những người còn lại trong lòng thêm mấy phần kính sợ.

Một lát sau, đi qua một thềm đá rộng rãi, Địch Khắc dẫn năm sơn nhân thủ lĩnh cuối cùng cũng đến địa điểm tổ chức yến tiệc trong phủ thành chủ.

Lần trước chiêu mộ được một số đầu bếp nấu nướng, đều được Hàn Thạc giữ lại trong phủ thành chủ, lại mở yến tiệc tại phòng khách thượng nhân, Đa Khắc Tư, Phạt Khắc Lan, Thiết Tư Đặc, Kiệt Khắc mấy người đã sớm chiều chực ở đó, đợi năm người miền núi đi đến.

- Xin giới thiệu một lượt cho mọi người, đây là năm đồng bào của tôi đều là thủ lĩnh năm núi quặng ở quanh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành! - Địch Khắc chỉ qua năm người miền núi, rồi y giới thiệu mấy người Đa Khắc Tư.

Sau khi Địch Khắc giới thiệu hai bên rồi, Phúc Tụ Lâm lần trước đã giúp Phạt Khắc Lan chống lại cường đạo, bật cười ha hả với Phạt Khắc Lan, rồi hai bên ôm nhau đầy hào khí.

Lớn tiếng nói:

- Phạt Khắc Lan huynh đệ thật anh dũng, ta ở Tháp Lí Sơn đã nghe qua biểu hiện thần kỳ của huynh đệ.

Thân là một kỵ sĩ chính quy, Phạt Khắc Lan nho nhã lễ độ hơi hơi mỉm cười với Phúc Tụ Lâm, cất giọng đầy nhiệt tình:

- Huynh đệ đã khoa trương quá rồi. Hoan nghênh huynh đệ đến nơi đây.

-Ồ, thành chủ đại nhân của các vị đâu? - Trát Khắc liếc ngang liếc dọc mấy lần, còn đang chờ đợi Địch Khắc giới thiệu thành chủ trẻ tuổi thần kỳ, lại phát hiện Địch Khắc tuyệt không làm như cầu mong của hắn, trong lòng nhin không được cất tiếng hỏi han.

Đa Khắc Tư lạnh nhạt trừng mắt với Trát Khắc, âm thanh có phần âm trầm quát nhỏ:

- Thành chủ đại nhân của các vị? Ý của ngươi cho là các người không thuộc khu vực quản lý của thành chủ đại nhân chăng?

Tuy không có thực lực cao cường, nhưng Đa Khắc Tư lại trải qua rất nhiều lần sát phạt, khí thế không thể coi thường được.

Tiếng quát của hắn có sự âm lạnh như một bảo kiếm sắc bén quét qua.

- Trát Khắc, ngươi câm miệng cho ta! - Từ ngày Đa Khắc Tư được Hàn Thạc mang về, qua mấy cuộc đại chiến, Đa Khắc Tư bộc lộ tài năng liền trở thành đối tượng được nhiều binh sĩ tin phục, dần dần hắn có sức uy hiếp vượt qua cả Phạt Khắc Lan. Địch Khắc hiểu rõ người này trong lòng đối với Hàn Thạc hơi có phần vô lý, vội vàng quát mắng Trát Khắc.

Những sơn nhân thủ lĩnh chung quanh Bồ Lô Đặc Nhĩ thành đã nhiều năm, từ trước đến giờ chưa khi nào thật sự để mắt đến những thành chủ đó. Trong lúc nói chuyện bình thường tự nhiên không có một chút tôn kính, tập quán này của Trát Khắc nhất thời khó thay đổi, lập tức chọc giận Đa Khắc Tư.

Đa Khắc Tư thân hình cao một thước chín, đứng ở nơi đó hệt như một thanh kiếm bén ra khỏi vỏ, bất cứ người nào đều không thể xem thường hắn, đáng tiếc khuôn mặt kiên nghị của hắn lại có vẻ lạnh lùng xa cách, không thể dễ dàng tiếp cận được.

- Xin lỗi, do bởi những thành chủ trước đây đều không có năng lực nhu nhược, vì thế nói năng của bọn ta không đủ tôn kính. Trát Khắc này cũng trong nhất thời không thay đổi được, ta nghĩ hắn không hề có ý muốn mạo phạm đến thành chủ đại nhân, hy vọng ngươi không để ý đến được chăng? - A Đức Mạn lớn tuổi vội vàng lên tiếng hòa giải, ngằm ra hiệu cho Trát Khắc, đưa mắt cho hắn mấy lần.

Địch Khắc cùng Phúc Tụ Lâm cũng đồng thời nháy mắt ra hiệu rõ ràng cho Trát Khắc, có ý bảo Trát Khắc nhanh chóng tỏ rõ thái độ, tránh chọc giận Đa Khắc Tư.

Trát Khắc lỗ mãng cũng không phải là người ngu xuẩn, ba người đưa mắt cho hắn rồi, trong lòng còn có chút âm ức, cuối cùng cúi đầu nhỏ giọng nói một câu:

- Xin lỗi!

Đa Khắc Tư liếc Trát Khắc một cái, hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm điều nào, bưng chén rượu tìm Kiệt Khắc thảo luận muốn thêm nhiều khí tài chiến tranh, không tiếp tục truy cứu ý tứ vô lễ của Trát Khắc.

- Phạt Khắc Lan, thành chủ đại nhân đâu rồi? - Địch Khắc thấy người khó xử nhất Đa Khắc Tư đã đi xa, ngằm thở phào, lúc đó mới quay lại Phạt Khắc Lan đang cười nói với Phúc Tụ Lâm hỏi han.

- Ô, thành chủ đại nhân nói khó mà được những người khách đến đây, nói muốn tự mình chuẩn bị một ít thức ăn thịnh soạn cho bọn họ, để bọn ta ở đây chờ đợi các vị. - Phật Khắc Lan cười ha hả giải thích, nói rồi hai mắt nhìn chăm chăm Dịch Ly Á một lúc, không che dấu được sự hứng thú với cô nàng.

- Lại một tên xú nam nhân hiếu sắc! - Dịch Ly Á cong miệng hơi có phần kiêu ngạo, trừng mắt với Phật Khắc Lan liền quay đầu đi chỗ khác, trong lòng ngầm phán đoán như vậy về gã.

Dịch Ly Á đưa mắt rời khỏi Phật Khắc Lan, liền có chút hứng thú nhìn theo Đa Khắc Tư lạnh nhạt vừa từ bên này rời đi, phảng phất phát hiện khuôn mặt hắc tựa hồ vĩnh viễn bất cận nhân tình lại có một chút ý tứ, xem ra Dịch Ly Á đối với những nam nhân không để ý đến mình lại càng để mắt đến.

Kỵ sĩ ăn nói ngọt ngào Phật Khắc Lan cùng với Thiết Tư Đặc hài hước, hai người cùng với Dịch Khắc tiếp chuyện với năm sơn nhân thủ lĩnh. Cả năm sơn nhân thủ lĩnh trong lòng có phần kính sợ thành chủ, cũng không người nào dám có cử chỉ lời nói bất cần, vừa nhấp từng ngụm rượu trong ly, vừa thu lượm thêm tin tức từ miệng của hai người Phật Khắc Lan và Thiết Tư Đặc.

Hai người Khổng Đặc có tuổi không lớn như Dịch Khắc, càng thêm hiếu kỳ phi thường đối với lời rao truyền bên ngoài về chuyện Hàn Thạc bắt sống đại công tước Hải Luân Đế Na của Hi Luân công quốc. Thiết Tư Đặc, Dịch Khắc bản tính không tốt, không chút cố kỵ đến hình tượng anh hùng của Hàn Thạc, nhỏ giọng cười dâm dâm những lời giải thích bọn họ cho là đúng thuật qua một lượt cho hai người Dịch Khắc, Khổng Đặc.

Dịch Ly Á vốn ở cách bốn người không xa, trong lòng lại rất hiếu kỳ. Khi nghe những tên xấu bụng cười thật là dâm dâm, Dịch Ly Á vô tình chú ý nghe được một số chuyện vốn không nên nghe, nhìn không được mặt đỏ hồng nhỏ giọng “phì” một cái, rửa nhỏ:

- Thật không tưởng tượng được thành chủ này không ngờ lại hoang dâm như vậy, hừ, xem ra hẳn còn có phần hiếu sắc ác tâm hơn những nam nhân của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành!

- Ha ha, thành chủ đại nhân thật là không vừa!

Về phương diện này, những nam nhân xấu xa dường như đều không thấy việc mạnh tay với một người nữ nổi danh ngoan độc là một chuyện xấu xa hèn hạ, phảng phất còn có phần vinh quang một chút.

Sau khi hai người Thiết Tư Đặc và Dịch Khắc thuật qua một lượt, hai sơn nhân thủ lĩnh trẻ tuổi đều lộ vẻ kính phục, loại kính phục này so với việc nghe thấy Hàn Thạc giết bao nhiêu cường đạo còn có phần mạnh hơn. Điều này khiến cho Dịch Ly Á nghe lén bên cạnh cho ngay cả bốn người Dịch Khắc, Khổng Đặc cũng đáng khinh như nhau, trong lòng ngầm rửa một lũ nam nhân không có gì là tốt đẹp.

- Thật có lỗi với các vị, ta đến trễ một bước. Trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nguyên liệu thực vật quá ít, ta lần này tuy đã trễ nải một chút, bất quá lại muốn bọn họ ăn một số thức ăn ngon ngạc nhiên! - Đột nhiên, tiếng cười sang sảng từ trong phòng vang lên, Hàn Thạc tuần vĩ từ trong chậm chậm bước ra ngoài.

337. Chương 337:tin Phục

Hàn Thạc cao hơn một mét chín, từ buồng trong bước ra tự nhiên mang đến cho người khác một loại chấn nhiếp, cho dù sơn nhân trước mặt cao hơn hẳn, hẳn vẫn hiển lộ vẻ hạc giữa bầy gà, nhất là loại khí chất tà dị sau khi tu luyện ma công càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mỉm cười đi tới, Hàn Thạc lấy từ trong không gian giới chỉ ra từng mâm thịt được nướng nhuộm sắc vàng, đặt lên trên bàn trước mặt chúng nhân.

- Các vị, đây là một số loại thịt khá hiếm lạ ta đặc biệt đi xa săn kiếm về, mọi người đừng ngại nếm thử xem mùi vị thế nào? - Bày biện mấy mâm thịt lớn lên, Hàn Thạc mỉm cười mời mọi người nhấp nháp.

Kiệt Khắc vừa bị Đa Khắc Tư cuốn lấy kéo qua một bên thương nghị quân tư (chi phí quân đội), vừa ngửi thấy mùi thịt sống nướng lâu không nếm, dạ dày cũng không không chế nổi mà đi tới chỗ mỹ thực. Hẳn bỏ Đa Khắc Tư vẫn đang bám chặt không ngừng chạy luôn sang bên này.

Đa Khắc Tư là một cường nhân chiến tranh dã tâm bừa bừa, việc duy nhất hắn cảm thấy hứng thú đó là dùng năng lượng lớn nhất để rèn luyện lực lượng có trong tay càng thêm cường đại, sao cho trong chiến đấu thể hiện được lực sát thương kinh khủng.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này Đa Khắc Tư đối với tiểu Kiệt Khắc mập nắm tài vụ hứng thú cực lớn, lợi dụng tất cả thủ đoạn cố gắng moi từ trong tay Kiệt Khắc càng nhiều trang bị. Kiệt Khắc mới đầu còn e ngại với gã, dần dần trở nên càng ngày càng thông dong, cũng không dựa theo nguyện vọng của Đa Khắc Tư mà cấp hết thấy những thứ gã muốn.

- Gia hỏa ngươi ha ha.

Thấy Kiệt Khắc chạy vội tới, Hàn Thạc cười lắc lắc đầu, rồi thần thái mới ung dung nói với năm sơn nhân thủ lĩnh:

- Không nên lo lắng a, mọi người nhanh động thủ đi, những thứ này bình thường không thể ăn được đâu.

Kể cả Phúc Táp Lâm trong năm sơn nhân thủ lĩnh đã biết Hàn Thạc cũng không tưởng tượng được hắn hồ hững cao cao tại thượng như vậy, gã cũng cảm thấy hết sức lo sợ nên càng tỏ vẻ thận trọng thêm.

Kiệt Khắc quen thuộc Hàn Thạc nhất, đã nhiều năm qua cũng chỉ có hắn là bằng hữu của Hàn Thạc, hắn sẽ không khách khí như người khác, liền cầm một cái đĩa xiên luôn một miếng thịt thơm phưng phức cho vào trong miệng, vừa nhai vừa ngạc nhiên trầm trồ khen ngợi:

- Ê ừm, rất ngon, đây là thịt gì thế, ngon quá!

- Đây là chân trước của Hạc vĩ sư (Manticore, xem hình dáng con này trong game HeroIII, thành rồng đen). Mùi vị không tệ chứ?

Hàn Thạc cười trả lời, chỉ vào từng mâm mỹ thực còn lại giới thiệu:

- Mâm này là đuôi Thâm thủy độc mãng, chính là thịt người vừa nhai. Còn đây là não Ứng thân nữ yêu, mùi vị thế nào cứ nếm là biết, cái này là.....

Theo sự giới thiệu của Hàn Thạc, năm sơn nhân thủ lĩnh kể cả đám Phật Khắc Lan, Đa Khắc Tư, toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không nghĩ được mỹ thực trước mặt vậy mà đều là từ trên người cao cấp ma thú. Ma thú đến cấp bậc này, phải có đội ngũ mạo hiểm giả thuần thực hợp lực mới có thể săn được. Nếu không người bình thường đối mặt chỉ có đường chết.

“Chung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ làm sao có loại ma thú này a. Hắn rốt cuộc đã đến địa phương nào săn vậy? Ôi, đám cao cấp ma thú này người bình thường không thể săn được. Thành chủ đại nhân quả nhiên là quái vật không thể tưởng tượng nổi!”

Ngoại trừ Hàn Thạc ra, tất cả mọi người ở đây đồng loạt có loại cảm khái này trong lòng, ánh mắt từng người nhìn về phía hắn cũng đều quái lạ.

- Cái gì. Đây là chân trước của Hạc Vĩ Sư! - Kiệt Khắc bị dọa nhảy dựng lên, đĩa trong tay vẫn còn một miếng thịt lớn nữa, hắn đã từng nghe nói móng vuốt Hạc Vĩ Sư mà chộp xuống, thường thường có thể xé một người thành mảnh nhỏ, lại ngấm tới mùi thơm miếng thịt đang nhai trong miệng, bất giác kêu to.

- Đúng rồi, mùi vị thế nào? - Hàn Thạc ha ha cười, nhìn chăm chăm Kiệt Khắc hỏi.

- Mùi vị không vấn đề gì, nhưng mà ta vừa nghĩ tới cảnh tượng Hạc Vĩ Sư dùng chân trước xé nát người ra, tự nhiên có hơi sợ! - Kiệt Khắc nghĩ lại còn rùng mình, con mắt tí hí nhìn món ăn ngon mà đảo tới đảo lui, vừa muốn ăn tựa hồ lại có điểm áp lực không vượt qua được trong lòng.

Liếc nhìn mấy người phát hiện biểu tình của họ cũng quái quái, Hàn Thạc phì cười nói:

- Sao thế, chẳng lẽ các ngươi không dám ăn? Ai a, cái này là ta đặc biệt vì các vị săn được đây, sẽ không phải không nể mặt ta chứ?

Dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Thạc, Đa Khắc Tư không nói một lời, đi tới trước mâm thịt Ứng thân nữ yêu, đĩa cũng xiên một miếng thịt lớn đen sì, trầm mặt há to mồm nuốt luôn.

- Có gì mà ghê gớm, hừ! - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Dịch Ly Á bấu môi hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy đĩa xiên một miếng sườn Thâm thủy độc măng, nhai cẩn thận.

Chỉ ăn một miếng nhỏ, mà Dịch Ly Á liền dân ra, khá hưng phấn lại vung đĩa, cố gắng lấy một miếng lớn hơn ném, miệng tán thưởng:

- Thật sự ăn rất ngon!

- Hắc hắc, Thâm thủy độc măng hàm ý kịch độc, ta cũng không biết đã xử lý sạch sẽ hay chưa. Vạn nhất không làm sạch sẽ, vậy sẽ có phiền toái lớn rồi! - Nhìn Dịch Ly Á đáng người động nhân, cái miệng nhỏ nhắn đang nhai nhồm nhoàm, Hàn Thạc nhếch miệng lẩm bầm.

Dịch Ly Á không để ý hình tượng đang ăn uống thả cửa, lỗ tai vừa vắn nghe được lời lẩm bầm của Hàn Thạc, động tác vốn cực kỳ hứng thú bỗng cứng đờ lại, gò má phơn phớt hồng trở nên trắng bệch, mắt nhìn hẩn, thanh âm khê run rẩy:

- Ngài nói cái gì?

- Không có gì, ha ha, Thâm thủy độc măng có tính kịch độc, nếu nói ta không xử lý sạch sẽ, người bây giờ e rằng đã ngã xuống rồi! - Hàn Thạc cười lớn, thoải mái trả lời.

- Đáng ghét, vậy mà làm ta sợ! - Dịch Ly Á hung tợn trừng mắt nhìn Hàn Thạc, cũng không truy cứu sự hăm dọa của hắn nữa, bao nhiêu chú ý đặt hết vào mâm thịt Thâm thủy độc măng.

Lúc này, bốn sơn nhân thủ lĩnh còn lại còn có Phạt Khắc Lan, Dịch Khắc, Thiết Tư Đặc, đã bắt đầu hành động, nhất là tiểu Kiệt Khắc mập càng bùng cả mâm lên mà “hạ thủ”.

Những đồ ăn hiếm lạ này bình thường bọn họ rất ít được thấy, càng miễn bàn đến dư vị khi nhắm nháp. Đồ ăn Hàn Thạc mang đến mặc dù không ít nhưng số người tương đối nhiều, nhất là sức ăn của sơn nhân lại có tiếng là lợi hại, Dịch Ly Á rất sợ khi mình nói, mấy người kia sẽ giành phần hết cho nên không hề để ý đến phản ứng của Hàn Thạc, gia nhập cuộc chiến đoạt đồ ăn.

Không biết bao lâu, tổng cộng sáu mâm đồ ăn đã bị đám người điên cuồng quét sạch sành sanh, chúng nhân tay cầm đĩa mà vẫn còn thòm thèm. Một mặt là do mùi vị thức ăn quả thực rất tuyệt vời, mặt khác những vật liệu hiếm lạ này càng làm cho người ăn thấy sảng sốt, cho nên bọn họ đã chén sạch sáu mâm đồ ăn rất nhanh.

Đến khi đám người hầu được phủ thành chủ thuê mang từng mâm đồ ăn mà bọn họ đã chuyên tâm nấu nướng lên, đoàn người trái lại thấy chán ngắt vô vị, loại thực phẩm bình thường này đã không để vào mắt nữa.

Cơm no rượu say xong, đoàn người đi theo Hàn Thạc tới phòng nghị sự, đồng hỗn độn này tự có người hầu đi thu thập.

Hàn Thạc vẫn cười tủm tỉm, lời ăn tiếng nói đầy chất khôi hài, không như trong tưởng tượng khó có thể sống chung của năm sơn nhân. Đến khi tất cả đều an tọa, mọi người đều bớt đi vài phần thận trọng, lại có thêm vài phần hữu hảo thân thiết, trong đó công lao của những đồ ăn hiếm lạ kia đích thực không nhỏ.

Hàn Thạc việc đáng làm thì phải làm, ngồi ở trung tâm, mỉm cười liếc nhìn năm sơn nhân thủ lĩnh, thấy năm người đã thu liễm ý cười ngồi nghiêm chỉnh, liền gật gật đầu nói:

- Các vị không cần phải khấn trương, lần này mời mọi người tới đây là ta muốn cùng thương lượng với mọi người một số công việc phát tài chung. Các người đều là dân cư thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, có lẽ là bởi vì thành chủ trước không thể được mọi người tín nhiệm mới dần dần xa lánh liên lạc với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Lần này bề hạ ban thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cho ta, bản thân ta sẽ không để cho linh địa này lại phải chịu việc tẩy kiếp của bảy đại công quốc cùng các loại cường đạo, chẳng những thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ không mà năm mỏ quặng các người cũng sẽ được bảo vệ. Từ nay về sau ta hy vọng mọi người có thể chính thức đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phát triển thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Thành chủ đại nhân, ta tin tưởng ngài có thể mang lại sự yên ổn cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Ta thân là sơn nhân thủ lĩnh của Tháp Lý sơn, nguyện ý chịu sự điều khiển của thành chủ đại nhân, ta biết thành chủ

đại nhân sẽ không xử tệ với chúng ta. - Phúc Táp Lâm tức thì đã có quyết định. Trong lòng hắn hiểu được bằng vào lực lượng một mình Hàn Thạc là có thể khiến cho Thập Lý sơn tổn thất nặng nề, trên đường tới khi hắn được chứng kiến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ phòng ngự nghiêm ngặt, quyết tâm này càng thêm kiên định.

Đối với sự hữu hảo của Phúc Táp Lâm Hàn Thạc đã tính được trước, nghe vậy mỉm cười gật đầu tỏ ý nói:

- Đa tạ người Phúc Táp Lâm, lần trước Phạt Khắc Lan đối mặt với uy hiếp của cường đạo, đã được Thập Lý sơn các người trợ giúp, điểm này bốn thành chủ trong lòng đã rõ.

- Đại nhân khách khí rồi, trước kia là bởi vì thành chủ ngay cả thành dân của mình cũng không có, mới khiến ta thấy xem nhẹ. Đại nhân cùng bọn họ hoàn toàn bất đồng, thân là một thành viên của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đây là việc ta nên làm, hơn nữa đại nhân lần trước cũng đã trợ giúp giải vây cho Thập Lý sơn chúng ta, Đồ La Đạt vĩnh viễn sẽ không trở lại xâm phạm chúng ta nữa. - Phúc Táp Lâm cực kỳ thức thời, đã quyết định hợp tác chặt chẽ với Hàn Thạc, sẽ dốc hết sức bắt đầu làm.

Phúc Táp Lâm biểu lộ như thế, bốn sơn nhân thủ lĩnh kia không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong lòng họ vị tân nhậm thành chủ này vô luận phương diện nào cũng cực kỳ xuất sắc, duy nhất khiến cho bọn họ có phần lo lắng chính là e ngại Hàn Thạc sẽ chiếm khu mỏ thành của mình, đây là nguyên nhân bọn họ trước mắt còn chưa dám đáp ứng dễ dàng.

Mỏ quặng với bốn người họ là thu nhập chủ yếu, cũng là căn bản để sinh tồn, theo như lời Hàn Thạc nói thì tất cả các thứ chung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều thuộc về thành chủ, điều đó không phải hàm ý là mỏ quặng của bọn họ cũng thuộc về hắn sao?

Hàn Thạc cười tủm tỉm nhìn bốn sơn nhân thủ lĩnh, nói:

- Bốn vị, không biết có nguyện ý ủng hộ ta không?

Lời vừa nói ra, trong lòng đột nhiên cả kinh, ba sơn nhân thủ lĩnh trẻ tuổi khác cũng không nói gì, toàn bộ ánh mắt đều đặt lên người A Đức Mạn già nhất. A Đức Mạn trầm mặc trong chốc lát, kiên trì cung kính thưa với hắn:

- Đại nhân, chúng ta đều là tử dân của ngài, chúng ta đương nhiên nguyện ý phát triển thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, chỉ có điều chúng ta không biết nên trợ giúp đại nhân ra sao, xin đại nhân có thể chỉ rõ ra không?

Mỉm cười gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Nếu các người đã thừa nhận là tử dân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ta, chuyện này dễ xử lý rồi. Thành thật mà nói bây giờ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ngoại trừ nhân thủ ra thì cũng không thiếu thứ gì, thương nhân sẽ vận chuyển vật tư không ngừng tới, trước mắt việc vận chuyển cũng đủ kim tệ sung túc chống đỡ, chỉ có điều nhân khẩu không phải trong thời gian ngắn có thể giải quyết được.

- Ta biết mỏ quặng trên núi các người trước mắt có ba bốn vạn sơn nhân cư trú, trong đó ngoại trừ một bộ phận thợ mỏ ra còn có khá nhiều lão nhân cùng phụ nữ và trẻ em. Cuộc sống trên năm tòa quặng sơn cũng không lý tưởng, bọn họ đều bởi vì thành chủ trước kia vô năng mới rời khỏi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lên đào quặng trên núi, nguyên lai là do thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không được bảo đảm an toàn nên họ mới bắt đầu di tản như vậy. Nhưng hiện giờ ta cho rằng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã cực kỳ an toàn, nếu năm vị không ngại hãy để bọn họ xuống núi, nhà trong thành còn trống rất nhiều, hoàn cảnh sinh hoạt như thế với bọn họ không phải rất tốt sao, các người thấy thế nào?

Vừa nghe Hàn Thạc nói vậy, cây đại thụ A Đức Mạn thấy cảm động, trong lòng lão cũng hiểu được ngày thường sinh hoạt của tộc dân trên núi quả thực không tốt lắm, năm tòa quặng sơn ngoại trừ đủ loại quặng thạch ra, cây cối đều cực kỳ thưa thớt, dã thú càng sớm bị săn giết để no bụng rồi, nguồn nước cũng phải vận chuyển từ dưới chân núi lên.

Thợ mỏ trên núi làm việc ngày qua ngày mới có thể đổi được một ít lương thực các thương nhân vận chuyển tới, tộc dân trên núi vì phòng bị cường đạo cướp bóc đều ở trong động quanh năm không được thấy ánh sáng mặt trời. Nếu không phải để bảo đảm tính mạng cho mình không chịu sự uy hiếp, mấy ai lại muốn sinh hoạt như dã nhân trên núi đây?

Hiện giờ điều Hàn Thạc đầu tiên nghĩ đến chính là những tộc dân đáng thương trên núi, điều này làm cho lão A Đức Mạn thật sự thấy cảm động, đương trường bỗng hướng Hàn Thạc khấu bái, lệ lưng trông tuôn ra, nước mắt:

- Ta... trước tiên thay mặt tất cả tộc dân trên núi cảm tạ ý tốt của thành chủ đại nhân, những lời dư thừa ta sẽ không nói nữa, chỉ mong sao đại nhân có thể lo được cơm ăn áo mặc cho bọn họ hết lo lắng, ban cho họ môi trường sinh hoạt yên ổn, cho dù đại nhân muốn chúng ta giao mỏ quặng ra, ta cũng tuyệt không có ý kiến.

- Lão nhân gia xin hãy đứng lên, bọn họ đều là tử dân của ta, tạo cho bọn họ môi trường cuộc sống tốt đẹp vốn là việc ta nên làm. Năm mỏ quặng là căn bản sinh tồn của các người, từ nay về sau vẫn do các người quản lý, chỉ có điều trong thành mặc dù khí tài công thành phong phú, nhưng không đủ nhân thủ thao tác, một khi quân chính quy của bảy công quốc đánh tới, ta sợ là chỉ bằng vào ba ngàn thành vệ quân chúng ta, cho dù khí tài công thành có nhiều thế nào cũng không thể nào điều khiển được.

Yêu cầu duy nhất của ta với các người là hy vọng lúc đối mặt với địch nhân chung, các người có thể cùng hợp lực với chúng ta ngăn cản, chúng ta cung cấp đủ lợi khí công thành, trên tường thành nếu đủ nhân thủ, chỉ bằng vào lực phòng ngự của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bảy đại công quốc cũng đừng mơ tưởng công phá được, chẳng biết các vị có nguyện ý cùng ta cố gắng, vì an toàn của tất cả thành dân Bồ Lô Đặc Nhĩ mà chiến đấu không?

Nói đến đây đã không còn bất luận ngăn cách gì nữa. Lão A Đức Mạn cố gắng cả đời, chính là không ngừng chống đỡ các công quốc cùng cường đạo tổ chức cướp bóc, mang lại cuộc sống tốt đẹp cho tộc dân trên núi.

Lý tưởng của lão với cách làm của Hàn Thạc căn bản không có điểm xung đột, bởi vậy khi hắn vừa đề nghị, A Đức Mạn không chút do dự, lúc này quát ba sơn nhân thủ lĩnh tuổi trẻ kia:

- Ba tiểu oa nhi các người, còn không cùng ta đồng thời cảm kích ân huệ của thành chủ đại nhân.

Nghe đến bây giờ ba người tuổi trẻ cũng không nghi hoặc gì nữa, ngay cả Phúc Táp Lâm biểu lộ vẻ tin phục trước đó với Hàn Thạc cũng lập tức quỳ xuống trước hắn, từng người đều tuyên thệ với lời thề sắt son, cam đoan sẽ dốc hết sức bảo vệ sự an nguy của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Nâng mấy sơn nhân thủ lĩnh dậy, Hàn Thạc cười nói:

- Lần trước tới Tháp Lý sơn ta đã phát hiện vũ khí trang bị của Phúc Táp Lâm các người không được tốt, lần này đám cường đạo lưu lại thành rất nhiều vũ khí khai giáp, đặt trong thành cũng chiếm không gian trong kho, giờ trang bị lại cho các người.

Năm sơn nhân nhiều năm qua vất vả cực nhọc khai thác quặng thạch, toàn bộ được dùng để đổi lương thực cùng vật phẩm sinh hoạt, dùng để duy trì cuộc sống cơ bản của lão nhân phụ nữ trẻ em trên núi, căn bản không dư thừa kim tệ để mua nhiều vũ khí và khai giáp, một số người trong tay thậm chí chỉ sử dụng côn sắt được luyện chế từ phẩm chất kém.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, năm sơn nhân thủ lĩnh nhớ tới trên đường đi tới khai giáp trên người ba ngàn thành vệ quân sáng loáng, tay cầm từng thanh vũ khí sắc bén lóe lên quang mang lạnh lẽo, lại so sánh với sự giản dị của thủ hạ mình, đều hơi cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân! - Phúc Táp Lâm trước hết lại một lần nữa khấu bái, hưng phấn kinh hô không thôi.

Phúc Táp Lâm vừa bái như vậy, bốn sơn nhân thủ lĩnh còn lại cũng hoàn toàn bái phục, nội tâm mỗi người đều tràn ngập hưng phấn cùng kính mến, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc càng ngày càng tin phục.

- Ai da, tất cả mọi người đứng lên đi. Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, ta nghĩ theo sự phát triển dần dần, tương lai của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ càng thêm tốt đẹp! - Hàn Thạc lại một lần nữa nâng năm sơn nhân thủ lĩnh đứng lên, cười ha ha.

- Ô ô, mấy chục vạn kim tệ vậy thì không có rồi. - Trong cuộc chỉ có Kiệt Khắc quan tài vụ này là khê thổ dài đau xót, chỉ có điều trong tiếng hoan hô vui sướng của chúng nhân, tiếng hô trầm của hắn cũng không gây được bất cứ sự chú ý nào.

338. Chương 338:trở Lại Thăm Dò Thế Giới Trong Lòng Đất

Theo sự an bài của năm thủ lĩnh sơn nhân, phần lớn những người dân sơn nhân sau nhiều năm sống ở năm mỏ quặng trên núi chung quanh lại một lần nữa quay trở về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Tin tức về việc bốn nhóm cường đạo tổn thất thảm trọng, thua tan tác phải bỏ chạy dần dần lan truyền khắp bảy đại công quốc, một vài nhóm cường đạo nhỏ từ nay về sau chắc chắn sẽ không dám lần mò đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cướp bóc nữa, ngay cả bảy đại công quốc đang trong lúc giao chiến cũng bị tin tức này làm cho khiếp sợ. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trong giai đoạn trước đây là một thành thị mà bất cứ ai cũng có thể sỉ nhục, sau khi bọn cường đạo phải bỏ lại gần một vạn thi thể đã trở thành một vùng đất cấm kỵ.

Trong lúc thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đang bận rộn tít tít với những công việc thu xếp cho những người dân sơn nhân vào thành, Hàn Thạc phân phó bọn Đa Khắc Tư mấy câu rồi lại một lần nữa vô thanh vô tức biến mất khỏi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trong cuộc đại chiến vừa qua, toàn bộ số quặng ma tinh đã tiêu hao hết. Ma tinh quáng thạch không dễ thu mua giống như địa tinh tạc đạn sử dụng cho chiến xa, loại quáng thạch này rất hiếm, toàn bộ đều bị các đại đế quốc lũng đoạn, trở thành tài liệu chủ yếu sử dụng cho ma pháp trận. Về phương diện này, Hàn Thạc đã phân phó cho Phú Tân Ân hỗ trợ thu mua, nhưng tự mình cũng bắt đầu nghĩ biện pháp để có được ma tinh quáng.

Trong lần trước tại U Âm sâm lâm đã nghe nói về việc ở thế giới trong lòng đất có ma tinh quáng nên đây là đối tượng đầu tiên mà Hàn Thạc nghĩ đến. Giờ đây thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã tạm thời yên tĩnh trở lại, Hàn Thạc liền lập tức một mình đi tới U Âm sâm lâm.

Tại U Âm sâm lâm, hắn đi thẳng tới chỗ cửa ngõ thông đến thế giới trong lòng đất, cũng không bỏ phí thời gian mà đi luôn đến chỗ cửa vào.

Tới nơi này, Hàn Thạc cũng không vội vã tiến vào ngay mà ngược lại phóng xuất một Âm ma lượn lơ vài vòng khắp khu vực chung quanh trong khoảng bán kính mười dặm. Âm ma bao quát cả khu vực mười dặm, Hàn Thạc cũng không phát hiện được tung tích của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, điều này nói lên rằng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đã kết thúc thời gian thăm dò thế giới trong lòng đất và tiến vào trong đó rồi.

Không hề do dự, Hàn Thạc lần này cũng không thông báo cho sâm lâm cự ma, một thân một mình tiến vào thế giới trong lòng đất. Sau khi đi xuyên qua một đoạn đường dài u ám, hắn dần dần xâm nhập đến thế giới trong lòng đất. Với thực lực tiến bộ nhanh chóng, lại phi hành một mạch, Hàn Thạc chỉ mất hơn một canh giờ đã chính thức tiến vào trong.

Không có quá nhiều thay đổi so với lần trước. Trong sự phân chia các tầng của thế giới trong lòng đất, Tích dịch nhân thì ở phía trên Hàn Thạc một tầng, còn Hắc long thành là nơi Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cư ngụ thì tựa hồ còn phải đi xuống một tầng.

Thế giới trong lòng đất có đẳng cấp rõ ràng. Ở tầng trên thì cư trú chủng tộc nhược tiểu nhất, càng đi xuống phía dưới thì càng nhiều các chủng tộc cường đại. Theo truyền thuyết, ở nơi tận cùng của thế giới trong lòng đất có các chủng tộc sinh vật cường đại đến mức ngay cả thần linh cũng phải kiêng nể sinh sống. Bất quá nghe nói những chủng tộc này đã bị chúng thần trở chú, dường như bị một lực lượng nào đó dưới đất trời buộc, vĩnh viễn không thể rời khỏi thế giới trong lòng đất quanh năm không có ánh sáng.

“Nếu biết sớm thì đã gọi Cát Nhĩ Bá Đặc đến đây. Hắn đúng là đến từ thế giới trong lòng đất, chắc là hiểu cực kỳ rõ ràng tộc người Tích dịch nhân. Nếu có hắn ở đây thì ta nhất định có thể đỡ tốn không ít sức lực!” Sau khi tiến vào thế giới trong lòng đất nhưng khổ nỗi lại không biết Tích dịch nhân ở đâu, Hàn Thạc bất giác nghĩ thầm.

Thế giới trong lòng đất cũng rộng lớn giống như trên mặt đất, đường đi lối lại chẳng chịt phức tạp nhiều không thể tính hết, một khi không biết đường bị lạc ở nơi này, muốn tìm đường quay về cũng cực kỳ khó khăn. May mà nào vực Hàn Thạc sau khi được ma công khai phá thì trí nhớ thật kinh khủng nên hắn cứ lần theo tuyến đường lần trước gặp được Tích dịch nhân mà chậm rãi đi đến.

Lần trước trên mặt thế giới trong lòng đất, Hàn Thạc đã xảy ra xung đột với đám Hắc ám tinh linh.

Bất quá bởi vì có Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nên thật ra coi như là đã biết được Tích dịch nhân, chỉ có điều loài người thì thấy Tích dịch nhân giống nhau, còn trong mắt Tích dịch nhân thì tất cả loài người cũng đều không khác biệt lắm, do đó Hàn Thạc cũng không biết đám Tích dịch nhân này có còn nhận ra được mình hay không.

Theo trí nhớ lần mò đi đến địa phương Tích dịch nhân xuất hiện lần trước, dọc theo đường đi Hàn Thạc đã gặp không ít chủng tộc kỳ lạ, có Địa tinh với nước da màu xanh xám, có Biên bức nhân tính thích vùng ẩm ướt u tối, thậm chí còn gặp cả mấy Hắc ám tinh linh đã gặp lần trước nhưng lại không thể gặp được một tên Tích dịch nhân nào.

Con Âm ma cũng được Hàn Thạc phóng xuất ra ngoài, vẫn lượn lờ chung quanh hẩn tìm kiếm tung tích của Tích dịch nhân, nhưng mà sau bao nhiêu lâu vẫn không phát hiện một tên nào.

Khi Hàn Thạc đi vào một khu vực ẩm ướt u tối, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng rít chói tai. Hẩn vừa ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện một loạt những cái bóng đen kìn kịt bay về phía mình, đương nhiên là một đám Biên bức nhân (người dơi) nhắm vào hẩn công kích.

- Loài người, lưu lại mọi thứ người có trên người, chúng ta sẽ cân nhắc cho người chết được thoải mái một chút! - Một gã Biên bức nhân xông tới trước tiên, ngọng nghịu nói bằng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục, chụp thẳng vào đầu của Hàn Thạc.

Biên bức nhân hình thể còn nhỏ hơn một chút so với người bình thường, thể nhưng bọn họ lại có thứ loài người không có là đôi cánh dạng cái ô đen, còn có thứ loài người không có là móng vuốt sắc nhọn. Biên bức nhân tính thích quần cư, thanh danh ở thế giới trong lòng đất cũng xấu giống như sấm lâm cự ma ở trên mặt đất, một khi gặp phải những sinh vật đơn lẻ dễ dàng bắt nạt thì liền không khách khí giương nanh múa vuốt cùng nhau xông đến xé xác con mồi, cướp đoạt tài vật của người khác.

Thấy đám Biên bức nhân từ bên trong huyết động rộng lớn âm u ẩm ướt bay vụt tới, Hàn Thạc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, tà ác cười lạnh hắc hắc một tiếng, huyết quang bắn vọt ra từ mười ngón tay múa tít trong không trung trông tựa như đang gảy một cây đàn vô hình, từng đạo huyết quang sắc bén như lưỡi kiếm giăng giăng tung hoành chém cho lũ Biên bức nhân đang vỗ đôi cánh đen kìn kịt ào ào bay tới phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai rơi xuống.

Hàn Thạc lại không hề động tới cái tên Biên bức nhân lúc đầu đã sử dụng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục. Biên bức nhân này vừa thấy đồng bọn không hề có chút năng lực phản kháng nào đã bị Hàn Thạc giết hại, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nháy lia lịa, đỏ bừng lên trong bóng tối, ánh lên vẻ sợ hãi, vội vàng quay đầu cố gắng rời xa khỏi tên sát tinh này.

- Chạy đâu! - Hàn Thạc khẽ quát một tiếng, tinh thần lực thành linh phát động, ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến vừa mới tu tập lập tức đánh mạnh vào cái tên Biên bức nhân kia.

Tên Biên bức nhân này đang vỗ cánh định nhanh chóng rời xa Hàn Thạc, thân thể tại không trung như là một phi cơ không có dầu mỡ bổ nhào xuống, đầu va vào mặt đất nổ đom đóm mắt.

Khi Biên bức nhân này chập vọt tỉnh lại, đột nhiên phát hiện trước mắt có một khuôn mặt người mang theo nụ cười tà ác. Thực lực của bản thân hẩn cũng không xuất sắc, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh cố tình đảo quanh một vòng, lập tức phát hiện ở chung quanh ngoại trừ hẩn ra thì không có đến một tên Biên bức nhân nào khác, lúc này đôi cánh lại run rẩy không thể sử dụng được, khó chịu dùng ngôn ngữ thông dụng đại lục la lên:

- Ma pháp sư loài người cường đại, xin tha thứ cho sự mạo phạm của tên tiểu Biên bức nhân yếu ớt hèn mọn này. Xin người nhất định hãy khoan thứ cho ta.

- Nói chuyện bằng ngôn ngữ của con người rất tốt, nếu không người đã chết rồi. - Hàn Thạc xuất ra một cước, làm cho tên Biên bức nhân này vừa mới đứng thẳng lên lại bị đá bay đi. Hàn Thạc cười ha hả, không đợi hẩn rơi xuống đất đã lại phi thân đến trước mặt hẩn, đá liên tiếp như đá cầu khiến cho tên Biên bức nhân thống khổ không chịu nổi.

- Được rồi, bây giờ ta tha thứ cho tội mạo phạm của người!

Nhìn tên Biên bức nhân này với thân thể xương cốt đều như muốn tan ra thành từng mảnh thì Hàn Thạc mới ngừng hành hạ hắn, cười tủm tỉm hỏi:

- Bây giờ ta hỏi một câu ngươi đáp một câu, trả lời không đúng thì ta sẽ không ngại vụn gãy cái bộ xương yếu ớt của ngươi xuống.

Biện pháp trực tiếp nhất đối phó với loại Biên bức nhân này là thể hiện rằng mình rất hung tàn và cường đại. Loại chủng tộc tà ác chuyên bắt nạt người yếu, sợ hãi kẻ mạnh này thì sẽ cần xé người yếu mà không thêm để ý đến cái gì hết nhưng lại hiền lành trung thực như chó đối với người mạnh. Cách làm của Hàn Thạc lập tức khiến cho Biên bức nhân này vứt bỏ ngay cái ý niệm chạy trốn và nói dối trong đầu, vội vàng the thé kêu lên:

- Ma pháp sư loài người vĩ đại, người nhất định sẽ hài lòng với những tin tức sẽ nhận được. Biên bức nhân chúng ta biết rõ mọi biến hóa của thế giới trong lòng đất như trong lòng bàn tay.

- Tốt lắm!

Hàn Thạc gật đầu, cười hỏi:

- Trong khoảng thời gian gần đây có một toán đông loài người tiến vào thế giới trong lòng đất hay không, nếu có thì những người này tới địa phương nào? Tích dịch nhân ở khu vực nào? Nghe nói gần đây Tích dịch nhân phát hiện ra ma tinh quáng, ngươi có biết vị trí có ma tinh quáng không?

Tên Biên bức nhân đang sợ đến cứng người, vừa nghe thấy câu hỏi Hàn Thạc lập tức trả lời:

- Thì ra người cũng là một kẻ tầm bảo. Tích dịch nhân đích thực có phát hiện được ma tinh quáng, thời gian gần đây có một số lượng lớn loài người tiến vào thế giới trong lòng đất, nhóm đông nhất hình như là một kỵ sĩ đoàn. Mục đích của bọn họ đúng là ma tinh quáng của Tích dịch nhân. Chẳng lẽ người cùng một nhóm với bọn họ?

- Ít nói nhảm thôi! Ta hỏi ngươi đáp! - Hàn Thạc trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn quả nhiên đã tiến vào thế giới trong lòng đất từ lâu rồi. Việc này có lẽ có liên quan đến sự uy hiếp của Hoàng kim long, nếu không Tái Nhĩ Đặc chắc hẳn sẽ không vội vàng như vậy.

- Vâng. Vâng, xin ma pháp sư đại nhân hỏi! - Biên bức nhân cả kinh, vội vàng phụ họa.

- Ngoại trừ nhóm kỵ sĩ đoàn kia ra, còn có loại người nào nữa? Ngoài ra, ma tinh quáng và Tích dịch nhân ở tại khu vực nào? Gần đây có những sự tình gì lớn đã phát sinh? - Hàn Thạc lại hỏi tiếp.

- Ngoại trừ nhóm kỵ sĩ đoàn kia ra, còn có khá nhiều nhóm người nối tiếp nhau tiến vào thế giới trong lòng đất, bất quá các nhóm người tiến vào sau này có số lượng không nhiều lắm, thành phần cũng rất phức tạp nên Biên bức nhân chúng ta cũng không biết tình hình cụ thể.

- Ma tinh quáng ở địa phương nào thì chỉ có Tích dịch nhân biết, ta chỉ biết nơi ở của Tích dịch nhân, thật đấy! - Biên bức nhân vội vàng trả lời.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Biên bức nhân một lúc, Hàn Thạc phát hiện tên này hình như cũng chỉ biết được bấy nhiêu, lại thuận miệng hỏi hắn thêm một ít chuyện khác. Tin tức mà Biên bức nhân này biết cũng có hạn, Hàn Thạc hỏi một lúc rồi nói thẳng:

- Được rồi, dẫn ta đến khu vực có Tích dịch nhân ở, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Dưới sự uy hiếp của Hàn Thạc, tên Biên bức nhân căn bản không dám đi lung tung, thành thật dẫn hắn xuyên qua những con đường quanh co khúc khuỷu phức tạp đi một mạch đến khu vực Tích dịch nhân ở. Không thể không nói đường sơn đạo ở thế giới trong lòng đất rất là tán loạn, ngay cả Hàn Thạc với trí nhớ kinh người trên đường đi tới cũng choáng váng đầu óc, nếu không có Biên bức nhân là thổ dân của thế giới này dẫn đường thì có lẽ hắn căn bản không tìm được Tích dịch nhân.

Qua hơn một giờ, cũng không biết rốt cuộc xuyên qua bao nhiêu huyết động khe sâu với bao nhiêu khúc ngoặt, Biên bức nhân cuối cùng cũng dừng lại tại một khu vực giống như là một sơn cốc, chỉ chỉ vào khu vực phía trước đây rầy những huyết động, nói với Hàn Thạc:

- Chỗ kia chính là nơi Tích dịch nhân ở. Tích dịch nhân còn thích huyết động hơn cả chúng ta. Những huyết động lớn nhỏ mà người nhìn thấy này chính là những gian phòng của đám Tích dịch nhân đó.

- Tích dịch nhân của thế giới trong lòng đất ở tại nơi này à? - Hàn Thạc nhìn thấy con mắt bé nhỏ của Biên bức nhân sáng lóe lên thì nổi lòng nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa.

- Ma pháp sư đại nhân vĩ đại, nơi này là địa phương tụ tập nhiều Tích dịch nhân nhất. Số lượng Tích dịch nhân của thế giới trong lòng đất vượt quá tưởng tượng của người đây. Khắp cả thế giới trong lòng đất, Tích dịch nhân ở tại hàng ngàn hàng vạn địa phương, người sẽ không bắt ta dẫn người đến tất cả mọi chỗ chứ? - Biên bức nhân thấy Hàn Thạc nheo mắt nhìn hẩn thì cả người không ngừng rét lạnh, vội vàng run sợ hỏi.

Hàn Thạc vốn có ý này, bắt quá một Âm ma lượn lơ ở chung quanh đột nhiên phát hiện tung tích một người lén lén lút lút, nhìn cách trang phục của người này có phần rất quen thuộc nên hẩn liền quay sang phía tên Biên bức nhân kinh ngạc đến sững cả người, phẩy tay giống như đuổi một con ruồi, nói:

- Cút đi, không còn việc của ngươi nữa.

Biên bức nhân vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy thì như được đại xá, thế nhưng động tác của hẩn vẫn còn đôi chút gượng gạo, đôi mắt nhỏ vẫn nhìn Hàn Thạc trừng trừng, thận trọng vẫy cánh từ từ bay ngược lại đằng sau.

Hàn Thạc thấy động tác cổ quái này của hẩn, ngạc nhiên hỏi:

- Đã cho ngươi đi, tại sao còn không mau cút?

- Ta sợ người sẽ giết người diệt khẩu, cả thế giới trong lòng đất đều biết loài người các ngươi là những kẻ không giữ lời hứa nhất! - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Biên bức nhân đáng thương này vẫn cứ nhìn hẩn, lo sợ trả lời.

Hàn Thạc ngạc nhiên, sau đó cũng không hề tức giận nói:

- Ngươi đối với ta căn bản không có bất cứ giá trị gì, nếu giết ngươi mà ta không có được một chút ích lợi nào thì ta là sẽ không lãng phí tinh thần lực của mình làm gì.

Nghe được những lời này, Biên bức nhân mới thật sự thở dài một hơi, không dám tiếp tục ở lại bên cạnh Hàn Thạc nữa, vội vàng xòe cánh quay đầu, vội chạy trốn đi thật xa.

Người kia đang lom khom thân mình nấp ở đằng sau đám nham thạch. Trông thấy trang phục và cái mũ che đầu của hẩn, Hàn Thạc có thể dám chắc người này nhất định đến từ Âm Mạc, bởi vì các thành viên Âm Mạc khi chấp hành nhiệm vụ đều thói quen mặc loại quần áo rộng thùng thình che kín dung mạo này.

Sau khi tên Biên bức nhân đã rời đi, Hàn Thạc bay người đi như một mũi tên vút tới bên cạnh người đồng liêu đang nằm sấp ở phía sau một tảng nham thạch màu xám, trông như là dung hợp thành một thể với nham thạch kia. Hàn Thạc tuyệt không một tiếng động tiến đến mà không hề gây ra một chút chú ý nào cho người này. Khi bàn tay to tướng của Hàn Thạc vỗ vào người của vị đồng liêu, hẩn như chim sợ phải tên vội vàng từ từ thể phủ phục nhảy dựng lên, ngậm xương rất nhanh phát ra hai khối hỏa cầu bắn thẳng về phía Hàn Thạc.

Vị đồng liêu này lợi dụng một cái mũ đội đầu che dấu mặt mũi, nhưng khi ngậm xương ma pháp liền bại lộ thân phận nữ nhân, chỉ có đôi mắt lộ ra là tràn ngập vẻ kinh hãi. Khi hỏa cầu thuật của cô ta đã bay đi thì đột nhiên hô khẽ:

- Bố Lai Ân?

Hàn Thạc phất tay, một đạo tử quang trong nháy mắt bay vụt ra, hai khối hỏa cầu bay về phía hẩn bị phá nát thành những điểm hỏa tinh bắn tóe ra. Thoáng có chút giật mình, Hàn Thạc liếc mắt đánh giá nữ Hỏa hệ ma pháp sư che mặt này một lát rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết ta?

Trút bỏ cái mũ che mặt để lộ ra một gương mặt trẻ trung quen thuộc, nghiêm nhiên chính là Hỏa hệ trung cấp ma pháp sư Khắc Lệ Ti đã gặp lần trước tại tổng bộ của Âm Mạc. Khắc Lệ Ti để mái tóc ngắn đến ngang vai, ngạc nhiên reo lên một tiếng, vội vàng khoả tay múa chân giải thích:

- Ta là Khắc Lệ Ti này. Lần trước khi ở tại tổng bộ của Âm Mạc, chúng ta đã gặp mặt rồi, chẳng lẽ người đã quên sao?

Với trí nhớ của Hàn Thạc, chỉ cần nhìn lướt qua gương mặt một người thì cơ bản cũng sẽ không quên, đối với Khắc Lệ Ti tóc ngắn hoạt bát này thì cũng không ngoại lệ. Hắn nghe vậy liền mỉm cười gật gật đầu, nói:

- Thì ra là người. Không ngờ tại cái thế giới trong lòng đất này lại gặp được người. Thật sự là rất tình cờ đấy.

- Đúng đấy đúng đấy. Thật sự là rất tình cờ. Nghe nói người đi làm Thành chủ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, oa, người thật là lợi hại nha, bây giờ đã là một vị bá tước rồi. À, phải rồi, người không phải là đang ở tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi đây? Chẳng lẽ là nhiệm vụ lần này còn có người tham gia? Nếu là như vậy thì thật là quá tốt, nghe nói người từng đánh thắng cả Lợi Ách Khải Ân.

Khắc Lệ Ti mở miệng nói một cái là liền không ngừng liên thoảng. Vô số những nghi hoặc được cô ta dùng giọng nói trong trẻo dễ nghe hỏi liên tiếp. Khắc Lệ Ti tràn ngập hưng phấn tựa hồ không có ý định ngừng lại, Hàn Thạc bất đắc dĩ phải ho nhẹ một tiếng, mới cắt ngang được những câu hỏi liên miên bất tuyệt của cô ta.

- Đây, Khắc Lệ Ti, người có thể trước tiên dẫn ta đi gặp người phụ trách nhiệm vụ lần này được không? À, nếu người biết Ngải Mễ Lệ phu nhân ở nơi nào thì tốt nhất hãy dẫn ta đến trực tiếp gặp cô ấy. - Thấy Khắc Lệ Ti cuối cùng cũng đình chỉ những câu hỏi liên miên bất tuyệt, Hàn Thạc cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi hỏi.

Lần trước tại U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đã biết nhiệm vụ lần này là do Tắc Tây Lị Á phụ trách, trong đó Ngải Mễ Lệ đảm nhiệm chức vụ trợ thủ cho Tắc Tây Lị Á. Với quan hệ giữa Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ, chỉ cần tìm được nàng thì nhất định có thể biết được những tin tức cần thiết.

- Không thành vấn đề, ta biết Ngải Mễ Lệ phu nhân ở nơi nào. Bây giờ ta sẽ dẫn người đi gặp! - Khắc Lệ Ti vui vẻ đồng ý, cởi cái mũ che mặt xuống rồi đáp.

- Vậy thì đa tạ người, Khắc Lệ Ti. - Hàn Thạc cười nói.

Khắc Lệ Ti không tiếp tục ở lại đây dò xét động tĩnh của Tích dịch nhân, tung tăng làm nhiệm vụ hướng đạo cho Hàn Thạc, luồn ngang rẽ dọc trên suốt con đường phức tạp, miệng riu rít kể cho hắn nghe những tình hình hiện giờ ở thế giới trong lòng đất.

Hàn Thạc vẫn mỉm cười lắng tai nghe Khắc Lệ Ti nói chuyện, thỉnh thoảng lên tiếng hỏi vài câu về những chuyện hắn cảm thấy hứng thú, dần dần cũng nắm được rõ ràng về tình hình hiện tại ở thế giới trong lòng đất.

339. Chương 339:chính Là Ta

Từ miệng Khắc Lệ Ti, Hàn Thạc biết Tử Kinh kỵ sĩ đoàn quả nhiên đã tới thế giới trong lòng đất, Tái Nhĩ Đặc phát động công kích đối với Tích dịch nhân, sức chiến đấu của Tích dịch nhân tất nhiên không thể chống lại nổi công kích của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn nhưng ở ma tinh quảng trường do Tích dịch nhân canh giữ lại có một sinh vật khổng lồ.

Tái Nhĩ Đặc cùng với binh lính Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cùng nhau đồng thời tiến vào ma tinh quảng trường do Tích dịch nhân canh giữ, tựa hồ ở bên trong trải qua một trận chiến đấu thảm thiết, trong đó có một sinh vật kỳ lạ tồn tại ở ma tinh quảng trường đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, ngay cả một trong mười đại kỵ sĩ đoàn trên đại lục là Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cũng không thể chiếm được tiện nghi.

Sau khi trải qua hai ba lượt tấn công vô ích mà phải rút lui, Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tạm thời ngừng công kích, không biết chạy trốn đi đâu tại thế giới trong lòng đất. Hiện tại, người của Âm Mạc cũng không biết Tử Kinh kỵ sĩ đoàn ở nơi nào, chỉ tập trung chú ý vào khu vực mà Tích dịch nhân đang cư trú, quan sát nhất cử nhất động ở nơi này.

- Bồ Lai Ân, tại sao ngươi tới thế giới trong lòng đất? Có phải là cũng muốn tham gia nhiệm vụ lần này không? - Khắc Lệ Ti sau khi giảng giải đôi chút về tình hình hiện thời cho Hàn Thạc, lúc này mới bưng bưng hứng thú hỏi thêm.

Hàn Thạc cười, lắc đầu rồi lên tiếng giải thích:

- Ta chỉ vô tình đi ngang qua U Âm sâm lâm. Trước đây một thời gian, ta có cùng Tái Nhĩ Đặc của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đại chiến một trận, ta tới là vì hắn.

Ngay cả Lục long cũng bị tiêu diệt, Tái Nhĩ Đặc nhất định hận Hàn Thạc thấu xương, huống chi hắn còn bị Hàn Thạc cắt đứt một cái lỗ tai, loại cừu hận này tuyệt đối không thể không báo. Đối với Hàn Thạc mà nói, Tái Nhĩ Đặc nắm giữ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn chính là một kẻ tạo nên uy hiếp rất lớn. Người này chẳng những bản thân có thực lực phi phàm mà còn là nhân vật trọng yếu của một quốc gia, một khi để hắn biết thân phận của mình thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ mang đến cho chính mình phiền toái cực lớn.

Bởi vậy, lần này từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đi vào U Âm sâm lâm, một mặt là để xem có cơ hội tìm được một ít ma tinh quang thạch hay không, mặt khác còn hy vọng có thể tìm Tái Nhĩ Đặc trầm thảo trừ căn, để cho hắn không còn sống ra khỏi U Âm sâm lâm, sau này lại mang đến cho mình những phiền toái vô cùng vô tận.

- Cái gì? Ngươi đã đánh nhau với đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn?

Khắc Lệ Ti đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, có phần không thể hiểu nổi nhìn Hàn Thạc dồn dập hỏi:

- Nghe nói Lục long của Tái Nhĩ Đặc đã bị ngươi giết chết, ngay cả một cái lỗ tai của hắn cũng bị cắt đứt, người kia sẽ không phải là ngươi chứ?

Mắt Khắc Lệ Ti ánh lên tia sáng cực kỳ kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc không rời, trong lòng tựa hồ đã có chút nghi ngờ.

Hàn Thạc thật ra cũng không nghĩ rằng tin tức về chuyện này lại lan truyền đi nhanh như vậy, nghe Khắc Lệ Ti hỏi như thế thì thật sự hơi kinh ngạc. Một lúc sau, hai người Hàn Thạc và Khắc Lệ Ti tới một nơi có rất nhiều cây cối màu đỏ, lá cây sinh trưởng cực kỳ lớn. Đây hẳn là nơi tập trung tạm thời của Âm Mạc trong nhiệm vụ lần này.

Hàn Thạc còn chưa kịp trả lời nghi vấn của Khắc Lệ Ti thì từ một chỗ ở sâu bên trong truyền đến một tiếng quát khê:

- Ai?

Nghe thấy tiếng quát này, Khắc Lệ Ti đang tò mò chợt bừng tỉnh, vội vàng nói như khê quát:

- Tam Tinh sứ Khắc Lệ Ti, có phải là Hoa Lợi Tư không?

- Thì ra là Khắc Lệ Ti đã trở về. Hê hê, nhanh lên một chút đi. - Cái giọng nói kia lại không hề khẩn trương, từ đằng xa khê cười một tiếng, sau đó chỉ thấy từ dưới mấy cái lá cây màu đỏ lộ ra một khuôn mặt một người thanh niên.

Người thanh niên có tên Hoa Lợi Tư ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy Hàn Thạc, lập tức không thoải mái nói:

- Sao lại là ngươi. Ngươi tới làm gì?

Lần trước tại khu vực của sâm lâm cự ma, Tắc Tây Lị Á từng cố gắng lợi dụng sâm lâm cự ma cản trở sự truy đuổi của đám người Tập Tắc Nhĩ, cuối cùng bị Hàn Thạc xúc phạm. Một số thành viên Âm Mạc lần trước cùng chấp hành nhiệm vụ với Tắc Tây Lị Á biểu lộ sự tức giận ghê gớm đối với Hàn Thạc, người thanh niên tên là Hoa Lợi Tư này hẳn là một trong những kẻ đó, cho nên vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện lập tức có phản không vui.

Khắc Lệ Ti lại dẫn Hàn Thạc tới, vừa thấy Hoa Lợi Tư tỏ vẻ không vui thì tưởng rằng hắn không biết lai lịch của Hàn Thạc, vội vàng giải thích:

- Hoa Lợi Tư, người nói cái gì thế? Bồ Lai Ân đúng là người của chúng ta đó. Chẳng lẽ người không nghe tới tên hần ư?

- Hừ, một người vào lúc mấu chốt thì bỏ mặc chúng ta lui về phía sau, ta không nhận hần là người của mình!
- Hoa Lợi Tư thật ra trung thành tận tâm đối với Tắc Tây Lị Á, hừ lạnh một tiếng trả lời với giọng khinh thường.

- Khắc Lệ Ti, dẫn ta đi gặp Ngải Mễ Lệ đi. - Hàn Thạc cũng không biểu lộ ra sự chú ý quá nhiều đối với sự tức giận của Hoa Lợi Tư, chỉ quay sang nói với Khắc Lệ Ti ở bên cạnh.

- Xin lỗi, nơi này chúng ta không chào đón người như người! - Hoa Lợi Tư đột nhiên từ phía dưới đám lá cây màu đỏ đứng thẳng người lên, tiến một bước đến trước ngăn chặn Hàn Thạc lại, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Hàn Thạc liếc mắt nhìn Hoa Lợi Tư một cái, thản nhiên đi thẳng đến, căn bản không để ý đến việc hần ngăn cản. Khi tới trước mặt Hoa Lợi Tư, thấy hần còn không có ý tứ nhường đường, tay trái Hàn Thạc chậm rãi chìa ra đặt lên trên người Hoa Lợi Tư, sau đó một luồng lực mạnh mẽ xông thẳng vào trong cơ thể hần.

Chỉ thấy thân thể rất cường tráng của Hoa Lợi Tư “thịch thịch” lui về phía sau, không ngừng lui lại đến hơn mười bước mới ngã phịch mông xuống mặt đất, khuôn mặt phẫn nộ mang theo vài phần hoảng sợ, quay sang phía Hàn Thạc quát lớn:

- Người muốn làm gì?

- Ta có thể đi vào hay không thì không phải người quyết định. Người là một tên Tinh sứ giả nho nhỏ, không có tư cách cũng không có thực lực ngăn cản ta, hãy biết tự lượng sức!

Đối với sự khiêu khích của người đồng liêu này, Hàn Thạc biểu hiện ra chỉ là sự coi rẻ thẳng thừng, quay đầu lại liếc mắt nhìn lướt qua Khắc Lệ Ti đang chuẩn bị hòa giải, mỉm cười nói:

- Đi thôi, chúng ta đi gặp Ngải Mễ Lệ.

Khắc Lệ Ti bị thực lực Hàn Thạc biểu hiện làm cho kinh sợ, sau đó đầu óc đột nhiên tỉnh ra hô lên thất thanh:

- Nhất định là người. Nhân vật thần bí giết chết Lục long của Tái Nhĩ Đặc và cắt đứt một cái lỗ tai của hần chắc chắn là người rồi!

Nghe thấy những lời nói này, Hoa Lợi Tư đang chuẩn bị chạy lại chỗ Hàn Thạc khiêu khích đột nhiên mặt trắng bệch như tờ giấy, sắp đứng thẳng lên lại mềm nhũn người ra, bị dọa cho ngã phịch mông xuống đất.

Khẽ cười ha ha một tiếng, Hàn Thạc khinh thường liếc nhìn Hoa Lợi Tư, rồi lại thúc giục Khắc Lệ Ti:

- Không nên nói đến việc này nữa, ta có việc phải gặp Ngải Mễ Lệ gấp.

Hàn Thạc không phủ nhận thì cơ bản xem như là thừa nhận. Khắc Lệ Ti lại nhìn hần với ánh mắt tràn ngập sự sùng bái, hưng phấn vội vàng chạy đến bên Hàn Thạc. Khi qua chỗ Hoa Lợi Tư đang ngồi bệt mông ở trên mặt đất, Khắc Lệ Ti có chút ngưng ngừng nói:

- Xin lỗi nhé Hoa Lợi Tư. Dù sao người cũng không làm sao cả, ta phải đi trước đây.

Nói dứt lời, Khắc Lệ Ti không hề nhìn Hoa Lợi Tư sắc mặt vẫn còn tái nhợt, lạnh lợi chạy đến bên cạnh Hàn Thạc, nhiệt tình nói:

- Đi, ta lập tức dẫn người đi gặp Ngải Mễ Lệ phu nhân. Phải rồi Bồ Lai Ân, người làm thế nào mà cắt được tai của Tái Nhĩ Đặc vậy? Điều này thật sự là quá tuyệt vời đó!

Suốt dọc đường đi, Hàn Thạc phát hiện Ám Mạc tuyển chọn đích xác là rất cao minh. Khu vực này có cây cối cao to sinh trưởng, còn có rất nhiều những bãi đá lớn nhón có thể ẩn giấu tung tích, đối với những thành viên Ám Mạc rất am hiểu cách ẩn nấp tung tích của bản thân mà nói thì khu vực này có thể ẩn thân thật tốt.

Từ chỗ Hoa Lợi Tư trở đi, dọc đường được bố trí đủ các loại trang bị báo động. Những trang bị này thuần túy là chế tác thủ công, cũng có một số sử dụng ma pháp nguyên tố, tất cả đều tinh xảo thực dụng. Khắc Lệ Ti nói cho Thạc biết toàn bộ trang bị cảnh giới này đều do Tắc Tây Lị Á một tay làm ra.

Mặc dù Khắc Lệ Ti không ngừng tò mò hỏi tới hỏi lui về chuyện lỗi tai Tái Nhĩ Đặc bị hủy, nhưng Hàn Thạc cũng không nói gì nhiều về chuyện này, thái độ không thừa nhận cũng không phủ nhận cho đến tận khi gặp được Ngải Mễ Lệ. Ngải Mễ Lệ cực kỳ ngạc nhiên vui mừng, cố kiềm nén sự kích động trong nội tâm, nghiêm trang dùng chức vị tôn quý phân phó cho Khắc Lệ Ti:

- Cảm ơn Khắc Lệ Ti. Ta muốn thương nghị riêng với Bồ Lai Ân một chút về nhiệm vụ lần này.

- Vâng, thưa Ngải Mễ Lệ phu nhân.

Khắc Lệ Ti thất vọng đáp lời, trước khi đi còn nói với sang cho Hàn Thạc:

- Nhớ hãy giảng giải chi tiết thêm cho ta nhé. Ta rất muốn biết tỉ mỉ quá trình sự kiện này.

- Không thành vấn đề, lần sau ta sẽ kể cho người. Cảm ơn người, Khắc Lệ Ti. - Hàn Thạc thân mật mỉm cười trả lời, sau đó mới đi theo Ngải Mễ Lệ vào một cái hang động nham thạch.

Tại khu vực này, ngoại trừ những cây cối tươi tốt lá đỏ rực to như cái quạt thì còn có một số hang động lớn nhỏ. Xem ra Ngải Mễ Lệ hẳn là đã ở tạm một thời gian trong hang động, bất quá nàng có lẽ là vẫn không muốn để cho người ngoài biết tâm tư của mình nên vẫn tránh mấy cái hang động có âm thanh vang vọng và đi đến một góc hờ trông lên trời.

- Đồ hỗn đản, chàng lại bắt đầu câu dẫn tiểu cô nương của thiếp phải không? Ngoại trừ thiếp, chàng còn có Phỉ Bích, chẳng lẽ hai chúng ta còn chưa đủ để cho chàng khi dễ sao? - Trên đường đi, thấy không có tiếng người truyền đến, Ngải Mễ Lệ lập tức cầu véo Hàn Thạc một cái, hạ thấp giọng hung hăng mắng mỏ hắn.

Hàn Thạc cảm thấy oan uổng, cười khổ kêu đau vài tiếng, sau khi thấy Ngải Mễ Lệ đau lòng buông tay ra thì mới giải thích:

- Căn bản không có chuyện như nàng tưởng tượng đâu, chỉ là ta trên đường ngẫu nhiên gặp cô ấy, nên mới nhờ dẫn ta tới tìm nàng mà thôi.

- Hừ!

Ngải Mễ Lệ không quá tin nhiệm soi xét nhìn Hàn Thạc, hỏi:

- Vậy thì có chuyện gì mà cô ấy phải cẩn thận hỏi han chàng kỹ càng như vậy? Mau trả lời thật trung thực cho thiếp biết.

- À..... Cô ấy muốn hỏi ta đã giết Lục long và cắt một bên tai của Tái Nhĩ Đặc như thế nào? - Hàn Thạc thành thực trả lời.

- Cái gì? Chuyện đó chính là do chàng làm! - Ngải Mễ Lệ chấn động, không thể hiểu nổi nhìn Hàn Thạc thốt lên.

Hàn Thạc gạt đầu, ở trước mặt Ngải Mễ Lệ thì không hề giấu giếm, đáp:

- Chính là ta.

340. Chương 340:núi Hồ Lô Úp Ngược

- Khó trách, trong khoảng thời gian này chúng ta có ba thành viên bị Tái Nhĩ Đặc bắt sống và giết chết. Hẳn hẳn là từ miệng Tạp Tắc Nhĩ biết được người đã cứu chúng ta lần trước cũng là chàng, sau đó Tái Nhĩ Đặc hẳn là đã biết được thân phận của chàng.

Đức Lỗ Y phản bội Tạp Tắc Nhĩ, khi truy sát bọn Tắc Tây Lị Á thì bị Hàn Thạc đột nhiên xông ra cản trở. Về đến Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, Tạp Tắc Nhĩ nhất định thuật lại tình huống này cho Tái Nhĩ Đặc. Lần trước, rất nhiều thành viên Âm Mạc đều đã gặp mặt Hàn Thạc, ba thành viên bị bắt khi bị Tái Nhĩ Đặc nghiêm hình hành hạ nhất định đã khai ra sự thật.

- Nói như vậy, ta lại càng muốn nhân cơ hội tiêu diệt Tái Nhĩ Đặc. Ta dám cam đoan hắc còn chưa khôi phục thương thế, trước mắt đúng là thời cơ hạ thủ tốt nhất. - Hàn Thạc hạ quyết tâm trăm thảo trừ căn, lãnh khốc nói với Ngải Mễ Lệ.

- Không sai. Tái Nhĩ Đặc đích xác còn chưa khôi phục thương thế, bất quá đúng là vì như thế nên sự phòng hộ chung quanh hắc lại càng thêm nghiêm ngặt cẩn mật. Tử Kinh kỵ sĩ đoàn chính là một trong mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục, bên trong có thể không chỉ có hai cường giả là Tái Nhĩ Đặc và Tật Tắc Nhĩ, nghe nói lần này còn có cả Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác. Lão bà này cũng là một nhân vật lợi hại, khó có thể dễ dàng đối phó như vậy. - Ngải Mễ Lệ sợ Hàn Thạc sẽ chủ quan, vội vàng đem nội tình của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tiết lộ cho Hàn Thạc.

Nhéch miệng cười khinh thường, Hàn Thạc nói:

- Hỏa hệ Đại ma đạo sư này cũng đã chết rồi, sẽ không còn có bất cứ uy hiếp gì nữa, nàng yên tâm đi!

Nghe thấy những lời này, Ngải Mễ Lệ lại lấy làm kinh hãi, ngơ ngác nhìn Hàn Thạc đang tràn đầy tự tin, ướm hỏi:

- Chẳng lẽ cũng bị chàng giết?

Hàn Thạc gật đầu, đáp:

- Vẫn là ta!

Ngải Mễ Lệ:

-

Ôm lấy Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc cười hì hì nói nhỏ:

- Đã lâu không gặp nàng, thật sự quá nhớ nhung. Nàng dẫn ta tới cái góc vắng vẻ này, có phải là muốn cho ta..... Hắc hắc.....

Trong khi Hàn Thạc ôm lấy Ngải Mễ Lệ thì bàn tay hắc cũng không ngoan ngoãn chút nào. Ngải Mễ Lệ bị thủ pháp thuần thực của hắc làm cho đôi mắt xinh đẹp như mê đi, thở hổn hển thốt lên bằng giọng thiên kiều bá mị:

- Thiếp chỉ định tìm nơi an tĩnh để thương lượng chính sự mà thôi, chàng không nên hiểu lầm?

- Ta đã hiểu lầm rồi! - Hàn Thạc khẽ kêu lên rồi bế bổng Ngải Mễ lên chạy thẳng vào bên trong nham động. Không lâu sau thì từ bên trong vọng ra những tiếng rên rĩ và tiếng thở hổn hển bị kiềm nén lại.

Qua một lúc thật lâu, hai người mới từ bên trong nham động đi ra, quần áo còn hơi xộc xệch. Ngải Mễ Lệ ngân ngấn nước mắt, thân thể mềm mại nhẹ nhàng dựa vào người Hàn Thạc, trong khi nói chuyện có chút sâu muộn:

- Nhiệm vụ lần này giao cho Tắc Tây Lị Á quản. Cô ấy đối với chàng dường như rất có thành kiến. Bây giờ nên xử lý thế nào cho tốt đây?

- Không quan hệ. Nhiệm vụ của ta và của các nàng không có xung đột, cũng không định đoạt công lao gì đó của cô ấy. Ta chỉ cần giết Tái Nhĩ Đặc, nhân tiện xem xem có thể tìm được một ít ma tinh quáng thạch hay không thôi. - Hàn Thạc không quan tâm về ấn tượng của Tắc Tây Lị Á đối với hắc như thế nào. Hắc không có hảo cảm gì đối với nữ nhân này, nếu không phải Ngải Mễ Lệ cùng đội ngũ với cô ta thì thậm chí lần trước cũng không xuất thủ ngăn trở Tật Tắc Nhĩ truy sát bọn họ.

-Ài!

Ngải Mễ Lệ than nhẹ một tiếng và nói với Hàn Thạc:

- Kỳ thật Tắc Tây Lị Á này cũng là người tốt, đối với chúng ta cũng rất thân mật, quan hệ cá nhân với thiếp lại càng tốt. Thật không biết tại sao chàng với cô ấy lại trở thành như vậy chứ.

- Không nói chuyện này nữa. Ta muốn đi đến cái khu mỏ kia xem trước một chút, có sự tình gì thì sẽ tới tìm nàng. Chỉ cần ta biết nàng đang ở tại nơi này, ta nghĩ là không ai có thể phát hiện được, nàng yên tâm

đi. - Hàn Thạc nhận được thông tin cần thiết từ Ngải Mễ Lệ liền quyết định không tiếp tục ở lại chỗ này nữa mà chuẩn bị một mình đi trước đến khu mỏ ma tinh kia xem rốt cuộc trong đó xảy ra cái gì.

Ám Mạc lần này đi đến U Âm sâm lâm, lúc đầu vẫn chỉ để quan sát hành động của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn. Tử Kinh kỵ sĩ đoàn của Liên minh thương hội Ba Đặc tới biên giới của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, giới cao cấp của đế quốc tất nhiên cần phải biết rõ ý đồ của bọn họ. Tắc Tây Lị Á vẫn phụ trách công việc ở ngoài biên cương nên cũng tiếp nhận nhiệm vụ trọng đại lần này. Phải dựa theo báo cáo của Tắc Tây Lị Á thì mới dần dần nắm bắt được mục đích của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn.

Đối với bất cứ quốc gia nào, quặng ma tinh đều là tài nguyên hiếm có, bất quá các loại chủng tộc ở thế giới trong lòng đất nhiều không thể tính nổi, nhân số của mỗi chủng tộc lại càng vượt quá sức tưởng tượng, cho nên giới cao cấp của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc biết được tin tức này cũng không có ý định giữ cho riêng mình, chỉ là hy vọng có thể phá hỏng hành động của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, tận dụng khả năng tìm được một ít quặng ma tinh.

Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tiến vào thế giới trong lòng đất, lần trước đến ma tinh quang trường do Tích dịch nhân cai quản thì bị đánh cho tơi tả phải bỏ chạy, sau đó thì biệt tăm biệt tích luôn. Nhưng theo lời Ngải Mễ Lệ, Hàn Thạc biết rằng chúng vẫn chưa rời khỏi thế giới trong lòng đất, tựa hồ bắt đầu tiến hành các hoạt động cướp bóc đối với các chủng tộc ở nơi đây.

Ở thế giới trong lòng đất, các chủng tộc phân bố không đồng đều tại các khu vực. Hắc ám tinh linh có rất nhiều trang bị ma pháp Hắc ám hệ, khu vực của ngư nhân thì nhiều các loại thủy tinh đẹp đẽ, còn một số chủng tộc kỳ lạ dường như có các loại sản phẩm hiếm rất đắt tiền.

Với Tái Nhĩ Đặc mà nói, tiến vào thế giới trong lòng đất này cũng giống như tiến vào một khu vực săn bắt thú, tất cả các chủng tộc của thế giới trong lòng đất đều thành con mồi của hắn, ngoại trừ gặp phải sự ngăn chặn tại ma tinh quang trường của Tích dịch nhân ra thì các loại vật phẩm có giá trị của tất cả các chủng tộc đều bị hắn tùy ý cướp bóc.

Thế giới trong lòng đất rộng mênh mông, có diện tích thật lớn, ngay cả Ám Mạc xuất động nhiều thành viên như vậy mà vẫn không thể tìm được tung tích của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn. Hàn Thạc tất nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian với chúng nhưng trái lại, cái ma tinh quang trường do Tích dịch nhân canh giữ kia mới thật sự là địa phương mà hắn cảm thấy có hứng thú, trong đó sinh vật cường đại kỳ lạ kia lại càng làm cho Hàn Thạc cảm thấy tò mò. Hắn muốn biết tại sao sinh vật kỳ lạ này có thể làm cho Tái Nhĩ Đặc được trang bị thần khí đầy đủ mà không có cách nào chống lại được.

Hàn Thạc như là con côn trùng biết bay lẹ làng phi hành giữa những bụi cây tươi tốt trên mặt đất xuyên qua khu vực huyết động san sát nơi Tích dịch nhân cư ngụ. Thần thức cường đại, hơn nữa có một Ám ma dò xét bốn phía, hắn không gây chú ý cho bất cứ một tên Tích dịch nhân canh phòng nào, bay thẳng một mạch từ tận bên trong cùng đến ngọn núi trọc màu nâu đỏ mới dừng lại.

Thế giới trong lòng đất cũng không phải quanh năm không có ánh sáng. Vách đá cao mấy ngàn thước trên đỉnh đầu có đầy các loại thực vật phát ra ánh sáng, bởi vậy thế giới trong lòng đất vĩnh viễn được bao phủ bởi một loại ánh sáng mờ mờ dịu dịu. Ngọn núi trọc màu nâu đỏ kia cao khoảng hai ba trăm thước, trên núi ngoại trừ nham thạch màu nâu đỏ thì không có bất kì loại thực vật hay động vật nào.

Từ xa nhìn lại thì ngọn núi trọc này giống như là một cái hồ lô úp ngược, mặt trên rộng lớn phía dưới thon nhỏ dần, thoạt nhìn làm cho người ta rất lo lắng không biết chân núi nhỏ bé có thể chịu đựng được sức nặng của hai dãy núi đá cao rộng hình hồ lô hay không. Trên mặt ngọn núi trọc hình hồ lô dường như có rất nhiều nham động lớn nhỏ, đen ngòm, sâu không thấy đáy, không biết đi thông đến địa phương nào.

Vài Tích dịch nhân da màu nâu đỏ cầm vũ khí tuần phòng cẩn mật tại mấy cái động khẩu, không biết có phải là để đề phòng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn xâm lấn một lần nữa hay không. Chung quanh ngọn núi trọc này có rất nhiều dấu tích những bước chân lộn xộn, một vài hố đất lồi lõm và một số lùm cây tựa như bị vũ khí sắc bén chém qua làm lá cây rơi rụng lá tả.

Từ bên ngoài nhìn vào quang cảnh này, Hàn Thạc lập tức hiểu rằng nơi đây nhất định đã xảy ra một trận chiến đấu. Cứ như vậy quan sát một lượt, hắn suy nghĩ phương pháp tiến vào ma tinh quang trường, cuối

cùng triệu hoán ra Thổ giáp thi, sai nó đi vào sâu trong lòng ngọn núi để thử xem kết quả thế nào. Nếu không thể thông qua Thổ giáp thi tiến vào trung tâm quảng trường thì còn nghĩ biện pháp khác.

Chỉ cần là bùn đất thì đều không thể cản trở Thổ giáp thi đi xuyên qua. Thổ giáp thi xuất hiện theo ma pháp chú ngữ của Hàn Thạc, sau đó liền chui vào trong lòng đất, trong chớp mắt đã biến mất không thấy tung tích. Bất quá Hàn Thạc có cảm ứng tâm linh với Thổ giáp thi, biết rằng nó đang làm theo chỉ thị của bản thân mình chậm rãi tiến đến quảng trường kia.

Bất quá, Thổ giáp thi còn chưa tới gần khu vực đó thì đột nhiên từ bên trong núi quặng ma tinh truyền đến một tiếng gầm rú làm đất rung núi chuyển, dường như có một sinh vật khổng lồ đang ngủ say bừng tỉnh dậy. Một luồng năng lượng kỳ lạ có thể truyền nhập vào trong lòng đất từ bên trong ngọn núi trọc kia phóng mạnh về hướng Thổ giáp thi.

Thần thức của Hàn Thạc lập tức cảm ứng được khí tức cực kỳ cường đại bên trong ngọn núi trọc, đầu óc rất nhanh chóng cân nhắc một chút, liền phán đoán đây là một sinh vật cường đại có thể so với Hỏa Diễm linh chủ. Hàn Thạc vội vàng hạ mệnh lệnh cho Thổ giáp thi mau lui lại.

Thổ giáp thi lúc này còn chưa tới gần ngọn núi, giống như là một con cá trạch linh hoạt, nhanh chóng quay về dưới chân Hàn Thạc. Không chờ luồng khí tức kia tiếp cận, hắn liền nhảy vọt ra khỏi lòng đất tới bên người Hàn Thạc.

Tay trái lay động khô lâu pháp trượng, một luồng hắc vụ bao bọc lấy Thổ giáp thi vừa từ dưới đất thoát ra. Khô lâu pháp trượng trong tay hắn đẩy lên một cơn gió nhẹ. Khi đám hắc vụ bao quanh nó bị cơn gió từ từ thổi tan đi thì Thổ giáp thi ở bên trong hắc vụ cũng biến mất không còn thấy đâu nữa.

Luồng lực lượng kỳ dị tới dưới chân Hàn Thạc bỗng đột nhiên bị mất đi mục tiêu lại theo đường cũ quay về trung tâm của ngọn núi trọc. Sau đó có một tiếng tru đất rung núi chuyển vang lên, hơn trăm Tích dịch nhân từ những hang động nham thạch trên núi xông ra, tay cầm vũ khí bắt đầu cẩn thận chuẩn bị đối phó với trận tấn công có thể xảy ra vào bất cứ lúc nào.

- Khó trách Tái Nhĩ Đặc năm lần bảy lượt bị đánh cho tơi tả phải bỏ chạy. Có một sinh vật lợi hại như vậy trấn giữ ma tinh quảng trường, Tái Nhĩ Đặc nhất định rất đau đầu. -" Hàn Thạc thấp giọng lầm bầm một câu, chậm rãi thối lui lại vào một chỗ âm u kín đáo, từ xa quan sát những Tích dịch nhân bộ dáng như gặp đại địch, biết rằng nhờ có sinh vật kỳ lạ kia trợ giúp, bọn họ đã nhận được tin tức có người xâm nhập.

Có một sinh vật lợi hại như vậy chiếm cứ núi hồ lô úp ngược, Hàn Thạc muốn vô thanh vô tức tiến vào quảng trường thì cũng có chút khó khăn. Linh giác của sinh vật này cực kỳ đáng sợ, ngay cả Thổ giáp thi từ trong lòng đất lên vào mà vẫn bị hắn phát hiện nên Hàn Thạc không dám cam đoan chính bản thân mình ẩn giấu khí tức toàn thân thì có thể tiến vào bên trong quảng trường hay không.

Có một chút không nắm chắc thì Hàn Thạc tất nhiên sẽ không nguyện ý làm, không cần đề cập tới sinh vật cường đại kỳ lạ kia, chỉ cần có mấy trăm Tích dịch nhân xuất hiện cuộn cuộn bên trong quảng sơn cũng không phải là trong một thời gian ngắn có thể thu thập được.

Do dự một chút, Hàn Thạc tạm thời từ bỏ ý nghĩ lên trộm vào thăm dò thực hư, chuẩn bị chờ sau đây Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đến, đem gió đông trợ giúp Tái Nhĩ Đặc thì sẽ xem mọi chuyện thế nào.

Vô luận là Tái Nhĩ Đặc hay là bất cứ người nào khác, chỉ cần mục đích cuối cùng là quặng ma tinh ở nơi này thì bọn họ nhất định sẽ xuất hiện thêm lần nữa. Hàn Thạc hiểu được điều này cho nên cũng không vội rời khỏi nơi đây, ngược lại tạm thời ở lại ẩn nấp dưới chân một khối nham thạch, vừa yên lặng tu luyện vừa chờ đợi những kẻ đó đến.

Ma công đạt tới cảnh giới Phân Ma thì càng về sau càng khó tiến bộ, bất quá sau này mỗi khi đột phá được một tầng thì thực lực của bản thân lập tức có thể đề cao gấp mười, gấp trăm lần trước đó. Sở Thương Lan cũng chỉ đạt đến đỉnh điểm của cảnh giới Cửu biến mà đã có thể ngao du tới mặt trăng. Nếu có thể đạt tới cảnh giới đó thì tại cái thế giới này đã có thể so sánh với thần linh rồi.

Hàn Thạc chỉ cần đột phá Phân Ma tới cảnh giới Túng Dục, sau đó tiến thêm một bước liền có thể tiến vào Cửu Biến chi cảnh, đáng tiếc bắt đầu từ cảnh giới Phân Ma thì cùng một cảnh giới tựa hồ đều có rất nhiều

giai đoạn, tu ma giả nếu trên đường tu luyện mà không gặp kỳ duyên thì sẽ phải tốn không biết bao nhiêu năm tháng khổ tu mới có thể tiến lên được một bước.

Từ trong trí nhớ của Sở Thương Lan, Hàn Thạc biết từ cảnh giới Phân Ma tới cảnh giới Túng Dục nếu không gặp kỳ duyên thì ít nhất phải mất trăm năm thời gian, từ cảnh giới Túng Dục tới cảnh giới Cửu Biến mất năm trăm năm thời gian cũng không nhất định là đủ, trên đường tu luyện có thể tẩu hỏa nhập ma hay không thì không ai nói chính xác được. Còn như từ cảnh giới Cửu Biến đến cảnh giới Thiên Ma thì ngay cả Sở Thương Lan cũng không có bất luận đầu mối gì, nếu không hẳn cũng sẽ không cần bắt theo Hàn Thạc khi quyết chiến cùng tam đại cường giả trên mặt trăng để cầu mong có đột phá.

- Một trăm năm, khoảng thời gian này thật sự quá dài, xem chừng thì cần phải tìm một cách khác mới được.
- Hàn Thạc lẩm bẩm, đối với câu nói về duyên kỳ ngộ trong trí nhớ Sở Thương Lan đã bắt đầu ngấm ngấm lưu tâm, chuẩn bị khi có thời gian sẽ từ phương diện này hạ thủ.

Vì kỳ ngộ đơn giản là một vùng trời đất thích hợp để tu ma giả lợi dụng âm khí ma khí khổng lồ tu luyện, hoặc là ăn được một loại kỳ bảo đích thực gì đó mà trời đất phải nuôi dưỡng hàng vạn triệu năm mới có thể có được, hoặc là lợi dụng lực lượng sinh linh tu luyện ma khí sau đó nhờ vào lực lượng ma khí tu dưỡng Ma Anh, còn có cách là thôn tính tất cả lực lượng của những tu đạo giả, tu ma giả đồng loại.

Hàn Thạc ngồi xếp bằng ở phía sau nham thạch, vừa suy xét về khả năng gặp kỳ ngộ vừa suy nghĩ về một số chuyện khác, đó là khả năng cùng tu luyện để cả ma pháp và ma công cùng tiến bộ, bất tri bất giác thời gian vài ngày đã trôi qua. Một hôm đầu óc Hàn Thạc đột nhiên bừng sáng, nảy sinh ra một chủ ý.

Lần trước khi đối phó với Chiêm Khoa Tư, Chiêm Khoa Tư có thần khí Khải Kỳ Lục đã hoàn toàn phá hủy rất nhiều Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc. Triệu hoán bất tử sinh vật, Toan Tính Chiếu Trạch (ao axit) bị thánh quang chiếu rọi vào thì lập tức bị tịnh hóa tiêu tán, đối với một Vong Linh ma pháp sư như Hàn Thạc mà nói thì đây thật là một đả kích trí mạng.

Nếu bản thân Hàn Thạc không tu luyện ma công, dùng phương pháp huyền bí tạo ra năm bất tử sinh vật thần kỳ thì có lẽ khi đối mặt với những công kích của Thần điện kỳ sĩ và Chiêm Khoa Tư lần trước, hẳn rất có thể đã bị thua.

Nguyên nhân khiến cho Quang Minh giáo hội của Chiêm Khoa Tư và Thiên Tai giáo hội phải lo sợ để ý Hàn Thạc chính là do đám Tiểu Khô Lâu không sợ thánh quang. Hàn Thạc đúng là đã gây ra sự chú ý về phương diện này.

Những bất tử sinh vật đẳng cấp cao như Tà Ác kỳ sĩ, bản thân có lực sát thương và lực công kích kinh khủng nên cũng không hề quá sợ hãi những loại ma pháp Quang hệ thông thường, nhưng nếu là do Chiêm Khoa Tư sử dụng Khải Kỳ Lục phát động thánh quang thì Hàn Thạc biết Tà Ác kỳ sĩ cũng tương tự sẽ khó có thể tránh khỏi bị thương nặng.

Trong không biết bao nhiêu năm tháng đã qua, các Vong Linh pháp sư và Thiên Tai giáo hội sở dĩ trong cuộc đấu tranh với Quang Minh giáo hội luôn luôn ở thế hạ phong đều bởi vì tác dụng khắc chế của thánh quang đối với bất tử sinh vật, một khi cái quy tắc này bị phá vỡ thì Hàn Thạc tin tưởng Quang Minh giáo hội sẽ khó mà chiếm cứ ưu thế thượng phong được mãi mãi.

Quang Minh giáo hội sợ nhất chính là điểm này, ta chính nên từ điểm đó mà hạ thủ. Tà Ác kỳ sĩ đẳng cấp cao, sắp tới còn có khả năng triệu hoán cả Cốt ma và Lão thi yêu, ta không nghĩ bọn chúng có năng lực thần kỳ giống như Tiểu Khô Lâu, Thổ giáp thi, nhưng ta theo bí pháp dùng ma công luyện chế cốt cách thân thể của bọn chúng thêm một lần nữa thì chắc hẳn là có thể làm cho bọn chúng không sợ thánh quang hủ thực nữa?

Đối với bất tử sinh vật đẳng cấp cao, có trí tuệ như Tà Ác kỳ sĩ, Cốt ma Lão thi yêu mà nói, chỉ cần không sợ thánh quang hủ thực thì sẽ có thể phát ra lực sát thương kinh khủng. Đến lúc đó Quang Minh giáo hội đối diện với những bất tử sinh vật đẳng cấp cao có thể cuộn cuộn xuất hiện không ngừng, thánh quang không có tác dụng thì nhất định sẽ vô cùng sợ hãi chứ?

Hàn Thạc trong lòng ngấm ngấm suy xét, càng nghĩ càng hiểu rằng đây là một phương pháp nhanh nhất để đề cao thực lực của bản thân mình. Chỉ cần có thể luyện chế thành công những bất tử sinh vật không

sợ thánh quang, Hàn Thạc tin tưởng khi Chiêm Khoa Tư đối mặt với bản thân hấn vào lần tới thì cho dù mang theo bao nhiêu Thần điện kỳ sĩ cũng chỉ có một đường là chết mà thôi.

-Xem ra lần này quay về Tử Vong Mộ Địa thì phải bắt đầu thí nghiệm xem cần phải làm như thế nào thì mới có thể để cho bất tử sinh vật không sợ thánh quang chiếu rọi. - Hàn Thạc hạ quyết tâm, lăm bằm thăm nghĩ.

Đúng lúc này, Âm ma vẫn được Hàn Thạc bố trí ở chung quanh đã quan sát được tung tích một đám đông sinh vật tới gần. Âm ma hướng về phương hướng đó dò xét một lượt, phát hiện ngoại trừ Tử Kinh kỳ sĩ đoàn toàn thân khải giáp sáng bóng, còn có chủng tộc Hắc ám tinh linh quen thuộc, ngay cả Đại Na tộc mẫu của Hắc ám tinh linh lần trước đã từng giao du cùng Hàn Thạc cũng mang theo tộc nhân đi theo Tái Nhĩ Đặc.

- Thú vị, tất cả địch nhân đều đồng thời xuất hiện. - Hàn Thạc lăm nhăm nói, từ tư thế ngồi xếp bằng lập tức đứng lên, chuẩn bị nhìn kỹ xem bọn chúng sẽ đối phó với sinh vật cường đại ở bên trong ngọn núi trọc như thế nào.

341. Chương 341:ma Pháp Trận Cổ Xưa

Tái Nhĩ Đặc cảm thấy gần đây mình rất xui xẻo, quả thực là cực kỳ xui xẻo, lần tới U Âm sâm lâm này vốn cho rằng có thể thắng lợi trở về, làm sao cũng không ngờ được lại đụng phải nhiều chuyện xấu như vậy.

Vừa tới U Âm sâm lâm đã bị cơ cấu Âm Mạc của Lan Tư Lạc Đặc để quốc theo dõi, thành viên Âm Mạc giống như đám ruồi bọ không buông tha làm hấn phiền không chịu nổi, thật vất vả mới “hốt” được ổ của Hoàng Kim long, ai dè lại chọc phải một cao thủ hành tung quý bí truy sát, chẳng những tọa kỵ bị giết mà ngay cả tai cũng lưu lại một cái.

Rồi cả Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác không dễ mới mời được, cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu một cách kỳ quái, hai đệ tử của Mã Tác suốt ngày làm phiền khiến mình rất khó chịu.

Rốt cuộc đến thế giới dưới lòng đất, Tái Nhĩ Đặc vốn cho rằng lợi dụng số lượng cao thủ Tử Kinh kỳ sĩ đoàn là có thể dễ dàng giết sinh vật kia, lại gặp phải đả kích mãnh liệt tiếp. Ba lần tấn công liên tiếp, Tử Kinh kỳ sĩ đoàn chịu phải đả kích rất lớn, thành viên tổn thương hơn ba trăm mà vẫn không thể chiếm lĩnh được ma tinh quang.

Đến cuối cùng, thực lực Tái Nhĩ Đặc cũng không ăn thua gì phải hợp tác với Hắc Ám tinh linh tà ác. Đối với người tâm cao khí ngạo như hấn mà nói, khoảng thời gian gần đây thực sự là vô cùng bức bối, định lần này phải phát tiết cho thoải mái, triệt để nắm lấy ma tinh quang, tra tấn cái đám tích dịch nhân (người thần lẫn) dám ngăn trở mình.

- Tái Nhĩ Đặc tiên sinh, lần này Hắc Ám tinh linh chúng ta nguyện ý hợp tác với người, hy vọng người có thể quý trọng cơ hội này. - Một gã nam Hắc Ám tinh linh nho nhã quần áo hoa mỹ, má trái có vết hoa văn trời sinh, mọc lơ thơ một dúm râu, thoạt nhìn có vẻ quý dị tà ác.

Một thân trang phục quý tộc hoa mỹ đắt tiền của gã nam Hắc Ám tinh linh này trên đó còn ngập tràn hắc ám nguyên tố nồng đậm, tay trái gã cầm một cây hắc sắc pháp trượng, chậm rãi nói với Tái Nhĩ Đặc về mặt đạo mạo.

Thần tình Tái Nhĩ Đặc lo lắng, gần đến Hồ Lô sơn tích dịch nhân thủ hộ mới lệnh cho đám kỳ sĩ đằng sau dừng lại. Hấn ngoảnh đầu lại liếc nhìn tên nam Hắc Ám tinh linh đáng vẻ quý tộc kia, lạnh đạm nói:

- Tiên sinh Á Nhĩ Lâm tôn quý. Người phải biết rằng lần này chúng ta đôi bên cùng có lợi, cũng không phải ta khẩn cầu người tới cùng hành động.

- Ma tinh quang là mục đích chúng ta tất phải lấy được, thế nhưng tích dịch nhân có thể chết hết thì cũng là kết quả Hắc Ám tinh linh các người muốn thấy. Nếu sinh vật kỳ lạ kia bảo vệ tích dịch nhân, các người muốn chiếm lĩnh lãnh địa của chúng, e rằng không phải là sự tình dễ dàng như thế. Sinh vật kỳ lạ kia e sợ hỏa diễm, hy vọng các người chuẩn bị đủ địa tinh phi đạn, bằng không hiện tại chúng ta có lẽ nên quay về được rồi.

- Yên tâm đi Tái Nhĩ Đặc tiên sinh. Hắc Ám tinh linh nhìn xa trông rộng mới là chúa tể của thế giới này. Đám địa tinh nhát gan mỗi năm đều phải dâng lên chúng ta số lượng phi đạn kinh người, sinh vật to lớn kia nhất định sẽ bị phi đạn bắn hạ cho tan tành xác pháo.

Dáng vẻ Hắc Ám tinh linh Đại Na vẫn diêm dúa lăng lợ như thế, liên tục quyến rũ cười yêu kiều với Tái Nhĩ Đặc, đôi mắt long lanh nước câu dẫn ngấm tới ngấm lui trên người hắn.

Tái Nhĩ Đặc thềm nuốt một ngụm nước bọt bỗng nhiên trào ra, thềm nghĩ bụng bà dâm đảng này quả thực “rất ngon”, thế nhưng trước mặt đám thủ hạ hắn tự nhiên sẽ không biểu hiện sự phóng đảng khi “đại chiến” với Đại Na lỗ lỏ. Hắn ra vẻ đạo mạo mê nhân mỉm cười, gật đầu nói:

- Nếu là vậy thì ta yên tâm rồi, chúng ta đã tiến vào ba lần, đối với sinh vật kỳ lạ bên trong cũng hiểu rõ đôi chút. Nó giống như không thể rời chân núi Hồ Lô, nếu không ba lần trước chúng ta tổn thương tuyệt đối lớn hơn nhiều. Ma tinh quá bị tích dịch nhân bảo vệ, sinh vật kia không biết có phải là tích dịch nhân tiến hóa mà thành không, mà lại giống như một tên tích dịch biến lớn ngàn lần, chiếm cứ cả một góc rất lớn nơi chân núi Hồ Lô. Đến khi tiến vào các ngươi phải cẩn thận một chút, nếu không trụ được lập tức rút lui hẳn là sẽ không việc gì.

- Vậy được, hiện tại chúng ta còn chờ cái gì, để cho đám tích dịch nhân đáng ghét kia đi tìm chết thôi - Gã thủ lĩnh Hắc Ám tinh linh Á Nhĩ Lâm có dùm râu kia khua hắc ám pháp trượng trong tay, tỏ ý có thể bắt đầu phát động tiến công được rồi.

Tái Nhĩ Đặc nghe gã nói như thế, cũng không do dự nữa, gật gật đầu với mấy kỵ sĩ đại đội trưởng phía sau, tự mình rút ra trường kiếm sáng ngời đầu tiên, nhưng không phải là thần khí Tinh Không, cùng với Đức lỗ y phản bội Táp Tắc Nhĩ đứng lộn đầu tiến tới Hồ Lô sơn.

“Té ra gia hỏa kia sợ lửa à!”

Hàn Thạc lợi dụng con Âm Ma còn lại nghe lén cuối cùng cũng thu được một tin tức có giá trị, thềm nghĩ.

Hắn cũng không lập tức xông vào Hồ Lô sơn do tích dịch nhân bảo vệ, vẫn lợi dụng Âm Ma thăm dò động tĩnh của đám Tái Nhĩ Đặc, còn mình thì ẩn nấp tại một góc tối, chuẩn bị chờ thời cơ hỗn loạn thì im hơi lặng tiếng lén vào trong.

Trong tiếng hô ngân dài của Tái Nhĩ Đặc, những kẻ xâm lược Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và bộ lạc Hắc Ám tinh linh quang minh chính đại xông lên Hồ Lô sơn trước mặt. Trong đám đó Á Nhĩ Lâm tựa hồ là thủ lĩnh Hắc Ám tinh linh lần này, ngay cả tộc mẫu Đại Na trong lần vọng đồ lợi dụng Hàn Thạc lần trước hiển nhiên cũng coi Á Nhĩ Lâm là kẻ cầm đầu.

Á Nhĩ Lâm dẫn theo mấy tên Hắc Ám tinh linh tay cầm cung tên hoặc là pháp trượng, từ tốn tiến tới trạm dừng chân trên Hồ Lô sơn, vẻ mặt khinh thường nhìn tích dịch nhân vừa nghe được tin từ trong nham động đi ra, không hề che dấu vẻ coi rẻ, hừ lạnh:

- Đám tích dịch nhân đề tiện thô tục các ngươi căn bản không có tư cách cũng như quyền lợi hưởng thụ mảnh đất màu mỡ này, ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần các ngươi lặn từ chỗ Mạt Mạt Lý Á ra đây, Hắc Ám tinh linh cao quý chúng ta sẽ thả các ngươi đi.

Trong thế giới dưới lòng đất, mỗi một chủng tộc đều có ngôn ngữ đặc biệt của riêng mình, chỉ có điều lúc thực sự nói chuyện vẫn dùng ngôn ngữ nhân loại thông dụng trên đại lục, bởi vì thứ ngôn ngữ này rõ ràng dễ hiểu dễ dùng, hơn nữa văn minh nhân loại đã phát triển nhiều năm như thế, nghiêm nhiên đã trở thành kẻ dẫn đầu vượt xa trên cả đại lục.

Rất nhiều tích dịch nhân từ trong nham động Hồ Lô sơn bước ra, vẻ mặt đều phần nộ trùng mắt nhìn đám Hắc Ám tinh linh Á Nhĩ Lâm tự cho mình là chủng tộc cao quý. Trong đó có một gã có cái đuôi tương đối thô to, cầm một thanh vũ khí tựa như dao nĩa rất lớn, chỉ vào Á Nhĩ Lâm quát bằng ngôn ngữ thông dụng chói tai:

- Hắc Ám tinh linh tí bỉ tham lam, mảnh đất này có Chân thần thủ hộ tộc ta, bất cứ tên nào cũng đừng mong dây máu ăn phần! Nếu Hắc Ám tinh linh các ngươi dám khiêu chiến Chân thần tộc ta, tộc tích dịch nhân sẽ huyết chiến đến cùng, Chân thần cũng sẽ tiêu diệt hết đám mạo phạm nhát gan tí bỉ các ngươi.

- Hừ, chỉ là một tên tích dịch hơi lớn mà thôi, thế nào lại thành Chân thần của các người thế!

Á Nhĩ Lâm khinh thường hừ lạnh, lúc này hai tay tạo thành một động tác kỳ dị trước ngực, lộ vẻ thành kính nói:

- Chúng ta được nữ thần La Ty bảo hộ, nhất định có thể dẹp tan tất cả chủng tộc thế giới này. Hắc Âm tinh linh tất sẽ nhất thống các đại chủng tộc ở thế giới này, điều này bất cứ người nào cũng không cách nào ngăn trở.

- Hắc Âm tinh linh tham lam tà ác, lại dám khinh nhờn Chân thần vĩ đại chúng ta, các người nhất định phải trả giá đắt. - Giọng điệu của gã tích dịch nhân kia càng thêm bén nhọn, sau khi quát lớn liền thì giương cái đuôi lên cao, giống như một cái roi da cực lớn vung “chách chách” trong không trung.

Đám tích dịch nhân có thân thể thô và dày, lực chiến đấu kinh người, thế nhưng lại không có được một tên nào hiểu được sự ảo diệu của ma pháp, văn hóa của bọn chúng cũng thô tục kém xa nền văn hóa của Hắc Âm tinh linh đã có từ thời xa xưa.

Hắc Âm tinh linh tự xưng là chủng tộc cổ xưa nhất cao quý nhất tại thế giới dưới lòng đất, xem đám tích dịch nhân thô bạo chỉ biết lợi dụng lực lượng nhục thể như dã thú. Hắc Âm tinh linh có thể lợi dụng ma pháp tiến hành công kích, thường thường có thể giành được thắng lợi trong chiến đấu, những năm nay đã bức tích dịch nhân vào cảnh phải chạy tứ tán không ngừng.

Chỉ có điều chủng tộc có trí tuệ cao lại thường có bệnh chung là nội chiến. Tộc Hắc Âm tinh linh tự xưng là cổ xưa nhất cùng loài người đều mắc quái bệnh này. Bộ tộc Hắc Âm tinh linh dưới lòng đất bình thường cũng đại chiến không ngừng, nếu không bọn họ có thể đoàn kết thực sự được thì e rằng thế giới dưới lòng đất đã bị bọn họ chinh phục hết cả rồi.

Tích dịch nhân mặc dù tổng thể lực chiến đấu không được như Hắc Âm tinh linh biết cách lợi dụng ma pháp, nhưng lại rất đoàn kết, chỉ bằng vào những điều này mới có thể sống sót qua năm tháng tới nay, đến hiện tại vẫn không bị Hắc Âm tinh linh chinh phục.

Ngay lúc cái đuôi của tích dịch nhân kia vung lên “chách chách” thì từng ngọn trường mâu thô từ trong tay bọn họ ném ra, bắn thẳng vào tên thủ lĩnh Á Nhĩ Lâm đang khoe khoang kia.

Trường mâu của tích dịch nhân dưới con mắt Hàn Thạc mà nói thì đúng là vô cùng đơn sơ, chỉ biết lợi dụng sự cứng rắn trên gãy gỗ và đầu được vót nhọn mà thôi, trường mâu này dám chắc chỉ tạo thành lực sát thương rất hữu hạn.

Đám Hắc Âm tinh linh này thì ngược lại, bọn chúng rõ ràng hiểu cách lợi dụng vũ khí sắc bén hơn so với tích dịch nhân. Cung tên trường kiếm của bọn chúng chẳng những bén nhọn dị thường, một số còn khắc đầy hoa văn tinh xảo, vô luận là tính thực dụng hay là độ mỹ quan mà xét đều vượt xa tích dịch nhân đã man theo cách gọi của bọn chúng.

Mấy thanh trường mâu ném ra bị hai tên cung tiễn thủ đứng sau Á Nhĩ Lâm bắn vù vù gãy tan.

Á Nhĩ Lâm thờ ơ liếc nhìn tích dịch nhân ở giữa nham động, khinh thường nói:

- Tích dịch nhân thấp kém quả thực là một chủng tộc chỉ biết dùng “sức trâu” không biết lễ độ, loại các người chỉ có làm súc sinh cho Hắc Âm tinh linh chúng ta nuôi nhốt thôi.

Tái Nhĩ Đặc tịnh không hứng thú nghe Á Nhĩ Lâm đấu khẩu với tích dịch nhân, thân là chủ nhân Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, hẳn tại đế quốc Ba Đặc được phong hàm hầu tước. Lúc này hẳn đã mất kiên nhẫn, liền cắt đứt lời nói của Á Nhĩ Lâm, nói với Đức lỗ y phản bội Tập Tắc Nhĩ bên cạnh:

- Chúng ta quen thuộc hoàn cảnh bên trong, trước mở đường thôi.

Tập Tắc Nhĩ gật gật đầu. Gã hiểu rằng mình là Đức lỗ y phản bội, nếu đã đến Tử Kinh kỵ sĩ đoàn thì phải hiểu lúc nào xông pha chiến đấu vì chủ nhân. Tái Nhĩ Đặc vừa nói xong, gã xung phong vọt tới trước, trên không trung liền biến thành một con điều hầu cực lớn.

Các kỵ sĩ khác của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn rời chiến mã, bám theo đằng sau Tập Tắc Nhĩ phóng tới chỗ nham động Hồ Lô sơn. Tái Nhĩ Đặc thấy thủ hạ đã phát động tiến công, lúc này mới nói với Hắc Âm tinh linh Á

Nhĩ Lâm đang không hài lòng:

- Ấ Nhĩ Lâm tiên sinh tôn quý, các người có phải là nên động thủ rồi chẳng.

- Không cần người nhắc nhở. - Với loài người Ấ Nhĩ Lâm cũng không vui vẻ gì, mặc dù hẳn không thể không thừa nhận trên phương diện nào đó còn tiên tiến hơn Hắc Âm tinh linh bọn hắn, nhưng tính vô sỉ tì bỉ của nhân loại giống như các đại chủng tộc có tiếng, ác danh của loài người tại thế giới dưới lòng đất này còn nổi tiếng hơn so với biên bức nhân (người dơi).

- Động thủ thôi! - Đại Na cười quyền rũ phân phó cho thủ hạ, một nhánh Hắc Âm tinh linh do bà ta dẫn đầu xông tới trước, nâng cung tên tinh xảo lên nhắm chuẩn vào tích dịch nhân.

Tộc nhân của Đại Na vừa động thủ, số lượng Hắc Âm tinh linh đằng sau so với Tử Kinh kỵ sĩ đoàn nhiều hơn không ít chia thành mấy đội xông tới Hồ Lô sơn, một bộ phận còn lại lưu lại bên cạnh Ấ Nhĩ Lâm.

Cau mày dôi theo cuộc chiến đã bắt đầu trên Hồ Lô sơn, Ấ Nhĩ Lâm dường như cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nói với Tái Nhĩ Đặc đang đứng cạnh:

- Chỉ cần sinh vật đáng chết kia dám xuất hiện, địa tinh phi đạn cùng hỏa dược của chúng ta nhất định sẽ khiến cho nó cùng Hồ Lô sơn này xong đời.

- Hy vọng như thế! - Tái Nhĩ Đặc đối với sự tự phụ của Ấ Nhĩ Lâm cũng không tỏ ý gì nhiều, hẳn cũng xem thường tích dịch nhân như gã kia, kỳ thật hẳn cũng coi khinh cái đám Hắc Âm tinh linh cao ngạo này.

Loài người tại thế giới dưới lòng đất, bất luận là Hắc Âm tinh linh hay Sâm Lâm tinh linh đều chỉ là đối tượng bọn họ nô dịch mà thôi. Loài người tự cho rằng vạn vật chi linh, coi Hắc Âm tinh linh như đối tượng nuôi nhốt, giống như Tái Nhĩ Đặc nói không chừng trong phủ đệ hẳn lại có một hai mỹ nữ Hắc Âm tinh linh trẻ tuổi mặt đẹp như hoa hầu hạ.

Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cùng các Hắc Âm tinh linh vừa mới phát động công kích với Hồ Lô sơn, đám tích dịch nhân với thân thể cường tráng lập tức rút vào trong nham động. Một số Hắc Âm tinh linh đeo những cái bọc rất lớn sau lưng, trong đó hẳn là địa tinh tạc đạn như Hàn Thạc đã từng thấy.

Nhìn bộ dạng của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cùng Hắc Âm tinh linh thì bọn chúng dường như định dùng luôn số lớn tạc đạn này ném vào trong Hồ Lô sơn, mưu đồ nổ chết sinh vật rất lớn giống thần lân kia và tất cả tích dịch nhân trong lần này.

Sau khi bọn chúng hành động, thần thức Hàn Thạc cảm thấy sự phản nộ mãnh liệt của sinh vật bên trong. Trong quá trình này hẳn biết nó nhất định sẽ không cố kỵ nhiều, bèn triệu hoán Thổ Giáp thi ra, lệnh cho nó lên vào sâu trong Hồ Lô sơn.

Thổ Giáp thi tiến nhập vào sâu trong lòng đất, trên đường không bị năng lượng kỳ lạ của sinh vật kia bức quay lại nữa. Số lượng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và Hắc Âm tinh linh xông vào Hồ Lô sơn cực nhiều, cho dù sinh vật cường đại kia cũng không thể chú ý đến mọi mặt mà cảm ứng được.

Hướng chỉ sinh vật trước mắt này đã phản nộ tới cực điểm, từng tiếng rít gào trầm thấp từ sâu trong lòng đất vọng lên, cả Hồ Lô sơn dưới âm thanh này tựa như rung chuyển mạnh. Hàn Thạc cũng lo lắng đầy Hồ Lô sơn vô pháp ngăn được bộ phận đỉnh phía trên rung chuyển mà đổ xuống.

Âm Ma duy nhất được Hàn Thạc cho bám lên Thổ Giáp thi. Dựa vào thị tuyến của Thổ Giáp thi mà hẳn có thể nhìn được tình huống dưới lòng đất, thế nhưng nó không tiến nhập vào khu vực chủ yếu, tạm thời không thể gửi cho hắn bất cứ tin tức hữu dụng gì. Hàn Thạc đành đặt hết sự chú ý lên đám Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và Hắc Âm tinh linh.

Theo hẳn thấy, thực lực Tử Kinh kỵ sĩ đoàn vượt xa đám tinh linh thủ hạ của Ấ Nhĩ Lâm, vô luận là trang bị hay là thực lực cá nhân đều rất xuất chúng. Kỵ sĩ mặc khải giáp rất dày, cho dù không có chiến mã phụ trợ, tốc độ lao tới cũng nhanh hơn đám cung tiễn thủ và chiến sĩ Hắc Âm tinh linh mặc trang phục ngắn gọn.

Đã trải qua các chiến dịch, về mặt đám kỵ sĩ này đều lạnh lùng nghiêm nghị tự tin, trên người đều có sự dũng mãnh và hung ác của chiến sĩ chân chính. Mỗi người bọn họ khi xông lên đều tổ thành những trận

hình tam giác hoặc hình thoi, loại trận hình này có thể chiếu cố lẫn nhau khi họ đang chạy cực nhanh, tránh cho hai bên thân cũng như sau lưng đột nhiên bị tập kích không ngờ được.

Ngược lại, đám Hắc Ám tinh linh tự đại trên phương diện này thì kém xa bọn họ cùng nhân loại, vẫn như ong vỡ tổ trăm ngàn năm trước xông lên. Hắc Ám tinh linh tại thế giới dưới lòng đất này không biết đã sinh tồn bao nhiêu năm nhưng dường như vĩnh viễn không bắt tay tạo thành trận hình chiến đấu tác chiến chứ đừng nói gì đến sự phối hợp xảo diệu lẫn nhau.

Hàn Thạc đang quan sát, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng hiện lên trong não hải. Hắn lập tức minh bạch Thổ Giáp thi nhất định đã xuyên qua hết trở ngại dưới lòng đất, đến được nơi sâu chỗ sinh vật cực lớn kia cư ngụ trong Hồ Lô sơn.

Thổ Giáp thi từ phía dưới quái vật lớn kia đầu tiên đã thấy chính là một ma pháp cổ trận hình bát giác cực lớn. Mỗi một góc của ma pháp trận lại có một tiểu ma pháp trận hình bát giác nhưng nhỏ hơn rất nhiều. Trong mỗi một ma pháp trận đều có ma pháp nguyên tố dày đặc.

Chính giữa ma pháp trận hình bát giác đó là một cái đuôi màu nâu đỏ cực lớn dài mười mấy mét. Thân hình như ngọn núi nhỏ chiếm cứ hết cả ma pháp trận, mỗi lần nó phẫn nộ kịch liệt giãy giụa thì ma pháp trận lại bắn ra từng vòng thiểm điện quang mang đủ mọi màu sắc, dường như đang giam cầm nó lại vậy.

“Không phải nó bị ma pháp trận đè xuống dưới Hồ Lô sơn này chứ? Nếu nơi này mà bị địa tinh tạc đạn phá hủy, ma pháp trận giam cầm sinh vật khổng lồ này không phải sẽ bị phá hỏng sao?”

Hàn Thạc đột nhiên cực kỳ hoảng sợ, lo lắng nghĩ.

342. Chương 342:tích Dịch Tổ Vương

Con Âm Ma lượn một vòng, ghi lại hết mỗi góc của ma pháp trận hình bát giác cổ xưa. Hàn Thạc thông qua Âm Ma nhìn thấy mặt trên trận pháp này có chất từng khối lớn ma tinh quang trong suốt. Đám ma tinh quang này bao trùm lên mỗi đường văn ma pháp phức tạp, cung cấp năng lượng không ngừng cho ma pháp trận hình bát giác hoạt động.

Khi Thổ Giáp thi cùng Âm Ma từ sâu trong lòng đất lộ ra tiếp cận thì sinh vật khổng lồ có đuôi đang bị giam ở giữa ma pháp trận cổ xưa kia dường như đã cảm ứng được sự tồn tại của chúng. Cái đuôi màu nâu đỏ dài đến mười mấy mét phẳng phất như một cái roi da cực lớn, uốn lượn trong không trung vang lên vù vù rồi vụt thẳng xuống phương hướng Thổ Giáp thi đang ngờ ra.

Nửa thân Thổ Giáp thi vẫn chui trong đất, vừa thấy cái đuôi như cự mãng bổ xuống, nó vội chui vào lòng đất. Chỉ nghe thấy đồm độp vang lên chỗ trên đầu nó, giống như mặt đất đang rung chuyển vậy.

Một luồng lực lượng kỳ dị từ cái đuôi xuyên vào lòng đất, tiến thẳng đến phương hướng Thổ Giáp thi. Nó bị dọa nhảy ngược lên, chuẩn bị theo đường cũ nhanh chóng trở về nhưng đáng tiếc lần này không đợi nó lùi về đến cạnh Hàn Thạc, luồng lực lượng kỳ dị kia thành hình đã chui vào người nó.

Trên đường chạy người Thổ Giáp thi bỗng chấn động, dưới lòng đất bị đại lực làm cho quay cuồng, đến khi nó trấn tĩnh lại thì đã choáng váng mà chuyển hướng. Thế nhưng Thổ Giáp thi trải qua ma công Hàn Thạc tạo nên rồi lại được hấp thu nguyên lực trong Thổ tuyệt chi địa, hiện tại lại đang trong lòng đất, lực lượng kỳ lạ kia cũng chẳng thể thương hại đến nó.

Sau khi luồng lực lượng kia xuyên thấu lòng đất, sinh vật kỳ dị kia dường như cảm thấy Thổ Giáp thi lại đang vui vẻ thì liền bạo nộ đập đuôi xuống mặt đất liên tục, lại mấy luồng lực lượng kỳ dị chui xuống tiến về Thổ Giáp thi.

Thổ Giáp thi bị một kích làm cho đầu óc choáng váng, giờ trong lòng đất lực cảm ứng so với trên mặt đất kinh mẫn hơn nhiều. Nó vừa cảm thấy lại mấy đạo khí tức làm cho nó váng đầu chóng mặt vụt đến mình liền vội vàng bắt đầu điều động lực lượng đại địa phòng hộ, chỉ thấy lấy Thổ Giáp thi làm trung tâm, lòng đất xung quanh chợt rung động.

Lực đạo của mấy đạo khí tức bắn đến Thổ Giáp thi trong sự rung động của đại địa đã bị làm yếu đi từng chút một, đến khi chúng chính thức đến được trước mặt nó thì nghiễm nhiên đã mất đi làm cho Thổ Giáp thi không e ngại nữa, lực lượng kia chui vào thân thể nó mà không gây ra phản ứng gì.

Lần đầu sở dĩ Thổ Giáp thi bị đạo khí tức kia làm cho choáng váng chuyển hướng là bởi vì nó không kịp thời lợi dụng thiên phú thần thông của mình, bằng không vừa mới bắt đầu sẽ không chật vật đến thế.

“Ồ!” Hàn Thạc kinh ngạc, rồi dăm chiêu lăm bắm:

- Xem chừng Ngũ hành giáp thi vẫn thường đối mặt với nguy hiểm a. Bằng không thì chúng căn bản không biết lợi dụng thiên phú thần thông của mình, té ra Thổ Giáp thi này nhất định là không biết có thể thông qua chấn động đại địa để chống lại loại công kích kia, chẳng qua bởi vì đối diện nguy hiểm nên lại thần kỳ nắm được.

Trong lúc Hàn Thạc đang im lặng suy tư thì sinh vật kỳ lạ bị ma pháp trận hình bát giác cổ xưa kia cầm cổ công kích lâu thế mà không hiệu quả thì bạo nộ không thôi. Đáng tiếc là thân thể nó bị ma pháp trận trói buộc không cách nào rời đi, đối diện với Thổ Giáp thi chui được vào trong lòng đất vô pháp lợi dụng được hiệu quả công kích kỳ dị kia, trong nhất thời cũng không biết làm thế nào.

Sinh vật kia tựa hồ đã đem sự phẫn nộ với Thổ Giáp thi phát tiết lên lên Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và Hắc Ám tinh linh tiến nhập vào Hồ Lô sơn. Đi kèm với từng tiếng rít gào cực lớn, cả Hồ Lô sơn như đang lắc lư, từng đạo khí tức tương tự như công kích Thổ Giáp thi, giống như từng con phi xà vô ảnh vô hình trong không trung hoặc dưới lòng đất bắn về phía đám sinh mệnh nhỏ bé đám mạo phạm uy nghiêm của nó.

Bị những khí tức kỳ dị kia công kích tới, toàn bộ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và Hắc Ám tinh linh như bị trúng trọng kích. Trong đó Tử Kinh kỵ sĩ có dấu khí hộ thể ý chí kiên định thì miệng mũi chỉ trào máu tươi, hành động tốc độ bị chậm lại; còn đám Hắc Ám tinh linh thân thể yếu nhược, thực lực cũng không nổi trội thì không kịp đề phòng mà chết mười mấy mạng đương trường, trọng thương càng lên đến con số mấy chục.

Song số lượng hai phương tiến vào Hồ Lô sơn chỉ ít cũng hơn nghìn người. Sinh vật cường đại kia không thể rời khỏi ma pháp trận cổ xưa đang giam cầm mình, chỉ thông qua loại phương pháp công kích đó vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản được số lượng đám xâm lược rất lớn tiến vào.

Trong lúc các Hắc Ám tinh linh tử vong thì số lớn địa tinh tặc đạn cũng được bố trí khắp các khu vực Hồ Lô sơn. Tử Kinh kỵ sĩ đoàn dưới sự dẫn đầu của Tạp Tắc Nhĩ lại án trong nham động hẹp mờ tối, thừa cơ tàn sát tất cả tích địch nhân nhìn thấy.

Tích địch nhân có thân thể mạnh mẽ nhưng vũ khí quá đơn sơ, rõ ràng không phải là đối thủ của các kỵ sĩ nhân loại chính quy, huống chi còn có một Đức lỗ y phản bội Tạp Tắc Nhĩ thực lực kinh người nắm được biến hình thuật. Tích địch nhân liên tiếp tháo chạy bỏ lại thi thể đầy đất.

Hắc Ám tinh linh ở đằng sau các Tử Kinh kỵ sĩ, nhân cơ hội chôn từng trái địa tinh tặc đạn xuống mọi góc ngách xó xỉnh. Hai phương đồng thời đuổi theo đằng sau tích địch nhân, tiến đến chỗ Chân thần.

Tích địch nhân cứ từng người một chết thảm phải rút lui. Sinh vật cường đại dưới đáy Hồ Lô sơn kia cũng không quản Thổ Giáp thi nữa, tất cả sự phẫn nộ của nó đều phát tiết trong tiếng gào rú, lợi dụng phương thức từng đạo công kích huyền ảo đánh vào đám địch nhân. Dưới sự thịnh nộ của tích địch nhân, mấy đạo khí tức đồng thời đánh vào từng tên Tử Kinh kỵ sĩ.

Cho dù thực lực Tử Kinh kỵ sĩ có kinh người thì khi bị mấy đạo khí tức cổ quái kia chui vào người cũng không chịu nổi mà chết bất đắc kỳ tử đương trường. Thân thể đám Hắc Ám tinh linh càng yếu nhược hơn nên càng không kham nổi, gần trăm tên còn chưa tiến vào được nơi sâu nhất đã bị giết chết.

Đến lúc này Hàn Thạc có thể khẳng định những việc đám Tử Kinh kỵ sĩ đoàn và Hắc Ám tinh linh làm trước mắt tất phải chịu nguy hiểm cực lớn. Sinh vật to lớn kỳ lạ kia hẳn có thể đảm chắc đang bị ma pháp trận cổ xưa trói buộc, xem chừng từ trước đến giờ vẫn bị trấn áp dưới đáy sâu tại Hồ Lô sơn, nó chỉ có thể để lộ nửa thân hình.

Đối với mấy đợt Tử Kinh kỵ sĩ đoàn thám hiểm mà nói, bọn họ chỉ thấy vền vền có nửa thân trên của nó và ma tinh quá chất đồng khu vực xung quanh, về phần nửa thân dưới của nó bị chôn trong lòng đất cùng với ma pháp trận bọn họ căn bản không nhìn thấy.

Một khi địa tinh tạc đạn làm nổ tung Hồ Lô sơn, nếu sinh vật kỳ lạ kia bị nổ chết thì cũng xong, nhưng nếu nó lại không chết thì Hồ Lô sơn bị hủy hoàn toàn cũng sẽ không giam cầm được nó nữa. Với thân hình vô cùng khổng lồ cùng với lực lượng đã biểu hiện, Hàn Thạc tin rằng một khi nó thoát khỏi cái ma pháp trận đã cầm cố nó không biết bao nhiêu năm tháng, Tứ Kinh kỵ sĩ đoàn cùng Hắc Ám tinh linh tất sẽ phải nhận lửa giận khủng bố đó. Điều này hẳn cũng không lo lắng.

Với Hàn Thạc mà nói, mục đích lần này đó là phải giết được Tái Nhĩ Đặc. Ngoài ra một khả năng nữa là lấy được càng nhiều ma tinh quang càng tốt, sinh vật kỳ lạ kia không bị nổ chết, đó mới là hiệu quả lý tưởng nhất.

Bởi vậy, Hàn Thạc nhanh chóng suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu.

Lợi dụng thông đạo thông tới chỗ sâu trong lòng đất, Hàn Thạc cùng Thổ Giáp thi tới chỗ sinh vật kia. Ngay lúc hắn vừa mới từ trong thông đạo ra, đến chỗ ma pháp trận cổ xưa kia thì cái đuôi dài mười mấy mét như cự蟒 cũng tiện mà quét luôn xuống.

Đầu của nó vẫn còn ở trên mặt đất nên có thể phát hiện chuẩn xác hành tung của Hàn Thạc thần kỳ. Hẳn phi nhanh đáp xuống một góc hẻo lánh, cái đuôi kia rượt theo cách hắn còn bảy mét thì chỉ có thể đập đập điên cuồng, mà không thể công kích tới Hàn Thạc.

- Này, ta không có ác ý. Chỉ muốn giúp đỡ ngươi mà thôi. - Cũng mặc kệ sinh vật kia có thể hiểu được tiếng người không, Hàn Thạc quát lên với cái đuôi đằng xa.

- Tồn tại nhỏ bé hèn mọn, ngươi nhất định sẽ phải trả giá đắt. - Một tin tức thuần túy như kiểu tinh thần lực đột nhiên lan đến chỗ Hàn Thạc, xem chừng là do sinh vật kỳ lạ kia phát ra.

Thông thường sinh vật có đẳng cấp thực lực càng mạnh thì đều có trí tuệ cao, giống như Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc hay Hoàng Kim long đều có thể nói được tiếng người. Ngay cả Hỏa Diễm linh chủ cũng có năng lực có thể liên hệ trực tiếp với tâm linh nhân loại. Thực lực sinh vật này không thua kém so với Hỏa Diễm linh chủ, tự nhiên cũng có thể liên lạc với loài người.

Sự thực quả nhiên không ngoài dự liệu của Hàn Thạc. Ngay khi hắn vừa lớn tiếng hô lên, sinh vật kia lập tức đáp lại, loại năng lực giao tiếp gần thẳng vào tâm linh so với ngôn ngữ còn rõ ràng hơn.

- Sinh vật cường đại. Ta và đám người bên trên không giống nhau, ta đến là để giúp ngươi. Ta có thể lợi dụng lực lượng của đám người này không làm thương hại đến ngươi, trước đó còn giúp ngươi giải trừ ma pháp trận. Ta chỉ muốn ma tinh quang dưới đáy Hồ Lô sơn này mà thôi, ngươi thấy giao dịch này thế nào? - Hàn Thạc vừa phát hiện có thể giao tiếp với nó, lập tức đề ra ý kiến của mình.

- Ha ha. Sinh vật ti tiện. Cho dù không có người giúp đỡ, đám gia hỏa ngu xuẩn kia cũng sẽ chủ động giúp ta nổ tung Hồ Lô sơn. Ta đánh lạc hướng bọn chúng nên truyền ra tin tức sai lệch là sợ tác đạn và lửa, bọn chúng hiện giờ đang chiếu theo dự liệu của ta đồng thời giúp ta hủy diệt Hồ Lô sơn, điều này không ai ngăn cản được. Nếu ngươi không cùng bọn với chúng, cho dù ngươi có thông tri bọn chúng cũng sẽ không tin ngươi, đề nghị của ngươi không đáng một xu. - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, tên này lại cười to đắc ý.

Hàn Thạc vừa nghe nó nói sắc mặt chợt biến, không tưởng được sinh vật này lại giả hoạt đến thế, xem ra nó không phải giống như Tái Nhĩ Đặc suy đoán là sợ hỏa diễm và tác đạn. Sở dĩ trong chiến đấu trước đó biểu hiện ra tình thế phương diện đó thì ra là có mục đích.

Đột nhiên thần sắc Hàn Thạc ngẩn ra, nói:

- Nếu đã vậy, vì sao ngươi lại không để tích dịch nhân giải thoát ra, ta nghĩ chúng cũng sẽ không khó khăn lắm lấy được địa tinh tạc đạn. Ngươi được tôn là Chân thần của chúng, được chúng giúp đỡ không phải càng nhanh sao, hà tất thông qua phương pháp này để dịch nhân trợ giúp.

- Nếu nói bọn chúng có thể giao tiếp được với ta, ta sớm đã rời cái địa phương chết tiệt này rồi. Chúng bị chúng thần trở chú không có khả năng đột phá sự trói buộc tự thân, vĩnh viễn không hiểu được cách lợi dụng lực lượng nhục thể cùng chỗ khác, bọn chúng căn bản không cách nào giao tiếp được với ta.

- Đáng thương cho bọn chúng, chỉ biết dùng phương pháp ngu độn nhất, định chuyển toàn bộ cả quang thạch chung quanh thân thể ta đi, cho rằng chỉ có phương pháp này mới có thể làm cho ta rời khỏi cái nhà

tù quỷ tha ma bắt này. - Sinh vật này tựa hồ đã bị cầm tù theo năm tháng dài đằng đẳng, thao thao bất tuyệt giải thích cho Hàn Thạc.

Nghe nó nói thế, Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới tích dịch nhân đích xác có thể sử dụng lực lượng nhục thể. Lực lượng linh hồn cùng trí tuệ của bọn chúng vẫn ở tình trạng cực kỳ yếu nhược, không biết có phải bởi vì nguyên nhân chúng không cách nào lấy được tin tức trong ý thức cường đại từ sinh vật bị vây ở không gian này không mà lúc này chỉ biết áp dụng tinh thần Ngu Công dời núi ý đồ di chuyển đám quang thạch đi.

Xem ra tích dịch nhân chiếm cứ Hồ Lô sơn này siêng năng khai thác quang thạch cũng không phải vì giá trị bản thân ma tinh quang mà là vì chúng có thể giải thoát cho Chân thần của chúng khỏi trời buộc a! Thế nhưng ngay cả một số vũ khí phức tạp cũng không biết rèn ra thì tích dịch nhân sao có thể hiểu được giá trị chân chính của ma tinh quang cùng phương pháp sử dụng đây?

Theo giải thích của sinh vật kỳ lạ này, Hàn Thạc biết nó thoát khỏi ma pháp trận cổ xưa này căn bản là không cách nào ngăn cản, bởi vì đám Tái Nhĩ Đặc nhất định sẽ cho nổ Hồ Lô sơn. Đến lúc đó chỉ cần một gót ma pháp trận bị phá thôi là nó có thể thoát khỏi cái nhà tù đã tồn tại rất lâu này.

Đầu óc nhanh chóng suy xét, Hàn Thạc nghe ra sinh vật này như bảo vệ tích dịch nhân, lại nhìn tới cái đuôi màu nâu đỏ dài mười mấy mét kia, liền tưởng đến Chân thần của tích dịch nhân theo như lời Á Nhĩ Lâm nói chỉ là một Tích dịch rất lớn mà thôi, trong lòng chợt có một chủ ý.

- Tồn tại cường đại. Trong Hồ Lô sơn này còn có mấy trăm tích dịch nhân thờ phụng người. Một khi Hồ Lô sơn mà nổ tung, cường đại như người nói không chừng có thể thoát khỏi nhà tù, nhưng những tích dịch nhân đáng thương kia e rằng sẽ bị nổ chết hết.

Hàn Thạc ngừng lại giây lát, từ khí tức xung quanh rõ ràng cảm ứng được sinh vật này đang bất an, sau đó nói tiếp:

- Ta có thể giúp những tích dịch nhân này sống sót, chỉ cần người đáp ứng tặng ta những tảng đá trong mỏ quặng này. Trước khi vụ nổ phát sinh, ta sẽ đưa bọn họ đến một địa điểm an toàn.

- Tồn tại nhược tiểu thấp kém. Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây ta đáp ứng khẩn cầu của người, chỉ cần người có thể đảm bảo an toàn cho bọn chúng, đám ma tinh thạch này người có thể mang đi được bao nhiêu thì cứ mang. - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây trầm mặc một lát, lập tức truyền đạt hứa hẹn với Hàn Thạc.

Lấy được tin tức của Đạt Gia Tây, Hàn Thạc không lưu lại nữa, lập tức lệnh Thổ Giáp thi đào một địa đạo thông lên trên nhưng trên đường nó truyền tin tức lại không tài nào làm được. Tâm niệm chợt động, hắn đã biết vấn đề ở chỗ nào, phóng nhanh đến thông đạo vừa đào được một nửa.

Từ phía ngoài Hồ Lô sơn đến sâu nơi cái đuôi vĩ đại của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây thì trên đường đều là thổ địa, sau đó là đến ma pháp trận cổ xưa trong không gian rộng lớn này. Từ chỗ này đào một con đường ngược lên trên lại xuất hiện ma tinh thạch so với sắt đá còn cứng rắn hơn.

Đối mặt với ma tinh thạch, thiên phú thần thông của Thổ Giáp thi cũng bó tay. Đào tới được một nửa thì không biết nên xuống tay tiếp như thế nào nữa, Thổ Giáp thi chỉ là Thổ Giáp thi, nó tự nhiên không có được thần thông của Kim Giáp thi, có thể xuyên núi phá đá tung hoành ngang dọc trong vùng đại sơn.

- Các hài tử đáng thương của ta đang tử vong, nhân loại nhỏ bé người động thủ nhanh một chút. - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây dồn dập truyền tin lặp đi lặp lại vào não hải Hàn Thạc.

Lục Ma Phong với sức mạnh vô địch trong tay Hàn Thạc lượn ra, giống như một mũi khoan đâm thẳng lên phía trên. Từng khối lớn ma tinh thạch trong suốt chưa kịp rơi xuống đã biến mất trong không gian giới chỉ của hắn. Hàn Thạc toàn lực đào thông đạo với sự giúp đỡ của Lục Ma Phong, mặc dù so với Thổ Giáp thi lợi dụng thiên phú thần thông chậm hơn một chút, nhưng tốc độ cũng nhanh tới mức mấy mét trên giây.

Dưới sự thúc giục của Tích dịch tổ vương, Lục Ma Phong cứ một nhát là gọt được một khối ma tinh thạch lớn rơi vào trong không gian giới chỉ của Hàn Thạc. Từ khu vực ma pháp trận cổ xưa hắn đến địa phương nửa thân trên và Đạt Gia Tây.

Hàn Thạc chỉ ngẩng đầu lên liếc nhìn liền không tìm được hô thầm một tiếng. Hình dạng Tích dịch tổ vương này quả thực như một tích dịch nhân cực lớn, chỉ có điều có vài chỗ không quá tương tự. Trên cái

đầu của nó mọc một cái sừng sắc bén, từ sừng đến lưng có một hàng gai sắc bén giống như kiếm, màu đỏ.

Tích dịch tổ vương so với Lục long mà Hàn Thạc đã thấy còn to lớn hơn, thoát nhìn giống như một ngọn núi thịt sắc nâu đỏ vươn thẳng. Đến độ cao hai mươi mấy mét, thân hình hắc lại giống như nham thạch đỏ nâu rất dày, nhìn trông vô cùng kiên cố rắn chắc.

Lúc này, con người đỏ sẫm của hắc giống như hai ngọn đèn lồng treo ở trên cao đang nhìn xuống Hàn Thạc dưới chân nó bé như một con kiến, lại phát ra tin tức mãnh liệt tiếp.

- Biết rồi. Biết rồi. Ta sẽ làm cho các hài tử của ngươi sống sót. - Hàn Thạc đối với sự sốt ruột dài dòng của Tích dịch tổ vương hồi đáp, vừa thần phục sự khổng lồ của nó, vừa nhanh chóng vọt vào cái nham động lơ mờ chẳng thấy gì.

- Ta là sứ giả của Chân thần các ngươi. Chiếu theo sự phân phó của ngài tới nghênh tiếp và dẫn các ngươi tới địa điểm an toàn. - Đằng sau lưng đám tích dịch nhân đang vừa liều mạng chống đỡ đám xâm lược Tử Kinh kỵ sĩ đoàn vừa không trụ nổi lùi về chỗ Tích dịch tổ vương đột nhiên truyền đến tiếng quát của Hàn Thạc.

- Nhân loại ti bỉ. Tại sao ngươi lại ở đây? - Tích dịch nhân thủ lĩnh cũng có cái đuôi rất lớn thỉnh thoảng kinh hoảng dùng ngôn ngữ thông dụng quát rồi rạc, tiếp đó chỉ vào Hàn Thạc như muốn phát động công kích.

- Ta đang trợ giúp các ngươi, là sứ giả của Chân thần các ngươi. Các ngươi chỉ cần tới là biết.

Hàn Thạc giải thích rồi lập tức quát to:

- Đừng nên làm chuyện không cần thiết nữa. Hồ Lô sơn này đã bị bọn chúng bố trí địa tinh tạc đạn. Việc các ngươi cần phải làm bây giờ là mau chạy đến cạnh Chân thần của mình.

Hàn Thạc vừa nói xong, cũng mặc kệ bọn chúng có tin hay không, lướt thẳng đến chỗ Tích dịch tổ vương. Đám tích dịch nhân liên tiếp thối lui vừa nghe hắc nói thế, vốn chuẩn bị quay lại bên cạnh Chân thần của bọn chúng, không biết là tin vào lời Hàn Thạc nói hay là lo lắng cho an nguy của Chân thần mà không tiếp tục lưu lại dây dưa với các Tử Kinh kỵ sĩ nữa, cũng nhanh chóng hứng thú chạy đến chỗ Tích dịch tổ vương.

Đến khi mấy trăm tích dịch nhân còn lại nhìn thấy Hàn Thạc dưới thân Chân thần mà không đánh công kích bất giác mới hơi tin những gì hắc nói. Mấy trăm tên trước là dập đầu bái lạy Tích dịch tổ vương, sau gã thủ lĩnh ngẩng lên bẩm báo:

- Chân thần a. Chúng con phải làm sao bây giờ? Dịch nhân đã xâm lược vào đến đây rồi.

Thân hình khổng lồ của Tích dịch tổ vương uốn mình một cái, tru lên một tiếng vào không trung, tiếng động giống như vụ nổ vang khắp cả không gian, Hồ Lô sơn bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

- Loài người. Nhanh để chúng nó tiến vào, ta biết thời gian không còn nhiều nữa. - Ý thức của Tích dịch tổ vương tràn ngập cả không gian, đáng tiếc đám tích dịch nhân này không sao biết được.

- Ở đây có một thông đạo. Các ngươi tiến hết vào. Như vậy cho dù vụ nổ có phát sinh thì các ngươi cũng không sao. Chân thần của các ngươi nói tạc đạn không làm tổn thương đến ngài được. Sự tình còn lại cứ để cho ngài giải quyết. - Chợt thấy các Tử Kinh kỵ sĩ sẽ tiến vào rất nhanh, tạc đạn bố trí chỗ cửa động càng nhiều, Hàn Thạc vội vàng quát.

Thủ lĩnh tích dịch nhân liếc nhìn Hàn Thạc dưới thân Chân thần của chúng vẫn bình yên vô sự, tựa hồ đã tin lời hắc nói. Chỉ thấy gã liền thoắt nói với đám tích dịch nhân phía sau một hồi bằng tích dịch ngôn ngữ, rồi mấy trăm tên còn lại cũng không do dự nữa, đều đi theo sau thủ lĩnh tích dịch nhân kia, chui vào sâu thông đạo trong lòng đất mà Hàn Thạc đã đào.

Đến khi tất cả tích dịch nhân đã tiến vào thông đạo hết, cả không gian lại tràn ngập tâm niệm của Tích dịch tổ vương:

- Loài người. Đừng để cho đám xâm phạm đáng chết kia nhét tạc đạn đầy vào không gian này. Mặc dù ta trong vụ nổ do tạc đạn sẽ không chết, nhưng sẽ khiến ta thụ thương, ngoài ra ta cũng chán ghét cái mùi khó ngửi này.

Nham động từ Hồ Lô sơn đến không gian này có bảy cái. Đám Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh xâm phạm đường như cũng e sợ Tích dịch tổ vương như ngọn núi nhỏ kia, cũng không dám từ nham động tiến thẳng vào nơi này, ngược lại tránh ở cửa động ném tạc đạn xuống dưới.

Hàn Thạc theo tin tức Tích dịch tổ vương truyền đạt liền triệu hoán ra khoảng một trăm hắc ám sinh vật. Mỗi khi địa tinh tạc đạn bị quăng vào không gian này, đám hắc ám sinh vật không chỗ nào không có sẽ ném chúng trở ra ngoài. Đám Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh tránh phía ngoài phát hiện từng trái tạc đạn bị ném từ trong ra ngoài lại thì lửa giận bốc cao ngùn ngụt.

Chỉ có điều khô lâu chiến sĩ nhận được mệnh lệnh của Hàn Thạc thì chỉ biết đơn thuần chấp hành, tự nhiên không hiểu sự phẫn nộ ở phía trên nham động, vẫn tận tụy ném từng trái tạc đạn lớn một cách chuẩn xác ra ngoài, nhất thời tình trạng cả khu vực này khiến người ta có phần dở khóc dở cười.

Con Âm Ma còn lại sớm đã bay chậm chậm tới chỗ đám Tử Kinh kỵ sĩ. Quan sát một hồi, Hàn Thạc đột nhiên cười lạnh:

- Nếu đã tới, vậy đừng mơ chạy thoát. Các người cùng Hồ Lô sơn chịu sự điên cuồng của địa tinh tạc đạn đi.

Hắn lại ngâm xướng chú ngữ, mấy tên Tăng Ác thể hình to lớn xuất hiện, chúng cùng đám cương thi khô lâu cầm tạc đạn ném ra ngoài mấy cửa động. Tăng Ác cùng đám cương thi chặn hết mấy cái nham động, số địa tinh tạc đạn còn lại không gian này cũng bị Hàn Thạc tiện tay ném vào trong không gian giới chỉ.

Sau khi tất cả nham động bị thân hình của Tăng Ác chiến sĩ che chắn hết, đám Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh đang điên cuồng công kích thì lại xuất hiện hắc ám sinh vật. Chúng vừa hùng hùng hổ hổ mắng chửi hắc ám sinh vật quý tha ma bất, vừa nhặt lấy địa tinh tạc đạn trên mặt đất. chuẩn bị lại ném xuống không gian Tích dịch tổ vương bên dưới.

Địa tinh tạc đạn này chế tạo rất tinh xảo tài tình. Trừ phi trải qua bị đốt cháy, bằng không sẽ không nổ, chỉ có điều một khi nổ sẽ tạo ra hỏa diễm cuộn cuộn. Địa tinh tạc đạn tại Hồ Lô sơn này được bố trí ở mỗi vị trí hợp lý, chỉ cần một trái nổ là dẫn theo tất cả cùng nổ. Hồ Lô sơn bị ném vào lượng lớn địa tinh tạc đạn như thế tất sẽ khó chịu nổi mà bị phá hủy rồi sụp đổ.

Lần này Tích dịch tổ vương là người chủ yếu hứng chịu. Địa tinh tạc đạn ném càng nhiều vào khu vực của hắn thì mới có thể thu được hiệu quả lớn nhất. Đó là lý do mà đám Tử Kinh kỵ sĩ cứ siêng năng so đo với các hắc ám sinh vật như vậy.

Tất cả tích dịch nhân đều đã tiến vào thông đạo rút lui xuống phía dưới, rồi mấy cái nham động đi xuống cũng bị sinh vật bất tử phá hỏng. Tích dịch tổ vương còn gấp rút hơn Hàn Thạc, truyền đạt tín niệm:

- Được rồi, giúp ta nhóm lửa lên, bao phủ tất cả Tử Kinh kỵ sĩ vào trong.

- Rất vui lòng cống hiến sức lực cho ngài! - Hàn Thạc cười lạnh hắc hắc, một đạo hồng sắc hỏa viêm trong tay hắn bùng lên, một tên cương thi bỗng lách mình ra, nhường cho ngọn lửa xuyên ra khe hở.

- Lửa, là lửa. Hất vào mặt nó!

Một đạo hồng sắc hỏa viêm xuất hiện, đám Tử Kinh kỵ sĩ còn đang phân cao thấp với sinh vật bất tử đột nhiên hồn phi phách tán. Chúng thét lên kèm theo tiếng nghẹn ngào, trong lòng đều rõ lần này đã ném bao nhiêu địa tinh tạc đạn. Một khi Hồ Lô sơn phát sinh vụ nổ thì chúng đang ở bên trong chưa rút lui ra kịp sẽ lâm vào cảnh ngộ gì.

Lại mấy đạo hỏa viêm từ trong tay Hàn Thạc bắn ra, giống như từng mũi tên nhọn xuyên qua khe hở giữa đám cương thi chiến sĩ, rơi xuống chỗ Tử Kinh kỵ sĩ cùng Hắc Âm tinh linh làm chúng gào khóc thảm thiết.

Tâm niệm Hàn Thạc chợt động, một đạo hỏa viêm như thiểm điện bắn thẳng vào địa tinh tạc đạn trên người một Tăng Ác.

343. Chương 343:núi Lở

Đồng lúc Hàn Thạc bắn vào thông đạo, trên đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng nổ mãnh liệt, nó như một ngôi nổ bắt đầu dẫn đến một loạt tiếng nổ dày đặc liên miên bất tuyệt, cả Hồ Lô sơn trong vụ nổ liên hoàn

như lung lay sắp đổ.

Trên đỉnh đầu đang nổ tung, cái đuôi như cự mãng dài mười mấy mét của Tích dịch tổ vương trong ma pháp trận cổ xưa kia vung vẩy loạn lên, thân hình khổng lồ cố gắng phá tan ma pháp trận cầm cố, không ngừng giãy giụa kịch liệt.

Đang đứng ở ngoài chờ bọn thuộc hạ lao tới thì tiếng nổ cuồng bạo từ Hồ Lô sơn vang lên, Tái Nhĩ Đặc lập tức như trúng phải trọng kích, giống như bị cự chùy tàn nhẫn đập vào đầu, cả người thở phò phò cảm thấy khó khăn.

Hắc Ám tinh linh cao quý Á Nhĩ Lâm thân mặc y phục hoa mỹ, vừa nghe tiếng chấn động cực lớn như sét đánh bên tai, nhìn thấy Hồ Lô sơn đất rung núi chuyển, đồng thời con người cũng giãn ra, thành linh thò tay chụp lấy Tái Nhĩ Đặc một cách thô bạo, hét lên:

- Sao lại có thể như thế, địa tinh tạc đạn tại sao giờ lại nổ, chết tiệt, không phải người cố ý hãm hại chúng ta đấy chứ?

Tái Nhĩ Đặc còn phần nộ hơn so với Á Nhĩ Lâm, hất thân thể yếu nhược của gã ra đến loạn choạng, vẻ mặt đạo mạo chột tàn bạo, dữ tợn quát:

- Người, mẹ kiếp, không có mắt à, không thấy người của ta cũng đang ở trong đó sao?

“Ầm ầm ầm...”

Trong tiếng nổ ầm ầm, Hồ Lô sơn cuối cùng đã đổ sập, theo động tĩnh cực lớn đất rung núi chuyển là khí tức hủy diệt bao trùm chung quanh. Trong lúc Tái Nhĩ Đặc và Á Nhĩ Lâm còn đang bất hảo, một tràng tiếng nổ lại vang lên, cả Hồ Lô sơn đầu tiên như bị nhổ tận gốc lên phía trên một khúc, sau đó với tốc độ càng nhanh thành linh đập xuống.

Theo tiếng phá hủy dần biến mất, tro bụi lượn lờ, cả khu vực đã hoàn toàn biến thành một vùng hoang tàn, không còn nhìn thấy hình ảnh của Hồ Lô sơn đâu nữa. Ngoại trừ nham thạch nâu đỏ to nhỏ thấy được khắp nơi thì chỉ còn lại thi thể của đám Tử Kinh kỳ sĩ và Hắc Ám tinh linh bị vụ nổ văng ra thành thịt nát.

Á Nhĩ Lâm bị Tái Nhĩ Đặc thô lỗ đẩy ra, ổn định lại thân thể, nhìn như mất hồn vào vùng Hồ Lô sơn hoang tàn, lảo bảo:

- Đó đều là tộc nhân tinh nhuệ nhất của ta a, tại sao lại như vậy, tại sao lại có thể như vậy chứ!

Tái Nhĩ Đặc ngược lại hoàn toàn trấn tĩnh, bộ mặt dữ tợn hung ác, nổi điên quát:

- Nhất định có người giở trò, bằng không Đại tích dịch không thể rời Hồ Lô sơn kia, cũng không cách nào ngăn được các kỳ sĩ của ta rút lui. Sự tình này không đơn giản như vậy.

Vừa nghe Tái Nhĩ Đặc nói thế, Á Nhĩ Lâm đột nhiên quát:

- Nhất định có sự kỳ quái. Chỉ bằng vào đám tích dịch nhân dê tiện kia tuyệt đối không thể ngăn được tộc nhân anh dũng của ta.

Hàn Thạch được Tái Nhĩ Đặc và Á Nhĩ Lâm “hỏi thăm” lúc này đang nhìn và nghe những tiếng cọt kẹt rất lớn.

Tiếng ma pháp trận cổ xưa bị phá tan dần, vụ nổ Hồ Lô sơn bay lên trời đã phá hỏng sự vận chuyển của nó. Trong quá trình Tích dịch tổ vương giãy giụa thân hình điên cuồng, ma pháp trận cổ xưa cầm cố hẳn không biết bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đã nứt ra lỗ hổng rất lớn.

“Grào...”

Một tiếng gầm hủy thiên diệt địa vọng ra từ Hồ Lô sơn hoang tàn, thể tích Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây to lớn vô cùng bỗng lắc mạnh. Ma pháp trận bị địa tinh tạc đạn phá hỏng rồi lại bị hấn giãy giụa đã không còn cách nào tiếp tục duy trì vận chuyển được nữa.

Một luồng khí tức to lớn từ trên người Tích dịch tổ vương truyền ra, mỗi một góc của hình bát giác cũng tan vỡ. Đến khi toàn bộ các góc bị phá hỏng hết, thân hình khổng lồ của Đạt Gia Tây đã nhấc cả nham thạch Hồ Lô sơn nặng cả ngàn vạn cân đang bao trùm người hẳn lên.

Thân hình như một ngọn núi thịt từ giữa Hồ Lô sơn hoang tàn từ từ lộ ra. Tiếng gầm rú vang vọng cả khu vực, Tích dịch tổ vương ngẩng lên trời đấm ngực dậm chân, tựa hồ như phát tiết oán hận đã bao năm.

Hàn Thạc đang trong động sơn dưới thân Đạt Gia Tây đột nhiên cảm thấy khá hoảng sợ, bởi vì hắn thấy rất rõ ràng, mỗi một góc ma pháp trận hình bát giác bị phá vỡ thì khí tức trên người Tích dịch tổ vương lại cường đại thêm một phần. Khi ma pháp trận cổ xưa kia bị hủy hoàn toàn, khí tức trên người Đạt Gia Tây vốn đã cường đại như Hỏa Diễm linh chủ, vậy mà giờ lại càng thêm đáng sợ.

“Chẳng những hắn bị ma pháp trận này giam cầm thân thể, mà xem chừng nó còn cầm cố cả lực lượng nữa, không nghĩ rằng tên Tích dịch tổ vương này vậy mà lại có được thực lực khủng bố như thế, có lẽ cũng chỉ có tồn tại bán thần mới có thể chân chính chiến thắng được hắn!”

Thần thức cảm ứng được lực lượng cường đại của Đạt Gia Tây, Hàn Thạc kinh hãi vô cùng.

Cái đám tích dịch nhân bên cạnh hắn cứ liên thoảng rít lên từng chập, mỗi tên đều lộ ra biểu tình cực kỳ hưng phấn, nhìn thấy bắp đùi trắng kiện như ngọn cỏ thụ chọc trời của Tích dịch tổ vương thoát khỏi từ trong ma pháp trận cổ xưa ra, bọn chúng đều khẩu báis hắn.

Hàn Thạc không tiếp tục lưu lại nơi này, từ lối ra Tích dịch tổ vương đã xé rách bắn ra. Ngay lúc này, đôi mắt sắc bén của hắn nhìn thấy một con xuyên sơn giáp nhỏ (con tê tê) lén lút bò ra ngoài, dè dặt tránh né Tích dịch tổ vương đang cuồng nộ không ngừng.

Nhìn thấy con xuyên sơn giáp hình dạng nhỏ bé nhưng kỳ cục, Hàn Thạc đột nhiên có loại cảm giác quái dị. Không đợi hắn phản ứng, con vật kia đột nhiên hóa thành một con điều hâu nhanh chóng bay đi, Hàn Thạc lập tức rõ ràng điều này khẳng định là Táp Tắc Nhĩ biến hóa mà thành.

Chỗ bàn chân Đạt Gia Tây đang đứng giống như một ngọn núi cao, đôi nhìn về phía từng tên xâm phạm đang trợn mắt há hốc mồm. Hàn Thạc phát hiện Táp Tắc Nhĩ đã bay đến cạnh đám Tái Nhĩ Đặc nên không định xuất thủ đối phó gã nữa.

Sắc mặt hai gã thủ lĩnh xâm phạm Tái Nhĩ Đặc cùng Á Nhĩ Lâm hiện tại muốn đặc sắc bao nhiêu có đặc sắc bấy nhiêu, nhìn thấy quái vật khổng lồ từ trong khu hoang tàn đứng lên, nhất thời chỉ cảm thấy môi khô nứt, không biết phải làm sao cho đúng.

- Nhân loại, không phải ngươi nói hắn e sợ hỏa diễm và tạc đạn sao, tại sao Hồ Lô sơn đi đứt rồi mà hắn vẫn an nhiên vô sự vậy? - Á Nhĩ Lâm đột nhiên có cảm giác bị lừa bịp, nếu không bằng vào tổn thất Tử Kinh kỳ sĩ đoàn so với bên hắn còn lớn hơn, hắn nhất định đã lập tức liều mạng với Tái Nhĩ Đặc rồi.

Đến lúc này, Tái Nhĩ Đặc cũng không biết nên nói gì cho phải, liếc nhìn quái vật khổng lồ đang gào rú không ngừng phát tiết phần nộ, ấp úng nói:

- Ta, làm sao ta biết được.

Không đợi hai tên xâm phạm lại tranh luận nữa, Táp Tắc Nhĩ đã bay đến biến hóa thành hình người, liền chỉ tay vào Hàn Thạc không chớp mắt đang ở dưới bàn chân Tích dịch tổ vương, mặt sầm lại nói:

- Là hắn. Cũng là hắn đã giúp đỡ Tích dịch tổ vương, bằng không con thần lẫn lớn xác kia nhất định đã xong đời rồi.

Vừa thấy Táp Tắc Nhĩ chỉ thế, Tái Nhĩ Đặc cùng Á Nhĩ Lâm bao gồm cả tộc mẫu Hắc Âm tinh linh Đại Na mới chú ý đến Hàn Thạc không chớp mắt. Tái Nhĩ Đặc cùng Đại Na với Hàn Thạc đã có huyết hải thâm cừu, giờ vừa thấy hắn thiếu chút nữa thì không khống chế được mình mà xông thẳng lên.

- Lại là hắn, hắn tên là Bồ Lai Ân, là một gã quý tộc của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, ta nhất định phải tự tay giết hắn. - Tái Nhĩ Đặc nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, giải thích cho Á Nhĩ Lâm.

- Ta biết hắn. Chính là người đã phá hỏng đại kế của chúng ta lần trước, bằng không lần đó chúng ta đã có thể khiến cho bọn tích dịch nhân chịu đau khổ rồi. - Đại Na lẳng lơ thất thanh hét rầm lên.

Bà ta chỉ tay vào Hàn Thạc rồi quát lên cực kỳ phần nộ.

- Những tên xâm phạm hèn mọn ti bỉ các người, hôm nay sẽ phải chết trong sự phẫn nộ của ta. - Ngẩng lên trời gào thét phát tiết nội tâm, Tích dịch tổ vương cuối cùng đã tập trung chú ý lên đám Tái Nhĩ Đặc, cả không gian đều tràn ngập thông tin hân muốn truyền đạt.

Một cước đạp ra liền khiến mặt đất chấn động, thân thể khổng lồ của Đạt Gia Tây bước về phía đám người Tái Nhĩ Đặc, mỗi một bước theo thể hình của hắn xa đến mấy chục mét. Một cước đạp xuống mấy tên Tử Kinh kỵ sĩ mặc trọng giáp, trong tiếng bẹp bẹp chúng đã bị giẫm thành miếng bánh thịt, máu tươi chảy ra khắp nơi.

Cái đuôi dài mười mấy mét vung lên giống như mãng xà cuộn mình, lại mấy chục tên Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh bị nó hất thẳng lên không, khi rơi xuống là chết cả. Thân thể cực lớn của Tích dịch tổ vương di động, loại uy thế không gì sánh nổi đó căn bản khiến cho người ta có cảm giác vô pháp kháng cự.

Từng bước như thế lại đạp cho cả mặt đất chấn động, mỗi một cước giẫm xuống là lại có mấy kỵ sĩ biến thành đồng thịt nát. Cái đuôi của Tích dịch tổ vương biến thành hung khí đoạt mạng, trong khi hắn di chuyển cứ kêu chách chách, cứ từng tên kỵ sĩ với Hắc Âm tinh linh nối tiếp nhau ra đi.

Đám thủ hạ của Tái Nhĩ Đặc cùng Á Nhĩ Lâm liên tiếp bắn ma pháp lên người Tích dịch tổ vương, chỉ có điều thân thể khổng lồ như nham thạch của hắn tựa hồ có tác dụng kháng ma pháp rất tốt. Trình độ ma pháp công kích kiểu đó căn bản không thể chính thức làm tổn hại đến hắn.

Còn như cung tên cùng trường mâu, lao phóng ra, thậm chí cũng không thể xuyên qua nhục thể cứng rắn của hắn. Chỉ có hai thủ hạ xạ thủ của Á Nhĩ Lâm có một loại cung tên kỳ lạ, tên bọn chúng bắn ra còn mang theo cả ma pháp nguyên tố mới lưu lại trên người của Đạt Gia Tây hai vết thương.

Đáng tiếc là với Tích dịch tổ vương mà nói, cái loại thương hại do trình độ cung tên này gây ra chỉ giống như người bị muỗi đốt, có thể phát huy nổi tác dụng thực sự là vô cùng nhỏ bé, không chút ảnh hưởng nào đến việc hắn tiếp tục tàn sát bừa bãi, càng có thêm nhiều Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh bị nghiền thành thịt vụn.

Càng thêm khủng bố là Tích dịch tổ vương có thêm một loại công kích kỳ diệu, từng đạo khí tức cổ quái giống như tinh thần lực bắn ra bốn phương tám hướng, chỉ thấy loại lực lượng không bị ma pháp cấm cố này có uy lực công kích càng kinh khủng, một tên Tử Kinh kỵ sĩ chỉ cần bị hai đạo này bắn vào liền trọng thương ngã xuống, nếu bị bắn trúng ba đạo thì cơ bản là thảm tử đương trường.

Đám Hắc Âm tinh linh Á Nhĩ Lâm dẫn theo càng bất lực, cứ mỗi đạo bắn ra là một tên thảm tử đương trường, chỉ trừ loại cường đại như Á Nhĩ Lâm mới có thể bằng vào ma pháp phòng ngự chống lại được công kích đó.

- Rút, toàn bộ rút lui cho ta! - Tái Nhĩ Đặc thống khổ gào lên, lúc này hắn cũng không lấy ra thần khí Tinh Không nữa, bởi vì hắn cho rằng có lấy ra thì với thực lực của hắn cũng không thể chiến thắng Tích dịch tổ vương, do vậy mới quyết đoán hạ lệnh rút lui.

Còn về Á Nhĩ Lâm thì càng không cần nói nhiều, đã hoảng đến mức chạy không nhìn đường nữa rồi, ngay cả tộc mẫu Đại Na cùng đến với hắn thì Á Nhĩ Lâm cũng mặc kệ. Đáng thương là thực lực Đại Na cũng không cao siêu, trong lúc chạy trốn không cẩn thận vấp ngã, bà ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngọn sơn nhạc đen thui đè xuống, thế là bị một cước của Tích dịch tổ vương giẫm thành thịt nát.

Tất cả những kẻ tới xâm phạm chết trên đường chạy đều bị Hàn Thạch đi theo Đạt Gia Tây dùng Lục Ma Phong hấp thu hết lực lượng. Con Âm Ma thì theo dõi sát sao Tái Nhĩ Đặc, tùy thời chuẩn bị gã không chú ý là cho một kích trí mạng.

Trong quá trình này, các thành viên Âm Mạc do Tắc Tây Ly Á dẫn đầu cũng đã chạy tới khu vực này. Đám người Tắc Tây Ly Á còn chưa chính thức tiếp cận nơi này, đã bị thân ảnh khổng lồ như ngọn sơn nhạc của Tích dịch tổ vương chắn nhểp, nhất thời sững ra ở đằng xa không biết phải làm sao cho đúng.

- Đó là, đó là vật gì thế, thật lớn a! - Hỏa hệ trung cấp ma pháp sư Khắc Lệ Ty tung tăng nhảy nhót, lại còn hoan hô vang lên.

- Đây hẳn là sinh vật bên trong ma tinh quá rồi, khí tức thật cường đại, chắc là đã đạt đến siêu giai ma thú cấp năm, sinh vật cường đại thế này tại sao lại xuất hiện ở thế giới này chứ? - Tắc Tây Ly Á vô cùng

chấn kinh, vừa dôi theo Tích dịch tổ vương như ngọn tiểu sơn đang truy đuổi đám người Tái Nhĩ Đặc và Á Nhĩ Lâm, vừa bắt giác kinh hô.

- Bồ Lai Ân, đó là Bồ Lai Ân! - Ngải Mễ Lệ cũng kinh hô lên, lợi dụng Phiêu Phù thuật lơ lửng trên cao, có thể nhìn thấy xa hơn một chút, nàng phát hiện Hàn Thạc ở bên eo Tích dịch tổ vương, thất thanh hô to.

Hàn Thạc vốn đang bên eo Tích dịch tổ vương, thoáng cái đã phi lên vai hắn, chỉ vào Tái Nhĩ Đặc cùng Á Nhĩ Lâm đang loạng choạng tháo chạy nói:

- Hai tên gia hỏa này là đầu lĩnh, giết bọn chúng coi như ngài đã báo cừu cho các hài tử của ngài.

“Grào...”

Đạt Gia Tây lại gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, sóng âm khủng bố gổng như lợi khí, cây cối chung quanh ào ào ngã đổ.

- Chết tiệt, ta nhất định sẽ không buông tha tên nhân loại ti bỉ này! - Á Nhĩ Lâm vừa nghe Hàn Thạc giật dây Tích dịch tổ vương, một đợt sóng âm suýt nữa đã khiến gã bị thương nặng, không nhìn được quát lớn uy hiếp.

Tái Nhĩ Đặc biết Hàn Thạc lợi hại thế nào, gã rõ ràng rằng cho dù Hàn Thạc không ý vào lực lượng của Tích dịch tổ vương thì cũng có thực lực giết chết Á Nhĩ Lâm, cho nên đối với sự phẫn nộ uy hiếp của tên Hắc Âm tinh linh kia chỉ cười lạnh, không nói lời nào tiếp tục vùi đầu chạy trốn, chỉ muốn rời khỏi tên Tích dịch tổ vương khủng bố này càng nhanh càng tốt.

Trong chốc lát, lại có thêm hơn một nghìn Tử Kinh kỵ sĩ cùng Hắc Âm tinh linh bị Đạt Gia Tây giết chết, cái đám định tới chiếm lĩnh Hồ Lô sơn này đến hiện giờ chỉ còn lại có mấy trăm người bỏ chạy tứ xứ, không có bất cứ tên nào dám dừng lại.

Tích dịch tổ vương dưới sự nhắc nhở của Hàn Thạc nhìn chăm chú hai tên Tái Nhĩ Đặc cùng Á Nhĩ Lâm, không để ý đến một số tiểu lâu la nữa, thân hình khổng lồ của hắn di động mặc dù chậm chạp, thế nhưng mỗi bước lại đến mấy chục mét, thêm nữa hắn còn lợi dụng khí tức công kích không ngừng. Hai tên kia bị hắn truy đuổi khổ không nói nổi, trong lòng thầm “hỏi thăm” mười tám đời Hàn Thạc giật dây Tích dịch tổ vương một lượt.

- Thực sự là gia hỏa đó, làm sao hắn lại ở cùng chỗ với quái vật kia chứ. - Tắc Tây Ly Á không biết dùng phương pháp gì, cũng lơ lửng sánh vai với Ngải Mễ Lệ, dôi nhìn về mặt Hàn Thạc mãn nguyện trên người Tích dịch tổ vương. Trong lòng cô nàng như bị bình ngũ vị đổ lên, không biết là tư vị thế nào.

Đối với cái tên Hàn Thạc này Tắc Tây Ly Á cũng không thực sự chán ghét như thế, ngược lại thậm chí còn khá hâm mộ thực lực cường đại của hắn. Đáng tiếc là Hàn Thạc năm lần bảy lượt chống đối nàng, bắt đầu từ tiệm thuốc của lão thú nhân trong Nhật Diệu cốc cho đến nhiệm vụ lần này, hắn trước giờ không hề làm nàng vừa ý.

Điều này khiến cho Tắc Tây Ly Á tuổi còn trẻ mà đã trở thành một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc vô cùng tức giận, trong tâm cô nàng rất muốn Hàn Thạc gặp thất bại, hắn ngã càng đau nàng ta càng thống khoái.

Nhưng lúc nào cũng ngoài dự liệu, trước đó Tắc Tây Ly Á từ miệng của Khắc Lệ Ty biết được cái tai Tái Nhĩ Đặc để lại cùng cái chết thảm của Lục long đều do bàn tay của Hàn Thạc, hiện giờ thấy hắn hăm hở cùng Đại tích dịch truy đuổi Tái Nhĩ Đặc, chỗ nào mà hắn thất bại như nàng ta muốn chứ?

Lần nhiệm vụ đối phó với Tái Nhĩ Đặc này vốn hắn là do bọn họ xuất thủ mới đúng, thế nhưng Hàn Thạc một bước xen vào, chỉ bằng lực lượng một người, lại còn dường như chẳng nghiêm túc gì cả, liền bức cho Tái Nhĩ Đặc vô cùng chật vật. Điều này làm cho Tắc Tây Ly Á cho dù đã hao phí thời gian dài với Tái Nhĩ Đặc cũng bất lực càng không chịu nổi.

- Ô, quả thực là Bồ Lai Ân, hắn anh tuấn quá! - Khắc Lệ Ty cuối cùng đã nhìn thấy Hàn Thạc, không kìm được hô to gọi nhỏ.

- Tiểu hoa si người, nhanh ngậm miệng cho ta, đừng có dẫn Đại tích dịch đến đây đấy! - Tắc Tây Ly Á không nhìn được trách mắng.

Sợ cái gì thì cái đó đến, Tích dịch tổ vương thực sự không nghe thấy thanh âm bên này, thế nhưng âm điệu như Tái Nhĩ Đặc lại hiển nhiên nghe được. Chợt thấy hắc thay đổi phương hướng, dẫn theo một số cao thủ Tử Kinh kỳ sĩ đoàn xông thẳng đến bên này.

344. Chương 344:đuổi Giết

- Không tốt, tên Tái Nhĩ Đặc đáng chết, mọi người cẩn thận! - Tắc Tây Ly Á thấy Tái Nhĩ Đặc đột ngột chuyển hướng, đang cười đột nhiên biến sắc, vội vàng quay xuống dẫn dò thuộc hạ.

Tái Nhĩ Đặc cầm đầu một nhóm Tử Kinh kỳ sĩ, cộng thêm Á Nhĩ Lâm và một số Hắc Âm tinh linh, chạy về phía nhóm Tắc Tây Ly Á cùng Ngải Mễ Lệ đang sẵn sàng.

- Đại nhân, tên Bồ Lai Ân kia cũng là thành viên của Âm Mạc, chỉ cần chúng ta bắt được mấy nữ nhân này, khẳng định hắn không dám làm loạn. - Tập Tắc Nhĩ trên đường xúi giục Tái Nhĩ Đặc, hắn đối với Tích dịch tổ vương phía sau cảm thấy vô cùng sợ hãi.

- Nếu bọn chúng cùng Bồ Lai Ân là một nhóm, vừa đúng lúc bắt hắn phải tuân theo chúng ta. - Tái Nhĩ Đặc tùy tiện đáp lại, từ bên trong không gian giới chỉ rút ra thần khí Tinh Không, lạnh lùng hướng phía Tắc Tây Ly Á phóng tới.

Đứng ở trên vai Tích dịch tổ vương, Hàn Thạc đã thấy được Ngải Mễ Lệ tới từ xa, hành động của Tử Kinh kỳ sĩ cùng với Hắc Âm tinh linh lớn như vậy, khẳng định những người của Âm Mạc không có khả năng không biết, sự xuất hiện của các nàng tại đây hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

- Hai tên kia nhất định không thể còn sống mà rời đi, nếu không địa phương của người đừng mong được yên ổn. - Hàn Thạc nói khế bên tai Tích dịch tổ vương, ánh mắt chăm chú nhìn hai người Tái Nhĩ Đặc.

- Ta biết, không cần người nhắc. - Thanh âm Tích dịch tổ vương vang lên trong đầu Hàn Thạc.

Đến lúc này, trong khu vực Tích dịch tổ vương càn quét, Tử Kinh kỳ sĩ cùng Hắc Âm tinh linh chết hơn ngàn, những tên may mắn sống sót cuống cuống chạy khắp bốn phương tám hướng, ngày càng xa Tích dịch tổ vương.

Ý niệm vừa động, chỉ thấy xung quanh thân hình khổng lồ của Tích dịch tổ vương được bao bọc bởi một đoàn quang mang màu nâu đỏ, thân hình khổng lồ dần dần thu nhỏ lại.

Hàn Thạc vốn đang đứng trên vai Tích dịch tổ vương. Hắn có thể cảm giác được sự biến hóa này, trong quá trình biến hóa nào hải Hàn Thạc thu được một tin tức, hắn biết Tích dịch tổ vương đang chuẩn bị biến hóa thành hình người vì vậy liền bay lên không trung.

Trong quang mang màu nâu đỏ, thân hình như quả núi nhỏ của Đạt Gia Tây thu nhỏ lại ngày càng nhanh, trong khoảng thời gian chừng mười nhịp hô hấp, từ thân hình khổng lồ cao hơn hai mươi thước đã biến thành một lão đầu cao khoảng một thước bảy, mặt đầy hồng quang, da dẻ toàn thân đỏ sẫm, trên người khoác một bộ hồng bào không biết làm từ chất liệu gì, sống lưng có một cái đuôi giống hệt đuôi của tích dịch nhân.

Sau khi biến thành nhân hình, tướng mạo Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây không ngờ lại phát sinh biến hóa long trời lở đất, hóa thành một lão đầu hoàn toàn bình thường. Đạt Gia Tây ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hàn Thạc đang lơ lửng giữa không trung, quát lớn bằng tiếng nhân loại:

- Người trước tiên chiếu cố bằng hữu của người, ta sẽ làm cho những tên xâm phạm phải trả giá đắt.

Lúc này Tích dịch tổ vương không dùng tín niệm truyền âm, mà dùng ngôn ngữ nhân loại thông dụng nói chuyện với Hàn Thạc, có lẽ ma pháp trận cổ xưa giam cầm lão cũng trối buộc luôn năng lực biến hóa nhân hình, sau khi biến hóa nhân hình, cấu tạo thân thể thay đổi, lúc này Tích dịch tổ vương mới có thể sử dụng ngôn ngữ nhân loại giao tiếp được với Hàn Thạc.

Trong lúc cùng Hàn Thạc nói chuyện, thân hình Đạt Gia Tây cũng từ từ bay lên, bất quá, dường như do lâu ngày không bay lượn, động tác của lão tựa như đang tìm lại cảm giác.

Được Đạt Gia Tây đề tỉnh, Hàn Thạc phát hiện đám người Tái Nhĩ Đặc đã sắp tới chỗ Tắc Tây Ly Á, trên đường đi, Tập Tắc Nhĩ đã biến hóa thành một con Đại Địa Chi Hùng, thân cao mười thước phóng tới khu vực Tắc Tây Ly Á.

Hắc Âm tinh linh quý tộc Á Nhĩ Lâm chứng kiến không chớp mắt Tập Tắc Nhĩ biến hóa thành một con đại địa chi hùng thật lớn, lại quay sang nhìn tinh thần quang mang lưu chuyển trên thần khí Tinh Không trên tay Tái Nhĩ Đặc, trong lòng cả kinh, đối với việc gã vừa rồi không khách khí với hắn mà toàn thân xuất mồ hôi lạnh.

Từ trong khí tức công kích của Tích dịch tổ vương lúc trước, Á Nhĩ Lâm hiểu được thực lực thủ hạ của hắn còn xa mới có thể so sánh được với Tử Kinh kỵ sĩ, ngay cả chính hắn cũng không phải đối thủ của Tái Nhĩ Đặc, nay lại thêm một Đức lỗ y có thể biến hóa thành Đại địa chi hùng, nếu cùng Tái Nhĩ Đặc thực sự chiến đấu trước đó, cuối cùng xui xẻo nhất định sẽ là gã.

Trong lúc Á Nhĩ Lâm còn đang sợ hãi, trong lòng Tắc Tây Ly Á lại thầm mắng không thôi, trên không trung lớn tiếng quát:

- Nhanh rút lui, đừng có ngẩn ra ở đây, Tái Nhĩ Đặc đang tới.

Tái Nhĩ Đặc, đoàn trưởng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đoàn, một trong mười kỵ sĩ đoàn lớn trên đại lục. Tại Kỳ Áo đại lục chính là cường giả đại danh鼎鼎鼎鼎, mặc dù hiện tại mất đi sự trợ giúp của Lục long, tuy nhiên trong tay hắn lại là thần khí Tinh Không, thực lực không thể coi thường. Tắc Tây Ly Á mặc dù là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, nhưng lại không nổi danh về chiến đấu, mắt thấy Tái Nhĩ Đặc vọt tới, lập tức lo lắng cuống lên.

- Mấy nữ nhân đáng ghét, hôm nay các ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi đây. - Tái Nhĩ Đặc kêu to một tiếng, thần khí Tinh Không trong tay bắn ra quang mang chói mắt, như sao trời bao trùm mặt đất, Đại địa chi hùng do Tập Tắc Nhĩ biến hóa cũng đồng thời phóng tới đám Tắc Tây Ly Á.

Một đạo huyết mang đột nhiên bắn ra, huyết khí không tan trong khung trung mà còn lan ra mùi huyết tinh nồng nặc. Trên đường huyết quang đột nhiên xoay tròn cực nhanh, biến thành một huyết sắc quang cầu cực lớn với những tia huyết quang không ngừng tách ra như những lưỡi đao.

Huyết quang vạn mang trăm từ Lục Ma Phong xuất ra, mang theo tiếng quỷ khóc sói tru bắn tới Đại địa chi hùng do Tập Tắc Nhĩ biến ra. Tên này đang bỏ một chưởng xuống Ngải Mễ Lệ, đột nhiên cảm ứng sát khí mãnh liệt phía sau lưng, vội vàng bỏ qua Ngải Mễ Lệ, tất cả tinh thần đều tập trung vào đạo huyết quang phía sau lưng.

Ngải Mễ Lệ sử dụng Phiêu Phù thuật nhanh chóng bay lùi lại, tóc mây phát phơ theo gió, tay cầm ma pháp trượng, trong miệng không ngừng ngâm xướng chú ngữ, hai Tử Vong Chi Thủ thật lớn từ trong không trung đột ngột xuất hiện, chộp tới Đại địa chi hùng.

Tinh thần Tập Tắc Nhĩ tập trung toàn bộ vào Lục Ma Phong của Hàn Thạc phía trên, hắn không ngờ rằng trong khi rút lui Ngải Mễ Lệ còn dám ra tay công kích, cơ hồ hai chân liền bị hai đòn Tử Vong chi thủ của nàng bắt được.

Hành động bị trở ngại, Tập Tắc Nhĩ chỉ còn cách sử dụng hai tay gấu để ngăn cản sự xoay tròn của Lục Ma Phong. Chỉ thấy huyết quang từ hai bàn tay Đại địa chi hùng bay ra, trong tiếng “xèo xèo” từng đóm lửa nhỏ từ hai cánh tay hắn bắn ra. Đại địa chi hùng đầm ngực, dậm chân tru lên vô cùng đau đớn.

Sau khi ba thành Ma nguyên lực hao hết, Lục Ma Phong biến thành một đạo huyết quang quay lại Hàn Thạc, để lại Tập Tắc Nhĩ thân gấu đằng sau với hai cánh tay huyết nhục mơ hồ đang gào thét.

Đột nhiên bỏ qua Tái Nhĩ Đặc cùng Hắc Âm tinh linh Á Nhĩ Lâm, Ngải Mễ Lệ vượt trên không, nhắm phía xa lao đi.

“Ầm.....”

Một cỗ lực lượng từ trên không ập xuống, Đại địa chi hùng cao mười thước đột nhiên bị luồng đại lực trực tiếp đè xuống dưới đất, ngay sau đó mấy chục đạo khí tức công kích trực tiếp đánh vào thân hình Tập Tắc Nhĩ, chỉ thấy mình gấu của hắn miệng mũi tràn đầy máu tươi, thân hình thu nhỏ lại thành hình người.

Phía trên đỉnh đầu Táp Tắc Nhĩ, người ra tay đánh hấn một kích ngã xuống không ai khác chính là Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, lúc này như một điểm sáng màu đỏ từ từ đáp xuống cạnh Táp Tắc Nhĩ.

- Chuyện này chủ yếu do người gây ra, làm sao ta lại để cho người chạy trốn được! - Đạt Gia Tây đáp một cước xuống ngay đỉnh đầu của Táp Tắc Nhĩ.

Chỉ nghe “rộp” một tiếng giòn tan, đầu Táp Tắc Nhĩ trực tiếp bị giẫm nát vụn không khác gì quả dưa hấu ủng.

Bên kia, nhóm Tắc Tây Ly Á đang dốc sức tránh né người của Tái Nhĩ Đặc và Á Nhĩ Lâm truy đuổi, chỉ có điều bọn chúng hiển nhiên cũng không biết Hàn Thạc cùng Tắc Tây Ly Á cũng không thực sự hòa thuận, Hàn Thạc tới cũng chỉ là cứu Ngải Mễ Lệ, còn lại hấn mặc kệ, thấy người của Tắc Tây Ly Á chạy trốn tán loạn cũng không hề ra tay cứu giúp.

Duy chỉ có thấy Hỏa hệ trung cấp ma pháp sư Khắc Lệ Ty, đang bị một tên Tử Kinh kỵ sĩ truy đuổi sắp hạ độc thủ, Hàn Thạc mới hỗ trợ ngăn cản, từ xa gọi:

- Khắc Lệ Ty. Sang bên này, ta sẽ đảm bảo người được an toàn.

- Bố Lai Ân, nhanh cứu Tắc Tây Ly Á đại nhân. Nhanh lên một chút! - Khắc Lệ Ty có vẻ rất quan tâm đến nàng ta, không chạy ngay sang phía Hàn Thạc, ngược lại không quản bản thân đang bị nguy hiểm, hô hoán Hàn Thạc ra tay cứu Tắc Tây Ly Á.

Lúc này Ngải Mễ Lệ đứng phía sau cách Hàn Thạc không xa, nàng biết Hàn Thạc cùng Tắc Tây Ly Á có chút ngăn cách, mày xanh khê nhú, cũng không lên tiếng khuyên bảo, bay luôn về phía Tắc Tây Ly Á.

Ngạo nghễ đứng ở trên không, mắt thấy Ngải Mễ Lệ không nói một tiếng bay về phía Tắc Tây Ly Á, Hàn Thạc không nhịn được chửi nhỏ một tiếng, bay luôn theo nàng. Hấn tuy không quản sống chết của Tắc Tây Ly Á nhưng Ngải Mễ Lệ chính là nữ nhân của hấn, Hàn Thạc tuyệt đối không hy vọng nàng xảy ra chuyện.

Kỳ thật Ngải Mễ Lệ ngấm ngầm chú ý động tĩnh của Hàn Thạc, vừa thấy hấn bay theo mình, trong lòng nổi lên một cảm giác ngọt ngào, nàng biết thực ra Hàn Thạc quan tâm đến sự an nguy của nàng mới đi theo sau, nếu không cho dù Tắc Tây Ly Á có nguy hiểm thật sự hấn cũng chẳng thêm quan tâm.

Trong lúc bọn Tái Nhĩ Đặc truy đuổi Tắc Tây Ly Á thì Á Nhĩ Lâm ở phía Ngải Mễ Lệ ngó thấy nàng bay tới, lập tức phân phó hai tên Hắc Âm tinh linh cung tiễn thủ, cung tên trên tay hai cung tiễn thủ giương lên, nhắm chuẩn Ngải Mễ Lệ, một cỗ ma pháp chấp chờn trên đầu mũi tên.

Ma pháp trường màu đen trên tay Á Nhĩ Lâm rung động, y sử dụng ngôn ngữ Hắc Âm tinh linh ngâm xướng chú ngữ, chỉ thấy một con rắn lớn màu đen do Hắc Âm nguyên tố ngưng tụ thành từ trong ma pháp trường phóng ra, lắc đầu quẫy đuôi há cái mõm to như chậu máu cắn tới Ngải Mễ Lệ.

- Muốn chết! - Hàn Thạc quát lạnh một tiếng, tay phải phóng Lục Ma Phong, khu vực nơi cự mãng hình thành đột nhiên bắn ra hàng loạt huyết sắc quang mang lưu chuyển.

Lục Ma Phong như một cái đầm máu, bên trong vọt ra lực hút ghê người, không khí xung quanh âm âm bị hút vào giữa đầm, lực hút dữ dội càng lúc càng lớn, hắc sắc cự mãng đang tấn công Ngải Mễ Lệ liền bị lực hút cực lớn kéo đi.

Ngoại trừ Hắc Âm tinh linh tộc trưởng Á Nhĩ Lâm, ngay cả hai tên cung tiễn thủ cũng không tự chủ được bị cuốn bay lên, mặc dù bọn chúng lớn tiếng la lối, song căn bản không thể kháng cự lại lực hút cường đại của Lục Ma Phong, cùng với vô số đất đá, cây cỏ bị cuốn bay lên trên không, hướng về phía đầm máu do Lục Ma Phong tạo ra, hắc sắc cự mãng cũng không ngoại lệ tất cả đều bị nó nuốt chửng.

Á Nhĩ Lâm hồn phi phách tán, lập tức nhanh tay cầm đầu ma pháp trường xuống đất, nắm lấy không rời, tay kia lấy ra một ma pháp quyển trục Hắc Âm ma pháp nguyên tố, vẽ rất nhanh thứ gì đó trên ma pháp quyển trục, tiếp đó một luồng khói đen tuôn ra bao bọc lấy gã.

Bị gió thổi tới, bên trong hắc vụ bay ra rất nhiều thể khí giống với Á Nhĩ Lâm, những thể khí này vụn vụn thân mình như lá cây bay theo gió bay lên, vậy mà không hề bị lực hút của Lục Ma Phong ảnh hưởng, bay càng lúc càng xa dần dần mất tích.

Tuy nhiên Á Nhĩ Lâm hiển nhiên đã quên mất sự tồn tại của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây. Lão đang chú ý biến hóa, không ra tay, lúc này đột nhiên phía sau bắn ra mấy chục đạo khí tức công kích thần kỳ, bỗng chui vào trong lòng đất.

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong lòng đất phía xa truyền lại, nghe thanh âm chính là của Á Nhĩ Lâm phát ra, Đạt Gia Tây cười hắc hắc quái dị, hét lên:

- Hắc Ám tinh linh hèn hạ mà cũng muốn đào tẩu trước mặt ta sao.

- Đạt Gia Tây, người cứ đứng ở đó làm gì, giết bọn chúng là trách nhiệm của người, từ khi nào lại chuyển sang cho ta vậy. - Hàn Thạc sớm đã thấy Tích dịch tổ vương một mực đứng một bên quan sát, giờ nghe thấy Á Nhĩ Lâm chết phía xa, nhin không được hết lớn.

- Tiểu tử loài người thú vị, ta thấy một mình ngươi cũng đủ sức thu thập đám người này, nên muốn cho ngươi một cơ hội xuống tay.

Đạt Gia Tây đột nhiên hứng thú nói với Hàn Thạc:

- Ta sống lâu như vậy nhưng cũng chưa từng thấy qua phương thức công kích của ngươi. Loại phương pháp tu luyện năng lượng đặc thù này vô cùng thần kỳ, ta muốn nhìn xem rút cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.

Thực lực Đạt Gia Tây vô cùng kinh khủng, dĩ nhiên ánh mắt của y cũng rất sắc bén, y nhìn chốc lát là đã phát hiện ma công của Hàn Thạc cực kỳ thần kỳ. Phương thức công kích này không giống dấu khí, cũng không phải ma pháp nguyên tố, y sống qua vô vàn năm tháng cũng chưa từng thấy qua bao giờ. Đạt Gia Tây lập tức nảy sinh hứng thú đối với hắn, tựa hồ muốn quan sát rõ ràng nên cũng không vội vàng ra tay.

Nghe lão nói như vậy, Hàn Thạc hừ lạnh:

- Đã như vậy ngài cứ từ từ mà xem đi.

Vừa nói xong.

Hàn Thạc nhanh như chớp di chuyển đến bên cạnh Ngải Mễ Lệ, chặn nàng lại rồi quát lên với Tái Nhĩ Đặc ở phía xa:

- Tái Nhĩ Đặc, ngươi có truy đuổi những người đó cũng vô ích, sống chết của bọn họ đối với ta không có quan hệ, ngươi không chạy đi ở lại chỉ có con đường chết, đầu óc ngươi có phải là có bệnh không?

Tái Nhĩ Đặc đang miệt mài truy đuổi bọn người Tắc Tây Ly Á, nghe Hàn Thạc nói như vậy thiếu chút nữa tức hộc máu, quay đầu lại không thấy tung tích của Á Nhĩ Lâm, chỉ thấy Hàn Thạc với vẻ mặt cười cợt đang nhìn hắn, xem chừng căn bản không hề có ý định ra tay cứu đám người Tắc Tây Ly Á, rõ ràng hắn không phải đang nói đùa.

- Tạp Tắc Nhĩ đáng chết, cung cấp tin tức sai lầm! - Tái Nhĩ Đặc chửi nhỏ một câu, tựa hồ đột nhiên nghĩ thông suốt, bỏ mặc bọn người Tắc Tây Ly Á, dẫn các Tử Kinh kỵ sĩ chạy sâu vào trong những bụi cây.

- Ngải Mễ Lệ, Tắc Tây Ly Á làm thế nào mà có thể thành một trong ba thủ lĩnh, thực lực nàng ta cũng không bằng Khảm Dịch Đạt và ca ca nàng Ai Mễ Á Tư. - Ngó thấy Tắc Tây Ly Á chỉ biết chạy đông né tây, Hàn Thạc kinh ngạc hỏi Ngải Mễ Lệ.

Trong lúc Hàn Thạc trêu tức Tái Nhĩ Đặc buông tha cho Tắc Tây Ly Á, mắt thấy Tắc Tây Ly Á đã an toàn, Ngải Mễ Lệ hơi xấu hổ vùng vẫy thoát khỏi tay hắn, ngượng ngừng ngó xung quanh, rồi mới chậm rãi đáp xuống dưới, lúc này mới nói với Hàn Thạc vẫn đang theo sát sau lưng:

- Tắc Tây Ly Á muội muội cũng không phải thiên về chiến đấu, hơn nữa ông nội cô ấy là một trong những nguyên lão lớn tuổi nhất của Âm Mạc, cũng là một trong những Thánh ma đạo sư của đế quốc gần nhất, chàng cũng từng gặp ông ấy rồi.

Vừa nghe xong, Hàn Thạc lập tức chấn động, sau đó cảm thán nói:

- Khó trách a, ta thấy thực lực nàng ta yếu như vậy làm sao có thể tuổi trẻ nắm đại quyền, lại có nhiều trang bị ma pháp kỳ lạ đến vậy, hóa ra hoàn toàn do có ông nội là Thánh ma đạo sư a. À đúng rồi, ta nhớ

đường như chưa từng biết vị Thánh ma đạo sư gì đó, ta gặp ông ta ở chỗ nào vậy, nàng không phải nói giỡn đấy chứ?

- Đương nhiên không phải, chỉ có điều thiếp không thể nói ra là ai, đó là quy củ. À mà qua một thời gian nữa, chờ cấp bậc của chàng tại Âm Mạc cao lên, nhất định có thể gặp được ông ấy. - Ngải Mễ Lệ yêu kiều cười nói, ngó Hàn Thạc đáng vẻ mặt mờ khó hiểu tựa hồ rất thích thú.

- Ta đã gặp qua ông nội nàng ta sao.... - Trong đầu Hàn Thạc nhanh chóng suy nghĩ, sau một lát cũng không thấy có ấn tượng gì, cũng không muốn mất công tìm hiểu nữa.

- Tên tiểu gia hỏa người cũng chẳng phải là người tốt, lại để cho một lão đầu lớn tuổi như ta phải động thủ!
- Thanh âm của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây phía sau vang lên, sau đó Hàn Thạc liền thấy trên không trung một cái bóng màu đỏ bắn về phía Tái Nhĩ Đặc.

- Đúng rồi, Tái Nhĩ Đặc còn có thần khí cùng với không gian giới chỉ, hay là chúng ta đi xem sao. - Hàn Thạc chợt nhớ tới tài phú trên người Tái Nhĩ Đặc, vội vàng kéo Ngải Mễ Lệ bay về phía đó.

Thổ Giáp thi ở sâu trong lòng đất, căn cứ vào thần niệm của Hàn Thạc di chuyển tới chỗ Hắc Âm tinh linh tộc trưởng Á Nhĩ Lâm, chuẩn bị lột hết tài phú có giá trị trên người gã lại.

Còn đối với tên bị Đạt Gia Tây một cước đạp vỡ đầu Tật Tắc Nhĩ, Hàn Thạc không có một chút chú ý, Đức lỗ y tín phụng tự nhiên, không thích thu thập tài phú, tên phản bội Tật Tắc Nhĩ này chắc không có cơ hội có ma tinh quang, trên tay lại không có không gian giới chỉ, có thể thấy hắn cũng không phải tên giàu có cho lắm.

345. Chương 345:tồn Tại Bán Thần Của Ngũ Giới

Thực lực của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây quả nhiên kinh khủng. Khi Hàn Thạc cùng Ngải Mễ Lệ tới nơi thì thân hình Tái Nhĩ Đặc giống như trái banh, bị lão đá một cước bay lên.

Một thân khải giáp rất dày của Tái Nhĩ Đặc chắc không phải là loại bình thường, nhưng khi Đạt Gia Tây đá một cước liền chẳng khác gì một đồng sắt vụn, bị lõm xuống một mảng lớn, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Đám Tử Kinh kỵ sĩ đi theo đối với Tái Nhĩ Đặc đều cực kỳ trung thành, đối diện với thực lực kinh khủng của Đạt Gia Tây cũng không sợ sệt, lao vào tấn công, tranh thủ thời gian để hắn chạy trốn.

Đáng tiếc, thực lực của bọn chúng so với Đạt Gia Tây căn bản không cần nói tới, y chẳng tốn chút sức lực đã đánh cho hơn mười Tử Kinh kỵ sĩ nội tạng vỡ nát, chết thảm ngay tại chỗ, máu khí từ binh khí của bọn họ đối với lão không hề gây ra một chút thương tổn.

Có lẽ chỉ khi thực lực Tái Nhĩ Đặc tăng thêm một mức, trở thành Thánh kỵ sĩ, sử dụng thần khí Tinh Không đối với Đạt Gia Tây mới có thể tạo thành uy hiếp. Tuy nhiên có vẻ hắn vĩnh viễn không có cơ hội này, thân hình y từ trên không vừa rơi xuống Đạt Gia Tây đã lại táng thêm một cước.

Một tiếng “răng rắc” giòn tan vang lên, trên ngực Tái Nhĩ Đặc xuất hiện thêm một dấu chân, lực phủ ngũ tạng toàn bộ nổ tung, máu tươi từ dấu chân tràn ra lai láng, mắt Tái Nhĩ Đặc trắng dã không còn lấy một tia sinh khí.

Tái Nhĩ Đặc bị giết chết, tinh thần quang mang trên thần khí Tinh Không vụt tắt, nằm ảm đạm bên trong bụi cây, không còn dấu vết gì của một thanh thần khí, so với một thanh kiếm bình thường không khác là bao.

Cùng Ngải Mễ Lệ bay tới, hai mắt Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào thần khí Tinh Không, không nói một lời, bay thẳng tới. Chỉ có điều hắn còn chưa tới nơi thì thần khí Tinh Không đang nằm trong bụi cây đột nhiên bay lên, rơi vào tay Đạt Gia Tây.

- Người cũng muốn thứ này sao? - Đạt Gia Tây đứng ở xa, thần khí Tinh Không trong tay lay động, hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật đầu, hơi xấu hổ, cười hắc hắc:

- Ta đích thực là muốn có nó.

- Ta thấy vũ khí trong tay ngươi so với thanh kiếm này còn hung ác hơn một chút, tại sao còn tham lam vậy? - Đạt Gia Tây biến hóa nhân hình không hề giống quái vật không chút nhân tính, ngược lại còn có điểm giống nhân loại, nhếch miệng chế giễu Hàn Thạc.

- Ta không cần thanh kiếm đó, tuy nhiên ta có một vị hảo bằng hữu, nếu y có thanh kiếm đó thì thực lực có thể đề cao thêm rất nhiều. - Hàn Thạc nhìn Đạt Gia Tây thần sắc đang chế giễu mình cười nói.

- Hừ, chàng muốn tặng nó cho nha đầu Phỉ Bích phải không? - Lúc trước Hàn Thạc vì vội vàng lấy thần khí Tinh Không nên phóng đi, bỏ lại Ngải Mễ Lệ đằng sau, lúc này nàng sử dụng Phiêu Phù thuật đã đến bên cạnh hắn, sắc mặt rõ ràng có vài phần giận dữ.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói, lại nhìn bộ dạng ghen tuông của nàng, Hàn Thạc nhất thời chẳng biết nói gì, chỉ đứng tại chỗ cười khổ.

- Thanh kiếm này uy lực cực lớn, tuy nhiên Tái Nhĩ Đặc là do ta giết, phải chăng thanh kiếm này thuộc về ta?

Đạt Gia Tây cười cười nhìn Hàn Thạc nói. Thấy Hàn Thạc gật đầu, y lại tiếp:

- Đối với ta mà nói, thanh kiếm này cũng không có tác dụng. Nếu ngươi thật sự muốn, ta cũng có thể đưa cho ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng một vài điều kiện của ta, không chỉ thanh kiếm này mà cả không gian giới chỉ của tên kia cũng có thể cho ngươi.

Nghe Đạt Gia Tây nói có vẻ có thể thương lượng được, về mặt Hàn Thạc chấn động, hỏi:

- Trước tiên ngài nói điều kiện thế nào đã?

Đạt Gia Tây cũng không có vẻ khấn trương, vung cái đuôi màu nâu đỏ, hướng tới không gian giới chỉ trên tay Tái Nhĩ Đặc, chiếc nhẫn vụt bay vào trong tay lão. Cầm không gian giới chỉ trong tay, liếc mắt một cái, mấy chục đạo khí tức kì dị dừng mảnh nhập vào trong đó.

“Phách” một tiếng, ma pháp kết giới của không gian giới chỉ đã bị y mạnh mẽ phá hủy, chỉ thấy Đạt Gia Tây thăm dò không gian giới chỉ một chút, cười ha hả nói với Hàn Thạc:

- Bên trong thật có không ít đồ tốt a, phỏng chừng giá trị ít nhất cũng một trăm vạn kim tệ, không nghĩ tên này vợ vét tài phú thật không ít.

Nghe Đạt Gia Tây nói, lòng tham của Hàn càng nổi lên, bất quá không thấy lão nói ra điều kiện trao đổi, Hàn Thạc cũng không vội vàng hỏi, chỉ nhìn chăm chú vào Đạt Gia Tây chờ đợi, hẳn biết nhất định lão sẽ đưa ra điều kiện của mình.

- Tất cả ma tinh quáng dưới chân Hồ Lô sơn, còn có thần khí giá trị liên thành, cộng thêm tài phú bên trong không gian giới chỉ này, chỉ cần ngươi đáp ứng những điều kiện của ta, toàn bộ chúng đều thuộc về ngươi. - Sắc mặt Đạt Gia Tây trở nên nghiêm túc chậm rãi nói.

- Ngài nói đi! - Hàn Thạc nói một cách dứt khoát.

- Đầu tiên, chỉ cần ngươi còn sống, ngươi phải thay ta bảo vệ tích dịch nhân. Ngoài ra, nếu chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta thêm một điều kiện, điều kiện đó là gì tạm thời không nói đến, nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng. - Đạt Gia Tây nhìn Hàn Thạc, thần sắc ngưng trọng nói.

- Có ngài ở đây, thử hỏi ai dám động đến tích dịch nhân, chỉ cần ngài nguyện ý hao phí chút ít thời gian, ở thế giới này, có thể nhẹ nhàng cùng tích dịch nhân xưng bá, còn cần đến ta giúp sao? - Hàn Thạc sững sờ, nghi hoặc hỏi.

Tích dịch tổ vương lắc đầu thở dài, nói:

- Ta không thể ở lại thế giới dưới lòng đất, nếu không sẽ làm cho tích dịch nhân trực tiếp bị diệt tộc. Có một số việc hiện tại không thể giải thích được, có lẽ phải chờ lần gặp nhau thứ hai của chúng ta, ngươi mới có thể hiểu được.

- Chờ ta cùng đám hài tử trao đổi một chút chuyện sau này. Ta lập tức rời đi tìm kẻ đã giam cầm ta báo thù. Có lẽ chúng ta vĩnh viễn không còn cơ hội gặp mặt vì có thể ta sẽ bị y giết. Bất quá nếu chúng ta còn có thể gặp lại, ta nghĩ thực lực của người ắt sẽ vượt xa chứ không phải như vậy, đến lúc đó nếu ta không chết không chừng người có thể trợ giúp ta.

Thực lực Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây còn cao hơn Hỏa Diễm lĩnh chủ. Hàn Thạc khó có thể tưởng tượng được còn có người nào hoặc sinh vật nào có khả năng giết chết lão. Lúc này lão rời đi định đi tìm chết, Hàn Thạc không biết tương lai mình như thế nào lại có thể trợ giúp lão, bất quá với Hàn Thạc mà nói, lượng tài phù cực lớn trước mắt quả thật hơn xa nỗi lo lắng sau này của hắn.

Bởi vậy chỉ thoáng do dự một chút, Hàn Thạc liền sẵn sàng đáp ứng:

- Chỉ cần ta không chết ta sẽ giúp ngài chiếu cố đến Tích Dịch Nhân, tuy nhiên năng lực ta có hạn, ta chỉ có thể làm hết sức mình, mặt khác, lần gặp mặt sau của chúng ta, hy vọng điều kiện của ngài không quá khó khăn.

- Ha Ha, tốt, tốt lắm! - Đạt Gia Tây cười sang sảng, cũng không cần Hàn Thạc phải thề độc, sẵn sàng ném thần khí Tinh Không cùng với không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc cho hắn rồi nói:

- Ta tin tưởng người, đi thôi, ta giúp người lấy ma tinh quáng đồng thời dặn dò bọn nhỏ một chút.

Hàn Thạc cảm không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc, đưa tinh thần lực vào kiểm tra, lập tức đối với tài phú bên trong cảm thấy hoa mắt khiếp sợ. Bên trong đủ loại thạch anh trong suốt lấp lánh, vàng bạc, ngọc quý chất đồng phát ra ánh sáng rực rỡ. Hắn là do Tái Nhĩ Đặc cướp được của Hoàng Kim Long hoặc từ thế giới dưới lòng đất.

Trừ lượng tiền tài đó ra, trong không gian giới chỉ còn có một số vũ khí trang bị có ma pháp nguyên tố bao quanh, hẳn là do luyện kim thuật đại sư chế thành, là đồ tốt có giá trị liên thành, thêm ba tấm tinh tạp vô chủ giá trị mười vạn kim tệ, bất cứ kẻ nào cầm số tinh tạp vô chủ này đều có thể lấy luôn được kim tệ.

Đúng như Đạt Gia Tây nói, giá trị không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc quả thật không chỉ một trăm vạn kim tệ. Số lượng thạch anh, vàng bạc, cùng ngọc quý khổng lồ này nếu toàn bộ giao cho Phỉ Bích bán ra ngoài, chắc chắn không dưới một trăm vạn kim tệ.

- Tốt, Ta đi với ngài.

Hàn Thạc nói. Tuy nhiên nhìn thi thể đầy mặt đất, hắn do dự một chút rồi nói với Đạt Gia Tây:

- Những tên Tử Kinh kỵ sỹ cùng Hắc Ám tinh linh bị chết này, vũ khí và khẩu giáp trên người bọn chúng đều rất đáng giá, ngoài ra túi tiền trên người không chừng còn có rất nhiều kim tệ, nếu không có vấn đề gì, có thể để ta lấy hết rồi hãy đi không.

Đạt Gia Tây bật cười, đang định đáp ứng, đột nhiên đôi mắt lóe sáng, nói:

- Cấu tạo thân thể của bọn ta cùng loài người khác nhau, đám hài tử của ta không thể mặc được khẩu giáp, tuy nhiên vũ khí lại có thể sử dụng. Như vậy đi, khẩu giáp cùng toàn bộ đồ vật trên người thi thể là của người, còn vũ khí thì để cho đám hài tử sử dụng, thế nào?

- Không vấn đề gì.

Hàn Thạc sẵn sàng đáp ứng, sau đó cười nói:

- Ngài chờ một chút, ta sẽ nhanh chóng thu thập toàn bộ số đồ vật này.

Nói xong, Hàn Thạc lấy ra khô lâu pháp tượng, miệng ngâm xương chú ngữ. Một loạt khô lâu chiến sĩ trắng phau từ hư không trước mặt hắn xuất hiện, giống như những bông tuyết tản ra, dưới mệnh lệnh của Hàn Thạc, thu thập trang bị cùng đồ vật có giá trị.

Trong lúc Hàn Thạc lấy ra khô lâu pháp tượng, Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, đột nhiên nhanh như chớp phóng tới trước mặt hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khô lâu pháp tượng trong tay Hàn Thạc, sắc mặt so với vừa nãy hoàn toàn bất đồng.

Hàn Thạc bị lão dọa nhảy ngược lên, đến lúc hắn phát hiện ra Tích dịch tổ vương nhìn pháp tượng của mình với ánh mắt quái dị, vội vàng thu hồi pháp tượng, chột dạ bay lùi lại hỏi:

- Sao vậy?

Sau khi Hàn Thạc thu hồi khô lâu pháp tượng, toàn bộ sự chú ý của Tích dịch tổ vương tập trung trên người hắn. Bị Đạt Gia Tây nhìn chằm chằm như vậy, hắn sợ sồn tóc gáy, không hiểu lão đang nghĩ cái gì.

Một lúc sau, Tích dịch tổ vương đột nhiên cười vang:

- Tiểu tử, xem ra chúng ta thật có duyên a, ngươi có biết lai lịch thanh khô lâu pháp tượng trong tay không?

Hàn Thạc ngẩn người ra một lúc, sau đó khiếp sợ nhìn Tích dịch tổ vương, cẩn thận hỏi:

- Chẳng lẽ ngài biết?

- Hắc hắc, trông bộ dạng ngươi có lẽ chẳng biết gì cả, khô lâu pháp tượng này trước kia chính là đồ vật của chủ nhân ta. Ngươi có muốn biết bí mật của nó không? - Tích dịch tổ vương khá hưng phấn hỏi Hàn Thạc.

- Chủ nhân trước kia của ngài?

Hàn Thạc lấy làm kinh dị, sau đó sợ hãi hô:

- Ngài là người của Thiên Tai giáo hội?

- Thiên Tai giáo hội, đây là tổ chức gì, ta tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua.

Đạt Gia Tây nhún mày trả lời, sau đó thở dài nói:

- Khô lâu pháp tượng này nếu ở trong tay ngươi, vậy chủ nhân ta hiện vẫn còn sống, nhưng lại không có ở vị diện này, không biết hiện tại người đang ở địa phương nào. Ai!

Nghe Đạt Gia Tây cũng không biết đến sự tồn tại của Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, lại dò hỏi:

- Ngài rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì, sống bao lâu rồi?

- Khi ta còn là một con thần lẩn trốn thì đã đi theo chủ nhân. Hiện tại đã là siêu giai ma thú cấp năm, còn như ta đã sống bao lâu, thì ngay chính ta cũng không nhớ rõ nữa. Nhưng ta nhớ mình bị phong ấn tại địa phương này khoảng năm ngàn năm rồi. - Đạt Gia Tây cười nói với Hàn Thạc, thái độ dường như càng thêm phần thân thiết

“Quả nhiên đúng là lão quái vật!” Hàn Thạc trong lòng thầm nghĩ, khó trách lão không biết đến Thiên Tai giáo hội, lịch sử Thiên tai giáo hội có không đến một ngàn năm, Tích dịch tổ vương không biết đến cũng không có gì lạ. Xem ra lai lịch của khô lâu pháp tượng lại càng thêm thần bí, không chỉ vền vẹn liên hệ với Thiên tai giáo hội.

- Những chuyện về khô lâu pháp tượng, cùng với những việc phát sinh lúc trước, ngài có thể nói cho ta biết hay không? - Hàn Thạc hiện tại trong đầu mờ mịt, rất muốn biết rõ hết thấy bí mật của khô lâu pháp tượng.

- Hắc hắc, chờ ngươi hiểu rõ được bí ẩn của khô lâu pháp tượng, ngươi cũng sẽ biết được chuyện của năm ngàn năm trước. Mặc kệ chủ nhân chết ở vị diện này hay là đã rời đi nơi khác, người nhất định sẽ đem chân tướng mọi chuyện để lại trong khô lâu pháp tượng, chỉ cần ngươi chính thức nắm vững được khô lâu pháp tượng, ngươi có thể từ đó biết được toàn bộ mọi việc, hiện tại ta nói cho ngươi cũng vô tác dụng, hơn nữa những điều ta biết cũng không thể đầy đủ bằng chủ nhân lưu lại. Ngươi hay là tự tìm hiểu đi.

Cũng giống như Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu, Tích dịch tổ vương không nói thẳng cho hắn biết bí mật của khô lâu pháp tượng mà chỉ để lại cho hắn phương hướng để hắn tự tìm tòi.

- Thực lực ngài đã đến ngũ giai, vậy chẳng phải tương đương với bán thần sao, trên thế giới này còn có ai lợi hại hơn ngài nữa? - Hàn Thạc đang oán thầm Tích dịch tổ vương không trực tiếp nói cho mình biết bí mật của khô lâu pháp tượng đột nhiên nhớ tới lời nói của Đạt Gia Tây liên kinh hô.

- Tại Kỳ Áo đại lực thực lực của ta xem như rất mạnh, bất quá ta có thể nói với người, Kỳ Áo đại lực không đơn giản như người tưởng tượng, sinh vật giống ta tại đại lực này tuyệt đối có không ít. Nếu những cường giả từ năm ngàn năm hiện tại vẫn còn ở lại Kỳ Áo đại lực. Như vậy những nhân vật ấy so với ta còn đáng sợ hơn. Người nên cẩn thận một chút. - Đạt Gia Tây chăm chú nhìn Hàn Thạc cẩn thận dặn dò.

Nghe Đạt Gia Tây nói vậy, Hàn Thạc một lần nữa kinh hãi, hiện tại thế giới loài người, trong mấy quốc gia, thực lực cao nhất mới chỉ là Thánh cấp. Cường giả cấp Bán thần vượt qua Thánh cấp, hẳn còn chưa bao giờ nghe nói qua, nếu không gặp Đạt Gia Tây tại đây Hàn Thạc còn không biết Kỳ Áo đại lực lại tồn tại siêu giai ma thú cấp năm có thực lực bán thần .

Với cách giải thích của Hàn Thạc về thực lực của Đạt Gia Tây tại Kỳ Áo đại lực có thể coi là tồn tại vô địch. Nhưng hẳn nghe giọng Đạt Gia Tây nói hoàn toàn không có chút ngạo khí, mà tựa hồ còn có chút lo sợ, không có bất cứ tâm tình tự mãn kiêu ngạo nào. Lại còn nói trên Kỳ Áo đại lực vậy mà còn có tồn tại cường đại hơn lão.

Đạt Gia Tây đã là ngũ giai siêu cấp ma thú có thực lực bán thần, như vậy thế nào lại có tồn tại thực lực cao hơn lão, rút cuộc kẻ đó thực lực kinh khủng khiến người ta chấn động như thế nào a, chẳng lẽ là “Thần”?

Vấn đề này Hàn Thạc quả thật không dám tưởng tượng, nghe những lời Đạt Gia Tây nói mà trong đầu cứ ong ong. Mất thấy khô lâu chiến sĩ đã mang khải giáp, vũ khí, cung tên, túi tiền thu thập hết rồi phân loại xong, hẳn không tiếp tục suy nghĩ nữa mà nói:

- Mặc kệ có bao nhiêu cường giả tồn tại, ta cứ làm tốt việc của mình là được, ta chỉ là tiểu nhân vật, dã tâm cũng rất nhỏ, hắc hắc, hẳn là sẽ không xung đột gì với những đại nhân vật này.

“Nếu đã cảm khô lâu pháp trượng thì mọi việc không còn do người quyết định nữa.” Đạt Gia Tây thở dài nghĩ thầm, thế nhưng cũng không nói ra, hơi cảm thán nhìn Hàn Thạc giống như nhìn chủ nhân không biết sống chết mấy ngàn năm nay. Ánh mắt ánh lên quang mang kỳ dị.

- Bố Lai Ân. Ta muốn đi cùng người có được không? - Ngải Mễ Lệ nghe một lát, đầu óc cũng rối mù, nhìn đám người Tắc Tây Ly Á đã thoát khỏi truy kích của Tái Nhĩ Đặc, hơi e ngại từ từ lại gần. Nàng dường như vội vàng để tránh nghi ngờ nên cách Hàn Thạc một đoạn, nói với hắn.

Lúc này Hàn Thạc cũng phát hiện đám người Tắc Tây Ly Á sợ hãi đi tới. Bọn họ rõ ràng rất sợ hãi Tích dịch tổ vương, đáng vẻ rụt rè như sợ khiến cho Đạt Gia Tây không hài lòng.

346. Chương 346:thu Hoạch Chiến Lợi Phẩm

Hàn Thạc không vội vã lập tức rời đi. Ngải Mễ Lệ đã thấy Tắc Tây Ly Á cùng mấy thành viên của Âm Mạc đi tới, vẻ mặt có chút thận trọng, tránh hẳn một đoạn.

Ngải Mễ Lệ dù sao cũng là con dâu của gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ. Nói lý ra mặc dù cảm tình với Hàn Thạc có tốt thế nào thì cũng không thể để người ngoài biết. Nếu không bất luận là đối với hắn hay với nàng trước mắt mà nói nhất định sẽ dính phải một số phiền toái không cần thiết.

Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây thấy khô lâu pháp trượng trong tay Hàn Thạc liền đối đãi với hắn còn tốt hơn so với lúc đầu. Vô tận năm tháng làm cho lão có tính nhẫn nại phi thường, đứng ở đó vẻ mặt không đổi nhìn đám người Tắc Tây Ly Á tới gần.

- Nếu các người thấy những kẻ này làm vướng bận, ta có thể thuận tiện giúp người xử lý, dù sao cũng không tổn của ta nhiều thời gian. - Lúc mấy người Tắc Tây Ly Á dè dặt tới gần, Đạt Gia Tây đột nhiên nhếch miệng cười, rất tự nhiên hỏi ý kiến của Hàn Thạc.

Thái độ của Đạt Gia Tây đối với mấy người Tắc Tây Ly Á cực kỳ coi thường. Căn bản là không sợ bọn họ nghe thấy cuộc đối thoại giữa lão và Hàn Thạc. Đối với cấp bán thần như lão mà nói thì mấy người Tắc Tây Ly Á không khác gì con kiến hôi, chỉ cần nhẹ nhàng động thủ động cước là có thể tiêu diệt dễ dàng.

Đám người Tắc Tây Ly Á vì phát hiện Tích dịch tổ vương cùng Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ hòa hợp với nhau mới dám từ từ tới gần. Bây giờ vừa nghe lão đưa ra đề nghị với hắn như vậy, nàng ta mặt đang cười lập tức biến sắc, không ngừng lùi về phía sau vài bước, sợ hãi nhìn Hàn Thạc.

- Không cần, bọn họ xem như là đồng bọn của ta.

Câu trả lời của Hàn Thạc làm cho Tắc Tây Ly Á thở phào, nhận thấy Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây gật đầu lúc hắn nói xong, lúc này mới chậm rãi đi tới bên này. Đầu tiên là quay lại gật đầu với Ngải Mễ Lệ, sau đó nói với Đạt Gia Tây:

- Sinh vật cường đại, ta là người của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, là người đứng đầu phụ trách hành động đối phó địch quốc lần này.

- Đối với điều người nói, ta không có hứng thú.

Không chờ Tắc Tây Ly Á nói xong, Đạt Gia Tây không nhin được ngắt lời, nói với nàng:

- Cô gái loài người nhỏ yếu, đám người dám xâm lấn đều đã chết. Khu vực này bất kể chuyện gì, tất cả do ta làm chủ. Thế giới trong lòng đất không phải là nơi con người các người đặt chân vào, vì người là đồng bọn của hắn, ta không giết người, hy vọng người nhanh chóng rời nơi này.

- Ta....

Tắc Tây Ly Á đang định nói cái gì đó. Nhưng đột nhiên Ngải Mễ Lệ chặn lại:

- Được rồi Tắc Tây Ly Á muội muội. Ta nghĩ nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành thành công, có thể rời nơi này được rồi. Mặc dù chuyện này không phải do chúng ta làm nhưng từ nay Tử Kinh kỵ sĩ đoàn đã bị gạch tên trên đại lục, chúng ta xem như đã lập công lớn.

Trong khi nói chuyện với Tắc Tây Ly Á, Ngải Mễ Lệ cố gắng nháy mắt ra dấu với nàng. Tắc Tây Ly Á cũng không phải kẻ ngốc, nhìn ánh mắt của Ngải Mễ Lệ gật đầu, rồi đưa mắt sang Hàn Thạc nói:

- Ta biết chuyện này người tổn rất nhiều công sức. Ta sẽ báo cáo tường tận chuyện này lên trên nhưng cừu hận riêng giữa chúng ta, ta sẽ không để yên.

Nhún vai, Hàn Thạc cười nhạt:

- Tùy người!

Hàn Thạc thật ra không sao cả. Nhưng Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây vừa nghe Tắc Tây Ly Á cùng Hàn Thạc có cừu oán. Lúc này liền trợn mắt lên, một cỗ khí tức cường đại như non cao núi thấp từ thân thể không cao của lão lan ra. Tích dịch tổ vương-tồn tại Bán thần, cho dù không biến hóa thành hình thể khổng lồ nhưng chỉ bằng vào khí thể vẫn bức đám người Tắc Tây Ly Á không thở nổi.

- Ta vẫn giúp người giết bọn họ nhé. Xem chừng nàng ta và người có chút cừu hận. Bọn họ không rời được nơi này, sự tình gì cũng có thể do người nói, chẳng phải là xong hết mọi chuyện sao? - Đạt Gia Tây bằng vào khí thể đã áp bức Tắc Tây Ly Á không am hiểu chiến đấu đến nỗi cả người khó chịu. Lúc này lão đang cười ha ha nhìn Hàn Thạc đề nghị lại một lần nữa.

Hàn Thạc đối với Tắc Tây Ly Á cũng không có hảo cảm gì. Thế nhưng còn chưa tới mức lấy tính mạng của nàng, mặt khác quan hệ giữa Ngải Mễ Lệ và Tắc Tây Ly Á rất tốt. Trước mặt Ngải Mễ Lệ, hắn cũng không thể xuống tay.

Bởi vậy, Hàn Thạc lại lắc đầu nói:

- Bọn họ là đồng bọn của ta, mặc dù giữa chúng ta có chút hiểu lầm nhưng không phải địch nhân, thả họ đi thôi.

Đạt Gia Tây thả lỏng khí tức của mình, mấy người Tắc Tây Ly Á bắt đầu mới khôi phục hít thở bình thường. Cô nàng lần này không đợi Ngải Mễ Lệ ra hiệu lại mà không nói hai lời, quay đầu bước đi luôn, trước khi đi nàng ta mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Cảm ơn!

Trong lòng Tắc Tây Ly Á hiểu được nếu Hàn Thạc không cản trở, Tích dịch tổ vương đã giết Tái Nhĩ Đặc cùng Hắc Âm tinh linh máu chảy thành sông nhất định không ngại phẩy phẩy tay tiêu diệt các nàng. Cho dù Tắc Tây Ly Á đối với Hàn Thạc còn có ý kiến, nhưng bây giờ xem như hẩn cứu tính mạng nàng, mặc dù trong lòng không muốn cũng phải nói cảm ơn.

Nỗi oán hận của Tắc Tây Ly Á đối với Hàn Thạc vô tình đã nhạt đi một ít. Sâu trong thâm tâm nàng tràn ngập nghi hoặc, không rõ Hàn Thạc rốt cuộc quan hệ như thế nào với sinh vật cường đại này, tại sao cường đại như Tích dịch tổ vương lại nghe Hàn Thạc nói như thế.

Sau đó trong đầu Tắc Tây Ly Á linh quang chợt lóe lên, đột nhiên lại nghĩ đến một việc khác. Trong khi cùng Ngải Mễ Lệ đang rời đi, nàng ta thấy bên cạnh không có người, kéo kéo cánh tay Ngải Mễ Lệ, thấp giọng mờ ám hỏi:

- Tỷ không phải mập mờ gì với cái tên Bồ Lai Ân kia chứ?

Trong lòng Ngải Mễ Lệ rối loạn, má không ngừng hồng lên, giả vờ trấn định mắng Tắc Tây Ly Á:

- Người nói linh tinh cái gì thế. Ta chỉ cùng Bồ Lai Ân hợp tác vài nhiệm vụ, có chút giao tình mà thôi.

- Không đúng sao?

Tắc Tây Ly Á nhìn chằm chằm Ngải Mễ Lệ không tha, nghi hoặc nói:

- Bây giờ ta càng nghĩ càng thấy kỳ quái, quan hệ giữa tên Bồ Lai Ân ích kỷ kia và ta không hữu hảo. Lần trước khi Tập Tắc Nhĩ đuổi giết chúng ta, hẩn hẩn là không ra tay giúp chúng ta mới đúng. Sau này ta mới phát hiện nguyên nhân là do tỷ tỷ người.

- Lần này cũng là như vậy, thời gian hẩn tiến vào thế giới dưới lòng đất, thông qua Khắc Lệ Ti chỉ là để tìm tỷ, đại chiến trước đó hẩn cũng chỉ chiếu cố bảo vệ tỷ. Ngay cả khi cái tên Đại tích dịch vừa mới đăng đăng sát khí kia cũng không hề nhằm vào tỷ, ta thấy Bồ Lai Ân cũng chẳng phải người nhân từ gì. Ta vẫn luôn nghĩ đến rốt cuộc là quan hệ gì mới có thể khiến hẩn để ý tỷ như vậy, ta nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ cho là hẩn yêu tỷ mới có thể làm như vậy. Có phải không Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ?

- Không phải. Mọi đoán mò gì thế, chỉ là lúc trước hẩn còn chưa cường đại được như bây giờ. Ta từng cứu hẩn một mạng. Cho nên hẩn mới có thể trợ giúp ta như vậy. Mọi người không nên đoán linh tinh. - Ngải Mễ Lệ cực lực phủ nhận, nàng biết bất cứ như thế nào cũng không thể thừa nhận. Nếu không đối với Hàn Thạc hay đối với bản thân nàng đều không có lợi.

- Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, tỷ tự xét bộ dạng của mình mà xem. Vậy mà còn không thừa nhận? - Đôi mắt Tắc Tây Ly Á nhìn chằm chằm Ngải Mễ Lệ đang lộ vẻ kinh ngạc, tay cầm một chiếc gương nhỏ đặt ở trước mặt nàng.

Trong gương là vẻ mặt của Ngải Mễ Lệ đang thẹn đỏ mặt mừng thầm, điều này là do Tắc Tây Ly Á nói Hàn Thạc vì yêu nàng mới có thể để ý nàng như thế, Ngải Mễ Lệ lại không kiềm chế được trái tim mình mới biểu lộ ra. Bộ dạng xấu hổ đỏ bừng mặt này của nàng, nếu nói không có quan hệ gì với Hàn Thạc thì sẽ chẳng ai tin.

Thấy vẻ mặt Tắc Tây Ly Á nhận định nàng cùng Hàn Thạc cấu kết, Ngải Mễ Lệ thở dài nói:

- Tắc Tây Ly Á mọi người, thật sự mà nói tỷ tỷ đích xác đối với hẩn có chút hảo cảm, nhưng mọi người cũng biết tình huống của ta. Ta là quả phụ của gia tộc Bồ Đặc Lí Kì, tuổi tác lại lớn hơn một chút so với hẩn. Mặc dù ta có tình nhưng hẩn cũng sẽ không để ý tới, thân phận của ta thế nào cũng khiến cho nam nhân không dám loạn tưởng, ai.

Ngải Mễ Lệ liền than vắn thở dài một phen. Tắc Tây Ly Á nghe nàng giải thích, lúc này mới hơi giật mình hiểu ra, thâm nghĩ hóa ra là tỷ tỷ mình chỉ là yêu đơn phương Bồ Lai Ân a. Nghĩ như vậy xong, Tắc Tây Ly Á thấy Ngải Mễ Lệ tựa như thần sắc đau khổ, vội vàng khuyên bảo:

- Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ. Mọi người xem tên Bồ Lai Ân này dám chắc không phải người thường. Với thực lực của hẩn, không bao lâu nữa là có thể nắm quyền to. Tỷ cũng biết một khi hẩn có đủ thực lực, tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc không có sự tình gì là hẩn không có khả năng, tỷ yên tâm đi. Đến lúc đó ta còn có ông nội ta, cũng sẽ trợ giúp tỷ.

Tắc Tây Ly Á vừa nói như vậy, Ngải Mễ Lệ thật sự cảm động. Nhất là câu cuối cùng càng khiến cho nàng thâm mừng rỡ. Ông nội của Tắc Tây Ly Á tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có thân phận tôn quý. Nếu đến lúc đó nàng cùng Hàn Thạc thật sự quyết tâm đến với nhau. Nếu có lão nhân kia mở miệng nói giúp thì việc này nhất định sẽ thuận lợi rất nhiều.

- Thật không, nếu ta cùng Bố Lai Ân thật sự có thể đến được với nhau. Muội sẽ nhờ ông nội muội giúp ta chứ? - Ngải Mễ Lệ trong lòng vui vẻ, vội vàng hỏi.

- Đương nhiên, ông nội chiều muội nhất, chỉ cần muội nguyện ý trợ giúp tỷ, người cũng nhất định sẽ giúp tỷ.

- Tắc Tây Ly Á trả lời kiên nghị.

- Vậy tỷ tỷ cảm ơn muội trước. - Ngải Mễ Lệ hết sức mừng rỡ nói cảm ơn với Tắc Tây Ly Á.

- Hi hi. Tỷ muội chúng ta không cần khách khí như vậy. Đúng rồi, tỷ thuật lại chuyện lúc trước tỷ cứu tên gia hỏa kiêu căng đó như thế nào, bây giờ đối với chuyện của hắc muội đúng là cảm thấy rất hứng thú! - Tắc Tây Ly Á cười khanh khách hỏi dồn Ngải Mễ Lệ.

Sau khi hai nàng dẫn theo thành viên Âm Mạc đi càng lúc càng xa, Hàn Thạc cũng đem toàn bộ vũ khí khải giáp túi tiền đã được khô lâu chiến sĩ sửa sang lại thu vào không gian giới chỉ. Cái không gian giới chỉ của hắc muội chứa được một bộ phận, lại nhét đầy không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc nữa.

Cuối cùng Hàn Thạc nhớ tới không gian giới chỉ của Hỏa hệ Đại ma đạo sư Mã Tác. Hắc muội Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây thuận tiện phá vỡ ma pháp lạc ấn, tiện tay thu được trong đó ba mươi mấy vạn kim tệ. Còn có mấy thứ ma pháp trang bị giá trị không thấp, trong đó trân quý nhất chính là một cái lều kì lạ.

Cái lều thoát nhìn chỉ có thể chứa hai ba người. Nhưng lúc Hàn Thạc đi vào thì mới phát hiện không gian bên trong to lớn vượt xa tưởng tượng của hắc muội, chia làm ba tầng với trăm mười phòng lớn nhỏ. Mỗi một phòng đều có trang sức sáng ngời. Còn có cái thảm giá trị xa xỉ.

Lên trên tầng cao nhất còn có mấy phòng thí nghiệm ma pháp, kể cả một số dụng cụ ma pháp cùng một đồ thư quán về Hỏa hệ ma pháp. Thậm chí còn có hai phòng chứa đồ khác, bên trong để một số ma pháp vật phẩm thuộc tính hỏa kỳ dị, xem chừng hẳn là nơi Mã Tác ngày thường thực nghiệm.

Cái lều thoát nhìn không bắt mắt, vậy mà lại là một bảo vật thuộc Không gian hệ cực kỳ đắt đỏ, diện tích bên trong không nhỏ hơn so với phủ thành chủ tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của Hàn Thạc. Cái lều thần kỳ này nhất định là do cấp bậc Không gian hệ Thánh ma đạo sư và đại luyện kim thuật hợp tác tạo thành.

Diện tích dung nạp của cái lều này còn lớn hơn nhiều so với không gian giới chỉ. Càng thêm trọng yếu là lúc đã ngoại du lịch, chỉ cần căng cái lều này ra, hoàn toàn có thể chứa được mấy trăm mạo hiểm giả nghỉ lại. Đối với một số dòng binh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ mà nói, một món bảo vật không gian hệ như vậy giá trị có thể so với thần khí.

- Đồ vật này mặc dù không phải là thần khí gì, nhưng giá trị thực dụng còn lớn hơn thần khí. Nếu người muốn, ít nhất có thể bán được ba mươi vạn kim tệ. - Tích dịch tổ vương sau khi biết tác dụng kỳ diệu của cái lều, nói với Hàn Thạc.

- Vật thần kỳ như thần khí, ta sẽ không bán, để lại cho mình sử dụng. - Hàn Thạc trả lời Tích dịch tổ vương.

Lột hết những thứ trên thi thể Tử Kinh kỵ sĩ và Hắc Âm tinh linh xuống, Hàn Thạc và Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây quay về Hồ Lô sơn, bởi vì Thổ Giáp thi đã mở một địa đạo sâu trong lòng đất, đám tích dịch nhân lúc này toàn bộ đã rời khỏi nơi đó.

- Chân thần vĩ đại của chúng ta đâu? - Hàn Thạc cùng Đạt Gia Tây vừa đến, tích dịch nhân thủ lĩnh có cái đuôi dài nhất, lập tức cấp thiết hỏi hắc muội.

Chỉ vào Đạt Gia Tây ở phía sau cũng có một cái đuôi giống gã, nhưng lại có tướng mạo của con người, Hàn Thạc cười giải thích:

- Không phải đang ở đây sao?

Tích dịch nhân thủ lĩnh vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy có vẻ hơi kinh hãi nhìn Tích dịch tổ vương, đến lúc thấy được khí tức quen thuộc mới khiến bọn gã an tâm cam nguyện thần phục. Lúc này tích dịch nhân thủ lĩnh ra lệnh đám tích dịch nhân toàn bộ hướng Đạt Gia Tây khấu bái, miệng dùng tích dịch tộc ngữ nói liên thoắng cái gì đó.

Biến hóa thành hình người, Tích dịch tổ vương cũng không bị ma pháp trận cổ xưa giam cầm, miệng cũng thốt tích dịch tộc ngữ “Kỉ lí cô lỗ”, vui mừng trao đổi với đám hậu bối. Hàn Thạc nghe không hiểu cũng không nói gì, chỉ đứng một bên quan sát.

Thổ Giáp thi dẫn tích dịch nhân từ lòng đất lên, vượt đầu thô lỗ nhìn đám kia hồi lâu. Đối với Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây nó còn có chút sợ hãi. Nó cảm giác được khí tức trên người Đạt Gia Tây càng cường đại. Không nói một lời đi tới bên cạnh Hàn Thạc, Thổ Giáp thi kéo góc áo hắn, truyền đến một tin tức:

- Còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì đưa ta trở về!

Hàn Thạc ngẩn ngơ, nhìn Thổ Giáp thi vừa phát ra tin tức. Hắn còn chưa mở miệng, Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây ở bên kia đột nhiên kinh hãi nhìn Thổ Giáp thi, rồi như không thể tin nổi, nói:

- Cương thi chiến sĩ này có phải vừa mới trao đổi với người à?

- Ách..... Ta nghĩ đúng vậy. - Hàn Thạc trả lời. Trong lòng hắn cũng khá kinh ngạc, ngay từ đầu Thổ Giáp thi cũng có thể truyền đạt tin tức với mình, chỉ có điều vốn toàn bộ đều là nó đơn phương nghe và phục tùng mệnh lệnh. Tin tức truyền đạt cũng là báo cáo tình huống chiến đấu một cách đơn giản, không giống như biểu đạt ý nghĩ chủ quan của mình như bây giờ.

Xem chừng, bất tri bất giác Thổ Giáp thi giống như Tiểu Khô Lâu, đang từ từ có được ý thức tự chủ.

Điều này cũng nói lên rằng thực lực Thổ Giáp thi dám chắc cũng từ từ đề cao, nếu không sẽ không thể có ý nghĩ của mình nhanh như vậy.

- Nếu ta không nghe nhầm, hắn muốn chủ động quay lại Vong Linh thời không. Hắn là sinh vật người triệu hoán mà cũng có thể có được ý thức của mình sao? - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây có thể cảm ứng được tin tức Thổ Giáp thi vừa mới truyền đạt cho Hàn Thạc, không kìm được kinh ngạc nghi hoặc hỏi.

- Hắn không giống như sinh vật bất tử thông thường, ngài cũng thấy hắn có thể lợi dụng lực lượng của đại địa, trong lòng đất có thể tự do di chuyển. Lợi dụng lực lượng đại địa tạo đường đi. Ha ha. Điều này có quan hệ với vũ kỹ ta tu luyện. Ta lợi dụng loại vũ kỹ này có thể thay đổi sinh vật bất tử được triệu hoán. Chẳng những cho bọn chúng trí tuệ cao, còn có thể cho bọn chúng lực lượng càng mạnh, bọn chúng thậm chí còn có năng lực không ngừng tiến hóa.

Không biết vì sao Hàn Thạc đối với Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây cũng có hảo cảm, hắn có thể cảm giác được sự nhiệt tình và tín nhiệm của Tích dịch tổ vương đối với hắn, thậm chí Đạt Gia Tây sẽ không hại hắn. Cho nên mới không giấu giếm trả lời.

- Không thể tưởng tượng được. Không thể tưởng tượng nổi a. Ngay cả chủ nhân của ta cũng không thể làm cho bất tử sinh vật có trí tuệ và lực lượng không ngừng tiến hóa. Xem ra vũ kỹ người tu tập so với tưởng tượng của ta còn thần kỳ hơn. - Đạt Gia Tây cảm thán nói.

- Ta cũng thấy là vũ kỹ ta tu tập vô cùng thần kỳ. Ta tin tưởng lúc ta đột phá lần nữa, nói không chừng có thể có được lực lượng giống ngài. - Hàn Thạc nhớ tới lúc trước Sở Thương Lan tại cảnh giới cửu biến đã có thể chu du mặt trăng, trong lòng hiểu được tới cảnh giới Túng Dục thực lực của hắn nhất định có thể bạo tăng gấp mười gấp trăm lần, cho nên mới tự tin nói.

- Tốt lắm, ta thật sự chờ mong lần gặp mặt tiếp theo với người, nếu ta có thể còn sống, chúng ta nhất định còn có cơ hội gặp lại. Đến lúc đó có lẽ người thực sự trợ giúp được ta. - Đạt Gia Tây vui mừng nói một câu như vậy, sau đó lại liên thoắng một hồi với tích dịch nhân thủ lĩnh kia rồi mới dừng lại.

Sau khi Tích dịch nhân thủ lĩnh nghe Đạt Gia Tây nói xong, cung kính thưa với Hàn Thạc:

- Từ nay về sau tích dịch nhân chúng ta đều sẽ nghe lệnh ngài.

347. Chương 347:tiền Cấp Nhật Sứ Giả

Liên tiếp vài ngày, Hàn Thạc đều ở sâu trong lòng đất. Dưới sự giúp đỡ của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, hắn thu lấy ma tinh quáng thạch tồn tại dưới đó.

Cho đến khi không gian giới chỉ của Hàn Thạc không thể dung nạp ma tinh quáng thạch nữa thì mới từ khu Hồ Lô sơn hoang tàn đi ra. Lần tới thế giới dưới lòng đất này thu hoạch của hắn rất phong phú, chẳng những giết được Tái Nhĩ Đặc mà còn đạt được sự hữu nghị của tích dịch nhân.

Không gian giới chỉ của Hàn Thạc đầy ắp chiến lợi phẩm, lần tới thế giới dưới lòng đất này hắn đã chiếm hết chiến lợi phẩm của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn thành của mình, lại còn nuốt cả tài phú Tái Nhĩ Đặc đã tích lũy nhiều năm, bao gồm cả mấy dạng trang bị ma pháp của Á Nhĩ Lâm. Tổng thu hoạch lần này nếu quy ra kim tệ ít nhất cũng hơn hai trăm vạn.

- Tốt lắm, ta rời khỏi thế giới dưới lòng đất trước. Ma tinh quáng thạch còn lại ở đây lần sau tới ta sẽ lấy. Lần sau khi ta tới sẽ mang nhiều vũ khí cho các người, để các người dùng chúng chống cự lại sự xâm lược của Hắc Ám tinh linh. - Hàn Thạc nói với tích dịch nhân thủ lĩnh.

- Lần sau người tới, ta hẳn là đã không còn ở thế giới dưới lòng đất này rồi. Hy vọng chúng ta còn có cơ hội gặp mặt. Cũng hy vọng người có thể thay ta chiếu cố bọn chúng. - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây nhìn Hàn Thạc chuẩn bị rời đi dằn dò.

- Yên tâm đi. Ta sẽ giúp ngài chiếu cố bọn họ. - Hàn Thạc đáp ứng với lời thề sắt son.

Mấy ngày nay ở chung, Đạt Gia Tây đã nói cho Hàn Thạc nhiều chuyện khiến hắn cảm thấy hứng thú, giống y một lão giả hiền hòa. Bất tri bất giác hắn đối với lão đã có hảo cảm, bây giờ rời đi có chút không đành lòng. Từ miệng Đạt Gia Tây, Hàn Thạc biết lần này lão rời đi cũng không chỉ vãn vãn rời khỏi thế giới dưới lòng đất đơn giản như vậy. Tự hồ định rời khỏi vị diện Kỳ Áo đại lục này.

Đối với bí ẩn những tầng cao hơn, Đạt Gia Tây chỉ diễn tả hàm hồ, cũng không giới thiệu quá nhiều cho hắn. Hàn Thạc không thể lý giải nổi suy nghĩ của cấp bán thần như Đạt Gia Tây, cũng không truy hỏi đến tận cùng, chỉ là trong lòng hắn mơ hồ hiểu được dịch nhân của Đạt Gia Tây cũng cường đại đáng sợ như lão vậy.

Hàn Thạc chia tay Đạt Gia Tây mà biểu hiện tiêu sái thông dong, không dài dòng gì. Sau khi rời khỏi khu vực này, hắn cũng không tiếp tục nán lại tại thế giới dưới lòng đất. Dựa theo trí nhớ kinh người, Hàn Thạc chiếu theo thông đạo cũ đi thẳng lên mặt đất.

Dọc theo đường đi hắn không gặp phải sự tình đặc biệt nào. Ngẫu nhiên đụng phải mấy chủng tộc vọng đồ cướp đoạt, Hàn Thạc dùng thủ đoạn lời đình giết chết, dễ dàng về tới U Âm sâm lâm.

Ở trong thế giới dưới lòng đất đã mười ngày, vừa nhìn thấy mặt trời trên đỉnh đầu, Hàn Thạc cảm thấy một sự thoải mái như được trọng sinh lại, ánh nắng mặt trời ấm áp rơi xuống khiến cho tâm tình hắn cực kỳ vui vẻ.

Thực vật trong U Âm sâm lâm tươi tốt, xen lẫn cả một số kỳ hoa dị thảo. Trong cái nắng ấm áp của ngày xuân, mùi thơm tỏa ra thấm vào ruột gan, cảm giác sự ấm áp khoan khoái này thật khác xa với thế giới dưới lòng đất âm u ẩm ướt. Hàn Thạc nhắm thẳng hướng Tử Vong Mộ Địa đi.

Trở lại Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc cũng không dừng lại mà về thẳng phủ thành chủ trong thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ. Thu hoạch phong phú, Hàn Thạc lập tức mở một hội nghị nhỏ, để tiểu mập mạp Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư còn có Phạt Khắc Lan và Thiết Tư Đặc tới gặp.

- Thoáng cái đã đi hơn mười ngày. Người đã tới địa phương nào thế? - Kiệt Khắc với Hàn Thạc có quan hệ thân mật nhất, vừa tới đã hỏi hắn ngay.

- À. Tới U Âm sâm lâm một chuyến, đứng rồi, gần đây thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ coi như yên ổn chứ? - Hàn Thạc mỉm cười, cũng không giấu giếm hành tung lần này tới U Âm sâm lâm, chỉ không để lộ sự tồn tại của Tử Vong Mộ Địa mà thôi.

Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cùng Hắc Âm tinh linh của thế giới dưới lòng đất mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ Tử Kinh kỵ sĩ chạy thoát được. Những người này hẳn là cũng biết thân phận của Hàn Thạc. Lần này những việc làm của hắn tại thế giới dưới lòng đất chắc hẳn đã có người sớm biết được.

Địch Khắc, người phụ trách của Âm Mạc nơi đây cung kính hành lễ với Hàn Thạc:

- Đại nhân, đợi lát nữa ta muốn báo cáo cho ngài một số tin tức.
- Đều là người mình cả, không có gì phải giấu giếm, người nói luôn đi.

Hàn Thạc biết Địch Khắc nhất định đã thu được một số tin tức từ cấp trên. Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư còn có Phật Khắc Lan, Thiết Tư Đặc, đều là những người hẳn có thể tin nhiệm. Phật Khắc Lan mặc dù là do Lao Luân Tư phái tới nhưng mà gã hẳn là đã đề cập đến thân phận Âm Mạc của Hàn Thạc, bởi vậy Hàn Thạc cũng không cần thiết phải tị hiềm hắn.

Những ngày này Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư đã ở chung khá lâu với Địch Khắc. Cũng biết lai lịch hắn không ít thì nhiều. Tồn tại của Âm Mạc trong đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng không phải bí mật gì, mặc dù rất nhiều người sẽ không chính thức đàm luận thế nhưng trong lòng đại khái đều đã biết.

- Khảm Địch Đạt đại nhân đưa tin tới, đối với những việc ngài làm tại thế giới dưới lòng đất tỏ vẻ rất tán thưởng. U Âm sâm lâm chính là biên giới của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta. Tử Kinh kỵ sĩ đoàn tổn thương nặng, liên minh thương hội Ba Đặc mặc dù vô cùng oán giận, chỉ có điều chắc hẳn cũng sẽ không có hành vi quá khích. Khảm Địch Đạt đại nhân nói ngài cứ yên tâm. - Thấy Hàn Thạc không hề băn khoăn, Địch Khắc cũng hồi báo luôn.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Người nói tiếp đi.

Đa Khắc Tư, Kiệt Khắc, Phật Khắc Lan nghe mà chẳng hiểu sao cả. Không rõ Địch Khắc nói là chuyện gì, nhưng mà Khảm Địch Đạt-một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc thì Phật Khắc Lan cùng Đa Khắc Tư đã được nghe nói, từ miệng Địch Khắc hai người còn biết quan hệ của Hàn Thạc với Khảm Địch Đạt tựa hồ không tệ, đều thấy kinh dị trong lòng.

- Khảm Địch Đạt đại nhân nói công lao lần này của ngài rất lớn, được Quốc vương bệ hạ đồng ý, từ nay về sau đại nhân đã là Nhị Nhật sứ rồi, chỉ cần tiếp theo ngài tới tổng bộ đế quốc Âm Mạc thì đã có thể thay đổi chức vị cho ngài. Chúc mừng đại nhân. - Về mặt Địch Khắc lộ rõ vẻ sùng bái, chính hắn hưng phấn đầu tiên.

- Nhị Nhật sứ giả, ha ha, xem chừng Tắc Tây Ly Á hẳn là không giấu giếm công lao của ta. Nữ nhân này coi như biết điều. - Tâm tình Hàn Thạc cũng thoải mái, mỉm cười lắm bầm.

Từ Tinh sứ tới Nguyệt sứ là một cấp, từ Nguyệt sứ tới Nhật sứ lại là một cấp nữa. Tới Nhật sứ giả mỗi lần thăng một bậc càng khó hơn lên trời. Trở thành Nhị Nhật sứ, nghĩa là từ giờ khắc này tại Âm Mạc hắn đã tiến thêm một bước, có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc thù cao hơn một cấp. Thậm chí có thể chiêu mộ thủ hạ của mình, nắm quyền thay đổi quyền lợi một địa phương cả Âm Mạc.

- Đại nhân, Nhị Nhật sứ giả có quyền điều Tinh sứ giả xuất hành làm nhiệm vụ, có quyền trực tiếp ban công lao và nâng địa vị cho Tinh sứ giả. - Thiết Tư Đặc hưng phấn nhìn Hàn Thạc, nhắc nhở.
- Yên tâm đi, ta thành Nhị Nhật sứ giả tự nhiên người cũng không thiếu chỗ tốt rồi.

Hàn Thạc cười ha ha nói với Thiết Tư Đặc rồi quay sang hỏi Địch Khắc:

- Ngoại trừ chuyện này, cấp trên còn có sự tình gì khác không?

- Khảm Địch Đạt đại nhân nói những chuyện khác ngài không cần phải lo. Những lời bàn bất lợi với ngài, đại nhân sẽ phụ trách giúp ngài đối phó, chỉ cần đại nhân xử lý chuyện của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cho tốt là được. - Địch Khắc do dự một chút rồi hồi đáp

Gật gật đầu, Hàn Thạc tỏ vẻ đã rõ, trong đầu rõ ràng Tắc Tây Ly Á đã hồi báo tình huống lần này đúng sự thật. Tự nhiên cũng đã báo cả việc hắn chặn cô nàng hành động đối với sâm lâm cự ma lần trước.

- Tốt lắm, ta biết rồi.

Hàn Thạc nhìn Đa Khắc Tư cùng Phật Khắc Lan hỏi:

- Thời gian gần đây tình huống thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thế nào, đám sơn nhân có xuống núi toàn bộ hay không? Bảy đại công quốc có hành động gì không?

- Tổng cộng có hai vạn sơn nhân từ trên núi xuống, trước mắt nguy riêng tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, năm sơn nhân thủ lĩnh rất tích cực phối hợp công tác khiến cho hành động lần này vô cùng thuận lợi. Bảy công quốc trong khoảng thời gian này chiến hỏa từ từ lắng lại, chỉ có Hải Luân Đế Na của công quốc Hi Luân vẫn đang vây diệt đám phản loạn trong quốc gia bọn họ. Có điều trước mắt cũng đã kết thúc rồi. - Đa Khắc Tư trả lời.

Từ khi Đa Khắc Tư tiến vào quân đội, với sự nỗ lực của hắn cùng Hàn Thạc tận tâm an bài, hắn đã từ từ thay thế được địa vị của Phật Khắc Lan. Người này là một quân nhân thuần túy, hắn không hề che giấu dã tâm với chiến đấu của mình, bởi vì nhiều năm được tiếp nhận giáo dục quân sự chính quy toàn diện, so với Phật Khắc Lan xuất thân từ kỵ sĩ càng thêm am hiểu lĩnh quân tác chiến.

Trong lòng Phật Khắc Lan cũng hiểu được trên phương diện này Đa Khắc Tư đích xác càng thêm am hiểu. Hơn nữa Đa Khắc Tư được Hàn Thạc rất tín nhiệm, đối với sự biến đổi quyền lực từ từ này cũng bất lực, may mà Hàn Thạc cũng không bạc đãi hắn. Hắn hợp nhất một đội kỵ sĩ tâm phúc cộng thêm binh sĩ có lực chiến đấu mạnh nhất thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tạo thành một kỵ sĩ đại đội một nghìn người.

Kỵ sĩ đại đội này được Hàn Thạc cấp cho trang bị chế tạo phổ thông nhất. Khải giáp cùng vũ khí kể cả trang bị nhỏ đi kèm, toàn bộ đều đắt nhất cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Kỵ sĩ đoàn này là vốn gốc của Hàn Thạc, đều dùng vật tư tốt nhất trước mắt có thể mua được trên thị trường, hắn đã đáp vào đầy ba mươi vạn kim tệ. Trước mắt ngoại trừ khiếm khuyết về chiến mã ra, chỉ bằng vào trang bị, kỵ sĩ đoàn này cũng không thua kém kỵ sĩ đoàn chính quy của đế quốc.

Đương nhiên, so sánh với mười đại kỵ sĩ đoàn trên Kỳ Áo đại lục thì trước mắt kỵ sĩ đoàn này vô luận là lực chiến đấu hay là trang bị vẫn còn kém xa, nhưng xét tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thậm chí bảy đại công quốc thì hình thái khởi đầu của kỵ sĩ đoàn này đã không thể coi thường.

Thân là một kỵ sĩ thuần túy, không có cái gì khiến hắn động tâm bằng việc được nắm một kỵ sĩ đoàn chính quy như vậy. Bởi vậy Phật Khắc Lan cũng không biểu hiện sự không hài lòng với việc bị giảm quân quyền nhiều lắm, ngược lại tất cả nhiệt tình đều đầu tư vào việc thao luyện chi kỵ sĩ đoàn này.

- Như vậy xem ra trong khoảng thời gian ngắn, bảy đại công quốc vẫn chưa có tinh lực hạ thủ với chúng ta? - Hàn Thạc cười nói.

Gật gật đầu, Đa Khắc Tư khẳng định:

- Hiện tại mà xét thì ít nhất trong một tháng tới bảy công quốc sẽ không hạ thủ. Thế nhưng nếu bảy đại công quốc lần này mà ra tay thì nhất định sẽ không phải là một công quốc đơn độc đến. Tin tức bốn đoàn cường đạo lớn tổn thất thảm trọng lần trước đã truyền khắp cả bảy đại công quốc, mặc dù mỗi một công quốc dốc hết thực lực thì cũng còn kém với sự hợp lực của bốn đoàn cường đạo lớn, nhưng ta nghĩ đã có vết xe đổ, trước khi không hoàn toàn nắm chắc bọn chúng nhất định sẽ không dám khinh cử vọng động.

Dừng một chút, Đa Khắc Tư tiếp:

- Nói cách khác bảy đại công quốc sẽ không động thủ. Một khi bọn chúng thực sự hạ thủ thì đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà nói e rằng lại là một trường ác chiến!

- Hừ, bảy đại công quốc vẫn luôn muốn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở thành trường săn của bọn chúng, ta thấy quan niệm này bọn chúng phải thay đổi rồi, cũng chỉ có tới lần nào giết lần đó thì bọn chúng mới có thể khắc sâu trong lòng.

Hàn Thạc cười lạnh buông một câu, trầm mặc chốc lát, đột nhiên mới nói với Đa Khắc Tư và Phật Khắc Lan:

- Thừa dịp trong khoảng thời gian này thành Bồ Lô Đặc Nhĩ coi như an toàn, binh sĩ của các người cũng nên mang ra rèn luyện, mục tiêu chính là đoàn cường đạo mấy năm nay xâm lược thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Ta cũng biết ngoại trừ bốn đoàn cường đạo lớn kia ra, còn có bảy tám đoàn cường đạo lớn nhỏ đã từng công kích nơi đây, các người nghĩ biện pháp làm sao cho những thứ bọn chúng đã cướp được nồn hết ra cho ta.

Vừa nghe Hàn Thạc nói vậy, hung quang trong Đa Khắc Tư bùng lên, lập tức trả lời:

- Đại nhân yên tâm. Ta biết nên làm như thế nào.

- Hắc hắc, lần này tới thế giới dưới lòng đất một chuyến, ta đột nhiên phát hiện nếu muốn cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở nên cường đại rất nhanh thì phương pháp nhanh nhất chính là đoạt thành quả của người khác, một mặt luyện binh, mặt kia đoạt vật tư. Cái này thật sự là một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Tại thế giới dưới lòng đất, hắc giàu sự nhờ chiếm được tiền của bất chính, cuối cùng hiểu được tại sao bảy đại công quốc lại có nhiều cường đạo như vậy, tại sao ngay cả một trong mười đại kỵ sĩ đoàn trên đại lục-Tử Kinh kỵ sĩ đoàn cũng không quản đường xa ngàn dặm chạy đến U Âm sâm lâm.

- Đại nhân, ta có một tin tức thú vị. - Địch Khắc lúc này bĩ ỉu cười hắc hắc, nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc vừa nhìn thấy Địch Khắc cười bĩ ỉu, liền biết lời hắc sấp nói nhất định không phải là tin tức nghiêm túc gì, cũng không tức giận nói:

- Tin tức gì mà thú vị. Xem người cười như vậy hận không thể đánh người.

- Hắc hắc. Công quốc Nội Sâm vốn hữu hảo với công quốc Hi Luân gần đây tựa hồ nhiệt náo đến mức rất không vui vẻ, ngay cả việc Hải Luân Đế Na lần này vây giết phản loạn trong nước, đại công tước Bồ Ni Địch Khắc Đặc của công quốc Nội Sâm cũng không trợ giúp. Đại nhân có biết là nguyên nhân gì tạo thành không? - Địch Khắc cười gian với Hàn Thạc.

Nhú nhú mày, Hàn Thạc hỏi:

- Nguyên nhân gì?

- Lại nói vẫn là công lao của đại nhân ngài a, bây giờ bảy đại công quốc đều biết ngài đã chiếm đoạt Hải Luân Đế Na. Bồ Ni Địch Khắc Đặc vẫn luôn theo đuổi nàng tự nhiên cũng biết chuyện này, gã đã khổ khổ sở sở theo đuổi nàng ta lâu như vậy mà Hải Luân Đế Na đều không đáp ứng. Không nghĩ tới đại nhân vừa tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có mấy tháng đã chiếm đoạt được cô nàng.

Đối với Bồ Ni Địch Khắc Đặc mà nói, nữ nhân đã bị người “sử dụng” đầu tiên, tự nhiên đã mất đi tư vị, cho nên thái độ của gã đối đãi với công quốc Hi Luân thay đổi thật lớn, ngay cả tranh đấu nội bộ của Hải Luân Đế Na gã cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Địch Khắc cười rú lên giải thích, rồi than thở:

- Đại nhân thật sự có tầm nhìn xa a, thắng dễ như trở bàn tay khiến cho hai minh hữu gần bó nhất bị tách ra.

- Đích xác, đại nhân thật sự là nhìn xa trông rộng. Điểm này chúng ta còn xa mới bì kịp sự quyết đoán của đại nhân. Nhất định phải học tập đại nhân cho tốt! - Về mặt Thiết Tư Đặc như đang bội phục, gật gù đắc ý cảm thán.

Sắc mặt Hàn Thạc trầm xuống. Nhìn mấy tên gia hỏa nội tâm xấu xa, hừ một tiếng nói:

- Những tin tức này đều là từ miệng các người loan ra, ta không nghĩ các người lại hèn hạ như vậy.

Thiết Tư Đặc, Địch Khắc cười gượng hắc hắc không nói, Kiệt Khắc lại rất hứng thú, hăm mộ nói:

- Bồ Lai Ân, nữ nhân kia nghe nói rất đẹp. Người thật có phúc khí a.

Xem chừng mấy tên chết bầm này sẽ không tin giải thích của mình, Hàn Thạc cũng không dây dưa vấn đề này nữa. Hắc lấy không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc ra, móc khải giáp từ Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, còn có đại lượng ma tinh quảng ra, nói với Kiệt Khắc:

- Những vật tư này lát nữa người nhập vào thương khố. Còn không gian giới chỉ này lưu lại đi.

- Không gian giới chỉ này là người cho ta? - Kiệt Khắc vui mừng nhìn vật mà Hàn Thạc đưa, giọng nói hơi nhần lên.

- Ủ, không gian giới chỉ này vốn là của đoàn trưởng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn Tái Nhĩ Đặc. Không gian bên trong cũng đủ cho người chuyên chở vật phẩm.

Hàn Thạc cười với Kiệt Khắc, sau đó lại đưa tiếp không gian giới chỉ của Hỏa hệ ma pháp sư Mã Tác cho Kiệt Khắc nói:

- Trong này còn có một ít thạch anh và châu báu các loại, gồm cả gần trăm vạn kim tệ, toàn bộ lấy làm tiền vận chuyển cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, giao cho người toàn quyền quản lý.

Kiệt Khắc cầm không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc, cảm ứng được lượng khải giáp và ma tinh quang thạch khổng lồ bên trong mỉm cười với sự hưng phấn của Phạt Khắc Lan:

- Phạt Khắc Lan, khải giáp này người dùng càng tốt rồi, ma tinh quang thạch bên trong cũng đủ để Ma tinh pháo của chúng ta sử dụng một khoảng thời gian.

- Thật tốt quá. Thành chủ đại nhân ra ngoài một chuyến, thu hoạch thật sự phong phú a. - Phạt Khắc Lan vừa nghe Kiệt Khắc nói vậy, mừng rỡ thở phào một tiếng.

Bên trong không gian giới chỉ của Tái Nhĩ Đặc và Mã Tác đều là ma tinh quang được khai thác lần này cộng thêm khải giáp Tử Kinh kỵ sĩ bị lột khi chết, bao gồm cả số thạch anh mỹ ngọc kim tệ Tái Nhĩ Đặc vợ vét được tại thế giới dưới lòng đất. Còn về một số trang bị ma pháp cùng thần khí Tinh Không, kể cả vật phẩm trưởng bông có không gian thần kỳ đều được Hàn Thạc thu vào không gian giới chỉ của mình.

Giao cho Kiệt Khắc tất cả đều là một số kim tệ, vật phẩm có thể đổi thành kim tệ đối với Hàn Thạc không có nhiều giá trị thực dụng. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trước mắt mới là cái vốn quan trọng nhất của hắn. Làm sao để thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cường đại mới là vấn đề hắn phải chính thức quan tâm. Lượng kim tệ này giao vào tay Kiệt Khắc nhất định có thể phát huy tác dụng vốn có.

- Được rồi, những thứ này làm sao lợi dụng cho tốt thì phải trông vào các người rồi. - Hàn Thạc nói với bọn Kiệt Khắc. Hắn biết có những thứ này, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nhất định sẽ càng thêm cường đại.

348. Chương 348:dục Ma

Qua năm ngày, Phú Tân Ân cùng đoàn thương nhân lại quay lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cùng với số lượng vật tư vượt xa lần trước. Đã hưởng được một lần lợi lộc, các thương nhân này biểu lộ sự nhiệt tình ngoài sự dự liệu của Hàn Thạc.

Lần này, mỗi thương nhân mang theo cả một thương đội. Còn có hai Địa long kéo theo xe ngựa, trên người Địa long đeo rất nhiều các loại túi to nhỏ khác nhau. Bên trong túi là địa tinh tạc đạn cùng một số lượng lớn mũi tên.

Trên xe ngựa phía sau là vật tư, được che kín bởi vải bạt màu xám. Bất quá xem từ hình dạng cao cao nhô ra thì cũng biết đó là chiến xa hỏa lực kinh nhân. Hai con Địa long thân thể to lớn chậm chạp kéo phía sau một cỗ xe ngựa có chiều rộng năm thước, chiều dài mười mấy thước. Loại xe ngựa lớn như vậy có thể chứa tới mười chiến xa hoặc máy ném đá.

Như vậy trên hai chiếc xe ngựa do hai Địa long kéo ít nhất cũng có tới hai mươi chiếc chiến xa. Phía sau còn có hai mươi bảy xe ngựa loại nhỏ, đều do chiến mã kéo. Hai mươi bảy chiếc xe ngựa này tuy không lớn như loại do Địa long kéo, nhưng mỗi chiếc ít nhất cũng có thể chứa ba chiếc chiến xa.

Đi sau những chiếc xe này là mấy con đôn vân thú. Loài này cũng có năng lực chuyên chở phi phạm như Địa long, nhưng di chuyển chậm hơn. Loài đôn vân thú lớn gấp đôi chiến mã. Bốn chân chúng to như chân voi, trên lưng thò rất nhiều túi đựng lương thực cùng vật phẩm sinh hoạt, có thể bổ sung vào kho dự trữ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

So với lần trước thì số lượng thương nhân lần này tối thiểu phải tăng lên gấp đôi. Nét mặt bọn họ đều tươi cười hoan hỉ, vừa đi đường vừa bàn tán xem lần này sẽ thu được bao nhiêu lợi nhuận.

Trên đường từ thành Hải Lam đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tuyệt đối không hề thấy qua một thi thể nào. Cũng không thấy qua vết tích của cường đạo. Có chuyện này là do Đa Khắc Tư sớm đã càn quét, nhóm cường đạo nào cũng đầu thì lập tức tận diệt, nhóm nào quy phục thì sai đi dọn dẹp hết các thi thể thối rữa.

Những phát hiện tình thế này đã làm cho các thương nhân dần yên tâm. Đến khi bọn họ đến được thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đích thân quan tài vụ Kiệt Khắc của thành kiểm kê hàng hóa từng nhóm xong thì lập tức trao tiền tận tay thương nhân.

Bọn thương nhân thấy đường xá không quá xa xôi mà lại có được thù lao hậu hĩnh thì phát sốt cả lên. Cũng không vội rời đi ngay khỏi thành mà bám lấy Kiệt Khắc, cố gắng mở cửa hàng tại đây.

- Kiệt Khắc, thương hội Bồ Tư Đặc giờ định mở phân hội ở đây. Người bố trí cho chúng ta một vị trí thích hợp nhé. - Phú Tân Ân nói với Kiệt Khắc.

- Biết rồi, phân hội của thương hội Bồ Tư Đặc nhất định sẽ được bố trí đầu tiên.

Kiệt Khắc cười toét miệng đáp ứng, cũng không để ý đến các thương nhân đứng quanh đang bắt mắt, kéo Phú Tân Ân sang một bên thì thầm:

- Những người này thật sự nghĩ thông suốt rồi sao, định mở cửa hàng tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này à?

- Ủ, do chúng ta đã tận lực tuyên truyền lần bốn nhóm cường đạo lớn kia đại bại nên thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã trở thành miếng đất làm ăn màu mỡ với các thương nhân. Nói thật nhé, các mỏ quặng chung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều có rất nhiều khoáng sản, chỉ cần có đủ công tượng, hoàn toàn có thể dùng số khoáng sản này luyện thành binh khí.

- Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại gần quan khẩu của bảy đại công quốc nhất. Đồ sứ cùng các loại y phục hoa lệ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đối với bảy đại công quốc là đồ xa xỉ. Bọn họ đều vui lòng trả giá cao để mua. Ngược lại, chiến mã dũng mãnh mà nước họ sản sinh, cùng với vỏ cây, bảo thạch lại là những thứ mà đế quốc cần.

Nếu không phải do ở đây an toàn không được bảo đảm thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ quả thực là một nơi sinh lợi tuyệt vời, đã sớm thành nơi cho các thương nhân dãi vàng rồi. Bây giờ chúng ta đã lan truyền tin tức thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đại thắng bốn nhóm cường đạo lớn nhất, lại còn sửa sang các chướng ngại trên đường tới, lập tức có rất nhiều thương hội hợp tác với Bồ Tư Đặc chủ động yêu cầu tới đây.

- Người cũng đã thấy rồi đấy, đây mới chỉ là nhóm đầu tiên. Chỉ cần thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thực sự an toàn để các thương nhân có thể yên tâm, thì bọn họ sẽ đổ xô đến đây để tìm kiếm lợi lộc. Ta nghĩ lúc đó thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không muốn náo nhiệt cũng không được rồi. - Phú Tân Ân giải thích cho Kiệt Khắc.

- Xem bộ lựa chọn của ta quả nhiên là sáng suốt.

Tiểu Kiệt Khắc mập vừa nghe Phú Tân Ân nói vậy thì cười híp cả mắt, sau đó nói với hắn:

- Bồ Lai Ân vừa đi thế giới dưới lòng đất về, thúc thúc có biết hắn đem về những thứ đáng giá bao nhiêu tiền không. Ha ha, thúc thúc, trong tay cháu giờ có hơn hai trăm vạn kim tệ có thể sử dụng, còn có pha lê cùng vàng bạc châu báu. Từ trước đến giờ, cháu quả thực không bao giờ dám tưởng tượng có thể nắm trong tay số tiền lớn như vậy.

Kiệt Khắc vừa nói xong, Phú Tân Ân lập tức lộ vẻ kinh hãi, sau đó cảm thán:

- Tiểu tử nhà người cố gắng đi theo Bồ Lai Ân đi, hắn có thể giao số tiền lớn cho người như vậy, chứng tỏ rằng rất tín nhiệm người. Người chỉ cần tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này cố gắng, từ nay về sau trở thành một quý tộc căn bản không phải là việc khó.

- Yên tâm đi thúc thúc. Ta biết phải làm thế nào. Số pha lê và vàng bạc châu báu còn cần phải thông qua thương hội để bán ra ngoài. Chỉ cần có đủ kim tệ, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nhất định sẽ trở thành một pháo đài tường đồng vách sắt. - Kiệt Khắc trả lời.

- Giờ đã có sẵn thương nhân rồi. Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với những đồ vật trong tay người. Người có thể tìm thấy bọn họ để giao dịch.

Phú Tân Ân cười ha ha, sau đó nói:

- Ta còn muốn đi gặp Bồ Lai Ân. Phỉ Bích tiểu thư bảo ta đưa cho hắn một ít đồ.

- Thúc thúc đi đi, hắn đang chờ thúc đó. - Kiệt Khắc trả lời.

Chia tay Kiệt Khắc, Phú Tân Ân tìm tới phòng của Hàn Thạc. Biết Phú Tân Ân tới, Hàn Thạc đã sớm chờ ở đó. Vừa nghe tiếng bước chân của y, hắn lập tức tươi cười ra nghênh đón:

- Phú Tân Ân tiên sinh, Phỉ Bích có nhờ người đưa cho ta vật gì không?

- Đương nhiên, trong cái không gian giới chỉ này có cái người cần đấy. - Phú Tân Ân cười đáp rồi đưa cái không gian giới chỉ cho Hàn Thạc. Hắn cầm nó, quán nhập tinh thần lực vào đó, lập tức nở nụ cười.

- Thay ta giao thanh kiếm này cho Phỉ Bích. Người nhất định phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không thể để giữa đường xảy ra rắc rối.

Hàn Thạc lấy thanh thần khí Tinh Không ra, cẩn trọng đưa tận tay Phú Tân Ân, dặn thêm:

- Đây là thần khí Tinh Không trong tay Tử Kinh kỵ sĩ đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc. Người hắn là có thể tưởng tượng ra giá trị của nó chứ.

Vừa nghe nói xong, Phú Tân Ân lập tức ngưng trọng nhận lấy thanh thần khí cất vào không gian giới chỉ của y, cam đoan:

- Yên tâm đi, ta nhất định có thể giao nó đến tận tay Phỉ Bích tiểu thư.

- Những thứ trên danh sách này, người nói Phỉ Bích tiếp tục thay ta thu thập nhé. - Hàn Thạc lại lấy thêm ra một danh sách đưa cho Phú Tân Ân.

- Được, ta biết làm thế nào rồi. - Phú Tân Ân cầm danh sách rồi đứng lên tiếp tục cam đoan.

Sau khi Phú Tân Ân rời đi, Hàn Thạc tìm Thiết Tư Đặc phân phó một vài công chuyện rồi quay lại Tử Vong Mộ Địa.

Tử Vong Mộ Địa quanh năm bao trùm tử khí. Giữa đồng xương cốt trắng hếu có một cái địa huyết hình tròn rất lớn, chung quanh có mười hai lá cờ đủ mọi màu sắc. Mỗi lá cờ cao tới mười thước. Tuy trong Tử Vong Mộ Địa không có gió nhưng chúng vẫn bay phấp phật, trên mỗi lá đều vẽ một bức tranh có họa tiết kỳ dị.

Trong địa huyết cắm đầy các thanh cốt thứ rất lớn sắc nhọn. Những thanh cốt thứ này, một phần là do Hàn Thạc lấy từ con Lục long đã chết của Tái Nhĩ Đặc, phần khác là lấy từ xương đầu của một số siêu giai ma thú đã chết chỗ cắm kỵ chi địa.

Hàn Thạc đổ từng thùng dịch thể màu đen vào giữa địa huyết. Đến khi toàn bộ dịch thể này đã đổ ngược ra hết thì hắn lấy thêm từ không gian giới chỉ rất nhiều dịch thể đổ hết vào địa huyết. Một luồng ý thức cũng được quán nhập vào trong đó

Lượng dịch thể này hoặc là máu tươi tanh hôi hoặc là chất uế tạp. Có đủ các loại màu sắc, mùi vị cũng không phải là dễ chịu, tổng cộng có mấy chục thùng được đổ vào địa huyết. Hàn Thạc lấy thanh chủy thủ cứa vào cổ tay, trích từng giọt máu tươi vào đó.

Giọt máu tươi của Hàn Thạc vừa nhỏ vào giữa vũng dịch thể thì đột nhiên bốc lên một làn khói nhẹ màu hồng. Từng giọt máu của hắn cũng không lập tức tan ra ngay mà ngược lại như từng viên hồng mã não* nổi lên. Vũng dịch thể vốn đang bình lặng giờ có những giọt máu này nhỏ vào thì không ngừng sôi trào ùng ục.

Hàn Thạc ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng lãnh lút như rồng ngâm, thanh âm sung mãn ẩn chứa sát khí âm sâm, Lục Ma Phong sau gáy bắn vọt ra. Từng đoàn lệ hồn vụn vụn trên bề mặt của nó không một tiếng kêu, giống như một con rắn chui vào mười hai lá cờ lớn kia. Sau khi có gần một trăm lệ hồn đồng thời chui vào, những lá cờ lớn này đột nhiên bắn ra sát khí ngất trời.

Sát khí này sau khi phiêu dật thoát ra từ mười hai lá cờ lớn thì dường như bị hấp dẫn bởi dịch thể trong địa huyết. Mắt thường cũng có thể thấy nó di chuyển với tốc độ cao tới trên bề mặt dịch thể. Máu tươi của

Hàn Thạc vốn vẫn tụ lại như những viên hồng mã não không chịu tan lúc này từ từ tan biến vào dịch thể, trong chốc lát đã biến mất.

Hít sâu một hơi, tâm niệm Hàn Thạc vừa động thì Ma Nguyên lực lưu chuyển tới cổ tay chỗ bị rạch. Chỉ thấy miệng vết thương do bị chảy thủ rạch ra liền rất nhanh khép lại.

Hàn Thạc lấy cây Khô Lâu pháp trưng ra rồi rất nhanh ngâm xương một tràng ma pháp chú ngữ. Trên mặt đất trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện ba Tà Ác kỵ sĩ. Khô lâu pháp trưng trong tay hắn chỉ chỉ vào địa huyết. Cả ba kỵ sĩ bị lực lượng khế ước liền dẫn dắt đi về phía đó.

Khi kỵ sĩ thứ nhất bao gồm cả chiến mã vừa rơi xuống địa huyết, đột nhiên cả người lẫn ngựa vô thanh vô tức cùng nhau văng vẩy. Chỉ thấy y cùng chiến mã ngẩng mặt lên trời tru lên không thôi. Khôi giáp màu nâu sẫm cùng chiến mã bị dịch thể trong địa huyết phủ lên lập tức sôi lên sùng sục. Từng luồng khói nhẹ từ thân thể cả hai cùng với dịch thể không ngừng bay ra.

Tà Ác kỵ sĩ cùng chiến mã dường như đang phải chịu đựng một nỗi thống khổ vô cùng vô tận, vốn y tuyệt đối không dám phản kháng giờ lại đột nhiên quay lại chống lại lực lượng khế ước. Thân hình không ngừng gãy dựa vụn vỡ muốn thoát khỏi cái địa huyết đang làm y thống khổ kia.

Tà Ác kỵ sĩ không giống như khô lâu chiến sĩ có đẳng cấp thấp, tại Vong Linh thời không có lực chiến đấu cực mạnh, cũng chính thức được coi là có trí tuệ. Vì có thực lực cường đại nên mặc dù chịu trói buộc của lực lượng khế ước, nhưng loại khế ước này không thể hoàn toàn tiêu tán được các thống khổ phát sinh. Theo đó lúc này y đang gãy dựa theo bản năng.

Hàn Thạc nắm chắc cây Khô Lâu pháp trưng, thấp giọng mắng:

- Không trải qua đau đớn thống khổ kinh nhân, người làm sao có thể tái sinh. Đúng là chẳng biết tốt xấu, chờ sau khi rèn luyện xong thân thể người sẽ càng thêm vững chắc thì mới biết sự thống khổ bây giờ sẽ đem lại cho người cái gì. Vật liệu để lập nên Thập nhị Dục ma toái hồn trận này lên tới mười vạn kim tệ, không biết hay sao mà còn gãy dựa!

Vừa mắng hắn vừa gia tăng tinh thần lực áp chế gã Tà Ác kỵ sĩ đang phản kháng. Đồng thời dùng tinh thần lực cường bức luôn hai gã kia vào địa huyết.

Cũng giống như kẻ đầu tiên, hai gã Tà Ác kỵ sĩ sau khi bị tinh thần lực mạnh mẽ của Hàn Thạc dẫn nhập vào Thập nhị Dục ma toái hồn trận thì cả hai cũng không chịu được thống khổ, cố gắng vùng vẫy chống lại lực lượng khế ước của hắn để thoát ra.

Với một gã thì Hàn Thạc còn có thể ung dung đối phó, nhưng cả ba cộng thêm chiến mã phun lửa cùng lúc phản kháng thì đòi hỏi hắn phải xuất toàn lực. Bất đắc dĩ hắn phải thúc động toàn bộ tinh thần lực mạnh mẽ áp chế cả ba cùng tọa kỵ.

- Dục ma cửu chuyển, toái hồn quy vị, phá! Vừa dùng tinh thần lực áp chế cả ba, Hàn Thạc vừa phân tâm thao túng đại trận vận hành.

Chú ngữ vừa dứt, sát khí trên mười hai lá cờ càng nồng đậm. Trên các đồ án quỷ dị của các lá cờ, được từng luồng lệ hồn chú nhập liền từ từ hiện ra mười hai cái mặt quỷ đáng sợ. Mỗi cái tuy có dung mạo khác nhau nhưng đều khiến cho người ta hoảng sợ.

Mười hai cái mặt quỷ dữ tợn này cũng giống như mười hai ma đầu tiến nhập vào cơ thể Hàn Thạc lúc hắn vừa bước vào cảnh giới Phân Ma. Lúc này mười hai ma đầu kia từ từ hiện ra từ trong cơ thể Hàn Thạc, từng cái một phân biệt chiếm cứ các lá cờ tương ứng.

Trong lúc đó, sát khí ngập trời trên các lá cờ hội tụ vào chính giữa địa huyết. Linh hồn ẩn ký của ba Tà Ác kỵ sĩ cùng chiến mã bị liệt hỏa đốt cháy không ngừng rít gào mãnh liệt, điên cuồng công kích lực lượng khế ước.

Hàn Thạc cũng không cử động, hắn chỉ giơ Khô Lâu pháp trưng lên, nhắm mắt nhắm chỗ ba Tà Ác kỵ sĩ, toàn lực thúc động tinh thần lực trấn áp. Ba gã Tà Ác kỵ sĩ nắm chặt các thanh cốt thứ cực lớn trong tay, huy vũ trên đầu kẻ tà ác đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, tưởng chừng như lúc nào cũng có thể bổ thẳng vào đầu Hàn Thạc.

hồng mã não*: khoáng chất cacnelian. Xem thêm chi tiết tại:

349. Chương 349:uy Nghiêm Của Tiểu Khô Lâu Dị Giới

Mười hai lá cờ lớn không có gió nhưng vẫn giương lên tung bay phần phật. Sát khí ngập trời ngưng tụ lại như giếng thủy ngân chảy thẳng vào chính giữa địa huyết. Dịch thể bên trong đó sôi trào như dầu hỏa nóng bỏng, thiêu đốt ba Tà Ác kỵ sĩ cùng tọa kỵ bốc khói ngùn ngụt.

Hàn Thạc nhắm mắt khoanh chân ngồi đối diện với cả ba. Tinh thần lực như lũ cuốn vỡ đê y theo lực lượng khế ước áp chế ba Tà Ác kỵ sĩ không một chút lơ lửng. Tọa kỵ của bọn chúng bối vì lực lượng yếu kém, từ từ thôi không giẫy dụa vô ích nữa.

Ba thanh cốt thứ cực lớn không ngừng lượn vòng trên đầu Hàn Thạc. Chỉ cần tinh thần lực của hắn hơi buông lỏng, các Tà Ác kỵ sĩ sẽ nhân cơ hội đập thẳng cốt thứ vào đầu hắn. Hàn Thạc tập trung toàn lực chú ý, không dám buông lỏng chút nào. Vô số tia tinh thần lực đan xen vào nhau tạo thành một tấm Thiên Vồng vô hình, chậm rãi từng chút một trói buộc ba Tà Ác kỵ sĩ đang phản kháng.

Trong Tử Vong Mộ Địa không có nhật nguyệt chiếu rọi. Quanh năm đều bao phủ một loại ánh sáng ảm đạm, vì vậy cũng không có khái niệm thời gian. Cũng không biết qua bao lâu, ba thanh cốt thứ đang lượn vòng trước mặt Hàn Thạc từ từ trở nên vô lực rồi cùng ba kỵ sĩ chậm rãi ngã vào trong chính giữa địa huyết.

Hàn Thạc vẫn bất động như một pho tượng tĩnh lặng, khoanh chân ngồi xếp bằng không một chút sức sống. Mười hai lá cờ lớn đang giương vẫn không ngừng thu phóng sát khí hung mãnh, toàn bộ đều hướng vào chính giữa địa huyết. Qua một vài ngày, thân thể của ba Tà Ác kỵ sĩ đã hoàn toàn dung nhập vào trong địa huyết, không còn thấy một chút dấu tích.

Sau cùng, Hàn Thạc thở phào một hơi, chậm rãi mở mắt, mệt mỏi than:

- Thật là mệt thấy ông bà ông vải a!

Thực sự quá trình tái luyện thân thể cho ba Tà Ác kỵ sĩ cùng tọa kỵ này đã làm cho hắn kiệt sức. Xem chừng quả nhiên như hắn nghĩ lúc ban đầu, dùng ma công khó có khả năng cải tạo thân thể cho tất cả Vong Linh sinh vật.

Một mặt, phương thức tái luyện thân thể này hao phí một khối lượng vật liệu quá mức trân quý và phức tạp. Nếu như có ngàn vạn khô lâu chiến sĩ và cương thi chiến sĩ cùng tái luyện một lần thì Hàn Thạc dù bây giờ có chút tích góp cũng không thể đủ. Mới chỉ tái luyện ba Tà Ác kỵ sĩ mà đã hao phí ít nhất mười vạn kim tệ. Nếu là hàng trăm hàng ngàn khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ thì hẳn dù có táng gia bại sản cũng vô pháp đạt thành.

Mặt khác, có quá nhiều bất tử sinh vật ở khắp mọi nơi, nếu thu thập cho đủ thì sẽ mất quá nhiều tinh lực và thời gian. Nếu có hoàn thành thì tác dụng cũng có giới hạn vì dù sao khô lâu chiến sĩ và cương thi chiến sĩ cũng chỉ là chủng loài cấp thấp. Cứ cho là bọn chúng không úy kỵ tác dụng ăn mòn của Quang hệ ma pháp thánh quang thì năng lực của bọn chúng cũng bị hạn chế. Hàn Thạc tự nhiên sẽ không nguyện ý vì bọn chúng mà lãng phí thời gian cùng với một số lượng lớn kim tệ của hắn.

Trước mắt loại bất tử sinh vật mạnh nhất mà Hàn Thạc có thể gọi về là Tà Ác kỵ sĩ. Bọn chúng là bất tử sinh vật cao cấp, có tính cơ động rất cao nhờ các tọa kỵ là chiến mã có thể phun lửa. Ngoài ra bọn chúng cũng có thực lực kinh nhân, khả năng giáp trên thân cũng rất vững chắc. Đối phó với một Tà Ác kỵ sĩ thì ngay cả một Đại Địa kỵ sĩ cũng có chút khó khăn. Vừa rồi ba Tà Ác kỵ sĩ cùng tọa kỵ liều mạng phản kháng, Hàn Thạc còn có thể dùng tinh thần lực trấn áp. Đợi đến khi hắn thật sự có năng lực gọi về Cốt ma cùng Lão thi yêu thì chắc chắn là không có thể tái luyện một lúc cả ba, bởi vì sức phản kháng của Cốt ma cùng Lão thi yêu mãnh liệt hơn rất nhiều.

Hàn Thạc đứng dậy, tâm thần vừa động thì mười hai ma đầu tiến vào chiếm cứ mười hai lá cờ lớn rồi gào thét một hồi quay lại trong cơ thể hắn. Ba Tà Ác kỵ sĩ đã hoàn toàn lọt vào địa huyết, Hàn Thạc cũng không cần dùng Ma Nguyên lực của bản thân trấn áp đại trận nữa.

Mười hai ma đầu là do Hàn Thạc lúc vừa đạt tới cảnh giới Phân Ma lợi dụng lượng sát khí khổng lồ trong Nhật Diệu cốc ngưng tụ mà thành. Trong cơ thể bọn chúng đều có sát khí mãnh liệt, mỗi một con là do chút chấp niệm hung ác điên cuồng cuối cùng của rất nhiều lệ hồn mà thành, chính là vật liệu tốt nhất để luyện chế ra Huyền ma có cảnh giới cao hơn một tầng so với Âm ma.

Do ba Âm ma luyện chế lúc trước giờ đây chỉ còn sót lại một nên Hàn Thạc cảm giác rõ ràng là không thể quan sát được toàn cục. Bởi vậy mà lúc trước tại Nhật Diệu cốc khi vừa tiến vào cảnh giới Phân Ma, hắn đã tận lực ngưng tụ sát khí ngập trời thành mười hai ma đầu này. Đợi đến khi thu thập đủ vật liệu sẽ đem bọn chúng ra luyện chế thành Huyền ma.

Hàn Thạc rời khỏi chỗ trận pháp đang tự động vận chuyển, đến khu vực đặc biệt dùng để luyện chế Nguyên ma Âm ma. Trước hết, hắn gọi Thổ Giáp Thi ra để bố trí lại cấu trúc của Âm ma quật, biến nó dần thành Huyền ma quật dùng để luyện chế Huyền ma. Sau khi trận pháp hình thành, hắn theo thứ tự lấy ra các loại vật liệu lần lượt bỏ vào giữa các mắt trận.

Xong xuôi, hắn triệu hồi Thổ Giáp Thi rồi trích ra mười hai giọt bổn mệnh tinh huyết của mình vào Huyền ma quật. Những giọt bổn mệnh tinh huyết xoáy tròn trong Huyền ma quật không ngừng. Mười hai ma đầu bay ra khỏi thân thể Hàn Thạc, mỗi con nuốt lấy một giọt, sau đó lực lượng cường đại của Huyền ma quật bắt đầu vận chuyển. Hàn Thạc lại gọi về mấy trăm oán linh, lại từ bên trong Lục Ma Phong lấy ra một ít linh hồn đầu nhập ở đó để làm tài liệu cho mười hai ma đầu tiến hóa.

Lúc này hắn chỉ giữ lại bên trong bản thân một ít Ma Nguyên Lực, còn lại dốc toàn bộ vào để duy trì sự vận chuyển bình thường của Huyền ma quật. Trong đó giờ mười hai ma đầu đang gào thét thôn tính các oán linh cùng lệ hồn bên trong Lục Ma Phong.

Hàn Thạc mệt mỏi quay về giữa Tử Vong Mộ Địa.

Để duy trì hai trận pháp vừa rồi vận chuyển bình thường, chẳng những Hàn Thạc hao phí một lượng tinh thần lực khổng lồ, mà ngay cả Ma Nguyên Lực cùng bổn mạng tinh huyết cũng tổn không ít. So với lần đại chiến với Chiêm Khoa Tư tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ còn vất vả và hơn. Lần đó còn có Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi có thể trợ giúp, còn loại đại sự luyện chế này chỉ có thể dựa vào bản thân, cho nên hắn thực sự vất vả.

Ngồi xuống giữa đại sảnh của Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi lấy Khô Lâu pháp tượng ra, cẩn thận nhìn chăm chăm xem xét cây pháp tượng ba màu này. Coi như thừa dịp khá rảnh rỗi tìm hiểu một chút bí mật bên trong cây pháp tượng huyền bí này.

Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Ốc Phu của Thiên Tai giáo hội, còn có Tích Dịch tổ vương Đạt Gia Tây tựa hồ đều biết một chút về lai lịch của cây pháp tượng này. Nó là do Hắc Ám chi đồng chuyển hóa mà thành, chính là chìa khóa mở Tử Vong Mộ Địa, bên trong nhất định ẩn hàm không ít bí mật.

Hàn Thạc cũng mới chỉ có được cây Khô Lâu pháp tượng không lâu. Kiến giải của hắn về nó cũng mới chỉ nghĩ đơn giản là một vật có thể tăng tác dụng Vong Linh hệ ma pháp mà thôi. Nếu không có chuyện Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Ốc Phu từng lợi dụng năng lượng của nó để phản lão hoàn đồng, hắn có nằm mơ cũng không ngờ nó có tác dụng kỳ diệu như vậy.

- Khô lâu pháp tượng à khô lâu pháp tượng. Người rút cuộc che dấu bao nhiêu bí mật đây! - Hàn Thạc khẽ vuốt ve cái đầu lâu ba màu, lẩm bẩm.

Đang lúc tinh thần mệt mỏi, hắn mơ mơ màng màng cảm ứng bản thân bị quang mang của tam sắc khô lâu pháp tượng bao phủ. Cả người hắn có cảm giác xoáy tròn trong đó, quang mang đủ màu sắc chuyển động vùn vụt từ trước mặt ra sau. Cảm giác như là một người đang từ trên đỉnh cao rút xuống vực sâu vô tận.

Đang lúc mê muội cảm giác rất không thoải mái, thần thức Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được một khí tức quen thuộc. Khí tức đó tựa hồ như ở khu vực nào đó dưới vực sâu vô tận mà hắn đang rơi xuống. Theo sự liên hệ với khí tức đó, bất tri bất giác thần thức của hắn cuộn chặt lấy nó rồi từ từ trầm luân vào.

~~~~~

Màu đen mênh mông trải dài vô tận. Phạm vi chung quanh được màu xám vĩnh viễn bao phủ. Từng đoàn mây xám liên tục quay cuồng trong không trung.. Cả khu vực tràn ngập một mùi vị hoang phế thê lương

lặng như tờ.

Vùng gần đó đều là đầm lầy, hoặc là từng thân cây trụi không cành lá. Trên nền đất hoang lạnh là đủ loại bất tử sinh vật đang bước nhưng thân thể cứng ngắc. Có thể nhìn ra nơi đây là một không gian vĩnh viễn tĩnh mịch.

Nơi này không có mặt trời, trăng sao luân chuyển, vĩnh viễn không có khái niệm thời gian, chỉ có cô độc, tuyệt vọng, tịch mịch, hoang vu.

Trong nháy mắt, Hàn Thạc còn tưởng rằng mình đang ở bên trong Tử Vong Mộ Địa bởi vì bầu trời ở đây cũng rất giống với bầu trời quanh năm hôn ám ở Tử Vong Mộ Địa. Nhưng vừa lúc này thì từng đội Thạch tượng quý gào thét bay lượn trên đầu. Tử khí hỗn loạn cùng kết hợp với các khô lâu và cương thi dưới đất làm hấn đột nhiên ý thức được đây tuyệt đối không phải Tử Vong Mộ Địa.

Hắn nhớ rõ ràng là lúc ở trong Tử Vong Mộ Địa không hề gọi về bất kỳ một bất tử sinh vật nào. Sau một khắc, hấn đột nhiên cảm giác mình đang ở trong mộng. Khi hấn nghĩ như vậy mới phát hiện lúc này bản thân không có thân thể mà chỉ có ý thức thuần túy. Song chính lúc đang nghĩ vậy thì tinh thần lực khô kiệt của hấn từ từ bao phủ từ đầu đến chân Hàn Thạc. Chỉ thấy từ đầu đến chân hấn hiện ra như một cái cây mọc rất nhanh.

Tay trái hấn khẽ chạm vào tay phải, hai tay rõ ràng đã chạm vào nhau nhưng Hàn Thạc không hề có cảm giác của da thịt tiếp xúc, hết thấy đều có vẻ quỷ dị. Khả dĩ hấn đối với cảnh vật chung quanh có cảm giác thân thiết, nhưng lại nhớ không ra là đã gặp ở đâu.

Vô số bất tử sinh vật đột nhiên từ một ngọn núi trọc lóc đi xuống. Bọn chúng được xếp vào nhau thành hàng ngũ chỉnh tề. Phía trước là khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ, phía sau là khô lâu xạ thủ, còn có một loạt Thạch tượng quý. Sau đó một khoảng là hai Tà Ác kỵ sĩ.

Số bất tử sinh vật này ước chừng khoảng ba bốn ngàn. Bất quá đại đa số đều là khô lâu chiến sĩ, cương thi chiến sĩ, thực thi quý. Chỉ có một bộ phận nhỏ là Tăng Ác chiến sĩ cùng Tà Ác kỵ sĩ. Từ ngọn núi trọc bất ngờ vọt xuống hẻm núi.

Thân thể cùng ý thức Hàn Thạc phiêu lãng trong không trung, chậm rãi đi tới hẻm núi kia. Tới nơi, hấn mới phát hiện trong đó có một số lượng cực lớn bất tử sinh vật. Hầu hết bọn chúng đang giao chiến, lợi dụng móng vuốt của thân thể cắn xé nhau, không biết đến đau đớn, cũng không lùi bước. Khung cảnh cực kỳ tráng liệt.

Những chủng loại cấp thấp như khô lâu chiến sĩ cương thi chiến sĩ một khi gục ngã thì bị phá hủy triệt để. Lực lượng linh hồn của bọn chúng lập tức tiêu tán. Bất quá từ các chủng loại cao hơn, bắt đầu từ Tăng Ác chiến sĩ, một khi bị tiêu diệt thì lực lượng linh hồn cũng không tiêu tán ngay. Các bất tử sinh vật chung quanh sẽ tranh giành một chút lực lượng linh hồn đó rồi nuốt chửng để bồi bổ bản thân.

Giữa đám bất tử sinh vật đang điên cuồng chém giết là một Mộc nữ y lĩnh chủ (xác ướp) cao lớn khoảng năm thước. Cả người y bọc trong hủ thực khí màu trắng nồng nặc, chậm chạp đứng lên từ chỗ sâu trong hẻm núi. Đường như y là thủ lĩnh của bất tử sinh vật trong hẻm núi này. Từ khe sâu đứng lên, cả người bạo phát ra một cơn lốc tử vong cường đại vô cùng.

Chỉ thấy các bất tử sinh vật từ ngọn núi trọc lao xuống, bị cơn lốc tử vong quét qua liền biến thành tro bụi. Bạch khí quanh thân y như lợi khí bay lượn, quét qua chỗ nào thì bất tử sinh vật chỗ đó lập tức vỡ vụn. Chỉ có mấy Tà Ác kỵ sĩ huy vũ cốt thứ cản được, điều khiển chiến mã phun lửa dưới thân rút lui.

Mộc nữ y lĩnh chủ là bất tử sinh vật cấp cao hơn Tà Ác kỵ sĩ. Đã không cùng đẳng cấp nên khi chiến đấu cũng không cần lo lắng. Trừ phi có mười Tà Ác kỵ sĩ cùng nhau liên thủ, nếu không một tên đối mặt thì vĩnh viễn chỉ là tìm đường chết.

Từ lúc Mộc nữ y lĩnh chủ xuất hiện từ khe sâu, các bất tử sinh vật lao xuống từ ngọn núi trọc chung qua bị cơn lốc tử vong của y giết chết vô số. Trong chốc lát đã có hơn bảy trăm bất tử sinh vật bị biến thành bụi phấn.

- Kể ở ngọn núi trước mặt kia, tiếp nhận khiêu chiến của Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí ta đi. Ngọn núi cao sừng sững đó không phải để cho loại yếu nhược như ngươi được hưởng, cút mau khỏi lãnh địa này cho ta! -

Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí quay mặt về ngọn núi cao ngất kia rít gào, một luồng tinh thần lực khổng lồ bao trùm cả khu vực.

- Chủ ta uy nghiêm, há lại dung tha cho Mộc nữ y hèn mọn xâm phạm. - Một gã Tà Ác kỳ sĩ cười chiến mã phun lửa vừa thối lui bình tĩnh quát to.

Theo tiếng quát của hắn, từ xung quanh hẻm núi truyền tới thanh âm đá đổ mãnh liệt vô cùng. Chỉ thấy hai kẻ thuộc hạ quen thuộc của hắn là Thổ Giáp Thi và Mộc Giáp Thi đang phân biệt cười chiến mã phun lửa từ hai bên của sơn cốc phi đến.

Từ ngọn núi trọc cao chật ngất kia, một cái bóng khổng lồ lao thẳng xuống. Thật không ngờ đó là bất tử sinh vật kỳ lạ trên thân dày đặc dao thứ, Tiểu Khô Lâu đang cười trên đó. Thanh cốt dao chẳng biết khi nào đã biến thành cốt mâu hình dạng như trường mâu dài ba thước, bảy thanh cốt thứ sau lưng dựng đứng dữ tợn.

Tiểu Khô Lâu vừa đáp xuống, một luồng sát khí uy nghiêm lập tức bao phủ toàn trường.

- Mộc nữ y lĩnh chủ hèn hạ kia. Lĩnh địa của ta há lại để người có thể tranh giành sao. Hôm nay ta chẳng những muốn linh hồn người bị diệt, mà từ sau này toàn bộ lãnh địa của người cũng do ta thống trị. - Ý niệm của Tiểu Khô Lâu bộc phát ào ạt như lũ, hoàn toàn trái ngược với thân hình nhỏ bé của nó.

- Chủ nhân uy nghiêm, chắc chắn sẽ thống lĩnh hắc ám. - Gã Tà Ác kỳ sĩ lúc trước tiếp lời, nhảy từ trên chiến mã phun lửa xuống đất rồi gập đầu lễ bái Tiểu Khô Lâu, vẻ mặt cực kỳ thành kính.

Đây là lần đầu tiên Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí nhìn thấy bộ khô lâu biến dị mà theo lời đồn đại là lợi hại phi thường này. Trong nháy mắt, từ thân thể Tiểu Khô Lâu bộc phát một lực lượng đáng sợ khiến y cảm ứng được sự đáng sợ. Còn có thêm cái kẻ toàn thân hỏa diễm cùng với chiến mã dưới thân như là hai quả cầu lửa, chính là Hỏa Giáp Thi. Nhiệt độ cao bốc lên từ nó khiến kẻ vốn quen với âm hàn như Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí cực kỳ khó chịu.

Y đột nhiên nghĩ ra mình đã sa vào một cạm bẫy. Đã từng trải qua bao tháng năm ở cái thế giới này, y không như những bất tử sinh vật vô tri vô giác ở đây mà sớm đã chính thức có được trí tuệ.

Từ khe núi đi ra, Pháp Lỗ Lí đã cảm ứng được sự bất ổn, y lập tức cố gắng một lần nữa thoái lui trở lại rồi tính tiếp. Bất quá mặt đất vốn đang mềm mại tự nhiên đông cứng lại như sắt đá. Đang kinh hoàng thì Thổ Giáp Thi bộ dạng thật thà chậm rãi từ dưới đất trồi lên, nhếch miệng cười vẻ ngậy thơ hỏi Pháp Lỗ Lí:

- Chạy không thoát sao?

Mộc nữ y lĩnh chủ vừa mới bắt diện uy phong, đột nhiên phát hiện lên trời không cửa xuống đất không đường, phần nộ gào thét:

- Kẻ hèn hạ kia, người thực quá âm hiểm.

Tiểu Khô Lâu không đáp. Bất tử sinh vật dưới thân đang bay lượn thành linh lao thẳng vào Pháp Lỗ Lí. Cây cốt mâu dài ba thước vừa vung lên, toàn bộ tử khí chung quanh bỗng điên cuồng tiến nhập vào đó. Hấp thụ một lượng tử khí khổng lồ, cây cốt mâu khí thể nặng như một ngọn núi, gào rít nhắm vào Pháp Lỗ Lí.

Quần áo trên người Pháp Lỗ Lí bỗng chốc tan nát bay lả tả. Thủ hạ chung quanh y như bị lợi khí đó xé nát thành bụi phấn. Cốt mâu của Tiểu Khô Lâu hạ xuống, vài quần quanh người y liền bị xé rách, đồng thời đâm xuyên vào bụng y, đóng đinh thân hình trên mặt đất.

- Thần phục, nếu không- chết! - Khí tức cường đại của Tiểu Khô Lâu thúc tới Mộc nữ y lĩnh chủ đang bị đóng đinh bẹp dí trên mặt đất, lãnh khốc quát.

Bị cốt mâu ghim cứng không thể động đậy, Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí tru lên một hồi thê lương, cuối cùng cũng khuất phục dưới hung uy của Tiểu Khô Lâu, thành khẩn cúi đầu hô:

- Mộc nữ y lĩnh chủ Pháp Lỗ Lí thần phục chủ nhân.

Tiểu Khô Lâu cũng không vội vàng rút cây trường mâu đang cắm trên người Mộc nữ y lĩnh chủ ra. Nó đưa tay trái vẽ lên trên bầu trời u ám vẽ một khe ước ẩn ký rồi bắt Mộc nữ y lĩnh chủ giao ra một chút linh hồn thuần túy đóng dấu vào đó. Xong xuôi mới bắt kẻ y đang đau đớn, rút cây cốt mâu ra, quay đầu ra lệnh:

- Trở về núi!

Đã ký vào cái khe ước chủ nô rồi, Mộc nữ y lĩnh chủ không có một chút dư địa phản kháng. Thân hình cứng ngắc chậm chạp từ dưới đất đứng lên, thông thả đi theo Thổ Giáp Thi và Mộc Giáp Thi tới cái ngọn núi trọc cao ngất kia.

Chứng kiến tất cả sự việc, Hàn Thạc há hốc mồm kinh ngạc không nói ra lời. Sau cùng hắn mới hiểu được đây mình đã tới địa phương nào, đó chính là dị giới thì không, nơi tồn tại của bất tử sinh vật.

Hàn Thạc có nằm mơ cũng không nghĩ ra Tiểu Khô Lâu cùng đám gia hỏa Thổ Giáp Thi kia ở dị giới này lại có một đội ngũ khổng lồ như vậy. Xem chừng cũng không tệ. Khó trách lần trước Thổ Giáp Thi nói không có việc gì thì để nó trở về. Cuộc chiến vừa rồi Tiểu Khô Lâu mang theo cả Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi lẫn Hỏa Giáp Thi, chắc là đang tại dị giới tiến hành hoạt động xâm lược không ngớt.

Mộc nữ y lĩnh chủ là bất tử sinh vật tương đương với Cốt ma, chỉ Vong Linh Đại ma đạo sư mới có thể triệu hoán. Tiểu Khô Lâu đối phó với y chỉ cần một mâu là hàng phục. Điều này chứng minh giờ đây cấp bậc của nó cao hơn Mộc nữ y lĩnh chủ, đây là điều Hàn Thạc không thể ngờ.

Sau khi Mộc nữ y lĩnh chủ bị Tiểu Khô Lâu thu phục, Hàn Thạc mới đột nhiên kinh hoàng nhớ ra là không biết làm sao quay lại đại lục Kỳ Áo. Tại đây vĩnh viễn cũng chỉ có không gian hoang tàn tử tịch, không có một ai mà hắn biết.

Nếu chỉ có một mình ý thức tồn tại ở dị giới xa lạ này thì quả thực là một loại hành hạ đối với hắn. Bây giờ ngay cả thân thể cũng đều là do ý thức mà thành, Hàn Thạc chẳng những không thể tận tình hưởng thụ hết thấy, cũng vô pháp thi triển ra bất luận loại ma công nào. Tình huống cực kỳ bất lợi.

Thấy Tiểu Khô Lâu bay về ngọn núi trọc kia, Hàn Thạc không ngừng cố gắng hô hoán liên hệ với nó. Đang nỗ lực thì một sự đau đớn bỗng nhiên lan tràn khắp toàn thân. Loại thống khổ này khiến cho thần kinh cứng cõi của hắn mà cũng không thể chịu được, ý thức dần dần tiêu tán ra.

Đang cùng Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi và Hỏa Giáp Thi tiến về ngọn núi trọc, Tiểu Khô Lâu bỗng nhiên dừng phất lại. Nó quay lại quan sát chỗ ý thức của Hàn Thạc biến mất một chút rồi đột nhiên cười bất tử quái vật kia bay vòng lại, quang mang bên trong Tử Ma nhãn lấp lánh, tràn đầy nghi hoặc.

Ba sinh vật kỳ lạ cũng đồng thời thúc chiến mã phun lửa lướt qua tầng tầng bất tử đại quân tới bên cạnh Tiểu Khô Lâu. Thổ Giáp Thi hỏi cộc lốc:

- Chuyện gì vậy?

- Phụ thân đã tới đây. - Tiểu Khô Lâu chỉ có hai cái lỗ mũi giờ xương phập phồng, trả lời.

- Phụ thân sao có thể đến đây? Chỗ này là thế giới của chúng ta mà! - Thổ Giáp Thi hỏi ngược lại vẻ khó hiểu.

- Không biết, nhưng ta vừa mới cảm giác được mối liên hệ với phụ thân, người vừa ở đây!

Tiểu Khô Lâu khẽ huy động cây cốt mâu, mũi nhọn của nó dừng lại chỗ khu vực có ý thức của Hàn Thạc nói:

- Ở đây, các người nghĩ kỹ một chút coi có mùi vị trên người của phụ thân không.

Nghe nó nói như vậy, ba bất tử sinh vật cùng tiến về khu vực kia. Trong đó Mộc Giáp Thi và Hỏa Giáp Thi chỉ không ngừng lắc đầu, ý thức của hai tên gia hỏa này chưa hoàn toàn tiến hóa, trước mắt hoàn chỉ có thể dựa vào Tiểu Khô Lâu trao đổi. Riêng Thổ Giáp Thi thì hít sâu mấy hơi, dường như đã ngửi thấy mùi vị của Hàn Thạc, lắc đầu đắc ý đáp:

- Đúng thực, phụ thân đã tới đây!

- Quay về núi đi, phụ thân đã rời đi rồi. Chúng ta còn phải thu phục lãnh địa của Pháp Lỗ Lí nữa. - Tiểu Khô Lâu nói xong liền cười tọa kỵ bay lên cao nhằm hướng ngọn núi trọc.

~*~*~

Như là bị tia chớp đánh trúng não bộ, linh hồn của Hàn Thạc rời khỏi độ cao rơi xuống đất. Cả người hắn toát mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng còn nguyên nỗi sợ hãi.

Trong khi rơi xuống đất, tay hắn vẫn nắm chặt cây khô lâu pháp trượng. Cây pháp trượng va phải nền đá trơn bóng cứng rắn của Tử Vong Mộ Địa phát ra một tiếng keng rồi nằm im không có thêm biến hóa gì để có thể cho hắn biết là vừa đưa hắn tới thế giới nào.

Làm kẻ lữ khách nơi dị giới hoang vu này thực sự khiến Hàn Thạc lo sợ. Hắn sợ không phải vì sợ sẽ phải tồn tại và chiến đấu ở đây, mà sợ sẽ không thể từ nơi xa lạ đó trở về đại lục Kỳ Áo. Để rồi thần thức của hắn thì ở lại Vong Linh thiên đường, còn nhục thể thì ở lại đại lục Kỳ Áo.

Đối với người tu ma như Hàn Thạc mà nói, thân thể có tác dụng cực kỳ to lớn. Không có thân thể, rất nhiều lực lượng đều không thể vận dụng. Nếu vĩnh viễn không thể quay lại, quanh năm đối mặt với bất tử sinh vật ở mảnh đất hoang liêu đó, đối với hắn mà nói chính là một sự hành hạ.

Đã quen với một thế giới muôn màu muôn sắc, Hàn Thạc quả thực không thể thích ứng với một cái thế giới chỉ có ba màu trắng, đen, xám. Huống hồ cái thế giới này hắn lại không có nữ nhân bằng hữu, hoặc chí ít cũng là con người như hắn mà xung quanh chỉ là các sinh vật dị giới không đầu hoặc đang thối rữa.

- Nguy hiểm quá, Khô Lâu pháp trượng này quả thật rất quái dị, cũng may cuối cùng đã đưa mình trở về. Nếu không đời này mình xem như bị hủy rồi. - Hàn Thạc tự nhủ. Lúc này hắn mới xem lại Khô Lâu pháp trượng trên mặt đất. Trong đầu suy nghĩ mãi không ra tại sao lại xuyên qua được tầng tầng vị diện, đưa ý thức đến tận không gian kia.

Thế nhưng suy nghĩ một hồi lâu, Hàn Thạc vẫn không thể nghĩ ra làm sao để lợi dụng khô lâu pháp trượng. Hắn khê lắc đầu gạt bỏ thôi không nghĩ đến vấn đề này nữa, ngược lại nhớ lại biểu hiện thần kỳ của Tiểu Khô Lâu tại không gian kia thì lập tức muốn dùng Khô Lâu pháp trượng gọi nó về xem ra sao. Nhưng nhớ tới biến hóa của cây pháp trượng kỳ dị này lúc trước lại có chút sợ hãi, liền tạm thời bỏ ý nghĩ để cho Tiểu Khô Lâu lập tức hàng lâm xuống vị diện này.

- Không nghĩ tới Tiểu Khô Lâu lại tốt như vậy. Xem chừng so với mình tại đại lục Kỳ Áo còn phải ngao mạn hơn a, nó trở nên lợi hại như thế từ khi nào nhỉ? - Hàn Thạc nhin không được cảm thán. Hồi tưởng lúc trước kia các bất tử sinh vật đẳng cấp thấp gọi ra từ vị diện này đều có biểu hiện e ngại Tiểu Khô Lâu, rốt cục mới hiểu được sự tình.

350. Chương 350:hắc Long Hưng Phấn

Mấy hôm sau ngày từ vùng đất của Tử linh trở về, Hàn Thạc nằm yên một chỗ để khôi phục lại bản thân. Hắn chờ cho đến khi tinh thần lực sung mãn trở lại thì lại đi vào U Âm sâm lâm bắt vài con ma thú về để tiếp tục luyện ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến.

Miệt mài luyện tập, rốt cuộc cũng đến ngày Hàn Thạc có thể tùy tâm sở dục thao túng tinh thần lực của bản thân. Ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến vừa xuất ra, một con ma thú trúng phải liền hộc máu rồi ngã xuống.

Thuần thực ma pháp này tức là có thể tùy ý khống chế tinh thần lực, cũng coi như là hắn đã làm chủ được cảnh giới Ma đạo sư. Vì vậy Hàn Thạc bắt đầu tu tập sang cấp bậc cao hơn là Vong Linh Đại ma đạo sư, cảnh giới có thể làm chủ hoàn toàn ma pháp.

Điều chính yếu đầu tiên đó là triệu hoán được Cốt ma, Lão thi yêu, Mộc nữ y linh chủ. Vong Linh pháp sư càng về sau càng có thể triệu hoán về các bất tử sinh vật có cấp bậc cao cũng như tăng chủng loại triệu hoán. Nếu Hàn Thạc có thể đạt tới cảnh giới Đại ma đạo sư thì có thể triệu hoán cả Cốt ma, Lão thi yêu lẫn Mộc nữ y linh chủ.

Nói về ba triệu hoán thuật này, ngoại trừ sự khác nhau đôi chút về chú ngữ thì ngoài ra cũng không có gì quá dị biệt. Cốt ma, Lão thi yêu và Mộc nãi y lĩnh chủ là những bất tử sinh vật cùng đẳng cấp. Linh hồn ẩn ký của bọn chúng mặc dù bất đồng nhưng lực lượng chênh lệch cũng không lớn. Chỉ cần Hàn Thạc có thể nắm vững một loại triệu hoán thuật trong đó như Cốt ma rồi thay đổi chú ngữ là có thể gọi về hai loại bất tử sinh vật còn lại.

Có điều cũng như ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến, Vong Linh pháp sư càng về sau để nắm vững một loại ma pháp thì càng khó khăn. Thể ngộ về Vong Linh ma pháp mà Hàn Thạc chiếm giữ của Vong Linh Ma đạo sư Khắc Lai Đốn bây giờ vẫn như cũ, hoàn toàn vô dụng.

Bắt đầu từ cảnh giới này, mỗi Vong Linh ma pháp mà hắn tu tập đều phải tự bản thân từ từ nghiên cứu. Cũng may mà trong Tử Vong Mộ Địa có đầy đủ thư tịch cho hắn nghiên cứu, nhất là thư tịch về bản chất Vong Linh ma pháp thì nhiều vô kể.

Trong thời gian còn luyện chế ba Tà Ác ký sĩ và mười hai Huyền Ma, Hàn Thạc cũng tập trung nghiên cứu sâu thêm một tầng về Vong Linh ma pháp.

Bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua được vài ngày. Một ngày nọ, Hàn Thạc đang ngâm xướng chú ngữ thì đột nhiên cảm ứng được khí tức quen thuộc từ bên ngoài truyền vào Tử Vong Mộ Địa.

Hàn Thạc đang đau đầu suy nghĩ chợt bừng tỉnh rồi cầm lấy Khô lâu pháp tượng đi ra ngoài, hỏi Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đang quanh quẩn:

- Tại sao ngươi tới đây?

- Chủ nhân tôn quý! Ta cảm ứng được sự tồn tại của người, vừa lúc ta cũng đang ở Nhật Diệu cốc liền đến đây thăm người. - Dâm long vừa thấy Hàn Thạc thì lập tức tung hô.

Hắc long cũng không biến đổi gì nhiều. Bất quá Hàn Thạc cảm nhận khí tức trên người y tựa hồ cường đại hơn một chút. Cát Nhĩ Bá Đặc cả người đen như than, sau khi vào Tử Vong Mộ Địa thì lập tức chủ động thao thao bất tuyệt báo cáo cho chủ nhân tình hình của Nhật Diệu cốc.

Nghe y nói một hồi, Hàn Thạc dần dần nắm được tình hình của Nhật Diệu cốc. Bắt đầu từ lần trước, hắn đã bày mưu dùng mồi bẫy ngăn để các phương thế lực tàn sát nhau trong sơn cốc. Tứ đại thế lực sau đó liên tạm thời ngưng chiến, ngược lại còn tập trung sức lực để tìm cho ra bàn tay đen đạo diễn đằng sau.

Lần đó Lao Lô Tháp đã từng nói, bất kể kẻ nào tìm được hung thủ thì sẽ là người chấp chương duy trì trật tự tại Nhật Diệu cốc. Tuy nhiên, bất kể thế lực lớn nhỏ nào, dù đã hết sức cố gắng nhưng qua mấy tháng cũng đều bất lực.

Đặc Lan Khắc Tư thì dĩ nhiên hiểu được hung thủ chân chính là Hàn Thạc đã sớm rời đi từ lâu. Một mặt gã vừa tỏ vẻ quan tâm đến chuyện này, mặt khác thì lặng lẽ phát triển dong binh đoàn Hồn Diệt. Bất tri bất giác, Hồn Diệt vốn đang từ vô danh, nhờ vào kim tệ dồi dào và danh vọng của Đặc Lan Khắc Tư dần dần đã trở thành phương thế lực lớn thứ năm của Nhật Diệu cốc.

Ngoài ra, nhờ ăn được một viên Niết Bách đan của Hàn Thạc mà thực lực của gã từ kiếm sư đột phá lên Đại kiếm sư. Bây giờ trong các thế lực tại Nhật Diệu cốc cũng chỉ còn có Lao Lô Tháp có thể cường hóa ba lượt là có thể hơn được gã, còn bọn Phạt La Lí Đạt và Á Đương Môn La thì không phải là đối thủ.

Hồn Diệt càng nổi danh thì Đặc Lan Khắc Tư càng thu nạp được nhiều cao thủ ưu tú. Lúc trước gã vốn chỉ tàn nhẫn giết thêm vài phần âm độc, không vội đối phó Phạt La Lí Đạt ngay mà tính toán từ từ hành hạ y từng chút một.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc phối hợp ăn ý với Đặc Lan Khắc Tư, mọi nhiệm vụ đều được giải quyết thỏa đáng. Trong quá trình này, dâm long thường tìm tới các chỗ trăng hoa, lợi dụng công pháp mà Hàn Thạc dạy hắn, lén lút thu nạp một ít âm khí nên thực lực cũng tiến bộ rất nhanh.

Nghe Cát Nhĩ Bá Đặc nói xong toàn bộ tình thế của Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc mơ hồ có chút lo lắng. Trước mắt, dong binh đoàn Hồn Diệt của Đặc Lan Khắc Tư đã trở thành phương thế lực lớn thứ năm của Nhật Diệu cốc. Điều này cũng có nghĩa là Hồn Diệt đã có đủ tư cách tham gia tranh đoạt quyền lợi trong cốc, điều mà trước kia nó không có. Ngoài ra trước kia cũng chỉ có Phạt La Lí Đạt dùng hết sức muốn đẩy Đặc

Lan Khắc Tư vào chỗ chết, giờ Hồn Diệt phát triển như vậy, ba phương thể lực kia đương nhiên cũng sẽ càng tập trung chú ý vào gã.

Ngay cả Lao Lô Tháp của tộc Cuồng chiến sĩ cũng e là không còn giữ thái độ hữu hảo với Đặc Lan Khắc Tư nữa. Dầu sao bây giờ thì rốt cuộc gã cũng có uy hiếp tới thực lực của dong binh đoàn Già La của hắn. Trên thế giới này không có bằng hữu vĩnh viễn. Một khi xảy ra xung đột về mặt lợi ích, rất có thể sẽ phát sinh một số chuyện bất thỉu.

Trầm tư một lát, hắn hiểu được là từ nay về sau chuyện phát triển của bọn Đặc Lan Khắc Tư cũng sẽ không còn dễ dàng như trước đây. Bất quá Hàn Thạc tin tưởng năng lực Đặc Lan Khắc Tư nên cũng không lo lắng quá nhiều, mỉm cười với dâm long:

- Cho ngươi một thứ này.

- Cái gì vậy? - Cát Nhĩ Bá Đặc đang thao thao bất tuyệt nghe chủ nhân nói vậy thì kinh ngạc hỏi.

Hàn Thạc lấy từ trong không gian giới chỉ ra khối ma thú tinh hạch của Lục long. Khối tinh hạch lưu chuyển ánh xanh biếc lóng lánh, ẩn chứa bên trong năng lượng cực lớn, Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức vui mừng như điên, hét lớn:

- Là tinh hạch của siêu giai ma thú phải không?

- Không sai, đây là ma thú tinh hạch của một con Lục long. Ta nghĩ nó đối với ngươi chắc hữu dụng chứ? - Hàn Thạc mỉm cười hỏi dâm long.

Gật đầu như gà mổ thóc, thần tình Cát Nhĩ Bá Đặc hưng phấn, đưa tay phải cầm lấy khối ma thú tinh hạch rồi cười lớn:

- Hữu dụng, quá hữu dụng đi chứ. Ta có thể cảm giác được bên trong nó ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Lục long này có đẳng cấp cao hơn ta. Vì vậy ta nhất định có thể tiến hóa đến lần thứ hai.

- Tốt lắm, ngươi lập tức thôn phệ nó cho ta rồi cứ ở lại trong Tử Vong Mộ Địa mà tiến hóa đi. - Khối ma thú tinh hạch của Lục long này vốn là Hàn Thạc chuẩn bị riêng cho Cát Nhĩ Bá Đặc nên vừa thấy bộ dạng sung sướng đến phát cuồng của y thì cười nói.

Hắc long ngoại trừ tính tình dâm dăng thì đích xác là một nô bộc trung tâm. Lần trước tại Cẩm kỵ chi địa sâu trong U Âm sâm lâm, y càng biểu hiện lòng trung thành khiến Hàn Thạc cảm động. Nếu không lúc hắn đang phát cuồng đó chắc là sẽ vĩnh viễn nhập vào ma đạo.

- Cảm ơn chủ nhân, người thật quá vĩ đại! Lời ca ngợi này là phát ra từ đáy lòng của người hầu trung tâm này..... - Cầm ma thú tinh hạch của Lục long trong tay, dâm long vỗ mông ngựa thao thao bất tuyệt. Kết giao với loài người cũng đã lâu, kỹ thuật này của y tựa hồ đã cao thêm một tầng, tuyệt không hề có một câu nào lặp lại.

- Được rồi, được rồi! Ngươi đem cái ma thú tinh hạch của Lục long này thôn phệ cho ta là tốt rồi. Đừng đứng đó mà nói nhảm nữa. - Hàn Thạc cắt ngang câu tán tụng của Hắc long, dõ khóc dõ cười nói với y.

Cát Nhĩ Bá Đặc thôi không nói nhảm nữa, hưng phấn gật đầu với Hàn Thạc:

- Chủ nhân, ta phải hóa thành bản thể nên ở trong Tử Vong Mộ Địa sẽ bất tiện, vậy ta đi ra ngoài đây.

- Đi đi, có điều hãy cẩn thận một chút. Đừng làm rối loạn trận pháp mà ta đã bố trí. - Hàn Thạc thấy Hắc long hưng phấn cầm khối tinh hạch hăm hở chạy ra ngoài Tử Vong Mộ Địa thì vội vàng nhắc nhở.

- Chủ nhân yên tâm đi! Ta biết nên làm như thế nào mà. - Hắc long trả lời, tránh xa hai đại trận mà Hàn Thạc bố trí rồi đến một khu vực khác hóa thành bản thể, đem khối ma thú tinh hạch của Lục long nuốt chửng.

Xem bộ không bao lâu nữa, Cát Nhĩ Bá Đặc có thể trở thành siêu giai ma thú tiến hóa lần thứ hai. Hàn Thạc thâm nghĩ một lát rồi ở giữa Tử Vong Mộ Địa tiếp tục không ngừng ngâm lại nhiều lần các chú ngữ.

Qua một vài ngày, Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới các Ải nhân trong sơn cốc, liền tưởng tới kĩ nghệ chế tạo vũ khí của họ. Hắn cũng nhớ lại lời hứa với Tích Dịch tổ vương Đạt Gia Tây liền rời Tử Vong Mộ Địa đi tới sơn cốc của Ải nhân một chuyến.

Mùa đông đã đi qua. Bên trong sơn cốc của Ải nhân tràn đầy mùi vị thơm ngát của hoa cỏ. Các Ải nhân canh giữ sơn cốc đều nhận ra Hàn Thạc nên hắn cứ thẳng đường tiến vào. Trong cốc, hắn thấy một số Ải nhân đang làm rượu trái cây. Bọn họ vừa thấy Hàn Thạc thì bất kể già trẻ đều không ngừng hoan hô.

Một hài tử cao chưa đến một thước được một phụ nữ sai khiến liền bưng một chén rượu thơm nức mùi trái cây đi tới trước mặt hắn chúc tụng:

- Hàn thúc thúc, người uống chén rượu này đi. Rất ngon đó. - Chú bé kiễng chân bưng chén rượu đầy cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngồi xổm xuống, khẽ xoa đầu hài tử rồi cười lớn cầm lấy chén rượu:

- Cảm ơn cháu!

Hài tử này cười toét miệng, hơi xấu hổ đỏ ửng cả mặt mày, chạy đến bên mẫu thân lú lo:

- Hàn thúc thúc cảm ơn con.

Các Ải nhân thuần phác, vô luận là lão giả hay tráng niên đều cười lên ha hả. Bên trong sơn cốc tràn đầy một bầu không khí vui vẻ. Xem chừng đoạn thời gian này thì cuộc sống của các Ải nhân rất tốt.

Ban Nại Đặc vừa nghe nói Hàn Thạc đến lập tức chạy đến tìm, hét lớn từ xa:

- A, Hàn! Người khỏe không, lâu rồi không tới a! - Y chắc là đang chế tạo vũ khí, nửa thân trên để trần, mặt đen xì, tay trái nắm chặt một cây búa lớn.

- À, à, gần đây ta có nhiều việc bận. Thế nào, có khỏe không? - Hàn Thạc cười, hỏi lại.

- Đương nhiên, mùa xuân đã đến rồi. Mùa đông vừa rồi người cung cấp cho chúng ta nhiều thực vật ăn còn chưa hết. Bây giờ còn có rất nhiều thịt muối. Chúng ta vừa khai thác được một ít khoáng thạch. Ta đang chỉ dẫn bọn thanh niên học tập kỹ xảo chế tạo vũ khí. Cuộc sống bây giờ so với trước kia tốt hơn rất nhiều rồi. - Ban Nại Đặc cười ha hả, thoạt nhìn tinh thần rõ ràng rất tốt.

- Trưởng lão đâu, ta cần gặp người bàn một vụ làm ăn lớn.

- Hàn, cửa sơn cốc của Ải nhân vĩnh viễn mở rộng chào đón người. Chế tạo vũ khí cho người là vinh hạnh của chúng ta, không thể xem như sinh ý được. - Trưởng thôn Tật Nhĩ Văn của Ải nhân chống quải trượng, cười tùm tùm, vuốt râu đi ra từ một căn phòng đá phía xa.

Thân thể lão rõ ràng càng ngày càng suy yếu. Người tới tuổi này rồi cũng khó tránh đi lại khó khăn. Râu tóc lão cũng đã bạc hết, bước tới đều phải dựa vào quải trượng. Xem bộ cũng không trốn được số mệnh vốn sinh lão bệnh tử.

Có điều tinh thần của lão thì rất sảng khoái, cười ha hả đầy hòa khí. Hai Ải nhân trẻ tuổi vừa thấy lão xuất hiện liền chủ động đến đìu lão. Ban Nại Đặc nói:

- Trưởng lão, có chuyện gì mà người ra đây?

- Ta đến đây đương nhiên là muốn gặp mặt Hàn rồi. Ban Nại Đặc, ta còn chưa già như người nghĩ đâu? Người không phải đang thấy ta tự đi tới một mình đó sao? Ha ha!

Tật Nhĩ Văn cười lớn, sau đó khom người thi lễ với Hàn Thạc:

- Ải nhân trong sơn cốc này vĩnh viễn cảm kích ân huệ của người. Đã là bằng hữu thì không nói chuyện làm ăn. Người cần bao nhiêu vũ khí, chúng ta đều sẽ giúp người chế tạo, đây là thái độ của chúng ta đối với bằng hữu.

Tới đây lần này, Hàn Thạc chủ yếu là muốn Ải nhân chế tạo một ít vũ khí cho Tích dịch nhân ở thế giới dưới lòng đất. Hắn đã đáp ứng với Tích Dịch tổ vương Đạt Gia Tây giúp đỡ các tích dịch nhân một tay.

Mặc dù lần trước các tích dịch nhân đã thu được một số vũ khí từ các kỵ sĩ đã chết của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn nhưng số vũ khí này còn rất thiếu với nhu cầu của bọn họ.

Mặt khác, thân thể của Tích dịch nhân không quá giống với người thường. Hàn Thạc muốn Ải nhân chế tạo riêng cho bọn họ một số vũ khí. Đương nhiên Thành vệ quân trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng cần Ải nhân chế tạo cho bọn chúng vì Ải nhân cũng là những người chế tạo xuất sắc các loại binh khí của nhân loại.

Lúc Hàn Thạc miêu tả, Tạp Nhĩ Văn chăm chú nghe. Sau đó, lão cười nói:

- Yên tâm đi! Đám hài tử gần đây cũng rất rảnh rỗi. Trước mắt, chúng ta cũng đã có đủ thực vật, cũng không cần ra ngoài đi săn. Ta sẽ bố trí để bọn chúng chế tạo số vũ khí mà người cần.

- Đa tạ trưởng lão. - Hàn Thạc thật lòng cảm kích.

- Ha ha, đã là bằng hữu bất tất phải nói câu khách sáo này. Khó khăn lắm người mới tới được một chuyến. Vậy cứ tận tình hưởng thụ rượu hoa quả chúng ta mới làm đi. - Tạp Nhĩ Văn hào sảng nói rồi kéo hân tới chỗ người phụ nữ đang làm rượu hoa quả kia.

- Tốt lắm, ta sẽ cùng vui vẻ với trưởng lão vài chén! - Hàn Thạc thoải mái đồng ý.

351. Chương 351:phụ Thân?

Thấm thoát, thời gian trôi đi nhanh vùn vụt. Chớp mắt đã qua một tháng.

Ngày hôm nay.

Từ bầu không khí thâm trầm trong Tử Vong Mộ Địa liên tiếp vang lên mười hai tiếng nổ “Ầm, ầm” cực lớn. Mười hai lá cờ lớn theo đó rách bươm ra.

Hàn Thạc khoanh chân ngồi ngay ngắn ở chính giữa. Hai mắt trợn trừng nhìn chăm chăm vào mười hai lá cờ lớn giữa địa huyết. Chỉ thấy bên trong địa huyết, dịch thể đã hóa thành một vũng nước màu đen kịt, bọt nước lớn nhỏ đang sôi lên ùng ục. Mây đen ùn ùn bốc lên từ bên dưới, lượn lờ không tan trong Tử Vong Mộ Địa.

Trong tiếng sôi trào ùng ục, vũng nước đen kịt đó đang dần dần bị ba Tà ác kỵ sĩ cùng tọa kỵ dưới thân hút vào. Vốn đang chìm sâu vào trong dòng chất lỏng dưới địa huyết, bọn chúng bây giờ như là những đám bọt biển lớn hút cạn vũng nước đen vào cơ thể.

Cuối cùng, vũng nước bên trong địa huyết bị hút cạn sạch. Thân hình ba Tà Ác kỵ sĩ cùng tọa kỵ hiện ra hoàn toàn. Bọn chúng giờ tuyền một màu đen nhánh như mực tàu, chỉ còn mấy cặp mắt cả người lẫn ngựa là lấp lóa hồng quang hỏa diễm bất diệt.

Thân thể bọn chúng ngoại trừ tử khí lượn lờ còn thêm một luồng sát khí hung lệ. Cả ba cảm ứng được thân thể phát sinh biến hóa cực lớn, lạng lẽ ngửa mặt lên trời tru lên, cốt thú trong tay gào thét múa may.

Bởi vì không tiếp tục chịu đựng được nỗi đau đớn trong tâm, ba gã vừa hiển lộ thân thể trong địa huyết liền lập tức một lần nữa công kích vào lực lượng khế ước, mong muốn thoát khỏi sự nô dịch của Hàn Thạc.

- Hừ! Bất tử sinh vật cao cấp quả nhiên có chút phiền toái, ít nhất các ngươi biết phản kháng! - Hàn Thạc hừ lạnh, đang ở tư thế khoanh chân vùng mạnh đứng lên. Sau đó, hân vừa dùng tinh thần lực mạnh mẽ trấn áp ba gã Tà Ác kỵ sĩ, vừa thôi động mãnh liệt Ma Môn bí pháp.

Ba Tà Ác kỵ sĩ đột nhiên im bất rồi cùng với tọa kỵ sợ hãi nhìn Hàn Thạc. Hỏa diễm trong cặp mắt trở nên hư nhược, như ngọn nến trước gió có thể tắt bất kỳ lúc nào. Trong nháy mắt, thân thể và linh hồn bọn chúng đã bị giáng cho một đòn cực nặng tưởng chừng muốn tiêu tán.

Chất lỏng bên trong địa huyết cải biến thân thể bọn chúng ẩn chứa bốn mạng tinh huyết của Hàn Thạc, toàn bộ đều được bọn chúng cùng với tọa kỵ hấp thu. Do đó, hân hoàn toàn có thể khiến cho bọn chúng tan thành tro bụi, ngay cả một chút bản nguyên lực lượng của linh hồn cũng không lưu lại.

Vậy nên khi Hàn Thạc sử dụng nỗi đau đớn của bản mệnh tinh huyết hành hạ bọn chúng thì một nỗi sợ hãi nguyên thủy tràn ngập thân thể bọn chúng lẫn cả tọa kỵ. Cả ba vừa còn mới cố gắng thoát ra khỏi lực lượng khế ước thì bây giờ cả người lẫn ngựa đã phủ phục xuống đất, toàn thân run cầm cập.

Hàn Thạc có thể cảm giác được sự sợ hãi và kính phục phát ra từ nội tâm của ba Tà Ác kỵ sĩ. Hắn hừ lạnh một tiếng, bước tới trước mặt cả ba lúc này đã hoàn toàn mất đi sự phản kháng, lần lượt xuất ra ba ma pháp Hắc Ám chi ấn lên người bọn chúng. Ma pháp này là để sau này hắn có thể gọi thẳng cả ba từ dị giới về.

Nếu hắn không hạ Hắc ám chi ấn lên người bọn chúng thì một khi đã đưa bọn chúng trở về dị giới, lần triệu hoán tiếp theo sẽ không thể gọi về. Bởi nếu không có một chút ấn ký liên hệ nào với thân thể bọn chúng thì việc triệu hoán sẽ tùy thuộc vào sự điều động của dị giới. Tại dị giới mệnh mệnh vô tận, sự tồn tại của chủng loài ở đẳng cấp Tà Ác kỵ sĩ nhiều vô kể, do đó không thể xảo diệu mà triệu hồi lại được chúng.

Bất quá chỉ cần lưu lại Hắc ám chi ấn lên thân thể chúng thì lúc Hàn Thạc ngâm xương chú ngữ, có thể bằng vào sự liên lạc của ấn ký sẽ tìm ra được chúng tại bất kỳ chỗ nào của dị giới. Từ đó đem được chính xác ba Tà Ác kỵ sĩ đã được ma công chế luyện về vị diện này.

Hạ ấn ký xong, Hàn Thạc vốn định tổng luôn chúng về dị giới. Sau đó, hắn chợt nhớ lại lần làm lễ khách tại vùng đất thánh của Vong Linh tại dị giới đã thấy được bốn bất tử sinh vật bao gồm Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi, và Mộc Giáp Thi đang sinh sống ở đó.

Hàn Thạc hiểu rằng, bọn Tiểu Khô Lâu đang rầm rộ tiến hành hoạt động xâm lược tại vị diện kia. Mặc dù thực lực của bọn chúng không ngừng được đề cao, có thể xem như là sinh vật cường đại tại dị giới. Thế nhưng, thân là Vong Linh pháp sư, Hàn Thạc cũng hiểu rõ là Mộc nãi y lĩnh chủ tuyệt đối không phải là sinh vật cường đại nhất của dị giới.

Chỉ cần đạt tới cấp bậc Vong Linh Đại ma đạo sư là Hàn Thạc liền có thể gọi về các bất tử sinh vật như Mộc nãi y lĩnh chủ, Cốt ma, Lão thi yêu.

Chỉ có điều bên trên các bất tử sinh vật như Mộc nãi y lĩnh chủ còn có các chủng loài cao hơn khác. Các bất tử sinh vật cấp bậc cực cao đó bao gồm Cốt long, Cương thi chi vương, Khô lâu vương. Gọi về được bọn chúng chỉ có Vong Linh pháp sư ở đẳng cấp Thánh ma đạo sư.

Trong truyền thuyết, Vong Linh pháp sư ở đẳng cấp cao hơn Thánh ma đạo sư (Pháp thần) thậm chí còn có thể gọi về từ dị giới các bất tử sinh vật có thực lực bán thần. Loại bất tử sinh vật này cường đại ra sao, tồn tại ở dạng nào? Ngay cả Hàn Thạc cũng không rõ ràng.....

Tại dị giới mệnh mệnh vô tận, có tồn tại bất tử sinh vật thực lực bán thần hay không Hàn Thạc cũng không thể biết. Thực lực của Tiểu Khô Lâu tuy không ngừng được tăng cường, thế nhưng quả thực hắn hơi lo lắng cho nó. Tổng ba Tà Ác kỵ sĩ về dị giới, chỉ bằng để Tiểu Khô Lâu mang đi, khiến cho thực lực bên phía nó được tăng cường thêm.

Nghĩ tới đây, Hàn Thạc lấy khô lâu pháp trượng ra rồi bắt đầu ngâm xương Vong Linh chú ngữ. Lần trước vô tình tiến nhập vào dị giới, có một thời gian hắn có chút sợ hãi với cây pháp trượng này. Bất quá sau khi nghiên cứu vài ngày, ngâm xương lại chú ngữ thì cũng không thấy có gì bất đồng. Hàn Thạc cũng không biết rốt cuộc lần trước thế nào mà phát sinh kỳ ngộ, liền không để ý quá mức.

Một đạo hắc sắc quang mang từ hư không chớp lên. Tiểu Khô Lâu cười con bất tử sinh vật toàn thân mọc đầy cốt thứ kia hiện lên. Vừa thấy nó, ba Tà Ác kỵ sĩ liền cảm ứng được mùi tử khí quen thuộc của dị giới. Lúc nhìn rõ chỉ là một Tiểu Khô Lâu thì bọn chúng tán xuất ra uy thế của bất tử sinh vật cấp cao, dường như muốn làm rung động nó.

Tiểu Khô Lâu liếc nhìn cả ba tên. Quang mang phát ra từ Tử ma nhãn lấp lóe. Cây cốt thứ dài ba thước khẽ đập xuống con bất tử sinh vật toàn thân đầy gai xương kia. Nó đột nhiên lặng lẽ quay về ba kỵ sĩ găm gù. Một luồng sát khí ngập trời cùng mãnh cuộn ra.

Ba Tà Ác kỵ sĩ lúc đầu còn định diễu võ dương oai với Tiểu Khô Lâu, thành linh cảm giác được sự cường đại của bất tử sinh vật khổng lồ quái dị kia. Bọn chúng giật nảy mình, giật lùi vài bước theo sự sợ hãi bản năng đối với bất tử sinh vật có đẳng cấp cao hơn.

- Phụ thân! - Ép ba Tà Ác kị sĩ kia thối lui xong, Tiểu Khô Lâu nhảy phắt từ trên lưng bắt tử sinh vật kia xuống, chạy thẳng đến trước mặt Hàn Thạc, truyền tin tức.

- Phụ thân?

Hàn Thạc thất kinh. Xem Tiểu Khô Lâu từ lúc ở Ma vũ học viện Ba Bử Luân, luôn sinh hoạt cùng hắn, đêm hôm khuya khoắt lén lút trợ giúp hắn đi đổ rác. Giờ nghe nó xưng hô như vậy, nhất thời không nói được gì, mồm miệng há hốc.

- Phụ thân, người đã đến quê hương của con phải không? - Tiểu Khô Lâu chạy đến trước mặt Hàn Thạc, cầm mạnh cây cốt thứ dài ba thước xuống đất rồi ngẩng đầu chớp Tử ma nhãn truyền ra tin tức.

Nghe một tiếng hô “Phụ thân”, Hàn Thạc chợt sững sờ... Đột nhiên phát hiện, Tiểu Khô Lâu càng ngày càng nhìn không thấu. Từ chỗ chỉ có thể giao lưu đơn giản, bây giờ nó đã có thể nói chuyện trực tiếp với hắn, tổng cộng chỉ mất thời gian hai năm. Hàn Thạc nhìn nó đứng ở trước mặt mình, quang mang từ Tử Ma Nhãn lấp lóe, trong lòng rung động tột độ.

Một hồi lâu sau, hắn mới trấn tĩnh lại, gật đầu:

- Đúng vậy, lần trước ta đã đi tới dị giới.

Dừng một chút, Hàn Thạc ngần ngừ hỏi tiếp:

- Người có ý thức hoàn chỉnh rồi phải không, sao lại gọi ta là phụ thân, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Người đã sáng tạo ra con. Bên trong thân thể ta có dòng máu của người, người vẫn luôn xem ta như con. Người chính là phụ thân của con.

Tiểu Khô Lâu chớp chớp Tử Ma Nhãn, tiếp tục đưa tin:

- Phụ thân, con chẳng những có ý thức hoàn chỉnh, ngoài ra còn có một số lực lượng thần kỳ. Đây đều là người cho con.

Vốn dĩ từ trước tới nay Tiểu Khô Lâu nhỏ thó vẫn bị Hàn Thạc xem như là một tiểu hài tử. Nhất là sau khi rời khỏi Ma vũ học viện Ba Bử Luân, khí chất hài tử của nó luôn bộc lộ ra càng làm hắn có loại ảo giác này. Có thể do vậy mà bất tri bất giác đã xem Tiểu Khô Lâu như hài tử của hắn. Còn về phần nó thì bằng vào sự liên hệ tinh thần với Hàn Thạc cũng cảm ứng được tình cảm sâu sắc, dần dần coi hắn như là phụ thân.

Được Tiểu Khô Lâu đột nhiên kêu hai tiếng như sét đánh “Phụ thân”, trong đầu Hàn Thạc nhất thời có chút rối loạn. Trong lòng đầy nghi vấn nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, trầm mặc một lát rồi lên tiếng:

- Ba Tà Ác kị sĩ này đã được ta cải tạo nên thực lực đã tăng lên không ít. Người đưa bọn chúng đi đi, chắc là có thể trợ giúp người không ít đấy.

- Cảm ơn phụ thân, con sẽ quản giáo bọn chúng thật tốt. - Tiểu Khô Lâu vui sướng hô nhẹ. Nó khi đứng trước mặt Hàn Thạc hoàn toàn không có cái uy nghiêm coi thiên hạ bằng nửa con mắt như khi ở dị giới, ngược lại giống như một hài tử bướng bỉnh.

Chỉ thấy Tiểu Khô Lâu rút cây cốt thứ dài ba thước đang cầm trước mặt ra rồi đi về ba Tà Ác kị sĩ. Càng bước tới gần ba gã, tử khí trên thân nó càng bốc lên cuộn cuộn. Toàn bộ tử khí của Tử Vong Mộ Địa đường như cũng lưu chuyển vùn vụt như lốc xoáy xung quanh nó.

Ba Tà Ác kị sĩ đột nhiên rung động. Hỏa diễm trong mắt cặp mắt của bọn chúng nhấp nháy nhìn chăm chăm vào Tiểu Khô Lâu với bảy thanh cốt thứ sau lưng. Ấng chừng bọn chúng đã biết lai lịch không tầm thường của Tiểu Khô Lâu.

Bất tử sinh vật đẳng cấp cao có một uy thế mà bất tử sinh vật đẳng cấp thấp hơn căn bản là vô pháp kháng cự. Tiểu Khô Lâu bước tới trước mặt ba gã, cầm cây cốt thứ lớn tướng gõ gõ vào cả ba cùng tọa kỵ, đường như là đang phân phó điều gì đó.

Cây cốt thứ gõ vào thân thể ba gã cùng tọa kỵ phát ra những tiếng keng keng trong trẻo. Hỏa diễm bên trong cặp mắt bọn chúng chập chờn mãnh liệt, đầy vẻ khúm núm. Xem bộ bọn chúng đều đã khuất phục dưới uy quyền của Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu thuần phục ba gã một cách ổn thỏa mà không thể hiểu nổi. Ngay cả hắc khi đối phó ba gã này cũng phải dùng bốn mệnh tinh huyết mới có thể chế trụ bọn chúng. Thực không nghĩ tới Tiểu Khô Lâu tựa hồ có thể dùng luôn thân phận ở đẳng cấp cao hơn để áp chế bọn chúng không dám ngẩng đầu lên.

Không biết có phải do công pháp luyện chế bất đồng, hay bởi vì lúc đầu Tiểu Khô Lâu, Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi đều ở cấp bậc thấp mà trong quá trình hắc dùng ma công chế luyện, bọn chúng đều vui vẻ tiếp nhận không chút phản kháng..

Trong thời gian luyện chế Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc có cảm giác đã giao hòa tâm linh với nó. Sở dĩ hắc dám khẳng định vậy bởi vì nó ngoại trừ có được một phần lực lượng còn có được thêm một phần ký ức của hắc. Nếu không, Tiểu Khô Lâu tuyệt đối không có khả năng sử dụng bảy thanh cốt thứ sáu lưng thi triển Ngự Ma quyết một cách thành thạo.

Còn về phía Hỏa Giáp Thi, Thổ Giáp Thi, và Mộc Giáp Thi là do Hàn Thạc dùng bí pháp luyện chế cương thi tạo nên. Bọn chúng ngoại trừ khiến hắc cực khổ tìm cho đủ vật liệu, thì còn hấp nạp ngũ tuyệt nguyên lực của ngũ tuyệt chi địa- Thổ, Mộc, Hỏa nguyên lực tại những chỗ đó đã thai nghén từ không biết bao lâu rồi, nói về độ trân quý cùng mức độ thì không thể tính được.

Có lẽ bởi do các nguyên nhân trên mà bốn bất tử sinh vật này có thể trực tiếp giao tiếp tâm linh với Hàn Thạc. Nên khi chủ nhân có thần thông kỳ dị thì bọn chúng cũng tiến hóa một cách thần kỳ. Ngược lại với ba Tà Ác kỳ sĩ kia, cho dù là các bất tử sinh vật cấp cao hơn, nhưng Hàn Thạc chỉ có thể thuần túy hạ mệnh lệnh với bọn chúng mà thôi, không xảy ra chuyện bọn chúng có năng lực giao tiếp tâm linh với hắc.

Bọn chúng không có được vài lần kỳ ngộ như Tiểu Khô Lâu, có được một phần ma công và ký ức của Hàn Thạc. Cũng không giống như ba tên gia hỏa còn lại, đã hấp nạp được thiên địa nguyên lực khổng lồ. Ngoài ra do cấp bậc bọn chúng ngay từ đầu đã cao hơn rất nhiều so với cương thi và khô lâu, dẫn đến còn cố gắng phản kháng nỗ lực cải tạo thân thể của Hàn Thạc. Mặc dù bọn chúng cũng trải qua một lần cường biến nhưng vẫn thua kém rất xa bốn bất tử sinh vật bên phía Tiểu Khô Lâu được hắc rèn luyện trước tiên.

- Phụ thân, bọn chúng từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời rồi. - Tiểu Khô Lâu chỉ vào ba Tà Ác kỳ sĩ đang run rẩy, nói với Hàn Thạc đang trầm tư.

- A, a. Người đem bọn chúng trở về dị giới đi. Đầu óc ta đang có chút hỗn loạn.

Hàn Thạc cười cười. Sau đó hắc đang chuẩn bị phóng xuất ma pháp thì đột nhiên nhìn bất tử sinh vật mà Tiểu Khô Lâu vẫn dùng để phi hành hỏi:

- Tên gia hỏa kỳ dị này là thứ gì vậy? Sao ta chưa từng nghe nói qua?

- À, nó vốn là một Cốt ma. Lần trước, phụ thân đã tìm cho con rất nhiều xương tốt. Con tháo tên Cốt ma này ra, dùng số xương hảo hạng kia gắn thành đôi cánh cho nó, giờ nó thành như vậy. Phụ thân, con làm quá xấu à? - Sau khi trả lời, Tiểu Khô Lâu tựa hồ hơi xấu hổ hỏi Hàn Thạc.

- Không phải, nhìn rất đẹp mắt đấy. - Hàn Thạc trả lời rồi đưa cả bọn về dị giới. Nhờ vào mối liên hệ với Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc đưa cả ba Tà Ác kỳ sĩ về đúng địa bàn của nó, chú định cả ba từ nay sẽ trở thành thủ hạ của nó để xung phong, hãm trận.

- Từ khi nào người lại có năng lực cải tạo bất tử sinh vật vậy? - Sau khi Tiểu Khô Lâu cùng ba Tà Ác kỳ sĩ biến mất, Hàn Thạc lẩm bẩm, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Mặc dù sự cải tạo của Tiểu Khô Lâu đối với tên Cốt ma kia đơn giản chỉ là tháo ghép xương cốt, nhưng Hàn Thạc từ sự việc này nhận thấy Tiểu Khô Lâu giờ đã không thể nói trước được điều gì rồi. Hắc khẳng định là ma công cải tạo ma vật đó chắc chắn Tiểu Khô Lâu có được từ đâu hắc, bằng không nó không thể có khả năng này.

Vô tình mà Tiểu Khô Lâu đã phát triển tới mức như vậy thực làm cho Hàn Thạc cực kỳ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Đối với kỳ tích do một tay hắc tạo nên mà nói, sự phát triển thần tốc của Tiểu Khô Lâu từ đầu đã làm hắc kinh hãi. Giờ chuyển thành hưng phấn cùng vui mừng như điên, càng nghĩ càng đắc ý với kiệt tác của mình.

Vốn ở sâu trong tâm khảm, Hàn Thạc đã xem Tiểu Khô Lâu như là hài tử của mình. Nêu khi nghe một tiếng “Phụ thân” của nó thì bị kích thích vô cùng. Lúc đầu hắn có chút không thích ứng, nhưng sau khi Tiểu Khô Lâu đi sang vị diện kia hắn bất chợt có cảm giác thấy nhớ cùng một nỗi lo lắng kỳ dị.

Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra dường như từ rất lâu rồi hắn đã xem Tiểu Khô Lâu như là con mình. Sự cưng chiều cùng nỗi lo lắng đối với nó, nguyên bản đúng là biểu hiện của phụ thân với hài tử!

- Ai a, hài tử! Lão tử cũng có hài tử rồi! - Sau khi Tiểu Khô Lâu rời đi được một lúc lâu, Hàn Thạc ở bên trong Tử Vong Mộ Địa đột nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu. Trong tiếng cười tràn ngập niềm vui sướng và hưng phấn.

Ba Tà Ác kỳ sĩ đã xuất ra. Nhưng mười hai Huyền ma thì còn cần thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể thành hình. Tà Ác kỳ sĩ chỉ thuần túy là hấp thu một ít lực lượng, quá trình này dĩ nhiên là không cần nhiều thời gian. Nhưng mười hai Huyền ma là sự tiến hóa giữa hai loại hình thái khác nhau. Quá trình này phức tạp hơn nhiều so với quá trình hấp nạp. Bởi vậy, thời gian dĩ nhiên là lâu hơn một chút.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi thôn phệ xong khối ma thú tinh hạch của Lục long thì chui vào Tử Vong Mộ Địa tiến vào giấc ngủ đông. Thân thể khổng lồ của nó cuộn lại thành một đống. Từ vảy và da dẻ của nó thỉnh thoảng trào ra dịch thể tanh hôi, còn có cả quang mang ẩn hiện.

Để nó tiến hóa xong e là cũng mất một khoảng thời gian. Trong thời gian này, Hàn Thạc cũng không triệu hoán ma pháp tiến hành nghiên cứu tử vong tại cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư nữa. Thấy hết thấy sự việc ở đây đều phát sinh biến hóa tốt đẹp, hắn bèn quay trở về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Rời khỏi thành một thời gian, khi quay lại hắn thấy cuộc sống ở đây đột nhiên đã trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều. Trước kia, các đường phố của thành vắng tanh vắng ngắt, cơ bản không nhìn thấy một người đi trên đường.

Nhưng sau khi trở về, thả Âm ma ra dò xét một vòng, hắn chợt thấy trong thành đã xảy ra rất nhiều biến hóa. Loại biến hóa này làm hắn thân là thành chủ cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Do các sơn nhân trên núi xung quanh đã di cư vào trong thành, nhân khẩu của thành được tăng lên. Ngoài ra, các thương nhân bên ngoài cũng ào ào kéo đến đây tìm kiếm lợi nhuận. Bọn họ không chỉ đưa đến các loại vật tư thiết yếu mà một số thương nhân lớn gan đã mở các cửa hàng tại đây.

Sau khi nhu cầu lương thực đã thỏa mãn thì số thương nhân kia lại khôn ngoan đưa ra bán một ít y phục hoa lệ cùng vật dụng sinh hoạt hàng ngày. Nhân khẩu trong thành tuy không nhiều, nhưng số thanh niên sau khi gia nhập thành vệ quân thì hàng tháng lại lĩnh bổng lộc vô cùng hậu hĩnh.

Mỗi tháng, các thanh niên chất phác đều được lĩnh kim tệ. Tất cả đều được dùng để cải thiện cuộc sống nghèo khó của mỗi gia đình. Mỗi gia đình, chỉ cần có một thanh niên đủ tuổi tổng quân đều đến nhập ngũ. Thái độ gia nhập nhiệt tình chưa từng có, thậm chí một số thanh niên ở thành Hải Lam vì quần bách cũng mạo hiểm đi tới đây nhập ngũ.

Thảm thoát quân số của thành vệ quân đã từ ba ngàn tăng lên năm ngàn. Có kẻ cuồng chiến Đa Khắc Tư ở đây, Kiệt Khắc cũng không cần hao phí kim tệ để chế tạo trang bị cho bọn họ. Thời gian này Đa Khắc Tư chỉ huy binh sĩ thủ hạ cùng cạnh tranh với kỳ sĩ tinh nhuệ của Phạt Khắc Lan, triển khai công kích bọn cường đạo vẫn quấy nhiễu thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Đa Khắc Tư và Phạt Khắc Lan hành động hết sức hiệu quả. Chẳng những đã tiêu diệt được hai nhóm cường đạo mà số kim tệ cướp được từ hang ổ bọn chúng cũng đủ trang bị cho binh lính. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ từ chỗ bị người ta mặc sức lăng nhục giờ đã chủ động xuất kích. Mất thời gian mấy tháng, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã từ từ nổi lên, được sự chú ý của bảy đại công quốc. Bọn họ vốn đang chiến loạn bây giờ đột nhiên đình chiến.

Tất cả đều có cảm giác - sói đến nhà rồi!

Sau khi Âm ma lượn vòng quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì Hàn Thạc từ miệng của Thiết Tư Đặc và Dịch Khắc biết tình trạng hiện giờ của thành. Đa Khắc Tư và Phạt Khắc Lan đều tự mình đem theo mỗi người một ngàn binh lính thành, vẫn cần quét các nhóm cường đạo chính xung quanh.

Đa Khắc Tư cầm quân mưu lược xuất chúng, Phạt Khắc Lan thì lại có kỹ sĩ trang bị chính quy. Hai người dường như âm thầm phân cao thấp, triển khai truy quét mãnh liệt đối với các nhóm cường đạo xung quanh. Trong quá trình này, thủ hạ của hai người ngày càng thiện chiến, dần dần đã thực sự có nhuệ khí.

- Bồ Ân, thương nhân kéo đến bên trong thành giờ không ít. Theo tình hình này mà nói, Bồ Lô Đặc Nhĩ nhất định trở thành một đại thành thị hấp dẫn người di cư đến đây.

Kiệt Khắc cười rung cả mấy ngọn thịt trên mặt, nói tiếp:

- Ta thấy không bao lâu nữa thì sơn nhân trên núi cũng sẽ kéo xuống đây. Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ phúc lợi đãi ngộ tốt như vậy, so với công việc khai khoáng của bọn họ thì kiếm được tiền hơn nhiều.

- Không phải chờ lâu, hiện giờ năm thủ lĩnh của sơn nhân đã có quyết định này rồi. Ngoại trừ A Đức Mạn tuổi tác đã cao không có hùng tâm tráng chí còn thì bốn thủ lĩnh còn lại đều muốn mang thủ hạ trở thành quân chính quy của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Địch Khắc nhìn Hàn Thạc, cười khổ:

- Bốn tên đó đã thúc giục ta rất nhiều lần. Muốn ta cùng đại nhân nhà ngươi nói chuyện, chỉ là đại nhân vẫn không có mặt ở trong thành nên chuyện này vẫn gặp trở ngại.

Nghe Địch Khắc vừa nói như vậy, thần tình Hàn Thạc khẽ động, vẻ mặt dường như rất hứng thú, hỏi:

- Chuyện này là sao? Bọn họ không phải là đang khai thác khoáng thạch xung quanh đây rất tốt sao?

- Vậy là phải xem so sánh với ai rồi. Đối với bản dân thì thu nhập từ việc khai khoáng của bọn họ dĩ nhiên là hơn. Nhưng so với phúc lợi của binh sĩ trong thành thì thu nhập từ khai khoáng của bọn họ căn bản là không đủ để chống đỡ với việc chi tiêu của thủ hạ hàng ngày.

Từ trước tới nay, sơn nhân trên núi vẫn không đến nổi nào. Hiện tại đại nhân ngươi đã tăng đãi ngộ binh lính lên một mức độ rất cao, vượt xa thu nhập từ việc khai khoáng. Ngoài ra, Đa Khắc Tư cùng Phạt Khắc Lan trong quá trình thảo phạt cường đạo đã thu được rất nhiều vũ khí,铠甲 giáp, kể cả kim tệ. Loại thu nhập từ bạo lực này thì càng vượt xa thu nhập từ mỏ quặng.

- Bấy đại công quốc đang chiến tranh hỗn loạn, chính là nơi kiếm tiền nhanh nhất. Bất luận là buôn bán binh khí, chiến mã hay là trực tiếp cướp của cường đạo, đều là thủ đoạn tích lũy tài phú nhanh nhất. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của đại nhân sở dĩ phát triển nhanh như vậy, cũng đều xuất phát từ việc cướp đoạt tài phú của kẻ khác.

- Ha ha, đối với sơn nhân mà nói, đi theo đại nhân rõ ràng là có tiền đồ hơn so với đi khai khoáng. Huống hồ Đa Khắc Tư và Phạt Khắc Lan còn mang về một số cường đạo làm nô lệ. Có bọn nô lệ này thì việc khai khoáng cũng không cần quá nhiều người. Sơn nhân thân thể cường tráng, mỗi người đều là hảo thủ trong chiến đấu, có ý muốn gia nhập quân đội cũng là đương nhiên. - Địch Khắc giải thích.

Địch Khắc vừa nói xong, Hàn Thạc mỉm cười:

- Xem ra tất cả đều vì chữ lợi, có điều không biết lòng trung thành của các sơn nhân này thế nào?

- Đại nhân, có người tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này, người nói họ dám không trung thành sao? - Thiết Tư Đặc đột nhiên hỏi ngược lại.

Gã vỗ mông ngựa quả thật đúng lúc. Hàn Thạc khẽ cười, nghĩ một lát rồi cân nhắc:

- Sơn nhân có thể chiến đấu trên năm ngọn núi kia có khoảng một vạn người. So sánh thì số người đó hơn gấp đôi quân số thành vệ quân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Nếu bọn họ gia nhập thì số chiến xa và máy ném đá ở bốn cửa thành có thể thực sự vận hành rồi..

Hiện giờ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tiền bạc dồi dào, viễn cảnh phát triển tự nhiên là không cần phải nói, tuyển thêm quân lực là chuyện cần phải làm! Một vạn sơn nhân đúng là binh sỹ cực tốt. Bọn họ đã giao phong với cường đạo nhiều năm, sức chiến đấu tất không phải nghi ngờ. Ta thấy chuyện này rất thú vị, nhưng không biết bọn sơn nhân rốt cuộc có thành tâm hay không thôi.

- Đại nhân biểu thị thành tâm, ta nghĩ các sơn nhân nhất định cũng sẽ có. - Địch Khắc vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy thì lập tức cam đoan.

-Ồ, làm sao người biết?

Hàn Thạc cười mà như không cười nhìn gã hỏi:

- Người có thể thay họ quyết định sao?

Địch Khắc vốn định nói gã là một sơn nhân, vừa nghe Hàn Thạc hỏi thêm không khỏi cười khổ:

- Đại nhân, mặc dù ta không thể quyết định thay bọn họ, nhưng ta biết bọn họ nghĩ gì. Chỉ cần đại nhân giữ đúng mực, bằng vào sự tín nhiệm và cảm tạ của bọn họ bây giờ đối với đại nhân, bọn họ nhất định sẽ nguyện ý chịu sự điều hành của người.

- Như vậy à.

Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát rồi cười nói với Địch Khắc:

- Tốt lắm, người nói dù ta cho thủ lĩnh của sơn nhân biết. Ta rất vui lòng để bọn họ gia nhập quân đội. Thế nhưng đội ngũ bọn họ phải phân tán ra, không thể để thủ lĩnh của họ vẫn chỉ huy.

- Mặt khác, toàn bộ các thủ lĩnh của bọn họ, từ tiểu đội trưởng trở lên, chỉ có trong chiến đấu lập công mới có thể trở về vị trí cũ. Còn bây giờ thì tất cả số sơn nhân phải do chúng ta chỉ huy. Nếu đáp ứng được điều kiện này thì ta cho phép bọn họ gia nhập quân đội, hưởng thụ đãi ngộ tương đương với quân lính của chúng ta.

Hàn Thạc cũng là suy nghĩ cho chính mình. Nhân số sơn nhân trên năm ngọn núi ước có một vạn. Nếu vẫn để thủ lĩnh bọn họ chỉ huy, một khi toàn bộ tiến vào thành mà sinh tâm phản trắc thì với nhân số gấp đôi thành vệ quân có thể sẽ gây ra tổn thất lớn.

Đề phòng nhân tâm là chuyện không thể không làm. Bây giờ Hàn Thạc đã ngồi ở vị trí này, cho dù không vì mình cũng phải vì dân chúng trong thành. Mặc dù hẳn tin tưởng thủ lĩnh sơn nhân sẽ không dám làm loạn nhưng mọi sự cũng không thể nói chữ tuyệt đối. Cái loại dã tâm này ai cũng có, Hàn Thạc không hy vọng mạo hiểm với sinh mạng của dân chúng trong thành.

Hơn nữa, thủ lĩnh sơn nhân tuổi còn trẻ. Nếu muốn thống lĩnh nhiều binh sỹ như vậy còn phải xem thực lực của bọn họ. Vạn nhất bọn họ là kẻ ăn hại, chẳng những mất không kim tệ mà còn có khả năng gieo ản họa cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Sau khi trở thành thành chủ của Bồ Lô Đặc Nhĩ, tác phong của Hàn Thạc cũng theo đó mà trưởng thành, ngày càng cẩn thận, chín chắn. Không hề có sự bất cẩn và ngoan độc như lúc đầu.

- Tốt rồi, ta nhất định sẽ truyền đạt lời nói của đại nhân. Địch Khắc nghe vậy cũng không dám cam đoan gì thêm, bởi vì điều kiện của Hàn Thạc quả thật có chút hà khắc.

352. Chương 352:thạch Đầu Nhân

Ba ngày sau.

Năm thủ lĩnh sơn nhân lại tụ hợp tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Ngoại trừ A Đức Mạn tuổi tác lớn nhất, bốn thủ lĩnh tuổi tương đối trẻ còn lại dĩ nhiên đều đáp ứng yêu cầu của Hàn Thạc.

Ngay cả A Đức Mạn tuy không có hùng tâm tráng chí cũng để đại bộ phận sơn nhân ở mỏ quặng của lão xuống núi đầu quân. Sau khi cùng bốn thủ lĩnh trẻ tuổi thương nghị thì quyết định là lão sẽ phụ trách chung việc khai khoáng ở cả năm ngọn núi. Khoáng thạch khai khoáng được thì cũng chia cho bốn người còn lại một phần.

Trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ bừng bừng sinh cơ. Hơn tám ngàn sơn nhân kéo xuống từ năm mỏ quặng chung quanh thành được Đa Khắc Tư nghe tin tức quay trở về chia thành bốn đại đội. Toàn bộ bốn đại đội trưởng đều là do người bên phía Hàn Thạc đảm nhiệm.

Mặc dù lần trước sơn nhân đã thu được một ít vũ khí và khải giáp nhưng số lượng còn quá nhỏ so với nhu cầu của tám ngàn người. Hiện giờ mới chỉ có ba ngàn người là có đủ vũ khí và khải giáp, năm ngàn người còn lại còn phải sử dụng vũ khí đơn giản.

Nhờ Kiệt Khắc và Đa Khắc Tư ra mặt giải quyết, hợp tác với thương hội Bồ Tư Đặc mở xưởng chế tạo vũ khí tại Lăng La sơn. Điều kiện ban đầu là thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bỏ vốn mua phương tiện đồng bộ để luyện kim, quặng thạch, thương hội Bồ Tư Đặc phụ trách chiêu mộ các thợ rèn lành nghề.

Bởi vì Hàn Thạc còn có sự giúp đỡ của Ải nhân trong U Ấm sâm lâm nên hẳn để xưởng vũ khí trong Lăng La sơn chế tạo chủ yếu là khải giáp. Kỹ nghệ chế tạo vũ khí của Ải nhân dĩ nhiên là cao siêu, nhưng với việc chế tạo khải giáp đòi hỏi hết sức tinh tế thì không bằng loài người vốn tâm tư cẩn thận.

Đa Khắc Tư tận tâm đảm nhận công việc huấn luyện. Y chia bốn đại đội của sơn nhân ra ngoài thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rồi tiến hành huấn luyện với khí thế bừng bừng. Quả đúng là người vừa mới đi ra từ Quân thương học viện của đế quốc, dưới sự huấn luyện nghiêm khắc của y, lực chiến đấu của tám ngàn sơn nhân đều được đề cao đến một mức độ nhất định.

Còn Phạt Khắc Lan sau khi trở về liền bắt đầu chỉ đạo tám ngàn sơn nhân làm quen với chiến xa nỗ xa và máy ném đá. Loại khí tài đại hỏa lực thủ thành này cần những người có cơ thể cường tráng mới có thể vận hành thao tác. Các sơn nhân chính là nhân tuyển phù hợp nhất. Dưới sự hướng dẫn của Phạt Khắc Lan, họ dần dần thuần thục việc sử dụng các khí tài và chiến xa ở bốn cổng thành.

- Đại nhân, vốn con sông hộ thành đào trước bốn cổng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều là chỗ bùn lầy trũng xuống. Bây giờ có tám ngàn sơn nhân này, chỉ cần mất một khoảng thời gian đào sâu xuống thêm một chút thì khi bấy đại công quốc kéo tới, con sông hộ thành này sẽ cho bọn chúng thấy phơi đầy đất. - Một ngày nọ, Đa Khắc Tư tìm Hàn Thạc rồi đưa ra đề nghị.

Vốn con sông đào hộ thành của Bồ Lô Đặc Nhĩ đã đào được một nửa. Nhưng sau đó bởi vì đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trong chiến đấu liên tục lâm vào thế bất lợi với bảy đại công quốc, nên việc đào sông vẫn chưa thể hoàn thành. Cuối cùng, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rơi hẳn vào thế yếu nên việc đào sông cũng dần dần bị lãng quên.

Đa Khắc Tư rất có đầu óc chiến tranh, y đã sớm nhận ra giá trị của con sông đào hộ thành này. Hơn nữa nó cũng đã hình thành sơ bộ. Chỉ cần tốn thêm ít nhân lực, vật lực cùng thời gian thì việc hoàn thành công trình cũng không phải là quá khó khăn. Một khi công trình này hoàn thành, nó sẽ là đả kích không nhỏ đối với địch nhân tới xâm phạm.

Hàn Thạc lập tức phê chuẩn đề nghị này. Các sơn nhân vừa thành thạo sử dụng khí tài công thành đang rảnh rỗi, liền chuyển vào đội ngũ nhân công lao động khổ cực hoàn thành con sông đào.

Do Hàn Thạc đã chuyển đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nên số lượng các thành viên của Ấm mạc ở đây cũng tăng lên không ít. Bọn họ do Địch Khắc phụ trách sắp xếp phân tán ra, xâm nhập vào bảy đại công quốc. Các tin tức tình báo từ bảy đại công quốc cuộn cuộn đổ về tới Địch Khắc. Gã chọn lọc ra các tin tức có lợi cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rồi cấp báo cho Hàn Thạc.

Chức vị Nhị Nhật sứ giả của Hàn Thạc cao hơn nhiều so với Địch Khắc. Thậm chí hẳn còn có quyền trực tiếp ban thưởng các thành viên của Ấm mạc lập được công lao. Trong đó Thiết Tư Đặc nhờ Hàn Thạc tận tâm đề bạt, trở thành cơ cấu của Ấm mạc tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ gần với Địch Khắc. Chức vị của gã tại Ấm mạc theo đó cũng cao hơn một bậc.

Một ngày nọ.

Hàn Thạc đang ở trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nghiên cứu thư tịch của Vong Linh ma pháp thì đột nhiên có A Đức Mạn tới tìm. Đi cùng lão là Địch Ly Á của Lăng La sơn vừa gia nhập quân đội.

- Thành chủ đại nhân, mở quặng trong lòng Lăng La sơn đột nhiên xuất hiện rất nhiều thạch đầu nhân. Bọn chúng ở sâu trong hầm mỏ, công kích làm chết hơn mười người. Thân thể chúng cực kỳ cứng rắn, không sợ ma pháp nên chúng ta không biết đối phó làm sao. Kính mong đại nhân trợ giúp. - A Đức Mạn tìm được Hàn Thạc thì lập tức đem đầu đuôi sự tình kể hết một mạch.

Hàn Thạc kinh hãi, nhíu mày hỏi:

- Thạch đầu nhân? Bên trong hầm mỏ sao lại có thạch đầu nhân, từ trước giờ đã có chuyện này chưa?

- Không có, từ trước kia tới giờ không có chuyện này. Ta từ lúc tiếp quản Lăng La sơn từ phụ thân cũng chưa từng nghe nói qua trong đó có thạch đầu nhân. - Dịch Ly Á lên tiếng trả lời. Nàng mặc một bộ nhuyễn giáp hiển lộ anh khí bức nhân. Sống mũi cao thẳng tắp, cặp đùi đẹp thon dài đứng ở đó rất thu hút sự chú ý của người khác.

Dịch Ly Á nguyên là thủ lĩnh sơn nhân ở Lăng La sơn. Bây giờ trên đó cũng còn rất nhiều thủ hạ trước kia của nàng. Lăng La sơn là địa phương sinh sống của các bậc tiền bối của nàng, bây giờ xuất hiện thạch đầu nhân ở đó, đã từng là thủ lĩnh sơn nhân nên nàng tỏ vẻ rất quan tâm.

- Thạch đầu nhân xuất hiện giữa lòng Lăng La sơn, có phải là lần đầu khai thác đến khu vực này rồi đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại bọn chúng không? - Hàn Thạc cau mày, hỏi tiếp A Đức Mạn.

Giờ đây Lăng La sơn chẳng những có sơn nhân khai thác khoáng thạch, bên trên còn có xưởng chế tạo vũ khí do thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và thương hội Bồ Tư Đặc hợp tác mở ra. Mỗi ngày từ đó có thể sản xuất ra mười mấy bộ khải giáp. Đến khi có nhiều thợ lành nghề đến đây, sự hoạt động của xưởng vũ khí này càng làm Hàn Thạc hài lòng.

Mỏ quặng bên trong Lăng La sơn có rất nhiều quặng sắt và quặng đồng, có thể dùng để luyện thành ra đồng và sắt nguyên chất. Sau khi pha thêm một ít kim loại, có thể được thợ rèn lành nghề chế tạo ra khải giáp. Nên đối với Hàn Thạc, Lăng La sơn bây giờ không chỉ đơn thuần là một mỏ quặng mà công việc chế tạo vũ khí ở đây cũng vô cùng trọng yếu. Nên hẳn đối với chuyện mà A Đức Mạn trình bày vô cùng quan tâm.

- Bẩm đúng vậy thưa thành chủ đại nhân. Chúng ta trong khi khai thác vào chỗ sâu trong lòng núi thì phát hiện khoáng thạch bên trong đó tựa hồ rất phong phú, đang định điều phối thêm nhân thủ thì bọn thạch đầu nhân này không biết từ đâu chui ra. Bọn chúng trí tuệ tựa hồ rất thấp, chúng ta căn bản không thể nói chuyện được. Vừa xuất hiện đã công kích chúng ta, giết chết rất nhiều thợ mỏ. - A Đức Mạn trả lời.

- Như vậy sao!

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, gật đầu:

- Ta và các người cùng tới Lăng La sơn một chuyến. Để xem chuyện thạch đầu nhân trong lòng núi rốt cuộc là làm sao.

- Đa tạ đại nhân! - A Đức Mạn vui mừng cảm tạ.

- Đại nhân. Lăng La sơn là địa phương của ta trước kia. Ngay bây giờ ở đó cũng còn rất nhiều bằng hữu. Ta muốn đi cùng các người lên đó một chuyến, mong đại nhân đáp ứng. - Dịch Ly Á chiếu cặp mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, cầu khẩn.

Gia nhập quân đội thì hết thảy mọi chuyện đều phải phục tùng mệnh lệnh, không được tùy ý hành động. Xem ra thời gian vừa rồi sự huấn luyện của Đa Khắc Tư đã có hiệu quả, Dịch Ly Á so với lúc Hàn Thạc vừa gặp trở nên quy củ hơn không ít.

Hàn Thạc gật đầu, trả lời:

- Được rồi.

Ở dưới chân núi Lăng La sơn còn có thể thấy không ít màu xanh, nhưng càng lên cao càng ít. Nhìn quanh đều là quái thạch lởm chởm kỳ dị, không hề thấy bóng dáng của cỏ cây.

Mùa xuân đã tới, khí trời ấm áp khiến người ta vô cùng thoải mái. Cùng đi trên đường với Hàn Thạc, A Đức Mạn và Dịch Ly Á còn có thêm mấy sơn nhân. A Đức Mạn vì tuổi tác đã cao nên không thể đi nhanh, Hàn Thạc phải cùng lão từ từ lên núi.

Trên đường, bộ nhuyễn giáp của Dịch Ly Á tỏa ánh sáng lấp lánh, ngoài những bộ vị trọng yếu trên bụng và ngực được đeo ngân giáp còn lại đôi tay và chân nhỏ nhắn của nàng lộ ra lồ lộ. Dưới ánh dương quang, ngân giáp lấp lánh giao hòa với nước da màu lúa mạch của nàng làm mấy sơn nhân trẻ tuổi hộ vệ bên cạnh mê mẩn.

Địch Ly Á vốn được sơn nhân trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ công nhận là đệ nhất mỹ nữ. Chỉ là do nàng thực lực bất phàm, địa vị trước kia cao quý nên các thanh niên không dám phóng túng. Cho dù bây giờ nàng chỉ là một tiểu đội trưởng bình thường nhưng thực lực vẫn xuất chúng áp chế Trát Khắc, Khăng Đặc, sơn nhân trẻ tuổi vẫn không thể hấp dẫn được chú ý của nàng.

Hàn Thạc trong đầu vẫn mãi suy nghĩ về các thạch đầu nhân trong lòng núi. Tâm tư hấn tràn ngập nghi hoặc, không biết bọn chúng đi từ đâu tới, nên cũng không chú ý tới các thanh niên xung quanh đang thần hồn điên đảo vì Địch Ly Á.

- Thành chủ đại nhân, ngài định đối phó thế nào với những thạch đầu nhân này? - Đang nhanh chóng tới được Lăng La sơn thì Địch Ly Á đột nhiên hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc đang suy nghĩ, nghe hỏi vậy liền quay lại, nở một nụ cười tươi rói:

- Để xem sao rồi hãy nói. Một khi chưa nhìn thấy mấy thạch đầu nhân này thì ta cũng chưa biết cách đối phó ra sao.

- Nếu quả mấy thạch đầu nhân kia đúng là công kích tộc nhân của ta thì ngài xử trí thế nào? - Cặp mắt sáng ngời của Địch Ly Á nhìn xoáy vào Hàn Thạc, hỏi dồn.

- Vậy thì để bọn chúng vĩnh viễn biến thành đá đi. - Hàn Thạc đáp ung dung.

Nghe hấn nói vậy, Địch Ly Á cảm hận gật đầu:

- Bọn chúng dám giết hại tộc nhân của ta, ta nhất định sẽ không buông tha. Thạch đầu nhân đáng chết, ta sẽ bắt bọn chúng trả giá đắt.

Xem chừng Địch Ly Á rất quan tâm đến mười mấy thợ mỏ bị giết. Hàn Thạc từ đó có thể nhìn ra cách đối xử của nàng đối với thủ hạ. Cho dù hiện tại nàng không còn quản lý Lăng La sơn, nhưng một khi biết Lăng La sơn gặp nguy thì lập tức yêu cầu hấn cùng đi để tìm biện pháp giải cứu. Có thể nói không ngoa là nàng một lòng lo cho thủ hạ.

Thấy thái độ của Hàn Thạc với mấy thạch đầu nhân, Địch Ly Á ở trước mặt hấn tựa hồ cũng bớt căng thẳng. Sau đó nàng chuyển qua hỏi về những chuyện mà hấn đã từng trải qua. Nhất là về chuyện Hàn Thạc khiêu chiến các cao thủ ở các thành thị của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, lại còn tàn nhẫn không để một ai sống sót. Ngoài ra nàng còn rất hứng thú với lần đại chiến của hấn với Khải Ân của liên minh thương hội Ba Đặc.

Hiện tại trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có rất nhiều thương nhân của thành Áo Sâm. Mấy người này biết rất rõ một vài chuyện của hấn, sau khi đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì liền tỏ thái độ vô cùng kính sợ. Còn đem một vài sự tích anh hùng của hấn thêm mắm dặm muối, không ngừng kể cho dân chúng trong thành nghe.

Bất tri bất giác, toàn bộ dân chúng trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều biết được những kinh lịch mà Hàn Thạc đã trải qua. Thêm vào biểu hiện của hấn ở lần đối mặt với bốn nhóm đại cường đạo cũng được bọn họ tích cực tuyên truyền. Bây giờ uy danh của hấn trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã vượt quá mức tưởng tượng. Đối với dân chúng trong thành mà nói, vị thành chủ có thể đem đến cuộc sống an định phồn vinh cho bọn họ có uy tín vượt xa vị quốc vương ở thành Áo Sâm đã bỏ rơi bọn họ.

Đối với Địch Ly Á đang hứng thú bừng bừng hỏi dồn dập, Hàn Thạc cũng không nhiều lời, chỉ thuận miệng trả lời vài câu. Song hấn càng biểu hiện lạnh nhạt thì càng kích thích sự hứng thú của Địch Ly Á. Trên đường đi, nàng không ngại phiền nhiễu, không ngừng truy hỏi hấn về chuyện khiêu chiến các đại cường giả..

Đang lúc Hàn Thạc cảm giác hơi đau đầu thì rốt cuộc cả đoàn cũng tới được cửa hầm của mỏ quặng trong núi. Trước miệng hầm có mười mấy thợ mỏ, toàn thân bọn họ phủ đầy bùn đất. Vừa thấy Địch Ly Á xuất hiện, những thợ mỏ tuổi đời còn rất trẻ này vui sướng hoan hô rầm trời:

- Thủ lĩnh!

Từ sự đón tiếp nhiệt thành của bọn họ, Hàn Thạc cũng có thể biết Địch Ly Á thực sự là thủ lĩnh trong lòng bọn họ. Hấn hơi kinh ngạc nhìn nàng vài lần, Địch Ly Á thấy vậy kiêu hãnh ưỡn bộ ngực tròn căng, ngụ ý:

- Thấy chưa! Thật ra bản tiểu thư cũng rất lợi hại đấy chứ!

Đối với hành động có chút trẻ con của nàng, Hàn Thạc tức cười gần chết, cũng không nói gì thêm. Sau khi Dịch Ly Á với ngữ khí thủ lĩnh hỏi chuyện bọn họ, hẳn theo lời kể tả Âm ma bay tới khu vực mà bọn họ mô tả.

- Đi thôi, xem ở sâu bên trong rốt cuộc có cái gì nào? - Sau khi Hàn Thạc dùng Âm ma đi vào thám thính sâu bên trong, Dịch Ly Á ra lệnh cho mấy thợ mỏ xung quanh.

- Chờ một chút, A Đức Mạn tiên sinh có lẽ không nên tiến vào.

Hàn Thạc đột nhiên lên tiếng:

- Bên trong khá âm hàn ẩm ướt, lão nhân gia tuổi tác đã cao, ở bên ngoài tốt hơn.

A Đức Mạn cũng không dây dưa. Lão biết với thể trạng bây giờ có đi xuống cũng chỉ là gánh nặng mà thôi, cười vui vẻ đáp ứng:

- Vậy đa tạ đại nhân thông cảm rồi.

Hàn Thạc cười, gạt đầu rồi liếc sang bọn Dịch Ly Á, dẫn đầu đoàn người đi sâu vào trong chỗ tối tăm của hầm mỏ.

353. Chương 353:kim Tuyệt Chi Địa

Không gian bên trong hầm mỏ hết sức ẩm ướt, âm u. Hàn Thạc vốn là người ngoài ở đây, đáng lẽ phải được các thợ mỏ chỉ dẫn thì giờ lại xông lên trước, tựa hồ đối với hầm mỏ rất quen thuộc.

Từ lúc đầu, Dịch Ly Á còn tưởng là hẳn sẽ chủ động đi sau. Nào ngờ Hàn Thạc cứ một mạch thẳng tiến từ đầu đến cuối. Kinh ngạc hơn là hẳn đường như rất thạo đường, không hề có chút nào nhầm lẫn đi thẳng vào sâu trong mỏ.

Một lát, Dịch Ly Á dưới sự nghi hoặc của mấy thợ mỏ không nhận nổi hiệu kỳ bước nhanh tới cạnh Hàn Thạc, cặp mắt sáng nhìn chằm chằm vào hẳn, hỏi:

- Thành chủ đại nhân, có phải trước kia ngài đã tới Lăng La sơn phải không?

Hàn Thạc lắc đầu:

- Không có a, đây là lần đầu tiên ta đến Lăng La sơn, có chuyện gì vậy?

- Thật vậy sao? Vậy sao ngài quen thuộc với địa hình bên trong này vậy. Ta quan sát ngài từ đầu đến cuối cứ thể đi một mạch không hề nhầm một chút nào. Nếu nói chưa từng đến Lăng La sơn vậy sao ngài quen thuộc với các con đường ngoắt ngoéo ở đây được chứ? - Dịch Ly Á lại càng nghi ngờ, vọt lên đối diện với Hàn Thạc đang ung dung, hỏi dồn.

Trong mắt Hàn Thạc, nhóm người này bao gồm cả Dịch Ly Á, thực lực đều rất kém cỏi. Ở sâu trong huyết động đó mấy thạch đầu nhân kia không sợ ma pháp, thân thể lại cứng rắn. Vì thế, hẳn đã sớm để một Âm ma đi trước dò đường, không để cho bọn họ bị đột nhiên giết chết. Cộng thêm vào những lời kể của thợ mỏ, tự nhiên là hẳn cứ thể đi thẳng mà không cần dừng lại xem xét, nào ngờ lại làm cho Dịch Ly Á nghi hoặc.

Hàn Thạc khẽ cười:

- Không phải lúc vừa đến đây ta đã nghe các người nói qua về địa hình bên trong sao? Còn nữa, trực giác của ta đối với địa hình của các huyết động cực kỳ mẫn cảm. Từ miêu tả của các người, ta liền có thể xác định địa hình ở đây một cách chuẩn xác, người tin hay không tin?

Nghe hẳn giải thích như vậy, Dịch Ly Á ngẩn mặt ra, sau đó hỏi về bán tín bán nghi:

- Thật sao?

- Đương nhiên.

Hàn Thạc cười lớn:

- Từ trước tới giờ ta chưa từng ghé qua Lăng La sơn. Lại càng không có cơ hội đến thám hiểm bên trong hầm mỏ này. Nên nếu không phải ta có trực giác nhạy cảm đối với địa hình của các huyết động thì liệu có thể quen đường vậy không?

Địch Ly Á nghĩ kỹ, lấy thân phận hần là thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, lại còn là một bá tước, quả thực sẽ không động lòng với khoáng sản ở hầm mỏ này. Vậy nên nghe lời giải thích cũng tin được tám chín phần. Bất giác ánh mắt nhìn lại hần có thêm vài phần khâm phục, tự nhủ thành chủ quả nhiên danh bất hư truyền. Đúng là một nam tử chân chính!

Thấy Địch Ly Á không hỏi gì thêm, Hàn Thạc lại cảm cúi bước tiếp. Có Âm ma trong tay, hần quả thực nên đổi từ khách sang chủ nơi đây, nắm lấy quyền dẫn đường. Ngược lại, cả nhóm thợ mỏ cùng Địch Ly Á trở thành kẻ tùy tùng.

Âm ma còn sót lại của Hàn Thạc từ từ thâm nhập vào trong lòng Lăng La sơn. Dựa theo miêu tả của mấy thợ mỏ, Âm ma đi tới được một khu vực chật hẹp khá khô ráo. Khu vực này có ba động khẩu sâu liên thông với nhau. Động khẩu trên đầu giờ bị nham thạch áp sát, muốn đi tiếp phải nằm sát xuống rồi bò lên.

Theo lời thợ mỏ thì đây là chỗ lần trước mà trong khi khai khoáng họ đã đụng phải một số thạch đầu nhân. Xem chung quanh còn một số dấu tích khai khoáng còn sót lại. Bất quá do Âm ma vô ảnh vô hình nên nếu mấy Thạch đầu nhân đó có bí mật ẩn nấp chung quanh thì cũng không thể phát hiện sự tồn tại của nó.

Biết được vị trí chính xác, Hàn Thạc liền đẩy nhanh tốc độ tiến về phía trước một chút. Địch Ly Á và mấy thợ mỏ phía sau thấy thân thể hần xuyên qua huyết động mau lẹ như con thoi hết sức linh mãnh thì đều cực kỳ kinh ngạc. Lúc này nàng thực sự tin rằng hần có trực giác thiên bẩm với huyết động. Có thể từ giữa các giao lộ phức tạp vẫn xác định được phương vị chính xác.

- Thành chủ đại nhân, cẩn thận! Phía trước chính là khu vực mà lần trước thạch đầu nhân đã xuất hiện đấy! - Mấy thợ mỏ đang thở hồng hộc phía sau lên tiếng nhắc nhở Hàn Thạc đang lướt đi như bay. Hần nghe vậy thì từ từ giảm bớt tốc độ chờ mọi người. Địch Ly Á lúc này mới đuổi kịp vượt lên, thở mạnh vài hơi để bình hòa bộ ngực sữa đang phập phồng, nói giọng lo lắng:

- Đại nhân, cẩn thận một chút đi! Thạch đầu nhân này không dễ đối phó, chúng ta cứ bình tĩnh tiến hành một cách thỏa đáng là được.

Thì ra Địch Ly Á không hề hành động hấp tấp như vẻ ngoài của nàng, tại thời điểm mấu chốt rất tinh tế tỷ mỉ. Hàn Thạc không khỏi kinh ngạc liếc nhìn nàng. Lúc này Địch Ly Á đang hoảng sợ thở gấp, song phong nhô lên cao vút phập phồng, hấp dẫn sự chú ý của hần. Trong lòng hần bất giác rung động, nhin không được liếc thêm vài lần nữa.

Người ta nói, nữ nhân nào cũng có thể từ ánh mắt của nam nhân mà nhận ra phần nào trên người nàng được quan sát kỹ nhất. Vô luận nam nhân có dùng phương thức bí mật thế nào đi nữa, nữ nhân bị nhìn kỹ thì đều có thể cảm ứng được nam nhân đó có từng liếc trộm bộ ngực của nàng hay không.

Những lời này đích xác có chút đạo lý. Mặc dù giờ đang là ở giữa huyết động tối tăm nhưng ánh mắt của Hàn Thạc chiếu lên bộ ngực của Địch Ly Á có lẽ đã bị nàng phát hiện. Nàng hơi lộ vẻ e thẹn trước cái nhìn lưu luyến của hần cứ dừng lại trên bộ ngực của mình. Theo bản năng, nàng hơi cúi người xuống, tựa hồ muốn dùng eo lưng che khuất phần nào khuôn ngực căng tròn.

- Được rồi, ta nghĩ là đã đến nơi rồi. Các người đứng lại cùng một chỗ đi. Như vậy nếu gặp nguy hiểm gì thì ta còn có thể chiếu cố được. - Hàn Thạc dừng lại rồi quay về phía sau ra lệnh.

Mấy tên thợ mỏ vốn lúc đầu bước rất nhanh để đi trước dẫn đường, giờ ngược lại đang ở phía sau Hàn Thạc và Địch Ly Á. Cũng may mà trong ánh sáng trong đường hầm mờ mờ ảo ảo. Bọn họ lại không có được con mắt tinh tường như Hàn Thạc, lại thêm cách xa một khoảng nên cũng không thấy được gương mặt của Địch Ly Á đang đỏ ửng.

Trên đường, ba đường hầm đan xen vào nhau. Đi tiếp thêm được mấy trăm thước thì nham thạch trên đầu mọi người đã thấp xuống rất nhiều. Lối đi cũng càng hẹp lại, chỉ có thể để hai người đi cùng. Lúc này mọi người đều phải cúi khom người xuống để phòng đụng phải nham thạch.

Sau khi xuyên qua chỗ hẹp thì cả nhóm tới được khu vực mà Âm ma đã dừng lại. Chỗ này thật ra diện tích rất rộng, có điều nhăm thạch trên đỉnh đầu rất thấp. Chung quanh có ba huyết động hình dáng rất hẹp, muốn đi vào thì phải bò sát đất.

Chỗ này chính là nơi mà lần trước mấy thạch đầu nhân đã đột nhiên xuất hiện tấn công, gây ra thương vong không nhỏ cho các thợ mỏ.

Hàn Thạc cao tới một thước chín, cho dù khom lưng cũng không bước đi được bình thường, đành ngồi xổm quan sát. Mấy thợ mỏ vẻ mặt lộ vẻ khẩn trương, nhìn quanh vẻ cẩn thận. Trong tay bọn họ đều giơ cao các dụng cụ khai khoáng thô kệch, dường như để sẵn sàng đối phó nếu mấy thạch đầu nhân xuất hiện.

Ngay cả Dịch Ly Á cũng có chút gấp rút. Nàng rút ra một thanh chủy thủ đeo ở chân trái, lo lắng nhìn quanh. Lúc này Hàn Thạc và nàng đã dựa sát vào nhau. Đến chỗ mà mấy thạch đầu nhân có thể tấn công bất kỳ lúc nào, sự ngưng ngóng của nàng đã sớm bị quăng lên chín tầng mây.

Cũng do hung danh bên ngoài của Hàn Thạc mà bây giờ của Dịch Ly Á cùng mấy thợ mỏ mới có được chút cảm giác dựa dẫm. Bằng không nếu chỉ dựa vào bọn họ thì lúc này ở đây đã là hoảng sợ rồi chứ không phải chỉ là khẩn trương.

Hàn Thạc ngồi xổm dò xét một vòng rồi hỏi mấy thợ mỏ:

- Những thạch đầu nhân này cao bao nhiêu, hình thể thế nào?

- Bọn chúng chỉ cao một thước năm, nhưng rộng chiều ngang. Do vậy có thể di chuyển trong đây rất linh hoạt, không hề bị trói buộc bởi trần nhăm thạch thấp này. - Một thợ mỏ trả lời.

Nghe gã nói như vậy, Hàn Thạc đưa mắt nhìn ba huyết động chung quanh thăm ước lượng, thấy chúng chỉ cao chừng một thước, người đi vào đó phải bò sấp. Ấn chiếu theo thân thể cao một thước rưỡi lại rất dày bề ngang của mấy thạch đầu nhân như lời tên thợ mỏ kia vừa nói thì bọn chúng rõ ràng không thể tiến ra từ mấy huyết động kia.

Ở đây ngoại trừ ba huyết động này thì chỉ có đường hầm mà bọn hắn vừa đi qua. Nếu mấy thạch đầu nhân đã không phải đến từ ba huyết động kia thì chẳng lẽ đến từ đường hầm mà bọn hắn vừa tiến đến?

Hàn Thạc giấu kín nỗi nghi hoặc. Cũng không tiếp tục xem xét chung quanh nữa mà ngồi yên suy nghĩ. Đột nhiên hắn trầm giọng thốt lên một tiếng. Tiếng thốt lúc đầu còn nhỏ sau cao dần, rồi cuối cùng vang vọng như là tiếng ngâm của một cự long.

- Tốt rồi, nếu mấy thạch đầu nhân ở gần đây nhất định sẽ nghe thấy mà đến. - Hàn Thạc quay sang nói với mấy thợ mỏ vẻ mặt đang căng thẳng.

Bên trái hắn, Dịch Ly Á đang khom người xem xét, lộ ra đồn bộ cong mẩy cực kỳ mê người. Nàng mặc nhuyễn giáp ngắn, đồn bộ tròn trịa cùng cặp chân đế trần có mị lực rất lớn. Lúc Hàn Thạc quay qua mấy thợ mỏ ra lệnh, không kim được lại tranh thủ liếc vào khu vực hấp dẫn đó mấy lần.

Mấy thợ mỏ vẻ mặt đang khẩn trương không để ý. Chỉ có ba gã là không cẩn thận thấy được. Ba gã đều đang độ tuổi khí huyết cương phượng, liên tục nuốt nước bọt ừng ực. Nếu phạm vi đồn bộ lộ ra thêm chút nữa, chỉ e bọn chúng đều vô lực trấn áp một bộ vị đang đột nhiên giơ cao.

Đang nhìn quanh, Dịch Ly Á đột nhiên quay phắt lại. Đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Hàn Thạc đang dán lấy đồn bộ của nàng. Bị bắt quả tang ngay tại trận, Hàn Thạc ngưng ngáp ho khan một tiếng rồi tự giác quay đầu đi chỗ khác.

Dịch Ly Á đỏ rực cả mặt, hung hãn liếc Hàn Thạc đang gượng gạo rồi hừ nhẹ một tiếng. Sau đó quay sang căm tức nhìn ba gã kia, quát:

- Các người nhìn bậy bạ cái gì. Chẳng lẽ ta mới rời Lăng La sơn vài ngày, các người đã muốn tìm chết?

Nói xong, nàng thấp giọng mắng một câu, gần như là thì thầm:

- Nam nhân quả nhiên không có kẻ nào tốt mà! - Câu nói cuối cùng này không biết có phải nói chỉ để Hàn Thạc nghe hay không. Dù sao cũng chỉ hắn nghe được. Thăm nghĩ nữ nhân vốn chẳng phải để cho nam nhân ngắm sao? Làm sao người biết là chúng ta đang nhìn lên vậy?

“Người khom lưng để lộ những đường cong mỹ diệu của đồn bộ chẳng phải là cố ý sao?”

Đang lúc hẩn nghĩ ngợi lan man, đột nhiên có mấy đạo khí tức yếu ớt như có như không chậm rãi tiến ra từ ba huyết động kia. Hàn Thạc nhìn chung quanh cũng không phát hiện ra bất cứ cái gì khác lạ. Bất quá là một Vong Linh ma pháp sư lại còn là một tu ma giả, hẩn lập tức cảm ứng được mấy đạo khí tức đang xuất hiện này cũng tương tự một kiểu tồn tại của các oán linh.

Hẩn lặng lẽ phóng xuất ra một ma pháp Linh Hồn Tham Tác thì thấy tám đạo khí tức u tối mà mắt thường không nhìn thấy được đang chậm rãi bay ra. Chỉ thấy chúng tỏa ra rồi đến chiếm cứ trên các khối đá lớn, tiếp đó từng luồng lực lượng kỳ dị xuất ra từ chúng nhập vào các tảng đá đó.

Các tảng nham thạch vốn cứng rắn sau khi bị các luồng khí tức này nhập vào thì trở nên mềm mại. Rồi từ từ hết như một quá trình điêu khắc, hiện ra tám thạch đầu nhân mà lần trước các thợ mỏ đã từng giáp mặt. Hàn Thạc tinh thông cả ma công và Vong Linh ma pháp, đã quan sát rõ ràng quá trình này.

Sau khi tám thạch đầu nhân chậm rãi từ các góc đi ra, Hàn Thạc rốt cục hiểu được tại sao lần trước ở đây lại đột nhiên xuất hiện đám này. Nguyên lai là như vậy! Xem ra là từ ba huyết động hẹp kia chỉ xuất ra các linh hồn, sau đó lợi dụng đá ở đây để tạo thành thân thể.

- Tám tên, thân thể cũng cứng rắn quá chứ! Có phải là chuẩn bị công kích không? - Xem đến đây thì Hàn Thạc lấy ra Khô lâu pháp trượng tiện tay gọi về mấy chục khô lâu chiến sĩ, còn có cả cương thi chiến sĩ bao bọc lấy bọn Dịch Ly Á rồi nhìn tám thạch đầu nhân u tối đứng trong góc khe hở.

Khu vực này quá thấp, các bất tử sinh vật cao cấp như Tăng ác và Tà Ác kỳ sĩ khó có thể phát huy uy lực. Cũng chỉ có các khô lâu chiến sĩ và cương thi chiến sĩ thấp nhỏ mới có thể động thủ cước ở đây.

Đột nhiên bị một đám khô lâu cùng cương thi chiến sĩ vây quanh, Dịch Ly Á sợ bay hết cả hồn vía. Hình dạng của đám bất tử sinh vật này dĩ nhiên là không đẹp mắt chút nào, lại thêm một đoàn tử khí âm trầm bao phủ quanh chúng, tự nhiên là làm nàng chết khiếp.

Bất quá được nghe Hàn Thạc trấn an, rồi xem cả bọn chỉ đứng vây lấy nàng mà không có ý đồ tấn công, mới biết đây là những hộ vệ mà hẩn gọi về cho mình liền yên tâm đứng đó.

- Thành chủ đại nhân, thạch đầu nhân xuất hiện rồi phải không? - Dịch Ly Á hoàn hồn rồi thì từ lời nói của Hàn Thạc lại có phản ứng, tay cầm thanh chủy thủ khẽ kêu lên.

Ở đây ánh sáng rất yếu ớt. Tám thạch đầu nhân kia lại có hình dạng rất tối tăm. Bọn Dịch Ly Á căn bản không thể nhìn thấy dấu tích của chúng.

Hàn Thạc gật đầu mỉm cười:

- Không sai, là tám thạch đầu nhân.

Trong lúc hai người còn nói chuyện thì tám thạch đầu nhân đã tản khai ra trên mặt đất rồi đột nhiên phát động tấn công Hàn Thạc. Từ tám góc tối mãnh liệt tiến ra, thân thể bọn chúng là từ thiết quặng tạo nên. Đối với thân thể thuần túy từ thiết quặng ngưng tụ này, ma pháp bình thường công kích tự nhiên là không có tác dụng quá lớn. Cho dù vũ khí phổ thông cũng không thể có uy hiếp được gì đến thân thể bọn chúng. Chẳng trách lần trước đã có nhiều thợ mỏ chết như vậy.

Thế nhưng hiện tại đối với Hàn Thạc mà nói, thân thể hẩn so với sắt đá còn kiên cố hơn. Đối phó với thạch đầu nhân này, hẩn ngay cả Lục Ma Phong cũng không thêm lấy ra, trực tiếp ngạnh đấu với bọn chúng.

- Thú vị thật, rốt cuộc các người là loại sinh vật gì vậy? - Hàn Thạc bị tám thạch đầu nhân vây ở giữa, vẫn còn nhàn rãi hỏi lại một câu.

Đang ở giữa sự bảo vệ của các bất tử sinh vật, Dịch Ly Á thấy Hàn Thạc đối mặt với công kích của mấy thạch đầu nhân vẫn thản nhiên không sợ. Cho dù quyền cước của bọn chúng kích trúng, hẩn cũng không có một chút phản ứng. Dường như thân thể hẩn so với thạch đầu nhân do thiết quặng tạo nên còn cứng rắn hơn.

Quyền đầu trần trụi của Hàn Thạc cũng cứ thế kích thẳng vào tám thạch đầu nhân. Nhưng bây giờ thì bọn chúng lại liên tiếp thối lui. Va chạm giữa thân thể và quyền đầu to tướng của Hàn Thạc phát ra tiếng keng

keng như tiếng kim loại chạm nhau làm bọn Dịch Ly Á đang xem há hốc cả mồm miệng mắt mũi.

Ở Kì Áo đại lục thì kiếm sĩ và kỵ sĩ là thiện nghệ nhất về cận chiến. Chỉ có điều bọn họ cũng phải lợi dụng đầu khí mới có thể nâng cao lực phòng ngự của nhục thể. Bọn họ quả thực chưa từng nghe nói qua là một người nào đó không cần sử dụng đầu khí lại chỉ cần nhục thể ngạnh đấu với sắt đá.

Quả thật Hàn Thạc không cần sử dụng lực phòng ngự của Ma Nguyên lực, thuần túy là dùng thân thể cứng rắn để đối kháng với công kích của mấy thạch đầu nhân. Ma công đạt tới cảnh giới Phân Ma, thân thể của hắn kiên cố tựa như sắt đá. Cho dù không cần sử dụng Ma Nguyên lực để phòng ngự cũng hoàn toàn có thể ngăn cản sự thương hại của các loại đao kiếm thông thường.

Đánh một lúc, Hàn Thạc phát hiện tám thạch đầu nhân này cũng không có bất cứ dấu hiệu trao đổi nào, tâm lý cũng dần trở nên nóng nảy. Đầu khí bắt đầu xuất ra một chút nơi cổ tay rồi xuất quyền đầu vào một tên làm y không trụ nổi. Y loạng choạng ôm lấy cổ, không để ý tới trước ngực đang bị công kích. Hàn Thạc tiếp tục dùng lực chế đôi thạch đầu nhân này.

Hàn Thạc đang ngồi xổm tốc độ đột nhiên gia tăng. Quyền đầu xuất ra giờ có mang thêm cả Ma Nguyên lực làm thân thể cứng rắn như sắt đá của thạch đầu nhân cũng không thể trụ nổi vỡ thành mảnh vụn. Trong chớp mắt, cả bọn đã hoàn toàn vỡ vụn, bọn Dịch Ly Á xem ra thì không còn một tảng đá nguyên vẹn nào nữa.

- Thành chủ đại nhân thật quá cường đại a! - Một gã thợ mỏ vẻ mặt hiện vẻ sùng bái, không ngừng lẩm bẩm.

Cặp mắt đẹp của Dịch Ly Á hiện ra những tia sáng kỳ lạ, dán mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc không rời. Xem hắn lấy thủ đoạn lôi đình vạn quân, trực tiếp dùng quyền đầu oanh kích cho mấy thạch đầu nhân thành mảnh vụn. Trong mắt nữ nhân tín phụng nam nhân đã tính cường ngạnh này, quả thực đã mê người tới cực điểm. Trong lòng nàng giờ hết sức xao động, trái tim đập thình thịch.

- Muốn chạy à! Hắc hắc, đâu có dễ dàng như vậy chứ! - Sau khi thân thể của tám thạch đầu nhân bị hủy, tám luồng khí tức u tối bay ra từ ba huyết động kia ánh chừng biết Hàn Thạc không phải là kẻ mà chúng có thể đối phó, chuẩn bị theo đường cũ quay lại.

Vô luận là với thân phận tu ma giả hay là thân phận Vong Linh ma pháp sư, Hàn Thạc đều có phương pháp đối phó với loại khí tức linh hồn cổ quái này. Chỉ thấy tay trái hắn mở ra, một luồng hung sát chi khí tuôn ra lòng bàn tay như một lốc xoáy nhỏ. Luồng hung sát chi khí này đối với thân thể không có tác dụng nhưng với tám luồng khí tức kia thì cảm ứng được khó có thể cưỡng lại được lực lượng hấp thụ.

Tám linh hồn kia chẳng những không thể rời khỏi khỏi Hàn Thạc một bước mà còn bị lực lượng hấp thụ từ lốc xoáy nhỏ trong lòng bàn tay hắn từ từ hút xuống. Đến khi cả đám hoàn toàn lọt vào lòng bàn tay hắn thì bị dòng hung sát chi khí này giữ chặt không rời.

- Nói! Các người rốt cuộc là thứ gì? - Lúc này Hàn Thạc không nói mà dùng thần thức truyền tin tức với bọn chúng.

Tám linh hồn u tối lọt vào lốc xoáy trong lòng bàn tay hắn thì khí tức từ từ tản đi, biến thành tám điểm lực quang nhỏ lóng lánh sáng đẹp như sao trời. Mà lốc xoáy nhỏ trong tay Hàn Thạc như là hệ Ngân Hà thăm thẳm.

Vốn là một cảnh tượng có chút âm sâm đáng sợ, trong mắt Dịch Ly Á lại biến thành một mỹ cảnh động lòng người. Dường như trong lòng bàn tay Hàn Thạc là bầu trời sao mênh mông, nhấp nháy từng điểm tinh quang xán lạn. Nếu giờ khắc này có người hỏi nàng, có nam nhân nào có thể vì nàng mà hái sao trên trời, nàng nhất định sẽ không do dự đáp ngay là nam nhân ấy đang ở ngay trước mặt nàng. Trong tay hắn đang nắm cả một bầu trời đầy sao.

Sau khi dùng thần thức phóng ra tin tức, Hàn Thạc cảm ứng một sự hồi ứng yếu ớt, là do thần thức tám linh hồn này quá yếu so với thần thức cường đại của hắn. Vì vậy tin tức truyền tới cũng vô cùng mơ hồ:

- Xin hãy buông tha chúng ta đi. Chúng ta là những thợ mỏ chết do sụp hầm lò trước kia. Linh hồn trôi tới một nơi kỳ lạ rồi thu nạp một loại lực lượng kỳ lạ mới biến thành như vậy.

Hàn Thạc ngưng thần chú ý lắng nghe, từ từ hiểu được rồi ngạc nhiên đến ngẩn người:

- Địa phương kỳ lạ này là gì vậy?

- Chúng ta cũng không biết, chỉ thấy bên trong nơi nơi đều là lực lượng thần kỳ đó. Không biết tại sao khi chúng ta thu nạp được một ít lực lượng này vào thì linh hồn trở nên từ từ cường đại, còn có thể lợi dụng lực lượng để thao túng thiết thạch. Để bảo trì thân thể từ thiết thạch biến hóa ra của mình, chúng ta không thể để cho thợ mỏ khai thác tới khu vực đó rồi hủy đi lực lượng kỳ diệu đó, cho nên mới tiến hành công kích thợ mỏ. Cầu xin người buông tha chúng ta đi, từ nay về sau chúng ta không dám làm vậy nữa. - Tám linh hồn trong lòng bàn tay Hàn Thạc giờ dường như đã liên hợp lại, tin tức truyền ra cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Nghe xong, Hàn Thạc đầu tiên là nhú mày nghi hoặc, sau đó một ánh linh quang chợt lóe liền đột nhiên mừng như điên hét lên:

- Ha ha. Ta biết rồi, nguyên lai là như vậy!

Tiếng hét này hoàn toàn không phải là do tin tức truyền ra mà do hân hêt toáng lên. Vì thế dọa cho bọn Dịch Ly Á đang được các bắt tử sinh vật vây quanh nhảy dựng cả lên. Cả bọn khó hiểu nhìn chằm chằm vào hân, không biết bỗng tự đứng vì sao mà hân trở nên cao hứng như vậy?

- Thành chủ đại nhân, sao vậy? - Dịch Ly Á nhìn Hàn Thạc vẻ khó hiểu, không biết vì sao vẫn thấy hân tràn ngập vẻ dự hoặc nhân tâm, yêu kiều hỏi.

- Không có gì.

Hàn Thạc lấy Khô lâu pháp trường ra tổng hết đám bắt tử sinh vật đang vây quanh bọn Dịch Ly Á về dị giới. Suy nghĩ một chút rồi nói thêm:

- Các người không nên khai thác ở khu vực này nữa, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Từ nay về sau chỉ cần một tháng tới khai thác một lần là được. Ừ, yên tâm đi, bọn thạch đầu nhân này sẽ không tấn công các người nữa đâu. Tốt rồi, các người đi trước đi, chuyện ở đây để ta xử lý là được rồi.

Bọn Dịch Ly Á nghe xong tràn ngập nghi hoặc. Chỉ thấy Hàn Thạc ung dung tiêu diệt thạch đầu nhân, còn thì không biết vì sao hân lại nói vậy.

- Đại nhân, có thể nói cho chúng ta biết đã xảy ra chuyện gì không? - Dịch Ly Á ngần ngừ một lát rồi hỏi Hàn Thạc.

- À, mấy thạch đầu nhân này đã quy thuận ta rồi. Từ nay về sau, mỗi tháng bọn chúng sẽ phải khai thác một phần khoáng thạch, cam đoan là còn nhiều hơn các người khai thác. Chỉ cần một tháng một lần các người tới đây đem về là được. Ta đã đáp ứng bọn chúng cho ba huyết động này là chỗ sinh hoạt của bọn chúng, điều kiện là trợ giúp các người khai khoáng. - Hàn Thạc cười nhẹ rồi giải thích cho Dịch Ly Á.

- Nhưng chẳng phải là mấy thạch đầu nhân này đã chết đi rồi sao? - Dịch Ly Á nghi hoặc hỏi lại.

- Không có. Linh hồn bọn chúng còn ở trên tay ta, các người yên tâm đi đi, ta sẽ xử lý tốt mọi chuyện. Từ nay về sau các người một tháng tới đây một lần lấy khoáng thạch là được, đây quả thực là một biện pháp vẹn cả đôi đường rồi còn gì. Hàn Thạc vẫn kiên nhẫn giải thích cho Dịch Ly Á.

Vốn Dịch Ly Á tới tìm các thạch đầu nhân này tính sổ. Bây giờ thấy Hàn Thạc đã hủy được thân thể bọn chúng, lại còn cầm giữ được cả linh hồn rồi lại đưa ra một điều kiện ưu đãi như vậy thì cũng không yêu cầu gì thêm mà vui vẻ đáp ứng.

- Được rồi. Ta dẫn bọn hân rời đi trước, ta sẽ chờ ngài chỗ động khẩu. - Dịch Ly Á không hỏi Hàn Thạc tại sao lại ở lại chỗ này. Căn dặn mấy thợ mỏ một câu rồi mang theo bọn họ theo đường cũ quay lại.

Sau khi cả bọn đã rời đi, Hàn Thạc dựa theo sự chỉ dẫn của linh hồn các thạch đầu nhân chui vào một cái huyết động hẹp. Đi khoảng bảy tám trăm thước thì đột nhiên tới được một khu vực rất rộng lớn.

Khắp nơi trong khu vực này đều lổm chổm các hòn đá đủ loại màu sắc. Nham bích trên đầu giờ chỉ một màu sáng bạc, lóng lánh ngân quang. Vô số quảng thạch cực hiếm đủ màu đỏ, tím, trắng ngổn ngang, có loại Hàn Thạc biết, có loại thì chưa từng nghe hay nói qua.

Kim chi nguyên lực nồng đậm ngập tràn khắp nơi. Ở chính giữa khu vực là một cột nham thạch cực lớn lại càng tỏa ra Kim chi nguyên lực sung mãn.

Kim tuyệt chi địa - Chỗ cuối cùng của ngũ tuyệt chi địa rốt cuộc đã xuất hiện trước mặt Hàn Thạc!

354. Chương 354: kim Hệ Chí Bảo- Kim Cô Bổng?

Cột đá vĩ đại chỗ chính giữa Kim tuyệt chi địa tỏa quang mang kim sắc bình hòa. Xem ra chỗ này cũng là nơi mà Kim chi nguyên lực dày đặc nhất.

Trong Ngũ tuyệt chi địa thì Kim tuyệt là chỗ khó sản sinh ra nhất. Bởi vì ở bất cứ địa phương nào thì nhân loại đối với việc khai thác khoáng thạch đều rất nhiệt tình siêng năng. Bất luận dù là chỗ núi cao hay đồng bằng, chỉ cần ở đó phát hiện ra khoáng sản phong phú là nhân loại kéo đến đông đúc như ruồi nhặng đào bới bới để chiếm hữu.

Để tạo nên một chỗ Kim tuyệt chi địa cần hơn mười vạn năm mới có thể từ từ hình thành. Trong quá trình này nếu khoáng thạch bị khai thác mà phá hủy mô hình thì rất khó khôi phục lại như thiên nhiên ban đầu. Ngũ tuyệt chi địa đều là do địa thể đặc thù cộng với lực lượng tự nhiên tạo nên. Ngay cả Sở Thương Lan tu luyện ma công tới cảnh giới Cửu Biến cũng vô pháp dùng nhân lực cải biến ngũ tuyệt chi địa hoặc khôi phục chúng khi đã bị phá hoại.

Ngũ tuyệt chi địa toàn bộ đều là do tự nhiên qua trăm ngàn vạn năm lắng tụ mà thành. Nhân lực căn bản không thể có năng lực xoay chuyển. Xem chỗ Kim tuyệt chi địa này cũng như Hỏa tuyệt chi địa đã trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt rồi. Cột đá vĩ đại ở chính giữa kia hẳn là Kim hệ chí bảo mà Kim tuyệt chi địa thai nghén nên.

Tại thế giới cũ của Hàn Thạc từng có một truyền thuyết về Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không bất diệt. Ngài vốn là một con khỉ đá, trong tay cầm Định hải thần châm Kim cô bổng tìm được dưới Long cung. Theo truyền thuyết đó là Kim hệ chí bảo thai nghén từ Kim tuyệt chi địa đã trải qua ngàn vạn năm.

Do khỉ đá tu thành Tề Thiên đại thánh, bản thân đã có tính kim loại thần kỳ nên mới có thể thuận thực sử dụng lực lượng của Kim hệ chí bảo trong tay. Từ đó trở thành một tồn tại thần thoại cường đại vĩnh viễn bất diệt nơi địa cầu của Hàn Thạc.

Xem ra cây thạch trụ tỏa kim quang bình hòa ở chỗ chính giữa đích xác là Kim hệ chí bảo mà Kim tuyệt chi địa thai nghén nên. Còn nó có lực lượng thần kỳ giống cây Kim cô bổng không thì Hàn Thạc không rõ.

Nhưng hẳn có muốn biết rõ ràng thì cũng phải đợi đến khi Kim Giáp Thi xuất thế. Nó là do Kim tuyệt chi địa luyện chế mà thành nên mới có khả năng làm chủ Kim bảo, cũng tương tự như là Hỏa hệ chí bảo là Hỏa liên hoa phải do Hỏa Giáp Thi làm chủ. Vì thế Hàn Thạc không dám khinh suất cây Kim hệ chí bảo kia, e rằng sẽ phá hỏng sự chuyển vận tự nhiên của Kim tuyệt chi địa.

Đi tới bên cạnh cây thạch trụ vĩ đại, Hàn Thạc khẽ đưa ngón tay chạm vào nó. Âm thanh phát ra kêu keng keng, đúng là tiếng kêu của kim loại. Từng luồng Kim chi nguyên lực chậm rãi từ cây thạch trụ cuộn cuộn đổ vào ngón tay hắn, làm thân thể trở nên có phần cứng đờ.

Quả nhiên là Kim hệ chí bảo, xem ra Kim Giáp Thi có phúc khí rồi! - Hàn Thạc khẽ cảm thán. Dạo quanh Kim tuyệt chi địa một vòng, xem chỗ nào cũng đầy rẫy các loại khoáng thạch cực hiếm lấp lánh tỏa sáng, lòng hắn tràn ngập sung sướng.

Tuy nhiên hắn không hề di chuyển một loại khoáng thạch nào ở đây. Trước khi gom góp đủ vật liệu luyện chế Kim Giáp Thi, hắn tuyệt đối không dám khinh suất. Tránh cho việc cải biến bố cục thiên nhiên của Kim tuyệt chi địa, tạo thành tổn thất khó có thể挽回.

- Kim Giáp Thi à Kim Giáp Thi, bây giờ còn chỉ còn thiếu người thôi. Vũ khí thì cũng đã thai nghén ra rồi đó.

Hàn Thạc thì thảo rồi hữu thủ xòe ra, phát tán tám điểm tinh quang linh hồn vào Kim tuyệt chi địa rồi ra lệnh:

- Bảo vệ tốt nơi này. Chẳng những là thợ mỏ mà bất luận kẻ nào nếu cố gắng tới đây cũng giết sạch cho ta.
- Biết rồi, chúng ta sẽ không để bất cứ ai phá hủy nơi này đâu. - Tám linh hồn kia truyền ra tin tức hồi đáp.

Hàn Thạc giờ nóng ruột như có lửa đốt, muốn ngay lập tức gom đủ các loại vật liệu thiết yếu để luyện chế Kim Giáp Thi nên lập tức quay ra theo đường cũ. Tới chỗ ngã ba, hắn dùng Lục Ma Phong bạt ra một khối đá cực lớn lấp các động huyết lại, chỉ để một lối đi bằng cánh tay cho các linh hồn ra vào.

Ra khỏi Lãng La sơn, hắn thấy Dịch Ly Á và mấy người thợ mỏ kia vẫn đang đợi nơi cửa động, còn có cả người phụ trách khai khoáng chung - lão giả A Đức Mạn.

- Xử lý mọi chuyện tốt rồi chứ? - Dịch Ly Á vừa thấy Hàn Thạc ra thì cặp mắt sáng rực lên, cuống quýt hỏi.

Hàn Thạc gật đầu, nhếch miệng cười tươi tắn:

- Ổn rồi, từ nay về sau mấy thạch đầu nhân kia chẳng những không công kích các thợ mỏ mà còn mỗi tháng cung cấp cho một ít khoáng thạch.

Dừng một chút, hắn nghiêm mặt nói tiếp với Dịch Ly Á và A Đức Mạn:

- Chỉ có điều các người nhớ kỹ, ba khu vực mà một số lớn thạch đầu nhân cư ngụ đó thì ai trong các người cũng không được tiến vào. Nếu chết trong tay các thạch đầu nhân đó thì ta sẽ không quản tới đâu.

A Đức Mạn vội vàng cam đoan:

- Thành chủ đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ quản chế tốt các thợ mỏ, không để bọn họ tiến vào khu vực đó.

- Đại nhân yên tâm đi, ta nghĩ bọn họ cũng không dám tiến vào đâu. Dẫu sao cũng có đại nhân mới có thể đối phó đám thạch đầu nhân đó. Mấy thợ mỏ đó sao có thể là đối thủ của bọn chúng chứ. - Cặp mắt sáng ngời của Dịch Ly Á vẫn dán chặt trên người Hàn Thạc, cười khẽ.

Nghe Dịch Ly Á nói vậy, Hàn Thạc cũng nghĩ ra là thạch đầu nhân thân thể cường ngạnh không sợ ma pháp. Ở không gian chật hẹp bên trong đó cho dù là Cao cấp kiếm sĩ đi vào mà đối mặt với thạch đầu nhân thì cũng chỉ tìm đường chết. Sơn nhân mặc dù thân thể cường tráng nhưng thực lực còn xa mới theo kịp thạch đầu nhân, tự nhiên là sẽ không ngu ngốc đi chịu chết.

- Tốt rồi, các người cứ một tháng tới chỗ tập kết khoáng thạch bên trong đó là được. Các thạch đầu nhân đã đáp ứng với ta rồi, bọn họ giải việc khai thác khoáng thạch hơn các người nhiều. Chỉ cần các người không ảnh hưởng đến sinh hoạt của bọn họ thì họ sẽ trợ giúp các người khai khoáng. - Hàn Thạc trả lời.

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân! - A Đức Mạn cực kỳ cảm kích Hàn Thạc, khom người hành lễ.

- Lão nhân gia không nên khách khí. Thân là thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đây đều là việc là ta phải làm. - Hàn Thạc đỡ lão dậy, nói về chân thành.

Nguy cơ thạch đầu nhân ở Lãng La sơn đã được giải trừ, Hàn Thạc cũng không lưu lại nữa. Mấy người bao gồm A Đức Mạn và thủ hạ của lão vốn ở Lãng La sơn nên giờ cũng không quay lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Trên đường về lúc này chỉ còn Hàn Thạc và Dịch Ly Á.

Đang nóng ruột như lửa đốt nên Hàn Thạc vốn định mặc kệ Dịch Ly Á mà về luôn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Bất quá nghĩ kỹ lại thì hắn thấy làm vậy tựa hồ có chút thất lễ với nàng nên cùng nhau từ từ đi bộ cùng một đoạn sơn lộ gập ghềnh ra đến đường chính.

Vì đã bị bắt quả tang lần nhìn trộm trong hầm mỏ nên Hàn Thạc giờ đối mặt với Dịch Ly Á trong lòng đang có quỷ nên cũng không chủ động bắt chuyện với nàng. Bất quá Dịch Ly Á từ sau khi ở hầm mỏ lại nhìn hắn với ánh mắt có phần khác lạ. Trên đường, một thân y phục nóng bỏng của nàng cũng không hề có chút khép nép. Ngược lại còn cố ý ưỡn cao bộ ngực.

Hàn Thạc mặc dù cũng không phải là chính nhân quân tử gì, thế nhưng lần trước liếc trộm đã bị Dịch Ly Á bắt gặp. Lúc này hai người đang xuống núi nên có chút nghiêm chỉnh. Mặt khác, đang lo nghĩ đến việc

tìm vật liệu cho Kim Giáp Thi mà sắc tâm của hắn không giống như ngày thường. Dọc đường cũng không liếc bộ ngực của Dịch Ly Á lần nào.

Biểu hiện như vậy của hắn lại bị Dịch Ly Á thầm mắng là dối trá. Thân là sơn nhân đệ nhất mỹ nữ, thực lực nàng lại cao siêu. Bởi vậy nên cặp mắt nàng để tận trên đầu, nhiều năm như vậy giữa các thanh niên của sơn nhân chưa chấm trúng một ai. Chỉ luôn bốn cột đám thanh niên hâm mộ nàng..

Thân thể nàng cao tới một thước bảy, so với nữ nhân thông thường là rất cao. Đối với nam nhân tại đây thì chiều cao đó cũng đủ tiền vốn để cho nàng ngạo mạn. Nhưng mà đối mặt với thân hình cao quá một thước chín của Hàn Thạc thì Dịch Ly Á không còn chút ngạo nghễ nào. Vừa rồi trong hầm mỏ nàng lại chứng kiến thủ đoạn sét đánh của hắn oanh kích mấy thạch đầu nhân thành mảnh vụn càng thêm bị chấn nhiếp, một lòng ngưỡng mộ cường giả. Nên bất luận ở phương diện nào thì hắn cũng là mục tiêu xứng đáng của nàng.

Đột nhiên Dịch Ly Á nhảy chắn trước mặt Hàn Thạc, cặp mắt sáng nóng bỏng nhìn sững vào hắn, bộ ngực sữa cao vút phập phồng.

Đang cảm cúi vừa bước vừa suy nghĩ, Hàn Thạc không kịp đề phòng thiếu chút nữa thì va vào bộ ngực cao vút của nàng. Hắn lập tức dừng phắt lại, bất giác thối lui một bước, hơi khó hiểu nhìn Dịch Ly Á:

- Có chuyện gì vậy?

- Thành chủ đại nhân, ngài mới thực là một nam nhân chân chính, ta thích ngài! - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, ánh mắt nóng bỏng của Dịch Ly Á nhìn xoáy vào hắn, lớn mật thổ lộ chân tình.

Nữ tử của sơn nhân tính cách vốn cực kỳ hào sảng, Dịch Ly Á lại càng nổi bật trong số đó. Tính cách bộc trực, dám yêu dám hận. Các nữ nhân thông thường của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không có được lá gan lớn như vậy.

Thấy nàng đột nhiên biểu lộ như vậy, Hàn Thạc há hốc mồm kinh ngạc, neho mắt nhìn Dịch Ly Á từ trên xuống dưới. Đường như muốn nhìn lại nàng thật rõ ràng.

Lúc ánh mắt của hắn du ngoạn trên người nàng, Dịch Ly Á theo bản năng có chút ngưng ngừng, nhất là khi ánh mắt của hắn dừng lại ở song phong cao vút căng đầy. Một số bộ vị trần cảm khác chỗ vòng eo cũng được ánh mắt hắn tảo tợn ve vuốt làm Dịch Ly Á hơi xấu hổ.

Thế nhưng, Dịch Ly Á cũng không nhát gan như các nữ nhân thông thường. Đã xác định lấy Hàn Thạc làm mục tiêu, nàng mặc dù có hơi e thẹn nhưng lại không lui bước, ngược lại còn ưỡn cao song phong lên. Xem chừng rất tự tin với vóc dáng của bản thân.

- Người, khá lắm. - Một lúc sau, Hàn Thạc đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Dịch Ly Á lại nở một nụ cười nồng cháy, lớn mật hỏi thẳng:

- Thành chủ đại nhân, vậy là ngài thích ta có phải không?

Hàn Thạc lắc đầu:

- Xin lỗi, ta đã có nữ nhân rồi. Với lại ta rất thích nữ nhân của ta.

Dịch Ly Á nghe vậy thì vẻ mặt buồn bã, cúi đầu trầm mặc trong chốc lát rồi lại ngẩng mặt lên, quật cường nói:

- Dịch Ly Á ta từ trước đến giờ chưa bao giờ xem trúng nam nhân nào. Chỉ có cường đại như ngài mới thực sự làm ta không thể kiềm chế. Cho dù ngài có nữ nhân hay chưa, ta đều muốn trở thành nữ nhân của ngài.

Hàn Thạc tức cười nhìn vẻ mặt quật cường dường như chưa bao giờ biết đến thất bại của nàng, thầm nghĩ nữ nhân này hoặc là đã bị ánh mắt hâm mộ của các nam nhân sơn nhân quá lâu rồi, hoặc có lẽ là mất đề trên đầu. Xem chừng khá cố chấp.

Bản thân hắn cũng không phải là loại chính nhân quân tử mà mỹ nữ ngồi trong lòng cũng không loạn. Bằng không sẽ không có hai nàng Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích, còn có tình cũ không dứt với Phạm Ny. Đường nhiên, Hàn Thạc cũng không phải là ngựa giống chỉ muốn thượng lên nữ nhân. Tu mà giả như Hàn Thạc sẽ không

cổ kỹ ước thúc của thế tục. Chỉ cần đối với một nữ nhân thực sự có ý thì sẽ không quản đến quy tắc đạo đức.

Vóc người Dịch Ly Á cực kỳ mê người, tướng mạo cũng rất mỹ lệ. Hàn Thạc không phủ nhận đối với nàng có sắc dục. Song cũng vền vẹn, chỉ là có sắc dục mà thôi. Nếu không phải chịu trách nhiệm thì chắc chắn sẽ không chút do dự lập tức chiếm hữu nàng.

Chỉ có điều bất luận chuyện gì cũng phải có mức độ. Nếu Dịch Ly Á một lòng dan díu với hắn. Hắn lại ở trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đùa giỡn rồi vứt bỏ nàng đi thì phỏng chừng ba vạn sơn nhân ở đây sẽ không nguyên ý. Hàn Thạc cũng không muốn chọc phải loại phiền phức khó bỏ này.

- À, à. Ta quả thực là đã có nữ nhân rồi, mà còn không chỉ là một.

Hàn Thạc đầu tiên là giải thích rồi nói thêm:

- Trung thực mà nói, ta đối với người quả có chút hứng thú, thế nhưng đó chỉ là hứng thú của nam nhân đối với thân thể mỹ nữ, cũng không phải theo cách hiểu của người. Ta nói thẳng như vậy, người biết ý tứ của ta rồi chứ?

- Cái gì! Ngài không chỉ có một nữ nhân? - Lại vẫn ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Dịch Ly Á đối với lời nói của hắn cũng không quá để ý. Chỉ là kinh ngạc hỏi thêm ý tứ trong câu nói trước đó.

Hàn Thạc gật đầu, thầm nghĩ chắc là Dịch Ly Á sẽ không nói linh tinh chứ? Bất quá hắn nghĩ, sự tình này sớm muộn gì cũng không che dấu được, cũng không phủ nhận đáp ngay:

- Ủ, chính xác là vậy đấy, rồi sao?

- Nếu ngài đã không ngại nói ra thì nhiều cũng tốt. Ta tình nguyện làm một trong số các nữ nhân của ngài, còn hơn lấy một nam nhân tầm thường vô vị làm ý trung nhân.

Cặp mắt sáng của nàng khá hưng phấn, nói tiếp:

- Ta biết mà, nam nhân như ngài dám chắc không chỉ có một nữ nhân được. Tăng thêm một người như ta hẳn là không vấn đề gì chứ?

Hàn Thạc há hốc mồm, thầm nghĩ nữ nhân của sơn nhân quả nhiên hào phóng sáng khoái. Đối với thái độ này của nàng, hắn cho dù từ trước đến giờ luôn tùy tâm sở dục cũng có chút nuốt không trôi.

Thấy Dịch Ly Á còn muốn thảo luận vấn đề này, trong lúc hắn vừa còn nghĩ đến vật liệu luyện chế Kim Giáp Thi, vừa không biết đáp lại nàng thế nào, liền nói luôn:

- Chuyện này chúng ta bàn sau nhé. Trước mắt ta còn chưa có hứng thú với người, chờ ta có hứng thú sẽ cân nhắc đề nghị của người. Tốt rồi, ta có chút chuyện nên đi trước đây.

Nói xong, hắn vọt thẳng lên trời ngay trước mặt Dịch Ly Á. Ma công vận chuyển lộ ra một khí tức xem thiên hạ bằng nửa con mắt không thể nghi ngờ, chuyển thành một đạo hắc sắc quang mang nhập vào tầng mây không thấy tung tích.

Dịch Ly Á si mê nhìn Hàn Thạc chao liệng rồi dần xa phía chân trời, lộ một nụ cười kiên định rồi gật mạnh đầu, tự nhủ:

- Ta nhất định sẽ làm ngài thích ta! Thành chủ đại nhân, khách khách. Cũng chỉ có nam nhân như ngài mới có thể khiến cho ta thành tâm thần phục.

Câu nói này của Dịch Ly Á thì dĩ nhiên là Hàn Thạc đang trên đường phi hành không thể biết được. Trở về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc tìm thẳng tiểu Kiệt Khắc mập rồi đưa cho gã bản danh sách liệt kê vật liệu luyện chế Kim Giáp Thi rồi nói:

- Tìm nhanh cho ta mấy loại vật liệu này. Lợi dụng thương hội Bồ Tư Đặc hay thương hội nào cũng được. Tóm lại, trong thời gian ngắn nhất tìm được các loại vật liệu này cho ta.

- Không thành vấn đề.

Trên tay cầm một số lượng khổng lồ kim tệ nên Kiệt Khắc nói năng rất đồng dục, lộ ra khí thế bất phàm. Ngừng một lát liền nói thêm:

- A, đúng rồi, Dịch Khắc đi tìm người đấy.

Vừa nghe nói là Dịch Khắc tìm mình, Hàn Thạc liền tạm biệt Kiệt Khắc rồi đi tới cứ điểm của Âm Mạc tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Thông thường Dịch Khắc sẽ ở đây.

Tới nơi, quả nhiên hắn tìm được Dịch Khắc, thấy y đang xử lý một số tin tức của thủ hạ từ bảy đại công quốc trình báo về.

Thấy Hàn Thạc đột nhiên tiến vào, Dịch Khắc kinh ngạc đứng lên hành lễ. Sau đó mời hắn ngồi xuống liền cười hỏi:

- Đại nhân, người tới có việc gì vậy?

- Nghe Kiệt Khắc nói người đi tìm ta, có phải là có sự tình gì à? - Sau khi ngồi xuống thì Hàn Thạc hỏi luôn.

Tại cứ điểm bí mật này, nhân số bao gồm cả Dịch Khắc tổng cộng chỉ có sáu người. Bất quá, Hàn Thạc biết số thành viên ở đây tuyệt đối không chỉ là sáu người. Chỉ là những người đó bình thường đều phân tán trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hoặc là tại bảy đại công quốc. Đều là thám thính hoặc chấp hành nhiệm vụ bí mật.

Nếu không có tình huống đặc thù thì bọn họ sẽ không tới đây. Chỉ khi thu được tin tức tình báo chuẩn xác hoặc hoàn thành nhiệm vụ thì mới tới để báo cáo với Dịch Khắc. Vốn ở đây Dịch Khắc cũng không đủ nhân thủ, nhưng khi Hàn Thạc đến đây thì Khảm Dịch Đạt đã bố trí thêm một ít thành viên tiến nhập vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, trực tiếp nghe hiệu lệnh của Hàn Thạc.

Tất cả hoạt động bí mật của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều do một tay Khảm Dịch Đạt phụ trách. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tuy nằm ở cực đông của đế quốc nhưng cũng do lão chi phối. Hàn Thạc bây giờ thân là đệ nhất hồng nhân bên cạnh Khảm Dịch Đạt nên vừa là thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vừa có quyền chưởng quản hết thảy mọi thay đổi nhân sự của Âm mạc tại đây. Dịch Khắc tự nhiên cũng thuộc phạm vi quản hạt của hắn.

- Đại nhân, ta tìm người bởi vì mới thu được một số tin tức. Chỉ là lúc ấy người lại không có mặt trong phủ, không nghĩ đại nhân lại chủ động tới tìm ta, tiểu nhân thật sự là được sung ái mà lo sợ đấy. - Dịch Khắc cũng ngồi xuống rồi mới giải thích cho Hàn Thạc.

- Được rồi, được rồi, bớt nói nhảm đi cho ta nhờ, rốt cuộc là có chuyện gì? - Theo lý mà nói, Hàn Thạc và bọn Dịch Khắc vẫn là quan hệ giữa chủ và tớ không thể bỏ được, liền hỏi.

Dịch Khắc khẽ cười rồi nghiêm sắc mặt nói:

- Lần này chúng ta phỏng chừng có phiền toái lớn rồi. Toàn bộ bảy công quốc đã ngưng chiến. Căn cứ theo tin tức mà người của chúng ta ở bên đó truyền về thì các công tước của bảy công quốc sẽ tụ họp tại một sơn cốc bí mật. Nội dung cuộc họp của bọn chúng thì chúng ta không có cách nào biết được, nhưng dám chắc là muốn đối phó chúng ta.

Bọn chúng khi không có sự uy hiếp của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì vẫn từng bừng tranh đấu không biết mỗi một. Song trước mắt thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã triển lộ hung khí bức nhân. Đối với bảy đại công quốc mà nói, nó nghiêm nhiên đã trở thành mối uy hiếp trọng yếu nhất.

Bảy công quốc vốn đều là từ người trong hoàng triều tách ra. Bởi vì trăm năm trước lúc vương tử đoạt quyền, người trong hoàng triều tranh đấu lẫn nhau rồi phân thành bảy công quốc. Về sau dần dần hình thành ra bảy đại công quốc bây giờ. Lúc không có ngoại địch thì bọn họ vui với việc xâm lược các công quốc khác để thu hoạch thêm nhiều lợi ích. Bất quá về bản chất, bọn chúng coi như là người một nhà, một khi có địch nhân xuất hiện thì lập tức gắn kết lại thành một khối.

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc do lần trước không rõ ràng tình huống này nên mạo muội tiến đánh bọn chúng. Cuối cùng bị bảy đại công quốc khấn cấp liên hợp đại quân đánh cho rút lui. Từ đó đến nay, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vẫn chưa gượng dậy nổi, lâm mãi vào thế yếu.

- Xem ra bảy đại công quốc đã xem thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là mối uy hiếp mới rồi. Ha ha, chúng ta nên tự hào mới đúng. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ với mười vạn thành dân chẳng so được về bất cứ phương diện gì với bọn chúng. Nào ngờ bọn chúng lại để mắt tới chúng ta chứ. - Hàn Thạc cười lạnh với Dịch Khắc.

- Đại nhân, đối với bảy đại công quốc ngàn vạn lần không thể xem thường. Bọn chúng không giống như các nhóm cường đạo thông thường, đó là quân đội chính thức. Chẳng những chúng có khí tài công thành hoàn chỉnh, mà còn do bảy đại công quốc chiến loạn không ngừng nên tổ chất binh lính cũng rất cao. So với quân đội thông thường của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc còn mạnh hơn một bậc.

Dịch Khắc cười khổ giải thích cho Hàn Thạc:

- Mặt khác, mỗi công quốc ít nhất cũng có ba bốn vạn quân thường trực. Còn không ít tư binh của một số quý tộc địa phương, người thử tính xem nếu huy động số binh lính này thì sẽ có bao nhiêu người. Nếu liên quân bảy đại công quốc thật sự tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì có lẽ binh lực của chúng còn nhiều gấp đôi dân cư chúng ta ấy chứ. Ngàn vạn lần không thể xem nhẹ a!

- Yên tâm đi! Việc này ta đã sớm có kế hoạch rồi. Sẽ để cho liên quân của bọn chúng không thể tới đây được. - Hàn Thạc cười hắc hắc âm hiểm.

355. Chương 355:ngâm Phục Kích

Sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ nằm ở chính giữa bảy công quốc, bọn họ bí mật hội họp ở đây. Sở dĩ như vậy vì mặc dù bảy đại công quốc đều chung mục đích liên hợp đối phó thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thế nhưng bọn họ vẫn nghi kỵ lẫn nhau. Vì thế cũng không có công tước nào dám làm khách bước vào công quốc khác.

Cuối cùng cả bọn quyết định tự mình dẫn theo quân đội tụ họp tại sơn cốc này. Đại bộ phận quân đội tạm thời bố trí tại dải đất bình nguyên bên ngoài sơn cốc, bảy đại công tước thì phân biệt mang theo thủ hạ tinh nhuệ đi vào trong.

Bên trong sơn cốc đầy hoa cỏ cùng cỏ thụ. Ánh dương quang âm áp chiếu rọi khắp nơi. Một cái trường bông đơn giản được dựng lên cạnh dòng suối nhỏ. Trong trường bông rộng rãi là bảy đại công tước đem theo thủ hạ cao thủ đang bí mật thương nghị.

Chung quanh trường bông là dày đặc các kỵ sĩ hộ vệ. Bên trên bố trí lớp lớp ma pháp kết giới. Tất cả là để phòng khi có kẻ bên ngoài đột nhập đánh đòn trí mạng với bảy đại công tước đang tụ họp bên trong.

Bảy đại công tước đang bàn cãi ồn ào không ngớt. Chủ đề tranh luận là chỉ huy liên quân, phương châm tác chiến, kể cả việc phân phối chiến lợi phẩm. Họ bình thường lúc trước vẫn tranh đấu không ngừng, cho dù là vì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà tụ họp ở đây thì hỏa khí trên chiến trường vẫn chưa thể tiêu tan, sắc mặt mỗi người đều không có vẻ gì là hòa nhã.

Hải Luân Đế Na của Hi Luân công quốc gần đây tâm tình cực kỳ buồn bực. Cả người không hề tỏa ra điểm diễm quang như trước, rõ ràng là đã tiêu tụy không ít.

Tin tức nàng bị Hàn Thạc cường bạo vô tình truyền khắp bảy đại công quốc. Làm cho Hải Luân Đế Na chỉ trong một đêm đã trở thành đối tượng trào phúng của mọi người. Bất luận kẻ nào nhìn nàng thì ánh mắt cũng có vài phần khác lạ. Cái loại ánh mắt này làm nàng cực kỳ không thoải mái.

Ngay cả minh hữu bền vững của nàng là Đại công tước Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Đặc Duy Nhĩ của Nội Sâm công quốc từ khi nghe được tin tức đó thì cũng không giao hảo nữa. Giờ chân chính gặp mặt tại đây thì y cũng chỉ chào xã giao mà không ân cần thăm hỏi như trước kia nữa.

Hải Luân Đế Na hiểu được vấn đề hiện tại. Bất quá là đích xác nàng bị Hàn Thạc bắt giữ về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, còn bị giam cầm mấy ngày. Sự thật này thì dù nàng có cao ngạo đến mấy thì cũng trăm miệng khó cãi. Thời gian này nàng bị dày vò bởi các loại ánh mắt khác lạ. Ngay cả một số công dân của công quốc Hi Luân cũng cho rằng Hải Luân Đế Na đã không còn thanh khiết, tựa hồ không còn thích hợp đảm nhiệm chức đại công tước.

Nếu Hải Luân Đế Na không bằng vào thủ đoạn sát máu, liên tiếp giết chết mấy quý tộc phản loạn thì có lẽ nàng đã không còn bảo trụ được địa vị của mình tại Hi Luân công quốc. Chắc bây giờ tại hội nghị của bảy công quốc nàng đã trở thành đối tượng bị lãng quên rồi.

Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Đặc Duy Nhĩ đang cùng tranh luận với Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì của Ba Văn Đẳng công quốc ở phía sau. Nội dung là chuyện phân phối chiến lợi phẩm, Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì đã xem ma tinh pháo trị giá sáu mươi vạn kim tệ nên kiên quyết lấy cho được sáu cỗ ma tinh pháo này.

Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Đặc Duy Nhĩ lại cho rằng sáu cỗ ma tinh pháo vốn là do y mua cho Hải Luân Đế Na từ liên minh thương hội Ba Đặc. Đương nhiên chúng là của y, nên không lùi bước dẫn đến tranh chấp với Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì.

Còn việc Hải Luân Đế Na giao sáu mươi vạn kim tệ cho y mới có chuyện mua được từ liên minh thương hội Ba Đặc sáu cỗ ma tinh pháo thì đột nhiên bị quên đi. Kể trước kia luôn là một người khiếm tốn theo đuổi nàng giờ đã đổi thành một kẻ vì tư lợi bản thân mà trắng trợn cướp đoạt.

Hải Luân Đế Na lạnh lùng nhìn sáu đại công tước đang tranh chấp, lòng càng thêm phiền muộn. Bất tri bất giác nàng lại nhớ tới Hàn Thạc. Đối với sự độc ác của hắn càng thêm nhận thức. Không biết vì sao, nàng thậm nghĩ rằng, sáu nam nhân đang cãi nhảm tranh luận trước mặt dường như không giống nam nhân chân chính.

Ngược lại cái ánh mắt tràn đầy hung sát bạo tàn của thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ trong đoạn thời gian này thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu nàng, cứ lớn vồn không tan. Nàng hiểu được sáu đại công tước kia căn bản không phải là đầu thủ của vị thành chủ ngoan độc của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Dân cư của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chưa tới mười vạn. Đừng nói là sáu công quốc, ngay cả so sánh với binh lực của Hi Luân công quốc thì nó cũng không bằng. Vậy mà bây giờ liên quân của bảy đại công quốc đang định tiến công vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì nàng lại có một ý nghĩ tức cười là liên quân chắc chắn sẽ thất bại. Điều này làm cho Hải Luân Đế Na cũng thấy có chút có chút hoang đường.

- Hải Luân công tước, người muốn có được gì ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ? - Đại công tước Lan Đế A Lạp Đức của Bang Đồn công quốc ở gần Hải Luân Đế Na nhìn nàng không nói một lời chỉ im lặng như một bức tượng đồng liền lễ độ hỏi.

Hải Luân Đế Na đang trầm tư chợt bừng tỉnh. Suy nghĩ chốc lát, cặp môi đỏ thắm của nàng thốt nhẹ:

- Ta chỉ muốn mạng hắn. Bất quá không biết tại sao, rốt cuộc ta nghĩ chúng ta sẽ không chiến thắng dễ dàng như vậy.

- Ha ha. Hải Luân đại công tước gần đây chắc quá mệt mỏi rồi. Bằng vào liên quân bảy đại công quốc của chúng ta mà nói. Lúc trước đại quân của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thanh thế tận trời đến tấn công cũng bị chúng ta dễ dàng đánh tan. Chỉ bằng vào một thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đồ nát mà muốn cản bước tiến của chúng ta thì thật sự quá buồn cười! Ta xem Hải Luân đại công tước từ sau khi bị gã thành chủ kia bắt đi thì lá gan đã bị dọa cho khiếp sợ rồi sao? - Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì đang nói chuyện bên cạnh thì đột nhiên tiến đến ngắt lời. Y không chút một chút che dấu sự khinh bỉ đối với Hải Luân, cười ha ha trào phúng

Vốn Bổn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ vẫn tương trợ Hải Luân Đế nên đang tranh luận với Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì nghe vậy thì đỏ bừng cả mặt. Nhưng sau đó lại đột nhiên trầm mặc không nói, lại còn khẽ gật đầu tựa hồ lần đầu tiên đồng ý lời nói của địch nhân.

Hải Luân Đế Na cảm thấy cõi lòng tê tái. Nhìn nam nhân trước mặt đã từng luôn miệng suốt đời chiếu cố cho nàng tự nhiên muốn bật cười.

- Ta hơi mệt, các người tiếp tục thương nghị đi. - Hải Luân Đế Na mệt mỏi đứng thẳng lên, buông thông một câu với sáu đại công tước rồi đi ra ngoài.

Không một ai nín giữ nàng lại. Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì đợi nàng ra khỏi rồi mới khinh bỉ thấp giọng:

- Xem ra con mụ này đã bị công phu trên giường của tên thành chủ mới Bồ Lô Đặc Nhĩ chinh phục rồi. Ngay cả tình thế hiện tại cũng không nhận thức được rõ ràng, hắc hắc. Thật không rõ nữ nhân này lúc trước làm sao lại có kẻ ngu ngốc bám rịt không tha vậy chứ?

- Người nói ai vậy? - Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ đột nhiên giận dữ. Đối với kẻ đã từng cuồng si theo đuổi Hải Luân Đế Na mà nói, đây là một đại sỉ nhục. Bất cứ ai xúc phạm đến chuyện này, y đều truy cứu không tha.

- Hắc hắc, không có gì không có gì! - Thấy Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ đột nhiên nổi khùng, lại vừa mới bị y áp chế về chuyện sáu cổ ma tinh pháo nên Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kì cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Ở bình nguyên bên ngoài sơn cốc.

Hải Luân Đế Na nét mặt sa sầm trở về một cái trưởng bông trú quân của quân đội Hi Luân công quốc, tâm tình từ từ bình tĩnh lại.

- Hải Luân, có gì không vui sao? - Siêu giai ma thú Hỏa phượng hoàng tên là Hỏa Phong giờ biến thân thành một nữ tử mỹ lệ đang ở trong trưởng bông đưa một chén trà cho Hải Luân Đế Na, hỏi giọng lo lắng.

- Hỏa Phong tỷ tỷ, chẳng lẽ nói thân thể nữ nhân lại quan trọng vậy sao. Tại sao sau khi ta trở về từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì thấy mọi người đều gây khó dễ cho ta vậy? - Hải Luân Đế Na thở dài náo ruột, than thở với Hỏa Phong.

- Hải Luân à, sao muội lại nói vậy. Tên Bồ Lai Ân kia cũng chưa làm gì muội cả mà, chỉ có cướp đoạt của muội một trăm vạn kim tệ mà thôi. - Hỏa Phong kinh ngạc Hải Luân Đế Na, vẻ khó hiểu.

Đặt chén trà mà Hỏa Phong đưa cho nàng xuống, Hải Luân Đế Na lại thở dài sườn sượt:

- Nhưng tất cả mọi người đều cho là chuyện đó đã phát sinh rồi. Ta căn bản không có biện pháp giải thích.

- Quân bọn phạm nhân này làm gì, chỉ cần trong lòng muội biết không có chuyện gì là được rồi, hà tất phải so đo nhiều vậy làm gì.

Hỏa Phong nhẹ giọng khuyên bảo Hải Luân Đế Na rồi nói tiếp:

- Có điều kẻ kia quá cường đại. Nếu không tỷ đã sớm giúp muội giết hắn rồi.

- Ngàn vạn lần không nên, hắn không phải là người mà chúng ta có thể đối phó. Nếu không chúng ta đâu phải liên hợp thế này.

Hải Luân Đế Na cả kinh, vội vàng lên tiếng can ngăn rồi lắc đầu cười khổ:

- Có đôi khi muội còn muốn thực sự bị hắn cường bạo. Nếu vậy nói không chừng hắn sẽ chiếu cố cho muội. Đáng tiếc muội biết chuyện này không có khả năng.

- Muội sao có thể nghĩ vậy chứ. Hắn là cường nhân lớn nhất của muội. Chẳng những đã cướp đoạt một trăm vạn kim tệ, mà còn phao ra tin tức âm độc này. Chúng ta nhất định phải giết chết hắn mới được, nếu không muội rất khó lấy lại sự trong sạch. - Hỏa Phong cảm hận.

Hải Luân Đế Na lại bất đắc dĩ thở dài thêm một lần nữa:

- Cho dù là giết được hắn, ta cũng không rửa sạch được tiếng xấu. Tên thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này chẳng những thừa âm độc, mà thực lực cũng vượt xa mức bình thường, thực quá đáng sợ. Không biết tại sao, ta cảm giác như hắn đang ở bên cạnh ta, xem ra ta thực hồ đồ rồi.

Nhìn vẻ mặt phiền muộn ưu sầu của nàng, Hỏa phượng hoàng cũng chỉ biết thở dài mà không biết an ủi ra sao.

Từ sau khi trở về từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hải Luân Đế Na tự chung vẫn đối mặt với sự nghi ngờ chất vấn và châm biếm trào phúng của mọi người. Vốn tại Hi Luân công quốc nàng như một nữ thần cao cao tại thượng, giờ rơi tuột xuống đất nên nhất thời không thể thích ứng. Nụ cười xuất hiện trên gương mặt ngày càng ít, cả người bị hành hạ đến không chịu nổi.

- Đều là do tên Bồ Lai Ân kia! Ta nhất định phải giúp Hải Luân giết hắn! - Hỏa Phong thầm nghĩ.

~~~~~

Trướng bông của Hải Luân Đế Na nằm trên một gò đất cao năm thước. Hàn Thạc thông qua Âm ma đã nghe thấy rõ ràng cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Nữ nhân này còn thiếu ta sáu mươi vạn kim tệ. Tính đến hôm này cũng nên trả lại cho ta rồi. - Hàn Thạc lẩm bẩm, liếc về chỗ của Hải Luân Đế Na rồi lên vào sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ.

Âm ma chậm rãi quay lại từ trướng bông của Hải Luân Đế Na nhập vào người hắn rồi cùng đi về sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ. Khi sắp tới cái trướng bông ở chính giữa thì Hàn Thạc ẩn nấp vào đường hầm mà Thổ Giáp Thi đã đào sẵn, chỉ thả Âm ma vào thám thính trong đó.

Toàn bộ sáu đại công tước đều ở trong trướng bông này, bọn chúng ra sức bố trí an toàn ở nơi đây. Các loại kết giới bố trí dày đặc. Hàn Thạc dùng Âm ma dò xét hồi lâu cũng vô pháp nghe được một động tĩnh gì trong đó.

“Xem bộ phải chờ lúc bọn chúng rời đi mới được. Phòng ngự của mấy tên gia hỏa kia cũng nghiêm mật quá chứ. Trên trời dưới đất đều có kết giới ken dày, chung quanh lại có đại quân của bảy đại công quốc đồn trú. Cho dù là bất tử quân đoàn cũng không thể tiêu diệt được, thật là một đám gia hỏa đáng sợ.”

Hàn Thạc trầm nghĩ. Hắn lợi dụng Âm ma dò thám còn bản thân vẫn nấp dưới đường hầm.

Qua đại khái khoảng nửa giờ thì sáu công tước lục tục từ bên trong trướng bông bước ra. Sắc mặt cả đám đều lộ vẻ bất mãn, xem ra việc thương nghị không đạt được kết quả. Hành động đối phó thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tựa hồ mất tối thiểu một hai ngày nữa thì bọn chúng mới an bài thỏa đáng công việc.

Bên cạnh sáu công tước đều có cao thủ hộ vệ. Ở chỗ này bọn chúng đều sợ bị ám hại nên đều dẫn theo cao thủ trong nước. Xung quanh mỗi tên đều có cường giả khí tức mạnh mẽ bảo vệ.

Sự thật là cũng sẽ có công tước nhân cơ hội này ra tay ám toán, sự việc này trước kia đã từng xảy ra một lần trong hội nghị tương tự. Do vậy mà bây giờ chúng mới cẩn thận như vậy.

Hàn Thạc ẩn nấp dưới lòng đất cũng không vội ra tay với bất cứ tên nào. Đợi khi màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, tất cả đã rời khỏi sơn cốc, mới chậm rãi tiến về chỗ trú quân của Ba Văn Đăng công quốc Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ đại công tước.

Đêm dài vắng lặng chính là thời cơ thích hợp để tiến hành những chuyện mờ ám.

Công tước Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ tuy tham gia hội nghị nhưng cũng sao nhãng việc hoan đàm. Đang ở chính giữa trướng bông hoa lệ, bẽ một nữ kỹ sĩ vóc người cao thẳng đặt lên bàn. Nữ kỹ sĩ này phía trên vẫn mặc khải giáp chính quy, chỉ có đồn bộ lơ lửng phía dưới chống lên.

Ả nằm sấp trên bàn, nhẹ giọng rên rỉ. Đồn bộ uốn éo phối hợp với đại công tước Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ đang chinh phạt phía sau, mái tóc đen nhánh xỏa ra phủ kín gò má.

Bên trong trướng bông còn có hai nam nhân tướng mạo hung ác nham hiểm. Hai tên đối với khung cảnh hoang dã này không một chút biểu cảm, trường kiếm cầm chắc trong tay cảnh giác nhìn ra xung quanh, đều có thực lực Đại kiếm sư.

Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ vừa rên lên một tiếng, một luồng khoái cảm từ tiểu phúc của y lan tràn ra toàn thân. Bất chợt, y cảm thấy mặt đất dưới chân khẽ rung rinh với biên độ lớn.

Đang lúc cao trào nên Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ cũng không quá mức để ý đến biến hóa này. Song một trận đau đốn nhức xương từ dưới chân truyền lên thì y mới hét toáng lên, nắm lấy nữ kỹ sĩ vắt xuống dưới chân.

“Phập.....”

Lợi khí từ dưới lòng đất dễ dàng xuyên thấu qua thân thể nữ kỹ sĩ đang lúc cực khoái kia rồi ả mới kịp có phản ứng. Ngay cả khải giáp chế tạo từ bí ngân của ả ta cũng bị xé tan. Dư uy của mũi nhọn vũ khí không giảm mà còn tiếp tục đâm lên.

Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ hồn phi phách tán, cảm giác được trước ngực lạnh toát. Y không thém để ý sự đau đốn của chân trái bị xé rách, khắp khiêng chạy ra khỏi trướng bông, quát lớn:

- Thích khách. Có thích khách!

Hai gã Đại kiểm sư tướng mạo nham hiểm hung ác đã sớm vọt tới khi y ném nữ kỹ sĩ kia xuống làm khiên thịt. Hai luồng kiếm quang ngân sắc không chút khách khí bổ thẳng vào nữ kỹ sĩ đang hấp hối.

Màn ngân sắc kiếm quang trong nháy mắt xé rách thân thể ả. Hai gã thô bạo gạt thi thể sang một bên, thận trọng xem xét một cái động khẩu đen ngòm lộ ra bên dưới. Động khẩu này chỉ bé bằng cánh tay một người, xem chừng đợt công kích vừa rồi là từ nó phát ra.

- Chết tiệt! Lòng đất không phải đã bố trí nham thạch bình chướng rồi sao? Sao còn có kẻ công kích được ta?

Chân trái của Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kỳ vẫn chảy máu đầm đìa, hung hãn cau mày quát:

- Cũng may mà ta phản ứng kịp. Nếu không hôm nay chắc chết tại đây rồi. Cái gã Thổ hệ ma pháp sư kia dám lười biếng. Ta phải giết y!

- Công tước đại nhân, dưới đất vẫn còn nham thạch bình chướng. Chỉ là địch nhân thực lực quá mạnh mẽ. Lực lượng vũ khí mà hắn xuất ra đã vượt quá ngưỡng mà nham thạch bình chướng có thể chịu đựng. Xem ra tuyệt đối không phải là cường giả thông thường, cũng may đại nhân không việc gì. Chẳng biết là kẻ nào muốn tính mạng của đại nhân vậy? - Một gã Đại kiểm sư âm trầm hỏi.

- Còn có thể có ai chứ! Nhất định là cái kẻ đáng chết Bồn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ kia rồi. Hôm nay ta chỉ chế nhạo y có một câu vậy mà buổi tối y lại cho người tập kích ta, khôn kiếp.

Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kỳ sầm mặt rửa một câu rồi quay ra ngoài trường bông quát to:

- Mục sư. Đáng chết, mục sư còn không mau tới cho ta. Một chân của ta sắp bị phế đến nơi rồi. Ta tốn nhiều kim tệ như vậy nuôi các người, thời khắc quan trọng phải tới nhanh một chút cho ta chứ!

Trong lúc Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kỳ hô to thì Hàn Thạc sau một kích không trúng đã lạng lẽ bỏ đi. Ngay cả đường hầm mà Thổ Giáp Thi đào ra cũng đã lấp lại.

Hàn Thạc vốn cố gắng giết luôn Á Lịch Khắc An Bồ Lí Kỳ. Nhưng thật không nghĩ y cũng quá vô tình. Tại thời điểm quan trọng thì đưa nữ kỹ sĩ vừa mới hoan lạc với mình ra làm bia đỡ một kích trí mạng. Hoàn hảo lúc vừa rời đi thì hắn thông qua Âm ma nghe được lời chửi của y đối với Bồn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ. Vì thế cảm thấy đã đạt được mục tiêu nên không liều lĩnh lại xuất thủ nữa.

356. Chương 356:bầy Chó Điên

Bầy đại công tước, ai nấy đều đặc biệt chú ý đến an nguy của mình, ở cái khu vực Tát Già Mễ Nhĩ này lại càng chú ý bảo vệ bản thân cẩn thận từng ly từng tý.

Rời khỏi chỗ ở của Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ, Hàn Thạc lại đi một chuyến tới chỗ của đại công tước Nội Ách Mỗ Bối Kỳ của công quốc Bỉ Tư Lợi. Hắn vốn định hạ thủ tên này, nhưng còn chưa tới gần đã cảm ứng được khí tức thần thánh từ trong trường bông của y truyền tới.

Hàn Thạc vô cùng quen thuộc đối với loại khí tức thần thánh này, lập tức hiểu rằng trong đó nhất định có người của Quang Minh giáo hội. Từ cường độ của luồng khí tức này, hắn biết thực lực của nhân vật bên trong không kém, có lẽ nhiều khả năng là Chiêm Khoa Tư của Quang Minh giáo hội.

Không động thủ đối với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, Hàn Thạc vẫn ẩn nấp ở sâu dưới lòng đất, chỉ lợi dụng Âm ma từ xa nhìn trộm vào khu vực đó. Mãi gần đến bình minh, thông qua Âm ma hắn mới phát hiện đoàn người Chiêm Khoa Tư lạng lẽ rời khỏi trường bông kia.

Bản thân Nội Ách Mỗ Bối Kỳ là một Thiên không kỹ sĩ. Trong bầy đại công quốc thì công quốc Bỉ Tư Lợi của hắn có rất nhiều Quang Minh điện của Quang Minh giáo hội, dẫn dắt dân chúng trong thành thờ phụng, dâng lên tín ngưỡng và lòng thành kính của mình cho Quang Minh thần.

Hiện tại Hàn Thạc thông qua Âm ma nhìn thấy quan hệ thân mật giữa Nội Ách Mỗ Bối Kỳ và Chiêm Khoa Tư, rồi liên tưởng tới thái độ hữu nghị của Bỉ Tư Lợi công quốc đối với Quang Minh giáo hội, thì mơ hồ cảm thấy có thể bản thân tên này chính là một giáo đồ của Quang Minh giáo hội, bằng không sẽ không dốc hết sức hỗ trợ Quang Minh giáo hội như thế.

Sau khi Chiêm Khoa Tư đi khỏi, bên trong trường bông của Nội Ách Mỗ Bối Kỳ vẫn còn có Quang hệ ma pháp ba động, ngoài ra còn ẩn tàng hai luồng khí tức cường đại nữa. Thấy trời đã sáng lên, mà sau khi Chiêm Khoa Tư rời đi thì Nội Ách Mỗ Bối Kỳ tiếp tục cùng các thủ hạ thương nghị, dường như không có ý định ngủ. Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đành bỏ ý định đánh lên tên này.

Ngày hôm nay, bảy đại công quốc lại ở sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ thương nghị việc xuất binh đánh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ mới bị tập kích, lê cái chân trái bị băng bó cứng ngắc, vừa đến đã quay sang lớn tiếng chửi bới Bồ Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, chỉ trích tên này hèn hạ phái người đánh lên hấn vào đêm qua.

Bồ Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ ngày hôm qua đã cảm thấy oan uổng, giờ bị Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ chế nhạo thì không nhịn được tức khí trong lòng. Hai người không ai chịu ai, thiếu chút nữa thì ẩu đả ngay trong trường bông. Nếu không có mấy Đại công tước khác ra mặt can ngăn thì sợ rằng hai người sẽ còn tiếp tục cãi nhau nữa. Cho dù về sau hai người bị tách ra nhưng cơn giận vẫn còn chưa tiêu tan, mắt lóe lên hung quang lấp lánh, không biết suy tính mưu sâu kế độc gì để tiếp tục đối phó đối phương.

Đại công tước Bá Đặc Tề Lợi của Bảo Lai Tháp công quốc rất là bất mãn đối với cách phân phối lợi ích, khẳng khái đòi sau khi đánh hạ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì phải được năm khu mỏ khoáng sản ở xung quanh làm của riêng. Do Bá Đặc Tề Lợi cứ khẳng khái đòi, còn các công tước khác cũng có ý đồ đối với mỏ khoáng dường như không muốn nên cuối cùng, ngày thương nghị này kết thúc trong cảnh đường ai nấy đi.

- Cứ theo đà này, cuộc tấn công thành Bồ Lô Đặc Nhĩ còn chưa được tiến hành thì bảy đại công quốc đã lại tuyên chiến rồi. Ta thấy những người này không phải lúc đối mặt với sự tồn vong thì nhất định không thể liên hợp được. Lần trước là bởi vì quân đội đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đánh tới tận cửa nên bọn họ mới thực sự phải nhanh chóng hợp tác. Xem ra bọn họ chưa hề đặt uy hiếp của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trong lòng. Những người này cả ngày chỉ biết cãi vã, có thể thành đại sự gì chứ.

Về tới trường bông của mình, Hải Luân Đế Na nhú cặp lông mày, phàn nàn với Hỏa Phong.

- Kệ cho bọn họ cãi nhau. Đến một ngày thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thực sự tấn công sang đây, bọn họ sẽ biết sợ ngay thôi. - Hỏa Phong cùng với Hải Luân Đế Na tham dự nghị luận bên trong trường bông, thấy rõ ràng sắc mặt của bảy đại công tước, tuy Hỏa Phong không có quyền phát ngôn nhưng trong lòng cũng khinh bỉ sáu gã đại công tước kia chỉ lo tranh danh đoạt lợi.

- Công tước đại nhân. Đại công tước Bá Đặc Tề Lợi của Bảo Lai Tháp công quốc cầu kiến. - Vào lúc Hải Luân Đế Na và Hỏa Phong đang oán thán thì ngoài cửa truyền đến tiếng thị vệ thông báo.

- Gã này đến chỗ của chúng ta để làm gì. Mùi vị trên người hấn làm cho ta cảm thấy rất không thoải mái. - Hỏa Phong vừa nghe thị vệ bẩm báo, cau mày nói với Hải Luân Đế Na.

- Mời ông ta vào.

Hải Luân Đế Na phân phó một câu với thị vệ ở bên ngoài, rồi mới nói với Hỏa Phong:

- Người này luôn là tử địch với Bỉ Tư Lợi công quốc. Đề nghị liên minh đánh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của chúng ta lần này chính là do Bỉ Tư Lợi công quốc của Nội Ách Mỗ Bối Kỳ loan báo. Ta thấy gã Bá Đặc Tề Lợi này dường như có ý định phá hoại sự ổn định của liên minh. Không biết người này tìm ta làm gì.

Khi Hải Luân Đế Na và Hỏa Phong nói chuyện thì Đại công tước Bá Đặc Tề Lợi của Bảo Lai Tháp công quốc đã tươi cười tiến vào. Bá Đặc Tề Lợi là một vị triệu hoán sư đã già, nhưng theo lời đồn đại, hấn và Tà Thần đã ký kết khế ước, triệu hoán thuật của hấn thường triệu hồi được cả sinh vật ma quỷ của địa ngục.

Toàn thân Bá Đặc Tề Lợi dường như phát ra một thứ cảm giác u ám đến phát sợ. Cho dù hấn có mỉm cười hoà nhã thì cũng làm cho người khác cảm thấy vẻ mặt tươi cười của hấn có nét nham hiểm độc ác. Hỏa phượng hoàng là một siêu cấp ma thú thánh khiết, vô cùng chán ghét đối với mùi vị trên người Bá Đặc Tề Lợi nên sau khi thấy gã đi vào thì theo bản năng Hỏa phượng hoàng tránh xa hấn một đoạn.

- Không biết Đại công tước Bá Đặc tìm ta có chuyện gì? - Khu vực của Hải Luân Đế Na cùng với Bảo Lai Tháp của Bá Đặc Tề Lợi cách nhau khá xa nên không có xung đột chính thức gì nhưng năng ta cũng không

thích gã đại công tước âm trầm gian ác này, hơn nữa thời gian gần đây tâm tình không được tốt, cho nên về mặt tất nhiên chẳng vui vẻ gì.

- Hắc hắc, ta lần này sang đây là muốn thảo luận cùng Đại công tước Hải Luân về chuyện thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Người đã ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ một khoảng thời gian, không biết cảm thấy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và tên Thành chủ kia như thế nào? - Bá Đặc Tề Lợi lộ vẻ tươi cười hoà nhã, thân thiện hỏi Hải Luân Đế Na.

Đanh mặt lại, Hải Luân Đế Na đáp:

- Đại công tước Bá Đặc sang đây chủ tâm là để cười nhạo ta sao?

- Không, không!

Bá Đặc Tề Lợi vội vàng xua xua tay tỏ ý nàng ta không nên hiểu lầm, sau đó mới giải thích:

- Tục ngữ nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Trong bảy đại công quốc chúng ta, người quen thuộc nhất đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hẳn là Đại công tước Hải Luân rồi. Ta muốn nghe quan điểm của người đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và tên Thành chủ kia.

Hải Luân Đế Na hứ một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Ta không quen thuộc gì đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nhưng biết Thành chủ Bồ Lai Ân kia tuyệt đối không thể dễ đối phó như người bình thường, hoặc là các người chưa từng được chính thức chứng kiến. Ta cũng biết một mình hắn đã đánh lui cả đám gồm Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư cùng mấy vị thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội.

- Người này lòng dạ độc ác, một khi đã muốn cái gì thì sẽ không ngần ngại dùng mọi thủ đoạn làm cho bằng được. Mặc kệ người tin hay không tin, nói chung ta cảm thấy người này không phải dễ dàng đối phó như vậy. Lần này, liên quân nếu cứ tiếp tục lằng nhằng như thế, ta thấy chính đã để cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có thêm cơ hội chuẩn bị.

- Hắc hắc. Xem ra người này rất hợp sở thích của ta, thú vị thú vị!

Bá Đặc Tề Lợi âm hiểm cười nói một câu, sau đó nhìn chằm chằm Hải Luân Đế Na hỏi:

- Đại công tước Hải Luân, không biết về hành động đối phó thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lần này, người chuẩn bị như thế nào rồi? Có hứng thú cùng ta ký kết liên minh bí mật hay không?

- Tạm thời ta không có hứng thú này. Xin lỗi. - Hải Luân Đế Na uyển chuyển cự tuyệt, không nhiệt tình mà cũng không lãnh đạm trả lời.

Bá Đặc Tề Lợi gật đầu, cười quái dị hắc hắc mà không đề nghị gì thêm, chỉ nói:

- Người có lẽ nên suy nghĩ. Ta rất có hứng thú cùng Hi Luân công quốc các người hợp tác. Được rồi. Hôm nay đã tới quá muộn rồi, thật có lỗi quá.

- Ừm. Ta sẽ không tiến! - Hải Luân Đế Na nói.

Đến khi Bá Đặc Tề Lợi rời khỏi, Hải Luân Đế Na mới nói về quái lạ:

- Chẳng hiểu tại sao nữa! Người này đến đây một chuyến chẳng lẽ chỉ là muốn hỏi chuyện về Thành chủ Bồ Lai Ân kia? Ta cảm thấy hắn dường như có gì đó không bình thường.

- Mặc xác hắn. Ta phát hiện khi có hắn ở bên trong trường bông, cả người ta đều cảm thấy khó chịu, thật sự chỉ muốn phóng hỏa thiêu chết hắn. - Hỏa phượng hoàng cau mày đáp.

Sau khi rời khỏi chỗ của Hải Luân Đế Na, Bá Đặc Tề Lợi đi thẳng về trường bông của mình. Bên trong có một người mà Hàn Thạc rất quen thuộc đang nằm ngả ngón trên một chiếc giường lớn phủ tấm lông chồn biển ở giữa phòng, thấy gã đi vào liền nhoẻn miệng cười hỏi:

- Thế nào?

- Tiểu cô nương ấy dường như cũng không biết gì. Nhưng cũng không sao, điều này cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch chúng ta. Ốc Úc Phu, người thực sự cảm thấy người kia có thể mang đến lợi ích cho chúng ta?
- Bá Đặc Tề Lợi liếc mắt nhìn Ốc Úc Phu trên giường của mình, ướm hỏi.

Vong linh Đại Ma Đạo Sư Ốc Úc Phu của Thiên Tai giáo hội sau lần trước được khô lâu pháp trượng của Hàn Thạc cải lão hoàn đồng, đã biến thành một thanh niên thanh nhã tuấn tú, da thịt còn trắng nõn hơn so với phụ nữ. Những móng vuốt sắc nhọn do hợp thể với lão Thi yêu để lại sớm đã biến mất không còn chút tung tích, trở thành đôi bàn tay thon dài xinh đẹp.

Ốc Úc Phu ở trên giường lớn phủ lông chồn biển chậm rãi ngồi dậy, khẽ cười nói:

- Ông bạn già, thực lực của Bồ Lai Ân vượt quá sức tưởng tượng của người đây, trong tay hắn lại có khô lâu pháp trượng. Thượng cấp đã ban lệnh xuống, bất luận thế nào cũng không để hắn xảy ra chuyện gì, cái chúng ta cần phải làm là cố gắng hỗ trợ hắn hết mức.
- Giáo chủ coi trọng hắn như thế lẽ nào chỉ do hắn là chủ nhân của khô lâu pháp trượng. Chúng ta cứ đoạt lấy khô lâu pháp trượng của hắn. Người thu lấy toàn bộ ký ức của hắn. Như vậy chẳng phải là tăng phần tiện lợi, giảm bớt phiền phức sao. - Bá Đặc Tề Lợi cau mày suy nghĩ một chút rồi nói với Ốc Úc Phu.

Vong linh Đại Ma Đạo Sư Ốc Úc Phu đã sống không biết bao nhiêu năm, lắc đầu cười giải thích:

- Không dễ dàng như vậy đâu. Chiêm Khoa Tư tự mình xuất thủ dẫn theo ba trăm thần điện kỵ sĩ cũng không bắt được hắn. Hai lần đều bị hắn đánh trọng thương phải quay về. Người nghĩ rằng chúng ta có thể dễ dàng bắt được hắn sao?
- Huống chi, hắn hiện tại đã là Vong linh Ma đạo sư. Ồ, không, ta thấy tinh thần lực của hắn hẳn là vượt quá trình độ Ma đạo sư. Kô lâu pháp trượng liên quan bí mật của thánh địa, chúng ta muốn làm chính là bằng mọi cách thu nạp hắn vào giáo hội, mặt khác ta dám cam đoan việc quan hệ tốt với hắn sẽ vô cùng có lợi đối với chúng ta.
- Vậy cũng được. Bao nhiêu năm qua, quyết định của người đều luôn luôn đúng, ta sẽ chiếu theo kế hoạch hành sự, chỉ mong là hắn không làm chúng ta thất vọng! - Bá Đặc Tề Lợi đáp lại.

Khi Bá Đặc Tề Lợi đang cùng Vong linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu nói chuyện ở trong trường bông thì Hàn Thạc đã theo Âm ma tới đó, trong thần thức rõ ràng phát hiện được khí tức tà ác trên người Ốc Úc Phu ở bên trong trường bông.

Bá Đặc Tề Lợi của Bảo Lai Tháp công quốc tranh đấu gay gắt với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ của Bỉ Tư lợi công quốc thờ phụng Quang Minh thần trong suốt bao nhiêu năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng hoà giải bao giờ. Hàn Thạc vốn không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ cảm ứng được khí tức của Ốc Úc Phu ở bên trong trường bông thì lập tức hiểu ra.

Thì ra Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đại công tước của Bỉ Tư lợi công quốc căn bản là người của Quang Minh giáo hội còn Bá Đặc Tề Lợi đại công tước của Bảo Lai Tháp công quốc lại là người của Thiên Tai giáo hội, là hai giáo hội cường đại nhất trên đại lục. Tranh giành công khai, đấu đá ngầm ngấm trong bao nhiêu năm qua thì xem ra không thể chỉ là một vài cuộc tranh đấu quy mô nhỏ mà hoá ra là âm thầm khổng lồ chế cuộc đại chiến giữa các công quốc.

Ốc Úc Phu lần trước đã nhờ lực lượng của khô lâu pháp trượng mà tướng mạo được cải lão hoàn đồng. Trong lần nói chuyện trước, Hàn Thạc hiểu rõ Ốc Úc Phu dường như vô cùng quan tâm đến hắn, lại còn bất chấp tất cả bảo hộ hắn, việc này khiến cho Hàn Thạc hiểu nguyên nhân nhất định là do khô lâu pháp trượng.

Không biết hai thành viên cao cấp bí mật của Thiên Tai giáo hội ở bên trong trường bông bí mật bàn bạc kế sách ác độc gì, Hàn Thạc không có cách nào tới gần để nghe lỏm nội dung nói chuyện được. Sau khi biết Bá Đặc Tề Lợi là thành viên của Thiên tai giáo hội. Hàn Thạc liền vứt bỏ suy nghĩ hạ thủ gã, nhưng cũng không định xuất hiện nói chuyện với bọn họ, lại một lần lặng lẽ nữa rời đi.

Sau khi đi khỏi chỗ này, Hàn Thạc nhắm vào đại công tước A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư của Y Đặc Mạn công quốc. Giống như mấy người khác, chỗ ở của A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư cũng được bảo vệ đặc biệt nghiêm ngặt. Hắn thăm dò một chút, phát hiện cả bầu trời và mặt đất đều bị ma pháp bao phủ, hiểu rằng nếu muốn một đòn giết chết được tên này thì không có nhiều cơ hội.

- Mẹ nó, bảy đại công tước thật sự là tên nào tên nấy đều sợ chết, xem chừng bọn chúng đối với nhau cũng thật sự là không có một chút tín nhiệm. Dự hội nghị mà còn mang theo nhiều cao thủ như vậy. - Hàn Thạc thấp giọng mắng chửi.

Nhưng mà đã đến thì dù sao cũng không thể bỏ về tay không. Hàn Thạc suy xét một lát nữa, phóng xuất Âm ma dò xét chung quanh, đột nhiên phát hiện ngoại trừ trưởng bối của bản thân A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư được phòng hộ vô cùng nghiêm ngặt thì trưởng bối của một số tướng lĩnh cao cấp khác lại không có cao thủ nào trông coi bảo vệ.

Lòng độc ác nổi lên. Hàn Thạc không động thủ đối với A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư mà chuyển ánh mắt sang nhắm vào các thủ hạ cao cấp của hắn. Trong và ngoài trưởng bối của những người này thường thường chỉ có một ít thị vệ đi lại, tất nhiên không được bảo vệ thực sự nghiêm ngặt như A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư. Lợi dụng thần thông địa hành của Thổ giáp thì lặng lẽ len vào bên trong trưởng bối của những tên này, Hàn Thạc ở cảnh giới Phân Ma đã ẩn giấu hết khí tức trên người, vô thanh vô tức giết sạch cả sáu tướng lĩnh cao cấp thủ hạ của A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư.

Sau khi rời khỏi chỗ A Nhĩ Cát Cơ Lan Tư, Hàn Thạc lại đi tiếp đến khu vực của đại công tước Lan Đế A Lạp Đức. Căn cứ theo phương pháp đối xử với A Nhĩ Cát, lại một lần nữa ám sát bốn tướng lĩnh cao cấp rồi mới lặng yên rời đi. Đi quanh một vòng, hắn lại đi tới trưởng bối của Á Lịch Khắc An Bố Lý Kỳ, bằng cách tương tự xử lý ba tướng lĩnh cao cấp.

Cũng vào tối nay, Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ của Nội Sâm công quốc cũng bị tập kích. Trưởng bối bị lửa lớn đốt cháy, bản thân Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ chạy trốn kịp thời nên giữ được tính mạng nhưng toàn bộ tóc và lông mi bị đốt trụi hết.

Trong đêm đó, ngoại trừ Hải Luân Đế Na của Hi Luân công quốc, Bá Đặc Tề Lợi của Bảo Lai Tháp công quốc và Nội Ách Mỗ Bối Kỳ của Bỉ Tư Lợi công quốc thì quân đội của bốn đại công quốc khác đều có đại sự xảy ra. Đột nhiên, vốn là tập trung tại Tát Già Mễ Nhĩ để thương nghị hành động liên hợp đối phó thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, tính chất đã thay đổi hoàn toàn.

Bốn đại công quốc bị tập kích nghi ngờ một số công quốc trước kia có thù oán với họ. Cả đám không ngừng nổi giận, trong đó Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ tinh thần minh mẫn, cho rằng đêm qua chắc chắn là Á Lịch Khắc An Bố Lý Kỳ của Ba Văn Đăng công quốc hạ thủ với hắn. Á Lịch Khắc An Bố Lý Kỳ cũng cho rằng tướng lĩnh của mình bị giết cũng có liên quan đến tên kia.

Lần này, hai người cũng không thêm để ý tới mặt mũi, ngay tại Tát Già Mễ Nhĩ sơn cốc đánh nhau luôn. Cả đám còn lại mặt mày âm trầm, không nói một tiếng chỉ oán hận nhìn đối phương, trong lòng không ngừng suy nghĩ phương pháp trả thù. Hai đại công tước bị tập kích khác cũng cảm phần tràn hông, đem mọi chuyện đổ riệt cho đại công tước có cừu oán trước kia.

Ba công quốc Hi Luân, Bảo Lai Tháp và Bỉ Tư Lợi bình yên vô sự đêm qua trở thành đối tượng bị hoài nghi đầu tiên. Liên minh vốn không vững chắc đã âm thầm thay đổi tính chất, ban ngày đại công tước của bảy đại công quốc truy tìm gốc rễ vấn đề này để truy cứu trách nhiệm, ban đêm các phe lại phái sát thủ chém giết lẫn nhau. Đánh đấm loạn tưng phèo.

Trái lại, Hàn Thạc ba ngày liên tiếp không hề xuất thủ. Thù mới hận cũ giữa bảy đại công quốc với nhau lúc này bộc lộ ra tất cả. Một số hắc y nhân che đầu bịt mặt mơ hồ hiện hiện. Trên trời dưới đất thường xuất hiện thấp thoáng những bóng ảnh mờ nhạt quái dị. Khu vực bảy đại công quốc đông quân thường thường truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết thê lương, chứng minh lại có người nào bị ám sát rồi.

Hàn Thạc vốn đang chuẩn bị nhân cơ hội này mà động thủ, đột nhiên phát hiện hắn căn bản là không có cơ hội ra tay nữa. Bởi vì ban đêm có rất nhiều hắc y nhân, một Âm ma của Hàn Thạc không đủ dùng, căn bản không biết rốt cuộc những người đó đến từ công quốc nào, dù sao tình thế bắt đầu dần dần hỗn loạn.

- Bấy đại công tước, quả nhiên đều là một lũ chó điên! - Cờ chẳng đến tay, Hàn Thạc bắt giặc cảm thán thốt lên.

357. Chương 357:đòi Nợ

- Loạn rồi, tình thế hoàn toàn loạn rồi!

Ban đầu là vì đối phó với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bấy đại công tước mới tụ tập tại sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ, chẳng biết như thế nào thù mới hận cũ lại nảy sinh, thành ra lúc này các bên đấu đá loạn xạ ngẫu cả.

Ban đầu thì bọn họ chỉ lén lút xuất thủ ám sát người của quốc gia đối địch vào buổi đêm, nhưng về sau bấy đại công tước bị cơn giận dữ làm u mê đầu óc, bắt đầu sử dụng đến quân đội trong tay. Từ chỗ là hội nghị để bàn chuyện liên minh đã quay ngược sang thành chiến trường.

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Bên trong trường bông của đại công tước Nội Ách Mỗ Bối Kỳ thờ phụng Quang Minh thần, Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư đau đầu hỏi ý.

Nội Ách Mỗ Bối Kỳ cũng cực kỳ đau đầu, cười khổ nói với Chiêm Khoa Tư:

- Bấy đại công quốc tích góp cừu hận bao nhiêu năm như vậy, một đốm lửa nhỏ cũng đủ để bùng lên đám cháy. Ta cũng đành bó tay thôi.

- Ai, xem ra quả thật là không thể trông cậy nhiều vào những người này, ồ, phải rồi, người nói có thể là do Bá Đặc Tề Lợi của Bồ Lai Tháp công quốc ngấm ngấm giở trò quỷ hay không? Hắn là người của Thiên Tai giáo hội, ta nghĩ hắn nhất định sẽ không đồng ý để xảy ra chuyện đối với tên Thành chủ Bồ Lai Ân kia.

- Chiêm Khoa Tư hỏi Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

- Ta không biết, nhưng mà cũng có khả năng này. Nhưng tình thế bây giờ đã nháo nhào lên, vượt ra khỏi tầm khống chế của ta rồi. Xem tình hình này thì phải thay đổi kế hoạch rồi. - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ thở dài một tiếng, nói với Chiêm Khoa Tư.

- Quên đi, ta nghĩ biện pháp khác thôi. - Chiêm Khoa Tư bắt đầu dĩ nói.

Ở trên khu đất bằng phẳng cận Tát Già Mễ Nhĩ sơn cốc, bấy đại công quốc vốn đã có cừu oán với nhau, đột nhiên do bị ngấm ngấm ám sát mà gây thành cuộc chiến đấu công khai. Hàn Thạc giấu tay ném ra một hòn đá nhỏ, cũng không ngờ cừu hận giữa bấy đại công quốc với nhau lại sâu đến như vậy.

Thấy chung quanh sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ đã trở thành một bãi chiến trường, Hàn Thạc không tiếp tục quan tâm đến tình hình nơi này nữa, ngược lại đuổi theo Hải Luân Đế Na đang trở về Hi Luân công quốc.

Trong số bấy đại công tước, Hải Luân Đế Na là người mất ý chí trước tiên. Ngay từ đầu cuộc chiến đấu nổ ra, nàng lập tức hiểu rằng lúc này chuyện liên minh đã tan thành bọt nước. Hiện tại, Hi Luân công quốc vừa mới trải qua một cuộc nội chiến, là thời điểm thực lực suy yếu nhất, do đó Hải Luân Đế Na sáng suốt lựa chọn lập tức rời khỏi sơn cốc Tát Già Mễ Nhĩ trở về công quốc của mình.

Hai ngày hành quân, đêm nay Hải Luân Đế Na hạ lệnh cho quân đội đóng trại ở trong một tiểu sơn cốc. Sau khi bố trí thị vệ trông coi chung quanh, hai người Hải Luân Đế Na và Hỏa Phong tới tắm rửa ở chỗ một con suối nước nóng.

- Xem tình hình bọn họ chỉ khi sắp chết tới nơi rồi mới có thể chính thức bỏ được thành kiến! - Hải Luân Đế Na mệt mỏi nằm trong nước suối nóng, tức giận nói với Hỏa Phong.

Hỏa phượng hoàng hóa thân thành bản thể, ở bên suối nước nóng rửa sạch bộ lông vũ thanh khiết mỹ lệ của mình, miệng nói tiếng của con người:

- Không cần lo cho bọn chúng, để chúng tự làm tự chịu đi. Ta xem tình hình phát triển thế này, bọn họ nhất định không đấu được tên Thành chủ tàn nhẫn kia.

- Đúng rồi. Ta còn nợ Thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ kia sáu mươi vạn kim tệ. Ôi, tên ác ma này. Ta nên làm gì bây giờ đây? - Về mặt Hải Luân Đế Na lo lắng, hỏi Hỏa phượng hoàng.

- Lại xin khất nợ thôi. Bây giờ công quốc vừa mới trải qua một cuộc nội chiến, tài phú đều tập trung ở trong tay các quý tộc, nếu chúng ta đem sáu mươi vạn kim tệ trong quốc khố cho hần, chỉ sợ Hi Luân công quốc cũng phải chính thức lâm vào cảnh khó khăn đấy. - Hỏa phượng hoàng cũng thấy vô cùng bất đắc dĩ, khuyên nhủ Hải Luân Đế Na.

- Nhưng mà tên ma quỷ kia không phải là một người khoan hồng độ lượng, thời gian càng kéo dài ta sợ hần lại gây thêm bất lợi đối với chúng ta. - Hải Luân Đế Na biết Hàn Thạc không phải loại lương thiện, hiểu được thực lực của hần rất đáng sợ nên thật sự lo lắng Hàn Thạc sẽ hạ thủ đối với các nàng.

Vào thời điểm Hải Luân Đế Na cùng Hỏa phượng hoàng nói chuyện, đột nhiên một luồng xung động nhẹ từ bên ngoài lan đến, một bóng ảnh như là âm hồn trong đêm tối không một tiếng động xuất hiện đang bờ bên suối nước nóng kia, rồi đột ngột hiện hình đứng lặng yên ở trên một tảng đá.

- Ha ha, xem ra người có vẻ hiểu ta rất rõ, ta thực sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Chính xác. Cái tên ma quỷ ta đây hôm nay đến để đòi tiền, trả đi thôi! - Đạo bóng ảnh âm u trong đêm tối kia đột nhiên cất tiếng nói.

Đang ngâm mình ở trong nước suối nóng, Hải Luân Đế Na hét toáng lên thất thanh. Tiếng nói quen thuộc này bị nàng oán hận suốt một thời gian dài, cho dù không cần nhìn thấy người, Hải Luân Đế Na cũng biết là Hàn Thạc tới.

Vừa hét lên thất thanh, Hải Luân Đế Na vội vàng ngụp đôi vai mịn màng của mình vào trong nước suối, sợ Hàn Thạc trông thấy da thịt nõn nà lồ lộ của nàng. Hỏa phượng hoàng đang rửa bộ lông vũ đỏ như lửa của mình, kêu một tiếng the thé chói tai, vỗ cánh bay vọt về phía Hàn Thạc.

Hỏa phượng hoàng chưa tới nơi, một luồng hỏa diễm mãnh liệt đã chớp lên bắn thẳng vào Hàn Thạc. Nhưng không đợi luồng hỏa diễm của Hỏa phượng hoàng tới nơi, nước suối ở phía trước Hàn Thạc dưới tác động của ma công đột nhiên tụ lại thành màn nước cuốn ngược về phía Hỏa phượng hoàng, bao trùm luôn cả luồng hỏa diễm mà nàng bắn ra.

Nước của dòng suối nước nóng hóa thành một cái màn nước, trong nháy mắt chẳng những dập tắt luồng hỏa diễm mà còn cuốn cả Hỏa phượng hoàng rơi vào trong dòng suối nước nóng, thành một con Phượng Hoàng nhúng nước.

Không đợi Hỏa phượng hoàng nổi giận bay lên làm khó dễ, Hàn Thạc lập tức cười hắc hắc quái dị nói:

- Nếu các người còn cố kỵ tánh mạng của thủ hạ mình, trước tiên đừng vội động thủ.

Câu này vừa nói xong, Hỏa phượng hoàng ở trong suối nước nóng đang đập cánh, định tiếp tục công kích Hàn Thạc, bị tiếng thét chói tai của Hải Luân Đế Na quát dừng lại:

- Hỏa Phong tỷ tỷ, không nên!

Hỏa phượng hoàng lập tức ngừng lại, vỗ cánh bay ra khỏi suối nước nóng, đáp xuống bên cạnh Hải Luân Đế Na lúc này đã co rúm người trong nước, sau đó phẫn nộ quát Hàn Thạc:

- Người đối xử thế nào với những người đó rồi?

Hải Luân Đế Na là con gái nên khi tới suối nước nóng tắm thì thị vệ bố trí chung quanh cũng là phái nữ, thực lực những nữ thị vệ này mặc dù không kém, nhưng nàng biết thực lực Hàn Thạc càng đáng sợ, vừa nghe hần nói như vậy một mặt là vì lo cho tánh mạng của đám thủ hạ, mặt khác cũng vì biết Hỏa phượng hoàng không phải là đối thủ của Hàn Thạc nên mới ngăn cản Hỏa Phong.

- Không làm gì, chúng ta nói chuyện chính đi thôi!

Hàn Thạc nhìn thấy thân thể co rúm bên trong suối nước nóng của Hải Luân Đế Na, trước tiên mỉm cười nói:

- Làn da Hải Luân đại công tước thật không tệ, ha ha, nhưng mà nợ kim tệ của ta, chẳng phải cũng nên hoàn trả rồi sao?

- Người, cái tên ác ma kia, nhắm ánh mắt gian tà của người lại!

Hải Luân Đế Na hét lên một tiếng, nói:

- Tạm thời ta không có nhiều kim tệ như vậy, một thời gian nữa ta sẽ trả cho người. Yên tâm đi, ta sẽ không quên nợ đâu.

Hỏa phượng hoàng và Hải Luân Đế Na đều có sở trường về lửa cho nên Hàn Thạc mới lựa chọn suối nước nóng này để hiện thân. Có suối nước nóng này, hỏa hệ ma pháp bình thường cơ bản không có tác dụng gì. Bây giờ vừa nghe Hải Luân Đế Na nói như vậy, hắn cười nói:

- Hải Luân đại công tước. Nói dối không phải là một thói quen tốt. Ta đã tới một lúc rồi, chính tai nghe được cuộc trò chuyện của các người. Ta thấy hay là người đem sáu mươi vạn kim tệ trả cho ta trước đi.

- Người, người đã tới từ lâu rồi?

Hải Luân Đế Na bỗng ngớ người, sau đó thất thanh kêu gào ầm ĩ:

- Như vậy, người đã thấy thân thể ta tắm rửa. Tên ác ma hèn hạ này, sớm muộn gì người sẽ gặp quả báo!

- Ối Chúng ta không nói chuyện này. Hãy bớt thừa lời đi. Trả tiền nhanh lên, bằng không ta xuống nước đấy! - Lúc đầu, Hàn Thạc có chút xấu hổ, thực ra hắn thông qua Âm ma quả thật đã nhìn từ đầu đến chân Hải Luân Đế Na một vòng, trong quá trình đó thậm chí còn nổi lên phản ứng sinh lý. Lúc này nghe Hải Luân Đế Na bắt đầu kêu gào, thẹn quá hóa giận quát lên.

Hải Luân Đế Na tức giận đến mức cả người run rẩy. Hỏa phượng hoàng nghe thấy Hàn Thạc không nói lý lẽ như vậy, nếu không bị Hải Luân Đế Na coi như có lý trí giữ lại thì có lẽ lại muốn xông vào liều mạng với hắn rồi.

- Người thích xuống thì xuống đi. Người là tên ác ma đã loan ra những tin tức ác độc như vậy, dù sao cũng không ai dám yêu ta nữa. Người giết ta luôn đi. Ta bây giờ không trả lại kim tệ cho người nữa. - Hải Luân Đế Na bị Hàn Thạc hành hạ phát điên lên, lúc này phần nộ làm mù đầu óc, không thêm quan tâm giữ mặt mũi nữa mà quát lên với hắn.

Sở ra được mấy câu này, nàng liền cảm thấy nổi ủy khuất trong thời gian dài vừa qua tựa như cơn lũ lụt bộc phát ra, vươn thẳng thân hình lên trên suối nước nóng, phơi bày thân thể hoàn mỹ ra trước mắt Hàn Thạc, tiếp tục lớn tiếng kêu gào:

- Xem đi, người muốn nhìn thì nhìn đi. Người muốn giết ta, người hành hạ ta còn chưa đủ ư? Rốt cuộc người còn bao nhiêu quỷ kế ác độc thì đem ra sử dụng đi!!

Một khi người con gái đã điên lên thì căn bản là không thể thuyết phục được, Hải Luân Đế Na bây giờ đích thực đang được khắc họa như vậy. Từ sau khi từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở về, nàng đột nhiên phát hiện cả thế giới đã thay đổi, hết thảy đều là vì sự xuất hiện của Hàn Thạc, làm loạn hoàn toàn cuộc sống trước đây của nàng.

Toàn bộ những ánh mắt khi trước vẫn kính trọng ngưỡng mộ giờ biến thành xem thường và khinh bỉ, đến ngay cả đám thị dân vốn trung thành và tận tụy cũng đối xử với nàng như thể người không còn trinh tiết, cho rằng một người con gái bị cưỡng bạo không xứng làm đại công tước của Hi Luân công quốc của bọn họ. Hải Luân Đế Na trước nay vẫn tâm cao khí ngạo, trong khoảng thời gian này phải chịu nhiều ủy khuất và bất lực.

Bây giờ kẻ đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện này đứng ngay trước mặt của nàng, ngang nhiên hùng hổ dọa người không buông tha, muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Hải Luân Đế Na đánh thì đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, căn bản không có biện pháp gì đối phó được, luôn lo lắng hắn sẽ ra tay lấy mạng của nàng và Hỏa phượng hoàng nên cuối cùng tâm trí cũng quẩn.

Đối mặt với trận chiến đấu này, bản thân Hàn Thạc trái lại hơi sững sờ, đôi mắt đảo qua một vòng trên thân thể hoàn mỹ động lòng người của Hải Luân Đế Na, dừng thêm vài lần ở chỗ hai ngọn đồi đầy đặn và tiểu phúc với bãi cỏ thơm còn đọng những giọt nước lấp lánh, âm thầm nuốt ngụm nước miếng rồi nhìn bộ dáng hung hãn không sợ chết của Hải Luân Đế Na, nhất thời thật không hiểu làm thế nào cho phải nữa.

- Ta chỉ muốn ngươi trả tiền mà thôi, không nên hơi một tí thì muốn chết. Người còn sống mới có hy vọng, ta lại không muốn giết chết ngươi. - Hàn Thạc không chút khách khí ngắm toàn thân Hải Luân Đế Na một lượt rồi mới nhìn thẳng vào mắt của nàng cười khan nói.

- Bởi vì ngươi xuất hiện nên cuộc đời của ta đã mất hết hy vọng! - Hải Luân Đế Na uất hận thét lên, phần nộ trùng mắt nhìn Hàn Thạc.

- Ta không chịu được nữa. Hải Luân, đừng ngăn cản ta, ta liều mạng với hần! - Hỏa phượng hoàng ngửa mặt lên trời cao gáy một tiếng, giấy thoát ra khỏi sự ngăn cản của Hải Luân Đế Na, cả người hỏa diễm cháy bùng bùng mãnh liệt, liều mạng tấn công Hàn Thạc.

Thấy Hỏa phượng hoàng tấn công tới, bàn tay Hàn Thạc ấn hờ xuống bề mặt suối nước nóng, vận chuyển Ma nguyên lực rồi sử dụng lực đạo hất lên, những màn nước nổi nhau từ bên trong suối nước nóng dựng lên, cuốn về phía Hỏa phượng hoàng.

Hỏa phượng hoàng phần nộ xông đến, bị năm sáu màn nước đập trúng lại một lần nữa bị cuốn vào giữa suối nước nóng. Hàn Thạc cười một tiếng hắc hắc quái dị, vọt tới tấn công Hỏa Phong, miệng đắc ý nói:

- May mắn là ta chọn chỗ này, nếu không thì thật sự là gặp một chút khó khăn rồi.

- Không. Van ngươi đừng sát hại Hỏa Phong tỷ tỷ. Ác ma, ta đưa ngươi kim tệ! - Hải Luân Đế Na nhìn thấy Hàn Thạc đang không lao về phía Hỏa phượng hoàng thì khóc nức nở hô lớn.

Lúc đầu Hàn Thạc chỉ định bắt Hỏa phượng hoàng, không nghĩ rằng Hải Luân Đế Na quan tâm tới nàng như vậy, nghe xong vui vẻ cười:

- Tốt lắm, ta sẽ không giết ngươi. Đưa kim tệ cho ta.

- Hải Luân. Không được đưa cho hần. Sau khi giao kim tệ cho hần, Hi Luân công quốc thật sự sẽ không khống chế được nữa! - Từ bên trong suối nước nóng, Hỏa phượng hoàng đập đập cánh chuẩn bị bay lên, đột ngột hét âm lên.

Hàn Thạc đang định làm cho Hỏa phượng hoàng phải câm miệng, bỗng nhiên cảm ứng được vài luồng khí tức cường đại nhanh chóng tới gần. Nhú mày để cho Âm ma ra xa dò xét một vòng, Hàn Thạc nghiêm mặt nói:

- Có lẽ các ngươi bây giờ đã không khống chế được Hi Luân công quốc nữa rồi!

Nghe được mấy lời này, Hải Luân Đế Na kinh sợ chăm chú nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Ngươi có ý tứ gì?

- Có người đi tới rồi. Trong đó một người là tướng lĩnh trong quân đội của các ngươi, ta xem người tới nhất định là người của Hi Luân công quốc các ngươi, xem tình hình các ngươi có phiền toái rồi. - Hàn Thạc nhìn Hải Luân Đế Na, thốt.

Hải Luân Đế Na và Hỏa phượng hoàng liếc mắt khinh thường. Đối mặt với nguy cơ, Hải Luân Đế Na dường như đột nhiên khôi phục lại lý trí, xoay lưng về phía Hàn Thạc bước lên bờ mặc lại quần áo.

Hỏa phượng hoàng cũng từ bên trong suối nước nóng trở lại bên cạnh Hải Luân Đế Na một lần nữa. Đến khi nàng mặc ma pháp bào đỏ rực vào xong, đi đến đối diện với Hàn Thạc, toàn thân mới trải qua tắm rửa phát ra ánh sáng tươi mát tạo cho hần một loại cảm giác xinh đẹp kinh người.

- Ác ma. Ngươi đã làm gì thị vệ của ta rồi? - Hải Luân Đế Na đứng đối diện với Hàn Thạc, vội vàng dò hỏi.

- Không làm gì cả. Các nàng ấy đều ở bên ngoài, ta chỉ lướt qua để tiến vào đây và bố trí một cái kết giới cách âm ở chung quanh các ngươi mà thôi. Nhưng mà các nàng ấy không chống lại được những người đó, ta dám khẳng định!

Thực lực những nữ thị vệ này đại đa số đều là trung cao cấp kiếm sĩ kỳ sĩ, tổng cộng có hai mươi bảy người ở cách suối nước nóng này của Hải Luân Đế Na khoảng ba trăm thước.

Mấy nữ thị vệ này đối với người có thể bay trên trời chui xuống đất như Hàn Thạc mà nói thì chỉ là cái loại bảo vệ vô tích sự. Hắn căn bản không ra tay đối với các nàng, vô thanh vô tức dồn thổ tiến vào chỗ suối nước nóng này, không hề kinh động một người nữ thị vệ nào.

- Mọi người! Bảo vệ công tước! - Chung quanh suối nước nóng đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau và cả tiếng nữ thị vệ kinh hoàng hô thất thanh.

Từ khi tiếng động bên ngoài truyền đến, Hàn Thạc lập tức hiểu rằng kết giới cách âm nhất định bị phá rồi. Sau đó tiếng đánh nhau quyết liệt càng nhanh chóng truyền đến gần, ba nữ thị vệ vẻ mặt kinh hoảng chạy về hướng bên này. Đầu lĩnh là một nữ trung niên lo lắng hô:

- Công tước đại nhân, Phí La Đế Á làm phản rồi. Hắn dẫn người đánh tới, chúng ta căn không được nữa. Đại nhân mau chạy đi!

Lúc này, Hải Luân Đế Na và Hỏa phượng hoàng hai người đã đứng chung một chỗ cùng với ba nữ thị vệ. Hải Luân Đế Na lại lấy ra ma pháp trượng, lộ vẻ bối rối hỏi:

- Bọn họ còn phải bao lâu nữa mới có thể đánh tới đây?

- Ha ha. Không phải đã đến rồi sao!

Giọng đặc ý của một nam trung niên đột nhiên vang lên, sau đó một Đại địa kỵ sĩ toàn thân mặc khải giáp cưỡi một con chiến mã, và ba mươi tên kỵ sĩ, sáu gã pháp sư đột nhiên xuất hiện.

Đi đầu là nam tử trung niên tóc dài màu nâu, thân hình vào loại cường tráng, chắc hẳn chính là Phí La Đế Á theo như lời cô gái nói. Hắn vừa xuất hiện liền dẫn người xông thẳng tới trước mặt Hải Luân Đế Na, đầu tiên dùng lễ nghi kỵ sĩ cung kính thi lễ, sau mới cười nói:

- Công tước đại nhân. Các người đã bị bao vây rồi. Nhân mã của Hi Luân công quốc đã không còn cần người nữa. Người hãy thúc thủ chịu trời đi.

Hải Luân Đế Na giận đến tím mặt, phần nộ chỉ vào Phí La Đế Á nói:

- Không nghĩ rằng người tự nhiên dám phản bội ta. Khi trước người vẫn còn là một bình dân, chính ta cho người gia nhập vào đội kỵ sĩ bảo vệ của ta. Từ một gã bình dân cho tới vị trí bá tước bây giờ, hết thấy đều là ta ban cho người. Vậy mà người lại phản bội ta!

Lắc lắc đầu, Phí La Đế Á nói:

- Không phải ta phản bội người mà là người dân của người phản bội người. Ta chỉ là thuận theo ý dân thôi. Công tước đại nhân. Người không cần phản kháng nữa, nếu không người sẽ thấy thêm những chuyện không hay.

Giơ cây ma pháp trượng trong tay lên, Hải Luân Đế Na phần nộ nói:

- Ta sẽ không để cho người được toại nguyện.

Nói xong, Hải Luân Đế Na liền định ngâm xương ma pháp chú ngữ, thiêu chết tên phản bội trước mặt. Nhưng không để nàng kịp ngâm xương hết câu chú ngữ, nữ trung niên thị vệ ở bên cạnh nàng đột nhiên vung tay lên cao tung ra một tấm võng lớn lấp lánh ánh sáng màu tro chụp lấy Hải Luân Đế Na và Hỏa phượng hoàng vào bên trong.

Hải Luân Đế Na ngâm xương hết toàn bộ ma pháp chú ngữ, đột nhiên phát hiện hỏa hệ ma pháp chẳng hề có tác dụng gì. Tấm lưới màu xám trên đỉnh đầu kia đã cầm chế hết ma lực của bản thân nàng.

- Vì Lệ a di. Cả người cũng phản bội ta? - Tim Hải Luân Đế Na đột nhiên lặng đi, nhìn sang người a di đã chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, vẻ mặt tuyệt vọng.

Người phụ nữ trung niên kia hồ hững lui lại mấy bước, nói lạnh như băng:

- Hải Luân, hãy chấp nhận số mệnh đi.

- Ha ha. Công tước đại nhân, ta nói người đừng chống cự kéo sẽ càng thấy nhiều tình cảnh khó chịu, thế mà người lại không chịu tin?

Ngừng một lát, Phí La Đế Á lại mỉm cười làm cho Hải Luân Đế Na càng thêm tuyệt vọng, nói tiếp:

- Ta sẽ bắt người giao cho Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ đại công tước. Cho dù người đã không còn trong trắng, người ta vẫn bằng lòng bỏ ra năm vạn kim tệ để có người. Tuy nhiên, trong tay hắn, chỉ sợ người không còn là nữ thần ở trong lòng nữa mà là nữ nô dưới chân hắn mà thôi. Ha ha.

- Các vị, hình như các người quên sự tồn tại của ta rồi! - Đúng lúc này, Hàn Thạc mỉm cười, nho nhã lễ độ nói với những kẻ phản bội đang vây quanh Hải Luân Đế Na.

358. Chương 358: các Người Xong Đời Rồi!

Mãi đến khi Hàn Thạc cất tiếng nói chuyện, bọn người Phí La Đế Á mới để ý đến một người vốn bị bọn chúng phớt lờ đi. Trong mắt bọn chúng, Hàn Thạc là một kẻ ít tuổi, căn bản không đủ sức làm cho chúng sợ hãi, bởi thế nên đương nhiên sẽ không thêm để tâm.

- Người là ai?

Phí La Đế Á không tức giận nhìn Hàn Thạc hỏi, rồi nhíu mày nói tiếp:

- Tuy nhiên mặc kệ người là ai, đã tới chỗ này thì coi như người không may rồi!

Phất phất tay, Phí La Đế Á nói với một gã kỵ sĩ bên cạnh:

- Xử lý hắn!

Lời vừa xong thì một gã kỵ sĩ từ phía sau Phí La Đế Á chạy ra, nhằm thẳng đến mục tiêu là Hàn Thạc ở bên cạnh suối nước nóng.

Hơn mười cánh cung nhằm vào Hải Luân Đế Na và Hỏa phượng hoàng bị ma pháp cấm chế, ngoài ra ba người khác vốn đang hướng về phía các nữ thị vệ của nàng thì bây giờ tất cả đều quay vũ khí trong tay sang nhắm vào hai người. Hỏa phượng hoàng là ma thú siêu cấp, cho dù không dùng được ma pháp công kích cũng vẫn có thể đẩy lên một phen sóng gió.

Nhưng Hải Luân Đế Na thì thân thể yếu nhược, bị nhiều công kích như vậy nhằm vào thì khiến cho Hỏa phượng hoàng cũng phải cố kỵ, trong nhất thời không dám động thủ thực sự. Đúng lúc Hỏa phượng hoàng đang chần chừ thì một cây phá ma tiễn bắn trúng người nàng, làm nàng đột nhiên cảm thấy thân thể từ từ suy yếu đi, cuối cùng thì một chút lực lượng cũng không quy tụ nổi.

- Không xong, mũi tên có độc!

Cảm giác lực lượng dần dần biến mất đi, Hỏa phượng hoàng liếc mắt nhìn Hàn Thạc đang đứng ung dung rồi kéo kéo gấu áo Hải Luân Đế Na nói nhỏ.

Hải Luân Đế Na vốn đã chìm trong tuyệt vọng, vừa nghe đến tiếng “Hàn Thạc” thì một lần nữa dâng lên hy vọng mãnh liệt, nhanh chóng vận động trí não rồi dùng giọng nũng nịu gọi hắn:

- Bố Lai Ân, giúp ta giết bọn họ!

Hải Luân Đế Na chưa bao giờ tỏ vẻ hòa nhã với Hàn Thạc, nay lại dùng giọng nhỏ nhẹ ỏng ẹo như làm nũng với tình nhân khiến cho Hàn Thạc thấy kinh ngạc, dở khóc dở cười liếc nhìn nàng nói đùa:

- Cục cưng, yên tâm đi. Nàng còn thiếu ta nhiều kim tệ như vậy, làm sao ta chịu để cho người khác bắt nàng đi được.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Hải Luân Đế Na không kìm được đỏ mặt lên, ngẫm thử dài một hơi, thậm chí nghĩ không ngờ vì mạng sống của bản thân mà nàng phải chịu khuất phục với tên ác ma này, nhưng tiếng cợt nhả “cục cưng” kia của Hàn Thạc lọt vào trong lòng lại tạo nên một chút rung động.

Tuy Hải Luân Đế Na hiểu rõ rằng Hàn Thạc chẳng qua chỉ đơn thuần là trêu chọc nàng, nhưng không biết vì sao trong lòng của nàng lại có một vài cảm xúc không bình thường. Khuôn mặt đỏ bừng dường như cũng không phải chỉ là giả vờ, loại cảm xúc này làm cho Hải Luân Đế Na không thích ứng nổi, trong lúc nhất thời không biết đối đáp ra sao.

Về phần gã cao cấp kỵ sĩ đang cưỡi chiến mã phi thẳng tới kia, Hàn Thạc từ đầu tới cuối cũng chẳng thêm để mắt, đợi đến khi hấn xông đến trước mặt thì mới tiện tay phất ra một luồng tử viêm tựa như con rắn dài chụp xuống cả người lẫn ngựa của gã cao cấp kỵ sĩ đó.

Chỉ thấy gã cao cấp kỵ sĩ đang cùng chiến mã trên đường xông tới bỗng bị lửa tím thiêu đốt toàn thân, tốc độ chậm dần lại, thân thể tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, mọi người bằng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ kết băng nhanh chóng.

Đến khi cao cấp kỵ sĩ cùng chiến mã này tới trước mặt Hàn Thạc thì cả người lẫn ngựa đều đông lại thành một tảng băng điều trong suốt. Hàn Thạc tiện tay đẩy một cái, người và ngựa đã đóng băng đổ ầm xuống đất vỡ tan thành những tảng thịt bị đông cứng ngắc, tỏa lên làn hơi lạnh dày đặc.

Phí La Đế Á vừa thấy một gã cao cấp kỵ sĩ thủ hạ chết thảm với phương thức kỳ dị như vậy thì nhìn Hàn Thạc với ánh mắt nghiêm túc khác hẳn lúc trước, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai? Chuyện của Hi Luân công quốc chúng ta không có liên quan hệ đến ngươi, chỉ cần bây giờ ngươi rời đi thì ta sẽ không truy cứu chuyện này.

Hàn Thạc biểu hiện ra thực lực kinh khủng làm cho Phí La Đế Á thấy kinh sợ. Từ đầu tới cuối, hấn đều tựa như là không mất chút khí lực nào, như đang đi dạo nhẹ nhõm trong sân nhà mình, thế nhưng đã khiến một gã cao cấp kỵ sĩ đột nhiên chết thảm như thế, điều này lập tức làm cho Phí La Đế Á cảm thấy đối phương có chút thâm sâu khó lường.

- Ngươi mù mắt hay điếc tai? Không nghe thấy những lời ta vừa mới nói hay sao? Ha ha. Hải Luân đại công tước của các ngươi là nữ nhân của ta, ngươi nói ta sẽ dễ dàng bỏ đi được à? - Hàn Thạc tức giận quát mắng Phí La Đế Á tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Hải Luân Đế Na, hiển nhiên là hấn căn bản không để Phí La Đế Á kia ở trong lòng.

- Hừ, ngươi đã tự tìm cái chết thì đừng trách chúng ta. - Phí La Đế Á thấy Hàn Thạc quyết tâm nhúng tay vào liền hừ lạnh một tiếng, phân phó đám người phía sau, vài tên pháp sư chậm rãi phân tán ra, chuẩn bị sẵn sàng phối hợp với hấn động thủ.

Hải Luân Đế Na bị ánh mắt của Hàn Thạc nhìn chăm chú vào thì trong lòng tràn đầy nhục nhã vì nàng hiểu rõ hấn chỉ lấy nàng ra làm trò đùa, nhưng những lời Hàn Thạc nói nàng là nữ nhân của hấn thì lại làm cho trong lòng nàng dâng lên một niềm háo hức khó tả.

“Có lẽ làm nữ nhân của hấn cũng không tệ đâu?” Trong đầu Hải Luân bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ như vậy, nhưng rồi lập tức lại tự mình mạnh mẽ đè nén xuống. “Không được! Hấn là một kẻ đầu sỏ làm hại mình trở thành trò cười, mình phải bằng mọi giá giết chết hấn mới đúng, làm sao có thể có suy nghĩ hoang đường như vậy được?”

Thông thả bước đến gần Hải Luân Đế Na, Hàn Thạc nhìn sâu vào mắt nàng, giọng nói càng thêm dịu dàng:

- Ta làm sao có thể để cho nàng bị bắt đi, huống chi nàng đáng giá vượt năm vạn kim tệ rất nhiều. Ôi! Phải không hả Hải Luân?

- Ngươi! Ngươi không được qua đây, nếu không thì chúng ta sẽ giết nó! - Nữ thị vệ trung niên kia cầm một thanh chủy thủ chìa về phía Hải Luân Đế Na, thấy Hàn Thạc tới gần bỗng nhiên kinh hoảng hét ầm lên.

Liếc mắt nhìn nữ trung niên này, Hàn Thạc bùi ngùi than thở:

- Nàng trị giá năm vạn kim tệ, ngươi dám hạ thủ ư? Ngoài ra, ngươi cũng không có cơ hội hạ thủ đâu!

Vừa dứt lời, mặt đất bỗng nhiên rung động. Những cây Địa đột thứ đột nhiên từ trong lòng đất mọc lên trùng trùng, bao bọc lấy nữ trung niên kia và ba nữ thị vệ vào trong, còn mấy người phản bội bên cạnh toàn bộ bị xuyên thủng, nằm vắt vẹo ở trên ngọn Địa đột thứ.

Sắc mặt Phí La Đế Á đại biến, ánh mắt tràn ngập kinh sợ nhìn về phía Hàn Thạc, lòng hoảng hốt ngó xuống mặt đất phía dưới chân chỉ lo sợ có một cây đột thứ đột ngột xuyên qua hấn. Bọn họ rõ ràng thấy vừa rồi Hàn Thạc không hề ngấm xương bất luận ma pháp chú ngữ gì mà tự nhiên địa đột thứ mọc lên giết chết mất mấy tên thủ hạ, điều này làm cho Phí La Đế Á lại một lần nữa ngớ ngẩn ra.

Hải Luân Đế Na và Hỏa phượng hoàng hai người đang bị cầm chế ở trong ma pháp đại võng nên tất nhiên là bình yên vô sự, nhìn thấy Hàn Thạc ung dung thoải mái đi tới trước mặt của các nàng mà mỉm cười nói:

- Thế nào? Ta giúp người xử lý những người này, các người chỉ cần đem kim tệ trả lại cho ta là đủ, ta không tính thêm tiền, thế đã đủ rộng rãi chưa?

Hải Luân Đế Na kinh ngạc nhìn vẻ mặt ôn nhu, lắng tai nghe giọng nói nhỏ nhẹ của Hàn Thạc, nàng bỗng nhiên có một loại ảo giác kì lạ, bóng dáng của hắn giờ khắc này và tên Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tất Khắc Duy Nhĩ kia vẫn luôn luôn nho nhã lễ độ theo đuổi nàng có vẻ trùng lặp, cái loại ôn nhu nhã nhặn này làm cho nàng có một chút thất thần hoảng hốt.

- Hải Luân, người làm sao rồi?

Hỏa phượng hoàng ở bên cạnh lay lay Hải Luân Đế Na đang ngơ ngẩn nhìn Hàn Thạc, lo lắng hỏi.

Hải Luân Đế Na giật mình bừng tỉnh, bỗng nhiên thấy người của Phí La Đế Á ở xung quanh từ từ tiến lại gần nơi này, vài tên ma pháp sư đã bắt đầu ngâm xướng ma pháp, không khỏi hừ một tiếng, nói:

- Nếu người không giết bọn họ thì bọn họ cũng sẽ giết người, giao dịch này ta không có hứng thú.

Lời vừa thốt ra. Hàn Thạc ngạc nhiên, sau đó phẩy tay với Phí La Đế Á nói:

- Được rồi, không phải chuyện của ta nữa. Các người tiếp tục đi. Ta đi trước. Thực ra ta và Hải Luân đại công tước cũng không quen thuộc. Chỉ là đùa một chút cùng các vị mà thôi!

Phí La Đế Á đã chuẩn bị trả giá để giết bằng được Hàn Thạc, bỗng bị hành động này của hắn làm cho kinh hãi, vội vàng ngăn cản mấy gã ma pháp sư thì triển ma pháp rồi nói với Hàn Thạc:

- Cũng được. Ta cũng không muốn là kẻ địch của người. Chỉ cần người không dính vào chuyện này thì ta vẫn coi như không có chuyện gì phát sinh.

- Ừm. Các người tiếp tục đi. Chào nhé! - Hàn Thạc cười xòa một cái, xem như dự định rời khỏi nơi này.

- Ác ma, ta đáp ứng người. Ta đáp ứng người đó. Người, tên ác ma đáng chém ngàn đao kia, không được bỏ đi! - Hải Luân Đế Na hoảng hốt, vội gào lên thất thanh.

- Sớm không nói ra, làm lãng phí thời gian của ta!

Thân hình Hàn Thạc đứng lại, lại một lần nữa hướng phía Phí La Đế Á xua xua tay nói:

- Ngại quá. Các người xong đời rồi!

- Mẹ nó. Người lừa ta. Giết chết hắn cho ta! - Phí La Đế Á vừa thấy thực lực của Hàn Thạc, vốn không định trêu trọc hắn. Nào ngờ Hàn Thạc lại nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng là trêu chọc hắn, vì vậy Phí La Đế Á cũng không khống chế được phần nộ trong lòng nữa, quát tướng lên.

Vài tên ma pháp sư sớm đã thấy Hàn Thạc không vừa mắt, giờ nghe Phí La Đế Á hạ lệnh giết chết thì bắt đầu ngâm xướng lại ma pháp chú ngữ vừa mới bị buộc phải cắt đứt.

- Trêu chọc người thì sao? Với tầm cỡ các người thì cũng chỉ xứng để cho ta chơi đùa mà thôi! - Hàn Thạc cười híp mắt nói một câu như vậy, thông thả lấy ra khô lâu pháp trượng và bắt đầu ngâm xướng những chú ngữ ma pháp rườm rà.

Hàng loạt bắt tử sinh vật theo tiếng Hàn Thạc ngâm nga liên tục chú ngữ ma pháp đột ngột xuất hiện ở xung quanh Phí La Đế Á. Chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện hơn một trăm bắt tử sinh vật, một đội Thạc tượng quý gào thét bay về phía mấy người ma pháp sư kia còn đang ngâm xướng chú ngữ hù dọa khiến bọn họ lại phải một lần nữa ngừng ngâm xướng chú ngữ và bắt đầu hỗn loạn tránh né.

- Người. Người rốt cuộc là ai? - Khi mấy trăm bắt tử sinh vật vây quanh Phí La Đế Á, trong đó còn có ba Tà ác kỵ sĩ cường đại thì Phí La Đế Á cũng không kiềm chế được nỗi kinh hãi trong lòng, quay về phía Hàn Thạc kinh sợ hô lên.

Nhún vai. Hàn Thạc nói:

-Người phải chết đến nơi rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì?

- Bồ Lai Ân. Bồ Lai Ân. Người chính là thành chủ Bồ Lai Ân mới nhậm chức ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ kia ư? - Một gã ma pháp sư đột nhiên kinh ngạc kêu lên, hiển nhiên là ngay từ đầu hắn nghe được Hải Luân Đế Na xưng hô với hắn mà không tìm được quát to lên.

- Không sai, có lẽ lúc này các người đã có thể nhắm mắt được rồi! - Hàn Thạc mỉm cười trả lời rồi khua khua khô lâu pháp tượng, bắt tử sinh vật khổng lồ liền xông tới bao vây những người này vào bên trong.

Trong những người này, Đại địa kỵ sĩ Phí La Đế Á chính là người có thực lực cao nhất. Mấy tiểu ma pháp sư Hàn Thạc căn bản không để tâm, khi gặp sự tấn công của bắt tử sinh vật khổng lồ thì kết quả có thể suy đoán được.

Quả nhiên, các ma pháp sư không chịu đựng nổi sự quấy rối của Thạch tượng quỷ. Vài loại ma pháp lễ tế đối với mấy trăm bắt tử sinh vật này căn bản không đủ để tạo thành sức sát thương hiệu quả. Tuy rằng thực lực Phí La Đế Á coi như là có thể được nhưng chỉ một Tà Ác kỵ sĩ cũng đã đủ làm hắn không cách nào thắng được, giờ lại có ba Tà Ác kỵ sĩ đồng thời vây công hắn thì ngay từ đầu coi như đã định trước kết quả chết thảm của hắn rồi.

Một tiếng kêu gào thê lương từ giữa đám người Phí La Đế Á truyền đến. Trước sức tấn công của bắt tử quân đoàn, toán người vừa rồi còn kiêu căng ngạo mạn giờ đã bị xé thành mảnh nhỏ, âm thanh đáng sợ kia làm cho người khác nghe thấy mà cảm thấy tê dại cả da đầu.

Nhưng mà Hải Luân Đế Na bị bọn chúng phản bội, giờ nghe những tiếng kêu thảm thiết sồn tóc gáy thì lại có cảm giác vui sướng tràn trề. Nàng cảm thấy bản thân đối xử với bọn chúng tính ra cũng không tệ, dù thế nào cũng không nghĩ những người này sẽ phản bội nàng. Lần này, nếu không có Hàn Thạc vừa vịn có ở đây thì sợ rằng mình khó thoát số phận bị bọn họ bán cho Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ làm nữ nô lệ.

Nếu như là người bình thường làm phản, Hải Luân Đế Na còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, thế nhưng người mà bản thân mình thành tâm đối đãi lại phản bội thì làm cho cừu hận của nàng đối với bọn họ càng thêm khắc sâu và khó mất đi. Lúc này, nghe bọn chúng kêu thảm thiết thê lương, Hải Luân Đế Na nghiêng răng nghiêng lợi khẽ kêu:

- Đáng đời đồ ăn cây táo, rào cây sung. Đây là kết cục mà các người đáng phải nhận.

- Chậc. Ta nói Hải Luân tiểu thư này, bọn chúng đã xong đời hết cả rồi, người cũng nên lấy số kim tệ thiếu nợ trả cho ta đi chứ. - Hàn Thạc cười tủm tỉm đi tới trước mặt Hải Luân Đế Na, nho nhã lễ độ trợ giúp cởi tấm lưới ma pháp to lớn đang giam cầm nàng, thuận tay thu luôn vào bên trong không gian giới chỉ của mình, miệng tiếp tục đòi nợ.

- Người, người còn không để cho ta yên? - Hải Luân Đế Na nhìn khuôn mặt tươi cười của Hàn Thạc, không biết tại sao tức khí đầy bụng, không nhịn được gào tướng lên với hắn.

Hàn Thạc kinh ngạc hỏi:

- Thế nào? Người muốn không trả nợ sao? Hắc hắc, người phải biết rằng, bọn chúng tuy rằng đã chết, nhưng ta có thể dễ dàng giết chết các người, nhẹ nhất thì có thể bắt người đưa tới chỗ Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ đổi lấy năm vạn kim tệ.

- Người dám!

Hải Luân Đế Na oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, trầm ngâm một lát rồi dường như hạ quyết tâm, hít sâu một hơi nói:

- Bồ Lai Ân, ta có một đề nghị?

- Đề nghị gì. Người nói cho ta nghe? - Hàn Thạc hỏi.

-Ta gả cho người, của hồi môn chính là Hi Luân công quốc. Người thấy thế nào? - Đôi mắt sáng của Hải Luân Đế Na nhìn Hàn Thạc thật sâu, vẻ mặt ngưng ngưng nhưng nghiêm nghị nói.

359. Chương 359: người Không Phải Là Duy Nhất

- Hải Luân muội điên ư? Làm sao muội có thể nghĩ đến loại phương pháp điên cuồng này! - Hỏa phượng hoàng mới được giải thoát ra khỏi lưới ma pháp, nghe vậy liền hét lên một tiếng, nhìn nàng với ánh mắt ngỡ ngàng.

- Ta không điên, Hỏa Phong tỷ tỷ, đây là phương pháp làm cho Hi Luân công quốc khôi phục ổn định trở lại, cũng là phương pháp làm cho người bên ngoài không dám dùng ánh mắt khác lạ nhìn ta. Chỉ có ác ma này cười ta thì mới có thể rửa sạch sự không thuần khiết trên người ta, cũng chỉ có hắc nói người ngoài mới tin tưởng. - Hải Luân Đế Na thở dài náo nức, giải thích cho Hỏa phượng hoàng một cách vô cùng bất đắc dĩ.

Về chuyện Hải Luân Đế Na bị Hàn Thạc cường bạo, chỉ cần một bên đương sự là Hàn Thạc có thể đứng lên nói ra sự thật, chỉ cần có một bộ phận tin tưởng rằng nàng vẫn còn trong trắng, cho dù còn có một bộ phận không tin chuyện này là thật đi nữa, thì đám cưới đối với Hải Luân Đế Na cũng là sự đền bù quá đủ rồi.

Ít nhất, người dân ở Hi Luân công quốc hẳn là sẽ không tiếp tục bất chấp tất cả mà phản đối.

- Nhưng mà, muội phải biết rằng hắc là thành chủ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đấy. Dân chúng Hi Luân công quốc vẫn thường xem thành Bồ Lô Đặc Nhĩ như là một nơi để săn bắn, sợ rằng tất cả bọn họ đều không thể chấp nhận được loại sự việc này. - Hỏa phượng hoàng tận lực khuyên can Hải Luân Đế Na không nên làm chuyện ngu ngốc.

- Không sao, bọn họ sẽ chấp nhận dần từng điểm một. Ta hiểu rõ bọn họ, dân chúng là những người cực kỳ dễ bị lừa gạt để chịu yên phận. Chỉ cần diệt trừ đám quý tộc phản kháng đi, dân chúng không bị uy hiếp về việc ăn no mặc ấm thì sẽ vô cùng hiền lành. - Hải Luân Đế Na nói giọng cố chấp, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh hàn quang, dường như đang tự hỏi sẽ xử lý đám người phản loạn này như thế nào.

Hàn Thạc vừa ở đằng xa ngẩng nhìn Hải Luân Đế Na vừa nghe hai nàng nói chuyện với nhau. Đề nghị này của nàng làm cho hắc vô cùng động tâm vì đằng sau nàng là cả một Hi Luân công quốc. Hàn Thạc cũng hoàn toàn tin tưởng chỉ cần Hải Luân Đế Na gả cho hắc thì hắc nhất định có thể lợi dụng bàn tay của nàng làm cho Hi Luân công quốc ngoan ngoãn phục tùng.

Từ trên mặt lợi ích tuyệt đối mà xét, điều này xem ra là một sinh ý chỉ có lãi mà không bị lỗ, điều duy nhất làm cho Hàn Thạc hơi lo lắng chính là một khi việc này tiết lộ ra ngoài, ba nàng kia có lẽ sẽ không thuận theo và không buông tha. Thật là một vấn đề nan giải!

- Thế nào rồi. Bất kể thấy thế nào thì một nhân vật kiêu hùng như ngươi cũng sẽ không cự tuyệt đề nghị này chứ? - Đôi mắt sáng ngời của Hải Luân Đế Na dừng ở Hàn Thạc, coi như là thảo luận về một khoản sinh ý, mặt nàng đã mất đi vẻ ngượng ngùng lúc trước.

- Ồ.... điều này... Kỳ thật ta đã có nữ nhân rồi! - Hàn Thạc gãi gãi đầu, giải thích với Hải Luân Đế Na.

- Nữ nhân gì? Chẳng lẽ nàng ta còn có giá trị hơn so với Hi Luân công quốc? - Hải Luân Đế Na cũng không ngạc nhiên, loại nhân vật tung hoành ngang dọc như Hàn Thạc mà bên người không có nữ nhân thì mới gọi là kỳ quái. Nhưng nàng ta tin tưởng giá trị của bản thân nàng và cả Hi Luân công quốc phía sau đủ để cho Hàn Thạc đồng ý với nàng.

- Cảm tình là thứ không thể đơn thuần chỉ dùng giá trị để đo lường!

Hàn Thạc đáp lại Hải Luân Đế Na, vắt óc khấn trương suy nghĩ, sau một lát mới mỉm cười, nói với cô nàng:

- Bây giờ Hi Luân công quốc các người bên ngoài có cường địch bên trong thì nội loạn, chức Đại công tước của bản thân người cũng khó bảo toàn, của hồi môn của người cũng không được ổn lắm đâu!

- Hừ! Ta gả cho người kèm thêm cả Hi Luân công quốc làm của hồi môn, đương nhiên cũng là có điều kiện, chính là người giúp ta làm cho Hi Luân công quốc ổn định, mặt khác dù có gả cho người thì Hi Luân công quốc vẫn do ta quản lý. - Hải Luân Đế Na điềm nhiên trả lời. Sở dĩ nàng hạ quyết tâm như vậy một mặt là vì lo lắng cho bản thân, mặt khác là do ngưỡng mộ thực lực của Hàn Thạc. Nếu không cho dù hắc thực sự cường bạo nàng, một người nam nhân không có năng lực thì tuyệt đối không phải là loại người mà nàng phải suy nghĩ.

- Nói như vậy thì vẫn cần ta trợ giúp người mới có thể đoạt được Hi Luân công quốc, không thể coi là người trực tiếp lấy Hi Luân công quốc làm của hồi môn tặng ta được.

Hàn Thạc cười cũng như không, nhìn Hải Luân Đế Na thủng thẳng nói.

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, Hải Luân Đế Na giận đùng đùng, trừng mắt quát Hàn Thạc:

- Cái tên ác ma kia, loại việc như thế này mà còn cò kè mặc cả với ta. Sau khi ta gả cho người thì bản thân ta đã là người của người, Hi Luân công quốc tự nhiên cũng là của người. Nếu người không muốn thì thôi, chẳng lẽ thiếu người thì ta chẳng còn biện pháp nào khác ư?

Trong vấn đề chung thân đại sự, Hải Luân Đế Na đã hạ lòng tự tôn xuống mức thấp để thương nghị với Hàn Thạc, điều này đối với một người cao ngạo như cô nàng mà nói thì chỉ riêng việc phải giả bộ bình tĩnh đàm luận cùng hắn về loại chủ đề này đã làm cho nàng vô cùng ngượng ngùng rồi, không ngờ hắn ra vẻ chính khách, trên phương diện này lại còn so đo được mất cùng nàng. Điều này làm cho Hải Luân Đế Na cảm thấy bị sỉ nhục, nhịn không được tức tối nói ngang.

- Không nên kích động, không nên kích động mà!

Hàn Thạc vội vàng xoa dịu, sau đó nghiêm nghị trầm giọng nói:

- Đầu tiên, địa vị các nữ nhân của ta sẽ không bởi vì có thêm người mà thay đổi. Mặt khác, giao dịch này tạm thời không thể công khai vì vị trí của người ở trong bầy đại công quốc đối với ta còn có ích, nhưng ta sẽ trợ giúp người nắm chắc Hi Luân công quốc hoàn toàn trong tay.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, sự phẫn nộ đang cuộn cuộn như sóng trong lòng Hải Luân Đế Na hơi hơi lắng xuống, hơi nghi hoặc dò hỏi:

- Người có ý gì?

- Nói đúng ra, người chỉ là một người trong số những nữ nhân của ta, chẳng những không phải duy nhất, mà còn không được công khai quan hệ của chúng ta. Việc Hi Luân công quốc ở trong bầy đại công quốc đối với ta còn có tác dụng to lớn, nhưng ta sẽ trợ giúp người nắm vững quyền lực tại công quốc của người để người tiếp tục vững vàng chấp chính Hi Luân công quốc, người thấy thế nào? - Hàn Thạc giải thích.

Trong đầu Hải Luân Đế Na cân nhắc rất nhanh chuyện được mất. Nàng hiểu rõ trong lòng rằng loại nam nhân như Hàn Thạc căn bản sẽ không chịu ràng buộc bởi một người phụ nữ nào. Tất nhiên, nàng cũng sẽ không cho rằng nàng có thể thuần phục hắn trở nên ngoan ngoãn, cho nên mặc dù điều kiện thứ nhất làm cho nàng mơ hồ có chút không thoải mái, nhưng vì đại cục cũng có thể chấp nhận được.

Còn như cái điều kiện thứ hai là quan hệ không công khai, trong đầu Hải Luân Đế Na suy nghĩ một vòng, lập tức lộ vẻ sợ hãi. Bản thân nàng là Đại công tước của Hi Luân công quốc, với thân phận nữ nhi mà có thể leo lên đến vị trí này thì suy nghĩ đương nhiên không thể ngu dốt. Trong lòng Hải Luân Đế Na sáng tỏ là Hàn Thạc có dã tâm đối với cả bầy đại công quốc. Một Hi Luân công quốc lưu lại trong bầy đại công quốc mang ý nghĩa gì.

Nếu như trong liên quân của bầy đại công quốc có một quốc gia âm thầm phản loạn thì nhất định có thể tạo nên tác dụng quan trọng, thậm chí có thể thay đổi cục diện chiến tranh, trợ giúp Hàn Thạc thực hiện dã tâm của hắn. Sau khi nghĩ đến đây, ánh mắt Hải Luân Đế Na nhìn về phía Hàn Thạc đã có thêm vài phần khác thường.

Đàn ông có dã tâm lúc nào cũng có thể hấp dẫn phụ nữ. Nếu như người đàn ông có dã tâm này còn có thực lực tương xứng với dã tâm thì sức hấp dẫn của loại đàn ông này đối với phụ nữ càng thêm chết người, nhất là đối với loại phụ nữ cũng không cam lòng chịu sống tầm thường như Hải Luân Đế Na thì loại hi vọng này lại càng lớn.

Bởi vậy, khi Hải Luân Đế Na nhìn kỹ Hàn Thạc thì không biết làm sao càng xem càng là vừa mắt, càng ngắm càng thấy vĩ đại.

- Hải Luân. Hải Luân! - Hỏa phượng hoàng ở bên cạnh thấy Hải Luân ngẩn mặt ra nhìn Hàn Thạc, đôi mắt lấp lánh những tia sáng rạng rỡ làm nàng cảm thấy có chút khó hiểu. Trong ánh mắt Hải Luân rõ ràng mang vài phần si mê theo sắc thái của một kẻ si tình.

- Sao vậy, Hỏa Phong tỷ tỷ! - Hải Luân Đế Na giật mình, hơi kinh ngạc quay sang nhìn Hỏa phượng hoàng và hỏi.

- À, không có gì! - Hỏa phượng hoàng nhìn Hàn Thạc mà không nói thêm cái gì, ho nhẹ một tiếng che dấu đi.

Nhưng Hải Luân Đế Na giao kết cùng Hỏa phượng hoàng đã bao nhiêu năm rồi, vừa thấy vẻ mặt Hỏa phượng hoàng liền nghĩ tới biểu hiện của nàng lúc trước đã phản ứng mãnh liệt thì đỏ bừng mặt rồi oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, nói:

- Ta có thể đáp ứng điều kiện của ngươi. Nhưng bằng cách nào ngươi có thể trợ giúp ta ổn định Hi Luân công quốc?

- Rất đơn giản. Ta sẽ nói cho mọi người biết lần trước ta bắt ngươi chỉ là để đòi kim tệ, tuyệt đối không cưỡng bức hay phát sinh quan hệ cùng ngươi, tin tức này chỉ là một số thủ hạ lăm miệng của ta suy đoán rồi rêu rao đồn đại mà tạo thành. Ôi! Trên thực tế cũng đích thật là như vậy, tin tức ác độc này thật sự không phải ta phát tán ra ngoài.

- Chuyện này do ngươi nói ra thì có lẽ người bên ngoài không tin, nhưng từ chỗ ta truyền ra hẳn là sẽ có một bộ phận tin tưởng. Dù sao đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà nói, việc này chẳng những không phải chuyện xấu còn có giúp cho đề cao sĩ khí của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Nếu như sự thật là như thế, theo tính cách của mình thì ta lẽ ra phải thừa nhận.

- Đương nhiên, cũng sẽ có người không tin. Hi Luân công quốc của ngươi khẳng định cũng sẽ có người như vậy, nhưng mà những quý tộc còn dám phản kháng ngươi thì ta giúp ngươi xử lý hết đi là được rồi. Máu có thể tạo ra chính quyền vững chắc, đạo lý này hiển nhiên ngươi đã biết, ngươi không cần quá lo lắng. - Hàn Thạc ung dung giải thích.

- Thật sự không phải ngươi phao tin tức kia ra? - Sau khi Hàn Thạc dứt lời, Hải Luân Đế Na nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát rồi nhìn hắn hỏi.

Nhún vai, Hàn Thạc cười khổ nói:

- Thực sự không phải, ta còn chưa nhầm chán đến vậy!

- Ta không tin, ta đã sớm biết về sự hèn hạ và âm độc của ngươi!

Hải Luân Đế Na oán hận nói một câu, sau đó thay đổi ý nghĩ, nói:

- Ngươi không sợ ta sẽ bỏ chạy sao? Sau khi lợi dụng xong rồi thì quay lại cùng liên quân phá hủy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của ngươi?

- Sợ, cho nên ta cũng có một điều kiện! - Hàn Thạc cười hắc hắc, nói với Hải Luân Đế Na.

Hải Luân Đế Na thấy nụ cười của Hàn Thạc thì mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, cẩn thận hỏi:

- Điều kiện gì?

- Hắc hắc, ta muốn có thân thể của ngươi trước đã! - Hàn Thạc lướt ánh mắt mê đắm ngấm tới ngấm lui trên thân thể nảy nở mê hoặc lòng người của Hải Luân Đế Na, chẳng quan tâm đến thể diện mà đưa ra điều kiện này.

- Không được! Ngươi, tên ác ma ngươi. Điều này tuyệt đối không được! - Hải Luân Đế Na mặc dù có dự cảm lời Hàn Thạc muốn nói sẽ không hay ho gì, nhưng chính thức nghe thấy hắn tự nhiên đưa ra yêu cầu khó xử này, nàng vẫn hoang mang lúng túng và khó có thể chấp nhận.

- Hải Luân. Không nên đáp ứng hắn, hắn căn bản chỉ là một kẻ bịp bợm! - Hỏa phượng hoàng phần nộ nói.

- Nếu ngươi không đáp ứng, vậy chuyện này coi như chấm dứt. Ngươi trả ta kim tệ. Ta sẽ rời khỏi chỗ này, về sau chúng ta gặp mặt trên chiến trường. - Hàn Thạc điềm nhiên nhún vai, như thể cũng không quá để ý thân thể của Hải Luân Đế Na, dường như kẻ vừa mới ngấm tới ngấm lui mê đắm ở trên thân thể người ta căn bản không phải là hắn.

Không biết vì sao, vừa nghe Hàn Thạc nói muốn gặp mặt nàng trên chiến trường, trong lòng Hải Luân Đế Na lại bắt đầu bối rối, chỉ nghĩ đến chuyện này có thể xảy ra đã khiến cho nàng bắt đầu khó chịu trong lòng. Loại cảm giác này làm cho nàng vô cùng không thoải mái, nhưng cũng không biết rốt cuộc là vì sao?

Hải Luân Đế Na cắn răng lặng im một lát rồi mới ngẩng đầu oán hận trừng mắt Hàn Thạc, quyết tâm nói:

- Ta đáp ứng người, nhưng phải sau khi người giúp ta tiêu diệt toàn bộ những mầm họa của Hi Luân công quốc, nếu không chuyện này bãi bỏ ở đây!

- Không thành vấn đề. Hắc hắc. Mỹ nữ chủ động hiến dâng, còn mang đến của hồi môn là một công quốc, ha ha, chỉ có kẻ ngu si mới có thể cự tuyệt thôi! - Hàn Thạc đắc ý ngửa mặt lên trời cười lớn, thầm nghĩ chuyến đi tới bầy đại công quốc lần này không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn này, xem chừng mấy kẻ ác nhân Thiết Tư Đặc, Địch Khắc phao truyền tin tức ác độc kia đã giúp cho mình một đại ân rồi. Phụ nữ quả thật là loại sinh vật kỳ lạ, ý nghĩ quả nhiên khiến kẻ khác không thể lường được!

Vào thời điểm Hàn Thạc cùng Hải Luân Đế Na nói chuyện, những tiếng thê lương kêu thảm thiết cũng dần dần im bật đi. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện nhóm người phản loạn kể cả Phí La Đế Á đều không có một ai đào thoát khỏi bị bắt tử đại quân chém giết, toàn bộ đã thành tử thi, cầm lặng vĩnh viễn rồi.

Chung quanh là một trường đẫm máu, đối với Hàn Thạc có mỹ nữ ở bên cạnh mà nói thì quả thật có một chút không được đẹp mắt. Hàn Thạc lấy ra khô lâu pháp trượng, ngậm nga một loại chú ngữ, cả đám bắt tử sinh vật dần dần biến mất tăm tích.

- Được rồi. Tạm thời rời khỏi chỗ này trước đã, xem quân đội có còn nghe theo mệnh lệnh của người hay không. - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Hải Luân Đế Na lên tiếng.

- Yên tâm đi. Quân đội của ta không phải ai cũng như tên tiểu nhân Phí La Đế Á này. Thân vệ quân của gia tộc ta tuyệt đối sẽ không phản bội ta. Ta dám cam đoan! - Hải Luân Đế Na ngạo nghễ nói.

Thật ra Hàn Thạc tin tưởng điều này. Từ thời điểm tiến vào bầy đại công quốc, Hàn Thạc biết được một vài nét về Hải Luân Đế Na. Gia tộc của Hải Luân Đế Na là thế lực quý tộc lớn nhất, nắm trong tay đại bộ phận quân quyền của Hi Luân công quốc, nếu không thì sợ rằng nàng ta sớm đã bị bọn phản bội lật đổ rồi.

Đối với gia tộc của Hải Luân Đế Na mà nói thì chỉ khi Hải Luân Đế Na ở vị trí Đại công tước của Hi Luân công quốc mới có thể đủ sức bảo vệ ích lợi của cả gia tộc, một khi Hải Luân Đế Na mà thất thế thì gia tộc của nàng tự nhiên cũng gặp nạn theo. Hải Luân Đế Na cũng biết rõ đạo lý này, bởi vậy mới giao quyền lực trong Hi Luân công quốc cho thân nhân gia tộc đảm đương, cho nên dù nàng bị dân chúng và một bộ phận quý tộc phản đối, nàng vẫn duy trì được mà không lo ngại.

Đại công tước của bầy đại công quốc đều có cùng cách hành xử. Họ một khi leo lên ngồi ở vị trí quyền lực rồi thì sẽ gắng hết sức để cho thân nhân gia tộc mình nắm giữ các chức vị quan trọng của công quốc. Làm như vậy có chỗ tốt rõ ràng là cho dù trong nước có một số quý tộc phản kháng thì quyền lợi vẫn ở trong tay gia tộc của mình, còn có thể dựa vào lực lượng của gia tộc đè bẹp số quý tộc này, nhưng mà chỗ xấu cũng vô cùng nghiêm trọng là những người thân tín trong gia tộc không nhất định đều có tài, nếu họ nắm giữ quyền lực quốc gia mà lại là người tầm thường thì công quốc chẳng những không có khả năng khai thác lãnh thổ mà sức mạnh quốc gia cũng sẽ dần dần suy kiệt.

- Đủ rồi, không cần tự kiêu ngạo ở trước mặt ta nữa. Nếu ngay cả điểm năng lực ấy mà người cũng không có thì cần bản không xứng làm nữ nhân của ta!

Hàn Thạc đả kích Hải Luân Đế Na một chút, sau đó nhìn sang Hỏa phượng hoàng toàn thân vô lực vì trúng pháp ma tiễn rồi nhủ thầm nói:

- Trong thân thể cô ta có pháp ma tiễn tẩm độc. Như thế sẽ có chút phiền toái.

- Thân thể ta chỉ là hơi suy yếu mà thôi. Với thân thể của bộ tộc chúng ta, chỉ cần vài ngày là có thể khôi phục trở lại rồi! - Hỏa phượng hoàng tức giận nói. Nàng hiển nhiên vẫn chưa thích ứng với thân phận mới của Hàn Thạc, thái độ vẫn không thân thiện giống trước kia, nghĩ cho cùng cũng là vì hôm nay nàng ta toàn tâm toàn ý muốn giết chết Hàn Thạc để báo thù cho Hải Luân Đế Na, nào ngờ đột nhiên đã xảy ra biến hóa kịch tính như vậy. Điều này làm cho một siêu giai ma thú như Hỏa phượng hoàng đến bây giờ vẫn không thể lý giải nổi.

- Không cần phiền toái như vậy! Sau này người không thể trở thành gánh nặng cho ta! - Hàn Thạc cứ thể đi đến bên cạnh Hỏa phượng hoàng, không để ý đến sự đau đớn của Hỏa phượng hoàng mà rút phá ma tiễn ra, sau đó dùng tay trái đè chặt Hỏa phượng hoàng không cho giãy dụa, tay phải úp lên miệng vết thương.

Hỏa phượng hoàng trúng phá ma tiễn rồi nên thân thể đã bị suy yếu, sự giãy dụa của nàng căn bản không đủ lay chuyển bàn tay Hàn Thạc đang đè chặt, mặt khác nàng cảm giác khi bàn tay Hàn Thạc nhấn một cái vào miệng vết thương thì liền sinh ra một luồng lực lượng xoáy vòng tròn, chất độc đang tràn đầy trong cơ thể nàng chịu sức lôi kéo của lực lượng kia nhanh chóng chảy ra từ miệng vết thương của nàng.

Chất độc từ trong thân thể nàng cứ thế chảy vào lòng bàn tay Hàn Thạc đang áp trên miệng vết thương. Lực lượng lúc trước mất đi cứ dần dần khôi phục trở lại, trong lòng Hỏa phượng hoàng hiểu rõ là Hàn Thạc trợ giúp nàng, nên không xù bộ lông vũ của nàng ra nữa và thân thể đang giãy dụa dần dần yên lặng đi, bộ lông vũ rực lửa cũng một lần nữa khôi phục vẻ sáng bóng.

Sau khi Hàn Thạc buông tay ra thì Hỏa phượng hoàng cảm giác lực lượng lại tràn trề trong thân thể. Hỏa Phong vui mừng cao giọng hét một tiếng rồi vỗ cánh vọt lên trên không trung bắt đầu chao liệng bay vòng quanh.

- Hỏa Phong tỷ tỷ, nàng, nàng không có việc gì chứ? - Hải Luân Đế Na vô cùng vui mừng, ánh mắt nhìn Hàn Thạc có thêm vài phần ý tứ khác lạ, thân thể bỗng mất tự chủ tiến dần về phía hắn.

Gật gật đầu, Hàn Thạc xoay cổ tay búng máu bầm tanh hôi trong lòng tay xuống đất, rồi mới ung dung trả lời:

- Chất độc bên trong thân thể cô ấy đã bị ta hút ra. Người thấy bây giờ cô ấy vui vẻ bay múa, có chút bộ dạng thương tích nào không?

- Tốt lắm, xem như chúng ta thiếu người một phần nhân tình, cảm ơn người rồi! - Hải Luân Đế Na không tình nguyện nói một tiếng cảm ơn nhưng trong lòng cũng kinh hãi vì sự thần kỳ của Hàn Thạc. Thực lực siêu tuyệt của hắn thì nàng hiểu rõ trong lòng, nhưng hắn không phải một mục sư hay được tề sư, mà mục sư hay được tề sư thì xem chừng cũng không có thủ đoạn thần kỳ đến như vậy!

Ở Kỳ Áo đại lục, khi chất độc đã xâm nhập vào máu rồi thì cho dù là được tề sư hay mục sư cũng tuyệt đối không thể giống như Hàn Thạc hút ra dễ dàng như vậy. Đối với Hải Luân Đế Na mà nói thì điều này căn bản là một thần thông không thể tưởng tượng nổi. Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy quyết định của bản thân có một chút may mắn, thậm chí thật là tốt vì không trở thành địch nhân không đội trời chung của hắn, nếu không sợ rằng sẽ mang đến cho Hi Luân công quốc tai họa không thể văn hồi được.

Thừa dịp Hải Luân Đế Na kinh ngạc, Hàn Thạc rất nhanh đưa tay nhẹ nhàng vuốt cái cằm xinh đẹp, mượt mà, ấm áp của nàng, làm cho Hải Luân Đế Na giật mình nhoeo miệng cười. Hắn vừa cảm thụ da thịt mềm mại của nàng vừa tủm tỉm cười nói:

- Đã là người một nhà rồi, hà tất phải khách khí như vậy chứ!

Đang ở trong trạng thái trầm tư suy nghĩ, Hải Luân Đế Na đột ngột vùng mạnh ra, kinh hoảng quay đầu lui về phía sau vài bước, trừng mắt oán hận nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Bây giờ còn chưa phải là người một nhà. Người giữ lễ một chút cho ta, nếu không ta sẽ không khách khí đối với người!

- Ài. Được thôi. Ta xem xem người không khách khí với ta như thế nào đây! - Đối với uy hiếp của Hải Luân Đế Na, Hàn Thạc đều không để trong lòng một chút nào, bước thẳng về phía cô nàng, cảm thấy trêu đùa Đại công tước tâm cao khí ngạo này dường như có phần rất thú vị.

- Bố Lai Ân. Người có thể không đòi hỏi như thế được không. Chúng ta cần phải nói chuyện về nội tình công quốc của ta. - Hải Luân Đế Na thấy Hàn Thạc tới gần liền dùng giọng mỗi một yếu ớt để thuyết phục.

Trong lòng Hải Luân Đế Na biết rõ là với thực lực của nàng thì căn bản không thể ngăn cản được Hàn Thạc. Thực lực mạnh mẽ như ma thần của hắn làm cho nàng cảm thấy rung động, đến bây giờ nàng sắp không khỏi dậy nổi ý chí phản kháng nữa rồi. Hải Luân Đế Na sớm xem người đàn ông này trở thành điểm tựa

lớn nhất cho cuộc sống của nàng, hoặc có khả năng mang cho nàng tất cả mọi thứ cần thiết. Trong tiềm thức, Hải Luân Đế Na sớm đã chịu thua, giờ thấy Hàn Thạc tới gần thì nàng cuối cùng cũng biểu hiện ra.

Hàn Thạc sững sờ, nhìn kỹ Hải Luân Đế Na. Lúc này, một Hải Luân liễu yếu đào tơ lại có vẻ quyền rũ mê hồn làm cho hắn nảy sinh một loại tình cảm thương tiếc không hiểu nổi nên không tiếp tục đi với vẻ hùng hổ hăm dọa tới chỗ nàng mà đột nhiên ngừng bước, mỉm cười nói:

- Vậy thì quên đi, chúng ta sẽ nói chuyện về quốc gia của người nào!

- Phí La Đế Á chỉ là một tên kỵ sĩ trưởng trong tay ta, nếu không có người xúi giục thì ta thấy hắn không có gan dám phản bội ta. Hừ. Bây giờ, trong Hi Luân công quốc cũng chỉ có Tập Lỗ hầu tước có hy vọng nắm giữ Hi Luân công quốc nhất. Hắn vẫn ẩn nhẫn không hành động, phỏng chừng chính là để chuẩn bị một kích trí mạng đẩy ta xuống khỏi vũ đài chính trị. Ta dám khẳng định người sau màn giết dây nhất định là hắn. - Bên trong đôi mắt sáng ngời của Hải Luân Đế Na lấp lánh sát khí, nói thù hận.

- Tốt lắm. Biết là ai thì dễ xử lý rồi, ta sẽ đi cùng người đến Hi Luân công quốc một chuyến, giặt sạch toàn bộ lũ người phản bội đó để cho bọn chúng không còn cơ hội phản lại người nữa. - Hàn Thạc lạnh lùng nói.

360. Chương 360:chiếm Chút Tiện Nghi

Đúng như lời Hải Luân, khi Hàn Thạc cùng nàng trở về đến chỗ quân đội đồn trú, những người thân tín trong gia tộc nàng không hề biết chuyện. Phí La Đế Á rõ ràng là tự ý hành động với ý đồ muốn bắt sống Hải Luân mang đi.

Phí La Đế Á tính là bắt Hải Luân đem về Hi Luân công quốc giao tận tay cho hầu tước Khả Tập Lỗ, khi đó quân đội của gia tộc Hải Luân thì bị mất người chủ tướng là Hải Luân, còn Khả Tập Lỗ lại có Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ chống lưng thì nhất định có thể đánh bại đơn vị quân đội này và ngồi lên vị trí Đại công tước của Hi Luân công quốc.

Sau khi cùng Hải Luân trở về nơi quân đội đồn trú, Hàn Thạc cũng không quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mọi người, với thủ đoạn của hắn mà muốn vô thanh vô tức gặp Hải Luân thì căn bản là không có khó khăn gì.

Khoảng cách từ nơi này đến Hi Luân công quốc cũng không xa. Hải Luân trở về xử lý chuyện của Phí La Đế Á, chỉ nói là bọn họ trên đường gặp sát thủ, toàn bộ bất hạnh gặp nạn, chứ không hề lộ ra sự thật là Phí La Đế Á phản bội.

Ngày thứ hai. Quân đội đi một mạch trở về Hi Luân công quốc. Hàn Thạc âm thầm lặng lẽ đi theo.

Hi Luân công quốc tương đương với một tỉnh của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, cũng có năm thành thị và hơn chục thị trấn lớn nhỏ. Thành Hi Luân là trung tâm của công quốc do Đại công tước của Hi Luân công quốc quản lý còn bốn thành chủ khác là bốn hầu tước, trong cuộc nội loạn lần trước thì một người đã bị Hải Luân Đế Na giết chết rồi.

Hầu tước Khả Tập Lỗ chính là Thành chủ thành Hi Tiệp là một trong bốn thành thị. Trong cuộc nội loạn lần trước, Khả Tập Lỗ tuyệt nhiên không có ý đồ phản bội, nhưng vào thời điểm này lại đột nhiên làm khó dễ, nhân vật này có sức ẩn nhẫn thật ghê gớm.

Hàn Thạc cùng Hải Luân quay trở về Hi Luân công quốc. Lần này, thân vệ quân của Hải Luân có ba vạn người, đều do những kẻ thân tín trong gia tộc nàng phụ trách, cũng là kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất của Hi Luân công quốc.

Trên đường trở về thành Hi Luân phải đi qua thành Hi Tiệp. Sau hai ngày hành quân, quân đội của Hải Luân rốt cục cũng đã đến thành Hi Tiệp.

Bởi vì Hải Luân là một Hỏa hệ Ma đạo sư, hơn nữa nàng lại là phụ nữ nên trong suốt thời gian hành quân nàng đều ngồi trong một chiếc xe ngựa rộng rãi và lộng lẫy do bốn con chiến mã kéo.

Trong xe ngựa lúc này, ngoại trừ Hải Luân còn có thêm một người là Hàn Thạc. Khoang xe ngựa rộng rãi, trên nền có trải tấm thảm mềm mại nên khi bước lên thì cảm giác vô cùng dễ chịu, còn chung quanh có mấy cái giá nhỏ, bên trên có các loại son phấn đồ trang điểm, ngoài ra còn có một ít trái cây tươi rói.

Hải Luân mệt mỏi nghiêng người dựa vào giữa thành xe, nhìn sang Hàn Thạc đang tự nhiên ngồi ung dung ở trước mặt, nói:

- Thành Hi Tiệp chính là lãnh địa của Khả Táp Lỗ. Lão hồ ly này lần trước không để lộ sơ hở nên mặc dù ta biết hẳn có dã tâm nhưng không tìm được cơ để đối phó hẳn, hơn nữa bên cạnh hẳn luôn có vài cao thủ bảo vệ, nếu hẳn không rời khỏi thành Hi Tiệp thì cho dù ta muốn tiêu diệt hẳn cũng không dễ dàng.

- Bên trong thành Hi Tiệp có bao nhiêu quân lính phòng vệ? Nếu bây giờ ngươi trở về đó, ngươi đoán hẳn có dám mở cửa thành cho người vào hay không? - Hàn Thạc không khách khí ngắt một chùm nho chín mọng, vừa cho từng quả vào miệng vừa thuận ý hỏi Hải Luân.

Không biết vì sao, thấy Hàn Thạc bình tĩnh ung dung ngồi trước mặt thì Hải Luân lại có một loại cảm giác an toàn và thoải mái tựa như chỉ cần có ác ma này ở bên cạnh là nàng liền cảm thấy mình không e ngại bất cứ nguy hiểm gì.

- Quân bảo vệ thành Hi Tiệp có năm vạn người, có điều số tinh nhuệ chỉ có một vạn. Nếu hẳn không công khai làm phản thì nhất định phải mở cửa thành nghênh đón ta vào. Một khi tiến vào trong thành Hi Tiệp, ba vạn quân tinh nhuệ ở trong tay ta hoàn toàn có thể khống chế được hẳn. Chỉ có điều là mặc dù hẳn là người chủ sự đứng sau màn giết dây chuyện của Phí La Đế Á nhưng cũng không có bất luận chứng cứ gì, nếu không có lý do thích hợp mà động thủ đối với Khả Táp Lỗ ở thành Hi Tiệp thì có lẽ dân chúng và quý tộc sẽ không phục ta. - Cặp lông mày của Hải Luân khẽ nhíu lại, giọng nói có chút phiền não.

Hàn Thạc ăn hết cả chùm nho, tiện tay xoa xoa vào mặt tấm thảm trải sàn đất tiền, rồi mới nói với Hải Luân:

- Rất đơn giản. Do ta ra tay, tiêu diệt tên hầu tước Khả Táp Lỗ này và toàn bộ những người thừa kế liên quan đến hẳn, sau đó người ở trong thành Hi Tiệp có thể lấy cớ truy bắt hung thủ vì Khả Táp Lỗ mà thừa cơ hội nắm lấy quyền quản lý nơi này.

- Ha ha, người chính là chủ nhân của Hi Luân công quốc, hơn nữa lại có ba vạn quân tinh nhuệ trong tay, ta nghĩ nhất định sẽ không có vấn đề gì. À, mà phải rồi, người có thể đổ vấy hung thủ giết chết Khả Táp Lỗ cho địch nhân của người, tùy tiện bố trí vài người ở địa điểm phát sinh sự tình là có thể vu khống cho nước thù địch rồi, ừm, ta thấy Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ của Nội Sâm công quốc chính là một lựa chọn tốt. Người có thấy như thế không?

Hải Luân ở Hi Luân công quốc tranh quyền đoạt lợi suốt bao nhiêu năm, các dạng âm mưu quỷ kế đều gặp qua nên vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy thì thần nhiên cười, rồi mới gật đầu nói:

- Rất hợp ý ta, chỉ cần Khả Táp Lỗ và người thừa kế của hẳn cùng chết thì ta sẽ thuận lý mà bố trí thân tín tiếp quản thành Hi Tiệp. Hi hi, việc chọn người thì ta cũng sớm thu xếp xong rồi. Trong cuộc nội loạn lần trước, ta đã nghĩ cần phải làm như thế, chỉ là những sát thủ phái đi không thể nào giúp ta đạt được mục tiêu. Lần này có người tới, ta nghĩ nhất định không thành vấn đề.

Quả nhiên là một nữ nhân thâm độc! Một khi bắt đầu đàm luận loại chuyện này, Hải Luân rất hứng khởi khiến cho Hàn Thạc cảm thấy nàng thật xinh tươi bắt mắt, ngay cả điệu cười thần nhiên cũng đẹp mê hồn, làm hẳn xao xuyến trong lòng.

Phụ nữ là loại sinh vật mà khi đã oán hận một người đàn ông thì sẽ bất chấp tất cả, thậm chí bằng mọi giá để dồn hẳn vào chỗ chết, nhưng khi chân thành yêu một người đàn ông thì cũng lại toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho người đàn ông đó, thậm chí có thể chối bỏ tất cả.

Hàn Thạc nhìn Hải Luân ở trước mắt, hiểu rằng bây giờ Hải Luân có lẽ cũng chưa thù hận mình đến mức như vậy, nhưng hẳn cũng biết cô nàng chắc chắn chưa thành tâm thành ý thần phục mình. Đối với loại phụ nữ như nàng, nhất định phải chinh phục được thực sự thì mới đủ để có thể trở thành một thanh kiếm sắc ở trong tay, ngược lại sẽ có hại cho bản thân.

Đôi phó một người phụ nữ, chẳng qua chính là làm nàng thần phục trên hai phương diện thể xác và tinh thần. Bây giờ Hàn Thạc coi như là dày dặn kinh nghiệm sa trường, hiểu rõ cách chinh phục thân thể phụ nữ, thậm chí có thể ảnh hưởng đến nội tâm nàng, để cho nàng ngấm ngấm biến đổi trở thành nô lệ cho mình, trong đó Ngải Mễ Lệ chính là một ví dụ điển hình.

Khi nghĩ tới như vậy. Hàn Thạc cười hắc hắc, hôn lên khuôn mặt Hải Luân đang lười nhác nằm nghiêng, khi Hải Luân kinh hoảng biến sắc thì ôm chặt lấy nàng, bất chấp sự phản kháng trực tiếp kéo nàng ngồi lên đùi hắn, không chút khách khí đặt nụ hôn vào đôi môi đỏ thắm của Hải Luân.

Hương thơm ngan ngát từ trên người Hải Luân nhẹ nhàng lan tỏa vào miệng mũi của Hàn Thạc, cái lưỡi thơm tho nhỏ bé của nàng tựa như rượu ngon say lòng người, làm hắn có cảm giác mê muội không thể kháng cự. Hải Luân giãy dụa, miệng liên tục kêu “đừng, đừng”, nắm tay nắm kinh kịch vào ngực của Hàn Thạc.

Hàn Thạc cũng không coi là thực mà vẫn ôm hôn không thả, tiếp tục thưởng thức hương vị say đắm lòng người trên môi đỏ thắm của Hải Luân, sau đó khẽ cười ha ha, buông lỏng nàng ra rồi cười nói với Hải Luân đang đỏ bừng khuôn mặt xinh đẹp lên như quả cà chua chín:

- Nàng thật quá mê hồn nên ta có chút không kiềm chế được bản thân. Hắc hắc. Ta ra sức giúp nàng tiêu diệt đối thủ chính trị thì nàng cũng phải cho ta một chút chỗ tốt chứ?

- Người! Người là đồ sắc lang vô lại. Dám cưỡng ép hôn ta! - Hải Luân mắc cỡ đỏ hồng mặt vùng ra khỏi đùi Hàn Thạc rồi hung dữ trừng mắt nhìn hắn, vốn định xông trở lại tìm Hàn Thạc tính sổ nhưng lại tưởng tượng đây khác nào thân dê vào miệng cọp nên bực tức nhặt một cái chén thủy tinh hung hăng ném về phía hắn.

Hoa tay lên một cái bắt gọn chiếc chén thủy tinh kia vào trong lòng bàn tay, Hàn Thạc thông thả rót một ly mỹ tửu, tưng tưng cười cầm chiếc ly đi tới chỗ Hải Luân đang ngồi co ro ở góc xe và nói:

- Được rồi, ly rượu này coi như là sự xin lỗi của ta. Ha ha, nàng cũng biết ta chỉ là một người đàn ông bình thường, nàng lại là một báu vật xinh đẹp rung động lòng người như thế, ở trong cùng một khoang xe như thế này, ta không vô lễ hơn đối với nàng đã là hết sức kiềm chế rồi. Nàng cũng không nên cố chọc giận ta!

Bị Hàn Thạc đáp lại như vậy, Hải Luân giận đến run lên, trừng mắt nhìn Hàn Thạc một lúc, chiếc cổ thon dài trắng nõn dần dần cũng ứng đỏ. Nhưng việc hắn khen ngợi nàng xinh đẹp rung động lòng người lại làm cho nàng có chút mừng rỡ trong lòng, thậm chí mình không sớm thì muộn cũng sẽ là người của hắn, cho hắn chiếm được một chút tiện nghi cũng không tính làm gì.

- Được rồi. Coi như ta tha thứ ngươi rồi, nhưng mà từ nay về sau không cho phép ngươi làm càn làm ẩu, nhất là khi có người ngoài! - Hải Luân oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc trong chốc lát, cuối cùng cũng chịu thua ngoan ngoãn cầm lấy ly rượu mà Hàn Thạc đưa thử dài nhấp một ngụm.

- Đương nhiên. Đối với bên ngoài thì nàng vẫn là nữ thần của Hi Luân công quốc!

Hàn Thạc cho Hải Luân một lời cam đoan, sau đó cười hắc hắc nói:

- Bất quá khi không có người ngoài thì nàng chính là nữ nhân mà chỉ ta mới được thỏa thích vui vẻ!

- Hừ!

Hải Luân trừng mắt liếc nhìn Hàn Thạc, nói về đoạn trang:

- Được rồi. Người cũng hôn ta rồi, bây giờ thì phải vào thành thôi. Lát nữa có lẽ Khả Táp Lỗ sẽ đem xe ngựa nghênh đón ta. Người nên ly khai trước.

- Không thành vấn đề, ta đi ngay bây giờ!

Hàn Thạc cười trả lời rồi hướng về phía Hải Luân lẹ như chớp hôn vào cổ nàng một cái, sau đó xoay người phóng vụt ra khỏi xe ngựa, miệng khẽ buông một câu khen:

- Thơm thật!

Một làn khói nhạt nhòa từ bên trong xe ngựa lơ lững thoát ra, không hề gây ra sự chú ý của bất luận một tên thị vệ nào ở xung quanh. Làn khói theo chiều gió thổi dần dần tan đi, Hàn Thạc sớm đã biến đi mất hình mất dạng.

Hải Luân ở bên trong thùng xe bị Hàn Thạc trước khi đi lại không khách khí hôn một cái vào chỗ cổ trắng nõn, nàng chỉ cảm thấy chỗ bị hôn kia nóng bỏng làm cho trái tim nàng run lên, đỏ mặt khẽ “hử” một tiếng rồi nhẹ giọng lầm bầm:

- Cái thằng cha đáng chết này quả nhiên là một con quỷ háo sắc. Thật sự không biết ta có thể đủ sức chống đỡ cho tới khi được hấn quét sạch hết những đối thủ chính trị được hay không? Ôi! Gặp phải hấn, ta xem như là hoàn toàn không có cách nào nữa rồi. Đáng ghét!

Vài phút sau, quân đội của Hải Luân chậm rãi ở dưới thành chờ tin tức vì đã phái binh lính đi đến thành Hi Tiệp từ trước rồi, Hưu tước Khả Táp Lỗ ở trong thành hẳn là đã nhận được tin tức.

Lúc này, Khả Táp Lỗ đang ở bên trong một gian phòng nhỏ trước cửa thành, mấy kẻ tâm phúc đứng bên cạnh không ngừng nói cái gì đó với hấn. Khả Táp Lỗ mặt mũi âm trầm lắng tai nghe nhưng không hề nói lấy một lời.

Khả Táp Lỗ không còn nhỏ tuổi nữa, hai bên tóc mai đã hoa râm. Hấn có vóc người trung bình, mặc cả bộ lễ phục quý tộc, tướng mạo không hề xuất chúng, chỉ có cặp mắt liên tục chuyển động, dường như không hề ngừng suy nghĩ dù chỉ một khắc.

- Hưu tước đại nhân, Phí La Đế Á chết rồi, ta nghĩ hành động lần này thất bại rồi. Trước mắt toàn bộ Hi Luân công quốc cũng chỉ mình đại nhân là người có uy hiếp lớn nhất đối với vị trí đại công tước của cô ta. Nữ nhân ngoan độc kia gần đây không nói đến chuyện tình nghĩa, nhất định cô ta đã biết là đại nhân động thủ rồi nên dù thế nào cũng không thể để cho cô ta vào thành, nếu không chúng ta nhất định sẽ bị trả thù đẫm máu. - Quan chấp chính của thành Hi Tiệp phân tích với Khả Táp Lỗ.

- Đúng thế, phụ thân! Nữ nhân này có tiếng là ngoan độc. Một khi bộ đội tinh nhuệ của cô ta tiến vào thì quân đội thành Hi Tiệp của chúng ta căn bản không áp chế được cô ta nữa. Chúng ta chỉ có lợi dụng khả năng phòng ngự của thành Hi Tiệp thì mới có thể đủ sức ngăn cản cô ta ở bên ngoài, sau đó tiếp tục kết hợp một số quý tộc khác chính thức khai chiến với cô ta. - Khắc Tây Gia, con của Khả Táp Lỗ, mặc bộ áo giáp kỵ sĩ sáng bóng cũng hòa theo khuyến nghị phụ thân mình.

Khả Táp Lỗ vẫn không nói câu nào, hai tròng mắt liên tục đảo điên, không ngừng bước qua bước lại, xem chừng trong lòng vô cùng lo lắng, không thể lập tức quyết định được.

- Phụ thân! Quyết định nhanh lên đi. Bây giờ bọn chúng có lẽ đã tới chân thành rồi. - Trông thấy Khả Táp Lỗ không nói gì, thời gian lại không ngừng trôi đi, Khắc Tây Gia sốt ruột lại lên tiếng một lần nữa.

Trầm lặng một lúc lâu, Hưu tước Khả Táp Lỗ mới hít sâu một hơi rồi nói:

- Mở cửa thành. Cùng ta cùng nghênh đón công tước đại nhân. các người không ai được để lộ ra dù chỉ một chút sơ hở!

- Hưu tước đại nhân! Như vậy có lẽ vô cùng nguy hiểm đấy! - Quan chấp chính giật mình kinh hãi, cuống quýt can ngăn.

- Không sao đâu. Cho dù cô ta biết là ta hạ thủ thì cũng chẳng hề có chứng cứ gì. Hừ, thành Hi Tiệp ở trong tay ta nhiều năm như vậy, dân chúng và quý tộc đều tin phục ta, nếu như không có chứng cứ mà cô ta dám xuống tay với ta thì sẽ không có bất cứ một ai chịu phục. Các người yên tâm đi, cô ta chắc chắn là không dám ngang nhiên động thủ đối với ta, còn nếu như vẫn sử dụng sát thủ như lần trước thì chúng ta chỉ cần để phòng cẩn thận là được.

Bây giờ thời cơ còn chưa chín muồi, không thể làm phản ngay bây giờ được, nếu không bằng vào bộ đội của gia tộc, cô ta sẽ gây cho chúng ta tổn thất nặng nề. Như vậy thì cũng không biết có thể giành thắng lợi hay không, nhưng cho dù chúng ta giành được chính quyền thì Hi Luân công quốc cũng bị chấn động, trở thành công quốc có thực lực yếu nhất trong bảy đại công quốc. Kết cục như vậy thì còn không bằng tiếp tục cai quản thành Hi Tiệp. - Khả Táp Lỗ nói với hai người.

Nghe Khả Táp Lỗ nói như thế, hai người mặc dù không tình nguyện nhưng nghĩ thấy cũng thật sự có lý, hơn nữa bọn họ hiểu rõ Khả Táp Lỗ một khi đã hạ quyết tâm thì bất cứ ai cũng không thể thay đổi, nên cũng không tiếp tục nói thêm gì.

Theo mệnh lệnh của Khả Táp Lỗ, cửa thành Hi Tiệp dần dần được nâng lên. Khả Táp Lỗ với vẻ cung kính vui mừng cùng thủ hạ ra đón, nhưng lại không biết là còn đón thêm một tử thần nữa tới!

361. Chương 361:giết Sạch

Đoàn người Hải Luân thuận lợi tiến vào thành Hi Tiệp, được Khả Táp Lỗ cung kính dẫn đến một trang viên ở phía nam thành.

Dọc đường đi, Hải Luân luôn giữ vẻ mặt âm trầm, tâm trạng cũng rất không vui. Trước đây, nàng đến thành Hi Tiệp, dân chúng trong thành hay tin liền lập tức chen chúc đến võ đầu chỉ muốn thấy mặt nàng một lần, nhưng lần này trở lại thì ngoại trừ người của Khả Táp Lỗ ra, trên đường chỉ có lác đác mấy người dân, mà lại đứng ở xa nhìn về phía xe ngựa của nàng chẳng hề có chút kính trọng nào, điều này làm cho Hải Luân rất không thoải mái trong lòng.

Ở trong trang viên ở phía nam thành, sau khi an bài thỏa đáng cho thân vệ quân xong, Hải Luân lấy có thân thể mỗi một cự tuyệt Khả Táp Lỗ cử hành đại tiệc đón nàng bởi vì nàng sợ bị Khả Táp Lỗ ám hại ở trong thành phủ của hắn. Nàng có tâm tư muốn hại Khả Táp Lỗ, còn Khả Táp Lỗ cũng tương tự không phải người lương thiện, tất nhiên cũng có thể thừa cơ hạ thủ trong buổi tiệc.

Mặt khác, Hải Luân không muốn phải chịu những ánh mắt không thân thiện ở trong buổi tiệc. Cái loại ánh mắt khinh thường này Hải Luân thật sự đã chịu đủ rồi, nhưng nàng lại không thể bởi vì người khác không che giấu ánh mắt khinh bỉ mà giết chết họ, cho nên mới không muốn tham dự yến tiệc.

Trang viên này là nơi mà Khả Táp Lỗ chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, có diện tích cực lớn. Có ba vạn thân vệ binh đóng ở chung quanh, Hải Luân ở trung tâm nên sự an toàn của nàng có thể nói là không phải lo nghĩ.

Trăng tròn từ từ mọc lên trong đêm tối. Hải Luân một thân một mình ở trong một gian phòng rộng rãi và rộng rãi, trước cửa có hơn chục kỵ sĩ đứng bảo vệ, lòng lo lắng không thôi.

Cửa sổ không gió tự động mở, một làn sương khói chợt trôi nổi đến trước mặt Hải Luân. Đến lúc cánh cửa sổ vô thanh vô tức đóng lại thì làn sương khói cũng ngừng trôi, hiện lộ ra thân hình của Hàn Thạc.

- Người đã đến rồi!

Hải Luân hơi hơi ổn định tâm trạng tán loạn, ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Thạc rồi thoải mái nói nhỏ:

- Khả Táp Lỗ một lòng muốn đánh bật ta khỏi vị trí đại công tước. Hắn từng muốn gả con Khắc Tây Gia của hắn cho ta nhưng bị ta cự tuyệt. Thành Hi Tiệp của hắn gần đây thường không phục tùng mệnh lệnh của ta. Nếu không phải ta không muốn Hi Luân công quốc lâm vào rối loạn, ta thực sự đã sớm dùng đao thương động thủ với hắn chứ chẳng đến nỗi phải dùng thủ đoạn ám sát.

- Buổi tối hôm nay ta sẽ qua đó một chuyến giúp nàng xử lý hắn! - Hàn Thạc bình tĩnh nhìn Hải Luân, giống như đang nói về một chuyện vô cùng đơn giản.

- Nếu như có thể được, ta dự định cùng người động thủ. Ta muốn tự tay kết thúc tánh mạng của hắn. Cái tên này đã từng giết hại tàn nhẫn thân mẫu của ta. Ta hận hắn! - Hải Luân hôm nay có một chút không giống bình thường, khá hung ác khi nói chuyện với Hàn Thạc.

Hàn Thạc nhíu lông mày suy nghĩ một lát, rồi đáp:

- Thế này đi. Nàng cứ ở đây, ta sẽ đem hắn về cho nàng tự tay giết chết hắn.

Hàn Thạc cũng không hỏi đến chuyện của mẫu thân Hải Luân. Mỗi người luôn luôn có một vài chuyện thương tâm, hắn tin tưởng chuyện cũ kia nhất định sẽ không phải là kỉ niệm vui vẻ gì. Có đôi khi tôn trọng sự riêng tư của người khác còn làm cho người ta xúc động hơn so với việc biểu hiện sự tôn trọng ở ngoài mặt.

Hải Luân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Thạc thật sâu, không biết có phải là nhớ tới chuyện thương tâm hay không mà ánh mắt thêm vài phần mềm yếu, cười nhạt bản thân rồi nói:

- Cám ơn, cuối cùng thì ta vẫn còn là một người phụ nữ, xem chừng vẫn cần bả vai của một người đàn ông làm chỗ dựa. Mấy năm nay ta thật sự rất mệt mỏi.

Mỉm cười gật gật đầu với Hải Luân, Hàn Thạc thăm dò bước mấy bước lại gần, khi phát hiện trong ánh mắt của nàng không có vẻ đề phòng, liền không dừng bước mà đi thẳng đến trước mặt Hải Luân rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực. Cảm thụ được thân thể của Hải Luân run rẩy, Hàn Thạc vừa vỗ vỗ vai nàng vừa dịu dàng nói:

- Được rồi, ta không hỏi quá khứ của nàng, nhưng sẽ bắt Khả Tịch Lỗ đem tới trước mặt nàng, cho nàng tận tình phát tiết những uất ức của mình.

- Bố Lai Ân. Ta không biết có nên thù hận người hay không. Hôm nay đến đây, không có dân chúng trong thành đến hoan nghênh ta, xem ra trong trái tim bọn họ đã bắt đầu bài xích ta rồi. Tất cả điều này đều là do người gây ra, ta muốn hận người nhưng không biết vì lý do gì mà không hận nổi, người có thể nói cho ta biết điều này là vì sao không? - Hải Luân nhẹ nhàng dựa vào bả vai của Hàn Thạc, nỉ non với giọng mệt mỏi và yếu ớt.

- Có lẽ nàng thực sự nên hận ta, nhưng nếu nàng luôn luôn ngoan ngoãn vâng lời như thế này thì ta chẳng những có thể làm cho nàng không hận ta nữa mà còn có thể làm cho nàng dần dần vui vẻ lên. Ta cam đoan!

Hàn Thạc nhẹ giọng thủ thủ vào tai Hải Luân rồi nói tiếp:

- Được rồi. Trước hết nàng nghỉ ngơi một lát đi. Vì không muốn nàng thù hận ta mãi mãi, ta sẽ bắt đầu từ chuyện Khả Tịch Lỗ nhé.

Nhẹ nhàng tách khỏi Hải Luân đang lộ ra vẻ mệt mỏi trong đêm vắng, Hàn Thạc vô thanh vô tức rời khỏi chỗ này và như là một âm hồn trong đêm tối, không có tỷ trọng lượng nào tung bay về phía tòa thành phủ của hầu tước Khả Tịch Lỗ. Đối với hắn mà nói, Hải Luân hiện giờ chỉ là một con mồi của hắn. Có Hải Luân ở Hi Luân công quốc thì Hàn Thạc có thể không cần hao tổn sức người sức của mà vẫn bí mật khống chế Hi Luân công quốc. Vào thời gian thỏa đáng, Hi Luân công quốc bí mật phản loạn này có thể sẽ trở thành một thanh kiếm sắc nằm kề bên tim của quân liên minh, mang đến cho hắn lợi ích trực tiếp.

Hải Luân tuy là Đại công tước của Hi Luân công quốc, nhưng xét cho cùng thì nàng vẫn là phụ nữ, phương pháp đối xử ổn thỏa nhất chính là chinh phục thể xác và tinh thần của nàng. Nói toạc ra nam nhân vào ban ngày cần phải đọc tài, nhưng ban đêm thỉnh thoảng cũng cần ôn nhu nho nhã, như vậy đối với phụ nữ sẽ có được sức quyến rũ cực lớn.

Hải Luân! Người phụ nữ này đối với Hàn Thạc có tác dụng quan trọng, bởi vậy hắn không ngại tốn nhiều thời gian hơn một chút để nắm chặt nàng và công quốc của nàng trong lòng bàn tay.

%%%

Thành phủ của Khả Tịch Lỗ. Ba người ban sáng lại tập hợp với nhau trong một gian mật thất được canh gác cẩn mật vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

- Phụ thân. Nữ nhân kia đã vào thành Hi Tịch, chúng ta nhất định phải giết chết cô ả trước khi cô ả rời đi, nếu không một khi mục tiêu đi khỏi thì chỉ sợ chúng ta không còn cơ hội nữa. - Khắc Tây Gia nhìn cha hắn đề nghị.

- Hầu tước đại nhân. Chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, chờ đến khi cô ả quay về được đến thành Hi Luân thì chúng ta có muốn hạ thủ cũng sẽ khó khăn! - Quan chấp chính Mạc Lý cũng khuyến nghị Khả Tịch Lỗ điều tương tự.

Con mắt Khả Tịch Lỗ vẫn không ngừng đảo lia lịa, mở miệng nói với hai người:

- Ta cũng biết vậy, nhưng bên cạnh ả ta có ba vạn quân tinh nhuệ, muốn giết chết cô ả cũng không dễ dàng như vậy.

- Phụ thân đại nhân. Dù sao cô ả cũng không thể cứ tránh mãi ở trong ba vạn binh lính được, chỉ cần chúng ta cố gắng nghĩ biện pháp khiến cho cô ả rời khỏi chỗ ấy thì ở trong thành Hi Tiệp, chúng ta muốn giết chết ả ta cũng không khó, cái chúng ta cần chính là một lý do thích hợp. - Khắc Tây Gia nói.

- Đại nhân, không phải Khắc Tây Gia thiếu gia đã đính hôn với tiểu thư Lệ Giai Mễ của Già Lợi Lược gia tộc rồi sao? Chúng ta có thể nhân cơ hội trong hai ngày này cho bọn họ kết hôn. Với địa vị của đại nhân trong công quốc, hơn nữa cô ta lại có mặt ở thành Hi Tiệp, nói thế nào chẳng nữa thì ả ta cũng không có lý do không đến chúc mừng. Trong yến tiệc đại hôn lễ của thiếu gia, cô ta sẽ không có khả năng mang theo ba vạn quân tinh nhuệ. Chỉ cần cô ta đến dự là chúng ta có thể giết chết cô ta rồi. Đại nhân thấy thế nào?

- Trong mắt quan Chấp chính Mạc Lý lấp lánh ánh sáng thâm độc, hiển kế cho Khả Táp Lỗ.

-Mạc Lý thúc thúc. Phương pháp này cũng không tệ!

Khắc Tây Gia vui vẻ cười, nói với Khả Táp Lỗ:

- Phụ thân. Người thấy thế nào?

Con người Khả Táp Lỗ tiếp tục đảo loạn, một lúc lâu sau mới gật gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt. Nhưng mà việc này nhất định phải cẩn thận, để cho ta suy suy nghĩ kỹ lưỡng thêm, đến lúc hoàn toàn nắm chắc thì sẽ động thủ. Con nhóc Hải Luân này không đơn giản, lần trước toàn bộ gia tộc mẹ đẻ của nó bị chúng ta tàn sát hết sạch nhưng nó lại chạy thoát được. Bao nhiêu năm đã qua đi, ả ta rõ ràng biết là chúng ta có liên quan nhưng vẫn không hề biểu lộ ra ngoài. Phần âm trầm này tuyệt đối không phải một người tuổi trẻ nào cũng có thể có được.

- Hừ. Mẹ cô ta bị phụ thân đại nhân giết chết như thế nào, ta cũng muốn giết chết cô ta như thế. Nữ nhân này không biết xấu hổ, cự tuyệt làm vợ của ta nhưng đến bây giờ thì sao? Cũng bị một tên tiểu tử vô danh cường bạo rồi. Đây đều là do cô ta tự chuốc lấy. Một nữ nhân ở trên vị trí cao như vậy thì cũng dễ làm gì, sớm muộn thì cũng chẳng phải để cho đàn ông cười sao! - Khắc Tây Gia đối với chuyện xưa bị Hải Luân cự tuyệt vẫn canh cánh trong lòng, chầm biếm nói với giọng ác độc.

- Bắt lấy cô ả là tốt rồi nhưng không thể động đến cô ả vì ta đã đáp ứng Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ công tước, một khi chúng ta bắt được Hải Luân thì sẽ trực tiếp giao cho hắn. Dù sao ba vạn thân vệ quân của gia tộc Hải Luân kia cũng không phải dễ dàng đối phó được. Chúng ta còn phải dựa vào sự trợ giúp của tên đại công tước kia mới được. - Khả Táp Lỗ dặn dò Khắc Tây Gia.

- Phụ thân đại nhân. Con vẫn có thể đùa giỡn được chứ? Dù sao thì cô ta cũng không phải là lần đầu tiên, đến tay Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ thì hắn cũng không thấy được gì! Nữ nhân này luôn luôn cao cao tại thượng giống như nữ thần, ta đã sớm muốn thử xem đề cô ta ở dưới thì có tư vị thế nào. Phụ thân đại nhân, người đáp ứng cho con đi! - Khắc Tây Gia dường như thấy được tình cảnh Hải Luân bị hắn khuất phục, cầu khẩn Khả Táp Lỗ.

Khả Táp Lỗ vô cùng yêu thương đứa con duy nhất này. Hắn cũng biết thời gian lúc trước Hải Luân cự tuyệt Khắc Tây Gia đã làm cho đứa con này của hắn tức giận và đau khổ đến cỡ nào, liên tiếp giết chết ba thị nữ mới hả giận. Nghe vậy, hắn do dự một chút rồi mới gật đầu nói:

- Đùa giỡn thật ra thì cũng có thể, nhưng sau đó phải xóa đoạn ký ức kia đi, nếu không một khi để cho Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ biết thì dù sao vẫn không hay vì sau này chúng ta vẫn còn phải quan hệ cùng người kia.

- Đa tạ phụ thân. Đa tạ phụ thân. Ha ha, con điểm kia! Ta muốn cưới mi thật lâu rồi! - Khắc Tây Gia hắc hắc cười dâm dăng, trên mặt dần dần xuất hiện thêm vài phần thô bạo dâm loạn.

Quan Chấp chính Mạc Lý liếm liếm môi, đồng dạng là cười khan vài tiếng, trong lòng cũng ngứa ngáy nhưng hắn biết có một số thứ không phải hắn có thể đụng chạm vào được, cho nên tự nhiên cũng không dám đưa ra những yêu cầu không đáng có.

Giữa lúc ba tên tiểu nhân độc ác đang sung sướng với viễn cảnh tương lai tốt đẹp, một tiếng động trong trẻo kì lạ bỗng nhiên từ phía dưới gan bàn chân truyền lên. Mật thất này vốn đã ở dưới lòng đất, sử dụng những tấm sắt vừa dày vừa nặng không sợ đao kiếm ma pháp oanh kích bao chung quanh, chính là địa phương an toàn để Khả Táp Lỗ bàn bạc mưu sâu kế độc.

Chiều theo đạo lý, dưới gan bàn chân đã cách một lớp sắt dày rồi thì bất kể thế nào cũng không thể truyền lên cái loại âm thanh kỳ quái này, bởi vậy khi vang lên tiếng động kì quái kia thì ba tên tiểu nhân hèn hạ sững sờ mất một lúc, ai nấy kinh ngạc mà nhìn xuống phía dưới chân.

Bất quá, không đợi bọn chúng kịp có phản ứng thì tiếng vang kì dị vốn đang rất nhỏ đột nhiên khuếch đại lên. Ba người đột nhiên kinh hãi, Khả Tịch Lỗ có phản ứng trước tiên, kêu lên:

- Có thích khách!

Vừa kêu như vậy, Khả Tịch Lỗ vội chạy tới chỗ phát động cơ quan, định báo cho thị vệ ở chung quanh nhanh chóng đến đây. Khắc Tây Gia rút ra một thanh bội kiếm kỳ sị, tập trung toàn bộ sức chú ý nhìn chăm chăm xuống phía dưới chân, chuẩn bị sẵn sàng giáng cho người phía dưới một kích trí mạng.

Cheng cheng!

Một âm thanh chói tai vang lên. Một miếng sắt hình tròn bật bắn tung lên, miếng sắt tròn to bằng miệng cái cối xay kia rõ ràng chính là tấm sắt bao bọc ở phía dưới chân. Cùng lúc đó, một thân ảnh đột nhiên vụt qua cái miệng lỗ hình tròn dưới lòng đất và hiện ra.

Khắc Tây Gia quát to một tiếng, một kiếm đâm về phía Hàn Thạc vừa vọt vả lợi dụng Lục Ma Phong cắt ra cái lỗ lớn đó. Hẳn hao phí thời gian mười mấy phút mới sử dụng sức mạnh vô địch của Lục Ma Phong phá hỏng tấm sắt, trong lòng đang mắng chửi kẻ thiết kế thật là khó chịu thì thấy một nhát kiếm mang theo đầu khí đâm đến liền thuận đà vùng Lục Ma Phong cầm trong tay đón đỡ.

Một loạt những tiếng “leng keng leng keng” chói chói vang lên, bội kiếm kỳ sị của Khắc Tây Gia bị chặt nát thành sắt vụn, đồng thời một cánh tay của gã cũng biến thành một khối thịt nát đầm đìa máu tươi. Khắc Tây Gia hoảng sợ thét lên những tiếng thảm thiết chói tai còn Hàn Thạc đột nhiên lại ném Lục Ma Phong ra. Khả Tịch Lỗ đang chặt vật chạy đến chỗ cơ quan dự định gọi người, tay trái vừa vươn ra đã bị Lục Ma Phong đâm xuyên qua.

Lục Ma Phong đâm xuyên qua tay trái hẳn mà uy thế vẫn không giảm, như có linh tính kéo theo cánh tay trái của Khả Tịch Lỗ đang kêu như heo bị chọc tiết găm chặt vào một vách tường cách xa cơ quan.

- Chết tiệt, người là ai? Ai để cho người vào? - Tay trái của Khả Tịch Lỗ bị Lục Ma Phong ghim vào trên vách tường sắt, máu tươi chảy thành dòng như suối tuôn thẳng xuống phía dưới, đau thấu tâm can làm hắn quả thực muốn phát khóc lên. Hắn nhìn Hàn Thạc mà gào lên thảm thương.

- Tay của ta, tay của ta, ôi.....

Cánh tay phải của Khắc Tây Gia bị chém nát bấy, bây giờ tựa như hình một quả dưa sau khi bị gọt vỏ và cắt mất, máu tươi tràn đầy các vết chém, trông vô cùng đáng sợ.

- Mẹ kiếp, chỉ bằng đám chó chết các người mà cũng đòi tơ tưởng nữ nhân của ta!

Hàn Thạc hừ một tiếng, không để ý hai cha con bọn chúng đang gào khóc bi thảm, đi đến trước mặt quan chấp chính sợ dần người ra, cười tủm tỉm hỏi:

- Trong thành phủ, ngoại trừ lão Khả Tịch Lỗ này với ba con trai, năm con gái và bốn mươi bảy người họ hàng hàng hốc khác, còn có kẻ nào có tư cách kế thừa vị trí hầu tước của lão ta không?

- Không, không còn!

Quan Chấp chính Mạc Lý nhìn Hàn Thạc đang cười tủm tỉm, không nén được sợ hãi run lên cầm cập. Sau khi run rẩy trả lời liền chẳng có chút khí phách nào quỳ xuống, hướng về phía Hàn Thạc khóc lóc:

- Không liên quan đến ta. Xin đừng giết ta. Ta là người vô tội.

- Hoàn hảo. Chắc là không bỏ sót ai cả.

Hàn Thạc lăm bầm một câu rồi vươn tay túm lấy cổ viên quan chấp chính, nói:

- Vừa rồi người hiến cái độc kế kia, đúng là vô cùng thú vị đấy. Người là loại người mà ta sợ hãi nhất, không thể lưu lại người được!

Nói dứt lời, Hàn Thạc liền vịn bàn tay. Chỉ nghe một tiếng “cách” giòn giã vang lên, quan chấp chính Mạc Lý vốn quay lưng về phía Khả Táp Lỗ, tư thế vẫn không thay đổi nhưng mặt lại nhìn sang Khả Táp Lỗ đang kêu la thảm thiết thê lương. Hiển nhiên là hắn đã bị vịn gãy cổ rồi.

362. Chương 362:trâm Luân

- Người, người rốt cuộc là ai? Người muốn cái gì? Ta có thể cho người, đừng giết chúng ta! - Khả Táp Lỗ không để ý đến nỗi đau thấu tâm can nơi tay trái, hết lời cầu khẩn Hàn Thạc.

- Hắc hắc, xin lỗi. Thứ ta muốn thì người không thể cho ta! - Hàn Thạc hơi hột đáp, đi đến chỗ Khắc Tây Gia, một tay nhẹ nhàng đè xuống.

Khắc Tây Gia đau đến đứng tim, đã quên từ lâu cái ảo tưởng tươi mát về Hải Luân, giờ bị bàn tay Hàn Thạc ép xuống thì liền cảm giác có một luồng lực lượng mệnh mông tràn vào làm toàn thân hắn không thể động đậy.

- Đừng. Đừng giết ta! - Khắc Tây Gia không thể di động thân hình, chỉ có thể hoảng hốt kêu rên, cầu xin Hàn Thạc khoan thứ.

“Rốp!”

Hàn Thạc đặt tay lên trên trán Khắc Tây Gia, phát ra Ma nguyên lực khiến cho não bộ của y nát bấy như tương, thân hình mềm nhũn ngã xuống, không còn bất cứ biểu hiện gì là còn sống.

Tiếp tục bước tới bên cạnh Khả Táp Lỗ. Hàn Thạc không để ý đến tiếng gào thét của hắn, tủm tỉm cười nói:

- Trừ người ra, tất cả mọi thành viên trong gia tộc của người đều chết rồi, bất quá ta sẽ không giết người.

- Ác ma. Người, cái tên ác ma kia, ta và người có thù hận gì. Vì sao đối xử với ta như thế này? - Khả Táp Lỗ vừa nghe toàn bộ thành viên gia tộc bị giết thì bất chấp tay trái đau đến tê bại đi, định nhắm phía Hàn Thạc cào hắn vài cái.

Hàn Thạc phát động tinh thần lực xuất ra ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến. Hắn còn chưa đến gần, Khả Táp Lỗ đã cảm thấy đầu óc chấn động, cảm giác như kim châm từ bên trong khu vực não bộ chọt bộc phát, lập tức thần trí mơ màng mà ngất đi.

Lục Ma Phong vẫn cầm trên tay trái của Khả Táp Lỗ tự động bay trở về trong tay của Hàn Thạc. Hắn tay xách Khả Táp Lỗ đã hôn mê, theo hang động đã đào dưới lòng đất bí mật rời đi.

Bây giờ nếu như ai đó có thể xâm nhập xuống dưới lòng đất thì có thể phát hiện cả khu vực này đột nhiên có thêm rất nhiều đường hầm tỏa ra khắp bốn phương. Những đường hầm này phân biệt đi thông đến chỗ ở của các họ hàng thân thích trực hệ và bàng hệ của hầu tước Khả Táp Lỗ. Toàn bộ, không ai còn sống sót.

Đường hầm rắc rối phức tạp ở sâu dưới lòng đất hơn mười thước như thế, cho dù là trăm người cùng thi công cũng phải mất khoảng mười ngày mới có thể hoàn thành. Bên trong thành phủ này còn có một số thị vệ và ma pháp sư của Khả Táp Lỗ, một khi dưới lòng đất có tiếng động bất thường thì nhất định sẽ bị phát hiện.

Nhưng mà hiển nhiên có một số việc không thể suy xét theo lẽ thường. Khi Hàn Thạc xách Khả Táp Lỗ đi thẳng một lèo trở về, tất cả những đường ngầm chằng chịt dưới lòng đất này bỗng dần dần bị lực lượng của đại địa dồn nén lấp đầy, đến khi Hàn Thạc ra ngoài được mấy dặm thì ngay cả một chút dấu vết về đường ngầm dưới lòng đất phủ thành cũng không còn lưu lại.

Ánh trăng chiếu xuống như thủy ngân, gió hiu hiu thổi trong đêm yên tĩnh, Hàn Thạc ung dung đi thẳng một mạch về và lên vào trang viên của Hải Luân. Hắn phóng thích ra ma pháp Hắc Ám Mê Vụ khiến cho tất cả tối đen như thể đột nhiên bị một tấm màn đen phủ kín, ngay cả ánh trăng trên đỉnh đầu cũng bị che khuất.

Hải Luân đứng một mình trong phòng, không hiểu sao trong lòng lại mơ hồ bắt đầu lo lắng cho Hàn Thạc. Loại tâm trạng này làm Hải Luân có một chút không thích ứng. Trước kia nàng chưa từng trải qua nỗi lo

lắng cho an nguy của một người đàn ông nào, huống chi đây lại là một gã đàn ông mà nàng luôn luôn oán hận.

Nhưng mà nàng không thể khống chế tâm trạng trong lòng mình. Mỗi giây mỗi phút từ khi Hàn Thạc rời khỏi nơi này, lại biết hẳn đi làm cái gì nên Hải Luân đã có phần đứng ngồi không yên, sợ hẳn sẽ không thể bình an trở về.

- Dù sao thì không có chuyện gì xảy ra vẫn tốt hơn! - Hải Luân lẩm bẩm, lông mày khẽ nhíu lại, mặt vẻ ưu phiền.

Đèn trong phòng đã tắt từ lâu, Hải Luân cứ lặng im như vậy nhìn về hướng cửa sổ mà Hàn Thạc rời đi. Ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo chập chờn như thương như xót nghiêng soi lên da thịt trắng ngần của Hải Luân hiện lên sáng đẹp rung động lòng người.

Khi ma pháp Hắc Âm Mê Vụ lan tràn tới đây, Hải Luân trước tiên cảm giác ánh trăng đột nhiên biến mất. Đôi mắt sáng lên, miệng nở nụ cười vui vẻ nhẹ, nàng chủ động mở rộng thêm cửa sổ còn bản thân thì đi vào trong buồng trong.

Vào lúc Hải Luân mở cửa sổ, làn gió thoảng đưa tới một luồng sương khói, cửa sổ lặng yên không một tiếng động tự khép lại rồi một cái bóng ảnh dần dần hiện hình.

- Người không sao chứ? - Hải Luân cũng không hỏi Hàn Thạc có giết chết được Khả Tập Lỗ hay không mà trước hết là hỏi thăm bản thân hẳn có bị trở ngại hay không, dường như ở chỗ sâu trong lòng nàng thì an nguy của Hàn Thạc có lẽ còn quan trọng hơn so với tánh mạng của Khả Tập Lỗ.

Lời vừa thốt ra, Hàn Thạc dễ dàng nhận ra được sự biến hóa của thái độ và giọng nói Hải Luân đối với hẳn, trong lòng bất giác ấm áp, nụ cười càng thêm ôn nhu, đáp:

- Cảm ơn sự quan tâm của nàng. Ta không có việc gì.

Bàn tay của Khả Tập Lỗ bị tay trái Hàn Thạc đè lên làm cho đông cứng lại, không có một giọt máu tươi chảy ra, cũng không có một chút mùi máu tươi có thể bay đi, tuyệt đối không có người nào phát hiện được bất luận manh mối gì.

Vào thời gian giọng nói ôn nhu của Hàn Thạc vang lên thì thân ảnh Hàn Thạc xách theo Khả Tập Lỗ cũng hiển lộ ra. Hải Luân trông thấy trong tay hẳn có Khả Tập Lỗ bị hôn mê thì đôi mắt nàng đang ánh lên những tia thù mị nhìn Hàn Thạc bỗng dần dần bị nỗi thù hận vô tận lấp đầy, nàng âm trầm nhìn Khả Tập Lỗ nói:

- Con chó già kia. Rốt cục người cũng lọt vào tay ta.

Hàn Thạc liếc mắt ra hiệu cho Hải Luân rồi mang Khả Tập Lỗ đi thẳng đến một gian phòng ở buồng trong, tiện tay ném hẳn xuống. Hàn Thạc bố trí ở chung quanh một kết giới ma pháp cách âm, xong rồi mới nói với Hải Luân đang cố gắng áp chế cơn giận dữ oán hận:

- Được rồi, nàng có thể làm hẳn tỉnh lại rồi từ từ giết chết hẳn. Ta ở bên ngoài canh chừng giúp nàng một lúc.

Có lẽ mối thù hận này đã tích tụ trong lòng suốt một thời gian quá dài, Hải Luân phải ngấm ngấm chịu đựng nhiều năm không để bộc phát, bây giờ thấy cơ hội tự tay đâm chết kẻ thù đã ở trước mắt thì cũng không rảnh rỗi nói chuyện cùng Hàn Thạc nữa. Nàng nghe vậy thì gương mặt xinh đẹp bị che phủ bởi một lớp sương lạnh, một mình tiến vào trong căn phòng vốn là nhà kho kia.

Khi cửa phòng đóng lại vang lên “cạch” một tiếng, Hàn Thạc cũng không có tâm trí nghe lén tình hình bên trong mà ung dung đi đến chỗ Hải Luân ngồi ban nãy, với lấy một cái chén một lần nữa rót cho mình một chén rượu tràn đầy rồi vừa nhấp từng ngụm rượu ngon vừa rút ra quyển sách Vong Linh ma pháp dày cộp, cứ như vậy tiếp tục nghiên cứu.

Ma đạo sư cần phải hiểu rõ Vong Linh ma pháp. Các loại ma pháp ngoại trừ Ôn Dịch ra thì Hàn Thạc đều cố gắng nắm giữ. Hẳn có tinh thần lực ở cấp bậc Đại Ma đạo sư rồi nên bây giờ thì nghiên cứu thẳng đến ma pháp thuộc cấp bậc cao thâm là Dị giới triệu hoán thuật.

Ba sinh vật Lão thi yêu, Mộc nãi y linh chủ, Cốt ma thì Hàn Thạc với cảnh giới Đại Ma Đạo Sư đều có thể nắm giữ, nhưng tầng Dị giới triệu hoán thuật ở cấp độ cao thâm hơn này lại có một chút khác biệt với cấp ban đầu. Khi hần triệu hoán cương thi và khô lâu chiến sĩ, thường thì với bậc một triệu hoán thuật đã có thể đạt được liên lạc cùng cương thi và khô lâu chiến sĩ ở dị giới. Loại liên lạc này có thể giúp Hàn Thạc dễ dàng đưa bọn chúng vượt qua vị diện mà đến thế giới này.

Cương thi chiến sĩ và khô lâu chiến sĩ là loại Vong Linh sinh vật đẳng cấp thấp, không có bất luận năng lực tự chủ phản kháng nào, hoàn toàn theo tâm ý Hàn Thạc mà đến, căn bản không biết động não suy nghĩ có muốn tới đây hay không.

Từ Tà Ác kỵ sĩ trở đi thì phương pháp triệu hoán đã có thay đổi rất nhiều, cho dù Hàn Thạc có thể cảm ứng được sự tồn tại của Tà Ác kỵ sĩ thì vẫn phải lợi dụng tinh thần lực khổng lồ trước tiên phá vỡ sự phản kháng của bản thân chúng, như vậy mới có thể nắm giữ được tư tưởng của chúng rồi dùng lực lượng khế ước khổng lồ đưa chúng đến không gian này.

Đối với Triệu hoán thuật ở cảnh giới của Đại Ma đạo sư thì Lão Thi yêu, Mộc nãi y linh chủ và Cốt ma có cấp bậc rất cao, toàn bộ đều có ý thức tự chủ với lực lượng linh hồn còn khổng lồ hơn cả những cường giả thông thường của thế giới này. Loại Vong Linh sinh vật cấp bậc này cho dù ở dị giới cũng thường là bá chủ hùng cứ một phương, chỉ ít cũng là kẻ độc hành mà đa số sinh vật đẳng cấp thấp không dám trêu chọc.

Loại sinh vật này chẳng những có ý thức hoàn chỉnh mà còn đều tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không phải chỉ một cái khế ước là có thể đủ thuần phục bọn chúng. Chính vì thế, chú ngữ triệu hoán càng có vẻ rườm rà thần bí, bên trong bao hàm sự thâm nhập thăm dò đối với lực lượng linh hồn và những giải thích về tính cách của sinh vật dị giới.

Trừ điều đó ra, khi Vong Linh pháp sư dùng khế ước liên kết giữa hai vị diện, mình và bất tử sinh vật thì Vong Linh pháp sư nhất định phải có lực lượng đủ để buộc bất tử sinh vật đẳng cấp cao kia phải thần phục, nếu không bất tử sinh vật bướng bỉnh bất tuân sẽ nhất định có thể hung hăng phản kháng.

Ở trong quá trình phản kháng này, Vong Linh pháp sư một mặt phải lợi dụng tinh thần lực áp chế ngăn chặn nó với các sinh vật dị giới ở nơi xa xôi, còn mặt khác tiếp tục duy trì tính chính xác của Vong Linh chú ngữ. Với tinh thần lực cuộn cuộn thì bất luận một âm tiết và những thủ thế phối hợp cũng không thể để xuất hiện một chút sai lầm, nếu không thì chẳng những không thể triệu hồi ra Vong Linh sinh vật mà linh hồn của Vong Linh pháp sư còn phải chịu sự cản trở, nhiều khả năng linh hồn phiêu du đến một vị diện rồi cuối cùng không thể trở về không gian mà bản thể đang ở.

Hàn Thạc bây giờ đi sâu nghiên cứu những miêu tả về linh hồn của các Vong Linh sinh vật đẳng cấp cao. Trong ba loại bất tử sinh vật đẳng cấp cao, Lão Thi Yêu có nanh vuốt sắc nhọn và hành động nhanh nhẹn, mặc dù không có hình dáng cao to tương tự như Ngân sắc cự viên nhưng mà vẫn có được tốc độ nhanh tương tự và móng vuốt sắc nhọn.

Thân thể của Mộc nãi y linh chủ cứng như loại nham thạch rắn chắc nhất, thường ngày sinh sống ở trong quan tài, mặc dù tốc độ di chuyển không nhanh nhẹn nhưng sức lực vô cùng lớn và có thêm chất cường toan hủ thực có thể lợi dụng tử khí dung hợp vào trong cơ thể, cũng tương tự vô cùng khó đối phó.

Toàn thân Cốt Ma do xương cốt chất đồng mà thành. Trong số ba bất tử sinh vật thì Cốt Ma là loại đặc biệt nhất, bởi vì toàn bộ thân thể của hần đều do xương cốt tạo thành. Xương cốt tạo thành thân thể hần vô cùng vững chắc lại bao hàm khí tức xác chết khổng lồ, vì vậy thực lực của Cốt Ma sẽ vô cùng đáng sợ, có sức phòng ngự không kém đối với vật lý công kích và ma pháp công kích.

Ở thời điểm mấu chốt, Cốt Ma còn có thể làm nổ tung xương cốt toàn thân để tạo thành công kích trí mạng đối với địch nhân. Chỉ cần đối phương bị giết chết ngay trong một kích như vậy thì Cốt Ma lại có thể tái tạo lại thân thể từ những chiếc xương cốt vừa bắn ra.

Bất quá, nếu Cốt Ma tạo thành từ những xương cốt không bao hàm tử khí khổng lồ thì nó có tốc độ không quá mau lẹ và sức lực cũng không lớn, bất kể là vật lý công kích hay là ma pháp công kích đều có thể làm hần bị thương nặng. Cốt Ma có thể vô cùng cường đại, cũng có thể vô cùng yếu ớt, là thứ cổ quái nhất trong ba loại sinh vật.

Nhưng Hàn Thạc biết Cốt Ma đã được Tiểu Khô Lâu cải tạo có khả năng bay lượn thì nhất định là một Cốt Ma cường đại, bởi vì xương cốt thân thể của nó trải qua Tiểu Khô Lâu chỉnh sửa lại, nguyên liệu đều là xương cốt của các loại ma thú siêu giai cổ xưa bên trong cấm kỵ chi địa, bên trong toàn bộ những xương cốt kia đều bao hàm một bộ phận lực lượng trong cơ thể của loại ma thú siêu giai đó.

Ở dị giới, Cốt Ma chế tạo bởi loại xương cốt này sẽ hấp thụ lực lượng tử khí rất nhanh chóng. Cốt Ma kia với thân thể do xương cốt tạo thành đã có thể bay lượn thì đủ để chứng minh hẳn ít nhất cũng có trí tuệ không chế một phần trọng lực, nếu không bằng vào vài khối thịt thối bám trên xương cốt, căn bản không thể làm cho hẳn linh hoạt bay múa như vậy.

Hàn Thạc hiểu được đặc điểm của ba sinh vật dị giới xong, nhưng mà lực lượng linh hồn của ba sinh vật dị giới lại bất đồng. Trước mắt, hẳn nghiên cứu về lực lượng linh hồn của Lão Thi Yêu, chỉ cần Hàn Thạc có hiểu biết về tất cả các loại phản ứng của Lão Thi Yêu khi đối mặt với tinh thần lực triệu hoán thuật thì mới có thể dùng tinh thần lực tìm được phương pháp ứng đối, lợi dụng thành công lực lượng khế ước đem hẳn đến vị diện này.

Vào khi Hàn Thạc nhú mày nghiền ngẫm tập sách ma pháp dày sụ kia, đột nhiên nghe được một tiếng gào thét thê lương do không kiềm chế được mà phát ra. Âm thanh đã bị ma pháp kết giới ngăn cản làm giảm vài lần rồi, những thị vệ ở bên ngoài căn bản không nghe được, chỉ có Hàn Thạc là nghe thấy rõ ràng. Hẳn hiểu rõ đây là một tiếng gào thét cuối cùng của Khả Tập Lỗ trước khi chết.

Sự thật quả đúng như vậy. Không bao lâu sau thì Hải Luân máu me dính đầy tay đầy người đi ra từ bên trong căn phòng đó, cúi đầu khóc thút thít chạy thẳng tới phía Hàn Thạc. Không đợi Hàn Thạc dang tay chuẩn bị cho nàng một tư thế dễ chịu, Hải Luân đã vùi đầu vào trong ngực của hẳn, ôm chặt lấy hẳn rồi òa lên khóc nức nở.

Mùi máu tươi tanh nồng từ bên trong phòng, và cả từ trên người Hải Luân xộc vào mũi Hàn Thạc. Hàn Thạc không hề khó chịu trước loại mùi vị này, nhưng mà lại không muốn cho thị vệ trông coi bên ngoài phát hiện ra nên hẳn khẽ giơ tay trái lên, cánh cửa phòng đang mở rộng bỗng tự động đóng lại, trong lòng bàn tay có một vòng xoáy lưu chuyển, toàn bộ mùi máu tươi đều bị bao bọc lại.

Hải Luân ôm chặt Hàn Thạc khóc thút thít một lúc thì tâm tình cũng dần dần trở lại yên tĩnh. Lúc này, vòng xoáy trong lòng bàn tay trái của Hàn Thạc đã hút hết mùi máu tươi, hình thành nên một giọt huyết châu đang rung rinh. Giọt huyết châu vẫn còn chậm chậm lay động, thu hút mùi máu tươi từ trên người Hải Luân, không cho một chút mùi tanh nào lan tỏa ra bên ngoài.

- Thiếp đỡ nhiều rồi. Xin lỗi đã làm dơ bẩn hết cả người của chàng rồi! - Hải Luân chậm rãi tách ra khỏi Hàn Thạc, thấy hẳn bị nàng làm cho toàn thân dính máu tươi thì gương mặt xinh đẹp còn đầm đìa nước mắt liền lộ vẻ biết lỗi, nói với Hàn Thạc.

- Không sao đâu. Tại sao Hỏa Phong không ở bên cạnh nàng, lúc này cô ta cần phải ở cùng một chỗ với nàng mới phải chứ? - Hàn Thạc phát hiện từ khi hẳn đến đây, Hỏa Phong trước sau đều không hề xuất hiện nên hơi ngạc nhiên hỏi.

- Hỏa Phong tỷ tỷ không thích chỗ quá đông loài người, thông thường nếu không có chuyện đặc biệt thì sẽ không xuất hiện ở chỗ đông người. Tỷ ấy đang nghỉ ở bên trong sơn cốc trong rừng rậm, khi cần thì thiếp dùng tâm linh triệu hoán tỷ là được rồi. Bây giờ chàng đã ở bên cạnh thiếp, an toàn của thiếp không có vấn đề gì cho nên mới không để cho tỷ ấy tới đây. - Hải Luân giải thích cho Hàn Thạc.

- Hóa ra là như vậy!

Hàn Thạc đáp lời rồi nói tiếp:

- Ta cũng có một con siêu giai ma thú Hắc Long, nhưng nó lại thích suốt ngày chạy rong chơi chỗ đông người, người càng nhiều hẳn càng cao hứng, xem ra tính cách của siêu giai ma thú cũng không phải cùng một kiểu.

- Chàng còn có con siêu giai ma thú Hắc Long? - Hải Luân kinh ngạc hỏi.

- Ừ, trước mắt hẳn đang tiến hành bước tiến hóa lên nhị giai, ta tạm thời để hẳn ở một chỗ an toàn. - Hàn Thạc trả lời.

Hải Luân kinh ngạc nhìn Hàn Thạc một lúc, vốn định nói vài câu khen ngợi sự thần kì của hắn, nhưng mà nghĩ lại một chút thì thấy những điều thần kỳ của con người này còn ít ư? Vậy nên thôi không có nhiều lời. Sau đó đột nhiên thấy vết máu ở ngực Hàn Thạc, còn có một giọt huyết châu đang chuyển động trong lòng bàn tay trái của hắn, kinh ngạc nói: - Đây là cái gì?

- Là mùi máu tươi ở trong phòng. Ta không cho nó phát tán ra, ngưng tụ thành một giọt máu tươi. - Hàn Thạc giải thích.

- Chàng thật sự là một người kỳ lạ!

Hải Luân cuối cùng vẫn không nhịn được thốt lên, sau đó lại tự nhiên nắm tay Hàn Thạc kéo đi về hướng phòng tắm, chẳng biết nghĩ gì mà khuôn mặt ửng đỏ, nói lí nhí:

- Trước hết hãy rửa sạch vết máu ở trên người đi. Để như vậy không dễ coi đâu.

Nghe Hải Luân nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc rung động. Khi Hải Luân dịu dàng dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương kéo lấy cổ tay to lớn của hắn, Hàn Thạc cảm thụ được tình cảm ẩn chứa sau bàn tay của Hải Luân, mắt đột nhiên ánh lên tia sáng rạng rỡ, nhìn Hải Luân mà không tránh khỏi trong lòng dần dần có thêm chút mong đợi.

Trang viên mà tên Khả Tịch Lỗ dùng để chiêu đãi Hải Luân hết sức xa hoa. Như chỗ Hải Luân ở thì có khoảng mười gian phòng lớn nhỏ. Phòng rửa mặt, phòng tắm, phòng khách, phòng ngủ, phòng chứa đồ, phòng phơi quần áo... không chỉ có đủ mà toàn bộ đều trang trí nguy nga lộng lẫy. Phủ Thành chủ của Hàn Thạc ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ so với chỗ này thì căn bản như là nông trường nhỏ ở nông thôn rồi.

Giữa phòng tắm là một cái bể tắm hình ô van rộng rãi, phía dưới mặt đất có một ma pháp trận nhỏ do một viên Hỏa Diệu Thạch cung cấp sức nóng khiến cho toàn bộ nước bên trong bể tắm được duy trì ở một độ nóng ấm dễ chịu nhất. Trong làn hơi nước lờ lờ mờ mờ, khuôn mặt Hải Luân càng thêm bừng đỏ, ôn nhu trợ giúp Hàn Thạc cởi áo và tháo thắt lưng.

Sau khi tất cả quần áo được cởi ra, Hàn Thạc với thân hình cao hơn một mét chín, có thể nói là một thân hình nam tính hoàn mỹ, cứ như vậy hiện ra ở trước mặt của Hải Luân. Mỗi một sợi cơ từng bắp thịt của Hàn Thạc đều như bao hàm lực lượng bùng nổ làm cho cả người dù buông lỏng mà vẫn sẵn sàng chẳng khác gì một con thú săn hung tàn đang thủ thế chờ tấn công, thân thể trần trụi của hắn đưa đến cảm giác về một loại hung thế dọa người.

Thân hình cao lớn, khí lực sung mãn của Hàn Thạc đã in sâu vào trong đôi mắt của Hải Luân. Khi Hải Luân cởi quần áo bên dưới của Hàn Thạc ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn đứng sừng sững như đỉnh núi cao thì toàn thân tựa như rơi vào một vực sâu không thấy đáy mà không thể tự kiềm chế được.

“Người đàn ông như ma thần này từ nay về sau sẽ là nam nhân của ta sao?”

Hải Luân than nhẹ trong lòng, ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt đang đầy vẻ mê say của Hàn Thạc, ngơ ngẩn ngẩn.

363. Chương 363: mười Hai Bóng Ảnh Không Chỗ Nào Không Đến Được

Hàn Thạc cả người trần như nhộng, Hải Luân ở phía dưới đang kinh ngạc ngược lên nhìn, hắn nhếch miệng nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, lội vào bồn tắm làm động nước kêu “bì bôm” và bắt đầu rửa sạch những vết máu trên người.

Khi tiếng nước kêu “bì bôm” vang lên, Hải Luân mới bừng tỉnh thoát khỏi sự ngẩn ngơ mê đắm, thầm mắng bản thân mình ý chí bạc nhược. Nhìn Hàn Thạc quay về phía mình để lộ ra tấm lưng cường tráng khỏe đẹp, nàng lắc lắc đầu dường như muốn xua tan cái hình ảnh đang quấn quanh trong óc đó rồi thản nhiên cười dịu dàng nói:

- Được rồi, chàng hãy tắm rửa đi, thiếp ra chờ ở bên ngoài.

- Ha ha, ta vẫn tưởng rằng nàng sẽ cùng tắm rửa với ta chứ. Nếu nàng xuống đây, ta cam đoan sẽ không động chạm vào người nàng. Thế nào? - Hàn Thạc quay đầu lại cười to sáng lạn, nháy mắt ranh mãnh ngỏ ý mời Hải Luân.

Hải Luân đỏ bừng mặt lên như vừa uống rượu, nghe vậy liền trầm tư suy nghĩ một chút rồi mới yêu kiều cười nói:

- Không được, thiếp sợ sẽ không khống chế được bản thân mà chủ động sà vào lồng ngực chàng mất. Hi hi. Thôi, chàng tắm rửa cho sạch sẽ đi, xong rồi thiếp sẽ quay lại!

Hàn Thạc bật cười, bất quá những lời này không nghi ngờ gì chính là sự khẳng định về mị lực của hắn, bởi vậy liền cười ha ha, vui vẻ nói:

- Thôi được, ta sẽ đợi đến ngày nàng chính thức hết e dè!

Hải Luân yêu kiều cười khanh khách mấy tiếng. Lòng dạ nàng mấy tháng trời nay luôn lo lắng, giờ tựa như cầu vồng xuyên qua mây đen hiển hiện ra, nhất thời tâm tình vô cùng mãn ý, rời đi trong tiếng cười như tiếng chuông bạc ngân nga.

Sau khi Hải Luân rời đi, Hàn Thạc ung dung nhàn nhàn nằm trong bồn tắm rửa sạch sẽ hết những vết máu trên người, sau đó gọi Hải Luân quay trở lại phòng tắm rửa.

Khi Hải Luân đã thay một chiếc áo tắm dài rộng thùng thình đi đến ngồi xuống bên trong phòng khách thì Hàn Thạc đang ngồi bắt chân chữ ngũ, vừa uống rượu ngon vừa đọc một quyển sách Vong Linh ma pháp dày cộp. Thấy nét mặt Hải Luân tươi tắn như đóa hoa hé nở, đầu tiên là mỉm cười trầm trồ rằng nàng xinh đẹp quá, đợi đến khi Hải Luân mỉm cười thì mới ho nhẹ một tiếng, nói với nàng:

- Hi Luân công quốc của nàng kinh qua cuộc nội loạn này, thực lực hẳn là yếu nhất trong bảy đại công quốc. Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ vốn có minh ước với nàng, bây giờ ngược lại âm thầm nhúng tay vào quốc vụ của nàng. Trong việc Khả Táp Lỗ làm nhất định có sự khuyến khích của y. Bây giờ phải dùng tốc độ nhanh nhất hoàn toàn bình định cho xong nội loạn, đừng để cho lại có tình huống bất hảo nào đó phát sinh.

Thấy Hàn Thạc đàm luận chuyện chính sự, Hải Luân cau mày than nhẹ một tiếng:

- Cho dù không có cuộc nội loạn này, Hi Luân công quốc của chúng ta cũng là công quốc yếu nhất trong bảy đại công quốc. Lãnh thổ Hi Luân công quốc tài nguyên có hạn, thiếu hụt khoáng thạch lương thực, điều kiện tự nhiên không bằng so với bất cứ công quốc nào.

- Những năm gần đây, chúng ta vẫn sử dụng chiến mã do chúng ta nuôi dưỡng để đổi lấy lương thực của Nội Sâm công quốc, đổi lấy khí tài chiến tranh từ các công quốc khác hoặc là từ liên minh thương hội Ba Đặc xa xôi. Quốc lực vốn không giàu có, hơn nữa lại thường xảy ra nội loạn liên tiếp nên càng nghèo xơ nghèo xác, cho nên khi chàng đòi thiếp sáu mươi vạn kim tệ thì thiếp đường đường là một đại công tước cũng không kiếm ra.

Tự nhiên nhớ tới việc Hàn Thạc bắt chẹt nàng, khi nói đến đây, Hải Luân hung hãn trợn mắt nguyền rủa Hàn Thạc, hừ lên một tiếng.

Hàn Thạc xấu hổ cười khan mấy tiếng, rồi mới mở miệng nói:

- Kỳ thật nếu các nàng không trở mặt với Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, coi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ như là một chỗ để đến cướp bóc thì thương nhân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc hoàn toàn có thể cung cấp cho các nàng lương thực và vũ khí cần thiết. Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng không có chiến mã, nếu công quốc các nàng bán những con chiến mã đúng mảnh tới đó thì nhất định có thể thu được những lợi ích khả quan.

- Đáng tiếc, bởi vì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trước kia bị các nàng cướp bóc giết chóc thật sự quá mức thâm, ngay cả những thương nhân tham tài này cũng không dám bén mảng tới. Đối với thương nhân mà nói, bảy đại công quốc tựa như là những đàn mãnh thú, bọn họ tất nhiên không dám tiến hành giao dịch với các nàng, thế nên mới tạo thành việc tài nguyên trong lãnh thổ của nàng lại không thể đổi được những thứ tương xứng.

- Hừ. Điều này kỳ thật cũng là do Lan Tư Lạc Đặc để quốc tự chuốc lấy. Trước đây cũng bởi vì Lan Tư Lạc Đặc để quốc các người muốn chinh phục bảy đại công quốc chúng ta. Nếu không vì các người một đường chém giết cướp bóc tiến vào lãnh thổ bảy công quốc chúng ta thì bảy đại công quốc vốn luôn tranh đấu lẫn nhau cũng sẽ không nhanh chóng đạt được hiệp nghị, bất chấp tất cả liên hợp đối phó Lan Tư Lạc Đặc để quốc các người. - Nét mặt Hải Luân phần nộ, giống như nhớ tới quân binh Lan Tư Lạc Đặc để quốc trước đây kéo đến tựa như những đàn mãnh thú.

Quan hệ giữa nước này với nước khác chỉ có thể là chinh phục và bị chinh phục. Quốc vương của mỗi quốc gia đều sẽ lợi dụng mọi biện pháp mở rộng lãnh thổ của mình. Lan Tư Lạc Đặc để quốc như thế, Tập Tây để quốc cũng thế mà ngay cả bảy đại công quốc cũng làm như thế, nếu không bọn họ cần gì phải không ngừng tranh đấu lẫn nhau?

Trên phương diện này, ai đúng ai sai vĩnh viễn không thể nói được. Hàn Thạc vừa nghe Hải Luân nói như vậy liền cười khổ:

- Chuyện trước kia không có liên quan đến chúng ta. Bằng quan hệ bây giờ giữa hai chúng ta thì thật ra có thể âm thầm tiến hành một vài hoạt động buôn lậu. Trong tay nàng có người hoàn toàn tin tưởng được hay không?

- Đương nhiên. Người thân tín trong gia tộc thì hoàn toàn có thể tín nhiệm. Vô luận thiếp ra quyết định gì thì bọn họ đều sẽ ủng hộ. - Hải Luân khẳng định.

Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Tốt lắm. Như vậy đi. Ta có thể đem một ít khí tài chiến tranh của Lan Tư Lạc Đặc để quốc đến trao đổi lấy chiến mã của Hi Luân công quốc của nàng, ừm, hay là lương thực cũng không thành vấn đề. Cuộc trao đổi này hai bên chúng ta cùng có lợi.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Hải Luân thản nhiên cười, đồng ý đáp:

- Chiến mã do Hi Luân công quốc chúng ta nuôi dưỡng rất nổi tiếng. Chàng định thu mua bao nhiêu? Trả bao nhiêu kim tệ?

- Về phương diện này thì hẳn là do cấp dưới thương nghị với nhau, việc chúng ta phải làm vắn vắn chỉ là xác định đại cục mà thôi.

Hàn Thạc liếc nhìn Hải Luân đang khẽ cười khanh khách, cũng cười nói:

- Nàng cũng đừng nghĩ lợi dụng mỹ nhân kế gì đó để hấp dẫn ta, về phía thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ có người thích hợp thương lượng với thủ hạ của nàng. Về phương diện này ta sẽ an bài, hai người chúng ta sẽ không phải thảo luận những chuyện cụ thể để khỏi bị tổn thương tình cảm!

Hàn Thạc vừa nói như vậy thì Hải Luân “xí” một tiếng, đỏ mặt nói:

- Ai có cái cảm tình gì đó với chàng, một người gian trá hẹp hòi, chẳng để cho thiếp chiếm được một chút tiện nghi nào.

- Được rồi. Được rồi. Đêm nay ta sẽ đi ra ngoài một chuyến, bản thân nàng cũng nên cẩn thận một chút. Bây giờ tất cả nội ngoại thân thích của gia tộc Khả Tập Lỗ đều đã bị giết, nàng ở nơi này cũng nên đề phòng càng sớm càng tốt. Bắt đầu từ mai, ta nghĩ nàng sẽ vô cùng bận rộn. Bây giờ cũng không phải thời cơ thích hợp cho hai chúng ta nói chuyện tình ái. - Hàn Thạc nói với Hải Luân.

- Chàng? Chàng đã tiêu diệt toàn bộ gia tộc Khả Tập Lỗ? - Hải Luân ngăn người sợ hãi, lúc này mới phản ứng được, kinh hãi nhìn Hàn Thạc chằm chằm hỏi.

- Ừ. Bất cứ thân nhân nào có đủ tư cách kế nhiệm địa vị bá tước của hắn và cả mấy tên thủ hạ trung thành như những con chó giữ nhà của hắn, cũng đều không có ai thoát khỏi số phận phải chết. Nàng yên tâm đi, đến hừng đông, cả thành Hi Tiếp sẽ trở nên đại loạn, nàng tốt nhất nên nhân cơ hội xử lý thi thể Khả Tập Lỗ. Mặt khác hãy cho người của nàng giả dạng thành kẻ cũng bị ám sát, sau đó bắt lấy mấy người vu cho là thích của khách Nội Sâm công quốc. - Hàn Thạc mỉm cười nói với Hải Luân.

- Giết hay, giết rất hay!

Hải Luân trước hết khoan khoái, giọng lạnh tanh thốt lên một tiếng rồi mới cười thản nhiên, đôi mắt lóng lánh quang mang âm hiểm đáp:

- Chàng yên tâm đi. Loại chuyện này thì thiếp vô cùng am hiểu, đến sau ngày mai, thành Hi Tiệp hẳn là đã ở trong lòng bàn tay thiếp. Thiếp đợi ngày này đã thật lâu rồi.

- Ha ha. Ta thích cái tính tự tin của nàng. Được rồi, ta đi đây. Tốt nhất nàng hãy gọi Hỏa Phong trở về trước đi, bảo vệ an nguy cho chính bản thân mình. - Hàn Thạc dặn dò Hải Luân, sau đó liền rời đi khỏi nơi này.

Tổ chức Âm Mạc của Lan Tư Lạc Đặc để quốc có nhân viên bí mật trải khắp mọi nơi. Khi Hàn Thạc tới Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì cứ điểm của Âm Mạc ở nơi đây dần dần trở nên cường thịnh. Khảm Dịch Đạt tự mình an bài cho một số thành viên lên vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, sau đó được Dịch Khắc phân biệt an bài sang bảy đại công quốc.

Khi Hàn Thạc tiến giai đến Nhị Nhật sứ giả, lợi dụng đặc quyền lại mở rộng số lượng nhân viên Âm Mạc, ra lệnh cho Kiệt Khắc bí mật trích ra mười vạn kim tệ lập quỹ, cung cấp tiền cho những thành viên lên vào hoạt động ở bảy đại công quốc. Có đủ kim tệ, những người đó tại bất luận thành thị nào của bảy đại công quốc cũng thành lập cứ điểm, dần dần tạo nên quy mô hiện nay.

Hàn Thạc vừa là Thành chủ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, vừa là Nhị Nhật sứ giả của Âm Mạc, chỉ cần tới bất cứ đại thành thị nào của bảy đại công quốc thì đều có thể lợi dụng phương pháp đặc thù liên lạc với các thành viên Âm Mạc. Thông qua các thành viên này, hắn có thể biết tin tức mới nhất của thành thị này và lợi dụng bọn họ tiến hành liên lạc trực tiếp với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trong đêm trước khi ám sát Khả Táp Lỗ, Hàn Thạc lưu lại tin tức ở trong thành Hi Tiệp. Sau khi rời khỏi chỗ Hải Luân, hắn đi thẳng đến khu vực đó. Lúc Hàn Thạc vừa đi ra đường, đột nhiên phát hiện cả thành Hi Tiệp đã loạn hết cả rồi. Từng đội thị vệ mặc khải giáp xộc xệch, trên mặt mang thần sắc lo lắng kinh hoảng bắt đầu lùng sục từng nhà từng ngõ.

Đột nhiên, trong thành Hi Tiệp bao phủ toàn tiếng móng sắt vó ngựa và tiếng kêu la kinh hoảng của dân chúng, Hàn Thạc vừa thấy loại tình trạng này phát sinh, lập tức hiểu được thảm án bên trong thành phủ của Khả Táp Lỗ nhất định đã bị phát hiện rồi, nếu không thì cả thành Hi Tiệp sẽ không hỗn loạn lên. Tất cả các cửa trong thành đều bị phong bế, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện rời khỏi thành. Mấy tên kỵ sĩ đội trưởng của thành Hi Tiệp vẻ mặt sợ hãi, một mặt lớn tiếng gào thét ra lệnh bảo vệ cửa thành, một mặt đi ra khỏi thành phủ của Khả Táp Lỗ thẳng đến trang viên mà Hải Luân đang ngụ.

Những người này thuộc tiểu đoàn ở bên ngoài của Khả Táp Lỗ. Bọn họ có lẽ còn không biết Khả Táp Lỗ đã có lòng phản bội, bây giờ vừa thấy thành phủ của Khả Táp Lỗ xảy ra huyết án động trời thì đầu tiên nghĩ rằng đó là do quân đội địch quốc xâm lấn nên một mặt an bài binh lính phòng hộ cửa thành một chạy thẳng đến chỗ đại công tước chính thức của Hi Luân công quốc.

Trong số những người này có những quân cờ do Hải Luân an bài từ trước. Khi Hàn Thạc còn chưa tiến vào thành Hi Tiệp đã sớm biết rằng hiện giờ lực lượng trong tay Khả Táp Lỗ đã bị Hàn Thạc quét sạch. Những tướng lĩnh này vốn không đủ tư cách quản lý đại binh thành Hi Tiệp, đột nhiên thành những người có chức vị lớn nhất, đương nhiên trở thành người chỉ huy tạm thời.

Khi sự hỗn loạn làm rung động cả thành Hi Tiệp, Hàn Thạc lặng lẽ không một tiếng động đi tới một khu phố ở nơi xa xôi vắng vẻ. Trong một khu vườn có một lão già thần sắc bối rối đang hết nhìn đông tới nhìn tây bồn chồn chờ đợi. Tin tức về đại biến ở thành Hi Tiệp còn chưa đến chỗ người này, bất quá bây giờ lại có thành vệ quân đi tới hướng này, nên lão già thần sắc bối rối, có lẽ những tin tức tìm được sớm đã thành sự thực.

Khi Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, lão già này hiển nhiên khá là kinh hãi, vội vàng lui lại mấy bước, đến khi phát hiện một cái thẻ bài trong lòng bàn tay Hàn Thạc thì mới thở dài một hơi cung kính hành lễ:

- Ra mắt đại nhân!

- Đi thôi. Dẫn ta tới chỗ có thể nói chuyện được đi! - Hàn Thạc nói.

Lão giả không một chút do dự, dẫn Hàn Thạc đi xuyên qua cái khu phố bẩn thỉu này, vượt qua đại khái sáu khu phố rồi ngừng lại bên trong một nông trường nhỏ. Bên trong nông trường này nuôi dưỡng vài con chiến mã gầy yếu, trại ngựa hôi hám bị cỏ dại phủ kín.

Lão giả đi tới đây rồi thì liền đi thẳng đến một căn phòng nhỏ, sau đó thông qua một cái lỗ nhỏ hết nhìn đông tới nhìn tây vài lần, lúc này mới mở thông đạo ở dưới gầm giường, nghiêng người để cho Hàn Thạc đi vào trước.

Xuyên qua một địa đạo tối om, cuối cùng Hàn Thạc tới một cái mật thất trong lòng đất gồm ba gian phòng, bên trong có bốn người với dáng vẻ khác nhau. Bọn họ hoặc là mặc trang phục thương nhân hoặc là mặc quần áo nông phu, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện thì ai nấy cực kỳ kinh hãi, đến khi thể bài trong tay Hàn Thạc sáng lên thì mới bình tĩnh trở lại, vội vàng khom người nói:

- Ra mắt sứ giả đại nhân!

Tại tổ chức Âm Mạc, bọn họ chỉ chịu sự phụ trách của giới cao cấp trong nội bộ tổ chức bởi vậy Hàn Thạc có dùng thân phận Thành chủ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không có tác dụng, ngược lại với thân phận Nhị Nhật sứ giả tại Âm Mạc thì hẳn lại có thể khiến bọn họ thành thật nghe lời.

- Ủm, đều là người một nhà, không nên khách khí! - Hàn Thạc nhẹ nhàng nói một câu, sau đó không khách khí ngồi xuống vị trí trung ương, sau đó để cho lão giả đến cùng hắn đi lên.

- Bẩm báo đại nhân, thành Hi Tiệp phát sinh huyết án động trời, tất cả thành viên gia tộc của linh chủ thành Hi Tiệp Khả Táp Lô hầu tước đại nhân đều bị giết hại. Chúng ta vừa mới nghe được tin tức. Việc này sẽ làm thay đổi hoàn toàn sự phân bố quyền lợi trong thành Hi Tiệp. - Lão giả cung kính hành lễ rồi vội vàng báo cáo tin tức nóng hổi này cho Hàn Thạc.

Cuộc lục soát lớn trải rộng khắp cả thành Hi Tiệp hiện giờ vẫn chưa lan đến khu vực hoang vắng này. Lão sớm thu thập được tin tức này, khiến cho Hàn Thạc thấy vô cùng hài lòng. Hàn Thạc gật đầu nói:

- Ta đã biết tin tức này. Các người làm tốt lắm.

- Đại nhân, hiện tại Hải Luân đại công tước của Hi Luân công quốc đang ở bên trong thành Hi Tiệp. Nữ nhân ác độc này nhất định sẽ nhân cơ hội chiếm lấy đại quyền thành Hi Tiệp vào trong tay, giờ đây gia tộc Khả Táp Lô đã bị giết sạch, không biết có phải do nữ nhân này làm hay không, bất quá căn cứ theo tình báo của chúng ta thì nữ nhân này còn chưa có loại thực lực này. Xem ra chắc hẳn không phải là cô ta... - Lão giả cau mày tận lực phân tích, tựa hồ muốn tìm ra một manh mối.

Hàn Thạc phát phát tay, ngăn cản lão giả nói tiếp, mỉm cười nói:

- Được rồi. Tạm thời không nói chuyện này. Ta viết một phong thư, người phái người giúp ta giao cho Dịch Khắc là được, chuyện khác không cần nói.

Hàn Thạc vừa nói như vậy thì lão giả lập tức ngừng phán đoán, cung kính gật đầu nói:

- Vâng, đại nhân!

Lấy ra giấy bút, Hàn Thạc khoa tay nhanh chóng viết một hồi, sau đó phong kín lại và đưa cho lão giả, mỉm cười hỏi:

- Người tên là gì?

- Bẩm báo đại nhân. Tiểu nhân tên là Đức Lan Đặc, hiện nay là người phụ trách tại thành Hi Tiệp, là Tam Tinh sứ giả. Trước đây tiểu nhân chỉ làm việc ở miền nam đế quốc, theo mệnh lệnh của Khảm Dịch Đạt đại nhân mới di cư đến đây đại công quốc. - Đức Lan Đặc cung kính trả lời.

Hàn Thạc gật đầu, mỉm cười nói:

- Phong thư này cần sớm giao tận tay Dịch Khắc.

- Vâng, đại nhân! - Đức Lan Đặc lên tiếng đáp.

Trong nội bộ tổ chức Âm Mạc, tại các cứ điểm bí mật ở các đại thành thị đều có ma pháp trận bí mật để liên lạc trực tiếp với nhau, có thể lợi dụng mặt gương trực tiếp tiến hành trao đổi. Loại kỹ thuật này cũng

chỉ có Âm Mạc mới nắm vững, thông thường đều do Không gian ma pháp sư cảnh giới Đại ma đạo sư mới có thể bố trí. Tại địa phương nhỏ bé như thành Hi Tiệp của bảy đại công quốc này thì tự nhiên sẽ không hao phí tài lực khổng lồ để bố trí một cái ma pháp trận như vậy để liên lạc với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bởi vậy cũng chỉ có thể sử dụng phương thức truyền tin cổ xưa thế này.

Sau khi Đức Lan Đặc cẩn thận đón nhận phong thư này, Hàn Thạc lại hỏi lão thêm một ít tin tức về thành Hi Tiệp. Một lát sau, hắn mới lên tiếng nói:

- Được rồi, các người ở lại thành Hi Tiệp làm việc cho tốt. Đế quốc sẽ không quên công hiến của các người, mỗi một nhiệm vụ tình báo các người hoàn thành thì Âm Mạc đều có bản ghi chép.

Mấy thành viên Âm Mạc nghe Hàn Thạc nói vậy thì cả đám đều khom người đáp ứng.

- Bây giờ trong thành Hi Tiệp cỏ cây cũng là binh lính, các người phải cẩn thận một chút. Ngàn vạn lần không thể để bại lộ. - Dặn dò vài câu rồi Hàn Thạc liền rời khỏi cứ điểm bí mật ở thành Hi Tiệp này và biến mất vào trong màn đêm.

Sau khi rời đi, Hàn Thạc tới một chỗ sâu trong rừng rậm ngoài thành Hi Tiệp, lợi dụng Thổ Giáp thi ở sâu dưới lòng đất tạo thành một cái địa huyết sâu hoắm, mang theo Truyền tống trận thông với Tử Vong Mộ Địa xuống, trực tiếp quay về Tử Vong Mộ Địa.

Tính toán thời gian, Hàn Thạc biết mười hai Huyền ma cũng đã đến lúc cần luyện chế. Lúc này hắn đơn thân độc mã tới Hi Luân công quốc, chỉ cần có mười hai Huyền ma thì Hàn Thạc tương đương có mười hai cái bóng không chỗ nào không đến được, có thể mang đến tác dụng không thể lường hết được.

So sánh với Nguyên ma và Âm ma, Huyền ma chẳng những hơn một số diệu dụng, khoảng cách có thể rời khỏi Hàn Thạc cũng xa hơn cả chục lần. Chỉ cần mười hai Huyền ma đến, chúng hoàn toàn có thể phân tán khắp bất luận ngõ ngách nào trong thành Hi Tiệp, Hàn Thạc cho dù không rời khỏi phòng nửa bước cũng có thể thông qua mười hai Huyền ma nắm vững mọi tình hình trong thành.

364. Chương 364:phụ Ma Bí Thuật

Tại Tử Vong Mộ Địa, Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn đang trong quá trình tiến hóa. Huyền Ma quật đã ngừng hoạt động từ lâu, bên trong lòng hang trông tựa như hình mặt quỷ dữ tợn có mười hai hạt huyết châu đỏ rực như hồng mã não, đang chuyển động quay tròn theo một quỹ tích kỳ lạ.

Hàn Thạc đi đến trước Huyền Ma quật, vung bàn tay lên phát ra một luồng huyết quang chiếu thẳng vào mười hai hạt huyết châu đó.

“Tách tách...”

Từ bên trong hạt huyết châu vang lên mười hai tiếng vỡ trong trẻo như tiếng vỏ trứng rạn nứt rồi mười hai hạt huyết châu vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, mỗi một hạt huyết châu tỏa ra một làn huyết vụ, ngưng tụ lại và lớn dần lên tạo thành hình một đám quỷ quái có hình dáng dữ tợn đáng sợ. Đến khi mười hai Huyền Ma gồm các loại hình dạng tà ác khác nhau toàn bộ hiện lên ở trước mặt Hàn Thạc thì chúng đều tự nhặt các hạt huyết châu vỡ vụn ở phía dưới thân mình nuốt vào trong bụng rồi từng con ngửa mặt lên trời kêu rống lên.

Một Âm Ma còn sót lại được Hàn Thạc phóng từ trong cơ thể ra. Một trong số những Huyền Ma xông ngay tới, nuốt luôn Âm Ma mà Hàn Thạc vừa phóng xuất ra vào trong miệng rồi bắt đầu nhai ngốn ngấu Âm Ma này sau đó nuốt hết cả vào trong bụng.

Tinh thần vừa động, mười hai Huyền Ma tựa như những bóng quỷ bay đến ẩn vào trong cơ thể Hàn Thạc, thành mười hai giọt máu bám chung quanh Ma Anh của Hàn Thạc, hấp thu năng lượng tràn trề của Ma Anh.

Cấp bậc của Huyền Ma cao hơn Âm Ma, có Huyền Ma thì sự tồn tại của Âm Ma với đẳng cấp thấp hơn không còn công dụng nữa, cho dù có ẩn nấp trong cơ thể cũng sẽ bị Huyền Ma bắt lấy để ăn. Hàn Thạc cũng biết loại ma đầu thuộc đẳng cấp như Âm Ma có ở trong cơ thể hắn thì căn bản cũng không có đường

sống sót cho nên dứt khoát quảng cho Huyền Ma ăn luôn, cũng để nó khỏi tiếp tục hấp thu lực lượng trong cơ thể.

Ở cảnh giới Phân Ma thì Ma Anh có thể phóng thích năng lượng kinh khủng, đối với Huyền Ma có huyết mạch tương thông với Hàn Thạc mà nói thì chỉ cần chúng ở trong cơ thể hấp thu nạp một chút lực lượng liền có thể mang đến cho Hàn Thạc tác dụng vô cùng to lớn. So sánh với Nguyên Ma có đẳng cấp thấp hơn thì Âm Ma, Huyền Ma có thể rời khỏi thân thể của Hàn Thạc trong khoảng cách xa hơn, nếu như Huyền Ma có thể thành Phụ ma bám vào bộ não của người khác thì có thể ở cách xa Hàn Thạc cả vạn dặm cũng không gặp trở ngại.

Huyền Ma một khi thành Phụ ma trong bộ não của người khác thì có thể lấy bộ não của người đó làm thức ăn hàng ngày mà không cần bổ sung lực lượng từ thân thể Hàn Thạc nữa. Lúc đầu, Huyền Ma thông qua ăn bộ não của một người mà làm thay đổi từng chút tư tưởng và làm ảnh hưởng đến sức phán đoán của người đó.

Tới sau này, khi toàn thể bộ não của người đó bị Huyền Ma ăn hết thì nó sẽ chiếm quyền khống chế, trở thành Huyền Ma khoác vỏ thân thể người kia, tùy ý Hàn Thạc chi phối sử dụng. Điều này tương đương với khôi lỗi thuật cao siêu nhất, kết quả cuối cùng là linh hồn người kia biến mất và Huyền Ma trở thành kẻ sử dụng thân thể.

Ngay từ khi Huyền Ma bắt đầu phụ ma, bản thân Hàn Thạc là chủ nhân của Huyền Ma đã có thể khống chế tư tưởng của người đó, dễ dàng biết được hết thấy mọi bí mật của đối tượng. Một khi người này còn chưa chết thì Hàn Thạc vẫn có thể lợi dụng Huyền Ma thay đổi quyết định của hắn, làm cho hắn vô ý thức mà làm theo những chỉ dẫn của Hàn Thạc.

Có mười hai Huyền Ma này, chỉ cần Hàn Thạc có thể đưa bọn chúng đến phụ ma trong bộ não của các Đại công tước của bảy đại công quốc thì hắn sẽ có thể hoàn toàn dựa vào sáu Huyền Ma khống chế sáu công tước, bắt đầu ảnh hưởng đến sức phán đoán và năng lực quyết định của bọn chúng, cuối cùng chờ Huyền Ma cắn nuốt xong bộ não của chúng thì chúng hoàn toàn bị Hàn Thạc sử dụng.

Trên một phương diện khác, trước khi Huyền Ma trở thành phụ ma thì vẫn có thể trở thành trợ thủ tốt của Hàn Thạc. Vô ảnh vô hình thăm dò toàn bộ các phương vị chính là thiên phú thần thông của ma quỷ, ngoài ra Huyền Ma cũng có thể giống như Âm Ma, dễ dàng biến hóa thành hình dáng của Hàn Thạc, thậm chí miệng có thể nói tiếng người để trở thành một Hàn Thạc khác.

Đương nhiên là lực lượng của Huyền Ma căn bản không thể so sánh với bản thân Hàn Thạc, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại có thể trở thành kẻ chết thay cho Hàn Thạc, tương đương với việc làm cho Hàn Thạc trở nên có hơn mười hai tính mạng. Lực lượng của Huyền Ma cùng bản thân Hàn Thạc không thể so sánh với nhau nhưng nếu so với cao thủ bình thường vẫn có ưu thế như trước. Huyền Ma có thể hóa thực hóa ảo nên trong chiến đấu có thể quần lấy công kích đối phương với tốc độ mau lẹ tựa như những tia chớp huyết quang, người bình thường khó có thể đối phó nổi.

Có mười hai Huyền Ma ở bên trong thân thể của Hàn Thạc, hắn càng có thêm lòng tin. Thấy Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc còn chưa tỉnh lại, Hàn Thạc lấy ra khô lâu pháp trượng mở kết giới của Tử Vong Mộ Địa rồi đi về hướng Nhật Diệu cốc.

Ở chỗ Thủy tuyết chi địa trong Nhật Diệu cốc, Thủy Giáp Thi mà Hàn Thạc lưu lại cũng đã có tin tức. Điều này làm cho Hàn Thạc biết rằng Thủy Giáp Thi cũng có thể xuất thế rồi.

Hàn Thạc bay thẳng một mạch từ U Âm Sâm Lâm đến Nhật Diệu Cốc, nhưng vì không rõ tình hình hiện tại của Nhật Diệu Cốc nên cũng không quang minh chính đại tiến vào cốc từ cửa trước mà từ trên cao hạ xuống một góc hẻo lánh, sau đó lên vào nơi Thủy tuyết chi địa đang luyện chế Thủy Giáp Thi kia.

Cửa hàng này giờ đây đã thuộc về tài sản cá nhân của Hàn Thạc, Hồn Diệt dong binh đoàn cũng không đóng quân ở nơi đây nhưng vẫn phái người định kỳ qua dọn dẹp sạch sẽ. Khi Hàn Thạc đi vào thì nhận thấy sàn nhà sạch sẽ, trong phòng không có mạng nhện nào cả.

Cửa hàng chịu lời trở chú của Tà Thần này tương đối có danh tiếng ở trong Nhật Diệu Cốc. Sau khi trong đó có rất nhiều người chết không rõ ràng thì người bình thường cho dù phải đến khu vực này cũng chỉ đi vòng qua, căn bản không có ai dám tới tận nơi. Ban đầu nơi này tồn tại Huyết Thủy Ma, sau khi Hàn Thạc

đến thì đã thanh trừ sự uy hiếp của Huyết Thủy Ma nhưng lại bố trí Tu La huyền hồn trận cũng tràn ngập nguy hiểm tương tự như trước.

Hàn Thạc đã quen đường thuộc lối nên cứ thế đi vào tận cùng của khu vực Thủy tuyệt chi địa. Có kinh nghiệm với Thổ Giáp Thi, Mộc Giáp Thi và Hỏa Giáp Thi, đối với Thủy Giáp Thi ở nơi Thủy Tuyệt chi địa này, Hàn Thạc cũng không mất bao nhiêu thời gian đã đưa hắc ra khỏi nơi này. So sánh giữa ba trong số ngũ tuyệt giáp thi thì Thủy Giáp Thi có vẻ vô cùng bình thường, ngoại trừ thân thể thêm một tầng khôi giáp màu hổ phách ra thì cũng không có chỗ nào đặc biệt khiến người chú ý.

Đối với năng lực của Thủy Giáp Thi thì Hàn Thạc trong lòng hiểu rõ nên cũng không vội vã khiến nó biểu hiện một lần cho mình xem. Sau khi hắc chiếu theo phương pháp hạ linh hồn ẩn ký thì Hàn Thạc triệu hoán Tiểu Khô Lâu đến giao Thủy Giáp Thi cho nó, sau đó đưa cả hai trở lại vùng đất tử vong.

Thủy Giáp Thi đã hoàn thành rồi, Hàn Thạc không tiếp tục lưu lại ở Nhật Diệu cốc nữa. Lộ diện vào thời điểm này sẽ làm cho Già La Dong binh đoàn có ấn tượng không tốt. Hiện nay, Nhật Diệu cốc vẫn là do Già La dong binh đoàn quản lý như trước, Hàn Thạc không đi vào bằng cửa chính cũng thể hiện sự coi thường đối với người cầm quyền ở nơi này.

Trước mắt, Hàn Thạc cũng không biết rõ quan hệ giữa Hồn Diệt dong binh đoàn và Già La dong binh đoàn như thế nào nên không phải thời điểm cần thiết thì tạm thời cũng không muốn phát sinh xung đột cùng Già La dong binh đoàn. Bởi vậy sau khi xử lý xong chuyện Thủy Giáp Thi, Hàn Thạc vô thanh vô tức rời Nhật Diệu cốc đi đến chỗ bí mật của Hồn Diệt dong binh đoàn.

Qua một đoạn thời gian mới trở lại, Hàn Thạc hoàn toàn có thể phát hiện Hồn Diệt dong binh đoàn đã có những biến đổi rõ ràng. Lần này trở lại càng thấy rõ. Thẩm thoát, Hồn Diệt dong binh đoàn đã thành một dong binh đoàn có cả ngàn dong binh. Trong những ngày này, Hồn Diệt dong binh đoàn đang phát triển rực rỡ, có Hàn Thạc hỗ trợ tài chính, lại thêm bản thân Đặc Lan Khắc Tư rất có năng lực nên cũng khó trách Hồn Diệt dong binh đoàn đã đạt được thực lực có thể tranh đoạt Nhật Diệu cốc rồi.

Lần này, Đặc Lan Khắc Tư cũng không ở căn cứ bí mật. Từ miệng của Cách Lan Đặc, Hàn Thạc biết gã đã bí mật đi gặp nữ cường đạo Trân Ny Đặc nên có thể rất nhanh chóng trở về. Từ sau khi Đặc Lan Khắc Tư phát hiện tiểu muội muội An Ny bị thất lạc nhiều năm, trong thời gian đó vẫn ở cùng một chỗ với nữ cường đạo Trân Ny Đặc thì trong thời gian này, Đặc Lan Khắc Tư vẫn thường mượn cơ chạy tới chỗ của Trân Ny Đặc, một mặt là gặp An Ny, mặt khác là bàn bạc cùng Trân Ny Đặc khi nào thì báo thù rửa hận cho tiểu muội mình.

Nữ cường đạo quái dị Trân Ny Đặc cũng là một nữ nhân hào sảng, rất hợp ý với Đặc Lan Khắc Tư. Sau một vài lần gặp gỡ, hai người dần dần trở nên quen thân. Một dong binh đoàn ở Nhật Diệu cốc và một tổ chức đại cường đạo ở gần Nhật Diệu cốc, hai đầu lĩnh trong lúc bất tri bất giác đã lập nên quan hệ hữu nghị.

Nghe Cách Lan Đặc nói như vậy, Hàn Thạc trái lại cũng có một chút kinh ngạc, không ngờ gã lại có thể cùng bà chằn kia quan hệ hữu hảo. Trân Ny Đặc có tính cách như đàn ông, nói chuyện không hề có một chút ôn nhu của phụ nữ, thường xuyên tuôn ra lời thô tục, hơn nữa nàng lại yêu thích nữ sắc, có thể nói là một loại phụ nữ khác biệt, ai ngờ vẫn có thể nói chuyện cùng Đặc Lan Khắc Tư, xem chừng nhất định là An Ny có tác dụng trọng yếu trong tình hữu nghị giữa hai người.

Đợi một lúc lâu thì mấy người Áo Đức Tái trở về. Đã mấy tháng không gặp Hàn Thạc, mọi người uống với nhau mấy chén, vô cùng cao hứng.

Sau khi Áo Đức Tái gia nhập Hồn Diệt dong binh đoàn. Đặc Lan Khắc Tư thực sự không bạc đãi bọn hắc, hơn nữa thực lực bản thân bọn Áo Đức Tái không tầm thường nên dần dần có uy tín không nhỏ ở trong Hồn Diệt dong binh đoàn. Mấy người này phối hợp ăn ý với nhau, hơn nữa lại vô cùng tín nhiệm lẫn nhau, sau khi hoàn thành một vài nhiệm vụ khó khăn thì cũng có tình cảm rất tốt với mọi người ở trong cả Hồn Diệt dong binh đoàn.

Lúc bọn Hàn Thạc và Áo Đức Tái vừa uống vừa nói chuyện, Đặc Lan Khắc Tư cũng từ bên ngoài trở về. Cười dài gia nhập đám rượu, dong binh kiểm soát trên đầu đao lưỡi kiếm nên tính cách đều vô cùng thẳng

thần, bình thường đều là người đàn ông ăn to nói lớn, phục tùng cường giả chân chính, sinh hoạt theo kiểu hưởng thụ cuộc sống.

Những dong binh mới gia nhập Hồn Diệt dong binh đoàn thì lúc đầu cũng không biết thân phận của Hàn Thạc, nhưng sau khi một số dong binh lão làng nói lộ ra thân phận của Hàn Thạc thì toàn bộ những dong binh mới này thể hiện ra ánh mắt sùng bái, thậm chí có mấy người dong binh trẻ tuổi không nén nổi hưng phấn quá đỗi đã sang mời rượu hân.

Mặc dù Hàn Thạc không thường tới Nhật Diệu cốc, nhưng mỗi lần trở lại đều lưu lại sự tích oanh oanh liệt liệt. Đoàn trưởng của Hồng Liêm dong binh đoàn Phạt La Lý Đạt, Tộc trưởng Á Dương của Á Dương Môn La gia tộc đều từng là bại tướng trong tay hân, nhất là thời điểm lần trước ở trong sơn cốc, Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện liên hợp với đội trưởng Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn, trợ giúp hân dẫn cao thủ của Già La dong binh đoàn rời khỏi sơn cốc, sự tích giết chết Quang hệ Đại ma đạo sư Phất Cách Sâm của Quang Minh giáo hội càng được lưu truyền rộng rãi mãi trong Nhật Diệu cốc.

Bản thân Hàn Thạc không có mặt ở Nhật Diệu cốc nhưng Nhật Diệu cốc lại vẫn lưu truyền những lời thuật về hân. Thanh danh của Hàn Thạc cũng có tác dụng rất lớn trong việc một bộ phận dong binh trẻ tuổi cố gắng xin gia nhập Hồn Diệt dong binh đoàn. Đặc Lan Khắc Tư đúng là nhờ ánh hào quang của Hàn Thạc mới có thể thu nhận được nhiều dong binh cao thủ tuổi trẻ và có tiềm lực như vậy.

- Tình thế gần đây thế nào? - Sau khi ở trên quảng trường hò hét ăn uống thả cửa, hai người Đặc Lan Khắc Tư và Hàn Thạc cùng nhau đi vào một mật thất trong lòng núi. Hàn Thạc vừa tiến vào liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi Đặc Lan Khắc Tư.

Đặc Lan Khắc Tư cười khổ một tiếng, đáp:

- Bây giờ Hồn Diệt dong binh đoàn thoát nhìn thanh thế cũng không tệ nhưng cũng chính bởi vì vậy mà tứ đại dong binh đoàn khác đều phòng bị chúng ta. Già La ban đầu quan hệ cùng chúng ta cũng không tệ lắm nhưng giờ đối xử với chúng ta cũng không hữu nghị như trước nữa. Bây giờ chúng ta như làm xiếc trên dây. Ta sợ tứ đại dong binh đoàn bọn chúng sẽ bắt đầu liên hợp lại đối phó Hồn Diệt dong binh đoàn chúng ta trước, dù sao Nhật Diệu cốc trước mắt như thủy triều ngầm, tựa hồ tùy lúc sẽ bộc phát thành bão táp.

Nghe Đặc Lan Khắc Tư nói như vậy, Hàn Thạc gật gù đầu:

- Điều này là tất nhiên. Miếng thịt béo Nhật Diệu cốc này ai chả muốn, nơi này chính là khu vực giữa ba quốc gia, nắm được Nhật Diệu cốc chẳng những có thể kiểm được rất nhiều kim tệ, ngoài ra còn có thể đạt được một số lợi ích bí mật. Đối với dong binh đoàn muốn phát triển nhanh mà nói, nắm được Nhật Diệu cốc chính là con đường nhanh nhất.

- Ủm, tình thế trước mắt bên này dù sao cũng đang hỗn loạn. Dong binh đoàn Hồn Diệt chúng ta tạm thời không tham dự vào hành động đoạt quyền chính là do ta không biểu hiện hứng thú đối với duy trì trật tự Nhật Diệu cốc, các dong binh đoàn khác mới tạm thời chưa động tới ta. Khoảng thời gian này ta bí mật liên lạc với Trân Ný Đặc, chuẩn bị biện pháp báo thù cho An Ný.

- Có điều địch nhân có Phạt La Lý Đạt, Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu, ngoài ra còn có một tên khó đối phó hơn là Bồ Lạp Đức Lợi Bì Long của đế quốc Tạt Tây. Gã là thân đệ đệ của quốc vương đế quốc Tạt Tây, muốn đối phó với gã ta e là tạm thời chưa có biện pháp. Trước mắt ta đang thương nghị với Trân Ný Đặc, định giết Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu trước.

- Đồ Phu, Cổ Tư Tháp Phu thường vẫn liên hệ với Phạt La Lý Đạt. Chỉ có giết Đồ Phu thì thực lực của Phạt La Lý Đạt sẽ đại tổn. Tới lúc đó ta sẽ lộ ý dần dần, đợi đến khi ta có đủ thực lực sẽ lại đối phó với Bồ Lạp Đức Lợi Bì Long. Tên này ta muốn lưu lại cuối cùng. - Đặc Lan Khắc Tư cầm hận nói.

- Nếu không thì ta giúp người giết Đồ Phu và Phạt La Lý Đạt trước đi. Dù sao trước mắt ta đang ở lại Nhật Diệu cốc. Thực lực hai tên này mặc dù không tệ, thế nhưng với ta mà nói không cấu thành uy hiếp gì. Chỉ cần ta muốn giết bọn chúng thì bọn chúng sẽ không chạy thoát được. - Hàn Thạc suy nghĩ một chốc, đề nghị với Đặc Lan Khắc Tư.

Kiên quyết lắc đầu, Đặc Lan Khắc Tư nói với Hàn Thạc:

- Ý tốt của người ta xin nhận. Thế nhưng ba tên này ta muốn tự tay giết chúng từ từ. An Nỵ cũng giống như là thân muội muội của ta, ta nhất định sẽ khiến cho lũ súc sinh ấy nợ máu phải trả bằng máu.

Thấy Đặc Lan Khắc Tư kiên trì như vậy, Hàn Thạc nhẹ thở dài, gật đầu nói:

- Nếu đã vậy thì ta sẽ không nhúng tay vào. Đúng rồi, Cát Nhĩ Bá Đặc hiện đang ở chỗ ta. Hắn giờ đang trong thời điểm tiến hóa lần hai, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tới trợ giúp người được. Người có một mình phải cẩn thận chút.

- Ủ, người cứ yên tâm lo việc của người đi, Nhật Diệu cốc cứ giao cho ta, đến lúc không còn biện pháp nữa ta sẽ chủ động liên hệ với người. À, ta nghe nói ngay cả đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn người cũng giết chết được, tiểu tử người hiện giờ càng lúc càng lợi hại rồi. - Đặc Lan Khắc Tư than thở.

U Âm sâm lâm cách Nhật Diệu cốc không quá xa, các dong binh toàn bộ đều là nhân vật đi đây đi đó, tin tức quả là linh thông. Thế nên Đặc Lan Khắc Tư có thể biết được tin này Hàn Thạc cũng không ngạc nhiên.

- Ha ha, đó là Tái Nhĩ Đặc hẳn xui xẻo thôi. À, cứ điểm Âm Mạc này người cũng biết, nếu có việc gì đặc biệt quan trọng, người có thể đến thẳng đó liên hệ với ta. Đương nhiên, người cũng có thể lấy được tin tức ta lưu lại đó cho người. Được rồi, ta vào trong cốc trước. Ta nghĩ có người tại Nhật Diệu cốc, sớm muộn gì cả nơi đây cũng sẽ biến thành của dong binh đoàn Hồn Diệt chúng ta. - Hàn Thạc cười nói.

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Đặc Lan Khắc Tư khí phách đáp:

- Yên tâm đi. Ta đã ăn viên đan dược người đưa, hiện tại cũng đã đạt thực lực Đại kiếm sư. Phóng mắt cả Nhật Diệu cốc, ngoại trừ gã cuồng đồ Lao Lôi Tháp ta, còn có ai là đối thủ của ta? Hơn nữa chúng ta khác với Cuồng chiến sĩ, còn có khả năng đột phá vô hạn. Ta nghĩ theo thời gian trôi đi, thực lực của ta sớm muộn gì cũng vượt qua Lao Lôi Tháp, dẫu sao gã cũng chỉ có thể cuồng hóa đến lần thứ ba, ta còn chưa nghe nói có Cuồng chiến sĩ nào có thể cuồng hóa lần thứ tư xuất hiện.

Thấy Đặc Lan Khắc Tư tự tin như thế, Hàn Thạc cũng không nói gì thêm. Chính lời nhắc nhở vừa rồi của hắn, Hàn Thạc mới nhớ tới việc đã ứng với Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, định đến sơn cốc chỗ Ải nhân lấy binh khí đã rèn rồi tới giao cho tích dịch nhân ở thế giới dưới lòng đất.

Dùng Ma Động Cửu Thiên thuật, hắn tới sơn cốc Ải nhân một chuyến, lấy hơn một nghìn binh khí vừa mới được rèn ra. Số binh khí này đều được pha một bộ phận hắc thiết quang thạch rất nhỏ khiến cho mức sắc bén của chúng vượt xa so với vũ khí thông thường.

Không lưu lại sơn cốc Ải nhân lâu, Hàn Thạc long dong vất vả bay về phía cửa vào của thế giới dưới lòng đất, sau đó xuyên qua mớ thông đạo đan xen phức tạp tiến thẳng tới khu vực tích dịch nhân cư trú.

Lần trước Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây đã long trọng giới thiệu hắn cho thủ lĩnh tích dịch nhân, cụ thể căn dặn y làm sao Hàn Thạc cũng không biết nhưng gã thủ lĩnh ấy vô cùng cung kính với hắn. Điều này giống như sâm lâm cự ma đối đãi với Hàn Thạc vậy và hắn đối với bọn chúng cũng có phần trách nhiệm.

Sau khi tới khu vực của tích dịch nhân, não hải Hàn Thạc suy tới suy lui, thâm nghĩ trong U Âm sâm lâm này trước mắt hắn đã nắm được sâm lâm cự ma và sơn cốc ả nhân, giờ còn cả tích dịch nhân cũng hoàn toàn nghe theo hắn chỉ huy, nếu tính thêm cả dong binh đoàn Hồn Diệt cách đó không xa thì cũng là một thế lực không nhỏ rồi.

Nếu có thể dung hợp toàn bộ những thế lực này, phỏng chừng có thể hình thành một lực lượng rất mạnh tại U Âm sâm lâm, nói không chừng có thể còn thay đổi được một số cục tại đây.

365. Chương 365:tộc Mẫu Thần Bí

Khi Hàn Thạc đi vào khu vực Tích dịch nhân cư trú, đầu tiên là nghe được tiếng chém giết đinh tai nhức óc. Dõi mắt trông về phía xa, hắn thấy khắp nơi đều có Hắc ám Tinh linh còn Tích dịch nhân thì phóng chạy về hướng các hang động trong ngọn núi lớn màu nâu đỏ.

Trên ngọn núi lớn, Tích dịch nhân trốn tránh ở bên trong các hang động quanh co uốn khúc, cầm vũ khí thô sơ chống đỡ cuộc tấn công của các Hắc ám Tinh linh. Những Hắc ám Tinh linh này rõ ràng là do vài

gia tộc liên hợp thành vì quần áo trên người bọn họ chia làm màu tím, màu đen còn có màu xanh nhạt và nhiều loại màu sắc khác.

Hắc ám Tinh linh có gần vạn người, nhưng chỉ có một bộ phận thật sự tấn công lên ngọn đại sơn kia, khoảng gần bảy ngàn người còn đang đứng ngoài quan sát, vẫn chưa tham gia vào cuộc tấn công lần này.

Trong số Hắc ám Tinh linh có vài tên thanh niên tướng mạo anh tuấn, trên người có mùi vị cổ xưa làm cho Hàn Thạc cũng cảm thấy có một chút đau đầu. Trong mấy thanh niên anh tuấn kia thì có vẻ tuổi không nhiều nhưng hẳn dựa vào khí tức trên người bọn họ thì có thể cảm ứng được số tuổi dung mạo trẻ trung của họ có vẻ không tương xứng.

Ở giữa mấy người thanh niên anh tuấn kia còn có một cái trướng lụa mỏng màu tím, bên trong mơ hồ tồn tại một loại khí tức quái dị và tà ác mê hoặc thần trí. Thần thức của Hàn Thạc quét qua thăm dò, không ngờ người trong trướng bỗng nhiên phản ứng ngược lại, một luồng khí tức dao động dọc theo tuyến thần thức của Hàn Thạc phản ngược trở lại.

Hàn Thạc đột nhiên cả kinh, vội vàng giấu kín khí tức trên người, từ bỏ ý nghĩ trực tiếp xông vào mà thay đổi là lợi dụng Thổ Giáp Thi mở ra một cái mật đạo đi thông vào trong trung tâm, dự định trước hết tới gặp mặt thủ lĩnh Tích dịch nhân rồi tính sau.

Đối với người bên trong trướng lụa mỏng màu tím, Hàn Thạc có thể dựa vào khí tức mà cảm ứng được sự cường đại của hắn. Thực lực của người này mặc dù không kinh khủng như Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, nhưng so với Đại kiếm sư Đại ma đạo sư thông thường của loài người thì lại mạnh hơn nhiều. Hàn Thạc đã được cảm nhận rõ một lần rồi. Cảm giác đại khái khí tức trên người nữ nhân này cùng sư phụ của Lao Luân Tư là Kiếm thánh Tập La Lạp A Tư Khoa Đặc đã gặp lần trước cường đại tương tự như nhau nên bất giác có phần hoảng sợ.

Hàn Thạc thật ra cũng không ngờ ở thế giới trong lòng đất lại gặp phải một cường giả như vậy. Với thực lực ở cảnh giới Phân Ma hiện nay, nếu như có thêm Lục Ma Phong cùng Tiểu Khô Lâu nữa thì hẳn có thể cùng một cường giả như vậy tranh tài một trận, nhưng bên cạnh người đó còn có mấy thanh niên anh tuấn. Khí tức trên người mấy thanh niên anh tuấn kia cũng cổ xưa, mặc dù không cường đại như cường giả trong trướng lụa màu tím nhưng cũng thuộc loại khiến người ngoài vô cùng đau đầu.

Trừ điều đó ra, còn có hơn bảy ngàn Hắc ám Tinh linh bao bọc chung quanh những người này, Hàn Thạc cũng không cuồng vọng đến mức dựa vào sức mình đơn thương độc mã chống lại đám Hắc ám Tinh linh cường đại này.

Lợi dụng Thổ Giáp Thi đào thông địa đạo, Hàn Thạc đi một mạch thẳng tới giữa ngọn núi lớn màu nâu đỏ, bên tai vẫn nghe thấy từng đợt tiếng đánh nhau leng keng leng keng, xem ra phía trên đầu chắc là Hắc ám Tinh linh vẫn đang tranh đấu cùng Tích dịch nhân.

Lần trước, khi rời khỏi thế giới trong lòng đất, Hàn Thạc từ miệng tên thủ lĩnh Tích dịch nhân kia đã biết tại một số khu vực trung tâm của Tích dịch nhân cũng có biện pháp để trực tiếp liên hệ với họ. Sau khi hắn đi xuyên một mạch đến khu vực trung tâm, lại sử dụng Lục Ma Phong phá mở một tảng đá cứng rắn, tiến thẳng đến một khu vực nghị sự trung tâm của Tích dịch nhân.

Đây là một hang động hình vành khuyên cực lớn, diện tích đại khái cỡ bằng một sân bóng rổ, trên đỉnh có treo tảng đá sắc nhọn đỏ chói, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, bên trong động có bày các đôn đá. Những đôn đá này được Tích dịch nhân mài nhẵn thín, bình thường có thể ngồi xuống trực tiếp.

Lúc này có một nhóm Tích dịch nhân tập hợp ở đây, xem ra hẳn là đang bàn bạc biện pháp đối phó với Hắc ám Tinh linh. Khi Hàn Thạc xuất hiện, tên Thủ lĩnh Tích dịch nhân kia cực kỳ kinh hãi, dùng ngôn ngữ của Tích dịch nhân nói “lì la lí lô” một hồi, dẫn theo một nhóm Tích dịch nhân bay thẳng đến dập đầu bái lạy Hàn Thạc.

- Sư giả của Chân Thần, nhất định là người trở về để cứu vớt chúng ta. Chúng ta đã đợi ngươi thật lâu rồi.
- Thủ lĩnh Tích dịch nhân dẫn đầu, dù không thuận miệng vẫn cung kính dùng tiếng phổ thông nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc nhíu mày, nói:

- Chân Thần nhất định đã rời nơi này. Những Hắc ám Tinh linh phía ngoài kia là thế nào? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bọn họ làm sao dám trở lại?

- Sứ giả đại nhân. Sau khi Chân Thần rời đi không lâu thì toàn bộ Hắc ám Tinh linh ở thế giới trong lòng đất cũng không hề có nội chiến. Toàn bộ bị một Hắc ám Tinh linh tên là A Đại Nhi thu phục rồi. Theo lời kể lại thì nữ Hắc ám Tinh linh này có thể liên lạc cùng Tà ác nữ thần La Ti mà bọn họ thờ phụng, có lực lượng của tà ác nên trong một tháng ngắn ngủi đã khống chế được toàn bộ Hắc ám Tinh linh của thế giới trong lòng đất.

Mấy ngày nay cô ta dẫn theo Hắc ám Tinh linh liên tục qua đây công kích Tích dịch nhân chúng ta, nhưng mà nữ nhân này bây giờ còn không dám chắc là Chân Thần của chúng ta đã rời đi hay chưa nên vài ngày nay vẫn còn thăm dò chưa dám đánh thật sự, nhưng dần dần thì lực lượng công kích càng lúc càng lớn, chúng ta sắp không chống được rồi. May mắn là sứ giả đại nhân đã trở về. - Thủ lĩnh Tích dịch nhân vội vàng giải thích cho Hàn Thạc.

Sau khi Đạt Gia Tây rời khỏi, Hắc ám Tinh linh tên gọi A Đại Nhi đột ngột xuất hiện, trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã thống nhất Hắc ám Tinh linh đang tán loạn lại thành một lực lượng đáng sợ nhất của tầng thế giới dưới lòng đất này. Hàn Thạc nghe thủ lĩnh Tích dịch nhân giải thích thì trong lòng có chút kinh ngạc, không biết tại sao nữ Hắc ám Tinh linh này lại đột nhiên xuất hiện, xem ra dường như cô ta còn biết một số chuyện của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây.

Không hề nghi ngờ rằng cường giả trong trường lụa màu tím mà thần thức Hàn Thạc vừa mới cảm ứng được chắc chắn tên là A Đại Nhi rồi. Với khí tức cường đại mà Hàn Thạc cảm ứng được trên người cô ta, còn có vài tên Hắc ám Tinh linh có lực lượng cổ xưa bên cạnh, nếu không có kỳ sự tồn tại của Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây thì bọn họ đã công phá được nơi đây từ lâu và nô dịch tất cả Tích dịch nhân ở nơi này rồi.

Về phần tại sao nữ Hắc ám Tinh linh A Đại Nhi này xuất hiện, hiện tại cũng không phải lúc Hàn Thạc nên suy nghĩ. Đến thế giới trong lòng đất lần này, hẳn vốn là tuân thủ lời hứa hẹn với Đạt Gia Tây bảo hộ Tích dịch nhân, bởi vậy sau khi thủ lĩnh Tích dịch nhân đem tình hình giới thiệu một lần, Hàn Thạc không nói thêm lời nào mà trước tiên lấy ra toàn bộ sổ vũ khí mang theo ở bên trong không gian giới chỉ và nói:

- Sổ vũ khí này là ta mang trở về cho các người. Yên tâm đi, ta sẽ trợ giúp các người chống lại những Hắc ám Tinh linh kia.

- Cảm ơn sứ giả đại nhân! - Thủ lĩnh Tích dịch nhân cảm kích khấn đầu tạ lễ.

Hàn Thạc gật đầu, không nói gì thêm. Vừa theo dõi thủ lĩnh Tích dịch nhân sắp xếp nhân thủ nhanh chóng phân phát những vũ khí này, vừa phóng xuất toàn bộ mười hai Huyền Ma vừa mới luyện chế ra, trong đó mười Huyền Ma ở khắp trong các hang động rắc rối phức tạp, hai con khác bay ra ngoài ngọn núi lớn màu nâu đỏ, bay lên trời cao từ xa bí mật dò xét nhất cử nhất động của Hắc ám Tinh linh.

Ở chỗ mà thần thức Hàn Thạc vừa mới bí mật dò xét, một gã thanh niên Hắc ám Tinh linh tuần tú nói:

- Tộc mẫu, năm ngày rồi mà Tích dịch nhân hoàn toàn không có lực lượng chống lại, chúng ta có nên phát động tổng tiến công hay không?

- Chờ một chút. Ban nãy ta vừa cảm ứng được một luồng khí tức quái dị. Luồng khí tức này cũng định dò xét ta, đến khi ta muốn dò tìm nơi phát ra thì luồng khí tức kia lại biến mất. Điều này có một chút cổ quái.

- Từ trong trường lụa màu tím vọng ra một giọng nữ nghe đến tiêu hồn thực cốt, mấy người “thanh niên” Hắc ám Tinh linh bên cạnh đã sống mấy trăm năm mà khi nghe thấy âm thanh này đều có chút miệng khô lưỡi khô, một ngọn lửa đục bùng bùng dâng lên trong lòng.

- Tộc mẫu, Đại Tích dịch kia rốt cuộc là cái gì? Có thể hẳn đã rời đi rồi, nếu không hẳn là đã sớm phản công chúng ta. - Tên Hắc ám Tinh linh tuần tú này âm thầm nuốt nước bọt, tiếp tục cung kính hỏi.

- Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Ta và các người đều như nhau, mới từ địa phương quỷ quái kia trốn tới đây, người cho là ta có thể cái gì cũng biết rõ ư? Nhưng khi ta còn hành tẩu thì đã từng nghe truyền thuyết về hắn. Các người trẻ hơn một chút, chắc tổ tiên chưa từng nói chuyện với các người. Dù sao chỉ cần các người nhớ kỹ hắn là một Tích dịch nhân vô cùng cường đại là được rồi! - Giọng nữ mê hồn trong trường lụa màu tím dường như mang theo vài phần trách cứ, nhưng khi lọt vào tai người nghe vẫn thanh thoát, câu hồn.

- Tộc mẫu. Ta thực sự là nghĩ không hiểu vì sao sau khi hấn phá vỡ phong ấn ở núi Hồ Lô thì lại không trực tiếp trợ giúp những Tích dịch nhân kia quét sạch thế giới trong lòng đất? Nếu có một sinh vật cường đại như thế, Tích dịch nhân căn bản không mất bao nhiêu thời gian đã có thể nhổ tận gốc Hắc ám Tinh linh chúng ta rồi?

- Thời gian đó, cả mấy người chúng ta đều bị lão bắt tử Hắc long ở tầng dưới áp chế, chắc chắn hấn không có bất luận khó khăn gì có thể chinh phục cả tầng thế giới trong lòng đất này mới đúng. Tại sao lại còn kéo dài tới tận bây giờ? - Một gã thanh niên anh tuấn khác thấy khó hiểu hỏi.

- Ngu xuẩn, có phải là người bị giam lâu quá rồi không, lẽ nào người căn bản không nghe đến miêu tả của bọn nhỏ à. Đại Tích dịch này thì chỉ sợ ngay cả tộc trưởng Hắc long ở tầng dưới cũng không đối phó được. Người cho là bằng mấy người chúng ta có thể ngăn trở hấn sao?

Âm thanh bên trong mang theo vài phần oán giận, sau đó mới khanh khách cười duyên một hồi rồi nói tiếp:

- Đại Tích dịch kia sở dĩ không hạ thủ đối với Hắc ám Tinh linh chúng ta, khẳng định không phải bởi vì cố kỵ chúng ta. Cường đại như hấn, bằng vào mấy người chúng ta thì căn bản không phải đối thủ.

- Như vậy, hấn cố kỵ ai? - Nam Hắc ám Tinh linh vừa hỏi lúc trước lại hỏi tiếp.

- Các người ngu xuẩn thế này chính bởi vì tín ngưỡng của các người đối với nữ thần còn chưa đủ thành kính cho nên sống đã nhiều năm tháng như vậy mà ở trong sâu thẳm linh hồn vẫn không thể cảm thụ được sự tồn tại của người! - Nữ nhân trong trường lụa màu tím mắng thẳng vào mặt làm cho mấy lão già cổ hủ sống mấy trăm năm ai nấy đều văng vẳng dạ dạ.

Nhưng mà vừa nghe A Đại Nhi nói như vậy, mấy lão bắt tử mơ hồ hiểu rõ ý tứ bên trong lời nàng, xem ra Tích dịch nhân cường đại kia hẳn là cố kỵ người bọn hấn tín ngưỡng chứ không phải mấy Hắc ám Tinh linh bọn họ.

- Được rồi. Chúng ta chờ thêm một chút nữa. Lần trước Tích dịch nhân bị bắt kia đã nói Chân Thần của bọn họ đã ly khai và sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa cho nên chúng ta mới đến nơi này. Bằng không ta căn bản không dám mang mấy kẻ ngốc nghếch các người qua đây chịu chết. Ta xem chừng thì cũng chưa chắc Tích dịch nhân kia đã thực sự rời đi, nếu không đã sớm tấn công rồi. - A Đại Nhi trong trường lụa màu bảo mấy lão già này.

Đúng lúc này, đột nhiên một gã Hắc ám Tinh linh từ bên trong hang động chạy ra. Tên này cầm trong tay một cây loan cung của Hắc ám Tinh linh, tới trước trường lụa màu tím thì tỏ vẻ kinh dị báo tin:

- Tộc mẫu, trong tay những Tích dịch nhân kia bỗng nhiên có thêm một số vũ khí lợi hại. Vũ khí như là theo thân hình của Tích dịch nhân mà chế tạo, bọn chúng cầm vô cùng thuận tay, có thể dễ dàng chặt đứt thân thể của chúng ta. Mặt khác, không biết vì sao bên trong đột nhiên xuất hiện rất nhiều bắt tử sinh vật, những bắt tử sinh vật này phá hỏng tất cả mọi ngã đường rồi trợ giúp Tích dịch nhân chống lại cuộc tấn công của chúng ta.

Từ trong trường lụa màu tím truyền ra tiếng thở dài của A Đại Nhi, sau khi trầm mặc một lúc, A Đại Nhi từ bên trong nói:

- Hấn là tên Vong linh pháp sư Bồ Lai Ân kia, không thể sai được. Xem ra hấn có lẽ chính là kẻ vừa mới bí mật dò xét sự tồn tại của ta. Tây Khang, người đi một chuyến, xem có thể tìm được tên Vong linh pháp sư kia không. Bắt hấn đem đến trước mặt ta.

Hắc ám Tinh linh hỏi liên tục kia nghe vậy liền cung kính gật đầu, không nói một câu thừa, nhẹ nhàng nhàn hạ đi về phía bên trong huyết động. Một cái thủy tinh cầu màu lam được tên Hắc ám Tinh linh Tây Khang lấy ra nắm ở trong hai tay. Vào thời điểm bước vào trong huyết động, thủy tinh cầu hấp thụ một số các sợi nhỏ như sợi tơ từ trong lòng bàn tay hấn lơ lửng bay ra. Những sợi nhỏ này chậm rãi bay vào trong thủy tinh cầu màu lam, hình thành những tuyến đường trong huyết động.

Từng sợi ánh sáng màu lam nhu hòa yếu ớt tựa như là cá bơi lội từ bên trong thủy tinh cầu lơ lửng bay ra, dường như đang dần dần tìm kiếm những tuyến đường đi rắc rối phức tạp bên trong hang động. Ở trong thủy tinh cầu màu lam miêu tả ra quá nửa bản đồ địa hình hang động.

Hàn Thạc vẫn đứng ở bên trong hang động trung ương của Tích dịch nhân như trước. Thông qua mười hai Huyền Ma không chỗ nào không có mặt, Hàn Thạc nghe thấy lời tộc mẫu A Đại Nhi của Hắc ám Tinh linh răn dạy thủ hạ, đại khái biết rằng bọn chúng hẳn là từ trong tù giam của tộc trưởng Hắc long ở tầng bên dưới chạy thoát về đây. Về phần bọn họ làm sao thoát ra được thì hẳn không rõ lắm, nhưng từ trong những lời nói nghe được của A Đại Nhi thì mấy Hắc ám Tinh linh đột nhiên xuất hiện này chắc chắn là đều sống thời gian rất lâu rồi.

Tên Hắc ám Tinh linh kia tên là Tây Khang vừa tiến vào bên trong hang động thì một Huyền Ma đã theo dõi hẳn, nhìn rõ ràng tình hình của thủy tinh cầu trong tay hẳn. Hàn Thạc đang chỉ đạo Tích dịch nhân tập hợp binh lực thích hợp để chống đỡ Hắc ám Tinh linh bỗng nhiên lên tiếng nói với thủ lĩnh Tích dịch nhân:

- Người trông nom tiếp, ta đi ra ngoài một chuyến!

Vừa nói xong, Hàn Thạc từ đó bay vút ra ngoài. Huyền Ma phiêu bạt lâu như vậy ở bên trong hang động rắc rối phức tạp này nên Hàn Thạc đã sớm hiểu rõ địa hình bên trong rồi, không mất bao nhiêu thời gian thì đã tìm được tên Hắc ám Tinh linh Tây Khang đang tiến nhập hang động.

- Người đang tìm ta à? - Hàn Thạc đột nhiên hiện hình ở trong một cái hang động hẻo lánh, mặt đối mặt với tên Hắc ám Tinh linh Tây Khang tay cầm thủy tinh cầu.

- Ủa. Không ngờ người lại nộp mình tới tận cửa. Vong Linh pháp sư, lần trước chính người đã phá hủy chuyện tốt của chúng ta, không nghĩ rằng lần này người vẫn còn dám trở lại?

Tây Khang vừa thấy Hàn Thạc chủ động xuất hiện thì vui vẻ cười nói, thủy tinh cầu lam sắc trong tay được hẳn đưa lên cao chiếu sáng.

Đột nhiên, những đường vân bị thu hút vào bên trong thủy tinh cầu lại bắn hết cả ra. Những sợi màu lam kia giăng khắp nơi, nhanh chóng hình thành một tấm lưới cực lớn, thần tốc lan tràn khắp toàn bộ hang động, trong đó tất cả có hơn mười đường cuốn lấy Hàn Thạc rồi.

- Ha ha. Một tên Vong Linh pháp sư nho nhỏ mà thôi. Bỗng nhiên lại dám phá hoại chuyện tốt của Hắc ám Tinh linh cao quý chúng ta, người chán sống rồi! - Tây Khang tự tin nói một câu với Hàn Thạc đã bị mắc vào chính giữa mạng nhện màu lam. Một thứ chú ngữ được ngâm xướng xong thì cái thủy tinh cầu phóng xuất ra trăm nghìn đường tơ màu lam kia cũng chậm rãi bay lơ lửng cùng hẳn hướng ra bên ngoài hang động.

Hàn Thạc bị mạng nhện màu lam bao lấy, ngoại trừ cảm thấy lực trời buộc thực sự đối với thân thể thì còn cảm ứng được từ bên trong tràn ra những luồng lực lượng làm suy yếu tinh thần lực trong cơ thể. Tên Hắc ám Tinh linh Tây Khang này dung mạo mặc dù thoát nhìn thì anh tuấn trẻ tuổi nhưng không biết đã sống bao nhiêu năm tháng rồi?

Tuổi của Hắc ám Tinh linh còn dài hơn loài người nhiều. Chỉ cần không bị người giết chết thì sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên, thực lực của Hắc ám Tinh linh cũng không phải hoàn toàn có thể dùng tuổi tác mà so sánh, thế nhưng đại bộ phận Hắc ám Tinh linh cao tuổi đều khó đối phó hơn nhiều so với Hắc ám Tinh linh trẻ tuổi.

Hắc ám Tinh linh tu luyện một chút ma pháp tà ác là có ưu thế được trời ưu ái. Hơn nữa, tính mạng của bọn họ so sánh với nhân loại càng lâu dài hơn nữa. Thường thường, mỗi một gã Hắc ám Tinh linh sống tới mấy trăm năm đều là một gã Hắc Ám hệ Ma pháp sư rất khó đối phó. Hơn nữa, vì bản thân Hắc ám Tinh linh thờ phụng Tà Ác Nữ Thần La Ti nên ngoài ra còn có thể có một bộ phận lực lượng kỳ lạ nên không dễ đối phó.

Nhìn lão già Hắc ám Tinh linh tự tin này, Hàn Thạc đang bị mạng nhện màu lam bao lấy thì trên vẻ mặt không có chút hoảng hốt nào. Vào lúc Tây Khang nói ra dự định bắt hẳn rời xa hang động thì Hàn Thạc mới hướng về phía Tây Khang nhếch miệng tươi cười một cách quái dị, sau đó kêu to một tiếng phát ra tinh lực toàn thân. Lục Ma Phong giống như một con rồng bay lượn tỏa ra ánh sáng màu đỏ như máu, chặt đứt toàn bộ cái mạng nhện màu lam đang cuốn lấy thân thể hẳn.

Lão Hắc ám Tinh linh Tây Khang kia nhìn thấy Hàn Thạc đột nhiên bạo phát ra sát khí hung ác trong

nhảy mắt đánh tan tấm mạng nhện màu lam của hắn thì liền hoảng loạn lên. Đến khi Hàn Thạc cười hắc hắc quái dị và trừng mắt nhìn hắn thì Tây Khang khấn trương đánh giá nhanh tình thế, đột ngột phát hiện mình không chắc chắn bắt được Hàn Thạc. Khí tức trên người Hàn Thạc làm hắn cảm thấy run sợ, liền không nói câu nào mà quay đầu bỏ chạy.

366. Chương 366: người Thích Chơi Kiểu Gì?

- Lên đi, đừng nghĩ chuyện chạy trốn nữa! - Hàn Thạc cười gằn. Lục Ma Phong dệt thành huyết quang đầy trời, do pháp quyết Huyết Quang Vạn Mang Trảm phát ra.

Lục Ma Phong phát ra từng đạo huyết quang như lưỡi dao nhọn sắc bén, trở thành một cái quang sáng đỏ như máu cuốn về phía Hắc Ám Tinh linh Tây Khang trông tựa như còn trẻ này. Tây Khang vừa thấy văng huyết quang xoay tròn như lưỡi dao, bao hàm sát khí khủng bố làm hắn có thể cảm giác mỗi đe dọa chết người nên tốc độ thối lui tránh né về sau mỗi lúc một nhanh.

Huyết Quang Vạn Mang Trảm như âm hồn bắt tán không ngừng đuổi theo Tây Khang. Một thông đạo chật hẹp trong huyết động mà Tây Khang dọc đường chạy đã chui vào bị một kích này làm cho đá vụn rơi xuống như mưa, thông đạo kia liền bị phá rộng ra gấp đôi.

Vài tên Hắc Ám Tinh Linh từ bên ngoài tiến vào, thấy Tây Khang bị một quang sáng màu đỏ truy kích thì một tên trong số đó hét toáng lên một câu:

- Bảo vệ trưởng lão!

Mấy tên Hắc Ám Tinh Linh là thanh niên thật sự kia liền dừng cảm quên mình che chắn ở phía trước Tây Khang, bị huyết quang chém cho xương tan thịt nát, biến thành một đồng thịt vụn trộn lẫn vào trong đất đá trên mặt đất.

Sau khi Tây Khang biết được uy lực của huyết mang thì thật sự là sợ hãi đến tan hồn mất vía. Thủy tinh cầu vẫn nắm trong tay phát lên ánh sáng màu lam mờ mờ, bên trong ẩn chứa một vài phần thần lực do Tà Ác nữ thần La Ti ban cho, giống như những con linh xà còn sống đan chen xoắn xuýt vào nhau, nhanh chóng hình thành một cái lồng phòng hộ mỏng như cánh ve, ngăn chặn giúp cho Tây Khang vốn đã chạy chậm mất vài bước chân.

Huyết quang oanh kích vào bề mặt của cái lồng bảo vệ mỏng như cánh ve đó, ánh sáng màu xanh lơ mờ bên trong có lực bện xoắn của hàng nghìn hàng vạn sợi tơ, rất nhanh hóa giải đi lực lượng của đạo huyết quang. Khi cái lồng bảo vệ mỏng như cánh ve ầm ầm vỡ tan, Tây Khang đã nhân cơ hội thoát khỏi hàng động rồi, bị khiếp sợ mà mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân.

Tây Khang đã sống mấy trăm năm, hiển nhiên ý thức được một mình hắn thì không phải là đối thủ của Hàn Thạc. Người càng già thì càng ngày càng sợ chết, Tây Khang cũng như vậy. Hắn vừa biết đến sức mạnh của Hàn Thạc, thì lập tức từ bỏ ý nghĩ liều mạng với Hàn Thạc, dùng tốc độ còn nhanh hơn cả khi đến thối lui trở lại, bay thẳng đến trước trường lụa màu tím.

- Tộc mẫu, tha thứ cho Tây Khang không có năng lực. Thực lực của thanh niên Vong linh pháp sư bên trong đó không thể đùa được. Ta chẳng những không thể bắt được hắn mà còn bị hắn ép lui về nữa! - Tây Khang rét lạnh trong lòng, rụt rè sợ hãi bẩm báo với A Đại Nhi ở bên trong trường lụa màu tím.

- Đồ ngu, ngay cả một Vong linh pháp sư trẻ tuổi cũng không bắt được. Người sống nhiều năm như vậy thật sự là uống phí! - A Đại Nhi dường như luôn luôn tươi cười dịu dàng, nghe vậy bỗng chuyển giọng giận dữ quát lên.

Hơn mười luồng hắc mang mảnh như tơ tằm, linh hoạt như những xúc tu từ bên trong trường lụa màu tím bắn ra, quấn chặt lấy Tây Khang đang sợ run lên. Hắc mang xem chừng còn cứng cõi hơn cả dây sắt, thắt chặt Tây Khang ở bên trong. Tây Khang hít thở dần dần trở nên khó khăn, thân mình bị hắc mang xiết chặt đến tóe máu ra, cả người run lẩy bẩy.

Mấy trưởng lão Hắc Ám Tinh Linh ở chung quanh ai nấy đều sợ đến cứng người lại, trơ mắt nhìn Tây Khang bị tơ tằm thắt chặt đến tóe máu đầm đìa cả người nhưng không ai dám cả gan xin tha thứ, thầm nghĩ quả

nhiên là lòng dạ đàn bà là độc ác nhất. Trong mấy người thì Tây Khang chính nam nhân được sủng ái nhất, thế mà khi có điều không thể làm nàng vừa lòng đã lập tức bị đối xử tàn khốc thịt rơi máu chảy.

Tây Khang toàn thân đau đớn đến tận xương, nhưng bởi vì bị trói quá chặt nên ngay cả muốn gào khóc bi thảm cũng khó phát lớn ra được mà chỉ rên rỉ nhỏ nhỏ, nhưng không có dũng khí khẩn cầu A Đại Nhi khoan dung, xem chừng có vẻ vô cùng e ngại bề trên.

Đang trầm mặc khó chịu, thấy hơi thở của Tây Khang đã thôi thóp rồi, A Đại Nhi mới ở bên trong trường lụa màu tím hừ lạnh một tiếng, hắc mang đang trói chặt Tây Khang kia lại như linh xà rút về trong trường lụa màu tím.

Thân thể Tây Khang mềm nhũn, ngã xuống nằm bất động ở giữa vũng máu của mình, nhưng mà vẫn kiên trì lễ bái như trước, vui sướng nói:

- Đa tạ tộc mẫu, đa tạ ơn tộc mẫu đã không giết!

Trường lụa màu tím đột nhiên được một cánh tay màu tím nhạt vén lên. Cánh tay này mềm mại như không có xương, mũm mĩm, tỏa ra ánh sáng đẹp mê hồn. Sau khi trường lụa được vén lên, một mỹ phụ tựa như yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh, cau mày từ bên trong bước ra.

Da thịt toàn thân mỹ phụ có màu tím nhạt kỳ dị, mái tóc dài màu xanh biếc, hai cái tai nhọn thể hiện rõ cô ta là một Tinh linh. Cô ta gần như tập hợp hết thảy những đặc trưng xinh đẹp mà một Tinh linh tuyệt sắc phải có, ngoài ra còn mang theo một vẻ quyến rũ mê hoặc đến rung động tâm hồn. Không cần có bất kỳ động tác hay lời nói gì, chỉ cần nàng đứng im ở trước mặt thì đã đủ làm cho nam nhân không kìm lòng nổi mà muốn lao thẳng tới, túm lấy cô ta đè xuống dưới thân mình mà chinh phạt.

Tộc mẫu Hắc Ám Tinh linh này tên là A Đại Nhi, không thể nghi ngờ là một người hết sức lăng lợ hồng nhan họa thủy, mỗi cái liếc mắt, mỗi một nụ cười đều mang vẻ quyến rũ tự nhiên, bất tri bất giác khiến cho người nhìn thấy chìm sâu vào trong đó, cam tâm tình nguyện trầm luân trọn đời.

Khẽ thở dài một hơi, A Đại Nhi mặc một bộ váy dài màu tím, đi tới bên cạnh Tây Khang, tràn đầy tình tứ nhưng có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta làm sao cam lòng giết chết người chứ? Suốt bao năm tháng dài đằng dặc cũng chỉ có vài người các người luôn luôn ở bên ta, giúp ta có thể ở trong lồng giam tối tăm mù mịt còn cảm thấy có một chút niềm vui. Nhưng mà người cũng phải hăng hái tranh đấu chứ, mặc dù lúc trước các người cũng không phải những thanh niên có tư chất, tài năng tuần tú gì nhưng dù sao các người đã sống biết bao nhiêu năm tháng dài lâu như vậy, những tháng năm buồn chán như thế lẽ nào không giúp cho các người có thêm một chút can đảm, ngược lại làm cho các người càng ngày càng nhát gan thế?

Tây Khang không rên lấy một tiếng, chỉ ở trong vũng máu run rẩy cúi đầu, thân hình run rẩy dường như đang chăm chú nghe A Đại Nhi giáo huấn.

A Đại Nhi liếc mắt nhìn Tây Khang đang co ro trong vũng máu ngay cạnh chân mình, hơi tiếc hận đã luyện sắt không thành thép mà thở dài một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng về ngọn núi lớn màu nâu đỏ nơi Tích dịch nhân cư trú hét lớn:

- Hỡi vị Vong Linh pháp sư kia, ra đây chúng ta cùng nói chuyện đi.

Tiếng quát này tựa như là do tiếng dao động của hàng nghìn hàng vạn âm thanh hội tụ lại tạo thành, xuyên thẳng qua những hang động rắc rối phức tạp mà lan xuống đến tận trung tâm quả núi. Cho dù A Đại Nhi không tận lực dùng tinh thần lực truyền vào trong thanh âm thì với hai con Huyền Ma không thời khắc nào không chăm chú quan sát nơi này, Hàn Thạc cũng có thể nghe được tiếng hò hét của A Đại Nhi.

Sau khi dùng ngôn ngữ nhân loại thông dụng hét lên những lời này, A Đại Nhi lại sử dụng ngôn ngữ của Tinh Linh hét lớn một lần nữa. Những Hắc Ám Tinh linh đã tiến vào bên trong hang động của Tích dịch nhân từ trước bỗng nhiên như nước thủy triều rút lui hết cả ra bên ngoài, sau một khoảng thời gian cực ngắn, tất cả Hắc Ám Tinh Linh đều rút lui ra ngoài hang động. Sau khi thông qua Huyền Ma thấy toàn bộ Hắc Ám Tinh Linh đã rút đi và biết chắc chắn là do mệnh lệnh của A Đại Nhi, Hàn Thạc nhíu mày do dự một lát rồi với vẻ mặt ung dung từ một cái hang động đi ra, nhưng cũng không tiến ra khỏi hang động quá xa.

Khi Hàn Thạc từ bên trong hang động đi ra, mấy Tích dịch nhân phát hiện ra hành tung của Hàn Thạc thì lập tức báo cáo hành động của hắn cho thủ lĩnh Tích dịch nhân. Thủ lĩnh Tích dịch nhân biết được tin tức này liền dẫn đám Tích dịch nhân ở bên trong đi theo ra. Đến khi Hàn Thạc dừng lại cách chỗ A Đại Nhi không xa thì thủ lĩnh Tích dịch nhân cũng đã dẫn theo tộc nhân ra đến phía sau Hàn Thạc rồi.

Hàn Thạc từ hang động đi ra, vừa liếc mắt nhìn tộc mẫu A Đại Nhi của Hắc Âm Tinh linh thì lập tức lấy làm kinh hãi, bị gương mặt xinh đẹp diễm đảo chúng sinh của A Đại Nhi làm cho hơi kinh ngạc, nhưng mà ý chí của hắn kiên định vững chắc như bàn thạch, hoàn toàn không vì gương mặt xinh đẹp của ả ta mà để lộ ra một chút dáng vẻ mê muội nào, mặt vẫn ung dung nói:

- Ta đến đây rồi. Người muốn đàm luận chuyện gì với ta?

- Khách khách, có phải là Đại Tích dịch kia đã rời khỏi nơi này rồi không? - A Đại Nhi thản nhiên cười, một số nam thanh niên Hắc Âm Tinh Linh đứng chung quanh, rõ ràng có động tác nuốt nước miếng.

Hàn Thạc trái lại không hề giấu giếm, mỉm cười gật đầu nói:

- Chính xác. Hắn đã rời khỏi nơi đây, nhưng nói không chừng sau này sẽ trở lại. Ha ha, cho dù trong thời gian ngắn hắn không trở lại, ta cũng sẽ trợ giúp những Tích dịch nhân này, nếu như người có ý nghĩ muốn nô dịch Tích dịch nhân, chúng ta cứ từ từ chơi đùa cho vui.

A Đại Nhi này dò xét liên tục cho đến tận bây giờ, có lẽ trong lòng sớm đã biết được rồi. Nữ nhân này không ngừng qua đây quấy nhiễu nên sự thật về việc Đạt Gia Tây rời đi căn bản không có biện pháp nào giấu giếm thêm được nữa. Hàn Thạc hôm nay đi đến thế giới trong lòng đất, tất nhiên là sẽ hết sức trợ giúp Tích dịch nhân đối phó sự xâm lược của Hắc Âm Tinh Linh, ngược lại cũng không nhất thiết phải dựa vào một lời nói dối suông vu vơ để bảo vệ sự an nguy của Tích dịch nhân.

A Đại Nhi không ngừng cười khanh khách, cười làm cho Hàn Thạc nhộn nhạo đục hỏa trong lòng. Cô ta hứng thú đánh giá Hàn Thạc, nói:

- Từ từ chơi đùa ư? Đại Tích dịch kia vừa mới rời đi, chỉ bằng người có thể chống chọi được ta sao?

- Ai biết được?

Về mặt Hàn Thạc vẫn bình tĩnh, miệng nở một nụ cười với vẻ cân nhắc, nhìn A Đại Nhi hỏi:

- Người muốn thử sao?

- đương nhiên, ta thật sự muốn thử xem người có thể ép Tây Khang phải từ bên trong chạy ra, điều này nói lên rằng thực lực của người hắn là không tầm thường. Nhưng chàng trai trẻ, người được bao nhiêu tuổi? Ta tin tưởng rằng theo tuổi tác của nhân loại mà đánh giá, thực lực của người dù cao thì cũng chỉ có mức độ mà thôi. Ta không cho rằng là người có thể ngăn trở Hắc Âm Tinh Linh chúng ta tiến bước thống trị thế giới dưới lòng đất. - A Đại Nhi cười tươi trong trẻo, nói giọng tràn đầy tự tin.

Hàn Thạc nhún vai nói:

- Vậy thì không nói chuyện được nữa rồi. Người muốn chơi đùa như thế nào? Bất kể người muốn thông qua phương pháp gì để thử nghiệm, ta đều vui vẻ phụng bồi. Hắc hắc, nếu mà là đấu tay bo trên giường thì ta lại càng là cực kỳ hoan nghênh, hà hà!

Phía sau có thủ lĩnh Tích dịch nhân dẫn theo tộc nhân, có thêm một số bất tử sinh vật dị giới nhưng Hàn Thạc đối với A Đại Nhi này vẫn không có gì chắc chắn. Dù sao thực lực của bản thân A Đại Nhi cũng rất cường đại, thực lực của mấy nam trưởng lão Hắc Âm Tinh Linh tuần mỹ kia tương tự không thể coi thường, ngoài ra còn có gần một vạn cao thủ Hắc Âm Tinh Linh nữa.

Nhưng Hàn Thạc không cho rằng A Đại Nhi sẽ cùng Tích dịch nhân và hắn quyết một trận tử chiến, cho nên mới không hề e ngại sự uy hiếp của A Đại Nhi và còn dám buông lời đùa cợt.

367. Chương 367:đánh Vật Trên Giường

Đánh vật trên giường? Khách khách..... - A Đại Nhi bỗng nhiên cười rúc rích với vẻ quyến rũ, thân thể mềm mại như nhành hoa rung rung, đôi mắt ướt át long lanh nhìn Hàn Thạc đắm đắm, bên trong như có một bể tình, muốn cuốn trôi hẳn vào nơi tiên cảnh mê hồn.

Hắc Ám tinh linh và Hắc Long đều là những chủng tộc có tính dâm dăng như nhau, nhất là nữ Hắc Ám tinh linh, cứ mười người thì phải có ít nhất bảy là dâm phụ.

A Đại Nhi lẳng lơ quyến rũ vô cùng này hiển nhiên chính là một người nổi bật trong số đó, mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh bên cạnh nàng chắc chắn là bạn trên giường của nàng. Trước mặt bao nhiêu thủ hạ như vậy mà A Đại Nhi nói đến loại sự tình này chẳng những không có một chút ngượng ngùng, ngược lại còn có vẻ hứng thú hơn, dường như là rất muốn lập tức nằm xuống cùng Hàn Thạc thoải mái vật lộn vui vẻ tràn trề một trận.

- Hắc hắc. Phu nhân quốc sắc thiên hương mê hoặc mọi người, nếu thật sự có hứng thú ở phương diện này thì ta nhất định sẽ tận lực hầu hạ. - Dáng cười quyến rũ của A Đại Nhi làm cho Hàn Thạc cũng thấy ngứa ngáy trong lòng. A Đại Nhi rõ ràng là một dâm phụ đói khát, bất quá trước vẻ lẳng lơ hờ hớ ra như thế, hẳn lại không phải là một người kỳ sĩ trang nghiêm đạo mạo nên hẳn cũng chẳng thèm che giấu dục vọng trong lòng.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, A Đại Nhi không tránh khỏi phải dò xét hẳn kỹ lưỡng hơn. Thân thể Hàn Thạc cao lớn rắn rỏi, đứng ở nơi ấy cứ như một ngọn lao mang theo một loại uy thế hùng hổ kinh người. Tượng mạo đẹp trai lạnh lùng tàn khốc, hơn nữa cơ bắp trên thân hình cao lớn của hắn còn ẩn chứa sức bộc phát mãnh liệt. Căn bản không phải mấy gã nhân tình Hắc Ám tinh linh bên cạnh chỉ có tượng mạo tuyệt mỹ nhưng thân thể gầy còm có thể so sánh được.

A Đại Nhi càng nhìn Hàn Thạc càng động tâm, cái lưỡi nhỏ thơm tho hồng hào càng vô ý thức mà khe liếm viền môi đỏ chói, khuôn mặt yêu kiều giống như là uống say hồng lên màu hoa đào làm rung động lòng người, hết sức lẳng lơ quyến rũ và hấp dẫn.

Những tiếng nuốt nước bọt từ những Hắc Ám tinh linh đứng bên cạnh đang chăm chăm nhìn A Đại Nhi truyền đến, trong đó bao gồm cả một vài nữ Hắc Ám tinh linh khác có tính dâm dăng. Nếu không phải cố kỵ thực lực và uy danh của A Đại Nhi, bọn họ thực sự hận không thể trực tiếp lao tới vồ lấy chiếm đoạt hắn.

- Người trẻ tuổi, người thật sự là một tên loài người thú vị. Loài người mà ta biết mặc dù trong lòng đều có ham muốn sắc đẹp trần trụi như nhau, trong biểu hiện thì ai nấy đều đầy vẻ đứng đắn, nhưng vừa lên giường thì những người đó tựa như ma thú hung tàn, thỏa thích bộc lộ dục vọng của bọn họ. Khách khách, người không giống bọn họ, người ở trước mặt nhiều người như vậy mà vẫn dám không che dấu chút nào dục vọng của mình, thật sự khiến cho ta cảm thấy bất ngờ. - A Đại Nhi cười duyên dáng, chăm chú nhìn Hàn Thạc, nói chậm rãi ôn nhu.

Trước lời khen ngợi của A Đại Nhi, Hàn Thạc xoay người nho nhã lễ độ thi lễ, sau đó tủm tỉm cười nhìn ả ta, cũng không mở miệng nói thêm cái gì, nhưng cái khí thế không sợ bất luận uy hiếp gì kia lại tự nhiên được thể hiện ra.

- Hi hi. Nếu như thực lực của người có thể khiến cho ta chấp nhận được thì ta nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của người, tái chiến trên giường với người một trận.

A Đại Nhi nói dứt lời liền chậm rãi đi về hướng Hàn Thạc, tươi cười nói:

- Bây giờ đến lúc người chứng minh thực lực của mình rồi đó.

Hàn Thạc cười ha hả, sau đó lấy Khô Lâu Pháp Trọng từ bên trong không gian giới chỉ ra, hướng sang A Đại Nhi nói:

- Hy vọng ta có thể làm người vừa lòng. Hắc hắc, nói thật là ta rất có hứng thú đối với người đấy!

A Đại Nhi đang muốn trả lời, nhưng trong lúc vô ý nhìn lướt qua Khô Lâu Pháp Trọng trong tay Hàn Thạc thì khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên lại biến sắc, cẩn thận nhìn đi nhìn lại Khô Lâu Pháp Trọng của

Hàn Thạc mấy lần, sau đó mới có chút kinh hãi mà hỏi hần:

- Khô Lâu Pháp Trọng! Người là người của Thiên Tai giáo hội?

Hàn Thạc giật mình, nhìn Khô Lâu Pháp Trọng đang cầm trong tay, lòng thầm nghĩ tại sao mấy lão già đều biết Khô Lâu Pháp Trọng? A Đại Nhi vừa thấy Khô Lâu Pháp Trọng thì lập tức liên tưởng đến Thiên Tai giáo hội, xem ra những năm tháng ở ta hoạt động cách đây không lâu, ít nhất không xa xưa như Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây.

- Khi nào thì xúc tu của Thiên Tai giáo hội các người vươn đến tận thế giới trong lòng đất này vậy? Những Tích dịch nhân này có quan hệ gì với các người? Chẳng lẽ người phải bảo vệ những Tích dịch nhân ngu dốt này?

Không đợi Hàn Thạc trả lời, A Đại Nhi lại mồm năm miệng mười truy hỏi tiếp. Thấy hần chỉ im lặng không đáp lời, A Đại Nhi bỗng tức giận nói:

- Quên đi, nếu như các người cố ý bảo vệ những Tích dịch nhân này thì ta cho các người thể diện, nhưng thế giới trong lòng đất dù sao cũng là địa bàn của chúng ta, nếu các người muốn chinh phục thế giới này thì Hắc Ám tinh linh chúng ta nhất định sẽ liều chết chống lại.

Thấy A Đại Nhi tự cho là đúng, cứ thế mà nói, Hàn Thạc vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cùng A Đại Nhi đại chiến một trận giờ lại lặng người đứng yên tại chỗ. Theo giọng nói của A Đại Nhi, Hàn Thạc hiểu rằng cô ta không hề e ngại hần, nhưng rõ ràng là sợ hãi Thiên Tai giáo hội. Mà bởi vì Hàn Thạc là người của Thiên Tai giáo hội, nên không dám động thủ đối với Tích dịch nhân.

Phóng tầm mắt nhìn khắp toàn bộ Kỳ Áo đại lục, Thiên Tai giáo hội là một hình tượng tà ác mà ai nghe tiếng cũng đều sợ hãi. Cũng xem như là một bộ phận của phe tà ác. Hắc Ám tinh linh tự nhiên biết đến sự đáng sợ của Thiên Tai giáo hội.

Trong các loại thể lực, chủng tộc tà ác ở Kỳ Áo đại lục, Thiên Tai giáo hội hoàn toàn xứng đáng là thể lực hắc ám đệ nhất. Cho dù là A Đại Nhi, sau khi thấy được Khô Lâu Pháp Trọng được Hàn Thạc nắm giữ thì lập tức chịu thua, không đợi hần lên tiếng đã từ bỏ ý muốn nô dịch đám Tích dịch nhân.

Có một khoảng thời gian, Khô Lâu Pháp Trọng cũng đồng nghĩa với Thiên Tai giáo hội, người có Khô Lâu Pháp Trọng khẳng định là nhân vật số một số hai ở trong Thiên Tai giáo hội. A Đại Nhi nhìn thấy cây pháp trượng xuất hiện trong tay Hàn Thạc thì cô ta không hề nghi ngờ mà coi hần là một nhân vật cao cấp của Thiên Tai giáo hội nên tuyệt đối không có ý niệm muốn làm kẻ địch của Hàn Thạc.

Đối với loại thể lực tà ác như Hắc Ám tinh linh này thì bọn họ không hề e ngại bất cứ quốc gia nào trên đại lục. Quốc gia trên đại lục thông thường không thể đặt chân đến thế giới trong lòng đất, ngoài ra tinh lực của một quốc gia cũng có hạn, nếu có thật sự tiến vào thế giới trong lòng đất thì A Đại Nhi cũng sẽ không e ngại. Nhưng đối với những kẻ ác danh ngấp trời như Thiên Tai giáo hội, cách đối xử độc ác và tính cố chấp với địch nhân của họ lại có thể khiến cho bất luận đối thủ nào cũng phải sợ hãi. Cho dù có kẻ ở thế giới trong lòng đất chọc giận Thiên Tai giáo hội thì kẻ đó cũng sẽ phải đối diện với sự trả thù đáng sợ không bao giờ ngừng.

A Đại Nhi vừa mới thoát khỏi tầng phía dưới, cô ta cũng không muốn lập tức đắc tội với thể lực hạng nhất của thế giới hắc ám, vì vậy mới chủ động chịu thua ở trước mặt Hàn Thạc.

Không ngừng suy xét những phương pháp nảy ra trong đầu, Hàn Thạc lập tức có phản ứng, thầm nghĩ danh tiếng của Thiên Tai giáo hội mà có thể khiến cho loại cường giả như A Đại Nhi này phải chịu thua, xem ra Thiên Tai giáo hội thật sự không hổ là thể lực tà ác đứng đầu Kỳ Áo đại lục, khiến người ta vừa nghe tiếng đã sợ hãi.

- Người đã biết Khô Lâu Pháp Trọng thì hiển nhiên là biết được thân phận của ta rồi. Hắc hắc, Chân thân Đạt Gia Tây của Tích dịch nhân có liên lạc mật thiết với Thiên Tai giáo hội chúng ta, có lẽ người không biết điều này. Đạt Gia Tây đã rời khỏi vị diện này nên sẽ không còn uy hiếp Hắc Ám tinh linh các người được nữa, nhưng khi Đạt Gia Tây rời đi thì đã từng nhờ Thiên Tai giáo hội chúng ta chăm sóc cho đám Tích dịch nhân, cho nên chúng ta sẽ không để cho Tích dịch nhân bị các người nô dịch.

- Đối với Hắc Âm tinh linh ở thế giới trong lòng đất, Thiên Tai giáo hội chúng ta cũng không có hành động gì không hữu nghị. Thực ra chúng ta đều tính là cùng thuộc một phe bị Quang minh xâm phạm nên hai bên cũng không nên tranh đấu. Nếu như các người có thể cho Thiên Tai giáo hội chúng ta một chút thể diện, không đi tìm những Tích dịch nhân này gây phiền toái, thì ta nghĩ lần này chúng ta gặp nhau chắc chắn là rất vui vẻ. - Hàn Thạc làm bộ dáng nhân vật cao cấp của Thiên Tai giáo hội, ngạo nghễ nhưng cũng không thất lễ, chậm rãi nói với tộc mẫu A Đại Nhi của Hắc Âm tinh linh.

- Đương nhiên, Tích dịch nhân đã được các người bảo vệ, Hắc Âm tinh linh chúng ta từ nay về sau sẽ không bao giờ tấn công bọn họ nữa.

A Đại Nhi không hề do dự, duyên dáng cười khanh khách một tiếng rồi nói:

- Bằng hữu cao quý, người đã đến thế giới trong lòng đất rồi thì xin mời nhất định phải đến làm khách ở lãnh địa của Hắc Âm tinh linh chúng ta.

Không ngoài dự liệu, A Đại Nhi lập tức đáp ứng yêu cầu của Hàn Thạc, sau đó khanh khách cười duyên một tiếng rồi đưa ra lời mời chân thành. Khi nói lời này, ả ta còn dùng ánh mắt quyến rũ câu hồn đoạt phách tổng tình hấn. Cái loại cảm dỗ trần trụi này làm trong lòng Hàn Thạc ngứa ngáy khó nhịn nổi.

Việc đã đến đây, chiến đấu đã được hủy bỏ rồi. Chính vì Khô Lâu Pháp Trọng ở trong tay đã khiến cho A Đại Nhi từ bỏ suy nghĩ đối phó Tích dịch nhân, ngoài ra còn thành tâm mời mọc, định xây dựng quan hệ tốt đẹp với Hàn Thạc.

Điều này vượt ra ngoài dự liệu của hấn. Kết quả hiển nhiên so với tưởng tượng của Hàn Thạc còn lý tưởng hơn. Hàn Thạc quay đầu lại nhìn thủ lĩnh Tích dịch nhân, mỉm cười nói:

- Ta đi qua đó một chuyến. Ta nghĩ sau này Hắc Âm tinh linh hấn là sẽ không tìm các người gây phiền toái nữa.

Ở thế giới trong lòng đất, đám Tích dịch nhân trí tuệ dần dần cũng không thạo tin tức như Hắc Âm tinh linh. Thủ lĩnh Tích dịch nhân này chưa từng nghe nói qua sự tồn tại của Thiên Tai giáo hội, nhưng mà thủ lĩnh Tích dịch nhân từ miệng của A Đại Nhi hiểu rằng Hàn Thạc đến từ một thế lực lớn rất mạnh, cái thế lực lớn này làm cho Hắc Âm tinh linh cường đại ở tầng này cũng phải sợ hãi trong lòng.

Hắc Âm tinh linh vốn chính là chủng tộc cường đại nhất của tầng này, bây giờ ngừng tranh đấu nội bộ mà tập hợp lại, thực lực này càng trở nên vô cùng đáng sợ, hơn nữa bây giờ bên họ lại sinh ra một đám cao thủ thần bí nữa nên Thủ lĩnh Tích dịch nhân hiểu rõ nếu bọn họ thật sự liều chết đánh nhau với Hắc Âm tinh linh thì cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Bây giờ thấy A Đại Nhi chủ động buông tha cho bọn họ, Thủ lĩnh Tích dịch nhân tự nhiên sẽ không ngu mà nói thêm cái gì, chỉ cung kính hướng về phía Hàn Thạc thì lễ nói:

- Đa tạ sứ giả đại nhân!

Hàn Thạc gật đầu cùng với A Đại Nhi đang ở bên kia cười quyến rũ rồi đi, tiến thẳng về hướng lãnh địa của Hắc Âm tinh linh.

Ở tầng thế giới trong lòng đất này, Hắc Âm tinh linh chiếm cứ lãnh địa màu mỡ và bao la nhất. Dọc trên đường đi, Hàn Thạc sôi nổi cười nói với tộc mẫu A Đại Nhi, đi thẳng đến lãnh địa của Hắc Âm tinh linh.

Hiển nhiên là A Đại Nhi vô cùng hiếu kì về thân phận của Hàn Thạc, dọc trên đường đi không ngừng hỏi bóng hỏi gió về địa vị chân chính của Hàn Thạc ở Thiên Tai giáo hội. Nhưng mà hấn lại luôn luôn chú ý giữ gìn lời ăn tiếng nói, không hề để lộ ra một chút tin tức gì. Hàn Thạc muốn tiết lộ cũng không có cái để nói vì hấn vốn không biết gì về Thiên Tai giáo hội, căn bản không biết rốt cuộc chức vị bên trong đó được phân chia thế nào.

Nhưng mà từ sau khi Hàn Thạc lấy ra Khô Lâu Pháp Trọng, A Đại Nhi thông qua cảm ứng đối với lực lượng kỳ dị ẩn chứa bên trong Khô Lâu Pháp Trọng thì căn bản không hề hoài nghi về thân phận của Hàn Thạc. Hấn càng úp úp mở mở trốn tránh việc ấy, ả ta ngược lại càng cho rằng hấn càng có địa vị cực cao trong Thiên Tai giáo hội. Hàn Thạc tuổi còn trẻ mà có thể cầm trong tay Khô Lâu Pháp Trọng thì đã đủ chứng minh sự không đơn giản của mình rồi.

A Đại Nhi cười tươi dịu dàng, luôn luôn không quên dụ dỗ Hàn Thạc. Suốt trên đường đi, ả cũng không ngồi ở trong trướng lụa màu tím mà trái lại là kẻ vai cùng đi với Hàn Thạc. Trong khi đi lại, mỗi một cái tư thế xoay eo khoe hông đều hết sức hấp dẫn, ả ta thường còn vô tình thoáng khẽ chạm vào Hàn Thạc. Cặp đùi đẹp lúc gần lúc xa bên cạnh làm cho Hàn Thạc dọc trên đường đi không ngừng xao động, lửa dục cũng bốc thẳng lên “hừng hực”.

A Đại Nhi hiển nhiên rất cố kỵ Thiên Tai giáo hội nên cũng tràn đầy tôn kính đối với Hàn Thạc. Khi cô ta phát hiện Hàn Thạc không quá nguyên ý đối với việc bộc lộ thân phận thì A Đại Nhi cũng không tiếp tục cố gắng trên chủ đề này, ngược lại dọc trên đường đi chuyển sang giới thiệu cho hắn một ít phong cảnh ở bên đường.

Thế giới dưới lòng đất cũng không âm u ảm thấp như loài người đồn đại. Đúng là vĩnh viễn không thấy mặt trời, nhưng mà những vách nhám thạch cao vạm mét trên đỉnh của thế giới trong lòng đất lại lấp lánh ánh sáng kì lạ. Ngoài ra khắp nơi đều sinh trưởng một số loại thực vật tỏa ánh rực rỡ khiến cho ở rất nhiều địa phương của thế giới này tràn đầy ánh sáng suốt ngày đêm.

Giống với thế giới trên mặt đất, thế giới trong lòng đất có núi cao suối sâu, thậm chí một vài chỗ có phong cảnh còn đẹp hơn so với trên mặt đất. Nữ nhân lẳng lơ quyến rũ A Đại Nhi trái lại cũng là người có tâm hồn, yêu thích những cảnh sắc mỹ lệ. Dọc trên đường đi, cô ta cũng không muốn vội vã trở về ngay mà ra lệnh để cho một bộ phận trở về trước còn bản thân thì dẫn mấy trăm cao thủ và Hàn Thạc đi đường vòng, chỉ cho hắn về các loại cảnh quan kỳ lạ.

Hắc Âm tinh linh chính là bá chủ tầng này của thế giới trong lòng đất. A Đại Nhi đối với thực lực của bản thân mình có lòng tin tuyệt đối, tin tưởng rằng ở tầng này không có mấy sinh vật có thể uy hiếp được mình. Những Biên bức nhân và Địa tinh ẩn hiện dọc trên đường đi, thường vừa thấy đám người A Đại Nhi xuất hiện, toàn bộ giống như tránh né ôn thần mà vội tránh đi thật xa, dường như vô cùng e ngại A Đại Nhi.

Đi qua mười hai điểm phong cảnh kỳ quan của thế giới trong lòng đất, rốt cục A Đại Nhi cũng dẫn Hàn Thạc tới lãnh địa của Hắc Âm tinh linh, dọc trên đường đi cô ta luôn cười tươi mà làm người dẫn đường cho hắn.

Đây là một vùng rừng rậm bao la có các loại thực vật kỳ dị sinh trưởng, trong đó có vài gốc sinh mệnh thụ cao hơn mười mét thô ráp, tràn đầy sinh mệnh khí tức xanh biếc mê hoặc lòng người. Loại cây này mang đến cho khu rừng rậm này một vẻ tràn đầy sức sống.

Dọc hai bên đường, các loại thực vật mọc xanh um tươi tốt, trong khí tức tự nhiên có lẫn một chút khí tức tà ác. Những tấm mạng nhện to rộng, đẹp yêu dị chằng rải rác ở trên các cây đại thụ cao ngút trời. Trong những mạng nhện này có nhiều thủy tinh cầu màu sắc khác nhau, tựa như sử dụng các sợi tơ hấp thu năng lượng trong rừng rậm. Rất nhiều con nhện nhỏ màu đỏ, màu tím và màu đen di chuyển linh hoạt ở trong rừng rậm, chung sống hòa bình với Hắc Âm tinh linh, đảm nhiệm trinh sát cảnh giới cho Hắc Âm tinh linh. Vừa thấy A Đại Nhi xuất hiện, đám nhện nhỏ vui vẻ nhảy múa ở trên cây cổ thụ, giống như đang kể lễ chuyện gì đó cho A Đại Nhi.

Hắc Âm tinh linh thờ phụng Tà Ác nữ thần La Ti, theo truyền thuyết là mặt người thân nhện. Sự thật có phải như thế hay không thì Hàn Thạc cũng không biết, nhưng từ tình hình trước mắt mà xét thì nói không chừng truyền thuyết này thực sự có chỗ có thể tin tưởng được. A Đại Nhi rõ ràng có thể tiến hành liên lạc cùng những con nhện nhỏ này, hạ lệnh chúng đem sức lực phục vụ cho cô ta.

Càng đi vào trong thì các loại cổ thụ càng thêm um tùm xanh tốt. Ở giữa rừng rậm tràn đầy khí tức tự nhiên có xây dựng rất nhiều ngôi nhà bằng gỗ, một số căn nhà chỉ đơn thuần là do cành gỗ bện thành, cũng có rất nhiều tòa nhà cao lớn vốn là do một gốc cổ thụ cao ngút trời đã chết khô đi, sau đó được đục đẽo chạm trở thành hình cung điện phong cách cổ xưa đẹp lộng lẫy. Rõ ràng là vô cùng kỳ lạ.

Hắc Âm tinh linh có bản tính trời sinh là yêu thích cái đẹp. Mặt ngoài các tòa cung điện của bọn họ đều có hoa văn tinh xảo. Những hoa văn này không có bất cứ tác dụng gì, chỉ đơn thuần là nhìn đẹp. Rất nhiều Hắc Âm tinh linh đều đạt đến trình độ cực cao ở trong lĩnh vực nghệ thuật. Mỗi loại vũ khí ma pháp mà bọn họ làm ra đều có kiểu dáng vô cùng tinh xảo, có lẽ khí tài ma pháp của Hắc Âm tinh linh không phải là tốt nhất trên đại lục, nhưng mà vũ khí ma pháp của bọn họ thì nhất định là tinh xảo và đẹp đẽ nhất.

Sự theo đuổi của bọn họ đối với nghệ thuật biểu hiện ở trên tất cả mọi vật, tòa nhà, vũ khí, quần áo thậm chí ăn uống và cúng tế tôn giáo, bất cứ một vật hay hoạt động nào đều phải xinh đẹp dễ coi. Hàn Thạc trên đường đi tới đã nhận thức sâu sắc được điểm này.

- Nơi này chính là lãnh địa trọng yếu nhất ở thế giới trong lòng đất của Hắc Ám tinh linh chúng ta. Làm tộc mẫu của bộ tộc Hắc Ám tinh linh, ta rất vinh hạnh có thể dẫn người tới chỗ này. - A Đại Nhi cười tươi tắn, dẫn Hàn Thạc đi thẳng vào trong.

Lúc này tất cả Hắc Ám tinh linh thấy A Đại Nhi trở về thì ai nấy đều cung kính hành lễ thăm hỏi. Trong tộc Hắc Ám tinh linh, A Đại Nhi có uy tín cực cao. A Đại Nhi có thể tiến hành liên lạc với Tà Ác nữ thần La Ti, thân phận cơ bản là tương tự với Hàn Thạc ở trong tộc Tích dịch nhân, đều xuất hiện với thân phận là người truyền bá của thần linh.

Nhưng bởi vì bản thân A Đại Nhi chính là một Hắc Ám tinh linh nên địa vị của cô ta trong tộc Hắc Ám tinh linh lại cao hơn một bậc. Việc các gia tộc Hắc Ám tinh linh không ngừng tranh đấu lẫn nhau, chỉ sau khi cô ta xuất hiện mới có thể liên kết lại thành một khối đủ để chứng minh cho địa vị cao quý của nữ nhân này.

- Phu nhân quá khách khí rồi, có thể đến chỗ này phải là vinh hạnh của ta mới đúng chứ. - Hàn Thạc mỉm cười trả lời.

A Đại Nhi dẫn Hàn Thạc đi thẳng đến cung điện trung tâm do một cây cổ thụ vĩ đại biến thành. Sau khi tiến vào bên trong, Hàn Thạc phát hiện khắp mặt đất đều có thảm trải nền dày đặc hoa văn tinh xảo, trên vách tường bằng gỗ ở chung quanh có vẽ hình thân nhện mặt người quái dị của Tà Ác nữ thần La Ti. Một dàn đèn thủy tinh nhấp nháy thứ ánh sáng rực rỡ tươi đẹp làm cho nơi này trở nên rực rỡ huy hoàng.

Đi đến chỗ này, A Đại Nhi vỗ vỗ bàn tay kêu “bốp bốp”, đột nhiên có năm nữ Hắc Ám tinh linh với năm màu da khác nhau đi ra, tất cả đều xinh đẹp tuyệt mỹ như nhau. Năm Hắc Ám tinh linh này mặc quần lụa mỏng manh, ánh mắt hoặc là ngượng ngùng hoặc là nóng bỏng hoặc là đơn thuần, ai nấy đều dán mắt vào người Hàn Thạc ở bên cạnh A Đại Nhi.

- Hầu hạ quý khách chu đáo cho ta! - A Đại Nhi nũng nịu cười, dẫn dò năm Hắc Ám tinh linh dung mạo tuyệt mỹ và thân thể rung động lòng người kia.

Năm nữ Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi nghe vậy liền cùng nhau đem theo rượu và trái cây, khẽ cười với những dáng vẻ khác nhau đi về phía Hàn Thạc.

368. Chương 368:chinh Phật

Đây là một buổi yến tiệc đãi khách. Với sự hầu hạ của năm nữ Hắc Ám tinh linh trẻ trung xinh đẹp, Hàn Thạc uống rượu ngon ăn thịt mềm cực kỳ dễ chịu. Được sự căn dặn của A Đại Nhi, năm nữ Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi cười ngọt ngào và không ngừng chúc rượu hân, quần áo của Hắc Ám tinh linh rất hở hang, không rõ vô tình hay cố ý lại cứ cọ sát vào người Hàn Thạc, làm cho lửa dục của hân không ngừng bùng lên.

Đến khi Hàn Thạc trông có vẻ say mất lơ đãng, A Đại Nhi liền nháy mắt ra dấu với mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh đang cười cười bồi tiếp Hàn Thạc. Mấy gã nhân tình kia của A Đại Nhi mỉm cười theo nhau lui ra.

Mấy người này vừa rời khỏi, A Đại Nhi lại nháy mắt ra dấu với năm Hắc Ám tinh linh đang hầu hạ Hàn Thạc. Năm Hắc Ám tinh linh mỗi người một vẻ, tuyệt mỹ như nhau, liền ở trước mặt hân cởi áo tháo thắt lưng, cười tươi xà đến, ôm lấy Hàn Thạc vào trong lòng.

- Hi hi, khách nhân tôn quý, hãy hưởng thụ sự tuyệt vời của các nàng ấy một chút đi. Nếu như người cảm thấy năm nàng ấy cũng không thể làm người thỏa mãn thì ta sẽ rất vui lòng hầu người. - A Đại Nhi quẹo rũ cười nói với Hàn Thạc, vừa nói chuyện vừa chủ động đi ra bên ngoài.

- Không cần thế đâu, tất cả các người cùng một lúc đi. - Hàn Thạc không chút khách khí gỡ trò, sờ soạng những vị trí trọng yếu trên người các nữ Hắc Ám tinh linh đang chủ động ôm ấp hân trong lòng, mỉm cười hướng về A Đại Nhi tỏ ý mời mọc.

Che miệng khẽ cười một tiếng, A Đại Nhi gắt lên:

- Sao có thể làm thế được. Ta là tộc mẫu của Hắc Ám tinh linh, không thể cùng các nàng ấy đồng thời hạ hạ người. Khách khách, một mình ta có thể so với năm nàng ấy, có lẽ còn lợi hại hơn nữa. Chỉ khi người có thể thỏa mãn năm nàng ấy thì mới có thể giúp ta cảm thấy sảng khoái. Người hãy chứng minh cho ta xem trước đi.

Sau khi nói xong, A Đại Nhi không lưu lại nơi này, mắt thấy Hàn Thạc bắt đầu ra tay thực hiện hành vi phóng đảng đối với năm Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi, cô ta cố gắng chịu đựng kích động trong lòng, chỉ cười khanh khách bỏ đi.

Sau khi A Đại Nhi rời đi, Hàn Thạc không chút khách khí đè luôn một nữ Hắc Ám tinh linh thân thể mềm mại trần truồng quá nửa đang ngồi trong lòng hấn xuống dưới, lớn tiếng cười ầm ầm bắt đầu cuộc chinh phạt xác thịt.

Mười hai con Huyền Ma vô thanh vô tức rời đi, tỏa ra khắp cả vùng lãnh địa này của Hắc Ám tinh linh, trong đó hai con được lệnh cùng đi về phía A Đại Nhi để xem vì sao cô ta lại bỏ đi vào lúc này.

Khi người đẹp ở dưới thân nhẹ rên rỉ xin tha, Hàn Thạc tiện tay kéo một nữ Hắc Ám tinh linh khác mặt mũi đỏ bừng đang nhìn không được mà tự xoa bóp cặp nhũ phong đầy đặn của mình. Nữ Hắc Ám tinh linh này toàn thân da dẻ màu tím, mái tóc dài ở trên đầu cũng là màu tím sẫm, trông hệt như một đóa hoa hồng màu tím đang lúc nở rộ.

Nữ Hắc Ám tinh linh này không kiềm chế được dục vọng trong lòng, gần như vừa xuống dưới thân thể Hàn Thạc là lập tức bắt đầu rên rỉ ầm ầm, tiếng rên run run rầy rầy như là một khúc nhạc mê hoặc du dương lay động lòng người, khiến cho ba Hắc Ám tinh linh khác mặt đỏ tới mang tai, ôm lấy nhau như muốn dành cho đối phương sự an ủi tâm hồn.

Hắc Ám tinh linh có tiếng là dâm đảng, nữ Hắc Ám tinh linh lại càng nổi bật hơn nữa. Sau khi ba Hắc Ám tinh linh này nhao về phía Hàn Thạc, hai người trong đó còn có vẻ ngượng ngùng, tỏ ra có một chút ý tứ rụt rè. Nhưng ngay khi thật sự bắt đầu cuộc chiến đấu xác thịt, hai nữ Hắc Ám tinh linh vốn ngượng ngùng kia lại dần dần bắt đầu phát cuồng lên, còn chưa thực sự cùng Hàn Thạc vào cõi mê hồn thì bản thân đã loạn cả lên.

Vừa chinh phạt Hắc Ám tinh linh dưới thân thể, Hàn Thạc vừa thông qua Huyền Ma quan sát chặt chẽ A Đại Nhi, thấy cô ta đi vào trong một gian phòng lộng lẫy ở ở bên dưới hai tầng. Lúc này Tây Khang và mấy Hắc Ám tinh linh nam giới kia đều đang ở chỗ này, ngoài ra còn có một gã tinh linh trẻ tuổi, cũng cung kính kính đợi chờ A Đại Nhi.

Cách đó không xa, bên trong phòng của Hàn Thạc, âm thanh phóng túng vang dội cực kỳ mạnh mẽ, liên tục truyền tới phòng này. Dung nhan tuyệt sắc như ma quái của A Đại Nhi bỗng đỏ bừng, trong lòng như là có một con côn trùng nhỏ không ngừng ngo ngoáy, rất muốn lập tức được thay thế người dưới thân thể Hàn Thạc tiếp nhận sự tấn công điên cuồng mãnh liệt của hấn.

Vô thức khẽ liếm đôi môi đỏ mọng một cái, A Đại Nhi gắng gượng kiềm chế những rối loạn trong lòng, hỏi Tây Khang:

- Hãy kể lại toàn bộ diễn biến của trận chiến vừa rồi giữa người và hấn ra xem nào.

Thân thể Tây Khang bây giờ còn rất yếu, trên mặt và cánh tay vẫn còn những vết máu như cũ. Hấn hít sâu một hơi, thấp giọng mau mắn thuật lại tình huống vừa mới đối mặt Hàn Thạc một lượt, sau đó lại bổ sung:

- Tộc mẫu, người này ngoại trừ trên thân thể nồng nặc mùi vị của tử vong pháp sư, còn tu tập một loại đấu khí kỳ lạ. Ồ, không đúng, dường như cũng không quá giống đấu khí, dù sao loại khí tức này cũng tràn đầy vẻ tà ác. Hấn chắc chắn là nhân viên cao cấp của Thiên Tai giáo hội.

- Nói nhảm, điều này còn cần người nhắc nhở ta sao. Việc có thể cầm trong tay Khô Lâu Pháp Trượng đã chứng minh thân phận của hấn rồi. Điều duy nhất làm ta khó hiểu là Đại Tích dịch kia làm sao lại có liên hệ với Thiên Tai giáo hội, điều này thật sự là vô cùng kỳ quái. - A Đại Nhi lẳng lơ nhún lông mày, lẩm bẩm nói ra những mối nghi ngờ khó giải thích được của mình.

- Tộc mẫu, chúng ta còn cần đối phó Tích dịch nhân nữa hay không? Người này tuổi còn trẻ, chắc chắn không phải đối thủ của tộc mẫu đại nhân, bây giờ hấn lại đến địa bàn của chúng ta, chúng ta có cần nhân

cơ hội mà tiêu diệt hắc hắc hay không? - Một gã trưởng lão Hắc Ám tinh linh khác đề xuất với A Đại Nhi.

- Ngu xuẩn, hắc hắc dám đến làm khách ở chỗ chúng ta, chắc chắn là tin tưởng có thể rời đi được. Cho dù hắc hắc không có biện pháp rời khỏi nơi này thì nhất định cũng có phương pháp truyền tin tức ra ngoài. Hừ, những tên đầu các người không chịu động não ư? - A Đại Nhi mắng luôn một câu.

Sau khi mắng xong, A Đại Nhi nhìn lướt qua Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi duy nhất kia, mỉm cười, thiên kiều bá mị nói:

- Cậu em nhỏ, nghe nói trước kia người đi theo Đại Na, đã từng gặp qua người này?

- Bẩm báo tộc mẫu, trước đây người này đã đến thế giới trong lòng đất. Lần đó, hắc hắc lúc đầu trợ giúp chúng ta đối phó một con Hắc Long trẻ tuổi, về sau bởi vì tộc trưởng Đại Na muốn tóm cổ cả hai mới chĩa mũi nhọn vào hắc hắc, cuối cùng bị hắc hắc quay ngược lại đánh cho chúng ta bị thương quá nửa, còn đoạt mất Âm Chi Vịnh Thán, bắt Hắc Long kia thu làm ma sủng. - Tên Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi cung kính bẩm báo.

A Đại Nhi nghe vậy kinh hãi, vội vàng hỏi:

- Cái gì? Âm Chi Vịnh Thán đang ở trong tay hắc hắc?

Tên Hắc Ám tinh linh này gật đầu trả lời:

- Đúng vậy thưa tộc mẫu, hắc hắc cướp đi từ trong tay của tộc trưởng Đại Na của chúng ta. Lần trước tộc trưởng đối phó Tích dịch nhân, bị Đại Tích dịch kia một cước giẫm chết. Lúc đó rất nhiều người của chúng ta đều gặp qua hắc hắc, ta dám khẳng định chính là hắc hắc.

- Hắc Long, hắc hắc thu một con Hắc Long trẻ tuổi làm ma sủng.....

Trưởng lão Tây Khang lẩm bẩm một câu, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Tộc mẫu, tên Hắc Long kia sẽ không là Cát Nhĩ Bá Đặc, cháu trai của tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư của bộ tộc Hắc Long chứ? Khi chúng ta rời khỏi tầng phía dưới đã đáp ứng lão bất tử Cát Nhĩ Cách Tư kia là chúng ta sẽ giúp hắc hắc tìm cháu trai trở về.

Được Tây Khang nhắc như vậy, A Đại Nhi giật mình, nói:

- Chuyện này rất có thể có. Tính cách của tên tiểu dân long kia và tên Bồ Lai Ân này hơi giống nhau, ta thấy nói không chừng chính là do cùng ở chung một chỗ với hắc hắc. Ừm, xem ra nhất định không thể động đến hắc hắc rồi, đây không phải người mà chúng ta có thể trêu chọc vào.

- Tộc mẫu, vậy làm thế nào, chẳng lẽ phải buông tha cho lũ Tích dịch nhân ư? - Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi dường như hận Tích dịch nhân thấu xương, vội vàng hỏi.

A Đại Nhi liếc mắt nhìn hắc hắc, đáp:

- Tích dịch nhân thì tính là cái gì chứ. Thế giới trong lòng đất nhiều chủng tộc như vậy, Tích dịch nhân cũng không phải trọng điểm. Bọn chúng ngoại trừ chiếm được vài cái mỏ quặng nhỏ ra, cũng không có hành động gì. Động hay không động đến bọn họ cũng không ảnh hưởng đến đại cục, nhưng nếu có thể tạo quan hệ tốt với tên Thiên Tai giáo hội này, nói không chừng chúng ta có thể trở lại thế giới trên mặt đất, đoạt lại lãnh địa màu mỡ mà những tên Sâm Lâm tinh linh chết tiệt kia đang chiếm giữ.

Tên Hắc Ám tinh linh này nghe A Đại Nhi nói như vậy thì đột nhiên kinh hãi nói:

- Chúng ta còn có thể trở về thế giới trên mặt đất, đoạt lại mọi thứ thuộc về chúng ta từ trong tay những Sâm Lâm tinh linh kia sao?

- Thế giới này không có gì là không thể! - A Đại Nhi nói giọng tự tin.

Trong khi A Đại Nhi cùng mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh nói chuyện, bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu phóng túng của bên trên. Lúc bọn họ nói chuyện đến đây, đột nhiên âm thanh bên trên dần dần yên tĩnh lại, cũng không còn tiếng của một nữ Hắc Ám tinh linh nào vang lên nữa.

A Đại Nhi nhíu mày lắng nghe một lúc, phát hiện vẫn chưa có một thủ hạ nào từ phía trên đi xuống, không nhận nổi sự kinh hãi trong lòng. Năm Hắc Ám tinh linh kia thực ra đều là những nữ nhân dân đáng nhất

của bộ tộc Hắc Ám tinh linh hiện nay, có kỹ năng tình dục thành thạo nhất và có nhu cầu mạnh mẽ nhất, mỗi người có khả năng chọi với mười nam nhân vẫn không hề gì. Theo lời A Đại Nhi căn dặn thì sau khi bọn họ hạ gục Hàn Thạc xong là phải chủ động phát tín hiệu cho cô ta.

Nhưng mà xét theo tình thế bây giờ, cả năm dâm phụ không có lấy một ai phát ra tín hiệu, nhưng lại không còn truyền đến một tiếng rên rỉ nào nữa, dường như điều đó chứng minh bọn họ đã quy xuống trước mắt rồi.

- Làm sao không có âm thanh nữa? - Một tên trưởng lão nghi hoặc hỏi.

- Hẳn chắc phải gần chết rồi chứ. Có thể gắng gượng được lâu như vậy, xem ra tên loài người này đích thực còn có một ít thủ đoạn! - Một trưởng lão khác trả lời.

A Đại Nhi liếc mắt nhìn hai người, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Người cho là ai cũng đều vô dụng giống như các người sao?

- Hà hà, một tên loài người chẳng lẽ có thể trong thời gian ngắn như vậy thu phục năm dâm phụ kia ư? - Một tên trưởng lão chế nhạo nói.

- Người nói đúng!

A Đại Nhi khinh thường liếc mắt nhìn hắc, lẩm bẩm nói:

- Đương nhiên vẫn cần ta tự mình ra tay!

Khi nói một câu cuối cùng, toàn thân A Đại Nhi cũng dần dần nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng giống như ham muốn đến nhỏ máu, không thèm nhìn thêm mấy nam Hắc Ám tinh linh ở nơi này, hưng phấn quay lưng lắc mông mà đi lên bên trên.

Khi A Đại Nhi lên đến nơi, đã thấy toàn thân Hàn Thạc trần như nhộng đang tùy tiện ngồi buông thả trên một chiếc ghế dài, trên mặt mang nét cười trêu ghẹo nhìn A Đại Nhi lửa dục đang rối loạn trong lòng. Năm dâm phụ Hắc Ám tinh linh trần truồng, mềm nhũn như năm bạch bông nằm phủ phục trên tấm thảm trải nền dưới chân hắc, dường như ngay cả sức lực nhấc đầu ngón chân cũng không còn nữa.

A Đại Nhi chỉ liếc mắt nhìn vật thể hung ác đang ngồng cao ở thân dưới của Hàn Thạc, trong lòng lập tức run lên, lại nhìn tình cảnh trở hỗn loạn kia, tim đập càng ngày càng dữ dội, rốt cuộc kiềm chế không được tiếng tim đập “thịch thịch”.

- Ta chờ nàng mãi!

Hàn Thạc mỉm cười nhìn A Đại Nhi, dang hai tay ra mời mọc:

- Phu nhân, bắt đầu thôi!

A Đại Nhi rên rỉ một tiếng rung động lòng người, quần áo trên người hóa thành từng mảnh như lông chim bay đầy trời rồi rơi xuống đất, thân thể hoàn mỹ trần như nhộng hiện ra. A Đại Nhi thiên kiều bá mị không chút rụt rè, như là con thiêu thân bổ nhào vào lửa, cặp mông đầy đặn hạ thẳng về phía Hàn Thạc đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

- Ừ.....

Hàn Thạc và A Đại Nhi đồng thời cao giọng ngân lên một tiếng, giọng điệu tràn đầy sự sung sướng và thỏa mãn vô tận.

Ở căn phòng A Đại Nhi vừa rời khỏi kia, mấy nam Hắc Ám tinh linh vẫn ồn ào thảo luận như cũ, xem ra dường như cũng không tin tưởng đối với lời của A Đại Nhi nói trước khi đi.

Nhưng mà vào sau khi một tiếng rên rỉ kéo dài của A Đại Nhi truyền đến, sắc mặt từng người trong mấy nam Hắc Ám tinh linh này cực kỳ khó coi. Âm thanh của A Đại Nhi vang lên đã chứng minh sự phán đoán của A Đại Nhi không sai. Hàn Thạc đích thực trong thời gian cực ngắn đã chinh phục xong năm dâm phụ, bây giờ bắt đầu chinh phạt tộc mẫu A Đại Nhi rồi.

Năng lực của một số nam giới loài người ở phương diện này đích thực mạnh mẽ hơn Hắc Ám tinh linh, nhưng mà năng lực của nữ Hắc Ám tinh linh ở phương diện này cũng đồng dạng nổi tiếng cả Kỳ Áo đại lục, cho dù nam giới loài người có thiên phú kì lạ nhưng khi đối diện một nữ Hắc Ám tinh linh cũng không có bất cứ ưu thế gì. Năm dân phụ kia là hàng thừa trong số Hắc Ám tinh linh, là những người xuất sắc nhất, không ngờ cũng thật sự đã bị Hàn Thạch hạ gục rồi.

Hiện tại khi A Đại Nhi phải tự mình ra tay, lời nói coi rẻ của A Đại Nhi đối với bọn họ trước kia trở thành sự thực rồi. Điều này giống như là bị người tát một cái, làm lòng tự tôn của bọn hắn ở phương diện này bị sỉ nhục đến cực điểm rồi.

- Thằng cha này thật đáng sợ, xem ra cũng chỉ có tộc mẫu mới có thể hàng phục hắn được thôi! - Vết máu ở trên người đã dần dần tan đi, Tây Khang nói với mấy người bên cạnh.

Mấy người khác vẫn còn vẻ đố kỵ rõ ràng, nhưng khi nghe Tây Khang nói như vậy thì đều gật đầu, đáp:

- Tất nhiên!

Mấy người Tây Khang chính là nhân tình của A Đại Nhi. Ở cái chủng tộc Hắc Ám tinh linh này, chuyện như vậy vốn là bình thường, nhưng mấy người này cũng không phải đối thủ của một mình A Đại Nhi thì biết ở phương diện này ả ta đáng sợ đến cực điểm rồi. Có lẽ chính vì ở phương diện này bọn họ không ngẩng đầu lên nổi nên mới từ sâu thẳm trong lòng luôn luôn sợ hãi A Đại Nhi.

Trong khi bọn người Tây Khang ở bên dưới thảo luận ồn ào, bên trên đột nhiên truyền đến tiếng A Đại Nhi rên rỉ kéo dài. Năm trưởng lão Hắc Ám tinh linh nghe thấy thì sắc mặt đại biến, Tây Khang chính là người đầu tiên không nhịn được, bật thốt lên:

- Làm sao có thể!

Mấy người kia cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, ai nấy nhìn nhau không biết nên làm như thế nào cho phải. Bọn họ rõ ràng từ trong tiếng rên rỉ kéo dài kia nghe ra là A Đại Nhi đã lên đỉnh rồi.

Nhưng năm Hắc Ám tinh linh còn chưa kịp có phản ứng trở lại thì A Đại Nhi sau khi bật ra tiếng rên rỉ cực kỳ thoải mái, bỗng nhiên hét lên một tiếng “không”. Năm Hắc Ám tinh linh lại một lần nữa mơ hồ, trong đó Tây Khang thốt lên trước:

- Hắn còn sức, chẳng lẽ tộc mẫu xong rồi?

- Không có khả năng đâu. Tộc mẫu cho dù là lên tới đỉnh thì cũng sẽ không nói “không”, có lẽ nàng đang sử dụng bí thuật nên cố ý làm như vậy. Người cũng biết phụ nữ phản kháng càng mềm yếu, càng có thể làm cho đàn ông thống khoái mà tiết ra! - Một tên trưởng lão Hắc Ám tinh linh suy nghĩ một chút, rồi phân tích về rất có kinh nghiệm.

Nghe trưởng lão Hắc Ám tinh linh này nói vậy, mấy Hắc Ám tinh linh kia lập tức bưng tỉnh trở lại. Tây Khang suy bụng ta ra bụng người, chợt hiểu ra, nói:

- Tộc mẫu thật sự là lợi hại. Xem ra nàng dùng tiếng rên rỉ vừa rồi cũng là để mê hoặc tên loài người đáng sợ này.

- Chắc chắn là như thế rồi. Tộc mẫu là ai chứ, một tên huyết khí phương cương như vậy sao có thể chinh phục được tộc mẫu!

- Ừm, chúng ta thật ra lo lắng quá mức. Xem ra tộc mẫu lại sắp có thêm hạ thần dưới váy rồi!

Trong lúc mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh bàn bạc tự cho là đúng thì những âm thanh kinh hoàng của A Đại Nhi ở phía trên càng lúc càng lớn, tiếng la hét chói tai càng liên tục:

- Không. Không được, không được như vậy, van người đó!

- Tộc mẫu giả bộ như thật, xem ra hắn sắp không xong rồi! - Tây Khang tiếp tục phát biểu ý kiến.

- A..... Tây Khang chết tiệt, mau tới cứu ta, cứu ta! - Đột nhiên, sau một tiếng gào khóc bi thảm, A Đại Nhi lại vang lên tiếng kêu gào cứu mạng.

Tây Khang lộ vẻ kinh hãi, ngạc nhiên nói:

- Các người có nghe được hay không, tộc mẫu đang kêu gào cứu mạng, có thể thật sự có chuyện hay không?

- A..... Giết ta đi, ác ma, người giết ta đi! - A Đại Nhi ở bên trên điên cuồng kêu gào thảm thiết, căn bản không có bất cứ sự sung sướng gì.

Đến lúc này, mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh dần dần mới phản ứng được, đột nhiên ý thức được bên trên nhất định đã xảy ra biến cố trọng đại. Hét to một tiếng, toàn bộ mấy trưởng lão này đột nhiên bật dậy, chạy thẳng lên phía trên.

Khi bọn hắn tới nơi thì thấy A Đại Nhi bị Hàn Thạc giữ cố định ở trên ghế, ra sức chinh phạt từ phía sau. Da dẻ của A Đại Nhi vốn sáng láng rung động lòng người, nay như là bánh xe thời gian được tăng tốc ngàn lần, với mắt thường cũng thấy được tốc độ già lão đi.

Tóc dài trên đầu dần dần trở thành màu hoa râm. Theo loại biến hóa đặc trưng này, khí tức cường đại trên người A Đại Nhi cũng truyền vào trong cơ thể của Hàn Thạc. Hắn vốn cũng không phải quá đáng sợ, nhưng khí tức trên người cũng đang không ngừng tăng cao.

-Ồ, các người tới rồi! - Bàn tay Hàn Thạc vẫn đè chặt A Đại Nhi như cũ và tiếp tục chinh phạt, quay đầu lại nhếch mép cười với mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh, nụ cười có phần tàn nhẫn.

- Thả tộc mẫu ra, nếu không chúng ta sẽ giết người! - Tây Khang hét lớn một tiếng, lại một lần nữa lấy ra thủy tinh cầu mà lần trước hắn đã dùng khi đánh nhau.

- Đợi thêm một lát nữa đi!

Hàn Thạc khẽ cười nói một câu, tốc độ chấn động càng ngày càng mãnh liệt, ở ngay trước mặt mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh dồn sức công phá một trận, sau đó hắn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng vang dội, thân thể không ngừng run rẩy một lúc.

Nhìn sang thì thân hình tộc mẫu A Đại Nhi của Hắc Ám tinh linh lúc này cũng lại không có một chút lộng lẫy. Phụ nhân A Đại Nhi thiên kiều bá mị như ma quái đã trở thành một lão bà tinh linh với tóc hoa râm và làn da như vỏ cây thông, ngay cả một chút sinh mệnh cũng không còn nữa.

Cười ha ha rồi từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra một bộ quần áo mặc vào, Hàn Thạc đã hấp thu toàn bộ lực lượng của A Đại Nhi, bây giờ chỉ cảm thấy sự khoan khoái trước đó chưa từng có, mỉm cười nhìn mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh, nói:

- A Đại Nhi chết rồi, mấy người các người cùng rời đi thôi!

369. Chương 369:kẻ Phản Bội

Ngay sau khi Hàn Thạc nói xong những lời này, mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh hết sức sợ hãi, nhất là ở dưới tình huống A Đại Nhi đã chết mất rồi, điều này làm cho mấy trưởng lão Hắc Ám tinh linh càng tìm đập chân run, trong đó Tây Khang là kẻ đã từng đánh nhau với Hàn Thạc lại càng tỏ rõ sự khiếp đảm.

Tây Khang là kẻ đầu têu đề nghị qua đây, giờ tận mắt chứng kiến A Đại Nhi chết nhưng chẳng những không có một chút ý định báo thù cho cô ta mà còn điềm nhiên thối lui về phía sau, nói với vẻ miệng hùm gan sứa:

- Người, rốt cuộc người muốn thế nào?

Hàn Thạc bật cười khanh khách, thản nhiên đáp:

- Đương nhiên là muốn các người chết rồi?

- Chúng ta có chết thì người cũng không có được tí lợi ích gì, huống chi người cũng chưa chắc đã giết được năm người chúng ta.

Tây Khang lại một lần nữa đáp trả, sau đó có vẻ bình tĩnh hơn một chút, nói:

- Chúng ta hãy đàm phán về điều kiện đi!

Vào lúc này, năm nữ Hắc Âm tinh linh trần truồng nằm bẹp trên tấm thảm trải sàn lần lượt mơ mơ màng màng tỉnh lại. Các nàng vừa thấy tình cảnh lúc này, ai nấy hoảng hốt lo sợ chạy lại chỗ mấy trưởng lão Hắc Âm tinh linh, sợ hãi kêu lên:

- Trưởng lão, cứu ta!

Mấy trưởng lão Hắc Âm tinh linh nhìn năm người trần truồng chạy về phía mình, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng không để cho bọn họ nghĩ ngợi nhiều, mỗi mỹ nhân đã lao vào trong lòng một trưởng lão Hắc Âm tinh linh, vẻ mặt vẫn kinh hoàng như trước, nói:

- Ta rất sợ hãi, chúng ta mau chạy đi!

Phập!

Trưởng lão Hắc Âm tinh linh Tây Khang vốn đã mang trọng thương, nhìn xuống ngực mình đã bị một thanh chủy thủ tinh xảo cắm vào, vẻ mặt khó tin nhìn nữ nhân kia còn đang uốn éo thân hình ở trong lòng hắn, nhưng lúc này trên mặt cô ta đã không còn chút hoảng loạn nào nữa mà chỉ có sự lạnh nhạt và vẻ nham hiểm tàn nhẫn.

Tất cả các trưởng lão Hắc Âm tinh linh khác cũng đều bị đối xử giống như Tây Khang. Năm mỹ nữ trần truồng kia sà vào trong lòng bọn họ, tất cả đều giống hệt nhau cầm vũ khí đâm một nhát chí mạng trúng vào tim phổi của bọn họ, ai nấy đều lạnh lẽo vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn.

- Ở trong khu vực của Hắc Âm tinh linh, một mình ta muốn giết các người đương nhiên không dễ dàng. Hắc hắc, kẻ thật sự muốn các người phải chết chính là người trong nhà của các người đấy! - Hàn Thạc lạnh lẽo nhìn Tây Khang từ từ ngã gục trong vũng máu, mỉm cười giải thích.

- Vì... vì sao?

Tây Khang không cam lòng nhìn nữ Hắc Âm tinh linh kia gặng hỏi.

- Mấy lão bắt tử các người từ tầng dưới kéo lên đây làm gì. Mấy gia tộc chúng ta đang sống yên vui, các người thứ nhất là đoạt vị trí của chúng ta, trở thành trưởng lão nô dịch chúng ta. Khách khách, bất cứ chủng tộc nào cũng có thủ lĩnh, nói chi là Hắc Âm tinh linh chúng ta, chỉ có các người chết đi thì mấy người chúng ta mới thật sự là người cầm quyền của Hắc Âm tinh linh. - Nữ nhân đó cười lạnh, ngồi xổm xuống chộp lấy thanh chủy thủ, lại nhăm hắn đâm thêm một đao nữa. Tây Khang trợn mắt trắng dã, đổ gục hằn xuống.

Những trưởng lão Hắc Âm tinh linh này, ai nấy đều là người nắm giữ những loại ma pháp không tầm thường, nhưng bọn họ cũng không thể nào ngờ rằng người bên mình lại hạ thủ đối với bọn họ nên khi bị năm nữ Hắc Âm tinh linh kia đánh lén thì lập tức trúng đòn.

Khê “ồ” một tiếng, Hàn Thạc nhanh như chớp lướt đến chỗ một trưởng lão Hắc Âm tinh linh. Tên này vốn đang nằm trong vũng máu bỗng đột ngột vùng dậy, nhưng mới vừa đứng lên đã bị Hàn Thạc lập tức tiếp cận, đánh một chưởng vào sau lưng. Cơ thể của tên trưởng lão Hắc Âm tinh linh đã bị một nhát đâm mà chưa chết hắn này bị chấn nát vang lên “bụp” một tiếng rồi hắn mới thực sự đổ sập người xuống.

Bởi vì muốn chuẩn bị thật kỹ lưỡng cho cuộc chiến xác thịt với Hàn Thạc, A Đại Nhi không hề bố trí Hắc Âm tinh linh nào hộ vệ ở khu vực phụ cận. Cô ta cũng đoán trước và biết rõ tiếng kêu gào dâm dăng của bản thân sẽ rất lớn, mà bản thân lại là người cầm quyền của Hắc Âm tinh linh nên tất nhiên cũng không quá ngại ngùng để cho thủ hạ nghe thấy, do đó đã điều động những thị vệ này đi.

Bây giờ trận chiến ở đây đã kết thúc nhưng vẫn không hề có một tên thị vệ nào biết rằng ở nơi này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, vẫn làm việc cách xa đó như trước.

- Người không phải đã không đáp ứng chúng ta, tại sao cuối cùng lại giết A Đại Nhi? - Một nữ Hắc Âm tinh linh tên là Tịch Á Lan chùi sạch máu dính trên cánh tay ngọc ngà của mình vào tấm thảm trải sàn, mặc bộ quần áo lụa mỏng manh vào, cảm thấy khó hiểu mà hỏi Hàn Thạc.

Khi Hàn Thạc thể hiện thực lực phi thường, trong khoảng thời gian ngắn đã chinh phạt cả năm nàng bỏ lê bỏ cang thì mấy người Tịch Á Lan đã từng đưa ra đề nghị này với Hàn Thạc, mong muốn hân trợ giúp các nàng giết chết A Đại Nhi và mấy tên trưởng lão kia nhưng lại bị Hàn Thạc uyển chuyển cự tuyệt.

Hàn Thạc nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

- A Đại Nhi động tay động chân với ta, cho nên ta đành phải thay đổi quyết định!

Khi nói như vậy, Hàn Thạc thở phào một hơi, chỉ thấy bên trong thân thể hắn dường như có một dải màu đỏ di động, hai điểm bé xíu màu đen bị dải màu đỏ này truy đuổi, chậm rãi di chuyển từ trên vai xuống lòng bàn tay của hắn, sau đó lớp da ở hai lòng bàn tay của Hàn Thạc bỗng nhiên bị phá vỡ, hai con nhện màu lam nhỏ bằng cỡ hạt đậu nành chui ra.

Hai luồng hỏa diễm “phụt” một tiếng, từ trong lòng bàn tay Hàn Thạc bắn ra, hai con nhện màu lam liền bị đốt thành tro bụi, sau đó bị Hàn Thạc há miệng thổi phù một cái liền biến mất.

Ban đầu thật ra Hàn Thạc thực sự không dự định hạ thủ đối với A Đại Nhi, nhưng mà rõ ràng A Đại Nhi mưu đồ làm loạn đối với hắn. Tại cảnh giới Phân Ma, thần thức của Hàn Thạc có thể xem xét rõ ràng mọi tình trạng lạ trong cơ thể. A Đại Nhi sử dụng hai con nhện nhỏ thâm nhập vào trong cơ thể của Hàn Thạc, rõ ràng là mang ý nghĩ không hữu nghị.

Hai con nhện nhỏ này là khi A Đại Nhi hôn hít cuồng nhiệt với Hàn Thạc đã từ dưới lưỡi của cô ta bò vào trong cơ thể hắn. Con nhện chỉ to bằng cỡ hạt đậu nành, lại tiến vào trong lúc hôn hít nồng nhiệt nên lúc đầu ngay cả Hàn Thạc cũng không cảm giác được sự tồn tại của nó, nếu không phải lực lượng thần thức của hắn đủ cường đại thì đúng là thật sự hắn cũng không biết đã bị A Đại Nhi ngấm ngầm động tay động chân.

Với tâm tính của Hàn Thạc, A Đại Nhi mà dám động thủ trước thì tất nhiên hắn sẽ không có bất cứ chút nhân từ nào đối với cô ta. Trong khi giao tiếp thể xác dữ dội, hắn đột nhiên sử dụng bí thuật Thái âm bổ dương của Ma Môn hấp thu lực lượng trong cơ thể A Đại Nhi.

A Đại Nhi là một Đại ma đạo sư quái dị của Hắc Ám hệ, ngoài ra trong cơ thể cô ta còn có một luồng lực lượng kỳ dị. Lực lượng kỳ dị này hoàn toàn không giống đâu khí thông thường, có thể phát động một loại lực lượng âm tà nào đó. Hàn Thạc từ trong luồng lực lượng kia cảm ứng được một ít mùi vị thần lực tà ác, đoán rằng chắc là đến từ Tà Ác nữ thần La Ti. Chính bởi vì trong cơ thể A Đại Nhi có luồng lực lượng âm tà kỳ dị này, ả ta vốn chỉ có cảnh giới Đại ma đạo sư Hắc Ám hệ nhưng lại tỏ ra đáng sợ như vậy. Khi Hàn Thạc sử dụng bí thuật Thái âm bổ dương, A Đại Nhi điên cuồng đề kháng, nhưng mà thân thể cô ta vẫn chỉ có lực lượng của ma pháp sư, đương đầu với Hàn Thạc là loại cao thủ bạo ngược như ma thú này thì cô ta có vùng vẫy thân hình thì căn bản cũng uống công vô ích.

Khi sử dụng bí pháp Ma Môn hấp thu lực lượng của A Đại Nhi, chủ yếu vẫn là hút lấy luồng lực lượng âm tà đến từ Tà Ác nữ thần La Ti kia. Luồng lực lượng này bị ma công chủ động loại trừ hết tính chất âm tà, mười thành lực lượng cuối cùng chỉ lưu lại hai thành, cuối cùng bị ma công của Hàn Thạc trực tiếp hấp thu những lực lượng tinh hoa.

Nhưng chính là hai thành tinh hoa này cũng khiến cho Hàn Thạc cảm giác Ma Nguyên lực được một lần bồi dưỡng thật lớn, Ma Anh trong cơ thể càng ngày càng có tinh thần, khiến cho hắn có cảm giác sung sướng khoan khoái mê li.

Còn tinh thần lực của A Đại Nhi thì không thể sử dụng bí thuật Thái âm bổ dương hấp thu. Khi liều mạng vùng vẫy, A Đại Nhi luôn luôn thử ngưng tụ tinh thần lực để dùng ma pháp Hắc Ám hệ phản công, đáng tiếc là dưới sự công kích của ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến của Hàn Thạc, ả ta luôn luôn không có cách nào tĩnh tâm ngưng tụ tinh thần lực được.

“Gần đây dường như dục vọng trong lòng ta càng lúc càng lớn, chẳng lẽ là cảnh giới Túng Dục sắp đến rồi!”

Hàn Thạc đột nhiên có phần nghi hoặc. Trong khoảng thời gian này, mỗi khi thấy mỹ nữ thì đều có ý muốn chinh phục mãnh liệt, đối với địch nhân cũng có ý nghĩ muốn lập tức chém giết, các loại dã tâm chiến đấu giết hại đều có xu thế muốn lan tràn.

Hàn Thạc lúc lắc đầu, tạm thời thoát khỏi những suy nghĩ trong lòng, liếc nhìn năm mỹ nữ Hắc Ám tinh linh đã mặc quần áo chỉnh tề đứng trước mặt hắn, nói:

- Được rồi, mấy tên ngăn cản các người lên nắm đại quyền quản lý Hắc Ám tinh linh đều đã chết hết sạch cả rồi, bây giờ hãy đàm luận chuyện của chúng ta thôi.

Tịch Á Lan gật đầu, nói:

- Chuyện còn lại thì giao cho chúng ta xử lý, người chỉ cần giao ra Âm Chi Vĩnh Thán, chúng ta liền trao cho người năm mươi vạn kim tệ, ngoài ra cam đoan sẽ không động đến những Tích dịch nhân kia, người thấy thế nào?

- Không thành vấn đề!

Hàn Thạc vui vẻ đồng ý, lấy ra một cây cung lớn cổ quái mà hắn đoạt được của Đại Na, nói:

- Giữ trong tay ta dù sao cũng không có ích lợi gì, đổi lấy năm mươi vạn kim tệ của các người thì vô cùng có lời.

Trên người A Đại Nhi và mấy trưởng lão Hắc Âm tinh linh kia cũng không có báu vật gì khiến Hàn Thạc phải lưu ý, có lẽ bởi vì bọn họ vừa mới thoát ra khỏi tầng bên dưới, chưa ai kịp thu gom của cải, cho nên hẳn từ trên người bọn này cũng không thu hoạch được chiến lợi phẩm vừa ý.

- Ngoài ra, chúng ta đồng ý thiết lập giao dịch dài hạn với người. Thế giới trong lòng đất của chúng ta có những thứ mà thế giới bên trên của các người không có, ta nghĩ có một vài thứ có thể cung cấp cho chúng ta để đổi lấy các loại rượu ngon, nhiều loại tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, kể cả một số bảo thạch tăng ma lực hiếm có. Có mấy thứ kia rồi, Hắc Âm tinh linh chúng ta có thể làm ra vũ khí ma pháp mỹ lệ, nếu mang ra bán, ta nghĩ mỗi chiếc đều là thứ mà bọn quý tộc của các người sẽ tranh cướp nhau để mua được. - Tịch Á Lan nói với Hàn Thạc.

- Hê hê, các người yên tâm, ta nhất định sẽ làm các người hài lòng. Đương nhiên, các người cũng phải làm ta hài lòng, tất cả mọi người chúng ta cùng phát tài đi! - Hàn Thạc cảm thấy khoan khoái, nói với năm nữ nhân sắp trở thành trưởng lão mới của Hắc Âm tinh linh.

370. Chương 370:triệu Hoán Lão Thi Yêu

Sau khi Hàn Thạc rời khỏi lãnh địa của Hắc Âm tinh linh, năm nữ nhân Hắc Âm tinh linh hợp lực, đưa thi thể A Đại Nhi cùng với mấy tinh linh trưởng lão kéo vào hầm sâu nhất trong lòng đất, lại tuyên bố với bên ngoài rằng A Đại Nhi cùng với mấy vị tinh linh trưởng lão đã lên trên mặt đất đi du lịch rồi.

Qua mấy ngày, bên trong hầm hốt nhiên tụ tập mấy vạn tiểu tri chu (con nhện nhỏ), dường như là toàn bộ nhện trong cả lãnh địa Hắc Âm tinh linh đều đến đông đủ, những con nhện nhỏ này không biết thông qua phương pháp gì để tiến vào trong hầm, cả những Hắc Âm tinh linh trong lãnh địa cũng không phát giác ra được.

Trăm ngàn tiểu tri chu chỉ chít chiếm cứ hết cả căn hầm ngầm, bò lúc nhúc trên thi thể A Đại Nhi, mỗi con phun ra từng tia lực lượng kỳ dị xuống thi thể ả, sau khi phun ra hết lực lượng, cả đám liền mất đi sức sống.

Quá trình này kéo dài một đoạn thời gian, hàng trăm ngàn con nhện dùng mãnh tiến vào phun ra lực lượng trong cơ thể xong, liền chết sạch trong hầm.

Thi thể khô quắt của A Đại Nhi từ từ bị ăn mòn, qua vài ngày chỉ còn lại một đồng xương trắng, nhưng bên trong đầu lâu của ả lại có thêm một hạt châu màu lam lóng lánh bằng ngón cái, bên trong hạt châu này tràn ngập lực lượng đậm tà mà Hàn Thạc đã từng thu nạp từ nữ thần nhện La Ti.

Đột nhiên có một hôm, hạt châu màu lam này nổ mạnh bắn ra trăm ngàn sợi tơ màu lam, chui vào mấy thi thể của trưởng lão tinh linh, những sợi tơ màu lam đó như là những ống dẫn vận chuyển dịch thể, từ trên người mấy tinh linh trưởng lão rút ra từng làn quang mang màu lam, trong chốc lát mấy thi thể tinh linh trưởng lão toàn bộ biến thành tro bụi, hạt châu màu lam trong đêm khuya chậm rãi thoát khỏi căn hầm, bay về hướng khu vực thần miếu của nữ thần nhện La Ti.

Giữa thần miếu, một cô gái Hắc Âm tinh linh thanh thuần, đang đối diện với thần tượng nữ thần nhện La Ti, dáng người tiêu tụy như đang khấn cầu điều gì. Cô gái thoạt nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, dường như không chịu ảnh hưởng văn hóa đậm tà của hắc ám tinh linh làm mục ruỗng, tham bái thần tượng La Ti với vẻ mặt như một tín đồ sùng kính nhất.

Trong lúc nàng đang lâm râm cầu khẩn bằng ngôn ngữ hắc ám tinh linh, tiếp tục khấu bái tượng nữ thần La Ti thì trong phút chốc hạt châu màu lam trong căn hầm ngầm bay đến, trôi nổi trên đỉnh đầu nàng. Đột nhiên hạt châu màu lam bắn ra trăm ngàn luồng ánh sáng màu lam, bao trùm lên cô gái.

Từ bên trong hạt châu màu lam bỗng nhiên vọt ra năng lượng khổng lồ, thông qua từng luồng ánh sáng màu lam chui vào trong cơ thể cô gái. Cô gái bị ánh sáng màu lam chui vào không ngừng kêu lên “ô ô”, đáng tiếc bởi vì môi cũng bị màu lam bao trùm nên tiếng kêu thảm thiết của nàng căn bản không thể truyền ra ngoài.

Đồng tử cô gái vốn màu xanh biếc, dần dần trở nên trắng dã, tiếng kêu thảm thiết cũng dần dần lặng xuống. Trong chốc lát, hạt châu màu lam trên đỉnh đầu cùng với hàng trăm ngàn tia sáng màu lam, từng chút một nhập vào cơ thể cô gái. Quang mang màu lam lượn lờ trong cơ thể, cô gái ngã nhào xuống trước mặt tượng nữ thần nhèn nhện La Ti. Cho đến khi trời gần hừng đông, lam quang trong cơ thể cô gái mới biến mất toàn bộ, đồng tử màu trắng dã một lần nữa khôi phục màu xanh biếc.

Đợi đến khi cô gái đứng lên, hướng về tượng Nữ thần nhèn nhện La Ti vái một lễ, sau đó nghiêng răng thốt:

- Bố Lai Ân, ta nhất định cho ngươi ném thống khổ gấp trăm lần, dùng phương pháp tương tự giết chết ngươi!

Trong khi đó trong Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc đang không ngừng cười sằng sặc, nghe có vẻ rất vui vẻ sảng khoái.

Trước mặt Hàn Thạc, một Lão thi yêu thân cao chừng hai thước, lông tóc dài màu xanh, răng nanh chỉ chít lợi trào Bén Nhộn, dưới triệu hoán thuật của hắn rốt cuộc cũng giáng xuống vị diện này. Lão thi yêu mới xuất hiện rít gào không ngừng, loại sinh vật bất tử cao cấp này, cho dù tại Kỳ Áo đại lục cũng không chịu pháp tắc thiên địa ước thúc. Tiếng gầm lớn xác thực đó vang vọng khắp cả Tử Vong Mộ Địa, cùng vang lên với âm thanh cuồng tiếu của Hàn Thạc.

Lão thi yêu rít gào một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy trước mặt là người tạo ra khế ước, lại vọt tới hắn, tốc độ nhanh như một tia chớp màu xanh, lợi trào dài một thước ma sát với không khí kêu roẹt roẹt, khí thế rất kinh người.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ có chỗ sai, xem bộ triệu hoán thuật không hoàn toàn thành công, nếu không bắt tử sinh vật cường đại như vậy từ dị giới giáng xuống cũng không lập tức phát động công kích với Vong Linh pháp sư. Vậy trong khi chiến đấu Vong Linh pháp sư không phải là thảm sao.”

Hàn Thạc mắng thầm một tiếng, mắt thấy Lão thi yêu vọt tới, vội vàng nắm lấy Lục Ma Phong.

Hàn Thạc tay trái khua khô lâu pháp trượng, ngâm xướng một chú ngữ, một tấm bạch cốt thuần bài thật lớn chợt hình thành trước mặt hắn, cổ thứ sắc nhọn mọc trên tấm chắn, “đỉnh”, Lão thi yêu va vào tấm chắn, tấm chắn vỡ ra, hắn thoáng té ngã trên mặt đất.

Bạch cốt thuần bài ngưng kết tại cảnh giới Đại ma đạo sư, diện tích cùng tính chắc chắn mạnh hơn không ít, Lão thi yêu đâm vào cũng chỉ có thể làm cho nó vỡ ra, cũng không đủ khả năng xuyên qua tấm chắn.

Không chờ Lão thi yêu đứng lên, Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc liền bắn ra, chỉ nghe thấy một thanh âm kim loại va chạm chói tai, lợi trào bên phải của Lão thi yêu bị gãy mất hai đoạn, thế nhưng Hàn Thạc trong lòng cũng cảm thấy hoảng sợ, không rõ lợi trào sắc nhọn của hắn không biết hình thành như thế nào, Lục Ma Phong chém một phát xuống vậy mà chỉ đứt có hai đoạn, hơn nữa hiển nhiên còn rất phí lực.

Lục Ma Phong lợi hại thế nào, Hàn Thạc tự nhiên là hiểu rõ, hơn nữa hung sát chí khí khổng lồ thu nạp được Hàn Thạc dày công chế luyện, đó là hàng thật giá thật chặt kim loại phá đá không một chút phí sức, nhưng mà hắn không ngờ tới Lão thi yêu này lại đáng sợ như vậy, lợi trào của nó dưới một trăm của Lục Ma Phong cũng chỉ có đứt có hai đoạn.

Lão thi yêu chậm rãi xuống đất, nghe rằng một lần nữa hú to vọt tới hắn. Hàn Thạc khua khô lâu pháp trượng trong tay, một trăm cốt mâu phá không bay tới, cốt mâu mặc dù không thể xuyên thủng Lão thi yêu nhưng nó cũng bị chúng đâm vào liên tục lùi lại.

Thừa dịp này, Hàn Thạc bằg vào liên hệ của lực lượng khế ước, lợi dụng khô lâu pháp trượng tống Lão thi yêu trở về.

Cũng không phải Hàn Thạc e ngại Lão thi yêu này, với thực lực của hần giết chết nó cũng chẳng phải chuyện gì khó. Bất quá Lão thi yêu một khi được triệu hoán, lại chủ động phát động công kích với chủ nhân, rõ ràng là bởi vì chú ngữ có vấn đề mới có chuyện như vậy. Trước mắt chuyện trọng yếu nhất là làm sao ngâm xướng triệu hồi thuật chính xác, mà không phải “chơi” với nó.

Sau khi rời khỏi thế giới dưới lòng đất, Hàn Thạc mấy ngày nay đều ở trong Tử Vong Mộ Địa tu luyện triệu hoán thuật cấp bậc Đại ma đạo sư. Trải qua một đoạn thời gian nghiên cứu, hần đã dần nắm vững được kĩ xảo, hôm nay đã có thể triệu hoán được Lão thi yêu từ dị giới.

- Lão thi yêu từ dị giới giáng xuống, lập tức bắt đầu công kích ta, nhất định là không bị lực lượng khế ước trói buộc, nếu không thì nó sao dám công kích mình. - Hàn Thạc lẩm nhẩm nói, nhíu mày khổ sở suy nghĩ triệu hoán thuật vừa mới thi triển một cách cẩn thận.

Tiện tay lấy cuốn sách Vong Linh ma pháp dày cộm ra, Hàn Thạc lại chăm chú đọc kĩ, một lát sau linh quang chợt động, chợt hô lên:

- Hần là khế ước thiết lập trên đường không nhỉ!

Lợi dụng triệu hoán thuật để Lão thi yêu tiến vào Kì Áo đại lục, Hàn Thạc đầu tiên là dùng chú ngữ liên hệ với dị giới, sau khi ngâm xướng âm tiết tìm kiếm Lão thi yêu, tinh thần lực hần xuyên qua không gian vô cùng xa xôi, trong nháy mắt giáng xuống dị giới. Lúc này hần có thể tùy theo tình huống tập trung vào một Lão thi yêu.

Quá trình sau đó là lợi dụng tinh thần lực áp chế chặt chẽ nó, sau đó lại lợi dụng tinh thần lực phá hủy phản kháng của Lão thi yêu, nhân đó hình thành khế ước, đưa nó tiến nhập vào đường hầm không gian, trong thời gian ngắn xuyên qua đường hầm không gian huyền ảo trở lại Kì Áo đại lục.

Chỉ có điều theo như cuốn sách Vong Linh ma pháp khó hiểu này, Hàn Thạc dò khắp nơi mới thấy một cái chú thích, ý nói là sinh vật dị giới thực lực là mạnh nhất, nhưng một khi rời dị giới tiến vào đường hầm không gian, trong nháy mắt sẽ tiến vào tình trạng suy yếu nhất, một khi từ đường hầm không gian giáng xuống thế giới vật chất, bọn chúng lại khôi phục như cũ.

Đương nhiên bắt tử sinh vật vĩnh viễn ở thế giới vong linh mới là cường đại nhất, tới Kì Áo đại lục thế giới vật chất này bởi vì không có tử khí cực kỳ nồng nặc, lực lượng của bọn chúng hần sẽ bị hạn chế nhất định.

Bất quá cho dù là vậy, tại thế giới vật chất bắt tử sinh vật vẫn có thể phát huy được lực lượng cường đại, chỉ cần tại thế giới vật chất có sinh vật tồn tại, sẽ có vong hồn tử khí tồn tại, mặc dù không ngưng tụ thuần túy như thế giới của bọn chúng, nhưng cũng có thể cung cấp lực lượng cần thiết, hơn nữa bản thân bọn chúng mang theo tử khí, cho dù giáng xuống Kì Áo đại lục này, thực lực cũng không kém là bao.

Nhưng mà từ thiên đường Vong Linh đến thế giới vật chất Kì Áo đại lục này, trong quá trình đó tất phải trong nháy mắt xuyên qua đường hầm không gian huyền ảo, vốn khoảng cách này là vô cùng xa, nhưng dưới ảnh hưởng của khế ước cùng tinh thần lực, hoặc là chú ngữ ẩn chứa không gian pháp tắc huyền diệu, nên có thể khiến cho khoảng cách vô cùng xa này thu nhỏ lại phút chốc.

Căn cứ vào trình độ thuần thực tinh thần lực cùng với triệu hoán chú ngữ của Vong Linh pháp sư bất đồng, bắt tử sinh vật từ Vong Linh dị giới xuyên qua đường hầm không gian tiến vào thế giới vật chất thời gian cũng khác nhau. Thực lực Vong Linh ma pháp sư càng mạnh, hiểu càng rõ bản chất Vong Linh ma pháp, thì thời gian hao phí cũng càng ngắn.

Giống như dưới tình huống thông thường Vong Linh pháp sư từ ma pháp học đồ đến cấp bậc Ma đạo sư, để cho bắt tử sinh vật từ dị giới giáng xuống thế giới này phải mất từ ba đến năm giây. Giờ đây Hàn Thạc xem như đã tiến giai đến Vong Linh pháp sư cấp bậc Đại ma đạo sư, thời gian ngắn ngủi chỉ có một giây đồng hồ.

Nếu là Vong Linh pháp sư cấp bậc Thánh ma đạo sư, thời gian xuyên qua này thậm chí dùng thời gian một phần nghìn giây để tính, cơ hồ triệu hoán chú ngữ vừa hoàn thành, bắt tử sinh vật trong nháy mắt sẽ xuất

hiện tại thế giới vật chất này. (Quá trình ngâm xương chú ngữ, kỳ thật đó là một loạt quá trình liên hệ với bất tử sinh vật từ dị giới, tìm kiếm đến đồng thời áp chế ký kết khế ước)

Song vô luận là con đường nhập môn Vong Linh ma pháp từ ma pháp học đồ, hay là Thánh ma đạo sư nhận thức vô cùng sâu sắc bản chất của Vong Linh ma pháp, bất luận hần triệu hoán một khô lâu chiến sĩ yếu kém nhất hay là bất tử sinh vật kinh khủng nhất Cốt Long, bất tử sinh vật được triệu hoán tóm lại phải thông qua đường hầm không gian.

Thời gian này căn cứ theo thực lực của ma pháp sư mà dài hay ngắn, nhưng trình tự này vĩnh viễn không thể tránh. Căn cứ theo chú thích này, dường như bất tử sinh vật cường đại cỡ nào, ở đường hầm không gian không tồn tại bất cứ tử khí gì, đều rất suy yếu.

Phỏng theo định luật trong Vong Linh ma pháp, thừa dịp bất tử sinh vật suy yếu nhất để ký kết khế ước là vững chắc nhất, Hàn Thạc dường như ngộ ra được gì đó, tâm niệm chợt động lại một lần nữa ngâm xương Vong Linh ma pháp, tập trung chú ý tới trạng thái tốt nhất, theo âm tiết chú ngữ biến hóa, bỗng chốc liên hệ với một Lão thi yêu từ dị giới.

Trong khi Lão thi yêu cực lực giãy dụa, tinh thần lực của Hàn Thạc như nước lũ bộc phát, ngăn chặn nó giãy dụa. Thuận theo Vong Linh chú ngữ tiếp tục ngâm xương, tinh thần lực của hần dần áp chế sự phản kháng của nó, đợi khi âm tiết chú ngữ ngâm xương tới chỗ xuyên qua, Hàn Thạc thành linh kéo Lão thi yêu vào đường hầm không gian.

Vừa đem Lão thi yêu tiến vào đường hầm không gian, trong một giây, Hàn Thạc xuất toàn lực nhanh chóng ký kết khế ước với nó, một giây trôi qua, Lão thi yêu chợt giáng xuống trước mặt hần trong Tử Vong Mộ Địa.

Thở phào, mục quang Hàn Thạc tỏa sáng nhìn chằm chằm Lão thi yêu mới xuất hiện một lần nữa này, tùy thời chuẩn bị ứng biến. Lão thi yêu hình dáng đáng sợ này xuất hiện trước mặt Hàn Thạc, không có bất kỳ động tĩnh gì, không giống như lần trước điên cuồng lao về phía hần.

Nhìn Lão thi yêu chăm chú trong chốc lát, Hàn Thạc trong lòng dần mừng rỡ, thử truyền đạt một mệnh lệnh. Lão thi yêu căn cứ theo mệnh lệnh truyền đến, bay vòng vòng tại chỗ không ngừng. Hàn Thạc có thể cảm nhận được tâm tình của Lão thi yêu vào lúc này, nó bức mình thậm chí vô cùng chán ghét cái loại cử động nhàm chán này, nhưng vẫn làm theo mệnh lệnh của hần, lực lượng khế ước làm nó không thể kháng cự.

- Thành công, rốt cục thành công rồi! - Hàn Thạc cười ha ha, hiểu được triệu hoán thuật lúc này đây mới xem như chính thức thành công, trong lòng dâng lên một niềm thỏa mãn mãnh liệt.

Triệu hoán thuật Lão thi yêu tại cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư rốt cuộc dưới sự siêng năng của Hàn Thạc, đã chính thức được thực hiện. Triệu hoán thuật này một khi thành công, thì triệu hoán thuật Cốt ma cùng Mộc nãi y lĩnh chủ hần rất nhanh có thể nắm vững.

371. Chương 371:lòng Dạ Của Nữ Nhân

Thông qua Truyền Tống Trận pháp tại Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc bước từ nơi sâu trong lòng đất chỗ vùng hoang dã ngoài thành Hi Tiệp ra.

Triệu hoán Thổ Giáp thi, cho nó đào một cái địa đạo thông từ đỉnh đầu lên, Hàn Thạc rời khỏi đó, chạy tới hướng thành Hi Tiệp.

Với loại cường giả như Hàn Thạc, bất luận phòng ngự gì của một tòa thành trì đều chỉ như thùng rỗng kêu to, từ trên trời cao đáp xuống một góc trong thành. Hần đi thẳng đến khu vực Hải Luân đang ở, song khi tới đó hần mới phát hiện năng cùng thân vệ quân đã sớm rời khỏi thành Hi Tiệp.

Đi tới cứ điểm Ám Mạc tại thành Hi Tiệp, Hàn Thạc cho gọi Đức Lan Đặc, từ miệng lão hần biết thành Hi Tiệp trải qua một phen thanh tẩy huyết tinh, giờ đây Hải Luân đã nắm vững triệt để.

Phong thư lần trước Hàn Thạc gửi đã tới tay Địch Khắc, dựa theo phân phó của hắn, từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ truyền ra tin tức, nói rằng Hải Luân căn bản chưa từng có quan hệ thân thể thân mật với hắn. Tin đồn lần đó Hải Luân bị cường bạo thuần túy chỉ là phỏng đoán của đám người hầu.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ dựa theo Hàn Thạc phân phó, đã chính thức tuyên bố với bên ngoài. Tuyên bố này rất nhanh được truyền khắp bảy đại công quốc, đích xác làm cho một bộ phận tin vào tin tức này, có điều một số người nội tâm như nhớp vẫn không tin vào tính chân thật của nó.

Đối với công dân của công quốc Hi Luân mà nói, ngay khi thanh minh này truyền đến, một bộ phận xuất phát từ lòng tôn kính với Hải Luân đại công tước đã thực sự tin nó. Sau khi trải qua việc bị những ánh mắt lạnh nhạt khinh thường đã lâu, Hải Luân vốn xem thường chuyện đưa ra chứng minh cho tính thật giả của việc này.

Do mấy đại quý tộc công quốc Hi Luân, bao gồm một số nữ quý tộc đức cao vọng trọng liên hợp lại giám sát, Hải Luân đồng ý cho giám định thân thể. Họ cử ra ba bà lão kiểm tra thân thể Hải Luân một lượt, cuối cùng chứng thực đầy đủ năng đích xác vẫn còn là xử nữ.

Sau đó bọn họ đồng loạt phát biểu chính thức thanh minh với quốc dân, tất cả công dân đều chính thức tin vào tính chân thực của chuyện này, đối với Hải Luân rốt cuộc không còn hoài nghi nữa.

Có lẽ bởi vì công dân nghĩ rằng trước kia mình đã vũ nhục danh dự của Đại công tước, vốn hầu như khinh thường nàng thì giờ nhất loạt tất cả vô cùng đau lòng hối lỗi, sau khi trải qua sự tình lần này, sự tôn sùng của công dân trong công quốc đối với Hải Luân đạt tới mức chưa từng có.

Lợi dụng thời cơ này, Hải Luân dùng thủ pháp sấm rền gió cuốn liên tiếp diệt trừ mấy đối thủ chính trị, quét sạch toàn bộ đám quý tộc có dị tâm mưu đồ làm loạn trong cả công quốc Hi Luân. Sau một trường chém giết đẫm máu, công quốc rốt cuộc không còn một quý tộc nào dám phản bội nàng nữa.

Vào lúc này, vốn tại hội nghị bảy nước lần trước đại công tước Bồ Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ của công quốc Nội Sâm vô cùng lạnh lùng với Hải Luân, lập tức gửi nàng thư tín nóng hổi, một mặt vô cùng đau đớn biểu đạt sự hối hận. Mặt khác lại một lần nữa theo đuổi Hải Luân giống như dĩ vãng.

Tại thành Hi Luân, phủ công tước. Hải Luân cầm phong thư toàn những lời tỏ tình động lòng người mà cười lạnh xé nát, nói với Hỏa phượng hoàng bên cạnh:

- Trải qua việc lần này, ta hoàn toàn thấy rõ bộ mặt của Bồ Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, xem chừng thứ y vẫn theo đuổi là quốc gia này mà không phải là ta. Khi tất cả công dân và quý tộc của công quốc Hi Luân chống lại ta, y chẳng những chưa từng trợ giúp ta mà còn ngầm tính kế với ta. Song hiện tại ta nắm đại quyền trở lại, y lại giống như con ruồi bắt đầu truy đuổi. Nguyên lai từ đầu tới cuối Bồ Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ cũng chỉ theo đuổi công quốc Hi Luân mà thôi.

Hỏa phượng hoàng đã biến thành một cô gái, nghe vậy gật gật đầu nói:

- Ta đã sớm nói gã này không thể tin được, chính trị gia hoàn toàn đều là vì ích lợi, sự dối trá của kẻ này khiến người khác cảm thấy tởm lợm, thật không biết lúc trước mụ như thế nào lại đồng ý hợp tác với y.

Nghe Hỏa phượng hoàng nói vậy, khuôn mặt kiêu diễm của Hải Luân hơi hơi đỏ lên, thốt:

- Hỏa Phong tỷ tỷ, ta cũng lợi dụng y mà thôi, vấn đề giữa các nước chẳng qua cũng như thế. Công quốc Nội Sâm và chúng ta có cùng địch nhân, ta chỉ lợi dụng y để đối phó địch nhân mà thôi.

Dừng một lát, khuôn mặt Hải Luân càng hồng lên, do dự một chút, hơi nhút nhát hỏi Hỏa phượng hoàng:

- Hỏa Phong tỷ tỷ, tỷ thấy Bồ Lai Ân thế nào?

- Cái tên tiểu nhân hèn hạ kia á? - Hỏa phượng hoàng sững sốt rồi nghiêng răng cắn hận mắng.

Chẳng biết vì sao, Hải Luân nghe Hỏa phong gọi Hàn Thạc là tiểu nhân ti bỉ thì trong lòng mơ hồ có cảm giác không thoải mái, dường như sâu trong nội tâm không hài lòng khi có người bôi nhọ hắn, ngay cả Hỏa Phong tỷ tỷ thân mật nhất này cũng vậy.

- Ủm, chính là Bồ Lai Ân, Hỏa Phong tỷ tỷ thấy hấn thế nào? - Có điều với quan hệ thân mật giữa Hải Luân và Hỏa phượng hoàng nhiều năm, tự nhiên sẽ không để ý những lời oán trách này của Hỏa phượng hoàng, hơi chờ mong nhìn Hỏa Phong hỏi.

Hỏa phượng hoàng oán hận thốt một câu, liếc nhìn Hải Luân đã thấy trong ánh mắt nàng tràn ngập chờ mong, không còn chút oán hận nào với Hàn Thạc, nàng đành thở dài trong lòng, miễn cưỡng cười nói:

- Hải Luân, tên Bồ Lai Ân này so với Bồ Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ còn khó đối phó hơn, khi đối mặt với gã kia, ta còn có thể cảm giác được một chút ý niệm nhớ bản của y với muội, còn cả cái bộ dạng đạo đức giả cùng ý nghĩ nội tâm không phù hợp.

- Nhưng mà khi ở cùng Bồ Lai Ân một chỗ, ta căn bản không thể cảm ứng được tình cảm trong nội tâm hấn, hấn tựa như một hàn đàm sâu không thấy đáy, trong đó có cả lãnh khốc, còn như thâm sâu ở điểm gì, căn bản ta không thể nhìn ra. Ai, nam nhân này quá lợi hại, hấn nếu muốn giết chúng ta quả thật dễ như trở bàn tay, ta biết chúng ta không đối phó được hấn, ta cũng không biết cách làm của muội rồi cuộc là đúng hay không đúng.

Hỏa phượng hoàng hiểu được Hải Luân đối với Hàn Thạc bất tri bất giác đã có cảm tình. Hấn đích xác có tiền vốn hấp dẫn bất cứ nữ nhân nào, nhưng kiểu nam nhân như hấn đối với nữ nhân mà nói căn bản chính là chất gây nghiện, một khi lâm vào rồi thì khó có thể tự kiềm chế, nhưng với Hải Luân tương tự cũng có dã tâm bùng bùng mà nói, kết hợp với một nhân vật kiêu hùng mạnh mẽ như thế, đích xác mới là thích hợp nhất.

Hàn Thạc hiển nhiên chính là dạng nhân vật như vậy, đối với Hải Luân mà nói thực lực hấn kinh khủng, làm việc quyết đoán ngoan độc không thể nghi ngờ càng có lực hấp dẫn trí mạng. Bấy đại công quốc đại chiến quanh năm, nếu bên cạnh nàng có một nam nhân như vậy ủng hộ tự nhiên sẽ không phải là chuyện xấu.

Đáng tiếc những thứ mưu mô của nam nhân này quá nhiều. Một công quốc Hi Luân hiển nhiên không thỏa mãn được hấn. Khi hấn vọng đồ chiếm cả bảy đại công quốc, Hỏa phượng hoàng cũng không biết Hải Luân đi theo hấn rồi cuộc là họa hay là phúc.

- Hỏa Phong tỷ tỷ, ta biết mình muốn cái gì, Bồ Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ không mang lại được cho ta thứ đó, ta nghĩ Bồ Lai Ân có thể. Mặt khác, không biết tại sao, ta phát hiện ta rồi cuộc không ghét được hấn nữa. Có lẽ tâm tình nữ nhân là như vậy, có thể hận một người đến thấu xương, nhưng cũng có thể bởi vì một việc mà loại hận này lại chuyển biến thành yêu, ai..... - Hải Luân thở dài, nói đầy cảm xúc.

Trong lúc hai người còn đang tự hỏi thì trong phủ công tước có một luồng khói nhẹ chậm rãi trôi tới. Lượn lờ sau đình viện mới trôi tới cửa sổ chỗ Hải Luân.

Hải Luân đang ở nói chuyện với Hỏa phượng hoàng, vừa nhìn thấy làn khói nhẹ lượn lờ từ từ tiến đến, không ngăn được sự vui mừng trong lòng, đột nhiên vui vẻ nói:

- Hấn đến đây.

Hỏa phượng hoàng hoàng ngần ra, sau đó cảm ứng được một luồng khí tức tà ác chậm rãi bay vào trong phòng. Nàng ta đối với khí tức ma công và Vong Linh pháp sư trên người hấn đều khá kiêng kị. Mất thấy làn khói nhẹ tới Hỏa phượng hoàng nhú mày sau đó lui lại mấy bước, cách Hàn Thạc đang dần dần hiện hình một đoạn.

- Chàng tới rồi? - Hải Luân vừa thấy Hàn Thạc bình tĩnh xuất hiện, chợt có loại xúc động muốn nhào vào lòng hấn. Nhưng nét vui sướng trên mặt cũng rất thật tình thật ý.

- Ủm, có một số việc nên chậm trễ vài ngày. Có điều may là nàng đã nắm được thành Hi Tiệp, bây giờ cả công quốc Hi Luân hấn là vững chắc hơn so với trước kia đúng không? - Hàn Thạc mỉm cười gật gật đầu, nhìn sự vui mừng chân thật trên khuôn mặt nàng, trong lòng hấn quả thực cũng rất cao hứng, nữ nhân này dần dần đã sa vào lưới tình của mình.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Hải Luân liền triển khai một phen diệt trừ đối thủ chính trị đẫm máu, cả công quốc Hi Luân một lần nữa lại thống nhất, điều này làm cho Hàn Thạc đối với thực lực của nàng

khá khâm phục, thầm nghĩ nữ nhân này có thể trèo lên vị trí cao nhất của công quốc Hi Luân, xem ra quả nhiên là có chút thủ đoạn.

- Đúng rồi, chuyện lần trước chàng nhắc tới thế nào rồi? - Hải Luân vì Hỏa phượng hoàng đang ở đây, cũng không biểu hiện thân mật quá, sau sự mừng rỡ lúc đầu, lập tức bắt đầu hỏi đến chính sự.

- Người của ta đã tới thành Hi Luân, chỉ vì ta chưa tới, nên vẫn chưa dám liên lạc với nàng. À, trước mắt bọn họ đang ở ngoài cửa, ta nghĩ hiện giờ công quốc Hi Luân nàng đã nắm trong lòng bàn tay, hẳn là có thể bí mật tiến hành một số giao dịch được rồi. - Hàn Thạc cười trả lời.

- Hỏa Phong tỷ tỷ, phiền tỷ đi mời bọn họ vào. - Hải Luân vừa nghe Hàn Thạc nói, nhân cơ hội nháy mắt với Hỏa Phong, mặt hây hây đỏ cười ngượng ngùng nói với nàng.

Hỏa phượng hoàng vừa thấy dáng vẻ Hải Luân xuân tâm phơi phới, trong lòng lại thở dài, còn không biết nàng đang muốn đuổi khéo mình sao, Hải Luân muốn thân mật với hắn một chút a!

- Ủm, ta đi ra ngoài một chuyến là được! - Hỏa phượng hoàng trả lời, rồi đi thẳng ra bên ngoài, không nhìn được oán thầm Hải Luân trọng sắc khinh bạn.

Hỏa phượng hoàng vừa mới rời đi, Hải Luân đỏ mặt lui về phía sau mấy bước, nhìn Hàn Thạc đang từng bước lại gần, thì thầm:

- Chàng, chàng lại muốn làm gì?

Hải Luân bước lùi đến khi không còn đường thối lui nữa, thân thể mềm mại dựa vào tường gỗ, thấp giọng yêu cầu:

- Đây là phủ công tước của ta, chàng đừng có làm loạn nha.

Hàn Thạc đặt hai tay lên vách tường sát hai vai Hải Luân, nhìn cô nàng đang hơi kinh hoảng thất thố, hẳn có một loại cảm giác thỏa mãn đã dần chinh phục, cười tủm tỉm nói:

- Công quốc Hi Luân đã hoàn toàn trong tay nàng, dựa theo ước định nàng không phải là nên chủ động hạ hạ rồi chứ?

Hải Luân trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ tên hỗn đản này vậy mà chẳng biết liêm sỉ trắng trợn đưa ra yêu cầu này như vậy, điều này làm cho nàng trong phút chốc trống ngực đập càng lúc càng nhanh, mặt đỏ bừng cầu xin Hàn Thạc:

- Cho thiếp một chút thời gian nữa, thiếp còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa người ta mới chứng minh thiếp trong sạch, chàng làm thế có thể sẽ bị họ vạch ra sơ hở đấy.

Nghe Hải Luân nói vậy, Hàn Thạc nghĩ lại đích xác như thế, nữ nhân đã trải qua sắc dục tưới nhuần hay chưa, người có kinh nghiệm liếc mắt một cái có thể nhìn ra ngay. Hắn rất tự tin vào năng lực của mình, tin tưởng một khi muốn Hải Luân, nhất định sẽ thay đổi ấn tượng của nàng trước người khác, nói không chừng còn có thể bị người khác nhận ra đầu mối.

- Vậy được, ta sẽ cho nàng một chút thời gian.

Trong lòng Hải Luân đang thấp thỏm không yên, Hàn Thạc suy xét rồi nói luôn, nhưng cô nàng vừa mới thở phào thì hắn đã cười hắc hắc tiếp:

- Thế nhưng, ta cũng nên thu trước một ít lợi tức chứ nhỉ?

Lời vừa nói ra đã khiến cho cõi lòng Hải Luân vừa mới an tĩnh lại rồi loạn cả lên, ngượng ngùng ngẩng đầu liếc nhìn trộm Hàn Thạc, đã thấy vẻ hùng hực trong mắt hắn, vội vàng kinh hoảng cúi đầu xuống, nói líu nhíu:

- Chàng, chàng muốn thế nào?

- Hôn một cái! - Hắn cười.

Gia hỏa này quả nhiên sắc tâm không thay đổi, Hải Luân thầm thở dài, nhưng trong lòng cũng không tức giận, có chăng chỉ là ngượng ngùng mà thôi. Nàng do dự một chút, thầm nghĩ hắn đã đáp ứng chuyện kia,

xem chừng không cho hắn chút ích lợi là không được rồi, lòng dạ hơi rối loạn, thầm nghĩ dù sao sớm muộn gì cũng là người của hắn, quên đi quên đi.....

Nghĩ như vậy Hải Luân đỏ bừng mặt nhắm mắt lại ngược lên, đợi chờ sự hừng hực của hắn. Nhưng mà đợi hồi lâu, nàng phát hiện Hàn Thạc cũng không có động tĩnh, không khỏi nghi hoặc mở mắt ra, không giải thích được ý cười nóng bỏng của hắn đang nhìn mình.

Chỉ vào môi mình, Hàn Thạc đề nghị:

- Ta muốn nàng chủ động hôn ta!

“Tên, tên hỗn đản này, người ta đang xấu hổ muốn chết mà hắn lại còn yêu cầu ta chủ động hôn hắn!” Trái tim thiếu nữ cứ đập loạn lên thịch thịch, ngay cả cổ cũng đỏ ửng lên, nét thẹn thùng lan ra toàn thân, chẳng biết làm thế nào cho đúng.

- Ôi nhanh lên một chút, nếu không đám Hỏa phượng hoàng sắp trở lại rồi, nếu nàng trước khi họ tới mà còn chưa chủ động hôn ta, ngay khi bọn họ có mặt ta sẽ ép hôn nàng đấy. - Hàn Thạc nhìn Hải Luân trêu tức, nói uy hiếp.

Vừa nghe hắn nói vậy, tâm tình Hải Luân càng bối rối, nghĩ tới cảnh tượng theo như lời hắn nói Hải Luân trong lòng càng sợ hãi, thầm than một tiếng, mặt đỏ bừng nhắm mắt lại hơi kiễng chân lên hôn hắn.

372. Chương 372:quốc Sư Tư Tháp Tác Mỗ

Nụ hôn này đã định là chỉ thật ngắn ngủi vì tiếng bước chân của Hỏa Phượng Hoàng đã tới gần. Hàn Thạc chỉ hôn lướt qua mà thôi, lại không hề tham lam thâm nhập tìm tòi mỗi thớ của Hải Luân.

Trong lúc Hải Luân vẫn còn đang lấy làm kỳ quái vì sao Hàn Thạc đột nhiên lại không tham lam vậy thì bên tai của nàng đã nghe được thanh âm của Hỏa Phượng Hoàng tiến tới. Đôi mắt long lanh của nàng ngừng lên liếc nhìn Hàn Thạc, lập tức hiểu rõ không phải là hắn không hề tham lam, mà là vì Hỏa Phượng Hoàng đã tới rồi.

Trước khi Hỏa Phượng Hoàng tới thì Hàn Thạc đã đến nội thất thượng trà. Lần này tới thành Hi Luân, ngoại trừ Phú Tân Ân ra, còn có vài thương nhân của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Mấy tên thương nhân kia mặc dù có quan hệ rất tốt với thương hội Bồ Tư Đặc, nhưng Hàn Thạc vẫn không muốn để bọn họ phát hiện ra quan hệ của hắn với Hải Luân.

Ngay cả Phú Tân Ân cũng không biết tình huống xác thật thế nào, chỉ từ Dịch Khắc mà biết được đoàn người đã tới đây an toàn. Gã một mực trung thành với Phỉ Bích, mặc dù quan hệ với Hàn Thạc cũng tốt lắm, nhưng Phỉ Bích mới là chủ nhân thật sự của gã. Đổi lại là bất kỳ chuyện gì khác thì Phú Tân Ân có thể sẽ một mực hướng về Hàn Thạc, nhưng khi để gã phát hiện ra hắn bên ngoài có vị nữ nhân Hải Luân này thì Hàn Thạc không đoán ra gã sẽ làm gì.

Nếu Phú Tân Ân thành thành thật thật vô tư bẩm báo hành vi mê gái này của Hàn Thạc cho Phỉ Bích, dựa theo tâm tình như hũ dấm chua kia của Phỉ Bích, không chừng lại sẽ quậy lên một trận phong ba gì đó.

Khi Hỏa Phượng Hoàng mang theo Phú Tân Ân cùng với vài vị thương nhân của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc tiến vào, nàng ta chỉ liếc mắt là nhìn được trên mặt Hải Luân vẫn còn chưa mất đi vẻ mặt nồng nực ngượng ngùng. Động tác hé miệng vô ý thức của nàng lại càng khiến Hỏa Phượng Hoàng không tự chủ được việc nghĩ xiên nghĩ vẹo, nhin không được nên mới khó chịu trợn mắt nhìn Hải Luân.

Hải Luân hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng để ra sức che đậy, trong lòng lại chửi thầm Hàn Thạc hai câu rồi mới mỉm cười quay sang hướng Phú Tân Ân cùng với đám thương nhân của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nói:

- Hoan nghênh các vị tới công quốc Hi Luân của chúng ta. Ta nghĩ trước khi các vị vào phòng, hắn đã biết chúng ta cần phải thảo luận một số chuyện gì rồi.

Phú Tân Ân từ Dịch Khắc chỉ biết được công tước Hải Luân của công quốc Hi Luân muốn cùng thương hội của bọn họ tiến hành một số giao dịch bí ẩn. Gã dựa theo khẩu giác miễn cưỡng của một gian thương liền lập tức nghĩ ra được mùi vị kim tệ nồng nặc. Thân là đại công tước Hải Luân, người nắm quyền tại công

quốc Hi Luân, hôm nay đã nắm hoàn toàn quyền thống trị tại công quốc Hi Luân mà lại là một nhân vật chủ động mời mọc, bất kỳ một thương hội nào đến đều có thể đạt được ích lợi thật nhiều.

Phú Tân Ân mỉm cười gật đầu, cung kính hành lễ xong mới nói:

- Đương nhiên, thương hội Bồ Tư Đặc của chúng ta có thể cung cấp mọi thứ cần thiết cho công quốc Hi Luân của các vị. Ngoài ra, chúng ta cũng có thể dùng giá cả hợp lý để thu mua hàng hóa của công quốc Hi Luân các vị. Chuyện này sẽ là một giao dịch mà cả hai bên đều có thể hưởng lợi.

Sau khi Hải Luân cùng Phú Tân Ân nói xong thì bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ bẩm báo:

- Công tước đại nhân, bọn họ đến rồi!

- Để bọn họ tiến vào đi! - Hải Luân ung dung trang nhã lên tiếng phân phó.

Sau đó một đoàn bảy người tiến vào. Nhìn khí tức trên người thì cũng giống như đám người Phú Tân Ân. Ai nấy dáng người đều mập mạp, trong mắt lại ánh lên vẻ giảo trá tranh danh đoạt lợi.

- Xin ra mắt Đại công tước! - Nhóm bảy người này sau khi tiến vào, thần tình ai nấy đều cung kính. Sau khi trải qua chuyện dùng máu để thanh trừ lần này, ở công quốc Hi Luân khó khăn lắm mới tìm được đám quý tộc dám chống lại địa vị của Hải Luân.

Sự độc ác của Hải Luân cũng được lưu truyền phổ biến trong giới quý tộc cùng thương nhân, khiến cho đám thương nhân này đều kinh ngạc run sợ.

- À, đứng lên đi! - Hải Luân nhẹ nhàng nói, sau đó mới quay sang Phú Tân Ân giới thiệu.

- Những người này là thương nhân của công quốc Hi Luân bọn ta. Sau này giao dịch giữa công quốc Hi Luân và các vị, đều do bọn họ một mình gánh vác. Nhưng các vị yên tâm đi, sau này trong phạm vi biên giới của công quốc Hi Luân, các vị đều hoàn toàn có thể được bảo đảm.

- Cảm tạ công tước đại nhân. Chuyện giao dịch có lợi cho hai bên của chúng ta, nhất định sẽ khiến tất cả chúng ta đều hài lòng. - Phú Tân Ân mỉm cười lên tiếng.

Hải Luân gật gật đầu rồi nói:

- Hôm nay ta chỉ giới thiệu hai bên các vị một chút thôi, để cho các vị có thể yên tâm lẫn nhau, trong giao dịch của các vị đã có được sự bảo hộ của ta. Ài, được rồi, chuyện cụ thể thì các vị tự mình tìm nơi bàn bạc cho rõ ràng. Ta chỉ yêu cầu các vị đừng cho bất kỳ ai biết việc giao dịch giữa các vị, càng bí mật càng tốt.

- Công tước đại nhân yên tâm đi. Chúng ta biết phải làm thế nào! - Phú Tân Ân cùng với đám thương nhân của công quốc Hi Luân đều cùng nhau lên tiếng sang sảng đáp lời. Sau đó theo dấu hiệu của Hải Luân mới rời khỏi nơi này, trên đường đi mới bắt đầu bàn thảo chi tiết của mỗi làm ăn.

Đợi khi đám người Phú Tân Ân rời khỏi, Hàn Thạc mới từ bên trong đi ra rồi nói với Hải Luân.

- Ta nghĩ có thương nhân của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, sau này hàng hóa của các nàng không cần phải qua công quốc Nội Sâm rồi. Liên minh thương hội Ba Đặc cùng với công quốc Hi Luân của các nàng cách nhau quá xa, ở giữa lại có Bốn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ nữa, giao dịch giữa các nàng và bọn chúng sẽ không được như hợp tác với Phú Tân Ân bọn họ.

- Chàng nhiệt tâm dẫn đám thương nhân này đến, không phải là đã chấm trúng chiến mã dùng mãi mãi của công quốc Hi Luân chúng ta rồi à! - Hải Luân liếc nhìn Hàn Thạc từ trong nội thất đi ra rồi mới yêu kiều hừ một tiếng.

Nghe Hải Luân nói vậy, Hàn Thạc bèn cười ha hả gượng gạo rồi thuyết phục:

- Cái này vốn là cùng được lợi mà. Ta và nàng đều có thể từ trong đó thu được chỗ lợi.

Ngưng một chút rồi Hàn Thạc mới nói:

- Được rồi, mầm mống nội loạn của công quốc Hi Luân các nàng coi như đã được nhổ sạch. Ta nghĩ ta cũng nên rời khỏi đây rồi.

- Ai, chàng phải đi nhanh vậy sao?

Trong lòng Hải Luân đột nhiên lại cảm thấy như bị mất mát, bèn quay sang Hàn Thạc ngăn:

- Công quốc Hi Luân có rất nhiều kỳ quan du lịch có giá trị, để thiếp tự mình dẫn chàng đi du ngoạn nhé. Dù sao trong đoạn thời gian này, thiếp hẳn cũng chẳng có nhiều công vụ lắm.

Vừa nghe Hàn Thạc muốn bỏ đi, Hải Luân khá thất vọng, trong lòng muốn hẳn có thể nán lại công quốc Hi Luân thêm một đoạn thời gian, nên mới không kìm được mở lời đề nghị.

Hàn Thạc bật cười nói:

- Nàng xem ta là người nhàn nhã vậy sao?

Hải Luân trở nên buồn bã, trầm mặc một hồi rồi đột nhiên nhỏ giọng than:

- Chàng vừa đến thành Hi Luân chưa được một ngày là đã lập tức muốn bỏ đi. Chàng không thể nán lại bồi tiếp thiếp vài ngày sao?

Mây liễu của Hải Luân nhú lại, trong ánh mắt lộ lên vẻ mất mát ảm đạm. Trong lòng nàng hiểu rõ thứ nhân vật như Hàn Thạc sẽ không vì nữ nhân mà bị ràng buộc, nhưng không biết vì sao mấy ngày nay hẳn rời đi, nàng vẫn một mực không thể kềm chế được nỗi nhớ nhung hẳn. Hiện giờ qua bao khó khăn mới mong mới được Hàn Thạc tới đây, tự nhiên là sẽ không hy vọng hẳn lập tức bỏ đi.

Hàn Thạc yên lặng nhìn Hải Luân, khoé miệng dần dần hé nụ cười, do dự một chút rồi nói:

- Nếu ta ở lại vài ngày, sợ là sẽ không thể bảo đảm cho nàng giữ gìn được vẻ thánh khiết tại công quốc Hi Luân này thì sao?

- Khục khục...

Hỏa Phượng Hoàng ở bên cạnh ho khan hai tiếng, đợi khi Hàn Thạc cùng với Hải Luân lúc này mặt đã đỏ gay lên, chú ý nhìn tới nàng ta thì nàng mới lên tiếng:

- Ta còn có chút chuyện, cần phải đi trước!

Không đợi Hàn Thạc cùng Hải Luân lên tiếng, Hỏa Phượng Hoàng đã dậm chân đi ra khỏi cửa, trong chớp mắt đã không thấy tung tích, bước đi quả thật là lanh lợi gọn gàng.

Hải Luân oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi mới lên tiếng oán trách:

- Đều tại chàng cả, trước mặt Hỏa Phượng Hoàng tỷ tỷ, sao chàng lại có thể nói ra lời này chứ!

Hàn Thạc nhún vai tiêu sái lên tiếng:

- Là do nàng ta không thức thời thôi. Khi chúng ta hai người ở đơn độc với nhau, nàng ta đã sớm tìm được cơ để tị hiềm rồi. Ha ha, huống chi nàng sớm muộn gì cũng sẽ là nữ nhân của ta, nơi này lại là phủ công tước của nàng. Ta cùng nàng nói mấy lời này cũng chẳng có gì là không thỏa đáng a.

- Vậy sao được. Hỏa Phượng Hoàng tỷ tỷ giống như là chị em ruột của thiếp vậy. Tỷ ấy nhất định sẽ chế nhạo ta. - Hải Luân e thẹn cau có lên tiếng với Hàn Thạc không hề nhượng bộ, cứ như là một tiểu cô nương lần đầu trải qua luyện ái.

- Được rồi được rồi, không ồn ào với nàng nữa. Ta cũng cần phải đi rồi. - Hàn Thạc chuẩn bị rời khỏi công quốc Hi Luân, đi tới các công quốc khác một chuyến, xem xem có thể tìm được cơ hội mang Huyền ma đi phụ ma mấy đầu nào Đại công tước, thừa cơ không chế chúng, ý đồ dần dần chiếm lấy bảy đại công quốc.

- Chàng, chàng thật sự lập tức đi ngay sao?

Hải Luân cắn môi tha thiết nhìn Hàn Thạc, do dự một chút rồi mới đỏ mặt cúi đầu đề nghị:

- Nếu chàng nguyện ý ở lại bồi tiếp thiếp vài ngày, chỉ cần chàng không thật sự ham muốn thiếp, còn những chuyện khác ta sẽ thuận theo chàng.

Sau khi nói câu này, đầu của Hải Luân nhanh chóng như muốn cúi gằm mặt vào song phong cao vút của mình, trong lòng không khỏi ngậm trách mình đê tiện, sao lại có thể chủ động khuất phục Hàn Thạc thế

này chứ? Chỉ là câu nói này lại được nàng mở miệng nói ra, rõ ràng là một dạng khuất phục khác với hẳn rồi.

Hàn Thạc ngậy người ra, đôi mắt nóng bừng nhìn về mặt yêu kiều của vị nữ thần được thần dân công quốc Hi Luân tin thờ kia, trong lòng hắn đột nhiên nóng bừng, Hải Luân trước mặt lộ vẻ e thẹn giận dữ kia, lại có một mị lực câu hồn đoạt phách. Điều này khiến cho một kẻ hoành hành không kiêng kỵ gì hết như hắn lại có chút không chống cự được.

- Được rồi, ta sẽ ở lại bồi tiếp nàng hai ngày. - Hàn Thạc trả lời rồi mạnh mẽ ôm lấy Hải Luân vào lòng. Trong tiếng hô e thẹn nhẹ nhàng của nàng, hắn dán chặt hôn lên đôi môi hồng thắm của Hải Luân.

Trong thời gian hai ngày này, Hàn Thạc bồi tiếp Hải Luân du lịch tại công quốc Hi Luân. Hải Luân từ phủ công tước lên lên bỏ đi, trước tiên là đem hết mọi công vụ tạm thời giao lại cho đám thủ hạ tin tưởng.

Công quốc Hi Luân tương đương với một tỉnh của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Trong đó có vài thành thị quả thực là có một số thắng cảnh mỹ lệ. Cho tới bây giờ, Hải Luân mang công vụ trên mình vẫn chưa có cơ hội để du lịch cho đã thắng cảnh tại công quốc của chính mình. Lần này thừa dịp cùng đi với Hàn Thạc, mới thật sự là hưng phấn tràn trề.

Hai người Hải Luân, Hàn Thạc đều có thể nghĩ không phi hành. Lại thêm Hàn Thạc có đủ thực lực bảo hộ Hải Luân, hai người vì để có thể có thời gian đơn độc ở chung với nhau, Hỏa Phượng Hoàng tự nhiên là vô tình bị bỏ rơi lại.

Các nơi núi non sông hồ danh tiếng, lại thêm các sơn cốc phong cảnh mỹ lệ, đều được hai người lợi dụng thời gian hai ngày này dạo một vòng.

Trong hai ngày này, Hàn Thạc thật sự là chiếm hết tiện nghi trên người của Hải Luân. Ngoại trừ cái nơi tiêu hồn chưa được biết đến kia, còn trên người nàng nơi nào cũng đều bị hắn thăm dò qua. Hải Luân ban đầu còn thận trọng kháng cự, dần dần cũng cùng nồng nhiệt với Hàn Thạc, dần dà rồi cũng buông lỏng bản thân. Sau hai ngày, hai người cũng chẳng còn ngăn cách gì nữa.

Một thác nước thẳng tắp đổ xuống dưới. Thác nước cuộn cuộn đổ xuống như ngàn vạn dải lụa ngân sắc cuộn xuống dưới, lọt vào một hàn đàm sâu không thấy đáy, bắn lên những giọt thủy châu lỏng lách như thủy tinh.

Chung quanh hàn đàm có rất nhiều cây cối xanh tươi, các nụ hoa tận tình toát ra mùi u hương, đủ loại chim non riu rít bay lượn, khiến cho cả khu vực này được phủ lên nét sinh cơ tràn trề. Khí tức ngày xuân tại nơi này được phô bày tới mức hoàn mỹ.

Trên một nhánh cây cổ thụ cao tận trời, cành lá trên đỉnh to lớn vô cùng, Hàn Thạc ôm Hải Luân vừa cười vừa nhỏ giọng rỉ rả về cảnh đẹp, lại nghe nàng giải thích về tất cả các chuyện thú vị tại công quốc Hi Luân.

Hai ngày nay Hải Luân đã buông hẳn vẻ uy nghiêm cùng ngạo mạn của một vị nhất quốc chi chủ, chỉ dùng thân phận của một cô gái nhỏ nhắn lọt vào vòng luyện ái, tận tình vui cười bồi tiếp Hàn Thạc. Nhìn thấy người nam nhân trước mặt được hài lòng thỏa mãn, cảm giác được gọi là hạnh phúc kia dâng cao tự trong đáy lòng.

- Nếu chàng muốn chinh phục bầy đại công quốc, có một người chàng nhất định cần phải chú ý. - Hải Luân đang dựa sát vào ngực Hàn Thạc, nàng sửa nhẹ tư thế, ngẩng đầu lên nhìn hắn đang nhìn thẳng về phía trước rồi mới mở miệng nói.

Hàn Thạc sửng sốt, cúi đầu không hiểu nhìn Hải Luân rồi hỏi:

- Là người nào vậy?

- Là Tư Thập Tác Mỗ của Kinh Cức cốc! - Thần sắc của Hải Luân trở nên nghiêm trọng trả lời.

- Người này là ai, sao trước đến giờ ta chưa hề nghe qua? - Hàn Thạc lại càng lấy làm nghi hoặc, không hiểu lên tiếng hỏi.

- Bầy đại công quốc hiện giờ vốn là hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng. Vào thời kỳ đỉnh cao của hoàng triều này thì cũng không yếu hơn Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của bọn chàng. Quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng

năm đó chính là kiếm thánh Tư Thập Tác Mỗ. Hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng mặc dù phân ra thành bảy đại công quốc, nhưng quốc sư Tư Thập Tác Mỗ lại ẩn cư tại Kinh Cức cốc. Người này đến giờ vẫn còn mạnh khỏe, một khi bảy đại công quốc bị ngoại địch xâm nhập, đến khi lâm cảnh diệt quốc, thì hẳn ta nhất định sẽ rời khỏi Kinh Cức cốc để hỗ trợ. - Hải Luân nhìn Hàn Thạc rồi giải thích.

Hải Luân nói như vậy khiến Hàn Thạc thật sự kinh ngạc vô cùng, không kịp được bèn tiếp tục truy hỏi:

- Hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng đã tan biến lâu như vậy, nàng khẳng định là người này vẫn còn sống sao?

Hải Luân gật gù đầu nói:

- Truyền thuyết là như vậy. Lần trước Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc các chàng xâm lược bảy đại công quốc, Tư Thập Tác Mỗ là mấu chốt hàng đầu. Bề ngoài thì bảy đại công quốc không có sự tồn tại đặc biệt của Kiếm thánh Thánh ma đạo sư. Lần trước Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc các chàng xâm lược bảy đại công quốc bọn thiếp, Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc các chàng không phải đi Kiếm thánh hay Thánh ma đạo sư nào ra tay, liền chịu phải đòn cảnh cáo của Tư Thập Tác Mỗ.

Khi hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng vẫn còn tồn tại, quốc sư Tư Thập Tác Mỗ là một Kiếm thánh nổi danh tại đại lục. Hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng mất đi lâu như vậy mà lão đến hiện giờ vẫn còn mạnh khỏe, thực lực của lão ta rốt cuộc mạnh đến mức nào thì không ai biết được. Nhưng truyền thuyết cho biết, lần trước quốc sư Tư Thập Tác Mỗ sau khi cảnh cáo cường giả của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc bọn chàng, bọn họ đích xác là không dám lợi dụng các ma pháp cấm kỵ của Thánh ma đạo sư để xoay chuyển cuộc diện thất bại của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Hàn Thạc hoảng sợ trong lòng, chỉ im lặng gật gù đầu, thầm nhớ kỹ cái tên Tư Thập Tác Mỗ này trong tâm.

373. Chương 373:căn Trả

Hàn Thạc cuối cùng cũng chẳng ở lại lâu tại công quốc Hi Luân. Hai ngày vẫn là hai ngày. Sau khi tạm biệt hải Luân, hắn liền rong ruổi lên đường. Đêm xuống là đã tới phủ công tước của Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ tại công quốc Nội Sâm.

Ấn tượng về vị quốc sư Tư Thập Tác Mỗ của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng được Hàn Thạc khắc sâu trong lòng. Từ lời của Hải Luân, hắn hiểu rõ nếu đích xác vị quốc sư lưu lại từ hoàng triều này mà còn sống thì thực lực đã tiến đến bậc cường giả Thánh cảnh rồi, tuổi thọ sẽ tự nhiên được kéo dài. Bao nhiêu năm trước Tư Thập Tác Mỗ đã là Kiếm thánh, đạt đến Thánh cảnh mà vẫn một mực ẩn cư tại Kinh Cức cốc, chiếu theo đạo lý mà nói thì đích xác là vẫn còn mạnh khỏe.

Người này là quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng, cũng là cường giả Thánh cảnh duy nhất của bảy đại công quốc. Hàn Thạc nếu muốn chiếm lấy bảy đại công quốc cho mình thì Tư Thập Tác Mỗ quả thật là một mối uy hiếp. Cũng may là người này đã sớm ẩn cư không xuất hiện. Điều mà hắn muốn làm chính là lợi dụng Huyền ma khiến cho mấy vị đại công tước trở thành phụ ma, lợi dụng lực lượng của Huyền ma để khiến cho bọn chúng từ từ trở thành khôi lỗi của mình.

Khác với lần xâm lược quy mô trước của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Hàn Thạc tin tưởng rằng phương pháp kiểu này của hắn là ổn thỏa hơn một chút. Tư Thập Tác Mỗ một mực ẩn cư tại Kinh Cức cốc hẳn nhiên là sẽ không phát giác được gì. Đợi đến khi bảy đại công quốc toàn bộ bị hắn ngấm ngấm nắm trong tay, phỏng chừng thực lực khi đó của Hàn Thạc đã tiến thêm được một bước. Lúc đó cho dù là Tư Thập Tác Mỗ, vị tất Hàn Thạc sẽ chẳng làm được gì lão ta.

Cảnh đêm tại phủ công tước của Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ thật là huy hoàng, dường như là đang tổ chức một buổi yến hội. Bóng người ngay giữa đình viện thấp thoáng, được rất nhiều kỵ sĩ toàn thân mặc khôi giáp phòng vệ nghiêm mật. Ngay chỗ một ngọn thủy tinh đăng treo cao giữa đại sảnh ai nấy đều là giới quý tộc ăn mặc lễ phục trang nhã của công quốc Nội Sâm, đang cầm ly rượu vui vẻ kín đáo bàn chuyện với nhau.

Trong đó thì vị Đại công tước thân mặc lễ phục màu trắng là bắt mắt nhất. Các nhà quý tộc của công quốc Nội Sâm vây chung quanh Bồn Ni Dịch Khắc Đặc ý đồ từ miệng hắn thu hoạch được một số tin tức gì đó.

Lần trước tại Tát Già Mễ Nhĩ cốc, bảy đại công quốc nghị sự bị cụt hứng bỏ về sớm, trong đó mấy đại công quốc sau một phen ám sát đại chiến hỗn loạn, ai nấy đều bị hao tổn chút ít binh lực. Công quốc Nội Sâm cũng trong chiến dịch này bị ám sát hết mấy vị tướng lãnh cao cấp. Sau khi Bồn Ni Dịch Khắc Đặc trở về lại công quốc, việc đầu tiên tự nhiên là sẽ bổ sung lại số tướng lãnh ưu tú đã bị khuyết đi.

Nghe được tin tức này, các nhà đại quý tộc của công quốc Nội Sâm dồn hết sức lực để tiến cử con em của gia tộc mình, hy vọng có thể lấp vào chỗ bị khuyết, trở thành nhân vật nắm thực quyền tại công quốc Nội Sâm. Trong lòng Bồn Ni Dịch Khắc Đặc đương nhiên là hiểu rõ tâm ý của đám quý tộc này. Hắn cũng biết rõ lúc này chính là lúc dùng người, vì thế nên trong phủ công tước mới cử hành yến hội này để dò hỏi ý kiến mọi người, ngoài ra còn tranh thủ một chút lợi ích cho cá nhân.

Sau khi phóng Huyền ma ra, tình thế trong phủ công tước của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc đều bị Hàn Thạc nắm rõ. Trong phủ công tước có bao nhiêu cao thủ ẩn tàng, ma pháp kết giới bố trí ở xó xỉnh nào, toàn bộ đều không thoát khỏi tầm truy xét của hắn.

Hàn Thạc ẩn náu bên ngoài phủ công tước như một tay thợ săn ban đêm, tỉnh táo nhìn gã Đại công tước như một con mồi, không ngừng tìm kiếm thời cơ thích hợp nhất để đem Huyền ma phụ ma xâm nhập vào đầu óc của gã.

Huyền ma có được tác dụng thần kỳ, nhưng khi trở thành phụ ma thì lại không dễ dàng như vậy. Trước tiên Hàn Thạc cần phải tự mình ở bên cạnh người đối tượng. Khi Huyền ma chiếm cứ lấy não bộ của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc thì hắn cần phải không ngừng thúc đẩy ma đạo bí pháp, bằng không thì gã có thể sẽ lập tức bị chết thảm hoặc biến thành một tên si khờ, không tạo thành tác dụng cần thiết cho Hàn Thạc.

Trong quá trình này, Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ không thể có bất kỳ kháng cự nào, đầu óc cần phải giữ trạng thái mê mê man man, như vậy mới dễ dàng để Huyền ma xâm nhập.

Bình thường thì thời cơ tốt nhất chính là khi Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ nằm mộng. Chỉ có khi gã tiến vào một cơn ác mộng thật sâu, rồi Hàn Thạc đột nhiên đổ lên người gã, mới có thể thừa cơ đầu óc gã còn đang mơ mơ màng màng, thành công đem Huyền ma xâm nhập vào đầu óc của đối tượng.

Người nào cũng sẽ nằm mộng, nhưng mộng cảnh không phải đêm nào cũng xảy ra. Có khi một người có thể liên tục mấy ngày mà không nằm mộng. Hàn Thạc cần phải đợi khi Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ nằm mộng, hơn nữa khi nằm mộng thì lực lượng phòng ngự chung quanh còn phải lơ lửng đủ nữa, mới có thể phóng đến bên người của hắn.

Liên tục năm ngày Hàn Thạc quanh quẩn ở vùng phụ cận phủ công tước. Huyền ma không lúc nào không chú ý tới Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, đặc biệt là lúc ban đêm thì Huyền ma lại càng theo dõi gã thêm nghiêm mật.

Trong năm ngày, chỉ có ngày thứ ba là Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ bị mệt mỏi vì công vụ cả ngày, vì quá mệt nhọc cả ngày nên mới nằm mộng. Nhưng hôm đó phòng ngự trong phủ công tước của gã vô cùng nghiêm ngặt. Bên ngoài có tầng tầng lớp lớp cao thủ bảo vệ, bên trong lại có đủ thứ ma pháp kết giới bảo vệ.

Ngày đó Hàn Thạc nắm vững có thể xông thẳng vào giết chết Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ tại chỗ, nhưng lại không thể nắm được trong tình huống gã còn chưa bình tĩnh, cho Huyền ma nhập vào trong não bộ của gã.

Hàn Thạc thậm chí còn cân nhắc được thua kỹ càng một phen, cuối cùng mới cho rằng cho dù có giết Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ thì cũng sẽ có một tên quý tộc khác trở thành đại công tước của công quốc Nội Sâm. Thay vì hao phí thời gian vậy, chẳng bằng trực tiếp khống chế Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ.

Chính vì thế nên Hàn Thạc mới bỏ đi ý định giết chết Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ tại chỗ trong đêm hôm đó, rồi tiếp tục chờ đợi cơ hội kế tiếp.

Đến đêm thứ sáu, Hàn Thạc thông qua Huyền ma, đột nhiên phát hiện lần đầu Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ rời khỏi phủ công tước. Trong lòng Hàn Thạc máy động, một mặt lợi dụng Huyền ma theo dõi chặt chẽ gã, mặt khác lại vô thức đuổi theo, định xem xem Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ rốt cuộc muốn làm gì.

Vượt khỏi dự liệu của Hàn Thạc, Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ rời khỏi phủ công tước rõ ràng không phải là vì công vụ, ngược lại trên đường tới khu thành tây bắc của công quốc Nội Sâm lại từ cửa sau đột nhiên lén vào một khu trang viện u nhã thanh tịnh.

Mười hai con Huyền ma phân tán ra đột nhập vào trong trang viện kia. Chỉ trong vài phút, Hàn Thạc đã biết được nơi trang viện u nhã này là địa phương gì. Hóa ra thì cũng giống như Bắc phường Mân Côi viện của thành Áo Sâm mà lần trước Lao Luân Tư dẫn hấn tới. Trang viện này chính là nơi hoang dã đặc biệt cho đám quý tộc.

Trang viện này rõ ràng là nơi nổi danh nhất của công quốc Nội Sâm, diện tích chiếm cứ so với Bắc phường Mân Côi viện của thành Áo Sâm còn lớn hơn một chút. Trong đó đủ loại các trò khó coi thật không đếm nổi. Mười hai con Huyền ma đảo quanh một vòng là Hàn Thạc đã nhận thức thâm sâu thêm một bước về sự hoang dã thối nát của hàng quý tộc.

Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ là chủ nhân thật sự của nơi này. Hàn Thạc chỉ lợi dụng hai con Huyền ma trông chừng gã là đã nhanh chóng biết được sự thật này. Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ thân là một nam nhân nắm quyền thế tối cao tại công quốc Nội Sâm, ngấm ngấm nắm lấy nơi này căn bản không cần phải hao phí bao nhiêu khí lực. Gã thân là chủ nhân nơi này, trước tiên thì tới một mật thất được phòng vệ nghiêm mật nghe qua một phen báo cáo về tài vụ nơi này, sau đó liền cười nhẹ đi tới một tiểu lầu trang trí tinh vi u nhã.

Chờ đợi bên trong chính là một cặp mẹ con. Hàn Thạc lần trước tại buổi yến hội tư nhân cử hành tại phủ công tước của gã, đã nhìn thấy qua cặp mẹ con xinh đẹp này. Hai người này là phu nhân cùng nữ nhi của bá tước Địch Bĩ Đặc. Phu nhân của Địch Bĩ Đặc đã qua tứ tuần, nhưng vì biết giữ gìn nên trông tướng mạo chỉ gần ba mươi thôi.

Phu nhân của Địch Bĩ Đặc cùng cô con gái Địch Á Lệ của bà ta cùng đứng lên. Hai người căn bản không giống như một cặp mẹ con, ngược lại càng giống như một đôi tỷ muội. Địch Bĩ Đặc phu nhân khuôn mặt sáng ngời, cùng với nữ nhi của bà ta cùng tiến tới nghênh đón kẻ nắm quyền của công quốc Nội Sâm.

Thông qua tai mắt của Huyền ma, Hàn Thạc kinh ngạc phát hiện được thì ra cặp mẹ con này là đến để phụng thị cho Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, không ngờ lại được sự đồng ý của hầu tước Địch Bĩ Đặc, chính là vì trưởng phu bọn họ cũng là phụ thân Địch Á Lệ xúi giục. Bọn họ mới lén đến nơi này, cùng nhau phụng thị Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ để chi trả hoán đổi cho đứa con và tên đệ đệ của bọn họ một chức vị thủ hạ kỳ sĩ đại đội trưởng cho Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ.

Hàn Thạc từ Huyền ma biết được tình huống này, đối với sự hèn hạ thối nát ngấm trong giới quý tộc lại hiểu thêm được một tầng. Không ngờ cái tên hầu tước Địch Bĩ Đặc kia vì để đứa nhi tử của mình có đường tiến tới, không ngờ lại để lão bà cùng nữ nhi của mình đến để phụng thị Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ. Điều này khiến Hàn Thạc cảm thấy vừa không thể tưởng tượng được, vừa được mở rộng thêm tầm mắt.

Cặp mẹ con này đúng là cực phẩm nhân gian. Mẹ thì thành thực kiều mỹ, thân người đầy đặn. Con gái thì thanh xuân đầy sức sống, lại có một nụ cười xinh đẹp diễm lệ. Hai người cùng ở một nơi vốn đã là một nét dự hoặc rồi. Đã thế khi hai mẹ con lại đồng thời hạ quyết tâm phụng thị một người, thì luồng cảm giác cảm kỳ vì luân lý kia lại càng không ngừng nâng cao lực dự hoặc lên gấp mười lần.

Đừng nói là Bốn Ni Địch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, ngay cả Hàn Thạc cũng có chút rậm rục, đối với nét dự hoặc của hai mẹ con đồng lòng thế này thật hơi khó lòng kháng cự được. Nhìn thấy phu nhân của Địch Bĩ Đặc mỉm cười nhanh nhẹ, lại có thêm lời nói ngon ngọt của đứa con gái bà ta, nét ưu nhã mê người đặc thù của giới quý tộc khiến cho Hàn Thạc nhìn không chớp mắt.

“Mẹ nó, không thể để cái thứ già Bốn Ni Địch Khắc Đặc này được tiện nghi như vậy!” Hàn Thạc ngấm ngấm nuốt nước miếng, hăng hái suy nghĩ, chủ ý xoay chuyển suy xét nhanh chóng trong đầu.

Không biết có phải vì đã đến Túng Dục cảnh giới hay không, sắc dục của Hàn Thạc hiện giờ đã có chút không khống chế nổi. Thường thì nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp động lòng người là lại có một cỗ xung động thô bạo bất chấp tất cả quyện quanh người không thể áp chế được. Cặp mẹ con này tươi cười đứng đó, Hàn Thạc vừa nghĩ đến cảnh vui sướng cảm kỷ đó liền khiến lửa dục trong người nổi lên bùng bùng.

Khi Hàn Thạc vừa nghĩ như vậy thì Ma Anh trong người đột nhiên lại trào ra một luồng lực lượng kỳ dị. Luồng lực lượng này xoay chuyển bên trong Ma Anh của hắn càng lúc càng nhanh, lại càng khiến Hàn Thạc đỏ bừng mặt, khó lòng khống chế được dục vọng của bản thân.

Hàn Thạc giật cả mình, đột nhiên nảy sinh phản ứng. Tốc độ của luồng lực lượng trong Ma Anh kia càng lúc càng nhanh, lại mang theo khí tức dâm tà. Loại khí tức này rõ ràng đến từ lần hấp thu lực lượng trong cơ thể của tộc mẫu A Đại Nhi của Hắc Ám tinh linh tộc.

“Sao vậy, lần trước rõ ràng là đã thanh trừ rồi mà, hắn là đã trừ đi cỗ khí tức dâm tà kia ra khỏi cơ thể rồi mới đúng. Vì sao hiện giờ trong Ma Anh không ngờ lại có cỗ khí tức này lưu động? Ồ, không xong rồi, vì sao lần trước đối với Hải Luân lại không có tình trạng thế này?”

Thần thức của Hàn Thạc có thể dò thám rõ ràng hết thấy chuyển động kỳ dị của Ma Anh. Khi hắn phát hiện ra Ma Anh đang xoay chuyển nhanh chóng thì cỗ lực lượng dâm tà kia đã càng lúc chuyển động càng nhanh, tâm lý liền có chút nghi hoặc.

Hắn biết rõ trước mắt còn chưa tiến đến cảnh giới Túng Dục. Chiều theo đạo lý thì khi hắn vượt đến cảnh giới Túng Dục, hắn có lẽ sẽ có dục vọng mãnh liệt, nhưng loại dục vọng này hắn là phải về nhiều phương diện, mà không phải chỉ là về dâm dục. Chẳng lẽ là vì cỗ lực lượng dâm tà trong cơ thể hấp thu được từ A Đại Nhi tác yêu tác quái?

Hàn Thạc có chút nghi hoặc không hiểu, nhưng hắn dần dần phát hiện sự dâm dục cường liệt trong nội tâm lại xoay chuyển dựa theo cỗ khí tức dâm tà trong Ma Anh, dần dần lại thành sự xung động không thể kiềm chế được. Bản thân Hàn Thạc là một tu ma giả, chỉ coi trọng một thứ là tùy tâm sở dục. Lại thêm hắn vốn không hề bài xích loại dâm dục này, khiến cho xu thế dâm dục dần dần lan tràn rộng thêm.

“Không thể để tiện nghi cho cái tên gia hỏa Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ kia. Ta cần phải nghĩ ra biện pháp.” Hàn Thạc mặc kệ cho lòng dâm dục đang lan tràn, đầu óc bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Vì nơi đây không phải là phủ công tước của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, cho nên lực lượng phòng ngự yếu hơn nhiều. Chung quanh gian phòng bài trí trang nhã kia của gã vãn vãn chỉ có cao thủ hắn mang theo bên mình. Trong phòng không hề có ma pháp kết giới phức tạp rườm rà gì.

Hàn Thạc do dự một hồi rồi đột nhiên phóng ra một luồng Hắc Ám Mê Vụ, cả người thừa cơ trôi vào trong phòng ngay chỗ của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ cùng với mẹ con Dịch Bĩ Đặc phu nhân. Lúc này ba người vẫn còn đang uống rượu ve vãn. Cỗ khí lưu có chút không thể áp chế được trong cơ thể Hàn Thạc trào ra từng điểm lam sắc quang mang.

Những quang mang dưới sự bao phủ của luồng hắc ám mê vụ từ Hàn Thạc, cũng chẳng rõ ràng bao nhiêu. Dần dần rồi cũng lọt vào trong miệng của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ và cặp mẹ con kia. Lần này không những chỉ có bản thân Hàn Thạc, mà ngay cả Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ, dưới lực dụ hoặc cảm kỷ tràn ngập đối với nam nhân từ hai mẹ con này, thần trí đã dần dần trở nên hỗn loạn, hơi thở đã bắt đầu nặng nề.

Kể cả Hàn Thạc ở bên trong, bốn người trong phòng đều bị sắc dục bao trùm. Một cỗ khí tức dâm tà từ các điểm lam sắc quang mang trôi nổi bao trùm cả gian phòng. Hàn Thạc là kẻ vô tình phóng ra luồng khí tức này thì lý trí còn hơi tỉnh táo một chút. Ba người còn lại triệt để không hề còn chút tỉnh táo.

Cặp mẹ con ngồi chung với nhau kia, lúc này vì tâm chí yếu nhược nên là kẻ đầu tiên không dè nén được dục vọng trong lòng. Hai mẹ con bắt đầu lột trần bộ ngực rồi cọ sát lẫn nhau. Khi Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ gừ nhẹ một tiếng, cặp mắt đỏ ngầu định phóng tới thì Hàn Thạc vẫn còn hơi tỉnh táo kia đã vung cước đá hắn một phát bất tỉnh rồi như dã thú phóng tới cặp mẹ con thần chí không tỉnh táo, chỉ còn dục vọng thuần túy kia.

Từng tiếng rên rỉ khó lòng kèm chế được cùng nhau phát lên trong phòng. Cặp mẹ con này dưới sự rờ rẫm điên cuồng của Hàn Thạc, căn bản không còn chút liêm sỉ mà con người nên có của mẹ con nữa, ngược lại dưới tác dụng của lực lượng dâm tà trong cơ thể của Hàn Thạc, điên cuồng nghênh tiếp hấn đến hết mức.

Bên ngoài gian phòng trang trí thanh nhã kia, đám cao thủ do Bồ Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ mang đến kia, tên nào cũng đều lộ ra nét hăm mộ thêm muốn. Nghe được từng tiếng rên rỉ uyển chuyển ngâm cao kia, đều nhỏ giọng rầm rì bàn tán, không hề biết rằng vị đại công tước của bọn chúng đã bị người ta đánh bất tỉnh rồi.

Duy trì được một lúc lâu, tiếng rên rỉ trong phòng dần dần bình hoà trở lại. Cửa sổ đột nhiên không có gió mà tự động mở ra. Một làn khói nhẹ lướt ra, cả người Hàn Thạc trần trụi như quỷ mị biết mất khỏi nơi này. Một luồng sáng đen ngòm trong đêm tối lướt qua, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi Hàn Thạc rời khỏi liền một mực phi hành trên cao trực tiếp đến một nơi hoang dã, ráng nhìn sự biến hóa tày trời trong cơ thể, triệu hoán ra Thổ giáp thi để khai phá ra một không gian ngầm dưới mặt đất. Giữa tiếng gào thét như xé nát tim gan kia, hấn mang ra truyền tống trận để trở về Tử Vong Mộ Địa.

Lực lượng trong cơ thể hấp thu được của A Đại Nhi, đột nhiên dưới sự cản trở từ lực lượng của khí tức dâm tà, vốn đang chiếm lấy một bộ phận rất nhỏ của lực lượng, liền như nước sôi sùng sục trào ra từ trong Ma Anh của Hàn Thạc. Ma Anh từ nền tảng ma công của Hàn Thạc, bị sát khí hỗn loạn này xông ra, lại càng trở nên cuồng mãnh không thể cứu vãn được.

Ngắm ngẫm trong đó dường như còn có một cỗ lực lượng khác, từ một nơi xa xăm vô cùng quán nhập vào trong cơ thể Hàn Thạc. Cỗ lực lượng kia lôi kéo lực lượng Hàn Thạc hấp thu được từ A Đại Nhi cùng với nữ thần nhên nhện La Ti, tạo cho hấn nổi thống khổ vô cùng.

Tại Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc gào thét như xé nát tim gan, thân thể như đá không ngờ lại bị nứt da xé thịt. Hấn dần dần có chút không khống chế nổi lực lượng trong cơ thể. Cuối cùng bèn điều động ra oán linh sát khí bao la vô bờ từ trong Lục Ma Phong ra, toàn bộ đều xông thẳng vào trong người, cùng nhau bắt đầu xung kích điên cuồng với cỗ lực lượng kia.

Ma nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc tinh thuần bao la, lại thêm mấy vạn sinh linh và đủ loại lực lượng hung sát lệ hồn thu nạp trong Lục Ma Phong, trong cơ thể Hàn Thạc dâng trào như một luồng nước lũ bộc phát. Bên trong cơ thể hấn trở thành một chiến trường tàn khốc. Ma công cùng với lực lượng của oan hồn liêu chết cùng đối kháng với cỗ lực lượng của A Đại Nhi và cả của cỗ lực lượng đột nhiên xâm nhập kia.

Không biết duy trì được bao lâu, ma công trong cơ thể Hàn Thạc cùng với lực lượng của Lục Ma Phong dần dần chiếm được thế thượng phong. Lại hao tổn thêm một đoạn thời gian dài, cuối cùng thì hoàn toàn tiêu diệt hết được những lực lượng bất lợi trong cơ thể hấn.

“Phù!” Tại một thế giới xa xăm dưới lòng đất, trong thần miếu cung phụng nữ thần nhên nhện La Ti của Hắc Ám tinh linh, một thiếu nữ ở giữa tế đàn hắc ám hình nhên nhện đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết. Thiếu nữ này nhìn lên thần tượng của nữ thần nhên nhện La Ti rồi lẩm bẩm nói:

- Hỡi đáng thần linh nắm giữ quyền lực hắc ám vô tận, vì sao ngay cả thần lực của ngài cũng không đủ để khiến hấn lâm cảnh giam cầm làm tù nhân của con!

“Phù!” Thiếu nữ này lại phun ra thêm một ngụm tiên huyết, vẻ mặt nàng ta hết sức lo sợ, hoảng hốt quay sang khấu bái thần tượng của La Ti rồi liên hồi nói:

- Thật xin lỗi, con không nên chất vấn sự vĩ đại của người. Nhận được sự ràng buộc của lực lượng pháp tắc từ người, nhưng đích xác là truyền ra không đủ một phần vạn lực lượng này. Tín đồ trung thành nhất của người nguyện ý tiếp nhận sự trừng phạt của người...

Dưới sự cầu khẩn lẩm bẩm như vậy của nàng thiếu nữ, da thịt xinh đẹp của nàng ta đột nhiên nứt ra thành từng lần máu, cứ như là bị một cây roi da quật trúng. Nhưng nàng thiếu nữ này lại không dám thốt ra một tiếng, vẫn dùng tộc ngữ của Hắc Ám tinh linh một lòng thành khẩn cầu nguyện.

374. Chương 374:luận Bàn Báng Bồ Thần Linh

Hàn Thạc ngã gục ngay giữa truyền tống trận to lớn tại Tử Vong Mộ Địa. Thân hình hắn co quắp, tiên huyết trên người chảy ra không ngừng. Tất cả quần áo trên người đã bị rách toạc, thân thể trần trụi phơi bày da thịt nứt nẻ. Từng lần thương tích sâu tới thấy được xương cốt chạy khắp toàn thân.

Trong lúc Hàn Thạc hôn mê thì Ma Nguyên lực vẫn lặng lẽ lưu chuyển, cứ như từng luồng nước bé tí chảy luân khắp kinh mạch khô héo trên thân thể hắn, lần lần luân khắp mọi chỗ trên người hắn, mang tới từng chút khí tức mát lạnh dễ chịu.

Giữa lúc bất tri bất giác, các vết thương nứt da nứt thịt trên người Hàn Thạc dần dần khép lại, tốc độ nhanh kinh người. Đường như trong khoảng thời gian không lâu thì thân thể hắn đã khôi phục lại nguyên dạng, không hề còn thấy chút vết thương tích nào. Nhục thể trải qua lần hành hạ thảm thiết này, sau khi được khôi phục lại thì càng trở nên kiên cố hơn.

Tử Vong Mộ Địa quanh năm không thấy nhật nguyệt, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, đến khi Hàn Thạc chợt tỉnh lại thì trực giác cho biết cả người không hề bị đau đớn. Mỗi tế bào trong cơ thể dường như tràn đầy lực lượng cuộn cuộn.

Sau khi Hàn Thạc chuyển động thân thể đứng lên từ tư thế nằm co quắp thì thân người phát ra âm thanh “lộp bộp lộp bộp” không ngừng, tựa hồ như mỗi khớp xương đều vang lên. Hắn dùng thần thức thăm dò cơ thể thì đột nhiên phát hiện ra ngũ tạng lục phủ trong cơ thể vẫn chưa triệt để được khôi phục lại. Hàn Thạc giật mình liền dùng Ma Nguyên lực bao trùm lấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể.

Một lực lượng kỳ dị cuộn cuộn xông vào ngũ tạng lục phủ của hắn. Ngũ tạng lục phủ trong cơ thể của Hàn Thạc được thấm nhuần Ma Nguyên lực, khiến tốc độ khôi phục tăng lên gấp trăm lần. Chỉ qua một hồi thì Hàn Thạc liền không còn cảm giác được trong cơ thể có điều gì lạ lùng.

Hàn Thạc thở phào một hơi rồi rời khỏi Tử Vong Mộ Địa. Hắn đến ngay chỗ thác nước đổ xuống, để người trần trụi ngồi xếp bằng ngay trên tảng nham thạch nơi thác nước đổ xuống mạnh mẽ nhất. Dù cho luồng nước có cuồng mãnh thế nào đi nữa, vẫn không xung kích nổi thân thể sừng sững bất động của hắn.

Qua thêm mấy ngày, Hàn Thạc cuối cùng cũng đi xuống khỏi tảng nham thạch, do dự nhìn sừng sững hướng động khẩu ngầm dưới đất một hồi rồi cuối cùng cũng đi tới Tử Vong Mộ Địa.

Sau đó, một dấu tiêu ký khiến Hàn Thạc chú ý. Hàn Thạc đi tới xem xét một hồi, đẩy bật mấy tảng nham thạch ra rồi thò tay lấy từ một chỗ sâu dưới đất ra một phong thư. Hàn Thạc chiếu theo phương pháp đặc biệt sắp xếp chữ trên lá thư lại thì hiểu rõ được nội dung trong phong thư.

Phong thư này hẳn nhiên là do Ngải Mễ Lệ phái người giao tới. Lá thư do chính tay nàng viết, cho biết một số chuyện quan trọng. Thân thể của quốc vương đế quốc Lan Tư Lạc Đặc càng lúc càng không được tốt. Trước mắt thì các vương tử trong thành Áo Sâm tranh quyền đoạt thế đã đến giai đoạn quyết liệt. Sau khi thân phận Lao Luân Tư bị bộc lộ, đã trở thành phương bất lợi nhất.

Bởi vì Lao Luân Tư là do quốc vương Ô Đặc Lô Đức cùng với phu nhân của tài chính đại thần tư thông mà sinh ra, cho nên thân phận của hắn bị đám quý tộc bài xích. Thậm chí có một số người coi trọng về truyền thống rành rành tỏ vẻ rằng Lao Luân Tư không thể có quyền kế nhiệm.

Hiện giờ quốc vương Ô Đặc Lô Đức vẫn còn sống khỏe mạnh nên vẫn còn có thể đàn áp những dư luận kia được, coi như là công nhận thân phận của Lao Luân Tư. Nhưng cho dù Ô Đặc Lô Đức có thừa nhận thân phận của gã, sự tình vẫn phát triển theo chiều hướng bất lợi. Trước mắt thì địa vị của Lao Luân Tư tại thành Áo Sâm khá đáng lo, cũng là một phe yếu nhược nhất trong đám mấy vương tử.

Xem ra hiện giờ thân thể của quốc vương đế quốc Ô Đặc Lô Đức càng lúc càng tệ, Lao Luân Tư cũng ngầm ngầm nóng ruột. Hắn biết một khi Ô Đặc Lô Đức tạ thế, vậy thì tình thế tại thành Áo Sâm sẽ khó mà khống chế được. Đến khi đó e rằng đứa con tư sinh như hắn chẳng những không có được hoàng vị, nói không chừng ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn.

Nhưng trong lúc Lao Luân Tư lo sợ, cuộc sống mỗi ngày vô cùng khổ sở thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại trở thành nơi siêu quần xuất chúng. Liên tiếp từ nơi đó truyền đến tin tức có lợi. Một tòa phế thành đột nhiên

biểu hiện sinh cơ hừng hực. Người của Hàn Thạc mặc dù đã cách xa thủ đô của đế quốc, nhưng danh tiếng lại càng lúc càng vang dội.

Chính vì như vậy, Lao Luân Tư mới chợt nghĩ tới Hàn Thạc, ý đồ khi đến lúc quan trọng, nhờ vào lực lượng của hắn, để Hàn Thạc trở về thành Áo Sâm giúp đỡ hắn ta, hy vọng có thể thừa lúc Ô Đặc Lôi Đức chết mà vẫn hồi sinh thể không thuận lợi, cũng như khiến mấy vương tử kia ít nhiều có chút kiêng kỵ.

Sau khi Hàn Thạc xem rõ nội dung trong đó xong, trong lòng đã có quyết định.

Vừa vào Tử Vong Mộ Địa, một thanh âm long ngâm du dương đã vang dội khắp cả nơi này. Cũng may là bên trong Tử Vong Mộ Địa có kết giới quanh năm không tan rã bao trùm, bằng không tiếng long âm của Cát Nhĩ Bá Đặc vang đến sẽ truyền ra khắp chu vi mấy trăm dặm.

- Chủ nhân tôn quý, ngài rút cuộc cũng đã trở về rồi. - Minh rống của Cát Nhĩ Bá Đặc bay lượn trên không, phóng thẳng về phía Hàn Thạc.

Thể hình của Cát Nhĩ Bá Đặc dường như lại càng lớn hơn một chút. Vẫy rồng khắp người thành một màu đen ngòm như mực, lại càng mang thêm vẻ thương cảm thể lương tà ác cổ xưa. Hàn Thạc biết rằng cỗ khí tức tà ác này đến từ Cát Nhĩ Bá Đặc, còn nét thương cảm thể lương cổ xưa kia nhất định là do việc hấp thu ma thú tinh hạch của con Lục long kia mà gây ra.

Trong lúc Cát Nhĩ Bá Đặc la hét ồn ào, thì thân hình của hắn càng lúc càng rút nhỏ lại, dần dần biến thành một nhân hình da thịt đen ngòm thô kệch. Cát Nhĩ Bá Đặc có được nhân hình, cặp mắt đen đui lại có thêm vẻ xa xưa thoát tục, nhưng vì khí tức tà ác trên người quá nặng, nên hoàn toàn lấn áp che đậy đi phần khí tức thoát tục kia.

Hàn Thạc chỉ liếc nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc một lần là đã cảm ứng được lực lượng cường mãnh hơn trên người của dân long. Hắn liền cười hỏi:

- Thế nào rồi?

- Tốt lắm, rất là tốt. Năng lượng ma thú tinh hạch của tên Lục long kia mạnh vô cùng, khiến ta tiến đến nhị giai siêu cấp ma thú. Ngoài ra, ta cảm giác được trong nhị giai của siêu cấp ma thú, thực lực hiện giờ của ta cũng cường đại vô cùng. Kha kha kha, đa tạ chủ nhân ban thưởng. - Cát Nhĩ Bá Đặc cười lớn, thanh âm tràn đầy vẻ đắc ý.

- Ta từ thể giới ngầm biết được một tin tức, ta nghĩ ngươi sẽ có chút hứng thú. - Hàn Thạc đợi khi tiếng cười cuồng bạo của Cát Nhĩ Bá Đặc hạ xuống, mới từ từ nói với hắn.

- Tin tức gì, ha ha, ta hiện giờ phát hiện khi đó quyết định đi theo chủ nhân quả nhiên không lầm. Nếu không phải đi theo chủ nhân ngài, làm sao có thể nhanh chóng tiến đến nhị giai thể này. - Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu rõ tất cả đều là do Hàn Thạc ban cho hắn, nên nhịn không được mới vỗ mông ngựa nịnh hót một câu.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, không ngờ ngươi lại là tôn tử của tộc trưởng Hắc Long thành của thể giới ngầm. Lại lịch cái tên gia hỏa nhà ngươi thật không nhỏ a.

Hàn Thạc cười tít mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc. Trong lúc gã thất kinh thì hắn đã nói tiếp:

- Gia gia tộc trưởng kia của ngươi dường như rất lo lắng cho ngươi, còn khiến Hắc Ám tinh linh thăm dò tin tức của ngươi. Xem ra cái tên gia hỏa bỏ nhà ra đi nhà ngươi vẫn còn được cưng chiều a.

- Chủ nhân vĩ đại, ngài làm sao lại biết mấy việc này. Chẳng lẽ ngài đã đến Hắc Long thành tại thể giới ngầm? - Cát Nhĩ Bá Đặc kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, khó hiểu mở lời truy hỏi.

Thân phận của hắn tại Hắc Long thành chưa hề báo cho bất kỳ ai. Cát Nhĩ Bá Đặc vốn cho rằng không ai có thể biết được tin tức này. Hiện giờ nghe được Hàn Thạc dường như hiểu rõ ràng lai lịch của hắn, thật sự là có chút không hiểu.

- Hắc Long thành các ngươi giam cầm một số người, trong đó có một cường giả đời trước của một tộc Hắc Ám tinh linh, tên là A Đại Nhi. Ngươi có biết hay không?

- A Đại Nhi, ta dường như đã nghe qua cái tên này, nhưng lại chưa hề thấy qua. Trong Hắc Long thành chúng ta, đích xác là giam cầm một số tên gia hỏa dám mạo phạm đến chúng ta. Nhưng mấy chuyện này ta cũng chẳng có hứng thú. Chủ nhân, ngài hỏi chuyện này làm gì vậy?

- Chính là con mụ A Đại Nhi này rồi. Đáp ứng theo lời tộc trưởng gia gia của người, nên phải giúp gia gia người tìm tung tích người. Nhưng A Đại Nhi này bị ta giết chết rồi, trước đó một đoạn thời gian, vì ta hấp thụ một số lực lượng trên người của ả, thiếu chút nữa là dẫn đến việc tự chuốc lấy tai họa cản trở lại thân thể của ta. Ta mới nghĩ đến việc hỏi một chút chuyện về ả A Đại Nhi này.

Hàn Thạc nói như vậy khiến Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cả kinh, sau đó sững sờ nhìn hắn rồi nói:

- Ta nghe nói A Đại Nhi này dường như là tộc mẫu của tộc Hắc Ám tinh linh. Nữ nhân này có thể nối được mối liên hệ với nữ thần tà ác La Ti mà Hắc Ám tinh linh tin thờ, trên giường lại có được một số lực lượng vô cùng khủng bố.

A Đại Nhi bị giam cầm tại Hắc Long thành nhiều năm như vậy, nghe nói nàng ta vô cùng xinh đẹp. Chiều theo tính cách của Hắc long nhất tộc chúng ta hẳn đã sớm hưởng nàng ta rồi. Chỉ là vì nàng ta có thể giao lưu với nữ thần tà ác La Ti, nên không có một Hắc long nào dám cưỡng đoạt nàng ta, sợ rằng trong lúc hoan lạc với nàng ta thì bị hạ độc thủ.

- Chủ nhân, nghe nói thực lực A Đại Nhi mạnh mẽ lắm, cho dù một số Hắc long nhị giai, tam giai trong tộc ta cũng không phải là đối thủ của nàng ta. Đối với tín ngưỡng nữ thần La Ti của nàng ta, truyền thuyết cho rằng nàng ta có thể giao lưu để thu được thần lực của vị nữ thần tà ác đó. Hắc long tộc chúng ta sợ rằng giết chết nàng ta sẽ làm phần nộ tới vị tà thần kia, cho nên vẫn chỉ một mực cầm tù nàng ta thôi. Chẳng lẽ ngài thật sự đã giết nàng ta rồi à?

- Ta đã giết ả rồi! - Hàn Thạc thản nhiên trả lời.

- Kha kha kha...

Tiểu dâm long Cát Nhĩ Bá Đặc trở nên hưng phấn, sùng bái nhìn hắn rồi nói:

- Chủ nhân, chuyện như thế nào? Rốt cuộc là chuyện xảy ra thế nào? Mau kể rõ tình huống cụ thể cho tên nô bộc trung thực của ngài đi.

Thấy Cát Nhĩ Bá Đặc nghe đến chuyện này tương mạo trở nên dâm dật như vậy, Hàn Thạc phần nộ gõ hắn một phát rồi mới kể lại câu chuyện xảy ra một lượt. Cuối cùng mới đem tình huống sắc dục trên thân thể khó bề không chế được nói cho Cát Nhĩ Bá Đặc nghe, rồi mới trầm mặt nói:

- Ta có thể khẳng định là trước lúc ta bị sắc dục làm choáng váng đầu óc, trong cơ thể ngoại trừ lực lượng hấp thu được từ A Đại Nhi ra, còn có một cỗ lực lượng khác càng mạnh mẽ tà ác hơn. Cỗ lực lượng đó lại mang theo khí tức khó lòng phát hiện được phương hướng. Nếu ta đoán không sai, hẳn nhiên là đến từ nữ thần nhện La Ti. Thật không biết chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ nói chuyện ta giết chết A Đại Nhi, không ngờ lại bị bà ta phát hiện hay sao. Chẳng lẽ thế giới này thật sự có sự tồn tại của đáng thần linh à?

Nghe Hàn Thạc miêu tả lại chuyện xảy ra một lần, sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc hết cơn hưng phấn ban đầu, liền lộ ra vẻ nghiêm túc khó thấy, suy nghĩ một hồi rồi mới nói với hắn:

- Chủ nhân, ta từng nghe gia gia ta nói qua, thế giới này không đơn giản giống như ta nhìn thấy được. Cứ như việc Hắc long nhất tộc cường đại chúng ta lại chỉ có thể sinh hoạt tại một thế giới ngầm, dường như là chịu phải sự ước thúc của một lực lượng cường đại nào đó. Lực lượng của gia gia ta mạnh mẽ đến mức khiến ta sợ hãi, nhưng ngay cả gia gia ta cũng không cách nào thoát ra khỏi thứ lực lượng ước thúc kia. Ta cho rằng ngoài việc thần linh mà chúng ta biết ra, ta không nghĩ ra còn có ai có khả năng ép buộc Hắc long nhất tộc ta ở tại thế giới ngầm.

Đầu mi Hàn Thạc nhíu lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hôn ám quanh năm không thấy nhật nguyệt kia của Tử Vong Mộ Địa. Lại liên tưởng đến Quang Minh thần mà Quang Minh giáo hội tin thờ, cùng với khí tức thần thánh trên người kỳ sĩ thần điện cùng với Chiêm Khoa Tư, lại còn cảm giác do quyền Khải Kỳ Lục mang đến cho hắn.

Hàn Thạc nghĩ đến sự tồn tại của Thiên tai giáo hội, khô lâu pháp tượng nắm giữ trong tay của chính mình. Khi đó lần đầu có được khô lâu pháp tượng, trong đầu óc hoảng hốt đã thấy được hình bóng của người khổng lồ cao ngàn trượng. Hàn Thạc ngấm ngấm ngộ ra thêm được một tầng, dần dần tin tưởng về chuyện thần linh mờ ảo hư vô kia.

- Chủ nhân, có lẽ lần trước ngài thật sự bị vị nữ thần nhèn nhện kia công kích rồi. Nhưng nghe nói về phía chúng ta, lực lượng của thần linh bình thường không đủ để thật sự can thiệp vào. Nếu không thì sẽ bị sự quẫn thúc của không gian pháp tắc. Ngài xem đó, ngay cả ả nữ thần nhèn nhện dâm tà kia cũng không đủ khả năng nắm bắt ngài. Điều này đủ cho thấy ả ta cũng không thể không tuân theo sự ước thúc của lực lượng pháp tắc. Chúng ta không cần phải sợ ả ta. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc tùy tiện mở lời an ủi Hàn Thạc.

Hàn Thạc lặng lẽ gật đầu, lần đầu nhận thức ra được mình thật nhỏ bé, nghĩ tới lần trước trong đầu hiện lên bóng hình cự nhân cao ngàn trượng, trên mình lại tồn tại thứ khí tức cổ xưa vạn năm, trong lòng bất giác có thêm vài phần kính sợ, liền quay sang Cát Nhĩ Bá Đặc nói:

- Không sai, sự tồn tại của thần linh chúng ta không thể ngờ được. Nhưng các đấng thần linh này nhất định phải chịu sự ước thúc của lực lượng không gian, nếu không một khi giáng xuống nơi này, có thể sẽ hủy luôn thế giới này.

- Ài, giữa thần với thần khẳng định cũng có đối lập. Nếu không Quang Minh giáo hội cùng với Thiên Tai giáo hội cũng sẽ không tranh đấu nhiều năm như vậy. - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng là một kẻ báng bổ thần linh, vô luận là chánh thần hay tà thần thì hẳn đều chẳng có chút cảm giác nào, vẫn tùy tiện chẳng thèm để ý tới cái gì cả.

Hàn Thạc chẳng suy nghĩ nhiều thêm nữa, chỉ gật gật đầu rồi nói:

- Được rồi, nếu người đã tiến hóa tới nhị giai, vậy tới đây cứ đến Nhật Diệu cốc hỗ trợ Đặc Lan Khắc Tư. Ta xem không bao lâu Nhật Diệu cốc sẽ nảy sinh một trận biến động. Có người ở Nhật Diệu cốc thì dong binh đoàn Hồn Diệt lại càng an toàn thêm một chút. Ồ, đúng rồi, chuyện của Hắc Long thành người chú ý một chút. Gia gia người một mực tìm người. Ta thấy người cho dù không trở về cũng nên khiến người báo tin về để gia gia người yên tâm.

- Biết rồi chủ nhân. Ta nghĩ gia gia ta nếu biết ta nhanh chóng đạt đến nhị giai như vậy, nhất định sẽ vô cùng cao hứng. Lão gia hỏa đó ở tại Hắc Long thành ngày nào cũng ép ta phải tu luyện. Ta tu luyện bao nhiêu lâu như vậy cũng vẫn ở hàng nhất giai. Ngài xem xem ta hiện giờ mới ra ngoài không lâu, đã thành công tiến cấp. Điều này cho thấy phương pháp của ông ta rõ ràng là không hữu hiệu rồi a! - Cát Nhĩ Bá Đặc thờ ơ trả lời Hàn Thạc một câu, xem chừng là chẳng thèm để lời của hắn trong lòng.

- Được rồi, ta cần phải trở về thành Áo Sâm xử lý một số chuyện. Nhưng ta sẽ luôn chú ý tới Nhật Diệu cốc. - Hàn Thạc nói một câu rồi sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc rời khỏi, cũng tiến vào trong truyền tống trận.

375. Chương 375:pho Tượng

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thành Áo Sâm, tổng bộ của thương hội Bồ Tư Đặc.

Ở bên trong một biệt viện tao nhã, Phỉ Bích cùng Lao Luân Tư đang ngồi thưởng trà, sắc mặt của Lao Luân Tư âm u, thân phận vương tử của y tuy đã được thừa nhận, nhưng tâm tình của y tựa hồ cũng không tốt lắm.

Phỉ Bích ngồi ở đối diện lại trái ngược, phong thái yếu điệu thướt tha, càng ngày càng ung dung cao nhã, kèm thêm tay trái cầm thần khí Tinh Không lại thêm vài phần lãnh ngạo. Phỉ Bích cầm thần khí Tinh Không trong tay yêu thích không nở buông, tâm tư lại không kim được bay tới tận thành Bồ Lô Đặc Nhĩ xa xôi.

- Sư muội, thương hội Bồ Tư Đặc của muội bây giờ càng lúc càng phát triển, Bồ Lai Ân tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng như là cá gặp nước, thế nhưng cuộc sống của ta lại rất khó khăn. Một khi phụ hoàng qua đời,

ta nghĩ ta sẽ lập tức bị Tra Nhĩ Tư giết, muội rốt cuộc không giúp ta truyền tin cho Bồ Lai Ân sao? - Lao Luân Tư nhìn Phỉ Bích, hỏi có chút bất đắc dĩ.

- Sư huynh, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không phải không có người của huynh, Bồ Lai Ân lại đang không ở đó, huynh hẳn là rõ hơn muội. Nhắc tới mới nhớ, lần đi này đã qua mấy tháng rồi, như thế nào mà chàng không có chút tin tức nào, chẳng lẽ lại đi làm chuyện xấu gì rồi? - Cặp lông mi dài đẹp của Phỉ Bích khẽ giật, trong đôi mắt lóe lên sự nghi hoặc.

Ở bên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Phật Khắc Lan chính là người do Lao Luân Tư phái đi, trừ hẩn ra, Lao Luân Tư còn an bài lần lượt một số nhân tài về công tác quản lý, những người này trước mắt đều có được vị trí thích hợp. Họ vẫn truyền đạt tin tức cho hẩn, theo tin từ những người đó thì Hàn Thạc quả thật hiện thời không có ở trong thành.

Lao Luân Tư thở dài, đột nhiên nói:

- Ta nhờ người của Âm Mạc cũng hỗ trợ nghe ngóng tin tức của hẩn, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức nào, muội nói xem, liệu hẩn có xảy ra việc gì không hả?

Phỉ Bích cười ngạo nghễ, tay rút thần khí Tinh Không lóng lánh tinh quang ra, không tự chủ mà lườm Lao Luân Tư, nói:

- Chàng có thể giết chết đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc của Tử Kinh kỵ sĩ đoàn, một trong mười đại kỵ sĩ đoàn của đại lục. Mà Tái Nhĩ Đặc lại là một long kỵ sĩ cực kỳ lợi hại. Huynh nghĩ rằng Hàn Thạc sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn?

“Gia hỏa kia cực kỳ giáo hoạt âm hiểm, hơn nữa trực giác lại nhạy cảm tới mức đáng sợ, cho dù gặp phải nguy hiểm vẫn có thể chạy thoát trước, dám chắc sẽ không xảy ra bất trắc, y nhất định là lại lén lút lút đi làm mấy cái chuyện gì đó xấu xa rồi.”

Phỉ Bích nhủ thầm trong lòng nhưng những lời này nàng sẽ không nói với Lao Luân Tư.

Lao Luân Tư suy nghĩ cẩn thận một chút, thấy cũng có lý. Gã không phải mới quen Hàn Thạc lần đầu, tự nhiên hiểu được với tính cách và thực lực của hẩn tuyệt sẽ không có cái dừng của kẻ thất phu. Một khi phát hiện mình không thể đối phó cũng sẽ lạng yên rồi đi, dựa theo lý mà nói, hẩn chắc chắn sẽ không gặp sự cố gì.

Hai tay xoa xoa huyệt Thái Dương, Lao Luân Tư nói hơi mệt mỏi:

- Sư muội, thời gian gần đây ta có lẽ quá khẩn trương, nên tư duy dần dần hơi rối loạn.

- Yên tâm đi, với mối quan hệ giữa huynh và Bồ Lai Ân, chỉ cần biết tình huống huynh bây giờ trong thành Áo Sâm, chàng hẳn sẽ tới trợ giúp huynh. Ừm, nghe nói một đoạn thời gian trước bảy đại công quốc vọng đồ liên hợp đối phó với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, muội nghĩ có lẽ là Bồ Lai Ân đi tới đó làm vài chuyện bí mật gì đó, huynh không cần lo lắng quá mức, muội nghĩ là chờ chàng xử lý xong mọi chuyện, nhất định sẽ tới tìm gặp huynh. - Phỉ Bích an ủi Lao Luân Tư, nàng cũng biết là gã gần đây đích xác bị mấy tên vương tử bức bách đến khó mà chịu nổi, tự nhiên cũng hiểu được cảm nhận của gã.

- Hy vọng hẩn có thể về gặp được trước lúc phụ hoàng băng hà, mặt khác, sự phụ của chúng ta cũng không biết như thế nào, trong chuyện này từ trước đến giờ cũng không tỏ thái độ gì. Ta cũng không biết người rốt cuộc có ủng hộ ta hay không.

Lao Luân Tư đau đầu than phiền, sau đó nói với Phỉ Bích:

- Sư muội, muội vẫn là đồ đệ mà sư phụ thương yêu nhất, muội có biết sư phụ rốt cuộc là có ý gì không?

- Sư phụ luôn chỉ phụ trách dạy dỗ chúng ta các loại tri thức, ta xem ra người hẩn là muốn huynh dựa vào chính thực lực của mình mà lên ngôi. Huynh cũng biết sư phụ cho tới nay đều để cho chúng ta tự mình cố gắng, chưa bao giờ người lấy thân phận của người để trợ giúp chúng ta. - Phỉ Bích suy nghĩ một chút rồi trả lời Lao Luân Tư.

- Ôi! Bây giờ với tình thế này, nếu ta chỉ dựa vào thực lực của mình, căn bản không có khả năng lên ngôi vị hoàng đế đâu! - Lao Luân Tư dường như cũng hiểu được một chút tính khí của sư phụ gã, không nhịn

được mà than thở một câu.

- Sư phụ mặc dù sẽ không quang minh chính đại giúp huynh, nhưng cũng sẽ không để cho người khác khi dễ huynh, nếu sư phụ không để cho Bác Lan Tư gia gia âm thầm bảo vệ huynh, e rằng huynh đã sớm bị người lén tiêu diệt rồi. Điều này nói lên rằng sư phụ cũng rất quan tâm huynh đó. - Phỉ Bích lại tiếp tục an ủi Lao Luân Tư.

Phỉ Bích vừa nói thế, Lao Luân Tư mới gật đầu nói:

- Điều này cũng đúng, may là có Bác Lan Tư gia gia trợ giúp cho ta vài lần, nếu không ta sớm đã bị người giết chết rồi.

Phỉ Bích không nói tiếp nữa, vẫn chuyên tâm lau chùi thần khí Tinh Không sớm đã sáng ngời như gương, tựa như cây kiếm này là Hàn Thạc vậy.

- Khi ta tới sư phụ có nhờ ta gửi lời cho muội, không nên quá ỷ lại vào vũ khí. Vũ khí vĩnh viễn là vật chết, nó có thể cho muội gia tăng một chút thực lực, nhưng sẽ không đề cao thực lực của bản thân muội. - Lao Luân Tư đứng lên nói với Phỉ Bích.

- Yên tâm đi, muội lĩnh ngộ vũ kỹ của sư phụ cao hơn huynh. Huynh vẫn nên nghĩ nhiều tới việc làm sao xin được thêm chút vốn liếng từ phụ hoàng của huynh đi! - Phỉ Bích từ tốn nói một câu như vậy rồi lại tiếp tục lau chùi thần khí trong tay, thầm nghĩ cái tên đáng chết kia biết bao giờ mới tới gặp mình nhỉ, cứ “anh ở đầu sông, em cuối sông” như vậy hoài cũng không phải là biện pháp a!

Lại nói về Hàn Thạc đang bị Phỉ Bích khổ sở nhắc hoài, giờ này hắn đã chính thức tới thành Áo Sâm, sau khi tới Hàn Thạc mới phát hiện ra là hắn ở trong Tử Vong Mộ Địa chống lại lực lượng của La Ti nữ thần nhèn nhện xâm nhập bất tri bất giác đã ba tháng. Ba tháng này bảy đại công quốc chinh chiến không ngớt, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cùng công quốc Hi Luân đã bí mật tiến hành giao dịch nhiều lần.

Hàn Thạc cũng không lập tức lại xuống tay với Bồ Đề Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ của công quốc Nội Sâm, một mặt là cơ hội khó tìm, mặt khác là còn nhiều chuyện quan trọng chờ hắn xử lý. Sau khi từ công quốc Nội Sâm trở về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc lấy từ trong tay Kiệt Khắc các tài liệu cần thiết cho việc luyện chế Kim Giáp thi, tiến vào Lăng La sơn gieo Kim Giáp thi xong, sau đó dẫn dò bọn người Kiệt Khắc vài câu rồi rời luôn khỏi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thông qua Truyền Tống Trận của thành Hải Lam tới thành Áo Sâm.

Cái tên Phật Khắc Lan thủ hạ trước kia của Lao Luân Tư, đã sớm báo việc Lao Luân Tư cấp bách cần gấp Hàn Thạc nói cho hắn. Hàn Thạc cũng lập tức rời đi, Phật Khắc Lan thấy mục tiêu của hắn là thành Áo Sâm, cũng không báo tin tức của Hàn Thạc cho Lao Luân Tư nữa, bởi vì bọn họ biết tốc độ của Hàn Thạc so với tốc độ truyền tin của bọn họ nhanh hơn nhiều.

Sau khi tiến vào thành Áo Sâm, bởi vì Truyền Tống Trận ở gần Ba Bử Luân ma võ học viện, Hàn Thạc đầu tiên là chạy tới chỗ phòng thí nghiệm của Phạm Ny, lâu lắm rồi không gặp nàng, bây giờ hắn đích thật là vô cùng nhớ nhung vị sư phụ xinh đẹp động lòng người này.

Đi trong Ba Bử Luân học viện, dọc theo đường đi Hàn Thạc né qua một vài khu vực đông người, thẳng hướng tới nơi của Vong Linh hệ.

Khi hắn vừa mới tới chỗ hành lang mà hắn thường cùng Kiệt Khắc lau chùi các pho tượng, đột nhiên phát hiện được một pho tượng mới nhìn cực kỳ quen mắt, pho tượng dùng bạch ngọc trắng thuần khiết dày công điêu khắc nên, thân hình pho tượng rất cao, tay cầm một cây pháp trượng, tư thế ngửa mặt lên trời đang ngâm xướng ma pháp chú ngữ.

Ở phía dưới của pho tượng mới này có thể thấy được một loạt chữ nhỏ “Bồ Lai Ân tốt nghiệp Vong Linh hệ tại Ba Bử Luân ma võ học viện, trong thời gian hai năm ba tháng đã tạo nên tốc độ tốt nghiệp nhanh nhất trong lịch sử, hiện giờ là một Vong Linh Ma đạo sư, đã từng đánh bại Đại kiếm sư Lợi Ách Khải Ân của Ba Đặc...”

Hàn Thạc nhìn chính pho tượng của mình, trong lòng đột nhiên tràn đầy một niềm cảm khái không tên. Lúc trước hắn cùng Kiệt Khắc cùng nhau lau chùi các pho tượng này, hắn cũng từng có dã tâm trở thành một thành viên trong số đó. Thế nhưng thời gian trôi qua lâu, khi hắn quay về nơi cũ thật sự phát hiện

được pho tượng của mình đã xuất hiện nơi đây, trong lòng quả thật có một loại cảm giác tự hào và thỏa mãn.

- Không nghĩ tới a, thật sự không ngờ được có một ngày bức tượng của ta có thể đứng ở nơi này, trở thành một tấm gương để khích lệ hậu bối. - Hàn Thạc nhìn pho tượng của chính mình, lẩm bẩm.

- Bởi vì người mà giờ có không ít học viên mới đã gia nhập Vong Linh hệ, hì hì, bây giờ Phạm Ny ngày càng bận rộn đó! - Một giọng nói hòa nhã vang lên sau lưng Hàn Thạc, viện trưởng Ngải Mã của Ba Bể Luân học viện từ từ đi tới trước mặt hắn.

Ngải Mã bản thân là Không Gian hệ Đại ma đạo sư, có năng lực kỳ dị có thể vượt qua không gian, ở trong khu vực này, nếu Ngải Mã muốn nói chuyện với ai, lập tức liền có thể xuất hiện trước mặt người đó.

Khi không gian ba động thì đồng thời Hàn Thạc cũng biết rằng Ngải Mã đã phát hiện được hắn đến. Khi thanh âm của viện trưởng vang lên, hắn không chút ngạc nhiên, mỉm cười nhìn bà nói:

- Thật sự không ngờ được pho tượng của ta thật sự có thể đứng ở nơi này.

- Hì hì, người có được thực lực này, chỉ bằng vào việc người chỉ chưa mất thời gian ba năm, từ một ma pháp học đồ mà tiến cấp tới Ma đạo sư là đã có tư cách đứng ở nơi này. Huống chi người sau khi tốt nghiệp, mỗi việc người đều khiến người khác đĩnh tai nhức óc, Vong Linh hệ là một hệ yếu kém nhất trong học việc, bây giờ lại đào tạo được một nhân vật như người, đương nhiên là phải dựng tượng của người lên rồi. - Ngải Mã vẫn mỉm cười hiền lành, chậm rãi đi tới trước pho tượng, bàn tay nhẹ nhàng đặt vào chỗ chú thích phía dưới pho tượng, lại thêm một chữ “Đại” vào dòng Vong Linh Ma đạo sư.

Xem ra bà đã biết Hàn Thạc đã trở thành một Vong Linh Đại ma đạo sư rồi.

376. Chương 376:chỉ Đạo

- Viện trưởng, ta vẫn chưa tới ma pháp công hội để xác nhận thực lực đâu. - Hàn Thạc vẫn theo dõi kỹ động tác của Ngải Mã, không kìm được cười nhẹ nói.

Ngải Mã nháy nháy mắt với Hàn Thạc, cười hì hì nói:

- Như vậy là người đã thừa nhận có thực lực của Đại ma đạo sư rồi hả?

Hàn Thạc cũng không biết bà làm như thế nào mà chỉ cần liếc mắt một cái đã biết được thực lực của hắn, chẳng qua Hàn Thạc thấy rằng không cần phải giấu giếm thực lực, giấu giếm thành tựu về ma pháp của mình, hắn chỉ cần ẩn giấu bí mật của ma công là tốt rồi, nên nghe vậy liền gật đầu cười nói:

- Không sai!

Đối với Hàn Thạc mà nói, ma công mới chính là bí mật trọng yếu nhất của hắn, thực lực trên phương diện ma pháp có thể đem cho Hàn Thạc càng thêm nhiều ích lợi, nên hắn cũng đang chuẩn bị đến ma pháp công hội để xác định tư cách Đại ma đạo sư này. Vô luận tại bất kỳ quốc gia nào, ma pháp sư ở cấp bậc Đại ma đạo sư đều có thể nhận được địa vị cực cao, một khi Hàn Thạc xác nhận được tư cách tại ma pháp công hội, đối với hoạn lộ của hắn sẽ có nhiều tác dụng.

- Quả nhiên là thế, ta có thể từ khí tức trên người người cảm nhận được một chút, nhưng điều dựa vào chủ yếu nhất là người đã giết chết Tái Nhĩ Đặc. Tái Nhĩ Đặc là một Thiên Không kỵ sĩ, lại còn có thêm một ma sủng Lục long, người có thể giết chết y, dĩ nhiên là thực lực của người đã đạt tới cảnh giới Đại ma đạo sư rồi. - Ngải Mã trả lời chắc chắn.

- Viện trưởng, người tới gặp ta có chuyện gì không? - Hàn Thạc biết Ngải Mã vẫn luôn rất bận rộn, Ba Bể Luân học viện luôn có rất nhiều chuyện lớn nhỏ nhỏ cần phải được bà xử lý, lúc này đây tới gặp hắn nhất định là có việc.

Quả nhiên, Ngải Mã gật đầu, mỉm cười nhìn Hàn Thạc nói:

- Người tinh thông Vong Linh ma pháp trong đế quốc rất thưa thớt, đạt tới cảnh giới Đại ma đạo sư lại càng ít tới mức đáng thương. Ta chỉ biết luyện tập ma pháp quanh năm, rất ít người lộ diện trước mặt người. Hì

hì, người cũng xem như là một thành viên của học viện, huống chi người cũng đã đáp ứng Phạm Ny nếu có rảnh rồi sẽ tới chỉ đạo học viên trong hệ một chút, ta hy vọng người không chỉ thuận miệng mà nói thể. Có thời gian thì hãy chỉ đạo nghiêm túc bọn học sinh một chút.

- Hà hà, viện trưởng Ngải Mã, người cứ yên tâm đi, nếu ta mà có rảnh chắc chắn sẽ tới chỉ đạo bọn họ mà.
- Hàn Thạc cũng không đồng ý liền, trước mắt hắn có quá nhiều việc phải giải quyết, không có khả năng ở lại trong học viện để chỉ đạo các học viên, nếu thật sự có thời gian, xem như là nỗ lực của Phạm Ny, hắn cũng sẽ nguyện ý giảng cho bọn chúng một vài tiết học.

- Vậy là tốt rồi, hi hi.

Ngải Mã cười tủm tỉm, dừng một chút rồi tiếp:

- Ta biết là người tới tìm Phạm Ny, cô ấy gần đây hơi bận rộn, nhưng mà người càng lúc càng xinh đẹp. À, đúng rồi, quên nói cho người biết, Phạm Ny cũng đã trở thành Ma đạo sư rồi đó, cô ấy cũng rất xuất sắc, người phải đối xử tốt với nàng đó.

Nghe Ngải Mã vừa nói vậy, lòng tương tư của Hàn Thạc đã hơi không khống chế được, vội cười nói:

- Ta thật sự tìm Phạm Ny có chút việc. Vậy ta đi trước đây.

- Ừm, cứ đi đi. - Ngải Mã cũng không cản trở Hàn Thạc.

Trong lúc Ngải Mã nói chuyện cùng với Hàn Thạc, sắc trời cũng dần dần tối xuống, hắn rất quen thuộc với Vong Linh hệ, vòng qua một số đệ tử rồi đi thẳng tới phòng thí nghiệm của Phạm Ny.

Chưa đến gần phòng thí nghiệm của Phạm Ny, hắn liền nghe được từ bên trong tiếng bước chân chạm đất nặng nề, Hàn Thạc cũng sờ lắng nghe mấy tiếng, trên mặt bất giác lộ ra nét ngạc nhiên. Từ tiếng bước chân nặng nề đó hắn nghe ra được trong phòng hiển nhiên có một sinh vật thể trọng lớn, hắn cũng không gõ cửa, bước luôn vào trong.

Ở giữa phòng thí nghiệm của Phạm Ny, trên một khoảng đất trống có một Tà Ác kỵ sĩ, tay cầm một cây cốt thứ thật lớn đang đứng. Hắn đang làm các động tác đâm chém. Cách Tà Ác kỵ sĩ khoảng năm mét, Phạm Ny đang đứng bên trong một ma pháp trận thổ hồng hển thao túng, xem chừng đã tiêu hao rất nhiều tinh thần lực.

Bắt đầu từ Tà Ác kỵ sĩ, loại bất tử sinh vật cao cấp này trở lên, Vong Linh pháp sư không cần hao phí quá nhiều tinh thần lực để thao túng, chỉ cần hạ lệnh cho nó công kích là được, Tà Ác kỵ sĩ không giống như cương thi và khô lâu chiến sĩ, căn bản không cần người gọi về chỉ huy nó đi công kích địch nhân như thế nào, với trí tuệ riêng nó hoàn toàn có thể phát huy được thực lực của mình.

Đương nhiên, nếu nói Vong Linh pháp sư nguyện ý, vẫn có thể dùng tinh thần lực để điều khiển Tà Ác kỵ sĩ, chỉ có điều làm như vậy chẳng những sẽ làm tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, cũng không trợ giúp cho Tà Ác kỵ sĩ phát huy được thực lực chân chính.

Tóm lại, bắt đầu từ các loại bất tử sinh vật cao cấp như Tà Ác kỵ sĩ trở lên, Vong Linh pháp sư chỉ cần ra lệnh cho nó công kích là được, căn bản không cần thiết phải dùng tinh thần lực đi thao túng giống như làm với cương thi, khô lâu chiến sĩ, như vậy ngược lại sẽ cản trở Tà Ác kỵ sĩ tự do phát huy.

Phạm Ny hiển nhiên đã lâm vào sai lầm, xem Tà Ác kỵ sĩ giống như cương thi, khô lâu chiến sĩ mà điều khiển, cứ tưởng rằng cái loại Vong Linh sinh vật cấp cao này vẫn phải cần năng dùng tinh thần lực điều khiển thì mới có thể phát huy được sức chiến đấu mạnh nhất, xem về mặt thổ hồng học, bộ dạng chăm chú luyện tập của Phạm Ny làm Hàn Thạc phát buồn cười.

Mấy tháng không gặp, Phạm Ny chính xác như Ngải Mã nói là thật sự càng ngày càng đẹp lên, điều này đương nhiên là do công lao của một viên Niết Đan, làm cho làn da của Phạm Ny trắng nõn như ngọc, đồng thời các bộ phận của cơ thể cũng đều được cải tạo trên biên độ lớn, điều này cũng giải thích tại sao Phạm Ny có thể nhanh chóng tiến giai tới Ma đạo sư như thế.

Hàn Thạc tiến vào không một tiếng động, ngay từ đầu do chăm chú điều khiển Tà Ác kỵ sĩ nên Phạm Ny cũng không phát giác được sự tồn tại của hắn, thẳng đến khi nàng điều khiển kỵ sĩ quay đầu lại một lần

mới chợt phát hiện Hàn Thạc đang đứng chỗ cửa cười tủm tỉm. Trong mắt Phạm Ny đầu tiên hiện lên nỗi kinh ngạc vui mừng khó có thể tin được, sau đó nàng cắn chặt răng, tay ngọc oán hận chỉ vào hắn.

Cái tên Tà Ác kị sĩ kia dưới mệnh lệnh của Phạm Ny, nâng mũi cốt thứ thật lớn lên rồi đâm tới chỗ Hàn Thạc đang đứng.

Thu hết toàn bộ vẻ mặt của Phạm Ny vào trong mắt, Hàn Thạc làm sao không biết đây là một kiểu làm nũng của Phạm Ny, hắn hiểu được nàng giận hắn lâu lắm không tới thăm nàng nên mới cố ý làm như thế mà thôi, mắt thấy cốt thứ đang đâm tới, Hàn Thạc vẫn mỉm cười thâm tình nhìn sâu vào Phạm Ny.

Khi cây cốt thứ lớn đó sắp đâm tới đỉnh đầu của Hàn Thạc thì gương mặt đẹp của Phạm Ny biến sắc, vội vàng dùng tinh thần lực khổng lồ chế cốt thứ, cố gắng để cho cốt thứ dừng lại, tránh thật sự làm hắn bị thương.

Thế nhưng cây cốt thứ như gió táp đó thật sự quá nhanh, hơn nữa hiển nhiên là Phạm Ny vẫn chưa thể thành thực điều khiển được Tà Ác kị sĩ, cây cốt thứ đó mặc dù dưới tác dụng tinh thần lực của Phạm Ny chỉ chậm lại một chút nhưng vẫn truyền tới tiếng rít chói tai, đâm thẳng tới đỉnh đầu của Hàn Thạc.

Phạm Ny hoảng sợ vô cùng, lúc này cũng không cách nào mở miệng để khuyên Hàn Thạc né đi, chỉ có thể sợ hãi nhìn hắn, đồng thời dùng hết tất cả tinh thần lực của nàng để ngăn cản cây cốt thứ.

“Keng”

Cốt thứ cuối cùng vẫn chạm vào đỉnh đầu của Hàn Thạc, bắt quả lại vang lên tiếng kim loại chạm nhau thân kỳ, mặt khác trên đầu Hàn Thạc có một đoàn hắc mang bắt chợt được hình thành, ngay sau khi tiếng kim loại chạm nhau vang lên, đoàn hắc mang trên đỉnh đầu Hàn Thạc cũng biến mất một cách quỷ dị.

Hàn Thạc vẫn mỉm cười đứng ở chỗ cũ, chưa từng di động dù chỉ tí tẹo, cây cốt thứ cũng không đâm vào đầu hắn một ly nào, Tà Ác kị sĩ dưới mệnh lệnh của Phạm Ny cuối cùng cũng đã ngừng lại.

Ngay sau đó, Phạm Ny nhào mạnh vào trong lòng hắn, không để ý hết thấy đâm vào bộ ngực rắn chắc của hắn, trong giọng nói mơ hồ đã xen sự ghen ngào:

- Đồ ngốc, chàng có thể giết chết Tái Nhĩ Đặc, tại sao lại không tránh, chàng muốn chết hả?

Hàn Thạc ôm chặt Phạm Ny, thì thầm:

- Nàng sẽ không đành lòng thương tổn ta.

Sau đó mạnh mẽ hôn Phạm Ny, đầu lưỡi của hai người giống như là hai con rắn nhỏ đuổi nhau, quấn quýt lấy nhau, cả hai đều có cảm giác về sự hòa quyện linh hồn lẫn tiêu hồn.

Nụ hôn này kéo dài một lúc lâu, đến khi bàn tay của Hàn Thạc không tự giác mò lên song phong cao vút của Phạm Ny thì nàng chợt tỉnh lại, đẩy mạnh hắn ra, mặt đỏ bừng nguýt hắn, nũng nịu:

- Ta chính là sư phụ của chàng đó! Nơi này lại là trường học, chàng đứng đắn một chút đi!

Phạm Ny không nói thì thôi, Hàn Thạc vừa thấy hình dáng quyến rũ xinh đẹp của nàng liền liên tưởng tới lúc trước, khi hắn vẫn còn là một học viên bình thường, đối với nàng luôn có một loại tâm lý kính ngưỡng, không nhận được liền cười tà ác hắc hắc:

- Nàng đúng là sư phụ của ta, vì thế hôn nàng lại càng có thêm cảm giác kích thích, nàng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.

Vừa nói xong, Phạm Ny lại bị hắn bắt lại, lại tiếp tục một nụ hôn say đắm, hai bàn tay đầu tiên nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng thon mềm nhẵn, sau đó lại từ từ hạ xuống, trong lúc Phạm Ny chưa kịp phản ứng chợt áp lên kiều đồn mềm mại của nàng, bắt đầu xoa không khách khí.

Phạm Ny “ư ư” giãy giụa, đỏ bừng mặt lại đẩy hắn ra, một lần nữa lại hung hãn trừng mắt nhìn hắn, lúc này mới lui lại mấy bước trách:

- Sắc tiểu tử chàng, trước khi chưa ra mắt cha thiếp, chàng đứng đắn một chút đi.

Hàn Thạc cười khanh khách, sau đó nhìn tên Tà Ác kỳ sĩ bên cạnh, thần sắc không thay đổi giải thích cho Phạm Ny:

- Bắt đầu từ Tà Ác kỳ sĩ, phương pháp điều khiển sẽ khác so với lúc điều khiển cương thi và khô lâu chiến sĩ, Tà Ác kỳ sĩ đã bắt đầu có trí tuệ của riêng mình, nàng không dùng tinh thần lực thao túng nó thì nó mới có thể phát huy được toàn bộ thực lực.

Hàn Thạc vừa nói như thế, Phạm Ny kinh ngạc nhìn hắn nghi hoặc hỏi:

- Bằng năng lực của chính nó là có thể phát huy được sức chiến đấu mạnh nhất?

Gật gật đầu, Hàn Thạc trả lời:

- Đương nhiên, loại Vong Linh sinh vật cao cấp như Tà Ác kỳ sĩ này, chẳng những có trí thông minh cực cao, mà còn có sự tôn nghiêm của chính nó. Nàng không cho nó tận lực phát huy thực lực của nó, lại thông qua tinh thần lực khống chế sẽ làm cho nó theo bản năng kháng cự lại, như vậy thì sẽ không có bất kỳ ích lợi gì cả...

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, vị trí giữa Hàn Thạc và Phạm Ny đã bắt đầu đảo ngược, vốn hắn luôn luôn là người tới hỏi Phạm Ny một vài điểm khó khăn về tri thức ma pháp, nhưng giờ đây Hàn Thạc chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết được sai lầm trong sự tập luyện ma pháp của Phạm Ny, lại còn có thể giúp được nàng sửa cho đúng.

377. Chương 377:tiền Bộ Nhanh Chóng

Sự nhận thức của Hàn Thạc về bản chất của Vong Linh ma pháp sớm đã vượt qua Phạm Ny, người đã từng là sư phụ của hắn, điều này Phạm Ny không thể không thừa nhận.

Nhìn Hàn Thạc trước mặt đang giảng giải thao thao bất tuyệt, suy nghĩ của Phạm Ny lại bay tới lúc hắn vẫn còn là một gã ma pháp học đồ, với một loại nghị lực siêng năng học hỏi tri thức, lại độc có một mình chịu đựng sự tịch mịch lạnh lẽo tu luyện, dường như làm cho Phạm Ny đã ngộ ra được một chút gì đó.

Nam nhân ở trước mắt này đã sớm không còn dấu tích của trước kia, dấu tích của một người thiếu niên hèn nhát, với thân thể yếu đuối cao không tới một thước bảy, cả ngày cứ yên lặng mà đi quét dọn rác rưởi trong trường. Lúc đó người thiếu niên đó không có bất kỳ chút thực lực nào, chỉ có thể để cho người khác tùy ý khi dễ, bây giờ lại chính là người nam nhân hùng tráng mà cường đại này sao?

Tinh thần của Phạm Ny nhất thời có chút ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn Hàn Thạc đến xuất thần, quên mất rằng hắn đang giảng giải cho nàng một số giải thích về ma pháp, qua hồi lâu, tới lúc giọng nói của Hàn Thạc bắt chợt cao hần lên, Phạm Ny mới giật mình tỉnh lại, đôi mắt sáng nhìn hắn xin lỗi, mỉm cười giải thích:

- Không biết tại sao, thiếp phát hiện được chàng bây giờ và trước kia không sao trùng lặp lại được, dường như trong nháy mắt chàng đã trở thành một người khác, cho tới bây giờ, sự liên tiếp biến hóa của chàng đều làm người ta cảm giác được như đang ở trong mộng.

Chỉ có thời gian mấy năm ngắn ngủi, Hàn Thạc đã phát triển tới một mức độ mà kẻ khác không tài nào với tới, đến bây giờ thậm chí cả nàng, người đã từng làm sư phụ của Hàn Thạc cũng phải nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ. Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không thiếu thiên tài, nhưng dạng thiên tài với tốc độ trưởng thành nhanh chóng cỡ Hàn Thạc lại có một không hai.

Hàn Thạc cười nhẹ, nói:

- Ta so với quá khứ có thay đổi quá lớn, nàng có loại cảm giác này cũng rất bình thường. Hà hà, bất luận người nào đều cũng sẽ thay đổi, đây là quy tắc trong tiến hóa của con người, chỉ cần một người trải qua kinh nghiệm mà người khác không thể tưởng tượng được thì kẻ đó mới có thể trưởng thành rất nhanh.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu được, hắn và Bồ Lai Ân vốn là hai con người của hai thế giới, vốn không phải là một người, tính cách cùng kinh nghiệm cũng hoàn toàn không giống, cảm giác mang tới cho Phạm Ny chắc chắn sẽ không đồng nhất, nàng ấy có cái loại cảm giác này cũng là một việc bình thường, cho nên hắn mới tìm cơ để xóa đi nỗi nghi ngờ trong lòng Phạm Ny.

- Bố Lai Ân, mấy năm nay thiếp đều ở bên trong học viện, nhưng chàng cũng rất ít học tập ở trong học viện. Thiếp vẫn muốn biết mấy năm nay chàng đã làm được những việc gì. Tại sao chàng mỗi một lần trở về học viện đều làm cho người khác chần động? Dựa theo lời của chàng vừa nói, chàng nhất định là đã trải qua một vài chuyện mà thiếp không thể tưởng tượng được, nếu không sự biến hóa của chàng sẽ không lớn như thế, có thể nói cho thiếp biết chứ? - Phạm Ny kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, bắt đầu hỏi những chuyện đã phát sinh trong cuộc sống của hắn.

Phạm Ny vừa hỏi như thế, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chuyện ta trải qua nhiều lắm, ta cũng khó kể hết một lần với nàng. Nhưng mà chính như nàng đoán, kinh nghiệm mấy năm nay của ta quả thật là rất phong phú, hà hà, đơn giản mà nói là ta mỗi phút mỗi giây đều ở trong nguy hiểm, đúng là vì cái loại nguy hiểm đó vẫn tồn tại, nên nó mới kích thích làm cho ta không ngừng tiến bộ.

- Bố Lai Ân, xem ra mấy năm nay chàng rất vất vả rồi. Thiếp vẫn chưa hỏi chàng, không có nghĩa là thiếp không quan tâm tới chàng. Chỉ là thiếp không biết làm sao để trợ giúp chàng... - Phạm Ny ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, dịu dàng thủ thủ. Đưa tay chạm vào khuôn mặt kiên nghị của Hàn Thạc, khẽ vuốt ve, dường như nàng muốn thông qua cách này để xoa dịu sự cực nhọc mấy năm nay của hắn.

Tùy ý cho Phạm Ny khẽ vuốt lên khuôn mặt mình, Hàn Thạc dễ chịu nhắm mắt lại, trong lòng không hề có một chút sắc dục nào, chỉ mang mỗi một chuyện đã phát sinh từ lúc hắn bắt đầu tiến vào cái thế giới này chậm rãi ôn lại trong đầu một lượt, thậm chí hắn còn nhớ tới cha mẹ hiện đang ở một cái không gian khác.

Đêm nay Hàn Thạc cũng không tiếp tục xâm phạm Phạm Ny, chủ yếu chỉ giảng giải một vài điểm khó khăn trên phương diện tri thức ma pháp cho nàng. Phạm Ny lắng nghe sự giải thích tỉ mỉ chi tiết của hắn, chăm chú ngay từ đầu tới lúc tinh thần mệt mỏi, sau đó khẽ môi cong lên một nụ cười ngọt ngào, rồi từ từ ngủ thiếp đi trong lòng Hàn Thạc.

Thấy Phạm Ny đã ngủ say, Hàn Thạc vẫn duy trì tư thế làm nàng cảm thấy dễ chịu ấy, từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra bộ sách về Vong Linh ma pháp, lại bắt đầu từ từ nghiên cứu.

Ma công khi đã tới cảnh giới hiện giờ của Hàn Thạc, giấc ngủ đã từ từ biến mất trong cuộc sống, cho dù thân thể hay tinh thần có mệt mỏi tới mức nào, chỉ cần ngán ngủ dùng ma công điều tức một chút là có thể khôi phục lại được, rốt cuộc không cần thông qua giấc ngủ để bổ sung thể lực và tinh thần. Chính bởi vì thế nên Hàn Thạc lại càng có nhiều thời gian hơn để đề cao bản thân, hơn nữa não vực của hắn cũng được phát triển mạnh mẽ, do đó cái loại sách khô khan khó hiểu này, dưới sự tĩnh tâm nghiên cứu của Hàn Thạc, từng ký tự kỳ diệu đều hiện lên, được hắn dần nắm được.

Sách vở là di sản quá giá nhất mà tiền nhân lưu lại, mà những người viết nên các quyển sách đều là nhân vật có tài trí phi phàm, đặc biệt là trong lĩnh vực ma pháp này. Kẻ ngu dốt nếu muốn thông qua các bộ sách do tiền nhân lưu lại để tìm ra một con đường tu tập chính xác, cũng không phải là một chuyện thoải mái dễ dàng.

Nếu như tất cả mọi người đều có thể thông qua sách vở để nâng cao bản thân, như vậy thì các học viện như Ba Bửu Luân không cần thiết phải tồn tại. Bất quá, với cảnh giới của Hàn Thạc, muốn tìm được một vị ân sư có thể chỉ điểm những điều mơ màng cũng không được, chỉ có các bộ sách của tiền nhân lưu lại mới là một phương pháp nhanh nhất để đột phá trời buộc của bản thân.

Nhưng các bộ sách về ma pháp luôn đồng nghĩa với khô khan khó hiểu, càng là các bộ sách cao cấp thì càng lại như thế, lấy bộ sách Vong Linh ma pháp trong tay Hàn Thạc ra nói, thông thường thì người có tài trí không đủ chỉ cần nhìn qua các đồng phù hào và chú ngữ sẽ mơ mơ màng màng luôn, nói gì tới việc phải tìm hiểu hàm nghĩa xác thực của mỗi phù hào nữa?

Bộ nào được ma công mở rộng, trí nhớ và sự lĩnh ngộ, giải thích của Hàn Thạc đã vượt xa người thường, khi hắn tĩnh tâm nghiên cứu sách vở thì sẽ nhanh hơn các Vong Linh pháp sư đồng nghiệp gấp mấy lần, cũng do hắn lợi dụng hết thời gian dùng để ngủ để tu tập ma pháp, hơn nữa hắn có một đầu óc mạnh hơn rất nhiều so với người thường, bởi thế hắn mới có thể nắm giữ được triệu hoán thuật Lão thi yêu nhanh như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, không đợi Phạm Ny tỉnh lại, Hàn Thạc lặng lẽ rời khỏi phòng thí nghiệm, đi thẳng tới ma pháp công hội.

Tới ma pháp công hội, Hàn Thạc lại gặp lại được cô gái đã tiếp đãi hắn lần trước, cô gái vừa nhìn thấy Hàn Thạc tiến đến, lập tức hưng phấn reo lên:

- Ngài là bá tước Bồ Lai Ân hả? Ta có biết ngài, lần trước ngài có tới đây một lần, vì sao ngài lại trở về thành Áo Sâm hả? Hi hi, nghe nói ngài tại Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành tiêu diệt rất nhiều cường đạo, ngài thật là lợi hại nha!

Lần trước khi Hàn Thạc tới thi kiểm tra để tiến giai tới Vong Linh Ma đạo sư cũng do cô gái này tiếp đãi hắn, cô ấy tựa hồ có ấn tượng rất sâu sắc đối với hắn, lúc này vừa nhìn thấy Hàn Thạc bước vào ma pháp công hội liền lập tức hưng phấn reo lên.

Tiếng hoan hô của cô gái liền dẫn đến sự chú ý của nhiều người, ở trong đại sảnh tầng này, còn có nhiều ma pháp sư mặc ma pháp bào đủ loại màu sắc, còn có vài kiếm sĩ thực lực không tệ. Bọn họ có vài người thuộc về ma pháp công hội, cũng có vài người hẳn là tới đây để xác nhận cấp bậc.

Bây giờ lại nghe được tiếng kêu hưng phấn của cô gái, tầm mắt của mọi người đều tập trung lại trên người Hàn Thạc, trong ánh mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

Hàn Thạc đầu tiên đảo mắt một vòng qua những người này, sau đó kín đáo mỉm cười với cô gái, mở miệng:

- Ta tới ma pháp công hội để xác nhận cấp bậc, được rồi, Á Lôi Tư tiên sinh hiện có ở đây không?

- Xin ngài đợi trong chốc lát, Á Lôi Tư tiên sinh đang trợ giúp Tạp Lạc Tư tiên sinh xác nhận cấp bậc, ta nghĩ sẽ nhanh thôi.

Cô gái mỉm cười trả lời, sau đó đột nhiên nhớ ra được điều gì, chợt kinh hãi hô lên:

- Ngài muốn xác nhận cấp bậc ma pháp sư? Vong Linh Đại ma đạo sư?

Từ lần trước tiến giai Vong Linh Ma đạo sư tới nay chưa đầy hai năm, đến bây giờ Hàn Thạc lại tới xác nhận cấp bậc Vong Linh Đại ma đạo sư, hiển nhiên điều này làm cô gái khiếp sợ.

Chẳng những chỉ có cô gái này, ngay cả các pháp sư ở chung quanh cũng toàn bộ kinh hãi nhìn Hàn Thạc, mọi người đều nhìn hắn như là nhìn một con quái vật, con người đều muốn rút ra.

Ma đạo sư cùng với Đại ma đạo sư, mặc dù chỉ cách nhau có một chữ, nhưng khoảng cách chỉ cách một chữ này xa xôi tới chừng nào. Bất luận một ma pháp sư nào trong lòng đều biết, một người nếu trở thành một Ma đạo sư thì tài trí đều phải cực kỳ xuất chúng, nếu không tuyệt không có khả năng trở thành một Ma đạo sư.

Nhưng, nếu như những người này muốn từ Ma đạo sư trở thành một Đại ma đạo sư, vậy cũng tuyệt đối không chỉ là đơn giản hai năm có thể đạt thành.

Căn cứ tư chất và sự linh ngộ đối với ma pháp của từng người, quá trình này thông thường cũng phải từ chục năm tới vài chục năm, chỉ có hai năm ngắn ngủi mà có thể từ Ma đạo sư trở thành Đại ma đạo sư, cái loại tốc độ cực nhanh này quả thật làm cho người ta sợ hãi, cũng khó trách có nhiều ma pháp sư đều nhìn Hàn Thạc như là quái vật vậy.

Nếu như mang cả thời gian tu tập ma pháp của Hàn Thạc cũng tính vào, hẳn chỉ dùng thời gian khoảng hơn bốn năm, liền từ một kẻ không biết tí gì về ma pháp đã trở thành một Đại ma đạo sư, tới bất kỳ quốc gia nào đều có thể oai phong một cõi. Cái loại tốc độ này quả thật chưa có ai từng thực hiện được.

Trong lúc cô gái còn đang kinh ngạc, người phụ trách của ma pháp công hội Á Lôi Tư Hầu Tái Nhân đi trên lầu xuống, ngoại trừ Á Lôi Tư ra còn có một người thanh niên, mái tóc dài bồng bênh, thân mình hơi gầy, tuổi hẳn là chưa tới ba mươi. Thanh niên này bước đi vô thanh vô tức, trên mặt mang theo một ý cười nhẹ, mặc một ma pháp trường bào màu xám trắng.

Hàn Thạc chỉ nhìn thoáng qua tiêu chí trên ma pháp trường bào của hắn có thể đoán được y hẳn là Tạp Lạc Tư, kẻ mới tìm Á Lôi Tư để xác nhận cấp bậc. Người này rõ ràng vừa mới trở thành Phong hệ Đại ma

đạo sư, xem chừng tâm tình đang rất vui vẻ, đang cùng Á Lôi Tư mỉm cười đi xuống, hai người đang nói chuyện rất khoan khoái.

Á Lôi Tư vô tình liếc mắt một cái, liền thấy Hàn Thạc đang đứng dưới lầu, thân hình như một mũi giáo thẳng tắp, giống như hạc giữa bầy gà, tức thì hô lên một tiếng:

- Hay, tiểu tử, ngươi là Bồ Lai Ân sao, ta còn nhớ ngươi đó, hà hà, ngươi tới ma pháp công hội có chuyện gì không?

Mỉm cười gật đầu, Hàn Thạc thông dong nói:

- Á Lôi Tư tiên sinh, ta muốn xác nhận cấp bậc pháp sư lần nữa, hà hà, ta nghĩ ta hẳn là đủ tư cách để mang huân chương của Vong Linh Đại ma đạo sư rồi.

Cũng giống như những người khác ở trong phòng, Á Lôi Tư cũng vô cùng kinh ngạc, cẩn thận đánh giá hắn vài lần, lúc này mới xoa xoa đầu rồi nói nghi hoặc:

- Nếu ta không nhớ lầm, lần trước ngươi tới xác nhận Ma đạo sư mới cách đây hai năm, chẳng lẽ ngươi đã muốn xác nhận cấp bậc Vong Linh Đại ma đạo sư nhanh như vậy?

Lại một lần nữa gật đầu khẳng định, Hàn Thạc nói:

- Không sai!

- Không thể tin nổi, thật sự là khó có thể tin nổi, công hội hôm nay quả là náo nhiệt a. Hà hà, Lan Tư Lạc Đặc đế quốc quả thật có không ít thiên tài, Tập Lạc Tư không đến ba mươi tuổi đã trở thành một Phong hệ Đại ma đạo sư, ai dè tiếp theo lại tới lượt ngươi, không biết ngươi có thể sáng tạo được kỳ tích hay không, ta nghĩ ngươi dám chắc không tới ba mươi tuổi hả? - Á Lôi Tư không ngừng lắc đầu, nhìn Hàn Thạc cảm thán.

Hàn Thạc nhập vào người của Bồ Lai Ân thì Bồ Lai Ân mới có mười sáu tuổi, bây giờ mới trôi qua hơn bốn năm, dựa theo thực tế mà tính thì tuổi tác thực của Hàn Thạc tại cái thế giới này hẳn là mới có hai mươi, chẳng qua hắn đã trải qua nhiều cuộc chiến sinh tử, hơn nữa trước khi Hàn Thạc nhập vào người Bồ Lai Ân thì đã hơn hai mươi tuổi, cho nên bề ngoài thoát nhìn có vẻ thành thực một chút.

- Điều này cũng không phải là trọng điểm, hà hà, quan trọng là ta liệu có thể xác nhận được cấp bậc Vong Linh Đại ma đạo sư hay không. - Hàn Thạc thật ra không xem trọng lắm mấy cái vụ hư danh này nên liền cười với Á Lôi Tư.

- Ngươi chính là Bồ Lai Ân, thành chủ Bồ Lôi Đặc Nhĩ kia hả, hi hi, thật là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta rất cao hứng được gặp ngươi ở đây, ta là Tập Lạc Tư. - Tập Lạc Tư, Phong hệ Đại ma đạo sư đang ở phía sau Á Lôi Tư đột nhiên mỉm cười chào hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc lễ phép đáp lễ lại, mỉm cười nói:

- Không sai, ta là Bồ Lai Ân, rất cao hứng được biết ngươi Tập Lạc Tư.

Đối với cái tên Tập Lạc Tư này, Hàn Thạc hình như lần trước tại tổng bộ của Âm Mạc đã có nghe ai đó đàm luận qua, thế nhưng lần đó hắn cũng không để ý. Tập Lạc Tư chưa tới ba mươi tuổi đã có thể trở thành một Phong hệ Đại ma đạo sư, Hàn Thạc dám khẳng định người này rất nổi danh ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Hắn nghĩ thầm rằng nếu trở lại tổng bộ của Âm Mạc nhất định sẽ bớt chút thời gian tìm hiểu, hẳn là sẽ có tin tức của người này.

- Thiếu gia, chúng ta nên rời đi rồi! - Một lão nhân ăn mặc kiểu quần gia nói với Tập Lạc Tư.

- Không vội, ha ha, ta muốn chờ Bồ Lai Ân xác nhận cấp bậc xong thì ta mới rời đi.

Tập Lạc Tư quay đầu lại nói với lão quần gia, sau đó mới cười nhìn Hàn Thạc, nói:

- Bồ Lai Ân, nếu ngươi không ngại, liệu có thể để cho ta quan sát một chút được không?

Hàn Thạc thấy ở tầng lầu này, ngoại trừ người của ma pháp công hội ra thì còn lại đều là người hầu của Tập Lạc Tư, thầm nghĩ thân phận của người này hẳn là bất phàm, đầu tiên là nhíu mày, sau đó mới thần nhiên cười nói:

- Ha ha, không thành vấn đề!

378. Chương 378:hội Nghị Cấp Cao

So với lần trước thi kiểm tra thì cũng không có gì khác nhau, đầu tiên là kiểm tra tinh thần lực, tinh thần lực của Hàn Thạc quả thật đã đạt tới cấp bậc Đại ma đạo sư, bởi vậy rất ung dung thông qua màn kiểm tra này.

Bước kiểm tra kế tiếp của Vong Linh ma pháp cũng tương đối đơn giản, phóng thích Vong Linh ma pháp cấp bậc Đại ma đạo sư, triệu hoán thuật càng thêm cường đại có tính đại diện nhất, sau khi Hàn Thạc ngâm xướng thì một Lão thi yêu từ dị giới đột ngột giáng xuống, tướng mạo độc hữu của Lão thi yêu đã đại biểu cho hết thảy.

Không hề nghi ngờ, sự xuất hiện của Lão thi yêu đã chứng tỏ thực lực của Hàn Thạc, Á Lôi Tư nhìn chăm chăm Lão thi yêu vài lần, cảm giác tử khí nồng nặc tỏa ra từ người nó, kinh ngạc gật gật đầu rồi nói với Hàn Thạc

- Không sai, người quả nhiên đã trở thành Vong Linh Đại ma đạo sư, không thể tin nổi a!

Bên trong mắt Tập Lạc Tư lóe lên quang mang kỳ dị, nhìn chăm chú Hàn Thạc, một lúc lâu sau mới cảm thán:

- Danh bất hư truyền a, xem chừng người có thể đạt được thành tựu của ngày hôm nay, đích thật không phải do may mắn, Bồ Lai Ân, chúc mừng người.

Hàn Thạc lễ độ gật đầu đáp lại:

- Đa tạ.

- Tốt lắm, không có bất kì vấn đề gì, người chờ trong chốc lát, ta lập tức sẽ chuẩn bị thỏa đáng các thủ tục cho người. - Á Lôi Tư nói với Hàn Thạc một câu xong liền đi thẳng lên tầng trên, chắc là vội đi ghi chép lại cấp bậc của Hàn Thạc vào sổ sách của ma pháp công hội.

Sau khi Á Lôi Tư rời đi, Tập Lạc Tư nhìn Hàn Thạc, do dự trong chốc lát, sau đó mới nói với hắn:

- Bồ Lai Ân, người có phải có quan hệ rất tốt với vương tử Lao Luân Tư không?

Hàn Thạc sững sờ, không phỏng đoán ra được tại sao Tập Lạc Tư lại nói ra những lời này, nghe vậy liền gật đầu, kinh ngạc nhìn lại Tập Lạc Tư rồi nói:

- Không sai, có chuyện gì vậy?

- Có câu không biết có nên nói hay không? -Sắc mặt Tập Lạc Tư có chút lúng túng, nói ấp a ấp úng.

- Ha ha, không sao, người cứ nói thẳng đi. - Hàn Thạc cười nói, nghi hoặc trong lòng lại càng lúc càng lớn.

Tập Lạc Tư nghiêm sắc mặt, nhìn thật kỹ Hàn Thạc rồi nói:

- Vậy ta nói thẳng ra, vương tử Lao Luân Tư là người không có hy vọng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất trong bốn vị vương tử. Mặt khác, bởi vì thân phận của Lao Luân Tư đặc thù, một khi quốc vương bị hạ bằng hà, có lẽ hắn cũng sẽ gặp tai ương trước hết. Thứ lỗi cho ta giao thiển ngôn thâm (thân thiết với người quen sơ), người tốt nhất không nên quá gần gũi với vị vương tử ấy, minh triết bảo thân (sáng suốt tự bảo vệ) mới là cách làm tốt nhất đối với thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ của người.

Trước khi tới thành Áo Sâm, Hàn Thạc đã nhận được thư của Ngải Mỹ Lệ nên cũng hiểu được tình cảnh khó khăn của Lao Luân Tư. Điểm này khi hắn lần đầu tiên tiếp xúc Lao Luân Tư đã biết, với thân phận con tư sinh của y thì việc này sớm muộn cũng sẽ có ngày này. Khảm Dịch Đạt cũng từng nhắc nhở Hàn Thạc, hắn tự nhiên hiểu được với thân phận này của Lao Luân Tư nếu muốn cho y kế thừa vương vị so với các vương tử khác dĩ nhiên sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Chỉ có điều, mấy năm nay Lao Luân Tư đối xử với hắn cũng không tệ, Hàn Thạc cũng đã từng đáp ứng Lao Luân Tư sẽ hết sức trợ giúp y. Khi hắn tiếp quản thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ thì Lao Luân Tư càng dốc hết sức

trợ giúp hần, giờ đây y đang chính thức lâm vào khốn cảnh, vô luận như thế nào, Hàn Thạc cũng không thể nào chỉ ngồi nhìn không để ý tới.

- Cám ơn người đã nhắc nhở, thế nhưng ta là một người có ân tất báo, vương tử Lao Luân Tư đã từng trợ giúp ta, trong lúc y gặp phải nguy nan, vô luận nguy hiểm hay bất lợi thế nào với ta, ta cũng sẽ đi giúp y. Đây là nguyên tắc sống của ta, sẽ tuyệt không thay đổi, hà hà, bất quá cảm ơn người. - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Tập Lạc Tư, tỏ rõ thái độ của mình.

Tập Lạc Tư nghe vậy liền thở dài một tiếng, gật gật đầu rồi nói:

- Bố Lai Ân, ta bội phục cách làm của người, nhưng mà người vẫn nên suy nghĩ thận trọng, cân nhắc chuyện này một chút, việc này không chỉ có quan hệ riêng một mình người. Một khi Lao Luân Tư không thể cầm quyền, người cùng với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, còn có bằng hữu của người sẽ vì việc này mà bị liên lụy. Có đôi khi con người sống không chỉ vì mình mà còn muốn phải vì người khác.

Những lời này của Tập Lạc Tư rất có lí, bất quá Hàn Thạc vẫn sẽ không vì mấy câu nói đó mà thay đổi chủ ý, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ chắc chắn vô cùng, hơn nữa hần lại có Tử Vong Mộ Địa để dựa dẫm, cho dù tình thế tệ tới mức như lời Tập Lạc Tư nói, Hàn Thạc cũng có thể nắm chắc di sản toàn bộ người thân một cách an toàn.

- Ý tốt của người ta vô cùng cảm kích, ha ha, chỉ có điều ta nếu đã quyết định sẽ không hối hận, cho dù đây là một quyết định sai lầm thì ta cũng sẽ sai lầm tới cùng. - Thần sắc Hàn Thạc không thay đổi, hiển nhiên không vì những lời của Tập Lạc Tư mà thay đổi tâm tình, bình tĩnh thông dong trả lời.

Hàn Thạc đã nói tới mức này, Tập Lạc Tư biết có khuyên nữa thì cũng không có tác dụng gì, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

- Thật không hy vọng trở thành địch nhân với người, bất quá nếu cứ phát triển theo hướng này, e rằng có một số việc thật sự sẽ không do chúng ta quyết định, ôi!

- Hai vị đang nói chuyện gì thế, các người chính là hai thiên tài hiếm thấy của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, hà hà, xem ra thiên tài ma pháp thì ở bất luận quốc gia nào cũng đều có, Bồ Lai Ân người mới có hai mươi tuổi mà đã có thể trở thành Vong Linh Đại ma đạo sư, càng là một tên quái thai rồi. - Trong lúc này thì Á Lô Tư đột nhiên từ trên lầu đi xuống, cười hì hì nói với hai người.

- Không có gì, Á Lô Tư tiên sinh, cả Bồ Lai Ân nữa, ta còn có chút việc bận, hẹn gặp lại sau. - Tập Lạc Tư thi lễ với Á Lô Tư và Hàn Thạc, sau đó đi thẳng xuống dưới lầu.

Hàn Thạc nhìn bóng lưng của Tập Lạc Tư, hiểu được người này nhất định ủng hộ một trong ba vương tử khác, nếu không y sẽ không nói câu kia. Tập Lạc Tư bởi vì xem trọng thực lực của Hàn Thạc hoặc là không muốn đối đầu với một đối thủ cường đại như vậy, vì thế nên mới khuyên hần như vậy.

Chẳng qua với Hàn Thạc mà nói, ma công đã tiến vào cảnh giới Phân Ma, cho dù đối mặt với một Kiếm thánh cũng chưa chắc bại, cái loại mới tiến giai Phong hệ Đại ma đạo sư như tên Tập Lạc Tư này, căn bản không phải là đối thủ của hần, bởi vậy đối với y, Hàn Thạc cũng không để ý cho lắm.

- Bồ Lai Ân, tư liệu của người đã được ghi chép lại, bắt đầu từ bây giờ người chính là một Vong Linh Đại ma đạo sư rồi. À, đây là huân chương và giấy chứng nhận mới của người, người có thể đi đặt may ma pháp bào của mình, thêm ký hiệu của Vong Linh Đại ma đạo sư lên rồi. - Á Lô Tư cười hì hì nhìn Hàn Thạc, đưa các thứ chứng minh cho cấp bậc mới của Hàn Thạc cho hần.

- Cám ơn người, Á Lô Tư tiên sinh!

Hàn Thạc nói một câu cảm ơn, sau đó tiếp:

- Được rồi, ta cũng phải đi đây.

- Chờ một chút!

Á Lô Tư mỉm cười gọi:

- Ngải Mã viện trưởng của các người là bạn tốt của ta, cô ấy cũng tạc một pho tượng của người trong học viện, Ngải Mã đã từng tới đây một lần xác nhận cấp bậc của người. Người nếu không ngại thì ta sẽ đưa tư

liệu mới nhất của người cho cô ấy. Hà hà, việc này sẽ trợ giúp đề cao địa vị của người tại học viện Ba Bửu Luân.

Hàn Thạc cũng cười, sau đó gật đầu mỉm cười:

- Việc này ngài cứ tùy tiện, ta không có ý kiến. Bất quá Ngải Mã viện trưởng đã biết thực lực mới của ta, ta nghĩ ngài nếu thông báo hay không cũng không có quan hệ gì hết.

- Như vậy à, ha ha, vậy xem như được rồi.

Á Lôi Tư cười, sau đó nói:

- Tốt lắm, người cứ đi lo chuyện của người đi, ta hy vọng lần tới nếu người đi xác nhận cấp bậc Thánh ma đạo sư, ta vẫn còn sống để chứng nhận cho người, điều đó sẽ là vinh hạnh lớn nhất của ta đó.

Hàn Thạc cười hề hà nói:

- Hy vọng như thế, nhưng mà Á Lôi Tư tiên sinh, ngài cần phải sống lâu thêm chút nữa!

Nói xong, Hàn Thạc cũng không tiếp tục ở lại mà pháp công hội, đi thẳng xuống lầu rồi ra ngoài.

Ở dưới lầu, Tập Lạc Tư và nhóm người hầu của hắn đã sớm rời đi, khi Hàn Thạc đi từ trên lầu xuống, cô gái kia hiển nhiên đã biết Hàn Thạc thành công tấn cấp, sùng bái nhìn hắn rồi nói một cách hứng phấn:

- Người thật sự lợi hại a, ta đã làm việc ở nơi này nhiều năm rồi mà vẫn chưa thấy được một vị Đại ma đạo sư trẻ như vậy!

Nhẹ nhàng mỉm cười, gật gù đầu với cô gái, Hàn Thạc cũng không nói thêm cái gì, liền rời đi, sau đó thẳng hướng tới tổng bộ Âm Mạc.

Núi Áo Nhĩ Đạt Tư, tổng bộ của Âm Mạc.

Lần tới này khi Hàn Thạc đưa ra thẻ bài thân phận, lập tức liền được tiếp đãi hậu, một thành viên trong số đó liền dẫn hắn tới một nơi.

- Đại nhân, ngài chờ trong chốc lát, ta đi thông báo trước một chút. - Thành viên Âm Mạc kia sau khi dẫn Hàn Thạc tới trước một cánh cửa đá rộng lớn liền cung kính nói với hắn.

Thông qua cánh cửa đá to rộng, Hàn Thạc lại có thể cảm nhận được vài cỗ khí tức cường đại truyền ra từ bên trong. Thông thường những người mà hắn biết đều lưu lại ấn tượng, cho dù cách rất xa cũng có thể thông qua khí tức để nhận ra. Phân Ma cảnh giới với thần thức đại thành càng làm cho Hàn Thạc có thể dễ dàng phân biệt các luồng khí tức bất đồng của mỗi người, bên trong cánh cửa đá có bố trí vài ma pháp kết giới phức tạp nhưng không cách nào ngăn trở được cảm ứng thần thức của hắn.

- Ủ, người đi đi. - Hàn Thạc gật đầu.

Giờ đây, thân phận của Hàn Thạc đã không còn như xưa, ở bên trong Âm Mạc, Nhật sứ giả tuyệt đối thuộc về cấp cao, lần trước hắn phá hoại hành động của Tái Nhĩ Đặc ở trong thế giới dưới lòng đất, khi ấy hắn đã thành công tấn cấp Nhị Nhật sứ giả. Trong cơ cấu của Âm Mạc, Nhị Nhật sứ giả như Hàn Thạc cũng không nhiều, cho nên thành viên này tự nhiên đối đãi với hắn cẩn thận cung kính.

Từ trong miệng của thành viên này, Hàn Thạc biết hiện giờ ba cự đầu của Âm Mạc đều đã tề tụ nơi đây, thậm chí còn có cả một số nguyên lão vốn đã thoái ẩn, dường như đang thương nghị một việc gì đó lớn lao. Cả cơ cấu của Âm Mạc vô cùng khổng lồ, có thể tham dự lần hội nghị này thấp nhất đều phải là Tam Nhật sứ giả, thế nhưng thành viên này biết thân phận của Hàn Thạc khá đặc biệt, cho nên mới tiến vào thông báo một tiếng.

Thần thức của Hàn Thạc có thể cảm ứng được khí tức của Ngải Mễ Lệ cùng với Khảm Dịch Đạt, còn có Tắc Tây Lị Á quan hệ không quá tốt với hắn, trừ mấy người này ra thì các khí tức còn lại đều xa lạ cả, bất quá những người này nếu đã tụ tập tại nơi này, nhất định là có chuyện trọng yếu phải thương nghị, điểm này là chắc chắn.

Tổng bộ của Âm Mạc phòng ngự nghiêm ngặt, bên trong lại được bố trí rất nhiều ma pháp kết giới phức tạp kỳ lạ, Hàn Thạc cũng không phóng Huyễn ma ra để nghe lén, chỉ đứng chờ bên ngoài.

Sau một lát, thành viên kia đi ra cùng với một người, người này thân thể cường tráng, chính trực, đang độ tuổi tráng niên, từ bàn tay thô ráp có thể nhận ra hần sử dụng vũ khí hạng nặng, râu tóc tươi tốt, y gật đầu với Hàn Thạc, nói:

- Bố Lai Ân phải không? Người theo ta.

Sau khi nói xong, y nói với tên thành viên đã dẫn Hàn Thạc tới:

- Được rồi, việc của người tới đây là xong rồi.

Trong lúc đi vào bên trong, tráng hán này tự giới thiệu:

- Cũng giống như người, ta cũng là một Nhị Nhật sứ giả, hà hà, cấp trên có khẩu dụ cho ta dẫn người đi vào.

Đây là một cái thông đạo cực kỳ rộng lớn, trên vách tường của thông đạo có cơ quan cường nỗ, còn có các loại ma pháp pháo cỡ nhỏ, thậm chí có vài loại ma pháp kết giới bí ẩn. Nếu không có tư cách tiến vào, Hàn Thạc dám cam đoan nếu có vài tên nào không biết mà đi lộn vào, nghênh đón hẳn chỉ có tử lộ.

Xuyên qua hết thông đạo rộng lớn này, tới một cánh cửa lớn có hai tên thành viên đứng gác, thành viên dẫn đường này mới chỉ chỉ vào cánh cửa động, nói với Hàn Thạc:

- Người đi vào đi.

Hàn Thạc sững sờ, nhìn người này rồi mở miệng nói:

- Người không đi vào cùng ta sao?

Người kia cười khở lắc đầu, trả lời bất đắc dĩ:

- Ta không có tư cách đi vào, mặc dù ta cũng là Nhị Nhật sứ giả giống như người, bắt quá lại chỉ có thể đứng ở nơi này phòng vệ, ai da, ai biểu người có một người dẫn đường tốt nào, thượng cấp không cho phép ta đi vào.

Hắn vừa nói xong như vậy, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy tức cười, sau đó cười xin lỗi với người kia, không nói thêm gì liền đi vào bên trong.

Chân của Hàn Thạc vừa chạm đất, một trận pháp đột nhiên khởi động, khi một đạo quang mang màu trắng hiện lên, Hàn Thạc phát hiện hắn đã xuất hiện ở bên trong một gian thạch thất rộng rãi kín bưng.

Gian thạch thất to cỡ một sân bóng rổ, chung quanh có mấy ghế dựa do bạch ngọc điêu khắc thành, trên bàn để đầy cái loại trái cây, điểm tâm. Chung quanh một cái bàn hình thoi có sắp xếp mười ba cái ghế, trên mỗi cái ghế đều có một người ngồi, lúc này ánh mắt của mười ba người đều đồng loạt nhìn về phía Hàn Thạc.

Ở một góc bàn, ba thủ lĩnh Âm Mạc đang ngồi, phân biệt là Khảm Dịch Đạt, Ai Mễ Á Tư, Tắc Tây Ly Á. Ngải Mễ Lệ đang ngồi ngay ngắn ở một cạnh khác, cặp mắt sáng chỉ liếc nhìn Hàn Thạc một cái, sau đó theo tiềm thức quay đầu đi, chắc là tị hiềm, tránh bị người khác nhìn ra được điều gì.

Mười ba người này mới là cấp cao chính thức của Âm Mạc, trong đó cấp thấp nhất là Ngải Mễ Lệ cũng đã tiến giai tới Tam Nhật sứ giả, nhóm Khảm Dịch Đạt Tắc Tây Ly Á cấp bậc lại càng đạt tới cấp cao nhất là Ngũ Nhật sứ giả.

Chỉ có điều, Hàn Thạc liếc mắt một cái, đột nhiên phát hiện vị trí ngồi của nhóm thủ lĩnh Khảm Dịch Đạt, Ai Mễ Á Tư, Tắc Tây Ly Á cũng không phải là ghế chủ tịch, vị trí tôn quý nhất có hai lão nhân tướng mạo xấu xí đang ngồi. Một người trong đó Hàn Thạc đã từng gặp qua, chính là lão giả trông coi cửa hàng suốt ngày cười hề hề ở cứ điểm của Âm Mạc tại Nhật Diệu cốc.

379. Chương 379:nguyên Lão

Cho tới nay, mọi người ở Nhật Diệu cốc, ngay cả Hàn Thạc, đều xem nhẹ sự tồn tại của lão nhân này, chỉ biết lão là một người trông coi cửa hàng suốt ngày cười ha hả, yểm trợ những hoạt động nội bộ trong cứ

điểm của Âm Mạc, nhưng lại không ngờ rằng lão thực ra là Nguyên lão của Âm Mạc.

Thấy ánh mắt rạng rỡ của Hàn Thạc nhìn mình, lão giả cười hề hề gật gật đầu đáp lại, hỏi:

- Thế nào, không nhận ra ta sao?

- Không phải, chỉ là không nghĩ rằng có thể gặp được lão nhân gia ở chỗ này nên hơi ngạc nhiên thôi. - Hàn Thạc thành thật trả lời.

- Bố Lai Ân, đây là Tát Bác Tập Tư sư phụ, nguyên là Ngũ Nhật sứ giả. Nhật Diệu cốc là nơi Tát Bác Tập Tư sư phụ thoái ẩn, thân phận kia tự nhiên không phải là thật. - Khảm Dịch Đạt vẫn giữ dáng vẻ âm trầm, nhưng trong lúc giới thiệu cho Hàn Thạc thì lại đứng dậy, rõ ràng là rất tôn kính đối với lão nhân kia.

Hàn Thạc không thể cảm ứng được khí tức nguyên tố trên người Tát Bác Tập Tư, trong lòng cả kinh, lập tức hiểu rằng ông ta không phải là một người bình thường không am hiểu vũ kỹ ma pháp mà là một cường giả chân chính, ngay cả hắn cũng không nhìn ra được thực lực. Ông ta có thể ngồi ở vị trí như vậy thì tuyệt nhiên không thể là một người không am hiểu gì cả, như vậy thì thực lực của Tát Bác Tập Tư mạnh đến mức nào, Hàn Thạc có thể tưởng tượng ra được.

- Ra mắt lão tiên sinh! - Hàn Thạc cung kính thi lễ, mỉm cười chào hỏi.

Gật gật đầu, Tát Bác Tập Tư giơ tay trái lên, không gian bên cạnh Ngải Mễ Lệ vặn vẹo một chút, đột nhiên hiện ra một chiếc ghế đá cẩm thạch trắng giống ghế của mọi người như đúc. Tát Bác Tập Tư cười nói với Hàn Thạc:

- Hãy ngồi xuống đi.

Hàn Thạc cảm ơn một tiếng, liền đi tới chỗ chiếc ghế ngồi xuống, vừa may là ở cạnh Ngải Mễ Lệ. Sau khi Hàn Thạc ngồi xuống, nằ ở sát bên cạnh hắn thì thầm:

- Tát Bác Tập Tư là ông nội của Tắc Tây Lị Á, là Không gian Thánh ma đạo sư của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Viện trưởng Ngải Mã của Ma vũ học viện Ba Bỉ Luân cũng đã từng được ông ta chỉ điểm cho. Những ma pháp Truyền Tống Trận cỡ lớn tại các thành thị của đế quốc, kể cả các loại Không gian Truyền Tống Trận ở nơi đây đều do ông ấy bố trí.

Hàn Thạc cả kinh, không khỏi nhìn lại Tát Bác Tập Tư một chút, lúc này mới nhớ tới có một lần Ngải Mễ Lệ đã nói qua cho mình tại Thế giới trong lòng đất rằng ông nội của Tắc Tây Lị Á là một nhân vật phi thường lợi hại mà chính mình đã từng gặp mặt rồi. Lúc đó Hàn Thạc vắt óc suy nghĩ mà không nghĩ ra, rút cục bây giờ mới coi như là đã hiểu được.

Ngồi cùng Tát Bác Tập Tư là một lão bà có da mặt nhăn nheo thành những vết sâu hoắm chẳng chịt, hai tay cầm một khối thủy tinh cầu không ngừng xoay chuyển qua lại, đôi mắt xám trắng tràn ngập vẻ tịch mịch, có phần khác biệt với bất cứ người nào ở nơi đây.

Sau khi Hàn Thạc tiến vào thì bà lão giống như vu bà này cũng chẳng tỏ vẻ chú ý gì, dường như ngồi gủ gật ở đó vô thanh vô tức, tuy vậy thủy tinh cầu trong tay bà ta vẫn tiếp tục xoay chuyển không ngừng, tựa như nhắc nhở rằng mình vẫn đang lắng nghe mọi người nói chuyện.

- Đó là chiêm tinh lão sư thần bí Cát Thụy Ti, ta cũng vừa mới được ca ca ta cho biết sự tồn tại của bà ấy. Ta chỉ không biết bà ấy làm cụ thể cái gì, nhưng chiêm tinh sư là loại người thần bí, nghe nói có thể thấy trước được tương lai, không biết thật hay giả. - Ngải Mễ Lệ mắt thấy Hàn Thạc nhìn về phía vu bà thì lại một lần nữa lên tiếng giải thích cho hắn.

Hàn Thạc ngồi nghiêm chỉnh không nói gì thêm, chỉ hơi gật gật đầu tỏ ý đã nghe thấy Ngải Mễ Lệ giới thiệu, ánh mắt dò xét khắp người của Tát Bác Tập Tư cùng người trông giống vu bà là chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti, trong lòng tràn đầy kinh ngạc. Một là Thánh ma đạo sư Không Gian hệ, một là chiêm tinh sư cực kỳ thần bí.

Hai người này chắc chắn là nhân vật cấp bậc Nguyên lão của Âm Mạc. Hơn nữa ba thủ lĩnh của Âm Mạc tề tụ nơi đây, Hàn Thạc thật có chút chờ mong xem rốt cuộc hội nghị trước mắt này sẽ đàm luận chuyện gì nên hắn liền lách mình ngồi một chỗ, cả người không nhúc nhích, chuẩn bị nghe xem bọn họ nói cái gì.

- Bồ Lai Ân, một số việc người làm ở Nhật Diệu cốc ta đều biết. Ha ha, quả là một tiểu tử không tồi. Đây là một cuộc thảo luận trưng cầu ý kiến, người đã có thể ngồi ở đây thì cũng có thể phát biểu ý kiến về những việc trong cuộc thảo luận này. - Tất Bác Tập Tư cười hề hề, liếc mắt nhìn Hàn Thạc chờ hắn đáp lời.

Hàn Thạc chỉ nói một tiếng cảm ơn, rồi vẫn thành thật ngồi một chỗ mà không mở miệng nói thêm gì. Hắn lướt nhìn qua mười ba người có mặt ở đây mỗi người một lượt, liền hiểu rằng những người có thể ngồi ở nơi này thì nhất định là nhân vật cấp cao thực sự của Âm Mạc. Trong lòng hắn tràn ngập tò mò, không biết rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể khiến cho những người này tụ tập cùng một chỗ.

Một lát sau, Hàn Thạc dần dần hiểu được lí do vì sao những người này phải tụ tập lại một chỗ. Thì ra là bởi vì mấy vị vương tử tranh quyền đoạt thế.

Một quốc gia, khi một đế vương mới xuất hiện, quốc gia này tất sẽ gặp phải một trận tắm máu. Vô luận là thế lực nào hay là ai đi chăng nữa, muốn triệt để bảo toàn cho bản thân thì căn bản là không có khả năng. Ngay cả Âm Mạc là một tổ chức luôn luôn giữ tính trung lập cũng đối diện với cái sự lựa chọn vô cùng đau đầu này.

Một tổ chức trực tiếp dưới quyền của quốc vương bề hạ như Âm Mạc thì sau này vẫn sẽ là cánh tay hắc ám của vị đế vương mới. Sau khi lên ngôi thì đế vương mới nhất định sẽ lựa chọn người mình tin cậy nhất làm người chấp chương tổ chức khổng lồ này. Nếu Âm Mạc bây giờ chọn sai vị trí, tương lai những nhân vật cao tầng của Âm Mạc nhất định sẽ bị loại trừ.

Nghe được một lúc, Hàn Thạc phát hiện tựa hồ bọn họ muốn duy trì trung lập, bất quá mấy vị vương tử đều hướng về phía Âm Mạc ngầm phát ra lời mời. Cả ba đầu lĩnh của Âm Mạc đều đã từng được các vị vương tử mời qua, trước mắt tất cả bọn họ đều cự tuyệt lời mời của các vương tử, luôn bảo trì thái độ trung lập đối với bên ngoài. Bất quá ba người cũng hiểu rằng nếu thật sự bảo trì trung lập, tương lai bất luận vị vương tử nào kế vị thì cũng đều phải loại trừ những người trung lập ra khỏi đội ngũ thân tín.

Tổ chức Âm Mạc cho tới nay vẫn được sự tín nhiệm tối cao của quốc vương, nếu không có được sự tín nhiệm của tân quốc vương thì những nhân vật cao tầng bên trong nhất định sẽ bị thanh trừ bằng hết. Đến lúc đó ba đầu lĩnh có còn là ba người này nữa không thì cũng khó nói chính xác được. Trong số mười ba người có mặt ở đây, có người khuynh hướng lựa chọn Đại vương tử Tra Lí Tư là thế lực lớn nhất, cho rằng Tra Lí Tư là người có đủ tư cách nhất để lên ngôi hoàng đế. Đương nhiên, cũng có một hai người lựa chọn hai vị vương tử khác với những lí do của chính mình, nhưng không có một người nào đề cập đến đứa con tư sinh Lao Luân Tư.

- Bồ Lai Ân, nghe nói người cùng Lao Luân Tư có quan hệ mật thiết, người thấy việc này thế nào? - Đợi Tam Nhật sứ, Tứ Nhật sứ phát biểu ý kiến của mình xong, hai Nguyên lão và ba vị đầu lĩnh thì chưa bày tỏ quan điểm, đột nhiên Tắc Tây Lị Á liếc nhìn Hàn Thạc đặt câu hỏi.

Hàn Thạc vẫn trầm mặc không nói, chỉ lắng nghe mọi người nói chuyện, nhưng thật không ngờ là Tắc Tây Lị Á đột nhiên đặt câu hỏi với mình, trong lúc nhất thời hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên, ánh mắt của tất cả mười ba người trong phòng đều hướng vào người Hàn Thạc. Gần đây, Hàn Thạc xuất hiện như mặt trời ban trưa tại Âm Mạc cùng các tổ chức quyền lực của đế quốc, so với bọn họ thì tình thế có chút đặc thù. Bồ Lôi Đặc Nhĩ là thành thị lớn ở phía Đông, hiện tại đang bùng bùng sức sống. Thân là thành chủ, nếu Hàn Thạc gia nhập bất cứ phương nào thì đều có lợi cho phương đó.

Hàn Thạc sững sờ trong chốc lát, sau đó trầm mặc một chút rồi mỉm cười đáp:

- Ta sẽ trợ giúp Lao Luân Tư với thân phận thành chủ Bồ Lôi Đặc Nhĩ. Báo đáp ân tình là nguyên tắc của ta, không biết vì sao các người không xem trọng Lao Luân Tư, nhưng ta vẫn chỉ ủng hộ hắn.

- Lao Luân Tư, đứa con tư sinh Lao Luân Tư kia ư?

Tắc Tây Lị Á không khỏi có vẻ xem thường, lắc đầu nói:

- Ai cũng có hy vọng, nhưng người này thì không.

Hàn Thạc mỉm cười không nói, trong lòng hiểu rằng các vị đang ngồi ở đây không hề coi trọng Lao Luân Tư một chút nào. Một số sứ giả cũng tỏ vẻ xem thường, không để mắt đến sự lựa chọn của hắn. Tất cả đều

thu hồi ánh mắt nhìn Hàn Thạc, chuyển sang Tắc Tây Lị Á.

Đúng lúc này, thủy tinh cầu trong tay chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti hơi hơi phát ra ánh sáng nhu hòa. Đôi mắt mờ đục của Cát Thụy Ti dần dần trở nên vô cùng trong sáng. Đôi mí mắt nặng nề của bà ta đột nhiên hé mở, nhìn chằm chằm vào những điểm quang mang như sao sa ở bên trong thủy tinh cầu sáng xanh mờ mờ trên tay.

Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư đột nhiên ngừng bật tiếng cười ha ha, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía lão bà chiêm tinh sư. Một trong ba đầu lĩnh là Khảm Địch Đạt cũng có vẻ cực kỳ giật mình, nhìn chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti như kẻ mộng du đang tiến về phía Hàn Thạc.

Tinh quang trong thủy tinh cầu trên tay chiêm tinh sư lão Cát Thụy Ti đột nhiên vụt sáng nhấp nháy. Những nếp nhăn sâu hoắm trên mặt bắt đầu rung rung, bà ta ho khan kịch liệt, tinh mạng như ngọn đèn trước gió, có thể lụi tàn bất cứ lúc nào. Ho khan đến đứng tim thối phổi, cuối cùng bà ta phun một ngụm máu tươi lên bề mặt thủy tinh cầu.

Thủy tinh cầu trong tay chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti đột nhiên vỡ vụn, thân hình bà ta chợt rung động, thiếu chút nữa thì ngã quay lơ xuống đất. Một lát sau, tiếng ho khan kịch liệt cũng từ từ ngừng lại, đôi tròng mắt lại bị màu trắng đục vô thần phủ kín, giống như cặp mắt đã bị lão hóa không nhìn rõ xung quanh.

Trong phòng Tam Nhật sứ, Tứ Nhật sứ cảm thấy kì quái, bất quá Không gian hệ thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư và ba đầu lĩnh thì lại ánh mắt rạng rỡ nhìn chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti, tựa hồ ngay cả thở mạnh cũng không dám, như là đang chờ đợi điều gì đó.

Chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti từ lúc bắt đầu hội nghị không nói một lời nào, gương đôi mắt mờ đục vô hồn nhìn về phía Tát Bác Tạt Tư cùng ba vị đầu lĩnh, cuối cùng ánh mắt hướng về phía góc phòng nơi Hàn Thạc ngồi. Tát Bác Tạt Tư và ba vị đầu lĩnh đột nhiên cả kinh, ánh mắt đều hướng về phía Hàn Thạc

- Tương lai chúng ta thế nào? - Tát Bác Tạt Tư kinh dị liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, sau đó quay đầu nhìn chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti, dè dặt đặt câu hỏi.

- Tát Bác Tạt Tư, ta hơi mệt mỏi. - Chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti run lấy bầy thốt ra những lời này, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc đã sớm trở về, dường như chỉ là tùy ý liếc một cái.

Tát Bác Tạt Tư gật gật đầu với nhóm ba vị đầu lĩnh Khảm Địch Đạt, nói:

- Ta đưa bà ấy đi nghỉ ngơi trước đã, các người tiếp tục thảo luận đi, có điều tạm thời không nên ra quyết định.

Ba vị đầu lĩnh đồng thời đứng dậy hướng về phía Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư và Cát Thụy Ti chấp tay thi lễ, cung kính tiễn vị Nguyên lão Âm Mạc này rời đi.

Tát Bác Tạt Tư mỉm cười, một luồng quang mang bao bọc lão và chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti. Quang mang lóe lên, hai người liền biến mất vô ảnh vô tung. Ngay cả Hàn Thạc cũng không cảm giác được một tia khí tức trên người bọn họ, xem chừng đã rời khỏi nơi này từ lâu rồi.

Sau khi Tát Bác Tạt Tư và chiêm tinh lão sư Cát Thụy Ti rời đi, ba vị đầu lĩnh không bàn thêm một câu nào về vấn đề hướng đi tương lai của Âm Mạc, tựa hồ như chờ đợi Tát Bác Tạt Tư và chiêm tinh lão sư chỉ điểm. Thời gian còn lại, vấn đề đàm luận đều là các loại đại sự mấy ngày đây phát sinh với Âm Mạc. Tam Nhật sứ, Tứ Nhật sứ bẩm báo một số vấn đề khó giải quyết, mặt khác mang các tình hình quái dị có liên quan đến an nguy của đế quốc tại khu vực quản lí của mình nói một lượt.

- Bồ Lai Ân, tình huống của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc như thế nào? - Đợi cho mọi người bẩm báo một hồi, người đứng đầu trong ba vị đầu lĩnh là Khảm Địch Đạt liếc nhìn Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc mặc dù là Thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nhưng chỉ là một Nhị Nhật sứ giả, ngược lại là người có địa vị thấp nhất ở đây. Nghe vậy hần đứng lên khỏi ghế ngồi ung dung nói:

- Cứ điểm của Âm Mạc tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đang phát triển khá tốt, Trước mắt lấy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ làm trung tâm, các cứ điểm phân bố tại bất cứ thành thị nào của bảy đại công quốc hàng ngày đều báo cáo các sự kiện phát sinh về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thông qua thư tín.

- Tốt, phải giám sát bảy đại công quốc thật cẩn thận, bọn họ luôn luôn không yên phận. - Khảm Dịch Đạt đáp một câu.

- Đại nhân, ngài có biết Tư Thập Tác Mỗ của Kinh Cức cốc trong bảy đại công quốc hay không? - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, trước lúc ngồi xuống đột nhiên hỏi Khảm Dịch Đạt.

Lời vừa nói ra, trừ Tắt Bạt Tạt Tư và Cát Thụy Ti đi rồi, mười một người còn lại thì ai nấy sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Sắc mặt Khảm Dịch Đạt lại càng âm trầm, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đó đột nhiên kinh ngạc nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Người đừng phải lão yêu quái đó à?

Hàn Thạc lắc đầu, nói:

- Không, nhưng mà ta nghe nói lão là quốc sư tiền nhiệm của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng, vốn có thực lực Kiếm thánh. Lần trước, khi đế quốc tiến vào bảy đại công quốc, nghe nói các cao thủ của chúng ta đã bị người này cảnh cáo, không biết có phải là sự thật xảy ra chuyện đó hay không?

Bất đắc dĩ gật gật đầu, Khảm Dịch Đạt thở dài một hơi rồi nói:

- Đây là mối sỉ nhục của đế quốc, nếu không phải có sự tồn tại của lão yêu quái này, bảy đại công quốc sớm đã bị đánh bại rồi. Bảy đại công quốc không có một Thánh ma đạo sư nào cả, làm sao có thể là đối thủ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta. Chúng ta tuyệt đối không điều động Thánh ma đạo sư xuất chiến là bởi vì còn có lão yêu quái này.

Thấy Khảm Dịch Đạt thừa nhận như vậy, Hàn Thạc thầm ngạc nhiên, càng ghi tạc cái tên Tư Thập Tác Mỗ vào trong lòng, ngẫm ngẫm suy xét, đối với bảy đại công quốc càng thận trọng hơn một chút.

380. Chương 380:nổi Đau Đầu Của Hàn Thạc

Sau khi hai nhân vật có cấp bậc nguyên lão kia rời đi, các bàn luận tiếp theo cũng không còn mang nhiều thực chất. Điều mọi người quan tâm nhất chính là vấn đề hưởng di tương lai của Âm Mạc. Giờ vấn đề này không cần phải bàn luận thêm nữa thì hội nghị liền mau chóng được kết thúc.

Sau đó mọi người đều tự mình giải tán. Hàn Thạc được Khảm Dịch Đạt ra dấu, tỏ ý bảo hắn đến mật thất của lão ta. Đến nơi, việc đầu tiên là lão giúp đỡ xác nhận thân phận Nhị nhật sứ giả của hắn rồi mới quay sang hỏi:

- Thời gian vừa rồi người phát triển thành thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không tệ. Ta đã cùng bộ hạ thảo luận qua, lần này người tới thật vừa lúc. Ta nghĩ bộ hạ sẽ sắc phong chức vị hầu tước cho người.

- Nếu vậy thì quá tốt rồi. Trước mắt, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có cả trăm việc cần phải làm, ta cần phải bẩm báo cho bộ hạ rõ. Từ đó xem xem có thể đặt một truyền tống trận pháp cỡ lớn trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hay không. Như vậy thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mới có thể phát triển càng nhanh hơn. - Hàn Thạc hiểu rõ, bất kỳ một thành thị lớn nào đều không thể không có giao lưu với các thành thị khác. Hiện giờ giao lưu giữa thành Bồ Lô Đặc Nhĩ với bên ngoài rất là bất tiện. Chỉ có thể có được truyền tống trận pháp của riêng mình mới có thể đẩy mạnh sự phát triển nhanh hơn được.

Khảm Dịch Đạt nghe vậy thực sự thấy có chút nhức đầu, suy nghĩ một lúc rồi ngăn ngữ:

- Bộ hạ có đáp ứng cho người hay không thì ta không thể bảo đảm. Mặc dù hiện giờ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã đánh bại được một số nhóm cường đạo, nhưng bất quá cũng chỉ là cường đạo mà thôi. Trước khi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ biểu hiện thực lực có thể chống cự lại được thất đại công quốc, ta nghĩ bộ hạ sẽ không yên tâm xây dựng truyền tống trận pháp tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Một khi thất đại công quốc công phá thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nếu trong thành lại vừa vặn có được truyền tống trận pháp thì thất đại công quốc hoàn toàn có thể sử dụng ma tinh thạch để đem binh sĩ truyền tống

tới các thành thị khác của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Chuyện này sẽ là một vụ kiếp nạn, cho nên quốc vương bệ hạ nhất định sẽ ứng xử thận trọng.

Hàn Thạc cũng hiểu rõ ý của Khảm Địch Đạt, nghe vậy liền gật gật đầu: - Xem như vậy thì trước khi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ còn chưa đánh bại thất đại công quốc, hẳn là sẽ không đủ để bệ hạ thật sự yên tâm.

- Ài, thân thể bệ hạ càng lúc càng yếu rồi. Ta thấy duy trì cũng chẳng được bao lâu. Lần này người từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở về, có phải là vì Lao Luân Tư không? - Khảm Địch Đạt thở dài một tiếng, sau đó mới hỏi thẳng Hàn Thạc.

Hàn Thạc cũng không giấu giếm, trả lời ngay:

- Không sai, quan hệ giữa ta và Lao Luân Tư không tệ. Có ơn phải báo là nguyên tắc của ta. Cái này ngài không phải khuyên bảo thiệt hơn gì cả.

- Ta không phải là khuyên bảo người, chỉ là ta cảm thấy người nên suy tính cho kỹ. Thanh danh của người tại đế quốc hiện giờ không nhỏ, chỉ cần người có thể khiến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ổn định thêm một chút thì tiền đồ khó lòng đo lường được. Nhưng nếu người vì Lao Luân Tư mà sa vào vùng xoáy tranh quyền đoạt lợi này thì ta lo rằng chẳng những bản thân người mà ngay cả cơ nghiệp hiện giờ của người đều sẽ bị thua cả. Người nên cân trọng cân nhắc.

Đối với Hàn Thạc, Khảm Địch Đạt thật sự cũng không biết nói sao cho phải. Lão ta lúc đầu tiến cử hẳn vào Âm Mạc, căn bản không nghĩ tới có thể có được thành tựu như ngày hôm nay. Vả lại theo tình thế trước mắt, chỉ cần hẳn có thể phát triển thuận lợi, thì chuyện trở thành chủ nhân một cõi tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì không phải không có khả năng.

Một mặt thì Hàn Thạc là do một tay lão ta dẫn dắt, mặt khác thì hẳn còn là học trò của phu nhân Ngã Mã của lão. Vô luận về phương diện nào mà xem xét thì lão ta đều không hy vọng hẳn vì chọn lựa sai lầm mà bị lạc lối. Cho nên trước sau luôn lo lắng cho hẳn. Nhưng tiếp xúc với Hàn Thạc đã lâu, theo tin tức từ mọi mặt đưa về, lão hiểu rõ hẳn là thứ người một khi hạ quyết tâm thì khẳng định là sẽ không thay đổi. Chuyện này khiến lão thật sự không biết phải làm thế nào cho tốt.

- Ài, bỏ đi. Ta cũng không lo nhiều tới người nữa. Trước khi phu nhân Cát Thụy Ti còn chưa đưa ra phương hướng rõ ràng, ai cũng không biết được tương lai Âm Mạc sẽ đi về đâu. - Khảm Địch Đạt thở dài một tiếng rồi nói với Hàn Thạc.

Nghe Khảm Địch Đạt nói như vậy, bất giác Hàn Thạc cảm thấy chùng lòng, do dự một hồi rồi mới mở lời hỏi:

- Đại nhân, phu nhân Cát Thụy Ti thật sự có thể thấy được vị lai hay sao?

Chiêm tinh sư là chức nghiệp thần bí nhất ở thế giới này. Điểm này thì Hàn Thạc đã sớm biết rõ và cũng biết về đủ mọi thứ miêu tả thần kỳ về chiêm tinh thuật. Nhưng hẳn lại không phải là một người tin tưởng vào thứ hư vô mờ ảo thế này, cho nên mãi đến giờ vẫn còn bán tín bán nghi.

Về mặt Khảm Địch Đạt trở nên nghiêm túc, trầm giọng:

- Nhiều năm qua, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc gặp phải rất nhiều chuyện đại sự. Mỗi lần Cát Thụy Ti đều cho ra phương hướng chính xác cả. Âm Mạc có thể trở thành cánh tay ngầm của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, điều đó cùng với lời chỉ đạo của phu nhân Cát Thụy Ti không thể nào tách ra được.

- Ngoài ra, phu nhân Cát Thụy Ti cũng là người được bệ hạ xem trọng nhất. Lời nói của bà ta thậm chí có thể thay đổi quyết định của ngài. Mãi đến giờ ngài vẫn chưa quyết định sẽ truyền hoàng vị cho vị vương tử nào thì trong đó một phần cũng là vì phu nhân Cát Thụy Ti chưa cho bệ hạ biết ai sẽ là minh quân thật sự.

- Ài, lại còn sư phụ La Lạp-A Tư Khoa Đặc của Lao Luân Tư nữa, kỳ thật cũng đang đợi phu nhân Cát Thụy Ti cho ra phương hướng chính xác. Lần này Âm Mạc có thể hóa nguy thành an hay không cũng phải dựa vào chỉ thị chính xác của phu nhân. Cho nên hiện giờ chúng ta đều không thể cho ra quyết định gì cả.

Khảm Địch Đạt nói như vậy khiến Hàn Thạc thật sự giật mình. Không ngờ bà lão trông như có thể chết bất kỳ lúc nào đó không ngờ lại có sức ảnh hưởng hết sức quan trọng để thay đổi quyết định của quốc vương cùng Kiểm thánh Tập La Lạp.

Sau đó Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới lần trái tinh cầu trong tay của phu nhân Cát Thụy Ti sau khi bị bể nát thì bà đã từng nhìn chăm chú tới hắn. Hắn vốn chỉ cho là bà ấy tùy tiện nhìn thoáng qua mà thôi. Hôm nay nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, hắn bất giác bắt đầu suy nghĩ loạn xạ, trong lòng thầm hỏi cái nhìn trối buộc kia của bà ta có phải có ý nghĩa gì đặc biệt hay không?

- Nói như vậy thì chỉ cần vị vương tử nào được phu nhân Cát Thụy Ti chấp thuận, nhất định sẽ có được thêm nhiều lợi ích ngoài ý muốn à? - Hàn Thạc suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi Khảm Dịch Đạt.

Khảm Dịch Đạt gật đầu khẳng định, rồi vì để nhấn mạnh thêm tầm quan trọng của chiêm tinh sư Cát Thụy Ti nên so sánh:

- Cho dù là tên Lao Luân Tư kia, chỉ cần phu nhân Cát Thụy Ti nói gã ta có thể mang đến phồn vinh phú cường cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì cũng có hy vọng rất lớn để kế nhiệm hoàng vị mới.

- Hy vọng chiêm tinh sư thật sự có thể giúp đỡ Lao Luân Tư. À à, nói không chừng là vậy, ta thấy Lao Luân Tư có tướng đế vương a.

Hàn Thạc tự giấu một câu rồi sau đó hỏi:

- Chuyện của Tư Thập Tác Mỗ kia rốt cuộc là thế nào?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Khảm Dịch Đạt đang âm trầm bỗng càng trở nên mờ mịt, do dự một hồi rồi mới nói với Hàn Thạc:

- Lần trước đế quốc xâm nhập thất đại công quốc, ngoài kiếm thánh Tạt La Lạp-A Tư Khoa Đặc, còn có Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư-Cái Nhĩ.

- Mọi người vốn cho rằng nhất định sẽ có thể chiếm lấy thất đại công quốc đang chia năm xẻ bảy. Nào ngờ lời đồn đại bên ngoài quả thật không sai. Bởi vì thất đại công quốc đột nhiên liên hiệp lại với nhau, quân đội đế quốc mới gặp phải kháng cự khắp nơi. Nhưng nguyên nhân bên trong vì đế quốc cho rằng thất đại công quốc không có sự tồn tại của Thánh ma đạo sư, nên từng nghĩ tới việc vi phạm công ước của đại lục, dùng ma pháp cấm kỵ để xoay chuyển cuộc diện. Sau đó Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư-Cái Nhĩ còn chưa kịp ra tay, liền bị lão yêu quái Tư Thập Tác Mỗ kia tìm tới.

- Lão yêu quái vừa gặp mặt thì lập tức lớn tiếng khiêu chiến với vị Kiếm thánh đầy tự hào Tạt La Lạp-A Tư Khoa Đặc của chúng ta. Trận chiến đó ngoài Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư-Cái Nhĩ ra thì không ai được trông thấy. Tình huống cụ thể thế nào cũng không ai hiểu. Nhưng Kiếm thánh Tạt La Lạp, còn có cả Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư-Cái Nhĩ trong trận chiến đó đều không có ra tay.

- Hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng tồn tại đã nhiều năm. Tư Thập Tác Mỗ thân là quốc sư, đã sớm có thực lực của Kiếm thánh. Nhiều năm như vậy mà vẫn chưa chết, vừa ra tay đã khiến cho Kiếm thánh Tạt La Lạp cùng với Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư-Cái Nhĩ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc phải có kiêng kỵ trong lòng, cũng đủ thấy rõ thực lực của lão ta.

- Đúng rồi, lúc đó có binh sĩ đã thấy qua lão yêu quái đó, nói rằng tướng mạo lão ta căn bản không già giống như mọi người tưởng tượng, mà ngược lại giống một thanh niên tuấn tú vậy. Chính vì như thế từ đó về sau chúng ta đều gọi vị quốc sư Tư Thập Tác Mỗ còn lại từ thời hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng là lão yêu.

- Khảm Dịch Đạt giải thích tiếp.

Hàn Thạc trầm mặc không nói gì, nhú mày suy nghĩ một hồi rồi mới mở miệng nói:

- Ta biết rồi! Được rồi, ta rời khỏi đây trước, có chuyện gì thì ngài tìm ta là được. Trong thời gian gần đây ta sẽ ở tại thành Áo Sâm.

- Ài, người tự mình cẩn thận một chút. Hiện giờ thành Áo Sâm không thái bình lắm đâu.

Khảm Dịch Đạt gật đầu rồi nói, nhìn thấy Hàn Thạc vừa muốn bỏ đi thì do dự một chút rồi đột nhiên nói:

- Đợi một chút!

Hàn Thạc ngạc nhiên, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn Khảm Dịch Đạt rồi nói:

- Còn có chuyện gì vậy?

- Việc đó... người chú ý kỹ tới Ngải Mễ Lệ một chút. Ai Mễ Á Tư chẳng phải là thứ người dễ sống chung. Ngoài ra gia tộc Cáp Ân cũng là đám gia hỏa số một số hai của đế quốc. Vì tốt cho cả người và cô ta, người tự mình lưu ý một chút.

Khảm Dịch Đạt thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Ài, cái tên tiểu tử nhà người cái gì cũng khá, chỉ là hơi quá phong lưu một chút. Lại còn Phạm Ny kia nữa. Người nên cẩn thận ứng phó. Cách đây không lâu, ta đã từ phu nhân của ta mà biết được phụ thân của nàng ta là Đoàn trưởng Phạm Lô Trạch của Bào Hao quân đoàn. Cái tên gia hỏa Phạm Lô Trạch có tiếng là tên đồ tể âm độc, so với Ai Mễ Á Tư thì còn khó dây vào hơn. Lại còn cô nàng Phỉ Bích kia nữa. Nàng ta là đồ nhi được sủng ái nhất của Kiếm thánh Tịch La Lạp. Cái tên tiểu tử nhà người tìm đúng mấy vị nữ nhân thế này, ta cũng chẳng biết phải giúp người thế nào rồi.

Khảm Dịch Đạt vừa nói vậy, sắc mặt Hàn Thạc liền biến đổi. Thân phận của Ngải Mễ Lệ với Phỉ Bích thì hẳn thật ra đã biết rõ. Duy nhất còn chưa biết chính là Phạm Ny. Thế nào cũng không ngờ lại lịch Phạm Ny lại lớn như vậy. Phụ thân của nàng ta lại là Đoàn trưởng Phạm Lô Trạch của Bào Hao quân đoàn.

Thân là Nhị nhật sứ giả của Âm Mạc, tự nhiên hẳn đã từng nghe qua danh tiếng như sấm nổ bên tai kia tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Quân đoàn Bào Hao của Phạm Lô Trạch khẳng định là một quân đoàn có lực chiến đấu mạnh nhất của đế quốc. Phạm Lô Trạch thân là đoàn trưởng vì tính tình hung bạo, tàn ác, âm độc mà đã thành danh là kẻ tàn bạo và điên cuồng tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Bao nhiêu năm qua, Phạm Lô Trạch cùng với Bào Hao quân đoàn đều một mực đóng ở biên cương phía Nam để ngăn chặn đám thú nhân dã man. Thú nhân chết trong trong tay Bào Hao quân đoàn của lão ta tính có cả vạn. Trong phạm vi của Thú nhân đế quốc, danh tiếng của Phạm Lô Trạch cũng giống như ác ma gặp trong ác mộng, có thể nói là ai nấy đều sợ, ai nấy đều chửi rủa.

Cho dù ở bên trong đế quốc thì danh tiếng hung ác của Phạm Lô Trạch cũng nổi bật như vậy. Người này không hề có lễ nghi cùng sự ưu nhã của giới quý tộc. Trong buổi yến hội tư nhân của quốc vương bệ hạ, Phạm Lô Trạch thậm chí dám đánh cả tên quý tộc nào mà lão ta thấy không thuận mắt.

Nhưng được quốc vương bệ hạ Ô Đặc Lô Đức hết sức coi trọng chính là vì có sự tồn tại của lão ta mà đám thú nhân dã man mới vĩnh viễn bị cách ly. Mặc dù Phạm Lô Trạch đắc tội với rất nhiều quý tộc, thậm chí công nhiên chửi mắng cả đại công tước Á Hi Bá Ân là giả dối, đê tiện, hiểu sắc, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn còn sống phây phây như vậy.

Lần lão đòi đánh đại công tước Á Hi Bá Ân trong buổi yến hội khiến quốc vương bệ hạ thật sự không thể khoanh tay mà nhìn nên đã tổng giam lão. Nhưng tin này vừa truyền ra từ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì đám thú nhân dã man lập tức hoan hô chúc mừng. Sau đó xua đại quân tới xâm lược các thành trì biên cương phía nam.

Quốc vương bệ hạ liên tục phái ra mấy viên đại tướng xuất binh phòng ngự, cuối cùng cũng không có ai có thể duy trì được cục diện. Nhìn thấy thành thị nào cũng sắp bị thất thủ, ngay cả quốc vương bệ hạ cũng không thể không khẩn cầu Phạm Lô Trạch ra tay đối địch, nhưng lại bị lão thẳng thừng cự tuyệt. Đến cuối cùng, sau khi cả hai thành thị nam cương của đế quốc bị công phá, đại công tước Á Hi Bá Ân tự mình vào lao ngục cúi đầu nhận lỗi với lão thì lão mới ra khỏi nơi đó, đánh lui đại quân Thú nhân trên lãnh thổ nam cương.

Tại khu vực nam cương đó, Phạm Lô Trạch này như là một vị thần. Trong cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, ngoại trừ quốc vương bệ hạ ra, Á Hi Bá Ân kiêng kỵ nhất và cũng e sợ nhất chính là lão.

Hàn Thạc đã xem qua tin tức này từ tin tình báo của Âm Mạc. Hiện giờ lại nghe thấy phụ thân của Phạm Ny không ngờ lại chính là lão ta, lúc này chỉ đành trợn mắt, miệng mồm khô khốc, nhin không được thấp thỏm chất vấn Khảm Dịch Đạt thêm một câu:

- Ngải khẳng định phụ thân của Phạm Ny là ông ta à?

- Chính là lão ta! Tin tức này là đến từ viện trưởng Ngải Mã của các người. Ta cũng gần đây mới biết thôi. Ài, người tự câu bình an đi. Ta đã sớm kêu người đừng có bay bướm như vậy. Để ta xem tương lai người làm sao thu thập cục diện. - Khảm Dịch Đạt cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười khổ.

- Ấc, xem như vậy thì đích thật có chút khó lo liệu rồi. Ài, Phạm Ny sư phụ là người ôn nhu hiền hòa, sao lại có một phụ thân như mang bệnh thần kinh như vậy chứ. Thế nhân thật là thần kỳ a! - Hàn Thạc đau đầu lên tiếng cảm thán.

- Mẫu thân Phạm Ny mất sớm, Phạm Lôi Trạch cực kỳ cưng chiều nàng ta. Ta thấy người có thể ra tay với Phạm Ny, phải khiến cho nàng thật ngoan ngoãn để bảo. Nói không chừng người có thể thoát khỏi kiếp nạn này. - Khảm Dịch Đạt đưa ra chủ ý.

Hàn Thạc mặt mày ủ rũ than thở một câu, sau đó trong đầu chợt loé lên một tia ánh sáng rồi đột nhiên hỏi Khảm Dịch Đạt:

- Nếu như ta có thể giải quyết toàn bộ cả Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích lẫn Phạm Ny. Sau lưng Ngải Mễ Lệ có gia tộc lão già Cấp Ân lại còn có Ai Mễ Á Tư, thêm vào Kiếm thánh Tật La Lạp, và kiêm cả tên điên Phạm Lôi Trạch. Nếu có cả Ám Mạc bọn ta, ngài nói xem ta trợ giúp Lao Luân Tư, thì Lao Luân Tư có hy vọng kế thừa hoàng vị hay không.

Khảm Dịch Đạt chấn động mắt một lúc. Sau đó ánh mắt nhìn Hàn Thạc càng lúc càng sáng ngời. Qua một lúc lâu ông ta mới nói:

- Nếu người thật sự được như vậy, thế thì Lao Luân Tư sẽ có đầy hy vọng. Nếu có phu nhân Cát Thụy Ti trợ giúp gã ta một phen thì coi như mười phần chắc chín rồi.Ồ, được rồi, người nói xem gã có biết chuyện giữa người và ba vị nữ nhân kia không?

Hàn Thạc sững sốt, suy nghĩ một hồi rồi mới gật đầu nói:

- Ta nghĩ Lao Luân Tư hẳn đã biết giữa ta cùng ba người đó có quan hệ. Nhưng gã trước giờ chưa hề nói gì.

Khảm Dịch Đạt đột nhiên cả kinh, cảm thán:

- Xem như vậy giữa các vị vương tử thì đúng là Lao Luân Tư lợi hại nhất. Ta có thể nói rõ cho người biết, gã cũng đã biết thân phận của Phạm Ny. Chẳng trách mấy năm nay gã dốc hết sức lực giúp đỡ, lôi kéo người. Chính là đã sớm tính đến ngày hôm nay, cái tên tiểu tử này thật sự là đáng sợ a.

Nghe Khảm Dịch Đạt phân tích, Hàn Thạc cũng ngấm ngấm có chút cả kinh, suy nghĩ tứ tế một lần tất cả biến hóa trong quá trình tương ngộ với Lao Luân Tư. Sau đó hẳn không khỏi kinh ngạc phát hiện ra điều Khảm Dịch Đạt vừa nói rất có thể là sự thật.

Nhưng vô luận thế nào đi nữa thì Lao Luân Tư vẫn luôn giúp đỡ hắn. Cũng vì có sự tồn tại của Lao Luân Tư mà Hàn Thạc mới có thể nhanh chóng leo lên vị trí này. Hàn Thạc trầm mặc một hồi rồi tiêu sái cười nói:

- Xem như vậy thì Lao Luân Tư mới là người có năng lực nhất. Ta nghĩ tuyển chọn của ta có thể là chính xác rồi. Chỉ có nhân vật suy xa tính rộng như vậy mới có thể bộc lộ hết tài năng giữa chốn tranh quyền đoạt lợi.

- Có lẽ vậy, tuyển lựa của người nói không chừng thật sự là chính xác. Bỏ đi, ta vẫn còn phải chờ quyết định của phu nhân Cát Thụy Ti. - Khảm Dịch Đạt thở dài một câu, vẫn còn thấy nhức óc khi nói với Hàn Thạc.

Đối với Khảm Dịch Đạt mà nói, phán đoán của Cát Thụy Ti có thể xem trước vị lai mới là chính xác nhất. Ngoài ra bất kỳ quyết định nào cũng không bảo đảm. Nếu Hàn Thạc có thể toàn bộ nắm lấy ba lực lượng này, không chừng thật sự có thể trợ giúp Lao Luân Tư đoạt quyền. Nhưng việc này cũng chỉ là hy vọng mà thôi.

-Ồ, được rồi. Thân thể bệ hạ càng lúc càng yếu, hẳn là chống đỡ không được bao lâu. Lần trước ta tới điện kiến thì ngài vẫn nhớ mãi không quên tới các việc thần kỳ trên người của người, định mang bộ võ kỹ thần kỳ của người tìm hiểu rõ ràng, hy vọng có thể đưa cho ngài vận dụng trong quân đội. Chuyện này người thấy thế nào? - Khảm Dịch Đạt suy nghĩ một chút rồi hỏi Hàn Thạc.

- Chuyện này ta sẽ cân nhắc thận trọng. Qua một đoạn thời gian thì sẽ cho ngài câu trả lời. - Hàn Thạc đã sớm biết điều này nên kiểm cố trì hoãn.

381. Chương 381: dẫn Dự Nhập Ma

Thành Áo Sâm, tại phủ đệ của Hàn Thạc.

Hàn Thạc vừa trở về phủ bá tước thì quản gia Tật Lạp Tư đã trực tiếp đến bẩm báo tam vương tử Lao Luân Tư vẫn đang chờ đợi hần.

Bệ hạ Ô Đặc Lô Đức của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vốn có ba vị vương tử. Đại vương tử Tra Lí Tư, nhị vương tử Tây Lí Nhĩ, tiểu vương tử Bối Phát Lợi. Trong ba vương tử thì đại vương tử Tra Lí Tư dũng mãnh thiện chiến, nhị vương tử Tây Lí Nhĩ nhỏ nhả quý tộc mẫu mực, tiểu vương tử chỉ mười lăm tuổi, vẫn còn là một cậu bé choai choai.

Sau khi thân phận Lao Luân Tư được công khai, gã ta trở thành tam vương tử. Nhưng tam vương tử này cũng chỉ là xưng hô ngoài mặt đối với gã thôi. Ngầm ngầm chứ rửa gã bên trong thế nào thì chỉ có trong lòng người đó rõ mà thôi.

Hàn Thạc vừa trở về phủ bá tước, nghe quản gia Tật Lạp Tư báo Lao Luân Tư đang đợi hần thì không khỏi kinh ngạc về tin tức nhạy bén của gã. Sau khi từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ về đến thành Áo Sâm, Hàn Thạc chỉ đi một chuyến tới ma võ học viên Ba Bỉ Luân cùng với tổng bộ Âm Mạc, căn bản chưa hề lộ mặt với bất kỳ ai. Tin tức của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thì hần không thể nào tới nhanh như vậy. Lao Luân Tư đến nhanh như vậy, hiển nhiên có đường tin tức nhạy bén khác.

So với nét sáng láng khi trước, sắc mặt Lao Luân Tư đã thêm vài phần u ám. Không biết có phải là vì gần đây có những ngày không được như ý muốn hay không. Khí chất Lao Luân Tư biến thành lạnh lẽo trầm mặc như vậy, nhưng khi Hàn Thạc vừa tiến vào thì vẫn cười lớn đi tới ôm chầm lấy hần.

Sau khi bàn luận với Khảm Dịch Đạt một phen, Hàn Thạc đối với mưu mô sâu rộng của Lao Luân Tư đã nhận thức thêm được một phần. Nhìn thấy Lao Luân Tư vẫn dùng thần sắc vui vẻ như thế tới ôm chầm lấy Hàn Thạc, nên cũng ôm mạnh lấy Lao Luân Tư, cười ha hả hỏi han ân cần tới Lao Luân Tư.

Hàn huyền một hồi, Hàn Thạc vẫy tay kêu người hầu mang điểm tâm tới thối lui. Sau đó hần rồi nhẹ nhàng nhấp môi ly trà thơm đến từ cửa đế quốc Áo Đăng ở phương nam rồi mới nhìn Lao Luân Tư khẽ băng quơ:

- Cách biệt không lâu, không ngờ tình thế đã đến mức này.

- Bồ Lai Ân, người cuối cùng cũng có tin tức rồi. Đoạn thời gian này cuộc sống của ta ở đế đô thật khó khăn quá. Tra Lí Tư một mực lăng mạ ta. Trước mắt ngoài dưỡng phụ và cả thúc thúc Bảo Lý Tư của ta ra, còn thì không có bất kỳ quý tộc nào giúp đỡ ta. Ài, bởi vì thân phận ta thật xấu hổ. Ta biết đám quý tộc đó coi thường ta, nhưng tình thế kiểu này ta không thể không né tránh được, nếu không đám người Tra Lí Tư bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. - Lao Luân Tư không vòng vo gì nhiều, kể hết cảnh khốn cùng hiện tại của gã cho Hàn Thạc nghe.

Trong ba vị vương tử kia, đại vương tử Tra Lí Tư có đại công tước Á Hi Bá Ân chống lưng, cộng thêm mẫu thân của hần lại là hoàng hậu. Y trở thành người có hy vọng nhất để kế thừa hoàng vị. Nhị vương tử Tây Lí Nhĩ ngày thường giao tình với các nhà đại quý tộc tại đế đô không tệ, tính tình xem ra hiền hoà, hiểu biết, thu được nhân tâm nên bên cạnh cũng có một đám quý tộc giúp đỡ hần ta.

Tiểu vương tử Bối Phát Lợi mặc dù vẫn còn là một cậu bé ngây thơ, nhưng mẫu thân của nó chính là nữ nhân hiện tại được quốc vương bệ hạ ưu ái nhất. Được vị nữ nhân này một mực ở bên tai quốc vương bệ hạ nói ngọt nên Ô Đặc Lô Đức tựa hồ rất thương yêu Bối Phát Lợi. Ngoài ra ngoại công của Bối Phát Lợi còn là hầu tước của thành Bỉ Mỗ Sâm ở bắc phương. Lực lượng gia tộc ngoại công của hần cũng không thể xem thường.

Kỳ thật tam vương tử Lao Luân Tư chen chân vào đó nếu không phải thân phận quá xấu hổ, có được phụ thân cùng thúc thúc của hần chống lưng, lại thêm sự phụ hần là kiếm thánh Tật Lạp Tư, kỳ thật lại còn có chút lợi thế. Đáng tiếc vì thân phận là con tư sinh của gã, mấy thứ này thật không thể mang đến bảo đảm gì.

Từ miệng Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc biết lời nói của chiêm tinh sư Cát Thụy Tư có tầm ảnh hưởng quan trọng. Lão sư Tật Lạp Tư của Lao Luân Tư sở dĩ vẫn còn chưa tỏ thái độ, dường như cũng là đang chờ

chiêm tinh sư Cát Thụy Tư. Về phương diện này dường như Lao Luân Tư vẫn còn chưa biết, nên lúc này Hàn Thạc đành phải nghe Lao Luân Tư than thở tường thuật lại một phen.

Qua một hồi Hàn Thạc mới mở miệng:

- Ta vừa từ Âm Mạc trở về, nghe được một tin tức vô cùng trọng yếu. Nguyên lão chiêm tinh sư Cát Thụy Tư trong Âm Mạc, một lời nói của bà ta có thể đủ để mang cho chúng ta lợi ích thật lớn. Sư phụ của người sở dĩ vẫn còn chần chừ chưa tỏ thái độ có lẽ là vẫn còn đang suy ngẫm về đại cuộc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc...

Sau khi Hàn Thạc đem những điều tai nghe mắt thấy tường thuật lại cho Lao Luân Tư thì gã nhú mày trầm tư một hồi, sau đó nhìn chăm chú Hàn Thạc:

- Đa tạ Bồ Lai Ân người. Tin tức này quan trọng vô cùng. Cát Thụy Tư là người bói quẻ riêng của phụ thân ta. Ta có nghe qua một số truyền ngôn liên quan đến bà ta. Nhưng chiêm tinh thuật lại quá ư mờ ảo mơ hồ. Vô luận thế nào đi nữa thì ta cũng nên chuẩn bị sớm một chút.

Hàn Thạc gật đầu, lại hiểu rõ thêm một chút về những kẻ theo đuổi giấc mộng quyền thế. Cái món chiêm tinh thuật thần bí kia thật không đủ để làm món mà bọn họ đặt lên bàn cân. Cứ dựa vào chuyện lần này mà nói, nếu lão chiêm tinh sư Cát Thụy Tư lên tiếng Lao Luân Tư có thể mang lại phồn vinh cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thì ba vị vương tử kia cũng khẳng định sẽ không thúc thủ chịu trôi, cam chịu đem vương vị trao cho gã.

Chiêm tinh thuật thần bí chỉ là một phần mà thôi. Đối với đám tranh đấu mạnh yếu kia mà nói, tuyệt không phải là các nhân vật cam chịu cúi đầu trước vận mạng. Lao Luân Tư chính là thứ nhân vật này. Hàn Thạc nghe gã nói như vậy, trong lòng không khỏi ngấm ngấm gật đầu. Hắn nghĩ ngay tới mưu mô sâu xa của Lao Luân Tư thì biết gã tuyệt không phải là người dễ đối phó.

Nhưng tuyển chọn của Hàn Thạc là Lao Luân Tư. Gã càng khó đối phó thì hắn càng yên tâm hơn, liền mỉm cười gật đầu:

- Yên tâm đi! Vô luận là kết cuộc chiêm tinh thuật thế nào đi nữa, ta và thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ của ta đều sẽ ở bên người của người. Mặc kệ bói toán tiên tri gì của bà ta, chúng ta cũng phải liều một phen. À à, đương nhiên, nếu như tình thế đối với chúng ta có lợi, vậy thì tự nhiên sẽ càng tốt hơn một chút.

- Đa tạ Bồ Lai Ân người. Nếu như ta có thể kế thừa hoàng vị, Âm Mạc sau này sẽ có người cầm đầu. - Lao Luân Tư trịnh trọng hứa hẹn với Hàn Thạc.

- Ta không cần lời bảo đảm về sau của người. Chỉ bằng vào sự trợ giúp khi trước của người với ta và giao tình giữa hai chúng ta thì vẫn sẽ dốc hết sức giúp đỡ người. - Hàn Thạc cười lớn, giải thích với Lao Luân Tư. Không có chuyện gì là tuyệt đối cả, nhất là những chuyện về sau vĩnh viễn là những thứ khó nói nhất. . Bảo đảm về tương lai cũng giống như chiêm tinh thuật vậy, đều là thứ mộng lung mơ hồ.

- Ài, xem ra ta nên bắt tay bên cạnh Cát Thụy Tư. Mặc dù ta biết chuyện này khó thể là uống công phí sức, nhưng ta vẫn cần phải thử xem sao. - Lao Luân Tư hiểu rõ đối với nhân vật như Cát Thụy Tư hay Tạp La Lạp, đều chỉ xem xét tới tương lai của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà không phải coi ai đạt được quyền thế.

Sau khi Lao Luân Tư có được lời bảo chứng của Hàn Thạc, trong lòng coi như đã buông được một tảng đá lớn. Gã liền đàm luận với Hàn Thạc kỹ lưỡng về một số vấn đề chi tiết rồi mới rời khỏi.

Lao Luân Tư rời khỏi được một lúc thì Hàn Thạc không khỏi nhú mày, đi khỏi đại sảnh nhìn lên phía nóc nhà đối diện rồi như tự lẩm bẩm:

- Hắn đã rời khỏi rồi, vì sao người vẫn còn ở lại đây

Vừa nói xong thì một bóng người từ trên nóc nhà phóng xuống. Kẻ đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Thạc chính là Bác Lan Tư lần trước gặp mặt tại Mân Côi viên. Một mùi huyết tinh nồng nặc chen lẫn sát khí dần dần lan tới, tràn ngập khắp chung quanh Hàn Thạc.

Lão sát thủ Bác Lan Tư trên mặt đầy sẹo trông thật dữ tợn đáng sợ, từ khi Lao Luân Tư vào phủ đệ Hàn Thạc đến giờ vẫn một mực ẩn núp tại đó. Khi Hàn Thạc đến thì đầu tiên đã cảm ứng được mùi huyết tinh

nồng nặc trên người Bác Lan Tư. Hàn Thạc hiểu rõ mục đích của Bác Lan Tư chính là bảo hộ Lao Luân Tư, cho nên mới không để ý đến sự tồn tại của lão.

Nhưng sau khi Lao Luân Tư cùng Hàn Thạc nói chuyện xong, Bác Lan Tư chiếu theo đạo lý hẳn là nên rời khỏi. Hàn Thạc lại phát hiện lão vẫn không cùng bỏ đi với Lao Luân Tư, cho nên mới kỳ quái đi ra lẩm bẩm như tự nói để chất vấn Bác Lan Tư.

- Người làm sao có thể phát hiện được vị trí chính xác của ta? - Cặp mắt Bác Lan Tư ngưng tụ trên người Hàn Thạc, sát khí toàn thân tràn ngập, có chút nghi hoặc mở lời chất vấn.

Hàn Thạc biết vì trên hai tay của hắn đầy huyết tinh, lại thêm tận sức tu tập lực lượng về phương diện này, nên mới tạo thành sát khí tự nhiên mà tràn ngập như vậy, chứ không phải là vì sát niệm trong lòng của bản thân, nên chỉ mỉm cười:

- Sát khí trên người của người quá nặng, người lại không cách hoàn toàn ẩn dấu khí tức trên người, tự nhiên là có thể bị cường giả cảm ứng được. À à, ta nghĩ người từ khi bắt đầu tu luyện sát khí, hẳn đã không còn làm sát thủ rồi phải không?

Sát khí trên người của sát thủ đỉnh cao đều có thể được ẩn dấu hoàn toàn. Chỉ như thế mới có thể trước khi mục tiêu kịp phản ứng, một kích đâm tới giết chết mục tiêu. Trước kia Bác Lan Tư đã từng là sát thủ đỉnh cao, nhưng về sau rõ ràng chỉ chuyên nghiên cứu cách vận dụng sát khí. Cho nên sát khí mới dần dần tràn ngập nồng nặc, không cách nào khống chế được. Huyết tinh trên người cũng càng lúc càng nặng. Đối với một cao thủ mà nói thì đây chính là sơ hở.

Bác Lan Tư nghe vậy không khỏi sửng sốt, sau đó mới mở miệng:

- Không sai, sau khi ta phát hiện khí tức trên người không cách nào ẩn dấu được, liền không làm sát thủ nữa. Nhưng mà sát khí của ta trên chiến đấu thực tế lại có thể hủy đi ý chí của địch nhân. Đối chiến ngang tay đồng dao đồng thương về thực lực thì ta có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối. Cho dù cả hai người cũng vị tất là đối thủ của ta.

Xem ra lão ta thật là một mầm mống tốt. Theo tình trạng tu luyện ma công trên thân thể của lão mà nói thật là một công đôi việc. Nếu Hàn Thạc tận tâm chỉ đạo, lão chuyên tâm tu luyện một thứ công pháp thí thần ma đạo, nhất định có thể trở thành một nhân vật không tề, thực lực có thể có đột phá thật mạnh.

- Thực ra sát khí trên người của người ta có phương pháp để ẩn giấu, cũng có phương pháp càng tốt hơn để khống chế và vận dụng. Ha ha, đường hướng mà người tự tìm tòi, cùng với võ kỹ ta tu luyện cũng có chỗ tương thông. Nếu người án chiếu theo phương pháp tu luyện của ta, nhất định có thể trong một khoảng thời gian ngắn nâng cao thực lực lên một mức thật lớn. Ngoài ra còn có thể phát triển tiềm lực vô hạn được nữa kia. - Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới Ô Đặc Lôi Đức đã từng có ý muốn hắn đem võ kỹ của mình lưu truyền ra. Lão Bác Lan Tư này thật là một nhân tuyển thích hợp. Nhưng điều duy nhất khiến Hàn Thạc có chút băn khoăn chính là Bác Lan Tư có quan hệ với Kiếm thánh Tạp La Lạp.

Chỉ cần Bác Lan Tư tu luyện Thí thần ma đạo do Hàn Thạc truyền thụ, hẳn nắm chắc mười phần có thể khống chế được lão để trở thành tay sai trung thành của mình. Vì vậy nên hắn mới buông ra một câu thăm dò vừa rồi.

382. Chương 382:đào Tường

Thần tình của Bác Lan Tư khi vừa nghe câu nói của Hàn Thạc liền bị kích động mãnh liệt. Mấy vết sẹo như giun bò trên khuôn mặt vẫn vết sẹo của lão trở nên sống động khiến cho người khác có cảm giác hoảng sợ như gặp quỷ giữa ban ngày.

Cho dù là chủ nhân hiện tại của Bác Lan Tư là kiếm thánh Tạp La Lạp cũng không có phương pháp khống chế sát khí toàn thân của lão. Đối với người tự mình cô độc tìm tòi như Bác Lan Tư thì việc luôn phải đối mặt với mạo hiểm khi đi vào một lĩnh vực hoàn toàn chưa biết gì là điều dĩ nhiên. Kiếm thánh Tạp La Lạp cũng không thể cho lão bất kỳ sự trợ giúp gì.

Đối với Kiếm thánh Táp La Lạp mà nói, nghiên cứu của Bác Lan Tư về sát khí căn bản là bằng môn tả đạo. Ông ta chẳng thèm lãng phí thời gian về phương diện này, cũng đã từng khuyên bảo Bác Lan Tư quay đầu về lãnh vực tu luyện đấu khí chính thống. Đáng tiếc là Bác Lan Tư càng lúc càng lún sâu, dần dà rồi trở nên trầm mê trong đó không tự thoát khỏi được. Táp La Lạp không cách nào thuyết phục được Bác Lan Tư, trong tâm lại vẫn có vẻ xem thường nên không thể giúp đỡ được gì cho lão trên con đường “bằng môn tả đạo” này.

Hiện giờ lão nghe Hàn Thạc có được võ kỹ có thể khống chế sát khí. Đối với một người cô độc phiêu bạt trên một lãnh vực xa lạ đã lâu như Bác Lan Tư mà nói, lời nói của Hàn Thạc giống như âm thanh thiên nhiên xé toạc một lỗ thật lớn trên tấm màn cô độc lâu năm của lão. Bác Lan Tư lập tức bắt đầu trở nên không thể kiềm chế được.

- Người, người nói thật chứ? - Bác Lan Tư hỏi lạc giọng, lại vừa có chút không tin tưởng, khuôn mặt giãn gặt càng lúc càng mạnh.

Lần trước Bác Lan Tư đã từng thấy qua Hàn Thạc đại chiến với Lợi Ách-Khải Ân của liên minh thương hội Ba Đặc. Bao gồm cả việc biểu hiện thần kỳ của hắn trong lần đầu gặp mặt đều khiến Bác Lan Tư có thứ cảm giác vui mừng như có tri âm. Nếu không hôm nay cũng sẽ không rời đi cùng Lao Luân Tư mà vẫn chần chừ nán lại muốn cùng Hàn Thạc bàn luận một phen, xem xem có thể từ trên người hắn thu hoạch được chút kỳ vọng gì đó không.

Hàn Thạc gật đầu, tự tin nói:

- Không những có thể vận dụng sát khí trên người của bản thân, ta còn có phương pháp có thể hấp thu lấy sát phạt chi khí trên chiến trường của binh mã tướng lãnh. Ha ha, thứ võ kỹ này ta nghĩ khắp cả Kỳ Áo đại lục chỉ có một mình ta là am hiểu mà thôi.

Lời này vừa nói ra, hung sát chi khí quanh người Hàn Thạc tràn mạnh ra ngoài. Từng đoàn sương mù dày đặc màu huyết hồng đột nhiên từ trên thân thể Hàn Thạc trào ra. Trong sương mù màu huyết hồng kia lại mang theo sát khí hung ác tuyệt vọng cùng oán hận vô tận, khiến cho người khác phát ra cảm giác run rẩy cả tâm linh. Từng đoàn sát khí dưới sự thao túng từ tinh thần Hàn Thạc biến thành từng đường kẻ như các lưỡi đao nhọn bén, lấy Hàn Thạc làm trung tâm rồi triển khai ra một đóa hoa yêu dị tà ác màu huyết hồng như thực chất vậy.

Đồng tử Bác Lan Tư chợt mở rộng ra, nhìn chăm chăm lấy Hàn Thạc. Các vết sẹo chần chịt ngang dọc trên mặt cứ như giun uốn éo chuyển động trên mặt của lão. Mùi huyết tinh nồng nặc không thể áp chế được trên người Bác Lan Tư bắt đầu khuếch tán, chỉ là vĩnh viễn không cách nào được như Hàn Thạc, thuần thực tiến hành thao túng khí tức kỳ dị như vậy.

Bác Lan Tư có thể cảm giác được lực lượng ẩn hàm trong đó, cũng có thể hơi trực tiếp dùng lực lượng này thôi giục đấu chí người khác trên trường chiến đấu. Nhưng thao túng một cách tinh diệu như Hàn Thạc thì lão không so bì được. Lão chưa bao giờ dám tưởng tượng được, cũng là lần đầu được Hàn Thạc biểu lộ cho thấy. Đến giờ Bác Lan Tư mới hiểu rõ một khi có thể đi sâu về lãnh vực này thì cũng có thể phóng ra quang mang cùng lực hủy hoại còn đáng sợ hơn cả đấu khí.

- Bố, bá tước Bồ Lai Ân. Ta có thể theo ngài học tập loại võ kỹ này không? - Chiếu theo thân phận cùng với sự lão luyện của Bác Lan Tư, hắn sẽ không thất lễ như vậy. Nhưng bao năm cô độc tìm kiếm mà vẫn bất lực lần mở mịt đã khiến cho sự nhẫn nại của lão lên đến cực điểm. Hôm nay vừa thấy được con đường tối tăm giờ hiển hiện chói lọi bày ra trước mắt, lão già cô độc này cũng đành không cách nào khống chế được bản thân.

Hàn Thạc bật cười, lắc lắc đầu rồi nói với Bác Lan Tư về tiếc rẻ:

- À à, Bác Lan Tư lão tiên sinh, người lại nói đùa rồi. Đừng nói là thứ võ kỹ thần kỳ này, cho dù là đấu khí phổ biến rộng rãi nhất của Kỳ Áo đại lục, nếu muốn tu luyện của người khác cũng không dễ dàng như vậy.

Trong đôi mắt Bác Lan Tư khó nén được nét âm trầm, bùi ngùi thở dài một tiếng rồi đau khổ nói:

- Thật xin lỗi, là ta quá đường đột. Bất quá ta hy vọng thật sự có thể tu luyện được loại võ kỹ này. Bất kể là người đề giá lớn cỡ nào! Trên thế giới này, có lẽ cũng chỉ có một mình người mới có thể chỉ điểm cho tra

trên con đường cô độc này. Làm một kẻ bơ vơ lần mò trong hung hiểm cùng thống khổ, ta đã trải qua quá nhiều rồi.

Hàn Thạc nhìn chăm chăm lấy lão già, bất kỳ chút chuyển động nào trong con người của lão ta để lộ ra tâm tình đều có thể nhìn thấy được rõ ràng cả. Sau khi Bác Lan Tư mở lời cảm khái tận tâm can xong, Hàn Thạc mới nhíu mày nghĩ kỹ một hồi, sau đó lại do dự một chút rồi mới nhíu chặt mày lẩm bẩm tự nói:

- Kỳ thật loại võ kỹ này khi lão sư của ta lưu hạ lại, cũng không nói không được truyền ra ngoài.

Tinh thần Bác Lan Tư vừa sa xuống tận cùng, nghe vậy lại lập tức mừng rỡ nhìn Hàn Thạc rồi lấp bắp:

- Bố, Bố Lai Ân, người, người...

Trong lúc cả kinh, lời nói của Bác Lan Tư có chút không được mạch lạc, nhưng Hàn Thạc biết lão ta đang muốn biểu lộ ý nghĩ gì. Hẳn đường như suy nghĩ chính chắn một hồi rồi mới chột nói:

- Người muốn tập loại võ kỹ này không phải là không được, nhưng phải gia nhập vào nhất mạch của chúng ta, coi như là ta thay mặt lão sư của ta thu nhận một đồ đệ. Nhưng người trước giờ vẫn theo Tạp La Lạp tiên sinh, hơn nữa vẫn cho mình là nô bộc, ta nghĩ chuyện này cũng không thoả đáng lắm. Xem ra là không thể nào rồi.

- Không, có thể chứ, có thể chứ!

Bác Lan Tư vội vàng la hoảng một tiếng. Trong lúc Hàn Thạc đang kinh dị nhìn kỹ thì lão lập tức giải thích:

- Ta đi theo chủ nhân chỉ là trong kỳ hạn năm năm. Ta vì báo ân đã lưu lại bên mình chủ nhân bảy năm rồi. Mặc dù hiện tại vẫn cam chịu ở lại bên mình chủ nhân, nhưng ta hiện giờ đã được tự do. Chỉ cần ta nói với chủ nhân một tiếng, vậy thì không có vấn đề gì cả. Nếu như người không để tâm, ta nguyện ý gia nhập vào nhất mạch của người, cùng tu luyện võ kỹ thần kỳ kia.

Bác Lan Tư vừa nói như vậy, Hàn Thạc chột cảm thấy giật mình. Không ngờ lão ta rõ ràng đã có thân phận tự do, không ngờ vẫn cam chịu ở lại bên cạnh Kiếm thánh Tạp La Lạp. Xem ra người này thật sự là một người vô cùng thích hợp làm tay sai cho hắn. Việc này chiếu theo đạo lý thì cũng không có vấn đề gì rồi. Chỉ là Hàn Thạc ít nhiều vẫn còn có chút kiêng kỵ tới vị kiếm thánh Tạp La Lạp kia, có chút lo lắng vì chuyện này sẽ phải trở mặt với ông ta.

Nhưng Hàn Thạc tin tưởng thực lực trước mắt của mình cũng chẳng cần phải sợ vị kiếm thánh Tạp La Lạp kia. Bác Lan Tư trước mắt chính là nhân tuyển thích hợp vô cùng để tu ma. Hàn Thạc do dự một hồi rồi mới mở miệng giải thích với lão:

- Người tốt nhất nên suy tính cho kỹ. Nên biết một khi cùng ta tu tập võ kỹ, là sẽ phải chịu ước thúc của chính ta.

Nhất mạch này của chúng ta còn có rất nhiều quy củ. Thân là sư huynh, ta có quyền khiến người người làm một số chuyện người sẽ không nguyện ý. Người nếu cự tuyệt thì sẽ coi như là bất tuân sư huấn, ta có quyền thu hồi võ kỹ tu luyện được của người. Ngoài ra, người còn phải nói với Tạp La Lạp tiên sinh một chuyển, sau đó mới tự suy nghĩ kỹ càng vài ngày. Đợi khi người đã suy nghĩ thật kỹ, có được quyết định thật sự thì chẳng ngại gì tới tìm ta nói chuyện cho rõ ràng.

Hàn Thạc nói đến đây thì ánh mắt Bác Lan Tư dần dần khôi phục lại vẻ tỉnh táo. Lão đã sống lâu năm như vậy thì tự nhiên sẽ không khờ khạo để đến nỗi không nhìn rõ được tình huống này. Mặc dù võ kỹ của Hàn Thạc có làm loạn tâm trí của lão ta một chút, nhưng khi hắn vừa nói tới mớ sư huấn cùng với ước thúc thì Bác Lan Tư nhìn sơ qua đã biết được ý Hàn Thạc muốn biểu đạt - có nghĩa là toàn bộ phải nghe theo lời ta, cho dù thế nào đi nữa!

Chuyện này kỳ thật cũng như phụng thị chủ nhân Tạp La Lạp hiện giờ. Dùng thân phận nô bộc vì chủ nhân sắp xếp mọi việc. Vô luận là giết người, phóng hỏa, cướp bóc, chiếm đoạt, chỉ cần mệnh lệnh chủ nhân hạ xuống đều phải dồn hết sức mà làm. Điều Hàn Thạc vừa biểu đạt thật ra cũng là ý này.

Lão lúc này mới thật sự bắt đầu cân nhắc được thua. Từ lâu lão đã biết rõ con người Hàn Thạc là loại người đây đã tâm không cam chịu tịch mịch rồi. Ngoài ra sát khí tà ác nồng nặc trên người Hàn Thạc, vô luận

nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng hiền hòa người tốt của Tạt La Lạp. Một khi đi cùng đường với hắn, xem ra nhất định sẽ trở lại nghiệp cũ, làm mấy trò đầy máu mà không thể để lộ ra ánh sáng bên ngoài.

Nhưng mà Tạt La Lạp lại không thể cho lão thứ mà Hàn Thạc có thể cho lão. Ngoài ra về phương diện khác, kiếm thánh nhân hoà hiền từ Tạt La Lạp, so với cái tên trẻ tuổi đã tâm tà ác bừa bừa này thật sự càng hợp với khẩu vị của lão hơn.

Bàn tay Bác Lan Tư nhúng đầy máu vốn vẫn lưu luyện mùi vị tuyệt vời của sát lục. Vì việc nghiên cứu sát khí không thể kèm chế được đã khiến lão dường như say đắm trong sát lục không thể tự thoát khỏi. Ở bên cạnh Tạt La Lạp nhiều năm như vậy mà Bác Lan Tư vẫn không thể quên được mùi vị đó. Sự xuất hiện của Hàn Thạc đã gợi cho lão một con đường khác – một con đường mà lão đang thèm muốn.

Sau khi do dự giữa lý trí và dụ hoặc một hồi, Bác Lan Tư cũng không thể tự quyết định được ngay, cuối cùng ngập ngừng:

- Ta sẽ thận trọng cân nhắc đề nghị của ngươi. Đợi ta có quyết định rồi sẽ đến tìm ngươi.
- Vô luận ngươi quyết định thế nào, ta đều sẽ tôn trọng quyết định của ngươi. - Hàn Thạc cười trả lời.

Trước khi Bác Lan Tư bỏ đi, đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay đầu lại hỏi Hàn Thạc:

- Nhất mạch võ kỹ mà ngươi tu luyện đó, tên gọi là gì vậy?
- Thiên Ma môn!
- Thiên Ma môn... Thiên Ma môn. Ta nhớ rõ rồi! - Bác Lan Tư lăm bắm một mình rồi phóng người nhảy lên nóc nhà, trong chớp mắt đã không còn thấy tung tích.
- Hắc hắc, một khi vào ma môn, ngươi sẽ không thoát khỏi được vòng chuông quản của ta. Tạt La Lạp ơi Tạt La Lạp, không phải là ta cố ý đào nhà của ngươi, nhưng thật sự thì nhân tài thế này ngươi cần bản không dạy cho khá được a. - Sau khi Bác Lan Tư đi khỏi, Hàn Thạc mới dương dương tự đắc lăm bắm nói.

Trong phủ công tước!

Hôm nay công tước Á Hi Bá Ân bí mật gặp mặt một số khách đặc biệt - là một nhóm nhân viên thần chức của Quang Minh giáo hội.

Nhân số bao gồm Hồng Y đại chủ giáo Chiêm Khoa Tư của Quang Minh giáo hội tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thêm vào một số thần điện kỵ sĩ và bạch y tế sư. Trong phủ công tước, ngoài Á Hi Bá Ân còn có vương tử Tra Lý Tư đang bàn luận vui vẻ.

Quang Minh giáo hội là cơ cấu tôn giáo có thể lực ảnh hưởng lớn nhất tại đại lục. Tại Kỳ Áo đại lục có rất nhiều quốc gia có đủ loại cơ cấu võ lực đủ kiểu. Bất kỳ quốc gia nào có Quang Minh điện, cũng đều có thần thánh kỵ sĩ làm hộ vệ. Căn cứ theo quy mô lớn nhỏ của thần điện mà số lượng của đám thần thánh kỵ sĩ hộ vệ cũng không giống nhau.

Tại tổng bộ Quang Minh giáo hội ở Áo Đăng đế quốc, nhân số của thần điện kỵ sĩ đoàn của Quang Minh thần điện trên cả vạn người. Ở đại lục bao nhiêu năm nay đều vẫn có sự tồn tại của thập đại kỵ sĩ đoàn. Thần điện kỵ sĩ đoàn của Quang Minh giáo hội vẫn có thanh danh hiển hách, bên ngoài lại càng có lời đồn đãi nói là thần điện kỵ sĩ đoàn mới là kỵ sĩ đoàn mạnh nhất của đại lục.

Ngoài ra, phần đông số Quang Minh tế tự của Quang Minh giáo hội cũng cũng có lực lượng đồng dạng kinh người như thế. Tỷ như nhân vật Hồng Y đại chủ giáo Chiêm Khoa Tư vậy, đối với bất kỳ ai mà nói đều là ác mộng, nhất là với đám ma pháp sư của Âm Hắc hệ cùng với Vong Linh hệ. Đụng phải Hồng Y đại chủ giáo Chiêm Khoa Tư có thần khí trên người, căn bản đành để mặc cho Chiêm Khoa Tư tuyên dương sự vĩ đại của Quang Minh thần, chứng minh sự hèn mọn của bọn họ. Lực lượng tôn giáo tại đại lục này mạnh không tưởng tượng nổi. Tín ngưỡng là thứ mơ hồ mông lung thật là thứ rất khó giải thích. Nó nhiều khi có thể ra lệnh cho một người bình thường trở nên điên cuồng mù quáng, sau đó làm ra những chuyện bất chấp lý lẽ. Quang Minh giáo hội am hiểu nhất chính là lợi dụng lực lượng của tín ngưỡng khiến cho ngu dân và cả giới quý tộc mù quáng, hơn nữa lại còn theo đường hướng không chính xác.

Ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, lực lượng của Quang Minh giáo hội cũng không thể xem thường. Các thành thị của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều có thần điện của Quang Minh giáo hội. Nơi có thần điện tự nhiên sẽ có lực lượng vũ trang của nó. Đám lực lượng tư nhân hoàn toàn tin thờ Quang Minh thần kia, đối với bất kỳ một đế quốc nào mà nói thật là một yếu tố không được ổn định lắm.

Nhưng có lẽ vì ảnh hưởng của Quang Minh giáo hội quá lớn và lực lượng vũ trang tư nhân của Quang Minh giáo hội tại bất kỳ quốc gia nào không ngờ lại đều có thể tồn tại một cách hợp pháp. Đây chính là tiếng nói từ đáy lòng cùng yêu cầu đến từ những người tin thờ Quang Minh thần. Cho dù là bệ hạ Ô Đặc Lô Đức của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng coi như đã ưng thuận ngầm.

Cũng may là Quang Minh giáo hội tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng chẳng phải là giáo hội chủ yếu. Ngoài ra, dân chúng vẫn còn tin thờ các loại thần linh như nữ thần tự nhiên, nữ thần băng tuyết. Các giáo hội đủ loại hỗn loạn này trải khắp bất kỳ thành thị nào của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nhưng đều không thể nào làm lay chuyển căn cơ của đế quốc.

Khi đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lâm vào cảnh vương tử tranh quyền, đối với tôn giáo mà nói thì lúc này cũng không thể không chọn lựa nhân tuyển. Tuyển chọn chính xác có thể đem lại lợi ích trực tiếp cho giáo hội của mình, thậm chí còn có thể độc chiếm hết tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Chiêm Khoa Tư chính là vì đã chạm trúng đại vương tử Tra Lý Tư cho nên mới xuất hiện trong phủ đệ của công tước Á Hi Bá Ân.

Có một giáo hội cường đại như Quang Minh giáo hội giúp đỡ, đối với Á Hi Bá Ân mà nói tự nhiên cũng là một chuyện vui vẻ. Đại vương tử Tra Lý Tư cũng vô cùng cao hứng như vậy. Thân là một kỵ sĩ chính thống, hẳn vốn đã có hảo cảm đối với Quang Minh giáo hội. Khi được Quang Minh giáo hội toan tính trợ giúp hẳn, niềm hảo cảm này tự nhiên gia tăng rất nhiều.

Sau khi bàn tính hứa hẹn về quyền lợi và chi viện thế lực xong, hai bên đều hài lòng thỏa mãn. Trong lúc công tước Á Hi Bá Ân cùng đại vương tử Tra Lý Tư đang nhiệt tình tiếp đãi đám nhân viên thần chức này thì Chiêm Khoa Tư lại đột nhiên thở dài nói:

- Bá tước Bồ Lai Ân của thành Bồ Lai Đặc Nhĩ, không biết công tước đại nhân thấy thế nào?
- Chỉ là một tên may mắn, nịnh hót bợ đỡ, không lợi không màng mà thôi. Ngoài ra, cái tên gia hỏa này cũng chẳng có tầm nhìn gì. Ta thấy chuỗi ngày tốt đẹp của hắn sẽ mau kết thúc rồi.- Công tước Á Hi Bá Ân trầm mặt mỉm cười rồi mở lời đánh giá về Hàn Thạc.
- Công tước đại nhân sai rồi. Người này tuyệt đối không phải dễ đối phó đâu. Lực lượng sau lưng người này là Thiên Tai giáo hội, là đối thủ lâu đời ngấm ngấm tranh đấu với Quang Minh giáo hội bọn ta mấy trăm năm nay. Chúng ta biết rõ sự đáng sợ của Thiên Tai giáo hội. Thật không dám giấu giếm, ta đã từng tự mình động thủ, mang theo mấy vị thần điện kỵ sĩ tập nã người này. Nhưng mà sau hai lần thất bại trở về, tự mình còn bị chút thương tích nữa.

Nói tới đây Chiêm Khoa Tư thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Giáo hoàng đã ra chỉ thị, lệnh cho các nhân viên của bọn ta tại đế quốc Lan Tư Lạc đặc bằng bất cứ giá nào thanh trừ đi người này. Ta hy vọng công tước đại nhân có thể giúp đỡ bọn ta.

Sau khi Chiêm Khoa Tư nhắc tới Thiên Tai giáo hội, đột nhiên sắc mặt công tước Á Hi Bá Ân và kể cả đại vương tử Tra Lý Tư trở nên có chút khó coi. Sự tồn tại của Thiên Tai giáo hội đối với đại quý tộc như Á Hi Bá Ân mà nói tự nhiên là hiểu rõ trong lòng. Đó là sào huyệt tà ác của đám ác ma chân chính tụ tập lại. Á Hi Bá Ân thật không ngờ Hàn Thạc lại đến từ nơi này. Chuyện này thật khiến lão có chút lo lắng trong lòng.

Nhưng lần trước Á Hi Bá Ân và cả đại vương tử Tra Lý Tư đã xuất thủ qua, điểm này hai người tin rằng Hàn Thạc đã biết. Bất luận là chính bản thân Hàn Thạc hay Thiên Tai giáo hội đều là thứ người hung tợn có thù tất báo. Điều này khiến hai người hiểu rõ mình đã trở thành địch nhân không chết không thôi với Hàn Thạc.

Mặc dù tiếng ác của Thiên Tai giáo hội như cồn, nhưng Quang Minh giáo hội vẫn có thể kềm chế được Thiên Tai giáo hội qua cuộc đấu tranh mấy trăm năm nay. Điều này đủ thấy Quang Minh giáo hội cũng

là tổ chức giáo hội cường mạnh như vậy. Hiện giờ vừa nghe Chiêm Khoa Tư đề cập tới việc tiêu diệt Hàn Thạc, Á Hi Bá Ân lập tức thẳng thắn trả lời:

- Lần trước chúng ta đã từng thử qua. Nhưng lại sợ ý bị thất bại. Người này trợ giúp cái tên con tư sinh kia, ta nghĩ sớm muộn gì cũng chỉ có đường chết. Ý của Chiêm Khoa Tư tiên sinh là muốn hấn biến mất sớm một chút à?

Hồng Y đại chủ giáo gật gật đầu mở giọng cảm thán đau buồn:

- Người này là một yếu tố bất ổn cho Kỳ Áo đại lục. Sự tồn tại của hấn sẽ mang đến tai nạn cho Kỳ Áo đại lục. Tôn chỉ của Quang Minh giáo hội chúng ta một mực vẫn là thanh trừ hết thảy những thành phần không tuân theo thần ý này. Hấn chính là đối tượng mà chúng ta cần phải lập tức tiêu diệt.

- Vậy chủ giáo đại nhân người có biện pháp tốt gì không? - Á Hi Bá Ân đợi lời nói kích động của Chiêm Khoa Tư kết thúc rồi thuận thế hỏi theo.

- Ta cũng đang suy tính, nhưng cần phải có lực lượng trợ giúp của hai vị...- Hồng Y đại chủ giáo Chiêm Khoa Tư gật gật đầu rồi bắt đầu trình bày ý định của ông ta cho hai người.

383. Chương 383:dị Giới!

Thành Áo Sâm.

Phủ đệ bá tước của Hàn Thạc.

Trong một gian mật thất, Hàn Thạc cầm bạch cốt pháp trượng trong tay, miệng ngâm nga chú ngữ Vong linh ma pháp. Khi tới một đoạn ma pháp chú ngữ dài dòng thì một tên Mộc nữ y lãnh chúa liền xuất hiện đứng ngay người nhìn hấn. Cả gian mật thất đột nhiên tràn ngập tử khí nồng nặc trên người gã toát ra.

Trong ba triệu hoán thuật của cảnh giới Đại ma đạo sư thì đến nay Hàn Thạc đã nắm vững được hai rồi. Lão thi yêu cùng với Mộc nữ y lãnh chúa đều có thể bị hấn triệu hoán ra một cách thuần thực. Chỉ còn mỗi Cốt ma triệu hoán thuật, vì cấu tạo đặc thù của thân thể Cốt ma vẫn còn chưa hiểu hết được, nên Hàn Thạc tạm thời vẫn không cách nào thành công để khiến nó giáng xuống thể gian này.

Hàn Thạc thử phát ra một mệnh lệnh, Mộc nữ y lãnh chúa đã không tự chủ được mua may mở dây nợ buộc quanh người không biết đã bao nhiêu năm tháng rồi theo theo lệnh mà múa may vận động thân thể.

Hàn Thạc gật gật đầu biết rằng triệu hoán thuật cho Mộc nữ y lãnh chúa này coi như hấn đã nắm vững rồi. Khẽ phát bạch cốt pháp trượng trong tay, tên Mộc nữ y lãnh chúa liền theo lời chú ngữ của Hàn Thạc trở về lại tử linh thiên đường.

Hàn Thạc thu bạch cốt pháp trượng vào rồi lại lấy thanh bạch cốt pháp trượng lấy được từ Tử Vong Mộ Địa ra. Hấn cầm bạch cốt pháp trượng ngắm nghía một hồi rồi do dự, định dùng thêm khô lâu pháp trượng để triệu hoán cả Lão thi yêu lẫn Mộc nữ y lãnh chúa.

Thanh khô lâu pháp trượng này không giống lắm với bạch cốt pháp trượng. Cầm khô lâu pháp trượng trong tay ngâm xướng Vong linh triệu hoán thuật thường thì có thể khiến uy lực triệu hoán thuật gia tăng gấp bội. Hàn Thạc cầm bạch cốt pháp trượng chỉ có thể tiết kiệm được chút tinh thần lực, nhưng lại không cách nào khiến cho hai tên Lão thi yêu hạ xuống Kỳ Áo đại lục.

Nhưng nếu thông qua khô lâu pháp trượng ngâm xướng Vong Linh chú ngữ thì hấn nhiên có thể trong nháy mắt tìm ra hai tên Lão thi yêu. Hàn Thạc đã từng kinh nghiệm việc dùng khô lâu pháp trượng để triệu hoán ra Tà Ác kỵ sĩ nên cho rằng triệu hoán Lão Thi yêu cũng giống như Tà Ác kỵ sĩ.

Hàn Thạc do dự một hồi rồi liền bắt đầu ngâm nga vong linh chú ngữ để triệu hoán Lão thi yêu. Khi chú ngữ của hấn vừa nổi liền được với thiên đường vong linh rồi tìm được mục tiêu là Lão thi yêu, thể giới tinh thần của Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được khoảng cách với hai mục tiêu kia là rất xa.

Hai mục tiêu này đều là Lão thi yêu, nhưng khoảng cách giữa hai tên lại xa vô cùng. Trong nháy mắt hai tên Lão thi yêu đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Thạc. Khí tức uy hiếp sự tự do của bọn chúng vừa xông vào linh hồn bọn chúng thì hai Lão thi yêu kia căn bản không thể nào giãy dụa được.

Hàn Thạc đột nhiên giật mình, trước tiên dùng lực tinh thần bắt đầu áp chế một tên Lão thi yêu. Còn tên kia thì vì khoảng cách quá xa nên tinh thần lực của Hàn Thạc trong nhất thời không thể chiếu cố tới được nên bị nó phản kháng điên cuồng đến mức đầu óc choáng váng. Chính vì vậy nên Hàn Thạc mới phải dùng hết sức để áp chế.

Đến lúc này Hàn Thạc mới hiểu rõ mình sơ suất về vấn đề quan trọng này. Tính nết của Lão thi yêu khác rất xa với Tà Ác kị sĩ. Tà Ác kị sĩ mặc dù cùng là bất tử sinh vật cao cấp, nhưng số lượng của chúng trong thiên đường vong linh rất nhiều. Ngoài ra Tà Ác kị sĩ hoàn toàn khác ở chỗ rất thích quần cư sống chung với nhau. Khi Hàn Thạc dùng khô lâu pháp triệu hoán Tà Ác kị sĩ, thường thì đều ở chung một nơi là có thể tìm được hai hay ba tên, hơn nữa còn triệu hoán đến Kỳ Áo đại lục được.

Nhưng cái thứ Lão thi yêu đẳng cấp cao hơn này ở trong thế giới vong linh lại không được nhiều như Tà Ác kị sĩ. Ngoài ra Lão thi yêu đẳng cấp cao như vậy, tên nào cũng cư trú ở một nơi riêng, trở thành chủ nhân nơi đó nên căn bản thì thường rất ít có khả năng hai tên Lão thi yêu cùng ở chung một khu vực.

Hàn Thạc chính là vì sơ suất về điểm này, nên khi ngâm xương phát động chú ngữ bằng khô lâu pháp triệu hoán lập tức cảm ứng được hai tên Lão thi yêu cách nhau cả vạn dặm. Vì khoảng cách giữa hai tên này quá xa nên hần trong nhất thời căn bản không cách nào chiếu cố hết được. Lão thi yêu lại là thứ bất tử sinh vật có linh hồn cực kỳ mạnh mẽ, khiến khi Hàn Thạc chĩa mũi dùi đối phó với một tên thì tên Lão thi yêu còn lại đột nhiên nổi loạn, khiến cho tinh thần lực của hần áp chế không nổi.

Trường diện này phát sinh cực nhanh vì thời gian từ khi bắt đầu triệu hoán thuật cho đến khi kết thúc rất ngắn. Hàn Thạc từ đầu không hề dự liệu đến cuộc diện này nên trong lúc nhất thời căn bản không có biện pháp đối phó. Khi hai tên Lão thi yêu cảm ứng được tinh thần lực của Hàn Thạc có chút rối loạn, thì lại càng điên cuồng kháng cự.

Đầu óc Hàn Thạc chợt đau đớn kịch liệt một trận. Trong lúc hoảng hốt, ý thức của hần có chút tán loạn, cảm thấy mình dường như trở thành một cọng dây kỳ lạ, chịu sự lôi kéo của hai tên Lão thi yêu, xuyên qua đường hầm thời không xuống tới vị trí của Bất tử dị giới.

Hàn Thạc đã trải qua kiểu này một lần. Khi lần thứ hai phát sinh, hần lập tức có phản ứng. Tinh thần lực kiên quyết khoá bao trùm lấy thần thức để không bị vật chất gì trong đường hầm thời không xâm nhập, rồi không tự chủ được rơi vào thế giới đầy vẻ tĩnh mịch cùng thần bí kia.

Trong một thế giới dường như vĩnh viễn chỉ có màu xám, trắng và đen, mây xám dày đặc không tan che phủ cả chân trời. Ở đây khắp nơi đều là đầm lầy, nơi nào cũng chỉ có đại thụ khô héo, sâm lâm vắng lặng. Đám cây khô héo kia dường như trải qua biến đổi của tuế nguyệt vạn năm vô tình, trên cây giăng đầy mạng nhện màu xám, trên mạng đều là những bất tử sinh vật hình dáng kỳ dị đang ngo ngoe.

Trong đầm lầy trải rộng khắp nơi này, khí tức tử vong tràn ngập không chỗ nào không có. Bên trong đầm lầy “lộp bộp” nổi lên những bọt bong bóng quái dị. Thỉnh thoảng lại có một hai tên cương thi từ trong đầm lầy cứng đờ bò ra ngoài lang thang đi khắp nơi không mục đích trên cái thế giới vong linh tịch mịch không tiếng động này.

Thiên đường vong linh là chốn trở về của vong linh. Tử vong chỉ khí vạn triệu năm vĩnh viễn vẫn luôn không ngừng nghỉ tạo ra đủ loại bất tử sinh vật. Sau khi mỗi tên bất tử sinh vật tan biến, tử khí trên người bọn chúng lại quay trở về thế giới này, trải qua tiến hóa kỳ dị trăm ngàn năm lại biến trở thành một bất tử sinh vật khác.

Ý thức của Hàn Thạc dần dần được khôi phục lại. Dần dần rồi hần cũng nhìn rõ hết một vòng quang cảnh tịch mịch ở tại đầm lầy trải rộng khắp nơi. Trong quá trình này, hần lại ráng sức hấp thu tử khí của Tử Vong Mộ Địa để tự mình có thể kết tụ lại thành một thân thể hữu hình vô thể. Bất quá cả người hần lại lại trôi nổi trên không trung.

Đột nhiên lúc đó Hàn Thạc cảm ứng được sự tồn tại của đám Tiểu Khô Lâu. Tại một nơi không biết cách bao xa, hần có thể cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại của cả đám. Nhưng khí tức của ba tên Tà Ác kị sĩ luyện chế được lần trước thì cảm ứng yếu hơn một chút.

- Grừ... vật chất tiện kia, người tiện xâm nhập vào thế giới của ta, ta muốn người phải gánh lấy sự thiêu đốt từ lửa giận của ta. - Đột nhiên lúc đó lại có một thanh âm vô cùng chất chứa vang mạnh bên tai Hàn

Thạc. Thanh âm gào rú này đầy vẻ phẫn nộ, thực sự dọa cho hấn phải giật mình.

Thần thức Hàn Thạc cảm ứng mạnh mẽ, phát hiện ra bên trái có một thân ảnh đang nhanh chóng tới gần. Hàn Thạc tập trung nhìn thì không ngờ phát hiện ra là một tên Lão thi yêu trong bọn mà hấn vừa thử triệu hoán ra. Ở quanh Lão thi yêu này đầy đặc mấy trăm bên bất tử sinh vật cấp thấp, trong đó có cả thực thi quỷ, khô lâu chiến sĩ, cương thi và bao gồm cả ba tên Tăng Ác.

Xem thế này thì tên Lão thi yêu này hẳn nhiên là bá chủ nơi này. Nó vẫn còn nhận được khí tức trên người Hàn Thạc, đợi khi phát hiện ra linh hồn Hàn Thạc xuất hiện tại lãnh địa của nó thì đột nhiên nổi cơn thịnh nộ không thôi. Nó lập tức lần theo khí tức trên người Hàn Thạc mà nó cảm ứng được rồi nhanh chóng phóng tới đây.

Trong thế giới thiên đường vong linh, thực lực của Lão thi yêu có thể phát huy đến tận cùng. Nơi này không chỗ nào không có tử khí nồng nặc để có thể cung cấp năng lượng cho nó. Còn Hàn Thạc đột nhập vào không gian này chỉ qua thần thức, cho nên sự tồn tại của nhục thể căn bản không cách nào sử dụng được ma công, chỉ có thể lợi dụng thần thức cùng Vong Linh ma pháp để tiến hành công kích.

Mắt thấy tên Lão thi yêu kia hung mãnh xông tới, dùng lợi trảo đủ để phá vỡ sắt đá giường nanh múa vuốt. Thần thức của Hàn Thạc bắt thần tập trung ngay trên người nó, phóng ngay một cái ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến.

“Rầm!”

Linh hồn Lão thi yêu ở giữa bán không như bị trúng phải một quả chùy nặng công phá. Trong nháy mắt cơn đau đã lan thấu linh hồn của nó. Không đợi cho Lão thi yêu kịp phản ứng, từng thanh cốt mâu được phóng thẳng lên không khiến nó phải loạng choạng tránh né. Tiếp theo đó lại là một đòn ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến bồi vào. Trong nháy mắt Lão thi yêu đã bị đánh đến mê man.

Nhưng Lão thi yêu ở dị giới có đầy đủ tử khí nên linh hồn cũng cường mạnh vô cùng. Bị tinh thần lực của chiêu Linh Hồn Chấn Chiến đánh trúng, mặc dù đủ để gây thương hại thật lớn cho Lão thi yêu, nhưng lại không cách nào giết chết được nó. Ngoài ra, cốt mâu cũng chỉ có thể lưu lại từng điểm vết thương màu trắng trên người nó nhưng không cách nào đâm xuyên qua được cái tên bất tử sinh vật đẳng cấp cao này.

Ở nơi thế này, tinh thần lực của Hàn Thạc cũng chẳng phải vô cùng vô tận. Chiếu theo tình trạng này thì tinh thần lực của hấn sẽ nhất định bị khô kiệt trong phút chốc. Đến khi đó thì Hàn Thạc cũng không thể khống chế được tên Lão thi yêu này. Thứ Lão thi yêu đẳng cấp cao này hoàn toàn có thể hủy đi linh hồn của hấn xuyên thời không lọt tới nơi này.

Sau khi bắn ra một loạt cốt mâu như mưa cộng thêm ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến thì Cốt Lao thuật đã được thành hình, giam cầm Lão thi yêu này ngay trong đó. Hàn Thạc nhìn thấy nó bị đòn Linh Hồn Chấn Chiến này vẫn còn chưa kịp phản ứng, nên cũng không chần chừ ở lại nơi này nữa. Thân hình hữu hình vô thể bay nhanh về hướng xa, cứ như là một oán linh thông thường đang phiêu bạt tại thiên đường vong linh.

Ở trên bầu trời thiên đường vong linh u ám tối tăm này, thường hay có oán linh bay lượn. Đám oán linh này chỉ có ý thức đơn giản nhất. Bình thường thì cái đám bất tử sinh vật hay thực vật đẳng cấp cao chút cũng hay bị Hàn Thạc dùng để luyện chế một số dinh dưỡng ma vật. Hàn Thạc không ngờ có một ngày chính mình lại đến cái thiên đường vong linh này, cũng không ngờ sẽ có oán linh cản đường vây công lấy hấn.

Năm tên oán linh trắng mịn mù đột nhiên bao vây lấy Hàn Thạc. Năm tên oán linh này cảm ứng được khí tức trên người hấn không giống với bọn chúng, dường như là ngoại tộc cho nên mới ráng sức xông tới công kích Hàn Thạc.

Hàn Thạc hữu hình vô thể, nhìn thấy năm tên oán linh này kéo tới, trong ý thức đơn giản của bọn chúng lại nảy sinh ra ý đồ bất thiện. Hấn chỉ tập trung được một phần rất ít tinh thần lực để phóng ra ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến. “Rộp” một tiếng, năm tên oán linh đã toàn bộ hóa thành tro bụi, trở lại làm tử khí quay về mặt đất.

Cả đám oán linh ở xa cảm ứng được lực lượng cường đại trên người Hàn Thạc trong nháy mắt bạo phát, nên lập tức cho rằng hấn là bất tử sinh vật đẳng cấp cao. Tên nào cũng chỉ đứng xa xa né tránh Hàn Thạc, không có tên oán linh nào dám đến gần nữa.

Cách Hàn Thạc không biết bao xa có một tòa tử sơn nguy nga sừng sững ở đó, lại có thêm một tòa bất tử cung điện hùng vĩ. Trong cung điện to lớn nghiêm trang đẳng cấp này, ở trên bậc tam cấp tôn quý tối cao nhất có Tiểu Khô Lâu ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế vô cùng lớn đầy gai nhọn. Bên cạnh người Tiểu Khô Lâu chính là Thổ Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi cùng Mộc Giáp Thi, còn có cả một tên Thủy Giáp Thi dường như có vẻ có chút nhút nhát quê mùa kia.

Ở phía dưới Tiểu Khô Lâu kéo dài xuống chính là sáu tên Tà Ác kỳ sĩ, lại còn có hai tên Cốt ma, bao gồm cả tên Mộc nãi y lãnh chúa mà Hàn Thạc thu phục lần trước. Tất cả bọn chúng đều toàn bộ quỳ một gối, cúi đầu trước mặt Tiểu Khô Lâu.

Trên vách tường của cung điện lạnh lẽo này là tên Cốt ma đã được Tiểu Khô Lâu cải tạo qua có thể bay lượn được đang gục ở một góc. Có rất nhiều thạch tượng quỷ thân người co quắp đang yên tĩnh không hề nhúc nhích.

Phía sau mấy tên Tà Ác kỳ sĩ có một số Tăng Ác chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ ngậy ngô. Bọn chúng giống như là đám thị vệ đang tận trung chức vụ, một lòng trung thành đứng thẳng tắp ở đó, dường như tùy lúc là có thể vì Tiểu Khô Lâu mà liều mình phục vụ.

- Chủ nhân của ta, vì sao ngài lại muốn bỏ đi? - Tên Mộc nãi y lãnh chúa lần trước bị thu phục cúi đầu khiêm tốn hỏi.

- Các người, trông chừng nơi này thật tốt cho ta. Ta sẽ mau trở về thôi.

Tiểu Khô Lâu vẫn không trả lời, chỉ làm một động tác như cấp trên hạ mệnh lệnh.

- Sinh vật cường đại ở Tử hải phía đông gần đây sẽ có thể đến. Các người ráng bảo vệ cho kỹ nơi này. Khi ta không có ở đây thì tạm thời đừng tấn công kẻ khác.

- Tuân lệnh, chủ nhân của chúng ta. - Đám bất tử sinh vật đẳng cấp cao ở dưới toàn bộ cung kính trả lời. Đối diện với bọn chúng thì Tiểu Khô Lâu so ra còn hùng hãn hơn. Bọn chúng vốn tên nào tên nấy cũng là bá chủ một phương, nhưng đụng phải cái đầu lâu này thì tên nào cũng phải cúi rạp giấu đi tính cao ngạo của mình.

- Thối lui đi. Ráng bảo vệ cho kỹ lãnh địa của các người. - Ý thức uy nghiêm của Tiểu Khô Lâu truyền xuống, ngoại trừ ba tên Tà Ác kỳ sĩ được ma công của Hàn Thạc luyện chế ra, còn tất cả các Tà Ác kỳ sĩ, Cốt ma cùng Mộc nãi y lãnh chúa khác đều toàn bộ lãnh mệnh lui xuống.

- Phụ thân đã đến rồi. Thế giới này cùng thế giới vật chất không giống nhau lắm. Phụ thân không có thực thể thì có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Ta cần phải đi bảo vệ cho người. - Đợi khi đám thủ hạ lui xuống, Tiểu Khô Lâu mới quay sang nói với đám gia hỏa hỏa ngũ tuyệt thi.

- Chúng ta cũng đi!

Thổ Giáp Thi rờ rờ đầu rồi ngậy ngô nói: - Chúng ta cũng muốn gặp mặt phụ thân ở cái thế giới này."

- Không được! Các người ở lại nơi này cho ta, coi chừng nhà cửa cho tốt. Thực lực của đám thủ hạ kia thật khó mà bảo vệ an toàn cho nơi này. Chỉ có các người thì mới khiến ta tin tưởng được, vì các người đều là kẻ truyền thừa huyết mạch!

Tiểu Khô Lâu phân phó một câu rồi nói tiếp:

- Yên tâm đi, sau khi tìm được phụ thân, ta sẽ dẫn người quay về.

Lời nói vừa dứt, thì tên Cốt ma đang lơ lửng nghiêng ngả trong cung điện đột nhiên giương cánh bay tới trước mặt Tiểu Khô Lâu. Bấy thanh cốt thứ sau lưng Tiểu Khô Lâu vừa lay động thì nó đã bắn ngay lên người tên cốt ma. Nó liên hồi vẩy động bộ cánh khổng lồ, mang theo Tiểu Khô Lâu từ đỉnh Tử sơn nguy nga tuyệt trần phóng đi.

384. Chương 384:linh Ngộ Vong Linh Giới

Thế giới vong linh mê mông vô bờ quanh năm đều phủ màu xám ảm đạm, vĩnh viễn đều là màu sắc đơn điệu. Đủ loại bất tử sinh vật không ngừng tranh đấu chém giết, nhìn không ra có chút sinh cơ gì.

Ở nơi này không có nhật nguyệt luân chuyển, không có khái niệm thời gian, có chăng chỉ là vẻ thê lương tĩnh mịch. Trên mặt đất hoang vu cùng với bầu trời xám xịt, đám bất tử sinh vật đều tuân theo niềm tin đã được truyền lại mãi mãi, chẳng biết mỗi một mở rộng lãnh thổ ngày càng lớn hơn. Chỉ là bọn chúng cũng chẳng hiểu hết thấy việc này là để làm gì?

Hàn Thạc thuận theo cảm ứng với Tiểu Khô Lâu, dưới hình dạng một u hồn trôi dạt về phía nơi ở của nó. Vì không có khái niệm về thời gian, Hàn Thạc chẳng biết được hắn đã tới nơi này bao lâu rồi. Trên đường, hắn gặp phải đủ loại bất tử sinh vật.

Vô số các bất tử sinh vật này giương nanh múa vuốt hướng về phía Hàn Thạc, định nuốt sống thân hình bé nhỏ yếu ớt của hắn. Mớ bất tử sinh vật hạ cấp thường thì sau khi bị trúng ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến của Hàn Thạc thì bị lực lượng linh hồn đánh trúng phá hủy.

Còn đám bất tử sinh vật cao cấp hơn thì thần thức của Hàn Thạc có thể cảm ứng được sự tồn tại của bọn chúng. Thông qua lực cảm ứng, hắn có thể phán đoán sức mạnh yếu của đám bất tử sinh vật này rồi sẽ chủ động né tránh vòng qua khỏi lãnh vực của bọn chúng để tiếp tục đi về hướng của Tiểu Khô Lâu.

Dường như qua được một số ngày thì Hàn Thạc cảm ứng được cự ly của Tiểu Khô Lâu càng lúc càng gần. Hơn nữa căn cứ theo liên hệ giữa hai người, hắn biết rằng Tiểu Khô Lâu thật sự đang rượt về phía hắn. Điều này khiến Hàn Thạc có chút cảm động trong lòng. Cảm động chính là vì không có ra mệnh lệnh gì mà Tiểu Khô Lâu vì lo lắng cho an nguy của hắn mà từ ngàn dặm xa xôi vẫn tìm tới.

Trong thế giới vong linh nồng nặc mùi tử khí, Hàn Thạc chỉ có hình dạng một u hồn. Trong đoạn thời gian này, hắn không ngừng rèn luyện thần thức, định đem lực lượng của thần thức ma công để lũng đoạn tử khí của thế giới xung quanh. Dần dần hắn thậm chí đã lần mò được một số điều tâm đắc.

Tu ma giả có tiếng là có được thần thức bất tử bất diệt vĩnh hằng. Sau khi đạt tới cảnh giới Phân Ma, linh hồn trở thành thần thức, có được rất nhiều kỳ diệu. Cho dù nhục thân của tu ma giả bị hủy diệt, chỉ cần thần thức đủ mạnh thì đủ để nhập vào một nhục thể khác, cũng có thể lợi dụng nhục thể này để tu luyện ma công. Qua được thời gian trăm năm thì có thể khôi phục lại như cũ.

Hàn Thạc đột nhập vào thế giới này, một mặt tìm cách trở về Kỳ Áo đại lục, mặt khác lợi dụng luồng thần thức này để tìm kiếm phương pháp gia tăng thực lực bản thân. Trước khi tìm được phương pháp trở về Kỳ Áo đại lục, Hàn Thạc đầu tiên cần phải bảo đảm mình có thể tồn tại sống sót trong thế giới xa lạ này.

Hàn Thạc dần phát hiện ra thần thức đối với tử khí đã có được sức cảm ứng kỳ diệu. Theo sự tìm tòi của hắn, phát hiện ra có thể khống chế tử khí không nơi nào không có ở đây. Thậm chí có thể dựa vào mớ tử khí này để kết tụ nên lợi khí công kích để bắt đầu tấn công đám bất tử sinh vật có ý đồ bắt lợi với hắn.

Lúc ban đầu, tử khí Hàn Thạc khống chế chỉ có thể ngưng tụ thành hình mũi tên. Khi hắn dùng thần thức để thúc đẩy thì chỉ có thể chống lại và tạo ra uy hiếp với đám khô lâu chiến sĩ cùng với cương thi đẳng cấp thấp thôi. Thậm chí không được như một đòn cốt tiễn ma pháp đơn giản. Sau đó thần thức của Hàn Thạc dần dần có thể lôi kéo tử khí, rồi lại phát hiện ra chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian thì hoàn toàn có thể lợi dụng thần thức để kết tụ thành đòn công kích uy lực cực mạnh. Lực công kích này thậm chí có thể lớn hơn cả ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến mà hắn vẫn thường thi triển.

Lại qua thêm một số ngày, Hàn Thạc dần dần phát hiện khi thần thức ngưng tụ tử khí, có thể sản sinh ra càng nhiều kỳ diệu hơn. Hắn thậm chí thử lợi dụng một số hài cốt có chất lượng ưu tú, tích tụ tử khí trong cốt đầu thành dạng pha lê, tạo cho bản thân một thân thể bạch cốt khô lâu như ngọc.

Trong bộ xương bạch cốt khô lâu trắng ngần này ẩn chứa tử khí do thần thức Hàn Thạc kết tụ lại. Tử khí dưới áp lực điên cuồng do thần thức Hàn Thạc tạo ra, đã trở thành từng điểm lấm chấm như thủy tinh ẩn chứa trong cốt đầu. Chỉ là hài cốt có được từ trên mình khô lâu chiến sĩ bình thường thì phẩm chất thật không hiểu vì sao khi Hàn Thạc ráng ngưng tụ thật nhiều tử khí trong đó thì đám cốt đầu kia chịu không nổi liền bể nát ra.

Hàn Thạc lợi dụng bộ khô lâu hài cốt trong suốt như ngọc này thật có thể hù được phần lớn đám bắt tử sinh vật đỉnh tấn công hắn. Ngay cả đám Tà Ác kỳ sĩ đẳng cấp cao, khi nhìn thấy thân hình hài cốt cực lớn của Hàn Thạc, lại lấp loé ánh sáng rực rỡ thì cũng sợ hãi mà rút lui.

Tà Ác kỳ sĩ rõ ràng coi bộ khô lâu bạch cốt của Hàn Thạc như là bắt tử sinh vật đỉnh cao Khô Lâu Vương. Khô Lâu Vương cũng giống như Cốt Long, đều là tồn tại đỉnh cao cả. Trên thân thể của Khô Lâu Vương ẩn hàm tử khí đầy đặc vô cùng, có được lực lượng khủng bố, bắt tử sinh vật nhỏ yếu nào cũng căn bản không phải là đối thủ.

Nhưng Hàn Thạc biết rõ cơ thể khô lâu này thuần túy chỉ là dùng một ít tử khí ngưng tụ lại mà thôi, tuyệt đối không thể so với thân thể Khô Lâu Vương. Ngay cả so với xương cốt của Cốt Ma thì vẫn còn yếu ớt hơn nhiều. Nhưng hắn vẫn không hề nản chí, một mặt tìm kiếm phương pháp trở về Kỳ Áo đại lục, mặt khác tiếp tục lặng lẽ nghiên cứu ứng dụng của thần thức tại thế giới này. Hơn nữa hắn cảm giác được khoảng cách với Tiểu Khô Lâu càng lúc càng gần hơn.

Khi Hàn Thạc đi tới một khu sơn cốc hoang vu dày đặc tử khí lượn lờ thì trong thần thức đột nhiên cảm ứng được mấy luồng khí tức cường đại. Mấy luồng khí tức này vô cùng rối loạn không hề ổn định, dường như đang trong một trận đại chiến. Bên ngoài lại có rất nhiều bắt tử sinh vật cấp thấp. Đám bắt tử sinh vật đó lại đang chém giết lẫn nhau, rõ ràng là khác chiến tuyến.

Tại nơi sơn cốc hoang vu xa xa kia, trong vùng tử khí dày đặc lại có từng luồng khí thể lam sắc mờ mịt. Đám lam sắc khí thể lượn lờ bốc lên, từ từ khuếch tán ra ngoài sơn cốc. Đám bắt tử sinh vật cấp thấp đang chiến đấu đều vươn người dài cổ ra để hút lấy mớ lam sắc khí thể kia, cứ như là đang thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn ngon lành vậy.

Ở nơi thiên đường vong linh hoang vu này, thường thì rất ít có màu sắc nào khác ngoài các màu trắng, đen và xám. Hàn Thạc vào thế giới này đã một số ngày rồi mà đây mới là lần đầu thấy được vật chất màu lam. Điều này khiến hắn thực sự khiến hắn kinh ngạc. Nhìn tới trận tranh đấu như dầu sôi lửa bỏng trong sơn cốc, lại cảm nhận được mùi vị chém giết khiến hắn có chút nghi hoặc tới tình cảnh bên trong.

Điều làm Hàn Thạc khó hiểu chính là khi đám lam khí mờ mịt kia loang ra tới chỗ của hắn thì từng luồng lam sắc khí thể luồn vào trong thần thức. Mớ tinh thần lực bị hao phí rất nhiều bao lâu nay tựa như được bổ sung, từng chút khôi phục trở lại.

Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy vui mừng vô cùng. Hắn vốn lúc đầu chỉ là thụ động để luồng lam khí mờ mịt kia xâm nhập. Nhưng khi cảm ứng được luồng lam sắc khí tức có chỗ diệu dụng cho tinh thần lực trong thần thức, hắn liền lập tức bắt đầu vận chuyển thần thức, từng chút phân tích lấy khí tức lam sắc đang quện lấy vùng sơn cốc, lợi dụng lực lượng của thần thức để dần dần hấp thụ.

Mấy ngày nay Hàn Thạc đều dùng toàn bộ thời gian để nghiên cứu phương pháp sử dụng lực lượng của thần thức để thao túng lấy mớ tử khí đầy đặc không chỗ nào không có ở cái thế giới bắt tử này. Đối với mớ lam sắc khí thể mang tính chất hoàn toàn bất đồng nhưng lại có chung khí tức của bắt tử thế giới này, Hàn Thạc rất nhanh chóng tìm ra bí quyết để hấp thụ.

Khi Hàn Thạc dùng toàn lực để vận chuyển lực lượng của thần thức thì tử khí từ ngay giữa sơn cốc dần dần tràn ra. Có một luồng tử khí cực lớn bị sự lôi kéo từ lực lượng thần thức của Hàn Thạc, từ từ xâm nhập vào trong thần thức của hắn. Tinh thần lực của Hàn Thạc vốn bị hao phí rất nhiều bao lâu nay, nhờ có mớ lam khí cuốn cuộn kéo vào đã dần khôi phục.

Đám bắt tử sinh vật ở bên ngoài sơn cốc vẫn chém giết nhau kịch liệt. Rải khắp vùng đại địa màu xám này đều là xương thịt vụn vãi. Đám bắt tử sinh vật đẳng cấp này dưới mệnh lệnh chủ nhân bọn chúng, vừa bắt chấp tất cả để chiến đấu, vừa không ngừng tham lam hấp thụ lấy từng luồng lam khí mờ mịt đang phiêu bạt lan tràn.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Thạc đã lợi dụng thần thức để hấp thụ được rất nhiều lam sắc khí tức. Tinh thần lực đã khôi phục trở lại được tám phần mà giữa sơn cốc cũng không còn khí tức lam sắc mờ mịt kia tràn ra nữa. Còn mớ lam khí đã lan ra xa hoặc đã bị cả đám bắt tử sinh vật hút lấy hoặc đã biến mất ngay giữa trời đất.

Hàn Thạc đứng ở một nơi cách sơn cốc khá xa dưới hình trạng một bộ xương bạch cốt trắng lóa. Hắn do dự một hồi rồi đột nhiên đi thẳng tới khu trung tâm của sơn cốc. Cùng lúc đó, hắn cảm giác được khoảng cách với Tiểu Khô Lâu càng lúc càng gần.

Ngay trung tâm sơn cốc nhất định có vật gì đó thần bí. Từ từng luồng lam khí mờ mịn tản mát ra ngoài, Hàn Thạc có thể cảm ứng được điều này. Khi còn ở Kỳ Áo đại lục, Hàn Thạc rất ít khi nào được nghe qua về vật chất có thể làm tăng trưởng tinh thần lực. Hàn Thạc không ngờ tới một nơi dị giới hoang vu tĩnh mịch xa lạ thế này, không ngờ lại có được thứ vật chất đặc biệt như vậy.

Càng khiến Hàn Thạc kinh ngạc chính là đám lam khí bị hấp thụ lấy lại có một cảm giác quen thuộc mơ hồ. Ban đầu thì Hàn Thạc không hề có phản ứng gì. Tới khi đám lam khí không còn khuếch tán ra từ trong sơn cốc nữa thì hắn mới có thời gian phản ứng.

Dường như lần trước ở bên dưới của Tử Vong Mộ Địa, khi Hàn Thạc hấp thụ được lực lượng đặc biệt gì đó khiến cho tinh thần lực của hắn tăng trưởng một bước lớn, lực lượng hấp thụ được khi đó dường như có chút tương tự với mớ lam khí mờ mịn hấp thụ vừa rồi. Nhưng lực lượng lần trước to lớn vô cùng, trực tiếp khiến cho Hàn Thạc có được tinh thần lực của cảnh giới Đại Ma đạo sư. Còn luồng lam khí mịn mờ vừa hấp thụ mới rồi còn lâu lắm mới có được lực lượng như lần trước, nhưng khí tức thì lại có chút tương tự.

- Không biết ở trong sơn cốc rốt cuộc là có cái gì mà có thể tán phát ra thứ lam khí kỳ dị như vậy!

Đang lúc còn đang cảm thấy nghi hoặc, Hàn Thạc mặc dù cảm ứng được mấy con bắt tử sinh vật có thể uy hiếp được tới hắn, nhưng rốt cuộc vẫn quyết định xông vào xem xét. Nói không chừng có thể ở trong sơn cốc giải quyết được những nghi hoặc vừa rồi.

Thân thể Hàn Thạc như một bộ khô lâu trắng xóa, so với khô lâu chiến sĩ thì cao hơn một chút, đại khái cao chừng một mét tám. Hắn dùng thân hình này bước ngay vào chỗ ngọn nguồn của chiến trận. Trên đường đi có mấy tên khô lâu chiến sĩ cùng cương thi đẳng cấp thấp, vừa thấy được địch nhân không cùng chiến tuyến với mình, bèn đẩy ra một phần lực lượng tới công kích lấy bộ thân thể do Hàn Thạc ngưng tụ được.

Trên đường bước tới, thần thức của Hàn Thạc liền bắt đầu ngưng tụ tử khí. Đợi khi đám khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ kia xúm tới, thì một chùm ánh sáng như hình trăng tròn màu xám tro, thuần túy do tử khí ngưng tụ ra đã từ thân người khô lâu cao lớn của hắn bắn mạnh ra ngoài.

Mười mấy tên khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ xúm tới trước liền bị chùm ánh sáng do tử khí ngưng tụ lại tập kích. Linh hồn yếu nhược của bọn chúng chịu không nổi đều lần lượt bị đánh tan nát rồi biến mất. Từng tiếng “rắc rắc” vang lên do các bộ xương của khô lâu chiến sĩ bị vỡ nát tạo ra. Cương thi chiến sĩ cũng ngã sụm xuống thành từng đống xương thịt rữa nát.

Một luồng quang mang do tử khí ngưng tụ lại chợt loé lên. Mười mấy tên khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ đã bị ngã gục. Đám khô lâu chiến sĩ cùng cương thi chiến sĩ đang định xông tới, nhất thời đều khựng lại cả. Sau đó dưới lực lượng mạnh mẽ do Hàn Thạc hết sức phóng ra, bọn chúng mới phát hiện được thì ra cái tên khô lâu chiến sĩ này cao lớn hơn cả bọn chúng, xương cốt lại càng thêm trong suốt, so với thân thể bọn chúng thì chẳng giống lắm.

Nhiều con bắt tử sinh vật chưa thể được thấy qua Khô Lâu Vương là hình dạng thế nào. Nhưng trong khoảnh khắc bọn chúng được thai nghén ra, trong linh hồn vẫn còn giữ được một số ấn ký về bắt tử sinh vật đẳng cấp cao. Khi bọn chúng vừa đưa mắt nhìn tới thân thể do Hàn Thạc ngưng tụ ra, liền hiểu lầm hắn là bắt tử sinh vật, không những thế mà còn lại là Khô Lâu Vương, bắt tử sinh vật đỉnh cao.

Một con đường liền được tự động mở ra. Đám bắt tử sinh vật vẫn tiếp tục chiến đấu với nhau, nhưng không có tên nào dám cản đường Hàn Thạc, dường như là không hề nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Nhưng Hàn Thạc biết được đó là bản năng khuất phục của bọn chúng đối với bắt tử sinh vật đẳng cấp cao. Con đường được mở ra thông thẳng vào một nơi sâu trong sơn cốc. Đám bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp biết mục tiêu của Hàn Thạc là vùng sâu trong sơn cốc, bọn chúng đương nhiên là sẽ mở ra thông đạo này cho hắn.

“Leng... keng...”

Hàn Thạc dùng thần thức chuyển động bộ thân thể khô lâu được ngưng tụ ra này rồi từng bước tiến vào sơn cốc. Đám bắt tử sinh vật chung quanh vẫn kịch liệt đồ sát lẫn nhau, nhưng không có một tên bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp nào dám cản đường hắn.

Ngay giữa sơn cốc có sự tồn tại của mấy tên bắt tử sinh vật cường đại, lúc này vẫn đang chém giết lẫn nhau. Hàn Thạc có thể cảm ứng được sự cường đại của bọn chúng. Càng đi sâu vào trong, hắn càng bước chậm lại, bắt đầu cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh, chuẩn bị khi gặp tình trạng bất lợi thì sẽ rời bỏ sớm một chút.

Chung quanh đều có rất nhiều bắt tử sinh vật không ngừng chiến đấu lẫn nhau. Nơi này lại có thêm nhiều Tăng Ác chiến sĩ cộng với mấy tên Tà Ác kỵ sĩ. Hàn Thạc biết là đã sắp tiếp cận được mục tiêu. Hắn tận lực phóng xuất ra khí độ cường đại, đi xuyên qua đám bắt tử sinh vật đẳng cấp hơi cao một chút này rồi cuối cùng cũng tới được nơi trung tâm của sơn cốc. Thứ lọt vào tầm mắt Hàn Thạc đầu tiên là một dòng nước đen ngòm rất rộng. Trôi trên dòng nước có một số cây thực vật trông rất dữ tợn. Thân cây cành lá toát lên vẻ ghê tởm đáng sợ, hình dạng như là hoa ăn thịt người tha hồ phô bày nét tà ác loè loẹt của bọn chúng. Cành lá như muôn vạn những bàn tay khô đét đang nâng lên làn khói màu lam. Ở giữa làn khói màu lam có một viên lam bảo thạch hình giọt lệ to chừng một con mắt, đang bắn ra ánh sáng óng ánh kỳ dị.

385. Chương 385:tiền Hóa Của Bắt Tử Sinh Vật

Ở cái thế giới toàn một màu sắc đơn điệu như ở đây mà thấy được một màu sắc xinh đẹp như vậy, Hàn Thạc thật sự là có một cảm giác kinh ngạc lạ lùng.

Ngay giữa dòng nước đen ngòm thì cây thực vật với cành lá hình bàn tay khô kia lại tươi tốt một cách kỳ quái. Còn luồng khói lam kia lại có tầng mây lam sắc mỏng lung quyện lấy. Ở ngay giữa lại có một hạt lệ châu sáng chói như lam bảo thạch nên càng tạo thêm quang mang rực rỡ lóa mắt.

Có thể đoán chắc là luồng khói lam vừa từ trong sơn cốc lan ra ngoài hẳn nhiên là đến từ cái cây đáng sợ ở giữa dòng nước này. Luồng khói lam đang lượn lờ chuyển động với tư thế tuyệt đẹp cho thấy rõ điều đó. Từ góc độ nhìn của Hàn Thạc thì có thể thấy môn một rằng từng đoàn khói nhẹ màu lam mỏng lung là chính từ ngay giữa dịch thể của giọt lệ châu kia tràn ra.

Dòng nước đen ngòm mang đầy vẻ hoang lương tịch mịch. Được thai nghén ra từ trong dòng nước quái dị này đều toàn là những thứ sinh vật cùng thực vật bắt tử đáng sợ, quyết sẽ chẳng có vật chất gì tốt cả.

Hàn Thạc chú ý quan sát một hồi thì phát hiện ra bên trong dòng nước trôi nổi rất nhiều thực vật màu đen như hình dạng rong biển. Đám thực vật này dung hòa với nước dòng suối thành một thể. Cọng nào cũng như có xúc tu trên thân, thuận theo sự lay chuyển của dòng nước mà vươn mình, tựa hồ như muốn chụp lấy thứ gì đó để kéo xuống dưới đáy dòng nước.

Sau khi nhìn lấy tổng thể của khu vực trung ương sơn cốc, ánh mắt của Hàn Thạc bắt đầu nhìn khắp khu vực chung quanh. Sự chú ý lúc này mới tập trung trở lại đám bắt tử sinh vật vẫn đang đấu đá tại đây.

Một tên Mộc nữ y lãnh chủ, một luồng u hồn lơ lửng, một tên kỵ sĩ cao to chừng năm sáu thước cười hỏa diễm đại mã tay cầm khoát kiếm. Ba tên bắt tử sinh vật đẳng cấp cao này đang vây quanh dòng nước, chiến đấu với nhau không ngừng, chém giết vô cùng kịch liệt.

Hàn Thạc chỉ vừa liếc nhìn thì đã tập trung chú ý lên tên kỵ sĩ to lớn cười hỏa diễm đại mã kia. Tên kỵ sĩ to lớn này tay cầm một thanh kiếm bản to, thân kiếm lăm lăm, cực lớn. Thanh kiếm dài chừng hai thước, tràn ngập hủ thi chi khí dầy đặc. Tướng mạo của hắn cũng có phần tương tự với Tà Ác kỵ sĩ, nhưng cánh tay, đầu gối cùng trên vai đều sinh ra màng nối liền với thân thể. Thân hình cũng to lớn hơn nhiều so với Tà Ác kỵ sĩ.

Hàn Thạc có chút ấn tượng với tên kỵ sĩ to lớn này. Trước đó lâu lắm, khi Tiểu Khô Lâu vẫn còn chưa được cường đại như bây giờ, Hàn Thạc đã từng nhận được tin tức cầu cứu của Tiểu Khô Lâu. Lúc đó Hàn Thạc chỉ để tâm lập tức triệu hoán lấy Tiểu Khô Lâu trở về Kỳ Áo đại lục. Nhưng vì bị lực lượng ràng buộc, Hàn

Thạc còn mơ hồ thấy được tên bắt tử sinh vật cường đại đang truy đuổi Tiểu Khô Lâu. Tên bắt tử sinh vật cường đại kia chính là cái tên kỵ sĩ cao lớn này.

Tên kỵ sĩ kỳ lạ này có thể ép Tiểu Khô Lâu thoát bỏ khỏi dị giới, thực lực tự nhiên là vô cùng hùng hãn. Hàn Thạc dấu sao cũng không muốn đụng đầu với tên bắt tử sinh vật cường đại tại dị giới này. Tên Mộc nữ y lãnh chủ cùng với luồng u hồn lượn lờ kia, cả hai tên hiển nhiên đang liên thủ đối phó với tên kỵ sĩ cao lớn. Mộc nữ y lãnh chủ thì Hàn Thạc rất là quen thuộc, luồng u hồn lượn lờ kia thì có chút xa lạ.

Điều làm Hàn Thạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc là thân hình to lớn của tên Mộc nữ y lãnh chủ lại đang khiêng một cái thạch quan màu xám tro. Cái thạch quan kia được trang bị trên người của gã, hiển nhiên là được dùng làm vũ khí. Gã có thể thuần thục thao túng thạch quan để đối địch. Sự công kích khủng bố từ thanh kiếm dài hai thước của tên kỵ sĩ kia, đa phần đều bị thạch quan ngăn trở lại.

Luồng u hồn lượn lờ thì Hàn Thạc lại không biết rốt cuộc là thứ bắt tử sinh vật gì. Nhưng hẳn có thể cảm nhận được từ nó khí tức của oán linh phổ biến nhất tại vong linh giới. Chỉ là khí tức trên người luồng u hồn này so với oán linh lại mạnh mẽ hơn cả trăm ngàn lần.

Luồng u hồn kia một mực núp sau người Mộc nữ y lãnh chủ. Nó giống như pháp sư tại Kỳ Áo đại lục, lợi dụng pháp thuật huyền diệu để công kích tên kỵ sĩ cao lớn kia. Từng luồng sóng xám tro như sóng ba đào xung động từ phía u hồn bắn ra, công kích lên người của tên kỵ sĩ.

Hàn Thạc chăm chú theo dõi cuộc chiến. Thanh kiếm rỉ sét loang lổ kia trong tay tên kỵ sĩ chọt vung mạnh lên. Sợi đai hủ thi trong tay Mộc nữ y lãnh chủ bỗng nhiên lắc lư. Thạch quan đang lơ lửng trên đầu gã liền xông tới xung kích với thanh kiếm. Lúc này thanh kiếm của tên kỵ sĩ đánh lên thạch quan tạo ra tiếng động đầy vẻ khủng bố, chiếc thạch quan liền bị văng mạnh lên trời.

Tên kỵ sĩ thừa cơ giục hỏa diễm mã xông tới Mộc nữ y lãnh chủ. Hỏa diễm mã dưới cương hãn phun ra một đạo hỏa diễm nóng bỏng, quỳen lấy mộc nữ y lãnh chủ. Mộc nữ y lãnh chủ rõ ràng có chút lúng túng, thạch quan đang bay trên đầu hiển nhiên vẫn còn chưa điều động được nhanh như vậy.

Ngay lúc này, luồng u hồn phía sau hẳn đột nhiên truyền đến sóng linh hồn mang theo âm thanh kỳ dị. Trăm ngàn oán linh từ trong người hẳn tuôn ra ngoài, tụ lại thành một đội hình chỉnh tề, ngăn trở lấy khí tức của hỏa diễm, lợi dụng số đông oán linh để bao trùm lấy hỏa diễm của hỏa diễm mã.

Luồng u hồn vừa ngăn trở được khí tức hỏa diễm của hỏa diễm mã thì thạch quan đang bay lượn trên trời đã được Mộc nữ y lãnh chủ tiếp nhận trở lại, vừa lúc ngăn được một kích của tên tà ác kỵ sĩ. Ba tên bắt tử sinh vật lại tiếp tục chiến đấu ngay sau đó, trở về tình trạng dây dưa bất phân thắng bại.

Chung quanh Hàn Thạc, đám bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp vẫn hừng hực khí thế chiến đấu. Cả đám bắt tử sinh vật rõ ràng cảm nhận được khí tức cường đại trên người Hàn Thạc, cho nên toàn bộ đều coi như không thấy sự có mặt của hắn. Ngược lại thì Hàn Thạc lại có thể an nhiên mà vô tư quan chiến, nhìn trọn chiến trận giữa ba tên bắt tử sinh vật lạ lùng kia.

Hàn Thạc cứ nhìn chăm chăm lấy luồng u hồn kia hồi lâu thì đột nhiên hiểu rõ ra. Có khả năng thao túng bao nhiêu oán linh như vậy, trên người lại còn có cả oán linh chi khí thì luồng u hồn này nhất định là oán linh từ một bắt tử sinh vật đẳng cấp cao tiến hóa ra. Còn tên kỵ sĩ cao lớn cổ quái đặc biệt kia cũng có khả năng rất lớn là do Tà Ác kỵ sĩ tiến hoá mà thành.

Đẳng cấp tại vong linh giới rất nghiêm ngặt. Một bắt tử sinh vật đẳng cấp cao có được lực chiến đấu cực cao, nhưng cũng chẳng phải là tuyệt đối. Bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp qua sự tiến hóa có khả năng trở thành vong linh sinh vật đẳng cấp cao. Giống như Khô Lâu Vương mà mức độ cường đại so được với Cốt Long, đa phần là do kỳ ngộ xảo hợp mà tự nhiên được thai nghén ra. Nhưng lại cũng có khả năng là Khô Lâu Vương được hình thành từ một tên khô lâu đẳng cấp thấp nhất sau khi trải qua biết bao lần tiến hóa.

Xác suất này mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn có. Linh hồn trong vong linh giới có thể thôn phệ lẫn nhau. Nếu bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp có thể thôn phệ được linh hồn Cốt Long cường đại thì có thể có được tiến bộ vượt bậc qua vài giai đoạn. Chỉ là xác suất này cực thấp. Một tên bắt tử sinh vật yếu kém, đối mặt với vật thể cao hơn bọn chúng một cấp thì chỉ có thể thần phục hoặc né tránh theo bản năng, tuyệt đối không dám xuất thủ. Trừ khi bọn chúng có một tên chủ nhân, dưới mệnh lệnh của chủ nhân mới bắt kẻ sinh tử mà động thủ.

Nhưng cho dù bọn chúng có động thủ, thì đối mặt với bất tử sinh vật đẳng cấp mạnh mẽ hơn tuyệt đối không hề có chút may mắn nào. Khẳng định là sẽ bị tồn tại cao cấp hơn giết chết, chứ đừng nói tới chuyện thôn phệ lấy lực lượng linh hồn của nó. Đám bất tử sinh vật đẳng cấp thấp có thể tiến hoá được, đại đa số đều là vừa vận lúc một bất tử sinh vật đẳng cấp cao bị cường giả giết sắp chết, mà vừa lúc tên cường giả đó không có mặt ở đó để bọn chúng chiếm lấy tiện nghi, thôn phệ đi linh hồn của vật thể đẳng cấp cao hơn đó.

Tỷ như Cốt Long cường đại, nó chỉ cần khè một hơi là đủ khiến cả đám Tăng Ác chết hoặc bị trọng thương. Đối với Cốt Long mà nói, năng lượng của đám bất tử sinh vật đẳng cấp thấp như Tăng Ác thì không hề khiến bọn chúng có hứng thú. Nếu khu vực sau khi Cốt Long bỏ đi lại vừa vận có được cương thi hay khô lâu chiến sĩ thì rất có khả năng là sẽ chiếm lấy tiện nghi để nuốt lấy linh hồn của một tên Tăng Ác đẳng cấp cao.

Nếu để chuyện có xác suất cực thấp này xảy ra liên tục trên mình của một tên bất tử sinh vật đẳng cấp thấp, để cho nó thôn phệ được một số nhiều linh hồn của bất tử sinh vật đẳng cấp cao thì có khả năng sẽ dần dần tiến hóa thành như một tên bất tử sinh vật siêu việt được thai nghén ra. Luồng u hồn này có lẽ là do có được sự may mắn kinh người kiểu này.

Hàn Thạc vừa nhìn luồng u hồn cùng Mộc nữ y lãnh chủ liên thủ chống chọi với sự tấn công của tên kỵ sĩ, lại vừa nhìn lấy cái cây hung tợn ngay giữa dòng suối mà bàn tay thiên thủ của nó đang nâng lấy dịch thể như lam bảo thạch ẩn chứa năng lượng kỳ dị kia. Trong lòng hắn do dự không dứt khoát, không biết có nên thừa cơ xuất thủ hay không.

Ba tên bất tử sinh vật cường đại này, xem bộ dạng thì cũng đang chuẩn bị tranh đoạt lấy giọt dịch thể ngay giữa dòng suối. Lực lượng của tên kỵ sĩ cao lớn kia vô cùng kinh người. Cái thân thể khô lâu vương giả tạo do Hàn Thạc ngưng kết thành này, hiển nhiên là sẽ không chịu nổi một đòn từ thanh kiếm của gã. Ngoài ra lại còn luồng u hồn với tên Mộc nữ y lãnh chủ, cũng chẳng phải là thứ thiện lương gì. Hàn Thạc dưới tình trạng không có bản thể thì không nắm chắc có thể đối phó được bọn chúng.

Nhưng dịch thể như lam bảo thạch ngay giữa dòng suối kia, lại có thể khiến Hàn Thạc gia tăng tinh thần lực. Cái thứ hàng quý giá thể này chưa hề nghe qua có được ở Kỳ Áo đại lục. Khó khăn lắm mới tới được đây, tham vọng trong lòng Hàn Thạc căn bản không tài nào kềm chế được. Ngay lúc hắn còn đang do dự thì lại cảm giác được khoảng cách với Tiểu Khô Lâu càng lúc càng gần.

Đột nhiên ngay lúc đó tên kỵ sĩ đang truy đuổi Mộc nữ y lãnh chủ cùng với luồng u hồn chợt trở nên nóng nảy vô cùng, liên tục công kích điên cuồng một phen. Gã đột nhiên ngừng tay, sau đó giục hỏa diễm mã phóng thẳng tới cái cây thực vật ngay giữa dòng suối. Mộc nữ y lãnh chủ cùng luồng u hồn kia khựng lại một chút rồi vội vàng công kích tới tên kỵ sĩ. Thạch quan của mộc nữ y lãnh chủ rầm rầm phóng về hướng gã, còn luồng u hồn kia cũng phát ra cả trăm ngàn oán linh xông thẳng tới.

Thanh kiếm rỉ sét loang lổ của tên kỵ sĩ cao lớn kia chợt quét ngang một nhát, hủ thi chi khí như bài sơn đảo hải bị bạt ra ngoài. Trăm ngàn oán linh đột nhiên tan thành tro bụi. Thạch quan bị một một quyền của hắn đánh âm một tiếng văng lên không. Sau đó một luồng ý thức uy nghiêm từ trên người tên kỵ sĩ cao lớn kia vang lên:

- Hai cái tên vô lại nhát gan bọn ngươi, cái tên gia hỏa từ sơn điện Vạn Mê Tử đang kéo tới. Các ngươi cùng ta giết hắn thì U Oánh tinh trong tử thủy thuộc về bọn ngươi. Ta chỉ cần lực lượng linh hồn của cái tên gia hỏa kia thôi. Thấy thế nào hả?

Mộc nữ y lãnh chủ cùng luồng u hồn kia vừa thấy tên tà ác kỵ sĩ ngưng tay rồi truyền đến luồng ý thức này, rõ ràng đều có chút hoảng loạn. Hai tên gia hỏa kia trao đổi với nhau một hồi rồi sau đó luồng u hồn kia truyền tới một ý thức yếu ớt:

- Được rồi, bọn ta ba người cùng nhau lập lời thề, phải tuân thủ theo ước định này.

Hàn Thạc từ xa đứng nhìn sự trao đổi giữa ba tên bất tử sinh vật cường đại. Từ lời nói của bọn chúng, hắn hiểu rõ tên kỵ sĩ cao lớn kia cảm ứng được sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu. Giọng điệu của bọn chúng cho thấy rõ nỗi sợ hãi của chúng với nó. Hàn Thạc không ngờ ở một vong linh giới như thế này, cái tên Tiểu Khô Lâu tại sơn điện Vạn Mê Tử lại có uy thế mạnh mẽ như vậy.

Tên kỵ sĩ to lớn kia, thêm vào Mộc nữ y lãnh chủ và cả luồng u hồn kia, vì kiêng kỵ với sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, đành phải tính bài liên thủ với nhau. Ba tên gia hỏa bọn chúng dám ở lại đối mặt, cho thấy rõ bọn chúng hẳn là có chút tự tin. Hàn Thạc ở xa xa xem xét một hồi, suy nghĩ một chút rồi liền xuất hiện từ chỗ đám bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp.

- Còn có ta, tính thêm cả ta vào. - Thần thức của Hàn Thạc liền truyền ra tin tức, biểu đạt ý kiến của hắn tới ba tên bắt tử sinh vật.

Ngay từ ban đầu, Hàn Thạc vẫn chỉ đứng với đám bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp ở bên ngoài, tận sức ẩn náu một lúc lâu. Ba tên kia một mực đấu đá lẫn nhau, lại không hề chú ý tới hắn. Khi hắn từ xa tiến lại liền lập tức khiến ba tên bắt tử sinh vật này rối loạn.

Cả ba tên bắt tử sinh vật rõ ràng là thất kinh ngay từ ban đầu, bị hình dạng như Khô Lâu Vương của Hàn Thạc làm giật mình. Nhưng ba tên bắt tử sinh vật cường đại này cùng với đám bắt tử sinh vật đẳng cấp thấp nhường đường với Hàn Thạc khác hẳn nhau. Bọn chúng có thể từ khí tức trên người hắn cảm ứng được khí tức hoàn toàn bất đồng với Khô Lâu Vương. Ngoài ra, khí tức trên người Hàn Thạc cũng không có đáng sợ như Khô Lâu Vương.

Sau khi bị kinh hoảng, tên kỵ sĩ cao lớn kia liền có phản ứng, hướng về Hàn Thạc truyền tới tin tức:

- Cái tên rình rập nhất gan kia, ngươi có thể trao ra cái gì, ngươi lại muốn có được cái gì?

- Ta muốn một phần ba của U Oánh tinh. Ta có thể giúp các ngươi cùng đối phó với tên gia hỏa kia. - Thần thức của Hàn Thạc truyền tới tin tức.

- Vậy để xem ngươi có cái thực lực này không! - Tên kỵ sĩ nóng nảy truyền đến tin tức, rồi giục hỏa diễm mã xông tới Hàn Thạc. Luồng hủ thi chi khí như bài sơn đảo hải trên người gã tràn ra, hội tụ ngay trên thân thanh kiếm rồi chém tới Hàn Thạc.

Hàn Thạc giật mình, vội vàng ngậm lên chú ngữ. Một mặt khiến cốt mâu đầy đặc công kích lấy tên kỵ sĩ thân cao năm thước này. Mặt khác dùng thần thức nhanh chóng ngưng tụ lấy tử khí đầy đặc, hình thành một thanh trường đao to lớn, chém ngay gã. Cốt mâu đầy đặc phóng lên người tên kỵ sĩ to lớn kia chỉ truyền đến thanh âm đinh đinh đang đang, nhưng không thể làm thương hại tới tên kỵ sĩ đáng sợ này. Chỉ có thanh trường đao do tử khí đầy đặc ngưng tụ thành, chém lên thanh kiếm của tên kỵ sĩ mới có thể đồng xung kích của hắn.

Ngay lúc tên kỵ sĩ này né tránh cốt mâu đầy đặc, sắp xông tới trước mặt Hàn Thạc thì gã đột nhiên ghìm ngựa đứng lại. Sau đó quay đầu hướng về phía Mộc nữ y lãnh chủ và luồng u hồn để truyền tin:

- Hắn có tư cách để chia xẻ một phần ba U Oánh tinh. Hai người bọn ngươi có ý kiến gì không? Tên gia hỏa của sơn điện Vạn Mỹ Tử vô cùng đáng sợ. Thêm một trợ thủ thì càng có hy vọng.

Hai tên bắt tử sinh vật kia do dự một hồi rồi bị sự khủng bố của Tiểu Khô Lâu uy hiếp, đành phải cân nhắc chia sẻ lợi ích của U Oánh tinh. Cuối cùng đều đồng ý với đề nghị của tên kỵ sĩ cao lớn, cho Hàn Thạc vào làm đồng minh.

386. Chương 386:kẻ Ẩn Núp Càng Mạnh

Ba bắt tử sinh vật vừa đồng ý Hàn Thạc gia nhập, hắn lập tức liên hệ với Tiểu Khô Lâu, bởi khoảng cách gần, Hàn Thạc rất dễ dàng truyền đạt ý nghĩ của mình cho nó. Tiểu Khô Lâu rất thông minh, lĩnh ngộ ý của hắn cười Cốt ma nhanh chóng phi vút đến.

Ba sinh vật bắt tử nọ vừa thấy Hàn Thạc đáp ứng, cũng không còn xuống tay với u oánh tinh trong nước suối nữa, từng tên phân bố phía trước, để cho đám bắt tử sinh vật cấp thấp bên ngoài còn đang kịch chiến đình chỉ lại, dần dần vây về bên này.

Hai tên Tà Ác kỵ sĩ bên ngoài từ từ tiến gần về phía cự hình kỵ sĩ cầm trong tay thanh khoát kiếm dài hai thước, còn có một số Tăng Ác lại chia ra phía trước lần u hồn cùng Mộc nữ y lãnh chủ, canh phòng hoàn toàn khu vực này, định giết chết Tiểu Khô Lâu tại đây.

Dần dần, một tiếng rít chói tai từ xa gần, dưới bầu trời hôn ám, một cái bóng thật lớn chậm rãi lại gần, Cốt ma hủ thi biến dị liên tiếp giương toàn bộ cánh dài đến năm sáu thước ra, hơn nữa cả người hẳn là cốt thứ dữ tợn đáng sợ, khiến cho sự uy hiếp của Cốt ma có thể bay lượn này càng lớn hơn nhiều.

Trên lưng Cốt ma bay lượn, mười mấy đoạn bạch cốt trong suốt hợp lại thành một cái đệm, Tiểu Khô Lâu ngồi trên cầm một cây cốt thứ dài mảnh sắc bén, quang mang trong Tử ma nhãn rạng rỡ, thân thể nhỏ gầy truyền đến uy nghiêm kinh khủng.

Kỵ sĩ chỉ thanh khoát kiếm dài hai mét loang lổ rỉ sét trong tay vào Tiểu Khô Lâu đang cười Cốt ma từ xa xa bay tới, ý thức phần nộ lan ra:

- Lần này, ngươi rốt cục trốn cũng không thoát rồi!

- Ngươi bây giờ không còn là đối thủ của ta nữa. Ngươi hãy thần phục ta đi, ta sẽ khiến linh hồn ngươi bắt diệt! - Tiểu Khô Lâu tới nơi đứng giữa hư không ngạo nghễ thách thức, cười Cốt ma, ý thức uy nghiêm truyền đạt xuống.

- Mơ tưởng, ta tình nguyện linh hồn tan biến còn hơn là làm nô lệ cho ngươi!”

Kỵ sĩ nổi giận, gầm lên một tiếng, quay về bắt tử sinh vật thần phục hẳn ở xung quanh hạ lệnh:

- Giết bộ xương khô đáng chết này cho ta.

Lúc này, đồng thời với kỵ sĩ hét lớn, Mộc nữ y lĩnh chủ cùng làn u hồn cũng hạ mệnh lệnh công kích cho thủ hạ. Chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn bắt tử sinh vật, như châu chấu vọt tới Tiểu Khô Lâu đang cười Cốt ma. Trong đó Thạch tượng quỷ có khả năng bay lượn liên tổ thành từng đội trận hình công kích, hung hãn không sợ chết lao lên đầu tiên nhằm về phía Tiểu Khô Lâu.

Tiểu Khô Lâu nhìn xuống phía dưới các loại bắt tử sinh vật cấp thấp đang nhảy lên, từ trong Tử ma nhãn đột nhiên lưu chuyển vàng sáng màu tím, ba động chậm rãi giống như những gợn sóng từ bên trong kéo dài ra, lấy Tiểu Khô Lâu làm trung tâm dần dần bao trùm ra xa, cả không gian tràn ngập một cỗ khí tức uy nghiêm tà ác.

Những gợn sóng với khí tức kì dị xẹt qua đám bắt tử sinh vật cấp thấp. Cả đám đột nhiên sững sờ tại chỗ giống như quên phát động công kích với Tiểu Khô Lâu, ngay cả đội Thạch tượng quỷ hung hãn không sợ chết gào thét nhằm phía Tiểu Khô Lâu, cũng bị cuốn ra xa.

- Những kẻ hèn mọn nhược tiểu, lui hết ra cho ta! - Từ trên người Tiểu Khô Lâu đột nhiên truyền đến một ý thức uy nghiêm cứng nhắc, lan ra bốn phương tám hướng.

Những bắt tử sinh vật cấp thấp bị tử sắc quang ảnh của Tử ma nhãn bao trùm, đột nhiên sững lại, do dự một chút, tựa hồ sợ hãi uy thế của Tiểu Khô Lâu, không tuân theo mệnh lệnh của kỵ sĩ cùng Mộc nữ y lĩnh chủ tới chịu chết. Cả đám tự động tránh ra một bên.

Hai tên Tà Ác kỵ sĩ tựa hồ miễn cưỡng chống đỡ cường quang bên trong Tử ma nhãn ăn mòn ý thức chúng, sau khi sững lại một hồi lâu, lại vọt tới Tiểu Khô Lâu. Trên đường hai tên Tà Ác kỵ sĩ tiện tay nhắc mấy thân khô lâu chiến sĩ bên cạnh, giật cái sọ trên đầu xuống, rồi bắn về phía Tiểu Khô Lâu đang cười Cốt ma trên không trung.

“Bách bách.....”

Tiểu Khô Lâu không chờ mấy cái đầu lâu tới gần, cốt thứ cực dài trong tay quét qua, một cỗ cuồng phong tử khí bài sơn đảo hải cuốn đến, phá tan toàn bộ đám sọ giữa không trung

Đối với hai tên Tà Ác kỵ sĩ, Tiểu Khô Lâu phảng phất như không để trong lòng, vẫn nhìn xa xa bao quát bốn bắt tử sinh vật gồm cả Hàn Thạch ở bên trong, ý thức truyền đạt:

- Không thần phục chỉ còn con đường linh hồn tan biến!

Cốt ma dưới thân hẳn đột nhiên bay ra, thẳng mục tiêu tới tên kỵ sĩ cao năm thước kia, cốt thứ dài ba thước được Tiểu Khô Lâu nắm chặt trong tay, một cỗ tử khí khổng lồ mang theo sát khí nồng nặc vọt đến. Quan tài đá của Mộc nữ y lĩnh chủ đầu tiên được ném ra, phi tới Cốt ma dưới thân Tiểu Khô Lâu, trên người làn u hồn lại một lần nữa bay ra trăm ngàn oán linh, xếp hàng chỉnh tề, cuốn về phía Tiểu Khô Lâu.

Cự hình kỵ sĩ điều khiển hỏa diễm mã, gào thét nhìn lên Tiểu Khô Lâu đang vọt tới, khoát kiếm dài hai thước rời tay hất phi bổ về phía Tiểu Khô Lâu. Lực đạo như vạn cân, hiển nhiên uy lực rất to lớn.

Trường mâu kéo về rồi chợt chọc ra, như bột biển hấp nước, hấp thu tử khí nồng nặc chung quanh. Sau đó trường mâu đâm ra như tia chớp về thanh khoát kiếm đang phi bổ vào hất, khoát kiếm của kỵ sĩ “đương” một tiếng rơi xuống mặt đất. Cốt ma lắc cánh liên tiếp, đập tan quan tài đá của Mộc nữ y lĩnh chủ sang một bên.

Còn về trăm hàng ngàn oán linh mà làn u hồn công kích, chưa kịp tới gần căn bản đã bị tử sắc quang mang bên trong Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu tựa như một cái kết giới vô hình đột nhiên hình thành ngăn cản lại, không cho chúng thoát ra khỏi.

Hàn Thạc phối hợp bắn ra hai loạt cốt mâu, cốt mâu cũng không hề xuyên thấu qua được trở ngại vô hình do tử sắc quang mang trong Tử ma nhãn ngưng tụ, rơi ào ào từ trên cao xuống, làm cho hất kinh ngạc một phen, không đánh giá được trông mắt của Đạp Đạp Lạp ác ma lấy từ thâm lâm cự ma tín phụng làm sao dưới sự thao túng của Tiểu Khô Lâu lại có được công hiệu thần kì như thế.

Tinh thần lực của Hàn Thạc tại cấp bậc Đại ma đạo sư bắn ra cốt mâu với uy lực rất mạnh, mặc dù không thể xuyên thủng một số phòng ngự vật lí kiên cố vô cùng, nhưng theo đạo lí loại kết giới vô hình này có khả năng ngăn trở oán linh ở trạng thái hư vô, hất là không thể đỡ được lực xuyên thấu cực mạnh của cốt mâu mới đúng, song sự thật không phải bàn cãi, Hàn Thạc dần cảm thấy Tiểu Khô Lâu càng ngày càng thần bí.

Tiểu Khô Lâu ngăn trở công kích của bốn sinh vật kể cả Hàn Thạc bên trong. Cốt ma xoay chuyển thân hình, vòng một vòng quanh Mộc nữ y lĩnh chủ còn có làn u hồn, lúc này kỵ sĩ mới tiếp được khoát kiếm rơi xuống. Khoảng cách giữa Mộc nữ y lĩnh chủ cùng làn u hồn còn có một đoạn, không thể kịp thời cứu trợ.

Ngược lại, Hàn Thạc cùng Mộc nữ y lĩnh chủ và làn u hồn gần nhất. Mắt thấy Mộc nữ y lĩnh chủ cùng làn u hồn đang hoảng loạn, hất chủ động truyền đến tin tức:

- Ta đến giúp các người.

Tin tức vừa được truyền đi, Hàn Thạc lập tức phóng tới Mộc nữ y lĩnh chủ và làn u hồn nọ, ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, phối hợp ăn ý cùng Tiểu Khô Lâu, chuẩn bị chờ khi nó tới gần công kích Mộc nữ y lĩnh chủ sẽ nhân cơ hội thi triển ma pháp này công kích làn u hồn.

Vô luận bất tử sinh vật hình thái gì, linh hồn mới là tồn tại căn bản nhất, làn u hồn có hình thái đặc thù cũng là như thế, chỉ cần Linh Hồn Chấn Chiến tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, cho dù linh hồn bất diệt cũng phải trọng thương, đến lúc đó Hàn Thạc cùng Tiểu Khô Lâu có thể ung dung tiêu diệt làn u hồn này.

Sau đó chỉ cần Hàn Thạc cuốn lấy Mộc nữ y lĩnh chủ để Tiểu Khô Lâu giết chết kỵ sĩ là hoàn toàn có thể nắm cục diện trong tay. Lúc đấy cả ba bất tử sinh vật không ai thoát khỏi độc thủ của hai người.

Hàn Thạc đưa ra tính toán rất tốt, nếu án theo tình thế thực sự phát triển như thế thì vô cùng hợp ý, thế nhưng thần thức hất đang phong tỏa chặt chẽ làn u hồn, tùy thời chuẩn bị ra tay tiêu diệt nó đầu tiên, thì đột nhiên cảm ứng được một trận ba động nhẹ nhàng từ đáy suối nước đen kịt kia.

Một cỗ ba động vô cùng nhỏ, giống như linh hồn trong lúc vô cùng hưng phấn vô ý tiết lộ ra, nếu không phải thần thức Hàn Thạc đạt đến cảnh giới bây giờ, có lẽ khó có thể nhận thấy được. Trong ba động rất nhẹ này, có một loại khí tức từ xa xưa lắm rồi, đáy suối nước rõ ràng còn có một loại bất tử sinh vật cường đại ẩn núp. Bất tử sinh vật cường đại này ngay cả đám kỵ sĩ, u hồn, và cả Tiểu Khô Lâu cũng không phát hiện ra được, đủ để nói sự mạnh mẽ của hất.

Thần thức Hàn Thạc cấp tốc chuyển động như điện quang hỏa thạch, càng thêm cẩn thận từng li từng tí thể ngộ cỗ khí tức trong lúc vô ý tiết lộ ra kia, đột nhiên hất chợt thất kinh, trong nháy mắt liên hệ được cỗ khí tức nọ cùng với một loại bất tử sinh vật cường đại được ghi chép lại trong sách Vong Linh ma pháp.

Vong Linh giới, tồn tại cực mạnh mà Vong Linh pháp sư biết đến chính là Cốt long, ẩn núp dưới đáy suối nước kia không ngờ lại là một Cốt long, hơn nữa còn là một con Cốt long cực kì giáo hoạt.

Cốt long tại Vong Linh giới luôn luôn là loại bất tử sinh vật làm mưa làm gió, ngoại trừ một số tồn tại càng thêm kinh khủng chưa được biết đến thì Cốt long cùng Khô lâu vương, Cương thi chi vương chính là tên của cấp bậc bất tử sinh vật cao nhất. Tại Kỳ Áo đại lục của Hàn Thạc, Vong Linh pháp sư có thể triệu hoán ra được Cốt long chỉ có thể là Vong Linh Thánh ma đạo sư mới làm ra được.

Cốt long cùng nghĩa với bất tử sinh vật cường đại nhất. Hắn từ đầu tới cuối ẩn núp dưới đáy suối nước này, luôn giấu kín khí tức trên người hắn, nhưng lại để cho u oán tinh trên đỉnh đầu tản ra khí tức hấp dẫn lũ lượt bất tử sinh vật cường đại tới, hắn có dụng tâm gì có thể nghĩ ra được.

Xem ra một giọt u oán tinh ở giữa suối nước đen kịt kia hẳn là do Cốt long này dùng để làm mồi nhử gài bẫy một số bất tử sinh vật cường đại như cự đại kỵ sĩ, Mộc nữ y lĩnh chủ, làn u hồn, kể cả Hàn Thạc. Nếu không phải thần thức Hàn Thạc đột nhiên nhận ra một chút ba động nhẹ nhẹ trong lúc hắn hưng phấn lộ ra, Hàn Thạc biết kẻ hưởng lợi cuối cùng chính là Cốt long này.

Hàn Thạc đang nhằm về phía làn u hồn, lập tức liên lạc cùng Tiểu Khô Lâu, đem tất cả những thứ thần thức vừa mới cảm ứng được miêu tả cho nó tường tận, sau đó hỏi Tiểu Khô Lâu có thực lực chiến thắng Cốt long này được hay không.

- Phụ thân, tương lai con nhất định có thể chém chết Cốt long, thế nhưng tạm thời bây giờ còn chưa có thực lực này! - Tiểu Khô Lâu đưa tin tới, vừa nói rằng hắn có thể tiến hóa vô hạn, mặt khác sự thật cũng nói tạm thời không có thực lực này.

Vừa nghe Tiểu Khô Lâu bây giờ không phải đối thủ của Cốt long, đầu óc Hàn Thạc đảo nhanh một vòng, trong khi nhằm về phía u hồn, lập tức truyền đạt một mệnh lệnh khác cho nó.

Quan tài đá của Mộc nữ y lĩnh chủ bị đập bể thành linh đâm về phía Tiểu Khô Lâu, làn u hồn nọ lơ lửng bất định lùi lại về sau, cũng không biết hắn phóng thích ma pháp như thế nào, oán linh lan tỏa từ trong cơ thể hắn đột nhiên ngưng tụ thành một cái lưới oán linh cực lớn chộp tới Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc phóng ra một cái Bạch cốt thuần bài, tẩm chấn xương dữ tợn cực lớn đột nhiên chắn phía trước Mộc nữ y lĩnh chủ, tạo nên lực phòng ngự vững chắc cho Mộc nữ y lĩnh chủ cùng làn u hồn, làm cho cả hai tên đều thở dài một hơi, rồi cùng dốc sức công kích Tiểu Khô Lâu.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma bay vút tới, mắt thấy sắp bị lưới oán linh của làn u hồn liên tiếp trói lại, Cốt ma dưới thân đột nhiên thay đổi phương hướng, phóng ngược lại theo hướng suối nước đen kịt.

Sau đó mấy bất tử sinh vật còn chưa có phản ứng, bảy đoạn cốt thứ sáu lưng Tiểu Khô Lâu đột nhiên bắn ra vọt tới chỗ thực vật dữ tợn đáng sợ kia, cốt thứ dài ba thước trong tay hắn giống như ngọn lao, hung hăng đâm vào trung tâm suối nước.

Một tiếng gầm gừ kinh khủng đột nhiên từ đáy suối nước tử khí trầm trầm truyền ra, suối nước đen kịt trong nháy mắt sôi trào, dậy lên làn sóng cực lớn.

Cốt mâu ngưng tụ quanh thân cuộn cuộn tử khí chọt thâm nhập đáy suối nước sôi trào, tựa hồ đâm trúng Cốt long cực kỳ giảo hoạt kia, khiến cho hắn tạm thời không thể từ dưới đáy bay ra.

Ngay lúc này, bảy đoạn cốt thứ trên người Tiểu Khô Lâu bay vút đến một gốc thực vật dữ tợn quái dị, chặt đứt toàn bộ rễ thực vật này. U oán tinh được muôn vàn cành lá nâng giống như bàn tay xương bắt đầu tiết ra khói màu lam nhạt. Bảy đoạn cốt thứ chặt đứt một gốc thực vật, Tiểu Khô Lâu nhân cơ hội trong chớp mắt thu lấy một giọt u oán tinh được nâng lên kia.

Cốt thứ dài ba thước trên mặt đất chọt vọt ra như một tia chớp quay về trong tay Tiểu Khô Lâu, nó cũng không thèm nhìn suối nước đen kịt đang sôi trào kịch liệt, điều khiển Cốt ma bay vút tới bên Hàn Thạc.

- Bộ xương khô âm hiểm hèn hạ, Cốt long Trát Tây Tập ta nhất định phải giết chết ngươi! - Tiếng gào rít thật lớn từ dưới lòng đất truyền đến, một con Cốt long cực lớn toàn thân do những xương ống giống như cốt thép tổ thành đột nhiên từ dưới suối nước bay lên, tử vong khí tức cường đại ngập tràn cả sơn cốc

Cự hình kỵ sĩ cùng Mộc nữ y lĩnh chủ và làn u hồn vốn đang chuẩn bị vây công Tiểu Khô Lâu, cả đám sợ hãi liếc mắt một cái đã không còn thấy đối thủ đâu nữa nữa, hấp tấp bỏ chạy ra bên ngoài sơn cốc. Cấp

bạc thấp hơn như đám cương thi chiến sĩ bao gồm cả Tăng Ác bị dọa choáng váng sững sờ tại chỗ, bản năng thần phục nổi lên, không dám nhúc nhích chút nào.

387. Chương 387:hấp Thu U Oánh Tinh

Cốt Long Trát Tây Tạng cực kì xảo hoạt này hình thể dài khoảng mười lăm thước, toàn thân bạch cốt trắng phau, thô to, rắn chắc, giống như bê tông cốt thép kiên cố nhất hợp thành, cả người tỏa ra tử vong chi khí áp súc.

Trong khi hân lớn tiếng rít gào, cả trong sơn cốc toàn bộ bắt tử sinh vật cấp cao chạy tứ tán, còn đám bắt tử sinh vật cấp thấp vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, bị khí tức khổng lồ của hân áp chế run lấy bầy.

Cốt Long của Vong Linh giới cùng với Long tộc của Kỳ Áo đại lục không giống nhau. Tại Vong Linh giới này đã nuôi dưỡng được long tộc đặc thù, bọn chúng từ khi xuất hiện đã có lực lượng cường đại, bởi vì toàn thân đều được bạch cốt trắng phau rắn như bê tông hợp thành nên miễn dịch hầu hết công kích vật lí cùng ma pháp.

Hoàn cảnh kì lạ của Vong Linh giới đã bồi dưỡng nên một loại sinh vật kì lạ, đồng thời chúng cũng là kẻ thao túng nhảy bèn tử khí của Vong Linh giới, thậm chí còn có một số lực công kích thần kì như thổ tức của Long tộc, thực lực cao hơn không ít Long tộc bình thường ở Kỳ Áo đại lục.

Cự hình kì sĩ cùng làn u hồn và Mộc nữ y lĩnh chủ vốn định vây công Tiểu Khô Lâu, thì tiếng gầm gừ của Cốt Long vang lên, đành chạy tứ tán, không cố vây công hân nữa. Thừa dịp Cốt Long Trát Tây Tạng không để ý, Tiểu Khô Lâu lấy đi u oánh tinh, bay vút tới bên Hàn Thạc. Khi nó sắp tới cạnh, hân liền vất bỏ thân thể khô lâu được tử khí ngưng tụ thành, thần thức phiêu hốt đến bên cạnh Tiểu Khô Lâu.

Thần thức Hàn Thạc vừa tới bên cạnh Tiểu Khô Lâu, Tiểu Khô Lâu không chút suy nghĩ đem u oánh tinh nhét vào thần thức Hàn Thạc ở trạng thái oán linh, sau đó điều khiển Cốt ma cũng chạy ra bên ngoài.

Cốt Long nọ vừa bay ra từ suối nước đen kịt, đầu tiên là tán phát uy nghiêm của bắt tử sinh vật cấp cao ra. Trong khi toàn bộ đám bắt tử sinh vật trốn tránh, hân liếc mắt về Tiểu Khô Lâu đang nhanh chóng rời xa, giận dữ rống lên:

- Người không trốn thoát đâu, bộ xương khô âm hiểm hèn hạ.

Cốt Long hét dài một tiếng giữa bầu trời bao la mờ mịt, thẳng hướng truy đuổi về phía Tiểu Khô Lâu. Cốt ma dưới thân Tiểu Khô Lâu là do hân lợi dụng xương cốt của siêu giai ma thú tại cấm kỵ chi địa của Kỳ Áo đại lục cải tạo mà thành. Ở Vong Linh dị giới, tốc độ bay lượn của Cốt ma được cải tạo này cực nhanh, Cốt Long Trát Tây Tạng dù giống như tia chớp phóng tới, trong thời gian ngắn cũng không thể vượt qua.

Tiểu Khô Lâu tiện tay nhét u oánh tinh vào trong thần thức Hàn Thạc, sau đó đột nhiên thần thức và tinh thần lực của hân dung hòa lại, trong nháy mắt một luồng lực lượng tinh thần lực huyền diệu dũng mãnh nhập vào trong thần thức Hàn Thạc, cùng với tinh thần lực vốn có từ từ hội tụ dung hợp lại.

Hàn Thạc giật mình đột nhiên phản ứng lạnh run. Phương pháp tăng trưởng tinh thần lực này lần trước Hàn Thạc lúc ở Tử Vong Mộ Địa đã từng tiếp nhận cảm giác tinh thần lực truyền vào, trong nháy mắt hân cơ hồ có thể đảm chắc tinh thần lực được hun đúc lần tại Tử Vong Mộ Địa đó nhất định cũng là một khóa u oánh tinh.

Bất quá lúc này không phải là thời khắc suy nghĩ Tử Vong Mộ Địa làm sao lại có u oánh tinh. Hàn Thạc từng có kinh nghiệm một lần, lúc này dốc sức hấp thu tinh thần lực tràn đầy trong u oánh tinh vào thần thức. Nhân cơ hội dốc sức tiêu hóa lực lượng thần kì của khóa u oánh tinh này.

Đột nhiên, một cỗ tinh thần lực khổng lồ, với tốc độ cực nhanh dũng mãnh nhập vào trong thần thức của Hàn Thạc, sự đau đớn trong nháy mắt lan toàn thân, hân chợt hoa mắt choáng váng đầu chẳng biết gì nữa.

“Oai oái.....”

Một tiếng gào lạnh lạnh vang lên, bản thể Hàn Thạc tại Kỳ Áo đại lục tay cầm khô lâu pháp trượng gào to không thôi, đôi mắt vốn vô tri vô giác từ từ khôi phục sự trong sáng.

Một cỗ tinh thần lực khổng lồ còn đang chạy tán loạn trong não bộ, tay trái Hàn Thạc đột nhiên cảm giác nắm được một vật cứng, cúi đầu nhìn lại đúng là khô lâu pháp tượng thần bí, hắc kinh hãi chợt mừng như điên, hiểu được vừa mới từ Vong Linh giới quay trở về Kỳ Áo đại lục mà chẳng hiểu ra sao cả.

Trong cơn hưng phấn Hàn Thạc không muốn nghỉ nhiều, vội vàng bỏ hết tạp niệm, dung hợp thần thức bên trong não bộ cùng cỗ tinh thần lực tinh thuần kia lại, nội tâm dâng lên cảm giác vui sướng vô cùng.

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Thạc dần cảm ứng được toàn bộ tinh thần lực trong u oánh tinh của Vong Linh giới đều bị hấp thụ. Sau đó một sự kêu gọi mãnh liệt của Tiểu Khô Lâu từ Vong Linh giới truyền tới, Hàn Thạc mới nhớ lại vừa rồi nó vẫn đang bị Cốt Long Trát Tây Tạng đuổi giết.

Tiểu Khô Lâu kêu gọi tại dị giới rõ ràng là tín hiệu cầu cứu, Hàn Thạc không do dự gì, ngâm xướng một phép vong linh triệu hoán thuật thấp nhất, Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma lại xuất hiện trong mặt thất.

Tiểu Khô Lâu vẫn bình yên vô sự, có điều xương cốt trên thân Cốt ma hắc đang cười gãy mười mấy đoạn. Xem chừng hẳn là bị Cốt Long kia phá hủy. Vừa từ dị giới xuất hiện, Tiểu Khô Lâu lòng vẫn còn sợ hãi, như người vỗ vỗ ngực truyền tin tức cho Hàn Thạc:

- Cốt Long giao hoạt kia thật vô cùng đáng sợ, nhưng mà tương lai con sẽ khiến y phải trả giá.

Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu trước mặt, trong lòng cảm khái vô hạn, kẻ có dã tâm giết chết Cốt Long không biết có phải là cái tên lúc trước từng giúp mình nửa đêm đổ rác không?

- Cha, như thế nào người lại tiến vào cái thế giới kia của con? - Quang mang trong Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu rạng rỡ, nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc đặt câu hỏi.

Hàn Thạc dần dần đã thích ứng Tiểu Khô Lâu xưng hô với hắn như vậy, nghe thế cười khổ lắc đầu:

- Chính ta cũng không biết nữa, thế nhưng cũng hiểu được có chút quan hệ đến khô lâu pháp tượng này, tạm thời ta vẫn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng mà ta sẽ làm rõ tình huống này rất nhanh.

Hàn Thạc giải thích cho Tiểu Khô Lâu mọi thứ, sau đó nhún đầu mày hỏi nó:

- Người có biết u oánh tinh mà ta hấp thụ kia rốt cục là thứ gì không?

- Loại u oánh tinh này tại thế giới của chúng ta vô cùng hiếm lạ, nó có thể rèn luyện linh hồn chúng ta, làm cho linh hồn chúng ta càng thêm tinh thuần, cực kỳ có lợi đối với tiến hóa của chúng ta.

Tiểu Khô Lâu giải thích một chút, dừng lại một lúc rồi tiếp:

- Cha, thế giới chúng ta cũng có một số thứ đặc thù, như làn u hồn kia là từ oán linh tiến hóa mà thành, tên kỳ sĩ cao lớn kia là một linh hồn của vị diện khác rơi xuống thế giới của chúng ta, thu nạp thử khí lợi dụng thân thể Tà Ác kỳ sĩ mà biến hóa thành.

Tiểu Khô Lâu dường như muốn làm Hàn Thạc hiểu rõ nên giải thích một phen về thế giới của hắn, không ngại phiền phức mà giải thích cho Hàn Thạc tình trạng của Vong Linh thế giới, như muốn quét sạch lầm tưởng của hắn đối với Vong Linh thiên đường.

Từ miêu tả của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc mới dần hiểu được lý giải của hắn về Vong Linh giới còn lệch lạc. Nguyên lai sinh vật tồn tại của Vong Linh thế giới không chỉ vển vển như trong bộ sách Vong Linh ma pháp có một chút nhận thức, những nhận thức về bất tử sinh vật trên sách Vong Linh ma pháp đều do Vong Linh ma pháp sư từ xưa biết đến, đồng thời tìm được chú ngữ chính xác gọi về bất tử sinh vật.

Mặt khác còn có một số bất tử sinh vật tiến hóa hoặc biến dị. Có lẽ là dưới địa điểm đặc thù, trường hợp đặc thù do tử khí thiên nhiên thai nghén mà thành Vong Linh sinh vật cổ quái. Vong Linh ma pháp sư chưa từng biết đến cũng không thành công gọi về được, thực lực của những tồn tại đặc thù này tương đương cường đại, thậm chí có một số so với Cốt Long còn lợi hại hơn.

Chỉ là bởi trước kia Vong Linh ma pháp sư chưa từng gặp phải, cũng không có phương pháp triệu hồi ra, nên cũng không tồn tại trên sách Vong Linh ma pháp. Bất quá Tiểu Khô Lâu tại thiên đường Vong Linh lâu như vậy, cùng gốc nên tự nhiên cũng biết được một số việc kỳ lạ mà Vong Linh ma pháp sư trước kia có chỗ không biết được.

Căn cứ theo lời nói của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc biết được Vong Linh giới cũng phân chia khu vực, lãnh thổ. Một số tồn tại cường đại cổ xưa nhất lâu đời nhất đều chiếm cứ đất đai mệnh mông, trong đó chinh chiến lẫn nhau không ngừng. Khi sinh vật Vong Linh giới cực kỳ cường đại, thậm chí có thể xé rách trời buộc vị diện, với lực lượng khổng lồ của bản thân đi ra bên ngoài.

- Cha, con cần phải trở về! - Trong khi Hàn Thạc đang chậm rãi tiêu hóa những lời nói của Tiểu Khô Lâu, nó đột nhiên truyền đến tin tức.

Thời gian đã quá lâu, Hàn Thạc bởi vì có tinh thần liên hệ với Thổ Giáp thi, Hỏa Giáp thi nên hoàn toàn có thể đưa Tiểu Khô Lâu đến bên cạnh chúng. Tiểu Khô Lâu cùng Cốt Long Trát Tây Tạng cách nhau đến mấy vạn dặm, tự nhiên Cốt Long kia không thể ỷ hiếp đến nó.

Hàn Thạc nghe Tiểu Khô Lâu nhắc nhở vậy liền mỉm cười gật gật đầu, đưa nó về lại Vong Linh thế giới. Sau khi Tiểu Khô Lâu rời khỏi, hắn vẫn trầm tư trước miêu tả của nó, những lời Tiểu Khô Lâu vừa nói đã vượt xa hiểu biết của Hàn Thạc, làm cho hắn nhất thời hơi khó thích ứng.

Hàn Thạc từ miêu tả của Tiểu Khô Lâu, đối với Vong Linh giới có một tầng nhận thức mới, cũng biết rõ cái thế giới kia cùng với tưởng tượng của mình không quá giống nhau. Xem chừng sinh vật của Vong Linh giới không phải ai ai cũng bị Vong Linh ma pháp sư gọi về được, rất nhiều tồn tại bất tử cường đại đã vượt qua được trời buộc của vị diện, tuyệt không phải lực lượng khế ước của Vong Linh pháp sư có thể vây khốn được.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc không muốn tiếp tục nghĩ đến chuyện về dị giới nữa. Chú ngữ cùng tinh thần lực chợt động, một loạt cốt mâu hình thành trước mặt hắn, lẳng lặng ngừng lại bất động trên không. Hàn Thạc đếm số lượng cốt mâu một chút, tức thì ngạc nhiên vui mừng phát hiện số lượng cốt mâu so với thường ngày nhiều hơn đến một phần ba, như vậy quả nhiên tinh thần lực của hắn đã được đề cao trên diện rộng. Mặc dù tinh thần lực vẫn ở cảnh giới Đại ma đạo sư, thế nhưng tinh thần lực càng cao thì uy lực phóng xuất một ma pháp càng lớn. Hàn Thạc bây giờ phóng ra một phép Cốt mâu thuật đã có thể ra nhiều cốt mâu như vậy, đủ để nói rằng tinh thần lực của hắn thu được tại dị giới tiến bộ rất lớn.

“U oánh tinh thật là một thứ tốt, tại sao dưới lòng Tử Vong Mộ Địa lại xuất hiện nó chứ? Khô lâu pháp trượng tại sao lại có thể làm cho linh hồn nhập vào dị giới cơ chứ, chẳng lẽ nói Tử Vong Mộ Địa lại có liên lạc với sinh vật của thiên đường Vong Linh?”

Hàn Thạc cau mày suy nghĩ.

Chuyện này tạm thời Hàn Thạc vẫn chưa nghĩ thông, bất quá hắn biết Tử Vong Mộ Địa nhất định ẩn chứa rất nhiều bí mật, phải chuẩn bị thời gian thăm dò Tử Vong Mộ Địa kỹ càng một chút, xem xem trong đó còn có thứ gì mà hắn chưa từng phát hiện được không.

Sau khi thần thức lách vào Vong Linh giới, Hàn Thạc không có khái niệm thời gian, bây giờ trở về Kỳ Áo đại lục hắn không biết đã trải qua bao lâu, vội vàng từ trong mật thất quay lại phủ bá tước, gọi quần gia Tập Lạp Tư tới.

Quần gia Tập Lạp Tư vừa tới vội vàng báo:

- Bá tước đại nhân, mấy ngày hôm nay ngài đi đâu vậy, Phỉ Bích tiểu thư ba lượt tới đây muốn gặp ngài, còn có Quốc vương bệ hạ muốn ngài vào cung gặp, ngoài ra bên ngoài còn lưu truyền một tin tức không tốt về ngài, việc này bức chết ta rồi!

- Tin tức không hay gì? - Hàn Thạc đầu tiên nắm được trọng điểm, hỏi Tập Lạp Tư tin tức bất lợi về mình.

- Cái này... cái này...”

Quần gia Tập Lạp Tư ấp a ấp úng, khi Hàn Thạc trừng mắt nhìn y mới hơi sợ hãi trả lời:

- Bên ngoài đồn ngài là thành viên của Thiên Tai giáo hội, giáo hội này người thường biết rất ít, thế nhưng một số quý tộc cùng người có thân phận đều hiểu đây là một giáo hội tà ác.

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc lộ vẻ sợ hãi cả kinh, Thiên Tai giáo hội trong mắt một số đại quý tộc là đồng nghĩa với ác ma tà ác. Người trên đại lục biết được sự tồn tại của nó, hẳn là không có bao nhiêu người có ấn tượng tốt.

Hàn Thạc vẫn không dám cùng người của Thiên Tai giáo hội tiếp xúc quá nhiều, chính là sợ làm cho người khác lưu lại ấn tượng này, thật không ngờ từ trước tới nay luôn bảo trì khoảng cách với bọn chúng, cuối cùng vẫn xảy ra tình huống này.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc cũng biết lời đồn là do ai đó loan ra ngoài, ngoại trừ Quang Minh giáo hội cùng một số đối thủ chính trị của Lao Luân Tư, địch nhân của hắn tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không có bao nhiêu. Gần đây Hàn Thạc trong đế quốc như mặt trời ban trưa, là thời khắc hắn triển khai những kế hoạch lớn, song chỉ một lời đồn lúc này có thể hủy hắn.

Sự tình khó giải quyết rồi đây, Hàn Thạc do dự một chút, nói với quản gia Tạt Lạp Tư:

- Biết rồi, người lui trước đi, mời cho ta vương tử Lao Luân Tư cùng tiểu thư Phỉ Bích, nói đêm nay ta muốn bàn chuyện với họ

Căn dặn Tạt Lạp Tư xong, Hàn Thạc lập tức rời phủ đệ, do dự một chút, hắn đi đến tổng bộ Âm Mạc tìm Khảm Dịch Đạt.

Khảm Dịch Đạt sau khi thấy Hàn Thạc liền nói:

- Làm sao bây giờ người mới xuất hiện! Đi, theo ta đến hoàng cung, chuyện của người ta cũng biết, trước đó ta đã liên lạc với bộ hạ, chuyện này cũng có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, chúng ta phải thận trọng xử lý.

Trước đó trên đường đến hoàng cung, Khảm Dịch Đạt chỉ ra lời đồn này là do Quang Minh giáo hội cùng Đại vương tử Tra Lí Tư và cả công tước đại nhân đồng thời loan ra ngoài. Khảm Dịch Đạt thân là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, muốn tra một việc gì tự nhiên rất dễ dàng.

Hàn Thạc cùng Khảm Dịch Đạt thương nghị qua một chút, liền thông qua Truyền tống trận trong Âm Mạc tiến thẳng vào hoàng cung, đi tới chỗ cung điện của Ô Đặc Lôi Đức bộ hạ.

388. Chương 388:quốc Vương Bộ Hạ Cầu Xin

Trên mặt vị hoàng đế đã lộ ra nét già nua của tuổi xế chiều, đã bước vào thời kì gần đất xa trời, giai đoạn cuối cùng của đời người. Sức sống dường như mỗi một khắc đều có thể bỏ rơi lão mà ra đi. Thân thể hư nhược phải dựa vào long toạ hoàng đế mới có thể ngồi thẳng được, đôi mắt vốn sáng ngời cũng đã nhuộm một tầng màu xám

Hàn Thạc đi theo Khảm Dịch Đạt đến, liếc mắt lên trên nhìn thấy Ô Đặc Lôi Đức đã nhiều ngày không gặp, Hàn Thạc liền biết đích xác lão rồi đây sẽ phải chết, khó trách mấy gã vương tử gian manh của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lại tranh giành quyền vị một cách trắng trợn, lộ liễu đến như thế.

- Bộ hạ, Bố Lai Ân bá tước tới cầu kiến ngài!!! - Khảm Dịch Đạt sau khi hành lễ liền cung kính bẩm.

Ô Đặc Lôi Đức ho khan kịch liệt một trận, đôi mắt màu xám dần dần có lại vài phần sinh cơ, miễn cưỡng nhích thân thể, nhìn lướt qua Khảm Dịch Đạt cùng Hàn Thạc một lượt, cuối cùng ánh mắt lên người Hàn Thạc, uể oải hỏi:

- Bố Lai Ân, mấy ngày nay người ở thành Bố Lôi Đặc Nhĩ gây ra những chuyện gì, Khảm Dịch Đạt đều đã nói cho ta nghe hết rồi, những việc người làm quả thật là không tệ!

- Bộ hạ quá khen, đây đều là những việc mà thần phải làm. - Lúc trên đường cùng Khảm Dịch Đạt tới đây Hàn Thạc đã thông suốt, hiểu được rằng phải đối mặt với nhân vật như thế này tốt nhất là không nên tùy tiện mở miệng, chỉ cần lão hỏi cái gì thì cứ đáp cái ấy là được.

- Nghe nói bên ngoài đồn rằng người cùng với Thiên Tai giáo có chút quan hệ, ha ha. Thật là có chút ý tứ, lai lịch của người trong sạch. Vì Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà cống hiến rất nhiều, sao lại có thể cùng cái loại giáo hội tà ác này mà dây dưa được đây.” - Ô Đặc Lôi Đức lăm bả lăm bầm trong miệng, phảng phất như đang tự nói cho chính mình nghe vậy.

- Bộ hạ minh giám, cái kia thuần túy chỉ là một số tin đồn do đám địch nhân bịa ra. - Hàn Thạc trả lời.

- Như thế người cũng biết những kẻ đã tung tin đồn nhảm rắp tâm gây hại cho người ở đâu phải không? - Ô Đặc Lôi Đức nhìn hẩn hỏi tiếp.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc bầm:

- Không biết.

- Khảm Dịch Đạt, người đi ra ngoài trước đi, ta có chút việc muốn nói riêng với Bồ Lai Ân. - Ô Đặc Lôi Đức cũng không truy cứu ngay lúc này mà ngược lại liếc mắt về phía Khảm Dịch Đạt rồi nhẹ giọng phân phó.

Khảm Dịch Đạt cũng không nhiều lời hướng về phía vị Quốc vương thì lễ rồi xoay người rời khỏi đại điện, trong lúc đi qua bên người Hàn Thạc, Khảm Dịch Đạt đánh mắt cho hẩn một cái, ra hiệu Hàn Thạc chớ nên nói quá lời.

Đợi sau khi Khảm Dịch Đạt rời đi, Ô Đặc Lôi Đức đột nhiên thở dài một tiếng nói:

- Trong đám nhi tử, ta nghĩ người chịu nhiều thua thiệt nhất là Lao Luân Tư, ta nghe nói người rất thân cận với nó có phải không?

Hàn Thạc trong lòng cả kinh, có phần phỏng đoán không chính xác ý tứ trong lời nói của Ô Đặc Lôi Đức, quan hệ giữa hẩn và Lao Luân Tư phỏng chừng đại đa số quý tộc trong thành Áo Sâm này đều đã biết rõ, Quốc vương biết được điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Hàn Thạc do dự một chút, thành thực gật gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, thưa Bệ hạ!

- Như vậy, người nhất định sẽ giúp đỡ cho Lao Luân Tư ư? - Ô Đặc Lôi Đức lại một lần nữa hỏi dồn.

- Đúng vậy, thưa Bệ hạ! - Hàn Thạc lại một lần nữa trả lời.

Ô Đặc Lôi Đức trầm mặc một hồi lâu, hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chú vào Hàn Thạc. Sau khi nhìn thẳng về phía hẩn có phần không tự nhiên, Quốc vương mới nói:

- Bồ Lai Ân, có một số việc, ta muốn thương lượng với người một chút?

- Bệ hạ, người có chuyện gì muốn căn dặn, thần thân là bề tôi của người, đương nhiên sẽ vì người mà chia xẻ hết mọi điều phiền não. - Hàn Thạc trả lời.

Ô Đặc Lôi Đức thở dài một tiếng, đột nhiên nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, nói:

- Bồ Lai Ân, ta hy vọng người sẽ đáp ứng ta, vô luận ba nhi tử khác của ta có đối đãi với người thế nào. Xin người hãy lưu lại cho chúng một mạng.

Hàn Thạc tức cười, nghi hoặc nhìn Ô Đặc Lôi Đức dò hỏi:

- Bệ hạ hà tất phải nói những lời này?

- Bồ Lai Ân, người hãy đáp ứng điều kiện này của ta, ta sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho Lao Luân Tư, đồng thời còn trợ giúp các người nắm giữ Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. - Ô Đặc Lôi Đức vẫn nhìn hẩn chăm chăm, thận trọng nói.

Trong lòng Hàn Thạc nổi lên một trận sóng lớn, biểu hiện cực kỳ kinh hãi nhìn Ô Đặc Lôi Đức, trong lúc nhất thời không biết vị Quốc vương rốt cuộc là vì điều gì mà lại khời khời nói ra câu này. Lúc này chỉ biết kinh ngạc nhìn lão mà lại quên mất cả việc phải trả lời.

- Người đáp ứng điều kiện này, ta sẽ trợ giúp cho người cùng với Lao Luân Tư, người thấy thế nào? - Ô Đặc Lôi Đức lại tiếp tục nói, thần sắc có phần lo lắng, thậm chí mang theo một chút cầu khẩn.

Thân là người nắm quyền lực của cả Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chỉ cần Ô Đặc Lôi Đức một ngày còn chưa chết cho dù có mắc phải trọng bệnh đi nữa, lão vẫn cứ là người có quyền lực lớn nhất tại Đế quốc. Thế nhưng vào đúng thời khắc này, ngữ khí mà Ô Đặc Lôi Đức cùng Hàn Thạc nói chuyện vậy mà thật là kỳ quái, trong đó ẩn ước một chút cầu khẩn, đây là điều mà hẩn không thể đoán trước được

Trong giây lát, Hàn Thạc thậm chí còn cho rằng có phải lão vì bệnh tình quá nặng nên mới lộ ra vẻ mặt hoảng hốt nói ra những lời mê sảng như vậy không. Chỉ có điều trong khi hẩn cẩn thận quan sát Ô Đặc

Lôi Đức, mới phát hiện mặc dù thân thể lão vô cùng suy yếu, nhưng thần trí cũng không có một chút nào rối loạn, điều này nói nên rằng những lời Ô Đặc Lôi Đức nói ra thực sự là trong trạng thái hoàn toàn bình thường.

Trong lúc Hàn Thạc còn đang cực kỳ kinh ngạc, Ô Đặc Lôi Đức lại một lần nữa hỏi lại, những suy nghĩ trong đầu Hàn Thạc cấp tốc xoay tròn một vòng, sau đó thử dò hỏi vị Quốc vương:

- Có phải chỉ cần lưu lại cho ba vị vương tử một mạng là được chăng?

Nghiêm cẩn gật gật đầu, Ô Đặc Lôi Đức vẻ mặt vui vẻ, vội vàng nói:

- Không sai! Chỉ cần có thể lưu lại cho bọn hãn một mạng, người có thể cắt bỏ tất cả mọi quyền lợi của bọn họ, thậm chí có thể đưa bọn họ nhốt vào một địa phương nào đó, chỉ cần để cho bọn họ còn sống là được.

- Như vậy, thần sẽ đáp ứng ngài, Bệ hạ! - Hàn Thạc không hề do dự, lập tức đáp ứng ngay.

Người nắm quyền chân chính của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc- Ô Đặc Lôi Đức Bệ hạ, vậy mà đã rõ ràng tỏ thái độ một hơi, vẻ mặt hư nhược lộ ra một nụ cười mỉm, phất phất tay nói:

- Bố Lai Ân, ta bây giờ phong cho người chức vị hầu tước, mặt khác ta sẽ để cho Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư tiên sinh trợ giúp thành Bố Lôi Đặc Nhĩ thành lập ra ma pháp Truyền Tống Trận, đồng thời còn giúp người thanh trừ những tin đồn xấu mà người khác vu hại cho người, còn có thể.....

Liên tiếp những lời hứa hẹn đột nhiên từ trong miệng Ô Đặc Lôi Đức phát ra, Hàn Thạc trong lúc nhất thời mơ hồ, sững sờ đứng tại chỗ, không biết hôm nay lão rốt cuộc thần kinh có bị gì hay không. Ô Đặc Lôi Đức sau khi một mình nói hết, lúc này thêm:

- Bố Lai Ân, người lui ra đi, chuyện hôm nay, ta hy vọng người không nên kể lại cho bất cứ kẻ nào khác, cho dù là Khảm Định Đạt thậm chí cả Lao Luân Tư cũng không được nhắc tới.

- Bệ hạ, thần đáp ứng ngài, nhưng mà ngài có thể nói cho thần biết nguyên nhân là vì cái gì hay không, thần thật sự là không thể lý giải nổi vì sao ngài lại có quyết định như thế. - Hàn Thạc trở mắt ghen ghét nhìn Ô Đặc Lôi Đức hỏi..

Lắc lắc đầu, Ô Đặc Lôi Đức cười khổ truyền đạt:

- Người có lẽ không nên biết thì tốt hơn, ta để cho người tự cân nhắc lấy. Người lui xuống đi!

Hàn Thạc như người đi lạc trong sương mù, cũng chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, tâm thần sững sốt một khắc rồi cau mày hướng về Ô Đặc Lôi Đức thi lễ, tiếp theo lui về phía sau đi ra, trong lòng tràn ngập sự nghi hoặc, nhưng không biết phải giải bày cùng ai.

Sau khi Hàn Thạc rời đi, Ô Đặc Lôi Đức dường như lại già đi rất nhiều, thở dài lẩm bẩm:

- Làm một người cha, ta chỉ có thể vì ba người các người mà làm được sự tình thế này thôi, hy vọng sau khi ta chết, các người có thể có cơ hội sống sót.

Phía trước mặt Ô Đặc Lôi Đức, Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư cùng lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti phu nhân đột nhiên xuất hiện, Cát Thụy Ti phu nhân vẻ mặt trắng bệch, yếu ớt, dường như so với Ô Đặc Lôi Đức cùng một dạng, còn có thể chết trước lúc nào không hay, cả người cơ hồ không còn bao nhiêu hơi thở của sự sống.

Ô Đặc Lôi Đức đã thấy hai người xuất hiện, thở dài một tiếng. Nhìn lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti phu nhân, nói:

- Lão sư, nhiều năm như vậy ta chưa bao giờ từng hoài nghi phán đoán của ngài, ngài nói tên Bố Lai Ân này thực sự có thể trợ giúp Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc phát triển giàu mạnh hay sao?

Cát Thụy Ti nhúc nhích môi một chút, dường như muốn xua đi những nếp nhăn dày ngoài miệng, thanh âm hư nhược trả lời:

- Bệ hạ, nhận lời uỷ thác của ngài, ta đã hao phí tánh mạng lực để bói toán một lần nữa. Ta chỉ biết rằng ai có thể trợ giúp, ai đủ sức trở thành tân quốc vương, có hãn ở Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc một ngày, Đế quốc chúng ta sẽ không bị diệt vong, chỉ có vậy mà thôi!

- Chỉ điều này cũng đã đủ rồi. Không nghĩ tới trong tương lai, người gìn giữ cho Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của ta lại là một người còn trẻ tuổi như vậy.

Ô Đặc Lô Đức lăm lăm tự nói một câu, sau đó nhìn về phía vị chiêm tinh sư cùng Tát Bác Tạt Tư đột nhiên lên tiếng:

- Cuộc sống của ta đã không còn nhiều lắm, ta hy vọng sau khi ta chết đi các ngài hãy đáp ứng ta một việc.

- Bệ hạ, ngài bắt tất phải dặn dò ta nữa, ta nghĩ, chưa biết chừng ta sẽ rời bỏ thế giới này còn trước cả ngài nữa đó. Nhiều năm qua như vậy, ta cũng đã mệt mỏi rồi, sinh mạng rốt cục cũng nên đi tới thời khắc cuối cùng thôi. - Lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti nhẹ giọng thở dài một câu rồi bắt lặc nói với Ô Đặc Lô Đức.

- Lão sư. Xin lỗi. Ngài vì Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mới hao phí nhiều tánh mạng lực như vậy. - Ô Đặc Lô Đức hiểu được lão phu nhân mỗi một lần bói quẻ tương lai đều phải hao phí tính mạng lực. Càng những sự tình cực kỳ trọng đại thì sự hao phí tính mạng lực cũng lại càng lớn.

Lần này vì chiêm đoán quốc vận của cả Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, xem như đã hoàn toàn hao hết tất cả tánh mạng lực của bà. Cái chết của bà có thể nói là do một tay Ô Đặc Lô Đức tạo thành. Song vì tương lai của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, lão cũng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành để cho chiêm tinh lão sư chỉ cho một con đường sáng để lựa chọn.

Cho dù không có lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti phu nhân báo trước, sự tình nói không chừng cũng sẽ dựa theo quỹ đạo mà tiến hành, bất quá mấy tên vương tử trong lúc tranh giành quyền thế sẽ khiến cho quốc lực của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc phát sinh những tổn thất không thể vãn hồi được, như vậy cho dù Hàn Thạc có trợ giúp cho Lao Luân Tư đoạt quyền thành công, thực lực Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng sẽ không còn lớn bằng lúc trước.

Ô Đặc Lô Đức đúng là sợ loại cục diện đó sẽ phát sinh nên lúc này mới tình nguyện để cho lão chiêm tinh sư hao phí tánh mạng lực tiên đoán một chút tương lai, làm cho loại hao tổn quốc lực này trong tương lai sẽ giảm thiểu thấp nhất, khiến cho Lao Luân Tư sau khi kế vị thì Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vẫn phồn vinh như lúc ban đầu.

- Ngài không cần phải xin lỗi, một lão sư như ta cả đời cũng là vì quốc vận của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc khổ cực mà chết, có lẽ đó cũng là vận mệnh của chiêm tinh sư chúng ta rồi, ai da.....

Cát Thụy Ti phu nhân bắt đầu dĩ thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Tát Bác Tạt Tư, nói:

- Do thời gian còn lại của ta cũng không còn nhiều lắm, hy vọng người đưa ta đi nhìn ngắm một chút những địa phương mà ta trước giờ chưa đi tới.

- Yên tâm đi, vô luận là người muốn đi đến nơi đâu, ta đều có thể đưa người tới nơi đó.

Tát Bác Tạt Tư hiện từ mỉm cười trả lời, sau đó quay đầu liếc nhìn về vị Quốc vương hỏi:

- Bệ hạ, ngài vừa rồi còn muốn dặn dò ta cái gì?

- Nếu Bồ Lai Ân không tuân thủ lời hứa, ta hy vọng ngài có thể giúp ta giết hắn. - Ô Đặc Lô Đức do dự một chút rồi nói với Tát Bác Tạt Tư.

- Bệ hạ, ta chỉ có thể đáp ứng ngài là cố hết sức, thời gian sau, đối với tiểu tử này ta chưa chắc đã có thể đối phó nổi, hy vọng ngài lượng thứ cho. - Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư thận trọng cân nhắc một chút, lúc này mới trả lời Ô Đặc Lô Đức.

Đã tới loại cảnh giới như của Tát Bác Tạt Tư thế này, sớm đã có thể xem như xa lánh với quyền lợi ở bên ngoài, cho dù là quốc vương Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng không có quyền sai khiến lão, bắt lão phải làm một số chuyện mà lão không muốn làm. Tát Bác Tạt Tư từ lời tiên đoán của chiêm tinh sư Cát Thụy Ti, mơ hồ biết được một ít. Lúc này mới trả lời Ô Đặc Lô Đức như thế.

Ô Đặc Lô Đức gật gù đầu, mỉm cười nói:

- Vậy xin cảm ơn đại sư.

- Tốt rồi, Bệ hạ hẳn là có rất nhiều chuyện phải bận rộn, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa. - Tát Bác Táp Tư ý tứ đáp lại một câu, liếc nhìn Cát Thụy Ti phu nhân, một đạo bạch quang bọc lấy cả hai người, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích. Còn Ô Đặc Lô Đức thì bắt đầu ra tay trợ giúp Lao Luân Tư dọn đường.

Hàn Thạc sau khi từ hoàng cung quay về phủ đệ, phát hiện hai người Lao Luân Tư cùng Phỉ Bích không thể đợi được đến buổi tối liền sớm đợi ở hậu đường rồi, xem chừng bộ dạng đều nôn nóng vô cùng.

Bên trong đôi mắt của Phỉ Bích quang mang lấp lánh, tầm mắt thủy chung chưa từng rời khỏi người Hàn Thạc, chờ sau khi hắn phát tay ra hiệu cho đám người hầu lui ra khỏi phòng khách, nàng hơi thở hổn hển gắt gỏng:

- Đồ chết bầm, chàng tới thành Áo Sâm sao vẫn không tới tìm ta, có phải là tại đây sống quá khoái hoạt nên quên mất cả người cũ như thiếp rồi phải không.

Hàn Thạc dọc theo đường đi vẫn đang suy nghĩ một cách mơ hồ, trong lòng tự hỏi theo những lời mà Ô Đặc Lô Đức nói cùng hắn, dù thế nào cũng không nghĩ ra Quốc vương rốt cuộc là làm sao vậy. Sao lại đưa ra lời đề nghị cổ quái đến thế.

Lúc này vừa nghe Phỉ Bích hờn dỗi, Hàn Thạc mới phản ứng lại, bất giác tức cười, đành cười khổ:

- Đại tiểu thư của ta, cho dù quên ai thì cũng không thể quên mất nàng mà, nàng cũng biết đó ta có cái gì tốt nhất thì người thứ nhất nghĩ đến cũng là nàng mà thôi, nếu không thanh kiếm Tinh Không đó làm sao lại tới tay nàng nhanh như vậy được.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, gò má tuyệt mỹ của Phỉ Bích đã rạo rực vui vẻ hẳn lên, hình dáng mê người, thanh âm cũng nhu hòa hơn rất nhiều, khẽ hừ một tiếng rồi nói:

- Vậy chàng tới thành Áo Sâm lâu như thế, thời gian vừa rồi làm cái gì mà đến cả người ta cũng không chịu đi gặp? Thiếp đến đây cũng mấy lần rồi, quân gia đều nói chàng không có bên trong phủ đệ.

- Đó là vì có vài chính sự cần làm, chủ yếu thời gian cũng vì tham gia hội nghị tổng bộ của Âm mạc, vừa rồi mới đi một chuyến vào hoàng cung để quốc, tóm lại quả thật ta chẳng có lấy một phút rảnh rỗi. - Hàn Thạc giải thích cho Phỉ Bích.

- Được rồi được rồi. Hai người các người, có cái gì cần nói thì hãy đợi lát nữa ta rời đi, các người có thể từ từ nói chuyện mà.

Lao Luân Tư chế nhạo một câu, sau đó nhìn Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân. Người vừa mới từ hoàng cung trở về, phụ hoàng ta tìm người có nói sự tình gì không?

Lao Luân Tư vừa nói như vậy, Phỉ Bích mặt cười đỏ lên, dường như đang nghĩ tới đợi lát nữa sau khi hắn rời đi nàng sẽ cùng Hàn Thạc phát sinh một số sự tình tuyệt vời, đột nhiên đỏ mặt trầm mặc cúi đầu xuống.

Hàn Thạc biết Lao Luân Tư trong lòng muốn gì rồi. Nghe gã nói như vậy, Hàn Thạc lại nghĩ tới việc ước định trong cuộc nói chuyện giữa quốc vương Bệ hạ với hắn. Nhịn không được trong lòng lại nổi lên một hồi nghi hoặc. Nghe vậy cười khổ lắc lắc đầu, nói với gã:

- Lao Luân Tư. Ta đã đáp ứng quốc vương Bệ hạ, ta với ngài trong lúc đó nói chuyện sẽ không tiết lộ cho người thứ ba biết, trước lúc ta rời đi đã đặc biệt dặn dò ta như thế, bảo ta không nên nói cho người biết cuộc nói chuyện giữa ta và ngài.

Thần sắc Lao Luân Tư cứng đờ ra, do dự một chút hỏi:

- Như vậy người thế nào nói cho ta biết các người có nói về ta hay không, cuộc nói chuyện của các người có thể quan hệ đến lợi ích của ta hay không?

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nói:

- Lao Luân Tư, ta nói cho người rõ một điểm này, trong cuộc nói chuyện giữa ta với Bệ Hạ, trọng điểm trong đó là nói về người, bất quá đều là những chuyện có lợi cho người, ta nghĩ cơ hội để người đoạt được ngôi vị hoàng đế có thể sẽ tăng lên rất nhiều đó.

- Thật..... Thật sự ư? Bồ Lai Ân, người nói thật đó chứ? - Lời vừa nói ra, Lao Luân Tư hiển nhiên bất ngờ mừng như điên, cả người từ trên mặt ghế bật người đứng thẳng lên, không kiềm chế nổi sự hưng phấn tột cùng trong lòng mình, gã lao thẳng tới trước mặt Hàn Thạc, nhón chân đặt hai tay lên bả vai hắn, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi với sự cấp thiết lộ rõ trên đôi mắt.

Nghiêm cẩn gật gật đầu, Hàn Thạc nói một cách chắc nịch:

- Không sai. Mặc dù nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện giữa chúng ta không tiện tiết lộ, nhưng ta cam đoan với người, phụ vương người nhất định sẽ cho người con đường rộng để đi, Lao Luân Tư, lúc này đây vận khí của người đã đến rồi!

Lao Luân Tư ha ha cười mãi không thôi, đã phải chịu biết bao sự áp bách giờ khắc này hắn điên cuồng biểu lộ tất cả, cười to với Hàn Thạc: - Cám ơn người Bồ Lai Ân, người đúng là vận khí của ta, mặc kệ người cùng phụ hoàng nói về chuyện gì, nhưng ta nghĩ, người dám chắc đã chiếm một vị trí trọng yếu, ân tình của người, ta sẽ không quên đâu.

Đầu óc Lao Luân Tư rất linh hoạt, chỉ từ những gì Hàn Thạc nói ra liền ý thức được hắn mới là nhân vật mấu chốt, nếu không Ô Đặc Lô Đức vì sao không tìm những người khác đàm luận, lại khơi khơi tìm tới Hàn Thạc?

- Bồ Lai Ân, không phải chàng nói giỡn đó chứ, quốc vương Bệ hạ chẳng lẽ muốn trợ giúp cho Lao Luân Tư sư huynh phải không? - Phỉ Bích từ trong suy nghĩ mở màng tỉnh lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, dường như không quá tin tưởng những lời mà hắn vừa nói.

- Các người không nên hỏi ta tình huống cụ thể như thế nào, thành thực mà nói, đến bây giờ ngay cả ta cũng có chút không dám tin, có điều sự thật như thế nào, các người sẽ biết nhanh thôi. - Hàn Thạc buông tay đáng vẻ bất lực, rồi giải thích cho Phỉ Bích mà.

Lao Luân Tư vẫn còn hưng phấn không thôi, biến hiện trở lên phần khích nói với Hàn Thạc:

- Tốt lắm, ta về trước để chuẩn bị đây. Nếu lời người nói là thật, ta phải lập tức sắp xếp.

- Người đi đi, quả thực người nên chuẩn bị thật tốt mới đúng. - Hàn Thạc vui vẻ đồng ý.

- Sư huynh, huynh còn nhớ rõ sự tình của bản thân mình chứ, huynh chẳng lẽ đã quên những gì chúng ta vừa mới nói sao? Bồ Lai Ân bây giờ đang gặp phải nguy hiểm rất lớn, nếu không có huynh trợ giúp từ phía sau, chàng rất có thể sẽ bị tên gia hỏa Tra Lí Tư kia chụp cho cái mũ là một thành viên của giáo hội tà ác đó! - Phỉ Bích mất thấy Lao Luân Tư muốn chạy đi, hừ nhẹ một tiếng, không khỏi trách cứ gã một hồi.

Lao Luân Tư vỗ đầu, lúc này mới nhớ tới mục đích ban đầu khi tới đây. Đầu tiên là áy náy cười với Hàn Thạc, sau đó về mặt ngưng trọng nói:

- Bồ Lai Ân, trước mắt có vài lời đồn đại rất bất lợi cho người, ta nghĩ chúng ta hẳn tốt nhất nên tính toán một chút để tìm ra kẻ sách đối phó, chuyện này là do Quang Minh giáo hội Chiêm Khoa Tư cùng Tra Lí Tư cùng nhau loan ra ngoài, mục đích của bọn chúng chính là muốn hủy đi danh dự cùng hình tượng mà người vất vả xây dựng nên ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

- Chúng ta không nên lo lắng về việc này. Về phương diện này quốc vương Bệ hạ sẽ giúp ta xử lý, ngài đã đáp ứng với ta rồi. - Hàn Thạc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Lao Luân Tư, nói.

Lao Luân Tư cùng Phỉ Bích nhìn nhau, trên mặt đều toát lên vẻ ngạc nhiên, Hàn Thạc thấy nét mặt của Lao Luân Tư như thế, không khỏi cười nói:

- Được rồi, người hãy cứ rời đi trước, người nên lo cho chuyện của mình trước đã. Không cần phải lo lắng chuyện này của ta đâu, phụ vương của người sẽ trợ giúp cho chúng ta mà.

- Tốt lắm, ta sẽ không quấy rầy hai người các người nữa. - Lao Luân Tư hiểu ý, hướng Hàn Thạc cùng Phỉ Bích nháy mắt một cái, cười ha hả rồi đi ra phía ngoài.

- Này, huynh đánh mất cái gì thế, đồ chết bầm. Huynh cùng Bồ Lai Ân ở cùng một chỗ, thật đã bị chàng làm hư mất rồi. - Phỉ Bích mặt cười đỏ ửng, nhìn theo bóng lưng của Lao Luân Tư mắng lớn.

Sau khi Lao Luân Tư rời đi, Hàn Thạc cười hì hì đi về phía Phỉ Bích lại, tác quái ôm nàng vào lòng, bỗng nàng đi thẳng vào trong nội thất, giữa đường liền giở thủ đoạn không chịu an phận trên người Phỉ Bích mà làm tới.

Phỉ Bích lười nhác, cuộn tròn ở trong lồng ngực rộng lớn của Hàn Thạc, cả người giống như không còn một chút khí lực nào nữa. Song cũng khiến cho Hàn Thạc thần thái như bay bổng lên, hình dạng không hề có chút gì biểu hiện của sự mệt mỏi, ngược lại tiện tay rút ra một quyển Vong Linh ma pháp thư, chăm chú giở ra đọc.

Đấu khí trong cơ thể Phỉ Bích không hề tiêu hao một điểm nào, sự mệt mỏi chỉ là thuần túy đến từ nhục thể, mắt thấy Hàn Thạc tinh thần sảng khoái, trên mặt Phỉ Bích mang theo nụ cười vui sướng, chút oán giận tích tụ trong mấy ngày qua đã biến mất, khoé mắt không ngừng bao phủ nét xuân tình rạo rực, cực kỳ thỏa mãn, rõ ràng là đang vô cùng hưng phấn.

Một tia năng lượng kỳ dị chảy vào trong cơ thể Phỉ Bích, chậm rãi lưu chuyển trong xương cốt tứ chi của nàng, môn trôn vuốt ve thân thể của Phỉ Bích, gây cho nàng một loại cảm giác cực kỳ thoải mái, cái loại cảm giác này giống như đang có một tia năng lượng đối với thân thể nàng có tác dụng làm dịu, giúp cho thân thể nàng từ từ khôi phục thậm chí trở nên mạnh mẽ hơn..

Phỉ Bích tinh tế hiểu được cỗ năng lượng này đối với thân thể có tác dụng làm dịu, đột nhiên phản ứng được loại năng lượng kỳ dị này là đến từ Hàn Thạc. Trong quá khứ, sau mỗi một lần cùng Hàn Thạc hoan hảo, Phỉ Bích tựa hồ trong mơ mơ màng màng đều cảm giác được có một loại năng lượng như thế này tồn tại, chỉ là vài lần trước bởi vì mệt mỏi quá mức nên nàng đều lập tức lâm vào trạng thái ngủ say, chưa từng giống như lúc này đây, có thể cảm giác rõ ràng như thế.

Song, Phỉ Bích có thể cảm nhận được thân thể bản thân mình càng ngày càng tốt hơn, cứ sau một lần trải qua hoan hợp rèn luyện thân thể giống như càng thêm được tinh luyện, tu luyện đấu khí còn hơn ngày thường gấp đôi, khiến cho ngay cả Phỉ Bích nhanh như vậy đã có thể tiến vào giai Đại kiếm sư, tựa hồ cũng là nhờ sự biến hoá của thân thể.

Chậm rãi cảm thụ trong chốc lát, ánh mắt sáng rực của Phỉ Bích không khỏi nhìn về vẻ mặt nghiêm nghị đang nghiền ngẫm đọc quyển sách ma pháp của Hàn Thạc, trong lòng đột nhiên hiểu được mỗi một lần hoan hợp qua đi, Hàn Thạc đều truyền sang một tia năng lượng mà nàng không biết vào trong cơ thể để trợ giúp cho thân thể nàng cứng cỏi thêm, khiến cho trạng thái thân thể ngày càng tốt hơn.

- Bố Lai Ân! - Phỉ Bích đột nhiên nhẹ giọng nỉ non một câu, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hàn Thạc đang trong lúc nghiền ngẫm đặc tính của Cốt ma, nghe vậy ừ nhẹ một tiếng, mỉm cười nhìn về phía Phỉ Bích, bàn tay thuận thế vỗ nhẹ lên kiều đồn vểnh cao mượt, trêu ghẹo nói

- Thế nào? Còn muốn nữa ư?

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phỉ Bích đỏ lựng lên, ngượng ngùng cố gắng kéo chiếc chăn mỏng đã tụt ra khỏi thân thể, che những đường cong hoàn mỹ khiến kẻ khác nhìn vào mà muốn xị máu lại, khẽ giọng hô nhỏ:

- Không phải, cả người người ta đều không có chút khí lực nào, cái tên chết tiệt chàng!

- Ha ha, vậy nàng muốn nói cái gì? - Hàn Thạc buông cuốn Vong Linh ma pháp trong tay xuống, tay trái ôn nhu giúp Phỉ Bích kéo tấm chăn mỏng lên da thịt trắng nõn như ngọc của nàng che lại, híp mắt mỉm cười hỏi.

- Không phải là mỗi lần sau khi chàng cùng ta hoan hảo, đều lưu lại trong cơ thể ta một chút đặc biệt gì đó chứ? - Phỉ Bích đỏ mặt, thì thào với hấn.

- Đương nhiên, quả thật là lưu lại một chút đặc biệt gì đó, hắc hắc, nhưng mà nó chính là mầm mống sinh mạng đó. Tinh hoa nguyên bản nhất tạo ra loài người, chỉ là đến nay còn chưa thấy đâm chồi mà thôi, nàng hỏi một chút về cái này làm gì? Chẳng lẽ nàng muốn hỏi là tại sao bụng của nàng còn chưa to ra đúng không? Ái da, cái này không thể trách ta được, là bản thân nàng không chịu hăng hái đó thôi? - Vẻ mặt Hàn Thạc tà ác mỉm cười, trả lời Phỉ Bích.

Phỉ Bích vừa thấy sắc mặt đều giả của Hàn Thạc, chỉ biết hần dấm chắc hiểu lầm ý tứ của nàng, nhin không được bối rối hết lên:

- Không phải cái thứ đó, thiếp đang nói về năng lượng giúp thiếp thay đổi thân thể ấy!

Phỉ Bích vừa nói như vậy, Hàn Thạc giật mình hiểu ra, nói:

- Nguyên lai nàng muốn nói chính là cái này, he he, nàng yên tâm đi, năng lượng này đối với thân thể nàng chỉ có lợi, tuyệt đối không có bất cứ nguy hại gì cả. Nàng không cần lo nghĩ nhiều như thế đâu, dù sao nàng chỉ cần biết nó sẽ đem lại cho thân thể nàng càng ngày càng tốt là được.

- Thiếp biết, thiếp đương nhiên biết năng lượng này đối với thân thể mình sinh ra lợi ích thế nào, thiếp chỉ là lo lắng có tổn hại gì đến thực lực của chàng hay không thôi? - Phỉ Bích tự nhiên hiểu được những biến hoá trên thân thể chính mình, bất quá đã tiến cấp Đại kiếm sư khi tuổi còn trẻ, nàng hiểu được vô luận là loại năng lượng gì một khi rời khỏi bản thể, đối với người nào cũng đều sẽ sinh ra ảnh hưởng. Nàng lo lắng chính là Hàn Thạc có bị tổn thương gì hay không.

- Hắc hắc, nàng bất tất phải lo lắng, cái này gọi là hợp thể song tu, trong khi ta truyền sang năng lượng cho nàng, kỳ thật cũng từ trong cơ thể nàng tìm được một chút năng lượng. Chỉ là nàng cũng không biết mà thôi. Nếu không, ta bày ra nhiều tư thế đặc thù như thế làm gì, cái này kỳ thật là một loại vũ kĩ, nàng cũng đừng bận tâm làm gì. - Hàn Thạc cười giải thích cho Phỉ Bích.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Phỉ Bích ứng hồng từ cổ lan tới toàn thân, nhin không được nện lên ngực hần vài cái, nói:

- Nói vậy! Làm gì có loại vũ kĩ tu luyện như thế này, chàng bắt thiếp bày ra nhiều tư thế khó coi như vậy, căn bản là để thỏa mãn sở thích đặc thù của chàng mà thôi, cái tên tà môn này. Còn muốn gặt thiếp sao!

Nhún vai một cách bất đắc dĩ, Hàn Thạc cười khổ giải thích:

- Đại tiểu thư, ta thật sự không lừa gặt nàng đâu. Nàng không biết vũ kĩ còn rất nhiều điều đích xác là có tồn tại. Ta bày ra những tư thế đó, cũng đích thật là có tác dụng đặc thù, chỉ là chính nàng chưa cẩn thận ngộ ra, ngược lại bị mê hoặc mà thôi, về sau nếu nàng có thể tập trung nghiên cứu thì có thể biết những điều ta nói không phải là hư ngôn mà.

Hàn Thạc giải thích một hồi, Phỉ Bích hơi bán tín bán nghi, kinh ngạc nhìn hần vài lần, phát hiện Hàn Thạc giống như không phải đang nói giỡn, lúc này mới ngạc nhiên thở nhẹ một tiếng, nói:

- Bố Lai Ân, chàng nói là thật ư, cái này thật sự là một loại vũ kĩ sao?

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Đương nhiên, đúng là thông qua loại phương thức thế này, chúng ta hoan hảo mới có thể trợ giúp đề cao thực lực cho nhau, nàng yên tâm đi, năng lượng trong cơ thể nàng sẽ không gây cho ta bất cứ tổn thương gì cả.

Hàn Thạc giải thích như vậy, Phỉ Bích mặc dù trong lòng có sự kinh ngạc, bất quá cũng không tiếp tục hỏi về vấn đề này nữa, đôi mắt đẹp cau mày trầm tư. Một lát sau, Phỉ Bích đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt mỹ lệ nhìn hần thật sâu và hỏi:

- Bố Lai Ân, có một vấn đề thiếp đã nhin rất lâu rồi, hôm nay chàng phải nói rõ cho thiếp.

- Nói đi, có chuyện gì vậy. - Bàn tay Hàn Thạc vuốt ve sau tấm lưng trơn láng của Phỉ Bích, nhắm mắt uể oải nói.

- Chuyện Ngải Mễ Lệ là như thế nào, chàng đừng nói với thiếp là chàng không có quan hệ gì với nàng ta nhé, hử, thiếp đã gặp nàng ta vài lần. Trạng thái da dẻ cùng thân thể của nàng ta so với thiếp có vẻ giống y như nhau, Bố Lai Ân, thiếp hy vọng chàng có thể thành thật nói cho thiếp biết quan hệ của các người, không nên lừa gặt thiếp. -Cặp mắt đẹp của Phỉ Bích nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, hung hăng bức hỏi.

Hàn Thạc vừa nghe tới ba chữ “Ngải Mễ Lệ” thì bất thành linh rùng mình một phen, sau khi chờ Phỉ Bích nói ra hết một lượt, trong đầu hần chợt nháo nhào, cấp tốc suy nghĩ một chút, Hàn Thạc bùi ngùi thở dài, nói:

- Nếu nàng đã biết như vậy rồi thì ta cũng không cần phải che giấu nữa, trong một lần tại U Âm sâm lâm bởi vì ta tu luyện vũ kỹ gặp phải tình trạng tẩu hỏa nhập ma, thần trí không giữ được mà cường bạo với nàng ấy.....

Sự đã đến nước này, Hàn Thạc biết còn tiếp tục che giấu nữa cũng không có tác dụng gì, đem chuyện giữa hắn cùng với Ngải Mễ Lệ miêu tả lại toàn bộ đầu đuôi ngọn nguồn.

- Quả nhiên, chàng quả nhiên cùng nàng ta có mối quan hệ, ta nói da thịt nàng ta như thế nào lại giống ta, đều trắng nõn sáng bóng như thế. Giỏi lắm, té ra đều là được chàng bồi dưỡng mà thành, Bồ Lai Ân à Bồ Lai Ân, chàng thật không ngờ lại lợi hại đến thế. Ngay cả con dâu của Cáp Ân gia tộc cũng dám cường bạo..... - Phỉ Bích vừa phẫn nộ trừng mắt nhìn Hàn Thạc quát lên, vừa không thèm để ý hắn ngăn cản, muốn mặc quần áo rời đi.

Hàn Thạc chặn lại ôm chặt Phỉ Bích, vội vàng giải thích:

- Dưới loại tình huống này ta cũng là bất đắc dĩ, nàng phải biết rằng, nàng ở trong lòng ta mới là trọng yếu nhất còn với Ngải Mễ Lệ kia đều là cơ duyên xảo hợp mới đi tới cùng nhau mà.....

- Ta thấy không phải chỉ đơn giản như thế. Ngải Mễ Lệ này vẻ mặt hồ mị, có phải công phu trên giường rất lợi hại đúng không? Có phải đã mê hoặc đầu óc của chàng rồi không? Chàng có biết nàng ta là con dâu của Cáp Ân gia tộc hay không đó? Ca ca của nàng ta là cái tên đáng sợ Ai Mễ Á Tư đấy?

Hàn Thạc gật đầu, sau đó mới giải thích:

- Nhưng mà, đúng là ở thời điểm khi ta cường bạo với nàng ấy, thì nàng ta đang là gián điệp của đế quốc mà!

Bỏ qua sự ngăn trở của Hàn Thạc, Phỉ Bích rất nhanh mặc quần áo vào, oán hận trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt căm phẫn, khẽ kêu lên:

- Lần yến hội trước do cha của Lao Luân Tư tổ chức, ta đã hiểu được bộ dạng Ngải Mễ Lệ cùng chàng không bình thường, các người hoá ra sớm đã thân mật rồi. Ngải Mễ Lệ thật quá đáng, vậy mà cùng chàng thông đồng làm bậy lừa gạt ta.

Trong khi nói ra những lời này, Phỉ Bích đã mặc vội quần áo vào rồi nhăm thẳng về bên ngoài mà đi.

- Nàng định đi đâu? - Hàn Thạc lấy làm kinh hãi, vội vàng mặc quần áo rồi hỏi.

- Ta đi tìm ả điểm Ngải Mễ Lệ kia, chàng đừng đi theo ta, ta muốn nói chuyện riêng với ả. - Phỉ Bích đáp lại một câu, vội vàng chạy thẳng ra bên ngoài phủ đệ của Hàn Thạc.

389. Chương 389:sự Tiến Bộ Vượt Bậc Của Vong Linh Hệ

Phỉ Bích nổi giận bùng bùng bỏ đi, cuối cùng nói một câu kiên quyết cự tuyệt việc Hàn Thạc đi theo.

Mặc quần áo đứng dậy, Hàn Thạc do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định không đi theo Phỉ Bích.

Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc là đại quý tộc hiển hách của đế quốc, lão Cáp Ân cho dù đã rời khỏi quân đội, nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn rất lớn. Phỉ Bích muốn đi gặp Ngải Mễ Lệ để nói chuyện có lẽ cũng chưa thể phát sinh ra chuyện gì lớn, thế nhưng nếu hắn cũng đi theo, hai nữ nhân sẽ biến Hàn Thạc thành một nhân vật chính, rốt cuộc sẽ phát sinh sự tình gì đây cũng khó có thể nói chính xác được.

Hàn Thạc lẽ nào không nghĩ đến việc nếu ở bên trong Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, bị hai người đàn bà lớn tiếng ầm ĩ cãi vã nhau, như thế chẳng những ảnh hưởng đến đường quan lộ của hắn mà đối với danh dự của Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ cũng sẽ bị tổn hại rất lớn.

Mặt sầu mày khổ, Hàn Thạc đứng sững tại chỗ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành thả ra hai con Huyền ma bám chặt phía sau Phỉ Bích.

Giờ đây thành Áo Sâm nổi sóng như triều dâng, Hàn Thạc lo lắng chuyện của Phỉ Bích không chừng sẽ khiến cho việc trợ giúp của hắn đối với công việc của Lao Luân Tư xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, mặt

khác Hàn Thạc cũng muốn xem thử Phỉ Bích rốt cuộc nói gì với Ngải Mễ Lệ, một khi tình thế trong đó không ổn, bất đắc dĩ cũng chỉ còn cách tốt nhất là hấn phải ra mặt.

Huyền ma theo sau Phỉ Bích đi vào Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, ngoài dự kiến của Hàn Thạc, vẻ mặt vốn thịnh nộ của Phỉ Bích khi tới trước cửa người ta, đã giấu nổi hi vọng ái ố vào trong lòng, ngược lại bình tĩnh vô sự hướng về thị vệ yêu cầu được gặp Ngải Mễ Lệ.

Hàn Thạc nhìn thấy Phỉ Bích không có vừa đến Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc đã làm ầm ĩ lớn tiếng, bất giác thở phào. Trong lòng hiểu được Phỉ Bích mặc dù giận thì giận, bất quá nàng có lẽ cũng rất có chừng mực. Ngải Mễ Lệ vừa nghe Phỉ Bích tới đây để được gặp riêng với mình, trong lòng chợt cả kinh. Nàng trong lòng có quý, vài lần trước trong khi cùng Phỉ Bích gặp lại đã loáng thoáng cảm giác được có vài phần không ổn, biết được với một người đàn bà thông minh như Phỉ Bích nhất định sẽ nhận ra điều gì đó.

Lúc này đây Phỉ Bích đã chỉ đích danh, nói là đến đây để tìm nàng. Ngải Mễ Lệ liền hiểu cái gì đến rồi cũng phải đến, trấn định lại tâm trạng đang rối loạn bất an, chủ động bước ra ngoài cửa nghênh đón Phỉ Bích.

- Hả, đây không phải là Phỉ Bích tiểu thư đó sao? Hi hi, đã lâu không gặp, sao lại rảnh tới tìm ta vậy? - Ngải Mễ Lệ đã nhiều năm lần lộn trong Âm Mạc. Mặc dù trong lòng có quý bất quá về bên ngoài lại tự nhiên vô cùng, nét mặt sáng ngời, vui mừng nở nụ cười, giống như tỷ muội xa nhau mới gặp lại cùng Phỉ Bích chào hỏi.

- Ha ha, Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, cái này không phải là muội nhớ đến tỷ đâu. Ai da, nhiều ngày không gặp, Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ sao lại càng ngày càng trẻ ra thế kia, có phải là có cái bí quyết gì không, tỷ nhất định phải nói chuyện với muội đó! - Phỉ Bích cũng đã lấn lợi trên chốn thương trường để kiếm sống, thật sự là có thể kiềm chế tâm trạng, làm ra vẻ giống như đang mỉm cười chào hỏi.

Ngải Mễ Lệ trong lòng loạn một hồi, nghe Phỉ Bích nói úp úp mở mở không rõ ra làm sao, chỉ biết người đến không có ý tốt. Mấy ngày nay Ngải Mễ Lệ đương nhiên hiểu được những biến hoá trên thân thể mình là do nguyên cố vì sao, đối diện với mắt ngọc mây ngài da thịt trắng nõn mềm mại của Phỉ Bích, cùng tình trạng của nàng có bảy tám phần tương tự, Phỉ Bích khơi khơi nhắc tới phương diện sự tình này, hỏi vì sao như thế thì tự nhiên không cần nói ra cũng biết rồi.

- Phỉ Bích tiểu thư quá khen, có lẽ mấy ngày gần đây không có sự tình gì phát sinh, ngủ ngon giấc hơn một chút thôi, cái này là do tuổi còn trẻ đó mà!

Ngải Mễ Lệ mỉm cười đáp qua loa một câu, liếc nhìn về đám thị vệ còn đứng ở hai bên rồi đi về phía Phỉ Bích yêu kiều cười nói:

- Khó có được một cơ hội thế này. Đi! Vào phòng tỷ tỷ nói chút chuyện thể thái nhân tình nào.

- Đang có ý này! - Phỉ Bích nở nụ cười yếu ớt đáp lại một câu như vậy, thần sắc tự nhiên, cùng Ngải Mễ Lệ đi vào bên trong, hai người nhìn như thế nào cũng chỉ thấy giống như là một đôi tỷ muội thân, tựa hồ căn bản không có bất cứ chỗ nào là không thể hoà hợp được.

Thông qua một con Huyền ma, cuộc nói chuyện của hai người từng câu từng chữ Hàn Thạc đều nghe rõ. Hấn không khỏi ngấm ngấm bội phục sự trầm tĩnh của cả hai, coi như là hiểu được phần nào về đàn bà cao nhã trong lúc tranh đấu. Không giống như trong tưởng tượng rằng các nàng sẽ làm một trận cãi vã ầm ĩ, mà đây lại là cuộc tranh đấu càng thêm phần mịt mờ kín đáo.

Đợi đến khi Ngải Mễ Lệ mang theo Phỉ Bích tiến vào khuê phòng của nàng. Có lẽ bởi vì phòng giữa cuộc nói chuyện của hai người bị tiết lộ ra ngoài, Ngải Mễ Lệ vô cùng cẩn thận bố trí tầng tầng kết giới bên trong căn phòng, Phỉ Bích lãnh đạm nhìn Ngải Mễ Lệ bố trí kết giới cách âm, cách tầm mắt, không nói câu nào.

Ngải Mễ Lệ sau khi bố trí mọi thứ một cách thỏa đáng, Hàn Thạc thông qua hai con Huyền ma cảm nhận được một cỗ khí tức hắc ám dần dần khuếch tán ra bốn phía. Hấn do dự một chút rồi đành thu hồi chứng lại, lệnh bọn chúng dừng lại ở bên ngoài căn phòng mà hai nàng nói chuyện với nhau. Như vậy thì Huyền ma mới dám chắc sẽ không bị kết giới của Ngải Mễ Lệ phát hiện, bất quá cũng không thể nghe được cuộc nói chuyện giữa hai nàng.

- Ai da, loại đàn bà thế này quả nhiên là có chút phiền toái a! - Hàn Thạc bất giác cảm khái, thế nhưng hấn biết với tâm tính của hấn, khả năng khắc chế đối với phương diện này đích xác khiến hấn hồ thẹn rất nhiều.

Trong lúc Hàn Thạc còn đang cảm thán thì quản gia Táp Lạp Tư thẳng một đường tìm đến chỗ hắn, đưa cho một bức thư tín, cung kính thưa:

- Hầu tước đại nhân, đây là thư của ngài.

- Hầu tước đại nhân?

Hàn Thạc chờ người ra, sau đó nhìn quản gia Táp Lạp Tư, nghi hoặc hỏi :

- Táp Lạp Tư, người không phải là xưng hô nhầm đó chứ?

- Không, ta xưng hô đúng mà!

Táp Lạp Tư trả lời, sau đó mỉm cười nhìn Hàn Thạc nói:

- Hầu tước đại nhân, mặc dù văn thư chính thức của Bệ hạ còn chưa ban xuống, bất quá đại nhân cũng không cần phải giấu giếm chúng ta. Hề hề, chúng ta là quản gia của ngài mà cũng chỉ từ bên ngoài mới biết được sắc phong của Bệ hạ giành cho ngài.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc bỗng nhiên đại ngộ, trong lòng hiểu được Ô Đặc Lô Đức Bệ hạ nhất định là từ lúc hắn bắt đầu rời khỏi hoàng cung, đã bắt tay trợ giúp dọn đường cho Lao Luân Tư, chức vị hầu tước của hắn dám chắc cũng được công bố trước thời hạn ra bên ngoài.

Giờ đây ngay cả quản gia Táp Lạp Tư cũng biết được tin tức này. Điều đó đã nói hết được rằng Ô Đặc Lô Đức Bệ hạ đã đem tin tức đề bạt hắn lộ ra ngoài, trong lòng Hàn Thạc không khỏi phải cảm thán một chút về hiệu suất làm việc cực cao của vị Quốc vương này, lúc này mới nhũn mày hỏi:

- Ủm, được rồi, như vậy một vài tin đồn trái chiều gây bất lợi cho ta có phải cũng đang còn lưu truyền đúng không?

- Hầu tước đại nhân, Quốc vương Bệ hạ đã chứng minh xuất thân trong sạch của ngài, đồng thời, còn hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được hoài nghi lòng trung thành của ngài đối với quốc gia nữa, bất cứ kẻ nào mà còn mang dị tâm đối với ngài, Bệ hạ sẽ khép luôn hắn vào tội cố ý gièm pha bêu xấu. Chỉ trong thời gian một ngày, rốt cuộc không có bất cứ kẻ nào dám đàm luận tin tức về ngài với giáo hội tà ác nữa. - Quản gia Táp Lạp Tư sùng kính nhìn Hàn Thạc, hoàn toàn bái phục trả lời.

Hàn Thạc chỉ đi một chuyến đến hoàng cung, sau khi trở về liền được Quốc Vương Bệ hạ liên tiếp ra những tác động lớn, đối với những nghị luận xấu xa về Hàn Thạc đều toàn bộ đè bẹp, đồng thời lại còn sắc phong hắn làm hầu tước cao quý. Tất cả đã chứng minh sự tín nhiệm cùng ân sủng của Quốc Vương Bệ hạ đối với hắn, Táp Lạp Tư đối với Hàn Thạc là thật tâm kính phục.

Bất quá, Táp Lạp Tư vĩnh viễn sẽ không biết, ở bên trong hoàng cung Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, nam nhân có quyền lực lớn nhất này trong lúc bàn chuyện với Hàn Thạc, ngữ khí thậm chí còn phải van xin không còn một chút thái độ ngạo mạn nào của một kẻ bề trên đối với hắn.

- Ai là người gửi bức thư này? - Hàn Thạc liếc qua bức thư một chút rồi lạnh nhạt hỏi.

- Hình như được một tên đệ tử của Ba Bì Luân Ma võ học viện mang tới. Hắn nói là Phạm Ny sư phụ của bọn họ giao cho ngài, ngài từng dẫn dò qua đối với sự tình về Phạm Ny sư phụ phải đặc biệt lưu tâm. Cho nên ta không dám thờ ơ liền gấp rút đưa tới cho ngài. - Lão quản gia hồi đáp.

- Ủm, tốt lắm! - Hàn Thạc tán thưởng một câu rồi phất tay để cho Táp Lạp Tư lui ra. Xé bức thư tín, lấy ra một bức thư màu xanh lục nhạt ở bên trong đọc.

Chữ viết của Phạm Ny thật xinh xắn mềm mại, nội dung bên trong của bức thư còn kín đáo mang theo chút tình ý nhẹ nhàng, mờ mịt đồng thời thổ lộ vài phần nhớ nhung của nàng. Hoá ra hôm nay là ngày mà Vong Linh hệ chiêu sinh, hy vọng Hàn Thạc có thể bỏ chút thời gian đến, xem thử có thể vì Vong Linh hệ làm một bài diễn văn thật hay để tạo cho Vong Linh hệ chút thể diện bên ngoài hay không.

Sau khi đọc hết nội dung trong phong thư, Hàn Thạc ghé mũi hít lấy mùi hương toả ra từ trong mảnh giấy viết màu xanh nhạt, mùi thơm đó giống như hương thơm từ trên cơ thể của Phạm Ny ngấm sâu vào tận gan ruột. Nhớ lại mấy ngày trước đây Ngải Mã viện trưởng đối với bản thân mình rất kỳ vọng. Hàn Thạc

do dự một chút rồi quyết định trước hết nên đi Vong Linh hệ một chuyến. Khi khí trời tràn ngập sắc xuân, kỳ tuyển sinh mỗi năm một lần của Ba Bửu Luân Ma võ học viện lại tiến hành với khí thế hừng hực như lửa.

Bất luận là quý tộc hay bình dân, thì trung tâm đào tạo nhân tài lớn nhất Lan Tư Lạc Đặc đế quốc- Ba Bửu Luân Ma võ học viện đều là nơi mà mọi người cùng hướng tới. Có thể trở thành một ma pháp sư cùng kỳ sĩ cao quý thì đều là mục tiêu của mỗi một thiếu niên, nếu không có tài năng ma pháp xuất sắc, bình dân có thể lui về lựa chọn trở thành một kiếm sĩ thì đó cũng không phải lựa chọn tồi.

Ở vị thế là một học viện lớn nhất lại nằm ở ngay tại thủ đô đế quốc- thành Áo Sâm, nên kỳ chiêu sinh mỗi năm một lần của Ba Bửu Luân Ma võ học viện đều cực kỳ náo nhiệt. Thường thường hầu hết các nhân tài trên khắp đế quốc đều sẽ lũ lượt ủa về đây, hy vọng có thể trở thành một học viên trong học viện này.

Thông thường chỉ cần tiến vào được Ba Bửu Luân Ma võ học viện rồi thuận lợi tốt nghiệp, cho dù là bình dân hay quý tộc đi nữa đều sẽ có một tiền đồ vô cùng rộng mở. Đương nhiên, nếu bản thân học viên là một quý tộc tu tập ma pháp sư mà nói, như thế tiền đồ của người này tự nhiên sẽ càng sáng sủa hơn.

Đám học viên sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp các cuộc kiểm tra, căn cứ vào tiềm lực của tinh thần lực lớn hay nhỏ và lực cảm ứng đối với ma pháp nguyên tố mạnh hay yếu để lựa chọn ma pháp hệ thích hợp với bản thân. Thông thường mà nói, với một hệ ma pháp nguyên tố mà lực cảm ứng nguyên tố càng mạnh thì tu tập hệ ma pháp đó càng dễ dàng thoải mái. Đương nhiên, điều này cũng không hẳn là tuyệt đối, cũng có người lực cảm ứng đối với Hắc Ám hệ ma pháp nguyên tố ngay từ đầu vốn rất yếu, nhưng bởi vì hứng thú cùng sự đam mê cuối cùng trở thành một Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư, trụ cột cũng chỉ là một bộ phận, thành tựu cuối cùng thì còn phải xem lại ở từng người.

Bởi vậy, sau khi đám học viên đã thông qua các loại bài thi kiểm tra, đến khi lựa chọn một hệ nào đó, thường thường hứng thú cùng với sự mạnh yếu đối với hệ đó sẽ là điểm mấu chốt, cũng không phải là do lực cảm ứng của học viên đối với một hệ ma pháp nguyên tố nào đó càng mạnh mà sẽ lựa chọn hệ đó.

Cho tới nay, Ba Bửu Luân Ma võ học viện luôn luôn đề xướng sẽ thủy chung, kiên trì, tôn trọng hứng thú của học viên, tôn trọng sự lựa chọn của các học viên. Cho dù bất luận là một hệ nào đi nữa cũng không được phép cưỡng ép quyền lợi gia nhập của các học viên ưu tú, quyết định cuối cùng nằm trong tay của bản thân đám học viên, các hệ sẽ phải làm hết những gì có thể để lợi dụng năng lực hấp dẫn của mình nhằm thu hút được những học viên ưu tú gia nhập vào.

Vong Linh hệ cũng bởi vì như thế nên sau nhiều năm sa sút, nó đã trở thành một phân nhánh phụ thuộc vào Hắc Ám hệ. Bất quá Vong Linh Hệ cùng Hắc Ám hệ dấu sao cũng không phải là hệ mạch giống nhau, cho nên trong những kỳ chiêu sinh như thế này chính là thời khắc mà Vong Linh hệ cũng có tư cách được độc lập chiêu sinh.

Trên một khoảng sân rộng lớn vô cùng, các ma pháp hệ của Ma võ học viện Ba Bửu Luân đã chiếm cứ mấy phương, phân biệt mà chia ra Quang Minh hệ, Hắc ám hệ, Hỏa hệ, Thủy hệ, Phong hệ, Địa hệ, Lôi hệ, Triệu Hoán hệ, Không Gian hệ, Vong Linh hệ phần đông là đang giờ chiêu sinh

Mỗi một hệ đều cố gắng tìm mọi cách để lôi kéo sự chú ý của mọi người, hoặc là giảng ra tấm bảng rôn thật dài viết chỉ chút các ưu điểm của bản thân hệ đó ra, hoặc là mời các vị tiền bối vĩ đại đã tốt nghiệp từ trước tới nay đến cổ vũ nhằm tăng thêm độ hấp dẫn nhân khí, nếu không thì cũng sẽ hứa hẹn những ưu đãi sau khi tiến vào các hệ này, dù sao vì để có thể kéo được những học viên ưu tú vào hệ của mình thì các đại ma pháp hệ đều dốc hết tâm trí mà ra sức hoạt động

Nhân tài nào cũng đều là thứ cần bản nhất mà Ma võ học viện Ba Bửu Luân phải có, một hệ chỉ cần cho ra được một vị ma pháp sư cường đại thì chẳng những cả hệ đó sẽ được phong quang hơn không ít, đồng thời trong tương lai sinh hoạt nội bộ với các loại học viện khác cũng sẽ có được những ưu thế. Càng là hệ phái cường đại thì lại càng có thể thu được rất nhiều tiền tài cùng tư nguyên theo kèm.

Lấy Địa hệ làm ví dụ, lúc trước Địa hệ vẫn còn đang sa sút, chỉ bởi vì ba mươi năm trước nhờ nghênh đón được Đặng Phổ Tư Cái Nhĩ, khiến cho Địa hệ liên tục thăng tiến mấy lần rồi vượt xa so với mấy học viện khác trở thành hệ tiên phong. Giờ đây Đặng Phổ Tư Cái Nhĩ đã là một vị Địa hệ Thánh Ma Đạo Sư được mọi người trên Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc biết đến, khiến cho Địa hệ nhiều năm như vậy mà chưa hề để tuột mất vị trí cường hệ hàng đầu.

Loại ví dụ như trên còn có rất nhiều, Quang Minh hệ cùng Hắc Âm hệ nhiều năm qua như vậy mà vẫn luôn chiếm được ưu thế, cũng bởi vì trong vài năm gần đây xuất hiện được mấy học viên ưu tú, chỉ mỗi Vong Linh hệ là vẫn nhỏ yếu và chịu sự khi dễ. Bởi vì Hàn Thạc xuất hiện đồng thời cũng đã bộc lộ tài năng, lơ mờ từ vị thế là cái bóng đằng sau lưng Hắc Âm hệ đã có sự chuyển biến, không những thế còn có thể độc lập tìm kiếm môn hộ.

Tại một góc khuất ở phía đông bắc, năm khô lâu chiến sĩ cao lớn giơ cao dòng chữ “Vong Linh hệ hoan nghênh các bạn gia nhập”. Dòng chữ lớn, lộ ra từ tấm bảng tròn dài ngoằng ở phía sau chiếc bàn lớn. Phạm Ny cùng Cát Ân là hai vị sư phụ ngồi ngay gần ở đó, một đám học viên của Vong Linh hệ như Lý Toa, Ngải Mễ, A Tây Na còn lại đang lớn tiếng gào to mời gọi.

- Dựa vào cái gì lại xếp chúng ta ở chỗ này. Nơi đây rõ ràng cách xa khu vực trung tâm mà. Hắc Âm hệ kia rõ là đang cố tình chèn ép chúng ta mà. Hừ!

Lý Toa tức giận gào lên một câu, quay đầu nhìn về mặt thông dong Phạm Ny hỏi:

- Phạm Ny sư phụ, người nói cái tên Bồ Lai Ân kia có tới hay không đây? Hắn đã rất lâu rồi chưa về lại Vong Linh hệ, tên tiểu tử này bây giờ đã thành tâm phúc của đế quốc, có phải là đã quên đám bằng hữu chúng ta đây rồi không. Ấy, còn có người kia?

Qua bao lâu như vậy rồi, Lý Toa sớm từ trước đối với Phạm Ny cùng Hàn Thạc đã không còn căm giận nữa. Lý Toa bây giờ vẫn phải khổ luyện giống như Hàn Thạc lúc trước, cũng chỉ có năng mới hiểu rõ được bản thân mình, đến ngay cả Phạm Ny cũng có phần nhìn không thấu Lý Toa.

Trải qua lần thảm biến của gia tộc, Lý Toa so với trong tưởng tượng của Phạm Ny kiên cường hơn rất nhiều. Nàng rốt cuộc không còn là tiểu cô nương sống tuý hững, chỉ biết làm loạn như trước kia nữa mà đã chính thức hạ quyết tâm tu tập Vong Linh ma pháp, giờ đây dưới sự giúp đỡ của Phạm Ny đã trở thành một trung cấp ma pháp sư.

Phạm Ny mỉm cười liếc mắt về phía Lý Toa rồi giải thích:

- Ta không phải đã để cho Lí Khắc đưa thư báo tin cho hắn rồi đó thôi, hắn nếu nhận được thư của ta, chắc sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Ta nghĩ, hắn chắc hẳn sẽ đến đây nhanh thôi. Hì hì, không cần phải lo lắng đâu. Vị trí của Vong Linh hệ mặc dù uỷ khuất một chút, bất quá ta nghĩ thế nào rồi cũng sẽ có học viên mộ danh mà tìm đến thôi.

Phạm Ny tự nhiên sẽ không nói cho Lý Toa khi Hàn Thạc vừa quay trở về từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, người đầu tiên mà hắn tìm tới đó chính là nàng. Lúc mà Hàn Thạc nói cho nàng biết là ngay sau khi vừa mới từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thành tiến vào thành Áo Sâm là lập tức đến Vong Linh hệ tìm nàng. Trong lòng Phạm Ny không khỏi vui mừng một hồi lâu

Trong khoảng thời gian này, thanh thế của Hàn Thạc tại đế quốc như mặt trời giữa trưa, cả tầng lớp quý tộc lẫn bình dân trên đế quốc nơi nơi đều truyền lưu những chiến tích kiêu hùng của hắn, nhất là về sự tích Hàn Thạc giết chết đoàn trưởng Long kỵ sĩ Tái Nhĩ Đặc cùng tọa kỵ Lục long của liên minh thương hội Ba Đặc, lại càng lan truyền khắp bất kể xó xỉnh nào trên toàn đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Tình thế thăng tiến một lèo của Hàn Thạc khiến cho Vong Linh hệ được thơm lây không ít, bây giờ ở bên trong Ba Bể Luân Ma võ học viện, quả thật đã không ai còn có gan dám mạo muội khi dễ trước mặt Vong Linh hệ nữa, đến ngay cả viện trưởng Ngải Mã cũng rõ ràng thiên vị cho Vong Linh Hệ, khiến Phạm Ny có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

- Phạm Ny sư phụ, người nói năm nay chúng ta có thể chiêu mộ được bao nhiêu tân sinh? - Cát Ân và Phạm Ny ngồi ở cạnh nhau. Vốn trước đây Cát Ân đối với Phạm Ny một lòng luyến ái nhưng trong một lần vô ý đã thấy được cảnh Phạm Ny đang cùng Hàn Thạc thân mật, hơn nữa Phạm Ny đã trở thành một vị Vong Linh Ma đạo sư. Bởi vậy mà phần cảm tình đó dần dần phai nhạt đi.

Vô luận là từ phương diện nào mà so sánh thì Hàn Thạc thân là một quý tộc đế quốc có thực lực đạt tới Vong Linh Đại Ma Đạo Sư với khí thế tựa như mặt trời giữa trưa, cũng khiến cho hắn, một gã thầy giáo cao cấp ma pháp sư thuộc Vong Linh hệ nhỏ nhoi đã không thể nào so sánh được rồi, về sau khi Phạm Ny

cũng đã trở thành một vị Vong Linh Ma đạo sư, thì chút hi vọng mong manh còn sót lại trong tim cũng biến thành mây khói.

Bởi nguyên do đó mà Cát Ân đã quyết định dồn hết tinh lực của mình vào phương diện sự nghiệp, càng cố gắng đi sâu nghiên cứu về tri thức ma pháp, mặt khác cùng lúc cố sức đem chức nghiệp giáo sư phát dương quang đại. Sự phát triển của Vong Linh hệ trong khoảng thời gian này không thể phủ nhận công lao của hần chiếm một phần không nhỏ.

Trong một lần quay về lại quê nhà, Cát Ân vừa nói hần đã từng là sư phụ của bá tước Bồ Lai Ân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, lập tức cả khu thị trấn nhỏ náo động cả lên, Cát Ân được hưởng chút phong quang từ thân phận của Hàn Thạc tựa hồ cũng trở nên cao quý hơn vài phần, điều này làm cho oán khí của Cát Ân đối với hần cũng chậm rãi tiêu tan đi rất nhiều.

- Ai mà biết được. Hi hi, có lẽ sẽ có một ít đó. - Phạm Ny mỉm cười đáp lại Cát Ân một câu.

- Xin hỏi, nơi này có phải là Vong Linh hệ đó không? Đế quốc bá tước Vong Linh hệ Đại Ma Đạo Sư Bồ Lai Ân có phải là đã từ nơi đây mà tốt nghiệp không? - Một gã thiếu niên mặc quần áo diêm dúa có quần gia hộ tống đằng sau, đi tới nho nhã lễ phép chào hỏi.

- Không sai, Bồ Lai Ân đúng là đã tốt nghiệp từ hệ của chúng ta. - Cát Ân vui vẻ, vội vàng trả lời.

- Chà, rốt cục ta cũng tìm thấy rồi, sao lại thiên lệch như thế chứ.

Gã thiếu niên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu lên một tiếng, sau đó vô cùng hưng phấn nói:

- Ta thi kiểm tra tinh thần lực đạt loại ưu, Hắc Ám ma pháp nguyên tố cực mạnh, bất quá ta lại lựa chọn Vong Linh hệ, hy vọng các vị có thể tuyển chọn ta!

Gã thiếu niên này sau khi tuân ra những lời đó, liền hướng về nơi đằng xa bồi hồi lớn tiếng kêu gào mấy tên đồng bạn:

- Các bằng hữu, ta tìm được Vong Linh hệ rồi, ở chỗ này này, các người đều tới đây đi!

Thiếu niên vừa dứt lời xong, một vài thiếu niên nam nữ ở những chỗ khác, nghe vậy toàn bộ thần sắc vui vẻ, vội vàng vàng chạy về phía Phạm Ny bên này. Mấy người này sau cuộc kiểm tra tinh thần lực thì đều có tiềm lực rất lớn, xuất thân cũng cao quý vô cùng. Đúng là những nhân vật đã khiến cho sư phụ của các hệ khác phải đỏ mắt trông ngóng một hồi, không nghĩ tới chỉ thoáng một cái đã chạy hết về phía Vong Linh hệ rồi.

390. Chương 390:tôn Trọng

- Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh, lựa chọn Vong Linh hệ mới đúng là quyết định chính xác!

Cát Ân vừa thấy vài tên học viên trẻ tuổi chạy thẳng tới bên này liền cười ha hả rồi vội vàng đứng dậy, lấy ra vài cuốn sách nhỏ đưa cho mỗi người một quyển, cười nói:

- Hãy điền một số thông tin vào đó đi, ha ha ha Vong Linh hệ chúng ta không có nhiều quy củ lắm đâu, học phí cũng thuộc loại thấp nhất.

Mấy tên này đều là những thiếu niên mộ danh mà đến, rõ ràng đều bị danh tiếng của Hàn Thạc hấp dẫn nên mới xin gia nhập. Cả đám nghe vậy toàn bộ hưng phấn, lập tức cúi xuống mặt bàn mà ngoáy bút ghi vào.

Ở đằng xa, một vài chàng trai cô gái vẫn còn đang bối rối một chút, cùng với đám người này hần cũng không phải cùng một bọn, song mục đích của bọn họ đều giống nhau, cũng đều đang tìm kiếm địa điểm của Vong Linh hệ, nghe được tiếng gào thét từ bên kia vọng lại, cả đám vẻ mặt chấn động, hướng đến Vong Linh hệ bên này mà lũ lượt kéo tới.

- Này! Tập Lợi Lai, tinh thần lực của người thuộc loại cực tốt, đối với Hắc Ám nguyên tố cũng đồng dạng có mức hoà hợp rất cao, chỉ cần người đồng ý tu tập Hắc Ám hệ ma pháp, nhất định có thể trở thành một vị Hắc Ám Đại ma đạo sư. Không nên bỏ đi a!! Đối với một học viên như người thế này, Hắc Ám hệ chúng

ta còn có rất nhiều ưu đãi đó!! - Một gã giáo sư Hắc Âm hệ, mắt nhìn thấy một tên thiếu niên đang thẳng hướng nhắm về Vong Linh hệ mà đi, vội vàng đứng dậy gào lớn.

- Thật ngại quá! Ta bởi vì tưởng rằng Hắc Âm hệ và Vong Linh hệ đều giống như nhau cùng một chỗ nên lúc này mới tới đây, không ngờ rằng nguyên lai Vong Linh hệ có thể một mình đứng ra chiêu sinh. Thật có lỗi, ta mong muốn trở thành một vị Vong Linh Đại ma đạo sư giống như hầu tước Bồ Lai Ân vậy nên mới đến, không phải vì Hắc Âm hệ các người! - Gã thiếu niên này có thể nhanh như vậy biết được thân phận hầu tước của Hàn Thạc, gia thế nhất định không đơn giản, không kiêu ngạo cũng không hề tự ti trả lời qua loa một câu, thì lễ đúng chuẩn mực rồi không có một chút do dự, nhanh chóng bước khỏi địa điểm chiêu sinh của Hắc Âm hệ.

Ngồi ở hàng ghế phía đằng sau của Hắc Âm hệ, sắc mặt Hắc Âm hệ Ma đạo sư Dịch Âu dần dần có chút khó coi. Tạp Lợi Lai này là tên học viên mà hắn chăm từ rất lâu rồi. Ngay từ đầu khi Tạp Lợi Lai bước vào Ba Bỉ Luân học viện thông qua kì thi kiểm tra Dịch Âu đã lập tức dám chắc gã chính là một người có tố chất cực tốt để tu tập Hắc Âm hệ ma pháp.

Dịch Âu vì để có thể có được gã Tạp Lợi Lai này, thậm chí đã để cho mấy vị sư phụ luân phiên tiến đến động viên dụ hoặc hắn. Mà ngay từ đầu Tạp Lợi Lai cũng biểu hiện sự hào hứng cuồng nhiệt, vẫn luôn rất vui vẻ nào ngờ đầu vào thời khắc cuối cùng, gã này vậy mà cũng không hề quay đầu lấy một cái, trực tiếp hướng thẳng đến Vong Linh Hệ, còn nói rằng từ đầu đến giờ bọn hắn sở dĩ tỏ ra niềm nở chỉ bởi vì nguyên nhân thuần túy là đã ngộ nhận quan hệ trong đó giữa Hắc Âm hệ và Vong Linh hệ, quả thật khiến cho sắc mặt của Dịch Âu như vừa ăn xong một cái tát rõ đau.

- Không phải đó là một tên nô lệ hèn mọn đi quảng phân chó sao, có gì đặc biệt hơn người cơ chứ, hừ. - Bị cái tên Tạp Lợi Lai kia cự tuyệt, gã thầy giáo của Hắc Âm hệ nhin không được tức khí hừ hừ châm biếm một câu, cố gắng thông qua phương thức này hồng phát tiết sự phẫn uất trong lòng.

- Dịch Âu. Vong Linh hệ không phải vẫn luôn phụ thuộc vào Hắc Âm hệ đó sao? Làm sao lại ra tình thế này, Vong Linh hệ ngược lại lơ mờ còn qua mặt luôn cả Hắc Âm hệ. Ta thật không ngờ nổi khi ta vắng mặt thì Hắc Âm hệ lại sa sút đến thế. Người thật càng ngày càng không ra gì, đã biến Hắc Âm hệ thành cái dạng như vậy? - Đứng ở bên cạnh Dịch Âu lúc này, một trung niên ma pháp sư thân thể cao gầy nhú mày trách móc người phụ trách Hắc Âm hệ là Dịch Âu.

- Khắc Lạc Y. Mặc dù người đã thành Hắc Âm hệ Đại Ma Đạo Sư, đúng là trước đây lúc người chưa rời khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, danh khí của người quả thật rất lớn nhưng bất quá bây giờ đám thanh niên có thể biết đến người sớm đã không còn rồi. Song, cái tên Bồ Lai Ân này gần đây lại là như mặt trời giữa trưa, trong lòng đám thanh niên đế quốc bây giờ hắn mới chính thức là bậc anh hùng. Thời đại của người đã trôi qua lâu rồi. - Dịch Âu liếc nhìn trung niên ma pháp sư, cười khổ trả lời.

Khắc Lạc Y từng cùng với Dịch Âu cũng tốt nghiệp ra từ Hắc Âm hệ, lúc trước khi Khắc Lạc Y còn ở Hắc Âm hệ, trong các cuộc thi đấu giữa các hệ Ma pháp học viện với nhau liên tục mấy năm liền đều khiến Hắc Âm hệ xưng hùng. Người này tấn cấp lên cao cấp ma pháp sư rồi sau khi tốt nghiệp chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn đã trở thành Hắc Âm hệ Ma đạo sư, tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đã từng có mấy năm rất oai hùng.

Bất quá, Khắc Lạc Y trở thành Ma Đạo Sư vẫn chậm chạp chưa có được đột phá, cũng không bao lâu sau liền rời bỏ Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Khi đi du lịch khắp các quốc gia trên Kì Áo đại lục thì mấy năm trước mới trở thành một Hắc Âm hệ Đại ma đạo sư. Dịch Âu với hắn tốt nghiệp cùng lúc, thế nhưng rõ ràng không được trời cho có thành tựu giống như Khắc Lạc Y, đến tận bây giờ vẫn chỉ dậm chân tại chỗ vẫn là một Ma đạo sư, lần này khi nghe nói hắn đã quay trở về Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, mới mời hắn đến để lấy chút thể diện.

Đáng tiếc Khắc Lạc Y rời khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc thời gian cũng đã lâu lắm rồi, đến ngay cả một vài lão nhân cũng đã quên mất sự tồn tại của hắn, chứ đừng nói đến đám đệ tử thiếu niên thích sùng bái anh hùng, hắn đứng ở nơi này cũng đã lâu như vậy rồi, Dịch Âu mặc dù tận tâm giới thiệu, song cũng không có người nào chú ý tới hắn.

- Dịch Âu, cái tên tiểu tử tên là Bồ Lai Ân kia, thật sự chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế đã trở thành Vong Linh hệ Đại ma đạo sư hay sao?

Các ma pháp sư tu luyện Hắc Âm hệ ma pháp, trên người tự nhiên có một cỗ khí tức âm trầm bao quanh, một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc là Khảm Dịch Đạt cùng vị Đại ma đạo sư tên là Khắc Lạc Y này cũng có khí tức tương tự. Hắc âm trầm nghiêm mật nhìn biểu tình của Dịch Âu, người bình thường mà nhìn dám chắc sẽ có chút sợ hãi.

Dịch Âu nghe Khắc Lạc Y hỏi như vậy, mặc dù cực kỳ không muốn thừa nhận, song sự thật là như thế cũng không thể không đáp, chỉ đành cười khổ gật đầu trả lời:

- Tên tiểu tử đó quả thực là một con quái vật, hắc thật sự nhanh như thế đã trở thành một Đại ma đạo sư, càng thêm đáng sợ chính là thời gian hắn ở Vong Linh hệ ngu ngốc kia căn bản không dài lắm, cũng chỉ xuất hiện ở một vài thời điểm máu chốt, nhìn chung cũng không biết hắn rốt cuộc đã tu luyện như thế nào mà đạt được đến vậy.

- Thật sao? Ha ha ha, Quả nhiên có chút thú vị. Đáng tiếc người này không có mặt ở đây, nếu không ta thật muốn gặp mặt hắn. Ta ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đã bị mọi người quên đi lâu lắm rồi, quả thật rất muốn tìm một cao thủ để luyện tập, mới có thể khiến cho càng nhiều người biết rằng ta đã trở lại. - Khắc Lạc Y lẩm bẩm đáp lại, vẻ mặt dường như có nét dăm chiêu.

Dịch Âu liếc nhìn Khắc Lạc Y một cái, giựt dây:

- Không sai!!! Khắc Lạc Y, tên tiểu tử kia bây giờ ở đế quốc thanh thế rất vượng, người nếu muốn một phát thành danh, thì hãy đánh bại hắn, đây chính là phương pháp nhanh nhất đó. Hề hề hề người thật sự có lẽ nên thử xem. Tên tiểu tử này chỉ mới vừa tiến cấp lên Vong Linh Đại ma đạo sư. Ta nghĩ hắn nhất định không phải đối thủ của người đâu.

Dịch Âu và Khắc Lạc Y lúc trước ở cùng nhau, Dịch Âu đối với tính cách của Khắc Lạc Y đã rất rõ ràng, vừa nhìn thấy vẻ mặt là đã biết hắn đang có tâm tư gì rồi, không kìm được liền giật dây Khắc Lạc Y. Lúc trước khi Khắc Lạc Y còn ở tại Hắc Âm hệ, cũng đã là một nhân vật nổi tiếng tâm cao khí ngạo, nhiều năm như vậy rồi nhưng tâm tính của hắn có lẽ vẫn không thay đổi, điểm này Dịch Âu đã nhìn ra được.

- Đáng tiếc, tên tiểu tử đó hôm nay không tới, nếu không ta thật sự có thể thừa dịp dập tắt nhuệ khí của hắn! - Lời đề nghị của Dịch Âu rất hợp với tâm ý của Khắc Lạc Y, hắn đối với thực lực của bản thân mình tuyệt đối tự tin, nhịn không được dục vọng thôi thúc bắt đầu rục rịch.

Ở Hắc Âm hệ bên này trong lúc còn đang thăm thì cấu gắt thì các vị sư phụ của các hệ khác cũng đồng dạng trong lòng oán hận không thôi. Nhất là Quang hệ càng như thế, người phụ trách phía sau Quang hệ Ma Đạo Sư Phúc Luân Đạt, vẻ mặt giống như bị biến dạng, cảm phần hét lớn:

- Đây là chuyện gì vậy hả!! Lị Lị Tạp đối với Quang hệ nguyên tố hoà hợp đến thế, vậy mà cũng hướng đến phía đối địch Vong Linh hệ phóng đi, cô ta chẳng lẽ không biết với điều kiện của cô ta thì tu luyện Quang hệ sẽ rất có tiền đồ hay sao? Vong Linh hệ, cái loại hắc ám sinh vật này làm sao có thể là đối thủ của Quang hệ ma pháp, cái này thật là quá sức hoang đường mất rồi!

Tại dãy ghế đằng sau của Quang hệ bên này, có một nhân vật đang ngồi hiểu rất rõ về Hàn Thạc — một trong tam đại thủ lĩnh của Âm Mạc Quang hệ Đại ma đạo sư Ai Mễ Á Tư. Lúc này hắn còn đang nhắm nháp một chén trà thơm, nhàn nhã ngồi nguyên tại chỗ mỉm cười nhìn Phúc Luân Đạt, cũng không hề phát biểu ý kiến gì cả.

Ở phía sau Ai Mễ Á Tư, có hai gã hộ vệ bậc kiếm sư, hai người chỉ tập trung vào việc bảo vệ cho hắn, cũng không để ý đến những lời nói của Phúc Luân Đạt. Ở trong mắt bọn họ an nguy của Ai Mễ Á Tư mới là chuyện quan trọng nhất.

Phúc Luân Đạt cảm tức oán thán, lúc này mới chịu yên phận nói với Ai Mễ Á Tư:

- Ai Mễ Á Tư đại nhân. Ngài nói chuyện này có phải rất hoang đường hay không? Cái tiểu hệ Vong Linh này vậy mà chỉ bởi vì vận hên của một tên tiểu tạp dịch, đã đoạt đi nguồn sống của Quang hệ chúng ta.

Ai Mễ Á Tư lúc trước cũng từ Quang hệ tốt nghiệp ra. Giờ đây đã thành một vị đại thần nắm trong tay trọng quyền của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, ở tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc bất luận trong mắt một quý tộc nào, hắn cũng bị xem như là một gã ôn thần, một khi Ai Mễ Á Tư theo dõi một quý tộc nào đó, thì cái tên quý tộc kia nhất định sẽ phải ăn đủ.

Bất quá, đối với Ai Mễ Á Tư mà nói, mặc dù so với hắn thì kẻ thuộc giới thấp như Phúc Luân Đạt cũng không mấy hảo cảm. Nhưng mà đối với Quang hệ có lẽ còn có chút cảm tình. Bởi vậy sau khi nhận được lời mời từ Phúc Luân Đạt, Ai Mễ Á Tư thật sự cũng muốn tới thưởng ngoạn một phen, bây giờ chính tai nghe thấy những lời oán hận của người kia, hắn chỉ mỉm cười, nhả nhận nói:

- Bố Lai Ân đã là hầu tước của đế quốc, rất được bệ hạ coi trọng, người tốt nhất nên cẩn thận ngôn từ của mình đi.

Hàn Thạc chính là người của Âm Mạc, Phúc Luân Đạt không biết điểm này nên ở trước mặt Ai Mễ Á Tư mà châm chọc chế nhạo. Đó thật là phúc khí cực xấu của Phúc Luân Đạt, Ai Mễ Á Tư vừa nói như vậy, khiến hắn có chút kinh ngạc nhìn lại, không rõ vì sao vị đại nhân này lại vì Hàn Thạc mà nói như vậy.

- Ha ha ha người có lẽ cũng không cần vội vàng chuyện của mình đâu, những học viên này tiến nhập Vong Linh hệ, cũng đều là xuất phát từ thói sùng bái anh hùng một cách mù quáng. Trải qua một đoạn thời gian, khi mà bọn họ phát hiện ra rằng bản thân cũng không thích hợp tu luyện Vong Linh ma pháp, ta nghĩ bọn họ có lẽ sẽ thấy rõ sự thật rồi quay về lại Quang hệ, người căn bản không cần phải lo lắng như thế. - Ai Mễ Á Tư thân là cấp cao Âm Mạc, nên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm mấu chốt, liền trấn an Phúc Luân Đạt một phen.

- Ta, ta thật nuốt không trôi cục nghẹn này! - Phúc Luân Đạt suy nghĩ một chút, hiểu được Ai Mễ Á Tư nói cũng có lý, bất quá có lẽ bởi vẫn còn cảm tức nên quát nhẹ một câu.

Âm thầm khinh miệt liếc mắt nhìn Phúc Luân Đạt, Ai Mễ Á Tư thầm nghĩ bây giờ Bố Lai Ân căn bản không phải người mà một tên tiểu giáo sư Quang hệ như người có thể chống lại, suy nghĩ một chút, ngấm lại phần cảm tình đối với Quang hệ, hắn đành nhắc nhở một câu:

- Phúc Luân Đạt, tặng cho người một câu nói này, Bố Lai Ân không phải là người mà người có thể nhục mạ được đâu, người nếu mà nuốt không trôi cục nghẹn này thì cũng ráng mà liệu nuốt nó đi, nếu không sẽ phải tự giết chết chính mình đó.

Ai Mễ Á Tư cầm quyền một phương của Âm Mạc, cùng Quốc Vương bệ hạ quan hệ thân mật, hôm nay từ việc Quốc vương bệ hạ liên tiếp bố trí đã nhìn ra một chút manh mối, hiểu được trước khi ngài chết đi, trên Lan Tư Lạc Đặc đế quốc bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng có thể động vào Hàn Thạc, cho dù Ai Mễ Á Tư hắn cũng không có khả năng, huống chi chỉ là một tên giáo sư Quang hệ?

- Cái này, Ai Mễ Á Tư đại nhân sao lại nói ra những lời ấy? - Phúc Luân Đạt trong lòng cả kinh, khá kỳ quái dò hỏi.

- Người tự ngộ lấy đi. Ha ha ha, ta sở dĩ tặng người những lời này, có lẽ bởi thấy người mời ta đến đây thưởng lãm. Người xem tên ở phía Hắc Âm hệ đối diện bên kia, ta cam đoan bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn thôi. Ấy, không cần đợi lâu lắm đâu, nói không chừng sẽ rất nhanh ăn phải quả đắng thôi. Ái chà cái tên kia, vậy mà cũng đã đến đây, hắn không phải mới từ chỗ bệ hạ rời đi không lâu kia mà? - Ai Mễ Á Tư đầu tiên là cảnh cáo Phúc Luân Đạt một câu, đột nhiên con mắt nhíu lại, phát hiện nơi xa xa một thân ảnh cao to hùng vĩ đập vào tầm mắt, nhìn không được thấp giọng hô lên.

Theo tầm mắt của Ai Mễ Á Tư vừa nhìn, Phúc Luân Đạt cũng thấy được từ phương xa Hàn Thạc đang trên đường bước tới, không kìm được hô lớn một tiếng:

- Trời ạ, tên này làm thế nào lại trở nên cao lớn đến thế!

Lần trước Phúc Luân Đạt thấy được Hàn Thạc thì khi đó hắn còn không đến một thước tám. Hàn Thạc mỗi một lần trở về Vong Linh hệ cũng đều chỉ đến tìm luôn Phạm Ny, người bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn. Tu luyện ma công khiến cho vóc người Hàn Thạc bây giờ quả thực hùng vĩ tựa như là Ma thần, tự nhiên bộc lộ ra một cỗ khí chất tà dị hấp dẫn mọi người.

Cho dù ở giữa biển người mênh mông, thân hình to lớn hùng vĩ của Hàn Thạc cùng với khí chất đó chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể lôi kéo mọi ánh mắt, làm cho người ta chỉ có thể không ngừng tập trung sự chú ý lên trên người hắn, đương nhiên cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

- Phạm Ny sư phụ, là Bố Lai Ân!! Bố Lai Ân đã đến đây, hắn thật sự đến đây! - Lỵ Toa vốn vẫn đang nhàm chán hết nhìn đông lại đến nhìn tây, trong thâm tâm thật ra vẫn không có kỳ vọng Hàn Thạc sẽ trở

về, trong lúc ánh mắt quét qua quét lại chợt nhìn thấy thân ảnh anh tuấn của hắc xuất hiện, trong lòng giống như đang nổi lên một trận sóng cuộn cuộn, bất giác thét to lên.

“Xem ra, chỉ có chính thức nhìn thấy hắc, ta mới biết được mấy ngày nay ta muốn quên hắc căn bản đều là giả dối rồi, ta, ta thật sự còn không thể quên được hắc!”

Lý Toa sau khi thét lên một tiếng kinh hãi, đột nhiên mặt cười buồn bã, trong lòng thở dài một tiếng.

Khi Lý Toa hét lên một tiếng thét kinh hãi như thế, đôi mắt đẹp của Phạm Ny như bắn ra những tia quang mang vui sướng không thể tưởng tượng nổi, thân thể mềm mại đầu tiên là có chút kiềm chế, đứng luôn dậy, sau lại nghĩ trước mặt bao nhiêu người nơi này. Nàng đành kìm nén lại, khuôn mặt đỏ lên rồi lại ngồi xuống, trong lòng vừa thâm mắng mình thất thố, vừa giả như uống một hớp nước, ngữ khí cố gắng tỏ ra bình thản nhìn về đám thiếu nam thiếu nữ còn đang trong trạng thái hưng phấn ở trước mặt, giới thiệu:

- Ủm, người kia chính là Bồ Lai Ân, hắc coi như là đàn anh của các bạn.

Mấy chục tân học viên mộ danh Hàn Thạc mà tới vừa mới hoàn thành thủ tục gia nhập Vong Linh hệ, nghe vậy cả đám khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, cả đám dốc sức cố nhón hết mũi chân để cho mình có thể nhìn xa hơn một chút, cố tìm kiếm bóng dáng người anh hùng ở trong lòng, trong lúc nhất thời bị hưng phấn cùng với sự kích động tràn ngập trái tim non nớt.

Hàn Thạc bước thẳng tới, phát hiện bởi vì sự xuất hiện của hắc, hầu hết ánh mắt đều soàn soạt ngưng tụ trên người hắc. Hàn Thạc xoay mắt ngắm một vòng, cũng không hề lập tức thấy được điểm chiêu sinh của Vong Linh hệ, trong lúc nhất thời không tìm được nổi lên sự nghi ngờ.

Bất quá, Hàn Thạc hiểu được Vong Linh hệ lệ thuộc vào Hắc Âm hệ. Mà vị trí của Hắc Âm hệ đằng kia thật ra lại thấy được rất rõ ràng, một con Huyền ma mạnh mẽ bay cao bao quát toàn bộ phía dưới, lúc này mới nhìn thấy được Phạm Ny đang hiện diện trong một góc phía sau của Hắc Âm hệ. Năm bộ xương khô chiến sĩ gơ cao một tấm băng rôn, nhìn dòng chữ trên đó mà hắc hơi tức cười, thầm nghĩ kì chiêu sinh của Ma pháp học viện lớn nhất Lan Tư Lạc Đặc đế quốc này sao lại giống như cái chợ thế kia?

Còn đang tự hỏi, Hàn Thạc đã đi thẳng về phía Vong Linh hệ. Khi hắc sắp bước vào điểm chiêu sinh của Hắc Âm hệ, Dịch Âu vội vàng kéo Khắc Lạc Y lại, đè thấp thanh âm xuống, nói:

- Tên tiểu tử kia chính là Bồ Lai Ân, người lúc này mà nói nếu chuẩn bị nhân cơ hội để thành danh thì việc chiến thắng hắc không phải chính là một phương pháp tốt nhất đó sao!

Khắc Lạc Y theo tầm mắt của Dịch Âu liếc nhìn, nhin không được lú lười:

- Dịch Âu, người có lầm không đó, tên tiểu tử này thật sự là một Vong Linh pháp sư đó hả? Ta thấy thế nào cũng chỉ thấy hắc so với dã man nhân chiến sĩ còn cao lớn hơn a!

Dịch Âu nghẹn họng lại, sắc mặt khó coi giải thích:

- Không sai, chính là hắc đó, chỉ là nghe nói hắc còn tu tập một loại vũ kĩ thần kỳ nữa, lần trước còn chiến thắng cả Lợi Ách Khải Ân của liên minh thương hội Ba Đặc, Khắc Lạc Y người không phải sợ rồi đó chứ?

“Còn tu tập một loại vũ kĩ” Khắc Lạc Y sưng sờ một phen, sau đó hắc hắc nở một nụ cười tự tin, nói:

- Đối phó với ma pháp sư không chuyên tâm như vậy thực tốt nhất, người nếu không nói điểm này ta còn thật sự có chút cổ kị, như thế này thì ta quả là yên tâm rồi.

Hàn Thạc đi thẳng tới Vong Linh hệ, đối với ánh mắt chăm chú của mọi người chung quanh, nghĩ cũng hơi ngạc nhiên, nhưng thật ra không ngờ rằng sự xuất hiện của hắc trong một chốc lại đã đem đến sự kinh ngạc cho rất nhiều người như thế.

Tại vị trí ngồi đặc biệt gây chú ý ở điểm chiêu sinh của Quang hệ, Hàn Thạc thông qua một con Huyền ma dễ dàng phát hiện ra sự hiện diện của Ai Mễ Á Tư. Trong khi Hàn Thạc còn đang ở trên con đường nhỏ của điểm chiêu sinh Quang hệ, liền hướng đến vị thủ lĩnh Âm Mạc đang thản nhiên ngồi uống trà phía xa kia thì lễ. Ai Mễ Á Tư chính là một trong ba đại thủ lĩnh của Âm Mạc, coi như là thượng cấp của Hàn Thạc, mặt khác Ai Mễ Á Tư còn vừa là anh ruột của Ngải Mễ Lệ, về công về tư hắc nhìn thấy người này cũng phải tỏ vẻ tôn kính một chút.

Vốn ngồi ở đó Ai Mễ Á Tư vẫn đang thần nhiên thưởng trà vừa thấy Hàn Thạc chấp tay thi lễ, cũng không dám có chút lỗ mãng nào, từ từ thế đang ngồi đứng thẳng dậy, cũng mỉm cười đáp lễ lại hần.

Với địa vị của Ai Mễ Á Tư tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, đối với Hàn Thạc này lại quý trọng mà tôn kính đến thế, khiến cho kẻ đứng bên cạnh lão Phúc Luân Đạt khá kinh ngạc, nhớ tới những lời khuyên bảo mà vị đại nhân này vừa nói với hần, Phúc Luân Đạt giật mình hiểu được một chút gì đó, lại còn ngẫm hă hê nhìn về phía Hắc Ám hệ bên kia, thấy Khắc Lạc Y bên đó bộ dạng đang muốn rục rịch vọng động, liền có chủ ý muốn xem kịch vui.

Đối mặt Ai Mễ Á Tư đứng lên hồi lễ, trong lòng Hàn Thạc dường như hơi kinh ngạc, bất luận nhìn thế nào cũng thấy với thân phận của người kia, chỉ cần ngồi ở chỗ đó mà hồi lễ cũng xem như đã cho hần thể diện rồi, hần thật sự không nghĩ đến vị này lại đứng thẳng dậy tỏ vẻ tôn kính với hần như thế.

Cái này mang ý nghĩa Ai Mễ Á Tư đã xem Hàn Thạc trở thành nhân vật có cùng đẳng cấp với hần, căn bản không hề coi Hàn Thạc là cấp dưới của mình, nếu không bất luận so về tuổi tác hay là lai lịch trong Âm Mạc mà xét, căn bản không cần đứng thẳng hồi lễ.

Lộ ra một nụ cười rạng rỡ, thần thái có chút bờ ngỡ, Hàn Thạc hướng thẳng đến Vong Linh hệ bước tới, không truy cứu đến cùng nguyên nhân vì sao Ai Mễ Á Tư lại hữu hảo đến thế.

Đột nhiên, một trung niên ma pháp sư tướng mạo hung ác nham hiểm lao ra chắn trước mặt Hàn Thạc, Khắc Lạc Y âm trầm nhìn lên quét xuống hần, đột nhiên nói:

- Người là bá tước Bồ Lai Ân đó sao? Ha ha ha, ta tự giới thiệu bản thân mình một chút, ta là Khắc Lạc Y, cũng tốt nghiệp từ Hắc Ám hệ, vẫn luôn say mê nghiên cứu ma pháp, mới vừa quay trở về Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.....

- Có chuyện gì nói thẳng đi! - Hàn Thạc cau mày, không đợi Khắc Lạc Y nói hết, cắt ngang luôn.

Thần sắc Khắc Lạc Y cứng đờ ra, sắc mặt khá khó chịu, không ngờ tới Hàn Thạc thân là một vị bá tước cao quý vậy mà lại không có chút lễ phép gì, cắt ngang lời nói của hần như thế, điều này làm cho Khắc Lạc Y ngây ngốc trong chốc lát.

- Ta nghe nói Bồ Lai Ân bá tước là một vị Vong Linh Đại ma đạo sư, không biết bá tước đại nhân có thể nể mặt cùng ta bàn luận về phương diện ma pháp một chút không? - Sau khi bài phát biểu của Khắc Lạc Y bị Hàn Thạc cắt ngang, hơi khó chịu, lời lẽ gây gợn đưa ra lời khiêu chiến.

Lời vừa nói ra, một vài học viên kể cả mấy vị giáo sư của Hắc Ám hệ bên này vẻ mặt đều chấn động, cách đó không xa sự chú ý của một vài hệ khác đều tập trung tại đây, cũng đã nghe được thanh âm cao ngạo đòi khiêu chiến của Khắc Lạc Y, trong lúc nhất thời đều trở nên hưng phấn, vội vàng đình chỉ mọi động tác trong tay, hướng về phía bên này vọt tới.

Vong Linh hệ khi Hàn Thạc vừa xuất hiện, Phạm Ny đã nhìn chăm chăm vào hần, đối với lời khiêu chiến của Khắc Lạc Y bên phía Hắc Ám hệ đều nghe rõ mồn một không sót một chữ, không đợi Phạm Ny tỏ vẻ gì, Lý Toa cùng một vài học viên đã chạy luôn đến đằng xa. Phạm Ny do dự một chút rồi quay đầu lại nói với Cát Ân:

- Cát Ân sư phụ, phiên sư phụ trông hộ nơi này, ta đi xem một chút!

- Ừm, giáo sư đi đi, ta sẽ trông coi nơi này thật tốt. - Cát Ân hiểu được quan hệ chính thức giữa Phạm Ny cùng Hàn Thạc, gật đầu đáp ứng.

- Đi, chúng ta cũng đi xem thử ha ha, người kia từ địa phương nào xuất hiện thế. Vậy mà dám khiêu chiến với vị anh hùng của chúng ta. - Đám tân học viên mộ danh mà đến Vong Linh hệ đều hưng phấn chạy sang bên kia.

Vừa mới ngồi xuống, Ai Mễ Á Tư phun luôn ngum trà ra, xấu hổ nhìn Phúc Luân Đạt cả người bị hần phun trúng, cười trừ:

- Thật có lỗi, thật có lỗi, tên kia thật sự bị ta đoán trúng rồi, muốn mượn cơ hội xuất đầu, ha ha ha.

- Không việc gì, không việc gì. Đại nhân quả nhiên lợi hại. - Phúc Luân Đạt vừa cầm khăn tay lau chùi bã trà dính trên người, khuôn mặt tươi cười tiếp tục cung kính lấy lòng Ai Mễ Á Tư, hẳn nào dám trách cứ người ta chứ!

391. Chương 391: tình Thế Cười Trên Lưng Cọc

Hàn Thạc nhìn thấy ma pháp sư trước mặt này tuổi tác cũng đã không nhỏ, hẳn tên là Khắc Lạc Y, là một Đại Ma Đạo Sư của Hắc Ám hệ. Các học viên bình thường của Ma võ học viện Ba Bể Luân có lẽ cũng không có ấn tượng nhiều lắm với y, có điều khi còn làm một tạp dịch tại Vong Linh hệ, Hàn Thạc đã từng biết đến sự tồn tại của người này.

Lúc trước hai người Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc vào lúc sáng sớm vẫn thường phụ trách việc dọn dẹp lau chùi các pho tượng dọc hành lang. Các học viên ma pháp vĩ đại sau khi tốt nghiệp đều được tạc một pho tượng rồi dựng lên tại đó. Khắc Lạc Y này tự nhiên cũng có pho tượng được đặt trong đó số đó, Hàn Thạc cũng đã từng lau chùi qua không ít ngày.

Khắc Lạc Y khi còn ở tại Hắc Ám hệ, cũng đã từng có một thời huy hoàng. Hồi đó khi Khắc Lạc Y vẫn còn là một trung cấp ma pháp sư, trong các cuộc thi đấu giữa các hệ ma pháp học viện với nhau, đã liên tiếp bốn năm liên thống lĩnh toàn bộ đội ngũ của Hắc Ám hệ đều giành được thắng lợi. Khắc Lạc Y sau khi rời khỏi Hắc Ám hệ, cũng rất nhanh trở thành một Hắc Ám hệ Ma đạo sư, mấy năm trước khi đi du lịch khắp các quốc gia ở trên Kì Áo đại lục, y cũng quả thật đã làm được một số đại sự.

Chỉ là thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, bởi vì Khắc Lạc Y say mê tu luyện để đột phá cảnh giới nên thanh danh mới mờ nhạt dần rồi từ từ bị người của Lan Tư Lạc Đặc để quốc quên đi mất, đến ngay cả những tân sư phụ của Hắc Ám hệ cũng chưa từng nghe nói qua thông tin về y.

Hàn Thạc nhìn Khắc Lạc Y nay lại đứng ra khiêu chiến với mình, nhớ tới tình thế lúc trước, khi hẳn vẫn còn mang thân phận là một tên tạp dịch đi lau chùi pho tượng của y, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác hoang đường. Thật chẳng thể ngờ nổi chỉ sau mấy năm đó, Hàn Thạc rốt cuộc lại trở thành một nhân vật đủ tư cách làm đối thủ, là đối tượng được y hướng đến khiêu chiến, trong lòng Hàn Thạc tự nhiên mọc lên một cảm giác tự hào.

Chính bởi nguyên nhân như thế, Hàn Thạc mới nở nụ cười, không những thế tiếng cười còn tỏ ra vô cùng sáng khoái. Thế nhưng nụ cười rạng rỡ đó của hẳn lại khiến cho trong mắt kẻ đang khiêu chiến là Khắc Lạc Y lại coi đó hoàn toàn là sự khinh nhờn, y có cảm giác như đang bị vũ nhục, cố nén sự tức giận trong lòng nói:

- Bố Lai Ân bá tước. Người thế này là có ý gì hả!! Người chẳng lẽ khinh thường ta mà cự tuyệt lời khiêu chiến ư?

Lắc lắc đầu cười, Hàn Thạc không tránh khỏi tâm thần của bản thân có chút loạn tưởng mơ hồ, lúc này mới càng thêm chăm chú đánh giá lại Khắc Lạc Y. Hẳn nhịu mày, do dự một chút rồi nói:

- Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là nhớ tới một số chuyện cũ. Năm đó khi ta còn là tạp dịch trong Vong Linh hệ, đã từng lau chùi pho tượng của người, ai dè hôm nay người lại hướng ta mà phát lời khiêu chiến. Thành thật mà nói, ta có cảm giác rất vinh hạnh!

Khắc Lạc Y vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi quay đầu lại với bằng hữu trong Hắc Ám hệ là Dịch Âu, tựa hồ muốn hẳn giờ đây đã là người phụ trách của Hắc Ám hệ để chứng thực lại điều này một chút.

- Đúng vậy. Mấy năm về trước khi hẳn còn là một tên tạp dịch đã từng phụ trách việc lau chùi các pho tượng trong hành lang trường học đi thông tới giáo học lầu của Hắc Ám hệ. Ái chà!!! Khi người trở thành Đại ma đạo sư của Hắc Ám hệ, ta đã từng đích thân xin viện trưởng đặt bức tượng của người ở chỗ đó. Lờ hẳn nói có lẽ là đúng như thế thật. Hẳn đích xác đã từng lau chùi pho tượng của người. - Dịch Âu nói ra những lời này mà ngay cả bản thân mình cũng cảm giác được rất khó chịu, bất quá trước sự nghi ngờ của Khắc Lạc Y cũng đành phải trả lời rõ ngọn ngành.

Khắc Lạc Y nghe Dịch Âu giải thích một hồi như vậy, nghĩ tới việc Hàn Thạc đã từng lau chùi qua pho tượng của y, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút chần chừ khó xử, nhưng đã chót mở lời khiêu chiến

với Hàn hân rồi. Mặc kệ Hàn Thạc có nói là đã từng tỏ vẻ tôn kính y như thế nào đi nữa thì y cũng làm như không có chút gì đáng bận tâm.

Bên kia người phụ trách của Hắc Ám hệ Dịch Âm thấy Khắc Lạc Y lộ vẻ mặt chán chừ, không khỏi vội vàng nháy mắt ra dấu với y, sau đó mỉm cười nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân bá tước, người rút cuộc có định nhận lời thách đấu của Khắc Lạc Y hay không vậy?
- Đương nhiên, ta vừa rồi không phải đã nói qua đó sao, ta rất lấy làm vinh hạnh! - Hàn Thạc vui vẻ cười nói, liếc mắt nhìn Dịch Âm, hiểu được trong lòng vị sư phụ đang có cái chủ ý quỷ quái gì rồi, bất quá hẳn có lòng tự tin tuyệt đối, cũng không sợ sẽ bị Khắc Lạc Y đánh bại lúc này.
- Được lắm, như vậy ta sẽ làm người chứng kiến, hai vị không có ý kiến gì chứ? - Đột nhiên, Ai Mễ Á Tư từ quang hệ bên kia đi tới, lịch sự mỉm cười rồi mở miệng nói.

Người phụ trách của Quang Hệ là Phúc Luân Đạt cũng giống như Ai Mễ Á Tư, đồng thời bước tới, vẻ mặt của Phúc Luân Đạt có chút hờ hững nhìn về phía bên này, bất luận là Khắc Lạc Y của Hắc Ám hệ hay Hàn Thạc, đều bị hắn xem như là kẻ đối địch, hai phương này khai chiến với nhau bất kể là bên nào thắng bên nào thua thì hắn đều vui mừng thưởng ngoạn.

- Khắc Lạc Y, đây là Ai Mễ Á Tư đại nhân, người hẳn là nghe nói qua rồi chứ. - Dịch Âm vừa thấy Ai Mễ Á Tư không mời mà tới, lại còn đưa ra đề nghị thế này, vội vàng giới thiệu cho Khắc Lạc Y, kẻ đã rời khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc nhiều năm.

Lúc trước khi Khắc Lạc Y rời khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc thì Ai Mễ Á Tư mới chỉ là một Tinh sứ trong Âm Mạc, y tự nhiên không nhận ra Ai Mễ Á Tư, bất quá khi quay trở về Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, y đã hiểu ra được đây là người thuộc giới quyền quý của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, bây giờ lại nghe Dịch Âm nói như vậy, bất giác hướng về Ai Mễ Á Tư thi lễ cho phải đạo, mỉm cười đồng ý:

- Đương nhiên, có vị đại nhân như ngài chứng kiến thì thật là quá tốt rồi.
- Ta cũng rất lấy làm vinh hạnh. - Hàn Thạc khom người lịch sự lễ độ nói với Ai Mễ Á Tư, làm cho Ai Mễ Á Tư lại phải đáp lễ một hồi.

Chung quanh các vị sư phụ cùng đám học viên ào ào chạy hết tới nơi này, những người này đều đã nghe nói qua về đại danh của Hàn Thạc, mắt thấy hắn mới trở thành vị Đại ma đạo sư cao quý của Vong Linh hệ này muốn cùng một Đại ma đạo sư không rõ lai lịch bên phía Hắc Ám hệ luận bàn một hồi, cả đám đều có một sự hưng phấn bất ngờ.

Tại Ma võ học viện Ba Bì Luân, những nhân vật cấp bậc cỡ như Đại ma đạo sư cũng không có được mấy người. Các vị sư phụ bình thường của các hệ cũng bất quá chỉ dừng lại ở loại Cao cấp ma pháp sư hoặc là Ma đạo sư mà thôi, đám học viên bình thường thì đến ngay cả việc luận bàn của các vị sư phụ cũng đã rất ít khi được nhìn thấy, còn như loại cấp bậc cỡ này mà luận bàn thì càng chưa bao giờ được trông thấy, khó mà tránh được cảm giác hưng phấn không thể nói nên lời.

- Bố Lai Ân, cố gắng lên nhé, người nhất định sẽ thắng mà. - Đột nhiên, thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai, Hàn Thạc quay đầu nhìn lại, phát hiện đứng ở một góc bên ngoài là Lý Toa đang cực kỳ hưng phấn vội vàng nắm chặt nắm tay như muốn nói mình hãy cố gắng lên.

Hàn Thạc trong lòng chợt thấy ảm áp, nhớ tới từ trước tới nay Lý Toa sớm vẫn luôn tin tưởng mình, ủng hộ mình như thế. Trải qua một đoạn thời gian, Lý Toa từ một cô bé điều ngoa bốc đồng giờ đã trưởng thành, không chỉ có vẻ càng thêm thanh xuân tràn đầy sức sống, mà còn thêm vài phần khí chất mỹ lệ và kiên cường, xem ra sau khi trải nghiệm những nỗi đau mà cuộc sống gây ra cho nàng, thì đồng thời cũng đã đem đến cho nàng không ít những điều tốt..

Ánh mắt Hàn Thạc trong khi dừng lại ở trên người Lý Toa thì cũng đã nhìn thấy Phạm Ny đang đứng bên cạnh, Phạm Ny không giống như sự tin nhiệm mù quáng của Lý Toa đối với hắn, trong ánh mắt của nàng vĩnh viễn là sự lo lắng, bất kể Hàn Thạc có cường đại đến cỡ nào, có kiên cường đến bao nhiêu, chỉ cần trên người hắn có thể phát sinh một chút nguy hiểm, thì nàng đều bắt an giữ hắn.

Nhe răng nở một nụ cười xán lạn với hai người, Hàn Thạc lúc này mới quay đầu nhìn lại Khắc Lạc Y, lịch sự nho nhã hỏi:

- Như thế người muốn tỷ thí kiểu nào đây? Với thói quen từ trước tới nay của ta, những kẻ quang minh chính đại quyết chiến cùng ta cho tới bây giờ không kẻ nào còn sống sót cả.

Lời vừa thốt ra, Khắc Lạc Y bộ dạng thất kinh, trên mặt rõ ràng hiện vẻ kinh ngạc, đối với lai lịch của Hàn Thạc y cũng chỉ biết từ trong miệng Dịch Âu. Bản thân y cũng không biết nhiều lắm về những chiến tích trước đây của hắn, bây giờ vừa nghe Hàn Thạc nói những lời như vậy trong lòng đột nhiên có loại cảm giác không ổn .

- Điểm này ta có thể thay Bồ Lai Ân nói hộ, kể cả Lợi Ách Khải Ân ở trong liên minh thương hội Ba Đặc, tổng cộng trong mười ba cuộc khiêu chiến hắn đã đánh chết đối thủ ngay tại đương trường. Ai da, cũng phải nhắc nhở Khắc Lạc Y tiên sinh một câu, trong đám người bị Bồ Lai Ân giết chết này còn có Long kỵ sĩ Tái Nhĩ Đặc - đoàn trưởng Tử Kinh kỵ sĩ đoàn. Ha ha. Ta sợ người không biết nên trước tiên phải báo cho người một tiếng. - Ai Mễ Á Tư mắt thấy Khắc Lạc Y khá kinh ngạc, biết y có lẽ không biết rõ về Hàn Thạc lắm, bất giác nhắc nhở một chặp.

Nghe Ai Mễ Á Tư vừa nói như vậy, Khắc Lạc Y trong lòng lại run lên, nhìn về phía Dịch Âu, ánh mắt kèm theo vài phần tức giận. Dịch Âu thấy Khắc Lạc Y tức giận gườm mình, rõ ràng hơi xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, do dự một lúc, hắn đột nhiên lên tiếng:

- Thôi quên đi vậy. Ha ha ha, hai vị kỳ thật đều xem như là người của Hắc Ám hệ chúng ta, trong một ngày tốt lành như thế này có lẽ cũng không cần phải tỷ thí làm gì để tránh tổn thương hoà khí.

Dịch Âu dưới ánh mắt tức giận của Khắc Lạc Y, hơn nữa được Ai Mễ Á Tư mở lời nhắc nhở rất cục cựa cũng đã phản ứng, đúng là tức giận đến ngu dần mất rồi. Khắc Lạc Y nhận lời đến Hắc Ám hệ, nếu lại bị giết trên tay Hàn Thạc, Dịch Âu hẳn nhất định sẽ bị mọi người cười bới đến chết thôi, có lẽ đến ngay cả trong ban giáo sư của Hắc Ám hệ sau này nếu có chuyện xảy ra cũng sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu hắn..

- Khắc Lạc Y tiên sinh, ta thấy hay là nên quên chuyện này đi nhé. Hề hề Dịch Âu tiên sinh nói vậy cũng có lý, không nên làm tổn thương hoà khí mà, các người coi như cũng là người một nhà!! - Ai Mễ Á Tư mỉm cười, nói với Khắc Lạc Y.

- Không, ta vẫn muốn cùng Bồ Lai Ân bá tước luận bàn một chút. - Khắc Lạc Y bị ánh mắt chăm chú của mọi người dõi vào đã ở thế cười lên lưng cọt rồi, quyết tâm kiên trì đến cùng.

Ngay lúc này, một đạo bạch quang lấp lánh phiêu động giữa trung tâm, viện trưởng Ngải Mã của Ma võ học viện Ba Bĩ Luân bỗng xuất hiện, bà lần lượt liếc mắt một chút về phía Hàn Thạc và Khắc Lạc Y rồi mỉm cười nói:

- Ma pháp luận bàn là phương thức mà các ma pháp sư có thể thông qua đó giúp đỡ nhau cùng tiến bộ, bất quá cũng không phải giống như cừu nhân bắt chấp sống chết mà đối đầu nhau. Bồ Lai Ân, hôm nay lại là kỳ chiêu sinh mỗi năm một lần, người chẳng lẽ không muốn nể mặt trường cũ của mình đó chứ?

- Đương nhiên không dám, ta vừa rồi chỉ là nói đùa thôi mà. Ha ha ha, dù sao cũng chỉ là luận bàn mà, nếu vị Khắc Lạc Y tiên sinh đây không ngại gì thì chúng ta có lẽ cũng nên đổi một địa điểm khác? - Hàn Thạc vừa thấy Ngải Mã xuất hiện, trên mặt lập tức nở nụ cười thân thiện, đề nghị Khắc Lạc Y.

Khắc Lạc Y rõ ràng thở phào, gượng cười nói:

- Ta rời đi cũng đã rất lâu rồi, đối với nơi này đã không còn hiểu rõ lắm, người nói chỗ thích hợp đó là nơi nào đây?

- Không cần phải lựa chọn nữa, hãy lấy trường thí luyện của Hắc Ám hệ đi, bên trong đó có kết giới ma pháp cực mạnh, bản thân các người chỉ cần chú ý một chút sẽ tốt thôi, ngàn vạn lần không nên làm tổn thương hoà khí. - Ngải Mã nhìn Hàn Thạc có một chút thấu hiểu, vì vậy cũng đành thở dài, mỉm cười nói.

Cứ như vậy, Hàn Thạc cùng Khắc Lạc Y đều đồng ý. Vốn đang trong kỳ chiêu sinh nay tất cả đều đột nhiên ngừng lại, rồi cùng với hai người Hàn Thạc và Khắc Lạc Y tiến vào đại trường thí luyện. Các sư phụ cùng đám học viên của các hệ đều cùng ủa tới.

392. Chương 392:nhận Thua

Thí luyện trường số một của Hắc Âm hệ cực kỳ rộng rãi, Hàn Thạc cùng Khắc Lạc Y luận bàn đã hấp dẫn giáo viên và học viên đến đây quan khán, trong đó Ai Mễ Á Tư cùng viện trưởng Ngải Mã là người chứng kiến, mặt khác họ còn bảo hộ an toàn cho mọi người.

Kết giới bố trí trong thí luyện trường nhằm phòng ngừa uy lực ma pháp có thể thoát ra xung quanh do Ngải Mã ra tay tạo ra môi trường không gian nhỏ để mọi người ẩn nấp ở bên trong theo dõi, việc chiêu sinh bên ngoài tạm thời dừng lại.

- Viện trưởng, những ngày như thế này sao ngài lại để bọn họ tỉ đấu chứ? - Ai Mễ Á Tư cùng Ngải Mã đứng chung môi trường chỗ, hần mặc áo bào trắng tinh, nhìn trông nho nhã bất phàm, mỉm cười nhìn Ngải Mã viện trưởng hỏi.

Ngải Mã liếc mắt nhìn Ai Mễ Á Tư đang từ bên trong Ba Bể Luân ma vũ học viện bước ra. Lúc Ai Mễ Á Tư còn đang học tập tại Quang hệ, Ngải Mã đã là người phụ trách Không gian hệ rồi, trong học viện này bà coi như là học trưởng của hần, bởi vậy Ai Mễ Á Tư đối với bà rất tôn kính.

- Khắc Lạc Y nắm đó tâm cao khí ngạo, lâu như vậy sao ta thấy y cũng không có phát sinh biến hóa gì nhiều lắm, làm cho nhuệ khí của y bớt cao ngạo cũng không phải là chuyện xấu. Mặt khác Bồ Lai Ân vừa mới trở thành môi trường Vong Linh Đại ma đạo sư, hần là đối với môi trường số ma pháp Vong Linh hệ còn nắm giữ chưa thuần thực, hai người luận bàn không tổn thương hòa khí lẫn nhau, thật ra sẽ giúp ích họ cùng tiến bộ. - Ngải Mã mỉm cười hiền lành, nếp nhăn trên mặt dày di dày dít, giải thích cho Ai Mễ Á Tư.

- Như vậy, ngài cảm giác được hai người bọn họ ai có thể giành thắng lợi? - Ai Mễ Á Tư suy nghĩ môi trường chút, môi trường lần nữa dò hỏi.

- Ha ha, điểm ấy ta nghĩ người hần là so với ta rõ ràng hơn chứ? - Ngải Mã tựa cười như không cười, liếc Ai Mễ Á Tư, ý nói đã xác định.

Ai Mễ Á Tư nghe vậy cười nhẹ môi trường tiếng, gật đầu không nói thêm gì. Thân là môi trường trong ba thủ lĩnh của, hần đối với chiến tích của Hàn Thạc mấy ngày nay biết rất rõ, trải qua máu lửa tẩy lễ, Vong Linh pháp sư Hàn Thạc nắm giữ võ kỹ thần kỳ này, muốn người khác không chú ý đến những chiến tích oanh liệt đó cũng khó.

Ngoại trừ Long kỵ sĩ Tái Nhĩ Đặc đoàn trưởng tử kinh kỵ sĩ ra, Hàn Thạc còn giao thủ mấy lần với hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư của Quang Minh giáo hội, Ai Mễ Á Tư cũng biết môi trường số tin tức. Với thực lực dưới Đại ma đạo sư mà có thể giết chết Quang hệ Đại ma đạo sư Phát Cách Sâm, vô luận từ bất cứ phương diện nào phần thắng của Hàn Thạc đều lớn hơn rất nhiều.

Lúc này đây Ai Mễ Á Tư sở dĩ cảm thấy hứng thú muốn ở đây quan khán chỉ là muốn tự mình xem tiến bộ của Hàn Thạc mà thôi, kỳ thật thắng bại đối với hần mà nói căn bản là không ngạc nhiên mừng rỡ gì. Hàn Thạc đương nhiên có thể thắng Khắc Lạc Y, điểm ấy Ai Mễ Á Tư cùng Ngải Mã đều hiểu rõ trong lòng.

Các hệ đều đang hờn hờ nhìn hai Đại ma đạo sư ở trung ương, ánh mắt Phạm Ny cùng đám học viên Lý Toa lại càng sáng ngời, tầm mắt ngưng tụ trên người Hàn Thạc môi trường phút cũng không rời, muốn chứng kiến rõ ràng từng động tác của hần.

- Tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, Vong Linh Đại ma đạo sư không phải là không có, tuy vậy những người đó đều say sưa nghiên cứu ma pháp tri thức, rất ít khi lộ diện trước mặt người khác. Lúc này đây có lẽ sẽ là cơ hội duy nhất của các người có thể chứng kiến cơ hội Vong Linh Đại ma đạo sư ra tay, vô luận như thế nào đều quan sát kỹ cho ta.

Phạm Ny trong lòng mặc dù lo lắng cho Hàn Thạc, tuy vậy việc đã đến nước này cũng không còn gì để nói, làm giáo sư Vong Linh hệ nàng rất nghiêm trang chỉ bảo cho những học viên cũ cũng như mới, ngay cả bản thân cũng hoàn toàn tập trung chú ý.

- Phạm Ny sư phụ, yên tâm đi, chúng ta sẽ chăm chú quan sát Bồ Lai Ân động thủ. - Lý Toa hưng phấn thở nhẹ môi trường tiếng, đôi mắt sáng ngời vẫn dán trên người Hàn Thạc.

- Tuy là luận bàn, Khắc Lạc Y tiên sinh cũng không cần phải lưu thủ, ha ha. Ta là một Vong Linh pháp sư, người nếu cho ta thời gian gọi về hắc ám sinh vật. Ta nghĩ điều này đối với người rất là bất lợi đấy. - Hàn Thạc vẻ mặt thông dong mỉm cười, đứng đối diện với Khắc Lạc Y đang lấy ra một cây ma pháp trượng màu xanh.

Đối phó Khắc Lạc Y, Hàn Thạc có mười phần nắm chắc, vừa mới từ dị giới trở về, tinh thần lực của hắn lần nữa tiến nhanh, trạng thái tinh thần tốt chưa từng có. Ma công của Hàn Thạc đã tới Phân Ma cảnh giới, bằng vào mấy con Huyền ma là có thể nắm được nhất cử nhất động của Khắc Lạc Y, thân thể mạnh mẽ cùng tốc độ cao căn bản không phải người kia có thể so sánh được. Vô luận nhìn từ bất cứ phương diện nào, hắn đều trội hơn hẳn Khắc Lạc Y, cho nên mới có vẻ không quan tâm tới thắng thua.

- Như vậy ta sẽ không khách khí, Bồ Lai Ân bá tước, người hãy cẩn thận.

Trước khi tiến vào thí luyện trường, Khắc Lạc Y từ miệng Dịch Âu cùng Ai Mễ Á Tư đã biết được sự đáng sợ của Hàn Thạc, cũng không bởi vì lớn tuổi hơn Hàn Thạc mà tỏ ra xem thường, ngược lại xem hắn trở thành đối thủ mạnh nhất trong đời, không dám coi thường chút nào. Sau khi Khắc Lạc Y nói xong, ma pháp trượng trong tay hắn liền theo chú ngữ toát ra ánh sáng màu nâu sẫm u ám, ma pháp nguyên tố Hắc Ám trong thí luyện trường đột nhiên giống như là tiểu tinh linh đang nhảy múa. Theo ngấm xương ma pháp chú ngữ từ từ của Khắc Lạc Y, sáu Tử Vong Chi Thủ thật lớn đột nhiên xuất hiện xung quanh Hàn Thạc, đập điên cuồng xuống Hàn Thạc ở trung ương.

Đại ma đạo sư Khắc Lạc Y quả nhiên không tầm thường, chỉ với lần đầu tiên ra tay đã là Tử Vong Chi Thủ uy lực cực lớn, hơn nữa một lần xuất hiện sáu cái, rõ ràng là xem Hàn Thạc trở thành kinh địch bình sinh.

Sáu Tử Vong Chi Thủ đó so với Ngải Mễ Lệ ngưng tụ còn sống động hơn nhiều, chúng rất lớn, bên trong lòng bàn tay lại còn có một vài hoa văn tinh xảo, phẳng phất như là bàn tay khổng lồ của sinh vật nào đó đến từ Hắc Ám giới, phía trên ngón tay thô dài là móng tay giống như là móc câu sắc bén, có vẻ vô cùng đáng sợ.

Xem ra Khắc Lạc Y rất cẩn thận, cũng không lập tức tấn công dồn dập về phía Hàn Thạc, chỉ linh hoạt thao túng sáu Tử Vong Chi Thủ, bức gần tới Hàn Thạc từng tác một, đồng thời từ từ gây cho đối thủ áp lực rất lớn, coi như là tuân thủ nguyên tắc luận bàn.

Hàn Thạc mắt thấy sáu Tử Vong Chi Thủ tuần đề xuống từng tác một, hiểu được Khắc Lạc Y đích xác là không có ý định sống chết với mình, quả thật là dựa theo lời Ngải Mã, chỉ là thuần túy luận bàn, điều này làm cho Hàn Thạc vốn sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ, đối với hắn có một chút hảo cảm hơn.

Lấy ra bạch cốt pháp trượng, Hàn Thạc ngấm xương ra một Vong Linh ma pháp Vong Hồn Qua Toàn (Lốc xoáy vong hồn), đột nhiên hàng trăm ngàn oán linh hiện ra, trước ngực Hàn Thạc hư ảo cấp tốc xoay quanh, tạo thành một cái vùng xoáy hút lấy ma pháp nguyên tố xung quanh. Sáu Tử Vong Chi Thủ chậm rãi đề lên Hàn Thạc, đột nhiên cảm nhận được bên trong Vong Hồn Qua Toàn sinh ra lực hút mãnh liệt, từng cái một không thể tự kiểm soát liền bị cuốn vào lốc xoáy đó.

Vong Hồn Qua Toàn là một ma pháp Vong Linh cấp bậc Đại ma đạo sư Hàn Thạc vừa mới nắm giữ. Ma pháp này lợi dụng chính là lực lượng của oán linh, lực lượng một oán linh đơn độc tại Vong Linh giới thì cực kỳ bé nhỏ, song lợi dụng hàng trăm ngàn oán linh dùng tinh thần lực của hắn dẫn xuất, sau đó hình thành Vong Hồn Qua Toàn kết hợp Vong Linh pháp tắc, có thể sinh ra uy lực rất lớn.

Đối với một số ma pháp kỳ lạ ẩn chứa ma pháp nguyên tố, Vong Hồn Qua Toàn này có thể sinh ra lực lượng hấp thu mãnh liệt, cuốn ma pháp công kích này rơi vào giữa vùng xoáy, lợi dụng hàng trăm ngàn oán linh bên trong nghiền nát suy giảm từng chút một. Mặt khác, nếu là sinh vật có linh hồn bị kéo vào vùng lốc xoáy này, thì số oán linh kia có thể trực tiếp trói buộc linh hồn của sinh vật này, đưa linh hồn của nó từ Kỳ Áo đại lục tiến vào Vong Linh giới.

Sinh vật ở cái thế giới này một khi bị kéo vào Vong Linh giới, linh hồn cũng không tìm được đường để quay lại. Đối với con người ở Kỳ Áo đại lục mà nói, sinh vật mà bị kéo vào Vong Linh giới xem như là chết.

Vong Hồn Qua Toàn sau khi hình thành, tinh thần lực Hàn Thạc giống như là vô vàn sợi tơ dung nhập vào giữa ma pháp này, trợ giúp oán linh vận chuyển vùng xoáy, lực kéo cường đại theo tinh thần lực mà hắn

quán nhập vào cùng với tốc độ vận chuyển vùng xoáy càng lúc càng lớn. Sáu Tử Vong Chi Thủ chậm rãi ấn xuống Hàn Thạc đột nhiên trở nên nặng tựa ngàn cân, giống như sông về biển lớn, chậm rãi tiến vào Vong Hồn Qua Toàn.

Khắc Lạc Y cùng Hàn Thạc cách xa nhau một khoảng lớn, cho nên hắn vẫn chưa bị lực hút của Vong Hồn Qua Toàn ảnh hưởng, mặt khác lực hút hình thành của ma pháp này cũng chỉ có tính công kích đối với ma pháp nguyên tố và sinh vật có linh hồn, còn đối với những vật thể thực chất bình thường bao gồm công kích vật lý lại không có tác dụng gì.

Khắc Lạc Y vừa thấy sáu Tử Vong Chi Thủ toàn bộ bị lực hút kéo vào, thần sắc lại càng ngưng trọng, trong lòng cũng hiểu được Hàn Thạc với thực lực của một Vong Linh Đại ma đạo sư quả nhiên rất đáng sợ. Sáu Tử Vong Chi Thủ cùng biến mất, làm cho hắn kinh hãi, đồng thời cũng càng thêm dè dặt.

Ma pháp trường màu xanh trong tay theo chú ngữ trong miệng hắn ngấm xương lại bắt đầu chậm rãi toát ra ánh sáng u ám, khi Khắc Lạc Y vừa ngấm xương xong, ma pháp trường màu xanh chỉ về hướng Hàn Thạc phía đối diện, một cái khe ước thần bí đột nhiên liên hệ hắn cùng Hàn Thạc với nhau.

Hắc Ám nguyên tố nồng nặc ngưng tụ tại một chỗ, mạnh mẽ tiến vào phạm vi không gian xung quanh Hàn Thạc. Thân thể hắn căng ra, vậy mà không cách nào nhúc nhích. Chẳng những cả chân lẫn tay, mà ngay cả miệng đều như là bị người ta bịt lại, hắc ám nguyên tố như là sợi dây quán Hàn Thạc càng lúc càng chặt.

Hắc Ám Cẩm Cổ là Hắc Ám hệ cao cấp ma pháp, lợi dụng tinh thần lực tập hợp hắc ám nguyên tố, cùng dịch nhân hình thành khe ước, giam cầm đối phương vững chắc, làm cho thân thể địch nhân không thể nhúc nhích.

Đột nhiên, Hàn Thạc ngoại trừ tinh thần lực cùng Ma nguyên lực trong cơ thể có thể vận chuyển ra, thân thể bị hắc ám nguyên tố trói buộc chắc chắn. Trong quá trình này, Khắc Lạc Y lại một lần nữa phát phát ma pháp trường màu xanh trong tay, năm quả cầu hủy diệt từ từ ngưng tụ thành hình, bức về Hàn Thạc ngày càng gần.

Khắc Lạc Y lộ ra một chút đắc ý, ma pháp này này là hắn thuần thực nhất, cũng nắm chắc nhất, Hàn Thạc chỉ vừa mới tiến giai lên Vong Linh Đại ma đạo sư, tinh thần lực nhất định sẽ không mạnh mẽ bằng hắn. Ma pháp Hắc Ám Cẩm Cổ này thật ra chính là so đấu tinh thần lực, với đẳng cấp cao như Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư hắn, hoàn toàn có thể lợi dụng nó để giam cầm ma pháp sư có tinh thần lực thấp hơn, làm cho đối phương không cách nào nhúc nhích.

Hắn cũng cho là Hàn Thạc vừa mới tiến vào cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư, cho rằng tinh thần lực đối phương nhất định sẽ khó có thể mạnh mẽ bằng hắn, lúc này mới đột nhiên ra tay thi triển Hắc Ám Cẩm Cổ. Sau khi Hàn Thạc bị ma pháp này trói buộc, trong lòng hắn liền có một chút đắc ý, thầm nghĩ cái tên Bồ Lai Ân này dám tự phụ như vậy, lại bị Hắc Ám Cẩm Cổ trói buộc.

Bên cạnh Ngải Mã cùng Ai Mễ Á Tư đều nhìn chăm chăm hắn, hơn nữa Khắc Lạc Y cũng chỉ là muốn lợi dụng Hàn Thạc để thành danh, vốn không có ý giết chết đối phương, bởi vậy sau khi quả cầu hủy diệt của Hắc Ám hệ có lực sát thương cực lớn thành hình, Khắc Lạc Y cũng không lập tức lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía Hàn Thạc, mà chỉ cho chúng từ từ tới gần Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân công tước, người thua rồi, trước khi hủy diệt chi cầu đánh trúng người, nhận thua đi! - Khắc Lạc Y vẻ mặt tự tin, mỉm cười nhìn phía xa Hàn Thạc vẫn đứng nơi đó không nhúc nhích, cười nói.

Lời này vừa nói ra, xung quanh những người quan vọng xôn xao hẳn lên, hiển nhiên vẫn chưa ngờ tới sẽ có loại tình huống này phát sinh, mấy thiếu niên cô gái vì mộ danh Hàn Thạc mà đến Vong Linh hệ, về mặt cả đám lộ ra sự nghi ngờ do dự. Lý Toa đang xem trận đấu đột nhiên giận dữ quát:

- Đám người các người, ánh mắt như vậy là có ý gì, Bồ Lai Ân làm sao có thể thất bại trước lão gia hỏa này chứ.

Lý Toa bộ dáng hung thần ác sát, thật ra đã chấn nhiếp được mấy tiểu tử kia, bọn họ lại càng hoảng sợ, một đám liền quay đầu đi chỗ khác. Không dám nhìn Lý Toa đang ở trạng thái thịnh nộ. Miễn cho vị học tử này không cầm được mà mang mấy người bọn họ ra khai đao.

- Ha ha, Khắc Lạc Y quả nhiên là Khắc Lạc Y, hắc liếc mắt mỗi cái là nhìn ra nhược điểm của tên tiểu tử tinh kia tinh thần lực không bằng hắc, không đợi đối phương kịp gọi về bất tử sinh vật, lợi dụng Hắc Ám Cẩm Cổ giam cầm Hàn Thạc, thật không ngờ a, xem chừng Khắc Lạc Y thật sự thắng rồi! - Phụ trách Hắc Ám hệ, Dịch Âu có chút áp lực không khỏi mừng rỡ, thanh âm so với lúc thường cao hơn mỗi chút, giải thích cho sư phụ học viên Hắc Ám hệ xung quanh.

Nhưng Ngải Mã viện trưởng cùng Ai Mễ Á Tư, vẫn là bộ dáng lão luyện già dặn kinh nghiệm, phẳng phất không lo lắng cho Hàn Thạc chút nào, ánh mắt đều hứng thú quan sát hắc. Ý định xem xem Hàn Thạc ứng phó như thế nào.

Sau khi hấp thu mỗi khóa u oán tinh, tinh thần lực Hàn Thạc cũng không yếu hơn Khắc Lạc Y, tuy vậy hắc không lợi dụng nó đấu trực diện với đối phương mà là điều động Ma nguyên lực mỗi lần nữa cường hóa thân thể. Hàn Thạc đột nhiên gồng mạnh, mỗi tiếng “Đùng” thanh thúy truyền đến.

- Chưa chắc đâu! - Hàn Thạc mỉm cười đáp, ma pháp Hắc Ám Cẩm Cổ đã bị phá, huy động bạch cốt pháp trượng, mỗi loạt cốt mâu bắn ra ngoài, bắn vỡ năm quả cầu hủy diệt chưa tới trước người, trước tiên gọi về mỗi Lão thi yêu xông đến phía Khắc Lạc Y. Sau đó lại là mấy tên Tà Ác kỵ sĩ cùng bất tử đại quân xuất hiện.

- Khắc Lạc Y thua rồi!

Ngải Mã mỉm cười nói, sau đó nhìn sang Ai Mễ Á Tư hỏi:

- Nhưng Bồ Lai Ân hắc tại sao phá được Hắc Ám Cẩm Cổ của Khắc Lạc Y chứ? Ta cũng không cảm giác được tinh thần lực hắc có dị động gì, ha ha, Ai Mễ Á Tư, ngươi có thấy gì không?

Nhún vai, Ai Mễ Á Tư ưu nhã nói:

- Viện trưởng ngài còn không thấy rõ, thì ta làm sao mà thấy được cơ chứ. Ha ha. Dù sao Bồ Lai Ân vẫn đi theo Khảm Dịch Đạt đại nhân, ta nghĩ với quan hệ của ngài cùng lão, hắc là càng rõ ràng tình huống của hắc hơn ta mới phải chứ.

Ai Mễ Á Tư vừa mới tập trung chú ý trên người Hàn Thạc, chính là để xem hắc rốt cuộc ứng phó như thế nào, hắc không hoài nghi Hàn Thạc sẽ thắng, bởi vì có thể đánh bại Tái Nhĩ Đặc, còn có Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư, thì tuyệt không phải Khắc Lạc Y này có thể đối phó được.

Nhưng điều làm Ai Mễ Á Tư ngạc nhiên chính là hắc toàn lực tập trung chú ý cũng không nhìn ra Hàn Thạc rốt cuộc thủ thắng như thế nào, tuy vậy Ai Mễ Á Tư có thể khẳng định một điều là Hàn Thạc đích xác không dùng tinh thần lực!

“Đúng rồi, chẳng lẽ định là cái loại võ kỹ thần kỳ kia rồi, người này chỉ bằng vào võ kỹ đã có lực lượng đáng sợ như vậy, hơn nữa hắc cũng là mỗi Vong Linh Đại ma đạo sư, xem ra Lan Tư Lạc Đặc đế quốc tương lai quả thật là thiên hạ của hắc, có được loại võ kỹ thần kỳ như vậy, sư phụ của hắc rốt cuộc là ai? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua, cũng không điều tra ra được chứ? Chuyện này thật sự là rất kỳ quái.”

Ai Mễ Á Tư nhìn chằm chằm Hàn Thạc lặng lẽ suy nghĩ.

- Thấy được chưa, đồ đàn bọn ngươi thấy rõ chưa? - Lý Toa hưng phấn, hô to gọi nhỏ với đám thiếu niên thiếu nữ, vì Hàn Thạc dễ dàng hóa giải được thủ đoạn của Hắc Ám Cẩm Cổ mà hoan hô.

Khi Hàn Thạc gọi đám Bất tử sinh vật ra, những thiếu niên thiếu nữ này toàn bộ kinh hô không thôi, mỗi số nhìn những hắc ám sinh vật dữ tợn này nhảy nhót cuồng bạo, hét lớn với đồng bọn:

- Nhìn kia, đó là Tà Ác kỵ sĩ, lợi hại như Đại địa kỵ sĩ của loài người, mặt khác thân thể càng thêm chắc chắn đấy.

Các thiếu nữ đối với những Bất tử sinh vật dữ tợn này bản năng có chút sợ hãi, song sau khi nghe mấy thiếu niên giải thích, trong lòng lại tò mò vô cùng, hơn nữa Lý Toa kêu la âm trời lại làm cho tâm tình họ đang khẩn trương dần dần buông lỏng xuống, bắt đầu rụt rè đánh giá những bất tử sinh vật này.

Từ lúc Hàn Thạc bắt đầu mở miệng nói, Khắc Lạc Y biết mình đã thất bại, đặc biệt là lúc Bất tử sinh vật đại quân khổng lồ xuất hiện, hắc lại càng hoàn toàn không còn niềm tin tranh thắng.

Tại Kỳ Áo đại lục, khắc tinh của Vong Linh pháp sư là Quang hệ ma pháp sư, ngoài ra, ma pháp sư cảnh giới ngang nhau đối quyết, mỗi khi số lượng lớn Bất tử sinh vật xuất hiện, cơ bản đã chứng minh thắng lợi của Vong Linh pháp sư, tỷ như lúc này đây xuất hiện Lão thi yêu, chỉ bằng vào mỗi Bất tử sinh vật này cũng đủ làm cho Khắc Lạc Y đau đầu, hơn nữa còn có số lượng lớn Bất tử sinh vật, ngoại trừ Quang hệ ma pháp rất nhanh có thể tịnh hóa, những hệ ma pháp sư khác cơ hồ cũng không có phương pháp nào tốt hơn.

Quả nhiên, chưa đợi Lão thi yêu vọt tới trước mặt, Khắc Lạc Y chán nản thở dài mỗi tiếng, ma pháp trường màu xanh cầm trong tay buông xuống, hết lớn:

- Bố Lai Ân bá tước, ta nhận thua!

393. Chương 393:tự Nêu Gương

Lão thi yêu cùng với lợi trào dầy đặc lúc này đã phóng đến trước người Khắc Lạc Y, nghe vậy Hàn Thạc tâm thần vừa động, tất cả Bất tử sinh vật thân hình trong nháy mắt ngừng lại, thể hiện năng lực điều khiển thuần thực của hắn.

Khắc Lạc Y mặc dù tự phụ, theo đuổi danh hão, tuy vậy trong khi luận bàn coi như là tuân thủ ước định, lúc hắn cho rằng có thể thắng Hàn Thạc, cũng không đẩy cao tốc độ của hủy diệt chỉ cầu tập kích Hàn Thạc, với điểm này Hàn Thạc đối với hắn đã có chút hảo cảm, bởi vậy vừa thấy hắn đầu hàng nhận thua, Hàn Thạc liền lập tức ra lệnh cho Bất tử sinh vật đình chỉ tiến công.

Ngay khi Khắc Lạc Y hoảng sợ nhìn Lão thi yêu đang đứng trước mặt, theo mỗi tròng chú ngữ ngâm xướng, đám Bất tử sinh vật bên ngoài từ từ biến mất, đến ngay cả Lão thi yêu vừa mới vọt đến điên cuồng đến trước mặt hắn cũng đột nhiên biến mất không thấy tung tích, Khắc Lạc Y mới thật sự thở phào.

- Khắc Lạc Y tiên sinh, thực lực của ngươi rất cao, ta nghĩ Đại ma đạo sư bình thường hắn cũng không phải đối thủ của ngươi. Nếu Khắc Lạc Y tiên sinh có hứng thú nói chuyện, ta có thể giúp ngươi tìm hiểu tam vương tử Lao Luân Tư điện hạ, nếu ngươi không ngại hãy xem xét đề nghị của ta. - Sau khi Hàn Thạc tổng đám Bất tử sinh vật quay về dị giới, người cũng đã tới bên cạnh Hắc Ám Đại ma đạo sư Khắc Lạc Y, thấp giọng nói.

Tên Khắc Lạc Y này thực lực quả thực không tồi, tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có thể trở thành Đại ma đạo sư cũng không nhiều lắm, mỗi người đều có địa vị cao quý. Hắn nếu từ quốc gia khác du lịch trở về, hẳn là muốn tại đế quốc có được một thân phận hiển hách. Người như vậy đối với mỗi thế lực mà nói cũng đều là đối tượng để tranh giành, đối với Lao luân tư cũng đồng dạng như thế, cho nên Hàn Thạc mới thay Lao Luân Tư đưa ra yêu cầu.

Khắc Lạc Y hiển nhiên rõ ràng mỗi số tình thế trước mắt của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, nghe vậy không khỏi lộ vẻ khó xử, Lao Luân Tư là con tư sinh của quốc vương bộ hạ, là người kế thừa không được xem trọng nhất, nếu Khắc Lạc Y hắn đi theo Lao Luân Tư, nếu mỗi khi ngôi vị hoàng đế được xác định, hắn có phải là sẽ gặp tai họa hay không.

- Khắc Lạc Y tiên sinh, ta biết ngươi băn khoăn cái gì, tuy vậy có một số việc cũng không giống như lời đồn bên ngoài. Ha ha, ngươi cho Lao Luân Tư một ít thời gian đi, cũng coi như cho chính mình một ít thời gian. Qua thời gian đó ngươi hãy quyết định lựa chọn một phương thế lực của mình được chứ. - Hàn Thạc thấy Khắc Lạc Y không trả lời, mỉm cười nói một câu như vậy.

- Được rồi, nể mặt Bố Lai Ân bá tước, ta chờ vài ngày xem sao. - Khắc Lạc Y nghe trong lời của Hàn Thạc, hiểu ra một số ý tứ bất đồng, do dự một chút mới hồi đáp.

Gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Tương lai ngươi hẳn sẽ vì quyết định hôm nay mà tự hào!

Không nói thêm gì nữa, Hàn Thạc rời luôn thí luyện tràng, đi thẳng ra phía ngoài, không để ý chung quanh mọi người đang kinh hãi cùng với các học viên Vong Linh hệ hoan hô ầm trời. Hàn Thạc trước là gật đầu

hỏi thăm Ai Mễ Á Tư, Ngải Mã viện trưởng xa xa, sau đó tới chỗ Phạm Ny cùng với các giáo sinh học viên Vong Linh hệ. Hần mỉm cười nói:

- Phạm Ny sư phụ, chiêu sinh có thể tiếp tục được rồi.

Phạm Ny thấy Hàn Thạc tiến lại đây, đôi mắt thủy chung chưa từng rời hẳn, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, vội vàng nói:

- Đi thôi, đi thôi, mọi người không nên ở lại chỗ này, chúng ta tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Ngay khi Hàn Thạc cùng Phạm Ny cùng nhau rời đi, bên kia ánh mắt Ai Mễ Á Tư vẫn dán trên người hẳn, đợi Hàn Thạc rời khỏi thí luyện trường này, hẳn mới trầm ngâm thấp giọng lẩm bẩm:

- Tiểu tử này, vẫn phong lưu thành tật. Nữ sư phụ này, hình như đã gặp qua ở địa phương nào thì phải.....

Bên cạnh Ai Mễ Á Tư là Ngải Mã viện trưởng, liếc mắt nhìn Ai Mễ Á Tư đang trầm ngâm, trong lòng có chút kinh ngạc, thật không ngờ hẳn ánh mắt lại lợi hại như vậy, chỉ liếc mắt nhìn Phạm Ny một cái liền phảng phất như nhớ lại được chuyện gì đó, điều này làm cho vị viện trưởng không khỏi âm thầm kinh hãi. Thầm nghĩ Ai Mễ Á Tư cùng Khảm Dịch Đạt đều là một trong ba thủ lĩnh. Quả nhiên không thể coi thường.

- Tốt lắm, chuyện bên này đã kết thúc. Ta cũng rời đi thôi. Ha ha, Ai Mễ Á Tư người đi thông thả, hình như người lâu rồi chưa trở lại trường cũ ha. - Ngải Mã thấy Ai Mễ Á Tư đang vắt trán suy nghĩ, tựa hồ không muốn hẳn nhanh chóng hiểu rõ thân phận Phạm Ny, đột nhiên nói.

Ai Mễ Á Tư thân là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, đối với những chuyện bí mật riêng tư của quý tộc đều rõ như lòng bàn tay, cho dù là đế quốc nam cương Phạm Lôi Trạch cũng không ngoại lệ. Xem qua nhiều tư liệu, Ai Mễ Á Tư cũng đã từng xem qua một ít tư liệu về thân nhân của Phạm Lôi Trạch, tuy vậy lúc đó Phạm Ny còn chưa lớn như bây giờ, lúc đó Ai Mễ Á Tư xem chỉ là một số bức vẽ, chỉ bằng vào điểm này, qua mấy năm nhìn thấy người thực, hẳn có thể cảm giác quen thuộc, trí nhớ của người này quả thật là kinh người.

Ai Mễ Á Tư đang chìm vào trong suy tưởng thì bị Ngải Mã cắt đứt dòng suy nghĩ, sau đó hẳn cũng không tiếp tục nghĩ ngợi nữa, nghe vậy ưu nhã cười nói:

- Viện trưởng ngài còn có công việc bận rộn, ta tùy tiện đi trước, qua một lát sẽ rời đi.

Ngải Mã cười gật đầu, một đạo bạch quang hiện lên, liền biến mất tại chỗ không thấy đâu, sau khi Ngải Mã rời đi, Ai Mễ Á Tư không khỏi liếc mắt nhìn Khắc Lặc Y từ trong thí luyện trường đi tới, đột nhiên mở miệng nói:

- Khắc Lặc Y tiên sinh, lời Bồ Lai Ân hầu tước vừa mới nói, người hãy cẩn thận suy xét cho kỹ. Ha ha, đều là bạn cùng trường, ta cũng hy vọng người có thể có một lựa chọn chính xác.

- Hầu..... Hầu tước? - Đang nhăm nháp tư vị thất bại cay đắng, Khắc Lặc Y ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy người nói là Ai Mễ Á Tư, lại nghĩ hàm ý bên trong lời nói của Ai Mễ Á Tư, không khỏi trở nên nghi hoặc.

- Đúng, Bồ Lai Ân hầu tước! Ngay hôm nay, bệ hạ đã chánh thức sắc phong hẳn là hầu tước, tất cả thành trấn lớn nhỏ xung quanh thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, bao gồm khu vực một số cường đạo hẳn chiếm lĩnh được, đều thuộc về lãnh thổ của Bồ Lai Ân hầu tước. Ngoài ra, đồng cấp Đại ma đạo sư sợ rằng không người nào có thể thắng được hẳn, người thua ở trong tay hẳn cũng không phải xấu hổ, người không nên vì vậy mà quá để ý, ngược lại nên ngẫm lại thật kỹ chuyện hẳn vừa mới nói cùng người đi. Lời ta cũng đến đây thôi, có nghe hay không tùy vào người! - Ai Mễ Á Tư cười giải thích một phen, không đợi Khắc Lặc Y hỏi nhiều, liền dẫn hai kiếm sư rời khỏi chỗ này.

- Hầu tước, vậy mà lại là hầu tước!

Khắc Lặc Y thì thào tự nói, sau đó đôi mắt chậm rãi sáng lên, thấp giọng lẩm bẩm:

- Ai Mễ Á Tư này là cánh tay hắc ám của Quốc vương bệ hạ, nhất định là biết được một số sự tình, xem ra lần đến học viện này, ta tựa hồ ngoại trừ thất bại ra, vẫn thu hoạch được một chút, phải suy nghĩ cho kỹ mới được.

Cũng vào lúc đó, Hàn Thạc cùng nhóm người Phạm Ny đã đến Vong Linh hệ, có Hàn Thạc tọa trấn ở đây, lúc này việc chiêu sinh của Vong Linh hệ thuận lợi vô cùng, cuối cùng có năm mươi người gia nhập Vong Linh hệ, giữa những người này tinh thần lực loại ưu có mười mấy người, vượt xa các hệ phái khác.

- Ha ha, thật tốt quá, dựa theo quy định học viện chúng ta. Chỉ cần nhân số học viên của mỗi ma pháp hệ vượt qua mỗi trăm người. Như vậy hệ này có thể trở thành mỗi hệ hoàn toàn độc lập. Phạm Ny sư phụ, nhân số chúng ta hiện tại cuối cùng là mỗi trăm ba mươi hai, hoàn toàn có thể đề nghị viện trưởng độc lập với Hắc Ám hệ được rồi. - Sau khi Cát Ân xử lý thỏa đáng toàn bộ tư liệu, không nhịn được hưng phấn cười lên ha ha.

Cát Ân vừa nói như vậy, niềm vui của Phạm Ny cũng bắt gặp hiện lên nơi khóe mắt, mỉm cười nói:

- Không sai, Vong Linh hệ chúng ta hiện tại hoàn toàn có thể độc lập tách ra. Sau này không còn phụ thuộc Hắc Ám hệ nữa, hẳn không còn là vấn đề gì nữa!

- Thật tốt quá, ta đã sớm chịu đựng đủ bộ mặt của cái đám gia hỏa Hắc Ám hệ kia rồi, bởi vậy sau này chúng ta không cần phải “chung đụng” với bọn chúng nữa. Vong Linh hệ chúng ta chính là Vong Linh hệ, không phải là phân chi gì đó phụ thuộc nữa. - Lý Toa hưng phấn cực kỳ, lớn tiếng hét lên.

Thanh âm Lý Toa thật lớn, vang vọng ra xa. Hắc Ám hệ cùng Vong Linh hệ cách nhau không xa, Dịch Âu phụ trách Hắc Ám hệ hiển nhiên là nghe được tiếng cô nàng hét lớn, tuy vậy lúc này Hàn Thạc đang ở trong Vong Linh hệ bên kia, Khắc Lặc Y cũng vừa mới thua trong tay Hàn Thạc. Mặt khác Dịch Âu từ Khắc Lặc Y biết được Hàn Thạc hôm nay đã trở thành mỗi hủ tước, điều này làm cho lão lại càng không dám trêu chọc người ta. Trong lòng mặc dù cực kỳ khó chịu, tuy vậy cũng không dám nói gì.

Tại Vong Linh hệ, giữa tiếng hoan hô của mọi người, Phạm Ny cùng Cát Ân mang theo những tân học viên trẻ tuổi tiến vào Vong Linh hệ để làm thủ tục nhập học. Sau khi đến khu vực Vong Linh hệ, Cát Ân phụ trách việc này, mà Hàn Thạc cùng Phạm Ny ngay tại thí luyện trường của hệ mình giảng giải mỗi số bản chất Vong Linh ma pháp, hơn nữa giúp các đệ tử giải đáp mỗi số nghi vấn khó hiểu.

Vong Linh ma pháp tu tập đến cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư đối với Hàn Thạc thì vô luận là tri thức lý luận hay là thực chiến đều đã vượt xa Phạm Ny. Đối với Vong Linh ma pháp thể ngộ lại càng cao hơn rất nhiều. Rất nhiều vấn đề Cát Ân cùng Phạm Ny không rõ, tới tay Hàn Thạc lại chẳng khó khăn gì.

Cát Ân sau khi giải quyết xong sự tình, cũng đã trở lại chỗ này, do dự mỗi hồi, Cát Ân cũng đem mỗi ít vấn đề bình thường gặp phải hỏi Hàn Thạc, trong lúc đó mỗi thời Vong Linh hệ bên này bầu không khí trở nên hòa hợp, bởi vì sự tồn tại của Hàn Thạc, làm cho tân sinh cùng lão sinh Vong Linh hệ đều mang đến nhiều hy vọng.

Dường như bắt đầu từ giờ phút này, mỗi Vong Linh hệ luôn làm cho người ta cảm thấy có ấn tượng nhỏ bé đã không còn tồn tại nữa. Hàn Thạc trong giới chính trị và quân sự tại đế quốc như mặt trời giữa ngọ, địa vị Vong Linh hệ tại Ba Bể Luân ma vũ học viện cũng được nước đẩy thuyền, dần dần cũng có được chỗ đứng cho chính mình, thoát ly khỏi quan hệ phụ thuộc nhiều năm vào Hắc Ám hệ.

Tới lúc sắc trời dần tối, mọi người đang cùng Phạm Ny và Cát Ân trao đổi mới giản tán, tới cuối cùng Cát Ân rời đi, Lý Toa chần chờ mỗi chút, nhìn chằm chằm Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, ta nếu muốn tìm người nói chuyện thì đến phủ đệ của người được chứ?

- đương nhiên, người nếu có việc muốn nói, tùy thời có thể đến nơi ấy tìm ta. Ha ha, đương nhiên, ta đại bộ phận thời gian cũng không có mặt ở trong phủ đệ, nếu ta không có ở đó người cũng không được trách ta nha. - Hàn Thạc cười nói.

- Hi hi, người đáp ứng là tốt rồi, ừm, tốt lắm, ta rời đi trước, Phạm Ny sư phụ, Bố Lai Ân hiện tại rất nổi tiếng a, người cần phải xem trọng hẳn đấy! - Lý Toa đầu tiên là mừng rỡ cười, sau đó trừng mắt với Phạm Ny, làm mặt quỷ sau đó rời đi.

Sau khi Lý Toa đi khỏi, Phạm Ny mặt mới hây hây đỏ, ánh mắt phong tình nhìn Hàn Thạc, nói:

- Bố Lai Ân, cảm ơn chàng, ta thật không ngờ hôm nay chàng sẽ đến.

- Gặp dịp ta không bận chuyện gì, cho dù không vì người khác nhưng cũng phải nể mặt nàng a, nếu như nàng muốn cảm ơn ta, cũng không nên chỉ nói suông, ta bình thường đều thích người khác dùng hành động để chứng minh. - Hàn Thạc cười hắc hắc một tiếng, tầm tầm nhìn Phạm Ny nói.

Phạm Ny đầu tiên là xấu hổ, liếc Hàn Thạc, sau đó do dự một chút, thì thầm:

- Vậy chàng muốn ta làm gì?

Đột nhiên, Hàn Thạc xuất hiện ngay trước mặt Phạm Ny, cúi đầu nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng tới tận cổ của nàng, lấy một ngón tay chỉ chỉ vào miệng mình, ranh ma nói:

- Chủ động hôn ta một cái, coi như là cảm tạ đi!

- Chàng, cái tên gia hỏa chàng, bây giờ đã trở thành một đại quý tộc rồi, sao lại không thay đổi được sắc tâm thế! - Phạm Ny xấu hổ muốn chết, không nịn được đâm vào ngực Hàn Thạc đâm một cái, gắt nhẹ.

- Tới đi, tới đi, ai biểu sự phụ nàng quá xinh đẹp hấp dẫn chứ. Ha ha, hồn phách của ta bị nàng hớp hết rồi, không sắc tâm với nàng thì với ai đây! - Hàn Thạc mặt dày cười to đưa cái miệng rộng ghé sát mặt Phạm Ny nói.

Tâm tình Phạm Ny tốt chưa từng có, mặt khác nàng thật sự thích Hàn Thạc. Giây dụa trong chốc lát, cuối cùng cũng không lay chuyển được Hàn Thạc, đành đỏ mặt mắc cỡ tính hôn phớt lên môi hắn một cái.

Tuy vậy, khi Phạm Ny muốn buông ra, lại bị Hàn Thạc ôm lại, hôn nàng thật say đắm, ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Phạm Ny bỗng nồng nhiệt đáp lại, làm cho hắn cảm giác như lên mây, hai tay hắn bắt đầu không chịu thành thật lại làm loạn khắp nơi trên thân thể động nhân của Phạm Ny.

Ngay khi thân thể trở nên nóng bừng, không ngừng thở dốc, Phạm Ny mới khẽ kêu một tiếng đẩy Hàn Thạc ra. Đỏ mặt đẩy hắn ra xa một chút, cố gắng bình phục bộ ngực đầy đặn đang phập phồng, dịu dàng nói:

- Bố Lai Ân, phụ thân ta sắp đến thành Áo Sâm rồi, lúc ấy mà chàng còn không tới gặp người, ông ấy sẽ dẫn binh giết tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đấy!

Lời vừa nói ra như một gáo nước lạnh tạt vào người, Hàn Thạc đột nhiên thanh tỉnh lại, cau mày cười khổ hỏi Phạm Ny:

- Nàng đã nói thân phận của ta cho phụ thân nàng biết rồi sao?

Gật đầu, Phạm Ny đỏ mặt vội vàng giải thích:

- Ông ấy một mực hỏi, sau lại điều tra, ta biết không thể gạt được người nên mới nói ra. Mặt khác, chàng có thể không biết thân phận của phụ thân ta, đừng tưởng rằng ông ấy nói đùa, ông ấy khác với người bình thường lắm, chuyện gì cũng có thể làm được.

- Ta biết, phụ thân nàng là chủ nhân chân chính trong chiếm được nhân tâm tại Nam Cương, là người điên dám ẩu đả với bất kỳ đại quý tộc nào tại yến hội của riêng bệ hạ, là Phạm Lô Trạch của Bào Hạo quân đoàn đúng không? - Hàn Thạc hít sâu một hơi, nhìn Phạm Ny nói.

- Chàng, làm sao chàng biết được chứ? Chàng biết khi nào? - Phạm Ny lấy làm kinh hãi, thở nhẹ nói.

- Mấy hôm trước, ta từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở về đến học viện tìm nàng, Ngải Mã viện trưởng đã nói cho ta biết.

Hàn Thạc thành thật giải thích, sau đó đầu đầu nói:

- Được rồi, chờ phụ thân nàng trở về, ta sẽ cùng nàng đi gặp ông ấy.

Hàn Thạc biết rất rõ lai lịch của Phạm Lô Trạch, còn có quan hệ của ông ta với Phạm Ny, người này hắn từng hòng tránh được. Hiện tại Ngải Mã Lệ cùng Phỉ Bích đã làm cho hắn sứt đầu mẻ trán rồi, hai nàng không biết đang nói chuyện gì mà cho tới giờ còn chưa đi ra, nếu thêm vào một Phạm Ny nữa, đến lúc đó tam nữ một khi biết được việc này, không biết sẽ phát sinh thành đại loạn gì nữa.

Ngải Mễ Lệ là con dâu của Bối Lí Kỳ gia tộc, anh ruột Ai Mễ Á Tư lại là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, sau lưng Phỉ Bích còn có một kiếm thánh Tật La Lạp, còn phụ thân Phạm Ny Phạm Lôi Trạch lại càng là một cường nhân khó chọc vào, một khi chuyện này hoàn toàn bị lộ ra, Hàn Thạc phải thừa nhận rằng muốn làm gì cũng đều đau đầu.

- Yên tâm đi, phụ thân hiểu rõ ta nhất, ông ấy sẽ không làm khó chàng đâu. Hơn nữa, không chừng chàng còn là mẫu người mà ông ấy thích nữa, hi hi, chàng không nên lo lắng nữa. - Phạm Ny tưởng Hàn Thạc đang lo lắng phụ thân nàng, nên cười giải thích.

Cười khổ gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Vậy được, ta biết rồi, ừm, thời gian không còn sớm, ta đi trước.

- Ừm, được rồi, ta tiễn chàng.

Phạm Ny thấy Hàn Thạc đáp ứng đi gặp phụ thân mình, rõ ràng tâm tình rất tốt, vui vẻ đến gần Hàn Thạc, đỏ mặt khẽ nhón mũi chân, hôn khẽ lên mặt hắn một cái, lúc này mới kéo Hàn Thạc thân hôn đang đi:

- Đi thôi, ta tiễn chàng ra.

Được Phạm Ny hôn một cái, Hàn Thạc đột nhiên hạ quyết tâm, mặc kệ tương lai thế nào, chỉ cần Phạm Ny nguyện ý đi theo hắn, không quản ai là Phạm Lôi Trạch hay là kiếm thánh Tật La Lạp, Ai Mễ Á Tư, ai cũng đừng mơ tưởng can thiệp tới chuyện của hắn, thật sự tới lúc bế tắc, dùng vũ lực giải quyết cũng không ngại.

Hàn Thạc sau khi hạ quyết tâm, tâm tư như trút được gánh nặng, bình đến tướng ngăn, nước đến đập dề, vừa nói vừa cười theo Phạm Ny đi ra ngoài.

- Được rồi, ta về trước nhé. - Hàn Thạc quay đầu lại nói với Phạm Ny, sau đó đi về phía phủ đệ của mình.

Sau khi Hàn Thạc rời đi, Phạm Ny một mình trở về Vong Linh hệ, ngay lúc gặp Ai Mễ Á Tư vừa trở về, trùng hợp thấy được nàng. Ai Mễ Á Tư gặp lại Phạm Ny, cái loại cảm giác quen thuộc này càng ngày càng rõ ràng, cau mày nhìn nàng dần dần đi khỏi trước mặt hắn, một lát sau hắn đột nhiên cả kinh, thở nhẹ nói:

- Không phải là nữ nhi của tên điên kia chứ!

- Đại nhân, thế nào ạ! - Một kiếm sư bên cạnh dò hỏi.

- Không, không có gì, đi nhanh một chút theo ta trở về Âm Mạc, ta có chút chuyện muốn điều tra. - Ai Mễ Á Tư đáp lại, bước chân đột nhiên trở nên vội vàng.

394. Chương 394:cam Đoan Của Hàn Thạc

Sau khi rời Ba Bửu Luân ma vũ học viện, Hàn Thạc vốn định quay trở về phủ đệ của mình, nhưng ngay giữa đường, thông qua Huyền ma lại thấy Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích cùng nhau từ trong khuê phòng của nàng đi ra.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, đôi mắt Ngải Mễ Lệ đỏ ngầu, mơ hồ đã khóc một trận, vốn Phỉ Bích lại đây tìm Ngải Mễ Lệ để hỏi tội, cũng không phải như hắn tưởng tượng nàng sẽ không khoan nhượng, ngược lại đang không ngừng khuyên bảo Ngải Mễ Lệ.

Hai người tay nắm tay, so với lúc trước tại Nhật Diệu cốc còn thân mật hơn, mắt Ngải Mễ Lệ đỏ ngầu không cầm được lấy khăn tay lau nước mắt, vẻ mặt chua xót thê lương. Phỉ Bích thân mật kéo tay Ngải Mễ Lệ, thở dài nói:

- Tỷ tỷ, là muội đường đột, không biết cuộc sống của tỷ vậy mà lại như thế.

- Quên đi Phỉ Bích, muội có thể tha thứ cho tỷ tỷ đã không dễ dàng rồi, chuyện này ta đích xác có trách nhiệm trong đó, nhằm lẫn ngẫu nhiên lại xảy ra, ôi..... - Ngải Mễ Lệ nhẹ lau khóe mắt, kể cho Phỉ Bích.

- Được rồi được rồi, đã đến trước cửa, tỷ tỷ trở về phòng đi thôi, đừng để người khác nhìn thấy bộ dạng của tỷ bây giờ. Hết thấy đều là lỗi của hấn, với tỷ tỷ không có quan hệ gì, muội tìm hấn tính sổ là được, thực không nên gây khó khăn cho tỷ. - Phỉ Bích khuyên Ngải Mễ Lệ trở lại phòng.

- Phỉ Bích, cảm ơn muội, muội là cô gái tốt, khó trách hấn thích muội như vậy. - Ngải Mễ Lệ sau khi vào nhà còn nắm tay Phỉ Bích chân thành nói.

- Ôi, nào ngờ tỷ tỷ so với muội còn khổ hơn, muội vốn tưởng rằng tỷ là con dâu của Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, còn có môi trường anh ruột nắm quyền lực lớn, nhất định sẽ hạnh phúc hơn so với muội, bỏ đi, không nói chuyện này nữa, muội đi về trước đây. Thời gian không còn sớm, tỷ tỷ nghỉ ngơi cho khỏe. - Phỉ Bích nói xong liền buông tay đang nắm Ngải Mễ Lệ ra, rời khỏi chỗ này.

Thông qua Huyền ma, Hàn Thạc đã nghe rõ ràng hai người nói chuyện với nhau. Nhất thời lòng đầy nghi hoặc, vốn tưởng rằng hai người cho dù không nhón nháo môi trường, cũng sẽ chăm chọc khiêu khích gay gắt lẫn nhau, vậy mà cuối cùng kết quả lại ra như vậy.

Hàn Thạc trên đường thay đổi phương hướng, đi thẳng tới Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc. Ngải Mễ Lệ vừa mới khóc, phải an ủi nàng, vô luận tình hình như thế nào hấn cũng không hy vọng nàng bị thương tổn, trong lòng âm thầm quyết định. Cho nên tốc độ rất nhanh.

Tại Ba Bửu Luân ma vũ học viện bề bộn công việc môi trường hồi lâu, lúc Hàn Thạc đi ra thì sắc trời đã tối, hiện tại người qua lại trên đường ít dần, bóng đêm yên tĩnh buông xuống. Hấn như môi trường bóng ma quỷ dị, tựa như môi trường làn khói nhẹ phiêu đảng ở trên đường hẻo lánh, vô thanh vô tức bay tới Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc.

Hàn Thạc cũng không để ý Phỉ Bích đang ngồi trên xe ngựa rời đi, chỉ phân ra môi trường Huyền ma chú ý hướng đi cùng an toàn của nàng. Từ cuộc nói chuyện vừa nãy xem ra tâm tình Phỉ Bích coi như ổn định, cũng không có chuyện gì, chỉ có Ngải Mễ Lệ khóc tới đỏ mắt lúc này cần phải an ủi. Hấn tự nhiên biết phân rõ nặng nhẹ mà làm.

Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc phòng vệ khá cẩn mật, tuy vậy đối với Huyền ma của Hàn Thạc mà nói, phòng ngự kiểu này cũng không có tác dụng gì, dễ dàng né qua môi trường số thủ vệ, hấn lặng yên không môi trường tiếng động đi tới trước cửa phòng Ngải Mễ Lệ.

Bên trong phòng Ngải Mễ Lệ còn có ma pháp kết giới tồn tại, Hàn Thạc cũng không dám xông bừa vào. sợ làm Ngải Mễ Lệ hiểu lầm mà phản kháng, mà nhẹ nhàng áp người vào trước cửa, khẽ gõ cửa.

- Ai thế! - Trong phòng Ngải Mễ Lệ hỏi nhẹ môi trường tiếng, tiếng bước chân dần dần đến gần.

- Là ta! - Hàn Thạc trầm giọng đáp lại.

Cước bộ Ngải Mễ Lệ rõ ràng nhanh hơn, loáng cái đã đến trước cửa, mở cửa phòng ra, nàng nhìn thấy quả nhiên là Hàn Thạc, đôi mắt đang đỏ ngầu chợt sáng rực lên. Nhìn trước nhìn sau, Ngải Mễ Lệ phát hiện không có người nào, sau đó mới kéo hấn vào trong.

- Sao chàng lại tới? Nơi này là Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, nếu như bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào? - Sau khi kéo Hàn Thạc vào phòng, Ngải Mễ Lệ vội vã đóng chặt cửa lại, lại thêm môi trường tầng kết giới cách âm mới hỏi hấn.

- Ta lo lắng cho nàng. - Hàn Thạc chợt ôm Ngải Mễ Lệ vào lòng, ôn nhu nói.

- Thiếp không có chuyện gì, Phỉ Bích vừa mới mới rời khỏi đây. Chàng có nhìn thấy muội ấy không? - Ngải Mễ Lệ bị Hàn Thạc ôm chặt, phương tâm mới bình tĩnh trở lại, hỏi khẽ.

- Không, hôm nay sau khi nàng ấy biết chuyện này, ta sợ nàng ấy sẽ làm ầm ĩ lên mới phải, tuy vậy ta vẫn chú ý tình huống nơi này. Phỉ Bích không làm nàng bị tổn thương chứ? Nàng, nàng đã khóc sao? - Hàn Thạc đau lòng lấy tay lau khô mắt Ngải Mễ Lệ, dịu dàng nói.

- Thiếp chỉ cần biết chàng lo lắng cho người ta là tốt rồi. Phỉ Bích là cô gái tốt, muội ấy cũng không tới làm ầm ĩ lên với ta, trái ngược, sau khi thiếp tâm sự cùng nàng, Phỉ Bích còn không ngừng khuyên bảo thiếp, chàng nhìn người cũng không tệ lắm. - Ngải Mễ Lệ được Hàn Thạc dịu dàng ôm trong lòng, mọi ủy khuất lúc trước đều thấy đáng giá.

Hàn Thạc không nói thêm gì nữa, ôm hôn Ngải Mễ Lệ, lúc này nàng cũng muốn hân an ủi bất giác nhiệt liệt đáp lại, còn chủ động giúp hân cởi áo tháo dây lưng, vừa hôn hân mãnh liệt vừa dẫn hân tiến vào bên trong khuê phòng của nàng.

Hàn Thạc có thể cảm nhận được Ngải Mễ Lệ hôm nay nhiệt tình như lửa, xuất phát từ tâm tư dồn bù, lại càng hết sức chiều chuộng nàng. Bàn tay hân di chuyển trên người Ngải Mễ Lệ, môi thì hôn nhẹ, khi nàng thở hổn hển, lại còn rử rỉ những lời dịu dàng êm tai.

- Bố Lai Ân, ưm..... Bố Lai Ân..... - Ngải Mễ Lệ cúi xuống rên rỉ, có vẻ đã động tình không thôi.

Khi bàn tay của Hàn Thạc đang vuốt ve nhào nặn trên cặp kiêu đồn đầy đặn trắng muốt kia, Ngải Mễ Lệ đã chủ động giúp hân cởi hết quần áo của mình ra, đột nhiên sau đó ngã lên chiếc giường màu hồng lớn mềm mại, ngọc thể trần trụi trước mặt Hàn Thạc, mắt hạnh mê ly nhìn hân, nhẹ giọng thở hổn hển:

- Bố Lai Ân, thiếp không muốn chàng dịu dàng, hãy thô bạo lên!

Hàn Thạc ngẩn người, chợt găm nhẹ môi một tiếng, cả người thúc mạnh về phía Ngải Mễ Lệ, không tiếp tục ôn nhu thương hương tiếc ngọc nữa, ngược lại là điên cuồng quần lấy nàng.

Hôm nay Ngải Mễ Lệ so với ngày thường còn điên cuồng hơn, sôi nổi nghênh tiếp hân, đến khi thân thể mềm mại không chịu nổi cuồng phong bạo vũ của hân nữa, cuối cùng thiếp luôn đi, ngay cả môi một chút khí lực cũng không còn.

Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ như môi một đóa hoa hải đường đang thiếp đi, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác áy náy. Ngải Mễ Lệ thật ra mới là nữ nhân đầu tiên của hân, hân đối đãi với nàng ngay từ đầu đã là cường bạo, đặc biệt môi một khoảng thời gian rất dài hân chỉ xem Ngải Mễ Lệ như là môi một công cụ để tiết dục.

Theo những nỗ lực thâm lặng mà Ngải Mễ Lệ làm cho hân, trong lòng Hàn Thạc dần dần hình thành cảm tình, song bởi vì thân phận Ngải Mễ Lệ đặc thù, hân cũng không làm cho nàng có được một danh phận. Theo nguyên tắc mà nói Phỉ Bích mới chính là đối tượng mà hân chinh phục, Ngải Mễ Lệ bởi vì thân phận đặc thù ngay từ đầu đi theo Hàn Thạc, mới là nạn nhân chân chính.

Từ khi quan hệ giữa Ngải Mễ Lệ cùng với Hàn Thạc tốt lên, nàng cho tới bây giờ đều suy nghĩ cho hân, lấy hân làm trung tâm nỗ lực rất nhiều. Nhìn nữ nhân trước mắt đang ngủ say, Hàn Thạc bất giác lâm vào hồi tưởng, càng nhớ lại chuyện cũ cùng với Ngải Mễ Lệ, hân càng cảm thấy hổ thẹn rất nhiều.

- Ôi, ta nợ nàng nhiều quá, khổ cực cho nàng rồi. - Hàn Thạc thở dài, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Ngải Mễ Lệ, lẩm bẩm.

- Hết thấy đều là thiếp tự nguyện, thiếp chưa từng trách cứ chàng. Hơn nữa thiếp cũng biết chàng đối với ta rất tốt, chàng không nên áy náy làm gì. - Đột nhiên, khoe miệng Ngải Mễ Lệ lộ ra môi một nụ cười hạnh phúc, sau khi nói môi một câu như vậy, mới mở đôi mắt to sáng ngời.

- O, sao nàng tỉnh nhanh thế, sao không ngủ thêm chút nữa? - Hàn Thạc vừa nhìn Ngải Mễ Lệ tỉnh lại, bất giác cau mày trách yêu.

- Không sao đâu, sau khi hoan hảo với chàng, thiếp có thể cảm giác được chàng lưu lại trên người thiếp môi một lực lượng thần bí, lực lượng này trợ giúp thiếp cải thiện thân thể, cho nên thiếp mới chóng khôi phục lại như vậy. Bố Lai Ân, thật sự tất cả đều là thiếp tự nguyện, thiếp biết thật ra chàng làm thiếp đau lòng, nhưng chỉ cần chàng yêu thiếp, vậy là đủ rồi, những thứ khác thiếp cũng không dám hy vọng gì nhiều, dù sao thân phận của thiếp đã đặt ở nơi này. - Ngải Mễ Lệ đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt cứng rắn của Hàn Thạc, mỉm cười thủ thủ.

- Nàng nhất định sẽ có danh phận chính thức, điều này cũng không còn xa, ta sẽ làm cho nàng, đây là việc mà nàng nên được! - Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ trước mặt, giọng nói trầm mạnh mẽ cam đoan.

- Bố Lai Ân, chàng có muốn biết thái độ của Phỉ Bích đối với chuyện của hai chúng ta hay không? - Ngải Mễ Lệ thần sắc vui mừng, khẽ hôn môi một cái trên ngực Hàn Thạc, lúc này mới mỉm cười hỏi hân.

- Vô luận Phỉ Bích đối với chuyện này như thế nào, cũng không ảnh hưởng tới quan hệ của chúng ta, cho dù nàng ấy kiên quyết không đồng ý, cũng không thay đổi được điểm này, nàng yên tâm đi, chuyện này ta

sẽ nói với Phỉ Bích. - Hàn Thạc lại một lần nữa cam đoan, hạ quyết tâm không để cho Ngải Mễ Lệ bị ủy khuất nữa.

- Hi hi, chàng nói như vậy thiếp thật sự rất vui vẻ!

Ngải Mễ Lệ vui mừng, thốt tiếp:

- Nhưng mà Phỉ Bích đã đồng ý rồi!

395. Chương 395:nhập Môn

- Đồng ý? Đồng ý cái gì? - Hàn Thạc sững sốt, nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên là đồng ý chuyện của chúng ta rồi!

Ngải Mễ Lệ vui sướng kêu lớn, giải thích:

- Thiếp đã đem chuyện của chúng ta nói hết với Phỉ Bích, nhất là bởi vì thân phận của thiếp nên không thể để lộ chuyện này, càng nhấn mạnh chút là thiếp vừa mới gia nhập Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc thì trượng phu liền đột nhiên chết trận, Phỉ Bích nghe thiếp nói hết, lại khuyên bảo một hồi!

Hàn Thạc ngạc nhiên, đột nhiên cảm giác được Phỉ Bích quả nhiên là thông tình đạt lý, tuy vậy Ngải Mễ Lệ ở trong Âm Mạc lâu như vậy đích thật là rất thông minh, thông qua một phen nói chuyện mà có thể làm cho Phỉ Bích tán thành thân phận của nàng như vậy, đủ để nói rõ Ngải Mễ Lệ quả nhiên lợi hại.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói vậy, Hàn Thạc mới thật sự yên lòng, mỉm cười khẽ hôn nàng một cái, khen:

- Ngải Mễ Lệ, nàng thật giỏi.

- Được rồi, đừng có nói những lời đường mật nữa.

Ngải Mễ Lệ mừng rỡ khởi dậy đẩy Hàn Thạc, lúc này mới nói:

- Thời gian không còn sớm, chàng không ở lại đây được, thiếp còn phải đi vấn an phụ thân nữa.

Nghe Ngải Mễ Lệ nói tới gia chủ lão Cáp Ân của Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, dò hỏi nàng:

- Đúng rồi, Cáp Ân xem trọng vị vương tử nào?

- Không biết, có lẽ là bởi vì phụ thân rời khỏi quân đội lâu rồi, lúc đế quốc bí mật ám đầu nổi sóng gió, phụ thân vẫn chưa nằm trong tầm mắt giới quân đội chính trị, cũng không nói với thiếp sự tình của mấy vương tử đó.

Ngải Mễ Lệ thấy Hàn Thạc đề cập tới chính sự, cau mày trả lời. Trầm mặc trong chớp lát, Hàn Thạc nhìn Ngải Mễ Lệ nói:

- Nếu lão Cáp Ân có nói về những chuyện này, hoặc là có khuynh hướng ủng hộ một phương nào đó, thì mấy ngày này nàng tốt nhất là khuyên ông ấy không nên manh động, tránh đưa Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc lâm vào con đường khó đi.

Ngải Mễ Lệ giật mình cả kinh, hỏi:

- Sao chàng lại nói như vậy?

- Tất cả mọi người đều không xem trọng Lao Luân Tư, tuy vậy, lúc này vương vị nếu không có chuyện ngoài ý muốn, hẳn sẽ là của hắn. Mấy ngày này các người cứ thông thả mà xem kỳ biến, ta phỏng chừng không bao lâu nữa Quốc vương bệ hạ sẽ có hành động lớn. - Hàn Thạc cùng Ô Đặc Lôi Đức bệ hạ sau một phen bàn bạc, trong lòng hiểu được tình thế của Lao Luân Tư sẽ biến đổi lớn, lúc này mới nhắc nhở Ngải Mễ Lệ.

- Chàng khẳng định tin tức này là thật? - Ngải Mễ Lệ hiển nhiên biết tin tức này trọng đại thế nào, vẻ mặt ngưng trọng hỏi hắn.

Gật đầu khẳng định, Hàn Thạc tiếp:

- Hôm nay ta đi một chuyến vào hoàng cung, Quốc vương bệ hạ đã đảm bảo, điều này tuyệt đối không sai.

- Như vậy thiếp phải lập tức ra ngoài, chẳng những là phụ thân, còn cả ca ca nữa. Thiếp phải lập tức nói cho bọn họ, mặt khác còn có một số bằng hữu đều đang quan sát tình huống, thiếp phải nhắc nhở họ khi chưa muộn. - Ngải Mễ Lệ sau khi nghe Hàn Thạc nói những lời này, đã bắt đầu mặc quần áo vào, thần sắc khá lo lắng sốt ruột.

Việc này quan hệ đến bất kì quý tộc nào ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, mỗi một quý tộc có thân phận địa vị trong vòng xoay tranh giành quyền lực giữa các vương tử này đều muốn tự lo cho thân mình, một khi lựa chọn sai lầm có thể ảnh hưởng tới hưng suy trăm năm của một gia tộc, không thể không thận trọng xử lý.

Mất thấy Ngải Mễ Lệ khẩn trương như vậy, Hàn Thạc cũng có thể hiểu, hẳn vượn người dậy dụi dụi giúp nàng mặc y phục tươm tằm lại, hơn nữa còn giúp nàng cột gọn lại mái tóc dài bờn bờn, giúp nàng xoa phần trong nụ cười ngọt ngào hạnh phúc của nàng, cuối cùng mới nhắc nhở:

- Tốt rồi, trên đường cẩn thận một chút.

Ngải Mễ Lệ nhu thuận để Hàn Thạc giúp làm xong hết thảy, lúc này mới mỉm cười ghé lại gần hôn phớt hẳn một cái, cười duyên:

- Biết rồi. Chàng đừng có ở chỗ này lâu quá, nơi này là Bối Đặc Lí Kỳ gia tộc đấy.

- Ta cũng nên rời đi rồi. - Hàn Thạc mỉm cười đáp, sửa sang quần áo của mình một lượt, khi Ngải Mễ Lệ tới vấn an Cáp Ân phía bên kia, hẳn cũng lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Hàn Thạc vừa trở về phủ đệ, lập tức cảm ứng được sát khí nồng nặc trên người Bác Lan Tư, chỉ liếc mắt một cái, hẳn đã thấy lão từ trong bóng tối hẻo lánh đi ra.

- Hầu tước đại nhân! - Hàn Thạc còn chưa vào phòng, Bác Lan Tư đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trong phủ đệ Hàn Thạc, cũng không có thị vệ thực lực cao siêu, ngoại trừ hẳn là nhân vật trọng yếu ra, cũng không có ai khác để Hàn Thạc đáng phải lo lắng, cho nên hẳn cũng không an bài trận pháp phòng ngự gì cả, loại cao thủ như Bác Lan Tư này người bình thường đương nhiên không cách nào thấy được.

Mặc một thân trường bào vải bố màu xám, bóng đen bước ra từ trong u ám, khuôn mặt Bác Lan Tư thật dữ tợn đáng sợ, sát khí nồng nặc bức người, người bình thường mà thấy nhất định sẽ rất sợ hãi.

- Vào trong hãy nói! - Hàn Thạc liếc nhìn Bác Lan Tư, mỉm cười nói, rồi bước luôn vào trong phòng. Bác Lan Tư cũng tiến theo vào.

Sau khi vào phòng, Hàn Thạc thông qua Huyền ma dò xét một vòng, phát hiện chung quanh không có nhân vật gì khả nghi. Phỉ Bích vì không đợi được hẳn trở về, trước đó cũng đã trở về thương hội Bồ Tư Đặc.

Ngồi xuống trong phòng, Hàn Thạc cười nhìn Bác Lan Tư, hỏi:

- Thế nào? Đã suy nghĩ rõ ràng chưa?

Gật đầu, thần sắc Bác Lan Tư khá kích động, trả lời:

- Đúng vậy, ta muốn theo ngài tu tập loại võ kĩ này, Tập La Lạp đại nhân đã đáp ứng, có điều đại nhân muốn gặp mặt ngài.

Hàn Thạc không hề ngạc nhiên, ở cái thế giới này cũng chỉ có hẳn mới có thể mang lại thứ mà Bác Lan Tư cần, với sự say mê của Bác Lan Tư với loại võ kĩ này, lão nhất định sẽ đáp ứng đề nghị của Hàn Thạc, có điều hẳn hơi khó hiểu là yêu cầu của Tập La Lạp, không rõ vị Kiếm thánh này muốn gặp hẳn làm gì.

Sững sờ một chút, Hàn Thạc cau mày nhìn Bác Lan Tư, kinh ngạc hỏi:

- Tập La Lạp tiên sinh muốn gặp ta làm gì?

Lắc đầu, Bác Lan Tư trả lời:

- Ta cũng không rõ.

- Ra vậy!

Hàn Thạc tự nói mộ̃t câu, nói:

- Lúc nào? Đến chỗ nào gặp ông ta?

- Ngài nếu lúc rảnh rồi, đại nhân nói ta sẽ đưa ngài đi gặp. - Bác Lan Tư cung kính trả lời.

- Như vậy, định ngày không bằng đột xuất, vậy bây giờ luôn đi. A, hôm nay sắc trời đã không còn sớm, Tạt La Lạp đại nhân có thể đã nghỉ ngơi rồi hay không? - Hàn Thạc vốn ý định đi luôn bây giờ, sau đó nghỉ lại, lại thay đổi ý.

- Không sao cả, đại nhân buổi tối rất khuya mới nghỉ ngơi, nếu ngài rảnh rồi, chúng ta có thể đi luôn giờ. - Bác Lan Tư trả lời.

- Tốt lắm, vậy đi thôi. - Hàn Thạc sáng khoái nói, sau đó cùng với Bác Lan Tư đi tới hướng bắc phường mãn côi viên.

Dưới ánh trăng êm dịu, Hàn Thạc cùng Bác Lan Tư tiến tới bắc phường. Bác Lan Tư nhiều năm làm sát thủ kiếm sống như vậy nên tốc độ của lão nhanh như chớp, mặt khác theo tập quán trong chỗ âm u nên ánh sáng không chiếu rõ tới khu vực bọn hắn hành tẩu, người thường khó có thể phát hiện được bóng dáng của lão.

Ma công tiến vào Phân Ma cảnh giới, quanh thân Hàn Thạc đều có mấy con Huyền ma dò xét động tĩnh chung quanh, có chúng cung cấp tình huống xung quanh, hắn như là mộ̃t u hồn phiêu bạt, quang minh chính đại dạo chơi trên đường phố mà không sợ người khác phát hiện, bởi vì tốc độ cũng cực nhanh, cái bóng của hắn tựa như mộ̃t làn khói nhẹ bay phất qua.

So với Bác Lan Tư cẩn thận từng chút mộ̃t, Hàn Thạc hiển lộ rõ vẻ bình tĩnh, có Huyền ma tồn tại, hắn có thể dễ dàng né qua khu vực có người. Vấn thủy chung cách Bác Lan Tư không xa, cũng không hề bị lão bỏ rơi.

Thẳng đến khi tiến vào khu vực bắc phường mãn côi viên, tốc độ hai người mới đồng thời chậm lại, đêm khuya yên tĩnh, đúng là thời điểm thích hợp để thực hiện mộ̃t vài hành động mờ ám. Chỉ thấy trên con đường phía trước bắc phường mãn côi viên, nhiều cỗ xe ngựa hoa lệ lạng lẹ đi tới, mộ̃t số quản gia người hầu ưu nhã đi phía trước dẫn đường. Mục tiêu tất cả đều là mãn côi viên.

Là mộ̃t nơi trăng hoa có tiếng ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, bắc phường mãn côi viên này sinh ý cực tốt, có Kiếm thánh số mộ̃t đế quốc Tạt La Lạp trấn thủ chỗ này, Lao Luân Tư phải nói là cực kỳ am hiểu kinh doanh, dám biến chốn này thành cái sào huyệt tiêu hồn.

Bởi vì dòng người xung quanh bắc phường mãn côi viên đột nhiên tăng lên, tốc độ của Hàn Thạc cùng Bác Lan Tư không thể không chậm lại. Chỗ này Bác Lan Tư vô cùng quen thuộc. dẫn Hàn Thạc đi thẳng ra cửa sau.

Cửa sau mãn côi viên tương đối hẻo lánh. Bình thường đều là nhân viên nội bộ đến đây, hoặc là tiếp đãi mộ̃t vài nhân vật thân phận nhạy cảm. Những quý tộc tâm hoan cũng chưa từng đi qua, Hàn Thạc cùng Bác Lan Tư trái lại, thực sự dễ dàng tiến vào.

- Bác Lan Tư, nếu người đã quyết định gia nhập tông môn của ta, có mộ̃t số việc ta phải nói rõ với người mộ̃t chút. - Hàn Thạc sau khi bước qua cổng, mỉm cười nhìn Bác Lan Tư nói.

- Ngài nói đi! - Bác Lan Tư thưa Hàn Thạc với ngữ khí tôn kính.

- Bác Lan Tư, người không nên quá khách khí, sau này cũng không phải xưng hô ta là hầu tước, người gọi ta là sư huynh đi. Môn phái chúng ta tên là Thiên Ma môn, trên Kì Áo đại lục số người biết tới cũng không nhiều lắm, sư phụ chúng ta từng là đệ vị diện cường giả, do ngẫu nhiên đến đại lục này, truyền thụ cho ta mộ̃t bộ võ kĩ này, sau đó thành ma rồi đi..... - Hàn Thạc hạ giọng, thêm dặt mộ̃t hồi.

Bác Lan Tư chăm chú nghe, đợi Hàn Thạc nói xong toàn bộ sự tình, lão mới giật mình lẫn hưng phấn kêu:

- Nào ngờ sư phụ lại cao cường như vậy, không ngờ lại là đệ vị diện cường giả, khó trách có võ kỹ thần kỳ như thế, cả Kì Áo đại lục cũng không nghe nói qua, không có cơ hội gặp người thật sự là tiếc nuối a!
- Hắc hắc, sư phụ thực lực mạnh mẽ không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Ta sẽ thay thế sư phụ truyền thụ cho người võ kỹ Thiên Ma nhất mạch, với tư chất của người nhất định sẽ có được thành tựu lớn, yên tâm đi, vận dụng sát khí cùng ẩn nấp sẽ là cơ bản nhất của Thiên Ma bí quyết, người chẳng những có thể nhanh chóng nắm giữ, còn có thể có được nhiều sát chiêu lợi hại. - Hàn Thạc chân thành hứa hẹn với Bác Lan Tư.

Ma công Hàn Thạc đem truyền thụ cho Bác Lan Tư có tên là Thí thần ma đạo, cũng không phải là phương pháp tu luyện chính thống của tu ma giả, cho dù Bác Lan Tư tu luyện đến mức tận cùng cũng không đạt được thành tựu như hần. Tuy vậy đối với Bác Lan Tư mà nói, thuần thực lợi dụng hơn nữa nắm giữ loại ma công này, đích xác sẽ khiến thực lực của lão tiến bộ rất lớn.

Song, loại tiến bộ này có chút nóng vội, thuần túy là lợi dụng sát khí nồng nặc quanh thân Bác Lan Tư, làm cho lão đề thăng thực lực rất lớn, tuy vậy cũng không giống như Hàn Thạc từng bước tu luyện đích ma công, có được khả năng tiến bộ vô hạn. Hàn Thạc muốn chỉ là một người sư đệ có thể trợ giúp mình diệt trừ những chướng ngại, mà không phải một người có thể tu luyện ma công để đối kháng hần, cho nên vô luận Bác Lan Tư thành tựu như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ỷ hiếp đến Hàn Thạc.

- Sư huynh, cảm ơn người. - Sắp tiến vào môn côi viên, Bác Lan Tư cung kính hành lễ với Hàn Thạc.

Hàn Thạc vẫn chưa vội tiến vào môn côi viên, tiếp một lễ của Bác Lan Tư, mỉm cười nói:

- Người còn chưa chính thức nhập môn, cho nên ta vẫn chưa thể lập tức truyền thụ Thiên Ma môn thần thông, đợi sau khi ra mắt Tập La Lạp tiên sinh, đến lúc đó ta sẽ giúp người thực hiện nghi thức nhập môn, chờ người chính thức gia nhập Thiên Ma môn của chúng ta, ta sẽ giúp người thoát thai hoá cốt, đến lúc đó sẽ truyền thụ võ kỹ của bốn môn.
- Hết thấy đều nghe sư huynh. - Bác Lan Tư cho dù nhiều tuổi, đối mặt với Hàn Thạc cũng vẫn cung kính, không dám có một chút thất lễ.

Cười gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Tốt lắm, dẫn ta vào môn côi viên đi.

Bác Lan Tư dẫn Hàn Thạc đi thẳng tới một thất lúc trước cùng Lao Luân Tư đi vào, sau khi mở ra thông đạo lão dẫn hần đi xuống, xuyên qua một vài đoạn đường phức tạp, cuối cùng đưa Hàn Thạc đến chỗ không gian rộng rãi lần trước đã gặp Kiếm thánh Tập La Lạp.

Tại một không gian rộng mở màu trắng, Kiếm thánh Tập La Lạp đang ngồi ngay ngắn trên một tảng đá, thân hình cao lớn, mặc dù tóc hoa râm, nhưng tinh thần lại rạng rỡ, ánh mắt hiền hòa thản nhiên nhìn kỹ phía trước, sau khi nhìn thấy Hàn Thạc tiến vào, Tập La Lạp ngạc nhiên cười, nói:

- Tiểu tử, người quả thật là không đơn giản a!

Bác Lan Tư đưa Hàn Thạc tiến vào, bản thân thì lui xuống, trước mắt cả không gian chỉ còn lại có Hàn Thạc cùng Tập La Lạp. Hần vừa nghe Tập La Lạp tán dương mình như vậy, mỉm cười kín đáo nói:

- Ngài quá khen.
- Người đem thần khí Tinh Không tặng cho Phỉ Bích, ha ha, người có lòng như vậy quả thực tốt lắm, tốt lắm.

Tập La Lạp mỉm cười nói, sau đó tiếp:

- Về chuyện người muốn dạy Bác Lan Tư, ta sẽ không quan tâm, người không nên lo lắng, ta cho tới bây giờ chưa từng đối đãi với hần như người hầu, hần vẫn luôn có tự do của chính mình, lúc này hần kích động như vậy, nhất định là người có gì đã hấp dẫn hần, ta sẽ tôn trọng quyết định của hần.

- Như vậy, ngài gọi ta đến đây, không biết có chuyện gì muốn chỉ bảo. - Thần sắc Hàn Thạc buông lỏng, mỉm cười hỏi.

- Ta chỉ là muốn xem xem người có thể đem lại phồn vinh cho Lan Tư Lạc Đặc đế quốc là người theo như lời tiên đoán của lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti phu nhân, rốt cuộc chuẩn bị cống hiến những gì cho đế quốc mình? - Đôi mắt sáng ngời Tạt La Lạp nhìn chăm chăm Hàn Thạc, cười nói.

Hàn Thạc chợt đại ngộ, rốt cục hiểu được Ô Đặc Lô Đức vì sao lại có những lời nói và cử chỉ kì quái như vậy!

396. Chương 396: đề Nghị Của Kiếm Thánh

“Hóa ra hết thảy đều do lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti bói toán, xem chừng tương lai mình thật đúng là quý nhân của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc sao? Lần trước tại tổng bộ Âm Mạc, Cát Thụy Ti dùng ánh mắt khác thường như vậy nhìn mình, chẳng lẽ từ lúc đó bà ta đã nhìn ra được gì?”

Sau lời nói của Tạt La Lạp, Hàn Thạc trong lòng bỗng hiểu ra đôi chút, đầu tiên là cau mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mới cười khổ nhìn Tạt La Lạp, nói:

- Thành thật mà nói, ta cũng vừa mới biết tin tức này, cũng không muốn vì Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cống hiến cái gì, ta chỉ muốn làm gì đó vì chính mình.

Tạt La Lạp thấy Hàn Thạc thành thật trả lời, không nhịn được cười nói:

- Có lẽ, người giúp chính mình, không chừng cũng là trợ giúp Lan Tư Lạc Đặc đế quốc hoàn thành chuyển giao quyền lực, hoàn thành mở rộng lãnh thổ. Tỷ như nói, người trợ giúp Lao Luân Tư đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, đã tâm bưng bưng chinh phạt bảy đại công quốc, điều này đều xem như là hành động của chính bản thân người, tuy vậy kết quả cuối cùng lại là thay đổi cục diện Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Tạt La Lạp nói vậy, Hàn Thạc không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn một chút, sau đó đột nhiên phát hiện thấy có đạo lý, hẳn xuất hiện ở cái thế giới này thì coi như là người của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, ở quốc gia này Hàn Thạc cảm giác cuộc sống không tệ, cũng ở đây hẳn còn có bằng hữu cùng người yêu, bởi vậy Hàn Thạc thực hiện dã tâm của bản thân, đồng thời cũng coi như là trợ giúp Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

- Ha ha, đại nhân vật quả nhiên là đại nhân vật, ngài nói thật sự có chút đạo lý. - Hàn Thạc thấy Tạt La Lạp khen tặng, một điểm cũng không che giấu.

Tạt La Lạp thấy Hàn Thạc táo bạo tự khen tặng bản thân mình như vậy, ánh mắt nhìn về phía hắn khá cổ quái, khóe miệng cười khê, nói:

- Phỉ Bích là đồ nhi ta thương yêu nhất, quan hệ của người cùng Phỉ Bích xem như là định, mặt khác Lao Luân Tư cũng là đồ nhi của ta, chúng ta cũng không tính là người ngoài, Bác Lan Tư đi theo người hay đi theo ta cũng không khác mấy. Có chút chuyện ta phải cùng người nói rõ.

- Lão nhân gia ngài có gì dạy bảo, cứ việc nói ra, ta nhất định sẽ ghi nhớ. - Vốn Hàn Thạc còn có chút lo lắng Tạt La Lạp sẽ không để Bác Lan Tư theo hắn tu tập võ kỹ. Hiện tại nghe lão nói như vậy ngấm lại cũng đúng. Với quan hệ của Tạt La Lạp cùng Phỉ Bích và Lao Luân Tư, lão cùng hẳn thật sự không xem là người ngoài, Bác Lan Tư ở cùng với mình, coi như là cùng một chiến tuyến với lão.

Tuy vậy, Hàn Thạc trong lòng mơ hồ hiểu được Bác Lan Tư sở dĩ hôm nay mới cho mình đáp án, tám chín phần mười là bởi vì Tạt La Lạp từ lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti biết được chuyện gì, Lao Luân Tư cùng hẳn mới là hi vọng tương lai của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, lúc này mới nguyện ý buông tay để cho Bác Lan Tư theo hắn tu tập võ kỹ.

Thấy Hàn Thạc thái độ thành khẩn, Tạt La Lạp mỉm cười gật đầu, tiếp:

- Lại lịch Bác Lan Tư có lẽ người từ Lao Luân Tư biết được một ít, lúc đầu hẳn làm sát thủ, xem như hai tay dính đầy máu tanh. Qua nhiều năm như vậy, thói quen giết người của hắn vẫn chưa giảm bớt, ta hy vọng người có thể đưa hắn đi trên con đường chính xác, đừng để hắn trở thành một công cụ điên cuồng giết chóc không có lý trí. Người có thể đáp ứng ta không?

Xem ra Tạp La Lạp đối với Bác Lan Tư coi như không tệ, chẳng những tôn trọng quyết định của hắn, để Bác Lan Tư rời đi cùng mình, mặt khác vẫn vì tương lai của hắn mà lo lắng. Tuy vậy, sau khi tu tập Thí thần ma đạo của Hàn Thạc, mục đích chính là bồi dưỡng Bác Lan Tư thành một công cụ giết người phe đối lập với hắn, tuy vậy tu luyện ma công chính xác, Bác Lan Tư sẽ không đánh mất lý trí trở thành một người điên chỉ biết giết chóc.

Hàn Thạc do dự một chút, cau mày tự hỏi, lúc này mới thành thật trả lời Tạp La Lạp:

- Bác Lan Tư cùng ta tu tập võ kỹ, sẽ giống nhau là không thay đổi được chấp niệm khát máu trong tâm, tuy vậy võ kỹ của ta sẽ dẫn đường chính xác cho hắn, cũng sẽ không làm cho hắn đánh mất lý trí, một khi hắn có thể đột phá trói buộc của bản thân, cũng không đơn thuần thông qua giết chóc tăng trưởng thực lực.
- Bởi vậy, ta chỉ có thể cam đoan hắn sẽ vẫn tỉnh táo, sẽ không như ngài nói sẽ trở thành cái máy chỉ biết giết chóc, tuy vậy trước khi tăng trưởng võ kỹ, đích xác là phải thông qua phương thức này thúc đẩy tiềm lực, đưa sát khí mấy năm nay vẫn áp chế mạnh mẽ phóng thích ra, như vậy mới có thể tiến bộ nhanh chóng được.

Hàn Thạc giải thích như vậy, Tạp La Lạp ngạc nhiên nhìn chằm chằm hắn, hồi lâu mới nói:

- Võ kỹ người muốn dạy cho hắn, rốt cuộc là phương pháp tu luyện đặc thù gì, tại sao ta nghe như là một số ma pháp ác độc của tà ác giáo hội vậy, người không phải đứng như bên ngoài đồn đại là đến từ Thiên Tai giáo hội chứ?

Lắc đầu, Hàn Thạc cười khổ giải thích:

- Hoàn toàn bất đồng, võ kỹ của ta là một loại phương pháp tu luyện dung hợp đấu khí cùng ma pháp, ai, ta cũng không biết giải thích ra sao nữa, dù sao sư phụ ta đã từng nói qua loại võ kỹ này không thuộc về Kỳ Áo đại lục.

Lời này vừa nói ra, Tạp La Lạp giật mình cả kinh, nhìn kỹ Hàn Thạc hồi lâu, ánh mắt có chút kích động nói:

- Không thuộc về võ kỹ Kỳ Áo đại lục!! Sư phụ của người rốt cuộc là kỳ nhân như thế nào ha?
- Đích xác, ông ấy nói với ta như vậy. Sư phụ ta không cần thông qua ma pháp trận, tự thân có thể thoát ly lực lượng cường đại trói buộc của vị diện, có thần thông dời núi lấp biển..... - Hàn Thạc hiểu được thực lực của Sở Thương Lan, miêu tả Tạp La Lạp.

Từ khi Hàn Thạc bắt đầu thi triển qua ma công, quốc vương Ô Đặc Lô Đức liền biết hắn có một bộ võ kỹ thần kỳ, kiếm thánh Tạp La Lạp tự nhiên cũng đã sớm biết được. Một bộ võ kỹ như vậy đến từ nơi nào, đối với bọn họ vĩnh viễn là một bí ẩn, Hàn Thạc tự nhiên phải giả bộ nói dối để bù vào điểm này, lúc này mới đem những gì nói cho Bác Lan Tư đồng dạng nói lại cho Tạp La Lạp nghe lại lần nữa.

Khi Hàn Thạc kể xong, Tạp La Lạp kinh hãi nhìn hắn, nói:

- Sư phụ của người có lẽ là thần cấp nhân vật chân chính, thật không biết người thế nào lại may mắn gặp được một nhân vật như vậy, khó trách Cát Thụy Ti tiên đoán người trợ giúp ai thì người đó trở thành tân nhậm quốc vương Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, xem ra chiêm tinh thuật của lão phu nhân quả nhiên thần kỳ.
- Ta trợ giúp ai thì người đó có thể trở thành đế vương Lan Tư Lạc Đặc đế quốc? - Hàn Thạc cũng lấy làm kinh hãi, lại một lần nữa cảm khái, khó trách khi Ô Đặc Lô Đức cùng mình nói chuyện, ngữ khí thậm chí mang theo một chút cầu khẩn, cái lão chiêm tinh sư kia xem ra thực đã giúp mình một tay.

“Chỉ là lão chiêm tinh sư có thể tiên đoán tương lai, không biết có thể nhìn lại được quá khứ hay không? Không biết có thể nhìn ra lai lịch chính thức của mình hay không? Nhìn ra nguyên nhân Bồ Lai Ân kia sớm đã chết đi?”

- Bồ Lai Ân, sư phụ của người hiện tại còn tại Kỳ Áo đại lục hay không? Ta, ta có thể bái kiến ông ấy được chứ? - Hàn Thạc đang chìm trong suy nghĩ miên man, kiếm thánh Tạp La Lạp tâm tình đột nhiên có chút rối loạn, ánh mắt phức tạp hỏi hắn.

Hàn Thạc đột nhiên từ trong trầm tư có phản ứng, cười khở lắc đầu, nói với Tạt La Lạp:

- Sau khi sư phụ truyền thụ cho ta võ kỹ, đã mỗỉt mình rời khỏi Kỳ Áo đại lục. Ta cũng không biết ngài đi nơi nào. Xin lỗi.

- Như vậy à!

Tạt La Lạp rõ ràng khá thất vọng, lảm bảm:

- Thật sự là rất đáng tiếc, ta dừng lại ở cảnh giới này đã lâu lắm rồi, nếu có thể có cơ hội gặp gỡ mỗỉt Thần Nhân như vậy, có lẽ có thể thỉnh giáo mỗỉt số vấn đề, đột phá trói buộc của bản thân nói không chừng cũng.....

Tới cấp bậc của kiếm thánh Tạt La Lạp, có lẽ quan tâm duy nhất chính là thực lực không ngừng tiến bộ, tới cái tuổi này của lão cái gì vinh hoa phú quý công danh quyền lợi đều đã phai nhạt. Ngay cả lực lượng quốc gia cũng không ước thúc được hắn, cũng chỉ có bán thần chi cảnh thực lực theo như đồn đãi của người đi trước, mới là khát vọng theo đuổi không ngừng của bọn họ.

- Lần trước trong thế giới dưới mặt đất, ta từng gặp mỗỉt ngũ giai ma thú. Có lẽ ngài thông qua Âm Mạc cũng biết mỗỉt số tin tức về hắn, cái tên đó là Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây, đã đạt tới bán thần chi cảnh rời khỏi chỗ này, ta đoán có lẽ hắn cũng đã rời khỏi Kỳ Áo đại lục, tiến vào mỗỉt vị diện rộng rãi khác. - Hàn Thạc trầm mặc mỗỉt chút, đột nhiên mỗỉt lần nữa lên tiếng.

Đang trong trầm tư, Tạt La Lạp bị Hàn Thạc mỗỉt phen nữa làm bưng tỉnh, sau đó bùi ngùi thở dài mỗỉt tiếng, nói:

- Trong truyền thuyết nhân vật có được bán thần chi cảnh, sẽ có vị diện thủ hộ giả của Kỳ Áo đại lục chủ động tìm tới cửa, có thể trợ giúp người làm sao để thoát ly ước thúc của Kỳ Áo đại lục.

- Tin tức này là sau lần tới bảy đại công quốc trước, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ của Kinh Cức cốc nói cho chúng ta biết. Tư Thập Tác Mỗ cách bán thần chi cảnh chỉ cách mỗỉt bước nữa, nên hắn mơ hồ biết được mỗỉt số bí mật của Kỳ Áo đại lục, xem ra bán thần ma thú kia hắn là có đủ tư cách để rời đi rồi.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ! Hàn Thạc nhượng mày, lại mỗỉt lần nữa nghe tới người này, lúc này theo như lời của Tạt La Lạp, Hàn Thạc xem như hoàn toàn hiểu được thực lực chính thức lão yêu quái này—khoảng cách tới bán thần chi cảnh chỉ còn mỗỉt bước, xem chừng hắn là so với Tạt La Lạp càng thêm đáng sợ.

Cường giả có được thực lực bán thần mới có tư cách được vị diện thủ hộ giả triệu kiến, xem ra trên Kỳ Áo đại lục quả nhiên còn tồn tại bao nhiêu điều thần kỳ, Hàn Thạc trong lòng thất kinh, sau đó mới hồi đáp:

- Phỏng chừng Đạt Gia Tây đích thật đã rời đi, ai a, khoảng cách còn xa cỡ nào a, thật không biết ta lúc nào mới có tư cách này.

- Người còn có thời gian rất dài tìm hiểu, mặt khác, người có mỗỉt sư phụ tốt, dĩ nhiên so với chúng ta phải nhanh hơn nhiều, ai như chúng ta tuổi đã quá lớn, mỗỉt bước như vậy thủy chung tồn tại ngay trước mặt, vẫn không thể nào phá vỡ được đối với chúng ta mà nói đó là mỗỉt loại hành hạ khổ sở. - Tạt La Lạp thở dài mỗỉt tiếng, mái tóc trắng như tuyết cùng da tay thô ráp chứng minh năm tháng vô tình, với cường giả như lão đích xác có thể so với người bình thường sống lâu hơn nhiều, song một bước khoảng cách này lại vô cùng xa xôi.

Nhìn Tạt La Lạp trước mặt, Hàn Thạc lần đầu biết được nhân vật cao cao tại thượng như lão tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng có phiền não, có lẽ đó cũng là phiền não duy nhất của ông ta thì phải! Hắn không biết phải nói gì, chỉ bảo trì trầm mặc, chờ Tạt La Lạp ổn định lại tâm tình của mình.

Mỗỉt lát sau, Tạt La Lạp đột nhiên bưng tỉnh hiểu ra gì đó, sau đó hứng thú nhìn Hàn Thạc, mỉm cười nói:

- Nghe Bác Lan Tư nói qua rất nhiều điều thần kì của người, tuy vậy ta cho tới bây giờ chưa từng chính thức thấy qua võ kỹ của người, có lẽ võ kỹ của người đối với ta có mỗỉt vài gợi ý, nếu người không ngại, chúng ta có thể luận bàn mỗỉt chút.

Lấy thân phận Tạt La Lạp cùng Hàn Thạc luận bàn, đích xác làm cho hắn hơi giật mình, tuy vậy Hàn Thạc hiểu được lão nhìn trúng chính là ma công mà hắn tu tập, chứ không phải thực lực của hắn.

Sửng sốt một chút, sau đó Hàn Thạc mỉm cười khiêm tốn nói:

- Luận bàn cũng là quá lời rồi, ngài đồng ý chỉ điểm là vinh hạnh cho ta rồi, vậy tiểu tử đành bêu xấu vậy.

Đối với tính cách hào sảng của Hàn Thạc, Tạt La Lạp tựa hồ rất tán thưởng, cười vuốt cằm gật đầu, nói:

- Đừng ngại, người hãy dùng võ kỹ của người tấn công ta đi, ta thật sự rất tò mò võ kỹ của người so với đấu khí mà ta tu tập rốt cuộc có chỗ nào bất đồng!

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc trong lòng mơ hồ có chút hưng phấn, đến Phân Ma cảnh giới hắn vẫn không biết thực lực của chính mình ra sao. Hắn đối mặt với cao thủ cấp bậc Đại kiếm sư, cảm giác tự tin có thừa, tuy vậy loại cường giả như Kiếm thánh quả thật đúng là chỉ có thể gặp mà khó cầu.

Lần trước trong thế giới dưới lòng đất gặp phải tinh linh tộc mẫu A Đại Nhi, thực lực mặc dù rất cường đại, tuy vậy lúc này đây Hàn Thạc chính thức đứng trước Tạt La Lạp mới hiểu được A Đại Nhi chắc chắn không bằng lão. Mặt khác, hắn cũng không chính thức giao thủ với ả kia, thuần túy là lợi dụng bản chất tà ác ma công thông qua thái âm bổ dương hấp chết A Đại Nhi, vẫn chưa chính thức giao thủ với ả.

Có lẽ lúc này thông qua giao thủ với kiếm thánh Tạt La Lạp, Hàn Thạc có thể chính thức biết được vị trí xác thực của Phân Ma cảnh giới trước mắt, cũng là một điều tốt với chính mình, mỗi lần gặp phải cường địch có thể đưa ra phán đoán chính xác. Cho nên hắn nghe Tạt La Lạp muốn cùng mình luận bàn, quả thật là khá hưng phấn.

- Võ kỹ ta tu luyện tên là ma công, cùng đấu khí đại loại là có hiệu quả như nhau, tuy vậy tính chất lại hơi khác với đấu khí, chờ một lát nữa ngài sẽ cảm giác được. - Hàn Thạc thoáng lui về phía sau vài bước, tâm thần vừa động Lục Ma Phong đột nhiên xuất hiện nơi lòng bàn tay hắn.

- Bác Lan Tư tôn sùng người như vậy, rõ ràng võ kỹ của người chắc chắn có chỗ kỳ lạ, ha ha, Bồ Lai Ân người không nên lưu thủ, cứ việc tấn công ta đi. - Tạt La Lạp từ trên bàn thạch đứng dậy, lấy trong không gian giới chỉ ra một thanh trường kiếm trong suốt, trường kiếm chiều rộng ba thốn, dài một thước ba, trên chuôi kiếm có khắc hoa văn thập tự.

397. Chương 397:thập Tự Trảm

Hàn Thạc biết rõ đấu khí tu luyện đến cảnh giới như Tạt La Lạp, thực lực tất nhiên là rất đáng sợ, mặt khác hắn vốn chuẩn bị lấy lão làm thuốc thử thực lực của mình, nên cũng không lưu thủ.

Ma Nguyên lực quán chú vào Lục Ma Phong, thúc giục lệ hồn lực lượng, khiến cho Lục Ma Phong bộc phát ra sát khí ngút trời, lấy nó trong tay Hàn Thạc làm trung tâm, sát khí tạo nên rung động như vẩn nước, khuếch tán ra bên ngoài.

Từng luồng sát khí giống như thực chất, trong không khí ma sát dồn dập phát ra tiếng vang “Xuy xuy” kỳ lạ, từng cổ khí tức tà ác bạo lệ không thể át chế được nữa, từ thân thể Hàn Thạc tràn ra xung quanh.

Kiếm thánh Tạt La Lạp giật mình động dung, lông mi dài trắng xóa nhú chặt, đôi mắt thâm thúy như tinh không phóng ra quang mang xán lạn. Lão có thể trở thành kiếm thánh, thiên tư tự nhiên bất phàm, nhiều năm nam chinh bắc chiến, gặp qua biết bao cao thủ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú đủ để ngạo thị Lan Tư Lạc Đế đế quốc.

Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc bắn ra sát khí kinh thiên, Tạt La Lạp cảm thụ rõ ràng, từng vòng sát khí phiêu đảng tràn ra bốn phía mang theo mùi vị tà ác nồng nặc, phảng phất ẩn chứa lực lượng bạo tạc mạnh mẽ, làm cho Tạt La Lạp thật sự thấy chấn kinh.

Tại Kỳ Áo đại lục, bình thường cao thủ đối chiến đều ý thức tầm quan trọng khí thế trước trận chiến, tuy vậy cho tới bây giờ chưa người nào có thể đem khí thế hình thành lực lượng đối địch, điều này cùng với việc Bác Lan Tư lợi dụng ý chí sát khí tiêu diệt người giống nhau như đúc, bất đồng chính là sát khí của

Hàn Thạc càng thêm tích súc. Tạt La Lạp hiểu được loại khí tức này tuyệt đối là thật sự tồn tại, không giống như sát khí của Bắc Lan Tư chỉ có thể chấn nhiếp lòng người mà thôi.

Ngay khi mục quang kiếm thánh Tạt La Lạp rạng rỡ nhìn chăm chăm Hàn Thạc, hần vận Ma Nguyên lực quán chú vào Lục Ma Phong, vung tay liền bắn ra Huyết quang vạn mang trảm về phía Tạt La Lạp, Lục Ma Phong đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao, huyết quang như là một cánh hoa nở rộ ra.

Mỗi một lần xoay tròn, liền có một đạo huyết quang như lưỡi đao nhỏ thành hình. Huyết quang vạn mang chiến giữa đường đã hình thành một huyết sắc đao cầu như con nhím, mang theo sát khí nồng nặc, rít lên như đoạt lấy hồn người, rất nhanh bay tới kiếm thánh Tạt La Lạp.

- Vô kỹ thần kỳ! - Tạt La Lạp đột nhiên cao giọng tán dương một câu, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên, thúc đẩy kim hoàng sắc đầu khí, một kiếm đâm thẳng huyết sắc đao cầu đang xoay tròn với tốc độ cao bay tới.

Kim hoàng sắc đầu khí chỉ có Kiếm thánh cùng Thánh kỵ sĩ mới có thể thúc đẩy phát ra được, đây là biểu hiện đầu khí tích súc đến mức tận cùng, trong đó ẩn chứa lực phá hoại Hàn Thạc có thể rõ ràng cảm ứng được, kim hoàng sắc đầu khí cùng Ma Nguyên lực mặc dù tính chất bất đồng nhưng giống nhau ở điểm ẩn chứa lực lượng bạo tạc đáng sợ.

Tạt La Lạp giương trường kiếm lên. Kim hoàng sắc quang mang xán lạn vô cùng. Chỉ thấy lão giơ tay kéo ra từng đạo hình cung, mũi kiếm đột nhiên bắn ra từng đạo kiếm quang chữ thập. Kiếm quang chữ thập từ mũi kiếm sau khi bắn ra, từ nhỏ đến lớn, một đám liên tục hướng huyết sắc đao cầu của Hàn Thạc đánh tới.

Tạt La Lạp trở thành “Thập tự kiếm thánh” quả nhiên là danh bất hư truyền, kiếm quang toàn bộ đều thành hình chữ thập, bắn tới huyết mang đao cầu do vô tận tia máu xoay với tốc độ cao tạo thành, rất nhanh đã đụng phải Ma Nguyên lực ẩn chứa trong Lục Ma Phong.

Một chiêu bá đạo Huyết quang vạn mang trảm chưa tới trước mặt Tạt La Lạp đã bị thập tự kiếm mang hóa giải. Ánh mắt Tạt La Lạp từ đầu tới cuối bình thản, rõ ràng vẫn chưa dùng hết sức.

Khi vạn mang trảm bị chôn vùi, cuối cùng trở về nguyên hình Lục Ma Phong, Hàn Thạc tâm thần vừa động, chỉ thấy Lục Ma Phong vốn bắn thẳng tắp về phía Tạt La Lạp, đột nhiên tại hư không ngưng trệ lại một chút, chợt nó vạch ra một quỹ tích đường cong huyền bí, từ bầu trời bổ về phía lão.

- A, thú vị! - Tạt La Lạp hô nhẹ, ngẩng đầu nhìn Lục Ma Phong chém xuống, tay nâng kiếm chém ra, đẩy Lục Ma Phong vắng ra.

Hai mắt Hàn Thạc vốn nhìn chăm chăm Tạt La Lạp, lúc này đột nhiên nhắm lại, toàn lực lấy tâm thần thao túng Lục Ma Phong, lấy ma công Ngự Ma quyết không ngừng từ bốn phương tám hướng chém về phía Tạt La Lạp.

Ban đầu Lục Ma Phong tốc độ cũng không phải rất nhanh, tuy vậy Hàn Thạc từ từ cho tốc độ gia tăng, do ngay từ đầu nó bị một kiếm chém tới, hóa thành huyền ảnh như thiếu điện, sau đó lực lượng hàng ngàn hàng vạn lệ hồn trong Lục Ma Phong bị kích thích, từng cỗ khí tức oán hận vô cùng vô tận tràn ra.

Kiếm thánh Tạt La Lạp mới đầu còn có thể dễ dàng đối phó, nhưng càng về sau ánh mắt lại càng ngưng trọng, quanh thân đều được ánh sáng vàng rực bao lấy, lấy lão làm trung tâm từng đạo thập tự kiếm quang bắn ra xung quanh, vừa phải lấy trường kiếm chống đỡ Lục Ma Phong đang rất nhanh công kích tới, tâm thần lại phải chống đỡ hung sát chi khí lệ hồn nồng nặc do Lục Ma Phong phóng ra.

Không thể không nói kiếm thánh Tạt La Lạp quả nhiên không phải người thường, có thể đứng ở đỉnh cao tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, lão đối mặt với Hàn Thạc đem hết toàn lực công kích, chưa lộ ra bất cứ dấu hiệu thua cuộc nào, vẫn có vẻ rất bình tĩnh.

Ma Nguyên lực của Hàn Thạc hao hết một nửa mà thấy Tạt La Lạp vẫn chưa lộ ra vẻ mệt mỏi gì, lại đưa Huyền Băng Ma Diễm quyết chú nhập vào Lục Ma Phong, theo đó mỗi một kích chém xuống lại bắn ra từng đóa tử hồng sắc ma diễm, lực lượng cực hàn cực nhiệt không ngừng quán lấy nhau, tạo cho Tạt La Lạp rất nhiều phiền toái.

Sau đó, mười hai Huyền ma từ hư hóa thật, biến thành mặt quỷ dữ tợn đáng sợ vọng đồ chui vào tấn công thân thể Tạp La Lạp. Lão “ồ” một tiếng, sau đó trầm giọng quát:

- Quả nhiên thần kỳ, võ kỹ này đích xác là bất đồng với bất kì phương pháp tu luyện nào khác tại Kỳ Áo đại lục.

Đối mặt với nhiều công kích như vậy, Tạp La Lạp còn nhàn hạ hét lớn một câu, trường kiếm trong tay chợt bắn ra kim quang xán lạn, một vầng thập tự kiếm quang thật lớn chợt xuất hiện, mang theo lực lượng không gì cản nổi từ bốn phương tám hướng tràn ra, tức thời lấy Tạp La Lạp làm trung tâm, bạo phát ra sức tàn phá kinh khủng.

Bàn thạch lúc trước không chịu nổi ầm ầm vỡ tan, loạn thạch trên mặt đất bắt đầu sụp đổ, phẳng phất như lực oanh kích lên trên vậy, mọi thứ xung quanh đều bị nghiền nát hết thấy.

Hàn Thạc lấy làm kinh hãi, chợt thu mười hai Huyền ma lại, một tiếng huyết sáo thật dài, trong nháy mắt đáp xuống cạnh Tạp La Lạp thu hồi Lục Ma Phong vẫn luôn công kích lão này giờ vào trong lòng bàn tay. Ma Nguyên lực còn lại điên cuồng quán chú vào Lục Ma Phong, một đạo oán khí do sát khí cùng lệ hồn trong Lục Ma Phong hội tụ hình thành một đạo huyết sắc thất luyện dài bảy thước, hợp cùng với lực lượng Lục Ma Phong dũng mãnh bổ về phía đạo thập tự kiếm quang nọ của Tạp La Lạp.

Một tiếng nổ vang lên mãnh liệt từ chỗ giao nhau truyền ra, cả không gian kết giới bao phủ ầm ầm sụp đổ, không gian mịt mù đột nhiên khôi phục diện mạo nguyên thủy, lộ ra hình dáng vốn có dưới nền thạch thất rộng rãi. Khi kết giới bị phá hủy, đồng thời một trận ba động mãnh liệt lan tràn ra, mặt đất theo ba động đó mà rung lên liên hồi.

Lực lượng bạo tạc kinh người đột nhiên dũng mãnh tiến vào Lục Ma Phong, theo chuỗi kiếm vọt vào cơ thể Hàn Thạc. Thân hình hắn bay chém xuống không chịu được bị bắn ngược trở lại lên cao, cuối cùng thân thể đâm sầm vào đỉnh vách nham thạch, xuất hiện một lỗ hổng sâu tới ba thước.

- Chuyện gì xảy ra vậy, chuyện gì xảy ra vậy?

- Có phải có động đất xảy ra hay không?

- Ôi, giường còn đang rung!

Bên trong màn côi viên trên đỉnh đầu của hai người, những quý tộc đang cùng mỹ nhân “vui vẻ”, đột nhiên cảm giác được một trận động đất dưới nền truyền lại. Cả đám đều lấy làm kinh hãi, nháo nhào cả lên.

Một số thị vệ trông coi màn côi viên cũng thất kinh, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không có thủ lĩnh lãnh xướng cố gắng tìm ra nguyên nhân gây chấn động dưới lòng đất.

Vào lúc này, Bác Lan Tư tướng mạo dữ tợn đột nhiên xuất hiện giữa đám thị vệ màn côi viên, lạnh lùng quát lớn:

- Hoảng cái gì, chỉ là một trận động đất nhỏ mà thôi, nơi này là trung tâm thành Áo Sâm, ngoại trừ biến động của một số hiện tượng tự nhiên thay đổi, còn có thể có chuyện gì nữa.

Bác Lan Tư trong mắt bọn thị vệ, chính là hung thần ác sát. Sau khi nghe những lời này, bọn thị vệ đều trật tự trở lại, dựa theo phân phó của hắn đi vào trấn an những quý tộc đang kinh hãi không thôi, đại bộ phận quý tộc nghe xong thị vệ giải thích, cũng đều bình tâm trở lại.

Tuy vậy, có vài tên nhất gan, lập tức từ trên người mỹ nhân, vội vàng chạy khỏi màn côi viên, sợ dưới nền đất lại chấn động thêm lần nữa, làm cho tính mạng của bọn họ bị chôn vùi ở nơi đây.

Bác Lan Tư trấn an tâm tình của bọn thị vệ nhưng chính bản thân cũng không khỏi bất an, không rõ dưới nền đất đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Hàn Thạc là hắn mang xuống, vô luận là lão chủ nhân Tạp La Lạp hay là sư huynh mới nhận này, Bác Lan Tư cũng không hy vọng hai người có chuyện gì xảy ra.

Song dưới nền đất chấn động kịch liệt như thế, hiển nhiên là do hai người giao thủ gây ra. Bác Lan Tư hiểu được thực lực kinh khủng của kiếm thánh Tạp La Lạp, cũng nhìn ra Hàn Thạc là nhân vật to gan lớn mật không sợ một ai, thật sự sợ rằng hai người nhiệt náo mà không thể tách ra, thật vất vả mới ổn định tình hình phía trên, hắn vội vàng hướng mặt thất bí mật dưới đất chạy xuống.

Mới vừa xuống được phía dưới, Bác Lan Tư còn chưa kịp đi tới khu vực của Tạp La Lạp, liền từ bên trong nghe được tiếng cười sang sảng của lão. Hắn nghe được tiếng cười lớn, trong lòng đột nhiên buông lỏng, sau đó lại có chút kinh hãi.

Khu vực thạch thất luyện công của Tạp La Lạp, kết giới chung quanh do Không gian Ma đạo sư tạo thành, chẳng những có thể cách âm cùng hình ảnh, mỗi khi rơi vào trong đó liền có cảm giác như tiến vào mỗi thế giới khác vậy, hiện tại Bác Lan Tư còn chưa tới gần khu vực đó, liền nghe được Tạp La Lạp cười to sang sảng, đó thật là chuyện làm cho người ta sợ hãi.

Kết giới đã bị phá phá hủy!

Bác Lan Tư sau khi xác định chuyện này là thật, càng vội vàng tiến vào thạch thất, trông cảnh đập vào mắt ngoài dự liệu của hắn, chỉ thấy bàn thạch kiếm thánh Tạp La Lạp vẫn ngồi xếp bằng đã vỡ thành mảnh nhỏ. Lão đang đứng ở mỗi nơi dường như là trung tâm gây nên chấn động, cười vọng nhìn lên cái huyết động phía trên nham bích.

Trong huyết động, Hàn Thạc đuổi đuổi bả vai, thân thể lọt vào trong huyết động giãy giụa vài cái, nham thạch cứng rắn vỡ vụn rơi xuống, hắn cũng cười vang, nhảy từ phía trên xuống đất.

- Bác Lan Tư, xem ra người lựa chọn thật sự không sai a, võ kỹ tiểu tử này làm cho người ta thực sự sợ hãi, ta du lịch đại lục nhiều năm qua chưa từng bao giờ gặp qua, cũng chưa từng nghe qua loại võ kỹ như thế này. Hắn chỉ tu luyện có mấy năm mà có được thực lực kinh khủng như vậy, thời gian sau này thật không biết sẽ cường đại đến mức nào, khó trách lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti lại tiên đoán như vậy. - Kiếm thánh Tạp La Lạp mỉm cười nhìn Bác Lan Tư đang đi vào, tán dương nói.

Đối mặt với kiếm thánh Tạp La Lạp, Bác Lan Tư có vẻ rất cung kính, thưa:

- Võ kỹ của sư huynh ta đã thấy qua, tự nhiên vô cùng thần kỳ, ta vẫn đau đầu nghiên cứu nhiều năm nhưng chưa có thể ngộ gì, hắn sớm đã có thể thuần thục vận dụng rồi, hơn nữa còn vượt xa so với ta tưởng tượng.

Phi thân đáp xuống đất, xương cốt cả người Hàn Thạc vang lên “lách cách”, đang hoạt động gân cốt thì từng tia huyết sắc quang mang như điện mang chuyển động trên da thịt của hắn, lắc lắc cổ, Hàn Thạc cười nói:

- Tạp La Lạp tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, xem chừng ngài còn chưa xuất toàn lực, ha ha, đánh mỗi trận này ta thật sự thu được nhiều lợi ích.

Tạp La Lạp chính là mỗi thanh kiếm, hơn nữa đấu khí kim hoàng sắc dưới công kích như cuồng phong bạo vũ của Hàn Thạc vẫn sừng sững không ngã, cuối cùng lực lượng mỗi kích bạo tạc lại càng mạnh mẽ không thể địch nổi, cùng với dáng vẻ già nua của lão quả thật là không phù hợp, thật sự làm cho Hàn Thạc thất kinh.

Giờ càng già càng cay, Hàn Thạc hiểu được chỉ với ma công Phân Ma cảnh giới, hắn là không chiến thắng được Tạp La Lạp, tuy vậy nếu “chơi” thêm Vong Linh ma pháp, triệu hoán Tiểu Khô Lâu cộng thêm bốn giáp thì kia ra, tin tưởng có thể đem đánh bại lão. Qua kinh nghiệm lần trước tại dị giới, Hàn Thạc biết thực lực Tiểu Khô Lâu không phải tầm thường.

- Ta không xuất toàn lực, không phải người cũng chưa lợi dụng Vong Linh ma pháp sao? Hà hà, Vong Linh Đại ma đạo sư gọi về Bất tử sinh vật, thật làm kẻ khác vô cùng đau đầu nha. Ừ, tiểu tử người thật không tệ, thật sự rất không tệ, Phi Bích rất có nhãn quang.

Tạp La Lạp cười nói, dừng mỗi chút, lại tiếp:

- Vừa mới cùng người luận bàn làm cho ta hiểu được võ kỹ của người cực kỳ kỳ lạ, như là đấu khí cùng ma pháp kết hợp thành mỗi thể, xem chừng quả nhiên thích hợp cho Bác Lan Tư tu luyện.

Đấu khí có được phá hư lực thuần túy, tuy vậy Hàn Thạc Ma Nguyên lực lại có thể rèn luyện thân thể, có thể trị liệu mỗi ít bệnh tật, thậm chí ảnh hưởng tới linh hồn của đối phương, thao túng với nhiều loại thần thông khác nhau.

Đấu khí chỉ là thân thể tu luyện từ từ mới hình thành, Ma Nguyên lực lại có thể hình thành thần thức cùng Ma Anh, lợi dụng sát khí trong thiên địa để tạo ra khí tức đặc thù, thậm chí mỗi số linh được kì vật cũng

có thể làm cho Ma Nguyên lực tăng tiến, từ môisset vài phương diện xem xét đến thì Ma Nguyên lực đích xác là thần kỳ hơn nhiều.

- Bác Lan Tư, người cùng Bồ Lai Ân ra ngoài trước đi, ta muốn suy nghĩ kỹ lưỡng môisset chút, đánh môisset trận này làm cho ta có thu hoạch rất lớn! - Trong khi Hàn Thạc đang trầm tư thì Tạt La Lạp mỉm cười căn dặn Bác Lan Tư.

398. Chương 398:kiến Trúc Của Dị Giới?

Từ bắc phường môn côi viên đi ra, tới cửa, Bác Lan Tư vẫn theo sát Hàn Thạc.

Hàn Thạc kinh ngạc nhìn Bác Lan Tư, hần cung kính mở miệng nói:

- Sư huynh, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ chính thức rời khỏi môn côi viên, sau này đi theo người!

Hàn Thạc không ngờ Bác Lan Tư dứt khoát như vậy, suy nghĩ một chút mới cười nói:

- Như vậy đi, trong khoảng thời gian này người vẫn phụ trách bảo vệ an toàn cho Lao Luân Tư, đợi khi nào hần không cần người bảo vệ nữa, thì quay về với ta. Ta chuẩn bị một chút, qua một đoạn thời gian nữa sẽ an bài nghỉ thức nhập môn cho người, sau khi hoàn thành, sẽ lập tức truyền thụ võ kỹ cho người.

- Vậy được rồi, nếu như vậy, ta tiếp tục bảo vệ Lao Luân Tư vương tử. - Chỉ thị giờ của Hàn Thạc cao hơn Tạt La Lạp, Bác Lan Tư nghe được mệnh lệnh, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi phân phó xong, Bác Lan Tư dần biến mất giữa màn đêm. Hàn Thạc biết rằng hần đã quay trở lại âm thầm bảo vệ Lao Luân Tư, một mình đi về phủ đệ của mình.

Thành Áo Sâm hiện tại đang trong thời kì nhậy cảm, phòng vệ vào đêm khuya ở trên đường nghiêm ngặt, thành vệ quân tuần tra khắp các ngõ ngách nối liền không dứt, các đại quý tộc đang đắm chìm trong hưởng thụ, cũng không quên đàm luận chánh sự.

Ngay bên trong bắc phường môn côi viên, Hàn Thạc thông qua Huyền ma nghe được rất nhiều quý tộc nghị luận về mấy vị vương tử, nhất là chỗ dựa của họ càng tranh luận không ngớt.

Cũng mới vừa rồi, Hàn Thạc đột nhiên hiểu được Ô Đặc Lô Đức quốc vương bệ hạ đã bắt đầu hành động chớp giạt, đột nhiên viện đủ lí do tấn thăng hoặc ít hoặc nhiều cho những quân thần lui tới thân mật với Lao Luân Tư.

Vốn là người không được xem trọng nhất, Lao Luân Tư ngược lại đột nhiên được tập trung chú ý, Ô Đặc Lô Đức bệ hạ rõ ràng thiên vị làm cho những quý tộc cùng các vương tử khác thấp thỏm bất an, không rõ Quốc vương rốt cuộc phát bệnh thần kinh gì.

Vẫn duy trì trung lập, chưa bao giờ công khai ủng hộ Lao Luân Tư, kiếm thánh Tạt La Lạp sau khi từ đế quốc hoàng cung đi ra, đã tuyên bố bất luận kẻ nào còn dám lén đổi phó Lao Luân Tư, sẽ phải thừa nhận sự trừng phạt của lão, còn mập mờ ám chỉ hành động hèn hạ của đại công tước Á Hi Bá Ân.

Ngay cả tổ chức bàn tay đen của đế quốc-Ám Mạc cũng đột nhiên lui tới mật thiết với Lao Luân Tư, mỗi quý tộc đều e ngại Ai Mễ Á Tư. Còn có người chứng kiến hần ban đêm đi ra khỏi phủ đệ của Lao Luân Tư, điều này dường như chứng minh rằng Ám Mạc cùng Lao Luân Tư mơ hồ đã liên thủ với nhau.

Bị mấy vương tử khi dễ đã rất lâu, tình thế Lao Luân Tư đột nhiên thay đổi, trở thành đối tượng đàm luận của những đại quý tộc trong đêm khuya, một số nhân vật siêu nhiên ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, trước kia chưa bao giờ từng chú ý đến đứa con tư sinh Lao Luân Tư một lần nào, bỗng dưng hôm nay chột thay đổi cái nhìn.

- Quốc vương Ô Đặc Lô Đức cầm quyền Lan Tư Lạc Đặc đế quốc nhiều năm, xem chừng khi lão chưa chết, cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc này mọi chuyện đều là do lão định. Mấy vương tử được quyền thừa kế cuối cùng vẫn nhìn lão ra quyết định. - Hàn Thạc âm thầm suy tư, từ tốn đi về hướng phủ đệ của mình.

Đêm khuya trên đường an tĩnh không một tiếng động, Hàn Thạc phiêu hốt hành tẩu, trên đường không để lại một dấu vết nào. Có mấy con Huyền ma điều tra chung quanh, hẩn dễ dàng tránh được thành vệ quân, rất nhanh quay lại phủ đệ của mình.

Sau khi trở về phủ, phát hiện trong phủ đệ trừ một số thị vệ cùng lão quản gia, tất cả người hầu đều đã ngủ, Táp Lạp Tư nhìn thấy Hàn Thạc xuất hiện, vội vàng tiến tới thi lễ, chột thấp giọng nói:

- Hầu tước đại nhân, trong phòng có người cầu kiến.

Hàn Thạc sững sốt, đã trẻ thế này mà vẫn còn có người tìm đến, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Một con Huyền ma theo địa điểm như lời Táp Lạp Tư bay ra ngoài, sau đó xuất hiện thân ảnh tuần mỹ ưu nhã trong mắt.

Vậy mà lại là hẩn! Hàn Thạc lấy làm kinh hãi, sau đó gạt đầu với vị quản gia, căn dặn:

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, người sớm nghỉ ngơi một chút đi, tự ta có thể sang đó được rồi.

Táp Lạp Tư không nói thêm gì, khom người thi lễ, sau đó lui ra.

Hàn Thạc vừa tiến vào phòng khách, cửa phòng tự động đóng chặt, nhìn thoáng qua Vong Linh Đại ma đạo sư tuần mỹ bất phàm trước mặt, hẩn cau mày hỏi:

- Người sao lại ở chỗ này?

Ốc Úc Phu mỉm cười, nhàn nhã nhìn Hàn Thạc, nói:

- Ta đến đây là nói lời cảm ơn, bởi vì tác dụng của khô lâu pháp trượng, người làm cho ta khôi phục được thanh xuân, ha ha, điểm này trong lòng ta rất cảm kích.

- Trong mấy ngày gần đây, bên ngoài lưu truyền một vài tin tức bất lợi đối với ta, ta cũng không muốn bởi vì người tới đây dẫn đến người khác hiểu lầm đối với ta. Nếu không có chuyện gì, người sau này tốt nhất đừng có tới đây làm phiền ta, thân phận của người thật sự quá nhạy cảm, ta không dám trêu vào. - Hàn Thạc đối với Ốc Úc Phu không có địch ý, thế nhưng cũng không có hảo cảm gì, hiện nay trong thành Áo Sâm, đám người Chiêm Khoa Tư không lúc nào là không muốn mà cho hẩn thân bại danh liệt. Mặc dù Hàn Thạc có Ô Đặc Lô Đức trợ giúp, song nếu để cho Chiêm Khoa Tư có được chứng cứ rõ ràng, hẩn quả thật khó mà thoát được.

- Yên tâm đi, bởi vì không muốn mang lại phiền toái cho người, nên ta mới lựa chọn xuất hiện ở chỗ này vào ban đêm. Mặt khác thân phận của ta thường nhân căn bản không biết, cho dù là một số địch nhân của Quang Minh giáo hội trước kia, e cũng không biết được chính xác hiện tại ta thế nào, người cũng không nên lo lắng, ta sẽ không mang bất cứ phiền toái gì đến cho người đâu. - Ốc Úc Phu giải thích.

Lão vừa nói xong, Hàn Thạc nhìn kỹ tướng mạo Ốc Úc Phu một chút, không thể không nói rằng lão nói quả có chút đạo lý, hôm nay lão ưu nhã đạo mạo tràn ngập khí tức quý tộc, Ốc Úc Phu như thế nào cũng không giống với bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, toàn thân bao trùm tử khí như trước kia. Nếu không phải xuất phát từ khô lâu pháp trượng của Hàn Thạc, đánh chết hẩn cũng không tin thanh niên ưu nhã trước mặt lại là lão già Ốc Úc Phu cả mấy trăm tuổi trước kia.

- Người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì? - Hàn Thạc thoáng buông lỏng tâm tình, bất quá vẫn cau mày, không hài lòng nhìn Ốc Úc Phu hỏi.

- Hắc, chúng ta hẩn là bằng hữu, hơn nữa, quả thật là bằng hữu. Từ đầu tới cuối, Thiên Tai giáo hội chúng ta đều coi người là bằng hữu, huống chi ta còn là một Vong Linh pháp sư, người không nên lạnh lùng với ta như vậy. - Ốc Úc Phu buông tay, có vẻ thương tâm nói.

Hàn Thạc ngạc nhiên, suy nghĩ một chút, đích xác như lời lão nói, người người trên Kì Áo đại lục e ngại thế lực tà ác Thiên Tai giáo hội. Từ khi hẩn lộ ra chuyện có thể luyện chế được Vong Linh sinh vật miễn dịch với Quang hệ ma pháp, chúng vẫn bày tỏ thiện chí với hẩn, lại càng dốc sức bảo toàn cho hẩn.

Sau khi tin tức Hàn Thạc nắm giữ khô lâu pháp trượng bị Ốc Úc Phu phát hiện, thái độ của Thiên Tai giáo hội đối với hẩn càng hữu hảo làm cho hẩn hơi khổ não, nhìn Ốc Úc Phu trước mặt thành khẩn, Hàn Thạc

thật đúng là không biết nên đối đãi với lão sao cho phải.

Ánh mắt hòa hoãn lại, không còn giữ vẻ lạnh lùng như trước, Hàn Thạc trên mặt thản nhiên mỉm cười, lấy một cái ghế ngồi xuống, hỏi:

- Như vậy, Ốc Úc Phu tiên sinh có thể nói cho ta biết người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì, mặt khác, Thiên Tai giáo hội cuối cùng muốn đối đãi với ta như thế nào?

Ốc Úc Phu thấy Hàn Thạc thần sắc không lạnh nhạt như trước, cao hứng cười nói:

- Như vậy mới đúng nha, chúng ta là bằng hữu mà, hà hà. Bằng hữu tốt lắm! ! Vong Linh pháp sư ở trên cái thế giới này số lượng không nhiều lắm, cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư còn ít hơn nữa, mà người cùng ta đều là Vong Linh Đại ma đạo sư. Đáng lẽ phải có rất nhiều hứng thú chung mới đúng, ha ha, ta thật không ngờ tới người trở thành Vong Linh Đại ma đạo sư nhanh như vậy. Xem chừng trong thánh địa người nhất định thu hoạch được không ít thứ.

- Thánh địa? Thánh địa gì? - Hàn Thạc sững sốt, nghi hoặc hỏi.

Ốc Úc Phu dường như biết Hàn Thạc sẽ hỏi mình như vậy, lộ vẻ hơi kích động nói:

- Thánh địa là xưng hô của Thiên Tai giáo hội chúng ta đối với địa phương đó, người bình thường của Kì Áo đại lục gọi nó là Tử Vong Mộ Địa, hắc hắc, khô lâu pháp tượng nếu ở trong tay của người, ta nghĩ người không thể phủ nhận sự thật là đã từng ở trong thánh địa.

- Mặt khác, người tu luyện Vong Linh ma pháp không tới năm năm thời gian, đã trở thành một người cùng cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư với ta, mà ta phải tu luyện mấy trăm năm mới đạt tới được. Điều đó cũng đủ để thấy rõ vấn đề. Còn những bất tử sinh vật không sợ Quang hệ ma pháp, và những thứ thần kỳ khác đều chứng minh rằng người đã tới thánh địa.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Hàn Thạc nổi lên một trận sóng gió, hiểu rằng mình vẫn không cẩn thận, hoặc là nói bản thân đối với Thiên Tai giáo hội cùng với một số điều bí mật của Vong Linh pháp sư hiểu quá ít, lúc này mới để cho Ốc Úc Phu từ khô lâu pháp tượng nhìn ra được vấn đề. Lão nói một cách khẳng định, rõ ràng đã đoán ra sự thật.

Trong nhất thời, mặt Hàn Thạc tối sầm lại do dự không quyết, trong đôi mắt mơ hồ toát ra một tia hung quang, đang cân nhắc có nên giết chết toàn bộ những người biết rõ sự việc này không. Thế nhưng nghĩ lại đã quá muộn, sợ rằng Ốc Úc Phu đã đem tin tức này bẩm báo cho Thiên Tai giáo hội rồi.

Bị ánh mắt hung ác của Hàn Thạc quét tới quét lui, sống không biết đã bao nhiêu năm như Ốc Úc Phu cũng phải âm thầm kinh hãi. Tạo nghệ cao thâm trên phương diện Vong Linh ma pháp của Ốc Úc Phu có thể rõ ràng cảm ứng được sát khí ẩn giấu của Hàn Thạc, bị nhìn chằm chằm như vậy làm cho lão cũng phải cảm thấy tim đập loạn nhịp, điều này làm cho lão hơi kinh ngạc khó hiểu.

Chỉ có khi đối mặt với lời răn dạy như của nhân vật cấp bậc Giáo hoàng Thiên Tai giáo hội, Ốc Úc Phu mới có cái loại cảm giác thấp thỏm như lúc này, không ngờ ở tên thanh niên so với hắn nhỏ không biết bao nhiêu tuổi này, lão cũng có một loại cảm giác như vậy, loại cảm giác này có ý gì lão rất rõ ràng.

Lão biết rằng chỉ có loại cường giả đủ uy hiếp đối với tính mạng, trong đầu lộ ra bất mãn kèm sát ý đối với lão, theo bản năng lão mới cảm thấy thế này!

Chẳng lẽ nói rằng, người trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình vừa mới bước vào cảnh giới Vong Linh Đại ma đạo sư, có thực lực giết được mình sao?

Ảo giác, nhất định là ảo giác! Ốc Úc Phu tự nhủ một phen, xấu hổ nhìn Hàn Thạc nói:

- Người không cần có địch ý đối với ta, thật sự Thiên Tai giáo hội chúng ta tuyệt đối sẽ không trở thành địch nhân với người. Khô lâu pháp tượng nếu nhận người là chủ, người hẳn là quý nhân của chúng ta, Thiên Tai giáo hội sẽ cần sự giúp đỡ của người rất nhiều, hơn nữa người phải còn sống yên ổn mới được.

- Nói như vậy, nếu mà ta chết đi các người có thể thu được lợi ích lớn hơn nữa, chỉ sợ các người đã sớm động thủ? - Hàn Thạc mắt nheo lại, chậm rãi đánh giá Ốc Úc Phu.

- Ách.....

Về mặt Ốc Úc Phu càng lộ vẻ xấu hổ, do dự một chút, mới gật đầu, nói:

- Nếu có thể giết chết người, sau đó chúng ta không có bất cứ tổn thương gì, còn có thể mang lại lợi ích cho Thiên Tai giáo hội chúng ta, ta nghĩ cấp trên đã sớm ra lệnh giết người từ lâu rồi, mà không phải toàn lực bảo vệ, phối hợp với người!

Ốc Úc Phu coi như là thắng thần, tà ác giáo hội có tiếng như loại Thiên Tai giáo hội trên Kì Áo đại lục, Hàn Thạc cũng không phải là chưa thấy thủ đoạn làm việc của bọn chúng. Lần đầu tiên nhìn thấy Bối Lâm Đạt chỉ là một luyện kim thuật sư, không hề có kỹ giết hết tất cả người trong một lữ quán, căn bản không để tính mạng của người khác trong lòng, hết thấy đều xem như là chuyện tự nhiên.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc hiểu được sự việc trong Tử Vong Mộ Địa Ốc Úc Phu đã biết được, bất quá hẳn tự nhiên cũng không tiết lộ bất cứ gì, một lần nữa nghiêm mặt trả lời:

- Chuyện của ta không tới phiên các người quản, người hãy nói toạc móng heo ra ý của người đi!

Thấy Hàn Thạc lại lộ ra vẻ mặt không hài lòng, Ốc Úc Phu vội vàng giải thích:

- Về chuyện thánh địa, chúng ta có thể tạm thời không thảo luận, lần này ta tới chỉ muốn nói cho người một số bí mật về khô lâu pháp tượng cùng thánh địa, điều này hẳn là người rất muốn biết chứ.

-Ồ, lần trước người không phải đã nói, nếu như ta không gia nhập Thiên Tai giáo hội, người sẽ không nói cho ta biết bí mật của khô lâu pháp tượng sao? Sao đây, chẳng lẽ đến đây chỉ muốn nói cho ta biết điều này thôi sao? Ta đã nói qua, ta sẽ không gia nhập Thiên Tai giáo hội, người tốt nhất không nên lỗ mãng quyết định. - Hàn Thạc đều đều nói với Ốc Úc Phu.

Không hiểu vì sao vốn là cao cao tại thượng, vượt hẳn người thường, Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu cùng Hàn Thạc nói chuyện lại rất là khiêm nhường, thậm chí còn có vài phần tận lực lấy lòng.

“Từ khi sở hữu khô lâu pháp tượng, người liền đã được xem như là người của Thiên Tai giáo hội rồi!”

Ốc Úc Phu nói thềm một câu, lúc này mới mỉm cười giải thích:

- Không sao, cấp trên đã ra lệnh, ta tự nhiên phải nói cho người một vài sự tình về khô lâu pháp tượng cùng tình huống của thánh địa, bất quá, ta chỉ nói những gì ta biết, còn có một vài chuyện ta không biết, cũng không thể giúp được gì.

- Đã như vậy, không nghe không được rồi, người nói đi. - Hàn Thạc thần nhiên nói, thoát nhìn đã không còn khẩn trương nữa, có điều nội tâm có tò mò muốn chết hay không, cũng chỉ có hắn hiểu được trong lòng mình đang nghĩ gì.

- Trước tiên là nói về thánh địa đi, truyền thuyết Thiên Tai giáo hội nói rằng trong thánh địa có một tòa ma pháp Truyền Tống Trận, tòa ma pháp Truyền Tống Trận này liên quan đến đồng vị diện thần bí, nhất là cùng Vong Linh giới lại càng có thể có liên hệ. Vong Linh pháp sư có thể bằng vào bản thể giáng xuống Vong Linh giới, Vong Linh lĩnh vực thăm dò được phạm vi càng lớn, thì Vong Linh ma pháp đạt được tiến bộ càng cao.

- Mặt khác, Thiên Tai giáo hội còn có một truyền thuyết, truyền thuyết rất cuộc là thật hay không ta cũng không rõ lắm, nhưng ta từng nghe Giáo hoàng nói qua, thánh địa vốn không phải là kiến trúc của Kì Áo đại lục, mà bắt nguồn từ vị diện khác giáng xuống Kì Áo đại lục, ta đoán rằng vị diện kia có lẽ chính là Vong Linh giới. - Ốc Úc Phu hít sâu một hơi, giải thích cho Hàn Thạc.

399. Chương 399:ba Loại Lực Lượng Của Khô Lâu Pháp Tượng

Ốc Úc Phu nói xong, trong lòng Hàn Thạc thật sự đang nổi sóng, Thiên Tai giáo hội hẳn là biết một vài sự tình về Tử Vong Mộ Địa, lão nói như vậy có lẽ thật sự là thật.

Tầng thứ nhất ở trung ương Tử Vong Mộ Địa là một ma pháp Truyền Tống Trận từ xưa, đúng là thông qua cái ma pháp Truyền Tống Trận này, Hàn Thạc mới có thể tới được các nơi, không bị trói buộc của các địa phương, hôm nay nghe Ốc Úc Phu nói tòa ma pháp cổ xưa đó còn có thể thông với vị diện khác, hẳn thật sự kinh hãi không thôi.

Trên đại lục ma pháp Truyền Tống Trận bình thường cũng có một khoảng cách hạn chế, như Lan Tư Lạc Đặc để quốc ở mỗi thành thị lớn đều có Truyền Tống Trận, truyền tống khoảng cách cũng chỉ có mấy ngàn dặm, mà ma pháp Truyền Tống Trận có thể bố trí truyền tống trên vạn dặm hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua.

Khoảng cách càng xa đối với ma pháp trận yêu cầu càng cao, ngoại trừ người bố trí ma pháp trận có linh ngộ ra, còn cần hao phí tâm huyết về tài liệu cùng vị trí địa lý thuận lợi, v. v., cực hạn của Không gian Thánh ma đạo sư bình thường có thể bố trí ma pháp Truyền Tống Trận cũng chỉ có thể truyền tống bốn năm ngàn dặm.

Song truyền tống trận khổng lồ giữa Tử Vong Mộ Địa, dựa theo lời Ốc Úc Phu có thể truyền tống tới vị diện, đối với Hàn Thạc mà nói điều này quả thực quá khó tin. Sau đó lão nói Tử Vong Mộ Địa là vật kiến trúc của dị vị diện, càng làm cho đại não hắn lâm vào mơ hồ.

Mất thấy Hàn Thạc kinh hãi nhìn mình, Ốc Úc Phu tiếp tục:

- Đương nhiên, thánh địa còn có một cách nói, nghe nói là nó có thể hoạt động, mặt khác giống như ma pháp thấp có được lực lượng công kích cùng phòng ngự một cách tự túc, những điều này đều là trong truyền thuyết giáo hội lưu lại, nhưng mà ta nghĩ hẳn là có thể tin được.
- Về phần khô lâu pháp tượng trong tay ngươi, có thể xem là chìa khóa mở ra thánh địa, trong ba cái sọ ba màu của khô lâu pháp tượng có ba loại lực lượng kỳ dị. Một cái là tăng gấp đôi uy lực Vong Linh pháp thuật cho Vong Linh pháp sư, ta nghĩ cái này ngươi hẳn là rất rõ ràng. Một loại lực lượng kỳ dị khác mà ngươi đã thử qua với ta, đó là làm cho Vong Linh pháp sư có được lực lượng thần kỳ có thể phản lão hoàn đồng, chẳng những có tác dụng với Vong Linh ma pháp sư sở hữu nó, mà còn có thể tác dụng lên những người khác.
- Công dụng cuối cùng của Khô lâu pháp tượng, không biết ngươi đã thử qua hay chưa, theo truyền thuyết là có thể thông qua linh hồn để tới Vong Linh giới, một ý niệm là có thể tiến vào Vong Linh giới, một ý niệm sau là quay lại Kỳ Áo đại lục, tác dụng này là thần bí nhất. Có thể làm cho Vong Linh pháp sư nhận thức càng thêm rõ ràng Vong Linh giới, lĩnh vực Vong Linh ma pháp có thể tiến xa hơn.
- Trong mỗi cái đầu lâu ba màu Khô lâu pháp tượng đều ẩn chứa một loại lực lượng, chỉ có điều ba loại lực lượng này đều là kiến giải do Thiên Tài giáo hội lưu lại rất lâu rồi. Về phần khô lâu pháp tượng còn có bí mật khác nữa hay không, ta cũng không biết nữa, những điều này giờ ta giải thích với ngươi đều là những chuyện mà ta biết.

Tam sắc khô lâu pháp tượng, ba loại lực lượng kỳ lạ, Hàn Thạc toàn bộ đều đã thấy, đối với lời của Ốc Úc Phu không nghi ngờ gì rất tin tưởng. Pháp lực tăng gấp đôi, phản lão hoàn đồng, linh hồn tự do lui tới Vong Linh giới, ba loại tác dụng thần bí của tam sắc khô lâu pháp tượng, hẳn đều đã thử qua, bất quá ngoại trừ tác dụng thứ nhất làm cho Vong Linh ma pháp uy lực tăng gấp đôi, thì hai loại lực lượng thần bí phản lão hoàn đồng cùng linh hồn lui tới Vong Linh giới còn lại hẳn căn bản chưa hề lĩnh ngộ được.

Nhất là linh hồn lui tới Vong Linh giới thần bí, Hàn Thạc càng hoàn toàn không biết gì cả, hai lần tiến vào Vong Linh giới đều ừ ừ cạc cạc. Rồi trở về một cách kỳ quặc, căn bản không phải như Ốc Úc Phu nói chỉ cần một ý niệm là có thể qua lại lưỡng giới, xem ra nguyên nhân không phải do khô lâu pháp tượng, mà là do hắn vẫn chưa chính thức nắm rõ được bí quyết của khô lâu pháp tượng.

Theo như lời Ốc Úc Phu, một khi Hàn Thạc chính thức nắm giữ được lực lượng của khô lâu pháp tượng, thì hẳn đích xác có thể với một ý niệm qua lại lưỡng giới, cùng linh hồn của đám Tiểu Khô Lâu Thổ Giáp thi gặp gỡ tại Vong Linh giới, có thể dễ dàng thăm dò những bí mật chưa biết của Vong Linh giới, làm rõ Tử Vong Mộ Địa có phải như lời Ốc Úc Phu nói vốn là vật kiến trúc kỳ lạ của Vong Linh giới hay không.

- Ta tới đây là dựa theo mệnh lệnh cấp trên, đem một vài bí mật về khô lâu pháp tượng và thánh địa nói cho người, ta nghĩ người biết được việc này, hẳn là sẽ có phương hướng để tìm tòi, ha ha Thiên Tai giáo hội sẽ là hậu thuẫn kiên cố của người, người sở hữu khô lâu pháp tượng là một bộ phận trọng yếu của chúng ta. Điểm ấy người có thể phủ nhận, thế nhưng nội bộ chúng ta sớm đã tán thành. - Ốc Úc Phu nhìn về mặt trầm tư của Hàn Thạc, mỉm cười giải thích.

- Các người tán thành hẳn là khô lâu pháp tượng cùng Tử Vong Mộ Địa sao? - Hàn Thạc đang trầm tư bị Ốc Úc Phu cắt đứt, chợt liếc nhìn lão, trầm ngâm hỏi.

- Điều giống nhau cả thôi, tác dụng của khô lâu pháp tượng đối với Thiên Tai giáo hội chúng ta quả thật là rất lớn, chờ người chính thức nắm giữ được phương pháp sử dụng khô lâu pháp tượng, cấp trên sẽ tự tới đây tìm người. - Ốc Úc Phu không trả lời trực tiếp câu hỏi của Hàn Thạc, mà nói tiếp.

- Khô lâu pháp tượng đối với các người có tác dụng rất lớn? Có phải chú yếu đã nhìn trúng hai lực lượng thần bí còn lại hay không? - Hàn Thạc do dự một chút, hỏi tiếp.

Ốc Úc Phu sững sốt, suy nghĩ một chút mới gật đầu trả lời:

- Có thể nói như vậy, tình huống cụ thể ra sao ta cũng không rõ lắm, chỉ có điều ta lại biết lực lượng Thiên Tai giáo hội có một vài tồn tại cường đại, bởi vì tuổi quá lớn, tình trạng thân thể đã cực kỳ yếu ớt, còn có một vài người có những khiếm khuyết trí mạng, nếu được khô lâu pháp tượng ban cho lực lượng phản lão hoàn đồng, thì những người cường đại này sẽ làm cho Quang Minh giáo hội hẳn sẽ rất là rung động.

- Mà người lại có thể cho bọn họ một thân thể mới, làm cho bọn họ sống càng lâu, bởi vậy tầm quan trọng của người đối với Thiên Tai giáo hội không cần nói cũng biết, huống chi cũng chỉ có người mới có thể mở ra thánh địa, tương lai một vài bí mật của thánh địa tương tự phải thông qua tay người mở ra.

Những lời này hẳn là không phải do cấp trên chỉ thị, chỉ là Ốc Úc Phu muốn tạo hảo cảm với Hàn Thạc, bởi vậy ngừng một chút, lão nói thêm một câu:

- Bố Lai Ân, những lời này ta nói với người, hy vọng ta có thể lưu lại ấn tượng tốt trong người, như vậy ta sẽ rất cảm kích.

Hàn Thạc còn đang rung động vì những lời Ốc Úc Phu vừa nói, nghe vậy gật gật đầu, những cũng không cam đoan gì.

- Được rồi, thời gian đã không còn sớm, ta cáo từ tại đây.

Ốc Úc Phu nói xong, cung kính đưa cho Hàn Thạc một tấm thiệp, nói:

- Ở đây có phương thức liên lạc với ta, nếu như người cần ta hoặc là lực lượng của chúng ta, tùy thời có thể tìm ta, đối với người, chúng ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.

Hàn Thạc tiện tay thu lấy, một lần nữa hồ hững gật đầu, trong đầu bây giờ đều là những bí mật về Tử Vong Mộ Địa cùng khô lâu pháp tượng, những việc này từ trong miệng Ốc Úc Phu nói ra gây cho hắn rung động thật lớn, làm cho hắn muốn nhanh chóng làm rõ manh mối.

Cho tới nay, Hàn Thạc chỉ biết Tử Vong Mộ Địa chôn dấu rất nhiều bí mật, song hắn ở đây một thời gian khá lâu, cũng không biết rõ ràng bí mật chính thức của nó, nhưng theo như lời của Ốc Úc Phu, lại làm Hàn Thạc có được phương hướng để tìm tòi, có thể làm cho hắn hiểu được Tử Vong Mộ Địa hấp dẫn người ta nhất ở những phương diện nào.

“Có lẽ ta nên thăm dò Tử Vong Mộ Địa sâu thêm một tầng nữa, tầng phía dưới có đáp án mà ta cần cũng không chừng!”

Hàn Thạc yên lặng suy xét một chút, sau đó đưa ra quyết định này.

Trong lúc Hàn Thạc lặng yên suy tư, Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu sớm đã yên lặng rời đi không một tiếng động, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện trên bầu trời vành trăng tròn dần dần biến mất, thấm thoát một đêm đã sắp trôi qua.

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đối với bí mật về Tử Vong Mộ Địa cùng khô lâu pháp trượng quả thật là ngày càng lún sâu, có ma pháp Truyền Tống Trận nổi thẳng đến Tử Vong Mộ Địa, lui tới hai nơi tiện lợi vô cùng, dù sao ngày mai cũng không có đại sự gì, hắn lại chui vào mật thất, khởi động Truyền Tống Trận.

Vừa đến Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc còn chưa kịp tìm hiểu bí mật của Tử Vong Mộ Địa, thì liên hệ cùng Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đã lập tức hình thành.

Thành Áo Sâm của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc Áo Sâm cách Nhật Diệu cốc quá xa, Hàn Thạc cùng Hắc long tuy có lực lượng khế ước tồn tại, thế nhưng chỉ có thể đủ cảm ứng được sống chết của Cát Nhĩ Bá Đặc, còn đối với ý thức cùng vị trí của hắn lại không thể cảm ứng được.

Song khoảng cách giữa U Âm sâm lâm cùng Nhật Diệu cốc rất gần, theo thực lực đề cao một khoảng lớn, liên hệ giữa Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc càng ngày càng rõ ràng. Hắn vừa thiết lập liên hệ tinh thần với tiểu dân long, lập tức từ ý thức của hắn cảm ứng được ý niệm cấp bách muốn gặp mình.

Vốn ý định lập tức thăm dò bí mật của Tử Vong Mộ Địa, nhận được tín hiệu cấp bách của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc không thể không tạm thời bỏ ý định này, lập tức từ Tử Vong Mộ Địa đi ra, nhắm thẳng hướng Nhật Diệu cốc bay nhanh tới.

Dọc theo đường đi Hàn Thạc thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật, không tốn nhiều thời gian đã tới vách núi bị che phủ của dong binh đoàn Hồn Diệt tại Nhật Diệu cốc. Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc sớm cảm nhận được khí tức của hắn, đã chờ phía dưới từ lâu.

Ở bên cạnh Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc còn có một nữ nhân xinh đẹp lẳng lơ. Nữ nhân này vóc người đầy đặn, tướng mạo diễm lệ, mái tóc nâu dài được tết thành chín cái đuôi sam, xoa trên vai, có vẻ diễm dứa lẳng lơ thành thực, tư vị rất động lòng người.

Sau khi Hàn Thạc xuống tới, nữ nhân này rõ ràng khá sợ hãi, tiềm thức nhích lại gần Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc. Hắc long tùy tiện ôm lấy nàng ta, nhìn Hàn Thạc giải thích:

- Đây là Lan Á, tại U Âm sâm lâm đã bị ta chinh phục, người đã gặp qua!

“Cửu đầu xà!” Hàn Thạc ngăn người, chợt hiểu được, bắt giác liếc nhìn thêm.

Lan Á cung kính thi lễ với hắn, yếu điệu thưa:

- Chủ nhân!

Hàn Thạc cũng không hỏi nhiều Cửu đầu xà Lan Á, chỉ gật gù đầu với nàng ta, sau đó cau mày hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Chuyện gì đã xảy ra mà vội vã thông báo cho ta tới thế?

- Đặc Lan Khắc Tư mất tích rồi, cả Nhật Diệu cốc đã tìm khắp nơi nhưng không có tin tức của hắn! - Cát Nhĩ Bá Đặc lo lắng nói.

400. Chương 400:hổ Lạc Đồng Bằng

- Chuyện gì đã xảy ra? - Hàn Thạc có chút không dám tin, Đặc Lan Khắc Tư hiện giờ đã có thực lực Đại kiếm sư, trong cả Nhật Diệu cốc đơn đả độc đấu có thể hơn hắn, có lẽ cũng chỉ có cuồng chiến sĩ ba lần cuồng hóa Lao Lô Tháp, thế nhưng cho dù là Lao Lô Tháp hắn cũng không có thực lực một mình giết chết được Đặc Lan Khắc Tư.

Đặc Lan Khắc Tư là người cẩn thận, đối với địa hình phụ cận Nhật Diệu cốc vô cùng quen thuộc, hắn sẽ không có vấn đề gì mới đúng, nhưng hiện tại lại đột nhiên mất tích, điều này làm cho Hàn Thạc có cảm giác bất ngờ.

- Sau khi từ phía Trân Ny Đặc bên kia trở về, hắn liên tiếp bốn ngày không thấy tung tích, khi không có nhiệm vụ, hắn cũng chưa bao giờ không trở lại như vậy. Cho dù hắn không trở về, hắn cũng phải thông báo một tiếng, nhưng lúc này không có một chút tin tức nào. Chúng ta phái người đi hỏi Trân Ny Đặc, từ nàng

biết được Đặc Lan Khắc Tư quả thật là từ chỗ đó rời đi, hẳn mang theo hơn mười huynh đệ, mà họ cũng không thấy tăm hơi đâu. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc mặt ủ mảy chau, nhìn Hàn Thạc giải thích.

Nhướng mảy, Hàn Thạc trầm tư trong chốc lát, hỏi:

- Gần đây Đặc Lan Khắc Tư có cùng thế lực nào phát sinh xích mích gì không?

- Mười ngày trước, chúng ta dưới sự dẫn dắt của Đặc Lan Khắc Tư, cùng với Trân Ny Đặc mai phục bọn cường đạo Đồ Phu, ngay cả Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu cũng đã bị họ giết chết, cường đạo đoàn của y coi như là xóa sổ ở Nhật Diệu cốc, trừ lần đó ra, chúng ta cũng không phát sinh xích mích gì với thế lực khác.

Lên tiếng chính là Cách Lan Đặc, hẳn là lão bằng hữu của Đặc Lan Khắc Tư, thật sự rất lo lắng cho an nguy của gã. Nhật Diệu cốc là dải đất trung ương giữa ba quốc gia, nó nhiều năm qua đã trở thành một khu vực đặc thù, mà ở trong đó có thể thu thập vật tư phong phú nhất đến từ ba quốc gia, Hàn Thạc ra lệnh cho Đặc Lan Khắc Tư thành lập dong binh đoàn Hồn Diệt, vốn chính là muốn chiếm lấy Nhật Diệu cốc, nếu không cũng không hao phí một viên Niết đan cho Đặc Lan Khắc Tư thoát thai hoán cốt.

Hôm nay dong binh đoàn Hồn Diệt đã dần dần có quy mô, trở thành một trong những thế lực lớn tại Nhật Diệu cốc. Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên gặp chuyện không may đã ảnh hưởng đến sự phát triển của dong binh đoàn Hồn Diệt, điều này cũng không phải kết quả mà Hàn Thạc muốn thấy. Nghe Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Cách Lan Đặc thuật lại ngọn nguồn sự tình, hẳn vẫn trầm mặc không nói gì.

- Chủ nhân tôn quý, người nói Đặc Lan Khắc Tư có phải là đã xảy ra chuyện hay không? - Cát Nhĩ Bá Đặc thấy Hàn Thạc vẫn trầm mặc, không nhin được hỏi.

- Nói nhảm!

Hàn Thạc tức giận quát lớn, suy nghĩ một chút mới nói:

- Tạm thời không biết Đặc Lan Khắc Tư thế nào, tất cả mọi người không nên manh động. Một vài nhiệm vụ gần đây không nên tiếp nhận, đợi giải quyết sự tình của Đặc Lan Khắc Tư ổn thỏa hẵng hay.

- Chủ nhân, chúng ta đã tìm kiếm Đặc Lan Khắc Tư vài ngày nay, nhưng không có bất cứ tin tức gì của hắn, có tiếp tục tìm kiếm nữa hay không? - Cát Nhĩ Bá Đặc gãi gãi đầu, khổ não hỏi.

- Các ngươi tập trung mọi người lại, lần này ta nghĩ chúng ta gặp phải phiền toái lớn rồi. Trước mắt tại Nhật Diệu cốc, thế lực dám ra tay với dong binh đoàn Hồn Diệt có thể đếm trên đầu ngón tay, Đặc Lan Khắc Tư nếu xảy ra chuyện, ta nghĩ ngay sau đó sẽ đến phiên dong binh đoàn Hồn Diệt. - Hàn Thạc hít sâu một hơi, nhìn Hắc long và Cách Lan Đặc phân phó.

- Đúng rồi, sao không thấy nhóm Áo Đức Tái đâu? - Hàn Thạc đột nhiên phát hiện tiểu đội đặc biệt này của Áo Đức Tái không có ở đây, không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Bọn họ có một nhiệm vụ, tạm thời chưa quay lại Nhật Diệu cốc, hiện tại hẳn là còn đang trong thú nhân để quốc. - Cách Lan Đặc vội vàng trả lời.

- Tốt lắm, Cát Nhĩ Bá Đặc, người cùng ta đi ra ngoài, những người khác ở lại trong cốc. Tốt nhất gọi mấy huynh đệ bên ngoài trở về đi, trông chừng tốt chỗ này. - Hàn Thạc liếc Cát Nhĩ Bá Đặc, đi thẳng ra bên ngoài.

Cửu đầu xà Lan Á hóa thành hình người, bị Cát Nhĩ Bá Đặc tùy tiện ôm trong lòng, nghe vậy bất giác hỏi Hàn Thạc:

- Chủ nhân, ta cũng có thể giúp được vài việc!

Cửu đầu xà cũng là chủng tộc có tính dâm, điểm này cùng với Hắc long nhất mạch ở thế giới lòng đất giống nhau. Chuyên đi tới nơi sâu bên trong U Âm sâm lâm lần trước, Cửu đầu xà này từng cố gắng âm thầm giết chết Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc, nào ngờ đem lại tiện nghi cho tiểu dâm long, ngược lại cùng với hắn từ chém giết biến thành đại chiến trên giường, bị Hắc long lợi dụng ma công Hàn Thạc dạy cho thu phục.

- Cái con chó già quỷ tha ma bắt kia, a..... - Đặc Lan Khắc Tư cao giọng gào to trong đau đớn, một đạo tia chớp đột nhiên đánh trúng miệng của hắn, để lại trên môi một vết thương đen thui, khước miệng hai dòng máu tươi chậm rãi trào ra.

Khắp cả người Đặc Lan Khắc Tư chỉ chít vết thương bị giam cầm chắc chắn, chung quanh còn có cao thủ của vài phương thế lực phái tới trông chừng, Á Tất quả thật là hận Đặc Lan Khắc Tư tới tận xương tủy, nên mới tới đây tìm gã phát tiết, nếu không có cao thủ của mấy phương khác đã có hiệp định ngầm, sợ là Đặc Lan Khắc Tư bị bắt ngày đầu tiên thì đã bị Á Tất tàn nhẫn giết chết rồi.

Đặc Lan Khắc Tư nhìn Á Tất trước mặt dùng tia chớp không ngừng đánh vào thân thể mình, nội tâm cũng tràn ngập hận ý vô tận, làm sao cũng không có ngờ tới tên Lôi hệ Ma đạo sư vẫn đi theo Phật La Lí Đạt này vậy mà lại là con ruột của Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu, khó trách quan hệ giữa Đồ Phu cùng Hồng Liêm dong binh đoàn lại tốt như vậy. Phật La Lí Đạt coi trọng Á Tất như vậy, hóa ra là thế.

- Hắc hắc, mặc dù ta không thể giết chết ngươi, thế nhưng ta sẽ từ từ hành hạ ngươi. Dong binh đoàn Hồn Diệt hai năm này phát triển nhanh chóng, bất quá vậy thì sao chứ? Ha ha, hai ngày này, chúng sẽ bị chúng ta hợp lực tiêu diệt, đợi sau khi dong binh đoàn Hồn Diệt xong đời, ta sẽ từng đao lột sống ngươi.

- Ha ha, ngươi còn muốn báo thù, ngươi vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đó, cái con nhỏ An Ny mà ngươi xem như em ruột đó, hắc hắc, chẳng những Phật La Lí Đạt đã “cười” qua, ta cùng phụ thân cũng đều đã chơi đùa, ngươi có thể làm gì chứ? Ngươi không phải cũng giống như chó bị ta xích lại sao, chỉ còn chờ chết, ha ha..... - Á Tất điên cuồng hét lên, từng đạo tia chớp đánh xuống.

- A..... Ta muốn giết đám súc sinh các ngươi, ta thề! - Đặc Lan Khắc Tư sau khi nghe thấy Á Tất khiêu khích, không nhịn được tức giận điên cuồng rít gào, xích sắt cả người kêu “Leng keng”, quả thực giống như muốn nổi điên lên.

401. Chương 401:kết Hợp Lợi Ích

Căn bản không cần hao phí bao nhiêu khí lực, Hàn Thạc thông qua Huyền ma đã biết được từ đầu đến cuối sự tình, kẻ giết dây chĩa mũi nhọn vào Đặc Lan Khắc Tư cùng Hồn Diệt dong binh đoàn là Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dong binh đoàn, tham gia cùng chẳng những có Môn La gia tộc, mà còn có Lao Lôi Tháp của Già La dong binh đoàn.

Trên đời không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn, những lời này đã làm sáng tỏ bản chất!

Lúc trước Lao Lôi Tháp cùng Phật La Lí Đạt đang có xu thế giành giật nhau, Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư đã từng cùng một phe với Lao Lôi Tháp, đêm mà y bị bốn thế lực vây công trong tiểu sơn cốc kia, Hàn Thạc còn ra tay giúp y sống sót.

Bắt đầu từ thời gian đó, quan hệ giữa Già La dong binh đoàn và Hồn Diệt dong binh đoàn chặt chẽ, Lao Lôi Tháp cùng Đặc Lan Khắc Tư nhiều lần hợp tác, trong mắt người ngoài thì Già La dong binh đoàn cùng Hồn Diệt dong binh đoàn nghiễm nhiên đã kết đồng minh.

Song, theo tốc độ Hồn Diệt dong binh đoàn phát triển cao, hơn nữa thanh thế Hàn Thạc tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc như mặt trời giữa trưa, đã tạo cho Hồn Diệt trở thành thế lực lớn thứ năm tại Nhật Diệu cốc. Cho đến mấy ngày gần đây, theo việc Đặc Lan Khắc Tư tiêu diệt Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu, trong lúc nhất thời lòng người Nhật Diệu cốc hoảng loạn, hy vọng cầm quyền Nhật Diệu cốc nhất là hai người Lao Lôi Tháp và Phật La Lí Đạt rốt cục ý thức được không ổn.

Khi lợi ích của chính mình bị uy hiếp thì tình hữu nghị với minh ước tựa như lời thề yếu ớt của chính khách, dễ dàng đã bị xé rách, Phật La Lí Đạt và Lao Lôi Tháp vỗ tay kết hợp. Bởi vì lần trước Á Đường Môn La bị Hàn Thạc đánh trọng thương nên hắn cũng vô cùng vui mừng gia nhập màn âm mưu âm độc đã lâu này.

Kết quả đó là Đặc Lan Khắc Tư trên đường quay về từ chỗ Trân Ny Đặc liền bị bọn Lao Lôi Tháp phục kích, một số dong binh bên cạnh Đặc Lan Khắc Tư toàn quân bị diệt. Bản thân hắn bị bắt sống cầm tù, nhốt trong lòng một tòa sơn động bí ẩn, do mấy thế lực lớn cùng phái ra cao thủ trông chừng.

Sở dĩ chúng không lập tức giết chết Đặc Lan Khắc Tư, một mặt là bởi vì bọn Lao Lô Tháp thêm thường tài phú của Hồn Diệt dong binh đoàn, mặt khác cũng không rõ lắm bố cục chi tiết trong sào huyệt Hồn Diệt, định từ miệng Đặc Lan Khắc Tư moi rõ mới động thủ lần nữa, như vậy cũng có thể giảm bớt tổn thương phe mình.

Chỉ có điều Đặc Lan Khắc Tư cứng cỏi ngoài dự định, dưới tầng tầng nghiêm hình bức cung, hắn cũng không khai ra như bọn chúng mong muốn, lúc này mới bị hành hạ khiến mình đầy thương tích, thoi thóp như hấp hối.

Giờ đây trong phủ đệ của Già La dong binh đoàn đóng trong Nhật Diệu cốc, ba phương thế lực đang thương nghị khi nào tiến công Hồn Diệt dong binh đoàn, Hồn Diệt dong binh đoàn tại Nhật Diệu cốc tồn tại lâu như vậy, vị trí chính thức của nó Đặc Lan Khắc Tư cho dù không nói bọn Lao Lô Tháp cũng sớm đã rõ ràng.

Nếu không phải bọn chúng hiểu rõ ràng địa thế địa phương kia quá mức hiểm ác, sợ là đã sớm hợp lực dẹp tan Hồn Diệt dong binh đoàn rồi, tuyệt đối sẽ không chờ tới bây giờ mới động thủ. Mấy ngày nay ba phương phái nhân thủ không ngừng lui tới khu vực đó, đại khái lực phòng ngự bên ngoài đã thấy rõ ràng, đang chuẩn bị vài ngày gần đây động thủ.

Mấy thế lực lớn Nhật Diệu cốc trải qua chinh chiến liên miên, thực lực các phương đều có mức tổn thương rất lớn. Từ sau khi Quang hệ Đại ma đạo sư Phất Cách Sâm bị Hàn Thạc giết, quan hệ giữa bên Phật La Lí Đạt và Quang Minh giáo hội liền có chút dao động, thế nhưng bởi vì nơi này còn có một mỏ bạc tồn tại, nên mối quan hệ mới được củng cố.

Bởi vì Hàn Thạc, Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư Ai Đức Ôn của Thiên Tai giáo hội tự nhiên sẽ không đối phó Hồn Diệt dong binh đoàn, Thiên Tai giáo hội và Ai Đức Ôn vốn đang hợp tác với Lao Lô Tháp, dần dần đã xa cách y. Chỉ là Ai Đức Ôn tìm Đặc Lan Khắc Tư vài lần, đều bị gã cự tuyệt ý tốt muốn trợ giúp.

Lúc này đây sau khi Đặc Lan Khắc Tư mất tích, Ai Đức Ôn quả thật cũng đã tổn một phen công phu, tra ra đại khái chân tướng sự tình. Bất quá nơi Nhật Diệu cốc có ba đại thế lực liên thủ, Hồng Liêm dong binh đoàn còn có Quang Minh giáo hội trợ giúp, Ai Đức Ôn cho dù có rõ ngọn nguồn, cũng không dám manh động.

Mười hai con Huyền ma phân tán đi ra ngoài, từng hình ảnh thông qua tầm mắt của chúng phản ánh về não Hàn Thạc, não vực được ma công thần kỳ mở rộng, thu hết những hình ảnh đó đầu vào đây, phân tích nội dung động tác bàn luận của chúng, dần dần tra ra chân tướng.

Cuối cùng cũng tìm ra được vị trí xác thực Đặc Lan Khắc Tư bị nhốt!

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ngừng lại trên không Nhật Diệu cốc. Từng đám mây trắng lững lờ hai bên Hắc long, ánh mặt trời hoa mỹ chiếu xuống khắp nơi trong cốc, cả thân thể đen kịt của Hắc long cũng được chiếu sáng lóng lánh.

Khoanh chân ngồi trên lưng Cát Nhĩ Bá Đặc so với xe ngựa còn rộng lớn hơn nhiều, Hàn Thạc vẫn nhắm mắt thu tin tức đột nhiên chậm rãi mở đôi mắt sáng ngời ra, liếc liếc Nhật Diệu cốc phía dưới cây cối tốt tươi, đôi mắt càng lúc càng sáng ngời lên.

- Phải sớm giải quyết sự tình Nhật Diệu cốc một chút, bước tiến của ta không thể chỉ dừng lại tại đây! - Hàn Thạc lẩm nhẩm.

Vấn đề thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, chuyện bầy đại công quốc, rồi tranh đoạt quyền lợi trong nội bộ đế quốc, sự quấy nhiễu phiền toái không ngừng của Quang Minh giáo hội, bí mật của Tử Vong Mộ Địa và khô lâu pháp trượng, nghiên cứu ma công cùng Vong Linh ma pháp, ghen tuông giữa mấy nữ nhân, quá nhiều sự tình liên tiếp bày ra trước mắt đang chờ hắn xử lý, Hàn Thạc có cảm giác muốn biết thuật phân thân.

Tầm mắt Hàn Thạc càng ngày càng cao tỷ lệ thuận với dã tâm cùng thực lực tăng trưởng, giờ đây lại nhìn đủ loại hỗn loạn tại Nhật Diệu cốc, hắn cũng cảm thấy xử lý mối lộn xộn nơi đây sẽ không khó khăn lắm. Lần này bắt đầu từ việc Đặc Lan Khắc Tư bị cầm tù, Hàn Thạc đang tính biện pháp giải quyết sự tình trong Nhật Diệu cốc một lần cho xong.

- Đi thôi, đáp xuống dưới! - Hàn Thạc phân phó cho Hắc long, chỉ vị trí chính xác cho hắn.

- Chủ nhân, người đã tìm được Đặc Lan Khắc Tư rồi sao? - Cát Nhĩ Bá Đặc thấy Hàn Thạc nhắm mắt trầm mặc hồi lâu trên trời cao, đột nhiên chỉ ra một vị trí cho hắn, không tìm được nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên, chỗ chúng ta bây giờ phải đi chính là phương hướng Đặc Lan Khắc Tư bị cầm tù.

Hàn Thạc đáp lời, rồi thúc giục tiếp:

- Được rồi, mau nhanh lên một chút!

Sâu trong sơn động âm u tối mù mịt, Lôi hệ Ma đạo sư Á Tắt vẫn đang tra tấn Đặc Lan Khắc Tư không biết mệt mỏi. Vốn hắn điên cuồng rít gào, nhưng bị dòng điện mãnh liệt xuyên qua thân thể, hơn nữa Á Tắt còn dùng một số miếng sắt nung đỏ áp vào, thân thể cùng linh hồn hắn đều sớm đã không chịu đựng nổi mà hôn mê đi rồi.

Chỉ có điều Á Tắt hiển nhiên cũng không có ý buông tha Đặc Lan Khắc Tư, mỗi khi hắn hôn mê đi, Á Tắt nhất định sẽ lại tàn nhẫn lay tỉnh hắn dậy. Liên tiếp vài lần như thế, Đặc Lan Khắc Tư chỉ còn thoi thóp không còn sức lực gào lên nữa, đôi mắt vô thần mang theo cừu hận thấu xương, bình tĩnh trừng mắt với Á Tắt, trong đó ẩn chứa một loại tia sáng làm cho Á Tắt kinh hãi lạnh mình.

Á Tắt chợt dạ hơi sợ hãi ánh mắt với cừu hận thấu xương của Đặc Lan Khắc Tư, thế nhưng loại tâm trạng này rất nhanh chuyển hóa thành càng thêm điên cuồng hành hạ, một khối sắt nung đỏ lại áp vào ngực Đặc Lan Khắc Tư. Hắn chỉ thống khổ há to mồm nghiêng răng, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không thốt ra. Khuôn mặt lại lộ ra vẻ hung ác đáng sợ, giống như hung ma bước ra từ mười tám tầng địa ngục.

- Á Tắt đại nhân, có thể dừng tay được rồi, nếu không... hắn sẽ chết đấy! - Một tên kiếm sư tên là Tề Lỗ Lạp nhíu mày đi tới, đưa tay mạnh mẽ cướp miếng sắt nung đỏ Á Tắt đang nắm chặt không buông.

Á Tắt sầm mặt trừng mắt với Tề Lỗ Lạp, không hài lòng nói:

- Tề Lỗ Lạp, chuyện này không đến lượt người Môn La gia tộc các ngươi quản!

- Ta không có hứng thú quản người, chỉ có điều mạng Đặc Lan Khắc Tư phải lưu lại. Đây là quyết định ba phương thủ lĩnh đã đồng ý. Vô luận người hành hạ Đặc Lan Khắc Tư như thế nào, chỉ cần hắn không chết ta cũng không có ý kiến gì, nhưng mà nếu người giết chết hắn rồi, tội thất trách này chúng ta đều phải gánh chịu, người đừng có gây phiền toái cho chúng ta! - Tề Lỗ Lạp cũng không sợ Á Tắt, để nguyên miếng sắt trong tay, lạnh lùng nói.

Hiện vết thương trên người Đặc Lan Khắc Tư đã hơi thối rữa, ngực cùng cổ còn có mủ chảy ra, Tề Lỗ Lạp đứng gần như vậy ngửi thấy mùi vị khác lạ khiến người ta muốn nôn mửa, không tìm được che mờ, chán ghét khoát tay:

- Mẹ nó. Người vẫn chịu được à! Hôm nay thôi đi, chờ thân thể hắn tốt hơn chút người lại chơi đùa. Nếu không tất cả mọi người sẽ có ý kiến!

Vừa nghe Tề Lỗ Lạp nói như vậy, mấy người Già La dong binh đoàn sớm đã không kiên nhẫn đi tới, lúc này đều là không hài lòng nhìn Á Tắt, một người nói:

- Á Tắt, Phạt La Lí Đạt của các ngươi cũng đã đồng ý, người tốt nhất yên phận một chút, đừng có phá hỏng quy củ.

Những người khác bên trong sơn động đều lộ vẻ không hài lòng, ngay cả người Hồng Liêm dong binh đoàn đi theo Á Tắt cùng trấn thủ nơi đây cũng đều khuyên bảo Á Tắt không nên sinh sự. Suy nghĩ một chút, Á Tắt quay đầu lại nhìn thoáng qua Đặc Lan Khắc Tư đang thoi thóp chết ngất, trong lòng cũng hả giận một chút.

Nhiều người khuyên can như vậy, Á Tắt cũng không dám ngông cuồng tự động thủ, tránh gây công phẫn, lúc này mới hậm hực coi như không có gì. Trong lòng y cũng hiểu được, bởi vì cái chết của Cổ Tư Thập Phu cha y, vị trí của y tại Hồng Liêm dong binh đoàn cũng không còn vững chắc nữa. Đáng hận chính là cha y vừa chết, đám cường đạo tự tách rời, căn bản không dưới trướng y nữa, nếu không y cũng khỏi phải tiếp tục ở lại Hồng Liêm dong binh đoàn chịu sỉ nhục.

Ngay khi Á Tát đang oán hận suy nghĩ miên man, ngoài sơn động truyền đến tiếng động nặng nề, tiếng bước chân lúc đầu cực nhẹ, dần dần mới càng ngày càng rõ ràng.

- Là ai!

Á Tát trong lòng đang bực dọc, cao giọng quát:

- Tới đây rồi, còn không báo nổi tên sao!

Tiếng bước chân vẫn chậm rãi tiếp cận, thế nhưng người đến cũng không trả lời. Á Tát không khỏi lại quát:

- Con mẹ nó, chẳng lẽ câm à! Không biết nói sao!

- Hình như không đúng lắm! - Tề Lỗ Lạp của Môn La gia tộc nương mày, trường kiếm đột nhiên nắm trong tay, nói với đám người Môn La gia tộc bên cạnh.

- Địa phương này chỉ có chúng ta biết, có cái gì không đúng chứ? Nghi thần nghi quỷ, cái đám gia hỏa kia bây giờ còn chưa đưa cơm sao? Nhất định là bọn họ tới! - Á Tát nhân cơ hội nói với Tề Lỗ Lạp.

Tiếng bước chân vẫn đang tiếp cận, thanh âm mỗi một bước đều hàm ý một loại tiết tấu kỳ dị, gây cho người ta một loại cảm giác kinh hãi lạnh mình. Dường như có một ác ma đang chậm rãi tiến đến, tùy thời chuẩn bị trong bóng đêm há cái miệng khổng lồ lạnh lẽo cắn đứt cổ người.

Tề Lỗ Lạp xem thường liếc Á Tát, thầm nghĩ tên cường đạo con này quả nhiên không phải là dong binh chính quy, vô luận là Già La dong binh đoàn hay là Hồng Liêm dong binh đoàn hoặc là Môn La gia tộc, đều là đoàn thể kỷ luật nghiêm minh, tuyệt không có kiểu hành vi tới mà không có tín hiệu.

- Các huynh đệ, cẩn thận một chút, tình thế khá quỷ dị! - Tề Lỗ Lạp nắm chặt trường kiếm trong tay, dặn dò những người bên cạnh.

Một số dong binh kinh nghiệm phong phú bên Già La dong binh đoàn không cần Tề Lỗ Lạp nhắc nhở, sớm đã cẩn thận tụ tập cùng một chỗ, ngay cả đám Á Tát bên Hồng Liêm dong binh đoàn cũng biết tốt xấu tách khỏi hai thế lực kia một chút.

Đến thời điểm mấu chốt này, bởi vì ích lợi mà ba phương thế lực mới liên hợp cùng một chỗ, vẫn chỉ biết tin tưởng người bên cạnh mình, mà không phải là loại giả minh hữu bởi vì ích lợi mới miễn cưỡng hợp tác. Nhật Diệu cốc chính là một địa phương như vậy, bọn họ trước kia cùng tương lai đều sẽ là địch nhân. Nhưng bây giờ lại bình yên vô sự đứng cùng nhau, định đối mặt với địch nhân chung.

“Cộp..... Cộp.....” Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng!

Tề Lỗ Lạp liếc tên Hỏa hệ cao cấp ma pháp sư bên cạnh, nói:

- Phóng một đạo hỏa diễm tới!

Tên Hỏa hệ cao cấp ma pháp sư vừa nghe Tề Lỗ Lạp phân phó, một đạo hỏa xà uốn lượn tiến vào thông đạo, vách tường màu nâu xám nơi hỏa xà lướt qua thì rõ ràng có thể thấy được.

Tới lúc này, ngay cả Á Tát cũng biết không ổn rồi, cùng Tề Lỗ Lạp cẩn thận nhìn chăm chăm vào động khẩu duy nhất. Người bên Già La dong binh đoàn ăn ý kết thành một phương trận (ma trận vuông), tùy thời định ứng phó người đến công kích.

Mọi người đang dồn hết chú ý nơi động khẩu duy nhất thì một chuỗi thanh âm trong trẻo đột nhiên từ vị trí Đặc Lan Khắc Tư phía sau bọn họ truyền đến, ánh mắt chúng nhân vốn đang rạng lên nhìn chăm chăm cái động khẩu kia, trong yên tĩnh lại nghe được một tiếng vang lớn như thế, toàn bộ đều đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Ngay cạnh Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc tay cầm Lục Ma Phong, vẻ mặt âm trầm đang chặt đứt xích sắt trên người Đặc Lan Khắc Tư. Cái loại xích sắt có độ cứng rắn cao này làm từ bí ngân mới thăm dò khai thác được gần đây. Theo từng tiếng vang trong trẻo gây đoạn, vòng sắt nhỏ xuyên qua xương tỳ bà của Đặc Lan Khắc Tư cũng bị hấn cần thận lầy ra.

Cả đám Tề Lỗ Lạp thành linh quay đầu cũng không biết Hàn Thạc làm thế nào vào trong được, nơi đây trong lòng động chỉ có tiếng cộp cộp tại thông đạo, bọn chúng vừa mới tập trung tất cả chú ý vào khu vực đó, nhưng thật sự không thấy một ai từ bên trong đi ra mà!

Song, Hàn Thạc đúng là đột nhiên xuất hiện như vậy, dường như vốn đã đứng ở đó. Hắn tới một cách đột ngột quỷ dị như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng khó chịu.

Thấy Hàn Thạc sầm mặt xuất hiện, trong nháy mắt, tất cả người trông chừng Đặc Lan Khắc Tư bên trong sơn động trong lòng run lên. Nhìn Hàn Thạc như không thấy bọn họ, chỉ nghiêm mặt chuyên chú trợ giúp Đặc Lan Khắc Tư giải trừ trời buộc, chẳng biết vì sao, một loại tâm tình có tên là khiếp sợ bất giác từ từ nảy sinh nơi đáy lòng.

Hàn Thạc vắng mặt ở Nhật Diệu cốc, nhưng cốc vẫn lưu truyền lời kể về hắn. Nhóm người trong lòng sơn động này kể cả Á Tất hay Tề Lỗ Lạp đều là cao thủ của ba phương thế lực. Bọn chúng chẳng những toàn bộ biết Hàn Thạc, trong đó còn có mấy người đã từng tự chứng kiến thủ đoạn của hắn.

Bây giờ ở giữa lòng núi chật hẹp này, Hàn Thạc như là u linh vô thanh vô tức xuất hiện, chỉ trầm mặt không nói một lời giúp Đặc Lan Khắc Tư giải trừ trời buộc, âm thầm kiềm chế im hơi lặng tiếng, nhưng lại trầm trọng như ngọn sơn nhạc, tạo cho chúng nhân cảm giác hoảng sợ ruột gan rối bời.

Mới Á Tất khô khốc, y từng bị Hàn Thạc chặt đứt một tay, lần đó trong sơn cốc đã từng chứng kiến mỗi một lần trọng kích hắn làm nổ chết Phát Cách Sâm. Sau khi Hàn Thạc rời đi, lời kể về hắn vẫn chưa biến mất, thông qua dong binh đi đây đi đó lưu truyền trong Nhật Diệu cốc, nhất là sự tích hắn chém giết Long kỵ sĩ Tái Nhĩ Đặc càng được thổi phồng lên cực nhanh.

Á Tất trong lòng rõ ràng quan hệ của Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư, nhìn Hàn Thạc đang sầm mặt cử động tiếp xúc với Đặc Lan Khắc Tư đang thoi thóp, cảm giác lạnh như băng đột nhiên lan toàn thân y. Đầu óc Á Tất chuyển động cấp tốc, chỉ nhìn Hàn Thạc mười mấy giây, đột nhiên liền có quyết định vô cùng sáng suốt.

“Vào!”, Á Tất là người đầu tiên chui vào thông đạo rời khỏi sơn động, chưa chiến đã chạy!

- Tên đáng chết!

Tề Lỗ Lạp quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ nhỏ một câu Á Tất vô sỉ nhu nhược, chợt cũng có chút khiếp đảm, nắm thật chặt trường kiếm trong tay, nhìn Hàn Thạc lạnh lùng, giả bộ mạnh mẽ nói:

- Bố Lai Ân bá tước, việc này không quan hệ với ngươi, chuyện Nhật Diệu cốc chúng ta ngươi cũng không quản được, ngươi bây giờ rời đi chúng ta sẽ không ngăn ngươi, nếu không.....

- A, Á Tất, ngươi, ngươi làm sao đã trở lại rồi? - Còn chưa đợi Tề Lỗ Lạp nói xong, Hỏa hệ cao cấp ma pháp sư cạnh hắn đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Tề Lỗ Lạp ngạc nhiên, không trách cứ thủ hạ đã ngắt ngang lời uy hiếp mà y thật vất vả mới có dũng khí để nói, thuận thế quay lại, chỉ thấy Á Tất vẻ mặt đau khổ, quả nhiên đang từng bước lui trở về.

“Cộp cộp.....” Tiếng bước chân trong thông đạo vẫn vang lên trong lòng mỗi người càng thêm trầm trọng!

402. Chương 402:cắt Lưỡi

Một sinh vật thân cao hai thước rưỡi, toàn thân do những thanh bạch cốt sắp xếp một cách lộn xộn tạo thành, đang lững thững tiến đến.

Sinh vật này hoàn toàn do xương cốt tạo thành. Những khúc xương trên thân thể sắc bén như những thanh trường mâu, xòe ra như những cánh hoa che kín cả thông đạo không lấy gì làm rộng rãi. Mỗi bước đi của nó kéo theo một luồng tử khí nồng nặc xộc thẳng vào mặt mọi người như là đang nhắc nhở rằng hắn là sinh vật không thuộc về cái thế giới này.

Cốt Ma là một bất tử sinh vật cao cấp, bởi vì chịu sự ước thúc của lực lượng khế ước nên mới đáp xuống cái thế giới này. Mang theo sự hoang vu cùng tử khí của Vong Linh vị diện, hắn tràn ngập sự chán ghét đối

với sinh vật của thế giới này. Do có trí tuệ cao cấp, hắn có khả năng cảm ứng được sự sợ hãi của những sinh vật trước mặt.

Khi hắn đi tới cửa động thì lực lượng do khế ước hình thành ra lệnh cho hắn dừng lại. Hắn vốn đang hành động định giết chết đám sinh vật ở trước mặt nhưng buộc phải ngừng lại, vì trong lúc cuồng liệt né tránh khế ước của người làm phép, hắn hiểu rằng lực lượng của người phóng thích khế ước đủ khả năng huỷ diệt lực lượng của hắn, nên hắn mới không phản kháng.

Khi mọi người ở bên trong lòng núi nhìn về phía Á Tát thì cũng tự nhiên thấy được tên Cốt Ma to lớn này đi đến, che kín hoàn toàn sơn động. Ở phía sau bộ xương sắc nhọn đang lắc lư của Cốt Ma còn tiếp tục truyền đến những tiếng bước chân nặng nề nghe như tiếng trống dội vào trong lòng mọi người đang hoảng loạn.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, phía đằng sau Cốt Ma sáng lên những vầng quỳnh hỏa âm u. Quỳnh hỏa trông tựa như những chiếc đèn lồng nhỏ, từ xa đến gần, theo tiếng bước chân mà chậm rãi tiến lại đây. Khi đến sau lưng Cốt Ma, mọi người dựa vào ánh sáng của quỳnh hỏa liền nhìn thấy những cái bóng có hình dáng như những kỵ sĩ to lớn đang nghiêm cẩn bịt kín sơn động lại.

Đến lúc này, tất cả mọi người trong sơn động đều biết rằng đường ra duy nhất đã bị phong kín, nếu muốn rời đi khỏi đây chỉ có cách giết chết Cốt Ma và Tà ác kỵ sĩ bên ngoài. Tuy nhiên, ngoại trừ tên Cốt Ma và Tà ác kỵ sĩ này ra thì phía sau có còn đám bắt tử sinh vật đông nghìn nghịt nữa hay không chứ?

Bên trong sơn động chật hẹp, nếu thật sự có một số lượng lớn bắt tử sinh vật mà bọn họ lại không có Quang hệ ma pháp sư, muốn còn sống đi ra ngoài thì quả thật khó như lên trời vậy. Những người này rất nhanh xoay chuyển đầu óc nhận thấy rằng bắt tử sinh vật không có ý định tiến vào bên trong sơn động, sự bất an trong lòng mọi người tạm thời hạ xuống, không khỏi một lần nữa dôi ánh mắt sang phía Hàn Thạc.

Lúc này, Hàn Thạc đã chặt đứt tất cả dây xích sắt trên người Đặc Lan Khắc Tư, dùng các loại thuốc đủ mọi màu sắc bôi dầy lên người gã, kể cả các vết thương đầy mủ thối rửa cũng được Hàn Thạc rửa sạch sẽ. Trong cả quá trình này, khuôn mặt âm trầm của hắn mang theo dáng vẻ khá đáng sợ.

- Bá tước Bồ Lai Ân, đây không phải chuyện của ngươi. Ngươi cứu Đặc Lan Khắc Tư thì đã trở thành địch nhân của ba đại thế lực Nhật Diệu cốc chúng ta, ngươi hiểu rõ rồi chứ! - Tề Lỗ Lạp liếm môi, ngấp ngừng trong chốc lát, dưới sự theo dõi của mọi người cố gắng lên gân thuyết phục Hàn Thạc.

Hàn Thạc tuyệt nhiên không trả lời, thậm chí không thèm quay đầu liếc nhìn Tề Lỗ Lạp lấy một cái, chỉ lấy tay phải đặt vào hậu tâm của Đặc Lan Khắc Tư truyền những luồng hắc mang mà tại góc độ bọn họ không thể nhìn thấy vào trong cơ thể của gã. Đặc Lan Khắc Tư đang hôn mê, chỉ cảm thấy sức sống đang trôi đi lại một lần nữa trở về.

Dần dần, Đặc Lan Khắc Tư cảm thấy một tia khí lực mang theo sự thống hận khắc cốt ghi tâm truyền vào trong cơ thể. Gã từ trong suy yếu đột nhiên quất nhỏ:

- Á Tát, ta phải giết ngươi! Dù có chết cũng không bỏ qua cho ngươi!

Bên kia Lôi hệ Ma đạo sư Á Tát hiển nhiên cũng nghe thấy được tiếng nói của Đặc Lan Khắc Tư, sắc mặt lập tức tái nhợt như tờ giấy, ngón tay cầm ma pháp trượng siết lại thật chặt, đôi mắt loé lên đồng thời quay đầu nhìn lại phía sau, tuy nhiên khi nhìn thấy cặp mắt như quỳnh hỏa của Cốt Ma và Tà ác kỵ sĩ cười trên chiến mã phun ra lửa thì vội quay ngược đầu trở lại.

Sau khi quát lên một tiếng nhỏ, Đặc Lan Khắc Tư từ từ tỉnh dậy. Với tính mạng lực và khí lực dần dần khôi phục, gã khó nhọc mở to mắt ra. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt gã là gương mặt âm trầm đáng sợ của Hàn Thạc.

Song, vào giờ khắc này, Hàn Thạc trong mắt mọi người thì thật là âm trầm đáng sợ, nhưng xuất hiện trong mắt của Đặc Lan Khắc Tư thì lại làm cho gã vạn phần kích động, khoé miệng mấp máy cười khổ không thành tiếng, môi khô khốc chậm rãi gượng nói:

- Bồ Lai Ân, ngươi tới rồi?

Gật đầu, Hàn Thạc khẽ thở dài một hơi, nói:

- Ta chỉ đến chậm một chút mà ngươi đã trọng thương đến như vậy!

- Ta còn chưa chết thì vẫn chưa trễ! Chỉ cần chưa chết, ta vẫn còn hy vọng báo thù, cho dù tay của ta, chân của ta đều bị đánh gãy, ta ít nhất còn có hàm răng, ta còn muốn cắn nuốt lũ súc sinh này! - Thanh âm của Đặc Lan Khắc Tư không cao, bất quá trong đó ẩn chứa cừu hận khiến cho kẻ khác cảm thấy hàn khí toả ra mãi không thôi.

Ở một bên, Á Tắt chợt cảm thấy đáy lòng lạnh buốt, đôi mắt cấp tốc đảo một vòng, mạnh mẽ hướng Tề Lỗ Lạp nháy mắt ra dấu. Đằng kia, Tề Lỗ Lạp đang cùng với nhóm người của Già La dong binh đoàn im lặng trao đổi. Đối mặt với kẻ địch chung, bọn họ hiển nhiên là biết nên làm như thế nào, vì vậy bất tri bất giác khoảng cách giữa ba thế lực dần dần kéo gần lại với nhau.

Hàn Thạc làm như không nghe không thấy cử động của những người ở bên đó, chỉ nhìn Đặc Lan Khắc Tư. Sau khi gã nói hết những lời này, hắn mới mở miệng:

- Yên tâm đi. Ngươi ăn một viên Niết đan này vào, cho dù chân tay bị đánh gãy, ta cũng có thể làm ngươi khôi phục lại như lúc ban đầu!

- Cát Nhĩ Bá Đặc, ra đây bảo vệ cho Đặc Lan Khắc Tư giúp ta! - Hàn Thạc hướng ra phía sau Đặc Lan Khắc Tư hét lớn một câu. Những âm thanh ken két từ dưới nền đất phía sau của Đặc Lan Khắc Tư truyền đến, trong chốc lát Hắc long đã từ một chỗ bên trong động bò ra.

Khi Huyền ma dò xét thấy Đặc Lan Khắc Tư đang phải chịu sự hành hạ không còn nhân tính thì Hàn Thạc lập tức ra lệnh cho Cát Nhĩ Bá Đặc dùng tốc độ nhanh nhất từ dưới lòng đất chui lên, còn hắn thì triệu hoán bất tử sinh vật phong kín đường ra duy nhất của sơn động. Khi Hàn Thạc khai thông địa đạo tiến tới chỗ Đặc Lan Khắc Tư thì Hắc long còn đang đào địa đạo nên chậm vài khắc.

Cát Nhĩ Bá Đặc đi ra, sau khi liếc nhìn Đặc Lan Khắc Tư thì hai tròng mắt liền đỏ sẫm, tức thì nổi giận điên cuồng hét tướng lên:

- Ta muốn ăn thịt các ngươi!

Cát Nhĩ Bá Đặc có một khoảng thời gian ở cùng một chỗ với Đặc Lan Khắc Tư, vô tình giữa hai người đã nảy sinh tình hữu nghị. Đặc Lan Khắc Tư lại đối đãi với Cát Nhĩ Bá Đặc với thái độ phi thường có ý tứ, mà Hắc long ngoại trừ có điểm không hay thì tính tình rất thẳng thắn, nên khi thấy gã bị hành hạ người không ra người, quỷ không ra quỷ thì rốt cuộc không nén được sự phẫn nộ trong lòng.

Đưa bàn tay lên chặn Cát Nhĩ Bá Đặc lại, Hàn Thạc nghiêm mặt lạnh lùng phân phó:

- Bảo vệ Đặc Lan Khắc Tư, còn những người trong sơn động này thì giao cho ta là được rồi.

- Chủ nhân, ta muốn giết bọn chúng, ta muốn báo thù cho Đặc Lan Khắc Tư! - Hắc long quả thực không đành lòng khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của Đặc Lan Khắc Tư, giọng nói thậm chí còn mang theo sự ghen ngào xót xa. Đó là do Cát Nhĩ Bá Đặc quá mức phẫn nộ mà thành.

- Yên tâm đi. Sẽ có cơ hội, ngươi và Đặc Lan Khắc Tư sẽ có cơ hội!

Hàn Thạc trịnh trọng cam đoan một câu rồi một lần nữa phân phó:

- Bảo vệ cho hắn thật tốt, đừng để hắn lại chịu thêm thương tổn!

Cổ nén nước mắt như đang muốn trào ra, Cát Nhĩ Bá Đặc ghen giọng gật đầu đáp ứng, cầm một thùng nước sạch trợ giúp Đặc Lan Khắc Tư rửa hết mùi tanh tươi trên miệng các vết thương. Hắc long không ngừng ghen ngào than thở:

- Đồ chết tiệt. Tại sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, đồ đàn...

Đối với Đặc Lan Khắc Tư mà nói thì sự đau đớn quá mức đã làm cho giác quan của hắn chai lỳ hết cả rồi, thế nhưng nhìn Hắc long biểu lộ chân tình, phát khóc vì giận dữ, nhìn thấy khuôn mặt Hàn Thạc vốn anh tuấn bỗng trở nên dữ tợn đáng sợ thì một thứ gì đó ấm áp mệnh mông chậm rãi dung hợp lại với Ma nguyên lực mà Hàn Thạc đưa vào cơ thể, làm cho vết thương trên thân thể của mình dần dần trở nên dễ chịu.

- Người, người muốn thế nào? Ta. Chúng ta không sợ người đâu, người tốt nhất hãy suy nghĩ rõ ràng! - Mắt thấy sau khi chữa trị cho thương thế của Đặc Lan Khắc Tư ổn định, Hàn Thạc sắc mặt âm trầm đang từng bước tiến đến, Á Tất thăm hoảng sợ mở miệng quát.

Không phí lời với bọn chúng, Hàn Thạc đột nhiên hoá thành một đạo cầu vồng màu máu, như tia chớp lao vào giữa đám người này, vùng quyền xuất cước. Những âm thanh xương gãy cốt vỡ làm tê dại da đầu vang lên trong lòng sơn động

Tại khu vực nhỏ hẹp như thế này, ma công của Hàn Thạc hoàn toàn thể hiện rõ ưu thế. Quyền đâm cước đá một cách điên cuồng mãnh liệt, căn bản không có người nào có thể ngăn cản sự tiến công của hắn. Thực lực cao nhất của những người ở đây cũng chỉ có Kiếm sư Tề Lỗ Lạp cùng với Lôi hệ Ma đạo sư Á Tất, đối với thực lực bây giờ của Hàn Thạc mà nói căn bản không gây ra một tí uy hiếp nào.

Chỉ trong vài khắc thời gian, mười lăm cao thủ của ba đại thế lực ở trong lòng sơn động canh giữ Đặc Lan Khắc Tư chẳng những xương cốt vỡ vụn mà gân chân gân tay đều bị cắt đứt. Loại thương tổn này đối với việc tu tập đẩu khí của kiếm sĩ và kỳ sĩ mà nói thì cũng có nghĩa là hoàn toàn trở thành phế nhân. Đối với những ma pháp sư loại như Á Tất thì ngoại trừ những thương tổn này còn bị Hàn Thạc cắt mất đầu lưỡi, dùng mơ phóng ra được một ma pháp nào nữa.

- Ta sẽ không giết các người. Đợi khi Đặc Lan Khắc Tư khôi phục lại, hắn sẽ chậm rãi từng xẻo các người. Cũng chỉ có như vậy mới có thể bồi thường đầy đủ cho những thương tổn mà hắn đã phải chịu. - Nhìn một đồng thịt đang nằm xụi lơ ở đằng kia, cả Á Tất vì bị cắt đầu lưỡi nên miệng không ngừng phun bọt máu, Hàn Thạc bình tĩnh tuyên phán vận mệnh của bọn chúng.

Bị đánh gãy cẳng chân cẳng tay, đầu lưỡi cũng bị cắt đứt, Á Tất thống khổ bi thảm đến mức không thể phát ra tiếng, cặp mắt chứa đầy sự hối hận và tuyệt vọng. Y hối hận đã không sớm giết Đặc Lan Khắc Tư, hối hận lúc Hàn Thạc lần đầu tiên đến Nhật Diệu cốc đã không bắt chấp tất cả mà giết hắn đi.

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đang ghen lời, bởi vì sự thống khổ của hung thủ mà dần dần khôi phục lại như bình thường. Đặc Lan Khắc Tư cũng tương tự, thân thể suy yếu dần dần có khí lực, được sự hỗ trợ của Hắc long và Ma nguyên lực của Hàn Thạc, gã thậm chí đã có thể miễn cưỡng đứng thẳng lên.

Nhìn hình dạng thê thảm của Á Tất, Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên nở nụ cười điên cuồng, tiếng cười như tiếng cú ban đêm, tràn ngập sự thù hận vô bờ bến và sự thống khoái không nói lên lời.

Đặc Lan Khắc Tư cười to điên cuồng giống như lệ quỷ, sự thống khổ cùng với áp lực trong mấy ngày này phảng phất đều theo tiếng cười phóng thích ra. Trong khi cười như điên như khùng, gã nhìn chăm chăm vào Á Tất, cái loại ánh mắt mang theo oán hận khắc cốt ghi tâm này như là một ngục tù bằng băng giá giam hãm Á Tất vào trong đó, khiến y rét lạnh đến thấu xương.

Á Tất hiểu được rằng lần này rơi vào trong tay của Đặc Lan Khắc Tư thì y sẽ phải nhận càng nhiều thống khổ. Vào lúc Đặc Lan Khắc Tư phóng thích tất cả những nỗi tức giận, Á Tất không cần phải hoài nghi rằng một khi Đặc Lan Khắc Tư thật sự khôi phục sức khoẻ thì sẽ hành hạ y cho đến chết. Với thân thể tàn phế hôm nay lại thêm đầu lưỡi bị cắt đứt, Á Tất trong lòng chỉ có tuyệt vọng và tuyệt vọng. Đáng tiếc với tình trạng thân thể của y lúc này thì muốn chết cũng không được, cũng chỉ có thể chờ đợi những thống khổ vô cùng vô tận sắp sửa đến.

Rất lâu sau đó, tiếng cười điên cuồng của Đặc Lan Khắc Tư cũng từ từ lắng xuống. Gã cười đến mức nước mắt chảy giàn giụa. Sau khi tâm tình bình phục lại thì gã lên tiếng với thanh âm trầm thấp hơn nhiều so với tiếng cười của mình:

- Bố Lai Ân, lúc đó là Lao Lô Tháp, Phật La Lí Đạt và Á Dương Môn La ba tên liên thủ, nếu không ta tất đã có thể chạy thoát!

Thực lực của Đặc Lan Khắc Tư đã đạt tới Đại kiếm sư, đối với Lao Lô Tháp của Nhật Diệu cốc cuồng hoá ba lần cũng có thể tin tưởng đánh một trận. Cũng bởi vì có tin tưởng như thế nên gã mới làm việc không hề kiêng kị, đáng tiếc lại đánh giá thấp sự vô sỉ cùng hèn hạ của lũ người này nên mới trúng phải mai phục và bị bắt sống.

- Đừng nói nữa, ta đều biết cả rồi. Ta cam đoan bọn chúng không ai chạy thoát khỏi sự trả thù của người đầu! - Hàn Thạc hít sâu một hơi, bình tĩnh cam đoan với Đặc Lan Khắc Tư.

- Bố Lai Ân, ta ngàn tính vạn toán cũng không ngờ rằng Lao Lô Tháp động thủ nhanh như vậy! Thật sự vào buổi tối trước ngày hôm đó, Lao Lô Tháp vẫn cùng ta uống rượu đàm tiếu. Ha ha, là ta quá ngây thơ, ngược lại không hề đề phòng đối với hắn! - Đặc Lan Khắc Tư cười khổ tự giễu cợt mình, bất quá trong giọng nói tràn ngập oán hận đối với Lao Lô Tháp.

- Lao Lô Tháp.....Lao Lô Tháp..... - Hàn Thạc thì thào hai câu, đôi mắt dần trở nên âm lãnh.

- Chủ nhân, thân thể của Đặc Lan Khắc Tư không tốt cho lắm, không nên ở lâu tại cái địa phương này. Hay là chúng ta nên lập tức rời đi! - Hắc long xoa đi vết lè do không cẩn thận lưu lại ở khoeo mắt, cũng không để ý sự dơ bẩn và xú khí trên người Đặc Lan Khắc Tư, xóc luôn gãi lên trên người hắn.

Hàn Thạc tỉnh táo gạt đầu đồng ý. Cốt Ma đang ngăn trở ở động khẩu bước ra, sau đó tất cả các cương thi chiến sĩ cũng bước ra, theo mệnh lệnh của hắn nâng tất cả đám người đang nhũn ra như những khối thịt mềm nhũn trên mặt đất lên.

Trong cả quá trình này, Hàn Thạc ra lệnh cho Cốt Ma cung cấp mười đoạn xương, mỗi một cương thi chiến sĩ lợi dụng sự sắc bén của đoạn xương đâm mạnh xuống, xuyên qua chân những người này như xuyên cá nướng làm cho bọn chúng càng thêm thống khổ.

- Đi thôi! - Hàn Thạc nói một câu, theo chú ngữ vang lên, bắt tử sinh vật vốn bị đầy thông đạo đồng loạt biến mất, thông đạo lại có vẻ như mở rộng thêm ra.

403. Chương 403:bầy Thạch Tượng Quỷ

Nếu không phải Đặc Lan Khắc Tư đã từng dùng Niết bàn đan, với thương thể nặng như thế này thì sợ là đã chết từ lâu rồi. Cho dù Hàn Thạc có cứu được thì gân tay gân chân bị cắt đứt hết, cũng đừng có mơ tưởng nổi lại được.

Một viên Niết bàn đan đã trợ giúp Đặc Lan Khắc Tư bước lên cấp bậc Đại kiếm sư quang vinh, đồng thời cũng giúp hắn thoát thai hoán cốt, khiến cho kinh mạch của hắn so với thường nhân mạnh mẽ hơn nhiều. Chính bởi vậy, sau khi mang Đặc Lan Khắc Tư về đến sào huyệt của Hồn Diệt dong binh đoàn thì Hàn Thạc mới có thể lợi dụng Ma công giúp hắn khôi phục.

Không ngoài dự liệu, khi Hàn Thạc mang Đặc Lan Khắc Tư hấp hối trở về Hồn Diệt dong binh đoàn, đám dong binh biết được chân tướng sự việc thì cơ hồ xúc động đến mức muốn lập tức tìm ba thể lực kia liều mạng. Thậm chí có vài dong binh nổi giận dùng đũa, vung lên xông thẳng ra ngoài, sau bị Cát Nhĩ Bá Đặc lôi trở lại theo sự phân phó của Hàn Thạc.

Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên rất có uy thế tại Hồn Diệt dong binh đoàn. Hắn dùng sức mạnh xua hết những tên dong binh hung hăng kia trở về. Đám dong binh này tuy không cam lòng nhưng đành khất phục trước uy thế của Hắc long.

Suy cho cùng thì dong binh đoàn là nơi sùng bái cường giả. Quyền đầu cứng thì lời nói có sức thuyết phục. Trong Hồn Diệt dong binh đoàn, ngay cả thực lực của Trưởng đoàn Đặc Lan Khắc Tư cũng không bằng Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc. Cát Nhĩ Bá Đặc ở Hồn Diệt dong binh đoàn lâu như vậy nên đám dong binh từ lâu đã biết rằng hắn khó chơi và đáng sợ, đôi khi mệnh lệnh của hắn cũng chẳng khác của Đặc Lan Khắc Tư bao nhiêu.

Trong khi Cát Nhĩ Bá Đặc trấn áp sự xúc động của đám dong binh này thì Hàn Thạc không chút do dự đi thẳng vào phòng bên trong động phủ, không hề ngăn đầu lên mà chỉ cần dặn hắn:

- Đám người đó các người cứ dùng thủ đoạn hành hạ tàn khốc cho ta. Chỉ có điều phải giữ mạng bọn chúng lại để sau khi thân thể hồi phục thì Đặc Lan Khắc Tư sẽ tự mình xử lý.

Nói xong, Hàn Thạc liền mang theo Đặc Lan Khắc Tư tiến vào trong động phủ, chỉ để lại đám người Á Tát bị cốt thứ xuyên ngang bắp đùi trông giống như là những xiên thịt dè nướng.

Đám Cách Lan Đặc nhìn bọn Á Tắt gân tay gân chân đều bị cắt đứt, xương cốt toàn thân đều bị đánh gãy trông giống như là những khối thịt bằm thì trong lòng dâng lên nổi tức giận không hả được. Hàn Thạc vừa đi khỏi, hần liền làm giống như Cát Nhĩ Bá Đặc, mỗi người chọn một miếng “thịt gà” mang về phía nhà lao tối tăm ẩm thấp, nơi có đủ bộ công cụ tra tấn người!

Đưa Đặc Lan Khắc Tư vào trong một gian nhà đá sáng sủa, Hàn Thạc khoanh chân ngồi ở sau lưng, hai tay dán chặt vào hậu tâm hần, những luồng Ma nguyên lực tựa như sợi chỉ chậm rãi tiến vào trong cơ thể Đặc Lan Khắc Tư, chữa lành những tổn hại trong thân thể gã từng chút từng chút một.

Ma nguyên lực sở dĩ thần kỳ hơn so với đấu khí là bởi vì ngoại trừ có lực sát thương cực lớn thì còn có thể thông qua sự khống chế nhuần nhuyễn mà càng sinh ra nhiều diệu dụng, trong đó trợ giúp người bị thương khôi phục thân thể là một trong những tác dụng kỳ diệu của nó.

Trải qua tai nạn lần này, toàn bộ gân tay gân chân của Đặc Lan Khắc Tư đều bị cắt đứt nhưng đấu khí thì vẫn còn. Một khi gân tay gân chân lành lại thì thực lực của Đặc Lan Khắc Tư sẽ không bị bất luận ảnh hưởng gì. Đối với một kiếm sĩ mà nói gân tay gân chân bị cắt đứt cũng có nghĩa rằng hần hoàn toàn trở thành một phế nhân, cho dù kiếm thuật có lợi hại đến đâu cũng không gây ra được bất cứ uy hiếp nào, cho nên bọn Á Tắt mới không hành hạ gì thêm.

Cho dù là Mục sư hay Dược tề sư của Kỳ Áo đại lục thì cách xử lý đối với kinh mạch thân thể cũng sẽ không đạt được thành tựu cao như Hàn Thạc, bởi vậy những vấn đề nan giải mà người bình thường có thể phải bó tay thì hần vẫn có phương pháp giải quyết. Thân thể Đặc Lan Khắc Tư đã được Niết bàn đan bồi luyện qua nên Ma nguyên lực do Hàn Thạc đưa vào lưu chuyển dễ dàng sắp xếp lại những thứ hỗn loạn.

Trong khi xử lý thương thế, Ma nguyên lực trở nên giống như dòng nước chảy chậm chậm êm ả, bao bọc lấy tất cả những đoạn kinh mạch bị đứt vỡ. Hàn Thạc dùng thần thức khám xét bên trong thân thể Đặc Lan Khắc Tư, đem kinh mạch đứt, vỡ nối lại từng chút một, sau đó điều động lực lượng của Niết bàn đan đang lưu giữ bên trong thân thể của Đặc Lan Khắc Tư gắn kết những đoạn kinh mạch đó lại.

Thân thể Đặc Lan Khắc Tư mặc dù còn xa mới bằng Hàn Thạc nhưng so với thường nhân thì xem như cực kỳ cường đại, cho nên hần cũng không phải hao phí nhiều Ma nguyên lực lắm để xử lý thương thế về thân thể của Đặc Lan Khắc Tư, chủ yếu chỉ là dùng nhận thức chuẩn xác về kinh mạch và kỹ năng thuần thực để lập lại trật tự ban đầu.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, Hàn Thạc ngồi xếp bằng sau Đặc Lan Khắc Tư về sau cũng không cần ngưng thần chú ý nữa. Thương thế gã đã ổn định, kinh mạch chỉ cần Ma nguyên lực của Hàn Thạc chậm rãi điều dưỡng là được nên hần lại có thể phân tâm lợi dụng Ma nguyên lực do thám chuyện khác.

Việc Đặc Lan Khắc Tư và những cao thủ của ba phương thế lực mất tích thì sau đó đã bị một toán người tiến vào trong lòng núi phát hiện ra. Trong nhất thời, tất cả ba phương thế lực đều khá nóng lòng, không biết rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì. Ba người Lao Lô Tháp, Phật La Lí Đạt và Á Đường Môn La tâm thần bối rối, liền tụ họp lại một chỗ bắt đầu xem xét.

Song mặc cho bọn chúng suy đoán như thế nào, cũng không biết cái lòng núi cực kỳ bí ẩn kia rốt cuộc làm sao lại bị bại lộ. Cuối cùng, sau một hồi thương thảo, ba phương thế lực bề ngoài cho rằng có nội gian trong thế lực của mình, nhưng thâm suy xét lại người của mình thì ai nấy thấy việc này khó có khả năng.

Không cần suy nghĩ nhiều, cao thủ của ba phương thế lực cũng hiểu rằng việc Đặc Lan Khắc Tư được cứu chắc chắn có liên quan đến Hồn Diệt dong binh đoàn. Vẫn còn có đủ loại cố kỵ nên mới dùng dằng dặc chưa động thủ, ba phương thế lực tới bây giờ biết rốt cuộc đã không còn đường lui, bọn Lao Lô Tháp đều là những kẻ hành sự quyết đoán, lập tức thống nhất quyết định động thủ đối với Hồn Diệt dong binh đoàn.

Chuyện đã phát triển đến mức như bây giờ, phương pháp muốn thông qua việc bắt giữ Đặc Lan Khắc Tư để không phải tổn thương thế lực của bản thân mình mà vẫn tiêu diệt xong Hồn Diệt dong binh đoàn rõ ràng đã không thể thực hiện được nữa. Ba phương thế lực lâu nay vẫn đại chiến với nhau, tuy hiểu rằng làm như vậy thì tổn thương sẽ rất nhiều, nhưng lại không thể không làm như vậy.

Theo mệnh lệnh của ba người, Già La dong binh đoàn, Hồng Liêm dong binh đoàn, Môn La gia tộc, thậm chí còn có cả năm sáu tiểu dong binh đoàn được hứa cho nhiều lợi ích lớn, với tốc độ cực nhanh đã tụ tập được hơn sáu ngàn người, nghênh ngang tiến đến chỗ Hồn Diệt dong binh đoàn.

Khi đám người này tới khu vực của Hồn Diệt dong binh đoàn thì mới bắt đầu phải ngừng lại. Trưởng đoàn của các dong binh đoàn tụ họp với nhau, bắt đầu thương nghị sẽ tiến công Hồn Diệt như thế nào.

Hồn Diệt dong binh đoàn đóng tại nơi có địa thế vô cùng đặc thù, chính là ở phần bên dưới một ngọn núi đá đen mọc ra một vách nham thạch trông giống như một cái bánh lớn nằm lơ lửng trên sườn núi. Từ phía dưới nhìn lên chỗ này thì chỉ thấy một vùng mờ mịt trắng xóa, bị sương mù che phủ toàn bộ hư hư thực thực, chỉ có một đường duy nhất là từ vách núi đen bên trên nhảy xuống.

Tuy nhiên, nếu từ phía trên tiến xuống thì Hồn Diệt dong binh đoàn tất nhiên sẽ phát hiện ra. Từ trên đi xuống tiến công là chuyện vô cùng khó khăn, có thể đảm bảo rằng tổn thất của phương thế lực bên mình nhất định sẽ vượt xa ngoài dự đoán của bọn họ.

Tục ngữ nói lên núi dễ xuống núi khó. Những lời này vận dụng vào tình thế chiến đấu hiện nay thì vô cùng chính xác. Tấn công thành trì thì luôn cực kỳ gian khổ tàn khốc, đó là bởi vì từ dưới thành trèo lên thành, quá trình này thật sự là quá mức tàn khốc thống khổ.

Nhưng mà quá trình từ dưới thành trèo lên trên mặt thành, phải đối diện với công kích từ trên tường thành tuy cực kỳ bất lợi nhưng ít ra còn có thể tinh tường ngẩng đầu nhìn lên, thấy địch nhân công kích tới thì còn dùng vũ khí trong tay đón đỡ. Từ phía trên ngọn núi đá đen đánh xuống phía dưới sẽ rất khốn khổ vì phải đối diện với sự công kích của bên dưới mà không thể thấy rõ tình huống ở dưới đó.

Một mặt là bởi vì sương mù. Mặt khác là quá trình tiến xuống so với đi lên càng phải cẩn thận hơn, chỉ cần sơ sẩy là sẽ ngã chết. Đặc Lan Khắc Tư tìm được một chỗ như vậy để đặt bản doanh của Hồn Diệt dong binh đoàn đúng thật là một quyết định vô cùng sáng suốt. Nơi đây dễ thủ khó công, bất luận kẻ nào muốn xông vào thì đều phải chấp nhận trả một giá khó có thể tưởng tượng nổi.

Chính là bởi vì như thế nên bọn Lao Lô Tháp mặc dù bắt sống được Đặc Lan Khắc Tư cũng không dám khinh địch động thủ với Hồn Diệt dong binh đoàn. Tuy vậy, sau khi Đặc Lan Khắc Tư được cứu đi, bọn chúng không thể không đối mặt với địa hình đặc thù này, chỉ riêng việc tiến vào như thế nào đã phải tranh luận thật dai dẳng.

Cả ba người Lao Lô Tháp đều là loại đa mưu túc trí, hiểu rằng ai xuống trước tiên thì nhất định sẽ chịu tổn thất lớn nhất nên bọn họ tất nhiên không muốn để cho người bên mình xuống trước. Nhưng những người khác cũng không phải loại ngốc, phương thức tiến công liều chết này thì không có thế lực nào nguyện ý đánh trận đầu. Bởi vậy đến khi chính thức phải công kích, đoàn người đột nhiên chững lại.

Thảo luận qua thảo luận lại, mấy người này cũng đẩy đi đẩy lại không ai dám để cho thủ hạ của mình gia nhập nhóm đầu tiên tiến xuống, vừa nghĩ đến việc Hồn Diệt dong binh đoàn có thực lực không thua kém bọn họ, hơn nữa địa hình lại dễ thủ khó công như vậy, Lao Lô Tháp lại đau đầu không biết phải làm như thế nào cho tốt.

- Nếu không thì chúng ta cứ thủ ở trên ngọn núi này. Bọn chúng cũng không thể cứ ở dưới đó mãi, nếu không thì lương thực và nước tất thành vấn đề. Chỉ cần bọn chúng lộ đầu ra khỏi dưới đó thì với thực lực của mình, chúng ta có thể dễ dàng giết chết chúng. Chúng ta tiến xuống thì sẽ gặp phải cuộc công kích tàn khốc, tuy nhiên bọn chúng trèo lên trên lại tương tự vô cùng khó khăn. Chúng ta chặn tại chỗ này thì có thể dễ dàng ép bọn chúng phải chết. - Phật La Lí Đạt âm trầm nghiêm mặt đưa ra kế sách ác độc này.

Mọi người kỳ thật đều biết kế này hữu dụng nhưng như vậy thì cuộc chiến đấu song phương sẽ biến thành trận chiến trường kỳ. Không ai biết rõ bên trong Hồn Diệt dong binh đoàn có bao nhiêu lương thực, thật sự tiêu hao hết đi thì bọn họ cũng không biết hàng ổ của chính mình có thể xảy ra vấn đề gì hay không.

- Các người cũng đều biết rằng cái tên Cát Nhĩ Bá Đặc là Hắc long, mặt khác Hồn Diệt dong binh đoàn cũng có thể lợi dụng ma pháp sư có Phiêu Phù thuật bay ra. Nếu là bọn chúng bay ra ngoài, sử dụng không gian giới chỉ vận chuyển lương thực thì chúng ta không biết phải chờ tới khi nào. Ta thấy phương pháp này không thể được. - Tộc trưởng Á Đường Môn La của Môn La gia tộc suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên mở miệng phản đối.

- Vậy theo người thì nên làm sao bây giờ? - Phật La Lí Đạt vừa thấy chính kiến của mình bị phản đối, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, khinh thường nhìn Á Đường Môn La hỏi.

Trầm mặc trong chốc lát, Á Đương Môn La như thể hạ quyết tâm, rồi ngẩng đầu nhìn Lao Lôi Tháp và Phật La Lí Đạt, trầm giọng nói:

- Gia tộc chúng ta còn có một nhóm phi hành ma thú đã được thuần hóa. Hơn nữa, số phi hành ma thú bây giờ một lần có thể chở được ba trăm người. Nếu ba trăm người này là cao thủ của ba đại thế lực chúng ta, một khi đáp xuống đến nơi liền sử dụng ma pháp có tính sát thương trên diện rộng thì tuyệt đối có thể cầm cự được một thời gian. Sau đó lại do phi hành ma thú bay qua bay lại đón xuống, như vậy ta xem sẽ không cần phải dùng cái quá trình chậm chạp kia.

Hắn vừa dứt lời thì mọi người vô cùng mừng rỡ. Phật La Lí Đạt cũng hưng phấn mỉm cười, nói:

- Lão già kia rõ ràng trong tay có đồ tốt. Tại sao còn không sớm nói ra?

Á Đương Môn La sắc mặt âm trầm, nhần nhó một hồi, thầm nghĩ đây chính là những thứ giữ nhà của ta, vốn là ta chuẩn bị để đến phút cuối cùng đối phó các người. Nếu không phải thật sự không có biện pháp thì ta làm sao lại mang ra. Đương nhiên, Á Đương Môn La tuyệt đối không nói ra những lời này bởi vậy mới âm trầm không nói một lời.

- Hắc hắc. Như vậy sự tình gì đều có thể giải quyết. Nếu lần này tiêu diệt được Hồn Diệt, Môn La gia tộc các người có công lao lớn nhất. Đến đây đến đây,, chúng ta thương lượng kỹ thêm một chút xem xem mỗi nhà sẽ phải ra bao nhiêu cao thủ. - Lao Lôi Tháp sáng khoái cười to, hô với đoàn trưởng của mấy tiểu thế lực ở đằng xa.

Hàn Thạc mang theo Đặc Lan Khắc Tư tiến vào trong lòng núi, sau một ngày một đêm rớt cục cũng đi ra sơn động. Cát Nhĩ Bá Đặc cùng đám người Cách Lan Đặc nghe tin liền chạy đến, Hắc long vừa thấy Hàn Thạc liền vội vàng dò hỏi:

- Chủ nhân, Đặc Lan Khắc Tư thế nào rồi?

- Hãy yên tâm. Tu dưỡng khoảng một tháng là gã có thể khôi phục như lúc ban đầu!

Hàn Thạc trấn an Đặc Lan Khắc Tư, chợt sắc mặt âm trầm nói:

- Ba đại thế lực mang theo mấy dòng binh đoàn nhỏ đã tới vùng phụ cận, đang thương nghị chuyện tiến công chúng ta. Lần này có sáu ngàn người tới đây. Chúng ta nhất định phải thận trọng xử lý.

- Chúng ta ở đây cũng có hơn một ngàn bảy trăm người, dựa vào ưu thế địa hình thì bọn chúng đừng mơ tưởng tấn công được dễ dàng. Hừ, đoàn trưởng bị bọn chúng hành hạ thành bộ dạng này, chúng ta sẽ khiến cho bọn chúng phải trả giá đắt. Bất luận ai dám xuống đây đều phải chết ở trong tay chúng ta. - Cách Lan Đặc cùng Đặc Lan Khắc Tư là bằng hữu lâu năm, ngày trước tại Hồng Liêm dòng binh đoàn là cộng sự, nghe vậy thì không thể át nổi cơn giận quát lớn.

Hàn Thạc hoàn toàn có thể lý giải sự phản nộ của Cách Lan Đặc, tuy nhiên vẫn lên tiếng nói ra sự thật mà hắn nghe được:

- Môn La gia tộc xuất động phi hành ma thú lâu nay vẫn giữ bí mật. Đám ma thú này mỗi lần có thể chở ba trăm người xuống đây. Nếu trong ba trăm người này có mấy chục ma pháp sư, ma pháp sát thương phạm vi rộng sẽ tạo thành cản trở thật lớn đối với chúng ta.

- Trong quá trình này, đám phi hành ma thú lại có thể đưa thêm ba trăm người khác tiến đến nơi này, như vậy, ưu thế tương đối về mặt địa hình không còn tồn tại nữa. Do đó, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường, nhất định phải có chuẩn bị thỏa đáng, nếu không cuộc chiến này chúng ta sẽ thua không thể nghi ngờ.

Lời vừa nói ra, Cách Lan Đặc lấy làm kinh hãi, phản ứng mạnh mẽ. Hắn biết là nếu theo lời Hàn Thạc nói như vậy, bằng vào hơn một ngàn bảy trăm người của Hồn Diệt dòng binh đoàn ở nơi này căn bản là không có biện pháp chống lại sáu ngàn người công kích.

- Vậy phải làm sao bây giờ? - Cách Lan Đặc hơi lo lắng hỏi.

- Chủ nhân, ta cùng Lan Á sẽ hóa thành bản thể, tiêu diệt hết bọn chúng trên không trung. - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc hung bạo hô lên, chuẩn bị đại chiến một trận.

- Nếu chỉ là ba trăm kiếm sĩ thông thường, người và Lan Á hai người hóa thành bản thể thì là đủ rồi. Song ba trăm cao thủ, trong đó còn có số lượng lớn ma pháp sư nữa, chỉ bằng người cùng Lan Á thì tuyệt đối không chống đỡ được công kích của nhiều cao thủ như vậy. Mặt khác, mục đích của bọn chúng chỉ là tiến xuống được nơi này, người cùng Lan Á có thể ngăn cản được bao nhiêu người xuống đây? Mặc dù đây cũng là một chủ ý nhưng không phải là kế vạn toàn! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn vẻ kích động của Hắc long, bình tĩnh nói ra sự thật.

- Vậy như thế nào thì mới tốt đây? - Lúc này đặt câu hỏi là Cửu đầu xà Lan Á. Lan nữ lắng lơ hòa hợp với Cát Nhĩ Bá Đặc dâm dăng, thật sự là duyên trời định. Hai chủng tộc cùng có tính dâm dăng, một khi kết hợp thì cảm tình mãnh liệt khiến cho Hàn Thạc phải trợn mắt cứng mồm.

- Đúng vậy, chủ nhân. Người xem phải làm sao bây giờ? - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, nhìn nhó hỏ Hàn Thạc.

- Căn cứ theo chủ ý của người, người cùng Lan Á sẽ ngăn chặn trên không trung, mặt khác ta sẽ triệu hoán một số lượng lớn Thạch tượng quỷ trợ giúp hai người các người. Chờ lúc bọn chúng sắp hạ xuống, cung tiễn thủ phía dưới sẽ không ngừng xạ kích. Chỉ cần giết chết các cao thủ mạnh nhất của ba đại thế lực đi đợt đầu thì bọn chúng muốn đánh thắng trận này cũng không hề dễ dàng như vậy. - Hàn Thạc cười lạnh nói với Cát Nhĩ Bá Đặc.

Bọn Lao Lô Thập căn bản không biết nhất cử nhất động của mình đều bị Hàn Thạc giám thị, còn tưởng rằng công kích lần này nhất định là cực kỳ bất ngờ, ít nhất chuyển phi hành ma thú đầu tiên đáp xuống có thể hoàn thành dễ dàng, gây cho Hồn Diệt dong binh đoàn những phiền toái thật lớn. Sau đó sẽ cuộn cuộn không ngừng vận chuyển các cao thủ xuống dưới, một trận quyết định chiến cuộc.

Đáng tiếc bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không tính được rằng Hàn Thạc có thể biết được hết thủy ý đồ của bọn chúng và có thể thông dong bố trí trước để giáng cho cái bọn chúng tự cho là bí mật bay xuống một đòn phủ đầu đau đớn. Với sự tồn tại của một số lượng lớn Thạch tượng quỷ, Hàn Thạc tự tin có thể buộc nhóm người đầu tiên đó phải chịu đòn đả kích thảm trọng.

Một khi các cao thủ nhóm đầu tiên bị giết chết hơn phân nửa, chẳng những có ảnh hưởng lớn đối với sĩ khí của bọn chúng mà sợ rằng đám cao thủ tiếp theo cũng không dám cưỡi phi hành ma thú bay xuống nữa. Dựa vào ưu thế về địa hình, Hàn Thạc tin tưởng ba phương kia lần này nhất định không thể được như mong muốn.

Mười hai con Huyền ma đã thu hết nhất cử nhất động của ba phương thế lực vào trong mắt. Hàn Thạc rõ ràng rành mạch chỉ huy đám người Cách Lan Đặc triệu tập những dong binh am hiểu xạ kích lại, đem cung tên ở trong kho phân phát cho bọn họ. Ngay cả một số trường mâu cùng lao có thể ném xa cũng lấy ra toàn bộ, chuẩn bị thật tốt để ứng phó với đám bộ đội phi hành đi tiên phong.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua, nhóm Lao Lô Thập thương thảo hồi lâu, rốt cục cũng xác định danh sách ba trăm người trong nhóm đầu tiên bay xuống. Ba trăm người này bảo vệ mấy chục vị ma pháp sư quý giá. Có thể lọt vào nhóm đầu tiên thì ít nhất cũng phải là kiếm sĩ cao cấp, có thể nói tập trung cao thủ mạnh nhất của các đại thế lực.

Đêm dài yên tĩnh có thể che dấu tung tích bọn họ, buổi tối sương mù lại dày đặc, bởi vậy hành động lần này đương nhiên được tiến hành vào ban đêm.

Lúc trăng tròn dần dần hiện lên trên bầu trời, ánh trăng nhu hòa trong sáng chiếu xuống. Từ phía dưới nhìn lên thì chung quanh ngọn núi đá đen nguy nga kia có sương mù trắng xóa bao phủ. Hơn hai trăm Ưng thân nữ yêu, Hàn sương phi ưng, Sư thú, Phi mã ... các loại phi hành ma thú từ trong gia tộc bọn chúng được điều động theo mệnh lệnh của Á Đường Môn La, xếp thành đội hình bay đến.

Mấy thế lực lớn đã điều ra hơn ba trăm cao thủ nai nịt sẵn sàng, khi phi hành ma thú xuất hiện liền theo hiệu lệnh của thủ lĩnh ba đại thế lực cưỡi lên đám ma thú đã thuần phục. Trong đó Á Đường Môn La và Phạt La Lí Đạt làm đầu lĩnh cũng tham dự đợt tiến công này.

Bản thân Phạt La Lí Đạt là một vị Ma đạo sư nên không cần phi hành ma thú chở xuống, Á Đường Môn La cưỡi siêu giai ma thú Kim sí đại bàng đã được huấn luyện hao phí rất nhiều tài lực chăm sóc, cuối cùng cũng hồi phục lại, chỉ có điều lông vũ trên người xơ xác hơn, nhìn thoáng qua có vẻ khá là thê thảm.

Đây đều vì lần trước Kim sí đại bằng bảo vệ cho Á Đường Môn La nên mới lâm vào cảnh ngộ thê thảm thế này. Cũng bởi nguyên nhân này, hần xuất phát từ cừu hận vô tận đối với Hàn Thạc mới xuống tay với Đặc Lan Khắc Tư.

Lao Lô Tháp mặc dù có thể cường hóa ba lần, thực lực so với Á Đường Môn La và Phạt La Lí Đạt đều cao hơn một bậc, song hần lại không thể bay lượn!

Mặt khác, lưu lại nơi này có rất nhiều người cho nên cần có người trấn trụ và an bài mọi việc phía sau, bởi vậy Lao Lô Tháp vận dụng điều này để ở lại chủ trì đại cục, không gia nhập đợt tấn công đầu tiên.

Ánh trăng mờ lung, đám phi hành ma thú giương cánh bay đi, hình thành một tấm màn trời che khuất cả ánh trăng. Ngẩng đầu lên nhìn đám ma thú càng bay càng cao, Lao Lô Tháp trong lòng lại có chút bất an.

Kỳ thật, từ khi Đặc Lan Khắc Tư đột nhiên được cứu đi một cách thần kì thì Lao Lô Tháp đã có cảm giác bất an. Bởi vì vô luận nhìn từ góc độ nào, Hồn Diệt dong binh đoàn sau khi mất đi Đoàn trưởng Đặc Lan Khắc Tư thì chắc chắn cũng phải lâm vào cảnh hoảng loạn. Hần biết rõ trong lòng là Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc có thực lực cao cường, nhưng mà đã ở chung cùng hần, Lao Lô Tháp cũng hiểu rằng Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ thuần túy là một kẻ lỗ mãng mà thôi, tuyệt đối không có kế hoạch cắn mật cùng lý trí linh mẫn!

Lao Lô Tháp sở dĩ phải đợi lâu chính là để khi nào biết rõ Hồn Diệt dong binh đoàn xuất binh ra khỏi nơi hiểm yếu này thì bọn họ sẽ ung dung tiêu diệt hết các cao thủ của Hồn Diệt. Song Hồn Diệt dong binh đoàn lại cẩn thận ngoài sức tưởng tượng của hần, bọn họ chẳng những không hề rời khỏi nơi hiểm yếu này, ngược lại gọi toàn bộ cao thủ ở bên ngoài trở về.

Khi nghe được thông tin về việc Đặc Lan Khắc Tư mất tích, Lao Lô Tháp thật sự lấy làm kinh hãi. Sau khi suy ngược nghĩ xuôi, hần dần dần hiểu rằng có một bàn tay ma quái đang âm thầm khống chế cục diện bên trong Hồn Diệt dong binh đoàn. Chính bởi vì có sự tồn tại của bàn tay ma quái này, Hồn Diệt mới có thể ổn định thế cục, bắt đầu dần dần tổ chức lực lượng phản kháng.

“Ta nhất định là quá lo lắng mà thôi. Thành Áo Sâm hiện tại đang vào thời điểm mấu chốt, cái tên kia dù thế nào cũng không thể trở về được.” Lao Lô Tháp vỗ đầu bứt tai tự nhủ.

- Đoàn trưởng, lần này nhất định không hề có một chút sai sót nào. Người mà ngài lo lắng kia sẽ không thể xuất hiện. Ngày hôm qua ta đã nhận được tin tức là hần còn ở trong thành Áo Sâm, làm sao có thể xuất hiện tại Nhật Diệu cốc nhanh chóng như vậy được. Ngài hãy yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể diệt trừ Hồn Diệt dong binh đoàn. - Cáp Lí Tư hiểu được Lao Lô Tháp lo lắng cái gì. Lần này, hần sở dĩ lựa chọn thời điểm xuất thủ vào mấy ngày hôm trước cũng vì biết rõ Hàn Thạc không rảnh để quan tâm đến công việc ở Nhật Diệu cốc, nếu không thì Lao Lô Tháp có lẽ vẫn còn do dự!

- Hy vọng như thế. Đặc Lan Khắc Tư cũng đáng sợ nhưng hần hoàn toàn không đáng cho ta phải lo lắng, chỉ có cái tên kia mới là địch nhân khiến ta đau đầu. Ài, đáng tiếc rằng cả Đặc Lan Khắc Tư và hần đều là những hảo hán thực sự, nếu không phải Hồn Diệt dong binh đoàn của Đặc Lan Khắc Tư đã trở thành mối uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta, có lẽ ta cùng bọn họ đã trở thành bằng hữu. - Lao Lô Tháp thở dài một tiếng, nói với Cáp Lí Tư ở bên cạnh.

- Đây là do chính bọn họ chuốc lấy. Ngay từ lúc bọn họ bắt đầu tiến vào Nhật Diệu cốc, Đoàn trưởng đã chìa tay ra với bọn họ, nhưng chính bọn họ đã cự tuyệt. Bây giờ đã thành như thế này thì cũng không được oán đoàn trưởng ra tay ngoan độc. Tất cả đều bởi vì bọn họ có dã tâm muốn cướp đoạt quyền lợi trong tay chúng ta. - Cáp Lí Tư cau mày an ủi Lao Lô Tháp.

- Quên đi, không nói chuyện này nữa. Ta chỉ cảm giác có chút không bình thường. Hy vọng lần này Phạt La Lí Đạt và Á Đường Môn La sẽ không làm ta thất vọng. - Cái đầu trọc của Lao Lô Tháp phản chiếu ánh trăng sáng bóng lên. Điều này thể hiện đám phi hành ma thú của gia tộc Á Đường Môn La bay phía trên đầu hần không còn che khuất ánh trăng nữa mà đã chính thức tiến vào khu vực này.

- Tất cả mọi người hãy cẩn thận một chút. Mặc dù bọn chúng không có khả năng phát hiện ra chúng ta, chúng ta cũng cần nâng cao tinh thần, cẩn thận mọi biến cố có thể sẽ phát sinh! - Á Đường Môn La cười trên mình siêu giai ma thú Kim sí đại bằng, nói với đám người bên cạnh.

- Tộc trưởng yên tâm đi, chúng ta biết phải làm thế nào. - Tộc nhân của Môn La gia tộc cười phụ họa, ai nấy siết chặt lấy ma pháp trường trong tay, sẵn sàng ứng phó những biến cố có khả năng xảy ra.

Cách Á Đường Môn La trong đội ngũ phi hành kia không xa, Phạt La Lí Đạt mắt mở to chớp sáng, cẩn thận quan sát dị trạng có thể gặp phải, nhẹ giọng cùng một số tâm phúc bên cạnh nói thầm cái gì đó, như là đang thương nghị chi tiết hành động tiếp theo.

Đúng lúc đoàn người xuyên qua sương mù dày đặc đến khu vực sương mù thừa thốt, chỉ còn có mấy trăm thước là có thể tiến vào khu vực Hồn Diệt dong binh đoàn thì một cái bóng mơ hồ thật lớn dần dần hiện lộ ra từ giữa sương trắng. Cát Nhĩ Bá Đặc hóa thành bản thể Hắc long, đôi mắt to như đèn lồng tròng mắt nhìn ba trăm người đi đến, không phí lời mà phun luôn ra một ngụm long tức có mùi vị tanh hôi.

Tiến hóa tới nhị giai ma thú, thổ tức của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc càng thêm độc axit đáng sợ, ở cái khu vực ẩm ướt này thì phạm vi uy lực của độc axit càng được đề cao rất nhiều. Mười mấy kiếm sĩ và pháp sư cười Ứng thân nữ yêu đi đầu là những kẻ bị thổ tức của Cát Nhĩ Bá Đặc phun trúng trước hết.

Một cảm giác áp chế cực kỳ mạnh đánh thẳng vào ngực như là đột nhiên bị núi lớn đè xuống, ngoại trừ Ứng thân nữ yêu vì bản thân mình cũng là ma thú mang độc ra thì những kẻ thuộc loài người còn lại ai nấy đều văng đầu hoa mắt, miệng mũi ộc máu tươi ra thành dòng. Ngoại trừ độc axit ra, lực đập của long tức cũng rất đáng sợ, bọn Ứng thân nữ yêu kêu chóc chóc mấy tiếng rồi ngã nghiêng ngã ngửa. Mười mấy người lập tức bị sự loạn xạ của Ứng thân nữ yêu hất tung ra ngoài.

- Hắc long! Là con Hắc long đó! - Tiếng kêu kinh hãi vang lên, hiển nhiên là có người đã phát hiện ra sự xuất hiện của Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Hắc hắc, các ngươi dám đến địa bàn của ta, hãy chết cả đi cho ta! - Thanh âm uy nghiêm của Cát Nhĩ Bá Đặc vang vọng bầu trời, cổ thô dài vươn ra, một đạo liệt diễm phụt thẳng ra ngoài thiêu cháy luôn mười mấy ma thú cùng những người cười chúng, tất cả đồng thời rơi xuống đất.

- Tấn công, chỉ là một con Hắc long mà thôi, không có gì đáng sợ! - Á Đường Môn La nghe thấy liền phi đến, đột nhiên cao giọng hô một tiếng. Đôi cánh của Kim sí đại bằng ở dưới thân hần bỗng nhiên quạt mạnh tạo thành một cơn lốc bao trùm khu vực khoảng mười thước, đẩy luồng lửa do Cát Nhĩ Bá Đặc phun ra tạt sang một bên.

Á Đường Môn La cười Kim sí đại bằng, tay cầm cây trường thương lóng lánh ánh sáng bạc, nhanh như tia chớp lao về phía Hắc long. Một số ma pháp sư khác cũng đã ổn định lại, lập tức ma pháp quang điện đan xen vào nhau cùng ào ào bắn về phía Cát Nhĩ Bá Đặc.

Nếu chỉ có một mình Á Đường Môn La cười Kim sí đại bằng thì Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc thật sự cũng không e ngại. Song chính như lời Hàn Thạc nói, đòn tấn công tập thể của những cao thủ mạnh nhất đi tiên phong của ba đại thế lực thì tuyệt đối không phải một mình hắn có thể đối phó nổi. Mấy chục đạo công kích gồm các hệ ma pháp đột nhiên vụt đến, Hắc long cũng không thể không tạm lánh mũi nhọn, ẩn sau sương mù né đi.

- Hừ, chỉ là một con Hắc long như ngươi thì có thể làm được cái quái gì chứ!

Á Đường Môn La lớn tiếng trào phúng, lập tức phát tay nói:

- Hành tung đã bại lộ, chúng ta phải xông tới nhanh lên. Ngàn vạn lần không thể chậm trễ để cho bọn chúng có cơ hội chuẩn bị.

- Giết. Tối nay qua đi, Hồn Diệt dong binh đoàn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi Nhật Diệu cốc! - Phạt La Lí Đạt mặt lạnh lẽo, từ đằng xa hét lên một câu, dùng Phiêu Phù thuật bay đến chỗ Á Đường Môn La. Những âm thanh kỳ quái “Vù vù..... vù vù.....” đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền tới.

- Cái thanh âm gì vậy, thật kỳ quái! - Một gã dong binh nói ra tiếng lòng của mọi người. Sau đó mọi người cũng đều thấy kỳ quái hết nhìn đông tới nhìn tây, không nhận ra cái âm thanh gì mà cổ quái như thế.

Đột nhiên, một bầy sinh vật tạo thành đám đen kịt như là mây đen vũ cánh bay tới trông tựa như một đàn châu chấu đông nghìn nghịt. Chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn Thạch tượng quỷ sắp thành đội ngũ hàng lối chỉnh tề bay rất nhanh tới gần phía bên này.

Trong những bất tử sinh vật thì Thạch tượng quỷ cũng không phải loại cường đại, lực chiến đấu của từng cá thể so với bất luận một con ma thú nào của Môn La gia tộc cũng đều không bằng.

Chỉ có điều Thạch tượng quỷ bao giờ cũng xuất hiện theo bầy đàn!

Tuyệt đối không hề xuất hiện một hai Thạch tượng quỷ riêng lẻ. Giờ đây tinh thần lực của Hàn Thạc đã tiến bộ nhanh chóng, mỗi lần triệu hoán tính phải được hơn bốn ngàn Thạch tượng quỷ. Bọn chúng quả nhiên là giống như đám mây đen kìn kịt.

Bất luận loại sinh vật gì mà hợp thành quy mô lớn thì đều cực kỳ đáng sợ, ngay cả muỗi kiến cũng vẫn là ác mộng của những sinh vật cường đại. Bản thân Thạch tượng quỷ vốn đã có lực công kích không nhỏ, hợp thành quy mô lớn thì tự nhiên là càng thêm đáng sợ. Lúc này, Thạch tượng quỷ ở khắp chung quanh, tựa hồ ngay cả không gian cũng lấp đầy. Đám cao thủ đi đột đầu tiên vốn tin tưởng rằng đánh lén sẽ không bị phát hiện, trong lúc nhất thời tất cả đều trợn tròn mắt ra.

- Quang hệ ma pháp sư, tịnh hóa tất cả cái đám rác rưởi này cho ta! - Phật La Lí Đạt chỉ ngó người ra khoảng hai giây, khi bầy Thạch tượng quỷ càng ngày càng đến gần thì hấn hét lớn lên trước nhất.

Vừa lớn tiếng hét xong, chính bản thân Phật La Lí Đạt bắt đầu hành động trước tiên, rất nhanh chóng lấy ra ma pháp trượng bắt đầu ngâm xướng chú ngữ ma pháp. Một vòng tròn do Quang hệ nguyên tố ngưng tụ thành đột nhiên bay thẳng vào bầy Thạch tượng quỷ. Cái quang hoàn vừa bay vào bầy Thạch tượng quỷ, trong chớp mắt đã tịnh hóa ba chục con thành tro bụi.

Trong nhóm cao thủ này còn có bảy ma pháp sư Quang hệ, vừa thấy Phật La Lí Đạt bắt đầu hành động thì cũng không cam lòng tụt hậu, ào ào phóng ra Quang hệ ma pháp quen thuộc nhất. Từng chiêu ma pháp Quang hệ đánh trúng vào đội ngũ Thạch tượng quỷ, quả nhiên là tạo thành tổn thương lớn đối với bầy bất tử sinh vật này.

Song, mạnh nhất nơi này là Phật La Lí Đạt thì cũng chỉ là một Quang hệ Ma đạo sư, còn mấy người lợi hại một chút thì mới là Cao cấp ma pháp sư, còn yếu kém hơn nữa thì bất quá mới là Sơ cấp ma pháp sư. Uy lực của Quang hệ ma pháp mà bọn họ có thể phóng ra thì cũng có hạn. Tổn thất hơn hai trăm so sánh với số lượng hơn bốn ngàn Thạch tượng quỷ thì căn bản là không đáng kể.

- Ngu ngốc. Bất tử sinh vật đích thực là e ngại Quang hệ ma pháp nhưng các hệ ma pháp cũng có tác dụng. Các ngươi đừng sốt đứng ngây ra đó để làm gì, mau động thủ đi nhanh lên! - Á Dương Môn La sau khi thấy mấy Quang hệ ma pháp sư ra tay, còn một số ma pháp sư khác chỉ đứng ở xa quan sát thì liền tức giận tràn hông, hét toáng lên quát mắng.

Á Dương Môn La vừa mắng xong thì những người này mới có phản ứng. Ma pháp sư bắt đầu rì rào ngâm xướng ma pháp các hệ, chỉ thấy những phong đao, lôi điện, hỏa xà bay lượn khắp trời. Thạch tượng quỷ đang kêu gào xông tới thoát cái đã chết thêm khoảng bốn năm trăm con.

Thế nhưng tới lúc này thì rốt cục bầy Thạch tượng quỷ cũng đã lao vào giữa đội ngũ của bọn họ. Một đám Thạch tượng quỷ phân tách ra chuyên môn nhắm nhắm tìm bọn ma pháp sư chộp tới. Ma thú dưới thân bọn này đối mặt với bầy Thạch tượng quỷ cũng ra sức chiến đấu.

Đột nhiên trên khắp cả bầu trời, quang mang rực rỡ tỏa ra bốn phía. Những bóng đen sì sì bay loạn ngược xuôi. Thình thoảng lại có những tiếng kêu thê thảm vang lên, những nhân thể từ trên trời cao trăm ngàn trượng rơi xuống, đập vào mặt đất liền bị nát ra như cám.

- Oa ca ca, ta lại tới. Lần này đây ta xem các ngươi làm sao đánh ta! - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc hung hăng càn quấy lại một lần nữa vang lên. Long khu thật lớn hoàn toàn mở rộng.

Ở bên cạnh Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, Cửu đầu xà Lan Á tựa như là một con bạch tuộc lớn, cùng với Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nhắm hướng đám cao thủ đang bị Thạch tượng quỷ quần công mà lao đến.

- Phật La Lí Đạt, chúng ta lại gặp nhau rồi! - Giọng nói của Hàn Thạc đột nhiên vang lên. Trong một đám Thạch tượng quỷ, hấn với vẻ âm trầm, bước từng bước trong không trung đi về hướng Phật La Lí Đạt.

Sau lưng Hàn Thạc, hàng trăm hàng ngàn Thạch tượng quỷ rít gào cuồng loạn cả lên. Một bất tử sinh vật thật lớn bay chậm rãi từ trong bầy Thạch tượng quỷ hiển lộ ra. Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma uy phong lẫm

liệt cầm thanh cốt thứ dài ba thước đi theo sát phía sau Hàn Thạc.

404. Chương 404:học Cha Cả Đây

Khi con Thạch tượng quỷ đầu tiên xuất hiện thì Phật La Lí Đạt đã hiểu rằng lúc này sát tinh đã đến, song trận đánh đã tới tình huống này thì cũng không còn đường lui nữa, bởi vậy y mới bất chấp tất cả mà xuất thủ, cố gắng tận lực tịnh hóa những bất tử sinh vật trước mặt, xông thẳng tới khu vực Hồn Diệt dong binh đoàn quyết một trận tử chiến với bọn họ.

Hàng ngàn Thạch tượng quỷ bay lượn quanh người Hàn Thạc, bay theo bước chân hắn đang bước đi trên không trung cũng tiến về phía Phật La Lí Đạt. Giờ khắc này thì trong lòng y đã hoảng sợ, bất quá nội tâm phần nộ cũng không thể áp chế được, ánh mắt cừu hận chăm chăm nhìn vào trên người Hàn Thạc.

Phật La Lí Đạt không có lý do để không hận!

Bắt đầu từ ngày Hàn Thạc tới Nhật Diệu cốc, tựa hồ cũng ấn định là Phật La Lí Đạt y phải chịu xúi quẩy. Đầu tiên là Hàn Thạc đoạt mất Phi Bích mà Phật La Lí Đạt để mất tới, ngay sau đó lại cặp kè với Đắc Lan Khắc Tư là tử địch của y, đồng thời còn nhiều lần làm cho y khó coi, ngay trước mặt đám đông đánh y thương nặng.

Những điều này bỏ qua thì thôi, nhưng Hàn Thạc lại phá hỏng trận mai phục mà bọn y đã bố trí công phu, dùng thiết quyền cuồng mãnh đánh chết ông nội kính yêu của y, làm quan hệ giao hảo giữa y và Quang Minh giáo hội chuyển biến xấu đi.

Trước khi Hàn Thạc tới Nhật Diệu cốc thì mọi sự trong cốc đều vận chuyển theo đúng như Phật La Lí Đạt tưởng tượng. Mượn thêm lực lượng của Quang Minh giáo hội, y hoàn toàn nắm chắc có thể hất cẳng Già La dong binh đoàn, trở thành chủ nhân chính thức của Nhật Diệu cốc, sở hữu tài nguyên khổng lồ của nơi này.

Dựa theo suy nghĩ của y, ngoài sáng có Hồng Liêm dong binh đoàn chưởng quản quyền hành tại Nhật Diệu cốc, trong tối còn có Đồ Phu Cổ Tư Tháp Phu trợ giúp thì tất cả các thế lực lớn nhỏ trong Nhật Diệu cốc đều sẽ bị y từng bước xâm lấn, đến lúc đó y sẽ sở hữu toàn bộ Nhật Diệu cốc.

Đáng tiếc, sự xuất hiện của Hàn Thạc đã khiến cho tình thế nghịch chuyển theo đường hướng hoàn toàn khác với suy nghĩ của y. Sau khi Hàn Thạc rời đi, còn lưu lại cái mầm họa là Hồn Diệt dong binh đoàn, từng chút một nuốt dần sự hy vọng và chờ đợi của Phật La Lí Đạt.

- Sai lầm lớn nhất của ta chính là không bất chấp tất cả giết chết người ngay từ đầu! - Trừng lớn mắt nhìn Hàn Thạc, Phật La Lí Đạt nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên, giọng điệu chứa đựng oán độc và cừu hận không thể tả nổi.

Hàn Thạc thản nhiên cười lớn, tiếng cười cao vút, âm lượng cực lớn, phảng phất như tiếng cười đã hóa thành một cơn cuồng phong bay lên trời, chẳng những ở trong khu vực này, mà ngay cả đoàn người của Á Đường Môn La ở phía dưới cũng đều nghe thấy rõ ràng.

- Phật La Lí Đạt. Ta thật sự là cảm thấy thương hại thay cho ngươi. Ngươi tự cho rằng có ông nội ngươi bảo hộ là có thể hoành hành tại Nhật Diệu cốc không còn biết sợ gì nữa sao? Một mặt, ngươi đã hèn hạ cướp đoạt Hồng Liêm dong binh đoàn, mặt khác lại ngấm ngầm cấu kết với nhóm cường đạo tàn nhẫn nhất, ngươi đúng thật là coi trời bằng vung!

- Hắc hắc, đáng tiếc ư là đáng tiếc, thế giới này không phải chỉ có một mình ngươi thông minh, cũng không phải do Phật La Lí Đạt ngươi nói ra là được. Ông nội ngươi không thể bảo vệ ngươi cả đời, bây giờ cái lão già Phất Cách Sâm kia xong đời rồi, ngươi có dẫn vật cũng không làm được gì. Ha ha, Ta nói nhảm với ngươi nhiều như vậy làm cái gì chứ, dù sao ngươi cũng sẽ chết ngay bây giờ mà! - Hàn Thạc cười khinh thường, chế nhạo châm chọc Phật La Lí Đạt.

Hàn Thạc nói ra những lời này, Phật La Lí Đạt tựa như bị người dùng giày bần đạp một cước giữa mặt. Mặt y trở nên cực kỳ âm hiểm khó coi, trừng mắt cừu hận từ từ bước tới gần Hàn Thạc. Phật La Lí Đạt hít sâu một hơi, gằn giọng:

- Hôm nay, không phải ngươi chết thì là ta vong!

- Đương nhiên là người vong rồi! - Hàn Thạch đột nhiên lạnh lùng quát lên, bước thoăn thoắt về phía Phật La Lí Đạt với tốc độ nhanh như là một tia chớp lóe lên trên không trung, cấp tốc xông thẳng đến chỗ Phật La Lí Đạt.

Cùng lúc đó, bầy Thạch tượng quỷ gồm hàng nghìn con ở phía sau lưng Hàn Thạch đột nhiên giống như thiên nữ tán hoa phân tán ra thành những chi đội nhỏ, như một đàn châu chấu bay về phía các cao thủ của ba đại thế lực đang bị một bầy Thạch tượng quỷ khác cản xé.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma bay lượn, đứng vững vàng, uy phong凛凛 ở một chỗ bằng phẳng trên lưng Cốt ma, Tử ma nhân tỏa ra ánh sáng lóng lánh. Sau khi lượn một vòng trên trời, hần giơ thanh cốt thứ dài ba thước trong tay chỉ vào Á Đương Môn La. Dưới thân hần, Cốt ma do hủ thi tạo thành liền tung cánh lướt về hướng tộc trưởng gia tộc Môn La.

Đủ loại ma thú như Ứng thân nữ yêu, Hàn sương phi ưng, Phi mã, Sư thú, Song long Phi long, đều là Á Đương Môn La gia tộc hao phí tinh lực rất lớn mới có thể thuần phục được. Mỗi một con phi hành ma thú đều có thể tự mình đối phó được mấy con Thạch tượng quỷ, hơn nữa trên người bọn chúng chở không phải kiếm sĩ thực lực cao siêu thì cũng là ma pháp sư các hệ, xét theo đạo lý thì chắc chắn là sẽ không phải chịu thua thiệt lớn thì mới đúng.

Nhưng mà sự thật lại không phải như thế. Một cao thủ cười trên một ma thú đáng lẽ có thể đối phó mười Thạch tượng quỷ, tuy nhiên khi bầy Thạch tượng quỷ đột nhiên lao tới, khí thế của một đám đen sì sì đó đã đủ gây chấn động lòng người, cái loại mùi vị hủ thi nồng nặc xông lên cũng không hề dễ chịu, gây phiền não vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Thạch tượng quỷ thật sự quá nhiều, khi mấy chục Thạch tượng quỷ xông vào công kích một ma thú, cho dù là Ứng thân nữ yêu hay Sư thú đều có chút không tiêu hóa nổi. Mặt khác còn có hai siêu giai ma thú cực mạnh là Cát Nhĩ Bá Đặc và Cửu đầu xà Lan Á khuấy đảo nên chỉ trong thời gian chốc lát, liền có mấy chục người không phải bị Thạch tượng quỷ cắn chết cào chết, thì ma thú dưới thân cũng bị quần áo đến chết, mang theo bọn họ rơi xuống vực sâu vô tận.

Ở giữa tầng tầng lớp lớp Thạch tượng quỷ, cầm trong tay một thanh cốt thứ dài ba thước, Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma cũng vô cùng uy phong. Tiểu Khô Lâu cùng Cốt ma đều có thể miễn dịch đối với ma pháp công kích thông thường. Trong khi bay về hướng Á Đương Môn La, một con Ứng thân nữ yêu xòe lợi trảo lao xuống, còn chưa kịp tới gần Tiểu Khô Lâu đã bị thanh cốt thứ dài ba thước của hần đâm xuyên qua người.

Tiểu Khô Lâu vóc người nhỏ gầy, sau khi đâm xuyên qua người con Ứng thân nữ yêu dài mấy thước kia xong, dư lực của thanh cốt thứ vẫn không giảm, cũng giết chết luôn cả một tên Hỏa hệ ma pháp sư ở bên trên. Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma ung dung giơ thanh cốt thứ mang theo thân thể thật lớn của Ứng thân nữ yêu, xương tay rung rung một cách kỳ diệu, tử khí khổng lồ theo thanh cốt thứ cuồng bạo nhập vào trong cơ thể Ứng thân nữ yêu. Chỉ thấy Ứng thân nữ yêu ở phía trên đầu hần đột nhiên nổ tung ra.

Những tảng thịt thối của Ứng thân nữ yêu mang theo tử khí nồng nặc bắn tóe ra ngoài tựa như tảng đá nặng trĩu, phàm là bị những tảng thịt thối đó văng trúng thì những luồng tử khí đã tiềm ẩn trên đó liền khiến cho toàn thân lạnh như băng rất khó sở, ngay cả hành động đều cứng ngắc lại.

Tiểu Khô Lâu cứ một đường như vậy bay về phía Á Đương Môn La, trên đường chỉ dễ dàng tiêu diệt một Ứng thân nữ yêu nhưng đột nhiên, tất cả mọi người đều hiểu được sự khủng khiếp của bất tử sinh vật này. Trong lúc đang đối phó với một trời đầy Thạch tượng quỷ, cả đám lại dường như cực kỳ ăn ý tránh ra, nhường hần một lối cho hần có thể lao thẳng đến chỗ Á Đương Môn La.

Không rời mắt nhìn chằm chằm vào Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, siêu giai ma thú Kim sí đại bằng dưới người Á Đương Môn La có thể thuần thực thao túng Phong hệ ma pháp, không thấy hai cánh quạt như thế nào, nhưng những đạo phong nhận phá không bay ra loạn xạ. Những con Thạch tượng quỷ cố gắng tới gần Á Đương Môn La liền bị phong nhận của Kim sí đại bằng giết chết, rơi rụng rào rào.

Đối phó với loại ma thú cao cấp bậc nhất như siêu giai Kim sí đại bằng này, bầy Thạch tượng quỷ có vẻ lực bất tòng tâm. Kim sí đại bằng có thể phóng ra phong nhận ma pháp, cho dù lông vũ trên người đã

rụng mất nhiều mảng lớn, nhưng sức phòng ngự của thân thể vẫn như trước, cao hơn rất nhiều so với đa số những ma thú bình thường.

Chính vì như thế, Hàn Thạc cũng không hề hao phí số lượng lớn Thạch tượng quỷ vào việc công kích Á Đương Môn La mà chỉ để cho Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc kiểm chế hẳn. Sau khi tiến hóa thành nhị giai ma thú xong, Cát Nhĩ Bá Đặc đấu với Kim sí đại bằng từng bị Hàn Thạc đánh trọng thương này thì có thể nói thực lực ngang nhau.

Các loại độc axit, liệt diễm, khắc máu đánh lại, thỉnh thoảng còn xen lẫn những đòn công kích hỗn loạn của Cửu đầu xà Lan Á, làm cho Á Đương Môn La cùng Kim sí đại bằng cực kỳ khốn đốn, khiến hắn thấy phiền toái vô cùng.

Thế nhưng Kim sí đại bằng là siêu giai ma thú, bản thân Á Đương Môn La là một Thiên Không kỵ sĩ, hai người tổ hợp lại thì uy lực tăng lên gấp nhiều lần nên Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Lan Á cũng khó có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Vào lúc Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc náo loạn ầm ầm quần chặt lấy Á Đương Môn La thì Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma đã xuất hiện. Sau khi Tiểu Khô Lâu tới khu vực này, Tử ma nhãn sáng lóng lánh, quay sang Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc làm một dấu hiệu kỳ lạ.

Tiểu Khô Lâu đầu tiên dùng thanh cốt thứ chỉ chỉ vào Cát Nhĩ Bá Đặc sau đó lại chỉ chỉ những kẻ đang liều mạng chống đỡ Thạch tượng quỷ. Trước sự kinh ngạc của Hắc long, Tiểu Khô Lâu lại dùng thanh cốt thứ chỉ chỉ vào Á Đương Môn La cười trên Kim sí đại bằng, sau đó dùng cánh tay xương xẩu trống không chỉ chỉ vào bản thân mình.

Làm xong những dấu hiệu này, Tiểu Khô Lâu hướng Tử ma nhãn sáng lóng lánh nhìn thẳng vào Hắc long. Cát Nhĩ Bá Đặc trở cặp long nhãn to như chiếc đèn lồng nhìn Tiểu Khô Lâu, để Cửu đầu xà Lan Á ngăn cản Á Đương Môn La cùng Kim sí đại bằng, rồi mới hỏi vô cùng cẩn thận:

- Người nói là để ta đi phương khác công kích đám người kia, còn tên này thì giao cho người?

Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu chợt sáng lên, thần nhiên gật gật đầu với Hắc long, ý nói là:

- Không sai. Người hãy rời đi nhanh lên một chút, đừng có gây trở ngại cho ta!

Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc vô cùng kinh ngạc, cẩn thận nhìn Tiểu Khô Lâu và bắt tử sinh vật dưới thân hắn, trong lúc nhất thời lại hơi ngạc nhiên.

- Đồ chết tiệt, chàng là kẻ không có lương tâm, còn không mau lại giúp thiếp! - Bên kia Cửu đầu xà Lan Á khốn khổ đón đỡ công kích của Á Đương Môn La, thấy Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc vốn đang cùng nàng sống vai tác chiến mà đột nhiên lại đứng chờ người ra ở đó, bất giác vội vàng mắng ầm lên.

Cát Nhĩ Bá Đặc chợt bừng tỉnh, chợt liếc mắt nhìn Tiểu Khô Lâu một cái, thấy Tiểu Khô Lâu dẫn theo Cốt ma cao ba thước, cực kỳ hung tợn xông về phía Á Đương Môn La. Hắn dùng thanh cốt thứ đó chĩa vào tộc trưởng Môn La, một luồng tử khí khổng lồ như làn sóng rung động từ bốn phía ập đến.

Giờ khắc này, Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc mới chính thức cảm nhận được trong thân hình Tiểu Khô Lâu trông nhỏ gầy như vậy nhưng lại ẩn chứa lực lượng thần kỳ kinh khủng biết bao nhiêu! Hắn đột nhiên hiểu được rằng mặc dù mình đã tiến hóa thành nhị giai ma thú, nhưng mà so với hắn thì Tiểu Khô Lâu càng đáng sợ hơn nhiều, thậm chí có thực lực giết chết hắn.

- Lan Á, đi thôi, chúng ta đi giết người khác, không chơi đùa với lão già này nữa! - Hắc long đã hiểu ra nên đột ngột quay sang Lan Á lớn tiếng hét lên.

- Chàng đúng là đồ ngốc! Điên rồi sao? Không phải chủ nhân đã bảo hai chúng ta chế trụ lão già này, chàng muốn ăn mắng hay ăn đòn đây? Còn không tới giúp thiếp! - Cửu đầu xà Lan Á vừa nói xong thì thân thể bỗng từ từ biến mất, lập tức một cột nước thật lớn bắn thẳng vào Á Đương Môn La.

- Nơi này đã có người nhận đứng ra đối phó, chúng ta không cần ở lại đây cho thêm rối loạn, đi thôi!

Hắc long lớn tiếng hô một câu, hét lên:

- Nàng điên à, quay lại đây mau!

Lan Á lợi dụng dòng nước ẩn thân lại dần dần hiển lộ ra, đột nhiên thấy Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma bay tới thì trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, cười chế nhạo Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Rõ ràng rồi, chàng nói tên Tiểu Khô Lâu này chính là kẻ xưng phong đảm nhận có phải không?

Lan Á vừa nói xong, trong Tử ma nhân của Tiểu Khô Lâu đột nhiên lóe lên tử quang sáng lóa mắt, thanh cốt thứ dài ba thước trong tay hắn bộc phát ra một luồng tử khí mênh mông, một cảm giác âm u lạnh lẽo lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Cửu đầu xà tự nhiên cảm thấy khí tức khổng lồ, vô cùng kinh hãi nhìn Tiểu Khô Lâu bay vút đến, lúc này mới ngậm miệng không nói thêm lời nào. Bị Hắc long lên tiếng thúc giục, Lan Á rút cuộc không còn do dự, dù trong lòng vô cùng nghi hoặc nhưng cũng vội vàng tránh cho Tiểu Khô Lâu cùng Cốt ma lao qua, rồi bay về hướng Cát Nhĩ Bá Đặc ở bên kia.

- Tiểu...Tiểu Khô Lâu này là thứ gì vậy? Tại sao thiếp lại cảm giác được lực lượng vô cùng kinh khủng từ trên người hắn? - Lan Á tới Cát Nhĩ Bá Đặc, rút cuộc kiềm nén không được nghi hoặc trong lòng vội hỏi Hắc long.

- Nàng đừng hỏi ta, ta cũng không biết. Bất quá ta biết hắn là bất tử sinh vật đầu tiên chủ nhân có. Chỉ là ta vĩnh viễn không nghĩ ra bằng cách nào mà một Tiểu Khô Lâu lại có khí tức đáng sợ giống như Cốt long vậy! - Hắc long chớp chớp cặp mắt to như đèn lồng, giải thích cho Cửu đầu xà.

Nghe Cát Nhĩ Bá Đặc giải thích như vậy, Lan Á trong lòng tức cười, không tự chủ được hướng tầm mắt về phía chủ nhân của Hắc long.

Ở một khu vực khác cách khoảng năm mươi thước, Hàn Thạc tay cầm Lục ma phong máu tươi chảy tong tỏng, vẻ mặt âm trầm hung bạo, đang tàn sát địch nhân ở chung quanh.

Phật La Lí Đạt rút vào trong tầng tầng lớp lớp bảo vệ ở giữa đám Hồng Liêm dong binh đoàn, không ngừng phóng thích các loại ma pháp Quang hệ, tiến hành tịnh hóa những con Thạch tượng quỷ điên cuồng vọt tới ở chung quanh. Dưới Quang hệ ma pháp của hắn, hết con này đến con khác bị đánh tan thành tro bụi.

Trong đội ngũ này, Phật La Lí Đạt là một Quang hệ Ma đạo sư, là người có uy hiếp lớn nhất đối với bất tử sinh vật, hơn nữa bản thân còn là Đoàn trưởng của Hồng Liêm dong binh đoàn, cho nên đám thủ hạ đều vây bọc chung quanh, dốc hết sức bảo vệ y.

Phật La Lí Đạt đứng giữa đám người, được bảo đảm an toàn nên dồn hết khí lực ngâm xương phát ra các loại Quang hệ ma pháp, đánh cho một đám Thạch tượng quỷ bay qua một khu vực chung quanh hắn bị tịnh hóa thành tro bụi. Thạch tượng quỷ và Cường thi chiến sĩ đều yếu ớt như nhau, bị Quang hệ ma pháp diệt trừ hàng đám.

Trận đại chiến diễn ra khí thế hùng hực trên bầu trời. Đúng là ở khu vực của Phật La Lí Đạt không bị số đông Thạch tượng quỷ điên cuồng dũng mãnh xâm nhập, theo tình huống mà xét thì chỗ Phật La Lí Đạt phải là nơi thoải mái nhất trong số các nhóm tinh duệ của ba đại thế lực.

Nhưng trên thực tế, khu vực của Phật La Lí Đạt lại bị thương tổn thảm trọng nhất. Ma thú và quân tinh nhuệ bị giết vượt xa các khu vực khác bị Thạch tượng quỷ vây công.

Lý do chỉ vẹn vẹn là, nơi này có Hàn Thạc!

Hàn Thạc cầm Lục ma phong tựa như ma thần khát máu nhìn chăm chăm vào Phật La Lí Đạt. Giờ đây, thực lực của hắn đã vượt xa Phật La Lí Đạt, nếu không có đám dong binh của Hồng Liêm dong binh đoàn hung hãn liều chết ngăn cản suốt dọc đường thì y sớm đã chết ở trong tay hắn.

Tuy nhiên mặc dù ở giữa đám người tầng tầng lớp lớp bảo vệ như thế nhưng trong một lần Lục ma phong phóng qua, chân trái Phật La Lí Đạt vẫn bị nó đâm thủng thành một lỗ máu. Nếu không có một kiếm sư bên cạnh phản ứng kịp thời, sợ là sẽ không chỉ vẹn vẹn có chân trái của y bị xuyên thủng.

Chỉ trong thời gian chốc lát, năm Ưng thân nữ yêu, ba Sư thứu và hai con Hàn sương phi ưng, thêm mười ba cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đã bị Lục ma phong tàn nhẫn giết chết. Những giọt máu tươi

đỏ hồng từ trên Lục ma phong chảy xuống thành dòng, đó cũng là lý do khiến cho Phật La Lí Đạt đến bây giờ còn chưa chết.

- Hắc hắc, ngươi còn có thể trốn được bao lâu! - Sau khi đánh một thi thể Phi mã rớt xuống phía dưới, Hàn Thạch tàn nhẫn cười nhìn Phật La Lí Đạt, trào phúng nói.

- Đoàn...Đoàn trưởng, chúng ta làm sao bây giờ? Hay là nên rút lui đi? - Vị kiếm sư vừa cứu Phật La Lí Đạt một mạng đứng ở bên cạnh y, nhìn Hàn Thạch như hung thần ác sát, miệng khô khốc hỏi Phật La Lí Đạt.

- Chúng ta vẫn còn cơ hội. Ngươi có thấy không phải là số lượng Thạch tượng quỷ trên bầu trời càng ngày càng ít sao? Thạch tượng quỷ đầu sao chỉ là bất tử sinh vật cấp bậc thấp, chịu nhiều ma pháp công kích như vậy, căn bản là không có khả năng ngăn cản bước chân chúng ta! - Phật La Lí Đạt tránh ở trong đám người, đưa mắt dò xét bốn phía một vòng, nổi giận nói.

- Nhưng mà, chúng ta cũng chỉ còn có một trăm người thôi! - Tên kiếm sư hiển nhiên hơi sợ hãi Phật La Lí Đạt, nhưng vẫn nói ra sự thật với y.

- Chúng ta phải thắng, nếu không ba đại thế lực cuối cùng sẽ không có cơ hội chiếm được quyền lợi cao nhất ở Nhật Diệu cốc! - Phật La Lí Đạt tức giận, thở hổn hển hét lớn.

Y làm sao mà không biết cao thủ của ba đại thế lực đã chết hai phần ba? Nhưng mà y hiểu được tới lúc này thì chỉ có cách cắn răng chịu khổ tiếp tục kiên trì, nếu không tất cả những thương vong lớn như thế này đều thành uổng phí.

- Vèo, vèo, vèo!

Đột nhiên, một số lượng lớn tên nhọn từ chỗ Hồn Diệt dong binh đoàn ở đằng xa bắn tới. Trận mưa tên nhằm vào đám ma thú xâm phạm, trong nhất thời có mấy chục con ma thú tới gần khu vực này đã bị bắn thành tổ ong.

- Tất cả thối lui ngay! - Một tiếng gầm vang động toàn chiến trường đột nhiên từ nơi cực xa vọng tới. Thanh âm này là do Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn phát ra.

Ở bên dưới, Lao Lô Tháp đầu trọc sáng bóng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Một vị ma pháp sư ở bên cạnh hẩn mở Thiên không chi nhãn, đem cả trận đại chiến trên bầu trời miêu tả rành mạch cho Lao Lô Tháp nghe.

Lao Lô Tháp mặc dù vẫn chưa tham chiến, nhưng các cao thủ của Già La dong binh đoàn đã tham chiến. Mắt thấy đám huynh đệ tin cậy chết thảm, Lao Lô Tháp hiểu rằng trận đánh úp lặn này đã hoàn toàn thất bại. Để tránh khỏi bị tổn thất lớn hơn nữa, hẩn bắt đầu dĩ cường hóa rồng lớn lên.

Tiếng rồng của Lao Lô Tháp vang vọng khắp bầu trời, Phật La Lí Đạt và Á Dương Môn La ở phía trên tất nhiên cũng nghe thấy. Nhưng không chờ bọn họ có hành động gì, các cao thủ Già La dong binh đoàn còn sống cũng không thềm nói một tiếng, trực tiếp chạy xuống phía dưới.

Á Dương Môn La cười siêu giai ma thú Kim sí đại bàng, bị Tiểu Khô Lâu dùng thanh cốt thứ ba thước bức bách không ngừng lui về phía sau. Hẩn uất ức và buồn bực trong lòng, suốt cuộc đời cho tới tận bây giờ chưa từng có lần nào mãnh liệt như lần này. Hẩn cũng không thể nào nghĩ ra vì sao tên Tiểu Khô Lâu trước mắt mà lại có khí tức tử vong nồng nặc, cường đại đến như thế.

Thanh cốt thứ dài ba thước của Tiểu Khô Lâu mang theo hủ thi tử khí vô cùng kinh khủng, mỗi lần kích công tới đều khiến cho Á Dương Môn La vô cùng thống khổ. Nếu không có Kim sí đại bàng giúp hẩn ngăn cản, trên người chắc đã có thêm bảy tám lỗ máu, sợ là Á Dương Môn La sớm đã bị đâm xuyên qua thân thể.

- Ngươi, ngươi rốt cuộc là cái gì thứ gì? - Á Dương Môn La hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần một câu này. Hẩn có thể cảm giác được Tiểu Khô Lâu có trí tuệ. Đáng tiếc Tiểu Khô Lâu lại không trả lời hẩn chỉ liên tục vung thanh cốt thứ trong tay công kích làm cho Á Dương Môn La phải bại lui.

- Chủ...chủ nhân, ta có lẽ không xong rồi! - Kim sí đại bàng vì trợ giúp Á Dương Môn La phải nhận vài nhát đâm chém, rốt cục không chịu được phải khê kêu lên với hẩn.

Cũng vào lúc này, từ phía dưới truyền đến tiếng Lao Lô Tháp rống to. Á Dương Môn La chỉ sửng sốt một chút, khi hắn phát hiện đám người Già La đông binh đoàn vừa đánh vừa thối lui, cố gắng rời bỏ chiến trường thì trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác bất lực tuyệt vọng.

- Đi thôi. Chúng ta, chúng ta cũng rút lui thôi! - Trong khi nói những lời này, Á Dương Môn La thật sự có cái cảm giác khóc không ra nước mắt. Đem tất cả vốn liếng trong nhà dốc cả ra, hắn vốn tưởng rằng có thể dễ dàng tiêu diệt Hồn Diệt đông binh đoàn, vậy mà nửa đường thì cái tên sát tinh kia lại một lần nữa xuất hiện, còn lợi dụng Thạch tượng quỷ đầy trời thay đổi cục diện, khiến cho bọn họ phải chịu những tổn thương thật lớn.

Nhóm tiến công này mặc dù chỉ có ba trăm người, nhưng đều là những tinh nhuệ đích thực của ba đại thế lực, là căn bản đối với sự sinh tồn của bọn họ. Mỗi một người đều chống được mười cao thủ khác, nào ngờ cuối cùng lại phải chịu một kết quả như vậy.

Một tiếng kêu the thé đột nhiên từ trong miệng Kim Sí Đại Bằng truyền đến. Kim Sí Đại Bằng thống khổ, thân hình quay cuồng một lúc, miệng thốt ra tiếng người:

- Chủ nhân, chủ nhân, bên trong thân thể ta có biến động, ta không, không xong rồi!

Mấy tiếng kêu “Bách bách” trong trẻo đột nhiên từ trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng truyền đến, thân thể thật lớn của nó từ từ co rút, máu tươi phun ra như là một trận mưa phùn tuôn rơi xuống đất.

Hủ thực tử khí mãnh liệt hội tụ trong sát khí nồng nặc đột nhiên điên cuồng bộc phát ở trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng, rất nhanh nghiền nát nội tạng của nó khiến cho tính mạng khí tức dần cách li Kim Sí Đại Bằng càng ngày càng xa.

Ở đằng xa, Hàn Thạc đang chuẩn bị xử lý Phạt La Lí Đạt, đột nhiên phát giác một thứ khí tức vô cùng quen thuộc thì liền quay đầu lại xem, đột nhiên phát hiện nội tạng thân thể Kim Sí Đại Bằng đang biến đổi. Cảm giác được luồng tà ác sát khí quen thuộc ở bên trong đó, hắn lấy làm kinh hãi nhìn sang Tiểu Khô Lâu với Tử ma nhãn lóng lánh những quang mang rực rỡ đang chăm chăm nhìn Kim Sí Đại Bằng. Chỉ có Hàn Thạc mới hiểu được hủ thực tử khí mãnh liệt trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng chính là bị Tiểu Khô Lâu sử dụng Ẩn Báo thuật trong ma công tụ thành một khối. Khi xuyên thấu thân thể Kim Sí Đại Bằng, thanh cốt thứ liền đem hủ thực tử khí ẩn chứa trong nó đưa vào trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng, thừa dịp hắn không kịp phòng bị đột nhiên phát động, khiến cho nội tạng bên trong thân thể Kim Sí Đại Bằng đột nhiên bị phá vỡ tung!

Hàn Thạc sớm biết rằng Tiểu Khô Lâu hiểu được một bộ phận ma công, nhưng không hề nghĩ rằng Tiểu Khô Lâu tiến hóa đến mức âm hiểm như vậy. Loại thủ đoạn ác độc này được một bất tử sinh vật như nó sử dụng khiến cho Hàn Thạc thật sự chấn động cực kỳ bất thường. Điều này làm cho hắn bất giác cảm khái.

- Tên này thật sự là càng ngày càng âm độc, ngay cả phương pháp ác độc vậy cũng có thể nắm vững, thật không biết bằng cách nào mà nó làm được như thế! - Hàn Thạc trong lòng không ngừng cảm thán.

- Phụ thân, ta đều học ở người, ta kế thừa một bộ phận trí tuệ của người! - Đột nhiên Tiểu Khô Lâu truyền đến một dòng tin tức, như là hắn biết được Hàn Thạc nghĩ hoặc, mới giải thích cho “phụ thân” mình.

Hàn Thạc lúc này ngạc nhiên, sững sờ tròn tròn mắt.

“Ta âm hiểm ác độc như vậy sao?” Hắn cười khổ thầm nghĩ.

- Thừa dịp hắn bệnh, đoạt mệnh hắn! Điều này cũng là học được của phụ thân đó! - Bên kia lại truyền đến tin tức của Tiểu Khô Lâu. Dưới cái nhìn ngạc nhiên chăm chú của Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma lao vụt tới chỗ Á Dương Môn La.

Bởi vì nội tạng của Kim Sí Đại Bằng bị phá nát, thân thể không ngừng quay cuồng nên Á Dương Môn La lúc này thân hình cũng ngồi không vững, căn bản không thể tổ chức tiến công hiệu quả.

Đúng vào lúc này, thanh cốt thứ dài ba thước của Tiểu Khô Lâu lại một lần nữa bay vụt tới. Lần này không có Kim Sí Đại Bằng giúp hắn ngăn cản, khi Á Dương Môn La có thể phản ứng thì nỗi đau nhức kịch liệt do thanh cốt thứ đã gây ra đã lan tràn khắp toàn thân. Hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện phần ngực nơi trái tim đã có một lỗ máu rộng toang hoác.

Thanh cốt thứ đoạt đi tính mệnh hần, đâm xuyên qua thân thể hần xong thì lượn một vòng, lại một lần nữa quay về trong tay Tiểu Khô Lâu. Tử ma nhần lóe lên ánh sáng rực rỡ, Tiểu Khô Lâu chỉ thoáng nhìn gương mặt Á Đường Môn La đang từ từ mất đi ý thức rồi lập tức quay đầu bỏ đi.

- Phụ thân, con làm có được không? - Tiểu Khô Lâu giết chết Á Đường Môn La xong, lại truyền tin đến Hàn Thạc thông tin để chứng thực!

Tới loại tình huống này, Hàn Thạc hoàn toàn không còn gì để nói!

405. Chương 405: không Trốn Thoát

Tiểu Khô Lâu chẳng những có trí tuệ mà còn có vài phần âm hiểm độc ác. Điều này làm cho Hàn Thạc chẳng biết là nên cao hứng hay bi ai nữa.

Thế nhưng Hàn Thạc có thể dám chắc là giờ đây Tiểu Khô Lâu mới có thể sống tốt tại Vong Linh giới. Tại cái thế giới tràn ngập giết chóc và xâm lấn đó, nó phải như vậy mới có thể làm cho hần yên tâm được.

Tộc trưởng Môn La gia tộc vừa chết, Phật La Lí Đạt miễn cưỡng chống đỡ đến giờ rốt cục ý chí đã tiêu tan, không còn dũng khí đứng trên không nữa. Y mặc kệ hết thảy cứ ào ào thối lui lại, bay về hướng bọn Lao Lô Tháp.

- Hắc hắc, lần này ngươi còn nghĩ sẽ chạy thoát được à! - Hàn Thạc đột nhiên buông tiếng cười lạnh lẽo rồi phát ra một mệnh lệnh. Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc và Cửu đầu xà Lan Á, còn có Tiểu Khô Lâu đang ở cạnh hần liền từ bốn phía đồng loạt hướng tới Phật La Lí Đạt mà đánh giết.

Vây quanh Phật La Lí Đạt còn có hai mươi cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn. Một khi để y hội họp lại với Lao Lô Tháp, muốn giết y thực sự là muôn vàn khó khăn. Lần này, Hàn Thạc hạ quyết tâm nhất định phải tiêu diệt Phật La Lí Đạt, tránh cho Đặc Lan Khắc Tư sự phiền toái vô cùng vô tận.

Lúc trước Hàn Thạc một mình đuổi giết Phật La Lí Đạt, tầng tầng lớp lớp cao thủ xông ra bảo vệ y bất chấp hết thảy công kích của Hàn Thạc. Mặc dù hần chém giết được vài tên cao thủ, nhưng vẫn không đạt được ý nguyện là tiêu diệt Phật La Lí Đạt.

Tuy nhiên, sau khi có thêm hai siêu giai ma thú và Tiểu Khô Lâu gia nhập, tầng tầng cao thủ bảo vệ Phật La Lí Đạt rốt cuộc không còn đủ sức gây nguy hiểm nữa. Hàn Thạc chỉ cần nhắm vào Phật La Lí Đạt, còn những kẻ khác đã có bọn Tiểu Khô Lâu giải quyết.

Hỏa vũ, băng trùy, phong nhận, lôi điện các hệ ma pháp công kích tới như muốn lấy mạng bọn Hàn Thạc. Bầu trời hôn ám bởi vì có đợt ma pháp này xuất hiện, bỗng nhiên trở nên rực rỡ nhiều màu sắc như có những bông pháo hoa mi lệ bắn lên.

Hàn Thạc lập tức điều động Ma nguyên lực, một vàng hộ thân cương trảo màu bạc như cánh ve bao bọc thân thể, bên ngoài bung ra tám khiên bạch cốt cực lớn với những thanh cốt thứ dữ dằn. Đại bộ phận ma pháp đều bị tám khiên bạch cốt đó cản lại. Cát Nhĩ Bá Đặc và Lan Á liền nhân cơ hội phun độc dịch và bạo vũ công kích.

Ở trong hộ thân cương trảo đen sì, Hàn Thạc bay ngoằn ngoèo trong không trung để né tránh, liên tục chuyển thân vài lần thì đã đến trước mặt Phật La Lí Đạt.

Một đám cốt mâu dày đặc đột nhiên từ phía Hàn Thạc bắn ra vèo vèo. Đang chống đỡ công kích của Hắc long và Cửu đầu xà, nhóm người Phật La Lí Đạt trở nên hoảng loạn, chân tay luống cuống. Ngay lúc này, Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc lại một lần nữa vô thanh vô tức biến mất, theo một phương hướng khuất tầm mắt từ từ bay tới gần Phật La Lí Đạt.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma cũng chẳng biết từ khi nào đã tới sau đoàn người Phật La Lí Đạt, uy phong lẫm lẫm vung thanh cốt thứ dài ba thước hướng tới bọn người Phật La Lí Đạt đột nhiên có phản ứng mà đâm thẳng xuống. Tử khí nồng đậm mang theo sự hoang tịch và băng hàn mà cái thế giới này không có.

- Đằng sau, phía đằng sau! - Trong đoàn người, Phật La Lí Đạt là kẻ phản ứng mau lẹ nhất, cảm ứng được thế gió mãnh liệt ở phía sau lưng, liền ý thức được nguy hiểm.

Lúc trước, khi Tiểu Khô Lâu đâm chết Á Đường Môn La, bởi vì Hàn Thạc đang kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nó do đó đoàn người Phật La Lí Đạt không phải chịu sự công kích mãnh liệt của Hàn Thạc nên cũng có chút nhàn nhả để thu toàn bộ quá trình vào đáy mắt. Đối với Phật La Lí Đạt mà nói, Tiểu Khô Lâu có thể tiêu diệt Á Đường Môn La cười trên Kim Sí Đại Bằng nên cũng nguy hiểm không kém Hàn Thạc. Bởi vậy khi y vừa nhìn thấy Tiểu Khô Lâu từ sau đánh giết tới, lập tức lớn tiếng hét lên.

Trong tình trạng hiện nay, nhân thủ bên Phật La Lí Đạt hiển nhiên không còn đủ dùng. Hai sườn có Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc và Cửu đầu xà Lan Á công kích, chính diện là Hàn Thạc đang hùng hùng hổ hổ, phía sau lại đột nhiên xuất hiện một tên cường giả dị giới.

Chống đỡ được một mặt thì không chống đỡ nổi mặt khác. Đối diện đột công kích đồng thời đánh xuống, trong lòng Phật La Lí Đạt đột nhiên nổi lên một cảm giác bất an mãnh liệt. Y nhìn Hàn Thạc phía trước đang cười lạnh đánh giết tới, đột nhiên phát hiện vũ khí trong tay hắn không thấy đâu thì Phật La Lí Đạt liền hồn phi phách tán, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đáng tiếc, hắn tỉnh ngộ có lẽ đã quá muộn. Bị đám ba cao thủ Tiểu Khô Lâu phân tán tinh lực, y không có thời gian bận tâm được. Đến lúc một tiếng kêu to đột nhiên vang lên, bọn chúng mới hiểu rằng đại sự không ổn.

Cố gắng thi triển phòng hộ ma pháp Quang hệ, Lôi hệ đến cực hạn, Phật La Lí Đạt vẫn không thể cản trở được Lục Ma Phong thu hồn đoạt mệnh. Ma pháp phòng hộ Lôi hệ và Quang hệ liền bị nghiền nát, tán ra thành từng điểm tinh quang như pha lê. Lục Ma Phong phá vỡ lá chắn phòng hộ của Phật La Lí Đạt, đục thành một cái lỗ loang lỗ máu ở chính giữa cổ y rồi xuyên thấu qua.

Sắc thái cừu hận trong đôi mắt của Phật La Lí Đạt từ từ tan đi. Không có tinh thần lực chống đỡ, thân hình Phật La Lí Đạt rơi thẳng xuống. Thủ lĩnh của một trong bốn đại thế lực của Nhật Diệu cốc đến giờ rốt cục chết trong tay Hàn Thạc.

Các cao thủ của Hồng Liêm dong binh đoàn đang vây chặt quanh Phật La Lí Đạt, tận mắt thấy thủ lĩnh bị Hàn Thạc thừa cơ giết chết thì trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng và bất lực. Mà lúc này, Tiểu Khô Lâu cùng bọn Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn liên tục công kích như giông bão, trong nháy mắt lại cướp đi thêm mười mạng nữa.

Phật La Lí Đạt đã chết, các cao thủ của đợt công kích đầu tiên này rốt cục không còn ai lãnh đạo. Mấy chục cao thủ còn sót lại bắt đầu liều mạng rút lui. Dọc đường rút lại bị bọn Hàn Thạc tiếp tục truy sát. Đến khi bọn hắn đến bên cạnh Lao Lôi Thập lại có thêm hai mươi mấy người bị giết chết.

Ban đầu có hơn ba trăm cao thủ, lại còn mang theo nhiều phi hành ma thú, cuối cùng còn sống trở lại bên cạnh Lao Lôi Thập chỉ có mười chín người và mười một con ma thú. Phật La Lí Đạt của Hồng Liêm dong binh đoàn và Á Đường Môn La đã vĩnh viễn biến mất tại vũ đài tranh bá của Nhật Diệu Cốc.

- Ha ha, Lao Lôi Thập, đã lâu không gặp! - Một đường đuổi giết tới, Hàn Thạc ngạo mạn đứng ở hư không, hài hước chào hỏi Lao Lôi Thập.

Ở hai bên sườn Hàn Thạc phân biệt là hai siêu giai ma thú và Tiểu Khô Lâu. Mấy trăm Thạch tượng quỷ như những hộ vệ, lẳng lặng vỗ cánh ở phía sau hắn. Hàn Thạc tính toán chuẩn xác về độ cao nên tuyệt đối không sợ cung tiễn xạ kích.

Lao Lôi Thập ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy vẻ mặt Hàn Thạc đang khời hài nhìn mình thì trong lòng đột nhiên có trăm thứ cảm xúc ngổn ngang. Thi thể Phật La Lí Đạt và Á Đường Môn La nằm ở bên cạnh Lao Lôi Thập. Hai thủ lĩnh trong ba đại thế lực đã chết, Lao Lôi Thập vốn nên cao hứng mới đúng. Nhưng nhìn lên Hàn Thạc ở trước mặt, hắn lại có một loại tâm trạng hốt hoảng.

- Đúng là đã lâu không gặp. Ta nên sớm nghĩ là người đến. Ngoại trừ người ra, Đặc Lan Khắc Tư căn bản không có hậu chiêu gì!

Lao Lôi Thập đầu tiên là cảm thán một câu, sau đó hít sâu một hơi, nhìn lên Hàn Thạc bên trên, trầm giọng nói:

- Chuyện đã như bây giờ, cũng không có gì để nói. Không sai, Đặc Lan Khắc Tư đích xác do ta ra tay bắt giữ, nhưng ta tuyệt đối không hối hận!

Nhật Diệu cốc tình thế như thế, nếu Lao Lô Tháp không ra tay đối phó Đặc Lan Khắc Tư thì Hồn Diệt dong binh đoàn sớm muộn gì sẽ thay thế vị trí của Già La dong binh đoàn tại Nhật Diệu cốc. Điểm này từ việc Đặc Lan Khắc Tư không ngừng khuếch trương có thể nhìn ra. Lao Lô Tháp làm Đoàn trưởng Già La dong binh đoàn, tự nhiên phải lo nghĩ cho thủ hạ của mình, làm như vậy không có gì là đáng trách cả.

- Đích xác không có gì để nói, từ hôm nay trở đi Già La dong binh đoàn đã là tử địch của ta. Lao Lô Tháp, người tự thu xếp đi! - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Lao Lô Tháp, cuối cùng liếc mắt về phía thi thể Phật La Lí Đạt và Á Đường Môn La, rồi quay lại phía Hồn Diệt dong binh đoàn.

Đột công kích đầu tiên đã phải trả cái giá quá lớn, chẳng những tổn thất nhiều cao thủ tinh nhuệ nhất của mấy phương thế lực, ngay cả Phật La Lí Đạt cùng Á Đường Môn La cũng bị giết chết. Cho đến nay, đoàn thể gồm những cá nhân kết hợp lại chỉ vì ích lợi này, đã vô kế khả thi đối với Hồn Diệt dong binh đoàn.

Con người vĩnh viễn đều ích kỷ. Phật La Lí Đạt và Á Đường Môn La đã chết, Hàn Thạc cơ hồ có thể dám chắc Hồng Liêm dong binh đoàn và Á Đường Môn La gia tộc lập tức hỗn loạn. Nhất là Hồng Liêm dong binh đoàn của Phật La Lí Đạt, tất lâm vào cảnh chia rẽ hoặc bị cướp lấy.

Như vậy tới nay, đoàn thể có thể uy hiếp Hồn Diệt dong binh đoàn đã giảm bớt trên diện rộng. Hàn Thạc chỉ cần ngồi xem bọn hăn sụp đổ tan rã, rồi có thể tiêu sái rời đi.

Sự thật đích xác phát triển theo đúng dự đoán của Hàn Thạc. Lúc Hàn Thạc rời đi, Hồng Liêm dong binh đoàn và Môn La gia tộc lập tức lâm vào tranh giành cãi lộn.

Nhất là Hồng Liêm dong binh đoàn, Phật La Lí Đạt vừa chết lập tức tách ra thành mấy thế lực nhỏ. Chỉ có một bộ phận nhỏ là muốn báo thù cho Phật La Lí Đạt, còn đại đa số mọi người đề xướng nên sớm rời xa chốn thị phi này. Nội bộ Môn La gia tộc thì tốt hơn một chút, dẫu sao Á Đường Môn La cũng là trưởng bối của những người này. Quyền lợi chủ yếu tập trung trong tay thân nhân Môn La gia tộc. Bọn này bị thống kêu gào, trước tiên muốn vì Á Đường Môn La báo thù, sau đó mới quyết định những chuyện khác.

Đột nhiên cãi vã lộn xộn xảy ra làm xáo trộn tư tưởng Lao Lô Tháp. Nhìn đoàn người Hồng Liêm dong binh đoàn chuẩn bị rời đi, còn có một số thủ lĩnh tiểu thế lực khiếp đảm, hăn đột nhiên có loại cảm giác vô lực.

Số phi hành ma thú bị giết chết nhiều như vậy, muốn dựa vào phi hành ma thú để tiến vào Hồn Diệt dong binh đoàn là không thể. Có không gian giới chỉ tồn tại, Lao Lô Tháp muốn Hồn Diệt dong binh đoàn chết đói cũng không có khả năng. Chỉ có biện pháp duy nhất là dùng sức mạnh tiến công vào, nhưng cường công sẽ gây nên thiệt hại vô cùng, căn bản bọn họ không thể tiếp nhận được.

Trong lúc nhất thời, Lao Lô Tháp không nắm chắc phần thắng, nhìn Hồng Liêm dong binh đoàn cùng Môn La gia tộc đang tranh cãi không ngớt, đột nhiên cảm thấy khá bất lực.

- Đoàn trưởng, chúng ta có nhân cơ hội này trước tiên tiêu diệt hai nhà kia hay không? - Trong khi Lao Lô Tháp đang lo nghĩ, Cấp Lí Tư đột nhiên đến gần, hạ giọng ác độc đề nghị.

Liếc xéo sang Cấp Lí Tư, Lao Lô Tháp nhìn hướng Hàn Thạc đang rời đi, cười khổ nói:

- Tên kia chỉ hận là không được thấy chúng ta làm như vậy. Nếu chúng ta lại cùng hai nhà đó đấu nhau, vậy chính hợp ý hăn. Chờ khi ba phương chúng ta tiêu hao, chủ nhân thực sự của Nhật Diệu cốc sẽ là Hồn Diệt dong binh đoàn.

Cấp Lí Tư hơi sững sốt, suy nghĩ lời nói của Lao Lô Tháp một lát, mới gật đầu nói:

- Cũng là Đoàn trưởng nhìn xa trông rộng. Thế nhưng bây giờ Phật La Lí Đạt và Á Đường Môn La đã chết, coi như chúng là ít đi hai địch nhân. Giờ đây Hồng Liêm dong binh đoàn và Môn La gia tộc rối cuộc đã không đủ sức đe dọa nữa rồi.

- Điều này cũng đúng, đáng tiếc là kinh qua chiến dịch này, nếu chúng ta không thể phá hủy được Hồn Diệt dong binh đoàn thì bọn chúng sẽ bành trướng thanh thế. Từ nay về sau, ngoại trừ Già La dong binh đoàn chúng ta, rối cuộc không còn ai có thể rung chuyển thế lực của bọn chúng nữa, không biết là phúc hay là họa nữa! - Lao Lô Tháp đau đầu nói.

Lúc Lao Lô Thập và Cáp Lí Tư đang nhỏ giọng đàm luận, đoàn trưởng của mấy tiểu dong binh đoàn đã đi tới. Trong đó một người âm trầm nghiêm mặt nhìn Lao Lô Thập, nói:

- Lao Lô Thập đoàn trưởng, tới nước này, ta nghĩ chúng ta đã không còn cơ hội tiêu diệt Hồn Diệt dong binh đoàn nữa rồi.

- Nếu là Già La dong binh đoàn muốn chúng ta đi đầu chịu chết, nói xin lỗi, chúng ta không còn nguyện ý vì những lợi ích người ban cho mà hy sinh tính mệnh của huynh đệ chúng ta. Chuyện đã đến nước này, ta thấy chúng ta hãy giải tán đi thôi!

- Đúng, địa phương kia quá khó công kích. Không có phi hành ma thú để bay xuống, chúng ta căn bản không có chút phần thắng nào. - Một gã đoàn trưởng của một tiểu dong binh đoàn khác cũng hét lên.

Xem ra có loại ý nghĩ này cũng không phải chỉ một hai người có. Mấy tên này đồng thời đi tới đây, chắc hẳn là đều đã âm mưu quyết định rồi đi.

“Một đám ếch ngồi đáy giếng!”

Lao Lô Thập trong lòng thầm đánh giá về những người này. Trầm mặc một chút, hắn mở miệng nói:

- Các người hãy cân nhắc rõ ràng. Nếu lần này không thể tiêu diệt Hồn Diệt dong binh đoàn, chỉ sợ rằng những người hôm nay gia nhập đội ngũ vậy công bọn chúng sau này đều gặp tai họa. Già La dong binh đoàn chúng ta thực lực cũng đủ, không sợ Đặc Lan Khắc Tư đến trả thù. Còn như các người, chắc sẽ có phiền toái đó.

- Điểm ấy không cần Lao Lô Thập đoàn trưởng nhắc nhở, chúng ta tự nhiên cũng nghĩ tới. - Người nọ trả lời.

- Vậy thì tùy. Dù sao ta đã nhắc nhở các người. Đến lúc Đặc Lan Khắc Tư tìm các người báo thù, đừng có tới tìm ta! - Lao Lô Thập hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc không nói gì thêm với bọn họ. Mấy người khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hướng Lao Lô Thập cáo từ, mang theo những huynh đệ của mình đồng thời rời khỏi chỗ thị phi này. Đại bộ phận người Hồng Liêm dong binh đoàn sau khi Phạt La Lí Đạt chết đều không tới chỗ Lao Lô Thập, cũng không thêm nói với hắn một tiếng mà cứ thế bỏ đi.

Sáu ngàn người đến tiến công Hồn Diệt dong binh đoàn, giờ còn sót lại hơn ba ngàn người, không có phi hành ma thú, nếu muốn tấn công vào vị trí của Hồn Diệt dong binh đoàn, không nói vấn đề tổn thất bao nhiêu, mà đã tổn thất thảm trọng nhưng tới cùng có thắng được hay không mới là vấn đề.

406. Chương 406:ba Đại Kết Giới

Khi Hàn Thạc trở về đến Hồn Diệt dong binh đoàn thì phát hiện Đặc Lan Khắc Tư đã được Cách Lan Đặc diu tới ngồi ở trung tâm diễn võ trường, đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông trắng xóa.

Đặc Lan Khắc Tư còn rất yếu, vết thương trên người mặc dù đã xử lý nhưng không có mười ngày nửa tháng thì đừng mơ tưởng hồi phục được. Nghiêm trọng nhất chính là hắn đã bị đánh đứt gân tay gân chân. Muốn một sợi gân được nối liền lại và phục hồi cứng cáp như trước phải cần thời gian ít nhất là một tháng.

Hiển nhiên là Đặc Lan Khắc Tư rất không yên lòng về Hồn Diệt dong binh đoàn nhưng bởi vì gân tay gân chân bị đánh đứt nên chỉ có thể ngồi ỳ ra ở đó như một người tàn phế tay chân không thể cử động.

May mắn là đôi mắt hắn cuối cùng dần dần đã khôi phục lại thần sắc. Khi chăm chú nhìn bầu trời, trong mắt hiện ra thần thái tự lự. Điều này nói rằng mặc dù thân thể hắn bị thương nặng, ít nhất tinh thần coi như không bị sao.

- Sao người lại ra đây? Trong khoảng thời gian này, tốt nhất là người nên ở trong nhà dưỡng thương cho khỏe đã. Yên tâm đi, đám người xâm lấn đã bị đánh tan tác phải bỏ chạy rồi. Trong thời gian ngắn thì Lao Lô Thập nhất định vô kế khả thi. - Hàn Thạc tới bên cạnh Đặc Lan Khắc Tư, trách cứ.

- Không sao đâu, ta cảm giác tinh thần tốt hơn một chút, ha ha. Trong lúc Hồn Diệt dong binh đoàn nguy nan nhất, ta không muốn tránh bên trong khốn khổ chờ người khác đưa tin tức.

Đặc Lan Khắc Tư mỉm cười nói, dừng một chút rồi cau mày tiếp:

- Bố Lai Ân, có phải là Phật La Lí Đạt đã chết?

Hàn Thạc gật đầu, trả lời:

- Không sai, ta biết người muốn tự tay giết y, có điều Phật La Lí Đạt bị giết đối với chúng ta mà nói có nhiều lợi ích. Y vừa chết, Hồng Liêm dong binh đoàn lập tức chia năm xẻ bảy, số lượng địch nhân của chúng ta cũng giảm đi. Cho nên ta không buông tha cho y.

Đặc Lan Khắc Tư búi ngùi thở dài, cảm khái nói:

- Ài, không được tự tay kết liễu y, xem như là một sự nuối tiếc. Bất quá tên này chết sớm đối với chúng ta đích xác là có lợi. Nếu ta trước đây đã tiêu diệt y thì đã không có những chuyện rối loạn xảy ra. Xem ra đây là sai lầm của ta.

- Ngoài trừ Phật La Lí Đạt, còn có Á Dương Môn La. Hai tên này là trụ cột của Hồng Liêm dong binh đoàn và Môn La gia tộc. Bọn chúng vừa chết đã có ảnh hưởng lớn đối với hai thế lực này. Hiện tại, kể cả lực lượng trong tay Lao Lôi Thập thì có khoảng ba ngàn người đang lưu lại ở vùng phụ cận, tuy nhiên ta nghĩ bọn chúng sẽ chóng bỏ đi thôi. - Hàn Thạc giảng giải với Đặc Lan Khắc Tư.

- Chuyện còn lại, người đừng động vào. Ta biết người có rất nhiều chuyện muốn làm. Lao Lôi Thập để lại cho ta đi. Ta sẽ thu thập hẳn. - Đặc Lan Khắc Tư tiếp.

- Một tên Lao Lôi Thập mà thôi, ta có thể thuận tiện thu thập hẳn, sẽ không lãng phí nhiều thời gian của ta mà. - Hàn Thạc kinh ngạc, khá lo lắng nhìn Đặc Lan Khắc Tư. Với thương thế hiện giờ, trong thời gian ngắn hẳn tuyệt đối không có khả năng cùng người giao thủ.

- Bố Lai Ân. Nhật Diệu cốc có quy củ của Nhật Diệu cốc. Nếu muốn cho người khác tâm phục khẩu phục, ta không thể dựa hoàn toàn vào lực lượng của người. Ta chỉ có quang minh chính đại quét sạch Già La dong binh đoàn và Lao Lôi Thập thì mới có thể danh chính ngôn thuận cầm quyền ở Nhật Diệu cốc, có được tôn kính của mọi người. - Sắc mặt rất suy yếu nhưng Đặc Lan Khắc Tư vẫn nói một cách kiên quyết.

Hàn Thạc ngạc nhiên, do dự một chút, nói:

- Nhưng mà, thân thể người...

- Ha ha, người không cần lo lắng, ta cũng sẽ không lập tức đối phó Lao Lôi Thập. Như lời người nói, theo tính cách của hẳn, nếu không hoàn toàn chắc chắn thì hẳn sẽ không dám tiến công. Giờ đây phi hành ma thú của Môn La gia tộc cũng bị người giết rồi, trong trời gian ngắn thì chắc chắn bọn chúng không dám tấn công tới đâu.

- Chúng ta ở đây còn có Cát Nhĩ Bá Đặc, theo thời gian bọn chúng tất nhiên sẽ phải bỏ đi thôi. Người yên tâm, trải qua thảm bại lần trước, ta sẽ không bao giờ để sai sót nữa. Ta tin tưởng sẽ diệt trừ được Lao Lôi Thập và Già La dong binh đoàn! - Đặc Lan Khắc Tư trông có vẻ vô cùng tự tin. Trải qua một lần bị hành hạ tàn nhẫn, trên người gã dường như có thêm một cái gì đó.

Hàn Thạc nghe Đặc Lan Khắc Tư nói như vậy thì nhìn hẳn thật sâu vài lần, trầm mặc trong chốc lát rồi mới thản nhiên cười nói:

- Người đã kiên trì như vậy thì ta sẽ không quản chuyện của Nhật Diệu cốc nữa, nhưng nếu gặp phải khó khăn gì, nhất định phải nhanh chóng báo cho ta biết!

- Yên tâm đi, Hồng Liêm dong binh đoàn không phải chỉ có một mình ta, ta biết phải làm thế nào! - Đặc Lan Khắc Tư cười trả lời.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, người ở lại đây. Trước khi Đặc Lan Khắc Tư hoàn toàn khôi phục, hãy bảo hộ hẳn thật tốt cho ta! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc rồi phân phó.

- Đã rõ, chủ nhân tôn quý. - Cát Nhĩ Bá Đặc cam đoan.

Đặc Lan Khắc Tư đã muốn bằng thực lực chính mình ngồi lên vị trí quyền lực của Nhật Diệu cốc. Quả thực không thể ỷ vào người khác, chỉ có sử dụng thực lực trong tay, diệt trừ Già La dong binh đoàn là thế lực lớn nhất của Nhật Diệu Cốc, hắn mới có thể chính thức được mọi người tôn kính.

Hắn có thể lĩnh ngộ và suy nghĩ được thế này làm Hàn Thạc vừa kinh ngạc đồng thời vừa tán thưởng. Điều này cho thấy Đặc Lan Khắc Tư quả thật là một nhân tài. Mặt khác sau khi cứu hắn, Hàn Thạc có thể nhìn ra sự thay đổi của Đặc Lan Khắc Tư, phát hiện ra hắn trở nên càng kiên cường và tàn nhẫn, rốt cuộc không còn chút sơ suất và nhân từ nào.

Qua một lần bị giáo huấn thực sự tàn nhẫn, Đặc Lan Khắc Tư đã kinh nghiệm được rằng bị hành hạ so với chết còn thống khổ hơn, đến lúc này thì không còn có khó khăn gì làm hắn để vào trong lòng. Hàn Thạc đã nhìn ra điểm này, mới đột nhiên hiểu được rằng Đặc Lan Khắc Tư muốn hắn lưu Lao Lô Tháp lại cho gã, ngoại trừ dùng Lao Lô Tháp ma luyện thủ đoạn của bản thân, còn muốn thông qua tên này ma luyện vũ kỹ của mình.

Nhìn khắp cả Nhật Diệu cốc, giờ đây cũng chỉ có Lao Lô Tháp có khả năng cùng hắn đánh một trận. Nếu lúc này Hàn Thạc giết chết Lao Lô Tháp, Đặc Lan Khắc Tư sẽ mất đi một đối thủ tốt. Hắn chẳng những mất đi nhiều niềm vui, còn mất đi một bước ngoặt đột phá của chính mình. Cũng chỉ có thông qua Lao Lô Tháp, hắn mới có thể tiến bộ.

Hiểu được ý nghĩ của Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc cũng không kiên trì theo ý mình, chính thức buông tay không quản chuyện của Nhật Diệu cốc nữa. Ngay hôm đó liền cáo từ Đặc Lan Khắc Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc, từ Nhật Diệu cốc quay trở về Tử vong mộ địa.

Tới Tử vong mộ địa, Hàn Thạc theo đúng mục đích ban đầu, đi xuống tầng dưới thăm dò.

Lần này sở dĩ Hàn Thạc thông qua Truyền Tống Trận quay lại Tử vong mộ địa đều bởi lời nói của Ốc Úc Phu. Nếu không có Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên cấp báo, sợ là hắn đã tới tầng thứ ba của Tử vong mộ địa thăm dò từ lâu rồi. Giờ đây trở về, Hàn Thạc không quên chính sự, nhắm hướng tầng dưới của Tử vong mộ địa mà đến.

Có kinh nghiệm vài lần trước, Hàn Thạc quay lại thăm dò Tử vong mộ địa thì như ngựa quen đường cũ. Ở hai tầng đầu, hắn truyền tinh thần lực vào, dễ dàng loại bỏ kết giới. Mãi cho đến lối vào thông đạo tầng thứ ba, Hàn Thạc cảm ứng được kết giới tồn tại ở phía sau thì mới ngừng lại.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc chậm rãi ngưng tụ tinh thần lực, hướng khu vực kết giới mà thăm dò.

“Bùng...”

Tinh thần lực vừa chạm tới khu vực đó, đầu óc Hàn Thạc bỗng thành linh chấn động. Một lực lượng cực mạnh đột nhiên điên cuồng đổ đến, như ngàn vạn con rắn nhỏ chen chúc xông vào não vực hắn, gây cho Hàn Thạc một cảm giác tê dại đau đớn vô tận.

May là Hàn Thạc đã sớm có kinh nghiệm, vội vàng nín thở ngưng thần, dồn tinh thần lực vào trong đó cố gắng phá mở kết giới như hai lần trước, Khô lâu pháp tượng nắm chặt trong tay, phát ra ánh sáng ba màu rực rỡ.

“Bùng!”

Hàn Thạc lại xô tới, song kết giới vẫn không được phá bỏ mà chính bản thân hắn lại bị bắn ngược trở về. Trong lúc Hàn Thạc đang vô cùng sợ hãi, ngàn vạn con rắn nhỏ chen chúc trong não vực hắn đột nhiên nhanh chóng uốn éo biến đổi, tổ hợp thành những ký hiệu ma pháp tỏa ánh sáng rực.

Hàn Thạc đã nghiên cứu Vong Linh ma pháp trong thời gian dài, nhưng việc những ký hiệu ma pháp xuất hiện tại não hải trong một khắc thời gian đã gây cho hắn kinh ngạc thật lớn. Sau đó ánh sáng ba màu của thanh Khô lâu pháp tượng trong tay hắn chợt rạng rỡ hơn, chuyển thành ba luồng ánh sáng tà dị truyền theo cánh tay chậm rãi chui vào thân thể hắn.

Ánh sáng ba màu từ Khô lâu pháp tượng truyền dọc theo cánh tay chảy vào não hải của Hàn Thạc, hội tụ với ánh sáng của ngàn vạn ký hiệu ma pháp, liền sắp xếp thành nhiều đoạn chú ngữ và cả một đoạn thông tin mà Hàn Thạc có thể đọc được.

Hàn Thạc chỉ sửng sốt một lát rồi mau chóng tỉnh ngộ, vội vàng ngưng thần tập trung trí nhớ, rất nhanh ghi tạc vào trong óc những đoạn chú ngữ và tin tức đó. Quá trình này cũng không kéo dài. Với trình độ não vực mở rất rộng, hắn liền nhanh chóng ghi lại đoạn tin tức đó.

“Không thành Vong Linh Thánh ma đạo sư không thể mở kết giới tầng tiếp theo. Bên trong có bí mật thành thần của Vong linh pháp sư...”

“Khô lâu pháp tượng có ba tác dụng cơ bản, ngoài tác dụng đầu tiên làm tăng gấp đôi uy lực ma pháp, hai tác dụng còn lại đều phải phối hợp chú ngữ. Chú ngữ lần lượt là...”

“Kết giới sợ hãi, kết giới suy yếu, kết giới già yếu, ba loại kết giới có chú ngữ và phương pháp sử dụng là...”

Ký hiệu ma pháp chuyển động trong não hải Hàn Thạc một vòng, cuối cùng hình thành ba thông tin. Một là chưa đến Thánh ma đạo sư không thể tiến vào tầng sau, hai là chú ngữ dùng khô lâu pháp tượng phản lão hoàn đồng và chú ngữ xuyên qua Vong linh giới, cuối cùng là những kết giới đáng sợ đã thất truyền của Vong linh pháp sư là sợ hãi, suy yếu, già yếu ba đại kết giới.

“Tầng tiếp theo có bí mật thành thần của Vong linh pháp sư!”

Hàn Thạc kinh hãi, nhìn về phía trước chỉ cách có một tầng kết giới, bị thông tin trong đầu làm chấn động, ngẩn người đứng lặng hồi lâu, trong đầu có biết bao suy nghĩ không ngừng xuất hiện lộn xộn.

Qua một lúc rất lâu, Hàn Thạc mới dần dần ổn định tâm trí, trầm nghĩ thông tin thứ nhất đối với hắn có lẽ hư vô mờ mịt. Nhưng thật ra tin tức thứ hai và thứ ba đối với hắn hiện giờ mới có tác dụng lớn.

Trong ba điều thần kỳ của Khô lâu pháp tượng, công năng tăng gấp đôi uy lực ma pháp thì không cần có chú ngữ phối hợp, nhưng lực lượng thần kỳ là phản lão hoàn đồng và linh hồn tự do xuyên qua Vong Linh giới thì thực hiện không hề đơn giản như vậy, trong đó linh hồn xuyên qua Vong Linh giới cần có chú ngữ ma pháp rườm rà phối hợp và còn đòi hỏi phải có lĩnh ngộ sâu sắc và chuẩn xác về linh hồn của chính mình.

Nếu muốn thực hiện thành công công năng thần kỳ phản lão hoàn đồng này thì phải lợi dụng lực lượng ẩn chứa trong Khô lâu pháp tượng. Lực lượng này không phải bất cứ ai cũng có thể tiếp thu, chỉ có những người được Khô lâu pháp tượng thừa nhận mới có thể thông qua lực lượng ẩn chứa trong nó mà cải biến.

Lần trước, hiển nhiên là Ốc Úc Phu phù hợp điều kiện này. Dựa theo lời Ốc Úc Phu, giáo đồ Thiên Tai giáo hội dường như đều phù hợp với điều kiện để được Khô lâu pháp tượng cải tạo. Những người già lão của Thiên Tai giáo hội, đã từng hoạt động không biết bao nhiêu năm, cũng lợi dụng lực lượng này để lấy lại tuổi thanh xuân.

Sợ hãi, suy yếu, già yếu là ba loại ma pháp kết giới có tác dụng trong phạm vi lớn có trong truyền thuyết của Vong Linh pháp sư. Bị kết giới sợ hãi bao phủ, trong lòng địch nhân sẽ sinh ra sợ hãi, sức phán đoán và ý chí sẽ bị kết giới này ảnh hưởng ở mức độ lớn. Còn kết giới suy yếu thì có thể làm thể lực của địch nhân bị tiêu hao, sức chiến đấu giảm sút rất nhiều.

Đáng sợ nhất là kết giới già yếu, tuy nhiên phải là Vong Linh Thánh ma đạo sư mới có thể thi triển kết giới này. Một Vong linh pháp sư đạt tới cấp bậc Thánh ma đạo sư thì đã hiểu cực kỳ tinh tường đối với linh hồn, khi sử dụng tinh thần lực khổng lồ thi triển kết giới già yếu, bất luận sinh vật nào vừa tiến vào trong liền bị đẩy nhanh quá trình già yếu.

Đứng trong kết giới già yếu một thời gian nhất định mà không thoát được ra, sinh vật đó sẽ bị chết già ngay. Đây là một ma pháp vô cùng độc ác đáng sợ, nó tiêu giảm sinh mạng lực là nguồn gốc ở nơi sâu nhất trong linh hồn của sinh vật. Vô luận đối phương cường đại đến mức nào, nếu lĩnh ngộ đối với linh hồn không đủ cao thì ở bên trong kết giới này đều không có khả năng chống cự.

Hàn Thạc bây giờ có thể tập luyện kết giới sợ hãi và suy yếu. Phối hợp sử dụng hai loại kết giới này còn gia tăng hiệu quả. Nếu chiến đấu quy mô lớn, dùng các loại kết giới này phối hợp với đoàn quân bất tử sinh vật của Vong Linh pháp sư thì đúng là cơn ác mộng đối với mọi loại quân đội.

Có lẽ bởi vì hai kết giới này phối hợp với đoàn quân bất tử sinh vật có uy lực quá đáng sợ, nên trong những năm huy hoàng của mình, Vong Linh pháp sư mới bị tất cả các hiệp hội ma pháp sư của đại lục thanh trừ. Từ đó tới nay ba kết giới này đã vĩnh viễn biến mất trên vũ đài ma pháp.

Kết giới già yếu phải là Thánh ma đạo sư mới có thể tu tập. Có thể bởi vì uy lực loại kết giới này thật sự quá đáng sợ, cho nên không thể cùng sử dụng với hai loại kết giới kia.

Không cần biết một sinh vật cường đại đến mức nào, một khi rơi vào trong kết giới già yếu mà không lập tức đi ra, thì thân thể liền bị lão hóa rất nhanh. Cho dù lập tức thoát khỏi kết giới này, thân thể cũng sẽ chịu ảnh hưởng, một bộ phận sẽ bị lão hóa vĩnh viễn không thể khôi phục.

Tuy nhiên, Khô lâu pháp tượng trong tay Hàn Thạc có thể làm người bị lão hóa ở trong kết giới già yếu một lần nữa khôi phục sự thanh xuân. Kết giới này cùng với Khô lâu pháp tượng trong tay Hàn Thạc xem như có năng lực tiến lùi hai đường. Thường thường có thể để cho chính mình tiến vào chặn địch nhân, khi địch nhân bại lui chết già thì có thể lợi dụng Khô lâu pháp tượng khôi phục thanh xuân của mình đã mất đi trong kết giới già yếu.

Ba đại kết giới chính là bí mật bất truyền giúp cho Vong Linh pháp sư xưng hùng nhiều năm ở đại lục, bây giờ toàn bộ phương pháp tu tập và chú ngữ đã được khắc ghi vào trong óc Hàn Thạc.

407. Chương 407:quyền Quý

Không đạt tới Vong Linh Thánh ma đạo sư, không thể tiến vào tầng bên dưới. Sau khi biết được thông tin này, Hàn Thạc không mạo hiểm xông vào mà theo đường cũ quay trở về.

Một số chú ngữ ma pháp và phương pháp tu luyện, toàn bộ đã được khắc ghi ở trong óc của hắn, tuy nhiên muốn tu luyện thành công một môn cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng làm được chỉ trong một chốc một lát. Bởi vậy, Hàn Thạc cũng không tiếp tục lưu lại Tử vong mộ địa, một lần nữa thông qua Truyền tống trận pháp quay trở về phủ đệ của mình ở thành Áo Sâm.

Rời khỏi thành Áo Sâm đã được mấy ngày nên sau khi trở về phủ của mình, Hàn Thạc hỏi quản gia Tạp Lạp Tư và biết được một số chuyện đã phát sinh trong thành.

Quốc vương bộ hạ Ô Đặc Lôi Đức trong mấy ngày nay đã biểu lộ thái độ quyết tâm gây áp lực để đưa đứa con tư sinh Lao Luân Tư lên ngôi vị. Trong lúc nhất thời, cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đều chấn động, không thể nào hiểu nổi vì sao Ô Đặc Lôi Đức lại có quyết định này.

Tổ chức Âm Mạc luôn luôn là cánh tay hắc ám của Ô Đặc Lôi Đức, trong giai đoạn này đột nhiên qua lại mật thiết với Lao Luân Tư. Người có liên quan tất sẽ đoán được rằng Âm Mạc đã ngã về phía Lao Luân Tư rồi. Nhân vật truyền kỳ của đế quốc là Kiếm thánh Tạp Lạp không còn giữ thái độ nước đôi nữa, rốt cục đã chính thức công bố sẽ ủng hộ Lao Luân Tư lên ngôi vị.

Được sự hỗ trợ của Quốc vương bộ hạ Ô Đặc Lôi Đức, những người thân tín của Lao Luân Tư bắt đầu từng bước nắm giữ đại quyền của đế quốc. Dưỡng phụ và cả thúc thúc Bảo Lí Tư của hắn đều được trọng dụng, trở thành những đại thần quyền quý thét ra lửa của đế quốc. Tất cả mọi người đều nhìn ra đây là ý đồ của Ô Đặc Lôi Đức.

Cũng trong thời gian này, mấy vương tử khác vẫn còn có thể lực trong tay, cũng lui tới hoàng cung với tần suất càng ngày càng nhiều. Đế quốc đại công tước Á Hi Bá Ân dẫn theo Vương tử Tra Lí Tư mỗi ngày vài lần đi đến hoàng cung, cố gắng dựa vào lực lượng của bản thân mình để thay đổi quyết định của Quốc vương bộ hạ.

Còn có vài đại thần thủ cựu cố chấp liên hợp lại dâng tấu phân tích muốn Ô Đặc Lôi Đức thay đổi quyết định của lão, cho rằng người con tư sinh Lao Luân Tư căn bản không xứng đáng quang lên vị trí quyền lực cao nhất của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Những người này đều là lão thần tuổi tác đã cao, truyền thống quý tộc cổ lỗ sĩ khiến cho bọn họ không thể tiếp nhận sự thật này, đồng thời cho rằng đây là một sự sỉ nhục đối với hoàng thất của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Cả hoàng hậu và những thê thiếp yêu quý nhất của Ô Đặc Lôi Đức cũng ào ào gia nhập vào đại quân chống đối lão. Trong lúc nhất thời thành Áo Sâm của đế quốc sóng ngầm cuộn cuộn. Mà trong đúng lúc này, Ô Đặc Lôi Đức đột nhiên bị bệnh nặng, lâm vào tình trạng hôn mê, ngơ ngẩn ngẩn, có dấu hiệu sẽ băng hà bất cứ lúc nào.

Mấy Vương tử vừa thấy tình thế như vậy xảy ra thì lập tức ngoài nghe trong chống đối với những mệnh lệnh của Ô Đặc Lô Đức, bắt đầu âm thầm điều động lực lượng trong tay mình để chuẩn bị cho cuộc thanh trừng giành quyền lực đã sắp đến. Thành Áo Sâm của đế quốc nhìn thì có vẻ yên tĩnh, nhưng những vết rạn nứt đã hình thành trên mặt đất, một trận cuồng phong đang từ từ nổi lên.

Một khi Ô Đặc Lô Đức bệ hạ băng hà, trận cuồng phong bị nén lại bấy lâu nay tất sẽ ầm ầm bộc phát. Đến lúc đó, nó có thể quét bay cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc hay không thì cũng khó nói trước. Đúng trong lúc này, Nam cương đại thần Phạm Lô Trạch đột nhiên trở về thành Áo Sâm. Sát tinh này đến càng khiến cho thành Áo Sâm vốn hỗn loạn lại càng tràn ngập nhiều chuyện xấu.

Lắng nghe quần gia Tập Lạp Tư thuật lại, Hàn Thạc trong lòng ngạc nhiên, thật sự không nghĩ rằng chỉ trong thời gian vài ngày mà bên trong thành Áo Sâm đã xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa như thế. Có lẽ Quốc vương Ô Đặc Lô Đức đã hiểu được rằng những tháng ngày còn lại của mình không còn nhiều nên đã sử dụng tới thủ đoạn sét đánh ngang tai, gây ra tác dụng thật lớn.

Hàn Thạc rời đi được vài ngày, Phỉ Bích tới đi tìm hắc ba lượt, Lao Luân Tư tìm đến hắc hai lần, còn bọn Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ và một số ít quý tộc thành Áo Sâm cũng từng tới bái kiến hắc. Sau khi Tập Lạp Tư báo cáo xong toàn bộ, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi lập tức bước đi tới phủ của Lao Luân Tư.

Hiện tại, Lao Luân Tư là mấu chốt của cả thành Áo Sâm. Trong cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế tàn khốc này, Lao Luân Tư không được phép sơ sẩy. Cũng chỉ sau khi gã thành công lên ngôi thì Hàn Thạc mới có thể thu được lợi ích lớn nhất, mức độ không chỉ được bảo toàn mà còn tăng tiến thêm một bậc.

Cực nhanh đi vào bên trong phủ của Lao Luân Tư, từ miệng người quần gia, Hàn Thạc biết được gã đang bí mật thương nghị với người khác. Tuy nhiên, người quần gia hiển nhiên hiểu được giữa Hàn Thạc và Lao Luân Tư có quan hệ đặc biệt nên khi thấy hắc đến thì lập tức tự thân chạy đi báo cáo. Chỉ trong chớp lát, người quần gia đi ra, cung kính dẫn Hàn Thạc đi thẳng đến chỗ thương nghị bí mật của Lao Luân Tư.

Tại chỗ thương nghị bí mật của Lao Luân Tư, Hàn Thạc gặp rất nhiều người quen như dưỡng phụ Lao Luân Tư là Y Bố, thúc thúc Bảo Lí Tư, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, lão Cáp Ân của gia tộc Bối Đặc Lí Kì, và khoảng mười người quyền quý khác nhưng có tướng mạo xa lạ, có lẽ cũng là người ủng hộ gã.

Sau khi Hàn Thạc tới, Lao Luân Tư đang trên chỗ chủ tọa lập tức đứng lên, mỉm cười đón tiếp, nói:

- Người lại vừa chạy đến địa phương nào thế? Tại sao bây giờ mới tới hả?

Mấy ngày nay, số lần ra vào hoàng cung của Lao Luân Tư cũng không ít. Trong khi gặp riêng Lao Luân Tư, Ô Đặc Lô Đức nhiều lần dặn dò gã nhất định phải nắm cho được Hàn Thạc, cũng nói rằng hắc mới là mấu chốt cho tương lai của bản thân gã.

Ô Đặc Lô Đức mặc dù vẫn chưa tiết lộ đánh giá của Chiêm tinh sư Cát Thụy Ti về Hàn Thạc, nhưng Lao Luân Tư cũng là người cực kỳ thông minh, từ thái độ của một số người chung quanh đã lĩnh ngộ được một vài điều, trong lòng đã xem như hiểu rằng Hàn Thạc chính là quý nhân bảo mệnh của mình.

Chính bởi vì vậy, khi Hàn Thạc từ bên ngoài tiến vào, Lao Luân Tư giữ đây tuy địa vị rất cao nhưng lại là người đầu tiên đứng lên, thái độ cực kỳ hòa ái tự mình đón tiếp Hàn Thạc khiến cho một số tùy tùng không hiểu rõ ở chung quanh đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Không có gì. Có mấy việc nhỏ nên ra ngoài một chuyến. Ừa. Nhiều người thế này cơ à! - Hàn Thạc thuận miệng trả lời Lao Luân Tư qua loa một câu, nhìn lướt qua những người chung quanh rồi không kìm được thốt lên.

- Hắc hắc. Bố Lai Ân, cái tên tiểu tử nhà ngươi quả nhiên khá lắm. Trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành một vị hầu tước. Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi! - Thúc thúc của Lao Luân Tư là Bảo Lí Tư cười lớn, chào hỏi Hàn Thạc.

Trước đây, để cho Hàn Thạc tích lũy quân công, Lao Luân Tư từng an bài Hàn Thạc đi nhậm chức trong quân đội Thành bắc của Bảo Lí Tư, cho dù chính bản thân Bảo Lí Tư cũng chỉ là một vị bá tước. Không nghĩ rằng chẳng bao lâu sau, Hàn Thạc nương theo tình thế thăng chức vùn vụt, quyền thế bây giờ xem ra rõ ràng đã vượt hơn hắc so với hắc.

Tuy nhiên khi ở trong tại quân đội Thành bắc, bởi vì biết Hàn Thạc tương lai còn phát triển cho nên thái độ Bảo Lí Tư đối xử với hắn cực kỳ hữu hảo, quan hệ riêng tư giữa hai người cũng rất tốt. Bởi vậy, bây giờ hắn vừa thấy Hàn Thạc tới là lập tức chào hỏi thân mật.

- Ha ha. Bảo Lí Tư đại nhân quá khen rồi! - Hàn Thạc mỉm cười hành lễ, hỏi thăm Bảo Lí Tư.

Hai nàng Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích ngồi sát cạnh nhau ở bên cạnh Bảo Lí Tư, đang nhỏ giọng thầm thì nói chuyện gì đó. Mỗi khi Hàn Thạc tiến đến thì ánh mắt cả hai mới ngưng tụ tại trên người hắn. Bên cạnh Ngải Mễ Lệ còn có lão Cáp Ân, bởi vậy chỉ liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, sau đó để tránh nghi ngờ liền quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng Phỉ Bích thì tựa hồ cơn giận trong lòng còn chưa tiêu, nhin không được trừng trừng nhìn hắn vài lần, trong cặp mắt to xinh đẹp lộ ý tức giận như thể trách cứ Hàn Thạc đã biến mất thần bí.

- Tiểu tử. Đúng rồi a, ta còn chưa kịp cảm ơn về chuyện lần trước ngươi đã cứu ta! Ha ha. Ta nói chuyện với ngươi cũng hợp lắm. Mời ngươi khi nào đến gia tộc ta chơi, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi một bữa ra trò. Ai dè ngươi tới bây giờ vẫn không đến chơi. Sao? Đừng có nói là không để gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ của ta vào mắt nhé? - Lão Cáp Ân mới đầu tươi cười chào hỏi, sau lại giả vờ tức giận với Hàn Thạc.

“Ta đã tới gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ, ngay cả con cháu lão cũng đã ăn vụng rồi.”

Hàn Thạc thầm nói, ngoài mặt vẫn ra vẻ oan uổng vô tội mà than thở giải thích:

- Ngài cũng biết, ta vẫn thường ở bên trong thành Bồ Lô Nhĩ Đặc, mãi tận sát ngày mới quay về thành Áo Sâm. Trong tay thật sự có nhiều việc quá. Ừm, sau này nếu có thời gian rảnh rỗi nhất định sẽ đến nhà báỉ phóng!

- Tốt lắm, tốt lắm. Cùng ngươi nói giỡn thôi. Biết tiểu tử ngươi bây giờ là người rất bận rộn! Nhìn ngươi ta thật sự có chút không thể hiểu được. Lần trước gặp mặt thì ngươi đã cứu mạng ta, tuy nhiên lúc đó tiểu tử ngươi còn vô danh, nào ngờ mới qua thời gian mấy năm, vậy mà ngươi đã thành một nhân vật thét ra lửa của đế quốc. Lợi hại quá! - Lão Cáp Ân mỉm cười cảm khái.

Trong khi lão Cáp Ân nói những câu này, Lao Luân Tư đã dẫn Hàn Thạc đi đến chỗ của mình, chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh hắn bảo Hàn Thạc ngồi xuống, sau đó mới giới thiệu cho Hàn Thạc một số nhân vật có mặt ở đây mà hắn không quen biết:

- Ha ha, mấy người bọn họ thì ta sẽ không giới thiệu, dù sao ngươi cũng đã biết rồi. Mấy người này có lẽ ngươi còn chưa biết, nhưng từ nay về sau sẽ là người phe mình. Đây là thành chủ đương nhiệm của thành Ngõa Luân.....

Mỗi khi Lao Luân Tư giới thiệu đến một ai đó, Hàn Thạc đều gật đầu thăm hỏi. Những người này nếu không phải là chủ một thành thì cũng là bá tước, hầu tước, đều là những nhân vật cao tầng không phú thì quý của đế quốc. Sau khi Lao Luân Tư giới thiệu xong, Hàn Thạc mới dần dần hiểu được lực lượng mà hắn nắm trong tay.

Ba bá tước, hai hầu tước, còn lại đều là những nhân vật quyền quý của đế quốc ở trong thành Áo Sâm. Tuổi tác của những người này đều là trung niên. Họ không phải chường quản một gia tộc thì cũng đảm nhiệm một chức vụ hoặc binh quyền dưới trướng Ô Đặc Lô Đức, xem ra cũng chỉ có tuổi tác như loại bọn họ thì mới không ngoan cố cho rằng thân phận con tư sinh thì không thể đăng quang ngôi vị hoàng đế.

Mỗi khi Lao Luân Tư giới thiệu đến bản thân mình, những quý tộc này đều vô cùng hữu nghị gật đầu với Hàn Thạc. Hàn Thạc bây giờ nắm quyền cai quản thành Bồ Lô Nhĩ Đặc, chính là quý nhân trong mắt Bệ hạ, thân phận hầu tước cao quý tương tự như bọn họ, hơn nữa hiện nay lại cùng một trận doanh, bọn họ không hữu hảo với Hàn Thạc mới là lạ!

Khi Lao Luân Tư giới thiệu xong, Hàn Thạc đã có nhận thức sơ qua đối với thực lực trong tay Lao Luân Tư. Mấy vị hầu tước, bá tước này đều là những nhân vật có thực quyền, hơn nữa gia tộc Bối Đặc Lí Kỳ, còn có tổ chức Âm Mạc và mấy cường giả có quyền lợi siêu nhiên ngoại thế khác ủng hộ cho hắn, bởi vậy, Lao Luân Tư quả nhiên là có vốn để đối kháng với Đại vương tử Tra Lí Tư.

Xem chừng hành động như sấm vang chớp giật của Ô Đặc Lô Đức quả nhiên đã tạo cho Lao Luân Tư rất nhiều điểm lợi lớn lao, làm tăng vọt quyền lực của hắn, đồng thời cũng khiến rất nhiều quý tộc nghiêng về phía hắn, tạo cho Lao Luân Tư có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Tra Lí Tư.

Sau khi giới thiệu cho Hàn Thạc tất cả những vị quý tộc mà hắn không biết, Lao Luân Tư ngừng một chút rồi mới nói tiếp:

- Chúng ta vừa mới thảo luận một vấn đề. Ta nói đơn giản lại một chút cho người. Trước mắt, chúng ta phải lợi dụng khả năng lớn nhất của thế lực có trong tay, thừa dịp phụ hoàng của ta còn khỏe mạnh, nhất định phải tận dụng mọi biện pháp giành lấy thực quyền vào trong tay những người của chúng ta.

- Về phương diện khác, đây chính là cơ sở để chúng ta thu hút được sự ủng hộ của càng nhiều thế lực mạnh mẽ khác. Bọn Tra Lí Tư thì như chó cùng rứt giậu, còn đại quyền của đế quốc về cơ bản đều nằm trong tay các đại quý tộc. Cho dù phụ hoàng rõ ràng là ủng hộ ta, nhưng mà nếu các đại quý tộc này ủng hộ Tra Lí Tư, một khi phụ vương băng hà, bọn họ lại hợp tác với Tra Lí Tư phản kháng ta thì thật là cực kỳ khó đối phó.

- Ài. Quan trọng nhất chính bởi vì thân phận của ta. Những tên ngoan cố này tuyên bố sẽ không lựa chọn ta. Nhưng quyền lực trong tay bọn họ lại quá lớn, do đó dưới tình huống bọn họ không phạm sai lầm, cho dù là phụ hoàng ta cũng không có bất cứ biện pháp gì cắt giảm quyền lực trong tay bọn họ. Đây thật sự là một chuyện đau đầu.

Hàn Thạc sau khi ngồi xuống thì không nói một lời nào, chỉ lắng tai nghe Lao Luân Tư nói chuyện. Đôi khi gã nói xong, hiểu được tình thế cũng không giống như hắn suy nghĩ, xem chừng cho dù có Ô Đặc Lô Đức ủng hộ, bởi vì ưu thế trước đây của Tra Lí Tư thật sự quá lớn nên Lao Luân Tư cũng đừng mơ tưởng được bình yên mà kế vị.

- Điện hạ. Ở trong đế quốc, đại công tước Á Hi Bá Ân có quyền thế ngút trời, kết giao với đại bộ phận quyền quý của đế quốc. Đại vương tử có hắn ủng hộ thì thật sự là cực kỳ khó đối phó. Bây giờ Bệ hạ còn sống thì còn có thể ngăn chặn hắn. Nếu Bệ hạ qua đời, đến lúc đó đại công tước Á Hi Bá Ân nhất định sẽ cực lực phản đối. Với lực lượng trong tay, hắn đủ sức để thay đổi thế cục. Việc này thật sự khá khó khăn! - Vị Bá tước tên là Thái Lợi Thụy nói với Lao Luân Tư.

- Không sai. Một khi Quốc vương bệ hạ băng hà thì đích thực là không ai có thể chế trụ nổi Á Hi Bá Ân, Việc này đích xác là cực kỳ khó làm! - Dưỡng phụ của Lao Luân Tư là Y Bố mặt mũi nhăn nhó nói.

- Ha ha. Các người quên mất một người vừa tiến đến thành Áo Sâm sao, nếu Lao Luân Tư điện hạ có người này ủng hộ, ta nghĩ tình thế sẽ hoàn toàn không giống như vậy đâu! - Bên kia, lão Cáp Ân đột nhiên mỉm cười, lên tiếng nói với mọi người.

Lời này vừa nói ra thì vẻ mặt mọi người đều rung động, tuy nhiên ai nấy đều thở dài. Bảo Lí Tư nói:

- Cái gã điên không thể nói lý kia đích thực không phải người bình thường, tuy nhiên người này ngay cả mệnh lệnh của Quốc vương bệ hạ cũng dám không nghe. Ai có thể thuyết phục được hắn chứ!

Lao Luân Tư sững sốt, chợt đưa ánh mắt rực lửa nhìn về phía Hàn Thạc. Tuy nhiên, Lao Luân Tư vừa liếc mắt nhìn Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích ở bên kia thì liền vội ẩn giấu ánh mắt rực lửa đi.

Chỉ từ trong ánh mắt của Lao Luân Tư, Hàn Thạc biết rằng hắn quả nhiên là biết về quan hệ giữa Phạm Ny và cái gã điên Phạm Lô Trạch kia, trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng. Hiểu rằng việc Lao Luân Tư tận tâm muốn kết giao với hắn thật ra là cũng có mục đích, hắn từ sớm như vậy đã bắt đầu lôi kéo mình, xem chừng trong mấy vị vương tử thì Lao Luân Tư mưu tính sâu xa nhất.

408. Chương 408: phạm Ny Si Tình

Những người ở phía sau Lao Luân Tư tiếp tục bàn luận, Hàn Thạc thì không phát biểu ý kiến gì, chỉ suy nghĩ xem cái tên điên Phạm Lô Trạch tới thành Áo Sâm sẽ sinh ra ảnh hưởng thế nào đối với hắn.

Theo chuyện mà hắn đã đáp ứng với Phạm Ny, Hàn Thạc hiểu rằng khi Phạm Lô Trạch đã tới thành Áo Sâm thì nàng và Phạm Lô Trạch nhất định sẽ nhanh chóng gặp mặt. Giờ đây hắn đã có hai nữ nhân là Phỉ

Bích và Ngải Mễ Lệ, việc này như cây kim trong bọc sớm muộn gì cũng lòi ra, một khi Phạm Ny biết được thì không biết sẽ có phản ứng mạnh đến mức nào!

Phỉ Bích cũng giống như vậy. Nàng lúc này mới ngừng nói chuyện với Ngải Mễ Lệ, xem dáng vẻ thì hình như là cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu tan. Nếu thêm cả Phạm Ny nữa thì sợ là có muốn thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này cũng rất khó. Đáng tiếc là việc đã tới nước này, dù làm như thế nào cũng không giấu giếm được nữa.

- Bồ Lai Ân, Bồ Lai Ân! - Lao Luân Tư đột nhiên gọi liền hai tiếng.

Hàn Thạc giật mình bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn sang hỏi Lao Luân Tư:

- Gì thế?

- Người nói tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào? Tra Lí Tư sẽ là đối thủ chính của chúng ta, người có chủ ý gì hay không? - Mặt Lao Luân Tư sáng lên nhìn Hàn Thạc, trưng cầu ý kiến của hắn.

Hàn Thạc đang trong lúc tâm phiền ý loạn, căn bản không hề để ý xem bọn Lao Luân Tư bàn luận chuyện gì, nghe vậy liền lắc đầu đáp:

- Ta không có chủ ý gì thích hợp cả.

Lao Luân Tư vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, lại thấy sắc mặt hắn có chút phiền não, hiểu rằng Hàn Thạc có lẽ có tâm tư trong lòng nên chỉ gật đầu mà không tiếp tục hỏi thêm gì, quay lại tiếp tục thương nghị với những quý tộc ở chung quanh hắn.

Không bao lâu sau, nhóm người đã kết thúc bàn luận. Các quý tộc lần lượt chào Lao Luân Tư và rời khỏi nơi này. Kể cả Ngải Mễ Lệ cũng theo lão Cấp Ân rời đi trước, chỉ còn sót lại ba người Phỉ Bích, Lao Luân Tư và Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân. Đa tạ người đã giới thiệu tiên sinh Khắc Lạc Y, giúp cho ta có thêm một vị Đại ma đạo sư lợi hại như vậy ở bên cạnh! - Sau khi mọi người nói tiếp nhau rồi đi, Lao Luân Tư rất thành khẩn nói lời cảm ơn với Hàn Thạc.

Hàn Thạc mới đầu tiên khá sững sốt, sau mới kịp phản ứng, đáp:

- Khắc Lạc Y đã đến nương nhờ người rồi ư?

- Đúng vậy. Khắc Lạc Y tiên sinh nói rằng hắn được người khuyên bảo nên mới quyết định đi theo ta. - Lao Luân Tư mỉm cười giải thích với Hàn Thạc.

- Tốt lắm. Lao Luân Tư, ta có chút chuyện muốn nói với Phỉ Bích, nên sẽ rời đi trước đây! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi bảo Lao Luân Tư.

- Ủ, được thôi. Các người hãy đi trước đi. - Lao Luân Tư cười đứng dậy đưa tiễn.

Phỉ Bích bậm môi, tựa hồ vẫn còn tức giận Hàn Thạc. Khi Lao Luân Tư đưa tiễn đến xe ngựa của nàng, Hàn Thạc đầu tiên hơi do dự một chút, sau lại đổi ý, nghĩ là dù sao mọi người đều biết quan hệ giữa hắn và Phỉ Bích nên cũng len vào theo.

Đã tới tình cảnh bây giờ, quan hệ cùng với ba nữ nhân sợ là rốt cuộc giấu giếm cũng không được nữa. Hàn Thạc trầm ngâm suy xét một chút, quyết định đơn giản là mặc kệ, cứ nói chuyện rõ ràng với cả ba người. Trong số ba nữ nhân, Ngải Mễ Lệ là người duy nhất sẽ không so đo nhiều lắm. Mặt khác, Ngải Mễ Lệ là người của Âm Mạc nên cũng loáng thoáng biết một ít, Hàn Thạc cũng không lo lắng lắm về nàng.

Chỉ có Phỉ Bích và Phạm Ny là hai vấn đề cực kỳ khó khăn. Giấu giếm cũng không giấu được, bị các nàng phát hiện được thì cái tình huống này càng thêm khó xử. Tới nước này, Hàn Thạc thật sự cũng không có phương pháp gì xử lý, chỉ có cách nói thẳng tưng chân tướng sự việc ra mà thôi.

Ở bên trong khoang xe ngựa thanh nhã, Hàn Thạc vẻ mặt trầm tư lặng im không nói. Phỉ Bích còn chưa hả cơn tức giận đối với hắn, cũng tương tự mím môi không nói một lời. Trong lúc nhất thời, không khí bên trong khoang xe có chút ngột ngạt.

Một lát sau, Hàn Thạc hít sâu một hơi, ngoảnh sang chăm chú nhìn Phỉ Bích, trầm giọng nói:

- Phỉ Bích. Ngoại trừ nàng và Ngải Mễ Lệ ra, ta còn có một nữ nhân khác!

Phỉ Bích nhú mày một cái, trong mắt ánh lên một tia quang mang không thể tin tưởng, thân thể mềm mại của nàng run lên như là có dấu hiệu sắp sửa nổi giận, nghiêng rằng trợn mắt nhìn Hàn Thạc trừng trừng, giọng rít lên:

- Chàng. Chàng nói gì?

- Ngoại trừ nàng và Ngải Mễ Lệ ra, ta còn có một nữ nhân khác. Cô ấy là Phạm Ny, sư phụ trước kia của ta. Cô ấy là nữ nhân đầu tiên mà ta thích. - Hàn Thạc cất giọng trầm thấp, nói xong câu này liền than nhẹ một tiếng.

- Chàng, chàng rốt cuộc có ý gì? Chàng cho thiếp biết điều này rốt cuộc là muốn nói cái gì đây? - Phỉ Bích không thể kìm nổi lửa giận, chỉ riêng một mình Ngải Mễ Lệ cũng đã khiến cho nàng có chút khó có thể tiếp nhận. Bây giờ Hàn Thạc đột nhiên lại nói có thêm một nữ nhân khác làm cho trong đầu óc Phỉ Bích ong ong ve ve kêu loạn lên, phút chốc cảm thấy đau buốt trong lòng.

- Cô ấy là sư phụ của ta ở học viện, ngay từ đầu đã chiếu cố rất nhiều cho ta.....

Hàn Thạc nhỏ nhẹ nói ra mối quan hệ với Phạm Ny khi đó rồi chợt thở dài một tiếng, ngóng nhìn Phỉ Bích nói:

- Xin lỗi, ta không nên lừa dối nàng. Đó là bởi vì ta không muốn nàng phải đau khổ vì chuyện này. Ta nói với nàng nhiều như vậy không phải vì muốn nàng tha thứ cho ta, chỉ là nói cho nàng biết ta thật sự là một người xấu đúng như lời nàng nói, có lẽ chính là loại người cực kỳ xấu.

- Cút đi. Người cút đi cho ta. Ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa! - Phỉ Bích không ngừng nức nở, đột nhiên hét lên thất thanh.

Hàn Thạc nhìn Phỉ Bích không khống chế được tâm tình, trong lòng đột nhiên cảm thấy cực kỳ chua xót. Hắn biết bây giờ có nói cái gì cũng đều là vô dụng, bởi vậy chỉ quay sang Phỉ Bích gật gật đầu, rồi vén màn xe lên bay vụt ra ngoài.

Phỉ Bích là một người rất mạnh mẽ. Hàn Thạc từ lâu đã hiểu được điều này. Một nữ nhân độc lập tự chủ như vậy tất nhiên không có khả năng dễ dàng tha thứ cho sự dối lừa của hắn. Có lẽ bởi vì cảm tình của Phỉ Bích rất sâu đậm đối với hắn, bởi vậy hôm nay nghe Hàn Thạc nói như vậy thì mới có thể đau xót như thế.

Đột nhiên, Hàn Thạc hiểu rằng những đau thương của nữ nhân mà bản thân mình thương yêu cũng gây cho hắn đau đớn không thua chính bản thân Phỉ Bích cảm thụ một chút nào. Trong lòng chính bản thân Hàn Thạc cũng có một cảm giác vô cùng đau đớn. Mang theo nỗi đau đớn mãnh liệt trong lòng, hắn đi thẳng về Vong Linh hệ trong Ma võ học viện Ba Bửu Luân.

Khi Hàn Thạc tới phòng thí nghiệm của Phạm Ny ở trong Vong Linh hệ thì đúng vào thời gian ăn cơm trưa. Một ngày trước, sau khi Hàn Thạc đến đây, lòng kiêu ngạo của Phạm Ny đã được thỏa mãn rất nhiều, mấy ngày nay vẫn còn lâng lâng sung sướng.

Khi đẩy cửa phòng thí nghiệm của mình định vào nghỉ ngơi trong chốc lát, Phạm Ny đột nhiên thấy Hàn Thạc đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng. Lúc này, tinh thần hắn hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, nghiêm mặt trầm ngâm ngồi ở chỗ đó không nói một lời, như là có tâm sự ngàn vạn cân trĩu nặng trong lòng.

Chỉ nhìn thoáng qua, Phạm Ny liền đột nhiên phát hiện Hàn Thạc giờ khắc này hoàn toàn khác so với dĩ vãng. Trước kia hắn luôn luôn sôi sục ý chí chiến đấu, hoặc là cười đùa cợt nhả chứ chưa bao giờ nghiêm túc. Cho đến nay nàng vẫn không tưởng tượng nổi hắn sẽ thất hồn lạc phách tinh thần hoảng hốt như hôm nay.

- Bố Lai Ân. Chàng, chàng sao vậy? Có phải là phát bệnh rồi ư? - Phạm Ny hơi bối rối, ba chân bốn cẳng chạy tới bên người Hàn Thạc, đưa tay sờ lên trán hắn.

Tiếng nói của Phạm Ny vừa vang lên thì Hàn Thạc đột nhiên bình tĩnh. Thoáng nhìn Phạm Ny đang tràn đầy lo lắng cho chính mình, trong lòng hắn càng đau đớn hơn. Sững sờ trong chốc lát, Hàn Thạc có lẽ là muốn cảm thụ nhu tình của Phạm Ny nhiều hơn một chút nên chỉ dịu dàng chăm chú nhìn thật kỹ Phạm Ny, cẩn thận cảm nhận bàn tay ấm áp của nàng.

- Tại sao, tại sao lại không nói một lời nào. Chàng rút cuộc là bị làm sao? - Phạm Ny thấy Hàn Thạc không hề nói một lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn mình thì càng có vẻ bối rối, vội vàng hỏi hẩn tới tấp, vẻ mặt rất là lo lắng.

- Phạm Ny, ta xin lỗi nàng! - Hàn Thạc ngơ ngẩn nhìn Phạm Ny, không biết sau khi nói ra sự thật thì cái loại ôn tình này sẽ còn có thể tiếp tục tồn tại nữa không. Bất quá hẩn biết rằng không thể tránh né, cuối cùng đành thở dài một hơi rồi nói với Phạm Ny.

- Chàng không phải phát bệnh sao. Nói những lời ngớ ngẩn này làm gì? - Phạm Ny vẫn tươi cười, rút bàn tay ấm áp đang sờ trán Hàn Thạc trở về, đôi mắt dịu dàng nhìn hẩn, miệng tủm tỉm cười nói.

Chẳng biết vì sao Hàn Thạc lại không dám nhìn thẳng vào cặp mắt trong sáng của Phạm Ny mà chỉ xấu hổ cúi đầu. Hẩn chợt động lòng, đột nhiên nhớ rằng hẩn và Phạm Ny còn chưa phát sinh quan hệ về thể xác, như vậy bây giờ nếu nói ra sự thật với Phạm Ny thì cũng không sợ là sẽ tạo thành thương tổn quá lớn đối với nàng.

Đối với người mình yêu thương, Hàn Thạc cũng không phải là kẻ nhẫn tâm. Sở dĩ hẩn giấu giếm sự thật trong thời gian dài như vậy, một mặt cũng vì lòng ích kỷ muốn được hưởng những tư vị tuyệt vời này, mặt khác cũng không muốn nhẫn tâm làm cho các nàng thương tổn.

Song, tới bây giờ Hàn Thạc mới đột nhiên hiểu rằng hẩn giấu giếm sự thật chỉ là cách làm mà trong thời gian ngắn thì đích xác sẽ không gây cho các nàng thương tổn, tuy nhiên nó lại sẽ mang đến cho các nàng sự đau đớn suốt đời.

Chính vì vậy, Hàn Thạc mới hạ quyết tâm, quyết định đem chân tướng sự thật trung thực thổ lộ với cả hai nàng, bất quá hẩn biết mình sai nên vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nhu tình của Phạm Ny. Trước những câu hỏi dồn dập của nàng, Hàn Thạc vẫn dùng giọng nói trầm thấp thú nhận:

- Ngoại trừ nàng ra, ta còn có hai nữ nhân nữa. Ta xin lỗi nàng!

Bàn tay nhỏ bé ôn nhu của Phạm Ny đang vuốt ve mái tóc Hàn Thạc bỗng đột nhiên khựng lại. Hẩn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên phát hiện thân thể Phạm Ny cứng đờ, đứng sững sờ tại chỗ, bên trong đôi mắt ôn nhu kia giờ tràn ngập sự bất lực và đau đớn, đôi môi hồng nhuận giờ trắng bệch, không ngừng mấp máy tựa như muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể phát ra được bất cứ một thanh âm nào.

Hai dòng nước mắt long lanh lặn trên khuôn mặt rớt thẳng xuống cổ của Phạm Ny. Rất lâu sau, cặp mắt thất thần của Phạm Ny mới ngưng lại trên người Hàn Thạc, vẻ mặt kinh ngạc thê lương, thanh âm chưa xót khe khẽ nói:

- Bố Lai Ân. Chàng nói cho thiếp biết điều này, có phải là muốn đoạn tuyệt quan hệ với thiếp không?

Hàn Thạc ngạc nhiên, có chút không giải thích được đối với biểu hiện của Phạm Ny. Dựa theo suy nghĩ của hẩn thì Phạm Ny chắc hẩn sẽ điên cuồng giận dữ giống như Phỉ Bích, bất chấp tất cả mà đuổi mình ra nơi đây. Không nghĩ giờ phút này Phạm Ny lại có vẻ mặt kinh hãi thê lương đến thế này, cứ như một đóa hoa héo rũ không còn sức sống vậy.

Một loại ý nghĩ tự trách mãnh liệt đột nhiên xộc thẳng vào trong lòng Hàn Thạc, cặp mắt hẩn đỏ lên, kéo Phạm Ny ôm chặt vào trong lòng, giọng nghẹn ngào:

- Xin lỗi. Đầu là ta sai rồi, xin lỗi.....

- Bố Lai Ân. Chuyện chàng và Phỉ Bích tiểu thư. Thiếp. Thiếp đã biết từ lâu rồi. - Giọng nói Phạm Ny u uất, sau đó lấy tất cả khí lực ôm thật chặt lấy Hàn Thạc, giống như sợ hẩn đang ở bên nàng lại biến đi mất vậy.

Hàn Thạc thuôn mặt chờ người ra, cứ vô thức ôm chặt Phạm Ny mà chẳng biết gì nữa. Tất cả trong đầu chỉ là những nghi vấn liên tiếp:

“Vậy mà nàng vẫn biết, tại sao nàng lại biết được?”

- Chàng là ngôi sao mới nổi, sáng đến chói mắt của đế quốc. Tất cả những gì có quan hệ đến chàng đều được lưu truyền rộng rãi, trong đó tất nhiên có cả chuyện tình giữa chàng và Phỉ Bích tiểu thư. Buồn cười, chàng đối gạt mình đối gạt người lại tưởng rằng thiếp sẽ không biết. Lần đầu tiên khi nghe được tin tức

như thế, thiếp cũng không tin, song dần dần thông qua sự phân tích của bản thân, thiếp rốt cục tin sự thật này. Hức. Thiếp thật sự chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ngay từ đầu đã muốn duy trì khoảng cách với chàng, không dám đón nhận sự hấp dẫn của chàng. Nhưng mà không có chàng một ngày thì tất cả trong đầu thiếp đều là hình bóng của chàng, vĩnh viễn không thể xóa tan đi được.

- Xin lỗi. Thiếp không làm được!

- Cho dù thiếp biết rõ chàng đã có Phỉ Bích tiểu thư, nhưng thiếp vẫn không thể nào rời bỏ chàng được, chỉ cần thiếp vừa nghĩ tới sẽ vĩnh viễn không còn gặp được chàng thì trong lòng thiếp đau khổ đến mức hít thở cũng không được. Loại cảm giác này chàng có thể vĩnh viễn không bao giờ cảm nhận được. Là chính bản thân thiếp vô dụng, thiếp không thể nào thoát khỏi lưới tình của chàng được, ngược lại không thể tự kềm chế mà càng mắc sâu vào..... - Phạm Ny trong lòng Hàn Thạc cứ lẩm bẩm tự chế giễu mình, giọng nói tràn ngập bất lực và đau khổ.

Những lời tâm sự phát ra từ tận đáy lòng làm cho những điều dối lừa mà Hàn Thạc vẫn cho là đúng bị xóa sạch. Hắn được một loại hạnh phúc vô cùng mãnh liệt làm cho mê muội. Mặc dù loại hạnh phúc này mang theo mùi vị vô cùng đau khổ, mặc dù loại hạnh phúc này khiến cho Hàn Thạc khô môi đỏ mắt, làm cho trái tim kiên định của hắn phút chốc trở nên yếu đuối.....

- Thiếp biết. Phỉ Bích là một nữ nhân tốt. chàng lần này tới đây chắc là đã hạ quyết tâm rời bỏ thiếp rồi phải không? - Phạm Ny đau xót thấp giọng nỉ non, giọng nói không hết những đau khổ tiêu điều, nước mắt chảy như dòng châu, từng giọt từng giọt rơi xuống bờ vai Hàn Thạc.

- Không!

Hàn Thạc găm nhẹ một tiếng, nói:

- Ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng. Vĩnh viễn! Ta nói nhiều như vậy, chỉ là cầu xin nàng tha thứ. Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới phải rời xa nàng! Xin lỗi, đều là ta sai, đều là ta sai.....

Thân thể mềm mại của Phạm Ny run lên, vùng khỏi ngực Hàn Thạc đứng dậy. Đôi mắt đầm nước lộ vẻ không hiểu và đợi chờ, ngưng lại trên mặt hắn, giọng nói run rẩy mang theo ý không thể tin tưởng, hỏi:

- Bố Lai Ân, chàng, chàng nói thật ư?

Gật mạnh đầu, Hàn Thạc chưa từng có một khắc nào nghiêm chỉnh như bây giờ, thanh âm nghẹn ngào cam đoan:

- Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay rời khỏi nàng trước, ta cam đoan!

- Đúng là thiếp đã trải qua hai năm bị hành hạ đau đớn mới nhận rõ sự thật là thiếp vĩnh viễn không thể rời xa chàng. Thiếp có thể không ngại chàng có Phỉ Bích tiểu thư và còn có một nữ nhân khác nữa. Nhưng sợ là Phỉ Bích tiểu thư sẽ phiền lòng vì thiếp mà thôi? - Phạm Ny đau khổ thốt lên.

- Ta không biết. Nhưng ta sẽ cho cô ấy và cho chính mình một chút thời gian. Có lẽ cô ấy cuối cùng sẽ có một quyết định đúng đắn, nhưng bất luận cô ấy quyết định như thế nào cũng đều không thay đổi được cảm tình giữa ta và nàng. Tuyệt đối không! - Hàn Thạc kiên định nói.

Những niềm ngạc nhiên, vui mừng và hạnh phúc không thể át chế bóng che phủ đôi mắt trong sáng của Phạm Ny. Nàng chủ động lại một lần nữa ôm chặt lấy Hàn Thạc, kiễng chân ghé đôi môi đỏ mọng nồng nhiệt hôn hắn. Hai tay càng lớn mật xâm nhập vào bên trong áo của Hàn Thạc, khẽ vuốt ve thân hình cường tráng của hắn đồng thời giúp hắn cởi quần áo ra.

409. Chương 409:cự Tuyệt

Phạm Ny chẳng biết xuất phát từ loại tâm lý gì mà lại chủ động nhiệt tình như vậy ngay trong lần đầu tiên. Cho dù là bản thân nàng hay động tác của nàng đều vô cùng cuồng nhiệt và phóng khoáng.

Giờ khắc này, Hàn Thạc ngược lại trở thành người bị động. Phạm Ny lúc trước biểu lộ sự si tình như trường giang đại hải làm cho hắn chấn động cực mạnh, khiến hắn càng cảm thấy áy náy rất nhiều đối với Phạm Ny.

Khi hai người hôn nhau, Hàn Thạc vốn luôn là kẻ chinh phục thì giờ đây lại không được hùng hổ lắm.

- Ừm... Bố Lai Ân... - Phạm Ny ngưỡng mặt đỏ bừng, thốt lên nho nhỏ. Trong lúc vô tình, áo ngoài của Hàn Thạc không ngờ lại bị nàng cởi ra.

Nửa thân trên của Hàn Thạc cởi trần trông trắng kiêu, mỗi múi cơ bắp thịt đều như tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng phát. Phạm Ny không thở nổi nữa, đôi môi ngọt ngào rời khỏi miệng Hàn Thạc rồi thở hổn hển, mắt nhìn thân trên ở trần của hắn, đôi mắt sáng tràn đầy vẻ xuân tình.

- Chàng... chàng hãy yêu thiếp đi... - Phạm Ny thủ thủ, gương mặt đỏ bừng lên, vùi đầu vào trong ngực Hàn Thạc cảm nhận mùi vị đàn ông đậm đà trên người hắn, cảm giác được tâm hồn rối loạn ngây ngất, trái tim đập thình thịch, mạnh đến mức bản thân nàng cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

- Không được! - Hàn Thạc cười khở cự tuyệt.

Phạm Ny tỏ vẻ hoảng hốt lo sợ, vụt ngừng đầu lên nhìn Hàn Thạc, trên đôi má còn đỏ bừng xuất hiện những nét ai oán và khó hiểu trông rất đáng thương, trong đôi mắt cũng tràn ngập vẻ nghi hoặc kinh hoàng.

- Ừm... Cát Ân sư phụ tới rồi. Bây giờ là ban ngày, nàng lát nữa còn phải lên lớp! Hay là để buổi tối được không? - Hàn Thạc cười khở gãi gãi đầu, dịu dàng nói với Phạm Ny.

Hàn Thạc vừa nói xong, Phạm Ny mới đột nhiên có phản ứng, đỏ mặt vội vàng vàng đưa áo cho hắn mặc, lo lắng nói:

- Đúng, đúng rồi, vậy chàng hãy đi trước đi, chuyện này sau hẵng nói đi.

Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân của Vong Linh hệ sư phụ Cát Ân chậm rãi đi đến, chính bản thân Phạm Ny cũng có thể nghe được.

Phạm Ny càng thêm bối rối. Nàng trong lòng có quỷ nên vội vàng thúc giục Hàn Thạc nhanh rời đi. Hắn cười gượng gật đầu, tiện tay mặc nốt áo rồi rời khỏi phòng thí nghiệm của Phạm Ny ngay trước khi Cát Ân tới gần.

Trên đường về phủ đệ của mình, Hàn Thạc thấy cảm động đến bất ngờ trước sự si tình của Phạm Ny, không ngờ rằng nàng vì chuyện của hắn mà phải chịu đau khổ trong bao nhiêu lâu. Cho dù Phạm Ny biết chuyện của hắn mà vẫn không muốn rời xa, vẫn muốn ở cùng với hắn. Tình cảm sâu sắc đậm đà này làm Hàn Thạc có cảm giác không thể báo đáp nổi.

Hàn Thạc vừa trở lại phủ đệ, quản gia Tập Lạp Tư đã vội vàng vàng chạy đến, tỏ vẻ quan trọng báo cáo:

- Hầu tước đại nhân, đại công tước Á Hi Bá Ân cùng Đại Vương tử Tra Lí Tư cầu kiến, đã chờ đợi một lúc lâu rồi.

- Bọn họ đến làm gì? - Hàn Thạc lấy làm kinh hãi, không hiểu nổi nhướn mày hỏi.

- Tiểu nhân không biết. - Tập Lạp Tư cung kính trả lời.

Trong lòng tràn ngập nghi hoặc, Hàn Thạc đi thẳng tới đại sảnh chiêu đãi khách quý. Liếc mắt một cái đã trông thấy Đại vương tử Tra Lí Tư từng gặp ở Bắc phương Mân côi viên, bên cạnh hắn là công tước Á Hi Bá Ân mà Hàn Thạc mới lần đầu tiên nhìn thấy. Chỉ nhìn liếc qua, Hàn Thạc liền biết người này là một lão hồ ly xảo quyệt, tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đối phó.

Hai người ung dung thoải mái ngồi trong đại sảnh uống trà, cũng không mang theo một người tùy tùng nào. Hàn Thạc vừa nghe quản gia Tập Lạp Tư báo cáo, liền thả Huyền ma đi quan sát khắp chung quanh phủ đệ thì mới phát hiện tại góc cửa chính có hai cỗ xe ngựa hoa lệ và một đội kỵ sĩ đang đứng sừng sững tại đó.

Hàn Thạc buồn phiền vì chuyện của Phạm Ny và Phỉ Bích, nghĩ ngợi linh tinh suốt dọc đường nên đã sơ sót bỏ qua tình huống xung quanh. Thông qua Huyền ma lượn lơ quan sát một vòng thì mới phát hiện ra tình huống bất thường trong phủ đệ.

Á Hi Bá Ân cùng Đại vương tử Tra Lí Tư quang minh chính đại đến đây bái kiến Hàn hân, tất nhiên sẽ không e ngại Hàn Thạc gây khó dễ, nên mới lớn mật để đội kỵ sĩ ở lại bên ngoài. Bên người không có cao thủ bảo hộ, xét theo vẻ bên ngoài đó thì hai người coi như cũng có vài phần khí độ.

Vừa thấy Hàn Thạc tiến đến, Á Hi Bá Ân đánh mắt với Tra Lí Tư, sau đó mới đứng lên mỉm cười với Hàn Thạc, vuốt râu gật đầu nói:

- Tên tuổi của Hầu tước Bồ Lai Ân vang như sấm động bên tai, hôm nay gặp mặt thì quả nhiên là danh bất hư truyền. Trong Lan Tư Lạc Đặc đế quốc chúng ta, nam tử vĩ đại như Hầu tước đây thật sự hiếm thấy. Ha ha.

Hàn Thạc tâm tình không được tốt, đã nghe nói rất nhiều về việc lão hồ ly Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư ngang ngược lộng hành trong đế quốc nên không có ấn tượng tốt gì đối với hai người, làm bộ tươi cười đáp:

- Công tước đại nhân quá khen. Trước mặt công tước đại nhân không có cái tên nào đáng nói là như sấm động bên tai cả.

- Ra mắt Đại vương tử điện hạ! - Theo lễ nghi, Hàn Thạc hướng tới Đại vương tử Tra Lí Tư hành lễ.

- Ha ha, miễn lễ, miễn lễ. Trước kia có chút hiểu lầm với Hầu tước Bồ Lai Ân. Lần này ta tới bái phỏng, hi vọng có thể dẹp bỏ những hiểu lầm trước kia. - Đại vương tử Tra Lí Tư rất hòa nhã nhìn Hàn Thạc, thái độ hữu nghị so với lúc ở Mân côi viện thì đúng là một trời một vực.

- Vương tử điện hạ khách khí rồi. Cho tới giờ, giữa chúng ta không có hiểu lầm gì cả. Ngài nói vậy thì ta không biết sự thể ra làm sao cả. - Hàn Thạc ngạc nhiên, vẻ mặt mờ mờ nhìn Tra Lí Tư đáp.

Ho khan một tiếng, Công tước Á Hi Bá Ân đứng bên liền cười nói:

- Trước kia bởi vì có một vài chuyện phải nhờ vả Tật Mai Long, không nghĩ rằng Tật Mai Long tiên sinh lại là đối thủ cạnh tranh trên thương trường của Phỉ Bích tiểu thư. Tên Tật Mai Long kia thật đáng chết, cáo giả oai hùng, gan lớn tày trời, dám mượn danh Tra Lí Tư để đến gây phiền toái cho Phỉ Bích tiểu thư.

- Ha ha, ngay từ đầu chúng ta cũng không hiểu rõ chuyện này, nhưng ta nghĩ rằng Hầu tước Bồ Lai Ân có thể hiểu lầm là ta sai Tật Mai Long làm như vậy, nên đặc ý tới đây gặp ngài để làm sáng tỏ sự thật. Hi vọng ngài không nên vì việc này mà hiểu lầm chúng ta. Thành thật mà nói, ta cùng Tra Lí Tư đều vô cùng hâm mộ ngài, hy vọng có thể kết thành bằng hữu với ngài.

“Hiểu lầm? Căn bản không có cái gì là hiểu lầm hết. Không phải do các người sai khiến, Tật Mai Long làm sao dám cáo mượn oai hùng xuống tay với Phỉ Bích.”

Hàn Thạc cười lạnh trong lòng. Từ ngữ khí của Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư có thể hiểu được mục đích của bọn họ. Có thể dám chắc rằng vì hân có vị trí đặc biệt trong lòng Ô Đặc Lôi Đức, khiến cho hai người hiểu được tầm quan trọng của hân nên mới mới hạ mình tới kết giao.

- Ha ha, chuyện này nhất định là hiểu lầm. Chuyện này trôi qua đã lâu rồi, ta cũng đã chóng quên rồi, không nhắc lại nữa.

Hàn Thạc nheo mắt, hơi hột coi như không để ý đến chuyện đó, rồi chợt mỉm cười nhìn Á Hi Bá Ân cùng Tra Lí Tư hỏi:

- Không biết Công tước đại nhân và Vương tử điện hạ tới tìm ta còn có chuyện gì nữa không?

- Sự phát triển của thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ gần đây là tin tức làm mọi người trong đế quốc đều phấn chấn. Gần thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ có thành Hải Lam, thành chủ Khải Lạc Phu có quan hệ rất thân mật với ta. Ha ha, thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ nếu có thể hợp tác chặt chẽ với thành Hải Lam, thì càng có cơ hội phát triển nhanh chóng về mọi phương diện.

- Lần này ta tới chính là muốn cùng Hầu tước Bồ Lai Ân thương nghị một việc. Thành Hải Lam có thể cung cấp một số trợ giúp cho thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, tỷ như cung cấp tài nguyên thiếu hụt cho dân cư thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ. - Đại vương tử Tra Lí Tư mỉm cười nhìn Hàn Thạc, chậm rãi nói vào việc chính.

Thành chủ Khải Lạc Phu của thành Hải Lam thuộc Hào Cách gia tộc, muội muội Khải Lâm Na của hân chính là thê tử của Đại vương tử Tra Lí Tư nên tất nhiên quan hệ giữa hân và Tra Lí Tư rất là thân thiết.

Thành Hải Lam và thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không cách xa nhau, nếu thành Hải Lam có thể cung cấp trợ giúp hữu hiệu thì rất có lợi đối với sự phát triển của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, trong lòng Hàn Thạc hiểu được điều này.

- Như vậy thì thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của chúng ta phải đáp ứng điều gì? - Hàn Thạc không hề biến sắc, hỏi lại Tra Lí Tư.

- Không cần gì hết cả, chỉ cần có thể có được tình hữu nghị của Hầu tước Bồ Lai Ân là ta đã rất mãn nguyện rồi. - Ánh mắt Tra Lí Tư nóng rực nhìn Hàn Thạc chăm chăm trả lời.

Đại công tước Á Hi Bá Ân mỉm cười nhìn Hàn Thạc, suy nghĩ một chút, nói:

- Hầu tước Bồ Lai Ân, thẳng thắn mà nói, ta cực kỳ hâm mộ ngài. Nếu ngài không ngại, chúng ta có thể đàm phán tỉ mỉ về rất nhiều khả năng hợp tác. Chúng ta có thể mang lại quyền lợi và ích lợi hơn hẳn những người khác có thể cho ngài. Chỉ cần chúng ta hợp tác thì quyền lợi, tài phú, đàn bà đối với ngài đều dễ như trở bàn tay.

Cười ha ha nhìn hai người, Hàn Thạc dưới ánh mắt chờ mong của họ, kiên định lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi, ta là một người luôn nhớ tình cũ, cũng hiểu được chuyện tri ân cần báo đáp. Các ngài hẳn là hiểu được ý của ta!

Nghe xong những lời này, sắc mặt Đại vương tử Tra Lí Tư trầm xuống. Hắn đang muốn nói cái gì đó thì Á Hi Bá Ân trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi mỉm cười nói:

- Thế à. Ha ha, ta hiểu rồi, đã như vậy thì chúng ta cáo từ. Lúc này mạo muội quấy rầy thật sự là có lỗi, hy vọng ngài bỏ qua cho.

Sau khi Á Hi Bá Ân trừng mắt nhìn hắn, Đại vương tử Tra Lí Tư cũng không thất thố, chỉ nghiêm mặt nhìn về phía Hàn Thạc, ánh mắt có vài phần tức giận, dường như phần nợ Hàn Thạc vuốt mặt không nề mũi, không biết đối nhân xử thế.

- Vậy thì ta không tiễn. - Hàn Thạc kinh ngạc nhìn Đại công tước Á Hi Bá Ân, không nghĩ hắn có thể linh hoạt như vậy, một khi hiểu được không có hy vọng, cũng không trở mặt.

- Hầu tước Bồ Lai Ân, bảo trọng! - Trước khi rời đi, Tra Lí Tư đột nhiên quay đầu liếc nhìn Hàn Thạc, nói với thêm một câu.

- Đa tạ Đại vương tử nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận. - Hàn Thạc đột nhiên lạnh mặt, trả lời với vẻ không hề thân thiện.

Tra Lí Tư giả giọng uy hiếp, Hàn Thạc cũng hiểu được rõ ràng. Hắn biết từ giờ trở đi, giữa hắn và thế lực của Tra Lí Tư và Á Hi Bá Ân rất cuộc đã không còn chút hữu nghị gì nữa, chỉ còn có một con đường là không chết không thôi.

410. Chương 410:biến Cố Đột Ngột Ở Thành Áo Sâm

Hàn Thạc biết Tra Lí Tư nhất định sẽ không buông tha cho mình, chỉ không nghĩ rằng sự trả thù của Tra Lí Tư lại nhanh và điên cuồng đến như vậy.

Màn đêm buông xuống, đang ở trong mật thất nghiên cứu phương pháp sử dụng chú ngữ dị giới, thần thức Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được vài cỗ khí tức cường đại, từ phương xa dần dần tiến tới phủ đệ của hắn.

Hàn Thạc đang trầm tư thành linh bưng tỉnh, lập tức phóng mười hai Huyền ma ra ngoài, lấy phủ đệ của hắn làm trung tâm, như một tấm mạng nhện tỏa ra bay theo mười hai phương hướng.

Đội ngũ gồm năm trăm kỵ sĩ, trong đó có hai trăm thần điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội, từ bốn hướng hành quân tới phủ đệ của Hàn Thạc. Quang hệ Đại ma đạo sư Chiêm Khoa Tư và mấy cường giả của Quang Minh giáo hội mà hắn không biết, cộng thêm một số cảm tử quân hùng mạnh của Á Hi Bá Ân, ai nấy dẫn theo đội ngũ của mình tiến tới.

Đêm nay không có trăng, màn đêm đen như mực. Đoàn người này cũng không hề muốn che giấu, căn bản là quang minh chính đại tiến thẳng đến phủ đệ của Hàn Thạc. Hẳn có thể thấy sát ý trong mắt của những kỵ sĩ này.

Hàn Thạc cảm thấy kinh hoảng, vội vàng rời khỏi mật thất. Thông qua mười hai Huyền ma quan sát cảnh tượng này, chừng như hắn cũng không dám tưởng tượng đến. Cho dù Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư quyền thế có lớn mạnh, nhưng ở thành Áo Sâm là thủ đô của Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, bọn họ sao dám can rờ đến như vậy?

Sinh sống chung quanh tòa nhà Hàn Thạc đang ở toàn là những nhân vật nếu không phải người giàu có thì cũng là kẻ quyền quý của Đế quốc. Cho dù là vào đêm tối không trăng không sao thì một hành động quá râm rộ như thế này cũng không thể che dấu được. Huống chi thành Áo Sâm là đại bản doanh của Ấm Mạc, Á Hi Bá Ân dẫu sao cũng không phải Quốc vương Ô Đặc Lô Đức, hẳn dựa vào cái gì mà ngông cuồng đến như vậy?

Những nghi hoặc liên tiếp nảy sinh trong lòng, Hàn Thạc chỉ cảm thấy Á Hi Bá Ân nhất định đã phát điên rồi. Hành động điên cuồng này tuyệt đối không phải thứ mà lão hồ ly dám làm. Đáng tiếc là sự xuất hiện của Chiêm Khoa Tư và nhóm người trong nội các của phủ Công tước đã chứng minh hành động này đích thật xuất phát từ ý của Á Hi Bá Ân.

Trong khi Hàn Thạc đang nghi hoặc không biết giải thích thế nào, một phủ đệ ở cách đó không xa đột nhiên phát lửa cháy sáng rực trời. Một Huyền ma quan sát phương hướng đó, trông thấy một toán kỵ sĩ xông vào thấy người là giết, ngay cả kẻ hầu người hạ cũng không buông tha. Trong chớp mắt, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Hàn Thạc nhớ mang máng rằng tòa phủ đệ kia thuộc về Bá tước Thái Lợi Thụy. Người này ngã về phía Lao Luân Tư, sáng sớm hôm nay Hàn Thạc còn gặp hắn. Qua lời giới thiệu của Lao Luân Tư, Hàn Thạc biết người này ở cách tòa phủ đệ của hắn không xa. Không nghĩ tới phủ đệ của người kia giờ lại lâm vào tình huống này.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hàn Thạc, đột nhiên hiểu rằng Á Hi Bá Ân đã dám hành động trắng trợn, bất chấp quyền uy của Quốc vương bệ hạ Ô Đặc Lô Đức như vậy, thì chỉ có thể có hai khả năng. Một là Á Hi Bá Ân trong lòng biết tình thế không ổn, liền đi trước một bước làm phản.

Còn có một loại khả năng là Quốc vương Ô Đặc Lô Đức đã chết, như vậy Á Hi Bá Ân không còn bị ai quản chế, nên mới dám phóng tay hành động, muốn trong thời gian nhanh nhất diệt trừ những nhân vật gây bất lợi với mình, nhanh chóng không chế thành Áo Sâm vào trong tay.

Tuy nhiên, Á Hi Bá Ân có ý định làm phản, chắc chắn là xuất phát từ thời gian Quốc vương Ô Đặc Lô Đức công khai ủng hộ Lao Luân Tư, hẳn tuyệt nhiên không thể trở mặt nhìn Ô Đặc Lô Đức đem quyền lực dần dần giao phó cho Lao Luân Tư. Cứ như vậy mà xét thì khả năng thứ nhất có thể coi là nhỏ, ngược lại việc Quốc vương Ô Đặc Lô Đức đột nhiên băng hà là thích hợp nhất.

Mang theo nghi hoặc này, mười hai Huyền ma thì có hai con lưu lại phủ đệ của mình, mười con khác lấy phủ đệ của Hàn Thạc làm trung tâm, bắt đầu phóng đi các hướng, trong đó có một con đi thẳng về hướng hoàng cung.

Từ vị trí của Huyền ma, Hàn Thạc phát hiện ngay trong màn đêm tối đen, quân binh bị điều động ra càng ngày càng nhiều. Cũng có một số chỗ giống như ở đây đang diễn ra chém giết tàn khốc. Đó là những quý tộc ủng hộ Lao Luân Tư và một vài thế lực của Nhị vương tử và Tiểu vương tử.

Đột nhiên, khói lửa lan tràn khắp nơi trong thành Áo Sâm. Không còn nghi ngờ gì nữa, Á Hi Bá Ân và Đại vương tử Tra Lí Tư đã triển khai hành động. Một cuộc chém giết mưa máu gió tanh nhằm vào các thế lực khác đã chính thức nổ ra vào đêm không trăng này. Bất luận thế lực nào đối địch với Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư thì tối nay nhất định đều sẽ bị tử thương thảm trọng.

Sau khi đã minh bạch, Hàn Thạc nhanh chóng tới phòng quần gia Tật Lạp Tư. Quần gia Tật Lạp Tư tuổi tác đã cao, giấc ngủ không quá sâu, nhất là Hàn Thạc cố ý đập bước chân rầm rầm nên lão lập tức tỉnh dậy.

- Hầu tước đại nhân, có chuyện gì sao? - Tập Lạp Tư chưa từng thấy Hàn Thạc vội vàng như vậy, đang trên giường liền giật mình ngồi bật dậy, lập tức mở miệng dò hỏi.

- Vứt bỏ tất cả mọi đồ đạc, lập tức đánh thức tất cả người hầu, toàn bộ hãy chạy trốn khỏi phủ hầu tước. Công tước Á Hi Bá Ân đã làm phản, một toán kỵ sĩ đang tiến tới đây. Một khi bọn chúng tới nơi thì các người không có đường sống sót. Nhanh lên! Chạy khỏi nơi này! Ngay lập tức! - Hàn Thạc rất nhanh giải thích mọi chuyện. Sau khi nói xong, hắn cũng không quản việc nơi này nữa, nhanh chóng rời khỏi phủ hầu tước chạy thẳng tới chỗ Bồ Tư Đặc thương hội của Phỉ Bích.

Phủ đệ này là do Ô Đặc Lô Đức ban tặng cho Hàn Thạc, tuy nhiên hắn cũng không coi đây là nhà chính thức. Bên trong phủ đệ cũng không có ai đáng phải quan tâm, còn những đồ vật trọng yếu thì Hàn Thạc có thói quen để trong không gian giới chỉ nên ở đây không có đồ hay người đáng giá, do đó sau khi nhắc nhở Tập Lạp Tư xong thì hắn lập tức rời đi.

Quan hệ giữa Hàn Thạc và Phạm Ny không nhiều người biết lắm, mặt khác Phạm Ny cũng không có liên quan gì với Lao Luân Tư, hơn nữa cha Phạm Ny là Phạm Lô Trạch. Phạm Lô Trạch làm vua Nam Cương, chính là một trong số ít những người mà Á Hi Bá Ân cố kỵ, Hàn Thạc căn bản không cần lo lắng đến an nguy của Phạm Ny.

Ngải Mễ Lệ ở tại Tổng bộ của Âm Mạc. Trong toàn bộ thành Áo Sâm, Tổng bộ của Âm Mạc có sức phòng ngự kiên cố nhất, bên trong lại có truyền tống trận có thể đi đến các thành thị lớn của Đế quốc. Á Hi Bá Ân mặc dù có thủ đoạn thông thiên cũng không thể trong thời gian ngắn đánh chiếm được Tổng bộ của Âm Mạc, muốn bắt giữ nhóm cao tầng của Âm Mạc thì càng không có khả năng. Bởi vậy, cũng tương tự, Hàn Thạc không phải lo lắng cho Ngải Mễ Lệ.

Chỉ có Phỉ Bích, bởi vì có quan hệ thân cận với Lao Luân Tư, Bồ Tư Đặc thương hội thường xuyên phá hỏng công chuyện của Đại công tước Á Hi Bá Ân, thì mới có nhiều khả năng sẽ bị công kích nhất.

Á Hi Bá Ân làm Đại công tước của Đế quốc, trong tay nắm giữ lực lượng to lớn có thể so với Quốc vương Ô Đặc Lô Đức. Mặc dù Phỉ Bích có sự phụ là Kiếm thánh Tập Lạp Lạp nhưng Á Hi Bá Ân cũng không để vào trong lòng. Có Quang Minh giáo hội toàn lực ủng hộ, cường giả trong tay Á Hi Bá Ân càng nhiều. Kiếm thánh Tập Lạp Lạp muốn bằng lực lượng một người giết chết Á Hi Bá Ân thì cơ hồ là không có khả năng.

Hàn Thạc chạy nhanh như giông như gió thẳng tới Bồ Tư Đặc thương hội. Trên đường đi, thông qua Huyền ma, hắn phát hiện trong thành Áo Sâm có rất nhiều biến động mới phát sinh. Rất nhiều phủ đệ quý tộc trong thời gian ngắn đã thành phế tích. Có nhiều tòa phủ đệ nhỏ chịu vài đòn ma pháp sát thương diện rộng, trong thời gian vài lần hô hấp đã biến thành đất bằng.

Á Hi Bá Ân là người có thủ đoạn cực kỳ độc ác. Chỉ cần là thuộc thể lực đối địch, bất kể đó là người hầu hay là khách, một người cũng không buông tha. Cả thành Áo Sâm có rất nhiều phủ đệ quý tộc đang chìm trong cuộc giết chóc tàn khốc. Trong quá trình này, quân đội trong tay hắn đã triển khai đến các cửa thành, hắn là muốn khống chế tất cả các cửa thành vào trong tay.

Mấy cái truyền tống trận bên trong thành Áo Sâm càng bị Á Hi Bá Ân nắm chắc trong tay. Tầng tầng lớp lớp quân đội bao vây thật chặt lấy truyền tống trận, bất luận là ai cũng đừng nghĩ đến chuyện thông qua truyền tống trận rời khỏi thành Áo Sâm. Xem ra hai người Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư định khống chế chặt chẽ trong tay toàn bộ thành Áo Sâm, tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ địch nhân ở bên trong.

Huyền ma đi về hướng hoàng cung, chưa tới gần đã nghe thấy tiếng gào khóc thật lớn. Xem ra quân đội của Đại vương tử Tra Lí Tư đã khống chế được hoàng cung. Huyền ma chỉ bay lượn quanh một vòng liền phát hiện Quốc vương Ô Đặc Lô Đức quả nhiên đã chết, vài người phản kháng cũng đã bị giết ngay tại chỗ.

Từ những dấu hiệu này, Hàn Thạc hiểu rằng việc Quốc vương Ô Đặc Lô Đức đột ngột qua đời sợ là có liên quan đến Đại vương tử Tra Lí Tư, nếu không hoàng cung sẽ không bị phong tỏa đến mức ngay cả một tin tức cũng không lọt ra ngoài. Vậy thì mấy vị vương tử khác tối nay có lẽ đều bị bưng bít, căn bản không biết tin dữ về Quốc vương bề hạ.

Trong phủ công tước của Á Hi Bá Ân, hắn và Đại vương tử Tra Lí Tư đang ở cùng một chỗ, bên cạnh còn có rất nhiều quý tộc ủng hộ bọn chúng. Những người này sắc mặt âm trầm, vừa chỉ huy quan quân đánh chiếm các điểm quan trọng, vừa thông báo tên đám quý tộc để bọn thủ hạ đi diệt trừ.

Một Huyền ma tới gần đám người này, nghe rõ ràng toàn bộ những lời bàn luận của bọn Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư, rốt cục hiểu rằng chuyện này quả nhiên là do hai người này mãnh liệt phản kích.

Đột nhiên, một Huyền ma tới gần Bồ Tư Đặc thương hội, từ xa đã thấy một đội binh lính đang giết người một cách lạnh lùng và tàn khốc. Những thương nhân của Bồ Tư Đặc thương hội và đám thị vệ đang chết thảm dưới làn tên của bọn người này. May mắn là bọn người này mới động thủ ở phía bên ngoài, rõ ràng chưa xâm nhập được vào trong Bồ Tư Đặc thương hội, phỏng chừng Phỉ Bích tạm thời còn chưa việc gì.

Hàn Thạc lòng như lửa đốt, thi triển Ma động cửu thiên thuật đến mức tận cùng, tốc độ cực nhanh phóng tới Bồ Tư Đặc thương hội, trong lòng không ngừng cầu nguyện vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì với Phỉ Bích. Nếu Phỉ Bích thật sự có chuyện, cho dù có đáp ứng với Ô Đặc Lô Đức, Hàn Thạc cũng phải lột da Tra Lí Tư.

411. Chương 411:chặt Tay

Khói lửa nổi lên khắp bốn phía bên trong Bồ Tư Đặc thương hội. Binh lính thủ hạ của Á Hi Bá Ân xông vào, thấy người là giết. Thị vệ bên trong thương hội căn bản không có khả năng chống trả, trong khoảng khắc đã chết đi một đám.

Phỉ Bích bị mấy lời của Hàn Thạc làm cho mất hồn, giờ đang cầm thần khí Tinh Không, dẫn đầu các thị vệ bên trong thương hội liều mạng chống đỡ, tuy nhiên tình thế rõ ràng là không ổn.

Trong số binh lính tấn công Bồ Tư Đặc thương hội lần này, có mấy tên cao thủ dưới trướng của Tra Lí Tư và một gã thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội, trên tay cầm một cây ngân thương tung hoành như chỗ không người, mỗi một thương bổ xuống thì chắc chắn sẽ có một tên thị vệ bị mất mạng.

Còn có mấy tên ma pháp sư vẫn đang không ngừng phóng thích ma pháp. Phòng ốc của Bồ Tư Đặc thương hội bốc cháy bùng bùng, bên trong các phòng có chứa lương thực vật tư cũng bốc cháy rừng rực. Một vài người hầu toàn thân bị lửa cháy chạy từ trong phòng ra ngoài, nhưng tên mưa “vèo vèo” phóng tới, bắn xuyên qua thân thể của cả đám người hầu vô tội này.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi, Bồ Tư Đặc thương hội dưới sự công kích mãnh liệt đã bị thất thủ, chỉ còn sót lại Phỉ Bích dẫn theo một đám thị vệ trung thành, vội vàng lui lại phía cửa sau. Trong quá trình này, các thị vệ bên cạnh Phỉ Bích vẫn liên tục bị giết chết.

- Tiểu thư Phỉ Bích, hôm nay ngươi chạy không thoát được đâu! - Không gian hệ Ma đạo sư Áo Bồ Lý cười âm trầm nhìn Phỉ Bích, nói từ tốn.

Lần trước, chính là tên Áo Bồ Lý và Tập Mai Long đã đến Bồ Tư Đặc thương hội bức bách Phỉ Bích, đáng tiếc lại đúng phải lúc Hàn Thạc vừa tới. Cuối cùng cả hai người cùng bị Hàn Thạc thi triển độc băng hỏa lên người, phải chịu băng lạnh lửa nóng hành hạ đau khổ suốt mấy ngày.

Áo Bồ Lý đương nhiên biết đó là do Hàn Thạc giả trò, nhưng hắn cũng hiểu rằng Hàn Thạc không phải là người mà hắn có thể trêu chọc được, nên chỉ có thể cố gắng nuốt cục tức này xuống, nhưng trong lòng vẫn nung nấu ý niệm trả thù.

Hôm nay tới Bồ Tư Đặc thương hội, Áo Bồ Lý còn có thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội và thêm vài vị ma pháp cao thủ đi cùng nên hắn hoàn toàn tin tưởng rằng có thể hoàn thành những chuyện lần trước chưa làm xong. Bắt Phỉ Bích để uy hiếp Kiếm thánh Tập La Lạp, khiến cho Tập La Lạp không dám mạnh động.

Sau lưng Áo Bồ Lý còn có một đội binh lính trăm người, có tên thần điện kỳ sĩ đã giết chết ba mươi mấy thị vệ của Phỉ Bích. Mặc dù Phỉ Bích cũng là một Đại kiếm sư, nhưng hiện tại nàng đã không còn có thể chiến thắng.

Trong lúc Áo Bồ Lý nói chuyện, ma pháp Không Gian Thiết Cát (cắt không gian) đã được phóng thích ra, một lưỡi đao ánh sáng sắc bén sáng ngời xẹt tới. Thân thể của mấy thị vệ bên cạnh Phỉ Bích bỗng nhiên biến mất đi một mảng lớn, đã bị ma pháp này cắt chém đứt một bộ phận thân thể mang vào một không gian khác.

“Bích” Phỉ Bích đang lui lại đột nhiên cảm giác lưng va chạm vào một vách tường vô hình, cả người bị bắn ngược về phía trước vài bước.

- Áo Bồ Lý, người còn dám đến Bồ Tư Đặc thương hội của ta? Có phải là các người điên rồi không, bao nhiêu thị vệ và người hầu như thế mà các người dám không thêm hỏi một câu đã động thủ giết người? - Phỉ Bích hiển nhiên cũng không biết tin tức Quốc vương Ô Đặc Lô Đức vừa mới băng hà, nên nàng cũng cảm giác vô cùng ngạc nhiên y như Hàn Thạc lúc đầu, dù thế nào cũng không nghĩ rằng Á Hi Bá Ân lại to gan lớn mật đến thế.

- Ha ha, chúng ta không hề điên, qua tối nay, thành Áo Sâm cùng với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều là của Tra Lí Tư điện hạ rồi. Trong tối nay, bất luận thế lực đối địch nào cũng đều phải bị tiêu diệt. - Áo Bồ Lý cười to càn rỡ.

- Đừng có nhiều lời, mau bắt con mụ này lại. Chúng ta còn có chuyện khác phải làm. - Một gã thần điện kỵ sĩ đột nhiên mở miệng nói.

Thần điện kỵ sĩ vừa nói như vậy, Áo Bồ Lý liền ngưng ngừng ngừng tiếng cười, rồi gật đầu nói:

- Khắc Lô Tư Ba đại nhân, nữ nhân này là một Đại kiếm sư, chúng ta cần hợp tác mới có thể bắt sống được nó.

- Động thủ đi! - Thần điện kỵ sĩ Khắc Lô Tư Ba cũng không nói nhảm nữa, gơ cây trường thương màu bạc trong tay lên, hướng phía Phỉ Bích đâm tới.

Trường thương màu bạc vừa gơ lên, ánh sáng màu trắng ngà liền từ mũi của nó bắn mạnh ra tới một thước, một luồng khí tức thần thánh liền từ người Khắc Lô Tư Ba chậm rãi tỏa ra. Áo giáp màu bạc lộng lẫy đột nhiên phát ra ánh sáng, làm cho khí thế của hắn đột nhiên dâng lên cao.

Phỉ Bích lấy làm kinh hãi, không đợi Khắc Lô Tư Ba tới gần, liền bước nhẹ về phía sau một bước rồi vùng Thần khí Tinh Không lên phát ra một chiêu Thập tự trăm, trong nháy mắt đã công tới trước người Khắc Lô Tư Ba.

Khắc Lô Tư Ba hừ nhẹ một tiếng, đâm cây trường thương vào giữa tâm điểm của Thập tự trăm. Thập tự trăm đột nhiên bay lên trời, chém một cành cây to cỡ miệng bát thành hai đoạn.

- Chỉ vừa mới tiến giai lên Đại kiếm sư, người nên thúc thủ chịu trôi đi. - Khắc Lô Tư Ba lạnh lùng nói một câu, thân hình vọt đi với tốc độ cao biến thành ảo ảnh, cây thương trong tay đột nhiên biến thành mấy trăm chiếc, đều hướng Phỉ Bích mà đâm tới.

Một vầng ánh sáng đầy những ngôi sao từ thần khí Tinh Không đột nhiên bắn mạnh ra. Những ngôi sao này khuếch tán ra, đột nhiên bùng phát ra tạo thành hàng loạt Thập tự trăm mang theo lực công kích đáng sợ. Mấy trăm ngọn ngân thương đột nhiên nổ mạnh biến mất, lực nổ khuếch tán ra làm cho Khắc Lô Tư Ba rên lên một tiếng, vội vàng lui lại mấy bước.

- Được, được lắm, Trông vậy mà có thể mượn lực của thần khí dung hợp với Thập tự trăm của Tập La La để đồng thời công kích, khó trách cái lão già Tập La Lạp kia lại coi trọng người như thế! - Khắc Lô Tư Ba lui lại mấy bước, áo giáp màu bạc bị thủng bảy tám lỗ nhỏ ở vùng bả vai, nói với vẻ mặt lạnh lùng.

- Không nghĩ tới thần điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội cũng đã trở thành chó săn cho Đại vương tử. Đây là việc mà tổ chức tôn giáo với các quyền lực siêu nhiên của các người phải làm đó hả? - Phỉ Bích nói giọng mỉa mai, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

- Tiểu thư, mau chạy nhanh đi, chúng ta lưu lại đoạn hậu. - Thị vệ trưởng của Bồ Tư Đặc thương hội khẩn cầu Phỉ Bích.

Phỉ Bích lắc đầu, nói về bất lực:

- Không thoát được đâu!

Bên phe Phỉ Bích không có ma pháp sư lợi hại, đối mặt với một đội ngũ có sự phối hợp của chiến mã, ma pháp sư và cung thủ thì chạy trốn cũng không phải là một sự lựa chọn sáng suốt, bởi vì ma pháp sư có thể bay nên chắc chắn sẽ nhanh hơn bọn họ.

- Áo Bó Lý, lệnh cho người của người đồng thời động thủ bắt lấy nữ nhân này, sau đó chúng ta còn có nhiều việc phải làm. Không nên lãng phí quá nhiều thời gian. - Khắc Lôi Tư Ba liếc xéo Áo Bó Lý, nhíu mày lãnh đạm nói.

Áo Bó Lý gật đầu đồng ý:

- Được. Chúng ta cùng động thủ đi.

Sau khi Áo Bó Lý gật đầu, Khắc Lôi Tư Ba lại một lần nữa giơ thương lao về phía Phỉ Bích. Ngân thương vừa vung lên, một luồng ánh sáng màu bạc sáng chói đột nhiên bắn mạnh ra ngoài. Cùng lúc đó Áo Bó Lý cũng niệm chú ngữ, phát ra một ma pháp trói buộc của Không gian hệ, mang theo không gian ba động bay tới giam cầm Phỉ Bích vào trung tâm.

Các pháp sư bên cạnh Áo Bó Lý cũng liên tục niệm chú ngữ, kết giới của các hệ ma pháp liên tiếp phóng tới chỗ Phỉ Bích. Ở xa hơn một chút, các cung tiễn thủ cũng bắt đầu giương cung lấp tên nhằm vào nàng.

“Bụp”

Phỉ Bích lúc dùng một kiếm ngăn trở ánh sáng màu bạc của Khắc Lôi Tư Ba, đột nhiên bị một luồng sức mạnh đánh úp lại, không kịp được phải lui lại hai bước. Nhưng chính cự ly hai bước này trong nháy mắt đã lôi Phỉ Bích vào trung tâm của Không gian trói buộc. Đột nhiên, các luồng sức mạnh vô hình ập tới, Phỉ Bích cảm giác giống như bị cả ngàn vạn sợi dây thừng trói chặt, không thể nhúc nhích được một chút nào.

- Mang đi, có Phỉ Bích, cái lão già Tạp La Lạp kia nhất định sẽ phải yên phận! - Áo Bó Lý đắc ý ha hả cười lớn, phân phó mấy vị kỵ sĩ ở sau lưng.

- Hắc hắc, nữ nhân này thật là xinh đẹp. Chắc chắn, làn da này quả thật là láng mịn nha, ta tới giờ chưa gặp qua nữ nhân nào có làn da mịn màng như vậy. - Một gã kỵ sĩ tiến lên, trên mặt mang theo nụ cười dâm dăng, trong lúc cầm sợi dây trói Phỉ Bích thì định lấy tay vuốt mặt nàng một cái.

Tay không thể động, miệng không thể nói, Phỉ Bích nhìn thấy một bàn tay thô ráp hướng phía khuôn mặt mình, đôi mắt ánh lên nỗi hoảng sợ, kinh hoàng và sự phẫn nộ kịch liệt. Trong giây phút yếu đuối nhất này, Phỉ Bích đột nhiên nhớ tới Hàn Thạc, thầm nghĩ cái tên khốn kiếp Hàn Thạc kia, nếu người có thể tới cứu ta thì tốt biết bao nhiêu, chỉ cần người có thể xuất hiện, nói không chừng ta sẽ tha thứ cho người. Ta không muốn bất cứ ai ngoài người đụng chạm vào người ta...

Phụ nữ trong lúc hoảng sợ yếu đuối thì người đầu tiên nghĩ tới nhất định sẽ là người đàn ông của cô ấy. Phỉ Bích cũng không phải là ngoại lệ, nhìn thấy bàn tay của tên kỵ sĩ sắp sửa vuốt lên khuôn mặt mình, trong lúc hoảng hốt lo sợ, nàng liền thầm kêu gọi Hàn Thạc.

“Vèo”

Khi cái bàn tay thô ráp kia sắp chạm vào khuôn mặt của Phỉ Bích, đột nhiên truyền tới một âm thanh lạ. Tên kỵ sĩ kia bỗng nhiên cuồng kêu la thảm thiết. Cái bàn tay thô ráp đó đã bị chặt đứt từ cổ tay, dính đầy máu rớt xuống dưới chân Phỉ Bích.

- Kẻ nào! - Khắc Lôi Tư Ba đột nhiên hét lớn một tiếng, kinh hãi nhìn chung quanh. Thanh trường thương trên tay không ngừng lấp lánh ánh sáng màu bạc.

“Vù!”

Ban đêm không trăng, những tia điện mang màu đen đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất. Tên kỵ sĩ bị chặt một tay kia lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thê lương, mọi người phát hiện thấy bàn tay còn lại của hắn cũng đã bị chặt đứt.

- Bắt lấy Phỉ Bích, mau lên! - Áo Bó Lý đột nhiên có phản ứng, vội vàng ra lệnh cho mấy tên kỵ sĩ đang vây người bên cạnh đó.

Mấy người đó sau một hồi ngần ngại, lập tức bắt đầu hành động, tay cầm dây thừng định trước tiên trói Phỉ Bích lại.

“Vù vù vù”

Luồng hắc mang đó lại xuất hiện, giống như là những sợi tơ màu đen thêu dệt trong màn đêm. Những tên kỳ sĩ đang cố gắng tới gần Phỉ Bích, bàn tay của từng người liên tiếp bị chặt đứt lìa khỏi thân thể, chỉ trong nháy mắt, dưới chân Phỉ Bích đột nhiên có một đồng những bàn tay.

Phỉ Bích đang bị ma pháp giam cầm không thể động đậy, nhưng mắt đã nhìn thấy hết tất cả mọi việc phát sinh bên mình, đột nhiên có một niềm vui sướng tràn ngập trong lòng. Nàng không cần suy nghĩ cũng biết Hàn Thạc đã tới. Sự bối rối của Phỉ Bích đã được giải trừ, trong nháy mắt nàng cũng đã quên mất mọi điều không tốt của Hàn Thạc, chỉ là nhớ lại hắn đã giúp đỡ nàng nhiều lần.

“Bố Lai Ân, đồ chết tiệt, tại sao bây giờ mới tới chứ...”

Trong lòng Phỉ Bích lớn tiếng kêu gọi, trong ánh mắt nàng tràn đầy hạnh phúc và điềm tĩnh, không hề lo lắng đối với những nguy hiểm chung quanh, dường như chỉ cần có những tia hắc mang đó tồn tại, sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào có thể ập hiếp tới nàng.

- Ra đi, đồ đánh lén không biết xấu hổ! - Khắc Lôi Tư Ba đột nhiên hét lớn một tiếng rồi phóng rất nhanh về phía Phỉ Bích.

- Tên kia, đúng là tên kia tới rồi! - Áo Bó Lý đột nhiên chấn động, bỗng có phản ứng và hét lên với Khắc Lôi Tư Ba.

Thân thể Khắc Lôi Tư Ba đột nhiên cứng ngắc, rồi chợt phản ứng lại, lúc này mới quát to:

- Không có khả năng, tên kia tự thân hắn còn khó bảo toàn, không thể xuất hiện ở đây nhanh như vậy!

- Ai bảo thế? Một thanh âm lạnh lẽo đột nhiên từ phương xa truyền tới, khi thanh âm chấm dứt thì một bóng người đã đứng bên cạnh Phỉ Bích.

Hàn Thạc nhắm mắt nhìn Khắc Lôi Tư Ba một cái, rồi tay trái nhẹ nhàng đặt lên trên lưng Phỉ Bích, một luồng sức mạnh mẽ đột nhiên bộc phát. Chỉ nghe tiếng “bùm bùm” liên tiếp vang lên, vài đạo kết giới và cả cấm cố do Áo Bó Lý bố trí đột nhiên bị phá hủy tan thành từng mảnh.

Phỉ Bích vốn bị cấm chế không thể nhúc nhích được, đột nhiên cảm giác được cả người đã có thể cử động. Lúc Hàn Thạc còn chưa đến, trong lòng Phỉ Bích không ngừng kêu gọi, luôn nghĩ rằng nếu hắn lần này mà tới cứu thì nàng sẽ tha thứ ngay cho sự không chung thủy của hắn. Tuy nhiên tới khi Hàn Thạc thực sự xuất hiện trước mặt, nguy hiểm đã được giải trừ thì Phỉ Bích lại vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện trước kia, nghĩ rằng không thể dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy được. Do đó nàng chỉ hừ nhẹ một tiếng, nhưng không hề nói một lời nào.

- Hắc hắc, nữ nhân của ta mà ngươi cũng dám động vào, tìm chết! - Sau khi dùng một kích giải đi các cấm chế trên người Phỉ Bích, Hàn Thạc liền âm độc nhìn bọn người trước mặt, cười lạnh.

- Phì, ai là nữ nhân của ngươi? Cái đồ vô lại háo sắc!

Phỉ Bích vừa mừng vừa thẹn, không nhịn được oán hận liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi thở hắt hắt nói:

- Chuyện đó ta còn chưa tha thứ cho ngươi đâu, ngươi đừng có nói hươu nói vượn.

- Đương nhiên tiểu thư Phỉ Bích chính là nữ nhân của ta rồi. Nếu nàng không phải là nữ nhân của ta thì việc gì ta lại phải cấp tốc từ thành Bắc chạy tới cứu nàng chứ! - Hàn Thạc toác miệng cười, chọc nàng.

- Quả thật là ngươi! Tại sao lại có thể như vậy? Ngươi làm thế nào mà có thể chạy thoát khỏi tay Chiêm Khoa Tư đại nhân? - Sắc mặt của Khắc Lôi Tư Ba biến đổi, giật mình nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Chiêm Khoa Tư? Hừ, hình như trong mấy lần giao chiến vừa rồi, ngươi phải chạy trốn hình như đều là cái tên đó hay sao ấy? - Hàn Thạc vẫn ung dung đối thoại với Khắc Lôi Tư Ba, nói xong hắn liền lấy ra Khô Lâu pháp tượng, thần sắc cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc.

- Lần này không giống, ngoại trừ Chiêm Khoa Tư đại nhân thì còn có thêm Bồ Lãng Đặc đại nhân, ngươi làm thế nào mà lại có thể chạy thoát được? - Khắc Lôi Tư Ba hơi khó hiểu, khá sợ hãi từ từ thối lui.

Bây giờ Hàn Thạc có tiếng xấu cực lớn ở trong Quang Minh giáo hội. Sau nhiều lần Hồng Y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư chịu thất bại ở trong tay Hàn Thạc, thực lực của hắn cũng đã bị người của Quang Minh

giáo hội biết rõ. Khắc Lôi Tư Ba xem như cũng hiểu bản thân mình, biết rõ thực lực của hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Hàn Thạc nên trong lòng đã có ý nghĩ rút lui.

- Tất cả các người, bất kỳ một ai cũng đừng mơ tưởng có thể rời đi! - Hàn Thạc tuyên phán vận mệnh của bọn chúng, Khô Lâu pháp tượng bắt đầu gọi về bất tử sinh vật.

Hồng Y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư với thần khí Khảm Kỳ Lục thì không có ở đây, nơi này cũng không có Quang hệ ma pháp sư có khả năng nhanh chóng tịnh hóa các bất tử sinh vật. Do đó Hàn Thạc tự tin có thể nhanh chóng giết chết bọn này.

412. Chương 412:thánh Kỵ Sĩ

Đám bất tử sinh vật dưới sự kêu gọi của Khô lâu pháp tượng liền vây chi chít chung quanh Hàn Thạc. Hàn Thạc một tay giữ lấy Phỉ Bích, một tay nắm Khô lâu pháp tượng nhanh chóng ngâm lên chú ngữ.

- Lui, rút lui! - Khắc Lôi Tư Ba quyết đoán hạ lệnh rồi liền lui trước ra ngoài.

Người phụ trách hành động lần này là Áo Bồ Lý, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện bên cạnh Phỉ Bích, lập tức hiểu rõ hành động lần này lại thất bại. Khi cả đám bất tử sinh vật dần dần kéo nghịt đến thì trong lòng Áo Bồ Lý cũng nảy sinh ý muốn thoái lui. Khắc Lôi Tư Ba ra lệnh triệt thoái chính ra lại hợp với tâm ý của hắn.

- Muốn chạy à? Muộn quá rồi! - Hàn Thạc buông lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phỉ Bích rồi đột nhiên phóng tới phía Áo Bồ Lý. Tay trái của hắn vẫn nắm chặt lấy Khô lâu pháp tượng, còn Lục ma phong từ trong lòng bàn tay phải phóng ra ngoài.

Áo Bồ Lý đã từng bị thua thiệt dưới tay Hàn Thạc. Vừa thấy hắn phóng tới phía mình liền lập tức biến sắc, vội vàng kêu đám cung tiễn thủ đang vây trên nóc nhà:

- Bắn chết hắn!

Mưa tên phần phật bắn về phía Hàn Thạc. Lục đạo cùng tốc độ đều cho thấy thực lực đám cung tiễn thủ này đều phi phàm. Nhưng mưa tên còn chưa kịp bắn tới Hàn Thạc thì Khô lâu pháp tượng trong tay hắn đã nhoáng lên một phát. Lập tức liền có mấy tấm bạch cốt thuẫn bài đột ngột xuất hiện bao bọc lấy mấy hướng để ngăn trở toàn bộ mưa tên.

Tốc độ của Hàn Thạc nhanh hơn Áo Bồ Lý tưởng tượng. Ngay lúc hắn quay đầu lại nhìn thì Hàn Thạc đã lạnh lùng tới cách sau người hắn không xa.

- Cẩn thận! - Khắc Lôi Tư Ba đứng cách đó không xa đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi mũi nhọn từ ngân thương trong tay đã nhanh chóng đâm về phía Hàn Thạc. Hàn Thạc ngoảnh đầu liếc mắt nhìn rồi nhấc tay phải phóng Lục ma phong ra khỏi tay thành một mũi nhọn đen ngòm.

“Rầm rầm!”

Một luồng ánh sáng rực rỡ bộc phát. Khắc Lôi Tư Ba chỉ cảm thấy một luồng lực đạo cực mạnh theo cán thương xâm nhập vào thân thể, rồi từ cánh tay đột phá vào ngũ tạng lục phủ, trong nháy mắt tạo thành vết thương nghiêm trọng trên thân thể được thần bảo hộ của hắn. Hắn nhin không được phun ra một bùm máu, sắc mặt trắng bệch, không trụ nổi phải lùi về sau.

“Keng keng!” Thanh ngân thương của Khắc Lôi Tư Ba rơi ngay trên nham thạch bị gãy làm đôi.

Uy lực của Lục ma phong không hề giảm sút, vẫn như bóng với hình tiếp tục đâm lên ngực Khắc Lôi Tư Ba. Khắc Lôi Tư Ba còn chưa ổn định lại được thì chỉ nghe “rắc” một tiếng, Lục ma phong đã đâm thủng áo giáp trắng bạc trên người hắn, tạo thành một lỗ hổng ngay ngực.

Khi nỗi đau thấu xương từ ngực dần dần lan ra, vẻ mặt trắng bệch của Khắc Lôi Tư Ba tràn ngập vẻ tuyệt vọng, chỉ ngơ ngác nhìn lỗ hổng đầy máu trên lồng ngực bị đâm thủng, cuối cùng chỉ phát ra được một câu: “Không thể nào!” rồi lập tức đổ ầm người xuống.

Áo Bồ Lý hồn phi phách tán, bất chấp tất cả bỏ chạy ra xa, mặc kệ sinh tử của kẻ khác.

Lần này hành động chủ yếu của Khắc Lôi Tư Ba chỉ là viện thủ. Bản thân hắn là Thiên Không kỵ sĩ. Khi gia nhập vào thần điện kỵ sĩ đoàn của Quang Minh giáo hội, vì có tín ngưỡng kiên trung đối với Quang Minh thần, lại thêm được thần lực bảo trợ, so với thực lực của một Thiên Không kỵ sĩ bình thường thì cao hơn một nấc lớn.

Còn thanh ngân thương kia cùng với áo giáp trắng bạc trên người của hắn đều chỉ có thành viên cao cấp của thần điện kỵ sĩ đoàn mới có được. Trong tầm mắt của luyện kim thuật sư tại đại lục thì đều là loại vũ khí siêu cấp cả. Bên trong món vũ khí cùng cái áo giáp này lại ẩn tàng lực lượng của thần thánh, không ngờ dưới sự công kích của món vũ khí kia, lại bị phá nát như một tờ giấy, khiến cho kẻ đứng nhìn như Áo Bồ Lý thấy kinh hoàng.

Áo Bồ Lý bất chấp tất cả bỏ chạy, hiển nhiên không hề hiểu rằng tốc độ của Hàn Thạc nhanh hơn hắn nhiều lắm. Áo Bồ Lý còn chưa kịp rời khỏi phạm vi thể lực của thương hội Bồ Tư Đặc thì một tiếng quát lạnh lùng đã từ sau lưng hắn truyền đến. Trong lòng Áo Bồ Lý kinh hãi, mặc kệ mọi thứ bắt đầu thi triển ma pháp không gian dịch chuyển vẫn còn chưa luyện được thuần thục.

Lĩnh ngộ của một Không gian Ma đạo sư như Áo Bồ Lý đối với không gian ma pháp chỉ có thể coi như là nhìn trộm đường lối mà thôi, làm sao được thể tự do dịch chuyển trong cự ly ngắn như không gian Đại Ma đạo sư Ngải Mã kia được. Mạo hiểm phóng thích ma pháp mà bản thân mình còn chưa nắm vững thì cũng như là một hành vi liều chết mà thôi.

Nhưng đến giờ phút này thì Áo Bồ Lý chẳng còn biện pháp nào khác. Hắn hiểu rõ trong lòng rằng hắn tuyệt đối không cách nào ngang hàng được với Hàn Thạc. Hy vọng vào tốc độ bỏ trốn cũng không có, chỉ đành liều chết sử dụng không gian ma pháp vẫn còn chưa nắm vững được kia.

Con người đến tuyệt cảnh thì có thể phát huy hết tiềm lực của mình. Một câu ma pháp chú ngữ bình thường cần tới hai giây thời gian mới ngâm ra được thì lúc này Áo Bồ Lý lại có thể ngâm ra được ma pháp chú ngữ chưa thông thạo kia trọn vẹn rút ngắn lại thành một giây. Hàn Thạc vẫn còn chưa tiếp cận được Áo Bồ Lý thì đột nhiên không gian ba động mãnh liệt từ chung quanh Áo Bồ Lý tràn đến.

Đột nhiên không gian như bị xé toạc. Áo Bồ Lý kêu thảm thiết một tiếng, thân người của hắn đang ở trong một tấm kiếng bị bể nát, phân thành từng mảnh từng mảnh vụn. Đến khi không gian khôi phục lại được vẻ bình lặng thì Áo Bồ Lý đã biến mất không thấy tung tích. Hàn Thạc đột ngột dừng chân lại. Hắn luôn có kiếng kỵ trong lòng với ma pháp của Không gian hệ. Hiệu quả do mạo hiểm sử dụng ma pháp còn chưa thuần thục có đôi khi còn mạnh hơn so với uy lực của không gian ma pháp chính thống. Cái tên Áo Bồ Lý này rõ ràng là lâm vào tình huống như vậy. Theo Hàn Thạc thấy thì thân thể Áo Bồ Lý đã cùng bể nát với không gian, rõ ràng ma pháp này đã phát sinh vấn đề, khiến cho bản thân hắn ta phải bồi cùng với nó.

Trước khi không gian kia còn chưa khôi phục lại vẻ hoàn chỉnh, nếu Hàn Thạc đột nhiên đến khu vực đó thì rất có khả năng là sẽ bị ảnh hưởng của ma pháp này liên lụy kéo vào đó không thoát ra được. Nếu vạn nhất lại lọt vào một không gian nào khác, vậy thì coi như là hắn lại phải khóc không thành lời rồi.

Áo Bồ Lý thì chẳng biết sống chết thế nào, nhưng Hàn Thạc phỏng chừng là khả năng hắn chết nhiều hơn sống. Hàn Thạc chẳng hề phí chút thời gian nào, liền tới bên cạnh Phỉ Bích, nắm lấy nàng rồi vội vàng nói:

- Chúng ta đi trước đi, phỏng chừng bên Lao Luân Tư nguy hiểm nhất!

Phỉ Bích vừa mừng vừa lo. Lo là vì Hàn Thạc vừa nói Lao Luân Tư bị nguy hiểm. Nàng hiểu rõ Lao Luân Tư mới là nhân vật quan trọng nhất. Lần này Á Hi Bá Ân nếu đã dám trắng trợn hạ thủ với nàng, thì sợ rằng Lao Luân Tư cũng dữ nhiều lành ít.

Một khi Lao Luân Tư bị giết vậy thì hai người đại vương tử Tra Lý Tư cùng với Á Hi Bá Ân có thể sẽ thật sự nắm được tình hình. Vậy thì nàng và Hàn Thạc chỉ còn đường bỏ trốn mà thôi.

Mừng là vì Hàn Thạc rõ ràng biết Lao Luân Tư bị nguy hiểm hơn mà vẫn tới giải cứu cho nàng trước. Điều này đủ để chứng minh trong lòng Hàn Thạc thì nàng quan trọng hơn những thứ khác. Vì sự sinh tồn của Lao Luân Tư có thể mang lại cho Hàn Thạc rất nhiều quyền lợi cùng lợi ích mà đến lúc quan trọng thì hắn vẫn tới cứu nàng trước, thật khiến Phỉ Bích khá cảm động.

- Còn bọn họ thế nào? - Phỉ Bích lập tức trả lời rồi vừa nhìn đám thị vệ bên cạnh nàng, lại còn cả một số thương nhân của thương hội Bồ Tư Đặc, vừa hỏi Hàn Thạc.

- Để bọn họ tự chạy trốn. Yên tâm đi. Đám dịch nhân còn lại đừng phải bắt tử sinh vật của ta, căn bản không còn cơ hội để hạ thủ với bọn họ. - Hàn Thạc vội vàng lên tiếng can ngăn.

- Tiểu thư, các vị rời khỏi đây trước đi. Bọn ta biết phải làm thế nào mà. - Tên thủ lĩnh thị vệ vội vàng bày tỏ với Phỉ Bích.

Phỉ Bích chần chờ một chút rồi gật đầu nói:

- Vậy được. Các người cẩn thận một chút, hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hàn Thạc không nói thêm lời thừa, liền ôm lấy ngang eo Phỉ Bích rồi phóng tới phủ đệ hiện giờ của Lao Luân Tư.

- Cái tên hỗn đản chàng. Trước mặt đông người vậy sao có thể ngay mặt họ mà làm vậy chứ hả? - Phỉ Bích bị Hàn Thạc ôm lấy eo lại ngửi được mùi vị quen thuộc trên người Hàn Thạc, vẻ mặt kiều diễm của nàng đỏ bừng lên, e thẹn ngượng ngùng lên tiếng trách mắng.

- Có quan hệ gì chứ? Dù sao bọn họ đều biết nàng là nữ nhân của ta mà. - Hàn Thạc thuận miệng trả lời, hiển nhiên không hề có chút ý tốt lành gì.

- Chàng, chàng còn dám nói. Thiếp còn chưa tha lỗi cho chàng đó! - Phỉ Bích giận dữ liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi phẫn nộ hừ một tiếng.

- Chuyện đó sau này hẵng nói. Nàng đừng nói nữa, bọn ta cần phải tìm Lao Luân Tư sớm một chút. Nếu Lao Luân Tư thật sự chết đi, ta sẽ mang theo nàng lập tức rời khỏi thành Áo Sâm, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của ta. - Hàn Thạc trầm giọng lên tiếng.

- Bồ Lai Ân, chàng dường như căn bản không để ý tới sự sống chết của Lao Luân Tư. Có phải vậy không?

- Phỉ Bích kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, giọng nói hơi nghi hoặc.

- Không phải, ta chỉ muốn nói ra sự thật mà thôi. Nếu như ta không để ý tới sự sống chết của Lao Luân Tư, vậy thì hiện giờ cũng sẽ không tới cứu hần. Được rồi, đừng nói thêm nữa! - Hàn Thạc thuận miệng đáp, sau đó tốc độ chợt tăng nhanh thêm như một tia chớp phóng về phủ đệ của Lao Luân Tư.

Từ khi Hàn Thạc biết mục đích Lao Luân Tư kết giao với hần là có ý khác thì cũng không thật sự coi hần là một bằng hữu chân chính. Lao Luân Tư mưu cao tính rộng như vậy thì mọi việc đều làm vì lợi ích bản thân. Điểm này Hàn Thạc hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng không hề sinh lòng oán hận với gã.

Nhưng nếu nói Hàn Thạc không hề khúc mắc trong lòng thì không thể nào vậy được. Chỉ là hiện giờ lợi ích của Hàn Thạc dính liền với Lao Luân Tư. Hai người trở thành như châu chấu dính cặp. Chỉ có Lao Luân Tư đăng cơ lên ngôi thì Hàn Thạc mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất. Đây chỉ là quan hệ thuần túy vì duy trì lợi ích mà bỏ sức mà thôi, không hề trộn lẫn tình cảm cá nhân vào đó.

Chỉ có thể nói Hàn Thạc đi cứu Lao Luân Tư hết thủy đều là vì lợi ích của chính mình, mà không phải vì cảm tình riêng tư giữa hần và Lao Luân Tư. Vì thế Hàn Thạc đối với sinh tử của gã không hề có quá nhiều cảm tình. Khi nói tới chuyện sống chết của Lao Luân Tư thì thần sắc vẫn hờ hững như vậy.

Còn chưa tới phủ đệ của Lao Luân Tư thì đã nhìn thấy lửa lớn cháy bùng bùng từ xa. Ở một đêm không trăng như đêm nay, ngọn lửa từ phủ đệ của Lao Luân Tư quả thật là nổi bật.

Chung quanh phủ đệ của Lao Luân Tư còn có vài phủ đệ của đám quý tộc. Nhưng chúng này vẫn yên ổn như thường, cửa vẫn đóng chặt, không hề có ai ra quan sát. Dường như bọn họ đột nhiên đều trở thành kẻ điếc người mù cả, đều như có mắt không trông tới động tĩnh bên trong phủ đệ của Lao Luân Tư, ai nấy đều lằm vào cơn ngủ mê say triền miên.

Khi Hàn Thạc đi lướt qua những phủ đệ yên tĩnh quỷ quái này thì Huyền ma từ trên cao đã đảo một vòng chung quanh, liền đột nhiên phát hiện ra bên trong đám phủ đệ yên tĩnh này đều tràn ngập nỗi lo sợ kinh hoàng. Nhưng dưới sự trách mắng nghiêm ngặt của chủ nhân, không một ai dám lên tiếng, cũng không một ai hiếu kỳ rời khỏi phủ để quan sát.

Lòng người thay đổi quả nhiên không sai. Đám quý tộc bên trong những phủ đệ này đều là cùng một mạch với Lao Luân Tư. Trong đó có rất nhiều người chưa từng biểu lộ là sẽ ủng hộ phe nào nên lúc này mới may mắn thoát được kiếp nạn. Đám quý tộc già đều biết chắc là kẻ nào làm, trong lòng cũng hiểu rõ thế lực dám ra tay với phủ đệ của Lao Luân Tư, cả cái đế quốc Lan Tư Lạc Đặc này cũng chỉ có công tước Á Hi Bá Ân cùng với đại vương tử Tra Lý Tư mà thôi. Thế lực này không phải bọn họ có thể chống lại được. Làm người bàng quan đứng ngó mới là quyết định thông minh nhất.

“Ầm ầm ầm...”

Tiếng nổ lớn phát lên từ trong phủ đệ của Lao Luân Tư vọng ra. Hàn Thạc nhìn từ xa thấy từng toà phòng ốc cao to rộng lớn đổ sụp. Trong màn đêm tối mờ bốc lên hai bóng hình màu vàng cực kỳ chói mắt, đang liên tục xê dịch qua lại giữa mấy toà phòng ốc rồi đôi khi lại có một đạo kim quang loé lên, rồi lại một toà phòng ốc đổ sụp.

Từng đường rãnh thật dài xuất hiện sau khi ánh sáng màu vàng kia loé lên. Cả cái phủ đệ của Lao Luân Tư đều bị bao trùm bởi ma pháp kết giới, không ngừng bị phá hủy. Bên ngoài thì đám người hầu liên tiếp bị vũ khí nhọn bén đâm chết, thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Một số kỵ sĩ thân mặc áo giáp màu nâu, màu bạc, màu tro, cộng thêm một số ma pháp sư mang áo bào trắng, đỏ, đen đang bao vây bốn phương tám hướng phủ đệ của Lao Luân Tư. Trong đám người này có cả cao thủ thuộc hạ của Á Hi Bá Ân, cũng có cả cường giả do tự tay đại vương tử Tra Lý Tư thu phục, cộng thêm cả cường giả do Quang Minh giáo hội phái tới.

Khi vừa định tiến tới khu vực đó thì một con Huyền ma cuối cùng cùng đột nhiên phát hiện ra, hai bóng hình không ngừng xê dịch đó, trong đó có một người không ngờ lại là Thập tự kiếm thánh Tạt La Lạp, còn tên kỵ sĩ mặc áo giáp màu vàng kia là một lão giả tóc vàng.

Lão giả tóc vàng này trong tay cầm một thanh trường thương màu vàng, áo giáp màu vàng trên ngực lại có khắc hình đồ án của tượng thiên sứ. Đồ án về pho tượng thiên sứ kia sinh động như thật, đôi cánh tựa hồ đang không ngừng lay động.

Thần điện kỵ sĩ trên ngực có khắc hình thiên sứ chính là ký hiệu cho biết được thần tích của Quang Minh thần chiếu cổ tới mới có được. Một thần điện kỵ sĩ được khắc hình thiên sứ, đều có được thực lực khủng bố sánh với Thánh kỵ sĩ. Nếu như bản thân tên thần điện kỵ sĩ này lại là một Thánh kỵ sĩ thì thực lực của hắn lại càng khủng bố hơn.

Nhưng thần điện kỵ sĩ thế này ở Quang Minh giáo hội cũng rất ít. Dưới tình huống thông thường thì sẽ không tùy tiện rời khỏi Quang Minh thần điện. Truyền thuyết cho biết chỉ khi có đám mê tín dị đoan kinh nhờn Quang Minh thần thì đám thần điện kỵ sĩ rất ít ai thấy mặt này mới rời khỏi, thay thế Quang Minh thần đến để trừng phạt đám mê tín dị đoan đó.

Hàn Thạc không ngờ tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lại gặp được một người. Trong lòng hắn đầy vẻ kinh hãi. Trên thanh trường thương màu vàng trong tay tên thần điện kỵ sĩ này, từng luồng kim mang toả ra ngoài, từng cỗ khí tức vô cùng thần thánh khuếch tán ra, tạo cho hắn một cảm giác vô cùng khó chịu.

Đấu khí màu vàng cũng chính là chỉ Thánh kỵ sĩ cùng Kiếm thánh mới có được. Tên thần điện kỵ sĩ này có thể phóng ra được đấu khí màu vàng, rõ ràng cho thấy bản thân y chính là một Thánh kỵ sĩ. Bản thể cường đại này một khi có được sự chiếu cố của Quang Minh thần thì thực lực bản thân đáng sợ khiến người khác rợn mình. Hàn Thạc chỉ vừa liếc nhìn, liền mơ hồ bắt đầu lo lắng cho thập tự kiếm thánh Tạt La Lạp.

Nhiều cường giả vây công phủ đệ Lao Luân Tư như vậy, Hàn Thạc tự nhiên sẽ không ngu xuẩn mà xông vào. Hắn liền vội vàng triệu hoán ra Thổ Giáp thi để dẫn thông một thông đạo đi vào ngay giữa phủ đệ của Lao Luân Tư, rồi liền mang theo Phỉ Bích đi xuyên vào đó.

413. Chương 413: Ắn Nấu Dưới Mặt Đất

Nhìn thấy mặt đất trước mặt nàng bị phá thành một cái động lớn, trong lòng Phỉ Bích tràn đầy nghi vấn, đôi mắt sáng ngời của nàng tập trung lên người Thổ Giáp thi đang mở đường phía trước.

Thổ Giáp thi cứ thẳng một đường mà đi. Xuyên sơn giáp có tình vi cỡ nào đi nữa cũng không tài nào có được thần thông như hần. Phía trước hần mặt đất như bị co rút lại, phân tán đi bốn phía, dùng mắt thường vẫn có thể thấy được tốc độ khai mở kéo dài đoạn thông đạo không ngừng này đều là vì bước đi dễ dàng của hần.

- Đây là thứ ma pháp Thổ hệ gì vậy? - Phỉ Bích theo sát phía sau Hàn Thạc, nhìn một hồi rồi nhin không được sự huyền kỳ trong lòng, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn hần hỏi.

- Chẳng có quan hệ gì với ma pháp cả.

Hàn Thạc trả lời, rồi nhủ mảy suy nghĩ, sau đó mới miễn cưỡng giải thích:

- Thật sự thì thứ này cũng tương tự như võ kỹ của ta tu luyện, đều không thuộc về lĩnh vực của ma pháp hay đấu khí.

Cái cảm sáng bóng như ngọc của Phỉ Bích dài thuôn ra, đôi môi anh đào vì kinh ngạc mà mở rộng hần, ngẩn ngơ nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Ngoại trừ hai cô ả kia ra, xem ra chàng còn không ít chuyện gạt thiếp nha!

- Không có! Chỉ là phương diện này không thể giải thích rõ ràng được, vì võ kỹ do ta tu luyện đều khác hần với ma pháp cùng đấu khí của bọn nàng. Hơn nữa lại còn có chút phức tạp, cho dù có giải thích thì nàng cũng không nhất định hiểu được. - Hàn Thạc cười khổ đáp lời rồi nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Phỉ Bích.

Phỉ Bích hơi nổi nóng trợn mắt nhìn Hàn Thạc rồi nghĩ thầm trong lòng, sau này nhất định phải coi chừng hần cho kỹ. Cái tên gia hỏa này vốn rất là háo sắc, căn bản không chịu nổi mê hoặc. Một khi gặp được mấy cô nàng xinh đẹp tại tổng hội, không chừng lại bất giác nảy sinh tà tâm. Xem thế này không biết sẽ còn xảy ra bao nhiêu mối tình oan trái nữa đây!

- Được rồi, chúng ta đã đến nơi. Nàng chú ý một chút, đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa! - Trong lúc Phỉ Bích đang âm thầm suy nghĩ thì Hàn Thạc đột nhiên nghiêm túc quát nhẹ một câu, còn ánh mắt thì nhìn tới chỗ dốc phía trước.

Thổ Giáp thi ngừng tại đó không hề nhúc nhích. Đợi đến khi Hàn Thạc cùng Phỉ Bích tới gần thì mới quay đầu nhìn về phía hần truyền lại một tin tức:

- Phụ thân, có cần lập tức phá thông cửa khẩu phía trước hay không?

Không biết bắt đầu từ khi nào, Tiểu Khô Lâu cùng Thổ Giáp thi, Mộc giáp thi, Hỏa giáp thi, Thủy giáp thi, cả năm cái tên sinh vật này đều bắt đầu có thói quen gọi Hàn Thạc bằng phụ thân. Lúc ban đầu thì hần không quen, nhưng dần dần rồi cũng quen đi. Một tiếng phụ thân kia lọt vào trong tâm Hàn Thạc, lại tạo cho hần một cảm giác mới lạ.

Dường như năm cái tên bắt tử sinh vật do Hàn Thạc luyện chế ra từ dị giới, thật sự như là cốt mạch huyết nhục của hần vậy, càng khiến hần có thứ cảm tình không dứt ra được. Đoạn thời gian này không liên lạc được với chúng, Hàn Thạc đều ngấm ngấm có chút nhớ nhung cùng lo lắng, sợ rằng bọn chúng ở Vong linh giới xảy ra chuyện rắc rối gì.

- Đợi một chút đi.

Hàn Thạc trả lời, rồi ngoảnh đầu nói với Phỉ Bích:

- Phía trước là lối ra. Chúng ta hiện giờ đang ở ngay dưới chân đám người Lao Luân Tư. Chúng ta hiện giờ không cần phải lập tức đi lên trên, để khỏi bị đám người Lao Luân Tư chẳng biết chuyện gì xảy ra, bắt chập tất cả công kích chúng ta. Nàng tạm thời hãy đợi ở nơi này. Ta đi xem xem có thể giúp sư phụ của nàng một phen hay không.

- Sư phụ của thiếp, sư phụ của thiếp thế nào rồi? - Hàn Thạc có thể thông qua Huyền ma mà quan sát được tình huống. Phỉ Bích tự nhiên không có thần thông thế này. Vừa nghe hần nói vậy liền truy hỏi liên hồi.

- Ông ta gặp phải chút phiền phức. - Hàn Thạc giải thích.

- Sao vậy được? Sư phụ của thiếp chính là Thập tự kiếm thánh. Ông ấy có thể gặp phải phiền phức gì chứ?
- Phỉ Bích có lòng tin mù quáng đối với Tạp La Lạp nên chỉ cười nhẹ mà hỏi Hàn Thạc, về mặt chẳng hề thấy chút khẩn trương gì.

- Sư phụ của nàng đang đại chiến cùng với thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội. Hẳn ta là Thánh kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội. Tên Thánh kỳ sĩ này ngoại trừ đấu khí do bản thân tu luyện ra, còn được thêm thần lực bảo hộ. - Sắc mặt Hàn Thạc nghiêm trọng giải thích với Phỉ Bích.

Về mặt Phỉ Bích chợt biến đổi. Nàng hiển nhiên biết một số tình hình về Quang Minh giáo hội, nên lập tức trở nên khẩn trương.

- Làm sao có thể vậy được. Sư phụ thiếp từng nói loại thần điện kỳ sĩ cường đại thế này, trong cả Quang Minh giáo hội chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hẳn ta sao lại rời khỏi Quang Minh thần điện chứ?

- Ta cũng không biết! - Hàn Thạc trả lời rồi liền nhíu mày, trầm nghĩ chẳng lẽ là vì chính tên dị đoan mình?

- Vậy thì mau ra tay đi. Thiếp không hy vọng sư phụ thiếp sẽ thụ thương. Mặc dù thiếp biết rõ thực lực của sư phụ, nhưng thứ thần điện kỳ sĩ cường đại như vậy của Quang Minh giáo hội, trên đại lục đều lưu truyền đủ loại truyền thuyết về những nhân vật cường đại thế này. Thiếp không thể không lo lắng cho sư phụ của thiếp. - Về mặt Phỉ Bích khẩn trương, vì sư phụ mà nàng trở nên lo âu.

Hàn Thạc gật gù đầu rồi cùng đi với Thổ Giáp thi về phía sau.

Ở trên đầu Thập tự kiếm thánh Tạp La Lạp không ngừng giao đấu với Thánh kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội. Từng toà phòng ốc nổ ầm ồ sụp. Những nơi trên mặt đất bị kiếm mang loé qua đều tạo thành từng đường rãnh thật sâu. Trên thân hai người khuếch tán ra lực lượng thật khổng lồ khiến mọi người chung quanh đều phải hết sức né tránh, để khỏi bị ảnh hưởng tới.

Thông qua hai con Huyền ma, Hàn Thạc đều rõ ràng về tình hình giao đấu của hai người. Hẳn ở dưới lòng đất đi theo thông đạo do Thổ Giáp thi khai phá, quanh quẩn ngay nơi Thánh kỳ sĩ đặt chân để chuẩn bị ngay lúc thời cơ thích hợp mà tập kích lên.

Lão giả tóc vàng tay cầm trường thương cũng màu vàng kia, nhìn xa cứ như một khối vàng di động. Áo giáp màu vàng trên người kiên cố vô cùng. Trường thương hẳn ta huy động tạo ra từng luồng kim quang chói lòa, trong màn đêm tối tăm thật là vô cùng rực rỡ. Mái tóc bạc trắng của Tạp La Lạp tung bay, về mặt nghiêm trọng. Mỗi lần trường kiếm chém ra đều bạo phát ra một hình thập tự trăm.

Lúc này đây Tạp La Lạp đang cùng đối chiến với Thánh kỳ sĩ, rõ ràng phải tận hết toàn lực. Mỗi nhát thập tự trăm chém ra vô luận là về thể tích hay lực lượng ẩn hàm trong đó đều cao hơn nhiều so với lần đối chiến với Hàn Thạc. Những nhát thập tự trăm kia như từng thanh lưỡi liềm bay lượn. Những nơi bị nó lướt qua đất đá phòng ốc đều bị chém sụp, hủy diệt tất cả trở ngại như chém đậu hũ vậy.

Về mặt của tên Thánh kỳ sĩ cũng nghiêm trang, trong miệng hát lên từng lời ca đầy tín ngưỡng thành kính với Quang Minh thần. Áo giáp trên người được thần lực bảo hộ cũng cứng rắn như kim cương. Mỗi một thương đâm ra đều chói lòa ánh kim quang, đan chéo lẫn nhau tạo thành một cỗ khí tức thần thánh kỳ dị. Từng nhát thương bay tới tiếp lấy thập tự trăm, nổ tung thành từng đóm sáng loà.

Hai cường giả đã đạt tới đỉnh cao tranh đấu tạo thành tình trạng khủng bố long trời lở đất trong phủ đệ của Lao Luân Tư. Đám cường giả bên ngoài không ai dám tới gần, sợ rằng sẽ đột nhiên bị đấu khí xé nát thành tro bụi.

Trong quá trình này thì lại có thêm nhiều đoàn binh sĩ cùng kỳ sĩ kéo tới, bao vây tầng tầng lớp lớp quanh phủ đệ của Lao Luân Tư khiến cho phe Lao Luân Tư càng lúc càng trở nên bất lực.

Cuộc chiến khủng bố của hai đại cường giả bên trên khiến Hàn Thạc cực kỳ chấn động. Thông qua hai con Huyền ma, hẳn đều quan sát rõ ràng từng cử động của hai người. Lúc này hẳn mới hiểu rõ lúc đó quả nhiên Tạp La Lạp chưa hề xuất toàn lực, bằng không hẳn đã thắng tất nhiên bị thất bại.

Trong lúc hai cường giả đang đại chiến, Hàn Thạc lợi dụng thần lực của Thổ Giáp thi để đi xuyên tới lui ở dưới đất, định sẽ đột nhiên ra tay tập kích đoạt mạng của Thánh kỳ sĩ. Hẳn mơ hồ cảm giác được mục tiêu

của tên Thánh kỵ sĩ này có lẽ là chính hắn. Mặc dù thừa dịp người khác đang ra tay mà đánh lên thì hơi bí ối, nhưng Hàn Thạc cũng mặc kệ chẳng quản tới.

Các chỗ thâm sâu dưới lòng đất, qua tác dụng của Thổ Giáp thi đã tạo ra rất nhiều đường địa đạo ngang dọc. Hàn Thạc một mặt dựa vào Huyền ma để quan sát động tĩnh cuộc chiến của hai người, một mặt không ngừng đi xuyên qua lại, chuẩn bị bất cứ lúc Thánh kỵ sĩ sơ suất thì sẽ từ dưới lòng đất đột nhiên phóng ra cho hắn ta một bài học thật thê thảm.

- Tạp La Lạp, ta nghĩ ngươi nhẽ ra nên rút lui lúc còn ở đỉnh cao. Tình hình hiện giờ căn bản không phải một mình ngươi mà có thể khống chế được. Làm bạn bè bao nhiêu năm, ta thật sự không nhẫn tâm nhìn thấy kết cục của ngươi.

- Chỉ cần ngươi rời khỏi Lao Luân Tự, Đặng Phổ Tư ta bảo đảm ngươi sẽ có thể an hưởng tuổi già. Ngoại trừ Lao Luân Tự ra, còn thì tất cả đồ đệ của ngươi đều sẽ được bình an vô sự. - Từ đằng xa, một lão ma pháp sư tóc xám già yếu đột nhiên mở miệng thở dài. Thanh âm lão ta dường như không cao lắm, nhưng lại vang đến được từng góc ngách tại phủ đệ của Lao Luân Tự.

Hàn Thạc vẫn nhìn chằm chằm từng bước đi của tên Thánh kỵ sĩ.

Hắn tự nhiên cũng nghe được lời của cái tên ma pháp sư già lão gọi là Đặng Phổ Tư này. Hắn nhin không được liền phân một con Huyền ma ra bắt đầu chú ý tới tên ma pháp sư già này.

“Rầm rầm!”

Một luồng kim quang chói lòa từ nơi phát ra thanh âm tỏa ra, dưới màn đêm âm u trông cứ như ánh mặt trời lóa mắt chợt hiện. Nhưng bất quá chỉ loé lên rồi chợt tắt.

- Cái tên già Đặng Phổ Tư nhà ngươi. Ngươi rõ ràng biết lời tiên tri của chiêm tinh sư Cát Thụy Ti, mà vẫn dám mặc kệ tương lai của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Ngươi sẽ là tội nhân thiên cổ của đế quốc này, ngươi có biết hay không? - Tạp La Lạp sau khi đỡ một đòn của tên Thánh kỵ sĩ, liền trợn mắt phẫn nộ gầm Đặng Phổ Tư, rồi giận dữ lên tiếng trách mắng.

- Đối với mắt thần của Quang Minh thần thì chiêm tinh thuật nhỏ nhoi đó chỉ là tà thuật không theo thời mà thôi. Tạp La Lạp, ngươi là một đối thủ không tệ. Đáng tiếc ngươi lại đi vào đường rẽ, u mê không tỉnh ngộ. Kẻ bất tuân Quang Minh thần đều sẽ không gặp được kết quả tốt đẹp đâu! - Tên Thánh kỵ sĩ đáp xuống một mái nhà bị đổ vỡ rồi thở dài lên tiếng.

Hàn Thạc lúc này đang ở ngay phía dưới tên Thánh kỵ sĩ. Nhưng lúc này Thánh kỵ sĩ cùng Tạp La Lạp không chiến đấu kịch liệt, cho nên nếu hắn tập kích ngay lúc này sẽ không đạt được hiệu quả lý tưởng. Lại còn có khả năng bị Thánh kỵ sĩ đánh thương, cho nên Hàn Thạc không dám tùy tiện hành sự.

- Tạp La Lạp, ta biết Lao Luân Tự là đồ đệ của ngươi. Nhưng hắn là một đứa con tư sinh. Người thế này tuyệt đối không thể trở thành tân đế vương của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Ngươi bỏ hắn đi, ta khá sốt ruột rồi. Nếu ngươi vẫn còn u mê không tỉnh ngộ, ta chỉ đành tự mình ra tay thôi. - Lão già ma pháp sư kia bắt đầu lên tiếng.

Sắc mặt Lao Luân Tự ở nơi xa cực kỳ khó coi. Hắn nghe từng lời phát ra kêu hắn là con tư sinh của lão già ma pháp sư kia, ánh mắt lấp lánh vẻ phẫn nộ, dường như hận không xông tới xé nát lão già này ra thành từng mảnh.

- Ngươi dám à? - Tạp La Lạp phẫn nộ quát lớn. Trường kiếm trong tay chém thẳng về phía lão già ma pháp sư kia.

- Ngươi qua không nổi đâu! - Tên Thánh kỵ sĩ đứng trên nóc nhà mỉm cười nói. Trường thương màu vàng trong tay hắn giương ra, đâm tới để ngăn cản Kiếm thánh Tạp La Lạp. Kim quang chói lòa lấy hai người làm trung tâm lại bắt đầu toé ra khắp nơi.

- Nếu ngươi vẫn khăng khăng bảo vệ cái tên con tư sinh kia, vậy thì lão bằng hữu nhà ngươi, ta rất tiếc phải cho ngươi biết, ta sẽ không kéo dài thêm nữa. - Lão già ma pháp sư từ ở xa bắt đầu nói ra một câu này, rồi từ trong không gian giới chỉ lấy ra một thanh ma pháp trượng màu vàng đặt trên khảm rất nhiều bảo thạch vụn.

Thổ nguyên tố dày đặc đột nhiên từ trên mặt đất phóng lên trên, từ khắp nơi trên mặt đất quanh lão già ma pháp sư xông ra. Lão vẫn còn chưa ngâm ra chút ma pháp chú ngữ nào mà đã ngưng tụ được ma pháp nguyên tố cường đại như vậy. Điều này khiến sắc mặt Hàn Thạc chợt biến đổi.

“Đăng Phổ Tư? Địa hệ Thánh ma đạo sư Đăng Phổ Tư Cái Nhĩ?”

Hàn Thạc chợt có phản ứng, đầu mày nhíu chặt lại rồi hơi chút do dự, đột nhiên ra lệnh với Thổ Giáp thi, mau chóng đổi phương vị phóng tới chỗ của tên Địa hệ Thánh ma đạo sư này.

Mặc dù sự uy hiếp từ tên Thánh kỵ sĩ kia cũng lớn lắm, nhưng có lẽ Thánh ma đạo sư Đăng Phổ Tư phóng Địa hệ ma pháp ra, có lẽ lực sát thương trong phạm vi lớn của ma pháp có thể giết sạch toàn bộ đám người Lao Luân Tư.

Địa hệ ma pháp trong tay một Thánh ma đạo sư, có lẽ sẽ có sức hạn chế rất thần kỳ đối với mặt đất. Hàn Thạc lo rằng sự tồn tại của lão này sẽ ảnh hưởng lớn lực lượng của Thổ Giáp thi ở dưới lòng đất nên liền vội vàng bỏ lỡ tên Thánh kỵ sĩ đã theo dõi từ đầu, bất chấp tất cả phóng tới chỗ dưới chân Đăng Phổ Tư.

- Lực lượng vô cùng của Đại địa a... - Ở bên trên, Đăng Phổ Tư Cái Nhĩ trong tay cầm ma pháp trường nghiêm trang ngâm xướng chú ngữ.

Thổ nguyên tố dày đặc từ sâu trong lòng đất phóng lên, dần dần tạo thành sự rung động nhẹ nhàng. Hàn Thạc ở sâu trong lòng đất có thể cảm nhận được mặt đất đột nhiên bộc phát rất nhiều lực lượng. Hắn cẩn thận mang tất cả khí tức trên người ẩn giấu đi hết, rồi lướt tới phía lão già Thánh ma đạo sư, trong cả quá trình chân không hề tiếp xúc với mặt đất bùn lầy.

Thổ nguyên tố sâu trong lòng đất không nơi nào không có. Hàn Thạc lo rằng hắn sẽ bị Đăng Phổ Tư Cái Nhĩ ở bên trên đang tập trung lực chú ý để phóng xuất Địa hệ ma pháp. Lực lượng của đại địa với của Thổ Giáp thi hoàn toàn giống nhau, bản thân lão ta sẽ nhìn được đại địa thật sâu bên dưới. Hàn Thạc thật sự không hề muốn Thổ Giáp thi bị phát hiện.

- Phụ thân, đại địa đang phát sinh biến hóa. Lực lượng hiện giờ của con vẫn không đủ để ngăn cản biến hóa này. Nhưng con có thể thay đổi phương hướng của nó. Có cần con thay đổi phương hướng của nó không? - Đang lúc Hàn Thạc phóng về phía Đăng Phổ Tư Cái Nhĩ thì từ phía Thổ Giáp thi đột nhiên truyền tới một tin tức.

Hàn Thạc ngăn người ra, liền vội vàng hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

- Lực lượng ẩn tàng trong đại địa sẽ tạo thành trận địa chấn thật mạnh. Mặt đất sẽ bị nứt nẻ tạo thành rất nhiều lần nứt. Con không cách nào ngăn cản được tình trạng này phát sinh, nhưng lại có thể thay đổi địa điểm phát sinh địa chấn, thay đổi phương hướng xuất hiện của biến hóa này! - Thổ Giáp thi thành thật báo tin.

Hàn Thạc ngăn người trong phút chốc rồi cả mừng nói:

- Tốt lắm, thay đổi địa điểm của trận địa chấn này, phóng ra ngay chung quanh lão gia hỏa đó. À, ngay chỗ đám người tụ tập đông nhất đó!

Sau khi vui mừng quá đổi hạ lệnh cho Thổ Giáp thi, Hàn Thạc liền cảm theo Lực ma phong đến ngay dưới chân của Địa hệ Thánh ma đạo sư Đăng Phổ Tư Cái Nhĩ, lạnh lùng ngưng tụ Ma nguyên lực, cả người cùng với Lực ma phong đâm thẳng lên trên.

414. Chương 414:cửu Hận

-..... Lấy ý chí của ta dẫn đường, Địa Liệt thuật! - Địa hệ Thánh ma đạo sư Đăng Phổ Tư sau khúc chú ngữ mở đầu rườm rà, rốt cục đã ngâm xướng đầy đủ chú ngữ của Địa Liệt thuật ra.

Đột nhiên, Đăng Phổ Tư nhíu mày xám trắng, y cảm giác được phương hướng lưu động của Thổ nguyên tố sâu trong lòng đất có phần không nghe sự sai khiến, đây là tình trạng mười năm qua cũng chưa từng xuất

hiện, khiến cho y trong lúc hoảng hốt còn tưởng rằng mình đã già, có phải là âm tiết ngâm xương chú ngữ sai rồi chăng?

Trong khi Đặng Phổ Tư còn đang hơi mơ hồ, y đột nhiên cảm ứng được một luồng sát khí ngập trời từ dưới chân truyền đến. Luồng sát khí ngập trời này không hề che giấu chút nào, khi y vừa mới cảm ứng được thì mặt nham thạch cứng rắn đã bị xé rách, một thanh kiếm sắc bén với sức mạnh vô địch đâm tới y.

Sợ hãi biến sắc mặt, vị Địa hệ Thánh ma đạo sư này cũng không nhàn hạ lập lại trật tự Địa Liệt thuật đang mất đi khổng chế, tập trung toàn bộ chú ý lên mối nguy hiểm đột nhiên đến. Một luồng sát khí ngập trời xé rách bề mặt nham thạch, có màu đỏ tươi, giống như một xấp lụa đâm tới lòng bàn chân y.

Đặng Phổ Tư thầm kêu một tiếng “không ổn”, vội vàng rời khỏi mặt đất, dùng Phiêu Phù thuật bay lên trên không. Cùng lúc đó y cấp tốc ngâm xương ma pháp phòng ngự Đại Địa Khảm Giáp, Thổ nguyên tố dày đặc ào ào từ bốn phương tám hướng hội tụ lại trên người y.

Một cái áo giáp màu nâu xám thuần túy do Thổ nguyên tố dày đặc ngưng tụ mà thành trong nháy mắt bao trùm người Đặng Phổ Tư, y cũng phóng ra Trọng Lực thuật với sức nặng mười lần, chỉ bao phủ khu vực dưới chân. Hàn Thạc đang phóng lên như một tia chớp, Lực ma phong gần đâm được vào lòng bàn chân y thì linh thấy áp lực gia tăng gấp mười. Tốc độ phóng lên cao không ngờ bị trì hoãn phút chốc. Hắn quyết định thật nhanh, Ma Nguyên lực quán chú cuộn cuộn vào Lực ma phong, bản thân lại chột sa xuống.

Lực ma phong được Hàn Thạc quán chú Ma Nguyên lực đột nhiên lượn vòng vòng tỏa ra vô vàn tia máu. Huyết quang vạn mang trăm không hề bị trọng lực ảnh hưởng, công kích từ phía dưới lên trên Đặng Phổ Tư.

Về mặt Đặng Phổ Tư hoảng sợ, trong lúc vội vàng không có thời gian ngâm xương tiếp một Địa hệ ma pháp nữa, không chút do dự sử dụng toàn lực đập ma pháp trường cầm trong tay xuống. Thổ nguyên tố bên trong ma pháp trường của y tương tự cũng ngưng kết lại, trở nên cứng như kim cương rắn chắc nhất.

Trong tiếng kim loại giao nhau cực kỳ chói tai, cây ma pháp trường của Đặng Phổ Tư bị Lực ma phong cuốn vỡ nát, Lực ma phong cuối cùng đã như nổ mạnh hết đà, vẫn chấp nhất công kích lên người y, bị Đại Địa Khảm Giáp bao trùm Đặng Phổ Tư bao phủ trong đó, cuối cùng dư lực phóng ra cũng đã vào được trong cơ thể y.

Đại Địa Khảm Giáp của Đặng Phổ Tư không có bất luận thương tổn gì, nhưng từng luồng hàn khí trong Lực ma phong lại xuyên thấu phòng ngự vật lý của nó, chui thẳng vào thân thể hom hem của Đặng Phổ Tư. Y giật nảy người lạnh rùng mình, lông mày đột nhiên đóng băng.

Số cao thủ bên cạnh theo y mà đến tới lúc này mới đột nhiên có phản ứng, trong nháy mắt các loại ma pháp còn cả vũ khí ào ào đánh tới Lực ma phong. Lực ma phong giống như măng xà uốn lượn tiến tới, né qua đại bộ phận công kích rồi đột nhiên chui vào lòng đất biến mất không thấy đâu.

“Ầm oành oành.....”

Đúng vào lúc này, tiếng ầm ầm do đất rung núi chuyển thành linh từ dưới chân bọn họ truyền đến. Đám kỵ sĩ cùng binh lính đứng trên mặt đất thân thể đều không ổn, bắt đầu lắc lư ngã trái ngã phải. Đột nhiên trăm đạo Địa đột thứ tựa như là lưỡi kiếm tách đất trời lên, một số binh lính kỵ sĩ không kịp phòng bị liền bị đâm chết.

Trong tiếng ầm ầm kịch liệt, mặt đất đột nhiên nứt ra rất nhiều rãnh to nhỏ, sâu không thấy đáy, chúng liền nuốt gọn mấy chục tính mạng.

Trong lúc nhất thời, lấy khu vực Đặng Phổ Tư làm trung tâm, Địa Liệt thuật lại biến ngược lại thành chỗ phải tiếp nhận chủ yếu nhất, trong tiếng nổ không ngừng có người bị Địa hệ ma pháp có uy lực kinh người này giết chết.

Bị hàn khí xâm nhập vào, Đặng Phổ Tư có thể cảm ứng được chúng đang chạy tán loạn trong cơ thể mình. Y hiểu được thân thể mình từ ngày xuân ấm áp đã biến thành trời đông giá rét, tay chân đột nhiên trở nên có phần cứng ngắc tê tê, hơi lạnh toàn thân tỏa ra, tóc cùng lông mày không ngờ cũng đã xuất hiện tình trạng đóng băng.

Lòng bàn chân xuất hiện động tĩnh khác thường, Đặng Phổ Tư hiển nhiên cũng đã phát hiện ra. Đáng tiếc lúc này bị hàn khí lạnh như băng tác động vào quá nhiều, căn bản y không thể ngăn chặn được dị thường dưới chân, chỉ có thể run rẩy cả người nhìn Địa Liệt thuật của y tạo thành thương vong cực lớn cho phe mình.

- Pháp sư đại nhân, thế này, chuyện gì xảy ra vậy? - Một Thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội được một Bạch y tế tự kéo lại từ vực sâu, hần giận dữ nhìn Đặng Phổ Tư đang trôi nổi trên hư không, vặn hỏi.

- Cập cập..... - Đặng Phổ Tư trong lòng khản trương, cố gắng giải thích hết thảy đều không phải là sai lầm của y, đáng tiếc miệng há ra chỉ phát ra tiếng động run cầm cập.

- Pháp sư đại nhân có phải là đã quá già rồi không, ngay cả ma pháp quan trọng như vậy cũng phóng thích sai, ngài có biết bởi vì ma pháp sai lầm này mà chúng ta đã tổn thất bao nhiêu cao thủ không? - Một Bạch y tế tự khác vẻ mặt giận dữ hỏi.

Thập tự kiếm thánh Tập La Lạp đang từ nơi xa nhanh chóng phóng tới, trên đường thành linh nhận ra trạng thái lạ của Đặng Phổ Tư, trong lòng lão tràn đầy nghi hoặc. Sau mấy chiêu Thập tự trầm bức lui Thánh kỳ sĩ, Tập La Lạp nhíu mày dõi nhìn Đặng Phổ Tư, đột nhiên như đã hiểu được gì đó, lúc này buông bỏ Thánh kỳ sĩ, quay đầu phi thẳng đến chỗ Lao Luân Tư.

Những kẻ sống sót bên cạnh Đặng Phổ Tư luống cuống tay chân thu thập tàn cuộc, lúc này không nhàn hạ đi quản Hàn Thạc lại một lần nữa chui vào lòng đất. Từng tên vẫn còn đang kéo đồng bọn đang vùng vẫy bị treo trên những cái khe lên, mặt khác đi giúp những người bị Địa đột thứ đâm trúng chưa chết xử lý vết thương.

Hàn Thạc xong một kích liền nhanh chóng rời xa khu vực chỗ Đặng Phổ Tư. Lục ma phong thu lại vào tay, bất tri bất giác hắn đã tới chỗ dưới chân Thánh kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội kia. Tình táo thông qua một con Huyền ma chú ý gã, Hàn Thạc phát hiện vẻ mặt tên Thánh kỳ sĩ này đang nhìn Đặng Phổ Tư nghi hoặc, cau mày như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Thạc nín thở ngưng thần, cũng không vội vã ra tay, chỉ lợi dụng Huyền ma ở xa xa quan sát sắc mặt phút chốc lại biến hóa của tên Thánh kỳ sĩ, tìm kiếm một thời cơ thích hợp nhất cho gã một kích trí mạng. Tên Thánh kỳ sĩ này vẻ mặt nghi hoặc nhìn Đặng Phổ Tư, đột nhiên gã như đã hiểu được cái gì đó, thần sắc từ nghi hoặc biến thành lo lắng, trường thương màu vàng trong tay rung lên, muốn phóng tới chỗ Đặng Phổ Tư, dường như muốn trợ giúp y xua tan hàn khí trong cơ thể.

Hàn Thạc vẫn đang đợi thời cơ tốt nhất. Thánh kỳ sĩ vừa mới dậm bước, đột nhiên Hàn Thạc dùng lại mảnh cũ, dùng sự sắc bén của Lục ma phong không gì không phá được lại một lần nữa rẽ đất đâm lên lòng bàn chân trái của Thánh kỳ sĩ.

Sát khí vô cùng khổng lồ không thể che giấu, Thánh kỳ sĩ vừa mới dậm bước thần sắc đại biến, chợt rụt chân phải lại, thần lực xen lẫn đấu khí dưới chân phải bỗng nhiên đáp xuống. Lục ma phong vừa mới phá đất chui lên thì một luồng cự lực như lũ bắt ngờ tuôn đến.

“Ầm ầm oành.....”

Chân phải Thánh kỳ sĩ vừa đáp xuống, một luồng ánh sáng màu vàng kim bỗng nhiên chui xuống đất, lấy chân phải gã làm trung tâm, đột nhiên tạo ra một cái hố tròn.

Hàn Thạc tuyệt đối không ngờ tới Thánh kỳ sĩ lại phản ứng nhanh chóng như vậy, Lục ma phong còn chưa đâm trúng chân trái gã đã bị lực lượng đáng sợ chân phải gã rút về bộc phát đánh tới. Lực lượng một cước đáp xuống mặt đất mềm đột nhiên nặng tựa ngọn núi cao, đối cứng với một kích tất sát Hàn Thạc đánh lên từ dưới lòng đất sâu.

- Ha ha, Bồ Lai Ân hầu tước, ta biết là ngươi!

Thánh kỳ sĩ trên mặt đất cười lớn, trường thương màu vàng trong tay rung rung tạo ra trăm luồng ánh sáng màu vàng được gã khua lên một chút rồi chợt cắm xuống hố sâu dưới chân. Đột nhiên đấu khí như mũi châm đâm xuống lòng đất, cực nhanh đã ngăn một kích của Hàn Thạc bắn đến. Từng luồng đấu khí màu vàng kim ẩn chứa khí thần thánh làm cho Hàn Thạc vô cùng chán ghét, tránh né không kịp, trong nháy mắt đã tới trước người hắn.

Trong lòng mắng lớn, Hàn Thạc hoành Lục ma phong trong tay dùng Ma Nguyên lực ngưng tụ thành một bình phong màu đen, chống đỡ trăm luồng đầu khí đâm xuyên tới, vội vàng khởi động cương trảo hộ thân, làm thành tầng phòng ngự thứ hai trước công kích của chúng.

Bình phong màu đen trong lúc vội vàng ngưng tụ thành, dưới công kích của năm mươi bảy đạo kim mang thì vỡ tan như vỏ trứng, mấy chục đạo kim mang màu vàng còn lại như tia chớp đâm vào Hàn Thạc. Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình như bị người ta liên tục dùng cương châm đâm mấy chục phát, nhục thể cứng cỏi vô cùng cũng không chịu được nổi, một ngụm máu tươi không kịp được đột nhiên phun ra.

Hộ thân cương trảo hình thành ảm đạm đi, Hàn Thạc như là bị mấy chục mũi tên bắn trúng, trên người đột nhiên có mấy chục lỗ máu to bằng đầu ngón tay, ngay cả trên mặt trên trán cũng có hơn ba lỗ máu. Gương mặt anh tuấn của hắn hoàn toàn bị hủy, có vẻ đáng sợ vô cùng.

- Tiểu tử, ta sớm biết rằng ngươi sẽ không có ý tốt, đang đợi ngươi tới đánh lên, ha ha, ngươi vẫn còn non lắm! - Trên đỉnh đầu vọng xuống tiếng cười của Thánh kỵ sĩ, trường thương trong tay gã huơ lên, lại chuẩn bị công xuống Hàn Thạc ở phía dưới tiếp.

Từ lúc xuất đạo đến bây giờ, Hàn Thạc lần đầu tiên bị thất bại như vậy, trong lòng “ân cần hỏi thăm” mười tám đời tổ tông tên Thánh kỵ sĩ một lượt, hiểu ra chủ mưu đánh lên của mình sớm đã bị nhìn ra, thành ra trộm gà không thành còn mất thêm thóc, cố nén kích động lao ra đại chiến một hồi với gã. Hắn không chờ sóng công kích của Thánh kỵ sĩ tới, quyết định theo đường cũ quay lại thật nhanh.

Ma công Hàn Thạc tu luyện tới bước này, chỉ cần thần thức không tiêu tan Ma Anh không bị hủy, thân thể thương tổn lớn đến mấy cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu, bởi vậy hắn cũng không lo lắng khuôn mặt bị hủy. Cao thủ đối phương quá nhiều, hắn biết cứ cố xông ra cũng không ích gì, mặc dù trong lòng cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng không thể không lui lại.

Thổ Giáp thi vừa mới phá hư Địa Liệt thuật mà Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư thi triển, đột nhiên cảm nhận được oán hận cùng phần nộ vô cùng vô tận trong lòng Hàn Thạc một cách sâu sắc, lần đầu tiên nó trái lệnh Hàn Thạc, dám dộng thổ ra khỏi lòng đất sâu, đột nhiên vô vàn Địa đột thứ thành linh từ mặt đất mọc lên.

Mặt đất giống như là biển rừng liên miên nhấp nhô bất định. Trong khi thân hình Thánh kỵ sĩ còn chưa ổn định, Thổ Giáp thi luôn thô lỗ không để ý hết thấy xông đến chỗ gã, từng khối bùn đất trong lòng đất bay ra, toàn bộ dán lên trên người Thổ Giáp thi.

Trong khoảng thời gian cực ngắn, Thổ Giáp thi được vụn khối bùn đất bao trùm, nó liền biến thành một tượng đất cao đến mười mét, bộ dáng vốn luôn cộc lốc như là dung hợp với bùn đất thành một thể, hung tợn giẫm một cước xuống tên Thánh kỵ sĩ hơi sưng ra kia.

- Không! - Hàn Thạc đang ở sâu trong lòng đất đột nhiên hét to đến xé nát tim gan, không để ý miệng vết thương máu tươi đầm đìa trên người, hắn lại từ dưới đất phi thẳng lên, trong lòng như có lửa đốt vọt đến Thánh kỵ sĩ kia.

Thế nhưng Hàn Thạc chưa kịp tới gần, trường thương màu vàng trong tay Thánh kỵ sĩ thành linh nổ bắn ra một đạo kim mang chói mắt, trường thương thuận thể đâm một nhát vào lòng bàn chân Thổ Giáp thi đã hóa thành tượng đất cao mười mét. Lực lượng như lũ bộc phát bỗng nhiên vọt vào trong cơ thể Thổ Giáp thi.

Thân hình Thổ Giáp thi do bùn đất ngưng kết mà thành dưới ánh sáng màu vàng bắn vào đột nhiên kim quang sáng rực, bùn đất bao trùm trên người nó từng khối lớn rơi xuống, hóa thành bản thể Thổ Giáp thi bị một đạo kim quang đánh trúng đột nhiên bay ngược trở về, giáp ngực do thiên nhiên hình thành bị lõm vào một khoảng lớn.

Hai tròng mắt Hàn Thạc đỏ sẫm, chưa bao giờ hắn phần nộ đến thế này. Tiểu Khô Lâu cùng Hỏa Giáp thi, Mộc Giáp thi ở vị diện khác toàn bộ truyền đến tin tức muốn giáng xuống vị diện này mãnh liệt, muốn hợp lực với hắn trả thù tên địch nhân hung tàn dám làm thương tổn phụ thân chúng cùng Thổ Giáp thi.

Hàn Thạc không mất đi lý trí, mạnh mẽ ngăn cản khát vọng cấp bách của Tiểu Khô Lâu lại, mắt nhìn Thổ Giáp thi vừa rơi xuống đất, vậy mà vẫn còn cố lão đảo vùng vẫy lại định xông tiếp về phía tên Thánh kỵ sĩ

báo thù cho hấn, giọng Hàn Thạc nghẹn ngào hét lớn:

- Ngốc nghếch!

Lập tức Hàn Thạc không để ý đến khát vọng chấp nhất của Thổ Giáp thi, dùng tốc độ ngâm xướng chú ngữ nhanh nhất trong đời đưa Thổ Giáp thi cộc lốc khờ dại về Vong Linh giới.

- Bất tử sinh vật ngu xuẩn, thật muốn chết!

Tên Thánh kỵ sĩ cười ha ha nhìn Hàn Thạc nhục mạ, trường thương màu vàng trong tay chỉ vào hấn, nói:

- Lần này mục tiêu của ta là ngươi, thực lực của ngươi không tệ, chẳng trách có thể liên tục bức lui Chiêm Khoa Tư hai lần! Chỉ có điều vận may của ngươi cũng đến lúc kết thúc rồi!

Hàn Thạc chưa bao giờ hận một người cho đến thế vào giờ khắc này, thái độ của hấn từ trước tới nay đối đãi với Quang Minh giáo hội đều là không thèm để tâm đến, luôn áp dụng phương sách phản kích bị động. Nhưng cho đến giờ phút này Thổ Giáp thi không để ý hết thảy vì hấn bị thương, Hàn Thạc mới chính thức hạ quyết tâm không chết không thôi với Quang Minh giáo hội.

Đôi con ngươi đỏ sẫm nhìn trừng trừng tên Thánh kỵ sĩ thần sắc ung dung nói khoa trương, Hàn Thạc thở dốc kịch liệt, đối với máu tươi đang trào ra từ các lỗ máu trên thân thể như không thấy, ba cái lỗ máu trên mặt bởi vì tâm tình kích động của hấn mà máu tươi tuôn ra “ồ ồ”, làm hình dạng hấn nổi bật như ác ma dữ tợn vừa bước ra từ mười tám tầng địa ngục vậy.

- Ta nhớ kỹ ngươi rồi, ta còn sống một ngày, Quang Minh giáo hội vĩnh viễn không có ngày bình an! - Hàn Thạc gần từng chữ, quay đầu dùng Ma Động Cửu Thiên thuật bay về phía Tạt La Lạp.

Lan Tư Lạc Đặc đế quốc Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư không biết đã đến từ khi nào, giờ đây đang vẽ một Truyền tổng trận pháp dưới chân Lao Luân Tư, ngoại trừ lão chuyên tâm khắc họa ma pháp trận ra, ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ trên người Hàn Thạc.

Những giọt lệ không kiềm được lăn trên má Phỉ Bích, lại bị Tạt La Lạp một tay tóm chặt lại ngăn không cho nàng cố gắng chạy tới chỗ Hàn Thạc.

415. Chương 415:lực Khôi Phục Thần Kỳ

Thánh kỵ sĩ vừa đánh bị thương Hàn Thạc nhìn hấn quay đầu bay về phía Lao Luân Tư, chần chờ một chút rồi gã cũng không liều lĩnh truy kích.

Phương hướng Hàn Thạc bay tới, ngoại trừ Thập tự kiếm thánh Tạt La Lạp ra, giờ đây lại có thêm Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư, hai thánh cấp cường giả ở tại đó, phe mình Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư chưa khôi phục tự nhiên như trước, Thánh kỵ sĩ này rõ ràng lòng có cố kỵ.

Gã cũng không dám hành động khinh xuất, đám Quang Minh giáo hội bên cạnh Đặng Phổ Tư này còn có cao thủ phe Á Hi Bá Ân Đại vương tử, tự nhiên cũng sẽ không ngu xông lên chịu chết, bởi vậy đoàn người đều trở mắt nhìn Hàn Thạc buông lời cay độc lại, rất nhanh đã bay về phía Lao Luân Tư.

Tới thời điểm hiện tại, phủ đệ của Lao Luân Tư dưới sự giao chiến của hai thánh cấp cao thủ cùng ma pháp Địa hệ Địa Liệt thuật này đã hoàn toàn sụp đổ, đập vào mắt là phòng ốc đổ nát, thương tích đầy rẫy.

Đám người hầu, tạp dịch, thị nữ trong phủ Lao Luân Tư sớm đã bị tàn sát hết, trước mắt bên cạnh hấn chỉ còn không đến mười thân tín. Ngược lại dịch nhân sau tổn thất Địa Liệt thuật vẫn còn gần bốn trăm cường giả đủ loại chức nghiệp chiến lực kinh người, phương xa tiếng gót sắt từ từ tới gần, tựa hồ còn có nhân mã đến chi viện.

Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư thở phào, từng luồng điểm sáng màu tím từ trên người y bay ra, khí tức lạnh thấu xương theo những điểm sáng màu tím đó khuếch tán ra ngoài.

Đặng Phổ Tư dấu sao cũng là một Thánh ma đạo sư, thao túng thuần thực tinh thần lực đã đạt tới cảnh giới phi phàm, hàn khí trong lúc nhất thời có thể xâm nhập thậm chí đóng băng thân thể y, nhưng một khi

y hồi lại được rồi dùng tinh thần lực loại bỏ cái lạnh lẽo, vậy hàn khí hiển nhiên vẫn không thể cướp đi tính mạng của y.

Huống chi sau khi hàn khí trong Lục ma phong xâm nhập vào thân thể y đã bị y dùng ma pháp ngăn cản hai lần, hàn độc nồng nặc cũng chỉ là chui vào thân thể y được vài luồng mà thôi, loại cảnh giới ma pháp sư như y đương nhiên sẽ không dễ dàng bị mấy luồng hàn độc đoạt đi tính mạng như vậy.

Sau khi Đặng Phổ Tư khu trừ được hàn khí trong cơ thể, thầm nghĩ lại vẫn hơi rùng mình. May mà vừa rồi y phản ứng kịp thời. Bên cạnh còn có số đông cao thủ bảo vệ, nếu không trong khi y trúng hàn độc, Hàn Thạc đã có thể nhân cơ hội lại ra tay, e rằng lúc đó cái mạng già của y chắc không xong rồi.

“Vô kỹ thật đáng sợ!” Đặng Phổ Tư trong lòng hoảng sợ, dõi nhìn Hàn Thạc thân đầy thương tích, hình thái dữ tợn bay tới chỗ Lao Luân Tư, thầm nghĩ lời tiên đoán của chiêm tinh sư Cát Thụy Ti rằng người này có thể mang lại phồn vinh mới cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chẳng lẽ là thật?

- Bố Lai Ân, chàng, chàng không sao chứ? - Phỉ Bích ra sức vùng vẫy khỏi tay Tật La Lạp, hai mắt đắm lệ vọt tới trước mặt Hàn Thạc, bàn tay nhỏ xinh run run mơn man những cái lỗ máu đáng sợ trên mặt hắn.

- Không có gì, không phải lo lắng! - Hàn Thạc nhếch miệng treo nụ cười khó coi, trấn an Phỉ Bích nước mắt cứ lưng tròng. Hắn đưa tay nắm lấy tay nàng, tiến tới chỗ Lao Luân Tư.

Về mặt Lao Luân Tư đầy lo lắng, vội vàng quát:

- Trị liệu sư, trị liệu sư đâu!

- Đã chết, sớm đã chết rồi!

Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư Khắc Lạc Y đã quy thuận Lao Luân Tư than nhẹ rồi lập tức lấy ra một bình thuốc, đưa cho Hàn Thạc nói:

- Xoa lên vết thương nhanh một chút!

- Sư huynh! - Lão sát thủ Bác Lan Tư bên cạnh Lao Luân Tư vẫn luôn chú thị quan sát Hàn Thạc, lúc này thở phào một tiếng.

Bác Lan Tư tuổi tác không còn nhỏ, làm sát thủ tình cảnh gì đó đều đã thấy, cũng không cố gắng biểu lộ sự quan tâm của hắn trước mặt Hàn Thạc, chỉ là sát khí trên người lại càng thêm nồng nặc, đối tượng nhắm vào hiển nhiên tịnh không phải là người bên cạnh Hàn Thạc.

- Không cần! - Hàn Thạc mỉm cười cự tuyệt. Nhưng nụ cười hiện ra trên khuôn mặt đáng sợ của hắn lại không tạo cho người ta cảm giác yên tâm. Ít nhất Phỉ Bích lại một lần nữa khóc rống lên.

- Thật sự không cần, miệng vết thương của ta cũng không chảy máu nữa, vô kỹ ta tu luyện khá đặc thù, loại ngoại thương này thoát nhìn rất nghiêm trọng nhưng không tạo thành ảnh hưởng thực chất gì với ta cả. - Hàn Thạc thấy mọi người ai nấy đều lo lắng cố gắng xoa loạn thuốc trên người mình, không khỏi lại phải giải thích lần nữa.

Vừa nghe hắn nói như vậy, mọi người bất giác đầy bụng nghi hoặc chăm chú đánh giá Hàn Thạc, vẻ mặt từng người đột nhiên cứng lại.

Những vết thương che kín toàn thân Hàn Thạc lúc trước vẫn còn sùi bọt máu qua những cái lỗ to bằng đầu ngón tay, giờ tất cả máu tươi đều như bị đóng băng bít kín miệng. Những sợi cơ màu đỏ tươi nơi vết thương giống như những con sâu đang nhúc nhích, lỗ máu vốn to bằng đầu ngón tay giờ đây vậy mà đều thu nhỏ còn một nửa.

Kiểm thánh Tật La Lạp luôn thông dong không sợ hãi, cũng hơi hoài nghi con mắt của mình, mắt đang nhắm theo bản năng mở ra, ánh mắt rạng rỡ dừng trên những lỗ máu trên người Hàn Thạc.

Thật sự đã thu nhỏ còn một nửa!

Tật La Lạp lộ vẻ rất kích động, ánh mắt như đuốc của lão đã thấy rõ ràng những lỗ máu trên người Hàn Thạc lúc trước to bằng ngón tay út, hơn nữa còn thấm máu tươi, nhưng giờ máu tươi chẳng những đã ngừng trào ra nơi miệng lỗ mà chúng chỉ còn to bằng đầu đũa.

Hàn Thạc từ dưới sâu lòng đất phóng lên cao, sau đó đưa bắt tử sinh vật kia về dị giới, lại bay về phía bọn họ, cộng tất cả thời gian vào cũng không vượt quá hai phút!

Hai phút, đại khái chỉ tương đương một lần ngẩn ra, thời gian ngắn ngủi như vậy mà biến hóa siêu việt lạ thường đến thế, Táp La Lạp lão không kinh hãi mới lạ!

Ánh mắt Bác Lan Tư nóng bỏng, sáng ngời nhìn chăm chăm biến hóa một lỗ máu nơi tiểu phúc Hàn Thạc, cái lỗ gần Ma Anh giờ chỉ còn nhỏ bằng đầu cây tăm xỉa răng, sớm không còn vẻ đáng sợ như lúc ban đầu nữa.

Ma công! Đây là uy lực của ma công! Bác Lan Tư trong lòng thét lên, kẻ sắp tu luyện Ma Môn bí tịch như hắn, giờ phút này trống ngực đột nhiên tăng tốc, nội tâm hưng phấn trở nên có chút không thể đè nén được.

- Được rồi, mọi người cứ mặc ta, ta rất nhanh có thể khôi phục. Bây giờ chúng ta nên suy nghĩ làm sao để ngăn trở đám người kia công kích, để Táp Bác Táp Tư tiên sinh tranh thủ đủ thời gian! - Hàn Thạc quay đầu nhìn phía địch nhân đang rục rịch, tỉnh táo trầm giọng nói.

Nghe Hàn Thạc nhắc nhở, tất cả mọi người đều đã phát hiện dị thường trên người hắn, bây giờ nghe hắn thần sắc như thường tỉnh táo nói ra những lời này, đột nhiên mới hiểu được tình thế lúc này không ổn, nhân tiện dõi nhìn sang phía địch nhân, bỗng phát hiện Thánh kỵ sĩ cùng Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư không để ý hết thấy đang vọt tới bên này.

Không gian hệ Thánh ma đạo sư Táp Bác Táp Tư là người duy nhất không ngẩng đầu lên liếc nhìn Hàn Thạc. Lúc này lão đang cầm một cây ma pháp trượng trông như cái ngòi bút, đang vẽ một không gian ma pháp trận phức tạp trên mặt nham thạch bằng phẳng.

Ma pháp trận này có đường kính ba thước, hình thoi bất quy tắc, mỗi lần Táp Bác Táp Tư dùng ma pháp trượng phác họa, đều hiện ra từng đường vân dài mảnh, từng luồng lực lượng nguyên tố thuận theo khí thế mạnh mẽ của ma pháp trượng giống như cái ngòi bút kia, biến mất vào trong các đường vân.

Táp Bác Táp Tư hết sức chuyên chú hoàn toàn đã tiến vào cảnh giới vong ngã. Trong mắt lão ngoại trừ ma pháp trận dưới chân ra cũng không còn vật nào khác. Căn bản không hề để ý đến động tĩnh của ngoại vật, dường như trời long đất lở cũng sẽ không làm cho lão nhú mày chút nào.

Là Không gian hệ Thánh ma đạo sư, Táp Bác Táp Tư nếu muốn một mình rời đi không người nào có thể ngăn lại được. Lão nếu nguyện ý thậm chí có thể mang một hai người cùng rời đi. Đáng tiếc nhân vật trọng yếu nơi này quá nhiều, Táp Bác Táp Tư cũng không thể không để ý đến sinh tử của người khác, bởi vậy mới chỉ có thể lợi dụng ma pháp Truyền tống trận.

Thánh kỵ sĩ cùng Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư đang xông đến, mục đích hiển nhiên là cản trở Táp Bác Táp Tư hoàn thành ma pháp trận, bọn chúng có ưu thế biến người, định hốt một mẻ tiêu diệt hết chúng nhân nơi đây, tránh lưu lại hậu họa vô cùng.

Đặng Phổ Tư trên đường bay nhanh tới, trong tay lại có thêm một cây ma pháp trượng, ma pháp chú ngữ dài dòng một lần nữa lại vang lên trong miệng y. Đôi mắt y dán chặt lên người Hàn Thạc, dường như coi hắn mới chính là địch nhân lớn nhất của mình.

- Chú ý, nhất định không thể để chúng quấy rối Táp Bác Táp Tư! - Kiếm thánh Táp La Lạp thu lại vẻ chấn kinh với thân thể Hàn Thạc, vội vàng mở miệng dặn dò.

Giống như trong một đội ngũ thông thường người mạnh nhất là kẻ lãnh đạo, lời Táp La Lạp khiến cho tất cả mọi người bên Lao Luân Tư tập trung toàn lực chú ý, lập tức lập thành một phương trận vây quanh Táp Bác Táp Tư ở trung ương, dự định tranh thủ thời gian cho lão.

- Đi thôi! - Trong khi chúng nhân làm tất cả để Táp Bác Táp Tư tranh thủ thời gian, lão vẫn đang chuyên tâm bố trí không gian ma pháp trận đột nhiên thở phào một hơi.

Thần sắc mọi người thoáng buông lỏng, theo chỉ dẫn của Táp Bác Táp Tư, đám người có sức chiến đấu kém nhất bên Lao Luân Tư đứng vào bên trong không gian ma pháp Truyền tống trận trước tiên.

- Đứng cho bọn chúng chạy! - Thánh kỵ sĩ từ xa đang xông tới hét lớn.

- Vãn thạch vũ (mưa thiên thạch)! Đặng Phổ Tư vẫn ngâm xướng Địa hệ ma pháp, ma pháp chú ngữ trong miệng lúc này đã hình thành, trên đỉnh đầu chúng nhân đột nhiên vọng đến một tràng tiếng động “ầm ùng ùng ùng”. Mấy trăm khối thiên thạch từ trên bầu trời thành linh đập xuống.

Phạm vi nhỏ như vậy, lại bị mưa thiên thạch dày đặc rơi xuống, có thể tạo thành kết quả gì có thể tưởng tượng được!

Khô lâu pháp tượng đột nhiên xuất hiện trong tay Hàn Thạc. Hàng trăm hàng ngàn cốt mâu như tạo thành cơn mưa tên phóng lên cao, một bạch cốt thuần bài dữ tợn mà yêu diễm bỗng xuất hiện, che trên đỉnh đầu mọi người.

Mấy ma pháp sư đồng thời phóng thích ma pháp phòng ngự, kiếm thánh Táp La Lạp nắm trường kiếm lạnh lùng nhìn phía trên đỉnh đầu, tùy thời chuẩn bị công kích ngăn cản.

“Xèo xèo.....” Trong khi thiên thạch vẫn rơi ầm ầm xuống, bầu trời chợt vang lên tiếng động kỳ lạ.

Hàn Thạc ngẩng đầu lên, phát hiện bầu trời đột nhiên nứt ra một hắc động, như là ác ma đang há mồm khổng lồ âm u, giống như màn trời bị xé rách thành một cái bao bố đen. Uy lực kinh khủng của mưa thiên thạch ào ào đập xuống bị cái hắc động cực lớn này nuốt hết, phòng ngự Hàn Thạc thi thố ra căn bản không có chỗ dùng.

- Được rồi, đến phiên các ngươi! - Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Táp Tư chỉ vào không gian ma pháp trận trước mặt lão, nói với Hàn Thạc, Táp La Lạp, Khắc Lạc Y, Phỉ Bích còn đứng lại, về mặt thông dong, không chút khẩn trương phải có khi đối mặt nguy cơ, một sự hồ hững thực sự!

Hàn Thạc sửng sốt, hơi giật mình nhìn Tát Bác Táp Tư, lúc này lão không có vẻ hòa nhã tươi vui như ngày thường, mà là chuyên chú trang nghiêm. Hàn Thạc thậm chí hiểu được hắc động vừa rồi xuất hiện nuốt chửng mưa thiên thạch kia chính là do lão nhân này phóng thích ra.

Chỉ có điều Hàn Thạc trước đó cũng không nghe được tiếng Tát Bác Táp Tư ngâm xướng chú ngữ, điều này làm cho hắn thâm hoảng sợ, đồng thời hiểu được lão có thể phóng thích ma pháp mà không cần thông qua chú ngữ. Xem chừng mặc dù đều là Thánh ma đạo sư, linh ngộ của Tát Bác Táp Tư đối với bản chất ma pháp hẳn là cao hơn Đặng Phổ Tư.

- Đi thôi! - Hàn Thạc còn đang ngây người thì Phỉ Bích đã kéo hắn đẩy vào trong không gian ma pháp Truyền tống trận Tát Bác Táp Tư đã bố trí.

Hàn Thạc còn chưa kịp phản ứng, Tát Bác Táp Tư đã phát tay khởi động ma pháp Truyền tống trận, một đạo bạch quang đột nhiên lóe lên, cả bọn Hàn Thạc toàn bộ biến mất không thấy.

Khắp khu vực chỉ còn lại duy nhất Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Táp Tư. Ma pháp tượng như ngòi bút trong tay lão cắm xuống, không gian ma pháp trận mà lão cực khổ bố trí ra đột nhiên vỡ tan, không nhìn ra được hình dạng vốn có nữa.

- Đặng Phổ Tư, không ngờ nhân vật tới cảnh giới như ngươi mà còn làm ra loại sự tình phản kháng tương lai của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc thể này, thân là bằng hữu nhiều năm, ngươi làm cho ta cảm thấy đau lòng quá! - Tát Bác Táp Tư sau khi hủy diệt Không gian hệ ma pháp trận, nhìn Đặng Phổ Tư đã đến trước mặt lão, bùi ngùi thở dài cảm khái nói.

- Ta không tin lời tiên đoán hư vô mờ mịt kia, để cho đứa con tư sinh kia trở thành Quốc vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, căn bản đó chỉ là lời nói hoang đường, chẳng những là ta, mà rất nhiều quý tộc của đế quốc cũng sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

- Ta chính là vì nghĩ cho tương lai của đế quốc, mới không thể không làm như vậy, chấp mê bất ngộ chính là các ngươi. Các ngươi đáng nhẽ không nên tin lời chiêm tinh sư hồ đồ kia, đặt tương lai đế quốc lên một tên dị đoan, hẳn chính là giáo đồ tà ác của Thiên Tai giáo hội, hẳn làm sao có thể mang lại tương lai cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chứ? - Đặng Phổ Tư oai phong lẫm liệt mắng Tát Bác Táp Tư, hiển nhiên là người không tin thiên mệnh.

- Tát Bác Táp Tư tiên sinh, ta rất tôn kính cách đối nhân xử thế của ngươi, cũng đã nghe nói lời kể về ngươi. Thế nhưng ta vẫn muốn nói, mặc dù ngươi cứu được bọn Lao Luân Tư đi, cũng không thay đổi được vận

mệnh của bọn chúng, cả thành Áo Sâm giờ đây đều nằm trong tay công tước cùng Đại vương tử, bọn chúng cuối cùng cũng không trốn thoát được đâu. - Thánh kỵ sĩ kia cười vang sáng sủa, nói rõ cho Tát Bác Tập Tư.

- Điều này cũng không nhất định!

Tát Bác Tập Tư bình tĩnh nhìn Thánh kỵ sĩ, trầm giọng nói:

- Ít nhất có một địa phương, tuyệt không phải các ngươi có thể dễ dàng nắm được!

Tổng bộ Âm Mạc là một địa phương có lực phòng ngự còn nghiêm mật hơn so với hoàng cung, mặc dù hoàng cung đã bị bọn chúng nắm giữ, tổng bộ Âm Mạc cũng sẽ không bị công hạ dễ dàng, Tát Bác Tập Tư là nguyên lão của Âm Mạc, là người thực thi sách lược phòng ngự núi Áo Nhĩ Đạt Tư, lão hiển nhiên rõ ràng sự cường đại của nó thế nào.

- Không thể phủ nhận tổng bộ Âm Mạc đích xác không phải ngoại nhân có thể công hạ dễ dàng!

Thánh kỵ sĩ kia thần sắc nghiêm chỉnh nói, lại lập tức nở nụ cười, tiếp:

- Nhưng mà, nếu như nội bộ bắt đầu nổi loạn, vậy sẽ có kết quả khác à!

Lời vừa thốt ra, Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư sợ hãi biến sắc, rốt cuộc không nói nhảm với bọn chúng nữa, vội vàng hươ cây ma pháp trường, biến mất không thấy đâu giữa một đạo bạch quang.

416. Chương 416:nắm Trọn Cục Diện

Núi Áo Nhĩ Đạt Tư - Tổng bộ Âm Mạc.

Khu vực nối liền với không gian ma pháp trận của Tát Bác Tập Tư chính là tổng bộ Âm Mạc. Nhưng khi đoàn người Hàn Thạc xuất hiện tại nơi này thì mới phát giác ra tình trạng của tổng bộ Âm Mạc không ổn thỏa như trong tưởng tượng.

Ở núi Áo Nhĩ Đạt Tư, nơi có lực lượng phòng ngự mạnh nhất tại thành Áo Sâm, nội bộ đã bắt đầu trở nên loạn lạc. Các biện pháp phòng ngự nghiêm mật đều bị phá vỡ lộn xộn cả. Đám người cấp cao tại Âm Mạc có lòng với đại vương tử Tra Lý Tư vốn ôm trong lòng mục đích dã tâm riêng, đã phá hủy đi lớp phòng ngự bên trong Âm Mạc.

Mười một người lãnh đạo của Âm Mạc trong hội nghị lần trước, theo nhận xét thì ngoại trừ ba vị đầu sỏ và chắc chắn là hai vị nguyên lão ra, thì có năm người đã âm thầm quy thuận đại vương tử Tra Lý Tư. Bất ngờ trong lúc quan trọng đã rút lui, không những thế còn ngấm ngầm phá hỏng các điểm phòng ngự trong nội bộ Âm Mạc, lại còn liên hiệp với quân đội đế quốc để bắt đầu tấn công Âm Mạc.

Biến cố nội bộ đột ngột như thế khiến cho nơi phòng ngự nghiêm ngặt như núi Áo Nhĩ Đạt Tư đã trở thành một chiến trường loạn lạc. Đến khi đoàn người Hàn Thạc từ ma pháp truyền tống trận đi vào tổng bộ Âm Mạc thì đủ thứ âm thanh la hét bên tai đủ để chứng minh tình thế nơi này đã không còn được lạc quan.

- Có kẻ làm loạn rồi, có lẽ bọn họ cho rằng ba người Ai Mễ Á Tư ở chức vị đó đã quá lâu rồi, cảm thấy tự mình có thể giành lấy được địa vị. - Ở phía trước đám người Hàn Thạc, không gian như bị vũ khí bén nhọn vạch thành một lỗ lớn. Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư từ bên trong đi ra, vẻ mặt ưu phiền lên tiếng nói.

Vết thương trên người Hàn Thạc được Ma nguyên lực bồi dưỡng, vẫn dần dần co rút rồi khép lại. Huyền ma tuần tiễu qua các thông đạo tại tổng bộ Âm Mạc, đem hết tình thế các nơi này truyền vào trong tâm hần.

Ở dưới chân núi Áo Nhĩ Đạt Tư đồn trú một đội quân năm ngàn người, bao vây tầng tầng lớp lớp tổng bộ Âm Mạc. Lần trước Hàn Thạc đã gặp qua năm nhân vật cao cấp của Âm Mạc đã liên hiệp với lực lượng trong tay của Tra Lý Tư và Á Hi Bá Ân đang công kích tổng bộ Âm Mạc. Năm người này ngay từ đầu đã phá hủy các cứ điểm phòng ngự của Âm Mạc. Bọn họ rất ư quen thuộc với tình thế nơi đây.

Trận chiến dưới sự chỉ huy của bọn họ cứ tuần tự mà tiến hành. Âm Mạc là cánh tay ngầm đằng sau của quốc vương đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cho dù dưới tình huống xuất hiện năm tên phản loạn, vẫn có thể lợi

dụng địa thế để kiên cường chống cự lại công kích. Thành viên có thể ở lại tại tổng bộ Âm Mạc, ai nấy đều là hảo thủ thật sự.

Đối mặt với đám phản loạn vốn là chiến hữu ngày xưa, trong lòng mọi người đều tức giận không cách nào đè nén được. Nếu không phải số lượng địch nhân quá lớn, sợ rằng bọn họ đã xông ra khỏi núi Áo Nhĩ Đạt Tư để lột da xé xác nằm tên phản đồ này rồi.

- Đội quân năm ngàn người ở dưới chân núi chẳng phải là con số lớn lao gì lắm. Có bọn ta tới đây, hẳn là sẽ dễ dàng tiêu diệt chúng thôi! - Nhờ có Huyền ma xem xét rõ ràng tình thế bên ngoài, Hàn Thạc liền nhủ mày lên tiếng nói với Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư.

Về mặt Tát Bác Tập Tư trở nên ngạc nhiên, cảm thấy rất kinh ngạc về việc Hàn Thạc nắm vững tình thế của đại cuộc. Là người nắm vững không gian ma pháp, trước khi tới đây Tát Bác Tập Tư đã xem xét tình hình bên ngoài một vòng, mới hiểu rõ được lực lượng bao vây núi Áo Nhĩ Đạt Tư. Không ngờ Hàn Thạc vừa mới được truyền tống tới khu vực này, cũng hiểu rõ được tình thế chung quanh. Lão đã được nghe rất nhiều điều thần kỳ trên mình Hàn Thạc từ miệng những người khác, nhưng chưa thật sự tận mắt chứng kiến qua nên hẳn nhiên có chút hoài nghi trong lòng. Đến giờ nghe được Hàn Thạc nói như vậy, đến khi nghiêm túc nhìn hẳn thì đột nhiên phát hiện các vết máu trên mình hẳn đã khép lại, không nhìn ra vết tích đã thụ thương.

“Lời tiên tri của Cát Thụy Ti quả nhiên chính xác! Một người thần kỳ thế này xuất hiện tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đích xác là sẽ mang lại một tương lai mới cho đế quốc”. Tát Bác Tập Tư thầm nói, xem thế này thì tình thế ác liệt như vậy hẳn sẽ có lối ra rồi.

- Đám người này đều là binh sĩ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Bọn họ chịu lệnh phân phó của Tra Lý Tư cùng với Á Hi Bá Ân nên không thể không công kích núi Áo Nhĩ Đạt Tư, là đám binh sĩ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh cấp trên mà thôi. Bọn họ không hề làm điều gì sai, sai chính là đám người ra lệnh cho bọn họ thôi.

Thập tự kiếm thánh Tập La Lạp nói ra lời này rồi nhìn Hàn Thạc lên tiếng:

- Cho nên, bọn họ chính là lực lượng tận trung với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, không thể cứ để bọn họ bị hy sinh vô cớ trong trận chiến này.

Huyền ma vừa đảo quanh một vòng lớn thì Hàn Thạc đã phát hiện ra tịnh không có Quang hệ ma pháp sư cường đại trong lực lượng bao vây núi Áo Nhĩ Đạt Tư có thể sinh ra bất kỳ uy hiếp nào đối với bất tử quân đoàn của hắn. Hắn vốn định lợi dụng bất tử sinh vật, liên hiệp với Không gian hệ ma pháp của Tát Bác Tập Tư, giải trừ triệt để một lần nguy cơ của núi Áo Nhĩ Đạt Tư, ai ngờ lại bị Tập La Lạp cự tuyệt.

Mặc dù linh hồn Hàn Thạc đến với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nhưng lại không phải thật sự là người của đế quốc này. Đối với sự sinh tử của đám người này không hề coi trọng lắm, cho nên mới định có đề nghị này. Nhưng Thập tự kiếm thánh Tập La Lạp lại lấy tương lai đế quốc Lan Tư Lạc Đặc làm nhiệm vụ của mình, hẳn nhiên sẽ không nguyện ý để đám binh sĩ chết thảm vô cớ dưới ma pháp khủng bố.

- Trước tiên cứ đi tìm đám người Khảm Dịch Đạt đã. Chúng ta xem ông ta tính làm gì. - Tát Bác Tập Tư bình tĩnh lên tiếng.

- Không cần phải tìm. Bọn họ tới rồi! - Hàn Thạc trả lời.

Hàn Thạc vừa nói xong không bao lâu thì ba vị thủ lĩnh của Âm Mạc bao gồm cả đám lãnh đạo trung thành ủng hộ quyết định của Tát Bác Tập Tư đã toàn bộ xuất hiện ở khu vực này.

- Gia gia, chúng con phát giác ra truyền tống trận ở khu vực này có chuyện khác thường, nên nhờ ma kính mới nhìn thấy được người đã tới. - Tắc Tây Ly Á mở lời trước, thần tình rất nghiêm nghị.

Ngải Mễ Lệ cũng ở trong đám người này. Hẳn nhiên là sức chú ý của nàng đều tập trung cả lên người Hàn Thạc. Vết máu trên người Hàn Thạc cơ hồ đã kín miệng lại. Chỗ miệng vết thương vẫn còn hai vết thật nhỏ chưa hề khỏi hẳn.

Không cần phải suy nghĩ nhiều thì Ngải Mễ Lệ cũng biết Hàn Thạc đã thụ thương. Hóc mắt nàng chợt đỏ lên, thật sự muốn được như Phỉ Bích, bắt chấp tất cả ôm lấy hắn, tự tay chăm sóc kỹ càng mọi vết thương

trên người hắn, hỏi han hắn xem rốt cuộc vì sao bị thương, bị thương có nặng hay không?

Đáng tiếc là nàng cũng hiểu rõ thân phận của mình, cũng hiểu rõ việc này sẽ tạo ra rắc rối phức tạp cho Hàn Thạc. Dưới tình thế cực kỳ không hay thế này, Ngải Mễ Lệ chỉ đành đè nén nỗi lo trong lòng, chỉ dùng ánh mắt thuần khiết ngăm ngăm biểu lộ sự lo lắng thấp thỏm của bản thân mình.

Trong đám người này, Hàn Thạc quan tâm nhất chính là Ngải Mễ Lệ. Từ khi Hàn Thạc đến tổng bộ Âm Mạc, phát hiện ra Âm Mạc đang bị bao vây trùng điệp thì hắn đã lập tức lợi dụng Huyền ma đi tìm tung tích của Ngải Mễ Lệ. Đến khi phát hiện ra nàng vẫn bình yên vô sự thì hắn mới thật sự cảm thấy yên tâm.

Hốc mắt Ngải Mễ Lệ đỏ ngầu, đủ để Hàn Thạc hiểu rõ sự quan tâm trong nội tâm của nàng. Hắn bắt gặp cảm thấy ấm áp trong lòng. Liền ngay lúc đó bàn tay nhỏ nhắn của Phỉ Bích trong tay Hàn Thạc đã viết một chữ “tĩnh” lên lòng bàn tay của hắn, rồi Phỉ Bích lập tức thoát khỏi bàn tay của Hàn Thạc, đi về phía Ngải Mễ Lệ.

Khảm Dịch Đạt cùng với Ai Mễ Á Tư cung kính đi tới hành lễ với Tát Bác Tạp Tư. Ai Mễ Á Tư giải thích nhanh chóng tình thế nơi này một vòng, cuối cùng nói:

- Cuộc hỗn loạn lần này đến từ nội bộ. Đúng là bọn ta đã có sơ suất. Nhưng cũng may là quyền lực thật sự tại Âm Mạc đều ở trong tay ba người bọn ta, cho nên mặc dù ngay từ đầu tổng bộ đã bị hư hại nặng, nhưng dưới sự bố trí của ba người bọn ta, coi như là đã ổn định lại được tình thế.

Chuyện đến nước này, đám người Ai Mễ Á Tư, Khảm Dịch Đạt hẳn nhiên đều biết tình huống thật sự. Ai Mễ Á Tư vừa dứt lời thì Khảm Dịch Đạt đã sầm mặt nói:

- Đám phản đồ đó chuyên phụ trách phần nghe ngóng cùng truyền tống tin tức của hoàng cung. Tin tức quốc vương bị hạ băng hà lần này không hề được tiết lộ ra chút nào, chính là vì bọn ta không hề có chuẩn bị trước, mới tạo thành tình thế bị động kiểu này.

- Bọn chúng, đều phải chết! - Lao Luân Tư gằn nhẹ từng chữ một.

Lao Luân Tư vốn đau buồn bao lâu, thần sắc hiện giờ đã trở nên lạnh như băng. Trong đoạn thời gian này, Ô Đặc Lôi Đức đã khích lệ cùng giúp đỡ cực lực hắn, khiến cho Lao Luân Tư thật sự có cảm tình thâm hậu với người cha này. Lao Luân Tư vốn là một con người ngoan trá, đương nhiên hiểu rõ Ô Đặc Lôi Đức đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, không thể nào tránh khỏi quan hệ với hai tên Tra Lý Tư cùng Á Hi Bá Ân.

- Bốn cổng thành của thành Áo Sâm thì lính giữ thành của Thành Bắc do bá tước Bảo Lý Tư nắm giữ. Phỏng chừng hiện giờ Thành Bắc đã an toàn được một chút rồi. - Về mặt Ai Mễ Á Tư nghiêm trọng, lên tiếng.

Lao Luân Tư gật gật đầu rồi bình tĩnh nói:

- Chúng ta tốt nhất là giải quyết hết đám phản loạn bên trong thành Áo Sâm. Một khi chúng ta rời khỏi thành Áo Sâm, vậy thì đám người Tra Lý Tư cùng Á Hi Bá Ân liền có thể đảo lộn trắng đen. Chiến loạn ở phạm vi rộng lớn không phải là kết quả mà ta muốn nhìn thấy. Cho dù cuối cùng chúng ta đại thắng thì nguyên khí của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng bị tổn thương nặng!

- Không sai, tốt nhất chính là giải quyết chuyện bên trong thành Áo Sâm. Đây sợ rằng cũng chính là ý nghĩ của Á Hi Bá Ân cùng với Tra Lý Tư. Hiện giờ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc bên ngoài thì có cường địch. Một khi mấy vương tử chúng ta vì đoạt quyền mà xảy ra nội loạn, phỏng chừng đế quốc này sẽ đi về hướng diệt vong. - Tạp La Lạp rất đồng ý với cách nói của Lao Luân Tư, lập tức mở lời tỏ thái độ.

- Vậy thì phương pháp nhanh chóng giải quyết phản loạn chính là giải quyết hai tên Tra Lý Tư cùng với Á Hi Bá Ân. Chỉ cần hai tên này chết đi, đám rối loạn đầu bọn chúng sẽ chẳng còn gì để sợ cả. Nhưng chuyện này muốn thực hiện được thì không dễ như vậy. Bọn chúng nhất định cũng biết điểm này, sẽ có rất nhiều cao thủ phòng vệ. - Lao Luân Tư tiếp tục nói.

- Phương diện này tạm thời không cần phải bàn luận. Đám người lão già Cáp Ân đang ở Thành Bắc. Ngoại trừ hắn ra, phụ thân của hắn thêm vào mấy vị hầu tước chưa chết kia, đều được bảo vệ bên trong quân của Thành Bắc. Tạm thời đám người Á Hi Bá Ân còn chưa thật sự tấn công Thành Bắc. Chỗ đó có thể

trở thành bản doanh của chúng ta. Chúng ta có thể đến đó để thương lượng cho kỹ lưỡng. - Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

Lời này vừa nói ra, Lao Luân Tư liền có chút giật mình hỏi lại:

- Bọn họ đều ở nơi đó à?

Hàn Thạc gật đầu khẳng định:

- Không sai. Ngoại trừ bọn họ ra, thì Nhị vương tử, thêm Tiểu vương tử và cả đám thủ hạ của bọn họ đều còn sống cả, đều đang ở tại Thành Bắc. Hiện giờ cả cái thành Áo Sâm này, ngoại trừ Thành Bắc ra, nơi nào cũng có binh sĩ cùng kỵ sĩ đoàn của đại vương tử cùng Á Hi Bá Ân, cũng chỉ có nơi đó là tạm thời an toàn.

Mười hai con Huyền ma đều phân tán tại mọi xó xỉnh của thành Áo Sâm. Chúng không ngừng quanh quẩn nhìn kỹ mọi thế cục của cả thành. Không một ai có thể hiểu rõ hơn tình thế tại thành Áo Sâm so với Hàn Thạc. Lời nói thoỉ phồng của hắn bình tĩnh tự nhiên, cứ như hết thấy mọi việc đều nằm trong vòng quản lý của hắn vậy.

417. Chương 417:ta Có Thể Mà

Tới thời điểm mấu chốt thế này, một người có khả năng nhận thức chính xác toàn cuộc, không cần phải nói cũng hiểu là có tác dụng lớn cỡ nào. Vì thế, khi mọi người phát hiện ra Hàn Thạc hiểu rõ tình trạng các khu vực trong thành Áo Sâm, lại bị biểu hiện tự nhiên cùng bình tĩnh của hắn khiến cho hơi mất hồn trong phút chốc.

- Bố Lai Ân, người thân tại nơi đây, sao lại có thể biết được tình huống tại thành Áo Sâm hả? Sau khi Âm Mạc xuất hiện năm tên phản đồ kia, rất nhiều mạng lưới đều bị phá hoại. Năm người bọn chúng biết được nơi phân bố của một số mạng lưới chủ yếu của Âm Mạc, cho dù là Âm Mạc thì hiện giờ cũng không thể dễ dàng nắm vững thế cục tại thành Áo Sâm. Chẳng lẽ ngươi có thể sao? - Tất Bác Tập Tư từng sốt nhìn Hàn Thạc rồi một lúc sau mới đặt câu hỏi.

Hàn Thạc gật gù đầu thần nhiên thừa nhận:

- Ta có thể mà!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ai nấy đều vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nhưng vẻ mừng rỡ rõ ràng là hơn nhiều về kinh hãi.

Nếu lời Hàn Thạc nói là thật, vậy thì một mình hắn coi như tương đương với các mạng lưới phụ trách việc thu thập cùng giám sát tin tức tình báo. Trong lúc thành Áo Sâm hỗn loạn như hiện giờ, nếu Hàn Thạc thật sự có thể hiểu rõ ràng mọi tình huống trong thành thì mọi người có thể đưa ra phán đoán chính xác, thừa cơ xoay chuyển thế cục bất lợi hiện giờ.

Ba thủ lĩnh của Âm Mạc, bao gồm cả hai nhân vật cấp Thánh, vừa nghe Hàn Thạc tự tin nói mấy chữ “ta có thể mà” này, thì nhất thời mặt mày đều ngẩn ra cả, thậm chí cũng quên luôn đám cao thủ hiện đang bao vây bên ngoài.

Trong lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ kinh hãi thì Hàn Thạc tựa hồ còn sợ bọn họ chưa đủ giật mình, liền bổ sung thêm:

- Không những thế cục trong cả bốn khu vực của thành Áo Sâm, mà ngay lời nói chuyện của Á Hi Bá Ân cùng Tra Lý Tư, thậm chí mỗi bước đi bọn chúng thi hành cùng chi tiết, ta đều có thể nhìn thấy không sót chút nào.

- Chỉ cần ta muốn, ngoại trừ một số khu vực có kết giới dày đặc ra, bất cứ nơi nào tại thành Áo Sâm, chỉ cần cho ta chút thời gian thì ta đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Biết được bọn chúng ở đó làm gì, nói gì. Lời ta nói là sự thật. Cứ như hiện giờ, hai người bọn Á Hi Bá Ân cùng Tra Lý Tư đang tụ tập tại một chỗ bàn chuyện làm thế nào để đánh hạ khu Thành Bắc. À, bọn chúng nói rằng thủ hạ của bá tước Bảo Lý Tư có một tên quan quân tên là Tất Hạ Phổ là người của bọn chúng...

- Hả, sao vậy? - Hàn Thạc vừa nói chưa xong thì đột nhiên phát hiện tất cả mọi người bên cạnh đều ngơ ngẩn cả ra, ngây ngốc nhìn hắn, bất giác lấy làm kỳ quái lên tiếng hỏi.

- Người, người là thần à? - Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư Khắc Lạc Y lần trước từng bại trong tay Hàn Thạc, từng sốt một hồi rồi dùng giọng nói kính sợ nói ra tâm trạng mọi người.

“Người là thần à?”

Ba thủ lĩnh của Âm Mạc, cùng với Lao Luân Tư, gồm cả hai vị Thánh ma đạo sư, thậm chí cả Bác Lan Tư, thêm vào Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích đột nhiên đều phát hiện ý tưởng trong lòng được câu này nói ra, chỉ là bị cái tên gia hỏa kia đề cập tới trước.

“Có thể nhìn rõ bất kỳ một khu vực nào trong một thành thị, không có tin tình báo nào hắn muốn biết mà bị lọt cả. Sự tồn tại của hắn, ngoại trừ chữ Thần ra, ngay cả cường giả ở cảnh giới Bán thần cũng không tài nào làm được. Cái tên gia hỏa trước mắt, chẳng lẽ lại là một tên Ẩn thần bị dày xuống phạm trần hay sao đây?”

Mọi người mang theo nghi hoặc trong lòng, nhìn chằm chằm Hàn Thạc, giương mắt chờ hắn giải thích.

Hàn Thạc tự nhiên cũng chẳng phải là kẻ ngốc. Nghi hoặc tạm thời bị một câu “Người là thần à?” của Khắc Lạc Y cảnh tỉnh, lập tức hiểu rõ mười hai con Huyền ma không nơi nào không có mặt của hắn, đối với người của cái thế giới này mà nói có nghĩa là gì.

- Không phải, là do võ kỹ ta tu luyện có tác dụng đặc biệt. Không có gì ghê gớm cả. Đúng rồi, Bác Lan Tư, qua một thời gian thì võ kỹ này ta sẽ truyền lại cho người. Đến khi đó thì người sẽ hiểu rõ mọi chuyện đầu đuôi thế nào! - Hàn Thạc vội vàng giải thích.

Bác Lan Tư ngẩn người ra, vừa nghe Hàn Thạc nói vậy, vui mừng đến muốn ngất đi. Cũng may là hắn sống bao năm nay cũng chẳng phải uống công, liền vội vàng ổn định lại tâm tình náo loạn, thanh âm run rẩy lên tiếng:

- Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh!

Ánh mắt hâm mộ, đổ kỵ của mọi người tập trung lên mình tên Bác Lan Tư đang hưng phấn nên không hề biết đến kia. Ngay cả vị Kiếm thánh Tật La Lạp, tâm phẳng lặng như mặt nước kia cũng có hơi chút hâm mộ với Bác Lan Tư, thậm chí không ngờ cái tên này nhân quang quá “độc”, lại tìm ra được một vị sư huynh thần kỳ.

- Thiếp cũng muốn học! - Đôi mắt sáng ngời của Phỉ Bích nhìn lên người Hàn Thạc, lên tiếng một cách rõ ràng.

Hàn Thạc hơi sửng sốt, chỉ liếc mắt nhìn Phỉ Bích rồi đằng hắng một tiếng, sau đó giả vờ nghiêm trang nói:

- Bí kỹ của sư môn, không thể truyền cho người ngoài. Lão bà cũng không được!

Nhưng trong lòng Hàn Thạc lại nghĩ nếu nàng cầu xin ta, vậy thì ta cũng nhất định sẽ nắm bắt lấy cho kỹ, không thể dễ dàng đáp ứng như vậy. Ít nhất cũng khiến nàng an phận một chút mới được.

- Phỉ Bích, không được hồ đồ! - Kiếm thánh Tật La Lạp nhíu mày trách mắng Phỉ Bích.

Phỉ Bích sợ nhất là vị sư phụ này, nghe vậy liền sững sờ trợn mắt nhìn Hàn Thạc, trong lòng thầm suy tính, sau này gặp lúc một mình với nhau, vô luận là quần rịt lấy cũng được, đánh đập cũng được, thù mị tiến công cũng được, nhất định phải moi cho được cái môn võ kỹ này từ trên người của hắn.

- Ta có quen cái tên Tật Hạ Phổ này. Không ngờ lại là phản đồ. Chúng ta lập tức đến Thành Bắc ổn định lại tình thế bên đó. - Trong lòng Lao Luân Tư nóng như lửa, định đến ngay bên phe của Bảo Lý Tư tại Thành Bắc, chính là vì cho đến bây giờ, chỉ có quân Thành Bắc là vẫn còn nằm trong quyền chủ trì của bọn hắn.

- Các người đi trước đi, ta cần phải đi phong bế lại núi Áo Nhĩ Đạt Tư đã! - Một trong ba thủ lĩnh là Khảm Địch Đạt, vẻ mặt âm trầm vạn năm bất biến kia hơi do dự một chút rồi lên tiếng với mọi người.

Không gian hệ Thánh Ma đạo sư Tát Bác Tập Tư nghe vậy liền chần chờ một chút rồi cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Được rồi, tạm thời phong bế núi Áo Nhĩ Đạt Tư cũng được. Ít nhất nếu Thành Bắc thất thủ, chúng ta vẫn có thể tạm lánh tại đây, hoặc là dùng ma pháp trận đây để rời khỏi thành Áo Sâm.Ồ, cũng may là đại quyền của Âm Mạc vẫn luôn trong tay ba người bọn ta. Bằng không vạn nhất đám gia hỏa kia biết được thêm nhiều bí mật của Âm Mạc, sợ rằng lần này sẽ bị phiền phức lớn rồi.

Từ lời đối thoại của hai người Khảm Dịch Đạt và Tát Bác Tập Tư, Hàn Thạc biết được rằng bên trong Âm Mạc sợ rằng còn ẩn chứa rất nhiều bí mật. Ngay cả chuyện phong bế ngọn núi này mà Hàn Thạc cũng chưa hề nghe qua. Nhưng xem vậy thì cả ngọn núi Áo Nhĩ Đạt Tư hẳn là có thể phong bế được. Hai người bọn họ vừa nói một khi phong bế, tổng bộ Âm Mạc có thể trở thành cứ điểm cuối cùng, cho thấy rõ ràng sau khi núi Áo Nhĩ Đạt Tư bị phong bế thì việc an toàn không cần phải nghi ngờ chi nữa.

- Khảm Dịch Đạt, nơi này tạm thời giao lại cho ngươi. Đây là thẻ bài của ta. - Ai Mễ Á Tư cầm lấy thẻ bài đại biểu cho thân phận, nghiêm trang giao vào tay Khảm Dịch Đạt.

- Cẩn thận một chút! - Người còn lại trong ba thủ lĩnh là Tắc Tây Ly Á về mặt trang trọng giao ra thẻ bài đại biểu thân phận cho Khảm Dịch Đạt.

- Muốn phong bế núi Áo Nhĩ Đạt Tư, cần phải có ba thẻ bài thân phận của ba người thủ lĩnh mới có thể khởi động được. Một khi núi bị phong bế, toàn bộ các cửa khẩu ra vào cùng với các ma pháp trận đều sẽ bị đóng chặt. Ngoại trừ mấy người bọn ta ra, bất kỳ ai không hiểu đường lối thì đừng hòng tự do ra vào núi Áo Nhĩ Đạt Tư. - Ai Mễ Á Tư quay sang giải thích với đám người Hàn Thạc, Lao Luân Tư.

Bí mật này ngay cả Hàn Thạc cũng không biết. Khi hắn nhìn về hướng Ngải Mễ Lệ mới phát hiện nét nghi hoặc trên mặt nàng. Chú ý quan sát một hồi thì Hàn Thạc mới phát hiện giới cấp của Âm Mạc tại nơi này không ít, nhưng thật sự biết được bí mật này phỏng chừng cũng chỉ có ba vị thủ lĩnh cùng với nguyên lão Tát Bác Tập Tư thôi.

Xem như vậy thì Âm Mạc chính là một cơ cấu đáng sợ to lớn nhất của đế quốc. Các bí mật ẩn giấu chỉ có một số điểm vụn vặt là mọi người thấy được. Việc phong bế đặc biệt cả toà núi Áo Nhĩ Đạt Tư này sợ rằng cũng chỉ là một góc của tảng băng khổng lồ.

Sau khi Ai Mễ Á Tư giải thích, mọi người thừa cơ núi Áo Nhĩ Đạt Tư vẫn còn chưa bị Khảm Dịch Đạt phong bế, lợi dụng ma pháp truyền tống trận có ở nơi này trực tiếp chuyển đến một cứ điểm của Âm Mạc tại Thành Bắc.

Thành Bắc cũng chịu công kích hết như vậy. Phủ đệ của Hàn Thạc cũng thuận tiện đặt tại nơi này. Nhưng so với mấy khu thành khác tại khu vực Thành Bắc vẫn còn hoàn toàn an toàn. Đám người công kích phủ đệ Hàn Thạc ở đây, cho dù là cuối cùng có đạt được mục đích hay không, đều thừa cơ trước khi kỵ sĩ đoàn của quân Thành Bắc kéo tới mà rời khỏi đây trước một bước.

Đi tới khu đồn lũy của quân đoàn Bảo Lý Tư tại Thành Bắc, khuynh hướng đều muốn nhập vào với thế lực của Lao Luân Tư. Vì Hàn Thạc có thể nhìn thấy rõ ràng bố cục binh lực của đám người Á Hi Bá Ân, hiểu được phương án hành động cùng chi tiết từng bước đi kế tiếp của bọn chúng, nên hắn nghiễm nhiên đã trở thành một nhân vật trọng yếu nhất.

Dưới sự tường thuật của Hàn Thạc, việc phân bố binh lực của Á Hi Bá Ân cùng đại vương tử, các hành động bí mật của đám quý tộc, tình trạng bên trong hoàng cung cùng động tĩnh của hai vị vương tử kia, đều bị mọi người phát hiện không hề sơ sót.

Bên trong thành Áo Sâm hỗn loạn vô cùng. Bên phe Lao Luân Tư có được một người có thể nhìn rõ được toàn cuộc, đối với phe hắn thì có được rất nhiều điều lợi lớn.

Có sự chỉ điểm của Hàn Thạc, liên tiếp trong hai ngày, quân Thành Bắc đã xử tử toàn bộ mười hai tên phản đồ do Tát Hạ Phổ cầm đầu. Một số quý tộc phản kháng lại Á Hi Bá Ân may mắn trốn thoát sớm một chút đã được Thánh Ma đạo sư Tát Bác Tập Tư tiếp đón đưa vào thành lũy. Hai lần công kích nhắm vào quân Thành Bắc của đám người Á Hi Bá Ân, nhờ có sự bố trí cạm bẫy mai phục trước đó mà nhân vật đầu não đều bị giết chết tại trận.

Có sự tồn tại của Hàn Thạc, đám quân sư mưu lược lão Cáp Ân, Lao Luân Tư đều lợi dụng được lực lượng nhân rồi trong tay, dưới mấy tình huống vô cùng bất lợi mà vẫn kiên quyết giữ vững khu Thành Bắc. Hơn nữa lại còn dần dần tích tụ thêm được lực lượng trong tay, tạo thành thế lực duy nhất tại thành Áo Sâm có thể uy hiếp tới Á Hi Bá Ân cùng Tra Lý Tư. Hiện giờ khu vực thành Áo Sâm có bốn phần năm đều nằm trong vòng quản lý của bọn chúng. Lực lượng trong tay bọn chúng cũng hơn đám người Lao Luân Tư gấp bốn lần. Thắng lợi tạm thời của quân Thành Bắc tựa hồ chưa đủ để xoay chuyển toàn cuộc.

Ngày thứ ba trong lúc mọi người đang ưu sầu suy nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề này thì Hàn Thạc đột nhiên thông qua Huyền ma, dò xét được ở cửa thành phía bắc của thành Áo Sâm có đồn trú một binh đoàn thiết huyết năm vạn người.

Ngay đêm hôm đó, một người trung niên gầy gò dẫn theo Phạm Ny, trên đường chửi rủa Hàn Thạc như tát nước, xô thẳng vào khu đồn lũy của khu Thành Bắc, mang lại phiền phức mới cho hắn.

418. Chương 418: ba Phe Hội Đàm

- Kêu cái tên tiểu tử Bồ Lai Ân lẫn ra đây cho ta! - Trung niên gầy ốm này kéo theo Phạm Ny không hề tình nguyện, trên đường chửi rủa xông thẳng vào khu đồn lũy.

Dọc đường đi, đám quan lính đang gìn giữ đồn lũy dường như đều nhận ra được trung niên gầy ốm này. Trên đường ai nấy đều ừ rừ dăm chiêu, không ngờ chẳng có ai dám cản trở hắn.

Trong ba ngày nay, vì Hàn Thạc thể hiện được tài năng xuất chúng, địa vị của hắn trong thành đã trở nên siêu việt. Cho dù là ở thành Áo Sâm, người dám mở miệng lớn tiếng chửi bới một nhà đại quý tộc cũng rất là hiếm có. Một số binh sĩ không biết thân phận người này thì ai nấy đều cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Nhưng sau khi được đám lão binh huyền thuyên giải thích một hồi thì lại bình tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn người này không ngờ lại có thêm vài phần tôn kính.

Đám người Hàn Thạc đang ở bên trong phòng nghị sảnh tại tầng ba của thành lũy, hiển nhiên cũng nghe được người đó rống miệng lên chửi. Trong đó cả đám quý tộc lão Cáp Ân, Bảo Lý Tư, Y Bồ, hay là Kiếm thánh Tạt La Lạp, Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư, lại thêm cả đám người Ai Mễ Á Tư của Âm Mạc, vừa nghe được thanh âm người đang đến đều lộ vẻ cười khở.

Lao Luân Tư cùng Ai Mễ Á Tư đều là những người hiểu rõ chuyện cụ thể, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc chợt loé lên, còn Ngải Mễ Lệ thì lại càng không được tự nhiên. Không biết cái tên điên này tới đây, sẽ mang đến cho mọi người kết quả khó đoán trước gì đây.

- Cái tên gia hỏa này sao lại tới đây!

Sắc mặt lão Cáp Ân chợt biến đổi, lập tức quay sang Hàn Thạc lúc này đang cười khở để dò hỏi:

- Người sao lại có thù với hắn hả?

Hàn Thạc hơi xấu hổ, gãi đầu giải thích:

- Ta với hắn không có thù gì cả. Được rồi, binh đến thì tướng ngăn, nước lên thì đất lấp. Ta đi ra xem thế nào.

- Bồ Lai Ân, cái tên điên này khó chơi lắm. Người cần phải đối xử thận trọng! - Khi Hàn Thạc vừa đứng lên đi ra ngoài thì Lao Luân Tư đột nhiên mở miệng, vẻ mặt cổ quái.

- Ta sẽ để ý! - Hàn Thạc trả lời rồi đi thẳng ra khỏi cửa.

Lao Luân Tư cũng biết tính khí của Hàn Thạc. Suy nghĩ kỹ rồi cũng thấy không yên tâm lắm, bản thân hắn cũng đứng lên đi theo. Những người ngồi đây đều là người có thân phận. Trong đó có người cũng có vài phần giao tình với Phạm Lôi Trạch. Vừa thấy Lao Luân Tư đứng dậy bỏ đi, ai nấy đều do dự một hồi, rồi trừ Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư cùng với Kiếm thánh Tạt La Lạp ra, đều ừ ừ đi đứng dậy đi ra ngoài.

Trên cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, người mà để cho Đại công tước Á Hi Bá Ân cùng Đại vương tử Tra Lý Tư kiêng kỵ thì cũng chính là cái tên Nam cương chiến thần Phạm Lôi Trạch này. Cả một cõi Lan Tư Lạc

Đặc đế quốc rộng lớn như vậy, kẻ mà có thể trấn áp đám thú nhân đang dòm chăm chăm như hổ đói tới vùng Nam cương thì cũng chỉ có một người này.

Dân cư của mười mấy thành thị Nam cương đều dũng mãnh vô cùng. Qua bao nhiêu năm đại chiến với Thú nhân đế quốc, mỗi người binh sĩ, kỵ sĩ đều được tôi luyện tột bậc. Kỵ sĩ quân đoàn có lực chiến đấu mạnh nhất trên cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đều đóng tại Nam cương. Không có sự tồn tại của nhân vật này, cả một dải Nam cương rộng lớn sẽ trở thành bãi cỏ của tộc Thú nhân. Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng sẽ bị Thú nhân dã man xâm lược.

Có thể nói, cho dù sau vụ chính biến tại thành Áo Sâm, kẻ được lợi có là ai đi nữa, thì địa vị của Phạm Lôi Trạch hẳn tại Nam cương đều sẽ không bị ảnh hưởng tí nào. Nguyên nhân không gì khác, chính là vì ngoại trừ cái tên diên hấn ra, không có người nào có thể ổn định được tình thế Nam cương. Chỉ riêng về điểm này, hấn là kẻ nổi bật nhất.

Trong thời buổi nổi loạn thế này, nếu người này cố ý, hoàn toàn có thể tách tỉnh Nam cương rộng lớn độc lập khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, trở thành một vị đế vương thật sự của Nam cương.

- Cái tên tiểu hồn đản kia, lăn ra đây cho ta! - Phạm Lôi Trạch chửi ầm cả lên, binh sĩ chung quanh đông kịt, không ai dám cản trở hấn, chủ động nhường đường.

- Phụ thân! - Phạm Ny bị Phạm Lôi Trạch kéo đi, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng cả lên, dường như cảm thấy xấu hổ vì có một người cha như vậy.

- Con mặc kệ đi. Cái thằng tiểu hồn đản con nít này phong lưu thành tính rồi. Hôm nay không giáo huấn hấn không được. Cha mặc kệ hấn là thành chủ gì đó của thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ. Lộn xộn thì cha cứ khai chiến với hấn trước. Dù sao Lan Tư Lạc Đặc đế quốc vẫn còn chưa đủ loạn. Ta có châm thêm một mối lửa cũng chẳng quan hệ gì. - Phạm Lôi Trạch nổi giận dưng dưng, dắt theo Phạm Ny lên tầng hai.

Ngay từ đầu, Phạm Ny nói ra thân phận của Bồ Lai Ân thì Phạm Lôi Trạch vẫn còn tương đối tán thưởng. Ông ta cũng từng nghe qua một số sự tích về Hàn Thạc nên cảm thấy cái tên tiểu tử này rất hợp với sở thích của mình, trong lòng nghĩ rằng hôn sự này cũng coi như chấp nhận được. Phạm Ny gả cho hấn cũng coi như không làm nhục tới gia môn.

Nhưng Hàn Thạc ba phen bốn lượt thả bồ câu truyền tin của ông ta khiến ông ta khó chịu. Lần này đây ông ta rõ ràng đã đến thành Áo Sâm, Hàn Thạc vẫn không chủ động tới tìm. Điều này khiến Phạm Lôi Trạch hơi nổi giận. Nhưng vậy cũng được đi. Tình thế của thành Áo Sâm rõ ràng khá phức tạp. Ông ta có thể miễn cưỡng tiếp nhận được. Nhưng khi ông ta dùng lực lượng của mình để tìm hiểu thêm về Hàn Thạc thì đột nhiên phát hiện ra hấn cùng với Phỉ Bích của thương hội Bồ Tư Đặc là một cặp tình nhân.

Chuyện giết mình này không phải là chuyện thường. Sau khi Phạm Lôi Trạch đang ở cách xa thành Áo Sâm biết được chuyện này, đương nhiên cho rằng Hàn Thạc đã lừa gạt cảm tình con gái ông ta, thiếu chút nữa đã xông thẳng tới phủ đệ của Hàn Thạc để gây chuyện một phen. Phải dè nén xung động lắm rồi Phạm Lôi Trạch mới tìm đến Phạm Ny để gắng hỏi thêm.

Vừa hỏi xong thì phát hiện ra Phạm Ny không những biết việc làm xằng bậy của tên tiểu tử đó, không ngờ lại còn ngoắt ngoéo nói nào là cam tâm tình nguyện, trước mặt ông ta lại nói nào là không cần so đo tính toán gì đó. Điều này khiến Phạm Lôi Trạch tức đến muốn té xỉu. Tiếp đó Phạm Ny còn lấy tinh thần nói rằng Hàn Thạc ngoài cô nàng Phỉ Bích kia ra còn có một nữ nhân khác tên là Ngải Mễ Lệ. Lần này thật sự khiến Phạm Lôi Trạch nổi khùng, không một hai gì cả, lôi theo Phạm Ny tới thanh toán với hấn.

- À, là ta đây. - Hàn Thạc đứng ngay thềm đá tầng hai dẫn lên tầng ba, nhìn Phạm Lôi Trạch lúc này khuôn mặt đỏ kè, dọc đường chửi bới ồm tỏi mà tâm trạng lại thấp thỏm không biết làm sao.

- Tiểu tử ngươi được lắm, còn dám bước ra à, không tề, không tề. - Phạm Lôi Trạch nghiêng rằng, rồi chộp lấy một cây trường thương của tên thị vệ bên cạnh, phóng ngay tới Hàn Thạc.

Thanh trường thương cứ như một tia chớp sáng bạc, lấp lánh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hàn Thạc.

Phạm Lôi Trạch thiện chiến việc dẫn dắt binh sĩ, bản thân vốn là một Thiên Không kỵ sĩ. Đòn này ản hàm đầu khí trong đó, thanh thế thật không thể xem thường.

Hàn Thạc sớm biết Phạm Lôị Trạch sẽ không chịu để yên. Tay trái của hắn liền giơ lên, Lục ma phong từ trong lòng bàn tay phóng vút ra. “Keng” một tiếng, dưới tiếng vang chói tai, chỉ một kích là trường thương đã gãy vụn lả tả.

- Phụ thân! Cha nói là tới bàn chuyện phải quấy thôi mà! - Phạm Ny dùng hai tay nắm lấy Phạm Lôị Trạch, một mặt thì lớn tiếng trách móc, mặt khác bất đắc dĩ nhìn Hàn Thạc, liên hồi nháy mắt với hắn.

- Đây không phải là tới bàn chuyện phải quấy sao! Không tới bàn chuyện phải quấy mà ta lại đi một mình à. Cái thằng tiểu tử này có thể giết chết Lợi Ách Khải Ân, nơi này lại có bao nhiêu lão bắt tử che chở cho hắn. Một mình ta tới mà không phải là để bàn chuyện phải quấy à, cái gì mới là tới bàn chuyện phải quấy chứ?

Đám người lão Cáp Ân cùng Ai Mễ Á Tư vừa tới bên cạnh Hàn Thạc, bị một câu “bao nhiêu lão bắt tử” của Phạm Lôị Trạch chửi ngay mặt. Lão Cáp Ân nổi giận, chỉ ngay mặt Phạm Lôị Trạch mắng:

- Cái tên điên nhà ngươi, chửi ai là lão bắt tử hả?

- Ta không chửi ngươi! - Về mặt Phạm Lôị Trạch lạnh lùng hừ một tiếng.

Sắc mặt lão Cáp Ân giãn ra, vừa định thôi không truy cứu nữa thì lại bị câu tiếp theo của Phạm Lôị Trạch làm cho thiếu điều muốn tức chết.

- Ta chửi toàn bộ bọn ngươi! Bao gồm cả cái lão gia hỏa Táp La Lạp trong đó. Đừng tưởng không thò đầu ra là ta không biết hắn ở trong đó! - Phạm Lôị Trạch cười lạnh nhìn khuôn mặt đang thả lỏng của lão Cáp Ân rồi mới phang thêm một câu như chém đinh chặt sắt.

Hàn Thạc ngẩn người ra, hơi sững sờ nhìn Phạm Lôị Trạch, thầm nói, cái lão này thật là có cá tính. Xem ra hắn dám ngay tại cung đình ẩu đả với Đại công tước Á Hi Bá Ân thì quả nhiên không phải là người bình thường rồi.

- Con mẹ nó. Cái thằng chó điên nhà ngươi, ta đắc tội với ngươi khi nào chứ? - Lão Cáp Ân bao nhiêu năm nay rất ít khi nổi giận. Vừa gặp mặt Phạm Lôị Trạch đã bị giận gần chết, ngay cả mấy lời thô tục cũng lòi ra để chửi.

- Con cháu của ngươi đoạt nam nhân của con gái ta! Còn có đệ tử của Táp La Lạp nữa, cũng đoạt nam nhân của con gái ta! Mẹ nó, có phải là khi dễ ta ở Nam cương không quản được tới nơi này phải không, cả đám bọn ngươi cùng nhau khi dễ con người thành thật như ta đây!

Lời vừa buông xuống, khuôn mặt của Ngải Mễ Lệ liền tái nhợt. Trong lòng Hàn Thạc cũng run lên, thầm nghĩ lần này lớn chuyện rồi.

Quả nhiên sắc mặt lão Cáp Ân chợt trầm hẳn, lạnh lùng nhìn Phạm Lôị Trạch rồi nói:

- Ý gì đây, ngươi nói rõ ràng cho ta. Nếu ngươi dám nói bậy ô nhục gia tộc chúng ta, ta liều mạng cũng phải truy cứu tới cùng.

Không biết từ khi nào, Kiếm thánh Táp La Lạp đã cùng với Tát Bác Táp Tư từ bên trong đi ra. Táp La Lạp nổi giận lớn tiếng quát Phạm Lôị Trạch:

- Ngươi rốt cuộc là ý gì đây? Đây là lúc để quốc đại loạn, ngươi còn muốn làm cản cho đến khi nào!

- Cái tên tiểu tử này, đã có hai cô bé Phỉ Bích cùng Ngải Mễ Lệ rồi, lại còn dám trêu chọc con gái của ta. Các ngươi chẳng lẽ không biết?

Phạm Lôị Trạch không hề uly kị gì tới cơn giận của lão Cáp Ân cùng Táp La Lạp, hắn cười lạnh một tiếng rồi nói ra những lời này. Ngừng một chút rồi Phạm Lôị Trạch dường như lo là hắn làm chưa đủ âm ỉ, liền lạnh lùng bổ sung thêm một câu:

- Chuyện này ta nhất định sẽ truy cứu. Trước khi giải quyết xong việc này, nội loạn đế quốc thì rắc rối chó gì tới ta. Các người thích làm sao, quậy làm sao, ai sống ai chết cũng chẳng có quan hệ tới ta. Mẹ nó, cho dù cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có sụp đổ đi nữa, ta cũng sẽ không để cho bất kỳ ai khi phụ con gái ta. Mấy người các ngươi muốn chơi thì lão tử đây sẽ phụng bồi tới cùng!

Lời vừa thốt ra, ánh mắt mọi người liền đổ lên mình bốn người bọn Hàn Thạc, Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích. Sắc mặt lão Cáp Ân cùng Tạp La Lạp tái mét. Một mặt bị biến cố đột ngột làm ngẩn ngơ, mặt khác cũng bị lời nói bất chấp tất cả của Phạm Lôì Trạch làm chấn động.

Vô luận là lão Cáp Ân hay là Tạp La Lạp, cả đời đều tận tâm tận lực với Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Đối với bọn họ mà nói, tương lai của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc mới là điều thật sự trong tâm bọn họ. Cái tên điên Phạm Lôì Trạch này có thể mặc kệ sự tồn vong của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, nhưng bọn họ thì không làm vậy được.

- Ngải Mễ Lệ, hắn ta nói có thật không? - Sắc mặt lão Cáp Ân hơi khó xử, nhìn Ngải Mễ Lệ lúc này đang nước mắt tuôn trào hỏi.

419. Chương 419:thiếp Nguyên Ý

Chuyện đến thế này căn bản là không thể che giấu được nữa. Hàn Thạc cũng không liệu trước được đến lúc quan trọng lại làm nhện ra một tuồng kịch như vậy.

Đôi mắt Ngải Mễ Lệ ướt đầm lệ, trước mặt bao nhiêu người như vậy lại bị vạch trần chân tướng đã hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của nàng. Giờ phút này, trong lòng nàng ê chề, đau khổ, cam chịu, sợ hãi, đủ thứ cảm tình dâng trào, khiến cho tâm tình vốn tự ti của nàng lại bị tổn thương nặng nề. Những giọt lệ không hề nén được đã chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp nõn nà của nàng.

- Đúng vậy! - Không ngờ Ngải Mễ Lệ còn chưa trả lời thì Hàn Thạc đã quát lớn một tiếng lạnh lùng.

Trong lúc ánh mắt mọi người chuyển về phía Hàn Thạc thì hắn buông cánh tay nhỏ nhắn của Phỉ Bích lúc này mặt mày đang trắng bệch nhìn hắn, rồi đi thẳng một mạch về phía Ngải Mễ Lệ đang nước mắt tuôn trào. Trước cái nhìn chăm chăm của mọi người, hắn nắm chặt lấy tay Ngải Mễ Lệ rồi trầm mặt lướt mắt nhìn đảo qua mọi người nói:

- Ông ta không hề nói sai chút nào. Ngải Mễ Lệ là nữ nhân của ta, nhưng là vì ta kiên trì theo đuổi nàng, chẳng mắc mớ gì tới người khác cả!

Khuôn mặt lão Cáp Ân tái mét, phần nộ nhìn Ngải Mễ Lệ cùng với Hàn Thạc rồi liên hồi nói:

- Hay, hay lắm. Không ngờ gia tộc Bôi Đặc Lý Kỳ chúng ta lại xảy ra một vụ tai tiếng thế này!

- Chuyện muội muội của ta, ta rất lấy làm tiếc! Nhưng ai mà muốn khi dễ muội muội của ta, cũng phải xem ta có đồng ý hay không! - Một trong ba thủ lĩnh Ấm Mạc là Ai Mễ Á Tư, sau khi bị chấn động trong phút chốc, đã vì xúc động bởi cảnh Ngải Mễ Lệ chịu đựng sự chất vấn của mọi người mà lạnh lùng lên tiếng cười lạnh nhìn chúng nhân.

Ai Mễ Á Tư là anh ruột của Ngải Mễ Lệ, thâm tình bao nhiêu chỉ có huynh muội bọn họ biết được. Đến lúc quan trọng, Ai Mễ Á Tư không do dự chút nào đứng bên cạnh Ngải Mễ Lệ. Nhìn thấy Ngải Mễ Lệ nước mắt lưng tròng khiến kẻ được coi như tử thần trong ánh mắt giới quý tộc tại đế quốc cũng phải nổi giận.

- Bố Lai Ân, chuyện tốt của ngươi đó! - Kiếm thánh Tạp La Lạp nhìn Hàn Thạc rồi nổi giận quát.

Trong nhất thời, ánh mắt mọi người lại tập trung lên người Hàn Thạc. Đến lúc đó mọi người mới có phản ứng. Kẻ gây ra mọi chuyện phải là Hàn Thạc mới đúng. Đủ thứ ánh mắt phần nộ đều toàn bộ đổ lên người hắn.

Đối mặt với sự phần nộ của mọi người, Hàn Thạc trầm mặt nhìn quanh từng người một rồi gằn giọng:

- Đây là chuyện của bọn ta, chẳng có quan hệ gì tới các người cả. Nếu ai cảm thấy có thể lợi dụng quyền thế trong tay để gây áp lực gì đó cho ta thì chúng ta không ngại cứ chờ xem sao.

- Tiểu tử, ngươi có dũng khí lắm!

Phạm Lôì Trạch đổi giận thành cười, chỉ ngay Hàn Thạc rồi nói:

- Người hiện giờ rời khỏi hai con bé kia cho ta. Chỉ cần một lòng dối xử với con gái của ta, chuyện trước đó ta có thể không so đo. Chỉ cần người theo ta đến Nam cương, cho dù Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có hỗn loạn đi nữa, thì ta cũng bảo đảm người bình chân như vại.

Ngưng một chút rồi Phạm Lôi Trạch nói tiếp:

- Bằng không, chúng ta cứ chọi thẳng với nhau, xem xem quây phá một phen đến cuối cùng thì ai còn có thể cười nổi.

- Phụ thân! - Đến giờ thì thần sắc của Phạm Ny cũng trở nên buồn bã, nhin không được hét lên một tiếng. Phạm Ny không ngờ chuyện xảy ra đến bước này. Nhưng tính tình của Phạm Lôi Trạch nàng cũng không áp chế được, căn bản không biết đến khi nào thì ông ta sẽ phát cuồng. Hiện giờ cả Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, lẫn nàng và bao gồm cả Hàn Thạc, ai cũng vô cùng khó xử.

Vốn đây chỉ là việc riêng với Hàn Thạc, lại bị làm thành chuyện ba phe hội đàm thế này, Phạm Ny đương nhiên đổ hết mọi sai lầm lên bản thân mình, lòng lại thầm nghĩ lần này đây Bố Lai Ân nhất định sẽ ghét bỏ ta rồi. Trời ạ, phải làm thế nào cho phải đây?

- Bố Lai Ân, chuyện đến thế này, người chẳng lẽ không cho chúng ta một lời công đạo sao? - Lão Cáp Ân mặt mày tái mét giận dữ nói với Hàn Thạc.

Nhìn thấy Ngải Mễ Lệ nước mắt lưng tròng, thần thái thê lương, rồi lại thấy vẻ mặt kinh hoàng của Phỉ Bích, Hàn Thạc hít một hơi thật sâu rồi dưới sự chú ý của mọi người, trầm giọng nói:

- Nguồn gốc đầu đuôi mọi chuyện ta đã có nói kỹ càng với ba người bọn họ. Chuyện xảy ra bọn họ đều hiểu rõ ràng. Sự việc thế này ta cũng không biện hộ gì cả. Ta đối với bọn họ thế nào, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ.

- Ngay tại đây, ta cho các nàng một sự chọn lựa. Các nàng cũng cho ta một lựa chọn. Nguyên ý theo ta thì chỉ cần gạt đầu đồng ý. Bất kể là gian nan gì thì đều sẽ cùng các nàng đối mặt. Chỉ cần nguyên ý theo ta, ta bảo đảm sau này sẽ đối đãi tốt với các nàng, quyết không để bất kỳ ai khi phụ.

- Nếu không đồng ý, thì coi như đời này của ta nợ các nàng. Duyên phận kiếp này đến đây là hết. Từ giờ về sau sẽ cắt đứt dây mơ rễ má trên mặt cảm tình!

- Tiểu tử, người nói toàn là thứ rắm thối gì vậy. Đến lúc này mà người còn muốn tay bằng tay bẻ hay sao?

- Phạm Lôi Trạch nổi nóng, vung tay áo định tìm Hàn Thạc tính sổ.

Hàn Thạc trầm mặt, trừng mắt nhìn Phạm Lôi Trạch rồi nổi nóng quát:

- Lo cái chuyện rắm thối của người đi! Người ta muốn cưới không phải là người, người phí nhiều lời vậy làm gì?

- Con mẹ nó! Tính khí thẳng xú tiểu tử này không nhỏ a. Cả cái Lan Tư Lạc Đặc đế quốc này không có ai dám giở giọng điệu này với ông mày. Người coi lại xem người... - Phạm Lôi Trạch lớn tiếng rêu rao, chuẩn bị định xông về phía Hàn Thạc.

- Phụ thân, chuyện của con, không cần người lo! - Phạm Ny nắm chặt lấy Phạm Lôi Trạch, lớn tiếng nói.

- Ta nguyên ý. Chuyện gì ta cũng mặc kệ. Chỉ cần chàng muốn ta, ta sẽ đi theo bên chàng! - Ngải Mễ Lệ hai mắt đầm lệ, thút thít lên tiếng bày tỏ. Nàng đã nguyên ý bỏ hết tất cả.

Ngải Mễ Lệ nắm chặt lấy tay Hàn Thạc, vì dùng quá sức mà móng tay đâm cả qua da thịt. Ngải Mễ Lệ dường như nghĩ rằng thông qua phương pháp này mới có đủ lực lượng cùng với dũng khí.

- Ca ca, thật xin lỗi. Muội yêu chàng ta, đã mang lại phiền phức cho huynh, muội rất xin lỗi. Thật là muội không thể rời bỏ chàng! - Nước mắt Ngải Mễ Lệ chảy dài xuống mặt, nhìn Ai Mễ Á Tư nói.

Người Ai Mễ Á Tư chấn động, đột nhiên nghĩ tới lúc khổ sở của hai người khi còn thơ ấu, bao nhiêu năm sống nương tựa lẫn nhau....

- Khờ quá. Nói mấy thứ này làm gì. Vô luận thế nào, huynh đều sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh muội! - Ai Mễ Á Tư mỉm cười một cách cứng chiều, dịu dàng trả lời Ngải Mễ Lệ.

Thường nói huynh trưởng như cha, Ai Mễ Á Tư đối với Ngải Mễ Lệ cũng chính là thứ cảm tình này. Hai người từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, cũng chính do Ai Mễ Á Tư mang theo Ngải Mễ Lệ tới đại địa. Hai người đến giờ có được tất cả, đều là do liều mạng từng bước mà đạt được. Trong tâm của Ai Mễ Á Tư, người quan trọng nhất trên đời này chính là vị muội muội này. Hắn gả Ngải Mễ Lệ cho gia tộc Bối Đặc Lý Kỳ, còn chưa kịp động phòng thì trượng phu em gái đã chết bất đắc kỳ tử, bao năm qua chỉ đành bó tay với việc Ngải Mễ Lệ trở thành quả phụ.

Ai Mễ Á Tư hiển nhiên hiểu rõ nỗi thống khổ bao nhiêu năm qua của Ngải Mễ Lệ. Hắn đổ hết tất cả trách nhiệm lên trên người mình, một mực muốn em gái mình có thể tranh thủ được hạnh phúc mới. Nhưng Ngải Mễ Lệ lại không hề để ai vào mắt. Chuyện đến thế này Ai Mễ Á Tư cảm thấy không thể tính là tốt nhưng cũng chẳng thể coi là xấu được. Hắn chẳng nghĩ ngợi gì hơn, tự nhiên là chỉ muốn lấy hạnh phúc của muội muội là chính.

- Đa tạ ca ca!

Ngải Mễ Lệ vừa khóc vừa cảm ơn, lại lập tức nhìn thấy sắc mặt lão Cáp Ân trở nên khá cổ quái, liền tiếp lời:

- Phụ thân, mấy năm nay cuộc sống của con ở gia tộc Bối Đặc Lý Kỳ tốt lắm. Con thật sự coi người như là phụ thân của con. Con cũng biết người rất cưng chiều con, con rất cảm kích người. Con biết chuyện con làm có thể khiến gia tộc Bối Đặc Lý Kỳ bị bôi nhọ. Xin lỗi, thật sự xin lỗi, xin người hãy tha thứ cho con. Phụ thân, con luôn sẽ coi người là phụ thân của con.

Lão Cáp Ân run rẩy cả người, sững sốt nhìn Ngải Mễ Lệ. Một lúc sau, lão bùi ngùi thở dài một tiếng rồi cũng không nói gì cả, về mặt tế ngắt đi lên nghị sự sảnh trên tầng ba.

- Thiếp cũng nguyện ý. Thiếp không so đo gì hết. Phụ thân, cầu xin người đừng lo đến chuyện của con!

Phạm Ny nắm chặt lấy Phạm Lôi Trạch, dường như sợ rằng cha mình giận quá mà bất chấp tất cả, lại lên tiếng:

- Cha mà không đáp ứng cho con thì con sẽ bỏ nhà đi nữa, để cho cha vĩnh viễn không tìm được con!

Phạm Lôi Trạch vừa ồn ào đòi giết Hàn Thạc, đột nhiên ngăn người ra, sắc mặt đỏ kè chỉ Hàn Thạc chửi rửa kịch liệt:

- Cái thằng tiểu tử này có gì tốt. Nam nhi khá của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có biết bao nhiêu, vì sao con cứ không buông cái thằng gia hỏa chân trong chân ngoài này. Vì hắn, không ngờ con lại còn muốn bỏ nhà ra đi sao?

- Phụ thân, cha đánh trận thì giỏi lắm, nhưng cha vĩnh viễn không hiểu được ái tình thật sự. Mẫu thân của con cả đời theo cha, một mực lo lắng cho cha trên chiến trường sẽ xảy ra chuyện. Trong lúc mẹ sinh bệnh, tính mạng hấp hối, mà cha vẫn ở ngoài ngàn dặm đánh trận. Ngay cả lúc mẫu thân vì lo buồn mà bệnh chết thì cha cũng không có ở bên cạnh mẹ.

- Cha đã hủy đi hạnh phúc cả đời của mẹ, chẳng lẽ lại muốn cũng hủy đi hạnh phúc của con sao? - Phạm Ny có chút cuồng loạn, vừa nhìn Phạm Lôi Trạch vừa vung khỏi tay ông ta rồi xông về phía Hàn Thạc, miệng đột nhiên hét lên.

Phạm Ny khó lắm mới thoát khỏi Phạm Lôi Trạch. Thân người ông ta đột nhiên gồng lên, vẻ mặt vằn vẹo, hơi thở không bình thường, có hiện tượng như dã thú muốn phát cuồng.

Mọi người đều thất kinh, hơi thấp thỏm nhìn Phạm Lôi Trạch, sợ rằng ông ta sẽ làm ra chuyện điên cuồng bất chấp tất cả. Thanh danh của người này bên ngoài hành sự rất khác người thường. Cho nên mọi người có lý do để cho rằng ông ta sẽ phát cuồng.

Ngay cả Hàn Thạc cũng có chút cả kinh, ngấm ngầm đề phòng, thăm nghĩ nếu ông ta dám bất chấp tất cả làm đối thủ của mình thì cứ trước tiên đánh xỉu ông ta đã, khỏi phải bị ông ta nhảy nhót loạn xạ mà tăng thêm khí lực, rồi sau đó mới giải thích rõ ràng với Phạm Ny.

Dưới sự chú ý của mọi người, khuôn mặt đang vằn vẹo của Phạm Lôi Trạch chợt bình thường trở lại, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm đáng sợ. Qua một lúc lâu, Phạm Lôi Trạch quay đầu nhìn về phía Phạm Ny rồi lại

một lúc lâu sau mới bình tĩnh hỏi nàng:

- Ny con, con thật sự quyết định rồi hả?

Phạm Ny lập tức gật đầu, vẻ mặt kiên định:

- Phụ thân, con đã quyết định rồi!

- Tiểu tử, ngươi có thể mang lại hạnh phúc cho Ny con ta sao? - Phạm Lôi Trạch bất thần trợn mắt nhìn Hàn Thạc rồi mở lời chất vấn hần từng chữ một.

- Chỉ cần ta chưa chết, không ai có thể khi phụ đến nàng ấy được! - Hàn Thạc đưa tay lên trang nghiêm cam đoan, vẻ mặt nghiêm túc.

420. Chương 420: không Nỡ Rời Xa Chàng

- Phụ thân! - Phạm Ny lẳng lặng đi tới bên cạnh Phạm Lôi Trạch, đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn ông ta rồi nhỏ nhẹ lên tiếng.

Phạm Lôi Trạch chỉ trừng mắt nhìn Hàn Thạc. Qua một lúc lâu ông ta đột nhiên thở dài một tiếng rồi nói:

- Thôi được, thôi được. Nếu con đã kiên trì như vậy, cha cũng không cản trở nữa.

- Cảm tạ phụ thân! - Vẻ mặt Phạm Ny vui mừng, lập tức đưa ánh mắt nồng nàn sang Hàn Thạc.

Hàn Thạc cũng thở phào, gật đầu với Phạm Ny, quay sang Phạm Lôi Trạch hành lễ khấu bái rồi mới thưa:

- Ta sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng. Ta bảo đảm!

- Hừ, cái thằng tiểu tử nhà ngươi trái ôm phải ấp mà còn nói mang lại hạnh phúc gì cho nó chứ. Nếu con gái ta bị người khi phụ, ta mặc kệ người là người gì, nhất định sẽ liều chết tính sổ với người! - Phạm Lôi Trạch chẳng hề lộ nét tốt lành gì với Hàn Thạc, chỉ dùng giọng nói lạnh như băng mà quát lên.

Hàn Thạc cười khổ rồi cũng không nói gì thêm. Hắn do dự một chút rồi ánh mắt nhìn về phía Phỉ Bích. Trong ba người con gái, Phỉ Bích là cô gái có cá tính kiên cường, độc lập nhất. Hiện giờ Phạm Ny cùng Ngải Mễ Lệ đã bày tỏ thái độ rồi, chỉ còn cô nàng Phỉ Bích sắc mặt đang tái nhợt này.

Xem ra Phỉ Bích bị kích động không nhẹ. Khuôn mặt vốn đầy đặn xinh đẹp kia đã hơi trắng bệch ra, chỉ ngơ ngác nhìn Hàn Thạc không nói tiếng nào rồi đột nhiên như bị choáng váng vậy.

Lao Luân Tư ở bên cạnh Phỉ Bích chợt ho nhẹ một tiếng rồi thuận thể kéo tay áo của nàng, nhắc nhở Phỉ Bích đang sững sờ đứng đó không nên do dự nữa.

Phỉ Bích đột nhiên tỉnh táo lại, tâm trạng thất thường lại nổi lên. Nàng nghĩ tới rất nhiều chuyện xưa đã trải qua với Hàn Thạc, cùng nhau ở thương hội Bồ Tư Đặc ám muội ám sát đối thủ, giây phút ngọt ngào khi cùng hắn bỏ trốn, lại nghĩ tới sự quan tâm của Hàn Thạc đối với nàng, ngay cả thần khí Tinh Không cũng không hề do dự trao tặng...

Những hình ảnh êm đềm này như đan xen lẫn nhau thành một mạng lưới, khiến khi Phỉ Bích nghĩ tới như càng bị trói chặt vào đó, làm nàng cảm thấy như bị ngột thở.

Nhưng vì là một nữ nhân kiên cường độc lập, Phỉ Bích không hề có ý niệm sẽ chung hưởng một nam nhân với người khác. Lần trước chuyện của Ngải Mễ Lệ, nàng đã bỏ quyết tâm rất lớn để hiểu rõ tường tận tình huống, nên mới tha thứ cho hành vi xằng bậy của Hàn Thạc.

Nhưng tình huống của Phạm Ny có chút không giống với Ngải Mễ Lệ. Thái độ của Hàn Thạc đối với Phạm Ny cũng khiến nàng hiểu rõ tình cảm giữa hai người đậm đà bao nhiêu. Lại thêm Phạm Ny so với nàng đều ưu việt hơn cả về xuất xứ cùng gia thế. Cộng lại tất cả mọi chuyện hiển nhiên khiến Phỉ Bích chịu đựng không nổi.

Hàn Thạc lẳng lặng nhìn Phỉ Bích, trông thấy ánh mắt nàng xoay chuyển không ngừng, trong lòng càng lúc càng hổ thẹn, chỉ đành chịu đựng nỗi đau trong tâm rồi cay đắng nói:

- Bỏ đi, Phỉ Bích. Đời này của ta coi như có lỗi với nàng!

Lời này vừa nói ra, đôi mắt Phỉ Bích đột nhiên như bị một nỗi thống khổ vô tận chiếm lấy, vẻ mặt chợt trắng bệch như một tờ giấy. Phỉ Bích không dám tin chỉ nhìn Hàn Thạc. Tâm tư kiên cường của nàng như bị lưỡi dao đâm tan nát, thân người run lên nhè nhẹ rồi cả người Phỉ Bích đổ sụm về phía sau.

Hàn Thạc vẫn một mực nhìn kỹ Phỉ Bích, vừa thấy thân hình Phỉ Bích run lên, đổ nhào về sau lập tức biến sắc, không hề nghĩ thêm gì phóng người tới bên cạnh nàng. Phỉ Bích còn chưa ngã xuống thì hắn đã dùng tay nâng lên, rồi vội vàng kêu lớn:

- Phỉ Bích, nàng làm sao rồi?

Một bóng trắng chợt loé lên rồi Tạt La Lạp đã tới bên người Phỉ Bích. Tạt La Lạp vốn định chụp lấy người Phỉ Bích thì đã bị Hàn Thạc đoạt trước một bước. Sắc mặt Tạt La Lạp lo âu, đưa hai ngón tay lên để ngay mũi nàng. Qua ba giây rồi lão mới thở phào một hơi, nén ý giận trong lòng mà nói:

- Nó đã hôn mê rồi, đều là chuyện tốt do người gây ra cả!

Đến lúc này, Hàn Thạc không hề còn sức lực để so đo gì với Tạt La Lạp. Vừa nghe Tạt La Lạp nói Phỉ Bích chỉ là bị hôn mê, trong lòng hắn mới tạm yên ổn được, rồi lập tức dùng bàn tay phải áp lên hậu tâm của nàng, truyền Ma nguyên lực vào.

Phỉ Bích trong cơn đau đớn tuyệt vọng thì cảm nhận được phía sau lưng mình chợt ấm hân lên, lập tức dần dần tỉnh lại. Đôi mắt vừa mở ra thì nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Hàn Thạc, chỉ cảm thấy bao nhiêu tâm tư đều xông cả lên trên đầu, rồi cũng không còn giả vờ kiên cường chi nữa, đột nhiên nước mắt trào ra, lớn tiếng khóc ròng.

Hai nắm tay đầm thùm thụp như mưa rơi lên ngực Hàn Thạc, Phỉ Bích vừa đầm vừa mắng:

- Cái tên côn đồ ác ôn chàng, chàng không ngờ dám nói lời này với thiếp. Chàng đã gạt đi hạnh phúc cả đời của thiếp, đến giờ còn muốn buông tay không quản tới. Chàng thật là không có lương tâm mà...

Ngực Hàn Thạc bị Phỉ Bích đánh “thùm thụp” thành tiếng, vẻ mặt đau khổ. Nhìn Phỉ Bích đang khóc trong lòng, hắn cũng cảm thấy trong lòng vô cùng đau khổ, nhưng ngay lúc này, Hàn Thạc thật sự không biết phải nói gì để an ủi Phỉ Bích, chỉ liên hồi lặp lại ba chữ “thật xin lỗi” này.

Phỉ Bích từ trước tới giờ chưa hề thất thổ như hiện giờ. Vô luận là gặp khó khăn gì, đều không hề có vẻ nhu nhược như hôm nay. Huống chi nơi này lại có bao nhiêu vị trưởng bối cùng quyền quý như vậy, dựa theo tính tình của Phỉ Bích thì sẽ không để lộ một chút nét nhu nhược nào.

Nhưng khi Hàn Thạc vừa nói hai chữ “bỏ đi” ra thì Phỉ Bích lại cảm thấy như trời sập. Trong nháy mắt, dường như cả thế giới đều trở nên u ám, không hề có chút sắc màu tươi đẹp nào. Một nỗi đau thấu xương phá đi hết mọi vẻ ngụy trang của Phỉ Bích, khiến nàng như bị thương tích đầy mình.

Ánh mắt của Ngải Mễ Lệ cùng Phạm Ny thủy chung vẫn chưa hề rời khỏi Hàn Thạc, nhìn thấy từng nắm đầm của Phỉ Bích đánh lên ngực hắn, đều cảm thấy đau đớn trong lòng, sợ rằng Phỉ Bích không biết nặng nhẹ sẽ làm Hàn Thạc bị thương.

Sắc mặt mọi người đang đứng xem cũng chẳng hề giống nhau. Nhìn một nam ba nữ này cũng chẳng biết phải nói thế nào cho phải. Chuyện kiểu này bọn họ muốn nhúng tay vào lo, đáng tiếc là tình thế như vậy bọn họ không thể làm chủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn tình trạng thất thổ thế này phát triển theo một chiều hướng mà họ hoàn toàn không thể giải thích được.

“Quá tốt rồi, quá tốt rồi. Bố Lai Ân cái tên gia hỏa nhà người thật là tài giỏi ha!”

Trong cả đám người, kẻ vui vẻ nhất chẳng ai khác mà chính là Lao Luân Tư. Trong lòng hắn vui mừng như điên.

Hàn Thạc cùng ba cô nàng này đại biểu cho bốn thế lực. Một khi bọn họ trở mặt với nhau thì Lao Luân Tư tuyệt không có hy vọng nào để đăng lên ngôi vua. Mấy phút vừa qua, hắn như đang ngồi trên đồng lửa, so với mọi người thì khẩn trương hơn nhiều. Hắn thật sự sợ rằng bốn phe sẽ bất chấp tất cả náo loạn một phen ầm ĩ cỡ nào, khiến cho tất cả hy vọng của hắn đều bị phá hủy.

Mãi đến khi Phỉ Bích lớn tiếng khóc rống trong lòng Hàn Thạc, Lao Luân Tư mới thật sự thở dài. Trong lòng hẳn hiểu rõ rằng mặc dù kết quả thế này nhưng cả ba phe đều không có ai hoàn toàn vừa ý. Nhưng vì sự cố chấp của ba cô nàng này mà bọn họ không có bất kỳ biện pháp nào để thay đổi được tình thế này cho tốt cả.

- Thật xin lỗi! - Hàn Thạc vẫn ôm lấy Phỉ Bích, miệng cứ lặp đi lặp lại ba chữ này.

Đánh cũng đã đánh phát mệt rồi, mắng cũng đã mắng mỗi miệng rồi, Phỉ Bích dần dần cũng đã ngưng được nỗi đau trong lòng. Nàng lấy tay gạt nước mắt chảy ra từ khoé mắt không cách nào không chế được, rồi hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Thạc rồi dọa:

- Cả đời này, chàng đừng hòng bỏ được thiếp. Chàng dám làm như vậy, thiếp sẽ giết chàng rồi sau đó tự sát!

- Chỉ cần nàng nguyện ý theo ta, ta làm sao mà bỏ rơi nàng được! - Hàn Thạc nhìn sâu vào mắt Phỉ Bích rồi lên tiếng nói ra lời thâm tình.

- Chúng ta đã ra thế này, thiếp làm sao mà không theo chàng được. Cái tên hỗn đản nhà chàng, không có lương tâm gì cả! - Phỉ Bích cắn phần dăng trà, đâm ngay ngực Hàn Thạc một cú.

Phỉ Bích nói như vậy khiến sắc mặt Táp La Lạp chợt biến đổi. Hiển nhiên từ lời nói của Phỉ Bích đã rõ là gì rồi. Ở đây toàn là mấy lão già gia hỏa xảo quyệt cả, vừa nghe Phỉ Bích tiết lộ ra lời này, trong nháy mắt đã nắm được điều mấu chốt trong đó. Mắt ai nấy đều lấp lánh nhìn tới nhìn lui trên người Hàn Thạc cùng ba cô nàng này.

Hàn Thạc nhìn thấy ánh mắt của mọi người liền lập tức hiểu được ngay. Hiếm khi mà khiến hẳn phải đỏ ửng mặt, ho khan một tiếng.

Ba cô nàng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cùng Phạm Ny dưới ánh mắt quái dị của mọi người, dần dần rồi cũng nhận ra được chuyện gì. Mặt mày ai nấy đều đỏ lên. Phỉ Bích trong lòng thầm tự mắng mình nhiều chuyện, nhưng đến lúc này lại không biết phải giải thích gì cho khá. Trong nhất thời cứ ngượng nghịu không biết phải thế nào cho tốt.

Ba cô gái này đều đã dùng qua Niết đan, da thịt ai nấy đều mềm mại nõn nà như nước. Trong đó hai nàng Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích đều đã được Hàn Thạc hưởng thụ, trên người ngấm ngấm có vẻ thuần thực kiều mỹ, thật sự mà nói thì có chỗ khác biệt với Phạm Ny.

“Thôi rồi, thôi rồi, chính bản thân nó cũng chẳng ra sao, ngay cả thân thể cũng đã dâng hiến cho thằng tiểu tử này. Ta còn có thể nói gì chứ”.

Kiểm thánh Táp La Lạp thầm thở dài trong lòng. Ông ta nhìn Phỉ Bích một hồi rồi cuối cùng mới mở miệng:

- Được rồi, người đã lớn rồi. Ta cũng không quản nổi người nữa.

- Sư phụ!

Phỉ Bích hô nhẹ một tiếng rồi lập tức nói:

- Thật xin lỗi sư phụ. Con đã khiến người thất vọng rồi.

- Khục!

Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Táp Tư ho nhẹ một tiếng, đến khi thấy mọi người nghi hoặc nhìn về phía lão, mới cười rồi lên tiếng:

- Chuyện của đám trẻ để cho đám trẻ tự mình làm chủ là thoả đáng nhất. Ài à, bọn ta đều đã già rồi, làm sao chuyện gì cũng có thể quản thúc bọn họ được chứ. Hiện giờ Lan Tư Lạc Đặc đế quốc loạn trong giặc ngoài, chính là thời điểm gian nan nhất. Các vị đều là cột trụ của đế quốc, lúc này chính là lúc thích hợp nhất vì đế quốc mà tính đường giải quyết việc khó khăn này!

Tát Bác Táp Tư chính là vị tiên bối đức cao vọng trọng tại đế quốc. Ngay cả cái lão diên Phạm Lôi Trạch cũng có chút tôn kính tới lão. Hiện giờ lão đã mở miệng, ai nấy đều sung sĩa mà không dám lên tiếng gì thêm.

Tập La Lạp là cường giả bảo hộ của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, tự nhiên sẽ không giống Phạm Lôi Trạch, chẳng màng gì tới sự tồn vong của đế quốc. Vừa nghe Tát Bác Tập Tư nói vậy cũng dần dần tỉnh táo lại, lẳng lặng đứng đó chẳng nói tiếng nào.

Tát Bác Tập Tư ngừng một chút, khi thấy mọi người đều hoàn toàn nể mặt ông ta, trong lòng cũng nhẹ thở được, định nhân cơ hội này khiến cho ba phe được hòa giải. Đột nhiên Hàn Thạc nhíu mày rồi nói:

- Á Hi Bá Ân cùng đại vương tử Tra Lý Tư tự mình dẫn binh tới Thành Bắc. Xem ra thì bọn chúng định đánh một trận để ổn định tình thế của cả Lan Tư Lạc Đặc đế quốc rồi!

421. Chương 421: Chúng Ta Phải Mạnh Hơn

Biến cố xảy ra bất ngờ làm bốn người chấm dứt câu chuyện về Hàn Thạc. Sắc mặt bọn họ trở nên ngưng trọng, bắt đầu lo nghĩ chuyện quân đội của công tước Á Hi Bá Ân sắp tấn công.

- Tiểu tử, làm sao ngươi biết lão hồ ly Á Hi Bá Ân sẽ tới đây? - Phạm Lôi Trạch hồ nghi nhìn Hàn Thạc, xem ra vẫn chưa tin hẳn nói.

Trong bọn họ, Phạm Lôi Trạch là xa lạ với Hàn Thạc nhất, không giống như bọn người Tập La Lạp, Tát Bác Tập Tư đều biết hắn có võ kỹ thần bí có thể quan sát toàn cục, nên lão đương nhiên là bán tín bán nghi.

- Hẳn biết chính xác đấy.

Tát Bác Tập Tư giải thích cho Phạm Lôi Trạch rồi khẳng định thêm:

- Cũng nhờ hắn có thuật quan sát thần kỳ nên chúng ta mới có thể cố thủ đến giờ.

Phạm Lôi Trạch ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, không biết rốt cục hắn làm cách nào. Lão biết Tát Bác Tập Tư không phải loại người hồ đồ, một khi đã nói vậy thì Hàn Thạc nhất định thật sự làm được.

- Lực lượng tấn công lần này là thành vệ quân ở các cổng thành của Á Hi Bá Ân, với binh lực trước mắt chúng ta không thể chống nổi bọn chúng. Mặt khác, còn có Thánh kỵ sĩ, thần điện kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội, thêm cả Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư đều ở giữa đoàn... - Hàn Thạc nhắm mắt, thông qua Huyền ma đem binh lực và bố cục của Á Hi Bá Ân miêu tả thật rõ ràng, không bỏ sót một chi tiết nào.

Mấy ngày nay, mọi người đã quen với lực quan sát thần kỳ của Hàn Thạc, nên đều đồng tai lắng nghe. Một bức tranh sống động và chi tiết về đám người Á Hi Bá Ân hiện lên rõ ràng trước mắt mọi người thông qua giọng nói trầm thấp của hắn.

Đợi sau khi Hàn Thạc tường thuật xong, Phạm Lôi Trạch nghiêm mặt:

- Xem ra Á Hi Bá Ân định một lần quét sạch thành bắc rồi.

- Phạm Lôi Trạch, ngươi nói phải làm sao đây? - Chẳng biết lúc nào, lão Cáp Ân cũng đi tới, ngưng trọng hỏi Phạm Lôi Trạch.

- Ông hãy hạ lệnh mở cửa thành Áo Sâm ra, ta dẫn bộ đội của ta vào. Hừ, Á Hi Bá Ân điên rồi sao, xem ra quốc vương bệ hạ dự liệu không sai! - Phạm Lôi Trạch sát khí đằng đằng quát lớn.

- Ngươi, ngươi dẫn quân đội của ngươi tới sao? - Lão Cáp Ân rõ ràng rất kinh ngạc nhìn Phạm Lôi Trạch hỏi ngược lại.

- Nói nhảm, vào lúc đại loạn này ta lại đơn thân độc mã tới thành Áo Sâm sao. Chẳng lẽ nghĩ ta tới xem kịch à?

Phạm Lôi Trạch tức giận trừng mắt với lão Cáp Ân, rồi hét lên chỉ vào thủ lĩnh thành bắc Bảo Lí Tư:

- Bằng không ta và ngươi tự mình đến cổng thành bắc đi.

- Được, ta sẽ lập tức đi cùng ngươi một chuyến! - Bảo Lí Tư tuyệt không tức giận với Phạm Lôi Trạch đang hoa tay múa chân mà đồng ý ngay.

Ở trước mặt Phạm Lôi Trạch, cho dù là tư cách hay thân phận, Bảo Lí Tư đều kém xa. Phạm Lôi Trạch luôn rất cuồng vọng và kiêu căng, nhưng lão cũng có tư cách để ngạo mạn. Điều này thì mọi người ở Lan Tư Lạc Đặc để quốc đều biết rõ. Huống hồ xem ý Phạm Lôi Trạch rõ ràng là định giúp đỡ Lao Luân Tư, mọi chuyện riêng tư tựa hồ đã xếp qua một bên, kết quả này làm cho Ngải Mễ Lệ rất hài lòng. Nhìn thấy ca ca hết lòng ủng hộ, lão Cáp Ân bởi vì không muốn để để quốc loạn lạc, đành phải dùng thái độ bàng quan. Tất cả những việc này làm cho Ngải Mễ Lệ như cảm thấy được sống lại.

- Hai vị muội muội, không biết ý các muội thế nào? - Ngải Mễ Lệ nói với Hàn Thạc xong, liền cười khê liếc nhìn Phạm Ny và Phỉ Bích

Phạm Ny và Phỉ Bích nhìn nhau rồi gật đầu gượng gạo. Phỉ Bích gật đầu xong như nhớ tới điều gì, trừng mắt nhìn Hàn Thạc:

- Chàng không được dùng võ kỹ của chàng để nghe lén đó. Chàng thật là đáng ghét mà, hừ, theo như chàng nói, võ kỹ của chàng có thể nhìn thấy động tĩnh trong toàn thành, vậy người phụ nữ nào tắm rửa cũng thấy hết phải không? Chàng thật là đáng ghét, sao lại luyện loại võ kỹ dâm tiện hạ lưu vậy chứ!

Phỉ Bích vừa nói, Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ cũng nhú mày lại, dường như đang từ lời nói của Phỉ Bích mà hình dung ra khả năng này. Liên tưởng đến những hành vi từ trước đến nay của hấn, cả ba không yên tâm chút nào, ánh mắt nhìn hấn càng sắc bén hơn.

Hàn Thạc cảm thấy đau đầu, nói về gấp gáp:

- Lại có biến rồi, ta phải đi nói với họ!

Vừa mới nói xong, Hàn Thạc lập tức mặc kệ ba nữ nhân đang la hét ầm ĩ, vội vàng chạy biến tới một khu loạn thạch phía sau thành.

Hàn Thạc cũng không đến chỗ nhóm Tát Bác Tạp Tư để nghe sự tình. Vừa xảy ra chuyện rối loạn như vậy, phía Ai Mễ Á Tư, Tạp La Lạp và lão Cáp Ân xem ra đều nhìn hấn không vừa mắt rồi. Hàn Thạc biết trong lòng bọn họ vẫn còn ầm ứ, đương nhiên không tự đưa đầu tới tìm xui xẻo.

Hàn Thạc dùng Lục Ma Phong đào một bí động rất lớn, bố trí truyền tống trận xong liền đi tới Tử Vong Mộ Địa.

Trong Tử Vong Mộ Địa tối đen, Thổ Giáp Thi nằm yên tĩnh ở một góc vẫn đang hôn mê. Chung quanh là từng tia ánh sáng Thổ nguyên lực màu vàng, từng chút chảy nhập vào thân thể nó, từ từ khôi phục thân thể.

Trong nơi Thổ tuyết chi địa chứa Thổ chi nguyên lực của Tử vong mộ địa, trước đây luyện chế Thổ Giáp thi đã tốn hơn nửa, giờ chỉ còn lại một ít. Ba ngày trước Hàn Thạc đã đưa Thổ Giáp thi đến đây, dùng số Thổ chi nguyên lực còn sót lại để chữa trị cho nó.

Trong lúc Hàn Thạc đau lòng nhìn Thổ Giáp thi trong hố sâu, hấn lại cảm ứng được Tiểu Khô Lâu đang kêu gọi. Do dự một lúc, hấn cũng triệu hồi Tiểu Khô Lâu về.

- Phụ thân, chúng ta phải báo thù cho nó! - Tiểu Khô Lâu vừa hiện trước mặt Hàn Thạc thì lập tức truyền tin.

- Ta biết rồi, chỉ là đang đợi cơ hội để đưa kẻ kia vào tử địa mà thôi! - Hàn Thạc âm trầm.

- Chúng ta phải mạnh hơn nữa mới được!

Tiểu Khô Lâu lại truyền tin rồi xòe tay lấy ra một quả màu đen hình dạng như hột đào đưa cho Hàn Thạc:

- Phụ thân, quả này con cho phụ thân. Nó rất hữu dụng đấy!

Cái quả màu đen giống cái hột đào này, từ bề ngoài cũng không nhìn ra có gì thần kì. Thế nhưng Hàn Thạc dùng thần thức tìm hiểu liền lập tức cảm thấy kinh hãi vì quả này ẩn chứa một năng lượng kì dị.

- Đây là cái gì, có tác dụng gì vậy? - Vừa nói hấn vừa đưa tay cầm lấy cái quả mà Tiểu Khô Lâu đưa cho.

Đột nhiên, từ trong quả đột nhiên bắn ra vô số hào quang. Chúng giống như các sợi tơ bao bọc lấy Hàn Thạc rồi lập tức biến hấn thành một cái kén tằm.

422. Chương 422: Hắc Kiên Tinh

Những sợi tơ óng ánh như những tia nắng, quần chặt lấy thân hình Hàn Thạc. Nhưng hắn lại không có cảm giác bị trói buộc gì cả.

Từng sợi, từng sợi chậm rãi thâm nhập vào da dẻ Hàn Thạc, khiến toàn thân hắn có một thứ cảm giác tinh khiết lạ thường. Cảm giác đó rất dễ chịu như đang ngâm mình trong ao nước.

Tiểu Khô Lôu thấy Hàn Thạc nhận lấy quả màu đen kia rồi bị nó bao trùm thì chìa bàn tay trắng phau ra. Trong lòng bàn tay nó lại có thêm những khối khoáng thạch to nhỏ như ngón tay cái. Từ Tử ma nhãn của nó lóe ra quang mang sáng rực, dường như đang nhớ ra chuyện gì đó.

Ngây người một lát, hai tay của nó chập lại thành hình chữ thập rồi dụng lực xoa mạnh. Từ trong lòng hai bàn tay truyền ra tiếng cọt cọt chói tai. Tử khí nồng nặc đột nhiên phát ra, thanh âm chói tai lúc này lập tức im bặt.

Từng sợi từng sợi giống như những hạt cát nhỏ màu xám trắng chậm rãi từ trong lòng hai bàn tay đang chập lại hình chữ thập của Tiểu Khô Lôu tuôn trào ra ngoài. Chỉ thấy Tiểu Khô Lôu vội vàng lao đến trước mặt Hàn Thạc rồi để cho những sợi nhỏ giống như những hạt cát đó đổ lên người Hàn Thạc.

Những sợi này khi chảy xuống người Hàn Thạc thì đột nhiên lóe lên tinh quang rạng rỡ, làm cho người ta cảm thấy đẹp một cách quỷ dị. Nhưng chúng vừa chạm vào thân thể của Hàn Thạc thì giống như nước đổ vào biển lớn lập tức hòa tan đi mất, tinh quang rạng rỡ cũng biến mất không thấy tăm tích.

Tử Ma Nhãn của Tiểu Khô Lôu toát lên vẻ ngưng trọng. Thân thể của Hàn Thạc được bào bọc trong ngàn vạn sợi tơ sáng không ngừng dao động, những sợi nhỏ từ trong lòng bàn tay của Tiểu Khô Lôu biến thành điểm điểm tinh quang đỏ trần không sót một chỗ nào trên thân thể hắn.

Lúc đầu Hàn Thạc có cảm giác thư giãn như đang ngâm mình trong một hồ nước tinh khiết. Sau đó cả người hắn lại lâm vào trạng thái uể oải, buồn ngủ díp cả mắt.

Nhưng vào lúc mà Tiểu Khô Lôu đem những sợi nhỏ như hạt cát sáng lóe đó rót vào người hắn thì hắn đột nhiên có cảm giác đau đớn bỏng rát. Từng sợi, từng sợi dường như có linh tính chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt Hàn Thạc.

Hàn Thạc vốn dĩ đang thoải mái nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy cơ thể trở nên nặng nề. Chỉ cần vị trí nào bị hạt cát rơi xuống thì xương cốt chung quanh đều giống như là đổ chì. Điều này khiến hắn hiểu được loại cảm giác nặng nề này không phải là ảo giác, mà thật sự đang xảy ra.

Kiểm tra lại thần thức, Hàn Thạc nhìn thấy rõ ràng từng điểm tinh quang đang chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt hắn. Chúng dần dần làm kiên cố thêm xương cốt, khiến cho xương cốt hắn được từ từ cường hóa. Loại cảm giác này so với trước đây có chút tương tự lúc Hàn Thạc lần đầu tiên thoát thai hoán cốt.

Cuối cùng ngàn vạn sợi tơ ánh sáng đã tiến nhập toàn bộ vào cơ thể của Hàn Thạc. Tiểu Khô Lôu cũng sớm đã ổn định thân thể đang dao động của Hàn Thạc. Những sợi nhỏ như hạt cát từ lòng bàn tay của nó như dòng nước chảy vào người Hàn Thạc, dung hợp tất cả những sợi tơ ánh sáng kia, từng chút một cường hóa xương cốt của hắn.

Trong quá trình này, xương cốt toàn thân Hàn Thạc đau đớn như bị rất nhiều kim nhỏ đâm chích. Bất quá hắn đã luyện ma công đến mức như bây giờ thì có loại đau đớn nào mà chưa từng trải qua. So với cảm giác đau đớn khủng khiếp như bị ngàn vạn đao róc, cắt xé trong đầu lúc khai phá não vực, loại đau khổ này Hàn Thạc ứng phó tương đối thoải mái.

Bởi vậy mà từ đầu đến cuối Hàn Thạc không lộ ra bất kỳ đau khổ nào không thể chịu được. Lại càng không phát ra một tiếng rên rỉ, yên lặng giống như là đang ngủ.

Ở bên cạnh, Tiểu Khô Lôu kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, dường như thấy biểu hiện phụ thân mình thế này là vô cùng kỳ quái.

Không biết đã qua bao lâu. Hàn Thạc cảm thấy sự đau đớn của cơ thể càng ngày càng yếu rồi mất hẳn. Sau cùng hắn thở nhẹ ra một hơi, mở mắt, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện đã hoàn toàn khôi phục nguyên dạng. Trên cơ thể cũng không còn bất cứ cái gì khác thường.

Hàn Thạc khẽ lắc đầu vung tay, thử hoạt động một chút gân cốt. Sắc mặt hắn đột nhiên lộ vẻ cổ quái vì chợt phát hiện ra thể trọng đã tăng lên gấp mười lần. Việc này thật là không thể tưởng tượng nổi.

Thực ra đó cũng là điều bình thường. Sau khi xương cốt thân thể của Hàn Thạc được cường hóa thì mật độ xương cốt toàn thân gia tăng, khiến cho độ cứng của khung xương đạt đến mức kinh người. Đồng thời với quá trình này thì thể trọng cũng gia tăng. Mặc dù Hàn Thạc sớm đã chuẩn bị tâm lý, biết rằng cơ thể sẽ phát sinh một chút biến đổi, nhưng khi loại biến đổi này vượt quá những gì dự đoán, nên vẫn còn kinh ngạc mãi không thôi.

- Cái quả này là thứ gì vậy. Có tác dụng gì không? - Ngắc người một hồi rồi Hàn Thạc quái dị nhìn Tiểu Khô Lâu, ngạc nhiên hỏi.

- Chúng con đều gọi nó là quả Hắc Kiên Tinh, nó cũng cùng một loại với quả U Oánh Tinh mà phụ thân đã dùng lần trước. Những thứ này đều là đồ vật thần kỳ vô cùng ở chỗ chúng con, U Oánh Tinh có thể cường hóa linh hồn, làm cho linh hồn càng thêm tinh luyện. Hắc Kiên Tinh này thì cường hóa xương cốt, có thể khiến xương cốt của chúng ta càng thêm chắc chắn.

- Một quả Hắc Kiên Tinh này có thể làm cho thân thể của Tà Ác kỳ sĩ cường hóa lên gấp bội. Trước đây con cũng đã dùng qua một quả, nhớ lại lúc đó thực sự là đau đớn đến chết đi sống lại, nhưng sau rồi thì cảm thấy xương cốt càng thêm cứng cỏi.

Tiểu Khô Lâu giải thích cho Hàn Thạc. Dừng lại một chút, nó buột miệng:

- Cha thật là lợi hại, chịu đựng loại đau khổ này chẳng thấy sợ hãi chút nào!

Thì ra là loại quả trân quý giống với U Oánh Tinh! Chẳng trách lại có tác dụng thần kỳ thế này! Lần trước đi đến Vong Linh giới, Hàn Thạc đúng là đã tận mắt nhìn thấy những sinh vật bất tử vì một quả U Oánh Tinh mà liều sống liều chết cướp đoạt. Hắn hiểu quả Hắc Kiên Tinh này có lẽ ở Vong Linh giới cũng nhất định là đối tượng tranh đoạt của tất cả sinh vật bất tử.

Một bảo vật quý báu như vậy mà Tiểu Khô Lâu không giữ lại để gia tăng thực lực bản thân, ngược lại không chút do dự đưa cho hắn. Điều này khiến Hàn Thạc vô cùng cảm động. Nhìn Tiểu Khô Lâu giống như một kẻ bình phàm trước mặt, Hàn Thạc đang định khen ngợi đôi câu thì đột nhiên nhớ ra một việc.

Trước kia, cứ mỗi một lần cơ thể phát sinh biến đổi, thời gian đều trôi qua mà không hề hay biết. Lần này lúc sử dụng Hắc Kiên Tinh để cường hóa xương cốt cũng không biết trải qua bao lâu thời gian, chắc hẳn cũng đã trôi qua rất lâu rồi. Tại thành Áo Sâm lúc này là lúc hỗn loạn cực điểm, thời gian chính là thứ quý giá nhất. Hàn Thạc là kẻ có thể nắm vững tất cả mọi động tĩnh trong thành, trong lúc quan trọng này không thể mai danh ẩn tích.

- Thời gian trôi qua bao lâu rồi? - Hàn Thạc nhướn mày, gấp gáp hỏi Tiểu Khô Lâu.

- Không biết! - Tiểu Khô Lâu thản nhiên trả lời.

Hàn Thạc lúc này mới chợt tỉnh. Từ Vong Mộ Địa cũng giống như Vong Linh giới, đều không có khái niệm thời gian. Ngôi mộ vĩ đại này bị kết giới cường đại bao bọc, ánh sáng của nhật nguyệt tinh tú đều không thể xuyên vào, đương nhiên không thể thông qua quy luật tự nhiên “mặt trời mọc, mặt trăng lặn” để nhận biết thời gian rồi.

Vừa nghĩ đến đại sự còn đang chờ mình, Hàn Thạc lập tức lo cháy cả ruột gan. Hắn không dám dè dặt, trước tiên tiễn Tiểu Khô Lâu về Vong Linh giới rồi vội vàng đứng vào chính giữa Truyền Tống Trận ở Tử Vong Mộ Địa.

Một lát sau.

Tiếng móng ngựa giầy xéo, tiếng ma pháp cháy nổ, tiếng gào khóc thảm thiết của chiến sĩ trước khi chết đột nhiên xông vào tai của Hàn Thạc. Tất cả đều nghe rất gần.

Quả nhiên đã đánh nhau rồi! Đang lúc thu dọn lại ma pháp bổng, Hàn Thạc lập tức phản ứng lại. Đủ loại hình ảnh đã chiếu vào trong não của Hàn Thạc, khiến hắn có thể trực tiếp thấy rõ tất cả những gì đang xảy ra cách đó không xa.

Chỉ cần Hàn Thạc ở trong thành Áo Sâm là Huyền Ma có thể đưa toàn bộ cảnh chiến trường ở đây truyền nhập vào trong não hắn. Chỉ vì vừa rồi Hàn Thạc cách thành Áo Sâm một khoảng tương đối xa nên mối liên hệ giữa hắn và Huyền Ma không đủ để giúp đỡ nhìn thấy tất cả. Hơn nữa bên trong Tử Vong Mộ Địa lại có kết giới kỳ lạ cản trở, Hàn Thạc tự nhiên không thể ở Tử Vong Mộ Địa mà biết hết tất cả chuyện xảy ra ở thành Áo Sâm.

Nhưng khi hắn vừa thông qua Truyền Tống Trận pháp vừa hạ xuống thành Áo Sâm thì mối liên hệ giữa hắn và mười hai con Huyền Ma lập tức được thiết lập lại. Hắn lập tức lại có năng lực có thể kiểm soát mọi thứ trong bàn tay.

Thông qua góc nhìn của Huyền Ma, Hàn Thạc nhìn thấy trên mấy miếng đất trống rộng lớn chung quanh tòa thành, bây giờ đang diễn ra một trận đại chiến thảm khốc. Thế lực của Phạm Lôi Trạch, Tập La Lạp và Lao Luân Tư đang chiến đấu cùng với quân đội của Á Hi Bá Ân và vương tử Tra Lý Tư. Mỗi thời khắc trôi qua đều kèm theo chết chóc.

Tòa thành này vốn dĩ sử dụng để cất giữ vật tư hàng hóa quân đội. Chung quanh không có dân cư sinh sống, chỉ là một vùng đất rộng lớn nên đúng là một địa điểm thích hợp để kịch chiến.

Đập vào mắt là cảnh chiến tranh khốc liệt khắp nơi. Những trận chiến tràn ngập chung quanh mấy dặm trung tâm tòa thành. Chẳng những là khu thành bắc mà những Huyền Ma đặt tại những khu vực khác cũng quan sát thấy cảnh chiến đấu, bao gồm cả hoàng cung.

Chỉ là so với đại chiến lúc này đang diễn ra ở thành bắc, chiến trận ở những khu vực khác của thành Áo Sâm rõ ràng chỉ là quy mô nhỏ. Đây là bởi vì hai nhân vật cao tầng có sức uy hiếp lớn nhất đối với cuộc tranh đoạt lần này là Tra Lý Tư và Lao Luân Tư đều đang tập trung ở đây.

Chẳng biết có phải là có hiệp ước ngầm hay không mà Thánh cấp không có một người tham chiến. Bên này là Tập La Lạp và Tát Bác Tập Tư, bên kia là Thánh kỵ sĩ của Tra Lý Tư, còn có Đặng Phổ Tư đều ngừng tay đứng xa xem binh lính hai bên liều chết chiến đấu.

Bất luận là Lao Luân Tư hay là Tra Lý Tư đều biết rõ năng lực sát thương đáng sợ của Thánh cấp cao thủ. Nhất là Thánh cấp ma pháp sư, chỉ với một cấm kỵ ma pháp thậm chí có thể thay đổi một trận chiến đấu. Bất quá các nước của lục địa Kỳ Áo đều đã có hiệp ước ngầm. Trong chiến trận bình thường, Thánh cấp ma pháp sư không được sử dụng cấm kỵ ma pháp.

Đối với nước thù địch đã vậy, trong lúc nội chiến đương nhiên càng không thể cho sử dụng. Thành Áo Sâm tuy không nhỏ, nhưng nếu thật sự có vài người dùng cấm kỵ ma pháp oanh tạc một phen thì e là thành Áo Sâm - thủ đô của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc cũng phải biến mất khỏi lục địa rồi. Dân cư trong thành cũng không biết phải tử thương bao nhiêu nữa.

Bởi vậy mà Không Gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư và Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư đều khoanh tay đứng nhìn cuộc nội chiến cho đến giờ. Không có một ai dám ra tay phóng cấm kỵ ma pháp tấn công binh lính đối địch vốn dĩ thuộc cùng đất nước.

Phạm Lôi Trạch trở thành người chỉ huy trận chiến này. Trên một khu đất cao ở trung tâm tòa thành, lão đang điên cuồng gào thét không ngừng bên tai. Tướng lĩnh từng người từng người thân mặc áo giáp dưới sự chỉ huy của Phạm Lôi Trạch, rành mạch đầu đuôi dựa theo mệnh lệnh của lão mà bố trí binh lực theo các hướng tấn công vào binh lính của Á Hi Bá Ân và Tra Lý Tư.

Hàn Thạc thông qua Huyền Ma nhìn tổng quát toàn cục, đột nhiên phát hiện dưới sự điên cuồng gào thét của Phạm Lôi Trạch, binh lính của quân đoàn Bào Hao trong tay lão nhìn có vẻ phân bố tán loạn, nhưng lại mơ hồ hình thành đủ loại trận pháp kỳ lạ. Từ đó chia cắt quân đội của Á Hi Bá Ân và Tra Lý Tư thành mấy đám lớn, ẩn ước trong mỗi đám quân của Á Hi Bá Ân và Tra Lý Tư đều bị người của Phạm Lôi Trạch bao vây.

Cũng chỉ có Hàn Thạc sử dụng Huyền Ma bao quát toàn cục, mới có thể nhìn thấy rõ ràng loại biến hóa

kỳ dị này. Những binh lính kia bao gồm cả tướng lĩnh tự mình tham gia trong đó, đều không hề nhìn thấy biến hóa đang vô thanh vô tức xảy ra giữa cuộc chiến.

Binh tướng của đoàn quân Bào Hao mà Phạm Lôi Trạch mang tới, trên áo giáp có thêu hoa văn. Bọn họ đều là những kẻ đã chiến đấu lâu năm với thú nhân dã man ở Nam Cương. Vũ khí trên tay đều nhuộm qua rất nhiều máu tươi, từng người từng người đều có thân thể dũng mãnh, thần sắc lạnh lùng. Năng lực chiến đấu so với quân đoàn Tử Kinh kỵ sĩ mà lần trước Hàn Thạc gặp qua còn đáng sợ hơn.

Thành vệ quân của thành Áo Sâm - thủ đô của Lan Tư Lạc Đặc cũng liệt danh đầu bảng về thực lực chiến đấu trên toàn đế quốc. Song bây giờ chiến đấu với quân đoàn Bào Hao của Phạm Lôi Trạch rõ ràng là ở thế hạ phong. Bọn họ ngoại trừ trang bị tốt hơn, còn thì bất luận là kinh nghiệm chiến đấu, phối hợp đồng đội, thực lực cá nhân đều kém xa quân đoàn Bào Hao.

Trong thoáng chốc, Hàn Thạc phát hiện thành vệ quân của thành bắc và quân đoàn Bào Hao của Phạm Lôi Trạch, dưới sự chỉ huy điên cuồng của lão đã dần dần chiếm thế thượng phong. Bất tri bất giác đã từng bước áp chế quân đội mà Tra Lý Tư và Á Hi Bá Ân đem tới.

Lão điên này có thể ở Nam Cương sống vững nhiều năm không đổ, khiến cho thú nhân dã man cũng không thể công phá phòng tuyến ở đó, quả nhiên là danh bất hư truyền! Hàn Thạc bất giác cảm khái, thực sự khâm phục năng lực chỉ huy thần kỳ của Phạm Lôi Trạch.

- Phạm Lôi Trạch, bọn họ đều là binh sĩ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đó. Bọn họ đều vô tội, chỉ là dưới mệnh lệnh của Á Hi Bá Ân mới không thể không tham chiến. Nếu toàn bộ bọn họ chết hết thì tổn thất cuối cùng chính là đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của chúng ta! - Kiếm thánh Tập La Lạp phần nộ không thôi, phùng mang trợn mắt với Phạm Lôi Trạch.

Tập La Lạp là vì tương lai của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà suy nghĩ. Mắt thấy dưới sự chỉ huy của Phạm Lôi Trạch đã triệt để biến toàn bộ thành bắc thành chiến trường. Các thi thể ngổn ngang nơi đây hết thảy cũng là những binh sĩ trung thực vì đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà dâng hiến lòng trung. Chỉ do chủ nhân của mình bất đồng nên mới không thể không thăm sát lẫn nhau. Đối với sự việc tàn sát trong nhà này, rõ ràng là Tập La Lạp không muốn nhìn thấy, bởi vậy lão liên tục la hét ầm ĩ.

Ngay cả nguyên lão Âm Mạc Tát Bác Tập Tư, trông thấy tổn thương gia tăng không ngừng mà cũng đau lòng không nguôi. Do dự một hồi rồi đối với quang cảnh điên cuồng này sinh lòng bất nhẫn, gào thét mà khuyên bảo Phạm Lôi Trạch:

- Phạm Lôi Trạch, cứ như vậy mà thắng thì cũng sẽ làm tổn thương nguyên khí của đế quốc đấy!

Phạm Lôi Trạch chẳng hề lay động, tiếp tục lớn tiếng chỉ huy tướng lĩnh thuộc hạ. Lão thấy bọn người như Tát Bác Tập Tư, Tập La Lạp còn muốn kéo nêo trách móc thì bực dọc liếc xéo Tập La Lạp một cái rồi gằn giọng:

- Nếu nói những cuộc đảo chính của mỗi quốc gia đại lục thì lần nào không là máu chảy thành sông. Ngoại trừ đấu với người chết còn thì bọn người có thể sử dụng mưu mẹo để bắt Á Hi Bá Ân nhường ngôi không?

- Hừ, có Thánh kỵ sĩ và Địa hệ Thánh ma đạo sĩ Đặng Phổ Tư ở đó. Chung quanh còn có đủ loại cao thủ. Cho dù là cao thủ cỡ bán thần cũng không nhất định có thể thông dong giết chết bọn họ, ta không thấy được bọn người có thể làm cái gì được?

- Hai vị! Chuyện này chỉ có thông qua đổ máu mới có thể nhanh chóng dẹp loạn lại được. Thời gian đảo chính mà càng kéo dài thì đối với đế quốc càng không có lợi. Mẹ nó, binh lính dưới tay ta cũng không phải đang tổn thất lớn hay sao? Con mẹ nó đừng có nói gì, bọn người kích động cái gì chứ. Nếu bọn người không thoải mái, ta buông tay mặc kệ. Để xem mấy người bọn người có thể dùng lời ngon ngọt mà khuyên bảo hai con hồ ly một lớn một nhỏ kia bỏ quyền lợi cam chịu để bọn người tiếp quản tất cả hay không?

Phạm Lôi Trạch không một chút khách sáo phun ra một tràng như đạn pháo bắn về hướng hai Thánh cấp cường giả. Hai người đều cảm khẩu không trả lời được, cũng không tìm được bất kỳ lý do phản bác nào.

Phạm Lôi Trạch vốn là kẻ cuồng tự đại. Nếu là đối lại lúc bình thường, nói không chừng còn cho Tát Bác Tập Tư chút thể diện. Nhưng một khi rơi vào trạng thái chiến đấu, Phạm Lôi Trạch lập tức sẽ biến

thành một tên điên đích thực. Vì thắng lợi ngay cả mệnh lệnh của quốc vương bệ hạ cũng không chút do dự mà làm ngược lại, huống chi là hai cường giả này?

Chửi cho đã một trận, Phạm Lôi Trạch cũng không để ý đến hai thánh cấp cường giả nữa, tiếp tục điên cuồng gào thét chỉ huy tướng lĩnh thủ hạ. Bố trí toàn cục chiến trận của lão được truyền đạt xuống dưới, khiến cho đoàn quân Bào Hao đã lặng lẽ dần dần chiếm được thế chủ động trên chiến trường. Trong tình huống mà mọi người không phát hiện được, đã bí mật bao vây đội quân của bọn người Á Hi Bá Ân lại.

Hai vị Thánh cấp cường giả cay đắng liếc mắt một cái rồi cũng đành bất lực thở dài. Về mặt bọn họ đều lộ vẻ đau lòng không thể tránh được. Chỉ huy chiến đấu quy mô lớn thế này vốn không phải là sở trường của họ. Bào Hao quân đoàn xuất phát dưới tay của Phạm Lôi Trạch, trận chiến này căn bản sẽ không có bất kỳ lo lắng gì.

Huống chi, những lời Phạm Lôi Trạch đã nói quả thực cũng có đạo lý, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán tất sẽ xảy ra biến loạn. Để quốc Lan Tư Lạc Đặc hôm nay sợ rằng cũng chỉ thông qua chiến tranh đổ máu mới có thể giải quyết hỗn loạn nhanh nhất. Nếu không một khi các bên rời khỏi thành Áo Sâm đi chiếm cứ các tỉnh lớn rồi tiếp tục triển khai đại chiến tranh đoạt thì chính là sự công kích có tính hủy diệt với đế quốc.

Bởi vậy, hai vị Thánh cấp cường giả mặc dù bị Phạm Lôi Trạch mắng chửi đến không còn thể diện, cũng đành phải nuốt nước đắng lại, tuyệt không dám cãi lại Phạm Lôi Trạch lúc này, tránh cho lão điên này có hành động điên cuồng gì thêm nữa.

Đã thu hết toàn cảnh chiến trường vào trong mắt, Hàn Thạc không khỏi thở dài một cái. Không dừng lại trong cái huyết động đã đào bới ra nữa, hần bay vút ra ngoài, hạ xuống thành bảo.

“Vèo vèo”, hàng loạt mũi tên bắn ở cự li xa xé gió lao về phía Hàn Thạc

Hạc Thạc cả kinh. Nhìn xuống phía dưới mới thấy mấy tên lính của đoàn quân Bào Hao vẻ mặt lạnh lùng đang trừng mắt nhìn hần chằm chặp. Không thể ngờ là bọn chúng còn cách rất xa mà đã phát hiện được hành tung của hần, lập tức bắn tên chặn đầu.

Đang đứng trên không cao hơn so với quân đoàn Bào Hao một tầng, Hàn Thạc lập tức niệm chú. Từ trời cao một tấm bạch cốt trắng phau hình thành cản lại toàn bộ loạt tên. Còn hần cứ vậy bình an lướt đến trung tâm tòa thành chỗ Phạm Lôi Trạch.

423. Chương 423:được Truyền Dạy

- Tiểu hỗn đản, tất cả đều lo đánh nhau sống chết hai ngày trời rồi, còn ngươi thì chết chỗ nào vậy? - Phạm Lôi Trạch vừa nhìn thấy Hàn Thạc lập tức nhin không được chửi ầm lên.

Lần chiến đấu này, Hàn Thạc coi như là nhân vật chủ chốt. Đột nhiên hần mất tích suốt hai ngày, thực sự làm mọi người lo lắng không ít. Nhất là Phí Bích, Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ còn đang nghĩ Hàn Thạc sợ tội nấp đâu đó, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Cũng may cơ cấu của Âm Mạc phát huy được năng lực kinh người. Lúc Hàn Thạc mất tích hai ngày thì các thành viên của Âm Mạc ẩn núp tại thành Áo Sâm không ngừng truyền ra các loại tin tức. Từ đó trợ giúp Phạm Lôi Trạch và lão Cáp Ân có thể đưa ra phán đoán chính xác để điều binh khiển tướng, chiếm hết tiên cơ của bọn Á Hi Bá Ân .

- Ừ, ta có chút chuyện riêng mà. - Hàn Thạc cũng không ngờ tới một quả hắc kiên tinh vậy mà có thể khiến hần ở trong Tử Vong Mộ Địa tới hai ngày. Vốn hần chỉ định đến xem thương thế của Thổ Giáp Thi xong là về ngay, không ngờ lại đi lâu như vậy. Lúc này nghe Phạm Lôi Trạch quát mắng cũng chỉ có thể xuê xoa.

- Tốt rồi, bớt lằng nhằng đi, cũng may là ngươi đến vừa kịp lúc. Mau nói cho ta tình hình của bọn chúng trong thành ra sao, để từ đó chúng ta có thể đánh một trận quyết định. Miễn cho bọn Á Hi Bá Ân chạy thoát ra ngoài. Nếu không, Lan Tư Lạc Đặc sau này sẽ còn phát sinh chiến đấu lâu dài đấy. - Phạm Lôi Trạch không khách khí, vội vàng giục ngay Hàn Thạc báo tình hình cho lão.

Vào thời điểm mấu chốt này, Hàn Thạc cũng không nói nhiều. Thông qua tầm mắt của mười hai Huyền ma, hắn đem tình hình trong các khu vực của thành Áo Sâm tả lại cho Phạm Lôi Trạch. Kể luôn cả những bàn bạc hiện giờ của Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư.

Phạm Lôi Trạch bình tĩnh nghe miêu tả của Hàn Thạc rồi truyền đạt một loạt mệnh lệnh. Bên cạnh lão bây giờ chẳng những có các tướng lĩnh thủ hạ mà còn có cả một trong ba thủ lĩnh Âm Mạc - Ai Mễ Á Tư. Tại thời khắc quan trọng này, Ai Mễ Á Tư bỗng chốc lại trở thành thủ hạ của Phạm Lôi Trạch. Thông qua phân phó của Ai Mễ Á Tư, cơ cấu khổng lồ của Âm Mạc lần lượt loan tin tức đến từng góc thành Áo Sâm.

Lúc này Hàn Thạc mới biết, hai ngày qua tại thành Áo Sâm đại chiến không ngừng. Bởi vì Tra Lí Tư không hề nói chút đạo lý hay tình nghĩa, cứ thế ra sức hạ sát thủ. Ngoại trừ Lao Luân Tư, thế lực của hai vương tử còn lại cũng bị thương tổn rất lớn. Tra Lí Tư rõ ràng định đuổi tận giết tuyệt, vẫn không ngừng bức bách hai vương tử kia.

Hai vương tử kia cũng không phản ứng được gì nhiều. Qua hai ngày tổn thất thảm trọng, bất đắc dĩ phải tới thành bắc, đạt được hiệp nghị với Lao Luân Tư, chuẩn bị hợp ba phương thế lực cùng nhau đồng thời đối phó Tra Lí Tư.

Có thêm lực lượng của hai vương tử, lại được Phạm Lôi Trạch dẫn Bào Hao quân đoàn tới, lực lượng của Lao Luân Tư giờ đã không kém hơn Tra Lí Tư. Trong hai ngày qua, gã đã làm chủ được chiến trường ở thành bắc. Nhờ sự an bài của Phạm Lôi Trạch, lực lượng trong tay hai vương tử nọ đã được vận dụng từ từ chiếm lại mấy khu vực của bọn họ trước kia bị bọn Á Hi Bá Ân khống chế.

Xem ra trước mắt thì quả thực là lực lượng trong tay lão hồ li Á Hi Bá Ân đã ẩn ước bị tiêu hao không ngừng. Rốt cuộc không thể trở thành đại thế lực duy nhất tại thành Áo Sâm.

Cũng trong thời gian hai ngày này, Không Gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư thường tuần phòng chung quanh cả bốn phía tường thành, phong bế toàn bộ các ma pháp truyền tống trận đi ra bên ngoài thành Áo Sâm. Tuyệt không để kẻ nào có thể lợi dụng Truyền tống trận trong thành gọi viện binh.

Trong toàn thành Áo Sâm, mấy cái ma pháp Truyền tống trận không gian cỡ lớn đều do Không Gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư bố trí. Tuy nói là bị bọn Á Hi Bá Ân và Lao Luân Tư bất ngờ dùng trọng binh trấn giữ, nhưng cũng chỉ là chiếm được trận pháp mà thôi. Điều không thể làm cho các ma pháp trận đang phong bế này vận chuyển.

Bởi vậy nên ai cũng không thể lợi dụng ma pháp trận điều động quân đội ở thành thị của bản thân đến đây cứu viện. Điều đó đảm bảo trong khoảng thời gian ngắn này thì chiến trận tại thành Áo Sâm sẽ không mở rộng ra ngoài. Ai có thể nhanh chóng giành thắng lợi tại đây thì có khả năng nhất trong việc đăng quang lên ngôi vị đế vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

- Được rồi, người có sự tình gì thì đi giải quyết đi! - Dựa theo miêu tả của Hàn Thạc về tình thế các khu vực trong thành Áo Sâm, Phạm Lôi Trạch truyền đạt các mệnh lệnh cần thiết cho các tướng lĩnh thủ hạ. Ngoảnh lại thấy hắn vẫn đứng đó, lão không nề nang xua hắn đi.

Hàn Thạc sưng người rồi gật nhẹ, không nói nhiều đi về hướng mà ba nữ nhân của hắn đang ở.

Trước mắt đã thấy cả ba nàng đang đợi hắn trong đại sảnh ở tầng hai trong thành bảo. Thông qua Huyền ma, Hàn Thạc đã sớm thấy bọn họ đang ở sau lưng hắn thì thầm chuyện gì đó không rõ. Thế nhưng xem chừng thì thấy đã không còn sự xa cách cực lớn như hai ngày trước. Tuy không thể nói là tới mức hòa hợp nhưng cũng không đến mức khắc khẩu nhau.

Thành thật mà nói thì trong lòng Hàn Thạc bây giờ vẫn thấp thỏm không yên. Cũng không quá dũng cảm đối mặt với cả ba. Nhưng mà hắn biết có một số việc cũng không thể trốn tránh mãi được. Đã biến đi hai ngày, nếu không đến thì cả ba nàng cũng không thể nào nói nổi. Cũng chỉ còn cách dày mặt đi tới đại sảnh mà thôi.

Khi Hàn Thạc cố tình dậm mạnh bước chân ngoài đại sảnh thì ba nữ nhân đang thì thầm thành linh im bật. Ánh mắt đột nhiên đều tụ cả vào hắn đang đứng trước cửa. Sáu con mắt như lửa tấp vào mặt hắn khiến Hàn Thạc cảm giác rất không thoải mái.

Ho khan một tiếng rồi Hàn Thạc cười ngượng ngập:

- Ài, đều ở cả đây à!

Phỉ Bích tức giận trừng mắt:

- Xem nha, đều đang đợi đại nhân vật chàng đó. Thật chúng ta không tài nào dám giống như chàng. Đang lúc đại chiến thì đùa giỡn mất tích. Nếu không biết chàng sớm đã có chỗ ở trước kia, nói không chừng đã có người rời thành tìm chàng rồi đó!

Vừa nói, cặp mắt sáng của nàng vừa đảo sang hai người Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ, rõ ràng ngụ ý gì đó.

Ngải Mễ Lệ vẫn thản nhiên như thường, nét miệng thoáng hiện nụ cười đáng yêu nhìn Hàn Thạc, không hề có một chút thay đổi trước mấy câu nói của Phỉ Bích. Chỉ có gương mặt ngây thơ của Phạm Ny khẽ biến đổi một chút. Hoặc là vì chưa quá thân thuộc với Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích nên gương mặt nàng bất giác ửng hồng.

- Ta cũng không biết nên bỏ đi một chút, vậy mà cũng đã hai ngày rồi. Bất quá ta xem ra khi ta không ở trong thành thì tình hình lại ngược lại chuyển biến rất tốt. Bên chúng ta không phải đang dần chiếm ưu thế sao? - Hàn Thạc tự giễu khẽ cười, thoải mái nói với ba nữ nhân.

- Chàng không ở trong thành, mọi chuyện đều phải trông vào tổ chức để thu thập tin tức. Hai ngày vừa rồi, các thành viên của tổ chức đều cực kỳ bận rộn. Lại còn phải cẩn thận muốn chết, chỉ sợ thành bìa đỡ cho việc thay đổi quyền lực. Bất quá nói thật thì phụ thân của Phạm Ny đích xác là một nhân vật tài ba. Có thúc ấy tọa trấn, tình hình bên ta mới từ từ tốt lên. - Ngải Mễ Lệ nhẹ nhàng mỉm cười, nói với Hàn Thạc.

Trong cả ba thì Ngải Mễ Lệ biết được nhiều bí mật nhất của Hàn Thạc. Cũng hiểu được là hắc nham trong tay bí mật của Tử Vong Mộ Địa. Nàng đại khái đoán là hắc nham đã thông qua Truyền tống trận đi tới Tử Vong Mộ Địa nên không cũng không quá lo lắng về chuyện hắc nham đột nhiên rời đi, trái lại còn không ngừng khuyến khích hai nàng kia.

- Hừ! Con người ông ấy luôn thích chiến trận mà. - Phạm Ny nghe Ngải Mễ Lệ tán dương phụ thân nàng nhưng không hề lộ ra một điểm vui mừng mà còn lộ ra chút oán giận.

Đã nghe Phạm Ny kể qua một lần nên Hàn Thạc biết Phạm Lôi Trạch lúc mẫu thân của Phạm Ny lâm bệnh nặng thì vẫn có mặt tại chiến trường. Đến khi mẫu thân nàng mất đi thì lão cũng không có mặt bên cạnh, điều này Phạm Ny vẫn khắc sâu trong lòng, xem bộ vẫn chưa thể tha thứ cho lão.

- Ông ấy cũng là vì biên cương phía nam của đế quốc mà thôi. Nếu không có ông ấy chinh chiến sa trường, chẳng biết là ở đó sẽ phát sinh bao cảnh nhà tan cửa nát! Phạm Ny muối muối, kỳ thật phụ thân muối cũng không dễ dàng gì. - Ngải Mễ Lệ than nhẹ một tiếng, dịu dàng khuyên bảo Phạm Ny.

- Muối cũng biết là vậy. Chỉ là muối thấy mẫu thân trước lúc ra đi vẫn một mực nhắc đến ông ấy. Vậy mà ngay cả một cơ hội gặp mặt cuối cùng cũng không có... - Giọng nói của Phạm Ny thấp dần, dường như một nỗi thương tâm đang dâng lên trong lòng. Một thoáng vẻ thương xót bất lực hiện lên trên cặp lông mày của nàng.

- Được rồi, được rồi! Cùng tỷ nói chuyện cho cởi mở khúc mắc trong lòng đi. Đừng nên trầm mê mãi trong bi thương như vậy. - Phỉ Bích cũng nói một câu an ủi. Xem bộ quan hệ giữa ba nàng đã hoàn toàn hòa hợp, cũng không như Hàn Thạc suy đoán là sẽ xảy ra đối chọi gay gắt.

Đang định nói cái gì đó để khóa lấp thì Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được Lục Ma Phong trong cơ thể đang lay động làm hấn cả kinh. Nhắm mắt suy nghĩ một chút, hấn đột nhiên hiểu ra, lập tức mừng rỡ:

- Xem ra ta phải tu luyện một chút rồi!

Trong hai ngày qua tại thành Áo Sâm đại chiến không ngừng, nhất là ở khu thành bắc chiến sự lại càng diễn biến nóng bỏng. Trong một khoảng thời gian cực ngắn đã có trên một vạn binh lính tử trận ở đây. Trong đó các thành vệ quân đều là bộ đội tinh nhuệ, binh lính của Bào Hạo quân đoàn trong tay Phạm Lôi Trạch lại càng lợi hại. Những binh lính này chết trận để lại sát khí ngập trời cùng với lực lượng linh hồn và phần nộ.

Loại lực lượng này làm cho người bình thường cảm giác bị áp chế, tựa như có một tòa núi lớn đè ở trước ngực, làm cho người ta một cảm giác nặng nề. Một số cường giả lại càng cảm giác được rõ hơn điều này.

Bất quá đối với loại lực lượng mặt trái này của sát khí và người chết thì tại Kỳ Áo đại lục cũng chỉ có một số ít Vong Linh pháp sư cường đại là có thể thu được một chút linh hồn mạnh mẽ. Mà luyện chế ra một số bất tử sinh vật đặc biệt nhưng có khả năng trực tiếp hấp thụ lực lượng này thì chưa hề có.

Chỉ có điều ma công mà Hàn Thạc tu luyện lại có thể trực tiếp hấp thụ sát khí ngưng tụ. Linh hồn của những binh lính vừa chết còn chưa tiêu tán trong trời đất kia còn lưu lại nỗi sợ hãi và oán hận vô tận lúc còn sống mà Lục Ma Phong cũng có thể thoải mái hấp thụ. Nên bây giờ nó chính là cảm ứng được loại lực lượng quen thuộc này đang bao phủ xung quanh nên mới khẩn thiết phát ra tín hiệu.

- Có chuyện gì vậy, sao tự nhiên lại muốn tu luyện? - Phi Bích lấy làm quái lạ nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Điều này cũng không quá khó giải thích, là liên quan đến vũ kỹ đặc thù mà ta tu luyện. Cũng như sát khí dày đặc trên người của Bác Lan Tư đều là do những người mà lão hạ sát thủ đã bắt tri bắt giác lưu lại trên người. Từ đó lão có thể lợi dụng sát khí này để chấn nhiếp nhân tâm.

- À, đúng rồi. Loại lực lượng này đối với Bác Lan Tư cũng rất hữu dụng. Chỉ cần ta giúp lão chặn lấy thì lão có thể nhân cơ hội thu được một ít sát khí đang tràn ngập ở đây. Tốt lắm, ta không nói nhiều với các nàng nữa, trước mắt phải đi tìm Bác Lan Tư đây. - Hàn Thạc thuận miệng giải thích rồi đột nhiên nhớ tới Bác Lan Tư liền vội vã đi ra ngoài.

- Tên hỗn đản này! - Phi Bích ngậy người một lúc rồi phát hiện thấy Hàn Thạc đã biến mất không thấy thì nhin không được mắng một câu.

Trong hai ngày vừa rồi, tâm tình lãnh khốc đã nhiều năm của Bác Lan Tư có phần không ổn định. Trước mặt lão, vũ kỹ thần kỳ của Hàn Thạc vẽ ra một hình ảnh khó có thể tưởng tượng. Chỉ cần nghĩ tới có thể tu tập nó là lão đã lập tức trở nên hưng phấn.

Tới tuổi tác cũng như cảnh giới của Bác Lan Tư sẽ không giống loại truy cầu lâm khi vô bổ của những người tuổi trẻ. Chỉ có một chút lợi ích thực chất mới có thể khiến lão hưng phấn. Làm sát thủ đã nhiều năm, Bác Lan Tư luôn luôn tự nhận là tỉnh táo phi thường. Vậy mà hai ngày này liên tiếp bị vũ kỹ thần kỳ của Hàn Thạc làm cho tin phục, tâm trí của lão cũng khó giữ được bình tĩnh.

- Hai ngày rồi! Hy vọng tiểu sư huynh không có việc gì mới tốt. Tại thế giới này có lẽ cũng chỉ có tiểu sư huynh mới có thể chỉ rõ cho ta phương hướng chính xác. - Bác Lan Tư trong lòng cứ ám ảnh pháp phòng. Lão cũng không phải là thực tâm lo cho Hàn Thạc mà chỉ sợ ngọn đèn sáng duy nhất trên đời của lão vụt tắt.

“Vèo”, một tiếng vang nhỏ lọt vào lỗ tai, Bác Lan Tư cả kinh. Sát khí trên thân lập tức thu lại, giọng lạnh như băng:

- Ai?

- Ai da. Là ta! - Hàn Thạc cười khê rồi hạ thân đáp xuống bên cạnh Bác Lan Tư.

Bác Lan Tư trong lòng tim đập rộn ràng. Bất quá lão không hề lộ ra mà cung kính khom người hành lễ:

- Sư huynh!

Đang trong lúc đại chiến, Bác Lan Tư không am hiểu về chỉ huy chiến đấu nên ngồi một mình trong một căn phòng trên lầu ba.

Cường giả bên cạnh Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư quá nhiều, Bác Lan Tư cho dù lợi hại cũng vô pháp hành thích đắc thủ. Giờ đây trong thành bảo cao thủ nhiều như mây, Lao Luân Tư căn bản sẽ không phải lo lắng đến an nguy của bản thân. Thành ra lão đột nhiên trở thành nhàn rỗi ngồi vờ một mình trong phòng.

- Ta tìm người có chính sự. Đi thôi, chúng ta lên căn phòng cao nhất của thành bảo! - Hàn Thạc không nhiều lời, cười nhẹ phân phó.

Bác Lan Tư không nói hai lời, lập tức gật đầu đáp ứng, cùng với Hàn Thạc bay lên chỗ cao nhất của tòa thành.

Lúc trước nhập môn, Hàn Thạc đã đem một ít quy củ nói qua với Bác Lan Tư, nên bây giờ lão nắm rất vững. Trong đó việc không được cãi lại trưởng bối lại càng được Hàn Thạc nhấn mạnh. Là sư huynh truyền

thụ vũ kỹ cho lão, Hàn Thạc dĩ nhiên là trưởng bối của lão rồi. Lão đã sống nhiều năm như vậy tất nhiên sẽ không ngờ nghêch để không hiểu rằng giờ đây mệnh lệnh của hắn là quan trọng nhất.

Giữa lúc chiến trận đang nóng bỏng, Hàn Thạc mang theo Bác Lan Tư bay thẳng lên lầu cuối. Sau khi hạ xuống, hắn mỉm cười:

- Vốn sau khi nhập môn mới có thể truyền thụ vũ kỹ cho người. Bất quá bây giờ chiến hỏa không dứt, toàn bộ thành Áo Sâm dày đặc lực lượng đặc thù, có lẽ người cũng cảm ứng được. Ta sau khi truyền thụ vũ kỹ đặc thù cho người đã nói, chính là lợi dụng lúc lực lượng chưa tan, trước hết trợ giúp người hấp thu để có thể đột phá thực lực.

Hàn Thạc còn chưa nói xong, Bác Lan Tư đã mừng rỡ như điên. Lão ngày ngóng đêm mong đã lâu, vừa nghe Hàn Thạc muốn truyền thụ loại vũ kỹ mà bản thân hết sức ngưỡng mộ này thì cực kỳ hưng phấn đến mức không thể kiềm chế được, thân thể có chút run rẩy.

Lại nghe Hàn Thạc nói đến vũ kỹ này có thể hấp thu loại lực lượng kia, lão lại càng hưng phấn đến mê muội, thanh âm run rẩy:

- Sư, sư huynh, người nói là lực lượng áp chế người ta đang lượn lờ trong thành Áo Sâm kia có thể dùng vũ kỹ để hấp thu?

Hàn Thạc cười cười, gật đầu:

- Đương nhiên! Mọi loại lực lượng trên thế giới này đều có thể lợi dụng để hấp thu. Tử khí và sát khí cũng là một loại lực lượng của linh hồn. Thôi, nói vậy người cũng cảm giác được sát khí chưa tan đang ngập trời của binh lính tử trận. Chỉ cần người nắm vững Thái Thần Ma Đạo thì có thể trực tiếp hấp thu loại lực lượng này.

- Đúng vậy, ta có thể cảm giác được bất luận loại sát khí nào trên chiến trường. Nhưng loại lực lượng này không thuộc về ta. Ngay cả sát khí trên người ta cũng không có biện pháp quen thuộc để nắm vững, nói chỉ là lợi dụng lực lượng của kẻ khác. - Bác Lan Tư thẳng thắn nói.

- Nín thở ngưng thần, ta sẽ giúp người thuần thực một chút loại lực lượng mới này! - Hàn Thạc quát nhẹ một câu, tới phía sau của Bác Lan Tư. Một luồng Ma Nguyên Lực bỗng nhiên chui vào trong cơ thể lão.

Bác Lan Tư đã tu luyện mờ mịt nhiều năm như vậy dĩ nhiên đối với việc vận dụng sát khí mơ hồ có ít nhiều tâm đắc. Trong kinh mạch của lão tràn ngập sát khí mà có thể thông qua Thái Thần Ma Đạo để chuyển hóa trực tiếp thành lực lượng riêng biệt. Chỉ là lão không biết cách vận dụng mà thôi.

Lúc luồng Ma Nguyên Lực của Hàn Thạc đột nhiên cuồng mãnh tiến vào cơ thể Bác Lan Tư thì bắt đầu trợ giúp cơ thể lão thả lỏng để từ trạng thái hỗn loạn về bình lặng. Lợi dụng Ma Nguyên Lực trước tiên hấp thụ các luồng sát khí không tinh thuần đang lưu động quanh kinh mạch của lão.

Lúc này trong đầu của Hàn Thạc xuất hiện rõ ràng sự vận hành kinh mạch của Thái Thần Ma Đạo. Hắn căn cứ theo trí nhớ đó chuyển vận các luồng sát khí trong cơ thể Bác Lan Tư cho phù hợp. Theo sự điều khiển của hắn, các luồng sát khí này từ từ di chuyển theo một quỹ tích kỳ lạ.

- Nhớ kỹ phương pháp lưu động này. Nó có thể làm thực lực của người càng thêm cường đại. - Hàn Thạc quát nhẹ một câu rồi tổng một luồng Ma Nguyên Lực vào cơ thể Bác Lan Tư.

Cùng lúc đó, Lục Ma Phong từ trong cơ thể của hắn bay vọt lên trời. Ấn theo tâm ý của Hàn Thạc, nó không ngừng xoay tròn hình thành từng tầng mây máu rồi từ từ hấp thụ từng chút một các loại lực lượng mặt trái khiến con người tâm phiền ý loạn đang lượn lờ trong thành Áo Sâm.

424. Chương 424:hiện Tượng Lạ Trên Bầu Trời

Bác Lan Tư vừa nghe nói loại phương thức lưu động này có thể làm lão trở nên càng thêm cường đại thì lập tức tập trung chú ý, không dám buông lỏng chút nào.

Trong cơ thể Bác Lan Tư tràn ngập sát khí. Chúng được Ma Nguyên Lực dẫn dắt từ từ lưu chuyển trong kinh mạch của lão thành một quỹ tích hoàn mỹ. Mỗi khi kết thúc một vòng lưu chuyển, lão đều có thể cảm

giác được trong cơ thể tựa hồ có thêm một chút gì đó. Tuy nhiên Bác Lan Tư chỉ có thể toàn lực nhớ kỹ phương thức lưu động sát khí này mà không có khả năng tự bản thân thao túng sự lưu chuyển của sát khí.

- Chú ý, đây là một đoạn khẩu quyết. Chỉ khi người nhớ kỹ đoạn đoạn khẩu quyết này mới có thể lý giải vận dụng để tự chủ thao túng lực lượng chuyển vận sát khí trong cơ thể mà không cần Ma Nguyên Lực của ta dẫn dắt! - Hàn Thạc ở bên cạnh Bác Lan Tư quát khê một câu.

Bác Lan Tư tâm thần chấn động, không dám nhúc nhích chút nào chờ nghe Hàn Thạc truyền lại khẩu quyết. Đối với lão mà nói, mỗi việc làm của Hàn Thạc đều mới lạ, mỗi một câu của hắn đều hàm chứa sự huyền ảo thần bí. Lão hoàn toàn mù tịt về loại vũ kỹ kia, nhưng từ Hàn Thạc mà lão biết nó cực kỳ thần kỳ. Mắt thấy cơ hội hiển hiện trước mắt, lão dù thế nào cũng không dám buông lỏng.

Thanh âm trầm thấp của Hàn Thạc vừa vang lên bên tai, Bác Lan Tư cũng không suy nghĩ lung tung nữa. Đến khi thanh âm của Hàn Thạc lại vang lên lần nữa thì lập tức vất bỏ tạp niệm, chăm chú lắng nghe. Mặc kệ chưa thể lý giải được hay không, lão trước tiên cứ cố gắng nhớ kỹ khẩu quyết.

Hàn Thạc nói liên tiếp ba lần, sau đó chậm rãi giải thích một chút tri thức cơ bản của ma công. Dẫu sao thì ma công cũng đến từ thế giới khác, không giống các hệ vũ kỹ ma pháp trên đại lục Kỳ Áo. Bác Lan Tư cũng chưa bao giờ tiếp xúc với người ở đó, muốn trong thời gian ngắn giải thích cho được hàm nghĩa chân chính của khẩu quyết tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Về một số vấn đề thường thức, Hàn Thạc không ngại phiền hà mô tả cho Bác Lan Tư một lần. Sau khi lão đã nhớ kỹ khẩu quyết liền giảng giải lần nữa. Mặc kệ lão có nghe hiểu được hay không, hắn cứ ra sức nói hết những kinh nghiệm về Thí Thần Ma Đạo của mình cho lão nghe.

- Tốt lắm, ta đem một phần Ma Nguyên lực lưu lại trong cơ thể người. Từ đó trợ giúp người hình thành xoáy lốc trong cơ thể hấp thụ sát khí. Còn thì người tự mình thể ngộ đi, cái gì không hiểu thì tạm thời gác lại, đợi ta xong việc sẽ quay lại giải thích. - Hàn Thạc thấy cũng đã tạm ổn liền căn dặn Bác Lan Tư.

Quý tích vận hành của Ma Nguyên lực trong người Bác Lan Tư đột nhiên biến đổi, chậm rãi hội tụ lại trước ngực của lão rồi xoáy tròn cuộn lên, đưa sát khí đang tràn ngập trong người lão hình thành một cái vòng xoáy người ngoài khó thấy.

Đang lúc đó, trước ngực Bác Lan Tư đột nhiên phát ra một luồng sát khí dày đặc như thực chất, sát ý nồng đậm như lợi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, dẫn theo dục vọng giết chóc hủy diệt. Các luồng sát khí đang lượn lờ xung quanh trong không khí thành linh đường như bị lực lượng một gốc trước ngực của lão dẫn dắt, từng tia hội tụ về đó.

Bác Lan Tư trong lòng mừng như điên. Nếu không phải thân thể đang bị bất động thì có lẽ lão đã hưng phấn quỳ gối khấu tạ Hàn Thạc rồi!

Tạo ra luồng sát khí này thì người trực tiếp hưởng lợi ích nhất là Bác Lan Tư. Từ trước tới giờ, lão chưa từng cảm ứng được rõ ràng sát khí lưu động trong người như lúc này. Lực lượng trong cơ thể lão được hình thành qua một cái lốc xoáy thần bí vô cùng, hấp thụ từng chút một sát khí đang dày đặc tại thành bắc. Đưa sát khí này hội tụ trước ngực, qua vòng xoáy ở đây hình thành từng đợt lực lượng lạnh lẽo phân tán ra trong cơ thể lão.

Bác Lan Tư còn chưa thể lĩnh ngộ phương pháp sử dụng loại lực lượng này, nhưng lão biết rõ là nó ẩn chứa lực tàn phá khủng khiếp. Những người thường tuyệt đối không thể hấp thu lực lượng này. Từng đợt ào ạt nhập vào cơ thể lão nhưng không hề có một chút phá hoại mà ngược lại còn từ từ dung hợp với lực lượng của sát khí trong cơ thể lão.

Loại cảm giác này chỉ có một chữ “Sảng khoái” là có thể biểu đạt!

- Tốt lắm, người cứ đợi tại đây không cần di động. Chỉ cần cẩn thận thể ngộ những gì ta vừa mới nói với người. Ừ, trước mắt thân thể người cũng chưa từng rèn luyện cái này nhiều, xương cốt chưa đủ cứng rắn, rất nhiều kinh mạch cũng chưa thông, tạm thời cũng chưa thể hấp thụ nhiều sát khí. Đến khi người có cảm giác thân thể không thể tiếp nhận thì dùng sức vỗ ngực một cái, có thể định chỉ hấp thu lực lượng. - Hàn Thạc lặng lẽ buông tay, căn dặn Bác Lan Tư một câu rồi không chờ lão nhiều lời đã bay về chỗ xa của một mái nhà khác.

Binh tướng hai bên vẫn không ngừng đại chiến, lực lượng sát khí đang lượn lờ trong thành Áo Sâm phần nhiều là có lợi cho Hàn Thạc. Bác Lan Tư đã được hấn trợ giúp hấp thụ một chút mà thực lực đã đột phá. Hàn Thạc một người một Lục Ma Phong lại càng có thể hấp thụ nhiều lực lượng.

Nếu Hàn Thạc cứ đợi bên cạnh Bác Lan Tư, một khi hấn bắt đầu hấp thụ lực lượng thì nó có bao nhiêu sẽ chui hết vào người hấn, ảnh hưởng đến tốc độ hấp thụ của lão. Tốc độ hấp thụ của Bác Lan Tư chẳng những chất lượng sẽ giảm lớn mà còn ít đi. Bởi vậy mà Hàn Thạc mới rời khỏi lão.

Ma Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng chuyển vận. Bầu trời trên đỉnh đầu Hàn Thạc hình thành một xoáy lốc khổng lồ, lớn gấp nhiều lần so với cơn lốc xoáy trong người Bác Lan Tư. Được Ma Nguyên lực làm lực lượng chống đỡ, nó bắt đầu chậm rãi xoay tròn cuộn lên.

Các loại sát khí khổng lồ đang lượn lờ trong khu thành bắc đột nhiên như dòng chảy nhỏ chảy về biển hội tụ rất nhanh về cơn xoáy trên đầu Hàn Thạc. Trong lúc nhất thời, phong vân trên bầu trời ở thành bảo biến sắc. Những người bình thường cảm thấy áp lực như từ từ giảm bớt, song đám cường giả thì sợ hãi biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên trời, thần tình hiện ra vẻ cổ quái.

Trên bầu trời của thành bảo xuất hiện hai hiện tượng lạ. Một cái là huyết vân do Lục Ma Phong hình thành, cái kia là cơn xoáy màu đen khổng lồ quái dị. Huyết vân lấy Lục Ma Phong làm trung tâm, nhanh chóng hấp thụ các loại lực lượng hỗn loạn sợ hãi, cừ hận. Cơn xoáy màu đen khổng lồ kia thì điên cuồng thôn phệ sát khí trùng thiên.

Hai hiện tượng lạ đột nhiên xuất hiện trên bầu trời của thành bắc sinh ra ảnh hưởng đối với các lực lượng mặt trái của con người, làm cho rất nhiều cường giả thất kinh!

- Bồ Lãng Đặc đại nhân, người cảm thấy được không? - Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư có chút ngưng trọng hỏi lão Thánh kỵ sĩ.

Tên Thánh kỵ sĩ tên gọi là Bồ Lãng Đặc kia nhíu mày, dõi nhìn hai cái hiện tượng lạ xa xa trên bầu trời của thành bắc, trầm giọng:

- Ta có thể cảm giác được lực lượng tà ác tồn tại ở đó. Lực lượng này rất xa lạ, tràn ngập hỗn loạn giết chóc điên cuồng. Cũng không giống lắm với lực lượng của Thiên Tai giáo hội, rốt cuộc là sao vậy!

Thấy ngay cả Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc kiến thức bất phàm mà cũng không biết, Đặng Phổ Tư hơi kinh hãi, lẩm bẩm:

- Tinh thần lực của ta có thể cảm giác được lực lượng này đến từ tướng sĩ chết trận. Nhưng mà lực lượng của tướng sĩ không phải là đều về với thiên địa sao? Thế nào mà lại bị lực lượng kia trói buộc cùng một chỗ? Chuyện này quả là khó hiểu!

- Đáng hận, nếu không có Tạp La Lạp và Tát Bác Tạp Tư thì chúng ta có thể đến đó xem xét rồi. Rốt cuộc bây giờ chỉ có thể trông mắt nhìn, cũng không biết đã xảy ra tình huống gì! - Bồ Lãng Đặc tức giận, nhưng cũng đành bất lực.

Hiện tượng lạ trên bầu trời xuất hiện ở khu vực đóng quân ở thành bắc hiển nhiên là có quan hệ với người trong thành. Tuy nhiên giờ ở đó có trọng quân canh gác, lại thêm hai thánh cấp cường giả. Cho dù là Bồ Lãng Đặc và Đặng Phổ Tư cũng không dám mạo hiểm tiến vào tìm hiểu.

Đang lúc Bồ Lãng Đặc và Đặng Phổ Tư còn kinh hãi thì hai thánh cấp cường giả ở thành bắc cũng tương tự. Cả hai cũng đang ngẩng cổ nhìn sững vào hiện tượng lạ trên đỉnh đầu, sững sốt không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục Ma Phong tỏa ra mây máu khắp nơi. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi hình thành nên một màu đỏ máu yêu dị bao phủ toàn bộ thành bắc. Ánh mặt trời chiếu qua tầng mây máu nhuộm đỏ mặt đất, hòa trộn với máu loãng lênh láng ở dưới biển chiến trường thành một thể giới máu me tanh tưởi.

Màu đỏ máu toát lên vẻ yêu dị lóa mắt. Trong khung cảnh chiến trường, nó dường như thúc đẩy lực lượng cừ hận vô tận trong lòng người. Song phương giao chiến càng thêm bất chấp tất cả, người người chỉ biết hung hãn lao vào nhau công kích như những cỗ máy giết chóc, tổn thất hai bên bỗng chốc tăng vọt.

Cơn lốc xoáy khổng lồ do Ma Nguyên Lực của Hàn Thạc thúc đẩy thành giờ như là một cái vực sâu đen ngòm. Nó đang điên cuồng thôn phệ sát khí ngập trời tại thành bắc. Một vài Đại ma đạo sư và Đại kiếm sư đều có thể cảm giác được sự biến động về lực lượng. Hai thánh cấp cao thủ Tát Bác Tập Tư và Tập La Lạp lại càng cảm giác điều này rõ ràng hơn.

Về mặt hai người đều lộ vẻ kinh hoàng. Bị hiện tượng lạ trên bầu trời làm cho chấn động, hai người còn cho là biến hóa đang xảy ra trên không trung là do địch nhân đang tiến hành công kích mang tính hủy diệt với thành bảo, luống cuống chẳng biết làm thế nào cho phải.

- Các người mau hủy đi hai cái hiện tượng lạ quái dị này đi, nhất định là hành động của địch nhân nhằm vào chúng ta! - Phạm Lôi Trạch cũng có chút rối loạn. Lão cũng đã từng nghe qua về uy lực hủy diệt của một số ma pháp cấm kỵ. Vạn nhất hai cái hiện tượng lạ trên đầu là khúc dạo đầu của hai loại ma pháp cấm kỵ hủy diệt, chỉ e là chúng sẽ biến sinh linh trong khu vực này vào cảnh khốn khổ lắm than. Lúc đó chỉ e là dù Phạm Lôi Trạch am hiểu chỉ huy chiến trường cũng không thể chạy thoát khỏi phương thức công kích trên diện rộng kia.

Hai thánh cấp cường giả đột nhiên liếc mắt nhìn nhau, lộ vẻ nghi hoặc. Tát Bác Tập Tư do dự nói:

- Lực lượng hình thành hai hiện tượng lạ trên cao kia khá cổ quái. Ta thấy tuyệt không phải là do Quang Minh giáo hội và Đặng Phổ Tư có thể tạo ra. Xem lực lượng này tràn ngập sự giết chóc hỗn loạn, khác xa lực lượng của hai người kia à!

- Ta cũng thấy không giống. Nếu nói là phe Á Hi Bá Ân có người của Thiên Tai giáo hội trợ giúp, ta còn có thể tin đây là công kích ma pháp kinh khủng nhắm vào chúng ta. Nhưng loại lực lượng này rõ ràng là mang theo khí tức tà ác, mà Thiên Tai giáo hội tuyệt sẽ không hợp tác với Quang Minh giáo hội. Bởi vậy có thể loại trừ khả năng này, cho nên ta thực sự thấy kỳ lạ. - Tập La Lạp cũng lộ vẻ nghi hoặc, chậm rãi nói ra cảm ngộ của lão.

Ai Mễ Á Tư nghe hai người nói xong, linh quang chợt lóe, mở lời:

- Biết đâu lại là do Thiên Tai giáo hội giả trò quỷ, mà mục đích là công kích bọn người Á Hi Bá Ân? Thánh kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội luôn là tử địch của Thiên Tai giáo hội mà, không phải là do họ xuất thủ đấy chứ?

Thật ra, trong lòng Ai Mễ Á Tư còn có một lý do không thể nói ra. Thân là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, hẳn biết rõ hơn người khác là dường như Hàn Thạc có chút dính dáng với Thiên Tai giáo hội. Mà Thiên Tai giáo hội lại là tử địch với Quang Minh giáo hội. Quang Minh giáo hội đã xem Hàn Thạc là công địch của bọn họ, như vậy thì Thiên Tai giáo hội nhất định sẽ tranh thủ trợ giúp để thiết lập quan hệ hữu hảo với Hàn Thạc.

Chỉ có điều, nói như vậy sẽ có tổn hại tới hình tượng của Hàn Thạc. Đối với bọn người như Ai Mễ Á Tư, Tập La Lạp, Tát Bác Tập Tư mà nói, vô luận là Quang Minh giáo hội hay là Thiên Tai giáo hội cũng đều chỉ là một loại tông giáo mà thôi. Bọn họ tuyệt không giống bình dân đối với hai tổ chức này kính sợ hay thù ghét, vì thế Ai Mễ Á Tư cũng không có thành kiến gì với Hàn Thạc.

Nhưng mà một số quý tộc bình thường của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sẽ có một chút bài xích với Thiên Tai giáo hội theo bản năng. Ai Mễ Á Tư vì không muốn bọn họ sinh ra ác cảm với Hàn Thạc nên mới không nói ra lý do này.

Tát Bác Tập Tư và Tập La Lạp nghe Ai Mễ Á Tư giải thích như vậy thì đều ngẩn ra một lúc, liếc nhìn nhau rồi Tập La Lạp nói:

- Cũng có thể như thế lắm!

- Hừ, lỡ như thật sự là nhằm vào chúng ta công kích thì bây giờ làm sao. Các người nếu không ra tay giải quyết, lực sát thương ma pháp này giáng xuống ở phạm vi lớn, trận chiến này căn bản không cần đánh nữa. Chúng ta sẽ cùng lĩnh đủ. - Phạm Lôi Trạch không thể yên tâm, quát to với hai người.

Nghe vậy, Tập La Lạp và Tát Bác Tập Tư lại do dự không biết làm thế nào. Nếu bọn họ phán đoán sai, sẽ dẫn đến một kết quả khó lường. Như vậy thì bọn họ thực sự không thể thừa nhận nổi.

Đang lúc mọi người đang do dự thì Ngải Mễ Lệ từ lầu hai đi tới. Nàng đang ở xa đã nghe mọi người thì thầm bàn bạc liền yêu kiều cười nói:

- Dám chắc là Bồ Lai Ân giở trò quỷ, các vị không cần khẩn trương!

Nàng vừa nói ra, cả bọn đều ngạc nhiên. Ai Mễ Á Tư lập tức hỏi dồn:

- Muội làm sao dám chắc?

- Hi hi, lực lượng này cũng chỉ có chàng là có khả năng thao túng. Trước kia muội đã chứng kiến, các vị không cần lo lắng, dám chắc là chàng rồi. Ngoại trừ chàng ra, muội cũng chưa từng gặp ai có thể thao túng được lực lượng mà các chiến sĩ đã chết đi còn lưu lại trên chiến trường này. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. - Ngải Mễ Lệ biết được rất nhiều bí mật của Hàn Thạc, mỉm cười giải thích.

Nghe Ngải Mễ Lệ khẳng định như vậy thì Kiếm thánh Tạt La Lạp mới đột nhiên phản ứng ra, cười ha hả:

- Đúng rồi, đúng rồi. Nhất định là Bồ Lai Ân, lần trước ta cùng hắn đã luận bàn. Hắn có thể sử dụng lực lượng tương tự như lực lượng đang tràn ngập bầu trời kia, phu nhân nhắc ta mới nhớ. Hóa ra là vậy!

Tạt La Lạp đã khẳng định thì dĩ nhiên có phân lượng hơn nhiều so với Ngải Mễ Lệ, lão vừa nói vậy thì mọi người chợt yên lòng. Bỗng dưng Tát Bác Tạt Tư bay lên trời, lại càng nhìn rõ thêm hai hiện tượng lạ. Ở chỗ một cơn xoáy màu đen cực lớn, từng luồng năng lượng kỳ dị bị nó hút vào từng chút một vào nóc thành bảo trên chỗ Hàn Thạc.

Bởi vậy, Tát Bác Tạt Tư xem như hoàn toàn hiểu được sự tình, yên lòng đáp xuống trước mặt mọi người, mỉm cười giải thích:

- Quả nhiên là do Bồ Lai Ân làm ra!

- Ủ, lúc trước chàng nói muốn tu luyện một chút rồi đột nhiên rời đại sảnh chỗ chúng muội. Xem ra chàng đúng là đang tu luyện vũ kĩ kia rồi, các người không nên lo lắng nữa. - Ngải Mễ Lệ nói thêm.

Ngải Mễ Lệ vừa nói như vậy, mọi người liền nhìn nhau kinh ngạc, cảm thấy chấn động đối với loại vũ kĩ thần bí Hàn Thạc đang nắm giữ kia!

Chỉ là đối tượng mà mọi người đang bàn tán lại đang gặp một vấn đề hóc búa. Đó là hắn đã dần không khống chế được các biến hóa của các loại lực lượng bên trong Lục Ma Phong.

Lúc này đây, bên trong thành Áo Sâm có quá nhiều các loại lực lượng hỗn loạn bởi vì số người chết do cuộc chinh biến rất lớn. Dẫn đến các loại lực lượng bất đồng như sợ hãi, cừu hận, phần nộ tràn ngập trong thành. Lại thêm các lực lượng ý chí ngoan cường các tướng sĩ tử trận hai phe quá lớn, trong một thời gian ngắn không thể nhanh chóng dung hợp khiến cho lực lượng trong Lục Ma Phong bắt đầu vận vẹo bất kham.

Bởi thế trong quá trình Lục Ma Phong tiếp tục hấp thụ cuộn cuộn các loại lực lượng mặt trái cực lớn trong thành để hình thành tầng mây máu càng lúc càng dày, đã khiến cho Hàn Thạc cảm giác có chút không thể khống chế.

Đợi đến khi hắn có phản ứng thì lực lượng khổng lồ mà Lục Ma Phong hấp thụ với lực lượng nội bộ của nó đã xảy ra hỗn loạn, làm cho Hàn Thạc khó khăn trong việc khống chế Lục Ma Phong. Các lực lượng mặt trái khổng lồ kia do oán hận ngút trời nên không thể trong một thời gian ngắn giao hòa, còn lực lượng bên trong Lục Ma Phong thì cố gắng điều hòa phân giải chúng.

Cứ như vậy, bên trong Lục Ma Phong xảy ra cảnh vô cùng hỗn loạn. Tầng mây máu uốn lượn như rồng bay lên, khí tức tà ác dày đặc dần dần khuếch tán từ nó, ảnh hưởng đến cả tướng sĩ song phương đang giao tranh ác liệt.

425. Chương 425:đột Biến Của Hàn Thạc

Hàn Thạc hiểu được đây đều là bởi vì hắn quá tham lam. Đến nước này thì cũng không có biện pháp nào giải quyết ổn thỏa.

Bản thân hắn và Lục Ma Phong vốn tâm thần hòa hợp. Lực lượng mặt trái bên trong nó tán loạn dần dần đã ảnh hưởng đến tâm cảnh bình tĩnh của hắn. Bất giác, một ý niệm giết chóc đột nhiên nảy sinh trong đầu hắn, như là độc dược mào đầu. Cùng lúc đó trái tim của hắn cũng đập nhanh dần.

“Không tốt!” Hàn Thạc thầm kinh hãi.

Loại tâm tình này đã rất lâu chưa trải qua, Hàn Thạc hiểu được đây là dấu hiệu nhập ma. Đáng hận là Lục Ma Phong vẫn không ngừng điên cuồng hấp thụ các lực lượng mặt trái trong thành Áo Sâm. Mà bản thân Hàn Thạc thông qua cơn xoáy lăm trung tâm đang thôn phệ sát khí ngập trời, hai loại lực lượng này đều cần hắn thao túng. Vừa làm cái nọ, vừa làm cái kia dẫn đến hắn bị ảnh hưởng nặng nề.

Đồng tử của Hàn Thạc dần dần ửng đỏ, các điểm huyết quang lờ lờ quanh thân. Một luồng lực lượng tà ác hung bạo từ cơ thể hắn bắt đầu tỏa ra. Tất Bác Tập Tư và kiếm thánh Tập La Lạp ở bên trong thành lập tức cảm ứng được biến hóa này.

- Sao lại thế này? - Tập La Lạp chấn động nhìn phía Hàn Thạc đang dọi trên nóc nhà.

“Lách cách!”

Tập La Lạp vừa nói xong thì trên nóc nhà lão đang dọi nhìn vang lên từng tràng “lốp bốp lùm bùm”. Từng tia sáng đỏ sậm bắn vụt ra ngoài. Một vùng phòng ốc xây từ đá nguyên khối bỗng chốc đổ sập.

Tất Bác Tập Tư sửng sốt một chút, chớp mắt đã phóng đến khu vực mà Hàn Thạc đang ngồi xếp bằng. Lão thấy gương mặt hắn đột nhiên vặn vẹo hiện ra vẻ dữ tợn. Còn đáng sợ hơn, cơn xoáy khổng lồ trên đầu hắn hình thành từng đạo huyết quang như những dòng điện chui vào cơ thể hắn.

Một lực lượng tà ác kinh khủng đột nhiên bộc phát ra từ trên người Hàn Thạc. Lấy hắn làm trung tâm, các kiến trúc chung quanh nối tiếp nhau đổ ầm ầm, một số binh sĩ trong thành bảo không kịp chạy ra lập tức bị dè nát. Trong nháy mắt gần một trăm người đã chết.

Không Gian hệ Thánh ma đạo sư Tất Bác Tập Tư lúc này sắc mặt đại biến. Lão không nói hai lời, vội vàng phóng thích kết giới phòng ngự đồng thời ngưng tụ tinh thần lực hết lớn:

- Bố Lai Ân!

Hàn Thạc đã sắp lâm vào Nhập Ma chi cảnh. Cặp mắt đã hoàn toàn đỏ ngầu, dường như có hai dòng máu tươi đang lưu chuyển trong đó, nhìn vô cùng đáng sợ.

Tiếng thét do Tất Bác Tập Tư ngưng tụ tinh thần lực mà thành như một mũi châm nhọn đâm vào trí não hắn. Hàn Thạc chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, trong khoảnh khắc thần trí tỉnh táo được một chút.

- Chỉ thấy con người của Hàn Thạc đảo “lục cục” một vòng rồi đột nhiên ngửa đầu hướng về bầu trời rít gào một tiếng. Một luồng sát khí khổng lồ hỗn tạp theo đó phóng lên cao. Đang lúc Tất Bác Tập Tư kinh hãi không hiểu chuyện gì thì Hàn Thạc đã như một tia chớp từ tòa thành bay lên trời cao, ẩn vào giữa tầng mây máu giữa bầu trời.

Tiếng gầm đáng sợ vang vọng cả khu thành bắc đang giao chiến, giống như tiếng sấm đi đùng vây. Rất nhiều cường giả đều cảm ứng được trong tiếng gầm gừ ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Từng người ngóng nhìn về phía khu vực Hàn Thạc rời đi, trong lúc nhất thời không biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

- Có chuyện gì vậy? - Kiếm thánh Tập La Lạp đến muộn một bước chỉ thấy một luồng sáng đỏ phóng lên cao thì vội vàng hỏi Tất Bác Tập Tư.

- Không biết, ta cũng không biết!

Tất Bác Tập Tư lúc này mới có phản ứng, lập tức lắc đầu bối rối trả lời. Nhìn tầng mây máu càng lúc càng dày giữa bầu trời, lão thì thào:

- Nhưng ta có một cảm giác không hay. Vừa rồi Bố Lai Ân khá đáng sợ. Lực lượng trên người hắn quá cường đại, đến mức ta thót cả tim.

Tạp La Lạp chấn động! Lão biết rõ thực lực chân chính của Tát Bác Tạp Tư mạnh ra sao. Vậy mà lại nghe Tát Bác Tạp Tư nói Hàn Thạc đột nhiên lộ ra lực lượng khiến lão hoảng sợ thì thật kinh ngạc, Tạp La Lạp ngưng trọng nói:

- Ta nghe trong tiếng thét của Bồ Lai Ân thì cảm giác được sát khí ngút trời cùng sự tà ác, xem ra có chút không hay.

- Ta cũng lo lắng điểm này, ánh mắt vừa rồi của hắn không có chút gì là nhân tính nữa. Thực sự làm ta cảm thấy rất xa lạ, rất bất đồng với chúng ta thấy lúc bình thường. Ta khẳng định trên người hắn đã xảy ra cái gì đó không thể lý giải được. - Tát Bác Tạp Tư cũng trầm giọng đáp.

Đột nhiên, Tạp La Lạp sợ hãi kêu lên một tiếng:

- Xem kia, tầng mây máu trên bầu trời đã di động rồi. Lại còn nhằm hướng bọn Á Hi Bá Ân!

- Hai vị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? - Phạm Lôị Trạch bước tới, nghiêm mặt dò hỏi.

Cùng đi với lão còn có đám Ai Mễ Á Tư và Ngải Mễ Lệ. Bọn họ đều nghe được tiếng rít gào kinh khủng kia vọng ra, trong lòng tràn ngập nghi hoặc không giải thích được nên lập tức chạy tới coi ra sao.

Trên lầu hai giờ chỉ còn Phạm Ny và Phỉ Bích, hai nàng cũng lập tức im bật, hoảng hốt nhìn về kẻ kia đang bay đi. Cũng không biết vì sao Hàn Thạc lại trở nên đáng sợ như vậy.

Tát Bác Tạp Tư cũng không trả lời câu hỏi của Phạm Lôị Trạch mà lo lắng cau mày nhìn trời.

Tầng mây máu kia vốn vẫn đang lặng lẽ đứng yên trên bầu trời. Nó vẫn không ngừng hấp thụ các loại lực lượng mặt trời trong thành bắc, thể tích càng lúc càng lớn nhưng không hề di động.

Nhưng lúc này thì nó đã bắt đầu chuyển động rồi!

Tầng mây máu di động khiến cho gió mây biến sắc. Một loại áp lực trầm trọng như núi áp xuống, kèm theo đó là khí tức vô cùng tà ác từ từ rời khỏi khoảng không trên bầu trời thành bắc, hướng về chỗ bọn người Á Hi Bá Ân.

- Ngải Mễ Lệ, muội có biết là chuyện gì không? - Ai Mễ Á Tư nhíu mày khó hiểu hỏi Ngải Mễ Lệ.

Trong mọi người ở đây thì Ngải Mễ Lệ là hiểu rõ Hàn Thạc nhất. Ai Mễ Á Tư vừa hỏi thì cả bọn đều quay sang nhìn nàng, biểu thị sự tò mò nghi hoặc.

- Đây là cái mà Bồ Lai Ân nói là Nhập Ma. Theo lời chàng nói thì cảnh giới này sẽ làm cho chàng trở nên điên cuồng, không thể khống chế được hành vi của mình. Tuy là vô cùng nguy hiểm nhưng cũng sẽ làm cho thực lực của chàng tăng mạnh đến một cảnh giới đáng sợ. Muội cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghe chàng nói qua một chút mà thôi. - Ngải Mễ Lệ cũng nhíu mày giải thích.

Ngải Mễ Lệ nói như vậy, mọi người nhìn lại dãy phòng ốc vừa sụp đổ. Trong số binh sĩ vừa chết thảm có cả một vài binh sĩ của thành bắc, mọi người lập tức đồng tình với nhận định của Ngải Mễ Lệ. Cả Tát Bác Tạp Tư và Tạp La Lạp cũng không dám tiến vào địa phương của Á Hi Bá Ân, nhưng Hàn Thạc sau khi ngưng tụ mây máu thật dày thì điên cuồng xông tới. Hành vi này rõ ràng không phải là bình thường.

- Không ổn, nói như vậy thì Bồ Lai Ân đang cực kỳ nguy hiểm. Chỗ đó cao thủ nhiều như mây, hắn bây giờ lại mất lý trí, vậy biết làm sao? - Tạp La Lạp lo lắng.

- Ài, cũng chỉ có thể tính từng bước thôi. Chúng ta không rời mắt khỏi hắn, nếu thật sự có gì đó không ổn thì sẽ nghĩ biện pháp cứu hắn vậy! - Tát Bác Tạp Tư cũng chỉ đành thở dài bất lực.

Lão vừa nói xong thì trong tay xuất hiện một quả thủy tinh cầu nhỏ màu lam to cỡ đầu người. Tát Bác Tạp Tư khẽ ngâm lên một ma pháp chú ngữ. Bên trong thủy tinh cầu đột nhiên bắn ra ánh sáng màu lam hoa mỹ, chúng lấp lánh rung động không ngừng như đá ném vào mặt hồ.

Theo tràng ngâm xướng của chú ngữ, lam quang từ từ bình lặng. Khi Tát Bác Tạp Tư ngâm xướng xong thì bên trong thủy tinh cầu đột nhiên xuất hiện một tràng cảnh rõ ràng.

Trong đó hiện ra hình ảnh toàn thân huyết quang lưu chuyển như điện xẹt của Hàn Thạc. Cặp mắt hấn giờ đã đỏ ngầu, Lục Ma Phong lơ lửng trên đầu. Xung quanh là tầng tầng mây máu, đang lao tới hướng đám người phía Á Hi Bá Ân.

Năm ngón tay đang cầm thủy tinh cầu của Tát Bác Tập Tư khê động. Hình ảnh bên trong đó bỗng không ngừng thay đổi phóng to rồi hiện ra bộ mặt đám người Á Hi Bá Ân và Đại vương tử Tra Lí Tư. Trong đó hai thánh cấp cường giả đều đang hoảng sợ nhìn tầng mây máu dày đặc đang từ từ cuốn tới đỉnh đầu.

- Thủy tinh cầu này là do phu nhân Cát Thụy Ti cho ta. Mặc dù không thể dự báo tương lai nhưng có thể thấy được cảnh tượng trong một phạm vi nhất định. Chỉ có điều lại không nghe thấy thanh âm. - Tát Bác Tập Tư giải thích.

- Hừ, rõ ràng có đồ vật tốt nhưng cứ một mực cất giấu. Thật là một tên gia hỏa ích kỷ. - Phạm Lôi Trạch hừ lạnh.

Tát Bác Tập Tư cười khổ:

- Sử dụng thủy tinh cầu này vô cùng hao phí tinh thần lực, phạm vi nhìn thấy cũng có hạn, lại không nghe thấy thanh âm nào, sao so với được Bồ Lai Ân thần kỳ kia chứ. Vì thế ta mới không đưa ra, không phải là ích kỷ gì cả.

- Được rồi, được rồi, chúng ta còn phải xem Bồ Lai Ân có gặp chuyện không may không. - Tập La Lạp không nhìn được ngắt lời Phạm Lôi Trạch rồi tập trung tinh thần nhìn vào biến hóa bên trong thủy tinh cầu nơi tay Tát Bác Tập Tư.

Trong lúc cả đám người bên Tát Bác Tập Tư đang chăm chú vào biến hóa trong thủy tinh cầu thì một số quý tộc thực lực yếu nhược bên phía Á Hi Bá Ân lại bị tầng mây máu áp chế đến mức chịu không nổi. Bọn chúng đều hồng hộc thở dốc dưới áp lực nặng nề.

- Mẹ nó chứ! Rốt cuộc là làm sao? Tự nhiên ở đâu bay ra một tầng mây đỏ như thế này! - Đại vương tử Tra Lí Tư cũng có cảm giác tim đập nhanh giống như có cả một tòa núi đè lên ngực, nói năng không được tự nhiên nữa, chịu không được ngẩng đầu quát mắng.

- Hai vị thánh giả, có biết đây là chuyện gì không? - Á Hi Bá Ân tuy là đại công tước của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nhưng bản thân lại không tu luyện vũ kỹ và ma pháp. Lão cảm nhận loại áp lực này làm nổi lên các ham muốn điên cuồng giết chóc. Trong tình huống đang cần tỉnh táo để xử lý tình hình, loại ham muốn này rõ ràng là công kích trí mạng. Bởi vậy, lão liền vội vàng hỏi hai thánh cấp cường giả kia.

Hai thánh cấp cường giả vẻ mặt ngưng trọng nhìn tầng mây máu trong không trung. Hai lão có thể cảm nhận rõ ràng bên trong đó lực lượng khổng lồ tích tụ ngày càng nhiều. Lực lượng này được hấp thụ từ lực lượng mặt trời không khuất phục phần nộ sợ hãi của ngàn vạn người chết, nó khổng lồ quá mức tưởng tượng, làm cho hai lão đều cảm thấy khiếp đảm.

- Là cái tên gia hỏa tên gọi Bồ Lai Ân kia giờ trò quỷ, ta có thể cảm giác được hắn ở trong đám mây máu kia! - Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc nghiêm mặt, trầm giọng nói.

- Là hắn? Tiểu tử này không phải muốn chết sao? Ngang nhiên tìm đến đây chịu chết! - Đại vương tử Tra Lí Tư cười lạnh.

Tại đây giờ đang có hai thánh cấp cường giả. Ngoài ra còn có rất nhiều cao thủ cấp bậc Đại kiếm sư và Đại ma đạo sư cùng mấy ngàn binh sĩ trấn giữ. Tra Lí Tư đương nhiên cho rằng Hàn Thạc tới chỉ có đường chết mà thôi.

Nhưng hai thánh cấp cường giả thì lại có thể thoáng thoáng nhận thấy lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong tầng mây máu. Chỉ có điều giữa lúc sĩ khí vô cùng quan trọng này mà hai lão nói ra chân tướng chỉ e binh sĩ sẽ sinh ra sợ hãi.

Cả hai liếc nhìn nhau rồi Đặng Phổ Tư đột nhiên bắt đầu ngâm xướng ma pháp chú ngữ, bố trí ra một khối kết giới xung quanh Á Hi Bá Ân. Miễn cho bọn họ bị ảnh hưởng bởi lực lượng bên trong tầng mây máu để rồi còn chưa chính thức giao chiến thì đã sinh ra sợ hãi.

- Phong hệ ma pháp sư, dùng Long quyển phong thổi bạt khối mây máu kia đi. - Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc phân phó một vài ma pháp sư bên cạnh triển khai hành động.

Mây máu trên bầu trời tích tụ càng lúc càng dày. Bồ Lãng Đặc rõ ràng cảm ứng được lực lượng tụ đến chính là những lực lượng mặt trái. Đặng Phổ Tư mặc dù là Địa hệ Thánh ma đạo sư nhưng đối với tầng mây máu trên trời thì cũng vô kế khả thi. Chỉ có một vài Phong hệ ma pháp sư mới có thể phát huy lực lượng lớn nhất.

Đám Phong hệ ma pháp sư bên cạnh Á Hi Bá Ân theo sự phân phó của Bồ Lãng Đặc bắt đầu đầu ngâm xướng chú ngữ. Chỉ thấy phong nguyên tố đột nhiên bốc lên dày đặc, từng cơn Long quyển phong lớn nhỏ chậm rãi thành hình rồi lao thẳng về tầng mây máu.

Chỉ là luôn luôn có một số sự việc thần kỳ ngoài dự liệu của con người. Tầng tầng mây máu dưới đủ các loại Phong hệ ma pháp sắc bén thổi vào nhưng vẫn không hề tán loạn. Nó vẫn án theo quỹ đạo cũ quét tới đỉnh đầu bọn Á Hi Bá Ân.

Cả đám Phong hệ ma pháp sư kinh ngạc không hiểu, một ma pháp sư tinh mắt chỉ vào mây máu cả kinh thốt:

- Xem kia! Ở giữa đó có người!

Tiếng kêu thất thanh vừa vang lên thì cả đám dồn mắt nhìn vào giữa tầng mây máu. Chỉ thấy một người toàn thân cao lớn toàn những tia máu như lõi điện giao nhau đang thao túng tầng mây máu này. Đột nhiên cả tầng mây máu kèm theo tiếng rít gào điên cuồng đổ ập xuống.

Một lực lượng tà ác kinh khủng thành hình bao phủ cả khu vực. Thanh vũ khí hung uy trùm thiên địa kéo theo tầng tầng mây máu dày đặc như ngôi sao băng đỏ rực máu vụt tới. Do tốc độ bay cực nhanh, nó tạo ra ma sát với không khí phát ra tiếng rít kinh hoàng.

Bỗng chốc, cả bầu trời đều bị ánh đỏ bao phủ. Phía dưới, Bồ Lãng Đặc và Đặng Phổ Tư đều cả kinh thất sắc.

- Mau lui lại! - Đặng Phổ Tư hét lên một tiếng rồi dùng cả hai tay kéo lấy Á Hi Bá Ân và Đại vương tử Tra Lí Tư, lập tức dùng Phiêu Phù thuật bay lùi về nơi xa.

426. Chương 426:không Ai Có Thể Cản

Phần đông cao thủ bên phía Á Hi Bá Ân vừa thấy Đặng Phổ Tư không ngờ lại dẫn Đại vương tử Tra Lí Tư rút lui thì đều kinh ngạc không thể tin được.

- Tất cả đều rút lui đi! - Quang Minh giáo hội Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc đột nhiên kêu to lên, lập tức chạy theo hướng Đặng Phổ Tư.

Lực lượng mặt trái hỗn loạn điên cuồng phát ra từ Lục Ma Phong kéo theo tầng mây máu dày đặc. Nó cùng với lực lượng bên trong của mây máu đan vào nhau, tạo thành một khí thế vô cùng đáng sợ chém thẳng xuống.

Đặng Phổ Tư và Bồ Lãng Đặc đều hoảng sợ, không rõ sự tình rốt cuộc là thế nào. Nhất là Bồ Lãng Đặc, vài ngày trước lão dễ dàng đả thương Hàn Thạc. Tuy biết rằng hắn thực lực bất phàm nhưng không để vào mắt, làm sao cũng không ngờ tới lúc này mới vài ngày không gặp, thực lực hắn tự nhiên đáng sợ tới mức này.

Hai người đứng là cảm giác được một kích này ẩn chứa lực lượng kinh khủng nên lập tức rút lui vì không tự tin có thể ngăn chặn một đòn như vậy.

Đặng Phổ Tư và Bồ Lãng Đặc vừa rút lui thì một số binh tôm tướng tép lại càng sợ đến vỡ mật, hoảng hốt chạy cuống cuống bất kể đường nào. Một số cường giả thân hình chợt động rồi trong chớp mắt đã biến mất khỏi khu vực này.

Đòn công kích đáng sợ mang theo lực lượng như núi đổ, ầm ầm bổ vào mấy trăm người còn lại chưa kịp rời khỏi khu vực này.

“Ầm ầm ầm.....”

Chấn động như long trời lở đất. Mặt đất rạn nứt bụi bay mù mịt, lấy khu vực kia làm trung tâm khuếch tán ra. Cơn lốc cuốn các mảnh vụn bắn tóe ra bốn phía. Các loại huyết quang bùng ra như pháo hoa, tiếng động như quỷ khóc sói tru liên tiếp vang lên.

Những binh tướng chưa kịp rời đi đều bị một kích này đánh thành mảnh vụn. Các mảnh máu thịt bay ra xa đầy rẫy tang thương. Lúc bụi đất lắng xuống, khu vực này dường như mới xảy ra sụp đổ hoặc động đất. Một cái hố sâu hình ôvan đường kính mười thước bỗng xuất hiện.

Cái hố sâu rõ ràng là sinh ra do đòn công kích vừa rồi tạo nên. Bên trong miệng hố là những thi thể đen thui đang chảy máu ròng ròng. Một số y phục bốc lên khói đen. Lấy cái hố sâu làm trung tâm, mặt đất dường như bị một cái chùy cực lớn đục ra. Lòng hố thăm thẳm không thấy đáy, bốn phía bị phá hủy nham nhở.

Một kích chấn động toàn trường này, chẳng những bọn Á Hi Bá Ân vừa mới chạy thoát trốn mất há hốc mồm. Ngay cả bọn người bên Tạp La Lạp và Tát Bác Tạp Tư quan sát biến hóa qua thủy tinh cầu cũng há hốc mồm, nghệt mặt không dám tin.

- Đây, đây có phải là Bố Lai Ân làm ra không nhỉ? - Vừa lúc này thì hai người Phạm Ny và Phỉ Bích cũng chạy tới. Phạm Ny cho tới bây giờ không ngờ Hàn Thạc đáng sợ như vậy, giật mình đứng ở đằng kia thì thào.

Kiểm thánh Tạp La Lạp liếm cặp môi khô khốc:

- Thật không thể tin được. Một kích này không hề có một chút ma pháp nguyên tố nào, thuần túy là lợi dụng vũ khí mà gây tử vong cho cả trăm người. Ngay cả mặt đất cũng bị phá thành một cái hố sâu. Một kích kinh khủng như vậy, ngay cả ta có ra tay toàn lực cũng không thể nào. Thật không biết tại sao hắn làm được vậy!

- Khó trách Cát Thụy Ti nói hắn có thể tạo dựng một tương lai mới cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Xem ra Cát Thụy Ti vẫn còn sáng suốt à, nếu bọn người kia không kịp bỏ chạy chỉ sợ một kích vừa rồi đã gây nên tử vong cho cả mấy trăm người rồi. Quả nhiên là vô cùng đáng sợ! Một kích vừa rồi kỳ quái là không hề có một chút nguyên tố ma pháp nào, chỉ thuần túy sử dụng vũ khí thần kỳ kia. Tiểu tử này quả thật là đầy thần bí! - Tát Bác Tạp Tư phát ra tiếng than thở từ nội tâm.

- Sư, sư phụ, không có khả năng. Con biết thực lực của Bố Lai Ân mà, làm sao đến mức đáng sợ như vậy chứ. Người nói chàng siêu phàm đến mức vượt qua người sao? - Phỉ Bích tức cười, chỉ cảm thấy những điều vừa thấy từ thủy tinh cầu không phải là sự thật.

Từ trước tới nay, Phỉ Bích đều cho rằng sư phụ Tạp La Lạp của nàng mới là cường giả mạnh nhất của đại lục. Nàng đã từng chứng kiến rất nhiều cường giả khiêu chiến sư phụ. Nhưng chưa hề có một ngoại lệ, tất cả bọn họ đều thảm bại trong tay Tạp La Lạp.

Cứ trôi qua nhiều năm như vậy, trong lòng Phỉ Bích hình thành nên một ấn tượng thâm căn cố đế là Tạp La Lạp không gì là không thể làm được. Một mực cho rằng lão là cường giả đáng sợ nhất ở thế giới này, không một ai có thể siêu việt hơn.

Nhưng từ câu nói vừa rồi của lão, Phỉ Bích nhận ra hàm ý là dường như một kích tạo nên tràng cảnh đáng sợ vừa rồi của Hàn Thạc thì lão cũng vô pháp thực hiện. Điều đó quả thực phá vỡ nhận thức từ trước đến nay của nàng, làm cho nàng một cảm giác vô cùng quái dị.

- Nếu Bố Lai Ân có khả năng duy trì được loại trình độ này mà nói thì quả thực ta phải tạm gác tài năng lại rồi!

Tạp La Lạp liếc thần sắc cổ quái của Phỉ Bích cảm thán:

- Thật không ngờ tiểu tử này lại đáng sợ như vậy. Chẳng lẽ lần đàm luận lần trước, hắn cố ý lưu lại cho ta một chút mặt mũi?

- Tiểu tử đáng sợ, ngay cả hai thánh cấp cao thủ Đặng Phổ Tư và Bố Lăng Đặc cũng phải lập tức tránh lui. Từ đó có thể tưởng tượng một kích vừa rồi của hắn cường đại ra sao. Nếu không, bằng vào sự kiêu ngạo

và thân phận của hai người đó, tuyệt không có khả năng lùi bước trước một kẻ văn bối. - Tát Bác Tập Tư phân tích.

Ai Mễ Á Tư về mặt kinh dị, thâm nghĩ khi chiến loạn qua đi. Chỉ cần Lao Luân Tư ngồi trên ngôi vị hoàng đế thì địa vị của tiểu tử này tại đế quốc cũng cao quý như công tước Á Hi Bá Ân bây giờ. Như vậy xem ra Ngải Mễ Lệ đi theo hắn cũng sẽ không phải chịu nhục, chỉ hy vọng tiểu tử này thật sự đối đãi tốt với nàng.

Trong lúc Ai Mễ Á Tư lòng sinh cảm khái, về mặt của Phạm Lôi Trạch cũng lộ vẻ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Phạm Ny hỏi:

- Con gái, có thật là tiểu tử này trước kia là đệ tử của con sao?

- Dạ, đúng vậy! Trước kia tại học viện, hắn còn thường xuyên bị người ta khi dễ đấy. - Phạm Ny cười khổ giải thích.

- Thế giới này biến đổi quá nhanh rồi! Ta già rồi, thật sự là đã già rồi, ta phát hiện ta đã lạc hậu thật rồi! - Về mặt Phạm Lôi Trạch lộ vẻ quái dị, biểu thị sự khiếp sợ đối với biểu hiện vừa rồi của người trẻ tuổi.

- Mau nhìn, hắn lại bắt đầu hành động rồi! - Lao Luân Tư lại hét lên, ngữ khí tràn ngập hưng phấn.

Người cao hứng nhất lúc này chính là Lao Luân Tư. Gã nhìn đám Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư bỏ chạy tán loạn thì mừng rỡ vui vẻ không tả xiết. Đám người này năm lần bảy lượt âm thầm hạ thủ với hắn, nhiều lần đã suýt giết được gã. Từ đó sớm đã kết thành cừ hận không chết không ngớt.

Giờ đây có thể thấy được bọn chúng bẽ mặt, Lao Luân Tư tự nhiên cảm giác thống khoái vô cùng. Nhất là tại thời khắc mấu chốt này, chỉ cần Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư chết đi thì không nghi ngờ gì là cả đế quốc sẽ lọt vào tay gã. Tưởng tượng ra cảnh mọi người thần phục trước mặt gã, Lao Luân Tư hưng phấn, tim đập thình thình.

Sau tiếng thét kinh hãi của Lao Luân Tư, mọi người vội vàng nhìn vào quả thủy tinh cầu trong tay Tát Bác Tập Tư.

Thủy tinh cầu đang lưu giữ cảnh mặt đất tan hoang thì chuyển sang một cảnh khác trên bầu trời. Trên đó chỉ thấy Hàn Thạc đang điên cuồng gào thét, mây máu nồng nặc mùi máu tanh theo tiếng rít gào đang cuộn cuộn bốc lên.

Một luồng tia chớp màu đỏ đột nhiên từ trong cái động không đáy phương xa bay rất nhanh đến trước mặt Hàn Thạc. Khi bị cặp mắt đỏ rực của Hàn Thạc chế trụ thì nó hiện nguyên hình là thanh hung khí Lục Ma Phong vừa mới xuất ra một kích kinh khủng.

Hàn Thạc đưa tay nắm lấy thanh hung khí. Một uy thế khủng bố từ từ tràn ngập ra xung quanh, hắn đưa cặp mắt đỏ sậm chiếu vào Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc rồi lao vút tới. Một đạo kiếm quang màu đỏ trăm thước vụt ra. Kiếm quang như có lệ hồn gào thét bên trong, lại vừa như có một lực lượng kỳ dị kéo theo một phần của tầng mây máu.

Hàn Thạc tựa như một ác ma từ một vị diện khác giáng xuống. Thần sắc hắn dữ tợn, cầm theo Lục Ma Phong nhắm phía Bồ Lãng Đặc bổ tới. Nơi nào Lục Ma Phong đi qua, một lực lượng khủng bố phát ra quét hết sạch mọi chướng ngại trên đường dễ như bỡn.

Rất nhiều binh tướng bên cạnh Á Hi Bá Ân vừa tiến đến gần Hàn Thạc trăm thước đều bị vạ lây. Kiếm quang dài cả trăm thước quét ngang, tàn nhẫn chém hết mọi người trên đường thành mảnh thịt vụn. Mưa máu tuôn trào lênháng cả mặt đất, đá bay cát chạy mù mịt. Từng vệt rãnh sâu hoắm lưu lại trên mặt đất dưới sự tàn phá của kiếm quang.

- Hai vị thánh giả, chuyện này rốt cuộc là thế nào? - Đại công tước Á Hi Bá Ân nhìn kẻ giống như hung thần ác sát đang xông tới không một ai có thể ngăn cản, run rẩy hỏi Bồ Lãng Đặc và Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư.

Khí thế Hàn Thạc bây giờ quả quá đáng sợ. Một cặp hủy diệt trên trời dưới đất với khí thế điên cuồng “ngoài ta ra còn có ai” lướt tới không ai có thể cản lại. Kẻ nào liều lĩnh chặn đường đều bị hủy diệt trong làn kiếm quang, trong chốc lát đã có hơn năm trăm binh tướng tinh nhuệ của lão tử trận.

Những binh tướng này từ trước đến nay vẫn luôn bảo vệ cho Á Hi Bá Ân, chưa từng tham gia một chiến trường khốc liệt dầu sôi lửa bỏng như lúc này. Bọn họ đều là những kẻ được Á Hi Bá Ân khổ công huấn luyện thành những tử sĩ, hao phí của lão rất nhiều kim tệ và nhân lực. Mỗi người đều cường đại hơn tướng sĩ thông thường rất nhiều.

Nhưng giờ đây số tử sĩ mà Á Hi Bá Ân tin cậy này khi đối mặt với một Hàn Thạc đang điên cuồng thì không khác một tờ giấy, đều bị chém giết như rạ mà không tiếp nổi hấn một chiêu.

- Không biết tại sao, thực lực tên tà ác này lại đột nhiên tăng vọt như vậy. Hấn dường như có thể mượn lực lượng chưa tan của người chết. Mỗi kích đều ngưng tụ lực lượng mặt trời đáng sợ, thật không biết hấn làm được như thế nào! - Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc vẻ mặt trầm trọng nói với Á Hi Bá Ân.

- Làm sao bây giờ, có biện pháp gì không, hấn tới rồi kìa? - Đại vương tử Tra Lí Tư đã không chịu nổi trước nhất, giọng điệu run sợ hét âm lên. Hiển nhiên là hấn bị bộ dạng cùng lực lượng kinh khủng của Hàn Thạc chấn nhiếp.

- Không có biện pháp gì cả, chỉ có thể rút lui lại thôi. Bây giờ tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không ai có thể chống đỡ hấn được đâu! - Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư lập tức trả lời. Mặc dù quyết định này làm cho lão uất nghẹn vô cùng nhưng lão thật sự không có biện pháp gì cả.

- Hai người trước kia nói như thế nào? Nói cái gì cho dù là Thánh cấp cường giả cũng không sợ. Bây giờ ngay cả một tên gia hỏa nhãi con như vậy cũng không ngăn được, các người thật quá vô dụng! Ta còn có thể lui đến chỗ nào đây? Nếu rời khỏi thành Áo Sâm vậy thì bố trí khổ cực bao lâu nay chẳng phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao! - Tra Lí Tư bởi vì kinh hãi mà rõ ràng đã mắc chứng cuồng loạn, nói năng lung tung không chút kiêng dè.

- Tra Lí Tư, calm down! Hai vị Thánh giả phán đoán tuyệt không sai, người tỉnh táo cho ta một chút! - Á Hi Bá Ân mắt thấy hai Thánh cấp cao thủ sắc mặt khá khó coi, vội vàng quát mắng Tra Lí Tư.

Bị Á Hi Bá Ân quát mắng, Tra Lí Tư bỗng dưng bừng tỉnh, lập tức im bặt.

- Hai vị thánh giả, Tra Lí Tư tuổi nhỏ nên hơi thất thố. Hai vị không nên để trong lòng, chúng ta đều nghe theo hai vị mà. - Giáo huấn xong, Á Hi Bá Ân lập tức nhận lỗi với Bồ Lãng Đặc và Đặng Phổ Tư.

Á Hi Bá Ân cho dù là đại công tước của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì đối với loại thánh cấp cường giả này cũng phải đối đãi cẩn thận. Huống chi lại đang lúc dựa vào bọn họ, một khi chọc giận hai người thì tình cảnh của phe lão càng thêm bất lợi. Bởi vậy Á Hi Bá Ân không thể không nhún nhường xin lỗi.

Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc hừ lạnh một tiếng. Liếc xéo Tra Lí Tư không thấy thốt được một lời liền nói:

- Sau này nói năng cẩn thận một chút. Trợ giúp các người là ta nể mặt hảo hữu Chiêm Khoa Tư, nếu không ta sẽ không quản sống chết của các người.

Tra Lí Tư trong lòng ngậm hận. Thầm nghĩ sau khi ta nắm quyền nhất định sẽ cho người biết tay. Chỉ có điều sau đó cũng không dám bộc lộ giận dữ gì, còn phải gật đầu cười nịnh bợ.

- Bồ Lãng Đặc đại nhân, vì ánh sáng của Quang Minh thần trải khắp đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, người sẽ không so đo chứ. - Quang Minh giáo hội Hồng y Đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư mỉm cười nói.

- Quên đi, hết thấy đều là vì Quang Minh thần!

Bồ Lãng Đặc quát nhẹ một câu rồi nói với Đặng Phổ Tư:

- Người mang theo bọn họ rời đi. Để ta đánh lạc hướng kẻ kia, ta cảm giác hấn nhắm vào ta. Xem ra hấn hận ta lần trước đã đả thương hấn.

- Cảm ơn Bồ Lãng Đặc tiên sinh, người bảo trọng! - Đặng Phổ Tư đầu tiên là sửng sốt, sau đó kính phục thốt.

Á Hi Bá Ân và Tra Lí Tư cùng liếc mắt nhìn nhau. Tra Lí Tư mắng thầm, người đã biết mục tiêu hấn nhắm vào là người, vì sao còn muốn ở cùng một chỗ với chúng ta? Rõ ràng là muốn hại chúng ta mà. Lão bắt tử nhà người quả nhiên không phải là thứ tốt đẹp gì!

- Chiêm Khoa Tư lão hữu, còn phải phiền người ở lại cùng ta. Tiểu tử này là một Vong Linh Đại ma đạo sư, chỉ có thần khí Khải Kỳ Lục trong tay người mới có thể vô hiệu hóa đại quân bất tử sinh vật của hắn. - Bồ Lăng Đặc nói với Chiêm Khoa Tư.
- Tất nhiên rồi. - Chiêm Khoa Tư gật đầu đồng ý.

427. Chương 427:lấy Một Định Trăm

Sau khi Bồ Lăng Đặc nói xong, Đặng Phổ Tư dẫn theo đại công tước Á Hi Bá Ân và Tra Lý Tư, thêm vào cả đám cao thủ hộ vệ chạy nhanh về một hướng.

Bồ Lăng Đặc cộng với Chiêm Khoa Tư, còn có thêm một số Quang Minh giáo hội thần điện kỳ sĩ và bạch y tế tự cùng đội một chỗ ngược với hướng mà bọn Đặng Phổ Tư vừa chạy đi.

Bồ Lăng Đặc suy đoán hoàn toàn chính xác, hôm nay trong lòng Hàn Thạc còn nhớ kỹ khí tức thần thánh trên người của lão. Lần trước cứu hận Thổ Giáp Thi bị thương đã thành tâm bệnh của hắn. Trước lúc nhập ma hắn đã nhằm vào Bồ Lăng Đặc làm mục tiêu rồi, giờ cứ vậy bám chặt không tha.

Quả nhiên, đương lúc đoàn người Bồ Lăng Đặc và Chiêm Khoa Tư giáo đồ của Quang Minh giáo hội chạy về một hướng thì Hàn Thạc như hung thần ác sát bay vút tới. Hắn nhắm chuẩn Bồ Lăng Đặc, cứ thế kiên nhẫn đuổi sát.

Lúc đầu vốn dự định chuẩn cho nhanh, cả đám người bên Đặng Phổ Tư bỗng nhiên phát hiện mục tiêu của Hàn Thạc chính là Bồ Lăng Đặc thì đều thở phào nhẹ nhõm. Á Hi Bá lập tức ra lệnh, cả đoàn lại thay đổi hướng chạy trốn vòng lại giữa chiến trường tiếp tục chỉ huy cuộc chiến đấu đang ác liệt.

Hàn Thạc đã lâm vào cảnh giới Nhập Ma, tốc độ nhanh như sấm rung chớp giạt kèm theo uy thế khủng khiếp. Hắn cứ lướt một mạch tới đám Bồ Lăng Đặc và Chiêm Khoa Tư, không quản chết sống bọn người Á Hi Bá Ân nữa.

Nhìn vào thủy tinh cầu, Phạm Lôi Trạch hừ lạnh:

- Á Hi Bá Ân quay lại là tìm chết rồi. Đã đến nước này mà lão còn nhìn chưa ra thắng bại.
- Xem ra Bồ Lăng Đặc cùng mấy tên gia hỏa của Quang Minh giáo hội gặp phải phiền phức rồi! - Táp La Lạp giờ đã an lòng, mỉm cười nói với Tát Bác Táp Tư.
- Ừ, không sai. Ta vốn đang dự định tùy thời chuẩn bị trợ giúp Bồ Lai Ân, nào ngờ tiểu tử này thần kỳ như vậy. Xem ra chúng ta không cần phí công nữa, chỉ cần đối phó cho tốt Á Hi Bá Ân là được rồi. - Tát Bác Táp Tư cũng thở phào, nhẹ nhàng thốt.
- Nói như vậy Bồ Lai Ân hẳn là không có vấn đề gì sao? - Phạm Ny một mực lo lắng cho an toàn của Hàn Thạc, vẫn chưa thực sự yên tâm hỏi.
- Con à, cần lo lắng là đám người đang bị hắn truy sát kia kìa. Ta thấy tiểu tử này căn bản không cần chúng ta lo lắng, được rồi được rồi, con cứ yên tâm đi, không nên cả ngày cứ lo lắng không yên như vậy. - Phạm Lôi Trạch trấn an.

Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích thì vẫn bình thường, chỉ hơi kinh ngạc bởi biểu hiện khoa trương của Hàn Thạc. Hai nàng tiếp xúc với hắn đã lâu, vẫn chưa từng thấy hắn chịu thiệt thòi. Ấn tượng mà Hàn Thạc tạo cho các nàng từ trước đến giờ vẫn luôn là một lực lượng cường đại. Đối với cả hai mà nói, sâu thẳm trong tim là một lòng tin mù quáng đối với hắn.

Phạm Ny lại không như vậy, nàng là người biết Hàn Thạc đầu tiên. Trước đây, tại Vong Linh hệ hắn còn chưa cường đại như bây giờ. Thậm chí có một số vấn đề còn cần nàng giải quyết, loại ấn tượng thâm căn cố đế này không phải chỉ trong một thời gian ngắn là có thể thay đổi. Vì thế cho dù hiện tại Hàn Thạc đáng sợ như vậy nhưng nàng vẫn cứ thấy lo lắng.

Còn mọi người ở đây thì có đủ các loại cảm xúc khác nhau với Hàn Thạc. Trong lúc đó đối tượng đang được bàn luận vẫn như hung thần ác sát bám chặt lấy đám người bên Bồ Lãng Đặc. Hắn đã bắt đầu hạ sát thủ công kích giáo đồ của Quang Minh giáo hội.

Hàn Thạc đứng sừng sững trong tầng mây máu. Giữa tầng mây máu cuộn cuộn là kiếm quang uốn lượn như rồng của Lục Ma Phong, mỗi một kiếm đánh xuống đều có uy lực vô cùng. Kết giới phòng ngự của những ma pháp sư bên Chiêm Khoa Tư không đủ để tạo nên sự vững chắc. Ngay cả thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc cũng không dám một mình chống trả.

Một luồng điện quang màu đỏ hẹp dài đánh xuống như một con rồng khổng lồ dài trăm thước uốn mình, mang theo sát khí vô biên. Nó giáng thẳng vào kết giới mà Chiêm Khoa Tư và một đám ma pháp sư đã bố trí.

Một cái tấm chắn bằng gió xoáy tròn vùn vụt, tấm chắn bằng băng lạnh trong suốt như ngọc, tường lửa bốc lên ngùn ngụt, tấm chắn ánh sáng thần thánh khiết hoa mỹ nối tiếp nhau hình thành trên đầu đám người Chiêm Khoa Tư, tạo nên một cảnh tượng kỳ lạ màu sắc sắc sỡ. Bồ Lãng Đặc phụ trách tầng phòng ngự cuối cùng, đầu khí trộn lẫn với thần lực làm trường thương màu vàng trong tay lão bắn ra ánh vàng rực rỡ.

Cả một đám giáo đồ của Quang Minh giáo hội căng thẳng như lâm trận với đại địch, chăm chú nhìn lên trời cao, sẵn sàng nghênh đón một kích của đối phương.

Cuối cùng, cú oanh kích như lôi đình vạn quân đã ầm ầm bổ xuống tầng tầng kết giới do bọn chúng liên hợp tạo ra.

Bỗng chốc tràng cảnh như một dải ngân hà vỡ vụn. Từng điểm sáng đủ màu sắc tung tóe, thanh âm điếc tai liên tiếp vang lên. Cuồng phong hung mãnh đem theo một lực lượng khổng lồ vô tận trong nháy mắt nghiền nát dễ dàng năm sáu kết giới ma pháp đủ các hệ.

Những kết giới do các ma pháp sư dùng toàn bộ tinh thần lực phóng ra, trước lực lượng mang tính hủy diệt này trở nên mong manh như giấy mỏng. Chúng nháy mắt đã bị đánh tan, chỉ cần sự công kích hủy diệt chậm thêm được một chút mà thôi.

Dư uy không giảm tiếp tục bổ mạnh xuống. Bảy tám ma pháp kết giới bị xé rách thành các điểm sáng đủ màu. Nó tiếp tục tiếng thẳng đến tấm chắn ánh sáng mà Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư phóng ra. Tiếng động kinh hoàng liên tiếp vang lên, lúc này nó mới thực sự bị suy giảm đi một chút lực lượng cuồng mãnh.

“Đập đập đập!”

Cực khổ phóng ra tinh thần lực để ngưng kết thành tấm chắn ánh sáng, Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư không trụ được thối lui liên tiếp ba bước rồi ngã phệt xuống đất. Trong đầu lão “ong ong”, một ngụm máu tươi do không chịu nổi áp lực phun trào.

- Bồ Lãng Đặc đại nhân, nhanh lên! - Vừa thở được một hơi, Chiêm Khoa Tư hét lên một tiếng thất thanh, đầu óc đột nhiên đau nhức.

“Rắc”, một tiếng giòn tan vang lên. Tấm chắn ánh sáng mà Chiêm Khoa Tư bố trí đã vỡ vụn, một kích hung dữ mạnh mẽ tiếp tục bổ tới.

Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc quát to một tiếng, trường thương ánh vàng rực rỡ phóng ra. Một luồng khí tức thần thánh từ cơ thể lão bộc phát, hội hợp với trường thương màu vàng trong tay tạo thành một tia chớp màu vàng bắn về phía một kích Hàn Thạc bổ xuống.

“Ầm ầm...”

Từ không trung bỗng vang lên tiếng sấm vang rền. Màu vàng đan xen với sắc đỏ máu tạo ra một kỳ quan sáng lòa. Lực lượng đáng sợ của hai cường giả giao thủ bạo phát cuộn cuộn như lũ, không gian như bị xé rách ra từng mảnh.

Bồ Lãng Đặc bật thốt một tiếng đau đớn. Một lực lượng cuồng bạo bỗng nhiên tuôn vào người lão. Áo giáp màu vàng trên người phát ra tiếng kêu “leng keng”, lực phủ ngũ tạng như bị cự chùy đập trúng, người loạng choạng, máu tươi không biết thế nào tràn ra cả mũi miệng.

- Bồ Lãng Đặc bị thương rồi! Công kích đáng sợ vẫn còn! - Tạt La Lạp hét lớn, thanh âm run rẩy hưng phấn.

Thông qua thủy tinh cầu trong tay Tát Bác Tạt Tư, phía bên Lao Luân Tư có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện. Thấy được mồm miệng Bồ Lãng Đặc đang sặc máu, thậm chí những người tinh mắt như Tạt La Lạp và Tát Bác Tạt Tư còn thấy thân thể Bồ Lãng Đặc đang loạn choạng.

Họ còn thấy Hàn Thạc đang cầm Lục Ma Phong trong tay, vẻ mặt vẫn dữ tợn, cặp mắt ngầu đỏ, lãnh khốc không có một chút nhân tính, dường như chỉ là một cỗ máy giết chóc.

Ngoại trừ tiếng thở dốc, Hàn Thạc vẫn không có gì khác lạ. Không nhìn ra ở nơi hắn chút gì mệt mỏi, chỉ có tầng mây máu nhỏ đi một phần, dường như bị lần tranh đấu kịch liệt vừa rồi nên tản ra một ít.

- Diên rồi, Bồ Lai Ân thực sự diên rồi. Hắn vậy mà đánh bị thương Quang minh giáo hội Thánh kỵ sĩ! - Một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, Tắc Tây Lị Á từ nãy giờ vẫn im lặng nhìn tình thế phát triển, giờ không kìm nổi thở hắt ra.

Nàng vốn quanh năm thực hiện nhiệm vụ tại địch quốc. Bất luận là ai cũng đều minh bạch thực lực kinh khủng của Thánh kỵ sĩ. Phóng mắt ra trên toàn đại lục Kỳ Áo, Thánh kỵ sĩ của Quang minh giáo hội là một loại tồn tại cực mạnh tại các quốc gia mà nàng thường lui tới. Nghe nhiều đồn đại về Thánh kỵ sĩ, nàng biết loại cường giả nắm trong tay thần lực đó cường đại ra sao.

Thế nhưng hôm nay loại cường giả ngạo thị các quốc gia đó vậy mà bị thương trong tay một người trẻ tuổi!

Chuyện này nếu truyền ra, Hàn Thạc lập tức có thể biến thành một truyền kỳ. Sẽ một bước đăng quang, được thừa nhận là cường giả đứng đầu của đại lục Kỳ Áo.

Đối với Tắc Tây Lị Á mà nói, biểu hiện ngày hôm nay của Hàn Thạc chỉ có thể dùng chữ không thể tưởng tượng nổi để hình dung. Cũng từ giờ phút này, nàng hoàn toàn không còn tâm tư tranh cao thấp với hắn.

Cho dù nàng là cháu gái của Tát Bác Tạt Tư, là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, cho dù nàng luôn cho rằng tên trẻ tuổi kia là một kẻ ngạo mạn với mình.

Nhưng biểu hiện chấn động vừa rồi của Hàn Thạc đã phá vỡ toàn bộ những định kiến của nàng. Cũng để cho nàng hiểu rõ rằng không thể tranh thắng với hắn...

- Bắt đầu từ một kích này, cái tên Bồ Lai Ân sẽ lan truyền khắp đại lục Kỳ Áo. - Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạt Tư Hàn Thạc đang đứng ngạo nghễ trong thủy tinh cầu, nghiêm túc nói.

- Bồ Lãng Đặc đại nhân, Bồ Lãng Đặc đại nhân bị thương rồi! - Bất đồng với sự kinh ngạc bên phía Tát Bác Tạt Tư, cả đám giáo đồ của Quang Minh giáo hội bị một nỗi sợ hãi bao trùm. Chúng không ngừng gào toáng lên, dường như sự việc Bồ Lãng Đặc bị thương có nghĩa là nhiệm vụ lần này đã thất bại.

Sĩ khí bọn chúng cũng theo đó rơi tuột xuống vực thẳm!

- Câm miệng, những kẻ nào chưa chết tiếp tục bố trí ma pháp kết giới cho ta. Đợt công kích lại sắp lao xuống nữa rồi đó. Đừng ở đó mà lảm nhảm ngu ngốc nữa, không muốn chết thì lập tức hành động đi! - Bồ Lãng Đặc vốn luôn bình tĩnh bỗng nhiên trở nên gấp gáp, phần nộ gào lên.

Những giáo đồ còn sót lại của Quang Minh giáo hội lúc này cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều về sự bất đồng với thường ngày đó. Tầng mây máu dày đặc trên đầu chúng đã bắt đầu cuộn lên.

Bọn họ đều hiểu rõ, đây là dấu hiệu tên ác ma kia bắt đầu xuất thủ!

“Khụ khụ!” Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư ho khan một hồi kịch liệt, chợt run rẩy cảm thần khí Khải Kỳ Lục bắt đầu ngấm xương ma pháp tạo ra một ma pháp kết giới.

Chiêm Khoa Tư giờ tràn ngập đau khổ. Mặc dù lão tài trí hơn người cũng không nghĩ ra vì sao thực lực của Hàn Thạc chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại tăng vọt. Mấy ngày hôm trước còn bị Bồ Lãng Đặc đánh thành trọng thương, hôm nay đã thể hiện một thực lực không phải chỉ có hai chữ đơn giản là đáng sợ mà hình dung ra. Vốn tưởng rằng chính biến trong thành Áo Sâm có thể nắm chắc thắng lợi, bây giờ không hề nắm chắc chút nào. Trong lòng lão bị một nỗi sợ hãi đè chặt.

“Cái tên ác ma này, lẽ ra lần đầu gặp mặt phải hủy diệt hẳn mới phải!”

Chiêm Khoa Tư hồi hận cảm thán.

Lão vừa bắt đầu ngâm xướng ma pháp chú ngữ thì số giáo chúng còn sót lại vì sự sinh tồn trước mắt cũng gắng gượng học theo.

Vừa lúc Hàn Thạc bay vút đến, loại tốc độ đáng sợ đó khiến chúng hiểu rõ nếu như không đồng tâm hiệp lực thì căn bản không thể thoát khỏi sự truy sát vì tốc độ của hắn vượt xa Phiêu Phù thuật.

Bọn chúng cũng không biết bố trí của các ma pháp kết giới này có tác dụng như lần vừa rồi không. Nhưng vì sinh tồn thì cũng không có nhiều lựa chọn, đành phải hành động theo lời của Bồ Lãng Đặc và Chiêm Khoa Tư.

Sự thực đã chứng minh cách làm của bọn chúng là chính xác.

Uy lực lần công kích tiếp theo của Hàn Thạc đã giảm đi rất nhiều. Thế nhưng nó vẫn xé rách các kết giới, tiếp tục đánh vào vào đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư và Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc.

Chỉ có điều lực công kích yếu đi rất nhiều nhưng lực sát thương lại tăng vọt.

Tuy không thể chống được một kích này nhưng các giáo đồ còn lại cũng không chết thêm người nào nhờ vào kết giới và Bồ Lãng Đặc ngăn cản.

Song uy lực công kích lần này của Hàn Thạc mặc dù giảm nhưng đa số bọn chúng ở lần công kích trước đều bị trọng thương. Mà kết giới lần này cũng kém hẳn lần trước, cuối cùng Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư bị hôn mê ngất đi, Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc thì ngã sấp xuống đất.

Ngoài ra còn có hơn hai mươi thần điện kỵ sĩ và bạch y tế tự bị kiếm quang đỏ máu chém nát.

Công kích sau đó của Hàn Thạc tuy lại yếu hơn nhưng thời gian lại ngắn hơn. Không chờ bọn chúng kịp phản ứng, làn kiếm quang đỏ máu không tụ lại mà tầng mây máu kéo theo sau nó cũng biến thành mưa máu bắn xuống. Nhất thời bên dưới tiếng kêu gào như quỷ khóc sói gào vang lên thảm thiết.

Lúc này mọi người chỉ có thể lo cho bản thân, một luồng kiếm quang đỏ máu to như bắp tay lạnh lùng xuyên vào thân thể Hồng y đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư đang ngất đi. Thần khí Khải Kỳ Lục trên tay Chiêm Khoa Tư bỗng nhiên chói sáng rồi thành linh một luồng khí tức đáng sợ truyền ra từ người lão.

Đến khi các giáo đồ chung quanh kịp phản ứng thì đã thấy Chiêm Khoa Tư thất khiếu chảy máu không còn chút khí tức sinh mạng nào, thần khí Khải Kỳ Lục lão nắm chặt trong tay cũng biến thành ảm đạm vô quang.

428. Chương 428:kết Cục Đã Định

- Chiêm Khoa Tư đại nhân, Chiêm Khoa Tư đại nhân! - Một bạch y tế tự tới gần Chiêm Khoa Tư rồi bỗng nhiên hét lên một tiếng.

- Đại nhân đã chết, Chiêm Khoa Tư đại nhân chết rồi! - Một thần điện kỵ sĩ bên ngoài cũng hô lớn thất thanh, tiếng hét sợ hãi vang đi rất xa.

Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc vừa nghe thấy vậy thì quy hấn, một bùm máu tươi dòn ở yết hầu không chịu nổi phun ra. Áo giáp sáng chói sắc vàng trên thân lão giờ nứt nẻ như mai rùa, xem chừng đã bị thương nặng ở lần công kích trước rồi.

- Bình tĩnh, tất cả bình tĩnh lại đi, mau đưa Khải Kỳ Lục cho ta! - Bồ Lãng Đặc hô to ở đằng xa.

Từng đạo kiếm quang, làn tên đỏ như máu vẫn vèo vèo bắn xuống. Tầng mây máu dày đặc vẫn bao phủ xung quanh Hàn Thạc giờ cũng theo làn kiếm quang hạ xuống để trợ lực. Tất cả tạo thành hung khí lấy mạng các giáo đồ của Quang minh giáo hội ở phía dưới.

Tiếng gào thê thảm vang lên. Dưới tầng tầng ánh máu bắn xuống, số giáo đồ còn sót lại chớp mắt đã bị chết hơn nửa. Một số còn bị phanh thây trông rất đáng sợ, ngay cả áo giáp rắn chắc trên người thần điện kỵ sĩ cũng cần bản vô pháp chống lại ánh máu xuyên thấu, tất cả đều gục ngã trong vũng máu.

Bố Lãng Đặc thét lớn rồi cố gắng vùng dậy. Lão thấy một gã bạch y tế tự đã lấy được thần khí Khải Kỳ Lục thì vùng thanh trường thương màu vàng trong tay lên ngăn cản một làn ánh máu đang bắn tới. Nhìn Hàn Thạc với cặp mắt đỏ ngầu đang đứng sừng sững trên trời cao, trong lòng lão dâng lên một nỗi căm hận vô biên. Sau khi mưa máu lắng xuống, giáo đồ chung quanh Bố Lãng Đặc còn lại chưa tới ba mươi người. Hành động lần này nhằm vào đế quốc Lan Tư Lạc Đặc bây giờ rốt cuộc đã hoàn toàn thất bại. Ngay cả người phụ trách giáo hội tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc là Hồng y Đại giáo chủ Chiêm Khoa Tư cũng bị giết tại chỗ, tổn thất to lớn vượt quá tưởng tượng của Bố Lãng Đặc.

Tầng mây máu dày đặc quanh thân Hàn Thạc đã hoàn toàn biến mất. Cặp mắt đỏ sọc, vẻ mặt hưng tợn giờ đã khôi phục về bình thường. Hắn lãnh khốc nhìn cảnh tang thương ở phía dưới, cũng chưa có hành động gì tiếp theo.

Thanh vũ khí trong tay hắn vẫn lập lòe ánh đỏ như máu tươi. Từ trong chuôi của nó, sát khí trùng thiên tựa như máu tươi đã trải qua ngàn vạn năm từ từ tỏa ra, làm cho người ta có một cảm giác kinh tâm vỡ mật.

- Bố Lãng Đặc, ngươi không ngờ sao? Hắc hắc, đây là cái giá đắt giành cho Quang Minh giáo hội các ngươi. Từ đầu đến cuối đều do các ngươi giống như lũ chó điên công kích ta, ta chỉ tự vệ mà thôi.

Hàn Thạc cười nhạt nhìn Bố Lãng Đặc, nói tiếp:

- Chỉ có điều từ nay về sau, ta sẽ không bị động chờ các ngươi tới công kích mà sẽ từng bước phá hủy toàn bộ các thế lực mà Quang Minh giáo hội sở hữu. Chỉ là ngươi chưa chắc đã có thể sống mà nhìn thấy rồi.

- Dự đoán tà ác, Quang Minh thần sẽ không cho phép ngươi tồn tại trên vị diện này, ta bảo đảm ngươi sẽ chết rất nhanh thôi. - Bố Lãng Đặc ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc sừng sững trên bầu trời, nghiêng rằng.

Hàn Thạc cười quái dị, khẽ lắc đầu cảm Lục Ma Phong bay vút tới Bố Lãng Đặc, dường như muốn chém chết lão tại chỗ.

Thế nhưng không chờ Hàn Thạc tới gần, Bố Lãng Đặc đã nhanh như điện chụp lấy thần khí Khải Kỳ Lục trước mặt một tên giáo đồ. Áo giáp màu vàng trên người lão chợt bắn ra ánh vàng chói lọi. Một luồng lực lượng thần thánh bao trùm lên người lão rồi nâng lão lên cao, giống như một đạo kim quang vút về phía chân trời xa.

- Chạy rồi, Thánh kỵ sĩ vậy mà đã bỏ trốn rồi! - Tắc Tây Lị Á đang quan sát thủy tinh cầu ở phía xa, hét lên vẻ khó tin.

- Bố Lãng Đặc đã bị thương, hơn nữa thương thế không nhẹ, xem ra Bố Lai Ân đã lưu lại cho lão ấn tượng suốt đời không quên. - Kiểm Thánh Tập La Lạp khẳng định.

- Tại Quang Minh giáo hội, xem ra cũng chỉ có loại cấp bậc Thánh kỵ sĩ trong thần điện như Bố Lãng Đặc mới có thể đào tẩu, vì Quang Minh giáo hội tuyệt không dung những kẻ thất bại. Bố Lãng Đặc nếu muốn thì có thể đi ngay từ đầu, chỉ là lão vẫn một mực muốn bảo vệ Chiêm Khoa Tư và đám giáo đồ, tự tin có thể chặn Bố Lai Ân rồi mới ra tình cảnh này.

- Đáng tiếc lão đã thất bại, lúc cuối cùng còn bị trọng thương. Chỉ có điều từ nay về sau, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của chúng ta đã kết thành cừu hận với Quang Minh giáo hội rồi. Chuyện phiền toái xem ra sau này càng nhiều. Tại đế quốc Áo Đăng mạnh nhất đại lục, Quang Minh giáo hội có ảnh hưởng cực lớn. Xem ra rất có thể chúng ta sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp của đế quốc này. - Tát Bác Tập Tư nhẹ giọng thở dài, dường như bắt đầu lo lắng cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trong thời gian tới.

- Ha ha, điều này cũng chưa chắc mà. Phu nhân Cát Thụy Ti chẳng phải đã tiên đoán chỉ cần Bố Lai Ân ở tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì chúng ta sẽ mãi mãi trường thịnh không suy yếu sao. Sự việc hôm nay chính là diễn biến theo sự suy đoán của phu nhân. Ngươi xem tình thế hiện tại của đế quốc có phải là vì hắn mà phát sinh đại biến không?

- Nói không chừng, Bồ Lai Ân cũng tựa như bán thần A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, có thể gầy dựng mấy trăm năm phồn vinh cho đế quốc. Ha ha, biết đâu đấy, thật ra ta rất xem trọng hắn. Ngoài ra, đế quốc Áo Đăng cách chúng ta rất xa, ta không tin bọn họ có thể từ ngàn dặm xa xôi tấn công đến đây. - Kiểm Thánh Tạt La Lạp xem ra tâm tình rất tốt, cười nói với Tát Bác Tạt Tư.

- Sợ cái gì, nếu quân đội của đế quốc Áo Đăng tới thì sao nào? Hừ, ta còn muốn xem quân đội mạnh nhất đại lục rốt cuộc có cái gì lợi hại chứ! - Lão Phạm Lôi Trạch vốn là kẻ cuồng chiến tranh, ngược lại còn có vẻ hăm hở, rõ ràng chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn.

Nghe cả hai nói vậy, Tát Bác Tạt Tư ngẫm lại thì thấy quả thực khoảng cách giữa hai đế quốc rất xa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mười ngón tay của lão khẽ điều khiển, quả thủy tinh cầu xoay xoay một hồi rồi mờ dần, các hình ảnh trong đó cũng từ từ biến mất.

Lúc này Hàn Thạc kinh ngạc nhìn Bồ Lăng Đặc đã chạy xa tít, thở phào hứ vía.

Sự thực không phải như Bồ Lăng Đặc tưởng tượng. Hàn Thạc giờ chỉ là một con cọp giấy mà thôi. Lúc trước là hắn lợi dụng lực lượng của mây máu và lực lượng mặt trái của Lục Ma Phong để giương oai. Bây giờ thì mây máu dày đặc quanh hắn đã biến mất, lực lượng mặt trái của Lục Ma Phong cũng đã bắt đầu thu lại.

Bởi vậy, Hàn Thạc giờ thực sự không có lực lượng nào để trợ giúp cả. Lần trước đánh lên Bồ Lăng Đặc thì còn có thể. Còn nếu lão không sợ mà ở lại quyết chiến thì chưa chắc đã bại trong tay hắn.

Chỉ tiếc là biểu hiện vừa rồi của Hàn Thạc quá ư khoa trương. Bồ Lăng Đặc đã thụ thương nên lòng tin cũng không còn, cũng bất kể sống chết của đám giáo đồ còn sót lại. Lão vội vội vàng vàng dùng lực lượng thần thánh thúc đẩy tác dụng kỳ diệu của áo giáp chuẩn thẳng một mạch.

Bồ Lăng Đặc vừa đi, Hàn Thạc thở dài một hơi, không do dự nhìn vào đám giáo đồ còn sót lại. Những người này thấy Chiêm Khoa Tư thì bị giết, Bồ Lăng Đặc đào tẩu, lại bị khí thế vừa rồi của hắn dọa cho chết khiếp. Tất cả mặt xám như tro tàn, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trải qua kinh nghiệm lần Thổ Giáp Thi bị thương, Hàn Thạc cũng không còn chút nhân từ nào với Quang Minh giáo hội. Hắn hiểu rõ rằng bản thân đối với Quang Minh giáo hội đã kết thành cừu hận không chết không ngớt. Chỉ có san bằng giáo phái này thì hắn mới có thể có ngày sống bình an. Đối với đám tín đồ cuồng tín này cũng chỉ có biện pháp giết sạch là xong chuyện.

Sau khi Bồ Lăng Đặc bỏ chạy thì sót lại đều là một số lính tôm tướng cua. Với thực lực chân chính của hắn dĩ nhiên là dễ dàng đối phó. Hắn cười lạnh nhìn xuống đang định nói câu gì đó thì bỗng nhìn thấy một gã bạch y tế tự đang lên tiếng ca tụng Quang Minh thần.

Sau khi tụng niệm xong, gã bị thương kêu lớn:

- Quang Minh thần nhất định sẽ tịnh hóa linh hồn của chúng ta, báo thù khuất nhục hôm nay.

Nói xong, bắt đầu từ gã, cả đám giáo đồ từng người từng người một liên tiếp tự sát.

- Thực sự là một đám đầu óc đầy phân, tín ngưỡng tôn giáo quả thực rất hại người mà! - Hàn Thạc thấy đám giáo đồ biết không thể chạy trốn đều tự sát trước mặt hắn, bất giác cảm thán.

Ngẩng đầu nhìn trời, Hàn Thạc có thể cảm ứng được sát khí trùng thiên đang bao phủ toàn thành Áo Sâm. Tuy rằng hắn đã động thủ hấp thụ một bộ phận nhưng sát khí vẫn nồng nặc, làm hắn vô cùng sáng khoái.

Hiện tại, hai loại lực lượng trong Lục Ma Phong vào lúc hắn nhập ma phát tiết đã khôi phục thần kỳ. Ngoài số cận vệ bị tổng ra ngoài, số còn lại biến thành lực lượng tinh thuần, như dòng chảy nhỏ giọt tiến vào Lục Ma Phong. Lục Ma Phong lại một lần nữa trở về bình thường, cùng hợp nhất với tâm thần của Hàn Thạc.

Còn trong cơ thể hắn, lực lượng nhờ vào cơn xoáy khổng lồ lúc trước hấp thu đã tụ lại ở Ma Anh, chỉ là chưa được hấp thu một cách triệt để. Thế nhưng nói tóm lại để phóng số lực lượng hỗn loạn này ra cũng không phải là việc dễ dàng. Nhưng thần trí của hắn giờ đã khôi phục nên tạm thời cũng không quá lo lắng Lục Ma Phong làm loạn lần nữa.

Ý nghĩ vừa thanh tỉnh, Hàn Thạc thông qua Huyền Ma lập tức thấy rõ tình thế. Bại cục của đám người Á Hi Bá Ân ở khu thành bắc đã quá rõ ràng, ngay cả Á Hi Bá Ân và đại vương tử Tra Lý Tư cũng đều biết là hôm nay chỉ có tìm cách rút lui mà thôi.

Ở mấy khu vực xa hơn, dưới sự chỉ huy của Phạm Lôi Trạch và sự phối hợp của hai vương tử cũng đã giành được thắng lợi. Xem ra cuộc chính biến đột ngột của Á Hi Bá Ân và Tra Lý Tư rốt cuộc đã thất bại hoàn toàn.

Một Huyền Ma lướt lơ quanh thành bảo làm Hàn Thạc đã phát hiện chỗ mọi người đang tụ họp cùng một chỗ để bàn tán. Mà đối tượng bàn tán chính là hắn, điều này làm cho Hàn Thạc nghĩ không biết nên khóc hay cười. Bởi vì hắn nghe ra trong cuộc bàn luận thì địa vị của hắn đã được đề cao khủng khiếp.

Trên gác chuông, Bác Lan Tư đang run rẩy toàn thân, giống như sắp phát cuồng. Gương mặt lão ửng đỏ, dường như không thể khống chế thân thể, trong mắt bắn ra sát ý điên cuồng.

Hàn Thạc ngẩn người rồi chợt có phản ứng. Hắn thầm mắng một câu trách Bác Lan Tư quá lỗ mãng rồi lao vút về phía lão.

Một hình cầu vòng đỏ như máu rạch ngang bầu trời. Trong tiếng rít diếc tai, Hàn Thạc đã xuất hiện trước mặt Bác Lan Tư. Tay trái của hắn đè mạnh vào ngực lão, chợt đẩy một cái. Thân thể lão đang run rẩy bỗng khôi phục bình thường.

“Khụ khụ...”

Đang như sắp hôn mê thình lình có thể thở dốc, Bác Lan Tư sắc mặt đỏ ửng ho khan một hồi dữ dội, sát ý trong cặp mắt từ từ rút đi.

Tay trái lại đặt lên hậu tâm của Bác Lan Tư, Hàn Thạc không để cho lão kịp phản ứng, hút ra một phần sát khí đang hỗn loạn trong người lão rồi vỗ vỗ bàn tay vào hậu tâm lão.

Bác Lan Tư rên lên một tiếng rồi ngã vật ra. Sau đó tròng mắt của lão khôi phục như thường, sắc mặt tái nhợt quỳ sát dưới chân Hàn Thạc:

- Sư huynh, cảm tạ người!

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc cả giận:

- Lúc ta đi chẳng phải đã nói cho người rồi sao, thân thể của người tuyệt đối không thể tiếp nhận quá nhiều sát khí, nếu không nó sẽ ngăn cản việc vận chuyển của vòng xoáy trong cơ thể người. Vậy mà người cứ một mực không nghe, nếu như vừa rồi không phải ta phát hiện kịp chỉ sợ thân thể của người đã nát vụn ra rồi.

- Xin lỗi sư huynh, ta sai rồi!

Bác Lan Tư sợ hãi xin lỗi rồi rít:

- Là ta quá tham lam, ta chưa từng nghĩ đến có thể thu nạp loại sát khí này để đề cao thực lực của bản thân. Vất vả mãi mới gặp được cơ hội, ta thực sự hưng phấn quá mức. Vẫn nói chỉ cần hấp thụ một chút là dừng lại nhưng lại vẫn không muốn ngừng. Đến khi cảm thấy thân thể muốn nổ ra thì đã không thể khống chế được nữa rồi.

Loại lực lượng đột biến này quả thực có sức mê hoặc cực lớn, khiến cho Bác Lan Tư căn bản vô pháp chống lại. Lại thêm đây là lần đầu tiên lão hấp thụ loại này lực lượng, lửa tham nổi lên không thể dừng được mới tạo nên hậu quả này.

- Quên đi, cũng do ta không thận trọng nhắc nhở người. Ta thấy người cũng nhiều tuổi rồi nên sẽ biết chừng mực chứ. Ài, người phải nhớ kỹ, vũ kỹ và đấu khí mà chúng ta tu luyện có chút bất đồng. Đối với thân thể có yêu cầu rất cao, nếu còn yếu ớt quyết không thể liều lĩnh hấp thụ năng lượng quá sức. - Hàn Thạc thở dài dặn.

- Sư huynh, ta biết sai rồi, từ nay về sau không bao giờ lỗ mãng như vậy nữa. - Bác Lan Tư lúc này mới thực sự hiểu được, quỳ mọp dưới chân Hàn Thạc hối lỗi.

429. Chương 429:địa Vị Mới

Mọi người vừa nghe tin Hàn Thạc đang giáo huấn Bác Lan Tư liền chạy vội cả đến.

- Bố Lai Ân, chàng không sao chứ? - Phạm Ny dịu dàng hỏi hân.

Hàn Thạc mỉm cười lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, ta không sao cả.

Hai cặp mắt sáng của Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cũng phát ra những tia kỳ lạ nhìn chăm chú vào Hàn Thạc. Nhìn người trong lòng đại phát thần uy, đối với các nàng ngoài sự chấn động còn là niềm kiêu hãnh, đây chính là thiên tính thâm căn cố đế của nữ nhân.

- Tiểu tử, quả là không tệ!

Ngay cả Phạm Lô Trạch cũng phải mở miệng tán dương Hàn Thạc. Nhưng lão lập tức bổ sung:

- Cho dù là người lợi hại, nếu như dám khi dễ nữ nhi của ta thì ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người đâu.

- Phụ thân, người nói gì vậy, Bố Lai Ân sao dám khi dễ con! Hi hi, con còn là sư phụ của chàng mà. Cho dù chàng lợi hại cách mấy thì vẫn là đệ tử của con. - Trong vài ngày vừa rồi, Phạm Ny rõ ràng cũng đã không còn giận hờn phụ thân của nàng nữa, thái độ cũng rộng rãi hơn rất nhiều.

Phạm Lô Trạch thấy Phạm Ny vừa nhìn Hàn Thạc vừa mỉm cười thì cũng hiểu cảm tình của con gái lão đối với Hàn Thạc quả thực là vô cùng sâu đậm. Nhìn vẻ vui sướng của con gái, lão cũng không muốn làm nàng mất hứng phần liền cười gượng một tiếng rồi không nói gì thêm.

- Bố Lai Ân, không ngờ thực lực của người lại đáng sợ như vậy. Xem ra lần luận bàn trước người chưa xuất toàn lực. Tiểu tử, người làm vậy có chút quá đáng đó, chẳng lẽ người nghĩ ta không đáng để cho người xuất toàn lực đánh một trận sao? - Kiếm thánh Táp La Lạp trầm mặt, nói vẻ không vui.

Hàn Thạc cười khổ:

- Táp La Lạp lập tiên sinh hiểu lầm rồi. Vừa rồi là ta lợi dụng lực lượng bên ngoài mới có thể đả thương Bố Lăng Đặc. Còn thì như các người thấy rồi đấy, thực lực của bản thân ta còn thua xa Bố Lăng Đặc. Tầng mây máu lúc này chính là lực lượng mà ta ỷ vào đấy.

- Bây giờ lực lượng trong đó đã phóng xuất ra hết, ta lại trở về nguyên hình rồi. Lần trước không phải là ta lưu thủ, mà thực sự là không thể cường đại đến thế, người đừng nên hiểu lầm.

- Hóa ra là như vậy! Có thể lợi dụng lực lượng hỗn loạn trong tầng mây máu đó, vũ kỹ của người quả là vô cùng thần kỳ. - Táp La Lạp kinh ngạc thốt. Lão vừa rồi cũng chỉ giả vờ tức giận, thực ra trong lòng cũng đã mơ hồ đoán ra. Chỉ là muốn Hàn Thạc tự khẳng định mà thôi.

Bác Lan Tư bây giờ mới đứng được lên, ngây ngốc nhìn mọi người, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lao Luân Tư thấy vẻ nghi hoặc của Bác Lan Tư liền chủ động đi đến tường thuật cho lão biểu hiện thực lực của Hàn Thạc vừa rồi. Gã vừa miêu tả thì lại cảm thấy hưng phấn khó tả, còn Bác Lan Tư thì vô cùng kinh hãi. Lão nhìn sững vào Hàn Thạc, cảm giác lại có thêm nhận biết mới về hân, cảm giác này cũng không phải lần đầu tiên.

Cũng chỉ có ở vào cảnh giới cường giả như Bác Lan Tư mới có thể biết loại tồn tại như Thánh kỵ sĩ Bố Lăng Đặc và Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư lợi hại cỡ nào. Vậy mà nghe Lao Luân Tư nói khi Hàn Thạc tiến đến, hai cường giả kia chỉ biết tránh né, cuối cùng Bố Lăng Đặc lại còn bị hân đánh trọng thương bỏ chạy. Việc này quả thực là một đả kích nặng nề với Bác Lan Tư.

Nhưng mà qua lúc kinh hãi thì lão lại tràn ngập hưng phấn. Lê đương nhiên, đối với lão mà nói, Hàn Thạc càng cường đại thì lão lại càng có lợi. Sự việc vừa rồi có ý nghĩa là vũ kỹ của Hàn Thạc vô cùng thần kỳ. Mà lão lại đang tu tập loại vũ kỹ này do Hàn Thạc truyền cho, tự nhiên là trong lòng lão đối với nó lại càng thêm mong đợi.

- Các vị, chiến đấu tại thành bắc còn chưa kết thúc. Ta thấy lúc này không phải là lúc thích hợp để tiếp tục bàn chuyện. - Hàn Thạc mỉm cười nói với cả đám người đang sôi nổi hỏi han tình trạng của hắn.

Bởi biểu hiện quá khoa trương vừa rồi của Hàn Thạc, thêm vào đại cục đã định tại thành bắc nên khi Tát Bác Tập Tư vừa nói là Hàn Thạc đã quay lại thành bảo thì mọi người chạy cả lại muốn biết rõ ràng sự tình. Cả đám đều hiếu kỳ tốt độ, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Hàn Thạc đầy vẻ háo hức. Xem ra ngay cả Tát Bác Tập Tư và Tập La Lạp cũng nói chuyện với hắn rất hòa nhã, điều này nói rõ bọn họ đã nhận biết thực lực chân chính của hắn rồi.

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Phạm Lô Trạch đầu tiên là khẽ hừ một tiếng:

- Ta chỉ đi theo nữ nhi của ta mà sang đây thôi. Lão tử còn muốn chỉ huy lũ ngu ngốc kia tác chiến, không muốn dây dưa với người nữa.

Nói xong lão quay đầu bỏ đi luôn.

- Lao Luân Tư, tình hình trong thành bắc cũng coi như ổn rồi. Ta cần một chút thời gian để tu luyện, chỉ là có chuyện cần nói với người. - Hàn Thạc nghiêm mặt nhìn Lao Luân Tư nói.

Lao Luân Tư lúc này nhìn Hàn Thạc thế nào cũng thuận mắt vô cùng. Gã cũng rõ ràng là có thể ổn định được tình hình trong thành Áo Sâm vừa rồi, lại chiếm được thế thượng phong trong việc tranh đoạt quyền thế thì Hàn Thạc tuyệt đối là công thần đầu bảng. Vì thế vừa nghe hắn có chuyện muốn nói, gã lập tức vui vẻ đáp ứng:

- Này, có cái gì người cứ nói thẳng đi, giữa chúng ta đâu cần khách khí gì chứ.

Lao Luân Tư vừa nói vậy thì Hàn Thạc cũng thấy thoải mái, liếc mắt thấy ba nữ nhân và Ai Mễ Á Tư còn ở đó hắn trầm giọng:

- Chuyện này ta nghĩ chỉ có thể nói với người và hai vị thánh cấp cường giả thôi!

- Được rồi, chúng ta không quản chuyện này, các cô kia đi nào. - Ai Mễ Á Tư cười ưu nhã rồi rời đi đầu tiên.

Ai Mễ Á Tư là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, y vừa đi khỏi thì cả đám người còn lại dù còn nghi hoặc cũng đành đi theo, tính luôn cả ba nữ nhân.

Trong chớp mắt, những nhân vật trọng vì hiếu kỳ mà chạy đến thành bắc đều theo Ai Mễ Á Tư bỏ đi. Trên gác chuông giờ chỉ còn bốn người là Hàn Thạc, Lao Luân Tư, Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư và Kiếm thánh Tập La Lạp.

Đợi cả đám kia đi xa, Lao Luân Tư mới có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, dò hỏi:

- Bố Lai Ân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư phát tay bố trí một không gian kết giới bao phủ toàn bộ gác chuông lại, phòng ngừa có người nghe lén rồi tiết lộ ra ngoài. Lão mơ hồ biết Hàn Thạc muốn nói với Lao Luân Tư cái gì.

- Hôm nay bại cục của Á Hi Bá Ân và đại vương tử Tra Lý tư trong thành Áo Sâm đã định. Nếu không có gì bất trắc, người nhất định có thể trở thành tân quốc vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Lần trước ta cùng bộ hạ mật đàm, người vẫn hiếu kỳ rốt cuộc chúng ta đã nói cái gì, ta nghĩ đã đến lúc nói với người rồi. - Hàn Thạc nghiêm mặt nhìn Lao Luân Tư, trầm giọng nói.

- Hả?

Lòng hiếu kỳ của Lao Luân Tư bị kích thích tốt độ, cặp mắt sáng quắc nhìn Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, rốt cuộc phụ vương ta đã nói cái gì? Vì sao từ lúc người từ hoàng cung đi ra, bộ hạ bắt đầu toàn lực giúp đỡ ta?

Hàn Thạc mỉm cười, liếc nhìn Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư hỏi:

- Tát Bác Tập Tư tiên sinh, ta nghĩ ngài hẳn là biết chuyện này?

Tát Bác Tập Tư mỉm cười gật đầu, nói:

- Không sai, quả thực ta biết chuyện này.

Lúc Lao Luân Tư chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Tát Bác Tập Tư thì lão giải thích:

- Lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti phu nhân đã dự đoán Bồ Lai Ân giúp đỡ vương tử nào thì người đó có thể trở thành tân quốc vương của đế quốc, đồng thời có thể gây dựng cho đế quốc một cục diện phồn vinh mới.

- Ha ha, đương nhiên vì quan hệ tốt của người với Bồ Lai Ân mà người trở thành người may mắn. Phu nhân Cát Thụy Ti đã dự đoán cho đế quốc nhiều năm chưa bao giờ sai trật nên quốc vương bệ hạ cho rằng người sẽ trở thành tân đế vương đem lại phồn vinh cho đế quốc. Từ đó ngài bắt đầu toàn lực giúp đỡ người.

Lao Luân Tư vừa nghe vậy thì kinh ngạc quay sang nhìn Hàn Thạc. Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được vì sao đang là thân phận con tư sinh lại được chú ý đến đều là vì sự trợ giúp của Hàn Thạc. Tuyệt không phải là quốc vương bệ hạ bỗng nhiên đổi sang xem trọng gã.

Đối với loại người chỉ xem trọng kết quả như Lao Luân Tư, nghe Tát Bác Tập Tư nói rõ ràng thì rõ ràng có chút khiếp sợ. Gã kinh ngạc nhìn Hàn Thạc hồi lâu, hít sâu một hơi, thành khẩn thốt:

- Vậy ra sự việc là như thế, Bồ Lai Ân, cảm tạ người!

- Chúng ta là bằng hữu mà, ha ha, ta tự nhiên phải giúp đỡ người thôi. Cũng chỉ có người trở thành quốc vương của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thì đế quốc chúng ta mới càng thêm phồn vinh. Ta rất hiểu rõ tài năng của người có thể gây dựng tương lai cho đế quốc. - Hàn Thạc cười to.

Lao Luân Tư lắc đầu cười khổ:

- Xem ra ta còn còn phải dựa vào người rồi. Nếu đổi lại là lúc trước nghe Tát Bác Tập Tư tiên sinh nói e là ta còn không để trong lòng. Nhưng thấy khí thế không ai có thể ngăn cản vừa rồi của người ta không thể không vì tầm nhìn xa của phu nhân Cát Lệ Ti mà cảm thán.

- Bồ Lai Ân, thực sự trên người người có một tiềm lực vô cùng. Lúc trước tại Vong Linh hệ, người chỉ vì mấy kim tệ mà cam tâm chịu làm bị cát cho người ta tập luyện. Lúc đó thậm chí ta cũng có thể thắng được người. Vậy mà trải qua bao lâu chứ? Chưa đến năm năm người đã đạt đến đỉnh cao rồi! Ôi trời, người mới hai mươi tuổi đầu mà, tương lai quả là không thể dự liệu được!

- Không thể không nói dự đoán của phu nhân Cát Thụy Ti phu nhân quả nhiên là chuẩn xác. Mọi việc phát triển tại đều theo dự đoán của phu nhân. Xem ra như lời phu nhân nói, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lại có thể trăm năm phồn vinh nhờ Bồ Lai Ân rồi. - Kiếm thánh Tập La Lạp cũng cảm thán.

- Tương lai là chuyện rất khó nói, cũng không phải là bất biến. Ha ha, chí ít là ta cho rằng như thế.

Hàn Thạc cười nhẹ rồi chợt nghiêm mặt nói:

- Chỉ là lúc trước quốc vương bệ hạ đáp ứng toàn lực giúp đỡ chúng ta đã từng yêu cầu ta một điều kiện. Ta nghĩ đã đến lúc nói với người rồi.

- Bồ Lai Ân, người quá khách khí rồi! Bất luận thế nào chúng ta cũng là bằng hữu mà! Huống chi trong tương lai ta còn phải dựa vào người, người đâu cần phải quanh co lòng vòng chứ. - Lao Luân Tư nghiêm mặt nói với Hàn Thạc.

Nghe Tát Bác Tập Tư và Tập La Lạp nói chuyện, Lao Luân Tư cũng minh bạch Hàn Thạc quan trọng như thế nào đối với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Hàn Thạc là người có thể thay đổi đế quốc, làm cho ngôi vị hoàng đế của hắn trở nên vững vàng, làm cho đế quốc càng thêm phồn vinh.

Ngay cả con đường tương lai mà Cát Thụy Ti cũng không tiếc trả một cái giá đắt bằng sinh mệnh của mình để công bố, hắn hiển nhiên hiểu cần phải ôm chặt lấy cây đại thụ này.

- Vậy được rồi, ta nói thẳng luôn nhé. Quốc vương bệ hạ yêu cầu ta cho dù làm sao cũng phải lưu cho ba vương tử kia một mạng!

Hàn Thạc nhìn Lao Luân Tư, tiếp:

- Là một người cha, quốc vương bệ hạ không hy vọng ba nhi tử của ngài đều chết thảm trong tay ta. Ta đã đáp ứng với ngài rồi, chỉ có điều là ta muốn tôn trọng ý kiến của người.

- Điện hạ, điều này bệ hạ cũng đã nói với chúng ta rồi. - Tắt Bức Táp Tư cũng sáng ngời cặp mắt giải thích với Lao Luân Tư.

Lao Luân Tư sững sốt, trầm mặc rồi nhú mào:

- Nếu đã là nguyện vọng cuối cùng của phụ vương thì ta biết phải làm sao rồi. Thế nhưng ta chỉ trực xuất hoặc cầm tù Tra Lý Tư thôi. Còn về hai người kia, chỉ cần họ không phản kháng ta sẽ để bọn họ thành thân vương, không bạc đãi bọn họ.

Nếu không có Hàn Thạc và đám Tắt Bức Táp Tư thay nhau nói đỡ thì có thể khẳng định Lao Luân Tư sẽ đuổi tận giết tuyệt Tra Lý Tư. Dù sao Tra Lý Tư cũng là kẻ gây cho gã tổn thương sâu nhất, gã thậm chí còn muốn tự tay giết chết Tra Lý Tư một cách tàn nhẫn để bù vào nỗi sỉ nhục lúc trước.

Chỉ có điều hôm nay Hàn Thạc và hai thánh cấp cường giả đều nói như vậy. Thêm vào đây là nguyện vọng lúc lâm chung của phụ thân gã. Vô luận gã có thực sự nguyện ý hay không cũng phải mở cho Tra Lý Tư một con đường sống. Nhưng trước khi làm vậy thì gã có cho Tra Lý Tư một phen nhục nhã không thì cũng không dám chắc.

Nghe gã cam đoan, Hàn Thạc thấy nhẹ nhõm, mỉm cười:

- Người đã nói như vậy, ta cũng an tâm. Được rồi, bây giờ ta ở trong thành Áo Sâm tu luyện trợ lực kỳ lạ vừa rồi, chỉ ít cần khoảng ba hôm. Giờ có hai thánh cấp cường giả và đại nhân Phạm Lô Trạch, bọn Á Hi Bá Ân coi như đã cùng đường rồi, ta đã có thể yên tâm tu luyện.

- Bố Lai Ân, người cứ chăm chỉ tu luyện đi. Người càng cường đại thì đế quốc chúng ta càng có thêm tính công kích mà! - Lao Luân Tư lập tức cười đồng ý.

Hắn minh bạch được việc ràng buộc được một cường giả siêu việt đối với một quốc gia có ý nghĩa gì. Năm xưa sự xuất hiện của bán thần A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn đã có thể khiến cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trở mình bắt đầu phồn thịnh trăm năm. Nếu ngày nay mà Hàn Thạc có thể đạt tới độ cao đó thì cũng đồng thời có thể đưa đế quốc lên một tầm cao mới.

- Được rồi, cái gác chuông này là nơi tu luyện của ta. Các vị đi giải quyết mọi chuyện của mình đi. À, phiền mọi người nhắc giùm với mấy nữ nhân của ta là đừng đến đây làm phiền, mấy ngày tới đối với ta rất quan trọng! - Hàn Thạc cười cười rồi tiễn tất cả mấy người Lao Luân Tư đi xuống.

Đợi cả bọn đi khỏi, Hàn Thạc nhắm mắt cảm giác toàn bộ lực lượng của những người chết còn bao phủ trong toàn thành Áo Sâm, về mặt hưởng thụ lắm lắm:

- Có thể đột phá cảnh giới hay không, đều phải trông vào mấy ngày nay rồi!

430. Chương 430:hấp Thu

Cuộc chiến tranh đoạt quyền thế trong thành Áo Sâm vẫn còn diễn ra ác liệt. Nơi nào có chiến tranh, nơi đó có người chết. Thêm vào số binh sĩ tử trận vào hai ngày trước, trong thành số người chết không dưới bốn vạn người.

Sát khí vô biên bao phủ bầu trời thành Áo Sâm làm cho người ta cảm thấy một thứ áp lực trong lòng. Dường như có một khối đá lớn đặt trước ngực, một số cường giả thậm chí còn cảm thấy cả ma pháp nguyên tố khắp nơi cũng bị ảnh hưởng bởi lực lượng này.

Hàn Thạc đứng ngạo nghễ nhìn trời trên gác chuông của thành bảo. Một cái xoáy lốc cực lớn lại hình thành, từng chút một thôn phệ sát khí tràn ngập trong thành. Lục Ma Phong tiếp tục phóng lên cao, hình thành một tầng mây máu trôi nổi giữa bầu trời.

Lần này Hàn Thạc đã cẩn thận hơn rất nhiều. Lục Ma Phong hấp thụ lực lượng mặt trái kia một cách từ từ. Tốc độ ngưng tụ của mây máu hạ xuống mức thấp nhất. Chuyển hóa lực lượng bên trong của Lục Ma Phong giờ rất dễ dàng. Theo sự thao túng của Hàn Thạc, trước hết đem lực lượng còn đối nghịch ra ngưng tụ rồi sau đó chia ra đi vào thanh ma khí này.

Không biết có phải lần trước đã ăn một quả Hắc Kiên tinh hay không mà tốc độ thôn phệ tịnh hóa sát khí của Hàn Thạc tăng lên không ít. Sát khí nồng nặc đầu tiên bị lốc xoáy cực lớn trên đầu hắn thôn phệ, sau đó nhờ chuyển động xoáy cực nhanh của nó để loại tạp chất ra ngoài rồi lực lượng tinh thuần còn lại thẩm vào người hắn. Lực lượng tinh thuần này lại thêm một lần nữa được Ma Nguyên lực trong người Hàn Thạc nhanh chóng chuyển vận ngưng kết rồi được Ma Anh trực tiếp hấp thu lực lượng bản nguyên. Qua hai lần ngưng luyện, lực lượng mà Hàn Thạc có thể hấp thu còn chưa đến một phần mười so với ban đầu, nhưng với nhân số thương vong thảm trọng trong thành Áo Sâm thì từng đó cũng đủ cho hắn hưởng được lợi ích kinh người rồi.

Có kinh nghiệm nhập ma vừa rồi, Hàn Thạc cẩn thận từng tý một. Không nhanh chóng cầu được kết quả, cũng không quá tham lam, dùng cách thức từ tốn hấp thu từng ít một, phòng khi lại rơi vào trạng thái nhập ma đáng sợ lần nữa.

Thời gian thấm thoát trôi đi. Qua một ngày đêm thì không trung ở thành bảo đã hoàn toàn nhuộm màu đỏ máu. Vào chính Ngọ, mặt trời chiếu sáng chói chang. Toàn bộ tòa thành đều như bị quét lên bởi một tầng sắc đỏ, mùi máu tươi nồng nặc trôi nổi khắp không trung.

Một lốc xoáy thiểm điện màu đen cực lớn điên cuồng xoay tròn giữa tầng mây máu dày đặc. Sát khí tà ác tỏa ra từ đó làm cho người ta cảm thấy một nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Cảnh quan này diễn ra liên tục trong ba ngày. Bên trong thành Áo Sâm, một số thường dân bỗng nhiên cảm thấy áp lực đang đè nặng bỗng biến mất. Một số cường giả có thể cảm ứng được ma pháp nguyên tố thì phát hiện thấy lực lượng bí ẩn đang bao phủ toàn thành không hiểu vì sao đang điên cuồng trôi về thành bắc rồi nhanh chóng chẳng thấy đâu.

Các cao thủ trong thành tại chỗ của Lao Luân Tư bỗng nhiên phát hiện hai hiện tượng lạ trên bầu trời đang chậm rãi nhỏ đi. Mùi máu tanh không đâu không có cũng trở nên càng lúc càng thoảng, màu sắc của tầng mây máu cũng nhạt dần. Qua thêm hai ngày, mây máu trên mặt thành đã bị thổi bay đi hết, cơn xoáy trên gác chuông thành bảo cũng biến mất không biết từ lúc nào. Bầu trời thành bắc lại trở nên quang đãng, ánh dương quang ấm áp chiếu rọi vào mọi góc của tòa thành đem lại một cảm giác thư thái dễ chịu.

Hàn Thạc thở nhẹ một hơi rồi từ từ tỉnh dậy từ trạng thái nhập định. Hắn có thể cảm ứng được lực lượng đang dâng trào trong cơ thể. Nó tràn đầy khắp kinh mạch hắn, thậm chí là cả da thịt, làm hắn có một cảm giác muốn phá tung ra. Hàn Thạc hiểu rõ toàn bộ lực lượng hấp thụ được trong cơ thể mấy ngày nay nhất định phải sớm bề quan để dung hòa một thể với lực lượng vốn có của bản thân mới có thể đột phá thêm một bước.

Lực Ma Phong an tĩnh rơi vào trong tay Hàn Thạc rồi nằm yên. Nhưng Hàn Thạc có thể cảm nhận lực lượng bên trong nó đang chuyển hóa điên cuồng. Lực lượng mà Lực Ma Phong hấp thụ xem ra còn nhiều hơn cả Hàn Thạc, nếu muốn tiêu hóa toàn bộ cũng không phải hoàn thành được trong thời gian ngắn.

Bởi vậy, vô luận Hàn Thạc hay là Lực Ma Phong đều cần một thời gian để tiêu hóa, hơn nữa càng nhanh càng tốt.

Từ gác chuông đi xuống, Hàn Thạc tiến thẳng tới chỗ phòng khách lầu hai mà cả ba nữ nhân của hắn đang ngồi. Nhờ mười hai Huyền Ma, đường xá trong thành hiện lên mồn một trong đầu hắn.

Mấy ngày qua, trong thành Áo Sâm bao gồm cả hoàng cung đã không còn cảnh chiến đấu. Đoàn người do Lao Luân Tư dẫn đầu sớm đã vào ở tạm trong hoàng cung. Phủ đệ của Lao Luân Tư và Á Hi Bá Ân chỉ còn lại một đồng gạch vụn, là dấu tích của trận tranh đấu vừa rồi.

- Bố Lai Ân! - Phạm Ny liếc mắt thấy Hàn Thạc tới thì vui mừng hô lên.

Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích, một người đang tu luyện võ kỹ, một người thì đang minh tưởng tăng tiến tinh thần lực. Vừa nghe tiếng kinh hô của Phạm Ny thì lập tức dừng tay chạy ra phòng khách, mấy cặp mắt sáng ngời nhìn vào hắn chăm chú.

- Tên hồn đản chàng đó! Tại thời điểm mấu chốt vậy mà buông tay tu luyện, thực sự là một gia hỏa không biết lý lẽ mà. - Phỉ Bích cong môi hờn dỗi.

- Tình huống trong thành giờ thế nào rồi? - Hàn Thạc mỉm cười, hỏi chính sự.

- Đại cục đã định, công tước Á Hi Bá Ân đã bị Kiếm thánh Tạt La Lạp giết chết, vương tử Tra Lý Tư cũng bị tạm thời bắt giam. Hai vương tử kia thì thấy thế lực vượt trội của Lao Luân Tư nên cũng không còn tâm tư tranh đoạt với gã. Lao Luân Tư hiện giờ đang gấp rút thu dọn tàn cục thu phục nhân tâm. Phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ đăng cơ kế vị. - Ngải Mễ Lệ dịu dàng giải thích.

- Như thế xem ra nội loạn của đế quốc đã kết thúc rồi? - Hàn Thạc cười.

Ngải Mễ Lệ gật đầu:

- Đích xác là cũng không có gì lo lắng nữa rồi. Giờ toàn bộ thành Áo Sâm đã nằm trong tay Lao Luân Tư. Các lực lượng quân sự phần nhiều cũng ở trong tay gã, đại vương tử cũng đã bị giam giữ, toàn bộ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc không ai có thể uy hiếp đến vương vị của gã nữa rồi.

- Đã như vậy, ta cũng an tâm.

Hàn Thạc mỉm cười rồi chợt nhìn ba nữ nhân hơi do dự nói:

- Có điều ta phỏng chừng cần một thời gian rất dài để tu luyện. Xem ra lại phải tạm thời rời khỏi các nàng.

- Tên hỗn đản này! Vừa mới ra đi giờ lại muốn đi đâu? Chàng có lương tâm hay không vậy, chẳng lẽ không biết người ta nhớ chàng sao? - Phỉ Bích vừa nghe Hàn Thạc lại phải đi thì gương mặt đầy vẻ ai oán.

Ngải Mễ Lệ và Phạm Nỵ vừa nghe vậy cũng đều hoảng hốt, nhìn chằm chằm vào hần lộ ra tình cảm lưu luyến.

- Không có biện pháp mà. Ta cần lập tức bế quan để tiêu hao chỗ năng lượng vừa rồi. Nếu trễ có thể ảnh hưởng đến cảnh giới của ta, thậm chí có thể khiến ta hãm vào cảnh giới nhập ma điên cuồng. - Hàn Thạc cười khổ giải thích.

- Lần tu luyện này chàng cần bao lâu? - Cặp mày của Ngải Mễ Lệ nhíu chặt, dò hỏi.

- Cũng không thể nói chính xác. Nhanh thì khoảng chừng năm rưỡi, chậm thì khoảng chừng hai ba năm. Ài, ta bế quan tu luyện vũ kỹ là một chuyện rất mất thời gian, cũng không có biện pháp dự liệu. - Hàn Thạc cảm thán.

Vừa nghe nhanh cũng khoảng một năm rưỡi, cả ba nữ nhân đều rối loạn. Nỗi buồn phiền và ai oán trong mắt lại càng sâu đậm.

- Bố Lai Ân, ta muốn nói chuyện một mình với chàng. - Phỉ Bích bĩu môi, phần nộ nhìn Hàn Thạc. Nhưng mà những lời này vừa nói ra thì chẳng hiểu vì sao nàng lại cười đến đỏ ửng lên. Ngải Mễ Lệ vốn cũng đang định nói gì đó chưa kịp mở miệng thì lại nghe thấy Phỉ Bích nói ngay những điều mình muốn nói thì không kìm được kinh ngạc liếc nhìn Phỉ Bích. Nhìn gương mặt đỏ ửng của Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ chợt liên tưởng cái gì đó, thăm mắng một câu rồi cũng đỏ cháy hết cả mặt mày.

Hàn Thạc đầu tiên là sửng sốt, đến khi thấy vẻ mặt tươi cười hồng nhuận của Phỉ Bích thì chợt hiểu, hắc hắc khẽ cười:

- Tốt! Ta sẽ nói chuyện với nàng trước rồi tỷ nữa sẽ tìm Ngải Mễ Lệ nói chuyện sau.

Vừa nghe tiếng cười nhẹ đầy hàm ý của Hàn Thạc, Phỉ Bích biết hần nhất định đã biết cái gì đó rồi. Nàng cắn răng hung hãn trừng mắt với hần rồi bước thẳng vào phòng mà không nói thêm một lời nào.

- Ta nói chuyện với Phỉ Bích vài câu! - Hàn Thạc vội vã nói rồi đi luôn vào gian phòng mà Phỉ Bích vừa vào. Để lại sau lưng là Ngải Mễ Lệ đang đỏ mặt bừng bừng cùng với Phạm Nỵ đang ngơ ngác.

- Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, bọn họ nói cái gì vậy? Sao lại còn muốn một mình? - Phạm Nỵ nghi hoặc hỏi Ngải Mễ Lệ.

- Khách khách, bọn họ đương nhiên muốn nói chút chuyện riêng, hì hì, cái cô Phỉ Bích lẳng lơ này có thể chịu được bao lâu chứ. - Ngải Mễ Lệ cười có phần phóng đãng, thú vị quay sang nháy mắt với Phạm Nỵ.

Phạm Nỵ sửng sốt, sau đó bên tai bỗng nhiên nghe được tiếng thở dốc áp giọng của Phỉ Bích. Nàng lúc này mới chợt hiểu, sắc hồng bỗng chốc lan tràn hết cả khuôn mặt đến dưới cổ.

- Phì! - Phạm Ny mắng nhỏ một tiếng.

- Khách khách, vậy là muội biết bọn họ làm gì rồi chứ? Hì hì, Phạm Ny muội muội à, tên tiểu sắc lang Bồ Lai Ân chẳng lẽ còn chưa làm gì muội sao? Làm sao mà còn xấu hổ thế kia? - Ngải Mễ Lệ khẽ cười trên đầu Phạm Ny, bộ dạng nhìn rất cao hứng.

- Ngải Mễ Lệ tỷ tỷ, tỷ, tỷ thật là... - Phạm Ny xấu hổ vô cùng, cũng không nói được gì liền giậm mạnh chân một cái rồi cúi đầu đi vào một căn phòng.

Chỗ cư trú này rất rộng. Ngoại trừ một căn phòng khách lớn ở chính giữa còn có thêm năm sáu phòng khác. Chính là nơi của Bảo Lý Tư an bài riêng cho ba nữ nhân tiện liên lạc với nhau.

Vừa thấy Phạm Ny ngưỡng ngừng lui về phòng, Ngải Mễ Lệ lại càng cười sảng khoái. Nàng và Phạm Ny đều là ma pháp sư, ba gian phòng lại ở sát nhau, thanh âm dù nhỏ cũng nghe thấy. Phạm Ny vừa đi, trong phòng khách giờ chỉ còn một mình Ngải Mễ Lệ.

Một tiếng rên nhẹ vang lên bên tai Ngải Mễ Lệ. Tim nàng bỗng nhiên đập mạnh, thân thể nóng bừng, lén nhìn quanh một vòng rồi đỏ mặt bước nhẹ tới căn phòng mà Phỉ Bích và Hàn Thạc đang ở trong đó. Tới nơi nàng áp sát tai vào cửa để nghe trộm thanh âm từ trong đó phát ra.

“Hự...” Thanh âm Phỉ Bích đang rên rỉ như khóc.

Phỉ Bích đang quấn chặt lấy Hàn Thạc. Bàn tay to tướng của hắn đang du ngoạn trên thân thể trắng mịn của nàng. Mỗi lần đầu ngón tay chạm nhẹ vào cơ thể thì Phỉ Bích đều chịu không được khẽ rên lên một tiếng, da thịt trắng ngần dưới sự xoa bóp của Hàn Thạc dần dần trở nên hồng nhuận.

Sắp tới thời khắc ly biệt, Phỉ Bích mắt hạnh mê ly. Dưới sự kích thích của Hàn Thạc, thân thể nàng phản ánh ra nội tâm vui mừng cùng hưng phấn. Nàng âu yếm Hàn Thạc một cách nồng cháy, vội vội vàng vàng cởi quần áo của hắn. Không biết có phải vì quá kích động hay không mà động tác khá gấp gáp, quần áo của Hàn Thạc đều bị nàng xé tan tành.

Hàn Thạc cũng phản ứng tương tự, căn bản cũng không nhớ tới việc bố trí kết giới cách âm, thả hồn hèn áp mạnh vào Phỉ Bích.

“A!” Phỉ Bích hét lên một tiếng, hai tay dùng lực chống mạnh vào ngực Hàn Thạc, đôi mắt sáng bỗng nhiên khôi phục vẻ thanh tĩnh.

Tiếng hét của Phỉ Bích thực sự quá chói tai. Ngay cả Phạm Ny đang ở trong căn phòng đầu xa cũng nghe thấy, mắng thầm hai câu sao mà Phỉ Bích không thấy thẹn thùng gì cả nhỉ.

Ngải Mễ Lệ đang nghe trộm bên ngoài thì lại càng hoảng sợ. Nàng đang tận lực ngưng tụ tinh thần lực nghe trộm nên lỡ tai cảm giác mơ hồ đau nhức.

“Hừ, người loạn rồi à, sao mà hét lớn vậy chứ, muốn hại người chết phải không đấy!”

Ngải Mễ Lệ nắm lấy tai trái khẽ day, cũng mắng thầm Phỉ Bích.

- Sao vậy?

Hàn Thạc đang giục mã đề cương, ngạc nhiên hỏi Phỉ Bích.

- Chàng chút nữa là đề chết người ta rồi. Làm sao mà người chàng đột nhiên trở nên nặng vậy chứ? Cũng may thiếp là Đại kiếm sư có tu luyện đấu khí, bằng không đã bị đề chết rồi! - Mặt mày Phỉ Bích đỏ rực như tụ máu, xấu hổ thì thảo.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, chợt hiểu là lần trước đã nuốt quả Hắc Kiên tinh nên thể trọng đã gia tăng gấp đôi, thảo nào lúc này Phỉ Bích la hét rầm trời.

“Hú vía, cũng may người đầu tiên là Phỉ Bích, nếu như đổi là Ngải Mễ Lệ hay Phạm Ny, nói không chừng là gặp chuyện không may rồi.”

Hàn Thạc thầm kêu may mắn, vội vàng tự nhắc nhở lần sau phải chú ý. Sau đó hắn lại cười gian giảo rồi tiếp tục tái chiến, thế nhưng lần này hắn phải dùng một tay để đỡ thân thể.

Vốn lúc đầu dự định trừng kích Phỉ Bích, chợt hần nảy ra một ý liền ngồi dậy. Sau đó hần ôm lấy thân thể nàng đang lỏa lồ rồi trong tiếng kinh hô của nàng đặt lên đùi mình.

Lúc này thành ra tư thế Phỉ Bích ngồi trước mặt Hàn Thạc, hai chân kẹp chặt lấy hông hần.

- Hồn dân, đại sắc lang chàng đó, tư thế này rất khó chịu, buông tay ra đi ! - Ngọc đồn của Phỉ Bích cảm nhận được Hàn Thạc đang dâng trào, ngưỡng ngừng thấp giọng hét lên.

- Hắc hắc, thay đổi tư thế một chút cho đỡ nhàm chán nha! - Hàn Thạc đắc ý cười hắc hắc. Sau đó không để ý Phỉ Bích đang khó chịu giãy dụa, bàn tay to tướng của hần ôm lấy ngọc đồn của nàng động lên.

431. Chương 431:con Là Hàn Hạo

Ngoài cửa Ngải Mễ Lệ đứng nghe tiếng thở dốc trong phòng của hai người, bất giác người cũng phùng phùng, thân thể càng lúc càng vô lực, hơi thở bắt đầu nóng lên.

Dưới sự chinh phạt của Hàn Thạc, Phỉ Bích lên đến đỉnh rất nhanh. Thân thể nàng bỗng bình vô lực, sớm đã không thấy tư thế vừa rồi là khó chịu, tiếng rên rỉ từ từ cao dần.

Phạm Ny đang ở căn phòng phía xa cũng có thể nghe được tiếng thở dốc của hai người. Nàng cũng cảm thấy trong lòng xáo động, không kìm được nhớ lại những lần tiếp xúc thân mật với Hàn Thạc. Nghĩ đến chuyện mà hần và Phỉ Bích đang làm trong phòng hiện tại, nàng có cảm giác đau đớn lẫn đổ ị.

Hai thứ cảm giác này trộn lẫn một cách kỳ lạ khiến trong lòng Phạm Ny cảm thấy hỗn loạn bất kham. Nàng rút cuộc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, cũng không thể để lòng yên tĩnh, thân thể và gương mặt bắt đầu nóng rực.

Tiếng rên rỉ giăng co một hồi rồi chợt vang lên một tiếng cao vút đầy khoái cảm. Hai chân Ngải Mễ Lệ đang vô lực tựa vào trước cửa, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn ngã vào phòng. Cửa phòng lại không đóng chặt, nàng mất chỗ dựa loạng choạng ngồi phệt trước cửa.

Về mặt Ngải Mễ Lệ đồ bưng, hơi thở hồng hộc, song phong cao vút phập phồng theo nhịp thở, cặp mắt tràn đầy xuân tình. Nàng trần trần nhìn Hàn Thạc đang đứng khóa thân cao to đẹp đẽ như một ma thần.

Lúc này, Hàn Thạc đã buông Phỉ Bích đang mềm nhũn trên đùi xuống. Cặp mắt hần tràn đầy dục vọng dán vào Ngải Mễ Lệ vừa liêu lĩnh xông vào. Hần sớm đã nghe tiếng động ngoài cửa, làm sao không biết Ngải Mễ Lệ đang thập thò nghe trộm ngoài cửa.

Hàn Thạc lúc này vẫn chưa thỏa mãn. Hần bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, nhanh như điện nhào tới Ngải Mễ Lệ đang sóng xoài trên mặt đất rồi ôm nàng dựa sát vào tường. Không đợi đến để cởi y phục, hần cứ thế xoắn xoạt xé tung cả ra. Ngải Mễ Lệ sớm đã không thể kìm chế được dục vọng, rên nhỏ phối hợp với Hàn Thạc, quần áo trên người nàng bị hần xé rách rất nhanh. Bây giờ lại đổi là Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny nghe được tiếng rên của nàng thì mang cả ba ra mà mừng, kinh ngạc vì sự đồi trụy của cả ba.

Rất lâu sau đó, Hàn Thạc chỉ khoác một cái trường bào đi tới gian phòng của Phạm Ny. Nàng vẫn đang đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh từ xa, bây giờ nghe tiếng bước chân dồn đi tới thì trong lòng hoảng loạn chưa từng thấy. Tim nàng đập thình thịch đến mức có thể nghe rõ tiếng.

Cuối cùng, khi Hàn Thạc đi tới trước cửa phòng thì Phạm Ny bỗng nhiên thất kinh vội vàng đứng thẳng lên, đỏ mặt lấp bắp:

- Chàng, chàng muốn làm gì?

- Nàng nói sao? - Hàn Thạc cười khê rồi chậm chậm bước tới.

Phạm Ny thấy Hàn Thạc đang từng bước một đi tới thì hoảng sợ lùi dần về sau. Đến khi không thể lùi được nữa thì nàng xô hần ra, mặt mũi đỏ bừng:

- Chàng, tên hồn dân chàng đó. Ngay cả y phục cũng không chịu sửa sang lại. Đi ra cho thiếp, hôm nay thiếp sẽ không để chàng được như ý đâu. Ai bảo trên người chàng có mùi vị của người khác chứ, thiếp không thể chịu nổi.

Chưa bao giờ trải qua những việc như thế này, Phạm Ny tự nhiên sẽ không giống Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ đã bị Hàn Thạc mưa móc từ lâu. Nàng rõ ràng không thể tiếp thụ được hấn vừa hoan hảo với nữ nhân khác lại tiếp tục với nàng.

Hàn Thạc nhìn Phạm Ny thì thấy nàng hơi hoảng sợ. Biết nàng phỏng chừng thật không tiếp thụ được, hấn suy nghĩ một chút rồi cũng dừng lại. Được Phạm Ny hầu hạ, hấn vào bồn tắm tẩy rửa sạch sẽ rồi chọt ôm lấy nàng dịu dàng thốt lời âu yếm. Sau đó cũng không để ý đến cảm thụ của nàng, cưỡng ép xâm phạm.

Qua một buổi đêm, Hàn Thạc thức dậy vào sáng sớm rồi cũng không cáo biệt với ba nàng vì không muốn chứng kiến cảnh cả ba nhỏ lệ sụt sùi. Một mình hấn rời khỏi thành bảo, đi về chỗ Truyền Tống trận trong thành Áo Sâm.

Việc Truyền Tống trận bị Không Gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư dùng ma pháp phong tỏa cũng trải qua đã lâu. Bây giờ tất cả đã chuyển vận như bình thường.

Trải qua lần chính biến vừa rồi, địa vị bây giờ của Hàn Thạc đã đề cao thêm một chút. Nếu không phải mấy ngày nay hấn bận tu luyện hấp thu lực lượng, e là phong thưởng của Lao Luân Tư sớm đã ban xuống rồi.

Thế nhưng cho dù Hàn Thạc biến mất vài ngày, một số nhà quyền quý trong thành cũng biết được những việc kinh nhân mà hấn đã làm vừa rồi. Nhất là việc hấn đơn thương độc mã bức hai thánh cấp cường giả tháo chạy, lại còn đánh trọng thương Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc đã lan truyền trong cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Bất tri bất giác, danh vọng của hấn đã vang dội khắp đế quốc. Thậm chí dường như còn vượt quá cả Kiếm thánh Tạp La Lạp và Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư, trở thành cường giả số một tại đế quốc.

Bởi vậy, lúc hấn đến ma pháp Truyền tống trận thì ánh mắt các thủ vệ nơi này đều tràn ngập tình cảm kính nể và hưng phấn.

- Bồ Lai Ân hầu tước, là Bồ Lai Ân hầu tước đại nhân!

- Trời ạ, đúng là hầu tước đại nhân rồi, ha ha, ta đã được thấy hầu tước đại nhân!

- Đại nhân, xin hỏi có phải người muốn sử dụng ma pháp Truyền tống trận phải không ạ?

Những binh tướng thủ vệ truyền tống trận hết thấy đều nhiệt tình vô cùng, cung cung kính kính hỏi Hàn Thạc. Một số thương nhân ở xa nghe bọn thị vệ kinh hô đột nhiên thấy hưng phấn một cách kỳ quái liên chạy xô cả đến hầu mong thấy được phong thái của Hàn Thạc.

Thấy cả đoàn người đang cuộn cuộn đổ đến như thủy triều, Hàn Thạc vội vàng nói:

- Ta muốn dùng ma pháp Truyền tống trận tới thành Hải Lam, các người mau giúp ta nhé.

- Không thành vấn đề, mời đại nhân tiến vào, chúng ta sẽ lập tức giúp ngài khởi động ma pháp trận. - Gã thủ lĩnh cung kính trả lời, khom người mời Hàn Thạc tiến nhập vào ma pháp Truyền tống trận.

Hàn Thạc gấp gáp vậy vì hấn biết qua trận chiến vừa rồi mà địa vị của hấn tại đế quốc đã được nâng lên một tầm cao mới. Chỉ từ mất những binh tướng và thương nhân này, Hàn Thạc liền biết bọn họ kính nể hấn nhiều thế nào. Không dám lưu lại lâu, hấn nhanh chóng đi vào giữa ma pháp truyền tống. Dưới sự khởi động của tên thủ lĩnh, ma pháp Truyền tống trận bắt đầu triệu tập lực lượng của ma tinh thạch. Một luồng ánh sáng lóe lên rồi Hàn Thạc đã xuất hiện bên trong thành Hải Lam.

Vừa tiến vào thành, Hàn Thạc lập tức liên hệ được với một luồng khí tức. Hấn hiểu rằng Kim Giáp thi đã được luyện chế thành công.

“Thật tốt quá, vậy là Ngũ hành thi rốt cục đã đầy đủ rồi!”

Hàn Thạc trong lòng vui mừng khôn tả, không dừng lại tại thành Hải Lam thêm một khắc nào nữa, hấn đi tới một góc thành hẻo lánh rồi dùng ma công bay vút về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Cũng đã mấy tháng rồi mới quay lại núi Lăng La. Hàn Thạc phát hiện quy mô xưởng vũ khí trên núi đã lớn gấp năm sáu lần. Diện tích của xưởng chiếm tới phân nửa trái núi, mấy nghìn công nhân chế tạo vũ khí đang hằng say luyện chế áo giáp.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vốn là nơi có khoáng sản phong phú, chỉ vì chiến loạn nên không ai dám mở xưởng rèn các loại vũ khí ở đây. Ngay cả vũ khí của quân đội trong thành cũng thu mua từ các thành trấn khác.

Hiện tại thành đã trải qua vài trận chiến lớn nhỏ, đã biến thành một nơi tường đồng vách sắt. Bất luận kẻ nào muốn xâm chiếm đều phải tự lượng có đủ thực lực hay không. Một khi an toàn đã được bảo đảm, lại có sẵn nhân lực và khoáng thạch, việc lập xưởng chế tạo vũ khí cũng chỉ là việc hợp lẽ mà thôi. Khi đến nơi, Hàn Thạc thông qua Huyền Ma quan sát một vòng hết quy mô của xưởng chế tạo vũ khí. Hắn thăm gặt đầu hài lòng, biết là với sự tồn tại của xưởng vũ khí này thì tối thiểu binh tướng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không phải lo nghĩ về chuyện áo giáp nữa.

Cũng không thông báo cho A Đức Mạn đang ở trên núi, Hàn Thạc đi một mình vào hầm mỏ. Hắn cứ thế xe nhẹ đường quen tiến sâu vào bên trong. Đến chỗ lần trước gặp mấy thạch đầu nhân, hắn nhìn thấy một tấm bảng gỗ rất to, bên trên viết hàng chữ lớn cấm bất cứ kẻ nào đi vào đây để khai thác.

Xem ra bọn A Đức Mạn đã tuân thủ tuyệt đối lời dặn dò của Hàn Thạc. Bọn họ đã ra lệnh cấm tuyệt đối kẻ nào mò vào quanh chỗ Kim tuyệt chi địa này để khai thác. Nhưng chiếu theo lời căn dặn của Hàn Thạc thì cứ cách một khoảng thời gian ngắn lại thu được một số khoáng thạch do thạch đầu nhân đưa ra. Như vậy song phương đều giữ được hòa khí và cùng có lợi.

Tiến vào Kim tuyệt chi địa, đập vào mắt Hàn Thạc đầu tiên là một cây cột tỏa ánh sáng sắc vàng chói mắt. Kim Giáp thi không ngừng truyền tin tức cho hắn, đồng thời mấy linh hồn tu luyện ở đây cũng bay vòng xung quanh hắn, thuật lại tất cả mọi chuyện sau khi hắn rời khỏi.

- Được rồi, ta biết cả rồi. Nếu không có người tới đây thì các người có thể tu luyện, nhưng ta muốn các người giúp một chuyện. - Hàn Thạc nói với mấy linh hồn.

- Rất nguyện ý cống hiến sức lực cho ngài! - Mấy linh hồn này đáp lại.

Không nói gì thêm, Hàn Thạc bước thẳng tới chỗ của Kim Giáp thi. Vẫn như cách làm trước đây, hắn thu lại trận pháp hội tụ Kim chi nguyên lực nơi Kim tuyệt chi địa rồi thả Kim Giáp thi ra.

Kim Giáp thi áo giáp toàn thân rạng rỡ, kim quang lóa mắt, như là một tượng đồng bắn kim quang ra tứ phía. Đã được giải trừ trời buộc, nó đột nhiên chạy tới bên cạnh cây cột trụ lớn sắc vàng kia, hai tay đặt lên trên đó, hai luồng lực lượng cùng gốc đột nhiên hội tụ ra.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, cây cột che trời kia từ từ thu nhỏ lại cho đến lúc biến thành một cây đoản côn rồi được Kim Giáp thi chộp vào tay múa may.

Hàn Thạc ngạc nhiên, đến giờ hắn đã có thể khẳng định cây cột này là do Kim hệ chí bảo do không biết bao nhiêu tỷ năm sinh ra. Quả nhiên là cùng một dạng vũ khí như Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết đã từng sử dụng. Chính là Kim Cô Bổng có thể hô to biến nhỏ tùy ý, có trọng lượng tương đương với cả một quả núi.

Xem cây Kim Cô Bổng mà Kim Giáp thi đang cầm trong tay là do Kim chi nguyên lực đã luyện chế Kim Giáp thi hình thành nên. Vì thể cơ thể và lực lượng trong cơ thể nó vừa khéo mới có thể điều khiển Kim Cô Bổng. Ngoại trừ Kim Giáp thi ra, may ra cũng chỉ có Hàn Thạc là sử dụng được cây bổng này. Nếu không sẽ vô cùng khó khăn, căn bản không thể phát huy được uy lực của Kim hệ chí bảo này.

Kim Giáp thi dễ dàng hươ cây Kim Cô Bổng trong tay, trong lòng tràn ngập hưng phấn. Vừa tiến hóa thành công nên nó chưa có trí tuệ cao, chỉ nhất nhất hướng Hàn Thạc để truyền tới nỗi vui sướng được trọng sinh.

- Được rồi, không nên chơi đùa nữa. Chỉ có tới thế giới kia thì người mới có thể nhanh chóng trưởng thành được! - Hàn Thạc cười nhẹ rồi ngấm xương chú ngữ triệu hoán Tiểu Khô Lâu từ dị giới.

Tiểu Khô Lâu vừa xuất hiện, liếc mắt thấy Kim Giáp thi đang lóng lánh kia thì Tử Ma Nhân sáng bừng truyền tin:

- Cảm tạ phụ thân, chúng con lại có thêm một huynh đệ rồi!

- Ha ha, người dẫn nó trở về đi. - Hàn Thạc cười lớn.

- Phụ thân, vì sao tiểu Kim và tiểu Hỏa đều có vũ khí trong tay mà tiểu Thổ, tiểu Mộc, tiểu Thủy lại không có? - Tiểu Khô Lâu cũng không đi ngay mà nhìn Kim Cô Bồng rồi hỏi Hàn Thạc.

“Tiểu Kim, tiểu Mộc, tiểu Thủy, tiểu Hỏa, tiểu Thổ? Hàn Thạc sững sờ rồi mới nghĩ ra đây là những cái tên mà Tiểu Khô Lâu đặt cho bọn chúng. Không sai, bọn chúng đều có trí tuệ, đã không hề chỉ đơn thuần là bất tử sinh vật nữa, hẳn là phải có tên của mình rồi.”

Hàn Thạc trầm nghĩ.

- Thời gian tồn tại của Hỏa tuyệt và Kim tuyệt chỉ địa đã từ rất lâu rồi, vượt xa ba tuyệt còn lại, trải qua hàng tỷ năm tự nhiên mà sản sinh ra Hỏa hệ và Kim hệ chí bảo. Mặt khác thời gian ba tuyệt kia hình thành sợ là chỉ có vạn năm, vẫn chưa đạt tới mức sản sinh được chí bảo của hệ đó. - Hàn Thạc cười giải thích cho Tiểu Khô Lâu.

- Như vậy chẳng lẽ sẽ không có địa phương nào khác sản sinh được loại vũ khí này sao? Con cảm giác vũ khí trong tay tiểu Hỏa và tiểu Kim dường như được chế tạo đặc biệt cho riêng bọn chúng vậy, thực lực của bọn chúng bởi vì có vũ khí này mà trở nên càng cường đại hơn, con cũng muốn tìm một loại vũ khí cho tiểu Thủy, tiểu Thổ, tiểu Mộc! - Tiểu Khô Lâu đưa tin.

Tiểu Khô Lâu vừa nói vậy, Hàn Thạc chợt chấn động có phản ứng.

“Đúng vậy! Đại lục Kỳ Áo lớn như vậy, nói không chừng còn có Ngũ tuyệt chi địa khác, biết đâu lại sinh ra Thổ hệ, Thủy hệ, Mộc hệ chí bảo thì sao!”

Nghe Tiểu Khô Lâu nhắc nhở, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, trầm suy nghĩ.

- May mà có người nhắc, ta sẽ lưu ý! - Hàn Thạc cười rồi bắt đầu ngâm xướng chú ngữ chuẩn bị đưa cả hai về dị giới.

Trước lúc sắp đi, Tiểu Khô Lâu truyền ra một tin tức:

- Phụ thân, con đã tự đặt cho mình một cái tên, là Hàn Hạo!

432. Chương 432:lại Được Kỹ Năng Đặc Biệt

Sau khi đưa Kim Giáp thi và Tiểu Khô Lâu về Vong Linh giới, Hàn Thạc lập tức rời núi Lăng La, trở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Lúc trở về hắn cũng không hỏi thêm tình hình trong thành nữa, chỉ tìm mấy người phụ trách tới hàn huyên chốc lát, dặn dò một chút tình huống mình sắp tu luyện khoảng thời gian tới.

Đám Kiệt Khắc trong tình huống Hàn Thạc vắng mặt, đã quản lý thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ngày càng đi lên, tình hình phát triển tốt. Mười hai con Huyền ma lượn một vòng, Hàn Thạc nhận thấy hắn không cần quan tâm nhiều về lãnh địa của mình nữa.

Giờ đây Lao Luân Tư sắp chấp chương đại quyền đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Hàn Thạc tin tưởng bằng vào quan hệ của mình với gã, Lao Luân Tư nhất định sẽ không xử tệ với các thành viên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Từ Tát Bác Tạp Tư và Tạp La Lạp, Hàn Thạc hiểu được tầm quan trọng của hắn đối với Lao Luân Tư như thế nào, chính vì thế hắn mới có thể yên tâm bề quan tu luyện.

An bài tất cả xong, Hàn Thạc tiến vào trong mật thất phủ đệ trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, dùng Truyền tống trận pháp tới Tử Vong Mộ Địa.

Tử Vong Mộ Địa quanh năm tử khí nồng nặc lượn lờ, mờ mịt không ánh sáng. Hàn Thạc đi thẳng tới chỗ chôn Thổ Giáp thi, phát hiện dưới tác dụng của nguyên lực tại Thổ tuyệt chi địa này, vết thương lõm trên ngực Thổ Giáp thi không còn khó coi mấy nữa, xem ra nơi nuôi dưỡng Thổ Giáp thi đối với sự khôi phục thương thể của nó quả nhiên là vô cùng hữu dụng.

Vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc lập tức liên lạc với Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc, từ tình hình hắn truyền tin rằng vẫn ổn, cục diện trước mắt tại Nhật Diệu cốc hẳn sẽ không xảy ra điều gì mà Đặc Lan Khắc

Tư không thể ứng phó được. Đã như vậy, Hàn Thạc liền truyền tin dặn dò Cát Nhĩ Bá Đặc hẳn phải tu luyện khá lâu.

Chín cảnh giới Ma công, Hàn Thạc trước mắt đã đạt cảnh giới Phân Ma. Cảnh giới Túng Dục kế tiếp có thể đột phá hay không thì phải xem hẳn có thể tiêu hóa được lực lượng khổng lồ trên người không, có lĩnh ngộ được tâm cảnh mà đến cảnh giới đó phải nắm vững không.

Tu ma giả bởi vì chú trọng rèn luyện thân thể, nên tuổi thọ của họ lâu hơn nhiều so với kiếm sĩ và ma pháp sư ở thế giới này. Cho dù Hàn Thạc tại cảnh giới Phân Ma, chỉ cần không bị người giết chết hoặc là tẩu hỏa nhập ma, cũng có thể ung dung sống đến mấy trăm năm.

Có lẽ bởi vì thời gian đối với tu ma giả mà nói quá dư thừa, cho nên mỗi một lần họ bế quan đều hao phí rất nhiều thời gian. Theo cảnh giới cao hay thấp mà thời gian này cũng khác hoàn toàn, càng tu luyện đến mức cao thâm thì thời gian bế quan cũng càng dài.

Hàn Thạc đã chuẩn bị sẵn sàng cho lần bế quan lâu dài này, sau khi an bài hết thấy sự tình thế tục, liền chính thức tiến vào trạng thái bế quan của tu ma giả.

Khoanh chân ngồi trên vùng đất bạch cốt trắng phau trải rộng trong Tử Vong Mộ Địa. Hàn Thạc bình tức ngưng thần gạt bỏ đồng lộn xộn trong đầu, cảm ứng loại sát khí đáng sợ đang tràn ngập bên trong cơ thể. Rất nhanh vận khởi Ma Nguyên lực, dẫn lực lượng khổng lồ này tiến về Ma Anh.

Đây là một quá trình thực sự hao phí thời gian cũng như tinh lực, được cái sự chịu đựng của Hàn Thạc kinh người, một khi xác định rõ sự tình gì đều kiên nhẫn hoàn thành. Từ lúc bắt đầu khoanh chân, hẳn không động đậy quá một tấc, chỉ ôm ý nghĩ tiêu hóa hoàn toàn sát khí khổng lồ trong cơ thể này, tiến vào cảnh giới nhập định cao thâm nhất.

Tử Vong Mộ Địa quả thật là nơi tu luyện tốt, nơi này bởi vì có kết giới tồn tại, căn bản không ai có thể phát hiện ra nó. Tử Vong Mộ Địa không có một người, yên tĩnh không phát ra một tiếng động nào, nơi an tĩnh này đối với tu ma giả như Hàn Thạc cực kỳ thích hợp.

Ngay khi Hàn Thạc không còn một tia tạp niệm thì thời gian đối với hẳn đã không còn ý nghĩa. Dần dần, trong thần thức hẳn là một khoảng trống không, không có bất luận ý nghĩ gì, thậm chí ngay cả sự tồn tại của mình hẳn cũng quên, tất cả dường như đã dừng lại, kể cả thần thức của hẳn.

Tu ma giả nhập ma chia làm hai loại “Động-Tĩnh”. “Động”, loại nhập ma này tựa như mấy ngày hôm trước, khiến cho tu ma giả sa vào trong giết chóc điên cuồng. Lúc đó, trong lòng họ chỉ đơn thuần là chém giết tàn nhẫn, sự điên cuồng hủy diệt hết thấy. Loại trạng thái này người nhập ma căn bản không biết mình đang làm cái gì, cũng không có cảm giác đau đớn, lực lượng so với lúc bình thường càng đáng sợ thêm.

Chỉ có điều loại nhập ma “Động” này đối với tu ma giả mà nói thì cực kỳ nguy hiểm, sơ suất một chút là họ sẽ vĩnh viễn chìm trong ma đạo, vĩnh viễn không tìm được bản thân mình, trở thành một cỗ máy giết chóc thuần túy.

Lần trước Hàn Thạc tiến vào trạng thái kia, trước đó đã từng có khoảng tỉnh táo ngắn ngủi, bởi vì cừ hận chôn sâu nơi đáy lòng đã khiến hẳn chỉ nhắm vào Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc. Hơn nữa Hàn Thạc nhập ma lần đó đơn thuần là bởi vì không thể khống chế được lực lượng Lục Ma Phong hấp thu, thêm nữa sát khí bản thân trong lúc nhất thời không thể chú ý được mới sinh ra.

Ngay lúc những lực lượng đó làm cho Hàn Thạc nhập ma, liền bị hẳn thông qua công kích điên cuồng phóng ra, chúng vốn không phải lực lượng bản thân hẳn nên đã biến mất vĩnh viễn, nhờ vậy, Hàn Thạc mới từ từ khôi phục được thần trí.

Nếu lần đó Hàn Thạc nhập ma không phải do lực lượng bên ngoài cơ thể dẫn phát mà là bị kích thích nào đó mới tiến vào cảnh giới nhập ma, tạo thành thần thức nhập ma khiến bản thể Ma Anh sinh ra ý niệm giết chóc, vậy cái này không dễ dàng có thể khôi phục lại.

So sánh với cách thức nhập ma “Động” rất nguy hại, “Tĩnh” chính là cảnh giới tu ma giả rất muốn tiến vào, loại cảnh giới tu luyện nhập ma vong ngã này sẽ làm cho người nhập ma không có bất luận tạp niệm gì, đối với việc tu luyện của tu ma giả có tác dụng vô cùng kỳ diệu.

Chỉ có điều loại hình cảnh giới nhập ma này cực khó tiến vào, một số tu ma giả cả đời cũng không tiến vào được, nhưng cũng có một số thiên tư bất phàm với cơ duyên xảo hợp có thể nhiều lần tiến vào. Kiểu người như thế đều có thể trở thành nhân vật ma đạo kiêu hùng, có thiên phú, nghị lực cực cao và trí tuệ rộng lớn.

Đối với Hàn Thạc mà nói, lần nhập ma này cũng không phải lần đầu tiên, trong tình huống hần cũng không rõ ràng nguyên do, lại một lần nữa tiến vào cảnh giới kỳ diệu này. Đường như kể cả thể giới trong đầu óc hần cũng dịch chuyển ra ngoài, trong thần thức trống trơn bồng bênh.

Thời gian giờ đây không có khái niệm gì với Hàn Thạc. Cứ khoan chân ngồi trong Tử Vong Mộ Địa, bên ngoài thân thể hần trong cảnh giới vong ngã có những dòng điện màu đen như những con rắn nhỏ xẹt qua. Một luồng khí tức đáng sợ từ người Hàn Thạc tỏa ra.

Sương mù đỏ như máu từ trong lỗ chân lông hần chui ra từng làn một, vòng chung quanh người Hàn Thạc rồi lại bị hai lỗ mũi hần hút vào trong cơ thể, hình thành một vòng tuần hoàn.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc bị một tràng tiếng động “lốp bốp lùm bùm” vang lên bừng tỉnh, khi hần có phản ứng thì đột nhiên cảm giác Ma Anh như đã biến thành một cơn lốc xoáy, không ngừng cuộn tròn lên rất nhanh. Từng luồng lực lượng phóng đến khắp nơi trong cơ thể.

Những lực lượng này tràn ngập mỗi một góc trong người Hàn Thạc, lại tiến hành rèn giũa thân thể vốn đã cường tráng không giống nhân loại của hần, từng luồng kích động hần, một loại thống khổ quen thuộc như bị xé rách lại một lần nữa xuất hiện, như có ngàn vạn thanh đao nhọn chọc vào người hần.

Trong quá trình ma công tăng tiến không ngừng, thân thể bởi vì Ma Nguyên lực tăng vọt mà được rèn luyện lặp đi lặp lại, càng lúc càng thích ứng Ma Nguyên lực thay đổi về chất đang điên cuồng lưu chuyển, đạt tới cảnh giới và trạng thái không chia rẽ.

Đã có vài lần kinh nghiệm, lần này Hàn Thạc đã có thể thích ứng với loại thống khổ cường hóa thân thể này. Trong lúc Ma Anh phóng thích lực lượng thẩm nhập vào tứ chi bách hài, Hàn Thạc thậm chí có thể cảm ứng được xương cốt có cảm giác trước tiên, xương cốt trải qua Hắc Kiên tinh rèn giũa lại được lực lượng Ma Anh rèn luyện, dường như đột nhiên sinh ra dị biến nào đó. Vốn xương cốt toàn thân cứng rắn như sắt đá, dưới từng luồng lực lượng trong Ma Anh thẩm nhập vào tựa hồ đã kích khởi sự kỳ dị. Tâm thần hần vừa động, vung mạnh tay trái ra, thần kỳ làm sao, nó dài ra khoảng mười phân.

Hàn Thạc tức thì ngạc nhiên, tay phải chân phải tay trái chân trái cũng bị hần quyền đám cước đá đánh ra, tâm niệm vừa động, hần phát hiện xương hai tay hai chân có thể tăng trưởng một bộ phận theo tâm ý. Xương cốt vừa cứng rắn như sắt thép, lại thêm phần dẻo dai thần kỳ.

Điểm đặc biệt khiến Hàn Thạc ngạc nhiên chính là hần vậy mà có thể không chế xương cốt dài ra hoặc khôi phục như bình thường!

Nói cách khác, hần xuất một quyền ra, chỉ cần hần nguyện ý, cánh tay hai chân đều có thể đột nhiên dài ra thêm một chút. Cái này nếu đang độ sức cận thân, có năng lực tay chân dài ra thần kỳ như thế nhất định có thể xuất kỳ bất ý thu được hiệu quả đáng sợ, kẻ khác khó lòng phòng bị được.

Mặt khác, Hàn Thạc mơ hồ cảm giác giờ đây cánh tay mình dài ra mười phân vẫn chưa phải là cực hạn, tựa hồ theo luyện tập và thực lực gia tăng mà còn có thể tiến bộ tiếp. Điều này có ý nghĩa gì hần vừa nghĩ tới cũng kinh hãi không hiểu, bản lãnh thần kỳ như thế quả thực không phải nhân loại có thể thực hiện được.

Trong ký ức Sở Thương Lan, dường như cũng không có loại năng lực thần kỳ này, tu ma giả thân thể có thể vô cùng mạnh mẽ, tới cảnh giới chí cường cho dù bị chém đứt cánh tay cũng có thể mọc lại lần nữa. Chỉ có điều loại năng lực tứ chi mềm dẻo đến độ có thể kéo dài ra tựa hồ cũng không có.

Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ một chút, trong lòng hiểu được có lẽ duyên cớ là bởi vì lực lượng quả Hắc Kiên tinh Tiểu Khô Lâu đưa và ma công rèn luyện mà thân thể đã sinh ra dị biến, thâm nghĩ xem ra ma công gì cũng đều do con người sáng tạo ra, điều này cũng không phải đã hình thành thì không thể thay đổi, không thể tu luyện tiến hóa tiếp.

Ngoại trừ tính dẻo dai đột biến của xương cốt, ngũ tạng lục phủ cùng da thịt Hàn Thạc cũng lại một lần nữa được cường hóa, nhất là gân mạch trong người hần, lại càng đạt tới mức mở rộng kinh người. Tốc độ lưu chuyển Ma Nguyên lực còn cao hơn trước một bậc.

Kiểm tra trong thần thức, Hàn Thạc phát hiện thân thể tuy bị cường hóa, nhưng mà cảnh giới tựa hồ còn kém một bước, cũng không lập tức đạt tới cảnh giới Túng Dục, nhưng mà hắn có thể cảm thấy khoảng cách một bước này đã rất gần, chỉ cần có giác ngộ, Hàn Thạc lập tức có thể tiến cấp.

Song tu luyện ma công chính là như thế, thể ngộ cảnh giới là huyền diệu nhất, ngộ được là đạt, không ngộ được cũng không miễn cưỡng được. Giờ đây cường độ thân thể Hàn Thạc đã đủ, Ma Nguyên lực cũng đủ để hắn đột phá tới cảnh giới tiếp, chỉ cần hắn có thể ngộ được cảnh giới, Ma Anh có thể lập tức đột biến, thần thức lại tiến một bước tới cảnh giới Túng Dục.

Thở nhẹ một hơi, Hàn Thạc cười khổ, lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, trong đầu suy nghĩ cẩn thận lại ký ức Sở Thương Lan lưu lại, đáng tiếc trí nhớ của lão mặc dù rất phức tạp, nhưng loại thể ngộ về cảnh giới này lại không có tin tức xác thực.

Hàn Thạc hiểu rằng xem ra mình phải tự dựa vào thể ngộ của bản thân, giờ đây đã an bài hết thấy, chỉ xem hắn nhận thức đối với cảnh giới ma công thể nào thôi.

- Cha, con đã khôi phục hoàn toàn rồi! - Trong khi Hàn Thạc đang ngẫm suy tư thì đột nhiên cảm ứng tin tức của Thổ Giáp thi.

Hàn Thạc sửng sốt rồi lập tức có phản ứng, quay đầu lại thấy Thổ Giáp thi thô lỗ chẳng biết khi nào đã rời khỏi Thổ tuyệt chi địa, lúc này đang đứng không xa nhìn hắn.

Trước ngực Thổ Giáp thi, vết lõm đã bằng phẳng trở lại, xem ra nó đã thật sự hoàn toàn khôi phục rồi.

- Tốt quá, người rốt cục đã khôi phục rồi, tiếp theo đây chúng ta phải giết cái tên gia hỏa kia, ta thề! - Hàn Thạc nhìn Thổ Giáp thi, trịnh trọng nói với nó.

- Con biết, cha lại trở nên cường đại hơn rất nhiều. - Thổ Giáp thi đưa tin.

- Được rồi, ta đưa người trở về trước, gần đây ta đang nghiên cứu được phương pháp tự do ra vào thể giới của các người, sau khi người trở về, ta nghĩ không bao lâu nữa, ta có thể gặp mặt các người ở thể giới ấy rồi. - Hàn Thạc cười nói với Thổ Giáp thi.

- Vậy được, con cũng nhớ các huynh đệ, cha đến thể giới của chúng con sớm một chút nha, nơi ấy tương tự cũng có rất nhiều việc thú vị. - Thổ Giáp thi đưa tin.

- Ủ, ta biết rồi! - Hàn Thạc nói xong liền đưa Thổ Giáp thi về Vong Linh giới.

Sau đó, Hàn Thạc không tiếp tục suy ngẫm về vấn đề cảnh giới Túng Dục nữa, mà bắt đầu nghiên cứu làm thế nào lợi dụng Khô lâu pháp trượng khiến linh hồn tự do ra vào Vong Linh giới được.

Một quả U Oánh tinh, thêm một quả Hắc Kiên tinh, đối với tinh thần lực và thân thể Hàn Thạc phân biệt có tác dụng rất lớn. Thứ tốt tồn tại ở Vong Linh giới này khiến cho hắn rất hứng thú, hiểu được Vong Linh giới ngoài đây rầy bắt tử sinh vật, tương tự có một số bảo vật kỳ lạ.

Quan trọng nhất chính là bọn Tiểu Khô Lâu đều ở Vong Linh giới, giờ đây Tiểu Khô Lâu còn vì mình lấy cái tên Hàn Hạo, điều đó nói lên rằng trí tuệ của nó càng ngày càng cao, ngoại trừ hình thể khô lâu ra, nó đã giống như bất kỳ sinh mệnh có trí tuệ cao nào, có ý thức độc lập, có thể tự mình tỉnh táo suy xét đánh giá sự vật.

Hàn Thạc đối với bọn Tiểu Khô Lâu vô cùng quan tâm cũng rất tò mò, chỉ có linh hồn có thể tự do xuyên qua Vong Linh giới, hắn mới có thể hiểu bọn chúng càng rõ hơn, thậm chí trợ giúp bọn chúng tiến hóa nhanh hơn.

433. Chương 433:tử Hải Bất Tử Sinh Vật

Luyện tập Vong Linh pháp thuật tương tự cũng rất hao phí tinh lực, chỉ có điều đối với pháp thuật linh hồn tự do xuyên qua Vong Linh giới, Hàn Thạc nắm vững cũng không tốn thời gian lâu lắm.

Có lẽ là bởi vì hắn đã từng có kinh nghiệm hai lần linh hồn xuyên qua Vong Linh giới, hơn nữa có sự miêu tả tường tận trong đầu với việc Khô lâu pháp trượng xuyên qua Vong Linh giới như thế nào, điều này làm cho Hàn Thạc nắm vững pháp thuật này chỉ mất có nửa tháng.

Trong nửa tháng ấy, Tiểu Khô Lâu cùng đám Thổ Giáp thi thường xuyên tại Vong Linh giới cảm ứng được khí tức của hắn, chỉ là Hàn Thạc tiến vào Vong Linh giới cũng khó có thể nắm vững phương hướng chuẩn xác, thường thường đều cách bọn Tiểu Khô Lâu rất xa.

Mỗi khi hắn vừa tiến vào Vong Linh giới là lập tức có thể cảm ứng được bọn Tiểu Khô Lâu truyền tin cho mình. Khí tức của bọn chúng tại Vong Linh giới càng thêm cường đại rõ ràng, Hàn Thạc có thể cảm ứng được bọn chúng đều cấp bách muốn đến gặp mặt, chỉ có điều hắn vẫn luôn nghiên cứu Vong Linh pháp thuật này nên cũng không vội vã chạy tới khu vực của chúng.

Qua khá lâu, Hàn Thạc đã chính thức nắm vững phương pháp linh hồn xuyên qua Vong Linh giới, theo phụ trợ của Vong Linh ma pháp chú ngữ và Khô lâu pháp trượng, thần thức hắn vừa động liền có thể đáp xuống Vong Linh giới. Tại nơi tử khí trầm trọng này, dựa theo cảm ứng đối với bản thể, lại có thể nhanh chóng trở lại đại lục Kỳ Áo.

Sau khi nắm vững Vong Linh pháp thuật này, Hàn Thạc lại tốn thêm vài ngày, lợi dụng cảm ứng với đám Tiểu Khô Lâu, nghiên cứu sâu một phen phương pháp chuẩn xác tới được cạnh chúng.

Trên người đám Tiểu Khô Lâu chẳng những có tồn tại bốn mệnh tinh huyết của hắn, còn có dấu ấn Hắc ám mà hắn đã lưu lại để dẫn đường. Mỗi khi linh hồn Hàn Thạc vừa tiến vào Vong Linh giới, đều có thể cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại của bọn Tiểu Khô Lâu. Sau nhiều lần dùng lực cảm ứng điều chỉnh Khô lâu pháp trượng cùng ma pháp chú ngữ, rốt cục vài ngày sau hắn đã thành công.

- Cha! - Hàn Thạc vừa đáp xuống bên cạnh, Tiểu Khô Lâu lập tức hô lên.

Trên một ngọn núi trọc, Tiểu Khô Lâu cùng Hỏa Giáp thi, Thủy Giáp thi đều ở tại đây. Phía sau Tiểu Khô Lâu chính là một đoàn bất tử sinh vật đông đảo, trong đó có ba Tà Ác kỳ sĩ, cả Cốt ma, cộng thêm Mộc nữ y lĩnh chủ và rất nhiều Tăng Ác cùng cường thi chiến sĩ, khô lâu chiến sĩ.

Dưới bầu trời màu xám u ám, hàng trăm hàng ngàn con Thạch tượng quỷ bay lượn khắp nơi, xem chừng cũng đã quy thuận quân đội bất tử của Tiểu Khô Lâu.

Dõi nhìn về phía trước, kéo dài từ dưới chân ngọn núi trọc này cho đến đường chân trời là một vùng biển đen bao la, liếc mắt không thấy bờ. Trên vùng biển đen tĩnh mịch bí ẩn ấy trôi nổi rất nhiều chân tay cụt và xương cốt của bất tử sinh vật, dường như đó là mộ phần của chúng vậy, tràn ngập khí tức tử vong vô cùng nồng nặc.

Vài luồng khí tức khổng lồ ẩn hiện giữa vùng biển đen, dường như đang ngăm dò ngó hết thấy. Hàn Thạc có thể cảm ứng được sự đáng sợ của chúng, lại nhìn sang đoàn quân Tiểu Khô Lâu đang nai nịt gọn gàng, hắn đột nhiên đã hiểu.

Xem chừng Tiểu Khô Lâu dẫn theo đại quân bất tử tiến vào nơi này hẳn là có ý đồ.

- Cha, người có thể đến bên chúng con một cách chính xác rồi? - Thấy Hàn Thạc vừa đáp xuống, chỉ hết nhìn đông tới nhìn tây mà không nói gì, Tiểu Khô Lâu không kìm được lại hỏi.

Dưới sự thao túng của thần thức Hàn Thạc, sau một loạt tiếng động “răng rắc”, thân thể mấy chục khô lâu chiến sĩ phân biệt liền bị rút ra mấy đoạn xương. Hắn liền điều khiển tử khí nồng nặc nhanh chóng cường hóa đám xương cốt này cho cứng rắn, trong chốc lát đã tạo cho mình một thân thể.

- Sau khi ta trở về, xương cốt được rút ra từ trên người bọn chúng sẽ được trả lại hết. - Hàn Thạc nói với Tiểu Khô Lâu.

- Có thể được cha sử dụng xương cốt đó chính là vinh hạnh của bọn chúng, đám khô lâu chiến sĩ bậc thấp này chỉ biết phục tùng theo bản năng, không có trí tuệ gì. Xương cốt của bọn chúng cũng không đủ cứng cáp. Cha nếu muốn một thân thể tốt, con sẽ giúp người tìm một số xương cốt thỏa đáng. - Tiểu Khô Lâu đề nghị với Hàn Thạc.

- Không cần đâu. Đợi ta làm rõ được bí ẩn của Truyền tống trận tại Tử Vong Mộ Địa, là có thể đưa bản thể giáng thẳng xuống thế giới này. Đến lúc đó, xương cốt gì cũng không thích hợp với thân thể vốn có. - Hàn Thạc giải thích cho Tiểu Khô Lâu.

- Đúng rồi, thân thể của cha cực kỳ cường đại, cho dù là xương của Cốt long cường đại tại thế giới này cũng không cứng cỏi được như của người. - Tiểu Khô Lâu gật đầu đồng ý.

“Ngoào.....” Trong khi Hàn Thạc đang nói chuyện với Tiểu Khô Lâu, đột nhiên từ phía biển đen vô tận trước mặt vọng lại tiếng tru đáng sợ, giống như do một bất tử sinh vật kinh khủng phát ra lời khiêu chiến với Tiểu Khô Lâu.

Tử Ma Nhân của Tiểu Khô Lâu chợt bùng lên tử quang lóa mắt, ánh tím ấy giống như thực chất vậy, xuyên thấu qua khoảng cách không gian, vậy mà bắn thẳng đến phương hướng phát ra tiếng tru, mang theo một luồng lãnh ý vô tình cực độ băng giá.

“Bách bách...”

Từ phương hướng phát ra tiếng tru thình lình truyền đến một chuỗi tiếng nổ, mặt biển tĩnh lặng như đột nhiên sôi trào, vài cột sóng đen kịt bỗng nhiên dâng lên cao.

Một sinh vật đáng sợ hình thể khổng lồ giống như con bạch tuộc, trên những cái vòi ấy mọc đầy gai sắc bén, trong nước biển màu đen trời lên quá nửa thân hình, ngửa mặt lên trời hét giận dữ:

- Tồn tại hèn mọn, người dám khiêu chiến uy nghiêm của ta, hôm nay người tưởng rằng có thể thắng được ta sao?

Theo sinh vật đáng sợ giống bạch tuộc trời lên, trên vùng biển đen từ từ nổi lên từng đám sinh vật hình thù kỳ lạ, từ ngoại hình của chúng mà xét thì khá giống bất tử sinh vật thường thấy, có thể bởi vì nguyên nhân sống lâu trong biển nên bọn chúng không quá giống với bất tử sinh vật thông thường.

Những sinh vật hiện lên này có khô lâu chiến sĩ, cương thi chiến sĩ, Tăng Ác chiến sĩ, thậm chí cả cấp bậc cao như Tà Ác kỳ sĩ, chỉ là trên người chúng đều mọc ra vây cá, có vẻ vô cùng quái dị kỳ quái. Còn có một số lại hoàn toàn bất đồng với Vong Linh sinh vật mà Hàn Thạc quen thuộc, căn bản giống như loại cá trên đại lục Kỳ Áo tiến hóa mà thành, có ngoại hình xấu xí.

- Đồ Mặc Giáp, khu vực tử hải bao la phía đông này cũng trở thành lãnh địa của ta. Người thần phục ta, ta tha cho người sống! - Tiểu Khô Lâu lại toát ra khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, ngồi ngay ngắn trên Cốt ma có thể bay lượn, ngạo nghễ thách thức với bất tử sinh vật kỳ dị tên là Đồ Mặc Giáp ở phía xa.

- Khắc khắc, bộ xương khô người nói khoác không biết ngượng, người đã năm lần bảy lượt thua trong tay ta, chỉ bằng vào người cũng xứng để ta thần phục sao? - Đồ Mặc Giáp đối với Tiểu Khô Lâu không hề e ngại, còn cười trào phúng.

- Xem ra người muốn chết rồi! - Tiểu Khô Lâu hét lớn, điều khiển Cốt ma bay tới khu vực kia.

Thủy Giáp thì vốn đang đứng ở đó, liền dẫn đầu vọt tới vùng biển đen, còn chưa tới gần, Thủy Giáp thì liền bắt đầu thể hiện thiên phú thần thông của nó. Theo lực lượng nó thao tác, mặt biển đen trước mặt đột nhiên tách ra làm hai, hình thành một thông đạo thần kỳ cắt ngang đáy biển.

Đại quân bất tử do Tiểu Khô Lâu dẫn tới, lúc này cùng Hỏa Giáp thì ào ào tiến tới đáy biển đã bị tách ra. Chung quanh Thủy Giáp thì hình thành từng luồng lực lượng kỳ dị, sóng biển chồm lên đổ xuống, nghiền nát rất nhiều sinh vật thành bụi phấn.

Ngay khi đại quân bất tử khổng lồ từ trên ngọn núi trọc tới bên cạnh nó, Thủy Giáp thì liền xung phong lên trước, xông thẳng vào nơi sâu trong vùng biển.

- Đồ Mặc Giáp, người thấy sao? Huynh đệ của ta có thể thao túng nước biển tử hải của người, khu vực này cuối cùng không phải do người có thể làm chủ được nữa, chỉ cần người thần phục ta, người vẫn có thể tiếp tục xưng bá vùng biển chết này, nếu không, để ta phải động tay chân, lát nữa người sẽ nếm mùi. - Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma sừng sừng trên đầu Thủy Giáp thì, khinh thường lơ lửng trên không trung xa xa, chiêu hàng tử hải bất tử sinh vật Đồ Mặc Giáp đang phần nộ rít gào.

Khi Tiểu Khô Lâu bay đi, Hàn Thạc dõi nhìn nó đứng trên cao chót vót dụ hàng tử hải sinh vật kia, đột nhiên nhận ra sự tiến hóa của Tiểu Khô Lâu quả nhiên càng ngày càng có nhân tính.

Nếu như trước kia, Tiểu Khô Lâu tuyệt sẽ không nói nhiều như vậy, chỉ thuần túy lợi dụng lực lượng chinh phục, sẽ không dùng miệng lưỡi khiến địch nhân khuất phục. Loại thủ đoạn lợi dụng ngôn ngữ như hiện giờ chỉ xuất hiện nơi sinh vật cấp cao có trí tuệ.

Chỉ có điều tên Đồ Mặc Giáp này hiển nhiên cũng là loại tồn tại cường đại không cam lòng dưới người, đối với sự chiêu dụ của Tiểu Khô Lâu hẳn căn bản không thèm để ý, rõ ràng không tin thực lực Tiểu Khô Lâu có thể hơn hẳn.

Ngay khi Tiểu Khô Lâu phát hiện Đồ Mặc Giáp không biết thức thời, trong Tử Ma Nhân thoáng lóe lên sự nổi giận xung thiên. Một cây cốt thứ dài ba mét đột nhiên giương lên, cả tử khí dày đặc trên tử hải bắt đầu điên cuồng hướng chui về cây cốt thứ, một luồng khí tức tử vong vô cùng khổng lồ từ nó tỏa ra.

- Đồ Mặc Giáp ti tiện, ngươi sẽ phải trả giá cho sự ngu xuẩn của ngươi! - Ý niệm của Tiểu Khô Lâu truyền khắp cả khu vực, thúc Cốt ma vọt thẳng tới bắt tử sinh vật trong tử hải.

434. Chương 434:sập Từ Bên Trong

Nếu nói về thể tích, Tiểu Khô Lâu cộng thêm với Cốt Ma có thể phi hành kia cũng không lớn hơn tử hải sinh vật tên gọi là Đồ Mặc Giáp kia. Thế nhưng trong khi nó xông thẳng tới Đồ Mặc Giáp thì hiển lộ ra một khí thế vô cùng đáng sợ từ trước tới nay chưa từng có làm Hàn Thạc cực kỳ kinh ngạc

Lúc Tiểu Khô Lâu cưỡi Cốt Ma dẫn theo Hàn Thạc xông vào Đồ Mặc Giáp thì cuộc chiến giữa đại quân bắt tử do Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi dẫn đầu và bắt tử sinh vật biến dị trong tử hải của Đồ Mặc Giáp cũng bắt đầu. Thủy Giáp thi có thể thao túng lực lượng của tử hải nên ở đây quả thực như hổ thêm cánh. Nước trong tử hải bắt đầu nổi sóng cuộn cuộn nhưng không hề chạm vào đại quân bên phía bắt tử sinh vật, trái lại còn tạo ra lực sát thương đáng kể đối với thủ hạ của Đồ Mặc Giáp.

Hỏa Giáp thi tay cầm Hỏa liên hoa theo sát Thủy Giáp thi. Từ đó kỳ hoa bốc lên hỏa diễm rừng rực. Trong thế giới Vong Linh quanh năm âm u lạnh lẽo ẩm ướt, Hỏa Giáp thi toàn thân hỏa diễm mãnh liệt có vẻ rất khác lạ, lực sát thương đối với bắt tử sinh vật cũng rất đáng sợ.

Đặc biệt là đối với những bắt tử sinh vật ở giữa tử hải này. Thiên tính của bọn chúng vốn được hình thành trong tử hải âm trầm băng lạnh, nên khi bị hỏa diễm mãnh liệt đến gần thì đều cảm giác được thân thể như nhũn ra. Đợi đến khi hỏa diễm cực nóng của Hỏa liên hoa thâm nhập vào cơ thể thì cả đám giống như một khối băng lạnh tan rã, tất cả đều bốc hơi rất nhanh.

Lần này sở dĩ Tiểu Khô Lâu mang theo Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi tới chính là bởi vì cả hai có sức uy hiếp lớn nhất đối với bắt tử sinh vật trong tử hải. Thủy Giáp thi có thể thao túng thủy chi nguyên lực và Hỏa Giáp thi có sức nóng kinh nhân dĩ nhiên là có ưu thế trời sinh trước các sinh vật ở đây.

Chỉ trong chốc lát, dưới sự hợp lực của Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp Thi, các bắt tử sinh vật tại tử hải liên tiếp tổn thất thảm trọng mà thối lui. Có hai đại tướng Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi dưới trướng, Tiểu Khô Lâu căn bản không cần lo lắng đến đại chiến phía dưới mà có thể dồn toàn bộ tinh lực tập trung vào thủ lĩnh của tử hải bắt tử sinh vật Đồ Mặc Giáp.

Cây cốt thứ dài ba thước trong tay Tiểu Khô Lâu được ngưng tụ một lượng tử khí khổng lồ rồi nhanh như một luồng chớp bạc, trong chớp mắt đã bắn về phía Đồ Mặc Giáp.

Tên bắt tử sinh vật dường như cũng biết sự đáng sợ của cây cốt thứ này. Nó nhìn thấy cây cốt thứ đang bay nhanh về phía mình thì thân người đang nổi hơn một nửa trên mặt nước đột nhiên lặn sâu xuống không thấy tăm tích.

Cây cốt thứ đang thẳng đường bay tới chỗ của Đồ Mặc Giáp liền đổi hướng xuyên sâu vào lòng biển. Nước biển bỗng dâng lên thành một cây cột tận trời, nghe như có liên tiếp một loạt tiếng nổ cực lớn vang lên từ dưới làn nước biển màu đen.

“Grào...”

Tiếng gầm gừ vô cùng phần nộ của Đồ Mặc Giáp vang lên từ dưới lòng biển sâu. Qua sắc thái của tiếng kêu, Hàn Thạc biết tên Đồ Mặc Giáp này hẳn là đã bị cây cốt thứ của Tiểu Khô Lâu đã thương rồi, nếu không gã cũng không kêu la tràn đầy oán hận như vậy.

- Tên bất tử sinh vật này cũng không thuộc về thế giới của chúng con. Gã là một linh hồn ở thế giới bên ngoài bị phương pháp đặc thù hủy diệt mới xuất hiện tại Vong Linh thế giới. Ở đây, linh hồn của gã đã hấp thu một lượng tử khí khổng lồ rồi từ đó hình thành một thân thể trong tử hải.

- Con đã sớm biết sự tồn tại của tên gia hỏa này. Trước đây cũng đã ba lần tới đây để đối phó, chỉ vì lực lượng của con còn quá yếu nhược nên cả ba lần cũng chưa thể chiếm được tiện nghi. Cho tới bây giờ thì con mới có đủ tự tin để giết gã, vì gã tiến bộ không nhanh bằng con. - Tiểu Khô Lâu mặc kệ Đồ Mặc Giáp đang rít gào trong tử hải, chậm rãi giải thích cho Hàn Thạc.

- Gã không phải do thế giới này tự nhiên sản sinh ra sao? - Hàn Thạc sững sốt, hỏi về kỳ quái.

- Dạ, gã cũng giống như phụ thân, là tồn tại của một số linh hồn cường đại của thế giới khác. Bởi một số nguyên nhân đặc thù mà tới thế giới của chúng con. Chỉ có điều người có thể tự do ra vào thế giới này như phụ thân là vô cùng ít. Tên gia hỏa kia tới đây rồi thì không trở về được, vì thế vẫn phải sống trong tử hải.

- Nhưng mà trước đây linh hồn của gã cũng cực kỳ cường đại. Tới được thế giới này rồi, gã dung hợp với lực lượng ở đây để hình thành một thân thể mới. Không chỉ gã xảy ra dị biến mà cả cả đám bất tử sinh vật ngu ngốc xung quanh tử hải cũng bị sự dụ hoặc bởi lực lượng của gã mà đều trở thành một dạng bất tử sinh vật quái lạ. - Tiểu Khô Lâu giải thích tiếp.

Trong đầu của Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi mới chợt hiểu. Hóa ra là linh hồn một cường giả ở một vị diện khác. Bởi một nguyên nhân đặc thù nào đó mà rơi xuống thế giới này, hấp thu được lực lượng của Vong Linh thế giới để tái tạo thân thể mà hình thành một dạng tồn tại mới của bất tử sinh vật.

Qua sự giải thích vừa rồi của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc mới hiểu là tại thế giới này bất tử sinh vật ngoại trừ số do tử khí thiên nhiên sinh ra còn có một số từ bên ngoài rơi xuống rồi đột biến mà thành. Ngẫm lại, nếu không phải là hẳn có thể tự do ra vào Vong Linh giới, thì với linh hồn cường đại của mình cũng có thể trở thành một loại bất tử sinh vật đáng sợ ở đây.

“Ào...”

Đang lúc hần tự hỏi thì bất tử sinh vật tên gọi là Đồ Mặc Giáp đột nhiên hiện ra toàn thân khổng lồ từ tử hải.

Thân thể gã đúng là một con bạch tuộc như Hàn Thạc biết. Một thân hình ovan, xung quanh là vô số xúc giác, so với bạch tuộc thông thường thì còn đáng sợ hơn nhiều. Một đám sinh vật đặc thù của Vong Linh giới đầy gai xương sắc nhọn bám đặc lấy người gã.

Trên người gã là một tầng giáp trụ đen kịt lóng lánh sắc đen, nhìn trông vô cùng kiên cố. Giữa thân là mấy con mắt to cỡ nắm tay. Dưới con mắt là cái mõm trắng ớn như của cá mập, bên trong hàm răng nhọn sắc trông có thể cắn nát mọi thứ cứng rắn.

- Đáng chết, ngày hôm nay ta nhất định phải hủy diệt ngươi hoàn toàn! - Đồ Mặc Giáp rít gào. Xúc giác khổng lồ của gã bay lượn đầy trời, từng cái một từ biển sâu nhô lên nhắm vào Tiểu Khô Lâu.

- Ngu ngốc. Rời khỏi tử hải rồi thì ngươi chỉ có đường chết mà thôi! - Tiểu Khô Lâu khê quát, bất quá những lời này cũng chỉ có Hàn Thạc có thể nghe được.

Một luồng chớp trắng từ đáy biển vọt ra rồi trong nháy mắt lọt vào tay Tiểu Khô Lâu, chính là cây cốt thứ ba thước mà nó vẫn sử dụng.

Sau đó không đợi Đồ Mặc Giáp nói thêm lần nào. Tiểu Khô Lâu cùng Cốt Ma phi thẳng tới. Dưới sự chú ý của Hàn Thạc, bảy thanh cốt thứ sau lưng của nó bỗng nhiên bay lên không trung. Mấy con mắt của Đồ Mặc Giáp vừa thấy mấy thanh cốt thứ thì chợt lóe lên nỗi sợ hãi, dường như gã biết sự lợi hại của chúng nên định chui về đáy biển.

- Đã đi ra rồi thì cũng đừng mơ đến việc trở về nữa! - Ý niệm của Tiểu Khô Lâu truyền ra toàn bộ khu vực.

Bảy thanh cốt thứ xé gió lao vút vào Đồ Mặc Giáp. Gã phần nộ rú lên rồi múa loạn các xúc giác nỗ lực ngăn cản đám cốt thứ.

Đáng tiếc là bây giờ Tiểu Khô Lâu đã có thể sử dụng Ngự Ma Quyết nên đối với việc thao túng bảy thanh cốt thứ đã càng thêm thuận thực. Đám xúc giác đang bay loạn đầy trời của Đồ Mặc Giáp căn bản không thể vút trúng mấy thanh cốt thứ.

Bảy thanh cốt thứ vừa đâm vào giáp trụ của Đồ Mặc Giáp, hoa lửa đen bóng tóe lên từ trên thân thể hình ovan ấy. Còn Tiểu Khô Lâu thì cười trên Cốt Ma lao vào hợp lực công kích chỗ bụng dưới của gã.

Do vậy, nếu Đồ Mặc Giáp muốn quay lại tử hải một lần nữa thì trước hết cần phải loại trừ mối uy hiếp của Tiểu Khô Lâu và Cốt Ma ở phía bụng dưới. Bằng không gã sẽ thực sự lâm vào cảnh hai mặt thụ địch.

- Tên gia hỏa đề tiện âm hiểm. Vong Linh giới thể nào mà lại có loại tồn tại như ngươi chứ! - Đồ Mặc Giáp giận dữ gào lên. Xúc giác đầy trời ra sức vút vào Tiểu Khô Lâu và Cốt Ma ở dưới thân, muốn đề hoặc đâm chết cả hai.

Một tràng chú ngữ được ngâm xướng rồi từng cây cốt mâu bỗng nhiên xuất hiện trong không trung rồi từ bên phía Tiểu Khô Lâu phóng vào đám xúc giác. Cùng lúc đó Hàn Thạc tập trung tinh thần lực phóng ra ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến. Đồ Mặc Giáp gào lên thảm thiết như trúng phải trọng kích, thân thể khổng lồ run lẩy bẩy.

- Cảm tạ phụ thân! - Tiểu Khô Lâu nói một câu rồi vỗ vỗ Cốt Ma lao vút lên phía trên thân thể hình ovan phủ kín giáp trụ của Đồ Mặc Giáp.

Thừa dịp Đồ Mặc Giáp đang bị đòn công kích Linh Hồn Chấn Chiến của Hàn Thạc khiến cho thần hồn điên đảo, Tiểu Khô Lâu nắm một cây cốt thứ đâm mạnh vào mắt gã. Vừa lúc Đồ Mặc Giáp há hốc mồm kêu gào thì thân thể Tiểu Khô Lâu chợt lóe lên như tia chớp phóng vèo sâu vào trong bụng gã.

Cốt Ma bị Tiểu Khô Lâu vỗ một cái đã đưa Hàn Thạc đáp xuống nhưng hắn vẫn kịp thấy rõ Tiểu Khô Lâu nhảy vào trong cơ thể Đồ Mặc Giáp. Hắn kinh ngạc không hiểu vì sao nó lại hành động như vậy.

Đang lúc hắn còn kinh dị, một sự việc còn kỳ lạ hơn đã xảy ra!

Lúc Tiểu Khô Lâu tiến vào thân thể của Đồ Mặc Giáp thì thân thể khổng lồ của gã bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt. Những thanh cốt thứ của Tiểu Khô Lâu lưu lại phía ngoài cứ thế từng thanh một đâm thẳng xuống thân thể gã, từng dòng dịch thể đen như mực phun ra thành vòi.

- Chết tiệt, đi ra cho ta. Đi ra cho ta! - Đồ Mặc Giáp rúng động, không ngớt kêu gào.

Thế nhưng Hàn Thạc cảm nhận rõ ràng là khí thể của gã ngày càng yếu ớt. Thân thể khổng lồ của gã cũng từ từ teo tóp lại.

Ngược lại, hắn có thể cảm nhận khí tức của Tiểu Khô Lâu ngày càng cường đại, dường như lực lượng trên người của Đồ Mặc Giáp đang bị nó hấp thụ toàn bộ.

Quá trình này diễn ra rất nhanh rồi trong lúc Hàn Thạc còn ngây người thì chỉ thấy thân thể Đồ Mặc Giáp đang co rút chợt trương phình lên như một quả bóng da. Đám cốt thứ trên người gã lóe lên ánh tím, từng luồng năng lượng trong người Đồ Mặc Giáp bị chúng hút ra từng chút một.

“Roác...”

Thân thể Đồ Mặc Giáp phình ra cực hạn rồi chợt nổ tung, những xúc giác bay tung tóe đầy trời. Các mảnh vụn dính vào thân thể Tiểu Khô Lâu khiến nó như bị nhuộm mực, xương cốt trắng phau giờ giống như thủy tinh đen.

- Ta thần phục. Ta nguyện ý thần phục ngươi! - Đồ Mặc Giáp thân thể bị nổ tung rồi cuộc cũng mất hết sức kháng cự, từ cơ thể hình ovan còn sót lại truyền ra ý niệm đầu hàng.

- Thân thể đã vỡ vụn, vậy thì ngươi cũng không còn gì giá trị với ta nữa rồi! - Tiểu Khô Lâu lạnh lẽo đáp lại. Sau đó nó cầm pháp bảy thanh cốt thứ vào Đồ Mặc Giáp đã đầu hàng như là hút máu. Lực lượng linh hồn trong cơ thể khổng lồ của Đồ Mặc Giáp liên tiếp bị chúng hút cạn sạch.

Tốc độ tan rã của thân thể Đồ Mặc Giáp giờ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Trong chốc lát lực lượng của gã đã bị Tiểu Khô Lâu hút hết, linh hồn ẩn kỹ của gã tại thế giới này đã biến mất hoàn toàn.

Sau đó, bảy thanh cốt thứ lại bay về sau lưng Tiểu Khô Lâu. Không biết có phải vì vừa hấp thụ lực lượng nên chúng xảy ra dị biến mọc ra một lớp màng thịt mỏng như cánh ve. Nếu không phải Hàn Thạc đặc biệt chú ý thì không thể phát hiện ra.

Tiểu Khô Lâu có thêm lớp màng thịt mỏng như cánh ve giờ này trông giống như đại bàng. Một thân hắc sắc hướng xuống tử hải, bảy thanh cốt thứ khẽ vẫy rồi lập tức bình ổn thân thể tiến nhập vào sâu.

Sau khi Tiểu Khô Lâu cường mãnh tiến ra khỏi nước biển thì ánh chớp lóe lên một hồi từ sâu thẳm trong lòng tử hải. Một thân đen kịt của nó giờ đã được rửa sạch, xương cốt lại một lần nữa khôi phục vẻ trắng bóng như bạch ngọc tỏa ánh sáng đẹp mắt, khí thể bao trùm thiên hạ càng thêm dày đặc. Hàn Thạc ở cách xa cũng có thể cảm ứng được lực lượng áp đảo của Tiểu Khô Lâu so với bất tử sinh vật trong khu vực.

Hàn Thạc hiểu bây giờ tại khu vực tử hải phía đông đã không còn một bất tử sinh vật nào có thể cường đại hơn Tiểu Khô Lâu nữa!

435. Chương 435:cây Hồn Châu

- Phụ thân, đi theo con! - Tiểu Khô Lâu từ trong làn nước bay ra liền quay sang Hàn Thạc truyền tin tức.

Hàn Thạc chưa kịp phản ứng, Cốt Ma đã nghe lệnh mang hắc lượn một vòng rồi đáp xuống bên cạnh Tiểu Khô Lâu.

“Vào”

Tiểu Khô Lâu hạ xuống trên người Cốt Ma rồi thúc một cái. Trong nháy mắt, cả ba đã tiến vào lòng tử hải sâu thẳm.

Hàn Thạc dùng tử khí ngưng kết thành thân thể khô lâu cực kỳ cứng rắn. Thân thể Tiểu Khô Lâu và Cốt Ma lại càng cứng cõi hơn, nếu không cả đám sẽ không chịu nổi sức ăn mòn của tử hải. Cứ như vậy, cả ba thẳng tiến vào lòng tử hải, tốc độ chỉ bị ảnh hưởng một chút bởi sức nổi của nước biển mà thôi.

Phóng mắt nhìn quanh trong lòng tử hải đều là màu đen ảm đạm không có ánh sáng. Dưới chỗ này thì thị lực cũng không còn tác dụng gì, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đều dùng cảm giác để đi tới. Bất quá thần thức của Hàn Thạc cường đại không gì sánh được, có thể chiếu rọi rõ ràng cảnh quan xung quanh.

Tại đây không có bất kỳ một bất tử sinh vật nào tồn tại, cũng không có thực vật gì kỳ lạ. Ngoại trừ làn nước đen kịt ra, không có một cái gì đặc biệt khiến Hàn Thạc chú ý.

- Chúng ta tới chỗ nào vậy? - Hàn Thạc hỏi Tiểu Khô Lâu.

- Tại đây có một loại thực vật kỳ lạ sinh trưởng. Sở dĩ con phải chinh phục tử hải ở phía Đông, ngoại trừ đối phó với Đồ Mặc Giáp thì cũng vì mong có được loại thực vật này. - Tiểu Khô Lâu trả lời.

Nó vừa nói như vậy thì lòng hiếu kỳ của Hàn Thạc lập tức trỗi dậy. Hắn đã không còn như trước cho rằng Vong Linh giới là một thế giới tịch mịch thê lương. Từ tác dụng kỳ diệu của U Oánh tinh rồi Hắc Kiên tinh mà hắn đã hấp nạp, Hàn Thạc biết Vong Linh giới đầy rẫy chuyện thần kỳ.

Trong làn tử thủy cuộn cuộn, Hàn Thạc không cảm ứng được một gốc thực vật nào sinh trưởng. Tiểu Khô Lâu nói sở dĩ nó không thể tha Đồ Mặc Giáp cũng do muốn có được gốc thực vật kỳ diệu kia. Điều này nói lên nó cực kỳ quý hiếm, bằng không Tiểu Khô Lâu sẽ không nguyện ý tổn hao một cái giá đắt như vậy.

- Loại thực vật đó có gì thần kỳ vậy? - Hàn Thạc lập tức hỏi tiếp.

“Ầm ầm!”

Một âm hưởng quái dị đột nhiên truyền đến từ phía xa. Thần thức của Hàn Thạc có thể cảm nhận rõ ràng đang có rất nhiều bất tử sinh vật đang cuộn cuộn xông đến. Khí tức đám bất tử sinh vật này yếu nhược hơn nhiều so với Đồ Mặc Giáp nhưng cao hơn so với đám bất tử sinh vật của tử hải.

Tiểu Khô Lâu không trả lời ngay, dĩ nhiên là nó cũng phát hiện thấy đám bắt tử sinh vật đang xông tới kia. Chỉ thấy Tử ma nhân vốn không hiện ra quang mang đột nhiên bắn ra sắc tím chói lọi mang theo một loại lực lượng tà ác kỳ dị.

- Đồ Mặc Giáp đã bị ta giết chết. Các ngươi hoặc là thần phục ta hoặc là mãi mãi biến mất như gã, lựa chọn đi! - Tín niệm khổng lồ của Tiểu Khô Lâu hòa cùng thủy triều nhẹ nhàng phát ra.

Đến lúc này thì Hàn Thạc đã phát hiện đám sinh vật của tử hải đang kéo đến đây đều giống một số loại cá biến dị kỳ lạ trên đại lục Kỳ Áo. Trên người bọn chúng đều có một số gai xương bạch cốt đặc thù, hoặc là có vẩy cá, nhìn vô cùng quái lạ.

Hiển nhiên, tín tức khổng lồ mà Tiểu Khô Lâu truyền ra đã tạo thành một lực trùng kích cực mạnh với bọn chúng. Cả đám đang hùng hổ lao tới lập tức đình chỉ lại rồi bàn bạc cái gì đó.

- Các ngươi không có lựa chọn. Rời khỏi Đồ Mặc Giáp thì các ngươi đối với ta không còn uy hiếp được gì nữa. Lập tức hướng ta thần phục, đồng thời tuyên thệ phục vụ ta. Bằng không các ngươi chỉ có con đường vĩnh viễn biến mất. - Tiểu Khô Lâu tiếp tục gia tăng áp lực.

- Chúng ta nguyện ý thần phục! - Không để Tiểu Khô Lâu chờ lâu, đám tử hải sinh vật này khuất phục rất nhanh dưới uy thế của nó. Từng tên lần lượt tuyên thệ thần phục Tiểu Khô Lâu, chịu linh hồn ấn ký vĩnh viễn không thể phản bội chủ nhân.

Đây là sự việc rất phổ biến tại Vong Linh giới. Một ngày nào mà thủ lĩnh bị tiêu diệt thì kẻ thắng có thể tiếp thu toàn bộ lực lượng của đối phương. Vong linh sinh vật đẳng cấp thấp thần phục Vong Linh sinh vật cao hơn là chuyện thường tình tại đây. Tại Vong Linh giới không có cái gì gọi là lòng trung cũng như là phản bội.

- Tốt, các ngươi mang ta đi xem cây Hồn Châu! - Tiểu Khô Lâu truyền tin.

- Chủ nhân, xin theo chúng ta! - Đám tử hải sinh vật cung kính quay đầu, dẫn Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc vào lòng biển sâu thẳm.

- Phụ thân, tại tử hải phía Đông này có một loài thực vật kỳ lạ gọi là cây Hồn Châu. Cây này sẽ kết ra một loại quả gọi là quả Hồn Châu. Nếu ăn được quả này thì có thể làm cho chúng con có trí tuệ. Đối với tiểu Thổ tiểu Kim mà nói, việc này sẽ đẩy nhanh hơn quá trình tiến hóa của bọn chúng. Chỉ có điều trí tuệ sẽ chỉ phát sinh trên những sinh vật cao cấp mà thôi, cũng chỉ có sinh vật cấp cao ăn quả này mới có thể gia tăng thêm trí tuệ. Còn các loại như cương thi hay Tăng Ác có nuốt quả Hồn Châu này vào thì cũng vô dụng. - Tiểu Khô Lâu giải thích cho Hàn Thạc.

- Thực vật có thể gia tăng trí tuệ sao, rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Hàn Thạc cả kinh, vội hỏi.

Vấn đề này tựa hồ Tiểu Khô Lâu cũng khó có thể nói một cách quá rõ ràng được. Nó nghe Hàn Thạc hỏi thì Tử Ma Nhân lập lòe một hồi rồi đáp:

- Con cũng không hiểu rõ lắm, bởi vì cũng chưa từng thấy qua mà cũng chỉ nghe vậy thôi. Cụ thể thế nào thì chỉ có thể xem tận mắt mới biết.

Hàn Thạc lúc này đã hiểu kỳ tới cực điểm, nghe vậy thì cũng không hỏi gì thêm. Hắn vừa dùng thần thức thám thính xung quanh vừa yên lặng suy đoán quả Hồn Châu kia rốt cuộc thế nào mà có khả năng gia tăng trí tuệ cho bắt tử sinh vật.

Qua một hồi, đám bắt tử sinh vật kia dẫn Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc tới một khu vực nước đen như mực. Vừa tới nơi, đủ các loại lực lượng linh hồn hỗn loạn nhao nhao bám lấy thần thức của Hàn Thạc.

Hàn Thạc cả kinh. Nếu là lần đầu tiên gặp phải loại lực lượng này chắc hẳn sẽ cực kỳ bối rối đối với loại trói buộc này. Thế nhưng hắn tu luyện ma công đã nhiều năm, về việc vận dụng thần thức đã sớm có tâm đắc. Trong nháy mắt, thần thức của hắn đã như kiếm sắc chặt đứt sự liên hệ với chung quanh.

Mấy loại lực lượng kia đang cuồng mãnh tiến nhập vào trong đầu Hàn Thạc lập tức bị diệt trừ hoặc cắt đứt, không hề có một điểm lực lượng linh hồn nào có thể ảnh hưởng đến hắn. Hàn Thạc quay đầu nhìn lại thì thấy cả Tiểu Khô Lâu và Cốt Ma đang chờ cả ra, dường như đều đang bị ảnh hưởng của các lực lượng linh hồn kia áp chế.

Nhờ vào mối liên hệ với Tiểu Khô Lâu, một sóng thần thức từ Hàn Thạc đột nhiên ập tới nó. Tiểu Khô Lâu đang ngây ngốc bị ý niệm của Hàn Thạc đánh thức lập tức có phản ứng, ánh sáng từ bên trong Tử Ma Nhân lại lóe lên, thần tình ngây ngốc vụt biến mất. Sau đó nó lại dùng mối liên hệ với Cốt Ma để đưa lực lượng của mình vào.

Cốt Ma vừa nghe Tiểu Khô Lâu hô hoán thì lập tức thân thể to lớn lắc lư rồi thần niệm từ nó lập tức phát ra ngoài.

- Chủ nhân, những kẻ mới thần phục không nhắc nhở người về tình huống này, xem ra bọn chúng không có ý tốt! - Cốt Ma rít gào biểu đạt sự phẫn nộ, bay vút về một tử hải sinh vật cách đó không xa. Không đợi cho sinh vật kia kịp phản ứng, nó đã nghiền nát kẻ xấu số thành tro bụi.

- Chủ nhân, hãy khoan dung cho chúng ta! Chúng ta cho rằng người có thể giết chết Đồ Mặc Giáp thì nhất định có thể dễ dàng tránh né lực lượng xung quanh cây Hồn Châu. Xin lỗi, chúng ta đã không nhắc nhở trước cho người. - Cả đám tử hải sinh vật sợ hãi khôn kể, vội vàng vàng truyền tin cho Tiểu Khô Lâu.

- Thôi, bỏ qua cho bọn chúng đi. Hừ, ta thấy các người đang muốn thử xem thực lực của ta có phải không. Vừa rồi coi như ta không tính toán, nếu có lần thứ hai, các người đừng mơ tưởng tồn tại ở Vong Linh giới nữa. - Tiểu Khô Lâu lạnh giọng.

Cốt Ma nghe Tiểu Khô Lâu phân phó thì thôi cũng không truy đuổi nữa. Chỉ là bọn tử hải sinh vật vẫn không ngừng cầu xin tha thứ. Sau đó, nước biển đang đen như mực bỗng nhiên nhạt đi một chút.

Một cây đại thụ khô màu nâu quần bện lại thành một khối, rễ cây mọc sâu vào giữa đám loạn thạch. Có mười mấy quả hình ovan màu xám to cỡ nắm tay treo lủng lẳng trên cái cây đại thụ kỳ lạ này.

Xung quanh cây đại thụ là một không gian màu nâu xám mờ. Từng đoạn giống như là ký ức của năng lực linh hồn bay hỗn loạn bốn phương tám hướng quanh cây. Chúng như từng sợi dây mỏng lần lượt tiến vào giữa cây, giống như là chất dinh dưỡng cho cây vậy.

- Xung quanh cây Hồn Châu, do tử hải hấp thụ một số lực lượng ký ức trôi nổi rồi ngưng tụ vào cây hình thành nên quả Hồn Châu. Nếu có thể dùng được quả này thì có thể khiến cho một số bất tử sinh vật đẳng cấp cao thành có trí tuệ cao hơn. - Đám bất tử sinh vật của tử hải đi theo Tiểu Khô Lâu giải thích.

- Phụ thân, những quả Hồn Châu này theo lời đồn có thể gia tăng trí tuệ, người thử xem! - Tiểu Tiểu Khô Lâu nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiếu kỳ cực độ, bước tới bên cây Hồn Châu, ngắt lấy một quả rồi dùng lực lượng của thần thức nghiền nát.

Đột nhiên, đủ loại tình tự lộn xộn bao gồm cả một số ký ức và cảm ngộ bỗng nhiên tuôn vào sâu thẳm trong não Hàn Thạc. Lượng lớn thể ngộ trong quả Hồn Châu không biết có phải là của các sinh vật trong Vong Linh giới không. Phần lớn trong số đó thì Hàn Thạc đều có thể giải thích, nhưng cũng có một bộ phận mới mẻ hẳn chưa nghe thấy bao giờ.

Đang lúc đầu óc hấn hỗn loạn, bỗng nhiên một đoạn ký ức về khổng lồ chế và buông lỏng dục vọng nhảy vào. Hàn Thạc đang còn phiền não vì chưa thể đột phá cảnh giới Túng Dục, dường như tỉnh ngộ chìm vào trạng thái ngây ngốc.

436. Chương 436:ba Năm Giác Ngộ

Sâu thẳm trong tử hải tại Vong Linh giới, Hàn Thạc đột nhiên lặng ngắt như tờ, thân thể không hề nhúc nhích, giống như lâm vào giấc ngủ say nhất, không hề có một điểm khí tức sinh tồn nào.

Tiểu Khô Lâu nhìn Hàn Thạc đang đứng ngẩn ra trên người Cốt ma, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho đúng, thế nhưng nó có thể cảm ứng được khí tức cường đại trong thần thức của Hàn Thạc. Loại khí tức này khiến cho nó hiểu được phụ thân mình vẫn đang sinh tồn.

- Chủ nhân, chuyện gì xảy ra thế? - Cốt ma đưa tin cho Tiểu Khô Lâu.

Cốt ma được Tiểu Khô Lâu dùng hài cốt cứng rắn rèn thành cũng đã đi theo nó rất lâu rồi. Sự cường đại của Tiểu Khô Lâu làm cho nó bản năng cảm thấy sợ hãi. Nó biết Tiểu Khô Lâu có lẽ không phải là tồn tại đáng sợ nhất tại Vong Linh giới, song nó hiểu được thực lực chủ nhân mình đang không ngừng tăng cường, nhất định sẽ làm cho nó càng ngày càng mạnh, có thể vượt qua một cường giả.

Nhưng một chủ nhân như vậy, không ngờ lại còn có một phụ thân vô cùng thần bí. Vị này đến từ một vị diện khác, khiến cho Cốt ma cảm thấy vô cùng tò mò, nó không rõ tồn tại cường đại giống như Tiểu Khô Lâu làm sao lại có người cha này nữa.

- Điều này ngươi không nên hỏi! - Tiểu Khô Lâu trả lời, đi vài vòng quanh Hàn Thạc, đánh giá người cha đang không hề động đậy này, tựa hồ như đang nghiên cứu xem Hàn Thạc rốt cuộc đang làm cái gì.

Một lát sau nhân, Tiểu Khô Lâu vỗ Cốt ma, phân phó:

- Được rồi, tạm thời cứ quan sát người đã, đừng quản chuyện khác nữa.

- Tuân mệnh, chủ nhân!

Tại Vong Linh giới không có khái niệm thời gian, không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, Hàn Thạc thần thức vừa động, linh hồn đã xuyên qua đường hầm không gian, trực tiếp giáng xuống trong Tử Vong Mộ Địa tại Kỳ Áo đại lục, vẫn đang ngồi ngay ngắn bất động ở đằng kia.

Thân thể hắn mặc dù vẫn không nhúc nhích nhưng thần thức cùng Ma Nguyên lực trong cơ thể lại đang điên cuồng lưu động, lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể tại chỗ Ma Anh không ngừng ngưng kết. Ma Anh trong quá trình Ma Nguyên lực không ngừng ngưng kết đã trở nên càng ngày càng rõ ràng, giống như được một cây họa bút thần kỳ chậm rãi phác họa đồ họa mỹ lệ, Ma Anh ngay cả lỗ chân lông cùng lông măng mảnh khảnh đều có thể thấy rõ.

Không biết qua bao lâu, Ma Anh trong cơ thể Hàn Thạc trải qua quá trình Ma Nguyên lực ngưng kết, tốc độ lưu động trong cơ thể hắn giống như tia chớp, lông tóc Ma Anh cũng càng hiện ra thêm.

Hàn Thạc đã giác ngộ, thân thể thần thức cùng Ma Anh đều phát sinh biến hóa một cách lặng lẽ, đột phá một cảnh giới đối với hắn mà nói nghĩa là thực lực tăng vọt, là hắn có thể có càng nhiều thần thông, là hắn có thể thực hiện càng nhiều nguyện vọng...

Rất lâu sau đó, Hàn Thạc từ trong nhập định sâu lắng tỉnh lại, đôi mắt thâm thúy lóe lên thần quang rạng rỡ, khi hắn tập trung chú ý nhìn sự vật nào đó, trong con ngươi tựa hồ có dòng điện lưu động, tự nhiên mà vậy, gây cho người ta một loại áp lực sợ hãi trong lòng.

So với lần trước, thân thể Hàn Thạc cũng không có nhiều biến hóa lắm, có điều cũng chỉ có chính hắn mới rõ biến hóa đó là từ chỗ nào, không cần thông qua Huyền ma thăm dò bốn phía, thần thức vừa động, chỉ một ý niệm là bất cứ biến động nhỏ nào trong phương viên mấy dặm đều không thoát khỏi quan sát của hắn. Liên lạc giữa hắn cùng Cát Nhĩ Bá Đặc rõ ràng hơn mười lần, tâm tình ngạc nhiên mừng rỡ của Tiểu Khô Lâu có huyết mạch liên lạc, Hàn Thạc cũng có thể rõ ràng cảm giác được. Dường như hắn phát hiện thần thức cảm thụ so với quá khứ hoàn toàn bất đồng, loại cảm thụ này vô cùng mới lạ, Hàn Thạc vui sướng thể nghiệm.

Hàn Thạc mừng rỡ cảm nhận được thân thể bất đồng, hắn đạt tới cảnh giới Túng Dục, các loại dục vọng trong nội tâm ùn ùn kéo đến, dường như đang thúc giục hắn thực hiện chúng nhanh một chút, để cho những dục vọng vẫn chôn sâu trong nội tâm đã nhiều năm tìm được chỗ phóng thích.

Phải mất một khoảng thời gian, Hàn Thạc mới thích ứng một chút trạng thái thân thể mới, sau khi tu luyện mấy dạng Ma Môn bí kỹ thành công mới mở kết giới Tử Vong Mộ Địa, phóng Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc tiến vào.

- Chủ nhân, chủ nhân vĩ đại của ta, người đã ba năm không gọi ta nha! - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa, lập tức lớn tiếng hô Hàn Thạc.

- Cái gì, ba năm rồi à? - Hàn Thạc giật nảy người, thở nhẹ một tiếng, lập tức hỏi Hắc long.

- Không sai. Chuẩn xác mà nói hắn là ba năm bốn tháng, người từ lần trước nói muốn bắt đầu tu luyện, cho tới hôm nay suốt cả thời gian ấy người không liên lạc với ta lần nào, thậm chí ta còn không cảm ứng

được người tồn tại. Chủ nhân tôn quý, người rút cuộc tu luyện loại võ kỹ gì thế, tại sao giống như là biến mất khỏi thế giới này thế, ngay cả ta cũng không cảm ứng được sự tồn tại của người? - Cát Nhĩ Bá Đặc kinh ngạc hỏi Hàn Thạc.

“Ba năm lẻ bốn tháng!” Hàn Thạc bị thời gian lâu như vậy chấn nhiếp. Chính hắn cũng không ngờ một lần bế quan lại hao phí nhiều thời gian như vậy.

Hàn Thạc cảm thụ tựa hồ chỉ là đi mấy tháng thời gian, ai dè thấm thoát thời gian lại trôi nhanh như vậy, một lần nhập ma tu luyện giác ngộ của cảnh giới Túng Dục, cũng chỉ có hai khoảng thời gian. Hắn không cảm giác được thời gian trôi nhanh một chút nào.

Có thể dám chắc là tu luyện hai khoảng thời gian này hắn mới là hao phí thời gian nhiều nhất. Ba năm lẻ bốn tháng, dường như chỉ thoáng cái đã trôi qua, Hàn Thạc cũng không có cảm giác đặc biệt, thế nhưng hắn lại biết đối với người thường mà nói thì ba năm ý nghĩa ra sao.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, ba năm nay, các người thế nào? - Hàn Thạc vội vàng hỏi dồn Hắc long.

- Yên tâm đi, chúng ta vượt qua rất tốt, giờ đây Nhật Diệu cốc đã nằm trong lòng bàn tay Hồn Diệt dong binh đoàn chúng ta. Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn bị Đặc Lan Khắc Tư giết chết, một bộ phận Già La dong binh đoàn đầu phục chúng ta, còn một bộ phận cuồng chiến sĩ vĩnh viễn rời khỏi Nhật Diệu cốc.

- Môn La gia tộc cùng Hồng Liêm dong binh đoàn đều bị chúng ta đánh sập rồi, chỉ có thú nhân bộ lạc và một số tiểu bộ lạc là sống sót ngoài cốc, thế nhưng tù trưởng Tạt Tháp Nhĩ của thú nhân bộ lạc với Đặc Lan Khắc Tư đã tổ võ tin phục, trước mắt người nắm quyền giữ trật tự trong Nhật Diệu cốc cũng là Đặc Lan Khắc Tư.

- Chung quanh Nhật Diệu cốc, đoàn cường đạo Trân Ny Đặc chính là thế lực lớn nhất, có đoàn cường đạo này tồn tại, thương nhân trong Nhật Diệu cốc mới có thể càng thêm ỷ lại vào Đặc Lan Khắc Tư, sinh ý của chúng ta cũng càng lúc càng lớn. Giờ đây Đặc Lan Khắc Tư cùng Trân Ny Đặc đang ngầm đánh giá, chuẩn bị đối phó với tên Đại công tước của đế quốc Tạt Tây kia. - Cát Nhĩ Bá Đặc giải thích cho Hàn Thạc.

Vừa nghe Hắc long nói xong, Hàn Thạc đầu tiên là ngạc nhiên vui mừng vô cùng, chợt suy nghĩ một chút thấy tốc độ Đặc Lan Khắc Tư phát triển Hồn Diệt dong binh đoàn dường như nhanh đến mức hơi khó tưởng tượng được, nhin không được nhủu mầy hỏi:

- Lúc trước chỉ bằng vào một Lao Lô Tháp của Già La dong binh đoàn đã cường thịnh như Hồn Diệt dong binh đoàn rồi, ngoài ra còn có Môn La gia tộc cùng Hồng Liêm dong binh đoàn, Đặc Lan Khắc Tư làm sao có thể nắm vững Nhật Diệu cốc nhanh như vậy?

- À, điều này nguyên nhân có nhiều, ta chỉ biết là Phí Bích tiểu thư vì Hồn Diệt dong binh đoàn đã đầu tư không ít kim tệ. Thành Bố Lôi Đặc Nhĩ tại thời điểm mấu chốt còn từng phái người tới hiệp trợ Đặc Lan Khắc Tư. Ngoài ra, Hắc Ám hệ Đại ma đạo sư của Thiên Tài giáo hội kia chưa được chúng ta đồng ý đã âm thầm trợ giúp chúng ta, còn có Ngải Mễ Lệ cung cấp rất nhiều tin tức, bởi vì người đã đánh bại Thánh kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội, rất nhiều dong binh thân thủ bất phàm đều gia nhập chúng ta. Vô luận là thiên thời hay là địa lợi Hồn Diệt dong binh đoàn đều chiếm được, Đặc Lan Khắc Tư cũng là người có đầu óc quyết đoán, lúc này mới trong thời gian ba năm nắm vững Nhật Diệu cốc trong tay. - Tiểu dâm long giải thích tiếp.

Một phen giải thích như vậy xong xuôi, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện Đặc Lan Khắc Tư quả nhiên đã chiếm hết thấy nhân tố có lợi. Hơn nữa gã trải qua lần tao ngộ tử vong, cả người trở nên càng thêm âm độc trầm ổn, có thể trong ba năm quét sạch tất cả thế lực đối địch trong Nhật Diệu cốc, đích xác là giải thích hợp lý.

- Không tệ, Đặc Lan Khắc Tư thực không tệ, được rồi, trước mắt tình hình Lan Tư Lạc Đặc đế quốc như thế nào? - Hàn Thạc đầu tiên là tán thưởng gã đồng đội, rồi chợt hỏi về hiện trạng của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc trước mắt.

- Lao Luân Tư đã trở thành đế vương mới của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, hắn là Quốc vương giỏi, phản loạn trong đế quốc bị dẹp loạn rất nhanh, không đợi quốc gia khác xâm nhập Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, Lao Luân

Tư đã ổn định nội chính, tăng cường lực lượng quân đội.

- À, đúng rồi, Lao Luân Tư cực kỳ chiêu cố thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, giờ đây Bồ Lô Đặc Nhĩ đã có ma pháp Truyền Tống Trận riêng, vật tư từ các thành thị vận chuyển tới đây cuộn cuộn không ngừng, rất nhiều cư dân cũng vui vẻ tình nguyện với cuộc sống tại thành. Cái tên điên cuồng chiến tranh Đa Khắc Tư kia trước mắt đã trở thành một tướng quân có quyền thế nhất đế quốc, ba năm qua hắn cũng không yên phận, vẫn thừa dịp bầy đại công quốc nội chiến mà tiến hành đốt, giết, cướp bóc, “kiếm” được rất nhiều tài phú cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

- Hắn với Phạm Lô Trạch đều là những tên điên cuồng chiến đấu, cho tới bây giờ không có một ngày đình chỉ xâm phạm bầy đại công quốc, nhưng gia hỏa này rất giỏi, bầy đại công quốc đến bây giờ vẫn chưa liên hợp lại được để công kích thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.....

Theo sự giới thiệu của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc đối với thế cục Lan Tư Lạc Đặc đế quốc hiện nay dần dần đã có sự hiểu biết nhất định. Từ miệng Hắc long, hắn biết hết thấy người giao hảo và thế lực liên quan đến mình bởi vì Lao Luân Tư cầm quyền đều được trọng dụng. Vị tân nhậm Quốc vương này cũng rất coi trọng hắn, cũng không bởi vì hắn vắng mặt mà xử tệ với người mình, mà thủ đoạn hết sức lôi kéo.

437. Chương 437:thay Đổi

Thời gian ba năm không dài cũng không ngắn, nhưng cũng đủ để cho một tòa thành thị thay đổi rất nhiều, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cần cỗi lúc trước sớm đã trở thành thành thị phồn vinh ở phía đông đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Lấy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ làm trung tâm, năm xướng trên mỏ quặng trên núi chung quanh sản xuất ra rất nhiều vũ khí dụng cụ, đủ loại vũ khí dân dụng quân dụng đều được rèn ra tại đây, chẳng những đủ cho binh lính dân trong thành sử dụng, mà còn bán tới bầy đại công quốc cùng các đại thành thị của Lan Tư Lạc Đặc.

Cùng Cát Nhĩ Bá Đặc dạo trên con đường trong thành, nhìn dòng người như nước chảy trải rộng trên con đường, cửa hàng hai bên đường rực rỡ sắc màu, Hàn Thạc rất khó tưởng tượng đây chính là thành thị bị tàn phá năm xưa.

Lúc này hai người quay lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không dùng Truyền tống trận trong Tử Vong Mộ Địa, mà là thông qua ma pháp Truyền tống trận tại thành Trát Cơ Ách Tư tới thẳng đây. Hàn Thạc muốn thử xem Truyền tống trận tại lãnh địa mình có dùng tốt hay không, kết quả hắn rất vừa lòng.

- Chủ nhân, ma pháp Truyền tống trận vừa rồi tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chính là do Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tập Tư đại nhân tự mình bố trí, có thể đi thông tới bất cứ thành thị nào trên đế quốc. Có điều chúng ta có thể dùng luôn Truyền tống trận trong Tử Vong Mộ Địa vào thành, tại sao người làm điều thừa thế? - Cát Nhĩ Bá Đặc hỏi Hàn Thạc.

- Không có gì, ta chỉ biết một ma pháp Truyền tống trận cỡ lớn có tầm quan trọng rất lớn đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nên muốn tự cảm thụ một phen, ha ha, ta biết tốc độ thành phát triển cao không rời được sự tồn tại của Truyền tống trận này. - Hàn Thạc mỉm cười trả lời.

- Chủ nhân, người nói rất đúng, công lao của Truyền tống trận này thật sự rất lớn. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trải qua Quốc vương điện hạ ra sức giúp đỡ, được Phỉ Bích tiểu thư cùng thương hội Bồ Tư Đặc ủng hộ, đủ loại nhân tài toàn bộ thông qua nó tiến vào thành. Bên trong thành binh lính tráng kiện phòng ngự nghiêm ngặt, từng tốp bầy đại công quốc xâm nhập, mỗi một lần đều bị thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đánh tan. Sự an toàn của nơi này đã được đảm bảo. - Hắc long chậm rãi giải thích cho Hàn Thạc.

Sau khi tới Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc phóng ra mười hai con Huyền ma, bay vòng quanh cả thành, thu hết toàn cảnh thành vào trong mắt, đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sau ba năm đã có nhận thức hoàn toàn mới.

Ma tinh pháo trên bốn cửa thành vĩnh viễn đứng đó, các loại trang bị thủ thành có lực sát thương trên phạm vi lớn có thể thấy khắp nơi, con sông hộ thành cũng đã được khơi sâu thêm, có thể ngăn cản kỵ sĩ

đoàn xung phong công kích, một số hàng rào sắc bén được rào trên tường thành, bất luận kẻ nào muốn tấn công tới cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trên tường thành còn có mấy tòa ma pháp tháp cao cao, đỉnh tháp luôn có ma pháp nguyên tố dày đặc vây quanh, loại ma pháp tháp này có thể trực tiếp dùng ma thú tinh hạch làm động lực, cũng có thể do ma pháp sư dùng tinh thần lực thao túng, hấp nạp ma pháp nguyên tố không chỗ nào không có trên đại lục tiến hành công kích.

So với ma tinh pháo, uy lực và tính linh hoạt của loại ma pháp tháp này còn cao hơn một bậc. Giờ đây bốn cửa thành đều phân biệt có hai tòa ma pháp tháp, Hàn Thạc cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng kẻ xâm lấn vừa nhìn thấy chúng sắc mặt đều đại biến.

Mỗi binh lính trên mỗi cửa thành đều có khải giáp cùng vũ khí sáng loáng. Hàn Thạc từ ánh sáng tỏa ra trên bề mặt có thể nhìn ra chỗ bất phạm, binh sĩ được võ trang từ đầu đến chân khí thế trầm ổn. Rõ ràng là thiết huyết chiến sĩ đã trải qua đại chiến hun đúc, trên người mơ hồ tản ra khí thế nói rằng người chết trong tay bọn họ nhất định không ít.

Mấy khu nội thành được Huyền ma truyền hết vào mắt Hàn Thạc, trên đường sóng vai với Cát Nhĩ Bá Đặc đi tới phủ thành chủ, hẳn đối với hiện trạng của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vô cùng hài lòng. Lắng nghe những miêu tả của Hắc long, trên mặt Hàn Thạc luôn mang theo nét cười mỉm.

Rốt cục đã tới phủ thành chủ, phủ thành chủ hùng vĩ còn toát lên khí thế uy nghiêm hơn so với quá khứ, tường thành phủ đã được mở rộng nâng cao rất nhiều, Hàn Thạc chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra phủ thành chủ hiện giờ đã được tu sửa một lần nữa, xem chừng nhất định còn hao phí không ít kim tệ.

Phủ thành chủ mặc dù thay đổi lớn, nhưng thị vệ canh gác cửa phủ vẫn là hai gương mặt cũ, thần tình cả hai kiêu ngạo khí thế phi phạm, ánh mắt ngẩng cao cảnh giác dò xét bốn phía. Đến khi Hàn Thạc mỉm cười đi tới trước cửa phủ, một thị vệ trong đó đột nhiên thân thể chấn động, mục quang chợt nhìn chằm chằm hẳn.

Thị vệ này sững sốt trong chốc lát, đột nhiên quỳ xuống khấu bái Hàn Thạc, ngữ khí cực kỳ kích động hô to:

- Hầu tước đại nhân, ngài tu luyện đã kết thúc rồi ạ?

- Hầu..... Hầu tước đại nhân, trời ạ. Hầu tước đại nhân đã trở về thành! - Gã thị vệ còn lại cũng biết Hàn Thạc. Nghe vậy không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện quả nhiên là hắc xuất hiện, lúc này mừng rỡ như điên thét lên.

Mỉm cười gật đầu với hai thị vệ, Hàn Thạc nói:

- Phải, Đức Lỗ Khắc, ta đã trở lại.

Tên thị vệ Đức Lỗ Khắc vốn chính là nhóm binh lính đầu tiên của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Lúc trước hẳn cực kỳ tự ti, gầy yếu như cái sào trúc vậy, nhưng giờ đây thân thể hẳn kiện tráng khôi ngô, cả người tràn ngập khí thế uy nghiêm trang trọng, so với trước kia vô luận trên phương diện nào nhìn cũng không giống.

- Hầu tước đại nhân, ngài vậy mà vẫn nhớ tên ta, ôi, trời ạ, ta kích động quá, đại nhân, ngài thật sự là một vị đại nhân anh minh thần vũ! - Đức Lỗ Khắc vừa nghe Hàn Thạc gọi chuẩn xác tên hẳn, kích động đến mức nói năng hơi lộn xộn.

- Tốt lắm tốt lắm, ta vào phủ trước! - Hàn Thạc thấy Đức Lỗ Khắc tâm tình kích động thanh âm càng lúc càng lớn, khoát khoát tay đi vào trong phủ.

- Hầu tước đại nhân đã trở lại, hầu tước đại nhân hồi phủ rồi! - Gã thị vệ còn lại vừa thấy Hàn Thạc cất bước tiến vào, lập tức cao giọng hô to.

Giọng hô của y vừa vang dứt, cả phủ thành chủ đều đột nhiên hỗn loạn, từ trong phủ vọng đến đủ loại thanh âm ồn ào, ngoài phủ đột nhiên có mấy thớt khoái mã phi ra, nhanh chóng phân theo các phương hướng rời đi. Bên trong phủ, lão quân gia Tập Lạp Tư vội vàng vàng đến nghênh đón, vẻ mặt thoát nhìn cũng rất kích động.

Lần chính biến trước tại thành Áo Sâm, Hàn Thạc đã thông tri trước cho Tật Lạp Tư, nên lão quản gia dẫn theo một đám người hầu tránh được một kiếp. Đến khi thành Áo Sâm khôi phục lại yên ổn, Tật Lạp Tư cũng không tiếp tục ở lại đó nữa, dứt khoát đi tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bắt đầu vì Hàn Thạc chăm lo cho nơi đây.

Trong chốc lát, lão quản gia Tật Lạp Tư ra tới trước cửa đã nhìn thấy Hàn Thạc, bước tới khấu bái hần, hành lễ thưa:

- Hoan nghênh hầu tước đại nhân hồi phủ.

- Ha ha. Được rồi, được rồi, vào bên trong rồi hãy nói. - Hàn Thạc mỉm cười nói.

Trong khi đi vào bên trong, lão quản gia Tật Lạp Tư không ngừng an bài cho đám người hầu, để cho bọn họ chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết cho một yến hội, còn thuận tiện giải thích cho Hàn Thạc:

- Đại nhân, ba năm ngài tu luyện, Kiệt Khắc đại nhân đã trở thành một tử tước. Đa Khắc Tư đại nhân thành một bá tước, mấy vị khác tương tự cũng đạt được tước vị. Vốn họ đều tạm thời ở lại trong phủ, nhưng bởi vì đã có tước vị của mình, nên đều được bề hạ phong thưởng cho phủ đệ ở bên ngoài. Nhưng mà phủ đệ của họ không cách xa phủ thành chủ lắm, ta đã cho người tới mời bọn họ đến đây, phỏng chừng trong chốc lát có thể tới hết.

Thời gian ba năm có thể thay đổi rất nhiều. Lao Luân Tư hiển nhiên cũng hiểu được nên lấy lòng Hàn Thạc như thế nào, bởi vậy mấy người có quan hệ không cận với hần như Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư..., mỗi người đều đạt được tước vị. Như vậy bọn họ có tước vị tự nhiên không cần tiếp tục ở lại phủ thành chủ nữa. Huống chi những người này cũng có cha mẹ gia đình mình.

Gật gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Bề hạ quả nhiên đãi chúng ta không tệ.

- Đúng vậy, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có thể phát triển nhanh như vậy, đều là bởi vì bề hạ dốc sức ủng hộ. Nhưng mà cũng liên quan đến việc Kiệt Khắc và Đa Khắc Tư đại nhân cai quản. Hai vị đại nhân này đều là nhân vật lợi hại, có bọn họ xử lý quân đội chính trị, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mới có thể không lo về sau thăng đường tiến tới. - Tật Lạp Tư không quên nói tốt cho hai người kia.

Hết thấy những điều này Hàn Thạc từ miệng Cát Nhĩ Bá Đặc biết được, đối với chiến tích của Kiệt Khắc và Đa Khắc Tư đã tính được trước. Hai người một văn một võ chấp chương đại quyền thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Kiệt Khắc xử lý công tác quản lý và tài chính làm cho kinh tế cùng các lĩnh vực nơi đây càng ngày càng phồn vinh. Đa Khắc Tư chấp chương đại quyền quân đội, chẳng những bố trí cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vững như thành đồng, mà còn có sức mạnh tiến công bầy đại công quốc, thu được rất nhiều món kén xù.

Đương nhiên trước khi chính thức tu luyện Hàn Thạc đối với một số sự tình của bầy đại công quốc đã thông qua Kiệt Khắc nói cho Đa Khắc Tư. Đối với Hải Luân Đế Na-Hi Luân công quốc còn có Bá Đặc Tề Lợi của Thiên Tai giáo hội ngầm nắm vững Bảo Lai Tháp công quốc, Đa Khắc Tư đã có dự kiến.

Cũng bởi vì Hải Luân Đế Na cùng Bá Đặc Tề Lợi âm thầm trợ giúp, Đa Khắc Tư mới có thể tại bầy đại công quốc thành thạo tiến công tứ xứ, chẳng những lấy được những món kén xù mà còn có thể thông dong rời đi. Có hai người không có ý tốt như thế khiến cho bầy đại công quốc mới luôn không thể chính thức hình thành đồng minh, chỉ có thể trở mắt nhìn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ càng ngày càng mạnh. Từ chiến mã thu mua được của hai quốc gia kia, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã có được kỵ sĩ đoàn chính thức của mình. Phối hợp với vũ khí khải giáp cùng công cụ phòng vệ được chế tạo công phu, Đa Khắc Tư suất lĩnh kỵ sĩ đoàn thành một đội ngũ mà bầy đại công quốc nghe thấy đã sợ mất mật.

Kiệt Khắc cùng Đa Khắc Tư một văn một võ, không chế vững vàng đại quyền thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Mặt khác dưới sự ủng hộ tư kim của Dịch Khắc, thế lực Âm Mạc giống như lưới nhện trải rộng khắp bầy đại công quốc, cung cấp tin tức tình báo cuộn cuộn chuẩn xác cho hai người. Ba người cùng kết hợp, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chẳng những phòng thủ kiên cố mà còn không ngừng mở rộng lãnh thổ, chính thức trở thành một thành lớn vững chắc lợi hại.

- Thông qua thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chúng ta, rất nhiều vật phẩm của bầy đại công quốc đều lưu thông tới đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, một số vật tư của đế quốc chúng ta cũng xuất vào bầy đại công quốc. Rất nhiều

quý tộc của bảy đại công quốc cũng đều tán thành văn hóa của đế quốc chúng ta.

- Ha ha, mặc dù quan hệ giữa chúng ta và bảy đại công quốc vẫn thuộc loại đối địch, nhưng đám thương nhân chả thấy gì ngoài lợi ích. Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đối đãi với thương nhân luôn luôn tốt, cho nên có rất nhiều thương nhân của bảy đại công quốc căn bản phớt lờ ước thúc Đại công tước của bọn họ, vẫn bảo trì lưu thông thương phẩm vật tư hợp tác..... - Tập Tập Tư đối với tình thế của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hiểu rõ so với những điểm thiên lệch Cát Nhĩ Bá Đặc nói không giống nhau. Lão từ phương diện kinh tế cùng chính quyền giải thích tường tận cho Hàn Thạc một phen.

- Ha ha, Bồ Lai Ân, tên hồn dân người rất cục đã trở lại! - Một tiếng hô vang dội từ bên ngoài vọng vào. Kiệt Khắc cười ha hả dẫn theo một thiếu nữ ngưng ngưng khí thế thuần chất tiến vào.

Ba năm trôi qua, tiểu Kiệt Khắc mập giờ đã biến thành đại Kiệt Khắc mập, tỷ lệ thuận với thể trọng gia tăng, khí thế trên người hẳn bởi vì tay nắm đại quyền cộng thêm nguyên cơ được Quốc vương bệ hạ coi trọng, cái tên Kiệt Khắc nhất gan sợ phiền phức ngày nào sớm đã biến mất không thấy, bây giờ trên người hẳn đã có một loại khí thế uy nghiêm mà chỉ có người thuộc giai tầng trên mới có.

Hàn Thạc cùng Kiệt Khắc đã nhiều năm giao tình, vừa nghe thấy tiếng cười đùa quen thuộc của gã trong lòng lại thấy ấm áp, cất bước tới đón gã, nhìn gã một thân trang phục quý tộc được cắt may khéo, cười sang sảng mắng:

- Hắc hắc, tiểu mập mập đã biến thành đại mập mập rồi, không tẻ không tẻ, xem chừng ba năm qua người ăn uống nhất định không tệ!

- Xéo! Gia hỏa người, thành trì của mình lại buông tay mặc kệ, sự tình gì cũng giao cho chúng ta làm, thiếu chút nữa mệt chết ta rồi, người bây giờ đã trở lại, chẳng những không thông cảm an ủi ta, lại còn chửi khêu ta béo, thật không có nhân tính a! - Kiệt Khắc thở hổn hển trừng mắt với Hàn Thạc, cười mắng.

- Vị này là? - Hàn Thạc liếc liếc mắt sang thiếu nữ ngưng ngưng mà Kiệt Khắc kéo tới, mỉm cười dò hỏi.

- Đây là Kiệt Tây Tập, ta đã nhắc đến với người! - Kiệt Khắc nháy mắt với Hàn Thạc, rất tự hào giới thiệu.

- Ô! Ta nhớ ra rồi, rất vui lòng được biết cô! - Hàn Thạc nhớ lại Kiệt Khắc sở dĩ muốn ở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chính là vì cô gái tên là Kiệt Tây Tập này, giờ đây hẳn thấy Kiệt Khắc ôm được mỹ nhân về, cảm thấy thật lòng cao hứng cho gã.

Kiệt Tây Tập đối diện với Hàn Thạc rõ ràng là hơi thận trọng, xấu hổ, e thẹn cung kính hành một lễ với hắn, có chút sợ hãi nói:

- Ra mắt hầu tước đại nhân!

- Đại nhân, ngài rất cục đã trở lại! - Đa Khắc Tư từ bên ngoài đi vào, so sánh với trước kia gã không thay đổi nhiều lắm, chỉ là trên mặt đã có thêm rất nhiều nét phong sương, có vẻ càng thêm trầm ổn lão luyện.

Địch Khắc, Phạt Khắc Lan kể cả mấy sơn nhân thủ lĩnh trước kia cũng lần lượt kéo đến, mọi người tụ tập cùng một chỗ, dưới sự tiếp đón của Tập Tập Tư quản gia liền tới yến hội trong đại sảnh mặc sức uống rượu. Mấy nhân vật chưởng quản hết thấy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại một lần nữa giới thiệu tình thế hiện nay cho Hàn Thạc.

438. Chương 438:ám Hiệu Của Địch Ly Á

Mọi người trò chuyện với nhau rất vui, Đa Khắc Tư cùng Kiệt Khắc giới thiệu kỹ càng hiện trạng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cho Hàn Thạc, một số chuyện không muốn người khác biết hai người tự nhiên sẽ không giấu diếm hắn, đều nói ra hết.

Cát Nhĩ Bá Đặc ba năm nay hẳn là thường xuyên tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, xem ra vô cùng quen thuộc với người nơi đây. Trong yến hội nói nói cười cười với bọn Địch Khắc, sắc mặt hắn luôn tươi cười sáng sủa, có vẻ rất là thông dong.

Từ Đa Khắc Tư và Kiệt Khắc, Hàn Thạc đã biết thêm một số chỗ vướng mắc thành Bồ Lô Đặc Nhĩ gặp phải, hiểu được nhìn bề ngoài như phong quang vô hạn nhưng bên trong cũng ẩn chứa nguy cơ.

Giờ đây nội bộ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc được củng cố, Lao Luân Tư một tay che trời chấp chưởng đại quyền. Trải qua một phen loại trừ, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã không còn sự phản kháng nữa, bởi vậy đế quốc hiện nay phải đối mặt không phải là vấn đề nội bộ nữa, mà là uy hiếp của mấy quốc gia chung quanh.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là thành lớn nhất phía đông, giống như đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng phải đối mặt với cảnh ngoại địch uy hiếp. Theo sự uy hiếp của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đối với bảy đại công quốc càng lúc càng lớn, trừ công quốc của Hải Luân Đế Na và Bá Đặc Tề Lợi ra, năm quốc gia kia tiếp xúc càng ngày càng thường xuyên, chiến đấu giữa bọn họ cũng lắng xuống.

Ngoại trừ uy hiếp của bảy đại công quốc ra, có một liên minh thương hội Ba Đặc cách thành Bồ Lô Đặc Nhĩ qua bảy đại công quốc, đang nhìn chằm chằm thành Bồ Lô Đặc Nhĩ như hổ đói, một mặt là bởi vì Hàn Thạc đã từng giết chết đoàn trưởng Tái Nhĩ Đặc Tử Kinh kỵ sĩ đoàn của liên minh này, mặt khác cũng là bởi vì sự tồn tại của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của liên minh.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trước khi chưa phồn vinh, tất cả vật tư bảy đại công quốc cần tuyệt đại bộ phận đều mua từ liên minh thương hội Ba Đặc, một số đặc sản của bảy đại công quốc cũng toàn bộ chảy về hướng liên minh thương hội Ba Đặc, liên minh này từ bảy đại công quốc kiếm được những món kén xù khiến cho rất nhiều thương nhân giàu sụ.

Song bởi vì tốc độ phát triển cao của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đám thương nhân tối mắt vì lợi nhuận của bảy đại công quốc bắt đầu tới tấp qua lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, hơn nữa rất nhiều vật tư phương tiện ở đây rẻ hơn nhiều so với liên minh thương hội Ba Đặc. Càng ngày càng có nhiều thương nhân của bảy đại công quốc đều buông tay hợp tác với liên minh này, bắt đầu thành lập quan hệ hợp tác với thương nhân trong lãnh địa của Hàn Thạc.

Cứ như vậy, lợi ích của liên minh thương hội Ba Đặc tự nhiên bị hao tổn. Liên minh này vốn chính là một quốc gia liên hợp do các đại thương hội khống chế, tại quốc gia này lợi ích của thương nhân cao hơn hết thảy, bởi vậy liên minh thương hội Ba Đặc liền xem thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở thành địch nhân, bắt đầu ngầm ủng hộ năm công quốc đang nhìn chằm chằm thành Bồ Lô Đặc Nhĩ như hổ đói, chuẩn bị trợ giúp bọn chúng diệt trừ uy hiếp từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

So sánh với bảy đại công quốc, liên minh thương hội Ba Đặc này do các đại thương hội liên hợp quản lý, chính là quốc gia cực kỳ giàu có trên Kỳ Áo đại lục, chẳng những có quân đội cường đại mà còn có khí tài chiến đấu phong phú. Thực lực cũng không kém hơn đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, các công quốc được một quốc gia liên hợp như vậy ủng hộ, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hiển nhiên sẽ có rất nhiều phiền toái.

- Liên minh thương hội Ba Đặc, liên minh thương hội Ba Đặc, hắc hắc, quốc gia giàu có này, ta còn chưa có chủ ý đánh bọn chúng. Không ngờ bọn chúng lại bắt đầu chuẩn bị đối phó ta rồi, thú vị, rất thú vị! - Nghe Đa Khắc Tư và Kiệt Khắc giới thiệu một lượt, Hàn Thạc cười lạnh nói.

- Bồ Lai Ân, liên minh thương hội Ba Đặc này cũng không thể khinh thường a. Nó giống đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, là một quốc gia rất cường đại, chỉ bằng vào thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chúng ta, tuyệt đối không có thực lực đối phó với nó. - Kiệt Khắc thấy được dã tâm bùng bùng trên mặt Hàn Thạc, không khỏi khuyên hấn.

- Được rồi, đại mập mạp ngươi cứ quản lý tốt là được, dã tâm của đại nhân không phải ngươi có thể tưởng tượng được. - Đa Khắc Tư liếc Kiệt Khắc, hừ nhẹ.

- Liên minh thương hội Ba Đặc có thực lực chính thức mạnh thế nào ta rất rõ ràng, hắc hắc, bất quá chung quanh chúng tương tự cũng đối mặt với cường địch, sẽ không đặt toàn bộ chú ý lên nơi này của chúng ta đâu. Bây giờ chúng ta chỉ cần suy nghĩ làm sao mới có thể thu phục bảy đại công quốc là được, tạm thời không cần quan đến chúng. - Hàn Thạc mỉm cười nói.

- Hầu tước đại nhân, ngài càng ngày càng lợi hại. - Trong khi Hàn Thạc đang nói chuyện với Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư, sơn nhân mỹ nữ Dịch Ly Á đã trở thành một vị quan quân kiêu dũng thiện chiến bưng một chén mỹ tửu đỏ sẫm đi tới chỗ hấn, khuôn mặt xinh đẹp ửng lên nét lộng lẫy lạ thường, cười duyên lấy lòng hấn.

Vóc người Dịch Ly Á dong dong cao, trang phục cắt xén rất khéo, dây lưng bó sát eo, quần dài màu tím nhạt, chiếc quần dài trông như là đuôi mỹ nhân ngư ấy đã tôn vóc dáng ưỡn thẳng cùng đôi chân dài cực

kỳ đẹp lên, những đường cong làm rung động lòng người khiến cho mấy sơn nhân thủ lĩnh trong đại sảnh nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, lưu luyến mãi không rời.

Mỉm cười cầm cái chén trong tay ngẩng lên, Hàn Thạc giơ cao chén một chút với Dịch Ly Á, nho nhã lễ độ nói:

- Cô quá khen rồi.

- Ha ha, Dịch Ly Á ơi Dịch Ly Á, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sơn nhân anh tuần có tài theo đuổi cô, cô vẫn thờ ơ, không phải vẫn luôn chờ gia hỏa này chứ? - Ba năm nay Kiệt Khắc xem chừng rất quen thuộc bọn họ, thấy Dịch Ly Á đến đây, cười ha ha mở miệng trêu đùa.

Dịch Ly Á dẫu môi khê cười, đôi mắt sáng đảo một vòng trên người Hàn Thạc, lúc này mới nói với Kiệt Khắc:

- Kiệt Khắc đại nhân, ánh mắt ngài thật sắc sảo, điều này ngài cũng nhìn ra, hi hi!

- Ô, là thật à, ha ha, nhưng mà Dịch Ly Á cô phải đau lòng rồi, cạnh gã này nữ nhân rất nhiều, phỏng chừng cô không có cơ hội đâu, ba nữ nhân lợi hại đó chắc cô đã nghe qua, Bồ Lai Ân cũng không dám tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. - Kiệt Khắc cười híp mắt nói với Dịch Ly Á.

- Vậy cũng chưa chắc, nam nhân như đại nhân đây, ta thấy chỉ cần ngài cố ý, hẳn là không có nữ nhân nào có thể ước thúc được, hi hi, đại nhân, ta nói có đúng hay không? - Dịch Ly Á đầu tiên trả lời Kiệt Khắc, sau đó nóng bỏng nhìn Hàn Thạc nói.

Lần trước lúc xuống núi Lăng La, Dịch Ly Á đã từng biểu lộ tâm tình với Hàn Thạc, tính cách sơn nhân luôn thẳng thắn, Dịch Ly Á đặc biệt càng như thế, một khi nhìn trúng mục tiêu là nỗ lực tranh thủ, không hề che che giấu giấu chút nào, cách làm này rất trực tiếp.

Ba năm sau giờ Hàn Thạc mới gặp lại Dịch Ly Á, còn tưởng rằng nàng hẳn sớm đã có ý trung nhân, nào ngờ đến bây giờ vẫn độc thân. Từ ánh mắt nóng bỏng của Dịch Ly Á, hẳn mơ hồ hiểu được một chút sự gọi cảm đã tính của vị sơn nhân đệ nhất mỹ nữ này, giờ đây với việc hẳn đã tiến vào cảnh giới Tung Dục có sức hấp dẫn khó cưỡng lại được.

- Khụ! Ta không phải đối với người nào cũng cố ý. - Hàn Thạc nhìn đôi mắt sáng vẫn đang “đá lông nhéo” hẳn, mỉm cười nói.

Vốn Kiệt Khắc đang giỡn chơi với Dịch Ly Á, lúc này bất giác cẩn thận nhìn lại nàng. Kiệt Khắc tại giới chính đàn đã ma luyện ba năm, đến nay con mắt rất “độc”, hẳn liếc mắt một cái là nhìn ra sự hừng hực trong đôi mắt Dịch Ly Á. Đột nhiên, Kiệt Khắc phát hiện lời trêu chọc đùa giỡn của hẳn phỏng chừng chính là sự thật.

Trong lòng hâm mộ vận may của Hàn Thạc, Kiệt Khắc cũng không thể không cảm thấy lo lắng cho người bạn mình. Lần trước một số sự tình xảy ra trong thành Áo Sâm, hẳn cũng hiểu được bối cảnh cùng năng lực của ba nữ nhân kia, mặt khác Kiệt Khắc cũng biết Hàn Thạc đích xác không phải là người trung thực, hiền lành gì, với điều kiện bản thân cực tốt Dịch Ly Á nếu không để ý hết thấy dụ dỗ Hàn Thạc, Kiệt Khắc không cần nghĩ cũng biết sẽ xảy ra cái gì.

Là sơn nhân đệ nhất mỹ nữ, Dịch Ly Á tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trong lòng sơn nhân là nhân vật có ảnh hưởng rất lớn, một khi nàng cùng Hàn Thạc, còn có ba nữ nhân bên cạnh hẳn nữa sinh ra bất hòa gì đó, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với sơn nhân ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này. Sự ảnh hưởng này lớn thế nào Kiệt Khắc đã thăm phỏng đoán được.

- Vậy đại nhân thấy ta thế nào? Hi hi, nếu đại nhân cố ý với ta, e rằng ta không chống đỡ được sức quyến rũ của đại nhân đâu. - Dịch Ly Á tiếp tục cười khê nói với Hàn Thạc, bất quá ngữ khí đã mang theo lời nói bóng gió mãnh liệt.

- Khụ... Khụ... - Đa Khắc Tư ho nhẹ hai tiếng, nhú mày không hài lòng nói với Dịch Ly Á:

- Chúng ta đang nói chuyện, không có việc gì cô đi loanh quanh chỗ khác đi!

Ngay cả Đa Khắc Tư trên phương diện này chậm chạp, cũng đã “ngửi” thấy “vị đặc biệt” trong lời Dịch Ly Á nói. Đa Khắc Tư bị Kiệt Khắc ngầm đánh mất, tức thì phản ứng trách cứ cô nàng.

Đa Khắc Tư là cấp trên của Dịch Ly Á, trong quân đội tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có lực uy hiếp chí cao vô thượng. Mặc dù Dịch Ly Á luôn luôn lớn mặt ngang ngạnh, đối với Đa Khắc Tư cũng hơi sợ hãi, thấy cấp trên mình thần sắc không hài lòng trách cứ, cô nàng còn thật sự tưởng rằng bọn họ đang bàn luận chuyện quan trọng gì đó, lúc này mới xin lỗi ba người Hàn Thạc rời đi, nhưng mà trước khi đi còn ngoảnh đầu lại “đá lông nheo” Hàn Thạc một cái, trong đôi mắt ấy toàn là sự khiêu khích quấy nhiễu cùng dụ dỗ.

- Bồ Lai Ân, người có một phiên toái xinh đẹp hấp dẫn như vậy, ta không biết nên cao hứng hay lo lắng cho người đây! - Đợi khi Dịch Ly Á rời đi chỉ còn lại có ba người, Kiệt Khắc đùa cợt Hàn Thạc.

- Quản việc của người cho tốt đi, người bắt tất quan tâm làm gì, ta tự nhiên có tính toán!

Hàn Thạc cười nâng chén với Kiệt Khắc, dứt lời dốc hết chỗ rượu còn lại, sau đó nói với hai người:

- Ta phải rời thành Bồ Lô Đặc Nhĩ một chuyến, đi xử lý một số chuyện, nhưng sẽ không đi lâu lắm.

- Đại nhân cứ yên tâm đi, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã có chúng ta lo liệu ổn thỏa rồi. - Đa Khắc Tư lập tức cung kính tỏ rõ thái độ.

- Người đi ba năm, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng không có sự tình gì, bây giờ người lại đi tiếp, nên làm gì thì cứ làm đi. - Kiệt Khắc cười nói.

Gật gật đầu, Hàn Thạc không nói thêm gì nữa, hẳn có hai người Kiệt Khắc và Đa Khắc Tư ở đây, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đích xác sẽ không bị lộn xộn. Lần trước Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc kia đánh thương nặng hấn và Thổ Giáp thì tránh được một kiếp, giờ đây Hàn Thạc ở cảnh giới Túng Dục tuyệt đối nắm chắc giết chết được hấn, lúc này mới quyết định đi giết hấn báo thù rửa hận cho Thổ Giáp thi.

439. Chương 439: trả Thù

Hai ngày sau, tại công quốc Bỉ Tư Lợi- một trong bảy đại công quốc, đại công tước Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đang ở trong giáo đường lớn nhất của Quang Minh giáo hội cầu khẩn.

Giáo đường này là giáo đường lớn nhất công quốc Bỉ Tư Lợi, có hơn một ngàn bạch y tế tự và kỵ sĩ Quang Minh giáo hội, cầu khẩn xung quanh đại đường này có rất nhiều giáo đồ của Quang Minh giáo hội trông coi, cẩn thận bảo vệ an nguy cho Nội Ách Mỗ Bối Kỳ ở bên trong.

Làm đại công tước của Bỉ Tư Lợi, địa vị Nội Ách Mỗ Bối Kỳ cao quý, vốn hấn chính là giáo đồ Quang Minh giáo hội chấp chương công quốc Bỉ Tư Lợi. Trong công quốc mình ra sức khởi xướng Quang Minh giáo hội, khiến cho dân chúng cùng quý tộc trong nước thờ phụng Quang Minh thần, vì Quang Minh thần dâng hiến tín ngưỡng và lòng trung thành của mình.

Bản thân là một Thiên không kỵ sĩ, thực lực Nội Ách Mỗ Bối Kỳ bất phàm, Quang Minh giáo hội cũng phải rất đồng cao thủ bảo vệ hấn. Hấn đã khiến cho dấu chân của Quang Minh giáo hội trải rộng bất cứ một thành thị nào của công quốc Bỉ Tư Lợi, để cho càng nhiều dân chúng được tiếp nhận hạnh phúc và ân huệ Quang Minh thần ban cho.

Thực ra Nội Ách Mỗ Bối Kỳ vốn là một thần điện kỵ sĩ trong Quang Minh giáo hội, đối với Quang Minh thần có lòng tin cuồng nhiệt, thường thường đều sẽ tới nơi giáo đường lớn nhất công quốc Bỉ Tư Lợi này cầu khẩn, tới địa phương thần thánh này cảm thấy được Quang Minh thần tồn tại, giành được thần lực mà bản thân hấn có thể cảm thụ thấy.

Thành kính khấu bái pho tượng trước mặt, Nội Ách Mỗ Bối Kỳ cảm thấy trong thân thể mình ẩn chứa thần lực chậm rãi lưu động, loại lực lượng thần thánh này làm cho hấn thấy vô cùng thoải mái. Sự cuồng nhiệt đối với Quang Minh thần khiến cho hấn cảm thấy mình giống như có được lực lượng vô cùng vô tận vậy.

Đột nhiên một loại tiếng động kỳ lạ lọt vào tai Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, hấn đang cẩn thận thể ngộ lực lượng thần thánh của Quang Minh thần, có thể cực kỳ linh mãnh nhận thấy một loại lực lượng tà ác đang tiếp cận. Hấn tức thì nhíu mày tại chỗ đứng thẳng lên, quay đầu nói với Hồng y giáo chủ Tập Thác Tư ở xa xa:

- Sao lại thế này, giống như có một luồng lực lượng tà ác đang tiếp cận nơi này.

Tập Thác Tư chính là được Quang Minh giáo hội phái tới công quốc Bỉ Tư Lợi để tuyên dương giáo lý của Quang Minh giáo hội, cũng là một giáo đồ thành kính nhất. Bản thân là một mục sư có thực lực bất phàm, có điều hần am hiểu nhất vẫn là lĩnh ngộ giáo lý của Quang Minh giáo hội. Hần với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đều có lòng cuồng nhiệt cố chấp đối với Quang Minh thần.

- Đúng rồi, cũng không biết là tên dị giáo đồ gan lớn trùm trời nào lại dám đến nơi này chịu chết! - Tập Thác Tư dường như cảm giác được khí tức tà ác đang tiếp cận, chỉ có điều hần hiểu rõ giáo đường này phòng ngự nghiêm ngặt như thế nào, cho nên chẳng thêm để tâm đến khí tức kia, trái lại thông dong nói với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

- Điều này cũng đúng, cho dù là người của Thiên Tai giáo hội cũng không dám tới công quốc Bỉ Tư Lợi ta xâm chiếm hàng loạt, dị giáo đồ thông thường dám đến đây chính là muốn chết! - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ mỉm cười, đồng ý với ý kiến của Tập Thác Tư.

- Ha ha, giáo hội đối với công trạng của chúng ta tại công quốc Bỉ Tư Lợi vô cùng hài lòng. Lần sau trở lại tổng bộ giáo đường, chúng ta nhất định có thể càng được tiếp cận với Quang Minh thần, cảm thụ được sự tôn tại như biển của người, giành được càng nhiều lực lượng thần thánh! - Tập Thác Tư mỉm cười nói với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

Nội Ách Mỗ Bối Kỳ mặc dù chính là đại công tước của Bỉ Tư Lợi, nhưng nói lý ra địa vị trong Quang Minh giáo hội còn không bằng Tập Thác Tư, cho nên Tập Thác Tư cũng không biểu hiện tôn kính lắm với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, cách nói chuyện với hần cũng rất tùy tiện.

- Đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến lực lượng thần thánh tràn ngập thân thể ta, ta đã thấy vô cùng hưng phấn. Xem chừng chúng ta hần phải càng thêm cố gắng. Ai, đáng tiếc cái tên trùm dị đoan Bồ Lai Ân mất tích đã lâu, bằng không chúng ta nếu có thể giết chết được hần, vậy công lao ấy cũng để cho chúng ta giành được càng nhiều thần lực và nước thánh! - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ hơi tiếc hận nói với Tập Thác Tư.

Tập Thác Tư cười khở lắc lắc đầu, nói:

- Ta thấy người dường như nghĩ ngợi lung tung nữa, cái tên đó ngay cả Bồ Lăng Đặc đại nhân cũng không phải là đối thủ, chúng ta làm sao có thể đối phó được hần chứ. Công lao này không phải chúng ta có thể giành được.

- Cái này cũng chưa chắc. Bồ Lăng Đặc đại nhân quả là lợi hại, thế nhưng hần chỉ có một người. Mà thực lực chúng ta mặc dù không bằng Bồ Lăng Đặc đại nhân, nhưng mà trong tay chúng ta có công quốc Bỉ Tư Lợi. Đôi khi lực lượng biển người mạnh hơn so với một Thánh kỵ sĩ, ta nghĩ nếu chúng ta biết được tên dị đoan kia ở đâu, nói không chừng thật sự vẫn có cơ hội. - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đã tâm bưng bưng nói.

“Rầm rầm”

Tiếng động kịch liệt đột nhiên từ bên ngoài vọng vào, như là tiếng sấm nổ ran vậy.

“A... Oái” Tiếng gào thảm thiết bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền thẳng vào, thuận theo tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai chính là sự chấn động không ngừng của kết giới chung quanh đại đường.

Nội Ách Mỗ Bối Kỳ cùng Tập Thác Tư khinh thường liếc qua, trên mặt đồng thời hiện lên vẻ hoảng sợ. Hai người hiểu rõ phía bên ngoài đại đường có bao nhiêu cao thủ, cũng hiểu được kết giới trong đại đường này rất cuộc chắc chắn cường đại đến thế nào, lắng tai nghe một tiếng gào vang bên tai, cảm thụ sự rung động của Quang hệ kết giới phòng ngự do Quang Minh giáo hội Quang hệ Thánh ma đạo sư Ba Nhĩ Đa tự mình bố trí, mà nội tâm tràn ngập sự hoảng sợ mãnh liệt.

- Rốt cuộc là ai thế! Đây không phải là Quang hệ kết giới do Ba Nhĩ Đa đại nhân tự mình bố trí sao, có cái gì có thể làm cho kết giới này chấn động đến thế chứ? - Tập Thác Tư run rẩy kịch liệt người lão đà lão đảo, run cầm cập nói với đại công tước Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

- Không biết, người của chúng ta đang bị giết hại, chúng ta phải cứu bọn họ, kẻ đến xâm phạm nhất định vô cùng đáng sợ. - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đáp lời, lấy áo giáp từ trong không gian giới chỉ ra, về mặt ngưng trọng bắt đầu mặc vào.

“Choang!”

Một tiếng vỡ tan trong trẻo đột nhiên từ trên đỉnh đại đường vang lên, giống như chén thủy tinh rơi xuống mặt đất vỡ tan ra.

Nội Ách Mỗ Bối Kỳ cùng Táp Thác Tư vừa nghe thấy tiếng động này, nội tâm đột nhiên tràn ngập một loại sợ hãi mãnh liệt. Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đang mặc bộ áo giáp kỵ sĩ toàn thân, chợt thấp giọng hô lên:

- Trời ạ, kết giới phòng ngự Ba Nhĩ Đa đại nhân bố trí đã bị công phá rồi!

- Làm sao bây giờ, chúng ta làm sao bây giờ? Người đến nhất định có thực lực không kém Ba Nhĩ Đa đại nhân, hai người chúng ta sợ rằng không ứng phó được! - Táp Thác Tư cực kỳ hoảng sợ, lắp bắp nói với Nội Ách Mỗ Bối Kỳ.

- Chỉ có thể tạm thời rút lui thôi! - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ coi như tỉnh táo, vừa nói xong liền không hề tiếp tục mặc áo giáp kỵ sĩ nữa, nhắm thẳng tới một cửa nách đi vội tới.

Táp Thác Tư vừa thấy Nội Ách Mỗ Bối Kỳ nhích người, không hề chần chờ chút nào, sớm đã quên việc đi cứu giáo đồ bị thảm sát bên ngoài, vội vàng theo sau Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, muốn thông cửa nách chỗ đại đường rời nhanh khỏi chỗ này.

“Vèo”, một bóng người vừa lúc chặn trước cửa, vẻ mặt cười âm u lạnh lẽo nhìn hai người.

- Người, người là ai? - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ dừng ngay bước tiến lại, nhìn Hàn Thạc cường tráng, kinh hoàng hỏi.

Nội Ách Mỗ Bối Kỳ tại công quốc Bỉ Tư Lợi chấp chưởng đại quyền nhiều năm, đã trải qua không ít chiến dịch lớn nhỏ, dựa theo đạo lý mà nói khi đối mặt với Hàn Thạc không bị thất thố như vậy. Nhưng lúc này đây Hàn Thạc tới, dọc theo đường đi tiếng gào thê lương không hề ngừng lại, ngay cả kết giới của Quang hệ Thánh ma đạo sư Ba Nhĩ Đa nổi tiếng của Quang Minh giáo hội cũng bị phá nát, điều này gây chấn động cho hẳn thật sự quá lớn, cho nên hẳn mới có thể thất thố như vậy.

- Hẳn là Bồ Lai Ân, ta đã thấy hình vẽ của hắn, hắn chính là cái tên trùm dị đoan kia! - Quang Minh giáo hội Hồng y giáo chủ Táp Thác Tư đứng phía sau Nội Ách Mỗ Bối Kỳ chợt chỉ vào Hàn Thạc thét lên.

- Không sai, hắc hắc, vừa rồi ta nghe hình như có người nói muốn giết ta giành được thần lực, thú vị quá.

Hàn Thạc cười lạnh liếc xéo Nội Ách Mỗ Bối Kỳ quát:

- Bồ Lăng Đặc ở chỗ nào? Chỉ cần người nói cho ta biết Bồ Lăng Đặc đang ở đâu, ta sẽ cho người chết thoải mái một chút!

- Người đâu, người đâu, giết tên dị giáo đồ này cho ta! - Nội Ách Mỗ Bối Kỳ chợt cao giọng hô, đột nhiên bạt thanh trường kiếm sáng ngời ra, đầu khí màu bạc như là dải lụa từ trong thanh kiếm bắn ra, trong đó còn mang theo một luồng lực lượng thần thánh, khí thế thoát nhìn rất kinh người.

Khóe miệng nhếch lên nét cười tàn nhẫn, Hàn Thạc trở mắt nhìn công kích của Nội Ách Mỗ Bối Kỳ tới trước mặt, lúc này mới thông dong xuất một quyền, quyền vừa đánh ra thì lực lượng cuồng bạo bắn ra, áp lực trầm trọng như là ngọn núi bao phủ lên cả khu vực, ngay cả Táp Thác Tư ở phía xa cũng cảm thấy trong lòng ngột ngạt, có loại cảm giác muốn nôn.

“Ầm...”

Một quyền này của Hàn Thạc đã đánh tan đầu khí của Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, trường kiếm ngoằn nghèo thành hình vòng cung cắm lên mặt đất, uy lực còn lại xâm nhập vào trong người Nội Ách Mỗ Bối Kỳ. Từ bên trong cơ thể hắn vọng ra liên tiếp một tràng “lộp rộp”, sau loạt thanh âm này xương cốt Nội Ách Mỗ Bối Kỳ vỡ vụn từng đoạn, nhưng nội tạng lại không bị sao cả.

- Nói, Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc ở đâu? - Hàn Thạc cười lạnh đi tới trước mặt Nội Ách Mỗ Bối Kỳ, một cước dẫm lên ngực hắn, thản nhiên hỏi.

- Phì, dị giáo đồ, ta.....

- Răng rắc! - Không đợi Nội Ách Mỗ Bối Kỳ nói ra, Hàn Thạc đâm một cước xuyên thủng luôn qua ngực đang mặc áo giáp màu bạc của hắn, đến khi Hàn Thạc rút chân phải ra, Nội Ách Mỗ Bối Kỳ đã trợn trắng mắt đoạn khí.

440. Chương 440:huyết Tẩy Giáo Đường

Hồng y giáo chủ Tập Thác Tư của công quốc Bỉ Tư Lợi vừa thấy Thiên không kỵ sĩ Ách Mỗ Bối Kỳ bị Hàn Thạc tàn nhẫn giết chết, sợ hãi trong lòng thúc giục hắn không ngừng lui về phía sau.

Liếc xéo Tập Thác Tư, Hàn Thạc di động với tốc độ cao, không đợi hắn kịp phản ứng đã phóng tới trước mặt hắn, bàn tay như tia chớp chớp lấy cổ Tập Thác Tư, nhấc hắn lên giữa không trung.

- Khụ, khụ! Quý tha ma bắt, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? - Tập Thác Tư hai tay nắm chặt bàn tay Hàn Thạc đang chế trụ, hai chân đá đạp loạn xạ, mặt đỏ gay khó khăn hét lên.

- Bồ Lãng Đặc đang ở đâu? - Hàn Thạc một tay bóp cổ Tập Thác Tư, lãnh khốc hỏi.

- Đừng đừng... Ta không biết... Thật sự... - Tập Thác Tư bị treo giữa không trung ra sức giãy giụa, đáng tiếc không thoát khỏi cái bóp chặt của Hàn Thạc.

- Hắc hắc, ngươi tưởng rằng ngươi không nói thì ta không có biện pháp sao? - Hàn Thạc cười lạnh nói, tức thì tay trái chợt ấn lên đầu Tập Thác Tư, giữa tiếng kêu gào thảm thiết thê lương của hắn, năm ngón tay Hàn Thạc khẽ nhấn, liền cắm ngập vào trong sọ hắn.

Ma Môn bí kỹ Đại Sư Hồn Thủ được Hàn Thạc thi triển, năm lần khới nhẹ đen kịt theo năm ngón tay trái hắn chui vào trong kinh mạch Tập Thác Tư, lại thông qua thần thức của Hàn Thạc tới nơi bảo vệ trí nhớ trong não hải gã.

Hồng y giáo chủ Tập Thác Tư bị làm phép gào khóc thảm thiết giãy giụa điên cuồng, dường như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ đáng sợ nhất thế gian, cái loại tiếng kêu gào này làm người ta rợn tóc gáy.

Đại Sư Hồn Thủ một khi thi triển, đối với đối tượng bị lực soát linh hồn sẽ sinh ra sự thống khổ đích xác khó có thể chịu đựng nổi, Hàn Thạc trong khi tra xét linh hồn Tập Thác Tư thì năm ngón tay ngoáy loạn trong óc hắn, loại đau đớn này tuyệt không phải người bình thường có thể chịu được.

Khi Hàn Thạc lợi dụng bí kỹ để lấy trí nhớ trong óc Tập Thác Tư thì trong cơ thể hắn có một luồng lực lượng thần thánh chợt vận chuyển. Rất nhanh nó liền hội tụ tới não Tập Thác Tư, cố gắng chống lại lực lượng tà ác đang phá hỏng não hắn, đáng tiếc luồng lực lượng này đối với Hàn Thạc mà nói quá yếu, còn chưa kịp hội tụ lại đã bị hắn đánh tan.

Dưới tác dụng của Đại Sư Hồn Thủ, sinh cơ trong mắt Tập Thác Tư biến mất từng chút một, trong chốc lát trông trắng hiện ra, tiếng hét thảm cũng theo đó biến mất, sau khi linh hồn hoàn toàn biến mất hắn cũng hoàn toàn không còn khả năng tái sinh.

Rút bàn tay đang cắm trong óc Tập Thác Tư ra, Hàn Thạc lấy ra một cái khăn tay trắng tinh lau chùi sạch sẽ não tương dính vào, thuận tiện xử lý luôn vết tích ở chân, lúc này mới thủng thỉnh bước ra bên ngoài đại đường.

Phía bên ngoài thì thể đầy dật. Thần điện kỵ sĩ và Quang Minh tế tự nơi này căn bản không phải là đối thủ cùng cấp bậc với hắn, đối mặt với Hàn Thạc chỉ có đường bị giết sạch. Rất nhiều giáo hội nhân viên ào ào chạy tứ tán, một quân đoàn công quốc Bỉ Tư Lợi đồn trú cách đó không xa nhận được tin tức đang tiến về bên này.

Hàn Thạc dời về nơi xa, biết mục đích hành trình lần này tới công quốc Bỉ Tư Lợi xem như đã đạt được, Ách Mỗ Bối Kỳ của công quốc Bỉ Tư Lợi - một trong bảy đại công quốc đã chết, giáo đường Quang Minh giáo hội lớn nhất cũng bị tẩm máu một lượt, địa vị của Quang Minh giáo công quốc Bỉ Tư Lợi tương lai đã bị thách thức trước đó chưa từng có.

Đối với thần điện kỳ sĩ Ách Mỗ Bối Kỳ này của Quang Minh giáo hội, vốn Hàn Thạc chỉ định lợi dụng một con Huyền ma phụ thể không chế hấn. Chỉ có điều sau đó Hàn Thạc mới phát hiện bên trong thân thể hấn có khí tức thần thánh, có tính chất bất đồng hoàn toàn với Huyền ma.

Trừ phi Hàn Thạc diệt trừ toàn bộ lực lượng thần thánh trong cơ thể Ách Mỗ Bối Kỳ, mới có thể để Huyền ma phụ thể vào trong não hấn. Chỉ có điều trên người không có lực lượng thần thánh, Ách Mỗ Bối Kỳ sẽ rất nhanh bị người của Quang Minh giáo hội nhìn ra manh mối. Cho nên Hàn Thạc mới không thể không áp dụng phương pháp dứt khoát gọn gàng giết chết hấn.

Tại công quốc Bỉ Tư Lợi còn có một số giáo đường của Quang Minh giáo hội, chỉ là so sánh với tòa giáo đường này thì những chỗ đó có vẻ không cùng cấp bậc, Hàn Thạc cũng không có nhiều thời gian nhất nhất quét sạch tất cả giáo đường trong công quốc này, bởi vậy hấn cũng không dừng lại tại đây, trực tiếp dùng Ma Động Cửu Thiên thuật phá không bay đi.

Từ trí nhớ thu được của Tập Thác Tư mà Hàn Thạc lấy được rất nhiều tin tức hữu dụng. Địa vị Tập Thác Tư này tại Quang Minh giáo hội không kém, có quan hệ với một số chức vị phân bố khắp Quang Minh giáo hội, còn có một số lực lượng bí mật. Hàn Thạc cũng từ đó hiểu rõ một chút, Quang Minh giáo hội là một tổ chức tôn giáo khổng lồ. Thế nhưng lực lượng vũ trang của tổ chức tôn giáo này cũng vô cùng kinh khủng, ngoại trừ số lớn Quang Minh tế tự cùng thần điện kỳ sĩ đoàn ra, Quang Minh giáo hội còn có ba tổ chức ngầm: Dị đoàn tài quyết sở, Thần thánh thiên sứ đoàn, Thần ân tín đồ.

Dị đoàn tài quyết sở, Thần thánh thiên sứ đoàn, Thần ân tín đồ- ba cơ cấu này là thế lực bí mật của Quang Minh giáo hội không muốn người khác biết. Trong ba cơ cấu này cao thủ nhiều như mây, một số hành động bí mật của Quang Minh giáo hội thông thường đều do ba tổ chức này thực thi, so sánh với lực lượng Thần điện kỳ sĩ đoàn mọi người đều biết thì ba tổ chức ngầm này càng thêm đáng sợ.

Hàn Thạc sau khi biết được thực lực chính thức của Quang Minh giáo hội mới hiểu được tại sao tổ chức này trên cả đại lục lại có ảnh hưởng lớn như vậy. Vừa kinh ngạc nhưng đồng thời sát tâm hấn cũng nổi lên, thực lực Hàn Thạc tăng vọt nên giờ đối với Quang Minh giáo hội cũng không còn tâm lý sợ hãi nữa. Cửu hận Thổ Giáp thi thụ thương mấy năm nay, còn cả việc Quang Minh giáo hội hùng hổ hăm dọa khiến cho Hàn Thạc hiểu được Cửu hận với tổ chức này đã không thể hóa giải được nữa.

Chỉ là trong trí nhớ của Tập Thác Tư, Hàn Thạc cũng không thu được tin tức chính xác về Bồ Lãng Đặc, chỉ biết Bồ Lãng Đặc trải qua hai năm tu dưỡng trong tổng bộ Quang Minh giáo hội tại đế quốc Áo Đăng. Thương thế lần trước đã khôi phục lại, còn như giờ Bồ Lãng Đặc có phải vẫn còn ở đó không, Tập Thác Tư lại không biết.

Hàn Thạc đối với Bồ Lãng Đặc có sát tâm cố chấp, từ Tập Thác Tư không thể lấy được tin tức xác thực, suy nghĩ trong chốc lát hấn đột nhiên nhớ tới tồn tại của Thiên Tài giáo hội, tâm tư vừa động, Hàn Thạc liền bay tới công quốc Bảo Lai Thập.

Lần trước bảy đại công quốc vọng đồ liên hợp đối phó thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, lần đó Hàn Thạc trong lúc ẩn núp đã hiểu rõ thân phận của đại công tước Bá Đặc Tề Lợi công quốc Bảo Lai Thập. Triệu hoán sư cùng Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phụ gặp gỡ đã cho Hàn Thạc biết hấn đến từ Thiên Tài giáo hội.

Bá Đặc Tề Lợi nếu đã là nhân vật quan trọng của Thiên Tài giáo hội, nói không chừng có thể biết một số vị trí chỗ Thánh kỳ sĩ Bồ Lãng Đặc. Thiên Tài giáo hội cùng Quang Minh giáo hội là tử địch, đôi bên nhất định vô cùng lưu tâm hành động đường đi nước bước của đối phương. Là một tổ chức tôn giáo khổng lồ như Quang Minh giáo hội, Thiên Tài giáo hội đích thật là đối tượng mà Hàn Thạc có thể lợi dụng.

Công quốc Bảo Lai Thập, phủ công tước của đại công tước Bá Đặc Tề Lợi, Hàn Thạc thừa cơ màn đêm đen kịt lẻn vào.

Trong màn đêm, dưới lòng đất phủ đệ đại công tước, Bá Đặc Tề Lợi đang ngồi ngay ngắn giữa một tể đàn, những làn khói đậm màu xanh đen lượn lờ xung quanh. Về mặt Bá Đặc Tề Lợi âm trầm đáng sợ, chung quanh có rất nhiều bộ phận thân thể ma thú, cả tể đàn tà ác tràn ngập đủ loại bộ phận của ma thú cấp cao, khiến cho tể đàn này trông giống như là một ma thú quái dị dùng các loại thân thể chấp vá vào.

Giữa tể đàn, một cái đồ án hình thoi dùng máu phác họa thành dưới tay Bá Đặc Tề Lợi tỏa ra từng luồng khí tức tà ác âm u lạnh lẽo, từng âm thanh kinh khủng không giống tiếng người từ giữa đồ án tru lên, làm

cho người ta có một loại cảm giác hoảng sợ mãnh liệt.

- Đứng... Bảo bối, ra đi, nhanh một chút ra đi! - Hai mắt Bá Đặc Tề Lợi nhìn chăm chăm vào đồ án giữa tế đàn, vẻ mặt dịu dàng mỉm cười, ôn hòa thở nhẹ.

Đồ án hình thoi như thông tới vực sâu địa ngục dị giới, từng tiếng kêu kinh khủng càng ngày càng dồn dập, nụ cười trên mặt Bá Đặc Tề Lợi cũng càng lúc càng mê người, hai tay hắn đặt lên đồ án không ngừng kéo lên phía trên, giống như là kéo sợi chỉ ma vật vô hình nào đó ra.

Một con quái thú xanh biếc dính đầy chất lỏng chỉ có ba móng vuốt bén nhọn, chậm rãi từ giữa đồ án thò ra, một luồng khí tức âm u lạnh lẽo khiến kẻ khác buồn nôn từ từ đi ra.

- Hà hà, đến đây đi, ra đi! - Bá Đặc Tề Lợi khá hưng phấn thốt.

“Grào!”

Một tiếng rít thê lương đột nhiên từ giữa đồ án hình thoi vang lên, một sinh vật đáng sợ giống như là con thằn lằn biến dị, da xanh toàn thân, với chất lỏng phát buồn nôn, hình thể dài năm mét với hai cái đuôi thoát ra. Trên mình sinh vật này có mùi tanh hôi rất nồng, mồm mọc hai cái sừng nhọn giống như ngà voi.

Vừa thoát ra từ trong đồ án, ma vật này bắn thẳng tới một góc tối ngoài tế đàn, tứ chi kỳ quái giống như là ngọn lao lợi hại sắc bén chộp tới góc tối đó.

Một tiếng “ồ” khê đột nhiên từ góc tối đó truyền lại, một loại lực lượng hung ác chợt ngưng kết giữa không trung, ma vật đang bay qua với tốc độ cao thành linh như bị lực lượng nào đó nhốt chặt lại, tư thế duy trì sự dữ tợn liền đỡ dãn một cách quỷ dị giữa không trung.

- Ai đó? - Bá Đặc Tề Lợi trong lòng hoảng sợ, lúc này mới kinh hãi hô lên, khá sợ hãi nhìn về góc tối phát ra tiếng “ồ” khê.

Nơi dưới lòng đất hắn luyện tập triệu hoán ma vật này bí ẩn thâm nghiêm thế nào, chỉ có chính Bá Đặc Tề Lợi biết. Người này vô thanh vô tức tiến vào được đây hiển nhiên đã làm cho hắn cực kỳ chấn động, càng thêm đáng sợ chính là ma vật cao cấp Đất Già bị giữ chặt giữa hư không không hề nhúc nhích.

Ma vật cao cấp Đất Già này có thực lực có thể giết chết một Đại kiếm sư, thực lực trong lúc phi với tốc độ cao là đáng sợ nhất, song nó lợi hại như vậy nhưng trước mặt người lạ chỗ góc tối kia giống như là không có bất cứ năng lực phản kháng gì vậy.

Người này rốt cuộc đáng sợ đến thế nào, Bá Đặc Tề Lợi quả thật không dám tưởng tượng!

441. Chương 441:lấy Lòng

- Người là ai? - Bá Đặc Tề Lợi lại hỏi lại, trong khi hỏi hắn tập trung chú ý hơn bao giờ hết, hai mắt nham hiểm dừng lại chỗ góc tối, người căng ra, chuẩn bị sẵn sàng, không phải công kích, mà là chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào!

Một cường giả có thể giữ chặt ma vật cao cấp giữa không trung dễ như trở bàn tay, hơn nữa còn ẩn núp trong mật thất mà hắn không phát giác được thì tuyệt không phải người hắn có thể đối phó được. Bá Đặc Tề Lợi có thể trong nhiều năm chiến đấu mà còn sống đến bây giờ, cái dựa vào chính là sự phán đoán chuẩn xác.

Tiếng động từ chỗ góc tối truyền ra, một bóng dáng cao lớn lơ lửng, dưới ánh đèn xanh biếc mờ mờ hiện ra. Người tới chỗ nhốt ma vật cao cấp, hơi kinh ngạc nhìn ma thú đang bị hắn chế trụ không nhúc nhích giữa hư không, mỉm cười hỏi Bá Đặc Tề Lợi:

- Thứ này là do ngươi gọi ra?

Bá Đặc Tề Lợi kinh hãi lui một bước, nhú mào đánh giá Hàn Thạc, tay trái chẳng biết từ khi nào đã cầm một vũ khí dạng trùy, âm trầm hỏi thấp giọng:

- Không sai, người rốt cuộc là ai? Làm sao vào được đây? Muốn làm gì?

- Hắc hắc, Thiên Tai giáo hội quả nhiên là tổ chức cường đại nhân tài đông đảo, ma vật dị giới này thực lực phi thường bất phàm, người có thể gọi được nó về chứng tỏ Triệu hoán thuật nhất định có trình độ rất cao!
- Hàn Thạc không để tâm với sự cảnh giác của Bá Đặc Tề Lợi, tiếp tục cười nói.

- Người rốt cuộc là ai? - Bá Đặc Tề Lợi hỏi tiếp lần thứ ba, không đánh giá được chính xác ý đồ đến của Hàn Thạc, trong lòng hắn không ngừng ngẫm nghĩ phải làm như thế nào để rời khỏi mật thất này an toàn, ánh mắt lóe lên nghĩa tới nghĩa lui mấy chỗ cửa có thể nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

- Không phải khản trương, ta không có ác ý với người, ta là Bồ Lai Ân, có lẽ người từ Ốc Úc Phu đã biết một số chuyện về ta. Lần này ta tới đây tìm người chỉ muốn hỏi người một số việc. - Hàn Thạc từ tốn mỉm cười nói.

- Bồ Lai Ân? Người là thành chủ Bồ Lai Ân của thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ? - Bá Đặc Tề Lợi đột nhiên thở phào, có vẻ rất kinh ngạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc không giải thích nhiều, tiện tay lấy ra Khô lâu pháp trượng quơ quơ với Bá Đặc Tề Lợi đang ở đằng xa, dùng nó để chứng minh thân phận của mình.

Bá Đặc Tề Lợi rõ ràng thở dài một hơi, nét mặt già nua hung ác nham hiểm đột nhiên nở nụ cười nhiệt tình, đi nhanh tới chỗ Hàn Thạc, nói:

- Hóa ra là người mình, sao không nói sớm, dọa chết ta rồi!

Trên người Bá Đặc Tề Lợi này có một thứ mùi vị khác thường khiến kẻ khác phát buồn nôn, sự nhiệt tình nồng nhiệt hẳn thể hiện lúc bước tới thật ra đã làm cho Hàn Thạc có cảm giác khó chịu. Hắn bắt giác lui lại mấy bước, đề nghị:

- Hay là trước tiên người thu hồi lại ma vật này đi, để lâu nó sẽ bị khốn chết đấy.

Đưa tay lên, từ trong lòng bàn tay Hàn Thạc trôi ra một làn ma quang, trong nháy mắt đã chui vào ma vật cao cấp đang chờ đợi giữa hư không. Đát Già chột lại một lần nữa bay đi rất nhanh.

- Trở về! - Bá Đặc Tề Lợi vội vàng kêu to, rồi ngậm một chuỗi chú ngữ dài dòng như liên thanh.

Ma vật Đát Già vốn tư thế đang giương nanh múa vuốt nhằm phía Hàn Thạc, móng vuốt bén nhọn giống như ngọn lao đột nhiên dừng lại, như bị một loại lực lượng kỳ dị kéo lấy, phát ra từng tiếng rú to không cam lòng, nhanh như tia chớp lại chui vào đồ án hình thoi giữa tế đàn rồi biến mất tăm.

Thu hồi lại ma vật cao cấp Đát Già xong, Bá Đặc Tề Lợi nhìn lại tế đàn đầy mùi tanh hôi xộc vào mũi cười khan nói:

- Chỗ này không thích hợp để nói chuyện với nhau, đi thôi, chúng ta lên trên rồi nói.

- Cũng tốt! - Hàn Thạc đồng ý.

Trong chớp lát, Hàn Thạc cùng Bá Đặc Tề Lợi của Thiên Tai giáo hội đã tới một đại sảnh tráng lệ trong phủ công tước của hắn. Chung quanh không cần thiết có thủ vệ, Bá Đặc Tề Lợi tự mình lấy ra một ít hoa quả của bảy đại công quốc rồi đặt lên bàn trước mặt Hàn Thạc.

- Ốc Úc Phu với ta là bằng hữu lâu năm, về chuyện của người ta cũng thông qua hắn mới biết. Ai da, đều là người mình cả, người bất tất phải khách khí. Có việc gì cứ mở miệng, chỉ cần ta có thể giúp ta nhất định sẽ không trì hoãn! - Đưa một số hoa quả hiếm có cho Hàn Thạc, Bá Đặc Tề Lợi mỉm cười nói với hắn, thái độ có vẻ rất thân thiện.

Lúc này Hàn Thạc đột ngột xuất hiện, lại còn thủ đoạn vừa mới nhốt ma vật Đát Già đã gây cho Bá Đặc Tề Lợi chấn động rất lớn. Vốn hắn đối với thực lực Hàn Thạc chỉ nghe Vong Linh Đại ma đạo sư Ốc Úc Phu miêu tả lại, lúc đó Bá Đặc Tề Lợi cho rằng Ốc Úc Phu nhất định là nói ngoa, hắn cho rằng cho Hàn Thạc tuổi còn trẻ thể tuyệt đối không đạt đến mức cao như Ốc Úc Phu nói.

Song bây giờ chính thức nhìn thấy Hàn Thạc, Bá Đặc Tề Lợi mới biết miêu tả của Ốc Úc Phu đích xác có chút không đúng, hắn đối với miêu tả về thực lực của Hàn Thạc căn bản là quá bảo thủ, một nhân vật có

thể dễ dàng nhốt ma vật cao cấp Đất Già giữa không trung thì thực lực quá đáng sợ, đã vượt xa một Đại kiếm sư hoặc là Đại ma đạo sư rồi.

Chính vì như thế, thái độ Bá Đặc Tề Lợi đối đãi với Hàn Thạc trở nên vô cùng thân thiện, nụ cười trên mặt thậm chí có phần nhún nhường lấy lòng. Nếu bị các quý tộc khác của công quốc Bảo Lai Tháp thấy được, nhất định không tin Bá Đặc Tề Lợi giờ phút này lại chính là vị đại công tước vẫn luôn âm trầm đáng sợ với bọn họ.

Thoải mái ngất một chùm hoa quả bỏ vào miệng nhai, Hàn Thạc thoát nhìn cực kỳ thông dong. Đến khi chén xong mấy chùm hoa quả màu lam trông giống như bồ đào, lúc này hắn mới ho nhẹ, nhìn Bá Đặc Tề Lợi đang ngồi nghiêm chỉnh cười nói:

- Ta lần này đặc biệt tới tìm ngươi là muốn biết Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc đang ở đâu, ngươi có lẽ biết ta cùng với người kia có một số ân oán, ta không muốn để cho tên này còn sống.

Bá Đặc Tề Lợi con mắt sáng ngời, tự tin nói:

- Ta vừa khéo biết Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc ở đâu, trước mắt hắn đang ở trong liên minh thương hội Ba Đặc xử lý một số việc Quang Minh giáo hội không muốn người khác biết, vị trí chính xác hẳn là trong thành Tháp Lí Khắc, à, hình như bọn chúng đang đuổi giết một người.

Hàn Thạc biết Thiên Tai giáo hội có lẽ biết tin tức của Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc, bởi vì chỉ có địch nhân mới lưu tâm nhất tung tích của nhân vật như Bồ Lăng Đặc. Chỉ có điều Hàn Thạc không ngờ Bá Đặc Tề Lợi không thông qua Thiên Tai giáo hội nghe ngóng, lập tức nói ra tin tức về Thánh kỵ sĩ kia, xem ra lần này tới đây thật sự được việc.

- Vô cùng cảm tạ, ta biết mình nên làm như thế nào rồi. - Hàn Thạc mỉm cười đứng dậy, thoáng chào Bá Đặc Tề Lợi, xem chừng định rời luôn khỏi đây.

- Chờ một chút!

Mất thấy Hàn Thạc không nói hai lời muốn đi luôn, Bá Đặc Tề Lợi nhanh miệng giữ lại. Khi Hàn Thạc nghi hoặc nhìn về phía hắn, Bá Đặc Tề Lợi lập tức nói thẳng thắn rõ ràng:

- Công quốc chúng ta luôn là bằng hữu của người, vô luận thế nào, chúng ta cũng sẽ đứng về phía thành Bồ Lô Đặc Nhĩ các người.

- Đa tạ.

Hàn Thạc đáp lời, cũng không phát biểu ý kiến gì về việc này, đi ra bên ngoài, khi tới cửa, Hàn Thạc đột nhiên nhớ lại gì đó, quay đầu lại nói với Bá Đặc Tề Lợi:

- À, đúng rồi, đại công tước Ách Mỗ Bối Kỳ cùng hồng y giáo chủ Tạp Thác Tư của công quốc Bỉ Tư Lợi đã bị ta diệt trừ, người có thể nhân cơ hội xuống tay với công quốc này.

- Thực, thực chứ? Ách Mỗ Bối Kỳ bị người giết rồi? - Về mặt Bá Đặc Tề Lợi kinh hãi, lập tức thét to.

Gật gật đầu, Hàn Thạc không nói gì thêm, ẩn mình trong bóng đêm, ngay khi Bá Đặc Tề Lợi còn muốn hỏi thêm một số chi tiết thì đột nhiên phát hiện hắn đã biến mất vô ảnh vô tung.

Bá Đặc Tề Lợi ngạc nhiên vui mừng, vô cùng hưng phấn lập tức bắt đầu triệu tập các đại quý tộc trong công quốc, bí mật mở hội nghị quân sự ngay trong đêm khuya, chuẩn bị lại động thủ với công quốc Bỉ Tư Lợi đã mất đi đại công tước.

Hàn Thạc sau khi từ phủ công tước của Bá Đặc Tề Lợi rời đi, liền bay thẳng đến liên minh thương hội Ba Đặc, Ma Động Cửu Thiên thuật toàn lực thi triển, như một ngôi sao băng vút về phía chân trời.

Liên minh thương hội Ba Đặc cách thành Bồ Lô Đặc Nhĩ qua bảy đại công quốc, Hàn Thạc toàn lực phi hành tốc độ một ngày vạn dặm, chỉ với thời gian nửa ngày đã tới thành Tháp Lí Khắc phía tây nam liên minh thương hội Ba Đặc.

Tổ chức Âm Mạc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc trải rộng khắp các nước, tại liên minh thương hội Ba Đặc tương tự cũng vậy. Hàn Thạc sau khi tới đây, ở khu trung tâm thành lưu lại tin tức liên lạc cho thành viên Âm Mạc. Đại khoảng nửa ngày thì có một thành viên trong thành tới.

Tại khu trung tâm thành Tháp Lí Khắc phồn vinh, Hàn Thạc đi theo thành viên này, tới tổng bộ bí mật ở nơi đây, tiến vào cửa sau một tòa phủ đệ. Thành viên này liếc lại về phía sau, mới ngừng lại trước cửa, nghiêm mặt đề nghị Hàn Thạc:

- Xin hãy đưa thẻ bài thân phận của người!

Móc thẻ bài tượng trưng cho thân phận của mình ra, thành viên Âm Mạc này vừa thấy mặt trên thẻ bài của hắn có ký hiệu Nhị Nhật, lúc này lấy làm kinh hãi, thái độ lập tức trở nên vô cùng cung kính, hỏi:

- Thứ cho tiểu nhân vụng về, xin hỏi ngài là vị đại nhân nào?

- Ta đến từ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ! - Hàn Thạc cười trả lời.

- Ngài, ngài là Bồ Lai Ân đại nhân? - Thành viên Âm Mạc đột nhiên thở nhẹ một tiếng, sau đó che miệng mình lại như sợ tiếng kinh hô làm kinh động ai đó, con mắt nhìn Hàn Thạc tràn ngập sự kích động cùng sung bái.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Dẫn ta vào, ta muốn gặp người phụ trách ở chỗ này!

- Bên trong, xin mời, tiểu nhân đi thông tri đại nhân đã tới! - Thành viên này vội vàng dẫn đường Hàn Thạc đi vào trong.

-Ồ, là người, sao người lại ở đây? - Đột nhiên, Tắc Tây Lị Á- một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc hô lên một tiếng, đứng ở trước cửa phòng nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt như không thể tin nổi.

442. Chương 442:dáng Điệu Cúi Thấp

Ba năm không gặp, vẻ xinh đẹp của Tắc Tây Lị Á đã có thêm vài phần diễm tĩnh thông dong, lại bớt đi sự điêu ngoa xấc xược, tướng mạo nàng trở nên xinh xắn với khí chất cao quý.

Đối với Tắc Tây Lị Á, Hàn Thạc bây giờ không đáng ghét như trước kia, bởi vì gia gia nàng Tát Bác Tạp Tư đã tự tay bố trí Truyền tông trận cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thêm nữa Tắc Tây Lị Á giờ không còn nói lời châm chọc nữa nên Hàn Thạc gặp lại cô nàng cũng không khiêu khích nữa.

- Ta đã kết thúc tu luyện, lần này tới thành Tháp Lí Khắc có chút việc, đã lâu không gặp, gia gia cô vẫn khỏe chứ? - Hàn Thạc đối với Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư vẫn tôn kính, hỏi Tắc Tây Lị Á.

Vừa nghe Hàn Thạc hỏi thăm gia gia mình, Tắc Tây Lị Á cười mỉm nói:

- Cám ơn người đã quan tâm, gia gia ta khỏe lắm.

Nhìn quanh, cô nàng thấy Hàn Thạc cũng không dẫn ai tới, liền tiếp:

- Có việc gì vào trong hãy nói.

Từ thái độ của Tắc Tây Lị Á, Hàn Thạc nhận ra cô nàng không còn có thành kiến với hắn như trước nữa. Đối với hắn mà nói đây là hiện tượng tốt, với thực lực cùng địa vị hiện giờ của hắn, cho dù là Không gian hệ Thánh ma đạo sư Tát Bác Tạp Tư hắn cũng không sợ hãi chút nào, huống chi chỉ bằng vào Tát Bác Tạp Tư mà Tắc Tây Lị Á trở thành một trong ba thủ lĩnh Âm Mạc?

Nhưng mà mọi người đều là thành viên Âm Mạc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, hơn nữa Tát Bác Tạp Tư cũng xem như rất chiều cố Hàn Thạc, nếu có thể chung sống hòa bình với Tắc Tây Lị Á tự nhiên là rất tốt rồi, nếu không cứ ồn ào gây ra bất hòa gì đó, ai cũng sẽ lúng túng.

Bởi vậy, thấy thái độ Tắc Tây Lị Á phát sinh chuyển biến với hắn, Hàn Thạc cũng nhẹ lòng, vui vẻ đi theo Tắc Tây Lị Á tiến vào trong tòa phủ đệ.

Vừa bước vào, trời đất ngả nghiêng, không gian như đột nhiên đảo lộn lắc lư một chút. Đến khi Hàn Thạc có phản ứng thì phát hiện mình với Tắc Tây Lị Á đã ở trên một cây cầu nhỏ nước chảy phía dưới trong đình viện. Ngoại trừ Tắc Tây Lị Á ra, trong đình viện này còn có mấy thành viên Âm Mạc lạ mặt, thoát nhìn như là thủ hạ của cô nàng, cả đám đang ngồi trên những cái ghế đá tròn, thảo luận cái gì đó.

- Ta giới thiệu với mọi người một chút, vị này là Tứ Nhật sứ Bồ Lai Ân đại nhân, các người nhất định đều đã được nghe đến tên của hắn. - Tắc Tây Lị Á vừa tiến vào, lập tức thu lại nụ cười mỉm mới rồi, thay vào đó là bộ mặt và giọng điệu của những người ở tầng lớp trên.

Chưa kịp đợi những thành viên Âm Mạc này tới bái kiến, Hàn Thạc rất lấy làm ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi Tắc Tây Lị Á:

- Khi nào ta trở thành Tứ Nhật sứ thế?

- Lần nội loạn đó ở thành Áo Sâm, người đã trợ giúp quốc vương bị hạ nhục phản loạn, đồng thời còn đánh lui hai vị thánh cấp cường giả. Với công trạng này người lại được thăng cấp tiếp. Ồ, đúng rồi, người tu luyện đã biến mất ba năm, có lẽ chưa biết tin tức này, chờ người trở lại tổng bộ Âm Mạc, có thể đổi lệnh bài được rồi. - Tắc Tây Lị Á nghiêm mặt giải thích cho Hàn Thạc, không giống như đang nói đùa.

Tứ Nhật sứ giả! Tại Âm Mạc, mỗi một lần thăng cấp đều cực kỳ khó khăn, Hàn Thạc không ngờ rằng hắn có thể thăng tới vị trí Tứ Nhật sứ giả nhanh thế, điều này cũng ý nghĩa cả tổ chức Âm Mạc cũng chỉ có ba thủ lĩnh là có thể ước thúc được hắn.

Hàn Thạc thầm hiểu được sở dĩ hắn có thể nhanh chóng trở thành một Tứ Nhật sứ giả như vậy, một mặt quả thật là bởi vì công trạng của hắn trong lần dẹp loạn, thế nhưng càng quan trọng hơn là do mối quan hệ khăng khít giữa hắn và Lao Luân Tư, còn cả lời tiên đoán của lão chiêm tinh sư Cát Thụy Ti nữa.

- Hóa ra là như thế! - Hàn Thạc cười nói.

- Ra mắt đại nhân! - Theo sự giới thiệu của Tắc Tây Lị Á, các thành viên nơi đây trên mặt đều lộ vẻ lấy lòng hâm mộ, cả đám hành lễ chào hỏi hắn.

- Được rồi, ngồi xuống cả đi!

Tắc Tây Lị Á khoát tay, nhìn mọi người theo thứ tự an tọa rồi chỉ sang một vị trí bên cạnh nàng, nói với Hàn Thạc:

- Bồ Lai Ân đại nhân, người ngồi đây.

Hàn Thạc cũng không khách khí, hắn biết cấp bậc tại tổ chức Âm Mạc nghiêm ngặt, nhân vật có cấp bậc gì thì đều phải chú ý vị trí đó. Tại phân bộ trong thành Tháp Lí Khắc, Tắc Tây Lị Á tự nhiên là người lãnh đạo cao nhất, sau nàng đương nhiên chính là vị trí của Tứ Nhật sứ giả Hàn Thạc hắn rồi.

- Được rồi. Lần này người tới phân bộ đây có phải là có việc gì cần hỏi không? - Sau khi Hàn Thạc ngồi xuống, đôi mắt sáng của Tắc Tây Lị Á nhìn hắn, đột nhiên dò hỏi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Ta nghe nói Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc của Quang Minh giáo hội trước mắt đang ở trong thành Tháp Lí Khắc, mục đích lần này ta tới đây chính là vì người này. Nếu các vị biết Bồ Lăng Đặc đang ẩn thân ở nơi nào, hy vọng hãy nói cho ta biết.

Trong khi Hàn Thạc nói chuyện, ánh mắt hắn đảo qua những người ở đây một vòng, tự nhiên toát ra một loại khí thế kiêu ngạo. Đột nhiên các thành viên Âm Mạc đang ngồi đây cảm thấy dường như hắn mới là chủ nhân của nơi này.

Mà Tắc Tây Lị Á, một trong ba thủ lĩnh phụ trách Âm Mạc ngược lại như biến thành thủ hạ nghe lệnh hắn, loại cảm giác này vô cùng cổ quái, nhưng bọn họ lại thấy rất tự nhiên.

Đến ngay cả chính Tắc Tây Lị Á cũng có cảm giác khác thường. Hàn Thạc chỉ đơn đơn giản giản tới chỗ này ngồi xuống, cũng không thấy hấn cố ý nói cái gì, làm cái gì, vậy mà cứ như đương nhiên đã trở thành trung tâm của chúng nhân, cấp bậc với vị trí của hấn tại Âm Mạc cũng chả liên quan gì nhau.

- Bẩm báo đại nhân, ta biết Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc nửa tháng trước đã từng xuất hiện trong thành Tháp Lí Khắc, nhưng mà hiện giờ lão còn trong thành không thì ta không biết! - Một thành viên Âm Mạc đứng thẳng lên, cung kính trả lời Hàn Thạc.

- Cám ơn, vậy người có biết Bồ Lãng Đặc tại sao lại tới thành Tháp Lí Khắc không? - Hàn Thạc mỉm cười hỏi.

- Ta nghĩ ta biết!

Thành viên Âm Mạc mặt lộ vẻ khó xử thì Tắc Tây Lị Á quay đầu nói với Hàn Thạc:

- Hấn là có quan hệ với mục đích ta đến lần này!

- Ồ? Chuyện thế nào vậy? - Hàn Thạc cau mày, chú ý hỏi.

- Ngoài thành Tháp Lí Khắc có một hẻm núi tên là Tháp Lạp Gia, hẻm núi này khá giống với U Âm sâm lâm ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đế quốc chúng ta, là một địa phương kỳ lạ ma thú hoành hành. Cho tới nay hẻm núi đó vẫn là cấm địa của liên minh thương hội Ba Đặc, ngoại trừ một số cường giả chân chính ra, người bình thường luôn không dám xâm nhập vào Tháp Lạp Gia.

- Đại khái là ba tháng trước, một số cường giả tu luyện tại hẻm núi Tháp Lạp Gia nói là nơi đây bị đàn ma thú cường đại công kích, đánh đuổi bọn họ ra hết khỏi Tháp Lạp Gia. Người cũng biết, thông thường siêu giai ma thú đều sống một mình, rất ít khi chúng sống tụ tập thành đàn, mà nghe nói đàn ma thú công kích cường giả nhân loại này cũng không phải cùng chủng tộc. Điều này đã dẫn tới sự chú ý của rất nhiều thế lực, ta đặc biệt tới để điều tra. - Tắc Tây Lị Á giải thích cho Hàn Thạc.

Cau mày, Hàn Thạc nghi hoặc hỏi Tắc Tây Lị Á:

- Việc đó thì có liên quan gì tới Bồ Lãng Đặc? Chẳng lẽ tên đó cũng tới đó điều tra tin tức?

- Không phải, Bồ Lãng Đặc với giáo chúng Quang Minh giáo hội hình như đang đuổi giết một người, người này hấn được Quang Minh giáo hội nhận định là đại dị đoan, nếu không tuyệt sẽ không để cho Bồ Lãng Đặc tự thân xuất mã. Người này dường như cũng biết sự quái dị của hẻm núi Tháp Lạp Gia. Không chạy được đi đâu hấn liền chui luôn vào trong đó, định thông qua sự cổ quái của hẻm núi này đánh cuộc một phen, hy vọng có thể khiến cho bọn Bồ Lãng Đặc buông tha truy đuổi.

Nhưng Quang Minh giáo hội luôn luôn cho rằng bọn họ là người phát ngôn của thần trên thế gian, đối với sự quái dị của hẻm núi Tháp Lạp Gia tự nhiên là không để trong lòng rồi, sau khi phát hiện người kia tiến vào đó, đám Bồ Lãng Đặc nửa tháng trước cũng đã đi vào, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì. - Tắc Tây Lị Á nhìn Hàn Thạc, chậm rãi giải thích.

- Té ra chuyện là như vậy!

Hàn Thạc đã rõ, mỉm cười nói với Tắc Tây Lị Á:

- Cám ơn tin tức của cô. Được rồi, việc của ta đã xong, các người tiếp tục bàn luận đi, ta tới hẻm núi Tháp Lạp Gia một chuyến.

- Đại nhân ngàn vạn lần hãy cẩn thận, hẻm núi Tháp Lạp Gia vô cùng đáng sợ. Chúng ta sinh sống trong thành Tháp Lí Khắc rất nhiều năm nên biết địa phương kia thần bí, lúc trước Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc Dịch Lạp của liên minh thương hội Ba Đặc cũng bị vây khốn ở đó rất lâu. Lôi Nặc Dịch Lạp sau khi biết lần biểu hiện dị thường này của ma thú trong hẻm núi Tháp Lạp Gia đã nghiêm cấm một số mạo hiểm giả tiến vào đó, hấn hấn đã biết sự hung hiểm trong đó! - Thành viên Âm Mạc vừa bẩm báo tin tức của Bồ Lãng Đặc cho Hàn Thạc vội vàng nhắc nhở hấn.

- Cám ơn người đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận! - Hàn Thạc cười đa tạ, nhưng trong lòng cũng không cho là đúng.

Với cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc có lòng tin có thể đánh bại bất cứ một thánh cấp cường giả nào, ma công sau khi đột phá một cảnh giới thì thực lực đều tăng gấp bội. Nếu bây giờ lại đối mặt Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc cùng Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư, hẳn nắm chắc giết chết được hai người.

Giờ đây, thánh cấp cường giả rốt cuộc không còn là đối thủ của Hàn Thạc nữa. Cho dù là tồn tại bán thần như Tích dịch tổ vương, với sự tự tin chưa từng có hẳn cũng dám chọi chính diện. Tại đại lục Kỳ Áo, Hàn Thạc không cho rằng còn có bao nhiêu tồn tại có thể thương tổn được hẳn. Bởi vậy Hàn Thạc đối với hẻm núi Tháp Lạp Gia chẳng có chút sợ hãi nào.

- Bồ Lai Ân, người muốn tới hẻm núi Tháp Lạp Gia? - Tắc Tây Lị Á đột nhiên hỏi Hàn Thạc.

Gật gật đầu, Hàn Thạc đáp:

- Đúng vậy, ta muốn đi xử lý Bồ Lăng Đặc, tên này lần trước đã đánh thương bằng hữu của ta, ta sẽ không để cho lão tiếp tục sống trên đời này nữa.

- Thế người có thể cùng đi với chúng ta tới hẻm núi Tháp Lạp Gia hay không, chúng ta cũng chuẩn bị tới đó thăm dò bí mật một chuyến. Mọi người đều là thành viên Âm Mạc, cũng đều cống hiến cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nếu cùng đi với nhau, khả năng nắm chắc nhất định sẽ cao hơn, mặt khác chúng ta cũng có thể giúp người tìm hiểu tin tức của Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc, người thấy thế nào? - Tắc Tây Lị Á nhìn Hàn Thạc đầy chờ mong, khẩn cầu hẳn đồng ý.

Lần phản loạn tại thành Áo Sâm, khí thế Hàn Thạc điên cuồng không ai có thể ngăn được đã lưu lại trong lòng Tắc Tây Lị Á ấn tượng sâu sắc. Tuy rằng sau đó hẳn nói sở dĩ thực lực tăng vọt đó là vì mượn lực lượng khác, nhưng mà cái loại thực lực đáng sợ ấy khiến cho cô nàng hiểu được chẳng qua Hàn Thạc lấy có khiêm nhường mà thôi.

Tu luyện ba năm, vừa xuất hiện đã tự tin vô cùng nói muốn giết chết Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc, Tắc Tây Lị Á bấm đốt cũng có thể tưởng tượng thực lực Hàn Thạc nhất định lại tăng tiến tiếp, nếu không không có khả năng có tin tâm lớn đến vậy.

Nếu có một cường giả cùng bọn họ tiến vào hẻm núi Tháp Lạp Gia, đối với nhóm Tắc Tây Lị Á mà nói an toàn nhất định không phải lo lắng.

Chỉ có điều giờ đây thân phận cùng thực lực Hàn Thạc tỷ lệ thuận với nhau, ngay cả Quốc vương bề hạ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng tận tâm lấy lòng lôi kéo hẳn, Tắc Tây Lị Á nếu muốn phiền đến Hàn Thạc thì ngữ khí tự nhiên cũng phải khẩn cầu, rốt cuộc không thể giống như lúc trước hoa tay múa chân kiêu căng tự đại rồi.

Nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Tắc Tây Lị Á, còn cả những ánh mắt chờ mong của các thành viên Âm Mạc, Hàn Thạc do dự chốc lát, cuối cùng gật gật đầu nói:

- Cũng được!

Có Huyền ma, tới hẻm núi Tháp Lạp Gia Hàn Thạc căn bản không cần họ tìm hiểu tin tức, những người này đối với hẳn mà nói cũng không trợ giúp được gì. Có điều đều là thành viên Âm Mạc, hơn nữa vừa mới lấy được tin tức mình cần từ chỗ này, Hàn Thạc không nỡ trực tiếp cự tuyệt, chỉ đành miễn cưỡng đáp ứng.

- Cảm ơn. Chúng ta phải chuẩn bị một chút, sáng sớm mai xuất phát tới hẻm núi Tháp Lạp Gia. À, nếu người mệt, ta có thể dẫn người đi nghỉ ngơi trước. - Tắc Tây Lị Á chân thành nói cảm ơn Hàn Thạc, gương mặt vẫn nghiêm túc đã hơi hơi mỉm cười.

- Được rồi, chuẩn bị cho ta một gian mật thất, ta nghỉ ngơi trong chốc lát! - Hàn Thạc vui vẻ đồng ý. Giờ đây sự chán ghét giữa hẳn và Tắc Tây Lị Á đã biến mất, hẳn nhìn lại cô nàng thanh tú động lòng người này đột nhiên thấy thuận mắt hơn rất nhiều, nhất là nhớ tới trước kia Tắc Tây Lị Á lên mặt nạt người, so sánh với dáng dấp hơi cúi người hiện giờ khiến cho Hàn Thạc thấy thoải mái vui vẻ.

- Ta đi trước!

Tắc Tây Lị Á vừa bước tới thêm đá lên phía trên, Hàn Thạc lại có một loại cảm giác đất rung núi chuyển, khi hẳn ngưng thần lại nhìn, phát hiện đã tới trong một căn thạch thất.

- Người nghỉ ngơi cho thoải mái. Ta đi chuẩn bị một chút! - Tắc Tây Lị Á nói yêu kiều rồi động thân thể mềm mại, đã biến mất vào trong thạch thất không thấy.

Tại phân bộ Âm Mạc trong thành Tháp Lí Khắc, Hàn Thạc mặc dù không biết dùng một số không gian chiết ảnh (bẻ cong ảnh) ma pháp kỳ diệu, nhưng hẳn lại có thể trực tiếp bằng vào lực lượng để phá xuyên kết giới. Sau khi tới gian thạch thất, Hàn Thạc dùng một số hòn đá cùng miếng gỗ có khắc những dấu hiệu cổ quái, bày một ma trận hình mặt quỷ chung quanh thạch thất, sau đó mới đứng vào giữa ma trận lấy Khô lâu pháp trường ra.

Chú ngữ vừa xong, Hàn Thạc nhắm hai mắt lại, linh hồn xuyên qua tầng tầng đường hầm không gian, xuất hiện tại thiên đường Vong Linh hoang vu tử tịch.

Tòa cự sơn nguy nga sừng sững, đỉnh cao nhất vươn thẳng lên vòm trời bao la, Thổ Giáp thi, Mộc Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Kim Giáp thi, Thủy Giáp thi kết thành một vòng cung. Chỗ giữa của Ngũ hành giáp thi cát bay đá chạy, thổ màu nâu, mộc màu lục, hỏa màu đỏ, kim màu vàng, thủy màu trắng, năm loại sắc thái bắn ra bốn phía, từng luồng lực lượng hỗn loạn điên cuồng từ trên người Ngũ hành giáp thi phóng ra, các sắc nâu-đỏ-vàng dùng một loại phương thức kỳ dị hòa trộn vào lẫn nhau.

Ba loại màu sắc lực lượng mỗi một lần hòa trộn hội tụ đều hình thành những tiếng vang “ầm ầm” đáng sợ, dung dưỡng cho lực lượng hỗn loạn tại khu vực trung tâm bọn chúng khiến cho uy lực Thiên thi ngũ hành đại trận không ngừng tăng lên. Liên tiếp những tiếng nổ từ giữa phát ra. Cả tòa cự sơn sừng sững như đang chấn động không ngừng.

Kim mộc thủy hỏa thổ Ngũ hành chi lực tồn tại tại bất cứ một vật chất vị diện nào. Ngũ hành giáp thi do lực lượng ngũ hành nuôi dưỡng mà thành nên có thể thuần thực thao túng ngũ hành chi lực, Thiên thi ngũ hành đại trận mà bọn chúng hình thành có thể dung hợp ngũ hành chi lực, nhân tác dụng lực lượng Ngũ hành giáp thi lên.

Lực lượng dung hợp của các lực lượng hỗn loạn bắn ra tứ phía, chỉ có điều trước mắt chỉ có Thổ Giáp thi-Hỏa Giáp thi-Kim Giáp thi là có thể dung hợp lực lượng cùng nhau, còn như lực lượng của Mộc Giáp thi và Thủy Giáp thi tạm thời vẫn chưa thể dung hợp với ba người kia.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt ma đứng ngạo nghễ giữa hư không trên bầu trời ngọn núi nguy nga, nhìn Thiên thi ngũ hành đại trận diễn luyện phía dưới như là một tướng quân kiểm duyệt binh lính vậy, thời khắc chú ý tới biến dị của năm luồng lực lượng hỗn loạn, thỉnh thoảng xuất thủ trấn áp lực lượng bắn xuống ngọn núi một chút để tránh cung điện cách nó không xa chấn động.

Liên lạc tâm linh đột nhiên nháy lên trong linh hồn Tiểu Khô Lâu. Tử ma nhãn đột nhiên sáng lên, ngưng tụ trước khu vực đang vận vạo trước mặt. Khu vực đó như là tầng tầng đợt sóng nước rung động lan ra, từ đó hiện ra một linh hồn cường đại.

- Cha, sao người tới thế? - Tiểu Khô Lâu ngạc nhiên vui mừng, hỏi linh hồn Hàn Thạc vừa mới giáng xuống.

- Ta đến xem bọn chúng luyện thể nào rồi. - Hàn Thạc triển khai thần thức bao trùm lên người Ngũ hành giáp thi vẫn đang thao luyện Thiên thi ngũ hành đại trận phía dưới, quan sát sự biến hóa của lực lượng hỗn loạn tại trung tâm.

- Tiểu Thổ, tiểu Kim, tiểu Hỏa đã có thể dung hợp lực lượng lại, chỉ có tiểu Thủy và tiểu Mộc tạm thời vẫn chưa tìm ra bí quyết, cha lần này tới có phải là muốn nói cho bọn họ nên làm như thế nào không? - Tiểu Khô Lâu giải thích rồi hỏi Hàn Thạc.

- Không phải, Thiên thi ngũ hành đại trận ngay từ thời khắc bắt đầu bọn chúng xuất sinh thì đã để lại dấu ấn ở sâu trong linh hồn. Lực lượng ngũ hành là bản năng thiên phú của chúng, ta cũng không cách nào chỉ đạo, chỉ có bọn chúng tự dựa vào chính mình lĩnh ngộ luyện tập.

Hàn Thạc trả lời, suy nghĩ một chút rồi tập trung chú ý lên người Thủy Giáp thi và Mộc Giáp thi, hỏi:

- Hai người bọn chúng lâu như vậy mà vẫn chưa lĩnh ngộ được, có thể là bởi vì vẫn chưa tiến hóa đến bước nhất định!

- Hẳn là thế rồi, trong năm người bọn họ thì tiểu Thổ ra đời đầu tiên, mặt khác tiểu Hỏa và tiểu Kim đều có đồ tốt để dùng, vậy hai dạng đó dường như có thể trợ giúp bọn họ tiến hóa nhanh hơn cho nên ba đứa nó mới có thể nắm vững phương pháp dung hợp nhanh như vậy. Tiểu Thủy và tiểu Mộc ra đời sau, cũng không có thứ gì có thể trợ giúp chúng tiến hóa, thế cho nên đến bây giờ vẫn chưa nắm vững cách vận dụng bản năng thiên phú làm sao cho thêm thuần thực! - Tiểu Khô Lâu nói với Hàn Thạc.

-Ồ, đúng rồi, hồn châu trên gốc cây hồn châu lần trước người có đưa cho bọn hắn thử hay không, hiệu quả thế nào? - Có thể đột phá cảnh giới Túng Dục, cũng may là nhờ công hiệu của một quả hồn châu, Hàn Thạc chợt nhớ cây hồn châu thần kỳ nọ, bất giác hỏi Tiểu Khô Lâu.

-Đương nhiên, mỗi người bọn chúng đều dùng một quả hồn châu trên cây hồn châu, hồn châu đối với trí tuệ tăng lên của chúng con rất có ích lợi, có điều loại quả này kết trái lâu quá, tạm thời không thể dùng hồn châu trợ giúp tiểu Thủy, tiểu Mộc tiến hóa nhanh chóng. - Tiểu Khô Lâu cũng hơi bất lực, không biết nên làm sao để giúp đỡ Thủy Giáp thi và Mộc Giáp thi.

- Xem chừng ta phải nghĩ biện pháp luyện chế một số đan dược thử mới được, như vậy thời gian tiến hóa tự nhiên lại dài hơn một chút. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói với Tiểu Khô Lâu.

- Cha, cho dù chỉ có ba lực lượng dung hợp thì uy lực của Thiên thi ngũ hành đại trận cũng đã vô cùng đáng sợ rồi. Cho dù là cường đại như Cốt long, con nghĩ nếu bị nhốt vào trong thì cũng sẽ bị tiêu diệt! - Tiểu Khô Lâu nói.

- Ừm, ta đã dự kiến trước, đợi được lực lượng năm người bọn chúng có thể dung hợp thì uy lực sẽ càng thêm đáng sợ. Mặt khác, bọn chúng tiến hóa sẽ càng cường đại, uy lực trận pháp này cũng sẽ càng ngày càng đáng sợ, ta rất chờ mong chúng sẽ làm cho ta ngạc nhiên vui mừng đến thế nào!

- Cha, mấy đứa nó sẽ không làm cho người thất vọng đâu.

- Tốt lắm, ta rời đi trước, người trông chừng cho tốt, đừng để bọn chúng xảy ra chuyện. Khi luyện tập trận pháp này cũng phải chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng có không để ý hết thầy mà luyện loạn đấy.

- Dạ con biết rồi!

Thấy Tiểu Khô Lâu đã hiểu, Hàn Thạc không tiếp tục ở lại Vong Linh giới nữa, linh hồn quay trở lại đại lục Kỳ Áo.

Cảm giác một chút thấy thời gian còn sớm, Hàn Thạc tiếp tục nghiên cứu ba Vong Linh kết giới lấy được từ Tử Vong Mộ Địa. Trong ba kết giới sơ hãi, suy yếu, già yếu thì kết giới suy yếu trong khoảng thời gian này hẳn đã tìm được con đường sơ bộ, có một chút tâm đắc.

Chính là nhờ vào sự tu tập không ngừng nghỉ, Hàn Thạc mới có thể tiến bộ nhanh như vậy, ở cả hai lĩnh vực đều đạt tới trình độ bất phàm.

Một khi chăm chú nghiên cứu một nan đề thì thời gian luôn trôi qua nhanh không ngờ. Bất giác Hàn Thạc cảm ứng được trận pháp bố trí chung quanh hơi chấn động, lập tức từ trong trầm tư bừng tỉnh.

- Bố Lai Ân, chúng ta có thể xuất phát được rồi. - Bên tai hắn đột nhiên vang lên giọng nói của Tắc Tây Lị Á.

- Được!

Hàn Thạc đứng dậy, tiện tay thu lại những hòn đá và miếng gỗ chung quanh, bước ra bên ngoài.

443. Chương 443:kết Giới Suy Yếu

Hẻm núi Thập Lạp Gia tại liên minh thương hội Ba Đặc là cấm địa, người bình thường căn bản không dám xâm nhập vào khu vực đó. Hẻm núi này cũng giống như U Âm sâm lâm ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chỉ có một số đoàn đội mạo hiểm giả mới dám vào bên trong thám hiểm.

Bởi vì sự dị thường trước đó vài ngày của đám ma thú, khiến cho một số mạo hiểm giả bị bức ra ngoài hết, hơn nữa lại có cảnh cáo của Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc Địch Lạp thuộc liên minh thương hội Ba Đặc nên hẻm núi Tháp Lạp Gia càng biến thành khu vực người người tránh xa.

Nhóm thành viên Âm Mạc được sự dẫn dắt của Tắc Tây Lị Á và Hàn Thạc tiến tới hẻm núi Tháp Lạp Gia, dọc theo đường đi tuyệt không dấu vết người, cả hẻm núi yên tĩnh đến lạ thường.

So sánh với U Âm sâm lâm ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nơi đây có rất nhiều đồi núi gồ ghề lởm chởm, còn có những đầm lầy toàn bùn khắp nơi.

- Gần đây đã có rất nhiều thế lực phái người tới thăm dò động tĩnh nơi đây, cũng không biết ma thú trong đó rốt cuộc phát rồ vì cái gì, đột nhiên lực công kích trở nên điên cuồng, càng ngày càng có nhiều người hoặc là bị giết chết hoặc là bị đuổi ra khỏi hẻm núi. - Tắc Tây Lị Á vừa đi vừa nhíu mày than phiền.

Đi theo Tắc Tây Lị Á là mười hai thủ hạ trực thuộc, cô nàng đi tới đâu đều dẫn họ theo, trong đó có ma pháp sư, kiếm sĩ, kỵ sĩ đạo tặc, cung tiễn thủ, nghiễm nhiên là một đoàn đội hoàn chỉnh.

Mười hai thủ hạ này đều do cô nàng chọn lựa kỹ càng từ trong Âm Mạc, thực lực mỗi một người đều rất khá, lại thêm nhiều năm hợp tác nên thường thường tại thời điểm mấu chốt có thể phát huy được hoàn toàn thực lực của đoàn đội. Cộng thêm nhân vật có thực lực siêu phàm như Hàn Thạc, đội ngũ này vô luận như thế nào nhìn cũng rất khoa trương.

- Đại nhân, làm sao trên đường lại không có dấu chân người? - Đạo tặc Đề Tập Lỗ kinh hãi nhìn bốn phía, cẩn thận hỏi.

Dọc theo đường đi Đề Tập Lỗ luôn luôn chú ý bốn phía, như là một chú khỉ nhảy bèn vạy, cung cấp tin tức chính xác cho đoàn người. Nhưng mà xâm nhập vào đã hơn nửa ngày, bọn họ lại không gặp được một đoàn đội mạo hiểm giả nào, cũng không gặp bất luận kẻ nào tiến vào hẻm núi Tháp Lạp Gia, điều này hiển nhiên vô cùng kỳ quái.

Bởi vì căn cứ vào tin tức mà người đưa tin Âm Mạc đã tìm hiểu được, mấy ngày gần đây đích thật có một nhóm mạo hiểm giả tiến vào, dựa theo đạo lý mà xét bọn họ hẳn sẽ gặp được mấy đợt thám hiểm giả mới đúng.

- Không biết, có lẽ bọn họ đã vào sâu bên trong rồi, xem ra chúng ta phải gia tăng cước bộ. - Tắc Tây Lị Á tùy ý trả lời, ánh mắt như cố ý như vô tình hướng xuống Hàn Thạc ở phía sau.

Từ lúc bắt đầu tiến vào hẻm núi Tháp Lạp Gia, Hàn Thạc vẫn bảo trì sự trầm mặc, chỉ bám chặt phía sau đoàn người, bình thường không nói lời thừa, thỉnh thoảng lấy một quyển ma pháp rất dày nghiên cứu, như đang suy nghĩ vấn đề ma pháp thâm ảo gì đó, tựa hồ căn bản không thêm để trong lòng sự nguy hiểm trên đường.

Sự thật cũng đích xác như thế. Khi Tắc Tây Lị Á đánh thức hắc chỗ mật thất, Hàn Thạc đang nghiên cứu bí ẩn của kết giới suy yếu, và đang vướng mắc một số điểm, bởi vậy hắn mới lấy một số ma pháp thư tịch trong không gian giới chỉ ra suy nghĩ nghiên cứu không ngừng.

“Sột soạt...”

Tiếng sinh vật di động đột nhiên từ nơi xa truyền đến.

Đạo tặc Đề Tập Lỗ nhíu mày căng thẳng, nhún người phóng lên một cây đại thụ cành lá tươi tốt, đáp xuống một cành cây mảnh dẻ nhô ra ngoài, điều tra tình hình trước.

- Hình như có ma thú tới, mọi người cẩn thận chút. Số lớn ma thú sẽ rất khó đối phó, hy vọng vận khí của chúng ta sẽ không tệ đến vậy! - Tắc Tây Lị Á căn dặn đám thủ hạ bên cạnh, lấy ra một cây ma pháp trường mục sư chuyên dùng.

Đang tự hỏi kết giới suy yếu hạ thủ từ tinh thần và thân thể đồng thời khiến địch nhân suy yếu như thế nào thì Hàn Thạc đã nghe thấy tiếng “sột soạt” tiếp cận trước tiên. Không cần Huyền ma phân tán, hắn dùng thần thức cũng cảm ứng được khoảng trăm ma thú đang tiếp cận phía này. Đám ma thú này cấp bậc cao thấp không đồng đều, đại bộ phận đều chỉ cấp ba cấp bốn. Mạnh nhất cũng chỉ có ba ma thú cấp một,

không có siêu giai ma thú nào tồn tại có thể khiến hấn để ý, bởi vậy Hàn Thạc cũng lười nhác chả muốn quan.

- Có trăm mười ma thú đến đây, mục tiêu hình như là chúng ta! - Đề Táp Lỗ nhảy khỏi cành cây, nhờ vào sự mềm dẻo của nhánh cây quăng mình lên rồi vững vàng đáp xuống trước mặt Tắc Tây Lị Á, trầm giọng bẩm báo cho cô nàng.

- Chuẩn bị chiến đấu. Đám ma thú này hấn không dễ đối phó! - Tắc Tây Lị Á quyết đoán hạ lệnh. Sau đó đoàn người thiết lập cạm bẫy kết giới, cung tiễn thủ, ma pháp sư, kiếm sĩ toàn bộ bắt đầu hành động phòng ngự. Ma pháp sư cùng cung tiễn thủ đứng trong cùng, đều rút vũ khí ra.

Hàn Thạc đứng ở giữa nhú nhú mày, tạm thời buông quyển sách ma pháp trong tay, mỉm cười theo dõi Tắc Tây Lị Á phân phó đám thủ hạ bố trí phòng ngự, hỏi:

- Có cần hỗ trợ không?

- Cảm ơn, tạm thời không cần, chúng ta có thể ứng phó được! - Tắc Tây Lị Á trả lời, xem chừng cô nàng rất tự tin có thể xử lý được đám ma thú này.

Gật gật đầu, Hàn Thạc không nói thêm gì, tiếp tục nghiên cứu quyển sách ma pháp trong tay, cố gắng từ quyển Vong Linh ma pháp này làm rõ chỗ ảo diệu của việc bố trí kết giới suy yếu.

Kết giới suy yếu chẳng những có thể làm cho sinh vật bị vây vào trong người mềm nhũn vô lực, mà đối với linh hồn cũng có tác dụng tê liệt phá hủy tính dẻo dai. Kết giới này thông qua hai đoạn chú ngữ tổ hợp lại, một mặt nhằm vào thân thể địch nhân, mặt còn lại là nhằm vào linh hồn.

Chỉ có điều muốn phóng thích hoàn toàn kết giới suy yếu này, lực làm suy yếu nhằm vào thân thể và linh hồn phải phối hợp tốt, không được khuyết mặt nào. Hàn Thạc luyện tập đã lâu, cũng cảm giác chưa nắm chắc được bí quyết, không thể tổ hợp hai đoạn chú ngữ hoàn mỹ lại cùng nhau, chính thức tạo thành kết giới suy yếu.

Thông qua quyển Vong Linh ma pháp trong tay, Hàn Thạc biết bất cứ sinh vật nào thì điểm quan trọng nhất đều là linh hồn, một khi linh hồn bị thương tổn do công kích thì sẽ trực tiếp phản ánh trên thân thể. Theo tiềm thức nếu cảm thấy mình mềm nhũn vô lực thì thân thể sẽ phản ánh chân thật cảm giác của linh hồn, nó cũng theo đó mà trở nên vô lực. Từ kiến giải này, Hàn Thạc hiểu được điểm xuyên suốt vẫn là nhằm vào sự suy yếu của linh hồn, một khi linh hồn sinh ra cảm giác suy yếu, nhất định có thể khiến cho cơ thể mềm nhũn. Hấn mơ hồ hiểu được mình đã mò đúng phương hướng rồi, chỉ là vẫn chưa thể thoát cái mà thấu hiểu ngay được, cho nên mới trầm ngâm suy nghĩ, hy vọng linh quang lóe lên lĩnh ngộ được.

Trong khi Hàn Thạc đang chậm rãi thể ngộ thì trên trăm ma thú tại hẻm núi Thập Lạp Gia đã vọt tới, đám ma thú như là người được mùi của loài người, điên cuồng rít gào, mắt đỏ sọc, nhằm hướng nhóm Tắc Tây Lị Á phát động tiến công.

- Đám ma thú này điên thật rồi! - Tắc Tây Lị Á hô thấp, ma pháp trượng trong tay khua lên những điểm sáng màu bạc trù lên năm kiếm sĩ ở phía trước nhất, thi triển ma pháp phụ trợ làm cứng rắn thân thể, tăng thêm lực lượng cho bọn họ.

Thanh âm ngâm xướng chú ngữ bên cạnh Tắc Tây Lị Á liên tiếp truyền ra, ba Ma đạo sư Hỏa hệ, Lôi hệ, Thủy hệ đang niệm chú ngữ, mấy thứ Hỏa xà cuồng vũ, Thiên không thứ nhân, Lôi điện âm âm giáng xuống, từng khúc cây như những mũi băng nhọn sắc bén bắn ra, mục tiêu toàn bộ hướng tới đám ma thú đang chạy tới.

Ma pháp bao trùm giáng xuống ầm ầm trong nháy mắt đã tạo nên sát thương trên phạm vi lớn đối với ma thú đến xâm phạm. Một số ma thú cấp thấp thường thường bị một đợt ma pháp dội trúng liền lập tức mất đi lực chiến đấu, chỉ có một vài ma thú bậc một, bậc hai, bậc ba bởi vì nhục thể cứng rắn, mới có thể tiếp tục xông mạnh tới giữa đợt ma pháp công kích này.

Hai cung tiễn thủ tỉnh táo bắn ra một loạt tên rạch ngang bầu trời, không phát nào trượt, trong tiếng “vèo vèo” đã chặt đứt sinh cơ của từng con ma thú.

Trong đợt công kích tiến hành đồng loạt của ma pháp sư và cung tiễn thủ, một phần ba số ma thú bậc cao chưa tới gần khu vực này đã vĩnh viễn ngã xuống. Tới được gần nhất là một số ma thú bậc cao như Hàn sương phi ưng, Xà phát nữ yêu v.v. có thể phóng thích ma pháp cùng độc dịch, cũng bắt đầu phun ra khí tức băng hàn cùng độc dịch công kích bên này.

Tắc Tây Lị Á không ngừng phóng ra các loại ma pháp phụ trợ lên người đồng bọn chung quanh, ba Ma đạo sư lợi dụng trở ngại kết giới phóng ra công kích, các bày rập bố trí trước đó cũng được khởi động, từng con ma thú gục xuống trong vũng máu.

Không thể không nói Tắc Tây Lị Á và số thành viên Âm Mạc phối hợp khá ăn ý, dưới sự hợp tác của đoàn đội mười mấy ngày qua, tuyệt đại đa số ma thú chưa tới gần đã bị ma pháp và cung tên bắn chết. Năm kiếm sĩ giữ chặt đội hình phía trước, tùy thời chuẩn bị chặn địch nhân dám tới gần, xem ra trận đánh này đối với nhóm Tắc Tây Lị Á quả nhiên không thành vấn đề.

Vào lúc này, Hàn Thạc nhìn đám ma thú vẫn đang dững mãi không sợ chết đánh tới như đột nhiên lĩnh ngộ được gì đó, vội vàng niệm chú ngữ. Ma pháp nguyên tố dày đặc không đâu không có đột nhiên điên cuồng hội tụ lại, hình thành một kết giới hình vành khuyên ở giữa đám ma thú.

Thình lình số ma thú bậc cao đang điên cuồng chạy tới tốc độ chậm lại một cách quái dị, như là bị trúng một loại thuốc gây tê liệt mạnh nào đó, tốc độ chậm xuống còn một nửa.

“Ồ, vậy mà thành công rồi!”

Hàn Thạc chợt cả kinh, nhìn đám ma thú trở nên chậm chạp trong kết giới suy yếu, thầm nghĩ cổ quái.

Vừa nhủ thầm xong, thần thức hắn đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức cường đại ẩn núp tiến tới, lập tức nhượng mày, ngẫm lưu tâm.

444. Chương 444:kẻ Đánh Lén Ném Mùi Đau Khổ

Đám Tắc Tây Lị Á đang hết sức chăm chú ứng phó với số ma thú cấp cao còn lại đang công kích tới, chúng trên đường tiến tới không ngừng phun ra độc dịch và phóng ra ma pháp trời sinh đã nắm vững.

Đoàn người lúc đầu chống đỡ khá gian nan, nhưng khi kết giới suy yếu của Hàn Thạc bao trùm xuống thì tốc độ của tất cả ma thú chợt giảm mạnh, bởi vậy họ đột nhiên ung dung hẳn, vội vàng nhân cơ hội phóng tiếp ma pháp ra, vậy số ma thú còn lại trong nước sôi lửa bỏng.

Mấy người vẫn đứng thẳng ở phía trước làm lá chắn trung thành thủ vững tại khu vực đó, bọn họ vừa thấy tốc độ ma thú giảm mạnh đồng loạt, mà còn tiến vào phạm vi công kích của mình liền rút ra từng ngọn lao ném mạnh ra, đóng đinh đám ma thú đang bị kết giới suy yếu khiến cho thân thể cùng linh hồn đều mỗi một không chịu nổi.

- Cám ơn! - Tắc Tây Lị Á hướng về Hàn Thạc nói.

- Không cần khách khí, chỉ là cái nhắc tay thôi! - Hàn Thạc mỉm cười trả lời.

Cho dù không có kết giới suy yếu của Hàn Thạc, đoàn người Tắc Tây Lị Á cũng có thể tiêu diệt sạch đám ma thú này, nhưng mà nhất định sẽ không thoải mái như bây giờ, ít nhất năm kiếm sĩ kỵ sĩ đứng trước nhất làm lá chắn khẳng định sẽ bị ma thú công kích mà thụ thương.

- Ê! Thu hoạch cũng không tệ lắm! - Một kiếm sư cầm theo trường kiếm bước trong đám ma thú đã chết, nhất nhất tách hết tinh hạch của ma thú cấp cao ra ngoài, nở nụ cười mừng rỡ hô.

- Tinh hạch của ma thú cấp ba không cần lấy, dù sao cũng không được bao nhiêu kim tệ, chúng ta đi nhanh lên một chút! - Tắc Tây Lị Á dặn dò từ xa.

- Biết rồi đại nhân, chúng ta lần này lời rồi! - Một kiếm sư khác tên là Táp Lôi cao giọng trả lời, dần dần bước tới chỗ mấy ma thú chết ở xa hơn.

Hàn Thạc nhượng mày, đột nhiên nhận thấy bóng người đang ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó thình lình di chuyển với tốc độ cao, mục tiêu trực chỉ kiếm sư xa mọi người nhất. Khí tức trên người người này rất cổ

quái cường đại, Hàn Thạc dám khẳng định một khi y tới gần kiếm sư kia, hẳn không kịp phòng bị tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Tâm niệm vừa động, thần thức Hàn Thạc lập tức khóa chặt bóng người đang ẩn thân tại bụi cây tươi tốt kia. Hắn đứng bên cạnh Tắc Tây Lị Á, một luồng ánh sáng màu đen vừa lóe sáng đã đột nhiên biến mất một cách quỷ dị.

Tắc Tây Lị Á lập tức đã nhận ra bên cạnh thiếu một người, vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thở nhẹ hỏi:

- O, Bồ Lai Ân đâu!

Kiểm sư Tập Lôi không hề cảnh giác đang thu lấy ma thú tinh hạch của một con Xà phát nữ yêu, bên tai đột nhiên nghe được một loạt tiếng “xào xạc” nhẹ. Hắn bắt đầu cảnh giác, bỗng nhiên phát hiện một luồng khói xanh lặng yên cuộn tới. Không đợi hắn kịp hoàn toàn phản ứng, luồng khói xanh đó thành linh phát động, như há cái mồm khổng lồ ra ngoạm hắn vào.

Trong nháy mắt, Tập Lôi như bị bàn tay khổng lồ nắm chặt thân thể, cũng không thể nhúc nhích được chút nào, một luồng áp lực nặng nề đè lên ngực hắn. Hắn ngay cả việc há mồm kêu cứu cũng không làm được, bị luồng khói xanh đó nhanh chóng cuốn vào nơi sâu trong rừng cây, rồi nhóm Tắc Tây Lị Á càng ngày càng xa. Trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, không thể nhúc nhích người, miệng không thể nói khiến hắn ngột ngạt oan khuất vô cùng, sự sợ hãi đối với loại hung hiểm không biết này khiến hắn chẳng biết nên làm thế nào, phút chốc tâm dần dần chìm xuống.

- Không phải khẩn trương, ta đang bên cạnh người. Ta xem xem y rốt cuộc muốn mang người tới đâu! - Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai hắn.

Tập Lôi chợt mừng thầm, hắn nhận ra đó là giọng của Hàn Thạc, từ Tắc Tây Lị Á mà hắn biết thực lực vị Tứ Nhật sứ này cực kỳ đáng sợ, có thể theo bên cạnh mình không một tiếng động, mà đối phương vẫn chưa phát hiện ra tung tích. Tập Lôi hiểu được Hàn Thạc đích xác như Tắc Tây Lị Á đã nói, bất giác thấy an tâm hơn một chút.

Luồng khói xanh nọ mang theo Tập Lôi cuốn đi, giống như quả bóng cao su cực lớn, tiến thẳng năm sáu dặm đến một góc sâu đầy bùn trong hẻm núi mới từ từ giảm tốc độ lại. Mặt bùn tĩnh lặng đột nhiên sinh ra lực hút mãnh liệt, kéo tuột Tập Lôi vào bên trong.

Hàn Thạc vẫn đi theo không có động tác gì lúc này đột nhiên ra tay. Thân ảnh hắn thoăn thoắt, năm ngón tay phải gấp duỗi như móng ưng hướng về phía bùn lầy, năm đạo lực mang mỏng sắc bén như lưỡi đao từ năm đầu ngón tay bắn ra, chợt xua đi lực hút do bùn lầy sinh ra.

Đột nhiên khu bùn lầy nổ rền, từng tia bùn giống như kiếm sắc phóng lên cao, một loạt tiếng nổ khiến cho mặt đất chấn động từ dưới lòng đất truyền lên.

Tập Lôi đầu tiên là chấn động, thầm nghĩ lần này mình đi đời nhà ma rồi thì trời buột trên người chợt lỏng ra, sau đó hắn liền thấy Hàn Thạc lãnh khốc đứng ở đó, năm ngón tay rung rung bắn ra từng tia lực quang. Tập Lôi bỗng thấy an tâm, thử thoát ra khỏi luồng khói xanh vẫn vây quanh người trên đường thì phát hiện nó như không có lực đạo gì vậy.

Hấp tấp động thân, Tập Lôi thân là một kiếm sư thực lực cũng không kém lắm, mũi chân nhún lên một khối bùn giống như một cây cột nhô lên, mượn thế đáp xuống bờ.

- Ra đi! - Hàn Thạc đứng trên không chỗ bùn lầy, lực mang bắn ra từ năm ngón tay chợt biến mất, lãnh khốc nói.

Hàn Thạc thu lại lực lượng vừa mới bắn ra, mặt bùn lập tức lại bình lặng, từng tia bùn bắn ra như kiếm sắc cũng quay trở lại. Tập Lôi nhìn kỹ một chút, thấy một hình người bao trùm trong bùn lầy ở trung tâm từ từ trôi lên.

- Người là ai? - Hình người nhô lên từ dưới bùn lầy, kinh hãi nhìn Hàn Thạc hỏi.

Hàn Thạc thấy rất kinh ngạc, bùn lầy bao trùm toàn thân người này, nghe giọng nói thì hẳn là một bà lão lớn tuổi. Trên đường đi bà lão này khom người sâu trong bụi cây, hẳn cũng chưa từng thấy mặt, cho nên

vẫn chưa biết giới tính, bây giờ vừa nghe giọng nói mới hơi sững sốt.

- Người là ai, tại sao lại công kích ta? - Hàn Thạc còn chưa trả lời, Tạt Lôi bị luồng khói xanh cuốn trên đường đột nhiên phần nộ quát.

“Vù!”

Bà ta vọt từ trong bùn lầy ra, không trả lời, như là một con quái điều lẳng không bỏ nhào xuống Hàn Thạc, miệng còn mắng:

- Dám phá chuyện tốt của ta, trước tiên làm thịt tên tiểu quỷ ngươi rồi nói sau!

Từng làn khói xanh từ thất khiếu bà ta chui ra, trông bà ta dữ tợn đáng sợ, giống như là một con ác quỷ mặt xanh nanh vàng vậy.

Khói xanh trên không trung nhìn như phiêu hốt bất định nhưng trên thực tế di động cực nhanh đến chỗ Hàn Thạc, lúc sắp tiếp cận hắn thì tốc độ chợt tăng vọt, trong nháy mắt đã bao trùm hắn, theo lỗ chân lông hắn chui vào trong cơ thể.

Khói xanh trong lỗ mũi hốc mắt bà lão tỏa ra giảm dần, mắt thấy Hàn Thạc bị từng làn khói xanh bám vào, không đợi được lướt đến trước mặt hắn. Chỉ nghe thấy tiếng cười quái lạ “cạc cạc”, một luồng lực lượng quái dị chợt từ lòng bàn tay bà ta bắn ra, chụp xuống đầu Hàn Thạc.

Từng làn khói xanh theo lỗ chân lông chui vào trong cơ thể như là ngàn vạn con kiến gặm nhấm máu thịt Hàn Thạc. Thần thức hắn có thể phản ánh rõ mỗi một chỗ dị thường trong người, mắt thấy chương tâm của bà lão chụp xuống, Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, Ma Anh chợt thu lại.

Lực lượng chui vào trong cơ thể Hàn Thạc như là bị cá voi hút nước, trong nháy mắt đã chui hết vào trong Ma Anh, sau khi luân chuyển hai vòng đã biến thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho nó. Lúc này chương tâm của bà lão mới chụp đến đỉnh đầu Hàn Thạc.

Trong đôi mắt bà lão đột nhiên tràn ngập vẻ hoảng sợ, bà ta dường như cảm ứng được di động của lực lượng chui vào trong cơ thể Hàn Thạc, lúc này mới hô lên, muốn lập tức rút lui ra xa.

Hàn Thạc ở phía dưới bà lão đột nhiên nhếch miệng cười, nhìn lên đối thủ trên đỉnh đầu gần trong gang tấc, tay phải xuất một quyền, Ma Nguyên lực sắc bén như lưỡi dao lập tức từ lòng bàn tay bà ta vọt mạnh vào. Lực lượng kỳ dị giống như cự long dời sông lấp biển phá nát lòng bàn tay đang chuẩn bị chụp xuống ấy, cuốn thẳng đến ngũ tạng lục phủ của bà ta.

“Phụt!”

Bà lão phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt thống khổ, người bị đánh bay lên trên không, nội tâm tràn ngập hối hận, thâm nghĩ:

“Sao ta lại chọc phải người kia chứ, chạy thoát nhiều năm như vậy, nào ngờ chạy thoát được sự đuổi giết của Quang Minh giáo hội nhưng cuối cùng lại khinh suất chết trong tay tên tiểu quỷ này, điều này thật sự không phải là tự làm khổ mình sao?”

Không đợi thân thể bà lão rơi xuống, Hàn Thạc phóng lên như tia chớp, một tay tóm lấy mớ tóc bay tán loạn đầy bùn, Ma Nguyên Lực từ lòng bàn tay liền chui vào trong cơ thể bà ta, chế trụ đối phương lại, rồi mới mang theo bà ta đáp xuống.

Chỉ là khi đối mặt, bà lão đã bị trọng thương bất sống, căn bản không còn chút phản kháng nào, điều này làm cho lòng bà lão tràn ngập vẻ chán nản đau thương, không biết thế giới này rốt cuộc làm sao mà một tên tiểu quỷ tuổi còn trẻ vậy mà so với người Quang Minh giáo hội vẫn đuổi giết nhiều năm còn đáng sợ hơn, điều này quả thật khiến cho bà ta không thể tiếp nhận.

Đối với bà lão hung ác này, Hàn Thạc không chút nương tay, kéo tóc bà ta như dất chó tới chỗ bùn lầy, ấn đầu xuống một chỗ nước không quá vẩn đục, lắc qua lại mấy cái, bùn lầy che kín mặt bà lão đã được rửa sạch sẽ.

- Nói đi, tại sao công kích chúng ta, người rốt cuộc là ai? - Hàn Thạc tiện tay quăng bà ta sang một bên, lấy ra một cái khăn tay sạch sẽ vừa lau chùi bùn dính trên tay, vừa lạnh lùng hỏi.

445. Chương 445:đều Là Dị Đoan, Chênh Lệch Rất Lớn!

Dù được nước dơ giữ một phen, trên mặt lão bà vẫn còn dính bùn đất, nhưng mà với bộ dạng hiện tại của mụ, Hàn Thạc đại khái cũng có thể thấy được.

Mụ khoảng chừng năm sáu mươi tuổi, tóc muối tiêu rối bời, khuôn mặt in đầy những vết nhăn của năm tháng, da mặt cũng lộ vẻ nhão vô lực, chỉ có đôi mắt màu xanh rất hiếm thấy, mang theo ý tứ phần uất không cam lòng.

Trong khi Hàn Thạc đang đánh giá mụ, mụ cũng lặng lẽ quan sát hắn, tên này xem chừng mới hai mươi mấy tuổi, bất kể là tu tập võ kỹ hay là ma pháp, cũng không thể đạt thực lực đỉnh cao, nhưng Hàn Thạc lại dễ dàng đánh bại mụ, không cho mụ cơ hội nào để phản kháng.

“Chách” Tắt mụ một cái, Hàn Thạc hỏi tiếp:

- Đang hỏi người đó!

Đối với một kẻ không rõ trắng đen đi đánh lén người khác, rõ ràng địch nhân không hề có ý tốt, cho dù là bà lão, Hàn Thạc cũng sẽ không tôn kính, huống hồ, tướng mạo cùng đôi mắt xanh của mụ nhìn thế nào cũng không giống người lương thiện.

Ăn một cái tát, bà ta phút chốc tỉnh lại, trong lòng ngập tràn giận dữ, phần nộ quát Hàn Thạc:

- Tiểu quỷ, người có thể giết ta, nhưng người không được vũ nhục ta!

- Nói nhảm ít thôi, trả lời thành thật lời ta hỏi, nếu không đừng trách ta tàn nhẫn!

Hàn Thạc không nhịn được trừng mắt nhìn mụ, hắn chợt liếc sang Táp Lôi, nói:

- Mụ này trên đường không ngừng để lại dấu vết, đội Tắc Tây Lị Á đã theo đó chạy đến, người đi tiếp ứng một chút đi.

- Cũng tốt, cảm ơn đại nhân ra tay cứu giúp, tiểu nhân nhất định ghi nhớ không quên! - Táp Lôi cung kính thi lễ với Hàn Thạc, sau đó rời đi.

- Người làm sao biết ta để lại dấu vết dọc đường? - Lão bà kinh hãi hỏi Hàn Thạc, mặc dù thân thể không cách nào nhúc nhích.

- Dù người kỹ lưỡng đến đâu cũng không tránh được pháp nhãn của ta! Nói đi, tại sao muốn dẫn chúng ta tới đây, người rốt cuộc muốn làm gì? - Hàn Thạc chậm chạp nói.

Đôi mắt xanh thần bí của lão bà lóng lánh dị quang, mụ yên lặng điều tra tình hình thân thể hiện tại, hơn nữa lợi dụng lực lượng thử di chuyển.

- Đừng uống phí khí lực, mụ già kia, người trốn không thoát đâu! - Hàn Thạc tức giận mắng một câu, lạnh lùng nhìn mụ, căn bản hắn không hề sợ mụ đào tẩu.

“Ồ!” Đột nhiên Hàn Thạc hô nhẹ, thoáng một cái đã đến phía sau mụ ta, bàn tay chợt xoa nhẹ lưng mụ.

- Làm gì, người làm gì? Ta nói, cái gì ta cũng nói, người bỏ qua cho ta đi! - Bà ta bị tay Hàn Thạc xoa nhẹ sau lưng, trong lòng đột nhiên sợ hãi tột độ, cũng không thể bảo trì tâm cảnh vững vàng nữa, thất thanh kêu to, nghe giọng điệu như sắp khóc.

- Xin người tha ta đi, ta lớn tuổi như vậy rồi, có lẽ đáng tuổi bà nội người, hơn nữa ta xấu xí như vậy...

- Câm miệng cho ta, con mẹ nó người nghĩ ta muốn cái gì chứ, ta còn chưa biến thái đến mức đó!

Hàn Thạc mắng to, hậm hực rút tay về, chau mày nhìn mụ, trầm giọng hỏi:

- Người là thần ân chi thể?

- Phải... Đúng vậy, thì sao?

Vừa nghe Hàn Thạc không phải muốn xâm phạm, mụ lập tức thở phào, rồi chợt kinh hãi, hỏi:

- Người làm sao biết được?

Hàn Thạc đang muốn trả lời, đột nhiên kêu khẽ một tiếng, ngược mắt nhìn ra xa, sau đó khước miệng cười lạnh nói:

- Đi mòn gót sắt tìm không ra, đến khi gặp được lại chẳng mất sức, nào ngờ mỗi tự dâng đến miệng!

Một đám hai mươi mấy người của Quang Minh giáo hội còn chưa tới gần đã bị Hàn Thạc phát hiện ra. Đoàn người này gồm cao thủ các lĩnh vực khác nhau, đứng đầu chính là cừu nhân Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc, bọn chúng theo một số dấu vết đang từ từ tiến lại.

Thần thức Hàn Thạc cảm ứng được những người đó, đám Huyền ma lập tức bay qua chú ý nghe bọn chúng nói chuyện.

Trong chốc lát, Hàn Thạc nhìn thẳng mục già, mỉm cười nói:

- Hóa ra người chính là đại địch đoán bị đám Bồ Lãng Đặc đuổi giết! Hắc hắc, Y Lệ Toa Bạch, người ý định giết chết Tập Lôi, giả họa cho Quang Minh giáo hội, sau đó dẫn dụ chúng ta chém giết một phen với bọn chúng à? Chủ ý này quả thật không tệ, người rất âm hiểm xảo hoạt, quả nhiên không phải người tốt lành gì!

- Người làm sao biết, người rốt cuộc là ai, tại sao chuyện gì người cũng biết?

Y Lệ Toa Bạch hoảng sợ nhìn Hàn Thạc, người run lấy bấy hỏi:

- Người rõ ràng cái gì cũng biết, tại sao còn hỏi, người rốt cuộc muốn làm gì?

- Hắc hắc, im nào, bọn họ đang nói đến nguyên nhân đuổi giết người, ta muốn nghe rõ một chút! - Hàn Thạc nhìn mục già đang sợ hãi ra dấu im lặng, cười nói.

- Người, người rốt cuộc muốn thế nào? - Y Lệ Toa Bạch trong lòng đầy nghi hoặc, người trẻ tuổi trước mặt này gây cho mục quá nhiều kinh ngạc, mục không biết Hàn Thạc đến từ nơi nào, muốn làm gì, cảm giác hung hiểm không rõ ràng lượn lờ xung quanh, làm cho mục thấy vô cùng khó chịu.

Khoảng hai phút, Hàn Thạc quay đầu lại nhìn Y Lệ Toa Bạch, trên mặt điểm nụ cười tà ác, gật đầu nói:

- Y Lệ Toa Bạch, không tệ, thần ân chi thể kì lạ có thể hấp thu lực lượng thần thánh của Quang Minh giáo hội, khó trách bọn chúng dốc hết sức truy sát người!

- Người biết, người biết hết cả rồi, nói đi, người rốt cuộc muốn thế nào? - Nghe Hàn Thạc nhất nhất nói ra tất cả bí mật, Y Lệ Toa Bạch tự biết khó có thể chạy thoát khỏi hắn, ngược lại cảm thấy nhẹ nhàng, bình tĩnh nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt “muốn chém muốn giết tùy người định đoạt”.

- Thần ân chi thể thật thú vị, rất có ý tứ. Được rồi, đều là địch đoán bị Quang Minh giáo hội đuổi giết, chúng ta không nên căng thẳng như vậy! - Hàn Thạc mỉm cười nói.

- Người, người cũng có cừu oán với Quang Minh giáo hội? - Y Lệ Toa Bạch trong lòng bất ổn, tuyệt vọng cùng hi vọng không ngừng đan xen, đối mặt với Hàn Thạc đầy bí ẩn, sự tỉnh táo thường ngày đã biến mất không còn thấy đâu.

- Không sai, ta và người giống nhau, đều là địch đoán bị Quang Minh giáo hội tận lực đuổi giết!

Hàn Thạc cười nhìn Y Lệ Toa Bạch, tiếp:

- Chỉ có điều đó đã là chuyện quá khứ, hiện tại, ta và người bất đồng, ta là thợ săn, Quang Minh giáo hội sẽ phải làm con mồi! Hắc hắc, tuy đều là địch giáo đồ, nhưng chênh lệch rất lớn ha!

Hàn Thạc vừa dứt lời, “Vù vù vù”, vài bóng người đã xuất hiện, chính là những tế tự của Quang Minh giáo hội, hai Ma đạo sư sử dụng Phiêu Phù thuật đứng giữa không trung, nhìn Y Lệ Toa Bạch nói:

- Hôm nay người trốn không thoát rồi!

“Sột soạt”, tiếng động liên tiếp từ nhẹ đến mạnh tiếp cận, chỉ trong chớp mắt, Quang Minh giáo hội thần điện kỵ sĩ với Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc cầm đầu đã xuất hiện đằng sau hai tế tự, rất nhanh đã bao vây Y Lệ Toa Bạch lại.

Sự chú ý của đoàn người đều tập trung hết vào Y Lệ Toa Bạch, hơn nữa Hàn Thạc vừa khéo đứng quay lưng về phía Bồ Lãng Đặc, thêm nữa Bồ Lãng Đặc cũng tập trung toàn bộ chú ý vào bà già đang xui lơ kia, cho nên cũng không phát giác ra thân ảnh cao lớn kia chính là người đã từng đánh trọng thương lão ba năm trước.

Y Lệ Toa Bạch không thể động đậy, trơ mắt nhìn đám cao thủ của Quang Minh giáo hội vây quanh, trong lòng lo lắng như lửa đốt, đối với việc Hàn Thạc mạnh miệng xem Quang Minh giáo hội như con mèo, bà ta hiển nhiên không tin, bởi vậy vội vàng nói:

- Buông ta ra, ta còn có thể mang người đào tẩu xuống bùn, nếu không chúng ta thật sự chết ở chỗ này!

- Y Lệ Toa Bạch, nhiều năm qua, người giết không ít Quang Minh tín đồ ngoan đạo, chúng ta đuổi giết người hơn bốn năm cũng chưa bao giờ có thể vây được người, ha ha, lúc này đây ta xem người còn muốn trốn như thế nào! - Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc sau khi khôi phục thương thế, thể hiện vẻ bình tĩnh, cười ha ha nhìn Y Lệ Toa Bạch nói, cũng không có khí thế giương cung bạt kiếm.

“Xong rồi, xong rồi, rốt cuộc vẫn bị hủy ở đây”, Y Lệ Toa Bạch liếc xéo Hàn Thạc thấy hắn vẫn đứng yên, mà Quang Minh giáo chúng ngày càng thắt chặt vòng vây, hoàn toàn chặt đứt hi vọng rời đi của họ, trong lòng dâng lên tuyệt vọng cực độ.

-Ồ, Y Lệ Toa Bạch, người hôm nay cổ quái quá ha! Bình thường người không phải chạy trốn nhanh lắm sao, hôm nay người làm sao thế, chẳng lẽ người muốn cùng chúng ta ngạnh kháng? Ha ha, có Bồ Lãng Đặc đại nhân ở đây, người thật sự muốn tìm cái chết! - Tên ma pháp sư mở miệng đầu tiên ung dung nhìn Y Lệ Toa Bạch nói.

-Đừng có nhiều lời, bắt họ đi! - Bồ Lãng Đặc khẽ quát, nhàn nhã bước về hướng Y Lệ Toa Bạch.

Đột nhiên, từ ngoài vòng vây của bọn Bồ Lãng Đặc truyền đến khí tức tử vong nồng nặc, Bồ Lãng Đặc biến sắc, lập tức dậm chân nhìn quanh bốn phía, thành linh phát hiện rất nhiều bất tử sinh vật, mơ hồ đang vây bọn họ lại.

Đến lúc này, Thánh kỵ sĩ mới chú ý đến thân ảnh trước sau vẫn đưa lưng về phía mình, lão nhìn bóng lưng oai vĩ của Hàn Thạc, đột nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc, loại cảm giác quen thuộc khó hiểu này làm Bồ Lãng Đặc bất an mãnh liệt, lão lập tức phát tay ngăn trở đám Quang Minh giáo đồ, trầm giọng nói với Hàn Thạc:

- Vị bằng hữu này, chúng ta hình như đã gặp qua ở đâu rồi!

-Đương nhiên, chúng ta đương nhiên đã gặp nhau, Bồ Lãng Đặc đại nhân! - Hàn Thạc cuối cùng cũng xoay người lại, hai mắt ánh lên tia tàn nhẫn nhìn lão Thánh kỵ sĩ, nhẹ nhàng cười nói.

446. Chương 446:tự Tay Đâm Cừ Nhân

Mặc dù đã qua ba năm, nhưng khi giọng nói của Hàn Thạc vang lên, Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc không cần chờ hắn xoay người lại cũng đã biết kẻ trước sau vẫn đưa lưng về phía mình là ai.

Lần thảm bại chật vật ấy đã lưu lại cho Bồ Lãng Đặc ấn tượng thật sự quá sâu sắc, đối với lão mà nói, trận chiến ấy là kỉ niệm xấu hổ nhất, cả đời khó quên. Trong suốt ba năm qua, sau khi Bồ Lãng Đặc khôi phục thương thế không lúc nào không nhớ đến Hàn Thạc. Hiện tại hắn đứng trước mặt lão, cho dù là Bồ Lãng Đặc luôn bình tĩnh tàn khốc sát hại dị đoan, lúc này sắc mặt cũng đại biến.

- Là người! - Bồ Lãng Đặc quát lên mang theo cừ hận thấu xương, bàn tay phải xiết chặt Hoàng Kim thương, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, như là muốn bẻ gãy nó, có thể thấy hận thù của lão với Hàn Thạc sâu đến mức nào.

Hàn Thạc gạt đầu, nở một nụ cười tà ác, nói:

- Là ta, đã lâu không gặp!

- Bồ Lãng Đặc đại nhân, tiểu tử này là ai? - Tên ma pháp sư nhiều lời từ đầu đến giờ bỗng nghi hoặc, không rõ vì sao vị Thánh kỵ sĩ địa vị cao quý tại Quang Minh giáo hội lại có thể quen một tên tiểu tử rõ ràng là chưa ráo máu đầu thế này.

- Người, các người biết nhau? - Y Lệ Toa Bạch đang nằm vô lực dưới chân Hàn Thạc cũng đồng dạng cực kỳ nghi hoặc, ánh mắt cổ quái nhìn hắc tử ra sát khí mãnh liệt.

- Hắc hắc, đương nhiên!

Hàn Thạc cười quái dị nói, không quay đầu lại, phát tay vỗ lên vai Y Lệ Toa Bạch. Cổ lực lượng đang cầm cố thân thể của mục đột nhiên biến mất không thấy đâu.

- Thần ân chi thể của người có thể hấp thu lực lượng thần thánh trên người bọn chúng. Hắc hắc, thú vị quá, hôm nay tiện nghi cho người rồi, nói không chừng người có thể hấp thu tất cả lực lượng thần thánh trên người một Thánh kỵ sĩ đó, Y Lệ Toa Bạch, người cần phải nắm chặt cơ hội cho tốt nha! - Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào Bồ Lãng Đặc, giọng điệu khác lạ nói với Y Lệ Toa Bạch đang từ từ đứng lên ở phía sau.

Y Lệ Toa Bạch nhìn Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc như lâm đại địch, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, chỉ vào Hàn Thạc kinh hãi hô:

- Người. Người là Vong Linh pháp sư của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sao? Ta có nghe nói về tin tức của người, người là người duy nhất đánh bại Bồ Lãng Đặc, trời ạ, vậy mà lại là người!

Y Lệ Toa Bạch là đại diện đoàn bị Quang Minh giáo hội một mực đuổi giết, nên hiểu rất cặn kẽ một số việc, đối với sự tình của “đồng đạo” bị Quang Minh giáo hội truy sát, mục lại càng nghe ngóng nhiều hơn. Chiến dịch ba năm trước tại thành Áo Sâm là lần thảm bại nặng nề nhất của Quang Minh giáo hội thời gian gần đây, chuyện này dưới sự tác động của người hữu tâm đã truyền tới rất nhiều quốc gia.

Nhất là tin tức Thánh kỵ sĩ, biểu tượng mạnh nhất của Quang Minh giáo hội bị thảm bại lại càng lan truyền nhanh hơn, tựa như ôn dịch của Vong Linh ma pháp vậy. Đối với rất nhiều đại đoàn đã chịu không biết bao nhiêu cực khổ từ Quang Minh giáo hội, tin tức này tựa như một âm thanh thần thánh, chỉ cần là đại đoàn có tên tuổi đều nhớ thật rõ cái tên Bồ Lai Ân.

Đám người Quang Minh giáo hội đang bao vây bên ngoài vừa nghe Y Lệ Toa Bạch nói vậy, rốt cuộc toàn bộ biến sắc, chưa cần Hàn Thạc thể hiện bất cứ động tác gì, ba tên thần điện kỵ sĩ đứng gần nhất trong lòng phát lạnh, đồng thời lui lại mấy bước một cách vô thức, trở lại vòng vây bên ngoài.

- Là hắc, vậy mà là hắc... - Tên ma pháp sư vừa hỏi Bồ Lãng Đặc sợ hãi nhìn Hàn Thạc lảo đảo, giọng nói càng ngày càng thấp, tựa như sợ sẽ làm Hàn Thạc chú ý đến hắc.

- Chuẩn bị động thủ. Không cần quan tâm Y Lệ Toa Bạch, toàn bộ công kích nhắm vào hắc!

Bồ Lãng Đặc khê quát, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, nói:

- Ba năm đã qua, lúc này ta không tin người có thể làm ta bị thương lần nữa!

Vừa dứt lời, trên người Bồ Lãng Đặc đột nhiên tỏa ra khí tức thần thánh khổng lồ, nó dung hợp hoàn mỹ với đấu khí sắc vàng, lão dường như được đúc thành từ vàng ròng, da bắn ra ánh kim quang chói lọi, toát lên vẻ chấn nhiếp, trang nghiêm, uy phong.

Hai mắt Hàn Thạc sáng ngời, từ khí tức cường đại trên người Bồ Lãng Đặc đã phát hiện chỉ sau ba năm ngắn ngủi, thực lực của lão vậy mà đã tăng vọt đến mức này, so sánh với Bồ Lãng Đặc trước đây còn mạnh hơn gấp đôi có thừa. Có vẻ như trong khoảng thời gian này, trên người lão đã xảy ra biến hóa kì lạ nào đó.

- Lần này ta sẽ không làm người bị thương nữa!

Hàn Thạc lạnh lùng nhìn Bồ Lãng Đặc, gần từng tiếng một:

- Mà - ta - sẽ - giết - người!

Lời vừa thốt xong, hắc cười ác độc, đột nhiên tay xuất quyền đánh tới Bồ Lãng Đặc.

Hoàng kim thương trong tay Bồ Lãng Đặc múa lên tăng tăng quang ảnh màu vàng thì quyền phải Hàn Thạc như biến thành chùy, một luồng lực lượng mạnh mẽ hung ác hủy diệt ngưng kết nơi lòng bàn tay, một quyền

vừa xuất ra thì ánh đỏ chói mắt bắn ra từ nắm tay, sau khi ánh sáng lóe lên rồi biến mất, bóng quyền bỗng đứng xuất hiện, nện tới Bồ Lãng Đặc.

Tâm trạng Bồ Lãng Đặc kinh hãi, lão rõ ràng cảm ứng được một quyền này ẩn chứa lực lượng hủy diệt, lực lượng ba năm qua liên diên cuồng dốc hết vào Hoàng kim thương trong tay, cả người lão như biến thành vàng thái dương vàng rực, huy một thương đâm thẳng vào cự quyền đỏ sẫm đang nện tới trên đỉnh đầu. Mơ hồ trong lúc trường thương đâm nhanh ra, thanh âm ngâm xướng một đoạn ca tụng Quang Minh thần vang lên.

Hoàng kim thương thỉnh linh đâm thẳng vào cự quyền đỏ sẫm làm vang lên một tiếng nổ ran đình tai nhức óc, ánh sáng lóa mắt trên đỉnh đầu khiến cho những người đang quan chiến xung quanh tạm thời như bị mù. Sóng năng lượng mãnh liệt bắn loạn ra bốn phía, Y Lệ Toa Bạch và đám Quang Minh giáo chúng đều chật vật vô cùng trốn chạy khắp nơi.

Ngay lúc này, bất tử sinh vật vẫn lẳng lặng vây quanh bên ngoài như nhận được hiệu lệnh, đột nhiên phát động công kích. Mấy Quang Minh giáo đồ không kịp phòng bị lập tức bị chúng bao phủ, trong tiếng kêu thống khổ thảm thiết còn truyền ra âm thanh bất tử sinh vật nhai xương cốt rau rầu mà sồn tóc gáy.

Chỉ có Y Lệ Toa Bạch cũng là đại địch đoán là không bị đám bất tử sinh vật công kích, chỉ có điều mù lảng tai nghe từng tiếng Quang Minh giáo đồ bị chúng nhai sống mà bỗng chốc rừng mình ớn lạnh, kinh hãi nhìn Hàn Thạc, thầm nghĩ hán quả nhiên mới là địch đoán lớn nhất!

Trong tiếng nổ như sét đánh đột nhiên truyền đến tiếng Hàn Thạc cười cuồng dại:

- Bồ Lãng Đặc à Bồ Lãng Đặc, mặc dù thực lực người tăng vọt, cũng phải chết thảm tại đây thôi, hôm nay không có ai cứu được người!

Trong chúng nhân, chỉ có Y Lệ Toa Bạch là thoải mái nhất, Quang Minh giáo đồ bị bất tử sinh vật Hàn Thạc triệu hoán về tầng tầng vây quanh, chúng cũng không công kích mụ. Bởi vậy khi thị giác vừa khôi phục lại, mụ lập tức hướng phía thanh âm Hàn Thạc vọng đến nhìn lại.

Chỉ thấy quanh người Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc bị màn ánh sáng do bóng quyền đỏ sẫm hình thành vây chặt lại. Hàn Thạc vẫn cười sảng sặc xoay tròn cực nhanh quanh lão căn bản không thấy rõ, nhưng bóng quyền không ngừng hiện ra đã nói rõ vấn đề.

Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc không hề có lực hoàn thủ, chỉ có thể tử thủ giữ vững khu vực một tấc!

Thánh kỵ sĩ trông giống như người đúc bằng vàng mặc dù thực lực tăng vọt nhưng dưới những cú trọng kích với tốc độ cao của Hàn Thạc chỉ biết rên rỉ không ngớt, từng dòng máu tươi từ mũi miệng lão chảy xuống, nhiễm đỏ cả áo giáp sắc vàng, nào đâu còn cái khí thế bình tĩnh lúc trước.

Càng khiến Y Lệ Toa Bạch thêm kinh ngạc chính là Hàn Thạc dường như vẫn chưa xuất toàn lực, ngược lại như đang muốn hành hạ giày vò lão!

Bồ Lãng Đặc múa trường thương phòng thủ như điên, bởi vì từng luồng lực lượng trong cơ thể như những con kiến đang cắn xé lão, lực tay càng lúc càng yếu, tốc độ hoa vũ khí cũng càng lúc càng chậm.

“Phành!”

Một quyền xuyên thấu tầng tầng thương ảnh, Hàn Thạc thu quyền lặng yên lui lại, Thánh kỵ sĩ động tác chợt ngưng trệ, sau đó liên tiếp một tràng tiếng xương cốt gãy vỡ “lốp bốp bùm bùm” từ trong cơ thể lão vọng ra. Bồ Lãng Đặc đang đứng đờ ra đột nhiên người nhũn ra rồi ngã xuống.

Dưới ánh mắt chết lặng của Y Lệ Toa Bạch, chỗ đất trước mặt Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc ngã xuống chợt xuất hiện một cương thi chiến sĩ thoát nhìn có vẻ ngu ngốc một cách quỷ dị. Cương thi chiến sĩ này có giáp trụ cổ quái toàn thân màu xám, tầng đất dày với hán cứ như là dòng nước vậy, hán từ trong đó xuất hiện tựa hồ căn bản không gặp bất cứ trở ngại gì.

“Thịch thịch thịch!”

Cương thi chiến sĩ cổ quái này sau khi từ trong lòng đất “nổi” lên liền hung tợn một cước nối tiếp một cước giậm mạnh lên Thánh kỵ sĩ. Thân thể Bồ Lãng Đặc máu tươi không thể khống chế chảy ra lai láng, từng

điểm sinh cơ trên sắc mặt lão dần biến mất.

- Ê, Y Lệ Toa Bạch kia, thừa dịp Bồ Lãng Đặc còn chưa chết hẳn, nhanh hấp thu lực lượng thần thánh trên người lão một chút! - Trong khi Y Lệ Toa Bạch còn đang sững sờ, bên tai vang lên giọng nói khiến mặt mày run rẩy.

- Cho ta, thật cho ta hấp thu hả? - Mụ già Y Lệ Toa Bạch vẫn không dám tin tưởng, nhìn Hàn Thạc xa xa mà run rẩy hỏi.

- Đương nhiên, chỉ có hấp thu lực lượng thần thánh trong cơ thể Thánh kỵ sĩ này thì ngươi mới đủ tư cách làm người hầu của ta! - Hàn Thạc cười nói.

- Người, người hầu? - Y Lệ Toa Bạch ngẩn ngơ, đầu óc nhất thời mờ mịt.

- Ai khiến ngươi tự động đưa tới trước cửa, lại dám chọc ta trước! Nhanh quyết định một chút, hoặc là thần phục ta, hoặc là ta giết ngươi, tự chọn đi! - Hàn Thạc hừ lạnh.

Trầm mặc ba giây, Y Lệ Toa Bạch lập tức nhấc tay bày tỏ thái độ:

- Ta nguyện ý làm người hầu của người!

Lời vừa thốt xong, thừa dịp Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc chưa chết, mụ vội vàng phi đến cạnh lão.

447. Chương 447: gieo Ma Huyết

Đáng thương cho Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc, ba năm khổ tu tưởng rằng có thể báo thù rửa hận, vậy mà kết quả lại đến nông nổi thâm hơn so với lần trước.

Bồ Lãng Đặc nếu không có áo giáp hoàng kim, có lực lượng thần thánh bảo hộ, lại phải chịu nỗi thống khổ từ từ nỗi tiếp như vậy, có lẽ đã không chịu đựng nổi rồi. Dẫu sao người bình thường mà bị Thổ Giáp thi giẫm cho một cước thì khẳng định chết chắc, người nếu đã chết hẳn cũng sẽ không phải hứng chịu thống khổ càng nhiều như thế.

Nhưng bởi vì áo giáp trên người lão chắc chắn, thân thể được đầu khí và lực lượng thần thánh bảo vệ nên cho dù bị Thổ Giáp thi đạp liên tiếp cũng không lập tức chết hẳn, mà thôi thóp phát ra những tiếng đau đớn yếu ớt. Nỗi thống khổ của thân thể và sự uể oải bất lực về tâm linh đồng thời trỗi lên, Bồ Lãng Đặc ngay cả khí lực tự sát cũng không còn.

Ngay lúc này, bà già Y Lệ Toa Bạch trên mặt hẳn đầy nếp nhăn, thần tình hưng phấn xông đến phía lão. Trong ánh mắt sợ hãi của Bồ Lãng Đặc, mụ tựa như một con ác quỷ bỏ nhào về phía lão, mười ngón tay sắc bén đâm thẳng vào cổ lộ ra ngoài áo giáp.

Lực lượng thần thánh mấy năm nay Bồ Lãng Đặc dùng niềm tin ngưỡng thành kính để đổi lấy giờ phút như nước sông vỡ đê chảy ào ạt vào người Y Lệ Toa Bạch về mặt đang dữ tợn lẫn hưng phấn. Mụ già lúc trước bị Hàn Thạc đánh cho miệng phun máu tươi giờ được lực lượng kỳ dị trong cơ thể khôi phục lại rất nhanh.

Từng làn khói xanh mảnh như những con rắn từ thất khiếu Y Lệ Toa Bạch co duỗi không ngừng, hai tròng mắt cũng màu xanh lập lòe thần thái tà ác, bộ dạng dữ tợn như điên như cuồng. Thân thể bất đồng với người thường, như là một cỗ máy tinh vi vận chuyển với tốc độ cao, phân giải hấp thu lực lượng thần thánh trong cơ thể Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc, hóa thành lực lượng cổ quái để mụ có thể trực tiếp sử dụng.

Trong khi Y Lệ Toa Bạch điên cuồng hưng phấn hấp thu lực lượng thần thánh kia thì Hàn Thạc thành linh xuất hiện sau lưng mụ. Thần thức hắn vừa động chợt khóa chặt người mụ lại, bí mật dò xét rõ ràng mỗi một động tác dù là nhỏ nhất của mụ.

Cấu tạo thân thể Y Lệ Toa Bạch so với người bình thường khác một trời một vực, nếu không phải mụ có ngoại mạo của nhân loại, thì chỉ từ khí tức và kết cấu thân thể của mụ mà xét, Hàn Thạc tuyệt sẽ không xem mụ là loài người. Trong cơ thể mụ ngoại trừ xương cốt và gân mạch khác với thường nhân ra còn có năm luồng khí xoáy to bằng nắm tay. Khi Y Lệ Toa Bạch tiêu hóa hấp thu lực lượng thần thánh trên người Bồ Lãng Đặc, năm luồng khí này xoáy rất nhanh, trong cả quá trình có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Chính bởi vì năm luồng khí xoáy này, Y Lệ Toa Bạch mới có thể hấp thu được lực lượng thần thánh, nhưng đối với đầu khí mà Bồ Lăng Đặc khổ tu thì chúng chẳng có tác dụng gì, đối tượng chúng tác dụng dường như chỉ vền vền là lực lượng thần thánh Bồ Lăng Đặc dùng tín ngưỡng thành kính để đối lấy từ Quang Minh thần mà thôi.

Thần ân chi thể có thể tiêu hóa thần lực, Hàn Thạc cho tới bây giờ chưa từng được nghe nói, cũng khó trách dẫn đến sự chú ý khiến cho Quang Minh giáo hội đuổi giết, trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò. Mơ hồ, Hàn Thạc cho rằng Y Lệ Toa Bạch có thể thu nạp lực thần thánh so với thần ân giả thông thường không quá giống nhau, có lẽ trên người mục ẩn dấu bí mật gì thì ngay cả chính mục cũng không hiểu được.

Rất nhanh, lực lượng thần thánh trong cơ thể Thánh kỵ sĩ đã không còn sót lại chút gì. Một cường giả như vậy, mặc dù đã mất nó cũng không lập tức chết hẳn, vẻ mặt như tro tàn, ngây dại đón chờ tử vong tới rước.

Y Lệ Toa Bạch vừa hấp thu sạch lực lượng thần thánh xong liền thỏa mãn cười điên dại, rút hai tay đang nhỏ máu từ cổ Bồ Lăng Đặc ra, khoa tay múa chân nói với Hàn Thạc:

- Cảm ơn. Cảm ơn người!

- Không phải khách khí! - Hàn Thạc cười hắc hắc quái dị, đột nhiên hắn chìa tay phải ra, ngón giữa chợt đâm vào sau ót mục, một giọt máu tươi bỗng mạng đỏ thẫm từ đầu ngón tay chui qua lớp da, nhập thẳng vào huyết quản của Y Lệ Toa Bạch trong tiếng thét chói tai của mục. Giọt máu này là từ Ma Anh của hắn, thuận theo mạch máu sau ót tiến vào đại não của mục.

Tay trái ấn nhẹ lên hậu tâm Y Lệ Toa Bạch, một luồng hấp lực tà ác chợt phóng ra. Từng luồng lực lượng quái dị mà năm luồng khí xoáy Y Lệ Toa Bạch vừa mới tịnh hóa để cho mục có thể sử dụng không chịu sự khống chế của mục vọt về phía hậu tâm, trong chớp mắt liền bị Hàn Thạc hút đi quá nửa.

- Chủ nhân, ta là người hầu trung thành của ngài, xin tha mạng! - Y Lệ Toa Bạch hồn phi phách tán, mục trước giờ đều hấp thu lực lượng trên người Quang Minh giáo đồ để tăng thực lực của mình, nhưng không bao giờ có thể ngờ lực lượng tà ác trong cơ thể mục lại còn có thể bị người khác hấp thu, loại cảm giác đau đớn đáng sợ này khiến mục không kiềm chế được sự hoảng sợ không ngừng trong nội tâm, thất thanh cầu xin tha thứ.

Ngoài dự liệu của Y Lệ Toa Bạch, lời cầu xin tha thứ của mục dường như đã thật sự có tác dụng, sau mấy tiếng thét lạnh lạnh, Hàn Thạc vừa rút đi một bộ phận lực lượng do năm luồng khí xoáy trong cơ thể mục chuyển hóa không ngờ lại thật sự buông tay, không tiếp tục động vào mục nữa.

Rút đầu ngón tay cắm sau ót Y Lệ Toa Bạch ra, Hàn Thạc vỗ vỗ vào ót mục, mỉm cười nói:

- Người và ma thú có thể thông qua khế ước ký kết quan hệ chủ nô, chỉ có điều giữa người và người thì có chút phiền toái, hắc hắc, ngươi nhất định cảm giác được trong óc như có thêm thứ gì đó phải không?

- Dạ... Đúng vậy, chủ nhân, người vừa làm gì ta thế? - Y Lệ Toa Bạch thật sự sợ hãi Hàn Thạc rồi, dị đoan lớn nhất trên đại lục Kỳ Áo này thủ đoạn kỳ dị vô cùng tận, không biết rốt cuộc là người hay là ác ma, căn bản không phải mục ta có thể phản kháng được.

- Thật ra cũng không có gì, nó giống như lực lượng khế ước nào đó, chỉ cần ngươi không phản bội ta, cái thứ trong óc ngươi kia vĩnh viễn sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì với ngươi. Chỉ có điều nếu ngươi có tâm tư phản bội ta, hắc hắc, đầu ngươi sẽ giống như lão! - Hàn Thạc cười tà ác, một cước dẫm nát đầu Thánh kỵ sĩ Bồ Lăng Đặc.

“Roác!”

Như quả dưa hấu bị đập nát, máu tươi phọt ra, óc màu trắng hồng xen kẽ chảy lai láng.

- Chủ nhân, người hầu khiêm nhường nhất của ngài tuyệt sẽ không làm ra chuyện phản bội ngài, ngài nhất định đã thấy lòng trung thành này, ta thề! - Nhìn đầu Thánh kỵ sĩ vỡ nát, Y Lệ Toa Bạch dường như đã thấy thảm trạng của việc mình phản bội, mục không chút hoài nghi tính chân thật trong lời nói của thanh niên tà ác này, liền không nói hai lời quỳ luôn gối trước mặt Hàn Thạc, cúi đầu không ngừng thét lên, căn bản không bận tâm mặt đất nơi mục quỳ xuống lai láng những thứ trắng hồng trong óc Bồ Lăng Đặc.

- Tốt lắm, ta biết ngươi là người thức thời!

Hàn Thạc nói vừa lòng, sau đó dừng một chút, tiếp:

- Người có thể hấp thu lực lượng thần thánh trên người Quang Minh giáo đồ, điều này rất tốt, hắc hắc, chỉ cần người đi theo ta, ta nghĩ lực lượng của người nhất định có thể tiến bộ càng nhanh.

- Chủ nhân đại ân đại đức, lão nô nhất định trọn đời không quên! - Y Lệ Toa Bạch vội vàng thốt.

- Được rồi, đứng lên đi, bên kia còn có mấy giáo đồ chưa chết, người cũng hấp thu rồi tiến chúng đi! - Hàn Thạc ngửa khí nhu hòa, phân phó Y Lệ Toa Bạch.

Không nói hai lời, Y Lệ Toa Bạch như một tia chớp dưới chân Hàn Thạc xẹt ra, từng luồng lực lượng màu xanh quai dị từ trong các lỗ khí phun ra nuốt vào, bắt tay đối phó với đám Quang Minh giáo đồ còn sống.

Nhìn cách Y Lệ Toa Bạch tận tụy với chức trách, Hàn Thạc thầm yên tâm vô cùng, giọt ma huyết hắt để lại trong cơ thể mù khiến chỉ cần mù có ý niệm phản bội, Hàn Thạc có thể biết ngay, phát động nó giết chết Y Lệ Toa Bạch ngay lập tức.

Mặt khác Hàn Thạc có thể trực tiếp hấp thu lực lượng trong cơ thể mù nên tự nhiên cũng vĩnh viễn sẽ không để cho mù có cơ hội vượt qua thực lực hắn, một người hầu ỷ nhờ vả như vậy, còn là thần ân chi thể thú vị, đối với Hàn Thạc mà nói vô cùng hữu dụng. Thổ Giáp thi nhìn đầu Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc nạt nhừ, sững sờ đưa tin cho hắn:

- Cha, lão chết rồi sao?

- Đúng vậy, chết hẳn rồi, nhưng mà linh hồn lão đủ cường đại với ta còn có tác dụng! - Hàn Thạc đáp lời, tâm thần vừa động, Lục ma phong từ sau gáy bay đến, linh hồn Bồ Lãng Đặc chưa tiêu tan mà người bình thường không phát hiện được chợt bị Lục ma phong hút vào.

Lần phản loạn trước ở thành Áo Sâm, Lục ma phong hấp thu quá nhiều lực lượng mặt trái, cho tới bây giờ coi như vẫn đang trong kỳ nghỉ đông, vẫn chưa “giải quyết” chúng hết. Nhưng mà Hàn Thạc thâm hiểu rằng lúc này đối với Lục ma phong là giai đoạn mấu chốt, có thể trở thành một thanh tuyệt thế hung khí hay không thì phải xem nó có phải là có thể sau khi tiêu hóa tất cả lực lượng thì tiến hóa thành hung hồn hay không.

Có lẽ linh hồn cường đại của Bồ Lãng Đặc sau khi tiến vào Lục ma phong có thể trở thành chủ hồn, trợ giúp nó tiến hóa nhanh hơn một bước thành hung hồn.

Sau khi linh hồn Bồ Lãng Đặc bị Lục ma phong hấp thu, nó lại một lần nữa ẩn vào trong cơ thể Hàn Thạc. Hắn chợt chú ý toàn lực vào áo giáp, vũ khí và không gian giới chỉ lão có trong tay, “một Thánh kỵ sĩ của Quang Minh giáo hội trên người nhất định có rất nhiều bảo vật quý giá rồi”, Hàn Thạc thầm nghĩ.

Không chút khách khí, Hàn Thạc vút áo giáp và Hoàng kim thương của Bồ Lãng Đặc vào trong không gian giới chỉ của mình, hai loại trang bị này thuộc về tác phẩm của luyện kim thuật sư cao nhất trong Quang Minh giáo hội, nhất thiết phải có lực lượng thần thánh mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Bên hắn tự nhiên không có người của Quang Minh giáo hội, nhưng mà nếu mang ra bán nhất định có thể kiếm được một món lớn.

Không gian giới chỉ Bồ Lãng Đặc bị lực lượng thần thức của Hàn Thạc mạnh mẽ phá hỏng, bên trong có cất mấy quyển thư tịch rất dày của Quang Minh giáo hội, một số kim tệ rải rác, vài món vũ khí chất lượng kém hơn một bậc, hai ma pháp quyển trục cổ xưa, còn có mấy tờ giấy mỏng màu vàng.

Hàn Thạc đảo qua những thứ này một vòng, đến khi nhìn thấy nội dung ghi trên mấy tờ giấy kia thì sắc mặt đột nhiên đại biến.

448. Chương 448:văn Kiện Bí Mật

Quang Minh điển tịch và kim tệ rải rác trong không gian giới chỉ của Bồ Lãng Đặc tự nhiên là Hàn Thạc không thèm quan tâm, mấy món vũ khí kỵ sĩ trong tay lão chất lượng rõ ràng kém nhiều, chỉ có hai ma pháp quyển trục coi như thú vị, một cái thuộc về Không gian hệ có tác dụng bỏ trốn, cái kia thuộc Thổ hệ cùng loại như Đại địa khai giáp, tất cả đều để bảo vệ tính mạng.

Đáng tiếc là Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc trong khi giao chiến với Hàn Thạc đã trúng một loạt công kích của hắn, căn bản không còn lực hoàn thủ. Hàn Thạc vây bắt áp sát, cho lão ăn một trận đòn đau đớn, căn bản không cho Bồ Lãng Đặc cơ hội sử dụng ma pháp quyền trục, trực tiếp đánh cho lão xương cốt toàn thân vỡ nát mới buông tay.

Hai ma pháp quyền trục tự nhiên là tiện nghi cho Hàn Thạc rồi, mặc dù trân quý nhưng hắn cũng không quá ngạc nhiên, cái thực sự khiến cho sắc mặt hắn đại biến lại là nội dung trên mấy tờ giấy mỏng màu vàng còn lại.

Quang Minh giáo hội được xưng là giáo hội từ bi nhất đại lục, hóa ra ngấm ngầm có một số thủ đoạn không muốn cho người khác biết. Từ tờ giấy màu vàng này, Hàn Thạc mới biết được tại sao Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc có thể trong khoảng thời gian ba năm ngắn ngủi mà thực lực tăng vọt, té ra nguyên nhân bởi vì lợi dụng nghi thức chúc phúc của Quang Minh giáo hội.

Là tổ chức tông giáo có lực ảnh hưởng nhất trên đại lục, Quang Minh giáo hội coi trọng nhất là hai dạng, một là càng ngày càng có nhiều người thành kính tín ngưỡng Quang Minh thần, hai là tín đồ có linh hồn trong sạch hiển tế vô tư cho Quang Minh thần. Từ phần văn kiện này mà Hàn Thạc biết kẻ hiển tế linh hồn trong sạch cho Quang Minh thần thì kẻ đó có thể thu được càng nhiều thần lực.

Chỉ có điều người có linh hồn trong sạch đều không phải là giáo đồ của Quang Minh giáo hội. Mặc dù là giáo đồ của Quang Minh giáo hội dưới tình huống dâng hiến linh hồn liền có ý nghĩa tử vong cũng sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, không nhất định sẽ nguyện ý buông bỏ hết thảy giao ra linh hồn. Vào lúc này, Quang Minh giáo hội sẽ dùng một số thủ đoạn cường bách.

Loài người có linh hồn vô cùng trong sạch chiếm tỷ lệ cực nhỏ, ba năm qua thương thế của Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc có thể khôi phục toàn bộ, đồng thời thực lực còn tăng vọt, đó là do đã giao ra tám mươi bảy người có linh hồn trong sạch.

Tám mươi bảy người có linh hồn trong sạch này đều do Quang Minh giáo hội lợi dụng các loại phương pháp, thủ đoạn bí mật không vẽ vang gì từ các quốc gia bắt đi. Tờ giấy màu vàng này là đơn thỉnh cầu của Bồ Lãng Đặc với Quang Minh giáo hội cử hành nghi thức hiến tế, trên đó còn có ký tên của một nhóm quan chức Quang Minh giáo hội tự tay đề, trong đó có cả Giáo hoàng đương nhiệm.

- Chả trách Bồ Lãng Đặc có thể có được thực lực cường đại nhanh như vậy! Như vậy xem ra Quang Minh giáo hội cũng chẳng tốt hơn Thiên Tai giáo hội ở điểm nào. Dưới đủ loại tuyên dương tốt đẹp quang minh chính đại ấy lại ngấm ngầm làm những việc xấu xa sợ là không ít hơn so với Thiên Tai giáo hội. - Hàn Thạc nhìn văn kiện trong tay, lẩm bẩm.

Thực lực tiến nhanh nên Bồ Lãng Đặc nhất định cho rằng không ai có thể giết chết được lão, do đó văn kiện mới để trong không gian giới chỉ, nào ai biết lại lạc vào tay Hàn Thạc. Hàn Thạc hiểu được một phần văn kiện có quá nửa quan chức cao cấp của Quang Minh giáo hội ký tên vào này nếu đem phơi bày ra ánh sáng sẽ có ý nghĩa gì.

Kinh ngạc trước cái loại phương pháp kỳ lạ của giáo đồ Quang Minh giáo hội giành lấy lực lượng thần thánh thì đồng thời, Hàn Thạc cũng có một loại cảm giác cực kỳ sáng khoái khi nắm được đằng chuỗi.

- Hắc hắc. Ta nghĩ người của Thiên Tai giáo hội nhất định sẽ vô cùng hứng thú với văn kiện này, thông qua cách làm của Quang Minh giáo hội nói cho mọi người cùng biết! - Hàn Thạc cười lạnh lẩm bẩm.

- Chủ nhân, đám người Quang Minh giáo hội còn lại đã chết hết rồi! - Về mặt Y Lệ Toa Bạch hưng phấn. Năm luồng khí xoáy trong cơ thể chuyển động với tốc độ cao, từng luồng lực lượng phong phú tiến vào thân thể hom hem khô đét của bà ta.

Hàn Thạc cẩn thận đưa tay thu mấy tờ giấy mỏng màu vàng kia lại, lúc này mới chú ý tới chung quanh, y như Y Lệ Toa Bạch đã nói, không còn một Quang hệ Đại ma đạo sư nào còn sống trong nhóm Quang Minh giáo đồ này, dưới sự tấn công của vô số bất tử sinh vật đã chết hết.

Hàn Thạc hơi nheo mắt lại, thần thức chuyển một vòng trên người Y Lệ Toa Bạch, đại khái phán đoán bà ta đang hấp thu lực lượng thần thánh, điều này có thể làm cho thực lực bà ta đề cao khoảng hai lần. Chỉ

có điều Y Lệ Toa Bạch mặc dù đã hấp thu lực lượng thần thánh của Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc, sau khi trải qua chuyển hóa cũng còn xa mới có thể đạt tới thực lực như của đối phương.

Một mặt là bởi vì sự cường đại của Bồ Lãng Đặc cũng không hoàn toàn nhờ vào lực lượng thần thánh. Đầu khí của lão vẫn chiếm vị trí chủ yếu nhất, Y Lệ Toa Bạch cho dù hấp thu toàn bộ, tự nhiên cũng khó có thể đạt tới như lão. Mặt khác là sau khi thông qua chuyển hóa, Y Lệ Toa Bạch chính thức sử dụng được cũng chỉ vền vẹn một bộ phận mà thôi. Dầu sao Y Lệ Toa Bạch cũng không phải là tín đồ của Quang Minh thần, căn bản bà ta không thể sử dụng lực lượng thần thánh, điều này giống như sắt khí khổng lồ sau khi Hàn Thạc đã hấp thu vẫn phải lọc đi cặn bã, chính thức có thể để mình sử dụng được vĩnh viễn là một bộ phận nhỏ thuần khiết nhất.

Y Lệ Toa Bạch sau khi hấp thu toàn bộ lực lượng thần thánh, thực lực đại khái chỉ có thể miễn cưỡng đạt tới cấp độ Kiếm thánh, đối với Hàn Thạc bây giờ mà nói không cần thông qua khổng chế ma huyết trong cơ thể bà ta thì bà ta cũng chẳng gây được uy hiếp gì. Cho nên hần quan sát kỹ Y Lệ Toa Bạch một lúc rồi gật đầu nói:

- Rất tốt, người làm không tệ, ồ, đúng rồi, trong cơ thể người có lực lượng thần thánh, có cần phải tìm một địa phương an tĩnh để tiêu hóa không?

- Đa tạ chủ nhân quan tâm, thân thể ta sẽ dần dần chuyển hóa lực lượng này, không cần ta phải cố sức tiêu hóa. - Y Lệ Toa Bạch lập tức trả lời.

Hàn Thạc gật gật đầu, không tiếp tục nói nữa, ánh mắt chuyển sang một phương hướng khác.

Trong chốc lát, Tắc Tây Lị Á dẫn đầu một nhóm thành viên Âm Mạc do Tạp Lô dẫn đường đã rất nhanh đi tới. Lúc này, đại quân bắt tử do Hàn Thạc triệu hoán đã biến mất hoàn toàn, chung quanh hần và Y Lệ Toa Bạch chỉ còn lại mấy chục cỗ thi thể Quang Minh giáo đồ.

Tử trạng của đám Quang Minh giáo đồ này cực thảm, đầu Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc nát bét sau cái giẫm của Hàn Thạc, xương cốt và nhục thân cũng biến thành bánh thịt vụn. Đám giáo đồ bị bắt tử sinh vật gặm nhấm càn quét chết không toàn thây vô cùng thê thảm, mùi máu tươi nồng nặc vẫn quanh quẩn đâu đây.

Đoàn người Tắc Tây Lị Á sau khi tới chỉ có liếc nhìn thảm trạng này cũng cảm thấy khó mà chịu nổi, được cái các thành viên này cũng xem như nhân vật tâm chí kiên định, cũng không làm ra chuyện mất mặt gì trước mặt Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân, chuyện này là thế nào? - Tắc Tây Lị Á cau mày, cẩn thận né qua những vết máu trên mặt đất, đi tới chỗ Hàn Thạc dò hỏi.

- Bọn chúng chính là mục đích ta tới đây lần này, à, Bồ Lãng Đặc đã chết, xem ra chuyện của ta đã giải quyết xong!

Hàn Thạc mỉm cười nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, trầm nghĩ:

“Có khi nên đi tìm Ốc Úc Phu, đem những thú thú vị này giao cho lão.”

Là tổ chức tà ác thế lực bao trùm cả đại lục, Thiên Tai giáo hội làm loại chuyện này ổn thỏa hơn hết, huống chi bọn họ là tử địch với Quang Minh, mỗi một cơ hội có thể đả kích đối thủ bọn họ đều sẽ không buông tha. Văn kiện trong tay Hàn Thạc có Quang Minh giáo hội kể cả lãnh tụ tối cao Giáo hoàng tự tay ký tên, một khi do Thiên Tai giáo hội phơi bày ra ánh sáng, đối với hình tượng Quang Minh giáo hội có thể gây nên bao nhiêu tác dụng tiêu cực, cái này đã khiến cho hần không thể chờ đợi được nữa.

- Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc đã chết? - Tắc Tây Lị Á há hốc miệng, ngậy ngốc nhìn Hàn Thạc, xem chừng hiển nhiên có phần không tin nổi.

- Ủ, chết dưới cước của ta, cỗ thi thể không đầu kia chính là lão! - Hàn Thạc chỉ chỉ vào Bồ Lãng Đặc phía dưới chân tử trạng khá khó coi, máu tươi vẫn còn ẩm, ung dung nói với Tắc Tây Lị Á.

Tắc Tây Lị Á thừ người ra, ngậy ngốc đứng đó nhìn, không nói nên lời.

- Bồ Lai Ân đại nhân, này, lão bà này là sao? - Tạp Lô bị Y Lệ Toa Bạch suýt nữa giết chết, chỉ vào bà ta vẻ mặt cung kính đứng phía sau Hàn Thạc, dò hỏi.

- À, bà ta trước đó đã bị ta giáo huấn, từ nay về sau chính là người hầu của ta!

Hàn Thạc thuận miệng trả lời, dừng một chút, mới nói với Tắc Tây Lị Á:

- Nếu không có việc gì, chúng ta tách ra ở đây thôi!

Đối với sự quái dị ở sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia, Hàn Thạc không chút hứng thú.

- Cái này... Cái...kia... - Tắc Tây Lị Á thấy Hàn Thạc muốn rời đi, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, ngập ngừng muốn giữ hân lại nhưng không tìm được lý do.

“Ầm ầm oành”

Một loạt tiếng núi sụp đổ đột nhiên từ sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia vọng lại, phương viên mười dặm như bị động đất gây chấn động.

Hàn Thạc vốn định rời đi, nhưng mây đột nhiên phát hiện từng đoàn ma thú liều mạng chạy từ trong hẻm núi ra, trong số những ma thú này thậm chí có mấy siêu giai ma thú cường đại tồn tại.

- Sao lại thế này, chuyện này là sao chứ? - Tắc Tây Lị Á phương nhan đại biến, giật mình dỗi nhìn về phương hướng tiếng động phát ra, lập tức hô lên.

- Là từ sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia vọng ra, bên trong nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi. - Táp Lôi vội vàng reo lên.

- Đi xem xem thế nào! - Hàn Thạc cũng nổi lòng hiếu kỳ, không đòi đi nữa, đề nghị với Tắc Tây Lị Á.

- Cảm ơn!

Tắc Tây Lị Á nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói lời biết ơn.

- Không phải khách khí! Hàn Thạc tùy tiện đáp rồi quay sang Y Lệ Toa Bạch phân phó:

- Đi theo ta!

- Dạ biết, chủ nhân! - Y Lệ Toa Bạch cung kính trả lời.

449. Chương 449:xông Vào Một Mình

Hàn Thạc và đoàn người Y Lệ Toa Bạch, Tắc Tây Lị Á đều cảm thấy rất hứng thú đối với việc ở sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia đã xảy ra cái gì, cũng rất hiếu kỳ, ngay cả hân vốn luôn không để ý đến những chuyện vặt vãnh cũng quyết định đi vào đó thăm dò kết quả.

Chuyện vừa quyết định xong, Hàn Thạc lập tức dẫn dắt mười mấy người nhanh chóng tiến sâu vào trong hẻm núi.

Vừa mới đi được có nửa giờ, mấy con Hạt vĩ sư cầm đầu hung mãnh xen lẫn với đàn ma thú năm sáu trăm con đủ các chủng loại đang cấp bách vọt tới phía này.

Đàn ma thú phía sau cùng gồm các cấp bốn năm tương đối yếu, phía trước nhất lại là mười mấy Hạt vĩ sư cầm đầu gần trăm ma thú cấp cao, so với đàn ma thú vừa công kích nhóm Tắc Tây Lị Á trước đó vô luận là số lượng hay là chất lượng đều vượt xa.

Tắc Tây Lị Á chợt biến sắc mặt, lập tức hạ lệnh cho thuộc hạ nhanh chóng phòng ngự, e sợ đàn ma thú này giằng xéo bọn họ thành bánh thịt.

- Không phải chuẩn bị đâu, đàn ma thú này xem chừng chủ yếu là chạy trốn chết, hân sẽ không công kích chúng ta! - Hàn Thạc tỉnh táo quát nhẹ, hân thông qua Huyền ma có thể quan sát được rất xa, hai ba con trong số đó đã nhanh chóng bay tới chỗ sâu trong hẻm núi, phát hiện dọc theo đường đi ngoại trừ bọn họ ra, còn có vài đoàn đội mạo hiểm giả, chỉ có điều ma thú chạy vội trên đường, cũng không giống như trước đó bất chấp tất cả tấn công loài người.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Tắc Tây Lị Á do dự một chút, nói:

- Thế chúng ta tụ lại một chỗ, tránh đàn ma thú đang xông thẳng tới đây!

Cô nàng vừa hô xong, nhóm người Âm Mạc vội vàng rút về phía cô nàng. Y Lệ Toa Bạch đối với lời Tắc Tây Lị Á như diều gặp gió, chỉ bám chặt phía sau Hàn Thạc.

Đại diện đoàn mà Quang Minh giáo hội nhận định này rất nhanh đã phát hiện thực lực Tắc Tây Lị Á cũng không phải đặc biệt cường đại. Mặc dù cộng thêm mười hai thủ hạ các chức nghiệp, bà ta cũng không cho rằng bọn họ có thể mang lại trợ giúp gì cho mình. Sau khi đã kiến thức thực lực kinh khủng của Hàn Thạc, tiểu đại diện Y Lệ Toa Bạch đã sớm xem đại diện kia trở thành đối tượng có thể mang lại an toàn cho bà ta.

Nhóm Tắc Tây Lị Á rất nhanh đã phát hiện Hàn Thạc không nói sai. Đám ma thú trực chỉ tới khu vực này rõ ràng đã phát hiện ra tung tích của bọn họ, nhưng so với lần bạo loạn tiền công trước đó lại bất đồng. Đàn ma thú này số lượng nhiều hơn, thực lực cũng mạnh hơn, nhưng căn bản giống như không phát hiện ra bọn họ, tốc độ không giảm chút nào, vọt qua bên cạnh họ.

- Ô. Thế này là sao? - Như đang lâm bầm, nhưng ánh mắt Tắc Tây Lị Á lại nhìn Hàn Thạc, những lời hần nói trước đó đều là sự thật khiến cho cô nàng cho rằng hần dường như đã biết được điều gì đó.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Ta cũng không rõ lắm, đi vào sâu xem xem!

Vừa nói xong, cũng không quản đàn ma thú đang phi trên đường, hần đi đầu tiến tới trước. Y Lệ Toa Bạch vừa thấy Hàn Thạc nhích người, cũng nhanh chóng đuổi kịp hần, như sợ tụt lại phía sau vậy.

- Đi! - Tắc Tây Lị Á quát nhẹ. Nhóm thuộc hạ vội vàng bám theo. Trên đường đi, càng ngày càng có nhiều ma thú từ hẻm núi Tháp Lạp Gia chạy vội ra, trong đó thậm chí có cả mấy siêu giai ma thú thực lực đáng sợ. Y như nhóm đầu tiên, chúng nó nhìn thấy đám người Hàn Thạc rồi cuộc cũng không lãng phí thời gian công kích, chỉ lo vội đầu chạy miết, như là phía sau có tai nạn đáng sợ biết bao nhiêu.

Đột nhiên, Hàn Thạc chợt dừng phát lại, hần cảm thấy ba con Huyền ma xâm nhập trước hết vào sâu bên trong bị một luồng lực lượng kỳ dị như thuộc về kết giới ngăn lại. Chúng dừng cứng ở đó, không cách nào tiến tiếp được.

- Dừng lại đã! - Hàn Thạc quát nhẹ. Y Lệ Toa Bạch cùng nhóm Tắc Tây Lị Á bị chấn động, vội vàng ổn định lại đội hình bên cạnh hần.

- Sao vậy chủ nhân? - Y Lệ Toa Bạch lập tức hỏi.

Hàn Thạc nhíu chặt mày, thần thức cường đại đột nhiên triển khai ra bốn phương tám hướng, lấy hần làm trung tâm, không khí giống như những đợt sóng gợn trong nước, tất cả sinh vật chậm rãi nhập vào trong.

Lúc thần thức tới được khu vực ba Huyền ma bị ngăn lại phía ngoài, hần vận khởi ma công, thần thức chuyển thành hình thái lực lượng không thể cảm giác được, dễ dàng chui vào được khu vực kia, tiếp tục xâm nhập vào sâu.

Trong khu vực đó, các loại nguyên tố tràn ngập trong trời đất toàn bộ biến mất một cách quỷ dị, quang, hỏa, thủy, phong v.v. không chút cảm giác được, đến ngay cả không khí cũng không biết đã đi tới nơi nào, địa phương đó như là một khu vực chân không, làm cho người ta thấy đáng sợ, ghê rợn.

Thần thức tiếp tục tiến tiếp, đột nhiên cảm ứng được vài cỗ khí tức khổng lồ, chúng cường đại đến nỗi có thể sánh được với Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây Hàn Thạc đã gặp lúc trước, gây cho hần sự uy hiếp sâu sắc.

Cả kinh, thần thức Hàn Thạc không hề tiếp tục xâm nhập nữa, đột nhiên rút mạnh như thủy triều, tức thì trở lại nói với Tắc Tây Lị Á:

- Xem bộ lần này các người phải bỏ qua việc xâm nhập vào trong thăm dò tiếp rồi!

- Tại sao? - Tắc Tây Lị Á vừa nghe Hàn Thạc nói vậy, trong lòng thấp thỏm bất an, cấp tốc hỏi.

- Ta cảm ứng được ở sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia có chuyện quái dị đã xảy ra. Hơn nữa bên trong có một số tồn tại thực lực cực kỳ đáng sợ, ồm, loại cường giả như Thánh kỵ sĩ Bồ Lãng Đặc mà đi vào cũng chết chắc. Nếu các người không muốn chết, ta khuyên các người giống như đàn ma thú kia, lập tức rút lui khỏi nơi này. - Hàn Thạc nói thẳng.

Khí tức cường đại ở sâu trong Tháp Lạp Gia không phải chỉ có một, nếu chỉ vền vền có một luồng, hẳn còn dám dẫn bọn họ tiếp tục xâm nhập. Chỉ có điều loại tồn tại này đến mấy loại, khiến cho hẳn chỉ có thể bảo trụ an nguy cho mình, nhất định không thể chú ý tới bọn họ được.

- Người nói bên trong còn có người vô cùng cường đại? - Tắc Tây Lị Á kinh hãi, hỏi lại.

- Ta không dám khẳng định có phải là loài người không, thế nhưng sự đáng sợ của những khí tức đó các người không thể ứng phó được!

Hàn Thạc đáp lời, liếc sang Y Lệ Toa Bạch ra lệnh:

- Người về thành Tháp Lí Khắc trước đi, ta đi xem một chuyến rồi sẽ tìm người, chỉ cần người ở đó ta nhất định sẽ tìm được, hừ, nếu người không ở đó, vậy chờ chết đi là vừa!

- Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ chờ ngài về! - Y Lệ Toa Bạch vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, lạnh cả mình cung kính trả lời. Nói xong, bà ta không dừng lại, cũng không liếc nhìn nhóm Tắc Tây Lị Á, rời đi luôn.

Y Lệ Toa Bạch vừa đi, Hàn Thạc liếc sang Tắc Tây Lị Á, cuối cùng nói:

- Lời nên nói ta đã nói, nghe hay không là do người, bắt quá các người nếu muốn tiến tiếp, ta nghĩ tuyệt đối không còn đường sống!

Vừa nói xong, không đợi Tắc Tây Lị Á nói thêm gì, Hàn Thạc chợt hóa thành một luồng điện quang màu đen, biến mất không thấy nơi phương hướng hẻm núi Tháp Lạp Gia.

- Ê, có thể dẫn chúng ta vào xem được không! - Ngay khi cái bóng Hàn Thạc vừa biến mất, Tắc Tây Lị Á mới hô to, nhưng mà hiển nhiên hẳn đã không còn nghe thấy.

- Đại nhân, làm sao bây giờ? - Tập Lô nhìn càng nhiều ma thú từ sâu trong hẻm núi lao ra, trong đó có cả một con cự long màu bạc dài đến mười mấy mét, điều này đã khiến hẳn lòng sinh sợ hãi, thâm hiểu được đến cả loại siêu giai ma thú này cũng muốn chạy trốn, vậy hung hiểm trong đó đáng sợ đến thế nào.

- Đại nhân, không bằng chúng ta cũng trở về đi, Bồ Lai Ân nhất định sẽ không gạt chúng ta! - Đạo tặc đối với nguy hiểm có cảm ứng bản năng, mặc dù hẳn không thể giống như Hàn Thạc cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại cường đại ở sâu trong hẻm núi, nhưng trong lòng lại có chút áp lực khó chịu, với kinh nghiệm mạo hiểm nhiều năm mà xét, loại cảm giác này nói rằng có sự hung hiểm đâu đây mà hẳn không thể ngăn cản được.

Đạo tặc vừa mở miệng, Tắc Tây Lị Á đã là đồng bọn bao lâu nay rốt cục quay đầu lại nhìn mấy người, cuối cùng ánh mắt đọng lại trên người đạo tặc, trịnh trọng hỏi:

- Người có phải cảm giác được điểm gì không, ta biết, nhiều năm đã qua, cảm giác của người luôn luôn chuẩn xác!

- Đúng vậy đại nhân, ở đó có hung hiểm rất lớn, thực lực chúng ta không thích hợp tiến vào! - Đạo tặc vội vàng trả lời.

- Tốt lắm, chúng ta lập tức lui lại! - Tắc Tây Lị Á bằng vào kinh nghiệm nhiều năm hành động chung cùng đạo tặc, cuối cùng sáng suốt hạ quyết định, xoay người định dựa theo đường cũ quay lại thành Tháp Lí Khắc.

- Xin hỏi, người trẻ tuổi vừa mới rời khỏi chỗ này là ai vậy? - Đột nhiên một thanh niên tuyệt mỹ cực kỳ yêu dị, giống như loài quỷ mị xuất hiện tại vị trí Hàn Thạc vốn vừa đứng. Người trẻ tuổi tuấn mỹ này tóc màu xám bạc, trường bào đơn giản cũng là màu xám bạc, mép trường bào có thêu từng đóa hoa bách hợp lớn, hai tay hẳn trắng trợn, chân không chạm đất, cười mỉm nhìn nhóm Tắc Tây Lị Á hỏi.

- Người, người là ai? - Táp Lôi sợ giật thót mình, bởi vì người tuổi trẻ này xuất hiện thật sự quá quý dị, căn bản không biết hắn tới như thế nào, dường như Hàn Thạc vừa đi thì hắn liền xuất hiện.

- Không quen.

Tắc Tây Lị Á chỉ vừa nhìn thấy người tuổi trẻ này, đuôi lông mày hơi nhíu lại, đáp rõ ràng rồi sau đó vội vàng hạ lệnh cho đám Táp Lôi:

- Đi, chúng ta lập tức rời khỏi đây.

Vừa nói xong, thần sắc Tắc Tây Lị Á có phần hoảng loạn, lập tức cất bước. Bọn Táp Lôi cảm thấy Tắc Tây Lị Á tựa hồ hơi khác thường, chỉ có điều làm thuộc hạ không nên hỏi nhiều, cũng không lý gì đến người kia, lập tức bám theo phía sau thủ lĩnh mình.

- Thật là mấy đứa nhỏ không biết lễ phép, người tuổi trẻ bây giờ không biết tôn kính lão nhân chút nào mà!
- Người thanh niên yêu dị bất đắc dĩ thở dài, như là cảm thán thời đời đen bạc, sau đó thuận theo phương hướng Hàn Thạc tiến vào sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia biến mất như loài quỷ mị.

- Đại nhân, người kia là ai? Ta cảm thấy ngài hình như biết hắn? - Chạy được một quãng xa, đến khi tốc độ Tắc Tây Lị Á thoáng chậm lại, đạo tặc cơ trí mới hỏi.

- Lão chính là thủ hộ thần hiện giờ của bảy đại công quốc, nguyên là quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ! - Tắc Tây Lị Á cười khổ trả lời.

450. Chương 450:muời Hai Quả Cầu

Không có đám Tắc Tây Lị Á gây phiền toái, Hàn Thạc gióng ruổi trên đường vào sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia, giữa đường ma thú lũ lượt càng lúc càng nhiều, trong đó ma thú cấp cao cũng có thể thấy khắp nơi.

Nhưng khi hắn đến được khu vực mà Huyền ma dừng lại, lại chẳng thấy một con ma thú nào. Khu vực này không hề cảm ứng được bất cứ loại nguyên tố ma pháp nào, còn lộ ra mùi vị quý dị chết chóc khiến kẻ khác có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Đánh giá tình huống chung quanh một chút, Hàn Thạc thấy ngoại trừ hàng ngàn hàng vạn dấu chân ma thú ra, cũng không có nhiều tin tức hữu dụng lắm. Mấy luồng khí tức cường đại thần thức cảm ứng được lúc trước khiến cho hắn hiểu được người bên trong có thực lực có thể uy hiếp được tính mạng hắn.

Chỉ có điều bên người không bị trói buộc, Hàn Thạc tin tưởng bằng vào thực lực hiện giờ, mặc dù không thể đủ đối phó với người bên trong, nhưng chỉ cần không bị người hình thành thế hợp công, muốn trở ra hẳn không phải vấn đề quá lớn. Chính vì có sự tự tin này, hắn mới dám một thân một mình xâm nhập.

Không dừng lại phía ngoài lâu, loại lực lượng kỳ dị có thể ngăn Huyền ma lại bên ngoài đối với cấp bậc cao thủ như Hàn Thạc cũng không có tác dụng quá lớn, thân thể nhoáng lên, hắn như ở thể lỏng đã xuyên qua lớp phòng ngự, ung dung tiến vào, dựa theo thần thức cảm ứng tiếp tục xâm nhập vào sâu.

Hàn Thạc vừa mới tiến vào không bao lâu, quốc sư Tư Tháp Tác Mỗ của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng cũng đã tới chỗ hắn đã đứng. Lão yêu này trên đường cứ thăm thì, không biết lắm lắm những quý gì, đến khi tới chỗ Hàn Thạc vừa mới đứng đó thì mới thôi. “Ồ” nhẹ, lão yêu rõ ràng đã nhận ra lực lượng ngăn trở người bình thường, phát phát tay, tay trái xinh xắn nhẹ nhàng đặt giữa hư không như là đẩy một cánh cửa vô hình sang một bên, chợt thân thể như loài quỷ mị phiêu hốt tiến vào, nháy mắt không thấy tung tích đâu.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ mới rời đi không lâu, lại một ông già loắt choắt hai bên lông mày trắng dài tới cổ tới, khu vực kia bị lão giống như một tia chớp lợi kiếm đâm xuyên qua tầng phòng ngự vô hình, tùy ý cho lão xông vào.

Ngay sau đó, một phu nhân đoan trang quý phái khoan thai với thân thể bị tầng tầng hơi nước như mưa phùn bao bọc xuất hiện, cũng ung dung xuyên qua lớp phòng ngự tiến vào.

Sau khi bốn người này nối tiếp nhau xâm nhập vào khu vực cổ quái kia, tiếp đó lại có mấy đoàn đội mạo hiểm giả và một số cao thủ tự cho rằng thực lực không kém cũng tới. Bọn họ đối với tình huống bên trong tương tự cũng vô cùng hiếu kỳ, song lại bị lớp phòng ngự kỳ diệu kia chặn cứng lại, mặc cho bọn họ cố gắng như thế nào cũng không phá được nó, chỉ có thể lực bất tòng tâm chịu chết.

Hàn Thạc tiến vào trước tiên cẩn thận ẩn giấu khí tức toàn thân, thần thức khổng lồ đang triển khai ra chuyển biến thành nội liễm, cũng không xộc thẳng một mạch như lúc trước, mà đầu tiên bao bọc lên người mình, sau đó lợi dụng bóng râm một số đại thụ che trời làm chỗ ẩn náu, từ tốn xâm nhập vào.

Đây là một không gian không có lực lượng nguyên tố tồn tại, ngay cả dưỡng khí cũng rất loãng. Sử dụng lực khổng lồ chế tuyệt diệu đối với thân thể, hần bé lỗ chân lông toàn thân lại, nhịp tim cùng hô hấp đồng thời đình chỉ, Ma nguyên lực từ từ lưu chuyển vòng quanh Ma Anh, cứ như vậy trừ phi tận mắt thấy Hàn Thạc, nếu không cho dù là người có thực lực cao cường cũng đừng mơ tưởng bằng vào cảm giác kinh người phát hiện ra sự tồn tại của hần.

Trên đường tới đâu cũng thấy tàn chi của ma thú. Máu tươi ma thú đủ các sắc thái chảy tràn khắp nơi. Xét những tàn chi này thì thấy đều là ma thú từ cấp hai trở lên, đến siêu giai ma thú giống như cự long cũng có thể tùy tiện thấy được.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc cũng hiểu được đám ma thú chết thảm này chính là số ma thú chạy trốn điên cuồng ở sâu trong hẻm núi Tháp Lạp Gia ra. Nhưng chúng vẫn luôn ẩn cư ở đó, tuyệt không có khả năng bất chấp tất cả chạy đến chỗ này.

Bên trong rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Hàn Thạc càng thêm tò mò.

Nương theo những bụi cây đại thụ thiên nhiên làm vật chắn, sau khi hần từ từ tiến tới được mười mấy phút, rốt cục đã xâm nhập được vào sâu. Tiếp đó là một cái hồ lớn trong vắt đập vào mắt hần.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, không dậy lên những đợt sóng nào. Song chung quanh hồ nước màu xanh lam ấy trải đầy thi thể của siêu giai ma thú, tử trạng của chúng cực thảm, cơ hồ không có cỗ thi thể nào nguyên lành cả.

Giữa hồ yên lặng trong veo, màu nước xanh lam như là một khối bảo thạch màu lam cực lớn bằng phẳng, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi phát ra sắc màu óng ánh. Song sự mỹ lệ ấy lại tồn tại đồng thời với rất nhiều thi thể siêu giai ma thú làm cho người ta cảm thấy cực kỳ đột ngột, không hài hòa, giả tạo.

Hàn Thạc ẩn thân trên một cây đại thụ cành lá sum xuê, hai mắt hơi nheo lại, từ trên cao dõi xuống hồ ở phía xa.

Ở trung tâm hồ có một đảo nhỏ bằng phẳng, trên đó là rất nhiều sinh vật người đứng dày đặc mà Hàn Thạc cho tới bây giờ chưa từng gặp. Về mặt của bọn họ đều trang nghiêm, hướng về một kiến trúc nhô cao trông giống như một loại tế đàn ở giữa đảo quỳ lạy.

Nếu không phải da bọn họ màu xanh nhạt, nếu không phải mỗi người bọn họ đều có một cái đuôi như một con măng xà, nếu không phải từ trán đến sau gáy mọc sừng nhọn, Hàn Thạc có lẽ đã cho rằng bọn họ là loài người.

Song có ba đặc thù này, hần vô luận như thế nào cũng không xem bọn họ là loài người. Những sinh vật người này trong miệng truyền đến những thanh âm cổ quái “vo vo” như sâu đục, hướng về tế đàn kia khầu bái.

Tế đàn nhọn nhọn này có phân tương tự như ma pháp tháp mà ma pháp sư thường dùng, trên tế đàn đặt đầy tim ma thú có mùi xộc vào mũi, còn có tinh hạch ma thú trơn bóng sáng loáng. Bốn sinh vật người từ trán ra sau gáy mọc một hàng năm cái sừng nhọn như là thủ lĩnh chia làm ra bốn phương tế đàn, vừa dùng cái loại ngôn ngữ cổ quái “vo vo” như sâu đục nói cái gì đó, vừa quăng mấy trăm trái tim và tinh hạch ma thú vào một cái mồm lớn không đầu đầy chất nhầy phát buồn nôn.

Bốn sinh vật người này chính là cường giả mà Hàn Thạc đã cảm ứng được trước đó. Sau khi khoảng cách tiếp xúc gần lại, thần thức hần mặc dù không cần triển khai dò xét, cũng có thể cảm ứng khí tức đáng sợ trên người họ. Sinh vật người này nếu chỉ có một, Hàn Thạc còn có nắm chắc đối phó, nhưng nếu có đến bốn người nhất loạt xuất thủ, hần cũng chỉ có thể hoảng hốt trốn chạy mà thôi.

Hàn Thạc quan sát chốc lát, rất nhanh đã phát hiện loại sinh vật này hoàn toàn dựa vào số lượng sừng nhọn trên đầu để phân thực lực. Bốn tên ở bốn phương tế đàn, trên đầu mọc năm cái sừng nhọn có thực lực kinh khủng nhất. Chung quanh tế đàn dưới chân bọn họ còn có mười mấy sinh vật trên đầu mọc bốn cái sừng, khoảng cách giữa bọn họ và tế đàn cũng gần nhất.

Phía bên ngoài cách xa tế đàn, sinh vật lễ bái có số lượng sừng trên đầu càng ít, đám sinh vật ngoài cùng chỉ vịn vịn mọc một cái sừng nhọn mà thôi.

Đột nhiên, một thứ gì đó cực kỳ quen thuộc chợt hấp dẫn sự chú ý của Hàn Thạc.

Trên đỉnh của tế đàn bỗng nhiên có mấy cái khúc thịt na ná như xúc giác từ từ nâng mười hai quả cầu to cỡ nắm tay lên, một quả trong đó phút chốc tỏa ra khí tức tử vong thuần chất khiến trống ngực Hàn Thạc đập dồn dập. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới khí tức tử vong cũng có thể thuần chất, không lẫn bất cứ tạp chất nào như vậy.

Chỉ cần có sinh vật tại vật chất vị diện, thì đều có sinh lão bệnh tử, vốn là chuyện tự nhiên nhất trong đất trời. Chỉ cần có người chết, vật chất vị diện này cũng sẽ có tử vong nguyên tố tồn tại, song bất luận một sinh vật nào chết thì đều có một số tâm tình lộn xộn, có thể là sợ hãi, phẫn nộ, không cam lòng, oán hận v.v.

Chính bởi vì có những loại tâm tình này, bất cứ tử vong nguyên tố của một vật chất vị diện nào cũng có tạp chất, không thuần chất được. Cho dù là thể giới Vong Linh thiên đường ở chỗ Tiểu Khô Lâu, tử vong nguyên tố cũng hỗn tạp quá nhiều thứ linh tinh mà không phải là nhân tố thuần túy.

Nhưng từ quả cầu kia, Hàn Thạc lại cảm giác được sự thuần túy, không có bất luận tạp chất nào, tử vong nguyên tố thuần chất nhất, hơn nữa nó còn cực kỳ khổng lồ, đối với Vong Linh pháp sư như hắn mà nói có sự hấp dẫn khó có thể kháng cự lại được.

Theo bản năng, Hàn Thạc cảm thấy quả cầu kia có thể mang lại cho hắn chỗ tốt cực lớn, nếu không có lực khống chế tuyệt diệu đối với thân thể, e là trái tim hắn bởi vì kích động mà đã bắt đầu đập thùm thụp rồi.

Ngạc nhiên xen lẫn hưng phấn, trong lúc hắn tập trung toàn bộ chú ý vào quả cầu có tử vong nguyên tố thuần túy kia, Hàn Thạc cũng bắt đầu dùng thần thức cẩn thận chậm rãi quan sát mười một quả cầu khác.

Vừa quan sát, trong lòng hắn lại kinh hãi gần chết. Trong mười một quả cầu này, có bảy quả ở giữa ẩn chứa lực lượng nguyên tố thuần chất như tử vong nguyên tố, phân biệt là Quang nguyên tố, Âm nguyên tố, Phong nguyên tố, Hỏa nguyên tố, Thủy nguyên tố, Lôi nguyên tố, Địa nguyên tố.

Trong bốn quả cầu còn lại, tuy không phải là lực lượng nguyên tố thuần túy nhưng cũng ẩn chứa lực lượng kỳ dị. Một quả trong đó có lực lượng hủy diệt cực kỳ hiếm thấy, còn có một quả như là đầu khí thể ngưng kết, không ngừng tỏa ra ánh sáng khí từ lam thẫm đến vàng óng, hai quả cuối cùng cổ quái, bên trong như là sự lưu động của thiên thể vận chuyển. Hàn Thạc cố hết sức cảm ngộ mới hiểu được đó là khí tức hiếm lạ trên người Không gian hệ, Triệu hoán hệ ma pháp sư.

Tổng cộng mười hai quả cầu đều có màu nâu ảm đạm vô quang, nhìn từ xa trông bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng chỉ có loại nhân vật cấp bậc như Hàn Thạc mới có thể hiểu được bên trong đó ẩn chứa bao nhiêu lực lượng bất đồng mà thần bí cổ quái.

451. Chương 451: tinh Thể Bản Nguyên

Mười hai quả cầu từ giữa tế đàn vừa xuất hiện, khu vực này vốn không có bất kỳ nguyên tố nào đột nhiên tràn ngập các hệ nguyên tố cực kỳ đậm đặc. Bốn sinh vật người phía trên tế đàn có năm cái sừng nhanh chóng ném lượng lớn trái tim và tinh hạch ma thú vào giữa cái miệng lớn đang mở ra.

Bên dưới tế đàn gần ngàn sinh vật loại này đang cúng bái, đôi mắt độc ác màu xanh lục đầy sắc thái hưng phấn, giống như tín đồ tông giáo cuồng tín mà Hàn Thạc đã gặp. Bọn họ có một vẻ điên cuồng cố chấp ngang ngạnh, thân thể với làn da màu xanh lè rung nhẹ nhàng, âm thanh “vo vo” từ từ vút cao lên.

Hàn Thạc đang ẩn thân giữa cành lá tươi tốt của đại thụ, nhìn rõ tất cả phía trước hồ, đối với quả cầu tỏa ra nguyên tố tử vong thuần túy kia, hần sinh lòng tham lam không thể kiềm chế, song hần lại không dám manh động.

Khí tức trên người bốn sinh vật cổ quái năm từng đều đáng sợ giống như tồn tại bán thần Tích dịch tổ vương, một khi bốn sinh vật này liên thủ lại hình thành thế hợp công, Hàn Thạc cũng không nắm chắc có thể từ trong vòng vây trốn ra ngoài.

Trong đôi mắt lóe lên sắc thái tham lam, Hàn Thạc nhìn chằm chằm quả cầu ngập tràn nguyên tố tử vong đậm đặc kia, vắt óc suy nghĩ cách lấy được nó.

Đột nhiên, trong thần thức chợt cảm ứng được ba luồng khí tức cường đại. Sự xuất hiện của ba luồng khí tức từ từ đến gần này khiến mắt Hàn Thạc sáng lên, hần vốn dĩ vẫn dè dặt ẩn nấp, dần dần tiếp cận về phía đó, đồng thời lặng lẽ phóng ra một luồng khí tức mà người bình thường tuyệt không phát hiện được.

Quả nhiên luồng khí tức mà Hàn Thạc cố ý phóng ra ngoài lập tức khiến ba cường giả đến từ phía trước cảm ứng được. Lấy hần làm trung tâm, ba luồng khí tức trong thời gian cực ngắn đã tụ tập lại, trong nháy mắt ba vị cường giả của đại lục Kỳ Áo trước sau tiến đến, dừng lại không xa chỗ Hàn Thạc.

- A, ra là lão yêu nhà ngươi! - Lão già lông mày dài đến cổ vừa tới chỗ này liền đột nhiên hô nhẹ một tiếng, hơi kinh ngạc nhìn Tư Thập Tác Mỗ đã từng là quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng.

- Tên tiểu tử Lôi Nặc nhà ngươi vẫn chưa chết, hô hô, tốt lắm tốt lắm! - Tư Thập Tác Mỗ tuần tú yêu dị khóe miệng cong lên vui vẻ, trêu chọc Lôi hệ Thánh ma đạo sư của liên minh thương hội Ba Đặc.

- Tư Thập Tác Mỗ, đã lâu không gặp! - Vị phu nhân quý phái đoan trang toàn thân được hơi nước mờ ảo bao lấy là người cuối cùng tới đây, sau khi tới liếc xéo Tư Thập Tác Mỗ, ôn hòa chào hỏi.

- Đế Á Na đại tỷ! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hành lễ với phu nhân toàn thân bao phủ trong hơi nước phía xa xa, cười khê nói.

- Vị này là? - Quý phụ tên gọi Đế Á Na này gật đầu với lão yêu, chợt nghi hoặc nhìn Hàn Thạc đang mỉm cười, dò hỏi.

- Ha ha, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, ta đến từ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc! - Hàn Thạc hướng về ba người ưu nhã hành lễ, trong lòng lại tràn ngập kinh hãi, không ngờ lão già lông mày dài đến cổ lại chính là Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc Dịch Lạp của liên minh thương hội Ba Đặc.

Hàn Thạc thuộc về cấp cao của Âm Mạc nên hần biết lão già này tại liên minh thương hội Ba Đặc có uy danh lớn như thế nào. Cho dù là người lãnh đạo của mấy thương hội lớn tạo thành liên minh thương hội Ba Đặc nhìn thấy lão già này cũng phải hết sức cung kính, tuyệt không dám làm cản trước mặt lão.

Thế mà nhân vật như thế lại là người có thực lực yếu nhất trong ba người.

So sánh với lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và quý phụ tên gọi Đế Á Na kia, Lôi Nặc, Lôi hệ Thánh ma đạo sư này thật sự kém rất nhiều. Bất luận Lôi Nặc tại cảnh giới thánh cấp cường đại thế nào, cũng bất quá chỉ là thánh cấp cường giả mà thôi.

Nhưng mà từ trên người của quý phụ tên gọi Đế Á Na và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, Hàn Thạc lại cảm giác được khí tức đáng sợ của cường giả cấp bán thần. Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ danh tiếng như sấm bên tai này hần đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi. Lão biến thái mà trăm năm trước là quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng này có thể đột phá đến cảnh giới bán thần, đủ để nói rõ thực lực lão đáng sợ thế nào.

Nhưng lão yêu Tư Thập Tác Mỗ tuổi tác tuyệt đối không phù hợp với tướng mạo này lại xưng hô với quý phụ kia là “Đế Á Na đại tỷ”. Hàn Thạc trong Âm Mạc dù sao cũng thuộc cấp cao, nhưng vẫn không biết quý phụ này là ai, chỉ dựa vào xưng hô của Tư Thập Tác Mỗ khiến hần biết rõ người phụ nữ này tuổi tác hần là so với Tư Thập Tác Mỗ còn phải lớn hơn một chút.

- Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc? Từ khi nào đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã xuất hiện một cường giả trẻ tuổi thế này? - Đế Á Na khá ngạc nhiên, khó hiểu nhìn lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc.

- Bồ Lai Ân? Người là thành chủ Bồ Lai Ân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sao? - Tư Tháp Tác Mỗ đầu tiên nhú mày, sau chợt bình tĩnh ra, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra ánh sáng chói lọi, chiếu thẳng lên người Hàn Thạc.

- Không sai! - Hàn Thạc thản nhiên thừa nhận.

- Thảo nào, xem ra lời đồn thật đáng tin, có thể bức bách hai vị thánh cấp cường giả đến mức chỉ có thể rút lui, ta vẫn còn tưởng đế quốc Lan Tư Lạc Đặc phóng đại, bây giờ xem ra thực có việc này rồi! - Lão yêu gật đầu nói.

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc của liên minh thương hội Ba Đặc vừa nghe Hàn Thạc thừa nhận thân phận của mình thì tương tự cũng đặt hết chú ý lên người hắn, cẩn thận tỉ mỉ đánh giá hắn vài lần, sắc mặt cổ quái nói:

- Hóa ra là người, ừm, một tên tiểu tử rất lớn mật, thú vị đấy.

- Được rồi, bớt nói lời vô ích đi, các người hắn cũng thấy được tình hình phía trước, ngọn nguồn sự việc tạm thời chúng ta không cần quan tâm, nhưng mười hai quả cầu kia ta nghĩ các vị hẳn biết là thứ gì rồi. Mỗi một tên trong số bốn tên đầu có năm cái sừng kia đều có thực lực cỡ bán thần, bốn người chúng ta bất kỳ người nào một mình qua đó đều không có hy vọng đắc thủ, các vị có hứng thú liên thủ hay không? - Quý phụ Đế Á Na chen vào nói.

- Đương nhiên, với lại càng nhanh càng tốt! - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ đồng ý trước tiên.

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc của liên minh thương hội Ba Đặc không những lập tức gật đầu đồng ý mà còn bổ sung:

- Ta biết rõ năng lực của mình, mười hai quả cầu này ta chỉ xin quả có nguồn gốc Lôi hệ, đồng thời phụ trách công việc giải quyết hậu quả sau đó.

- Được, sau khi việc thành, tinh thể bản nguyên Lôi hệ thuộc về người. Hai vị, những quả còn lại sau khi chúng ta đắc thủ sẽ phân chia, căn cứ vào sức lực bỏ ra thế nào để phân phối, các người có ý kiến gì không?

- Đế Á Na nhìn hai người trịnh trọng hỏi, đương nhiên cho rằng Hàn Thạc sẽ đồng ý.

- Ta không có ý kiến gì, ta tin tưởng Đế Á Na đại tỷ sẽ sắp xếp tốt!

Tư Tháp Tác Mỗ nhún nhún vai, thoải mái trả lời, chợt nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Người thì sao?

Hàn Thạc chính xác cũng có ý liên thủ với bọn họ, chỉ là hình như ba người họ đều biết tác dụng của mấy quả cầu kia, chỉ có hắn tuy có thể cảm ứng được lực lượng thuần chất thai nghén bên trong, nhưng lại không biết chúng rốt cuộc có tác dụng gì, bởi vậy khi Tư Tháp Tác Mỗ hỏi, hắn ngượng ngùng hỏi lại:

- Ấy, ta cũng không có ý kiến, chỉ mong các vị tiền bối cho ta biết mười hai quả cầu kia rốt cuộc là thứ gì?

Ba người cùng ngẩn ra, đồng thời đánh giá Hàn Thạc một cách cổ quái, Tư Tháp Tác Mỗ ngậy người một lúc rồi mới cười hỏi:

- Người không biết?

Gật gật đầu, Hàn Thạc thành thật thừa nhận:

- Thật sự không biết.

- Tinh thể bản nguyên của nguyên tố sau khi dung hợp với linh hồn của ma pháp sư có thể làm cho linh hồn lột xác biến thành nguyên tố chi hồn, khiến cho ma pháp sư đối với lực tương tác của nguyên tố trong trời đất nâng cao gấp trăm lần, đối với việc vận dụng lực lượng hệ nguyên tố đó đạt tới mức độ ăn ý nhất. Ma pháp sư sau khi nguyên tố chi hồn hình thành thì ma pháp có thể phát ra trong nháy mắt, gia tăng linh ngộ của mình đối với lực lượng bản nguyên của một hệ ma pháp, tóm lại lợi ích rất lớn không thể liệt kê từng cái một! - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ giải thích cực nhanh cho Hàn Thạc.

- Quan trọng nhất là chỉ có ma pháp sư hình thành được nguyên tố chi hồn mới có tư cách thành thần trong một hệ ma pháp, nguyên tố chi hồn và nguyên tố thể là nền tảng thành thần của ma pháp sư! - Quý phụ Đế Á Na vẻ mặt nghiêm trọng, bổ sung cho lão yêu Tư Thập Tác Mỗ.

Trong đôi mắt của Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc khi Đế Á Na vừa nói ra câu bổ sung này liền bắn ra ánh sáng lấp lánh, từng tia chớp nhỏ bé giống như ở bên trong đồng tử của hắn bắn ra, có thể thấy được tâm tình hắn cực kỳ kích động.

Hàn Thạc hô nhẹ một tiếng kinh ngạc, rốt cuộc đã hiểu vì sao từng người bọn họ lại hưng phấn cấp bách như vậy, hắn chợt đưa sự chú ý vào mười hai quả cầu ở xa, dừng một chút rồi lại hỏi lần nữa:

- Còn có bốn quả cũng không có nguyên tố thuần chất đậm đặc, chuyện này là thế nào nhỉ?

- Người quan sát rất cẩn thận, trong trời đất không phải tất cả ma pháp đều phải dựa vào nguyên tố, nhất là Không Gian hệ và Triệu Hoán hệ chính là như vậy. Bên trong hai quả cầu đó là tinh vân trạng (hình dáng tinh vân), đó là đạo lý pháp tắc thâm sâu của hai hệ đó, nó cũng có thể dung hợp với linh hồn hình thành pháp tắc chi hồn, tác dụng có phần tương tự như nguyên tố chi hồn. Pháp tắc chi hồn có thể khiến ma pháp sư của hai hệ càng thêm tinh thông đối với việc tìm hiểu đạo lý pháp tắc thâm sâu của hai hệ Không Gian và Triệu Hoán. Chỉ có linh ngộ sự ảo diệu của pháp tắc đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể biến thành thần thật sự, mà không phải là bán thần! - Quý phụ Đế Á Na kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, khá ngạc nhiên với lực cảm ứng của hắn, giải thích cho hắn hiểu.

- Hai quả cầu cuối cùng, một quả không ngừng bắn ra đầu khí chi quang thích hợp cho Kiếm sư và Kỵ sĩ sử dụng, có thể giúp võ giả loại này hình thành chiến hồn, tác dụng lại có khác biệt với hai loại quả cầu kia, nhưng bản chất mục đích giống nhau, có thể giúp chúng ta tiết kiệm vốn tích lũy trăm năm thậm chí đến mấy trăm năm, khiến linh hồn có nền tảng thành thần. Cuối cùng là quả cầu xen lẫn khí tức hủy diệt, chỉ thích hợp cho bọn điên cuồng cố chấp sử dụng, người bình thường tuyệt đối sẽ không tự nguyện chạm vào đâu! - Tư Thập Tác Mỗ bổ sung.

- Động thủ đi, không có thời gian nói nhiều đâu! - Đế Á Na đột nhiên mở miệng, một cây ma pháp trường sắc lam đã xuất hiện trong tay lúc bà vừa buông lời nói.

452. Chương 452: thiên Ma Lợi Nhận

Đế Á Na vừa rút cây ma pháp trường sắc lam ra, khu vực này một lần nữa thủy nguyên tố đậm đặc đột nhiên có lại, không khí vốn khô ráo giờ tràn ngập hơi nước ẩm ướt, màn hơi nước mờ lung bao quanh người vị phu nhân này càng thêm mờ mịt.

- Lôi Nặc phụ trách đám dị tộc bên ngoài, hai người các ngươi tới gần đoạt lấy tinh thể bản nguyên, ta ở phía ngoài dùng ma pháp hỗ trợ. - Đế Á Na việc đáng làm thì nên làm, phát ra mệnh lệnh, ma pháp trường trong tay cũng bắt đầu cấp tốc hấp thu thủy nguyên tố đậm đặc trong khu vực.

- Đi! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ khẽ quát, bàn tay đã nắm một thanh trường kiếm giản dị tự nhiên bề rộng bằng hai ngón tay, thanh âm vừa dứt, người đã bay ra trăm mét, nhằm thẳng phía đám người dị tộc đang cử hành nghi thức tà ác nào đó.

Hàn Thạc hai tay trống trơn, vừa thấy Tư Thập Tác Mỗ đột nhiên nhích người, liền hóa thành một tia chớp màu đen theo sát lão yêu. Người còn đang giữa không trung, móng tay mười ngón trong chớp mắt đã dài thêm một mét, những móng tay đáng sợ ấy lóe lên vẻ sáng bóng như cửa lưỡi dao sắc bén.

“Thiên ma lợi nhận”, loại ma công này chỉ khi đạt tới cảnh giới Túng Dục mới có thể tu luyện, bởi vì chỉ có ma thể đạt tới cảnh giới này mới có thể thúc đẩy việc sinh trưởng thiên ma thảo, bắt quá người trong Ma Môn tự nhiên sẽ không gọi móng tay dài ra này là “Trảo”, cho nên mới có tên gọi “Thiên ma lợi nhận”.

Chúng sau khi được quán chú Ma nguyên lực tinh thuần liền hình thành Thiên ma lợi nhận quả thực có mũi nhọn sắc bén như lưỡi dao, so với thần binh lợi khí thông thường còn phải lợi hại hơn một chút, cái tên lợi nhận cũng coi như là danh xứng với thật.

Nhìn từ xa, mười móng tay Hàn Thạc như là mười mũi đao nhọn lập lòe hàn quang di động. Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ tranh thủ liếc về phía sau liền bị hai tay biến hóa kỳ dị kia dọa cho hoảng sợ, thầm nghĩ tiểu tử này rốt cuộc có phải là loài người không, đầu ngón tay làm sao so với lưỡi đao còn bén nhọn hơn?

“Vo vo...”

Đám người dị tộc đang cử hành nghi thức tà ác nào đó lập tức đã nhận ra nguy hiểm đang đến, thanh âm chói tai bỗng vang vọng bầu trời, nếu bốn người Hàn Thạc không phải tất cả đều là cường giả chân chính, kiểu người bình thường như Tắc Tây Lị Á mà tới, chỉ riêng cái loại tiếng động kia e rằng đã làm rách màng nhĩ của họ rồi.

- Người trái ta phải. Xông tới! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hét lớn, khuôn mặt tuần mỹ đã có thêm vài phần sắc xám trắng không khỏe mạnh. Hàn Thạc còn chưa kịp đáp lại thì tốc độ lão yêu chợt tăng vọt, trong nháy mắt đã rạch ngang mặt hồ, đáp thẳng xuống đảo nhỏ đầy người dị tộc kia.

Trường kiếm trong tay Tư Thập Tác Mỗ quét qua, dấu khí vô sắc vô hình bộc phát như nước lũ, mười mấy dị tộc gần lão nhất khi còn cách chừng ba mét thì thân thể thành linh đã vỡ vụn nổ tung ra.

Kiểm sĩ và kỵ sĩ từ khi bắt đầu nhập môn, một khi có dấu khí sẽ có màu sắc khác nhau, từ màu lam nhạt của kiếm sĩ thực tập đến màu vàng kim của Kiếm thánh. Trong truyền thuyết chỉ có cường giả đột phá Kiếm thánh mới có thể khiến cho dấu khí vô sắc vô hình phản phác quy chân (trở lại nguyên trạng). Tư Thập Tác Mỗ hiện giờ hiển nhiên chính là cường giả chân chính đã đột phá cảnh giới Kiếm thánh.

Nếu không phải thần thức Hàn Thạc cường đại, thời khắc chú ý tới động tác xuất thủ của Tư Thập Tác Mỗ thì e là vẫn thật sự không dễ nhận thấy dấu khí ngưng tụ vô hình vô sắc trên trường kiếm của lão. Loại dấu khí không có màu sắc này không lần ra được đầu mối, ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, trong lúc giao chiến sẽ làm cho bất cứ kẻ nào phải đau đầu.

“Quả nhiên lợi hại! Đích thật là cường giả bán thần hàng thật giá thật! Khó trách Kiếm thánh Táp La Lạp và Địa hệ Thánh ma đạo sư Đặng Phổ Tư ỉu xiu chiến bại.”

Hàn Thạc sau khi chứng kiến lão yêu xuất thủ, liền ngẫm nhận định.

Trong khi quan sát Tư Thập Tác Mỗ, động tác của hắn cũng không chậm hơn chút nào. Lão yêu vừa quét một kiếm ra thì Hàn Thạc cũng đã nhảy vào giữa một bên dị tộc. Phía ngoài có gần trăm tên trên đầu có một-hai cái sừng, đuôi măng xà da màu lục, ánh mắt cũng sắc lạnh như băng không có cảm tình ngưng tụ chặt trên người hắn, mấy chục người dị tộc cũng đã vọt tới.

- Hắc hắc, bộ ma công Thiên ma lợi nhận này vừa khéo có các người để thử rồi! - Hàn Thạc cười lạnh thấp giọng tự nói. Hai tay sắc bén như lưỡi đao chợt tốc độ cao hoa lên đan xen vào nhau, từng tia sáng đẹp mắt chợt lóe rồi biến mất. Trong tiếng cười lạnh hắn tiến thẳng một mạch về phía trước.

Mấy chục người dị tộc tràn lên vây Hàn Thạc người như là bị vũ khí sắc bén cắt qua với tốc độ cao. Bọn chúng đang chạy nhanh hướng tới chỗ Hàn Thạc thì thân thể đột nhiên chia năm xẻ bảy, một số vẫn duy trì thể chạy tới nhưng đầu lâu và nửa người đột nhiên lại bị phạt ngang bay đi.

Mấy chục người đó trong chớp mắt đã bị phá thành mảnh nhỏ, biến thành tàn chi đầy đất, có lẽ bởi vì Thiên ma lợi nhận Hàn Thạc múa lên quá nhanh, cũng có thể do Thiên ma lợi nhận thật sự quá mức lợi hại mà đám người này thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên mặt thậm chí cũng vẫn chưa có vẻ thống khổ.

Tựa như bên cạnh có một thứ vũ khí sắc bén vô hình không ngừng lượn vòng, Hàn Thạc trên đường tiến thẳng tới trung tâm tiểu đảo thì đi tới đâu, thân thể đám dị tộc chung quanh tứ phân ngũ liệt một cách quỷ dị đến đấy, thậm chí không có bất cứ một tên nào có thể tới gần hắn ba mét.

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc vừa phóng ra một ma pháp Lôi Điện Biến Địa trên phạm vi lớn, sắc mặt trở nên rất khó coi, thấp giọng nói:

- Tiểu tử thật đáng sợ, chẳng trách thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ lại dám càn rỡ đến thế!

Lôi Nặc vừa thốt xong, lôi nguyên tố đậm đặc đột nhiên từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, bầu trời đang trong sáng liền xuất hiện hàng trăm hàng ngàn tia chớp kích thước bằng cánh tay trẻ con, đi kèm với tiếng

sét đánh, chúng quần vào nhau như long xà, toàn bộ giáng xuống tiểu đảo giữa hồ.

Ma pháp cấp bậc Thánh ma đạo sư đáng sợ thế nào, Hàn Thạc cuối cùng đã được kiến thức rồi!

Hàng trăm hàng ngàn tia chớp đáng sợ bổ xuống tựa như sấm sét đầy trời, tuy nói mục tiêu công kích của Lôi Nặc chỉ vẹn vẹn là tiểu đảo giữa hồ nhưng phạm vi bao trùm của ma pháp Lôi Điện Biến Địa này rõ ràng vượt quá hơn thế.

Dưới lưới lôi điện giao nhau, nước hồ xanh lam đột nhiên biến thành hải dương toàn quang điện, mặt hồ phẳng lặng bị lực lượng từng tia chớp đan vào nhau đánh xuống “xoẹt xoẹt” làm dậy lên những cột nước vọt lên cao, những cột nước này cực kỳ vĩ đại, xuất phát từ chỗ sâu nhất trong hồ bị sức mạnh lôi điện giáng xuống.

Từng luồng tia chớp đầy sức mạnh tràn ngập trong hồ, cá tôm nhỏ không tính là ma thú toàn bộ trắng bụng, nổi lên phềnh.

Bên ngoài đã đáng sợ như thế, đối tượng được trọng điểm chiếu cố là đám người dị tộc trên đảo tự nhiên càng thảm không chịu nổi. Những tia chớp to như cánh tay trẻ con đánh xuống chi chít, cơ hồ không để lại thời gian trốn tránh, người đám dị tộc bị lực lượng lôi điện nhập vào, toàn bộ bốc lên khói đen nồng nặc rồi ngã xuống.

Người dị tộc trên đảo có ít hơn ba sừng dưới sự công kích của lôi điện không còn ai sống sót.

Đám trên đảo có ba sừng thì toàn thân run rẩy không ngừng, hẳn đã thụ thương thể không nhẹ, chỉ có đám trên đảo có bốn sừng là bình yên vô sự, từng đôi mắt xanh lục nhìn trông trợn lên người lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Hàn Thạc, đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công hai người.

Thủ lĩnh dị tộc trên đảo có năm sừng thì từng tia chớp còn chưa đánh tới gần đã bị bọn chúng phát ra lực lượng hủy diệt trước một bước, căn bản không thể gây cho chúng thương thế gì. Trong bốn tên này thì hai người vẫn đứng tại chỗ tiếp tục duy trì nghi thức tế đài, hai người kia chậm rãi lắng không, từ từ tiến tới chỗ Tư Thập Tác Mỗ và Hàn Thạc.

Hai người thân là chủ công, loại Lôi hệ ma pháp trên diện tích lớn này tự nhiên sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với họ, khí thể vẫn như cầu vòng tiếp tục hướng phía tế đài xông đến giết.

Đám người dị tộc có một, hai sừng trên đảo không hề có cơ hội xuất thủ trước Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ, dưới công kích của hai người chỉ có thể bị giết hại. Còn đám trên đảo có ba sừng cũng có thể lợi dụng tốc độ cao và lực phòng ngự của thân thể miễn cưỡng ngăn cản được một chút, chỉ có điều vẫn không thể cản được bước tiến giết chóc của hai người.

Nhưng số người dị tộc bốn sừng trên đảo cũng có thể phi hành trên cao, mười mấy tên này phân ra vây chặt Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ vào giữa. Mặc dù vũ khí và trường kiếm trong tay hai người sắc bén, cũng chỉ có thể lưu lại trên người bọn chúng từng vết máu, rốt cuộc không thể thoát mái chém giết như lúc trước.

Thực lực của đám này mặc dù so với loại cường giả Kiếm thánh của loài người yếu hơn một chút, nhưng mà khoảng cách cũng không phải quá lớn, bị mười mấy tên thực lực đáng sợ này bao vây, cho dù là Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ cũng tạm thời bị vây khốn.

Càng thêm đáng sợ chính là hai tên thủ lĩnh trên đảo có năm sừng đã từ trên tế đài hạ xuống. Sức mạnh mẽ của hai tên này Hàn Thạc đã sớm dự tính được trước, đôi mắt xanh lục của bọn chúng lạnh như băng không có đến một phần cảm tình loài người vốn có. Sau khi tới, một loại khí tức hủy diệt bắt đầu điên cuồng hội tụ trên người bọn chúng.

- Đế Á Na đại tỷ, có thể động thủ được chưa! - Đột nhiên, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ chột hô to.

- Giữ vững hai phút nữa là lập tức xong! - Địa phương bên ngoài không biết bao xa vọng lại lời đáp của Đế Á Na.

Hàn Thạc cảm giác được nhiệt độ cả không gian giảm xuống cực nhanh, nước hồ phía dưới vừa rồi vẫn còn náo động, không biết từ khi nào đã bắt đầu kết thành tầng băng rất dày. Vô vàn những tia chớp vẫn từ trên trời cao giáng xuống, vậy mà không phá được tầng băng này. Đáng sợ chính là nhiệt độ chung quanh vẫn tụt mạnh, trời đất ngoại trừ cái lạnh thấu xương ra thì dường như không còn một chút ấm áp nào.

453. Chương 453:đóng Băng

Hai tên dị tộc có năm cái sừng dài vừa đáp xuống thì Hàn Thạc ngay lập tức cảm giác được áp lực trầm trọng đập vào mặt. Trong đó có một tên bay lên không trung hướng về phía hắn. Năm chiếc sừng nhọn trên đầu y đồng thời bắn ra hàn quang xanh lục. Từ xa nhìn chúng trông như năm khúc ngọc phỉ thúy.

Hàn Thạc còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên cảm giác được năm luồng lực lượng thần bí mãnh liệt đâm vào thần thức. Chúng tựa như những mũi dùi bén nhọn, lập tức gây cho hắn một loại đau đớn khó có thể tả bằng lời.

Thần thức như bị một đòn nghiêm trọng!

Động tác hai tay bằng Thiên ma lợi nhận lượng vòng của Hàn Thạc đột nhiên bị đình trệ. Xung quanh gồm bảy tên dị tộc bốn sừng lao thẳng đến hắn nhanh chóng khép lại vòng vây. Sừng nhọn trên đầu bọn chúng cũng lóe lên ánh sáng xanh lục. Nhất thời, hai mươi tám luồng lực lượng thần bí điên cuồng chui vào thần thức của Hàn Thạc, tạo thành hai mươi tám đạo công kích linh hồn uy lực đáng sợ.

Đau đầu muốn nổ tung!

Đây là cảm giác trực quan nhất, nỗi đau đớn thậm chí làm Hàn Thạc bị vừa ảo giác vừa mê muội dù chỉ thoáng qua. Phương thức công kích linh hồn thần bí này rất đơn giản nhưng lại khiến cho kẻ tiếp nhận chịu thống khổ trong đầu giống như lưỡi bị đao đảo qua đảo lại.

Đã nhiều năm tu luyện ma công nên mức nhẫn nại thích ứng của Hàn Thạc với sự đau đớn đã đạt tới một trình độ biến thái. Ma công giúp cho linh hồn hắn tiến hóa thành thần thức cao cấp, khiến cho thần thức có được mức độ cứng cỏi và thần kỳ mà thường nhân không thể tưởng tượng được.

Thân thể ngày thường vẫn rèn luyện ma công một cách cuồng nhiệt, những thống khổ hành hạ mà thường nhân không thể chịu được khiến cho cơn đau trong óc Hàn Thạc đột nhiên tạo ra mê muội nhưng vền vền chỉ duy trì đúng hai giây!

Sau hai giây, Ma Anh bên trong máu tươi bốn mạng của hắn đột nhiên sôi trào lên, thần thức Hàn Thạc trong nháy mắt thu hoạch được lực lượng khôn cùng.

Bỗng dưng trong đầu hắn, thần thức quý dị đó phân giải thành vô vàn tia. Thứ đang công kích vào thần thức Hàn Thạc đột nhiên mất đi mục tiêu!

Một khắc sau khi thần thức Hàn Thạc phân tán thành ngàn vạn tia, nó lại hội tụ trong Ma Anh, từ không biến thành có dấu vết, thần thức lại xuất hiện!

Cảm ứng được thần thức tái hiện, tổng cộng ba mươi ba đạo công kích linh hồn liền có phản ứng nhưng không chờ chúng nó công kích tiếp, thần thức dung nhập vào Ma Anh đột nhiên hình thành lực hút cực kỳ mãnh liệt!

Hóa ma quyết toàn lực điên cuồng vận chuyển. Thuộc tính của tu ma giả thôn phệ hết thảy với Ma Anh làm căn bản lập tức xoay dữ dội.

Toàn bộ lực công kích nhằm vào thần thức Hàn Thạc chưa kịp rút khỏi thân thể hắn, trong đó có hai mươi tám luồng lực lượng thần bí toàn bộ bị lực hút vây khốn!

Hàn Thạc thần thức chặt chẽ như cá voi hút nước, hai mươi tám luồng lực lượng công kích linh hồn toàn bộ đều chui vào trong cái miệng nhỏ của Ma Anh.

Hàn Thạc còn chưa kịp cao hứng thì năm đạo công kích linh hồn hắn đầu tiên, tức là năm đạo công kích đến từ tên thủ lĩnh dị tộc, lại dường như phản ứng trước một bước. Trong lúc thần thức Hàn Thạc hội tụ thành nhóm lại trong Ma Anh, Hóa ma quyết vừa mới hình thành thì chúng dường như cảm giác được nguy hiểm liền rời khỏi thân thể hắn sớm trước một chút.

“Hú!”

Hàn Thạc hét lớn một tiếng, cảm thụ được Ma Anh đang phân tích hấp thu lực lượng thần bí mới này, động tác hai tay thi triển Thiên ma lợi nhận đang ngưng trệ lại một lần nữa bay ra.

Tên thủ lĩnh dị tộc trên đầu có năm chiếc sừng nhọn đã nhanh chóng vọt tới sát vị trí của bảy tên dị tộc có bốn sừng. Cặp mắt xanh lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc đột nhiên giống như có thêm vẻ sợ hãi. Bốn cái sừng nhọn trên đầu bọn chúng lúc trước có sắc xanh lục sáng bóng bây giờ đều ảm đạm.

Chỉ có cái tên thủ lĩnh từ trên tế đài nhảy xuống kia, năm chiếc sừng trên đầu y vẫn duy trì màu xanh lam không thay đổi. Xem ra năm luồng lực lượng thần bí từ trong cơ thể Hàn Thạc đã được y thu hồi về mình. Bởi vậy y cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

Lúc còn chưa đạt đến cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc vốn đã hiểu được đặc tính thôn phệ ích mình hại người có tác dụng kỳ diệu của ma công. Rồi khi cảnh giới của hắn từng bước tăng cao, đặc tính chiếm đoạt của Ma Anh, thôn tính tất cả cho bản thân càng ngày càng rõ ràng.

Bất quá không biết có phải là do tu ma giả thuộc phe cực kỳ tà ác hay không mà đặc tính thôn phệ của Ma Anh tựa hồ bài xích hết thấy lực lượng Quang Minh thần thánh, dù chỉ là một chút đầu khí bên trong, Ma Anh tựa hồ cũng không thể tiếp tục hấp thu, như là để bảo trì lực lượng thuần túy tà ác trong cơ thể Hàn Thạc vậy.

Còn như một số lực lượng mặt trái hồ lớn khiến người ta tà ác bạo nộ, cho dù chúng có nguồn gốc thần bí cổ quái bao nhiêu đi nữa, một khi lọt vào trong cơ thể Hàn Thạc thì Ma Anh đều có thể thu nạp một cách thần kỳ, đồng thời còn chuyển hóa chúng thành lực lượng thuần chất nhất thích hợp cho Ma Anh tiếp tục sinh trưởng tiến hóa.

Chẳng hạn như lực lượng tà ác trên người Y Lệ Toa Bạch. Rõ ràng lực lượng trong cơ thể đám dị tộc nhân cũng chẳng phải lương thiện gì cũng thế.

Bất giác, Hàn Thạc phát hiện mình mới giống như là đại dị đoan bên phe tà ác, tất cả lực lượng tà ác dường như hắn đều có thể sử dụng được!

Ta quả nhiên là người xấu! Nhưng lại chính là người xấu chuyên môn đối phó người xấu!

Hàn Thạc vừa trầm suy nghĩ, Thiên ma lợi nhận với tốc độ cao vừa bay ra, từng luồng ánh sáng mà mắt thường khó thấy kịp chớp lóe lên rồi biến mất.

Đang đứng gần trong gang tấc, bọn dị tộc nhân bốn sừng không kịp lui bước. Lúc trước Hàn Thạc chỉ có thể lợi dụng Thiên ma lợi nhận lưu lại từng vết máu trên người chúng, nhưng bây giờ hắn đột nhiên phát hiện, dưới ánh sáng của Thiên ma lợi nhận bắn ra, trên người bảy tên dị tộc cao thủ lại một lần nữa có thêm nhiều vết thương. Mà những vết thương này sâu đến mức có thể thấy được xương!

Trong cặp mắt xanh của bảy tên cao thủ dị tộc đang bao vây Hàn Thạc chợt ánh lên ba phần sợ hãi. Rồi đột nhiên, chúng nhất tề rời xa hắn! Trên người bọn chúng đã có thêm những vết thương tanh tưởi, không ngừng chảy ra máu tươi màu xanh lục!

Hàn Thạc cũng dờ ra, khá kinh ngạc nhìn Thiên ma lợi nhận dài cả mét, không rõ vì sao đột nhiên chúng có thể gây cho bảy tên dị tộc thương tổn lớn hơn nữa.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Hàn Thạc phát hiện công kích lúc này khác với lúc trước ở một điểm duy nhất. Đó chính là Ma Anh đã hấp thu xong lực lượng kỳ dị mà bảy tên dị tộc công kích linh hồn hắn. Chẳng lẽ nguyên nhân là vì Ma Anh hấp thu được hai mươi tám luồng lực lượng thần bí của đám dị tộc?

- Này... Để Á Na đại tỷ, tới nhanh một chút! - Không chờ Hàn Thạc suy nghĩ nhiều, cách đó không xa vọng đến tiếng kêu to của lão yêu Tư Thập Tác Mỗ.

Hàn Thạc vừa quay đầu nhìn, đột nhiên phát hiện thân thể Tư Thập Tác Mỗ giống như con rắn đang di động trong vòng vây của đám dị tộc. Trên trường kiếm và trường bào thêu hoa bách hợp của lão đều dính đầy máu tươi sắc lục. Tư Thập Tác Mỗ là một người cực kỳ thích sạch sẽ, đối với trường bào bị máu tươi vấy lên tựa hồ rất không hài lòng.

Lão vừa chạy trong đám dị tộc vừa xuất kiếm, thỉnh thoảng huy kiếm chém đứt góc áo bị dính máu. Vào thời điểm tính mệnh nguy ngập này mà lão còn đi lo chuyện áo xống sạch sẽ, cái này đúng thật là làm cho Hàn Thạc muốn khóc không được mà muốn cười cũng không xong.

Chỉ có điều Tư Thập Tác Mỗ mặc dù thoát nhìn luống cuống tay chân, nhưng đó đều bởi vì lão cố kỵ làn da dơ dáy của đám dị tộc nhân. Cần thận nhìn kỹ một chút, Hàn Thạc nhìn không được, phải cảm thán trước sự lão luyện cường đại của lão yêu này. Lão thủy chung không để cho tên thủ lĩnh dị tộc trên đầu có năm sừng tới gần, mà cước bộ kỳ diệu chạy vòng quanh cái đám dị tộc bốn sừng rồi thỉnh thoảng xuất một kiếm, tất sẽ có thêm một lỗ máu trên mình một tên dị tộc.

“Gừng càng già càng cay! Lão yêu này đúng là một đối thủ giao hoạt lão luyện!”

Trong lòng Hàn Thạc thầm nhận định về Tư Thập Tác Mỗ.

- Tốt lắm! - Từ phương xa chẳng biết trốn ở phương nào, quý phụ Đế Á Na quát nhẹ.

Bất chợt băng hàn rét thấu xương tại khu vực này tăng gấp bội. Từng làn hàn khí tựa như rồng dài uốn mình. Ngay cả đám dị tộc bốn sừng bị nó quét phải cũng đều lập tức hóa thành tượng băng, trong đó bốn làn hàn khí to lớn trong nháy mắt hình thành, bao phủ phía trên bốn tên thủ lĩnh dị tộc có năm sừng.

Hai tên ở trên tế đàn, hai tên phía dưới đều là thủ lĩnh dị tộc bị bốn làn hàn khí lạnh thấu xương khổng lồ mà Đế Á Na đặc biệt chuẩn bị cho bọn chúng bao lại. So với bọn dị tộc thông thường thì bốn tên thủ lĩnh dị tộc này cao hơn gần một cái đầu. Mặc dù bốn làn hàn khí này có thể đóng băng không gian nhưng cũng không lập tức biến bọn chúng trở thành tượng băng.

Chỉ có điều bọn chúng vẫn bị hàn khí đáng sợ ảnh hưởng, thân thể theo tốc độ mất thường có thể thấy được nhanh chóng kết băng. Tên thủ lĩnh đang truy đuổi lão yêu Tư Thập Tác Mỗ rất nhanh người đột nhiên vang lên mấy tiếng “cọt kẹt”, tốc độ của y dần dần chậm lại, trở nên giống như ốc sên. Cơ năng của thân thể bị hàn khí đóng băng hầu hết một cách tuyệt đối.

Đế Á Na vừa phóng ma pháp ra, cả trời đất như hóa thành thế giới băng, cả đại hồ hoàn toàn đóng băng, gió lạnh, không khí, bóng người cơ hồ toàn bộ dừng lại! Ngoại trừ lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Hàn Thạc ra thì không có một ai hoặc một cơn gió, khí nào có thể di chuyển!

Hàn Thạc cũng rung mình ớn lạnh, thầm mắng một tiếng mẹ nó đúng là lạnh! Nhìn cái đám dị tộc năm sừng trước mặt kia giống như người máy, thân hình chậm chạp vụn vụn, Hàn Thạc rốt cục có thể khẳng định Đế Á Na là một Thủy hệ Pháp thần. Nếu không thì hàn khí thấu xương cũng không cách nào đóng băng đám dị tộc có thực lực bán thần này.

- Chính là lúc này, động thủ chiếm đồ! - Một tiếng hét lớn đột nhiên phát ra từ miệng Đế Á Na, trong thanh âm khó nén được cảm giác hưng phấn!

Tinh thể bản nguyên Thủy hệ!

Mặc dù Thủy hệ Pháp thần này ẩn tàng tại một góc vô danh trên đại lục chẳng biết đã sống qua bao nhiêu năm tháng, nhưng đối với bà ta lúc này cũng không thể át chế được lực hấp dẫn!

- Đi! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ quát lớn, thì ra hắn đã mặc lên một bộ trường bào màu xám bạc thêu hoa bách hợp mới thay cho bộ cũ đã rách nát. Ánh mắt lão hùng hục, nhìn chăm chăm vào một quả cầu đang không ngừng lưu chuyển ánh sáng đẩu khí. Người lão chợt như tia chớp bắn ra.

Hàn Thạc cũng không cam lòng rút lại. Ma động cửu thiên thuật lần đầu tiên toàn lực thi triển, cả Lôi Nặc và Đế Á Na căn bản cũng không nhìn ra quỹ tích phi hành của hắn. Khi hắn tới tế đàn thì cái ảo ảnh huyền hoặc phía dưới vốn đang đứng thẳng đột nhiên biến mất trong mắt hai người.

454. Chương 454:đoạt Bảo

Hai người Hàn Thạc cùng lão yêu Tư Thập Tác Mỗ khi lên tới tế đàn thì cơ hồ không hề do dự gì, đưa tay chụp lấy mười hai trái cầu đang được các xúc tu nâng lên.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đương nhiên là muốn lấy đi trước trái cầu đang tỏa ánh sáng đẩu khí lóng lánh. Hàn Thạc trong phút chốc trước đó đã sớm nhắm lấy trái cầu đang tán phát ra tử vong nguyên tố tinh khiết kia. Thân người tiến tới khu vực của trái cầu kia, vừa thò bàn tay ra thì cái móng tay kỳ dị dài cả thước đang co rút do Thiên ma lợi nhận sinh trưởng ra kia chợt biến mất một cách thần kỳ.

Bàn tay hắn vừa đặt tới trên trái cầu thì đột nhiên xảy ra dị biến. Mười hai cái xúc tu đang đứng yên bất động chợt vận vẹo điên cuồng. Hàn Thạc vừa đưa tay ra không ngờ lại bị huyệt hẫng.

“Ồ!”

Tư Thập Tác Mỗ ngạc nhiên hô lên, thân người bỗng nhanh chóng phóng tới nhìn chăm chăm trái cầu đầu khí kia, huyền ảnh từ hai tay phóng ra trùng điệp, nhìn kỹ nó không thôi.

Mười hai cái xúc tu như cơ bắp kia vận vẹo như yêu quái. Từng làn sương mù lục sắc đột nhiên tỏa ra dày đặc cả tế đài, trong nháy mắt đã lan ra cả bốn phương tám hướng. Hàn Thạc chợt rung mình, đột nhiên trong lòng cảm thấy có gì đó vô cùng không ổn.

Cùng lúc đó, bốn tên dị tộc năm từng đang bị hàn khí của Đế Á Na bao bọc thì da thịt sắc lục của bọn chúng dưới làn sương mù chợt phát ra âm thanh “răng rắc”. Thân người cứng rắn của bọn chúng bắt đầu run rẩy phát ra tiếng cọt kết. Cùng với nhịp độ của âm thanh, động tác chậm chạp của bọn chúng càng lúc càng nhanh. Cặp mắt xanh lục của hai tên thủ lĩnh người dị tộc trên tế đài bắn ra hàn quang, chia ra nhìn trông trọc Hàn Thạc cùng với Tư Thập Tác Mỗ.

- Nhanh, bọn chúng đã phá hủy phong ấn rồi! - Thanh âm của Đế Á Na hết sức lo lắng, từ nơi xa yêu kiều kêu lớn.

Hàn Thạc ngẩn người ra, Ma nguyên lực đột nhiên vận chuyển nhanh hết mức bình sinh. Cái đuôi măng xà của tên dị tộc kia vừa run rẩy phóng tới thì hắn đột nhiên quát lên.

Mười hai con Huyền ma đang ẩn náu trong trạng thái hư vô chung quanh đột nhiên ngưng kết lại thành thực thể. Con nào con nấy cũng hung dữ khủng bố gào thét lên âm thanh chói tai, nhằm mười hai trái cầu kia phóng tới.

Bản thể của Hàn Thạc căn bản không thêm để ý tới cái tên dị tộc đang nhanh chóng phóng tới kia, mà chỉ nhìn chăm chăm trái cầu đang tỏa ra tử vong nguyên tố tinh khiết kia.

Trong lòng hắn thầm cảm thấy không ổn. Mặc dù hắn rất có tự tin với tốc độ của mười hai con Huyền ma, nhưng ở cái tế đài chỗ nào cũng lộ vẻ quỷ dị, lại còn thêm làn sương mù lục sắc đột nhiên lan ra kia, đều khiến nội tâm hắn nảy sinh cảm giác bất an hoảng sợ.

Vì thế mà hắn không hề đặt tất cả hy vọng lên mười hai con Huyền ma, mà bản thể cũng không chút do dự lập tức ra tay!

“Ong ong...”

Đột nhiên một tiếng thét đáng sợ từ cái mồm kinh khủng ngay giữa tế đàn đầy dịch thể sền sệt kia chợt phát ra. Một cảm giác khiến ai nấy đều rung mình sởn tóc gáy, trong nháy mắt đã lan tràn ra cả khu vực.

Âm thanh này chất chứa như một thanh kiếm sắc bén, mang theo lực công kích linh hồn vô cùng mạnh mẽ, so với công kích linh hồn của mấy tên dị tộc năm từng kia thì uy lực còn mạnh hơn gấp mười.

Thần thức Hàn Thạc không kịp triệt để phân tán ra nên đã trúng chiêu, nỗi đau thấu tâm can này vượt cả những gì hắn đã trải qua trong bao năm nay.

Cơn đau không cách nào đè nén được kia khiến Hàn Thạc lập tức choáng váng mặt mày, trong nháy mắt trong đầu xuất hiện đầy huyền cảnh, tay chân chợt như băng đá không còn sức lực.

Thần thức bị trọng thương nên thân người hắn không tự chủ được rơi từ trên cao xuống.

Đột nhiên Hàn Thạc trong lúc huyền cảnh nảy sinh trong đầu chợt cảm thấy được mười hai cơn đau không phân biệt trước sau phát tác ra trong thần thức của hắn. Đương nhiên cơn đau so với nỗi đau của thần thức bị âm thanh chất chứa kia xuyên thấu thì mùi vị này quả là không đáng kể.

Nhưng chính vì từng cơn phản ứng tại thần thức này mà Hàn Thạc đang mê muội trong huyền cảnh từ âm thanh chói tai kia đột nhiên mới tỉnh táo lại được, thân người cũng không tiếp tục vô lực rơi xuống nữa.

Trong khoảnh khắc, hắn hiểu rõ mười hai con Huyền ma do hắn chuyển tâm luyện chế ra, linh hồn đã toàn bộ tan thành mây khói.

Lực lượng linh hồn công kích của thanh âm đáng sợ kia ngay cả thần thức Hàn Thạc còn phải chịu trọng thương thì mười hai con Huyền ma chỉ dùng bốn mạng tinh huyết luyện chế ra đương nhiên không cách nào thoát khỏi kiếp nạn này.

Hàn Thạc vừa tỉnh táo lại liền vội vàng ổn định thân người. Bỗng nhiên hắn phát hiện ra bên cạnh hắn có ba trái cầu đang tỏa ra lực lượng không giống nhau.

Một trái cầu tinh thể bản nguyên phát ra tử vong nguyên tố tinh khiết, một trái thì phát ra âm nguyên tố tinh khiết, còn một trái thì lại tràn trề lực lượng hủy diệt.

Ba trái cầu này có lẽ đều là bảo vật nguyên ý chịu sự kiềm giữ của tà ác giả cho nên vẫn cụm chung với nhau vào một nơi. Khi thanh âm đáng sợ kia phát ra thì mười hai xúc tu cơ bắp đang điên cuồng vận vẹo kia đều ngừng chuyển động. Thần thức Hàn Thạc mặc dù chịu trọng thương thiếu chút không kịp chế được nhưng vẫn cố chấp tiến tới ngay trước ba trái cầu kia.

Đương nhiên đây cũng còn là vì tác dụng của mười hai con Huyền ma, nếu không vì cái chết của chúng gây ra phản ứng đau đớn trên người ký chủ thì hắn sợ rằng cũng không tự chủ được mà rơi vào cái mồm gớm ghiếc ngay giữa tế đài kia.

Hàn Thạc không hề do dự ráng nhin cơn đau khó chịu trong đầu, đưa tay rút ra Lục ma phong vẫn còn đang trong trạng thái ngủ đông kia, lợi dụng sự sắc bén của nó để cắt đứt ba cái xúc tu. Không gian giới chỉ loé lên một cái thì đã bỏ toàn bộ ba trái cầu với một phần xúc tu vào trong giới chỉ.

Sau khi thành công thu thập ba trái cầu thì Hàn Thạc mới vội bốt nỗi đau vì bị mất đi mười hai con Huyền ma. Hắn liếc mắt nhìn tới trái cầu tinh thể bản nguyên thuộc Hỏa hệ đang ở cách hắn mười mét thì đột nhiên nghe được tiếng lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hét lớn:

- Chạy mau!

Tiếng hét đến từ lão yêu này là nhắm vào hắn. Hàn Thạc lập tức quay đầu nhìn Tư Thập Tác Mỗ thì chợt phát hiện ra trường bào màu xám bạc của lão đã thấm đầy máu tươi. Màu sắc của máu đỏ thẫm, thất khiếu của lão chảy máu không ngừng, xem điệu này thì máu tươi trên trường bào rõ ràng là của chính lão.

Phong độ tuấn mỹ yêu dị kia của Tư Thập Tác Mỗ không còn nữa, bộ dạng thảm hại khiến Hàn Thạc cả kinh. Lão yêu thậm chí không hề lý tới máu tươi đang chảy trên người, mà thần sắc hoảng sợ nhìn viên ma thú tinh hạch cùng với trái tim bị quăng xuống dưới động khẩu gớm ghiếc ngay giữa kia.

Hàn Thạc không tự chủ được cũng dõi theo hướng mắt nhìn của Tư Thập Tác Mỗ.

Chỉ thấy một cái đầu lớn đầy chất dịch thể sền sệt xanh lục đang ráng sức từ từ leo ra khỏi cái mồm lớn phát mửa. Hàn Thạc vừa nhìn thì nhận ra đây là đầu lâu của một tên dị tộc da xanh khác. Cái đầu lâu này so với của bốn tên thủ lĩnh dị tộc kia còn lớn hơn một chút.

Quan trọng nhất chính là trên đầu nó còn có sáu cái sừng nhọn.

Người dị tộc có năm cái sừng trên đầu đã có thực lực đáng sợ ngang ngửa với bán thần thì cái tên dị tộc trên đầu có sáu cái sừng kia, thực lực rốt cuộc khủng khiếp đến cỡ nào. Hàn Thạc cũng không dám tưởng tượng đến.

Dựa theo năng lực cảm ứng từ thần thức của Hàn Thạc, thậm chí cũng không cảm nhận ra sự tồn tại của cái tên dị tộc sáu sừng kia. Theo hiểu biết của hắn đối với ma công thì thực lực của tên dị tộc này khẳng định là đã vượt xa bất kỳ ai đang ở nơi này.

Chẳng trách lão yêu Tư Thập Tác Mỗ lại hoảng sợ như vậy muốn bỏ chạy. Cái tên dị tộc sắp xuất hiện này sợ rằng đã có thực lực của thần nhân thật sự.

- Chạy! - Tiếng hét này đến từ Đế Á Na. Thanh âm của quý phụ vừa vang lên thì Hàn Thạc đã cảm ứng được hành động biến chuyển của bà ta. Khí tức của Đế Á Na đang rời khỏi khu vực này càng lúc càng xa.

- Chạy! - Lão yêu lại hét lên rồi như không nhìn thấy số tinh thể bản nguyên còn lại đang cách đó trong gang tấc mà dùng tốc độ nhanh nhất để phóng đi.

Theo thương thể hiện tại của lão mà lại có thể thi triển ra tốc độ nhanh như thế cũng đủ cho thấy lão sợ rằng đã dùng sạch lực lượng dự trữ để bỏ trốn.

- Cửa ta, tinh thể bản nguyên Lôi hệ của ta! - Từ xa truyền đến tiếng la đau khổ không cam tâm của Lôi Nặc. Lão như điên cuồng nhảy chơi chơi giữa hư không. Nhưng Tư Thập Tác Mỗ không vì lão mà khựng lại chút nào để giúp thu lấy viên tinh thể bản nguyên Lôi hệ cách đó không xa.

Đến mức này, Hàn Thạc cũng không chút chần chừ. Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ vừa chuyển động thì hắn đã tụ tập tất cả lực lượng trong người bỏ chạy ra ngoài, lúc cuối cùng cũng còn nuối tiếc quay đầu nhìn đám trái cầu còn dư lại.

Tổng cộng có mười hai trái cầu. Hàn Thạc lấy được ba trái, còn lại hai trái tràn ngập dấu khí cùng với thủy nguyên tố tinh khiết kia đã biến mất không thấy tung tích, hắn đã bị lão yêu Tư Thập Tác Mỗ thành công thu thập. Còn lại bảy trái cầu bao gồm cả tinh thể bản nguyên của Lôi hệ cùng với bảo cầu của các hệ khác vẫn ngưng trệ ngay tại đó không nhúc nhích.

Nhưng vô luận là lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hay Hàn Thạc cũng không dám dừng lại để thu thập.

Bốn tên dị tộc đầu năm sừng kia đều tụ tập tới bên cạnh tên dị tộc sáu sừng đang thoát khỏi cái mồm lớn kia, kỳ lạ là không hề truy sát Hàn Thạc hay Tư Thập Tác Mỗ mà lại hiệp lực xé toạc nó để giúp cái tên dị tộc sáu sừng kia thoát ra ngoài.

- Cửa ta, cửa ta, tinh thể bản nguyên của ta! - Thánh ma đạo sư Lôi hệ Lôi Nặc của liên minh thương hội Ba Đặc từ nơi xa dõi nhìn chăm chăm trái cầu, nhảy chơi chơi la hét.

- Còn không chạy thì ngươi sẽ chết tại nơi này đó! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ khạc ra máu, tới bên cạnh Lôi Nặc bỏ lại câu này rồi cũng không thèm nhìn lấy Lôi Nặc mà hốt hoảng bỏ chạy ra ngoài.

- Cửa ta... của ta... tinh thể bản nguyên... - Lôi Nặc đột nhiên không điên cuồng nhảy chơi chơi nữa mà chỉ ngây người đứng đó nhìn trái cầu ở xa xa đang tỏa ra lực lượng thuần khiết mà lạnh buốt. Hàn Thạc vượt qua khoảng cách cả ngàn mét, chớp nhoáng đã đến bên cạnh Lôi Nặc. Hắn không nói lời nào chỉ nhanh chóng phóng theo phía sau Tư Thập Tác Mỗ.

Lôi Nặc là Thánh ma đạo sư Lôi hệ của liên minh thương hội Ba Đặc. Hàn Thạc cũng chẳng có hảo cảm gì với cái liên minh này. Còn cái tên Lôi Nặc lúc nào cũng thích can thiệp vào việc quản lý của liên minh thương hội Ba Đặc có lẽ đã từng ngầm ngầm hạ thủ với thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, sau này nhất định sẽ là địch nhân của hắn cho nên Hàn Thạc tự nhiên cũng chẳng màng tới chuyện sống chết của lão.

455. Chương 455:thánh Ma Đạo Sư Bị Bỏ Rơi

Cực nhanh, Hàn Thạc xuất phát sau nhưng lại vượt lên, đuổi kịp lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Thủy hệ Pháp thần Đế Á Na.

Trước lúc ba người tới được chỗ có tầng phòng ngự bị xuyên phá, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng trong nháy mắt bao phủ cả không gian, ngay lập tức xuất hiện một áp lực trầm trọng làm người khác hít thở không thông.

Ba người Hàn Thạc trao cho nhau ánh mắt hoảng sợ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đột nhiên hét lên:

- Không tốt, hắn đến rồi!

Hàn Thạc và Đế Á Na đều hiểu được theo như lời lão yêu đó chính là ai. Đế Á Na vẻ mặt đẹp đẽ vốn ung dung chợt biến đổi, vội vàng đưa tay, thân thủ hướng về phía không gian có lực phòng ngự kỳ dị. Trong lòng bàn tay của bà ta ngưng tụ một băng trùy lỏng lánh hàn quang, trong đó thủy nguyên tố nồng đậm cực kỳ đáng sợ, rồi được tiện tay ném về hướng khu vực phòng ngự này.

“Cốt kết!”

Băng trùy do Thủy hệ Pháp thần ngưng kết mà thành giống như là đâm vào mặt trên một lớp sắt đá cứng rắn nhất trên đời. Băng trùy từ đầu đến cuối rất nhanh vỡ nát!

Ba người trong lòng đều trầm xuống, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ vội vàng hỏi:

- Đế Á Na đại tỷ, thế nào rồi?

- Lực lượng được tăng mạnh rồi, ta không phá nổi lớp phòng ngự chỗ này! - Trong giọng nói của Đế Á Na mang theo sự kinh hoàng, khuôn mặt đẹp trở nên hơi khó coi.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ chân mày nhăn tít, trong tay vẫn cầm trường kiếm chưa từng thu lại cho vào không gian giới chỉ. Bỗng dưng đầu khí vô sắc vô hình bắn ra với khí thế không gì không phá được. Một đạo bạch quang lóa mắt chợt lóe rồi biến mất.

“Leng keng”

Tư Tháp Tác Mỗ tụ tập dư lực đánh một kích lên không gian phòng ngự cũng giống như như là đánh lên mặt sắt đá, không thể rung chuyển. Lão yêu run rẩy rút cánh tay phải về, sắc mặt hoảng sợ, thanh âm kinh hoàng hét lớn:

- Ta cũng không phá nổi!

Hai người một là dùng ma pháp công kích, một là dùng vật lí công kích, đều không có tác dụng!

- Cái tên kia đến rồi, hần gia tăng lực lượng phòng ngự, chúng ta có lẽ không phá được nó! - Hàn Thạc hiểu được nhất định là tên dị tộc sáu sừng xuất thủ, nhìn hai cường giả bán thần đang hơi kinh hoàng trầm giọng nói.

“Vo vo...”

Âm thanh quái dị vang lên từ xa, không giống với phương thức công kích lúc trước nhằm vào linh hồn của Hàn Thạc và lão yêu, một tràng âm thanh này lại có loại hiệu quả quỷ dị khác, giống như có thể xé rách bầu trời, từng đợt sóng hoa văn mảnh xuất hiện trên trời, giữa hư không nứt ra từng cái lỗ hổng màu sắc đa dạng.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ và Đế Á Na liếc nhẹ một cái, cùng hít vào một hơi hàn khí, nhìn lên những lỗ hổng trên không trung đó, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Tư Tháp Tác Mỗ lúc này mới móc ra một quyển trục, nhìn Đế Á Na khóc không ra nước mắt, nói:

- Không gian ba động quá mức kịch liệt, Không gian hệ ma pháp quyển trục căn bản không thể phóng ra được, tên kia đã chặt đứt tất cả hy vọng chạy trốn của chúng ta!

Đến lúc này thì ngay cả Đế Á Na cũng vô kế khả thi, lắc đầu thở dài một tiếng nói:

- Xem ra, chúng ta chết chắc tại đây rồi. Tư Tháp Tác Mỗ, lần này là ta hại các người. Không ngờ nơi này lại gặp phải một tên càng thêm đáng sợ như vậy!

Với hai người có thực lực bán thần, lại không thể bằng vào thực lực của mình phá hỏng phòng ngự đang bao phủ tại khu vực này, chỉ có thể lợi dụng cách bảo vệ tánh mạng tốt nhất là dùng quyển trục không gian ma pháp xé rách không gian mà thoát đi. Thế nhưng, âm thanh sắc bén đó xuất hiện khiến cho không gian sinh ra rạn nứt. Sau khi không gian bị vặn vẹo thì quyển trục không gian ma pháp căn bản không thể có tác dụng. Đối với bọn họ mà nói, đích xác là không còn hy vọng chạy trốn rồi.

- Ta đến đây! - Vẫn không lên tiếng, lại bảo trì được vẻ bình tĩnh, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

Hàn Thạc sở dĩ từ đầu đến cuối vẫn bảo trì sắc mặt và tâm tình bình tĩnh đó là bởi vì hần còn có hậu chiêu!

Hai cường giả bán thần ánh mắt trong nháy mắt bắn lên người Hàn Thạc, lão yêu ngẩn ngơ hỏi:

- Người, người có biện pháp?

Không trả lời, Hàn Thạc ngậm xuống chú ngữ, Thổ Giáp thi ngơ ngơ ngẩn ngẩn đột nhiên xuất hiện. Tư Tháp Tác Mỗ và Đế Á Na đột nhiên liếc mắt qua, trong mắt chứa đầy nghi hoặc, tựa hồ không biết một tên cường thi chiến sĩ cấp thấp như vậy lại có thể được tác dụng gì trong hoàn cảnh này sao.

Song một chuyện làm bọn họ kinh ngạc đã xảy ra ngay trước mắt, chỉ thấy tên cường thi chiến sĩ hơi thô lỗ này vừa đáp xuống mặt đất, thân thể liền đột nhiên nhập vào trong đó. Mặt đất cứng rắn đối với hắn như không hề có bất luận trở ngại gì, người rất nhanh liền biến mất.

Tại thế giới này, Địa hệ ma pháp sư mặc dù có thể lợi dụng lực lượng đại địa, nhưng cũng chỉ có thể dùng để công kích hoặc là phòng ngự, cũng không thể giống như Thổ Giáp thi, y như đứa con cưng của mẹ đất vậy, có thể khéo léo lợi dụng lực lượng đại địa mà tùy ý xuyên qua.

Bởi vậy, trong lúc Thổ Giáp thi giống như nước thấm vào sâu trong lòng đất thì hai người bán thần trợ mắt nhìn mà không thể tin được đó là sự thật đang xảy ra trước mặt, đều có một loại cảm giác hoang đường, không thể tiếp nhận, điều này làm cho bọn họ thoáng bị sửng sốt.

- Chạy nào! - Hàn Thạc sau khi nhảy vào hố sâu trong lòng đất liền hướng về phía hai bán thần quát nhẹ.

Về mặt hai bán thần vốn ngây ngốc đột nhiên thay thế bằng vẻ mừng như điên, liếc mắt một cái, liền vội vàng vọt vào thông đạo do Thổ Giáp thi đào thông.

- Cứu, cứu ta! - Lúc ba người vừa chui xuống thông đạo sâu trong lòng đất thì từ xa xa truyền đến tiếng hô hoán của Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc. Thanh âm của lão tràn ngập sợ hãi, giống như là đang cấp tốc hướng bên này chạy tới.

Một cỗ áp lực trầm trọng khiến kẻ khác hít thở không thông nhanh chóng hướng từ xa đến gần. Ba người Hàn Thạc vừa mới tiến vào, lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra: Người dị tộc sáu sừng đến rồi, Lôi Nặc chính là đang chạy trốn rất nhanh về phía bên này, hẳn là bị người dị tộc đuổi giết!

Hàn Thạc liếc nhìn lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Đế Á Na, phát hiện hai người đồng thời nhú nhú chân mày, nhưng lại cực kỳ ẩn ý bảo trì trầm mặc!

Lôi Nặc bị hai người cho rơi rồi! Lập tức Hàn Thạc trong lòng đã được.

Hàn Thạc tự nhiên biết nên làm thế nào, hạ một mệnh lệnh cho Thổ Giáp thi. Chỉ thấy chỗ địa đạo mà ba người vừa mới chui vào bị bùn đất dày đặc từ từ lấp kín.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Đế Á Na khi đã thấy một tia ánh sáng cuối cùng biến mất trên đỉnh đầu thì đồng thời thở phào, trong lòng như cất đi được gánh nặng lớn, sắc mặt cũng thả lỏng một chút.

Trong bóng đêm, Hàn Thạc vẫn thấy rõ mồn một vẻ mặt hai người bọn họ, đối với nhân tính liền hiểu sâu thêm một tầng!

Người không vì mình, trời tru địa diệt!

- Cảm ơn người, Bố Lai Ân, tiểu tử ngươi thần kỳ thật! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, đang theo sau Hàn Thạc, đột nhiên mở miệng nói.

- Đừng khách sáo, chúng ta là đồng bọn, nên thế! - Trong bóng tối Hàn Thạc lập tức trả lời, nhưng trong lòng cũng không nghĩ vậy.

Sở dĩ mang theo hai người cùng tiến vào đó là bởi vì hắn không biết chính xác rằng sau này có còn gặp phải những nguy hiểm đáng sợ hay không. Trong mơ hồ, bản năng Hàn Thạc hiểu được lúc này đây nếu hắn muốn chạy thoát thân thì không hề dễ dàng như vậy. Bên cạnh có hai người lão luyện này thì hy vọng chạy trốn của ba người có thể lớn hơn một chút. Lúc này hắn mới tỏ vẻ như vô tư dẫn cả bọn cùng nhau rời đi.

Lúc này ba người Hàn Thạc đều đã tìm được cái mình cần. Thực lực bọn họ cũng hơn kém nhau không nhiều. Nếu tụ tập cùng một chỗ thì còn có hy vọng chạy trốn. Còn như Lôi Nặc, so sánh với thực lực ba người đều kém xa, sau này dĩ nhiên không có bất luận tác dụng gì, bị vứt bỏ cũng là đương nhiên.

- Đế Á Na đại tỷ, đây là tinh thể bản nguyên thủy nguyên tố của tỷ! - Một viên hồng bảo thạch được Tư Thập Tác Mỗ lấy ra. Hồng bảo thạch vừa xuất hiện, trong bóng tối liền có thêm tia hồng quang nhàn nhạt nhu hòa. Lão yêu nương theo ánh nhật đó liền trao quả cầu cho Đế Á Na.

Quay đầu nhìn phía sau một cái, Hàn Thạc thấy được vẻ kích động không thể kiềm chế trên mặt Đế Á Na. Bà ta tiếp lấy viên cầu, hai tay đều run rẩy nhẹ, trong mắt long lánh ánh sáng, lấp lăm:

- Tinh thể bản nguyên, ta có tinh thể bản nguyên rồi!

Hấp thu tinh thể bản nguyên này phải mất một khoảng thời gian. Mà trong quá trình chạy trốn chết này, ba người mặc dù tìm được cái cần tìm nhưng đều không dung hợp linh hồn với tinh thể bản nguyên.

Đế Á Na đã sống không biết bao nhiêu năm, cho đến khi tinh thể bản nguyên rơi vào bên trong không gian giới chỉ của mình, bà ta rất nhanh đã ổn định được tâm tình còn đang kích động lại. Hít sâu một hơi, Đế Á Na nhìn về Hàn Thạc đang dẫn đường phía trước, dò hỏi:

- Còn phải mất bao lâu thì chúng ta mới có thể đi ra ngoài?

- Rất nhanh thôi! Chỉ có điều ta nghĩ các người cũng đã cảm giác được điều đó, cho dù tại đây, sâu trong lòng đất này, vẫn có thể cảm giác được cỗ áp lực trầm trọng nọ. Ta nghĩ chúng ta vẫn chưa được hoàn toàn an toàn!! - Hàn Thạc trả lời.

Sau khi Hàn Thạc nói ra câu này, chỉ qua hai phút, Thổ Giáp thì liền phá vỡ mặt đất. Ánh sáng chói mắt từ phía động khẩu trước mắt xuất hiện.

Ba người liền toàn lực bay vọt ra khỏi địa đạo. Hàn Thạc nhìn chung quanh một chút, còn chưa kịp thấy rõ vị trí đang ở nơi nào, thần thức đột nhiên có cảm giác bị khóa chặt, loại cảm giác này cực kỳ không ổn, hần liền hô lên:

- Hần biết chúng ta đang ở đâu!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Đế Á Na mặc dù không có cảm ứng lực linh mẫn như thần thức Hàn Thạc, thế nhưng cỗ áp lực khiến kẻ khác hít thở không thông thủy chung bao phủ trên người bọn họ vẫn chưa biến mất. Điều này làm cho bọn họ lập tức hiểu được điều Hàn Thạc nói là không sai.

- Theo ta đi, vừa đi vừa nói chuyện! - Đế Á Na vội vàng thốt, hơi nước quanh thân lại bắt đầu mơ hồ tụ tập, nhanh chóng hướng về phương xa bay đi. Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ liền theo sát sau đó.

- Tên tộc vương sáu sừng của Hồn tộc kia đã khóa chặt linh hồn của chúng ta. Chỉ cần chúng ta vẫn còn tại đại lục Kỳ Áo thì hẳn đều có thể tìm được. Bọn chủng tộc này trời sanh đã có lực lượng không thể giải thích đối với linh hồn. Nói như vậy có nghĩa là trước khi các người thể ngộ ra, chúng ta căn bản không có biện pháp thoát khỏi khóa chặt linh hồn của hắn! - Trên đường bay nhanh, Đế Á Na hướng về phía Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ nói.

- Hồn tộc? Đây là chủng tộc gì vậy? Làm sao cho tới bây giờ ta không được nghe nói tới? - Hàn Thạc nhướn mày, tốc độ đối với hai người kia vẫn không đổi, vội vàng hỏi.

- Đây không phải là một chủng tộc trên đại lục Kỳ Áo. Chỉ có điều trước đây mấy ngàn năm bọn chúng đã từng xuất hiện nơi đây. Sau lại biến mất một cách thần kỳ, không xuất hiện lại. Lần này tại sao lại gặp bọn chúng tại hẻm núi Thập Lạp Gia thì ta cũng không biết chuyện là như thế nào.

- Về một số sự tình của chủng tộc này, ta cũng chỉ trong lúc vô ý từ một quyển trục cổ xưa mà biết được. Chuyện huyền bí của mấy ngàn năm trước, cụ thể như thế nào thì ta không thể nào biết được, ta chỉ từ ngoại mạo của bọn chúng mới đoán ra đó là người Hồn tộc. - Đế Á Na giải thích cho Hàn Thạc.

Trong khi Đế Á Na nói những lời này cặp mắt sáng chột lóe lên một chút. Hàn Thạc cảm giác được bà ta đối với Hồn tộc hẳn là không chỉ biết có nhiều thế, nhưng mà Đế Á Na không nói rõ, nên hẳn cũng không tiện hỏi tới.

- Đế Á Na đại tỷ, chẳng lẽ tộc vương Hồn tộc đã biết được linh hồn chúng ta thì ngay cả một chút biện pháp chúng ta cũng không có, chỉ chờ hắn tìm giết chúng ta sao? - Tư Thập Tác Mỗ điều lão quan tâm nhất có lẽ là an nguy của bản thân, lập tức hỏi vào trọng điểm.

- Cũng không hẳn, trong tay chúng ta bây giờ có tinh thể bản nguyên của nguyên tố, chỉ cần dung nhập nó vào linh hồn chúng ta, hình thành nguyên tố chi hồn. Như vậy thì cho dù là tộc vương sáu sừng của Hồn tộc cũng không thể cảm ứng được phương vị tồn tại của linh hồn chúng ta. Nguyên tố chi hồn một khi đã hình thành, thì chúng ta đã dung hợp một thể với nguyên tố không chỗ nào không có trong trời đất, hẳn tự nhiên không thể tìm được chúng ta. - Đế Á Na giải thích.

- Nhưng mà, nếu muốn dung hợp tinh thể bản nguyên nguyên tố với linh hồn thì thời gian cần thiết tuyệt không thể một sớm một chiều. Trong khoảng thời gian này, hần hoàn toàn có thể căn cứ vị trí linh hồn của chúng ta để tìm được rồi giết chết từng người một, như vậy phải làm như thế nào mới được đây? - Tư Thập Tác Mỗ vẻ mặt cười khở, kiểu như là vẻ nuối tiếc khi tìm được chỉ bảo nhưng không cách nào hưởng dụng.

Hàn Thạc tâm niệm chợt động, nhớ tới có thể lợi dụng Khô lâu pháp tượng đưa thần thức giáng xuống Vong Linh giới, vị diện với khoảng cách vô cùng xa này thì tộc vương Hồn tộc cho dù là có thần thông quảng đại đến đâu cũng chỉ sợ là không thể phát giác được vị trí thần thức của hần. Bởi vậy, hần hoàn toàn có thể tại Vong Linh giới trước tiên dung hợp tinh thể bản nguyên, tránh được thứ tồn tại đáng sợ kia đuổi giết.

Đây là một loại phương pháp ổn thỏa nhất, mặt khác thần thức của Hàn Thạc khác với linh hồn của Đế Á Na và Tư Thập Tác Mỗ. Một khi ma công đạt tới cảnh giới nhất định, linh hồn tiến hóa thành thần thức kỳ diệu vô cùng, hần tin tưởng chỉ cần cho mình một chút thời gian, thần thức tuyệt đối có thể tìm được cách thoát khỏi cảm ứng của tên sáu sừng người Hồn tộc kia.

Suy nghĩ như vậy, lòng Hàn Thạc chợt nhẹ nhõm, thế nhưng chuyện về đám Hồn tộc này hần vô cùng tò mò, cũng không vội vã rời đi, mà tiếp tục ở lại nghe Đế Á Na cùng với lão yêu Tư Thập Tác Mỗ trao đổi.

- Chúng ta còn có một biện pháp. - Đế Á Na sắc mặt cổ quái, trên đường phi hành nhìn Tư Thập Tác Mỗ nói.

- Biện pháp gì? - Vẻ mặt lão yêu chấn động, vội vàng hỏi.

- Lợi dụng sự tiện lợi của Truyền tống trận pháp tại các nước thì tốc độ của chúng ta có thể nhanh hơn bọn hần một chút. Nếu chúng ta đưa bọn chúng đến chỗ có thực lực chống lại được, khiến cho bọn chúng đấu với một số tồn tại kinh khủng của đại lục Kì Áo một hồi thì có lẽ chúng ta có cơ hội sống sót! - Đế Á Na do dự một chút, mới nói với Tư Thập Tác Mỗ.

Con mắt lão yêu sáng ngời, lập tức hiểu được ý tứ của Đế Á Na, liền nói:

- Loại tồn tại trên đại lục Kì Áo có thể đấu với tên Hồn tộc sáu sừng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà đại bộ phận đều là không xác định được vị trí cư trú, chính thức có vị trí cố định cũng chỉ có tổng bộ Quang Minh giáo hội và Thiên Tai giáo hội!

Vốn Hàn Thạc đã định rời đi, trong lòng đầu tiên là cả kinh, liền nhanh nhẹn đề nghị:

- Vậy thì chọn Quang Minh giáo hội đi!

Sắc mặt Đế Á Na cùng với Tư Thập Tác Mỗ đều có vẻ là lạ. Hai người liếc một cái, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng im lặng gật gật đầu, xem như đồng ý với đề nghị của Hàn Thạc.

Quang Minh giáo hội đối với những tồn tại dị đoan luôn luôn đuổi tận giết tuyệt, mà tại tổng bộ lại vừa xuất hiện loại chủng tộc rõ ràng không phải người lương thiện này, Hàn Thạc tin tưởng nhất định sẽ phát sinh một số chuyện thú vị!

456. Chương 456:chữa Trị Thần Thức

Vừa quyết định xong, ba người đều nhất trí mục tiêu, liền bắt đầu kế hoạch chạy trốn với những mục đích riêng.

Mất đi mười hai con Huyền ma, thần thức Hàn Thạc vẫn có thể cảm ứng được lực lượng sinh mệnh trong một phạm vi nhất định chung quanh, nhưng không thể giống như Huyền ma có thể thăm dò mỗi góc ngách một cách rõ ràng từng li từng tý.

Được cái Đế Á Na và lão yêu đối với chỗ này tương đối rõ ràng, Hàn Thạc chỉ cần đi sau hai người là được.

Trên đường đi, Đế Á Na và Tư Thập Tác Mỗ cũng không trao đổi chuyện gì có ý nghĩa với nhau nữa nên Hàn Thạc cũng không cách nào lấy được nhiều tin tức có ích. Hai người không nói, hần tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng, thế nhưng trong lòng lại ngầm tính toán.

Diện tích cả đại lục Kì Áo mênh mông, rất nhiều quốc gia mọc lên như nấm, núi cao biển rộng không thể đếm xiết, ngoại trừ loài người ra còn các chủng tộc khác phân bố khắp nơi.

Một đại lục như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu kỳ nhân chuyện lạ không ai có thể rõ ràng, nhưng mà trong lúc hai người kia nói chuyện, Hàn Thạc cơ hồ có thể dám chắc ngay cả họ có thực lực bán thần thì cũng không phải là những kẻ mạnh nhất trên đại lục này.

Thế nhưng từ miệng hai người, Hàn Thạc cũng biết tồn tại có thực lực còn đáng sợ hơn bọn họ trên đại lục Kì Áo cũng chỉ có vền vền vài người. Nghĩ lại thì ngay cả một số bán thần hẳn trước giờ cũng chưa được nghe nói tới thì tự nhiên những nhân vật càng thêm đáng sợ Hàn Thạc không thể nào biết được.

Là hai tổ chức tông giáo hùng mạnh nhất đại lục, Quang Minh giáo hội và Thiên Tai giáo hội có thể mở rộng thế lực của mình tới khắp các khu vực đủ để nói rằng thực lực của bọn họ tại đại lục Kì Áo cường đại đến thế nào. Hai tổ chức này có thể đứng vững ngàn năm không sụp đổ, nếu nói không có cường giả tồn tại ở đây là chẳng ai tin, những cường giả mạnh hơn so với Đế Á Na và Tư Tháp Tác Mỗ này sẽ ở tại tổng bộ mới coi như chuyện hợp tình hợp lý.

- Đế Á Na đại tỷ, ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút không ổn, chúng ta tới tổng bộ Quang Minh giáo hội tại đế quốc Áo Đăng nhất định sẽ khiến cho giáo hội này tổn thất không thể tính được. Sau đó, Quang Minh giáo hội tất nhiên sẽ không buông tha chúng ta, việc này giải quyết thế nào? - Khi tới một tòa thành thị gọi là Đồ Kiệt Ba thuộc liên minh thương hội Ba Đặc, tốc độ ba người chậm lại, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ hỏi Đế Á Na.

- Không có cách nào, Quang Minh giáo hội cách chỗ này khá gần. Mặt khác, giáo hội này luôn luôn lấy nhân từ phổ độ chúng sinh là nhiệm vụ của mình, ta nghĩ bọn họ sẽ tha thứ cho chúng ta!

Đế Á Na oai phong lẫm liệt nói, suy nghĩ một chút, lại bổ sung:

- Không phải quá lo lắng thế, thủ hộ giả của tổng bộ Quang Minh giáo hội kia cơ bản sẽ không rời khỏi đó. Chúng ta sau đó chỉ cần rời đi sớm một chút hẳn là sẽ không nảy sinh vấn đề gì.

- Tỷ nói như vậy ta cũng an tâm! - Lão yêu gật gù đầu, như đã lĩnh ngộ được gì đó. Cũng không biết lão yên tâm về sự nhân từ của Quang Minh giáo hội sẽ không tìm bọn họ động thủ, hay là yên tâm về thủ hộ giả kia không thể rời khỏi tổng bộ.

Thành Đồ Kiệt Ba cách thành Tháp Lí Khắc không xa, tương tự cũng là thành thị lớn thuộc liên minh thương hội Ba. Ba người rất nhanh đi tới chỗ không gian ma pháp Truyền tống trận trong thành. Hàn Thạc nhướng mày, nói:

- Sao giờ? Ma pháp Truyền tống trận tại mỗi một quốc gia đều do thị vệ khổng chế, người bình thường cho dù có tiền cũng không thể sử dụng, chỉ có nhân vật đặc thù với thân phận rõ ràng mới có thể dùng loại Truyền tống trận này.

- Không cần!

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ thông dong mỉm cười, trong tay chẳng biết khi nào đã có một thẻ bài, nghênh ngang đi tới hướng người phụ trách ma pháp Truyền tống trận chỗ này, cho bọn họ thấy thẻ bài rồi nói:

- Chúng ta muốn đi thành Đặc Á!

Người phụ trách của liên minh thương hội Ba Đặc ở đây không nói nhiều, liền cung kính khởi động Truyền tống trận, rồi để cho ba người tiến vào, một đạo bạch quang lóe lên, ba người đã xuất hiện tại thành Đặc Á.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, đối với sự hưng suy của các quốc gia đều biết, trong tay có một sổ thứ dựa dẫm được để lão có thể tung hoành các quốc gia thì cũng chẳng có gì lạ. Sau khi tới thành Đặc Á, ba người thở phào, tiếp theo bay đến đế quốc Áo Đăng.

Thành Đặc Á thuộc liên minh thương hội Ba Đặc là toà thành gần đế quốc Áo Đăng nhất. Bất luận ma pháp Truyền tống trận của hai quốc gia nào cũng sẽ không nối với nhau, ba người đành phải tiếp tục phi hành. May mà ba người vừa dùng Truyền tống trận đã tạm thời tránh khỏi sự truy đuổi của Tộc vương sáu sừng Hồn tộc, hiện giờ cũng không phải khẩn trương lo lắng giống lúc trước. Ba người đều có thực lực bán

thần, tốc độ phi hành cực nhanh, không đến nửa ngày đã tiến vào đế quốc Áo Đăng mạnh nhất trên đại lục Kì Áo.

Tới đế quốc Áo Đăng, lão yêu lại lấy ra một thẻ bài tượng trưng cho thân phận khác, tiếp tục lợi dụng ma pháp Truyền tống trận nơi đây một cách thông suốt, liên tục ba lượt truyền tống đường dài, ba người rốt cục đã xuất hiện tại một tòa thành trì gần nhất với tổng bộ Quang Minh giáo hội.

Đây là tòa thành có tên Thánh La, ba người sau khi ra khỏi Truyền tống trận đã có thể thấy trên đường thỉnh thoảng có rất nhiều Thần điện kỳ sĩ và Quang Minh tế tự qua lại.

Quang Minh giáo tại đế quốc Áo Đăng có ảnh hưởng rất lớn, tòa thành thị rất gần Thánh sơn của Quang Minh giáo hội này do đế quốc Áo Đăng và Quang Minh giáo đồ đồng thời quản lý. Hàn Thạc liếc mắt một cái đã phát hiện kiến trúc chỗ này thâm trầm khí tức tông giáo, giáo đường Quang Minh giáo hội có thể thấy được khắp nơi.

Cư dân sinh sống tại thành Thánh La tuyệt đại đa số đều là tín đồ ngoan đạo của Quang Minh giáo hội. Rất nhiều Quang Minh giáo đồ trên đại lục Kì Áo đều không quản đường xa xôi tới nơi này cư trú sinh sống, bọn họ cho rằng thành thị này gần Quang Minh thần nhất, có thể giúp cho bọn họ nghe được rõ hơn những lời dạy bảo của Quang Minh thần.

- Tốt lắm, ít nhất tên kia phải mất một ngày mới có thể đuổi tới nơi này. Chúng ta có thể lợi dụng thời gian này nghỉ ngơi một chút, ta vừa mới thụ thương thể không nhẹ, còn may là rời đi kịp thời, nếu không chắc vĩnh viễn lưu lại nơi đó rồi! - Tư Tháp Tác Mỗ thở dài, nói với hai người.

- Được, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ ngơi một chút! - Hàn Thạc lập tức đồng ý, thần thức của hắn cũng tương tự bị thương nặng. Một ngày nữa, cái tên Hồn tộc đáng sợ kia có lẽ sẽ đuổi giết đến nơi này, mà đây cũng là đại bản doanh của Quang Minh giáo hội, một khi Hàn Thạc bại lộ thân phận, Quang Minh giáo hội nhất định sẽ không tha cho hắn. Có thể khôi phục được thêm một phần khí lực, đến lúc đó có thêm một phần cơ hội chạy trốn.

Ba người lập tức không ai nói gì thêm. Hàn Thạc ẩn tàng khí tức trên người mình. Ba người liền tìm một lữ quán ở nơi hẻo lánh, lấy ba gian phòng trú tạm.

Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc đã ghi nhớ linh hồn của bọn họ, bây giờ ba người chính là đang trên cùng một con thuyền, có cùng kẻ địch nhưng Hàn Thạc vẫn cực kỳ thận trọng, vừa tiến vào phòng của mình thì lập tức bố trí một cái ma trận, chỉ cần có một cơn gió hay một ngọn cỏ lay động ở chung quanh thì hắn cũng có thể lập tức biết được.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu phát động bốn mệnh tinh huyết từ Ma Anh đến chữa trị thần thức đang bị thương nặng.

Tiếng kêu thét của tộc vương sáu sừng làm cho thần thức của Hàn Thạc thống khổ giống như bị ngàn vạn mũi dao nhọn xuyên qua, nếu hắn không phản ứng kịp thời, lập tức chuyển hóa thần thức ẩn tàng thành ngàn tia vạn sợi thì có lẽ thần thức đã thật sự bị phá hủy mất rồi.

Tuy nhiên, chỉ cần thần thức không bị tiêu diệt thì vẫn có thể sử dụng bốn mệnh tinh huyết trong Ma Anh phát động Ma Nguyên lực, tái tạo lại thần thức bị tán loạn.

Trên đường đi tới thành Thánh La, Hàn Thạc đã bắt đầu làm như vậy, bây giờ tiếp tục tĩnh tâm dùng toàn bộ tinh thần chăm chú thúc đẩy bốn mệnh tinh huyết khiến cho tốc độ khôi phục thần thức lập tức nhanh hơn nhiều.

Linh hồn có ba hồn bảy phách. Ba hồn là Thiên hồn, Địa hồn, Mệnh hồn; bảy phách lần lượt là Thiên Trùng, Linh Tuệ, Vi Khí, Vi Lực, Trung Xu, Vi Tinh, Vi Anh.

Trong đó bảy phách ẩn tàng trong có thể, chỉ cần ba hồn bất diệt thì bảy phách đều có thể tái tạo. Người trần thường nói linh hồn có ba hồn là Thiên, Địa, Mệnh, trong ba hồn lại lấy Mệnh hồn làm trọng, chỉ cần Mệnh hồn không tiêu tan thì linh hồn sẽ không biến mất vào trong thiên địa.

Ma công của Hàn Thạc khiến cho ba hồn Thiên, Địa, Mệnh dung hợp làm một, hình thành thần thức. Thần thức chẳng những có thần thông kỳ diệu mà còn có thể hóa thành ngàn tia vạn sợi ẩn náu ở trong bảy phách.

Khi bị Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc phát ra một chiêu linh hồn công kích đánh trúng, thần thức của Hàn Thạc trong nháy mắt đã phân tán ẩn náu trong bảy phách, tránh được một kiếp.

Ba hồn của người bình thường phải nương tựa vào bảy phách để sinh tồn, nói cách khác là nếu thân thể bị diệt vong thì ba hồn sẽ không còn tồn tại trong trời đất. Thần thức của Hàn Thạc lại không bị hạn chế này, dù thân thể có hóa thành cát bụi, bảy phách hoàn toàn bị tiêu diệt thì thần thức vẫn có thể xuất ra, tái tạo thân thể để mà sống lại, chỉ là nếu muốn khôi phục lại thực lực trước đây thì bắt buộc phải hao phí thời gian trăm năm để một lần nữa tu luyện thân thể.

Chỉ có điều mặc dù thân thể bị hủy diệt thần thức cũng không bị diệt, nhưng một khi thần thức bị thương thì cũng phải sử dụng lực lượng của bảy phách để khôi phục. May mà lực lượng của bảy phách ẩn tàng tại bảy mạch luân chuyển trong thân thể, mà đối với việc khống chế lực lượng thân thể thì tu ma giả đứng hàng đầu. Sau khi lợi dụng bốn mệnh tinh huyết phát động Ma Nguyên lực, thần thức của Hàn Thạc không ngừng thúc đẩy lực lượng của bảy phách luân chuyển trong bảy mạch, khiến cho những dòng lực lượng của bảy phách dung nhập vào trong thần thức, khôi phục những chỗ bị thương của thần thức từng chút từng chút một.

Quá trình khôi phục thần thức này được Hàn Thạc toàn lực tiến hành nên cũng không mất nhiều thời gian lắm. Sau khi hao phí hơn mười giọt bốn mệnh tinh huyết từ Ma Anh, lực lượng của bảy phách phát ra đã được thần thức hấp thu, thần thức đang bị thương nặng giờ có năng lượng bổ sung đã hoàn toàn khôi phục. Sau khi thần thức tu ma giả bị thương, chỉ cần thân thể bất diệt, Ma Anh không hủy thì việc khôi phục cũng không quá khó khăn, nhưng nếu thân thể Ma Anh hoàn toàn bị diệt, thần thức chỉ có thể lựa chọn một thân thể mới, đầu tiên phải hao phí mấy chục năm thậm chí cả mấy trăm năm làm cho thân thể mới tu thành Ma Anh, sau đó mới có thể khôi phục thần thức bị thương được.

Thần thức vừa khôi phục, Hàn Thạc lập tức thoát ra khỏi nhập định, thần thức khổng lồ lại bắt đầu lan ra bên ngoài đi quan sát tình hình ở thành Thánh La.

457. Chương 457:tính Toán

Thành Thánh La dưới sự cảm ứng của thần thức Hàn Thạc, chỉ cần sinh vật nào trong thành mà thực lực không cao hơn hẳn đều có thể bị Hàn Thạc dò xét ra hư thực.

Chỗ này không hổ là thành thị gần với Thánh sơn của Quang Minh giáo hội nhất. Thần thức của Hàn Thạc cảm ứng được nơi nơi đều có giáo đồ mang lực lượng thần thánh của giáo hội này. Toàn bộ thành Thánh La đều có thể thấy giáo đường khắp nơi, rất nhiều ma pháp tháp san sát. Một lực lượng thần thánh trang nghiêm trải đầy mỗi góc thành.

Nơi thần thức đi qua, Hàn Thạc cảm giác được trong đám cường giả hiện tại trong thành có một Quang hệ Thánh ma đạo sư. Ngoại trừ người này, còn có đủ các giáo đồ ở mọi đẳng cấp ở khắp thành, trong đó người có thực lực cao thâm chỗ nào cũng có.

Đang lúc hần chậm rãi mở rộng lực cảm ứng thì đột nhiên cảm giác trên Thánh sơn của Quang Minh giáo hội cách thành Thánh La không xa truyền đến lực lượng thần thánh như những đợt sóng nước. Lực lượng kỳ dị ấy thôi thúc người ta quỳ xuống khấu bái, khiến cho họ cam nguyện thần phục.

Mặc dù là sát ý Hàn Thạc tràn ngập, nhưng dưới ảnh hưởng của lực lượng thần thánh này cũng bắt giác sinh ra cảm giác “phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật”. Dường như mơ hồ có một loại lực lượng nào đó thâm nhập linh hồn mang theo một sự mê hoặc mãnh liệt khiến cho người ta vĩnh viễn quỳ rạp xuống.

- Hừ! - Hàn Thạc hừ nhẹ. Thần thức đang dò thám thành Thánh La chợt nội liễm, đồng thời khí tức trên người cũng ẩn tàng lại.

Lực lượng truyền đến từ Thánh sơn của Quang Minh giáo hội đối với một số giáo đồ ngoan đạo có lẽ là có tác dụng tăng tiến lực lượng thần thánh của bọn chúng. Nhưng mà đối với thường nhân mà nói, lực lượng này mang theo lực dụ hoặc mãnh liệt dẫn dắt người ta ôm ấp ý nghĩ đầu nhập Quang Minh giáo hội, lấy Quang Minh thần làm tín ngưỡng của mình.

Đối với tác phong vốn vẫn rêu rao cực lực diệt trừ dị đoan của Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc hiển nhiên minh bạch loại lực lượng thần thánh nhằm vào việc dụ hoặc linh hồn này đối với thường nhân mà nói có ý nghĩa gì. Cách làm này của bọn chúng rõ ràng không giống chiêu bài quang minh lỗi lạc vẫn tiến hành.

Lúc thần thức thu hồi, luồng áp lực nghẹt thở trên người hần thủy chung vẫn không biến mất. Nó bắt đầu từ hẻm núi Tháp Lạp Gia, theo ba người qua rất nhiều thành thị, chính là khóa chặt linh hồn của Tộc vương sáu sừng Hồn tộc.

Tới bây giờ, áp lực khiến người ta ngạt thở kia càng lúc càng lớn. Hàn Thạc đã có thể cảm giác được người Hồn tộc đã tiếp cận tới rất nhanh.

“Đỉnh!”

Thanh âm trong trẻo xuất phát từ báo động ma âm ma trận mà chỉ có Hàn Thạc mới có thể nghe được.

- Bố Lai Ân! - Là tiếng hô trầm thấp của lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, nghe qua giọng nói có thể thấy thân thể của lão đã khôi phục ít nhiều.

- Tới đây! - Hàn Thạc trả lời rồi chợt thu ma trận xung quanh lại. Hần vừa ra mở cửa đã thấy Tư Tháp Tác Mỗ và Đế Á Na ở ngoài.

- Y sắp tới rồi! - Trên gương mặt của lão yêu hiện ra vẻ lo lắng khó giấu. Mặc dù là đã có chuẩn bị nhưng đối phó với Tộc vương sáu sừng đáng sợ kia, nét lo âu vẫn hiện trên mặt.

- Chúng ta cần lập tức đến gần Thánh sơn của Quang Minh giáo hội. Đợi đến khi y sắp tới thì lập tức xông vào Thánh sơn để Tộc vương sáu sừng xuất hiện tại đó. Chỉ có chờ bọn hần song phương chiến đấu đến lưỡng bại câu thương thì chúng ta mới có cơ hội. - Đế Á Na vẫn bộ dạng ung dung quý phái, chỉ là sắc mặt nặng nề. Hiển nhiên trong lòng bà ta cũng cực kỳ lo lắng như lão yêu vậy.

- Vậy được, đi thôi. - Hàn Thạc trả lời dứt khoát.

Hai người kia cũng không nói gì thêm. Dưới sự dẫn đường của Đế Á Na, cả ba lặng lẽ rời khỏi thành Thánh La.

Thánh sơn của Quang Minh giáo hội cao vút đến tận trời xanh. Ba người đi tới chân núi, ngẩng đầu lên ngọn núi như chọc thẳng trời cao, trong lòng tự nhiên có một cảm giác bình hòa an tĩnh.

- Ngọn Thánh sơn này cao chín ngàn bảy trăm sáu mươi ba thước. Quang Minh thành tọa lạc trên đó, bên trong có cao thủ cường đại nhất bảo hộ. Chúng ta trước tiên tiềm phục bên sườn núi, đợi đến khi Tộc vương sáu sừng tới thì lập tức xông lên đỉnh. - Đế Á Na xem ra rất quen thuộc với Thánh sơn này, nhìn lên ngọn núi giải thích cho Hàn Thạc và Tư Tháp Tác Mỗ.

Hàn Thạc và lão yêu cùng gật đầu, Đế Á Na cũng không cần phải nhiều lời nữa mà dẫn cả hai bay lên giữa Thánh sơn..

- Theo ta, trước tiên chúng ta cần phải tìm một chỗ có thể ẩn thân. Trên Thánh sơn có rất nhiều cao thủ của Quang Minh giáo hội. Cỡ như thực lực của chúng ta có hai người, một người là Quang hệ Pháp thần còn một người là Thần kỵ sĩ. Thêm vào một Thánh nữ cổ xưa cũng chẳng biết đã sống bao lâu rồi nữa. Nếu hành tung chúng ta bại lộ thì không cần đến Tộc vương sáu sừng đến đây thì chúng ta cũng đã bị Quang Minh giáo hội giết chết trước rồi! - Đế Á Na vừa phi hành bên cạnh vừa giải thích.

Thực lực ba người đều ở đẳng cấp bán thần cực mạnh, Thánh sơn cho dù là cao tới hơn chín ngàn thước nhưng cả ba rất nhanh đã bay tới lưng chừng núi.

Bay tới tổng bộ của Quang Minh giáo, Hàn Thạc thu thần thức lại rồi chỉ quan sát bằng mắt thường toàn bộ khung cảnh xung quanh. Đập vào mắt hần là rất nhiều kiến trúc mọc lên bắt đầu từ dưới chân núi rồi trải rộng lên trên. Vô số giáo đồ của Quang Minh giáo hội sinh sống ở trên tòa đại sơn nguy nga này.

- Bên này! - Đế Á Na khê hô rồi đưa cả hai người bay tới một vách núi hiểm trở bất ngờ hiện ra bên sườn núi.

Trên vách núi này hiện ra một động huyệt đen ngòm. Đế Á Na dẫn đầu bay thẳng vào trong đó.

Vừa tiến vào huyết động, Hàn Thạc mới phát hiện nó không hề u ám như vẻ ngoài. Ngược lại, bên trong đèn ma pháp giăng giăng sáng rõ, không gian rất rộng, hiển nhiên là do bàn tay con người đào mà thành.

- Này, Đế Á Na đại tỷ, tỷ từng tới đây rồi à? - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ vừa tiến vào liền kinh ngạc hỏi Đế Á Na.

- Không, nhưng mà ta cảm giác chỗ này hình như không có ai cư ngụ. Được rồi, chúng ta tạm thời dừng lại một chút, trước hết ta phóng ra một ma pháp để hình thành kết giới ngăn trở khí tức của chúng ta! - Đế Á Na thuận miệng đáp.

Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ cũng không hỏi gì thêm. Chỉ thấy Đế Á Na đứng sững ở đó rồi lấy ra một cây ma pháp trượng màu lam, từ từ ngâm xương ma pháp chú ngữ.

Đột nhiên, ngay lúc chú ngữ của Đế Á Na phát ra thì bà ta bắn vọt ra ngoài huyết động. Đồng thời, theo lời chú ngữ vừa niệm, thủy nguyên tố dày đặc trong nháy mắt đã bao phủ cửa động duy nhất rồi ngưng kết thành từng khối băng cực lớn lấp đầy cửa không để cho Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ kịp phản ứng.

Lúc này Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ mới kịp biến sắc. Tư Thập Tác Mỗ quát lớn:

- Đế Á Na đại tỷ, tỷ làm vậy là có ý gì?

Hai luồng khí tức thần thánh không hề che giấu bay thẳng xuống từ đỉnh Thánh sơn. Qua mấy nhịp hô hấp đã tới bên cạnh Đế Á Na đang đứng ngoài cửa động. Hàn Thạc trông qua lớp băng cứng trong suốt như thủy tinh thì thấy một người mặc trang phục Quang Minh tề tự, người kia mặc trang phục Thần điện kỳ sĩ, đều còn rất trẻ.

Nhìn qua Hàn Thạc lập tức có thể khẳng định bọn họ chính là những cường giả mà Đế Á Na vừa nói lúc trước, là tồn tại bán thần Quang hệ Pháp thần và Thần kỳ sĩ!

- Đế Á Na, quả nhiên là người đã làm được. Giờ thì người yên tâm ở trên Thánh sơn dung hợp với tinh thể bản nguyên Thủy hệ đi. Thánh nữ của chúng ta sẽ bảo vệ người không bị tên dị tộc kia hãm hại! - Gã Thần kỳ sĩ trông còn trẻ tuổi kia lộ vẻ tươi cười nhìn Đế Á Na nói.

- Bách Cách Sâm, tiểu tử tên gọi Bồ Lai Ân kia là đại dị đoan mà các người vẫn truy sát thì tùy tiện các người xử lý. Về phần Tư Thập Tác Mỗ, ta thấy chỉ cần hấn giao ra một quả tinh cầu ẩn chứa đấu khí bản nguyên thì cũng nên lưu lại mạng cho hắn. Dù sao thì hắn cũng không có xung đột gì với Quang Minh giáo hội các người! - Đế Á Na có vẻ không đành lòng thỉnh cầu cho lão yêu.

- Xin lỗi, chuyện này ta không thể làm chủ, chờ ta bẩm báo Thánh nữ rồi nói sau.

Thần kỳ sĩ tên là Bách Cách Sâm nhún vai, sau đó mỉm cười tiếp:

- Thế nhưng nếu như Tư Thập Tác Mỗ nguyện ý thuận phục Quang Minh thần thì khẳng định không có vấn đề gì!

Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ bỗng nhiên cảm ứng được từng luồng lực lượng thần thánh dày đặc thoát cái đã bao trùm xung quanh động huyết, thêm vào đóng băng mà Đế Á Na vừa làm ra. Tình thế xem chừng đã ác liệt đến cực điểm.

- Đế Á Na đại tỷ, ta thật không ngờ người lại làm như vậy! - Lão yêu bị nhốt bên trong ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Đế Á Na, giọng nói lão vẫn bình tĩnh nhưng mang theo vẻ phẫn nộ khó kìm nén.

- Tư Thập Tác Mỗ, rất xin lỗi, ta và Bách Cách Sâm là bằng hữu rất tốt. Người chỉ cần giao ra đây tinh cầu đấu khí, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người sống sót rời khỏi Thánh sơn này! - Đế Á Na cũng không lộ ra vẻ gì hồ thẹn, vẫn bảo trụ bộ dạng ung dung hoa lệ.

Khí tức đáng sợ đột nhiên từ xa cấp tốc vọt tới. “Vo vo”, tiếng gào rít quái dị nổi lên làm Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ cho dù cách tầng tầng kết giới cũng có thể nghe được.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thánh sơn vang lên một giọng ca du dương mềm mại. Một luồng lực lượng kìm giữ mà thần thánh mới có trong nháy mắt đã hạ xuống vách đá trước mặt.

458. Chương 458:thần Chi Linh Vực

Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ liếc mắt một cái, lập tức hiểu rằng Thánh nữ của Quang Minh giáo hội đã tới.

Cường giả này theo như Đế Á Na nói đã có lực lượng của thần thực sự, người vừa đến khu vực này, hai người Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ như là lập tức bị một loại lực lượng giống như đầm lầy bao phủ, ngay cả nhúc nhích dường như cũng khá khó khăn!

Thần chi linh vực!

Trong mắt Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ cùng hiện lên vẻ hoảng sợ, cái loại lực lượng này khiến cho hai người sinh ra ý nghĩ quỳ lạy, chính là lực lượng mà thần thực sự mới có trong truyền thuyết, có sức mạnh kiểm giữ khiến phạm nhân không cách nào nhìn thẳng vào được!

- Thánh nữ! - Hai bán thần của Quang Minh giáo hội cùng khấu bái, vẻ mặt cung kính xuất phát từ nội tâm.

- Ra mắt Thánh nữ! - Đến ngay cả Đế Á Na cũng hành một lễ trang trọng, thần sắc nghiêm túc trang trọng.

Từ góc độ của Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ không thể thấy rõ tướng mạo của người mới tới, nhưng loại khí tức thần thánh phô thiên cái địa này lại làm rung động lòng người, dường như có từng tiếng ca tụng Quang Minh thần êm tai, xen lẫn với khí tức thần thánh ngân nga ở sâu trong linh hồn hai người.

Loại thanh âm này mang theo thần lực mê hoặc nhân tâm, đi kèm theo từng tiếng ca tụng đó, tay chân Hàn Thạc khí lực dần mất đi, phảng phất như cam tâm tình nguyện muốn nương nhờ trong lòng Quang Minh thần, từ đây thần phục không bao giờ hối hận.

“Không ổn!”

Hàn Thạc trong lòng run lên, phản ứng lại.

Tới bây giờ, hắn hoàn toàn có thể khẳng định lực thần thánh đến từ Thánh sơn lúc ở thành Thánh La trước đó mà mình cảm ứng được chính là xuất phát từ vị Thánh nữ này. Chỉ là lần đó bởi vì khoảng cách khá xa, hơn nữa lực lượng đó bao trùm cả thành nên Hàn Thạc mới không có cảm giác khó chịu.

Nhưng mà, bây giờ tồn tại cường đại như thần linh này chỉ gần trong gang tấc, linh vực tự nhiên phóng thích xen lẫn cả khí tức thần thánh, đối tượng nhằm vào có lẽ cũng không chỉ riêng hai người Hàn Thạc. Nhưng bởi vì phạm vi thu nhỏ lại nên hai người đều có chút khó có thể kháng cự, dần dần sinh ra dục vọng trầm luân cả về thể xác và tinh thần.

Nhiều năm tu luyện ma công đã ma luyện tâm chí khiến cho tính tình Hàn Thạc kiên định người thường không gì sánh được, ôm ấp trong lòng một loại phản nghịch không thể lay chuyển. Hắn đưa thần thức ẩn núp vào Lục ma phong đang ngủ đông trong cơ thể, lấy nó phát ra dục vọng vô cùng hung ác hủy diệt không ngừng kích thích thần thức, lệnh cho thần thức duy trì trấn tĩnh trước sau như một, không hề bị sa vào trong Thần chi linh vực.

“Xoạt!”

Trường kiếm lão yêu ra khỏi vỏ. Đấu khí vô hình quanh quần nơi chuôi kiếm truyền đến một thanh âm cổ quái, dùng sự ăn mòn cải tạo để chống lại thần chi lực lượng.

Về mặt Tư Thập Tác Mỗ ngưng trọng trước giờ chưa từng có, hai viên lông mày nhíu chặt. Hô hấp cũng hơi không ổn định, rõ ràng đã sử ra toàn lực chống lại!

“Vo vo...”

Tiếng kêu đến từ Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc trong lúc đó đột nhiên như bao phủ cả tòa Thánh sơn. Một luồng khí tức tử tịch lạnh như băng không có một chút nhân tính giống như băng đao không gì không phá được tràn ngập mỗi một khu vực.

Vốn tiếng kêu đó trong tai Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ khó nghe cực kỳ thì giờ đột nhiên trở nên dễ nghe vô cùng, bởi vì tiếng kêu này vừa vang lên, lực thần thánh Thánh nữ mà hai người không thể thấy rõ

tướng mạo phóng ra khiến người khác không tự chủ được muốn trầm luân giống như bị thanh kiếm sắc bén xé rách thành bụi phấn, không còn sót lại chút gì!

- Lực lượng đáng sợ thật! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ thở dài, lòng vẫn còn sợ hãi thốt lên.

- Trước ngăn trở kẻ đến xâm phạm đã. Hai người này đợi sau khi người Hồn tộc rời đi rồi chúng ta lại tính!
- Một tiếng quát nhẹ ôn nhu trong veo bỗng nhiên từ bên ngoài huyết động cách tầng băng cứng rất dày vang lên.

- Đã rõ. Thánh nữ! - Kể cả Đế Á Na, ba bán thần đồng thời trả lời.

“Vù!”

Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc có cái đuôi xanh lục như măng xà đã đáp xuống trước cửa động. Theo sau y là bốn người Hồn tộc năm sừng chẳng phân biệt trước sau.

Không trao đổi gì, thậm chí không có bất luận động tác nào dư thừa, tổng cộng năm người Hồn tộc vừa đáp xuống khu vực này lập tức xuất thủ công kích mấy người Quang Minh giáo hội đang chắn trước cửa động.

Một cái bóng trắng như tuyết chợt hiện ra. Trong khi Thánh nữ mặc bạch y tế tự bào đón đánh tên tộc vương sáu sừng kia thì Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ mới rốt cục thấy được vị Thánh nữ nghe tiếng mà không thấy mặt kia.

Đây là một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, vẻ mặt nàng trong sáng sạch sẽ, vui tươi hơi mỉm cười, chỉ bằng vào ngoại mạo này đã làm cho người ta thấy sự hoàn mỹ thánh khiết không tì vết. Khí chất siêu phàm thoát tục ấy cứ tự nhiên mà tỏa ra, thiếu nữ này dường như trời sinh là vì tuyên dương Quang Minh thần mà sinh ra.

Xinh đẹp, thánh khiết, cao quý, đó chính là cảm giác trực quan nhất của Hàn Thạc đối với nàng, nó đã ném đi sự chán ghét của hắn với Quang Minh giáo hội. Thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi này như là đã tập trung tất cả ưu điểm của một nữ nhân lên người mình, chỉ có hai chữ “Hoàn mỹ” dường như mới có thể miên cưỡng đánh giá được mẫu nữ nhân này.

Thiếu nữ từ sườn bên bay ra, dáng điệu uyển chuyển đáp xuống trước mặt tên tộc vương kia, trong tay cầm một cái chén thánh lóng lánh ánh sáng thần thánh đẹp mắt, trong chiếc chén còn có thánh thủy dao động rì rì.

Chỉ thấy chén thánh trong tay nàng vừa lay động, một lực lớn có thể so với núi non cũng bao phủ lên người tên tộc vương. Từ góc độ của Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ mà xét, phát hiện người y rõ ràng cũng lay động một chút theo chiếc chén.

Một tiếng rít chợt từ miệng tộc vương Hồn tộc phát ra, cái đuôi măng xà của y tựa như giao long thăng thiên, thành linh nhanh như chớp quất tới chén thánh đang trong tay Thánh nữ.

“Đang!” Tiếng động đáng sợ như bao phủ cả tòa Thánh sơn, dư uy mắt thường khó có thể thấy bắn nhanh ra, vách đá nhô ra kia giống như bị thuốc nổ mạnh nã vào, không chịu nổi vỡ ra ầm ầm, đá vụn to bằng nắm tay trút xuống phía dưới như mưa.

Một loại chấn động đất rung núi chuyển giống như đã xảy ra ở tòa Thánh sơn cao hơn chín nghìn mét này. Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ bị nhốt ở giữa động, cũng theo đó mà thân thể lắc lư một chút.

Cùng lúc đó, bốn tên thủ lĩnh Hồn tộc theo tộc vương đến đây, những cặp mắt xanh lục không chút nhân tính khóa chặt trên người ba bán thần Đế Á Na, cơ hồ tên tộc vương vừa động cũng bắt đầu công kích với ba người. Sừng nhọn trên đầu bọn chúng lại bắt đầu lóng lánh màu xanh lục tà dị, Hàn Thạc đã nếm mùi đau khổ của cái thứ này lập tức hiểu được đó là phương thức nhằm vào linh hồn công kích.

- Chúng ta cần phải nghĩ biện pháp rời đi, lúc này mà không thoát được, e rằng sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa! - Đôi mắt Tư Thập Tác Mỗ vừa bừng bừng chú ý vào trận đại chiến kinh thiên động địa cách một tầng băng cứng, vừa vội vàng nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc làm sao lại không biết tình thế đang ác liệt chứ? Huyết động này bị Thánh nữ kia tăng thêm một tầng lực lượng thần thánh phòng ngự, ngay cả hòn đá cứng rắn cũng ẩn chứa lực lượng này, cửa ra do Đế Á Na bố trí kết giới bằng cứng cũng bị Thánh nữ gia cố, cho dù là Hàn Thạc cũng có cảm giác vô kế khả thi.

Chỉ có thử xem Kim Giáp thi thể nào thôi! Chủ ý vừa định, Hàn Thạc lập tức triệu hoán nó về. Kim Giáp thi cả người kim quang lấp lánh vừa từ Vong Linh giới xuất hiện, liền theo mệnh lệnh của hắn, cố gắng băng vào sự không chế lực đối với kim thạch đào một thông đạo.

“Đinh đinh!”

Thanh âm cổ quái đột nhiên từ dưới chân truyền đến. Hàn Thạc vừa chú mục nhìn thì thấy Kim Giáp thi ra dấu tay hết cách, đồng thời còn nhả lại một tin tức:

- Tầng đá nơi này có một số tạp chất cổ quái, thuộc tính của chúng đã bị thay đổi, con không cách nào đào thông một con đường được!

- Đế Á Na đáng chết! - Hàn Thạc mắng to, sắc mặt khá khó coi.

Xem ra vô luận là khi nào cũng không được để lộ con át chủ bài của mình ra. Lần trước khi rời khỏi chỗ Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc, Đế Á Na đã thấy Hàn Thạc lợi dụng Thổ Giáp thi mở một địa đạo mới có thể chạy trốn, lúc này bà ta dám chắc đã nói về sự thần kỳ của hắn cho Quang Minh giáo hội, sau đó mới có chuyện Thánh nữ này ngay cả giữa đá núi cũng ẩn tàng lực lượng thần thánh.

Ngay cả con đường này cũng lấp kín, bọn họ hiển nhiên cũng sẽ không lưu lại cơ hội để cho hai người lợi dụng không gian ma pháp quyền trục rời đi. Dưới tác dụng lực lượng linh vực của hai cường giả cấp Thần, mặc dù là Không gian hệ Thánh ma đạo sư cũng đừng mơ tưởng lợi dụng không gian pháp tắc bỏ đi dễ dàng, huống chi chỉ là cầm trong tay không gian ma pháp quyền trục như Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ?

- Không có biện pháp? - Mắt thấy cương thi chiến sĩ của Hàn Thạc không có hiệu quả, lại nghe hắn mắng Đế Á Na, lão yêu lập tức đã rõ, trong lòng trầm xuống, có cảm giác bất lực.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cười khổ trả lời:

- Đế Á Na đã bán đứng chúng ta rồi, ngay cả chỗ dựa đảm của ta cũng phá hỏng!

Trong khi nói chuyện, ánh mắt hắn kiên định, đã bắt đầu thâm suy xét có nên sử dụng Thiên ma giải thể Huyết Độn quyết rời đi hay không, như vậy có thể khiến hắn trọng thương rất nặng, thế nhưng đó lại là lối thoát duy nhất.

- Cha, người có muốn cho nổ cái sơn động này không? - Ngay lúc này, Kim Giáp thi đột nhiên đưa tin.

- Được, thế nhưng xem ra không có hy vọng! - Hàn Thạc thuận miệng đáp, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, cân nhắc có nên lập tức sử dụng Thiên ma Huyết độn rời đi hay không.

Hàn Thạc vừa nói xong, Kim Giáp thi đột nhiên lấy ra Kim hệ chí bảo Kim Cô bổng lấy được ở Kim tuyệt chi địa, trong lúc hắn không để ý thì Kim hệ chí bảo này cũng từ từ to ra, biến thành một cây đại trụ chọc trời lấp lánh sắc vàng!

459. Chương 459:đào Xuất Sinh Thiên

Kim quang rực rỡ từ Kim Cô bổng phát ra làm cho cả huyết động sáng bừng lên, trông thật đẹp mắt nên cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Hàn Thạc.

Chỉ thấy Kim hệ chí bảo Kim Cô bổng một đầu được Kim Giáp thi nắm giữ, đầu kia cắm vào lớp băng cứng rắn do Thủy hệ Pháp thần Đế Á Na bố trí, sau đó còn được Thánh nữ gia cố phong kín cửa huyết động. Kim Cô bổng đã biến thể trở nên to lớn như một cột trụ chống trời, tất nhiên là Kim Giáp thi không thể siết chặt được. Mặc dù không thể nắm chặt Kim Cô bổng, nhưng nó lại có thể phát động Kim nguyên lực trong cơ thể để khống chế cây bổng.

Kim Cô bổng được coi là Kim hệ chí bảo không gì không phá nổi, dưới sự chi phối bởi Kim nguyên lực bên trong cơ thể Kim Giáp thi thì đầu bổng sắc nhọn đang cắm vào lớp băng cứng phong bế cửa động kia đột nhiên bộc phát ra lực công phá đáng sợ. Ngay trước mắt Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ, Kim Cô bổng bổng rực rỡ kim quang phá nát lớp băng cứng rắn kia một cách dễ dàng như bẻ gãy cành cây khô.

Kim hệ chí bảo Kim Cô bổng nặng ngàn vạn cân, ngoại trừ Kim Giáp thi với Kim nguyên lực sung mãn trong cơ thể ra thì cho dù là Hàn Thạc cũng không có cách nào sử dụng được nếu chỉ dựa vào sức lực của thân thể. Trông cách Kim Giáp thi cầm Kim Cô bổng trong tay, quả nhiên không hổ danh Kim hệ chiến lực đứng đầu, ngay cả tăng băng mang lực lượng của thần do Thánh nữ gia cố cũng có thể dựa vào Kim Cô bổng mà dùng sức mạnh phá vỡ.

- Chạy thôi! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ vừa mừng vừa sợ, tức thì hét lên thật to.

Hàn Thạc đang nhìn Kim Giáp thi với vẻ khó tin, khi chợt nghe thấy tiếng hét của Tư Thập Tác Mỗ thì mới có phản ứng. Hắn tức thì ngậm xương một câu chú ngữ đưa Kim Giáp thi đang ôm Kim Cô bổng đứng dương dương tự đắc trở về Vong Linh giới.

- Chạy! - Hàn Thạc đáp lời rồi cùng Lão yêu nhanh như điện chớp bay xuyên qua cái cửa huyết động đã bị phá nát mà chạy ra ngoài. Bên ngoài, Đế Á Na và nhóm người Quang Minh giáo hội vẫn đang bưng bưng khí thế chiến đấu với đám người Hồn tộc, trong đó nàng Thánh nữ kia quả thực là có thực lực cực kỳ khủng khiếp. Nàng ta dường như được một tăng lực lượng thần thánh cuốn cuộn không dứt bao phủ khắp toàn thân bảo vệ, tay cầm một cái chén thánh liên tục phát ra thánh quang, nhờ vậy mà bức bách cho Tộc vương sáu sừng không dám xông đến gần.

- Không xong rồi. Bọn chúng đã phá động trốn ra! Kết giới bằng băng cứng nơi cửa huyết động là do chính Pháp thần Đế Á Na bố trí nên ngay trong sát na kết giới bị phá vỡ thì bà ta đã cảm ứng ngay được.

Khi thân hình của Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ vừa từ bên trong lao ra thì cũng chính là lúc tiếng hô hoán của Đế Á Na vang lên.

Tuy nhiên, lúc này thì dù là Thánh nữ của Quang Minh giáo hội hay là ba Bán thần đều đang vướng trong trận chiến với người của Hồn tộc. Khi cao thủ thuộc cấp bậc loại này đối chiến, trừ phi một bên có thực lực vượt xa đối thủ còn không thì tuyệt đối không dám có nửa điểm phân tâm.

Ba người Đế Á Na đối phó bốn người có năm sừng của Hồn tộc. Thần kỵ sĩ là người tham gia thực chiến còn Đế Á Na và vị Quang hệ Pháp thần thì không ngừng dùng những ma pháp cực mạnh để công kích. Mặc dù Đế Á Na và vị Quang hệ Pháp thần đã bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự, tuy nhiên lấy ba chọi bốn nên rõ ràng đã lâm vào thế hạ phong.

Đế Á Na phát ra tiếng hét kinh hãi thì hàn khí công kích đối với mấy người của Hồn tộc cũng bị trì hoãn lại một chút. Quang hệ Pháp thần và Thần kỵ sĩ vốn đang cực khổ đối phó bỗng phải chịu áp lực tăng vọt, trong đó Thần kỵ sĩ bị ba chiếc đuôi măng xà quét ngang thảm hại, thiếu chút nữa thì bị thương nặng.

Thừa dịp cả đám người kia đều bị vướng bận không thể xuất thủ, Hàn Thạc và Lão yêu không chút chần chừ, thân ảnh tựa như những đạo cầu vồng nhanh chóng bay về phương xa, không dám dừng lại ở tại chốn Thánh sơn này lấy một khắc.

Hàn Thạc và Tư Thập Tác Mỗ chạy cực nhanh, cơ hồ là mọi người còn chưa kịp trông thấy rõ thân ảnh thì hai người đã thoát ra khỏi khu vực này rồi.

Tất cả tinh lực của Thánh nữ Quang Minh giáo hội đều tập trung vào trên người tên có sáu sừng của Hồn tộc, không dám lơ là lấy một phút, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người chạy đi, không có thời gian rảnh để xuất thủ ngăn cản bọn họ.

- Chạy mau! - Tư Thập Tác Mỗ vừa lao ra từ trên lưng chừng Thánh sơn, lập tức hét lớn với Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiển nhiên cũng hiểu được tình hình lúc này ác liệt đến thế nào, khí thế như sấm giăng chớp giạt bám sát theo phía sau Tư Thập Tác Mỗ. Tuy nhiên, nếu so sánh với lão yêu thì trên mặt hắn thật ra vẫn còn vài phần bình tĩnh, chứ chưa đến mức hoảng hốt cuống cuống giống như Tư Thập Tác Mỗ.

Một khi đã ra khỏi cái huyết động ở Thánh sơn kia, Hàn Thạc tự có biện pháp chạy trốn. Về mặt tốc độ phi hành thì hắn tin tưởng cho dù là nhân vật cao hơn hắn một cấp bậc cũng đừng mơ tưởng có thể truy đuổi nổi hắn. Hàn Thạc còn có thể lợi dụng Truyền tống trận thông đến Tử Vong Mộ Địa để chạy thoát. Có chỗ ỷ lại này cho nên hắn mới không lo lắng đến mức như Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ.

Bám theo sau Tư Tháp Tác Mỗ, hai người chạy trốn khỏi Thánh sơn của Quang Minh giáo hội, không đến thành Thánh La ở dưới chân Thánh sơn mà bay đến một tòa thành khác ở thật xa là Áo Đặc Lai.

Tiến vào thành Áo Đặc Lai, Tư Tháp Tác Mỗ lại dựa vào lệnh bài trong tay để sử dụng Truyền tống trận. Di chuyển qua mấy Truyền tống trận thì hai người đã từ biên giới của đế quốc Áo Đăng trở về đến liên minh thương hội Ba Đặc, cuối cùng là xuất hiện ở trong thành Tháp Lí Khắc.

Vừa đến được thành Tháp Lí Khắc, Hàn Thạc lập tức dựa vào một giọt bồn mạng tinh huyết ở trong đầu Y Lệ Toa Bạch mà cảm ứng được phương hướng vị trí của bà ta.

- Bồ Lai Ân, lần này nhờ có người nên chúng ta mới có thể giữ được tính mạng, coi như là ta thiếu người một món ân tình! - Tới thành Tháp Lí Khắc rồi, Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ lập tức nói với Hàn Thạc.

- Đừng khách sáo!

Hàn Thạc mỉm cười trả lời. Ngừng một chút, hần nhú mày hỏi:

- Tộc vương sáu sừng có lực cảm ứng đối với linh hồn chúng ta, tiếp theo người định làm thế nào?

Lời vừa hỏi, Lão yêu có vẻ lo lắng, chăm chú nhìn Hàn Thạc rồi cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

- Ta sẽ lập tức tìm một nơi bí mật để dung hợp tinh thể bản nguyên đầu khí với linh hồn. Chỉ sau khi đạt được sự dung hợp đó thì mới có thể hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của tên Hồn tộc kia.

- Nhưng mà chúng ta cũng không biết tình hình cụ thể xảy ra tại Thánh sơn của Quang Minh giáo hội như thế nào. Nếu tên Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc kia vẫn không bị thương nặng trong trận chiến với Thánh nữ, thừa dịp người đang dung hợp với tinh thể bản nguyên đầu khí mà tìm được người, như vậy thì người cũng chỉ còn mỗi đường chết mà thôi. - Hàn Thạc hỏi.

- Không có biện pháp. Ta chỉ có thể đánh cuộc một keo thôi. Nếu giữa chừng bị Tộc vương tìm tới tận cửa, ta chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo! - Lão yêu lại thở dài não nuột, tỏ vẻ cam chịu.

Nghe thấy Tư Tháp Tác Mỗ nói như vậy, Hàn Thạc cũng không biết phải nói gì. Đây thật sự là chuyện không thể tránh nổi.

Đối với Lão yêu, Hàn Thạc có ấn tượng cũng không tồi. Mặc dù bởi vì sự tồn tại của bảy đại công quốc, hần có thể sẽ trở thành địch nhân của lão, nhưng xem xét lại bao nhiêu ngày đồng hành thì thấy thái độ, tính tình của Tư Tháp Tác Mỗ cũng đáng gọi là quang minh lỗi lạc, trong khi đại chiến vẫn nhắc nhở hần chú ý nguy hiểm, không giống như Hàn Thạc suy đoán rằng lão sẽ vì mình là Thành chủ của thành Bồ Lai Ân mà có ý niệm xấu xa.

- Vậy thôi. Chúc người may mắn! - Lắc đầu than nhẹ, Hàn Thạc nói với Lão yêu.

- Người cũng vậy. Hy vọng chúng ta còn có cơ hội gặp lại. Ha ha, rất vui được quen biết người!

Lão yêu dường như đã thoát khỏi những phiền muộn trong lòng, sang sảng cười nói. Sau đó lão tựa như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, do dự một chút, rồi lại nói thêm:

- Bồ Lai Ân, lần này chúng ta chia tay, có lẽ vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại. Có một chuyện ta muốn thương lượng với người, hy vọng người nể tình chúng ta đã kề vai tác chiến mà có thể đồng ý?

- Người trước hết hãy nói ra xem nào. - Hàn Thạc nhướn mày, đã hơi đoán ra Tư Tháp Tác Mỗ muốn nói về chuyện gì.

- Từ nhiều năm trước, ta chính là quốc sư của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng. Bây giờ hoàng triều này không còn tồn tại nữa mà bị tách ra thành bảy đại công quốc nên ta vẫn còn có chút tình cảm đối với chúng. Hôm nay từ biệt, có thể cả hai chúng ta sẽ đều bị Tộc vương sáu sừng tìm ra và giết chết, cũng có thể có một người thoát khỏi kiếp nạn, hoặc có khi nhờ vận khí tốt mà cùng sống sót.

- Nếu ta có thể sống sót, ta sẽ ước thúc bảy đại công quốc vĩnh viễn không được xâm phạm thành Bồ Lai Ân, nhưng mà nếu ta chết còn người may mắn sống sót, ta hy vọng người nể mặt mũi của ta mà đừng làm cho sinh linh của bảy đại công quốc gặp tang tóc.

- Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của các người và liên minh thương hội Ba Đặc vẫn có ý dòm ngó bảy đại công quốc. Ta biết rằng nếu ta chết thì chắc chắn bảy đại công quốc khó thoát được tai kiếp. Nếu người may mắn sống sót, bảy đại công quốc nhất định sẽ bị thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đè bẹp. Ta không cầu mong người dừng tay, nhưng ta hy vọng người có thể đối xử tử tế với công dân của bảy đại công quốc. - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ chăm chú nhìn Hàn Thạc, thành khẩn bày tỏ.

Bởi vì Tư Tháp Tác Mỗ đã thấy trước có nhiều khả năng sẽ bị chết nên mới có thể nói ra những lời như vậy. Nhìn từ bất cứ góc độ nào, yêu cầu của Tư Tháp Tác Mỗ cũng không phải là quá phận. Hàn Thạc vừa nghe thấy những lời khẩn cầu của Tư Tháp Tác Mỗ thì lập tức gật đầu đáp:

- Yên tâm đi. Ta sẽ đối xử tử tế với công dân của bảy đại công quốc.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ có chết đi hay không thì Hàn Thạc cũng không biết, nhưng hẳn biết bản thân mình nhất định sẽ thoát khỏi tai kiếp này. Hàn Thạc sớm đã có ý vươn tay sang bảy đại công quốc, mặc dù Lão yêu còn sống cũng không thay đổi được quyết định này của hắn, giờ đây Tư Tháp Tác Mỗ vền vẹn chỉ là muốn Hàn Thạc đáp ứng sẽ đối xử tử tế bảy với công dân đại công quốc, điều này cũng không quá phận.

- Cảm ơn, ta sẽ quay về Kinh Cốc cốc an bài mọi chuyện, sau đó thì lập tức tìm một nơi người thường không thể phát hiện được để dung hợp tinh thể bản nguyên đầu khí. Thật sự hy vọng rằng chúng ta còn có cơ hội gặp lại! - Lão yêu cười sang sảng nói rồi liền thông dong rời khỏi nơi này.

Tư Tháp Tác Mỗ vừa đi khỏi, Hàn Thạc hạ giọng trầm trầm nói:

- Hy vọng người có thể tránh được tai kiếp!

Đối với vị Bán thần nhiều năm ngăn cản gót giày chinh phạt của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc này, Hàn Thạc bây giờ vẫn còn sự tôn trọng do cảm mến lẫn nhau và thật lòng hy vọng còn có cơ hội gặp lại Lão yêu. Khi Lão yêu từ từ đi khuất khỏi tầm mắt, hắn hít sâu một hơi rồi bay nhanh đi, dựa vào cảm ứng với Y Lệ Toa Bạch mà tìm được mục.

- Hãy đi theo ta! - Vừa trông thấy Y Lệ Toa Bạch, Hàn Thạc lập tức phân phó, dẫn người hầu mới này quay về thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

460. Chương 460:tuyệt Thế Hung Hồn

Vừa đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc liền giới thiệu Y Lệ Toa Bạch với bọn Kiệt Khắc, dặn dò mấy câu rồi lập tức tới mật thất khởi động Truyền tống trận.

Hàn Thạc vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa thì đột nhiên có loại cảm giác kỳ diệu là cái áp lực đáng sợ trước nay vẫn đeo đẳng theo hắn như bóng với hình lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

- Biến mất rồi! - Hàn Thạc kinh ngạc hô lên.

Luồng áp lực đáng sợ đến từ Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc mà Hàn Thạc từ khi rời khỏi hẻm núi Tháp Lạp Gia vẫn có thể cảm nhận được một cách sâu sắc, tuy nhiên khi hắn vừa tiến vào Tử Vong Mộ Địa thì luồng áp lực vẫn đè nặng trong lòng kia rốt cuộc đã không cảm thấy nữa.

Ra khỏi đại sảnh, nhìn đám xương cốt trắng phau dưới chân rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên hiểu rõ vì sao có chuyện này xảy ra.

Xem ra thì cái kết giới trước nay vẫn bao phủ cả Tử Vong Mộ Địa đã ngăn cách được sức cảm ứng của Tộc vương sáu sừng đối với linh hồn của hắn, chỉ cần lưu lại Tử Vong Mộ Địa không ra ngoài thì Hàn Thạc tin tưởng là Tộc vương kia căn bản không tìm được phương vị của hắn.

Trước khi tiến vào Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc còn dự định làm rất nhiều việc, thậm chí chuẩn bị cả việc là ngay khi tiến vào Tử Vong Mộ Địa sẽ lập tức sử dụng Khô lâu pháp trượng đưa linh hồn sang Vong Linh giới trốn tránh, bây giờ xem ra ý định này đã là dư thừa. Kết giới Tử Vong Mộ Địa quả thật là thần bí, đã giải quyết xong nỗi lo lắng của hắn.

“Tử Vong Mộ Địa ơi Tử Vong Mộ Địa, người rốt cuộc đang che dấu bao nhiêu bí mật đây?”

Hàn Thạc không thể không cảm thán!

Có thể ngăn cản sức cảm ứng của Tộc vương sáu sừng đối với linh hồn của hắn, điều này đủ để nói lên rằng kết giới bao phủ Tử Vong Mộ Địa có tác dụng thần kỳ đến thế nào.

“Lão yêu Tư Thác Tác Mỗ đáng thương kia không biết có phải là đến Kinh Cực cốc ẩn tu hay không, tuy nhiên dù người có ở Kinh Cực cốc thì cũng không thể cho người tiến vào Tử Vong Mộ Địa được.”

Hàn Thạc trầm nghĩ.

Không còn sự uy hiếp của Tộc vương Hồn tộc, tâm trạng của Hàn Thạc được thả lỏng khá nhiều. Sau đó, hắn tới khu vực luyện chế Huyền ma ngồi xếp bằng xuống rồi lấy từ không gian giới chỉ ra ba quả cầu đã cướp đoạt được.

Ba quả cầu. Một quả là Tinh thể bản nguyên nồng đậm Tử Vong nguyên tố, một quả là Tinh thể bản nguyên Âm nguyên tố, quả cuối cùng tỏa ra lực lượng hủy diệt đáng sợ— theo như lời lão yêu thì chỉ có kẻ cố chấp điên cuồng mới nguyện ý dung hợp quả cầu chứa đựng lực lượng hủy diệt này.

Trong suốt dọc đường chạy trốn từ Thánh sơn Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc đã hỏi cặn kẽ Tư Thác Tác Mỗ về phương pháp sử dụng Tinh thể bản nguyên. Bây giờ mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, hắn liền cầm lấy ba quả cầu, trước hết là nhắm vào Tinh thể bản nguyên tỏa ra tử vong nguyên tố thuần khiết.

Hàn Thạc nắm lấy Tinh thể bản nguyên tỏa ra tử vong nguyên tố đó, chậm rãi đưa tinh thần lực tiến vào bên trong, cảm ứng được nó chứa đựng lực lượng tử vong nguyên tố vô cùng khổng lồ và tinh khiết. Hắn thu thần thức về, thử dựa theo phương pháp của Lão yêu đã nói để tiến hành dung hợp Tinh thể bản nguyên với thần thức.

Nhưng đột nhiên lại xuất hiện một tình huống mà Hàn Thạc không hề đoán trước được. Mặc dù tinh thần lực có thể cảm ứng được rõ ràng từng tia tử vong nguyên tố tinh khiết, khổng lồ và thần kỳ, nhưng khi Hàn Thạc làm theo phương pháp của Lão yêu Tư Thác Tác Mỗ, cố gắng tiến hành dung hợp thần thức với lực lượng tử vong nguyên tố vô cùng khổng lồ này thì thần thức lại tức thì bị trói buộc, căn bản không thể tiến vào trong tử vong nguyên tố được một chút nào.

Lực lượng của Tinh thể bản nguyên bài xích thần thức, căn bản không để một tia lực lượng nào dung nhập với thần thức, không thể hình thành nên cái loại “Nguyên tố chi hồn” như Lão yêu và Đế Á Na đã nói!

Ma Anh của Hàn Thạc có thể hấp thu đa số các loại lực lượng tà ác và chuyển hóa những tác dụng kỳ diệu của chúng. Nhưng mà thần thức của hắn lại không như vậy, căn bản không cho phép chứa một tia lực lượng nào không phù hợp với Ma công dung nhập. Hàn Thạc có thể cảm giác rõ ràng tính bài xích đến từ thần thức này. Cái loại lực lượng duy ngã độc nhất này khiến cho hắn hiểu được sự bá đạo của Ma công.

“Xem chừng nên thử với Hủy diệt chi cầu!”

Hàn Thạc thu hồi lại Tinh thể bản nguyên nồng đậm Tử vong nguyên tố, lấy ra quả cầu nồng đậm lực lượng hủy diệt, dựa theo phương pháp của Lão yêu Tư Thác Tác Mỗ thử dung hợp lực lượng trong Hủy diệt chi cầu vào thần thức.

Thần thức vẫn bài xích!

Ngay cả một chút của luồng lực lượng hủy diệt khổng lồ kia vẫn không thể tiến vào thần thức, tất nhiên cũng không thể dung hợp được với thần thức.

Hàn Thạc cười khổ, một tay nắm Tinh thể bản nguyên chứa tử vong nguyên tố thuần khiết, một tay nắm Hủy diệt chi cầu chứa lực lượng hủy diệt khổng lồ, trầm nghĩ phải dốc hết sức bình sinh mới cướp đoạt được hai quả cầu này, không ngờ lại không thể hấp thu, xem ra chuyện này rõ ràng là tổn công vô ích rồi.

Ở bên trong thân thể của Hàn Thạc có ba thứ quan trọng nhất. Một thứ là Ma Anh ở đan điền nơi tiểu phúc. Ma Anh là ngọn nguồn và căn bản của Ma nguyên lực, là lực lượng trụ cột để thi triển Ma công. Cái quan trọng thứ hai là thần thức nằm ở não bộ, do linh hồn dung hợp tạo thành, là thứ căn bản và có tầm quan trọng không thể nói hết, làm chỗ dựa cho mọi hoạt động của Hàn Thạc.

Cuối cùng một thứ cũng tại não bộ giống như Kim đan của tu đạo giả và Ma Anh của tu ma giả, là khởi nguồn tàng trữ lực lượng, nhưng thứ này có lẽ có chút bất đồng với Ma Anh. Tàng trữ trong khu vực này của não bộ chính là tinh thần lực, cũng là điểm mấu chốt để một Vong Linh Đại ma đạo sư như Hàn Thạc có thể phóng thích Vong Linh ma pháp.

Quan trọng nhất trong ba thứ đó đương nhiên là thần thức. Cũng chính như người bình thường vẫn nói là linh hồn, bên trong thần thức chứa tất cả kinh nghiệm và trí nhớ, tất cả cảm xúc và linh ngộ, các loại tri thức Ma công và lý giải về Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc.

Thần thức là tất cả căn cơ và là minh chứng về sự tồn tại của Hàn Thạc!

Ma công của Hàn Thạc đạt tới mức độ như hiện nay thì ba loại linh hồn đã hợp nhất để hình thành nên thần thức. Đó là cơ sở để Ma công tiến bộ. Hàn Thạc tuyệt đối sẽ không cho phép thần thức xảy ra bất cứ sai sót nào.

Song, từ miệng lão yêu Tư Thác Tác Mỗ, Hàn Thạc biết rằng tại linh vực ma pháp nếu muốn thành thần thì linh hồn phải được tu luyện thành nguyên tố chi hồn, như vậy mới có thể đủ để đạt được sự phối hợp hoàn mỹ nhất giữa linh hồn và nguyên tố, cũng chỉ có như vậy mới có thể đủ để hiểu được sâu sắc nhất đối một hệ ma pháp.

Chỉ là nguyên tố chi hồn rõ ràng cũng là một loại tiến hóa đối với linh hồn. Loại linh hồn tiến hóa này có ý nghĩa cải biến, mà linh hồn là căn bản của mọi thứ của một con người. Đáng tiếc trước đây linh hồn đã bị hắc cải tạo thành thần thức cực kỳ thích hợp để tu luyện Ma công, trừ phi bây giờ Hàn Thạc làm cho thần thức thoái hóa trở lại cấp độ ban đầu, nếu không thì sợ là thật sự không có cách nào sử dụng được Tinh thể bản nguyên nguyên tố. Vô luận là nhìn dưới góc độ nào, so sánh giữa Ma công và Vong Linh ma pháp thì tựa hồ tác dụng của Ma công đối với Hàn Thạc vẫn lớn hơn một chút, bởi vậy Hàn Thạc tuyệt đối sẽ không từ bỏ một thân Ma công. Mặt khác, hắc cũng không cho rằng linh hồn không có nguyên tố chi hồn thì không thể thành thần, cho nên sau khi cân nhắc, Hàn Thạc liền bỏ qua Tinh thể bản nguyên chứa tử vong nguyên tố tinh khiết này.

Ba quả cầu ẩn chứa ba loại lực lượng tử vong, hủy diệt, hắc ám này thì đều không có loại lực lượng mà Hàn Thạc có thể sử dụng được. Để ba quả cầu trước mặt, hắc bắt đầu suy nghĩ xem làm sao có thể sử dụng được tối ưu những thứ mà hắc đã tốn biết bao công sức mới giành được này.

Suy nghĩ một hồi, Hàn Thạc nảy ra một ý, liền gọi Tiểu Khô Lâu từ Vong Linh giới về.

- Cho ngươi, cầm lấy mà dung hợp linh hồn với lực lượng bên trong nó. Như vậy thì ngươi có thể lợi dụng rất tốt tử vong nguyên tố của Vong Linh giới. - Tiểu Khô Lâu vừa xuất hiện, Hàn Thạc lập tức đưa Tinh thể bản nguyên có tử vong nguyên tố nồng đậm cho Tiểu Khô Lâu, đồng thời cũng nói cho nó biết phương pháp dung hợp linh hồn.

- Cám ơn, cám ơn phụ thân. Con cảm giác được món đồ này có thể đem đến tác dụng tốt khó có thể tưởng tượng nổi cho con. Nó là chí bảo đối với bất tử sinh vật. Con không biết nó có thể làm cho con biến hóa thành dạng gì, tuy nhiên con nhất định sẽ càng thêm mạnh mẽ, nhất định sẽ như vậy! - Tiểu Khô Lâu cầm Tinh thể bản nguyên chứa đựng tử vong nguyên tố khổng lồ, trong Tử ma nhãn phát ra ánh sáng chói lọi mà không một ai dám nhìn thẳng vào. Hàn Thạc có thể cảm ứng được sự hưng phấn mãnh liệt và niềm vui mừng như phát cuồng của nó.

- Vậy được, ta tin tưởng ngươi sẽ trở nên mạnh hơn! - Hàn Thạc cảm thụ được niềm hưng phấn khó có thể át chế được của Tiểu Khô Lâu, mỉm cười bảo.

- Phụ thân, có nó thì con sẽ thu phục được Cốt long. Tại thế giới của chúng ta, con nghĩ con sẽ càng ngày càng hùng mạnh, phạm vi thể lực của con có thể phát triển gấp trăm lần! - Tiểu Khô Lâu bưng bưng đã tâm nói.

- Tốt lắm! Hãy đi đi! Lập tức dựa theo phương pháp ta nói cho ngươi mà dung hợp Tinh thể bản nguyên chứa tử vong nguyên tố này vào với linh hồn! - Hàn Thạc cười nói một câu, trong lúc Tiểu Khô Lâu gặt đầu thì sử dụng Vong Linh chú ngữ đưa hắc về Vong Linh giới.

Tinh thể bản nguyên nồng đậm Âm nguyên tố thì trong những người ở bên cạnh Hàn Thạc chỉ có Ngải Mễ

Lệ sử dụng mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất vì những người khác cũng không tu luyện Hắc Ám hệ ma pháp. Xem ra Ngải Mễ Lệ lần này nhất định sẽ mừng rỡ như điên mất. Linh hồn dung hợp với Tinh thể bản nguyên Âm nguyên tố, không nghi ngờ gì về việc thực lực của nàng sẽ đột nhiên tăng mạnh lên.

Còn lại Hủy diệt chi cầu, Hàn Thạc nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết sẽ sử dụng như thế nào. Nhìn quả cầu trong tay, hẳn hiểu rằng Hủy diệt chi cầu này và Tinh thể bản nguyên nguyên tố có chút khác nhau, một khi linh hồn và lực lượng mang khí tức hủy diệt khôn cùng này dung hợp, người đó nhất định sẽ trở thành một kẻ chỉ biết hủy diệt đến điên cuồng.

Tay cầm Hủy diệt chi cầu, Hàn Thạc nhìn hồi lâu, cũng không biết xử trí như thế nào.

Đột nhiên, từ trong cơ thể Hàn Thạc xuất hiện một luồng dục vọng giết chóc vô cùng hung bạo. Hắn vừa động tâm thì Lục ma phong đột nhiên từ phía sau gáy rơi ngay vào trong lòng bàn tay hắn. Một ý chí giết chóc và oán hận vô cùng vô tận từ trong Lục ma phong tràn ra, tỏa khắp cả Tử Vong Mộ Địa.

Ở trong lòng bàn tay Hàn Thạc, Lục ma phong tỏa ra uy thế hung ác ngập trời. Trong Lục ma phong có một luồng huyết quang lấp lánh lưu động, cứ như là có tánh mạng vậy.

Hàn Thạc hiểu rằng chủ hồn bên trong thanh hung khí Lục ma phong này đã chính thức tiến hóa hình thành! Từ hôm nay trở đi, Lục ma phong sẽ trở thành một thanh tuyệt thể ma khí với đúng nghĩa của nó!

Trong khi Hàn Thạc đang hưng phấn nhìn Lục ma phong thì đột nhiên Lục ma phong bay ra khỏi lòng bàn tay hắn. Đến khi Hàn Thạc có phản ứng thì mũi nhọn của Lục ma phong đã cắm thẳng vào quả cầu ẩn chứa lực lượng hủy diệt khổng lồ kia.

Trong khi Hàn Thạc kinh ngạc đến sững sờ thì chuyện xảy ra tiếp đó còn làm cho hắn phải trợn mắt há mồm — chủ hồn vừa mới hình thành bên trong Lục ma phong bắt đầu dung hợp với lực lượng hủy diệt kinh khủng bên trong quả cầu!

461. Chương 461:Ẩn Thức

Chỉ trong một thời gian cực ngắn, năng lượng bên trong quả cầu chứa khí tức hủy diệt khủng bố mà Hàn Thạc cực khổ cướp được đã bị chủ hồn của Lục Ma Phong dung hợp. Sau khi dung hợp, lại tiến vào lòng bàn tay của hắn rồi chui vào cơ thể đi vào trạng thái lâm sàng.

Lục Ma Phong là ma khí do tính mệnh của Hàn Thạc tu luyện. Hiện giờ nó đã hình thành chủ hồn, có linh tính là do bản mệnh tinh huyết của Hàn Thạc với Ma Nguyên lực hình thành. Chủ hồn của nó vĩnh viễn xem Hàn Thạc là chủ. Trừ phi thần thức hắn tiêu tán, bằng không hắn mãi là người độc hưởng thanh ma khí này.

Hàn Thạc hy vọng quả cầu trong tay không mất đi năng lượng hủy diệt. Hắn thậm chí nghĩ như vậy cũng coi như là tính toán không sai, chỉ ít không có tiện nghi cho ngoại nhân. Lục Ma Phong hấp thu năng lượng trong quả cầu nhất định sẽ làm cho nó trở nên càng thêm đáng sợ. Bản thân hắn là người duy nhất có thể sử dụng thanh ma khí này nên Lục Ma Phong càng cường đại thì với hắn càng có lợi, nghĩ ngược lại cũng không sai.

Ba quả cầu, một quả đưa cho Tiểu Khô Lôu, một quả được chủ hồn vừa hình thành trong Lục Ma Phong dung hợp, quả còn lại sẽ thuộc về Ngải Mễ Lệ vốn là một Hắc Ám hệ ma pháp sư. Cả ba đều là người mà Hàn Thạc cực kỳ tín nhiệm. Vì thế ba quả cầu cho dù thần thức Hàn Thạc vô pháp dung hợp, nhưng cũng coi như là gián tiếp tăng mạnh thực lực của hắn.

Vốn dự định dung hợp tử vong nguyên tố đậm đặc của tinh thể bản nguyên, giờ mọi chuyện lại đảo ngược như vậy. Chuyện duy nhất khiến hắn lo lắng chính là vẫn còn sự uy hiếp từ phía Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc.

Nếu như Hàn Thạc vẫn một mực đợi ở Tử Vong Mộ Địa thì nhờ vào kết giới phòng ngự bên trong nó, tên Tộc vương kia tự nhiên là không có biện pháp gì để truy nã hắn vì căn bản không thể cảm ứng được khí tức trên người Hàn Thạc.

Thế nhưng Hàn Thạc không có khả năng vĩnh viễn ở tại Tử Vong Mộ Địa. Một ngày nào mà hần rời khỏi đây thì tên kia lập tức có thể cảm ứng được vị trí linh hồn của hần. Bởi vậy, Hàn Thạc xác định phải đối mặt với sự uy hiếp tạm thời này vẫn chưa thể đối kháng lại được.

“Xem ra, vẫn phải sớm diệt trừ tên gia hỏa cảm ứng được thần thức của mình mới được!”

Hàn Thạc nghĩ thầm rồi bắt đầu căn cứ vào ký ức mà Sở Thương Lan lưu lại để tìm phương pháp đối phó thích hợp.

Hàn Thạc tỉ mỉ lục lợi ký ức rồi đột nhiên phát hiện phương pháp chính là luyện ma công đến cảnh giới Cửu biến kế tiếp thì Tộc vương sáu sừng kia sẽ tuyệt đối không thể cảm ứng được thần thức của hần.

Một khi mà hần có thể đạt đến cảnh giới Cửu Biến thì không chỉ thân thể khả dĩ tùy tiện cải biến thành bất luận hình dạng gì mà khí chất cũng tương tự. Thần thức cũng đồng dạng có thể thay đổi thành muôn vàn, lúc đó thì Tộc vương sáu sừng tuyệt đối không thể cảm ứng.

Đương nhiên, lúc mà Hàn Thạc tiến nhập cảnh giới Cửu Biến thì phỏng chừng tên kia có tìm tới cửa thì cũng là tìm đường chết mà thôi.

Trước mắt, tại cảnh giới Túng Dục hiện nay tuy rằng thần thức không thể cải biến một cách tùy ý nhưng có thể dùng một loại Ẩn Thức thuật giấu kín thần thức lại. Chỉ cần Hàn Thạc không tận lực sử dụng lực lượng kỳ diệu của thần thức thì dưới tác dụng của Ẩn Thức thuật sẽ làm thần thức đi vào trạng thái hư vô. Khi đó bất kỳ kẻ nào cũng không thể cảm ứng được vị trí thần thức của hần.

Thực ra Ẩn Thức thuật vốn là một loại tác dụng kỳ diệu của thần thức. Chỉ là trước đây Hàn Thạc không hao phí thời gian tinh lực nghiên cứu sự ảo diệu của thần thức. Một khi biết nếu không dùng tác dụng kỳ diệu của thần thức để dò thám xung quanh thì có thể đưa nó vào trạng thái hư vô, hần lập tức án theo phương pháp khổng chế thần thức bắt đầu luyện tập cách thức ẩn giấu.

Hàn Thạc tự cảm giác cũng không tốn bao nhiêu thời gian thì đã nắm vững phương pháp ẩn giấu thần thức, chỉ cần thần thức của hần bảo trì trạng thái trống rỗng. Nếu hần không phóng ra ma công đặc biệt gì hoặc do thám ngoại vật thì thần thức sẽ giữ nguyên trạng thái kỳ diệu này.

Loại trạng thái này không ảnh hưởng đến suy nghĩ và ký ức của Hàn Thạc, thậm chí còn có thể trợ giúp lý trí của hần quyết định một việc. Đó là sẽ không để cho tâm tình không khống chế được mà làm ra một vài chuyện thái quá.

Đến khi nắm vững phương pháp này thì Hàn Thạc tự nhiên muốn thử xem nó có tác dụng thật hay không. Quay lại Truyền tống trận pháp ở chính giữa Tử Vong Mộ Địa, hần khởi động nó trở về bên trong mặt thất của phủ thành chủ thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu. Mặc dù đã rời Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc cũng không còn cảm giác áp lực đến từ Tộc vương sáu sừng nữa. Điều đó nói lên phương pháp ẩn giấu thần thức đích xác là hữu dụng. Sau này hần căn bản không cần lo lắng về mối uy hiếp của tên kia nữa.

Hần lập tức triển khai hội nghị, dặn Đa Khắc Tư và Kiệt Khắc triệu tập mọi người. Đợi khi tất cả đã đến đông đủ, Hàn Thạc nhìn sang Đa Khắc Tư nói:

- Từ hôm nay trở đi, việc tiến hành xâm lược bảy đại công quốc do người phụ trách. Ừ, người bắt đầu chuẩn bị một chút, còn ta trước hết đến thành Áo Sâm của đế quốc một chuyến. Sau khi trở về sẽ cho người chỉ thị kế tiếp!
- Ta chờ đợi ngày này đã thật lâu rồi! - Dã tâm bùng bùng trong cặp mắt của Đa Khắc Tư phát ra tia sáng lấp lóe. Tên cuồng chiến tranh này nhìn hưng phấn nhìn chằm chằm Hàn Thạc không sót một chút nào.
- Chủ nhân, người lại chuẩn bị làm gì thế? - Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn Hàn Thạc, hỏi về khó hiểu.
- Người cứ ở bên cạnh Đa Khắc Tư cho ta. Thực lực bản thân hần không tốt, người phải trông chừng sao cho hần không bị ám sát! - Hàn Thạc không giải thích mà dặn Hắc long.
- Được rồi, làm thế nào mà ta lại trở thành bảo tiêu nhỉ. Trước kia là bảo hộ Đặc Lan Khắc Tư, giờ đổi lại một tiểu tử còn yếu nhược hơn nữa! - Hắc long lăm bằm về không tình nguyện.

- Y Lệ Toa Bạch, người ở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đề phòng có người âm thầm phá rối. Bên trong thành có mấy người thực lực kém, người phải cẩn thận trông chừng. - Hàn Thạc phân phó Cát Nhĩ Bá Đặc xong liền quay sang dặn dò Y Lệ Toa Bạch.

- Đã biết rồi, chủ nhân! - Y Lệ Toa Bạch trả lời.

Sau đó Đa Khắc Tư và Kiệt Khắc đưa hiện trạng của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tường thuật cho Hàn Thạc. Từ hai người, hắn mới biết nhân khẩu hôm nay của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã tăng gấp mười lần, có năm mươi ba vạn người. Quân đội dưới sự phát triển của Đa Khắc Tư, tinh binh lui tới khắp nơi có chừng năm vạn, quân phòng thủ thành khoảng ba vạn.

Thương nghiệp phát triển cực nhanh. Giờ thành đã có xưởng và công nhân chế tạo vũ khí và áo giáp riêng. Khoáng thạch ở các núi quặng xung quanh cũng không thiếu. Như vậy tổng cộng bên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có tám vạn binh sĩ. Mỗi binh sĩ đều được trang bị đầy đủ, binh khí và áo giáp trong tay cho dù là so với cấm vệ quân thành Áo Sâm của đế quốc cũng không thua kém chút nào.

Có đương kim quốc vương bệ hạ là Lao Luân Tư toàn lực ủng hộ, có ma pháp Truyền tống trận tiện lợi, thêm vào địa thế đặc thù của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nên chỉ trong một thời gian rất ngắn thành đã trở nên kiên cố, thương nghiệp phát triển, thay đổi thành một đại thành thị. Xem lúc này thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là lúc binh hùng tướng mạnh, cũng không có lo lắng gì về sau, chính là thời cơ tốt nhất để tiến công bầy đại công quốc.

- Tốt, trước hết ta đi thành Áo Sâm một chuyến rồi cùng các người xuất phát! - Hàn Thạc tâm tình vui vẻ, cười lớn nói kết thúc hội nghị rồi bước vào truyền tống trận trong thành.

Đối với Hàn Thạc hiện giờ mà nói, mối uy hiếp nghiêm trọng nhất chính là Tộc vương sáu sừng. Nhưng y đã vô pháp cảm ứng vị trí của hắn nên cơ bản không thể uy hiếp. Còn nếu hai bán thần của Quang Minh giáo hội liên thủ thì hắn cũng không thể ngành kháng nhưng tự tin có thể ung dung đào tẩu.

Còn về phần Thánh nữ có thần chi lĩnh vực kia, hắn có nghe lão yêu Tư Thập Tác Mỗ nói qua là tựa hồ có ước thúc với Thánh sơn của Quang Minh giáo hội nên sẽ không dễ dàng rời khỏi đó. Đã vậy thì đối với hắn cũng không có uy hiếp quá lớn.

Bởi vậy, Hàn Thạc nói chung không có gì phải quá lo lắng. Dục vọng của cảnh giới Túng Dục khiến hắn có loại cảm giác muốn phóng tay thoải mái. Mà ở cảnh giới này chỉ có thể thỏa mãn dục vọng một cách triệt để thì Hàn Thạc mới có thể đột phá lên cảnh giới Cửu Biến kế tiếp. Vì thế mà Hàn Thạc không hề khắc chế dục vọng của nội tâm, chuẩn bị đại triển quyền cước một phen.

Trong lịch sử của Ma Môn, những ai đột phá lên cảnh giới Cửu Biến thì đều triệt để thỏa mãn dục vọng tại cảnh giới Túng Dục. Những người này đều là những bậc kiêu hùng tại thế gian. Trong rất nhiều triều đại, các bậc tiền bối của Ma Môn này đều trở thành các nhân vật trọng yếu, khuynh đảo triều chính.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có Truyền tống trận pháp riêng cho nên giờ đi đến thành Áo Sâm rất thuận tiện. Dùng không gian ma pháp Truyền tống trận này, Hàn Thạc trong chớp mắt đã xuất hiện tại thành Áo Sâm của đế quốc. Tới nơi, hắn đi thẳng tới tổng bộ của Âm Mạc.

Lần đến thành Áo Sâm lần trước, Hàn Thạc đã nghe Dịch Khắc nói nên biết Ngải Mễ Lệ giờ rất ít khi tự mình chấp hành nhiệm vụ. Hiện tại nàng ở tổng bộ phụ trách một số nhiệm vụ điều phối. Giờ chức vị nàng rất nhẹ nhàng, đã bớt đi rất nhiều nguy hiểm. Xem ra là được hưởng chút phong quang từ Hàn Thạc mới có thể trở nên thoải mái như thế.

Núi Áo Nhĩ Đạt Tư. Tại tổng bộ của Âm Mạc.

Cách đây ba năm, Hàn Thạc đã thành nhân vật truyền kỳ trong cơ cấu của Âm Mạc. Khi hắn vừa tiến vào tổng bộ thì trên đường một số kẻ lâu năm đã phát hiện ra, cả đám đều dõi ánh mắt ngưỡng mộ vô bờ nhìn hắn.

- Ngải Mễ Lệ đại nhân ở chỗ nào vậy? - Thấy tên dẫn đường đưa hắn tới mật thất của Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc mở miệng hỏi.

Vừa nghe xong, tên dẫn đường mới nhớ ra quan hệ của hắn và Ngải Mễ Lệ liền lộ ra nét tươi cười:

- Chỗ của Ngải Mễ Lệ đại nhân cách không xa chỗ Khảm Dịch Đạt đại nhân, Bồ Lai Ân đại nhân, ngài dự định tới chỗ nào trước?

- Đưa ta tới mật thất của Ngải Mễ Lệ trước đi. - Hàn Thạc phân phó.

- Sẵn sàng, thưa đại nhân. - Tên dẫn đường cung kính trả lời, nhìn Hàn Thạc với cặp mắt tràn ngập vẻ sùng bái toát ra từ nội tâm.

Trong lòng bọn họ hiện giờ, Hàn Thạc tuy không phải là một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc nhưng so ra còn là nhân vật tôn quý hơn.

462. Chương 462: đương Nhiên Là Cho Nàng

Bên trong thạch thất có mấy cái tủ sách lớn, ở giữa là một cái bàn gỗ màu đen dày rộng. Ngải Mễ Lệ thần sắc chuyên chú, tay cầm một bản sách chép tay cổ, cặp mày khẽ nhíu lại vì trong lòng hơi nghi hoặc với tri thức Hắc Âm ma pháp trong đó.

- Bấm báo Ngải Mễ Lệ đại nhân, có Bồ Lai Ân đại nhân cầu kiến! - Đang ngồi bên cạnh bàn thì Ngải Mễ Lệ chợt nghe tiếng thông báo truyền đến từ một cái lỗ nhỏ.

Về ngạc nhiên vui mừng lập tức tràn ngập trên khuôn mặt đang tập trung của Ngải Mễ Lệ. Nàng bắt giác hô nhẹ một tiếng rồi buông nhanh bản sách chép tay xuống, vội vội vàng vàng lấy từ không gian giới chỉ ra một cái gương sáng soi lên rồi trang điểm qua gương mặt yêu kiều.

- Ngải Mễ Lệ đại nhân, có thể cho Bồ Lai Ân đại nhân tiến vào được chưa? - Tên dẫn đường nghe tiếng hô nhẹ của Ngải Mễ Lệ thì biết nàng đang ở trong mật thất, nhưng sau đó thì thấy nàng không lên tiếng thì hỏi lại.

Ngải Mễ Lệ đang luống cuống chân tay sửa lại dung nhan, vừa nghe hỏi vậy thì vội vàng đáp với giọng dịu dàng:

- Chờ một chút nhé, xong ngay đây!

Vừa nói Ngải Mễ Lệ vừa cẩn thận soi lại gương, sau khi thấy gương mặt mình đã hoàn hảo rồi thì khoác một cái ma pháp bào màu đen loại xa xỉ, dùng ma pháp ủ sạch các vết nhăn rồi nói:

- Được rồi, để cho Bồ Lai Ân đại nhân tiến vào đi!

Quang mang chợt lóe, Hàn Thạc dùng Truyền tống trận ở khoảng cách ngắn đi thẳng vào thạch thất của Ngải Mễ Lệ.

- Bồ Lai Ân! - Vừa thấy thân thể cao lớn suốt ngày xâm chiếm giấc mộng của mình hiển hiện trong thạch thất, Ngải Mễ Lệ chỉ hô lên được một tiếng vui sướng. Rồi nàng chợt như một con yến non về tổ lao thẳng vào vòm ngực rộng của Hàn Thạc, ôm chặt lấy, phảng phất như hân sẽ tự nhiên tan biến vậy.

Hàn Thạc vẻ mặt dịu dàng, cười khẽ rồi cúi đầu nhìn xuống Ngải Mễ Lệ trong vòm ngực.

Dung nhan đang tươi cười trong vòm ngực kia vẫn không đổi trong ba năm qua, lại càng thêm vẻ phong vận mê người. Gương mặt kiều diễm hình trái xoan ngẩng lên đầy kiêu hãnh được vẻ vui sướng làm ứng hồng toát lên một vẻ xinh đẹp không thể tả.

Hàn Thạc có thể cảm giác hơi nóng từ thân thể Ngải Mễ Lệ đang dâng cao dần. Đã ba năm rồi, hắn chưa từng trải qua việc ân ái, giờ cảm nhận cơ thể nhấp nhô mê người trong ngực, một ngọn lửa không thể khống chế từ tiểu phúc bốc lên hừng hực.

Ngải Mễ Lệ hiển nhiên cảm nhận được nhiệt lượng đang dâng trào dưới tiểu phúc của Hàn Thạc. Vốn nàng mãi cảm dị thường với mưa móc của hắn nên cặp mắt sáng chợt trở nên mê man, thanh âm và thân thể mềm mại đột nhiên cùng run rẩy. Hai tay đang ôm chặt lấy Hàn Thạc vô thức xoa bóp cường nhiệt tấm lưng hắn.

Hàn Thạc gầm nhẹ một tiếng rồi ôm xốc lấy Ngải Mễ Lệ đặt lên chiếc bàn dùng để phân phối nhiệm vụ công tác cho các thành viên của Âm Mạc. Bỗng chốc vang lên tiếng y phục bị xé toạc thành từng mảnh nhỏ...

Một hồi sau, Ngải Mễ Lệ ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, cả người lười nhác cuộn tròn trong chiếc ghế mềm rộng rãi.

Một tia Ma Nguyên Lực chậm rãi lưu động dễ chịu trong người nàng. Cơ thể nàng đang rã rời dần dần khôi phục.

Lúc sau, Ngải Mễ Lệ cực kỳ thoải mái thở nhẹ một hơi, mở cặp mắt ẩn chứa thâm tình sâu như biển nhìn sững vào người Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, chàng tới thành Áo Sâm lúc nào vậy?

- Vừa tới! - Hàn Thạc thay lại y phục rồi dịu dàng cầm một tấm thảm mềm mại phủ lên thân hình kiều diễm của Ngải Mễ Lệ.

Cặp mắt sáng của Ngải Mễ Lệ chợt lóe lên một tia hưng phấn, khoe miệng khẽ nhướng lên một niềm hạnh phúc ngọt ngào, hàng mi cụp xuống ngưỡng ngừng khẽ nói:

- Như vậy, chàng vừa đến thành Áo Sâm là đến đây tìm thiếp đầu tiên à?

- Ủ? - Hàn Thạc cười trả lời.

- Chàng thật tốt! - Ngải Mễ Lệ ngẩng mạnh đầu lên giống như một tiểu cô nương ngọt ngào nhìn Hàn Thạc hồ hê. Hai tay nàng nắm chặt bàn tay to tướng của Hàn Thạc đang dịu dàng vuốt ve gò má, chủ động đưa tay hất cọ nhẹ lên mặt.

- Đây là một viên tinh thể bản nguyên Âm nguyên tố ta lấy được từ hẻm núi Thập Lạp Gia. Nàng cầm lấy rồi từng bước đưa linh hồn dung hợp với nó để có thể hình thành nguyên tố chi hồn. Đối với người tu luyện Hắc Âm hệ ma pháp thì sẽ cực kỳ có lợi! - Hàn Thạc lấy viên tinh thể bản nguyên chứa lực lượng hắc ám thuần khiết kia ra rồi để vào lòng bàn tay của Ngải Mễ Lệ.

Viên tinh thể bản nguyên chứa Âm nguyên tố cực thuần khiết được Hàn Thạc lấy từ không gian giới chỉ rồi đưa cho Ngải Mễ Lệ đang nằm cuộn tròn trong chiếc ghế. Nàng lập tức cảm ứng lượng Âm nguyên tố thuần khiết khổng lồ chứa trong nó.

Loại lực lượng Âm nguyên tố thuần khiết không một chút tạp chất này mang theo sự dụ hoặc khó tả với Ngải Mễ Lệ. Nàng cho dù không cần dùng tinh thần lực hết sức để cảm ứng nhưng thân là một Hắc Âm hệ ma pháp sư nên có thể cảm ngộ rõ bên trong quả cầu chứa đựng sự thần kỳ ra sao.

- Âm nguyên tố quá thuần khiết, đây là cái gì vậy? - Thanh âm Ngải Mễ Lệ đột nhiên cao vút, cặp mắt sáng nhìn Hàn Thạc hỏi dồn.

- Cái này gọi là tinh thể bản nguyên. Bên trong nó chứa một lượng Âm nguyên tố thuần khiết khổng lồ. Một khi nàng dung hợp linh hồn với nó thì sẽ có thể hình thành nguyên tố chi hồn, sẽ cho nàng cảm ngộ sâu sắc với Hắc Âm hệ ma pháp, linh hồn và Âm nguyên tố sẽ có sự hòa hợp hoàn mỹ.

- Ma pháp sư của nguyên tố hệ muốn thành thần thì đều phải hình thành nguyên tố chi hồn và nguyên tố chi thể. Các nguyên tố pháp sư thông thường vĩnh viễn không thể đưa linh hồn hình thành nguyên tố chi hồn. Cho dù là biết cách thì cũng không phải người thường có thể thực hiện.

- Với một viên nguyên tố chi tinh này, nàng chỉ cần dung hợp linh hồn với nó rồi lợi dụng lực lượng Âm nguyên tố khổng lồ thuần khiết bên trong thì có thể trực tiếp khiến nàng hình thành nguyên tố chi hồn. Xem chừng người tu luyện Hắc Âm hệ ma pháp như nàng thì đây chính là ngày đi ngàn dặm. Đồng thời là cơ sở để nàng thành thân! - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Ngải Mễ Lệ, dịu dàng giải thích.

Thân thể mềm mại của Ngải Mễ Lệ nhin không được run rẩy. Cặp mắt sáng lóng lánh vẻ không dám tin. Nàng nhìn Hàn Thạc, giọng nói cũng đồng dạng lấp bắp, nói vẻ khó khăn:

- Bố... Bố Lai Ân, cái này cho thiếp ư? Chàng khẳng định là cho thiếp ư?

- Nữ nhân gốc ghéch này, đương nhiên là cho nàng rồi!

Hàn Thạc nhẹ nhàng vuốt má Ngải Mễ Lệ, ôn nhu nói. Đột nhiên, hắn nhớ ra cái gì liên trịnh trọng:

- Chỉ có điều với cảnh giới trước mắt của nàng thì phải cẩn thận một chút. Ta cũng không biết linh hồn của nàng có thể hấp thu hoàn toàn chỗ Âm nguyên tố khổng lồ này không, dù sao cũng phải hết sức cẩn thận!

- Thiếp nhất định sẽ cẩn thận! - Hai tay Ngải Mễ Lệ cầm viên tinh thể bản nguyên Âm nguyên tố, hạnh phúc đến mê muội. Nghe Hàn Thạc nói, nàng hiểu viên tinh thể bản nguyên này đối với nàng có ý nghĩa ra sao, là thứ khả dĩ nhất có thể biến nàng thành thần. Lúc này nàng không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt sự ái mộ và cảm kích của mình với hắn.

- Ngải Mễ Lệ đại nhân, Bồ Lai Ân có phải đang bên cạnh người không? - Từ trang bị ma pháp trên bàn đột nhiên truyền ra tiếng của Khảm Dịch Đạt.

Thanh âm của Khảm Dịch Đạt có chút không bình ổn, tâm tình tựa hồ hơi kích động khó hiểu. Còn chưa đợi Hàn Thạc trả lời, thì từ trang bị ma pháp đã truyền tiếp ra thanh âm:

- Ta cảm giác được người đến phòng người kia có một lực lượng Âm nguyên tố vô cùng khổng lồ, các người không có chuyện gì chứ?

Hàn Thạc và Ngải Mễ Lệ đồng thời phản ứng liếc nhìn nhau. Khảm Dịch Đạt cũng là một Hắc Âm hệ Đại ma đạo sư, thời gian lâu chìm đắm vào ma pháp Hắc Âm hệ lâu hơn nhiều so với Ngải Mễ Lệ, lĩnh ngộ về nó phỏng chừng cũng cao hơn nàng.

Hàn Thạc cũng không dùng phương pháp đặc thù che giấu khí tức của viên tinh thể bản nguyên chứa lượng Âm nguyên tố khổng lồ. Thân là một Hắc Âm hệ Đại ma đạo sư, Khảm Dịch Đạt có thể cảm ứng được một nó cũng là chuyện đương nhiên.

- Nhanh lên một chút, thu hồi lại! - Hàn Thạc một tay che cái trang bị ma pháp truyền thanh kia vừa vội vàng bảo Ngải Mễ Lệ.

Lúc nghe tiếng Khảm Dịch Đạt, Ngải Mễ Lệ cũng lập tức phản ứng. Đầu tiên là nàng vội vàng mặc quần áo lại chỉnh tề rồi theo lời nhắc nhở của Hàn Thạc cầm lấy viên tinh thể bản nguyên, bối rối:

- Lão đã biết rồi, làm sao bây giờ?

Ngải Mễ Lệ có thể ngồi được vào vị trí bây giờ vốn sẽ không hoảng loạn đến mức mất bình tĩnh như bây giờ. Chỉ vì viên tinh thể bản nguyên này gây cho nàng chấn động quá lớn khiến nàng mới có vẻ bối rối khấn nguyện như vậy.

- Không việc gì, đừng nói là lão không biết cái gì, cho dù là biết ta đưa tinh thể bản nguyên cho nàng thì có thể làm gì nào?

Hàn Thạc trấn an Ngải Mễ Lệ rồi biết nàng đang quá kích động không thích hợp cho Khảm Dịch Đạt đi vào liền nói thêm:

- Nàng cứ ở đây đợi đến khi nào bình tĩnh lại, Khảm Dịch Đạt để ta ứng phó được rồi!

Nói xong, Hàn Thạc đứng vào Truyền Tống trận bên trong phòng Ngải Mễ Lệ. Một luồng ánh sáng lóe lên, hắn đã xuất hiện trước mặt Khảm Dịch Đạt.

- Bồ Lai Ân, ta vừa có nghe được có người bẩm báo, quả nhiên là người đã trở lại. Được rồi, ta vừa mới cảm ứng được từ thạch thất của Ngải Mễ Lệ truyền ra một luồng lực lượng Âm nguyên tố dày đặc. Nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng cảm thụ được một nơi nào có Âm nguyên tố thuần khiết như vậy, xảy ra chuyện gì vậy? - Khảm Dịch Đạt hỏi.

- Không có gì, chỉ là ta dùng vũ kỹ để trợ giúp Ngải Mễ Lệ ngưng tụ một chút Âm nguyên tố để cho nàng có thể cảm thụ được sự tồn tại của nó một cách trực quan mà thôi.

Hàn Thạc mỉm cười khỏa lấp rồi nói sang chuyện khác:

- Đại nhân, ta đã gặp lão yêu Tư Thập Tác Mỗ rồi.

Có lẽ là chuyện về lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đã dẫn dắt sự hứng thú của Khảm Dịch Đạt, cũng có lẽ là lão thâm trầm hiểu được hẳn không muốn nói thêm. Dù sao lão cũng không thắc mắc về chuyện lúc này nữa mà kinh ngạc hỏi về quá trình gặp mặt giữa Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ.

463. Chương 463:trọng Lễ

Giấu chuyện tình thế bản nguyên nguyên tố đi, Hàn Thạc đem những tao ngộ hẳn và lão yêu cùng Đế Á Na tại hẻm núi Thập Lạp Gia thuật lại một lượt, thậm chí ngay cả chuyện trên Thánh sơn của Quang Minh giáo hội ở đế quốc Áo Đăng cũng không giấu giếm.

Khảm Dịch Đạt lắng tai nghe xong chuyện Hàn Thạc kể, trên mặt tối sầm lại do dự không quyết, lông mày nhíu chặt.

- Khảm Dịch Đạt đại nhân, người đối với đám cường giả chân chính của đại lục Kỳ Áo và người Hồn tộc có biết gì không? - Hàn Thạc sở dĩ nói trắng ra, chính là muốn hỏi lão già này xem có biết bọn họ tồn tại hay không.

- Đế Á Na là thủ hộ giả của đế quốc Tạp Tây, sự tồn tại của bà ta tại đó giống như thần linh, cũng là nhân vật cùng thời với Hắc Ám hệ Pháp thần A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đồn của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta, thực không ngờ rằng bà ta lại vẫn còn sống! - Khảm Dịch Đạt cảm khái vô cùng nói.

“Nhân vật cùng thời với A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đồn!”

Hàn Thạc chấn động.

A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đồn là nhân vật nổi danh nhất trong lịch sử đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chính bởi vì sự tồn tại của lão mà đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mới có thể thành lập, hơn nữa có uy thế lớn như ngày nay.

Nhưng mà Hắc Ám hệ Pháp thần A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đồn lại là nhân vật năm trăm năm trước! Bây giờ nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, Hàn Thạc mới hiểu được Đế Á Na rốt cuộc đã sống bao lâu, khó trách ngay cả lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cổ hủ trải qua hai triều đại cũng phải xưng hô bà ta một tiếng Đế Á Na đại tỷ!

- Ngoại trừ Đế Á Na, về Quang Minh giáo hội còn cả đám Hồn tộc, đại nhân có biết lai lịch của chúng không? - Hàn Thạc kinh ngạc nhìn Khảm Dịch Đạt, dò hỏi tiếp.

- Hai người Thần kỵ sĩ và Quang hệ Pháp thần của Quang Minh giáo hội như lời người nói, ta từ điển tịch biết một số tin tức, bọn họ đều là tồn tại mạnh mẽ có tiếng trăm năm trước của Quang Minh giáo hội, mọi người phỏng chừng đều cho rằng bọn họ đã già chết. Nào ngờ vẫn sống đến bây giờ.

- Còn như Thánh nữ kia, cả đám Hồn tộc trong hẻm núi Thập Lạp Gia, ta cho tới bây giờ cũng không biết, nếu người không nói cho ta biết tin tức này, có lẽ ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết trên đại lục Kỳ Áo còn có người như thế. Ai, những người này căn bản ta khó có thể tưởng tượng được. - Khảm Dịch Đạt không ngừng lắc đầu thở dài, giải thích cho Hàn Thạc.

Hiểu biết của Khảm Dịch Đạt có hạn, nhưng mà chuyện Đế Á Na là thủ hộ thần của đế quốc Tạp Tây vẫn khiến cho Hàn Thạc hiểu rõ lai lịch của bà ta.

- Bố Lai Ân, người nói người đã có thực lực tương tự như đám Tư Thập Tác Mỗ, Đế Á Na? - Một lúc sau, Khảm Dịch Đạt kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, đột nhiên hỏi.

Hàn Thạc vừa mới nói đã từng sóng vai tác chiến với lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, cũng không giấu giếm chuyện Hồn tộc, Khảm Dịch Đạt tự nhiên hiểu được một sự thật — Hàn Thạc đã cùng ở một đẳng cấp với nhân vật như Tư Thập Tác Mỗ!

Điều này không cần phải che giấu, Hàn Thạc gật gật đầu, thần nhiên thừa nhận:

- Ta nghĩ ta hẳn đã có cái gọi là thực lực Bán thần!

- Khó có thể tưởng tượng, quá khó tưởng tượng được!

Khảm Dịch Đạt nói năng hơi lộn xộn, lẩm bẩm:

- Chiêm tinh thuật của Cát Thụy Ti phụ nhân quả nhiên thần kỳ, khó trách nói người có thể tạo dựng tương lai mới cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Một người như người ở lại bất luận quốc gia nào thì quốc gia đó đều sẽ cường đại hẳn.

- Cường đại hay không ta không biết. Thế nhưng Tư Thập Tác Mỗ trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện tại bảy đại công quốc, Lôi hệ Thánh ma đạo sư Lôi Nặc của liên minh thương hội Ba Đặc vừa mới chết, ma thú trong hẻm núi Tháp Lạp Gia lại chạy lung tung quấy nhiễu dân, trong đó còn có một đám người Hồn tộc ở không rõ lai lịch, phỏng chừng tạm thời sẽ không nhúng tay vào chuyện khác.

- Lúc này chính là thời cơ tốt nhất chúng ta xuất binh, để quốc Lan Tư Lạc Đặc có thể nuốt gọn bảy đại công quốc hay không là phải xem lúc này! - Hàn Thạc đã tâm bình khí an nói với Khảm Dịch Đạt.

- Bố Lai Ân. Người đi gặp bề hạ đi. Ta nghĩ bề hạ nhất định sẽ toàn lực ủng hộ người! - Khảm Dịch Đạt nghe Hàn Thạc nhận định như vậy, liền thúc giục hẳn. Xem chừng lão cũng khá gấp rút rồi.

Gật gật đầu, Hàn Thạc xác nhận lại thân phận Tư Nhật sứ giả trong tay Khảm Dịch Đạt, cũng không cho Ngải Mễ Lệ biết, sử dụng trực tiếp Truyền tống trận mà nhân vật cao cấp nhất tại tổng bộ Âm Mạc tới thẳng hoàng cung.

- Bố Lai Ân, tiểu tử người biến mất một cái là đã ba năm, rốt cục xuất hiện rồi! - Nghe được Hàn Thạc cầu kiến, Lao Luân Tư thân là quốc vương đế quốc Lan Tư Lạc Đặc tự mình đến nghênh đón Hàn Thạc, vừa nhìn thấy hẳn lập tức cười sang sảng.

So sánh với ba năm trước, Lao Luân Tư đã có thêm vài phần vương giả uy nghiêm của người chấp chưởng đại quyền sinh sát của người khác, cũng càng thêm thành thực lão luyện, đã để râu, đôi mắt lúc nào cũng lóng lánh quang mang sáng suốt.

- Bề hạ, đã lâu không gặp!

Hàn Thạc mỉm cười tiến đến cạnh Lao Luân Tư, mới tiếp:

- Bề hạ, chúng ta cần nói chuyện riêng!

- Toàn bộ lui ra!

Lao Luân Tư phất tay để cho tất cả thị vệ lui ra, sau đó kéo Hàn Thạc đi trở về đại điện, cười ha ha:

- Lúc không có người ngoài, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt lúc trước, hà hà, lần này muốn tới gặp ta sao?

- Ta lần này tới là định dâng lên cho ngài một phần đại lễ! - Hàn Thạc cười nói.

-Ồ? Đại lễ gì thế? - Lao Luân Tư hứng thú hỏi.

- Bảy đại công quốc! - Hàn Thạc hô khẽ.

Lao Luân Tư thân thể chấn động, hai tròng mắt bắn ra hàn quang khiến người bình thường không dám nhìn thẳng, hưng phấn hỏi Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, người nắm chắc chứ?

Gật gật đầu, Hàn Thạc lại đem những gì hẳn nói với Khảm Dịch Đạt trước đó kể lại.

Đợi Hàn Thạc nói xong, Lao Luân Tư cả người run nhẹ, nắm chặt hai tay Hàn Thạc, nhìn hẳn với vẻ hừng hực, khó có thể tin tưởng hỏi:

- Bố... Bố Lai Ân, người nói... Người nói là người đã có thực lực Bán thần?

- Không sai! - Hàn Thạc khẳng định.

- Hay! Hay! Hay!

Lao Luân Tư ngửa mặt lên trời cười điên dại, sau khi thốt ba tiếng “Hay” mới ha ha cười nói:

- Sau bậc tiền bối A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta rốt cục lại có thêm một cường giả Bán thần, ha ha, từ nay về sau, còn ai dám coi thường chúng ta!

- Ngài đừng quá cao hứng, như ta vừa nói, Bán thần cũng không phải là cường giả đỉnh cao nhất trên đại lục. Mặt khác, Bán thần không phải chỉ có một mình ta, Đế Á Na của đế quốc Tạp Tây cũng thế, rồi tổng bộ Quang Minh giáo hội tại đế quốc Áo Đăng không chỉ có một Bán thần! - Hàn Thạc thấy Lao Luân Tư hưng phấn đến cơ hồ sắp phát cuồng, sợ gã quá ỷ lại vào mình, vội vàng hắt cho gã gáo nước lạnh.

- Ta biết, ta biết!

Giọng nói Lao Luân Tư vang dội, hưng phấn nói:

- Ta đương nhiên biết, nhưng mà có người tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, trong lòng ta đã có cơ sở, liên minh thương hội Ba Đặc và đế quốc Tạp Tây ta đã sớm có tâm tư chinh phạt, ngặt nỗi bởi vì đủ loại nguyên nhân còn có kị nên vẫn gác lại, thế nhưng bây giờ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta thật sự có thể đại triển quyền cước được rồi!

- Được rồi, ta nghĩ ngài cũng không phải người không có chừng mực! Ừm, trước xuống tay từ bầy đại công quốc đi, trong các nước đó thì công quốc Hi Luân và cả Bảo Lai Tháp đã sớm ngầm có liên lạc với ta, chỉ cần chúng ta lần này bí mật động thủ chút, không có lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ đến phá rối, hạ thủ bầy đại công quốc là chuyện nắm chắc. - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Được, ta toàn lực ủng hộ người, vô luận là vũ lực hay là vật lực, người cứ nói! Ta dốc hết lực cả nước giúp đỡ người! - Lao Luân Tư sáng khoái cực kỳ, xem ra đã quyết tâm muốn cột chặt Hàn Thạc lại.

- Thành thật mà nói điều binh đánh trận cũng không phải điểm mạnh của ta.

Hàn Thạc cười khổ đáp lời, suy nghĩ một chút lại tiếp:

- Nên tiến công bầy đại công quốc như thế nào, hay là các người cứ thương lượng đi, à, chỉ có điều chủ soái sự tình này tốt nhất là Đa Khắc Tư. Người này mấy năm nay đều qua lại bầy đại công quốc, đối với tình huống các nước này vô cùng hiểu rõ, mặt khác hẳn cực kỳ am hiểu dụng binh, do hẳn làm chủ soái ta tin tưởng mới thỏa đáng nhất!

- Không vấn đề gì, chuyện này ta sẽ an bài! Người yên tâm đi, lần này không có Tư Tháp Tác Mỗ ngăn trở, bầy đại công quốc nhất định sẽ khó ngăn được gót sắt của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta! - Lao Luân Tư đầy tự tin nói với Hàn Thạc.

- Vậy được, chuyện cần nói ta đã nói, ta nghĩ ngài cũng phải có một chút thời gian chuẩn bị, ta rời đi trước! Ha, lần này ta còn không có thời gian đi gặp nữ nhân của mình, nếu giờ không lập tức đi tìm các nàng, phỏng chừng các nàng lại sẽ oán trách ta! - Hàn Thạc cười nói với Lao Luân Tư.

Hiểu ý nháy mắt với Hàn Thạc, Lao Luân Tư thông cảm:

- Ta hiểu mà, hà hà, người đi trả món nợ tình cảm đi! Ồ, đúng rồi, phủ đệ của người được tu sửa lại rồi đấy, người hầu đều ở đó, Phỉ Bích, Phạm Ny cũng thỉnh thoảng ở lại vài ngày, người đừng quên người còn có nhà ở thành Áo Sâm đấy!

Lần thành Áo Sâm đại loạn trước, trong một đêm rất nhiều phủ đệ của đại quý tộc đều tan thành tro bụi, phủ hầu tước của Hàn Thạc cũng bị hư hại nặng. Vốn hẳn còn tưởng rằng một tòa phủ đệ thế là hoàn toàn xong rồi, thế nhưng xem chừng Lao Luân Tư quả nhiên cực kỳ coi trọng Hàn Thạc, vậy mà đã giúp hắn sửa sang lại.

- Cám ơn bệ hạ! - Hàn Thạc trả lời, không nói thêm gì mà rời khỏi hoàng cung.

- Cường giả Bán thần! Cát Thụy Ti phu nhân thật sự là một chiêm tinh sư khiến kẻ khác thán phục! Bồ Lai Ân à Bồ Lai Ân, người thật đúng là phúc tinh của ta! - Hàn Thạc vừa rời đi, Lao Luân Tư cảm khái lắm lắm.

464. Chương 464: xuân Sắc Đây Phòng

Liên tiếp vài ngày, Hàn Thạc đều ở lại trong phủ đệ tại thành Áo Sâm của mình. Phạm Ny và Phỉ Bích nghe tin mà đến, hưởng thụ thời gian ở chung khó có được với hắn, còn Ngài Mê Lệ mỗi khi xử lý xong

chuyện của Âm Mạc cũng sẽ đến đây, đối với chuyện Hàn Thạc tặng nàng viên tinh thể bản nguyên Âm nguyên tố tuyệt không đề cập tới.

Mấy ngày nay Hàn Thạc quả thực là mãn nguyện vô cùng, ba nữ mỗi người đều là vợ yêu khiến nam nhân bình thường nào cũng mơ tưởng. Ba năm không gặp, thật khó mới được ở chung cùng một chỗ, các nàng đều hết sức làm cho hắn vui vẻ, trong đó hai nàng đã sớm cùng hắn có quan hệ xác thịt lại càng hết sức triển miên quần lấy hắn.

Tại cảnh giới Túng Dục, các loại dục vọng của Hàn Thạc không thể át chế, sức khống chế về sắc dục càng giảm xuống rất nhiều, trọn cả mấy ngày nay đều hoang đường với Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ. Lúc bắt đầu thì mỗi nàng ân ái với hắn, nhưng sau đó Hàn Thạc khó có thể khống chế lửa lòng của mình, liền không hề cố kỵ hai người có đồng ý hay không.

Một lần sau khi ngủ chung, hai nàng dần dần cởi bỏ khúc mắc, bắt đầu hợp lực hầu hạ hắn. Tư vị một nam hai nữ có khác một phen, vốn Phỉ Bích Ngải Mễ Lệ còn có chút xa cách, nhưng giờ đồng tâm hiệp lực phối hợp vậy mà càng ngày càng ăn ý, quan hệ với nhau cũng càng ngày càng thân mật.

Hàn Thạc đối với loại chuyện hoang đường này vui đến không biết mệt mỏi, khi hắn phát hiện điều này còn trợ giúp quan hệ hai nàng hòa hợp, càng tới tấp “chiến”. Trong quá trình này, hắn phát hiện bất tri bất giác tâm cảnh ở cảnh giới Túng Dục bình hòa ổn định lại, sau mỗi một lần dục vọng được phóng thích, Ma Nguyên lực càng thêm nồng đậm thâm hậu.

Duy nhất khiến Hàn Thạc có chút nuối tiếc chính là Phạm Ny, có lẽ là bởi vì xấu hổ, cũng có lẽ là bởi vì Phạm Lôi Trạch ước thúc nên mỗi khi hắn cố gắng đột phá phòng tuyến cuối cùng thì nàng luôn luôn mặt đỏ tới mang tai nói phụ thân không cho phép nàng thất thân trước khi kết hôn.

“Cái lão bất tử kia, quản gì mà lắm thế!”

Những lời này Hàn Thạc không biết đã mắng thầm, nguyên rửa Phạm Lôi Trạch bao nhiêu lần rồi, nếu nói hắn tu Hắc Âm hệ Trớ chú thuật mà nói, sợ là Phạm Lôi Trạch đã sớm bị hắn nguyên rửa mà chết rồi.

- Bố Lai Ân, không cho phép chàng nói về cha thiếp như vậy, hừ, dù sao chàng đã có Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích, hai người ấy còn chưa đủ cho chàng, cho chàng sao... - Phạm Ny thở gấp đẩy Hàn Thạc ra, áo trên người đã tuột xuống để lộ nửa bộ ngực sữa, đôi mắt sáng xuân tình dào dạt, ngượng ngùng yêu kiều kêu lên. Phạm Ny dấu sao vẫn xấu hổ một chút, một câu nói cuối cùng thủy chung vẫn không nói được thành lời.

Hạ thân Hàn Thạc dừng mãnh chờ phân phó, mặt đỏ tía tai, như là một con dã thú đang động dục thở hồng hộc, hận đến nghiêng răng mắng to Phạm Lôi Trạch đúng là cái đồ xxx, mắt thấy tại thời điểm mấu chốt Phạm Ny lại đẩy mình ra, hắn không thể không kéo quần lên, suy xét có nên lập tức rời khỏi đây đi tìm hai nàng Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích hạ hỏa hay không.

Ngay tại lúc này, Ma Nguyên lực của hắn chợt có loại phản ứng rối loạn bất kham. Hàn Thạc kinh hãi thất sắc, tình trạng này đã rất lâu chưa từng phát sinh, lần này đột nhiên kéo đến khiến cho hắn tay chân có phần luống cuống. Hàn Thạc càng mạnh mẽ kiềm chế dục vọng trong lòng với Phạm Ny đang xích lõa, Ma Nguyên lực càng hỗn loạn không thôi, ngay cả Ma Anh cũng có loại cảm giác không ổn thỏa.

“Hồngбет rồi!”

Hàn Thạc thầm mắng, đã hiểu được chuyện vừa rồi là thế nào.

Cảnh giới Túng Dục này chỉ có hoàn toàn phóng thích hết dục vọng trong lòng, mới có thể tại cảnh giới và Ma Nguyên lực cùng tiến bộ. Ngược lại, một khi hắn kìm nén làm trái lại dục vọng nội tâm, cảnh giới sẽ không tiến mà lùi lại. Mấy ngày nay, hắn đã kìm nén mấy lần trên người Phạm Ny, sớm đã mơ hồ có cảm giác không ổn, bây giờ trong cơ thể Ma Nguyên lực rối loạn, Hàn Thạc tự nhiên lập tức có phản ứng.

Hàn Thạc rõ dục vọng trong lòng mình muốn chiếm hữu Phạm Ny mãnh liệt thế nào. Nàng càng không ngừng cự tuyệt hắn thì dục vọng ấy lại càng mãnh liệt, nhất là chính Phạm Ny cũng đã có lúc không thể kìm chế, mỗi lần thiếu chút nữa đã bị hắn thực hiện được, dục vọng kia càng tăng cao gấp bội.

Cứ như vậy vài lần, Hàn Thạc rốt cục tự nhận lấy hậu quả xấu, cảm giác Ma Nguyên lực trong cơ thể dần dần có phần không thể khống chế được nữa.

Hàn Thạc càng muốn buông tay rời khỏi chỗ này thì tình trạng thân thể lại càng ác liệt, cấp bậc nhân vật như hắn, người bình thường thật sự rất khó làm hại được, ngoại trừ một số Chân thần tung tích bí hiểm ra, cũng chỉ có Hàn Thạc mới có thể hủy được chính hắn.

Cảm thụ biến hóa trong thân thể như dãi sông lấp biển, nội tâm Hàn Thạc kịch liệt vật lộn, hoặc là tẩu hỏa nhập ma thân thể thụ thương nặng, hoặc là chiếm lấy Phạm Ny để dẹp yên sự hỗn loạn kia. Hắn không chịu được biến hóa càng ngày càng không ổn trong cơ thể, mặt đỏ gay nghiêng rằng do dự.

- Bố Lai Ân, Bố Lai Ân, chàng sao thế? - Phạm Ny hiển nhiên cũng phát hiện tình trạng Hàn Thạc không ổn, mặc kệ bộ ngực sữa lộ ra nửa, vội vàng vàng chạy tới trước mặt hắn, đưa tay xoa lên trán Hàn Thạc đang thấm mồ hôi lạnh, bối rối chẳng biết nên làm như thế nào cho tốt.

“Mẹ nó, Phạm Ny vốn là nữ nhân của ta, tối nay ta muốn nàng sớm một chút thì có quan hệ gì, Phạm Lôi Trạch sao có thể quản được chuyện của ta chứ!”

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Thạc không dài dòng nữa, chợt ôm mạnh Phạm Ny vào trong ngực, phương tâm nàng còn đại loạn chẳng biết như thế nào thì hắn thở hổn hển ghé môi vào tai Phạm Ny, nói rất nhanh tình trạng trước mắt một cách chi tiết cho nàng nghe.

Đợi Hàn Thạc giải thích xong, Phạm Ny hô hấp dồn dập, cũng thở gấp vội hỏi:

- Bố Lai Ân, chàng nói thật chứ? Chàng không phải nói giỡn chứ, chúng ta nhất thiết phải như thế kia thì chàng mới có thể không thống khổ như vậy nữa sao?

- Ta thật sự không nói giỡn, đây là chỗ quái dị của vũ kĩ của ta! - Hàn Thạc thở phì phò hổn hển, cười khổ giải thích cho Phạm Ny.

Xuân tình từ từ dào dạt trong đôi mắt Phạm Ny, nàng không kháng cự nữa, trước mặt Hàn Thạc còn chủ động cởi áo dây lưng ra, thân thể với tỷ lệ hoàn mỹ cứ thế trần trụi từng chút một, những chỗ lõm lõm dường như tỏa ra ánh sáng mê người câu hồn đoạt phách. Hàn Thạc nhìn Phạm Ny trước mắt mà mê say...

- Bố Lai Ân, chàng... Còn chờ cái gì? - Phạm Ny khoé miệng nhếch lên nụ cười tinh quái, vẻ quyến rũ như thể lọt vào trong mắt Hàn Thạc làm hắn không thể kìm nén được nữa!

Không hề do dự gì, Hàn Thạc kéo một cái, Phạm Ny khóa thân như nữ thần động lòng người hoàn toàn ngã vào lồng ngực rộng lớn của hắn. Giờ khắc này, Ma Nguyên lực trong cơ thể hắn không hề tán loạn, Ma Anh đột nhiên an tĩnh trở lại

- Bố Lai Ân, nhẹ một chút, thiếp sợ đau! - Dáng vẻ xinh đẹp ngượng ngùng của Phạm Ny không gì sánh được, nàng đột nhiên ôm chặt lấy lưng Hàn Thạc, thở nhẹ hơi khẩn trương.

- Yên tâm đi, nàng sẽ không cảm giác được đau đớn chút nào đâu! - Hàn Thạc ôn nhu cam đoan, rồi chợt ôm lấy Phạm Ny, giống như con báo săn nhào tới cái giường mềm mại rộng rãi.

Tiếng rên khẽ mê người rung động tâm hồn xen lẫn với tiếng thở dốc như dã thú của Hàn Thạc chợt vang khắp phòng, giống như một khúc ca của tự nhiên vô cùng động lòng người.

- Con ranh, cũng được đối xử công bằng rồi! - Phỉ Bích đang luyện kiếm ở một căn phòng khác chợt dừng đòn đánh, ngưng thần lắng nghe chốc lát, lẩm bẩm.

- Khách khách, ta biết muội ấy sao chạy thoát được độc thủ của tiểu sắc lang kia được! - Kết thúc một ngày công tác tại Âm Mạc, Ngải Mễ Lệ trở về, đi vào phòng luyện công của Phỉ Bích, cười tươi nhẹ nhàng với nàng.

- Điều này cũng đúng! Muội chỉ vì thấy nàng ta vẫn cứ giữ nên cảm giác hơi xem thường mà thôi, hừ, nàng ta thuần khiết như thế, hai người chúng ta như làm nền, giờ cũng phóng đảng hết vậy! - Phỉ Bích cuối cùng nói ra nguyên nhân bất mãn, xem chừng đó mới là chỗ nàng không hài lòng.

- Khanh khách, Phỉ Bích, muội cũng không nên nói lung tung thế. Một mình muội phóng đảng là được rồi, đừng có kéo tỷ và người ta cùng một chỗ có được không? - Ngải Mễ Lệ cười gập cả người lại, nháy nháy mắt cố ý chọc Phỉ Bích.

- Tỷ, tỷ còn nói!

Phỉ Bích khuôn mặt mắc cỡ như nhuộm một màu đỏ, thẹn quá hóa giận xông đến Ngải Mễ Lệ, bỏ trường kiếm xuống cù lét nàng, miệng phản kích:

- Tỷ không truy lạc hả? Thế ngày hôm qua là ai nói muốn hưởng thụ thế!

- Muội muội mắc dịch, tỷ kéo miệng muội! - Ngải Mễ Lệ vốn đang cười duyên đắc ý, vừa nghe Phỉ Bích trêu vậy, tức thì xấu hổ muốn tìm ngay cái lỗ nào đó mà chui vào, hai người mặt đỏ bừng cười yêu kiều chọc lét nhau, nhưng chỉ là chơi đùa, tự nhiên sẽ không dùng lực.

“Ui...”

Phạm Ny rên lên một tiếng ngân chói tai đột nhiên lọt vào tai hai người.

Hai nàng ngừng ngay động tác đùa nghịch lại, tiếng ngân này của Phạm Ny ý là “xong rồi”, hai nàng trong lòng rất rõ ràng, rồi như đồng thời chợt nhớ tới cái gì đó, tức thì mặt đỏ tới mang tai, đều có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ thân thể đối phương tăng cao.

Ngải Mễ Lệ khoe miệng càng thêm phơn phớt đỏ, đột nhiên đề nghị:

- Tỷ dám khẳng định Bồ Lai Ân không chấm dứt, hay là chúng ta đi tìm chàng, rồi cùng Phạm Ny...?

- Xí! Còn nói mình không truy lạc, chủ ý lăng lơ thế cũng đưa ra được!

Phỉ Bích mắng nhỏ, tiếp đó giọng nói càng lí nhí:

- Được đấy, muội thật ra còn muốn thấy bộ dạng nha đầu Phạm Ny kia giờ thế nào!

- Tốt lắm, chúng ta đi tìm chàng! - Ngải Mễ Lệ lớn mật đề nghị, lập tức dắt Phỉ Bích đi vào phòng Hàn Thạc.

- Hắc hắc, vừa khéo cùng bồi tiếp ta! - Hàn Thạc vừa thấy hai nàng tiến vào liền cười to sảng khoái.

Bên trong phòng lập tức lại có một màn xuân sắc ngập tràn khôn cùng, cái loại thanh âm ngậm nga khiến kẻ khác ngứa ngáy bứt rứt lại một lần nữa vang vọng.

465. Chương 465:cầu Xin Của Hắc Long

Thời gian vội vã trôi qua, Hàn Thạc hưởng tận phúc tề nhân (một chồng nhiều vợ), dục vọng nội tâm được giải khai thỏa thuê, ma công không hề bị tẩu hỏa nhập ma mà ngược lại ngày càng tinh thâm.

Chuyện Hàn Thạc trở lại thành Áo Sâm, ngoại trừ quốc vương Lao Luân Tư và một số thành viên Âm Mạc ra, người bình thường cũng không biết được. Bởi vậy, mấy ngày nay hắn ở trong phủ đệ mình cùng ba nữ ăn chơi bù khú, cũng không có quyền quý nào muốn kết thân đến làm phiền hắn.

Thời gian hoan lạc chung quy cũng ngắn ngủi, khi Ngải Mễ Lệ lại tới nói cho hắn Lao Luân Tư đã chuẩn bị sẵn sàng việc tiến công bầy đại công quốc, Hàn Thạc không thể không rời khỏi thành Áo Sâm một lần nữa.

May mà giờ đây không gian ma pháp traten nổi giữa thành Áo Sâm và thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ đã hoàn thành, ba nữ đều là nhân vật thân phận tôn quý, mỗi người đều có thể thoải mái dùng Truyền tống traten qua lại gặp mặt, cho nên Hàn Thạc rời đi cũng không khiến cho họ thấy sầu não mãnh liệt lắm.

Cùng liên lạc với Lao Luân Tư và Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc rời khỏi thành Áo Sâm, trở lại thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ.

Vừa đến thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, từ đám Đa Khắc Tư, Hàn Thạc thấy rõ nơi đây đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ viện quân để quốc đến là có thể xuất phát trực chỉ bầy đại công quốc.

Lãnh binh tác chiến không phải là điểm mạnh của Hàn Thạc, hắn giao toàn bộ binh quyền cho Đa Khắc Tư quyết định sách lược tác chiến. Đã nhiều năm qua, Đa Khắc Tư trên vũ đài thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ đã chứng minh chắc chắn được khả năng lãnh binh của mình, mới có thể khiến cho tất cả quân sĩ thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ hoàn toàn bái phục tài lãnh đạo của gã.

- Sư huynh! - Vừa trở lại phủ thành chủ, Bác Lan Tư đã cung kính đứng trước cửa hành lễ.

- Ô! Sao ngươi lại ở đây? - Hàn Thạc vừa thấy Bác Lan Tư thì hơi kinh ngạc, hô nhẹ một tiếng, bất giác đánh giá cẩn thận lại lão.

Ba năm không gặp, sát khí và mùi máu tươi vẫn luôn quanh quẩn trên người Bác Lan Tư đã không còn sót lại chút gì. Hàn Thạc hiểu được điều này cũng không phải là lão không có dấu hiệu thành tích trên Thí Thần Ma Đạo mà từ cảm giác khí tức trên người lão đã nhận ra lão đã tu luyện tới cảnh giới sát khí nội liễm.

Tại cảnh giới này, Bác Lan Tư đối với sát khí có sự vận dụng thuần thực, khi không giao chiến với địch nhân thì sát khí trên người sẽ không tỏa ra chút nào. So với trạng thái sát khí nồng nặc toàn thân hồi trước thì loại sát khí nội liễm này nói lên rằng lão tiến bộ cũng rất thần tốc.

- Sư huynh, ba năm qua, ta vẫn luôn có mặt tại các chiến trường, lợi dụng vũ kỹ ngươi dạy ta, âm thầm hấp thu sát khí tỏa ra này, sau đó dựa theo phương pháp ngươi đã chỉ tiêu hóa khổng chế. Ba năm qua, sư huynh vẫn tu luyện không hiện tung tích, cho nên ta không gặp được ngươi. Thời gian trước ta biết sư huynh xuất hiện tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ nên mới cố ý đến đây. - Trong khi Bác Lan Tư nói chuyện với Hàn Thạc, vẻ mặt cung kính thái độ khiêm nhường, so với chủ nhân Tạp La Lạp mà lão hầu hạ trước kia còn chăm chỉ hơn.

Hàn Thạc biết có điều này là bởi vì mình có thể cho lão thứ mà Tạp La Lạp vĩnh viễn không thể cho lão.

Bất quá ba năm qua, Hàn Thạc từ khí tức nội liễm thâm hậu trên người Bác Lan Tư có thể dám chắc lão tu luyện Thí Thần Ma Đạo đã có hiệu quả rõ ràng, so với thực lực Đại kiếm sư năm đó, bây giờ Bác Lan Tư đã trở nên khá đáng sợ.

- Theo ta vào! - Hàn Thạc gật gật đầu, nói với Bác Lan Tư rồi đi vào thẳng phủ thành chủ.

Đi vào diễn võ trường, Hàn Thạc dặm chân nhìn Bác Lan Tư, hạ lệnh:

- Toàn lực tấn công ta. Để cho ta thấy tiến bộ của ngươi ba năm qua!

- Vâng! - Bác Lan Tư bật trường kiếm ra, chậm rãi từng tắc một, sát khí nồng nặc theo thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ bắt đầu từng bước phóng thích ra, nó động lại mà không phát, càng lúc càng lợi hại cường đại, ẩn ước trong mắt lão hiện ra loại sắc thái cuồng nhiệt không bình thường.

Thí Thần Ma Đạo là một loại ma công giết chóc thuần túy, trên phương diện này đắm chìm càng sâu, tu luyện giả một khi khí tức giết chóc tỏa ra ngoài sẽ càng thêm đáng sợ, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thân thể của chính mình.

Hàn Thạc đối với Thí Thần Ma Đạo hiểu rất sâu sắc. Sở dĩ huấn dạy Bác Lan Tư là vì để biến lão thành thanh lợi kiếm khác trong tay. Bây giờ vừa nhìn hai tròng mắt lão đầy si cuồng, Hàn Thạc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hiểu được Bác Lan Tư tu luyện Thí Thần Ma Đạo đã tiến vào giai đoạn sâu.

Dưới cái nhìn chăm chú của vị sư huynh, trường kiếm Bác Lan Tư đột nhiên như tia chớp rời vỏ, cùng lúc đó, một cỗ sát khí lợi hại đáng sợ đến mức như có thể xé rách không khí từ trên người lão bộc phát.

Trăm ngàn bóng kiếm giống như măng xà phun ra nuốt vào sát khí sắc bén, mềm mại như tơ quần lấy Hàn Thạc.

Tay trái giương ra, Ma Nguyên lực lưu chuyển ngưng kết thành một cái mặt quỷ, ban đầu nó chỉ to bằng lòng bàn tay, ngay khi trăm ngàn bóng kiếm của Bác Lan Tư theo sự thúc đẩy của sát khí đến trước mặt thì cái mặt quỷ đã che kín cả trời đất, nó chột há cái mồm to như chậu máu ra, nuốt hết toàn bộ bóng kiếm kia.

Năm ngón tay trái Hàn Thạc gập thành hình móc câu, giống như có ngàn vạn sợi vô hình nối với mặt quỷ, năm ngón tay múa may thao túng cái mặt quỷ dữ tợn hung uy, với thể sói đói chụp mỗi lượt qua hư không hướng tới Bác Lan Tư, lão chưa kịp phản ứng thì cái mồm như chậu máu kia đã nuốt luôn lão vào.

Bác Lan Tư đang kinh hoàng thất thố thì mặt quỷ đột nhiên nổ bắn ra, chớp mắt đã biến mất tăm, tất cả mới đó dường như đều là ảo tưởng, chỉ có Hàn Thạc vẫn thông dong đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ vẻ cười nhạt.

Trong hoảng sợ tỉnh lại, vẻ si cuồng trong mắt Bác Lan Tư từ từ biến mất, cung kính hành lễ với Hàn Thạc:

- Vũ kỹ sư huynh thực sự đã xuất thần nhập hóa!

- Rất tốt, ba năm mà người có thể tiến bộ đến mức này, điều này đã nói rằng người rất cố gắng! - Hàn Thạc từ trước một kích của Bác Lan Tư đã hiểu được thực lực lão tiến bộ rất nhanh, bây giờ lão hẳn đã có thể đánh với sơ nhập Kiếm thánh theo tiêu chuẩn đại lục Kỳ Áo một phen.

- Chủ nhân, người đã trở lại! - Đột nhiên từ nơi xa vọng đến giọng nói của Y Lệ Toa Bạch, trong chốc lát mù đã xuất hiện trước mặt Hàn Thạc.

- Sư huynh, vũ kỹ vừa mới rồi là sao thế, cái mặt quý dữ tợn kia rốt cuộc là thật hay giả? - Bác Lan Tư đối với chiêu trước đó của Hàn Thạc cực kỳ hứng thú, không thềm để tâm đến Y Lệ Toa Bạch, chỉ nhìn chăm chăm sư huynh mình hỏi dồn.

- Đó là lợi dụng Ma Nguyên lực ngưng tụ mà thành, hắc hắc, còn như thật hay giả người hãy tự mình lĩnh ngộ, chờ khi người vận dụng sát khí đạt tới cảnh giới nhất định, người cũng có thể lợi dụng sát khí ngưng kết, đến lúc đó người sẽ hiểu được! - Hàn Thạc mỉm cười giải thích một chút. Đột nhiên khi tới gần Bác Lan Tư, không đợi lão kịp phản ứng tới, hắn ấn một tay lên đầu lão.

Một số tri thức về căn bản ma công từ bàn tay hắn chui vào đầu Bác Lan Tư.

Ma công khi tới cảnh giới Phân Ma, Hàn Thạc có thể tách trí nhớ ra, bây giờ lại càng ung dung. Hắn khắc tri thức ma công vào trong óc Bác Lan Tư chỉ là kiến thức thông thường nhất của tu ma giả, tỷ như kiến giải tẩu hỏa nhập ma, còn có một số thần thông kỳ dị, kể cả tâm cảnh tu vi và các tai hại.

Những tri thức này mỗi một người tu luyện ma công đều hiểu rõ, Hàn Thạc lo lắng Bác Lan Tư dục tốc bất đạt, lại không rõ quy luật tu luyện ma công sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng không thể tự kiềm chế, cho nên mới truyền cơ sở cho để tránh lão không thể khống chế được mình mà biến thành một con quái vật chỉ biết giết chóc.

- Được rồi, những tri thức này người cứ lĩnh ngộ cho tốt đi! - Hàn Thạc dừng tay, nói với Bác Lan Tư.

- Cám ơn sư huynh, đại ân sư huynh ta trọn đời không quên! - Bác Lan Tư cảm kích rơi nước mắt, tức thì lại lấy đại lễ bái Hàn Thạc, thần sắc đầy thành kính kích động.

- Được rồi, người chỉ cần tu luyện cho tốt là được! - Hàn Thạc cười nói.

- Chủ nhân tôn kính, người phải giúp ta, người nhất định phải giúp ta! - Đột nhiên bên ngoài vọng lại tiếng hô lớn của Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc với vẻ lo lắng trước đó chưa từng có.

- Hắc long, sao thế? - Hàn Thạc sững sờ nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc vội vàng vọt vào, không biết việc gì làm hắn khẩn trương như thế.

- Chủ nhân! Chủ nhân tôn quý nhất vĩ đại nhất! Người nhất định phải giúp ta! Nếu không gia gia ta, thậm chí cả tộc Hắc long chúng ta có thể sẽ phải xong đời! - Cát Nhĩ Bá Đặc hoảng loạn không sao nói rõ được, vừa đến trước mặt Hàn Thạc đã quỳ “bịch” luôn xuống, so với cái vẻ ba lẳng nhăng lúc bình thường thì khác xa.

Hàn Thạc nhướng mày, trầm giọng hỏi:

- Đứng lên rồi nói xem rốt cuộc chuyện là thế nào?

- Chủ nhân, người không đáp ứng giúp ta, ta, ta không đứng dậy! - Cát Nhĩ Bá Đặc thần sắc kiên định, hai mắt nhìn xoáy vào Hàn Thạc cầu xin.

Đã nhiều năm qua, Hắc long luôn đi theo hắn vào sinh ra tử, chưa bao giờ làm trái lại ý niệm của hắn, nhất là tại cấm kỵ chi địa trong U Âm sâm lâm, thiếu chút nữa đã vì hắn mà chết, hết thấy những điều này Hàn Thạc trong lòng đều rõ.

Giờ đây Cát Nhĩ Bá Đặc nhất định đã gặp phải vấn đề nan giải, biểu hiện lúc này mới khác bình thường đến vậy. Hắn vừa nói xong, Hàn Thạc cơ hồ không do dự lâu lắm, liền lập tức gật đầu nói:

- Đứng lên đi, ta đáp ứng người! Vô luận sự tình gì, ta đều sẽ giúp người!

- Cám ơn chủ nhân!

Hắc long trầm giọng cảm kích, vội đứng lên rồi giải thích cho hẳn:

- Gia gia có để lại cho ta một khúc Long ngữ cốt mà người dùng chính xương của mình chế tác, thông qua khúc Long ngữ cốt này cho dù ta có ở đây cũng có thể nghe được lời dạy bảo của người.

- Cho tới nay, gia gia đều nói tộc Hắc long sẽ gặp phải một lần tai nạn trọng đại, nếu tộc Hắc long chúng ta không thể hóa nguy thành an thì sẽ vĩnh viễn bị gạch tên khỏi thế giới dưới lòng đất. Ta vẫn cho rằng người nói chuyện giật gân, nhưng mà sáng hôm nay, gia gia đưa tin thông qua Long ngữ cốt, nói rằng tai nạn của tộc Hắc long đã đến. Người dẫn ta vĩnh viễn không được quay lại thế giới dưới lòng đất, rời khỏi đó càng xa càng tốt.

- Thậm chí, gia gia còn lưu lại di ngôn! Ta biết, nhất định có chuyện cực kỳ đáng sợ sắp xảy ra tại tộc Hắc long, cũng có thể đã xảy ra rồi! Chủ nhân, ta khẩn cầu người hãy cứu vớt tộc chúng ta!

Sau khi nói xong, Cát Nhĩ Bá Đặc lại quỳ rạp dưới chân Hàn Thạc, hai mắt tràn ngập sắc thái khát vọng được trợ giúp nhìn hẳn.

- Ta đáp ứng người!

Hàn Thạc nâng Hắc long dậy, nói:

- Ta không biết là ta có thể trợ giúp các người được không, nhưng ta sẽ cùng người tới thế giới dưới lòng đất một chuyến!

- Cám ơn chủ nhân! Cám ơn chủ nhân! Ta biết, có chủ nhân người trợ giúp, tộc Hắc long chúng ta nhất định có thể biến nguy thành an! - Cát Nhĩ Bá Đặc vội vàng thốt.

- Bác Lan Tư, người âm thầm đi theo Đa Khắc Tư, thay thế Cát Nhĩ Bá Đặc tạm thời bảo vệ gã cho chu toàn. Y Lệ Toa Bạch, người ở lại trong thành, hiệp trợ Dịch Khắc phụ trách an toàn cho Bồ Lô Đặc Nhĩ! - Hàn Thạc căn dặn hai người.

Đại chiến sắp tới, án theo đạo lý mà nói Hàn Thạc không nên đi tán loạn khắp nơi, nhưng đúng là quan hệ giữa hắn và Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không phải là chủ tớ đơn giản, trước mắt tộc Hắc long gặp phải tai ương to lớn, Cát Nhĩ Bá Đặc lại mở lời khẩn cầu, Hàn Thạc thật sự không tìm được cớ để thoái thác.

Được cái thủ hộ thần của bảy đại công quốc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cũng tự khó bảo toàn được cho mình, trong khoảng thời gian này cũng không xuất hiện tại các nước này, hơn nữa trước đó lão đã từng có ước định với Hàn Thạc, loại chiến dịch với mức độ đại quy mô thế này có thiếu một người không am hiểu lãnh binh tác chiến như hắn dường như đối với đại cục cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vậy, vừa quyết định xong, Hàn Thạc lập tức triệu tập đám Đa Khắc Tư, Kiệt Khắc, bàn giao lại cẩn thận một số sự tình.

- Đại nhân yên tâm đi, có đế quốc toàn lực ủng hộ, còn có sự giúp đỡ ngầm của công quốc Hi Luân và công quốc Bảo Lai Tháp, ta nắm chắc hạ được bảy đại công quốc! - Đa Khắc Tư cực kỳ tự tin, ánh mắt thâm trầm trong mắt gã không hề che giấu trước mặt Hàn Thạc.

- Tiểu tử người dù sao hàng năm cũng không có mặt tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, thật ra có người hay không với sự vận động của nó cũng thế! - Kẻ dám nói chuyện tùy tiện với Hàn Thạc như thế cũng chỉ có Kiệt Khắc.

Hàn Thạc tức cười, chột cả giận mắng:

- Tiểu mập mập chết tiết người, người nếu phát triển kinh tế thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không ra gì, ta nhất định sẽ không tha người!

- Hắc hắc, người xem hiện giờ nó phồn vinh hưng thịnh thế nào! Người không có cửa đâu! - Kiệt Khắc đắc ý cười ha hả.

-Ồ, đúng rồi!

Hàn Thạc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay sang dặn Đa Khắc Tư:

- Trong khi tiến công bảy đại công quốc, đối xử tử tế với nhân dân mỗi nước, đừng có lạm sát kẻ vô tội!
- Yên tâm đi đại nhân, ta đã có tính toán! - Đa Khắc Tư đã rõ liền cam đoan.
- Vậy ta an tâm rồi!

Hàn Thạc liếc mắt nhìn Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc lòng nóng như lửa đốt, nói:

- Đi thôi, ta và người xuống thế giới dưới lòng đất một chuyến!

466. Chương 466:biển Cổ Thê Thảm Của Hắc Long Tộc

Thế giới dưới lòng đất không có gì thay đổi, dọc đường đi vẫn thường xuyên thấy bọn Địa Tinh xấu xí và Biên Bức nhân đánh cướp khắp nơi. Cả thế giới dưới lòng đất vẫn đầy hỗn loạn, loại tình trạng này dường như suốt mấy trăm năm qua vẫn không hề thay đổi.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, người có biết Hắc Long tộc của các người rốt cuộc đã gặp tai nạn gì hay không? Người đừng có nói là không hề biết gì đấy? - Trong khi đi về hướng Hắc Long tộc, Hàn Thạc hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc.
- Chủ nhân, ta thật sự không biết. Ông nội đã dùng Long ngữ cốt nói cho ta biết việc này, chứ ta thật sự là không biết một tí gì cả! - Cát Nhĩ Bá Đặc rất ủy khuất, vẻ mặt như đưa đám, tâm tình không tốt trả lời.

Trên đường đi, Cát Nhĩ Bá Đặc trong lòng như có lửa đốt, không ngừng thúc giục Hàn Thạc đi nhanh hơn, xem chừng mặc dù hấn bỏ nhà trốn đi nhưng vẫn có cảm tình sâu đậm với Hắc Long tộc, nếu không thì sẽ không tận lực van cầu Hàn Thạc như vậy.

Theo Hàn Thạc nhiều năm như vậy, mặc dù cũng từng gặp một số nguy hiểm, tuy nhiên lần nào hai người cũng có thể hóa nguy thành an một cách bất ngờ. Hắc Long cho rằng Hàn Thạc dường như có thể xử lý hết thấy mọi nguy hiểm, tựa hồ không có chuyện gì có thể thật sự làm khó hấn.

Nhất là mấy ngày trước, sau khi Hàn Thạc rời khỏi Tử vong mộ địa, Hắc Long có quan hệ khế ước với Hàn Thạc nên biết rõ hơn so với bất cứ ai khác thực lực của chủ nhân mình bây giờ đáng sợ đến thế nào! Vì vậy, khi nhận được tin tức của ông nội, hấn lập tức nghĩ tới Hàn Thạc, đồng thời cho rằng chỉ có Hàn Thạc mới có thể đủ sức trợ giúp Hắc Long tộc của mình vượt qua kiếp nạn.

Thấy không hỏi được điều gì từ miệng Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc cũng không thêm lãng phí nước bọt. Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu rõ ràng về thế giới dưới lòng đất hơn nhiều so với hấn nên hai người cũng không phải lãng phí nhiều thời gian lắm tại tầng thứ nhất do Hắc ám Tinh linh hoành hành. Hàn Thạc được Cát Nhĩ Bá Đặc dẫn đường, từ một chỗ vách núi thẳng đứng hiểm trở nhảy xuống phía dưới, tiến vào một tầng tối tăm hơn.

Vách núi ở tầng này tựa như có ánh sáng, nhưng đã yếu hơn tầng trên một chút. Bất cứ chỗ nào cũng có thể thấy một loại thực vật to lớn phát ra ánh sáng, khiến cho tầng tối tăm này còn có đủ sáng để thấy được mọi vật, chỉ là mất công hơn một chút mà thôi.

- Đi theo ta! - Cát Nhĩ Bá Đặc không nói nhiều, trông có vẻ cực kỳ lo lắng, dẫn Hàn Thạc đi thẳng đến một cái hang nhỏ hẹp.

Dọc đường, Hàn Thạc thông qua Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu được đại khái về sự phân bố ở thế giới dưới lòng đất. Thế giới này chia làm tất cả ba tầng. Tầng trên cùng là khu vực của Hắc ám Tinh linh và Tích Dịch nhân. Sinh vật ở tầng này nói một cách tương đối là yếu nhất mặc dù Hắc ám Tinh linh lần trước có một đám lão già, nếu so sánh với sinh vật hai tầng bên dưới thì cũng chỉ yếu hơn một chút.

Đương nhiên là loại biến thái như Tích dịch tổ vương thì là một ngoại lệ. Tích dịch tổ vương thông qua tiến hóa mà đạt tới cấp bậc đỉnh điểm ngũ giai, dù ở bất cứ nơi đâu trên Kỳ Áo đại lục thì cũng đều là cường giả.

Tuy nhiên, loại biến thái như hấn thì dấu sao cũng chỉ là số ít, đại đa số Tích Dịch nhân đều ngu dốt, không thể gặp vận may như hấn có thể tiến hóa đến ngũ giai, đồng thời còn có thực lực mạnh mẽ đến mức rời được khỏi vị diện này.

Hắc Long tộc sống tại tầng thứ hai. Đại bộ phận sinh vật ở tầng này đều cực kỳ hùng mạnh. Ngoài chủng tộc Hắc Long tộc sống quần cư thì còn có một số siêu giai ma thú độc hành đặc biệt hùng mạnh. Tuy nhiên dưới tình huống thông thường, những siêu giai ma thú này đều có lãnh địa riêng, bình thường thì cơ bản là nước sông không phạm nước giếng.

Theo lời Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc biết rằng Hắc Long tộc ở tầng thứ hai của thế giới dưới lòng đất cũng thuộc vào loại không mấy ai dám trêu chọc vào. Hắc Long tộc vốn là chủng tộc khỏe mạnh, hơn nữa bọn họ lại là sinh vật quần cư, nên mặc dù tầng thứ hai của thế giới dưới lòng đất có cường giả như rừng thì cũng không có bao nhiêu sinh vật nguyện ý chọc bọn họ.

Bởi vậy, từ những lời giải thích của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc cơ bản có thể loại trừ khả năng bọn họ gặp phải uy hiếp trí mạng ở trong tầng thứ hai.

Tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất là một khu vực vô cùng thần bí. Theo lời Cát Nhĩ Bá Đặc mà xét thì dường như là căn bản không có sinh vật nào biết được ở tầng dưới đó rốt cuộc có loại sinh vật gì.

Theo truyền thuyết thì đích thực là có tồn tại thông đạo từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất. Chỉ có điều là cực kỳ ít sinh vật biết đến thông đạo này, còn những siêu giai ma thú có cơ hội xuyên qua thông đạo tiến vào tầng thứ ba thì cho tới tận bây giờ vẫn chưa có một con nào có thể quay trở về được!

Bởi vậy, về tình huống ở tầng dưới cùng của thế giới dưới lòng đất thì không có người nào, hoặc là sinh vật nào có thể biết thực sự rõ ràng!

Xuyên qua cái đường hầm chật hẹp kia, Cát Nhĩ Bá Đặc lại dẫn Hàn Thạc đi thêm một hồi lâu, rồi mới tiến vào khu vực trong một dãy núi rộng lớn, là một sơn cốc thật lớn. Nhìn toàn cảnh thì khắp nơi đều là những ngọn núi nhấp nhô trùng điệp, trông như là một con rồng thật lớn nằm chiếm giữ nơi đây.

- Có mùi máu tươi! - Vừa đến khu vực này, cái mũi mẫn cảm của Hàn Thạc tức thì ngửi được mùi máu tươi thoang thoang.

Đôi mắt Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức đỏ rực, giọng phấn chấn hét lên:

- Ông nội, con đã trở lại. Cát Nhĩ Bá Đặc đã trở lại!

Thanh âm của Cát Nhĩ Bá Đặc vang vọng không dứt ở bên trong đại sơn cốc, chứa chan một loại tình cảm xúc động lòng người. Hắn vừa gào thét vừa vọt về hướng sơn cốc khiến Hàn Thạc phải vội vàng đuổi theo.

- Mau quay lại! - Từ một chỗ sâu trong đại sơn cốc vọng lại một tiếng già nua gào thét khẩn nộ, trong đó có pha trộn một sự sợ hãi kinh hoàng khó nén lại được.

- Ông nội, là giọng nói của ông nội ta!

Cát Nhĩ Bá Đặc nửa mừng nửa lo, vội vàng nói với Hàn Thạc:

- Ông nội của ta vẫn còn sống. Ông ấy không có chuyện gì!

- Nhưng mà ta nghĩ đã có tộc nhân của người bị chết! - Hàn Thạc khê quát một tiếng, túm lấy Hắc Long, rồi chợt dùng tốc độ nhanh hơn tia chớp vọt đến bên trong đại sơn cốc.

Tại một chỗ mặt bên kia của quả núi, ngay dưới chân hai người hiện ra thi thể của một con Hắc Long dài gần ba mươi thước. Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc đang phi hành trên bầu trời liền đáp xuống và có thể nhìn thấy thân thể con Hắc Long này chắc hẳn là bị vũ khí sắc bén chém nát, khắp nơi trên thân thể đều là những vết thương toang hoác đáng sợ.

- Đức Lực Tây đại thúc! - Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên nhận ra con Hắc Long bị chết phía dưới, khóe mắt như muốn rách ra, nổi giận gầm lên một tiếng.

Song, con Hắc Long này cũng không phải là thi thể duy nhất!

Trên đường bay về phương hướng đại sơn cốc, ở dưới chân hai người lại tiếp tục xuất hiện thêm thi thể ba con Hắc Long nữa. Ba con Hắc Long này trước khi chết chắc cũng đều phải chịu hành hạ cực kỳ tàn nhẫn

vì trên mỗi thi thể đều chẳng chít những vết thương, thậm chí một con còn bị chặt thành ba đoạn, chết không toàn thây!

Cát Nhĩ Bá Đặc nhận ra tất cả bốn con Hắc Long bị chết này. Riêng con Hắc Long lớn nhất bị chết trong trạng thái thê thảm nhất bị phân thây thành ba đoạn càng khiến cho Cát Nhĩ Bá Đặc bi phần đến mức thiếu chút nữa thì ngất đi. Khi hắn trông thấy cỗ thi thể này thì không thể kìm nén được mà phải lớn tiếng khóc rống lên.

Bởi vì, đó là cha của Cát Nhĩ Bá Đặc!!

- Súc sinh! Chạy đi! Chạy mau đi! - Từ phương xa ở bên trong đại sơn cốc truyền đến một tiếng tru điên cuồng như muốn hộc máu ra, pha trộn với tiếng khóc rống lên của Cát Nhĩ Bá Đặc khiến cho Hàn Thạc trong phút chốc lòng lạnh băng tới cực hạn, có cảm giác muốn đem kẻ chặt xác rồng kia ra từng xẻo đến chết.

Hàn Thạc cho dù không lợi dụng thần thức dò xét tình hình cũng có thể cảm ứng được vài luồng khí tức lạnh như băng bên trong, trong đó có một luồng cực kỳ mạnh mẽ mà hắn mơ hồ có cảm giác nó có chút tương tự với khí tức trên người Thủy hệ Pháp thần Đế Á Na. Loại cảm giác này dâng lên từ đáy lòng Hàn Thạc, khiến sát ý trong lòng hắn càng mạnh.

- Đi! Đến trước sơn cốc xem tình hình rồi nói! - Hàn Thạc túm lấy Hắc Long, không để ý đến việc hắn gào khóc, nghiêm mặt âm trầm, cấp tốc bay vào trong sơn cốc.

- Lại thêm một con nữa đến, khả khả, thú vị! - Một tiếng cười nhạo khinh thường lạnh như băng đột nhiên từ sâu trong sơn cốc truyền ra.

- Ta muốn giết chúng, ta muốn giết bọn chúng, vô luận là ai, ta đều muốn giết! - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa không ngừng lớn tiếng khóc, vừa gào đi gào lại mấy câu nói đó. Những nét hi hi hô hô thường ngày, cái tính ba lẳng nhăng đã sớm biến mất khỏi người hắn.

Giờ khắc này, nội tâm Cát Nhĩ Bá Đặc ngoại trừ bi phần thì phỏng chừng chỉ còn lại cừu hận thấu xương thấu cốt.

Rốt cục, Hàn Thạc dắt theo Hắc Long đã đi tới chỗ lớn nhất ở giữa sơn cốc.

Điều đầu tiên đập vào mắt Hàn Thạc là một cái lồng trắng tinh thật lớn chẳng biết do loại tài liệu gì chế tạo thành, bên trong có mười bảy con Hắc Long đã hóa thành hình người có nước da đen thui như mực. Những người này có già có trẻ, trên cổ đều bị đeo một cái vòng giống như buộc cổ chó, trên người đều có những vết máu do bị roi quất. Trên gò má của ngay cả một cô gái chưa thành niên có hình dáng vẫn còn giống như Hắc Long cũng có vết roi máu tươi chảy ra đầm đìa, như thể vừa mới bị roi quất vào.

Chung quanh lồng giam có sáu người toàn thân mặc quần áo trắng tinh như tuyết. Bọn chúng ăn mặc cực kỳ giống nhau, vẻ mặt ai nấy đều lạnh ngắt, mang theo một vẻ lạnh lùng vô tình như thể trời sinh ra vậy.

Trong đó một tên trung niên anh tuấn có khuôn mặt như được tạc tượng, chắp tay mỉm cười lạnh lùng nhìn Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc. Khí tức trên người hắn có vài phần tương tự với Đế Á Na, là người có thực lực mạnh nhất nơi này — Bán thần!

- Lại thêm một con tiểu ba trùng nữa!

Tên trung niên anh tuấn này nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc với ánh mắt tựa như nhìn súc vật, với loại cảm giác cao ngạo rất tự nhiên. Nói xong những lời này hắn mới liếc mắt một cái đánh giá Hàn Thạc, hỏi:

- Người là ai?

- Người biết Đế Á Na không? - Hàn Thạc không đáp mà hỏi lại.

Nhóm sáu người mặc đồ trắng như tuyết, kể cả tên trung niên anh tuấn này, ai nấy đều biến sắc mặt. Tên trung niên cầm đầu liền chau mày, hỏi:

- Người biết tiểu sư muội của ta? Người là ai?

- Các người là ai? - Hàn Thạc trong lòng cả kinh, chợt quát lên.

- Chúng ta đến từ Băng tuyết thần điện, ta là Băng thần Khoa Lí. Người đã biết tiểu sử muội của ta là Tuyết thần Đế Á Na, người rốt cuộc là ai? Là địch hay là bạn? - Khoa Lí, Băng thần của Băng tuyết thần điện dán cặp mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, lạnh lùng hỏi.

467. Chương 467: quân Chiến Sao?

Băng Tuyết thần điện cũng giống Quang Minh giáo hội là những tổ chức tôn giáo lớn nhất trên đại lục Kỳ Áo. Băng Tuyết thần điện thờ phụng Băng Tuyết nữ thần, mặc dù ảnh hưởng của giáo hội này không lớn bằng Quang Minh giáo hội nhưng cũng không thể coi thường.

Băng Tuyết thần điện là quốc giáo, đóng ở trên ngọn núi tuyết lạnh lẽo nhất của đế quốc Tạp Tây. Đế Á Na là thần bảo hộ của đế quốc Tạp Tây, không ngờ lại đến từ Băng Tuyết thần điện, có lẽ chính là Tuyết thần của Băng Tuyết thần điện.

Nghe Khoa Lí nói thì Hàn Thạc mới biết được bí mật này, nhưng ngay cả Khảm Địch Đạt của Âm Mạc cũng không biết được việc này, xem ra Băng Tuyết thần điện đúng là khá thần bí.

Tới giờ, Hàn Thạc rốt cuộc cũng hiểu được tại sao Đế Á Na lại muốn thu thập hắn. Chính bởi vì Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện luôn qua lại mật thiết, là Tuyết thần của Băng Tuyết thần điện, Đế Á Na hãm hại bọn họ để giúp cho Quang Minh giáo hội cũng là chuyện đương nhiên.

Nhóm người của Băng Tuyết thần điện do Băng thần Khoa Lí cầm đầu đứng ở trước mặt Hàn Thạc, ai nấy đều kinh hãi nhìn hắn. Trong số này thì Khoa Lí có thực lực cực mạnh, đại khái không hơn kém nhiều lắm so với Hàn Thạc, năm người còn lại đều mang khí tức cổ lỗ lạnh như băng, là cao thủ có thực lực vào tầm Thánh cấp.

Nhóm người này có thực lực không tồi, nếu có mặt ở bất cứ quốc gia thì đều là một lực lượng mà bất cứ ai cũng không dám xem nhẹ. Theo suy đoán thì đây là tầng thứ hai của thế giới dưới lòng đất, bọn họ dám đến lãnh địa của Hắc long tộc giết chóc, không có thực lực nhất định thì tất nhiên sẽ không dám làm.

Cũng vào lúc này, Hàn Thạc mới hiểu được lý do tại sao khi Lao Luân Tư biết hắn có thực lực bán thần thì lại cao hứng đến như vậy. Trong lãnh thổ của đế quốc Áo Đăng có Quang Minh giáo hội, trong lãnh thổ của đế quốc Tạp Tây thì có Băng Tuyết thần điện, thông thường những tổ chức tôn giáo loại này đều có trong tay những cường giả đáng sợ. Bao nhiêu năm qua, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vẫn không dám xuất quân chinh phạt, chỉ sợ cũng là vì e ngại trước sự tồn tại của những người này?

Chợt một nỗi nghi hoặc khác lại xuất hiện trong lòng Hàn Thạc. Xét trên thực lực mà đế quốc Tạp Tây đã bộc lộ ra thì đã hoàn toàn áp đảo đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, vậy sao nhiều năm qua đế quốc Tạp Tây lại chưa từng xâm phạm đế quốc Lan Tư Lạc Đặc? Chỉ bằng hai tên Tuyết thần và Băng thần, trong thời gian trước khi hắn trở thành bán thần, thì ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có ai có thể chống lại được?

Trừ hai đế quốc này ra, liên minh thương hội Ba Đặc và đế quốc An Kiệt Lạp cũng có cao thủ hùng mạnh làm chỗ dựa, kể cả bảy đại công quốc thì có lão yêu bán thần Tư Thác Tác Mỗ, như vậy thì suốt những năm qua, vì sao đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lại có thể bình yên vô sự?

- Người muốn cái gì? - Trong khi Hàn Thạc miên man suy nghĩ, Băng thần lại một lần nữa hét lớn, tay rút thanh trường kiếm băng lạnh thấu xương ra khỏi vỏ!

Hàn Thạc giật mình, bắt đầu có phản ứng. Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc, chỉ thấy hắn đang bị một ông già nhỏ bé, hai mắt nhắm lại, ở bên trong lồng giam sau lưng Khoa Lí mắng té tát. Ông già nhỏ bé này chắc hẳn là ông nội của Cát Nhĩ Bá Đặc — Tộc trưởng Hắc long tộc Cát Nhĩ Cách Tư. Mặc dù giọng điệu thì xa xẻ đầy phẫn nộ, nhưng vẻ mặt thì lại là lo lắng như có lửa đốt, điều này cho thấy sự quan tâm của lão đến mức nào.

Cát Nhĩ Bá Đặc dường như không hề nghe thấy tiếng chửi như tát nước của ông nội hắn, chỉ đưa cặp mắt cừu hận thấu xương trừng trừng nhìn Băng thần Khoa Lí. Mặc dù không tu luyện Thí Thần Ma Đạo, trên người hắn vẫn có một sát ý vô cùng nồng nặc, đây chính là loại dục vọng khát máu muốn vứt bỏ hết thảy và hủy diệt tất cả.

- Chẳng muốn gì! - Hàn Thạc hừ lạnh, xòe bàn tay phát ra năm đạo chỉ mang đen sì bắn thẳng vào chiếc lồng giam trắng toát nhốt đám người Hắc long tộc kia.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Khoa Lí chỉ đứng ở bên cạnh lồng giam mà không thêm xuất thủ ngăn chặn, lại còn cười lạnh trào phúng, khinh thường nhìn hắn. Năm người khác cũng có vẻ mặt giống như vậy, nhìn Hàn Thạc với loại ánh mắt làm hắn cực kỳ khó chịu.

Tuy nhiên, Hàn Thạc nhanh chóng biết tại sao hắn ta lại có cái loại vẻ mặt khinh thường này. Năm đạo chỉ mang Hàn Thạc không hề gặp sự ngăn trở của bọn Khoa Lí sáu người, bắn thẳng vào cái lồng giam trắng toát như băng tuyết. Chỉ nghe vài tiếng “đình đang” vang lên, cái lồng giam kia chịu chiêu công kích của Hàn Thạc mà vẫn bình thường không hề hao tổn gì.

Hàn Thạc ngạc nhiên. Trong năm đạo chỉ mang kia ẩn chứa lực công kích kinh khủng đến mức nào thì trong lòng hắn biết rất rõ ràng, kể cả những thứ cứng rắn như sắt đá cũng có thể bị phá nát thành cát bụi. Nhưng cái lồng giam này chịu một đòn công kích của Hàn Thạc vẫn bình yên vô sự, điều này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Lồng giam này đã được Băng Tuyết nữ thần chúc phúc, nếu ngươi có thể phá vỡ được thì chúng ta sẽ quay đầu bỏ chạy ngay!

Băng thần Khoa Lí không ngừng cười lạnh nhìn Hàn Thạc, tay chìa thanh trường kiếm lạnh như băng vào hắn, nói:

- Xem ra ngươi là địch nhân rồi!

Khoa Lí nói xong những lời này, năm người bên cạnh hắn đồng loạt rời xa khỏi lồng giam, tựa hồ căn bản là không sợ lồng giam bị phá vỡ. Cả đám mặt mũi lạnh lùng tản ra, hắn là chuẩn bị để lưu giữ cả Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc lại.

Nhóm sáu người này thì Băng thần Khoa Lí có thực lực mạnh mẽ nhất. Xét theo khí tức trên người hắn thì hẳn chắc phải là một Ma kiếm sĩ, bên trong thanh trường kiếm ẩn chứa khí tức băng hàn khổng lồ. Loại khí tức này vừa lạnh lẽo vừa trộn lẫn với lực lượng thần thánh tinh khiết, cũng tương tự như lực lượng thần thánh trên người Thần điện kỳ sĩ của Quang Minh giáo hội vậy.

Những giáo đồ của các giáo hội này đều giống nhau, rất cuồng tín đối với tín ngưỡng thần thánh của mình. Dù sao bọn họ vẫn có thể mượn được một ít thần lực từ những vị thần của mình để hỗ trợ, cho dù vụn vụn chỉ là một bộ phận thần lực rất nhỏ nhưng cũng đủ làm bọn họ trở nên mạnh hơn chính mình rất nhiều, có sức mạnh mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy sáu người của Băng Tuyết thần điện có ý định từ từ bao vây bản thân mình, Hàn Thạc không khỏi chau mày. Nếu chỉ có một Băng thần Khoa Lí, hắn cũng không hề e ngại. Dẫu sao thì Hàn Thạc cũng cực kỳ tự tin đối với bản thân mình, tuy nhiên nếu có thêm năm cường giả có lực lượng Thánh cấp nữa thì Hàn Thạc ứng phó sẽ có chút khó khăn, nhất là trong năm người kia còn có hai người là Thủy hệ Thánh ma đạo sư.

Lúc này, bọn họ đã bắt đầu chậm rãi ngâm xướng chú ngữ. Đột nhiên, tầng thứ hai này của thế giới dưới đất giống như biến thành một thế giới trên băng dưới tuyết, cái lạnh đến thấu xương trong chớp mắt đã tràn ngập khắp cả khu vực.

- Băng hữu, bất kể ngươi là ai, hôm nay đừng có mơ tưởng bình yên rồi đi! - Khoa Lí lắng nghe tiếng thuộc hạ ngâm xướng, rảo từng bước một tiến về hướng Hàn Thạc, còn thanh trường kiếm trong tay dần dần được bao phủ bởi một lớp băng lạnh sáng ngời như ngọc thạch. Lớp băng này ẩn chứa khí tức vô cùng lạnh lẽo ở bên trong.

- Quân chiến? Hắc hắc, thứ ta không sợ nhất chính là quân chiến! - Hàn Thạc đột nhiên hết hấn lo buồn, giờ lại cười hắc hắc rất quái dị rồi lấy ra Khô lâu pháp trượng cầm trong tay. Theo tiếng ngâm xướng Vòng Linh chú ngữ, từng toán Bất tử sinh vật nối đuôi nhau xuất hiện chung quanh hắn.

Khoa Lí còn chưa kịp tới gần Hàn Thạc, thì bên cạnh hắn đã không còn chỗ nào trống, khắp nơi đều bị vô số Bất tử sinh vật chiếm hết rồi.

Bắt đầu từ những thứ cấp bậc thấp kém như Khô lâu chiến sĩ và Thực thi quỷ, tiếp đến là các loại như Tà ác kỵ sĩ, Cốt ma và Mộc nữ y Lĩnh chủ, và nhất là toán Thổ Giáp thi cực kỳ quái dị, tên nào trên người cũng đều mặc một bộ giáp trụ cổ quái, trong đó Kim Giáp thi còn cầm trên tay một cây Kim cô bổng tỏa kim quang rực rỡ, Hỏa Giáp thi cầm trong tay Hỏa hệ chí bảo Hỏa liên hoa có ánh lửa bập bùng.

Trong số Bất tử sinh vật, bọn này là những tên khác biệt không thể tả nổi!

- Người, người là một Vong Linh pháp sư đáng chết! - Khoa Lí chấn động. Hiển nhiên vì Hàn Thạc đã gọi về một số lượng Bất tử sinh vật đông đảo như vậy nên hắn có cảm giác dao động.

- Hắc hắc, cho dù là một Vong Linh pháp sư thì sao chứ? Hắc long tộc đã bị cầm tù trong tay chúng ta. Chỉ bằng những Bất tử sinh vật cấp bậc thấp kém này, người tưởng rằng có thể gây ra tác dụng gì đối với chúng ta chứ? - Khoa Lí cực kì tự phụ, hiển nhiên không hề để vào mắt những Bất tử sinh vật do Hàn Thạc gọi về này.

Cấp bậc thấp kém sao? Hàn Thạc cười lạnh, chợt ngấm ngầm hạ mệnh lệnh cho năm người Thổ Giáp thi, bảo bọn chúng tìm cơ hội lập thành Thiên thi Ngũ hành đại trận.

Bởi vì Tiểu Khô Lâu đang dung hợp linh hồn với tinh thể bản nguyên thuần khiết tử vong nguyên tố, cho nên lần này không xuất hiện, tuy nhiên có bọn Thổ Giáp thi tại đây, hơn nữa ba tên Tà ác kỵ sĩ và Mộc nữ y Lĩnh chủ, Hàn Thạc vẫn nắm chắc chống lại được sáu người của Băng Tuyết thần điện này.

Chỉ là, để đảm bảo không chút sai sót, Hàn Thạc trước hết vẫn để cho Ngũ hành giáp thi chuẩn bị thật tốt Thiên thi Ngũ hành đại trận. Mặc dù Ngũ hành giáp thi còn chưa thể dung hợp hoàn toàn tất cả lực lượng của trận pháp này, nhưng theo lời giải thích của Tiểu Khô Lâu lần trước, Hàn Thạc hiểu rằng uy lực của Ngũ hành giáp thi bây giờ cũng vô cùng đáng sợ.

- Chủ nhân, ta muốn báo thù rửa hận! Ta muốn giết chết bọn chúng! - Cát Nhĩ Bá Đặc giận dữ gào thét.

- Chỉ bằng các người?

Khoa Lí cười lạnh một tiếng cực kỳ khinh miệt, sau đó khoác lên bộ mặt độc ác, rít lên:

- Giết sạch đám Vong Linh sinh vật bẩn thỉu này cho ta!

Mấy lời này của Băng thần Khoa Lí vừa dứt, những tiếng ngâm xướng chú ngữ phía sau hắn bỗng đột ngột dừng lại, toàn bộ khu vực này chợt biến thành núi băng trời tuyết, sự giá lạnh bao trùm cả đại sơn cốc. Những ngọn băng trùy cực lớn, những tảng mưa đá to như cối xay đột nhiên xuất hiện, trút xuống đầu đám Bất tử sinh vật đang đứng kín cả mặt đất trong sơn cốc.

Ma pháp của Thánh cấp ma pháp sư quả nhiên là kinh khủng. Trận công kích này có lẽ là do hai Thánh cấp ma pháp sư phối hợp cùng phát ra!

Cả đại sơn cốc bỗng hiện lên cảnh tượng băng trùy bay loạn xạ, mưa đá đập tới bởi thật là đáng sợ. Đám Bất tử sinh vật mà Hàn Thạc gọi về có số lượng khổng lồ, bọn cấp bậc thấp kém như Khô lâu chiến sĩ và Cương thi chiến sĩ bị đánh đòn hàng loạt.

Trong thời gian cực ngắn, hơn một ngàn Bất tử sinh vật đã bị băng trùy và mưa đá đập nát vụn, nhưng những Bất tử sinh vật cấp bậc cao bắt đầu từ Tăng ác chiến sĩ trở lên thì thân thể rất cứng rắn có thể chống cự được. Những Bất tử sinh vật cao cấp như Cốt ma, Mộc nữ y Lĩnh chủ thì tất nhiên càng bình yên vô sự.

Khí tức lạnh lẽo tràn ngập khắp cả đại sơn cốc khiến cho đám người Hắc long tộc bên trong lòng giam lạnh đến rùng và vào nhau “lách cách” toàn thân run cầm cập, nhưng mà đối với Bất tử sinh vật mà nói thì cái rét lạnh vĩnh viễn không thể tạo thành uy hiếp đối bọn chúng. Dưới làn băng trùy và mưa đá, những Bất tử sinh vật chưa chết liền sắp thành đội ngũ triển khai tiến công bọn Khoa Lí.

468. Chương 468:băng Thần Khoa Lí

Ba Tà ác kỵ sĩ trước đây bị Hàn Thạc luyện chế lại hình thể, khả năng giáp sáng bóng như gương, tay thật dài cầm một thanh cốt thứ sắc bén nặng nề từ khí, không lui mà lại xông lên phía trước.

Chiến mã dưới thân Tà ác kị sĩ vô cùng to lớn, phun ra lửa. Tà ác kị sĩ tay cầm một thanh cốt thứ cực lớn cũng vô cùng dũng mãnh. Tổ hợp này lao thẳng về phía bọn Khoa Lí, kéo theo một luồng khí tức tử vong ào ạt vô cùng tận.

Phía sau ba Tà ác kị sĩ còn có năm Tà ác kị sĩ khác chưa được ma công chế luyện lại, sau nữa là Mộc Nãi Y Linh chủ và Cốt ma, cuối cùng có năm tên hình dáng quái dị là Ngũ hành Giáp thi. Thổ Giáp thi, Mộc Giáp thi lợi dụng bản năng thiên phú, một tên ẩn mình trong lòng đất, một tên thì ẩn thân vào một gốc cây quái dị, cả hai bỗng biến mất không thấy nữa.

Ba tên Hỏa Giáp thi, Thủy Giáp thi và Kim Giáp thi thì đi lẫn vào trong một số những cương thi chiến sĩ may mắn chưa chết. Tất cả chậm rãi phân tán ra, bắt đầu vây ngược lại bọn Khoa Lí vào giữa.

Khoa Lí hai mắt như điện, tay cầm thanh trường kiếm bao phủ bởi một lớp băng cứng như ngọc thạch không ngừng tỏa ra khí lạnh thấu xương. Không chờ ba Tà ác kị sĩ tới gần, hắn đột nhiên hừ lạnh một tiếng, vung mạnh thanh trường kiếm trong tay. Đấu khí không màu sắc hòa lẫn với khí tức lạnh lẽo như trong động băng từ thanh trường kiếm phát ra, nhằm thẳng mục tiêu là ba Tà ác kị sĩ đang cười trên chiến mã phun lửa.

Trong thiên địa, tất cả những dòng không khí lạnh lẽo có thể làm đóng băng sinh vật sống chợt hội tụ tại chung quanh luồng đấu khí không màu sắc này. Đấu khí vốn vô sắc vô hình, khi bắn ra thì trong nháy mắt đã hấp thu luồng không khí lạnh rồi đông lại thành một ngọn băng trùy thật lớn lóng lánh hàn quang âm u. Đấu khí không gì không phá nổi và hỗn tạp này đánh thẳng vào ba Tà ác kị sĩ.

Hàn Thạc đứng ở bên cạnh Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc nhếch miệng thành một nụ cười lạnh, đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Khi thân hình hắn lại một lần nữa hiển lộ ra thì đã đứng sừng sững đầy vẻ thách thức ở trên không trung phía trước ba Tà ác kị sĩ, từ trên cao phát ra một quyền hung mãnh đánh xuống.

Như là một con Hồng long do Huyền băng Ma viêm quyết điều khiển từ trong tay Hàn Thạc phát ra, trong đường quyền này của hắn có Ma viêm cháy đỏ rực mang theo ánh sáng chói lọi và nhiệt độ cực cao, đánh thẳng vào giữa ngọn băng trùy cực lớn kia.

“Răng rắc!”

Tiếng băng vỡ vụn giòn tan vang lên. Nhờ tác dụng của lực lượng cuồng mãnh của Hàn Thạc, Ma viêm giống như một con rồng nhỏ đầu tiên là trực tiếp khoan thủng băng trùy tạo thành một cái lỗ lớn, rồi truyền vào đó nhiệt độ cực cao của ma viêm, làm bốc hơi luồng đấu khí vô hình của Khoa Lí ẩn chứa ở bên trong ngọn băng trùy.

- Đối thủ của ngươi chính là ta! - Hàn Thạc bước đi trong không trung, từng bước từng bước một hướng về phía Băng thần của Băng Tuyết thần điện, hai tay hai bên tỏa ra ngọn lửa bốc cháy rừng rực, ánh sáng chói chang. Nhiệt độ cực cao của ngọn lửa không gì không đốt cháy được này gặp phải những luồng khí lạnh ở khắp mọi chỗ tràn ngập nơi đây liền làm cho chúng tan tan chảy ra, nhỏ xuống đất thành giọt như mưa phùn.

- Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? - Sau một kích này, Băng Tuyết thần điện Băng thần Khoa Lí cuối cùng đã hiểu được Hàn Thạc có thực lực cường hãn tới cỡ nào, kinh hãi quát hỏi.

Hàn Thạc có thần thức cường đại, mặc dù không cố gắng lợi dụng thần thức dò xét hắn ta, nhưng trong khoảng cách gần như thế này thì vẫn có thể cảm giác được thực lực chân chính của Khoa Lí. Song, mặc dù thực lực cực kỳ cường đại, Khoa Lí lại không có ma công thần kỳ như Hàn Thạc, bởi vậy, Khoa Lí ngay từ đầu không hề coi Hàn Thạc là đối thủ có cùng một đẳng cấp.

Dẫu sao thì số lượng bán thần trên cả Kì Áo đại lục cũng cực kỳ ít ỏi. Lần này từ Băng Tuyết thần điện đến đây, Khoa Lí đã có chuẩn bị, cơ hồ ngoại trừ Đế Á Na ở bên trong Băng Tuyết thần điện thì đã mang theo toàn bộ những cao thủ hàng đầu. Hắn không tính đến việc ở Hắc long tộc lại có thể bất ngờ gặp phải một người có thực lực cao cường đến thế này.

Quan trọng nhất lại là việc ma công mà Hàn Thạc tu luyện lại hoàn toàn trái ngược với vũ kĩ của thế giới này. Khoa Lí không hề cảm nhận được đấu khí lưu động ở trên người Hàn Thạc, chỉ sau khi Hàn Thạc lấy

ra Khô lâu pháp trượng thì mới bỗng nhiên tỉnh ngộ cho rằng đối phương bắt quá chỉ là một gã Vong Linh pháp sư. Đến khi Hàn Thạc không gọi về Cốt long thì Khoa Lí lại càng xem thường hắn.

Một Vong Linh Đại ma đạo sư thì ở trong mắt hắn cũng chẳng là cái thá gì. Trong số năm tên thuộc hạ phía sau thì bất cứ một tên nào cũng đều có thể dễ dàng giải quyết Hàn Thạc. Tất nhiên, hắn không biết Hàn Thạc có thể giở ra được trò lừa bịp gì!

Nhưng khi phát hiện thấy Hàn Thạc có thể dùng một kích đánh nát tan tành ngọn băng trùy do hắn dùng băng lực ngưng kết thành, thì hắn mới biết rằng mình đã sai lầm, mà lại là sai lầm cực lớn! Lúc này hắn mới tỏ vẻ mặt nghiêm túc hỏi lai lịch của Hàn Thạc.

- Đều là những kẻ sắp chết rồi thì biết thêm những điều đó để làm gì? - Hàn Thạc đằng đằng sát khí nhìn Băng thần Khoa Lí, hai tay phát động Ma Nguyên lực ngưng tụ thành hai khối Ma viêm hỏa cầu cháy bùng bùng. Sau khi nói xong những lời này, hắn bay nhanh về phía đối thủ.

Cũng chỉ có nhân vật thuộc loại cấp bậc như Băng thần thì mới có thể hiểu được rõ ràng trong hai khối hỏa cầu nhìn có vẻ bình thường này ẩn chứa một loại lực lượng đến mức nào! Bởi vậy, hắn lập tức thét lớn một tiếng, múa thanh trường kiếm phát ra hàn khí trong suốt, bắn ra hàn mang về hướng hai khối Ma viêm hỏa cầu.

Ngoài sự suy đoán của Băng thần Khoa Lí, hai khối Ma viêm cầu lửa cháy rừng rực vốn đang bay thẳng tắp về hướng hắn đột nhiên lại bay theo một đường cong có quỹ tích quỹ dị tránh khỏi chiêu công kích bằng thanh trường kiếm của hắn, như là hai sinh vật không thể phán đoán trước, về thành những quỹ tích không sao nói rõ được cao cao thấp thấp trên trên dưới dưới tiếp tục bay về phía hắn.

Đang sau hai khối Ma viêm cầu, Hàn Thạc nở nụ cười còn lạnh lẽo hơn cả một trời băng tuyết nơi này, đầu tiên là hạ một mệnh lệnh cho Thổ Giáp thi, sau đó phân phó Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ở đằng xa:

- Đợi lát nữa người hãy chiếu cổ ông nội người cho tốt là được!

Do phải chịu ma pháp mà hai Thánh cấp ma pháp sư hợp lực phóng xuất ra, cả khu vực này đều tràn ngập cái giá lạnh thấu xương, băng giá cùng hoa tuyết hòa trộn với nhau bay đầy trời, dường như nơi này chính là đại tuyết sơn mà Băng Tuyết thần điện cư ngụ.

Mười mấy con Hắc long bị nhốt có lẽ bởi vì lực lượng thân thể bị chế trụ nên cả đám bị lạnh phát run lên cầm cập. Riêng nữ hài tử da đen nhem toàn thân mang thương tích kia thì chẳng biết là do lạnh quá hay là do băng đóng trên mặt mà lại có vẻ có vài phần trắng trẻo hơn.

Ngay khi Hàn Thạc vừa nói xong, trên mặt đất chỗ có lồng giam đang nhốt mười mấy Hắc long đột nhiên sụp xuống để lộ ra một cái huyết động đen ngòm. Theo tiếng kêu thét hoảng hốt lo sợ của đám Hắc long, cái lồng giam đó liền nhanh chóng rơi vào trong huyết động tối đen kia.

Cùng lúc đó, ở dưới chân Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng tương tự sinh ra một cái thông đạo đi thông vào trong lòng đất. Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức hành động, vội vàng nhảy vào trong địa đạo.

Sau khi cái lồng giam và Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc đồng thời rơi vào địa đạo, hai cái huyết động xuất hiện một cách quỷ dị kia lại vô cùng thần kỳ khép kín lại ngay trước mắt mấy cao thủ của Băng Tuyết thần điện. Trong khi bọn chúng còn chưa kịp có phản ứng gì thì hai cái huyết động đã biến mất hoàn toàn không còn dấu tích gì nữa, mặt đất trở lại bằng phẳng bóng loáng.

- Đại nhân, Khoa Lí đại nhân! Không thấy Băng ngọc lung đâu nữa! - Đột nhiên, một tên Ma đạo sư vừa mới ngậm xương chú ngữ kia kinh hoảng hô lên thành tiếng.

Khoa Lí đang ở múa kiếm chống đỡ những đòn tập kích cực kỳ xảo diệu của Ma viêm cầu, vừa nghe thấy tiếng hô hoán kinh hãi của bọn thủ hạ ở đằng sau, cũng phải quay ngoắt lại liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt hắn chợt trở nên vô cùng khó coi. Băng thần Khoa Lí vốn đang chống đỡ Ma viêm cầu tập kích, thành linh thân thể bộc phát ra một luồng hàn khí lạnh như băng rất đáng sợ.

Đột nhiên, hàn khí trong khoảng không gian với Khoa Lí làm trung tâm, cấp tốc tụ tập lại. Ngoại trừ Khoa Lí, cả vùng không gian như là bị hàn khí đông cứng lại, một khối băng cứng thật lớn bất ngờ xuất hiện.

Hai khối Ma viêm cầu được Hàn Thạc thao túng đang không ngừng bay lượn cũng bị khối băng cứng cực lớn kia đông kết vào bên trong. Hàn Thạc còn chưa kịp phản ứng thì đã có mấy chục luồng hàn khí bám vào khối băng cứng rồi nhanh chóng lưu chuyển với tốc độ cao như là những con ngân xà chui vào bên trong đó và tất cả chúng cuốn lấy Ma viêm cầu đã bị khối băng cứng bao bọc.

Sương khói màu trắng đậm đặc lập tức từ khu vực hai khối Ma viêm cầu bị đông kết đó tản mát ra. Hàn Thạc có thể cảm ứng được là dưới sự tác động không ngừng của mấy chục luồng hàn khí, Ma Nguyên lực ẩn chứa bên trong hai khối Ma viêm cầu đã bị tiêu hao từng chút từng chút một.

Khoa Lí vẫn ở giữa trung tâm khối băng cứng cực lớn đó. Là người phóng xuất ra nó, Khoa Lí hiển nhiên không thể bị khối băng cứng ảnh hưởng, hai mắt lạnh khốc và quyết liệt nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc rồi đột nhiên bay vọt về phía đối phương. Cả khối băng cứng cực lớn đang bao phủ toàn bộ không gian chung quanh hắn kia dường như là không có một chút trọng lượng nào, hoàn toàn hợp nhất với Khoa Lí mà bay thẳng về phía Hàn Thạc.

Trên đường bay tới, sương mù đậm đặc đang tỏa ra từ trên mặt khối băng cứng bỗng biến mất không còn thấy đâu nữa. Còn hai khối Ma viêm cầu bị đông kết trong đó rốt cục cũng bị mấy chục luồng hàn khí làm tiêu tan hết tất cả Ma Nguyên lực, cuối cùng cũng không còn dấu tích nữa.

Hàn Thạc hạ mệnh lệnh. Những bắt tử sinh vật cấp bậc cao không bị ảnh hưởng của đợt hàn băng ma pháp lúc trước liền tránh qua Khoa Lí nhằm về phía năm cao thủ hàng đầu của Băng Tuyết thần điện kia. Ngũ hành Giáp thi cũng mau chóng phân tán ra, bắt đầu chuẩn bị phóng thích Thiên thi Ngũ hành đại trận.

Trông thấy Khoa Lí mang theo một khối băng cứng cực lớn phi nhanh tới, Hàn Thạc múa hai tay với tốc độ cực cao, đột nhiên phát ra đủ các loại chiêu số Ma công bay vèo vèo. Những đạo ma quang không gì không phá nổi này đánh ầm ầm vào mặt của khối băng cứng cực lớn kia, phát ra những tiếng kêu “Đình đình” rất dễ nghe.

Nhưng mà khối băng cứng cực lớn do không ngừng hấp thu hàn khí của cả khu vực tạo thành này lại như là một vật thể rắn cực kỳ vững chắc, các chiêu số ma công của Hàn Thạc đánh trúng vào trên mặt của nó thì nhiều nhất cũng chỉ là phá được sâu vào trong khoảng chừng một thước, căn bản không thể xuyên qua khối băng cứng để công kích đến chỗ Khoa Lí ở trung ương.

Băng thần Khoa Lí quả nhiên danh bất hư truyền! Hàn Thạc trong lòng thầm khen một câu, vừa phóng xuất các loại công kích nhìn hoa cả mắt đánh vào khối băng cứng, vừa bay lượn tránh né, vội vàng suy nghĩ phương pháp phá khối băng cứng này.

Bởi vì Lục Ma Phong chưa dung hợp được Hủy diệt chi cầu, Hàn Thạc tạm thời không tìm được phương pháp phá vỡ khối băng cứng nên không thể không dùng tốc độ cao để tránh né. May mà tốc độ là phương diện mà Hàn Thạc luôn luôn chiếm ưu thế. Khoa Lí mang theo khối băng cứng thật lớn mặc dù bay đuổi theo hắn cũng nhanh nhưng không thể chạm đến được ngay cả chéo áo của Hàn Thạc.

Một người không thể phá vỡ khối băng cứng, một kẻ không truy đuổi được đối phương, hai người tạm thời lâm vào thế giằng co.

- Phụ thân, con lên!

- Phụ thân, con lên!

Lúc này, Hàn Thạc đột nhiên nhận được tin tức của Hỏa Giáp thi và Kim Giáp thi. Hai tên này đều có vẻ tràn đầy tự tin, cơ hồ đồng thời truyền tin tức vào trong óc Hàn Thạc, sau đó cũng đồng thời nhắm về phía Khoa Lí.

Hai tên Kim Giáp thi và Hỏa Giáp thi, một tên tay cầm Kim hệ chí bảo Kim cô bổng không gì không phá nổi, một tên cầm trong tay Hỏa hệ chí bảo Hỏa liên hoa có thể đốt cháy vạn vật. Hàn Thạc đột nhiên có phản ứng, không nhịn được mà buông lỏng tâm tình một chút, bắt đầu tính toán làm sao mà đánh rút khỏi thủy cầu này!

469. Chương 469:phá Võ

Sự thật đã chứng minh, Kim Giáp thi tìm được Kim hệ chí bảo Kim Cô bổng cũng như Hỏa Giáp thi tìm được Hỏa hệ chí bảo Hỏa Liên hoa, đích xác có thể phóng ra lực lượng siêu đẳng.

Kim Cô bổng được Kim Giáp thi điều khiển, biến thành một cây cột trụ cực lớn kim quang sáng chói, mang theo lực lượng ngàn vạn cân đánh thẳng vào khối băng cứng to lớn bao chung quanh Băng thần Khoa Lí làm nó vỡ vụn phát ra những âm thanh cực kỳ đáng sợ. Khoa Lí ở trong trung tâm chợt thấy một luồng sức mạnh không thể chống đỡ nổi truyền tới, thân thể lão đảo, khí tức bất ổn.

Hỏa Giáp thi cầm Hỏa Liên hoa trong tay theo sát ngay sau. Những đóa liệt hỏa không ngừng từ bên trong Hỏa Liên hoa tuôn ra, nối tiếp nhau bắn vào khối băng cứng chưa hoàn toàn vỡ vụn kia. Hơi nước từ chỗ lửa và băng tiếp xúc bốc lên mù mịt.

Khoa Lí kinh hãi thất sắc. Nếu là Hàn Thạc sử dụng vũ kỹ thần kỳ phá vỡ chiêu này của hắn thì chẳng sao, có lẽ hắn sẽ không kinh ngạc đến như vậy. Nhưng chỉ là hai cương thi chiến sĩ hơi quái dị mà lại có thể phá vỡ khối băng cứng ẩn chứa lực lượng Băng Tuyết nữ thần của hắn thì đây không phải là điều hắn có thể tưởng tượng nổi.

- Rốt cuộc là cái quái gì thế! - Khoa Lí bị Hỏa Giáp thi và Kim Giáp thi làm cho chấn động, nắm chặt thanh trường kiếm có tầng băng cứng như ngọc ở trong tay, khá hoảng hốt nhìn Hỏa Giáp thi và Kim Giáp thi.

Đúng lúc này, Hàn Thạc từ trong đám hơi nước mù mịt lao vọt ra, Thiên ma lợi nhận làm cho hai bên móng tay hắn dài vọt lên cả thước, giống như một con ma quỷ bay về phía Khoa Lí. Hai tay Hàn Thạc tựa như phóng ra một tấm lưới lớn vô hình, những luồng ma quang sắc bén tuôn ra uốn lượn giao thoa với nhau tạo thành một tấm lưới lớn bao bọc lấy Khoa Lí.

Trong lòng Khoa Lí cực kỳ rối loạn. Một mình Hàn Thạc đã cực khó đối phó, hơn nữa Hỏa Giáp thi thuần túy là do Hỏa chi nguyên lực luyện chế thành, Hỏa Liên hoa trong tay đối phương dường như ngăm khắc chế hắn, loại cảm giác này khiến cho hắn cực kỳ không thoải mái. Khoa Lí trông thấy Hàn Thạc vọt tới, một mặt tay vung thanh trường kiếm bắn ra những mảnh băng cứng rắn, một mặt không ngừng lui về phía sau.

Đột nhiên, thân ảnh Hàn Thạc đang ở ngay trước mặt Khoa Lí cứ nhạt dần đi rồi tan biến không hề thấy nữa! Song, cái cảm giác nguy hiểm thì chẳng những không giảm mà ngược lại càng ngày càng mạnh. Đối với Khoa Lí mà nói, điều này làm hắn cực kỳ không thoải mái.

Lấy hắn làm trung tâm, những đạo băng trùy từ thanh trường kiếm trong tay hắn liên tục phát ra khắp bốn phương tám hướng. Sau khi lạc mất tung tích của Hàn Thạc, đây là phương thức công kích tốt nhất mà Khoa Lí có thể nghĩ ra.

Dưới sự công kích trên mọi hướng của Khoa Lí, tấm lưới lớn đang chụp xuống đầu hắn kia dường như đã bị băng trùy phá nát tiêu tán đi.

Tuy nhiên, trong lòng Khoa Lí không có chút cảm giác thoải mái nào. Cái cảm giác nguy hiểm này giờ vẫn bao phủ tâm linh hắn ngược lại vẫn càng ngày càng mãnh liệt. Khoa Lí tập trung toàn bộ chú ý, không ngừng xoay tròn tại chỗ với tốc độ cao cố gắng tìm kiếm nơi có thể phát ra nguy cơ, nhưng không hề phát hiện ra cái gì.

Khi cảm giác về nguy cơ đó tích lũy tới cực điểm thì một sự đau đớn đột nhiên từ bàn chân Khoa Lí truyền đến. Hắn đột ngột biến sắc, vội vàng bay lên trên không, tránh xa đòn tập kích mãnh liệt đột nhiên bộc phát từ dưới chân.

Sau khi lợi dụng Thổ Giáp thi hỗ trợ đào thành thông đạo tập kích vào dưới chân Khoa Lí, Hàn Thạc cười gằn, ngửa đầu nhìn Băng thần Khoa Lí. Đôi tay Thiên ma lợi nhận sắc bén lấp lóe hàn quang, mười luồng chỉ mang đen kịt tựa như những con rắn tấp về phía Khoa Lí với tốc độ chẳng những nhanh như tia chớp mà quỹ tích càng kỳ bí khó lường.

“Chết tiệt!”

Khoa Lí thăm mắng mình một câu đã không cẩn thận, tay chân luống cuống chỉ biết vung thanh trường kiếm trong tay chém xuống.

Mười luồng chỉ mang giống như mười con rắn quỷ dị, có sáu luồng bị Khoa Lí trong lúc hấp tấp ngăn cản đã phá tan đi, nhưng còn bốn luồng bám sát Khoa Lí như bóng với hình bắn trúng thân thể hắn, lần lượt xuyên vào bắp đùi và eo của hắn. Máu tươi lập tức tuôn vọt ra, tiếng hét thảm thiết của Khoa Lí cũng tức thì vang lên.

Thừa dịp hắn bệnh mà đoạt mạng hắn!

Hàn Thạc phóng lên cao, ma quang không ngừng lưu động giữa những chiếc móng tay Thiên ma lợi nhận dài một thước sắc bén. Mười luồng chỉ mang lại tích tụ đợi cơ hội phá ra, chuẩn bị sẵn sàng đoạt mạng Khoa Lí.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, địa vị của Băng thần Khoa Lí ở trong Băng Tuyết thần điện còn tôn quý hơn một chút so với Đế Á Na. Sau khi nửa thân phía dưới bị chỉ mang xuyên thủng, Khoa Lí vội vàng lấy ra một cái ma pháp quyền trục, cũng không chờ Hàn Thạc tới gần, hắn liền phát động ma pháp quyền trục trắng tinh như tuyết kia.

- Chạy! - Khoa Lí hét lớn một tiếng, những bông tuyết đang bay đầy trời đột nhiên nhanh chóng tụ về phía Băng thần Khoa Lí. Chỉ trong nháy mắt, hắn biến mất ở trong đám tuyết bay mù mịt không thấy đâu nữa.

Khi Khoa Lí thét lên một tiếng thê thảm, những bông tuyết bay đầy trời bao trùm cả khu vực này cũng đột ngột phân chia ra bao bọc lấy mấy cường giả kia của Băng Tuyết thần điện. Trong đám bông tuyết bay mù mịt, năm người đó cũng tựa như là đều dung nhập vào đám bông tuyết, biến mất một cách thần kỳ ở ngay trước mắt Hàn Thạc không còn thấy nữa.

Mặc dù Hàn Thạc có thần thức hơn người nhưng cũng chỉ có thể cảm giác được khí tức của bọn chúng ở giữa trời đầy băng tuyết bay tán loạn chứ không cách nào tìm được vị trí chính xác của bọn chúng. Bọn chúng tựa như đã hoàn toàn hòa tan vào trong băng tuyết, có thể thấy dấu vết nhưng không thể nào hạ thủ được!

Nhóm sáu người này vừa biến mất, băng tuyết đang tràn ngập khắp cả sơn cốc đột nhiên dừng lại. Hàn Thạc có thể cảm ứng thấy khí tức của đám Khoa Lí mất dần từng chút. Khi cuối cùng hắn không còn cảm giác được khí tức của chúng nữa thì sơn cốc mặc dù vẫn còn lạnh lẽo như là trời băng núi tuyết, tuy nhiên rốt cuộc đã không còn thấy một bông tuyết nào bay trên bầu trời nữa.

Bị mất mục tiêu, đám bắt tử sinh vật đứng lặng yên tại chỗ chờ mệnh lệnh của Hàn Thạc, chẳng biết phải tiếp tục làm gì.

- Phụ thân, không thấy bọn chúng đâu nữa! - Thổ Giáp thi chậm rãi từ dưới chân Hàn Thạc nhô lên, hậm hực báo tin.

- Vậy mà lại chạy thoát được! Phương pháp chạy trốn này cũng thật sự là thần kỳ. Lại là dung nhập vào trong băng tuyết!

Hàn Thạc lẩm bẩm một mình, rồi chợt nói với Thổ Giáp thi:

- Mở thông đạo dưới đất ra, đưa Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc và lòng giam đến đây!

- Vâng! - Thổ Giáp thi trả lời rõ ràng, sau đó chỉ thấy mặt đất bên cạnh hai người đột nhiên nứt ra thành một cái huyệt động, bên trong xuất hiện ra Cát Nhĩ Bá Đặc và chiếc lồng giam đám người của Hắc long tộc.

Cát Nhĩ Bá Đặc ôm chặt vào bề mặt lồng giam, nước mắt không ngừng tuôn rơi vào bên trong. Hắn không hề nói một tiếng nào, chỉ không ngừng nhìn Tộc trưởng Hắc long tộc Cát Nhĩ Cách Tư ở phía dưới mà gào khóc lớn. Cặp mắt ông nội hắn cũng đỏ bừng, những giọt lệ già nua rơi như mưa, nghẹn ngào trấn an Cát Nhĩ Bá Đặc.

Nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc và đám người Hắc long tộc ở bên trong lồng giam, Hàn Thạc lẳng lặng lùi ra cách xa bọn họ một khoảng. Hắn biết, lúc này tốt nhất là để cho bọn họ chút thời gian ở chung với nhau, hướng chỉ nói không chừng Cát Nhĩ Cách Tư sẽ nói cho Cát Nhĩ Bá Đặc bí mật gì đó của Hắc long tộc nên tóm lại hắn ở chỗ đó không phải là thích hợp.

Tại nơi đây, nhiệt độ đã khôi phục lại như bình thường, băng tuyết lúc trước bao trùm khắp mặt đất cũng từ từ tan đi. Hàn Thạc đuổi đám bắt tử sinh vật trở về Vong Linh giới, sau đó suy nghĩ trong lòng xem đám người của Băng Tuyết thần điện đến đây có mục đích gì.

Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội có giao tình rất tốt. Hai tổ chức tông giáo có sức ảnh hưởng không nhỏ trên đại lục này tuyên truyền những giáo lý không giống nhau, tuy nhiên phần lớn mọi người đều biết bọn họ có quan hệ đồng minh. Vì Hàn Thạc rất chán ghét Quang Minh giáo hội, hơn nữa lần trước Đế Á Na đã phản bội nên đương nhiên hắn cũng coi Băng Tuyết thần điện trở thành địch nhân.

Lần này, Băng thần Khoa Lí mặc dù dựa vào chiêu Mạn thiên phi tuyết mà chạy thoát, nhưng Hàn Thạc cũng đã lưu lại trên người hắn một ám kí vĩnh viễn không phai. Cộng thêm quan hệ với Đế Á Na và mối cừu hận tuyệt đối không thể hòa giải được với Băng Tuyết thần điện, Hàn Thạc bắt đầu suy nghĩ xem phải đối phó Băng Tuyết thần điện như thế nào.

Trong khi đang lẳng lặng suy tư, Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được tin tức là Cát Nhĩ Bá Đặc muốn hắn đi đến chỗ nó. Hàn Thạc không chút chần chờ, lập tức đi tới bên Hắc long, liền thấy Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù vẻ mặt vẫn bi thương như trước nhưng tâm trạng thì xem như đã miễn cưỡng ổn định lại rồi.

Mười mấy người Hắc long tộc bên trong lồng giam đều nhìn Hàn Thạc. Ông nội của Cát Nhĩ Bá Đặc là Cát Nhĩ Cách Tư ở bên trong lồng giam hướng về phía hắn lễ bái, thành tâm cảm tạ:

- Khi trở về lần trước thì Cát Nhĩ Bá Đặc đã nói qua về sự tích của ngài. Không nghĩ rằng lần này ngài lại cứu Hắc long tộc chúng ta. Ta đại diện cho Hắc long tộc, cảm kích đại ân đại đức của ngài!

- Không cần khách khí. Quan hệ giữa ta và Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không phải như các người tưởng tượng đâu. Ta trợ giúp các người cũng là việc phải làm mà! - Hàn Thạc vội vàng khoát tay tỏ ý Cát Nhĩ Cách Tư không cần phải khách khí.

- Ta hiểu. Một người bình thường tuyệt đối sẽ không nguyện ý vì ma sủng mà xông vào nguy hiểm sinh tử. Ngài có thể vì Cát Nhĩ Bá Đặc mà vượt ngàn dặm xa xôi tới trợ giúp Hắc long tộc chúng ta, điều này đủ để nói lên ân tình của ngài đối với Cát Nhĩ Bá Đặc. Nó có thể đi theo ngài quả là phúc khí của nó! - Cát Nhĩ Cách Tư là người cực kỳ hiểu chuyện, từ khi Hàn Thạc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc đến nơi này, thì đã biết Cát Nhĩ Bá Đặc chọn đúng người.

- Ông nội, không nên nói những chuyện vô ích này!

Cát Nhĩ Bá Đặc oán hận thốt lên một câu, sau đó ngược mắt nhìn Hàn Thạc, nói:

- Chủ nhân, người có thể phá mở cái lồng giam chết tiệt này được hay không? Ta đã thử rất nhiều biện pháp, nhưng căn bản không thể phá vỡ nổi nó!

- Ta sẽ thử lại! - Hàn Thạc đáp một câu, sau đó bắt đầu dùng vài loại ma công để thử. Tuy nhiên, cái lồng giam này theo như lời Khoa Lí thì đã được Băng Tuyết nữ thần chúc phúc, bên trong đích thực có một luồng thần lực kỳ dị. Mấy loại công kích sắc bén của Hàn Thạc đánh xuống đều bị thần lực băng hàn thấu xương làm đông lại, không thể phá vỡ lồng giam này.

Chủ hồn bên trong Lục ma phong đang ở dung hợp lực lượng của Hủy diệt chi cầu, lúc này Lục ma phong cần phải được tĩnh lặng tuyệt đối. Nếu không, có sự hỗ trợ lợi hại đến mức không thể tưởng tượng nổi của nó, Hàn Thạc tự tin có thể phá được lồng giam này, tuy nhiên không có Lục ma phong trong tay, trong lúc nhất thời hắn cũng thật sự có chút đau đầu.

Kim Cô bổng trong tay Kim Giáp thì đúng thật là không gì không phá nổi, chỉ là một bổng như vậy đập xuống, không thể nói là không phá được lồng giam nhưng hơn mười Hắc long yếu ớt, thoi thóp bên trong sẽ toi đời trước. Hàn Thạc nhíu mày yên lặng nhìn lồng giam suy nghĩ.

Nếu bên trong lồng giam này không có hàn băng thần lực của Băng Tuyết nữ thần, Hàn Thạc thật sự nắm chắc sẽ phá vỡ được, nhưng hiện tại thì quả thật là vô kế khả thi.

Trong khi đang đau đầu suy nghĩ, Hàn Thạc chợt nhớ tới một người, lập tức thở phào nói:

- Có lẽ còn có biện pháp!

470. Chương 470: chuyện Ngàn Năm Trước

- Có biện pháp gì? - Cát Nhĩ Bá Đặc vội hỏi.

- Y Lệ Toa Bạch của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Có lẽ bà ta có thể giúp được chúng ta! - Hàn Thạc giải thích.

Y Lệ Toa Bạch là đối tượng mà Quang Minh giáo hội truy sát. Có Thần ân chi thể quý dị có thể hấp thu thần lực thần kỳ của Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc mơ hồ nghĩ rằng có lẽ người này có thể phá được thần lực của Băng Tuyết nữ thần ẩn chứa bên trong lồng giam. Một khi bên trong cái lồng giam băng ngọc này không còn được thần lực của Băng Tuyết nữ thần bảo hộ, Hàn Thạc nắm chắc trăm phần trăm sẽ phá vỡ được nó.

- Bà ta?

Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên không mấy tin tưởng, ngăn người nhìn Hàn Thạc đang có vẻ như khá chắc chắn, không khỏi hỏi tiếp:

- Bà ta có khả năng vậy sao?

- Ta cũng không rõ lắm, tuy nhiên cứ thử một lần xem sao! - Hàn Thạc đáp.

- Ngài, ngài là Bồ Lai Ân à? - Tộc trưởng Hắc long tộc Cát Nhĩ Cách Tư ở trong lồng giam mà Cát Nhĩ Bá Đặc đang phủ phục lên trên, ngẩng đầu lên nhìn và hỏi Hàn Thạc.

- Đúng vậy! - Hàn Thạc đáp.

- Cảm ơn ngài đã cứu chúng ta. Hắc long tộc sẽ ghi nhớ trong lòng ân huệ này của ngài!

Cát Nhĩ Cách Tư hành lễ với Hàn Thạc, sau đó chợt ngẩng đầu lên, nói:

- Người của Băng Tuyết thần điện tới, giết người của tộc chúng ta, nhốt chúng ta tại đây với ý định biến toàn bộ Hắc long tộc chúng ta thành thú vật cho bọn chúng cười, mặt khác chính là muốn moi từ trong miệng ta để biết lối đi thông tới tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất!

Tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất!

Hàn Thạc cả kinh, sau đó đưa ánh mắt rực sáng nhìn Tộc trưởng Hắc long tộc, hỏi:

- Rốt cuộc là thế nào?

Cát Nhĩ Cách Tư đã chủ động bày tỏ cho Hàn Thạc biết những chuyện liên quan đến tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất, xem ra lão đã chuẩn bị nói hết cho Hàn Thạc nội tình câu chuyện. Việc này làm hắn hơi ngạc nhiên.

- Hai năm trước, Cát Nhĩ Bá Đặc có trở về một lần. Theo lời nó nói thì ta biết ngài là chủ nhân của Khô lâu pháp tượng. Cũng từ lúc bắt đầu biết chuyện đó, ta mới không ngăn cản Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp tục đi với ngài, bởi vì chủ nhân của Khô lâu pháp tượng... Nhất định sẽ không phải là địch nhân của Hắc long tộc chúng ta! - Tộc trưởng Hắc long tộc chăm chú nhìn Hàn Thạc, trầm giọng nói.

Trong lòng Hàn Thạc rất ngạc nhiên, thậm chí khá là nghi ngờ, xem chừng Cát Nhĩ Cách Tư tựa hồ cũng biết được một chút lai lịch của Khô lâu pháp tượng. Hắn không khỏi lấy Khô lâu pháp tượng ra, cầm trên tay thưởng thức một lúc, rồi tò mò quan sát Cát Nhĩ Cách Tư, hỏi:

- Tại sao lại nói như vậy?

- Bởi vì, năm ngàn năm trước, Hắc long tộc đã tác chiến dưới sự thống lĩnh của chủ nhân thời đó của Khô lâu pháp tượng. Hắc long tộc chúng ta trước nay chỉ sống ở tầng thứ hai của thế giới dưới mặt đất chính là theo mệnh lệnh của chủ nhân thời đó của Khô lâu pháp tượng, để ngăn cản bất cứ kẻ nào tự tiện xông vào tầng thứ ba của thế giới này!

- Ta cũng nghe từ Cát Nhĩ Bá Đặc được một chút ít về chuyện của ngài và Tích Dịch tổ vương Đạt Gia Tây. Tích Dịch tổ vương trước đây chính là ma sủng của người đó. Đạt Gia Tây nhất định cũng đã nói cho ngài một số chuyện rồi chứ? - Cát Nhĩ Cách Tư hỏi.

- Không. Đạt Gia Tây vẫn chưa nói gì về chuyện trước kia, chỉ cho ta biết là có thể tìm được chân tướng ở bên trong Khô lâu pháp tượng. Tuy nhiên, trước mắt ta còn chưa hoàn toàn nắm được hết bí mật của Khô lâu pháp tượng nên tạm thời không rõ lắm rồi. Cuộc năm ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì. Nếu ông nắm được thì hy vọng có thể nói cho ta biết. - Trong lòng Hàn Thạc tràn đầy nghi hoặc, nhìn Hắc long Tộc trưởng hỏi.

Cát Nhĩ Cách Tư cười khổ lắc lắc đầu, chợt thấy ánh mắt khát vọng của Hàn Thạc, miễn cưỡng xóc lại tinh thần, nói:

- Ta mới sống được có hơn hai ngàn năm. Việc này ta cũng chỉ tìm hiểu từ những điển tịch mà tổ tông lưu lại nên hiểu biết cũng rất hạn chế!

- Ông biết được những gì? - Hàn Thạc hỏi tiếp.

Trước cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Cát Nhĩ Cách Tư trầm tư một lát rồi cất tiếng nói:

- Năm ngàn năm trước đã xảy ra một cuộc đại chiến giữa tất cả các cường giả trên toàn bộ đại lục Kỳ Áo. Cuộc đại chiến này cực kỳ khốc liệt, trong đó tựa hồ còn có cường giả của vị diện khác tham dự... Ừm, chủ nhân của Khô lâu pháp tượng và Hắc long tộc chúng ta cùng một phe, hình như là đã thất bại trong cuộc đại chiến này. Trong đó mấy vị thủ lĩnh chủ chốt hoặc là tử trận hoặc là bỏ chạy, phe chúng ta tổn thất nặng nề, nghe nói một vài chủng tộc hùng mạnh trong phe chúng ta đã vĩnh viễn biến mất khỏi đại lục Kỳ Áo! Hắc long tộc chúng ta coi như vẫn còn may mắn, mặc dù vĩnh viễn phải co đầu rút cổ lại sống ở tầng thứ hai của thế giới dưới mặt đất này, nhưng ít ra còn không bị diệt tộc.

- Ta không biết về tình trạng của các chủng tộc khác, nhưng Hắc long tộc chúng ta chịu sự phân phó của chủ nhân thời đó của Khô lâu pháp tượng, ở lại tầng thứ hai của thế giới dưới lòng đất, một mặt là để tránh sự truy sát của bên chiến thắng, mặt khác là để trấn thủ thông đạo đi xuống tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất.

- Khi chủ nhân của Khô lâu pháp tượng hạ mệnh lệnh này cho chúng ta thì cũng dám khẳng định rằng năm ngàn năm sau nhất định sẽ có địch nhân cường đại xuống đây. Ông ta nói chỉ cần chúng ta tránh được kiếp nạn này, đồng thời giữ vững được thêm năm ngàn năm nữa thì có thể rời khỏi tầng thứ hai của thế giới dưới mặt đất, không cần phải tiếp tục trấn thủ thêm nữa.

- Ta chỉ biết được đến như vậy. Còn năm ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta vì sao thảm bại? Địch nhân là ai? Tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất có cái gì? Ta cũng không được rõ lắm!

Nghe Cát Nhĩ Cách Tư nói xong, Hàn Thạc không khỏi trầm tư suy nghĩ. Có thể khẳng định là chủ nhân cũ của Khô lâu pháp tượng hẳn là thủ lĩnh của một trong các phương thế lực của năm ngàn năm trước, nếu không thì chắc chắn không có khả năng ra lệnh cho Hắc long tộc như thế. Mặt khác, người đó chắc là đã chết, nếu không sẽ không thông lại một chiêu như vậy.

Cũng bắt đầu từ lúc này, Hàn Thạc mới hiểu được truyền thuyết của ngoại giới về Tử Vong mộ địa chắc chắn không phải hoàn toàn là đúng sự thật. Theo truyền thuyết, nơi đó là do một nhóm Vong Linh ma pháp sư trước đây sáng tạo nên với mục đích lợi dụng Tử Vong mộ địa để nghiên cứu những bí ẩn thâm sâu của Vong Linh ma pháp, tiến hành rất nhiều việc khiến cho kẻ khác vô cùng phẫn nộ, cuối cùng bị ma pháp sư các Hệ liên hợp hủy diệt, khiến cho nó hoàn toàn biến mất.

Bản thân Hàn Thạc là một Vong Linh ma pháp sư, đã nghe không ít về truyền thuyết này. Tuy nhiên, suy đoán theo thời gian truyền thuyết này phát sinh cho đến bây giờ cũng chưa vượt qua một ngàn năm, bây giờ nghe được Cát Nhĩ Bá Đặc kể lại chuyện năm ngàn năm trước, hẳn đột nhiên hiểu rằng thời gian tồn tại của Tử Vong mộ địa chắc chắn phải lâu hơn nữa.

Đột nhiên, Hàn Thạc nhớ rằng Cát Nhĩ Cách Tư đã sống nhiều hơn hai ngàn năm, lập tức dò hỏi:

- Ông đã sống hơn hai ngàn năm, chắc cũng biết sự tồn tại của Tử Vong mộ địa và cái truyền thuyết kia về nó chứ?

- Đương nhiên. Hơn hai ngàn năm nay, ta cũng không phải không hay biết một tí gì về những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài. Một số chuyện lớn trọng yếu thì ta cũng biết đôi chút!

Cát Nhĩ Cách Tư gật gật đầu, chột hỏi:

- Ngài muốn nói về truyền thuyết gì của Tử Vong mộ địa?

Hàn Thạc trong lòng vui sướng, vội vàng đem truyền thuyết của thế giới loài người về Tử Vong mộ địa nói rõ một lượt, sau đó sáng mắt lên nhìn Cát Nhĩ Cách Tư, hỏi:

- Sự thật có phải là như thế không?

Cát Nhĩ Cách Tư lắc đầu, nói:

- Đúng là một ngàn năm trước có một đám Vong Linh pháp sư tụ tập tại Tử Vong mộ địa. Bọn họ nghiên cứu ra rất nhiều Vong Linh ma pháp tà ác, cuối cùng bị ma pháp sư các quốc gia liên hợp chinh phạt giết chết. Tuy nhiên, khẳng định là Tử Vong mộ địa không phải do bọn họ kiến tạo nên. Bọn họ cũng giống ngài, chỉ là người chiếm hữu được Tử Vong mộ địa chứ không phải là người sáng tạo ra nó.

- Mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng ta vẫn cho rằng Tử Vong mộ địa chắc chắn là do chủ nhân cũ của Khô lâu pháp trượng kiến tạo nên, chắc hẳn là cũng tương tự như việc Hắc long tộc chúng ta phải bảo vệ thông đạo từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba của thế giới dưới lòng đất trong năm ngàn năm. Người kiến tạo ra Tử Vong mộ địa nhất định là có thâm ý.

- Vậy ông có biết lai lịch và tình trạng của Thiên Tai giáo hội hay không? Thời gian bọn họ xuất hiện tại đại lục Kì Áo cũng không phải quá dài, tại sao bọn họ lại lấy Tử Vong mộ địa làm thánh địa của Thiên Tai giáo hội? Tại sao bọn họ lại biết ba tác dụng thần kỳ của Khô lâu pháp trượng? - Hàn Thạc khá nôn nóng không thể chờ đợi thêm nữa, giọng dồn dập tiếp tục hỏi Cát Nhĩ Cách Tư.

- Thật ra ta cũng biết một chút về tình hình của Thiên Tai giáo hội. Cái truyền thuyết kia của ngài về Tử Vong mộ địa, trừ việc Tử vong mộ địa không phải do những Vong Linh ma pháp sư đó kiến tạo ra, đại bộ phận còn lại đều là sự thật.

- Còn Thiên Tai giáo hội kỳ thật chính là đám Vong Linh pháp sư thời đó của Tử Vong mộ địa thành lập nên. Bọn họ lúc trước ở bên trong Tử Vong mộ địa sáng tạo ra rất nhiều ma pháp kinh khủng, nhất là khi ma pháp ôn dịch xuất hiện đã khiến cho rất nhiều thành thị của loài người hoàn toàn biến thành bất tử sinh vật.

- Bởi vậy, bọn họ trở thành công địch của cả đại lục, cuối cùng bị cường giả của các quốc gia bao vây tiêu diệt. Tuy nhiên sinh mệnh lực của bọn họ cực kỳ dẻo dai, tuy bị các quốc gia bao vây tiêu diệt nhưng vẫn không bị chết toàn bộ, nhưng những người may mắn sống sót cũng không dám xuất đầu lộ diện giống như ngày trước mà phải vĩnh viễn ẩn nấp trong bóng tối.

- Không thể không nói, những người này thật sự vô cùng hùng mạnh, mặc dù bị cả đại lục bao vây tiêu diệt nhưng chẳng những không hề bị tiêu diệt hoàn toàn mà những người may mắn sống sót lại càng ngày càng mạnh, hơn nữa bọn họ lại càng ngày càng tinh thâm về Vong Linh ma pháp, và bắt đầu thu nạp các loại cường giả tà ác của đại lục Kì Áo.

- Tiếp đó, những Vong Linh pháp sư cường đại này đã nghiên cứu và đạt đến một tầm cao mới trên lĩnh vực ma pháp, liên hệ được với Tà Thần ác ma. Sau khi có năng lực liên hệ này, bọn họ liền sáng lập ra Thiên Tai giáo hội thờ phụng Tà Thần, thu nạp càng ngày càng nhiều những kẻ tà ác của đại lục Kì Áo, đạt tới mức hiện giờ chỉ có Quang Minh giáo hội mới có thể miễn cưỡng áp chế nổi.

- Tử Vong mộ địa là cội nguồn của bọn họ, cũng là nơi những nhân vật cao tầng đời thứ nhất của Thiên Tai giáo hội nghiên cứu Vong Linh ma pháp nên bọn họ coi Tử vong mộ địa làm thánh địa của Thiên Tai giáo hội cũng là chuyện đương nhiên! - Cát Nhĩ Cách Tư nhìn Hàn Thạc, lẩm bầm kể.

- Thì ra là như thế! - Theo lời kể của Cát Nhĩ Cách Tư, Hàn Thạc rốt cục cũng coi như hiểu được quan hệ giữa Tử Vong mộ địa và Thiên Tai giáo hội. Thì ra Tử Vong mộ địa căn bản là nơi thí nghiệm của những Vong Linh pháp sư tà ác đời thứ nhất của Thiên Tai giáo hội. Những người sáng lập ra Thiên Tai giáo hội chính tại bên trong Tử Vong mộ địa đã nghiên cứu ra các loại ma pháp tà ác này, khó trách Ốc Úc Phu vẫn nói Hàn Thạc chính là người phe mình.

471. Chương 471:mang Theo Tai Họa

- Như vậy, ông có biết tại sao Tử Vong Mộ Địa và Khô lâu pháp trượng đồng thời biến mất không? - Chuyện trước kia mà Cát Nhĩ Cách Tư kể lại, Hàn Thạc rất dễ dàng nắm rõ. Bây giờ chuyện duy nhất khiến hắn nghĩ không ra là tại sao Khô lâu pháp trượng lại biến mất từ trong tay của Thiên Tai giáo hội.

- Ta cũng không rõ ràng, cái này là từ xưa kia lúc các Vong Linh pháp sư bắt đầu bị vây đuổi, Tử Vong Mộ Địa cũng theo đó biến mất. Cho dù sau đó Thiên Tai giáo hội được thành lập lại thì nó vẫn không xuất hiện. Bây giờ ngài tìm được Khô lâu pháp trượng có năng lực xuất nhập tùy ý, Tử Vong Mộ Địa mới lại xuất hiện sau cả ngàn năm! - Hắc long tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư lắc đầu, xem ra đối với những nội tình đó cũng không hiểu rõ ràng lắm.

Sau đó Hàn Thạc lại hỏi thêm một chút về sự tình của Thiên Tai giáo hội và Tử Vong Mộ Địa. Nhưng mà Cát Nhĩ Cách Tư cũng không thể trả lời rõ ràng, xem ra chuyện mà lão biết kể ra như vậy cũng đã nhiều rồi.

- Được rồi, các người còn muốn lưu lại chỗ này hay không? - Hàn Thạc rút cuộc cũng không thể hỏi thêm được tin tức gì hữu dụng liền chuẩn bị rời đi.

- Chúng ta phải thương lượng một chút rồi còn phải đưa thi thể mấy hài tử đi mai táng! - Nhắc tới chuyện này, Cát Nhĩ Cách Tư lại tỏ ra cực kỳ bi thương.

- Chủ nhân, ta cũng muốn đưa phụ thân mai táng trước đã. Từ hôm nay trở đi, chỉ cần Cát Nhĩ Bá Đặc ta còn sống, nhất định sẽ tiêu diệt hoàn toàn Băng Tuyết thần điện! - Cát Nhĩ Bá Đặc ánh mắt kiên định, xem bộ gã đã hình thành thế đối địch một mất một còn với Băng Tuyết thần điện.

Hàn Thạc cau mày, thật ra hắn muốn trước hết rời khỏi đây đã. Dẫu sao thế giới trên kia còn rất nhiều chuyện hắn phải xử lý. Chỉ là bọn người của Băng Tuyết thần điện cũng không biết lúc nào quay lại. Vạn nhất điều đó xảy ra, hắn lại không có ở đây thì Hắc long tộc chắc chắn khó thoát khỏi kiếp nạn.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc mở miệng:

- Trước hết xử lý xong xuôi mọi chuyện ở đây đã, sau đó các người hãy rời khỏi.

Nói xong, Hàn Thạc gọi về Thổ Giáp thi, còn kèm theo rất nhiều cương thi chiến sĩ, rồi truyền một mệnh lệnh cho nó. Xong xuôi, hắn quay sang nói với Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Để cho nó trợ giúp người, trước tiên cứ đưa thi thể phụ thân người mai táng đã. Còn ta sẽ lưu lại đây vài ngày, đợi người xử lý xong xuôi mọi chuyện rồi đem theo lồng giam cùng đi với ta!

- Cảm ơn chủ nhân! - Cát Nhĩ Bá Đặc xúc động nói.

Vì vậy, Hàn Thạc tạm thời ở lại đại sơn cốc vài ngày. Cát Nhĩ Bá Đặc dựa theo phân phó của gia gia hắn, chiếu theo nghi thức của Hắc Long tộc đưa thi thể các Hắc Long bị chết đi mai táng, sau đó quay vào trong lồng giam thương nghị mọi chuyện tiếp theo.

Hàn Thạc cũng ở lại đây, chỉ là ở một chỗ cách xa bọn Cát Nhĩ Bá Đặc, miệt mài nghiên cứu bí ẩn của ba kết giới tìm được lần trước. Sau khi kết giới suy yếu đã được hắn phóng xuất thành công thì đồng thời cũng rất nhanh tìm được điểm mấu chốt của kết giới sợ hãi. Qua thời gian ngắn ngủi hai ngày, hắn đã có thể thành thực phóng xuất kết giới này.

Kết giới suy yếu và kết giới sợ hãi vốn na ná như nhau, Hàn Thạc đã nắm vững được một thì cũng không mất quá nhiều thời gian để làm chủ cái kia. Chỉ khi đến kết giới già yếu thì có chút khó khăn. Sau ba ngày, hắn vẫn nghiên cứu phương pháp phóng xuất nó, cũng thử qua rất nhiều lần nhưng chưa thể hình thành kết giới này.

Năm ngày sau. Nhờ Thổ Giáp thi trợ giúp, các Hắc Long bị chết đã được an táng chu đáo. Trong năm ngày này, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đã bình ổn tâm tình trở lại. Gia gia gã Cát Nhĩ Cách Tư cũng tính sẽ rời khỏi đây, một mặt là để mở lồng giam, một mặt là để phòng ngừa bọn người của Băng Tuyết thần điện lại kéo tới.

Cũng không biết là bọn Cát Nhĩ Cách Tư sau khi biến thành nhân hình thì hoàn toàn giống như con người, hay là vì cấu tạo đặc thù của lồng giam. Tóm lại là một mình Cát Nhĩ Bá Đặc khiêng một cái lồng giam lớn tướng kia hoàn toàn bất đồng với thân thể của gã, đi theo sau lưng Hàn Thạc theo đường cũ hướng ra tầng thứ nhất bay ra.

Còn chưa tới tầng thứ nhất, Hàn Thạc đột nhiên cảm giác phía trước truyền đến một vài luồng khí tức không mạnh lắm. Hắn hơi cảnh giác, nhưng đối với vài luồng khí tức này thì cũng không thể tạo ra mối uy hiếp gì với hắn nên cũng không thực sự lo lắng.

Đợi cho Hàn Thạc và Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc cùng tiến ra thông đạo của tầng thứ hai thì cuối cùng mới phát hiện bọn người đang canh giữ ở cửa động kia là ai.

Năm thực nữ Hắc Âm tinh linh cùng hoan ái với Hàn Thạc lần trước đang ung dung trang nhã dẫn theo một đám Hắc Âm tinh linh chờ ở lối ra. Trong đó có Tịch Á Lan vừa thấy Hàn Thạc đã cười tươi như hoa, phóng đăng gọi to:

- Ôi chào, thật là người hã! Thật vất vả mới tới đây được một chuyến, vậy sao không đến tộc chúng ta làm khách chứ, có phải coi thường Hắc Âm tinh linh chúng ta à?

Từ lần trước mà Hàn Thạc giết chết A Đại Nhĩ thì năm người này đã trở thành lãnh đạo mới của tộc Hắc Âm tinh linh. Bắt đầu là Hàn Thạc bảo trì liên lạc với thế giới dưới lòng đất này, sau đó khi Đặc Lan Khắc Tư nắm quyền ở Nhật Diệu cốc đã dần dần thiết lập một vài giao dịch một số thứ với Hắc Âm tinh linh ở đây.

Thế giới dưới lòng đất này sản xuất nhiều pha lê, lại còn có các khoáng thạch kỳ lạ, bao gồm cả một số bảo vật hiếm có mà thế giới trên mặt đất không có. Hắc Âm tinh linh lại là một chủng tộc thích hưởng lạc, Nhật Diệu cốc với tư cách là một điểm giao dịch của mấy quốc gia có rất nhiều đồ dùng xa xỉ. Mấy năm nay, Đặc Lan Khắc Tư qua giao dịch với nơi này đã thu được rất nhiều kim tệ.

- Làm sao người biết chúng ta ở đây? - Hàn Thạc nhìn nữ Hắc Âm tinh linh, khẽ nhíu mày nghi hoặc.

- Ai da, sau khi các người tiến vào thế giới dưới lòng đất rồi vội vội vàng vàng đi tới đây. Trên đường có rất nhiều Biên Bức nhân, còn có cả Địa tinh phát hiện ra các người. Lũ dơ bẩn đó thông qua một ai đó nói cho chúng ta biết tin tức để đổi lấy chút lương thực nên các người vừa tiến vào tầng thứ hai thì chúng ta đã biết hành tung rồi!

Tịch Á Lan giải thích cho Hàn Thạc rồi chột cười vẻ yêu kiều:

- Mấy năm nay mặc dù người rất ít xuống đây. Nhưng mà cho dù không có người tương trợ chúng ta cũng có thể từ Đặc Lan Khắc Tư thu hoạch không ít vật hiếm lạ. Giờ người đã tới đây rồi, chúng ta làm chủ nhân đương nhiên phải tận tình chứ!

- Hóa ra là vậy!

Hàn Thạc cười ha hả, sau đó nói rất khách khí:

- Thật sự là rất cảm tạ, có điều lúc này ta có chút việc bận nên thực sự không có thời gian. Lần sau tới đây nhất định ta sẽ tới cửa hỏi thăm!

Cát Nhĩ Bá Đặc đang đeo theo cái lồng giam thật lớn. Gã sau khi hóa thành nhân hình, sau lưng đeo cái lồng giam lớn tướng kia nhìn vẻ rất quái dị, tựa như là một người đeo theo sau lưng một tòa núi nhỏ vậy. Sau khi chui ra, gã liếc nhìn bọn Hắc Âm tinh linh kia với vẻ mặt có vài phần chán ghét.

Nếu Cát Nhĩ Bá Đặc vừa không phải mới mất đi phụ thân thì với cá tính dâm tà của tộc Hắc Long thì bọn Hắc Âm tinh linh kia đã là con mồi của gã rồi. Thế nhưng tâm tình gã gần đây rất tệ, bọn Tịch Á Lan yêu cầu bọn hắn ở lại sẽ làm chậm trễ thêm thời gian giải phóng người thân của gã nên tự nhiên sắc mặt gã không vui.

- Là hã, là Hắc Long kia! - Một Hắc Âm tinh linh phía sau Tịch Á Lan đã từng gặp qua Cát Nhĩ Bá Đặc vội vàng mở miệng thì thầm với nàng.

Sau đó Tịch Á Lan nhìn kỹ lại Cát Nhĩ Bá Đặc. Ánh mắt lấp lánh nhìn đi nhìn lại mấy Hắc Long hóa hình da dê đen thui bên trong lồng giam sau lưng Cát Nhĩ Bá Đặc, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Lát sau, một nữ Hắc Ám tinh linh trẻ tuổi xinh đẹp thuần khiết bên cạnh Tịch Á Lan đột nhiên ho nhẹ một tiếng. Tịch Á Lan cả kinh, bất giác xoay người liếc nhìn nữ tinh linh này, thần sắc trong ánh mắt có chút phức tạp, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình thường.

- Tốt lắm, người đã vất vả xuống tới đây một chuyến, chúng ta nhất định không thể để cho người tay không mà quay về!

Tịch Á Lan liếc nữ tinh linh trẻ tuổi kia, dường như có được một chỉ thị nào đó liền cười tủm tỉm chỉ tay vào nàng nói với Hàn Thạc:

- Đây là thiếu nữ xinh đẹp nhất của tộc chúng ta hiện giờ. Hi hi, nàng hoàn toàn còn trinh nguyên! Người là bằng hữu tốt nhất của chúng ta, bây giờ ta làm chủ giao nàng cho người. Vô luận là nô bộc hay nữ nô đều do người định đoạt, bất quá người nhất định phải thu nhận. Bằng không coi như là không nể mặt tộc Hắc Ám tinh linh chúng ta rồi!

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Tịch Á Lan sau khi liếc nữ tinh linh kia lại dám đương nhiên giao nàng cho hắn.

Hàn Thạc giật mình, đồng thời không khỏi đánh giá cẩn thận nữ Hắc Ám tinh linh xinh đẹp này. Hắn chỉ liếc qua một lần thì đã phát hiện nàng quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp. Đứng ở bên cạnh Tịch Á Lan là một mỹ phụ trung niên, khí tức thanh xuân thuần khiết của nàng lại càng thêm bắt mắt.

Không giống như các Hắc Ám tinh linh khác, trên người nàng có một khí tức vô cùng tinh khiết, chắc hẳn là chưa bị nhiễm phải văn hóa tà dâm của tộc này. Xem nàng có vẻ khiếp sợ nhìn Hàn Thạc, thật làm cho người ta có một cảm giác thương xót.

Hàn Thạc sau khi đánh giá thật sâu thiếu nữ xinh đẹp này thì trong lòng đột nhiên có một cảm giác rất quen thuộc tựa như đã sớm biết nàng rồi. Hàn Thạc cẩn thận suy nghĩ một chút dù đã ra vào thế giới dưới đất này nhiều lần nhưng dám chắc chưa từng gặp qua nàng, vì thế hắn sinh ra thoáng nghi ngờ.

“Lẽ nào thuyết pháp vừa thấy mà như đã quen là có thật?”

Hàn Thạc trầm nghĩ, không khỏi cổ quái đánh giá thiếu nữ lại lần nữa.

- Người nhất định phải thu nạp, nếu không thì đúng là xem thường tộc Hắc Ám tinh linh đấy! - Tịch Á Lan cũng không biết tại sao ngoan cố giao thiếu nữ này cho Hàn Thạc. Dường như nếu hắn không thu nhận thiếu nữ thì từ nay về sau sẽ là địch nhân với tộc nhân của nàng.

- Vậy được, người theo ta đi! - Bên trong phủ thành chủ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ có rất nhiều người hầu, có thêm một người nữa cũng không có chuyện gì là lớn. Hàn Thạc cũng không vì chuyện này mà đem lại cho Đặc Lan Khắc Tư một sự phiền toái liền sáng khoái đáp ứng.

Đã như vậy thì bọn người bên Tịch Á Lan cũng không ngăn trở gì thêm, cười nói vui vẻ đưa Hàn Thạc trở ra.

472. Chương 472:tính Toán Trong Lòng

Hắc Ám tinh linh xưng vương xưng bá tại thế giới trong lòng đất. Bất quá khi bọn họ xuất hiện tại thế giới trên mặt đất ở đại lục Kì Áo thì bị con người xem là vật sẵn.

Dung mạo mỹ miều của nữ tinh linh và trình độ chế tạo vũ khí của nam tinh linh đối với nhân loại có sức dụ hoặc khó cưỡng. Tại đại lục Kì Áo không thiếu thợ săn tinh linh, nhất là nữ tinh linh, thậm chí bọn chúng có thể hành động dưới chiêu bài phục vụ các đại quý tộc.

Nữ Hắc Ám tinh linh Khắc Lạc Di xinh đẹp này ở giữa tộc tinh linh có thiên tính tà dâm mà vẫn bảo trì được tấm thân xử nữ thực sự làm cho Hàn Thạc cảm thấy cực kỳ hứng thú. Vừa ra khỏi thế giới trong lòng đất, hắn liền mở miệng hỏi:

- Khắc Lạc Di, tại sao bọn Tịch Á Lan lại giao người làm nô bộc cho ta? Không phải là người bị bức bách đấy chứ?

Khắc Lạc Di vẻ mặt sợ hãi, vội vàng quỳ xuống:

- Chủ nhân, người là ân nhân của Hắc Ám tinh linh chúng ta, có thể hầu hạ người là vinh hạnh của ta rồi.

Hàn Thạc khoát tay, cũng không nói gì thêm. Bất quá dọc đường hắn vẫn cứ có một cảm giác nghi hoặc. Tựa hồ đã gặp qua nàng ở đâu đó, nhưng nghĩ mãi vẫn không dám khẳng định.

- Bố Lai Ân, ta có mấy câu muốn nói riêng với ngài! - Sau khi ra khỏi lòng đất, tộc trưởng Hắc long tộc Cát Nhĩ Cách Tư vẫn đang ở trong lồng giam đột nhiên lên tiếng.

Hàn Thạc sững sờ, rồi chợt gật đầu quay sang nói với Khắc Lạc Di nói:

- Người đi trước đi!

Khắc Lạc Di liếc nhìn Cát Nhĩ Cách Tư rồi cung kính:

- Dạ.

Sau đó nàng ta đi vượt trước lên cách đoàn người một quãng.

Đến lúc này Hàn Thạc mới quay sang nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc đang hạ cái lồng giam xuống. Chỉ thấy Cát Nhĩ Cách Tư liếc nhìn Khắc Lạc Di đang ở xa xa, nhú mày:

- Bố Lai Ân, cuối cùng ta cũng thấy được ở nữ Hắc Ám tinh linh này có chút gì đó bất ổn, cảm giác có một mùi vị rất quen thuộc trên người nàng ta.

Cát Nhĩ Cách Tư vừa nói vậy, Hàn Thạc cũng lập tức khẩn trương, hô khẽ:

- Ông cũng có loại cảm giác này à?

- Không biết tại sao, ta vừa phát hiện điều này khi ở trong thông đạo. Lúc đó nữ Hắc Ám tinh linh này không ngừng đánh giá ta. Cuối cùng cũng hiểu được tựa hồ nàng ta có ý bất lợi đối với ta.

Cát Nhĩ Cách Tư cau mày thấp giọng thì thầm, sau đó nói thêm một câu có vẻ không có ý tốt cho lắm:

- Nhưng mà cũng có thể là ta đã già rồi, có chút nhạy cảm quá chăng!

Hàn Thạc dĩ nhiên là không nghĩ như vậy, càng sống lâu người ta lại càng có khả năng quan sát tỉ mỉ mà những người tuổi trẻ không thấy rõ. Đối với Khắc Lạc Di, bản thân Hàn Thạc đã có cảm giác hơi cổ quái. Giờ đây nghe Cát Nhĩ Cách Tư nói vậy thì lập tức có sự cảnh giác.

Nhìn nàng ta đang đứng duyên dáng yêu kiều động lòng người phía xa, Hàn Thạc không khỏi phải cẩn thận phóng xuất thần thức cảm nhận khí tức trên người Khắc Lạc Di. Quả thực trên người nàng hoàn toàn không có mùi vị dâm tà của các nữ Hắc Ám tinh linh.

Chỉ có điều lúc Hàn Thạc thực sự dùng thần thức cảm ứng thì cảm giác được Khắc Lạc Di không hề tầm thường. Đó là bởi vì khí tức trên người nàng ta quá khác biệt với các nữ Hắc Ám tinh linh. Hàn Thạc không thể không nghi hoặc. Thậm chí nếu bây giờ hắn nhắm mắt lại thì bằng cảm giác chắc chắn sẽ không cho nàng là một nữ Hắc Ám tinh linh.

- Nói đến cũng kỳ quái, ta mặc dù sinh sống nhiều năm ở thế giới trong lòng đất. Tuy rằng cũng không tiếp xúc nhiều với Hắc Ám tinh linh. Á Á Đại Nhĩ kia cũng bị cầm tù ở chỗ chúng ta một thời gian dài nhưng tại sao ta lại cảm giác được mùi vị quen thuộc từ trên người Hắc Ám tinh linh này nhỉ! - Lúc Hàn Thạc đang chậm rãi dùng thần thức quan sát Khắc Lạc Di thì Cát Nhĩ Cách Tư cũng tự lẩm bẩm.

- Gia gia, người nhất định nghĩ sai rồi. Con biết Á Á Đại Nhĩ kia. Trên người ả ta có một mùi vị mị nhân, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết là người dâm tà. Bất quá con lại cảm giác Khắc Lạc Di vô cùng thuần khiết. Nếu không phải nàng có tướng mạo Hắc Ám tinh linh thì con còn nghĩ đấy là Sâm Lâm tinh linh ấy chứ! - Cát Nhĩ Bá Đặc ngắt lời.

Hàn Thạc cả kinh, cặp mắt chợt lóe lên nhìn sững vào Khắc Lạc Di đang đứng đằng xa, vẻ mặt lộ ra chút suy tư.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa!

Hàn Thạc đột nhiên ngắt lời hai người rồi đưa tay vẫy vẫy Khắc Lạc Di lại gần. Đợi nàng đến nơi, hần khê cười:

- Chúng ta còn có chuyện, người đi theo bên cạnh cũng không tiện lắm. Tốt nhất là người cầm lấy cái huy chương này đến thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trước, có cái huy chương này trong tay thì người sẽ không gặp bất cứ chuyện gì phiền toái ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

- Chủ nhân, nhưng mà ta không biết đường. Lỡ may bị người ta bắt trong U Âm sâm lâm thì làm sao? - Khắc Lạc Di khiếp sợ nhìn Hàn Thạc, xem bộ kinh hoàng không biết nói sao.

- Người cứ đi về hướng Bắc, qua hai ngày đi đường sẽ tới được Nhật Diệu cốc. Nếu có gặp chuyện gì thì cứ cầm cái huy chương này tìm Đặc Lan Khắc Tư nói là nữ nô của ta là được. Người là Hắc Âm tinh linh, cho dù là bị người bắt giữ cũng sẽ không lo đến tính mạng. Nếu là bằng hữu của ta thì tự nhiên sẽ thả người đi, còn là địch nhân thì sẽ dùng người để bắt chẹt ta, tóm lại là người cứ yên tâm đi! - Hàn Thạc trấn an.

Hàn Thạc sau khi được phong hầu tước của đế quốc thì tự nhiên có đầy đủ một bộ biểu tượng thân phận của quý tộc. Cái huy chương có hình kiếm thuẫn mỹ lệ này là tiêu chí dùng riêng biểu thị thân phận của hần. Trong đó còn có ma pháp ẩn ký mà người thường vô pháp ngụy tạo, đương nhiên nếu đã có thực lực ngụy tạo thì cũng không làm ra chuyện vô vị này.

Khắc Lạc Di ngược mắt nhìn Hàn Thạc, xem bộ hần nói rất hòa nhã nhưng ngữ khí kiên định. Nàng cũng biết thân phận là nô bộc không thể có tư cách mặc cả, nếu bây giờ mà Hàn Thạc một đao giết chết nàng thì cũng chỉ là số kiếp nàng bất hạnh mà thôi. Vì thế nàng cũng chỉ còn cách thông minh là tiếp nhận cái huy chương, nói về yếu ớt:

- Biết rồi chủ nhân, nữ tì hy vọng còn có thể có cơ hội gặp lại người!

- Nhất định rồi! - Hàn Thạc quả quyết.

Sau khi Khắc Lạc Di rời đi, Hàn Thạc cười lạnh:

- Dám đùa giỡn với ta, xem bộ nữ Hắc Âm tinh linh này quả nhiên chán sống rồi!

- Bồ Lai Ân, có chuyện gì vậy? - Hắc long trưởng Cát Nhĩ Cách Tư đã sớm nhìn ra mách khéo vừa rồi, không kìm được hỏi.

- Trên người Khắc Lạc Di ta có thể cảm nhận được có khí tức của nữ thần nhện nhện La Ti mà Hắc Âm tinh linh thờ phụng. Lần trước ta đã suýt chết vì đòn đánh lên của mụ ta. Xem ra Khắc Lạc Di lại tính toán tập kích ta lần nữa đây. - Hàn Thạc âm trầm giải thích cho Cát Nhĩ Cách Tư.

Cát Nhĩ Cách Tư cực kỳ kinh ngạc với những tao ngộ của Hàn Thạc. Bất quá lão cũng không hỏi gì nhiều vì biết một số việc mà hần không nói thì cũng không nên tò mò.

- Đi thôi! - Hàn Thạc phân phó Cát Nhĩ Bá Đặc rồi tiến về hướng Tử Vong Mộ Địa.

Hàn Thạc đã suy nghĩ kỹ rồi quyết định không đem mấy người còn sót lại trong Hắc Long tộc đến Tử Vong Mộ Địa. Mặc dù hần tin tưởng vị tộc trưởng đang ở trong lồng giam kia sẽ không tiết lộ điều gì nhưng trong tương lai cũng không dám đảm bảo có để lộ ra vị trí của Tử Vong Mộ Địa hay không.

Kết giới bao phủ Tử Vong Mộ Địa đích xác là cường đại. Nếu không có Khô Lâu pháp trượng thì căn bản vô pháp để mở ra, nhưng cũng không có gì là tuyệt đối. Hàn Thạc dĩ nhiên không cho kết giới của Tử Vong Mộ Địa là vô địch, nếu không các Tà Ác pháp sư lúc trước trốn vào trong đó để nghiên cứu Vong Linh ma pháp sẽ không bị tổn thất thảm trọng đến như vậy.

Hàn Thạc không đem mấy người của Hắc Long tộc đến Tử Vong Mộ Địa mà đưa họ vào bộ lạc Sâm Lâm cự ma, còn hần một mình trở lại Tử Vong Mộ Địa.

Những năm gần đây, cuộc sống của Sâm Lâm cự ma vẫn do Cát Nhĩ Bá Đặc an bài. Bọn họ sớm đã xem Hắc long này và Hàn Thạc như là sứ giả của Đạt Đạt Lạp đại thần tại nhân gian.

Nhật Diệu cốc và U Ấm sâm lâm cách nhau không xa. Lúc Đặc Lan Khắc Tư tranh đoạt đại quyền tại đó còn thông qua Cát Nhĩ Bá Đặc sử dụng lực lượng của Sâm Lâm cự ma. Sau đó hai bên đã thiết lập quan hệ hữu hảo, thậm chí một bộ phận Sâm Lâm cự ma còn thiên chuyển chỗ tới xung quanh Nhật Diệu cốc để sinh sống, hợp tác mật thiết với Đặc Lan Khắc Tư.

Sau khi đã nắm được đại quyền tại Nhật Diệu cốc, dong binh đoàn của Đặc Lan Khắc Tư ngày càng hùng mạnh. Có điều kiện báo thù rửa hận, Đặc Lan Khắc Tư dồn tất cả tinh lực phát huy ra ngoài, phía sau rèm có Hàn Thạc ủng hộ, gã đã thiết lập được quan hệ giao dịch thương nghiệp tốt đẹp với các chủng tộc của thế giới trong lòng đất bao gồm Hắc Ám tinh linh, Tích dịch nhân.

Mấy năm nay, thông qua giao dịch với thế giới trong lòng đất mà Đặc Lan Khắc Tư đã thu được lợi nhuận cực lớn. Được Hàn Thạc giới thiệu, gã đã trở thành người bạn tốt thứ hai của Ải nhân. Rồi từ việc cung cấp vật tư cho bọn họ, gã đã trao đổi được một số lượng lớn binh khí sắc bén.

Có Cát Nhĩ Bá Đặc trợ giúp, Nhật Diệu cốc đã có quan hệ mật thiết với Sâm lâm cự ma. Gã cung cấp cho bọn chúng vũ khí áo giáp, lương thực, lợi dụng mạng lưới tình báo cường đại của Nhật Diệu cốc báo tuyến đường đi của các thương đội không khuất phục hoặc có ý đồ khác để cho Sâm Lâm cự ma tiến hành đánh cướp.

Kinh nghiệm trải qua một lần hành hạ tàn khốc sống không bằng chết, Đặc Lan Khắc Tư vốn không phải thiện lương gì lại càng trở nên âm độc quyết đoán. Vài năm nay có thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của Hàn Thạc, lại thêm có Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ trợ giúp, Đặc Lan Khắc Tư đã hoàn toàn khống chế được Nhật Diệu cốc trong tay.

Gã đã dẫn dắt dong binh đoàn Hồn Diệt, Sâm Lâm cự ma, Ải nhân, Tích dịch nhân dưới lòng đất, thậm chí còn có cả đám cường đạo của Trân Nỳ Đặc kết hợp lại. Nhờ đó mà Nhật Diệu cốc ở bên cạnh trung tâm của U Ấm sâm lâm đã trở thành một lực lượng mà không một quốc gia nào dám coi thường!

473. Chương 473:cuộc Chiến Cực Xa

Một ngày sau.

Tại bộ lạc của Sâm Lâm cự ma..

Hàn Thạc dẫn theo Y Lệ Toa Bạch tới đây. Trong cơ thể mục đã bị hấn nhập vào một giọt ma huyết, với với ma công của Hàn Thạc bây giờ chỉ cần Y Lệ Toa Bạch có một hành động phản bội thì hấn có thể lập tức lấy mạng chỉ với một ý niệm. Mặt khác, Y Lệ Toa Bạch bị Quang Minh giáo hội truy đuổi bức cho đến không còn đường chạy, giờ có Hàn Thạc giống như một cây đại thụ có thể ôm, mục nếu có đầu óc một chút là hiểu được ngay phản bội hấn sẽ không có lợi ích gì.

Tới nơi, Hàn Thạc thấy Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn ở bên Băng Ngọc Lung (lồng giam bằng băng ngọc). Cạnh đó là lão mục sư đang chỉ huy một số Sâm Lâm cự ma chiến sĩ chuyển từng tảng thịt muối lớn cho Cát Nhĩ Khắc Tư ở bên trong lồng.

Bị Băng thần Khoa Lí của Băng Tuyết thần điện hành hạ một thời gian dài nên mấy người còn sót lại của Hắc Long tộc đang cắn xé mấy tảng thịt như hùm như gấu, xem ra đã bị bỏ đói khá lâu.

Vừa thấy Hàn Thạc, lão mục sư cầm đầu một đoàn Sâm Lâm cự ma, lập tức khấu bái hấn, trong miệng hô vang tên của Đạt Đạt Lạp đại thần.

Đối với tộc Sâm Lâm cự ma, Hàn Thạc lúc đầu chỉ thuần túy lợi dụng rồi trở nên có vài phần cảm tình. Thiên tính của chủng tộc này là cướp bóc nên cũng coi như hợp với hấn. Mặc kệ bọn họ đối đãi với người khác tàn nhẫn bao nhiêu, nhưng do có quan hệ với Tiểu Khô Lâu nên bọn chúng đối với hấn luôn trung thành.

- Đứng lên đi.

Hàn Thạc phát tay, nhìn lão mục sư và cả bọn đứng thẳng lên rồi mới mỉm cười:

- Từ nay về sau các người tiếp xúc với Đặc Lan Khắc Tư nhiều hơn một chút, gã sẽ đưa cho các người các chỉ dẫn đúng đắn.

- Sứ giả yên tâm, dưới sự chỉ dẫn của Đặc Lan Khắc Tư, mấy năm nay chúng ta đã thu lợi rất lớn. - Gương mặt xấu xí của lão mục sư nở ra một nụ cười.

Hàn Thạc gật đầu, liếc Y Lệ Toa Bạch:

- Người thử xem có thể hấp nạp thần lực của Băng Tuyết nữ thần trong lòng băng không.

- Tuân mệnh, chủ nhân! - Y Lệ Toa Bạch cung kính trả lời, vẻ mặt trông rất phấn khích.

Qua nhiều năm trốn chạy, Y Lệ Toa Bạch đã nhận biết sâu sắc tầm quan trọng của thực lực. Bà ta hiểu rõ nếu muốn bảo toàn mạng sống thì nhất định phải có thực lực cường đại. Mệnh lệnh mà Hàn Thạc phát ra cho bà ta không hề nghi ngờ cũng sẽ đem lại lợi ích cho bản thân. Với thân thể quái dị của mình, bà ta nếu có thể hấp thu thần lực trong lòng băng thì nhất định có thể nâng cao thực lực của mình lên một nấc nữa.

- Cẩn thận một chút. Bên trong đều là tộc nhân của ta. - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không biết rõ thực lực của Y Lệ Toa Bạch nên vừa thấy bà ta vẻ hưng phấn đi tới gần thì vội vàng dằn dò.

Y Lệ Toa Bạch gật đầu, cũng không nói gì thêm. Khi tới gần lòng băng thì đưa tay ra chộp lấy chấn song rồi nhắm mắt bắt đầu dùng thần ân chi thể cảm nhận lực lượng của nó.

Hàn Thạc khẽ nheo mắt, một tia sáng chợt lóe lên từ khe mắt hẹp, găm vào trên người Y Lệ Toa Bạch.

Đột nhiên, hắn thấy Y Lệ Toa Bạch sắc mặt mừng rỡ, từng sợi khói xanh phiêu dật bay ra từ thất khiếu. Chúng như những con giun uốn éo chui từ lỗ mũi, hai mắt, hai tai, miệng trườn lên khuôn mặt của Y Lệ Toa Bạch, làm nét mặt già nua càng thêm dữ tợn.

- Chủ... Chủ nhân, bà ta có làm được không? - Cát Nhĩ Bá Đặc bị nét mặt dữ tợn của Y Lệ Toa Bạch dọa cho nhảy thót lên. Trong lòng băng là gia gia và tộc nhân của gã, nên gã cực kỳ sợ là bà ta sẽ gây thương tổn cho họ.

Hàn Thạc khẽ đưa tay ra dấu bảo Cát Nhĩ Bá Đặc im lặng rồi chậm rãi bước đến gần Y Lệ Toa Bạch. Thần thức vô ảnh vô hình của hắn tỏa ra dò xét động tĩnh của mục và bên trong lòng băng.

Hàn Thạc có thể cảm giác thần ân chi thể đặc thù của Y Lệ Toa Bạch đã làm cho bà ta phát hiện được băng tuyết thần lực trong lòng băng, nguyên nhân hưng phấn của bà ta là thế. Làn khói xanh lượn lờ từ thất khiếu của bà ta làm cho làn da khô vàng của hai bàn tay giống như là bị ngâm nước rồi hong khô, biến thành như hai thanh thiết câu màu xanh.

Hai tay héo quắt giống như tay của cây khô ngàn năm. Những ngón tay đang chạm sát lòng băng mang theo tà quang xanh mờ. Một tia lực lượng mỏng như tơ theo hai tay từ từ chui vào thân thể bà ta. Nhờ vào thần ân chi thể, thần lực đó từ từ được chuyển hóa.

Thần sắc của Y Lệ Toa Bạch vẫn giữ nguyên vẻ dữ tợn, cặp mắt trông đầy hưng phấn và khoan khoái. Thông qua hai tay, từng luồng thần lực chậm rãi lưu chuyển vào thân thể, đem lại cho bà ta một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Hàn Thạc thở dài nhẹ nhõm, thầm nghĩ vậy là giải quyết được vấn đề rồi. Y Lệ Toa Bạch có thể hấp thu thần lực quả thực trợ giúp cho hắn không ít. Cảm giác được từng luồng thần lực lưu chuyển, hắn bắt giác cân nhắc, để xem đợi Y Lệ Toa Bạch hấp thu xong thì có nên tự mình động thủ để hấp thu từ bà ta một ít thần lực sang hay không.

Khí tức lạnh lẽo vẫn lượn lờ bên trong lòng băng, theo từng động tác của Y Lệ Toa Bạch chúng dần dần biến mất. Cát Nhĩ Bá Đặc ở bên cạnh quan sát có thể thấy biến hóa này thì ngạc nhiên vui mừng. Tâm tình gã vui sướng nên nhìn lại nét mặt dữ tợn của Y Lệ Toa Bạch giờ trông cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Đang lúc Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc đều thở dài nhẹ nhõm thì nét mặt của Y Lệ Toa Bạch đột nhiên lộ vẻ hoảng sợ. Thân hình bà ta chợt run rẩy, khí lạnh tràn ngập cơ thể. Đôi tay cố sức rút mạnh ra khỏi lòng băng nhưng dường như có một lực lượng mạnh mẽ đã dính chặt chúng lại không thể thoát ra.

Cùng lúc, từ chân song cửa lồng băng từng luồng khói trắng lạnh lẽo bốc lên ngùn ngụt. Nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh xuống làm cả khu vực đang ấm áp dường như rơi tõm vào một thế giới của băng tuyết.

Không biết từ khi nào, bông tuyết theo gió lạnh đã bay đầy trời, thoát cái đã bao phủ toàn bộ bộ lạc cự ma. Bọn họ lập tức run lập cập, kinh hoàng kêu lớn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hàn Thạc biến sắc. Hắn cảm nhận rõ ràng được lồng băng đột nhiên bị một vài lực lượng thâm hậu chú nhập vào. Chúng lập tức biến khu vực này lạnh lẽo thấu xương, đông cứng cả hai tay của Y Lệ Toa Bạch không cho nhúc nhích.

Mấy tộc nhân của Hắc Long tộc đang ở trong lồng băng bị hành hạ thống khổ vì khí lạnh. Gia gia Cát Nhĩ Cách Tư của Cát Nhĩ Bá Đặc rằng đánh vào nhau lập cập, hơi thở vừa ra khỏi miệng lập tức đông cứng. Nét mặt một vài Hắc long nhỏ tuổi dần dần cứng ngắc, tựa hồ không bao lâu sẽ bị chết cứng.

- Đáng chết! Rốt cuộc ngươi đang làm cái gì vậy? Ta phải giết ngươi! - Cát Nhĩ Bá Đặc phần nộ gào rít, vung tay nhắm vào thiên linh cái của Y Lệ Toa Bạch đánh xuống. Với lực lượng của gã, nếu đòn đánh tới nơi thì Y Lệ Toa Bạch chắc chắn chỉ có chết.

- Dừng tay, mặc kệ bà ta đi! - Hàn Thạc hét lớn một tiếng, đưa tay ngăn Cát Nhĩ Bá Đặc lại.

Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nghe Hàn Thạc hét lớn ngăn cản thì nhìn lại vẻ mặt Y Lệ Toa Bạch đang vừa hoảng sợ vừa thống khổ. Gã lúc này mới có phản ứng. Bất quá những tộc nhân của Hắc Long tộc trong lồng giam dần dần trở nên cứng ngắc làm gã trở nên cau kính lẫn bất an, lo lắng rống lên:

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

- Lập tức đưa tộc nhân đi sơ tán. - Hàn Thạc hét lớn với lão mục sư đang run rẩy rồi gọi Hỏa Giáp thi về hạ một mệnh lệnh. Sau đó, trong nháy mắt hắn đi tới bên cạnh Y Lệ Toa Bạch, hai tay đặt lên vai bà ta.

Cùng thời khắc đó, tại đỉnh của một ngọn núi băng nằm trong vùng băng tuyết ngập trời ở đế quốc Tạp Tây xa xôi.

Trên đỉnh núi băng đó tọa lạc rất nhiều cung điện bằng băng. Trong đó có một cái thần điện ở giữa hình nón chọc thẳng lên trời. Máy cường giả của Băng Tuyết thần điện do Khoa Lí cầm đầu đang ngồi xếp thành hình nửa vòng tròn, thân thể bọn họ đều bị hàn băng ngưng kết như những bức tượng, thoát nhìn không có một chút khí tức sự sống.

Đám người của Băng thần Khoa Lí ngồi chính giữa thần điện, vẻ mặt trang nghiêm đối diện với bức thần tượng tạc từ băng của Băng Tuyết nữ thần. Thân thể bọn họ dù bị đông cứng nhưng vẫn bảo trì tư thế thi triển pháp thuật ở xa, hàn khí dày đặc tràn ngập cả thần điện.

- Hấn nhúng tay vào rồi! - Đột nhiên, Khoa Lí hét lớn.

- Ngưng băng khí, đóng băng thiên địa...

Mấy bức tượng băng còn lại trừ Khoa Lí đồng thời ngâm xuống trầm thấp. Trong đại điện hàn khí bắn tung ra bốn phía, một khí tức trang nghiêm từ từ tỏa ra.

Cách đó rất xa, Hàn Thạc đặt hai tay lên vai Y Lệ Toa Bạch, quán nhập Ma Nguyên lực mệnh môn điên cuồng vào trong người bà ta. Ma Nguyên lực từ hai vai Y Lệ Toa Bạch đi xuống hai tay rồi hòa nhập một chỗ với khí lạnh dày đặc.

Hỏa Giáp Thi được Hàn Thạc gọi về, lúc này đóa Hỏa Liên hoa trong tay nó bắn ra tầng tầng hỏa diễm tỏa ra bốn phương tám hướng. Trong cảnh băng giá mờ mịt chung quanh thì bốc lên lửa mắt. Nguyên do là khói mù hình thành từ nhiệt độ cao trộn lẫn với khí lạnh lẽo thấu xương.

Hỏa diễm vừa phát ra rốt cuộc đã tạm thời làm nhiệt độ đang đông cứng bộ lạc Sâm Lâm cự ma hạ xuống. Cả bọn đang khó khăn chạy trốn giờ tốc độ mới tăng lên một chút.

Lồng giam băng băng vừa mới đông kết thân thể mấy tộc nhân của Hắc Long tộc nhờ sự trợ giúp của Hỏa Liên hoa đã tan ra rất nhanh thành nước. Đã có thể nghe tiếng hàm răng va vào nhau lập cập của Cát Nhĩ Cách Tư.

Hàn Thạc toàn lực dùng Huyền Băng ma viêm quyết thúc đẩy Ma Nguyên lực lưu chuyển từ hai vai ra tay của Y Lệ Toa Bạch, giúp bà ta thành lập một hàng rào chống đỡ hàn khí xâm nhập.

Thông qua hàn khí đang bộc phát tới lòng bàn tay của Y Lệ Toa Bạch, Hàn Thạc bỗng nhiên giật mình. Hắn có thể cảm nhận được đang đối diện với thần lực mà mấy hôm trước Băng thần Khoa Lí đã phát ra. Từ đó có thể khẳng định dị biến hiện tại của lòng giam băng bằng lúc này nhất định có quan hệ với y.

Hàn Thạc chợt hiểu, xem ra lòng giam này được Băng Tuyết nữ thần chúc phúc nên nhất định có tác dụng kỳ diệu để cho bọn người Băng thần Khoa Lí liên lạc được. Nên lần trước bọn hắn nhanh chóng rời khỏi hẻm núi chỗ tộc Hắc Long mà không quan tâm tới lòng giam đã bị biến mất, e là sớm đã tính đến chuyện hiện giờ rồi.

Thần mắng to nguyên rửa sự âm độc của Băng thần Khoa Lí, Ma Nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc cuộn thông qua Huyền Băng ma viêm quyết chuyển hóa thành lửa đỏ cực nóng, ra sức trợ giúp Y Lệ Toa Bạch ngăn cản hàn khí từ lòng giam xâm nhập.

Cũng không phải nói là Hàn Thạc quan tâm tới sinh tử của Y Lệ Toa Bạch, mà chỉ là nếu mục chết đi thì hàn khí trong lòng băng cũng sẽ không biến mất. Nên ngăn cản hàn khí thông qua thân thể kỳ lạ của Y Lệ Toa Bạch dầu sao cũng an toàn hơn là dùng chính thân thể hắn.

- Lạnh, lạnh quá! - Y Lệ Toa Bạch sau khi được Hàn Thạc quán chú Ma Nguyên lực vào thì đã có thể lấp bấp mấy tiếng.

- Cố gắng trụ vững đi! - Hàn Thạc hừ lạnh, vứt bỏ hết tạp niệm, ngưng thần nhíu mày khổ sở chống đỡ.

Do nhiệt độ hạ xuống quá nhanh, một số trẻ nhỏ và cụ già Sâm Lâm cự ma không đợi được đến khi hỏa diễm của Hỏa Giáp thi sưởi ấm đã chết cứng. Nỗi sợ hãi bao trùm cả bộ tộc. Dưới tiếng gào thét của lão mục sư, tất cả Sâm Lâm cự ma tuổi còn trẻ đều chạy nháo nhào ra ngoài bất kể đường lối.

Hỏa Giáp thi cầm Hỏa Liên hoa vẫn không ngừng phát ra hỏa diễm cùng với Hàn Thạc khổ sở kiên trì chống đỡ. Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không nhàn rồi, trong lòng kinh sợ đứng bên cạnh Hỏa Giáp thi, mặc dù lạnh run nhưng cũng cố thể trụ được.

Nhìn bộ dạng thảm hại của tộc nhân trong lòng băng, Cát Nhĩ Bá Đặc hiểu được một khi Hỏa Giáp thi và Hàn Thạc không trụ được nữa thì mấy tộc nhân này sẽ chết cứng ngay lập tức. Điều này làm gã ruột gan như có lửa đốt, đáng tiếc lại không thể nhúng tay vào được. Chỉ biết đứng bên cạnh lòng băng nhìn đến rách cả khoeo mắt, trong lòng hận Băng Tuyết thần điện đến xương tủy.

- Phụ thân, chúng ta cứ như vậy thì e là không ổn! - Đột nhiên, Hỏa Giáp thi truyền tin cho Hàn Thạc.

Hàn khí trong lòng băng càng lúc càng thịnh, Hàn Thạc cũng dần có cảm giác kiệt sức, hiểu rõ Hỏa Giáp thi nói vậy không sai. Đang lúc bối rối thì nghe nó nói tiếp:

- Phụ thân, chúng ta chuyển nơi chiến đấu sang chỗ con sinh ra đi, con sẽ có biện pháp!

“Hỏa tuyệt chi địa!”

Vừa nghe Hỏa Giáp thi nói vậy, Hàn Thạc lập tức sáng bừng mắt.

474. Chương 474:lựa Chọn Tàn Khốc

Cùng nằm trong U Âm sâm lâm, khoảng cách từ bộ lạc sâm lâm Cự Ma đến Hỏa tuyệt chi địa cũng không quá xa, Hỏa Giáp thi vừa đưa ra đề nghị, Hàn Thạc lập tức bắt đầu hành động.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, hóa thành bản thể! - Hàn Thạc lòng nóng như lửa đốt hét lớn với Hắc long.

Không một chút chần chừ, Cát Nhĩ Bá Đặc ngửa mặt lên trời gầm vang, chợt bay lên không, từ hình thái loài người trong chớp mắt đã biến thành bản thể một con Hắc cự long cực mịch dài ba mươi thước.

Hai tay Y Lệ Toa Bạch dán chặt với Băng Ngọc lung, Hàn Thạc tóm lấy hai vai mục phóng lên cao, ngay cả cái lòng giam cũng bay lên theo. Cát Nhĩ Bá Đặc uốn lượn lắc sống lưng rồi hạ xuống vừa vặn đón Hàn Thạc trụ vững trên lưng.

- Hừ... Lạnh, lạnh thật! - Hàn Thạc mang theo Y Lệ Toa Bạch cùng Băng Ngọc lung đáp xuống lưng Cát Nhĩ Bá Đặc, lực lượng băng giá cứ thế nhieu vào thân thể gã làm thân rồng tức thì rét cóng run rẩy.

Hàn Thạc nhướn mày, sau đó hai tay sử lực, trực tiếp nâng Y Lệ Toa Bạch dính theo cả lồng giam lên trên không, vì vậy mà hắn đã hao phí Ma Nguyên lực nhiều hơn một chút, nhưng lại bảo đảm thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ không cùng tiếp xúc trực tiếp với Băng Ngọc lung.

- Bay thấp xuống dưới đón Hỏa Giáp thi, sau đó lập tức tiến thẳng đến khu vực lần trước đã gặp Hỏa Diễm linh chủ. - Hàn Thạc vừa nâng Y Lệ Toa Bạch và Băng Ngọc lung lên vừa trầm giọng dặn Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Dạ rồi! - Hắc long ở trên không lượn vòng vòng, thân hình đột nhiên rơi xuống, dẫn theo gió rét lạnh thấu xương, làm cho mặt đất bao trùm cả một tầng bông tuyết thổi mù mịt lên như những hạt bụi.

Hỏa Giáp thi sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, sau khi lao tới đích thì vọt bắn lên cao, vũng vàng hạ xuống lưng Hắc Long, không ngừng phóng ra ngọn lửa truyền vào giữa Băng Ngọc lung. Thân thể Tộc nhân Hắc Long đang đóng băng lại bắt đầu được sưởi ấm.

An bài xong hết thấy, Cát Nhĩ Bá Đặc xác định rõ phương hướng, đẩy tốc độ phi hành lên mức nhanh nhất hướng về phía Hỏa tuyết chi địa.

Ở trên người Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc cúi đầu liếc xuống, phát hiện giá rét ác liệt đã bao trùm lên bộ tộc sâm lâm Cự Ma ở phía dưới. Vài nguồn nước trong các ao nhỏ đã đóng thành băng cứng, tất cả sâm lâm Cự Ma sắc mặt đều hiện vẻ sợ hãi, run rẩy muốn chạy bạt mạng thoát khỏi nơi băng tuyết ngập trời này.

Rất nhiều chiến sĩ sâm lâm Cự Ma trong tay vẫn còn ôm những đứa trẻ đã lạnh cóng, phát ra từng tiếng rít thê lương thảm thiết, một số cụ già cao tuổi thân thể gầy yếu giống như từng cây trụ băng, không còn một chút sinh khí. Họ không đợi được Hỏa Giáp thi phía sau đến cứu, đã đi trước một bước vĩnh viễn rời khỏi thế gian.

Nhìn trăm người đã chết, trong lòng Hàn Thạc tràn ngập hối hận, hắn biết tai nạn lần này của sâm lâm Cự Ma là do một tay hắn tạo thành. Bộ lạc này vì hắn mà trung thành tận tâm phục vụ nhiều năm, mà lúc này phần lớn người già và trẻ em yếu ớt đều bị giá rét đoạt đi tính mạng.

- Băng Tuyết thần điện, thù này không đội trời chung!

Hàn Thạc giận dữ ngửa mặt lên trời gào, Ma Nguyên lực trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng đổ sang cánh tay Y Lệ Toa Bạch, chuyển hóa thành nhiệt lượng để chống đỡ băng hàn xâm nhập.

Khoảng cách từ bộ lạc sâm lâm Cự Ma đến Hỏa tuyết chi địa cũng không xa lắm, nhưng chỉ có từng này lại làm cho Hàn Thạc và Hỏa Giáp thi đều cảm thấy dài đằng đẵng. Ma Nguyên lực của hắn vô cùng khổng lồ, còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng Hỏa Giáp thi đã xuất hiện tình trạng mệt mỏi, từ ánh đỏ nhấp nháy của Hỏa liên hoa, Hàn Thạc có thể nhìn ra được.

Hỏa liên hoa là chí bảo mà Hỏa tuyết chi địa thai nghén, bên trong nó ẩn chứa lực lượng vô cùng khổng lồ. Chỉ cần Hỏa Giáp thi có thể duy trì được thể lực, về mặt lý thuyết thì vẫn có thể mượn lực lượng bên trong của Hỏa liên hoa. Chỉ có điều, thời gian xuất sinh của Hỏa Giáp thi cũng không lâu lắm. Nó có thể duy trì thực lực đến bây giờ cũng không phải dễ dàng gì rồi.

Quang trọng nhất chính là — lúc này thứ mà Hỏa Giáp thi chống lại chính là lực lượng hàn băng lạnh lẽo vô cùng! Tục ngữ nói “băng hỏa bất tương dung”, trong khi Hỏa Giáp thi chống lại lực lượng hàn băng thì càng phải hao phí nhiều lực lượng hơn, hơn nữa bên trong Băng Ngọc lung còn có hàn khí xâm nhập do mấy vị cường giả của Băng Tuyết thần điện liên thủ, vì vậy nó mới bị kiệt sức nhanh như vậy.

Ở nơi rất xa, bên trong Băng Tuyết thần điện.

Phe cường giả Băng Tuyết thần điện do Băng thần Khoa Lí cầm đầu, lại trông có vẻ thông dong nhân nhâ, nhất là Khoa Lí trên mặt thậm chí còn lộ ra nét cười lạnh giá nắm chắc thắng lợi. Xem ra y rất hài lòng với hành động của mình lần này.

- Hừ, chỉ bằng vào một thành chủ nho nhỏ cũng dám đối địch với Băng Tuyết thần điện chúng ta!

Khoa Lí đang ở giữa băng cứng đã sớm rõ thân phận Hàn Thạc, trong lòng y thầm cười lạnh, cực kỳ tự tin trầm giọng nói:

- Chỉ trong chốc lát nữa, chúng ta có thể đóng băng chết hết bọn chúng, mọi người hãy kiên trì trụ vững!
- Yên tâm đi Khoa Lí đại nhân, chúng ta cùng nhau hợp lực, bọn chúng chỉ có con đường chết! Khoa Lí đại nhân tính toán thật chuẩn xác, lần này Bồ Lai Ân kia nhất định khó thoát khỏi tai kiếp, đến lúc hắn đông thành tượng băng mà chết, Quang Minh giáo hội nhất định sẽ vô cùng cảm kích sự trợ giúp của chúng ta! - Một gã Thánh ma đạo sư khác cũng nhân cơ hội xu nịnh Khoa Lí.
- Chúng ta không cần sự cảm kích của Quang Minh giáo hội, hừ, Băng Tuyết thần điện chúng ta mới chính là đệ nhất tông giáo trên đại lục! Bọn chúng đã vô kế khả thi giết tên Bồ Lai Ân này, vừa khéo chúng ta chứng minh cho bọn chúng xem! - Khoa Lí hừ lạnh.
- Khoa Lí đại nhân nói rất đúng, Băng Tuyết thần điện chúng ta là Thần sứ của Băng tuyết nữ thần tại đại lục Kỳ Áo, không thể bị Quang Minh giáo hội chèn ép vĩnh viễn thế được! - Người nọ vội vàng sửa lời.
- Tốt lắm, tăng sức mạnh lên, giọng tiếng trống cho tinh thần thêm hăng hái đông chết bọn chúng! - Khoa Lí không nói nhảm nữa, lúc này quát nhẹ.

Sau đó, không ai nói một lời đồng thời phối hợp, hàn khí chợt mù mịt quanh thân, từng luồng băng hàn thấu xương huyền diệu thông qua ma pháp trận truyền đến nơi U Âm sâm lâm cực xa.

- Cha, con, con không duy trì được nữa rồi! - Hỏa Giáp thi đang không ngừng phát động ngọn lửa bên trong Hỏa liên hoa, đột nhiên truyền tin cho Hàn Thạc.

Hàn khí bên trong Băng Ngọc lung đột nhiên tăng mạnh, Hàn Thạc ngay lập tức cảm nhận được liền không ngừng quán nhập Ma Nguyên Lực vào hai tay Y Lệ Toa Bạch, cũng vì thế mà chống đỡ càng thêm cực nhọc.

Vào lúc này, ánh lửa bên trong Hỏa liên hoa đã không còn sáng ngời nữa, Hỏa chi nguyên lực trong thân thể Hỏa Giáp thi dần dần cạn đi, từ từ biến mất. Hai tay Y Lệ Toa Bạch đông cứng thành màu tím bầm, Thần ân chi thể của mục căn bản không thể duy trì trước lực lượng giá lạnh tập kích khổng lồ, mấy vùng khí xoáy trong cơ thể cũng dần ngừng việc chuyển hóa lực lượng.

Mà bây giờ lộ trình mới được một nửa, với tốc độ của Cát Nhĩ Bá Đặc, phải mười mấy phút nữa mới có thể tới được Hỏa tuyết chi địa. Nếu cứ theo tình trạng này, phỏng chừng còn chưa tới nơi, Hỏa Giáp thi cũng đã trọng thương không thể chống đỡ được nữa, Y Lệ Toa Bạch cùng toàn bộ Hắc Long trong lồng giam cũng chết vì lạnh.

Ngay lúc này, Hàn Thạc trong lòng vạn phần lo lắng, đáng tiếc chính hắn cũng chống đỡ vô cùng gian nan, căn bản không rảnh tay trợ giúp bất kỳ một phương nào. Hàn Thạc nếu toàn lực thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật thì tốc độ thật ra có thể nhanh hơn nhiều so với Hắc long, đáng tiếc bây giờ hắn lại phải nâng Băng Ngọc lung lên, lại không ngừng lấy Ma Nguyên lực chống đỡ hàn khí xâm nhập, rốt cuộc cũng không ra tay được.

Nội tâm bị tâm tình ủ rũ nhồi vào, đầu óc Hàn Thạc cấp tốc suy nghĩ nhưng làm sao cũng không tìm được biện pháp khác.

- Cát Nhĩ Bá Đặc. Nhanh hơn một chút! Trong vòng năm phút nữa nếu ngươi không thể chạy tới Hỏa tuyết chi địa thì ông nội và tộc nhân của ngươi toàn bộ sẽ xong hết! - Hàn Thạc không thể làm gì khác, chỉ có thể nói chi tiết tình trạng cho Hắc long.

Hàn Thạc đã ngẫm hạ quyết tâm, thật sự không đợi được nữa, chỉ có thể chặt đứt hai tay Y Lệ Toa Bạch, buông bỏ Hắc Long tộc, mặc dù trong lòng không muốn từ bỏ, nhưng thực sự không thể tìm được một biện pháp nào khác.

Vừa nghe chủ nhân mình nói mấy lời thế, Cát Nhĩ Bá Đặc gào lên một tiếng thê lương, theo tiếng gào ấy mà mạch máu trên thân rồng gã đột nhiên vỡ tung, máu tươi từ trên người Hắc long trào ra như mưa.

Đồng thời, tốc độ của gã vốn đã nhanh như tia chớp, giờ đột nhiên tăng gấp đôi, giống như tia chớp đen rạch ngang bầu trời nhắm thẳng hướng Hỏa tuyết chi địa bay vụt tới.

- Không!

Hắc long tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư bên trong lồng giam đang rét run chột hô to, thân thể lão run cầm cập giấy dụa. Hai tay nắm lấy chấn song lạnh thấu xương, tuyệt vọng kêu:

- Tiểu hồn dẫn, dừng lại cho ta, dừng lại! Không cần cứu chúng ta, người chính là hy vọng duy nhất của tộc Hắc Long, người không thể chết được!

Là chủ nhân của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc có thể cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh lực của gã đang dần mất đi, tai nghe thấy Cát Nhĩ Cách Tư đang khàn cả giọng rống to. Hàn Thạc biết Cát Nhĩ Bá Đặc đang cố dồn chút lực lượng sinh mệnh bộc phát tất cả tiềm năng để cứu tộc Hắc long!

- Cát Nhĩ Bá Đặc, dừng lại cho ta! - Hàn Thạc đột nhiên hét lớn.

Y Lệ Toa Bạch và tộc Hắc long còn rất xa mới so được tình cảm thâm thiết của Hàn Thạc và Cát Nhĩ Bá Đặc. Hắn có thể nhìn tộc Hắc long mười mấy người chết còng, có thể không chút do dự chặt đứt đôi tay Y Lệ Toa Bạch, nhưng lại không thể nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc tiêu hao hết sinh mệnh lực mà chết!

Nhưng mặc kệ Cát Nhĩ Cách Tư gào khàn cả giọng, còn cả Hàn Thạc hét lớn, Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn làm như không nghe thấy, chỉ toàn lực lao tới Hỏa tuyết chi địa, trong mắt gã chỉ còn một vẻ kiên định “thấy chết cũng không sờn”.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, người nếu không dừng lại, ta lập tức buông tay mặc kệ! - Hàn Thạc có thể rõ ràng cảm nhận được tính mạng của Hắc long dần mất đi, hắn giận dữ dậm mạnh chân trên lưng Cát Nhĩ Bá Đặc bị thương quá lớn.

- Chủ nhân, ta xin người thành toàn cho ta! - Thân rồng khổng lồ của Cát Nhĩ Bá Đặc run lên, cảm nhận được sự tức giận của Hàn Thạc, cuối cùng cũng mở miệng nói, giọng gã mồm mạp không còn vẻ ba lẳng nhăng nữa, chỉ có nặng trĩu cùng kiên định.

Hơi dừng một chút, hắn trầm giọng tiếp:

- Chủ nhân, có thể được đi theo người là vinh hạnh của Cát Nhĩ Bá Đặc này, những ngày được sống chung với người bao năm qua, ta đã vô cùng mãn nguyện! Tạm biệt chủ nhân, Cát Nhĩ Bá Đặc dù chết cũng không quên những ngày tháng thú vị và vui vẻ với người.

Trên đường bay với tốc độ nhanh, theo giọng nói trầm thấp của Cát Nhĩ Bá Đặc, sinh mệnh lực của gã cũng rất nhanh chóng mất đi.

Hàn Thạc biết rằng, Cát Nhĩ Bá Đặc đã trả giá bằng sinh mệnh của mình để có thể cứu lấy tộc Hắc Long.

Lời khẩn cầu này của gã vô cùng kiên quyết, không để cho Hàn Thạc cự tuyệt, mặc dù Hàn Thạc cảm nhận được sinh mệnh lực của Cát Nhĩ Bá Đặc đang dần mất đi, trong lòng vô cùng bi thương, hận không thể ngay lập tức chặt đứt hai tay Y Lệ Toa Bạch, mặc kệ tính mạng của tộc Hắc Long.

Nhưng hắn lại biết không thể cự tuyệt tâm nguyện này của Cát Nhĩ Bá Đặc, bởi vậy, Hàn Thạc không ngăn cản gã lại

Lắng tai nghe âm thanh vĩnh biệt của Cát Nhĩ Bá Đặc, từng hình ảnh trong trí nhớ Hàn Thạc lần lượt xuất hiện.

”Đừng có do dự, hãy nghĩ xem nếu ta làm người hầu của người, ta có thể giúp người giết người phóng hỏa, chở người bay lượn đối phó với người khác. Làm chủ nhân của ta, người chỉ cần ban cho ta châu báu và mỹ nữ để ta hưởng dụng là được, món sinh ý này có lời thế còn gì.

“Nếu người không có tiền bạc châu báu, ta cũng có thể chấp nhận nhưng mà phải có mỹ nữ bồi tiếp ta, nếu không ta không làm.”

Dù mới gặp lần đầu nhưng trước khi Cát Nhĩ Bá Đặc trở thành ma sủng của Hàn Thạc, gã đưa ra lời đề nghị rất buồn cười.

“Ách... chủ nhân vĩ đại, anh dũng, thần kỳ, cao quý của ta, người..... Người muốn làm gì thế? Không phải người định xuống tay với người hầu đáng yêu nhất, trung thành nhất, trung thực nhất, khiêm tốn nhất là Cát Nhĩ Bá Đặc này chứ? Đờng...”

“Không, tuyệt đối không! Ta không thể cùng các người đối phó với chủ nhân của ta, cho dù ta chết cũng không!”

Tại cấm kỵ chi địa, đối mặt với tình trạng nhập ma của Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc ngây ngốc đứng đó trơ mắt nhìn kiếm quang cả trăm thước của chủ nhân ập xuống...

Một loạt hình ảnh lặp đi lặp lại trong đầu Hàn Thạc, từng việc linh tinh khi sống cùng với Hắc long, giờ phút này hần lần lượt nhớ lại, không biết từ khi nào bên trong hốc mắt Hàn Thạc đã ăng ặc những giọt lệ.

- Không! - Tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư rống lên một tiếng tuyệt vọng bi thương rồi té xỉu luôn.

Tộc nhân còn lại của tộc Hắc Long bên cạnh Cát Nhĩ Cách Tư ngây ngốc nhìn xuống thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc, liên tưởng lại trước đây chính con rồng nhỏ hư đồn này luôn luôn gây rối, phá hư sự yên bình bên trong sơn cốc, rồi nằng nặc đòi rời khỏi nhà, bây giờ nhìn lại gã vì dòng tộc mà hi sinh chính bản thân mình, tựa hồ làm sao cũng không thể tin được đó lại cùng là một người.

Rốt cục, tốc độ phi hành dùng sinh mệnh lực của Cát Nhĩ Bá Đặc đã giảm, Hỏa Giáp thi vẫn chưa tiêu hao hết lực lượng, thân hình khổng lồ của Hắc long đầm đìa máu tươi, đã hạ xuống sơn cốc chỗ Hỏa tuyệt chi địa.

Cũng tại lúc này, Hàn Thạc biết rằng Cát Nhĩ Bá Đặc đã chính thức vô lực xoay chuyển trời đất nữa rồi, toàn bộ sinh mệnh của gã trong quá trình vừa rồi đã biến mất.

- Gia gia, hãy sống thật tốt! Chủ nhân, đa tạ người, ta sẽ vĩnh viễn nhớ người! - Cát Nhĩ Bá Đặc ngã xuống trong sơn cốc, thốt lên một câu cuối cùng, đầu rồng cực lớn rốt cuộc cũng không ngược lên được nữa, thân thể cũng không còn cảm giác được một chút sinh khí nào.

Hốc mắt Hàn Thạc tràn đầy lệ nóng, hần đứng ở bên cạnh thi thể Hắc long, trong tai còn văng vẳng thanh âm cuối cùng của Cát Nhĩ Bá Đặc, trong đầu toàn là những việc vặt lúc sống chung với gã.

- Cha, hãy giữ linh hồn gã lại! - Ngay lúc này từ Vong Linh giới xa xôi đột nhiên Tiểu Khô Lâu truyền đến tin tức lo lắng.

475. Chương 475:phản Kích

Nghe được lời nhắc nhở của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc lập tức phản ứng, nhanh chóng ổn định lại tâm cảnh, thần thức tập trung tinh lực để cảm ngộ. Trong nháy mắt, hần đã cảm ứng được linh hồn còn chưa tan mất của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Từ bên trong cơ thể của Hàn Thạc, Lục Ma Phong bỗng nhiên bay ra ngoài đồng thời phát ra một luồng hấp lực mạnh mẽ. Linh hồn của Cát Nhĩ Bá Đặc dưới sự dẫn dắt của Lục Ma Phong trong chớp lát đã biến mất, dung nhập hoàn toàn vào bên trong thanh hung khí này.

Lục Ma Phong mặc dù tạm thời không thể trợ giúp Hàn Thạc chiến đấu, nhưng thu nạp một linh hồn cũng không phải là một việc khó khăn gì. Là chủ nhân của nó, hần thậm chí còn có thể sáng tạo ra một khu vực riêng biệt nằm bên trong Lục Ma Phong, để cho linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc có chỗ ẩn thân và sử dụng.

Thông qua lời nhắc nhở của Tiểu Khô Lâu, nỗi bi thương trong lòng của Hàn Thạc đã lập tức được đuổi đi. Hần đột nhiên nhớ tới mình chính là tu tập ma công cùng với Vong Linh ma pháp. Cả hai công pháp này đều được coi là loại tà ác mà các nhân sĩ chính nghĩa khinh miệt. Nhưng vô luận là ma công hay là Vong Linh ma pháp, hiểu biết đối với linh hồn đều vô cùng tinh thông.

Trong đầu Hàn Thạc chỉ cần suy nghĩ một chút, liền phát hiện ra vô luận là ma công hay Vong Linh ma pháp, đều có thể lợi dụng linh hồn cường đại của Cát Nhĩ Bá Đặc ban cho hần một thân thể để làm cho hần sống lại một lần nữa. Chỉ cần linh hồn còn tồn tại, Hắc long sẽ không hoàn toàn biến mất.

Bởi vậy, sự bi thương của Hàn Thạc do cái chết của Cát Nhĩ Bá Đặc mang đến tự nhiên phai nhạt đi rất nhiều. Triệu tập Lục Ma Phong quay trở về trong cơ thể mình, hắn liếc nhìn Hỏa Giáp thi, phát hiện nó đã đến tình trạng khó có thể chịu đựng tiếp được, lập tức nhận ra không thể chờ thêm một chút nào nữa.

Hàn khí bên trong Băng Ngọc Lung vẫn mãnh liệt như trước. Cho tới bây giờ, Ma Nguyên lực mệnh mỏng trong cơ thể của Hàn Thạc đã tiêu thất mất hai phần ba, nhưng lực lượng truyền đến từ bên trong Băng Ngọc Lung vẫn đang đổ ra cuộn cuộn không ngừng nghỉ. Điều này làm cho hắn hiểu được về phương diện này đối phương đích xác đã thắng hắn một bậc.

- Đi! - Hàn Thạc hét lớn, rồi lập tức hướng về vết nứt nham thạch nóng rực bên trong sơn cốc, cực nhanh bay xuống.

Còn chưa chờ Hàn Thạc tới gần cái khe nham thạch nóng chảy đó, mặt đất bên trong sơn cốc đột nhiên rung động mãnh liệt. Nhiệt độ cực nóng không ngừng tăng cao, những cột nham tương dày đặc thi nhau bắn đến.

Tâm tình nhớ nhung, đột nhiên tràn ngập cả sơn cốc. Giống như là cảm tình của một người mẹ đã nhiều năm phải khổ sở chờ đợi đứa con, bỗng nhiên lại phát hiện con mình đang đứng trước cửa nhà.

- Hắn, hắn biết con đã trở lại! - Hỏa Giáp thi lúc này ngạc nhiên ngạc nhiên mừng rỡ đưa tin cho Hàn Thạc, xem chừng cũng rất vui mừng.

Rất cực cũng đã tới được khe nham thạch, hộ thân cương trảo của Hàn Thạc lập tức hiện ra bao phủ Y Lệ Toa Bạch vào bên trong rồi bay thẳng xuống phía dưới.

Trong quá trình bay xuống, là người sáng tạo ra Hỏa Giáp thi, Hàn Thạc có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng trao đổi của nó với Hỏa Diễm linh chủ ở phía dưới. Vừa xuống tới nơi, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng mạnh, lực lượng mong manh còn lại của Hỏa Giáp Thi nhanh chóng bắt đầu khôi phục lại từng chút một.

Hàng loạt ngọn lửa cuộn trào mãnh liệt bắn ra chung quanh, tại nơi trung tâm của Hỏa tuyệt chi địa này nhiệt độ cao đến đáng sợ đang tràn ngập khắp bốn phương tám hướng.

Đột nhiên, một tiếng rít gào từ Hỏa tuyệt chi địa vọng lại. Hàn Thạc cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện ra thân hình khổng lồ của Hỏa Diễm linh chủ đang chậm rãi nhô lên. Trên các vách đá xung quanh Hỏa tuyệt chi địa, không biết khi nào đã xuất hiện rất nhiều Viêm ma chiến sĩ, tất cả đều chăm chú nhìn theo đám người Hàn Thạc đang chậm rãi đáp xuống.

- Cha, người không cần lo lắng. Nó muốn giúp chúng ta đấy! - Hỏa Giáp thi cảm giác được sự cảnh giác của Hàn Thạc, vội vàng đưa tin giải thích.

- Được, ta để cho người xử lý! - Hàn Thạc đối với Hỏa Giáp thi tự nhiên vạn phần tín nhiệm, vừa nghe nó cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề gì nên lập tức yên lòng.

Được Hàn Thạc cho phép, chỉ thấy Hỏa Giáp thi tay cầm Hỏa Liên Hoa nhanh chóng đáp xuống trên người của Hỏa Diễm linh chủ. Nó ngồi ngay ngắn trên bờ vai rộng lớn của Hỏa Diễm linh chủ, lực lượng cuộn cuộn không ngừng đột nhiên từ trên người Hỏa Diễm linh chủ phóng thích đến. Hơn mười luồng nham tương màu đỏ rực như sợi tơ tằm trực tiếp từ trong miệng y phun ra, toàn bộ phủ hết lên Băng Ngọc Lung.

Cùng lúc đó, Hỏa tuyệt chi địa tồn tại không biết đã bao nhiêu năm tháng, nơi đã nuôi dưỡng ra Hỏa hệ chí bảo Hỏa Liên Hoa bỗng nhiên như sống lại vậy. Hỏa chi nguyên lực như có ngàn vạn tia lửa lướt chui vào bên trong cơ thể Hỏa Giáp thi, lực lượng đã mất đi lúc trước Hỏa Giáp thi trong khoảnh khắc đã được hồi phục như cũ.

Hỏa Liên Hoa đột nhiên quang mang đại thịnh, dưới sự điều động của Hỏa Giáp thi, lực lượng khổng lồ của Hỏa chi nguyên lực trong Hỏa tuyệt chi địa hình thành từng ngọn lửa to bằng miệng bát, ào ào bay tới phủ lên Băng Ngọc Lung.

Hàn Thạc đột nhiên thấy áp lực giảm đi rất nhiều. Băng Ngọc Lung với cái giá rét thấu xương bị Hỏa Giáp thi cùng Hỏa Diễm linh chủ tấn công, lập tức phải triệt để dùng toàn bộ lực lượng tập trung lại để chống đỡ áp lực từ ngọn lửa. Hắn cũng không còn phải tiếp tục hao tổn quá nhiều ma công để chống đỡ nữa. Ngay

cả Y Lệ Toa Bạch và những Hắc long bên trong lúc trước tưởng như đã bị đông cứng giờ nhờ nhiệt độ cao trong Hỏa tuyết chi địa khôi phục lại bình thường.

Trong khi đó ở Băng Tuyết thần điện ngoài vạn dặm.

- Không xong, lại có một luồng lực lượng hỏa diễm rất mạnh xâm nhập, tại sao lại thế này? - Thánh ma đạo sư dưới trướng Băng thần Khoa Lí đột nhiên sắc mặt đại biến hoảng sợ kêu lên.

Bên trong Băng Tuyết thần điện, vẻ mặt của toàn bộ cường giả đều trở nên nghiêm trọng, sự thông dong lúc trước đã biến mất tăm mất tích. Không ai bảo ai, tất cả mọi người đều nhìn về phía người lãnh đạo mình, Băng thần Khoa Lí.

Băng thần Khoa Lí cũng lấy làm kinh hãi, y hiển nhiên cũng thông qua một phương cách liên lạc huyền diệu nào đó cảm ứng được biến hóa của Băng Ngọc Lung bên trong U ám sâm lâm. Lực lượng khổng lồ đột nhiên xâm nhập này chính là ngọn lửa nóng cháy cực kỳ mãnh liệt. Đối với Băng Tuyết thần điện mà nói loại lực lượng này chính là loại lực lượng mà bọn chúng căm ghét nhất và cũng chính là lực lượng mà bọn chúng khó giải quyết nhất.

Sự xuất hiện đột nhiên của luồng lực lượng vô cùng cường đại này đã hoàn toàn làm rối loạn về ung dung tự tại của Băng thần Khoa Lí. Dưới cái nhìn mong đợi của thuộc hạ, Khoa Lí vội vã tập trung suy nghĩ nhằm tìm ra đối sách và cố gắng phán đoán ra nơi phát xuất của lực lượng khổng lồ kia.

Suy nghĩ một lúc lâu Khoa Lí mới mở miệng nói:

- Đây nhất định là phản ứng của bọn chúng trước khi chết thôi, chỉ cần chúng ta toàn lực trụ vững trước đợt công kích này. Bọn chúng rốt cuộc sẽ không còn có bất kì năng lực phản kháng nào nữa!

- Khoa Lí đại nhân, nếu như đây không phải là lực lượng trước khi chết của bọn chúng mà chúng ta sử dụng toàn lực để chống lại đợt công kích này. Vạn nhất, ta nói vạn nhất, lực lượng của bọn chúng vượt qua hợp lực của mấy người chúng ta, đến lúc đó chúng ta cũng rất khó có thể thoát trở lại. - Một gã Thánh ma đạo sư trong Băng Tuyết thần điện đột nhiên nhắc nhở.

Hừ lạnh một tiếng, Băng thần Khoa Lí nói:

- Phán đoán của ta sẽ không sai lầm, mặc dù xuất hiện luồng lực lượng bất thường này nhưng với sự hợp lực của nhiều cao thủ như vậy trong Băng Tuyết thần điện, tại đại lục Kỳ Áo này liệu có thể có mấy người chống lại được chứ? Yên tâm đi, lần này ta sẽ toàn lực ra tay, nhất quyết phải một lần giết chết toàn bộ bọn chúng!

Vừa thấy Băng thần Khoa Lí có phần không vừa lòng, mấy người còn lại rốt cuộc không dám nói thêm điều gì. Tại Băng Tuyết thần điện, Khoa Lí cũng là một kẻ tự phụ có tiếng, y cũng không cần phải nghe ý kiến ai để làm việc. Một khi y đã hạ quyết định, người khác tất nhiên là phải làm theo y, không được chất vấn, nghi ngờ bất kể quyết định của y có chính xác hay không.

Dưới mệnh lệnh của Khoa Lí, các cao thủ mạnh nhất của Băng Tuyết thần điện liền dựa theo tác dụng huyền diệu của ma pháp trận lợi dụng lực lượng được Băng Tuyết nữ thần chúc phúc trong Băng Ngọc Lung, bắt đầu toàn lực phóng thích thần lực trên người chính mình, định một lần tấn công tiêu diệt đoàn người của Hàn Thạc đang ở trong Hỏa tuyết chi địa.

U Ám sâm lâm, Hỏa tuyết chi địa.

- Chủ nhân, làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ? - Rốt cục cuối cùng cũng có thể mở miệng nói Y Lệ Toa Bạch hoảng loạn hét lên.

- Bảo trì trạng thái. Đừng có nói lời thừa. Lần này kẻ đầu đầu đã không còn là chúng ta nữa rồi! - Hàn Thạc quát nhẹ, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của Y Lệ Toa Bạch.

Hỏa chi nguyên lực cuộn cuộn không dứt tại Hỏa tuyết chi địa thông qua Hỏa Giáp thi và Hỏa Diễm linh chủ, tập trung dồn đến Băng Ngọc Lung, nhiệt độ nóng hừng hực tràn ngập tất cả mọi nơi. Tộc trưởng Hắc long tộc Cát Nhĩ Cách Tư dưới tác dụng nhiệt độ cao như nướng lúc này cũng đã từ từ tỉnh dậy.

- Tiểu tử ngốc, Cát Nhĩ Bá Đặc, tiểu tử ngốc mi ở đâu rồi? Cháu nội ta ở đâu rồi? - Cát Nhĩ Cách Tư vừa tỉnh lại lập tức hướng ánh mắt chờ mong tìm kiếm sự hiện diện của Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Tộc trưởng, Cát Nhĩ Bá Đặc hấn, hấn đã chết rồi! - Một gã Hắc long nước mắt rưng rưng, thở dài thống khổ nói.

“Gào...”

Cát Nhĩ Cách Tư đau đớn tới cùng, bật kêu lên một tiếng thảm thiết.

Trong lúc này, ở Băng Tuyết thần điện xa xôi, toàn bộ nhân thủ đang phát ra phản kích mãnh liệt. Hàn khí lạnh lẽo được gia tăng đến gấp ba lần. Hàn khí bên trong chấn song của Băng Ngọc Lung tỏa ra tứ phía tiếp xúc với nhiệt độ cao trong Hỏa tuyết chi địa, trong nháy mắt sinh ra một màn sương dày đặc che phủ toàn bộ lên mấy người Cát Nhĩ Cách Tư.

Luồng khí cực lạnh mạnh mẽ như nước sông vỡ đê, thông qua hai tay của Y Lệ Toa Bạch vọt vào thân thể của mục. Hàn Thạc chợt cả kinh, thầm nói một tiếng “đến đây”, rồi vội vàng tập trung toàn bộ sức lực đưa lượng Ma Nguyên lực còn lại điên cuồng, nhập vào hai tay của Y Lệ Toa Bạch.

- A... Đau chết ta rồi!

Y Lệ Toa Bạch thảm thiết kêu lên. Trên hai tay của mục ba loại ánh sáng đỏ, trắng, xanh bắn ra bốn phía. Lúc thì rét căm căp, lúc thì nóng hằm hập, hai cỗ lực lượng trong phút chốc lao vào nhau, tấn công quyết liệt, gây cho Y Lệ Toa Bạch nỗi thống khổ mà mục chưa từng trải nghiệm.

Lúc trước Y Lệ Toa Bạch bị hàn khí dày đặc làm đông cứng thân thể, thần ân chi thể của mục cũng bị đông cứng đến nỗi bị tê liệt, nỗi thống khổ ngược lại cũng không đến mức như vậy. Nhưng bây giờ thân thể lại có thể cử động và cảm nhận, sự thống khổ lại càng thêm rõ ràng, đáng sợ hơn.

Ở phía sau, Hàn Thạc căn bản cũng không hơn gì so với Y Lệ Toa Bạch, không ngừng phóng xuất Ma Nguyên lực nhằm ngưng kết thành hỏa viêm tại hai tay Y Lệ Toa Bạch. Bổng thần thức của hắn đột nhiên thông qua Băng Ngọc Lung mơ hồ cảm nhận được cái gì đó. Từ nó, sau khi tập trung thần thức Hàn Thạc dường như có thể cảm nhận được vài cỗ khí tức ở nơi xa. Như là một loại liên lạc kỳ diệu, đem Băng Ngọc Lung cùng với lực lượng xa xôi nào đó đồng thời kết nối lại với nhau.

Hàn Thạc đột nhiên hiểu được, khí tức trên Băng Ngọc Lung mà thần thức của hắn có thể cảm nhận được hẳn là dấu tích linh hồn của đám người Băng thần Khoa Lí. Lực lượng của bọn chúng nếu muốn thông qua phương pháp thần bí này để chuyển đến Băng Ngọc Lung, tinh thần lực nhất định phải tập trung cao độ. Như vậy đây là lần đầu tiên, thần thức cường đại của Hàn Thạc thông qua loại liên lạc huyền diệu này, cũng có thể miễn cưỡng cảm thụ được một chút.

Trong khi Hàn Thạc đang dụng tâm để cảm ngộ điều này, Băng Ngọc Lung lại một lần nữa nổ phát ra lạnh giá dày đặc gấp mười lần bao phủ hết cả bầu trời của Hỏa tuyết chi địa. Ngay cả những tia lửa giống như những sợi tơ do Hỏa Diễm linh chủ nhả ra cũng đều rất nhanh bị đông cứng lại.

Hỏa Diễm linh chủ xem chừng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gặp phải một tình huống khó giải quyết như vậy. Y chợt cúi đầu ngẩng đầu lên rít gào lớn. Toàn bộ sơn cốc bao gồm cả Hỏa tuyết chi địa như bị rung lên theo tiếng gào đó.

Đột nhiên, từng bọt lửa trong nham tương Hỏa tuyết chi địa cuộn cuộn nổi lên rồi vỡ tan ra, như là hòa cùng với đợt phản kích phản nộ của lãnh chúa. Hỏa chi nguyên lực đã tích tụ vạn năm tại Hỏa tuyết chi địa trùng trùng tụ tập lại, theo vô vàn luồng hỏa tuyến từ trong mồm của Hỏa Diễm linh chủ bay đến phía Băng Ngọc Lung.

Hỏa Giáp thi dứt khoát nhảy luôn vào giữa Hỏa tuyết chi địa, Hỏa Liên Hoa trong tay trong nháy mắt hấp thu hết lực lượng đáng sợ của Hỏa tuyết chi địa. Không hề phóng xuất ra một ngọn lửa nào mà lần này, Hỏa Giáp thi đích thân ném mạnh Hỏa Liên Hoa mang theo lực lượng vô cùng vô tận oanh kích lên Băng Ngọc Lung.

- Cha, cẩn thận! - Hỏa Giáp thi truyền tin cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiểu được, cuộc chiến đã đến hồi mấu chốt, hấn lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý theo diễn biến trước mặt. Mặc dù vẫn cố gắng che dấu, tránh né thần thức cường đại của Tộc vương Hồn tộc sáu sừng, nhưng rốt cuộc hấn cũng không có bất cứ bản khoả nào, toàn bộ triển khai theo dõi cổ linh hồn bám trên bề mặt Băng Ngọc Lung.

- Đứng vững, bọn chúng toàn bộ sắp xong đời rồi! - Bên trong Băng Tuyết thần điện xa xôi, Băng thần Khoa Lí hô lên.

Mọi người đều sử ra toàn lực, thần lực tích tụ được từ nhiều năm thờ phụng Băng Tuyết nữ thần giống như ngựa hoang thoát cương cùng mạnh mẽ hướng Băng Ngọc Lung truyền đến.

“Ầm...”

Hỏa Liên Hoa oanh kích lên trên Băng Ngọc Lung, tạo thành một tiếng nổ đáng sợ. Từng đóa hỏa viêm chợt từ Hỏa Liên Hoa toát ra, bám lên từng đoạn chấn song.

Tộc nhân Hắc long bên trong Băng Ngọc Lung nhiều người thân thể lập tức rung mạnh, cô gái trẻ tuổi kia không chịu được phun ra một bùm máu tươi lớn, hấn nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Hỏa Diễm linh chủ toàn lực nối tiếp theo sau Hỏa Giáp thi, các luồng hỏa tuyến hùng dũng liên miên bất tuyệt nhằm vào Băng Ngọc Lung phía xa bay đến mang theo lực lượng như vô tận. Nhìn lại Băng Ngọc Lung chỉ thấy một màn sương mù màu trắng ngày càng thêm đậm đặc, bắt đầu lan tràn ra chung quanh.

- Mạnh quá, Khoa Lí đại nhân, chúng ta không trụ nổi rồi! - Tên Thánh ma đạo sư vẫn hay nịnh bợ Khoa Lí, đột nhiên hoảng sợ hết lớn.

Dưới hợp lực giáp công của Hỏa Giáp thi cùng Hỏa Diễm linh chủ, lực lượng Hỏa tuyệt chi địa vận dụng ngàn vạn năm, khiến cho phòng tuyến của chúng nhân bên phía Băng Tuyết thần điện hoàn toàn tan vỡ. Băng Ngọc Lung dưới công kích và nhiệt độ vô cùng nóng cuối cùng bắt đầu có nhiều điểm bị hòa tan ra.

Từ trên hai tay của Y Lệ Toa Bạch, Hàn Thạc hiểu được đoàn người của Băng thần Khoa Lí đã không thể chống cự được tiếp nữa. Ngay cả những cổ khí tức vẫn thủy chung bao phủ bên trên Băng Ngọc Lung, thần thức của hấn cũng có thể cảm giác được chúng đang dần dần suy yếu và rời đi từng chút một.

Nhưng chính là vào lúc này, Hàn Thạc nãy giờ vẫn nằm yên chờ đợi đột ngột ra tay. Trong khi bọn chúng đều hoảng loạn chống đỡ ngọn lửa tập kích lại thì toàn bộ tinh thần lực và thần thức của Hàn Thạc giống như thanh lợi kiếm trực tiếp đánh một kích vào những linh hồn nọ.

“Phụt...”

Không chỉ Băng thần Khoa Lí mà toàn bộ cao thủ có mặt tại Băng Tuyết thần điện đều phun mạnh ra một búng máu lớn. Linh hồn giống như bị ngàn đao đâm chém cảm giác cực kỳ khó chịu, đều bị thương nặng.

Dưới tình huống như vậy, bọn chúng không thể nào tiếp tục cung cấp lực lượng cho Băng Ngọc Lung. Chỉ nghe “ầm ầm”, Băng Ngọc Lung đã bị nghiền nát, vỡ tan tành. Bên trong Hỏa tuyệt chi địa rốt cuộc cũng không còn cảm giác được một chút hàn lực nữa.

Hai tay của Y Lệ Toa Bạch được giải thoát, Hàn Thạc tiện tay đỡ lấy mụ. Người của tộc Hắc long mặc dù vẫn chưa hoàn toàn khôi phục được lực lượng, cũng đều có thể miễn cưỡng đứng trên không trung, nhất thời cũng không bị rơi vào Hỏa tuyệt chi địa phía bên dưới.

Cách đó ngàn dặm, trong Băng Tuyết thần điện.

Đám Khoa Lí tình trạng đều giống nhau, băng cứng trên người sôi sục nổ bắn ra xa, ngay cả thân thể của Băng thần Khoa Lí cũng bị hất tung lên, máu tươi bắn ra đầy đất.

Băng Tuyết thần điện quanh năm bao phủ trong hàn băng, đột nhiên một luồng sóng nhiệt khủng khiếp vọt tới, khiến cho tòa thần điện to lớn hùng vĩ xây nên từ hàn băng này, vậy mà cũng từ từ bị hòa tan ra.

Các giáo đồ đang ở bên trong Băng Tuyết thần điện tu tập vũ kỹ Thủy hệ ma pháp đột nhiên cảm giác được nhiệt độ cao mà bản năng của bọn chúng chán ghét và sợ hãi đang lan tới. Cả đám nhú mày hoảng sợ quay đi tìm kiếm nơi phát ra nhiệt độ cao, liền bàng hoàng phát hiện thấy thần tượng to lớn của Băng Tuyết nữ thần vậy mà cũng đang từ từ bị hòa tan.

Đây là chuyện mà ngàn năm qua cho tới bây giờ chưa từng xảy ra. Hiện tượng này đối với Băng Tuyết thần điện mà nói chừng như so với ác ma giáng xuống còn đáng sợ hơn. Tất cả đều cảm thấy khủng hoảng, kinh hoàng, không rõ đã xảy ra sự tình gì.

Chẳng lẽ nói, Băng Tuyết nữ thần đã từ bỏ bọn họ?

Trong lúc Băng Tuyết thần điện lâm vào khủng hoảng chưa từng có trong ngàn năm qua thì Hàn Thạc đột nhiên thở phào, rồi đưa ánh mắt kinh hãi không thể tin nổi nhìn xuống Hỏa Diễm linh chủ của Hỏa tuyết chi địa ở bên dưới.

Chỉ thấy thân thể vô cùng khổng lồ do nham tương cùng với sắt đá chú tạo thành của Hỏa Diễm linh chủ đang ở phát sinh ra những thay đổi kinh người. Những khối đá đỏ rực trông giống như bàn là trong tiếng thét của Hỏa Diễm linh chủ chấn động rớt xuống. Một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ bắt đầu bộc phát ra từ người của Hỏa Diễm linh chủ.

Dần dần, thân thể vô cùng cao lớn của Hỏa Diễm linh chủ đột nhiên lay động, đột nhiên càng trở nên khổng lồ. Toàn bộ nham tương của Hỏa tuyết chi địa như là suối phun dội lên người y, tựa hồ như đang cung cấp năng lượng khổng lồ ngàn vạn năm của Hỏa tuyết chi địa cho y.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Hỏa Diễm linh chủ đầu tiên là không ngừng to lớn thêm lên. Thân thể cao lớn cơ hồ làm chật kín cả khu vực của Hỏa tuyết chi địa. Một lát sau, những tảng đá trên thân hình của y nhanh chóng rơi xuống. Dưới nham tương dội lên, thân hình Hỏa Diễm linh chủ lại bắt đầu từng thu nhỏ lại từng chút một.

Hàn Thạc nhìn không chớp mắt vào Hỏa Diễm linh chủ, hẳn cảm thụ được lực lượng thuận theo sự thu nhỏ về thân thể của Hỏa Diễm linh chủ ngược lại càng lúc càng mạnh mẽ lên. Từng đạo hỏa quang từ bên trong thân thể y nổ bắn ra, Hỏa Diễm linh chủ lúc này tựa như một mặt trời nhỏ, chói sáng khiến cho mọi người không mở mắt ra được.

- Ô ha ha, ta rốt cục tiến hóa rồi, rốt cục tiến hóa rồi! - Hỏa Diễm linh chủ chợt cười to điên cuồng. Thân thể phát ra hồng quang lóa mắt dần dần mới mất đi, lộ ra một phụ nữ trung niên với làn da đỏ bừng đang đứng hiên ngang trước mặt Hàn Thạc.

476. Chương 476: không Phải Ta Và Người Sinh Ra!

Nhìn nữ nhân đậm người khoa chân múa tay thể hiện sự hưng phấn của mình, Hàn Thạc nhất thời sửng sốt.

Trong mắt hắn, thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi giữa người đàn bà trung tuổi đậm người có tướng mạo bình thường và làn da đỏ bừng này với Hỏa Diễm linh chủ có thể hình vô cùng khổng lồ kia có liên quan gì với nhau, nhưng tất cả những biến hóa vừa lọt vào mắt Hàn Thạc cho hắn biết nữ nhân này chính là Hỏa Diễm linh chủ.

Siêu cấp ma thú thông thường đều có năng lực biến hóa nhân hình. Loại siêu cấp ma thú giống như Long tộc về cơ bản là trên cấp một đã có thể nắm được năng lực biến hóa hình, nhưng cũng có một số siêu cấp ma thú chịu một số hạn chế, bọn chúng bởi vì có cấu tạo cơ thể tương đối kỳ lạ, muốn có năng lực biến hình thì thông thường phải có cấp độ cực cao.

Hỏa Diễm linh chủ chính là ma thú loại này, thân thể bà ta chủ yếu là do nham tương cùng hồng nham tạo nên, so với thân thể của siêu cấp ma thú thông thường không quá giống nhau.

Từ lúc Hỏa Diễm linh chủ bắt đầu hóa thành nữ nhân đậm người, Hàn Thạc biết bà ta đã đột phá khỏi những công cùm, tiến hóa thành Hỏa Diễm đế vương cấp năm, những tồn tại như Hỏa Diễm đế vương và Bán thần của nhân loại tại đại lục Kỳ Áo tuyệt đối là siêu cường khiến cho người ta nghe tiếng đã sợ mất mật.

Hỏa Diễm đế vương sau khi hóa thành hình người tựa hồ đối với năng lực biến hình của mình vô cùng hứng thú, lúc thì vỗ vỗ ngực, lúc lại vãn vãn bả vai mình, miệng cười ha ha rất vui sướng.

- Xú tiểu tử, tất cả là nhờ con. - Hỏa Diễm đế vương hớn hở chỉ Hỏa Giáp thi đang ở trong Hỏa tuyệt chi địa, dòng nham thạch nóng chảy cuộn cuộn đưa Hỏa Giáp thi đến trước mặt, bà ta cười to chộp lấy Hỏa Giáp thi, hết sức phấn khởi lắc nó như đang chơi đùa vậy.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, trơ mắt đứng nhìn Hỏa Diễm đế vương giày vò Hỏa Giáp thi, cũng không biết phải làm sao.

Hồi lâu, nữ nhân đậm người dường như đã chơi đủ, lúc này mới thả Hỏa Giáp thi xuống, cười ha hả nói:

- Mang phiên toái tới cho ta, nhưng may mà nhờ thể ta mới có đột phá thoát khỏi xiềng xích ngàn năm, đạt tới cảnh giới cấp năm.

Không bị Hỏa Diễm đế vương giày vò nữa, Hỏa Giáp thi đứng trong nham tương nơi Hỏa tuyệt chi địa, hai tay ra hiệu dùng sức mạnh của linh hồn liên lạc với bà ta:

- Mẫu thân, thật tốt quá, người trở thành xinh đẹp giống con rồi!

“Mẫu thân?”

Hàn Thạc trợn mắt há hốc mồm, choáng váng nhìn Hỏa Giáp thi cùng nữ nhân đậm người kia trao đổi, nhất thời cảm thấy ấm ức vô cùng.

Từ lúc đưa Hỏa Giáp thi vào trong Hỏa tuyệt chi địa, Hàn Thạc hiểu được Hỏa Diễm đế vương đối xử với Hỏa Giáp thi như với con của mình, bởi vì sự tồn tại của hỏa chi nguyên lực, Hỏa Giáp thi hiển nhiên cũng nhận Hỏa Diễm đế vương làm mẹ mình, đối xử với bà ta như một người mẹ.

Chỉ là lúc trước Hàn Thạc vẫn không coi Hỏa Giáp thi là đứa con của mình. Sau đó Hỏa Giáp thi cũng chưa bao giờ gọi hắn là cha. Tới bây giờ, Hàn Thạc vô tình đã xem nó như con mình, đối với tiếng gọi “Cha” của Hỏa Giáp thi cũng đã quen.

Nhưng lúc này Hỏa Giáp thi lại gọi Hỏa Diễm đế vương là mẹ, gọi Hàn Thạc là cha, hắn nhìn nữ nhân trung niên đầy đà trước mặt này mà đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo sởn gai ốc.

Hàn Thạc sờn tóc gáy, chớp mắt nhìn Hỏa Giáp thi cùng Hỏa Diễm đế vương trao đổi với nhau, nghe nó xưng hô với bà mẹ kia, nhìn nữ nhân Hỏa Diễm đế vương đầy đà kia, lại nghe nghe Hỏa Giáp thi gọi cha và mẹ, trong đầu hắn không tự chủ liên tưởng đến những hình ảnh kinh hoàng.

Thật... Thật đáng sợ! Hàn Thạc nghĩ tới đó, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Này, tiểu tử kia. Người có phải là cha của con ta không? - Trong khi Hàn Thạc miên man suy nghĩ, người đàn bà kia đột nhiên kêu to với hắn.

Câu “Người có phải là cha của con ta không?” vừa được nữ nhân đậm người nói ra. Hàn Thạc giật nảy người, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Không phải, không phải là ta và người sinh ra!

Hàn Thạc vừa nói ra khỏi mồm, thật muốn tát bég cho mình một cái, trong lòng càng bối rối vì câu nói tùy tiện của mình, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nhiều năm rồi chưa từng ngượng ngùng như vậy.

- Nói nhảm, ta đương nhiên biết nó không phải do ta và người sinh ra!

Hỏa Diễm đế vương tức giận mắng Hàn Thạc một câu, thoát nhìn bà ta rất giống một nữ nhân đánh đá, căn bản không biết thẹn thùng là gì, sau đó lại bổ sung một câu:

- Hơn nữa, ta cũng không sinh được! Hừ, người lại càng không!

- Cha, mẹ con bây giờ đã có thể hóa nhân hình, bà ấy muốn rời khỏi đây đi mở mang kiến thức thế giới bên ngoài!

Hỏa Giáp thi nói với Hàn Thạc, sau đó lại cảm nhận được sự hỗn loạn trong lòng hắn, lại quan tâm hỏi:

- Cha, sao người lại bối rối như vậy?

- Không, không có gì! - Hàn Thạc vội vã trả lời.

- Ủ, từ khi ta biết nơi này, vẫn ở lại nơi này tích góp lực lượng tiến hóa, cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi. Bây giờ rốt cuộc cũng có thể biến thành hình người, vừa lúc định đi quan sát thế giới bên ngoài. - Hỏa Diễm đế vương nhìn Hàn Thạc nói.

-Ồ... tốt lắm, thế giới loài người vô cùng thú vị, hình dáng của người bây giờ người bình thường sẽ không coi người là ngoại tộc, với thực lực cường hãn của người, bất kì nơi nào của đại lục Kỳ Áo cũng có thể tới. - Hàn Thạc đáp lại câu nói của Hỏa Diễm đế vương.

Đột nhiên, Hàn Thạc chợt cả kinh, lúc này mới nhớ tới thực lực đáng sợ của Bán thần Hỏa Diễm đế vương, liền quảng ngay đi cái lạnh gai người mà Hỏa Giáp thi gọi cha-mẹ. Với thực lực Bán thần, bởi vì sự tồn tại của Hỏa Giáp thi nên bà ta sẽ không trở thành địch nhân của hắn, nếu có thể lợi dụng được sức mạnh của Hỏa Diễm đế vương trợ giúp mình, không nghi ngờ đó chính là một trợ lực vô cùng cường đại.

Bởi vậy, vừa nghe xong, không đợi Hỏa Diễm đế vương mở miệng, hắn vội vàng nói:

- Thế giới loài người ta hiểu rất rõ, người dù sao cũng không có mục tiêu, chỉ bằng đến đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta đi, xem thế giới loài người và thế giới của ma thú có gì khác nhau.

- Được, dù sao ta cũng không biết đi đâu, đến nơi nào cũng được.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, nữ nhân đậm người rất sẵn khoái đáp ứng đề nghị của hắn, sau khi suy nghĩ một chút, bà ta ôm lấy Hỏa Giáp thi, nói với Hàn Thạc:

- Đi thôi. Lên trên trước đã.

- Được, đi thôi!

Hàn Thạc đáp lời, nhìn thoáng qua người tộc Hắc long đang sừng sờ ở phía dưới, nói:

- Đi thôi, lên sơn cốc trước rồi nói tiếp.

- Bố Lai Ân, tiểu tử Cát Nhĩ Bá Đặc hồ đồ có phải là đã chết rồi không? - Hắc long tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư sau khi thoát khỏi lực lượng trói buộc trên người đã khôi phục lại được một chút. Với đẳng cấp cấp bốn của lão thì hoàn toàn có thể thích ứng với nhiệt độ cao ở nơi này, không có điểm nào là không thích nghi được. Chỉ có điều trên mặt vẫn hiện vẻ đau đớn vĩnh viễn không xóa được.

Vừa nghe lão nhắc tới Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc trong lòng không tránh khỏi bị thương, nhưng so với cảm giác trước đó, đã tìm được phương pháp ứng phó nên hắn cũng không quá bị thương, miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười, nói lời an ủi với tộc trưởng Hắc long:

- Yên tâm đi, Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù đã chết, nhưng linh hồn của gã đã được ta thu lại, cho ta một ít thời gian, ta sẽ làm cho gã sống lại trước mặt ông.

Dừng lại một chút, ánh mắt hắn rực lên những tia lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Mặt khác, Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ không hy sinh vô ích đâu, ta sẽ khiến Băng Tuyết thần điện trả giá gấp mười, gấp trăm lần.

- Thật... Thật không? Ngài có thể làm Cát Nhĩ Bá Đặc sống lại? - Giọng nói của tộc trưởng Hắc long run rẩy, nhìn Hàn Thạc không tin hỏi lại.

Gật đầu, Hàn Thạc hoàn toàn cam đoan, nghĩ lại vô luận là ma công hay Vong Linh ma pháp, làm Cát Nhĩ Bá Đặc sống lại sẽ không như vốn có. Nghĩ như vậy trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng, thở dài nói:

- Ta có thể cam đoan Cát Nhĩ Bá Đặc có thể sống lại, chỉ là, cơ thể mới của gã sẽ có chút biến hóa.

Cát Nhĩ Cách Tư tự nhiên không phải người thường, lão hiển nhiên hiểu ý ngầm diễn đạt trong câu nói của Hàn Thạc, không khỏi lùi ngời thở dài:

- Chỉ cần nó có thể sống lại, cái khác không quan trọng.

- Đi nhanh đi, đã sống mấy ngàn tuổi rồi mà còn lẩm nhẩm như đàn bà thế. - Trong khi Hàn Thạc và Cát Nhĩ Cách Tư đang cảm khái sục sịt, Hỏa Diễm đế vương đẩy đà không nhìn được đành thúc giục. Bà ta từ

trước tới nay chưa bao giờ đi du lịch đại lục với thân phận của loài người, lúc này thật vất vả lắm mới tiến hóa lên cấp năm đế vương, sớm đã không chờ đợi được nữa.

Không nói thêm câu nào, Hàn Thạc gật đầu với Cát Nhĩ Cách Tư, bắt đầu từ khe nứt nham thạch nóng chảy phía dưới, tất cả cùng bay ra ngoài.

Tới sơn cốc Hỏa tuyết chi địa, Hàn Thạc nhìn đám sinh vật không phải người, nhất thời không biết an bài thế nào.

- Chúng ta sẽ báo thù cho Cát Nhĩ Bá Đặc báo thù, từ hôm nay trở đi, Băng Tuyết thần điện cùng tộc Hắc long chúng ta sẽ là cừu nhân không đội trời chung! - Một Hắc long với bộ dáng già trắng hán thô lỗ, vừa mới tới sơn cốc này, nhìn thấy thi thể Cát Nhĩ Bá Đặc ngã trong vũng máu, lập tức bị phần rống to.

Trong sơn cốc vừa mới có một phen đại chiến nguy hiểm, nham tương trong Hỏa tuyết chi địa bắn ra xung quanh, tạo thành một ngọn núi lửa nhỏ bộc phát. Trong đó ẩn chứa Hỏa chi nguyên lực của Hỏa tuyết chi địa, bao phủ lấy Cát Nhĩ Bá Đặc, thi thể của Hắc long không còn chút sinh khí trong nham tương bị đốt cháy, da thịt hoàn toàn bị nham tương hóa thành tro, chỉ còn lại một bộ xương khổng lồ với một viên tinh hạch ma thú cùng hai tròng mắt.

Nhìn thi thể của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc mặc dù có biện pháp cứu vãn, nhưng sợ phần nộ vẫn không thể áp chế được, lúc này ngựa mặt lên trời rống to:

- Không sai, chúng ta nhất định phải trả thù!

Tộc trưởng Hắc Long Cát Nhĩ Cách Tư từ phía sau bay đến chỗ thi thể của Cát Nhĩ Bá Đặc, thu hồi lại viên tinh hạch ma thú và hai con mắt một cách cẩn thận.

Hàn Thạc sau khi hét lớn, triệu hoán Thổ Giáp thi, hạ lệnh cho nó chôn bộ xương khổng lồ của Cát Nhĩ Bá Đặc vào sâu trong lòng đất, chuẩn bị sau này sử dụng để phục chế thân thể cho Hắc long.

- Ta muốn tới xã hội loài người! - Hỏa Diễm đế vương nhìn Hàn Thạc, nói như chém đinh chặt sắt.

Hàn Thạc đang chuẩn bị đáp ứng thì trong thần thức chợt cảm nhận được hận ý vô cùng vô tận từ hẻm núi Tháp Lạp Gia, trong lòng cả kinh, hắn biết ngay rằng Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc trong lúc hắn toàn lực đối phó với Băng Tuyết thần điện đã phát hiện ra hành tung của hắn.

Hàn Thạc chấn kinh, lập tức thu liễm thần thức lại.

Đột nhiên, một số ý niệm nảy lên trong lòng hắn, mắt hắn chớp lóe, rồi hồi lâu khóe miệng Hàn Thạc nhếch lên một nụ cười độc ác, hắn đã có biện pháp đối phó với Băng Tuyết thần điện.

- Này này, tiểu tử, không phải ngươi đã nói sẽ dẫn ta đi thăm quan thế giới loài người mà? - Nữ nhân đậm người không kiêng nể tiếp tục thúc giục hắn.

- Y Lệ Toa Bạch! - Hàn Thạc hô nhẹ.

- Chủ nhân, ngài có gì phân phó? - Thân thể Y Lệ Toa Bạch giờ đã khôi phục lại hoàn toàn, sau khi trải qua một hồi thống khổ khắc cốt ghi tâm, trong cơ thể mũn tràn đầy thần lực trên người bọn người Băng thần Khoa Lí. Thần lực mất đi của bọn chúng đã bị thần ân chi thể của Y Lệ Toa Bạch từ từ hấp thu.

Tục ngữ nói “gặp đại nạn không chết ắt được hậu phúc”, lúc này chẳng những nữ nhân đầy đà từ bậc Hỏa Diễm linh chủ tiến hóa thành Hỏa Diễm đế vương, ngay cả Y Lệ Toa Bạch cũng có nhiều chỗ tốt, một khi thần lực trong cơ thể mũn có thể hoàn toàn được hấp thụ, Y Lệ Toa Bạch có thể tiến thêm một bước.

- Ngươi mang theo bà ta đến tham quan đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, à, chơi chán rồi thì đưa đến thành Bô Lô Đặc Nhĩ, hiểu không? - Hàn Thạc hí mắt nói với Y Lệ Toa Bạch.

Y Lệ Toa Bạch hiển nhiên có thể hiểu được những gì hắn nói, cung kính cúi đầu đáp ứng:

- Chủ nhân cứ yên tâm, ta sẽ làm cho vị này được thỏa thuê.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi. - Nữ nhân đậm người không nhịn được nói, kéo Hỏa Giáp thi muốn rời đi.

- Chờ một chút!

Hàn Thạc thấy Hỏa Diễm đế vương cứ ôm Hỏa Giáp thì không buông tay, vội kêu lên:

- Nó không thể đi cùng người?

- Tại sao, nó là con ta, sao lại không thể đi cùng ta? - Nữ nhân hờn dỗi, trừng mắt nói với Hàn Thạc.

- Nó cũng là con ta! - Hàn Thạc quýnh lên lỗ miệng.

Tộc nhân tộc Hắc long bao gồm Cát Nhĩ Cách Tư, còn có Y Lệ Toa Bạch, vừa nghe Hàn Thạc nói vậy, thần sắc đều trở nên cổ quái.

Hàn Thạc cảm thấy lạnh sống lưng, sau đó cười khổ nói:

- Nó theo ta thì tốt hơn. - Nghe khẩu khí của hắn cứ như là đôi vợ chồng li hôn đang giành quyền nuôi con.

Hỏa Diễm đế vương tức giận, đang chuẩn bị nói gì thì Hỏa Giáp thì đột nhiên kéo chéo áo rồi dùng ý niệm giao tiếp với bà ta.

Sắc mặt Hỏa Diễm đế vương tối sầm lại do dự không quyết, một lúc sau mới thoải mái, trừng mắt nói với Hàn Thạc:

- Thay ta chiếu cố con chúng ta! - rồi tóm lấy Y Lệ Toa Bạch phi lên, bay hướng ra phía ngoài U Âm sâm lâm.

Hàn Thạc:

- ...

477. Chương 477:sự Dị Thường Của Tộc Vương Sáu Sừng

Hỏa Diễm đế vương nói xong liền bỏ đi. Hàn Thạc lẳng lặng đứng yên nhìn Hỏa Giáp thì, trong lòng vẫn còn kinh ngạc về câu chuyện giữa “hai mẹ con này”, liền truyền tin hỏi:

- Người và bà ta vừa nói những chuyện gì vậy?

- Không có gì cả. Con chỉ nói Vong Linh giới mới là quê hương của con, ở đó con còn có rất nhiều chuyện phải làm! - Hỏa Giáp thì thần nhiên trả lời. Cho tới giờ hắn chưa từng giấu giếm Hàn Thạc điều gì.

Hàn Thạc hiểu rằng có lẽ Hỏa Diễm đế vương đã biết lai lịch của Hỏa Giáp thì từ lâu rồi, bởi vì hai người cùng hấp thu Hỏa chi nguyên lực khổng lồ tại Hỏa tuyệt chi địa cho nên khí tức trên người bọn họ đều giống nhau đến kinh người, vì vậy bà ta mới xem Hỏa Giáp thì như một đứa con nhỏ của mình.

Cũng chỉ liên hệ được với Hỏa Giáp thì thì mới có thể khiến cho Hỏa Diễm đế vương yên lòng, không bị quá kích động đến mức không kiềm chế được bản thân.

- Được rồi, ta đưa người trở về! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, thấy tạm thời cũng không còn chuyện gì cần đến Hỏa Giáp thì nữa, lại nghĩ ở Vong Linh giới thì chắc nó sẽ tiến bộ nhanh hơn, vì vậy liền ngầm xuống chú ngữ đưa Hỏa Giáp thì trở về.

Vừa ngầm xuống xong chú ngữ tạo nên mối liên hệ tạm thời với Vong Linh giới, tại địa phương Hỏa Giáp thì đáp xuống Hàn Thạc cũng cảm ứng được một thông tin do Tiểu Khô Lâu truyền đến.

Từ thông tin của nó, Hàn Thạc biết rằng trước mắt Tiểu Khô Lâu còn đang dung hợp tinh thể bản nguyên Tử vong. Quá trình này dường như còn phải tiếp tục trong một khoảng thời gian khá dài nữa. Sở dĩ lúc trước Tiểu Khô Lâu phải đột nhiên lên tiếng cảnh báo hắn là vì nó cảm ứng được sự bi thương vô cùng vô tận của Hàn Thạc nên mới bớt thời gian nhắc nhở hắn một chút.

Hàn Thạc truyền tin cho Tiểu Khô Lâu bảo nó an tâm dung hợp lực lượng, sau đó hít sâu một hơi, nhìn mọi người của Hắc Long tộc, trầm giọng hỏi:

- Các người định làm gì tiếp theo?

- Đợi đến lúc khôi phục được lực lượng, Hắc Long tộc chúng ta sẽ báo thù rửa hận cho các tộc nhân của mình! - Cát Nhĩ Cách Tư nói giọng kiên định, xem ra đã hạ quyết tâm phải trút mối cừu hận của Cát Nhĩ Bá Đặc lên đầu Băng Tuyết thần điện.

Chỉ có điều là mặc dù nhóm người Băng thần Khoa Lí của Băng Tuyết thần điện đã bị thương nặng, nhưng băng vào Hắc Long tộc bây giờ mà muốn chống lại Băng Tuyết thần điện thì dường như vẫn có chút không biết tự lượng sức mình. Hàn Thạc vốn định khuyên bảo mấy câu, nhưng lại nghĩ như vậy dường như sẽ là đả kích đối với bọn họ nên hắn cứ ngập ngừng mất một lúc rồi cuối cùng cũng không lên tiếng nói gì cả.

Tuy nhiên, Cát Nhĩ Cách Tư sống lâu đã thành tinh, từ biểu tình muốn nói lại thôi của Hàn Thạc thì đã hiểu được ý tứ của hắn, trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ không sao đâu. Mặt khác, cũng bởi vì lần này chúng ta không chuẩn bị thỏa đáng nên mới có thể bất ngờ bị bắt. Hắc Long tộc chúng ta sống nhiều năm như vậy, tuyệt không phải dễ dàng bị người khinh khi như vậy.

Hàn Thạc nhìn Cát Nhĩ Cách Tư, hiểu rằng lão chắc phải có chỗ dựa nào đó. Tên Hắc Long này đã sống già đời như vậy, đương nhiên phải có hiểu biết sâu xa hơn nhiều so với hắn, vì vậy Hàn Thạc gật đầu, nhắc:

- Vậy các người hãy cẩn thận một chút!

- Ta hy vọng sẽ có thể gặp lại Cát Nhĩ Bá Đặc! - Cát Nhĩ Cách Tư chăm chú nhìn Hàn Thạc, giọng nói có phần thương cảm, cũng có vài phần khẩn cầu.

- Sẽ có cơ hội. Yên tâm đi. À, phải rồi, lần này mấy tên Băng Tuyết thần điện đã bị thương không nhẹ, ta nghĩ trong khoảng thời gian ngắn thì bọn chúng tuyệt đối không dám trở lại Hắc Long cốc của các người. - Hàn Thạc nói.

- Cảm ơn, Bồ Lai Ân! Hắc long tộc chúng ta sẽ vĩnh viễn coi ngài là bằng hữu! - Cát Nhĩ Cách Tư nói lời cảm ơn chân thành.

- Không cần khách khí. Ừ, tạm biệt! - Hàn Thạc không tiếp tục khách sáo với Cát Nhĩ Cách Tư nữa, mỉm cười đáp lời rồi sử dụng Ma động cửu thiên thuật phá không bay đi.

Ở tuyệt vực vùng cực bắc của đế quốc Tạp Tây, nơi núi tuyết nhấp nhô trùng điệp, là một thế giới quanh năm bị bao phủ bởi băng giá lạnh thấu xương, trong cả tầm mắt đều chỉ thấy tuyết trắng một màu đơn điệu.

Trên dãy núi thẳng đứng cao ngút trời xanh quanh năm băng phủ có một số ngôi thần điện trang nghiêm do những tinh thể băng hàn như ngọc xây đắp nên. Tổng bộ của Băng Tuyết thần điện nằm tại đỉnh cao nhất của ngọn núi cao thấu trời xanh nằm ở giữa trung tâm của dãy núi này.

Gió lạnh thấu xương, băng tuyết bay đầy trời. Ở cái thế giới lạnh căm căm này vẫn có rất nhiều giáo đồ của Băng Tuyết thần điện, đại đa số đều là người của đế quốc Tạp Tây, đang ở đây phụng hiến tín ngưỡng ngoan đạo nhất của mình lên Băng Tuyết nữ thần.

Nhiều năm qua, ngọn núi chính giữa trung tâm vẫn là vùng cấm địa, ngoại trừ ngày lễ đặc biệt và những giáo đồ có thân phận cao quý của Băng Tuyết thần điện thì người bình thường không được bén mảng tới ngọn núi chính này.

Bất quá hai ngày nay đã phát sinh một sự kiện trọng đại khó tưởng tượng nổi phá tan cái quy tắc này. Những giáo đồ ở khu vực chung quanh ào ào leo lên ngọn núi chính, hết sức lo lắng hiển dâng thần lực ít ỏi của mình để mong muốn làm cho Băng Tuyết thần điện trên ngọn núi cao chính một lần nữa khôi phục lại.

Hai ngày trước, tại Tuyệt vực gió lạnh thấu xương này, Băng Tuyết thần điện ở trên ngọn núi chính có nhiệt độ lạnh lẽo nhất đột nhiên bắt đầu tan ra. Các trưởng lão của Băng Tuyết thần điện, thậm chí cả một trong những lãnh tụ tối cao là Băng thần Khoa Lí đều phải tu luyện chữa thương. Trong nháy mắt, tin dữ này đã truyền khắp toàn bộ Băng Tuyết thần điện.

“Là Băng Tuyết nữ thần phản nộ vì sự bất tài của bọn họ? Hay là ác ma sắp xâm nhập Băng Tuyết thần điện?” - Rất nhiều giáo đồ đều thầm suy đoán ở trong lòng, đều kinh ngạc khiếp đảm trước sự biến đổi của Băng Tuyết thần điện, không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Tình huống quái dị như vậy chưa từng xuất hiện trong suốt trăm ngàn năm qua, đã gây ra một tác dụng phụ mà Băng Tuyết thần điện khó có thể lường nổi. Sự khủng hoảng bắt đầu nổ ra từ những giáo đồ trung ương của Băng Tuyết thần điện nơi Tuyết vực rồi dần dần lan tràn đến những giáo đồ của Băng Tuyết thần điện ở một số khu vực xa hơn. Tất cả đều biết tổng bộ Băng Tuyết thần điện đã xảy ra thảm biến.

Vùng cực bắc của đế quốc Tạp Tây, thành Băng Lăng.

Thành Băng Lăng nằm ở cực bắc của Tuyết vực, là một trong những tòa thành thị ở chung quanh đó. Các đoàn thám hiểm thông thường chỉ cần thời gian mười ngày để đi từ thành Băng Lăng đến Băng Tuyết thần điện ở chỗ sâu nhất trong tuyết vực.

Hôm nay, Hàn Thạc lặn lội đường sá xa xôi tới thành Băng Lăng, bắt đầu thực hiện những nước đi báo thù Băng Tuyết thần điện.

Biện pháp của hắn rất đơn giản, giống như khi đối phó với Quang Minh giáo hội là thả lỏng thần thức để dẫn dụ Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc đến đây giết hắn. Khác biệt duy nhất là bây giờ Hàn Thạc có thể dễ dàng dùng thần thức để dẫn dụ, cho dù là Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc có tới thì hắn chỉ cần ẩn tàng thần thức đi là có thể biến mất khỏi sự cảm ứng của y.

Còn có một điểm mà Hàn Thạc có thể dám khẳng định là ở bên trong Băng Tuyết thần điện không có nhân vật nào đạt đến Thần cấp giống như Thánh nữ của Quang Minh giáo hội ở trên Thánh sơn kia, nếu không thì mấy ngày trước lợi dụng lồng giam bằng ngọc giao chiến, phỏng chừng bọn họ còn chưa kịp tới Hỏa tuyết chi địa thì đã bị chết cồng hết cả rồi.

Từ việc Tuyết thần Đế Á Na phải trốn chạy sang Quang Minh giáo hội tránh né Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc cũng có thể suy ra là trong Băng Tuyết thần điện không một ai có thể địch nổi Tộc vương sáu sừng, bằng không Đế Á Na sẽ trực tiếp quay về Băng Tuyết thần điện chứ không phải nghĩ đến việc chạy đến Quang Minh giáo hội.

Với thực lực của Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc, một khi y tới Băng Tuyết thần điện và hắn đột nhiên ẩn tàng thần thức đi thì lúc đó y nhất định sẽ tìm kiếm tung tích Hàn Thạc trên khắp cả dãy núi này. Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội cũng đều kiêu ngạo như nhau, một hồi đại chiến cơ hồ không cần tưởng tượng cũng biết sẽ lập tức phát sinh.

Tộc vương sáu sừng thuộc vào hạng Thần cấp tới Băng Tuyết thần điện, bên trong Băng Tuyết thần điện lại không có nhân vật nào thuộc hạng Thần cấp, như vậy y sẽ có thể gây ra tổn thất cho Băng Tuyết thần điện đến mức độ lớn như thế nào. Trong lòng Hàn Thạc khá kì vọng.

Hàn Thạc thả lỏng hoàn toàn thần thức. Sau khi Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc đã bám chặt lấy thần thức của mình, hắn liền cảm ứng được sát ý vô tình lạnh như băng của y, tuy nhiên diễn biến có chút ngoài ý liệu của Hàn Thạc chính là Tộc vương sáu sừng dường như cũng không lập tức bắt tay hành động!

Trong lòng khá ngạc nhiên, Hàn Thạc chờ đợi cả một buổi sáng tại thành Băng Lăng, nhưng không cảm giác được Tộc vương sáu sừng tiếp cận, điều này cho thấy rằng y vẫn ở nguyên tại sơn cốc Tháp Lạp Gia.

Việc này hiển nhiên đã phá vỡ mọi toan tính của Hàn Thạc. Hắn mắng thầm, thần thức vẫn như trước chỉ cảm nhận được sát ý vô cùng vô tận đến từ sơn cốc Tháp Lạp Gia xa xôi, nhưng việc Tộc vương sáu sừng án binh bất động lại khiến cho kế hoạch của Hàn Thạc không thể thực hiện được.

Lần trước, khi Hàn Thạc trốn khỏi sơn cốc Tháp Lạp Gia, Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc đã dẫn theo bốn đại tướng, với bộ dáng hung dữ muốn lập tức giết người cứ thế đánh chém xông lên Thánh sơn của Quang Minh giáo hội. Thật không ngờ mới qua một thời gian không bao lâu, Tộc vương sáu sừng đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn vậy mà lại vẫn cứ thờ ơ, điều này làm cho Hàn Thạc hơi kỳ quái.

“Chẳng nhẽ nói là bọn người Hồn tộc đã đổi tính?” - Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu đã lập tức bị Hàn Thạc phủ định. Ngay từ ban đầu, khi gặp tên đầu tiên của chủng tộc này thì từ những đôi mắt vô tình lạnh như băng đó, hắn đã hiểu được tâm tính vô tình của chúng. Ngoài ra, Tộc vương sáu sừng vẫn còn giữ nguyên sát ý khổng lồ của y, cho thấy y cũng không thay đổi ý định đối với Hàn Thạc.

“Nhất định là có nguyên nhân khác.” - Hàn Thạc cấp tốc suy nghĩ trong đầu.

“Chẳng lẽ Tộc vương sáu sừng lần trước tại Thánh sơn của Quang Minh giáo hội đã bị thương?” - Hàn Thạc nghĩ là khả năng này rất có thể xảy ra. Trừ phi tên này đã bị thương trong cuộc giao chiến với Thánh nữ, hiện giờ đang ở thời khắc dưỡng thương then chốt, chỉ như vậy mới tạm thời buông tha cho hắn và Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ.

Sau khi nghĩ như vậy, Hàn Thạc không khỏi cảm thấy may mắn cho lão yêu, thậm chí chỉ cần Tư Tháp Tác Mỗ có thể lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này dung hợp Đẩu khí chi cầu với linh hồn thì sẽ không phải lo lắng về sự uy hiếp của Tộc vương sáu sừng nữa.

Tộc vương sáu sừng tạm thời không tới, Hàn Thạc không cần phải tính đến việc trốn tránh. Thấy Đại tuyết sơn ở gần trong gang tấc, hắn chuẩn bị đến Tổng bộ Băng Tuyết thần điện điều tra tình hình, nếu thật sự không có nhân vật Thần cấp nào thì Hàn Thạc tin tưởng mình có thể tự do ra vào Băng Tuyết thần điện, không phải lo lắng cho sự an toàn của bản thân một chút nào.

Quyết định xong, Hàn Thạc lập tức xuất phát, một thân một mình tiến về phía Băng Tuyết thần điện ở nơi Tuyết vực. Hắn vẫn còn hận không thể dụ được Tộc vương sáu sừng tới tìm mình, phóng xuất toàn bộ thần thức, bắt luận một chút cớ lạy gió thổi vào trong toàn bộ phạm vi lớn chung quanh đều không thoát khỏi sự quan sát của hắn. Dọc đường đi không hề có trở ngại nào, hắn cứ thế nhắm thẳng hướng Băng Tuyết thần điện mà đi.

478. Chương 478:bức Tượng Quái Lạ

Đây là địa phương lạnh lẽo nhất đại lục Kỳ Áo, một thế giới băng tuyết ngập trời, dọc theo đường đi gió lạnh gào thét, liếc mắt nhìn chỉ thấy một màu trắng xóa, cỏ thụ - đất đá - sông suối đều bị băng tuyết bao trùm, trong trời đất không có một màu sắc thứ hai.

Tại khu vực lạnh lẽo thấu xương này, nhưng dưới thần thức bao phủ của Hàn Thạc lại cảm ứng được dấu tích sinh mệnh của ma thú tồn tại, Băng hùng, Tuyết lang, Hàn sương phi ưng... những ma thú tính lạnh. Sự xuất hiện của chúng tại nơi băng thiên tuyết địa tuyệt không bóng người này làm cho nó có thêm vài phần sinh cơ.

Trên đường bay đến, Hàn Thạc trực chỉ mục tiêu một ngọn trong rất nhiều núi băng kia, với sát ý lăm lệt, lòng lạnh lẽo như băng sương.

Hai người đáng sợ nhất bên phía Băng Tuyết thần điện chính là Băng thần Khoa Lí cùng với Tuyết thần Đế Á Na, đó là hai cây cột chống thực sự của Băng Tuyết thần điện. Trong hai người thì Tuyết thần Đế Á Na rèn Thánh sơn đã tính kế khiến cho Hàn Thạc thiếu chút nữa bị Quang Minh giáo hội bắt sống. Còn người kia là Băng thần Khoa Lí chẳng những đã tiêu trừ Hắc long tộc mà Cát Nhĩ Bá Đặc tử vong cũng vì y.

Hơn nữa Băng Tuyết thần điện cùng với Quang Minh giáo hội có quan hệ minh hữu vững chắc, do vậy Hàn Thạc không cần phải tìm bất cứ lí do gì để trả thù bọn chúng.

Nhanh chóng tiếp cận đỉnh núi băng ở trung tâm, tốc độ Hàn Thạc phá không phi hành dần chậm lại, thần thức toàn diện triển khai ẩn khí tức trên người đi, vừa cẩn thận quan sát nhất cử nhất động trên ngọn núi chính, vừa tìm phương pháp tiến vào mà không bị phát hiện.

Nín lặng tập trung tư tưởng, thần thức của Hàn Thạc nhanh chóng cảm ứng được kết giới sương lạnh chung quanh băng phong, nó bao trùm cả ngọn núi chính, gió lạnh cũng băng cứng cũng bao phủ hết, nó làm hắn cảm nhận được sự tồn tại thần lực của Băng Tuyết nữ thần .

Phát hiện này làm Hàn Thạc càng thêm cẩn thận, tốc độ tiếp cận Băng Tuyết thần điện trên ngọn chủ phong lại chậm thêm nữa, trong lòng nhanh chóng tìm kế sách ứng phó.

Đám giáo đồ Băng Tuyết thần điện trên đỉnh núi băng ra vào liên tục, nhưng mà kết giới quanh năm bao phủ xung quanh toà băng phong lại thủy chung không tiến hành công kích.

Hàn Thạc cẩn thận quan sát trong chốc lát, liền phát hiện đám giáo đồ tiến vào bên trong Băng Tuyết thần điện, trên người cũng không có sức mạnh gì Băng Tuyết nữ thần ban cho, nhưng mà bọn họ không một ai ngoại lệ, ngoài thân thể lạnh như băng, nhiệt độ có thể thấp hơn so với người bình thường rất nhiều.

Chỉ quan sát trong chốc lát, Hàn Thạc trong lòng liền có tính toán, dừng lại trên bầu trời tại độ cao mà mắt thường khó nhìn thấy, từ từ điều chỉnh nhiệt độ. Thậm chí trong cơ thể lưu chuyển Huyền băng ma diễm quyết chuyển hóa một bộ phận thành hàn khí, qua một thời gian ngắn, nhiệt độ cơ thể hẳn với đám giáo đồ của Băng Tuyết thần điện ở phía dưới đã chẳng khác gì nhau.

Trên đại lục Kì Áo, tồn tại mạnh hơn so với Hàn Thạc vẫn có, nhưng mà hẳn tin tưởng trên phương diện khổng chế thân thể không ai có thể trên hẳn. Đây là sự tự tin đến từ ma công đối với việc rèn luyện thân thể biến thái.

Điều chỉnh nhiệt độ thân thể thích hợp, Hàn Thạc lại quan sát hồi lâu, xác định sẽ không khiến cho băng phong kết giới xảy ra dị thường, lúc này mới bắt đầu tìm kiếm cơ hội tiến vào đỉnh núi chính.

Nhìn trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện trên sườn núi có một vách đá nhô ra. Khu vực nọ không có bất cứ giáo đồ Băng Tuyết thần điện nào đóng giữ. Mục tiêu vừa định, Hàn Thạc nắm chắc cơ hội, lặng lẽ từ trên cao đáp xuống vách đá kia.

Thần thức vững vàng xác định cả toà băng phong, đồng thời dồn hết sức ẩn giấu khí tức cùng lực lượng trên người, Hàn Thạc đã sớm phát hiện vị trí của Băng thần Khoa Lí - đó là một kiến trúc hình dạng như nhũ băng.

Hiện tại Băng thần Khoa Lí hẳn là đang trong giai đoạn dưỡng thương, Hàn Thạc có thể cảm ứng được khí tức bình ổn, không có bất luận tâm tình ba động gì. Chung quanh kiến trúc hình nhũ băng này không có một người nào trấn giữ, chỉ cần Hàn Thạc có thể tiếp cận kiến trúc kia không một tiếng động, hẳn nắm chắc đột nhiên ra tay đánh lén sẽ có cơ hội đắc thủ.

Nhưng mà từ vách núi mà Hàn Thạc đang đứng muốn tiến đến toà kiến trúc kia, trên đường đi lại không muốn bị kẻ nào phát hiện, cơ hồ là điều không thể.

Bởi vì trên ngọn núi băng này, ngoại trừ đường lên núi dốc đứng ra, không có bất cứ cây cối hay nham thạch nào có thể che chắn được. Tại thế giới chỉ toàn băng tuyết bao phủ mênh mông thế này, chỉ cần một động tĩnh dù nhỏ nhất cũng có thể dẫn tới việc lọt vào tầm mắt quan sát của người khác.

Hướng chỉ bên trong đỉnh núi băng còn có ma pháp tháp. Hàn Thạc còn phát hiện trên bầu trời còn có ba động của ma pháp Thiên không chi nhãn, ma pháp này do ma pháp tháp phát ra, hoàn toàn có thể quan sát nhất cử nhất động của cả băng phong.

Nhiều mảy suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới Kim Giáp thi. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, lập tức nhận thấy phương pháp này có thể được.

Toà băng phong mặc dù khắp nơi là băng, nhưng mà bên trong căn bản do nham thạch cứng rắn cấu thành, tầng băng rất dày chung quanh băng phong một mặt do thiên nhiên tạo thành, mặt khác do Băng Tuyết thần điện cố ý tạo nên, chỉ cần đục tầng băng cứng ra là tới được nham thạch bên dưới. Lúc đó có thể lợi dụng năng lực của Kim Giáp thi là Hàn Thạc hoàn toàn có thể xuyên qua lớp nham thạch tiến thẳng đến kiến trúc nơi Băng thần Khoa Lí đang ở.

“Phương pháp khả thi!” - Hàn Thạc lập tức hai tay giương rộng, móng tay đột nhiên biến thành hình dạng Thiên ma lợi nhận, lập lòe hàn quang sắc bén vô cùng. Dùng ma công này hẳn liền phá vỡ tầng băng dày ba mét, nhìn thấy tầng nham thạch chống đỡ cho ngọn núi băng.

Hàn Thạc vừa truyền mệnh lệnh, Kim Giáp thi tâm thần linh hội, chỉ thấy lòng bàn tay nó kim quang xán lạn, Kim chi nguyên lực như nước chảy dung nhập vào trong nham thạch, sau đó nham thạch cứng rắn dưới sự quan sát của Hàn Thạc liền tách thành một con đường.

“Ngũ hành giáp thi... trước không đề cập đến thực lực bản thân như thế nào, đối với mình đích xác đã mang lại trợ giúp rất tốt.” - Hàn Thạc nhìn thông đạo xa xa, không khỏi trong lòng cảm thán.

Lần theo vị trí của Băng thần Khoa Lí, Hàn Thạc với sự trợ giúp của Kim Giáp thi đã từ giữa lưng chừng núi dần dần tiến đến chỗ cửa ỷ trên đỉnh núi băng.

Bản thân Kim Giáp thi ở bên trong nham thạch có thể tự do ra vào, thế nhưng cộng thêm Hàn Thạc nữa không thể không mở rộng đường ra. Dưới ánh kim quang xán lạn trong tay nó phát ra, đá cứng rắn đến

đầu cũng tách ra, kết hợp lại chặt với nhau, cứ theo phương thức mà Hàn Thạc cũng không thể lí giải ấy tạo thành con đường tiến về phía trước.

Thông đạo bên trong bởi vì có ánh kim quang rực rỡ trong tay Kim Giáp thi mà Hàn Thạc không cảm thấy tối chút nào, vừa theo sau nó đi tới trước, vừa suy nghĩ cách đánh lên Bằng thần Khoa Lí một cách tỉ mỉ.

Đột nhiên Kim Giáp thi chợt đột ngột dừng lại làm cho Hàn Thạc không kịp đề phòng, thiếu chút nữa đâm sầm vào người nó.

“Lúc này mới đi được một trăm mét, vẫn cách nơi đỉnh núi Bằng thần Khoa Lí đang ở một đoạn dài, vì sao Kim Giáp thi lại đột nhiên dừng lại chứ?”

Hàn Thạc lòng sinh nghi hoặc, không kim được nhìn về phía lưng Kim Giáp thi, hỏi:

- Sao lại dừng ở đây?

- Cha, người xem! - Kim Giáp thi nghiêng người qua, nham thạch chung quanh co rút lại, làm cho Hàn Thạc đứng sững vai với nó.

Hàn Thạc từng bước đi tới chỗ Kim Giáp thi cố ý tạo ra cho hắn, dõi theo phương hướng tay phải của Kim Giáp thi nhìn từ dưới lên trên, tức thì bị cảnh tượng nhìn thấy làm cho kinh hãi trợn mắt há mồm.

Trước mặt Hàn Thạc, lòng núi bị tạc rỗng vào, một bức tượng Bằng Tuyết nữ thần hùng vĩ cao khoảng sáu mươi mét tọa lạc chỗ được tạc vào ấy..

Bức tượng Bằng Tuyết nữ thần hùng vĩ này do băng cứng sáng ngời như thủy tinh điêu khắc thành, trông rất sống động. Vẻ mặt nàng ta lạnh lùng, tay trái nắm chặt một cây thủy tinh pháp trượng dùng băng cứng khắc thành, như là đang giao chiến với một tên ác ma tà ác nào đó, thần sắc trang nghiêm mang theo sự thần thánh lẫm liệt bất khả xâm phạm.

Tượng Bằng Tuyết nữ thần mặc một loại trường bào màu xám kì lạ, nhưng mà bởi vì cả thần tượng đều do băng cứng trong suốt tạo thành cho nên Hàn Thạc có thể thấy rõ ràng bên trong thân thể của nàng ta.

Ở bên trong ấy không có lục phủ ngũ tạng mà chỉ có vật chất hỗn hợp băng thủy kì lạ lưu chuyển, nó lóe lên ánh sáng lấp lánh như kim cương, dựa theo một quỹ tích huyền diệu nào đó chậm rãi chảy.

Nhưng mà tại vị trí tử cung chỗ tiểu phúc của Bằng Tuyết nữ thần lại có một thiếu nữ khỏa thân thanh cao thoát tục đang đứng. Hai mắt của cô gái này nhắm lại khoan thai, không có một chút sinh khí nào, lại có vẻ mặt xinh đẹp có thể so với Thánh nữ của Quang Minh giáo hội, đó là một loại hoàn mỹ không nên xuất hiện ở trên đời.

Hàn Thạc đứng ở vị trí dưới chân của tượng Bằng Tuyết nữ thần, ngẩng đầu lên nhìn bức thần tượng hùng vĩ mà bỗng dưng đáy lòng dấy lên cảm giác nhỏ bé. Hắn nhất thời bị sự đột nhiên xuất hiện của nó trong trung tâm lòng núi này chấn nhiếp.

Có thể dám chắc tượng Bằng Tuyết nữ thần đã dùng một khối băng cứng khổng lồ để điêu khắc thành, bên trong trung ương Bằng Tuyết thần điện có một bức tượng thật lớn như vậy, nhất định có đạo lý của nó, Hàn Thạc giây phút kinh hãi qua đi liền tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó.

Thiếu nữ khỏa thân bên trong tử cung tượng Bằng Tuyết nữ thần lạnh như băng lại không có một chút sinh mệnh khí tức nào, thần thức của Hàn Thạc cũng không hề cảm nhận được linh hồn ba động, thế nào cũng không nghĩ ra tại sao bên trong lòng núi lại có một cảnh tượng cổ quái như vậy tồn tại.

Đang lúc Hàn Thạc đắn đo suy nghĩ mà không có cách nào giải thích thì đột nhiên vách đá trên đỉnh đầu tượng Bằng Tuyết nữ thần vọng xuống âm thanh “cót két”. Khi hắn nhìn kỹ lại thì trên vách đá đó nhô ra một khối đá nhỏ, trên đó xuất hiện mấy bóng dáng của giáo đồ Bằng Tuyết thần điện.

Sau khi tiếng “cót két” đầu tiên vang lên, Hàn Thạc bắt giác lui lại một bước, nhanh chóng truyền mệnh lệnh cho Kim Giáp thi, trước mặt đào một thông đạo rồi rất nhanh chui xuống. Khi khối đá nhỏ đó nhô ra hoàn toàn thì thông đạo mà Hàn Thạc cùng Kim Giáp thi chui xuống chỉ còn lại một khe hở.

479. Chương 479:kế Hoạch Tạo Thần

Xuyên qua khe hở chật hẹp đó, Hàn Thạc hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm mấy người trên vách đá nhô ra trên đỉnh đầu tượng Băng Tuyết nữ thần, cẩn thận lắng tai nghe chúng đang nói chuyện một cách lo lắng.

- Ai, không biết khi nào thì mới có thể chính thức hoàn thành đây, đã hơn trăm năm rồi. - Một gã giáo đồ của Băng Tuyết thần điện thở dài nói.

- Kế hoạch tạo thần từ khi khởi động, đến bây giờ đã hao phí vô số nhân lực vật lực của thần điện chúng ta, giờ đây đã đến thời điểm mấu chốt, chúng ta tuyệt đối không thể qua loa đại khái. Băng Tuyết thần điện chúng ta nhiều năm qua sở dĩ vẫn luôn bị Quang Minh giáo hội và cả Thiên Tai giáo hội áp chế, đều là do chúng ta tại đại lục Kì Áo này không có Chân thần của chính mình.

Thần tích (phép lạ) không thể hiển hiện trên thế gian, mới không thể thu hút càng nhiều giáo đồ. Một khi kế hoạch tạo thần của chúng ta thành công, Băng Tuyết thần điện nhất định có thể thay đổi cục diện hiện tại, trở thành giáo hội mà người trên cả đại lục phải ngưỡng mộ, rốt cuộc không cần phải nhìn sắc mặt bất cứ kẻ nào nữa. - Một gã giáo đồ khác giọng nói lạnh như băng trình bày.

Kế hoạch tạo thần?

Hàn Thạc nghe được những lời này mà chấn động, trong lòng như dậy sóng.

Tới bây giờ, hắn đã sớm tin thế giới này có thần linh tồn tại, biết nữ thần nhên nhện La Ti đã vượt qua mấy vị diện công kích thần thức hắn, Thánh nữ ẩn sâu trên Thánh sơn của Quang Minh giáo hội, sự mạnh mẽ của Tộc vương sáu sừng Hồn tộc không thể địch nổi, đều chứng minh cho hắn thấy thần linh cũng không phải hư ảo mà thật sự tồn tại.

Nhưng mà trong lòng hắn thấy cho dù là thần linh yếu kém nhất cũng phải thông qua ngàn vạn năm tích lũy lắng đọng, cảm ngộ thế gian nguyên tố hoặc là chân lý pháp tắc, từ từ từng bước đột phá công cùm của bản thân, trong cơ duyên may mắn mới hình thành.

Lại nói “Tạo thần” là lần đầu tiên Hàn Thạc được nghe thấy. Đã nhiều năm qua, lời bàn này hắn nghe là cuồng vọng nhất, làm rung động nhất. Giờ phút này, Hàn Thạc quả thật như bị Băng Tuyết thần điện phá hủy kiến giải đối với thần linh.

“Thần” cũng có thể chế tạo được sao?

- Kế hoạch này đã đến trình tự cuối cùng, chỉ cần qua một thời kỳ nữa chúng ta có thể hoàn thành thực nghiệm này, thực hiện sự nghiệp vĩ đại thần linh trong trăm năm do thần ân giả trực tiếp tiến hóa mà thành, đây là một thực nghiệm vĩ đại đến thế nào! Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, chúng ta không được để xảy ra bất cứ sơ suất nào. - Một người trong đó trầm giọng nói, ngữ khí có sự kiêu ngạo nói không nên lời.

“Thần ân giả?”

Hàn Thạc lại cả kinh, suy nghĩ một chút, đã hoàn toàn tin tưởng tính chân thật của kế hoạch này.

Người có Thần ân chi thể có cấu tạo thân thể không giống người bình thường lắm. Bọn họ thường thường có năng lực kỳ lạ, hoặc là như Trần Ny Đặc có lực lượng vô cùng, hoặc giống như Y Lệ Toa Bạch có thể hấp thu thần lực.

Cũng có rất nhiều thần ân chi thể giả liên hệ rất dễ dàng với một hệ nguyên tố nào đó trong trời đất, chỉ cần người này tu tập hệ ma pháp đó thì tiến bộ sẽ kinh người vượt quá tưởng tượng, có lẽ chỉ cần thời gian bằng một phần mười thậm chí một phần trăm là có thể đạt tới thành tựu về hệ ma pháp đó so với người bình thường.

Cho tới nay, Hàn Thạc đối với người có thần ân chi thể vô cùng tò mò, kỳ quái về sự đặc thù của thân thể bọn họ đã mang lại những năng lực kỳ lạ, bây giờ vừa nghe mấy người bên trên nói, trong lòng hắn mơ hồ đã có một số giác ngộ rõ ràng.

Người có thần ân chi thể có phải là hậu duệ của thần linh hay không?

- Được rồi, đưa năng lượng thủy tinh quán chú vào, chúng ta rời khỏi đây nhanh một chút! - Một người có phần sốt ruột thúc giục.

Người này vừa nói xong, Hàn Thạc lập tức bắt đầu chú ý tới vách đá trên đỉnh đầu Băng Tuyết nữ thần. Chỉ thấy bọn chúng lấy từ không gian giới chỉ ra những mẫu thủy tinh ẩn chứa thủy nguyên tố nồng đậm, cẩn thận dùng ma pháp nâng lên rồi nhét vào khe hở chỗ thiên linh cái tượng Băng Tuyết nữ thần bị vỡ ra.

Những mẫu thủy tinh này vừa rơi vào trong thân thể tượng Băng Tuyết nữ thần liền nhanh chóng hòa tan với chất hỗn hợp băng thủy trong tượng. Từng tia thủy nguyên tố thông qua những chất hỗn hợp băng tuyết này, chậm rãi lưu động tiến vào tử cung của thiếu nữ khoả thân xinh đẹp trong thần tượng.

Trong chốc lát, những người này đã bỏ rất nhiều năng lượng thủy tinh vào trong tượng Băng Tuyết nữ thần, bọn họ tỉ mỉ quan sát một lượt, chắc chắn thần tượng vận hành bình thường, lúc này mới làm cho vách đá nứt ra trên đỉnh đầu co rút lại, biến mất trong tầm mắt Hàn Thạc.

Đám người này vừa biến mất, Hàn Thạc lập tức tập trung toàn bộ chú ý lên trên tượng Băng Tuyết nữ thần, nhìn thần tượng khổng lồ do Băng Tuyết thần điện hao phí trăm năm thời gian làm ra mà trong lòng than thở không thôi.

Trên người thiếu nữ thanh cao thoát tục trong tượng Băng Tuyết nữ thần không có bất luận sinh mệnh khí tức gì, nàng tựa như một đồ chứa kỳ lạ, trong cơ thể ẩn chứa năng lượng băng thủy hỗn hợp khổng lồ.

Nhìn chằm chằm tượng Băng Tuyết nữ thần suy nghĩ hồi lâu, Hàn Thạc lập tức hạ quyết tâm. Nhất định phải hủy thần tượng này, kể cả “Chân thần” có thể sinh ra bên trong. Giữa Băng Tuyết thần điện và hắn đã tạo thành mối thâm thù đại hận không đội trời chung, bây giờ Băng Tuyết thần điện không có cường giả Thần cấp tồn tại, Hàn Thạc mới có thể chiếm thế chủ động trong cuộc tranh đấu với tổ chức tông giáo này.

Nhưng mà một khi cường giả Thần cấp được chế tạo ra, Hàn Thạc tin tưởng Băng Tuyết thần điện nhất định sẽ không buông tha cho mình, đến lúc đó e rằng phải đối mặt với sự truy sát không bao giờ kết thúc của cường giả này. Thừa dịp bây giờ kế hoạch tạo thần này còn chưa thành công, hắn đã quyết định tạm thời mặc kệ Băng thần Khoa Lí, trước tiên diệt trừ địch nhân có thể tạo thành uy hiếp lớn nhất cho hắn này đã.

Chung quanh tượng Băng Tuyết nữ thần có thủy nguyên tố nồng đậm tồn tại, lại thêm bố trí mấy kết giới ma pháp cực kỳ phức tạp và bẫy rập, Hàn Thạc vừa tiến đến đã phát hiện ra. Hắn nếu muốn thông qua lực lượng của Kim Giáp thi để tới kiến trúc chỗ Băng thần Khoa Lí phía dưới thật ra rất dễ dàng, chỉ có điều nếu muốn không đụng chạm phải bất luận kết giới ma pháp và bẫy rập nào mà tới tượng Băng Tuyết nữ thần tượng thì tuyệt không dễ dàng như vậy.

Đôi mắt lóe lên quang mang lóng lánh, Hàn Thạc đã quyết định xông vào những trở ngại này, dùng thủ đoạn sấm vang chớp giật hủy tượng Băng Tuyết nữ thần này đi, trong đầu bắt đầu suy xét trình tự hành động thế nào, cân nhắc ra sao mới có thể loại trừ uy hiếp từ nay về sau này một cách nhanh nhất.

Vào lúc này, trong đầu Hàn Thạc linh quang chợt hiện, nhớ tới Thủy Giáp thi trong Ngũ hành Giáp thi. Thủy Giáp thi thân là thủy chi tinh linh được Thủy chi nguyên lực luyện chế mà thành, đối với băng thủy đều có sự vận dụng thuần thục. Ở khu vực chung quanh tượng Băng Tuyết nữ thần đầy cạm bẫy và kết giới này kỳ thật đều do băng thủy hình thành, có Thủy Giáp thi động thủ, nói không chừng không cần kinh động bất luận kẻ nào cũng có thể tới gần thần tượng.

Ý nghĩ vừa nảy ra, Hàn Thạc lập tức bắt đầu hành động, niệm ma pháp chú ngữ, Thủy Giáp thi tức thì xuất hiện cạnh hắn, Kim Giáp thi chủ động lùi ra sau, nhường vị trí cho Thủy Giáp thi đứng sừng sững vai với Hàn Thạc.

- Có biện pháp gì dẫn ta tới chỗ thần tượng kia mà không làm kinh động đến kẻ khác không? - Hàn Thạc đưa tin.

Thủy Giáp thi cũng không trả lời ngay, một lát sau, nó vẫn không truyền đến tin tức nào, như thế khiến cho Hàn Thạc hơi kỳ quái.

“Trong Ngũ hành Giáp thi, mặc dù Thủy Giáp thi xuất hiện muộn một chút, cũng không có cơ hội có Thủy hệ chí bảo, nhưng mà thời gian tiến hóa lâu như vậy đã sớm có trí tuệ rồi, đáng nhẽ không trì trệ như thế

mới phải chứ!”

Lòng thầm nghi hoặc, Hàn Thạc nhíu nháu mày, không khỏi quay đầu lại quan sát Thủy Giáp thi, muốn nhìn xem nó rốt cuộc là bị làm sao.

Đột nhiên, Hàn Thạc giật mình.

Chỉ thấy trong mắt Thủy Giáp thi lóng lánh quang mang rực rỡ, từ trong thân thể đột nhiên trôi bồng bềnh ra hơi nước mù mịt. Hàn Thạc ở bên cạnh có thể cảm nhận được chung quanh ẩm thấp thêm, mà tâm tình Thủy Giáp thi cũng lên xuống bất định, như là đột nhiên đụng phải cái gì đó làm nó vô cùng kích động.

Dõi theo ánh mắt của Thủy Giáp thi, Hàn Thạc phát hiện nó đang sững ra nhìn chăm chăm vào thiếu nữ bên trong tượng Băng Tuyết nữ thần, con mắt không chớp cái nào, tưởng chừng như bị ngớ ngẩn rồi vậy.

“Hồng rồi!”

Hàn Thạc cả kinh, thầm nghĩ Thủy Giáp thi không phải thích cô nàng kia rồi chứ?

Nội tâm hấn rối loạn, nhìn chăm chăm Thủy Giáp thi mà thấy ù ù cạc cạc, không biết rốt cuộc nó làm sao nữa.

- Chuyện gì thế? - Hàn Thạc quát nhẹ, tiếng quát này cực cao, hấn vì có thể đánh thức Thủy Giáp thi mới cố ý làm vậy.

Tiếng quát nhẹ của Hàn Thạc quả nhiên đã có tác dụng, chỉ thấy người Thủy Giáp thi chợt chấn động, đầu tiên là hơi mờ mịt nhìn Hàn Thạc, rồi tức thì quang mang trong mắt đại thịnh, hưng phấn chỉ vào thiếu nữ kia, tiếp đó nói với hấn:

- Cha, con muốn!

“Tên hỗn đản này, quả nhiên tiến hóa rối loạn rồi! Thiên thi Ngũ hành đại trận nó vẫn không thể dung hợp, hóa ra là tiến hóa sinh ra sắc dục, hơn nữa nhân quang còn rất độc, ***, tiểu tử hỗn đản, làm sao mà người lại tiến hóa thành cái dạng như vậy chứ!”

Hàn Thạc thầm mắng không thôi, miên man suy nghĩ nhìn Thủy Giáp thi, trong lúc nhất thời chẳng biết nên làm thế nào. Đối với Ngũ hành Giáp thi, Hàn Thạc đều có tình cảm thực sự, yêu cầu của Thủy Giáp thi này mặc dù khiến cho hấn thấy khó mà tưởng tượng nổi, nhưng nhìn vẻ hưng phấn và xúc động của nó, trong lòng lại có chút không đành lòng cự tuyệt.

Vừa giậm chân, Hàn Thạc vừa nghiêng răng nói:

- Đi đi tiểu hỗn đản, người cứ mặc sức mà làm nhưng tránh đừng có kinh động tới người khác đấy. ***, các huynh đệ sinh trước người nhưng cũng chưa ai phát dục sớm như người vậy!

Thủy Giáp thi được Hàn Thạc cho phép, hưng phấn chợt nhảy một cái liền xuyên qua kết giới bằng thủy ma pháp và số cạm bẫy kia luôn, trong nháy mắt đã đáp xuống dưới chân tượng Băng Tuyết nữ thần mà không làm kinh động gì.

Trong lúc Hàn Thạc đang mắng thầm thì Thủy Giáp thi đã trực tiếp tan vào trong thần tượng, theo chất hỗn hợp bằng thủy từ dưới chân tiến thẳng đến vị trí thiếu nữ bằng cơ ngọc cốt nhưng không có một chút sinh khí nào kia, hết sức phấn khởi ôm lấy nàng.

480. Chương 480:con Muốn

Hàn Thạc không đành lòng thấy một thiếu nữ hoàn mỹ như vậy lại bị Thủy Giáp thi chà đạp, thế nhưng ngay lúc hấn chuẩn bị quay đầu đi không nhìn thì liền cảm ứng được thiếu nữ trong tượng Băng Tuyết nữ thần tượng kia đột nhiên đã xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Khi Hàn Thạc nhìn kỹ lại, chỉ thấy năng lượng trong cơ thể thiếu nữ thanh cao thoát tục kia nhập vào trong người Thủy Giáp thi rất nhanh. Thủy Giáp thi ôm thiếu nữ khỏa thân những lại không hề áp dụng loại hành động tục tĩu như hấn tưởng tượng mà chỉ lợi dụng sự tiếp xúc thân thể để hấp thu năng lượng trong người thiếu nữ.

Hàn Thạc sững sốt, chợt tỉnh táo lại, bất ngờ vui mừng khôn xiết, lời oán thăm vừa mới có đối với Thủy Giáp thi đã sớm quăng đi mất, cũng giống như nó bắt đầu hưng phấn.

Năng lượng ẩn chứa trong cơ thể cô gái tràn ngập sức mạnh bằng thủy kì lạ, chỉ có điều lại không chút liên quan đến lực lượng Băng Tuyết nữ thần ban cho, điều này thực sự kỳ quái.

Lần trước khi lồng giam băng ngọc trong tay, Hàn Thạc cũng từng thử nghĩ thông qua Thủy Giáp thi để hấp thu thần lực trong Băng Ngọc lung, nhưng mà nó lại không cách nào liên hệ được với thần lực lấy được trong đó, tự nhiên cũng không thể hấp thu được thần lực này.

Bởi vậy, lúc này đây thấy Băng Tuyết nữ thần tượng này, còn có cô gái kia nữa, Hàn Thạc mới không nghĩ đến để cho Thủy Giáp thi hấp thu lực lượng này. Bây giờ xem ra, Thủy Giáp thi mặc dù không thể hấp thu thần lực Băng Tuyết nữ thần ban cho tín đồ, nhưng lại có thể hấp thu thủy nguyên tố và năng lượng hỗn hợp băng thủy kì dị ở chỗ này.

Chỉ thấy Thủy Giáp thi ôm thiếu nữ kia, thân thể bao phủ trong hơi nước mù mịt, năng lượng trong người cô gái không chút sinh khí nào này như là dòng chảy nhỏ xíu, cực nhanh tiến vào thân thể Thủy Giáp thi.

Hàn Thạc có thể cảm nhận được sự hưng phấn của Thủy Giáp thi. Hai mắt nó ánh lên thần thái đặc ý, vừa hấp thu năng lượng rất nhanh, vừa truyền tin cho hắn:

- Cảm ơn cha. Cảm ơn cha!

- Ủm, vận khí ngươi thực không tệ! - Tiếp đó vì cách nghĩ xấu xa của mình lúc trước, còn cả một số ý không tốt mà Hàn Thạc bất giác cảm khái.

- Cha, tin tưởng sau lần này, hắn nhất định có thể dung hợp lực lượng vào trong trận pháp! - Kim Giáp thi ở phía sau cũng đưa tin.

Vừa nghe thấy lời Kim Giáp thi, Hàn Thạc lại thêm vui vẻ. Trong Thiên thi Ngũ hành đại trận thì Hỏa Giáp thi, Kim Giáp thi, Thổ Giáp thi đều đã có thể dung hợp lực lượng lại. Chỉ có Thủy Giáp thi và Mộc Giáp thi bởi thời gian xuất hiện tương đối muộn, hơn nữa không có Mộc hệ, Thủy hệ chí bảo nên vẫn chưa thể dung hợp lực lượng với ba người kia.

Bây giờ Thủy Giáp thi đang hấp thu năng lượng mà Băng Tuyết thần điện dùng để tạo Thần. Một khi nó hoàn toàn dung hợp được lực lượng này, Hàn Thạc không biết nó có thể đạt tới cảnh giới gì, nhưng mà nó nhất định có thể tiến hóa một bước lớn. Dung hợp thành công lực lượng vào Thiên thi Ngũ hành đại trận hắn sẽ không còn là việc quá khó khăn nữa.

Trong khi tâm tình Hàn Thạc đang rất phấn chấn thì đột nhiên cảm ứng được Băng Tuyết thần điện phía trên chợt truyền đến động tĩnh dị thường. Một đám cường giả đang dưỡng thương với Băng thần Khoa Lí cầm đầu thành linh đồng thời tụ tập lại, đồng thời lật đặt chạy hết xuống nơi này.

Vách đá mà mấy giáo đồ Băng Tuyết thần điện rời đi trước đó lại bắt đầu vang lên tiếng nhô ra “cót két”.

Hàn Thạc lập tức hiểu được chuyện đã bại lộ, tượng Băng Tuyết nữ thần chế tạo trong Băng Tuyết thần điện này nhất định có sự liên hệ nào đó với bọn chúng mà hắn không biết. Vì lực lượng trong cơ thể thiếu nữ kia chảy rất nhanh nên chắc là đã kinh động tới người của Băng Tuyết thần điện, cho nên bọn chúng mới hoảng loạn mà quay trở lại chỗ này.

Sự đã đến nước này, Hàn Thạc biết tuyệt đối không thể tốt được rồi. Trong lòng bất chấp, lúc này dưới tác dụng lực lượng của Kim Giáp thi, dọc theo thạch đạo tiến lên trên trong chốc lát.

Lúc này, năng lượng của cô gái trong tượng Băng Tuyết nữ thần vẫn chưa bị Thủy Giáp thi hấp thu hết, nó có thể tiến hóa tới trình độ cao nhất hay không thì phải xem Hàn Thạc có thể tranh thủ đủ thời gian cho nó hay không.

- Cha. Con muốn, con muốn lực lượng này mà! - Thủy Giáp thi đang ôm cô gái kia, vừa hấp thu rất nhanh năng lượng, vừa tham lam đưa tin cho Hàn Thạc giống như đứa trẻ xin kẹo.

- Ngươi gấp rút thời gian lên, hấp thu năng lượng này nhanh một chút, còn chuyện khác ngươi đừng quản!

- Hàn Thạc hiểu được năng lượng này với Thủy Giáp thi có ý nghĩa gì, liền vội vàng căn dặn nó, chuẩn bị

toàn lực tranh thủ thời gian.

Rốt cục, khối đá hoàn toàn nhô ra, một nhóm giáo đồ Băng Tuyết thần điện hoảng hốt lo sợ, vội vội vàng vàng dõng ánh mắt lên bức tượng Băng Tuyết nữ thần hùng vĩ giữa lòng núi.

Trong đám đó ngoại trừ mấy người rời đi lúc trước còn có nhóm Băng thần Khoa Lí mà Hàn Thạc đã đụng độ tại sơn cốc Hắc long lần trước. Chỉ cần liếc xéo bọn chúng, hẳn có thể khẳng định trận đại chiến vạn dặm mấy ngày trước tại Hỏa tuyết chi địa đích xác là bọn chúng đã nhúng tay vào.

Nhóm người này vào lúc cuối cùng bại trận tan tác đã bị Hàn Thạc nhân cơ hội dùng thần thức và tinh thần lực tiến hành công kích linh hồn bọn chúng. Dưới tình huống không kịp đề phòng chúng lập tức đã bị thương nặng. Trước kia bọn chúng mặc dù thân thể lạnh như băng, thể nhưng sắc mặt coi như bình thường, chỉ có điều hiện giờ thì sắc mặt cả đám tái nhợt giống như người chết vậy.

So sánh với vẻ phong dong lẫm đại chiến tại sơn cốc Hắc long trước thì giờ khí tức trên người bọn chúng hỗn loạn bất kham, điều này nói rằng thương thế của bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

- Nữ thần, ôi, đó, đó là cái gì vậy? - Đột nhiên, một tên giáo đồ che ngực, cả người run rẩy chỉ vào Thủy Giáp thi đang ôm chặt thiếu nữ bằng cơ ngọc cốt kia, có phần không chịu đựng nổi hét lên.

Trong khi tên giáo đồ hét lên thì đám người Băng Tuyết thần điện trên vách đá cũng đều thấy được tình huống phía dưới, kể cả Băng thần Khoa Lí trong tích tắc đuôi mắt như sắp rách ra, tiếng sợ hãi hòa lẫn cảm phẫn vang vọng cả lòng núi.

- Cái thứ xấu xí đó, hẳn làm sao tiến vào được trong tượng nữ thần! - Khoa Lí phẫn nộ rít lên, một chưởng hút vào mặt tên giáo đồ bên cạnh, tên bị hút phải này lập tức miệng đầy máu tươi, ngã nhào xuống dưới.

“Vù vù!” Hẳn còn chưa rơi xuống phía dưới thì ma pháp kết giới chung quanh tượng Băng Tuyết nữ thần đột nhiên bị kích khởi, vài miếng băng đã xuyên thủng qua người hắn, máu tươi còn chưa trào ra thì toàn thân đã bị đông cứng, khi rơi xuống đất vỡ tan thành những khối băng.

- Khoa Lí đại nhân, Khoa Lí đại nhân tha mạng. Chúng ta cũng không biết vì sao lại thế, nếu ngài giết hết chúng ta, kế hoạch tạo thần sẽ vĩnh viễn không thể thành công! - Một tên giáo đồ trong số đó chột kêu lên sợ hãi hướng về Băng thần quỳ xuống, lớn tiếng van xin.

Về mặt Băng thần Khoa Lí xanh mét phần nộ đang muốn giết toàn bộ mấy giáo đồ trước đó cho thêm năng lượng thủy tinh, một tay đã chộp vào cổ một tên giáo đồ, đang chuẩn bị cũng giết chết tên thất trách này, vừa nghe tên kia quỳ xuống lớn tiếng van xin vì kế hoạch tạo thần hoàn thành, rốt cục nhẫn nhịn sự kích động lại.

- Lập tức dùng thần lực tiến vào tượng nữ thần, giết chết cái thứ xấu xí kia cho ta, ta muốn linh hồn hắn phải bị giày vò! - Khoa Lí tiện tay quăng người nọ ra, nhìn phía dưới cả giận quất, xem ra y quả nhiên cực kỳ tức giận.

Nghĩ đến cũng do kế hoạch này của Băng Tuyết thần điện đã tiến hành trăm năm rồi, mắt thấy sắp thành công, tâm nguyện của Khoa Lí y muốn siêu việt hơn Quang Minh giáo hội, Thiên Tài giáo hội có cơ hội đạt thành, nhưng tại thời điểm mấu chốt lại xuất hiện biến cố như thế, sự nhẫn nại không biết đã bao nhiêu năm của Băng thần, sự căm phẫn trong lòng y có thể tưởng tượng được.

- Rõ, rõ thừa đại nhân! - Đến ngay cả đám cường giả chân chính cục cung tận tụy cho Băng Tuyết thần điện bao năm dưới cơn giận xung thiên của Băng thần Khoa Lí cũng nơm nớp lo sợ, vội vàng đáp lời rồi lập tức bắt đầu ra tay đối phó Thủy Giáp thi.

“Vèo vèo vèo”

Đột nhiên, những tiếng rít chọt vang lên, từng loạt cột mâu sắc bén phá không lao đến, như những mảng trúc riêng biệt bắn về phía đám Băng thần Khoa Lí.

- Quỷ tha ma bắt! - Khoa Lí lớn tiếng mắng, vội vàng rút ra trường kiếm lạnh như băng, từng đạo kiếm quang lóe lên, hàn khí trong suốt ngưng kết thành tường băng, che chắn trước cột mâu đầy trời phóng tới.

- Cái lũ vô dụng dần dần các người, lần hết về cho ta! - Khoa Lí vừa vội vàng chống đỡ đợt cốt mâu xạ kích đến vừa mắng to, đá đám giáo đồ vừa quỳ dưới chân y trở về.

Đám giáo đồ Bằng Tuyết thần điện này mặc dù cũng là tế tự, thế nhưng bọn chúng chủ tu vẫn là luyện kim thuật, được tề học, còn có ma pháp trận, các khoa mục thâm ảo phức tạp linh tinh khác, mới có thể thực hiện kế hoạch tạo thần thành công, nhưng thực lực bản thân mỗi người cũng không phải mạnh lắm.

Dưới sự công kích đầy trời của Hàn Thạc, bọn họ rất có khả năng sẽ bị giết sạch, đám giáo đồ đã nghiên cứu kế hoạch tạo thần bao năm nay mà chết, vậy thì kế hoạch này cuối cùng rất khó có thể hoàn thành, bởi vậy Khoa Lí mặc dù hận không được lập tức giết chết bọn họ, nhưng mà vì sự thành công của kế hoạch, không thể không đặt an toàn của bọn chúng lên đầu tiên.

Bằng thần Khoa Lí vừa chửi lấy chửi để, vừa tay ném chân đá, quăng hết đám giáo đồ tại các lĩnh vực nghiên cứu chuyên sâu vào bên trong thông đạo, sau đó mới giống như điên cuồng rút ẩm lên:

- Đến đây, Bồ Lai Ân, ta biết là người, cái tên Vong Linh pháp sư dơ dáy chết tiệt nhà người!

Dưới cơn giận như núi lửa phun trào, vẻ thông dong bình tĩnh ngày thường của Bằng thần Khoa Lí đã biến mất tăm mất tích, giờ phút này y hơi giống với trạng thái Hàn Thạc lúc nhập ma, quả thật không khác tên điên chút nào, đến ngay cả mấy gã thuộc hạ bên cạnh cũng rất kinh ngạc với sự điên cuồng của y.

- Đuổi theo mấy tên chạy trốn, giết chết toàn bộ! - Hàn Thạc tỉnh táo hạ lệnh cho Kim Giáp thi giết chết cái đám nghiên cứu khoa học, rồi mới trầm mặt từ khe thông đạo nhô ra.

481. Chương 481:biện Pháp Phù Hợp Với Hoàn Cảnh

Hàn Thạc ôm tâm tư tranh thủ thời gian cho Thủy Giáp thi, sau khi dặn dò Kim Giáp thi, thông thả bước ra ngoài, ngạo nghễ đứng dưới chân tượng Bằng Tuyết nữ thần.

- Quả nhiên là người! - Bằng thần Khoa Lí phần nộ gầm lên, hàn băng trường kiếm trong tay chìa về Hàn Thạc, từ phía trên bay thẳng xuống dưới.

Khí tức lạnh băng từ thanh trường kiếm trong tay y tỏa ra, đầu khí vô hình vô ảnh kéo theo luồng khí lạnh, những mảnh băng sắc nhọn xé toạc không khí đánh úp xuống, khí thế không thể chống cự.

Khoa Lí vừa động, mấy vị cường giả phía sau y liền tới tấp “vèo vèo” hạ xuống, có mấy người cũng có thực lực cỡ Kiếm thánh không thể coi thường, lực lượng đồ sộ khóa chặt Hàn Thạc lại, áp lực lên hần gia tăng gấp bội.

Trên vách đá cao chót vót còn có hai người đứng sừng sững bất động, phân biệt cảm pháp trượng thủy tinh, tiếng niệm chú ma pháp với giọng trầm thấp từ trong miệng họ nhanh chóng vang lên. Trong lòng ngọn núi này thủy nguyên tố vốn nồng nặc đến tận cùng đột nhiên toàn bộ như sống lại, nhiệt độ toàn bộ khu vực đột nhiên giảm đi, từng luồng hàn khí trắng xóa linh hoạt hướng về Hàn Thạc mà tập hợp lại.

Hàn Thạc biết rõ, đám này với tên cầm đầu là Bằng thần Khoa Lí đang chuẩn bị giải quyết hắn trong khoảng thời gian ngắn nhất, sau đó mới tập trung tinh lực lên Thủy Giáp thi đang làm loạn trong tượng Bằng Tuyết nữ thần. Những người này thực lực cao siêu, cho dù mỗi người có bị thương, nhưng khi đồng thời động thủ thì cũng rất có thực lực.

Trong lòng núi, dưới sự tổ chức mấy trăm năm của Bằng Tuyết thần điện, không những có thủy nguyên tố cực kỳ nồng nặc, còn bởi vì nguyên nhân của kế hoạch tạo thần mà kết giới ma pháp và cấm bẫy được bố trí tầng tầng lớp lớp. Tại khu vực như thế mà tác chiến đối với bản thân Hàn Thạc thì vô cùng bất lợi.

“Bởi vậy, tuyệt không thể giao đấu chính diện với bọn chúng được! Chỉ cần bị bọn chúng kéo mũi dất đi, chẳng những không có cách nào tranh thủ thời gian cho Thủy Giáp thi, mà mình muốn sống sót rời khỏi lòng ngọn núi này cũng là vấn đề.”

Mất thấy sự công kích của nhóm người Bằng thần Khoa Lí ồ ạt kéo đến, Hàn Thạc mới bước ra từ thông đạo Kim Giáp thi đã đào, lại đột nhiên rút người vào. Bức tường bị phá vỡ cũng phối hợp rất khéo với hắn.

Khi Khoa Lí bay xuống tới, khép lại rất nhanh. Bức tường bóng loáng bằng phẳng khiến cho y cũng hoài nghi Hàn Thạc mà xuất hiện khi này chỉ là ảo giác.

- Đáng chết, chuyện gì vậy? - Khoa Lí hiển nhiên biết khi này là chuyện xác thực, nổi xung hét lớn.

- Cẩn thận, A Bồ Lạp! - Một tiếng thét kinh hãi bỗng nhiên vang lên từ trong miệng của hai vị ma pháp sư ở trên vách đá cao chót vót.

Một gã Kiếm thánh tùy tùng theo sau Khoa Lí bay xuống kinh sợ run người dưới sự cảnh báo ở phía trên, luống ca luống cuống hết nhìn đông lại ngó tây.

Đột nhiên, gã Kiếm thánh tên là A Bồ Lạp này cảm nhận được biến đổi kỳ lạ của vách núi bên cạnh, “ken két”, trong lúc hắn đang bay xuống, vách núi bên cạnh bỗng nhiên vỡ vụn, một cái quỷ dữ tợn từ trong đó hung ác lao ra, hướng về phía hắn cắn thẳng xuống.

A Bồ Lạp đột nhiên gặp biến cố lớn, tốc độ rơi xuống chợt dừng lại, thủy tinh băng kiếm bắn ra kim quang, trong nháy mắt mấy trăm đạo kim quang bắn phá dữ dội lên trên mặt quỷ hung ác đang cắn tới.

Dưới cái nhìn chăm chú của A Bồ Lạp, mặt quỷ hung ác bị kim quang bắn vỡ nát, hắn thẫn thờ phào nhưng vẫn dè dặt quan sát.

Võ kỹ đã đạt tới mức này, trong lúc giao đấu tuyệt đối sẽ không mảy may buông lỏng. Mỗi một sự ra đời của Kiếm thánh đều tuyệt đối không dễ, A Bồ Lạp hiển nhiên cũng không phải ngoại lệ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú khiến hắn phản ứng kịp thời, và cũng không khinh địch bất kỳ kẻ thù nào.

Chính phẩm chất này đã cứu hắn một mạng, chỉ thấy dưới cái nhìn hết sức chăm chú của hắn, mặt quỷ hung ác bị đấu khí sắc vàng của hắn bắn vỡ nát vẫn chưa biến mất, thậm chí ngay cả tốc độ bổ nhào cắn xé của nó cũng không giảm đi chút nào, vẫn mang theo tiếng rít lên vọt tới chỗ hắn.

Sắc mặt A Bồ Lạp liền biến thành kinh hãi. Thân thể đang ngừng lại giữa không trung cấp tốc lùi mạnh, thủy tinh băng kiếm trước ngực khua đánh đan xen, đang lúc đấu khí chói lọi rực rỡ kim quang, thần lực lạnh giá cũng tùy ý phóng ra. Thần lực của Băng Tuyết nữ thần ban cho và đấu khí đan chéo cùng với nhau, hình thành tầng tầng lớp lớp phòng ngự.

Mặt quỷ hung ác tiến về trước cách còn ba mét thì cuối cùng hóa thành khói nhẹ tan không thấy đâu. Nhưng vào lúc này, sau khi mặt quỷ hung ác tiêu tan thì trước mặt A Bồ Lạp một nắm thiết quyền từ từ biến thành lớn, khí thế như chẻ tre làm vỡ mặt hắn giật mình kinh sợ.

“Vù vù vù”

Cường giả trong Băng Tuyết thần điện trên dưới A Bồ Lạp ào ào vùng kiếm tấn công từ xa, những mảnh băng trong gió lạnh gào thét đâm thẳng lên Hàn Thạc đã hiển lộ thân hình.

Hừ một tiếng lạnh lẽo, Hàn Thạc không đổi phương hướng đánh về phía tay phải A Bồ Lạp, tay trái Thiên Ma Lợi Nhẫn bắn ra ma quang. Hắn cũng không cần nhìn. Ma quang đánh chính xác lên những tảng băng làm chúng nát thành vụn phấn.

Nhưng vài luồng khí lạnh lơ lửng bay không cố định dưới sự yểm trợ của vụn phấn tảng băng, đột nhiên bám lên thân thể Hàn Thạc.

Những luồng khí lạnh này do Thánh ma đạo sư dùng thủy nguyên tố khổng lồ ở trong lòng núi mà ngưng tụ thành, chúng vừa bám lên người Hàn Thạc thì cái rét thấu xương trong nháy mắt đã thấm vào thần thức và thân thể hắn, cơ thể Hàn Thạc không ngừng cứng lại, tốc độ như tia chớp đột nhiên chậm hẳn.

Chỉ có điều A Bồ Lạp vẫn thoái lui không kịp!

“Bang” Hàn Thạc một quyền ập tới, trúng ngay thủy tinh băng kiếm do A Bồ Lạp đâm ra.

Sức mạnh giống như là dùi non lấp biển tuôn mãnh liệt về phía Kiếm thánh A Bồ Lạp, tất cả đấu khí dùng để chống đỡ trong khoảnh khắc bị tẩy sạch không còn, chỉ có thần lực lạnh lẽo đến từ Băng Tuyết nữ thần ban cho, mới miễn cưỡng ngăn trở được luồng sức mạnh này, trong người hắn nó giống như mũi đao ngoáy loạn điên cuồng phá hoại.

“Ái...”

Tiếng gào khóc thê lương, xen lẫn là một ngụm lớn máu tươi từ trong miệng A Bồ Lạp bắn mạnh ra. Cơ thể hắn mất thăng bằng, đầu vừa mới giương lên trời, thân thể đổ nghiêng ra sau bay đi, nặng nề đánh “rầm” một tiếng vào một bên vách núi khác.

- Dừng tay! - Băng thần Khoa Lí lồng lộn từ phía dưới vọt lên.

Tốc độ của Hàn Thạc sau khi luồng khí lạnh nhập vào cơ thể đã chậm lại rất nhiều, nhưng bởi vì quá gần với A Bồ Lạp, nên rất nhanh vẫn đến được trước mặt gã.

Căn bản không để ý tới Băng thần Khoa Lí đang mặc sức kêu réo, tay phải Hàn Thạc biến quyền thành chưởng, hung ác nhắm ngay tim A Bồ Lạp mà cầm xuống.

- A Bồ Lạp, chạy mau! - Hai vị ma pháp sư trên cao thấy rõ toàn cục, lại cuống quýt cảnh báo.

Chỉ có chính A Bồ Lạp mới hiểu được không còn đường có thể thoát lui, mắt thấy một chưởng nhanh như chớp cắm về phía ngực hắn liền sử dụng toàn bộ khí lực, một kiếm đâm về phía tay trái đang trống của Hàn Thạc, còn tay trái của hắn đánh ầm về hướng một chưởng đang ập tới của đối thủ.

“Rốp!”

Giống như khổng tước xòe đuôi, khi một chưởng của Hàn Thạc sắp cắm vào nắm tay của A Bồ Lạp thì móng tay phình ra thành hình Thiên Ma Lợi Nhận.

Không đợi A Bồ Lạp kịp phản ứng, Thiên Ma Lợi Nhận dễ dàng đâm nát quyền đầu của A Bồ Lạp, xuyên thấu qua cánh tay hắn, cuối cùng cắm vào tim, một cú toi mạng.

Rút tay phải đâm đĩa máu tươi ra, Hàn Thạc lạnh lùng nhếch miệng cười, nụ cười có ba phần kiêu ngạo, một phần ung dung bình tĩnh, sáu phần tàn nhẫn.

A Bồ Lạp trái tim vỡ vụn, mở to đôi con ngươi kinh sợ, máu tươi ở ngực phun ra, không còn sức lực rơi xuống dưới.

Mãi cho đến lúc này, Băng thần Khoa Lí mới khó khăn lắm đuổi tới, nhìn thấy Hàn Thạc nhếch miệng cười lạnh lùng, trái tim y đột nhiên băng giá. Nhưng mà y biết ngày hôm nay Hàn Thạc nếu không chết, từ hôm nay về sau Băng Tuyết thần điện sẽ vĩnh viễn không có những ngày yên ổn, uy nghiêm và trang trọng của thần điện sẽ hủy hoại trong chốc lát.

- Giết! Nhất định phải giết chết hắn! - Khoa Lí hét lớn, toàn lực ra tay, chuẩn bị lưu Hàn Thạc vĩnh viễn lại chỗ này.

Đột nhiên, Hàn Thạc mới giết chết A Bồ Lạp, đang cười ngoảnh đầu liếc xéo y, chợt thông thả đi về phía bức tường mà A Bồ Lạp vừa mới dựa vào vẫn còn đọng lại máu tươi. Dưới sự chú ý kỹ của Khoa Lí, vách tường đá không thể tưởng tượng nổi lại mở ra một thông đạo, Hàn Thạc lại thông thả đi vào trong.

Sau đó, Hàn Thạc từ trong thông đạo tại tường đá ngạo nghễ sừng sững, đối diện với Khoa Lí sắp đánh giết tới, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh lùng.

Băng thần Khoa Lí thương thế vẫn chưa hồi phục, lúc này bọn thuộc hạ xung quanh vẫn chưa tới gần, hai vị ma pháp sư trên đầu cũng chưa hoàn toàn chuẩn bị xong, y đang lao vọt tới với sự băng giá trong tim đột nhiên chậm lại, vậy mà không dám giao đấu chính diện với Hàn Thạc.

Chỉ hai giây, người Hàn Thạc vang lên tiếng “bách bách”, luồng khí lạnh xâm nhập vào cơ thể lúc trước đã bị ma công ép hết ra bên ngoài.

- Ha ha, tên nhát gan, luồng khí lạnh trong cơ thể ta lúc trước vẫn còn, ngươi vốn dĩ có cơ hội giết chết ta!
- Người Hàn Thạc không còn cứng ngắt nữa, cười vang nhìn Khoa Lí, cay nghiệt châm biếm.

Hàn Thạc vừa buông lời, thủ hạ của Băng thần Khoa Lí đã ào ào tới, hai vị ma pháp sư trên đỉnh đầu cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong.

Băng thần Khoa Lí sắc mặt đanh lại, nghiêng răng nghiêng lợi gần ra một chữ “giết”, cuối cùng dẫn đầu nhắm phía Hàn Thạc vọt tới.

Ngay lúc này, Hàn Thạc lùi lại một bước, bức tường đá trước mặt y một lần nữa khép lại một cách thần kỳ, đến khi Khoa Lí vọt tới đây, trước mặt y chỉ có bức tường đá bóng loáng như gương, ở đâu còn có bóng dáng đối thủ?

- Đại, đại nhân, như vậy không phải là biện pháp! Cứ tiêu hao mất như vậy, năng lượng trong tượng Băng Tuyết nữ thần sẽ bị chiếm hết! - Lúc Băng thần Khoa Lí lại phần nộ chửi mắng Hàn Thạc thì một giáo đồ rất cuộc nhện không nổi đã nhắc nhở.

Giống như bị xối nước lên đầu, Khoa Lí chợt bừng tỉnh, lúc này mới nhớ tới cái thứ xấu xí kia trong tượng Băng Tuyết nữ thần còn đang ôm ấp vật thí nghiệm mà hút sức mạnh.

- Không cần lo tới tên pháp sư Vong Linh bắn thủ kia nữa, trước tiên hãy giải quyết cái đồ xấu xí nọ đi đã! - Băng thần Khoa Lí người run rẩy, ra lệnh cho thuộc hạ ở bên cạnh.

Khoa Lí biết hẳn thật sự bị Hàn Thạc làm cho tức điên rồi, lúc này mới có hành động mất đi lý trí như thế này. Nhờ thuộc hạ cảnh báo, y cuối cùng đã rõ mình bị đối phương bốn cọt.

- Tuân mệnh, đại nhân! - Một tên giáo đồ hấp tấp đáp lời, lập tức bắt đầu ra tay đối phó với Thủy Giáp thi để sợ đang hấp thu trong tượng Băng Tuyết nữ thần.

482. Chương 482:rốt Cuộc Ngươi Là Thứ Gì Vậy

Ngay cả đám người đi cùng Băng thần Khoa Lí cũng không quan đến sự có mặt của Hàn Thạc mà tất cả đều toàn lực chú ý tập trung đối phó với Thủy Giáp thi. Hàn Thạc đang lợi dụng vào lực lượng của Kim Giáp thi ẩn mình trong bức tường đá đột nhiên vọt ra như một thanh kiếm sắc.

- Cần thận! - Khoa Lí hét lớn.

Vốn hai ma pháp sư vẫn đợi tại vách đá trên đỉnh đầu bức tượng Băng Tuyết nữ thần chợt cảm ứng được một luồng không khí đem theo mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi. Huyết khí buồn nôn nhanh chóng ngưng tụ thành huyết vụ rồi nổ tung ra, trong nháy mắt bao phủ cả người Hàn Thạc.

Thấy Băng thần Khoa Lí đã nhắc nhở bọn người xung quanh, Hàn Thạc biết nếu lại tiến hành kiểu chiến tranh du kích vừa đánh vừa chạy đã không còn ý nghĩa. Vì thế hắn quyết định mặc dù đang bị thương cũng phải ngăn chặn bọn chúng tại thời khắc mấu chốt này, để Thủy Giáp thi tranh thủ thời gian hấp thu năng lượng.

Trong cả bọn thì hai ma pháp sư đang đứng tại vách núi trông có vẻ yếu ớt nhất nhưng lại tạo thành mối uy hiếp lớn nhất với Hàn Thạc. Nên hắn quyết định nếu chính diện giao phong thì trong thời gian cực ngắn cũng chỉ có thể ra tay thuận lợi với hai tên này mà thôi.

Bởi vậy, Hàn Thạc không một chút do dự, phóng vọt ra từ bức tường đá. Đồng thời hắn còn tận lực phóng xuất khí thể cường đại để cho Băng thần Khoa Lí biết được ý định mà quay sang đối phó, tạm thời buông tay với Thủy Giáp thi.

Thế nhưng Khoa Lí sau khi hét to một tiếng nhắc nhở vẫn không lí gì tới Hàn Thạc mà lại tiếp tục xông tới bức tượng Băng Tuyết nữ thần. Xem bộ y đã không còn điên cuồng như lúc trước nữa mà đã tỉnh táo lại nên biết là tồn tại của một thần cấp so với hai Thánh ma đạo sư thì quan trọng gấp nhiều lần.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Hàn Thạc. Đang lúc hai ma pháp sư kinh sợ cấp tốc rút lui, hắn lập tức quyết đoán dừng việc truy đuổi. Thân thể trên không đột nhiên thay đổi phương hướng, mang theo sát khí mãnh liệt hoá thành một đám mây máu chụp xuống nhóm người Khoa Lí ở phía dưới.

Chuyện đã tới nước này thì Hàn Thạc dù cho không muốn cũng phải đành liều mạng. Hắn hiểu rõ cuộc không thể cứ mãi trốn tránh lợi dụng địa thế để ra tay đánh lên được nữa.

Băng thần Khoa Lí vừa ngẩng đầu lên đã thấy đoàn huyết vân trên đầu. Gương mặt y biến sắc vì biết rõ trong đó ẩn chứa năng lượng huỷ diệt khủng bố, lập tức hiểu rõ tình thế, liền giương kiếm lên đánh vào huyết vân quá lớn:

- Băng bạo!

Như là đã sớm có dự mưu, vừa nghe tiếng thét thì bốn Kiếm thánh bên cạnh Khoa Lí cùng lúc lóe lên ánh nhìn sắc lạnh, hiệp đồng cùng với y nghênh kích đám mây máu. Cộng với Băng thần Khoa Lí, có tất cả năm luồng đầu khí được Băng Tuyết nữ thần chúc phúc thần lực đột nhiên nhằm vào huyết vân.

Năm luồng lực lượng cùng nhau hỗ trợ công kích đám mây máu. Năng lượng đáng sợ do băng tuyết phá ra đột nhiên sản sinh ra trong tầng huyết vân rồi nổ tung bao trùm toàn bộ. Hàn Thạc căn bản không thể kịp thời né tránh, lập tức bị luồng năng lượng làm trọng thương.

“Ha ha ha...” Khắp nơi vang vọng tiếng cười điên cuồng tràn ngập sự đắc ý của Băng thần Khoa Lí.

“Băng Bạo” chính là bí kĩ của Băng Tuyết thần điện, sử dụng thần lực mà Băng Tuyết nữ thần ban cho để hình thành nên hỗn hợp đầu khí bạo phá băng cứng trên diện rộng. Một khi bị “Băng Bạo” bao phủ, uy lực của những băng trụ bạo tăng một cách đáng sợ, hình thành nên lực trùng kích kinh khủng, không gì là không thể phá được.

Băng thần Khoa Lí liên tục bị đánh bại, chung cuộc nhờ vào bí kĩ này vẫn hồi tỉnh thể nên trong lòng đắc ý thể nào có thể tưởng tượng ra được.

- Vong Linh pháp sư hèn hạ. Để xem lần này ngươi làm thế nào để chạy trốn?! - Bốn tên Kiếm thánh bên cạnh hòa cùng tiếng cười của Khoa Lí, cùng nhìn đoàn huyết vân đang dần dần tan rã.

Uy lực của Băng Bạo đã quét sạch sát khí của tầng huyết vân làm thân hình của Hàn Thạc bên trong từ từ lộ ra.

Chỉ thấy trên thân thể Hàn Thạc là hàng trăm, hàng ngàn vết thương lỗ chỗ, tựa như bị vô số mũi tên lớn nhỏ xuyên qua. Trước ngực bị banh ra một cái lỗ lớn, có thể nhìn thấy rõ cả lục phủ ngũ tạng ở bên trong.

Lúc này, Hàn Thạc so với lệ quỷ còn khó coi hơn, trên người thậm chí còn không tìm được một khối da thịt lành lặn. Dưới sự trùng kích của “Băng Bạo”, toàn thân phủ đầy thương tích thảm hại chưa từng thấy.

Không nghi ngờ gì nữa, dưới sự hợp kích của một Bán thần và bốn Kiếm thánh đồng thời thi triển bí kĩ “Băng Bạo” đã đánh hẳn trọng thương.

Song ngay khi thân hình của Hàn Thạc hoàn toàn lộ ra, Băng thần Khoa Lí vẫn đang cười to càn rỡ thì bỗng nhiên im bặt. Sự đắc ý trên khuôn mặt đã biến thành kinh hãi với vẻ mặt lộ vẻ không thể tin được nhìn sững vào Hàn Thạc đang so với lệ quỷ còn ghê sợ hơn.

Thân thể giờ đang lỗ chỗ của Hàn Thạc, kèm luôn cả lỗ hổng lớn trên ngực có thể thấy cả lục phủ ngũ tạng, tuyệt đối không hề nhìn thấy bất cứ một giọt máu tươi nào nhỏ ra.

Càng làm cho Khoa Lí thêm khó hiểu là huyết nhục tại miệng các vết thương trên người Hàn Thạc đang chậm rãi chuyển động. Dùng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ miệng của các vết thương thật lớn đang dần dần khép lại.

Quý dị! Quý dị vượt quá mức tưởng tượng!!!

Bất luận là kẻ nào nhìn thấy sự việc quý dị này đều chỉ có thể kinh hãi giống như bọn năm người Băng thần Khoa Lí, trợn mắt há mồm mà không biết làm sao.

Đây chính là sự sợ hãi xuất phát từ bản năng của mỗi người đối với sự việc mình không biết.

- Ngươi, ngươi rốt cuộc là cái thứ gì vậy? - Bất tri bất giác trong lòng của Băng thần Khoa Lí cảnh giác cao độ. Y nhìn sững vào Hàn Thạc đang đứng ngạo nghễ trong không trung, thân thể đầy vết thương nhưng lại không hề chảy ra một giọt máu, lại thấy các vết thương đang nhanh chóng hồi phục một cách ma quái. Rốt cuộc y cũng không thể kìm chế được nỗi sợ hãi, thanh âm hơi có chút run rẩy.

Hàn Thạc nhếch miệng cười khổ. Quả thực hắn đã trọng thương. Bất quá khi các mảnh băng ghăm vào người hắn trong nháy mắt đã đóng băng máu tươi trong cơ thể. Chính điều này làm cho thân thể vốn biến thái một cách dị thường của Hàn Thạc trong thời gian ngắn đã không chế được nội thương.

Bên dưới da thịt của hắn, Ma Nguyên lực lưu động hấp thụ toàn bộ máu tươi trở lại. Vì thế mà sau khi khí tức băng hàn tan ra thì cũng không hề có một giọt máu tươi nào nhỏ ra. Hàn Thạc nhân đó lợi dụng thân thể cứng cỏi và biến thái của mình nhanh chóng khép miệng các vết thương.

Nhưng mà lúc này Hàn Thạc đích xác bị thương! Mà còn bị thương không nhẹ nữa!

Dưới con mắt của Băng thần Khoa Lí thì quá trình đang diễn ra đúng là một loại quỷ dị không thể hiểu được. Còn đối với Hàn Thạc thì với các vết thương nghiêm trọng như vậy thì quá trình chữa trị sẽ phải hao tổn một lượng khổng lồ bản mệnh tinh huyết cùng với Ma Nguyên lực, sẽ làm hắt hủi đi rất nhiều lực lượng để chiến đấu.

Bất quá, nụ cười méo mó đột nhiên hiện ra trên mặt lỗ chỗ của Hàn Thạc lúc này quả thực khiến người ta sợ hãi, bọn người Băng thần Khoa Lí cũng không ngoại lệ.

Cả đám giờ bị dọa đến ngây người không còn can đảm ứng chiến. Băng thần Khoa Lí nhìn vào hiện tượng kì dị trên người của Hàn Thạc, nghĩ không ra là giữa hắn và nhân loại lại có chút gì đó liên hệ.

Hàn Thạc hiển nhiên nhận thấy được âm thanh đang run rẩy của Băng thần Khoa Lí. Hắn lập tức hiểu rõ lý do, đó là vì bọn chúng trước giờ chưa từng gặp qua loại sinh vật nào có thân thể có khả năng tự chữa trị đáng sợ như vậy cả. Nên đây là sự sợ hãi phát ra từ bản năng của chúng.

Nhất là bây giờ thấy bộ dạng Hàn Thạc đang bị cả trăm ngàn lỗ hổng lớn nhỏ, thực sự đáng sợ không có một chút gì giống với nhân loại.

Hàn Thạc nhanh chóng phản ứng. Một mặt hắn nhân cơ hội cấp tốc chữa trị thân thể đang bị thương nặng, mặt khác nhếch miệng cười sảng sặc. Trong tiếng cười tràn ngập sự hung tàn và ngang ngược, hắn còn nhân cơ hội sử dụng Thiên Ma chi âm ẩn chứa tà lực nhiếp hồn có tác dụng rất kỳ diệu đối với tâm linh con người.

Quả nhiên, Băng thần Khoa Lí vốn đã có chút khiếp sợ giờ dưới tác dụng tà lực nhiếp hồn của Thiên Ma chi âm thì trong lòng càng lúc càng phát lạnh. Nhìn lại bộ dáng dữ tợn của Hàn Thạc giống như ác ma có từ thời viễn cổ. Mà chính y vì vô ý dưới một kích đã xé rách lớp nguy trang ngày thường để lộ ra bản thể tà ác của hắn.

- Người, người rốt cuộc đến từ vị diện nào? Chúng ta chính là người của Băng Tuyết thần điện trong giáo hội Băng Tuyết nữ thần, người, người muốn như thế nào? - Vừa bị tác dụng của Thiên Ma chi âm vừa thực sự bị Hàn Thạc làm cho khiếp sợ, một Kiếm thánh đột nhiên kêu lên hoảng loạn.

- Người, người rốt cuộc là ai? - Đang lúc kẻ kia hét lên thì một Kiếm thánh khác cũng kìm không được phụ họa.

Băng thần Khoa Lí kinh hoàng nhìn vào Hàn Thạc đang bị trọng thương, dường như hiểu ra được điều gì. Phảng phất như y đang liên tưởng đến các vũ kĩ chưa từng gặp trước đây của Hàn Thạc để từ đó khẳng định là hắn không phải thuộc loại sinh vật tồn tại ở đại lục Kỳ Áo. Nỗi sợ hãi trong lòng y càng tăng lên ba phần, cặp mắt bắt đầu lảo đảo, nhanh chóng suy nghĩ tìm cách chạy trốn.

- Chúng ta, chúng ta chính là sứ giả của Băng Tuyết nữ thần; người, người đừng có làm càn! - Rốt cuộc dưới tác dụng của Thiên Ma chi âm do Hàn Thạc thi triển cùng với biểu hiện quỷ dị của hắn, Băng thần Khoa Lí cũng bắt đầu lắp bắp.

Vào lúc này, Thuỷ Giáp thi đột nhiên truyền tin tức tới:

- Cha, con đã làm xong rồi!

Hàn Thạc đang cười hô hô liên cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện thiếu nữ khỏa thân không biết từ khi nào đã trở thành một thi thể khô héo như là mất đi hết nước, không còn nhìn đâu ra vẻ mỹ mạo ban đầu. Đồng thời bức tượng khổng lồ của Băng Tuyết nữ thần cũng đột nhiên âm âm sụp đổ tan tành giống như một ngọn núi nhỏ.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Hàn Thạc bị bộ dạng ngây ngốc của đám người Băng thần Khoa Lí làm cho không thể kìm chế, cười phá lên mà không trộn thêm Thiên Ma chi âm.

“Âm”

Chẳng biết từ lúc nào, Kim Giáp thi đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Hàn Thạc. Kim Cô bổng thoảng cái đã nện thẳng xuống hai Thánh ma đạo sư đang ngây người như gà gỗ do bị Hàn Thạc làm cho hoảng sợ đến choáng váng. Cả hai tên lập tức biến thành một đồng thịt vụn.

- Không cần quản hấn đến từ vị diện nào, chúng ta liều mạng với hấn. - Nhìn tượng của Băng Tuyết nữ thần tan rã, Băng thần Khoa Lí rốt cục cũng đã nổi điên rồi bất chấp tất cả lao thẳng vào Hàn Thạc.

Hàn Thạc vẫn còn trọng thương nên dĩ nhiên là không thể dây dưa cùng Băng thần Khoa Lí đang ở tình trạng chó cùng dút dậu. Hấn vẫn cười sảng sặc rồi cùng với Thủy Giáp thi tiến vào bức tường đá đang đột nhiên vỡ ra, thông dong rồi khỏi Băng Tuyết thần điện.

483. Chương 483:ta Chỉ Muốn Càng Mạnh Mẽ Hơn

Có Kim Giáp thi mở đường, phòng bị nghiêm ngặt của ngọn núi chính của Băng Tuyết thần điện như không hề có tác dụng. Vách nam thạch vững chắc bị tách ra thành một thông đạo dài hẹp. Hai người Hàn Thạc cùng Thủy Giáp thi theo sau Kim Giáp thi nhanh chóng rút lui ra bên ngoài.

Tượng của Băng Tuyết nữ thần là mấu chốt trong kế hoạch tạo thần, lợi dụng kỹ thuật luyện kim, nghệ thuật rèn và dược học từ nhiều bậc đại sư để nghiên cứu ra, căn bản đó chính là tất cả hy vọng kỳ thác của Băng thần Khoa Lí. Sự sụp đổ của bức tượng này như là một thanh kiếm sắc bén âm độc đâm ngay vào tâm can của Khoa Lí, khiến cho y đau đớn khó có thể chịu nổi.

Kim Giáp thi quay về đưa tin cho Hàn Thạc, đã cho hấn biết đám đại sư luyện chế Băng Tuyết nữ thần đã bị Khoa Lí giết sạch. Mất đi đám đại sư đã bỏ nhiều năm nghiên cứu lãnh vực này ở đây khiến cho kế hoạch tạo thần của Băng thần Khoa Lí không cách nào khôi phục lại được.

Hàn Thạc bị trọng thương ở thân dưới sau vụ Băng Bao, mặc dù đã lợi dụng Thiên Ma chi âm khiến cho đám người Băng thần Khoa Lí sợ hấn, thành công khiến cho bọn chúng kinh hoảng. Nhưng Hàn Thạc vừa thấy Băng thần Khoa Lí vì tượng của Băng Tuyết nữ thần mà lại rơi vào trạng thái điên cuồng, liền biết một khi dồn chó vào đường cùng thì cái tên này cũng không dễ đối phó, cho nên lúc này mới đành tạm thời rời khỏi.

Sau khi từ thông đạo rời khỏi lòng núi một đoạn thì Hàn Thạc mới quay đầu lại để nhìn Thủy Giáp thi vừa hấp thu xong lực lượng khổng lồ. Vừa đưa mắt nhìn thì trong lòng hấn đột nhiên cả kinh và vui mừng vì sự biến đổi của nó.

Chỉ thấy Thủy Giáp thi sau khi hấp thụ năng lượng bằng thủy của tượng Băng Tuyết nữ thần thì tướng mạo vốn bình thường của hấn đã phát sinh biến hóa long trời lở đất. Lông mày thô ráp của nó đã trở nên vừa dài vừa cong, sống mũi cao thẳng, da thịt sần sùi thô lậu đã trở nên mượt mà trơn tru như mặt nước. Ngay cả mái tóc khô héo cũng nhấp nháy ánh quang rực rỡ. Một tên Thủy Giáp thi bình thường nhất, sau khi hấp thụ được cỗ lực lượng kia không ngờ lại trở thành một tên thiếu niên đẹp trai, nhanh nhẹn. Vì lực lượng sung mãn trong người cùng với các biến hóa này mà khiến tên thiếu niên đẹp trai kia lại có thêm khí chất nhu mì yêu dị thật vô cùng hấp dẫn dụ người.

Làn hơi nước mờ ảo luôn vây lấy Thủy Giáp thi khiến Hàn Thạc vừa nhìn thì khiến hấn có cảm giác mờ ảo mông lung không thật. So với ban đầu thì Thủy Giáp thi hiện giờ vô luận là tướng mạo bên ngoài hay khí chất đều phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Khiến Hàn Thạc thật sự kinh ngạc chính là sự biến hóa này vẫn còn đang tiếp tục.

Hàn Thạc hiểu rõ năng lượng khổng lồ bị Thủy Giáp thi hấp thụ như thế thì quá trình tiêu hóa sẽ không thể trong một thời gian ngắn mà hoàn thành. Nhưng một khi nó có thể tiêu hóa toàn bộ năng lượng hấp thụ được thì hấn tin rằng Thủy Giáp thi nhất định sẽ khiến hấn càng kinh ngạc hơn nhiều.

- Ta mang ngươi trở về trước, ngươi cần phải yên tĩnh hấp thụ lấy số năng lượng này! - Sau khi Hàn Thạc cảm nhận được tình trạng bên trong thân thể của Thủy Giáp thi bèn trầm giọng ngâm lên một câu chú ngữ rồi đưa nó trở về lại Vong Linh giới.

Sau khi Thủy Giáp thi rời khỏi không bao lâu thì Hàn Thạc bèn theo con đường do Kim Giáp thi khai phá ban đầu trở về lại nơi tường nham thạch trong lòng núi.

Hàn Thạc đứng ngay chỗ động khẩu nham thạch, ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi băng tuyết phủ trắng xóa. Hắn cảm nhận được sự di động của mấy vị cường giả bên trong lòng núi rồi bèn tự lự nói:

- Băng Tuyết thần điện kia, báo thù của ta bây giờ mới bắt đầu!

Nói xong, Hàn Thạc liền đưa Kim Giáp thi trở lại Vong Linh giới. Thương thế hiện tại trên người khiến hắn khó có thể tiếp tục ở lại nơi này. Hắn liền tìm thời cơ thích hợp để phá không mà đi, biến thành một luồng ánh sáng, nhanh chóng rời khỏi khu vực tuyết phủ của Băng Tuyết thần điện.

Thành Băng Lăng. Hàn Thạc đặt chân tới một lữ quán nhỏ bình thường.

Mấy ngày nay, hắn một mực ở lì trong phòng không ra. Thương thế trên người dần dần lành lại tại Băng Tuyết thần điện đã ổn định lại.

Tổn hại trên nhục thể của Hàn Thạc cần lợi dụng tinh huyết bổ mệnh cùng với Ma Nguyên lực mới khôi phục lại được. Quá trình khôi phục tu bổ này thật sự không dài lắm, chỉ là phải tiêu hao nhiều mà thôi. Bổ mệnh tinh huyết cùng với Ma Nguyên lực đều là những thứ tích góp được hàng ngày trong việc tu luyện. Một khi tiêu hao nhiều thì sẽ thật sự ảnh hưởng đến thực lực của hắn.

Trải qua thời gian vài ngày, trăm ngàn vết thương trên người Hàn Thạc mới toàn bộ khôi phục trở lại bình thường. Nhưng tiêu hao của bổ mệnh tinh huyết với Ma Nguyên lực thật sự không ít. Sau khi tĩnh tâm tu luyện vài ngày, Ma Nguyên lực mới khôi phục được chút ít, nhưng bổ mệnh tinh huyết thì trong thời gian ngắn không thể nào chuyển hóa nhiều được.

Sau khi thấy thương thế đã ổn định lại, Hàn Thạc mới nghĩ đến linh hồn của Cát Nhĩ Bá Đặc đang ở bên trong Lục ma phong. Bên trong Lục ma phong chẳng phải là nơi tốt lành gì, bất kỳ linh hồn nào tiến nhập vào trong đó đều bị nó ăn mòn. Cho dù Hàn Thạc đã vì Hắc long mà tạo ra một khu vực riêng biệt, nhưng cũng không thể để gã đợi chờ trong đó một khoảng thời gian dài được.

Bởi thế Hàn Thạc bèn dùng một số vật liệu có sẵn trong không gian giới chỉ, lại thêm vào thời gian vài ngày, luyện chế ra một ban chỉ (1) long lạnh trong suốt. Ban chỉ được hắn lấy từ trong không gian giới chỉ ra được gọi là Tầng hồn chỉ, tác dụng chủ yếu chính là dùng để vận chuyển linh hồn.

Hàn Thạc bố trí trong phòng một ma trận cách âm phòng ngự, sau đó lại triệu hoán thêm vài oán linh canh phòng ngoài cửa, rồi mới lấy Lục ma phong ra.

Hàn Thạc nắm lấy Tầng hồn chỉ trong tay, thần thức dần dần tiến nhập vào trong. Đầu tiên hắn lập tức cảm ứng được chủ hồn bên trong Lục ma phong dung hợp với Hủy diệt chi cầu. Sau đó Hàn Thạc mới căn cứ theo hiểu biết về Lục ma phong để đi lại bên trong lệ hồn to lớn trong đó để tìm kiếm khí tức quen thuộc của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Khi Hàn Thạc đưa linh hồn hút vào trong Lục ma phong, hắn đã tạo ra một khu vực đặc biệt bên trong đó đặc biệt dùng để bài trí linh hồn Hắc long. Sau khi thần thức Hàn Thạc đi vào Lục ma phong liền nhanh chóng án chiếu theo hiểu biết về Cát Nhĩ Bá Đặc để tìm tới khu vực kia.

Bên trong Lục ma phong có chứa đủ loại linh hồn, lại còn có rất nhiều lực lượng tiêu cực. Những lực lượng này mạnh có, yếu có, đều có tính ăn mòn rất mạnh. Cho dù là Hắc long, nếu không có khu vực mà Hàn Thạc tạo ra đặc biệt cho gã thì linh hồn của gã cũng sẽ chịu sự bào mòn của chúng, thậm chí có thể bị dung hợp vào những lực lượng kia, tiến hóa thành một lực lượng cường đại của Lục ma phong.

Tìm được linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc rồi thì Hàn Thạc mới yên lòng, vội vàng dùng thần thức bao trùm lấy linh hồn gã, khiến gã khỏi phải chịu sự ảnh hưởng từ các lực lượng bào mòn bên trong Lục ma phong, rồi từng chút một dần Hắc long rời khỏi đó.

Thần thức của Hàn Thạc cảm ứng rõ ràng được nỗi vui mừng hoan hỉ của linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc. Xem kiểu này thì gã ở bên trong thần thức của Hàn Thạc đã cảm ứng được khí tức của chủ nhân mình nên mới ngoan ngoãn nhu thuận, không hề chống cự chút nào, theo thần thức của Hàn Thạc rời khỏi Lục ma phong.

Một luồng u quang ảm đạm đột nhiên toát ra từ chuôi thanh Lục ma phong. Đến khi luồng u quang này hoàn toàn thoát khỏi Lục ma phong, Hàn Thạc mới dùng hai tay đánh ra hai đạo pháp quyết. Một đạo thì đánh lên Tầng hồn chỉ, đạo kia đánh lên linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đột nhiên luồng u quang kia trở thành một sợi mong manh tuôn thẳng vào trong Tầng hồn chỉ. Ban chỉ long lanh trong suốt kia đột nhiên có một luồng sáng nhạt xanh biếc lưu chuyển bên trong. Sợi mong manh kia không ngừng xoay chuyển vận vẹo biến đổi không ngừng bên trong ban chỉ. Một bóng hình mờ ảo dần dần hiện hình.

- Chủ nhân, là chủ nhân người phải không? - Bên trong ban chỉ truyền đến thanh âm vo ve như muỗi. Tầng hồn chỉ không những có thể vận chuyển linh hồn, mà dưới sự luyện chế của Hàn Thạc còn có thể truyền đạt ý thức của linh hồn.

- Cái tên hồn dẫn Hắc long nhà ngươi, ai bảo ngươi không nghe lời! - Thanh âm quen thuộc của Cát Nhĩ Bá Đặc vừa phát lên, Hàn Thạc bèn cảm thấy vô cùng cảm khái trong lòng.

- Chủ nhân, chủ nhân vĩ đại, thật cao hứng quá. Ta đã có thể gặp lại người rồi. Thật tốt quá, thật sự tốt quá. Ha ha... - Vừa nghe được lời nói của Hàn Thạc, Cát Nhĩ Bá Đặc từ trong Tầng hồn chỉ liên lập tức hét lớn, lời lẽ vô cùng lộn xộn. Nhưng vì gã chỉ còn sự tồn tại của linh hồn nên âm thanh la hét mặc dù đã được ban chỉ phóng lớn lên, nhưng vẫn nghe vo ve như tiếng muỗi.

Thanh âm quen thuộc của Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức khiến Hàn Thạc nghĩ đến những năm tháng ở chung với gã trước đó. Hiện giờ hồn thể của Hàn Thạc đã kiện toàn, nhưng Hắc long lại chỉ còn linh hồn. Nếu không phải hấn lợi dụng phương pháp đặc thù để vận chuyển linh hồn gã, linh hồn gã sẽ theo thời gian mà dần dần biến mất trong thiên địa.

- Đồ khờ! Được rồi, im miệng cho ta!

Hàn Thạc cười rồi mắng một câu, nhưng trong lòng lại cảm thấy ảm áp tràn trề. Đợi cho Hắc long ngưng ồn ào bên trong ban chỉ, hấn mới nghiêm mặt nói:

- Cát Nhĩ Bá Đặc, theo lý thì ngươi đã chết rồi. Hiện giờ ta đã dùng phương pháp đặc biệt để giữ lại linh hồn của ngươi.

- Chủ nhân, ta hiểu rõ rồi. - Cát Nhĩ Bá Đặc trầm ngâm một hồi rồi buồn bã trả lời.

Đột nhiên Cát Nhĩ Bá Đặc nghĩ tới chuyện gì, chỉ thấy từ trong ban chỉ toát ra ánh u quang nhẹ nhàng, bóng hình mờ ảo bên trong nhanh chóng xoay chuyển rồi gã vội vã mở miệng:

- Đúng rồi chủ nhân, gia gia của ta cùng với Hắc long tộc thế nào rồi? Bọn họ cuối cùng có thoát khỏi độc thủ của Băng Tuyết thần điện không?

- Yên tâm đi. Gia gia của ngươi cùng với Hắc long tộc đều đã thoát khỏi lao tù băng ngọc rồi, hiện giờ hấn đã tới sơn cốc Hắc Long. Ngoài ra... - Hàn Thạc biết Cát Nhĩ Bá Đặc đang lo lắng chuyện gì, dần dần đem chuyện lấy linh hồn gã tiến nhập vào Lục ma phong giải thích một lần cho gã rõ.

- Ka ka ka... quá tốt rồi. Chủ nhân, ngài giết sạch toàn bộ đám người của Băng Tuyết thần điện đi. Hừ, nếu không phải ta chết rồi, ta nhất định sẽ khiến bọn chúng trả một giá thật đắt, sát tử hết từng tên của cái “Băng Tuyết ma điện” đó! - Hắc long lớn tiếng quát.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, ta để ngươi vào trong Tầng hồn chỉ để có thể liên lạc với ngươi, chính là muốn cho ngươi một sự lựa chọn. Với linh hồn hiện giờ của ngươi, ta có hai phương pháp có thể khiến ngươi trở lại thế giới này. Một là lợi dụng Vong Linh ma pháp để biến ngươi thành Cốt long. Còn cách khác là lợi dụng ma công để luyện chế ngươi thành Ma đầu. Ta hiện giờ chuẩn bị cho ngươi tự mình chọn lựa! - Hàn Thạc nói

- Có gì khác biệt hả? - Hắc long hỏi.

- Nếu là Cốt long thì ngươi chỉ có bộ xương thôi, bất quá cũng còn coi như là rỗng. Nhưng nếu là Ma đầu thì ngươi không phải là rỗng nữa rồi. - Hàn Thạc giải thích.

- Ồ... vậy có phải mạnh hơn một chút không?” Cát Nhĩ Bá Đặc hỏi lại.

- Ta nghĩ có thể là Ma đầu mạnh hơn một chút! - Hàn Thạc trả lời.

- Vậy thì làm ma đầu đi. Ta chỉ muốn mạnh mẽ hơn thôi! - Hắc long kiên định lên tiếng.

(1) ban chỉ - æ0³æR!: nhấn bảo vệ tay của người bắn cung; trang sức của đàn ông (khi thời vũ khí lạnh kết thúc).

484. Chương 484:ngẫu Nhiên Gặp Tô Phi

Đế quốc Tập Tây, thành Tây La.

Thành Tây La là đô thành của đế quốc Tập Tây, nhân khẩu trăm vạn, là một tòa đại thành danh tiếng tại đại lục Kỳ Áo. Thành có phong cảnh mỹ lệ, đại biểu cho văn hóa nhân văn chỉ có tại đế quốc Tập Tây, đồng thời lại là một thành trì chuộng võ học.

Trong trung tâm thành Tây La, cứ cách ba năm là có một hội đấu giá lớn. Trong hội đấu giá có thể mua được các kỳ bảo thật sự hiếm có. Mỗi lần đều có thể hấp dẫn đủ giới quyền quý đến tham gia, thậm chí ngay cả số nhân sĩ giàu có ở các quốc gia chung quanh cũng từ ngàn dặm xa xôi mà đến.

Trong mấy kỳ đấu giá lúc xưa ở thành Tây La, không những thường có sự xuất hiện của đủ loại bảo vật, thậm chí đã từng hai lần có sự xuất hiện của thần khí. Thần khí Tinh Không sử dụng trong tay Phi Bích vốn đoạt được từ trong tay Tái Nhĩ Đặc đã từng xuất hiện tại hội đấu giá, qua mấy phen đổi chủ rốt cuộc mới bị Tái Nhĩ Đặc đoạt được.

Đây thật sự là một cuộc thịnh hội, ngoại trừ đỉnh cao là hội đấu giá, thì trước đó còn thêm việc mua bán của đủ loại vật phẩm kỳ lạ. Người biết hàng thường có thể đạt được những thứ vật phẩm cần thiết ở đây.

Mỗi lần có hội đấu giá lớn thế này đều có thể hấp dẫn được đủ loại nhân sĩ kéo tới. Lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ. Ngay cả Hàn Thạc cũng vì nghe ngóng được tình huống hội đấu giá từ thành Băng Lăng mà phí ba ngàn kim tệ, lợi dụng thủ đoạn nhớp nhúa, để theo ma pháp truyền tống trận từ thành Băng Lăng đến thành Tây La.

Thương thế của Hàn Thạc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, một mặt thì cần mua một số chất liệu để luyện chế thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc, mặt khác cũng nhân cơ hội nghe ngóng tình hình gần đây của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cho nên hần mới tới thủ đô thành Tây La của đế quốc Tập Tây.

So với thành Tây La thì thành Băng Lăng chỉ là một tòa thành biên cương nhỏ của đế quốc Tập Tây. Cứ điểm của Âm Mạc không cách nào bao trùm đến nơi này được. Nếu muốn biết được tin tức xác thực của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Hàn Thạc chỉ có cách tìm tới nơi thành trì quan trọng thế này.

Khi vừa đến thành Tây La hôm qua thì Hàn Thạc đã liên lạc được với thành viên Âm Mạc tại thành Tây La. Hơn nữa thông qua tin tức từ bọn họ mà hiểu rõ thêm tình trạng hiện giờ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Theo lời tên mập Kiệt Khắc thì hiện giờ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không hoạt động theo cách bình thường của hần. Trong đoạn thời gian này, quân đội thành Bồ Lô Đặc Nhĩ do Đa Khắc Tư thống lãnh, cộng thêm tinh binh do quốc vương Lao Luân Tư phái tới, đã chính thức khai triển hành động quân sự đối phó với bảy đại công quốc.

Tài hoa của Đa Khắc Tư hơn người, một khi có được sự chống lưng toàn diện của đế quốc, đã lập tức thể hiện năng lực đáng sợ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, dưới sự thống lãnh của Đa Khắc Tư, quân đội dũng mãnh vô cùng này dưới tình huống không hay biết của bảy đại công quốc đã chiếm lấy công quốc Ba Văn Đăng như trở bàn tay. Hơn nữa còn lấy quốc gia này làm cứ điểm, thành công đánh tan quân đội liên hiệp giữa công quốc Bang Đôn và Y Đặc Mạn.

Công quốc Ba Văn Đăng cách thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rất xa, lần này Đa Khắc Tư ra tay mà không hề có chút dấu hiệu nào. Quốc gia này không hề ngờ tới đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lại bỏ gần lấy xa, đột nhiên hạ thủ trước tiên với bọn họ, trong lúc gấp gáp không kịp, căn bản không cách nào tổ chức được lớp phòng ngự hữu hiệu. Trong thời gian một tuần, lực lượng quân sự của công quốc Ba Văn Đăng đã bị quét sạch, đại công tước Á Lịch Khắc An Bồ Lý Kỳ tử trận.

Công quốc Bang Đông cùng Y Đặc Mạn lân cận sau khi phản ứng kịp liên liên hợp phòng thủ, nhưng cũng chịu thiệt thòi lớn trong trận chiến đầu tiên. Hiện giờ hai quốc gia này một mặt kiên trì thủ thành, một mặt bất chấp tất cả bắt đầu liên hệ với các quốc gia khác, chuẩn bị hiệp lực đối phó với lần xâm lược hùng mạnh này của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Trong bốn quốc gia còn lại, công quốc Hi Luân của Hải Luân cùng với công quốc Bảo Lai Tháp của Bá Đặc Tề Lợi, căn bản đã đồng lòng với Hàn Thạc. Nội Ách Mỗ Bối Kỳ chết trong tay Hàn Thạc, công quốc Bỉ Tư Lợi lâm vào cảnh nội loạn, dưới đòn công kích của Bá Đặc Tề Lợi đã chịu tổn thất trầm trọng, khó lòng có được tác dụng gì.

Chỉ có công quốc Nội Sâm của Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ là coi như còn lực chiến đấu, nhưng có sự quấy rối ngấm ngầm của Hải Luân cùng với Bá Đặc Tề Lợi, Hàn Thạc cơ hồ có thể khẳng định Bồn Ni Dịch Khắc Đặc Tát Khắc Duy Nhĩ lần này khó tránh vận rủi.

Sau khi Hàn Thạc biết được tiến triển của tình hình thì thật sự rất yên tâm với lần tấn công bảy đại công quốc này. Có sự chống lưng toàn lực của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, không chịu phải trói buộc của tên lão yêu Tư Tháp Tác Mồ, lại thêm sự giúp đỡ ngấm ngầm của công quốc Hi Luân và Bảo Lai Tháp, lần này bảy công quốc thật sự khó thoát kiếp nạn.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không thay đổi chút gì. Thương vụ cung ứng vũ khí quân lương cho chiến tranh của Đa Khắc Tư, sau khi Đa Khắc Tư chiến thắng, đã thừa cơ lợi dụng lực lượng của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ để đoạt lấy tài nguyên cùng chính quyền của quốc gia kia, vừa khống chế tình hình vừa đoạt lấy quyền chỉ huy của cả một địa phương.

Tình thế tốt đẹp như thế chính là thời khắc cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc bắt đầu phát triển.

Trong lúc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thoải mái đi xâm lược thì liên minh thương hội Ba Đặc lại đau đầu vô cùng. Cái chết của bảo hộ thần, Lô hệ Thánh ma đạo sư Lô Nặc đã khiến cho liên minh này chịu phải tổn thất không thể đo lường được. Càng khiến liên minh thương hội Ba Đặc đau đầu chính là đám ma thú xông ra từ hẻm núi Tháp Lạp Gia. Đám ma thú này gây loạn khắp nơi ở mấy thành thị chung quanh, phá hoại công kích nhân loại mọi chỗ.

Liên minh thương hội Ba Đặc là một liên hiệp quốc gia do các thương hội lớn tạo thành. Thương mại tại các khu vực hay lui tới, thậm chí cả một vài quốc gia, mới là con đường thu lợi kếch xù của bọn họ. Nhưng khắp nơi có sự xuất hiện của ma thú, khiến cho các thương hội lớn không thể nào không đóng cửa thành phòng thủ. Chuyện này đem tới cho cái quốc gia liên minh thương hội Ba Đặc lấy buôn bán làm chủ này tổn thất khó lòng đo lường được.

Vì thế liên minh thương hội Ba Đặc mặc dù biết đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đang bưng bưng khí thế xâm lược bảy đại công quốc, tận tình hưởng thụ thành quả xâm lược, nhưng vì bên trong rối loạn không cách nào phân thân được, chỉ có thể trở mặt hết cách nhìn đối phương không ngừng khuếch trương thanh thế.

Chỉ có Hàn Thạc hiểu rõ, cảnh tàn khốc liên minh thương hội Ba Đặc đang đối diện không phải chỉ có thế. Hồn tộc trong hẻm núi Tháp Lạp Gia trong khoảng thời gian này không có động tĩnh gì kỳ lạ, nhưng có thể là vì Tộc vương sáu sừng đã bị thương trong trận chiến với Thánh nữ của Quang Minh giáo hội. Một khi y khôi phục trở lại, sợ rằng liên minh này càng khốc không ra tiếng.

Hàn Thạc đứng trên con đường tấp nập vui tươi bên cạnh hết tư lự trong đầu, tiếp tục tìm kiếm những thứ thích hợp cho hắn tại các quầy hàng khắp nơi.

Không thể không nói, cái hội đấu giá này quả nhiên danh bất hư truyền. Hội đấu giá còn chưa thật sự bắt đầu thì Hàn Thạc đã mua được hai món đồ tốt từ giữa đủ loại vật liệu bày khắp chung quanh.

Lạc Lệ mộc, trên tấm gỗ này có một vết đồ văn hình giọt lệ. Dem miếng gỗ này nghiền thành phấn, cộng thêm mấy vị dược thảo rồi mang luyện chế thì có thể tạo ra đơn dược để ổn định tâm ma.

Ban Lan thạch (đá lộng lẫy) dưới sự luyện chế từ một số ma khí có tính nhu nhuyễn thì có thể đề cao tác dụng mạnh mẽ cứng rắn có được của ma khí. Món này cũng có ích lợi như vậy trong việc luyện chế lại Cát Nhĩ Bá Đặc. Trong xương cốt của Hắc long mà có pha lẫn Ban Lan thạch, thì có thể khiến cho xương cốt càng thêm kiên cố hơn.

Hai món này đều là thứ Hàn Thạc mua được sáng nay. Đặc biệt là Ban Lan thạch, đối với Cát Nhĩ Bá Đặc thì hữu dụng vô cùng.

Nếu Cát Nhĩ Bá Đặc chọn phương pháp phục sinh bằng Cốt long, thì Hàn Thạc không cần phải lãng phí bao nhiêu tinh lực như vậy, cứ trực tiếp đem linh hồn gã bỏ vào Vong linh giới, giúp gã dùng xương cốt để tạo ra bộ xương mới. Nhưng nếu Hắc long đã chọn lựa trở thành ma thì Hàn Thạc lại phải hao tổn rất nhiều tinh lực. Lấy bộ xương ban đầu của gã làm cơ sở, trộn vào đủ loại vật liệu quý báu, hiếm có, để tái tạo cho Hắc long một bộ thân thể mới.

Hàn Thạc lúc nào cũng áy náy vì Cát Nhĩ Bá Đặc. Lần này hạ quyết tâm sẽ đền bù cho Hắc long trong lần tái tạo thân thể này. Cho nên lần này đến đây để thu thập các thứ vật liệu hiếm có để tái tạo lại một bộ ma thể không những có thể mang lại lực lượng cho gã mà còn có được khả năng tiến hóa vô hạn.

- Ồ, món đồ gì đây, có thể cho ta xem không? - Hàn Thạc đang đi trên con đường đông đúc sống động, đang nhìn khắp chung quanh để tìm các vật liệu thích hợp cho Cát Nhĩ Bá Đặc thì đột nhiên thấy một khối đá ẩm ỉm không chút hào quang to chừng một bàn tay. Thần thức hắn cảm ứng được vài tia năng lượng quý dị yếu ớt nên vội vàng mở miệng hỏi.

Chủ sạp là một bà cụ lớn tuổi đang đứng đưa mắt nhìn dòng người qua lại nơi đó. Vừa nghe lời Hàn Thạc hỏi, lập tức tập trung chú ý lên người hắn. Trên thân người cường tráng của hắn phục sức bất phàm, vừa nhìn đã biết là thứ ra tay hào phóng, đặc biệt là không gian giới chỉ trên người hắn, càng chứng minh cho sự giàu có của hắn.

- Đương nhiên! - Bà lão nở nụ cười lấy lòng rồi chủ động đưa ra khối đá, cung kính trao cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc nắm lấy khối đá to chừng bàn tay kia, dùng Ma Nguyên lực cùng thần thức tiến nhập vào trong khối đá. Sau khi cảm nhận một vòng trong chớp mắt, cặp mắt hắn trở nên sáng ngời, liền cười tíu mắt nhìn bà lão rồi hỏi:

- Lão nhân gia, khối đá này bán sao đây?

- Món đồ này là gia gia của ta trong lúc vô ý tìm được, đã nhiều năm lắm rồi. Nếu người muốn thì trả năm kim tệ đi. - Bà lão nghĩ một chút rồi trả lời.

“Keng!”

Hàn Thạc lấy cả túi kim tệ ra, hào phóng cười nói:

- Đây là một trăm kim tệ, ta lấy món này!

- Cảm ơn, cảm ơn! - Bà lão vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nắm chặt lấy túi kim tệ rồi nhìn hai bên trái phải không thấy ai để ý mới vội vàng cất túi kim tệ này đi rồi đóng sạp bỏ đi.

Bà ta căn bản không biết khối đá kia có tác dụng gì. Năm kim tệ chỉ là cái giá tùy miệng nói loạn ra thôi. Một trăm kim tệ đối với bà ta mà nói tuyệt đối là một món tiền to lớn. Vì sợ Hàn Thạc đổi ý nên bà ta mới vội vàng bỏ đi.

Hàn Thạc nắm chặt lấy viên Trữ Nguyên thạch trong tay, tâm tình rất ư là thoải mái rồi tiếp đó mới đi khắp nơi nhìn ngắm.

Đột nhiên hắn giật mình, hơi kinh ngạc nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều, vẻ mặt mang theo nụ cười thờ ơ, yếu ớt, đang đứng trước một sạp hàng trông giống một cách hào hứng - không ngờ chính là cô gái Tô Phỉ xinh đẹp đã từng cùng hắn chia sẻ hoạn nạn ở U Âm sâm lâm.

485. Chương 485: Đại Giải Thể Thuật

Mấy năm trước trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đã từng liên thủ với Tô Phỉ và Hoả hệ Đại ma đạo sư Mã Tác cùng nhau thám hiểm Hoả tuyệt chi địa. Vì Mã Tác này sinh lòng gian dối ở Hoả tuyệt chi địa nên hai người Hàn Thạc cùng Tô Phỉ phải kề lưng sát cánh với nhau, cũng coi như là cùng trải qua hoạn nạn.

Tô Phỉ vốn là người của đế quốc Tạp Tây. Phụ thân Tô La của nàng ta chính là một Thánh kỵ sĩ nổi danh ở đế quốc này. Mấy điều này Hàn Thạc đã sớm biết trước.

Không ngờ cách biệt nhiều năm như vậy mà lần này Hàn Thạc đến đế quốc Tạp Tây, lại xảo hợp gặp được nàng Tô Phỉ này. Ban đầu khi Hàn Thạc chia tay với Tô Phỉ ở U Âm sâm lâm, cô nàng từng dặn đi dặn lại hẳn, nếu có đến đế quốc Tạp Tây thì nhất định phải tìm nàng ta.

Từ khoảng cách bảy tám thước, Hàn Thạc đứng ngắm vẻ đẹp mỹ lệ của Tô Phỉ, thấy nàng ta đang hưng phấn lựa chọn một vài món đồ trang điểm tinh xảo nhỏ nhỏ. Hẳn bỗng bật cười. Trên con đường này bày bán đủ loại vật phẩm, trong đó không thiếu gì những món đồ thật sự có giá trị liên thành. Không ngờ Tô Phỉ lại chẳng hề hứng thú đến những thứ vũ khí tinh xảo có lợi trong chiến đấu, mà lại cứ nấn ná ở cái sạp bán mấy món đồ trang sức nhỏ nhỏ.

Xem ra thích chưng diện là thiên tính của nữ nhân. Mấy món trang sức xinh đẹp tinh xảo không hề có chút giá trị thực tế nào lại có sức hấp dẫn mãnh liệt như thế với Tô Phỉ.

Thời gian vài năm nháy mắt trôi qua. Nàng thiếu nữ Tô Phỉ xinh đẹp động lòng người kia như một đóa hoa đang nở rộ, càng nhìn lại càng cảm thấy mỹ lệ.

Hàn Thạc đứng từ xa ngắm nhìn cô bé xinh đẹp này, trong lòng mặc dù vui vui, nhưng vẫn chưa đi tới ra mắt. Ấn tượng của hắn với nàng thiếu nữ này thật là không tệ. Lúc đó khi ở Hỏa tuyết chi địa, tên Hỏa hệ Đại ma đạo sư đã từng muốn hãm hại Hàn Thạc, nhưng lại bị cô bé tốt bụng này ngăn trở.

Lần này tới đế quốc Tạp Tây, chuyện Hàn Thạc làm ở Băng Tuyết thần điện sẽ khiến hắn trở thành công địch của cả đế quốc Tạp Tây. Một khi Hàn Thạc có qua lại với Tô Phỉ, rất có khả năng là sẽ mang tới phiền phức cho nàng. Phụ thân Tô La của Tô Phỉ mặc dù là một vị Thánh kỵ sĩ, ở đế quốc Tạp Tây cũng có quyền thế rất lớn, nhưng so với Băng Tuyết thần điện thì vĩnh viễn không sánh bằng.

Vì thế, Hàn Thạc chỉ đứng từ xa mà đưa mắt nhìn Tô Phỉ rồi lặng lẽ bỏ đi, cố ý xoay tới xoay lui mấy vòng rồi mới tiếp tục ung dung phiêu lãng khắp nơi trên đường phố để tìm kiếm những món vật liệu thích hợp nhằm luyện chế thân thể cho Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc.

Trước đó Hàn Thạc đã mua được Trữ Nguyên thạch từ sạp hàng của bà lão. Đối với tu đạo giả, hay tu ma giả mà nói thì rất hữu dụng. Như ý nghĩa tên gọi, loại đá này có khả năng tàng trữ chân nguyên cùng Ma Nguyên lực. Khi luyện chế một số ma khí đặc thù thì Trữ Nguyên thạch rất là hữu dụng. Nó có thể đề cao sức chịu đựng của ma khí đối với Ma Nguyên lực, hơn nữa lại còn có thể tăng nhanh tốc độ di chuyển của Ma Nguyên lực bên trong ma khí.

Khối Trữ Nguyên thạch này dùng để luyện lại thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc. Chỉ cần dung nhập cả khối với xương cốt thì với tiến bộ thần tốc trong tương lai của Hắc long thì ích lợi vô cùng. Chỉ khơi khơi dùng một trăm kim tệ mà đổi, thì quả nhiên là bỗng dưng có được báu vật.

Chỉ một buổi sáng mà Hàn Thạc đã vớ được ba món vật phẩm bất phàm, cho nên hắn rất mong đợi tới kỳ hội đấu giá của đế quốc Tạp Tây. Tinh thần Hàn Thạc tràn trề, hẳn không hề ngưng nghỉ, sau khi lách khỏi Tô Phỉ liền tiếp tục tìm kiếm những món đồ thích hợp cho mình.

Có sức cảm ứng kỳ diệu từ thần thức, cộng thêm tầm nhìn xuất chúng của mình, lần này Hàn Thạc thật sự thu hoạch khá lớn. Đến chiều đã lục tục mua được bảy tám món vật phẩm kỳ dị có thể dùng để pha trộn vào xương cốt nhục thể. Mãi đến khi trời trở tối, đám chủ sạp kéo nhau dọn hàng đi về mà hắn vẫn còn nấn ná không muốn rời khỏi chỗ này.

Ngày mai chính là ngày hội đấu giá chính thức bắt đầu. So với đám đồ bán trong các sạp hàng thì hội đấu giá trong liên tục ba ngày kia mới chính là vở tuồng đỉnh cao. Hàng hóa trưng bày trong hội đấu giá, thứ nào cũng đều là bảo vật đã được chứng thực. Một số kỳ trân dị bảo vô giá cũng thường hay xuất hiện.

Sau khi quay về gian lữ quán nhỏ kia, Hàn Thạc liền đóng chặt cửa, bố trí trận pháp cách âm báo động, rồi mới đem Tàng hồn chỉ ra để liên lạc với linh hồn của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Mấy ngày nay Hàn Thạc thường hay có thói quen tán gẫu với Hắc long. Cát Nhĩ Bá Đặc ở trong Tàng Hồn chỉ rảnh rỗi vô cùng, ngày nào cũng lo về chuyện nhục thể mới của gã sẽ có khiến gã có mất đi chút ít công năng cùng dục vọng của nam tính hay không. Hàn Thạc khuyên can hết lời mà gã vẫn lo lắng không thôi.

Nhục thể của Cát Nhĩ Bá Đặc đã bị phá hủy, gã chỉ còn mỗi linh hồn. Thói xấu của Hắc Long tộc đã để lại dấu ấn thâm sâu, xem ra chỉ cần linh hồn còn chưa bị diệt, tính tình của Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ chẳng phát sinh biến đổi gì trọng đại cả.

- Yên tâm đi, ta sẽ tìm những vật liệu quý báu, hiếm có nhất, lấy xương cốt trước kia của người làm nền tảng, dùng thân thể nhân loại làm tiêu chuẩn, để tạo cho người một tấm thân thể khiến người hài lòng. Tấm thân này so với nhục thể của Hắc Long tộc nhà người còn mạnh mẽ hơn, hơn nữa lại có khả năng tiến hóa vô hạn. Tính năng cùng dự vọng mà người đang lo lắng kia sẽ chỉ càng trở nên mạnh mẽ hơn, tuyệt không biến người thành thái giám đâu. - Hàn Thạc bị lời inh ỏi của Cát Nhĩ Bá Đặc làm đau cả đầu, không thể không mở lời bảo đảm cho gã.

- Oa ha ha... vậy tốt quá. Cũng may mà ta không chọn làm Cốt long. Làm con rồng mà chỉ có bộ xương mà không có bộ đồ nghề kia, chẳng phải là mất đi rất nhiều vui thú hay sao! - Hắc Long quay cuồng trong Tầng Hồn chỉ, hưng phấn cười hét khăng khặc.

- Được rồi, yên phận cho ta một chút đi. Dem mớ ký ức ta truyền cho người mà học hỏi cho kỹ. Đó là loại vũ kỹ khiến linh hồn trở nên mạnh mẽ hơn. Người khiến ta phí thêm tinh lực về mặt đó. - Sự hưng phấn của Cát Nhĩ Bá Đặc khiến Hàn Thạc đau đầu không thôi, hẳn đành chỉ mở lời dằn dò.

Ma môn bí kỹ có nhiều loại, thậm chí có cả bí kỹ để trau luyện linh hồn cho vững mạnh hơn. Chỉ cần Hắc Long tu tập theo bí kỹ này thì linh hồn của gã sẽ càng lúc càng mạnh. Đến một mức nào đó thì sẽ không cần lợi dụng Tầng Hồn chỉ nữa mà có thể hoạt động trước mặt Hàn Thạc, hơn nữa linh hồn sẽ không theo thời gian mà bị tiêu tan trong thiên địa.

Một số lệ quý, ác quý thế gian cũng là từ linh hồn trong tình trạng đặc biệt, lại nắm được phương pháp kiểu đó, mới có thể khiến linh hồn không bị tiêu tán theo thời gian, hơn nữa dần dần lực lượng linh hồn càng lúc càng mạnh, thậm chí có thể đoạt lấy thân thể người khác để phục sinh, trở nên càng lúc càng cường đại.

Phương pháp Hàn Thạc trao cho Cát Nhĩ Bá Đặc chính là phương pháp tinh luyện hung hồn trong ma môn. Một linh hồn bình thường, chỉ cần chịu khổ tâm tu tập, thì sẽ có thể trở thành một hung hồn đáng sợ, không chịu sự ước thúc của quy tắc trong thiên địa. Linh hồn của Hắc Long vốn đã vô cùng cường đại, chỉ cần chiếu theo phương pháp của Hàn Thạc mà tu luyện, thì không cần bao nhiêu thời gian là sẽ hoàn toàn có thể thoát ly khỏi Tầng Hồn chỉ. Cho dù gã có được nhục thể tái tạo mới thì sau khi linh hồn gã phụ vào đó thì phương pháp này cũng sẽ hữu dụng vô cùng sau này.

- Chủ nhân, người làm sao lại biết mấy cái thứ loạn xạ này thế. Võ kỹ tu luyện linh hồn như thế, ta trước giờ chưa từng nghe qua, người làm sao mà biết được chứ? - Sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc tu tập vài ngày, đã nhận thức ra được sự kỳ diệu của phương pháp kiểu này. Linh hồn của gã càng lúc càng vững vàng. Ban đầu khi linh hồn của gã nói chuyện với Hàn Thạc vài phút là sẽ không còn chút sức lực nào. Nhưng sau khi tu tập võ kỹ này vài ngày, đã có thể kiên trì nói chuyện với chủ nhân mình hơn cả giờ đồng hồ.

- Lo làm chi cho nhiều chứ, tu tập kỹ càng cho ta. Đợi qua khỏi khoảng thời gian này, sau khi người có tấm thân mới thì sẽ biết lợi ích thế nào! - Hàn Thạc lên tiếng trách mắng.

- Được rồi được rồi, người thật chán quá đi! - Cát Nhĩ Bá Đặc bĩu bĩu môi, rồi mới ngậm miệng một cách không tình nguyện, yên tĩnh trở lại bên trong Tầng Hồn chỉ. Sau đó gã chiếu theo phương pháp kia từ từ rèn luyện linh hồn.

Cát Nhĩ Bá Đặc cuối cùng cũng đã yên tĩnh trở lại. Hàn Thạc cũng dần dần nhập vào trong trầm tư suy tưởng. Đoạn thời gian này hẳn không tiếp tục tu luyện ma công. Hàn Thạc đạt được cảnh giới Túng Dục cũng chỉ là thuận theo tự nhiên, không phải do bản thân cưỡng cầu trong lúc tận lực tu luyện ma công.

Còn về Vong Linh ma pháp thì Hàn Thạc phải phí một chút thời gian. Trong ba kết giới Hoảng Sợ, Suy Yếu, Già Yếu thì hẳn đã nắm được hai loại là Hoảng Sợ và Suy Yếu. Trong chiến trận quy mô lớn thì hai kết giới này có thể khiến đối phương bị tiêu hao lực chiến đấu, dẫn đến tác dụng xoay chuyển cuộc diện.

Chỉ còn kết giới Già Yếu thần bí nhất, cũng thần kỳ nhất thì trong thời gian ngắn vẫn không cách nào nắm bắt được. Hàn Thạc không nắm vững được bí quyết nên tạm thời vẫn chưa tiếp tục để tâm tiêu hao tinh lực vào vấn đề của kết giới này, mà lại nhân cơ hội này ráng nắm vững ma pháp Đại giải thể thuật của cảnh giới tối hậu Vong Linh Đại ma đạo sư.

Vong Linh ma pháp Đại giải thể thuật là ma pháp chiêu bài của Vong Linh ma pháp sư, cũng là một ma pháp có lực sát thương cực lớn. Tên làm sao thì y như vậy, Đại giải thể thuật có thể khiến thân thể địch nhân bị tan rã, trong khoảnh khắc khiến một cao thủ sẽ bị cái chết phân làm bốn năm mảnh.

Đây là một ma pháp vô cùng khủng bố, nhưng cũng chính vì ma pháp này đáng sợ như vậy nên nó mới không thể cứ lần nào cũng có thể phóng ra. Cho dù có phóng Đại giải thể thuật ra thì cũng cần có xác suất nhất định mới có thể đạt tới uy lực thể kia. Dù cho một Vong Linh ma pháp sư vô cùng tinh thông trên phương diện ma pháp này, thì phóng ra năm phát Đại giải thể thuật cũng chỉ có xác suất thành công được một lần mà thôi.

Còn số Vong Linh pháp sư không đặc biệt hiểu rõ bản chất Vong Linh ma pháp này thì xác suất lại càng thấp kinh khủng. Có người phóng cả mười lần mới thành công một lần. Uy lực của Giải thể thuật cũng có lớn có nhỏ. Uy lực lớn thì có thể trong nháy mắt khiến trên người địch nhân trực tiếp có nhiều vết thương như bị vũ khí sắc bén xẹt qua.

Hai hôm trước trong lúc dưỡng thương Hàn Thạc mới thật sự nắm vững được, nhưng vẫn còn chưa thật sự thuần thục. Hiện giờ Cát Nhĩ Bá Đặc đã hết lấm mồm, hắn mới tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu môn ma pháp chiêu bài của Vong Linh pháp sư này, hơn nữa lại còn suy tính xem khi nào mới có thể đem người sống ra để thử uy lực.

Thấm thoát, buổi đêm đã qua đi. Từ ngoài lữ quán vọng đến thanh âm ba hoa khoác lác rõ ràng rành mạch. Hôm nay là ngày khai mạc đỉnh cao của hội đấu giá. Hàn Thạc đã sớm ngưng việc nghiên cứu chuyên sâu để đi tới địa điểm của hội đấu giá để xem xem hôm nay có thu hoạch nào càng khá khẩm hơn không.

486. Chương 486: truy Đuổi Lại

Hôm nay Hàn Thạc vẫn còn quyến luyến tới mấy sạp bán hàng bày đủ thứ đồ muôn màu muôn sắc. Vận may của hắn quả thật không tệ. Chỉ trong chốc lát là đã mua được hai khối Thổ Hôi thạch.

Đến khi mặt trời lên cao thì đám quý tộc ăn mặc sang trọng, cưỡi các con ngựa cao lớn hoặc ngồi trong xe ngựa dần dần đến đông hơn. Bọn họ không hề dừng lại trên con đường tấp nập kia mà đi thẳng một mạch tới chỗ hội đấu giá.

Con đường này vốn đông đúc nhưng vì có sự xuất hiện của đám nhân vật này mà quân thủ thành của đế quốc Tạp Tây đặc biệt phái ra đại đội kỵ sĩ để mở đường. Trên đại lục Kì Áo, quý tộc luôn được hưởng đặc quyền, người có thể đến hội đấu giá trước tiên, không giàu có thì cũng cao quý. Đế quốc Tạp Tây đối với những nhân vật này tự nhiên sẽ có đối xử đặc biệt.

Đám bình dân bá tánh đang quanh quẩn tại các sạp hàng ở hai bên đường có cả kiếm sĩ sa sút, dân làm ăn nhỏ, đám pháp sư nghèo khổ, một mặt thì hâm mộ nhìn đám người đang hiện ngang đi tới chỗ đấu giá dưới sự hộ vệ của đám kỵ sĩ, một mặt thì thâm thì bàn luận, hơn nữa lại còn chủ động nhường đường để khỏi phải vì ngăn đường bọn họ mà chuốc khổ vào thân.

Từng đoàn xe ngựa hào hoa quyền quý ngạo mạn đi ngang qua nơi này. Trên xe ngựa đều có để các đồ án tinh xảo, các huy chương tượng trưng cho thân phận bọn họ.

Người đi trên đường rất đông, hiện giờ lại vì đám quý tộc này mà phải nhường đường, ai nấy đều chen lấn xô đẩy, cứ thế mà không tránh khỏi giẫm đạp lên nhau, vang lên đủ thanh âm ồn ào càng thêm loạn.

Hàn Thạc ở giữa đám người này bất giác nhíu mày. Mọi người chen lấn lẫn nhau khiến hắn không cách nào hoạt động được dễ dàng thoải mái. Ở nơi đây, vì không muốn khiến mọi người kinh hoảng, Hàn Thạc cũng không tiện phi hành trên đường phố, cũng không muốn dùng lực chen ép mọi người cho nên chỉ đành đi thuận theo luồng người.

Cũng may là thân thể hắn cao to, đứng giữa đám người vô hình trung cứ như hạc lạc giữa bầy gà. Hàn Thạc vừa nhíu mày thì đã vô ý phát tác ra khí thể này. Mọi người chung quanh trừ phi bị lấn đến không còn cách nào mà phải bước tới, không thì cũng sẽ không lấn tới dựa vào hắn.

-Ồ, Tô Phi tiểu thư, Tô Phi tiểu thư kia! -Đột nhiên từ trong đám người phát lên tiếng la hoảng.

- Không thể nào, nàng thiếu nữ xinh đẹp kia hôm trước ta có gặp ở nơi này mà. Nàng ta còn ở sạp của ta mua hoa tai nữa, chỉ vì có hai kim tệ mà dâng đưa với ta cả nửa ngày đó! Người làm sao biết Tô Phỉ tiểu thư hả? Không phải là người lầm lẫn chứ? - Một vị chủ sạp lớn tiếng ra vẻ không tin tưởng.

- Đồ dần, cười phi mã trắng toát như vậy, hơn nữa lại là một vị tiểu thư xinh đẹp, không phải là Tô Phỉ tiểu thư thì là ai chứ? Ha ha, mấy hôm trước người nhất định đã nhìn lầm rồi, Tô Phỉ tiểu thư làm sao lại vì hai kim tệ mà đổi co với người cả nửa ngày chứ! - Hai tên phía trước chê bai lẫn nhau.

Lời bàn tán về Tô Phỉ liên miên nổi lên, có nhiều lời bàn về cô nàng này vô tình lọt vào tai Hàn Thạc. Từ lời bàn của mọi người chung quanh, hắn mới phát hiện ra danh tiếng của Tô Phỉ ở đế quốc Tạp Tây rất lớn, mà thanh danh này cũng không phải hoàn toàn là vì nàng ta có một người cha là Thánh kỵ sĩ Tổ La.

Tô Phỉ còn trẻ như vậy mà hiện giờ đã là Thiên không kỵ sĩ, so với người cha Thánh kỵ sĩ của nàng thì chỉ cách xa một bước mà thôi. Hơn nữa Tô Phỉ lại còn là một vị Triệu hoán sư, thực lực bản thân thật là khó lòng nhìn thấu được. Ngoại trừ thiên phú hơn người ra, thu hút sự chú ý của mọi người nhất là bản tính thiện lương, giản dị dễ gần của nàng. Còn về lời kể Tô Phỉ trợ giúp dân chúng bản cùng với lại giản dị dễ gần thì có rất nhiều.

Trong lòng dân chúng đế quốc Tạp Tây, con người Tô Phỉ thuần khiết, thiện lương như vậy quả nhiên là một nàng thiếu nữ hoàn mỹ, đặc biệt là trong tâm đám thanh niên trẻ tuổi thì Tô Phỉ lại càng hoàn toàn xứng đáng là nữ thần trong lòng.

Hàn Thạc thụ động đứng giữa đám người tiếp nhận lấy những lời đồn đãi về Tô Phỉ. Ấn tượng trước giờ của hắn với cô nàng vốn không tệ, nay lại nhìn thấy Tô Phỉ cười phi mã trắng toát đi tới, trong lòng Hàn Thạc lại pha thêm vài phần cảm xúc.

Trên con đường chen chúc hôm qua, Hàn Thạc đã từng thấy Tô Phỉ, nhưng so với việc Tô Phỉ được mọi người tôn sùng như thế, hắn lại càng thích vẽ bình dị dễ gần ngày hôm qua hơn.

Tô Phỉ đang cười trên lưng phi mã, vẻ mặt cười nhẹ thản nhiên, nhưng lại nghĩ tới nhân vật trong xe ngựa bên cạnh thì trong lòng nàng không biết vì sao lại bắt đầu than thở trách móc người cha của mình.

Bên trong xe ngựa đi song song với Tô Phỉ, rèm xe tung lên để lộ một khuôn mặt thanh niên trẻ tuổi tuấn tú. Tên thanh niên này cứ si ngốc nhìn nàng. Ánh quang mang nóng bỏng trong mắt không cách nào che giấu được. Tuy không nói lời nào, ai nấy đều có thể nhìn ra từ trong mắt hắn dự vọng muốn chiếm hữu mãnh liệt.

- Phỉ Phỉ, ta lần này tới hội đấu giá là vì tìm một thứ có thể phối với bảo vật trên người nàng. - Tên thanh niên đang nhìn Tô Phỉ đầy si mê kia nhoài người trên xe ngựa rồi vừa cười tít mắt vừa mở lời kịch côm với nàng.

Tô Phỉ cười gượng rồi nói:

- Không, không cần đâu. Ta đối với mấy thứ đó chẳng hứng thú gì!

- Vậy sao được chứ! Bì Long gia tộc của ta là chính thống của hoàng thất. Phụ thân của nàng cũng đã đáp ứng hôn sự của chúng ta, để nàng làm thê tử cho Bố Lạp Khắc ta. Nàng là nữ nhân xinh đẹp, ung dung, tôn quý nhất đối với ta, nhất định cần phải làm tôn vinh lên bảo vật của nàng mới được! - Bố Lạp Khắc mở lời như đinh đóng cột.

Nghe Bố Lạp Khắc nói như vậy thật khiến Tô Phỉ vô cùng đau đầu. Bố Lạp Khắc là cháu trai của Quốc vương bộ hạ Bì Lôi Đức Bì Long, là con trai của Thân vương Bố Lạp Đức Lợi Bì Long. Ở đế quốc Tạp Tây, gia tộc hoàng thất Bì Long chính là chúa tể chân chính. Một gia tộc như vậy, phụ thân Tổ La của nàng cũng không dợi sự đồng ý của nàng, mà đã tự làm chủ đáp ứng hôn sự này, khiến Tô Phỉ thật không biết phải làm thế nào cho phải.

Bố Lạp Khắc ở đế quốc Tạp Tây cũng là một nhân vật giữ thân trong sáng, bao nhiêu năm chưa hề có lời đồn xấu nào. Có thể nói Bố Lạp Khắc là một ngôi sao sáng trong trường chính trị của đế quốc Tạp Tây, cứ nương theo gió đông của Bì Long gia tộc mà từng bước lên cao, là một nhân vật nổi như điều gặp gió ở đế quốc này.

Tổ La mặc kệ Tô Phỉ có nguyện ý hay không, đã đáp ứng hôn sự này. Ở cái thế giới nam nhân làm chủ này, Tô Phỉ cũng coi như đã là hôn thê của Bồ Lạp Khắc rồi. Tô Phỉ từ nhỏ lớn trong nền giáo dục lễ nghi, khiến nàng không thể nào trong trường hợp chính thức thế này mà làm ra chuyện mất thân phận được. Lần này phải cùng đi với Bồ Lạp Khắc ở trước mặt đám đông dân chúng cũng là do ý phụ thân của nàng không lay chuyển được, nên mới phải miễn cưỡng nhận lời.

Nghe được lời mơ tưởng lảm nhảm của Bồ Lạp Khắc càng khiến lòng Tô Phỉ càng lúc càng trầm xuống. Tô Phỉ thân là một Thiên không kỳ sĩ thực lực phi phàm, thật không hề có chút thiện cảm đối với tên quý tộc chỉ chú tâm với quyền lợi, không am hiểu ma pháp, chẳng tu võ kỹ Bồ Lạp Khắc này.

Nếu không phải lực lượng của gia tộc Bồ Lạp Khắc quá mạnh, nếu không phải là do phụ thân nàng ép buộc, thì Tô Phỉ đã sớm đi loạn ở nơi các sạp hàng đông nghẹt người trên đường phố rồi, làm sao lại đi bồi tiếp Bồ Lạp Khắc tới nơi tụ tập của đám quyền quý gì đó tại trường đấu giá.

Tô Phỉ cảm thấy vô cùng phiền não trong đầu, đành dứt khoát bỏ mặc mấy lời lảm nhảm của Bồ Lạp Khắc, cứ ngồi trên phi mã mà cười điềm nhiên, lơ đãng nhìn quét sang đám người đang chen chúc đứng đó, đặt sự chú ý lên các thứ khác nhằm làm giảm đi những lời lải nhải khiến người ta chán ghét kia.

Đột nhiên một bóng hình cao lớn lọt vào tầm mắt của Tô Phỉ. Trong đám người bình thường chỉ cao một mét bảy kia, thì thân hình chừng một mét chín của Hàn Thạc cứ như là hạc lạc giữa bầy gà. Hướng chỉ trong cảnh dòng người chen chúc thì ấn tượng đó lại càng đậm nét thêm, càng thu hút được sự chú ý của người khác.

Ngay từ đầu thì Tô Phỉ cũng chỉ là tùy ý mà đưa mắt nhìn thôi. Từ góc độ của nàng thì chỉ thấy bên hông Hàn Thạc. Nhưng nửa bên mặt sắc nét của hắn lại khiến cho Tô Phỉ có cảm giác quen thuộc, khiến nàng nảy sinh lòng hiếu kỳ. Đến khi quan sát kỹ càng đối phương, nét quen thuộc này càng lúc càng nổi trội.

Tô Phỉ để ngựa đi chậm rãi tới trước, góc độ nhìn về phía Hàn Thạc dần dần phát sinh biến hóa. Đợi đến khi nàng có thể nhìn trọn được nửa bên mặt hắn thì Tô Phỉ không nhịn được buột miệng hô lớn, ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng khó tin. Trong lúc này, Hàn Thạc cũng đang ngó khắp nơi, lợi dụng thần thức để tìm kiếm vật phẩm. Đột nhiên hắn cảm ứng được một ánh mắt đang theo dõi hắn chặt chẽ. Hàn Thạc nhú mày rồi vô tình nhìn xuôi về hướng ánh mắt đó rồi liền lập tức nhìn ra được nét mặt vui mừng cùng thần thái điềm lệ của Tô Phỉ.

Hàn Thạc chợt giật mình rồi mới kịp phản ứng, nghĩ ra là thân hình hắn cao lớn, ở giữa đám người này sẽ nổi bật hẳn. Vì không muốn mang lại phiền phức cho Tô Phỉ, Hàn Thạc liền bỏ ngay khu vực đang tìm kiếm vật liệu để luyện chế cho Cát Nhĩ Bá Đặc mà vội vàng quay đầu lẩn người rời khỏi chỗ này.

Bả vai Hàn Thạc vừa dùng sức thì đám người đang đứng sát bên cạnh liền ai nấy cũng bị chao đảo xiêu vẹo. Nhất thời tiếng chửi bới kêu la vang lên, nhưng đến khi bọn họ nhìn thấy thân người cao to hùng vĩ của hắn thì ai nấy cũng đều vội vàng ngậm miệng.

Tô Phỉ đang ngồi trên phi mã nhìn từ phía xa xa, vừa thấy Hàn Thạc vội vàng bỏ đi, lập tức la hoảng một tiếng rồi ngọc thủ mảnh mai của nàng vỗ một phát lên thân con phi mã trắng toát, sau đó phóng thẳng về hướng Hàn Thạc đang bỏ đi.

Con phi mã vốn đang phải hết sức ghìm cương không được bay nhảy kia, cảm nhận được sự sốt ruột cùng nét vui mừng của chủ nhân bèn lập tức theo lệnh phân phó giương cánh bay cao lên trên đầu mọi người để tìm kiếm Hàn Thạc.

- Ô, Tô Phỉ tiểu thư, có chuyện gì vậy? - Tên trung niên kỳ sĩ trước mặt Bồ Lạp Khắc đột nhiên hô nhẹ.

Bồ Lạp Khắc đang một mực ngắm nhìn Tô Phỉ, đột nhiên phát hiện mục tiêu càng lúc càng xa mình, cũng nhìn không được la hoảng một tiếng rồi liền ngẩng đầu nhìn về phía Tô Phỉ đang cùng ngựa giương cánh bỏ đi mà lớn tiếng:

- Nàng phải đi đâu vậy, nàng có chuyện gì vậy?

- Thật xin lỗi nhé Bồ Lạp Khắc, ta đột nhiên gặp được một người bạn lâu năm không gặp! - Tô Phỉ cười ngựa phóng lên trên không, ngại ngừng cười lạnh nhạt một tiếng với Bồ Lạp Khắc rồi sau đó mới đưa tay vỗ vỗ lên cần cỏ phi mã.

“Vèo!” - Dưới lệnh phân phó của Tô Phỉ, phi mã vốn đã phân biệt rõ ràng được phương hướng, bèn nhanh chóng truy theo hướng Hàn Thạc bỏ đi từ xa.

487. Chương 487:lòng Dạ Hạp Hồi Của Tô Phỉ

Hàn Thạc biết rõ địa vị của Băng Tuyết thần điện ở đế quốc Tạp Tây nên mới không muốn đem lại phiền phức cho Tô Phỉ. Cho dù là phụ thân nàng là Thánh kỵ sĩ, nhưng một khi liên quan tới hắn thì chắc chắn kết cục cũng không tốt đẹp gì.

Điều duy nhất khiến Hàn Thạc không dự đoán được là trước nơi đông người như vậy mà Tô Phỉ lại tiến hành đuổi theo hắn. Mắt thấy cô nàng đang cười phi mã bay nhanh tới, hắn thật sự dở khóc dở cười.

- A, là tiểu thư Tô Phỉ! - Bản tính con người luôn luôn thích náo nhiệt, hết thấy đều ngẩng cổ nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang cười ngựa bay trên đầu, hưng phấn hô lớn.

Bởi vậy mà cả đám đông khi nhìn theo hướng bay của nàng thì đều thấy được thân ảnh của Hàn Thạc đang khuất nhanh đằng xa. Nhìn nét vui mừng trên gương mặt của Tô Phỉ thì mọi người đều hiểu việc Hàn Thạc chạy trốn không phải vì đã làm chuyện gì xấu. Cảnh tượng Hàn Thạc dánh về bất phàm nhãn nhô cười chạy trốn, phía sau là Tô Phỉ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đuổi theo, quả thực khiến cho người ta mơ mộng. Vì vậy mọi người cơ bản đều nghĩ sai lệch.

- Chẳng lẽ nam nhân này mới là đối tượng vừa ý của tiểu thư Tô Phỉ xinh đẹp?

Trong nhất thời, thấy cảnh một người chạy một người đuổi như vậy thì trong lòng mọi người đều nghĩ đến nguyên nhân này. Nhìn lại bên phía thân vương Bồ Lạp Khắc đang ồn ào lo lắng, dân chúng có chút hả hê, nháy mắt ra hiệu thấp giọng bàn bạc không kiêng nể gì.

- Ha ha, có ý nghĩa, xem ra tiểu thư Tô Phỉ sớm đã có ý trung nhân rồi.

- Đúng vậy đúng vậy, xem ra Bồ Lạp Khắc đúng là tự tác đa tình. Đã sớm nghe nói là hắn thích đơn phương, lợi dụng quyền thế của phụ thân mới khiến cho lão Tổ La đồng ý, bây giờ xem ra quả nhiên đúng như thế.

- Ủ, tiểu thư Tô Phỉ giản dị gần gũi như vậy mới là quý tộc thật sự. Gia tộc của Bồ Lạp Khắc đúng là phú quý, nhưng lại có chút theo đuổi danh lợi thái quá, sợ là không xứng với tiểu thư Tô Phỉ.

Trên con đường náo nhiệt, từ đám đông đúc thỉnh thoảng truyền lại tiếng nói chuyện với nhau kiểu này. Từng cặp mắt hèn mọn khá hả hê hoặc là trực tiếp hoặc là kín đáo nhìn vào Bồ Lạp Khắc đang ngồi trên xe ngựa lộng lẫy, giống như là cười nhạo gã vô dụng.

“Chết tiệt! Tên tiểu tử đó có lai lịch gì chứ? Tô Phỉ có thân phận tôn quý như vậy, sao lại quen biết loại hạ lưu trà trộn trong đám thường dân này được chứ?!” - Bồ Lạp Khắc đang ngồi trong xe ngựa nhìn thấy bóng lưng Hàn Thạc xa xa, vô tình nghe được những lời bàn tán của đám thường dân khiến gã cảm tức thốt lên, trong lòng lửa giận bùng bùng.

- Thiếu gia, ta chưa từng gặp hay nghe nói qua tên tiểu tử kia. Chắc chuyện này chỉ là tiểu thư Tô Phỉ lấy cớ để muốn tránh né ngài, không đồng ý cùng với thiếu gia đến hội đấu giá, nên mới cố ý làm như vậy! - Tên kỵ sĩ đi bên cạnh xe ngựa thấp giọng.

Đột nhiên một tiếng kêu kinh ngạc từ xa vọng lại:

- Bay lên rồi. Hắn ta bay lên rồi, thật nhanh quá!

Bồ Lạp Khắc ngẩn người trông về phía xa. Gã chỉ nhìn thấy thân hình cao to của Hàn Thạc phá không vút lên thành một đường chỉ nhỏ nhanh chóng bay đi. Phía sau hắn là Tô Phỉ cười phi mã đuổi sát, thân ảnh dần dần biến thành một điểm trắng cho đến khi hoàn toàn biến mất trong mắt mọi người.

- Thật là lợi hại, hắn nhất định là một Ma đạo sư tôn quý, nói không chừng là một vị Đại ma đạo sư! Chả trách, chả trách tiểu thư Tô Phỉ lại một mực đuổi theo hắn như vậy. Ha ha, cũng chỉ có Ma pháp sư thiên tài tuổi trẻ bất phàm như vậy mới có thể xứng đôi với tiểu thư Tô Phỉ.

- Đúng vậy, thật là một kẻ thâm tàng bất lộ! Ủ, hắn giống với tiểu thư Tô Phỉ, khẳng định là một quý tộc giả dối dễ gần. Vừa nãy hắn còn ở chỗ ta mua một viên đá, ha ha, cũng chỉ có nhân vật như vậy mới xứng với tiểu thư Tô Phỉ.

- Đồ Lạp Mỗ! Điều tra cho rõ tên này rốt cuộc là ai! - Đồ Lạp Khắc trong xe ngựa ban đầu chỉ là có chút tức giận. Mãi cho đến lúc Hàn Thạc xé gió bay đi gã mới thực sự phẫn nộ, lập tức trầm giọng nói với tên kỵ sĩ ở bên cạnh.

- Tuân lệnh, thiếu gia! - Loại người có thể phi hành dĩ nhiên là có phân lượng ra sao chứ. Tên kỵ sĩ Đồ Lạp Mỗ biết chắc nhân vật có thể uy hiếp đến Đồ Lạp Khắc đã xuất hiện, thân phận người hầu như gã tự nhiên biết nên làm thế nào.

Hàn Thạc dùng Ma Động Cửu Thiên thuật nhanh chóng rời khỏi khu vực này, trong lòng cũng chỉ biết cười khổ không thôi. Thực sự hắn không muốn để cho bản thân Tô Phỉ gặp phải phiền toái này, nếu không chẳng những Tô Phỉ, mà ngay cả gia tộc nàng đều có thể vì hắn mà chết. Hắn nào biết cô nàng này hơi khó chơi, rõ ràng thấy được hắn cố ý tránh né vậy mà vẫn chủ động đuổi theo, điều này thật nằm ngoài dự liệu.

Một chạy một đuổi, rất nhanh cả hai đã tới một khu vực tương đối yên tĩnh hẻo lánh. Hàn Thạc vừa thấy bốn bề vắng lặng không người, đang chuẩn bị thi triển ma công cực hạn để dứt bỏ Tô Phỉ thì nghe thấy một quát nhẹ kèm theo tiếng thở hổn hển:

- Hân, mau đứng lại cho ta!

Hàn Thạc ngẩn ngơ, thấy không thể dứt bỏ Tô Phỉ. Để cho nàng có thể thấy rõ địa thế, hắn nhìn quanh một lúc rồi dùng tốc độ không nhanh không chậm bay qua bay lại trên con đường hẻo lánh dẫn Tô Phỉ vẫn đuổi theo ở phía sau tới một quảng trường rộng rãi yên tĩnh.

Cuối cùng, Hàn Thạc dừng lại ở một thềm đá trên quảng trường, quay đầu gượng cười nhìn Tô Phỉ vẫn đang đuổi tới:

- Đã lâu rồi không gặp!

- Người, người sao lại muốn trốn tránh ta? - Tô Phỉ cười ngựa nhanh nhẹn hạ xuống, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hàn Thạc, ngữ khí có chút bất bình.

- Đó là bởi vì ta không muốn đem lại phiền phức cho cô. Cuộc sống của cô ở đế quốc Tạp Tây đang tốt đẹp, một khi liên quan đến ta, cả cô và gia tộc cô đều sẽ gặp tai họa đó. - Hàn Thạc lo sợ Tô Phỉ sẽ lại miệt mài đuổi theo hắn không chịu từ bỏ liền nghiêm mặt trầm giọng nói.

Tô Phỉ vừa nghe xong thì lấy làm kinh hãi. Khuôn mặt thanh tú của nàng lập tức biến đổi, hết nhìn đông tới nhìn tây thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới hạ thấp giọng, cẩn thận suy đoán:

- Người không phải là đã làm chuyện gì xấu chứ?

Hàn Thạc gật đầu thần nhiên thừa nhận:

- Không sai, là chuyện rất xấu!

- Người nói ra xem nào, phụ thân ta ở đế quốc Tạp Tây vẫn còn có chút thế lực, nói không chừng ta có thể giúp người đấy! - Tô Phỉ quả thực rất có lòng tốt, không những không lập tức rời đi, ngược lại là còn nghĩ nên làm thế nào để giúp Hàn Thạc.

- Bỏ đi, phụ thân cô cũng không giúp được ta đâu.

Hàn Thạc từ chối thẳng thừng, sau đó nghiêm mặt nhìn Tô Phỉ nói:

- Ta sẽ nán lại ở đế quốc Tạp Tây ít ngày, cô không nên có tiếp xúc gì với ta, coi như không quen biết ta là tốt rồi.

- Như vậy làm sao được!

Tô Phỉ không đồng ý, cả giận:

- Lúc trước ở U Âm sâm lâm người đã từng cứu ta một mạng. Chúng ta nói thế nào cũng xem như là bằng hữu. Bây giờ người có khó khăn, ta làm sao có thể giả vờ không biết? Ngoài ra, ta lúc trước còn hứa với người là nếu người đến đế quốc Tạp Tây thì sẽ nhất định tiếp đón cho tốt mà.

- Ta không có nguy nan gì, cô không biết là chính cô mới gặp nguy hiểm đó. - Tô Phi càng nói như vậy, Hàn Thạc càng không thể gây cho nàng phiền toái lớn, vội vàng giải thích.

Nào ngờ cô nàng Tô Phi này thật khá cố chấp, nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy liền nghiêm mặt:

- Ta sẽ có nguy hiểm gì chứ? Người cứ yên tâm đi, ta không có chuyện gì đâu. Ha ha, người khó lòng mới tới được đế quốc Tạp Tây một lần, bất luận như thế nào, ta là chủ cũng phải cảm tạ ân nhân cứu mạng này chứ.

- Tiểu thư, ta đã đắc tội với Băng Tuyết thần điện, cô gánh vác nổi không? - Hàn Thạc nhìn thấy Tô Phi kiên quyết như vậy, bất đắc dĩ đành phải nói ra kẻ thù.

Quả nhiên bốn chữ “Băng Tuyết thần điện” vừa nói ra đích xác đã làm Tô Phi kinh sợ. Nàng kinh hãi nhìn hắn sững sờ một hồi rồi cắn trợn hỏi lại:

- Hàn, chuyện như thế nào? Người làm sao lại đắc tội với thần điện? Ta biết người là người của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nhưng cũng chưa biết rõ lắm thân phận, người với thần điện có vướng mắc như thế nào?

Hàn Thạc nghe vậy mới phát hiện Tô Phi có lẽ còn chưa biết thân phận thật sự của hắn. Lúc trước ở U Âm sâm lâm hắn thuận miệng nói ra cái tên Bồ Lai Ân Hàn. Tô Phi bởi vì chưa từng nghe qua cái tên này tưởng rằng hắn nói tên giả nên cũng không để ý. Nàng ấy hắn cũng không nghĩ đến hắn và thành chủ Bồ Lôi Đặc Nhĩ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có liên hệ với nhau.

- Đắc tội như thế nào cô cũng đừng quan tâm, dù sao Băng Tuyết thần điện sẽ không buông tha ta. Cô tốt nhất là đừng có liên hệ gì đến ta. - Hàn Thạc trả lời.

- Nhưng mà chỉ cần thần điện không tìm được người, thì người sẽ chẳng có chuyện gì đúng không?

Ngoài dự tính của hắn, chỉ thấy Tô Phi cười giảo hoạt rồi lấy ra hai trái cây hình tròn màu nâu. Nàng đưa cho hắn một quả, tự tin giải thích:

- Đây là của một người bạn tặng ta, chỉ cần nhào trộn một chút rồi bôi lên trên mặt thì có thể thay đổi khuôn mặt và màu da, ai cũng không nhận ra.

Vừa nói, Tô Phi vừa chỉ cho Hàn Thạc xem. Nàng dùng hai tay chậm rãi nhào nặn quả tròn kia trong tay cho đến khi nó biến thành một hỗn hợp đặc dính rồi đưa lên mặt chà xát.

Xem ra chắc chắn không phải là lần đầu tiên Tô Phi làm như vậy. Chỉ thấy nàng không cần dùng gương nhưng động tác rất thuần thục. Trong chốc lát diện mạo nàng liền phát sinh biến đổi cực lớn, da dẻ trắng nõn biến thành màu lúa mạch. Hình dáng khuôn mặt cũng biến đổi từ một thiếu nữ xinh đẹp biến thành một thiếu nữ cực kỳ bình thường, thậm chí ngay cả da cổ và hai bàn tay cũng đều thay đổi ít nhiều. Một số được tề sư đối với phương diện khổng chế được vật cực kỳ xuất sắc. Loại quả này gọi là quả biến hình, lúc trước Tắc Tây Lị Á còn tặng cho hắn. Lần này đến đế quốc Tạp Tây vì Hàn Thạc không sợ bị người ta biết rõ thân phận, cho nên mới chưa sử dụng đến chúng.

- Ha ha, thần kỳ chứ, người bây giờ nhất định không nhận ra ta rồi!

Tô Phi đưa tay sờ lên khuôn mặt đã biến đổi của mình, đắc ý hô nhẹ. Sau đó chạy đến trước mặt Hàn Thạc, lấy ra một chiếc gương nhỏ đưa cho hắn, cười nói:

- Nhanh lên, chỉ cần người dùng quả này thay đổi một chút, không ai nhận ra người đâu, Băng Tuyết thần điện tìm không được người, tự nhiên cũng không liên lụy đến ta.

Ngay cả đồ vật cũng chuẩn bị sẵn rồi, Hàn Thạc thật tìm không được lý do từ chối nữa đành gượng cười mà nhào nặn quả biến hình. Đến khi nó biến thành một thứ đặc dính thì bôi lên mặt theo lời của Tô Phi.

Thế nhưng Hàn Thạc hắn không quen làm việc này nên khi bôi lên làm cho khuôn mặt có vẻ dữ tợn. Tô Phi thấy hắn loay hoay hồi lâu mà vẫn không thể tạo nên một tướng mạo vừa ý, lại thấy hiệu quả của thuốc sắp hết rồi thì do dự một lúc rồi ngưng ngừng:

- Ta tới giúp ngươi đây!

Không để Hàn Thạc kịp phản ứng, bàn tay ngọc ngà thon thả của Tô Phỉ đã đặt lên khuôn mặt hấn rồi thành thạo sửa đổi từng điểm dung mạo.

Da dẻ hai bàn tay của Tô Phỉ mặc dù đã biến đổi nhưng đặt trên mặt Hàn Thạc lại trơn mịn ẩm áp. Lòng bàn tay nàng lại còn dịu dàng cọ xát giống như là giữa tình nhân với nhau, gây cho hấn một cảm giác khác thường.

Tô Phỉ hiển nhiên cũng không thoải mái lắm. Mặc dù vì màu da đã biến đổi nên nhìn không ra sắc mặt đỏ bừng nhưng Hàn Thạc vẫn nhìn ra vẻ ngượng ngùng từ cặp mắt của nàng.

- Được rồi, ngươi thấy như thế nào? - Trong lúc Hàn Thạc đang suy nghĩ lung tung, Tô Phỉ đột nhiên dừng tay đắc ý, tranh công nói.

Hàn Thạc nhìn vào chiếc gương ở trong tay Tô Phỉ thì thấy xuất hiện một tướng mạo xa lạ. Người này có làn da trơn bóng, hai quai hàm dày dặn, đúng là khuôn mặt cần phải có của một người mập mạp. Nhìn vào khuôn mặt trong gương, hấn không tự chủ được nhớ tới tên mập Kiệt Khắc.

- Ấc, thật sự chẳng ra gì cả! - Hàn Thạc nhìn khuôn mặt trong gương gương cười mà thành thật trả lời.

Khuôn mặt béo trong gương vừa cười, nhìn thế nào cũng là đáng vẻ trung thực hiền lành chất phác. Điều này lại khiến cho hấn nhớ tới tên mập Kiệt Khắc, bởi vậy hấn càng thêm gương cười.

- Ta nói cho ngươi biết, chỉ có người mập mới không làm người khác chú ý! Ha ha, thật đó, đầy đường đều là người mập, ai cũng không nghĩ đến bộ dạng ban đầu của ngươi đâu.

Tô Phỉ giải thích rất chuyên nghiệp, nói xong lại cười hi hi bổ sung:

- Với lại, góc cạnh trên mặt ngươi quá nổi bật, nguy trang không tốt lắm, chỉ có như thế này mới có thể dùng thịt mỡ che dấu đi góc cạnh. Ha, không ngờ sau khi ngươi biến thành người mập, vẫn còn rất đáng yêu đó! Hi hi!

Thấy bộ dạng cười hi hi của Tô Phỉ, Hàn Thạc cảm thấy nàng cố ý biến hấn thành một tên mập, giống như cố tình làm hấn xấu đi một chút mới càng thêm vui vẻ.

- Tùy cô thôi, cô nói làm như thế nào thì làm như thế ấy đi. - Hàn Thạc dở khóc dở cười, bất lực nói.

- Ủ, nhét cái này vào trong bụng!

Tô Phỉ lấy thêm từ trong không gian giới chỉ ra một cái gối nhỏ đưa cho Hàn Thạc rồi vừa cười vừa giải thích:

- Người mập mà... thì phải có một cái bụng to, nếu không thì không kêu là người mập rồi!

Lúc nói chuyện, trong con ngươi Tô Phỉ lóe lên một tia cười giảo hoạt, vừa vặn bị Hàn Thạc bắt gặp.

Bởi vậy, Hàn Thạc có thể khẳng định Tô Phỉ quả nhiên là cố ý rồi. Nhưng bởi vì hấn biết nàng cũng chẳng có bất kỳ ác ý gì. Dù sao khuôn mặt cũng đã biến thành khuôn mặt mập rồi nên cũng không thắc mắc, nhận lấy cái gối nhỏ mà Tô Phỉ đưa cho nhét vào trong y phục làm thành một cái bụng hơi hơi nhô lên.

- Ha, không tệ, thật sự không tệ, ngươi xem xem!

Nhìn thấy bụng của Hàn Thạc nhô lên, Tô Phỉ rõ ràng có chút ác ý vui cười phá lên. Chiếc gương cầm trong tay chiếu qua chiếu lại trên cái bụng nhỏ của hấn, lại còn đắc ý vỗ vỗ lên bụng hấn, cười nghiêng ngả:

- Ta tha thứ cho ngươi lần này, xem ngươi từ nay về sau còn dám tránh ta giống như tránh ôn thần, dám vừa nhìn thấy ta liền quay đầu bỏ chạy!

Cho tới bây giờ Hàn Thạc mới hiểu vì sao Tô Phỉ lại làm như vậy. Thì ra đây đều là trả thù hấn trước đó trốn tránh, xem ra lòng trả thù của phụ nữ quả nhiên rất nặng, ngay cả cô gái lương thiện như Tô Phỉ cũng không ngoại lệ, dám thông qua trò đùa dai này mà trừng phạt hấn.

"Quả nhiên không thể đắc tội với phụ nữ, phụ nữ xinh đẹp lương thiện cũng không ngoại lệ!" - Hàn Thạc gương cười cảm khái.

- Được rồi, chỉ cần người thay đổi y phục nữa, cố ý gù lưng, thì tuyệt đối không có ai có thể nhận ra người đâu! - Tô Phỉ ngưng cười, vừa lòng nhìn Hàn Thạc, đưa ra kiến nghị để cho tác phẩm của nàng càng thêm hoàn mỹ.

Hàn Thạc bất đắc dĩ một lần nữa lấy ra một bộ áo khoác. Vốn định để cho Tô Phỉ tránh người đi, nhưng nhớ lại trò đùa dai của nàng lúc trước liền nổi ý xấu, điềm nhiên trước mặt nàng cởi bỏ y phục trên người.

Nửa thân trên của Hàn Thạc chỉ có một chiếc áo bào vô sĩ bền chắc kiên cố. Hắn vừa cởi nó ra thì lập tức toàn bộ thân hình oai hùng lộ hết ra ngoài. Quả thực thân thể của hắn có một khí thế sắc bén như gươm giáo, mị lực đặc biệt tràn đầy nam tính có một không hai.

Tô Phỉ ngơ ngẩn, nhìn sững vào thân hình của Hàn Thạc. Ánh mắt nàng toát ra vẻ mê say, nàng có lẽ chưa bao giờ gặp qua một thân thể hoàn mỹ như vậy, trong nhất thời thậm chí không có một chút phản ứng.

Đột nhiên Tô Phỉ bừng tỉnh, vội vàng hoảng sợ quay người đi, dậm chân thở hổn hển:

- Hồn dẫn, người sao có thể làm thế trước mặt ta, cái tên này, thật tức chết được!

Thấy Tô Phỉ hoảng loạn như vậy, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy vui sướng vô cùng. Về ử rữ trước đây bay sạch, cười ha hả:

- Ô này, ta không sợ thiệt thòi, cô sợ gì chứ hả?

- Người, đồ hồn dẫn nhà người! Ta trước đây biết người không phải người tốt, bây giờ xem ra quả nhiên như thế!

Tô Phỉ thở hổn hển giận mắng Hàn Thạc một câu, chột thấp giọng tự nhủ:

- Tên gia hỏa này, vóc dáng thật đúng là đẹp ha!

Tô Phỉ vừa nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên nhớ lại lúc ở U Âm sâm lâm hai người đã từng trải qua khoảng thời gian đẹp đẽ, trong lòng không khỏi rung động.

- Hừ, thay đồ xong chưa? Thay xong rồi thì mau chóng trở về! - Tô Phỉ đứng ở sau lưng Hàn Thạc, hỏi về hờn giận.

- Xong rồi, giờ đến chỗ nào? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

Tô Phỉ quay đầu lại, thản nhiên:

- Đương nhiên là hội đấu giá, hôm nay đế quốc Tập Tây còn có chỗ nào náo nhiệt hơn hội đấu giá chứ?

- Được đó! - Hàn Thạc trầm kêu một tiếng trong lòng “chính hợp ý ta”, vui vẻ đồng ý.

488. Chương 488:lạc Thú Của Người Bình Thường

Cả hai người quay lại hội đấu giá với khuôn mặt và vóc dáng khác. Một hán tử cao lớn chất phác mập mạp và một nha đầu thôn quê có tướng mạo phổ thông trà trộn vào khu phố náo nhiệt thật sự hết sức bình thường. Không ai có thể tưởng tượng được bọn họ vừa rồi chính là tiêu điểm chú ý của mọi người lúc này.

Vào lúc phòng vệ quân của thành mở cửa, các quý tộc của đế quốc Tập Tây, còn của các quốc gia khác đều lục tục tiến vào trung tâm chỗ đấu giá.

Sau khi quay lại, ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Tô Phỉ không đi luôn vào phòng đấu giá, mà dắt hắn tới một quầy hàng nhỏ hăng hái mua một số trang sức lòe loẹt rẻ tiền.

- Vật này giá tối đa ba kim tệ! - Tô Phỉ cầm một cái cúc áo thủy tinh trong tay, nói như chém đinh chặt sắt với chủ quán.

- Tiểu thư, cái này chính là thủy tinh đẹp tuyệt của liên minh thương hội Ba Đặc ở phía nam. Nếu thấp hơn năm kim tệ sẽ không có cửa hàng nào bán đâu! - Chủ quán tầm tuổi trung niên, thân hình gầy gò, nói vẻ rất đồng dạng.

- Ai da, cái loại thủy tinh này mọi nơi đều có, người nhìn xem màu sắc cũng không phải quá sáng ngời, cũng không phải do thợ khéo tay làm ra, thô ráp như vậy mà người dám nói nó là Lam Mộng thủy tinh của liên minh thương hội Ba Đặc ở phía nam à. Ài, người quả là có dũng khí nói liều ha! Này, nhìn thử chuỗi hạt thủy tinh này của ta xem, là Lam Mộng thủy tinh đấy. Người xem độ bóng có giống nhau không! - Tô Phỉ không biết từ đâu lấy ra một sợi dây chuyền lắc qua lắc lại trước mặt chủ quán, ra hiệu cho hẳn đây mới chính là Lam Mộng thủy tinh.

Tại những chỗ như ở đây thì thường không có xuất hiện người mang không gian giới chỉ. Vì thế mà cả Tô Phỉ và Hàn Thạc khi tới cũng đã cất hết không gian giới chỉ đi, nên cả hai trông chẳng khác gì với những người bình thường khác cả.

Chủ quán thấy không thể lừa gạt được Tô Phỉ liền trầm mặt:

- Như vậy đi, bốn kim tệ thì cô sẽ có nó, còn không thì thôi!

- Ba kim tệ, chỉ có ba kim tệ thôi! Cái này do thợ làm không khéo, giá trị chỉ có như vậy thôi. Người xem xem, cúc áo và thủy tinh dính cùng một chỗ, lại còn có vết xước, nó còn có... - Tô Phỉ nghiêm nhiên trở thành một chuyên gia, liên tục chỉ ra chỗ khiếm khuyết của cúc áo thủy tinh!

Hàn Thạc trợn mắt há mồm nhìn Tô Phỉ, nghe nàng vì một cái cúc áo thủy tinh rẻ tiền mà chê bai không chút khách khí, thật không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì nữa.

Cuối cùng dưới sự oanh tạc liên tục của Tô Phỉ, ông chủ quán chủ động bại lui, cười khổ đưa cái cúc áo thủy tinh cho nàng:

- Ba kim tệ thì ba kim tệ, cầm lấy đi. Cô đã nói cái gì cũng tệ, tại sao vẫn còn muốn nó!

- A! Thật ra mặt ngoài của nó cũng có điểm xinh xắn!

Tô Phỉ lần đầu mở lời khen, sau đó vui vẻ đính cái cúc vào góc áo, miệng cười nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Thế nào, có được hay không?

- Trả tiền rồi còn đi!

Hàn Thạc trả lời, dừng một chút, rồi nói thêm vào:

- Nó phối với dáng của cô rất hợp!

Cái loại trang sức làm từ chất liệu thấp kém lại do thợ không lành nghề, cầu thả làm ra. Ngoài tạo hình có điểm bắt mắt còn lại quả thật không có gì đáng giá! Nhưng mà với dáng vẻ bình thường bây giờ của Tô Phỉ cũng rất phù hợp.

Tô Phỉ hiển nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Hàn Thạc, hơi tức giận lườm hẳn rồi hừ nhẹ:

- Ông chủ, để hẳn trả tiền. Hừ, người đang cố ý chế giễu ta mà!

Ba kim tệ đối với Hàn Thạc mà nói không tính là cái gì. Chỉ là thái độ của Tô Phỉ làm hẳn cảm thấy vừa có chút buồn cười vừa hơi tức giận, tiện tay lấy ra ba kim tệ đưa cho chủ quán rồi rời đi. Bước ra đường, hẳn hỏi từ phía sau:

- Chỉ có ba kim tệ, đối với tài phú của cô thì cần gì mất thời gian cò kè bớt một thêm hai?

Tô Phỉ là một Thiên không kỵ sĩ, phụ thân Tổ La của nàng tại đế quốc Tạp Tây là một Thánh kỵ sĩ lại còn nổi danh hơn. Vô luận như thế nào thì nàng tuyệt không phải người thiếu tiền, thế mà lại có thể vì một vật đáng giá mấy kim tệ mà cãi cọ với một người bán hàng rong, điều này quả thực khiến Hàn Thạc thấy khó hiểu!

- Người thì biết cái gì, chỉ có làm như vậy ta mới cảm thấy mình là một người bình thường! - Tô Phỉ nguyệt Hàn Thạc rồi nói ra nguyên nhân.

Hàn Thạc sững sờ rồi chợt rõ ràng. Lúc này nhìn lại Tô Phỉ thì mọi băn khoăn lập tức biến mất, thậm chí hiểu được ngụ ý câu nói của nàng.

Làm con gái của Thánh kỵ sĩ Tô La, Tô Phỉ vừa sinh ra hiển nhiên đã được đối đãi như cành vàng lá ngọc. Phỏng chừng từ nhỏ đến bây giờ bất luận người nào cũng đều xem nàng như một tiểu công chúa. Kim tiền, bảo vật, chỉ cần Tô Phỉ thích, nàng nhất định sẽ có được dễ như trở bàn tay! Sự thật đúng là như vậy, vì thế Tô Phỉ hẳn là không được trải nghiệm cảm giác cuộc sống làm một người bình dân. Thế nên nàng đối với hội đấu giá tẻ tụi đủ các nhân vật nổi tiếng thì không có hứng thú, mà lại đi tìm kiểu người bán hàng rong thế này để mặc cả.

Hàn Thạc lúc ở Trái Đất vốn đã sống một cuộc đời bình thường. Khi linh hồn xuyên qua đến đại lục Kỳ Áo thì lại sinh sống càng thêm nghèo khổ thấp hèn nên hẳn sớm đã quen với cuộc sống này. Đối với những việc đại loại như vừa rồi thì không mấy nhiệt tình, ngoại trừ một số ít vật phẩm kỳ lạ còn không thì thực sự hẳn chẳng có hứng thú với những chỗ này.

- À, làm sao mà người lại tới đây?

Tô Phỉ sau khi đi được một đoạn mới chợt nhớ ra liền vui vẻ hỏi:

- Người cũng đi tới chỗ này để tìm kiếm niềm vui à? Ừ, ta đã sớm thấy quần áo cùng với giới chỉ của người, hẳn là xuất thân của người cũng rất tốt, xem ra chúng ta có lẽ là tri kỷ ha!

Nhìn Tô Phỉ đang vừa hỏi vừa tự giải thích, Hàn Thạc cười lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ta không giống như cô, cái gì khó khăn khổ cực đã đều nếm trải, ta sở dĩ đến đây vì quả thật chỗ này có cái làm cho ta hứng thú!

- Không thể nào, ở chỗ này làm gì có cái gì tốt cơ chứ! - Tô Phỉ rõ ràng không quá tin tưởng. Nàng đến đây chủ yếu là để tìm niềm vui chứ thực sự không nghĩ là ở đây có cái gì giá trị cả.

- Cô không tin? - Hàn Thạc cười ranh mãnh nhìn Tô Phỉ, giống như đang sắp chứng minh cho nàng thấy!

- Không tin! - Vừa nhìn thấy điệu bộ này của Hàn Thạc, Tô Phỉ nói càng như đinh đóng cột.

- Đi theo ta! - Hàn Thạc vẫy tay nàng theo hẳn rồi quay đầu đi đến một khu vực khác, xem chừng hình như đang chuẩn bị chứng minh cho Tô Phỉ thấy.

Tô Phỉ bán tín bán nghi, vội vàng nhanh chóng đuổi theo Hàn Thạc, thầm nghĩ xem hẳn giở trò quỷ gì!

Hàn Thạc như con thoi xuyên qua dòng người đang qua lại dài chừng bảy tám mươi thước, trong chớp mắt dừng lại phía trước một quầy hàng. Hắn tiện tay cầm lấy một viên đá màu xám, cười nhìn chủ quán hỏi:

- Ông chủ, khối đá này bao nhiêu kim tệ?

- À, năm kim tệ, nếu người thật sự muốn mua, ta còn có thể bớt cho người một chút! - Chủ quán thuận miệng đáp.

- Ừm, năm kim tệ cũng được! - Hàn Thạc cũng không có loại sở thích như của Tô Phỉ, rút luôn năm kim tệ trong không gian giới chỉ đưa cho chủ quán.

Tô Phỉ bởi trong lòng có nghi hoặc nên cũng không kỳ kèo gì về giá cả. Thấy Hàn Thạc chuẩn bị rời đi, nàng vội vàng đuổi theo. Chỗ này vốn vắng vẻ, Hàn Thạc đi vài bước liền tìm một chỗ yên tĩnh rồi đợi Tô Phỉ.

Nhìn viên đá trong tay Hàn Thạc, Tô Phỉ kinh ngạc:

- Đây là thứ đồ vật tốt mà người nói sao? Cái này thì có thể đến bất cứ núi quặng nào mà chẳng có, ta xem ra nó quả thật không đáng giá gì cả!

Hàn Thạc lắc đầu, cười nói:

- Đừng vội vàng vậy chứ, đưa vũ khí của cô cho ta nào!

Tô Phỉ không cho là Hàn Thạc nói đúng, thế nhưng vẫn lấy thanh trường kiếm trong không gian giới chỉ ra đưa cho hắn. Xem thanh trường kiếm hết sức tinh xảo, vừa nhìn là đã biết giá trị liên thành.

Hàn Thạc cầm vũ kiếm, cảm nhận sự trơn bóng và ấm áp của bảo thạch khảm trên đó, cười cười nhìn Tô Phỉ:

- Quả nhiên là người có tiền! Khó trách lại muốn cảm nhận một số niềm vui thú đặc biệt của dân nghèo!

- Bớt ba hoa đi, ta muốn xem người làm sao chứng minh viên đá này là đồ tốt! - Tô Phỉ hai tay khoanh lại đặt chéo trước ngực, cười hi hi nhìn Hàn Thạc vẻ chờ đợi.

Hàn Thạc tươi cười không tiếp tục nói thêm gì. Hắn rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, ngón tay điểm nhẹ một chút lên mũi kiếm làm ngân lên một tiếng trong trẻo.

Dưới sự quan sát kỹ lưỡng của Tô Phỉ, khối đá màu xám trong tay của Hàn Thạc bị hắn dùng năm ngón tay dụng lực biến thành bột. Chỗ bột này đều rơi vào mũi kiếm của nàng. Lúc này từ trong lòng bàn tay của Hàn Thạc bốc một luồng lửa trông hết sức yêu dị.

Tô Phỉ bị dọa giật nảy mình. Nàng nhìn vào ngọn lửa trong lòng bàn tay của Hàn Thạc thốt lên:

- Không lẽ người còn kiêm tu Hỏa hệ ma pháp? Không đúng nha, không có hoả nguyên tố tồn tại. Sao lại thế này nhỉ?

Hàn Thạc khẽ cười lắc đầu, cũng không giải thích cho nàng vì sao hắn có thể dưới tình huống không có Hỏa nguyên tố lại phát xuất được ngọn lửa ở trong lòng bàn tay, mà chỉ nhắc nhở:

- Chú ý nhìn xem!

Tô Phỉ nghe vậy cũng không nói nhiều nữa, mà tập trung chú ý vào động tác của Hàn Thạc. Dưới ánh mắt chăm chú của nàng, Hàn Thạc áp ngọn lửa trong lòng bàn tay vào một mặt của thanh trường kiếm. Dưới tác dụng của ngọn lửa, trường kiếm của Tô Phỉ từ từ nóng hừng hực lên.

- Cẩn thận một chút đấy, đây là lễ vật mà cha ta tặng lúc ta trở thành Thiên không kỵ sĩ. Người không được phá hủy nó! Tô Phỉ nhìn Hàn Thạc dùng ngọn lửa đốt nóng kiếm của nàng, đau lòng kêu lên.

Khẽ liếc về Tô Phỉ ra hiệu an tâm, Hàn Thạc lúc này nhíu chặt mày. Hắn ngẫm vận chuyển Ma Nguyên lực rồi thông qua chuỗi kiếm dừng mãnh tiến vào bên trong trường kiếm. Dưới tác dụng song song của Ma Nguyên lực và ngọn lửa, đám bột đá kì dị kia bắt đầu dung nhập vào mũi kiếm.

-Ồ!

Tô Phỉ thốt khẽ, chấn kinh vì cảnh tượng trước mắt, hô lên vẻ không thể tin được:

- Thật nhìn không ra, hóa ra người còn là một luyện kim thuật sư nha!

Hàn Thạc không trả lời, tiếp tục chuyên chú đưa hết chỗ bột Ngưng Chất thạch vào trong mũi kiếm. Bằng mắt thường có thể thấy cả đám bột đá đang từng chút một biến mất vào đó.

Ngưng Chất thạch mà Hàn Thạc phát hiện ngày hôm nay có thể làm gia tăng mật độ của vũ khí. Nó là loại vật liệu kỳ lạ có thể nhanh chóng tăng sức nặng của vũ khí. Trong luyện khí bảo điển của tu ma giả thì đây là loại đá cực kỳ hữu dụng. Chỉ có điều tại thế giới này, Hàn Thạc phát hiện căn bản không có ai biết tác dụng của nó.

Bên trong Kim tuyệt chi địa ở núi Lăng La có rất nhiều Ngưng Chất thạch, Hàn Thạc sớm đã sử dụng một lượng lớn loại đá này vào bên trong Lục ma phong. Bởi vậy ngày hôm nay khi thấy nó ở đây thì hắn dù kinh ngạc nhưng vẫn chưa ra tay mua. Lần này là bởi vì chứng minh cho Tô Phỉ một chút về bảo vật của chỗ này nên mới tiện tay mua lấy một khối.

Đợi khi tất cả đám bột của Ngưng Chất thạch dung nhập vào hết trong mũi kiếm thì nhiệt độ của thanh kiếm đã vô cùng cao. Ngay lúc đó thì ngọn lửa trong tay Hàn Thạc đang từ màu hồng chuyển thành màu tím. Chỉ nghe phát ra tiếng xùy xùy rồi một làn khói trắng bốc lên từ thanh trường kiếm, đây chính là hiện tượng tự nhiên khi có vật thể đang ở nhiệt độ cao gặp lạnh thì sẽ xảy ra.

- Cẩn thận một chút! Nhìn người kia, không phải là nhân cơ hội biến trường kiếm của ta thành thí nghiệm luyện kim thuật đó chứ?! - Tô Phỉ rất quan tâm thanh trường kiếm của mình nên vừa nhắc nhở Hàn Thạc cẩn thận, vừa ngờ vực có phải hắn có ý đồ không tốt không!

- Cầm lấy, chú nhập đầu khí vào trong đó, rồi quan sát xem có gì thay đổi không? - Hàn Thạc không trả lời vấn đề của Tô Phỉ mà đưa lại thanh trường kiếm cùng vỏ cho nàng.

Tô Phỉ vội vàng cầm lấy thanh kiếm rồi chột thốt lên:

- Trọng lượng đã tăng vài cân!

Tô Phỉ nhìn lại khối đá to bằng nắm đấm mà Hàn Thạc đã nghiền thành bột phấn trong lòng bàn tay, rồi được hấn dung nhập vào trong trường kiếm. Nàng không thể tưởng tượng được một chút bột đá như thế mà có thể làm gia tăng sức nặng của trường kiếm, quả thực vô cùng thần kỳ.

- Thi triển đấu khí thử xem! - Hàn Thạc cười nhắc nhở.

Thoáng kinh ngạc một lát, Tô Phỉ lập tức chú nhập đấu khí vào trong trường kiếm. Đấu khí mới đưa vào trong trường kiếm thì đột nhiên nó lóe ánh sáng của đấu khí màu bạc, với tốc độ mà nàng không thể tưởng tượng được.

- Điều, điều này sao có thể?!

Tô Phỉ sợ hãi kêu lên, vẻ mặt khó có thể tin được nhìn Hàn Thạc:

- Trường kiếm đối với lực phản ứng của đấu khí được đề cao lên rất nhiều!

- Không sai, đây chính là tác dụng của viên đá kia. Cô hẳn là biết tại thời điểm mấu chốt mà có thể chú nhập đấu khí vào trường kiếm rồi phóng xuất uy lực thì trong chiến đấu có ý nghĩa như thế nào chứ! - Hàn Thạc nghiêm nghị giải thích cho Tô Phỉ.

-Ta hiểu được ý của người. Theo như người nói, trong lúc cùng địch nhân chiến đấu có thể chiếm tiên cơ, thậm chí xoay chuyển được cục diện khi thế lực ngang nhau!

Tô Phỉ cả kinh, hai mắt sáng rực nhìn Hàn Thạc:

- Thật sự quá thần kỳ, người làm sao làm được thế? Thật khó tin!

489. Chương 489:phòng Đấu Giá

- Hắc hắc, vì thế ta mới nói người biết phân biệt hàng tốt xấu ở những chỗ như thế này, vẫn có thể kiếm được những thứ tốt! - Hàn Thạc cười nói.

- Đi! Người dẫn ta đi mua tiếp. Ta xem người chính là người am hiểu đó rồi! - Tô Phỉ tỏ vẻ mừng rỡ, nắm lấy chéo áo Hàn Thạc, lôi kéo hắn đi về nơi nhiệt náo.

Hàn Thạc bất lực, thầm nghĩ Tô Phỉ vốn nói sẽ làm chủ nhân và muốn chiêu đãi hắn thật tốt, vậy mà bây giờ thì biến thành ngược lại là Hàn Thạc bồi tiếp nàng ta dạo chơi, xem ra lời phụ nữ nói ra đích xác là không thể hoàn toàn tin tưởng.

Trông thấy Tô Phỉ đang cao hứng, Hàn Thạc cũng không làm cô nàng mất hứng, cùng chen qua đám người đang vây quanh những gian hàng phía trước, lợi dụng cảm giác chuẩn xác đối với vật chất của hắn mà tìm thêm được cho Tô Phỉ mấy món đồ tốt thích hợp.

- Hàn, người thật lợi hại quá! Tại sao người lại biết nhiều vậy? - Tô Phỉ nắm chặt trong tay một chiếc vòng ngọc khá thô sơ, hưng phấn hỏi Hàn Thạc.

Vòng ngọc cũng là thứ Hàn Thạc giúp Tô Phỉ chọn lựa. Khi đeo nó, nàng cảm thấy rằng vòng ngọc này có tác dụng làm giảm bớt mệt nhọc. Sau khi nghe Hàn Thạc giảng giải một lượt về toàn bộ công hiệu của chiếc vòng, Tô Phỉ thật sự bội phục hắn sát đất.

- Không đến nỗi kém lắm. Buổi chiều, chúng ta đến hội đấu giá dạo chơi đi. - Hàn Thạc mỉm cười nhìn Tô Phỉ, đề nghị.

- Nơi đó chả có gì thú vị, còn không bằng rong chơi vui vẻ ở nơi đây. - Tô Phỉ hiển nhiên là không có hảo cảm đối với phòng đấu giá, bĩu môi đáp.

- Hội đấu giá của đế quốc Tạp Tây ba năm mới có một lần, bên trong nhất định phải có nhiều người và đồ vật thú vị. Ta đã đến đây, nếu không đến thưởng thức được thì không thể nói là đã từng đi qua đây. Cô là chủ nhân, cũng nên cố gắng làm hết sức của chủ nhà đi chứ? - Tuy nói là ở các cửa hàng bên ngoài thật sự

cũng có một vài thứ tốt, nhưng bảo vật trân quý ở bên trong phòng đấu giá nhất định nhiều hơn nhiều, mà chắc chắn là đều đã được giám định kỹ lưỡng. Vì vậy, Hàn Thạc mới có đề nghị này.

- Thôi được, người đã kiên trì như vậy, ta sẽ cùng người đi vào. - Tô Phi đáp ứng yêu cầu của Hàn Thạc một cách bất đắc dĩ, đi theo sau hắn về phía phòng đấu giá.

Phòng đấu giá nằm trong một tòa kiến trúc cực lớn. Khi hai người Hàn Thạc và Tô Phi đến cửa, một đội kỵ sĩ áo giáp sáng bóng canh phòng nghiêm mật, nho nhã lễ phép chắn ở trước cửa. Mặc dù thái độ của kỵ sĩ này có thể coi là thân thiện, nhưng lại chắn đường hai người.

- Hai vị, không có giấy mời, không thể vào được. - Một kỵ sĩ trong số đó mỉm cười nhắc nhở.

Hiện tại, Hàn Thạc và Tô Phi có tướng mạo bình thường, y phục trên người cũng rất là bình thường. Sau khi thu hết vào không gian giới chỉ, rốt cuộc cũng không nhìn ra bất cứ chỗ nào đặc biệt ở trên thân thể hai người. Loại người mặc trang phục bình dân thế này hiển nhiên không nên xuất hiện ở nơi xa hoa tập trung nhiều nhân vật nổi tiếng.

Hàn Thạc hừ lạnh, thầm nghĩ loại người này quả nhiên ở nơi nào cũng có, tuy nhìn vẻ ngoài thì tên kỵ sĩ này nho nhã lễ độ, nhưng trong mắt hắn thì căn bản không thêm che giấu sự trào phúng và khinh bỉ. Hàn Thạc chỉ liếc mắt cũng thấy sự khinh thường trong mắt gã.

- Hả? Giấy mời đây, có thể vào được chưa? - Tô Phi tiện tay lấy ra hai tấm giấy mời, hừ nhẹ rồi đưa cho tên kỵ sĩ. Tên kỵ sĩ này tỏ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ rằng loại người trước mặt này mà cũng có tư cách nhận được giấy mời, ngay ngốc nhìn Tô Phi và Hàn Thạc, không ngờ trong lúc nhất thời quên cả trả lời.

- Vào được không? - Tô Phi cao giọng thêm một chút, hỏi lại lần nữa.

- Đương nhiên, đương nhiên!

Tên kỵ sĩ bưng tỉnh, vội vàng trả lời, lánh sang một bên khom người hành lễ, nho nhã lễ độ nói:

- Mời vào trong!

- Hừ! - Hàn Thạc lạnh lùng liếc xéo tên kỵ sĩ này, rồi cùng Tô Phi nhanh chân bước vào bên trong.

Vừa bước qua cửa liền thấy quang cảnh lộng lẫy huy hoàng. Đại sảnh vô cùng rộng rãi, trên cao treo một loạt đèn thủy tinh hoa mỹ sáng ngời, mặt đất trải thảm đỏ mềm mại, giống như loại thảm trải cầu thang trong đại sảnh của các rạp chiếu phim tráng lệ, trên mỗi bàn đều đầy ắp hoa quả điểm tâm bày biện tinh tế.

Ở phía chính diện, người chủ trì mặc một bộ lễ phục dạ hội đang vui vẻ giới thiệu hàng hóa. Đèn màu ngũ sắc đều tập trung chiếu vào một cây pháp tượng hình thoi bằng bảo thạch màu lam tinh xảo. Dưới ánh những cây đèn chiếu sáng, cây pháp tượng này càng thêm mỹ lệ đẹp mắt. Đối với một vài Thủy hệ ma pháp sư yêu thích cái đẹp, thì cây ma pháp tượng này dường như có sức hấp dẫn chết người.

- Các vị. Cây ma pháp tượng tinh xảo xinh đẹp này là do Tinh linh tộc Pháp Lai Nhĩ đại sư chế tạo nên. Cây pháp tượng màu lam mộng ảo này có thể đề cao ba thành uy lực cho Thủy hệ ma pháp sư, hơn nữa còn có thể khôi phục rất nhanh tinh thần lực. Ha ha, còn như tạo hình của nó, phỏng chừng chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ mới có thể hình dung được. Những thứ từ tay của Pháp Lai Nhĩ đại sư mà thành, đều không ngoại lệ thứ nào cũng đẹp để chấn động lòng người. - Trên đài, người chủ trì cất lực thối phồng những ưu điểm của cây ma pháp tượng.

Hàn Thạc chú ý quan sát một hồi, phát hiện cây ma pháp tượng này mặc dù thật sự là không tồi, đáng tiếc lại hơi hoa mỹ quá mức, cái tạo hình cực kỳ xinh đẹp đó thật ra cũng không thích hợp lắm để cho ma pháp sư nắm giữ. Vị Pháp Lai Nhĩ đại sư kia rõ ràng vì truy cầu sự hoàn mỹ mà bỏ qua tính thực dụng.

Với tính cách của mình, Hàn Thạc chắc chắn sẽ không lựa chọn kiểu vũ khí này. Tuy nhiên, tạo hình xinh đẹp của nó lại khuấy lên sự theo đuổi điên cuồng của các nữ ma pháp sư. Ở đế quốc Tạp Tây bởi vì có sự tồn tại của Băng Tuyết thần điện, ma pháp sư chuyên tu Thủy hệ ma pháp là nhiều nhất. Chỉ thấy người chủ trì vừa dứt lời, bên dưới lập tức sôi nổi hẳn lên.

- Hai vị, mời theo ta! - Trong khi Hàn Thạc và Tô Phỉ đang chăm chăm nhìn lên trên đài, một người hầu nam tươi cười nói.

- Còn phòng riêng nào không? - Tô Phỉ nhìn tên thị vệ lãnh đạm hỏi.

Tên thị vệ này sững sốt, đưa mắt đánh giá Tô Phỉ rồi mới cười đáp:

- Không có, đã hết lâu rồi.

Hàn Thạc hiểu rằng, ngoại trừ đài đấu giá hình bậc thang trong đại sảnh, xung quanh mấy tầng lầu đều có những gian phòng chuẩn bị riêng cho những người quyền quý. Thường thường, những nhân vật có thân phận đều đặt phòng riêng từ trước rồi.

Trước nay, khi Tô Phỉ phải đến đây cùng với Bồ Lạp Khắc thì luôn ở trong phòng riêng, tuy nhiên bây giờ đi chung với Hàn Thạc thì cũng đành chấp nhận vậy.

- Thôi được rồi, dẫn đường đi. - Tô Phỉ thuận miệng nói. Dưới sự hướng dẫn của tên thị vệ, hai người Hàn Thạc và Tô Phỉ được sắp xếp ở một vị trí đằng sau. Trước mặt hai người cũng có điểm tâm bày biện tinh mỹ và cả một bàn ma pháp, phía trên có thể đưa vào số lượng kim tệ chính xác.

490. Chương 490:náo Động

Hội đấu giá cũng không vì việc hai người Hàn Thạc đến mà bị trở ngại, dưới giọng điệu chèo kéo cực kỳ mê hoặc của người chủ trì, mức trả giá cho cây ma pháp trượng này cũng càng lúc càng cao.

Tiếng ồn ào chốc chốc lại rộ lên. Tiếng bàn tán không ngừng vang lên ở khắp nơi trong đại sảnh. Có một vài nữ nhân xinh đẹp mặc ma pháp bào hoa mỹ không hề che giấu lòng hứng thú cuồng nhiệt đối với cây ma pháp trượng này, đã trực tiếp làm cho hội đấu giá xảy ra một hồi hỗn loạn nho nhỏ.

- Người thấy cây ma pháp trượng đó thế nào? - Sau khi hai người ngồi xuống, Tô Phỉ không khỏi hỏi Hàn Thạc.

- Cũng thường thôi!

Hàn Thạc biểu lộ môi, bồi sung thêm một câu:

- Chỉ là được cái gì mà bên ngoài!

Ngoài ra dưới liêu của Hàn Thạc, Tô Phỉ không ngờ vô cùng tán thành cách đánh giá của hắn:

- Đúng vậy! Cây ma pháp trượng này hoa mỹ quá mức. Nếu là ma pháp sư thì nhất định nhìn ta sẽ không cho là một cây ma pháp trượng quá mức như vậy.

Hàn Thạc ngẩng nhiên nhìn Tô Phỉ, cười nói:

- Ta cũng từng thấy cô cũng giống như bọn họ, đôi khi rất giỏi như bọn họ, đôi khi lại rất dở cũng vậy.

Tô Phỉ biểu lộ môi, cười nói:

- Ta đứng trước quầy này hẳn là cho là một vài món đồ trang sức, thu mua thì chỉ là để hưởng thụ thôi? vui mua sắm chứ không phải là vì ta thấy đẹp thì mua như thế?

- Hả?

Hàn Thạc khẽ cười, nhìn nhìn rồi chỉ vào một cái đồ vật trên người Tô Phỉ, trêu chọc:

- Vậy tại sao cô lại đeo cái gì cũng là đồ vật trên người, hơn nữa lại còn có vẻ vô cùng quý trọng nó nữa?

Tô Phỉ ngẩng đầu, chợt nhớ ra điều gì đó, cười đáp:

- Đòi? lại- boi!i vì- ta nên mất người. Món đồ này lại- do người mua cho ta, nên?u ta tiễn tay nên?m qua một bên thì rất?t lại- không hay rồi!

Hải-n Thái-c đổi-t nhiên bất-c cười-i, tuy hiểu?u rồi? Tô Phi-0 nói?i những lời-i như vậy?y thuậ-n tu?y chỉ lại- đùa giỡ-n nhưng trong lòng-thất ra vẫn vui mừng-ng. Nàng đeo một-c cái?i củ?c a?o xoải-ng xi?nh trỉ?c giá? chi?0 ba kim tề?c ở?0 trên người-c, không cần biết lại- vô ti?-nh hay côi? ý, nhưng người-i mua là Hải-n Thái-c đi?ch thực vẫn ca?0m thấ?y bản thân mi?-nh đã nhận đượ?c sự?c tôn trọng-ng.

Không thể?0 không nói?i rằng trò chuyê-n với?i Tô Phi-0 mang đê?n cho Hải-n Thái-c ca?0m giá?c vô củ-ng ung dung tu?c ta?i, giỡ-ng như nói?i chuyê-n với?i một-c hồ-ng nhan tri ki?0 không côi? gi?- phải giữ ý. Loạ?i ca?0m giá?c nă-y khiê?n cho hân rấ?t thoả?i ma?i.

- A, sao ông ấy củ-ng ở?0 đây. - Đổi-t nhiên, Tô Phi-0 thốt lên một-c tiê?ng nho nhỏ rồi bắt chố?c có sự?c ru?c côi?0 lại?i, côi-n nă?m lă?y Hải-n Thái-c kẻ?o hă?n củ-ng củ?i đă?u xuô?ng.

Hải-n Thái-c không đê?- pho?-ng bi?c Tô Phi-0 kẻ?o một cái, cơ hồ- mắ?c chă?m với?i mắ?c nàng. Một-c lại-n hương thơm ngát ủa và?-o mu?i miê?ng hân. Cái mu?-i hương thoang thoả?ng tươi ma?i?t tu?c nhiên này làm cho Hải-n Thái-c nhớ lại một-c loạ?i mu?-i vi?c khi trướ?c, trong cái lă?-n ở?0 trong U Âm sâm lâm, hai người-i củ-ng đã tu?-ng đượ?c sa?i?t như vậy?y, người?i đượ?c mu?-i trên cơ thể?0 của nhau.

Một-c đoạ-n người-i nhịp bướ?c trầ-m ô?0n, tu?- tu?- xuyên qua hành lang bên trái?i Hải-n Thái-c và?- Tô Phi-0, chậm rả?i bướ?c lên pho?-ng khắ?ch quỳ? trên tầ-ng hai trướ?c sự?c hoan nghênh cung ki?nh củ?0a thi?c về?c.

Đi đă?u lại- một-c người-i có nư?c cười-i ôn hoà-a, mặc chiếc a?o ba?-o vo?i si? ma?-u trắ?ng như tuyết đơn giá?0n sa?i?ch se?i, người to tay lỏ?n, thân thể toát ra khi? thê?i lăm liệt, thoả?ng nhi?-n cũng thấy lại- một-c vị kiê?m si? hoà?c lại- kỳ si? giác đă?u thiện nghệ.

- Cha của cô?

Hải-n Thái-c chi?0 liê?c mắ?t một-c cái?i, thông qua thầ-n thư?c đã nhắ?n ra đượ?c lư?c lượ?ng ở?0n chu?a trên thân người-i nă-y, loạ?i lư?c lượ?ng mà không đạt đê?n một-c ca?0nh giớ?i nhắ?t đi?nh thì căn ba?0n kho?i côi? thể?0 nhắ?n ra.

- Người, lại-m sao người biê?t đượ?c? Người đă?i từng gắ?p cha ta? - Tô Phi-0 lă?y lại-m kinh hãi?i, hắ?c giố?ng hỏi.

Hải-n Thái-c lă?c đă?u, đáp:

- Ta thắ?y ông ta và?- cô khá giỡ-ng nhau nên thuậ-n miê?ng đoạ?n bư?-a, không ngờ- đui-ng thắ?t.

Tu?ng ma?o chi?0 lại- một-c phương điê-n, quan trọng nhắ?t chi?nh lại- đă?u khi? ma?- Tô Phi-0 tu luyện củ-ng người-i nă-y có củ-ng một-c nguô?-n gồ?c, người-i biê-nh thườ-ng không ca?0m nhắ?n đượ?c nhưng thầ-n thư?c của Hải-n Thái-c củ?c ma?i?nh, để tâm ca?0m nhắ?n thì tất nhiên côi? thể?0 phát giác ra.

- Ông ấy nhắ?t đi?nh lại- tới?i pho?-ng khắ?ch quỳ? chồ?i Bô? La?p Khắ?c. Hư-, ông à?y củ-ng thắ?t lại-, chưa đượ?c ta đê-ng ý? đã tu?c tiễn đồng ý thay ta. Ta hắ?n ông ấy đến chề?t! - Tô Phi-0 giắ?n dứ?i nói?i, xem ra trong lòng rất oă?n hắ?n Tô? La.

Hải-n Thái-c củ-ng không rồi? lăm về- chuyê-n giữ?a Tô Phi-0 và?- Bô? La?p Khắ?c, lư?c nă-y nghe thấy nàng oă?n hắ?n như vậy?y thì bất giác to?- mỗ?- ho?i:

- Sao vậy?y?

- Không, không côi? gi?-! - Tô Phi-0 đổi-t nhiên bô?i?i rồi?i, vồ?i và-ng chối.

Hải-n Thái-c hơi kho?i hiểu?u, nhưng củ-ng không truy ho?i?i tới?i củ-ng, đưa tay chi?0 chi?0 trên đă?-i, nói?i:

- Mấy thuở? bên dưới?i không tôi-i. Ta thái?y tương đối?i thì?ch hoặcp với?i cô!

Nghe được những lời-i naï-y, Tô Phiêu ngẩng đầu liếc?c trời?m về-i phải?a trước?c một cái, sau khi không phải?t hiểu?n thái?y tung tỉ?ch phủ? thân mình trong tằm-m mắ?t thì mới?i thoả? da-i mới?t hơi rồi bui-ng bui-ng hui-ng thuở? nhiu-n lên trên đài-i.

Chiều thái?y lui?c naï-y, theo hươ?ng tay củ?o người-i chuôi trĩu- chiều đến và-i dưới a?nh đèn-n chiếu?u rọi, mới?t bồi? hãi? giải?p mắ-u xanh biếc?c từ trên cao chầm-m chầm-m ha? xuống. Bộ kha?i giải?p sai?ng bồi?ng loạ?ng, dưới?i a?nh đèn-n phải?t ra a?nh sai?ng rú?c rồi, long lanh đến chói mắt.

- Bồi? kha?i giải?p kỳ?c sủ? naï-y lại- tác phẩm củ?o một Ái nhân đả?i sư. Mắ?c du-i không biếc?t rồi?t củ?c lại- của vi?c Ái nhân đả?i sư naï-o, nhưng tui- đôi? sai?ng bồi?ng củ?o bộ kha?i giải?p...

- Sau khi đưa bộ kha?i giải?p ra, người-i chuôi trĩu- bắt?t đả-u huỳnh hoang giới thiệu.

- Bộ kha?i giải?p này đả?c thì- coi? đả?c, nhưng liệu nó? coi? thu?c sủ? chắ?c chắ?n không? - Tô Phiêu hơi nghi hoặ?c nhiu-n bộ kha?i giải?p ở đằng xa và hỏi Ha-i-n Thái?c.

- Củ?ng coi? thôi! Bên trong có pha trộn và-i loạ?i khoa?ng tha?ch quỉ? hiểu?m, gôi-m ca?o hắ?c thiê?t khoa?ng tha?ch, bi? ngân và-i ô kim, lại qua tay Ái nhân re-i-n giữa thì chắc hắ?n lại- không đê?n nó?i kê?m. Cô coi? thôi? cân nhắ?c. - Ha-i-n Thái?c mi?m cười-i trả lời.

- Quên đi. Cha ta đang ở?o trong phôi-ng kha?ch quỉ?, tui- đây chu?ng ta không thôi? nhiu-n thái?y được ông a?y nhưng ông a?y lại coi? thôi? ở?o trên cao nhiu-n xuống đây. Trước?c đây ta đả? du-i-ng khuôn mắ?c naï-y để tuyền ông a?y nên ông a?y sẽ nhắ?n ra ta. Và?n nhắ?t bi?c ông bắt?t đươ?c thì- tha?m lắm. - Tô Phiêu le hươ?i mới?t cái?ch đả?ng yêu, dưới-ng như sủ?c Tồ? La ở?o bên trên phải?t hiểu?n ra mình nên lại?i co rú?c thân hình lại?i.

- Hai và?n kim tê?c! Bồi? La?c Khắ?c thiê?u gia ra giải? hai và?n kim tê?c! - Người-i chuôi trĩu- coi-n chưa khoe khoang hê?t ưu điê?m củ?o bộ kha?i giải?p bỗng một giọng nói đả?t nhiên lỏ?n tiê?ng hê?t lên.

Tô Phiêu hui- nhe?c, khinh thươ-ng nói?i:

- Hôi?n đả?n, ta sẽ không ca?m ơn đâu!

Tô Phiêu tuy lắm bầm khá nhỏ? nhưng Ha-i-n Thái?c vắ?n nghe thấy rắ?t rõ? rắ-ng. Hắ?n ngắ?ng đả-u nhiu-n lên lắ-u phía trên, ngắ?c nhiên hỏi:

- Tên Bồi? La?c Khắ?c naï-y lại- ai vậy? Người-i chuôi trĩu- coi-n chưa nói?i xong đả? phát ra cái?i giải? đắ?t đả?o như vắ?y!

- Hắ?n tên lại- Bồi? La?c Khắ?c Bi-i Long. Người cũng ở?o đê? quố?c Ta?c Tây mà chẳng le? ngay ca?o hắ?n củ?ng không biếc?t ư? - Tô Phiêu khá ngắ?c nhiên, nhiu-n Ha-i-n Thái?c với vẻ kì quái và ho?i.

Ha-i-n Thái?c hững hờ nhủ?n vai, tha?n nhiên đáp:

- Thái?t sủ?c là không biếc?t. Hắ?n rắ?t nổi?i tiê?ng sao?

Tô Phiêu lại-m cái ve?o mắ?c “ta chịu thua người”, sau đó mới?i giải?i thì?ch một cách nghiêm túc:

- Ở?o đế quốc Ta?c Tây, tuy nói?i rằng quyê-n lực của Bắ?ng Tuyê?t thái-n điê?n rắ?t lỏ?n, nhưng kẻ thu?c sủ?c khổng chế đế quốc này trong tay lại chỉ?nh lại- Bi-i Long gia tồ?c. Bồi? La?c Khắ?c lại- con trai củ?o Thân vương Bồi? La?c Đư?c Lỏ?i, là kẻ củ?ng không phải?i lại- loạ?i lương thiê?n gi-i. Ở?o đế quốc Ta?c Tây, nếu đắ?c tồ?i với?i Bắ?ng Tuyê?t thái-n điê?n thì đả? rắ?t phiê-n toa?i, nhưng ngài-n và?n lắ-n không nên cho?c và-o gia tồ?c naï-y.

- Ca?m ơn cô đả? nhắ?c nhữ?i! - Trên mắ?c vắ?n mím cười-i, nhưng trong lời-ng Ha-i-n Thái?c lại?i không cho lại- như vậy. Trên đại lục Ki-i Ái?o đả? không còn nhiê-u người-i coi? thôi? uy hiê?p đê?n tỉ?nh mắ?ng của hắ?n, cái?i loạ?i đươ?c gỏi?i lại- Đê? vương gia tồ?c naï-y căn ba?n hắ?n không thêm đê?o vào mắ?t.

- Bôỉ? Laỉp Đuỉ?c Lỏỉ? Bôỉ? Laỉp Đuỉ?c Lỏỉ? củ0a thành Tây Traỉch? - Haỉ-n Thaỉc đỏit nhiên nỏỉ? tỏỉ?i chuyện gì đỏi? và buột miệng hoỏỉ.

- Caỏ để quốc Taỉp Tây chỉ có mỏỉt Bôỉ? Laỉp Đuỉ?c Lỏỉ? Bỏ- Long mà thôi. Chỏỉ?nh laỉ- hỏỉ?n! Tô Phỏỉ nhỏỉ?u maỉ-y rồi nói thêm mỏỉt câu:

- Ngườỉ nếu đỏi' đến đế quốc Taỉp Tây, sao laỉ?i chẳng biết gì về đế quốc của chuỏỉ?ng ta, củỏỉ-n chưa quen thuỏỉc như vỏỉ?y?

Đặc Lan Khắc Tư bây giờ vẫn khổ tâm chuẩn bị để phát triển Nhật Diệu cốc lớn mạnh, mục tiêu cũng vì chính cái tên Bồ Lạp Đức Lợi Bì Long này. Trong thâm tâm, Hàn Thạc hiểu nguyên nhân của chuyện này đều là do An Ny. Thiếu nữ được Đặc Lan Khắc Tư xem như là muội muội này đã từng bị hành hạ đến mức người bình thường không dám nhìn, một trong những kẻ đó chính là Bồ Lạp Đức Lợi.

Hai tên Phạt La Lí Đạt và Đồ Phu trong cuộc tranh đoạt quyền lực ở Nhật Diệu cốc đã chết trong tay Đặc Lan Khắc Tư, hiện tại chỉ có Bồ Lạp Đức Lợi quyền lợi ngút trời ở đế quốc Tạng Tây mới là mục tiêu mà gã nhắm tới. Nghe Tô Phỉ nhắc tới Bồ Lạp Đức Lợi, Hàn Thạc không khỏi thẳm cười lạnh.

Đặc Lan Khắc Tư đã nhận giải quyết tên này, Hàn Thạc tất nhiên không muốn bao biện làm thay, nhưng nếu hần dám chọc tới mình thì cho hần một chút giáo huấn cả đời khó quên cũng không phải là mất đi một chuyện thú vị, Hàn Thạc thẳm nghĩ.

- Còn có giá cao hơn không? - Người chủ trì tiếp tục xướng hỏi, nhưng phía dưới phản ứng lại rất ít.

- Ở đế quốc Tạng Tây thì Bì Long gia tộc mới thực sự là người nắm quyền, người bình thường sẽ không dám gây khó dễ với gia tộc này. - Tô Phỉ than nhẹ, giải thích cho Hàn Thạc.

Tô Phỉ vô cùng bất lực khi nói mấy lời này. Cô nàng bất lực cho tương lai của chính mình vì biết rõ khả năng của Bì Long gia tộc ở đế quốc này nên mới cảm thấy bất lực trước hôn sự với Bồ Lạp Khắc. Một cảm giác uể oải chợt tràn ngập trong lòng, Tô Phỉ đột nhiên nhận ra mặc dù bản thân mình có thực lực siêu phàm nhưng dường như khó có thể chống nổi cường quyền?

- Hai vạn kim tệ! Bộ khải giáp này đã thuộc về Bồ Lạp Khắc thiếu gia! - Người chủ trì xướng lên một tiếng dứt khoát, biểu thị vật phẩm này đã có người sở hữu.

Trong lúc Tô Phỉ tâm tình sa sút không muốn quần đến chuyện hội đấu giá, lại có bốn món bảo vật được mua bán với giá cao. Bốn món đồ đó, có hai chiếc ma pháp bảo với tác dụng đặc thù, một quyển trục có thể phóng thích ra ma pháp cấm chú và cuối cùng là một chuỗi hạt kim cương mà hoàng hậu của hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng đã sụp đổ đã từng đeo.

Bốn món đồ này Hàn Thạc đều không có hứng thú. Ba trong số đó được ba ma pháp sư mua còn chuỗi hạt cuối cùng lại vào tay Bồ Lạp Khắc.

Hàn Thạc để ý thấy từ lúc Bồ Lạp Khắc vênh vênh vảo vảo chơi trò khoe mẽ thì tâm tình của Tô Phỉ càng lúc càng kém. Điều này khiến cho hần khá kì quái, không hiểu vì sao cô nàng đột nhiên lại đa sầu đa cảm như vậy.

- Các vị, món đồ tiếp theo khá đặc thù, ngay cả các chuyên gia của chúng ta cũng không biết rốt cuộc là thứ gì! Tuy vậy, món đồ này lại có tác dụng thần kì, chỉ cần cắm nó trên mặt đất thì thực vật ở vài dặm xung quanh đều sinh trưởng càng thêm mạnh mẽ to lớn. - Lúc này, người chủ trì ở bên trên tiếp tục giới thiệu.

Cùng lời giới thiệu của người chủ trì, một phiến lá cây màu xanh nhạt, to bằng cỡ lòng bàn tay, để trong một chiếc khay thủy tinh đã được trình lên. Phiến lá cây này thoạt nhìn giống như là được chế tạo nên từ mã ngọc màu xanh biếc, bóng loáng sáng ngời, vừa được đưa lên thì không khí dờ bần trong cả phòng đấu giá đều được tinh lọc sạch sẽ.

Đột nhiên, tiếng ồn ào làm huỳnh não cả phòng đấu giá. Không khí đã trở nên trong lành hơn rất nhiều. Trong chớp mắt, mọi người như lạc đến giữa một khu rừng tươi tốt, thể xác và tâm hồn ai nấy đều tựa như bỗng nhiên thanh thần hẳn lại.

Hàn Thạc này giờ vẫn thờ ơ, lúc này đột nhiên thân thể chấn động, hai mắt rục lên luồng quang mang chói lọi khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Tô Phỉ ở bên cạnh hắn, thấy biến hóa trong ánh mắt hắn thì tâm tình sa sút bị lòng tò mò làm cho vui đi một chút, nghi hoặc nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi:

- Người muốn thứ này?

- Không sai! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Đây là cái gì vậy? Cho tới giờ, ta chưa từng gặp qua lá cây nào kì quái như vậy, người có biết không? - Tô Phỉ khá kinh ngạc nhìn Hàn Thạc chăm chăm, vội vàng truy hỏi.

Hàn Thạc khẽ gật đầu, giải thích:

- Không nói cho cô được. Nhưng tóm lại, thứ này đối với ta vô cùng hữu dụng!

- Vậy người đầu giá mua nó đi! Nếu kim tệ không đủ, ta có thể hỗ trợ cho người vay một ít, nhưng mà phải trả lại đó nha!

Tô Phỉ cười, nói với Hàn Thạc, rồi chợt nhìn lên phòng khách quý ở bên trên, trong lòng có chút e ngại nói tiếp:

- Ta phải cúi đầu xuống, để lúc người đầu giá khỏi bị phụ thân ta để ý thấy.

- Không tiện nói nhiều về lai lịch của phiến lá cây này, nhưng ta nghĩ mọi người chắc chắn là cảm nhận được sự bất phàm của nó. Ừm, giá khởi điểm một vạn kim tệ, người ra giá cao sẽ được, giờ cuộc đấu giá bắt đầu!

- Hai vạn! Hai vạn rưỡi! Hai vạn bảy!

Xem ra người hiểu biết không ít, ngay khi người chủ trì vừa dứt lời, mức giá lập tức bắt đầu tăng lên.

Hàn Thạc cũng không vội vàng ra tay, chỉ lạnh lùng quan sát đám người tranh đoạt. Trải qua một hồi hô hét, giá dần được đẩy lên đến mức bốn vạn kim tệ. Đến lúc này, một số quý tộc chỉ đơn thuần là hiếu kì về tác dụng của bảo vật này đã dần dần thôi không còn tham gia nữa.

Còn lại ba người cảm thấy hứng thú thật sự thì vẫn tiếp tục nâng giá lên, trong đó có một người béo mập, một quý phụ mặc quần áo xinh đẹp và người cuối cùng không ngờ lại là Bồ Lạp Khắc của Bì Long gia tộc.

Trong ba người thì Bồ Lạp Khắc là hưng phấn nhất, có lẽ là vì phát hiện ra có người dám cùng hắn tranh đoạt. Hắn có vẻ vô cùng nôn nóng. Hàn Thạc thậm chí có thể nghe được tiếng trái tim hắn không ngừng đập dồn dập vì hưng phấn.

Người béo mập kia xem ra chắc chắn là một đại phú thương, theo trang phục thì hình như là đến từ liên minh thương hội Ba Đặc, khó trách dám cùng Bồ Lạp Khắc tranh đoạt. Quý phụ cử chỉ ưu nhã, Hàn Thạc nhìn không ra lai lịch, nhưng chắc là tài lực của bà ta quá kém nên hiện tại sắc mặt đã dần dần hơi khó coi. Phông chừng giá của món đồ này đã vượt quá khả năng chấp nhận của bà ta.

Quan sát một lát, Hàn Thạc thấy giá đã lên tới năm vạn kim tệ. Hắn đột nhiên xuất thủ, mỗi lượt chuôi i con số đột ngột liền tăng lên.

- Mười... mười... mười... Ai, là ai? - Người... chuỗi tri... hô... lên, vô...ng nh... lên ba...ng hiệu.

Cả phòng đấu giá rộ lên!

491. Chương 491: MỘC HỆ CHÍ BẢO

Những năm gần đây, Hàn Thạc thông qua việc cưỡng đoạt bằng sức mạnh mà tài lực dần dần trở nên hùng hậu. Cho tới bây giờ trong tay hắn rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu tài phú thì ngay cả chính bản thân Hàn Thạc cũng không biết rõ. Ngoài số mấy trăm vạn kim tệ ở trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ do Kiệt Khắc chương quản thì tính tập trong tay hắn còn có khoảng gần trăm vạn kim tệ.

Lục Cơ Mộc là Mộc hệ chí bảo, người bên ngoài không nhận ra nhưng Hàn Thạc thì hiểu rõ những công dụng của nó. Lục Cơ Mộc chẳng những có thể làm cho những vùng đất hoang hóa biến đổi phát ra sinh cơ

bình bình, mà còn có lực lượng thần kỳ khiến cho người chết đi sống lại. Trọng yếu nhất chính là Lục Cơ Mộc này mà lọt vào trong tay Mộc giáp thi thì chẳng những có thể giúp cho Mộc giáp thi tiến hóa nhanh hơn mà còn có thể đề cao thực lực của Mộc giáp thi lên một mức độ lớn.

Đến bây giờ, trong ngũ hành giáp thi thì chỉ có Thủy giáp thi và Mộc giáp thi có lực lượng yếu nhất, trí lực thấp nhất, một mặt bởi vì bọn chúng mới được chế luyện ra chưa lâu, mặt khác chính bởi vì bọn chúng không có bảo vật có thể hỗ trợ bọn chúng tiến hóa thêm bước nữa.

Trước đây vài ngày, trong chuyến đi đến Băng Tuyết thần điện, Thủy giáp thi hấp thu được năng lượng khổng lồ bên trong tượng Băng Tuyết nữ thần, tướng mạo lập tức đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hàn Thạc có thể dám chắc rằng sau khi Thủy giáp thi tiêu hóa hết năng lượng hấp thu được thì nhất định lại có thể tiến thêm một bước dài trên con đường tiến hóa. Như vậy một khi dùng Thiên thi Ngũ hành đại trận đã có thể có thêm một phần lực lượng của Thủy giáp thi.

Hàn Thạc gần đây chỉ còn lo âu buồn phiền vì Mộc giáp thi, không biết rốt cuộc phải làm như thế nào để hỗ trợ nó một tay, không ngờ rằng ngay tại đây, trong cái hội đấu giá này lại nhìn thấy Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc. Một khi Mộc giáp thi có được Lục Cơ Mộc, Hàn Thạc tin tưởng Thiên thi Ngũ hành đại trận nhất định có thể thể hiện toàn bộ uy lực.

Bởi vậy, đối với Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc, Hàn Thạc ở vào tình thế bắt buộc phải có! Vì để cho những kẻ muốn tranh đoạt vật này phải sờn lòng thì phải dùng một cái giá cực cao mới có thể làm cho bọn họ bỏ đã tâm tranh đoạt, cho nên hắn đã tổ lên cái giá mười vạn kim tệ.

- Số Tám mươi ba! Số Tám mươi ba đặt giá mười vạn kim tệ! Ủa, vậy mà lại là một bằng hữu trong đại sảnh! - Người chủ trì rất cực thấy được thẻ bài của Hàn Thạc, vội vàng lớn tiếng xuống lên.

Theo tiếng hô lạnh lạnh của người chủ trì, ngọn đèn trên đầu Hàn Thạc “đình” lên một tiếng. Trong nháy mắt, ánh sáng đèn và sự chú ý của tất cả mọi người nhất tề dồn vào trên người Hàn Thạc, trong ánh mắt mọi người tràn ngập sự kinh ngạc và tò mò.

Ba người khác đã trả giá đối với Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc đều ở tại phòng khách quý trên lầu hai, lầu ba. Tại lầu hai lầu ba mới chính thức là những đại quý tộc và đại phú thương. Giá cả cao tới mười vạn kim tệ thì ngoại trừ chỉ có một vài bảo vật đã được công nhận còn thông thường thì rất ít khi xuất hiện. Điều này đã khiến cho mọi người kinh ngạc, nhưng khi bọn họ phát hiện ra người trả giá lại ngồi trong đại sảnh thì sự kinh ngạc trong lòng càng tăng.

Phòng đấu giá cũng có phân chia giai cấp. Thông thường trong đại sảnh đều là những tiểu quý tộc, trong đó thường thường sẽ không có ai tiêu tiền như rác mà mua những bảo vật vượt qua năm vạn kim tệ, chỉ có những người ở lầu hai lầu ba mới có thể không quan tâm đến kim tệ mà chỉ muốn tranh đoạt bằng được vật phẩm mình yêu thích. Cho nên kẻ trả giá cao nhất ở một phiên đấu giá thường thường đều đến từ những quyền quý ở lầu hai lầu ba.

Bây giờ một kẻ mập mạp có diện mạo bình thường, thật thà chất phác, ở trong đại sảnh lại đặt giá cao tới mười vạn kim tệ để cạnh tranh mua một thứ có tác dụng gì đó không rõ, điều này hiển nhiên đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Chẳng những một số tân khách trong đại sảnh mà ngay cả những quyền quý trên lầu hai lầu ba đều ào ào thò đầu ra để xem rốt cuộc là ai ở bên dưới có hào khí như vậy.

- Hỗn đản, người mà có số tiền như vậy ư!

Bị mọi người soi mói, Tô Phỉ cúi thấp đầu, ngay cả lưng cũng còng xuống theo, thở phì phì quát lên:

- Nếu người hại ta bị cha ta phát hiện ra, ta sẽ tìm người tính sổ đó!

Hàn Thạc vì không muốn để cho người bên ngoài chú ý đến Tô Phỉ nên cũng không nói chuyện với cô ta, vẫn nhơn nhơn ngồi ở phía trước, mắt lim dim, thoáng nhìn thì rất là thanh thoi.

- Mười một vạn kim tệ. Số Chín trả mười một vạn kim tệ! - Đột nhiên, người chủ trì lại một lần nữa xuống to lên.

Hàn Thạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên, liền phát hiện ra người trả giá là một người đàn bà quyền quý không rõ thân phận, chỉ thấy bà ta sau khi ra giá này thì sắc mặt càng trở nên khó coi.

- Mười hai vạn! Tả Phỉ tiên sinh đến từ liên minh thương hội Ba Đặc ra giá mười hai vạn kim tệ! - Người chủ trì lại lớn tiếng xướng lên. Hắn đã có chút hưng phấn, tại hội đấu giá lần này mười hai vạn chính là cái giá cao nhất, mắt thấy mọi người lại nhiệt tình đấu nhau, nên hắn hiển nhiên là cực kỳ cao hứng.

Thì ra cái tên béo phì kia là Tả Phỉ, Hàn Thạc trong lòng hiểu rõ. Tả Phỉ này thì Hàn Thạc đã nghe qua. Hắn là đại thương nhân tên tuổi lẫy lừng của liên minh thương hội Ba Đặc, chủ yếu buôn bán ma tinh khoáng thạch, ngoài ra còn kinh doanh một số khí tài chiến tranh cỡ lớn. Lần trước Hải Luân mua sáu sáu khẩu ma tinh pháo chính là từ Tả Phỉ. Đôi khi hắn từ một thương vụ lớn đã có thể thu lợi đến cả mười vạn kim tệ. Khó trách lại có thể bạo tay tiêu tiền như vậy.

Sau khi Tả Phỉ báo ra cái giá mười hai vạn kim tệ, phòng đấu giá thoáng trầm mặc một chút. Mọi người phát hiện tốc độ tăng giá mua đồ vật này đã dần dần bắt đầu lấy vạn làm đơn vị, điều này hiển nhiên đã vượt ra ngoài khả năng thừa nhận của tuyệt đại đa số mọi người.

- Mười lăm vạn kim tệ! Ủa! Là Bồ Lạp Khắc thiếu gia! - Trong khi mọi người ở đây trầm mặc kinh dị thì Bồ Lạp Khắc lại ra tay, tăng vọt lên luôn giá lên đến mười lăm vạn kim tệ. Đây thật sự là một cái giá vô cùng cao! Xem ra Bì Long gia tộc quả nhiên tiền nhiều như nước!

- Ba vị bằng hữu, đồ vật này cùng với hai thứ khi trước đều là muốn tặng cho vị hôn thê Tô Phỉ của ta, nếu ba vị có thể cho tại hạ một chút mặt mũi, ta sẽ cực kỳ cảm kích! - Đột nhiên, cửa sổ của một phòng khách quý trên lầu ba mở ra, Bồ Lạp Khắc rất có phong độ đứng ở song cửa cười nói.

Xem chừng cái giá mười lăm vạn kim tệ, cho dù là Bồ Lạp Khắc cũng hiểu rằng là có chút quá cao rồi, nếu không thì sẽ không chủ động nói như vậy. Với thế lực của Bì Long gia tộc tại đế quốc Tạp Tây, hắn đã nói như vậy thì người bình thường tuyệt đối sẽ không có ý làm cho hắn khó xử.

- Bồ Lạp Khắc thiếu gia đã nói như vậy, ta tự nhiên sẽ không phá hỏng chuyện tốt này! - Quả nhiên, ngay cả Tả Phỉ của liên minh thương hội Ba Đặc cũng không nguyên ý đắc tội với hắn, đứng lên ở trên lầu hai mỉm cười rồi hành một lễ đối với Bồ Lạp Khắc.

- Cảm ơn, Tả Phỉ tiên sinh. Nếu rảnh rồi đến thành Tây Trạch thì ta nhất định sẽ chiêu đãi người như là một vị bằng hữu, hy vọng đến lúc đó Tả Phỉ tiên sinh sẽ hân hạnh nhận lời. - Bồ Lạp Khắc mời mọc.

- Nhất định! Nhất định! - Tả Phỉ cười đáp.

Một đại thương nhân như loại Tả Phỉ làm ăn trải rộng các quốc gia, mặc dù không cần e ngại Bồ Lạp Khắc. Nhưng nếu có điều kiện trở thành bằng hữu với gã, thì chuyện buôn bán của lão sẽ tuyệt đối có lợi. Bồ Lạp Khắc bây giờ chủ động chìa Cẩm Lâm chi (cành ô-liu) ra, Tả Phỉ tất nhiên hiểu được.

Sau khi Bồ Lạp Khắc xướng lên cái giá cao ngất ngưỡng mười lăm vạn, người đàn bà quyền quý đang tranh đoạt kia mặt xám như tro tàn, xem chừng tài lực của bà ta không đủ để cho phép tiếp tục cạnh tranh, không thể không từ bỏ cái bảo vật mà bà ta cực kỳ để ý này.

Mãi đến lúc này, Hàn Thạc mới chính thức hiểu được quan hệ giữa Tô Phỉ và Bồ Lạp Khắc. Sau khi đắm chiêu nhìn cô nàng chỉ cúi đầu không nói, từ bên trong lời oán hận lúc trước của nàng ta thì hiểu được đại khái tình hình.

Hàn Thạc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Bồ Lạp Khắc ở trên lầu ba một chút, phát hiện gã lúc này cũng đang chăm chú nhìn hắn. Bồ Lạp Khắc hiển nhiên hiểu được quý phụ kia bởi vì tài lực không đủ nên đã từ bỏ từ lâu rồi, còn Tả Phỉ cũng sẽ nể mặt hắn nên sẽ không tiếp tục ra tay tranh đoạt với hắn. Như vậy, đối thủ của hắn chỉ còn lại có kẻ đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh là Hàn Thạc.

Đấu mắt với Bồ Lạp Khắc một lát, Hàn Thạc phát hiện gã đứng đằng xa gật gật đầu, mỉm cười với hắn, thoạt nhìn thái độ rất thân thiện. Tuy nhiên trong cặp mắt đã có một loại ý tứ uy hiếp ngang nhiên.

Hàn Thạc cười gằn, cúi đầu liếc mắt nhìn vào cái báo số khí (dụng cụ bấm số) ở trước mặt. Tô Phỉ này giờ vẫn cúi đầu không nói, đột nhiên thở nhẹ nói:

- Hàn, người quên ta lúc trước đã nói gì với người rồi sao? Người đã đắc tội với Băng Tuyết thần điện rồi, ngàn vạn lần không nên đồng thời đắc tội với ngay cả Bì Long gia tộc. Người nếu thật sự muốn cái đồ vật

kia, đến khi Bồ Lạp Khắc đưa cho ta thì ta sẽ chuyển giao cho người là được rồi, không nên tranh đoạt đồ vật này với gã.

Hàn Thạc sững sờ, mỉm cười nhìn Tô Phỉ, sau đó đặt tay lên trên mặt Báo số khí, bấm một lô những con số, sau đó mới thấp giọng nói:

- Mười mấy vạn kim tệ là một món ân tình quá lớn, nếu cô thu nhận thì e là sẽ rất khó mà thoát khỏi Bì Long gia tộc! Mặt khác, đặc tội với Băng Tuyết thần điện và đặc tội với Bì Long gia tộc kỳ thật cũng chỉ là một mà thôi. Băng thần Khoa Lí của Băng Tuyết thần điện chính là một vị trưởng bối của Bì Long gia tộc, chỉ mỗi mình cô là không biết mà thôi!

- Hai mươi vạn! Số Tám mươi ba ra giá hai mươi vạn kim tệ!Ồ, đây là một người thần kỳ! - Người chủ trì đột nhiên hét lớn, giọng kinh ngạc không thể nào tả xiết.

Toàn trường lại ồ lên, ánh mắt tất cả mọi người đổ dồn lên trên người Hàn Thạc, dường như muốn thấy rõ chân tơ kẽ tóc của hắn.

- Người này rốt cuộc là ai? Thật là to gan lớn mật!

- Đúng vậy, dưới tình huống Bồ Lạp Khắc thiếu gia đã nói đến như vậy mà còn không buông tay, hắn đúng là chẳng thềm nể mặt Bì Long gia tộc đó!

- Hừ, tên này to gan lớn mật, cho dù có tiền cũng phải có mệnh mới dùng được chứ!

Sau khi Hàn Thạc đưa ra cái giá cao ngất trời là hai mươi vạn kim tệ, toàn trường lại náo động! Đôi tai thính nhạy của hắn có thể nghe thấy bọn họ bàn luận về cái gì, trong lòng cũng không cho là đúng. Chỉ là một đám ăn chơi trác táng nho nhỏ thì làm sao được Hàn Thạc đặt ở trong lòng.

- Vị bằng hữu này rất có khí phách! - Bồ Lạp Khắc ở lâu ba thẹn quá hoá giận, ngược lại cao giọng khen một câu, dĩ nhiên ngữ khí có phần trào lộng.

- Người này tiểu lý tàng đao, bộ dáng bây giờ cho thấy hắn đã chính thức tức giận rồi. Người, người cũng đúng thật là, không có việc thì trêu chọc hắn làm cái gì chứ? - Tô Phỉ cúi đầu, nhỏ giọng giải thích với Hàn Thạc.

- Ủa! - Đột nhiên, từ bên cạnh Bồ Lạp Khắc truyền đến một tiếng thở nhẹ, chỉ thấy vị Thánh kỵ sĩ Tổ La kia tập trung tầm mắt nhìn chăm chăm vào dải tai do Tô Phỉ cúi đầu để lộ ra.

Tô Phỉ có thực lực kinh người nhưng vẫn sợ hãi cả kinh, mặc dù không ngẩng đầu lên vẫn có thể có thể cảm ứng được Tổ La ở bên trên đang nhìn chăm chăm, hấp tấp đưa tay che lấy dải tai trái, giống như che giấu một thứ gì đó.

Hàn Thạc liếc nhanh sang thì thấy dải tai trái của nàng có một nốt ruồi to bằng khoảng hạt gạo, liên tưởng đến hành động vừa rồi thì lập tức hiểu ngay.

- Bực thật, ta thật sự là quá lơ đãng! Ta quên mất rằng với thực lực của cha ta thì với khoảng cách như thế này có thể nhìn thấy nốt ruồi trên dải tai trái của ta. Thảm rồi, ông ấy nhất định phát hiện ra ta rồi! - Tô Phỉ cúi đầu lo lắng thốt lên.

- Ủ, ta nghĩ ông ta đích xác đã phát hiện ra cô rồi. - Hàn Thạc lạnh nhạt nói, bởi vì phát hiện Tổ La sau khi khẽ “ủa” một tiếng, ánh mắt đột nhiên lóe lên, hiển nhiên là đã hiểu rằng cô gái bình thường ở phía dưới kia chính là con gái bảo bối của lão cải trang thành.

- Vậy phải làm sao bây giờ đây? - Khi đối mặt với cha, Tô Phỉ có vẻ mất bình tĩnh, bối rối hỏi.

- Thuận theo tự nhiên đi.Ồ, cha cô vẫn chưa nói cho Bồ Lạp Khắc biết phát hiện của ông ta. Có lẽ cô nên tiếp tục cúi đầu xuống - Hàn Thạc nói với Tô Phỉ, trong lòng hắn hiểu được chỗ dụng tâm cực khổ của Tổ La. Tô Phỉ nói như thế nào cũng là vị hôn thê của Bồ Lạp Khắc, nếu như bị gã biết nàng cải trang như vậy ở cùng một chỗ với Hàn Thạc thì dám chắc điều này sẽ làm Bồ Lạp Khắc giận dữ. Bởi vậy Tổ La mặc dù phát hiện ra sự thật này nhưng vẫn không lật tẩy ra.

- Hai mươi vạn kim tệ lần một! - Toàn trường lại náo nhiệt hẳn lên, Bồ Lạp Khắc cũng không có động thái tiếp tục cạnh tranh nào nên người chủ trì tiếp tục cao giọng xướng lần thứ nhất.

Có lẽ hai mươi vạn kim tệ vượt khỏi dự tính của Bồ Lạp Khắc, cũng có thể là gã có ý định khác. Bởi vậy mà gã chỉ khẽ nở một nụ cười kỳ dị, từ trên cao hướng xuống nhìn kỹ Hàn Thạc mà không hề xuất ngôn tranh đoạt, có vẻ như không định tiếp tục đua tranh với hắn tại phòng đấu giá nữa.

- Hai mươi vạn kim tệ lần thứ hai!

Người chủ trì dừng lại hồi lâu, tiếp theo hét lớn:

- Nếu không có ai trả giá cao hơn, nếu quả thật không có ai tiếp tục tăng giá, đồ vật kia sẽ thuộc về vị tiên sinh này!

Ánh mắt mọi người lại đảo qua đảo lại giữa hai người Hàn Thạc và Bồ Lạp Khắc dò xét, tựa hồ đang đợi một trận đấu náo nhiệt hơn tiếp theo. Tuy nhiên làm mọi người thất vọng chính là lúc này Bồ Lạp Khắc vẫn chưa thỏa mãn niềm vui thú của mọi người.

- Hai mươi lăm vạn kim tệ! Ôi trời ơi, Tả Phi tiên sinh lại tăng giá! Là hai mươi lăm vạn kim tệ! - Đột nhiên, một cái hồng bài tử ở lầu hai sáng rực lên, số tiền hai mươi lăm vạn kim tệ đã được báo ra, người chủ trì bắt đầu điên cuồng hét lên!

- Bồ Lạp Khắc thiếu gia muốn dùng bảo vật tặng mỹ nhân, thật là một người si tình thế gian hiếm thấy! Ha ha, ta nguyện ý dùng hai mươi lăm vạn kim tệ làm tròn tâm nguyện cho ngài, coi như là cùng Bồ Lạp Khắc thiếu gia kết giao bằng hữu. Bằng hữu phía dưới chẳng biết có thể nể mặt hay không? Coi như là thành toàn cho một giai thoại! - Gã béo phì thực sự là Tả Phi ngạo mạn miệng ra cười, nhìn Hàn Thạc đóng giả thành một tên béo ở phía dưới.

- Cảm ơn Tả Phi tiên sinh, bất luận có thể đấu giá được đồ vật này hay không, người vẫn là người bằng hữu mà ta định kết giao! - Bồ Lạp Khắc ở lầu ba hướng về Tả Phi mỉm cười chào hỏi, quả thực là có khí độ bất phàm.

Chuyện này xảy ra, lòng nhiệt tình của mọi người lại một lần nữa cao vọt, ai nấy hưng phấn nhìn Tả Phi và Bồ Lạp Khắc một cách khó hiểu, hoan hô cho cái loại biến hóa ngoắt ngoéo khó lường này.

“Lão hồ ly, thật ra người đang đặt tiền cọc đấy chứ!” - Hàn Thạc trong lòng thầm mắng một câu, mắt lạnh lùng nhìn cái điệu cười khả ái của gã béo phì Tả Phi kia. Hắn hiểu rằng phỏng chừng mục đích tới đây lần này của Tả Phi chính là muốn nhân cơ hội xây dựng quan hệ với Bồ Lạp Khắc, xem ra lão đã đạt được mục đích rồi.

- Thật có lỗi, ta lâm vào tình thế bất buộc! - Hàn Thạc nói như chém đinh chặt sắt, không để lại bất luận cái gì gọi là đường lui, thò đưa tay nhấn vào Báo số khí, một chuỗi chữ số lại được nhập vào.

- Ba mươi vạn, trời ạ. Số Tám mươi ba ra giá ba mươi vạn kim tệ! - Người chủ trì hưng phấn đến mức sắp ngất đi, hét to lên đến rất cổ bồng hống.

Chẳng biết bởi vì Hàn Thạc ra giá rất cao hay là bởi vì hắn vượt mặt không nể mũi mà nụ cười khả ái trên khuôn mặt Tả Phi biến đổi thành có chút khó coi. Lão xấu hổ nhìn Hàn Thạc, trong lúc nhất thời chẳng biết ứng phó như thế nào cả.

- Tả Phi tiên sinh quên đi, có lẽ vị bằng hữu này mới chánh thức cần đến nó, chúng ta cũng không nên đoạt thứ người khác muốn. À. Nếu Tả Phi tiên sinh có thời gian rảnh rồi thì lát nữa hãy đến trang viên của ta ở thành Tây La thưởng thức rượu đi, ha ha. Ta có mấy bình rượu thật là ngon ở đó, hy vọng có thể được đón tiếp Tả Phi tiên sinh? - Trong không khí ngọt ngào hít thở không nổi trên khắp toàn trường, Bồ Lạp Khắc đột nhiên mỉm cười mời Tả Phi.

Tả Phi sững sờ trong chốc lát, đầu tiên là bất đắc dĩ gật gật đầu, sau đó mới vui mừng nói:

- Rất vui lòng!

Tới lúc này, Tả Phi cũng không tiếp tục tranh đoạt nữa, người chủ trì cũng sợ sẽ xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn, nên lại điên cuồng xướng lên vài lần, rốt cuộc thấy không ai xuất ngôn cạnh tranh, lúc này mới rung chuông định giá:

- Ba mươi vạn kim tệ, đồ vật thuộc về vị bằng hữu mang số Tám mươi ba!

- Cái đồ ngốc, người gặp phiền toái lớn rồi. Có lẽ chúng ta hãy đi nhanh khỏi đây một chút! - Tô Phỉ vội vàng bảo.

- Không phải vội, ở lại xem sau đây còn có thêm đồ vật gì tốt hay không! - Hàn Thạc cứ thản nhiên như không, hững hờ nói với Tô Phỉ, không hề để ý tới những lo lắng của nàng.

Sau khi dùng ba mươi vạn kim tệ định giá mua được Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc, Hàn Thạc an tâm rất nhiều. Tuy nhiên qua lần này, Hàn Thạc và Tô Phỉ đã thành tiêu điểm, mỗi khi có bảo vật nào đó xuất hiện tiếp theo, mọi người lại thỉnh thoảng hướng ánh mắt nhìn sang chỗ Hàn Thạc ở bên này.

Sau Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc, lại tiếp tục có ba dạng bảo vật được đưa ra. Một bình được thủy có thể trong thời gian ngắn khôi phục được tám thành ma lực, một cây cung ma pháp tuyệt đẹp do một đại luyện kim thuật sĩ chế tạo ra và quyền cai quản một tòa thành nhỏ ở miền nam đế quốc Tập Tây. Nhưng những thứ này cũng không làm cho Hàn Thạc cảm thấy hứng thú nên hắn không tiếp tục ra tay.

Bởi vậy, sau khi định đoạt Lục Cơ Mộc cho đến khi chấm dứt, Hàn Thạc đều không tiếp tục đấu giá, trong lòng nghĩ thầm hội đấu giá tổng cộng có ba ngày, ngày mai có nên tiếp tục tới hay không.

Ngày hội đấu giá đầu tiên chấm dứt, Hàn Thạc tới hậu trường, dưới ánh mắt kính nể của mọi người giao ra ba mươi vạn kim tệ và nhận lấy Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc.

Tuy nhiên, Hàn Thạc vừa mới mở chiếc hộp chứa Lục Cơ Mộc, lập tức sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng quát lên:

- Không phải rồi!

492. Chương 492:biển Cỏ

Lục Cơ Mộc bên trong hộp vẫn giống như đúc so với lúc ở tại phòng đấu giá, tuy nhiên cái loại lực lượng bùng bùng sinh cơ lại không còn sót lại chút nào. Hàn Thạc đưa tay sờ vào nó, lập tức phát hiện cái khối này căn bản không phải Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc mà chỉ là đồ dỏm do một khối bảo ngọc màu xanh biếc được điêu khắc tạo thành.

Bỏ ra ba mươi vạn kim tệ, vậy mà khi thu vào tay lại phát hiện đó chỉ là một thứ đồ dỏm được tạo ra từ bảo ngọc bình thường, cho dù là ai thì cũng sẽ không được hài lòng, huống chi là Hàn Thạc?

- Sao lại thế này? - Thấy bên này giống như đang xảy ra tranh chấp, một nhân vật cao cấp mặc lễ phục vội vàng chạy tới hỏi.

- Trát Á đại nhân, vị tiên sinh này nói là đồ vật không đúng! - Tên thị vệ phụ trách chiêu đãi Hàn Thạc vội vàng trả lời.

Khi tại phòng đấu giá, Trát Á đã quan sát Hàn Thạc vô cùng cẩn thận. Y rất ấn tượng đối với loại người chỉ tiêu rộng rãi như hắn. Huống chi Hàn Thạc bỏ ra ba mươi vạn kim tệ để mua vật phẩm đấu giá, y đương nhiên đối đãi với Hàn Thạc như là đối đãi với một vị khách quý.

Bởi vậy y nghe xong thì vội vàng hỏi Hàn Thạc:

- Có thể cho ta xem được không?

Hàn Thạc nghiêm mặt âm trầm đưa thứ Lục Cơ Mộc giả hiệu này cho người phụ trách này, hừ lạnh:

- Hội đấu giá của các người nổi danh ở khắp cả Tập Tây đế quốc, ta nghĩ sẽ không cố ý lừa giỡn với khách hàng chứ?

- Không dám! Không dám! - Trát Á nghe ra sự phẫn nộ bên trong lời nói của Hàn Thạc. Y nhắc Lục Cơ Mộc lên cầm trong tay, cũng xoa xoa một chút tức thì sắc mặt đại biến, gần giọng hỏi tên thị vệ:

- Vừa rồi là ai mang vật phẩm này đến?

- Là Gia Lợi Á, thừa Đại nhân! - Tên thị vệ vội vàng đáp.

Trát Á hít sâu một hơi, quay sang cung kính hành lễ với Hàn Thạc, nghiêm mặt nói:

- Xin lỗi! Cái đồ vật này đích thực có chuyện. Tiên sinh, trước hết chúng ta xin trả lại cho ngài ba mươi vạn kim tệ. Cho chúng ta một chút thời gian, chúng ta sẽ nhanh chóng đem đồ thật đến giao tận tay cho ngài.

- Hàn, chắc chắn là không có liên quan gì đến phòng đấu giá, bọn họ sẽ không cố ý làm ra loại chuyện tự hủy chiêu bài như thế này đâu!- Tô Phi đứng bên cạnh thấp giọng nói một câu với Hàn Thạc.

Hàn Thạc vốn tưởng rằng hội đấu giá cố tình muốn lừa gạt nên hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ bọn họ không thừa nhận là huyết tẩy phòng đấu giá. Bây giờ thấy người phụ trách Trát Á lập tức thừa nhận chuyện này, mà còn có thái độ rất hữu hảo thì lập tức hiểu rằng chuyện này dám chắc có ẩn tình khác.

- Được rồi, ta hy vọng hội đấu giá các người sẽ giao cho ta một câu trả lời. Mặt khác, đồ vật đó là do ta đấu giá quang minh chính đại tại phòng đấu giá để mua, ta không hy vọng các người lại giao ra thủ cấp của người khác! - Hàn Thạc lạnh lẽo nhìn Trát Á, trầm giọng nói.

Trát Á nhìn sững vào Hàn Thạc, đột nhiên phát hiện vị khách to béo tướng mạo xấu xí này bỗng trở nên cực kỳ đáng sợ. Y cảm giác thấy trên người Hàn Thạc dường như có sát khí thực sự. Cảm giác về loại áp lực khiến kẻ khác không thở nổi này đột nhiên phủ khắp toàn thân y, gây cho y một ý nghĩ rằng loại người này tuyệt đối không thể địch lại được.

Trát Á có khả năng thăng tiến đến địa vị cao cấp thì cũng không phải là nhân vật đơn giản. Từ khi thể đáng sợ trên người Hàn Thạc, y hiểu rằng không nên trêu chọc kẻ trước mặt này nên lập tức vâng vâng dạ dạ đáp ứng, trong lòng suy xét xem nên giải quyết việc này như thế nào cho thỏa đáng.

- Ngài cho chúng ta biết phương pháp liên lạc, một khi chúng ta tìm được đồ vật, sẽ lập tức tìm ngài tới giao dịch một lần nữa! - Trát Á sợ mất mật, cầm ba mươi vạn kim tệ trả lại cho Hàn Thạc sau đó cung kính đề nghị.

- Khỏi cần! Hai ngày này ta sẽ tự mình đến xem. Các người tự mà giải quyết cho ổn thỏa! - Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, liếc mắt với Tô Phi rồi vội vàng bước đi ra bên ngoài.

- Ta thấy chắc không phải là phòng đấu giá có vấn đề, phỏng chừng là cái tên tiểu lí tàng đao Bồ Lạp Khắc kia đã hạ thủ! - Tô Phi đuổi kịp Hàn Thạc rồi cả hai nhanh chóng ra khỏi phòng đấu giá, thấy bốn bề vắng lặng mới nói với hắn dự đoán của nàng.

Hàn Thạc bỗng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Phi. Trong khi nàng còn chưa kịp có phản ứng gì thì hắn chợt gia tăng tốc độ dắt nàng nhanh chóng biến mất tại đường phố bên ngoài phòng đấu giá.

Sau khi hai người vừa nhanh chóng rời đi, Thánh kỵ sĩ Tổ La từ bên trong một dãy hành lang khác vội vã bước ra. Lão chỉ kịp thấy Tô Phi bị Hàn Thạc nắm tay biến mất trong đường phố ồn ào náo nhiệt bên ngoài. Trước những quầy hàng người mua kẻ bán tấp nập, Tổ La nhanh chóng bị mất tung tích của hai người.

Tổ La nghiêm mặt âm trầm, nhìn hai người biến mất khỏi tầm mắt của lão, thấp giọng lầm bầm:

- Người này rốt cuộc là ai?

Hình ảnh Hàn Thạc nắm tay Tô Phi đã khắc sâu trong lòng Tổ La. Vừa nghĩ đến quyền thế của Bì Long gia tộc tại Tập Tây đế quốc đích, lão đột nhiên vạn phần đau đầu, cười khổ lắc đầu thở dài:

- Tiểu Phi Phi, người sẽ không tìm phiền toái thật sự cho cha đó nha!

- Tổ La tiên sinh, sao vậy? - Trong khi Tổ La đang tự nhủ thì Đồ Lạp Mỗ đã theo Bồ Lạp Khắc đi tới, đột nhiên mở miệng hỏi.

- Không có, không có gì! - Tổ La vội trả lời. Mắt thấy Bồ Lạp Khắc đang mỉm cười cầm bảo vật đoạt được của hội đấu giá đi đằng sau Đồ Lạp Mỗ, Tổ La chẳng những không có lấy một chút vui mừng mà ngược lại bắt đầu lo lắng cho cả gia tộc bọn họ.

Tổ La hiểu rõ Bồ Lạp Khắc hơn Tô Phi rất nhiều. Bồ Lạp Khắc được đánh giá là nhân vật bất phàm tại Tập Tây đế quốc, tính cách không hòa ái thân thiện giống như mọi người vẫn thường thấy. Người này một khi vừa mất một thứ gì đó thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ, không được giành được vật gì muốn thì nhất định không chịu ngừng. Nhưng gã ta lại vừa là người của Bì Long gia tộc vừa là hoàng thất của Tập Tây đế quốc, Tổ La hiểu rằng bản thân mình không thể giúp Tô Phi mưu cầu hạnh phúc đích thực.

Trong lòng khe khẽ thở dài, Tổ La quyết định bất luận như thế nào cũng phải cho Tô Phỉ chung sống với Bồ Lạp Khắc. Nếu không thì chẳng những hai cha con Tổ La và Tô Phỉ, mà ngay cả các chi nhánh của gia tộc bọn họ cũng đừng mơ tưởng có chỗ đứng tại Tạp Tây đế quốc.

- Nhạc phụ, Phỉ Phỉ thật sự là tùy tiện, không biết đã chạy đến nơi nào rồi. Ha ha, tuy nhiên ta nghĩ rằng nàng nhất định sẽ thích đồ vật này. - Bồ Lạp Khắc cười ha ha đi tới, từ rất xa đã bắt đầu thể hiện tình ý của mình đối với Tô Phỉ.

- Gã có vẻ là thật sự thích Phỉ Phỉ. Phỉ Phỉ chung sống với gã chắc chắn là sẽ rất hạnh phúc, nhất định là như vậy! - Tổ La tự an ủi mình một chút, rồi mới mỉm cười:

- Người thực có lòng, ta nghĩ Phỉ Phỉ nhất định sẽ hiểu được mối quan tâm của người đối với nó!

- Đương nhiên, nàng là vị hôn thê của ta, ta tất nhiên đối xử với nàng thật tốt!- Bồ Lạp Khắc cười ha ha.

Trong lúc hai người Tổ La và Bồ Lạp Khắc nói chuyện với nhau thì Hàn Thạc đang dắt Tô Phỉ len lỏi trong đám đông đi lại như mắc cửi. Đến khi Hàn Thạc phát hiện Tổ La đã bị mất dấu hai người bọn họ thì mới buông bàn tay nhỏ bé của Tô Phỉ ra, giải thích:

- Vừa mới rồi là cha người tới tìm người đó.

- Ừm.- Tô Phỉ thuận miệng đáp một câu. Cô nàng thoạt nhìn thì có vẻ cứ như không có việc gì, tuy nhiên ánh mắt hơi lóe lên, ngón tay trở cứ vô ý thức day day ngón cái tay trái vừa rồi bị Hàn Thạc nắm chặt, hình như có chút bối rối.

Hàn Thạc cũng hơi xấu hổ, đang chuẩn bị nói cái gì đó thì đột nhiên từ phương hướng tây nam cảm ứng được một luồng khí tức tự nhiên bùng bùng sinh cơ. Hắn lập tức nhận ra luồng lực lượng kia đến từ Lục Cơ Mộc liền vội vàng nói:

- Ta có chút chuyện, người chờ một lát.

Vừa nói xong, Hàn Thạc lại luồn lách xuyên qua đám đông, dựa theo thần thức cảm ứng đối với lực lượng của Lục Cơ Mộc nhanh chóng chạy đi về hướng tây nam. Tô Phỉ chỉ sửng sốt một chút liền phát hiện mình đã bị hất bỏ cách một đoạn xa. Nàng biết Hàn Thạc tại Tạp Tây đế quốc có địch nhân là Băng Tuyết thần điện, sợ hấn gặp phải cái gì bất trắc nên cũng vội vàng đuổi theo.

Hàn Thạc lúc này mới rời khỏi đám đông, còn chưa phá không bay đi, bỗng phát hiện lực lượng đến từ Lục Cơ Mộc biến mất không tung tích. Hắn có thể dám chắc là Lục Cơ Mộc đã bị người nào đó chiếm được nên lực lượng mới vừa phóng thích ra lại đột nhiên biến mất.

Bởi vậy, Hàn Thạc càng lo lắng, lập tức thi triển Ma động cửu thiên thuật nhanh chóng bay đi về hướng tây nam, muốn thừa dịp trước khi người nọ kịp li khai để tìm kiếm Lục Cơ Mộc.

Dùng toàn lực phi hành, Hàn Thạc chỉ mất vài phần khắc thời gian đã chạy tới khu vực vừa mới phát giác được Lục Cơ Mộc xuất hiện. Đó chính là cái quảng trường rộng lớn mà hắn và Tô Phỉ vừa dừng lại lúc trước. Hàn Thạc liếc mắt nhìn quanh một vòng nhưng cũng không phát hiện được bất kỳ một ai khả nghi, ngưng thần cảm ứng rốt cuộc cũng không cảm ứng được lực lượng của Lục Cơ Mộc.

Hàn Thạc nghi hoặc, hết nhìn đông tới nhìn tây một lượt, nhanh chóng suy nghĩ đối sách. Lần này xảy ra biến cố với Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc, khả nghi nhất chắc chắn là Bồ Lạp Khắc, đương nhiên, cũng không loại trừ Tả Phỉ và cái người phụ nữ quyền quý kia.

Đối với Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc Hàn Thạc quyết chí phải có được. Dùng ba mươi vạn kim tệ mà vẫn không giành được một cách thuận lợi, hắn bắt đầu suy nghĩ đến phương pháp khác. Trong ba người, Hàn Thạc hiểu rằng Bồ Lạp Khắc là người có nhiều khả năng nhất đã dùng phương pháp trao đổi Lục Cơ Mộc, Tả Phỉ mặc dù tiền nhiều như đất nhưng tại Tạp Tây đế quốc nhất định không có năng lực lớn đến như vậy. Còn như cái người phụ nữ quyền quý kia thì thoạt nhìn cũng không phải là nhân vật có quyền thế đặc biệt, nếu không sẽ không phải dừng tay chỉ bởi hai mươi lăm vạn kim tệ.

Sau khi xác định mục tiêu, Hàn Thạc liền chuẩn bị cướp đoạt Lục Cơ Mộc. Dù sao thì tại Tạp Tây đế quốc cũng đã trở thành địch nhân của Băng Tuyết thần điện, một tên Bồ Lạp Khắc nhỏ mọn này tự nhiên sẽ không được hắn coi là có phân lượng.

- Hàn, làm sao vậy? - Trong khi Hàn Thạc ngấm ngấm suy nghĩ thì Tô Phỉ vừa thở hồng hộc vừa chạy tới nơi. Bởi vì không triệu hoán phi mã nên lần này Tô Phỉ thở càng gấp gáp. Bộ ngực không ngừng phập phồng trước mắt Hàn Thạc, tựa hồ lớn hơn rất nhiều so với lúc bình thường.

- Người, cái đồ nhà người, nhìn cái gì!- Tô Phỉ lập tức phát hiện ánh mắt của Hàn Thạc có chút bất thường, vẫn thở hổn hển nhưng vội quát to lên một tiếng.

- Không có, không thấy cái gì!- Hàn Thạc hấp tấp đáp một câu, sau đó mới giải thích:

- Ta vừa mới cảm giác được Lục Cơ Mộc xuất hiện tại đây, nhưng xem ra ta đã tới muộn, hẳn là bị người thu hồi đem đến một khu vực đặc biệt rồi.

- Đừng nghĩ nữa, giao cho hội đấu giá là được rồi. Hội đấu giá này lớn nhất Tập Tây đế quốc, Quốc vương bệ hạ cũng có ít cổ phần, ta nghĩ bọn họ có thể giúp người tìm ra được! - Tô Phỉ trấn an Hàn Thạc.

- Nếu là do Bồ Lạp Khắc hạ thủ, người nói hội đấu giá có khả năng đối phó hay không? - Hàn Thạc nhướng mày, nhìn Tô Phỉ hỏi.

Xua xua tay, Tô Phỉ nói với vẻ có chút bất đắc dĩ:

- Ta không biết nói sao nữa.

- Được rồi! Được rồi! Mặc kệ vậy! Ừm, trời không còn sớm nữa, hay là chúng ta ngày mai gặp lại đi? - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn trời, chuẩn bị chia tay Tô Phỉ đi tìm người của Âm Mạc để hỏi một chút về vị trí trang viên của Bồ Lạp Khắc, sau đó ban đêm sẽ đi một chuyến cưỡng đoạt Lục Cơ Mộc.

- Còn sớm mà, vội gì chứ! Ha ha, đi, để ta dẫn người đi ăn một vài thứ đồ ăn rất thú vị đã. Đến buổi tối thì đi xem cảnh đêm ở toà thành nổi tiếng mộng ảo của Tập Tây đế quốc! - Tô Phỉ xem ra không định buông tha sớm như vậy, túm lấy chéo áo của Hàn Thạc rồi cười hì hì đích lỗi hắn bước đi, miệng tiếp tục liên thoảng:

- Ta chỉ túm lấy áo của người, có thể nói là không chiếm tiện nghi với người!

Hàn Thạc bị Tô Phỉ dắt cùng đi tới một khu phố khác, tai nghe thấy Tô Phỉ nói câu có nhiều ẩn ý này thì lập tức hiểu được ý tứ bên trong câu nói của nàng, không khỏi cười khổ giải thích:

- Tiểu thư, lúc trước cũng là tình huống đặc thù thôi, người sẽ không còn ghi hận đến tận bây giờ chứ?

Tô Phỉ nghiêng người liếc mắt nhìn Hàn Thạc một cái, nở nụ cười trêu chọc:

- Đúng là tình huống đặc thù thật, tuy nhiên giống như một người nào xa lạ túm lấy tay của ta thì không phải có chút không đúng quy củ sao?

Hàn Thạc sững sờ, lúc này mới nhớ tới vừa rồi khi nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Phỉ đã theo thói quen dùng đầu ngón tay xoa xoa mu bàn tay mềm ẩm của Tô Phỉ. Động tác thân mật này Hàn Thạc vẫn thường làm với bọn ba người Ngải Mễ Lệ Phạm Ny, vừa rồi không ngờ lại cũng làm như vậy.

Sau lại Hàn Thạc phát hiện ra cái động tác mập mờ của mình thì lập tức dừng tay lại. Liếc mắt nhìn trộm Tô Phỉ một cái, thấy nàng điềm nhiên như không thì còn tưởng rằng nàng cũng không để ý. Nào hay đến bây giờ Tô Phỉ lại cố ý nói ra.

Hàn Thạc đỏ bừng mặt lên, nhưng bởi vì da mặt đã được hóa trang nên cũng không thấy được, xấu hổ buông hai tiếng cười hề hề, lấp liếm:

- Thật ra ta cũng không để ý, ha ha, xin lỗi nha!

- Hừ! Ta mới không tin cái chuyện quỷ quái của người! - Tô Phỉ mím môi trợn mắt lườm Hàn Thạc một cái, rồi lại nói với vẻ rất là khoan dung độ lượng:

- Tuy nhiên bản tiểu thư đại nhân đại lượng, chỉ cần hôm nay người theo ta chơi đùa vui vẻ, ta sẽ không so đo nữa!

- Hừ, thế thì giống như ta là khách sao? Hàn Thạc cười khổ.

- Có liên quan gì đâu, ta vui vẻ thì người cũng vui vẻ chứ! - Tô Phỉ vừa hồng hách vừa yêu kiều cười đứng lên, kéo Hàn Thạc chạy rất nhanh, dường như cố ý muốn cho hắn phải loạn choạng.

Hàn Thạc từ lâu đã biết Tô Phỉ có tính đành hanh. Chỉ là những trò đùa nghịch của nàng không ảnh hưởng toàn cục nên hắn cũng không muốn làm quá, cố tình để cho thân hình ngã trái ngã phải, giống như bước chân thật sự loạn choạng. Ở trong trạng thái này, Hàn Thạc hoàn toàn không đề phòng chạy sát cạnh Tô Phỉ, thỉnh thoảng lại đột nhiên “không cẩn thận” đụng vào thân thể của nàng ta một cái.

Mỗi lần như vậy, Hàn Thạc lại hắc hắc cười thâm trong lòng rồi tiếp tục tìm cơ hội chiếm lấy những tiện nghi nho nhỏ.

493. Chương 493:lục Cơ Mộc Bay Lên

Hàn Thạc trải qua một đêm không tồi. Đầu tiên là cùng Tô Phỉ ăn một chút đặc sản nổi danh của Tập Tây đế quốc, sau đó cùng tới thành ảo mộng chiêm ngưỡng cảnh đêm nổi tiếng ở đây.

Mãi đến quá nửa đêm, Tô Phỉ mới cảm thấy hài lòng mà buông tha Hàn Thạc. Nhưng nàng viện lý do không dám về nhà gặp cha nên cũng lấy một căn phòng liền kề ở cùng trong khách điểm nhỏ nơi Hàn Thạc đang lưu trú rồi tạm thời ở lại đó.

Đến khuya đợi đến lúc Hàn Thạc phát hiện Tô Phỉ đã ngủ say bèn lườn qua cửa sổ vô thanh vô tức rồi đi thẳng đến cứ điểm của Âm Mạc tại Tập Tây đế quốc.

Với thân phận tôn quý hiện giờ, Hàn Thạc tới cứ điểm của Âm Mạc thì lập tức được đối đãi rất chu đáo. Nghe bọn họ tường trình, hắn nhanh chóng biết được địa chỉ trang viên Bồ Lạp Khắc tại Tập Tây đế quốc. Đồng thời còn tìm được một ít tư liệu mà phòng đầu giá không muốn người ngoài biết.

Sau khi đã có được những tin tức cần thiết tại cứ điểm của Âm Mạc, Hàn Thạc thừa dịp đêm khuya yên tĩnh liền tuyệt không một tiếng động đi vào trang viên của Bồ Lạp Khắc để tìm kiếm Lục Cơ Mộc ở bên trong đó rồi cướp đoạt luôn, đỡ phải tiêu tốn đến ba mươi vạn kim tệ.

Trang viên chiếm diện tích cực lớn. Hàn Thạc sau khi tới liền triển khai thần thức thì có thể cảm ứng được một chỗ có nhiều người lui tới nhất. Sau khi Lục Cơ Mộc bị thu hồi, hắn muốn lợi dụng thần thức cảm ứng nó cũng có chút khó khăn. Điều này làm cho hắn suy nghĩ xem có nên dùng tới một vài thủ đoạn đặc thù hay không.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, khi hắn đang ẩn nấp ở chỗ bí mật trong bóng tối chuẩn bị động thủ thì đột nhiên thấy mấy nhân vật vô cùng quen thuộc là đại kiếm sư Gia Bồ Lí Nhĩ và nguyên quân đoàn trưởng Sư thứu quân đoàn A Tư Cơ.

A Tư Cơ vốn là Thành chủ thành Ngõa Luân của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đồng thời nắm giữ Sư thứu quân đoàn tại đây. Một thời lão có danh vọng cực cao, nhưng có dã tâm lớn nên cuối cùng bị Hàn Thạc, Lao Luân Tư, Âm Mạc hợp lực tìm ra chứng cứ làm phản. Sau khi mưu phản thất bại, lão đành phải trốn khỏi Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Hai người con bảo bối của A Tư Cơ từng là địch thủ lớn nhất của Hàn Thạc, cuối cùng nối nhau chết ở trong tay hắn. A Tư Cơ bị tuyệt hậu, cuối cùng còn bị bức bách không còn đường chạy nên bây giờ mới đi tới Tập Tây đế quốc. Gia Bồ Lí Nhĩ lúc trước tại Nhật Diệu cốc từng hợp lực cùng Hồng Liêm dong binh đoàn thiếu chút nữa đã thương Ngài Mễ Lệ, sau lại bị đánh cho thương nặng chạy thoát.

Hai người này đi vào Tập Tây đế quốc thì rất nhanh cùng Bồ Lạp Đức Lợi ở thành Tây Trạch thành cầu kết với nhau. Không thể không nói tên A Tư Cơ này đích thực cũng có chút năng lực nên cho dù đến Tập Tây đế quốc cũng liền được Bì Long gia tộc coi trọng nên hiện tại lão trông vẫn có vẻ còn khá phong quang.

Trang viên của Bồ Lạp Khắc giống như là đang tổ chức yến hội tiếp khách gì đó. Bởi thế nên lúc này Hàn Thạc có thể trông thấy hai người Gia Bồ Lí Nhĩ và A Tư Cơ thì cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ có điều hắn nhất thời không hề nhớ tới hai người nên vừa nhìn thấy bọn chúng thì thật sự cũng có chút ngoài ý muốn.

Sau khi hai người A Tư Cơ và Gia Bồ Lí Nhĩ tiến vào trang viên, Hàn Thạc lại thấy một số quyền quý của Tập Tây đế quốc lục tục đi xe ngựa lộng lẫy kéo đến. Kể hôm nay đối đầu với hắn tại phòng đầu giá là đại

thương nhân Tả Phỉ hiển nhiên cũng ở trong nhóm khách mời. Hàn Thạc đã sớm thấy được y đang nói cười vui vẻ ở bên trong.

Ngay cả vị phu nhân quyền quý từng trả giá tranh mua Lục Cơ Mộc không ngờ cũng ở trong đó. Bà ta mặc một bộ lễ phục dạ hội xinh đẹp, mặc dù thoát nhìn đáng vẻ rất quyến rũ nhưng lại mặt ủ mày chau, hiển nhiên là có tâm tư rất nặng nề.

Ở trên một nóc nhà khác từ xa quan sát lại, Hàn Thạc suy ngược nghĩ xuôi xem có thể gặp Lục Cơ Mộc ở nơi nào, thần thức không ngừng dò xét khắp cả trang viên. Tất cả những người có khả năng tranh đoạt Lục Cơ Mộc nhất thì đều ở nơi này, Hàn Thạc tin tưởng Lục Cơ Mộc nhất định phải ở trong trang viên.

Đột nhiên, Hàn Thạc nướng mày, sau đó cười khổ nhìn lại đằng sau:

- Tại sao người cũng đến?
- Hì hì, ta đã thấy từ trước là tối nay người lòng dạ cứ để đi đâu đó nên biết buổi tối người nhất định sẽ làm chuyện xấu gì đó. Vì vậy ta mới lưu lại trên người người một ít mùi hương rồi cứ theo đó mà truy theo. Hừ. Muốn bỏ qua ta ư, không có cửa đâu! - Tô Phỉ cười phi mã nhanh chóng bay tới, cười vẻ đắc ý.
- Hàn Thạc sững sốt, sau đó lập tức nghĩ ra. Lúc trước khi đùa giỡn với Tô Phỉ, hắn từng mượn cơ hội cạo xát vào Tô Phỉ, đồng thời trên người cũng vương mùi thơm trên người nàng ta. Hàn Thạc tưởng rằng dấu chỉ là hiện tượng bình thường nên cũng không để ý, vậy mà thật không ngờ đó lại là Tô Phỉ cố ý làm ra.
- Đại tiểu thư, người đi theo ta sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu đau khổ đó!- Hàn Thạc thật sự không biết phải đối xử với Tô Phỉ như thế nào, nói về bất đắc dĩ.
- Ta còn không sợ, người sợ cái gì? - Tô Phỉ hừ một tiếng thánh thót, rồi chột bưng bưng hứng thú:
- Người hoài nghi vật kia là bị Bối Lạp Khắc lấy đi, sau đó tới điều tra kết quả, rốt cuộc sao rồi?
- Không phải! - Hàn Thạc đáp một câu, trong khi Tô Phỉ tỏ vẻ kinh ngạc thì tiếp tục gằn giọng:
- Ta tới là để cướp đoạt! Chỉ cần tìm được vật đó, ta sẽ bằng mọi giá cướp đoạt lấy nó, ai chống lại thì ta giết kẻ đó!
- Đừng lấy ngáo ộp dọa ta, ta cóc sợ đâu. - Tô Phỉ tưởng Hàn Thạc nói giỡn với mình, vẫn như cũ hi hi cười đáp lại.

Hàn Thạc lắc đầu, thở dài một hơi, thầm nghĩ đàn bà quả nhiên thật kỳ quái, nói thật thì không tin, ngược lại nói dối thì lại tin là thực.

Bất quá hắn cũng không nói nữa mà đưa cặp mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào yến hội ở đằng xa. Đang suy nghĩ xem phải động thủ như thế nào để tìm kiếm được Lục Cơ Mộc thì đột nhiên hắn nghĩ tới Mộc Giáp thi. Là sinh vật kỳ dị được luyện chế ở Mộc tuyệt chi địa, Mộc Giáp thi với Lục Cơ Mộc cùng dòng cùng giống thì chắc chắn là sẽ có sức cảm ứng mạnh hơn.

Nghĩ vậy, Hàn Thạc lập tức lùi lại vài bước về phía sau. Cũng không chú trọng việc Tô Phỉ đang ở bên cạnh theo dõi, hắn lập tức triệu hoán Mộc Giáp thi đến.

- Ủa, người gọi về một tên cương thi chiến sĩ để làm cái gì? - Tô Phỉ đối với cách làm của Hàn Thạc thì vô cùng kinh ngạc, hỏi với vẻ nghi hoặc.

Hàn Thạc không trả lời Tô Phỉ mà lợi dụng thần thức bắt đầu truyền tin cho Mộc Giáp thi giải thích về sự thần kỳ và lực lượng đặc thù của Lục Cơ Mộc. Khi Hàn Thạc giải thích, hắn có thể cảm ứng được sự hưng phấn của Mộc Giáp thi. Mặc dù nó được luyện chế ra trong thời gian không dài, nhưng mà nó cũng hiểu được Hỏa Liên hoa và Kim Cô bổng có ý nghĩa thể nào đối với Hỏa Giáp thi và Kim Giáp thi.

Giờ đây, nó cũng có cơ hội tương tự có được bảo vật của chính mình, Mộc Giáp thi tất nhiên hưng phấn vô tể!

Sau khi đem toàn bộ câu chuyện giải thích một lượt, Hàn Thạc lập tức thấy Mộc Giáp thi hưng phấn nhìn về trang viên ở đằng xa. Một loại lực lượng tự nhiên tươi mát từ từ phóng thích ra, dường như là nó thông qua phương pháp này để cảm thụ sự tồn tại của Lục Cơ Mộc.

- Ô, vật đó có phải là ở trên người nó phải không? Tại sao ta cảm giác nó giống như là vật đó thể? - Tô Phi lấy làm kinh hãi, đột nhiên đưa tay chỉ vào Mộc Giáp thi, vô cùng kinh ngạc thốt lên nho nhỏ.

- Đương nhiên là không phải, nếu vật đó ở trên người nó thì ta còn tới đây làm gì? - Hàn Thạc phản bác một câu, sau đó giải thích thêm:

- Vật đó vô cùng có ích đối với nó. Sở dĩ ta nguyện ý bỏ ra một giá thật cao để mua chính là muốn cho nó sử dụng.

- Cho nó? Một tên cường thi chiến sĩ? Người, người là một người thật thú vị nha! - Tô Phi tỏ vẻ như chịu thua Hàn Thạc, bộ dạng dường như khó có thể tin nổi chỉ vào Mộc Giáp thi thốt lên kinh ngạc.

- Người sẽ không hiểu được đâu! - Hàn Thạc không giải thích quá nhiều, chỉ chú ý tới Mộc Giáp thi.

Theo hành động của Mộc Giáp thi, thực vật chung quanh trang viên không gió mà lay động, thoạt nhìn phi thường kỳ dị. Cảm giác tươi mát tự nhiên tràn ngập khắp cả trang viên, tựa như là trang viên đang được Lục Cơ Mộc bao phủ.

Đột nhiên, Hàn Thạc thấy thân hình Mộc Giáp thi run rẩy. Thần thức của hắn cảm ứng thấy Mộc Giáp thi vô cùng hưng phấn, cái loại khí tức tự nhiên trên người nó càng ngày càng thịnh.

Hàn Thạc cả kinh, lập tức hiểu rằng Mộc Giáp thi nhất định đã cảm ứng được sự tồn tại của Lục Cơ Mộc, vội vàng ngạc nhiên vui mừng hỏi:

- Người đã tìm được vật đó rồi à?

Mộc Giáp thi lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, vẻ hưng phấn khó tả chỉ vào đại sảnh ở đằng xa, truyền tin:

- Tại bên trong! Ở bên trong!

- Ở trên người ai? hãy chỉ cho ta biết!- Hàn Thạc tỏ vẻ kinh ngạc, tiếng quát nhỏ này không phải là thần thức liên thông mà là bật ra thành tiếng thực sự.

Đúng lúc Hàn Thạc phát ra tiếng quát nhẹ này, Mộc Giáp thi chỉ vào các đại quý tộc đang tụ tập trong đại sảnh, vội vàng miêu tả cho Hàn Thạc:

- Tên kia... tên kia..... Rất béo..... Là cái tên béo phì..... bên trong giới chỉ của y!

Tô Phi ở bên cạnh nhìn Hàn Thạc quát lên một tiếng với Mộc Giáp thi. Sau đó chỉ thấy Mộc Giáp thi tỏ vẻ gấp gáp chỉ vào người trong đại sảnh, như là đang miêu tả cái gì đó cho Hàn Thạc. Giờ khắc này, Tô Phi trợn mắt há mồm khó hiểu nhìn Mộc Giáp thi và Hàn Thạc, không đoán được rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với một người một cường thi này.

Ở phía xa, tên béo phì Tả Phi đang cười cười nói nói với một người phụ nữ tao nhã xinh đẹp. Đột nhiên gian không gian giới chỉ ở trên ngón tay y nổ tung đánh "bụp" một tiếng, tay trái của y lập tức bị rách toạc máu me be bét. Trong khi Tả Phi kêu gào thảm thiết thì Lục Cơ Mộc từ bên trong không gian giới chỉ của y chậm chậm bay ra. Sau đó lúc Tả Phi đích rống lên thì nó mau chóng bay về phía Mộc Giáp thi với tốc độ khá nhanh.

Những quý tộc trong đại sảnh vốn nói cười âm ỉ, nghe thấy Tả Phi đột nhiên rống lên thảm thiết thì ai nấy đều ra sức chú ý vào người Tả Phi. Bọn họ đều thấy rõ ràng tay trái của y máu me be bét, còn cái Lục Cơ Mộc gì đó đang từ từ bay về phía một chỗ có hình dạng như một tàng cây ở bên ngoài.

Đám người trong đại sảnh đứng đờ ra. Tô Phi đang tránh vào chỗ tối cũng ngậy đại, ngay cả Hàn Thạc cũng lạng người, căn bản không biết là rốt cuộc Mộc Giáp thi làm như thế nào mà được như vậy.

- A, bắt lấy nó, giữ nó lại! - Trong khi kêu gào thảm thiết, Tả Phi vội vàng giơ tay phải chỉ vào Lục Cơ Mộc đang chậm chậm bay ra rồi hét lên.

Bồ Lạp Khắc ở trong đại sảnh hơi biến sắc mặt, cũng không kịp phân phó thuộc hạ động thủ. Nhưng người phụ nữ quý tộc đã từng tham dự cuộc tranh giành tại phòng đấu giá kia đã tức thì xông ra ngoài, hai tay xóc hai bên váy, không thêm để ý đến nghi thức mà đuổi ngay theo Lục Cơ Mộc.

494. Chương 494:đắc Thủ

Dị biến phát sinh trên người Tả Phi đã thu hút tất cả sự chú ý của các tân khách bên trong phòng. Người phụ nữ quý phái đã từng tham gia cạnh tranh tại phòng đấu giá đột nhiên đuổi theo Lục Cơ Mộc càng khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Từ lúc không gian giới chỉ trên tay trái của Tả Phi nổ tung rồi Lục Cơ Mộc từ trong đó bay ra, trong đại sảnh ngoại trừ y không ngừng kêu gào thảm thiết thì mọi người đột nhiên trở nên im lặng. Bồ Lạp Khắc chỉ ngậy người một lát rồi lập tức trầm giọng hạ lệnh cho Đồ Lạp Mỗ đứng bên cạnh:

- Đoạt lại rồi nói sau!

Đồ Lạp Mỗ không nói câu nào, vội bám sát ngay sau người phụ nữ quý phái kia, nhanh chóng bay vọt ra bên ngoài đuổi theo Lục Cơ Mộc.

Hàn Thạc đang ở trên nóc nhà của một trang viên bên ngoài, trong nhất thời hơi ngẩn người, trơ mắt nhìn Lục Cơ Mộc bay tới phía bên này. Nhìn thấy ánh mắt mọi người ở bên trong trang viên kia đang đều dõi cả theo nó, Hàn Thạc không cần nghĩ cũng biết rằng hắn và Tô Phi tất nhiên đã bị bại lộ rồi.

- Sao lại thế này? - Hàn Thạc vội vàng hỏi Mộc Giáp thi. Biểu hiện dị thường này của Lục Cơ Mộc rõ ràng là do một tay Mộc Giáp thi tạo thành, chỉ là Hàn Thạc không ngờ Mộc Giáp thi lại còn có thần thông như thế.

- Nó, là nó tự bay qua đây đấy chứ! - Mộc Giáp thi trả lời có chút không chắc chắn, xem ra là nó hoàn toàn vô tội trong chuyện này.

Hàn Thạc ngẩn người rồi chợt nhớ tới truyền thuyết về ngũ hành chí bảo mà Sở Thương Lan lưu lại. Trong truyền thuyết về ngũ hành chí bảo có nói rằng ngũ hành chí bảo và ngũ hành giáp thi có cảm ứng lực kỳ diệu. Ngũ hành chí bảo do ngũ hành tuyệt địa trải qua hàng ngàn vạn năm sinh ra, chẳng những có lực lượng thần kỳ mà còn có thần thông có thể tự tiến hành lựa chọn chủ nhân.

Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc là bảo vật do Mộc tuyệt chi địa sinh ra. Một khi cảm ứng được khí tức sinh mệnh cùng nguồn gốc từ trên người Mộc Giáp thi truyền đến thì hiển nhiên sẽ coi Mộc Giáp thi trở thành chủ nhân thích hợp nhất và chủ động thoát ly khỏi sự trói buộc bởi không gian giới chỉ của Tả Phi mà bay về phía Mộc Giáp thi do nó lựa chọn. Đó là phản ứng bản năng của nó.

- Thì ra là như vậy. Hãy thu lấy nó nhanh lên! - Hàn Thạc sau khi được Mộc Giáp thi đề tỉnh đã nghĩ thông suốt, lập tức quát lên nho nhỏ.

Lúc này chẳng những người phụ nữ quý phái kia và Đồ Lạp Mỗ đang đuổi theo Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc, mà còn các cao thủ bên trong trang viên cũng đều chú ý tới nơi Hàn Thạc và Tô Phi ẩn thân. Trong số đó đã có người nhanh chóng chạy tới vây quanh bên này. Cả đám do một vị cao thủ có vẻ mặt ung dung bình tĩnh dẫn đầu, chính là Thánh kỵ sĩ Tổ La, cha của Tô Phi.

Tô Phi giương mắt lên nhìn cha mình là Tổ La đang tới gần, nỗi lo lắng trong lòng hiện rõ trên nét mặt, đứng ngồi không yên nói nhỏ:

- Nhanh lên một chút đi, cha ta sắp tới rồi.

Nghe mệnh lệnh của Hàn Thạc, Mộc Giáp thi cũng có chút luống cuống tay chân. Tuy vậy, dưới tình huống Lục Cơ Mộc còn chưa nhận nó làm chủ nhân, Mộc Giáp thi cũng không có biện pháp nào ở một khoảng cách xa như vậy điều khiển được. Bọn ba người Hàn Thạc chỉ có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ quý phái kia và Đồ Lạp Mỗ từ từ tới gần Lục Cơ Mộc.

Nhưng khi Lục Cơ Mộc bay đến bên cạnh một gốc đại thụ thì biến hóa kỳ dị đột nhiên phát sinh! Chỉ thấy Lục Cơ Mộc chợt chóp lên rồi biến mất một cách quỷ dị vào giữa gốc đại thụ. Đến khi người phụ nữ quý phái và Đồ Lạp Mỗ ào ào xông tới trước mặt gốc đại thụ đó thì bóng dáng của Lục Cơ Mộc đã mất hút không còn tăm tích.

Đồ Lạp Mỗ tỏ vẻ ngạc nhiên, không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, thò tay rút ra thanh trường kiếm đeo bên người. Xem chừng gã định chặt đổ gốc đại thụ để moi Lục Cơ Mộc ra.

- Không! - Lúc này, người phụ nữ quý phái đột nhiên đưa tay ngăn cản động tác của Đồ Lạp Mỗ. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của gã, bà ta rất nhanh lấy ra một cây ma pháp trượng có hình dạng giống như một cái rễ cây, thấp giọng ngâm xướng chú ngữ.

Sau khi người phụ nữ quý phái ngâm xướng xong, gốc đại thụ trước mặt bà ta bắt đầu rung động giống như là vật sống. Một cành cây giống như là chiếc vòi bạch tuộc không ngừng kéo dài ra, một lực lượng kỳ dị trong nháy mắt tràn ngập tại gốc đại thụ, lôi kéo gốc đại thụ này di động.

- Bà ta là một Đức Lỗ Y! - Đột nhiên, trong đám người truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Mãi đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra thân phận thực sự của người phụ nữ quý phái kia. Đức Lỗ Y của Tự nhiên thần giáo thường rất ít khi rời khỏi đại sâm lâm. Người phụ nữ quý phái này có lực lượng tự nhiên thần bí, nhưng, lại ăn mặc lễ phục hoa lệ đắt tiền, xuất hiện tại nơi các nhân vật nổi tiếng tụ họp thì hiển nhiên là cực kỳ hiếm thấy. Bởi vậy đến khi bà ta ra tay thì mọi người mới phát hiện ra thân phận.

Sau khi mọi người phát hiện ra bà ta là một Đức Lỗ Y thì đều nhìn về phía đó với ánh mắt tràn ngập sự ngạc nhiên. Chỉ thấy người phụ nữ quý phái ngâm xướng một chuỗi chú ngữ, sau đó gốc đại thụ lại nhanh chóng chao đảo rồi từ từ ngừng lại không lắc lư nữa, khôi phục lại như bình thường.

- Ài.....

Người phụ nữ quý phái than nhẹ một tiếng rồi lắc lắc đầu về cực kỳ uể oải:

- Xem ra Tự nhiên thần giáo không thu lại được Nữ thần chi thủ nữa rồi!

Trong khi người phụ nữ quý phái kia cảm thán bất đắc dĩ thì Mộc Giáp thi lại hưng phấn đến toàn thân run rẩy. Chỉ thấy cái Lục Cơ Mộc kia đã biến mất giữa gốc đại thụ giờ chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nó. Mộc Giáp thi nắm chặt lấy Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc ở trong lòng bàn tay, thể hiện một bộ dáng trân quý đến cực độ.

- Phụ thân, ta cũng có rồi, ta có rồi! - Mộc Giáp thi hưng phấn không ngừng lặp đi lặp lại mấy câu nói này.

- Người nào? - Thánh kỵ sĩ Tổ La còn chưa chạy tới chỗ này nhưng từ xa đã hét lớn lên một tiếng, thanh thế thật sự kinh người.

- Nhanh lên một chút, chạy thôi!- Tô Phỉ vừa thúc giục Hàn Thạc vừa quay đầu đi, xem chừng đã chuẩn bị bỏ chạy.

Bây giờ Lục Cơ Mộc đã tới tay, Hàn Thạc cũng không nhất thiết phải tiếp tục ở lại nơi này. Hắn không để ý đến tâm trạng hưng phấn khó tả của Mộc Giáp thi, ngâm xướng một loại Vong Linh chú ngữ đem nó trở về Vong Linh giới.

Khi Hàn Thạc đang chuẩn bị phá không rời đi thì phát hiện Tổ La đã băng qua cả một khoảng cách rất lớn chạy tới nơi rồi. Tổ La hét tướng lên là muốn buộc Hàn Thạc và Tô Phỉ đứng lại. Nhưng đột nhiên nhìn thấy phi mã trắng muốt, lão lập tức nghẹn lời, hai mắt mở trừng trừng nhìn Hàn Thạc và Tô Phỉ, những tiếng hét lớn đã lên đến miệng rồi lại phải nuốt vào trong lòng.

- Phỉ Phỉ, rốt cuộc ngươi làm cái quái quỷ gì vậy? Người này là ai?

Vốn đây chắc là một tiếng quát lớn, đột nhiên biến thành lời trách giận được nén xuống cực thấp, sau đó không chờ Tô Phỉ và Hàn Thạc trả lời, Tổ La biến đổi sắc mặt, tức thì quát khê:

- Mặc kệ là thế nào, ...trước hết hãy rời khỏi chỗ này đi đã, lúc nữa ta sẽ tìm con tính sổ!

- Xin lỗi cha!

Tô Phỉ vẻ mặt đau khổ thốt lên, rồi thấy những người khác trong trang viên cũng đã gần đuổi đến nơi, liền kéo kéo Hàn Thạc giục:

- Đi thôi!

- Thứ lỗi! - Hàn Thạc tranh thủ hành lễ với Tổ La rồi bám theo phía sau Tô Phỉ nhanh chóng chạy thật xa.

Trở lại tiểu lữ quán, Hàn Thạc tâm tình khoan khoái, không lo lắng một chút nào về những chuyện đã phát sinh ở bên trong trang viên của Bồ Lạp Khắc. Có thể không cần tiêu phí ba mươi vạn kim tệ mà đoạt được Lục Cơ Mộc, hẳn không có lý do gì để không vui. Cả đám người bên trong trang viên của Bồ Lạp Khắc, kể cả Tổ La, cũng không được Hàn Thạc để ở trong lòng. Bởi vậy, mặc dù Tổ La cuối cùng thấy được hắc đi chung với Tô Phỉ, Hàn Thạc cũng không lo lắng một chút nào.

Khác hẳn với Hàn Thạc, Tô Phỉ lúc này lại mặt nhăn mày nhó, không ngừng cuống quýt lên hỏi bây giờ nên làm gì. Hàn Thạc phải nói chuyện hơn thiệt khuyên nhủ Tô Phỉ một lát rồi cô nàng mới trở về phòng đi ngủ dù còn chút phiền não.

Hội đấu giá còn hai ngày nữa. Theo tin tức từ Âm Mạc, hội đấu giá lần này thật sự có không ít đồ vật tốt có giá trị liên thành. Nhất là ngày cuối cùng nghe nói còn có một ít vật liệu cực kỳ hiếm có, cụ thể là cái gì thì Âm Mạc cũng không điều tra ra. Tuy vậy, Hàn Thạc vẫn nảy sinh lòng chờ mong đối với vật phẩm của ngày đấu giá thứ ba.

Thấy trời còn sớm, Hàn Thạc lại lấy Tàng hồn chỉ chứa Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ra, tán phét vài câu với gã. Hẳn làm như vậy chủ yếu cũng là để duy trì cho linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc được hoạt động, tránh cho gã khỏi bị lấy nhiễm khí tức tử vong trầm lắng khiến cho tương lai khi được tái tạo thân thể thì không có khó khăn khôi phục lại tinh thần như trước kia.

Trong khi Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp tục tu luyện thì Hàn Thạc cũng bắt đầu cầm cùi nghiên cứu cuốn Vong Linh ma pháp thâm ảo. Hẳn thủy chung cho rằng sở dĩ không nắm vững được Suy lão kết giới đều bởi vì còn chưa đủ kiến thức về bản chất của Vong Linh ma pháp. Vì thế hẳn tin tưởng rằng sau khi tích lũy đến một giai đoạn nhất định thì chắc chắn có thể có bước đột phá nhảy vọt trên phương diện Vong Linh ma pháp.

Hàn Thạc say sưa nghiên cứu bộ Vong Linh ma pháp thâm ảo, không để ý đến sắc trời đã dần dần sáng lên. Đột nhiên trong lòng hắn có loại cảm giác hồi hộp. Hàn Thạc nhướng mày, lập tức triển khai thần thức, tức thì cảm ứng được từ hợp cốc Tháp Lạp Gia xa xôi truyền đến một luồng sát khí vô cùng vô tận.

Hàn Thạc trong lòng cả kinh, lập tức hiểu rằng tộc vương sáu sừng của Hồn tộc lại tìm cách liên lạc với hắn. Xem chừng qua một thời gian dài như vậy, tộc vương sáu sừng nhất định đã khôi phục thương thể mà lão phải chịu khi giao chiến với thánh nữ của Quang Minh giáo hội lần trước.

Sau một chút kinh ngạc, Hàn Thạc lại bắt đầu phát sinh hưng phấn. Hiện tại hắn đã có thể làm cho thần thức biến mất nên căn bản không hề e ngại bị tộc vương sáu sừng này uy hiếp. Hàn Thạc có thể khẳng định nếu lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ và Đế Á Na còn chưa dung hợp linh hồn với bốn nguyên tinh, Tộc vương sáu sừng nhất định sẽ cảm nhận được sự tồn tại của hai người kia.

Lần trước không có điều kiện dẫn Tộc vương sáu sừng đến Băng Tuyết thần điện, vẫn khiến cho Hàn Thạc nuối tiếc trong lòng. Bây giờ sự uy hiếp của Tộc vương sáu sừng vừa tới, Hàn Thạc ngược lại bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Bởi vậy, Hàn Thạc chẳng những không lập tức giấu đi thần thức mà còn lợi dụng lực lượng kỳ diệu của thần thức hướng về tộc vương sáu sừng ở trong hợp cốc Tháp Lạp Gia của Ba Đặc thương minh cách xa ngàn dặm mà truyền ra khí tức khiêu khích. Trong đó có lẫn cả sự khinh bỉ và coi thường của Hàn Thạc đối với lão.

Quả nhiên, ngay khi luồng khí tức khiêu khích này được truyền ra ngoài, Hàn Thạc lập tức cảm ứng được cơn giận lôi đình và sát ý vô cùng vô tận của Tộc vương sáu sừng. Điều làm cho Hàn Thạc mừng rỡ chính là hắn phát hiện lão đã bắt đầu di chuyển. Mục tiêu chính là đi đến nơi mà hắn đang ở.

495. Chương 495:phệ Nảo Yêu

Ngày thứ hai, Hàn Thạc không đến phòng đấu giá.

Hàn Thạc làm vậy là bởi vì theo những tin tức nhận được từ Âm Mạc, hẳn biết vật phẩm đấu giá ngày hôm nay chẳng có thứ gì có thể gây hứng thú. Từ sáng sớm, Tô Phỉ đã tới tìm Hàn Thạc, sau khi biết chuyện thì cực kỳ cao hứng dẫn hắn đi thăm quan một số cảnh đẹp ở chung quanh.

Lần này Tô Phi xem như là một chủ nhân hết sức tận tình. Có bao nhiêu danh lam thắng cảnh ở chung quanh thành Tây La của Tập Tây đế quốc thì nàng đều dẫn Hàn Thạc đi thăm hết một lượt.

Suốt đường đi, Hàn Thạc có chút bất an. Hắn có thể cảm nhận được tộc vương sáu sừng của Hồn tộc đang đến gần. Mỗi uy hiếp do lão tạo nên không giây phút nào không quấy nhiễu Hàn Thạc, khiến cho hắn khó có thể buông lời để tận tình hưởng thụ niềm vui thú đi du ngoạn.

Thời gian một ngày thoáng cái đã trôi qua. Đến ngày thứ ba, Hàn Thạc rốt cục hồi phục tinh thần, lại đi đến phòng đấu giá.

Có sự cố hôm trước, lần này Hàn Thạc mới vừa tới phòng đấu giá, người phụ trách Trát Á đã kịp thời chạy tới bên cạnh tỏ vẻ áy náy:

- Vô cùng xin lỗi, đồ vật đó chúng ta tạm thời còn chưa tìm được, xin cho chúng ta thêm một ít thời gian.

Lục Cơ Mộc đã tới tay nên Hàn Thạc rất khoan hồng độ lượng:

- Không sao!

- Cảm ơn, chúng ta nhất định sẽ mau chóng tìm được nó! - Trát Á có vẻ cực kỳ ngại ngùng, ngoắc một thị vệ phân phó:

- Chiêu đãi khách quý thật tốt cho ta!

Có hành động hoành tráng bỏ ra ba mươi vạn kim tệ đấu giá hôm trước, những người này hôm nay nhìn Hàn Thạc với ánh mắt rõ ràng là khác hẳn. Sau khi hội đấu giá bắt đầu, Hàn Thạc cũng không nhiều lời, chỉ phát ra thần thức dò xét tất cả mọi người bên trong phòng đấu giá một lượt rồi tập trung sự chú ý vào những vật phẩm đấu giá.

Vài vật phẩm đấu giá ban đầu tuyệt nhiên không làm Hàn Thạc cảm thấy hứng thú nên hắn cứ im lặng ngồi một chỗ không hề có hành động gì. Hắn chờ xem về sau có thể gặp được vật liệu cực phẩm hay không.

- Thừa tiên sinh, có thể ngồi ở bên cạnh người được không? - Một lúc sau, người phụ nữ quý phái đã từng xuất hiện tại yến hội của Bồ Lạp Khắc đột nhiên đi về phía Hàn Thạc, tới trước mặt thì nhìn hắn rồi tao nhã ướm hỏi.

- À, đương nhiên! - Hàn Thạc thuận miệng đáp một câu rồi liếc mắt nhìn bà ta. Trong lòng hắn cũng hơi ngạc, không biết người này tới là muốn để làm gì.

Hôm qua tại yến hội của Bồ Lạp Khắc, Hàn Thạc đã biết rằng bà ta là một Đức Lỗ Y. Tập Tây đế quốc do Băng Tuyết thần điện độc quyền khống chế, rất ít khi có tổ chức tôn giáo khác xuất hiện, người của Tự Nhiên thần giáo lại càng rất hiếm gặp.

Hàn Thạc từng có qua lại với Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân của Tự Nhiên thần giáo nên biết giáo lý của bọn họ chính là hướng tới cuộc sống hài hòa với tự nhiên. Đại Đức Lỗ Y chân chính của bọn họ đều rất ít khi xuất hiện trong xã hội phồn hoa của con người. Cho dù tuyên truyền giáo lý Tự Nhiên thần giáo trong xã hội loài người thì cũng chỉ ở tại những khu vực có cây cối tươi tốt mà thôi.

Việc một Đức Lỗ Y như bà ta xuất hiện trong xã hội thượng lưu như thế này thì Hàn Thạc đúng là cực kỳ hiếm thấy. Ngày hôm qua, người phụ nữ này gọi Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc là Nữ thần chi thủ, xem chừng bà ta có vẻ hiểu biết rõ về Lục Cơ Mộc. Tự Nhiên thần giáo sùng bái tự nhiên, mà Mộc hệ chí bảo lại có thể làm cho thực vật Mộc hệ có thêm sinh cơ bừng bừng. Với một chút tác dụng thần kỳ kỳ diệu đó, người phụ nữ này gọi Lục Cơ Mộc là cánh tay của Nữ thần tự nhiên, thì cũng coi như có điểm ý tứ.

- Ta gọi là Lệ Lan Ti, là một Đức Lỗ Y của Tự Nhiên thần giáo. - Bà ta ngồi xuống, sau đó tự giới thiệu về bản thân mình với Hàn Thạc.

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu với bà ta nhưng không hề nói một lời nào. Người phụ nữ tên là Lệ Lan Ti này tới thì nhất định là có việc. Theo quan sát của hắn thì chuyện bà ta muốn nói nhất định có liên quan đến Lục Cơ Mộc.

- Ta hy vọng người có thể bán lại Tự nhiên Nữ thần chi thủ cho ta. Nữ thần chi thủ là đồ vật của Tự Nhiên thần giáo chúng ta, hy vọng người có thể đáp ứng. - Cặp mắt của Lệ Lan Ti chăm chú nhìn vào người Hàn Thạc, hạ thấp giọng đề nghị.

Người phụ nữ này thoát nhìn ước khoảng trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, thân thể nõn nà, tướng mạo cũng không phải đặc biệt xuất chúng, miễn cưỡng có thể gọi bằng hai chữ thanh nhã. Tuy nhiên trên người lại có một vẻ đoan trang thùy mị mà chỉ loại quý phụ chân chính mới có. Loại khí chất này ở trên người khiến cho tướng mạo của bà ta tuy không đặc biệt xuất chúng nhưng vẫn có vẻ duyên dáng quyến rũ khác thường.

Hàn Thạc đảo mắt nhìn khắp người Lệ Lan Ti một lượt rồi mỉm cười nói:

- Người cũng biết đồ vật đó không có trên tay ta. Thật có lỗi!

Lệ Lan Ti sáng mắt lên nhìn Hàn Thạc, chần chờ một chút, đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Nếu nó ở trong tay người thì sao?

Hàn Thạc nhướng mày, sắc mặt có chút lãnh lẽo:

- Người có ý tứ gì?

Dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Thạc, trong lòng Lệ Lan Ti đột nhiên lạnh toát, cả người như có loại cảm giác buốt giá như sa vào một hố băng. Ở trong đại sảnh đấu giá ồn ào huyền ảo như vậy mà bà ta lại không hề cảm thấy có một chút an toàn nào. Là một Đức Lỗ Y của Tự Nhiên thần giáo, Lệ Lan Ti có năng lực cảm ứng nhạy cảm hơn rất nhiều so với người bình thường, bà ta lập tức biết loại cảm giác này có ý nghĩa là gì.

Tên béo mập trước mặt này nhìn có vẻ phúc hậu, nhưng nếu muốn giết người thì bà ta căn bản không có bất cứ một chút năng lực phản kháng nào!

Lệ Lan Ti trong lòng hoảng sợ, vội vàng giải thích:

- Là ta nói nếu phòng đấu giá giúp người tìm được Nữ thần chi thủ của Tự nhiên giáo hội, người có thể bán lại cho chúng ta được không? Chúng ta nguyện ý bỏ ra giá rất cao để mua nó!

Lúc này, Tô Phi ngồi bên cạnh đã kéo kéo vạt áo của Hàn Thạc. Xem chừng nàng cũng cảm ứng được sát khí trên người Hàn Thạc nên lúc này mới nhắc nhở cho hắn biết tình huống hiện thời.

Thu hồi những nét lạnh lẽo trên mặt, Hàn Thạc đổi lại bằng một nụ cười bình thường, vừa ha ha vừa nói:

- Thì ra là chuyện như vậy! Ha ha, đến lúc đó nếu phòng đấu giá giúp ta tìm lại được nó, chúng ta sẽ bàn lại kỹ lưỡng chuyện này!

Vào buổi hôm trước, người phụ nữ này tựa hồ còn có vẻ thiếu tiền. Không ngờ mới qua có một ngày như vậy mà bà ta lại nguyện ý bỏ ra một giá thật cao để mua lại, xem ra bà ta chắc chắn là đã chuyển thêm tiền đến, nếu không thì sẽ không nói như vậy.

- Tiên sinh, cái đồ vật kia cực kì quan trọng đối Tự Nhiên thần giáo chúng ta. Nếu người nguyện ý bán lại, Tự Nhiên thần giáo chúng ta sẽ vô cùng cảm kích người. - Lệ Lan Ti trông thấy Hàn Thạc tỏ vẻ khá hững hờ thì tiếp tục nhìn hắn, nói với giọng khẩn khoản.

- Ta phỏng chừng là sẽ không có được đồ vật đó đâu, người có thời gian thì chi bằng tìm cách liên hệ với phòng đấu giá đi. Nói không chừng thì có lẽ bọn họ còn có một cái khác nữa cũng nên. - Lục Cơ Mộc thì Hàn Thạc tuyệt đối sẽ không chuyển giao cho bất cứ ai. Đồ vật này đối với Mộc giáp thì có tác dụng không thể tưởng tượng nổi, mà hắn còn muốn dựa vào Mộc giáp thì để phát huy được toàn bộ uy lực của Thiên thi ngũ hành đại trận.

Lệ Lan Ti nhìn Hàn Thạc muốn nói lại thôi. Không biết có phải bởi vì nhớ tới sát khí đáng sợ trên người Hàn Thạc lúc trước hay không mà bà ta tuyệt đối không hề tiếp tục lên tiếng.

Không biết vì sao khi nhìn cái cảnh Lệ Lan Ti muốn nói lại thôi, trong lòng Hàn Thạc ngấm ngấm hiểu rằng bà ta dường như đã biết Lục Cơ Mộc nằm trong tay hắn, loại cảm giác này rất kỳ quái. Hàn Thạc cần

thận quan sát Lệ Lan Ti vài lần, bắt gặp ánh mắt chấp nhất của Lệ Lan Ti thì hẳn dường như cũng hiểu được điều gì đó.

Làm thế nào bà ta lại biết? Không có khả năng! Hàn Thạc lấy làm kỳ quái, do dự một chút, ướm hỏi:

- Người có thể bỏ ra bao nhiêu kim tệ?

Nghe thấy lời nói này, Lệ Lan Ti cực kỳ kinh hỉ hỏi lại:

- Người đồng ý bán lại cho chúng ta rồi sao?

Sự kinh hỉ của Lệ Lan Ti là loại phản ứng vô thức. Hàn Thạc chăm chú nhìn chăm chăm vào bà ta nên nhận thấy rõ ràng rằng bà ta căn bản đã biết chắc là đồ vật đó nằm trong tay hẳn nên lúc này mới có loại phản ứng kinh hỉ như thế này. Diễn biến như vậy, Hàn Thạc có thể khẳng định mặc dù không biết bà ta thông qua phương pháp nào, nhưng bà ta biết đích xác là Lục Cơ Mộc ở trong tay mình.

- Nếu giá cả hợp lý, chờ khi ta lấy được đồ vật đó thì sẽ cân nhắc chuyện bán lại cho các người!- Hàn Thạc thuận miệng buông ra một câu.

- Ba mươi lăm vạn kim tệ, người thấy thế nào? - Lệ Lan Ti vội vàng hỏi.

Xem ra có lẽ bọn họ không quá giàu có, chỉ tăng thêm có năm vạn kim tệ mà thôi, Hàn Thạc thầm nghĩ trong lòng.

- Bốn mươi vạn kim tệ, tối đa là bốn mươi vạn. Vạn người đó, chúng ta chỉ có thể bỏ ra đến mức này! - Thấy Hàn Thạc không nói gì, Lệ Lan Ti tưởng rằng Hàn Thạc không hài lòng với mức giá ba mươi lăm vạn kim tệ nên nói với hẳn cứ như là van xin vậy.

Một người phụ nữ rất có khí chất như thế mà phải hạ giọng khẩn cầu mình, nếu không phải Lục Cơ Mộc thật sự rất trọng yếu đối với Mộc giáp thì thì Hàn Thạc không chừng đã đáp ứng bà ta.

- Giá ấy cũng không tồi, ta sẽ cân nhắc! - Hàn Thạc trong lòng thầm thở dài bất đắc dĩ, lễ phép cười đáp lời Lệ Lan Ti.

- Thực não ma thú là một loại ma thú kỳ quái phi thường. Nó không có ma thú tinh hạch, thông qua ăn bộ óc của nhân loại và ma thú khác để sinh tồn, nghe nói chỉ ở trong vực sâu nhất của biển lớn phía đông Kỳ Áo đại lục mới có, cực kỳ khó bắt được. Nếu ai có con bị thiếu năng trí tuệ, chỉ cần ăn Thực não ma thú là không những có thể khôi phục trí lực, mà còn thông minh hơn so với những đứa trẻ khác..... -Đúng lúc này thì giọng nói lạnh lạnh của người chủ trì vọng đến.

Hàn Thạc đang nói chuyện với Lệ Lan Ti, đột nhiên mừng như phát điên, bắt đầu tập trung chú ý. Hẳn lập tức không còn để tâm đến những lời nói của Lệ Lan Ti ở bên cạnh nữa, mắt sáng rực lên dán vào vật phẩm được đấu giá trên đài.

Thực não ma thú theo trí nhớ của Sở Thương Lan có tên là Phệ Não yêu, là một loại kỳ thú quý hiếm. Hàn Thạc đang sầu lo về chuyện sau khi chế luyện lại thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc thì sẽ làm thế nào để chế luyện bộ não cho gã, nhưng nếu có Phệ não yêu thì Hàn Thạc sẽ không còn phải lo lắng về chuyện này nữa. Chỉ cần giải quyết xong cái vấn đề khó khăn cuối cùng này, Hàn Thạc sẽ thu thập thêm một số tài liệu nữa là cơ hồ đã lập tức có thể động thủ chế luyện thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc.

Bởi vậy, Phệ não yêu cũng giống như Mộc hệ chí bảo Lục Cơ Mộc đều là thứ mà Hàn Thạc quyết tâm nhất định phải giành được.

496. Chương 496:câm Cái Miệng Thối Lại

Phệ não yêu là một loại dị thú nhuyễn thể sống ở biển, có thể chui vào bộ não của người và thú vật qua đường con mắt, lỗ tai, lỗ mũi mà găm nhăm óc để sinh sống.

Chúng chỉ xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong hải dương, thân mình là nhuyễn thể nên dù có bị chém thành vài mảnh thì cũng có thể nhanh chóng gắn liền lại, ngoại trừ bị lửa đốt cháy thì cơ hồ không e ngại bất cứ loại

công kích gì. Mà chúng thì ở tại vực sâu trong hải dương, người bình thường muốn lợi dụng lửa gây thương tổn cho chúng là điều rất khó khăn.

Phệ não yêu là loại dị thú quý hiếm, theo sự hiểu biết của Hàn Thạc thì chúng có rất nhiều tác dụng, làm thuốc thì có thể luyện thành Ích trí đan, đắp bên ngoài thì có thể nối liền chân tay gãy. Nếu dùng ma công và thêm vào một vài loại tài liệu đặc thù thì còn có thể luyện chế thành loại ma khí có thể phát thanh âm chấn nát bộ não của người và thú vật.

Đương nhiên, thần kỳ nhất có lẽ là nó có tính chữa trị đối với não vực của người và thú vật. Có lẽ bởi vì Phệ não yêu cần nuốt đầu óc của người và thú nên thân thể của nó có năng lực chữa trị kỳ diệu đối với não người. Đối với loại tu ma giả như Hàn Thạc mà nói, lợi dụng tác dụng thần kỳ của thân thể Phệ não yêu thì hoàn toàn có thể dựa theo não vực của bản thân mình mà tạo thành một não vực khác giống của chính mình như đúc. Có nghĩa là, trong một cuộc đại chiến, mặc dù đầu có thể vỡ vụn nhưng chỉ cần thần thức không tiêu tan thì lợi dụng Phệ não yêu sẽ luyện chế được não vực thay thế, nhờ đó có thể tiêu dao khoái hoạt.

Vì để tái tạo thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc đau đầu nhất chính là việc luyện chế lại não vực cho hắn. Phệ não yêu thuộc cái loại dị thú quý hiếm chỉ có thể gặp, không thể cầu, cho tới bây giờ Hàn Thạc vẫn không có nghĩ tới việc có thể tìm được Phệ não yêu. Hắn thậm chí đã có ý định sử dụng tài liệu thay thế khác để chế tạo đầu óc cho Cát Nhĩ Bá Đặc, không ngờ lại có thể gặp được loại trân phẩm này tại phòng đấu giá.

Bởi vậy, khi người chủ trì lạnh lạnh giải thích tác dụng kỳ diệu của Phệ não yêu thì Hàn Thạc mới có thể hưng phấn đến thế, không hề quan tâm đến Lệ Lan Ti ở bên cạnh đang chấp nhất về việc Lục Cơ Mộc.

- Thực não ma thú, giá khởi điểm là một vạn kim tệ, ai trả giá cao thì được! - Sau một hồi nói oang oang, người chủ trì dùng giọng khích lệ tuyên bố cuộc đấu giá bắt đầu.

Xem ra những kẻ biết người biết của thực sự không ít. Tiếng thét chói tai của người chủ trì vừa mới dứt, trên lầu hai lầu ba đã dâng lên một loạt bảng báo giá đỏ rực lóa mắt, bắt đầu liên mạng liên tiếp sáng chói lên. Trong vài phòng khách quý thậm chí truyền đến những tiếng thở mạnh do tâm tình kích động không kiềm chế được mà phát ra, hiển nhiên là có một số người quyết tâm theo đuổi vụ đấu giá vật phẩm này.

- Nhi tử của Tài chính đại thần, cháu của Quân cơ đại thần, ồ, còn có nữ nhân của Thủ tịch ma pháp sư cung đình nữa. Tựa hồ đều có vấn đề về thần kinh! - Tô Phi chớp chớp cặp lông mi dài đẹp, nhỏ nhẹ cảm thán một câu, giống như đang bi ai cho những kẻ đáng thương này.

Khó trách lại như vậy, Hàn Thạc thầm nghĩ. Hắn lập tức hiểu rằng hôm nay sẽ lại xảy ra một hồi cạnh tranh khốc liệt, bất giác tập trung tinh thần nhìn vào Phệ não yêu ở trên đài, vánh tai nghe ngóng giá cả liên tục được nâng cao, chờ thời cơ thích hợp để tham gia.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Thạc phát sinh một loại cảm giác không ổn, cái cảm giác này cũng không phải đến từ Lục giác tộc vương của Hồn tộc đang tới gần. Hắn cẩn thận nghe ngóng một chút, thành linh phát hiện trong lúc bất tri bất giác, nhiệt độ cả phòng đấu giá chậm rãi giảm xuống mấy độ.

Hàn Thạc nhướng mày, thoáng chốc thấu hiểu. Thần thức lập tức tản ra như mạng nhện, lấy hắn làm trung tâm từng chút từng chút lan ra phía ngoài, bất cứ biến hóa nào trong cả khu vực cũng không thoát khỏi cảm giác của Hàn Thạc.

Thủy Hệ bán thần pháp sư Đế Á Na toàn thân mặc áo bào ma pháp trắng như tuyết, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên nóc tòa nhà ở bên ngoài khu phòng đấu giá. Bà ta mang vẻ mặt trang nghiêm, toàn thân hơi nước bốc mờ mờ, đầu tóc dài màu bạc tung bay trong gió, tay cầm ma pháp trượng, nhắm mắt ngâm xướng một đoạn chú ngữ kỳ diệu.

Ở bên ngoài cửa phòng đấu giá, Băng thần Khoa Lí lạnh lùng cầm kiếm đứng sừng sững, ngẩng đầu nhìn Tuyết thần Đế Á Na đứng ở trên đỉnh phòng đấu giá, dường như thăm lặng trao đổi cái gì đó.

Băng tuyết thần điện Băng thần Khoa Lí, Tuyết thần Đế Á Na là hai Bán thần cực mạnh của Tập Tây đế quốc, đột nhiên tề tụ tại phòng đấu giá. Ý nghĩa của việc này là cái gì thì đã rất rõ, hành tung của hắn đã bại lộ!

Hàn Thạc đã kinh qua nhiều năm đại chiến, cục diện nào cũng đều gặp qua. Sau khi phát hiện ra rằng chuyện đã tới nước này, hắn vẫn như cũ không hề bối rối. Trên mặt thậm chí còn mang nét cười có phần lạnh lẽo, quay đầu sang nhìn thật sâu vào Tô Phi ở bên cạnh, nói nhỏ đến mức chỉ có mình cô ta mới có thể nghe được:

- Tô Phi, tránh xa khỏi ta, tìm chỗ rửa sạch hóa trang khôi phục hình dáng nguyên bản của người!

- Tại sao? - Tô Phi có chút khó hiểu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

” Nếu người tin tưởng ta, thì hãy theo ta lời ta nói mà làm đi, nếu không người sẽ gây phiền toái cho ta đó!” Hàn Thạc biết Tô Phi là cái loại người sẽ không trở mặt nhìn hắn gặp tại họa, nếu hắn nói là không làm theo lời hắn thì sẽ dẫn đến phiền toái cho Tô Phi thì Tô Phi nhất định sẽ không vui.

- Định nhân của người đã đến đây, đúng không? - Chỉ là Hàn Thạc đánh giá thấp trí tuệ của Tô Phi. Nàng chỉ sống sót một chút thì đã lập tức có phản ứng, bắt đầu kinh hãi hết nhìn đông tới nhìn tây tựa hồ muốn trợ giúp Hàn Thạc bắt định nhân trước đã.

Trong lòng ngẫm thử dài, Hàn Thạc biết không sử dụng một vài thủ đoạn đặc thù, sợ là Tô Phi sẽ không dễ dàng chịu rời đi.

Trong khi mọi người ở đây liên tục tăng giá, vung tiền như rác vì Phệ não yêu, Hàn Thạc đang một mực yên lặng ngồi ngay ngắn ở đằng kia đột nhiên đứng thẳng lên.

- A, bằng hữu Số tám mươi ba. Ha ha, người hôm nay còn chưa ra tay đấy! Thế nào? Định động thủ sao? - Người chủ trì vừa thấy Hàn Thạc đột nhiên đứng lên, tưởng rằng hắn không nhận được nữa nên rất cực cũng động thủ nên còn muốn hưng phấn hơn cả Hàn Thạc, hét vang lên.

Ngày hôm trước, người chủ trì đã từng thấy khả năng trả giá của Hàn Thạc. Loại nhân vật mỗi lần đều tăng giá đến năm vạn kim tệ thì dù y đã chủ trì vài hội đấu giá nhưng vẫn rất hiếm khi gặp. Bởi vậy, hôm nay kể từ lúc Hàn Thạc xuất hiện, người chủ trì tựa vẫn trộm liếc nhìn hắn. Hàn Thạc mới vừa đứng lên thì y chính là người đầu tiên phát hiện ra, đồng thời còn dùng giọng nói sôi nổi đặc thù của mình để hô to lên.

- Đúng vậy, định ra tay! - Hàn Thạc mỉm cười, nụ cười có chút tà ác kỳ lạ.

Người chủ trì lớn tiếng cười lên ha hả, đang chuẩn bị nói tiếp một vài câu kích động hào khí thì đột nhiên đờ mặt ra, nhìn Hàn Thạc mà không kịp phản ứng:

- Người, người đây là?

Dưới ánh mắt của mọi người, Hàn Thạc dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thân hình của hắn, nhanh như tia chớp vọt qua khoảng không tới trên mặt sàn đấu giá. Trong khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng thì Phệ não yêu nằm trong một thứ đồ chứa đặc thù bỗng nhiên đã lọt vào trong tay Hàn Thạc. Chỉ thấy hắn ngấm ngấm một chút, gật gật đầu, rồi thu luôn Phệ não yêu vào không gian giới chỉ của mình. Giống như Phệ não yêu là một đồ vật của hắn bị đánh rơi trên nền nhà nên tiện tay thu hồi lại, tự nhiên không thể tả được.

- Cách này không hợp quy củ, cách này hoàn toàn không hợp quy củ! - Đột nhiên, bên trong lầu hai lầu ba truyền đến tiếng gào thét tức giận, con cháu các nhà quyền quý hét thảy đều giống như bị thần kinh gào thét ầm lên.

- Đấu giá đến mức bao nhiêu kim tệ rồi? - Đối diện với ánh mắt soi mói của mọi người ở trên và dưới đài, Hàn Thạc nở nụ cười kỳ bí, hỏi người chủ trì.

- Bằng hữu, cho dù người có rất nhiều kim tệ thì cũng không làm theo cách như vậy được? - Bồ Lạp Khắc đứng ở cửa sổ trên lầu ba, sắc mặt rõ ràng có chút khó coi, tuy nhiên giọng vẫn còn kiềm chế. Điều này cũng là do gã đã nhiều năm được hưởng nền giáo dục của giới quý tộc.

Ngẩng đầu nhìn Bồ Lạp Khắc trên lầu ba, cái loại khí thế đứng cao nhìn xuống này của gã đã khiến cho Hàn Thạc vô cùng khó chịu. Vì vậy hắn cố gắng phớt “cái bụng phệ”, phô ra kiểu cười thô lỗ, ngoác mồm hướng về phía Bồ Lạp Khắc quát trả không hề khách khí:

- Câm cái mồm thối lại!

Toàn trường ồ lên!

So với lần trước Hàn Thạc hào phóng đấu giá, lần này còn khiến cho tiếng ồ càng rộ lên hơn nữa. Đại bộ phận số người trong phòng đấu giá cũng sờ nhìn hấn, thật sự không rõ người béo mập trông có vẻ phúc hậu này sao lại to gan dám làm hành vi động trời đến như thế.

Tô Phi ở dưới đài thấy Hàn Thạc hành động mà không dùng thẻ bài đấu giá như lệ thường, chùng như cũng không biết nên làm như thế nào. Nàng trông thấy Bố Lạp Khắc mang vẻ mặt vừa ngỡ ngàng vừa khó coi, lại nhìn Hàn Thạc vênh vênh vào vào thì trong lòng vừa sướng khoái vừa lo lắng.

Bố Lạp Khắc sống bao năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị làm mất mặt mũi như thế ở chỗ đông người. Gã là hạch tâm đệ tử của Bì Long hoàng thất gia tộc. Bình thường mọi người thấy Bố Lạp Khắc đều tận tâm cung phụng, cho dù là những bình dân cường đạo thô lỗ cũng biết phải giấu diếm đi những mặt thô tục hàng ngày.

Không ngờ, thật sự không ngờ rằng, tại phòng đấu giá quy tụ toàn những nhân vật nổi tiếng này, một tên béo mập trông phúc hậu với lai lịch không rõ ràng ở ngay trước mắt mọi người mà lại dám quát thẳng vào mặt hấn, "Câm cái miệng thối lại"! Những vẻ tao nhã, ôn hòa thường ngày của Bố Lạp Khắc biến mất không còn sót lại chút nào, ngay cả vẻ giả tạo tiểu lí tàng đao cũng bị xé bỏ, mặt tái xanh, giọng nói có chút run rẩy chỉ vào Hàn Thạc:

- Người, người nói cái gì? Người có dám lặp lại lần nữa không?

- Câm cái miệng thối lại! Câm cái miệng thối lại! Câm cái miệng thối lại!- Hàn Thạc tỏ ra rất hợp tác nói liền ba lần, chột chìa ra ba ngón tay, quay sang phía Bố Lạp Khắc, bổ sung

- Ba lần!

Người chủ trì kinh ngạc khiếp đảm nhìn Bố Lạp Khắc, vội vàng lớn tiếng nói:

- Vị tiên sinh này, mặc dù hôm trước là do chúng ta mà đồ vật của người xuất hiện một vài trục trặc, nhưng hôm nay người cũng không thể làm như vậy được!

- Đồ Lạp Mỗ, giết chết hấn cho ta! Không cần biết hấn là ai, kẻ mạo phạm Bì Long gia tộc, đều là tử tội! - Bố Lạp Khắc ở phía trên rốt cuộc không kiềm chế được phần nộ, thân hình run rẩy chỉ vào Hàn Thạc, hạ mệnh lệnh cho hộ vệ ở bên cạnh phải giết chết hấn.

- Tuân mệnh, thiếu gia! - Đồ Lạp Mỗ không nhiều lời, tay cầm trường kiếm, từ trên lầu ba nhảy xuống, đầu khí màu bạc bao phủ khắp người, lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Nhưng Đồ Lạp Mỗ còn chưa kịp xuất kiếm tấn công, Hàn Thạc đang ngẩng đầu tìm kiếm nhìn Bố Lạp Khắc, vẫn đứng trên mặt đài phóng ra một quyền đánh thẳng lên phía trên. Một đạo quang mang màu đỏ hiện lên, đánh trúng vào vùng trung tâm của luồng đầu khí màu bạc. Trong nháy mắt, chỉ nghe một loạt những tiếng kim loại va chạm với nhau liên tiếp vang lên, Đồ Lạp Mỗ cùng với thanh trường kiếm trong tay gã đồng thời bị đạo hồng quang đánh trúng hất bay vọt lên, bắn ngược trở lại phòng của Bố Lạp Khắc trên lầu ba.

Tốc độ Đồ Lạp Mỗ bay ngược lên trên còn có vẻ nhanh hơn hấn so với khi phi xuống. Nhìn thấy Bố Lạp Khắc có thể bị Đồ Lạp Mỗ va trúng, một bóng người đột nhiên xuất hiện, vội vàng vùng thủ chop lấy Đồ Lạp Mỗ, tránh không cho Đồ Lạp Mỗ làm thương tổn Bố Lạp Khắc.

Người đột nhiên ra tay bắt lấy Đồ Lạp Mỗ đương nhiên là Tổ La, cha của Tô Phi. Sau đó, vị Thánh kỵ sĩ này liền phát hiện thấy xương ngực của Đồ Lạp Mỗ đã bị đánh gãy mấy chiếc và bị một luồng lực cực mạnh từ trên người Đồ Lạp Mỗ truyền sang làm lão cực kỳ khó chịu!

Tổ La biến sắc mặt, thăm hỏi người kia là ai? Tại sao lại có thực lực đáng sợ đến thế?

497. Chương 497: người Bọn Họ Tìm Là Ta

- Bao nhiêu kim tệ? - Trước cái nhìn kinh ngạc của mọi người, Hàn Thạc lại quay sang người chủ trì hỏi thêm một lần nữa.

Băng Thần và Tuyết Thần của Băng Tuyết Thần điện tề tựu ở bên ngoài phòng đấu giá. Bên trong thì ngày càng nhiều cao thủ không ngừng tập hợp lại nơi này, dần dần vây quanh lấy Hàn Thạc, xem chừng không định để cho hắn thoát khỏi đây.

- Mười, mười lăm vạn kim tệ! - Người chủ trì trước khí thế lẫm liệt của Hàn Thạc thì không tự chủ được mà trả lời.

Hàn Thạc gật gù đầu, móc từ bên trong không gian giới chỉ ra ba tấm ma tinh tạp, mỗi tấm đều có mệnh giá là năm vạn kim tệ, quảng sang cho người chủ trì:

- Đây là mười lăm vạn kim tệ, vật phẩm ta mang đi!

Ba tấm ma tinh tạp này là loại không cần mật mã hay thủ tục. Chỉ cần chủ nhân xác nhận ở bên trong là có thể trực tiếp sử dụng ma tinh tạp để rút kim tệ tại bất cứ ma tinh thương hội nào. Khi rời khỏi thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, Hàn Thạc đã bảo Kiệt Khắc chuẩn bị riêng biệt cho tiện dụng. Tỷ như chủng tộc Ải nhân thì không có trang bị ma tinh có thể chuyển hóa kim tệ, nếu Hàn Thạc chỉ dựa vào những tấm ma tinh tạp của mình thì không thể giao cho Ải nhân số lượng lớn kim tệ, thông qua loại ma tinh tạp này thì hiển nhiên tiện lợi hơn nhiều.

- Có thể, nhưng mà.....- Người chủ trì hiển nhiên biết giá trị thực sự của Phệ não yêu có thể còn cao hơn nữa, vội vàng tiếp nhận ba tấm ma tinh tạp có chứa mười lăm vạn kim tệ, gương mặt nhìn Hàn Thạc như còn muốn nói cái gì đó.

- Không rẻ lắm đâu.- Hàn Thạc hừ nhẹ một tiếng, chợt nhìn Tô Phỉ ở đằng xa trong đại sảnh bèn ra hiệu nàng thừa dịp mau rời đi, đừng có gây phiền toái.

Cách làm hiện giờ của Hàn Thạc đúng là công khai chiếm đoạt. Tô Phỉ tại Tập Tây đế quốc có chút danh tiếng là một kỵ sĩ thiên tài, trong lòng mặc dù có chút vui mừng vì Hàn Thạc đối đãi không khách khí với Bồ Lạp Khắc, nhưng cũng không dám nói chuyện nhiều với hắn ở đây khi mà ở bên trong phòng của Bồ Lạp Khắc còn có Thánh kỵ sĩ Tổ La là cha nàng.

- Nhạc, nhạc phụ đại nhân! - Đột nhiên, ở trong phòng khách quý trên lầu ba, Bồ Lạp Khắc nhìn Đồ Lạp Mỗ nằm ở dưới chân, sốt ruột nhìn Thánh kỵ sĩ Tổ La.

Tên tuổi của Tổ La tại Tập Tây đế quốc thì không ai không biết, không ai không hiểu. Bồ Lạp Khắc vừa thấy Đồ Lạp Mỗ bị Hàn Thạc một quyền đánh bay ngược trở về trong tình huống cực kỳ kinh khủng thì cũng hiểu được tên béo mập phúc hậu này rất đáng sợ. May mà có Tổ La ở bên cạnh, bởi vậy mặc dù Đồ Lạp Mỗ bị thương nhưng Bồ Lạp Khắc vẫn còn có vẻ trấn tĩnh, giờ đang gương mặt nhìn Tổ La, hiển nhiên là muốn khẩn cầu lão ra tay.

Tổ La là một vị Thánh kỵ sĩ! Ở trong lòng Bồ Lạp Khắc, Thánh kỵ sĩ chính là một cấp bậc cực mạnh trên đại lục!

Tổ La trong lòng hiểu rõ là Hàn Thạc và Tô Phỉ nhất định có quen biết, có lẽ hai người còn có một chút giao tình. Tuy nhiên vào lúc này, đối diện với sự cầu khẩn của Bồ Lạp Khắc, Tổ La lại tựa hồ cũng không còn lựa chọn nào khác. Bởi vậy trước sự nài nỉ của Bồ Lạp Khắc, lão cũng phải nghiêm mặt gật gù đầu.

- Vị tiên sinh này, người phá hủy quy củ của phòng đấu giá, hy vọng người hãy đem vật phẩm giao ra đây, dùng phương thức bình thường mà tham dự đấu giá! - Tổ La đứng ở cửa sổ, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Hàn Thạc.

Những nhân vật danh tiếng ở bên trong phòng đấu giá bị một chiêu của Hàn Thạc làm cho khiếp sợ, bây giờ mới có phản ứng. Trong số những người này có một số đã từng gặp Thánh kỵ sĩ Tổ La, giờ đây vừa nghe thấy tiếng nói của ông ta vang lên thì cả đám liền tỏ vẻ kinh dị, bắt đầu ồn ào bàn tán.

Nếu trận chiến đấu quy mô lớn thì bọn người vốn nhát gan kia sợ là sẽ lập tức rời khỏi chốn thị phi này. Tuy nhiên khi bọn chúng thấy chỉ có mỗi một mình Hàn Thạc ở nơi đây, trong khi lại còn có Thánh kỵ sĩ Tổ La, thì không khỏi có lòng hiếu kỳ lưu lại để quan sát.

- Tiên sinh. Người có ý tứ gì? - Người phụ trách Trát Á dẫn một đám thị vệ không biết từ chỗ nào xông ra. Về mặt có chút khó coi, nhưng y vẫn miễn cưỡng nén lửa giận trong lòng, trách hỏi Hàn Thạc.

Trát Á vốn còn mang lòng áy náy đối với Hàn Thạc. Tuy nhiên khi đứng ở phía sau đài nhìn thấy hành vi to gan lớn mật của Hàn Thạc, Trát Á thật sự có chút phẫn nộ. Tập Tây đế quốc cứ ba năm một lần tiến hành hội đấu giá, cho tới bây giờ chưa từng phát sinh chuyện lạ thế này. Người bình thường khi sinh lòng ham muốn một món bảo vật thì đa số đều chờ sau hội đấu giá mới sử dụng thế lực trong tay lên lút hạ thủ.

Hành vi công khai chiếm đoạt tại phòng đấu giá ngay trước mắt bao người giống như Hàn Thạc thế này cho tới bây giờ chưa từng phát sinh!

Tình thế đã sáng tỏ, Hàn Thạc nhận được ánh mắt căm thù của tất cả mọi người.

- Thật có lỗi. Vốn ta cũng định tuân theo quy củ đấu giá, chỉ là vì có một số nguyên nhân đặc biệt nên không thể không tiến hành hạ sách này! - Hàn Thạc hướng về phía Trát Á buông tay làm một động tác bất đắc dĩ. Cảm giác được một vài cao thủ của Băng Tuyết Thần điện đang tới gần, Hàn Thạc lại nháy mắt ra dấu với Tô Phi, sau đó chuẩn bị phá cửa chạy đi.

- Vèo!

Thánh kỵ sĩ Tổ La đột nhiên nhảy xuống, xông về phía Hàn Thạc. Lão vẫn chưa rút vũ khí, nhưng trên người có một khí thế sắc bén cứ như tự nhiên mà có. Trong khi còn ở giữa không trung, hai tay Tổ La xòe ra, dấu khí màu vàng như là những quãng mặt trời từ trong lòng bàn tay lão tỏa sáng rực rỡ.

- Không! - Tô Phi ở dưới đài đột nhiên hét âm lên.

Thấy Tổ La vẫn chưa hạ sát thủ còn Tô Phi thì thét lên, Hàn Thạc cau mày, liếc mắt nhìn Tô Phi một cái. Thân hình hắn đột nhiên thối lui, không ngại bị Tổ La tấn công mà phóng thẳng ra phía bên ngoài.

Tổ La là cha Tô Phi, lần trước khi ở bên ngoài trang viên Bồ Lạp Khắc, bởi vì có Tô Phi nên vẫn chưa ra tay đối phó Hàn Thạc. Lần này vì sự có mặt của Bồ Lạp Khắc nên phải ra tay, nhưng rõ ràng cũng không có ý hạ sát thủ. Biết vậy nên Hàn Thạc cũng không muốn hạ sát thủ đối với lão, chỉ có cách lợi dụng thời cơ bỏ đi càng sớm càng tốt.

- Bằng hữu! Kỳ thật, người bọn họ tìm là ta! - Khi Hàn Thạc chuẩn bị xuất cước phá vỡ bức tường đá của phòng đấu giá để chạy đi thì ở phía sau cách Hàn Thạc không xa, một lão nhân tuổi sắp xuống lỗ, đột nhiên cất tiếng nói.

Lão nhân này có mái tóc màu xanh biếc, rối bù xù trông như là đội một đồng rơm ở trên đầu. Thoạt nhìn thì lão hẳn là phải sống một khoảng thời gian cực kỳ lâu, năm tháng đã lưu lại trên mặt những vết nhăn rất sâu.

Từ khi bắt đầu tiến vào phòng đấu giá thì Hàn Thạc quan sát khắp một lượt đối với tất cả những người có mặt ở nơi đây. Tất nhiên hắn cũng đã để ý đến lão nhân này. Chỉ có điều khi quan sát lúc trước, Hàn Thạc cũng không đặc biệt chú ý, bởi vì không hề cảm giác được một chút khí tức gì đặc biệt trên người lão. Song khi Hàn Thạc chuẩn bị thừa dịp Băng Tuyết Thần điện còn chưa hoàn toàn bố trí xong để chạy đi, nghe thấy câu nói của lão lại gây cho Hàn Thạc một loại cảm giác kỳ dị như là thoảng hương cây cối mùa xuân vậy.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc triển khai thần thức, toàn bộ xâm nhập vào người lão nhân này. Đột nhiên hắn phát hiện lão bề ngoài trông cứ như có thể xuống lỗ bất cứ lúc nào, vậy mà lại tràn đầy tánh mạng lực lượng.

Ở bên trong thân thể lão nhân, Hàn Thạc cảm giác được một loại lực lượng của sâm lâm màu xanh biếc rộng bao la. Loại lực lượng này tràn ngập sinh cơ bừng bừng, còn khổng lồ không chỉ gấp chục lần so với Thánh kỵ sĩ Tổ La đang bước rất nhanh tới gần.

Hàn Thạc hiểu rằng những kẻ thực lực càng cường đại thì sinh mệnh lực của họ sẽ càng khổng lồ. Lão nhân này có thể có sinh mệnh lực khổng lồ như thế, lúc đầu lại còn có khả năng che dấu được thần thức Hàn Thạc. Điều đó cho thấy rằng lão ít nhất có thực lực tương đương với bản thân mình, nếu không thì Hàn Thạc sẽ không thể không phát hiện ra.

Phát hiện này khiến cho Hàn Thạc kinh hãi. Chợt hắn nghe ra ý tứ liễu bên trong câu nói của lão nhân liền nhìn về ngạc nhiên:

- Người nói là những người của Băng Tuyết Thần điện ở bên ngoài có mục đích là người?

Gật gật đầu, lão nhân cười khổ:

- Không sai, là ta!

- Choang!

Lúc này, đỉnh phòng đấu giá truyền đến một âm thanh giòn tan. Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nóc phòng đấu giá vỡ ra một lỗ hổng thật lớn, một nữ nhân có làn hơi nước nhàn nhạt bao quanh người chậm rãi từ bên trên bay xuống.

Cùng lúc đó, cửa chính phòng đấu giá đột nhiên mở toang ra, một toán người của Băng Tuyết Thần điện do Băng Thần Khoa Lí cầm đầu, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lùng đi đến.

- Khải Lợi đại sư, người đã đến Tạp Tây đế quốc, tại sao lại không tìm lão bằng hữu để cùng nhau gặp mặt? Việc này cũng là quá không nể mặt rồi! - Băng Thần Khoa Lí vừa mới từ bên ngoài đi vào, đã sang sảng cười lên ha ha.

Hàn Thạc chú ý nhìn sang, chỉ thấy Băng Thần Khoa Lí mặc dù cười rất là sảng khoái, nhưng vẻ mặt tiêu tụy sắc mặt không tươi, xem chừng thời gian gần đây Khoa Lí cũng không được như ý. Xét ra cũng là vì kế hoạch tạo thần mà Băng Tuyết Thần điện hao phí rất nhiều tài lực thực hiện, vào thời điểm mấu chốt đã bị phá hủy ở trong tay Hàn Thạc. Chẳng những tất cả chuyên gia đều bị Kim Giáp thi chém giết, còn tổn thất một thánh cấp cường giả.

Cho dù là ở Băng Tuyết Thần điện, thánh cấp cường giả cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mỗi một thánh cấp cường giả chết đi sẽ đều tạo thành tổn thất không thể lường được đối với Băng Tuyết Thần điện. Băng Thần Khoa Lí là người lãnh đạo cao nhất của Băng Tuyết Thần điện, trở mắt nhìn thực lực của Băng Tuyết Thần điện chẳng những không được tăng cường mà ngược lại còn từng chút từng chút một bị suy yếu đi, có thể vui vẻ được mới là việc lạ.

Quả nhiên, thật sự không phải là tìm ta! Hàn Thạc trong lòng kinh ngạc. Hắn phát hiện sau khi Băng Thần Khoa Lí tới thì ánh mắt căn bản là không hề hướng vào mình. Xem chừng với việc hắn đã thay đổi tướng mạo, trong tình huống không động thủ thì không ngờ Băng Thần Khoa Lí lại không nhận ra được hắn.

- Hiền giả, làm gì bây giờ? - Đức Lỗ Y Lệ Lan Ti lúc trước một mực ở bên cạnh Hàn Thạc lải nhải không ngớt, bây giờ lại đi tới trước mặt lão nhân kia, cung kính lên tiếng hỏi.

Lệ Lan Ti vừa mới mở miệng, Hàn Thạc đột nhiên hiểu ra. Trong khi nhìn lại lão nhân này, cảm thụ được lực lượng bùng bùng sinh cơ bên trong thân thể của lão thì lập tức hiểu được lão nhất định là một nhân vật lớn của Tự nhiên thần giáo. Mà tại sao một nhân vật lớn như vậy lại xuất hiện ở cái phòng đấu giá này, Hàn Thạc cũng ngầm ngầm biểu được.

Xem chừng, lão đến chắc chắn là vì Nữ thần chi thủ của Tự nhiên thần giáo rồi!

498. Chương 498:thù Xưa

- Khoa Lí, quả là đã lâu không gặp. Tuy nhiên, lần này ta đến Tạp Tây đế quốc không phải là muốn gây chuyện với Băng Tuyết thần điện các người, cũng không có ý định tuyên truyền giáo lý của Tự Nhiên thần giáo chúng ta ở Tạp Tây đế quốc, các người có cần phải hưng sư động chúng vì ta không chứ? - Lão nhân Khải Lợi cười nửa miệng nhìn Băng thần Khoa Lí đang căng thẳng như gặp đại địch, xem chừng cũng không hề sợ hãi nhân vật một tay che trời này của Băng Tuyết thần điện.

Hàn Thạc biết rằng Băng thần Khoa Lí chẳng những một tay che trời ở trong Băng Tuyết thần điện. Cho dù ở Tạp Tây đế quốc, hần nói một câu thì đương kim hoàng thượng của Tạp Tây đế quốc cũng phải lắng nghe.

Bởi vì Băng thần Khoa Lí chính là trưởng bối lớn tuổi nhất của Bì Long hoàng thất gia tộc!

Bao nhiêu năm qua, Bì Long gia tộc vẫn vững vàng nắm quyền lực ở Tạp Tây đế quốc. Mỗi lần Tạp Tây đế quốc có bạo loạn đều có thể nhanh chóng trấn áp được là đều bởi vì có liên quan trực tiếp đến Băng thần Khoa Lí. Cho dù là đương kim Quốc vương bệ hạ của Tạp Tây đế quốc cũng biết Băng thần Khoa Lí có ý nghĩa như thế nào đối với Bì Long gia tộc, đối với Tạp Tây đế quốc bọn họ.

- Không được! Người không dễ dàng rời khỏi tổng bộ của Tự Nhiên thần giáo, lần này đột nhiên đến Tạp Tây đế quốc chúng ta, ta khó tránh khỏi cho rằng người muốn tìm chúng ta báo thù xưa! - Trong khi Khoa Lí nói chuyện với Khải Lợi, mặc dù trong hành động có ẩn chứa sát khí nhưng biểu hiện ra bên ngoài thì đầy vẻ tôn kính, vẫn khách khách khí khí như thường.

Băng Tuyết thần điện có quyền chủ động tuyệt đối ở Tạp Tây đế quốc. Từ khi Tạp Tây đế quốc mới thành lập, Băng Tuyết thần điện chính là quốc giáo của nó. Nhiều năm qua, Băng Tuyết thần điện lợi dụng sức ảnh hưởng không gì so sánh nổi của mình tại Tạp Tây đế quốc để phá tan tất cả những tổ chức tôn giáo có xung đột với mình.

Tự Nhiên thần giáo là một tổ chức tôn giáo có thể lực trải rộng khắp Kì Áo đại lục, nhưng tại Tạp Tây đế quốc cũng phải chịu những đả kích mang tính hủy diệt. Đến bây giờ, Tạp Tây đế quốc cơ hồ không còn lấy một ngôi thần điện của Tự Nhiên thần giáo nào nữa, ngay cả giáo đồ của Tự Nhiên thần giáo cũng rất ít xuất hiện trong đế quốc này.

Chính bởi vì cách làm cực đoan đó, Băng Tuyết thần điện đã khiến cho những cường giả luôn luôn không tranh đoạt với đời của Tự Nhiên thần giáo nổi giận, ngầm ngầm đấu đá một trận với Băng Tuyết thần điện. Trong đó thắng bại như thế nào thì Hàn Thạc cũng không biết rõ lắm. Hần chỉ từ trong một số bản ghi chép của Âm Mặc mà biết được Tự Nhiên thần giáo đã từng chiếm thượng phong trong một giai đoạn ngắn.

Tuy nhiên, Băng thần Khoa Lí là trưởng bối của Bì Long gia tộc hoàng thất của Tạp Tây đế quốc nên đã ra mặt bảo hộ cho cả đế quốc. Trong cuộc chiến đấu lâu dài ở trong Tạp Tây đế quốc, Tự Nhiên thần giáo đương nhiên không phải là đối thủ của Băng Tuyết thần điện. Mặc dù chiếm thượng phong trong một giai đoạn ngắn nhưng cuối cùng thế lực của Tự Nhiên thần giáo cũng hoàn toàn bị xua đuổi khỏi Tạp Tây đế quốc.

Từ đó đến nay, khắp trong Tạp Tây đế quốc không tìm được một giáo đường nào của Tự Nhiên thần giáo, nên hiển nhiên có thể nhìn ra hai tôn giáo này đã mâu thuẫn với nhau như nước với lửa. Lần này, Tự Nhiên thần giáo ít nhất đã có Khải Lợi với thực lực bán thần đến đây nên Băng thần Khoa Lí vừa phát hiện ra thì hiển nhiên là lập tức mờ mịt ngay tới.

- Các người dân của Tạp Tây đế quốc, xin mời lập tức ra khỏi phòng đấu giá, chương trình đấu giá còn sót lại hôm nay có thể đổi ngày tiến hành! - Tuyết Thần Đế Á Na vẫn còn ở trên nóc phòng đấu giá đột nhiên ôn nhu hô lên.

Phòng đấu giá vẫn đang còn những thanh âm ồn ào ào ào ầm ầm điếc tai kể từ sau khi người của Băng Tuyết thần điện xuất hiện bỗng đột nhiên tĩnh lặng. Khi bọn họ nghe thấy lời nói của Khoa Lí thì trong lòng dần dần hiểu ra một chút manh mối. Sau khi Đế Á Na dứt lời, tất cả đám người này đều lộ vẻ sợ hãi, không ai nói thêm một lời mà dè dặt thận trọng rời khỏi phòng đấu giá.

Tại Tạp Tây đế quốc, giới quyền quý thực sự đều hiểu rõ trong lòng ai là nhân vật đứng đằng sau những tín đồ tôn giáo cuồng nhiệt của Băng Tuyết thần điện. Bọn họ hiển nhiên sẽ không đối đầu với cái tổ chức khổng lồ nhất của Tạp Tây đế quốc này. Một số tiểu quý tộc không biết rõ thân phận của Băng thần Khoa Lí của Băng Tuyết thần điện, nhưng ngay cả những thế lực công khai của Băng Tuyết thần điện họ cũng không dám trêu vào nên tất nhiên cũng ngoan ngoãn theo số đông mà rời đi.

Hướng chỉ tình thế bên trong phòng đấu giá đã hoàn toàn khác trước. Vừa rồi chỉ là một mình Hàn Thạc động thủ nhưng còn có Thánh kỵ sĩ Tổ La ở tại đây. Hơn nữa Hàn Thạc cũng không thật sự hạ sát thủ, cho nên bọn họ mới lưu lại với ý định muốn xem náo nhiệt.

Nhưng khi đám tông giáo đồ cuồng nhiệt này của Băng Tuyết thần điện vừa xuất hiện, bọn họ hiểu rằng chuyện hôm nay sẽ tuyệt đối không phải là đơn giản. Nhất là ân oán giữa Băng Tuyết thần điện và Tự Nhiên giáo hội, chỉ cần là người của Tập Tây đế quốc thì ai nấy đều hiểu biết không ít thì nhiều. Nhiều năm trước, hai tổ chức tôn giáo này đã từng gây ra một trận mưa máu gió tanh trong Tập Tây đế quốc, từng làm chấn động những kẻ hữu tâm nên bị rất nhiều quý tộc biết được.

Bởi vậy, khi bọn họ phát hiện ra chuyện bây giờ có liên quan đến mối ân oán lâu đời giữa hai giáo hội thì lập tức hiểu rằng tại phòng đấu giá này sẽ có một hồi huyết chiến. Bọn họ đều có địa vị cao sang, tất nhiên sẽ không ở lại nơi này để mà đón nhận những nguy hiểm không biết đổ xuống đầu vào lúc nào, do đó bỏ đi càng xa càng tốt đương nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất. Tự Nhiên thần giáo là giáo hội thờ phụng Tự Nhiên, tôn sùng việc giữ gìn tính mạng trân quý. Bọn họ cũng không đề cập tới việc làm sát người vô tội, bởi vậy mặc dù Khải Lợi và Lệ Lan Ti biết rõ Tuyết Thần Đế Á Na làm như vậy chính là có ý định để khỏi phải bắn khoăn khi thắng tay đối phó bọn họ, nhưng cũng không hề ra tay lợi dụng dân chúng mà uy hiếp Băng Tuyết thần điện.

- Lão, lão tổ tông! - Bồ Lạp Khắc ở trên lầu ba lập bật thốt lên. Gã từng được phụ thân cho biết quan hệ sâu xa giữa Băng Tuyết thần điện và Bì Long gia tộc, thậm chí còn thấy cả ma pháp tượng của Băng thần Khoa Lí. Nên khi Bồ Lạp Khắc vừa từ lầu ba xuống tới nơi, đột nhiên phát hiện Băng thần Khoa Lí chính là nhân vật truyền kỳ của Bì Long gia tộc. - Băng thần Khoa Lí mà cha hần kính trọng như thần minh thì không nên được kinh ngạc mà thốt lên.

Băng thần Khoa Lí mặc dù cực kỳ ít khi rời khỏi Băng Tuyết Thần giáo, nhưng vẫn nắm rõ như trong lòng bàn tay đối với thành viên và một số thay đổi nhân sự của Bì Long gia tộc. Thậm chí đối với những thay đổi nhân sự trọng đại thì hần còn tự mình hạ mệnh lệnh, sau đó mới do Quốc vương của Tập Tây đế quốc chấp hành.

Khi Bồ Lạp Khắc thét lên một tiếng kinh hãi, Băng thần Khoa Lí đầu tiên khá sửng sốt, chột nhìn Bồ Lạp Khắc vài lần, nở nụ cười mỉm hiềm thấy:

- Người là tiểu Bồ Lạp Khắc hả? Ha ha, tiểu tử người cũng không tệ, làm việc tốt lắm!

- Vâng, thưa lão tổ tông. Lão tổ tông cũng nhận ra con? - Bồ Lạp Khắc luôn luôn có tâm cơ âm trầm, vậy mà khi nghe thấy lời khen ngợi của Băng thần Khoa Lí thì cũng không thể át chế được sự kích động, hưng phấn nhìn Khoa Lí, chừng như quên cả lão là ai vậy.

Băng thần Khoa Lí gật đầu:

- Ủ, người cũng rời đi mau, không nên ở lại nơi này!

Nếu là bất cứ một người nào khác, cho dù là Quốc vương của Tập Tây đế quốc hay là cha của hần mà nói với hần những câu này, Bồ Lạp Khắc có lẽ còn miễn cưỡng một chút. Nhưng mà đối diện với nhân vật truyền kỳ này của Bì Long gia tộc, Bồ Lạp Khắc không có một chút phản kháng, cung kính hướng về phía Khoa Lí làm một cái đại lễ của gia tộc, thuận miệng nói một câu “Vâng” rồi cực kỳ ngoan ngoãn đi ra bên ngoài.

Từ đầu đến cuối, hai người Khải Lợi và Lệ Lan Ti của Tự Nhiên thần giáo đều chỉ bất đắc dĩ nhìn Băng Tuyết thần điện bài bố. Không có bất cứ một ai ra tay ngăn chặn, cũng không hề bắt lấy một người nào để uy hiếp Băng Tuyết thần điện.

Tự Nhiên thần giáo có giáo lý như thế, mà bọn họ cũng không phải loại người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Lệ Lan Ti cũng vậy, mặc dù biết rõ Nữ thần chi thủ của Tự Nhiên thần giáo nằm trong tay Hàn Thạc, bà ta vốn tưởng rằng Hàn Thạc chỉ là một tên béo mập bình thường, dưới tình huống bên cạnh bà ta còn có cả Khải Lợi mà vẫn như cũ nhỏ nhẹ nhã nhặn khẩn cầu Hàn Thạc. Ý định thông qua giao dịch quang minh chính đại mà đối lấy Nữ thần chi thủ trong tay hần, chứ không hề lợi dụng thực lực cực mạnh của Khải Lợi để uy hiếp cưỡng bức Hàn Thạc.

Tự Nhiên thần giáo ở tại Kì Áo đại lục là một tôn giáo thuần túy chân chính. Giáo đồ lương thiện, chánh trực, không có nhiều dã tâm, thờ phụng tự nhiên, công bình.

Hàn Thạc quan sát một lúc, hơn nữa trước kia đã tiếp xúc với Đại Đức Lão Y Khải Tư Tân, trong lòng đương

nhân có hảo cảm đối với Tự Nhiên giáo hội. Nếu không phải Lục Cơ Mộc thật sự có tác dụng không thể đo lường được đối với Mộc Giáp thì thì nói không chừng Hàn Thạc thật sự sẽ không khó xử đối với bọn họ.

Thở dài trong lòng một hơi, Hàn Thạc nhìn nhìn Khải Lợi, lại nhìn Bằng thần Khoa Lí đứng chắn đường ở trước cửa, đột nhiên có một quyết định.

Lúc này, cả phòng đấu giá đã có rất nhiều người đi ra, ngay cả Bồ Lạp Khắc theo hiệu lệnh của trưởng bồi Bằng thần Khoa Lí cũng bước đi ra bên ngoài. Sau khi Thánh kỵ sĩ Tổ La phát hiện Bằng thần Khoa Lí đã đến, cũng đã kịp từ xa hành lễ thăm hỏi rồi chợt thừa dịp khi người ngoài không để ý, hung hăng ra hiệu cho Tô Phi còn mang hóa trang. Ánh mắt lão mang ý tứ rất kiên quyết, căn bản không để cho Tô Phi cự tuyệt.

Tô Phi dưới ánh mắt ra hiệu của Tổ La, hiểu rằng cha nàng lúc này đã thật sự tức giận rồi. Nàng hiểu rõ tính khí nóng nảy của cha, biết dưới loại tình huống ở nơi này, nếu cô ta không thuận theo ý tứ của Tổ La thì sẽ đối mặt với rất nhiều hậu quả nghiêm trọng.

Bởi vậy, khi dòng người ào ào đi ra bên ngoài, Tô Phi len lén nháy mắt ra dấu với Hàn Thạc, sau đó mặc kệ hần có hiểu ý hay không, trong lòng thở dài một hơi rồi cũng hòa mình vào giữa đám người đi ra bên ngoài.

Hàn Thạc hiển nhiên thấy được Tô Phi ra hiệu nhưng hần vẫn cúi đầu, không hề thay đổi sắc mặt. Trước hết hần ẩn tàng hết lực lượng thần thức khổng lồ, sau đó cẩn thận từng li từng tý che dấu hết hoàn toàn lực lượng của bản thân, e sợ Bằng thần Khoa Lí phát hiện ra hần là địch nhân còn nặng cừu hận hơn cả Tự Nhiên thần giáo.

Đã hạ quyết tâm, Hàn Thạc không hề tiếp tục lưu lại nữa, thừa dịp tất cả mọi người không để ý, thần sắc có chút sợ hãi bất an, làm ra vẻ giống như người thường chậm rãi bước đi ra bên ngoài.

Nhất thời, cái bộ dáng khí thế mạnh mẽ vô song, đại sát tứ phương đột nhiên biến mất không còn tăm tích, giống như một tên béo mập rất bình thường ở giữa đám người, nhìn không thấy có chỗ nào thần kỳ.

Khi Hàn Thạc trà trộn vào giữa đám người, thoát nhìn có chút khiếp đảm bước đi ra phía bên ngoài, nữ Đức Lỗ Y Lệ Lan nhìn bóng lưng Hàn Thạc, hơi hơi lộ ra vẻ tầm thường, thầm nghĩ nhân vật này vừa mới làm mưa làm gió ngông cuồng biết bao nhiêu. Tại sao ở trước mặt Bằng Tuyết thần điện lại biến thành như kẻ bị uất ức như thế?

Nhưng Khải Lợi vẫn chú ý tới Hàn Thạc. Ngay từ khi thấy hần trở nên khiếp đảm như vậy thì lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, rồi khi thấy hần bước từng bước một đi ra bên ngoài thì trên mặt lão xuất hiện nét cười mà không phải cười, có chút tán thưởng nhìn theo.

499. Chương 499: người, Cái Đồ Điểm Bán Bạn Cầu Vinh!

Hàn Thạc bước từng bước một đi ra phía bên ngoài, mắt như vô tình đảo quanh Bằng thần Khoa Lí, chuẩn bị sẵn sàng để giáng một đòn sấm sét.

Không giống như Tự Nhiên thần giáo, Hàn Thạc thuộc loại người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Những hành vi đánh lén hèn hạ mà người bình thường có tự trọng tuyệt đối không làm thì hần không thèm quan tâm đến những quy củ ba lăm nhằng. Chỉ cần có thể làm trọng thương kẻ địch thì Hàn Thạc sẽ không từ bất cứ thủ đoạn gì.

Khi giao chiến với Bằng Tuyết thần điện, sở dĩ Hàn Thạc có thể chiếm được thượng phong, phá tan kế hoạch chế tạo thần và giết chết cường giả thánh cấp của Bằng Tuyết thần điện, đều nhờ vào cách làm bất chấp thủ đoạn này.

Còn Tự Nhiên thần giáo tranh đấu với Bằng Tuyết thần điện suốt bao nhiêu năm, chẳng những bị hoàn toàn quét sạch khỏi Tạp Tây đế quốc mà còn gặp tổn thất thảm trọng. Tất cả là vì Tự Nhiên thần giáo là tổ chức tôn giáo có tác phong làm việc quá chính đại quang minh, không có thủ đoạn âm độc hung tàn.

Hàn Thạc ẩn tàng khí tức toàn thân, thân thể giống như một người bình thường, Ma Nguyên Lục bình lặng trong Ma anh, ẩn nhẫn không phát động. Thần thức trống rỗng không có bất cứ dấu hiệu cường đại gì, hết thấy tất cả mọi thứ đều tầm thường giống như mọi người.

Khải Lợi vẫn như cười như không nhìn Hàn Thạc, thấy Hàn Thạc chậm rãi đi về hướng Băng thần Khoa Lí. Lão tựa hồ đoán được tâm ý của Hàn Thạc, trên miệng xuất hiện nụ cười mỉm kỳ dị, giống như là yểm hộ, lên tiếng nói với Khoa Lí:

- Vậy bây giờ ngươi định đối phó ta như thế nào đây?

- Khà! - Băng thần Khoa Lí ngửa mặt khê cười một tiếng, tựa như thấy câu hỏi này của Khải Lợi cực kỳ thú vị. Chỉ thấy Khoa Lí hướng về phía Tuyết Thần Đế Á Na ở trong không gian phía trên phòng đấu giá nháy mắt ra hiệu rồi chợt cười ha hả nhìn Khải Lợi, nghiêm mặt:

- Hai Bên chúng ta mặc dù không có thỏa thuận bằng văn bản, nhưng suốt bao nhiêu năm qua cũng đã ngầm hiểu là thủ lĩnh của mỗi bên không thể tự do bước chân vào vùng trung tâm thế lực của đối phương. Lần này ngươi âm thầm tiến vào thủ đô của Tập Tây đế quốc, coi như là vi phạm thỏa thuận ngầm, chúng ta ra tay đối với ngươi cũng là hợp tình hợp lý mà thôi.

- Úi! - Bồ Lạp Khắc đã sắp rời khỏi phòng đấu giá, đột nhiên, quay ngoắt đầu lại liếc nhìn thấy Hàn Thạc trong vẻ thật thà phúc hậu, sau đó lên tiếng cảnh báo:

- Lão tổ tông, tên béo mập kia là một kẻ vô cùng nguy hiểm đó!

Hàn Thạc vốn định tới sát gần Băng thần Khoa Lí thì mới động thủ nhưng khi những lời này vừa nói ra, toàn thân hắn bỗng đột nhiên lóe bùng lên, bắn ra những tia máu màu đỏ tươi như là một vầng mặt trời huyết sắc.

Trong nháy mắt, nền nhà bằng đá cẩm thạch Đại Lý dưới chân Hàn Thạc vỡ nát. Cả người hắn như là một con nhím cực lớn đang nổi điên, trên người phát ra những tia phong nhận huyết mang tựa như những gai nhọn sắc bén trên thân nhím, đột nhiên bắn thẳng về phía Băng thần Khoa Lí.

Đòn tập kích vừa đột ngột khởi phát, thấy những tia huyết mang đỏ rực của Hàn Thạc, Băng thần Khoa Lí trong nháy mắt đã biết nhân vật đang đối mặt với mình là ai! Dẫu sao thì một thân ma công của Hàn Thạc thật sự là quá đặc thù, bất cứ cường giả nào đã giao thủ với hắn đều vĩnh viễn không bao giờ quên được lực lượng đặc thù đó.

Băng thần Khoa Lí một khi biết người đột nhiên công kích là Hàn Thạc thì lập tức tập trung toàn bộ tinh thần như gặp phải đại địch, thậm chí không kịp nghĩ đến việc vì sao lại gặp phải hắn ở chỗ này.

Băng thần Khoa Lí gơ thanh trường kiếm trong tay, nhúu mày với sự ngưng trọng trước đó chưa từng có. Khi đòn tấn công của Hàn Thạc vọt đến, con ngươi của lão co thắt lại, thân hình đột nhiên bay vọt lên cao. Như một siêu giai ma thú hung ác điên cuồng, trong chiêu công kích này, huyết khí toàn thân Hàn Thạc bùng phát ra, khí thế dâng cao tột bậc, những phiến đá Đại Lý dọc theo đường đi bị nghiền nát thành đá vụn, trong không khí vang lên những âm thanh "chúu chúu" quái dị.

Nếu đòn công kích này đánh trúng, Hàn Thạc đảm bảo Băng thần Khoa Lí chắc chắn sẽ phải chết. Đáng tiếc hắn đang vận sức chờ phát động một đòn công kích khủng khiếp thì lại bị Bồ Lạp Khắc lên tiếng cảnh báo nên không thể không phát động tấn công sớm. Do đó không chọn lựa được khoảng cách và thời điểm tốt nhất, để cho Băng thần Khoa Lí có một khoảng thời gian để né tránh.

Khi cao thủ đỉnh phong quyết chiến, chỉ một sơ suất nho nhỏ cũng có thể thay đổi toàn cục. Mặc dù Hàn Thạc bỏ lỡ cơ hội một chiêu giết chết Băng thần Khoa Lí, nhưng bởi vì hắn lần này cũng coi như là xuất kỳ bất ý. Hơn nữa thương thế của lão lại chưa khỏi hẳn, bởi vậy Hàn Thạc vẫn chiếm được thượng phong.

Hàn Thạc hung mãnh xông đến chỗ Băng thần Khoa Lí, đột nhiên thân hình tựa như một quả bóng cao su phóng vọt lên cao, phóng ra trăm đạo huyết quang phong nhận sắc bén trông tựa như là hàng chục chiếc lưỡi hái ngoan độc đuổi theo Băng thần Khoa Lí ở trên không trung.

Tới lúc này, Băng thần Khoa Lí muốn tránh né cũng không được. Lão biết rằng nếu không tiếp chiêu này thì sau đó Hàn Thạc đang theo sát như bóng với hình sẽ đuổi kịp, liên tiếp giáng thêm những đòn công kích ngày càng hung mãnh ngày càng thêm mãnh liệt. Bởi vậy, ngay khi vừa mới bay lên không trung, Băng thần Khoa Lí vội ngưng kết toàn bộ thân lực đấu khí bên trong thân thể, dùng một chiêu thức đơn giản nhất là chém thẳng từ trên xuống dưới.

Trong lúc nhất thời, những luồng khí lạnh băng tỏa khắp mọi ngõ ngách trong phòng đấu giá. Theo những đường kiếm của Băng thần Khoa Lí, trong không khí vang lên những tiếng “xoẹt xoẹt”, tựa như không gian đã bị đông cứng lại thành băng tuyết, sau đó bị thanh trường kiếm chém thẳng vào rồi cắt ra thành từng mảnh.

Chiêu công kích của Hàn Thạc đang bắn thẳng mãnh liệt về hướng Băng thần Khoa Lí. Chợt hắn cảm ứng được những biến chuyển kỳ dị trong không gian vì nhát kiếm này của Băng thần Khoa Lí làm tốc độ của thể công vốn đang nhanh như tia chớp chậm hẳn lại.

- Biến! - Lúc này, Hàn Thạc quát lớn một tiếng, không biết thi triển kì chiêu gì mà huyết mang giống như bày rần đầy trời đột nhiên quần lại với nhau tạo thành hình một con rồng dữ tợn.

Nhờ đó, lực lượng đang phân tán bỗng tập trung lại, chiêu công kích hình rồng dữ tợn mang khí thể như chẻ tre đánh thẳng lên làm những tiếng “chúu chúu” trong không khí vang lên càng dữ dội, đánh mạnh vào bề mặt thanh trường kiếm mà Băng thần Khoa Lí đang bổ xuống.

Một tiếng çat chúa long trời lở đất ầm vang ở bên trong phòng đấu giá. Dư uy của chiêu giao thủ giữa hai bán thần lan rộng ra làm không gian giống như là chính thức bị vỡ nát, ngay cả toàn bộ phòng đấu giá cũng không chịu đựng nổi phải sụp đổ ầm ầm.

Bồ Lạp Khắc lúc này đang ở trước cửa, máu miệng máu mũi chảy thành dòng, đó là còn nhờ có Thánh kỵ sĩ Tô La ra tay ngăn đỡ cho một chút.

Một số nhân vật nổi tiếng khác còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi phòng đấu giá đã phải chịu tác động của việc đấu chiêu này giữa Hàn Thạc và Băng thần Khoa Lí, trong nháy mắt có mười mấy người bị chết. Có người thì thân thể nguyên vẹn không bị tổn hao gì nhưng toàn bộ ngũ tạng lục phủ bên trong lại bị chấn nát. Cũng có người bị dư uy đánh trúng thực sự, tan xác thành mấy mảnh ngay tại đường trường.

Chỉ với uy lực của một kích mà làm cho cả phòng đấu giá giống như một cái hầm mỏ bị sụp đổ, tạo thành thảm cảnh giống như địa ngục trần gian. Những tảng đá lớn như chiếc cối xay từ trên mái không ngừng rơi xuống. Mấy người còn chưa chết, gồm cả một số quyền quý có chút thực lực, kêu khóc như ri bỏ chạy ra phía bên ngoài.

Thánh kỵ sĩ Tô La mặt đầy vẻ hoảng sợ, nhìn Hàn Thạc tựa như nhìn thấy một tên ác ma từ địa ngục đi ra, không thềm nói năng gì mà cứ thế lôi kéo Bồ Lạp Khắc lúc này đã đờ đẫn như con gà gổ, liều mạng đưa gã đi ra ngoài.

Hoàn toàn không giống với cách làm bảo thủ của Tự Nhiên thần giáo, Hàn Thạc một khi tìm thấy cơ hội, sẽ mặc kệ không cần biết tổn thất lớn đến thế nào. Một ít nhân vật quyền quý nổi tiếng này của Tập Tây đế quốc chịu ảnh hưởng mà chết, hắn cũng không thềm quan tâm. Đã ra tay thì phải quyết đoán, người có thể giết được thì giết chết, không thể giết được thì cũng phải đánh cho trọng thương!

Đây là điểm mà Hàn Thạc tỏ ra đáng sợ hơn so với Tự Nhiên thần giáo!

Hai kẻ địch có thực lực mạnh mẽ giống nhau, trong đó một kẻ còn mang rất nhiều cổ kỵ, một kẻ khác thì chỉ cần đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn, không gì không dám làm, kẻ nào đáng sợ hơn thì chỉ liếc mắt một cái cũng biết!

Một kích giao thủ, thân thể của Băng thần Khoa Lí dưới tác dụng của lực quán tính cực mạnh đã trực tiếp phá vỡ nóc phòng đấu giá bay lên trời cao. Đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu khiến cho phòng đấu giá sụp đổ trong nháy mắt.

Hàn Thạc thì ngược lại, hai chân lún sâu xuống dưới đất, đầy chiến ý ngược lên trên cao nhìn chằm chằm vào Băng thần Khoa Lí lúc này chỉ còn là một điểm màu trắng. Hắn tựa hồ đang vận sức chờ đợi chuẩn bị phát ra một chiêu tấn công khác còn hung ác hơn nữa, làm như không thấy những tảng đá lớn đang rơi xuống khắp chung quanh, vũng vàng như bàn thạch.

Giờ khắc này, trên người Hàn Thạc chẳng còn sót lại chút khí thể bình thường đôn hậu nào, mặc dù tướng mạo vẫn chưa biến đổi nhưng đã như một thanh kiếm sắc bén khiến cho mọi cảm thấy đáng sợ. Đức Lỗ Y Lệ Lan Ti lúc trước còn nhìn sau lưng Hàn Thạc với chút khinh thường, giờ thì lấy tay che miệng với vẻ không thể hiểu nổi, nhìn hắn giống như nhìn một con quái vật, trong lòng tràn đầy nỗi sợ hãi khủng khiếp.

“May quá! May mà chúng ta còn chưa cướp đoạt Nữ thần chi thủ của hần! Nếu không, nếu không có lẽ ngay cả Hiền giả cũng không thể chế ngự được. Người này, người này rốt cuộc là ai? Sao lại khùng bỏ đến thế?”

Tựa như biết Lê Lan Ti đang nghĩ cái gì, cường giả Khải Lợi của Tự Nhiên thần giáo nghiêm nét mặt, nhìn Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, Thành chủ thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, quả nhiên là danh bất hư truyền!

- Bố Lai Ân? Là hần? Là cái cao thủ trẻ tuổi đã đánh bại hai cường giả thánh cấp? - Lê Lan Ti kinh hãi thốt lên thành tiếng, xem chừng cũng biết một chút về thân phận của Hàn Thạc.

- Ngoại trừ Thành chủ Bồ Lai Ân theo lời đồn có vũ kĩ của dị giới, ta thật sự không nghĩ ra còn có ai vào đây nữa! - Khải Lợi nghiêm trang nhìn Hàn Thạc, hỏi với sang:

- Đúng không? Thành chủ Bồ Lai Ân?

Việc đã đến nước này, Hàn Thạc biết rốt cuộc cũng không giấu diếm được thân phận, vì vậy mau chóng lau sạch hóa trang khôi phục nguyên trạng tướng mạo, cười sang sảng đáp:

- Không sai. Khải Lợi hiền giả, ta đúng là giúp người một chút đó. Hắc hắc, tên Băng thần Khoa Lí kia lần này lại bị thương tích chồng lên thương tích rồi!

- À? Vậy thì xin đa tạ, ha ha. - Khải Lợi cười ha hả nhìn Hàn Thạc, ánh mắt sáng lên nhìn Băng thần Khoa Lí từ trên đỉnh đầu chậm rãi rớt xuống, không biết đang nghĩ cái gì.

- Quả nhiên là người? - Phía trên đỉnh đầu, Tuyết Thần Đế Á Na tỏa hơi nước mù mịt, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc ở phía dưới.

- Hắc hắc, đích xác là đã lâu không gặp, cái đồ điểm bán bạn cầu vinh kia! - Hàn Thạc âm độc nhìn chăm chăm vào Đế Á Na.

500. Chương 500:man Lực Uy Mãnh

Lần trước ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, Hàn Thạc cùng lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, Đế Á Na, Lôi Nặc bốn người hợp lực với nhau rốt cục cũng đoạt được vài viên bốn nguyên chi tinh trong tay Hồn tộc. Sau đó lại theo đề nghị của Đế Á Na tới Quang Minh Giáo Hội lánh họa, bị nàng ta âm thầm bán đứng cho Quang Minh Giáo Hội. Nếu không nhờ Kim Cô băng vô kiên bất tồi của Kim Giáp thi, không chừng Hàn Thạc và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ thật sự bị cầm tù tại Quang Minh Giáo Hội rồi.

Hàn Thạc và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ hai người đã phải cùng vào sinh ra tử một phen, Tư Tháp Tác Mỗ thậm chí còn từng đoạt cả thủy hệ bốn nguyên chi tinh cho Đế Á Na, hơn nữa hần còn có nhiều năm giao tình với Đế Á Na, không ngờ cuối cùng lại bị Đế Á Na không chút do dự bán đứng, mục đàn bà này hèn hạ vô sỉ đến nỗi cả Hàn Thạc cũng phải ghê tởm.

Từ trước tới giờ, mặc dù Hàn Thạc đối đãi với địch nhân vô cùng tàn nhẫn, nhưng khi đối đãi với bằng hữu thì luôn luôn thật tâm thành ý. Lúc trước hần và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ còn có chút nghi kỵ lẫn nhau, nhưng khi xảy ra chuyện thì không thể không thừa nhận lão yêu đích xác là một người rất trọng nghĩa, chỉ là không ngờ lại bị mục đàn bà này vì ích lợi của mình mà bán đứng.

Bởi vậy, lúc này vừa gặp lại Đế Á Na mục đàn bà vô sỉ này, Hàn Thạc không một chút tôn trọng mà mắng thẳng.

Đức Lỗ Y Lê Lan Ti và một vài giáo đồ của Băng Tuyết Thần Điện, nghe Hàn Thạc chửi Đế Á Na là biểu tử (mụ điểm) thì không thể nào tin được một lời ác độc như vậy lại xuất ra từ miệng Hàn Thạc.

Bình thường mà nói, cường giả có thực lực đạt tới cảnh giới nhất định đều có một danh hàm quý tộc nào đó, Kỳ Áo Đại Lục là một thế giới rất chú trọng lễ nghi, người có danh vọng khi đối mặt với cừu nhân không đội trời chung với mình cũng sẽ không nói những lời ác độc như vậy. Nhưng Hàn Thạc lại không phải là người thế giới này, tự nhiên sẽ không bị lắm ước thúc như vậy, nghĩ cái gì là mắng cái đó ngay, không hề lưu lại chút thể diện cho ai.

Hàn Thạc chửi một câu như vậy quả thực so với những chú ngữ ma pháp lợi hại nhất còn hữu hiệu hơn. Chỉ thấy Băng Tuyết Thần Điện được xưng là Băng Tuyết Thần chí cao cường giả, đã bị chọc tức đến mức cả người phát run, mặt mày có bao nhiêu khó coi đều bày ra hết, có bao nhiêu phần nộ đều thể hiện ra cả.

- Ta sẽ cho người hưởng hình phạt tàn khốc nhất của Băng Tuyết Thần Điện, từ từ hành hạ người đến chết. Người là một tên dị chủng không nên tồn tại trên thế gian này, lời rên rỉ thống khổ của linh hồn người sẽ quanh quẩn trong đầu ta .

Hai mắt Tuyết Thần Đế Á Na như mũi dao đâm vào người Hàn Thạc, giọng nói gắt gỏng của bà ta đều đều một cách vô cùng kỳ dị, cứ như là đang lập một lời thề vậy.

- Cứ tới đi, ta cũng đang chờ đợi hình phạt của người đấy!

Về mặt Hàn Thạc rất ngang ngược, giống như chỉ e sợ thiên hạ không loạn, trong mắt tràn đầy sát khí, rõ ràng không coi uy hiếp của Đế Á Na vào đâu.

- Khục, khục!

Lúc này, Băng Thần Khoa Lý vừa xuyên phá nóc nhà bay lên trời, đang ho khan chậm chậm hạ xuống.

Nguyên lai mặt Khoa Lý vẫn lạnh như băng, bây giờ khuôn mặt hắc đã trở nên tái nhợt có vẻ không được khỏe mạnh cho lắm. Hiển nhiên dưới một kích của Hàn Thạc vừa rồi đã chịu thiệt thòi nặng nề, nếu không sẽ không có hình dáng thế này.

- Nay!

Hàn Thạc đột nhiên hướng về phía Tự Nhiên Thần Giáo Khải Lợi chào hỏi, đợi cho Khải Lợi nhìn hắc với vẻ ngạc nhiên, Hàn Thạc đề nghị :

- Giao Khoa Lý cho người, để mục đích cho ta đối phó. Hôm nay hai chúng ta cùng liên thủ, hủy căn cơ của Băng Tuyết Thần Điện, người thấy thế nào?

Hàn Thạc mặc dù không biết thực lực chính thức của Khải Lợi như thế nào, nhưng Băng Tuyết Thần Điện vì đối phó với lão mà xuất ra nhiều vốn liếng như vậy, hiển nhiên lão cũng là một nhân vật cực kỳ mạnh mẽ.

Hàn Thạc ban đầu định lợi dụng sự uy hiếp đáng sợ của Lục Giác Tộc Vương, dẫn hắc tới tổng bộ Băng Tuyết Thần Điện, song nhìn tình thế hiện nay ở đây, nếu liên thủ với Khải Lợi, một cường giả thâm bất khả trắc của Tự Nhiên Thần Giáo, tựa hồ căn bản không cần đợi Lục Giác Tộc Vương tiến đến, mình vẫn có hy vọng giết chết hai cường giả mạnh nhất của Băng Tuyết Thần Điện này.

Thực lực Băng Thần Khoa Lý đích xác vô cùng cường đại, nhưng lúc này đã bị thương nặng nên thực lực giảm nhiều. Hàn Thạc tin tưởng Khải Lợi nhất định có thể giết chết hoặc ngăn trở Băng Thần Khoa Lý. Còn Tuyết Thần Đế Á Na, mặc dù là một pháp thần bán thần, Hàn Thạc cũng tự tin có thể đánh bại thậm chí đánh chết mục.

Về phần một vài binh tướng của của Băng Tuyết Thần Điện khác, Hàn Thạc là một Vong Linh Đại Ma Đạo Sư, hắc có thể lợi dụng ngũ hành giáp thi và quân đoàn bất tử khổng lồ bao phủ hoàn toàn họ.

Chính vì thế Hàn Thạc mới đưa ra đề nghị này.

Sau khi nhìn chăm chú Hàn Thạc một chút, thủ lĩnh của Tự Nhiên Thần Giáo Khải Lợi mắt chợt lóe sáng, tựa hồ đã động tâm với đề nghị của Hàn Thạc. Cũng không biết đại hiền giả đã sống bao nhiêu năm rồi, hiển nhiên cũng không phải là một hạng người bộp chộp nóng vội, biết lần này là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp. Ân oán giữa họ và Băng Tuyết Thần Điện tích tụ bao nhiêu nhiều năm nay, cũng nên thanh toán vào lúc này rồi.

- Được!

Trầm ngâm một chút, đại hiền giả Khải Lợi đột nhiên gật đầu.

Chỉ nghe Khải Lợi vừa nói đồng ý xong, đột nhiên khí thế của lão chợt tăng lên, cùng lúc khí thế của lão vừa dâng cao, thân thể lão cũng thay đổi theo. Chỉ trong chớp mắt, Khải Lợi đã thành một con cự viên cao hơn mười thước, phá tung phòng đấu giá khiến nó đổ sụp xuống.

Một luồng sức mạnh hùng hậu đáng sợ đến tận cùng từ trên người con cự viên này bộc phát ra, giống như thiên thần từ thời cổ đại, mang theo khí thế uy nghiêm khổng lồ chế toàn bộ chúng sinh.

Tự Nhiên Thần Giáo Đức Lỗ Y mới có thể nắm bắt được biến hình thuật, quả nhiên thần kỳ vô cùng. Khải Lợi đột nhiên biến thành cự viên, không hề còn một chút hình dáng của lão già phúc hậu ban nãy, một con thú khổng lồ bỗng xuất hiện, giống như một bóng ma không thể địch nổi xuất hiện trong lòng mọi người.

Tự Nhiên Thần Giáo trên Kỳ Áo đại lục, mặc dù không có thực lực hùng hậu như Quang Minh Giáo Hội, Thiên Tai Giáo Hội, nhưng quả nhiên cũng không thể khinh thường. Nhìn uy thế Khải Lợi đáng sợ như thế, Hàn Thạc thậm chí nghĩ thầm có phải là Tự Nhiên Thần Giáo vì sùng bái hòa bình tự nhiên, nên mới bị Quang Minh Giáo Hội đoạt mất danh hào đệ nhất tông giáo trên đại lục?

- Grừ

Sau khi biến thành cự viên, Hàn Thạc cũng không thể tìm thấy bất kỳ sự liên lạc nào với lão già lúc nãy, chỉ nghe lão gầm ngực gầm lên một tiếng, hai bàn tay khổng lồ như quả núi nhỏ, chụp vào mấy tên giáo đồ mặc áo trắng của Băng Tuyết Thần.

Tiếng gió ù ù như cát bay đá chạy, sức mạnh đáng sợ còn chưa hạ xuống, tiếng gió vù vù đã như dao cắt vào da thịt khiến người ta cảm thấy đau nhức, một cú chụp này nếu chụp trúng chắc cũng chẳng mấy người chịu nổi, trực tiếp biến thành một bánh thịt. Những tên đệ tử Băng Tuyết Thần vùng trường kiếm hướng về phía Khải Lợi lúc này đã hóa thành cự viên vọt tới, nhìn hình dáng nhất định quyết đấu sống chết với Khải Lợi.

Một cây băng trùy thật lớn trong suốt, bao xung quanh Băng Thần Khoa Lý, Băng Thần Khoa Lý ẩn thân giữa băng trùy, vọt thẳng tới Khải Lợi đã hóa thân thành cự viên.

- Tới đây, cho ta xem bao nhiêu năm rồi, có phải ngươi thật sự đã mạnh hơn không!

Khải Lợi mặc dù hóa thành cự viên, vẫn có thể nói tiếng người, chỉ là thanh âm âm ì, khí thế vô cùng uy mãnh.

- Choang!

Vốn một chưởng của Khải Lợi chụp xuống, phân ra một cái hướng về phía Băng Thần Khoa Lý, băng trùy cực kỳ bén nhọn va chạm với bàn tay như trái núi nhỏ của Khải Lợi, thoáng chốc bị chấn nát bấy, cuối cùng chưởng phong đã quét vào người Băng Thần Khoa Lý, khiến cho thân thể hắn lao đảo, thiếu chút nữa bị đánh bay ra ngoài.

Bên ngoài phòng đấu giá, những kỵ sĩ Băng Tuyết Thần Điện vây chặt, tùy thời chuẩn bị công kích vào, trong lúc không đề phòng bỗng thấy một thân thể vĩ đại, trực tiếp xé toang phòng đấu giá lộ ra ngoài, một chưởng khác của Khải Lợi chụp thẳng vào họ.

Chỉ một chưởng này hạ xuống, hơn mười người Đại Địa Kỵ Sĩ đến cả chiến mã dưới người họ cũng trực tiếp bị Khải Lợi chụp thành một đồng thịt máu thịt bầy nhầy! Một chưởng này của Khải Lợi mạnh vô cùng, những người này thậm chí thân thể bị đánh bẹp xuống đất, giống như thật sự bị một tòa núi lớn đổ sập ép xuống, cả người dẹt lép, bằng phẳng không có lấy một chỗ nào nhô lên cả.

- Thật mạnh! - Hàn Thạc ngạc nhiên, lúc này kinh hô lên.

Không thể không nói, Khải Lợi biến thành cự viên quả thực đáng sợ tới cực điểm, Hàn Thạc trước nay chưa thấy công kích uy mãnh như thế, đây mới chính thức là thứ sức mạnh không thể địch nổi, sức lực của người đã man.

- Đương nhiên, Khải Lợi đại hiền giả, năm đó một người đối phó với hai người Băng Thần và Tuyết Thần, thể mà không hề thất bại. Hừ, vì Tự Nhiên chúng ta giáo hội cũng chỉ có một bán thân, vì thế Băng Tuyết Thần giáo mới dám can rõ ở Tạp Tây Đế Quốc như thế!

Chẳng biết từ lúc nào, Đức Lỗ Y Lệ Lan Ti đã đi tới bên cạnh Hàn Thạc, nói với vẻ ngạo nghễ.

Một người đối phó với hai người Băng Thần, Tuyết Thần! Hàn Thạc quả cũng hơi kinh hãi, họ đều là cảnh giới bán thân, thủ lĩnh Tự Nhiên Thần Giáo quả có thực lực mạnh hơn Băng Thần Khoa Lý và Tuyết Thần

Đế Á Na. Chẳng trách lần này Khải Lợi vừa xuất hiện ở Táp Tây Đế Quốc, Băng Thần, Tuyết Thần lập tức xuất ra toàn bộ lực lượng.

Nhưng, Tuyết Thần Đế Á Na rõ ràng đã dung hợp xong thủy hệ bốn nguyên chi tinh với linh hồn, Hàn Thạc cảm giác rõ ràng thực lực Đế Á Na đang thăng tiến rất nhanh. Lần này nếu không có Hàn Thạc ở trong phòng đấu giá, chỉ sợ Khải Lợi một người mà phải đối phó với hai bán thần, chắc cũng không chống chọi lại nổi.

Hàn Thạc đã ở đây, tự nhiên sẽ không cho Băng Tuyết Thần Điện được như mong muốn. Mắt vừa thấy Tuyết Thần Đế Á Na bắt đầu ngâm xương chú ngữ ma pháp, Hàn Thạc đột nhiên cuồng tiếu :

- Mụ điểm nhà ngươi, đừng quên ta chứ!

- Tiểu hữu, chỉ cần ngươi ngăn cản Đế Á Na mười phút cho ta, hôm nay trở đi, Băng Tuyết Thần giáo rốt cuộc không đủ người làm phách nữa rồi!

Khải Lợi hóa thành cự viên, cười rung cả đất trời, tất cả trường mâu trường thương kỵ sĩ bắn tới trên người lão cứ như gãi ngứa, lão đi một vòng xung quanh phòng đấu giá, hai tay liên tục đánh ra, một trung đội kỵ sĩ Băng Tuyết Thần Điện bị chụp thành bánh thịt.

- Không có vấn đề gì!

Hàn Thạc sáng khoái đáp ứng, nhanh như thiểm điện nhắm về phía Tuyết Thần Đế Á Na lao tới.

vô kiên bất tồi : sức mạnh vô địch; không có gì kiên cố mà không phá nổi; đánh đâu thắng đó (ý nói sức mạnh to lớn)

501. Chương 501:phản Khách Vi Chủ*

Âm thanh chú ngữ thủy hệ ma pháp từ trong miệng Đế Á Na ngâm lên, đột nhiên xuất hiện những bông tuyết rơi xuống, thiên địa kết băng, vạn vật đông cứng.

Uy lực ma pháp càng kinh khủng, thời gian ngâm xương chú ngữ càng dài. Đây là chân lý mà ma pháp giới công nhận. Mắt thấy Tuyết Thần Đế Á Na niệm chú ngữ dài như vậy, cả không gian từ từ hình thành biển hóa băng thiên tuyết địa, Hàn Thạc biết ngay chú ngữ này của Đế Á Na đã vượt quá mức độ có thể tưởng tượng rồi.

Khác với khi đối phó với Băng Thần Khoa Lý, Hàn Thạc chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất đến gần Đế Á Na, một khi Hàn Thạc đến gần người, nàng không chết cũng sẽ bị lột da!

Ma pháp sư dù sao cũng là ma pháp sư, thân thể yếu ớt vĩnh viễn không thay đổi được!

Gió lạnh thổi ào ào, Thủy nguyên tố ngưng tụ giữa thiên địa, Hàn Thạc chưa kịp đến gần Đế Á Na bỗng thấy năm con thủy long dài hơn mười thước trong suốt sinh động như những sinh vật sống, đột nhiên thành hình trên bầu trời.

Lợi dụng Thủy ma pháp hệ ngưng kết thành vật thật để tiến công, loại ma pháp này chỉ cần một ma pháp sư thủy hệ trung cấp là có thể phóng ra được. Nhưng muốn ngưng kết được thủy long chi tiết như Đế Á Na, mà lại nhảy mất mà có tới năm con, tuyệt đối là một điều khiến người khác phải kinh sợ.

Là một Vong Linh Pháp Sư, Hàn Thạc hiểu rất rõ về ma pháp, vô luận là Thủy hệ hay Hỏa hệ ma pháp, đã có thể lợi dụng Thủy nguyên tố, Hỏa nguyên tố ngưng kết thành vật thật, vật thật càng lớn, lực lượng nguyên tố lại càng khó tụ tập.

Lần trước ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, nếu Đế Á Na có thể ngưng kết năm con thủy long lớn như vậy, Hàn Thạc tin rằng hắn và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều. Xem ra sau khi linh hồn và thủy hệ bốn nguyên chi tinh dung hợp với nhau, thực lực Đế Á Na quả nhiên thăng tiến rất nhanh.

Một khi linh hồn và Thủy hệ bốn nguyên chi tinh dung hợp, cảm giác và sự khống chế của Đế Á Na đối với Thủy nguyên tố lập tức đạt tới một cảnh giới mới, chẳng những có thể ngưng kết thành năm con rồng dài sinh động như sống, còn có thể cho thủy long tiến hành công kích linh hồn.

Uy lực như thế, quả là chẳng kém gì cự viên Khải Lợi!

Ba con thủy long trong đó dài hơn mười thước, trong cơn gió lạnh lẽo mãnh liệt nhằm về phía Khải Lợi đang hóa thân thành cự viên, Khải Lợi cũng phải kêu lên sợ hãi :

- Đế Á Na, ngươi có thực lực mạnh như vậy từ bao giờ thế?

Khi Khải Lợi kêu lên sợ hãi, hai tay lão vẫn không nhàn rời. Khải Lợi vừa mới bức lui Băng Thần Khoa Lý, bàn tay như hòn núi nhỏ bắn về phía ba con thủy long.

Khải Lợi thân cao hơn mười thước, giống như một cây trụ chống trời, ba con thủy long mặc dù rất dài, nhưng vì uốn lượn du động nên xem ra không đủ rộng, trước mặt lão chỉ giống như hai con đại mãng xà.

Nhưng là ba con thủy long dưới sự thao túng của Đế Á Na đích xác rất linh hoạt. Đế Á Na hiển nhiên đã hiểu được sức mạnh kinh người của Khải Lợi khi hóa thân thành cự viên quả, cũng không dám trực tiếp dùng ba con thủy long cứng đối cứng với Khải Lợi. Ngược lại điều khiển vòng quanh lão, phối hợp Băng Thần Khoa Lý đối phó với Khải Lợi.

Chỉ là, trong quá trình này, Đế Á Na cũng hao phí rất nhiều tinh thần, hơn nữa còn có một Hàn Thạc đang lăm le vọt tới, nàng căn bản không có thời gian để mà trả lời.

Đế Á Na tổng cộng ngưng kết thành năm con thủy long, ba con trong đó được nàng dùng để tiến công Khải Lợi, hai con khác lao về phía Hàn Thạc cản hấn lại.

Đế Á Na tựa hồ hiểu được Hàn Thạc có tốc độ cực nhanh. Trong lúc hai con thủy long từ bên cạnh nàng lao tới tiến công Hàn Thạc, chúng chỉ dùng tư thế phòng thủ. Nửa thân hình vẫn ở quanh quần chặt Đế Á Na, chỉ lợi dụng thân dài tiến công hấn, ngăn không cho Hàn Thạc tới đối phó với Đế Á Na.

Dùng Thủy nguyên tố ngưng tụ thành thủy long, mặc dù không phải là thủy long chính thức, nhưng loại trạng thái sinh động như sống này quả thực linh hoạt hơn cả thủy long thật, căn bản không có lấy một điểm cứng nhắc ngưng trệ nào.

Nguyên tố ngưng kết thành vật thật, vật thật có thể đạt thành như thế, quả thực là thần rồi!

Xem ra sau khi linh hồn và Thủy hệ bốn nguyên chi tinh dung hợp, thao tác của Đế Á Na với Thủy nguyên tố, đích xác đã đạt tới một cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Mắt nhìn Đế Á Na là lợi dụng hai con thủy long để bịt tắt cả đường tấn công của mình, còn bản thân thì ẩn thân giữa hai con thủy long bảo vệ, tiếp tục ngâm xương những chú ngữ ma pháp khác. Hàn Thạc không khỏi nhíu mày, vắt óc nghĩ cách đối phó với Đế Á Na.

Thủy Giáp thi lần trước đã hấp thu toàn bộ năng lượng trong bức tượng Băng Tuyết Nữ Thần. Chỉ cần Thủy Giáp thi ở đây, Hàn Thạc tin rằng bằng vào sức mạnh của nó, hoàn toàn có thể dựa vào bản năng thiên phú làm năm con thủy long này tan rã. Song, giống như tiểu Khô lâu, Thủy Giáp thi đang trong lúc mấu chốt, vụn vụn lẫn không thể kinh động nó.

“Hừ! Chỉ bằng vào mấy con thủy long, cũng muốn vây khốn ta!” Hàn Thạc đột nhiên hừ lạnh, hai tay xoay vòng, vẽ ra một cái hình giống như Thái Cực trong không trung.

Từng đạo hắc sắc điện mang, từ hai tay Hàn Thạc đánh ra, đột nhiên, một vòng xoáy từ hai tay xoay tròn của Hàn Thạc thành hình trước ngực hấn, một luồng sức mạnh thôn phệ đáng sợ đột nhiên sinh ra, vòng xoáy như có một sức mạnh bí ẩn nào đó giữa thiên địa, trở nên càng lúc càng lớn, dần dần thành một vòng xoáy màu xám đáng sợ vô cùng.

Hàn Thạc không ngừng rót ma nguyên lực vào đó, lực lượng ma công thôn phệ tất cả bỗng nhiên hiện ra ở trong vòng xoáy. Thoáng chốc, tất cả khí lạnh đã thi nhau bị lực lượng đáng sợ này lôi kéo, toàn bộ bị vòng xoáy kéo vào bên trong.

Vốn bầu trời đang đóng băng khắp nơi đột nhiên thay đổi. Cát bay đá chạy, thiên hôn địa ám, vòng xoáy thật lớn giống như một con ma thú tiềm phục trong vực sâu cả ức vạn năm, mở rộng cái miệng khổng lồ nhai trời nuốt đất, như muốn nuốt chửng cả một thế giới.

Trời đất mênh mông, như không có lực lượng gì có thể ngăn cản lực lượng thôn phệ đáng sợ này, không khí, khí lạnh, những cột đá, tất cả tất cả đều bị loại sức mạnh này lôi kéo, không tự chủ được bay lọt vào giữa vòng xoáy.

Đến cả những thân xác vũ khí của một trung đội kỵ sĩ lúc trước bị Khải Lợi đập bẹp, cũng bị xé nát ra, toàn bộ từ trên đất bay lên trời, không tự chủ được lọt vào trong vòng xoáy.

Những vật càng có thể tích khổng lồ, lực hút lại càng lớn, năm con thủy long đang bay tứ tán, cũng bị luồng lực lượng này lôi kéo, cũng không có cách nào bảo trì sự linh hoạt thân thể, thay nhau bị đánh bay khỏi vị trí ban đầu, đẩy lên trời cao rồi lọt vào vòng xoáy.

Tới lúc này, đến cả Đế Á Na đã dung hợp linh hồn và Thủy hệ bốn nguyên chi tinh, cũng không thể tiếp tục khống chế năm con thủy long, chỉ trơ mắt nhìn những con thủy long bay về phía tâm vòng xoáy mà không thể làm gì được. Nàng thử một lần lợi dụng tinh thần lực thao túng, nhưng lập tức cảm giác một luồng lực lượng vọt tới, thiếu chút nữa không khống chế được thân thể mình, suýt nữa thì ngã vào giữa vòng xoáy.

Khải Lợi hóa thân thành cự viên, thân hình ngạo nghễ đứng giữa trời, hơi nghiêng ngửa một chút, chỉ nghe hân đột nhiên gầm lên một tiếng, hai chân như Kim Cô bổng cắm xuống, hai đùi lông lá trực tiếp cắm dính vào mặt đất, tựa như một cây cổ thụ chống trời ngàn năm đứng giữa thế gian, mặc cho cát bay đá chạy, gió thổi mưa rơi đều không thể gục ngã.

Không thể không nói, thực lực Khải Lợi quả nhiên cường hãn. Tất cả những vật thể khổng lồ đều bị vòng xoáy do Hàn Thạc chế tạo hấp thu vào, chỉ có thân thể khổng lồ của Khải Lợi, chỉ dựa vào hai chân cắm vào mặt đất, mà có thể đứng vững không hề nhúc nhích.

Chỉ trong nháy mắt, cả tràng diện hỗn loạn vô cùng. Cũng may là trong lúc đó, Băng Tuyết Thần Điện đã sơ tán mọi người chung quanh. Bởi vậy ngoại trừ những giáo đồ Băng Tuyết Thần Điện tới bắt Khải Lợi, cũng không có ai khác bị tổn thương.

Trong cuồng phong vi vút, Hàn Thạc đột nhiên dừng tay, hai tay tạo thành chữ thập, vòng xoáy thật lớn truyền đến một tiếng nổ hủy diệt, hỗn hợp băng nước, đá tảng tro bụi, thi thể con người, tới tấp rơi xuống như mưa.

Tới đây, Hàn Thạc đột nhiên chồm lên, nhằm phía Tuyết Thần Đế Á Na như thiểm điện, hai tay giương lên, Thiên Ma Lợi Nhận vạch ra như hai đôi cánh khổng tước, hàn quang lạnh lẽo lấp lánh, làm cho người ta có một loại cảm giác rung động từ tâm linh.

“Chết rồi!” Đế Á Na chấn động, không cần nghĩ gì, lập tức thoái lui.

Là một ma pháp sư, Đế Á Na hiểu rất rõ nhược điểm của mình ở đâu, một khi để Hàn Thạc tiến đến gần, Đế Á Na biết nàng chắc chắn khó thoát khỏi độc thủ của Hàn Thạc, vì vậy nàng phải bất chấp tất cả cố thoát khỏi công kích của Hàn Thạc.

Trong lúc chạy trốn, Đế Á Na không ngừng bày ra tầng tầng phòng ngự, từng đạo tường băng trong suốt bằng phẳng, từ giữa không trung chắn đường Hàn Thạc.

“Rắc rắc rắc!”

Những tấm băng bóng loáng trong như gương, bị Hàn Thạc công kích liên tục, bị phá vỡ nghiền nát tung tóe. Hân quyết không tha tiếp tục đuổi theo Đế Á Na!

“Lui lại!” Trong khi Đế Á Na chạy trốn, không quên mở miệng nhắc nhở.

Với những cao thủ như Băng Thần Khoa Lý, Tuyết Thần Đế Á Na, lần này Băng Tuyết Thần Điện muốn vây công thủ lĩnh Tự Nhiên Thần Giáo Khải Lợi, nhưng vì Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện, nên lúc này kế hoạch đã hoàn toàn thất bại.

Chẳng những hoàn toàn thất bại, bây giờ xem ra lại xảy ra biến hóa, vốn Khải Lợi là con mồi, nhờ có Hàn Thạc trợ giúp, lập tức đổi vai cho nhau, trở thành thợ săn! Còn Băng Thần Khoa Lý của Băng Tuyết Thần Điện vốn là người chủ động, ngược lại biến thành đối tượng bị truy sát.

Đồng dạng cũng là bán thần, thực lực Khải Lợi cao hơn Băng Thần Khoa Lý và Tuyết Thần Đế Á Na, dùng một địch hai hiển nhiên rất khó khăn. Nhưng có Hàn Thạc đuổi giết Đế Á Na hóa giải mối uy hiếp lớn nhất này, Khải Lợi khi một mình đối phó với Băng Thần Khoa Lý, nhất là Khoa Lý vừa bị Hàn Thạc đánh bị thương, đương nhiên hẳn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đột nhiên xảy ra như vậy, thế cục trong nháy mắt đại biến, Hàn Thạc và Khải Lợi nhìn chăm chăm vào hai người đứng đầu cao nhất Băng Tuyết Thần Giáo ở Tạt Tây Đế Quốc, bắt đầu quá trình đuổi giết!

502. Chương 502:bức Tử Băng Thần Khoa Lí

Đế Á Na ra quyết định rất nhanh, cơ hồ không một chút do dự lập tức bỏ chạy.

Trong khi mấy người Hàn Thạc đại chiến ở thủ đô Tạt Tây Đế Quốc thì đám người quanh phòng đấu giá đã được sơ tán ra ngoài, bọn họ chỉ dám đứng trên những con đường xa xa ngóng lại. Khi Khải Lợi hóa thân thành cự viên, thân thể cao lớn của lão ta vọt thẳng lên trời làm rất nhiều người xung quanh nhìn rõ ràng, tiếp sau đó Đế Á Na lại ngưng kết năm con thủy long phóng ra, thanh thể mạnh mẽ nhất thời tung hoành giữa trung tâm dân cư khiến cho mọi người vô cùng kinh hoàng.

Vài đội quân Tạt Tây Đế Quốc đã đến gần, lập tức chuẩn bị chờ thời cơ tiến vào khu trung tâm, trong khi Đế Á Na lui lại, mắt thấy một đại đội kỵ sĩ Tạt Tây Đế Quốc vũ trang đầy đủ đang đi tới, vội vàng bay về phía họ.

Băng Tuyết Thần Điện có địa vị cực kỳ đặc thù ở Tạt Tây Đế Quốc, vừa thấy Đế Á Na bay tới gần một đại đội kỵ sĩ, thân thể Hàn Thạc lập tức khựng lại.

Sau khi linh hồn Tuyết Thần Đế Á Na và thủy hệ bốn nguyên chi tinh đã dung hợp thành công, thực lực nàng ta được đề cao hơn trước rất nhiều. Cho nên khi Đế Á Na bay tới giữa một đại đội kỵ sĩ, Hàn Thạc muốn giết chết nàng cơ hồ rất khó.

Thực lực nàng ta vốn không chênh lệch với Hàn Thạc không nhiều, chỉ cần hắn không thể đột nhiên đến gần, Hàn Thạc đích xác không thể gây thương tổn lớn cho Đế Á Na được.

Lúc này, vì Băng Tuyết Thần Điện đều đang hoảng loạn lui lại, đoàn người Tuyết Thần Đế Á Na và Băng Thần Khoa Lý chạy nam trốn bắc cho nên ở giữa đã tạo thành một khoảng trống lớn. Cách đó không xa Băng Thần Khoa Lý mang theo một đám giáo đồ Băng Tuyết Thần Điện, chạy vội tới ma pháp truyền tống trận ở trung tâm Tây La Thành.

Khải Lợi với bộ dáng cự viên, đuổi sát phía sau Băng Thần Khoa Lý, nhưng là Khoa Lý cực kỳ xảo trá, chạy qua chạy lại zic zac xuyên qua đám tiểu thương đang hoảng loạn. Khải Lợi vốn luôn tin tưởng vào giáo nghĩa của Tự Nhiên giáo hội, tuyệt không đành lòng gây họa cho đám tiểu thương vô tội này. Mặc dù hắn đã có vài cơ hội để hạ thủ, nhưng trong lòng cố kỵ nên không ra tay.

Dựa theo tình hình này, Hàn Thạc và Khải Lợi tựa hồ cũng không có biện pháp đắc thủ. Hắn khựng lại trong hư không một khắc, quyết định thật nhanh rồi quay đầu lại, không còn quan tới Đế Á Na đang sợ hãi trốn tránh giữa đại đội kỵ sĩ mà đuổi theo Băng Thần Khoa Lý xảo trá.

Chỉ cần Đế Á Na không thể kịp thời chạy tới, Hàn Thạc và Khải Lợi hợp lực đối phó Băng Thần Khoa Lý đang bị thương, Băng Thần Khoa Lý sẽ rất khó có thể duy trì lâu được, Hàn Thạc có thể nắm chắc trong thời gian ngắn giết chết hắn.

Khải Lợi không đành lòng gây họa cho những người dân vô tội, đành trơ mắt nhìn cơ hội tốt biến mất trước mắt, nhưng Hàn Thạc đương nhiên sẽ không suy nghĩ lắm chuyện như vậy. Một khi hắn tiến đến gần Băng Thần Khoa Lý, mặc kệ bên cạnh có người nào không, hắn đều ra tay rất ngoan độc!

Đế Á Na vừa khôi phục lại nhịp thở bình thường, cảm ma pháp tượng đứng lơ lửng giữa không trung, hai mắt nhìn Hàn Thạc chăm chăm, lúc nào cũng chuẩn bị ứng phó với công kích lôi đình của hắn.

Tới giữa đại đội kỵ sĩ, Đế Á Na cảm giác được an toàn hơn nhiều, chỉ cần cách đủ xa Hàn Thạc, nàng tin rằng ma pháp của nàng nhất định có thể giết chết hắn, sau khi linh hồn và bốn nguyên chi tinh dung hợp, nàng phát hiện ra từng Thủy hệ ma pháp khi phóng thích ra đều thoải mái vô cùng.

Ngoại trừ một vài ma pháp Thủy hệ có lực sát thương lớn sẽ tiêu hao nhiều tinh thần lực, còn một vài ma pháp Thủy hệ trung cao cấp Đế Á Na căn bản cũng không cần ngâm xương chú ngữ, tâm niệm vừa động, ma pháp đã thành.

Như lúc chạy trốn vừa rồi, Đế Á Na cũng lợi dụng phương thức này, trong nháy mắt bố trí tầng tầng tường bằng làm giảm tốc độ Hàn Thạc xuống. Sau này khi nàng cảm giác được thực lực mình tiến nhanh thì sự tự tin cũng tăng lên nhiều.

Nhưng, khi toàn bộ tinh thần nàng đang chăm chú nhìn Hàn Thạc, đột nhiên phát hiện ra hắn đang lui lại nhanh như chớp. Đế Á Na giật mình, không biết Hàn Thạc đang bày ra âm mưu quỷ kế gì đây, đến khi thấy khoảng cách giữa Hàn Thạc và Băng Thần Khoa Lý càng ngày càng gần, nàng ta mới bình tĩnh. Hắn định tập trung lực lượng, trước tiên giết chết Băng Thần Khoa Lý.

“Không xong!” Đế Á Na kinh hãi. Khẩn cấp kêu lên :

“Toàn lực công kích, bằng mọi giá giết chết tên ác ma địch quốc kia mau!”

“Rõ!” Tiếng hô vang lên rung trời, đại đội kỵ sĩ được sự phân phó của Đế Á Na, lập tức lao về phía con cự viên khổng lồ.

Đế Á Na đi trước một bước, giống như một luồng hào quang màu trắng, bắt chấp tất cả bay đuổi theo phía sau Hàn Thạc.

- Chúng ta liên thủ, giết chết Khoa Lý trước! - Khải Lợi đuổi sát phía sau Băng Thần Khoa Lý, nhưng vẫn chưa có cơ hội ra tay thì bỗng nghe thấy thanh âm của Hàn Thạc vang lên.

- Không, bên cạnh hắn có nhiều người vô tội lắm, không thể hạ thủ ở đây được! - Khải Lợi vừa thấy Hàn Thạc chạy tới liền kinh ngạc lên tiếng cản trở hắn.

Hàn Thạc thảm máng một tiếng, Khải Lợi này thật là cổ hủ, chẳng trách lúc trước thảm bại ở Tập Tây Đế Quốc. Bằng vào tác phong này của lão ta mà muốn trăm thảo trừ căn địch nhân, thật sự vô cùng khó khăn a!

Trong lòng máng Khải Lợi cổ hủ, nếu là hắn thì sẽ mặc kệ có đánh trúng người vô tội hay không vì dù sao đám người này cũng không phải là dân của Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành cho nên chưa đến gần Băng Thần Khoa Lý, một đòn Huyết Quang Vạn Mang Trảm đã được Hàn Thạc xuất ra.

Băng Thần Khoa Lý vừa nghe thấy thanh âm của Hàn Thạc, lập tức biết có chuyện không ổn. Trong lòng hắn cũng hiểu Hàn Thạc hoàn toàn khác với Khải Lợi, do đó khi vừa nghe thấy, hắn cũng không dám trốn tránh trong đám người nữa, vội lao ra ngoài bay đi.

Huyết Quang Vạn Mang Trảm dưới sự thao túng của Hàn Thạc, theo sát Băng Thần Khoa Lý không tha. Nếu Khoa Lý không lập tức bay ra ngoài, những người buôn bán bên cạnh hắn chắc chắn sẽ chịu vạ lây và chết dưới Huyết Quang Vạn Mang Trảm này.

“Quả nhiên là một sát thần!” Băng Thần Khoa Lý đau đầu vô cùng, Hàn Thạc này hiển nhiên khó đối phó hơn Khải Lợi nhiều. Vốn hắn trên người có thương tích lại vừa mới bị Hàn Thạc đánh cho một kích khiến cho thương thế trở nên trầm trọng hơn, không có Đế Á Na trợ giúp, nếu một mình phải chống lại bất kỳ ai trong số Hàn Thạc và Khải Lợi, đều sẽ phải chịu thiệt thòi. Trong khi hiện tại hai người bọn họ lại hợp lực đối phó với hắn khiến cho cơ hội càng trở nên nhỏ hơn.

“Choang!” Trong khi chạy, Băng Thần Khoa Lý nghiêng người rút kiếm ra, băng trùy bắn tung đầy trời, Huyết Quang Vạn Mang Trảm của Hàn Thạc liền bị Băng Thần Khoa Lý một kích phá vỡ.

Hàn Thạc ” hừ ” một tiếng, vừa đuổi sát Băng Thần Khoa Lý, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc.

Nguyên lai, khi Băng Thần Khoa Lý phá vỡ Huyết Quang Vạn Mang Trảm của hắn, còn cố ý hao phí vài phần sức lực, đưa lực lượng va chạm bắn đi chỗ khác, để tránh tai ương cho đám tiểu thương phía dưới.

Hành động bất ngờ này của Khoa Lý làm Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra hắn cũng không phải là một người hoàn toàn xấu, mặc dù Khoa Lý đối đãi với địch nhân và Hắc Long Nhất Tộc cực kỳ lãnh khốc vô

ình, nhưng đối xử với dân chúng quốc gia của mình thì vẫn luôn yêu mến và bảo vệ, cũng không giống như Hàn Thạc.

Lúc trước, khi Khải Lợi đuổi sát phía sau, hấn ẩn thân giữa đám dân thường cũng chính là hiểu rõ tâm tư của Khải Lợi, biết lão ta tuyệt đối sẽ không động thủ, cho nên mới đường hoàng dựa vào sơ hở của Khải Lợi, thông thả bỏ đi.

“Coi như ngươi còn có nhân tính”, Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, thân thể cũng không dừng lại chút nào. Lúc này hấn đã đến rất gần Băng Thần Khoa Lý, một chú ngữ ma pháp được ngâm xướng lên, những cốt mâu bay ” vèo vèo ” đâm về phía hấn ta.

Vì có Huyết Quang Vạn Mang Trảm cản trở, Băng Thần Khoa Lý lại đang nằm trong phạm vi công kích của Hàn Thạc. Nhân cơ hội này, Khải Lợi đang hóa thân thành cự viên vô cùng cẩn thận né qua đám dân thường dưới chân rồi cựa quậy tới bên cạnh Hàn Thạc.

“Dừng cho hấn có thời gian!” Sau khi Hàn Thạc bắn ra cốt mâu lập tức quất lên.

Cường giả bình thường khi thực lực đạt tới bán thần, tất nhiên sẽ có phương pháp bảo vệ tính mạng của mình, tối thiểu cũng là một không gian quyền trục như không gian tê liệt , đây chính là kinh nghiệm quý giá do Hàn Thạc đúc kết sau nhiều năm chinh chiến.

Bởi vậy, khi vừa chiếm được ưu thế áp đảo, Hàn Thạc tin Băng Thần Khoa Lý nhất định sẽ dùng phương pháp phi thường để đào thoát. Lúc này, quyết không thể cho hấn dễ dàng trốn thoát được, nếu không hôm nay coi như đã bỏ qua cơ hội tốt nhất.

Hàn Thạc lập tức hét lên nhắc nhở Khải Lợi, bằng không hấn nhất định sẽ không nghĩ ra việc này. Tự Nhiên Thần Giáo dù sao cũng không phải là một giáo hội chuyên đuổi tận giết tuyệt, Khải Lợi lãnh đạo Tự Nhiên giáo hội cho nên cũng không có tâm địa tàn nhẫn như Hàn Thạc.

Nhưng là sau khi nghe Hàn Thạc hét lớn một tiếng, Khải Lợi cũng lập tức phản ứng ngay. Đột nhiên, cảnh tượng giáo đồ Tự Nhiên Thần Giáo nhiều năm ở Tạp Tây Đế Quốc bị Băng Tuyết Thần Điện giết chóc tàn khốc hiện lên trong đầu hấn. Chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh Khoa Lý đối đãi vô tình và tàn khốc với địch nhân của hấn, Khải Lợi biết hôm nay nếu Khoa Lý không chết, Tự Nhiên Thần Giáo nhất định sẽ phải trả một cái giá thật lớn.

“Grừ” Khải Lợi ngửa mặt lên trời gầm lớn, bước những bước rất dài nhằm bịt chặt đường lui của Khoa Lý, cũng không biết đã làm gì mà theo tiếng gầm giận dữ của lão, không gian bỗng xuất hiện tầng tầng dao động dữ dội, cả nguyên tố trong thiên địa hỗn loạn, bầu trời như đột nhiên đổ sụp xuống.

Băng Thần Khoa Lý dưới tiếng gầm giận dữ của Khải Lợi, cảm giác được bầu trời biến hóa, lập tức hiểu ra không gian quyền trục giờ cũng vô dụng. Vừa thấy lão ta bịt chặt đường lui của hấn, phía trước thì Hàn Thạc đang bất chấp tất cả đánh tới, khuôn mặt xám như tro, biết rằng hôm nay hấn xem như khó thoát chết rồi!

“Chết rồi!” Đột nhiên, Khải Lợi kinh hãi quát lớn.

Hàn Thạc đang vọt tới trước mặt Băng Thần Khoa Lý thì nghe thấy tiếng Khải Lợi hét lớn, mắt thấy lão ta đang nhanh chóng lui lại, đột nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cũng khựng lại.

Một đạo hào quang huy hoàng lóe lên, đem theo năng lượng kinh khủng từ trên người Băng Thần Khoa Lý bộc phát tới, trong phạm vi mười thước biến thành năng lượng dao động hủy diệt, không gian sinh ra những vết nứt như mai rùa rất rõ ràng. Băng Thần Khoa Lý nhanh chóng tan thành mây khói, trong nháy mắt hút tất cả mọi thứ vào trong.

Cuối cùng Băng Thần Khoa Lý cũng đã bị hai người bức tử!

503. Chương 503:hiểu Nhầm

Không thể không nói, Băng Thần Khoa Lý đối đãi với người dân Tạp Tây Đế Quốc cũng coi như còn có chút lương tri. Nếu hấn không khống chế phạm vi tự hủy trong vòng mười thước, thì Hàn Thạc cho dù được

Khải Lợi nhắc nhở cũng không có thể tránh khỏi sóng tự bạo của Băng Thần Khoa Lý khiến cho bị trọng thương.

Băng Thần Khoa Lý là một trong những thủ lĩnh cao nhất của Băng Tuyết Thần Điện, vì bị Hàn Thạc và Khải Lợi liên thủ đuổi giết, vì không còn cách nào trốn thoát được, rốt cục phải tự bạo phát ra một kích đá ngọc cùng nát, nhưng là không thể thể gây thương tổn nào cho Hàn Thạc và Khải Lợi.

Hào quang tan biến, cả một vùng không gian bị năng lượng cường đại sinh ra dị biến trong thời gian ngắn đã khôi phục lại bình thường, song Băng Thần Khoa Lý lại vĩnh viễn biến mất trước mắt hai người.

Thở phào một hơi, trong lòng Hàn Thạc như có một viên đá ngàn cân đã được vứt vào vực sâu vô tận, cả người mang một cảm giác thoải mái nói không thành lời.

- Chết rồi, chết thật rồi, chà

Khải Lợi thở dài cảm khái, con cự viên với thân thể khổng lồ bắt đầu từ từ thu nhỏ lại.

Cao thủ bán thần, quét mắt nhìn qua cả Kỳ Áo Đại Lục cũng là một nhân vật đáng được lập tượng sùng bái rồi. Chết một là bớt đi một, tuy là địch nhân, Khải Lợi vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Bán thần thì sao? Không phải cũng khó thoát khỏi tử vong sao?

- Khải Lợi, ta nghĩ, chúng ta cũng nên thừa thắng xông lên, hủy toàn bộ căn cơ của Băng Tuyết Thần Điện!

Nhìn một đạo bạch quang chính là Tuyết Thần Đế Á Na đang tiến đến, Hàn Thạc cười nham hiểm nói.

Trong nháy mắt, Khải Lợi đã hóa thành hình người sóng vai đứng cùng Hàn Thạc, hẩn nhìn Tuyết Thần Đế Á Na đang đứng lơ lửng trong không trung xa xa, lắc đầu bùi ngùi thở dài nói:

- Năm đó Băng Tuyết Thần Điện các ngươi hủy căn cơ Tự Nhiên Thần Giáo chúng ta ở Tạp Tây Đế Quốc, không lưu lại bất kỳ một giáo đường để chúng ta tuyên dương giáo nghĩa của mình. Đến cả bản thân ta cũng bị ngươi và Khoa Lý liên thủ hạ đánh bị thương buộc phải rời đi. Chỉ là thật không ngờ, các ngươi cũng có ngày hôm nay!

- Tạp Tây Đế Quốc khí hậu lạnh lẽo, chính là lãnh thổ do Băng Tuyết Nữ Thần ban cho chúng ta. Ở lãnh thổ Băng Tuyết Nữ Thần, tự nhiên không nên có một thế lực dị đoan khác tồn tại! - Đế Á Na nhìn Khải Lợi phía xa, vẻ mặt lãnh đạm, tựa hồ cũng không hề vì sự tử vong của Khoa Lý mà xúc động quá lớn.

- Nói với ngươi làm gì, Khải Lợi, chúng ta động thủ đi! - Hàn Thạc chẳng hứng thú gì với mâu thuẫn giữa tôn giáo của hai người, chỉ âm thầm tìm cách diệt trừ Đế Á Na mà thôi.

- Không ăn thua đâu, ngươi đã chuẩn bị đi rồi. - Khải Lợi lắc lắc đầu, bình thản nói một câu.

Hàn Thạc sửng sốt, nhìn chăm chú vào Tuyết Thần Đế Á Na xa xa, chỉ thấy thân thể ngươi dần dần nhạt đi, tựa như thành một khoảng bóng tuyết phiêu dật, Hàn Thạc trơ mắt nhìn Đế Á Na, chỉ thấy khí tức trên người ngươi và Thủy nguyên tố trong thiên địa hòa tan vào nhau, rõ ràng thấy Đế Á Na nhưng lại không cảm giác đến khí tức của ngươi.

Dần dần, Đế Á Na giống như là một bông tuyết hòa tan vào nước, từng chút một tiêu tán dần đi.

Trơ mắt nhìn Đế Á Na biến mất mà không thể làm gì được, hẩn biết Đế Á Na lúc này đứng xa như vậy, nếu muốn bỏ đi, với độ hòa hợp giữa linh hồn và Thủy nguyên tố, đích xác không thể giữ ngươi lại được.

Đến khi Đế Á Na hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Hàn Thạc, một đội kỵ sĩ chạy tới gần hẩn. Hẩn chậm chậm đi tới gần những người này, còn chưa kịp mở miệng giải thích cho kỵ sĩ này, Khải Lợi đã nhìn Hàn Thạc nói:

- Đi thôi, chúng ta nói chuyện ở chỗ khác. Ở Kỳ Áo Đại Lục, chúng ta đã thỏa thuận với những người này là sẽ không nhúng tay vào việc phân tranh thế tục. Đừng gây chuyện với họ.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc đi theo phía sau Khải Lợi, dễ dàng vượt qua đại đội kỵ sĩ này, rẽ trái rẽ phải một lát, cuối cùng đi tới một hòn núi cây cối tươi tốt .

Hòn núi này không nằm trong Tây La thành, mà là ở một cánh rừng nho nhỏ ở ngoại ô. Tới nơi này, Hàn Thạc phát hiện ra Đức Lỗ Y Lệ Lan Ty trong khi mọi người đại chiến đã ly khai trước, thật ra đã đến đây chờ sẵn rồi.

Ngoài ý liệu của Hàn Thạc, ngoại trừ Lệ Lan Ty, bên trong sơn cốc còn có một người quen đang đứng ở đó. Chính là Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân!

- Hiền giả

- Sư phụ

Hai người vừa thấy Khải Lợi và Hàn Thạc đi tới liền nhau cùng hướng về Khải Lợi hành lễ nhưng là xưng hô có chút bất đồng.

- Khải Tư Tân, đã lâu không gặp!

Hàn Thạc thấy Khải Tư Tân tại đây, đi tới chào hỏi trước.

Hàn Thạc cũng hiểu, lão đầu này mang Hàn Thạc tới nơi này để nói chuyện, chắc chắn đang muốn hỏi về chuyện Nữ Thần của Tự Nhiên giáo hội. Hàn Thạc hiểu được Tự Nhiên giáo hội đích xác là một tôn giáo quang minh chính đại, cũng không lo họ sẽ bày ra cái gì để ám toán hắn.

Đương nhiên, khi thực lực đạt tới cảnh giới này rồi thì người bình thường cũng rất khó có thể vây công hắn được.

- Bố Lai Ân, đã lâu không gặp rồi. Không ngờ, thật không ngờ, ngươi lại đạt tới cấp độ này rồi! - Khải Tư Tân nhìn Hàn Thạc, cảm thán nói.

Mấy năm trước Hàn Thạc đã gặp Khải Tư Tân ở Ngõa Luân Thành, hắn mặc dù đã lộ ra sự lợi hại, nhưng cũng không cường đại như bây giờ. mấy năm ngắn ngủi mà Hàn Thạc lại có thực lực bằng với sư phụ hắn, tiến bộ như thế thì Khải Tư Tân muốn không thán phục cũng không được!

- Ha ha, đều là ta có vận khí tốt thôi! - Hàn Thạc cười ha ha.

- Được rồi, rốt cục có thể yên tâm nói chuyện rồi!

Khải Lợi mỉm cười, mở cặp mắt đầy phong sương nhìn chăm chú vào người Hàn Thạc. Đột nhiên than nhẹ một tiếng, bất lực nói:

- Bố Lai Ân, lần này cũng may mà được người trợ giúp, bằng không chẳng những khó có thể bức tử Băng Thần Khoa Lý, chỉ sợ hai người đó liên thủ thì ta sẽ lại phải chịu thiệt thòi một lần nữa.

- Hiền giả khách khí rồi, họ cũng là địch nhân của ta, chúng ta liên thủ không phải ai trợ giúp ai, người cũng không nợ ta cái gì cả! - Hàn Thạc biết Khải Lợi muốn nói gì đó với hắn nên mới khách sao như vậy.

Quả nhiên, Khải Lợi sau khi nói vài lời khiêm tốn liền nói tiếp :

- Theo đạo lý, người giúp chúng ta, người cũng bằng bốn sự của mình mà lấy được tay Nữ Thần, chúng ta thật sự không nên có ý thu hồi. Nhưng, tay Nữ Thần chính là thần khí của Tự Nhiên Thần Giáo chúng ta, làm tín đồ Tự Nhiên nữ thần, thu hồi tay Nữ Thần chính là chức trách của chúng ta. Ta thật sự không biết rốt cuộc phải làm gì mới đúng.

Hàn Thạc sớm đoán được họ đã biết tay Nữ Thần trong tay hắn, nhưng hắn cũng sẽ không chấp tay dâng tay Nữ Thần lên cho họ. Hắn nhìn Khải Lợi thật sâu, rồi nói:

- Đúng là vật đang ở trên người ta, ta cũng hiểu ý nghĩa đồ vật này đối với các ngươi, nhưng ta cũng rất cần có nó. Thành thật xin lỗi, vô luận thế nào, ta cũng sẽ không giao cho các ngươi đâu.

Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân vừa nghe Hàn Thạc nói thế, há mồm tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng đành lắc đầu than nhẹ không nói gì thêm.

Khi kết giao, Hàn Thạc cũng chưa từng nợ Khải Tư Tân một nhân tình gì, ngược lại Khải Tư Tân lại năm lần bảy lượt nhờ vả hắn. Hai người tuy nói là có chút giao tình nho nhỏ, nhưng gặp một đại sự như thế

này, Khải Tư Tân cũng không thể lấy cớ gì để thuyết phục Hàn Thạc thay đổi chủ ý, cho nên mới mở miệng muốn nói lại thôi.

- Bồ Lai Ân tiên sinh, ta biết, với thân phận và địa vị của ngươi, ngươi nhất định sẽ không quan tâm đến kim tệ. Vậy lúc trước trong phòng đấu giá, phương pháp ta đề nghị hẳn là vô dụng.

Ánh mắt Lệ Lan Ty nhìn chăm chú vào Hàn Thạc rồi nói:

- Nhưng... ngươi cũng nên nói cho chúng ta biết, làm sao ngươi biết được diệu dụng của tay Nữ Thần, ngươi lấy tay Nữ Thần làm gì? Ta nói cho ngươi biết, đến cả phần lớn giáo đồ của Tự Nhiên Thần Giáo chúng ta cũng chẳng có mấy người từng thấy tay Nữ Thần, càng hơn nữa là không có ai biết về diệu dụng của nó.

Khẽ gật đầu, hiền giả Khải Lợi của Tự Nhiên Thần Giáo cũng nhìn Hàn Thạc chăm chăm, không hề che dấu sự tò mò của lão:

- Đúng, là giáo đồ sùng bái nhất của Tự Nhiên Thần Giáo, ta cũng chỉ hiểu rõ chút ít diệu dụng của tay Nữ Thần, căn bản không có năng lực làm nó chủ động bay đi, ta thật sự không nghĩ ra vì sao ngươi có thể làm được?

Khải Lợi vừa nói xong, Hàn Thạc lập tức hiểu ra ở trang viên của Bồ Lạp Khắc, Khải Lợi nhất định lánh ở một chỗ nào đó trong hoa viên mà hẳn không phát hiện được. Khó trách lão lại có thể khẳng định tay Nữ Thần đang trong tay Hàn Thạc.

Nhiều mày do dự một lát, Hàn Thạc cân nhắc xem có nên đem việc liên quan tới tay Nữ Thần và Mộc Giáp Thi nói cho họ rõ, nếu không, chuyện này tựa hồ chẳng có cách nào giải thích rõ được.

- Ta biết, đây là bí mật của ngươi. Nhưng từ khi thấy ngươi có thể vận dụng tay Nữ Thần một cách thần kỳ như vậy, ta đang nghĩ có phải ngươi là sứ giả do nữ thần chúng ta phái xuống nhân gian. Không chừng ngươi chính là người của Tự Nhiên Thần Giáo ta. - Khải Lợi nhìn Hàn Thạc, nói về kỳ vọng.

Hàn Thạc phì cười, từ trước tới giờ hẳn luôn cảm thấy kỳ quái về một vài thành viên của tôn giáo này, lắc đầu nói :

- Ta có thể khẳng định mình không là tín đồ của Tự Nhiên Thần Giáo, nhưng ta quả thật hiểu khá rõ về tay Nữ Thần.

Đưa mắt nhìn ba Đức Lỗ Y của Tự Nhiên Thần Giáo đang nhìn mình tràn ngập kỳ vọng, Hàn Thạc khẽ gật đầu, chậm rãi nói những gì mình biết về tay Nữ Thần cho họ biết.

- Lục Cơ Mộc? Đây là cái gì? Khó tưởng tượng nổi? Làm sao có thể như vậy chứ?

Lệ Lan Ty hoàn toàn không tin những gì Hàn Thạc nói, một mạch lắc đầu thì thào về kinh ngạc.

Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân cũng mang một bộ mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhìn Hàn Thạc nhưng không nói ra sự nghi vấn của mình.

Chỉ có đại hiền giả Khải Lợi thân là thủ lĩnh của Tự Nhiên Thần Giáo, vẫn nhìn Hàn Thạc vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói về bán tín bán nghi :

- Ngươi có thể cho ta xem chủ nhân của tay Nữ Thần không?

504. Chương 504:ngươi Nguyện Ý Đưa Ta Đi Không

Hàn Thạc kiên quyết lắc đầu, trước ánh mắt ngạc nhiên của Khải Lợi, nói:

- Chưa tới lúc!

- Sao cơ?

Khải Lợi cảm thấy vô cùng khó hiểu, chỉ là nhìn chủ nhân của tay Nữ Thần, làm gì lại khó dễ như vậy, hẳn không nghĩ ra tại sao Hàn Thạc lại kiên quyết cự tuyệt.

- Cũng như Đế Á Na phải cần có thời gian dung hợp Thủy hệ bốn nguyên chi tinh, chủ nhân Lục Cơ Mộc cũng đang từ từ dung hợp với nó. Trong thời gian này, hần phải được an tĩnh tuyệt đối, không thể bị quấy rầy.

Hàn Thạc giải thích.

Hàn Thạc giải thích như vậy, Khải Lợi ngược lại càng cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc nhìn hần rồi hỏi tiếp:

- Nếu ta không nghe lầm, lúc trước người nói chủ nhân tay Nữ Thần là một chiến sĩ Cương Thi. Một chiến sĩ Cương Thi, có thể dung hợp với tay Nữ Thần, thần khí của Tự Nhiên Thần Giáo chúng ta sao, có đúng là người nói như vậy không?

- Đúng! - Hàn Thạc khẳng định.

Khải Lợi, một lão bất tử đã sống rất lâu vậy mà sắc mặt lúc này cũng trở nên tái nhợt mất tự nhiên, tay phải lão vô thức xoa xoa ngực, giống như có gì đó không chịu nổi sự giải thích của Hàn Thạc, run rẩy nói:

- Ta nghĩ hần không phải là sứ giả của Tự Nhiên nữ thần chúng ta!

Nói đùa! Một chiến sĩ cương Thi ở Vong Linh Giới sao lại là sứ giả của Tự Nhiên nữ thần phái xuống được?

- đương nhiên không phải!

Hàn Thạc mỉm cười, thú vị đánh giá ba người bọn họ, cuối cùng đến gần Khải Lợi thì thào nói:

- Hần không phải là sứ giả của Tự Nhiên nữ thần các người, đợi khi hần hoàn toàn không chế được Lục Cơ Mộc, ta có thể cho người gặp hần.

- Nói như vậy, tay Nữ Thần tương lai sẽ thành vũ khí của hần à? - Thở dài một tiếng, Khải Lợi bắt đầu hỏi.

- Mặc dù rất áy náy nhưng ta chỉ có thể nói sự thật đích xác là như thế.

Hàn Thạc nhìn Khải Lợi vẻ xin lỗi. Giơ hai tay lên, sức nghĩ ra cái gì lại nói tiếp :

- Hay là ta bồi thường chút kim tệ cho các người được không.

Từ biểu hiện của Lệ Lan Ty, hần biết Tự Nhiên Thần Giáo cũng không phải là một tôn giáo giỏi về việc kiếm tiền. Đối với Tự Nhiên Thần Giáo, Hàn Thạc quả có chút hảo cảm, hơn nữa cũng muốn lôi kéo Khải Lợi, một bán thần thực lực kinh người cho nên hần cố gắng thông qua kim tệ để bồi thường.

- Thôi, là do người giáo hội chúng ta làm không hết chức năng của mình, không thể để người gánh chịu hậu quả cho chúng ta được ,

Phất phất tay về vô lực, Khải Lợi cự tuyệt đề nghị bồi thường kim tệ của Hàn Thạc. Nhìn nhìn Khải Lợi một chút, lại nhìn hai người Khải Tư Tân và Lệ Lan Ty, Hàn Thạc hiểu lưu lại đây nữa cũng không thích hợp. Hần cười một tiếng rồi cáo từ :

- Ta còn có chút việc, xin ly khai trước. Nếu Đại hiền giả còn có hứng thú với chủ nhân tay Nữ Thần, có thể tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành tìm ta, ta sẽ rất hoan nghênh.

Bất luận như thế nào, Lục Cơ Mộc hần là từ nội bộ Tự Nhiên Thần Giáo truyền ra ngoài, mặc dù hần dựa vào bốn sự đoạt được từ tay Tả Phi, nhưng tóm lại cũng là lấy đồ của người ta. Hàn Thạc hiểu rõ ba người đang cảm thấy gì, cho dù lưu lại cũng không có khả năng nói được chuyện gì vui vẻ hơn. Cứ đi trước cho khỏi xấu hổ thì hơn.

- Tốt lắm, có thời gian ta nhất định tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành một chuyến. Ừm, cho dù nói như thế nào đi nữa thì ta cũng rất cao hứng khi gặp được người.

Khải Lợi không giữ hần lại, lộ ra một nụ cười khổ sở, cáo biệt Hàn Thạc.

- Ta cũng thế, tái kiến.

Hàn Thạc trả lời, sau đó hướng về phía Đại Đức Lỗ Y Khải Tư Tân khẽ gật đầu, quay đầu rồi khỏi sơn cốc này.

Rời sơn cốc, hắn không lập tức phản hồi Tây La thành, mà vẫn nghĩ nên làm gì tiếp theo để đối phó với Băng Tuyết Thần Điện.

Băng Thần Khoa Lý đã chết, thực lực của Băng Tuyết Thần Điện đã giảm đi rất nhiều, chỉ dựa vào một Tuyết Thần Đế Á Na thì cơ bản chẳng uy hiếp gì được hắn.

Hàn Thạc trước giờ luôn khắc trong tâm khảm mình cừu hận bị bán đứng ở Thánh sơn Quang Minh Giáo Hội. Chỉ là Đế Á Na đột nhiên biến mất, hắn cũng không biết nàng rốt cuộc chạy tới nơi nào, nhưng nếu suy nghĩ kĩ càng chắc cũng quanh quẩn đâu đó trong Băng Tuyết Thần Điện ở Băng Phong.

Lúc trước khi tập kích Băng Thần Khoa Lý, Hàn Thạc đã phải ẩn dấu thần thức, bây giờ vừa ra khỏi sơn cốc, hắn lập tức lại triển khai thần thức của mình ra, định tiếp tục khiêu khích Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương nhằm dụ hắn tới Băng Tuyết Thần Điện giáo huấn cho đám Đế Á Na một trận.

Song, thần thức Hàn Thạc vừa thả ra, đột nhiên phát hiện ra Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương lại dừng lại ở một chỗ nào đó, không hề truy tới vị trí của Hàn Thạc. Việc này làm hắn có chút nghi hoặc, không rõ tại sao Lục Giác Tộc Vương lại dừng lại như vậy.

Chẳng lẽ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ còn chưa dung hợp được linh hồn và đấu khí chi tinh, Lục Giác Tộc Vương lại vừa lúc đi ngang qua chỗ lão yêu Tư Thập Tác Mỗ ẩn thân. Sau đó bị hắn cảm ứng được sự tồn tại của mình, thuận tay đối phó với lão yêu Tư Thập Tác Mỗ?

Hàn Thạc cả kinh, bị ý nghĩ này làm cho giật bắn cả người, ngưng thần cẩn thận cảm thụ bị một lúc. Hàn Thạc đại khái có thể đoán ra Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương đang ở trong lãnh thổ An Kiệt Lạp đế quốc.

Lắc lắc đầu bất lực, Hàn Thạc cảm thấy lo lắng cho Tư Thập Tác Mỗ, nhưng hắn cũng không lỗ mãng đi tới An Kiệt Lạp đế quốc. Đương nhiên, nếu sự thật là như vậy, không chờ Hàn Thạc tới được An Kiệt Lạp đế quốc, chỉ sợ lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đã bị giết chết rồi.

Hai ngày trôi qua, Hàn Thạc phát hiện Lục Giác Tộc Vương vẫn còn ở An Kiệt Lạp đế quốc, mặc kệ Hàn Thạc khiêu khích lão như thế nào, hắn vẫn không đến Tụ Tây Đế Quốc đuổi giết Hàn Thạc.

Như vậy, cơ hồ có thể khẳng định việc Lục Giác Tộc Vương dừng lại tuyệt không phải vì lão yêu Tư Thập Tác Mỗ. Dù sao, thực lực lão yêu Tư Thập Tác Mỗ căn bản không đủ ngăn cản Lục Giác Tộc Vương hai ngày.

Tuy không biết việc gì đang diễn ra ở An Kiệt Lạp đế quốc, nhưng hắn biết rất rõ Lục Giác Tộc Vương đang bị trì hoãn ở An Kiệt Lạp đế quốc, cũng không biết khi nào mới rời khỏi. Hàn Thạc thật ra đang vô cùng tò mò không hiểu Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương đang làm gì ở An Kiệt Lạp đế quốc, nhưng cũng đủ sáng suốt để không quyết định tới đó thăm dò.

Không có Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương, Hàn Thạc cho dù có tìm được Tuyết Thần Đế Á Na, cũng không nắm chắc có thể giết chết mục. Bởi vậy, hành động của Hàn Thạc chậm lại một chút, quyết định tạm thời bỏ qua việc đuổi giết Đế Á Na, chuẩn bị đợi cho tiểu Khô Lâu và Tử Vong bốn nguyên chi tinh dung hợp xong, Thủy Giáp thi và Mộc Giáp thi tiến thêm một bước hình thành Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận, khi đó hắn sẽ có đủ lực đối phó với nàng ta.

Mất đi một trụ cột quan trọng, thực lực Băng Tuyết Thần Điện bây giờ giảm đi rất nhiều, Hàn Thạc tin Tự Nhiên Thần Giáo cũng sẽ nhân cơ hội này mở rộng phạm vi hoạt động, nghĩ đến đó trong lòng hắn cũng có chút hả hê.

Giữa trưa mặt trời chói chang soi rọi khắp nơi, bên trong một tòa phủ đệ ở bắc Tây La thành, Hàn Thạc đang lặng lẽ lên vào. Trước khi chuẩn bị rời Tụ Tây Đế Quốc, hắn muốn đến xem tình hình Tô Phi, thuận tiện nói lời từ biệt với nàng.

Dù sao đi nữa, Tô Phi cũng xem như đã đi chơi với Hàn Thạc mấy ngày hôm nay, coi như là đã thể hiện hết sự hiếu khách của mình. Đối với Tô Phi, trong lòng Hàn Thạc có vài phần hảo cảm, cũng có chút lo lắng về việc nàng sẽ bị hủy hoại trong tay tên ăn chơi Bồ Lạp Khắc, do đó trước khi đi cũng định đến thăm nàng một chuyến.

Khi Hàn Thạc tới tòa phủ đệ này, thần thức triển khai từ từ tìm khí tức của Tô Phỉ, không mất bao nhiêu thời gian, hắn đã tìm được vị trí của nàng.

Nhưng sau khi tới vị trí của Tô Phỉ, hắn bỗng cau mày lại. Bên trong một căn phòng khá rộng, kết giới ma pháp được bố trí dày đặc, người thiết lập kết giới ma pháp này quả cũng có tay nghề. Bố trí kết giới không hề ảnh hưởng gì tới không gian và vật phẩm trong phòng, chỉ vậy chặt Tô Phỉ ở trong đó thôi.

Xuyên qua ba ma pháp kết giới, Hàn Thạc có thể thấy rõ ràng Tô Phỉ, khuôn mặt nàng đầy vẻ ưu sầu, so với hai ngày trước đây thì rõ ràng là tiêu tụy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt.

Nhiều mày nhìn Tô Phỉ bị ba ma pháp bao vây, thần thức Hàn Thạc từ từ thả ra, chậm rãi tìm chỗ phụ thân nàng, Thánh Kỵ Sĩ Tổ La. Thời gian này, Thánh Kỵ Sĩ Tổ La đang khổ tu trong phòng mình, xem ra ông ta có thể trở thành một Thánh Kỵ Sĩ quả nhiên không phải là do may mắn.

Do dự một lát, Hàn Thạc đưa tay đặt lên ba ma pháp kết giới, lòng bàn tay lóe lên ma quang, xì xì xì ba tiếng, ba ma pháp kết giới bị vỡ nát như thủy tinh.

- Ai? - Tô Phỉ đột nhiên cả kinh, thận trọng kêu nhỏ.

- Là ta!

Hàn Thạc đáp khẽ, rồi bước về phía Tô Phỉ, nhìn nhìn nàng với vẻ kinh hỉ, hỏi :

- Chuyện gì thế?

- Không có gì, phụ thân ta không cho phép ta chạy loạn, chuẩn bị vài ngày nữa là gả ta cho Bồ Lạp Khắc.

Tô Phỉ cười cười khổ sở, nói về rất bất lực.

Chẳng biết vì sao, vừa nghe Tổ La đem Tô Phỉ gả cho Bồ Lạp Khắc, trong lòng Hàn Thạc lại có chút cảm giác không thoải mái, đôi mắt hiện lên vẻ phẫn nộ, hắn nói:

- Phụ thân nàng già quá trở nên lắm cảm rồi, sao lại làm một việc không suy nghĩ như vậy.

- Ài

Tô Phỉ lắc đầu thở dài, về mỗi một vô lực trả lời :

- Cha ta không hề đồ đâu, chính là vì ông ấy quá thông minh mới có thể làm như vậy, bằng không chẳng những ta và ông ấy, đến cả gia tộc chúng ta cũng chẳng còn chỗ đứng ở Tạp Tây Đế Quốc nữa.

Hàn Thạc sững sờ rồi bùi ngùi thở dài một tiếng, trong lòng cũng hiểu được những gì Tô Phỉ nói đều là sự thật.

Lực lượng quốc gia không phải một người có thể chống lại được, trừ phi người này giống như Hàn Thạc, có thực lực kinh khủng áp đảo thế tục, bằng không tuyệt đối không thể đối kháng với một quốc gia.

Ở Tạp Tây Đế Quốc, Thánh Kỵ Sĩ Tổ La mặc dù thanh thế không nhỏ, nhưng tuyệt đối khó có thể đối kháng với Bì Long gia tộc. Huống chi, Tạp Tây Đế Quốc còn có sự tồn tại của Băng Tuyết Thần Điện, chỉ một Tổ La, đến cả tự bảo vệ cho mình cũng rất khó, càng không đề cập tới việc bảo toàn cho cả gia tộc.

- Bồ Lai Ân, người nguyện ý đưa ta đi không?

Trong khi Hàn Thạc còn đang suy nghĩ lung tung, Tô Phỉ đột nhiên nhìn thật sâu vào mắt hắn, vẻ mặt phức tạp hỏi nhỏ.

505. Chương 505:ta Yêu Thương Phỉ Phỉ Còn Không Hết, Sao Lại Khi Dễ Nàng Chứ!

Hàn Thạc sững sờ, dường như không hiểu hết ý câu nói của Tô Phỉ, khựng lại một chút, hắn cẩn thận hỏi lại :

- Người bảo ta mang người đi, tức là rời khỏi Tạp Tây Đế Quốc sao?

Đôi mắt trong veo của Tô Phỉ nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, tựa hồ muốn xem từng biến hóa trên mặt hắn rồi nói tiếp :

- Người là thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành của Lan Tư Lạc Đặc Đế Quốc, người có thể chống lại lực lượng của Băng Tuyết Thần Điện, trong số bằng hữu ta biết, ta nghĩ chỉ có người là có thể giúp ta. Đương nhiên, đây là nói người coi ta là bằng hữu.

Tô Phỉ nói đến đây, Hàn Thạc hiểu ra nàng đã đoán được thân phận chính thức của hắn. Thoáng do dự một chút, Hàn Thạc lại cười nói :

- Ta tự nhiên coi người là bằng hữu của ta, Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành rất hoan nghênh người đến.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Tô Phỉ tỏ vẻ vui mừng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhưng nàng còn chưa kịp nói thêm câu gì, thanh âm Tổ La đột nhiên vang lên :

- Hồ đồ!

Thanh âm vừa dứt, Tổ La đã xuất hiện trước mặt Hàn Thạc và Tô Phỉ, sắc mặt lão rất khó coi, lão trừng mắt nhìn Tô Phỉ tức giận bùm bùm nói:

- Phỉ phỉ, người dù sao cũng không còn là một hài tử nữa, có một số việc người hẳn phải biết hậu quả của nó chứ.

Bị phụ thân trừng mắt nhìn, Tô Phỉ cảm thấy có chút ớn lạnh, nhưng vừa nghĩ tới việc phải gả cho Bồ Lạp Khắc một cách oan uổng, nàng lại quật cường nhìn cha nói:

- Phụ thân, người không nên quyết định việc chung thân đại sự mà không có sự đồng ý của con!

Tổ La đang tức giận bùm bùm nhưng khi nhìn vẻ mặt quật cường không chút yếu thế của con gái, đột nhiên trong lòng cảm thấy bồi hồi, lắc đầu bất lực thở dài nói:

- Chuyện này đích thật là phụ thân lỗ mãng. Nhưng việc Bồ Lạp Khắc thích con thì ai cũng biết, với thanh thế gia tộc Bì Long của hắn, việc này căn bản không thể cự tuyệt. Phụ thân mặc dù là một Thánh Kỵ Sĩ, cũng có một chút thanh thế ở Tập Tây Đế Quốc nhưng căn bản không thể đấu lại được Bì Long gia tộc.

Hàn Thạc sớm biết rằng Tổ La sẽ đến. Nghe hai cha con tranh chấp, hắn vừa nhìn Tô Phỉ, lại nhìn nhìn Tổ La, cảm thấy ông ta tựa hồ đã già đi rất nhiều, đột nhiên mở miệng nói:

- Tổ La tiên sinh, ta thật ra cũng có biện pháp giải quyết.

Thánh Kỵ Sĩ Tổ La vài ngày trước đã giao thủ với hắn, sau đó hắn đã có một cái nhìn khác về thực lực và thân phận Hàn Thạc, trong lòng hắn thật sự sợ hãi người thanh niên này. Cho nên nghe hắn nói vậy, Tổ La có vẻ hơi chần chừ, miễn cưỡng nhìn Hàn Thạc nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên, những lời này là thích hợp nhất đối với người. Ta bắt nhốt Tô Phỉ, một mặt là để phòng ngừa Tô Phỉ gây chuyện lộn xộn, mặt khác cũng là chờ người tới.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, có vẻ khó hiểu, nói :

- Ý ông là gì?

- Bồ Lai Ân, quan hệ giữa người và Tô Phỉ, ta nghĩ ta đại khái cũng biết một chút. Được rồi, ta gọi người là Bồ Lai Ân nhé. Việc giữa Tô Phỉ và người, bây giờ chưa có ai biết cả. Với thân phận và thực lực của người, đích xác có thể bảo toàn cho chúng ta.

Hoàn toàn ngoài dự liệu của Hàn Thạc, khi Tổ La nói những lời này, hắn cảm thấy lão có phần hơi giống một con cáo hơn, vẻ mặt tựa hồ thoải mái hơn rất nhiều.

Đột nhiên, khuôn mặt Tô Phỉ hồng lên một cách khó hiểu, nàng như biết cha mình muốn nói gì, vội vàng đỏ mặt nói:

- Phụ thân, không phải như người nghĩ đâu, ta và
- Được rồi, con không cần nhiều lời, ta biết ý của con.

Không đợi Tô Phỉ nói hết câu, Tổ La khoát tay ngắt lời ngăn không cho nàng nói tiếp nữa, rồi như tự nói:

- Phụ thân tính toán vài ngày rồi, quyết định tôn trọng ý kiến của con, con và Bồ Lai Ân cũng coi như hợp nhau. Ta đã an bài vài việc trong gia tộc rồi, bây giờ Bồ Lai Ân đã đến, chúng ta hãy nói rõ việc này. Có thể ra khỏi Tập Tây Đế Quốc, tới sinh sống ở Bồ Lôi Đặc Nhĩ Thành không?

Vừa nghe phụ thân nói những lời này ra, sắc mặt Tô Phỉ đỏ bừng lên, liên tục khoát tay hét lên :

- Không phải, không phải như thế. Phụ thân người hiểu lầm rồi.

- Hừ!

Tổ La trừng mắt nhìn Tô Phỉ, nói:

- Đã đến nước này, con còn dẫu dẫu diêm diêm làm gì. Bây giờ gia tộc chúng ta cũng sắp bị con hủy hoại rồi, con không thể lừa ta mãi được.

Xoay người đi, Tổ La dùng một ánh mắt giống như nhạc phụ đang nhìn con rể để nhìn Hàn Thạc, rồi mỉm cười, tựa hồ rất hài lòng nói:

- Ủm, vô luận xét về phương diện nào, người cũng hơn hẳn so với tên gia hỏa Bồ Lạp Khắc xảo trá kia, ánh mắt Phỉ Phỉ quả nhiên là không tệ.

Hít sâu một hơi, Tổ La nghiêm mặt nói:

- Bồ Lai Ân, mặc dù Tô Phỉ nhà ta có đôi khi hồ đồ một chút, nhưng là Phỉ Phỉ rất lương thiện. Người không được khi dễ con gái ta đó.

Hàn Thạc trợn mắt ngẩn cả người, nhìn Tổ La đang tự quyết định mọi việc, quả thực không biết phải nói gì..

Không thể không nói, Thánh Kỵ Sĩ Tổ La đích thật là một nhân vật rất giỏi, ông ta hiểu lắm quan hệ Tô Phỉ và mình thì cũng bình thường. Dù sao mấy ngày nay Tô Phỉ và hắn đích xác cũng rất thân cận, hơn nữa Tô Phỉ gần đây lại phản đối kịch liệt hôn sự với Bồ Lạp Khắc, làm phụ thân hiểu lầm như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

Chỉ là Tổ La này thật đúng là mượn gió bẻ măng, vô cùng gian hoạt. Nhốt Tô Phỉ lại, một mặt không cho bất luận kẻ nào biết nàng có quan hệ với mình, mặt khác khảo nghiệm xem mình có đến vì Tô Phỉ hay không, hơn nữa âm thầm không cho bất kỳ ai biết, bắt đầu lặng lẽ điều động người trong gia tộc, tùy thời có thể xuất phát tới Bồ Lôi Đặc Nhĩ Thành.

Tổ La này, mặc dù hiểu lắm quan hệ giữa mình và Tô Phỉ, nhưng là một nhân vật rất khó lường a!

Những ý nghĩ lướt qua đầu Hàn Thạc nhanh như chớp, hắn trong mắt hào quang lóe sáng, đánh giá Tổ La. Trong lòng tự hỏi rất nhanh, Thánh Kỵ Sĩ là một lực lượng không nhỏ đối với một quốc gia, việc Tập Tây Đế Quốc không dựa vào hắn, vậy Tổ La cũng có thể mang theo Tô Phỉ và cả nhà của hắn tới quốc gia khác.

Một Thánh Kỵ Sĩ! Sẽ chẳng có một quốc gia nào cự tuyệt, nhất là những quốc gia đối địch với Tập Tây Đế Quốc.

Lão gia hỏa này tuyệt đối là một nhân vật không đơn giản, Hàn Thạc âm thầm quan sát Tổ La, vốn định đính chính sự thật, hắn đột nhiên sức nghĩ ra, sau đó lộ ra nụ cười khiêm tốn, cam đoan với Tổ La :

- Sao có thể chứ, ta yêu Phỉ Phỉ còn không hết, sao lại khi dễ nàng chứ!

Tô Phỉ mặt đỏ tới mang tai, đang muốn giải thích cho phụ thân chân tướng sự việc, nghe Hàn Thạc nói thế đột nhiên như bị giáng một đòn nghiêm trọng, lập tức trừng mắt liếc hắn, hét lớn lên vẻ lo lắng :

- Phụ thân, phụ thân không được nghe hắn nói lung tung, con và hắn

Vung tay lên, Tổ La lại cắt ngang lời giải thích của Tô Phỉ rồi nói:

- Hắn không phải nói lung tung, ta tin hắn sẽ chiếu cố cho con thật tốt, Bồ Lai Ân không giống Bồ Lạp Khắc, hắn là vũ giả không phải là chính khách, ta tin lời hứa của vũ giả, nhất là vũ giả có thực lực còn mạnh hơn ta, thì ta còn tin tưởng hơn nữa!

Tô Phỉ quả thực bị Tổ La làm cho gần mê muội đi, mỗi một lần giải thích đều bị phụ thân đột nhiên ngắt lời, sau đó lão lại càng hiểu lầm nhiều hơn. Tình hình đó quả thực làm cho Tô Phỉ không biết phải làm sao. Người lại càng làm cho Tô Phỉ hận đến ngứa răng chính là Hàn Thạc. Chỉ thấy hắn ra dáng một chàng rể ngoan, nghiêm trang cam đoan :

- Vâng, nhất định là như vậy rồi.

Tô Phỉ vừa thẹn vừa giận, dường như cảm giác thấy mình trong lúc bất tri bất giác bị người ta đem bán, hai bên mua mua bán bán còn đứng ngay trước mặt mình cười hỉ hả đám phán chi tiết. Loại cảm giác quái dị nói không nên lời này.... tựa hồ... giống như... có pha thêm chút vui sướng nho nhỏ, chỉ là niềm vui sướng nho nhỏ đó bị sự ngượng ngùng che lấp, chẳng mấy chốc Tô Phỉ như quên mất cả bản thân mình.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Trong lòng Tô Phỉ cứ thầm kêu to, không biết phải nói cho Tổ La như thế nào, nàng tức giận thở phì phò trừng mắt nhìn Hàn Thạc, sắc mặt nghiêm nghị, như chuẩn bị nói rõ mọi việc ra.

- Ủm, các người nói chuyện với nhau đi, ta bây giờ lập tức đi điều động gia tộc, tranh thủ trong thời gian ngắn chuyển toàn bộ lực lượng gia tộc tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành. À, đến lúc đó có thể còn phải phiền hiên tể một chút. Dù sao người cũng là người đứng đầu Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành, lực lượng của người cũng có thể giúp cho chúng ta bình an rời khỏi Tập Tây Đế Quốc một cách nhanh chóng.

Không chờ cho Tô Phỉ nói, Tổ La lại tổng ra thêm một viên đạn đại bác.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Hàn Thạc cười nói, hắn cảm thấy vui mừng vì tự nhiên lại có thêm một Thánh Kỵ Sĩ về bên mình. Về phần sau này thì Hàn Thạc tạm thời chưa nghĩ tới, dù sao trước hết cứ dẫn Thánh Kỵ Sĩ Tổ La tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành rồi nói sau. Một khi gia tộc Tổ La tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành rồi, cho dù sự thật có bị phơi bày, Hàn Thạc cũng tin họ cũng chẳng dễ dàng ly khai được.

Tổ La tựa hồ rất hài lòng với hắn, cười hà hà đi đến trước mặt Hàn Thạc, vỗ vỗ vai rồi khẽ gật đầu, như là yên tâm có thể dựa vào một tảng đá lớn. Về mặt thoải mái hơn nhiều so với lúc vừa vào, nhìn bộ dáng có vẻ là đi an bài việc rời khỏi Tập Tây Đế Quốc.

Tô Phỉ vốn định ngăn Tổ La lại để giải thích cho rõ, nhưng bị Hàn Thạc đưa mắt chặn lại, đợi cho Tổ La bỏ đi, nàng liền lập tức hai tay chống eo, mắt tròn xoe trừng trừng, giống như là một con gà mái sắp đánh nhau, tức giận lao tới :

- Bồ Lai Ân, tên khốn kiếp này, rốt cuộc người có ý gì đây?

Xòe hai tay tỏ vẻ bất lực, Hàn Thạc cười nói :

- Ta cũng vì người, mà cũng là nghĩ cho gia tộc người nữa. Nếu không nói như vậy, phụ thân người có thuận lòng đi Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành không?

Hàn Thạc vừa nói vừa làm ra vẻ vô tội.

Tô Phỉ vốn định hỏi tội Hàn Thạc, nhưng khi nghe hắn nói như vậy, đột nhiên sững sốt lặng cả người. Nàng cũng là một người thông minh, chỉ suy nghĩ một chút là biết nhưng lời Hàn Thạc nói rất có đạo lý.

Nhưng, khi Tô Phỉ vừa nghĩ tới hắn lấy cơ thành thân với nàng để thuyết phục phụ thân, thấy bộ dáng Hàn Thạc cười hỉ hỉ thì lại cảm thấy một nỗi tức giận mà không có chỗ để phát tiết, thở phì phò lao vào Hàn Thạc, miệng hét lên :

- Như vậy cũng không thể đem những việc như thế này ra để đùa chứ, ta... ta không thể không giáo huấn người!

506. Chương 506:thần Uy Của Tiểu Khô Lâu

Tô Phỉ sao có thể là đối thủ của Hàn Thạc chứ. Khi Tô Phỉ thở hổn hển lao về phía hắn, Hàn Thạc chỉ mỉm cười nhìn nàng, căn bản không hoàn thủ không phản kháng, đưa ngực ra nhận mấy cú đấm của Tô

Phỉ, cười cười rồi cũng giả kêu đau vài tiếng.

Nắm đấm nhỏ xíu mềm mại của Tô Phỉ đánh vào người làm hấn chẳng những chẳng thấy đau đớn gì, ngược lại còn khiến hấn cảm thấy rất thích thú. Đứng thấy Tô Phỉ giương nanh múa vuốt lao tới mà lằm, trong khi hạ thủ nàng cũng đã biết phải trái mà hạn chế lực đạo, với thân thể mạnh mẽ tới mức biến thái của Hàn Thạc, tự nhiên không tổn thương chút nào.

Đánh được một lúc, Tô Phỉ rốt cục phát hiện ra toàn bộ những gì mình đang làm đều vô dụng. Càng nhìn hấn lại càng thấy đáng ghét, có giận cũng không biết phát tiết ra chỗ nào, chỉ có thể trừng mắt nhìn Hàn Thạc vài lần.

- Được rồi, được rồi!

Hàn Thạc nói hai câu xí xóa:

- Ta cũng muốn cho phụ thân ngươi an tâm, như vậy ông ấy mới có thể không cố kỵ gì mà tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành, đợi đến khi ông ấy tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành, ngươi có thể giải thích cho phụ thân, khi đó ông ấy chắc chẳng nói lấy nửa câu oán hận đâu.

Tô Phỉ láo nháo với Hàn Thạc một lúc, vốn tâm tình u sầu giờ đã thấy thoải mái hơn rất nhiều, suy nghĩ một chút rồi không khỏi mở miệng nói:

- Gia tộc chúng ta cũng có rất nhiều người. Nếu muốn toàn bộ đột nhiên đi tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành mà không cho ai biết thì cũng có chút khó khăn. May mà mấy ngày nay Tập Tây Đế Quốc bị người làm cho rối loạn, phụ thân ta vì là một Thánh Kỵ Sĩ nên bên trong tộc có quyền uy tuyệt đối, chờ thêm một thời gian nữa, hẳn là không có việc gì.

- Ừm, thừa dịp mấy ngày nay Bồ Lạp Khắc không quản các người thì nên mau di dời những người này đi. Ta sẽ nói với người của ta, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. - Hàn Thạc nói.

- Được rồi, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Sao đột nhiên Băng Tuyết Thần Điện phát ra Băng Tuyết Nữ Thần lệnh, triệu tập toàn bộ giáo chủ ở Tập Tây Đế Quốc tại các địa phương quay trở về tuyết vực Băng Phong?

Tô Phỉ nhướng mày, chợt nhớ tới sự kiện lạ thường ở Băng Tuyết Thần Điện mấy ngày nay, không khỏi hỏi Hàn Thạc.

Chuyện Băng Thần Khoa Lý chết nhất định là đã bị Băng Tuyết Thần Điện bưng bít dấu kín. Băng không đã có ảnh hưởng rất lớn tới Băng Tuyết Thần Điện và cả Tập Tây Đế Quốc. Đế Á Na sở dĩ phát ra Băng Tuyết Nữ Thần lệnh, triệu tập giáo chủ tới tuyết vực Băng Phong hẳn nhiên là để tập trung lực lượng.

- Không có gì, phỏng chừng là muốn đối phó với chúng ta đó.

Hàn Thạc thuận miệng đáp.

Mặc kệ nói như thế nào. Tô Phỉ vẫn là người dân Tập Tây Đế Quốc, đối với Băng Tuyết Thần Điện hẳn là còn có chút hảo cảm. Nếu nàng biết Hàn Thạc bức chết người lãnh đạo cao nhất của Băng Tuyết Thần Điện là Băng Thần Khoa Lý, cũng không biết sẽ nghĩ như thế nào nữa!

- À, thì ra là như vậy.

Tô Phỉ nhìn Hàn Thạc vẻ phức tạp, đột nhiên thở dài nói:

- Ta là người của Tập Tây Đế Quốc, lần này đi như vậy, sau này chỉ sợ vĩnh viễn không thể về được. Ừm, mặc kệ ra sao ta vẫn hy vọng người đừng làm hại những dân chúng bình thường của Tập Tây Đế Quốc chúng ta.

- Yên tâm đi, ta sẽ không động thủ với dân thường đâu. Ừm, ta an bài một chút, hôm nay rời khỏi Tập Tây Đế Quốc. Lần sau gặp mặt, nếu không có việc gì ngoài ý muốn hẳn là sẽ gặp nhau ở Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành.

- Hàn Thạc nhìn Tô Phỉ nói.

- Hôm nay đã đi rồi à? Sao nhanh thế?

Tô Phỉ nghe Hàn Thạc nói như vậy, đột nhiên có chút hơi bùi ngùi, ngữ khí nhỏ hấn xuống.

- Ủm, nhưng trước khi đi, ta sẽ an bài một chút. Có ta phân phó, gia tộc các người sẽ rời khỏi Tạt Tây Đế Quốc thuận lợi hơn. Gần đây Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành và bảy đại công quốc đang giao chiến, ta phải đi xem động tĩnh bên kia. - Hàn Thạc nói

Giây phút chia tay bao giờ cũng dễ gây xúc động nhất. Để khỏi làm cho Tô Phi buồn lòng, Hàn Thạc cười hì hì nói:

- Được rồi được rồi, ta đi trước đây, phỏng chừng không bao lâu nữa là chúng ta có thể gặp mặt ở Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành rồi. Ủm, gửi lời vắn an của ta tới phụ thân người. Nói Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành chúng ta sẽ mở cửa thành hoan nghênh các người.

Không đợi Tô Phi nói thêm gì. Hàn Thạc tiêu sái ly khai, dưới con mắt chăm chăm của Tô Phi, biến thành một bóng mờ nhạt nhòa rồi nhanh chóng tiêu thất.

Rời khỏi nhà Tô Phi, Hàn Thạc đi tới cứ điểm Âm Mạc ở Tạt Tây Đế Quốc, liên lạc với người phụ trách Âm Mạc ở đây, thông qua họ đem tin tức mình truyền tới cứ điểm ở Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành. Hơn nữa phân phó họ phải liên lạc với Tổ La, trợ giúp gia tộc Tổ La tới Bồ Lô Đặc Nhĩ Thành.

Cứ điểm Âm Mạc ở Tây La thành đã kinh doanh nhiều năm, có rất nhiều đường thoát hiểm. Hàn Thạc tin rằng có họ trợ giúp, gia tộc Tổ La nhất định có thể thuận lợi hơn một chút. Thừa dịp Tạt Tây Đế Quốc hỗn loạn mấy ngày nay, với năng lượng của lão hồ ly Tổ La, hơn nữa dưới sự trợ giúp của Âm Mạc, Hàn Thạc tin rằng sẽ không gặp phải vấn đề gì bất ngờ.

Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương vẫn ở tại An Kiệt Lạp đế quốc, trước khi Hàn Thạc về Lan Tư Lạc Đặc Đế Quốc, hẳn lại ẩn dấu thần thức một lần nữa, không nhanh không chậm đi tới U Âm Sâm Lâm, chuẩn bị xuyên qua U Âm Sâm Lâm trở lại Tử Vong Mộ Địa.

Trên đường đi, Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được sự vui sướng vô bờ của Tiểu Khô Lâu đến từ Vong Linh Giới. Hàn Thạc vừa mới từ thành phía Tây tiến vào U Âm Sâm Lâm đã cảm thấy trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc cũng biết Tiểu Khô Lâu nhất định đã dung hợp xong Vong Linh hệ bốn nguyên chi tinh và linh hồn. Vốn thực lực Tiểu Khô Lâu đã rất kinh người, một khi dung hợp linh hồn với nguyên tố Tử Vong trong bốn nguyên chi tinh, nhất định có thể tạo ra cho hắn một sự kinh hỉ lớn hơn nữa.

Hàn Thạc không thể đợi được, nhanh chóng tìm kiếm một sơn động bí mật, triệu hoán Kim Giáp thi đào một gian thạch thất, sau đó lấy ra Khô Lâu pháp trượng, trước tiên ở bố trí chung quanh một chút, rồi để thần thức xuyên qua không gian, đi tới nơi khí Tử Vong đậm đặc nhất Vong Linh Giới.

Thê lương, chết chóc, khắp nơi chỉ một màu xám trắng, không chỗ nào không có nguyên tố Tử Vong lạnh buốt, vĩnh viễn chém giết tàn khốc, đây chính là quy tắc sinh tồn vô cùng đơn giản cho những người có thể thích ứng được ở đây. Đây chính là chủ thể vĩnh hằng không thay đổi ở Vong Linh Giới.

Trong một tòa núi khổng lồ nguy nga, trên đó có một tòa cung điện cao ngất trời, khắp nơi đều là xương trắng rải rác, ngàn vạn các loại Sinh vật Bất tử đủ dạng, từ giữa sườn núi rải đều lên trên đều nằm rạp xuống, hướng về phía ngọn núi khổng lồ cúng bái.

Một luồng sức mạnh âm trầm tà ác đáng sợ, bao phủ cả tòa núi khổng lồ vạn thước, tử khí đậm đặc như bị một sức mạnh tà ác trong tòa núi khổng lồ hấp dẫn, toàn bộ đều chui vào cung điện trên đỉnh núi khổng lồ.

Trong lúc nhất thời, khí Tử Vong mất thường khó nhìn thấy được nay đậm đặc đến mức ngưng tụ thành những dòng chảy, ngàn đầu dây mối nhợ chảy vào cung điện cao chọc trời. Cả tòa cung điện như trở thành một vật khổng lồ, không ngừng hút khí Tử Vong trong phương viên trăm dặm.

Lấy đỉnh núi khổng lồ này làm trung tâm, khí Tử Vong bên trong cả khu vực diên cuồng hội tụ, đánh thức tất cả các loại sinh vật vong linh cường đại trong phương viên trăm dặm, thậm chí lên đến cả ngàn dặm. Những sinh vật vong linh cường đại này đưa ánh mắt trống rỗng nhìn về phía ngọn núi khổng lồ đó, không tự chủ được chậm chậm đi tới.

Thần thức Hàn Thạc đáp xuống phía trước cung điện của Tiểu Khô Lâu, đầu tiên là lợi dụng khí Tử Vong không chỗ nào không có ngưng kết lấy một thân thể mờ mờ. Thần thức Hàn Thạc triển khai ra, thu hết toàn bộ biến hóa ở trong cả tòa núi khổng lồ này vào mắt.

Khô Lâu chiến sĩ, chiến sĩ Cương Thi, Thực Thi quỷ, Thạch Tượng quỷ, Tà Ác kỵ sĩ, Mộc Nãi Y Linh Chủ, lão thi yêu, Cốt Ma

Các loại Sinh vật Bất tử đủ dạng, trong đó có những con Hàn Thạc đã rất quen, cũng có một vài con Hàn Thạc cũng không rõ, tràn ngập từ chân núi đến sườn núi tòa sự sơn, như đang chịu một lực lượng triệu hoán nào đó, đang từng bước từng bước tiến vào tòa núi khổng lồ.

Dõi mắt nhìn tới, trong phạm vi hơn mười lí, rất nhiều Sinh vật Bất tử đang hướng về phía này. Thậm chí trong đó còn có hai đầu Cốt Long, còn có một Cương Thi Vương hình thể cực kỳ bưu hãn. Cương Thi vương mặt xanh răng bạc, một đường gằm thét, chung quanh một vài Sinh vật Bất tử cấp bậc thấp hơn chỉ bị tiếng gằm đó mà tan thành mây khói.

Hàn Thạc có thể thấy hai con Cốt Long và Cương Thi vương đi tới, tựa hồ mang theo địch ý tiến đến cung điện của Tiểu Khô Lâu. Bởi vì, chúng phát hiện ra thủ hạ mình đột nhiên không còn nghe theo phân phó của mình nữa, đang từng bước ly khai theo một lời triệu hoán tà ác nào đó.

Thử hỏi, đối với một vương giả ở Bất Tử giới, đây là một việc đáng sỉ nhục đến thế nào?

Mặc dù, chúng cũng cảm nhận được lời triệu hoán đến từ tòa núi khổng lồ vạn thước, nhưng làm một vương giả ở Bất Tử giới nhiều năm rồi, chúng cũng có năng lực thoát khỏi sức mạnh triệu hoán này, hơn nữa còn có gan muốn tới đây hủy sức mạnh này đi.

- Phụ thân, người đã đến rồi.

Khi Hàn Thạc còn đang nhìn về phía xa xa, Thổ Giáp Thi đột nhiên từ trong cung điện trung ương nhảy ra. Phía sau Thổ Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi và Kim Giáp thi cũng sóng vai đi ra, Hàn Thạc có thể cảm nhận được sự vui mừng trong lòng chúng.

- Ừm.

Hàn Thạc đáp.

Hắn cảm giác, trong cung điện trong tòa núi khổng lồ này, sâu trong trung tâm lòng núi, Thủy Giáp thi và Mộc Giáp Thi đang tụ hội tinh thần hấp thu tiêu hóa lực lượng, xem ra chờ cho chúng xuất hiện lần sau, Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận có thể chính thức thành công rồi.

Ở trong cung điện trên quả núi khổng lồ, Tiểu Khô Lâu đang ngồi ở chiếc ngai vua bằng bạch cốt, thân thể vẫn đang điên cuồng hấp thu khí Tử Vong trong vòng phương viên trăm dặm, những luồng khí Tử Vong đậm đặc chậm rãi tiến vào bên trong bộ xương sáng trắng như ngọc của Tiểu Khô Lâu, cả thân thể hắn tràn ngập nguyên tố Tử Vong tinh khiết vô cùng.

Hàn Thạc đột nhiên hiểu ra, sau khi linh hồn Tiểu Khô Lâu dung hợp với nguyên tố bốn nguyên chi tinh, chẳng những hình thành nguyên tố chi hồn, mà bây giờ nó còn đang lợi dụng năng lực thao tác nguyên tố Tử Vong, xem ra muốn hình thành một thực nguyên tố thể.

Nguyên tố thể của nguyên tố chi hồn, đây là cơ sở để thành thần. Hàn Thạc không ngờ chỉ là một viên nguyên tố Tử Vong bốn nguyên chi tinh, chẳng những làm Tiểu Khô Lâu có nguyên tố chi hồn, hơn nữa còn làm cho hắn có nguyên tố thể một cách thần kỳ.

Nguyên tố chi hồn và nguyên tố thể khi đã thành công, chỉ còn cách Thần có một bước chân nữa mà thôi!

507. Chương 507: người Thật Sự Muốn Chết Sao?

Sinh vật bất tử tràn ngập ở khắp nơi đang hướng về tòa núi khổng lồ cao tới vạn thước. Lúc này, Tiểu Khô Lâu là vương giả bất tử uy danh nhất trong phương viên trăm dặm.

Những luồng khí Tử Vong cuộn cuộn hướng về phía cung điện đã bị Tiểu Khô Lâu đang ngồi trên ngai vua xương trắng hấp thu vào trong thân thể trong suốt như ngọc của mình, rất nhanh chóng cải tạo xương cốt vốn đã vô cùng cứng rắn mạnh mẽ của Tiểu Khô Lâu, hình thành sự kết hợp hoàn mỹ nhất giữa nguyên tố Tử Vong và nguyên tố thể.

Phía trước cung điện, Kim giáp thi, Thổ giáp thi, Hỏa giáp thi phân biệt đứng ở ba phương vị, ba tên này khác hẳn những sinh vật bất tử tầm thường khác. Sau lưng chúng phân biệt đứng vài tên Tà Ác kỵ sĩ và Mộc Nãi Y Linh Chủ, Cốt Ma, vừng vàng bảo vệ vương giả Bất tử trong cung điện.

Hai Cốt Long cùng một Cương Thi Vương thì đang phần nộ gầm thét vọt tới. Trong khi đi, những sinh vật bất tử bậc thấp phản bội chúng bị lực lượng mạnh mẽ của chúng đánh thành bụi, từng oán linh tan thành mây khói thì nhau bốc lên.

Ba kẻ cường đại nhất của Vong Linh Giới mang theo vẻ căm giận ngút trời, rất nhanh đi tới quả núi khổng lồ. Suốt quá trình này, Tiểu Khô Lâu vẫn tiếp tục hút khí Tử Vong trong vòng phương viên trăm dặm hấp thu sạch sẽ, hình thành nên nguyên tố thân thể.

- Phụ thân.

Tiểu Khô Lâu rút cục cũng ra khỏi cung điện, đứng sừng sững trên đỉnh núi khổng lồ, bao quát những sinh vật bất tử đang tràn tới dưới chân.

Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu đi tới, không khỏi cẩn thận đánh giá nó. Một thân xương cốt trắng tinh tràn ngập hào quang sáng bóng như ngọc, mỗi một tắc xương đều ẩn chứa khí Tử Vong khổng lồ. Một luồng khói mỏng xam xám vờn quanh, không ngừng xoay tròn quanh cái sọ trắng hếu, rất khó có thể thấy được trong Vong Linh Giới quanh năm xam trắng, nhưng Hàn Thạc cũng hiểu đó là nguyên tố chi hồn do Tiểu Khô Lâu ngưng kết thành.

Trong khi Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu, hẳn có thể cảm ứng được từ trong cái sọ đó, nguyên tố chi hồn và khí Tử Vong đã dung làm một thể. Thân thể của Tiểu Khô Lâu bây giờ gây cho Hàn Thạc có một loại cảm giác rất kỳ dị.

Giống như ở trên Vong Linh Giới đã tồn tại hàng ngàn vạn năm nay từ trước tới nay, nó vốn đã là vương giả Bất tử chính thức của Vong Linh Giới vậy.

- Hai đầu Cốt Long đến rồi, còn có một Cương Thi Vương. Chúng không chịu ảnh hưởng bởi lực lượng của người. - Hàn Thạc nói.

- Ta cố ý kéo chúng tới, phụ thân, người hãy chờ xem. Chúng cũng sẽ nằm rạp xuống gót chân ta thôi.

Tiểu Khô Lâu tự tin vô cùng, chậm rãi đi đến trước mặt Hàn Thạc, ánh sáng tím lịm trong mắt nó lóe lên lấp lờ. Một loại ánh sáng bí ẩn tỏa ra, khí Tử Vong trong thiên địa hoàn toàn dung hợp.

Giống như ra lệnh, sau khi lực lượng của Tiểu Khô Lâu vừa phát ra, hàng ngàn vạn sinh vật bất tử khắp núi đều quay về đỉnh núi, đột nhiên toàn bộ đều nằm rạp xuống, không con nào dám nhúc nhích, chỉ cúi gầm đầu xuống như đợi Tiểu Khô Lâu ra lệnh.

Hàn Thạc thấy rải rác cả quả núi khổng lồ đầy những sinh vật bất tử này, chỉ có một bộ phận rất nhỏ là thuộc hạ của Tiểu Khô Lâu. Phần lớn những sinh vật bất tử, đều là sống ở bên ngoài, nay nghe lời triệu hoán từ quả núi khổng lồ này ban ra, không tự chủ được phải đi tới. Đại bộ phận đám này trước đây đều đi theo hai Cốt Long và Cương Thi Vương, nhưng vì chịu sự triệu hoán thân dị của Tiểu Khô Lâu, theo bản năng hướng về nơi đây.

Tiểu Khô Lâu lộ ra thần uy, toàn bộ cả đám đã quì rạp xuống, không dám động đậy gì. Chỉ có Cốt Long và Cương Thi Vương chẳng biết đã tồn tại bao nhiêu năm nay mới không bị lực lượng của Tiểu Khô Lâu làm ảnh hưởng, chúng vẫn một đường gầm thét đi tới đỉnh quả núi khổng lồ này.

- Là người, dám khiêu chiến với uy nghiêm của ta?

Ba sinh vật bất tử thuộc loại đứng đầu ở Vong Linh Giới, sau khi tới trước mặt Tiểu Khô Lâu, một đầu Cốt Long phun ra một luồng khí thổi rửa cường đại, những đạo long tức dài dằng dặc, thân thể lơ lửng trên đỉnh núi khổng lồ, đứng từ trên cao nhìn xuống Tiểu Khô Lâu phía dưới.

- Không tuân theo quy củ, người sẽ phải trả giá đắt!

Cương Thi Vương với thân hình kênh cang ngửa mặt lên trời gầm thét, như muốn đám sinh vật bất tử cấp thấp phải cam nguyện thần phục hần, ra về đầy tức giận và phẫn nộ.

- Tên kỳ quái kia, ta sẽ hấp thu linh hồn ngươi, xoá ngươi khỏi giới này.

Cuối cùng một Cốt Long lắc lư cái đuôi, hiện lộ trên bầu trời phía sau Tiểu Khô Lâu, tham lam nhìn linh hồn bên trong cái sọ của nó.

- Ba tên gia hỏa ti tiện. Lập tức thần phục ta ngay. Nếu không, chỉ có đường chết!

Tiểu Khô Lâu phun ra một lời ra lệnh vô cùng càn rỡ đối với ba sinh vật bất tử cường đại, giống như đây đã là số mệnh của chúng vậy.

Vừa nói xong, sức mạnh tử vong đậm đặc do Tiểu Khô Lâu phát ra đột nhiên tăng lên, chung quanh không chỗ nào không có nguyên tố Tử Vong, như là một nỗi hấp bốc hơi nghi ngút. Tiểu Khô Lâu vốn có thân hình thấp bé, nhưng từ từ đã cao dần lên, chỉ trong chớp mắt biến thành thành một bộ xương cao bảy tám thước, cả người mọc đầy những gai xương trông rất dữ tợn. Vừa nhìn thấy là biết đáng sợ tà ác đến thế nào.

Một cây Cốt Thứ dài mười thước, tản mát ra sức mạnh tử vong cực kỳ sắc bén, được hần dễ dàng cầm trong lòng bàn tay. Dọc xương sống, bảy cây xương nhọn dài gấp ba trước đây, như những răng nanh dữ tợn kinh khủng, lóng lánh ánh sáng yêu dị tà ác, làm cho người ta phải run lên sợ hãi.

Đột nhiên Tiểu Khô Lâu lớn lên, lực lượng phát tán ra như đàn áp cả chúng sinh. Trong chớp lát, ba sinh vật đỉnh ninh chuẩn bị làm thịt nó cho hả giận bỗng sinh ra một loại sợ hãi theo bản năng, toàn bộ đều không tự chủ được lùi về phía sau bảo trì một khoảng cách nhất định với nó.

- Thần phục ta, nếu không linh hồn ti tiện các ngươi chắc chắn sẽ hoàn toàn bị xoá bỏ!

Tiểu Khô Lâu dùng một giọng nói tà ác, lại một lần nữa đàn áp ý chí của chúng.

- Hai Cốt Long, ba chúng ta hợp lực, chém chết tên cường đại này.

Cương Thi Vương lui về phía sau vài bước, sau khi nghe Tiểu Khô Lâu cuồng vọng nói như vậy, lập tức bước tới vài bước, ngửa đầu hướng về phía hai con Cốt Long một trước một sau đề nghị.

- Được.

Hai đầu Cốt Long đồng thời trả lời, một trước một sau nhắm về phía Tiểu Khô Lâu, sức mạnh tích trong cơ thể chúng này giờ, trong nháy mắt bộc phát ra.

Cương Thi Vương cuồng mãnh vọt tới, thi khí (khí của thầy ma) chung quanh còn sắc hơn cả một thanh kiếm, mang theo sức mạnh kinh khủng không gì cản được.

Đưa một tay ra, Tiểu Khô Lâu ra hiệu cho Kim Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Thổ Giáp thi đang rục rịch muốn trợ giúp nói:

- Để ta lên!

Vốn Hàn Thạc muốn cùng Kim giáp thi và Hỏa giáp thi hợp lực nhưng khi nghe Tiểu Khô Lâu nói như vậy, bỗng thấy từ khắp người nó toát ra một loại tự tin tuyệt đối. Lúc này, hần giống như vương giả chính thức ở Vong Linh Giới, không có một sinh vật bất tử nào có thể mạo phạm uy nghiêm của vị vua Bất tử này.

Hàn Thạc chần chờ một chút, lùi lại đứng gần Mộc giáp thi xa xa xem màn chiến đấu tàn khốc sắp diễn ra, hơn nữa hần còn tập trung tinh lực, chuẩn bị đợi khi Tiểu Khô Lâu lỡ có thất bại, lập tức ra tay tham gia vào vòng chiến.

Hai Cốt Long, một Cương Thi Vương, chỉ có vong linh thánh ma đạo sư mới có thể triệu hoán những sinh vật bất tử cường đại này. Ở Kỳ Áo Đại Lục, loại sinh vật cấp bậc này cũng làm cho bất kỳ ai cũng phải đau đầu. Nay ở Vong Linh Giới, khí Tử Vong đậm đặc đến mức tận cùng, Hàn Thạc chỉ có thần thức phủ xuống nơi đây, không hề nắm chắc có thể đối phó được với loại này.

- Ngao

Tiểu Khô Lâu tru lên làm rung chuyển thiên hạ, đứng giữa vùng khí Tử Vong phiêu đảng phương viên hơn mười dặm.

Thể tích khổng lồ của nó không có bảy cây xương nhọn ở xương sống chống đỡ, ngao nghễ đứng sừng sững trong không trung, trong tay cầm Cốt Thứ dài năm thước, giống như vũ khí ghê gớm nhất ở Vong Linh Giới được nó cầm rất nhẹ nhàng, đâm nhanh như một tia chớp về phía con Cốt Long đang tập kích mình.

- Choang!

Cây Cốt Thứ này lóe ra thiểm điện, không cho con Cốt Long có cơ hội tránh né, trực tiếp đâm đứt vài cái xương đầu của nó, đánh bay thân thể cao lớn ra sau.

- Bùng!

Cốt Thứ vừa đâm ra, nó nhìn cũng thèm không nhìn, nhảy về phía Cương Thi Vương bên kia, một cước bung ra, tử khí khổng lồ sâu trong bộ xương trắng của hắn bốc lên, thể như ngàn quân trực tiếp đập thẳng vào vai Cương Thi Vương.

- Rắc

Một tiếng gãy vỡ, Cương Thi Vương lắc lư lui về phía sau, chưa kịp về tới gần con Cốt Long, Tiểu Khô Lâu đã vươn tay chụp trúng vào đỉnh đầu Cương Thi Vương, chỉ nghe phốc một tiếng, cái đầu kền cang của Cương Thi Vương bị đập nát nát, một luồng linh hồn màu xanh nhò nhò, bị Tiểu Khô Lâu bắt ra.

- Vương giả, ta nguyện ý thần phục, từ nay về sau phụng thị cho ngươi, ngươi là chủ nhân duy nhất!

Linh hồn Cương Thi Vương bị Tiểu Khô Lâu móc ra, lập tức sáng suốt hô lớn, căn bản không có lấy một chút do dự nào.

- Cói như là tên gia hỏa người thông minh. - Tiểu Khô Lâu hừ nhẹ một tiếng.

Cốt trảo trong suốt như ngọc, mang theo linh hồn Cương Thi Vương, đâm về phía con Cốt Long phía trước. Long tức của con Cốt Long này hóa thành nước như mưa phùn rơi xuống. Linh hồn Cương Thi Vương kêu thảm, vội vàng sử dụng toàn bộ sức mạnh ngưng kết thành thi khí, thân thể không có linh hồn vọt ra, lao về phía Cốt Long.

- Choang!

Cốt Long đâm vào thân thể Cương Thi Vương, còn một quyền của Tiểu Khô Lâu mang theo linh hồn Cương Thi Vương đã đánh vào giữa thân thể hắn. Cương Thi Vương liều mạng cuốn lấy Cốt Long, Tiểu Khô Lâu rút quyền ra, nhanh như quỷ mị đánh xuống phía sau Cốt Long.

Cốt Long kinh hãi, giãy dụa liều mạng, nhưng lại bị minh hữu cũ cuốn lấy, căn bản không cho hắn một cơ hội nào. Cốt Long buồn bực vô cùng, điên cuồng gầm thét chửi mắng Cương Thi Vương vô sỉ.

Cương Thi Vương bị Tiểu Khô Lâu dọa cho khiếp đảm, trong lòng hiểu được lực lượng của Tiểu Khô Lâu tuyệt không phải là người hắn có thể chống lại được, bởi vậy đã sáng suốt lựa chọn thần phục. Bây giờ, tự nhiên là thời điểm biểu hiện sự trung thành tốt nhất.

- Cốt Long, ngươi thật sự muốn tìm đến cái chết sao?

Tiểu Khô Lâu đứng phía sau Cốt Long, một cốt trảo chẳng biết khi nào đã chụp vào cổ của nó.

508. Chương 508:bắt Tử Vương Giả

Cốt Long bị Cương Thi Vương ôm cứng, đến khi thanh âm Tiểu Khô Lâu vang lên, hắn biết đã tiêu đời rồi.

Một cơn sợ hãi xâm nhập linh hồn đột nhiên lan ra. Sau một khắc, Cốt Long cảm thấy linh hồn giống như bị giam cầm, sức mạnh tà ác này làm hắn chẳng biết phải làm gì. Mọi công kích đều không thể thi triển ra được.

Thân thể cao lớn của Cốt Long đột nhiên rung động, sức nặng như cả quả núi đè xuống cổ hần, hần tuyệt đối không thể địch nổi loại sức mạnh cường đại này. Dù giãy giụa ra sao, cả thân thể hần vẫn không thể không từng tắc một bị ép xuống.

Thần thức Hàn Thạc không sót chỗ nào, cảm ứng rất rõ ràng một tay Tiểu Khô Lâu đặt trên cổ Cốt Long, tử khí khổng lồ chung quanh tụ tập trên tay nó ép dần con Cốt Long từ giữa không trung từng tắc một xuống đỉnh núi, cũng không để cho đối phương bất kỳ một cơ hội giãy giụa nào.

Tiểu Khô Lâu đã hình thành nên nguyên tố chi hồn và nguyên tố thể, thực lực cường hãn làm cho Hàn Thạc không dám tin, cho dù thần thức hần có về lại với thân xác, chỉ sợ cũng không thể được như Tiểu Khô Lâu, tung hoành ở Vong Linh giới muốn làm gì thì làm.

Vong Linh giới có khí Tử Vong cực kỳ đậm đặc, Tiểu Khô Lâu kết hợp giữa nguyên tố chi hồn và nguyên tố thể, có thể thoải mái điều động khí Tử Vong hình thành các loại công kích khác nhau. Ở Vong Linh giới, hần có ưu thế hoàn toàn áp đảo, chẳng trách Cương Thi Vương và Cốt Long căn bản không có lực hoàn thủ trong tay hần.

Tới bây giờ, Hàn Thạc vẫn chưa hoàn toàn đánh giá hết được thực lực chính thức của Tiểu Khô Lâu, nhưng có thể khẳng định được nó ít nhất cũng có thực lực Bán thần. Nguyên tố chi hồn và nguyên tố thể ngưng tụ với nhau, nó chỉ cách Thần chính thức có một bước, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ở Vong Linh giới, hần tựa hồ không cần phải lo cho Tiểu Khô Lâu nữa.

“Bang!”

Cốt Long bị Tiểu Khô Lâu ấn cổ, một mạch ép xuống tận ngọn núi, thân hình khổng lồ của nó đột nhiên quì rạp xuống đất.

- Ta... Ta phục rồi, Bất Tử vương giả.

Rốt cục, Cốt Long run lên, biểu đạt sự sợ hãi từ nội tâm.

- Cường đại, ta theo người, đây là sự qui phục chính thức của chúng ta.

Sau khi linh hồn Cương Thi Vương được Tiểu Khô Lâu nhét vào trong thân thể, lợi dụng khí Tử Vong ở khắp nơi, lập tức khôi phục lại cái đầu vừa bị Tiểu Khô Lâu đánh cho nát bét, vội vàng biểu đạt sự trung thành của mình.

- Ủm, các người có thể tiến hóa tới bước này đã rất không dễ dàng gì. Nếu ta hủy linh hồn đi, sau này cũng không cách nào tồn tại nữa. - Tiểu Khô Lâu nói một câu tràn ngập vẻ uy nghiêm, bỏ tay ra khỏi cổ con Cốt Long.

Đột nhiên, Tiểu Khô Lâu vọt ra ngoài, giống như một tia chớp. Trong nháy mắt đã tới trước mặt con Cốt Long cuối cùng. Cốt Long lúc này bị Cốt Thứ trong tay Tiểu Khô Lâu đâm gãy vài cái xương trên đầu, bây giờ bất chấp tất cả lao ra ngoài bỏ chạy. Xem ra hần hiểu được mình cũng không phải là đối thủ của Tiểu Khô Lâu, nhân lúc sóng gió chưa lắng, định lẳng lặng rời đi.

Đáng tiếc, Tiểu Khô Lâu bây giờ có thực lực vô cùng cường đại, cũng không phải mức hần có thể chống lại được, nhất là Cốt Thứ trong tay Tiểu Khô Lâu, đến bây giờ vẫn còn cắm trong người con Cốt Long này.

Một đạo hào quang lướt ngang chân trời, Tiểu Khô Lâu bỗng nhiên xuất hiện chặn đầu phía trước Cốt Long. Trước khi con Cốt Long kịp có phản ứng, hần đã vươn tay chụp lấy Cốt Thứ trên người con Cốt Long này, Tử ma nhãn lóe lên hào quang lóng lánh, từ từ chuyển động cây Cốt Thứ trong tay. “Rắc”, vài đoạn xương trên người con Cốt Long gãy vụn ra.

Hần đau đớn gào lên, giãy giụa kịch liệt không trung:

- Chủ nhân... Chủ nhân vĩ đại, ta biết sai rồi.

Không ngờ cũng là một nhân vật nhu nhược!

Ở Vong Linh giới, biết điều thì sinh tồn, sinh vật cấp bậc thấp mà đánh với sinh vật cấp cao hơn chỉ có hai con đường, một là thần phục, thứ hai là cường giả sẽ hấp thu sức mạnh linh hồn của hần.

Từ lúc Vong Linh giới tồn tại tới nay, sinh vật bất tử cấp thấp cũng biết phải làm như thế nào để có thể sống sót trước mặt sinh vật cấp cao. Con Cốt Long này khi phát hiện mình đến cả bỏ chạy cũng không thể thoát, hiển nhiên biết hẳn phải lựa chọn như thế nào rồi.

- Tốt lắm. Phụng hiến linh hồn người ra đây, ký kết khế ước với ta. Từ nay về sau, ta là chủ, người làm nô lệ, cho đến khi giữa người và ta có một người linh hồn tan thành mây khói... - Tiểu Khô Lâu đứng sững sững trước mặt con Cốt Long này, đưa tay làm ra một linh hồn khế ước kỳ quái, một lạch ẩn ma pháp kỳ dị hình tròn đột nhiên xuất hiện giữa hai tay hắn.

Khi bị yêu cầu phóng thích linh hồn để ký khế ước, con Cốt Long này chỉ do dự có một khắc, sau đó ngoan ngoãn đưa linh hồn ra, chậm rãi rơi vào trong lạch ẩn ma pháp giữa hai tay Tiểu Khô Lâu. Cách đó không xa một con Cốt Long khác và tên Cương Thi Vương cũng thi nhau ngoan ngoãn đi tới đây, không cần Tiểu Khô Lâu phân phó, chủ động đưa linh hồn của mình ra, rơi vào trong ma pháp lạch ẩn do Tiểu Khô Lâu vừa chế ra. Ba linh hồn cực kỳ cường đại của sinh vật bất tử ở Vong Linh giới thay nhau rơi vào lạch ẩn ma pháp trong lòng bàn tay của Tiểu Khô Lâu. Lúc này, một luồng sức mạnh tà ác đột nhiên từ lòng bàn tay Tiểu Khô Lâu bắn ra, còn nguyên tố chi hồn giữa đầu lâu nó cũng chậm chậm bay ra từ giữa những khớp xương, từng chút một bao vây chặt lấy ma pháp lạch ẩn.

Một loại khế ước thần kỳ đến cả Hàn Thạc cũng không biết đột nhiên sinh ra. Hàn Thạc nhìn bốn linh hồn tiếp xúc với nhau, hiểu được linh hồn của Tiểu Khô Lâu đã hoàn toàn chiếm cứ vị trí chủ đạo, căn bản không cho ba sinh vật còn lại một chút quyền tự chủ nào.

Dần dần, nguyên tố chi hồn được Tiểu Khô Lâu rút lại vào sọ của hắn, sau khi hắn đánh ra một thủ ấn giữa hai tay, ba linh hồn sinh vật cường đại bỗng trở thành ba luồng sáng trắng tắp, bắn trở lại vào thân thể chúng.

- Chủ nhân! - Hai con Cốt Long, một Cương Thi Vương đột nhiên quì rạp dưới chân Tiểu Khô Lâu, đồng thanh cung kính hô lên với chủ nhân của mình.

Ba sinh vật bất tử phần nộ và cường đại, đối mặt với Tiểu Khô Lâu đã tiến hóa tới một cảnh giới mới cơ hồ không có lực để phản kháng, cứ như vậy thay nhau bị buộc phải ký khế ước chủ nô, tuyên thệ thuần phục vĩnh viễn hắn.

Không thể không nói, Tiểu Khô Lâu đích xác càng ngày càng làm Hàn Thạc cảm thấy kinh dị, nhớ lúc trước bộ dạng hắn sáng sớm mỗi ngày giúp mình lau bụi bặm, Hàn Thạc thật sự cảm thấy nao nao trong lòng.

Ngắn ngủn mấy năm, Hàn Thạc từ một tạp dịch vô danh đã trở thành một thành chủ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đã có thực lực có thể so được với Bán thần. Ngắn ngủn mấy năm, một Khô Lâu chiến sĩ cấp thấp gầy gò vô dụng, không ngừng tiến hóa đã đạt tới mức những con Cốt Long và Cương Thi Vương cũng phải thần phục tuyệt đối.

Nhân sinh có đôi khi cũng khó tin như vậy, tràn ngập biến hóa như vậy, thần kỳ như vậy!

- Tốt lắm, ba người các người coi như biết điều, nếu không các người bây giờ đã tan thành mây khói rồi, hoàn toàn bị xóa bỏ rồi. - Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu hào quang chói lọi, nhìn ba tên nô lệ mới được thu phục quì rạp trước mặt, ngạo nghễ nói.

- Chủ nhân, chỉ có đi theo người, chúng ta mới có thể tiến lên. Người là một tồn tại vĩ đại, nhất định có thể đưa chúng ta đến một chân trời rộng mở. - Con Cốt Long cuối cùng lập tức chụp lấy cơ hội bọ dít, xem ra hắn cũng rất thông minh.

So với những sinh vật bất tử cấp thấp đầy rẫy ở đây, đây là người đứng đầu cao nhất trên kim tự tháp, chẳng những có thực lực đáng sợ, mà trí tuệ cũng cao hơn đám sinh vật bất tử cấp thấp nhiều lắm, chỉ từ việc chúng thông minh, cuối cùng còn có loại bọ dít thô thiển như vậy là có thể thấy được chúng đều là những nhân tài có thể dạy dỗ được.

“Gừ...”.

Tiếng gầm rú vang lên hỗn hợp với một sức mạnh tà ác kinh khủng từ trên người Tiểu Khô Lâu phóng thích ra khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, các sinh vật bất tử quì rạp khắp cả quả núi toàn bộ đều đứng lên. Chúng như nghe được lệnh của tướng quân phát ra cho binh lính, mỗi tên đều nhìn lên Tiểu Khô Lâu đang đứng trên đỉnh quả núi khổng lồ.

Sinh vật bất tử vô cùng mẫn cảm với cấp bậc. Ba tên từng là vương giả, giờ đột nhiên toàn bộ thần phục Tiểu Khô Lâu đã được chứng thông qua một thứ ngôn ngữ nào đó mà hiểu được cả. Bây giờ Tiểu Khô Lâu triệu hoán chúng tới đây đã chứng minh được sức mạnh cường đại của mình, đám sinh vật bất tử này cảm thấy một nỗi sợ hãi bản năng dâng lên từ đáy lòng.

- Từ nay về sau, ba người các người vẫn thống soái đám thủ hạ trước đây của mình. Lấy tòa núi khổng lồ này làm trung tâm, hướng ra tất cả khu vực chung quanh mà khuếch trương, một khi đụng tới những thế lực mà các người không thể chống lại, lập tức báo lại cho ta. - Tiểu Khô Lâu xem ra đúng là một vị tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã, có một sự chỉ huy rất có thứ tự mà không cần nắm quá nhiều lực lượng.

- Tuân mệnh, chủ nhân, vương giả uy nghiêm của ngài sẽ được chúng ta truyền bá tới mọi góc ngách ở Vong Linh giới. - Ba sinh vật bất tử cường đại đồng thanh hô.

- Tốt lắm, mang theo thuộc hạ trước đây của các người, lui ra đi. - Tiểu Khô Lâu phân phó tiếp.

Được lệnh của Tiểu Khô Lâu, đám sinh vật bất tử vừa kéo tới lại chậm rãi lui ra khỏi quả núi khổng lồ này. Ba sinh vật bất tử lúc này còn hung hãn tiến tới, bây giờ trở thành nô lệ trung thành với chủ nhân, chuẩn bị mang theo quân đội của mình xung phong hãm trận, mở rộng lãnh thổ cho Tiểu Khô Lâu ngày càng rộng lớn hơn.

Lần này Tiểu Khô Lâu triệu hoán truyền ra làm cho sinh vật bất tử bên trong phương viên mấy trăm dặm đều biết tới một sự thật: Tiểu Khô Lâu mới là vương giả Bất Tử chính thức.

Ẩn dật rất lâu, Tiểu Khô Lâu lần này vừa xuất thế, khí thế quả nhiên cực kỳ kinh người. Hàn Thạc nhìn thấy mọi việc, đột nhiên phát hiện ra Tiểu Khô Lâu thay đổi thật sự rồi. Trong lúc bất tri bất giác, nó đã trở thành một cường giả không ai được phép xem nhẹ.

Ở Vong Linh giới, Tiểu Khô Lâu là đã một đế vương chính thức, tất cả sinh vật bất tử đều phải quì rạp dưới chân hắn.

Hàn Thạc tin rằng, có sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, hắn cũng sẽ có được thiên quân vạn mã đại quân bất tử. Tiểu Khô Lâu ở Vong Linh giới càng có thực lực cường đại thì căn cơ của hắn lại càng ngày càng dày thêm.

Lúc trước vô tình gọi Tiểu Khô Lâu tới, bây giờ phát triển đến nước này, trong lòng Hàn Thạc vẫn cảm khái không thôi.

509. Chương 509:thâm Nhập

Sinh vật bất tử khắp núi, tới cũng mau mà đi cũng chóng. Tiểu Khô Lâu vừa ra lệnh xong, chẳng bao lâu cả đám đã theo đường cũ trở về.

Đến khi cả ngọn núi khôi phục lại bình thường, thân thể cao lớn của Tiểu Khô Lâu từ từ thu nhỏ lại, biến thành hình dáng gầy gò lúc trước, nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Phụ thân, người đến đây làm gì thế?

- Ta cảm giác linh hồn người và nguyên tố tinh thể bản nguyên Tử Vong đã dung hợp nên ta đến xem tình huống của người. Không ngờ người đã đạt tới mức độ như thế, tốt lắm. - Hàn Thạc thực sự cảm thấy cao hứng cho Tiểu Khô Lâu, tâm tình vô cùng thoải mái.

- Tất cả đều là nhờ vào sự trợ giúp của phụ thân, không có phụ thân, vậy cũng không có con bây giờ. - Tiểu Khô Lâu nói.

Tới bây giờ Hàn Thạc không còn phải lo cho Tiểu Khô Lâu nữa, nó đã có thể thần phục được Cốt Long, Cương Thi Vương, ở Vong Linh giới chỉ cần không gặp phải những tên thần bí trong truyền thuyết, cơ hồ không có gì nguy hiểm nữa.

- Được rồi được rồi, thực lực ngươi có thể tiến hóa đến mức này là ta yên tâm rồi. Ừm, sắp tới ngươi phải lo thích ứng giữa linh hồn mới và thân thể, ngoài ra, đợi tiểu Thủy, tiểu Mộc xuất quan, ngươi lo đốc thúc chúng diễn luyện Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận cho tốt. - Hàn Thạc nói.

- Yên tâm đi phụ thân, con biết nên làm thế nào. - Tiểu Khô Lâu đáp.

Không tiếp tục ở lại nữa, thần thức Hàn Thạc xuyên qua đường hầm không gian, trở lại đại lục Kỳ Áo, khôi phục thần trí trong mật thất bí mật ở U Âm sâm lâm.

Thời gian không biết bao lâu, Hàn Thạc bỗng nhúc nhích mấy ngón tay, ra khỏi mật thất trong sơn động này, đi sâu vào trong U Âm sâm lâm.

Từ đế quốc Tạp Tây tới Nhật Diệu cốc, U Âm sâm lâm là nơi buộc phải đi ngang qua. U Âm sâm lâm là một địa phương tràn ngập thần bí và kỳ dị, Hàn Thạc luôn luôn cảm thấy hứng thú. Lần trước đi tới thành Tây Trạch, hắn cũng không bỏ nhiều thời gian ở U Âm sâm lâm lắm. Lần này trở về thành, Hàn Thạc cũng không có gì đặc biệt quan trọng hơn. Vì vậy không cần quá vội vàng.

Đi sâu vào trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc chú ý nhiều vào những sự vật chung quanh, rất nhiều hoa cỏ kỳ lạ đã trở thành đối tượng của hắn. Suốt một ngày, Hàn Thạc thậm chí tìm được vài loại thiên tài địa bảo, trong lòng cảm thán U Âm sâm lâm quả thực kỳ diệu. Hắn càng thêm dụng tâm du lịch tìm tòi trong U Âm sâm lâm.

Liên tiếp vài ngày sau, Hàn Thạc đã tới vùng sâu trong U Âm sâm lâm. Hơn nữa dần dần đã đi tới khu vực sâu nhất. Vài ngày qua, hắn thu hoạch khá nhiều, chẳng những tìm được một vài thiên tài địa bảo, còn phát hiện vài siêu giai ma thú tiềm phục.

Hàn Thạc cũng không ra tay với mấy con siêu giai ma thú này. Chỉ cần thoáng triển lộ một chút thực lực Bán thần, đám siêu giai ma thú sống không biết bao lâu này toàn bộ đều sáng suốt trốn khỏi hắn, sợ Hàn Thạc đột nhiên nổi tâm độc ác, khai đao với chúng.

Từ Vong Mộ Địa ở bên rìa U Âm sâm lâm, Hàn Thạc lui tới U Âm sâm lâm chẳng biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ xâm nhập vào sâu trong đó như lần này.

U Âm sâm lâm rộng lớn vô cùng, ở nơi sâu nhất luôn luôn đồng nghĩa với thần bí. Nhiều năm qua, người lui tới mạo hiểm ở U Âm sâm lâm nhiều như lông trâu. Nhưng không ai dám nói mình đã đi cả U Âm sâm lâm, nhất là đã vào chỗ sâu nhất trong U Âm sâm lâm.

Trước kia một mặt do thực lực không đủ, mặt khác vì không có nhiều thời gian, do đó tuy Hàn Thạc đã tới U Âm sâm lâm nhiều lần, nhưng lại không có lấy một lần tìm tòi tỉ mỉ ở vùng sâu nhất. Hắn bây giờ có thực lực Bán thần rồi, cảm thấy cho dù vào sâu trong U Âm sâm lâm cũng sẽ không uy hiếp tới an nguy của hắn, vì vậy quyết định đi một chuyến vào sâu bên trong.

Từ thành Tây Trạch của đế quốc Tạp Tây tới Nhật Diệu cốc, buộc phải đi qua U Âm sâm lâm, chỉ là đi qua rìa ngoài của nó. Chỗ sâu nhất trong U Âm sâm lâm tựa như một thế giới thần bí, dường như chưa bao giờ có người nào có thể tìm tòi hư thật ở đó, biết được tình trạng cụ thể bên trong.

Chẳng mấy chốc, Hàn Thạc đi tới vùng đất cấm kỵ lúc trước. Hàn Thạc nhớ rõ ràng từng gặp gỡ Hoàng Kim Long và Độc Nhân Cự Nhân, cũng ở chính chỗ này, Hàn Thạc tìm được tập bút kí của cường giả khai quốc ra đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nhìn thấy các loại xương của siêu giai ma thú.

Đi về nơi cũ, Hàn Thạc phát hiện ra nơi này đã không còn giống như lúc trước có tầng tầng lớp lớp chướng ngại nữa. Nó cũng giống như những nơi khác ở U Âm sâm lâm, nơi này mấy năm nay đã mọc cỏ xanh rì, các loại ma thú đủ loại bình an vô sự sinh sống ở đây. Xa xa, hắn có thể cảm ứng được khí tức của iêu giai ma thú, nhưng chúng cũng rất an tĩnh, không hề hung tàn hoành hành như trước.

- Ủa. - Hàn Thạc thở nhẹ ra, hắn cảm giác được bên trái cách hắn vài dặm có hai siêu giai ma thú đang tranh đấu, nhìn tình huống chiến đấu tựa hồ rất kịch liệt.

Vốn Hàn Thạc chỉ mang theo tâm lý đi du ngoạn, cùng bước vào khu vực chiến đấu đã thấy một con Độc Giác thú mỹ lệ đang chiến đấu với một Độc Nhân Cự Nhân. Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc đã nhận ra Độc Nhân Cự Nhân này, chính là người mà lần trước hắn gặp ở vùng đất cấm kỵ.

Độc Giác thú được xưng là ma thú thuần khiết nhất, cái sừng của nó có tác dụng tịnh hóa lực lượng tà ác, cũng có tác dụng thần kỳ giải được trăm thứ độc. Độc Giác thú có tốc độ nhanh như chớp, có thể không chế lôi điện và Phong hệ ma pháp rất thuần thực, về ngoài mỹ lệ nhưng lại sở hữu một thân thể mạnh mẽ không kém gì Long tộc.

Con Độc Giác thú này hẳn đã trưởng thành rồi. Sừng của nó lóng lánh hào quang bảy màu rất đẹp mắt, chóc lát trắng lóa như ngọc, trong chóc lát lại lóe ra hào quang ngũ sắc, phủ đầy trên thân thể trắng ngần của nó, quả thực là một tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất.

Con Độc Giác thú mỹ lệ này nhảy loi choi dưới một cây cổ thụ che trời, mấy cái chân nhỏ nhắn chỉ dậm một cái đã nhảy xa hơn mười thước, chiếc sừng lóng lánh hào quang, mỹ lệ sáng loáng, thỉnh thoảng phóng ra một tia chớp cong cong, một lưỡi phong nhận không chút khách khí chém thẳng vào Độc Nhân Cự Nhân mà Hàn Thạc từng gặp qua.

Độc Nhân Cự Nhân với thể tích khổng lồ đánh nhau với một con Độc Giác thú nhỏ bé như một tác phẩm nghệ thuật, thế mà chẳng hề chiếm chút thượng phong nào. Từng đạo ma pháp bắn về phía Độc Nhân Cự Nhân khiến hắn không thể không luống cuống tay chân phòng ngự. Hắn mặc dù có sức mạnh vô cùng, nhưng lại không linh hoạt bằng con Độc Giác thú, không có lấy một công kích nào có thể đánh trúng người con Độc Giác thú, ngược lại lại rơi vào thế hạ phong.

Hàn Thạc nhìn trong chóc lát, thật ra cảm thấy rất thú vị. Không ngờ Độc Giác thú này lại thần kỳ như vậy.

“Con Độc Giác thú mỹ lệ cường đại như vậy, nếu có thể bắt được tặng cho Phạm Ny, Phỉ Bích, các nàng nhất định sẽ mừng lắm đây.” - Hàn Thạc đột nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy. Rồi hắn đột nhiên phát hiện ra trong ba cô Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, chỉ có Phạm Ny là chưa được hắn tặng cho bảo vật đặc biệt gì cả.

Hắn tặng cho Phỉ Bích thần khí Tinh Không, Ngải Mễ Lệ chẳng những nhận được từ hắn lưu bút và ma pháp trường của bán thần A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, còn tìm được một viên tinh thể bản nguyên Hắc Âm hệ. Ngược lại Phạm Ny đáng yêu lại chưa được gì cả.

Nghĩ vậy, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy áy náy, thầm nghĩ lần này trở về làm sao cũng phải tặng cho Phạm Ny một bảo vật có giá trị, bằng không rõ ràng là mình thiên vị.

Độc Giác thú chẳng những có ngoại hình mỹ lệ, còn có sức mạnh thần kỳ, phỏng chừng không có bất kỳ một cô gái nào có thể kháng cự một ma sủng như vậy. Bởi vậy, Hàn Thạc định vô luận như thế nào cũng phải bắt nó, buộc nó và Phạm Ny ký khế ước, xem như bồi thường cho những thiệt thòi của nàng.

Độc Giác thú là một loại siêu giai ma thú rất có linh tính. Khi Hàn Thạc tiềm phục đang âm thầm quan sát cách đó gần ba trăm thước, nó đã phát hiện ra, sau đó phóng ra vài tia chớp cong cong, bắn về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, thầm nghĩ Độc Giác thú này quả là một tiểu tử không thích an lành. Hai tay lộ ra múa lên, tia thiểm điện đó tựa như bị xé rách ra thành từng sợi, tới tấp rơi rụng xuống rồi biến mất.

Mất thấy hành tung bị phát hiện, Hàn Thạc dứt khoát không còn giấu giếm nữa, từ sau một góc cổ thụ khổng lồ đi ra, cười hà hà nhìn con Độc Giác thú, nặn ra một nụ cười tỏ vẻ hòa ái, chào hỏi:

- Chào...

Hàn Thạc còn chưa kịp giải thích, vài đạo thiểm điện, còn có một mảng phong đao rít lên vù vù chém tới. Hắn cười khổ, không ngừng đưa tay múa lên, phá tan những công kích do con Độc Giác thú phóng thích ra.

- Ủa, là ngài, Bán thần vĩ đại! - Đột nhiên, Độc Nhân Cự Nhân hô lên kinh ngạc.

Độc Nhân Cự Nhân không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Thạc. Lần trước ở vùng đất cấm kỵ, Hàn Thạc hấp thu lực lượng khổng lồ rồi bị nhập ma gây cho hắn ấn tượng cả đời khó quên. Lúc đó, Độc Nhân Cự

Nhân hiểu lầm về sức mạnh của Hàn Thạc, đương nhiên thấy thực lực mạnh mẽ của hắn lúc đó, cho hắn trở thành một loại Bán thần.

Cách mấy năm, lần này gặp mặt, Hàn Thạc đích xác có thực lực Bán thần rồi, cũng không cần mượn ngoại lực như lúc trước mới có thể trở thành một vị thần giả mạo mạnh mẽ nữa.

Bởi vậy, lần này Độc Nhân Cự Nhân xưng hô với Hàn Thạc như vậy, hắn lại thần nhiên thừa nhận, cười hà hà nói với Độc Nhân Cự Nhân:

- Đã lâu không gặp, sao? Gặp phải phiền toái gì thế?

- Ừm, con Độc Giác thú này thật sự là khó chơi. Ta chỉ lấy có mấy tảng đá ở địa bàn của nó, đã bị nó một mạch không chịu, đuổi theo đánh mãi không tha, thật sự là một gia hỏa làm người ta nhức đầu. - Độc Nhân Cự Nhân méo xệch, hậm hực nói.

Trong lúc Độc Nhân Cự Nhân giải thích cho Hàn Thạc, con mắt trong veo lóng lánh như ngọc của con Độc Giác thú nhìn Hàn Thạc và Độc Nhân Cự Nhân chăm chăm, như cho rằng Hàn Thạc là bằng hữu của Độc Nhân Cự Nhân, nên lập tức bỏ chạy như chim sợ tên.

Hai lần công kích không trúng, Độc Giác thú hiển nhiên biết Hàn Thạc còn đáng sợ hơn Độc Nhân Cự Nhân, cho nên không dám tiếp tục lưu lại ở đây nữa, thật là một tiểu tử thông minh.

510. Chương 510:thu Phục Độc Giác Thú

Đáng tiếc lần này đối thủ của nó không còn là Độc Nhân Cự Nhân, Độc Nhân Cự Nhân mặc dù thể tích khổng lồ, nhưng không cách nào đuổi kịp nó được. Nhưng Hàn Thạc hiển nhiên nhanh hơn Độc Nhân Cự Nhân nhiều.

Vừa thấy Độc Giác thú quay đầu bỏ chạy, Hàn Thạc lập tức không nói chuyện với Độc Nhân Cự Nhân nữa, hướng về phía Độc Giác thú truy đuổi. Hắn còn chưa đem hết toàn lực đã có tốc độ vượt xa Độc Giác thú. Khi con Độc Giác thú chạy ra xa mấy trăm thước, đột nhiên nhanh như thiểm điện chần lối không cho nó chạy trốn.

Bình thường nếu muốn thu một ma thú làm ma sủng, đầu tiên phải làm cho nó sợ sức mạnh của người. Chỉ nhân loại nào có thể biểu hiện ra sức mạnh làm cho nó tin phục, mới có tư cách trao đổi với nó, bằng không thì làm gì cũng vô dụng.

Bởi vậy, Hàn Thạc cơ hồ không hề do dự, dùng tốc độ nhanh hơn Độc Giác thú chắn trước mặt nó, rồi lập tức động thủ phóng thích hai Vong Linh ma pháp, một hư nhược kết giới (kết giới làm cho yếu đi), một khủng cụ kết giới (kết giới làm cho sợ hãi). Hắn thuần thực bao phủ cả một phạm vi rất lớn.

Ngoài Hàn Thạc dự liệu, kết giới suy yếu và kết giới sợ hãi vừa phóng thích ra, cả một phạm vi rất lớn có rất nhiều ma thú đủ loại cấp bậc toàn bộ đều bị ảnh hưởng, nhưng Độc Giác thú này vẫn chạy như bay, thoát cái đã nhảy ra xa hơn mười thước, quay đầu chuẩn bị bỏ chạy về một hướng khác.

Cái sừng tinh khiết như ngọc của Độc Giác thú lóng lánh tia sáng kỳ dị, lực lượng thánh khiết từ sừng của nó tiết ra ngoài tựa hồ đã tịnh hóa kết giới suy yếu và kết giới sợ hãi, do đó nó chẳng hề bị ảnh hưởng gì bởi hai kết giới này cả.

Hàn Thạc lắp bắp kinh hãi, vừa khựng lại, cái sừng vô cùng kỳ dị của Độc Giác thú lại có tác dụng tịnh hóa sức mạnh tà ác, xem chừng thì kết giới suy yếu và kết giới sợ hãi đã bị cái sừng của Độc Giác thú này tịnh hóa mất rồi.

Mất thấy hai loại kết giới hoàn toàn vô dụng, Hàn Thạc cũng không hề nổi giận. Trong nháy mắt lại chắn ngang đường chạy của con Độc Giác thú. Lần này hắn không dùng Vong Linh ma pháp, mà trực tiếp dựa vào thân thể mình. Không đợi Độc Giác thú có phản ứng, ra tay tóm chặt lấy nó.

Độc Giác thú không sợ Độc Nhân Cự Nhân, còn lợi dụng ma pháp hành hạ Độc Nhân Cự Nhân, nhưng đối mặt với Thạc thì không có lấy một chút can đảm nào. Nó thông minh đến mức có thể cảm ứng được Hàn

Thạc rất cường đại, biết rằng bằng vào nó thì tuyệt đối không thể chống lại hắn, do đó nó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Khi Hàn Thạc đưa tay bắt lấy nó, hai mắt dài thượt của nó bỗng sáng ngời xoay chuyển con ngươi vài vòng. Chân trước dậm mạnh một cái, lại một lần nữa thay đổi phương hướng, xem ra thì nó quyết tâm chạy trốn.

- Hắc hắc, chạy đi đâu? - Hàn Thạc cười cợt vẻ quái dị, khi Độc Giác thú muốn giằng ra khỏi hai tay hắn. Cánh tay hắn bỗng mềm mại dính chặt như miếng bột biển vớt dài ra, nhanh như thiểm điện túm lấy Độc Giác thú này.

Độc Giác thú đang chạy trốn bị Hàn Thạc hai tay chụp lấy, đột nhiên cái sừng giống như bị hai cái dây thép xiềng lại, sức mạnh này căn bản nó không thể chống lại được, thân thể bị gò cứng lại, không thể động đậy.

Phong dao lôi điện không ngừng bắn về phía Hàn Thạc. Với khoảng cách gần như vậy thì hắn không thể tránh né, nên không thể không xuất ra vòng hào quang hộ thân, chỉ nghe những tiếng lộp bộp như tiếng đậu rang, Hàn Thạc đứng trong vòng tròn hộ thân vững vàng không lay động, không hề bị chút ảnh hưởng nào từ loại phong dao lôi điện này. Độc Giác thú khi hiểu được công kích của nó căn bản hoàn toàn vô dụng với Hàn Thạc, rất nhanh đã chấm dứt những công kích tổn công vô ích này, cúi đầu ủ rũ, đôi mắt trong suốt như bảo thạch, đột nhiên ứa ra hai dòng lệ trong suốt, quay đầu lại nhìn Hàn Thạc vẻ rất đáng thương.

- Van ngươi buông tha cho ta đi. - Độc Giác thú miệng phát ra âm thanh nữ tính rất dễ nghe, giọng điệu tuyệt vời du dương vô cùng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác thoải mái.

Hàn Thạc sững sốt, không ngờ thanh âm của Độc Giác thú dễ nghe như vậy, nhưng tâm trí hắn rất kiên định, hiển nhiên không vì thanh âm dễ nghe của Độc Giác thú mà tha cho nó, vẫn nắm chặt lấy con Độc Giác thú, cười tủm tỉm nói:

- Buông tha cho ngươi cũng được. Nhưng ngươi phải đáp ứng làm ma sủng cho một người.

- Tuyệt đối không được! Ngươi giết ta đi. - Độc Giác thú vừa nghe muốn bắt nó làm ma sủng, thanh âm dễ nghe lập tức cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

- Được lắm, ta bây giờ sẽ giết ngươi, cắt sừng của ngươi xuống. Hắc hắc, sừng của ngươi nhất định rất đáng giá. - Hàn Thạc cười lạnh mở miệng uy hiếp, một tay đưa lên sừng của con Độc Giác thú dứ dứ, tựa hồ tính toán làm sao động thủ một cách tốt nhất.

- Từ từ từ từ, ta có thể cho ngươi nhiều tiền tài châu báu, chỉ cần ngươi buông tha ta. - Độc Giác thú rõ ràng không còn biểu hiện hung tợn không sợ chết như lúc nãy nữa. Thấy Hàn Thạc một tay để trên sừng của nó, nó vội vàng nhân nhượng.

- Tiền tài châu báu hả? Hắc hắc, ngươi nói ta là người thế này, lại thích mớ tiền tài châu báu của ngươi à?

- Hàn Thạc phì cười, một tay chụp trên người Độc Giác thú, Ma Nguyên lực như lưới nhện dệt khắp cơ thể nó, dùng ma công giam cầm Độc Giác thú này lại.

Hàn Thạc buông tay ra, cười hà hà đi đến trước mặt Độc Giác thú, đánh giá Độc Giác thú đáng thương này, rồi bắt đầu dụ dỗ:

- Thật ra làm ma sủng cho nữ nhân của ta cũng không tệ. Nàng nhất định sẽ chiều cổ ngươi thật tốt, tốt hơn ở tại rừng rậm hoang vu này nhiều. Mặt khác, thế giới nhân loại mới là nơi phong phú thực sự, có nhiều sự vật mỹ lệ mà ngươi không tưởng tượng được đâu, ngươi thánh khiết như vậy, chỉ có tới thế giới nhân loại mới có thể được người ta hâm mộ, ma thú trong U Âm sâm lâm vĩnh viễn không biết về mỹ lệ của người, ngươi phải biết rằng...

Nhìn Độc Giác thú, giọng điệu Hàn Thạc tràn ngập vẻ hấp dẫn từ tốn. Trong khi đó hắn còn pha thêm ma âm nhiếp hồn, lợi dụng về mỹ lệ của Độc Giác thú mà dụ dỗ nó, đem những thứ đẹp đẽ phù phiếm của thế giới nhân loại dụ nó.

Một mặt bị Hàn Thạc uy hiếp sinh mạng, một mặt cũng bị mê hoặc về thế giới nhân loại, đôi mắt đáng thương của con Độc Giác thú chưa hiểu thái thái nhân tình này dần dần biến thành tò mò, tựa như động tâm về đề nghị của Hàn Thạc. Nó chớp mắt nhìn Hàn Thạc, một lát sau mở miệng hỏi:

- Thế giới nhân loại thật sự mỹ lệ như ngươi nói không?

- Đương nhiên! Ta cam đoan!

Hàn Thạc nói như chém đinh chặt sắt, giọng nói thoát cái lại nhẹ nhàng dụ dỗ:

- Thế giới nhân loại có rất nhiều sự vật rất đẹp mà người chưa bao giờ gặp, chỉ có tới thế giới nhân loại, vẻ mỹ lệ của người mới có thể được người ta hâm mộ. Có ta bảo vệ, không ai dám làm chuyện gì xấu với người, ta còn có thể giúp cho người tiến hóa, chỉ cần người hứa trở thành ma sủng cho nữ nhân của ta, người sẽ phát hiện ra thế giới nhân loại mới là chỗ của người.

Độc Giác thú hiển nhiên hiểu được khi bị Hàn Thạc bắt, nó cũng không lựa chọn nào khác, một mặt sợ hãi uy hiếp của Hàn Thạc, một mặt thật có chút tò mò về thế giới nhân loại, chỉ thấy đôi mắt trong suốt như bảo thạch của nó bỗng sáng ngời nháy nháy một lát, rồi không còn do dự nữa, khẽ gật đầu vẻ đáng thương.

Không đợi Hàn Thạc cao hứng, Độc Giác thú đột nhiên lại nâng giá lên:

- Nhưng ta muốn tự mình lựa chọn chủ nhân, nhất định phải là đàn bà, chứ không thể là thứ nam nhân đơ bản này.

- Yên tâm đi, nhất định sẽ là mỹ nữ, người sẽ thích nàng mà. - Hàn Thạc cười hà hà cam đoan, thầm nghĩ chỉ cần tới xã hội nhân loại, lúc đó ta xem người còn có lựa chọn nào khác. Xã hội nhân loại tự nhiên rất đẹp đẽ, nhưng lòng người hiểm ác thì người cũng sẽ chẳng mấy chốc hiểu rõ thôi.

- Được rồi, ta hứa với người, người buông tha ta đi. - Độc Giác thú cúi đầu ừ ừ nói, thoát nhìn đã chịu số mạng rồi.

- Ta trước hết rút một bộ phận sức mạnh của người ra khỏi cơ thể, ta cũng sẽ để lại chút đồ trong cơ thể người, miễn cho người thừa cơ tẩu thoát.

Hàn Thạc vừa nói, vừa động thủ rút một bộ phận lực lượng ra, rồi vỗ vỗ vào con Độc Giác thú, nói:

- Ta đã lưu lại trên thân cơ thể người một cái ấn ký, vô luận người ẩn thân ở nơi nào, ta cũng có thể tìm ra người. Do đó người an phận một chút giùm ta.

- Biết rồi.

Độc Giác thú đáp lại, nhỏ giọng nói thầm:

- Thật là một tên gia hỏa hèn hạ, hy vọng chủ nhân của ta không phải là loại gia hỏa tà ác hèn hạ này, bằng không ta tình nguyện chết cũng không thể sống với loại tà ác hèn hạ như thế.

Hàn Thạc bỏ ngoài tai mấy lời lẩm bẩm của Độc Giác thú, cũng không nói thêm gì nữa. Trong lúc này tiếng bước chân trầm trọng chậm rãi đến gần. Một cái bóng khổng lồ vĩ đại từ xa xa dần dần đi tới.

Độc Nhân Cự Nhân chậm rãi tới gần, đi tới bên cạnh Hàn Thạc, thấy Độc Giác thú thật thà đứng trước mặt hắn, hỏi có chút kinh ngạc:

- Sao nó đột nhiên hiền lành thế?

- Đương nhiên, nó không hiền lành thì làm gì được?

Hàn Thạc cười nói, sau đó nhìn nhìn đánh giá Độc Nhân Cự Nhân, trong lòng nghĩ xem tên Độc Nhân Cự Nhân này có giá trị lợi dụng gì không.

“Ầm ầm...”

Một tiếng nổ như đất rung núi chuyển từ sâu trong U Âm sâm lâm truyền đến. Phương hướng thanh âm truyền ra cách rất xa chỗ Hàn Thạc, xa như vậy mà còn có âm lượng lớn đến thế, nơi đó nhất định xảy ra đại sự gì đó.

Độc Giác thú và Độc Nhân Cự Nhân hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng nổ này. Đôi mắt cả hai lộ ra thần sắc sợ hãi, giống như sợ hãi động tĩnh đang xảy ra trong chỗ sâu nhất ở trong U Âm sâm lâm.

- Các người có biết trong chỗ sâu nhất đó có cái gì không? - Hàn Thạc thấy chúng lộ ra thần sắc sợ hãi, nhú mày hỏi.

- Không biết, nhưng mấy ngày hôm trước ta thấy có một con Cự Long khổng lồ tiến vào trong đó. Con Cự Long đó cường đại như ngài, hẳn là sinh vật cường đại cấp năm. - Độc Giác thú trả lời vẻ khiếp sợ.

Nó mới chỉ là một tên cấp ba, Cự Long cấp năm tương đương với Bán thần ở thế giới nhân loại, Độc Giác thú hiển nhiên phải sợ hãi Cự Long cấp năm rồi.

- Ta cũng không dám vào bên trong, nhưng gần đây tựa hồ có rất nhiều sinh vật cường đại tiến vào, bên trong dường như xảy ra cái đại biến gì đó. - Độc Nhân Cự Nhân cũng trả lời.

- Hử?

Hàn Thạc sững sốt, sau đó ngẫm nghĩ nói:

- Ta muốn vào đó xem một chút. Độc Giác thú, người lưu lại đây, ta sẽ trở về tìm người.

Vừa nói xong, Hàn Thạc không còn quản Độc Giác thú nữa, trực tiếp bay về phía chỗ sâu nhất trong U Âm sâm lâm.

511. Chương 511:viễn Cổ Cự Long

Sâu trong U Âm sâm lâm, cổ thụ che trời, hoa cỏ thơm ngào ngạt, nước suối róc rách, cảnh tượng đẹp đẽ sinh cơ bừng bừng.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi nơi đều có kỳ hoa dị thảo, mỗi một gốc cây đều có giá trị liên thành ở bên ngoài. Tiếng nổ ầm ầm thật lớn từ sâu trong rừng truyền đến không dứt, giống như trời sụp, làm cho người ta có một loại cảm giác chấn động mãnh liệt.

Hàn Thạc tiếp tục xâm nhập. Hắn đột nhiên phát hiện ra bên trong có rất nhiều kết giới ma pháp huyền ảo phức tạp. Những ma pháp kết giới này không có lực sát thương cường đại, thuần túy chỉ để phòng ngừa ngoại nhân tiến vào.

Từng đạo ma pháp như những tấm lưới nhện tạo thành một đồ án ma pháp thật lớn, tràn ngập cả một phạm vi rộng lớn, ma pháp đồ án này bao phủ cả bầu trời, hình thành sức mạnh như sóng biển, đẩy bật người ngoài muốn tiến vào.

Rất rõ ràng, đồ án ma pháp thật lớn này được bố trí để phòng thủ. Người lập ra ma pháp trận bao phủ phạm vi thật lớn này hẳn là không có ác ý gì, những làn sóng hất người muốn xâm nhập ra ngoài cũng không mãnh liệt lắm, mà lại khá là nhu hòa chậm chạp.

Hàn Thạc đang ở trung ương, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh toàn lực cuốn tới, giống như bị mấy trăm đại hán dã man hợp lực đẩy mạnh, sức mạnh lớn đến mức vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Cũng may mà Hàn Thạc có thực lực kinh người, ma công cải tạo thân thể nhiều năm lúc này đã chứng minh lực cường hãn, mặc cho sức đẩy rất mạnh, hắn vẫn từng chút một chui vào trong.

Ở chỗ thần kỳ này, phạm vi bao phủ thần thức của Hàn Thạc rõ ràng không bằng bên ngoài. Hắn chỉ có thể hơi hơi cảm giác được vài động tĩnh chung quanh. Càng như thế, Hàn Thạc càng tò mò về chỗ sâu nhất trong U Âm sâm lâm, quyết tâm phải vào sâu hơn tìm tòi hư thật.

Tấm ma pháp trận như cái lưới nhện thật lớn, tuy rất mạnh nhưng vẫn không đủ sức chặn Hàn Thạc lại, với thân thể mạnh mẽ và ma công quỷ dị, hắn từng bước từng bước đi sâu vào trong.

Đột nhiên, sức mạnh cường đại bỗng hoàn toàn biến mất. Hàn Thạc lập tức hiểu ra mình đã xuyên qua ma pháp trận rồi, sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía trước.

Một cái hồ nước trong xanh sóng nước nhộn nhạo đột nhiên đập vào mắt Hàn Thạc. Cái hồ này tựa như một khối mỹ ngọc được cắt rất phẳng, trong suốt, xanh thắm, mĩ lệ.

Nhìn cái hồ trước mắt, Hàn Thạc ngây người ra, không ngờ sâu trong U Âm sâm lâm lại có một cái hồ xanh trong như vậy, hắn chỉ cảm thấy kỳ quái là bên trong cái hồ không có cá, đến cả tảo cũng không có, việc này xem ra cổ quái phi thường.

Hàn Thạc một cước bước tới, trong lòng lại kinh hãi. Ma pháp trận hình lưới nhện làm một cước vừa vươn ra đột nhiên có cảm giác chung quanh trọng lực tăng lên gấp hơn mười lần, đến cả đi lại bình thường cũng hao phí sức lực gấp hơn mười lần.

Trong khu vực trọng lực tăng lên như vậy, nếu hai người chiến đấu thì thân thể người nào mạnh hơn sẽ chiếm được thượng phong. Ma pháp sư ở trong khu vực này, nếu muốn lợi dụng thuật bay lượn sẽ phải tiêu hao tinh thần lực gấp mười lần bình thường, cho dù là Thánh ma đạo sư, chỉ sợ cũng không thể bay lượn trong không trung lâu được.

Một khu vực quỷ dị như thế làm Hàn Thạc rất tò mò, rốt cuộc là do ai bố trí ra nhỉ? Nơi này tuy trọng lực đột ngột tăng hơn mười lần, nhưng cũng không thể làm khó Hàn Thạc. Hắn lợi dụng Ma Động Cửu Thiên thuật làm thân thể từ từ bay lên, chỉ có điều chậm hơn bình thường rất nhiều, từng chút một bay về phía mặt hồ xanh biếc.

Tuy trọng lực lớn, nhưng Hàn Thạc vẫn có thể chịu được, chỉ là mất công hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng khi Hàn Thạc vừa mới đến phía trên mặt hồ, tiếng rít từ một luồng cuồng phong đột nhiên từ xa xa truyền đến, không chờ cho Hàn Thạc kịp phản ứng, một con Ngân sắc Cự Long đột nhiên xuất hiện phía trên mặt hồ. Con Ngân sắc Cự Long này tựa hồ không bị trọng lực ở đây ảnh hưởng, hoặc là nói trọng lực nơi này chính là do hắn bố trí. Hắn dễ dàng ngạo nghễ đứng phía trước Hàn Thạc, lạnh lùng đánh giá hắn.

- Lui về, bên trong không phải là chỗ để người vào đâu. - Con Ngân sắc Cự Long đánh giá Hàn Thạc trong chớp lát, đột nhiên mở miệng nói.

Con Ngân sắc Cự Long này dài hai mươi mấy thước, thân thể lông lánh như bạc kim loại, trông rất cường tráng, ánh mắt hắn rất kiên nghị. Thoạt nhìn khá là dũng mãnh khỏe mạnh.

- Bên trong rốt cuộc có cái gì thế? Hắc hắc, ta cảm thấy rất tò mò. - Hàn Thạc cũng đánh giá con Ngân sắc Cự Long, chẳng hề để ý gì đến việc hắn ngăn cản, mà hỏi lại về tò mò.

- Không phải là việc người cần biết. Nhân loại, sớm rời nơi này đi, nếu không người sẽ hối hận. - Ngân sắc Cự Long tựa hồ khá sốt ruột, thân hình khổng lồ không ngừng uốn lượn trên mặt hồ, giọng nói lạnh như băng tràn ngập vẻ cao ngạo chủng tộc.

Long tộc luôn luôn rất cao ngạo, tự cho là Long tộc mới là chủng tộc cao quý nhất, trừ chúng ra, vô luận là nhân loại, Tinh Linh hay Thú Nhân, hoặc các chủng tộc khác, toàn bộ đều bị họ đối đãi như chủng tộc cấp thấp. Loại cao ngạo này đã tồn tại từ xưa tới nay, giống như Sâm Lâm Cự Ma tính tình tham lam, Hắc Âm tinh linh hảo dâm vậy, đây là sự tồn tại thâm căn cố đế trong tiềm thức của họ.

Nhưng Hàn Thạc hiển nhiên không sợ con rồng này, cảnh giới và thực lực hắn lúc này vượt xa đại bộ phận Cự Long. Cười hà hà nhìn con Ngân sắc Cự Long cao ngạo này, Hàn Thạc chớp chớp mắt, nói vẻ hơi cường ngạnh:

- Nếu... Ta ngược lại cứ muốn vào thì sao?

- Vậy, ta bây giờ đánh người vắng ra. - Ngân sắc Cự Long hừ lạnh, tính ngạo mạn đặc hữu của Long tộc phun ra nồng nặc từ nắm đấm hắn, lỗ mũi hắn.

Thân thể khổng lồ của con rồng bỗng nhúc nhích, trong khu vực có trọng lực hơn mười lần này đột nhiên sinh ra một cơn lốc, trong chớp mắt tới bên cạnh Hàn Thạc. Cơn lốc này đánh vào Hàn Thạc, mạnh mẽ hất hắn văng ra bên ngoài.

Trong khu vực trọng lực tăng hơn mười lần này, người bình thường muốn đi lại cũng đã hơi khó, hắn thấy Hàn Thạc có thể bay lượn trên mặt hồ, đương nhiên xếp Hàn Thạc thành loại ma pháp sư lợi dụng thuật bay lượn, với kinh nghiệm bao nhiêu năm thủ hộ của hắn, ma pháp sư lợi dụng pháp thuật để bay lên thì khó có thể ngăn cản sức hút của cơn lốc.

Ngân sắc Cự Long lạnh lùng đánh giá Hàn Thạc, Hàn Thạc trong mắt hắn giống như một tượng gỗ, có thể mặc cho hắn lợi dụng cơn lốc tùy ý thao túng, khi cơn lốc thành hình, hắn như đã thấy Hàn Thạc thân không tự chủ được bị vút ra khỏi mặt hồ, rơi phịch xuống ma pháp trận hình lưới nhện.

- Hắc hắc, người thật nghĩ rằng bày ra cái kết giới trọng lực này là có thể muốn làm gì thì làm sao?

Hàn Thạc khinh thường nhìn Ngân sắc Cự Long, đợi cho cơn lốc lao tới, quanh thân hắn lóe lên hào quang, tựa như thân thể kết thành một cái kén thật dài.

“Hô hô...”

Cơn lốc bao phủ Hàn Thạc sức mạnh rất lớn ầm ầm đập vào người hắn. Song, ngoài dự liệu của Ngân sắc Cự Long, Hàn Thạc lại vẫn đứng vững sừng sững không hề ngã, căn bản không bị ảnh hưởng bởi cơn lốc.

- Hay. Quả nhiên không phải là một nhân loại bình thường! - Ngân sắc Cự Long khen, thân rồng thật lớn uốn lên, long vĩ rất dài đột nhiên quét tới. Cơn lốc vô dụng, Ngân sắc Cự Long hiển nhiên coi Hàn Thạc là một đối thủ đáng được trọng thị. Lần này hắn bắt đầu lợi dụng thân thể mạnh mẽ của Long tộc để ngăn cản Hàn Thạc.

- Tới đây! - Hàn Thạc cười to, bất động như núi đứng sừng sững tại chỗ, hai tay đột nhiên vươn ra, đánh ra một thủ ấn kỳ lạ.

Đột nhiên, một lực lượng mãnh liệt như bài sơn đảo hải từ hai tay Hàn Thạc bộc phát ra, hình thành một cái cột cao ngất trời, đánh mạnh về phía cái long vĩ khổng lồ của Ngân sắc Cự Long.

Thân thể khổng lồ của Ngân sắc Cự Long, thân thể Long tộc nổi tiếng mạnh mẽ, chỉ một cú quất đuôi này, cho dù là một cây cổ thụ ngàn năm, chỉ sợ chỉ cần một kích là gãy. Thế mà Hàn Thạc chỉ dùng hai tay kết ấn, đã tạo ra một luồng lực rất lớn, không đợi long vĩ đến gần mình, sức mạnh từ tay Hàn Thạc đã bay đến ở trên long vĩ của con Ngân sắc Cự Long rồi. Con Ngân sắc Cự Long cảm giác long vĩ của hắn như bị một hòn núi vạn cân đè lên, chẳng những không rung rinh hòn núi đó một chút nào, mà long vĩ của mình ngược lại bị đè đau đến gần chết.

Hàn Thạc một khi ra tay, đều nắm lấy thời cơ không để cho đối phương có thể phản kích, thân thể lưu chuyển Ma Nguyên lực với tốc độ cao, vốn tốc độ rất chậm bỗng nhiên tăng lên rất nhiều. Khi Ngân sắc Cự Long cảm thấy được sự đau đớn từ long vĩ chuẩn bị phản ứng lại, hắn đột nhiên phát hiện nhân loại đó chẳng biết khi nào đã bắt đầu công kích đủ loại trên người hắn.

“Choang!”

Một quyền đâm ra đánh thẳng vào người Ngân sắc Cự Long. Luồng sức mạnh đáng sợ lại một lần nữa vọt tới, thân thể cao lớn của hắn đã cảm thấy không chịu nổi.

Quá mạnh. Đây là nhân loại sao? Ngân sắc Cự Long kinh hãi, sau đó không dám lảng tránh ở đây nữa, thừa dịp một quyền Hàn Thạc hơi chậm một chút, chạy trốn về phía trong, cũng không dám nói năng gì với Hàn Thạc nữa.

Hàn Thạc cũng không ngăn cản, thông thả theo sát phía sau con Ngân sắc Cự Long, đi sâu vào trong.

Xuyên qua cái hồ này, trọng lực hơn mười lần đột nhiên biến mất. Tất cả đã khôi phục lại bình thường. Thần thức Hàn Thạc vươn ra, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, về mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng phía trước.

Phía trước Hàn Thạc, trên bầu trời xuất hiện kỳ quan. Từng đạo thiểm điện gần như đứng yên trên bầu trời. Nhìn có vẻ như bầu trời trong vắt như bị những tia chớp này xé rách thành từng khối, trong tiếng “xì xì” khắp nơi, những màn sương lằng lằng, phủ đầy bầu trời.

Vốn bầu trời rất trong xanh, bị những luồng sương mù này phủ kín, dưới những luồng chớp uốn lượn đứng yên, giống như thật sự đã bị xé rách rồi. Trên trời có rất nhiều phiến hào quang sáng rực hiện lên hình một cái cửa, tạo thành một bầu trời quỷ dị.

Các loại hào quang biến đổi trong không trung không ngừng xuất hiện phía sau mấy phiến hào quang hình cánh cửa kia. Tổng cộng có bảy cái cửa lớn, mỗi cánh cửa đều có một sinh vật cường đại trấn giữ, ngoại trừ một cái ở rìa ngoài cùng là có những sinh vật không ngừng chết đi, sáu cánh cửa khác toàn bộ đều có những Bán Thần.

Hai con Cự Long thân thể dài bốn năm mươi thước, một con Ngân sắc một con Kim sắc, đều là cấp năm. Hai Thái Thần (1) cao ba mươi thước, thân hình khổng lồ, cũng có thực lực Bán Thần. Hai tên còn lại có

lớp da xanh lá cây, ăn mặc Thú Nhân và đồ dã man, nhìn hình dáng là một Thú Nhân chiến sĩ và một Thú Nhân dã man.

Sáu chủng tộc khác nhau, lúc này phân biệt trấn giữ mỗi một cánh cửa, tựa hồ đang liều mạng chống đỡ với địch nhân bí ẩn nào đó. Bởi vì họ đều sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, do đó Hàn Thạc có thể thấy rõ sự cường đại và thực lực của họ.

Sáu Bán Thần, toàn bộ đều là dị tộc, là thế lực đáng sợ ra sao?!

Dưới bầu trời là một đại hợp cốc rộng lớn, bên trong có mười mấy Thái Thần Cự Nhân thân hình hùng vĩ như núi cao trùng điệp, còn có hai mươi mấy Long tộc. Họ ai nấy đều vẻ mặt khấn trương nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn lên biến hóa phát sinh trên bầu trời.

Thái Thần Cự Nhân, trong truyền thuyết có thực lực chống lại thiên thần, từ thời viễn cổ tới nay vẫn không ngừng được truyền lưu, nhưng nhân loại trước giờ chưa từng gặp được chủng tộc này. Trước kia Hàn Thạc thấy người khổng lồ Khâu Lăng, cũng đã gặp Độc Nhân Cự Nhân, mặc dù cũng vô cùng cường tráng cao lớn, nhưng so với Thái Thần Cự Nhân thì rõ ràng còn thua xa.

Thái Thần Cự Nhân theo truyền thuyết là sủng nhân của mẹ đất. Trước giờ ai cũng đều nói là Thái Thần Cự Nhân mới là sinh vật có sức mạnh nhất trên đời. Họ có sức mạnh bài sơn đảo hải, có thực lực trực tiếp giao phong với thần linh...

Truyền thuyết về Thái Thần Cự Nhân nhanh chóng lướt qua óc Hàn Thạc. Trước kia hắn còn chưa tin về truyền thuyết này, bây giờ chỉ cần nhìn thể tích khổng lồ của họ, lập tức hiểu được truyền thuyết phỏng chừng là thật. Loại Thái Thần Cự Nhân này phỏng chừng một tên là có thể đập cho một tòa thành trì phẳng phiu như đất bằng.

“Gừ...”

Tiếng gầm giận dữ đột nhiên từ trong đại hợp cốc truyền đến.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, vội vàng hướng về phía hẻm núi kia nhìn lại. Chỉ thấy một con viễn cổ Cự Long thân dài trăm thước, cả người quấn lấy một ngọn núi cao. Hàn Thạc trước giờ chưa từng gặp con Cự Long này. Hắn cảm nhận được trên người nó sức mạnh rất đáng sợ.

Viễn cổ Cự Long trong truyền thuyết ở đại lục Kì Áo vĩnh viễn được truyền lưu. Hàn Thạc biết từ xưa tới nay vẫn có truyền thuyết viễn cổ Cự Long thủ hộ cho đại lục Kì Áo. Theo truyền thuyết, họ lặng lẽ duy trì trật tự cho đại lục này. Một khi có việc gì uy hiếp tới tính mạng của các chủng tộc trên đại lục Kì Áo, viễn cổ Cự Long sẽ tới duy trì trật tự, đảm bảo đại lục này có thể tiếp tục ổn định.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc có thể khẳng định con Cự Long dài trăm thước này chính là viễn cổ Cự Long trong truyền thuyết. Trên người Cự Long này có khí tức cường đại, còn mạnh hơn cả Thánh nữ mà lần trước mình thấy ở Thánh sơn Quang Minh giáo hội, kể cả là Tộc Vương sáu sừng của Hồn tộc, hắn tin cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của con viễn cổ Cự Long này.

Không thể nghi ngờ, con viễn cổ Cự Long này có thực lực Chân Thần kinh khủng.

(1) Thái Thần (æ³ºǎ?): còn gọi là TiTan (hình dung nhân vật này như trong game Hero III)

512. Chương 512:thâm Uyên Ác Ma

Con viễn cổ Cự Long đứng trên trái núi cao, ngoái đầu hướng lên trời phun ra từng đạo long tức (hơi thở rồng) sáng lóe, long uy kinh khủng từ long tức hất phát ra giống như có sức mạnh xé rách không gian.

Bị những hơi thở của viễn cổ Cự Long phun vào, mấy cánh cửa lớn bảy sắc hào quang trên bầu trời giống như bị luồng sức mạnh này đè xuống, không ngừng phát sinh biến hóa, như chậm chậm thu nhỏ lại.

Bảy luồng sáng nhập vào mấy cánh cửa trên bầu trời, sáu cánh cửa do một sinh vật Bán Thần trấn thủ, tựa hồ đang đem hết toàn lực ngăn cản một sinh vật hung ác nào đó. Hàn Thạc có thể thông qua hình dáng mà hình dung được họ đang ra sức chống lại một kẻ địch cường hãn.

Chỉ có một cánh cửa ở rìa không có lấy một Bán Thần nào tọa trấn, một con Hoàng Kim Long cấp bốn đang trấn thủ bên trong. Cũng không biết hẳn gặp phải bao nhiêu sinh vật cường đại, chỉ thấy thân hình Long tộc được xưng là cường tráng nhất, khổng lồ nhất, giờ bên trong cánh cửa đó cứ lắc lư, bắn ra máu tươi tung tóe.

Rất rõ ràng, Hoàng Kim Long cấp bốn này căn bản không chịu được áp lực của những sinh vật bên trong cánh cửa, trong lúc giao phong không thể tránh khỏi những thương tổn trầm trọng trên thân thể.

Hàn Thạc quan sát một chút, phát hiện trên bầu trời xuất hiện bảy cánh cửa kỳ lạ, phía sau cửa như có một thế giới xa lạ khác. Giống như nếu không tiến vào cánh cửa đó thì căn bản không thể biết được bên trong rốt cuộc có cái gì, chỉ có thể thấy từng đạo ánh sáng như sao băng liên tục xẹt qua.

Bảy cánh cửa, bảy sinh vật, trong đó có sáu Bán Thần đang liều mạng ngăn cản uy hiếp đáng sợ nào đó.

Một con viễn cổ Cự Long không biết đã sống bao lâu, lợi dụng thần lực của mình khôi phục dị biến ở bảy cánh cửa, cố gắng thu hẹp bảy cánh cửa này lại để tránh một nguồn uy hiếp nào đó có thể thông qua bảy cánh cửa này tiến vào đại lục Kì Áo.

Về mặt Hàn Thạc rất trầm trọng nhìn biến hóa trên bầu trời, trong lòng dâng lên một sự hiếu kỳ mãnh liệt. Hẳn tràn ngập hứng thú với cảnh tượng bên trong bảy cánh cửa, cũng không ngừng đoán thử rốt cuộc là sinh vật gì, có nên bắt chấp tất cả xông tới xem không.

Sau khi tiến vào cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc tiếp xúc với những cường giả mạnh nhất đại lục Kì Áo, dần dần hiểu rõ một vài điều bí mật. Từ những gì mình thấy được, hẳn có thể khẳng định bảy cánh cửa đó nhất định đi thông tới một vị diện khác, viễn cổ Cự Long và sáu Bán Thần liều mạng ngăn cản ở đây là để phòng ngừa sinh vật từ vị diện khác xé rách thông đạo này.

“Thái Thần Cự Nhân, viễn cổ Cự Long, quả nhiên đã lặng lẽ phụng hiến cho đại lục Kì Áo.” - Hàn Thạc thầm nghĩ.

- Nhân loại. Người rốt cuộc muốn làm gì? - Khi Hàn Thạc còn đang ngưng trọng quan sát bốn phía, một tiếng rống ngâm phần nộ vang lên. Chính là do con Ngân sắc Cự Long bị hẳn truy kích phun ra. Thấy hẳn đi tới, con Ngân sắc Cự Long này vô cùng phần nộ, giương nanh múa vuốt gầm gừ không thôi.

Sau khi tiếng kêu phần nộ của con Ngân sắc Cự Long vang lên, Thái Thần Cự Nhân và Long tộc từ bốn phương tám hướng bên trong đại hợp cốc không còn đưa tầm mắt trên chiến trường bầu trời nữa, mà toàn bộ đều hướng ánh mắt về phía Hàn Thạc.

Mười mấy Thái Thần Cự Nhân, hai mươi mấy Cự Long, dù ở một quốc gia nào cũng đủ để làm cho một nước tăng thực lực lên rất đáng sợ. Những sinh vật cường đại nhất từ xưa tới nay ai nấy đều trừng mắt nhìn hẳn. Sự uy hiếp vô hình ép tới làm cho hẳn cảm thấy cả người cực kỳ không tự nhiên.

So với sáu Bán Thần trên bầu trời, đám Thái Thần Cự Nhân và Long tộc ở trong đại hợp cốc này tất cả đều không có thực lực Bán Thần. Nhưng dù vậy, bốn mươi con vật khổng lồ đột nhiên trừng mắt nhìn hẳn, uy hiếp này cũng quả là vô cùng đáng sợ.

- Nhân loại, người tự tiện xông vào đây rốt cuộc định làm gì? - Ngân sắc Cự Long thấy Hàn Thạc không giải thích, lại một lần nữa mở miệng quát, thoạt nhìn đã có chút không chịu nổi nữa rồi.

Hai Thái Thần Cự Nhân đến gần Hàn Thạc, vừa thận trọng đánh giá hẳn, vừa chậm rãi đến gần, tựa hồ một khi hẳn nói ra một lời bất lợi, lập tức sẽ ra tay cho đối phương một chùy thành bánh thịt.

- Ủa, sao lại là người? - Đột nhiên, từ xa xa có một con Hoàng Kim Long kêu lên một tiếng kinh hãi. Con Hoàng Kim Long vốn cách Hàn Thạc rất xa, lập tức bay rất nhanh tới, có vẻ rất kinh ngạc khi nhìn thấy hẳn.

- Người... Người là Hi Đức Lí Khắc? - Hàn Thạc sửng sốt, nhìn con Hoàng Kim Long vẻ ngạc nhiên, cảm thấy hẳn có lẽ là Hoàng Kim Long Hi Đức Lí Khắc mà trước kia mình gặp qua vài lần, vì vậy dò hỏi thử xem.

- Là ta, Hi Đức Lí Khắc, người không nhớ à? - Quả nhiên là Hi Đức Lí Khắc, hẳn kêu to về kinh hãi.

Bên trong hợp cốc có hai mươi mấy Long tộc. Những Long tộc này không có lấy một tên biến hóa thành hình người, thân thể cao lớn cứ đứng ở xa xa, trong số đó Hoàng Kim Long chiếm một nửa. Hi Đức Lí Khắc không hóa thành hình người, lẫn vào giữa đám đó chẳng thấy có gì đặc thù cả, Hàn Thạc không nhận được cũng là điều đương nhiên thôi.

Vừa nghe hẳn là Hi Đức Lí Khắc, Hàn Thạc lại nhìn đại hợp cốc, đột nhiên hiểu được nơi này hẳn là cũng là Long cốc trong truyền thuyết. Thấy gặp người quen, Hàn Thạc cũng thở phào một hơi, cười nói:

- Hóa ra là Hi Đức Lí Khắc, hà hà, đã lâu không gặp rồi, lần này ta chỉ thuần túy tới đây thám hiểm, nghe bầu trời có tiếng nổ nên mới tò mò tới đây, không ngờ lại gặp được loại kỳ quan này, rốt cuộc việc này như thế nào?

- Hi Đức Lí Khắc, người biết nhân loại này à? - Con Ngân sắc Cự Long vừa bị Hàn Thạc cho ném mùi, nhìn Hi Đức Lí Khắc đang hưng phấn chạy ào tới về kỳ quái, nghi hoặc hỏi lại.

- Ủm, ta đã nói với người rồi đó, lần trước có một kỵ sĩ nhân loại muốn đoạt bảo tàng của ta, còn làm bị thương ta nữa. Nhờ có hẳn, nhờ hẳn trợ giúp ta, lần trước nữa, ở vùng đất cấm kỵ, cũng nhờ hẳn phá kết giới quanh năm không tiêu tan. Chúng ta là bằng hữu, không có việc gì đâu. - Hi Đức Lí Khắc giải thích cho Ngân sắc Cự Long.

Hắn vừa nói như vậy, hai Thái Thần Cự Nhân đang thận trọng đến gần, và cả con Ngân sắc Cự Long nữa, không còn thái độ thù địch với Hàn Thạc nữa. Nhưng Ngân sắc Cự Long vốn bị Hàn Thạc cho ném mùi cay đắng, vẫn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bây giờ cuộc chiến đấu tới lúc máu chốt, bất luận ai cũng không được cho hẳn tiến vào thời không loạn lưu được.

- Ta hiểu rồi.

Hi Đức Lí Khắc đáp lại, sau đó nói với Hàn Thạc:

- Chúng ta vì an nguy của đại lục Kì Áo mà đấu tranh, có vài sinh vật tà ác ở vị diện khác cố gắng thông qua loạn lưu thời không đặc thù tiến vào thế giới chúng ta, Long tộc chúng ta và bộ tộc Thái Thần đang toàn lực ngăn cản những sinh vật tà ác ở vị diện khác này.

Hàn Thạc quan sát đã lâu, không cần Hi Đức Lí Khắc giải thích nhiều cũng có thể đại khái hiểu được sự tình. Thái Thần Cự Nhân và viên cổ Cự Long trước nay vẫn tự cho rằng mình làm chỗ dựa cho đại lục, hiển nhiên không tiếc toàn lực chiến đấu vì an nguy của đại lục. Hắn không cần nhìn kỹ cũng có thể cảm giác được cuộc chiến đấu này hung hiểm như thế nào.

Thái Thần Cự Nhân và Long tộc, ai nấy vẻ mặt ngưng trọng, đại đa số còn mang theo ánh mắt bi tráng. Những ánh mắt này cũng nói lên cuộc chiến đấu này tàn khốc ra sao.

Trong thời khắc máu chốt, bất kỳ nhân tố ngoại lực nào cũng đủ để thay đổi cuộc chiến này. Họ phong tỏa chung quanh để ngăn cản một vài người không rõ thân phận tiến vào, cũng là việc đương nhiên thôi.

- Chết rồi, Lạp Lí không chịu được rồi. - Đột nhiên, một con Lục long hô lên.

Theo ánh mắt mọi người, Hàn Thạc phát hiện giữa cánh cửa thứ bảy trên bầu trời, một con Hoàng Kim Long, tên duy nhất không phải là Bán Thần, thân rồng của hắn bị một luồng quang điện bắn trúng lắc lư muốn ngã. Máu tươi từ thân trong cơ thể hắn phun ra, xem ra không thể sống được nữa.

Long tộc bên trong Đại hợp cốc đưa ánh mắt bi tráng, chỉ thở dài cho một Long tộc chiến sĩ sắp chết.

- Người kếp, chuẩn bị. - Một tiếng thở dài già nua của con viên cổ Cự Long từ trên đỉnh núi vang lên, thanh âm hân thê lương bất lực, tựa hồ không chịu nổi loại bị thương sinh lý tử biệt này.

- Ta lên! - Ngân sắc Cự Long lúc trước bị Hàn Thạc một đường đuổi theo đột nhiên gầm lên, có một khí thế khảng khái không sợ chết.

- Thực lực người không đủ, Long tộc các người hy sinh một rồi, lần này đến phiên Thái Thần chúng ta lên.

- Không đợi cho con Ngân sắc Cự Long hành động, ở trung ương hợp cốc có một Thái Thần Cự Nhân cao trên ba mươi thước, thanh âm như sấm sét lao lên.

Tên Thái Thần này là người cao nhất trong số Thái Thần Cự Nhân đang đứng ở trung ương hợp cốc, thực lực hấn tựa hồ cũng cường đại nhất, hấn quát lên một tiếng, rồi bắt đầu hành động. Chỉ thấy hấn rùn chân xuống, cả mặt đất rung lên như động đất, thân thể giống như một thiểm điện bắn ra.

Thân hình con Hoàng Kim Long đột nhiên bị nghiền nát, xương thịt bị cắt nát thành một cơn mưa máu, phun vào thời không loạn lưu bí ẩn. Vốn chờ sẵn khi người Hoàng Kim Long biến mất, thân thể của Thái Thần Cự Nhân đã bay tới bịt chặt cánh cửa đó.

Trong lúc này, bỗng xuất hiện một kỳ quan. Cũng không biết vì cánh cửa đó đột nhiên lớn lên, hay là vì thân thể Thái Thần Cự Nhân rút nhỏ lại, vốn Thái Thần Cự Nhân không thể chui vào giữa đại môn, bỗng thân thể hấn như bị vặn vẹo một chút, rất khéo léo vừa khớp vào trong cánh cửa.

Thân thể Thái Thần Cự Nhân lọt vào bên trong, vốn cánh cửa không ngừng rộng ra, lại khôi phục lại bình thường một cách kỳ dị. Hàn Thạc thấy Thái Thần Cự Nhân này vừa vào cánh cửa hào quang khó hiểu đó xong, hấn tựa hồ đang đánh với một sinh vật khó hiểu nào đó, tay chân vung lên, quyền đâm cước đá loạn xạ.

Hàn Thạc ngưng thần nhìn kỹ, song không có cách nào hiểu được tình huống cụ thể bên trong. Những gì hấn thấy chỉ là những cảnh tượng hào quang ánh sáng kỳ dị vùn vụt, thần thức không cảm ứng được những dấu vết tồn tại của sinh vật kỳ lạ, có vẻ điều này rất khác thường và đặc thù.

Theo như lời Hi Đức Lí Khắc, Hàn Thạc biết địa phương đó hình như là thời không loạn lưu vực gì đó. Không gian loạn lưu là một khu vực luôn luôn có rất nhiều điều quái dị kinh dị. Nghĩ như vậy, Hàn Thạc dần dần hiểu rõ hơn.

Mặc dù Hàn Thạc có thể thấy thân hình Thái Thần Cự Nhân. Nhưng ở trong thời không loạn lưu vực, có lẽ hấn cách đại lục Kỳ Áo xa không biết bao nhiêu dặm, phạm vi bao trùm thần thức Hàn Thạc cũng có hạn, không thể lợi dụng thần thức mà cảm ứng được cũng là việc đương nhiên thôi.

- Thứ ba, không biết còn cần thêm bao nhiêu nữa, chà... - Một tiếng thở dài từ một trong năm lão Lục Long.

Hàn Thạc cau mày, nhìn Thái Thần Cự Nhân hi sinh vì nhiệm vụ nhảy vào cánh cửa, trong lòng biết hấn tất nhiên cũng chỉ có đi chịu chết. Thái Thần Cự Nhân này và con Hoàng Kim Long vừa mới chết có thực lực không chênh lệch lắm, thậm chí còn yếu hơn một chút, con Hoàng Kim Long không thể duy trì quá lâu đã bị xé nát ra, chỉ sợ vận mệnh Thái Thần Cự Nhân này cũng thế mà thôi.

Biết rõ đi là chết, Thái Thần Cự Nhân vẫn bay lên liều mạng, Hàn Thạc không khỏi có chút tôn kính những người này. Vì an nguy của ức vạn sinh linh trên đại lục Kỳ Áo, trước giờ viễn cổ Thái Thần Cự Nhân và Long tộc một mạch thủ hộ tại đây, lặng lẽ phụng hiến, nỗ lực bất chấp sinh tử, loại tinh thần này đích xác làm Hàn Thạc phải chân thành tôn kính.

Tuy nói bộ tộc Cự Long tính cách ngạo mạn, luôn cho rằng mình là chủng tộc cao cấp, nhưng từ việc này, Long tộc này cũng chỗ coi được, nếu không nhờ sự thủ hộ thầm lặng của họ, cũng không biết đại lục Kỳ Áo bây giờ thành cái dạng gì rồi.

- Hi Đức Lí Khắc, rốt cuộc việc này là sao? - Kính ý dâng cao, hơn nữa vẫn rất tò mò về những gì phía sau cánh cửa, làm Hàn Thạc hỏi tiếp.

- Thời không loạn lưu vực này từ xưa tới nay vẫn tồn tại ở sâu trong U Âm sâm lâm. Chúng ta không biết nó sinh ra như thế nào, nhưng theo thời gian và không gian, nó không ngừng phát sinh biến hóa, thường thường sẽ hình thành một cái thông đạo có thể nối tới vị diện đại lục Kỳ Áo của chúng ta. Cự Long bộ tộc chúng ta và bộ tộc Thái Thần vẫn một mạch thủ hộ tại đây, phòng ngừa những sinh vật tà ác từ vị diện khác đến.

- Từ khi sinh ra, trong suốt hai ngàn năm, đã thấy hơn trăm lần biến hóa của thời không loạn lưu vực, đại đa số đều hình thành vị diện thông đạo thông tới những tinh không vô hại. Chỉ có mười mấy lần liên thông tới vị diện vật chất khác mà thôi. Nhưng mười mấy lần liên thông đến vị diện vật chất này cũng không gây nên mâu thuẫn gì nhiều. Có ba lần gặp phải sự tiến công của cường giả ở vị diện khác, nhưng đều bị chúng ta dễ dàng chặn lại.

- Lần này cũng không biết làm sao lại như vậy, thời không loạn lưu vực lại hình thành tới một Thâm Uyên (vực thẳm) đầy ác ma. Những ác ma cường đại này nhận thấy có thông đạo tới vị diện này, lập tức theo đó mò tới. Ngay từ đầu chúng chỉ cử tới vài ác ma nhược tiểu, nên bị chúng ta quét sạch rất nhanh.

- Chính vì thế, chúng ta mới nghĩ rằng lần này cũng giống như lúc trước, nên không chính thức xem trọng lần uy hiếp này. Ai biết vì sao mà từ mấy hôm trước tới giờ, bắt đầu lục tục kéo tới đủ loại ác ma cao cấp, ngày hôm qua lại có thêm những ác ma mạnh hơn gia nhập, chúng ta mới hiểu được tình thế rất ác liệt, lập tức truyền tấn cho cường giả khắp nơi trên đại lục, hy vọng có thể đến đây hiệp lực chống đỡ ác ma xâm lăng.

- Song vì chúng ta lúc trước sơ ý, tin tức truyền đạt hơi muộn, chỉ có hai Bán Thần của Thú tộc tới đây. Cũng may là họ tu luyện trong U Âm sâm lâm, nên gia nhập vừa kịp ngăn cản đám ác ma. Nhưng lần này sinh ra tổng cộng có bảy thông đạo vị diện, đám ác ma này lại cực kỳ cường đại, chỉ có Bán Thần mới có thể vất vả ngăn cản được chúng. Chúng ta bên này chỉ có sáu Bán Thần, cánh cửa cuối cùng đành phải luân lưu phòng ngự, đến bây giờ hai bên chúng ta đã chết ba người rồi.

Viễn cổ Cự Long vì phải lợi dụng thần lực thay đổi những lưu vực hình thành bất kỳ thời khắc nào, căn bản không có tinh thần mà bận tâm tới một cánh cửa còn lại, còn mỗi một thông đạo vị diện vì sự đặc thù khi hình thành, bên chúng ta chỉ có thể có một sinh vật tiến vào đó phòng ngự thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không biết phải hy sinh bao nhiêu người mới có thể chấm dứt được cuộc xâm lược của đám ác ma này.

-

- Đừng nói đến việc chấm dứt, bây giờ ngăn trở đã là một vấn đề rồi, người xem, đến cả sáu Bán Thần mà cũng lộ ra vẻ mệt mỏi. Nếu viễn cổ Cự Long không thể trong một thời gian ngắn thay đổi phương vị của thời không loạn lưu vực, hoặc là phong tỏa nó, chỉ sợ lần này đại lục Kì Áo sẽ gặp phải sự hủy diệt của đám ác ma Thâm Uyên rồi.

Con Ngân sắc Cự Long lúc trước giao thủ với Hàn Thạc lắc đầu quầy quậy, có vẻ vô cùng bị quan.

“Ầm ầm...”

Tiếng nổ vang như sấm từ thông đạo vị diện mà Thái Thần Cự Nhân vừa mới tiến vào.

Bên trong vị diện thông đạo, năm sáu luồng hào quang đủ màu bắn tới, tựa như một đóa hoa tuyệt đẹp nở rộ, lại có một vẻ mỹ lệ kinh tâm động phách. Chỉ là Thái Thần Cự Nhân vừa mới nhảy vào đó lại giống như là có chút không ứng phó kịp, cũng không biết chuyện gì, chỉ thấy thân thể hắn bị xé rách thành những vết thương lớn, máu tươi phun ra như mưa.

- Chết rồi, vị diện thông đạo đó cũng có ác ma cao cấp gia nhập rồi. Chết tiệt, chẳng lẽ đại lục Kì Áo không tránh được tai nạn lần này.

Viễn cổ Cự Long đột nhiên thở dài bị thương, long tức phun ra nhanh hơn, hào quang đan dày đặc hơn, thần lực bao phủ khắp thời không loạn lưu vực, xem chừng chuẩn bị buông tay rồi.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? - Hi Đức Lí Khắc lo lắng vô cùng, giống như một con ruồi không có đầu, cái đầu lắc lư không ngừng.

Đột nhiên, Hi Đức Lí Khắc kinh hô một tiếng, long nhãn (mắt rồng) to bằng nắm tay của hắn dán vào người Hàn Thạc, hét lên kinh hãi:

- Viễn cổ Cự Long vĩ đại... Hắc... Hắc cũng là một cường giả Bán Thần.

Lời này vừa nói ra, tất cả Thái Thần Cự Nhân và Long tộc bên trong đại hợp cốc đều tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Hàn Thạc.

“Xem ra, ta còn có thể làm đáng cứu thế chủ cho đại lục Kì Áo nữa chứ” - Trong lòng Hàn Thạc thầm nghĩ, vốn còn định hỏi ý kiến viễn cổ Cự Long, đột nhiên lại nghe tới một tiếng ầm ầm. Ngưng thần nhìn lên, đã thấy thân thể cao lớn của tên Thái Thần Cự Nhân vừa mới tiến vào đó lúc này đầy lỗ thủng, máu tươi phun khắp đường hầm không gian bí ẩn này.

Hàn Thạc vốn tràn ngập tò mò về những gì diễn ra trong đó, cố ngăn cản tâm tư sao không quay đầu bỏ đi cho xong chuyện, cả người như một đạo thiểm điện, trong nháy mắt xuyên qua cánh cửa, dừng lại trong một không gian kỳ dị bí ẩn.

Hàn Thạc vừa vào đã bị cảnh tượng ở đó làm hắn vô cùng khiếp sợ.

513. Chương 513: một Kẻ Làm Quan Cả Họ Được Nhờ

Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ đều là sinh vật kỳ dị trước giờ chưa từng gặp qua. Những sinh vật này tràn ngập cả không gian xám xịt, con nào con nấy giương nanh múa vuốt, ngoại hình dữ tợn đáng sợ, xông lên rất hung hãn.

Ác ma Thâm Uyên có hình thể không thống nhất, cao lớn thì hơn mười thước, nhỏ bé thì chỉ lớn bằng bàn tay, đủ mọi màu sắc, ai nấy dữ tợn đáng sợ, những cái răng nanh bén nhọn trong những lỗ miệng sâu thẳm thẳm, chảy ra một thứ chất lỏng hôi hám như nước miếng.

Có vài con ác ma Thâm Uyên chẳng những trong miệng thổi đến chết người, mà thân thể cũng chảy ra những chất nước dính dính đặc sệt, tựa như những sinh vật trong phim viễn tưởng mà Hàn Thạc đã từng xem qua, xấu xí, dữ tợn, ghê tởm, làm người ta tởm lợm, hận không được tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ chúng nó.

Phía trước Hàn Thạc, một con ác ma Thâm Uyên thể tích mười thước, thoát nhìn cả người đầy mụn nhọt thật lớn, thân thể xấu xí chẳng những đầy chất nhờn, mà người còn phình to ra như cái trống, tựa hồ trong cơ thể hắn còn có rất nhiều tiểu ác ma Thâm Uyên tùy thời có thể chui ra. Nó có một con mắt thật lớn, con người tràn ngập dục vọng tàn nhẫn giết chóc.

Những con ác ma Thâm Uyên bé tí, chỉ lớn như những con côn trùng giáp xác, nhưng tản ra hơi độc có tính ăn mòn, trăm ngàn con dùng mãnh lao vào Hàn Thạc, chúng kêu “chít chít” kỳ quái, những hàm răng bé tí sắc như dao giống như một đàn giặc châu châu can quét, khiến cho người ta run lên.

Đây là một không gian kỳ dị đến mức Hàn Thạc không thể tưởng tượng được, xám xịt lằng lằng, trống rỗng, hắn đang chặn đường một biển đầy ác ma Thâm Uyên đang xông lên công kích, xung quanh thân thể hắn không ngừng có những sao băng xẹt qua cực nhanh, phát ra những tia sáng hoa mỹ, tuy ngưng thần nhìn quanh bốn phía, nhưng hắn vẫn không cách nào nhìn ra vị trí cụ thể. Phía trước Hàn Thạc dày đặc ác ma Thâm Uyên không thể đếm hết. Hắn cảm giác ngoài phía sau lưng là vị diện thông đạo hình cánh cửa, phía trước không chỗ nào không có ác ma Thâm Uyên, ngoài ra, chỉ còn có không gian xám xịt xung quanh. Từng tia sáng xuyên qua màn đêm bắn tới.

“Chi chi tức tức sát sát”

Đám ác ma Thâm Uyên phát ra những tiếng kêu rú mà Hàn Thạc không hiểu được. Vừa thấy hắn xuất hiện, một đám sinh vật cuộn cuộn lao đến, rất nhiều con ác ma Thâm Uyên có thể phun ra dịch độc, cơ hồ lập tức bắn ra như mưa rào. Đám dịch độc đủ mọi màu sắc như là một bức tranh sắc sỡ, cổ vũ lên người Hàn Thạc một bức tranh xấu xí thối rửa.

Mặc dù Hàn Thạc rất tự tin về khả năng khôi phục thân thể của mình, nhưng cũng không muốn ném thử cái thứ dịch độc phát buồn nôn này. Mấy thứ dịch độc nhờn nhớt này chẳng những mùi rất hôi, mà có tính ăn mòn và độc tính làm tê liệt nữa.

Lúc này, Hàn Thạc rốt cục hiểu được tại sao con Hoàng Kim Long và Thái Thân Cự Nhân lại bị nghiền nát thân thể, máu chảy như suối nhanh như vậy. Đối mặt với nhiều ác ma Thâm Uyên như thế, thân hình khổng lồ của Hoàng Kim Long và Thái Thân Cự Nhân căn bản không có khả năng tránh né được.

Trong không gian kỳ dị này, đối mặt với ngàn vạn ác ma Thâm Uyên, Hoàng Kim Long và Thái Thân Cự Nhân với thân thể cao lớn chẳng những không thể chiếm ưu thế, ngược lại thành sơ hở trí mạng của họ. Chính vì thân thể cao lớn của họ không thể ngăn cản được thương tổn cho nên mới bại trận nhanh như vậy, chết trong miệng đám ác ma Thâm Uyên nhiều như châu chấu này.

Chỉ có Bán Thần mới có thể lợi dụng phương pháp đặc thù, hình thành một tầng kết giới phòng ngự chung quanh thân thể, hoặc dùng ma pháp thuần, cũng chỉ như vậy mới có thể chống đỡ nổi loại dịch độc có tính ăn mòn của đám ác ma Thâm Uyên này. Con Hoàng Kim Long và Thái Thần Cự Nhân mặc dù có thân thể cực kỳ cường hãn, nhưng thân thể có mạnh đến đâu thì dưới mấy trăm luồng dịch độc bắn vào cũng chỉ có nước bị ăn mòn rồi vỡ nát ra.

Thân thể Hàn Thạc cho dù cường hãn hơn Hoàng Kim Long và Thái Thần Cự Nhân, cũng không dám dùng nó chịu đựng loại dịch độc có tính ăn mòn này, vội vàng xuất ra vòng tròn hộ thân. Một cái lồng xám xịt lơ lửng trong nháy mắt bao kín cả người hắn.

Mấy trăm luồng dịch độc phun vào toàn bộ đều bị vòng tròn hộ thân mỏng như cánh ve ngăn trở. Những sợi khói nhàn nhạt từ vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc toát ra, hắn đang ở bên trong đó, vẫn đứng đối lập với đám ác ma Thâm Uyên ghê tởm chung quanh.

- Dịch độc lợi hại thật! - Hàn Thạc nhìn vòng tròn hộ thân, vì số dịch độc lúc này bốc ra những sợi khói đủ mọi màu sắc, nhìn không được thốt lên.

Ma công của Hàn Thạc đã đến loại cảnh giới này, với sự chống đỡ cường đại của Ma Nguyên lực, một khi vòng tròn hộ thân xuất ra, tuyệt đối là thủy hỏa bất xâm đao thương bất nhập. Về nguyên tắc, chỉ cần Ma Nguyên lực của hắn có thể cuộn cuộn chống đỡ cho vòng tròn hộ thân, nó có thể giúp hắn ngăn cản tất cả công kích vật lý và ma pháp.

Đương nhiên, một khi lực công kích của địch nhân vượt qua sự chịu đựng của vòng tròn hộ thân, nó sẽ vỡ vụn. Chỉ là dịch độc này rõ ràng không có sức mạnh cường đại. Dựa theo đạo lý, vòng tròn hộ thân thuần túy do Ma Nguyên lực dùng một bí pháp đặc thù hình thành nên hắn phải có lực phòng ngự hoàn mỹ đối với dịch độc này.

Nhưng những sợi khói đủ mọi màu sắc toát ra đó, nói lên lực ăn mòn quái dị của dịch độc, lại hữu hiệu đối với vòng tròn hộ thân với hình thái đặc thù này, nhất là Hàn Thạc rõ ràng cảm giác được dịch độc một khi dính vào vòng tròn hộ thân của hắn, theo những sợi khói bốc lên, Ma Nguyên lực của hắn dùng để duy trì vòng tròn hộ thân lại mất đi với tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

“Chi chi tức tức sát sát”

Đám ác ma Thâm Uyên tựa hồ cũng có chút kinh ngạc. Sau một hồi dịch độc dày đặc phun ra, đột nhiên khựng lại một chút, bắt đầu dùng một phương pháp gì đó cổ nói chuyện với nhau.

Chúng giết chết Hoàng Kim Long và Thái Thần Cự Nhân, tàn nhẫn chuẩn bị phá tan vị diện thông đạo phía trước, đột nhiên phát hiện lại lộ ra một tên ngăn cản ghê tởm. Thấy tên ngăn cản này thể tích bé tẹo, còn tưởng rằng có thể trong nháy mắt tiêu diệt, không ngờ bao nhiêu dịch độc đều chẳng làm gì được. Việc này hiển nhiên ngoài dự liệu của chúng.

Dừng lại trước mặt đám ác ma Thâm Uyên, sau khi nghe một loạt những tràng thảo luận rúc rích, tên chỉ huy ác ma Thâm Uyên phía trước Hàn Thạc cả người đầy nhót mủ như một cục thịt sống, đột nhiên một lần nữa điên cuồng lao vào Hàn Thạc. Lần này chúng chẳng những tiếp tục phun dịch độc, mà còn há mồm đầy răng nanh sẵn sàng hi sinh vì nhiệm vụ, rõ ràng chuẩn bị lợi dụng loại phương thức nguyên thủy nhất để phá vỡ vòng phòng ngự của Hàn Thạc.

Một đám sinh vật dã man điên cuồng, nếu để cho chúng đi tới đại lục Kỳ Áo, chỉ sợ tất cả chủng tộc trên đại lục Kỳ Áo đều trở thành thức ăn của chúng. Hàn Thạc nhìn đám sinh vật Thâm Uyên cuộn cuộn lao tới, trong lòng thầm tính toán. Khô Lâu pháp tượng đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, hai mắt lóe lên nhìn vào lũ ác ma, Hàn Thạc ngâm xướng chú ngữ rất nhanh, trước hết là một loạt cốt mâu xé gió đánh tới. Sau đó là chiêu bài Vong Linh pháp sư kết giới suy yếu và kết giới sợ hãi, đột nhiên bao phủ cả không gian.

Chỉ cần là sinh vật tồn tại trên thế giới vật chất, sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi số mệnh tử vong, cho dù ác ma Thâm Uyên tàn nhẫn hung ác như thế, chỉ cần có tử vong, thì ở thế giới vật chất đó sẽ tồn tại nguyên tố Tử Vong. Bởi vậy, Vong Linh ma pháp căn cứ vào nguyên tố Tử Vong mà hóa thành phương thức công kích, vẫn có thể phát huy uy lực rất mạnh.

Không thể không nói, Khô Lâu pháp tượng thật sự là một kiện vũ khí thần kỳ. Lợi dụng Khô Lâu pháp

trượng phóng thích ra Vong Linh ma pháp, uy lực một Vong Linh ma pháp bình thường có thể tăng lên gấp đôi, cũng nhờ sự giúp đỡ của Khô Lâu pháp trượng, kết giới sợ hãi và kết giới suy yếu mới có thể bao phủ hết toàn bộ đám ác ma Thâm Uyên này.

Dưới tác dụng của hai loại kết giới, tất cả ác ma Thâm Uyên đều bị ảnh hưởng. Chẳng những tốc độ tấn công của chúng vào Hàn Thạc đột nhiên chậm lại, mà trong lòng cũng tràn ngập sự sợ hãi đối với hắn, trong mắt con nào con nấy hiện lên vẻ khiếp đảm.

Cốt mâu “Vèo Vèo” dày đặc bắn ra. Một vài tiểu ác ma Thâm Uyên nhỏ bé liên tục bị đâm xuyên qua thân thể, máu tươi màu xanh, đỏ, xám trắng, từ cơ thể chúng phun ra, một con ác ma Thâm Uyên to lớn trên người bị cắm đầy cốt mâu, phát ra những tiếng rú thê lương làm người ta phát run.

Một loạt thanh cốt mâu nhìn như mưa bắn ra ngoài, chặn đứng trăm vạn ác ma Thâm Uyên. Thừa dịp này, Hàn Thạc lại một lần nữa ngâm xương Vong Linh chú ngữ, chuẩn bị triệu hoán đại lượng quân đoàn sinh vật bất tử tiến đến trợ giúp.

Song, Vong Linh chú ngữ triệu hoán vừa cất lên, vốn phải có vô số sinh vật bất tử đứng trước Hàn Thạc, nhưng bây giờ chẳng xuất hiện một tên nào cả.

Hàn Thạc ngạc nhiên, lúc đầu còn nghĩ rằng mình vội vàng quá nên ngâm nhầm chú ngữ, lại một lần nữa ngâm xương, Khô Lâu pháp trượng cũng cử động rất chuẩn xác.

Dù như thế, vẫn không có lấy một sinh vật bất tử nào xuất hiện!

Lần này Hàn Thạc thảm cả kinh. Hắn cố lợi dụng lực cảm ứng tồn tại giữa mình với Tiểu Khô Lâu, thử liên lạc với nó. Kỳ lạ, hắn lại không cảm giác được dấu vết sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, không thể xác định được vị trí của Vong Linh giới.

“Chẳng lẽ là địa phương này không thể triệu hoán ra sinh vật vong linh?” - Mang theo nghi vấn này, Hàn Thạc không khỏi tỉ mỉ đánh giá lại tình huống chung quanh. Rơi vào mắt Hàn Thạc chỉ là những vệt sáng sao băng không ngừng xẹt qua, bầu trời mênh mông đen ngòm.

Dưới chân hắn không phải là đất đai thật, mà là sương khói trắng nhờ nhờ. Ở đại lục Kỳ Áo, sương khói trắng mờ này tuyệt đối không thể chịu được bất kỳ sức nặng gì. Thế mà chân Hàn Thạc đạp vào luồng sương khói mờ mờ này lại có thể cảm giác được thật sự. Phía trước Hàn Thạc, vô số ác ma Thâm Uyên chấn hết tầm mắt, phía sau còn có một thông đạo vị diện dẫn tới đại lục Kỳ Áo, trừ những thứ này, chung quanh chỉ có không gian trống rỗng đen ngòm, giống như mình đang bay lơ lửng trong vũ trụ mênh mông vô tận.

“Xem ra khu vực này cũng đã bị ảnh hưởng của thời không loạn lưu vực, thời gian không gian ở đây rối loạn vô cùng, không thể hình thành tọa độ vị diện xác thực, do đó không thể dùng Vong Linh ma pháp liên lạc được với Vong Linh giới, tự nhiên không thể triệu hoán những sinh vật ở Vong Linh giới tới thời gian không gian hỗn loạn này.” - Đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, Hàn Thạc lập tức đưa ra kết luận như vậy.

Nhìn về phía trước, ngàn vạn ác ma Thâm Uyên mặc dù chậm lại và sợ hãi dưới tác dụng của hai kết giới, nhưng sau khi thích ứng, lại từ từ tiến bước lên phía trước, tiếp tục kiên định nhắm phía Hàn Thạc.

- Hừ!

Hàn Thạc không có gì buồn phiền. Cho dù toàn bộ Vong Linh ma pháp đều không thể dùng được thì hắn cũng còn có ma công mà.

Khác với Vong Linh ma pháp phải lợi dụng nguyên tố Tử Vong, tất cả sức mạnh ma công của Hàn Thạc ẩn chứa trong thân thể, vô luận hắn tới vị diện nào, vô luận là vị diện đó có khí Tử Vong hay không, toàn bộ ma công tồn tại trong cơ thể hắn sẽ vĩnh viễn không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong lúc này, Hàn Thạc mới thấy quyết định lúc trước của mình là may mắn và chính xác như thế nào. Hắn trước giờ đều kiên định lấy ma công làm tu luyện căn bản để bảo vệ tính mạng cho mình, bằng không ở địa phương này, khi hắn không thể triệu hoán ra sinh vật bất tử, chỉ bằng vào những phương thức công kích của Vong Linh ma pháp thì chắc chắn thiệt thòi rất lớn.

- Đến đây đi, đám sinh vật Thâm Uyên ghê tởm dơ bẩn này! - Mặc kệ đám ác ma Thâm Uyên có hiểu không, Hàn Thạc cười tà ác, chậm chậm lấy Thị Huyết Phiên từ trong không gian giới chỉ, vung tay lên, Thị Huyết Phiên phiêu dật bay ra ngoài.

Thị Huyết Phiên vừa ra, huyết vụ nồng nặc từ trong cái cờ phóng thích ra ngoài, một sức mạnh tà ác quỷ dị, thông qua huyết vụ do Thị Huyết Phiên chậm rãi phóng thích ra. Chỉ thấy những chỗ nào Thị Huyết Phiên bay qua, tất cả ác ma Thâm Uyên đều bị huyết vụ bao phủ, thân thể đột nhiên phồng lên như cái trống, vốn tốc độ đã rất chậm bây giờ còn chậm hơn.

Thị Huyết Phiên là một ma khí giết chóc do Hàn Thạc tốn rất nhiều công phu mới luyện chế ra được. Chỉ cần sinh vật nào mà trong cơ thể có máu là chịu công kích của Thị Huyết Phiên. Những ác ma Thâm Uyên này mặc dù có máu khác màu với những sinh vật bình thường khác, vẫn phải chịu tác dụng của lá cờ.

Chỉ thấy chỗ nào Thị Huyết Phiên lướt qua, phương thức và tốc độ lưu động máu trong cơ thể đám ác ma Thâm Uyên này đột nhiên đại biến. Trong nháy mắt, máu của chúng biến thành những con giun thật dài uốn éo trong thân thể, biến khuôn mặt vốn xấu xí của chúng trở nên còn ghê tởm hơn.

Thị Huyết Phiên thay đổi hướng và tốc độ lưu động của máu, sau khi chảy với tốc độ cao, xương cốt chúng kêu lên răng rắc, đến khi máu trong cơ thể đạt tới một tốc độ kinh người thì bắt đầu có vài con ác ma Thâm Uyên không chịu nổi, thân thể nổ nát ra.

Người con ác ma Thâm Uyên đầu tiên nổ ra, càng có nhiều ác ma Thâm Uyên không chịu được ảnh hưởng của Thị Huyết Phiên, thân thể phình ra như cái trống, cuối cùng vỡ ra, máu tươi đủ mọi màu sắc bắn tung khắp nơi.

Tất cả ác ma Thâm Uyên bị huyết vụ bao phủ, dần dần cả đám vì máu chạy quá nhanh đến độ bạo thể mà chết. Nhìn thành tựu trác tuyệt của Thị Huyết Phiên, Hàn Thạc bất giác thầm nhủ mình phải luyện chế thêm một vài loại ma khí này nữa. Không thể không nói, loại ma khí đặc thù này có thể tạo thành lực sát thương làm cho hắn rất hài lòng.

514. Chương 514:vô Tận Oán Hận

Thị Huyết Phiên vừa xuất ra, mấy trăm ác ma Thâm Uyên bị huyết vụ bao phủ, thi nhau bạo thể chết sạch.

Đến cả tên thủ lĩnh, một ác ma Thâm Uyên trông như một cục ghê lở, dưới sự ảnh hưởng của Thị Huyết Phiên cũng không chịu nổi ầm ầm nổ ra, bắn ra máu sắc lục mang theo mùi hôi thối nồng nặc, bắn tung tóe ra cả một khu vực lớn như thiên nữ tán hoa.

Máu của nó lại cũng có tác dụng ăn mòn mãnh liệt, xa xa một vài con ác ma Thâm Uyên bị máu lục sắc này dính trúng, thân thể bị ăn mòn hóa thành khói bốc lên, hơn mười con ác ma Thâm Uyên hoặc lớn hoặc nhỏ, không ngờ không chạy thoát, toàn bộ chết vì máu của tên này.

Quả nhiên không hổ là thủ lĩnh, đến cả chết cũng phải kéo theo cả đám chết theo. Hàn Thạc vừa nghĩ ác độc như thế, vừa tiếp tục khống chế Thị Huyết Phiên đánh về phía đám ác ma Thâm Uyên dày đặc ở đằng xa.

Rất rõ ràng, đám ác ma Thâm Uyên tàn nhẫn hiếu sát này dưới sự hành hạ giết chóc của Thị Huyết Phiên, lúc này đã biết khiếp đảm rồi. Bọn chúng hung tợn không sợ chết, không ngờ vừa thấy Thị Huyết Phiên phát tới, lạng lẽ lui về phía sau rất ngoan ngoãn.

Do Thị Huyết Phiên mở đường, phía trước Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một khoảng trống rất lớn. Cái làm Hàn Thạc kinh ngạc là thi thể ác ma Thâm Uyên chết dưới Thị Huyết Phiên tựa hồ không hề rơi xuống màn sương khói trắng nhờ phía dưới, mà lại chìm xuống như chìm vào nước, cũng không biết đám mây trắng mênh mông phía dưới rốt cuộc là cái thứ gì.

Từ lúc Hàn Thạc tiến vào không gian kỳ dị này, hắn đã chú ý tới tìm thi thể của Hoàng Kim Long và Thái Thân Cự Nhân vừa chết ở đây, nhưng không tìm thấy dấu vết gì trên tầng mây dày đặc. Nguyên trước Hàn Thạc còn tưởng rằng họ đã bị đám ác ma Thâm Uyên ăn thịt rồi, bây giờ xem ra hắn là sau khi bị nghiền nát đã bị rơi vào tầng mây phía dưới.

Đây quả là một không gian kỳ lạ quỷ dị! Thời không hỗn loạn, cảnh tượng dị thường, một vài sự việc quỷ dị không hợp với lẽ thường không ngừng diễn ra tại đây, một mạch kích thích tri thức của Hàn Thạc, làm hắn càng ngày càng tin rằng khu vực này không thật sự thuộc về một vị diện vật chất nào cả.

Phía sau cánh cửa thông đạo vị diện như một con quái thú, đột nhiên mở rộng ra, rất nhiều hào quang ngũ sắc chẳng biết từ đâu bắn vào cánh cửa trung ương. Quang ảnh tầng tầng lớp lớp lọt vào mắt Hàn Thạc, tạo cho vũ trụ đơn điệu trở thành một kỳ quan tuyệt đẹp.

Trước người theo Thị Huyết Phiên tiến lên, mấy trăm ác ma Thâm Uyên vẫn khiếp sợ lùi lại. Huyết vụ do Thị Huyết Phiên phát ra trong mắt đám ác ma Thâm Uyên chính là một hắc động đáng sợ nhất. Giống như một ma lực tà ác có thể nuốt chửng tất cả mọi sinh linh.

“Bùm bùm bùm bùm”

Tiếng vang trầm trầm đột nhiên từ phía sau đám ác ma Thâm Uyên đang rút lui này truyền đến. Tiếng vang càng ngày càng lớn, tựa như có người đang đánh trống, lại gây cho bọn chúng một dừng khí khó hiểu. Đột nhiên, vài con ác ma Thâm Uyên có đôi cánh da rất dài không cần mạng bắn về phía Thị Huyết Phiên đang tới gần chúng.

Những ác ma Thâm Uyên này dài như con chim ưng săn mồi, đôi cánh thật rất dài. Đôi cánh thịt của chúng như là do những thanh đao nhọn sắc cắm vào, lại lóng lánh màu kim loại sáng lạnh rợn người. Đôi cánh rộng của chúng có vẻ như ngoài dự liệu của Hàn Thạc, hơn nữa tốc độ cực nhanh, nhanh hơn thời gian Hàn Thạc kịp thu hồi Thị Huyết Phiên.

“Xoẹt xoẹt”

Loại ác ma Thâm Uyên có bộ dáng chim ưng săn mồi này lợi dụng đôi cánh như đao của chúng, bay theo một đội ngũ chỉnh tề, từng con một lao vào Thị Huyết Phiên.

Một, hai, ba

Cả mười lăm con sinh vật Thâm Uyên này trong thời gian một hơi thở, lợi dụng đôi cánh thịt sắc bén cộng với lực đạo khi bay thật nhanh đã chuẩn xác bắn vào cùng một vị trí trên Thị Huyết Phiên.

Là chủ nhân, Hàn Thạc có cảm ứng rất mạnh với Thị Huyết Phiên, sau khi con ác ma Thâm Uyên thứ mười lăm chuẩn xác hung tợn công kích, Thị Huyết Phiên đã thật sự bị chúng xé rách một lỗ nhỏ, việc này hiển nhiên có vượt quá dự liệu của hắn.

Đám sinh vật Thâm Uyên hết đợt công kích này qua đi, sau khi bay vòng một vòng, lại một lần nữa ngấm thẳng vào Thị Huyết Phiên vọt tới. Lúc này vì vừa mới đã bay vòng quanh màn huyết vụ của Thị Huyết Phiên, máu trong cơ thể chúng chịu ảnh hưởng của Thị Huyết Phiên, đã bắt đầu sôi trào cuồng bạo.

Vốn đội ngũ rất tề chỉnh, vì máu trong cơ thể sôi lên, trở nên nghiêng ngả, nhưng chúng vẫn kiên định công kích vào Thị Huyết Phiên. Rõ ràng cho dù có bị phần thân toái cốt cũng quyết tâm phải xé rách nó cho kỳ được.

Bất kỳ sinh vật nào một khi liều mạng đều có thể phóng thích ra một sức mạnh kinh dị. Đến cả một nhân loại yếu đuối, nếu điên cuồng hung tợn không sợ chết, cũng sẽ vô cùng đáng sợ. Huống chi đây vốn là những sinh vật Thâm Uyên hung tàn cường đại?

Mắt thấy làn sóng công kích thứ hai sắp rơi vào mặt Thị Huyết Phiên, Hàn Thạc là chủ nhân cũng không dám chậm trễ, vội vàng đánh ma quyết vào mặt lá cờ, lệnh cho nó đang không ngừng tiến tới giống như một cánh én nhẹ nhàng khéo léo, dùng phương thức phiêu dật bay về phía Hàn Thạc.

Thị Huyết Phiên luyện chế rất khó. Chẳng những hao phí rất nhiều tài liệu trân quý, cũng làm Hàn Thạc mất rất nhiều thời gian và tinh lực. Xé rách một lỗ nhỏ thì còn có thể từ từ chữa trị, chỉ khi nào thật bị đám ác ma Thâm Uyên này điên cuồng xé nát thành vài vụn, vậy Hàn Thạc chỉ còn có nước một lần nữa luyện chế một lá khác mà thôi.

Thị Huyết Phiên bị Hàn Thạc dùng ma quyết đánh trúng, lập tức trở nên phiêu hốt khó lường, mười lăm con sinh vật Thâm Uyên có bộ dáng chim ưng săn bắn, không thể không lại một lần nữa thay đổi phương hướng, đuổi sát Thị Huyết Phiên không tha. Song dưới ma quyết của Hàn Thạc thao túng, quỹ tích Thị

Huyết Phiên bay về phía hắc cực kỳ khó đoán. Mười lăm sinh vật Thâm Uyên cũng không cách nào công kích thành công vào lá cờ.

“Bùm bùm”

Máu tươi trong thân thể chúng sôi lên, rốt cục không chịu nổi ảnh hưởng của Thị Huyết Phiên, từng con một nổ tung ngay trước mặt Hàn Thạc, một đồng cánh thịt như đao nhọn dày đặc tung tóe ra, có hơn một nửa bắn về phía hắc.

Vươn tay lên, một thuẩn bài (lá chắn) bằng bạch cốt yêu dị dần dần hiện ra, máu tươi tung tóe, tất cả đao nhọn bắn về phía Hàn Thạc toàn bộ bị bạch cốt thuẩn bài chặn đứng lại. Không chờ hắc suy nghĩ nhiều, vốn dưới sự uy hiếp của Thị Huyết Phiên đám ác ma Thâm Uyên từng chút một lùi về phía sau, nhân Hàn Thạc thu hồi lại lá cờ, lại toàn bộ hùng dũng tiến tới, hơn nữa so với lúc trước thì còn hung tợn liều chết hơn, cùng công kích hướng về Hàn Thạc.

“Bùng bùng Bùng bùng”

Phía sau sinh vật Thâm Uyên ở một nơi bí ẩn nào đó, thanh âm quái dị trầm trầm không dứt bên tai. Loại thanh âm này giống như ma chú kỳ diệu nào đó, mê hoặc đám sinh vật Thâm Uyên, làm chúng trở nên càng thêm tàn nhẫn hung hãn.

“Chẳng lẽ phía sau còn có một ác ma Thâm Uyên có hình thái pháp sư?” - Hàn Thạc đột nhiên nảy ra ý niệm hoang đường trong đầu như vậy.

Hàn Thạc vốn rất quen với tổ hợp chiến sĩ và pháp sư ở đại lục Kỳ Áo. Cho rằng đương nhiên trong một trận đại chiến, phía trước chiến sĩ dũng mãnh, phía sau sẽ có pháp sư mục sư phụ trợ. Chỉ có như vậy, các chiến sĩ dưới sự hỗ trợ của các loại ma pháp phụ trợ, mới có thể trở nên cuồng bạo và hung tợn không sợ chết như vậy.

Song nơi này là thời không loạn lưu vực bí ẩn. Hắc cũng phải đối mặt với ác ma Thâm Uyên trong truyền thuyết. Ác ma Thâm Uyên là một loại yêu quái bí ẩn từ thời viễn cổ. Tựa hồ không có người nào chính thức gặp được. Một loại sinh vật dị giới dơ bẩn xấu xí như vậy làm sao có một loại hình thái cao cấp như pháp sư tồn tại chứ?

Hàn Thạc chẳng mấy chốc dẹp ý nghĩ hoang đường này sang một bên, lập tức dùng Ma Nguyên lực gia cố vòng tròn hộ thân, vừa tiếp tục phóng thích ra hàng loạt thanh cốt mâu, lợi dụng phương thức công kích khác biệt, cố tạo ra một đả kích có tính hủy diệt cho đám sinh vật Thâm Uyên này.

Không có Vong Linh quân đoàn để sử dụng, tràng chiến đấu này trở thành một trận chiến gian nan nhất. Hàn Thạc nhanh chóng tiêu hao mất rất nhiều tinh thần lực. Số lượng sinh vật Thâm Uyên phải tới trăm ngàn sinh mạng, thế nhưng chúng còn vượt quá Hàn Thạc tưởng tượng nhiều, giống như vô cùng vô tận.

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Thạc đã dần dần đỡ cả người, nhưng vẫn không ngừng phóng thích các Vong Linh ma pháp nối tiếp nhau một cách cơ giới, từ từ thu lấy tính mạng của các sinh vật Thâm Uyên đến gần.

Đột nhiên Hàn Thạc cảm ứng được một luồng dao động không gian mãnh liệt, từ cánh cửa vị diện thông đạo phía sau hắc truyền đến. Điều này làm cho trong lòng Hàn Thạc cảm thấy rất vui vẻ. Vội quay đầu lại nhìn, đã thấy cánh cửa vị diện thông đạo chẳng biết hình thành như thế nào, đang khép lại rất nhanh.

“Rốt cục cũng kết thúc. Mẹ nó, ta đã thành đáng cứu thế chủ của đại lục Kỳ Áo rồi.” - Hàn Thạc có chút cảm khái.

Lúc này, tinh thần lực của hắc cũng đã tới mức dầu khô đèn tắt rồi. Hắc đã chuẩn bị bắt đầu tiếp tục dùng ma công ngăn cản đám sinh vật Thâm Uyên nhiều không đếm xuể này.

Bao nhiêu tinh thần lực còn thừa đều bộc phát ra. Dưới tác dụng tăng lên của Khô Lâu pháp trượng, một loạt cốt mâu dày đặc từ Hàn Thạc bắn ra. Nhân thời cơ này, Hàn Thạc quay đầu, chuẩn bị xuyên qua cánh cửa không ngừng khép lại, quay lại đại lục Kỳ Áo đáng yêu.

Khi thân thể Hàn Thạc nhanh như chớp bay trở lại cánh cửa vị diện thông đạo, một luồng sức mạnh không thể ngăn cản như bài sơn đảo hải từ vị diện thông đạo cuốn cuộn tràn đến. Luồng sức mạnh rung chuyển

cả trời đất này mang theo long tức của viên cổ Cự Long. Trong nháy mắt đã ngăn trở thân thể Hàn Thạc đang lao tới.

Sức mạnh khổng lồ nghiền nát tất cả, chẳng những ngăn cản Hàn Thạc không cho lao về phía vị diện thông đạo, còn có một bộ phận đánh thẳng vào thân thể hắn. Trong nháy mắt Hàn Thạc với nghị lực và thân thể ma luyện mạnh mẽ lại bị thương rất nặng dưới luồng sức mạnh kinh dị này.

Viên cổ Cự Long, thực lực Chân Thần, Hàn Thạc rốt cục đã ném mùi rồi!

- Không! - Không cam lòng, không dám tin. Hàn Thạc điên cuồng tru lên.

Vô luận làm sao thì hắn cũng không thể nào tưởng tượng được. Hắn đã liều chết vì đám Thái Thần, vì Long tộc, vì tất cả sinh linh trên đại lục Kỳ Áo, không ngờ lại chịu sự đối đãi đáng sợ như thế! Đây là sự phản bội đáng xấu hổ không thể tha thứ được, đến cả Hàn Thạc luôn luôn hiểu rất rõ lòng người hiểm ác mà cũng không thể tin chuyện này lại do viên cổ Cự Long làm ra.

- Người là Vong Linh pháp sư của Thiên Tai giáo hội, người chính là ngọn nguồn tội ác. Ở đại lục Kỳ Áo không có chỗ cho người, Thâm Uyên dị giới tà ác mới là nơi người nên tới. Ta đã nương tay rồi

Một đoạn ý thức của viên cổ Cự Long từ đại lục Kỳ Áo xa xôi lọt vào đầu Hàn Thạc. Hắn khó khăn lắm mới tới trước vị diện thông đạo, cuối cùng vừa mới nhìn thấy thông đạo, đột nhiên phát hiện ra hai Bán Thần của Quang Minh giáo hội. Hàn Thạc từng thấy hai tên này ở Thánh sơn kia.

Ở đại lục Kỳ Áo xa xôi, hai Bán Thần Quang Minh giáo hội này lạnh nhạt nhìn cánh cửa vị diện không ngừng khép lại, sau đó mỉm cười, quay sang nói chuyện gì đó với viên cổ Cự Long phía dưới. Lần ác ma Thâm Uyên điên cuồng công kích nhằm vào đại lục Kỳ Áo này hẳn là đã thật sự bị chặn đứng rồi.

Dần dần, cánh cửa vị diện đã khép lại, bức tranh cuối cùng về đại lục Kỳ Áo cũng vĩnh viễn chỉ còn lại trong óc Hàn Thạc. Hai Bán Thần của Quang Minh giáo hội lãnh đạm nhìn cánh cửa vị diện khép lại, viên cổ Cự Long to lớn khổng lồ dài trăm thước một mạch lưu lại trong óc Hàn Thạc.

Hắn trước giờ chưa hề cưu hân một sinh vật nào đến như thế này. Lần này viên cổ Cự Long đã làm được! Bởi vì lời nói của hai Bán Thần Quang Minh giáo hội, bởi vì thân phận hắn là Vong Linh pháp sư, viên cổ Cự Long vĩ đại lại bất chấp hắn không sợ chết, tự nguyện viện thủ, tàn nhẫn chặt đứt đường về của hắn, hơn nữa còn đánh hắn bị thương nặng!

Hàn Thạc máu tươi đầm đìa, đứng ở cánh cửa vị diện cười sằng sặc. Cười mình thật quá nhân từ, cười mình tự tưởng, cười mình ngu dốt lương thiện, cười mà nước mắt chảy dài xuống

“Vĩnh biệt đại lục Kỳ Áo, vĩnh biệt bằng hữu của ta, vĩnh biệt người yêu ta. Từ nay về sau, ta rốt cuộc không tìm thấy đường về nhà, chỉ có thể vĩnh viễn lưu lãng ở Thâm Uyên dị giới mờ mịt không biết ra sao”

“Nếu... Nếu... Nếu mình có thể một lần nữa trở lại đại lục Kỳ Áo, cái gì Quang Minh giáo hội, cái gì viên cổ Cự Long, cái gì bộ tộc Thái Thần, tất cả, tất cả những kẻ phản bội, đều phải trả giá đắt”

“Ha ha, ta là Vong Linh pháp sư của Thiên Tai giáo hội, ta là nguồn gốc tội ác ở đại lục Kỳ Áo, Thâm Uyên dị giới tà ác mới là nơi ở của ta. Ha ha, hắn đã nương tay rồi, không lập tức giết ta, chỉ làm cho ta vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại người yêu của mình, nhân từ quá nhỉ, viên cổ Cự Long nhân từ, ha ha”

Hàn Thạc bất chấp thân thể bị thương nặng máu chảy đầm đìa, trong vòng vây hàng trăm hàng ngàn ác ma Thâm Uyên điên cuồng cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập vẻ bi thảm, tràn ngập sự thê lương, tràn ngập oán hận vô cùng vô tận ...

515. Chương 515: không Gian Sụp Đổ

Chỉ là số lượng ác ma Thâm Uyên vẫn khổng lồ như trước, hiển nhiên không có ý định buông tha Hàn Thạc. Cho dù chúng thấy vị diện thông đạo đã khép lại, cũng phải giết chết tên đã giết không biết bao nhiêu đồng bạn của chúng. Nhất là, chúng đột nhiên phát hiện Hàn Thạc trước giờ vẫn một mạch đứng vững như một quả núi cản đường chúng, chẳng biết khi nào lại đầy máu me.

Những sinh vật Thâm Uyên này mặc dù xấu xa dơ bẩn, nhưng chúng cũng không ngu dốt. Ngược lại, chúng sinh tồn nơi tàn khốc sát sinh, nên lòng người xảo trá và tàn nhẫn vô cùng!

Bởi vậy, mắt thấy thân thể Hàn Thạc máu tươi đầm đìa, chúng nó đã phán đoán ra Hàn Thạc bị thương nặng rất nhanh. Chúng chẳng biết rốt cuộc thủ phạm nào làm cho tên này bị thương, nhưng nhất định phải đánh cho hắn thành tro bụi mới thỏa.

Hàn Thạc cười diên đại, mắt nhìn rất nhiều sinh vật Thâm Uyên vây quanh không chút úy kỵ. Vòng tròn hộ thân của hắn lúc trước bị viên cổ Cự Long đánh trúng, đương trường vỡ tan, bây giờ không thể bao kín thân thể hắn nữa.

Khi bị các loại dịch độc của đám sinh vật Thâm Uyên phun vào, Hàn Thạc rốt cục có phản ứng. Hắn dùng oản hận vô ích lại, dùng Ma Nguyên lực còn sót lại trong cơ thể, một lần nữa một vòng tròn hộ thân xanh đen lóe sáng.

Một lần nữa dịch độc này bị Hàn Thạc kịp thời đẩy ra cách xa thân thể mình, rất nhiều sinh vật Thâm Uyên ào ào lao tới, dưới Thiên Ma Lợi Nhận do Hàn Thạc hai tay múa lên, tới tấp bị xé rách thành những mảnh thịt vụn rơi vào vùng không gian bí ẩn phía dưới.

Núi xanh còn đó, không sợ thiếu củi đốt. Hàn Thạc nhân thời gian này cẩn thận kiểm tra tình trạng thân thể, phát hiện ra lần công kích của viên cổ Cự Long thân thể mình đích xác bị thương nặng khó có thể tưởng tượng được. Nhưng việc hắn cảm thấy may mắn là Ma Anh vẫn bình yên vô sự.

Người tu luyện ma công, thần thức là trọng yếu nhất. Tiếp theo là Ma Anh, nguồn sức mạnh trong cơ thể. Chỉ cần hai chỗ này không bị sao, thân thể có bị tổn hao nhiều đến đâu, cũng sẽ không phải là trí mạng. Do đó sau khi Hàn Thạc phát hiện Ma Anh không bị hao tổn gì, cuối cùng thở phào một hơi.

Thân thể tổn hại khắp nơi, lực phủ ngũ tạng cơ hồ toàn bộ vỡ vụn, đến cả kinh mạch và xương cốt cũng có một bộ phận bị tổn hại. Lần trọng thương này tuy nghiêm trọng, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần Hàn Thạc có thời gian chữa trị, hoàn toàn có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ cần người không chết, sau này luôn luôn có cơ hội báo thù. Trong lòng nhớ tới người yêu ở đại lục Kỳ Áo, nhớ tới mối cừu hận khắc cốt với viên cổ Cự Long và Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc ra tay kiên định, chém nát bất kỳ một ác ma Thâm Uyên nào dám đến gần mình.

Phía sau vị diện thông đạo đã phong tỏa rồi. Hàn Thạc cũng không có gì phải lo phía sau nữa, lợi dụng ma công trên thân mình chống đỡ với sự tiến công của ác ma Thâm Uyên, cừu hận trong lòng hóa thành công kích tàn nhẫn. Đám ác ma Thâm Uyên này từng tên một bị hắn dùng Thiên Ma Lợi Nhận cắt nát, không có lấy một con nào còn nguyên thi thể.

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Thạc cảm thấy dần dần có chút lực bắt tòng tâm. Không phải nói là Ma Nguyên lực của Hàn Thạc không đủ, chỉ là vì thân thể bị thương quá nghiêm trọng, rất nhiều kinh mạch và xương cốt bị tổn hại, làm ma công của hắn không thể phóng ra một cách chính xác nữa, đến cả uy lực của Thiên Ma Lợi Nhận cũng dần dần yếu đi.

Thân thể bị thương mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiển nhiên ảnh hưởng tới việc Hàn Thạc phát huy thực lực như bình thường. Rất nhiều ma công phải dựa vào lưu động của gân mạch, chỉ có kinh mạch xương cốt cứng rắn kiên toàn mới có thể cam đoan ma công phóng thích một cách thành công. Bây giờ một bộ phận kinh mạch và xương cốt cơ thể Hàn Thạc bị nghiền nát, làm hắn không thể phóng thích ra Ma Nguyên lực một cách tốt nhất, không thể không nghĩ đến đối sách khác.

Mặt khác, đứng ở khu vực này rất lâu, đối mặt với những công kích cuộn cuộn không ngừng của sinh vật Thâm Uyên hiển nhiên cũng không phải biện pháp. Hàn Thạc không biết sinh vật Thâm Uyên này thật sự có bao nhiêu con. Hắn quả thật không biết với sức một người, còn dưới tình huống thân thể tổn hại, có thể duy trì bao lâu.

“Xem ra muốn mở một đường máu, trước hết phải làm thay đổi cục diện này mới được.” - Hàn Thạc trầm nghĩ.

Một mặt tiếp tục công kích sinh vật Thâm Uyên dám đến gần, Hàn Thạc vừa đánh giá thế cục bốn phía. Cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía sau sinh vật Thâm Uyên. Cảm thấy thế giới phía sau chúng hắn mới

là chỗ hắc có thể đột phá.

Trong khi Hàn Thạc nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện chung quanh lại bắt đầu phát sinh dị biến. Chỉ thấy không gian kỳ dị xám xịt này đột nhiên sinh ra một dao động không gian cực kỳ mãnh liệt. Từng luồng sét đánh chớp giắt như những con rồng thành linh xuất hiện giữa không trung. Trong nháy mắt, cả không gian như chấn động, làm Hàn Thạc cảm giác rất rõ ràng có một cơn sụp đổ sắp xảy ra.

Hàn Thạc sửng sốt, lập tức muốn phản ứng. Hắn chưa hề thấy một việc như thế này bao giờ, nhưng cũng đã nghe nói về loại tình huống này. Hắn biết loại hiện tượng này là do không gian không chịu được sức mạnh quá hỗn loạn, nên sinh ra không gian sụp đổ, lúc đó sẽ làm vỡ vụn không gian thành từng mảnh.

Chết rồi, phải nhanh chóng thừa dịp rời khỏi nơi này. Nếu không một khi không gian thật sự bị vỡ vụn, không ai chạy thoát hết, cho dù vận khí tốt nếu không bị không gian sụp đổ làm phần thân toái cốt, cũng sẽ bị phóng vào vết nứt không gian bí ẩn nào đó. Nếu thật sự rơi vào khe hở không gian, chỉ sợ đời này cũng đừng nghĩ tới việc trở lại đại lục Kỳ Áo.

Hàn Thạc kinh hãi thất sắc, trong lòng quyết định phải bắt chấp tất cả rời khỏi nơi này. Hắn còn chưa kịp phản ứng, thì đột nhiên phát hiện đám sinh vật Thâm Uyên một mạch hung tợn không sợ chết công kích hắn cũng toàn bộ sợ hãi lui bước như thủy triều, rút cuộc bắt chấp đến thủ phạm Hàn Thạc ngăn cản chúng lúc trước.

“Bùng bùng bùng bùng” - Thanh âm kỳ dị từ phía sau truyền đến một cách dồn dập, giống như từ và sừng trâu thúc giục chúng lui lại.

Xem ra đám sinh vật Thâm Uyên quả nhiên cũng có trí tuệ. Nhìn những sinh vật Thâm Uyên lui lại như thủy triều, trong lòng Hàn Thạc thầm nghĩ đến việc theo đuôi chúng là mình có thể rời khỏi không gian sụp đổ này.

Sinh vật Thâm Uyên có thể tới khu vực này, nhất định hiểu rất rõ cách nào lui về, chỉ cần đi theo phía sau chúng, là có thể rời khỏi khối không gian sụp đổ này. Vừa có chủ ý này, Hàn Thạc lướt qua một sinh vật Thâm Uyên, hướng về phía phương hướng chúng đang thoát đi.

Tới lúc này, đám sinh vật Thâm Uyên hiển nhiên hiểu được uy hiếp từ không gian sụp đổ hơn xa tên địch nhân Hàn Thạc này. Do đó cho dù Hàn Thạc ở bên cạnh chúng nó, chúng không tiếp tục tấn công hắn. Chúng coi như không có sự tồn tại của Hàn Thạc, dưới tác dụng của mệnh lệnh rút lui, bắt chấp tất cả theo đường cũ quay lại.

“Ầm ầm”

Tiếng vang đáng sợ từ phía sau Hàn Thạc truyền đến. Hắn không quay đầu lại liếc mắt lấy một cái nhưng bằng vào thần thức có thể cảm ứng được ở trung tâm khoảng không phía sau đã bắt đầu không chịu nổi các loại sức ép hỗn loạn, hình thành những khe hở không gian có thể nuốt chửng tất cả sinh vật.

“Túc túc chi chi”

Tiếng kêu quái dị của đám sinh vật Thâm Uyên không ngừng từ phía sau vọng lại. Mặc dù Hàn Thạc không rõ những thanh âm này có ý nghĩa gì, nhưng từ ngữ khí dồn dập cũng có thể đoán ra chúng rất sợ hãi. Rất rõ ràng, những ác ma Thâm Uyên ở phía sau cũng vô cùng sợ hãi bị kéo vào khe hở không gian.

Một khi có sinh vật nào rơi vào đó, cơ hồ không có cách nào đào thoát ra ngoài khỏi cái khe hở không gian chẳng biết được hình thành như thế nào ấy. Theo truyền thuyết, trong khe hở không gian này không có nguyên tố, không có động thực vật, thậm chí không có không khí tồn tại. Chỉ cần sinh vật rơi vào đó, ở trong hoàn cảnh không có thức ăn không có không khí đó, chỉ có đói mà chết, không có cách chết nào khác cả.

Hàn Thạc là cái loại biến thái lúc này có thể không cần thức ăn và không khí. Nếu rơi vào khe hở không gian mặc dù không lập tức chết ngay, nhưng phải chịu đựng cảnh cô độc vĩnh viễn. Có đôi khi chỉ ở trong cảnh đơn điệu mãi, cô độc không có chút hy vọng nào, thì còn đáng sợ hơn cái chết nhiều.

Bên tai càng ngày càng nhiều thanh âm kỳ dị từ những ác ma Thâm Uyên ở phía sau truyền đến. Những thanh âm dồn dập này dần biến thành những tiếng kêu tuyệt vọng. Hàn Thạc hiểu ngay, hắn là có vài sinh

vật Thâm Uyên đã bị lôi vào khe hở không gian rồi.

Dưới sự cấp bách, Hàn Thạc không thể không liều mạng. Thân thể bị hao tổn lại một lần nữa, bất chấp tất cả thúc giục Ma Động Cửu Thiên thuật, dốc hết sức tăng tốc cố thoát khỏi chốn thị phi này.

“Phụt” Hàn Thạc phun ra một vòi máu nóng bỏng, kinh mạch trong cơ thể một lần nữa bị xé rách ba sợi.

Bất chấp kinh mạch bị đứt, hần phát ra công kích điên cuồng, Thiên Ma Lợi Nhận ở hai tay cứng rắn như Lục Ma Phong, chém vào mấy con ác ma Thâm Uyên có thân thể khổng lồ chặn phía trước hần. Lúc này, Hàn Thạc cũng bất chấp mùi vị ghê tởm từ trên người những con ác ma Thâm Uyên, trực tiếp từ xuyên qua cơ thể máu me đầm đìa của chúng.

Một khi tới loại thời khắc liều mạng này, con tim Hàn Thạc trở nên vô cùng kiên định máu lạnh, vì mạng sống, cái gì cũng có thể để qua một bên, huống chi là thân thể dơ bẩn ghê tởm của những con ác ma Thâm Uyên?

Chính vì Hàn Thạc kiên quyết quyết đoán, dọc theo đường đi xuyên qua thân thể những ác ma Thâm Uyên chặn đường hần, mới có thể nhanh chóng mở một đường máu tránh khỏi không gian sụp đổ đang lan tới với tốc độ kinh khủng.

Tiếng ầm ầm phía sau càng lúc càng nhiều, như trời sụp đất nứt đã hoàn toàn bộc phát, phía trước Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng mới. Hần thấy được một đám thực vật dữ tợn, một cảnh tượng có núi có sông.

“Tới rồi, rốt cục cũng tới rồi.” - Hàn Thạc thở phào, dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh vọt tới.

Rốt cục, một sức mạnh hỗn loạn kinh khủng từ phía sau Hàn Thạc truyền đến, lực lượng cực kỳ đáng sợ. Trong lòng hần cũng hiểu, những ác ma Thâm Uyên phía sau hần phỏng chừng đã hoàn toàn bị hủy trong không gian sụp đổ rồi.

516. Chương 516:hoàn Cảnh Mới

Một thế giới hoàn toàn xa lạ đập vào mắt Hàn Thạc. Đưa mắt nhìn quanh, thực vật khắp nơi đều dữ tợn như yêu ma, những sinh vật Thâm Uyên với cánh lá đầy những cái gai nhọn hoắt như răng nanh, mỗi cây bẻ ngoài đều như bàn tay khổng lồ, không hề cảm giác được chút khí tức màu xanh đầy sinh cơ nào cả, ngược lại có một loại mùi vị tanh tanh như máu.

Một cái đầm màu xám xịt bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, những bọt nước nổi lên lớp bọt. Khi những bọt nước này nổ ra, một màn khí bốc ra dày đặc, hình thành một màn chướng khí độc hại nhân nhật, quanh quẩn trong không trung, nhẹ nhàng lảng đãng, có một vẻ đẹp yêu dị không tả được.

Bầu trời không thấy mây, không có mặt trăng mặt trời, chỉ có những vòng xoáy khí đủ màu sắc, hoặc lớn hoặc nhỏ. Trên thế giới này, không khí thiếu thốn lại tràn ngập mùi vị thối rửa. Xa xa truyền đến một âm thanh quang quác như tiếng cú vọ kêu đêm.

Hàn Thạc ở trong một thung lũng trong một dãy núi đầy những sinh vật Thâm Uyên. Phía sau hần là một huyết động dài hơn mười thước màu xanh đen, miệng huyết động có một cột đá như cái răng nanh. Cả huyết động thoạt nhìn như là cái miệng của một con ác ma Thâm Uyên hung tàn đang há hoác ra, tràn ngập vẻ dữ tợn.

Bốn phía, cả dãy núi nơi nơi đều là những sinh vật Thâm Uyên hình thái khác nhau, giống như lần trước khi Tiểu Khô Lâu hiển thị thần uy triệu hoán những sinh vật Vong Linh sống trong phương viên trăm dặm quanh quả núi khổng lồ tiến đến triều bái ở Vong Linh giới, những sinh vật Thâm Uyên này con nào con nấy mở cặp mắt băng giá, nhìn động khẩu khổng lồ sau lưng Hàn Thạc.

Tiếng ầm ầm diếc tai như ọc từ huyết động khổng lồ phía sau Hàn Thạc truyền đến. Hần quay đầu nhìn ra phía sau, ngưng thần tinh tế cảm nhận, phát hiện bên trong huyết động ghê gớm này không gian ba động vô cùng mãnh liệt, cả ngọn núi như đang rung lên từng chập.

“Bùng bùng bùng bùng”

Thanh âm kỳ lạ đột nhiên từ chân núi truyền lên. Hàn Thạc lướt mắt nhìn sinh vật Thâm Uyên khắp núi, rốt cục tìm được nơi truyền ra thanh âm này.

Chỉ thấy một sinh vật Thâm Uyên hình người cao năm sáu thước, đang ngẩng đầu rú lên. Đầu gối cho tới bả vai nó gắn đầy những gai nhọn sắc bén như những lưỡi dao. Ở quanh eo có một con măng xà vĩ đại ngũ sắc, cái đầu hình tam giác có ba mắt. Hàn Thạc nhìn kỹ lại một chút, mới phát hiện ra con rắn quấn quanh eo nó thực ra là nối liền với thân thể.

Tựa hồ con măng xà năm màu kia chỉ là cái đuôi mọc sau đít nó.

Sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt này vừa ngẩng đầu rú lên, vừa chủ động lui ra ngoài. Nó hẳn là ông chủ chính thức của sinh vật Thâm Uyên đầy núi này. Theo những tiếng “bùng bùng” phát ra từ cái cổ nó, trên vạn sinh vật Thâm Uyên khắp núi toàn bộ đều theo sau tên này ra khỏi núi.

Cho dù cách mấy trăm thước, Hàn Thạc vẫn nhìn thấy rõ sinh vật Thâm Uyên có hình người ba mắt này, trong lòng cũng ớn lạnh. Hẳn thâm hiểu cơn ớn lạnh này đến từ sinh vật Thâm Uyên cao cấp đó. Hàn Thạc có thể cảm giác được sự cường đại của nó.

Nhưng mặc dù hẳn biết sinh vật Thâm Uyên này rất mạnh, nhưng không biết nó rốt cuộc lợi hại thế nào. Cái duy nhất có thể khẳng định là với thân thể thụ thương bây giờ, hẳn hẳn không phải là đối thủ của sinh vật Thâm Uyên hình người này.

Sinh vật Thâm Uyên khắp nơi dưới sự ra lệnh của tên thủ lĩnh chính thức thì nhau nổi đuôi theo phía sau nó thoát khỏi dãy núi tùy thời có thể tan nát dưới ảnh hưởng của không gian sụp đổ này. Cảm thụ lực tàn phá càng ngày càng mạnh từ huyết động phía sau, Hàn Thạc cũng không dám ở lâu tại địa phương này, vội vàng bắt chước theo sinh vật Thâm Uyên hình người đó, nhưng bay theo một hướng ngược lại với chúng ra khỏi khu vực này.

Sau khi Hàn Thạc bay ra ngoài khoảng năm trăm thước, tiếng nổ hủy thiên diệt địa từ phía sau vọng lại. Hẳn quay đầu lại nhìn, phát hiện ra ngọn núi dài hơn một ngàn thước ầm ầm đổ xuống. Khi sụp xuống, có rất nhiều sinh vật Thâm Uyên vừa mới bay xuống chân núi, toàn bộ đã bị chôn sống trong vùng núi này.

Dãy núi sụp đổ, cát bay đá chạy, loạn thạch đầy trời, những tảng đá khổng lồ bị vụ nổ đẩy tung lên, rồi như một cơn mưa đá thật lớn đổ xuống. Đến cả những sinh vật Thâm Uyên đã rời dãy núi rất xa cũng bị làn sóng xung động đập vào, hàng trăm ngàn sinh vật Thâm Uyên bị đập nát bấy.

Hàn Thạc chú ý một chút, sinh vật Thâm Uyên phía trước không rõ có hành động gì. Chỉ thấy chung quanh thân thể nó bỗng nhiên hình thành một loại phòng ngự kết giới hình tròn, những tảng đá có lực công kích mạnh đến đâu, một khi đập phải tới vòng phòng ngự chung quanh thân thể nó, cũng lần lượt hóa thành tro bụi bay đi.

“Quả nhiên là một cường giả! Xem chừng sinh vật Thâm Uyên này rõ ràng là một cao thủ.” - Hàn Thạc âm thầm cảm thán.

Có thể khẳng định, sinh vật Thâm Uyên cấp cao này tuyệt đối có trí tuệ không kém gì thực lực của nó. Nó từ đầu tới cuối không hề ra mặt, một mạch chỉ huy thuộc hạ sinh vật Thâm Uyên điên cuồng công kích Hàn Thạc, ra lệnh cho đám sinh vật Thâm Uyên hình chim ưng săn bắn xé rách Thị Huyết Phiên, hơn nữa có thể rất nhanh cảm ứng được không gian sụp đổ, quyết định ra lệnh cho thuộc hạ lui lại thật nhanh, có thể cho thấy phản ứng của hẳn rất nhanh nhạy.

Một chủng tộc rất trí tuệ và xảo trá, bình thường đều rất cẩn thận, sinh vật Thâm Uyên cấp cao này hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu không, nếu lúc trước nó vẫn ra lệnh cho đám sinh vật Thâm Uyên bất chấp tất cả tiến công Hàn Thạc, Hàn Thạc thật sự không nắm chắc có thể chống đỡ đến bây giờ.

Đột nhiên, sinh vật Thâm Uyên hình người đó bỗng quay đầu, hướng về phía Hàn Thạc nhìn lại. Sau khi dãy núi giữa hai người ầm ầm sụp đổ, khoảng cách giữa Hàn Thạc và nó không có nhiều trở ngại. Xuyên qua đám sinh vật Thâm Uyên đang cuộn cuộn bỏ đi, Hàn Thạc cảm giác được nó đang nhìn mình, hơn nữa từ ba con mắt tràn ra dịch ý cừu hận.

Trong lòng Hàn Thạc lại cả kinh. Cảm ứng từ thần thức của hắn không vì những tổn hại mà bị ảnh hưởng. Bằng vào lực cảm ứng thần thức, hắn chẳng mấy chốc hiểu được sinh vật Thâm Uyên đó đích thật đang lạnh lùng nhìn hắn, hơn nữa không che dấu vẻ cừu hận địch ý.

Nhưng Hàn Thạc hơi kinh ngạc vì sinh vật Thâm Uyên cao cấp này chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, rồi cũng không có hành động gì khác, ngược lại quay đầu lại, chỉ huy đám thuộc hạ sinh vật Thâm Uyên cấp thấp tiếp tục đi qua một hướng ngược lại với Hàn Thạc, rời khỏi khu vực bị tàn phá này.

Mặc dù không rõ tại sao nó không chủ động tới báo thù, nhưng Hàn Thạc khẳng định nó nhất định nhớ mình. Loại sinh vật Thâm Uyên cao cấp gian trá hung tàn hơn nữa không lỗ mãng này, so với với những con cấp thấp chỉ biết nghe lệnh chém giết, rõ ràng khó đối phó hơn nhiều.

“Nó không chủ động truy đuổi mình.” - Hàn Thạc thở phào. Hắn lúc này bị tổn hại nghiêm trọng, nếu khổ chiến với một đối thủ mạnh như vậy, Hàn Thạc có thể khẳng định Ma Anh rất khó có thể bảo trì bình yên vô sự. Đánh giá tình thế chung quanh một chút, hắn quyết định không tiếp tục lưu ở đây nữa, theo một phương hướng hoàn toàn ngược lại với đám sinh vật Thâm Uyên, nhanh chóng bỏ đi.

Đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ với Hàn Thạc. Muốn sinh tồn ở nơi tràn ngập sinh vật Thâm Uyên, đến cả thực vật cũng dữ tợn hung ác này, đầu tiên phải hoàn toàn khôi phục thực lực. Bởi vậy trước mắt, việc khẩn yếu nhất là tìm một nơi yên tĩnh và an toàn, mau chóng khôi phục thương thế. Sau đó, mới có thể từ từ tìm hiểu rõ thế giới mới này.

Trên đường bay đi, đọng lại trong mắt Hàn Thạc toàn bộ đều là những thực vật dữ tợn. Khắp nơi đều là ao đầm, những mỏm núi ngọn đồi hình thù kỳ lạ. So với đại lục Kì Áo, thì động vật thực vật ở thế giới này to lớn đáng sợ hơn nhiều. Đến cả một vài ao đầm dãy núi cũng dường như mang theo một mùi vị đáng sợ khó tả.

Ngoại trừ những sinh vật Thâm Uyên nhiều như biển vừa rồi, dọc theo đường đi Hàn Thạc còn nhìn thấy rất nhiều những sinh vật hình thù kỳ lạ. Những sinh vật này có bộ dáng quái dị, toàn bộ đều tràn ngập tính công kích, tựa hồ lúc nào cũng phải trải qua chiến đấu sinh tồn. Một gốc cây cao hơn mười thước rất dữ tợn, đang túm lấy một sinh vật Thâm Uyên hình con nhện khổng lồ có những cái gai rất lớn, mặc cho con nhện giãy dụa vẫn nuốt sống nó và những cái rễ cây khổng lồ. Hàn Thạc rất cực kỳ khẳng định, thực vật dữ tợn này cũng không chỉ là tà ác bề ngoài!

Thế giới này đến cả cây cối cũng thể hiện sức mạnh đến mức tận cùng! Tại đây, thời khắc nào cũng xảy ra việc cấu xé giết chóc. Sinh vật thậm chí cả thực vật nào cũng có thể thò ra gây khó dễ, biến những sinh vật thực vật bên cạnh trở thành thức ăn.

Nếu so đại lục Kì Áo và địa phương này thì quả thực là một thế giới hòa bình hoàn mỹ! Nếu để cho những sinh vật Thâm Uyên này tới đại lục Kì Áo, Hàn Thạc có thể khẳng định tất cả chủng tộc đều không chịu nổi sự tàn phá của loại chủng tộc hung tàn vượt quá tưởng tượng này. Cũng chỉ có những loại người như Hàn Thạc đã có thực lực đạt tới Bán thần, có lẽ mới có thể sinh tồn ở thế giới tàn nhẫn này.

Hàn Thạc bay một lúc khá lâu, vẫn không thể bay khỏi phạm vi này. Có lẽ, thế giới này căn bản là như thế, trong lòng hắn thâm nghĩ, sau đó quyết định trước hết tìm một chỗ chữa trị thương thế trên người.

Một cái đầm với những bọt khí nổ lốp bốp đập vào mắt Hàn Thạc. Trên mặt đầm lầy này có chương khí lực sắc lãng đăng, bao trùm một phạm vi rất lớn. Vòng tròn hộ thân quanh thân thể hắn xuất hiện, cách ly lực sắc chương khí đầy chất độc này. Thân thể hắn chậm rãi chìm xuống đầm lầy, chuẩn bị lặn xuống đáy đầm, mở một không gian ở đó để chữa trị thân thể.

“Chà..... nếu có Thổ Giáp thì ở đây thì hay quá. Nó căn bản không cần ta phải hao phí chút xíu khí lực nào, cũng có thể tạo thành một khu vực yên tĩnh an toàn lại rộng lớn ở đáy đầm.” - Trong lòng Hàn Thạc thâm nghĩ.

Đột nhiên, đầu óc Hàn Thạc linh quang lóe lên. Đúng rồi, lúc trước lúc ở thời không loạn lưu vực, vì không gian đó bị lực lượng hỗn loạn ảnh hưởng, nên không thể liên hệ với Vong Linh giới. Bây giờ hắn đã rời khỏi khu vực kia, dựa theo đạo lý thì việc liên hệ với Vong Linh giới hắn là không thành vấn đề mới đúng.

Nhất là, Hàn Thạc cảm giác được khí Tử Vong ở thế giới này còn đậm đặc hơn cả đại lục Kì Áo nhiều. Ở

chỗ này, việc phóng thích ra Vong Linh ma pháp hẳn chẳng những không thành vấn đề, mà uy lực hẳn cũng sẽ lớn hơn nữa?

Mang theo nghi hoặc này, Hàn Thạc thử liên lạc với Vong Linh giới, bằng vào sự liên lạc huyền ảo với Tiểu Khô Lâu, hẳn lập tức cảm ứng được sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu.

- Phụ thân, sao thế? - Một lát sau, Tiểu Khô Lâu lại truyền đến tiếng hỏi đầy nghi hoặc.

Một mạch tới nay, khi Hàn Thạc ở đại lục Kỳ Áo liên hệ với Tiểu Khô Lâu, vì cách rất nhiều vị diện, chỉ có thể cảm ứng được đại khái sự tồn tại của nó, không thể trực tiếp nối giữa hai vị diện khác nhau được. Không ngờ bây giờ đi tới một thế giới xa lạ này, hẳn lại cảm ứng được sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, cũng lập tức thu được tin tức của nó.

Có lẽ vì ở thế giới mới này, hoặc vì Tiểu Khô Lâu đã cường đại tới một cảnh giới mới rồi. Hàn Thạc không rõ rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, nhưng trong lòng hẳn cảm thấy vô cùng vui sướng. Có thể cảm ứng được sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, ít nhất trên thế giới xa lạ này, Hàn Thạc không có cảm giác tịch mịch do phải một mình hành tẩu cô độc nữa.

Từ khi tới thế giới này, vì không tìm thấy người nào, không nhìn thấy cảnh vật gì quen thuộc, hơn nữa thông đạo với đại lục Kỳ Áo đã bị chặt đứt, trong lòng Hàn Thạc đương nhiên sinh ra một loại cảm giác cô độc vô tận. Đến lúc này, nghe được tin tức do Tiểu Khô Lâu truyền tới, loại cảm giác cô độc này đã biến mất.

- Phụ thân, người ở địa phương nào? Không đúng, người không phải ở đại lục kia đó chứ? - Khi Hàn Thạc đang vui mừng như điên, Tiểu Khô Lâu bên kia lại một lần nữa truyền tin tức tới. Tin tức này có chút dồn dập, nó rõ ràng đang rất quan tâm đến an nguy của Hàn Thạc.

- À, bởi vì sơ ý một lần, ta tới một vị diện mới. Nhưng người đừng lo, ta tạm thời không sao. Chờ ta khôi phục thương thế, ta sẽ giải thích kỹ hơn cho người. - Hàn Thạc tâm tình rất thoải mái, an ủi Tiểu Khô Lâu.

Sau một khắc, Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được sự phần nộ ngập trời từ Tiểu Khô Lâu. Loại phần nộ này vô cùng đột ngột, cực kỳ mãnh liệt, giống như nó lập tức muốn vượt qua khoảng cách xa lắc giữa các vị diện, đi tới bên cạnh Hàn Thạc, đánh nát tên địch nhân nào dám thương tổn cha hắn vậy.

- Phụ thân, là ai đánh cha bị thương? - Ở Vong Linh giới, Tiểu Khô Lâu đang nổi giận, đột nhiên từ ngai vua xương trắng đứng bật dậy. Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên người hắn phát ra, cả cung điện Bất Tử, tất cả sinh vật bất tử cao cấp, đột nhiên toàn bộ run rẩy. Chẳng biết phải lễ bái ra sao trước mặt Tiểu Khô Lâu mới được, không con nào dám nhúc nhích.

Sự cảm động đột nhiên lan tràn trong trái tim Hàn Thạc. Cảm nhận được cảm giận ngút trời của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc yêu thương an ủi nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ đi tìm chúng tính sổ. Người lo mà tiến hóa đi, ta biết người chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể chính thức thành thần rồi. Đến lúc đó, cha con chúng ta sống vai tác chiến.

Chủ động cắt đứt liên lạc với Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc thậm chí không thèm triệu hoán Thổ Giáp thi, sợ bọn họ quá lo lắng cho thương thế của mình. Để thân thể chậm rãi chìm vào cái đầm, đợi cho cả người đã xuyên vào lớp bùn trong đầm sâu hàng trăm thước, mới khai quật ra một nơi ẩn thân, dùng ma công chữa trị cơ thể tổn hại.

517. Chương 517:thiếu Nữ Dị Tộc Yêu Mỹ

Bao nhiêu ngày sâu dưới đất, không có khái niệm thời gian, Hàn Thạc một mạch ở tại chỗ, lặng lẽ chữa trị tổn hại kinh mạch xương cốt. Khi hắn tỉnh tâm lại, đem tất cả toàn bộ tinh lực làm một việc, luôn rất dễ dàng đắm chìm trong đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hàn Thạc dần dần tỉnh lại, mở mắt ra, dùng thần thức kiểm tra bên trong, phát hiện những chỗ ngưng tụ lực phủ, kinh mạch xương cốt bị vỡ nát trong lần chiến đấu trước đó đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tâm niệm vừa động, Ma Nguyên lực lưu động như nước lũ vỡ bờ tràn ngập khắp cơ thể, rốt cuộc không có chỗ nào bị ngưng trệ. Sự thoải mái làm Hàn Thạc nhận không được thở ra một hơi. Hẳn hiểu được những thương thế tổn hại đã toàn bộ khôi phục như lúc ban đầu, sau này cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc hấn phát huy ma công.

Thương thế khôi phục, lấy lại liên lạc với Vong Linh giới, Hàn Thạc không cần lo lắng chút nào cho an nguy bản thân nữa. Cho dù bây giờ có gặp phải sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt nọ, hẳn cũng có thể đánh với nó một trận mà không phải lo lắng gì.

Vừa nghĩ tới sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt này, Hàn Thạc đột nhiên sinh ra một dự đoán kỳ lạ. Nó có liên quan gì tới tam nhân Tà thần An Tư Địch Tư không nhỉ?

Lúc trước ở thành Ngõa Luân, trong chợ nô lệ A Tư Cơ, Hàn Thạc tình cờ gặp phải Vong Linh Ma đạo sư Khắc Lao Đức của Thiên Tai giáo hội. Lão này ở giữa tế đàn dùng máu tươi và xương hiến lộ tam nhân Tà thần An Tư Địch Tư, đồng dạng cũng có ba mắt, hơn nữa còn có cái đuôi thật dài.

Lần này trên thế giới kỳ lạ này hẳn lại nhìn thấy sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt, mặc dù không có khí tức tà ác kinh khủng ghê hồn như tam nhân Tà thần An Tư Địch Tư, nhưng ngoại hình đích xác cũng có đến bảy tám phần tương tự. Chỉ có trên đầu nó thiếu mấy cái sừng mà thôi.

Chẳng lẽ tam nhân Tà thần An Tư Địch Tư cũng là do loại sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt này tiến hóa thành?

Hàn Thạc sinh ra một thắc mắc không giải thích được. Hẳn cảm thấy suy đoán này của hẳn rất có khả năng là sự thực. Sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt cũng là một trí tuệ cao cấp. Hơn nữa cũng có sức mạnh cường đại, dựa theo pháp tắc là sinh vật nào cũng có thể tiến hóa tu luyện, sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt này tu luyện đến mức tận cùng có phải sẽ trở thành Tà Thần?

“Rất có khả năng!” - Hàn Thạc trầm nghĩ, sau đó lại càng cảm thấy tò mò về thế giới kỳ lạ tàn khốc này, muốn xem thế giới này có phải còn có nhiều những sự vật làm hẳn ngạc nhiên nữa không.

Thương thế khôi phục như lúc ban đầu, lại có thể liên hệ với Vong Linh giới, Hàn Thạc rốt cuộc bắt tất phải chui rúc ở đáy đầm lầy này nữa. Vừa nghĩ thế, người hẳn mạnh mẽ phá đất chui ra, xuất ra vòng tròn hộ thân ra khỏi đầm lầy.

Thần thức triển khai, Hàn Thạc xem xét toàn bộ các loại sinh vật tàn nhẫn chung quanh, mỗi khu vực có bao nhiêu sinh vật thực vật? Những động thực vật này cường đại đến đâu? Không có bất kỳ thứ gì mà hẳn không cảm ứng được. Đối với thế giới xa lạ này, Hàn Thạc chẳng những không còn cảm thấy cô đơn, ngược lại có cảm giác hào tình tráng chí.

Trong thời gian chữa trị, Hàn Thạc cũng không hề đình chỉ những câu hỏi bản khoản. Lần trước từ bên trong Khô Lâu pháp tượng, hẳn tìm được một vài ký ức. Hẳn hiểu được bên trong Khô Lâu pháp tượng tựa hồ lưu giữ một bí mật, một khi giải khai hết những bí mật bên trong Khô Lâu pháp tượng, Hàn Thạc chẳng những có thể để linh hồn xuyên tới Vong Linh giới, thậm chí hẳn tựa hồ cũng có thể trực tiếp tới được Vong Linh giới.

Khô Lâu pháp tượng thần kỳ như vậy, nói không chừng còn có thể có phương pháp trực tiếp trở lại đại lục Kì Áo. Dù sao cái ma pháp truyền tống trận cực lớn ở trung ương Tử Vong Mộ Địa rất thần kỳ. Trong lòng Hàn Thạc thật sự dâng lên một ảo tưởng mà rất có thể là thực tế.

Mặt khác, nghe lúc trước Tích Dịch Tổ Vương từng nói, ở đại lục Kì Áo có một vị diện thủ hộ giả (người giữ gìn vị diện). Có thể lợi dụng truyền tống trận rời khỏi đại lục Kì Áo. Vậy, thế giới này cũng có vị diện thủ hộ giả chứ. Có thể lợi dụng vị diện thủ hộ giả này quay lại đại lục Kì Áo không?

Khi Hàn Thạc nghĩ tới vấn đề này, hẳn phát hiện ra việc trước đây nhìn như là tử lộ, thật ra bây giờ lại có thay đổi. Có hy vọng, là có động lực đấu tranh. Thần thức Hàn Thạc triển khai tìm hết mọi sinh vật chung quanh, chuẩn bị đầu tiên phải hiểu rõ hoàn cảnh xa lạ này.

Tại đây không nên ở quá lâu, Hàn Thạc hướng về phía phương hướng lần trước sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt bay đi, chuẩn bị hạ thủ tên này. Nếu muốn hiểu rõ thế giới này một cách nhanh nhất, tìm đến một chủng tộc cao cấp cho phương pháp giao tiếp trực tiếp nhất. Với thần thức tới cảnh giới này của

Hàn Thạc, chỉ cần tìm được một sinh vật cao cấp, hẳn tin nhất định có thể tìm được một phương pháp nói chuyện.

Cảnh sắc vĩnh viễn không thay đổi cứ thế trôi qua dưới chân Hàn Thạc. Không biết bay đi bao lâu, hẳn thấy chỗ nào cũng tựa hồ vĩnh viễn đều là thực vật dữ tợn, không ngừng chém giết tàn khốc. Hàn Thạc một mạch không gặp được bất kỳ một sinh vật cao cấp nào tương tự như Thâm Uyên hình người ba mắt, cũng không tìm thấy một sinh vật Thâm Uyên thực lực mạnh mẽ nào để liên lạc.

Nhưng Hàn Thạc vẫn tin hẳn nhất định có thể tìm được mục tiêu. Vậy hẳn chỉ bay một phương hướng không thay đổi, một mạch bay mãi. Thâm Uyên giới này không có ngày đêm, Hàn Thạc không thể xác định thời gian, chỉ đại khái cảm giác mình đã bay ba bốn ngày gì đó.

Không thể không nói, Thâm Uyên giới này rộng lớn vô cùng. Với tốc độ phi hành của Hàn Thạc, thời gian ba bốn ngày có thể đi một vòng hoàn chỉnh quanh một quốc gia ở đại lục Kỳ Áo rồi. Nhưng ở Thâm Uyên giới thần kỳ này, hẳn lại dường như chỉ thấy có một cảnh vật mãi mãi đập vào mắt.

Dựa theo phán đoán của Hàn Thạc, đại khái đã qua hai ngày nữa. Khi hẳn sắp thất vọng, rốt cục thần thức hẳn cảm ứng được hai luồng khí tức cường đại. Trong lòng Hàn Thạc lập tức cảm thấy vui vẻ, vội vàng hướng về phía hai luồng khí tức cường đại bay tới.

Hàn Thạc còn chưa đến gần, một cơn chấn động ừ ừ đáng sợ kéo đến từ hai luồng khí tức cường đại. Theo tiếng động kịch liệt, những sinh vật chung quanh tới tấp gặp nạn, bị công kích xé rách nát bầy. Một vài sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ, đã sớm một bước bay thoát khỏi chỗ thị phi kia. Đến cả những thực vật trong mắt Hàn Thạc hẳn phải đứng yên, lại cũng di động một cách thông thả, làm hẳn hoài nghi về của nó có phải có hình cái chân không.

Nhưng hiển nhiên những con có hình thái thực vật không bằng được những động vật Thâm Uyên. Tốc độ thoát đi thường theo không kịp làn sóng chấn động. Dưới cơn sóng chấn động lan ra, những rễ cây phun ra một thứ chất lỏng cùng loại với máu tươi.

Thật là một vị diện vật chất quý dị. Hàn Thạc cảm thán, nhưng không vì cảnh tượng vị diện mà dừng lại, tiếp tục nhằm phía khu vực đang có động tĩnh truyền đến.

Tới lúc này, Hàn Thạc đã biết hai sinh vật cường đại bên trong hẳn là đang tiến hành đại chiến. Căn cứ vào cảm ứng từ thần thức Hàn Thạc, hẳn phán đoán thực lực của hai sinh vật cường đại trong đó không bằng sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt lần trước. Chúng tựa hồ cao cấp hơn cường giả Thánh cấp trên đại lục Kỳ Áo một chút. Nhưng lại không bằng cường giả Bán thần.

Nói cách khác, cho dù hai sinh vật kia cộng lại, Hàn Thạc cũng có thể thông dong đối phó. Chính là vì có loại tự tin này, hẳn mới có thể bất chấp tất cả đến gần đó, định tìm kiếm một sinh vật Thâm Uyên cao cấp, hỏi rõ ràng tình huống ở thế giới này.

Đợi cho Hàn Thạc tới được nơi hai sinh vật Thâm Uyên cao cấp đánh nhau, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm ngây cả người. Đây mà là hai sinh vật Thâm Uyên khổng lồ dữ tợn dơ bẩn sao? Căn bản là hai thiếu nữ mỹ lệ xinh xắn!

Nhưng Hàn Thạc rất nhanh đã phát hiện hai thiếu nữ này không phải là nhân loại. Da thịt các nàng mặc dù trắng trẻo mềm mại, nhưng thân thể lại mang khải giáp dữ tợn đầy gai bao vây. Hàn Thạc nhìn kỹ lại một chút, lập tức phát hiện ra khải giáp dữ tợn này gắn liền với cơ thể các nàng, tựa hồ từ trong cơ thể sinh trưởng ra.

Nhất là nơi bả vai bóng loáng và đầu gối xinh xinh của các nàng, ở đó lộ ra những cái gai sắc nhọn như dao rất rõ ràng, đích xác là từ trong làn da mềm mại của các nàng mọc ra.

Hai thiếu nữ được che kín bởi khải giáp dữ tợn đầy gai, vẫn lộ ra những tảng da thịt trắng như tuyết. Nhất là ngực bụng đùi, cánh tay cái cổ là những bộ vị phải cử động, càng toàn bộ lộ hết ra ngoài, theo cuộc giao chiến giữa hai người ẩn hiện da thịt. Từ xa nhìn lại, hai thiếu nữ hung hãn này lộ ra vài phần yêu mị.

Các nàng một người có con ngươi màu tím sẫm, một có màu lục sắc. Tóc và màu mắt như nhau. Cao khoảng chừng một thước bảy, đùi thon dài thẳng tắp, có những đường cong làm người ta chảy máu mũi.

Hai thiếu nữ không phải nhân loại này, cả phương thức giao chiến cận thân cũng đặc thù phi thường. Thường thường dùng tay nhỏ bé mềm mại vươn ra, bên trong lòng bàn tay đột nhiên lóe ra cái gai nhọn lạnh lẽo lóe lên hào quang, đầu gối và cùi chỏ che kín gai nhọn, cũng là thủ đoạn công kích chủ yếu của các nàng, nhìn như thông dong, nhưng mỗi một lần va chạm, đều bộc phát ra sức mạnh mãnh liệt.

Chung quanh hai nàng, cả một khoảng rừng bị xé rách tan hoang, đầy những xác chết của thực vật và những sinh vật Thâm Uyên không kịp chạy trốn.

Cái làm Hàn Thạc kinh ngạc nhất là sức mạnh công kích. Nguồn sức mạnh của các nàng tương tự như đầu khí, tựa hồ trong đó ẩn chứa nguyên tố lực, giống như ma pháp sư, người có ma pháp dung nhập với đầu khí rất thừa thớt ở đại lục Kỳ Áo, nhưng lại cũng hơi khác nhau. Điểm bất đồng rất cuộc ra sao thì Hàn Thạc còn chưa rõ. Tóm lại, tất cả những việc này có cái gì đó tương tự như những gì Hàn Thạc biết.

Sau khi Hàn Thạc đến, hấn âm thầm tìm hiểu hai thiếu nữ, trong lòng tràn ngập hứng thú, bắt đầu cảm thấy tò mò về thế giới xa lạ này. Từ bộ dáng hai thiếu nữ này, hấn có thể khẳng định Thâm Uyên giới đích xác có sinh vật cao cấp, có lẽ những sinh vật cao cấp này còn rất cường đại, họ càng cường đại thì Hàn Thạc càng tin có thể tìm được đường về nhà.

Đột nhiên, Hàn Thạc đang lặng lẽ quan sát hai thiếu nữ, phát hiện ra các nàng đồng thời nhìn mình chăm chăm một cách bất thiện. Sau một khắc, hai thiếu nữ đột nhiên không còn tiếp tục tranh đấu, tới tập lao về phía hấn, những đòn công kích tung ra liên tục, tựa hồ phải đương trường giết chết người đang rình coi.

Hàn Thạc hiển nhiên không e ngại hai thiếu nữ liên thủ, trong lòng mặc dù cảm thấy ừ ừ cạc cạc, nhưng hấn cũng chẳng do dự khi hạ thủ, hai tay giương lên, Thiên Ma Lợi Nhận tùy tâm phóng ra, lợi hại chẳng kém gì những cái gai sắc nhọn mọc ra trong lòng bàn tay hai thiếu nữ này.

Phương thức công kích của hai thiếu nữ chủng tộc cao cấp ở Thâm Uyên giới, một người rõ ràng mang theo Lôi nguyên tố, một người mang theo Hỏa nguyên tố. Những nguyên tố cấu thành thiên địa ở vật chất này, được các nàng dùng một loại phương thức diễn dịch, giữa mỗi quyền mỗi cước, đều có thể cuộn cuộn tuôn ra, có thể thông qua những cái gai trên đầu gối và cùi chỏ bắn tới.

Các nàng không phải ma pháp sư, nhưng lại có phương thức vận dụng kỳ diệu những nguyên tố hữu ích trong thiên địa. Việc sử dụng này tựa hồ cũng không kém bao nhiêu so với những ma pháp sư trên đại lục Kỳ Áo. Hơn nữa nguyên tố còn tập trung hơn, nó được ngưng tụ giữa mỗi lần công kích rồi đột nhiên bộc phát ra, uy lực lớn hơn nhiều.

So với ma pháp sư ở đại lục Kỳ Áo, công kích của các nàng không có phạm vi bao trùm lớn, chỉ hình thành lực sát thương đáng sợ trong một diện tích nhỏ, so với một ma pháp cấm kỵ ở diện tích rộng thì còn đáng sợ hơn. Ma pháp sư ở đại lục Kỳ Áo, mỗi ma pháp đều nói về phạm vi bao trùm dày đặc. Nhưng các nàng rõ ràng khác hẳn. Các nàng tựa hồ chú trọng hơn về việc phát lực trong nháy mắt, ngưng tụ một điểm rồi hình thành sức mạnh đáng sợ nhất, hình thành sự tàn phá kinh khủng trong phạm vi rất nhỏ.

Đấu được một hồi. Hàn Thạc cũng đã hiểu được phương thức công kích của hai nàng, cũng so sánh với việc thao túng nguyên tố của ma pháp sư ở đại lục Kỳ Áo, phương thức công kích ở hai thế giới này cũng khó mà nói được hơn kém. Chỉ là trọng điểm khác nhau, phương thức lợi dụng nguyên tố thiên địa cũng khác nhau.

Một công kích tập trung, diện tích nhỏ tạo thành sự tàn phá cực kỳ đáng sợ, một công kích phân tán, nhưng lại có thể hình thành lực tàn phá trong phạm vi lớn. Một trực tiếp đưa lực lượng nguyên tố làm đầu khí trong thân thể, một lợi dụng chú ngữ và tinh thần lực thao túng lực nguyên tố.

Hai bên rõ ràng rất khác nhau, nhưng cuối cùng, cũng đều là lợi dụng nguyên tố cấu thành thế giới vật chất.

Các nàng rõ ràng có phương thức lợi dụng khác hẳn những ma pháp sư. Bởi vì cấu tạo cơ thể khác hẳn nhân loại, các nàng dùng một loại phương thức mà Hàn Thạc không thể giải thích được, ẩn lực lượng nguyên tố vào thân thể, trong khi công kích đem lực lượng nguyên tố như một loại đầu khí đột nhiên bộc phát ra, làm hấn vô cùng kinh dị.

Hai thiếu nữ dị tộc như hận không thể giết chết Hàn Thạc ngay, một tay mang đầy lôi điện, một tay hỏa quang bắn ra, ngưng tụ nguyên tố lực trong nháy mắt bộc phát, mặc dù có lực tàn phá cực kỳ đáng sợ, nhưng đối mặt với Hàn Thạc thực lực Bán thần, vẫn không thể hình thành một uy hiếp cụ thể nào.

Từ đầu tới cuối, Hàn Thạc không hề hoảng loạn, thuần túy chỉ dùng Thiên Ma Lợi Nhận ngăn trở công kích của các nàng. Hắn không hoàn thủ, chỉ chủ động ngăn cản, không phải nói là Hàn Thạc sợ hãi các nàng, mà hắn thừa dịp này tìm hiểu cho rõ phương thức chiến đấu ở thế giới xa lạ này.

Lợi dụng thần thức khổng lồ và cảm ngộ của bản thân, Hàn Thạc tìm hiểu được hết sức mạnh và cấu tạo thân thể của hai thiếu nữ dị tộc điên cuồng này. Sau đó mới thực sự bắt đầu tiến công họ. Không còn chủ động phòng ngự nữa, Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc đột nhiên lóe lên tà quang, hai tay múa nhanh, từng đạo sức mạnh tà ác từ nó bộc phát ra.

Hai thiếu nữ dị tộc lúc trước một mạch giao chiến, bây giờ lại rất ăn ý đồng thời công kích Hàn Thạc, lập tức cảm ứng được sức mạnh tà ác đáng sợ từ Thiên Ma Lợi Nhận của hắn.

Hai nàng vây công Hàn Thạc lâu như vậy, đã sớm nhìn ra hắn vẫn chưa dốc toàn lực. Bây giờ vừa thấy đối phương đột nhiên tấn công, hơn nữa thoát nhìn cực kỳ hung hãn, đều giật bắn cả người, lại chủ động lui về phía sau một khoảng, chớp mắt đánh giá Hàn Thạc.

- Các người là ai? Nơi này rốt cuộc là đâu? Thế giới này có vị diện thủ hộ giả không? - Vừa thấy hai thiếu nữ đột nhiên ngừng lại, Hàn Thạc lập tức bắt đầu đặt câu hỏi.

Nhưng Hàn Thạc vừa mở miệng, hắn cũng biết mấy câu hỏi kiểu này thì hai thiếu nữ dị tộc hẳn không thể hiểu được ngôn ngữ nhân loại ở đại lục Kỳ Áo.

Sự thật cũng đúng như thế. Sau khi Hàn Thạc phun ra một tràng, hai thiếu nữ dị tộc yêu mị, chớp con mắt một tím một lục, nghi hoặc khó hiểu đánh giá hắn. Từ ánh mắt các nàng, Hàn Thạc hiểu được các nàng đích xác không hiểu ngôn ngữ đại lục Kỳ Áo.

“Anh anh hữu hữu”

Một chuỗi thanh âm trong trẻo mềm mại từ thiếu nữ mắt tím tuôn ra, đọng lại trong tai Hàn Thạc vô cùng dễ nghe. Giọng nói của nàng hoàn toàn không tương xứng với thân thể đầy gai của nàng.

“Hữu hữu nha nha”

Thiếu nữ mắt tím mở miệng, thiếu nữ mắt xanh cũng vội vàng nối theo, thanh âm cũng ngọt ngào chẳng kém.

Chỉ là, Hàn Thạc hiển nhiên không hiểu các nàng đang nói cái gì. Nhưng hai thiếu nữ vừa mở miệng, hắn cuối cùng cũng thấm thở phào, chí ít cũng nói lên hai thiếu nữ này nguyện ý liên lạc, không một mực cứ nhất định phải tranh đấu.

Hàn Thạc xòe hai tay ra cười khổ, lắc đầu không ngừng làm động tác, ra hiệu mình không hiểu các nàng nói cái gì. Hai thiếu nữ mở to hai mắt nhìn Hàn Thạc như là đang nhìn một quái vật đi ra từ thế giới đã man nào đó, dùng thanh âm thanh thúy dễ nghe nói chuyện với nhau liên tục.

Thừa dịp này, thần thức Hàn Thạc đột nhiên tập trung tới trạng thái tốt nhất, cố cảm thụ tinh thần ba động của hai thiếu nữ dị tộc, thử liên lạc dao động về tinh thần của các nàng liên hệ với thanh âm, học trộm từ linh hồn những mấu chốt về ký ức ngôn ngữ.

Thần thức diệu dụng vô cùng, loại phương thức ăn trộm và vận dụng một phần nhỏ ký ức người khác cũng không phải là một việc quá khó. Ngoại trừ Vong Linh pháp sư tinh thông vận dụng sức mạnh linh hồn, hoặc những người cường đại hơn Hàn Thạc, những người bình thường rất khó ngăn cản thần thức của hắn.

518. Chương 518:lực Sát Thương Của Châu Báu Với Nữ Giới!

Hàn Thạc âm thầm tìm tòi, thần thức vận chuyển với tốc độ cao, dần dần, vài đầu mối nhỏ bé đã tiến vào trong thần thức hắn. Ngôn ngữ các nàng nói chuyện với nhau như những sợi tơ được kéo ra từ cái kén, được thần thức phân tích, quy nạp biến thành ký ức của Hàn Thạc.

- Người kia rốt cuộc là ai thế, sao mà đến cả ngôn ngữ cũng không biết nói? - Thiếu nữ mắt tím chớp chớp mắt, hồ nghi nhìn Hàn Thạc.

- Không biết có phải là gián điệp của Tam Nhân tộc không nữa? Nhưng xem ra không giống, phương thức công kích của hắn rất lạ, thật là một tên gia hỏa kỳ quái. - Thiếu nữ mắt xanh cũng rất nghi hoặc, vô cùng thận trọng đứng xa Hàn Thạc một khúc.

- Ủm, trên người hắn khá cổ quái, cũng không biết là chủng tộc gì nữa, thật sự là rất kỳ quái.

- Hừ, mặc kệ, ta nghĩ chúng ta nên rời khỏi trước. Mình sẽ hện tái chiến vào lần sau vậy.

Hai thiếu nữ thấy không thể nói chuyện gì được với Hàn Thạc, còn đối phương thực lực lại mạnh kinh người, hai người liên thủ cũng không thể khống chế được hắn, cũng không tiếp tục nói chuyện với Hàn Thạc nữa, xem bộ có lẽ chuẩn bị bỏ đi rồi.

- Từ từ đã! - Cổ lĩnh ngộ ký ức về ngôn ngữ của hai người một lần, Hàn Thạc dùng một thanh âm rin rít khó nghe hô lên.

Lời vừa nói ra, hai thiếu nữ càng thêm hồ nghi nhìn Hàn Thạc. Năm nắm trái của thiếu nữ mắt xanh đột nhiên bắn ra những gai nhọn dày đặc, nàng trừng mắt có vẻ rất giận, dùng thanh âm trong trẻo dễ nghe quát hắn:

- Người có ý gì đây? Làm bộ không hiểu ngôn ngữ để gạt chúng ta, rốt cuộc có ý đồ gì?

Thiếu nữ mắt tím cũng rất giận. Nàng còn trực tiếp hơn cả thiếu nữ mắt xanh, lập tức biểu đạt sự tức giận của mình ra ngoài. Chỉ thấy từ bả vai trắng nõn mịn màng của nàng, không cho ai kịp đề phòng bỗng bắn ra những lưỡi dao cong cong trông như những mũi tên, xé gió đâm vào ngực Hàn Thạc. Cùng lúc đó, thiếu nữ mắt xanh cũng phát khởi tấn công, hình thành một luồng lửa màu xanh trong nháy mắt đã đến gần Hàn Thạc. Hai tay kéo ra hai đường lửa, tựa hồ như muốn đưa hai luồng công kích từ tay nàng nhập thẳng vào trong người hắn.

Chung quanh bao nhiêu lực lượng nguyên tố Lôi hệ và Hỏa hệ đột nhiên bị hai nàng kéo đi hết sạch, hình thành một công kích uy lực cực lớn trong một diện tích nhỏ, bắn thẳng vào Hàn Thạc.

Lúc trước Hàn Thạc và hai nàng đã giao chiến, hắn đã hiểu khá rõ về phương thức và thực lực công kích của các nàng, nên trong lòng đã sớm biết rõ các nàng còn giữ lại thực lực. Bây giờ vừa thấy hai người chính thức hiểu lầm mình, rốt cuộc ra tay không khách khí, hắn vội vàng ngâm xương một đoạn chú ngữ, trước ngực hình thành một bạch cốt thuẫn bài, hơn nữa một tay xuất ra Huyền Băng Tử Viêm, chặn đứng lại ngọn lửa của thiếu nữ mắt xanh.

- Từ từ, lắm hiểu lắm! - Hàn Thạc nói cái thứ ngôn ngữ mới này vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, cổ khẩn cấp biểu đạt sự hối lỗi của mình.

Bạch cốt thuẫn bài chặn loan câu như mũi tên của thiếu nữ mắt tím rơi xuống, đường lửa ẩn tàng trong mấy cái gai trong tay thiếu nữ mắt xanh cũng bị Huyền Băng Tử Viêm dập tắt gọn gàng. Thiếu nữ mắt tím đang chuẩn bị tập trung sức để phát ra lời điện công kích, nghe Hàn Thạc lúc này cố giải thích, cả giận nói:

- Còn có gì phải giải thích. Tên lừa đảo đáng chết này!

- Hiểu lắm thật mà. Ta vừa mới có thể hiểu ngôn ngữ của thế giới này! - Hàn Thạc vội vàng giải thích, hai tay khua nhẹ trước ngực một chút. Một cái lồng hào quang màu đen ngưng kết thành một thuẫn bài, ngăn trở đòn công kích mang theo Lôi hệ nguyên tố của thiếu nữ mắt tím đang đến gần mình.

Hàn Thạc hiểu rõ, hai thiếu nữ này đích thật rất tức giận. Lúc trước họ vây công hắn, tựa hồ chỉ thử một chút thôi. Nhưng lần này thật sự là dùng hết sức rồi.

So với ma pháp sư ở đại lục Kỳ Áo, các nàng sở hữu lực tàn phá lớn hơn nhiều, hơn nữa ra tay đều dùng phương thức tác chiến cận thân, trong phạm vi nhỏ nhất ngưng kết công kích đến tận cùng rồi đột nhiên bộc phát ra, đích xác gây cho Hàn Thạc chút phiền toái.

Hai thiếu nữ dị tộc yêu mị này, toàn bộ thân thể chỉ có một vài bộ vị trọng yếu được khải giáp dữ tợn bao trùm, vẫn lộ ra rất nhiều phần da thịt trắng nõn mềm mại, như vậy khi công kích cận thân, bộ ngực nhô cao lại bị kích động run run, cặp đùi trắng nuột thon dài, không thể tránh cho có một vài tiếp xúc với Hàn Thạc, làm hắn lại được hưởng thụ loại phong tình dị tộc này, cũng không vội vàng trả lời các nàng.

Hàn Thạc tươi tỉnh mang theo nụ cười tà dị, cứ đứng sừng sững dưới cơn mưa công kích của hai nàng, hai mắt lập lòe, dán chặt vào những bộ vị hở hang mẫn cảm của các nàng như quên hết mọi sự. Chẳng những không có lấy chút cảm giác nguy cơ nào, mà có vẻ khá là thích ý thông dong.

Chẳng mấy chốc, hai thiếu nữ dị tộc yêu mị này phát hiện ra địch nhân ghê tởm trước mặt, tên lừa đảo đáng chết này, chẳng những cường đại vượt quá sự tưởng tượng của các nàng, mà lại cứ nhìn chăm quết tới quết lui trên thân thể các nàng một cách không có ý tốt. Điều này làm cho các nàng vừa thẹn vừa giận. Song, các nàng đã toàn lực ra tay, cũng phối hợp cực kỳ ăn ý, thế mà vẫn chẳng có nửa điểm biện pháp có thể đối phó được với tên gia hỏa đáng ghét này.

Đột nhiên, thiếu nữ mắt tím tu luyện Lôi nguyên tố lui ra sau, phần uất trừng mắt nhìn Hàn Thạc, thở dồn dập hô:

- Không đánh nữa.

Mất đi sự hợp lực của thiếu nữ mắt tím, thiếu nữ mắt xanh càng không có cách gì đối phó với Hàn Thạc, mắt thấy đối phương đứng ở xa xa cười cợt nhìn mình, mắt vẫn còn lướt tới lướt lui trên ngực nàng, trong lòng nàng tuy giận, nhưng cũng chẳng có biện pháp gì, cuối cùng trừng mắt liếc Hàn Thạc, đồng dạng cũng không thêm chiến đấu với hắn nữa.

Mắt nhìn hai thiếu nữ không động thủ tiếp, đồng thời đưa ánh mắt giận dữ nhìn mình, Hàn Thạc làm vẻ xấu hổ cười vài tiếng, sau đó phân bua:

- Các người cũng thấy đó, ta không hề hoàn thủ chút nào, ta thật không có ác ý mà.

- Người không hoàn thủ, nhưng tặc nhân của người tràn ngập ác ý bản thủ.

Thiếu nữ mắt xanh hậm hực trừng mắt nhìn Hàn Thạc, vạch rõ hành động thiếu quang minh chính đại của Hàn Thạc lúc trước.

- Sao có thể trách ta được chứ? Ai bảo các người mặc ít thế, ta là một nam nhân bình thường, các người lại cứ ở trước mặt ta phiêu phiêu dang dang, ta không nhìn mới là ngu! - Hàn Thạc giải thích vẻ rất vô tội, khi nói mấy câu đó, vốn tiếng nói có chút ngọng nghịu bây giờ dần dần thuần thực.

“Phì ... hic.”

Thiếu nữ mắt tím khẽ cười, thú vị đánh giá Hàn Thạc, nhẹ nhàng nói:

- Người giải thích cũng thú vị, nhưng sao người lúc đầu gạt chúng ta?

- Người lấy cớ không biết nói tiếng, không ngờ mới đây đã có thể nói chuyện với chúng ta được ngay. Nói đi, người rốt cuộc là người phương nào? Rình coi chúng ta quyết chiến để làm gì? - Thiếu nữ mắt xanh vẫn còn rất bất thiện, phỏng chừng rất nghi kỵ về ánh mắt háo sắc mê mẩn của Hàn Thạc lúc trước.

- Ta trước kia vẫn ở tại một khu vực rất vắng người, lần này mới rời cố hương. Tiếng nói ở quê hương chúng ta khác với tiếng của các người, ta nghe một lúc lâu cũng dần dần hiểu được chút đỉnh, không phải chủ tâm lừa các người đâu. - Hàn Thạc vẫn còn đề phòng một chút, không đem sự thật là mình đến từ một vị diện khác nói ra.

Trước đó vài ngày khi ở trong thời không loạn lưu vực, Hàn Thạc từng gặp sinh vật Thâm Uyên hình người ba mắt. Hắn tin nó nhất định sẽ nhớ rất kỹ hình dáng của hắn, nói không chừng đến cả tin tức Hàn Thạc phá hỏng kế hoạch tiến công đại lục Kỳ Áo của họ cũng phổ biến khắp nơi. Để khỏi trở thành con chuột qua đường (Wm: chuột qua đường bị xen cán chết - Ý nói chết một cách hồ đồ), đầu tiên phải cẩn thận giấu giếm thân phận. Để mình hiểu rõ về thế giới này cái đã rồi tính tiếp.

- Như vậy hả, xem ra người hắn cũng là một chủng tộc cao cấp. Ở Thâm Uyên giới có một vài chủng tộc xa xưa, đích xác thích ở ẩn trong những khu vực kỳ lạ không có ai ở. Nhưng người vẫn là một người rất ghê tởm. - Thái độ thiếu nữ mắt tím mặc dù khá hơn một chút, tuy khẽ gật đầu, nhưng lại nói năng không mấy khách khí, rõ ràng vẫn còn oán hận Hàn Thạc.

Thiếu nữ mắt tím và thiếu nữ mắt xanh có vẻ không hoàn toàn tin lời Hàn Thạc. Từ mắt các nàng, hắn có thể nhìn ra sự đề phòng và bất mãn, nhất là thiếu nữ mắt xanh, càng trừng mắt bất thiện nhìn mình.

Vắt vả mới gặp được hai chủng tộc cao cấp như hai thiếu nữ này, phải thông qua một vài phương pháp đặc thù giao tiếp với các nàng, đầu tiên là phải diệt trừ sự đề phòng của các nàng. Làm các nàng không còn đối địch với mình nữa.

Trong lòng Hàn Thạc thầm nghĩ, âm thầm đánh giá hai thiếu nữ, xem thử nên dùng biện pháp gì mới có thể cải thiện quan hệ với các nàng. Đột nhiên Hàn Thạc chú ý tới một ngọc bội treo trên cái cổ yêu mị và trên tay của hai thiếu nữ này. Mấy món nữ trang chỉ là một loại đá nào đó được mài dũa, đánh bóng lên, rồi vẽ lên vài hoa văn tạo hình kỳ dị.

Loại châu báu này nếu ở đại lục Kì Áo thì chỉ có vài cô gái chủng tộc cấp thấp mới đeo, vô luận về phẩm chất tạo hình hay công nghệ, đều không thể so được với mấy thứ trang sức bảo thạch ở đại lục Kì Áo. Tâm lý yêu thích cái đẹp thì ở đâu đều có cả, nhất là nữ giới, cơ hồ không có lấy một cô gái chủng tộc cao cấp nào có thể tránh được qui luật thiên địa này.

Trong không gian giới chỉ của Hàn Thạc có vô số bảo thạch trang sức ngọc ngà, đều là mấy món hàng mà trước kia đám sâm lâm Cự Ma cướp được từ những thương hội buôn lậu lớn của các đế quốc, đối với Hàn Thạc mà nói thì những châu báu này kỳ thật cũng không có tác dụng bao nhiêu, nhưng so với món trang sức thô sơ trên cổ và trên tay hai thiếu nữ dị tộc này thì đúng là khác nhau một trời một vực.

- À à, lần đầu gặp mặt, lễ vật quá nhỏ không biểu thị được hết thành ý, xin hai vị tiểu thư xinh đẹp nhận cho. Cũng chỉ có những trang sức như vậy, mới có thể xứng đáng với khí chất và mỹ mạo của hai vị tiểu thư. - Hàn Thạc mỉm cười, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một chuỗi vòng bảo ngọc hình trái tim, toàn bộ đều một màu xanh biếc trong suốt, rất khiêm cung đưa cho hai thiếu nữ mỗi người một cái vòng cổ và một cái vòng tay.

Vòng cổ bằng bảo thạch hình trái tim với công nghệ xuất chúng, bảo thạch tím lóng lánh ánh sáng mỹ lệ chói mắt, mê hoặc ánh mắt phụ nữ. Chiếc vòng tay màu xanh biếc trong suốt rực rỡ, bên trong như có những gợn sóng nhộn nhạo trên nền ngọc trong suốt, cũng vô cùng hấp dẫn, màu xanh ôn nhu có thể lập tức hấp dẫn bất kỳ ánh mắt một cô gái nào.

Hai món trang sức tuyệt phẩm đến từ đại lục Kì Áo vừa lấy ra, lòng bàn tay Hàn Thạc lóe lên hào quang chói mắt, rực rỡ lóng lánh, như bao nhiêu ánh sáng đều bị thu hết vào hai món đồ trang sức này.

Hai thiếu nữ dị tộc chưa bao giờ thấy được một món trang sức nào mỹ lệ hấp dẫn như thế ở Thâm Uyên giới, đột nhiên như bị sét đánh, ánh mắt ngây dại, con ngươi lóe lên ánh sáng hồ hởi, nhìn chằm chằm vào món trang sức trên tay Hàn Thạc, kiểu gì cũng không rời ra được.

- Lễ vật quá nhỏ không hết được thành ý! - Hàn Thạc nói.

Hai nàng vẫn ngẩn người nhìn châu báu trong tay Hàn Thạc, không chút nhúc nhích.

- Lễ vật quá nhỏ không hết được thành ý! - Hàn Thạc nói, thanh âm lớn hơn rất nhiều.

Hai thiếu nữ dị tộc ánh mắt vẫn dán vào món châu báu trong tay Hàn Thạc, tựa hồ muốn dùng ánh mắt để lấy được món đồ từ tay hắn, nhưng không làm được.

- Lễ vật quá nhỏ không hết được thành ý! - Hàn Thạc bắt lực, hét lớn.

Giật mình cả kinh, hai nàng lườm hắn một cái, chẳng biết nên hưng phấn hay là nên ngượng ngùng, khuôn mặt đồng thời đỏ lên, nhìn lẫn nhau mà không dám nhìn đối phương, có vẻ hơi xấu hổ.

Không nói thêm gì nữa, Hàn Thạc đi thẳng đến bên cạnh thiếu nữ mắt tím, đeo cái vòng cổ bảo thạch hình trái tim trên cái gai trên đôi vai trắng nõn mượt mà của nàng. Sau đó cũng tương tự, đi đến bên cạnh thiếu nữ mắt xanh, dùng cái vòng tay trong suốt rực rỡ treo trên cái gai sắc bén ở vai trái nàng.

- Đây là ta tặng cho các người đó, xin các người nhận cho! - Làm xong tất cả những việc này, Hàn Thạc cười hà hà nói.

Về kinh hỉ trong nháy mắt phủ đầy mặt hai thiếu nữ. Các nàng tựa hồ quên cả lời nói, đưa tay vô cùng cẩn thận gỡ lấy món trang sức mà Hàn Thạc tùy ý treo trên cái gai trên cơ thể các nàng, những cái gai xấu xí trên cánh tay lập tức thu vào trong thân thể một cách kỳ dị, tựa hồ sợ nó sẽ làm hỏng hai món trang sức này.

Trên mặt hai thiếu nữ này bỗng xuất hiện một nụ cười cực kỳ thỏa mãn. Hai tay vô cùng cẩn thận cầm hai món trang sức, hai mắt lóe hào quang còn sáng hơn cả ánh sáng từ mấy món trang sức này. Bộ dạng này làm Hàn Thạc hơi khó hiểu, thầm nghĩ: “Thâm Uyên giới này chẳng lẽ chưa bao giờ có loại trang sức kiểu này?”

- Đẹp quá, thật xinh đẹp, quá thần bí, quá

Thiếu nữ mắt tím thì thảo tự nói, rồi sực nhớ tới cái gì, khẩn cấp cầm chặt vòng bảo thạch hình trái tim nhét vào túi ở eo, nhìn Hàn Thạc nói:

- Người đã tặng cho ta, nó là của ta.

Thiếu nữ mắt tím vừa nói như vậy, thiếu nữ mắt xanh cũng tựa hồ đột nhiên có phản ứng, vội vàng nắm chặt cái vòng tay màu xanh biếc giấu thật sâu trong bộ ngực cao vút, cũng có một thái độ với thiếu nữ mắt tím, nói:

- Nó là của ta, ta sẽ không trả cho người đâu.

Hàn Thạc dở khóc dở cười, thật muốn nói trong không gian giới chỉ của ta có vô số loại châu báu này. Nhưng hẳn biết đạo lý vật quý là ở tấm lòng, vội vàng khoát tay cười hà hà nói:

- Không, đó là ta tặng cho hai tiểu thư mỹ lệ mà.

Hàn Thạc nói một câu như vậy, hai nàng rõ ràng thở phào một hơi. Thiếu nữ mắt tím một lần nữa đánh giá hẳn vài lần, đột nhiên nói vẻ rất thiện cảm và ôn nhu:

- Không biết tại sao, ta thấy người đột nhiên trở nên rất thuận mắt.

- Ủm, hẳn là người tốt, nhất định không phải là gián điệp của Tam Nhân tộc. Ta khẳng định! - Thiếu nữ mắt xanh cũng lập tức biểu lộ thái độ, cũng không còn dùng ánh mắt đề phòng nhìn Hàn Thạc như lúc trước nữa.

Hàn Thạc mừng rỡ, thầm nghĩ công kích của châu báu với nữ giới quả thực không bao giờ thất bại. Chẳng những tại đại lục Kỳ Áo, mà ở Thâm Uyên giới này cũng có thể phát huy lực sát thương kinh khủng.

Không có biện pháp, ai bảo các nàng trước giờ chưa bao giờ thấy loại đồ đẹp như vậy làm chi!

519. Chương 519:ngũ Ở Thâm Uyên Giới

Trước mắt Thâm Uyên giới do năm vị Đại Ma Vương thống trị, phân biệt là Bối Hi Ma Tư, Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ, Lợi Duy Thản, Mạn Đề Kha Nhĩ. Năm Đại Ma Vương Thâm Uyên này mỗi người đều có lãnh thổ rộng lớn, thủ hạ hơn một ngàn vạn Ác Ma Thâm Uyên, thuộc loại nhân vật đứng trên đỉnh cao của Thâm Uyên giới.

Thâm Uyên giới cá lớn nuốt cá bé, mỗi một sinh vật Thâm Uyên cao cấp cơ hồ đều dựa vào một trong số năm Đại Ma Vương Thâm Uyên để sinh tồn. Nhiều năm qua, năm Thâm Uyên Đại Ma Vương tranh đấu với nhau không ngừng, chưa bao giờ đình chỉ đã tâm muốn nhất thống Thâm Uyên giới.

Chủng tộc cao cấp ở Thâm Uyên giới khác hẳn với những sinh vật Thâm Uyên xấu xí dơ bẩn. Họ chẳng những có sức mạnh cực kỳ cường đại, còn có trí tuệ xuất chúng. Hơn nữa khi chiến đấu, có thể biến thành các loại hình thái, còn bộ dáng nhân loại bình thường là hình thái mà họ thường hiển lộ ra nhất.

Thâm Uyên giới rất lớn, năm Đại Ma Vương quanh năm chinh phạt, cảnh chiến đấu vĩnh viễn tựa hồ mới là chân lý không bao giờ thay đổi trước nay ở Thâm Uyên giới. Mỗi giờ mỗi khắc, những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp đều chết trong tay những sinh vật cao cấp hơn.

Thiếu nữ mắt xanh tên là Hải Mạn Na, thiếu nữ mắt tím tên là Tây Nhĩ Phù, các nàng hai đều đến từ Chiến Ma cốc, chủ nhân Chiến Ma cốc tên là Khắc La Tu Tư, là một trong số bảy thủ hạ đắc lực nhất của Thâm Uyên giới Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ.

Chiến Ma cốc của Khắc La Tu Tư tiếp cận với Độc Nha Bảo của Da Khắc, một chiến tướng thủ hạ đắc lực của Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương. Da Khắc là một cường giả Tam Nhân tộc, từ trước đến nay vẫn không ngừng tranh đấu với Khắc La Tu Tư ở Chiến Ma cốc.

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, toàn bộ đều là Chiến Ma vệ, thủ hạ của Chiến Ma cốc chủ Khắc La Tu Tư. Hai người vì tranh đoạt chức đại đội trưởng Chiến Ma mà dẫn đến cuộc chiến phải phân thắng bại, người thắng có thể quang minh chính đại tiếp nhận chức vụ đại đội trưởng. Với hai món châu báu trang sức đắt giá, Hàn Thạc đã lấy được khá nhiều thông tin từ miệng hai người, đại khái cũng biết được một vài tình huống cơ bản ở Thâm Uyên giới. Điều khác hẳn đại lục Kỳ Áo là cạnh tranh ở nơi này vô cùng tàn khốc và máu me. Người có thực lực có thể xưng ma xưng bá, bằng không chỉ có trở thành con tốt thí.

Thế giới vật chất có sinh vật cao cấp luôn sẽ không thiếu những sự tình tiền tài sắc đẹp. Theo sự giới thiệu của hai thiếu nữ dị tộc, Hàn Thạc dần dần hiểu được Thâm Uyên giới mặc dù rất tàn khốc, nhưng chỉ cần có thực lực cường đại, muốn có được thân phận tôn quý và thế lực cũng rất dễ dàng.

Nơi này không giống đại lục Kỳ Áo, luôn luôn đề cao quý tộc lễ nghi một cách đối trá. Những người đứng đầu Thâm Uyên giới toàn bộ đều thông qua chiến đấu đẫm máu mà cướp được ngôi vị. Chỉ có ác độc hung tàn, mới có thể ngẩng đầu lên ở Thâm Uyên giới, mới có thể có được sự tôn kính của người khác.

Hai thiếu nữ dị tộc Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù lại không hoàn toàn hiểu rõ tình hình ở tầng lớp lãnh đạo ở Thâm Uyên giới. Về vị diện thủ hộ giả thì hai thiếu nữ này rõ ràng chẳng hề biết tí gì. Xem chừng, vì thân phận các nàng không cao quý lắm, thực lực không cường đại, đích thật không có cơ hội tiếp xúc với những bí mật cấp cao.

“Ừm, phải tới Chiến Ma cốc một chuyến rồi.”

Hàn Thạc trầm nghĩ. Sau đó nhìn hai thiếu nữ dị tộc lúc này rõ ràng có thái độ cải thiện rất nhiều, mỉm cười nói:

- Ta vừa mới tới đây, nhờ hai vị dẫn tiến ta một chút, để ta gặp mặt chủ nhân Chiến Ma cốc được không?

Hàn Thạc vừa nói như vậy, hai thiếu nữ dị tộc có vẻ hơi khó xử, mấp máy môi chẳng biết trả lời làm sao.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, hồi hồi kinh ngạc:

- Chẳng lẽ có gì khó khăn phải không?

Thiếu nữ mắt xanh tên là Hải Mạn Na nhìn Hàn Thạc, có vẻ khó nghĩ, nói:

- Chúng ta chỉ là hai trung vệ đội trưởng Chiến Ma vệ nho nhỏ của Khắc La Tu Tư đại nhân, chúng ta vẫn chưa trở thành đại đội trưởng Chiến Ma vệ. Đến cả một cơ hội để gặp mặt Khắc La Tu Tư đại nhân nói chuyện cũng không có, ta nghĩ chúng ta không có tư cách dẫn tiến người gặp Khắc La Tu Tư đại nhân.

Hải Mạn Na vừa nói như vậy, Tây Nhĩ Phù cũng vội vàng bày tỏ:

- Đúng, Chiến Ma vệ chia làm vệ sĩ bình thường, tiểu đội trưởng, trung đội trưởng, đại đội trưởng. Chỉ có đại đội trưởng mới có thể trực tiếp hồi báo tin tức cho Khắc La Tu Tư đại nhân, trước khi hai chúng ta trở thành đại đội trưởng, sẽ không có tư cách này. Không phải chúng ta không muốn giúp người, mà là chúng ta không làm được thật.

Nghe hai nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc có vẻ hơi ngưng trọng. Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù có thực lực còn lợi hại hơn cả Thánh cấp cường giả ở đại lục Kỳ Áo, không ngờ chỉ là một trung đội trưởng thủ hạ Đại Ma Vương. Đến cả chức đại đội trưởng cũng chưa đạt tới!

Hàn Thạc hiểu rõ Thâm Uyên giới này luôn luôn tuân thủ qui luật cạnh tranh tàn khốc, tuyệt không gặp phải như đại lục Kỳ Áo nơi có vài tên không có thực lực, chỉ bằng vào quan hệ và địa vị gia tộc là có thể ngổi lên được. Nói cách khác, đại đội trưởng thủ hạ của Khắc La Tu Tư nhất định còn mạnh hơn Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù. Nói như vậy, nếu Khắc La Tu Tư có thể làm chủ nhân của Chiến Ma cốc thì nhất định rất cường đại.

Nếu vậy, chủ nhân của Khắc La Tu Tư, một trong năm Đại Ma Vương ở Thâm Uyên giới, Mạn Đề Kha Nhĩ sẽ có thực lực đáng sợ đến đâu? Hàn Thạc cơ hồ không dám tưởng tượng nữa.

- Hóa ra là như thế này.

Về mặt Hàn Thạc có vẻ trầm trọng, suy nghĩ một chút lại mỉm cười nói:

- Đã như thế, ta có thể cùng trở về Chiến Ma cốc với các người được không? Các người có thể giúp ta vào Chiến Ma cốc, kiếm cho ta một thân phận nhé?

Hàn Thạc biết vài tình huống ở Thâm Uyên giới này rồi, có thể khẳng định sinh vật ở Thâm Uyên giới có thực lực rõ ràng mạnh hơn đại lục Kỳ Áo rất nhiều. Nghĩ cũng đúng thôi. Thâm Uyên giới tàn khốc như vậy, mỗi một sinh vật đều phải sống giữa chém giết, tự nhiên phải là những sinh vật cường đại hơn so với những sinh vật an dật ở đại lục Kỳ Áo.

Hàn Thạc có thể khẳng định, thực lực Khắc La Tu Tư nhất định sẽ không thua gì hắn, có lẽ còn cao hơn một chút. Về phần năm Đại Ma Vương ở Thâm Uyên giới, tuyệt đối trước mắt hắn không thể chống lại được. Chính vì thế, Hàn Thạc mới phải cẩn thận, tạm thời cố tránh những cường địch ở nơi chưa quen thuộc này. Chỉ sơ xuất một chút, có thể mang họa vào thân.

- Việc này thật ra không thành vấn đề, chúng ta có thể đưa người tiến vào Chiến Ma cốc. Với thực lực của người, ở Chiến Ma cốc nhất định có thể sống rất tốt. Nếu người gia nhập vào đội Chiến Ma vệ của Khắc La Tu Tư đại nhân, tiền đồ sẽ còn xán lạn hơn chúng ta nhiều. - Thiếu nữ mắt tím Tây Nhi Phù nói.

- Đi thôi, lần đầu tiên ta rời cố hương, vừa lúc biết được thế giới này. - Trong lòng Hàn Thạc có chút kỳ vọng, thúc giục hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ cũng không nói thêm gì, cùng nhau vọt lên không trung, mang theo Hàn Thạc bay đi.

Phương thức phi hành của các nàng không giống với đại lục Kỳ Áo. Các nàng tựa hồ hiểu rõ về trọng lực của thế giới này, lợi dụng sức mạnh cơ thể và trọng lực, hình thành một sự kết hợp hài hòa nào đó, lấy lực lượng nguyên tố tương đương với đấu khí trong cơ thể làm căn bản, trong khi bay lượn hai chân như giẫm trên đất bằng, như là dưới chân có một mặt đất vô hình nào đó vậy. Chẳng biết vì sao, sau khi Hàn Thạc khai thác được từ Hải Mạn Na Tây Nhi Phù biết được pháp tắc sinh tồn và sinh vật cường đại ở Thâm Uyên giới này, mặc dù tâm tình có chút ngưng trọng, nhưng lại còn có một loại hưng phấn khó tả. Thế giới càng tàn khốc, cường giả càng mạnh, tựa hồ lại càng kích phát ý chí chiến đấu của Hàn Thạc.

Thực lực Hàn Thạc một đường tăng mạnh, ở đại lục Kỳ Áo càng ngày càng ít cường giả có thể đấu với hắn. Hắn ở đại lục Kỳ Áo tương đối an dật, bất lợi cho việc đột phá ma công của mình. Thật ra thế giới tàn khốc mới mẻ này, chỉ cần thực lực cường đại, có thể cướp của giết người xưng ma xưng bá, chính thức phóng thích dục vọng nội tâm.

Cảnh giới Túng Dục, có lẽ chính phải ở thế giới này mới có thể phóng thích ra hết. Việc đột phá này người tu ma bình thường phải mất trăm năm mới có thể đạt tới cảnh giới đột phá. Khi bước sang cảnh giới Cửu Biến, thực lực lại một lần nữa tăng lên kinh khủng.

“Đúng, có lẽ tại thế giới này. Ta mới có thể chính thức không cần khắc chế dục vọng trong lòng, toàn bộ phóng thích nó ra. Dù sao ta sớm muộn gì cũng rời thế giới này, vậy không bằng tiêu sái ở đây một phen.”

Nghĩ như vậy, Hàn Thạc không khỏi tâm hoài tà ác, liếc mắt nhìn hai thiếu nữ dị tộc bên cạnh. Hai thiếu nữ dị tộc này có một vẻ dị vực phong tình hoàn toàn khác hẳn với những thiếu nữ trên đại lục Kỳ Áo. Bộ dáng kiều mỵ khoác trên mình bộ khải giáp với đủ loại gai góc phủ đầy cơ thể kia, ngược lại có một lực hấp dẫn yêu dị rất hoang dã.

- Người ... người nhìn cái gì? - Tây Nhi Phù lập tức phát hiện ra ánh mắt Hàn Thạc không có hảo ý dán vào ngực nàng, rồi lại còn lướt tới cặp đùi thon thả trắng sáng, trừng mắt liếc Hàn Thạc ngượng ngùng nói.

Nhún vai, Hàn Thạc cười hắc hắc:

- Thuần túy là hâm mộ, thuần túy là hâm mộ, hắc hắc

- Hàn Thạc, người cười dè dặt. Hi hi, nếu người có thể cho ta thêm những bảo vật như vừa rồi, ta có thể giúp người chinh phục Tây Nhi Phù. Thế nào? - Hải Mạn Na nhìn Hàn Thạc cười hi hi, sau đó lại khiêu khích liếc nhìn Tây Nhi Phù, xem ra còn khuyến khích ý xấu của Hàn Thạc.

Ở thế giới hoàn toàn xa lạ này, Hàn Thạc nói tên thật của mình cho hai thiếu nữ, chuẩn bị lấy nguyên danh trở thành một ma vương sáng láng. Năm Đại Ma Vương ở Thâm Uyên giới? Hừ, có lẽ tương lai vài bữa nữa sẽ có thêm một cái tên nữa. Hàn Thạc rất tự tin.

- Người ... người ... tiểu tiện nhân ... lần tới ta nhất định giết người. - Tây Nhĩ Phù trừng mắt lườm Hải Mạn Na, mở miệng ụ hiếp.

- Hừ, nếu người có năng lực này, ta đã không còn đứng ở đây rồi.

Hải Mạn Na khinh thị buông ra một câu, rồi quay sang cười hì hì với Hàn Thạc:

- Sao, người cảm thấy đề nghị của ta thế nào?

- Không tốt ! - Hàn Thạc cười hắc hắc lắc đầu, không đồng ý với đề nghị của Hải Mạn Na.

- Ta nói rồi, Hàn Thạc hẳn là không phải loại người này. Hẳn có thể có thực lực cường đại như vậy, nhất định có tín niệm rất kiên định. - Tây Nhĩ Phù vừa thấy Hàn Thạc không đồng ý với đề nghị của Hải Mạn Na, cười đắc ý nói.

- Hai người các người, ta đều muốn! - Tây Nhĩ Phù vừa nói xong, Hàn Thạc hắc hắc cười quái dị phun ra một câu, vẻ cuồng vọng nói không nên lời.

Ở Thâm Uyên giới, chỉ cần thực lực đủ cường đại, muốn ôm bao nhiêu nữ nhân đều có thể làm được. Tới thế giới xa lạ này, Hàn Thạc hoàn toàn phóng túng, một vài sự tình hẳn không dám làm ở đại lục Kỳ Áo, thậm chí đến cả nói cũng không dám nói, hẳn lại có thể không hề cố kỵ nói toáng ra ở đây.

Nói cũng lạ, vừa nói những lời từ đáy lòng này ra, Hàn Thạc đột nhiên cảm giác rất thoải mái, giống như những lời này hợp với bản chất của cảnh giới Túng Dục, dường như lại có tác dụng giúp cảnh giới của hắn tăng lên rất kỳ diệu.

Trong lòng Hàn Thạc ẩn ước có một tia sáng lóe lên, trong lòng hắn thầm nghĩ:

“Xem ra ở thế giới này, hoàn toàn có thể buông thả tay chân làm bất kỳ việc gì mình muốn. Muốn nói gì thì nói, như vậy, tin rằng cảnh giới Túng Dục có thể thật sự sẽ đột phá ở thế giới này.”

- Người ... người ... quả thật rất có dã tâm!

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Hải Mạn Na không hề trách cứ Hàn Thạc. Ngay từ đầu thiếu nữ mắt xanh này rất đề phòng Hàn Thạc, thật ra lại có gan lớn ngoài ý liệu của hắn. Nàng nhìn Hàn Thạc cười hì hì, tựa hồ đang cân nhắc xem Hàn Thạc có thực lực như dã tâm của hắn không. Đánh giá hắn trong chớp lát, Hải Mạn Na lẩm bẩm:

- Ủm, có lẽ, người có thể thật, nếu người có một địa vị cao ở Chiến Ma cốc, việc lấy được cả hai chúng ta cũng không phải là việc quá khó khăn.

“Đúng đúng, đợi hắn có thực lực, ta cũng có thể cân nhắc.” - Thiếu nữ mắt tím Tây Nhĩ Phù cũng hứng thú đánh giá Hàn Thạc, nhưng ánh mắt lại khác với Hải Mạn Na. Nàng tập trung sự chú ý vào thân thể hắn!

Nếu ở đại lục Kỳ Áo, Hàn Thạc nói ra mấy câu như vậy, thiếu nữ bình thường sẽ không coi mở như các nàng. Nghe hai nàng bàn nhau như vậy, Hàn Thạc cười ha ha, cuồng vọng nói:

- Thú vị, nếu có thể thu phục được hai người, cũng không uổng phí ta rời khỏi cố hương một chuyến, ha ha!

- Chúng ta chờ người! - Hai nàng liếc mắt nhìn nhau, cười cười rất ăn ý nhìn Hàn Thạc. Xem ra, thế giới này quả nhiên khác hẳn đại lục Kỳ Áo, ít nhất phụ nữ cởi mở hơn nhiều.

Đi thêm một lát, Hàn Thạc đột nhiên nhướng mày, người đột nhiên chậm lại, cau mày chỉ tay hướng về phía sau hai nàng ra hiệu đề phòng. Hai thiếu nữ đồng thời dừng lại, nghi hoặc đánh giá Hàn Thạc, dò hỏi:

- Sao thế?

- Phía trước năm dặm, có một đám người đang chiến đấu, trong đó có chủng tộc ba mắt. Họ tựa hồ là địch nhân của các người à? - Hàn Thạc giải thích.

- Đối thủ của họ là ai? - Tây Nhĩ Phù chấn động, vội vàng hỏi.

- Ác ma Thâm Uyên cười Bát Trảo Độc Nhân, người ở đó tương tự như các người, thân thể cũng có khái giáp dính liền. - Hàn Thạc trả lời.

- Là đại đội Tà La, người của mình! - Hải Mạn Na kêu lên, không nói thêm gì nữa, trực tiếp vòng qua Hàn Thạc, hướng về phía tay chỉ vọt tới. Tây Nhĩ Phù cũng như vậy, vẻ mặt nặng nề, không hề khiếp đảm khi đối mặt cường địch.

Hàn Thạc há to miệng, đang định nói các nàng biết địch nhân Tam Nhân này có thực lực rõ ràng cao hơn bên các nàng nhiều, mặc dù có thêm các nàng vào cũng không làm nên chuyện gì, nhưng lại phát hiện các nàng bất chấp tất cả xông tới.

Lắc đầu than nhẹ một tiếng, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, Hàn Thạc hắc hắc cười quái dị, nghĩ thầm, “đối với ta, không chừng đây là một cơ hội tốt nhất? Lợi dụng được nó, chẳng những có thể vào Chiến Ma cốc, nói không chừng còn có thể thu phục được hai thiếu nữ dị tộc này ấy chứ.”

520. Chương 520:ta Không Phải Loại Người Như Người Tưởng Tượng!

Một đầm lầy thật lớn, mấy ngàn sinh vật Thâm Uyên giao chiến với nhau. Những sinh vật Thâm Uyên này có cấp bậc rất cao, có tộc nhân Tam Nhân cao bốn năm thước, cũng có ác ma Thâm Uyên nam tính nhìn tương tự như hai người Hải Mạn Na cười Bát Trảo Độc Nhân khổng lồ. Nhìn qua, đám Tam Nhân tộc rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối, đánh cho bên kia lùi lại không ngừng.

Sinh vật Thâm Uyên này di chuyển trên đầm lầy như giẫm trên đất bằng, không có lần nào bị chìm xuống, máu tươi đủ mọi màu sắc bắn tung tóe. Cuộc chiến giữa những sinh vật Thâm Uyên cực kỳ hung tàn. Thường thường người chết đều bị xé rách thành mảnh nhỏ, cảnh tượng rất dã man, khát máu!

Tộc nhân Tam Nhân chỉ có mấy chục tên. Chúng đóng vai trò lãnh đạo, lại có thực lực cực mạnh, tương đương với Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, nhưng không bằng tên mà trước đây Hàn Thạc gặp ở thời không loạn lưu vực. Dưới sự điều khiển của mấy chục Tam Nhân tộc này, đám sinh vật Thâm Uyên đông như châu chấu tràn lên công kích đại đội Tà La cười Bát Trảo Độc Nhân, ác ma Thâm Uyên của Chiến Ma cốc.

Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù trong Chiến Ma cốc nhanh chóng gia nhập vòng chiến, nhập vào đội mấy trăm chiến sĩ của đại đội Tà La, liều mạng chống đỡ sự công kích tộc nhân Tam Nhân.

Thương vong không lúc nào không phát sinh. Hàn Thạc để ý thấy bất luận là tộc nhân Tam Nhân của Độc Nha Bảo hay bọn người Hải Mạn Na của Chiến Ma cốc, những cường giả cao cấp này đều có thể lợi dụng lực lượng nguyên tố giữa thiên địa một cách thuần thực. Chỉ có những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp thân thể khổng lồ xấu xí, mới thuần túy lợi dụng thân thể tiến hành công kích. Hiển nhiên, cấp bậc càng cao thì thực lực càng cường đại. Theo Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, Hàn Thạc cũng biết vài kiến thức thú vị về Thâm Uyên giới. Dựa theo lời hai nàng, Thâm Uyên giới chỉ cần sinh vật có tướng mạo nhân loại, đều là sự tiến hóa đến mức tận cùng của những sinh vật Thâm Uyên cao cấp. Những sinh vật Thâm Uyên này toàn bộ đều có thực lực cực kỳ cường đại.

Bình thường, sinh vật Thâm Uyên tướng mạo xấu xí hình thể khổng lồ, đại bộ phận đều chỉ là những con vật cấp thấp mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thạc nhìn thấy chiến đấu của sinh vật Thâm Uyên giới. Mỗi một lần công kích của hai thể lực đều lợi dụng những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp đánh nhau trước. Đám cấp thấp này quả thực đúng là chốt thí, mỗi một lần công kích đều chỉ có đám sinh vật Thâm Uyên cấp thấp chết. Những con may mắn sống sót cũng sẽ chết trong những lần xung phong tiếp theo.

Kỹ xảo chiến đấu của họ cực kỳ xuất sắc. Mỗi một bộ vị trên thân thể đều có thể trở thành vũ khí đoạt mạng, trên cái đuôi của Tam Nhân tộc mọc đầy gai nhọn. Một kích là có thể xuyên thủng địch nhân lớn hơn chúng nhiều lần.

Quan sát trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện cho dù có Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù gia nhập, bên Chiến Ma cốc vẫn chỉ có nước chết mà thôi. Một lát sau, đại đội Tà La của Chiến Ma cốc, đám Ác Ma Thâm Uyên Bát Trảo Độc Nhân được lấy làm tọa kỵ cơ hồ đã hoàn toàn bị diệt. Lúc này đại đội Tà La tựa hồ mới nhớ tới cần phải lui lại.

Chân gãy, tay đứt, nội tạng, thịt vụn bị xé tung ra ngoài cơ thể, những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp hung tàn, sau khi giết chết đối phương thậm chí còn nuốt cả những bộ phận trên thân thể địch nhân vào bụng. Vừa lợi dụng hàm răng sắc bén cạp sột sột, vừa tiếp tục tiến hành đuổi giết đối phương.

So với sự chiến đấu ở đại lục Kỳ Áo, loại chiến đấu giữa những sinh vật Thâm Uyên hung tàn tới mức làm người ta cảm thấy ghê tởm, nhất là những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp, càng đẩy loại tàn nhẫn ghê tởm này tới cực hạn. Nhưng những sinh vật Thâm Uyên hiển nhiên đã sớm quen với loại phương thức chiến đấu này. Đến cả hai thiếu nữ yêu mị Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, cũng đều không sợ hãi chút nào, trong chiến đấu hoàn toàn rất tập trung, ra tay cũng rất ác độc tàn nhẫn.

Mỗi kích đánh vào người những sinh vật Thâm Uyên khổng lồ, lực lượng nguyên tố Lôi hệ và Hỏa hệ trong nháy mắt bùng mãnh tràn vào trong cơ thể những sinh vật Thâm Uyên này, rồi lập tức tạo thành sự tàn phá đáng sợ, giết chết chúng ngay tại chỗ.

Bên đại đội Tà La của Hải Mạn Na thương vong càng ngày càng nhiều, rốt cục quyết định phá vòng vây. Hàn Thạc quan sát trong chốc lát, cảm thấy thời cơ đã tới, liền không còn tiếp tục xem nữa, bước vào giữa cuộc chiến đấu hung tàn này.

Một loạt Cốt Mâu xé gió, phủ xuống phạm vi mười thước trước mặt Hàn Thạc. Một loạt sinh vật Thâm Uyên ở Độc Nha Bảo bị cốt mâu quét trúng xuyên thủng thân thể. Lấy mình làm trung tâm, Hàn Thạc phóng ra kết giới sợ hãi và suy yếu, hơn nữa khắp đầm lầy đều rải đủ loại Chiếu Trạch thuật chứa đầy loại vong linh axit có tính ăn mòn rất mạnh.

Đại Giải Thể thuật là một Vong Linh ma pháp mà Hàn Thạc vừa nắm được cách đây không lâu, vừa lúc có thể đem những sinh vật Thâm Uyên này ra luyện tập. Một Đại Giải Thể thuật phóng ra, chỉ cần bị nó công kích, những sinh vật Thâm Uyên bị Đại Giải Thể thuật bao phủ, vô luận là bọn cấp thấp bản thủ, hay là những sinh vật cao cấp như bộ tộc Tam Nhân có hình người, toàn bộ đều bị tứ phân ngũ liệt dưới tác dụng của nó.

Chẳng mấy chốc, bên tộc nhân Tam Nhân phát hiện ra phía sau tồn tại Hàn Thạc. Một thủ lĩnh của tộc nhân Tam Nhân, chỉ chỉ vào một Tam Nhân tộc cường giả phía sau, ra hiệu cho hắn giải quyết Hàn Thạc.

Theo tên Tam Nhân tộc tiến đến, tổng cộng có hai trăm sinh vật Thâm Uyên cấp bậc cao thấp không đồng nhất, ủa nhau hướng về phía Hàn Thạc. Chưa đến gần Hàn Thạc, liền tiếp vài con chạm phải đầm Axit, thân thể đột nhiên từ từ bị ăn mòn.

Nhưng có một vài sinh vật Thâm Uyên đặc biệt cường đại, chẳng biết vì bản thân có sở trường đặc biệt phun ra loại nước có tính axit hay không, nhưng rõ ràng thân thể chúng có lực kháng cự siêu mạnh với sự ăn mòn, đại khái có hơn mười con sinh vật Thâm Uyên có thân thể không quá lớn, có da màu xanh lá, bình yên vô sự bước qua đầm Acid, tiếp tục hướng về phía Hàn Thạc mà tấn công

Lần trước ở thời không loạn lưu vực, Hàn Thạc bằng vào Vong Linh ma pháp đã ngăn cản chẳng biết bao lâu. Đám sinh vật Thâm Uyên này cũng có thực lực tương tự như những sinh vật mà Hàn Thạc gặp gỡ ở thời không loạn lưu vực, tự nhiên không phải là đối thủ của hắn. Hắn thuần túy lợi dụng Vong Linh ma pháp hình thành các loại công kích, giết chết sạch hai trăm sinh vật Thâm Uyên đang tiến đến.

Đến cả tên Tam Nhân tộc vâng lệnh tới giải quyết Hàn Thạc cũng bị Thiên Ma Lợi Nhận của hắn giết chết, không thể thoát khỏi lòng bàn tay Hàn Thạc.

Chẳng biết vì sao, ở Thâm Uyên giới Hàn Thạc có loại tâm tính thoải mái vô cùng. Trong lúc chém giết thống khoái lâm li, tâm cảnh của hắn chẳng những không loạn chút nào, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, giống như tâm cảnh lúc này hoàn toàn phù hợp với cảnh giới Tung Dục, làm hắn trong lúc vô tình phát sinh những biến hóa gì đó mà hắn cũng không cách nào hiểu được.

Liền tiếp chém giết hai trăm người của Độc Nha Bảo, Hàn Thạc cảm giác vô cùng thoải mái lâm li, cười ha ha như một yêu ma điên cuồng, ma công tận tình phóng thích, tất cả sinh vật Thâm Uyên đến gần hắn đều lần lượt bị Thiên Ma Lợi Nhận chém giết, không có lấy một con may mắn nào.

Chỉ trong chớp mắt, Hàn Thạc đã mở ra một đường máu tới chỗ đại đội Tà La của Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù. Người bên đại đội Tà La ở Chiến Ma cốc, hiển nhiên được Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù nói cho biết Hàn

Thạc là bạn, không phải là thù. Thấy thực lực Hàn Thạc kinh người như thế, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Hàn Thạc cũng không biểu hiện tất cả thực lực, nếu mà triệu hoán ra hàng đàn sinh vật bất tử, hẳn thậm chí có thể một lưới bắt hết đám Độc Nha Bảo này. Hẳn thâm hiểu, ở một hoàn cảnh xa lạ, việc che dấu một vài thủ đoạn là vô cùng cần thiết, chỉ có giữ lại một vài kì kĩ, mới có thể bảo toàn cho mình được.

- Ta chặn hậu, chúng ta rút lui thôi! - Hàn Thạc đi tới chỗ những người này, nháy mắt đưa tình cho Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, rồi hô lớn.

Hai thiếu nữ dị tộc này thấy Hàn Thạc chém giết điên cuồng giữa đám địch nhân Độc Nha Bảo dày đặc, nếu so với lúc trước giao chiến với các nàng thì khác hẳn. Hàn Thạc ra tay ác độc và hung tàn, làm các nàng rất khiếp sợ. Tới bây giờ, các nàng mới hiểu được Hàn Thạc căn bản không phải là loại các nàng có thể đối địch được.

Thâm Uyên giới có qui tắc cạnh tranh tàn khốc, tạo thành hiện tượng các cô đều sùng bái cường giả. Trong mắt Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, nam nhân điên cuồng lãnh khốc, một đường giết chóc không ai có thể kháng cự được này tự nhiên có hình tượng cao lớn hẳn lên. Lúc nhìn Hàn Thạc, mắt hai thiếu nữ dị tộc này bỗng ánh lên những tia sáng dị dạng tựa hồ hẳn càng biểu hiện ra tàn khốc máu lạnh, thì các nàng càng không kìm hãm được cảm tình của mình.

- Hảo hữu, ta là Nam Trát La nhất định sẽ phải kết làm bằng hữu với ngươi. - Trong đại đội Tà La, một đại hán có hai tay như hai con măng xà, miệng còn có cả răng nanh, có vẻ vô cùng hào khí nói với Hàn Thạc.

Đại hán dị tộc tên là Nam Trát La này, cao hai thước, sau lưng hẳn mọc đầy gai nhọn như con nhím, hai cánh tay lại như hai con măng xà, lòng bàn tay là miệng rắn, phủ đầy hàm răng dày đặc.

Hắn hẳn là tu luyện Âm nguyên tố, mỗi một lần công kích trên thân thể lóe lên Âm nguyên tố lờ lờ. Bàn tay như miệng rắn, còn có một lỗ cho măng xà phun độc, sức mạnh Âm nguyên tố cường đại, từ lòng bàn tay hẳn có thể đột nhiên bắn ra, uy lực rất lớn.

Nam Trát La mạnh hơn Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù không ít. Âm nguyên tố trong người hẳn ngưng kết tới một bước làm Hàn Thạc hơi kinh dị. Giống như chỉ cần tiến thêm một bước nữa, Âm nguyên tố có thể toàn bộ tràn ngập từng góc ngách thân thể hắn, một khi loại bỏ những tạp chất khác trong cơ thể, có thể hình thành thân thể Âm nguyên tố rồi.

Hàn Thạc dùng thần thức quan sát thân thể Nam Trát La, trong lòng lập tức có một vài minh ngộ. Ma pháp sư tu luyện tinh thần lực ở đại lục Kì Áo, dùng tinh thần lực từ từ tăng lên và hiểu rõ lực lượng nguyên tố, mãi đến khi linh hồn đủ cường đại mới từ từ hình thành nguyên tố chi hồn, sau đó dùng nguyên tố chi hồn làm căn bản, chậm rãi liên lạc với lực lượng nguyên tố, thử dung hợp với hình thể xương thịt của mình thành nguyên tố thể.

Chỉ có nguyên tố chi hồn và nguyên tố thân thể toàn bộ kết hợp thành công, một ma pháp sư mới được xem như có đủ cơ sở thành thần. Thâm Uyên giới và đại lục Kì Áo hoàn toàn bất đồng. Họ tựa hồ chú trọng dung hợp lực lượng nguyên tố và thân thể trước. Nhìn thân thể Nam Trát La thì biết lộ số mà họ đi hẳn là trước tiên liên lạc giữa thân thể và nguyên tố, chậm rãi tu luyện hình thành nguyên tố thể.

Ở đại lục Kì Áo, một ma pháp sư cho dù không có sự giúp đỡ của tinh thể bản nguyên, mất thời gian hơn mười năm thậm chí trăm năm, chỉ cần có tư chất xuất chúng và dùng linh hồn cẩn thận cảm thụ lực lượng nguyên tố, cuối cùng cũng có thể dần dần lĩnh ngộ, hình thành nguyên tố chi hồn. Nhưng, ở đại lục Kì Áo, có vài ma pháp sư hình thành được nguyên tố chi hồn, nhưng số có thể hình thành nguyên tố thân thể thì còn ít hơn nhiều.

Bởi vì ngay từ đầu, ma pháp sư chỉ chú trọng tới linh hồn và vận dụng tinh thần lực, dùng linh hồn cảm thụ và thao túng lực lượng nguyên tố, trong hơn mười năm thậm chí trăm năm, linh hồn và lực lượng nguyên tố sẽ liên lạc với nhau, một khi ngộ tới cảnh giới huyền diệu nào đó, có thể không dựa vào tinh thể bản nguyên mà vẫn hình thành nên nguyên tố chi hồn.

Nhưng vì thân thể họ ngay từ đầu không được tu luyện, muốn đem thân xác để hình thành thân thể nguyên tố, cơ hồ có nhiều ma pháp sư không thể nào hạ thủ được, căn bản không biết cuối cùng nên làm như thế

nào. Theo Hàn Thạc biết, một vài ma pháp sư ở đại lục Kì Áo có thể hình thành nguyên tố chi hồn, muốn hình thành thân thể nguyên tố thì tuyệt đối vô cùng khó khăn.

Ma pháp sư hóa thân thể mình thành nguyên tố thể, việc này ở đại lục Kì Áo cơ hồ là một nan đề không có lời giải. Đến cả những cường giả may mắn thành thân, vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra bí mật này, cũng có lẽ vì họ cũng tỉnh tỉnh mê mê. Một bước này thật sự quá khó khăn, cho nên mới có nhiều ma pháp sư vĩnh viễn cứ khựng lại, không có cơ hội tiếp xúc với cảnh giới thành thân.

Nhìn Nam Trát La, ngấm lại về Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên có loại linh ngộ. Họ có lộ số tương phản với đại lục Kì Áo, như vậy xem ra họ hẳn là có thể biết làm sao để hình thành được nguyên tố thể. Nhưng vì họ nghiêng về tu luyện thân thể, chỉ sợ đối với linh hồn sẽ rất khó khăn có thể hình thành nguyên tố chi hồn được, cũng y như những ma pháp sư ở đại lục Kì Áo gặp khó khăn khi luyện hình thể của mình thành thân thể nguyên tố vậy.

Hai phương thức vận dụng lực lượng nguyên tố hoàn toàn khác nhau, Hàn Thạc hiểu biết khá rõ về những ma pháp sư, nếu hẳn có thể lấy được phương thức tu luyện nguyên tố và thân thể ở thế giới này, vậy Hàn Thạc chẳng phải là đã tìm được phương pháp để hoàn toàn thành thân sao?

Đột nhiên, trong lòng Hàn Thạc máy động, muốn tới ngay tầng bí mật ở Tử Vong Mộ Địa trên đại lục Kì Áo. Từ bên trong Khô Lâu pháp trượng hẳn biết Tử Vong Mộ Địa tựa hồ có bí mật thành thân. Vậy bí mật thành thân đó, có phải là cái này không? Có nghĩa là tập trung hai phương pháp lợi dụng nguyên tố bất đồng ở hai vị diện, rồi từ đó tổng kết bí mật thành thân?

Nếu sự thật như Hàn Thạc đoán, vậy chủ nhân Tử Vong Mộ Địa lúc trước có phải đã từng tới Thâm Uyên giới này không? Có phải hẳn chính là từ hai phương thức lợi dụng nguyên tố khác nhau của hai thế giới, mà linh ngộ được bí mật chính thức thành thân không? Hàn Thạc càng nghĩ sâu hơn, trong lòng càng có một loại kỳ vọng. Chẳng biết vì sao, hẳn cảm thấy suy đoán của mình chắc là chính xác, có lẽ chủ nhân Tử Vong Mộ Địa thật sự từng tới Thâm Uyên giới, hoặc là cùng loại với sinh vật ở vị diện Thâm Uyên giới này, mới có thể tập hợp trí tuệ tu luyện của hai thế giới, rồi kết hợp lại thành phương pháp thành thân.

- Hàn Thạc, Hàn Thạc, người sao thế? - Hải Mạn Na thấy Hàn Thạc hai mắt sáng lên nhìn vào Nam Trát La, hét lên vẻ hoảng loạn.

Dị tộc đại hán Nam Trát La cao hai thước, bị hai mắt Hàn Thạc nhìn chăm chăm hồi lâu lạnh hết cả người, trên mặt lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói với hắn:

- Bằng hữu, ta không phải loại người như người tưởng tượng đâu! Xin lỗi, nếu người thật sự có ý nghĩ này, ta có thể giới thiệu cho người vài người loại này, nhưng người đừng tìm ta, xin người đó, đừng có nhìn ta như vậy nữa.

521. Chương 521:u Ảnh Tượng

Hàn Thạc đột nhiên tỉnh ngộ, cười cười có chút xấu hổ nói:

- Yên tâm, ta chỉ có hứng thú với mỹ nữ như Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù thôi. Hắc hắc, vừa rồi chỉ là đang mãi nghĩ tới một việc khác.

Nghe hắn giải thích như vậy, Nam Trát La thở phào một hơi, cười ha ha nói lớn :

- Lần này phải cảm ơn người rồi.

- Không cần khách khí, không phải chúng ta vẫn còn phải phá vòng vây ra sao?

Hàn Thạc quay đầu lại nhìn Độc Nha Bảo đuổi sát không tha, mắt thấy một vài sinh vật Thâm Uyên trong đại đội Tà La bên ngoài liên tiếp bị giết, không khỏi một lần nữa rút ra Khô Lâu pháp trượng ngăm xướng chú ngữ, cốt mâu và ao axit một được phóng thích ra khắp nơi, che kín phía trước đám truy binh Tam Nhân tộc.

Không triệu hoán ra quân đoàn bắt tử, hắn cũng không có ý nghĩ lợi dụng ma công ngăn cơn sóng dữ, Hàn Thạc chỉ dùng chú ngữ như trước, trợ giúp đại đội Tà La phía sau.

- Tốt lắm. Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, hai người các người với sự trợ giúp của vị bằng hữu này, tăng thêm một trăm vệ sĩ ở phía sau, ta phụ trách phá vòng vây.

Nam Trát La hạ lệnh, không đợi Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù nói gì thêm, trực tiếp phi thân nhằm phía trước, hai tay như măng xà thay nhau không ngừng, từng luồng sương khói hắc ám từ không trung bay vút tới đánh vào những địch nhân Độc Nha Bảo chặn trước mặt hắn, không ngừng bức bách chúng lui về phía sau.

Hàn Thạc đang ở phía sau, đứng gần như chính giữa hai thiếu nữ dị tộc kiều mỵ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, hai thiếu nữ này dựa vào Hàn Thạc, cùng hắn hợp lực chém giết truy binh phía sau, ra tay không chút lưu tình.

Huyết hoa tung tóe, chân tay gãy tung lên, cuộc chiến đấu của Hàn Thạc trở nên càng thêm kịch liệt. Hàn Thạc hiểu rõ qui tắc cường giả vi tôn ở Thâm Uyên Giới, mỗi lần ra tay đều lấy đi vài mạng sinh vật Thâm Uyên, Thiên Ma Lợi Nhận ở hai tay đan thành một tấm lưới ma quang, bao trùm dày đặc, nghiền nát những sinh vật Thâm Uyên lọt vào đó.

Hai thiếu nữ kiều mỵ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù bên cạnh, vừa ra tay giúp trợ Hàn Thạc, vừa liếc mắt nhìn hắn đang vùng vẫy những lưới đao sáng loáng. Lúc này Hàn Thạc trong mắt các nàng càng trở nên hấp dẫn hơn.

Hàn Thạc chìm vào chiến đấu với vẻ mặt sung sướng, ra tay hung dữ tàn nhẫn, lại có hai thiếu nữ yêu mị bên cạnh, điều này làm cho hắn vô cùng thoải mái. Trong lúc chiến đấu thỉnh thoảng còn đá mắt mập mờ nhìn hai nàng.

Có ba cường giả là Hàn Thạc và Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù gia nhập, quyết định phá vòng vây của đại đội Tà La coi như rất thuận lợi, nhất là diện tích vong linh ma pháp của Hàn Thạc đã gây ra phiền toái rất lớn cho sự chiến đấu của Độc Nha Bảo. Sau khi hai vong linh kết giới sợ hãi và suy yếu được bố trí xong, thế công của Độc Nha Bảo toàn bộ bị chậm hẳn xuống. Bởi vì sợ hãi nên uy lực cũng thua xa vừa rồi.

Một loạt cốt mâu và ao axit tạo thành sự hủy diệt trực tiếp cho Độc Nha Bảo. Đám quân Độc Nha Bảo truy kích, trong chốc lát những ai dám đến gần Hàn Thạc đều đã chết sáu bảy trăm người. Những tên còn lại vất vả lắm mới có thể vọt tới trước mặt hắn. Dưới sự liên thủ của Hàn Thạc và hai nàng Hải Mạn chẳng mấy chốc bị oanh sát thành cát bụi, một trăm vệ sĩ của Hải Mạn Na gần như không có cơ hội nhúng tay vào.

Vừa đánh vừa lui diễn ra chỉ trong chốc lát. Đại đội vệ sĩ Tà La do Nam Trát La một mình dẫn đầu phá vòng vây, cũng thành công mở ra một đường rút. Nhân lúc đó, mọi người cũng không lưu lại nữa, tốc độ đề cao đến mức tận cùng, vẫn do ba người Hàn Thạc chặn hậu, rất nhanh rời khỏi khu vực này.

Cả nhóm kết lại với nhau, đội ngũ không ngừng di chuyển, một mạch ngựa không dừng vó thật lâu, cuối cùng đã hoàn toàn dứt được truy binh phía sau.

- Bằng hữu, lần này đa tạ người viện thủ, nếu không chúng ta không có khả năng dễ dàng phá được vòng vây.

Sau khi Nam Trát La cảm thấy chính thức an toàn, mới từ đội ngũ phía trước đi tới, cười sang sảng nói.

Hai cánh tay măng xà của hắn đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, chỉ có phía sau lưng vẫn có mấy cái gai như con nhím. Đại hán dị tộc này mặc dù cũng tu luyện hắc ám nguyên tố, nhưng trên người không có khí chất lạnh lùng như đám Hắc Ám hệ ma pháp sư Khảm Dịch Đạt. Ngược lại vô cùng hào sảng, có lẽ là vì phương pháp tu luyện khác nhau.

Lúc này, Hàn Thạc và hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù đang cười đùa tán tỉnh nhau. Ở cái thế giới sùng bái cường giả này, Hàn Thạc trong lúc bất tri bất giác được hai thiếu nữ này chăm chú. Hai thiếu nữ yêu mị ở Thâm Uyên Giới lúc này cũng trở nên phóng khoáng, liếc nhìn hắn không rời.

Nhất là Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù vốn luôn luôn cạnh tranh nhau, hai người tựa hồ rất ăn ý đem Hàn Thạc làm chiến trường cạnh tranh. Giống như ai có thể chinh phục Hàn Thạc trước thì sẽ là người chiến thắng. Thái độ đối đãi với Hàn Thạc đều đột nhiên nhiệt tình lên rất nhiều, tất cả bày ra trước mắt hắn. Hắn tự nhiên được hưởng thụ miễn phí, cứ một đường cười hi hi hả hả vui không tả được.

Đến khi thanh âm Nam Trát La vang lên, Hàn Thạc mới chạy tới tiếp đón hân hoan một cách sảng khoái :

- Đứng khách khí, đứng khách khí.

Nam Trát La vừa đến, Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù đã thật thà hơn một chút, không tiếp tục mập mờ tán tỉnh Hàn Thạc nữa. Từ miệng hai nàng, Hàn Thạc biết Nam Trát La là đại đội trưởng đại đội Tà La, ở Chiến Ma cốc cũng được tính là một người hơi có chút phân lượng.

- Tới Chiến Ma cốc, ta sẽ khoản đãi bằng hữu nhà ngươi tốt hơn. Hà, được rồi, nếu người có hứng thú, ta thật ra có thể giúp dẫn tiến người với Khắc La Tu Tư đại nhân.

Nam Trát La đã nghe hai nàng Hải Mạn Na nói, tựa hồ đã biết lai lịch và một vài sự tình về Hàn Thạc, nên đối đãi với hân hoan thái độ rất hữu hảo.

- Vậy phải đa tạ rồi.

Hàn Thạc hiểu Khắc La Tu Tư mới là chủ nhân chính thức của Chiến Ma cốc, đối với những bí ẩn của Thâm Uyên Giới này, tỷ như những việc liên quan tới vị diện thủ hộ giả, phỏng chừng cũng chỉ có nước hỏi Khắc La Tu Tư mới có thể thu được tin tức hữu dụng.

- Đại nhân, người sao lại dụng phải người của Độc Nha Bảo ở đó thế?

Hải Mạn Na không còn cười hề hề nữa, nghiêm túc hỏi Nam Trát La.

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù ở Chiến Ma cốc đều là những người cực kỳ có thiên phú, bây giờ hai người rõ ràng có một có thể lên chức đại đội trưởng, bởi vậy Nam Trát La đối đãi với hai nàng cũng có vẻ rất coi trọng. Nghe nàng hỏi vậy đành cười khổ giải thích :

- Lần này ta được lệnh của Khắc La Tu Tư đại nhân đi hái thuốc. Khi trở về chắc là bị thám tử của Độc Nha Bảo phát hiện, do đó họ phái ra ba đội nhân mã tới vây chặt chúng ta. May mà được hai người các người và Hàn Thạc, nếu không muốn phá vòng vây khăng định cũng chẳng dễ dàng như vậy.

- Hóa ra là như vậy, thời gian gần đây Độc Nha Bảo tựa hồ càng ngày càng kiêu ngạo. Nghe nói, trong cương vực của họ dường như phát hiện ra thông đạo vị diện, Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương vì vị diện thông đạo đó đã phái ra vài tên cường giả tới Độc Nha Bảo. Có phải là vì mấy tên cường giả đó tới Độc Nha Bảo, nên chúng mới có thể đột nhiên can rở như vậy không?

Thiếu nữ mắt tím Tây Nhĩ Phù suy nghĩ một chút, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nghe Tây Nhĩ Phù nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên cả kinh, sau đó nhìn chăm chú vào Nam Trát La, xem hân có biết tin tức này không. Hàn Thạc bây giờ rất cực khăng định lần trước trong sơn động xuất hiện thời không loạn lưu vực, hẳn là thuộc về phạm vi thế lực của Độc Nha Bảo. Hàn Thạc cũng từ đó mà đi lại vị diện này, nên đối với loại tin tức này hẳn tự nhiên rất để ý.

- Căn cứ vào tin tức chúng ta, vị diện thông đạo đó đã hoàn toàn bị hủy rồi. Vài cao thủ do Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương phái ra, chỉ sợ lần này cũng chẳng có thu hoạch gì. Đây chính là nguyên nhân chúng mới muốn thông qua việc này nhằm chiếm lĩnh Chiến Ma cốc chúng ta.

- Hừ, nhưng Chiến Ma cốc chúng ta do Khắc La Tu Tư đại nhân có kinh nghiệm phòng thủ bao nhiêu năm nay, không thể dễ dàng đối phó như vậy đâu. Các người yên tâm đi, việc này Khắc La Tu Tư đại nhân sớm có kế hoạch, Chiến Ma cốc chúng ta sẽ không e ngại Độc Nha Bảo này đâu.

Nam Trát La tựa hồ phi thường sùng bái Chiến Ma cốc chủ nhân Khắc La Tu Tư, nói như chém đinh chặt sắt.

- Nhưng, lần này tới đây, nghe nói là U Ảnh Tướng, thủ hạ của Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương đó!

Hải Mạn Na cau mày lo lắng nói.

- U Ảnh Tướng! Thật là U Ảnh Tướng hả?

Tây Nhĩ Phù chấn động, giống như rất kiêng kỵ cái tên này, đôi mắt cũng thoáng hiện vẻ sợ hãi.

Đến cả Nam Trát La cũng biến sắc, sắc mặt hơi cứng lại nói:

- Chắc không đâu, U Ảnh Tướng là át chủ bài trong tay Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương, sẽ không vì một việc mờ mờ nào đó mà đi ngàn dặm tới Độc Nha Bảo chứ?

- Ta mấy ngày hôm trước giết chết một Độc Mãng Lực Ma cao cấp của Độc Nha Bảo, khi thẩm vấn hắn mới biết được, hắn là không sai đâu.

Hải Mạn Na sắc mặt đầy vẻ lo lắng, tựa hồ xem ra rất lo cho sự an nguy của Chiến Ma cốc. Nhìn hình dáng thì có vẻ đám U Ảnh Tướng thủ hạ của Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương vô cùng đáng sợ.

- Nếu là thật, chúng ta phải nhanh chóng quay về Chiến Ma cốc, ta muốn lập tức báo tin tức này cho Khắc La Tu Tư đại nhân, U Ảnh Tướng chẳng những cường đại, mỗi tên đều là loại biến thái cuồng ma ghê gớm. Nếu chúng tới Độc Nha Bảo, lần này Chiến Ma cốc chúng ta gặp phải đại phiền toái thật rồi.

Nam Trát La vẻ ngưng trọng, thậm chí còn có chút e ngại. Xem ra U Ảnh Tướng hẳn là hung danh vang dội.

- Ừm, phải mau mau bẩm báo cho Khắc La Tu Tư đại nhân mới được, lỡ mà thật sự là U Ảnh Tướng, chúng ta cũng phải chuẩn bị sớm. Ít nhất Khắc La Tu Tư đại nhân cũng nên hỏi báo về Hắc Ngọc Ma Vương thành.

Hải Mạn Na khẽ gật đầu, thanh âm có chút trầm trọng.

Hắc Ngọc Ma Vương thành là thành trì của Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ đang đóng. Trong lòng Hàn Thạc cũng biết, Hải Mạn Na đã nói như vậy, rõ ràng cũng không coi trọng thực lực Chiến Ma cốc bây giờ, hy vọng Khắc La Tu Tư có thể cầu viện chủ tử Mạn Đề Kha Nhĩ.

- Nếu thật sự là U Ảnh Tướng, chỉ sợ không kịp đâu!

Nam Trát La thở dài một tiếng, rồi vội vàng nói :

- Dùng tốc độ nhanh nhất hồi cốc. Ta muốn lập tức báo tin này cho Khắc La Tu Tư đại nhân ngay.

522. Chương 522:thành Trì Ác Ma

Thâm Uyên Giới không có mặt trăng, mặt trời tuần hoàn, nhưng một vài ngày lại đột nhiên có bóng đêm phủ xuống, đưa tay ra trước mặt cũng không thấy năm ngón, giống như cả Thâm Uyên Giới bị một miếng vải đen bịt kín vậy. Lúc này, không có ánh lửa bên ngoài thì không thể nhìn thấy cảnh tượng chung quanh.

Thâm Uyên Giới thường thông qua những lần đêm tối đột nhiên đó để tính thời gian. Loại đêm tối đột nhiên này, tương đương với một ngày trên Kỳ Áo Đại Lục, nhưng khoảng cách theo kiểu ngày như thế này, lại có thể tính bằng nửa tháng trên Kỳ Áo Đại Lục.

Với phương thức tính thời gian như thế này ở Thâm Uyên Giới, qua ba ngày, Hàn Thạc và đại đội Tà La của Nam Trát La dần dần rốt cục đã đi tới Chiến Ma cốc.

Trên đường đi, Hàn Thạc được ba người Nam Trát La, Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù chỉ dẫn cho nên cũng hiểu thêm khá nhiều về Chiến Ma cốc. Chỉ là khi chính thức tới, Hàn Thạc mới phát hiện ra Chiến Ma cốc không hoàn toàn giống như họ miêu tả.

Chiến Ma cốc ngoài những gì Hàn Thạc đoán trước, thoát nhìn giống một tòa Ác Ma thành, những sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ đứng trên mặt tường thành dài hàng trăm thước. Chiến Ma cốc này tuy nói là sơn cốc kỳ thật là một thành trì. Cửa thành to lớn cũng làm Hàn Thạc chấn động. Cửa thành tựa như một con quái vật giương nanh múa vuốt đón chờ kẻ địch vậy.

Đỉnh đầu Hàn Thạc có một sinh vật Thâm Uyên bay lượn quanh bầu trời trên cửa thành. Trong mắt hắn Chiến Ma cốc này tràn ngập mùi vị dữ dằn thô thiển, có lẽ bởi vì sinh vật Thâm Uyên Giới có vài điểm đặc biệt, nên cả những vật kiến trúc trong Chiến Ma cốc đều to lớn như những ngọn đồi trọc khổng lồ.

Theo sau Nam Trát La, đoàn người tới cửa thành thật lớn. Thủ vệ trên thành hiển nhiên nhận ra Nam Trát La, vừa thấy người của đại đội Tà La xuất hiện, lập tức mở cửa thành, cho người của đại đội Tà La nuốt đuôi nhau vào.

Đi vào Chiến Ma cốc, Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện có đủ loại sinh vật Thâm Uyên. Những con thể tích khổng lồ cao hơn mười thước lại có những con nhỏ bé chỉ bằng trẻ con. Sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ, nhưng toàn bộ đều có vẻ dữ tợn hung ác.

Đương nhiên, thường thấy nhất là sinh vật hình người như Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na. Chiến Ma cốc vốn là nơi sinh sống của sinh vật cao cấp, những sinh vật Thâm Uyên sống thường trú ở đây đều phi thường cường đại, còn những con hình thể khổng lồ thường là thuộc hạ hoặc vật cưỡi cho các sinh vật cao cấp.

Vừa đến Chiến Ma cốc, Nam Trát La phụ trách đại đội Tà La lập tức nói với Hàn Thạc :

- Bằng hữu, ta muốn trước tiên đến gặp Khắc La Tu Tư đại nhân, người tạm thời ở lại với Hải Mạn Na các nàng. Ta cũng sẽ bẩm báo lại cho Khắc La Tu Tư đại nhân về việc của người, lần này người trợ giúp chúng ta, người còn có thực lực cường đại, ta nghĩ Khắc La Tu Tư đại nhân nhất định sẽ đối xử tốt với người.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc đồng ý :

- Vậy người đi đi.

Nam Trát La không nói gì thêm, nhìn Hàn Thạc xin lỗi cười cười, rồi rời khỏi nơi này tới một tòa nhà xây bằng đá đen cao ba bốn trăm thước ở trung tâm tòa thành. Vật kiến trúc hắc sắc này do những cột đá chọc trời màu đen chống đỡ chiếm diện tích hai ngàn thước. Thoạt nhìn gây cho người ta một loại cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Hàn Thạc vừa tiến vào Chiến Ma cốc, liền lập tức lưu tâm đến vật kiến trúc vĩ đại này, không chỉ vì nó ở ngay chính giữa trung tâm Chiến Ma cốc, hơn nữa còn vì đây là vật kiến trúc cao nhất Chiến Ma cốc, bên trong có một người gây ra cho Hàn Thạc cảm giác cực kỳ cường đại.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc cũng hiểu được bên trong hẳn là chủ nhân của Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư. Ở nơi cường giả vi tôn như Thâm Uyên Giới, Khắc La Tu Tư đã là chủ nhân của Chiến Ma cốc, vậy thực lực của hắn cũng tuyệt đối cường đại nhất Chiến Ma cốc rồi.

Thần thức triển khai ra, Hàn Thạc cơ hồ thu hết mọi góc ngách của cả Chiến Ma cốc vào lòng. Thần thức Hàn Thạc có thể cảm ứng được có sáu cường giả tương đương với bán thần ở Kỳ Áo Đại Lục. Vật kiến trúc trung ương hùng vĩ có Khắc La Tu Tư ở bên trong, có một luồng khí tức mạnh hơn sáu tên này

Nheo mắt tinh tế cảm ngộ một chút, Hàn Thạc cơ hồ có thể khẳng định Khắc La Tu Tư có thực lực của Thần. Một Chiến Ma cốc, có sáu cường giả bán thần, một cảnh giới chân Thần! Thâm Uyên Giới quả nhiên là một địa phương kinh khủng!

Tới bây giờ, Hàn Thạc đại khái hiểu khá rõ về cảnh thể thực lực cả Thâm Uyên Giới. Chỉ nghe Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù giới thiệu, Hàn Thạc không thể hiểu biết chính xác tổng quan về Thâm Uyên Giới được, mãi đến khi cảm nhận được khí tức cường giả từ trên người những cao thủ ở Chiến Ma cốc, hắn mới hiểu được Thâm Uyên Giới có cảnh thể thực lực tuyệt đối không phải chỉ cao hơn Kỳ Áo Đại Lục một chút mà thôi.

Ở Kỳ Áo Đại Lục, Hàn Thạc đã là nhân vật xếp vào hàng cao nhất, nhưng từ thần thức cảm ứng, với thực lực bây giờ của hắn ở Thâm Uyên Giới này chỉ sợ chỉ có thể xem như một loại trung đẳng cao cấp mà thôi.

Chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư có thực lực của Thần, nói lên Khắc La Tu Tư này chẳng những nhục thể đã trở thành Nguyên Tố Thân Thể, mà linh hồn cũng đã hình thành nên nguyên tố chi hồn. Với tình hình chỉ tập trung tu luyện thân thể của những sinh vật Thâm Uyên Giới, muốn đem linh hồn mình hình thành nguyên tố chi hồn, hiển nhiên là một việc cực kỳ không dễ dàng. Khắc La Tu Tư có thể làm được khiến cho Hàn Thạc có chút kinh dị.

- Hải Mạn Na, có phải linh hồn của Khắc La Tu Tư đại nhân cũng có thể tu luyện vận dụng lực lượng nguyên tố?

Mang theo nghi hoặc này, Hàn Thạc không khỏi ghé tai hỏi người bên cạnh.

- Đại khái là như vậy, chúng ta tu luyện đến mức tận cùng, cũng không thể đưa lực lượng luyện tới đầu óc. Người nhìn Nam Trát La ấy, thân thể hắn cũng tu luyện tới mức khá là lợi hại rồi, nhưng vẫn không thể đưa Âm lực lượng rải đều trên mọi tế bào trong thân thể.

- Về phần đưa lực lượng tới đầu óc... À... Kia chỉ có thông qua sự trợ giúp của Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ mới có thể làm được. Khắc La Tu Tư đại nhân lúc trước tu luyện đem sức mạnh rải đều trên mỗi tế bào trên thân thể, nhưng không làm sao có thể một lần nữa đột phá, cuối cùng cũng nhờ Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương trợ giúp mới đạt thành đó.

- Cả Thâm Uyên Giới, hoàn toàn bằng vào tự mình tu luyện, đem sức mạnh tới đầu óc chỉ có năm Thâm Uyên Đại Ma Vương mà thôi. Tất cả những cường giả còn lại có thể đưa sức mạnh tới đầu óc, đều nhờ vào sự trợ giúp của năm Thâm Uyên Đại Ma Vương mới thực hiện được. Mặc dù họ tựa hồ cũng đạt tới loại cảnh giới này, nhưng so với năm Thâm Uyên Đại Ma Vương thì thua xa. Cường giả như vậy ở Thâm Uyên giới, thì chỉ có năm Đại Ma Vương kia. Nếu chỉ dựa bằng vào thể ngộ tu luyện của mình, không có giúp đỡ của ngoại lực mà đi đến bước này, xem như không then với chữ Đại Ma Vương, nếu người có thể làm được, người có thể trở thành Đại Ma Vương thứ sáu ở Thâm Uyên Giới, ngàn vạn sinh vật Thâm Uyên cao cấp đều lập tức thần phục dưới chân người, cam tâm tình nguyện cho người sai phái.

Hải Mạn Na giải thích cho Hàn Thạc.

Bằng vào sức mạnh của mình, không dựa vào ngoại lực, đem lực lượng nguyên tố rải đều trên từng phân tử tế bào, thậm chí cả ở não, hình thành nguyên tố thân thể và nguyên tố chi hồn, năm Đại Ma Vương Thâm Uyên Giới lại đi tới bước này rồi, quả nhiên không hổ là năm đại cường giả đứng đầu Thâm Uyên Giới!

Từ khí tức trên người Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc hiểu hắn cũng không có chênh lệch lớn với Lục Giác Tộc Vương của Hồn tộc và thánh nữ Quang Minh Giáo Hội ở Kỳ Áo Đại Lục, đều có thực lực chân Thần. Còn về chủ của hắn là Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, một tay đã tạo hắn thành cường giả như thế này, rốt cuộc có thực lực cường đại đến đâu đây? Hàn Thạc quả thực không dám tưởng tượng.

Nhưng hắn không bi quan, ngược lại trong lòng sinh ra một loại hào tình tráng chí. Lần trước Hàn Thạc đột phá tới cảnh giới Túng Dục, thực lực đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Hàn Thạc tin rằng, một khi hắn có thể đột phá tới cảnh giới Cửu Biến, mặc kệ thực lực có thành thần hay không, hắn nhất định cường đại hơn mười thậm chí gấp trăm lần bây giờ.

Đến lúc đó, cho dù là năm Đại Ma Vương Thâm Uyên Giới này, cũng không nhất định mạnh hơn cảnh giới Cửu Biến của hắn bao nhiêu!

- Đi, tới nhà ta nghỉ tạm nhé.

Khi Hàn Thạc đang âm thầm suy nghĩ, Hải Mạn Na đột nhiên cười khẽ, thân hình mềm mại kiêu my chẳng biết khi nào đã áp sát vào người hắn, tay nhẹ nhàng nắm vào cánh tay Hàn Thạc mà mời mọc.

Hàn Thạc liếc mắt nhìn Hải Mạn Na, trong lòng rung động, rồi cười khà khà nói:

- Được lắm, nhưng trước hết, người dẫn ta đi chơi Chiến Ma cốc cái đã. Ta còn cảm thấy rất xa lạ với địa phương này.

- Ta quen Chiến Ma cốc nhất, ta đưa người đi chơi.

Hàn Thạc vừa nói dứt lời, thiếu nữ mắt tím Tây Nhĩ Phù như muốn tranh đoạt hắn, đột nhiên kéo tay bên kia của Hàn Thạc, lôi đi chỗ khác

- Tây Nhĩ Phù, người có ý gì đây, muốn cướp người của ta à?

Hải Mạn Na giận dữ, trừng mắt nhìn Tây Nhĩ Phù, quát khê.

- Thế nào?

Tây Nhĩ Phù không yếu thế chút nào, khiêu khích nhìn Hải Mạn Na, một bộ tùy thời chuẩn bị động thủ.

- Ủa!

Trong lúc này, một tiếng kêu nhỏ truyền đến. Chỉ thấy một nam nhân gầy gò như một cây trúc, da màu xanh lá, trông hơi bệnh hoạn, ngồi trên một con Quỷ Diện Tri Thủ (con nhện mặt quỷ) khổng lồ cao hơn mười thước, chậm rãi đi tới bên này.

Chiến Ma cốc ngoại trừ Khắc La Tu Tư là cường giả có thực lực của Thần, còn có sáu bán thần khác. Hàn Thạc cảm giác được nam nhân bệnh hoạn này chính là một trong số đó..

- Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, các người quên lời của ta rồi à? Hai người các người, thuộc loại nữ nhân được ta chăm rồi, bây giờ lại ở đây tranh đoạt một nam nhân khác, các người thật muốn chết sao?

Nam nhân bệnh hoạn cổ quái, đi tới gần liếc đôi mắt âm lãnh nhìn Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Hai thiếu nữ dị tộc vừa thấy này nam nhân đi tới sắc mặt liền trở nên trắng bệch, vội vàng nắm chặt cánh tay Hàn Thạc, tựa hồ rất sợ hãi nam nhân này, mấp máy miệng như nói không ra lời.

523. Chương 523:một Trận Thành Danh

Hàn Thạc vừa thấy người này đi tới, trong lòng liền sinh cảm giác ghê tởm theo bản năng. Người này vừa tới, không khí chung quanh ngay lập tức trở nên tanh tưởi hôi hám, Hàn Thạc cảm ngộ một chút thì phát hiện ra mùi tanh này đến từ tên nam nhân bệnh hoạn trước mặt.

Tên nam nhân cười con Quỷ Diện Tri Thủ khổng lồ này, nhìn qua không giống với Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù. Hắn như không có xương, làm cho người ta có một loại cảm giác nhuyền nhược vô lực, eo còn mảnh khảnh hơn nữ nhân, gương mặt xanh xao phủ đầy những mụn nhọt, thoát nhìn rất xấu xí.

Ngực hắn đeo một thẻ bài bằng sắt màu đen, trên thẻ bài có một đồ án quái vật dữ tợn. Trong miệng quái vật có vẽ hai cái đầu quái vật máu đầm đìa, thoát nhìn sinh động như vật sống khiến cho người ta có một loại cảm giác âm trầm tà ác rất đáng sợ.

Theo những gì Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù nói, Hàn Thạc cũng hiểu sơ sơ về cách phân chia thực lực ở Thâm Uyên Giới. Các loại sinh vật ở Thâm Uyên Giới có nhiều loại cấp bậc khác nhau. Đối với những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp, vinh viễn chỉ có thể làm tọa kỵ tốt thí, chúng không có tư cách hưởng thụ chế độ đãi ngộ của dân cao cấp.

Không nói tới mấy con sinh vật Thâm Uyên cấp thấp, sinh vật Thâm Uyên cao cấp bình thường được chia thành Thâm Uyên Vệ, Hủy Diệt Giả, La Sát, Ác Ma, mỗi một cấp bậc lại chia làm ba cấp nhỏ, sinh vật Thâm Uyên cao cấp có thể tiến vào một thành thị hoặc một phương thể lực làm chức vệ đội, coi như là Thâm Uyên Vệ cấp thấp nhất.

Trong quá trình không ngừng chém giết, thực lực dần dần tăng tiến, như Hải Mạn Na Tây, Nhĩ Phù có thể ngồi lên đến trung đẳng cao thủ, thông qua số lượng địch nhân bị mình giết và thực lực bản thân mình tiến giai tới Hủy Diệt Giả. Trong đó Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na chỉ là Hủy Diệt Giả cấp một, còn Nam Trát La vừa mới rời đi là Hủy Diệt Giả cấp ba.

Lên trên nữa, coi như đạt được vị trí cường giả ở một thành thị hoặc một phương thể lực được gọi là La Sát. Đám La Sát này nhờ vào thực lực có thể có vệ đội của mình. Tỷ như trước ngực tên nam nhân này có đồ án La Sát. La Sát bài trên ngực hắn có hai đầu quái vật, nói lên hắn là một La Sát cấp hai !

Trên La Sát là Ác Ma. Ác Ma đã là thủ lĩnh của một phương thể lực. Tỷ như Khắc La Tu Tư ở Chiến Ma cốc và Mã Cách Lạc ở Độc Nha Bảo, cũng là Ác Ma cấp một. Mỗi Ác Ma có thể tu luyện sức mạnh tới mọi bộ vị trên thân thể, kể cả mỗi một tế bào, thậm chí cả bộ não.

Trên Ác Ma là năm đại ma vương cường đại nhất Thâm Uyên Giới. Năm Đại Ma Vương Thâm Uyên này giống như một quả núi không thể vượt qua, che trước mặt tất cả sinh vật Thâm Uyên, làm cho hàng ức sinh vật Thâm Uyên phải cúi đầu cúng bái. Họ là chúa tể chính thức ở Thâm Uyên Giới!

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, chỉ là Hủy Diệt Giả cấp một. Nếu so với La Sát cấp hai, vô luận là về thực lực hay địa vị, họ đều cách rất xa. Thâm Uyên Giới cá lớn nuốt cá bé. Ai nắm đám to người đó sẽ là kẻ thống trị. Nếu không phải vì Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù đều là trung đội trưởng Chiến Ma vệ thủ hạ của Khắc La Tu Tư, chỉ sợ sớm đã bị nam nhân này cường đoạt.

Nhưng, cho dù Khắc La Tu Tư là chủ nhân của Chiến Ma cốc, nhưng vì quý trọng cường giả, cũng sẽ đặc biệt chiều cố La Sát. Một Chiến Ma cốc, tổng cộng chỉ có sáu La Sát. Mỗi một lần đại chiến, sáu La Sát

này chính là chủ lực của Chiến Ma cốc. Ở Thâm Uyên Giới, cường giả trọng yếu hơn nữ nhân không biết bao nhiêu lần. Bởi vậy Khắc La Tu Tư cũng phải nhấn nhin đám La Sát này vài phần.

- Hàn Thạc, hắc chính là Bát Lỗ Nha.

Tây Nhĩ Phù vô cùng cẩn thận nhắc nhở hắc.

Trên đường tới đây, Hàn Thạc cũng được Tây Nhĩ Phù Hải Mạn Na nói qua rồi. Hắc biết sự phân bố và tên của các cường giả ở Chiến Ma cốc, nghe nói về sự tích về Bát Lỗ Nha này, cũng biết Bát Lỗ Nha là một trong sáu đại La Sát ở Chiến Ma cốc. Trên đường, Nam Trát La còn đề cập với Hàn Thạc về việc Bát Lỗ Nha có ý với Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, khuyên Hàn Thạc khi tới Chiến Ma cốc phải cẩn thận một chút.

Lúc trước Nam Trát La nói cho Hàn Thạc biết, thực lực Bát Lỗ Nha rất bất phàm. Nếu không nắm chắc đối phó với hắc, thì nên chủ động bỏ qua hai nàng Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù đi. Nếu không chỉ sợ sẽ chịu họa sát thân. Nhưng, Nam Trát La còn nói, nếu tin tưởng có thể chiến thắng Bát Lỗ Nha, vậy cứ thoải mái đánh một trận, chỉ cần có thể không chết khi đại chiến với Bát Lỗ Nha, vậy hắc sẽ có địa vị rất cao ở Chiến Ma cốc.

Thâm Uyên Giới là một thế giới cường giả vi tôn, nơi này không xem tuổi không kiểm lai lịch, chỉ cần người có thực lực, người có thể lợi dụng chiến đấu để thu được tất cả trong một thời gian rất ngắn. Tất cả tiền tài, nữ nhân v.v... đều có thể vào tay.

- Hai nữ nhân này, theo ta. Nam nhân kia, giết cho ta .

Bát Lỗ Nha nhìn Hàn Thạc và hai nàng Hải Mạn Na chăm chăm một hồi, cau mày, buông một câu lạnh như băng, rồi khi quay đầu bước đi, rõ ràng không xem Hàn Thạc vào đâu.

Quỷ Diện Tri Thủ khổng lồ cao hơn mười thước, chở Bát Lỗ Nha nhẹ nhàng quay đầu đi. Khi Bát Lỗ Nha quay đầu, từ phía sau con Quỷ Diện Tri Thủ khổng lồ đột nhiên nhảy ra một cường giả thân thể cao lớn trắng kiện có sáu cánh tay. Người này còn mạnh hơn Tây Nhĩ Phù và Hải Mạn Na một chút, là một Hủy Diệt Giả cấp hai.

Bát Lỗ Nha thân là La Sát, có thể tự nuôi dưỡng thủ hạ của mình, có vệ sĩ độc lập ở Chiến Ma cốc. Khi hắc vừa quay đầu xoay người bỏ đi, Hàn Thạc phát hiện ra phía sau hắc có mười mấy sinh vật Thâm Uyên cao cấp hình thù kỳ lạ, những người này đều là Hủy Diệt Giả, hắc là những vệ sĩ của Bát Lỗ Nha.

Nếu muốn từng bước lên cao, phải đạp lên đầu đám cường giả này mà ngoi lên. Bát Lỗ Nha chủ động tặng cho ta, rốt cuộc cũng không nên bỏ qua cơ hội tốt này a.

- Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, đứng qua đây cho ta. Ta xem ai dám động tới các người.

Mất thấy hai thiếu nữ Hải Mạn Na, dưới sự uy hiếp của Bát Lỗ Nha thật sự có ý nghĩ đi theo hắc, Hàn Thạc lúc này mới hừ lạnh một tiếng.

Sau một khắc, Hàn Thạc giống như một đạo thiểm điện bắn ra, không chờ tên Hủy Diệt Giả sáu tay đến gần, Hàn Thạc đã ra tay trước. Huyền Băng Ma Diễm quyết ở hai tay đột nhiên bộc phát, trong lòng bàn tay xuất ra hai đạo Tử Hỏa Ma Diễm thật dài, hai ánh sao băng đẹp tuyệt vời lóe lên trong không trung.

Tên Hủy Diệt Giả chưa kịp ra tay thì Hàn Thạc là lướt tới, thậm chí không cho hắc cơ hội hoàn thủ. Khi cả người lướt qua, hai đạo ma hỏa tuyệt đẹp chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng tên Hủy Diệt Giả rú lên. Hàn Thạc không thèm nhìn và phía sau, trực tiếp lao về phía La Sát cấp hai Bát Lỗ Nha, tên cười Quỷ Diện Tri Thủ cực kỳ coi rẻ hắc.

- Ủa!

Bát Lỗ Nha hiển nhiên nghe được tiếng rú thảm của thủ hạ phía sau, không khỏi khịt ra một hơi, từ trên lưng Quỷ Diện Tri Thủ quay đầu nhìn ra phía sau. Liếc mắt thấy thủ hạ lúc này thân thể đã biến thành tro than rơi xuống đất. Lại thấy khí chất yêu tà của Hàn Thạc.

- Mấy người các người cùng lên đi. Đừng có vô dụng như tên phế vật kia!

Bát Lỗ Nha vỗ nhẹ Quỷ Diện Tri Thù, con Quỷ Diện Tri Thù ngoan ngoãn ngừng lại. Hắn xoay người, âm lãnh nhìn mấy vệ sĩ phía sau Quỷ Diện Tri Thù, liếm liếm đầu lưỡi, vừa ra lệnh vừa cười với vẻ tàn nhẫn.

Sáu Hủy Diệt Giả nghe vậy lập tức lao lên tấn công. Sáu Hủy Diệt Giả đã từng kinh qua bao nhiêu lần giết chóc ở Thâm Uyên Giới. Mỗi một tên đều là cường giả thánh cấp ở Kỳ Áo Đại Lục, sáu người liên thủ thi triển kỹ riêng biệt. Có tên thân thể tiết ra chất độc, có tên dùng lưỡi dao sắc bén chém xuống, hoặc có tên giương nanh múa vuốt tự mình tấn công.

- Hắc hắc, vừa lúc cần thi thể các người để leo lên, thống khoái quá!

Hàn Thạc cười to, chẳng biết vì sao, mỗi lần được buông tay thả chân chém giết ở Thâm Uyên Giới này, mỗi lần ma công của Hàn Thạc phóng thích ra, đều có một cảm giác thoải mái vô cùng.

Sáu Hủy Diệt Giả thủ hạ của Bát Lỗ Nha cùng xông lên, điều này càng làm Hàn Thạc có cảm giác thoải mái hơn một bậc. Thiên Ma Lợi Nhận đột nhiên xuất ra, phát khởi Huyết Quang Vạn Mang Trảm thành một đạo hào quang sắc bén bắn ra ngoài. Đạo đạo huyết quang từ Huyết Quang Vạn Mang Trảm bắn ra, một mùi máu tươi nồng nặc lan tràn, sát khí tà ác không che dấu được phóng thích khắp nơi.

Nơi đây chính là cửa thành của Chiến Ma cốc, nơi lui của tới các cường giả cao cấp ở Chiến Ma cốc. Vừa thấy có người tranh đấu, chẳng có lấy một người tỏ vẻ khinh thường, ngược lại ai nấy lộ vẻ hưng phấn nhào tới xem trò vui. Xem ra việc cạnh tranh ở Thâm Uyên Giới tàn khốc, quả nhiên đã làm nơi đây không có người nào nhất gan sợ chết cả.

Chỗ nào Huyết Quang Vạn Mang Trảm lướt qua, huyết quang bắn ra tán loạn, phóng thích ra sát khí cực kỳ tà ác. Sáu Hủy Diệt Giả thủ hạ của Bát Lỗ Nha cũng đồng loạt cảm ứng được sự kinh khủng của Huyết Quang Vạn Mang Trảm, vốn thân thể đang cùng nhau hướng về phía hắn, vội vàng phân tán ra.

Giống như thiên nữ tán hoa, Huyết Quang Vạn Mang Trảm đột nhiên nổ tung tóe, thành hàng trăm ngàn huyết quang như gai trên thân một con nhím bắn ra. Huyết quang này tựa hồ có linh tính, toàn bộ hướng về phía sáu Hủy Diệt Giả của Bát Lỗ Nha bắn vào người chúng. Sáu tên Hủy Diệt Giả hình thù kỳ lạ này, xem ra có thể chống đỡ được nhưng cũng khá là chật vật. Huyết Quang Vạn Mang Trảm đánh tới bốn tên đầu thì còn xem như có thể miễn cưỡng né tránh được.

Nhưng còn Huyết Quang Vạn Mang Trảm đến gần hai Hủy Diệt Giả còn lại, chưa kịp né tránh, lập tức bị nó đâm xuyên qua thân thể cứng rắn. Máu tươi phun ra tung tóe khắp nơi.

- Hắc hắc!

Hàn Thạc cười ác độc, quỷ mị lao đến gần bốn Hủy Diệt Giả khác, tốc độ cực nhanh làm người ta hoa cả mắt. Đám Hủy Diệt Giả này còn chưa phản ứng kịp, một tên há ngoác miệng tựa hồ đang chuẩn bị phun dịch độc.

Một quyền tung ra, nhanh như đạn bắn, một nắm tay đâm vào miệng Hủy Diệt Giả này, trực tiếp xuyên thủng cái cổ vào sâu trong người. Tay Hủy Diệt Giả này mở to đôi mắt sợ hãi, sinh mạng xem ra đã khó bảo toàn.

Hàn Thạc đâm vào miệng một Hủy Diệt Giả, rồi lộ ra nụ cười lãnh khốc quái đản khiến người ta ớn lạnh. Cánh tay chợt chấn động mạnh khiến cho đầu hắn nổ tung tóe, óc não trộn với máu tươi phun ra khắp trời.

- Sướng, sướng quá!

Hàn Thạc cười to, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ khi được làm việc một cách tùy tâm sở dục, ma công lại đạt tới một cảnh giới kỳ diệu, tựa hồ mỗi một quyền, mỗi một kích đều ám hợp với quy tắc chiến đấu, Ma Nguyên Lực chẳng những cung cấp sức mạnh cuộn cuộn không ngừng vô cùng thoải mái, đến cả Ma Anh cũng tựa hồ hân hoan rung động, Hàn Thạc có thể cảm ứng được từ loại chiến đấu này đã làm tâm cảnh hắn thăng hoa lên nhiều.

Tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, chỉ cần làm việc để tâm cảnh phù hợp với cảnh giới Túng Dục, cảnh giới Túng Dục nhất định có thể đột phá ở Thâm Uyên Giới, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy rất tự tin.

- Bát Lỗ Nha, đừng cho thủ hạ xông lên chết nữa, cũng chỉ có người mới có thể đánh với ta một trận thôi!

Hàn Thạc hào khí đại phát, không thèm giết mấy tên Hủy Diệt Giả còn lại, cười ha hả phóng tới tên Bát Lỗ Nha đang cười Quỷ Diện Tri Thù!

Thâm Uyên Giới là thế giới sùng bái cường giả, Hàn Thạc này là một kẻ hung ác điên cuồng, lập tức được tất cả những người đang vây xem hưởng ứng. Những người này ai nấy gật đầu lia lịa như già gạo, tỏ vẻ tán thưởng sự cường đại của hắn, tỷ như những thiếu nữ như Hải Mạn Na, Tây Nhi Phù, mắt sáng lên những tia sáng kỳ dị, nhìn tên ma thần Hàn Thạc một cách chăm chú, tựa hồ có chút si mê.

Hào tình đại phát, ánh đao Thiên Ma Lợi Nhận trên hai tay Hàn Thạc lóe lên, dùng móng tay ngưng kết thành Thiên Ma Lợi Nhận, nếu ở Kỳ Áo Đại Lục có thể sẽ làm người ta cảm thấy có chút cổ quái, nhưng ở Thâm Uyên Giới này lại có vẻ rất bình thường, chỉ là Huyền Băng Ma Diễm quyết rót vào đó lộ ra hào quang màu tím đỏ, làm nó trở nên hơi yêu dị.

La Sát cấp hai Bát Lỗ Nha ngồi trên Quỷ Diện Tri Thù, Thủy nguyên tố tràn ra mỗi tế bào trên thân thể, rõ ràng đang hình thành Thủy nguyên tố thể, thấy Hàn Thạc cười ha ha điên đại lao tới, Bát Lỗ Nha lúc trước có vẻ coi rẻ khinh thường nhưng là bây giờ đã hoàn toàn thay đổi thái độ, cả người chuẩn bị sẵn sàng, thần sắc rất ngưng trọng.

Hàn Thạc dùng thủ đoạn lời đình giết ba thủ hạ của hắn, Bát Lỗ Nha hiểu rất rõ về thực lực đáng sợ của người này, trong lòng nghi hoặc không hiểu Chiến Ma cốc sao đột nhiên xuất hiện một cao thủ như vậy. Lúc này hắn tập trung hết sức ngưng tụ Thủy nguyên tố trong cơ thể. Khi Hàn Thạc tới gần, đột nhiên phát hiện ra hắn như một con rắn nước phóng lên trời. Thân thể nhân loại vì lúc này tràn ngập Thủy nguyên tố trên mỗi tế bào, mềm mại không thể tả nổi, uốn lượn vặn vẹo y hệt một con măng xà lao tới đón tiếp Hàn Thạc.

Thiên Ma Lợi Nhận đón gió vung lên, âm phong rú rít, ma hỏa bập bùng, ánh đao như bông tuyết đâm vào người Bát Lỗ Nha. Ngoài ý liệu của Hàn Thạc, Bát Lỗ Nha tu luyện Thủy nguyên tố tới mỗi tế bào trên thân thể, thân thể dưới sự chèn ép của Thiên Ma Lợi Nhận giống như một dòng nước, tuy bị chặt đứt, nhưng không có lấy một phần thân thể nào rơi ra ngoài.

Còn Bát Lỗ Nha thời cơ, ngược lại lập tức khôi phục thân thể nhìn Hàn Thạc, khinh thường cười nói:

- Loại chủng tộc cấp thấp kia, lại lợi dụng loại phương thức ngu xuẩn này công kích ta, thật sự là ngu không thể nói hết mà!

Đao chém xuống nước, nước vẫn chảy xuôi. Câu nói này quả đúng với việc dùng Thiên Ma Lợi Nhận chém vào người Bát Lỗ Nha. Thủy nguyên tố ngưng tụ trên mỗi tế bào trên thân thể Bát Lỗ Nha, thân thể hắn chứa đầy tính đàn hồi mềm mại như nước đến mức cực hạn, căn bản không sợ loại phương thức công kích vật lý này, việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hàn Thạc.

- Tốt lắm, ta sẽ cho ngươi nếm thử món mạnh hơn!

Hàn Thạc cười ha ha, mặc cho Bát Lỗ Nha lao tới, trong lòng hắn đã có đối sách.

524. Chương 524: được Tôn Trọng

Bát Lỗ Nha cả người được nước vây bọc, thân thể mềm mại như măng xà không xương, Thủy nguyên tố lan tràn trên mỗi tế bào làm cho Thủy nguyên tố thể hình thành không sợ công kích vật lý.

Nhưng Thủy nguyên tố thể cũng không phải vô địch. Hàn Thạc khi phát hiện ra đao chém là vô dụng, hắn lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào, cười tủm tỉm chờ Bát Lỗ Nha uốn éo như măng xà trườn tới gần, hai tay rung lên, ngọn lửa nóng cháy đỏ rực bốc lên bập bùng, rồi lập tức cuộn cuộn lao vào Bát Lỗ Nha.

- Đáng chết thật, người thật ra là đầu giả hệ Hỏa !

Bát Lỗ Nha chửi ầm lên, khó khăn lắm mới vây được thân thể Hàn Thạc, bây giờ lại lui lại như bị sét đánh, xem ra rất kiêng kỵ ngọn lửa nóng rực trên tay hắn.

Mỗi sinh vật cao cấp ở Thâm Uyên Giới đều tu luyện dựa theo lực lượng nguyên tố khác nhau. Được gọi là những đấu giả hệ, Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù là đấu giả Lôi hệ và Hỏa hệ, Nam Trát La là đấu giả Âm hệ, tên Bát Lỗ Nha La Sát này, chính là đấu giả hệ Thủy.

Lực lượng nguyên tố tương sinh tương khắc. Bát Lỗ Nha tu luyện Thủy tố hình thành nguyên tố thể, nên vẫn hơi sợ lửa nóng. Huyền Băng Ma Diễm quyết của Hàn Thạc hình thành ngọn lửa rất nóng, trong đó tất cả đều dùng Ma Nguyên Lực thúc đẩy mà hình thành ra lửa, có khả năng đốt cháy rất mạnh.

Bởi vậy, hai luồng lửa vừa xuất ra, Bát Lỗ Nha lập tức cảm ứng được nhiệt độ nóng bỏng, sức mạnh đốt cháy tựa hồ có thể làm bốc hơi toàn bộ Thủy nguyên tố bên trong tế bào hắn, do đó không thể không thoái lui. Nhưng, vì hắn trước đây lao tới với tốc độ quá nhanh, hơn nữa Hàn Thạc ra tay nhanh như thiểm điện, hắn không thể hoàn toàn thoát khỏi hai luồng lửa truy kích của Hàn Thạc.

Chỉ nghe Bát Lỗ Nha rít lên một tiếng, khẩn cấp ngưng kết Thủy nguyên tố trong cơ thể, hình thành một tầng băng kết tinh bằng bạc bao kín cả thân thể lại. Sau đó hai tay móc Thủy nguyên tố từ trong cơ thể ra, hình thành một quả cầu trong suốt với hơi lạnh tràn ra, bức lui hai ngọn lửa nóng bỏng kia.

- Người này là ai, lại có thể khiến Bát Lỗ Nha chật vật như vậy? Chiến Ma cốc chúng ta khi nào sinh ra một La Sát như vậy nhỉ?

Đám người vây xem tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn vào trận chiến bên trong, khi thấy Bát Lỗ Nha thoái lui thì kinh ngạc vô cùng, một người đứng ra đánh giá Hàn Thạc đang đứng sừng sững giữa không trung.

Trong đó người hưng phấn nhất là Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù. Ở Thâm Uyên Giới thực lực chỉ cần đủ cường hãn, như thế khi nói chuyện cũng sẽ có phân lượng hơn. Mất thấy Hàn Thạc không ngờ có thể bức bách Bát Lỗ Nha thoái lui một cách chật vật, hai mỹ nữ Thâm Uyên Giới này càng hưng phấn hơn nữa.

Nếu Hàn Thạc có thể đánh bại Bát Lỗ Nha, hắn lập tức có thể từ một tên vô danh trở nên nổi tiếng ai ai cũng biết. Đến lúc đó, Khắc La Tu Tư đại nhân nhất định sẽ đối đãi với Hàn Thạc rất tốt. Một khi Hàn Thạc cũng có thể xác lập được thân phận La Sát, vậy nếu Hàn Thạc nguyện ý thu các năng, cơ hồ không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở được.

Cường giả vi tôn, đây là chân lý bất di bất dịch ở Thâm Uyên Giới!

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, được tiếp xúc với Hàn Thạc trên đường đi, bất tri bất giác cũng sinh ra hảo cảm với Hàn Thạc. Về cuồng ngạo lãnh khốc và sự mạnh mẽ của hắn đã khắc sâu trong lòng hai thiếu nữ kiêu mỹ này. Giờ nhìn Hàn Thạc như ma thần đại sát tứ phương, hai thiếu nữ chợt thấy tim mình nhộn nhạo, sớm đã không tự kìm hãm được, hận không được lập tức chúi đầu vào lòng hắn, tùy ý Hàn Thạc khi dễ thế nào cũng được.

- Người thấy đủ chưa ?

Hàn Thạc cười cợt, thể công trong tay sắc bén vẫn tiếp tục, liên miên không dứt đánh về phía Bát Lỗ Nha.

Hàn Thạc từ lúc đạt tới cảnh giới Túng Dục, ở Kỳ Áo Đại Lục vì đủ loại trói buộc nên không thể buông tay làm việc, nhân tính dục vọng vốn không thể tìm được chỗ phóng thích, khiến cho thực lực hắn một mạch đình trệ không tiến được. Song vừa ra khỏi Kỳ Áo Đại Lục, tâm kết của Hàn Thạc đã được giải khai. Mặc dù không đặc ý tu luyện, nhưng tâm cảnh và thực lực lại cứ thế đột nhiên tăng mạnh.

Hắn rõ ràng cảm giác được ở Thâm Uyên Giới, thực lực của mình mạnh hơn khi ở Kỳ Áo Đại Lục không ít. Tên La Sát cấp hai có thực lực bán thân này, đối mặt với Hàn Thạc có thực lực đột nhiên tăng mạnh ở Thâm Uyên Giới, đích thật thua hắn vài phần, trước thể công sắc bén của Hàn Thạc chỉ có nước né tránh.

Biết Bát Lỗ Nha có thân thể hòa hợp với Thủy nguyên tố, Hàn Thạc không lợi dụng lợi khí sắc bén công kích thân thể hắn. Các lần công kích sau này, hoặc dùng sức nóng của Huyền Băng Ma Diễm quyết, hoặc trực tiếp dùng lực lượng có sức công phá ghê gớm của Ma Nguyên Lực, khiến cho Bát Lỗ Nha khổ không chịu nổi, nguyên tố thân thể cũng bị phá hỏng thảm hại.

Trong mắt những người đang vây xem, Hàn Thạc đang hoàn toàn chiếm thượng phong. Chẳng biết thanh niên này từ đâu tới, như một thanh lợi khí vừa rút ra khỏi vỏ, có nhuệ khí không gì cản được. Nhuệ khí

này xem đã khiến cho có rất nhiều thiếu nữ dị tộc Thâm Uyên có nhan sắc không hề kém cạnh hai nàng Hải Mạn Na đang lớn mật hoan hô hân, vài người còn chủ động liếc mắt đưa tình trắng trợn.

Thâm Uyên Giới sùng bái cường giả, có không ít thiếu nữ lấy việc giao hoan với những cường giả làm vinh dự, Thâm Uyên Giới có nhiều dị tộc thiếu nữ rất cởi mở, nhưng cường giả có hào khí cuồng ngạo thì quả không phải lúc nào cũng dễ dàng gặp được. Lần này sự hung mãnh của Hàn Thạc đã để lại ấn tượng cực mạnh lưu lại mãi trong lòng những thiếu nữ dị tộc này. Họ hận không được lập tức nhảy lên giường với hắn, mong được Hàn Thạc sủng hạnh.

Thâm Uyên Giới rất nhiều chủng tộc phức tạp, đủ loại phụ nữ mỹ lệ quyến rũ. Ngoại trừ Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na là loại trên thân thể có khải giáp và gai nhọn đầy yêu mị, còn có một vài phụ nữ có cặp đùi cực kỳ thon dài thẳng đuột, những thiếu nữ này có làn da trắng như tuyết và cặp cánh tinh khiết như thiên nga, thanh thuần tựa như thiên sứ mà Hàn Thạc trước kia từng nghe qua.

Cũng có vài nữ nhân dị tộc có bộ ngực cao vút đầy gợi cảm đến chảy máu mũi, cặp eo nhỏ nhắn mảnh khảnh tới kinh tâm động phách, ngọc đồn phía dưới vừa nhô cao hấp dẫn, lại kết hợp với da thịt nõn nà và khuôn mặt diễm lệ, tràn ngập vẻ câu hồn đầy dã tính

Những nữ nhân dị tộc, hoặc kiều mỹ hoặc thanh thuần, hoặc gợi cảm hoặc dã tính, vì thân thể cấu tạo bất đồng mỗi người đều có chút kỳ dị, so với những nữ nhân mà Hàn Thạc thấy ở Kỳ Áo Đại Lục, những mỹ nữ dị tộc ở đây đều làm hắn có cảm giác hoa mào chóng mặt.

Thâm Uyên Giới, quả nhiên là một địa phương kỳ diệu. Xem ra, chuyến đi này nhất định không làm mình thất vọng. Trong lòng Hàn Thạc sáng khoái vô cùng, nhưng công kích hoàn toàn không giảm đi chút nào. Một quyền mang theo bảy luồng lửa với sức nóng mãnh liệt, oanh kích rất mạnh vào ngực Bát Lỗ Nha .

Bảy luồng lửa vừa tràn vào thân thể Bát Lỗ Nha, như những con con lửa tàn phá bên ngoài thân thể hắn, nhanh chóng phá hỏng mọi nơi. Bát Lỗ Nha đau đớn rên lên một tiếng. Thân thể bị một quyền đánh bay, một luồng khí tanh tưởi làm người ta ghê tởm đột nhiên từ trên người Bát Lỗ Nha phun ra ngoài .

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, lúc này đang hậm hực nhìn các phụ nữ chung quanh. Giống như Hàn Thạc đột nhiên trở thành tài sản riêng của các nàng, cảm không ai được luyến ái, không muốn bất kỳ thiếu nữ nào được tới gần hắn.

- Cẩn thận .. Cẩn thận sát chiêu của Bát Lỗ Nha

Đột nhiên, một tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên từ một cô thiếu nữ vóc người dong dỏng, còn có cặp cánh trắng như tuyết vô cùng mỹ lệ truyền tới. Nữ nhân mỹ lệ này có da thịt trắng nõn như tuyết, đang bay nhanh tới, ngay thơ như một thiên sứ xinh đẹp, nhưng trên gương mặt mỹ lệ lúc này lại mang đầy vẻ lo lắng .

Hai thiếu nữ dị tộc Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na vừa thấy nàng kinh hô. Trong đám người vây xem, trên mặt đột nhiên lộ ra thần sắc uể oải, giống như khi đối mặt với thiếu nữ mỹ lệ kỳ dị này có chút tự ti không bằng.

Cảm giác của các nàng có vẻ bất lực, nhưng chỉ là sửng sốt một chút, rồi cũng liếc mắt coi thường, đồng thanh kinh hô :

- Hàn Thạc, cẩn thận Bát Lỗ Nha !

Lúc này, Bát Lỗ Nha vừa bị Hàn Thạc một kích đánh bay, thân thể bỗng truyền ra mùi tanh tưởi đậm đặc, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy toàn thân hắn tràn ngập một loại mủ sền sệt màu xanh lá, giống như một cái túi lớn từ từ bao kín Hàn Thạc. Thân thể hắn vốn gầy gò lúc này như một dải chất lỏng thật dài, Thủy nguyên tố ngưng tụ trên người hắn rất nhanh.

Thân thể Bát Lỗ Nha như một bát nước cống bị người ta hắt ra ngoài, từ đỉnh đầu Hàn Thạc rót ào ào xuống. Hàn Thạc vội vàng xuất ra vòng tròn hộ thân, một cái lồng xanh đen mỏng như cánh ve, hoàn toàn bao kín Hàn Thạc trong đó.

Không thể không nói, độc tính trên thân thể Bát Lỗ Nha này mạnh hơn đám sinh vật Thâm Uyên mà Hàn Thạc lần trước gặp được rất nhiều. Chỉ thấy chất lỏng trên thân thể hắn vừa rơi xuống mặt vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc, lập tức toát ra khí màu xanh nồng đậm, cơ hồ vừa tiếp xúc là vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc đã muốn vỡ tan rồi.

Ma Nguyên Lực cuộn cuộn tràn ra vòng tròn hộ thân, hai tay Hàn Thạc đánh ra từng đạo hỏa quang, gia cường cho vòng tròn hộ thân, thiêu cháy đòn công kích ác độc của Bát Lỗ Nha đang cố gắng bao kín hân.

Đổi lại là một người khác, chỉ cần không thể hình thành vòng tròn hộ thân phòng ngự bên ngoài thân, một khi bị Bát Lỗ Nha phun chất lỏng kịch độc vào người, nhất định sẽ trực tiếp bị phân hủy thành thịt thối, tuyệt không thể thoát khỏi độc thủ của Bát Lỗ Nha. Nhưng lần này nhờ có sự nhắc nhở của mấy thiếu nữ xung quanh, Hàn Thạc lại có tuyệt kỹ hộ thể, đương nhiên không coi đòn phản công của Bát Lỗ Nha ra gì.

Bát Lỗ Nha vừa thấy không thể đánh chết được Hàn Thạc, tâm màn mỏng dính bao phủ khắp cơ thể Hàn Thạc không ngờ lại cứng đến mức không thể phá được, hơn nữa còn có sức nóng bùng bùng làm thương tổn thân thể hân, nên không dám tiếp tục dùng độc tính thân thể để tấn công Hàn Thạc nữa, vội vàng thu lại thân thể chuẩn bị rút ra ngoài.

Đứng rất gần, Hàn Thạc phát hiện ra thân thể Bát Lỗ Nha giống như một con giun mềm nhũn, mà phải nói là còn mềm hơn cả giun. Mắt thấy hân hình thành lại thân thể chuẩn bị đào tẩu, Hàn Thạc không khách khí gì tung ra vài đạo hỏa quang đánh vào cơ thể Bát Lỗ Nha, hơn nữa thừa dịp này, dùng vong linh ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến công kích linh hồn Bát Lỗ Nha.

Sinh vật cao cấp Thâm Uyên Giới có linh hồn phát triển song song với thực lực. Nhưng vì họ không hiểu kỹ năng tu luyện như ma pháp sư ở Kỳ Áo Đại Lục, căn bản không biết làm sao vận dụng được sức mạnh để bảo vệ linh hồn. Một ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến của Hàn Thạc vừa công kích ra, còn làm Bát Lỗ Nha đau đớn hơn cả hỏa quang đánh vào thân thể, nên hân lập tức gào lên thê thảm, cả người mềm nhũn ngã gục xuống.

Hắc hắc cười lạnh, Hàn Thạc tung ra thêm ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến nữa, làm Bát Lỗ Nha vốn đang gào lên thảm thiết, bỗng thân thể hân dần dần lại tràn ra một vũng chất lỏng lục sắc. Chất lỏng lục sắc này không hề bị Bát Lỗ Nha khống chế, từ trong cơ thể hân chậm chậm chảy ra ngoài, mà cũng không thể rút trở lại cơ thể như trước nữa.

- Hàn Thạc, người hung mãnh quá! Người đã đánh cho Bát Lỗ Nha bị thương nặng rồi!

Hải Mạn Na kinh hô nhảy lên, từ rất xa chạy ồa về phía Hàn Thạc, tựa hồ muốn ôm chầm lấy hân trước mặt mọi người.

Hàn Thạc vừa thấy Hải Mạn Na làm như vậy, mặc dù vô cùng sung sướng, nhưng hân không dang tay đón nàng, mà hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bát Lỗ Nha đang ngã trên mặt đất, chuẩn bị nhân cơ hội này giết chết Bát Lỗ Nha cho tuyệt hậu hoạn. Thâm Uyên Giới này không chỗ nào không có tranh đấu, trong lúc chiến đấu bình thường mà giết chết đối phương cũng là việc rất bình thường. Hàn Thạc bây giờ cho dù có giết chết Bát Lỗ Nha, cũng là hợp quy củ.

Khi Hàn Thạc chuẩn bị thừa thắng truy kích, một đòn giết chết Bát Lỗ Nha này, từ xa xa đột nhiên truyền đến một hét lớn một tiếng:

- Bằng hữu, xin hạ thủ lưu tình!

Tiếng hét này vừa vang lên, một đại hán bư hân đầu trọc, bay đến nhanh như chớp, thanh âm vừa dứt đã thấy hân xuất hiện trước mặt Hàn Thạc, một luồng khí tức khổng lồ từ trên người hân tràn ra. Đại hán đầu trọc này có hình thể tương tự như Lao Lôi Tháp mà Hàn Thạc gặp ở Nhật Diệu Cốc, một thân thể cơ bắp cuộn cuộn, tràn ngập sức mạnh như muốn điên cuồng nổ tung bất kỳ lúc nào.

Hân vừa đi tới, những người đang xem chung quanh đều lộ ra thần sắc sùng kính, không tự chủ được lui về phía sau vài bước, im lặng biểu đạt kính ý. Hải Mạn Na đang lao tới muốn ôm chầm lấy Hàn Thạc, vội kìm thân thể mềm mại của mình lại lơ lửng giữa không trung, cung kính pha chút sợ hãi chào đại hán cơ bắp này:

- Khúc Nặc Á đại nhân.

Khúc Nặc Á, La Sát cấp ba, người đứng đầu sáu đại La Sát của Chiến Ma cốc, được Khắc La Tu Tư đề cử giữ Hắc Ngọc Ma Vương thành, trong nhóm được gặp Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, có tư cách nhận sự tẩy lễ để trở thành ác ma của Đại Ma Vương, lúc đó hân có thể một bước lên trời, trở thành một ác ma vạn người kính ngưỡng.

Ở Chiến Ma cốc, Khúc Nặc Á là cường giả mạnh nhất dưới Khắc La Tu Tư, rất nhiều công việc hàng ngày ở Chiến Ma cốc, cũng do người này phụ trách. Bình thường hắn làm việc công bình, rất được lòng người .

- Chiến Ma cốc có lẽ sắp có một trận chiến khốc liệt, còn phải nhờ vào sự trợ lực của Bát Lỗ Nha này, Khắc La Tu Tư đại nhân hy vọng bằng hữu hạ thủ nương tình một chút .

Khúc Nặc Á đi tới, chào Hàn Thạc theo lễ nghi Thâm Uyên Giới, nói với vẻ không mềm không cứng .

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc khinh miệt nhìn Bát Lỗ Nha dưới chân, mỉm cười quay sang nói với Khúc Nặc Á :

- Ta muốn gặp Khắc La Tu Tư đại nhân .

- Đi thôi, ta cũng tới mời người mà .

Khúc Nặc Á vẻ mặt trang trọng, trầm giọng trả lời. Người có thực lực thì ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể được trọng dụng, Hàn Thạc đã chứng minh năng lực của mình, chủ nhân Chiến Ma cốc là Khắc La Tu Tư lập tức đã có hành động rồi.

525. Chương 525: không Quen Bị Người Khác Nhìn Từ Trên Xuống

Dưới ánh mắt của tất cả người, Hàn Thạc đi theo phía sau Khúc Á Nặc tới tòa kiến trúc hùng vĩ nhất Chiến Ma cốc. Hai thiếu nữ dị tộc Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, mắt thấy Hàn Thạc được chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư mời, mà lại do chính Khúc Á Nặc, nhân vật có thực quyền đến tận nơi đón thì đều lộ ra vẻ vui mừng.

Khi đi ngang qua thiếu nữ mắt tím Tây Nhĩ Phù, Hàn Thạc nhe răng cười, nháy mắt mập mờ hướng về phía Tây Nhĩ Phù, nói:

- Nhớ kỹ, người và Hải Mạn Na là người của ta, hãy chờ ta!

Tây Nhĩ Phù dưới ánh mắt chăm chú của mọi người được Hàn Thạc nói thế, chẳng những không tức giận chút nào, ngược lại ngượng ngùng nhè nhẹ gật đầu, nhỏ giọng trả lời :

- Ta biết rồi.

- Ha ha, ta thích người! - Hàn Thạc vô cùng đắc ý, cười to nói.

- Bằng hữu quả nhiên là người đa tình, chỉ cần bằng hữu nguyện ý ở lại Chiến Ma cốc, bất kỳ loại nữ tử nào cũng có thể tìm được, thậm chí còn có cả ái nữ của Khắc La Tu Tư đại nhân cũng có thể, ha ha, ta thấy trong lòng nàng đã có ý rồi đó.

Khúc Á Nặc cười ha ha, chẳng hề giữ ý gì, trêu chọc Hàn Thạc.

- Thúc thúc, người... người nói mò gì thế!

Trong đám người phía sau Hàn Thạc, thiếu nữ có đôi cánh khiết bạch, mỹ lệ như một thiên sứ, giận dữ ngượng ngùng nói.

Hàn Thạc sững sốt, không ngờ thiếu nữ xinh đẹp nổi bật trong đám người đó thật ra lại là con gái Khắc La Tu Tư. Nhớ tới lúc này nàng mở miệng nhắc nhở, Hàn Thạc cũng dùng một lễ nghi khiến hắn cảm thấy khó chịu ở Thâm Uyên Giới là cúi người, lộ ra nụ cười tươi như mặt trời nói:

- Đa tạ tiểu thư đã nhắc nhở lúc trước.

- Đừng khách khí, nếu tiên sinh có thể ở lại Chiến Ma cốc, ta còn hy vọng có thể chỉ dạy vài món võ thuật cho ta. Lúc tiên sinh chiến đấu, ta thấy rất nhiều kỹ xảo thần kỳ, thật sự là đáng xem!

Thiếu nữ này đẹp như thiên sứ, khí chất nhẹ nhàng thanh tú, khóe miệng hơi cong lên, rụt rè nói.

- Ha ha, Chiến Ma cốc là địa phương rất tốt. Nếu không có gì bất ngờ thì ta nghĩ ta sẽ lưu lại đây. Nếu tiểu thư không ngại, tùy thời có thể tìm ta.

Hàn Thạc rất sáng khoái chấp nhận đề nghị của thiếu nữ mỹ lệ này. Cuối cùng nhìn xuống đất nơi Bát Lỗ Nha chưa hoàn toàn khôi phục, trở mặt còn nhanh hơn lật sách nói:

- Bát Lỗ Nha, ngươi không phải là đối thủ của ta. Cho ngươi một lời khuyên nhé, hãy an phận một chút đi, nếu không ngươi chắc chắn sẽ phải chết!

Nói xong, Hàn Thạc không thèm nhìn Bát Lỗ Nha đang khó khăn lắm mới gắn kết lại được khuôn mặt xấu xí, nhẹ giọng nói với Khúc Á Nặc :

- Xin lỗi, để ngươi đợi lâu, đi thôi.

- Đừng khách khí! Xin mời!

Khúc Á Nặc mỉm cười trả lời, đưa Hàn Thạc tới tòa kiến trúc hoành tráng nhất Chiến Ma cốc.

Đi được vài bước, Khúc Á Nặc quay đầu lại liếc mắt nhìn Bát Lỗ Nha thân thể đã hoàn toàn gắn kết. Khi Bát Lỗ Nha đưa mắt nhìn lại, Khúc Á Nặc khẽ lắc đầu hừ một tiếng, tựa hồ ra hiệu cho Bát Lỗ Nha tốt nhất nên bỏ ý niệm trả thù Hàn Thạc trong đầu đi.

- Chúng ta đi thôi.

Bát Lỗ Nha đứng dậy, nhìn hình bóng âm lãnh của Hàn Thạc ly khai. Cuối cùng âm trầm nhìn Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, trầm giọng nói.

Hai nàng Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù vừa thấy Hàn Thạc ly khai, trong lòng dấy lên một loại cảm giác không an toàn. Nhưng nhớ tới lúc trước Hàn Thạc hung mãnh như thế nào thì cũng biết Bát Lỗ Nha cho dù có cừu hận với các nàng đến đâu đi nữa cũng sẽ không dám làm gì các nàng ở đây.

Mặt khác, chỉ cần Hàn Thạc không chết, Bát Lỗ Nha hẳn không dám ra tay với hai người bọn họ, nếu không một khi chọc Hàn Thạc nổi giận, Bát Lỗ Nha tuyệt khó có đường sống. Bởi vậy, hai nàng mặc dù ớn lạnh dưới ánh mắt âm trầm của hắn, nhưng vẫn không phải quá e ngại. Ngược lại còn tỏ ra vẻ ngạo mạn, chỉ tro mắt nhìn Bát Lỗ Nha mà không rời đi.

- Hừ, hai con điểm non chó đẻ này, sớm muộn gì ta sẽ làm cho các ngươi phải chết!

Bát Lỗ Nha lưu lại một lời nguyên rửa âm độc rồi quay đầu nhảy lên con Quỷ Diện Tri Thù khổng lồ, dắt theo đám vệ sĩ lại lui thủi rời khỏi chỗ này.

Trên đường đi, một vài người trong Chiến Ma cốc, ai nấy đều chủ động tránh đường, cũng không dám có bất kỳ một ánh mắt trào phúng nào, ngược lại cúi đầu vẻ sợ hãi không dám nói một lời, trong lòng âm thầm cầu mong Bát Lỗ Nha sẽ không gây chuyện.

Một La Sát chiến bại, nhưng dù sao cũng vẫn là La Sát! Ở Thâm Uyên Giới, thực lực không bằng đối phương, ngàn vạn đừng có dại mà khiêu khích đối phương, nếu không chỉ có đường chết mà thôi!

Dần dần, những người đang vây xem thấy không còn gì nữa, từng người đều tự động tản ra. Hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù cùng trải qua sự tình kinh hãi này, những địch ý trước giờ đã tự nhiên vơi đi không ít, hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút phức tạp, sau đó lẫn vào trong đám người tản ra. Phía trên tòa kiến trúc hùng vĩ ở trung tâm Chiến Ma cốc, một thiết hán cả người che kín gai nhọn, tướng mạo khô khốc kiên nghị, đứng sừng sững trên đỉnh tòa kiến trúc này như một tảng đá, đôi mắt màu xám thâm thúy linh động, chẳng hề giống với khí chất cường ngạnh thâm trầm của hắn chút nào.

Chấp tay đứng, ánh mắt thiết hán này lo lắng bao quát tất cả dân chúng trong thành ở phía dưới. Phía sau hắn là đội trưởng đại đội Tà La Nam Trát La đang quì rạp xuống đất lễ bái, không dám động đậy gì.

- Ngươi dám khăng định, hẳn không phải là gián điệp của Độc Nha Bảo chứ?

Đại hán có đôi mắt thâm thúy nhìn xuống phía dưới, cũng không quay đầu lại trầm giọng nói, thanh âm hùng hậu hữu lực như mặt đất mênh mông, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ áp lực.

- Đại nhân, hẳn giết mấy trăm người của Độc Nha Bảo, ta nghĩ hẳn hẳn không phải là gián điệp do Độc Nha Bảo phái tới đâu. Mặt khác, người này tu luyện vũ thuật cực kỳ đặc thù, hoàn toàn khác hẳn với các phương pháp tu luyện đã biết ở Thâm Uyên Giới. Có thể đúng theo lời hắn nói, hẳn từ một vài chủng tộc xa xưa ẩn cư nào đó tới đây đó.

Nam Trát La không dám ngẩng đầu lên nhìn đại hán này, đầu cúi gằm xuống chân, trả lời vô cùng cẩn thận.

- Chúng tộc xa xưa ẩn cư à? Hắc hắc, lấy đâu ra cái thứ chủng tộc ẩn cư thế! Lần này Độc Nha Bảo phát hiện ra một không gian thông đạo bí ẩn kỳ diệu, Độc Nha Bảo lập tức phái ra rất nhiều cao thủ tiến đến thăm dò. Người này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa có thực lực bất phàm, không có chuyện gì mới là lạ!

Đại hán hừ lạnh một tiếng, hai mắt thâm thúy đang nhìn về phía Hàn Thạc dần dần hiện ra từ đám đông phía dưới, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

- Đại nhân anh minh, hay là trước cứ bắt rồi tính sau!

Tên Nam Trát La trên đường đi đã xưng huynh gọi đệ vô cùng thân mật với Hàn Thạc đột nhiên đề nghị.

- Vớ vẩn!

Đại hán hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói :

- Đừng nói ta còn chưa biết rõ lai lịch của hắc, cho dù hắc thật là gián điệp của Độc Nha Bảo thì sao chứ? Với thực lực của chỉ một mình hắc thì có thể làm được gì?

- Đại nhân anh minh, đại nhân anh minh!

Nam Trát La cũng không dám lảm lời nữa, đầu vẫn không dám ngẩng lên, trong lòng run lên cầm cập.

- Hừ, nếu hắc thật sự là một nhân tài có thể sử dụng được, hơn nữa nguyện ý ở lại giúp Chiến Ma cốc chúng ta. Vậy lần này việc người xuất hành thất bại, ta sẽ không tiếp tục truy cứu nữa. Nếu ngược lại, người hãy tự đoạn một cánh tay xem như chuộc tội đi!

Đại hán phát phát tay, cũng không chờ cho Nam Trát La nói thêm gì nữa, cũng không quay đầu lại, nói:

- Lui ra!

Nam Trát La lại một lần nữa cung kính vái lễ, cúi gằm đầu bước ra, đến khi lùi tới trước cửa, mới dám xoay người bước đi, trong lòng run lên. Vừa đi khỏi cửa bằng hắc thạch này, Nam Trát La lập tức thở phào một, phát hiện mồ hôi bất tri bất giác đã chảy đầm đìa ướt đầm cả người.

- Hàn Thạc tiên sinh, chẳng biết chủng tộc các người hiện ở nơi nào? Nhìn người một thân võ thuật cực kỳ đặc thù, ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc là địa phương như thế nào mới có thể sản sinh ra một cao thủ cường đại giống như tiên sinh?

Sóng vai bước vào trung tâm Chiến Ma cốc, La Sát cấp ba Khúc Á Nặc mỉm cười đi bên cạnh hỏi dò.

Hàn Thạc trên đường đi hết nhìn đông tới nhìn tây cười tủm tỉm, không chính diện trả lời bất kỳ vấn đề gì của Khúc Á Nặc, chỉ là trả lời ằm ờ cầm chừng. Đây là vì hắc đang chuẩn bị tiếp tục tìm một cái cớ để lái câu chuyện đi chỗ khác. Lúc này thần thức đột nhiên cảm ứng được từ trên đỉnh tòa kiến trúc hùng vĩ phía trước có một khí tức cường giả bao trùm.

Chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư có nguyên tố tạo thành thân thể, dưới sự trợ giúp của Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ, cũng thành công hình thành nguyên tố chi hồn. Luồng khí tức khổng lồ cách hắc mấy ngàn thước thể mà thần thức Hàn Thạc vẫn có thể cảm ứng một cách rõ ràng.

Ngẩng đầu nhìn Khắc La Tu Tư đang ở trên tòa kiến trúc phía trước, khí tức cao ngạo của người tu ma không thể áp chế được bỗng bộc phát ra. Chẳng biết vì sao, tới cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc cực kỳ không quen bất kỳ một sinh vật nào dùng ánh mắt bao trùm này nhìn hắc.

Cho dù là sinh vật này còn mạnh hơn hắc nhiều cũng không cho phép!

Vừa cảm nhận được luồng khí tức bao trùm đến từ Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc rốt cuộc không đáp lời dò hỏi của Khúc Á Nặc bên cạnh, dùng Ma Động Cửu Thiên thuật phóng lên cao, chỉ cần hai lần hít thở đã vượt qua Khúc Á Nặc, ngạo nghễ đứng trên đỉnh vật kiến trúc hùng vĩ, đối diện với đại hán có ánh mắt thâm thúy, cơ thể vững chãi như bàn thạch này mà chính diện nhìn nhau.

- Người chính là Hàn Thạc?

Khắc La Tu Tư đánh giá Hàn Thạc có vẻ hơi cổ quái, tựa hồ kinh ngạc về việc sự phóng túng cuồng vọng của hắc, rồi nói thêm một câu :

- Trừ Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân ra, bất kỳ cường giả nào đến Chiến Ma cốc, bất luận thực lực cường đại bao nhiêu, cũng phải từng bước một mà đi từ tầng thứ nhất lên đây, đây là quy củ của ta, người có biết không?

- Ta mặc kệ cái gì quy củ hay không quy củ, ta không thích có người đứng từ trên cao rồi nhìn xuống bao trùm lấy người ta, cho dù người cường đại hơn ta cũng không thể được!

Cho dù có phải trở mặt đánh nhau với Khắc La Tu Tư này, Hàn Thạc cũng tự tin có thể trốn thoát được, bởi vậy hắn không úy kỵ gì cả mà ngang ngạnh nói.

Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc chăm chăm trong chốc lát, ánh mắt lạnh lùng ngạo mạn mang theo vài phần thú vị. Chợt Khắc La Tu Tư khẽ gật đầu, lại lộ ra nụ cười kỳ lạ, nói:

- Rất có cá tính, một thanh niên không tệ!

526. Chương 526:khách Khanh

Trong khi Khắc La Tu Tư và Hàn Thạc nói chuyện với nhau, Khúc Á Nặc chịu trách nhiệm dẫn đường Hàn Thạc có chút lo lắng đang rảo bước tới. Khúc Á Nặc vừa thấy Hàn Thạc và Khắc La Tu Tư đối diện với nhau, hơn nữa thái độ có chút cường ngạnh thì không khỏi sửng sốt, đưa mắt dò hỏi Khắc La Tu Tư, tựa hồ muốn xin một chỉ thị gì đó từ hắn.

Mười mấy hũ diệt giả cấp ba như Nam Trát La, chẳng biết từ đâu đột nhiên lao ra, đứng lơ lửng trong hư không, vây chặt lấy Hàn Thạc, một lão nhân băng giá tái nhợt trong số đó dùng một ánh mắt người chết nhìn Hàn Thạc. Đến khi hắn thấy Hàn Thạc đã bị vây kín, mới xoay người cung kính nhìn Khắc La Tu Tư, nói:

- Đại nhân, nên trừng phạt tên gia hỏa không biết quy củ gia hỏa này như thế nào?

Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi phát phát tay nói:

- Các người đi đi.

Lão nhân băng giá tái nhợt vừa nghe Khắc La Tu Tư nói như vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Hắn ở Chiến Ma cốc thời gian dài như vậy nhưng chưa từng thấy người nào tự tiện xông vào đây mà có thể không hề chịu bất kỳ trừng phạt nào. Bây giờ thấy Khắc La Tu Tư rộng rãi như vậy, trong lúc nhất thời cũng không thích ứng được.

- Dạ, đại nhân!

Lão nhân mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng không mở miệng hỏi lấy một câu, gật đầu cung kính tuân lệnh, mang theo đám vệ sĩ vừa mới đột nhiên xuất hiện biến mất một cách vô cùng bí mật.

Khắc La Tu Tư nhìn chăm chú Hàn Thạc, sau khi đám vệ sĩ này biến mất, mới liếc liếc mắt nhìn Khúc Á Nặc phía sau Hàn Thạc, lộ ra vẻ mặt nhu hòa nói:

- Khúc Á Nặc, người cũng đến đây đi.

Khúc Á Nặc mỉm cười, có lẽ hai người đều đi theo một lộ tuyến cường ngạnh, Khúc Á Nặc là người được Khắc La Tu Tư tin cậy cho nên trước mặt hắn cũng không e ngại như người khác. Khắc La Tu Tư vừa nói xong, lại khom người hướng về phía Hàn Thạc ra hiệu nói:

- Mời!

Hàn Thạc cũng không khách khí, tuy nói hắn cũng hiểu chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư có thực lực vô cùng cường đại, nhưng ma công của Hàn Thạc đã tu tới cảnh giới Túng Dục, hắn rất tự tin có thể trốn thoát an toàn, do đó hắn không hề do dự lập tức thông thả đi vào một gian phòng rộng lớn vô cùng.

Từ phòng này nhìn ra xa, tầm nhìn cực kỳ rộng, cả Chiến Ma cốc đều ở trong tầm mắt hắn. Trong phòng mặc dù rất lớn, nhưng không có đồ đạc hoa lệ, chỉ có một bộ bàn ghế rất lớn làm bằng quái thạch. Sau khi Hàn Thạc và Khúc Á Nặc vào phòng, Khắc La Tu Tư chỉ vào cái ghế đá còn trống trước mặt mình, ra hiệu cho hai người Hàn Thạc và Khúc Á Nặc ngồi xuống.

Đợi cho hai người Hàn Thạc và Khúc Á Nặc ngồi xuống, Khắc La Tu Tư mới nói với Hàn Thạc :

- Bát Lỗ Nha là một trong sáu La Sát của Chiến Ma cóc ta, nếu là lúc trước người giết chết hắn trong lúc chiến đấu thì ta tuyệt đối sẽ không can thiệp. Nhưng hiện tại Chiến Ma cóc đang ở vào thời khắc mấu chốt, Bát Lỗ Nha còn có chỗ hữu dụng, do đó ta mới bảo Khúc Á Nặc tới lệnh cho người hạ thủ lưu tình.
- Bát Lỗ Nha và ta cũng không có cừu oán gì, chỉ là vì hai nữ nhân mà thôi. Ta nghĩ sau lần này, hắn sẽ biết tự lượng sức mà làm việc.

Hàn Thạc lạnh nhạt cười. Nói chuyện với Khắc La Tu Tư như là hai bằng hữu ngồi tán chuyện, không có lấy một điểm khách khí như lần đầu gặp mặt.

- Cũng không có cách nào khác, ta sẽ cảnh cáo hắn, bảo hắn an phận.

Khắc La Tu Tư tùy ý nói một câu sau đó cau mày, cúi đầu như lẩm bẩm gì đó :

- Lúc đầu, vốn ta hoài nghi người là gián điệp do Độc Nha Bảo phái ra, nhưng vừa tới đây người lại nghênh ngang không sợ trời đất gì cả đã khiến cho ta loại bỏ sự hoài nghi này. Nếu người thật sự là người của Độc Nha Bảo phái tới, nhất định sẽ không dùng phương thức này để gặp ta, cũng sẽ không nói chuyện như thế này với ta.

Nói đến đây, Khắc La Tu Tư ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy tập trung nhìn vào mắt Hàn Thạc nói:

- Người đã không phải đến từ Độc Nha Bảo. Vậy người thật ra đến từ nơi nào? Tới Chiến Ma cóc ta có việc gì?

Hàn Thạc mỉm cười, nhìn Khắc La Tu Tư thản nhiên nói:

- Nói thật nhé, ta đích xác đến từ khu vực Độc Nha Bảo, chỉ là không phải là người của Độc Nha Bảo phái đến. Lần này sở dĩ tới Chiến Ma cóc, cũng chỉ là tình cờ gặp được hai người Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na, ta có chút hảo cảm với các nàng nên thuận tay cứu đại đội Tà La, rồi đi tới Chiến Ma cóc là vì người.
- Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na, người nếu thích thì cứ tiếp tục, coi như là người lấy chút thù lao về việc giải vây cho đại đội Tà La.

Khắc La Tu Tư khoát tay áo, giống như Tây Nhĩ Phù, Hải Mạn Na là một thứ hàng hóa trong tay hắn, sau đó tỏ vẻ nghi hoặc nói:

- Người tới Chiến Ma cóc tìm ta là có việc gì?
- Ta muốn hỏi người có biết sự tình về vị diện thủ hộ giả ở Thâm Uyên Giới không. Ta từ thời không hỗn loạn thông đạo ở Độc Nha Bảo đi tới, thời không thông đạo đó hiện tại đã hoàn toàn nổ tung, ta nghĩ có thể thông qua vị diện thủ hộ giả để quay về vị diện trước kia của ta.

Đối với loại thần cấp như Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc biết cũng chẳng cần phải giấu diếm việc này. Để để tránh cho hắn nghi ngờ, Hàn Thạc thản nhiên nói ra mục đích chính thức của mình.

Khúc Á Nặc đang mỉm cười nghe hai người nói chuyện, khi vừa nghe Hàn Thạc nói những lời này, cả hai lập tức biến sắc. Khúc Á Nặc nhìn Hàn Thạc với vẻ kinh dị, thanh âm kinh hãi:

- Cái gì! Người từ thời không hỗn loạn thông đạo đến đây sao? Người không phải là người của Thâm Uyên Giới? Điều này sao có thể được! Người đang nói đùa hả?

Khắc La Tu Tư không hổ là chủ nhân Chiến Ma cóc, khi nghe câu nói kinh người của Hàn Thạc, thần sắc mặc dù hơi biến đổi một chút, nhưng tâm tình vẫn ổn định như trước, chỉ riêng đôi mắt thâm thúy không ngừng lóe lên hào quang kỳ dị, điều đó nghĩa là trong đầu hắn cũng không hoàn toàn trấn định như vẻ bề ngoài.

Cười khổ lắc đầu, Hàn Thạc xua xua tay nói:

- Ta rất muốn nói đây là chuyện đùa, nhưng sự thật là như vậy! Mặt khác, loại đùa giỡn này cũng chẳng có gì tức cười. Ta thật sự là từ một vị diện khác hẳn Thâm Uyên Giới đến đây, hơn nữa còn bị người ta phản bội nên không thể tìm được đường về. Lần này ta đến Chiến Ma cóc, cũng là muốn hỏi Khắc La Tu Tư đại nhân một chút, không biết ngài có biết một vài tin tức về vị diện thủ hộ giả không? Theo ta được biết, ở

một vị diện chủng tộc trí tuệ cao đều có vị diện thủ hộ giả tồn tại, cao thủ cường đại như Khắc La Tu Tư đại nhân đây hẳn là có tư cách tiếp xúc với những việc bí mật như thế này?

Thần kỳ quá. Khắc La Tu Tư này giờ vẫn thông thả, bây giờ mới lộ ra vẻ mặt xấu hổ, lắc lắc đầu nói:

- Xin lỗi, ta chưa bao giờ nghe nói về vị diện thủ hộ giả cả.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Khắc La Tu Tư. Hắn xác nhận Khắc La Tu Tư thật sự không biết sự tồn tại của vị diện thủ hộ giả. Việc này làm lòng Hàn Thạc sinh ra một cảm giác uể oải khó nói, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng, chán nản nói:

- Sao lại như vậy chứ?

- Người bất tất nản chí, nếu dựa theo những lời người nói là mỗi vị diện có chủng tộc trí tuệ cao đều có vị diện thủ hộ giả tồn tại, vậy Thâm Uyên Giới nhất định cũng có!

Thấy Hàn Thạc nhìn hẩn chằm chằm, Khắc La Tu Tư cũng hơi kính sợ nói:

- Ta không biết sự tình về vị diện thủ hộ giả, có lẽ bởi vì ta không có tư cách này. Chỉ cần thật sự có vị diện thủ hộ giả ở Thâm Uyên Giới, ta nghĩ Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân nhất định sẽ biết.

Hắn vừa nói như vậy, Hàn Thạc vẻ mặt chấn động, trầm nghĩ cũng đúng. Thâm Uyên Giới có tổng cộng năm vị Đại Ma Vương, nếu Thâm Uyên Giới thật sự có vị diện thủ hộ giả, vậy Thâm Uyên Đại Ma Vương không có khả năng không biết việc này. Năm Thâm Uyên Đại Ma Vương đều có biên giới và thành trì của mình, chỉ cần tìm được họ thì nhất định không khó biết được việc này.

Vấn đề là, năm Thâm Uyên Đại Ma Vương chẳng những chính thức có thần lực, mà ở Thâm Uyên Giới cũng thật sự là thần minh, Hàn Thạc một nhân vật không tên không tuổi, không biết có tư cách được năm Thâm Uyên Đại Ma Vương triệu kiến không nữa?

Chỉ với chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư trước mặt hắn có thực lực chân thần rồi, nếu là Mạn Đề Kha Nhĩ là người tạo ra đám này, chẳng biết thực lực cường đại biết bao nhiêu, quả thực hắn không dám tưởng tượng. Đối mặt với Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc tự tin có thể trốn thoát được, chứ nếu gặp phải Thâm Uyên Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ, Hàn Thạc có muốn đào tẩu cũng là một vấn đề rất khó!

Hắn tin tưởng nếu ma công mình đạt tới một cảnh giới nữa thì nhất định có thể có thực lực cường đại hơn. Nhưng trước khi đột phá, ngàn vạn lần không thể bị Thâm Uyên Đại Ma Vương giết chết. Bởi vậy, nghe Khắc La Tu Tư vừa nói như vậy, Hàn Thạc trong lòng kinh hãi nhưng cũng cảm thấy có chút ưu phiền.

- Đừng lo lắng, người có thể trước hết ở lại Chiến Ma cốc, nhận chức khách khanh của Chiến Ma cốc cho ta một thời gian. Chờ ta giải quyết xong nguy cơ Chiến Ma cốc lần này, ta sẽ đem sự tình về người bẩm báo cho Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân. Đến lúc đó Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân nói không chừng sẽ trợ giúp người đó.

Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc, đề nghị.

Hàn Thạc nhướng mày, trong lòng hiểu được đây là một chủ ý không tệ, chỉ là Khắc La Tu Tư trợ giúp mình như vậy, hiển nhiên là sẽ có điều kiện gì đó. Bởi vậy hắn không có vội vã hứa mà hỏi lại lần nữa :

- Người có điều kiện gì?

- Ta đã nói rồi, người làm khách khanh ở Chiến Ma cốc. Mặc dù người không phải là người của Chiến Ma cốc ta, nhưng khi Chiến Ma cốc chúng ta gặp phải cường địch, người có nghĩa vụ cùng ta tác chiến, đây chính là khách khanh!

Khắc La Tu Tư giải thích, đôi mắt lấp lánh hào quang, không biết trong lòng đang có chủ ý gì.

"Một khi tình thế không ổn, ta có thể chẳng hề cố kỵ buông cái cùm này ra rồi bỏ đi, cũng sẽ không lưu tại đây để khổ chiến." Trong lòng Hàn Thạc trầm nghĩ như vậy rồi mỉm cười, nói:

- Tốt lắm, ta ở lại Chiến Ma cốc làm khách khanh một thời gian.

- Được, chúng ta như vậy đã là người mình rồi. Yên tâm, khi sự tình này kết thúc ta sẽ giúp người.

Khắc La Tu Tư cam đoan, trên mặt lại một lần nữa lộ ra một nụ cười khó đoán.

Nhìn bộ dáng Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc có thể khẳng định thiếu nữ mỹ lệ mà mình gặp lúc trước nhất định là con của hắn và một người đàn bà dị tộc khác sinh ra, hai cha con họ căn bản không có gì giống như cả.

527. Chương 527: phá Giải Khô Lâu Pháp Trượng

Mang tiếng là làm khách khanh nhưng thực chất chỉ là một loại tốt thí cao cấp, bình thường thì chẳng được ai coi trọng, lúc mấu chốt lại phải xung phong hãm trận.

Hàn Thạc tự trách mình, hận mình không hiểu sâu về tình thế ở Thâm Uyên Giới, nhưng từ miêu tả của Khắc La Tu Tư, chẳng mấy chốc hắn cũng hiểu được hàm nghĩa khách khanh. Nếu xét về tình thế bất lợi trước mắt của mình, Hàn Thạc cũng phải đáp ứng đề nghị của Khắc La Tu Tư một cách sáng khoái, ký kết hiệp nghị hư ảo với tên Khắc La Tu Tư này.

Khắc La Tu Tư cũng rất sáng khoái, vừa thấy Hàn Thạc trả lời, lập tức lệnh cho Khúc Á Nặc an bài chỗ ở cho hắn, hơn nữa cấp ngay cho Hàn Thạc một thạch bài màu xám. Mặt sau thạch bài khắc một hình quái vật, đại biểu cho thân phận khách khanh của Hàn Thạc ở Chiến Ma cốc.

- Tòa nhà ba tầng trung tâm, chính là nhà của người, ở Chiến Ma cốc người có tự do tuyệt đối. Có việc gì người có thể tùy thời cho chúng ta biết, chỉ cần không phải là sự tình đặc biệt phiến toái, ta sẽ hết sức giúp người.

Khúc Á Nặc chỉ vào một tòa nhà ba lầu cao sáu bảy thước, mỉm cười nói với Hàn Thạc.

Đây là một trang viên phía sau tòa nhà vĩ đại của Khắc La Tu Tư. Trong trang viên rải rác có hơn mười căn lầu các, bên trong an trí những loại tốt thí cao cấp của Chiến Ma cốc. Trong đó Hàn Thạc được phân phối một căn lầu có ba tầng, chính là tòa nhà cao nhất, hoa lệ nhất.

- Được rồi, ở đây cũng tốt, giúp ta an bài Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù tới đây.

Khắc La Tu Tư đã hứa giao Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù cho Hàn Thạc cho nên hắn cũng không khách khí, trực tiếp đòi Khúc Á Nặc đưa người đến.

- Không thành vấn đề, chút nữa ta sẽ phân phó người làm ngay, không lâu nữa Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù sẽ đến thôi.

Khúc Á Nặc mỉm cười, vẻ hòa khí nói.

- Vậy đa tạ. Ừm, nếu địch nhân của Độc Nha Bảo tới, khi nào muốn ta ra sức, xin đừng khách khí.

Lấy tiền rồi thì ít nhất bề ngoài cũng nên tỏ vẻ mình luôn sốt sắng làm việc.

- Tất cả đều nghe theo sự phân phó của Khắc La Tu Tư đại nhân, người vừa tới Chiến Ma cốc, còn chưa được nghỉ ngơi ta sẽ không quấy rầy người nữa.

Khúc Á Nặc cũng không khách sáo thêm với Hàn Thạc nữa, chào một câu rồi cáo từ.

Khu vực này cũng không phải chỉ có một khách khanh là Hàn Thạc. Thần thức Hàn Thạc triển khai dò xét chung quanh một lần, phát hiện ra cũng không ai có thể uy hiếp tới mình, rồi trực tiếp đi vào căn nhà ba tầng của hắn. Trên đường đi, Hàn Thạc thấy trong một vài lầu các bên cạnh ẩn hiện vài thân ảnh, tựa hồ đang trộm nhìn hắn, nhưng là Hàn Thạc cũng không thêm để ý đến.

Kiến trúc ở Thâm Uyên Giới vừa to lớn lại vừa xấu xí, căn lầu của Hàn Thạc cũng không bày biện vật phẩm đồ đạc hoa hòe gì, chỉ có bàn ghế vô cùng đơn giản, nhưng là vô cùng sạch sẽ, thật ra lại phù hợp với con mắt thẩm mỹ của Hàn Thạc.

Treo tám bảng xin chó quấy rầy ra trước cửa, Hàn Thạc cũng đóng kín tất cả cửa sổ, hơn nữa còn bày ra trận pháp cách âm, rồi triệu hoán Thổ Giáp Thi, bảo hắn khai quật một cái mật thất rộng lớn ở dưới đất. Sau đó Hàn Thạc lấy Khô Lâu pháp trượng ra, chuẩn bị chuyên nghiên những bí mật bên trong Khô Lâu pháp trượng.

Bên trong Khô Lâu pháp tượng có rất nhiều thứ cổ quái khiến hần rất ngạc nhiên. Điểm này trong lòng Hàn Thạc đã biết rồi, chỉ là vì thời cơ chưa tới, mà tinh thần lực cũng không đủ nên Hàn Thạc chưa bao giờ chính thức hao phí khí lực để nghiên cứu bí mật bên trong Khô Lâu pháp tượng. Lần này bắt cần đi tới Thâm Uyên Giới, đường trở về bị chặn đứt, Khô Lâu pháp tượng đã trở thành một trong những hy vọng của Hàn Thạc.

Cầm Khô Lâu pháp tượng trong tay, Hàn Thạc nín thở ngưng thần, tinh thần lực chậm chậm buông ra, nhẹ nhàng như tơ chậm rãi vây bọc cả Khô Lâu pháp tượng.

Tinh thần lực vừa nhập vào Khô Lâu pháp tượng, Hàn Thạc lập tức phát hiện ra tam sắc Khô lâu pháp tượng tỏa mát ra vàng sáng nhu hòa màu vàng lam và tím. Hần cảm ứng được trong đó có ba loại lực lượng bất đồng kỳ dị. Hàn Thạc cảm thụ được cả ba loại lực lượng này, nhưng vẫn cảm thấy hư vô mờ mịt, không biết làm sao lợi dụng được chúng.

Diệu dụng tăng uy lực của vong linh ma pháp lên gấp đôi, không cần lợi dụng chú ngữ phối hợp, chỉ cần đem Khô Lâu pháp tượng phóng thích ra vong linh ma pháp, có thể hình thành tự nhiên.

Hần cũng đã biết tác dụng kỳ diệu giúp linh hồn xuyên tới Vong Linh Giới và cải lão hoàn đồng. Loại thứ nhất thì Hàn Thạc đã có thể thuần thực nắm giữ. Về phần tác dụng kỳ lạ cải lão hoàn đồng, Hàn Thạc cũng cảm giác là có thể làm được, chỉ là vì ma pháp cải lão hoàn đồng chỉ có tác dụng với một nhóm người đặc biệt nhất định, nên Hàn Thạc còn chưa có cơ hội để thử.

Bây giờ tinh thần lực Hàn Thạc từng chút một chui vào giữa tam sắc Khô lâu pháp tượng, rõ ràng cảm nhận được ba lực lượng khác nhau, Hàn Thạc mặc dù đã cảm giác được ba loại lực lượng này, nhưng lại không thể tìm được bất kỳ tin tức gì hữu dụng, điều này khiến cho hần rất đau đầu.

Dựa theo những gì mà Thiên Tai Giáo Hội và Tích Dịch Vương Đạt Gia Tây đã nói qua, tam sắc Khô lâu pháp tượng này ẩn chứa rất nhiều bí mật. Bí mật này thậm chí bao gồm cả việc mấy ngàn năm trước, Kỳ Áo Đại Lục đã xảy ra một hồi đại chiến của tất cả sinh vật cường đại, còn có một vài bí mật của Tử Vong Mộ Địa nữa.

Theo Ốc Úc Phu của Thiên Tai Giáo Hội, Hàn Thạc biết giữa Tử Vong Mộ địa trên Kỳ Áo Đại Lục, có một cái đại hình ma pháp truyền tống trận rất phức tạp, tựa hồ có thể truyền tống đến một vị diện khác. Căn cứ vào tin tức này, Hàn Thạc tin rằng bên trong Khô Lâu pháp tượng hần sẽ có một chút tin tức về truyền tống vị diện. Nếu hần có thể từ trong Khô Lâu pháp tượng biết được bí mật về vị diện truyền tống, lần này có lẽ không cần phải gặp Mạn Đề Kha Nhĩ, Đại Ma Vương Thâm Uyên Giới này nữa.

Trong ba cái đầu khác màu của Khô Lâu pháp tượng bỗng tỏa ra hào quang ba màu vàng lam tím rất nhu hòa. Tinh thần lực Hàn Thạc ngay từ đầu khi vừa tiến vào Khô Lâu pháp tượng, lập tức cảm nhận được ba luồng sức mạnh từ ba cái đầu này, chỉ là Hàn Thạc cũng không biết bên trong mấy cái đầu lâu trên Khô Lâu pháp tượng che giấu bí mật gì.

Khô Lâu pháp tượng, đầu lâu ba màu, bí mật, ba từ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến cho hần phải khổ sở suy nghĩ cố tìm phương pháp có thể phá giải bí mật Khô Lâu pháp tượng. Bí mật, đầu lâu, bí mật, đầu lâu, tinh thần lực Hàn Thạc cứ vòng vòng chạy quanh Khô Lâu pháp tượng, đột nhiên, một thể ngộ kỳ diệu đột nhiên dâng lên trong tim hần, bí mật bình thường đều giấu trong óc người, tam sắc Khô lâu pháp tượng này có đầu lâu ba màu, vậy không phải bí mật ở giữa ba cái đầu của Khô Lâu pháp tượng sao?

Tâm thần Hàn Thạc vừa động, đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy. Hần chấn động, trợn to mắt lại một lần nữa tinh tế đánh giá Khô Lâu pháp tượng.

Tam sắc Khô lâu pháp tượng dài khoảng chừng một thước ba, cả thân nó do lục sắc mỹ ngọc cấu thành. Ba đầu lâu xương sọ không giống đầu của nhân loại, phân biệt ra ba màu vàng lam tím. Đầu lâu màu vàng trong đó, trên mặt có ba mắt, cái đầu lâu màu xanh lam trên đầu có một cái sừng, còn đầu lâu màu tím thì trên sọ che một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay.

Nhìn kỹ lại, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra đầu lâu màu vàng có ba mắt rất quen thuộc. Từ ba hốc mắt của cái đầu này, Hàn Thạc thấy tỉ lệ giữa ba mắt của đầu lâu này ngoại trừ được đục đẽo tinh vi khéo léo, còn thì có tỷ lệ giống hệt tên tam nhãn dị tộc mà lần trước hần gặp ở khu vực thời không loạn lưu vực ở Độc Nha Bảo.

Trong đầu nhớ lại hình ảnh Tam Nhân Tà Thần An Tư Đạt Tư lần trước mình gặp được ở sân mua bán nô lệ Ngõa Luân Thành, hắn phát hiện ra Tam Nhân Tà Thần An Tư Địch Tư ngoại trừ có thể tích khổng lồ và đầu có cái sừng, cũng giống hệt với tam nhân dị tộc mà lần trước hắn gặp ở khu vực thời không loạn lưu vực ở Độc Nha Bảo, vị trí và tỉ lệ ba mắt, rất phù hợp với cái đầu lâu trong tam sắc Khô lâu pháp trượng trong tay Hàn Thạc. Hắn phán đoán đầu lâu tam nhân màu vàng, tam nhân dị tộc, Tam Nhân Tà Thần An Tư Địch Tư, hẳn là đến từ một chủng tộc. Khi Hàn Thạc đem toàn bộ tinh thần lực tập trung vào cái đầu lâu tam nhân trên Khô Lâu pháp trượng, nhất là ba hốc mắt trống rỗng, rồi lại dùng tinh thần lực vô cùng cẩn thận tiến vào.

Cảm giác kỳ diệu đột nhiên xảy ra. Tinh thần lực Hàn Thạc cảm nhận rất rõ ràng những gì bên trong đầu lâu ba mắt này. Lực lượng đậm đặc ẩn chứa vô cùng, tựa hồ còn hình thành một loại lực lượng cùng loại với phòng ngự kết giới, ngăn cản tinh thần lực Hàn Thạc thăm dò cái đầu lâu ba mắt kia.

Đây chính là đột phá khẩu, Hàn Thạc thầm khẳng định. Hắn mừng rỡ, toàn bộ tinh thần càng thêm chăm chú, tinh thần lực không còn phân tán, gắn kết cùng nhau tập trung vào lực lượng kỳ dị trên cái đầu lâu ba mắt này, cố gắng vạch trần bí ẩn trong đầu lâu tam nhân.

- Bộp bộp bộp!

Thân thể Hàn Thạc chấn động, cảm giác tinh thần lực bị công kích như đụng vào một tòa núi lớn nguy nga, tinh thần lực cấp bậc ma đạo sự lại không thể phá được sức mạnh ẩn chứa trong cái đầu lâu lớn bằng ngón út có ba hốc mắt này, điều này làm cho Hàn Thạc cả kinh, Khô Lâu pháp trượng này quả nhiên không tầm thường.

Về mặt ngưng trọng, Hàn Thạc hít sâu một hơi, trước hết thu hồi toàn bộ tinh thần lực, hơn nữa còn minh tưởng trong chốc lát để khôi phục lại.

Hắn tuy có lực lượng thần thức có thể sử dụng được, nhưng đối với Khô Lâu pháp trượng Hàn Thạc cũng không dám tùy tiện thử. Bởi vì sức mạnh của thần thức đến từ ma công, Hàn Thạc lo Khô Lâu pháp trượng sẽ có mâu thuẫn với sức mạnh của thần thức, tạo thành tổn thất khó có thể挽 hồi. Bởi vậy hắn một mạch chỉ lợi dụng tinh thần lực công kích. Một lát sau, tinh thần lực của Hàn Thạc toàn bộ đã được khôi phục. Lần này không hạ thủ vào cả ba con mắt nữa, mà tập trung vào công kích vào một con mắt.

- Chát!

Một tiếng động vang lên, lực lượng phòng ngự bên trong lỗ mắt đó rốt cục bị phá vỡ. Hàn Thạc vô cùng mừng rỡ, y theo cách này làm tiếp, rốt cục phá vỡ toàn bộ phòng ngự bên trong ba con mắt này.

Sau đó, hắn lập tức tìm được những luồng thông tin bên trong tam nhân. Những thông tin thu được làm hắn cực kỳ khiếp sợ.

528. Chương 528: thần Chi Đẳng Cấp

Trong vũ trụ rộng lớn mênh mông có vô số vị diện, mỗi một ngôi sao đại biểu cho một vị diện. Rất nhiều vị diện có những chủng tộc trí tuệ cao tồn tại. Kỳ Áo Đại Lục cũng có, Thâm Uyên Giới cũng có, chỉ là phần lớn những vị diện này không biết nhau mà thôi.

Chẳng biết bắt đầu từ đâu, một vài sinh vật cao cấp biết lợi dụng sức mạnh tồn tại giữa thiên địa, thông qua việc bản thân tự tu luyện mà dần dần có thực lực vô cùng kinh khủng. Họ siêu thoát sinh tử, vượt hẳn người bình thường, được xưng là Thần .

Một bộ phận ít ỏi này hoặc có thể lợi dụng lực lượng nguyên tố trong thiên địa, hoặc nắm giữ một vài qui tắc kỳ dị, không ngừng tu luyện tiến hóa càng lúc càng xa dần những người thường, được tất cả mọi người kính ngưỡng.

Bất kỳ một loại lực lượng nào khi tinh thông đến mức tận cùng, đều có thể thành thần. Tỷ như sợ hãi, oán hận, dục vọng sức mạnh, lực lượng, v.v... Chỉ cần có thể nghiên cứu tu luyện, nắm giữ được đều có thể làm mình có được sức mạnh thần kỳ và trở thành Thần .

Trong vũ trụ mênh mông vô tận, có hai nhóm lực lượng bốn nguyên mà không đâu không có. Bất kỳ ai ở bất kỳ vị diện nào, có thể nắm giữ được hai loại sức mạnh này cũng sẽ là những vị Thần cường đại nhất. Một nhóm gồm tám loại lực lượng nguyên tố gồm Quang, Âm, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi Điện, Tử Vong. Còn lại là bốn loại lực lượng pháp tắc Vận Mệnh, Thời Không, Hủy Diệt, Sinh Mạng.

Lực lượng nguyên tố và lực lượng pháp tắc, rải rác ở khắp nơi, cũng chính là nguyên nhân làm cho hai loại sức mạnh này tồn tại ở tuyệt đại đa số vị diện, chính là bốn nguyên giữa thiên địa. Do đó việc tu luyện hai loại sức mạnh này để trở thành thần đều có tiềm lực vô hạn, so với thông qua tu luyện những loại lực lượng khác thì cường đại hơn nhiều.

Căn cứ vào năng lực, Thần cũng chia ra cấp bậc. Tổng cộng chia làm Bán Thần, Cơ Thần, Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, Thượng Vị Thần, Chủ Thần, Sáng Thế Thần. Bán Thần là người tự thân hình thành nguyên tố thân thể nguyên tố chi hồn, hoặc là pháp tắc thân thể và pháp tắc chi hồn. Khi tiến giai tới Cơ Thần, thì linh hồn và thân thể của Cơ Thần phải hợp nhất với lực lượng nguyên tố hoặc lực lượng pháp tắc giữa thiên địa, có sức mạnh hơn bán thần nhiều.

Khắc La Tu Tư, tiểu Khô Lâu, kể cả Hồn tộc Lục Giác Tộc Vương, thánh nữ Quang Minh Giáo Hội ở Thánh sơn Kỳ Áo Đại Lục..... Cũng là Cơ Thần. Toàn bộ linh hồn thân thể và lực lượng nguyên tố dung hợp với nhau.

Cơ Thần, là cơ sở của Thần. Trong mắt người bình thường những vị này đã thật sự là thần minh, nhưng trong mắt các vị thần cao cấp hơn, Cơ Thần không thể coi là Thần chính thức. Chỉ có tiến thêm một bước, có rất nhiều người tín ngưỡng, có thể hình thành thần chi linh vực, hơn nữa có thần lực thì mới được tính là Thần chính thức.

Được tín ngưỡng, hình thành thần chi linh vực, có thần lực, ba điều kiện này là ba yếu tố tiên quyết để trở thành một thần minh chính thức.

Trong đó thần lực là quan trọng nhất. Một Cơ Thần tu luyện linh vực cho mình thì tự thân và nguyên tố pháp tắc hợp lại, sẽ linh ngộ tới một cảnh giới huyền diệu nào đó của một hệ, rồi sinh ra thần lực, lúc đó được xem là thành thần chính thức. Điểm khó khăn nhất là làm sao hình thành được thần lực mà không được có ai trợ giúp, chỉ có thông qua những gì mình linh ngộ đối với lực lượng nguyên tố và pháp tắc thiên địa mới có thể hình thành ra thần lực.

Một khi hình thành thần lực, đối với vận dụng lực lượng một hệ nguyên tố tương lai càng thêm thành thực và cường đại. Lúc này, có thể thông qua tổ chức một tôn giáo hoặc cơ cấu tương đương, để rất nhiều sinh vật trí tuệ thờ phụng hần. Một khi sự tín phụng của sinh vật đạt tới số lượng và năng lượng nhất định, những người tín ngưỡng hần sẽ hình thành một loại năng lượng đặc thù cho hần sử dụng. Khi tín ngưỡng lực và thần lực dung hợp mới có thể hình thành thần chi linh vực.

Đề cao thần lực là căn bản để tiến giai, bình thường có thể thông qua tự thân tu luyện, trực tiếp thu nạp, cộng với phần đạt được do tín ngưỡng lực.

Tự mình tu luyện là phương pháp không lý tưởng lắm. Trực tiếp thu nạp hoặc giết chết vị Thần cùng hệ, cướp lấy thần lực cùng hệ trên người hần, phương pháp này nguy hiểm rất cao, một khi không thận trọng thì mình có thể trở thành đối tượng bị đuổi giết. Hình thức khác là thông qua việc thu hoạch những vật kỳ dị được hình thành giữa thiên địa, việc này cần phải có vận khí thật tốt, so với việc thông qua giết chóc người khác mà cướp lấy thần lực thì còn có xác suất thấp hơn.

Lợi dụng tín ngưỡng để đề cao thần lực là một việc rất tổn tinh lực, nhưng đa số thần minh đều thích phương pháp này. Chỉ cần nhân số tín ngưỡng hần đủ khổng lồ, hần có thể thông qua những vạn ngàn đầu dây mối nhợ tín ngưỡng lực này mà đề cao thần lực, tích tiểu thành đại, cũng có thể đề cao không ít.

Mặt khác, khi tín ngưỡng lực đủ cường đại, đủ nhiều, thần chi linh vực cũng sẽ cường đại theo, một thần chi linh vực của Thần mà mạnh mẽ, trong lúc chiến đấu có thể chiếm được thượng phong. Bởi vậy, tín ngưỡng lực phi thường hữu dụng.

Quang Minh Giáo Hội, Thiên Tài Giáo Hội, Tự Nhiên Thần Giáo, Băng Tuyết Thần Điện, thậm chí Hắc Âm Tinh Linh, còn có Sâm Lâm Cự Ma, tất cả họ đều có người mà mình tín ngưỡng, những vị thần được

họ tín ngưỡng, thông qua tín ngưỡng của họ mà có thể thu hoạch được thần lực, do đó các giáo hội luôn luôn tranh đoạt các tín đồ, cũng đều là vì ích lợi của mình.

Tám loại lực lượng nguyên tố, bốn loại lực lượng pháp tắc, đủ mọi loại thần tu luyện tổng cộng mười hai loại sức mạnh này, đại bộ phận thông qua tự thân tu luyện, cùng lợi dụng tín ngưỡng thể thu được thần lực.

Nhưng đây không phải là tuyệt đối. Có vài vị thần, cũng có thể lợi dụng phương thức khác để đề cao thần lực và sức mạnh lĩnh vực của mình

Tỷ như Thần tu luyện lực lượng nguyên tố tử vong, có thể thông qua việc người khác tử vong mà thu được thần lực, Thần tu luyện hủy diệt pháp tắc, có thể thông qua việc hủy diệt sinh mạng, thu được thần lực. Còn Thần tu luyện sinh mạng pháp tắc, cũng có thể từ những sinh cơ bừng bừng ở mặt đất trên các vị diện mà thu được thần lực

Chỉ có điều phương pháp này thường thường sẽ uy hiếp tới lợi ích của Thần khác. Tỷ như Thần tử vong và hủy diệt, có thể thông qua tử vong và hủy diệt để lấy được thần lực, nhưng như vậy thì thứ nhất, Thần tu luyện sinh mạng pháp tắc sẽ không thể thông qua sự sinh sôi của sinh linh vạn vật mà lấy được sức mạnh.

Chính vì thế, để lấy được sức mạnh nhiều hơn, việc xung đột giữa các vị Thần mình là không thể tránh khỏi. Các vị thần vì ích lợi của mình mà không ngừng tranh đấu, mỗi một phút giây đều không ngừng.

Theo như lời Thiên Tai Giáo Hội Ốc Úc Phu, Tử Vong Mộ Địa quả nhiên không phải là vật của Kỳ Áo Đại Lục. Tử Vong Mộ Địa quan trọng nhất chính là đại hình ma pháp truyền tống trận ở chính giữa. Truyền tống trận này đích xác có năng lực truyền tống vị diện. Một chủ thần tu luyện tử vong có sức mạnh cường đại, liên hợp với chủ thần tu luyện hủy diệt, đưa tử vong và hủy diệt tản ra các các vị diện, hơn nữa từ đó còn thu được nhiều lực lượng cường đại hơn nữa. Còn sinh mạng Chủ Thần thì liên hợp với một vài vị Thần mình hữu, đến các vị diện ngăn cản, đại chiến lập tức bộc phát ở các vị diện, Kỳ Áo Đại Lục là một vị diện chịu làn sóng đấu tranh này.

Tử Vong Mộ Địa là thông đạo vị diện do hai chủ thần cường đại lui tới, chẳng những là ở Kỳ Áo Đại Lục, mà là các vị diện khác cũng có Tử Vong Mộ Địa, nơi đó được đại chủ nhân phái vài tên tiểu Thần thủ hạ lui tới, gây tử vong hủy diệt cho vị diện này.

Đối với một vị diện mới, họ sẽ thành lập một giáo hội, để sinh vật trên vị diện đó tín ngưỡng họ, chỉ cần có sinh vật tín ngưỡng họ, họ sẽ ban cho sự bảo vệ, từ đó thu hoạch được lực tín ngưỡng cuộn cuộn không ngừng. Nhưng, nếu vị diện này mà có các sinh vật đã có tín ngưỡng thần mình khác, họ sẽ thông qua việc hủy diệt các sinh vật này mà chế tạo tử vong. Chủ nhân bọn chúng cũng vẫn thu hoạch được sức mạnh như thường.

Kỳ Áo Đại Lục chỉ là một tiểu vị diện. Năm ngàn năm trước, Kỳ Áo Đại Lục xảy ra một trận đại chiến kéo theo tất cả các nhân vật cường đại, hai đại chủ thần tử vong và hủy diệt chỉ phái ra vài tiểu thần thủ hạ tham dự cho nên cuối cùng đã thất bại, nhưng họ cũng lưu lại trên Kỳ Áo Đại Lục mầm móng của mình là Thiên Tai Giáo Hội tà ác.

Những Thần mình tử vong và Hủy diệt hệ rời khỏi Kỳ Áo Đại Lục, để lại Tử Vong Mộ Địa đó chính là với ý đồ ngày sau sẽ trở lại.

Khô Lâu pháp tượng chính là do một trung vị thần Tử Vong hệ lưu lại, trước khi người này đại chiến với mấy thủ lĩnh, hắn đem một bộ phận tin tức phong ấn vào Khô Lâu pháp tượng và Tử Vong Mộ Địa, hy vọng có thể trợ giúp cho người tu luyện vong linh lực lượng. Mặt khác, Khô Lâu pháp tượng cũng là chìa khóa mở Tử Vong Mộ Địa. Hắn lưu lại Khô Lâu pháp tượng là để thu được nhiều sức mạnh tín ngưỡng ở Kỳ Áo Đại Lục hơn.

Nhưng, chủ nhân của Khô Lâu pháp tượng cũng lưu lại Thần ấn ký ở Tử Vong Mộ Địa và Khô Lâu pháp tượng, một khi chủ nhân mới tìm được Khô Lâu pháp tượng hoặc là cướp được sức mạnh của Tử Vong Mộ Địa, nó có thể làm cho chủ nhân mới vĩnh viễn phải tín phụng họ, để cho họ thu được tín ngưỡng lực.

Chẳng trách, hai lần ở Tử Vong Mộ Địa, linh hồn đều bị một loại sức mạnh quấy nhiễu. Trong óc thậm chí xuất hiện hư ảnh người khổng lồ ngàn trượng, may mà mình có nghị lực cộng thêm lực lượng ma công nên mới chống lại được, do đó lúc này mới không bị mất sự tự chủ của linh hồn, Hàn Thạc thầm nghĩ.

Ba cái sọ trong khô lâu có một cái có ba mắt, sau khi được Hàn Thạc phá tan kết giới, rồi thu được tin tức như vậy. Như vậy lúc này, Hàn Thạc đã vượt qua thế giới mà mình biết, thế giới trước mặt Hàn Thạc cũng trở nên rộng mở. Cũng từ nay, hẳn chính thức biết rõ bên trong vũ trụ mệnh mông này, có bao nhiêu thứ mà hẳn chưa bao giờ hình dung ra.

Lần đầu tiên, Hàn Thạc biết tới vũ trụ mệnh mông này rộng lớn, hiểu được giữa các Thần minh có tranh đấu không ngừng, còn biết có những nhân vật cường đại không thể lường được.

Hiểu được đường đi nước bước, hẳn lại đưa ánh mắt vào hai đầu lâu kia, tự hỏi trong hai đầu lâu đó, rốt cuộc ẩn chứa tin tức gì, có bí mật về bố trí ma pháp truyền tống trận trong Tử Vong Mộ Địa không?

Nghĩ như vậy, Hàn Thạc lại một lần nữa tĩnh tâm, cố gắng dùng phương pháp công kích giống như lúc nãy, tấn công vào kết giới hai đầu lâu còn lại, một cái có một cái lỗ nhỏ và một cái có một sừng, nhưng Hàn Thạc cảm giác tinh thần lực của mình tựa hồ còn chưa đủ cường đại nên cũng không thể làm gì để biết được bí mật hai đầu lâu.

- Hàn Thạc tiên sinh, Hàn Thạc tiên sinh có trong đó không?

Đột nhiên, một tiếng hô nhẹ nhàng vang lên, thông qua trận pháp Hàn Thạc bố trí rơi vào tai hắn. Hàn Thạc nghe thấy đó là thanh âm của con gái Khắc La Tu Tư, suy nghĩ một chút Hàn Thạc thấy tạm thời cũng không thể biết được được bí mật của Khô Lâu pháp trượng nên đứng lên hướng ra phía ngoài cửa.

529. Chương 529:ma Nguyên Lực Thần Kì!

Bước từ căn hầm lên trên phòng, Hàn Thạc cũng không ngừng suy nghĩ một vấn đề đầy nghi hoặc của hắn. Tám đại lực lượng nguyên tố, bốn loại lực lượng pháp tắc, tựa hồ trong đó không hề bao gồm Ma Nguyên lực, vậy Ma Nguyên lực rốt cuộc là như thế nào?

Tám đại lực lượng nguyên tố, bốn đại lực lượng pháp tắc khác hẳn. Chúng đều thông qua vận dụng sức mạnh trong thiên địa, dùng linh hồn và thân thể sinh vật làm cơ sở, thu nạp hoặc nắm giữ thuần thực, hơn nữa vận dụng sức mạnh này, cường hóa thân thể linh hồn mình, trở thành Thần áp đảo các sinh linh khác.

Nhưng, cả tám đại lực lượng nguyên tố, lẫn bốn đại lực lượng pháp tắc, đều là những lực lượng có sẵn tồn tại trong thiên địa. Người tu luyện, thông qua việc nắm giữ và vận dụng loại sức mạnh có sẵn này, làm cho thân thể mình hòa hợp với sức mạnh này thành một thể, hơn nữa dần dần cường hóa lên mà trở thành Thần.

Nhưng ma công mà Hàn Thạc tu luyện thì ngay từ đầu đã là sinh ra từ trong cơ thể. Trước nay mặc dù thông qua thu nạp một vài lực lượng kỳ dị để có thể làm tăng thực lực lên, nhưng Hàn Thạc trước giờ không thể cảm ứng được từ thiên địa sự tồn tại của Ma Nguyên lực. Điểm ấy làm hắn vô cùng kinh ngạc.

Người tu luyện tám đại lực lượng nguyên tố, bốn đại lực lượng pháp tắc, đều nhờ vào sự giúp đỡ của những bản nguyên ngoại lực này. Còn ma công của Hàn Thạc lại khác hẳn với tám đại lực lượng nguyên tố và bốn đại lực lượng pháp tắc, căn bản là một quá trình khai thác tiềm lực tự thân đến mức vô hạn để tiến hóa, việc này tựa hồ khác hẳn với sức mạnh đã biết bên trong Khô Lâu pháp trượng.

Từ những tin tức vừa mới thu được, trong vũ trụ mệnh mông vô tận, có không ít những vị Thần biết lợi dụng vài sức mạnh khác hẳn, tỷ như lực lượng của Sợ Hải, Dục Vọng v.v... chỉ cần nắm giữ được phương pháp vận dụng và hấp thu, cũng có thể tu luyện thành Thần. Chỉ là, những người thành Thần cuối cùng cũng mượn ngoại lực, còn ma công Hàn Thạc tu luyện, tất cả Ma Nguyên lực ngay từ đầu đều hình thành một cách tự nhiên trong thân thể.

Cái làm Hàn Thạc kinh ngạc là, ma công thông qua một vài bí pháp có thể thúc giục Ma Nguyên lực, thậm chí có thể hình thành sức mạnh tương tự với lực lượng nguyên tố.

Tỷ như, lợi dụng Huyền Băng Ma Diễm quyết phóng thích ra Ma Nguyên lực, dùng một phương pháp phóng thích đặc thù bên trong kinh mạch xương cốt, có thể sinh ra ma diễm màu tím đỏ, có thuộc tính cực lạnh hoặc cực nóng. Hoặc tỷ như Hàn Thạc dùng Ma Nguyên lực, có thể chữa trị vết thương trong cơ thể mình, thậm chí còn trợ giúp người khác khôi phục thân thể hoặc thần thức bị tổn thương, loại đặc tính này chỉ

có những vị Thần tu luyện sinh mạng pháp tắc mới có thể làm được, hoặc là lợi dụng Ma Nguyên lực hình thành một vài công kích kỳ lạ, có thể tạo thành hiệu quả thiên hôn địa ám. Việc này tựa hồ tương tự như những vị Thần tu luyện lực lượng nguyên tố hắc ám...

Mặt khác, Ma Nguyên lực không tồn tại trong thiên địa. Hàn Thạc lại có thể thông qua thôn phệ một vài sức mạnh để sử dụng, ví như một vài sức mạnh oán hận, linh hồn sát khí, lực lượng tà ác vân vân, thông qua chuyển hóa tự thân có thể hình thành Ma Nguyên lực khiến cho thực lực mình tăng lên từng bước.

Cái đó khác hẳn với người tu luyện mười hai đại hệ. Người tu luyện mười hai loại lực lượng này, chỉ có thể thu nạp một hệ trong thiên địa làm sức mạnh cho bản thân, sau khi thành Thần bình thường cũng chỉ có thể thu nạp thần lực cùng hệ, không thể thu nạp thần lực của hệ khác.

Trong khi Hàn Thạc còn đang băn khoăn tự hỏi, lúc này hắn mới phát hiện Ma Nguyên lực tự nhiên hình thành trong cơ thể mình, chẳng những có thể hấp thu sức mạnh những hệ khác, nhất là sức mạnh tà ác để sử dụng, thông qua ma kĩ mà vận dụng Ma Nguyên lực, thậm chí có thể hình thành sức mạnh cùng loại với hệ khác, chỉ từ điểm này thì có thể thấy Ma Nguyên lực này rất không phù hợp với tám đại lực lượng nguyên tố và bốn đại lực lượng pháp tắc đã biết.

Thông qua những kiến thức trong ba cái đầu lâu trên Khô Lâu pháp trượng, suy tư trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện ra những ký ức này căn bản không có bất kỳ tri thức gì về Ma Nguyên lực. Nói cách khác đến cả nguyên chủ nhân của Khô Lâu pháp trượng, đã là Trung vị thần rồi mà cũng không biết sự tồn tại của Ma Nguyên lực. Hiển nhiên việc này rất kỳ quái.

Hàn Thạc tin rằng vị Trung vị thần đó khi đã biết về sự phân chia cấp bậc Thần này, hẳn là cũng phải hiểu tất cả phương thức phân chia cơ sở sức mạnh trên vũ trụ này. Từ việc Ma Nguyên lực có phương thức tu luyện và lực lượng khác hẳn tất cả những lực lượng khác, loại Ma Nguyên lực tự thân hình thành một cách kỳ dị, hơn nữa tên Trung vị thần này chẳng biết gì về Ma Nguyên lực, Hàn Thạc cho ra một kết luận làm hắn cực kỳ kinh ngạc - Người tu ma trên địa cầu, hẳn là không thuộc về loại tu luyện của phần đông các vị diện hình thành “vũ trụ vị”.

Cũng chỉ có giải thích như thế mới có thể hơi thông một chút! Nếu không tên Trung vị thần đó hẳn không thể không biết sự tồn tại của Ma Nguyên lực. Bởi vì Hàn Thạc biết người tu luyện Ma Nguyên lực cường đại đến như thế nào. Hắn chỉ đạt tới cảnh giới Túng Dục, thế mà so với Bán Thần còn mạnh hơn khá nhiều. Dựa theo lời Sở Thương Lan, người đột phá cảnh giới Thiên Ma còn có thể phi thăng, như vậy sẽ là một loại người tu luyện vô cùng cường đại, nếu tồn tại ở trên “vũ trụ vị” này, tuyệt sẽ không phải là hạng người lạng lẽ vô danh, sớm toàn bộ đám Thần đều biết rồi.

Mặt khác, Ma Nguyên lực so với tám đại lực lượng nguyên tố và bốn đại lực lượng pháp tắc, lại có liên lạc về mặt bản chất, việc này có thể thấy được Ma Nguyên lực và người tu ma, hẳn là hoàn toàn không thuộc loại “vũ trụ” này.

Hàn Thạc kinh ngạc, sau đó thở ra một hơi, cười khổ lắc lắc đầu. Kết luận mà mình vừa đưa ra quả làm hắn choáng váng, nhưng từ khi hắn bắt đầu tu luyện ma công, hắn biết rõ ràng ma công cường đại bao nhiêu, bởi vậy quyết tâm chuyên tâm tu luyện ma công trước nay chưa từng bị dao động.

Hàn Thạc loáng thoáng cảm giác loại phương thức tu luyện Ma Nguyên lực này, tựa hồ hơn tám đại lực lượng nguyên tố, bốn đại pháp tắc trên nhiều, loại cảm giác này đến từ việc hắn đã tu luyện Ma Nguyên lực nhiều năm. Chỉ là cụ thể mạnh hơn đến đâu thì Hàn Thạc vẫn chưa rõ lắm.

- Hàn Thạc tiên sinh, Hàn Thạc tiên sinh, ngài có ở bên trong không? - Bên ngoài cửa có một thiếu nữ mang một đôi cánh trắng như tuyết, thanh âm nhẹ nhàng gọi cửa.

- Có. - Hàn Thạc dẹp những ý nghĩ lộn xộn, ổn định lại tâm tình, sau đó điều chỉnh rối loạn trong tâm cảnh, lộ ra một nụ cười tươi tỉnh, thu trận pháp trong phòng, mở cửa ra.

Trên khoảng sân ngoài cửa, cô thiếu nữ mỹ lệ có cặp cánh trắng như tuyết đang đứng bên lên ở ngoài, khuôn mặt trắng nõn mang theo một đôi mắt thâm thúy cực kỳ linh động. Thiếu nữ này có tướng mạo trông khác hẳn Khắc La Tu Tư, nhưng lại kế thừa đôi mắt thâm thúy của lão. Con người linh động thâm thúy mỹ lệ, kết hợp với vẻ mỹ mạo của nàng, còn có một đôi cánh trắng như tuyết, khiến vẻ đẹp của nàng không giống người ở phàm trần.

Thấy Hàn Thạc mở cửa phòng, thiếu nữ mỹ lệ này ngọt ngào cười, nói:

- Hàn Thạc tiên sinh hóa ra ở bên trong, ta tên là Khiết Bích Nhi, rất vui chào mừng Hàn Thạc tiên sinh trở thành khách khanh của Chiến Ma cốc. Lần này ta tới đây là muốn thỉnh giáo ngài một vài vũ thuật.

Khiết Bích Nhi này tu luyện lực lượng nguyên tố khác với phụ thân Khắc La Tu Tư của mình. Nàng tu luyện lực lượng nguyên tố Phong hệ, từ khi tức trên người nàng, Hàn Thạc phán đoán ra nàng hẳn là có thực lực Hủy Diệt giả cấp ba, mạnh hơn Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù một chút.

Thực lực Thâm Uyên giới chia ra là Thâm Uyên vệ, Hủy Diệt Giả, La Sát, Ác Ma. Trong đó La Sát được xem như tiến vào cánh cửa Bán Thần, người trở thành Ác Ma hình thành nguyên tố và pháp tắc hồn thể, theo như những gì Hàn Thạc vừa mới biết về sự phân chia cấp bậc về Thần thì thuộc về Cơ Thần. Về phần năm đại Ma Vương Thâm Uyên rốt cuộc là cấp bậc gì thì Hàn Thạc vì chưa thấy họ nên không thể đoán được.

- Vũ thuật à À.... Khiết Bích Nhi tiểu thư, vũ thuật ta tu luyện khác cô nhiều, nhưng ta thật ra có thể cho cô một lời khuyên. - Hàn Thạc nhìn Khiết Bích Nhi, mỉm cười nói.

- Khuyên gì? - Khiết Bích Nhi nhìn Hàn Thạc vẻ đầy chú ý, lộ ra vẻ mặt phi thường hứng thú, hỏi hẩn.

- Mỗi một lần cô tự thân tu luyện, nên bỏ thêm một thời gian để minh tưởng, dùng linh hồn thông qua tinh thần lực cảm ngộ sự tồn tại của Phong nguyên tố, làm như vậy, tương lai cô sẽ hình thành nguyên tố thân thể, thậm chí có thể không cần thông qua sự trợ giúp của Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, cũng có thể hình thành nguyên tố chi hồn. - Hàn Thạc nhìn thẳng vào Khiết Bích Nhi, nghiêm chỉnh nói.

Loại phương thức về tu luyện tinh thần lực này là một pháp môn cơ bản của bất kỳ ma pháp sư nào trên đại lục Kì Áo. Nhưng ở Thâm Uyên giới, do người ở đây tu luyện thân thể, phỏng chừng không hiểu phương thức tu luyện tinh thần lực. Hàn Thạc nói như vậy, cũng là nghĩ đến việc muốn để Khiết Bích Nhi làm thí nghiệm.

Quả nhiên, Khiết Bích Nhi nghe Hàn Thạc nói thế, nghi hoặc nhìn hẩn một cách khó hiểu, hai mắt mờ mịt nói:

- Tinh thần lực? Minh tưởng? Ta không hiểu ý của ngài.

- Như vậy đi, cô trước hết vào đi, ta giảng giải cho cô một chút.

Hàn Thạc nghiêng người cho Khiết Bích Nhi vào nhà. Đợi khi nàng vào trong nhà với vẻ đầy nghi hoặc, Hàn Thạc bảo Khiết Bích Nhi khoan chân ngồi xuống, bắt đầu giảng giải cho nàng:

- Khi tu luyện lực lượng nguyên tố trong thiên địa, các cô chỉ nắm giữ phương thức lợi dụng thân thể, kỳ thật lợi dụng linh hồn cũng có thể vận dụng.....

Đem một vài phương thức tu luyện ma pháp trên đại lục Kì Áo nói cho Khiết Bích Nhi quán thâu một lần, khi thần tình Khiết Bích Nhi vừa nghe xong vẫn còn đang mê hoặc, Hàn Thạc ngâm xướng một chú ngữ Vong Linh, hình thành vài cây cốt mâu trong không gian trước mặt nàng, nói:

- Linh hồn thông qua tinh thần lực cảm ngộ lực lượng nguyên tố, dùng chú ngữ có thể hình thành một loại công kích nguyên tố khác, ví dụ như thế này!

Vừa dứt lời, “Vèo Vèo Vèo”, hàng loạt cốt mâu bay ra.

- Thần kỳ quá!

Khiết Bích Nhi vẻ mặt kinh hỉ, cuống quýt hỏi:

- Làm sao mới được như vậy?

- Cô tĩnh tâm, để linh hồn bình tĩnh lại, thử chậm rãi cảm ngộ lực lượng nguyên tố. À, được rồi, thân thể cô có thể thông qua việc hấp thu Phong nguyên tố để trợ giúp cho linh hồn cảm ngộ. Để ta nói cho cô cách minh tưởng như thế nào.....

Hàn Thạc bảo Khiết Bích Nhi ngồi xuống, dựa theo phương thức mà các ma pháp sư trên đại lục Kì Áo thường dùng nhất để minh tưởng, dạy cho nàng.

Hàn Thạc tận tâm trợ giúp Khiết Bích Nhi như vậy, cũng còn có một vài tâm tư khác. Xem thử có thể thông qua nàng khẳng định những suy đoán của mình về tầng cuối cùng của Tử Vong Mộ Địa, nói về bí mật thành thần kia có phải là cũng là tập hợp sở trường tu luyện của hai vị diện, hình thành nên nguyên tố pháp tắc hồn thể.

Mặt khác, trong khi Hàn Thạc làm cho Khiết Bích Nhi dùng thân thể hấp thu vận chuyển lực lượng nguyên tố Phong hệ, thần thức hẳn sẽ tìm hiểu phương thức lưu chuyển Phong nguyên tố trong cơ thể nàng ta, cố gắng biết rõ bí mật hình thành nguyên tố thân thể của các sinh vật Thâm Uyên giới.

Chỉ cần Hàn Thạc biết rõ bí mật tu luyện nguyên tố thân thể của Thâm Uyên giới này, vậy hẳn cũng nắm giữ được bí mật thành thần, một khi Hàn Thạc phản hồi đại lục Kì Áo, có thể trợ giúp một vài ma pháp sư bên cạnh thành Thần.

530. Chương 530:túg Dục

Cấu tạo thân thể người ở Thâm Uyên giới khác người trên đại lục Kì Áo. Xương cốt của họ có mật độ rất cao, kinh mạch cũng cứng rắn hơn, thân thể cực kỳ cứng cỏi, cũng khó trách họ có thể làm được việc dùng lực lượng nguyên tố trực tiếp thu nạp khắp thân thể.

Hàn Thạc đứng phía sau Khiết Bích Nhi, thần thức triển khai, hơn nữa vươn một ngón tay, nhẹ nhàng áp vào vai trái trắng nõn như mỡ đông của nàng, vài sợi Ma Nguyên lực nhỏ như tơ chảy vào trong cơ thể Khiết Bích Nhi, dùng thần thức dẫn đường, chậm rãi đi một vòng trong cơ thể đối phương, lập tức hiểu được sự khác nhau giữa thân thể Khiết Bích Nhi và người ở đại lục Kì Áo.

Khi làm như vậy, Hàn Thạc tỉ mỉ dò xét phương thức mà thân thể Khiết Bích Nhi ngưng tụ và vận dụng Phong nguyên tố, phát hiện ra trong cơ thể nàng hình thành một khí toàn (vòng khí), khí toàn đó hình thành một đồ trận huyền ảo, khí toàn đó hấp thu Phong nguyên tố, sau đó từng chút một dung nạp vào kinh mạch và xương cốt.

Cái đó có cùng công hiệu với Thần ân chi thể của Y Lệ Toa Bạch đối với việc hấp thu thần lực. Nghĩ đến Y Lệ Toa Bạch, trong lòng Hàn Thạc có chút kinh ngạc. Lúc trước Y Lệ Toa Bạch ở đại lục Kì Áo, Thần ân chi thể kỳ lạ có thể đồng thời thu nạp cả lực lượng do thần ban tặng trên người hai đại giáo đồ của Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện, điểm ấy có chút xung đột với những gì mà Hàn Thạc hiểu biết.

Thông qua những tin tức Trung vị thần lưu lại bên trong Khô Lâu pháp trượng, Hàn Thạc biết sức mạnh của các vị thần khác hệ không thể kết hợp, còn Y Lệ Toa Bạch lại hiển nhiên là ngoại lệ. Cơ thể nàng và khí toàn của Khiết Bích Nhi khá tương tự, nhưng lại có thể thu nạp lực lượng thần ban cho trên người tín đồ Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện, như thế quả là rất kỳ quái.

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, rồi thấy rõ ràng hơn. Y Lệ Toa Bạch có thể hấp thu sức mạnh thần tứ trên người tín đồ của Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện, nhưng loại sức mạnh thần ban cho ấy phỏng chừng căn bản không phải là thần lực. Thần lực là căn bản của thần linh, họ thông qua tu luyện và tín ngưỡng lực của tín đồ mới có thể thu được thần lực, tuyệt đối không bao giờ ban thần lực mà mình khổ cực mới có được cho tín đồ.

Nhưng đến đây, Hàn Thạc cảm thấy mặc dù thân thể Y Lệ Toa Bạch rất đặc thù, phỏng chừng cũng không đặc thù tới mức làm hấn lú lười. Một tay đặt lên đôi vai ngọc của Khiết Bích Nhi, Ma Nguyên lực của hắn dưới sự dẫn đường của thần thức, dò xét tỉ mỉ mọi xó xỉnh trong cơ thể nàng. Trong đầu âm thầm nghĩ tới phương thức hình thành khí toàn này.

- Hàn Thạc, Hàn Thạc có nhà không? - Hàn Thạc lâm vào trầm tư, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng hô hoán làm hắn bừng tỉnh. Hắn nghe thanh âm là biết ngay người vừa đến là hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhi Phù.

Thu hồi cánh tay trái đặt trên vai Khiết Bích Nhi, Hàn Thạc ngẩng đầu trả lời:

- Có nhà.

Rồi nói với Khiết Bích Nhi đang lâm vào minh tưởng không hề nhúc nhích:

- Tinh thần lực không phải cứ muốn là có được, người dựa theo phương pháp ta dạy người, có thể thử mình tưởng sau. Một thời gian nữa, chờ linh hồn người và Phong nguyên tố có thể cảm ngộ tăng lên cao hơn, người tự nhiên có thể cảm giác được sự tồn tại của tinh thần lực.

- Đa tạ Hàn Thạc tiên sinh.

Khiết Bích Nhi ngọt ngào cười, từ từ thể ngồi xếp bằng đứng lên, nói:

- Chỉ mình tưởng như vậy trong chốc lát, mà linh hồn ta tựa hồ gần gũi hơn với Phong nguyên tố, phương thức tu luyện thật thần kỳ! Ta trước giờ chưa từng nghe qua, Hàn Thạc tiên sinh thật là một người rất thần kỳ.

Nghe Khiết Bích Nhi nói như vậy, Hàn Thạc không khỏi dùng thần thức cảm ứng linh hồn Khiết Bích Nhi, đột nhiên phát hiện ra linh hồn nàng dường như cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một chút.

Trong lòng bất giác cả kinh, thầm nghĩ người ở Thâm Uyên giới này có lực cảm ngộ giữa thân thể và lực lượng nguyên tố cực kỳ xuất chúng, một khi có phương pháp chính xác dẫn đường, thân và lực của linh hồn và lực lượng nguyên tố quả nhiên tăng trưởng cực nhanh, dựa theo tiến độ này, phỏng chừng không bao lâu nữa, Khiết Bích Nhi có thể trong quá trình mình tưởng mà cảm nhận được sự tồn tại của tinh thần lực rồi.

- Ủa, Khiết Bích Nhi tiểu thư, sao người ở nhà của người này? - Hải Mạn Na vào nhà, liếc mắt thấy Hàn Thạc đứng trước cửa giải thích cho Khiết Bích Nhi, gương mặt đột nhiên có vài phần mất tự nhiên, dò hỏi vẻ kinh ngạc.

- Ta thỉnh giáo Hàn Thạc tiên sinh một vài vấn đề về phương diện võ thuật.

Khiết Bích Nhi điềm đạm đáp, con người thâm thúy liếc mắt nhìn Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù phía sau với vẻ khác thường, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Thâm Uyên giới cường giả vi tôn. Nam nhân có năng lực thì có thể thu được mọi nữ nhân, các người đi theo Hàn Thạc tiên sinh thật là có phúc khí!

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, nghe Khiết Bích Nhi vừa nói như vậy, vẻ mặt cả hai đều có vẻ là lạ, có vẻ muốn mở miệng giải thích hoặc nói cái gì đó, nhưng cuối cùng chỉ mấp máy một chút, rồi không nói một chữ nào, chỉ nhìn chằm chằm vào Khiết Bích Nhi.

- Được rồi, Hàn Thạc tiên sinh, ta sẽ không quấy rầy ngài nữa. Chờ ta có thể cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực, sẽ tới tìm ngài hỏi thêm một vài vấn đề khác. À, Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù là mỹ nữ nổi danh Chiến Ma cốc, ngài cứ từ từ mà hưởng đi. - Trước khi đi, Khiết Bích Nhi ranh mãnh nháy mắt cho Hàn Thạc, sau đó không đợi hần trả lời, nở một nụ cười nhẹ, rảo chân rời khỏi nơi này.

Hàn Thạc hơi kinh ngạc, không ngờ Khiết Bích Nhi bề ngoài là một mỹ nữ cao nhã như vậy, lại cũng có thể ranh mãnh nói ra từ Hưởng này. Xem ra Thâm Uyên giới quả nhiên khác hẳn đại lục Kỳ Áo, những việc làm người ta xấu hổ, ở đây lại có vẻ rất đơn giản.

- Hàn Thạc, nàng coi trọng người rồi. - Sau khi Khiết Bích Nhi biến mất, còn Hàn Thạc thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, thiếu nữ mất tím Tây Nhĩ Phù nói với giọng chua lè.

- Không phải đâu? Nàng tới để hỏi ta một vài vấn đề về phương diện võ thuật, hẳn là không phải như người tưởng tượng đâu.

Hàn Thạc phì cười, lắc đầu không đồng ý với suy đoán của Tây Nhĩ Phù. Dừng một chút, hần nói tiếp:

- Khúc Á Nặc đã nói rõ mọi sự tình với các người chưa?

- Ừm, từ nay về sau, hai chúng ta cũng không cần tiếp tục tranh chức đại đội trưởng Chiến Ma vệ nữa. Khúc Á Nặc đại nhân vừa mới nói, sau này hai chúng ta thuộc về người, nghe nói là Khắc La Tu Tư đại nhân tự mình ra lệnh, Hàn Thạc, người thật là vinh dự. - Hải Mạn Na nhìn Hàn Thạc cười, hình như không ngại việc Khắc La Tu Tư coi các nàng là hàng hóa tặng cho Hàn Thạc, thậm chí còn vì Khắc La Tu Tư tự mình ra lệnh còn cảm thấy vô cùng vinh dự vui vẻ, làm Hàn Thạc không thể lý giải được.

- Hàn Thạc, Khiết Bích Nhi nhất định coi trọng người! Sáu đại La Sát Chiến Ma cốc, mỗi một người đều lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, hơn nữa vài người đã chỉ dạy võ thuật cho Khiết Bích Nhi từ khi còn nhỏ. Chính

vì thế, nàng sẽ không sinh ra tâm lý ái mộ sáu đại La Sát kia. Còn người thì khác, người quả là rất thần kỳ trước mắt nàng, hơn nữa người cũng cường đại, còn có một luồng khí chất bí ẩn nói không nên lời. Nàng vừa thấy người đã rung động là chuyện đương nhiên thôi. - Tây Nhĩ Phù vẫn còn nhớ sự tình về Khiết Bích Nhi, dựa theo sự cố chấp của mình mà giải thích.

- Việc này không có gì phải nghi ngờ, chúng ta sùng bái kính sợ cường giả, khi người và Bát Lỗ Nha giao chiến, Khiết Bích Nhi đã trợ giúp người, nói lên việc nàng có hảo cảm với người. Vừa nghe nói người ở lại Chiến Ma cốc, lập tức tự mình tới tìm người lãnh giáo võ thuật. Việc này càng cho thấy thái độ của nàng.

- Hải Mạn Na nghe Tây Nhĩ Phù vừa nói như vậy, cũng bắt đầu phát biểu ý kiến.

Nghe hai nàng nói như vậy, vì cũng đã hiểu sự kỳ lạ của Thâm Uyên giới, trong lòng Hàn Thạc cũng hơi đồng tình với nhận định của hai nàng, ngẫm lại Khiết Bích Nhi da thịt trắng nõn như mỡ đông, một đôi cánh trắng như tuyết tuyệt đẹp, còn có cặp mắt thâm thúy linh động, dự vọng của Hàn Thạc lại như bốc lên.

Nhìn Tây Nhĩ Phù Hải Mạn Na trước mặt, Hàn Thạc đột nhiên hắc hắc cười quái dị nói:

- Khắc La Tu Tư đã tặng các người cho ta. Có phải là ta có thể muốn làm gì các người thì làm không?

Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù lườm hắc, cười khanh khách hào phóng nói:

- Đương nhiên!

Cười ha ha thoải mái, Hàn Thạc đưa tay ra, cả Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù đều bị hắn đồng thời ôm chặt. Khi hơi thở kiều mỹ hai nàng trở nên gấp gáp, Hàn Thạc phi thân tới một cái giường ngủ rộng ở phòng trong. Đôi mắt một tím một xanh của Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, đồng thời lóe ra xuân tình như nước, biểu hiện mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Hai thiếu nữ dị tộc này, cấu tạo thân thể cũng không hoàn toàn giống người bình thường. Ở ngực bụng của các nàng có một mảnh giáp trụ hình thành một cách tự nhiên. Trên vai, cùi chỏ, đầu gối thậm chí còn nổi lên gai nhọn, nhưng kết hợp với làn da vàng sáng khỏe mạnh ở những khu vực khác, lại làm cho người ta thấy một vẻ đẹp đầy dã tính yêu mị.

Hàn Thạc đưa hai thiếu nữ dị tộc lên giường, không vội vã lập tức chồm lên các nàng, mà ngược lại đưa tay sờ tới sờ lui lên những cái gai của các nàng ở cùi chỏ và trên vai, trong miệng ngạt nhiên nói:

- Thật sự là thần kỳ, còn có ngực của các người nữa, loại giáp trụ hình thành tự nhiên, hoa văn rất đẹp.....

Những cái gai từ trong cơ thể nổi lên, và khối giáp hình thành tự nhiên tựa hồ là những bộ vị cực kỳ hấp dẫn của thiếu nữ dị tộc này. Khi Hàn Thạc tán thưởng dùng hai tay phóng tứ xoa nắn những bộ vị này, hai thiếu nữ dị tộc kiều mỹ đồng thời thở gấp, khuôn mặt đỏ bừng như hơ hứa.

“Ồ ô.....”

Hai nàng nũng nịu rên lên, những cái gai trên bắp vai và cùi chỏ từng chút một thu vào trong cơ thể, khối giáp che những bộ vị trọng yếu như ngực và tiểu phúc, cũng dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc hòa tan với làn da của các nàng, hơn nữa từng chút một mất đi lực phòng ngự chắc chắn, lộ ra toàn bộ bộ ngực vươn cao mềm mại của các nàng, và cả một vùng phương thảo (cổ thơm) toàn bộ lộ ra.

- Không, ta thích trên người các người có gai nhọn, ta thấy các người trong hình dáng này càng thêm xinh đẹp gợi cảm.

Hàn Thạc vừa cười vừa dùng ma công bí thuật, vuốt ve ngực và tiểu phúc của hai thiếu nữ dị tộc, đồng thời cười ra lệnh.

Hai nàng nhìn nhau hội ý, những cái gai vừa được thu vào trong cơ thể, lại đột nhiên mọc ra rất dữ tợn, đến cả ngực và tiểu phúc, lại một lần nữa sinh ra khối giáp mĩ lệ. Chỉ là khối giáp lần này hơi khác. Giống như một đóa hoa nở rộ, để lộ ra những bộ vị trọng yếu trung tâm làm nhụy hoa lộ hết ra ngoài.

- Ha ha, quả là một bức tranh mỹ nhân yêu dị thần kỳ.

Hàn Thạc hưng phấn, hai tay càng phóng tứ xoa vuốt trên người hai nàng, hai thiếu nữ dị tộc tựa hồ trước giờ chưa biết bí kỹ tán ve vãn kỳ diệu của Hàn Thạc, dưới hai tay nhẹ nhàng của hắn, dự vọng hai nàng

bộc phát như núi lửa, thở hổn hển, hai mắt lung linh như nước hồ xuân, vừa mỹ lệ vừa mang theo chút yêu dị dữ tợn, cả người nhu nhược vô cốt như măng xà vắn vẹo.

- Hàn Thạc tiên sinh, Hàn Thạc tiên sinh có nhà không? - Lần thứ ba, lại có người kêu cửa.

Hàn Thạc đang lúc “mẫu chốt”, vừa nghe thanh âm là biết Bát Lỗ Nha, người vừa bị hắn đánh bại, trong lòng cả kinh, thần thức triển khai, nhưng lại phát hiện ra Bát Lỗ Nha chỉ một mình tiến đến, hơn nữa thần sắc cung kính, có vẻ cũng không phải đến đây báo thù rửa hận.

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, hiển nhiên cũng nghe được tiếng kêu của Bát Lỗ Nha bên ngoài, hai thiếu nữ xuân tình tràn ngập khắp mọi bộ vị trên thân thể, đôi mắt đã có vài phần không tự nhiên, tựa quạu đường như chuẩn bị từ trên giường bước xuống.

Đối với Bát Lỗ Nha, người vẫn một mạch theo đuổi các nàng, từ nội tâm hai nàng không thể hoàn toàn tiêu trừ cảm giác sợ hãi. Thêm một thời gian nữa không biết chừng hai nàng đã bị Bát Lỗ Nha chiếm lấy thân thể, bởi vì hắn là một trong sáu đại La Sát của Chiến Ma cốc, sự tình đến cả chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư cũng đã đồng ý, nếu không có Hàn Thạc xuất hiện, hai nàng căn bản không có lựa chọn nào khác.

Bây giờ Hàn Thạc chiến thắng Bát Lỗ Nha, các nàng xem như thoát khỏi ma chướng của gã. Chỉ là bây giờ Bát Lỗ Nha lại ở bên ngoài, lúc này các nàng tuy được Hàn Thạc chọc ghẹo làm cho không thể át chế xuân tình, nội tâm sợ hãi thâm căn cố đế này vẫn làm các nàng không dám kháng cự.

Nhưng Hàn Thạc hiển nhiên không để cho hai nàng như nguyện. Vừa nghe tiếng kêu của Bát Lỗ Nha bên ngoài, rồi nhìn sang hai thiếu nữ dị tộc kiều mỹ vốn nên phải thuộc về Bát Lỗ Nha, trong lòng hắn lại dâng lên một dục vọng chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt, loại dục vọng này cường đại vượt quá sức tưởng tượng của Hàn Thạc. Bởi vậy hai tay của hắn đặt trên ngực hai nàng chẳng những không buông ra, mà còn gia tăng lực đạo đè xuống, làm hai thiếu nữ chuẩn bị đứng dậy không thể nhúc nhích.

- Có nhà, nhưng Bát Lỗ Nha tiên sinh xin đợi trong chốc lát, ta lập tức ra ngay. - Trong phòng, Hàn Thạc lớn tiếng trả lời. Dưới ánh mắt cầu xin của hai thiếu nữ dị tộc, hắn công kích thật mạnh về phía Hải Mạn Na, vật cường ngạnh của hắn hung mãnh quán nhập vào hồ nước trong suốt tuyệt vời.

“Á.....”

Một tiếng rên rỉ như hét lên, từ miệng Hải Mạn Na không thể át chế được vang lên, dưới sự chọc ghẹo không ngừng của ma công bí kỹ, Hải Mạn Na sớm đã xuân tình tràn ngập, giải đất hư không hoàn toàn bị cày nát, kích thích mãnh liệt căn bản không thể ức chế được.

La Sát cấp hai Bát Lỗ Nha ở ngoài đang ngồi trên Quỷ Diện Tri Thủ thật lớn, vốn sắc mặt cung kính bỗng trở nên vô cùng khó coi. Nghe tiếng rên rỉ mất hồn vô cùng tuyệt vời của Hải Mạn Na trong phòng, gã hiển nhiên hiểu được bên trong đang xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy buồn bực không nói đầu cho hết.

Cảnh tượng tiêu hồn tuyệt vời trong phòng đó, vốn hắn là phải do hắn hưởng dụng, nhưng lúc này, người cưỡi ngựa chinh phạt lại không phải là hắn, mà hắn chỉ có thể đứng bên ngoài cung kính lắng nghe, tưởng tượng nếu được hưởng dụng bên trong thì sẽ thoải mái bao nhiêu.

Nhưng, thực lực không bằng người ta, hắn cũng chỉ có nước kìm chế phần nộ và oán hận đầy bụng, không dám làm chuyện gì, nhất là sau khi Khắc La Tu Tư đại nhân tự mình ra lệnh, hắn thậm chí không thể không tới xin lỗi mong con rồng quá giang này thông cảm bỏ qua.

Một tiếng kêu lãnh lốt như âm nhạc tuyệt vời say đắm lòng người, vừa vang lên bên tai Bát Lỗ Nha, làm Bát Lỗ Nha lộ vẻ buồn bực hắng giọng. Quả thực việc này so với lập tức giết hắn chết ngay còn làm hắn khó chịu hơn. Nhưng có thể trở thành một La Sát cấp hai, tâm trí của Bát Lỗ Nha vô cùng kiên định. Hắn dùng hết nghị lực áp chế ý muốn bất chấp tất cả đi vào đó liều mạng với Hàn Thạc, đau khổ chịu đựng những âm thanh rên rỉ kia làm hắn muốn thổ huyết.

“Nhịn, nhất định phải nhịn, sẽ có cơ hội báo thù, nhất định sẽ có.....” - Người Bát Lỗ Nha run lên lẩy bẩy, không ngừng tự thôi miên mình như vậy.

Trong phòng, Hàn Thạc vừa dùng thần thức thăm dò Bát Lỗ Nha, mặt khác toàn lực chinh phạt thân thể tuyệt mỹ, trong lòng sinh ra một loại khoái cảm không gì sánh được. Thiếu nữ dị tộc này tuyệt vời thần kỳ ngoài dự liệu của hắn, giống như trong đó có trăm ngàn sợi tơ mềm mại vây chặt lấy hắn, gây cho Hàn Thạc một loại cảm giác trước giờ chưa từng trải qua.

“Thiếu nữ dị tộc, quả nhiên khác hẳn. Lần này đến Thâm Uyên giới, thật sự không lỗ lã gì!” - Hàn Thạc thầm đắc ý.

Một loại cảm giác khác đến từ tâm linh. Nghĩ tới việc Bát Lỗ Nha đang đứng bên ngoài, mà hắn vốn cứ tưởng sẽ là nam nhân của Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, lúc này chỉ có thể đứng bên ngoài trơ mắt nhìn Hải Mạn Na mà hắn mơ tưởng. Loại cảm giác này làm cho Hàn Thạc thoải mái lâm li cơ hồ không nhận được phải lớn tiếng gào lên.

Càng làm Hàn Thạc hưng phấn hơn là, trong khi toàn lực chinh phạt Hải Mạn Na, hắn có thể cảm giác được tâm cảnh của cảnh giới Túng Dục dường như đã đạt tới cảnh giới cực kỳ huyền diệu nào đó. Ma Nguyên lực trong cơ thể không cần hắn thao túng, nhưng lại để Ma Anh lưu chuyển bên trong rất có quy luật, dùng quỹ tích ma công tu luyện cơ thể.

Điều làm Hàn Thạc vui sướng này đồng thời cũng càng làm hắn hiểu thêm về vấn đề đột phá cảnh giới Túng Dục, hiểu được chỉ cần tùy tâm sở dục làm việc, chẳng những tâm cảnh đột phá rất nhanh, đến cả Ma Nguyên lực cũng càng thêm hùng hậu.

Chẳng biết qua bao lâu, Hải Mạn Na dưới thân như lịm đi, Hàn Thạc nhấc người lên, vươn tay kéo Tây Nhĩ Phù đang xuân ý ngời ngời tới gần, tiếp tục chinh phạt Tây Nhĩ Phù.

“Đợi một lát, đợi một lát, không biết phải đợi bao lâu đây? Tên dị tộc đáng chết này, hắn cố ý sỉ nhục ta! Đáng chết, đáng chết, ta có nên liều mạng với hắn hay không đây.....” - Ngoài phòng, Bát Lỗ Nha nghiêng rằng hậm hực, thầm đem tổ tông mười tám đời của Hàn Thạc ra ân cần thăm hỏi.

531. Chương 531:vong Hồn Cốc

Một lúc lâu sau, Bát Lỗ Nha mới nhìn thấy Hàn Thạc tùy ý khoác một bộ quần áo võ sĩ màu xanh xám, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, dưới thân mặc một cái quần xộc xệch từ trong phòng đi ra.

Nhìn Hàn Thạc trên mặt nụ cười sung sướng, Bát Lỗ Nha giận đến nổi muốn ói máu ngay tại chỗ, nhưng trên mặt không thể không nặn ra một nụ cười xin lỗi chân thành. Nhưng nụ cười này có vẻ cực vi khó coi:

- Hàn Thạc tiên sinh, lúc trước là ta không đúng, ta lần này tới đây là muốn xin lỗi người, hy vọng người có thể tha thứ cho sự lỗ mãng của ta.

Hàn Thạc thoải mái vặn mình, neho mắt nhìn Bát Lỗ Nha, âm thầm chuẩn bị ứng phó với gã tùy thời công kích, vừa nghe Bát Lỗ Nha lại mở miệng là xin lỗi mình, vẻ mặt hơi khựng lại, trong đôi mắt Hàn Thạc bỗng lóe lên kỳ quang, nhìn chằm chằm vào gã.

Dưới ánh mắt kỳ dị của Hàn Thạc, Bát Lỗ Nha rõ ràng có chút lúng túng, chằm chằm cúi đầu xuống, không dám trực tiếp nhìn Hàn Thạc với ánh mắt độc ác, thanh âm nhỏ đi:

- Vãn xin Hàn Thạc tiên sinh có thể thông cảm cho ta.

- Ừm. - Hàn Thạc hừ mũi đáp lại Bát Lỗ Nha, nhìn mà như không nhìn Bát Lỗ Nha, quay đầu xoay người vào phòng.

Bát Lỗ Nha nhướng mày, ngẩng phắt đầu lên nhìn theo hình bóng Hàn Thạc, hô khẽ:

- Hàn Thạc tiên sinh, người tha thứ cho ta chứ?

- Tha thứ rồi, người đi đi, chỉ cần người không phạm ta, ta sẽ không để ý tới người.

Hàn Thạc liếc nhìn là biết Bát Lỗ Nha không thật tâm xin lỗi, cũng không có hứng thú dây dưa với hắn, lãnh đạm nói thêm:

- Nhưng nếu người định trả thù ta, hy vọng người chuẩn bị chu đáo một chút, nếu không, một khi ta không chết, thì đừng trách ta không nể mặt Khắc La Tu Tư, người hiểu ý ta chứ?

Bát Lỗ Nha sau lưng Hàn Thạc, vừa nghe hắn nói thế, cặp mắt như rút lại, nhìn hình bóng Hàn Thạc vẻ ác độc, dường như muốn động thủ lập tức, nhưng rõ ràng lại do dự. Khi gã chưa thể hạ quyết tâm động thủ, Hàn Thạc đã đi vào phòng.

Hít sâu một hơi, tựa hồ muốn tiếp tục đè nén cơn oán hận chỉ muốn nuốt sống đối thủ. Rồi sau một khắc, Bát Lỗ Nha thậm chí lộ ra một nụ cười, nói:

- Hàn Thạc tiên sinh bây giờ là khách khanh của Chiến Ma cốc ta, mọi người sau này cũng là người mình cả, chỉ là hai nữ nhân mà thôi, Bát Lỗ Nha ta không phải là người hẹp hòi.

- Như thế là rất tốt! - Hàn Thạc lãnh đạm đáp lại, trong lòng cũng tỏ vẻ trọng thị Bát Lỗ Nha này hơn vài phần, có thể ẩn nhẫn tới mức này, cho dù thực lực không đủ cũng tuyệt đối là một người rất khó đối phó, người này không động thủ thì thôi, một khi động thủ nhất định không cho phép ai coi thường.

- Được rồi, ngoại trừ xin lỗi ra, Khắc La Tu Tư đại nhân có phân phó, ta cần thông báo cho người một việc: hai ngày sau, mời người tới Chiến Ma đại điện tham dự nghị hội thương nghị đối phó với Độc Nha Bảo, hy vọng người có thể sắp xếp đến đó. - Bát Lỗ Nha nhìn hình bóng Hàn Thạc, gọi với một tiếng.

- Biết rồi. - Hàn Thạc quay đầu, mắt khẽ nheo lại, trả lời Bát Lỗ Nha với giọng đều đều.

Người ử rừ, Bát Lỗ Nha tỏ thái độ vô cùng khiêm tốn, cúi đầu nói:

- Vậy, ta sẽ không quấy rầy mỹ sự của Hàn Thạc tiên sinh nữa.

Lúc này Bát Lỗ Nha nhân cơ hội liếc mắt nhìn vào trong. Cặp mắt lợi hại của hắn đã thấy bộ dáng kiêu kỳ từ ngọc thể trần trụi của Hải Mạn Na và Tây Nhi Phù, hắn sợ khi ngẩng đầu lên thì Hàn Thạc nhìn ra sát khí trong đôi mắt gã, do đó không dám ngẩng đầu nhìn hắn chút nào.

Chỉ có điều, thần thức Hàn Thạc đã tu luyện tới cảnh giới này, mặc dù không cần dùng thần thức quan sát từng cử động của Bát Lỗ Nha, cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự cừu hận cực độ của Bát Lỗ Nha đối với hắn. Gã tìm mọi cách che giấu như vậy, chỉ làm Hàn Thạc cảm thấy buồn cười. Căn bản không có tác dụng gì.

- Gia hỏa đáng thương, lần này tới đây, phỏng chừng cục giận nuốt không trôi rồi. Hắc hắc, dám tranh nữ nhân với lão tử, đáng đời người! - Nhìn hai cô mỹ nhân trắng như tuyết trên giường lớn, lại nhìn Bát Lỗ Nha cả người co quắp đang đi xa dần, Hàn Thạc thấp giọng lẩm bẩm ác độc, thanh âm không cao không thấp, nhưng Bát Lỗ Nha có thực lực La Sát cấp hai. Đường nhiên có thể nghe được.

Chỉ thấy Bát Lỗ Nha thân thể như bị điện giật, người run lên một chút rồi mới ngồi vững lại, lưng quay về phía Hàn Thạc, Bát Lỗ Nha tựa hồ do dự không biết có nên lập tức liều mạng với Hàn Thạc không, dưới cái nhìn chăm chú lãnh khốc của hắn, gã cuối cùng quyết định nhịn, cả người có vẻ chặt vật biến mất trước mặt Hàn Thạc.

- Quả là một nhân vật rất giỏi, hơi đáng tiếc..... - Hàn Thạc thì thào tự nói, tâm thần vừa động, ma công vận khởi, cửa phòng đóng sầm lại.

Nhìn hai thiếu nữ mỹ lệ đang nằm trên giường, khóe miệng Hàn Thạc nhếch lên một nụ cười hài lòng, bố trí trong phòng một chút, hắn lại một lần nữa chui vào mật thất sâu dưới đất do Thổ Giáp thi đào, lấy Khô Lâu pháp trượng ra, căn cứ vào mối liên lạc với Tiểu Khô Lâu, linh hồn Hàn Thạc phủ xuống Vong Hồn dị giới, đến một hợp cốc cây người chất thành núi. Nơi đây khí Tử Vong cực kỳ đậm đặc, đưa mắt nhìn quanh cả không gian như bao phủ bởi nguyên tố Tử Vong tinh thuần, thi khí (khí từ cây ma) màu xám trắng lượn quẩn trong không khí, ở địa phương kỳ dị này, đã sinh ra những sinh vật bất tử rất mạnh.

Tà Ác kỳ sĩ, Mộc Nãi Y lĩnh chủ, Lão Thi yêu, Cốt Ma, những sinh vật bất tử cao cấp, có thể thấy rất nhiều trong hợp cốc này. Chúng đi lại chậm chạp khắp nơi không có mục đích, trông như vệ sĩ trung thành tận tâm tận chức, phi thường cẩn thận phòng vệ đại hợp cốc này.

Sâu trong hợp cốc, có vài luồng khí tức cường đại ẩn hiện, hẳn là sinh vật bất tử mạnh hơn Lão thi yêu, Cốt Ma. Rất nhiều sinh vật bất tử cao cấp tề tụ ở đây, nhất định là phát sinh việc gì đó không tầm thường.

Hàn Thạc lúc đang ở Thâm Uyên giới đã cảm nhận được tinh thần Tiểu Khô Lâu dao động kịch liệt, nên khi Bát Lỗ Nha rời đi, lập tức tiến vào Vong Linh giới, căn cứ vào linh hồn Tiểu Khô Lâu để xác định tọa độ, hắn cũng thuận thế phủ xuống nơi kỳ dị này.

Hàn Thạc đang đứng trên một núi trọc, bên cạnh hắn đều là sinh vật bất tử dày đặc. Tiểu Khô Lâu đứng giữa không trung ngạo nghễ cười Cốt Long, có vẻ rất có phong phạm bá đạo của quân lâm thiên hạ. Phía dưới, Ngũ hành giáp thi toàn bộ đều đến đông đủ, vài con Cốt Long, một Cương Thi Vương, còn có ba Tà Ác Kỵ sĩ được Hàn Thạc dùng ma công cải tạo, thực lực không ngừng tăng tiến. Thủy Giáp thi sau khi hấp thu năng lượng khổng lồ bên trong bức tượng Băng Tuyết nữ thần ở Băng Phong trên Băng Tuyết thần điện, trên mặt bây giờ đầy vẻ nhu hòa, bên trong đôi mắt có những vầng nước luôn luôn nhộn nhạo, làm cho người ta cảm nhận được một khí chất âm nhu xuất trần. Trên người Thủy Giáp thi có bộ giáp trụ màu thủy lam bao trùm già nửa thân thể. Bên trong giáp trụ có những đợt sóng nhộn nhạo, khác hẳn tử khí trầm trầm ở Vong Linh giới.

Mộc Giáp thi gầy gò, sau khi tìm được Lục Cơ Mộc, con đường tiến hóa đột phá trở nên rất nhanh. Trên người tự nhiên sinh cơ bừng bừng, khí tức sinh cơ tự nhiên dung hợp với thi khí có sẵn của Mộc Giáp thi một cách hoàn mỹ, làm cho Hàn Thạc không thể không cảm thán sự thần kỳ của Ngũ hành giáp thi.

- Phụ thân, sao người lại đến đây?

Khi Hàn Thạc nhìn chằm chằm Mộc Giáp thi, Thủy Giáp thi hồi lâu, Tiểu Khô Lâu cao cao bồng bênh giữa không trung, đột nhiên hỏi hắn. Dừng một chút, không đợi Hàn Thạc trả lời, Tiểu Khô Lâu lại một lần nữa nói:

- Phụ thân, lần trước là ai gây thương tổn cho người, con muốn cầm tù vĩnh viễn linh hồn hắn tại đây, cho hắn thừa nhận sự đau đớn vĩnh viễn.

- Sẽ có cơ hội, yên tâm đi, chờ ta trở về, chúng ta sẽ sống vai tác chiến.

Hàn Thạc đáp lại, rồi nhìn đại hợp cốc phía trước bên trong rải rác đầy sinh vật bất tử cao cấp, hỏi:

- Ta cảm giác được linh hồn người dao động mãnh liệt, do đó đến xem rốt cuộc là việc như thế nào. Lần này, người dốc hết vốn ra, có phải là có hành động gì lớn không?

- Đúng vậy phụ thân, ở Vong Hồn cốc phía trước, con cảm nhận được một sinh vật cực kỳ cường đại. Sinh vật này mạnh hơn Cốt Long, Cương Thi Vương, hắc uy hiếp nghiêm trọng tới đường khuếch trương của con. Bởi vậy, lần này con đi tới muốn tiêu diệt hắn, hơn nữa chiếm lĩnh Vong Hồn cốc, xem tại sao địa phương này có thể sinh ra nhiều sinh vật bất tử cao cấp như vậy. - Tiểu Khô Lâu trả lời.

Tiểu Khô Lâu vừa nói như vậy, Hàn Thạc không khỏi càng thêm chú ý tới đại hợp cốc kia. Thông qua cảm giác, hắn đã hiểu được đại hợp cốc khác với những địa phương khác ở Vong Linh giới. Vùng đất có tên là Vong Hồn cốc này, nguyên tố Tử Vong đậm đặc hơn những địa phương khác nhiều, mặt khác, vài khí tức cường đại ẩn dấu trong đó cũng làm Hàn Thạc vô cùng tò mò.

Hấp thu nguyên tố tinh thể bản nguyên Tử Vong xong, Tiểu Khô Lâu làm Hàn Thạc cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ tiến bộ của nó. Tu thành nguyên tố Tử Vong thân thể và Tử Vong nguyên tố chi hồn, dựa theo những giải thích của Hàn Thạc về cấp bậc Thần, Hàn Thạc hiểu được Tiểu Khô Lâu đã xem như Cơ Thần của Tử Vong hệ. Cảnh giới của Tiểu Khô Lâu tuyệt đối là một tên biến thái cực kỳ cường đại ở Vong Linh giới, hắn thật sự không ngờ Tiểu Khô Lâu lại phát hiện một cường giả khác có đồng cấp bậc với hắn.

Ở Thâm Uyên giới một thời gian, Hàn Thạc đã hiểu rõ phương pháp tu luyện ở đó. Biết ở Vong Linh giới, Tiểu Khô Lâu ngay từ đầu bắt đầu lợi dụng nguyên tố Tử Vong từ xương cốt để tu luyện, đường đi của hắn vì vậy khá là tương tự như lộ số của sinh vật Thâm Uyên giới, nhưng vì linh hồn tìm được một bộ phận ký ức của Hàn Thạc, hơn nữa có nhiều kỳ ngộ, lại có nguyên tố tinh thể bản nguyên tương trợ, mới có thể nhanh chóng hình thành nguyên tố chi hồn như vậy. Bởi vì hắn ngay từ đầu đã lợi dụng nguyên tố Tử Vong để cải tạo xương cốt, do đó nguyên tố thân thể cũng đã được hình thành.

Nghĩ tới đây, Hàn Thạc phát hiện ra Tiểu Khô Lâu phải rất tinh tường về phương thức công kích cùng xương cốt, còn sau khi linh hồn và nguyên tố Tử Vong dung hợp, hình thành nguyên tố chi hồn của Tiểu Khô Lâu, nếu có thể thuần thực vận dụng Vong Linh ma pháp, hắc nhất định có thể càng cường đại hơn.

Tiểu Khô Lâu mặc dù có được không ít ký ức của Hàn Thạc, nhưng khi đó Hàn Thạc còn chưa có tri thức về Vong Linh ma pháp. Bởi vậy, Tiểu Khô Lâu cũng chẳng biết làm sao vận dụng được Vong Linh ma pháp cao cấp. Bây giờ, Hàn Thạc thấy Tiểu Khô Lâu như vậy, đột nhiên ý nghĩ muốn đem ký ức về Vong Linh ma pháp truyền lại cho Tiểu Khô Lâu.

532. Chương 532:kí Ức Truyền Thân

Giữa Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu trước nay vẫn có một loại liên lạc huyền diệu. Đây là vì ngay từ đầu, Tiểu Khô Lâu là do máu huyết trong cơ thể Hàn Thạc, hỗn hợp với một vài tài liệu lung tung luyện chế thành. Sau đó, Hàn Thạc lại thông qua hắc ám khắc vào linh hồn Tiểu Khô Lâu vài thứ ẩn ký, nhưng vì biến cố nào đó mà hắn cũng không rõ, đến cả một bộ phận ký ức của hắn cũng truyền thân cho Tiểu Khô Lâu.

Chính vì hắn ngay từ đầu đã có bước khởi đầu rất cao, còn có một bộ phận ma công giúp đỡ, nên Tiểu Khô Lâu phát triển với tốc độ làm Hàn Thạc tròn mắt cứng lưỡi, lúc này đã tiến hóa tới cảnh giới Cơ Thần.

Cho tới bây giờ, Tiểu Khô Lâu đạt tới cảnh giới Cơ Thần đã hình thành nguyên tố hồn thể, một khi tiếp thu vài tri thức tinh túy về ma pháp nguyên tố Tử Vong, Hàn Thạc tin rằng Tiểu Khô Lâu nhất định có thể đột phá nhanh hơn, chính thức trở thành vị “Thần”.

- Ta cho ngươi một vài ký ức, có thể sẽ trợ giúp ngươi hiểu rõ nguyên tố Tử Vong nhanh hơn, giúp thực lực ngươi được đề cao. - Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu, truyền tấn.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt Long, nghe Hàn Thạc nói thế, có vẻ hơi ngạc nhiên, bên trong Tử ma nhãn lóng lánh dị quang về nghi hoặc khó hiểu, nhìn Hàn Thạc chăm chăm hỏi:

- Phụ thân, ký ức gì thế?

- Một vài kỹ xảo vận dụng linh hồn nguyên tố Tử Vong, bây giờ với sự kết hợp giữa thân thể linh hồn ngươi và nguyên tố Tử Vong đã rất cao, một khi ngươi hiểu rõ về phương diện vận dụng nguyên tố Tử Vong này, nhất định sẽ càng thêm cường đại. - Hàn Thạc giải thích.

Tiểu Khô Lâu không thẹn là chủ nhân của nhóm sinh vật vong linh này. Trước mặt chúng, Tiểu Khô Lâu có uy nghiêm tuyệt đối. Nhưng với đôi mắt Hàn Thạc, nó trước giờ đều tỏ thái độ tuân phục, chưa từng có bất kỳ hành vi nào chống lại Hàn Thạc. Nghe hắn nói thế, Tiểu Khô Lâu cũng không nói gì thêm, lúc này từ Cốt Long nhảy xuống, đến đứng thẳng trước mặt Hàn Thạc, nhìn hắn hỏi:

- Phụ thân, nên làm như thế nào?

Thần thức Hàn Thạc tới cảnh giới Túng Dục có đủ loại diệu dụng. Lợi dụng sự liên lạc huyền diệu giữa hắn và Tiểu Khô Lâu, lợi dụng thần thức đem những ký ức của mình về Vong Linh ma pháp truyền cho Tiểu Khô Lâu, cũng không phải là một sự tình khó khăn gì. Nhất là linh hồn Tiểu Khô Lâu và nguyên tố Tử Vong đã hợp nhất rồi, Hàn Thạc càng nắm chắc hơn.

- Nơi này tạm thời an toàn chứ? - Hàn Thạc cũng không lập tức động thủ, ngấm nhìn những sinh vật bất tử cao cấp rải rác khắp Vong Hồn cốc, hỏi Tiểu Khô Lâu.

Ở Vong Linh giới, Tiểu Khô Lâu tu luyện Tử Vong hệ thành Cơ Thần, đối với khu vực này hắn hiểu rõ hơn Hàn Thạc nhiều, bởi vậy trước khi động thủ, Hàn Thạc đầu tiên là hỏi Tiểu Khô Lâu.

Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu nhìn lướt qua Vong Hồn cốc xa xa, rồi nhìn năm Ngũ hành giáp thi bên cạnh, nói:

- Phụ thân, trận pháp của họ đã diễn luyện thành công, có năm người họ tại đây, con nghĩ sẽ rất an toàn.

Hàn Thạc mừng rỡ, vui vẻ nói:

- Tốt lắm, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận rất cục hoàn thành rồi. Sức mạnh năm hệ dung hợp cùng nhau, uy lực như thế nào?

Ngũ hành giáp thi cảm giác được vẻ mừng rỡ của Hàn Thạc, ai nấy cũng cực kỳ vui vẻ, năm tiểu tử này toàn bộ đều có trí tuệ cao. Ủa nhau lao tới ồn ào cổ hiễn thị những thay đổi của mình cho Hàn Thạc nghe, làm hân dả khóc dả cười.

- Yên tâm đi phụ thân, trận pháp đó uy lực rất lớn, cho dù là con ở trong đó, năm người này mà phóng tay chém giết thì con cũng không trốn thoát được đâu. - Tiểu Khô Lâu đáp.

Hắn vừa nói như vậy, lòng Hàn Thạc cảm thấy vui như hội. Hàn Thạc chỉ hiểu được chút ít về uy lực của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận từ trong trí nhớ của Sở Thương Lan. Việc nó có thể tạo cho hắn một trợ thủ đắc lực hay không thì kỳ thật Hàn Thạc cũng không nắm chắc lắm.

Bây giờ Tiểu Khô Lâu với cảnh giới Cơ Thần của hắn mà không thể thoát ra khỏi Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, Hàn Thạc cũng hiểu, uy lực của đại trận này nhất định không yếu chút nào.

Quan trọng nhất chính là uy lực Thiên Thi Ngũ Hành đại trận không phải là một khi thành công rồi thì không thay đổi nữa. Chỉ cần Ngũ hành giáp thi không ngừng tiến hóa, uy lực của đại trận này cũng sẽ tăng trưởng gấp bội. Với những gì Hàn Thạc hiểu về Ngũ hành giáp thi, hắn tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận nhất định có thể đem lại cho hắn sự ngạc nhiên vui mừng cực lớn.

- Tốt lắm, chúng ta bây giờ bắt đầu thôi! - Hàn Thạc bảo Tiểu Khô Lâu đứng thẳng trước mặt, một tay vươn ra, nhẹ nhàng áp vào cái sọ trắng trong veo của nó.

Thần thức đại triển, hắc mang trong cặp đồng tử lóe lên như điện, Hàn Thạc vững vàng nhìn chằm chằm Tiểu Khô Lâu trước mặt, thần thức đưa những ký ức về Vong Linh ma pháp, được kéo ra như một sợi tơ từ kén tằm, ký ức này dưới sự dẫn dắt của thần thức, hiện ra nhiều điểm tinh quang, theo bàn tay Hàn Thạc đang nhẹ nhàng áp vào sọ Tiểu Khô Lâu, chậm rãi dung nhập vào linh hồn nó.

Thần thức ký ức truyền sâu là một loại vận dụng ma công, phải dùng kỹ xảo cực kỳ tinh tế, còn phải có cảm ngộ rất cao về linh hồn mới có thể dùng loại phương thức này được. Truyền sâu ký ức, thì bên nhận ký ức mặc dù không cần kỹ xảo và hiểu biết gì nhiều, nhưng phải có sức mạnh linh hồn cực kỳ cường đại.

Nếu không, ký ức chứa vào đó, dưới sức mạnh của thần thức xâm nhập, một linh hồn yếu ớt căn bản sẽ không chịu nổi, trong khoảnh khắc sẽ hồn phi phách tán, tuyệt không có bất kỳ may mắn nào có thể khôi phục được.

Chính vì ký ức truyền sâu quá hung hiểm, Hàn Thạc mới có vẻ vô cùng cẩn thận như vậy. Ngay từ đầu thần thức chỉ mang theo một vài ký ức cực kỳ đơn giản yếu ớt, hơn nữa thử nghiệm rất từ tốn tiến vào linh hồn Tiểu Khô Lâu, sợ linh hồn Tiểu Khô Lâu không chịu nổi, hình thành bị kịch khó có thể vãn hồi.

Sự thật chứng minh, Tiểu Khô Lâu sau khi đã dung hợp tinh thể bản nguyên nguyên tố Tử Vong, hình thành nguyên tố chi hồn còn mạnh hơn những gì Hàn Thạc đoán trước. Những ký ức mang theo tri thức cơ sở về Vong Linh ma pháp không hề ngưng trệ cứ thế tiến vào linh hồn Tiểu Khô Lâu, hơn nữa được Tiểu Khô Lâu dùng một loại phương thức mà Hàn Thạc cũng không rõ, rất mau chóng thu nạp và tiêu hóa.

Trong lòng Hàn Thạc không vui không buồn, hai mắt bắn ra hào quang như những tia điện màu đen, thông qua một ngón tay phải, dùng phương pháp vận dụng thần thức tinh diệu nhất, đem ký ức từng chút một truyền cho Tiểu Khô Lâu.

Loại ký ức truyền sâu này mặc dù cực kỳ hung hiểm, nhưng lại cũng không làm Ma Nguyên Lực tổn hao quá nhiều. Nó chủ yếu yêu cầu người làm phép phải hiểu rõ về phương diện này đến từng chi tiết một cách chính xác, cũng hiểu rất rõ về sự tồn tại của linh hồn, từ đó mới có thể làm được.

Tới lúc này, Hàn Thạc tu luyện Vong Linh ma pháp nhiều năm qua, cũng lĩnh ngộ rất sâu về linh hồn, đã thể hiện được ưu thế. Vong Linh ma pháp yêu cầu người tu luyện phải có linh hồn rất cao, Hàn Thạc lại có thành tựu lớn về phương diện này. Vì linh hồn hắn rất cường đại, tuy đây là lần đầu tiên sử dụng ký ức truyền sâu, vẫn không gặp phải chút khó khăn gì, phóng thích ra vô cùng tinh chuẩn.

Những sinh vật bất tử cao cấp rải rác vây kín khắp khu vực xung quanh. Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu ở chính giữa, dùng một loại phương thức huyền ảo, đang tiến hành dùng ma công vận dụng thần thức tinh diệu nhất. Nếu không có gì bất ngờ, chỉ cần một thời gian không lâu lắm là Hàn Thạc có thể chuyển toàn bộ những kiến thức về Vong Linh ma pháp mà mình tìm hiểu nhiều năm qua, truyền cho linh hồn Tiểu Khô

Lâu, để Tiểu Khô Lâu có thể dùng một thời gian ngắn nhất hiểu rõ được Vong Linh ma pháp một cách cao thâm.

Nhưng, có vẻ không có gì hoàn mỹ trên đời này, giữa chừng đột nhiên hai cơn sóng dữ cực kỳ hung hiểm mãnh liệt, một trước một sau bỗng nhiên phủ xuống.

Một sức mạnh linh hồn tà ác đột nhiên bộc phát, sinh ra trong cơ thể Tiểu Khô Lâu!

Nguồn sức mạnh tà ác này tuyệt đối không có quan hệ gì với Tiểu Khô Lâu. Nó rõ ràng mang theo ý định chiếm đoạt, chẳng những phá hỏng toàn bộ những ký ức mà Hàn Thạc truyền cho Tiểu Khô Lâu, tựa hồ đến cả linh hồn hai người cũng không buông tha. Vừa xuất hiện, nó đã bắt đầu điên cuồng cướp đoạt.

Hàn Thạc hai mắt lóe ra những tia chớp màu đen, thấy rõ ràng Tử ma nhãn của Tiểu Khô Lâu lưu chuyển phát ra những tia sáng màu tím tà ác. Hắn cảm giác được, sức mạnh linh hồn tà ác đột nhiên hiện ra trên người Tiểu Khô Lâu, chính là đến từ Tử ma nhãn trong lỗ mắt trái của nó.

Tử ma nhãn này là do Tiểu Khô Lâu lấy được từ trong thánh địa sâm lâm Cự Ma, từ bức tượng thần Đạt Lạp mà sâm lâm Cự Ma cung phụng. Khi Tử ma nhãn vừa được Tiểu Khô Lâu mang vào mắt, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đồng thời cảm nhận được một loại sức mạnh tà ác muốn xâm nhập vào mình, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Khô Lâu đã đeo lên cái nhãn tráo kỳ lạ kia, mới tránh khỏi đại họa.

Từ đó, Tiểu Khô Lâu đeo nhãn tráo kỳ lạ đó luôn. Nhãn tráo đó dường như có tác dụng áp chế sức mạnh tà ác của Tử ma nhãn, do đó Tiểu Khô Lâu vẫn bình yên vô sự. Có một ngày, Tiểu Khô Lâu thử gỡ nhãn tráo ra, sau đó một thời gian rất dài, Tử ma nhãn cũng không tiếp tục phóng thích ra sức mạnh cướp đoạt mãnh liệt nữa, Hàn Thạc còn tưởng rằng Tiểu Khô Lâu đã hoàn toàn hiểu được sự kỳ dị của Tử ma nhãn, do đó sẽ không phát sinh sự tình khác cốt ghi tâm một lần nữa.

Không ngờ, vào thời khắc mấu chốt nhất giữa lúc truyền thụ ký ức, Tử ma nhãn rất lâu rồi chưa từng từng phát sinh dị thường, lại một lần nữa bộc phát sức mạnh cướp đoạt mãnh liệt. Luồng lực lượng này so với lần trước còn ghê gớm hơn, không những phá hỏng ký ức truyền thụ của Hàn Thạc cho Tiểu Khô Lâu, hơn nữa còn cố gắng chiếm đoạt linh hồn hai người với tốc độ kinh người.

Cùng lúc đó, tên cường giả cường đại ở Vong Hồn cốc chẳng biết có phải vì cảm nhận được đám người Hàn Thạc đột nhiên gặp phiền toái, trong tiếng gầm rú kinh khủng, tất cả sinh vật bất tử cường đại ở Vong Hồn cốc như nhận được lệnh công kích, không tiếp tục bị động phòng ngự Vong Hồn cốc nữa, mà là trong tiếng gầm thét, hướng về quả núi trọc nơi Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đang đứng vọt tới.

Một luồng khí tức tử vong không phân cao thấp với Tiểu Khô Lâu, trong tiếng gầm kinh khủng từ Vong Hồn cốc lao ra, mang theo bất tử đại quân cao cấp cuộn cuộn, chuẩn bị nhân cơ hội vĩnh viễn giữ linh hồn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu ở lại Vong Hồn cốc.

533. Chương 533:tam Hồn Cộng Sinh

Việc này xem ra không thể tránh khỏi kết cục tử vong. Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu hai người cùng hợp lực, mới có thể miễn cưỡng đứng vững trước sức mạnh cường đại từ bên trong Tử ma nhãn Tiểu Khô Lâu. Lực lượng mạnh mẽ tà ác này vượt quá sức tưởng tượng của Hàn Thạc. Ký ức về Vong Linh ma pháp mà Hàn Thạc truyền cho Tiểu Khô Lâu, bị luồng sức mạnh tà ác đột nhiên xuất hiện xâm lấn từng chút một.

Hơn nữa, trong khi nó hấp thu ký ức Vong Linh ma pháp của Hàn Thạc, còn không ngừng phóng thích lực tà ác, tiến hành xâm lược thần thức linh hồn của Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu, tựa hồ muốn loại bỏ toàn bộ linh hồn của hai người.

Người bên ngoài căn bản không thể trợ giúp cuộc tranh đấu giữa linh hồn, nhất là nó đang diễn ra trong trạng thái cực kỳ đặc thù. Hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu căn bản không thể nhờ vào giúp đỡ bên ngoài, chỉ có thể dùng hết sức chống đỡ, cố ngăn cản sức mạnh tà ác này xâm chiếm ăn mòn.

Mặc dù linh hồn Tiểu Khô Lâu và nguyên tố Tử Vong đã hợp nhất, tu thành nguyên tố chi hồn, nhưng so với thần thức của Hàn Thạc thì vẫn còn kém rất nhiều. Thần thức Hàn Thạc chính là ma công dùng

phương pháp đặc thù sử dụng linh hồn thăng hoa mà hình thành, là một loại phương pháp tu luyện hoàn toàn khác hẳn với tám đại nguyên tố hệ và bốn đại pháp tắc hệ, có đủ loại diệu dụng rất kinh dị.

Đến khi đột nhiên phải đối mặt với sự xâm chiếm từ linh hồn tà ác cường đại này, Hàn Thạc mới thi triển ra toàn bộ diệu dụng của thần thức. Thần thức được hấn toàn lực thi triển hình thành từng sợi tơ mắt thường khó nhìn thấy được, gắn kết lại thành một trận pháp kỳ dị trong đầu, hình thành một bức tường gây trở ngại sự xâm chiếm của luồng sức mạnh tà ác kia.

Tiểu Khô Lâu tu thành nguyên tố chi hồn, biết sử dụng nguyên tố Tử Vong rất thành thục, nhưng khi phải chiến đấu với loại linh hồn này, nguyên tố chi hồn do Tiểu Khô Lâu tu thành căn bản không thể so được với thần thức của Hàn Thạc về mức độ sắc bén và quý dị, chỉ có thể dưới sự dẫn dắt của thần thức Hàn Thạc, miễn cưỡng liên thủ với hắn.

Ngay từ đầu, Tiểu Khô Lâu chỉ biết vận dụng khí Tử Vong trên thân thể. Lộ số của hắn giống như sinh vật Thâm Uyên giới, đem nguyên tố Tử Vong đậm đặc vô cùng tụ tập vào những bạch cốt trên người, hình thành lực chiến đấu rất mạnh từ ngọc cốt trong suốt.

Cũng vì thế, trong khi linh hồn hắn và nguyên tố tinh thể bản nguyên dung hợp, hình thành nguyên tố chi hồn, chẳng mấy chốc đã dùng bạch cốt tu thành nguyên tố thân thể, đạt tới cảnh giới Cơ Thần.

Tiểu Khô Lâu vừa mới đạt tới Cơ Thần, nguyên tố chi hồn đã được hình thành, nhưng hắn vẫn chưa hiểu nhiều lắm về cách làm sao vận dụng được sức mạnh linh hồn. Lần này Hàn Thạc phải truyền ký ức Vong Linh ma pháp cho hắn, cũng là để bổ sung khiếm khuyết này cho hắn, nhưng xem tình hình này thì hình như đã muộn một bước.

Sức mạnh tà ác trong Tử ma nhãn bộc phát, Tử ma nhãn cũng không còn bị nhãn trảo khống chế, như núi lửa phun ra tràn vào Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu. Thần thức Hàn Thạc mặc dù có đủ loại diệu dụng thần kỳ, nhưng dưới sức mạnh linh hồn mạnh hơn mình quá nhiều, cũng chỉ có thể từng bước bại lui.

Khi Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu bất cứ lúc nào cũng có thể bị luồng lực lượng tà ác kia chiếm cứ linh hồn hoàn toàn, bên trong Vong Hồn cốc lao ra một đoàn khí Tử Vong kinh khủng màu xanh sẫm. Luồng khí lực sắc quái dị này mang theo khí Tử Vong đậm đặc vô cùng, ẩn ước bắn ra lực quang vô tận.

Tiếng gầm rú kinh khủng, đang từ luồng khí lực sắc bộc phát tới. Sau luồng khí lực sắc đó, ba Khô Lâu vương và hai con Cốt Long, mang theo rất nhiều sinh vật bất tử cao cấp như Cốt Ma và Lão Thi yêu, điên cuồng lao tới.

Bên trong luồng khí lực sắc cường đại có một sức mạnh có thể địch nổi với Tiểu Khô Lâu, trên đường đi tới, khí Tử Vong kinh khủng như nước vỡ đê, đập nát những thủ hạ mà Tiểu Khô Lâu lưu ở bên ngoài, không có lấy một con có may mắn thoát khỏi.

Sinh vật bên trong luồng khí lực sắc, hủy diệt nghiền nát toàn bộ sinh vật bất tử bên ngoài, dắt theo vô số sinh vật bất tử cao cấp, nhằm về phía quả núi trọc. Hắn không có gì cả, trên đường đi chỉ rú rít không ngừng, khiến cho những sinh vật bất tử của Tiểu Khô Lâu bên này mất chủ tâm, không ngừng sợ hãi lui về phía sau, khí thế không ngừng yếu đi.

Sinh vật bất tử này có thực lực Cơ Thần, linh hồn mạnh hơn tên vừa bước vào hàng ngũ Cơ Thần như Tiểu Khô Lâu rất nhiều. Một tiếng gầm rú mang theo sự kết hợp với Vong Linh ma pháp, khí Tử Vong vòng quanh không dứt, hình thành một loại giống như ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến, phá hủy ý chí của rất nhiều sinh vật bất tử của Tiểu Khô Lâu bên này.

Chỉ có ba tên Tà Ác kỳ sĩ được Hàn Thạc dùng ma công luyện chế, và năm Ngũ hành giáp thi, mới hoàn toàn không bị tiếng rú này ảnh hưởng.

Nhất là năm Ngũ hành giáp thi, chẳng những không úy kỵ, lúc này lại dựa theo phương thức bài bố Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, tản ra khắp nơi trên quả núi trọc này, ngoại trừ Thủy Giáp thi và Thổ Giáp thi, ba tên kia đều lấy ra bản hệ chí bảo, kim mộc thủy hỏa thổ năm loại sức mạnh, dùng một phương thức không ai giải thích được, rất nhanh hợp lại với nhau.

Chợt giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận âm phong trận trận, một luồng khí xoáy đủ mọi màu sắc hình thành giữa hư không, âm trầm, tà ác, tàn bạo, băng hàn, đủ loại khí tức hủy hoại ý chí con người, từ giữa

đại trận tản ra, giống như trong đó ẩn dật một diệt thể hung ma, có thể tiêu diệt mọi sinh vật dám đến khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Thần kỳ, sinh vật bất tử ở Vong Hồn cốc trên đường nghiền nát tất cả tiến đến, khi sắp tiến vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, bỗng khựng lại. Chỉ thấy màn sương khói màu xanh chợt phát ra tiếng rú ghê rợn trước Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, rồi vọt tới ba Khô Lâu vương và hai con Cốt Long bên cạnh hắn, ra lệnh cho chúng không tiến lên nữa.

Màn sương màu xanh mênh mông đó đứng trước Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, tiếng rú lúc này chợt biến thành tiếng ra lệnh thuộc hạ ngưng không tiến công. Hắn tựa hồ cảm nhận được giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận ẩn tàng sự tà ác bạo ngược, nên không dám xâm nhập vào.

Lúc này Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vẫn từng bước bại lui, thần thức bố trí tầng tầng lực lượng phòng ngự, dưới sự xâm lược của luồng sức mạnh tà ác đó, đã bị vỡ nát, xem ra khó có thể tổ chức lại một thể trận phòng ngự hữu hiệu.

Vào lúc Hàn Thạc cả người đã rất mệt mỏi, từ giữa màn khói lực sắc đứng trước Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, đột nhiên phát ra một sức mạnh linh hồn cường đại, hơn nữa trong nháy mắt tham dự vào cuộc ác chiến hung hiểm giữa Hàn Thạc Tiểu Khô Lâu và luồng sức mạnh tà ác đến từ Tử ma nhãn.

Linh hồn này có thực lực Cơ Thần, dĩ tâm cũng không nhỏ. Hắn gia nhập vòng chiến, lập tức bắt đầu tiến hành công kích linh hồn Tiểu Khô Lâu. Hắn tựa hồ rất quyết tâm phải tiêu diệt cho được linh hồn đối phương. Cùng tu luyện lực lượng nguyên tố tử vong, tên kia vượt xa Tiểu Khô Lâu về phương diện vận dụng sức mạnh linh hồn.

Sức mạnh linh hồn mới vừa xuất hiện, linh hồn Tiểu Khô Lâu vẫn luôn được thần thức Hàn Thạc che chở, lập tức cảm nhận được áp lực không chịu nổi, lúc này như ngọn nến trước gió, tùy thời có thể bị thổi tắt.....

Hàn Thạc sinh ra một loại sợ hãi trước giờ chưa từng xuất hiện. Hắn cảm thấy e ngại trước nguy cơ đối với linh hồn Tiểu Khô Lâu, nhưng không có cách nào khác, loại cảm giác này làm Hàn Thạc giận đến ói máu.....

Đột nhiên, con đường chết bỗng chuyển hướng. Sức mạnh bên trong Tử ma nhãn một mạch không ngừng bức bách Hàn Thạc bỗng phân ra một phần, công kích sức mạnh linh hồn mới tham gia một cách rất bá đạo. Sức mạnh linh hồn đến từ Tử ma nhãn là cường đại nhất. Hắn có tâm lý cướp bóc cực kỳ mãnh liệt, giống như muốn một lưới bắt hết linh hồn của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc, kể cả linh hồn vừa mới tham gia.

Mất đi một nửa sức mạnh linh hồn chèn ép, áp lực thần thức Hàn Thạc lập tức nhỏ đi rất nhiều, vội vàng xây dựng lại trận pháp phòng ngự đã bị vỡ nát. Ý thức được chiến trường đã thay đổi, vốn linh hồn vừa tham dự chuẩn bị trước hết hấp thu toàn bộ linh hồn Tiểu Khô Lâu ngược lại phải chịu đại bộ phận sức mạnh linh hồn của Tử ma nhãn.

Trong lúc nhất thời, Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu và sức mạnh linh hồn mới tham gia, ba phương toàn bộ trở thành bị động phòng ngự. Nhưng có thêm người mới gia nhập, áp lực Hàn Thạc đột nhiên nhỏ đi rất nhiều, mặc dù hắn vẫn bại lui, nhưng không bại nhanh chóng như trước.

Nhưng nếu xu thế này tiếp tục, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu, kể cả tên vừa gia nhập, cuối cùng cũng sẽ bị xóa linh hồn hoàn toàn, trở thành khô lồi cho linh hồn Tử ma nhãn, trọn đời khó có thể thoát ly.

Lúc này, Hàn Thạc đột nhiên sinh ra một ý niệm cực kỳ hoang đường lớn mật. Vừa có ý nghĩ này, hắn chỉ do dự một chút, liền lập tức áp dụng ngay.

Thừa dịp còn một chút dư lực, Hàn Thạc mạo hiểm sử dụng thần thức lúc nào cũng bị uy hiếp hình thành câu diệt, vào thời khắc vô cùng hung hiểm, tiến hành linh hồn xuyên toa giữa vị diện.

Sự tình kỳ diệu vừa xảy ra làm Hàn Thạc mừng rỡ như điên. Bốn linh hồn đang chiến đấu với nhau, trong khi Hàn Thạc dùng linh hồn xuyên toa, đồng thời cùng nhau bị cuốn đi. Từ Tử Vong giới đồng thời nhập vào đường hầm thời không, chẳng biết đi bao xa tới tận Thâm Uyên giới.

Vừa vào đường hầm không gian, ba linh hồn khác kể cả Tiểu Khô Lâu, đột nhiên yếu ớt đến mức tận cùng. Chỉ có Hàn Thạc thân là chủ nhân Khô Lâu pháp trượng, mới không bị ảnh hưởng bởi linh hồn xuyên qua này, thần thức không yếu đi chút nào.

Ngắn ngủi chỉ có vài giây, Hàn Thạc sớm có dự mưu lập tức dùng hết sức, bộc phát toàn bộ thần thức và tinh thần lực, đầu tiên trong nháy mắt đánh vào linh hồn mới tham gia khiến cho nó bị một đòn nghiêm trọng. Sau đó, Hàn Thạc một lần nữa phát lực, tập trung tất cả sức mạnh, không ngừng đánh tới linh hồn tà ác trong Tử ma nhãn đã yếu đi rất nhiều trong đường hầm thời không.

Lúc này, sức mạnh linh hồn bên trong Tử ma nhãn cũng liều mạng phát lực. Luồng lực này giao với một kích toàn lực của Hàn Thạc. Một tiếng nổ kinh khủng bộc phát giữa ba linh hồn. Một loại biến hóa kỳ diệu xảy ra trong một thời gian ngắn ngủi trong đường hầm thời không này..... Hàn Thạc giống như bị người ta dùng một cái chùy lớn đập vào đầu, thất khiếu phun máu!

Thân thể kịch liệt run rẩy, Hàn Thạc tay cầm Khô Lâu pháp trượng, cảm thấy đau đầu như bị xé rách, giống như có người cầm vạn con dao nhọn đâm vào trong đầu, một loại đau đớn không thể nào chịu nổi.

Sức mạnh linh hồn tà ác đến từ Tử ma nhãn vẫn chưa bị diệt, vẫn ương ngạnh sống sót, mặc dù so với lúc trước thì đã yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn hung hãn vô cùng, tiếp tục nhất định phải chiếm linh hồn Hàn Thạc cho được.

Lục Ma Phong tràn ngập vô cùng vô tận khí tức oán hận và giết chóc, đang ẩn dật trong cơ thể Hàn Thạc đột nhiên bộc phát. Lục Ma Phong có ngàn vạn linh hồn bị hút vào đó, sau khi dung hợp với tinh thể bản nguyên Hủy Diệt, rốt cục trong lúc quan trọng nhất đã bộc phát.

Hung hồn bên trong Lục Ma Phong kết hợp với thần thức Hàn Thạc, đánh thẳng vào linh hồn trong Tử ma nhãn đang điên cuồng phản kích.

“Ầm ầm.....”

Trong đầu Hàn Thạc như xảy ra một vụ nổ lớn, máu tươi bắn ra khắp thất khiếu. Thân thể hùng vĩ của hắn ngã thẳng xuống đất, như không còn có khí tức gì nữa. Chẳng biết bao lâu, trong cái đầu đau nhức như bị xé rách vẫn vang lên những tiếng nổ kinh người, lúc đó, Hàn Thạc thậm chí cho rằng mình đã chết.

Một lát sau, Hàn Thạc dần dần tỉnh lại. Đột nhiên, những đoạn ký ức rối loạn, lộn xộn tràn ngập trong óc hắn, hai mắt Hàn Thạc mờ mịt, trống rỗng nhìn ra phía trước, há mồm lẩm bẩm nói:

- Ta là ai, ta là Đạt Đạt Lạp, ta là Hàn Thạc, ta là Hải Lợi vu yêu.....

Các loại ký ức đủ loại, thoáng cái toàn bộ tràn vào. Hàn Thạc như trở thành ba người, trong óc có ký ức ba người, cái đầu đau đớn như bị xé rách làm trong lúc nhất thời hắn khó có thể thích ứng được. Lúc hắn thì thảo tự hỏi như vậy, đầu óc hắn cũng rất nhanh sửa sang lại những ký ức rối loạn này.

Giữ tư thế này một lát, Hàn Thạc mờ mịt tự hỏi hồi lâu, cũng không biết thời gian qua bao lâu, đột nhiên, Hàn Thạc bảo trì tư thế này khá lâu bỗng điên cuồng cười ha hả. Hắn cười bất chấp cả máu trong miệng chảy ròng ròng, tay trái cầm Khô Lâu pháp trượng, tay phải cầm Lục Ma Phong, điên cuồng nói:

- Hạ vị thần Đạt Đạt Lạp, Tử Vong hệ Cơ Thần Hải Lợi vu yêu..... ha ha, đều bị ta xóa linh hồn ẩn ký, bị ta chiếm cứ toàn bộ ký ức, phân ma thành công rồi, ha ha ha..... trời giúp ta rồi, trời giúp ta rồi!

Khi Hàn Thạc cười lớn, Khô Lâu pháp trượng ở tay trái, Lục Ma Phong trên tay phải, đã phát sinh biến hóa, như một vũng chất lỏng chậm rãi hình thành hai nhân ảnh. Một lát sau, hóa thành hai Hàn Thạc giống như đúc, do Khô Lâu pháp trượng và Lục Ma Phong biến hóa thành.

Một Hàn Thạc do Khô Lâu pháp trượng hóa thành, cười to nói:

- Tử Vong hệ Cơ Thần, là ta.

Một Hàn Thạc khác do Lục Ma Phong biến thành, cười sảng sặc hét lên:

- Hủy Diệt hệ Hạ vị thần, cũng là ta!

- Ha ha, đều là ta, sau khi phân ma, đều là ta, đây là ma đạo tam hồn cộng sinh khả ngộ bất khả cầu, hóa thân ngoại thân..... phát rồi, phát rồi..... ha ha ha.....

* phân ma: đại loại như phân thân, nhưng là loại phân chia ma pháp, không phải thân thể thật.

534. Chương 534:thực Lực Tăng Mạnh

Mặc cho Hàn Thạc nghĩ đến vỡ đầu cũng không rõ trong thời gian ngắn ngủi khi linh hồn xuyên toa đã xảy ra việc thần kỳ gì, từ đó mới có thể tạo thành cục diện quỷ dị, nhưng làm hắn mừng rỡ như điên như vậy!

Hạ vị thần Đạt Đạt Lạp, Tử Vong hệ Cơ Thần Hải Lợi, ấn ký linh hồn của hai tên tà ác này đều bị xóa đi, còn lại chính là Hàn Thạc với tất cả ý thức ký ức.

Nói cách khác, từ lúc này trở đi, Hạ vị thần Đạt Đạt Lạp, Tử Vong hệ Cơ Thần Hải Lợi, biến mất vĩnh viễn rồi. Linh hồn chúng bị phân ma của Hàn Thạc chiếm cứ, dùng một loại phương thức mà hắn không thể giải thích, giữ lại trên Lục Ma Phong và Khô Lâu pháp trượng, làm Hàn Thạc có ba linh hồn, hình thành hóa thân ngoại thân của ma đạo.

Hạ vị thần Đạt Đạt Lạp có năng lực cướp giết sức mạnh từ bản nguyên tu thành Hạ vị thần, chỉ có điều sức mạnh cướp bóc được dù sao cũng không bằng tám đại nguyên tố tản đều các vị diện. Sau khi hắn tu thành Hạ vị thần cũng tiến triển rất chậm, trên vạn năm rồi mà cũng không thể tiến thêm được một bước.

Năm ngàn năm trước trận chiến giữa các cường giả bao trùm cả đại lục Kì Áo, Đạt Đạt Lạp này vốn là một Hạ vị thần chuyên cướp bóc thành tính cũng tham dự vào. Nhưng Đạt Đạt Lạp không đứng ở một phương nào, chỉ giống như một con chuột rình rập một bên. Cuối cùng, hắn bị một Trung vị thần ở Tự Nhiên giáo hội rất giỏi về Sinh Mạng pháp tắc hủy diệt thần thể. Linh hồn phong ấn ngưng kết trên hài cốt thần thể hắn mà thành Tử ma nhân.

Thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, không đến lúc bắt đắ dĩ, bình thường sẽ không đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa ngay từ đầu Đạt Đạt Lạp cũng không đi chung với đám Tử Vong hệ Hủy Diệt hệ do Tà Thần cầm đầu, do đó hắn may mắn tránh được một kiếp. Chỉ là bị phong ấn, bị nhét vào giữa bộ tộc sâm lâm Cự Ma.

Đạt Đạt Lạp dù sao cũng là một vị Thần, tuy bị nhân tráo phong ấn, thần lực hắn vẫn còn đó. Năm ngàn năm dài đằng đẳng, đám sâm lâm Cự Ma vẫn còn tín ngưỡng Đạt Đạt Lạp, bởi vậy cho dù bị phong ấn, nhưng vì đám này công hiến tín ngưỡng lực, nên Đạt Đạt Lạp vẫn chậm rãi thu hoạch được thần lực.

Trong lúc bị phong ấn, không lúc nào Đạt Đạt Lạp không muốn thoát ra. Lúc Tiểu Khô Lâu xé rách nhân tráo ở thánh địa sâm lâm Cự Ma, hơn nữa còn tò mò móc ra, đặt vào hốc mắt của mình, lúc đó Đạt Đạt Lạp mừng như điên, lập tức cố gắng cưỡng chiếm linh hồn hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu.

Sau đó Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc không chịu nổi, nhờ Hàn Thạc nhắc nhở nên Tiểu Khô Lâu đeo cái nhân tráo phong ấn Đạt Đạt Lạp. Phong ấn đó vừa cảm nhận được bản tính cướp bóc của Đạt Đạt Lạp, cuối cùng phóng thích ra sức mạnh của Trung vị thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, lập tức đánh Đạt Đạt Lạp bị thương nặng.

Cũng vì thế, Đạt Đạt Lạp phải an phận một thời gian. Từ từ cuối cùng sức mạnh bị phóng thích ra hết, nhân tráo phong ấn hắn cũng rút cục mất đi lực phong ấn. Đạt Đạt Lạp bị thương một lần, không dám lỗ mãng làm vậy, sợ lại một lần nữa bị đả kích khó có thể khắc phục, một mực đợi một cơ hội thích hợp.

Lợi dụng lúc Hàn Thạc dùng thần thức truyền ký ức cho Tiểu Khô Lâu, tên Đạt Đạt Lạp xảo trá ẩn nhẫn đã thấy đến lúc, do đó hắn đột nhiên động thủ, định thừa dịp lúc linh hồn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu liên lạc vào thời khắc máu chốt, làm một cú chớp nhoáng chiếm cứ toàn bộ hai người.

Nếu không nhờ có tên Cơ Thần Tử Vong hệ Hải Lợi tự nhiên gia nhập thêm vào, Đạt Đạt Lạp ẩn nhẫn đã lâu đã có thể thành công chiếm cứ linh hồn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu rồi.

Đáng tiếc, vận khí hắn tựa hồ không tốt lắm, cuối cùng tiện nghi vẫn là Hàn Thạc. Được hung hồn bên trong Lục Ma Phong hợp lực, Hàn Thạc đã xóa sạch linh hồn chủ ấn của hắn. Do thần thức phân ma của Hàn Thạc hình thành một ký ức đầy đủ, thay thế được tất cả linh hồn hắn, nên đã hợp thành một thể với hung hồn trong Lục Ma Phong, dùng Lục Ma Phong làm hình thể để thành một hóa thân ngoại thân.

Hắn chẳng những chẳng tìm được gì, còn mất đi tất cả. Ký ức, thần lực, linh hồn, dưới sự hợp lực công kích của Hàn Thạc và hung hồn, tất cả đều bị Hàn Thạc chiếm cứ một cách bá đạo, toàn bộ bị Hàn Thạc đoạt được, làm Lục Ma Phong, hung khí vốn được ma công tạo thành, dung hợp hủy diệt nguyên tố tuyệt thể, tạo thành một Hạ vị thần Hủy Diệt hệ quỷ dị có đặc tính ma công, cực kỳ thần kỳ!

Hải Lợi cũng tương tự, hẳn là do một linh hồn Vong Linh ma pháp sư tu luyện mà thành, trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, Hải Lợi mới tu thành Tử Vong hệ cảnh giới Cơ Thần. Hắn đợi ở Vong Hồn cốc, có thể hình thành một khối vong hồn ở đó. Vong hồn tụ tập dưới tác dụng của nguyên tố Tử Vong, nhưng lại tựa hồ không thể ra khỏi Vong Hồn cốc. Hắn phát hiện ra một vật lưu ở Vong Hồn cốc, có thể thông qua đó giúp vong hồn tu luyện và ngưng tụ nguyên tố Tử Vong nhanh hơn.

Từ ký ức của Hải Lợi, Hàn Thạc thu được không ít tin tức hữu dụng. Cảnh giới Cơ Thần của Hải Lợi là do Vong Linh pháp sư tu luyện thành, đối với việc vận dụng và hiểu biết về nguyên tố Tử Vong, hẳn vượt xa Hàn Thạc. Sau khi chiếm cứ toàn bộ ký ức của hắn, trước kia Hàn Thạc vẫn luôn không thể phóng thích kết giới già yếu, và một vài tri thức Vong Linh ma pháp không nắm được, toàn bộ đều trở nên vô cùng sáng sủa.

Đây là lần thứ hai lấy được linh hồn của một Vong Linh pháp sư, lần trước là Khắc Lao Đức, làm cho Hàn Thạc trực tiếp thành một Ma đạo sư, hiểu rõ rất nhiều những tri thức bí ẩn. Còn Tử Vong hệ Cơ Thần tên là Hải Lợi này, những hiểu biết của hắn về Vong Linh ma pháp thì Khắc Lao Đức không thể nào có thể so sánh được, rất nhiều những tri thức khó hiểu trước kia, Hàn Thạc bây giờ thoáng cái toàn bộ đã hiểu hết.

Cũng không biết đã xảy ra việc gì trong cái đường hầm thời không đó, Hàn Thạc cũng xóa linh hồn chủ ấn của Hải Lợi, thần thức phân ma thu được tất cả ký ức, mạnh mẽ chiếm cứ dung hợp ý thức và ký ức Hải Lợi, dùng linh hồn cũ của Hải Lợi làm cơ sở, dùng Khô Lâu pháp tượng làm thân thể, hình thành một hóa thân ngoại thân thực lực Cơ Thần khác.

Cùng lúc đó, những bí mật bên trong hai đầu lâu khác của Khô Lâu pháp tượng, cũng toàn bộ dung hợp với linh hồn hóa thân ngoại thân này của Hàn Thạc. Đến lúc này, Hàn Thạc mới phát hiện ra giữa hai cái đầu đó, một là nói về một vài tri thức và cảm ngộ về Vong Linh ma pháp, một cái đầu khác giảng rất kỹ về việc hình thành Tử Vong Mộ Địa và tất cả bí mật lợi dụng của nó, kể cả việc làm sao thông qua Khô Lâu pháp tượng tiến hành vị diện truyền tống.....

Chủ nhân vốn có của Khô Lâu pháp tượng là một Trung vị thần Tử Vong hệ, hẳn lưu lại những tri thức và hiểu biết về Vong Linh ma pháp, hoàn toàn thích hợp với ký ức và thể ngộ từ việc tu luyện của Hải Lợi, tên Cơ Thần Tử Vong hệ mà Hàn Thạc cường đoạt được. Quả thực việc này là một sự tình hoàn mỹ.

Cái duy nhất làm Hàn Thạc có chút tiếc nuối là Tử Vong Mộ Địa không phải là do nguyên chủ nhân của Khô Lâu pháp tượng chế tạo ra, hắn chỉ hiểu được phương pháp sử dụng nhưng không thể tự mình chế tạo ra cái khác.

Tử Vong Mộ địa là do chủ thần Tử Vong hệ chế tạo ra, đó là một công cụ ban cho các Thần thủ hạ đủ loại, sai phái những thủ hạ lớn nhỏ của hắn có thể thông qua Tử Vong Mộ Địa lui tới các vị diện, phân tán tử vong và hủy diệt ra ngoài, gia tăng độ tín ngưỡng Chủ Thần, trong quá trình tử vong làm thần lực hắn càng thêm cường đại.

Chỉ cần tìm được vị diện truyền tống trận ở Thâm Uyên giới, hoặc một Tử Vong Mộ Địa khác, với ký ức mà Hàn Thạc bây giờ vừa thu được từ trong Khô Lâu pháp tượng, hoàn toàn có thể bằng vào tọa độ mà tiến hành xuyên toa giữa các vị diện. Như vậy, tuy lộ trình trở về xa xôi, nhưng một khi tìm được vị diện truyền tống trận, nó lại trở nên cực kỳ đơn giản.

- Phụ thân, phụ thân.....

Trong óc truyền đến ý thức của Tiểu Khô Lâu. Hàn Thạc sửng sốt một chút, rồi lập tức có phản ứng, vội vàng lo lắng hỏi:

- Làm sao, người không có chuyện gì chứ ?

- Không, chỉ là linh hồn và thân thể con đã bị chia lìa rồi.

Tiểu Khô Lâu trả lời, dừng một chút, nó lại đột nhiên cực kỳ kinh ngạc hỏi:

- Phụ thân, sao con cảm giác thấy người biến thành ba người... việc này... việc này là cái quái gì thế? Hai luồng sức mạnh khác đâu? Chúng.... Chúng tới nơi nào rồi?

Từ lúc bắt đầu linh hồn xuyên toa, thần thức Hàn Thạc chỉ nhằm vào Đạt Đạt Lạp và Hải Lợi, Tiểu Khô Lâu từ đầu tới cuối không hề tham dự vào trận đại chiến linh hồn hung hiểm tận cùng này, khi linh hồn hấn đi vào đường hầm không gian, hấn đã khôi phục lại bình thường, chỉ là bị làn sóng của trận giao chiến cuối cùng giữa Hàn Thạc và Đạt Đạt Lạp làm chấn động.

- Ha ha, không có ba người, chỉ có một mình ta thôi.

Hàn Thạc rất vui vẻ, cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói:

- Đến đây đi, chúng ta trở về Vong Linh giới. Ta đưa linh hồn ngươi về chỗ cũ.

Lần này bản thể Hàn Thạc bất động, chỉ có hóa thân ngoại thân dung hợp giữa Khô Lâu pháp tượng và linh hồn Hải Lợi ra tay. Một luồng ánh sáng bắn ra, Khô Lâu pháp tượng vẫn còn bị bản thể Hàn Thạc nắm trong tay, nhưng chủ hồn trong đó đã vượt qua vị diện, phủ xuống Vong Linh giới. Tới gần mấy bộ khô lâu, cái xương tay vẫn còn ở trên đầu Tiểu Khô Lâu, chỉ là sau khi mất đi linh hồn, hai bộ xương khô không ý thức có vẻ hơi quái dị.

Hai linh hồn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vừa xuống tới, hai bộ khô lâu một lần nữa sống lại. Trong hốc mắt trái của Tiểu Khô Lâu, Tử ma nhãn đã vỡ vụn, những tinh quang tử sắc đang được xương cốt trắng như ngọc của Tiểu Khô Lâu hút vào từng chút một.

Bây giờ, linh hồn Hàn Thạc đã là Cơ Thần Tử Vong hệ, linh hồn này có lực cảm ngộ đối với nguyên tố Tử Vong rất tuyệt vời, linh hồn Hàn Thạc vừa động, nguyên tố Tử Vong sẽ tùy ý gắn kết lại, phóng thích ra các loại ma pháp kỳ diệu có uy lực rất lớn.

Chỉ là linh hồn này mặc dù có tất cả ký ức và ý thức, nhưng ký ức và thần thức vẫn thuộc về một bản thể, linh hồn này dù sao cũng không phải là thần thức, Hàn Thạc không thể xem linh hồn của Cơ Thần Tử Vong hệ này như ký ức của mình mà quán thấu cho Tiểu Khô Lâu được. Ký ức truyền thấu, phải thông qua thần thức do ma công chuyên tu mới có thể đạt thành.

Hàn Thạc không hề khẩn cấp, dùng thân thể do nguyên tố Tử Vong ngưng kết thành, đi tới đại quân tử vong linh theo Hải Lợi tiến đến.

Nơi này vẫn không phát sinh biến hóa gì. Phía trước Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, một đoàn sương khói màu xanh mông lung huyền phù bất động, phía sau ba Khô Lâu vương và hai con Cốt Long lẳng lặng đợi lệnh chủ nhân.

Hàn Thạc đã chiếm cứ toàn bộ sức mạnh linh hồn của Cơ Thần Hải Lợi, từ khô lâu lúc trước gắn kết vào thân thể, hóa thành một cái bóng rơi vào giữa màn sương khói màu xanh mông lung. Sương khói màu xanh vẫn luôn bao phủ dần dần tan đi, lộ ra một tinh thể lục sắc hình lăng trụ.

Tinh thể lục sắc hình lăng trụ chính là hình thể của Hải Lợi, nhưng vì sau khi linh hồn và Khô Lâu pháp tượng đã hợp nhất, tinh thể lục sắc hình lăng trụ thuần túy do nguyên tố Tử Vong ngưng kết tạo thành đã không còn là hấn nữa. Tinh thể này cũng giống như nguyên tố tinh thể bản nguyên, cái bất đồng duy nhất là nó có thể dung hợp với thân thể, một khi sinh vật tu luyện Tử Vong hệ ma pháp, thân thể và viên tinh thể lục sắc này dung hợp, có thể hình thành thân thể nguyên tố Tử Vong.

Hàn Thạc không cần, nhưng Phạm Ny là một Vong Linh pháp sư thì rất cần. Chỉ cần Hàn Thạc biết rõ phương pháp tạo thành thân thể nguyên tố ở Thâm Uyên giới cho Vong Linh hệ, một khi trở lại đại lục Kì Áo, thông qua viên tinh thể lục sắc nguyên tố thể này, có thể làm cho Phạm Ny hình thành nguyên tố thân thể rồi.

Linh hồn Hàn Thạc bao vây chặt lấy viên tinh thể lục sắc, phát ra sự uy nghiêm của Hải Lợi, ba Khô Lâu vương và hai đầu Cốt Long, kể cả những sinh vật bất tử cao cấp khác, lập tức toàn bộ đều đứng im phăng phắc, không dám động đậy gì.

Sau khi Hàn Thạc chiếm được toàn bộ linh hồn ký ức của Hải Lợi, lúc này hấn cũng là Hải Lợi, đám sinh vật bất tử này tự nhiên dưới uy áp của hấn đều tĩnh lặng. Hàn Thạc cũng không nói nhiều, chỉ tay vào Tiểu Khô Lâu xa xa, nói:

- Từ nay về sau, ngoại trừ ta ra, hấn cũng là chủ nhân của các ngươi!

Đây là những sinh vật bất tử cao cấp, đều đã có trí tuệ, nghe Hàn Thạc đột nhiên nói như vậy, đều tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu. Chỉ là giữa những sinh vật bất tử luôn luôn có phân chia cấp bậc thâm căn cố đế, mặc dù chúng nghi hoặc, cũng không dám không tuân theo Hàn Thạc, tất cả quì rạp cung kính trên đất, đồng thanh hô:

- Rõ, chủ nhân!

- Bên trong Vong Hồn cốc có một khối bia vong hồn kỳ dị, trên bia còn có một số đồ án với những hoa văn rất phức tạp, sau này người ở đây tu luyện sẽ nhanh hơn một chút. Thêm một thời gian nữa, người có thể sẽ lĩnh ngộ được cái gì đó. - Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu, truyền tấn nói về yêu thương.

- Biết rồi phụ thân, chúc mừng phụ thân, bây giờ con đã hiểu được một việc. Trên người phụ thân xảy ra một loại biến hóa khó tin, con biết, phụ thân bây giờ rất cường đại. - Tiểu Khô Lâu nói.

Quả nhiên là một trí tuệ cao nhất, Hàn Thạc thâm nghĩ, sau đó nói:

- Được rồi, ta đi trước đây. Đợi một thời gian nữa, bản thể ta sẽ truyền lại ký ức Vong Linh ma pháp cho người.

Rồi Hàn Thạc đưa viên tinh thể lục sắc của Hải Lợi cho Thổ Giáp thi, linh hồn xuyên toa trở về, sau đó một lần nữa triệu hoán nó tới trước mặt, thu lấy tinh thể lục sắc, rồi lại tổng cổ Thổ Giáp thi đang ậm ừ gì đó trở về.

Linh hồn Hàn Thạc có thể tự do xuyên toa giữa hai vị diện, nhưng không thể mang theo vật thật, cho nên mới thông qua Thổ Giáp thi làm trung gian.

Hai hóa thân ngoại thân vừa mới hình thành, Hàn Thạc còn chưa thể thuần thục vận dụng. Trước khi chưa hoàn toàn hiểu được bí mật của hóa thân ngoại thân, Hàn Thạc sẽ không để ba hồn phân tán ra, để tránh xuất hiện những lỗi lầm không thể kịp thời sửa chữa.

- Chết..... quên mất hội nghị mà Bát Lỗ Nha nói, cũng không biết qua bao lâu rồi. Ừm, để xem. - Hàn Thạc sự nhớ, Khô Lâu pháp trường và Lục Ma Phong lập tức hóa thành hai đạo hào quang đồng thời chui cả vào trong cơ thể hắc biến mất.

Thực lực Hàn Thạc bây giờ tăng vọt lên trên mười lần, Khắc La Tu Tư cũng không còn là đối tượng hẳn phải đặc biệt cẩn thận nữa. Bởi vậy, cho dù Hàn Thạc tới trễ cũng không cho là quá quan trọng, người có thực lực tuyệt đối, hoàn toàn có thể buộc người khác phải đợi hẩn, đây là quy tắc của Thâm Uyên giới!

535. Chương 535: quy Tắc Định Ra Vì Người

- Hàn Thạc, chàng đã đi đâu thế? Khắc La Tu Tư đại nhân phái sứ giả tới thúc giục, bảo chàng sớm tới đại điện Chiến Ma để thương nghị chuyện quan trọng. - Mới từ mật thất ra ngoài, Hải Mạn Na vừa thấy Hàn Thạc, lập tức kinh hoảng kêu lên.

Hải Mạn Na vô cùng kính sợ Khắc La Tu Tư. Ở Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư chính là bạo chúa, có tuyệt đối uy nghiêm, Hải Mạn Na sợ Khắc La Tu Tư vì chuyện này sẽ trách tội Hàn Thạc, do đó có vẻ cực kỳ lo lắng.

Phương thức phân chia thời gian ở Thâm Uyên giới khác với đại lục Kỳ Áo. Một ngày Thâm Uyên giới tương đương với nửa tháng đại lục Kỳ Áo, hai ngày theo lời Bát Lỗ Nha, Hàn Thạc hiểu là hẩn đã ở đấy mật thất một tháng rồi.

- Biết sao được, ta bây giờ đi cũng được chứ gì.

Hàn Thạc thông thả, thần thức dò xét bốn phía từng chút một, cười hỏi:

- Tây Nhĩ Phù đâu?

- Nàng còn đang tìm chàng. Vì không biết chàng tới nơi nào, hai chúng ta tách ra làm việc, để ta lưu lại đây đợi chàng. - Hải Mạn Na trả lời.

- Ừm, xem ra hẳn là ta đã để các nàng lo lắng rồi. Lần sau nếu thấy ta mất tích, đừng đi khắp nơi tìm ta, chỉ một thời gian ngắn là ta sẽ trở về thôi.

Hàn Thạc cảm thấy áy náy nói với Hải Mạn Na, sau đó hướng ra ngoài bước đi thật nhanh, nói với lại:

- Đi, theo ta cùng đi, xem hội nghị này chấm dứt chưa?

- Chiến Ma đại diện chính là tòa nhà trung ương hùng vĩ nhất. Ta có thể dẫn chàng tới, nhưng ta không thể cùng chàng vào đại điện Chiến Ma, bởi vì ta còn chưa có tư cách. Xin lỗi. - Hải Mạn Na đi theo phía sau Hàn Thạc tới đại điện Chiến Ma, giải thích cho hắn.

Ở Thâm Uyên giới việc phân chia cấp bậc rất nghiêm túc. Thực lực chưa đạt tới đến mức nhất định, căn bản không thể đứng chung với nhân vật cao cấp. Hai thiếu nữ dị tộc Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, chỉ có thực lực Hủy Diệt giả, hiển nhiên không có tư cách tham dự hội nghị ở Chiến Ma đại điện.

Đây là quy củ của Thâm Uyên giới. Nghe Hải Mạn Na nói như vậy, Hàn Thạc cũng không miễn cưỡng, cùng nàng tới Chiến Ma đại điện cực nhanh.

Trên đường tới Chiến Ma đại điện, thần thức Hàn Thạc tập trung vào trong cơ thể mình, phát hiện ra bản thể bị thương một chút, Ma Anh cũng có chút hao tổn. Nhưng thần thức sau lần đại chiến hung hiểm này, lực ý chí lại trở nên cứng rắn hơn, gần bằng với Ma Anh. Ích lợi mà hắn vừa tìm được quả thực không thể lường hết được.

Bây giờ, ma công trong bản thể Hàn Thạc chỉ có thực lực Bán Thần, hai hóa thân ngoại thân thì một cái có thực lực Cơ Thần thuộc Tử Vong hệ, cái kia còn kinh khủng hơn, trực tiếp đạt thành Hạ vị thần Hủy Diệt hệ.

Sau khi Hàn Thạc tam hồn cộng sinh, thực lực cường đại vượt xa lúc trước. Nếu bây giờ trở về đại lục Kỳ Áo, Hàn Thạc tin rằng Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc và Thánh nữ của Quang Minh giáo hội, nếu đối mặt với hắn chỉ có đường chết, phỏng chừng không có cả cơ hội chạy trốn.

Ở đại lục Kỳ Áo, cũng chỉ có viên cổ Cự Long thực lực thâm sâu khôn lường mới có khả năng đấu với Hàn Thạc một trận. Đối với lần cửu hận chôn chặt ở đáy lòng này, hắn không lúc nào không nhớ kỹ.

- Nam Trát La đội trưởng. Hóa ra là người phụ trách gác cửa, Hàn Thạc lần này đến chậm, không biết hội nghị có còn tiến hành không? - Tới trước cửa tòa nhà hùng vĩ nhất, Hải Mạn Na liếc mắt thấy trước cửa có đội trưởng đại đội Tà La, vội vàng dò hỏi.

Gặp lại Hàn Thạc, Nam Trát La vẫn nhiệt tình, lo lắng nhìn hai người, quay về Hải Mạn Na nói:

- Khắc La Tu Tư đại nhân đã sớm thông báo cho Hàn Thạc tiên sinh, sau đó lại phái người mời một lần nữa. Các người sao bây giờ mới đến?

- Nam Trát La đội trưởng. Lần này chủ nhân ta đích xác hơi chậm một chút, bây giờ có thể đi vào không? - Hải Mạn Na nghe Nam Trát La nói như vậy, cũng có chút lo lắng.

- Ta đưa Hàn Thạc tiên sinh đi vào, người lưu lại bên ngoài đợi một lát.

Nam Trát La đáp một tiếng, rồi quay sang Hàn Thạc nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, theo ta vào thôi.

Hàn Thạc mỉm cười khẽ gật đầu, không hề có ý thức tự giác của người đi trễ gì cả, thông thả đi theo phía sau Nam Trát La, hỏi vu vơ:

- Hội nghị bắt đầu lâu chưa? Đã có những người nào tham dự? Thương thảo vấn đề gì thế?

- Cũng được một thời gian rồi, sáu đại La Sát và có mấy người khách khanh tôn quý đã tới cả, chủ yếu là thương nghị việc làm sao ứng phó được với công kích của Độc Nha Bảo.

Lần trước đại đội Tà La của Nam Trát La được Hàn Thạc ra tay cứu giúp, nên khi đối mặt với Hàn Thạc, Nam Trát La tự nhiên phải đặc biệt chiêu cố. Hắn vừa nói xong lại bổ sung thêm vài câu:

- Mấy ngày nay, đội ngũ Độc Nha Bảo đang tiếp cận Chiến Ma cốc chúng ta. Bên ngoài một vài lính đi tuần Chiến Ma cốc chúng ta đều bị tiêu diệt. Phỏng chừng không bao lâu nữa, Độc Nha Bảo sẽ tiến hành toàn lực công kích Chiến Ma cốc. Lần này Độc Nha Bảo U Ảnh tướng thủ hạ của Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương trợ giúp, Chiến Ma cốc chúng ta rơi vào tình cảnh rất khó khăn!

- U Ảnh tướng, thực lực cường đại vậy sao, kinh khủng thế à? - Hàn Thạc nhướn mày, dò hỏi.

Tựa hồ nhắc tới U Ảnh tướng, là có một loại áp lực vô hình bao phủ trên người hắn, Nam Trát La cười khở khở gật đầu, nói:

- U Ảnh tướng là vệ sĩ cực mạnh của Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương, mỗi một U Ảnh tướng đều có thực lực Ác ma, tên lợi hại nhất trong đó còn mạnh hơn cả Khắc La Tu Tư đại nhân của chúng ta. Một Ác ma có thể tạo thành sự hủy diệt đến người khó có thể tưởng tượng được. Chà, đáng tiếc đại nhân truyền tin cho Hắc Ngọc Ma Vương thành đã muộn một chút, sợ là chúng ta đợi không được viện binh của Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân phải tới trợ giúp.

Vừa đi vừa nói chuyện, Nam Trát La mang theo Hàn Thạc bay nhanh lên tầng thứ mười, tới trước một cánh cửa bằng cự thạch có trọng binh phòng vệ, Nam Trát La ra hiệu cho Hàn Thạc chờ một chút, một mình đi vào thông báo. Chốc lát sau, Nam Trát La hướng về phía Hàn Thạc phất phất tay, hắn liền thuận thế tiến vào phòng hội nghị.

Nơi này cực kỳ rộng lớn, ở giữa có một cái bàn thật lớn hình ô van, chung quanh kê một vài cái ghế lớn bằng đá. Người ngồi đầu bàn, là Khắc La Tu Tư hùng vĩ, ngạo nghễ ngồi trên vị trí chủ tịch, khí thế uy nghiêm của người đứng đầu tộc rất rõ.

Vị trí dưới Khắc La Tu Tư, chính là người đứng đầu sáu đại La Sát ở Chiến Ma cốc Khúc Á Nặc, năm vị trí kế tiếp, mỗi một cái ghế đều là những cường giả thực lực Bán thần, đeo huy hiệu La Sát, La Sát cấp hai Bát Lỗ Nha lần trước bị Hàn Thạc giáo huấn, đương nhiên cũng ở trong đó.

Phía dưới sáu đại La Sát, mới là ghế của các khách khanh. Hàn Thạc chưa gặp ai trong số những khách khanh này, mà hắn cũng không biết những người này ở đâu tới. Tổng cộng có năm khách khanh, ba tên có thực lực Bán thần, hai tên còn lại cũng chỉ yếu hơn một bậc, hắn là trong lúc mấu chốt bị gọi tới.

Năm khách khanh này rõ ràng ở khu vực khác với chỗ của Hàn Thạc. Đãi ngộ của họ hẳn là cao một chút, từ ánh mắt Khắc La Tu Tư nhìn bọn họ, Hàn Thạc cũng biết năm khách khanh này hẳn là được trọng thị phi thường.

Hàn Thạc vừa xuất hiện, ánh mắt tất cả mọi người trong điện đều nhìn vào người hắn. Khúc Á Nặc ngồi xa xa nhìn Hàn Thạc nở một nụ cười khổ, xem như đã tiếp đón. Còn Bát Lỗ Nha cũng khẽ cười gật đầu, nhưng ánh mắt lại mang theo cái nhìn có chút hả hê, tựa hồ chuẩn bị xem Hàn Thạc sẽ bị xử lý như thế nào.

Một vài cường giả khác của Chiến Ma cốc mà hắn lần đầu gặp mặt, về mặt kính ngạc, âm thầm quan sát Hàn Thạc, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Ngồi riêng một góc, con gái Khắc La Tu Tư là Khiết Bích Nhi, thân thể mềm mại dong dỏng cao đứng ở một góc phòng, trong tay cầm một quyển sổ dày, đang ghi lại cái gì đó. Thấy Hàn Thạc đi tới, trộm đưa mắt ra hiệu cho hắn phải cẩn thận, rồi lấy bút viết lia lịa gì đó.

Theo Hải Mạn Na cho biết, Hàn Thạc biết Khiết Bích Nhi luôn luôn giữ nhiệm vụ ghi biên bản. Mỗi một lần hội nghị quan trọng của Chiến Ma cốc, chỉ có những nhân vật cao cấp mới được tham dự. Thâm Uyên giới là địa phương cường giả vi tôn, Khiết Bích Nhi tuy là con gái của Khắc La Tu Tư, dù có cố được lưu lại trong đại điện hội nghị, nhưng cũng chỉ có thể đứng xa xa mà ghi chép, hơn nữa phải đứng.

Thực lực nàng không đủ, có thể đứng tại đây, đã xem như nể mặt Khắc La Tu Tư rồi, căn bản không có tư cách ngồi xuống!

Phía trước, về mặt Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc có chút lãnh đạm, hàm hừ nói:

- Ta đã bảo Bát Lỗ Nha tới mời người trước rồi, hơn nữa sau đó còn phái người tới nhắc lại. Không ngờ Hàn Thạc tiên sinh lại cao giá như vậy. Hội nghị chúng ta cũng sắp kết thúc rồi, Hàn Thạc tiên sinh bây

giờ mới thủng thỉnh đến nơi!

Khắc La Tu Tư vừa nói như vậy. Hàn Thạc cũng thật sự hơi xấu hổ. Dù sao Khắc La Tu Tư đã chính thức mời, nhưng vì linh hồn hắn phải đại chiến nên chậm trễ rất lâu, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt vị cốc chủ đã lộ vẻ cuồng ngạo, rõ ràng lưu lại cho Khắc La Tu Tư ấn tượng cực kỳ bất hảo.

Thâm Uyên giới là nơi chú trọng cấp bậc kính trọng cường giả và tuân thủ quy tắc phi thường. Lần đầu tiên gặp mặt Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc cuồng ngạo chẳng sợ chết, Khắc La Tu Tư còn có thể chịu được. Nhưng Khắc La Tu Tư hai lần thông báo trước cho hắn, hắn cuối cùng vẫn tới trễ, từ điểm này, Hàn Thạc thuộc loại có ác ý phá hỏng quy tắc, đây là việc mà Khắc La Tu Tư không thể tha thứ.

- Hàn Thạc tiên sinh, người cũng là khách khanh của Chiến Ma cốc, hắn là hiểu được một vài quy tắc. Khắc La Tu Tư đại nhân đã mời người, trong lúc mấu chốt lại không làm sự tình mà một khách khanh phải làm. Hừ, được rồi, quên nói cho người một điểm, ta là khách khanh đứng đầu Chiến Ma cốc, sau này người phải nghe sai khiến, hiểu chưa? - Khắc La Tu Tư vừa nói xong, người ngồi phía sau sáu đại La Sát, một tên dị tộc có hai đầu bốn cánh tay, nói với Hàn Thạc giọng rất quái đản.

Giống như tên này là một song sinh gắn liền nhau, khuôn mặt nhìn từ chính diện, thì hắn là nam, hoàn toàn là một nam nhân khôi ngô, nhưng cái đầu sau lưng hắn, lại là một thiếu nữ xinh đẹp, ngực còn nhô cao, có đặc thù đả nữ tính, khi giải thích hai miệng cùng nói, thanh âm hỗn hợp nam nữ, lọt vào tai nghe rất quái đản, khó chịu không nói hết được.

Hắn là tên khách khanh có thực lực cường đại nhất, nếu so với người đứng thứ hai Chiến Ma cốc là Khúc Á Nặc, cũng không kém bao nhiêu. Khi nói những câu này, lúc lắc thân thể, cộng với cái giọng một nam một nữ, cả hai gương mặt khác nhau toàn bộ đều nhìn vào Hàn Thạc, có vẻ cực kỳ quái dị.

- Xin lỗi, lần đầu tới đây, ta còn chưa hoàn toàn thích ứng với thời gian ở Thâm Uyên giới. Trong khi tu luyện, không nghĩ là thời gian đã trôi qua quá lâu.

Hàn Thạc chỉ nhìn Khắc La Tu Tư, xem như chẳng có gì đáng phải nói, vừa nói, Hàn Thạc vừa đi về phía cái bàn ô van, tựa hồ căn bản không coi tên khách khanh đứng đầu nói gì cả.

- Tính ra, người mới trở thành khách khanh của Chiến Ma cốc, có thể không rõ quy củ của Chiến Ma cốc, lần đầu tiên ta không so đo với người, nhưng nếu có lần sau, ta sẽ không có tốt tính như vậy nữa đâu. - Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc chăm chăm thật lâu, hừ khẽ một tiếng, không phải vì lúc này là thời khắc mấu chốt cần giữ Hàn Thạc, nếu thay đổi ở vào lúc trước, Khắc La Tu Tư vốn từng một đường giết chóc mới tới chức vị chủ nhân Chiến Ma cốc, nhất định sẽ không nhân từ như vậy.

- Vậy ta cảm ơn!

Hàn Thạc thuận miệng trả lời, đi đến dãy ghế hội nghị, nhìn nhìn vị trí thấp kém nhất, mày cau tít lại, sau đó có vẻ nghĩ tới việc gì, lộ ra nụ cười lạnh nhạt, đi đến trước mặt tên khách khanh có hai cái đầu một nam một nữ, tự nhiên nói:

- Tên gia hỏa không ra nam không ra nữ này, nhường ghế cho ta cái!

Vài La Sát và mấy tên khách khanh vốn còn đang rì rầm bàn việc Khắc La Tu Tư tự nhiên lần này đổi tính, vừa nghe Hàn Thạc nói thể đột nhiên ngưng bật, đại diện hội nghị yên tĩnh vô cùng, kể cả tiếng kim rơi cũng nghe được.

- Người, người nói cái gì? - Tên khách khanh đứng đầu này hiển nhiên hơi choáng, gương mặt nam giới quay sang Hàn Thạc, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

- Tên gia hỏa không ra nam không ra nữ này, nhường ghế cho ta cái, người nghe không hiểu tiếng người hả?

- Hàn Thạc nói về chế giễu, vừa nói xong, tay trái hắn nhẹ ấn vào bả vai tên khách khanh đứng đầu một cách, khí tức hủy diệt đến từ Lục Ma Phong, trong nháy mắt phủ kín người hắn, toàn bộ cường giả bên trong hội nghị lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh tà ác hủy diệt, bạo ngược, đả tính cướp bóc lan tràn.

Linh hồn bên trong Lục Ma Phong có thực lực Hạ vị thần, nhưng Hàn Thạc không phát ra hết toàn bộ một lần, ngược lại bắt đầu từ thực lực Bán thần dần dần nâng dần lên, đợi cho đại khái khi đã phóng thích ra

uy áp khí tức Cơ Thần, lực chống chọi của tên khách khanh đứng đầu rốt cuộc không chống đỡ được nữa, thần tình sợ hãi run lấy bầy đứng lên, dùng giọng quái đản cực độ ủy khuất nói:

- Người ta... Người ta.. nhường cho đó còn không được sao, làm gì mà dữ vậy..... dọa chết người ta rồi.....

Lần này hần thuận túy dùng nữ thanh để nói, cái miệng nam tính hoàn toàn ngậm chặt, chỉ là gương mặt nam tính cũng tỏ ra khiếp đảm như gương mặt tiểu nữ nhân.

Hàn Thạc bị khách khanh đứng đầu quái dị này làm rợn cả người, ngồi chễm chệ trên cái ghế mà hần vừa cướp được, mắt nhìn theo cái lưng xinh đẹp của tên dị tộc, có cảm giác dở khóc dở cười.

- Hàn Thạc tiên sinh, từ nay về sau, bất kỳ hội nghị nào, người cũng có thể tới trễ. Đây là quy tắc mới của Chiến Ma cốc, chỉ dành riêng cho người!

Đột nhiên, chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư, vẻ mặt kinh hãi nhìn Hàn Thạc, nói như chém đinh chặt sắt.

536. Chương 536:đôi Đãi Đặc Biệt!

Thâm Uyên giới cường giả vi tôn, Khắc La Tu Tư vừa cảm nhận được Hàn Thạc vừa mới biểu lộ thực lực Cơ Thần, lúc trước cảm giác hậm hực vì thấy hần tới muộn đã biến mất, hơn nữa lập tức cho thấy thái độ. Điều này chứng minh Khắc La Tu Tư có thể làm chủ nhân Chiến Ma cốc cũng không chỉ nhờ vào thực lực xuất chúng!

Khắc La Tu Tư vừa nói dứt lời, cả hội nghị vẫn yên tĩnh như trước, sáu đại La Sát năm đại khách khanh, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Hàn Thạc tràn ngập vẻ kinh hãi, ánh mắt La Sát cấp hai Bát Lỗ Nha vừa uể oải pha lẫn với sự vô lực rõ ràng, thậm chí nản thở dài, thậm chí sợ không có cơ hội báo thù nữa.

Mỹ nữ Khiết Bích Nhi đang phóng bút ghi chép biên bản, đôi mắt bỗng lóe ra những tia sáng kỳ dị, tay ngừng không ghi nữa, nhìn Hàn Thạc cực kỳ ngạc nhiên vui mừng.

Chỉ cần người có thực lực, người có thể có được sự tôn kính của bất luận kẻ nào ở Thâm Uyên giới, kể cả địch nhân của người!

Hàn Thạc sớm đã hiểu rất rõ quy củ Thâm Uyên giới, bởi vậy hần đi tới tên khách khanh đứng đầu làm một cú dẫn mặt, thái độ đối đãi của Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc với Hàn Thạc lập tức chuyển biến long trời lở đất.

Tiểu ý đầy mặt, Hàn Thạc chậm chậm ngồi trên vị trí khách khanh đứng đầu, đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, lại thấy tên gia hỏa không ra nam không ra nữ đối diện, dùng gương mặt nữ tính ở đằng xa, nhìn hần rất u oán, ủy khuất nói:

- Được rồi, vị trí khách khanh đứng đầu người ta để lại cho cho người là được, hi, người ta thích loại nam nhân cường đại như người.....

Hàn Thạc ớn lạnh, đang định nói gì đó, chợt nhớ tới cái gì, lúc này đứng bật dậy.

Khắc La Tu Tư vừa thấy Hàn Thạc đột nhiên đứng lên, còn tưởng rằng Hàn Thạc có việc gì, khẩn cấp vội hỏi:

- Hàn Thạc tiên sinh, ở Chiến Ma cốc có chỗ nào không hài lòng? Người yên tâm, lần này kết thúc hội nghị, ta an bài cho người một trang viên rất rộng lớn. Đưa cho người một vài nữ nhân đủ mọi tộc, cam đoan sẽ làm cho người hài lòng.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cười tủm tỉm nói:

- Vậy, đa tạ đại nhân.

Hần liếc mắt nhìn thoáng qua tên gia hỏa không nam không nữ, rồi lộ ra nụ cười có chút khó coi, nói:

- Ta muốn đổi ghế.

- Hàn Thạc tiên sinh... Người.... người thật là một người đáng ghét, tức chết người ta, hừ..... - Tên hai đầu đối diện, ngượng ngùng giận dữ mắng Hàn Thạc, giận đến nỗi thân thể mềm mại run lên.

Khắc La Tu Tư thấy Hàn Thạc sắc mặt khó coi, hơi buồn cười ho nhẹ, nói:

- Được rồi được rồi, Bồ Lô Tiểu, người đừng có chọc Hàn Thạc tiên sinh nữa!

Tên gia hỏa không ra nam không ra nữ tên là Bồ Lô Tiểu, nghe Khắc La Tu Tư vừa nói như vậy, lộ ra vẻ mặt u oán, nhìn Hàn Thạc tức giận không nói lời nào, tựa hồ chuẩn bị dùng ánh mắt ghê tởm trả thù những gì Hàn Thạc vừa nói.

- Nam Trát La, đổi cái ghế cho Hàn Thạc tiên sinh đi! - Khắc La Tu Tư lớn giọng nói. Đại đội Tà La đội trưởng Nam Trát La, chỉ trong tích tắc đã hối hả chạy vào, lấy ra một cái ghế mới, hắn vừa thấy vị trí Hàn Thạc, rõ ràng có chút kinh ngạc.

Nam Trát La sững sốt chốc lát, dưới ánh mắt thúc giục của Khắc La Tu Tư, khẩn cấp giúp Hàn Thạc thay thạch y, rồi cung kính lui ra, Khắc La Tu Tư đột nhiên sực nhớ ra chuyện gì nói:

- Nam Trát La, sự tình đại đội Tà La ba ngày trước, ta không còn truy cứu nữa.

Nam Trát La vô cùng cẩn thận thối lui ra ngoài, nghe Khắc La Tu Tư nói như vậy, ngăn người một chút, rồi vội vàng xoay người lễ bái, cúi đầu nói:

- Cảm ơn Khắc La Tu Tư đại nhân!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Khắc La Tu Tư, sau đó hắn đưa ánh mắt cảm kích nhìn Hàn Thạc, rồi mới cung kính rời khỏi đại điện hội nghị. Trong lòng hắn hiểu được, Khắc La Tu Tư sở dĩ không truy cứu chuyện lần trước, khẳng định là bởi vì Hàn Thạc.

Hàn Thạc không rõ quy củ của Chiến Ma cốc, ngồi xuống thấy Nam Trát La vô cùng cảm kích nhìn mình, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, cũng không thêm suy nghĩ nhiều, đang định hỏi Khắc La Tu Tư xem hội nghị vừa nói đang nói cái gì, lại thấy ánh mắt u oán ghê tởm giết người không thương mạng đối diện của Bồ Lô Tiểu, lúc này hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Bồ Lô Tiểu nói:

- Nếu người còn dám nhìn ta như vậy, ta giết chết người ngay bây giờ!

Bồ Lô Tiểu kinh hãi, kiêu dung biến sắc, mắt không còn liếc lung tung nữa, chỉ nhìn thẳng về phía Khắc La Tu Tư, cũng không dám liếc Hàn Thạc nữa, sợ Hàn Thạc đột nhiên ra tay, giết hắn ngay trong hội nghị. Bồ Lô Tiểu đã ở Chiến Ma cốc khá lâu, hắn hiểu được Khắc La Tu Tư trọng thị cường giả như thế nào, một cường giả có thực lực Ác Ma, tuyệt không phải một La Sát như hắn có thể so sánh được.

Một khi hắn và Hàn Thạc phát khởi xung đột, Khắc La Tu Tư nhất định sẽ trợ giúp Hàn Thạc, bắt hắn hy sinh ngay. Việc này vô cùng bình thường ở Thâm Uyên giới, nếu muốn sống lâu một chút, thì ngàn vạn lần không được trêu chọc những nhân vật mà người không thể trêu chọc. Điểm này thì Bồ Lô Tiểu sớm hiểu rất rõ rồi!

- Hàn Thạc tiên sinh, thật không ngờ lúc trước người còn che dấu thực lực, ha ha, nếu sớm biết rằng Hàn Thạc tiên sinh cường đại như vậy, ta ngay từ đầu đã cho người đãi ngộ tốt nhất!

Khắc La Tu Tư thần nhiên thừa nhận cách làm vài ngày trước, sau đó hắn nhìn bọn người Bồ Lô Tiểu, nói:

- Các người đã thấy thực lực của Hàn Thạc tiên sinh rồi đó, vị trí khách khanh đứng đầu sẽ do hắn đảm nhiệm, các người hắn không có ý kiến gì chứ?

- Không.

Mấy tên khách khanh tới tấp trả lời, Bồ Lô Tiểu vốn là người đứng đầu khách khanh, cũng vung tay tỏ rõ thái độ:

- Quy củ là quy củ, cường giả vốn nên đứng trên cao, ta cũng không có ý kiến gì.

- Vậy là tốt rồi.

Khắc La Tu Tư nhìn Khiết Bích Nhi xa xa, nói:

- Ghi lại, từ hôm nay trở đi, Hàn Thạc tiên sinh chính là khách khanh đứng đầu Chiến Ma cốc, tất cả đãi ngộ đề cao tới mức tốt nhất, trang viên rộng bảy trăm thước ở thành nam được cấp cho Hàn Thạc tiên sinh sử dụng, những thiếu nữ các bộ tộc ở Chiến Ma cốc, phân biệt chọn ra một thiếu nữ thật trẻ thật mỹ lệ đưa đến trang viên, có thể được phụng thị Hàn Thạc tiên sinh là vinh hạnh của các nàng.

- Vâng, phụ thân. - Khiết Bích Nhi trả lời sau đó trộm ngắm Hàn Thạc, vội vàng cúi đầu tiếp tục ghi chép.

- Lần này Chiến Ma cốc gặp một nguy cơ trọng đại, cao thủ Độc Nha bảo sắp tới Chiến Ma cốc, những phòng ngự mà chúng ta bày ra bên ngoài thành, đều đã bị cao thủ Độc Nha bảo phá hết, phỏng chừng vài ngày nữa là cao thủ Độc Nha bảo sẽ phát động tổng công kích. Lần này chẳng những có nhiều địch nhân xâm chiếm nhất từ trước tới nay, hơn nữa còn có ít nhất hai U Ảnh tướng tham gia, ta lo nhất là hai U Ảnh tướng này. Thực lực họ đều là Ác Ma, hơn nữa chủ nhân Độc Nha bảo Xích Lão chí ít cũng có ba Ác Ma, Chiến Ma cốc chúng ta rất khó ứng phó.....

Khắc La Tu Tư nhìn Hàn Thạc, miêu tả toàn bộ tình thế trước mắt, sau đó lộ ra nụ cười ôn hòa:

- May mà, bây giờ lại có Hàn Thạc tiên sinh, có tiên sinh ở đây, chúng ta lại có thêm vài phần thắng. Chỉ cần có thể cầm cự tới khi viện quân đến, Chiến Ma cốc chúng ta có thể giáo huấn Độc Nha bảo của Xích Lão một trận.

- Khắc La Tu Tư đại nhân, Xích Lão là Ác Ma cấp mấy? Còn hai U Ảnh tướng nữa, là Ác Ma cấp mấy? - Hàn Thạc nhũn mày, hỏi Khắc La Tu Tư.

- Xích Lão giống với ta, đều là Ác Ma cấp một, hai U Ảnh tướng khác, không biết thực lực. - Khắc La Tu Tư trả lời.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trầm nghĩ với thực lực hần bây giờ, bằng vào một hóa thân ngoại thân Hạ vị thần Hủy Diệt hệ, có thể áp chế toàn bộ ba Ác Ma, tựa hồ nguy cơ lần này cũng không phải đặc biệt khó đối phó.

- Đây chỉ là những gì ta biết về thực lực Độc Nha bảo. Độc Nha bảo có còn thủ đoạn... và cao thủ gì khác không thì chúng ta cũng không rõ lắm. Mặt khác, từ sau khi tin tức vị diện truyền tống xuất hiện ở vùng đất của Độc Nha bảo bị nổ tung, có một vài cường giả khác tiềm phục cũng đến đó, những người này có khi là người của ba vị Đại Ma Vương khác, cũng có vài cao thủ của thế lực khác đến đó một cách bí ẩn không muốn người nào biết, cũng không biết họ có tham dự vào trận này hay không.

Khắc La Tu Tư tựa hồ nhớ tới một nguy cơ chưa biết, thanh âm trầm trọng nói.

- Như vậy à.....

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đột nhiên nghiêm trang nói với Khắc La Tu Tư:

- Ta có một trận pháp, chỉ cần bố trí ngoài thành Chiến Ma cốc, nhất định có thể tạo thành thương vong thật lớn cho địch nhân, nhưng trận pháp này phải tốn rất nhiều tài liệu đặc thù, không biết Chiến Ma cốc có thể cấp cho ta không.

Bất người ta bỏ tiền ra để có thể xóa bỏ tai nạn, mà Hàn Thạc cũng vô cùng hứng thú với vài tài liệu đặc thù ở Thâm Uyên giới, nhưng thế giới này không có tiền bạc gì, muốn thu mua số lượng lớn cũng rất khó, nhưng bây giờ có một lý do như vậy, hẳn có thể thuận lợi thành chương lấy được rất nhiều nguyên liệu tốt.

- Trận pháp? Trận pháp là cái gì? - Khắc La Tu Tư sững sốt, hiển nhiên không hiểu được ý của Hàn Thạc lắm.

- À, giống như thế này. - Hàn Thạc cũng không biết giải thích như thế nào, tiện tay lấy ra vài khối ma tinh thạch, bố trí trên mặt đất một Vong Linh ma pháp trận hình sao sáu cánh, khí Tử Vong đậm đặc chung quanh dưới tác dụng của tinh thần lực Hàn Thạc, toàn bộ hướng về phía trung ương ngôi sao, cuối cùng sau khi tâm niệm Hàn Thạc vừa động, vài khối ma tinh thạch đột nhiên nổ tung, toàn bộ khí Tử Vong gắn kết trong nháy mắt bị nổ tung, bắn ra những ánh sáng tử vong rực rỡ.

Sau khi thu được ký ức Cơ Thần Hải Lợi, Hàn Thạc cũng có thể bố trí phóng thích một vài Vong Linh ma pháp trận. Bây giờ hần biểu diễn chỉ là tử vong cơ bản nhất, lợi dụng vài khối ma tinh thạch để nguyên tố Tử Vong gắn kết lại, trong nháy mắt bộc phát ánh sáng tử vong mãnh liệt.

Trong đại điện đều là cao thủ, dưới sự khống chế của Hàn Thạc nên không ai bị thương, nhưng một khối đá cứng như cương thiết trong đại điện, sau vụ nổ lưu lại một vài lỗ nhỏ.

Trong khi Khắc La Tu Tư trừng mắt há mồm ngây dại nhìn hấn, Hàn Thạc cười nhạt nói:

- Đây chỉ là trận pháp cơ bản nhất, nếu được cung ứng đủ tài liệu, uy lực có thể đề cao gấp trăm ngàn lần!

Khắc La Tu Tư thần tình khiếp sợ, kinh ngạc nhìn cái lỗ hiện ra trên nền đá trong đại điện. Hấn nhìn về phía Khiết Bích Nhi, trịnh trọng phân phó:

- Con dẫn Hàn Thạc tiên sinh tới kho nguyên liệu vũ khí Chiến Ma cốc, để Hàn Thạc tiên sinh chọn lựa bất kỳ tài liệu vũ khí vật tư gì hấn cần, nếu không đủ, ta có thể nghĩ biện pháp khác!

537. Chương 537:ta Hơi Không Kim Lòng Nổi

- Hàn Thạc tiên sinh, ngài không phải là người ở Thâm Uyên giới chúng ta thật à? - Rời khỏi Chiến Ma đại điện, trên đường tới kho vũ khí của Chiến Ma cốc, Khiết Bích Nhi mắt như tỏa hào quang, cứ dán chặt vào người Hàn Thạc, rất hứng thú truy vấn.

Hàn Thạc cười khổ khẽ gật đầu, bắt lực nói:

- Trên đường đi cô đã hỏi ta ba lần rồi, ta thật sự không phải là người Thâm Uyên giới, cô muốn ta nói như thế nào cô mới có thể tin?

- Ta tin!

Khiết Bích Nhi cười, giải thích:

- Ta chỉ tò mò mà thôi. Chà, ta chưa bao giờ tưởng tượng được còn có sự tồn tại của một vị diện khác, thật quá thần kỳ, ngài lại đến từ vị diện khác.

- À, được rồi, mấy ngày nay cô có minh tưởng dựa theo phương pháp ta chỉ không? - Hàn Thạc sợ Khiết Bích Nhi còn có thể tiếp tục hỏi lặp đi lặp lại một vấn đề, vội vàng đổi đề tài.

- Đương nhiên, ta một mực minh tưởng, nhưng vẫn chưa cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực. - Khiết Bích Nhi có vẻ hơi buồn, cặp mày đẹp chau lại, trả lời.

- Không sao, việc này đừng có gấp, chỉ cần cô chăm chỉ minh tưởng thể ngộ, với cơ sở Phong nguyên tố trên thân thể cô, cảm nhận được sự tồn tại của tinh thần lực tuyệt không phải là vấn đề đâu. - Hàn Thạc cổ vũ vài câu, suy nghĩ một chút, lấy từ không gian giới chỉ ra một viên pha lê màu xanh biếc lớn bằng nắm tay, xỏ vào một cái vòng cổ màu bạc tinh xảo, đưa cho Khiết Bích Nhi.

Viên pha lê màu xanh này là do Hàn Thạc giết chết một ma đạo sư Phong hệ, lấy ra từ trong ma pháp trường của hấn, pha lê xanh này có chức năng tàng trữ và tăng lực cho Phong nguyên tố, ma pháp sư bình thường khi lợi dụng viên pha lê lục sắc này để tu luyện còn có thể nhanh chóng cảm nhận được sức mạnh Phong hệ.

Kết hợp với cái vòng bạc lấp lánh, viên pha lê lục sắc này càng trong suốt rực rỡ hơn, tản ra vàng sáng nhàn nhạt, ngoài những chỗ tốt cho Phong hệ ma pháp sư, còn là món trang sức tinh xảo.

Giống hệt như Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù khi thấy Hàn Thạc tặng châu báu, đôi mắt Khiết Bích Nhi đột nhiên sáng lên, cầm cái vòng có viên pha lê lục sắc, vẻ kinh hỉ hỏi:

- Chiếc vòng cổ tuyệt đẹp ngài tặng cho ta à?

- Ừm. Cầm đi, khi cô minh tưởng thì đeo nó lên, có lẽ có thể nó sẽ làm cho cô cảm nhận được sự tồn tại của tinh thần lực nhanh hơn. - Hàn Thạc tiện tay đưa viên pha lê ma pháp cho Khiết Bích Nhi, chẳng hề tỏ ra đau lòng gì cả, ngữ khí rất bình thản.

- Cảm ơn. Cảm ơn ngài Hàn Thạc tiên sinh, ngài thật là một người vô cùng đáng yêu! - Khiết Bích Nhi mừng rỡ vô hạn, nhận chiếc vòng cổ mà Hàn Thạc đưa cho, hưng phấn đến gần hấn, nhón chân, đôi môi anh đào tươi thắm đột nhiên kề sát mặt hấn, “chụt”, hôn lên má trái Hàn Thạc.

Mùi thơm phức chốt phả vào mũi Hàn Thạc, cảm giác mềm mại ấm áp làm hắn rung động tận đáy lòng, tay trái sờ sờ vào vị trí mà Khiết Bích Nhi vừa hôn. Hàn Thạc đưa tay trái lên mũi ngửi ngửi, thản nhiên nói:

- Thơm thật

Mặt Khiết Bích Nhi ánh lên vẻ hưng phấn, cũng không vì cử chỉ đường đột của mình mà cảm thấy ngượng ngùng, cầm lấy viên pha lê ma pháp lỏng lánh, yêu thích đến không buông tay, tựa hồ không để ý mình vừa làm gì.

Hàn Thạc được Khiết Bích Nhi đột nhiên hôn một cái, trong lòng nhộn nhạo ý niệm tà ác, đồng tử dán chặt trên người Khiết Bích Nhi.....

Da thịt trắng nõn như mỡ đông, thân hình dong dỏng tuyệt đẹp, đôi cánh thiên nga trắng như tuyết mĩ lệ tuyệt luân.....

Vô luận nhìn như thế nào, Khiết Bích Nhi cũng có đủ vốn để hấp dẫn bất kỳ nam nhân nào, nhất là cặp cánh trắng như tuyết của nàng, càng làm Hàn Thạc có loại cảm xúc muốn chiếm đoạt.

Đến đây, hai người đang đến khu vực bí mật hoang vu phía sau Chiến Ma cốc. Vì phía trước cách đó không xa chính là kho vũ khí của Chiến Ma cốc, bởi vậy quanh đây không có bất kỳ dân cư nào dám ở. Chỉ có những cái cây hình thù kỳ lạ, còn có một rừng cột đá mọc lổn nhổn.

Ngửi mùi thơm lưu trên đầu ngón tay, nhìn Khiết Bích Nhi mĩ lệ như thiên sứ trước mặt, một loại cảm giác không thể áp chế được từ trong lòng Hàn Thạc dâng lên, vốn lúc này hắn tu luyện đến mức tùy tâm sở dục, Hàn Thạc không hề khống chế mình. Hai người vốn đứng quá gần, tà niệm hắn dâng lên, cơ hồ lập tức hành động luôn, bàn tay hắn thò ra, thoáng chốc đã đặt lên cặp cánh trắng như tuyết của Khiết Bích Nhi.

Khiết Bích Nhi đang cầm pha lê lục sắc yêu thích không buông tay, lập tức cảm ứng được trên đôi cánh có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về, đây là một trong những chỗ mẫn cảm nhất trên người của bộ tộc nàng, Hàn Thạc sờ soạng như vậy, cả người Khiết Bích Nhi đột nhiên như tê rần, hai mắt nhìn Hàn Thạc kinh ngạc, ngượng ngùng đỏ mặt, lắp bắp nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, ngài làm..... ái.....

Nàng chưa nói xong, Hàn Thạc vuốt đôi cánh nhu nhược của nàng xem ra rốt cuộc không chịu được, vươn tay ôm Khiết Bích Nhi vào lòng, một tay vuốt ve đôi cánh, tay kia lần xuống cặp đùi của nàng, không chút khách khí bắt đầu xâm phạm thiếu nữ đẹp nhất Chiến Ma cốc này.

- Ái..... Hàn Thạc tiên sinh, đừng làm thế này, đừng mà..... - Khiết Bích Nhi kinh hoảng, mặc dù nàng có chút hảo cảm với Hàn Thạc, nhưng nàng dù sao cũng chưa bao giờ trải qua việc như thế này, nhất là ở một nơi tùy thời có người đến. Việc Hàn Thạc đột nhiên xâm phạm làm nàng kháng cự theo bản năng.

- Thanh âm gì thế? Phía trước có người? - Khiết Bích Nhi giãy dụa kêu khê làm kinh động đến mấy tên Chiến Ma vệ gác cửa kho vũ khí cách đó không xa. Sau tiếng hô, mười tên Chiến Ma vệ nhanh chóng chạy về phía bên này.

Thời cơ chưa tới, dục niệm sau tiếng hô chậm rãi thối lui, Hàn Thạc biết lúc này nếu tiếp tục mạnh mẽ ôm lấy Khiết Bích Nhi không ổn, hắn ho nhẹ, có vẻ khá xấu hổ, hai tay từ từ rút về, nặn ra nụ cười:

- Cái này..... cái này..... Khiết Bích Nhi tiểu thư thật đẹp..... ta có hơi không kìm hãm được.....

Khuôn mặt trắng nõn của Khiết Bích Nhi đỏ như ráng chiều, hai mắt lấp lánh xấu hổ nhìn Hàn Thạc, cũng chẳng biết phải giải thích làm sao, vừa thẹn vừa vui sướng giong:

- Ngài... Ngài.... ngài... Ồ, sao mà háo sắc vậy?

- Vì cô đẹp quá, thật đó! Ách, cô vừa mới hôn ta trước, ta cũng làm lại..... - Da mặt Hàn Thạc còn chưa tu luyện tới cảnh giới thủy hỏa bất xâm, xấu hổ gãi đầu giải thích.

- Híc híc!

Khiết Bích Nhi ngấm lại cảnh Hàn Thạc cuồng ngạo ở đại điện Chiến Ma, rồi lúc hấn đại chiến với Bát Lỗ Nha một cách dũng cảm, lại nhìn vẻ xấu hổ lúc này, chẳng biết vì sao nhện không được muốn bật cười, cảm môi cổ nén tiểu ý, nói nhỏ:

- Giảo biện, ngài là người xấu!

- Ủa, là Khiết Bích Nhi tiểu thư à, chuyện gì thế, chẳng lẽ người kia khi dễ tiểu thư phải không? - Một hấn tử thân cao vọt vọt, hấn là cùng chủng tộc với Khắc La Tu Tư Hải Mạn Na, cười một sinh vật Thâm Uyên phi hành trông như con ươi khổng lồ, từ xa đã hô lên.

Sau hấn có mười tên Chiến Ma vệ thực lực tương đương với hấn, đều cười những sinh vật trông như con ươi khổng lồ, toàn bộ nhìn Hàn Thạc vẻ bất thiện, tựa hồ chỉ cần Khiết Bích Nhi ra lệnh một tiếng, họ sẽ lao tới xé hấn thành mảnh nhỏ.

- Cho dù hấn khi dễ ta, cũng không phải là việc của các người. Mặt khác, Bát Lỗ Nha và Bồ Lô Tiểu cũng không đối phó được với người này, các người cảm thấy mình có thực lực giúp ta báo thù phải không? - Khiết Bích Nhi nhìn mấy người này cười cười, nhẹ nhàng nói.

Mấy tên Chiến Ma vệ này cũng không ngu, nghe Khiết Bích Nhi vừa nói như vậy, đã hiểu ra thân phận Hàn Thạc, chẳng tên nào dám cạy mạnh đôi dịch với hấn cả, người cầm đầu lộ ra nụ cười xấu hổ, nói:

- Hóa ra là Hàn Thạc tiên sinh, Khiết Bích Nhi tiểu thư, cô và Hàn Thạc tiên sinh tới đây có việc gì thế?

- Đây là lệnh bài của phụ thân ta, ta dẫn Hàn Thạc tiên sinh tới, là để chọn lựa một vài vật tư trong kho vũ khí. Phụ thân ta hạ lệnh, bất kỳ thứ gì mà Hàn Thạc tiên sinh cần, hấn đều có thể lấy ra khỏi kho. Các người lo bảo vệ bên ngoài cho ta là được, sự tình bên trong các người không cần quản. - Khiết Bích Nhi giơ lên một lệnh bài, lắc lắc trước mặt mấy người này, dẫn Hàn Thạc nghênh ngang đi vào bên trong.

Mấy tên Chiến Ma vệ này vừa thấy lệnh bài Khiết Bích Nhi vừa giơ lên, ai nấy thần sắc cực kỳ cung kính, đứng nguyên trên không trung không dám nhúc nhích, đợi hai người đi vào, tên thủ lĩnh mới thở phào một hơi, nói:

- Cốc chủ bài tối cao của Khắc La Tu Tư đại nhân, tên Hàn Thạc này có địa vị gì nhỉ? Lại có thể tùy ý lấy đồ trong kho, thật sự là khó tin.

- Đừng có nói nhiều, ta thấy Khiết Bích Nhi tiểu thư tám phần coi trọng hấn đó. Nói không chừng Khắc La Tu Tư đại nhân cố ý đem gả tiểu thư cho hấn, mới có thể giao cốc chủ bài cho Khiết Bích Nhi tiểu thư, người kia thật sự là quá may mắn, vừa tới Chiến Ma cốc đã lấy được hai đóa hoa đầy gai Hải Mạn Na, Tây Nhi Phù, bây giờ lại tới lượt Khiết Bích Nhi tiểu thư, số mạng gì không biết..... - Một người khác nói về ghen ghét

- Có thể đánh bại Bát Lỗ Nha đại nhân, người được Khắc La Tu Tư đại nhân coi trọng cũng là bình thường, nghe nói, tựa hồ đến cả tên quái vật khách khanh đứng đầu cũng thua trên tay hấn, người có thực lực mạnh như vậy, đại nhân không đưa ra đồ vật tốt nhất thì sao có thể lưu người ta lại chứ?

Để mặc đám Chiến Ma vệ xì xào bàn tán sau lưng, Hàn Thạc đi theo Khiết Bích Nhi vào một cái cốc nhỏ, ý nghĩa chính thức của Chiến Ma cốc. Vì lúc trước xảy ra việc xâm phạm Khiết Bích Nhi, trên đường đi không khí giữa hai người có chút sượng sùng, Khiết Bích Nhi không nói gì, Hàn Thạc cũng không mở miệng, chỉ là nằng mỗi lần quay đầu lại nhìn về phía hấn, trong con người mỹ lệ đều có một sắc thái chỉ sợ Hàn Thạc tái phạm.

- Tới rồi. - Rốt cục, Khiết Bích Nhi đã đến giữa sơn cốc, nhìn cánh cửa bằng đá và sắt sừng sững phía trước, lên tiếng.

Hàn Thạc đang muốn nói gì, đột nhiên, linh hồn Khô Lâu pháp tượng trong cơ thể hấn cảm nhận được một khí tức rất quen thuộc từ một mật thất sau cánh cửa sắt phía trước, lòng hấn vừa động, gấp gấp nói:

- Mở cửa nhanh lên!

538. Chương 538:vét Sạch

Đây là một cảm xúc không thể nói ra được. Hàn Thạc đứng trước cửa, linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ trong Khô Lâu pháp trượng như cảm nhận được một vật phẩm xác thực trong đó, làm hắn thấy một loại khí tức rất rõ ràng, việc này hiển nhiên rất cổ quái, nhưng lại chân thật như xảy ra trước mặt.

Khiết Bích Nhi từ ngữ khí khẩn cấp của Hàn Thạc, cảm giác được nội tâm hưng phấn của hắn, nhìn Hàn Thạc vẻ kinh ngạc, nhưng không nói gì, cầm cốc chủ bài Khắc La Tu Tư giao cho nàng, đi tới trước cửa đá, đút nó vào một cái khe, cánh cửa đá liền từ từ nhấc lên.

Cửa đá vừa mở ra, lộ ra một thông đạo rộng lớn sáng ngời, trên tường có những cây đuốc, có thể thấy được chung quanh có bốn gian thạch thất. Dưới sự ra hiệu của Khiết Bích Nhi, Hàn Thạc và nàng cùng đi vào. Chỉ vào bốn gian thạch thất hai bên thông đạo, Khiết Bích Nhi giải thích:

- Nơi này là kho vũ khí của Chiến Ma cốc, còn vài tài liệu đặc thù rất hiếm, ngài có thể tùy ý chọn lựa.

Vừa vào, Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào một gian thạch thất trong đó, trong khi Khiết Bích Nhi đang giải thích, hắn đi thẳng vào đó.

Một tràng những tiếng leng keng vang lên, Hàn Thạc lách qua một đồng vũ khí hình thù kỳ lạ, từ trong một góc tường đầy bụi, lấy ra một khối ngọc cốt bài, thể bài này không lớn, chẳng biết dùng xương gì chế thành. Trên thể bài có hình sọ người, bên kia là một ma pháp trận Vong Linh Thiên Mạc, tản ra nguyên tố Tử Vong nhàn nhạt.

Sau khi Hàn Thạc đã giải khai toàn bộ bí mật bên trong Khô Lâu pháp trượng, hắn biết ngọc cốt bài này chính là một loại chìa khóa mở ra Tử Vong Mộ Địa, lúc trước nguyên chủ nhân của Khô Lâu pháp trượng cũng có một ngọc cốt bài như vậy, vật này được giao cùng với Tử Vong Mộ Địa. Nhưng sau đó, tên gia hỏa này nhớ hết ấn ký bên trong ngọc cốt bài, hơn nữa chuyển nó vào vũ khí của Khô Lâu pháp trượng mình, do đó ngọc cốt bài đã mất tác dụng.

Cầm ngọc cốt bài trong tay, Hàn Thạc cơ hồ có thể khẳng định Thâm Uyên giới nhất định có tồn tại Tử Vong Mộ Địa. Với linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ hướng dẫn, tinh thần lực Hàn Thạc phóng thích ra, chậm rãi dung nhập vào giữa ngọc cốt bài, nhưng phát hiện ra ấn ký trên ngọc cốt bài này cũng đã bị tách khỏi nó.

- Hàn Thạc, ngài đang làm gì thế? - Trong khi Hàn Thạc cầm ngọc cốt bài trầm tư, Khiết Bích Nhi nghi hoặc đi tới cạnh hắn.

- Vật này từ đâu tới? - Hàn Thạc giơ ngọc cốt bài lên, hướng về phía Khiết Bích Nhi quơ quơ, sắc mặt ngưng trọng hỏi.

- Không biết, thoát nhìn có lẽ lâu lắm rồi. Hắn là được một người nào đó tiến cống. Đồ vật này phủ đầy bụi, phỏng chừng không có gì đặc biệt, Hàn Thạc, nó có tác dụng gì không? - Khiết Bích Nhi ngạc nhiên, trả lời về lơ mờ.

- Cô giúp ta điều tra về lai lịch của vật này, ta có việc cần nó. - Hàn Thạc biết Khiết Bích Nhi phụ trách việc phân loại và bảo tồn các vật trong kho vũ khí, đây cũng là lý do vì sao Khắc La Tu Tư bảo nàng dẫn đường.

- Ta giúp ngài điều tra, nhưng vật này đã có từ rất lâu rồi, khẳng định không phải được đưa tới trong thời gian ta phụ trách thương khó, có thể phải mất một thời gian đó. - Khiết Bích Nhi cười cười, dường như việc được trợ giúp cho Hàn Thạc làm nàng vô cùng sung sướng.

- Ừm. Vậy cảm ơn cô. - Hàn Thạc trả lời, thấy ngọc cốt bài này, trong lòng hắn đột nhiên như bỏ được một gánh nặng, có ngọc cốt bài này, có thể nói rằng Thâm Uyên giới nhất định từng có thuộc hạ Tử Vong chủ thần phái ra, vậy Thâm Uyên giới khẳng định sẽ có một Tử Vong Mộ Địa khác.

Chỉ cần xác định được Thâm Uyên giới có Tử Vong Mộ địa, Hàn Thạc một khi tìm được vị trí Tử Vong Mộ địa, hắn có thể từ đó trực tiếp quay lại Tử Vong Mộ Địa ở đại lục Kì Áo, mắt thấy có đường về, trong lòng Hàn Thạc tự nhiên vô cùng mừng rỡ.

- Yên tâm đi, cho ta chút thời gian, ta sẽ giúp ngài hiểu rõ việc này. Bây giờ ngài có thể tới bốn gian thạch thất này, tùy ý chọn lựa những tư liệu mà ngài cần.

Khiết Bích Nhi mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn gian thạch thất đầy bụi bên cạnh, giải thích:

- Gian này đã tồn tại rất lâu rồi, bên trong có một vài thứ, phần nhiều đều là những đồ cổ, có lẽ không có nhiều vật phẩm thích hợp với ngài, ngài có thể tới ba thạch thất khác tìm kiếm.

Nghe Khiết Bích Nhi nói như vậy, Hàn Thạc nhớ tới mục đích tới nơi này, nhìn nhìn chung quanh một vòng, hần đột nhiên phát hiện thạch thất này vượt quá dự tính của hần rất xa. Cả thạch thất có một cái kệ rất lớn, khắp nơi bày những vật thứ tự vô cùng chỉnh tề, có một vài vũ khí khải giáp hình thù kỳ lạ, cũng có rất nhiều xương hoặc gỗ hóa thạch đủ màu sắc, rất nhiều thứ Hàn Thạc trước giờ chưa từng thấy, bày đầy cả thạch thất.

Đối với Thâm Uyên giới, hần cũng không biết nhiều lắm. Nơi này quả có rất nhiều loại vật tư khác hần đại lục Kì Áo, nhưng thần thức Hàn Thạc rất cường đại, tin rằng sự thần kỳ ở Thâm Uyên giới nhất định có thể cho hần kinh ngạc bằng những món đồ bất ngờ.

Hần cũng không nóng nảy, sẫm soi từng vật phẩm một, chậm rãi hỏi Khiết Bích Nhi về đặc tính và tác dụng của tài liệu này.

Khiết Bích Nhi quả là một nhà quản lý có tri thức uyên bác, đối với các loại tài liệu rải rác ở đây, nàng có thể nói ra đặc tính và công dụng đại bộ phận những vật này, Hàn Thạc vừa nghe Khiết Bích Nhi miêu tả, vừa dụng nhãn lực và thần thức của mình thăm dò, không bỏ qua bất kỳ tài liệu nào.

Dần dần, đôi mắt Hàn Thạc bắt đầu lóe lên kỳ quang, khóe miệng cũng cong lên thể hiện vẻ kinh hỉ hưng phấn cực độ, những tài liệu này, đều được hần thu cả vào không gian giới chỉ, loáng một cái, bên trong gian thạch thất đã có gần trăm thứ cổ quái bỗng biến mất không còn thấy nữa.

- Hàn Thạc.... ngài... ngài dùng cái gì thế? Túi hắc? Sao có thể đựng được nhiều đồ như vậy! Việc này... việc này quả là khó tin! - Khiết Bích Nhi tận mắt nhìn thấy tỏ ra vô cùng khiếp sợ, nhìn Hàn Thạc cực kỳ kinh hãi, mở miệng nói.

- À, đây là không gian giới chỉ, đích xác giống như cái túi, là để đựng đồ. - Hàn Thạc giải thích, sau đó đột nhiên nhớ tới người tu luyện ở Thâm Uyên giới tu luyện tám đại nguyên tố và bốn đại lực lượng pháp tắc, vì toàn bộ đều dùng thân thể làm cơ sở, đối với linh hồn không biết rõ lắm, cũng không có cách nào cảm ứng được tồn tại của tinh thần lực, tự nhiên không có khả năng luyện ra không gian giới chỉ, một loại đồ vật yêu cầu có kỹ thuật rất cao.

- Không gian giới chỉ?

Khiết Bích Nhi mờ mịt, rồi hứng thú bưng bưng hỏi:

- Nó có thể chứa được bao nhiêu vật?

Nhìn nhìn gian thạch thất đầy vật dụng này, Hàn Thạc nói:

- Không gian bên trong lớn bằng năm gian thạch thất, có thể chứa được rất nhiều đồ vật.

- Hàn Thạc, ngài thật là một người thần kỳ, tại sao trên người ngài có nhiều thứ thần bí như vậy. - Khiết Bích Nhi há hốc miệng một lúc lâu, cuối cùng kinh hãi hỏi lại.

- Hắc, cho cô một cái này, không gian giới chỉ này chỉ lớn bằng một thạch thất, nhưng cũng đủ cho cô để được rất nhiều thứ rồi.

Hàn Thạc tiện tay lấy ra một cái không gian giới chỉ trống, đưa cho Khiết Bích Nhi nói:

- Nhưng, chỉ khi cô cảm nhận được tinh thần lực, mới có thể sử dụng được nó.

- Bảo bối thật đẹp. - Khiết Bích Nhi cực kỳ ngạc nhiên vui mừng, đeo không gian giới chỉ màu tím nhạt vào ngón tay thon dài, yêu thích không muốn rời.

- Nó đẹp tới đâu, cũng không so được với đôi bàn tay xinh đẹp của cô! - Trong lòng Hàn Thạc khẽ rung động, đưa tay sờ sờ vào ngón tay Khiết Bích Nhi, nhìn thẳng vào nàng ca ngời. Nghĩ thầm “ta phải từ từ chinh phục nha đầu này, quá nóng nảy ngược lại không được việc.”

Khiết Bích Nhi cười ngượng ngùng, mặt đỏ như ráng chiều, đôi mắt sáng long lanh nhìn lướt qua người Hàn Thạc một vòng, cắn răng nhỏ giọng dấm dăng:

- Người xấu, chỉ nói mấy lời hoa mỹ làm để người khác vui lòng!

- Thật mà, ở Chiến Ma cốc, ai cũng biết cô xinh đẹp nhất.

Hàn Thạc cười hì hì, trong lòng cực kỳ mừng rỡ. Hân mừng rỡ vì ở Thâm Uyên giới này đích xác có rất nhiều đồ vật làm hân phải tròn mắt. Theo những gì Khiết Bích Nhi giảng giải và hân tự mình nhìn thấy, hân phát hiện ra toàn bộ thạch thất này có rất nhiều thứ mà đại lục Kì Áo không có, những thứ này đều là bảo vật để luyện chế ma khí.

Ngoài những thứ này, còn có một vài những kỳ vật mà ở đại lục Kì Áo có bỏ ra hàng vạn tiền cũng khó cầu, nhưng được chứa đầy trong cái kho này, tỷ như những hắc thiết quang thạch và ô kim quang với thuần độ cao nhất để chế tạo vũ khí, còn có vài viên lam kim sa (cát màu lam) còn quý hơn cả kim cương, toàn bộ là những thứ khả ngộ bất khả cầu cả.

Gần trăm loại tài liệu rất đáng ngạc nhiên, chỉ cần hữu dụng là Hàn Thạc không chút khách khí thu vào không gian giới chỉ, có nhiều đồ xịn như vậy, hơn nữa lần trước cướp đoạt được Phệ Não Yêu, hân bây giờ có thể lập tức động thủ luyện chế thân thể mới cho Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc.

Chẳng những thế, nếu Hàn Thạc bỏ ra thêm một thời gian nữa, còn có thể dùng những tài liệu này làm căn bản, luyện chế ra một ma khí có tác dụng đặc thù giống với Thị Huyết Phiến. Trong lòng hân không sướng mới là lạ.

- Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù có phải là bị ngài lừa như thế không? Hừ, ngài thật sự là một gia hỏa háo sắc!

Khiết Bích Nhi sắc giọng, nhưng rồi lại cười khanh khách, thấp giọng nói:

- Nhưng ở Thâm Uyên giới, không ai bình dân và chịu nói chuyện với nữ nhân như ngài cả, ngài thật là thú vị!

Hàn Thạc có ngu đến mấy cũng có thể nhìn ra Khiết Bích Nhi cũng có ý với hân, lần này vì còn chính sự trong người, hân cũng không vội vàng động thủ ngay lập tức, chỉ cười hắc hắc rồi nói:

- Được rồi được rồi, chúng ta đi xem ba thạch thất khác nhé, hắc hắc.....

Khi nói chuyện, Hàn Thạc cố ý đến gần Khiết Bích Nhi, mũi ngửi ngửi mùi thơm thanh nhã trên người nàng, vẻ mặt hưởng thụ đầy khinh bạc. Khiết Bích Nhi vốn cũng có ý với Hàn Thạc, giận dữ lườm hân, có vẻ rất vui và thú vị khi thấy Hàn Thạc làm như vậy, mang theo nụ cười tủm tỉm, giới thiệu cho hân về tài liệu ở ba thạch thất khác.

Ba thạch thất khác có rất nhiều tài liệu cực kỳ hữu dụng với Hàn Thạc, tài liệu này đều không thể tìm được ở đại lục Kì Áo. Hân cực kỳ hưng phấn, không ngừng hét lên:

- Cái này hữu dụng, cái kia hữu dụng, ờ, cái đó cũng hữu dụng nốt.....

Khiết Bích Nhi:

-

539. Chương 539:bổ Trộn

Trong một trang viên phía nam Chiến Ma cốc, Hàn Thạc dẫn Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù cùng bước vào. Trang viên mới này cao cấp hơn nhiều so với căn lầu ba tầng trước kia. Mỹ nữ một vài chủng tộc ở Thâm Uyên giới, dưới lệnh của Khắc La Tu Tư được an bài tới phụng thị cho Hàn Thạc ở nhà mới.

Nhiều năm qua, Hàn Thạc chưa bao giờ hưởng thụ nhiều như thế, cho dù lúc đó hắn đã có vị trí tối cao ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, cũng vẫn luôn khổ tâm chuyên nghiên cứu ma công ma pháp, trước giờ không tiêu phí thời gian rảnh rỗi hưởng thụ cuộc sống. Nhưng lần này tới Thâm Uyên giới, vốn cảnh giới Túng Dục là phải có tâm tư vô cùng thoải mái, Hàn Thạc lúc này hoàn toàn buông lỏng.

Hai cô nàng Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, theo Hàn Thạc cũng được hưởng nước lên thuyền nổi ở Chiến Ma cốc, ái mộ hắn tới mức không thể rời hắn nửa bước, mỗi thời mỗi khắc mà không thấy Hàn Thạc đều cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó.

Không thể không nói hai thiếu nữ dị tộc này vì có cấu tạo thân thể rất khác, trong một vài việc dai sức đến mức làm Hàn Thạc cũng phải giật mình. Lúc trước Phỉ Bích đã tinh tu kiếm kỹ tới cảnh giới Đại Kiếm Sư, khi làm việc trong phòng đã không chịu nổi Hàn Thạc hành hạ, thế mà hai thiếu nữ kiều mỵ này, lại còn dai sức hơn cả Phỉ Bích. Các nàng vì thân thể rất khác thường nên có thể gây cho hắn niềm vui sướng không dứt.

Nhưng Hàn Thạc nhờ vào thể phách mạnh mẽ, dai sức vô cùng, cộng thêm hai thiếu nữ này cũng vượt qua sở liệu, mỗi một lần hoan ái là hắn đều hết sức cuồng phóng, hai thiếu nữ hợp lực ứng phó với Hàn Thạc đều khổ nói không ra lời, mỗi lần đều bị hắn hành hạ chết đi sống lại.

Sau mỗi một lần làm hai thiếu nữ này lả đi, Hàn Thạc vẫn còn thừa sức cùng Khiết Bích Nhi đi tới ngoài thành Chiến Ma cốc, dùng tài liệu phong phú của Chiến Ma cốc, bỏ thời gian bố trí Tu La huyền hồn trận giống như cái hắn làm ở Thủy tuyết chi địa trong Nhật Diệu Cốc. Bây giờ thực lực Hàn Thạc đã cao hơn trước không biết bao nhiêu lần rồi, hơn nữa Khắc La Tu Tư lại cung cấp tài liệu cực kỳ phong phú, hắn còn bố trí thêm trong đó một vài tiểu trận pháp khác ở đó nữa.

Hàn Thạc có hai hóa thân ngoại thân, nên có sự linh ngộ rất mạnh về phương diện nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc. Mấy ngày nay..... hắn thông qua Tu La huyền hồn trận, còn dung hợp một vài ý nghĩa cơ bản thâm sâu của Tử Vong hệ ma pháp trận và Hủy Diệt pháp tắc vào đó.

Tu La huyền hồn trận cuối cùng sẽ có thực lực như thế nào? Đến cả Hàn Thạc cũng rất kỳ vọng. Liên tục vài ngày qua, Khiết Bích Nhi đã trợ giúp hắn rất tận tâm tận lực, giúp Hàn Thạc lấy những nguyên liệu hắn cần, điều cho hắn vài tên Chiến Ma vệ đến bố trí trận pháp.....

Mấy ngày nay Hàn Thạc cũng không bỏ qua cơ hội chiếm tiện nghi Khiết Bích Nhi. Hai người vẫn cười cợt đùa tình. Thân là chủ nhân Chiến Ma cốc, Khắc La Tu Tư nhìn thấy tất cả những việc này, chẳng những không hề ngăn cản Hàn Thạc ngày càng xâm phạm nữ nhi bảo bối của hắn, ngược lại còn cố ý tạo cơ hội cho hai người, tựa hồ hắn chỉ hận không đem Khiết Bích Nhi ấn vào ngực Hàn Thạc.

Theo như lời Chiến Ma vệ, với thực lực mà Hàn Thạc biểu hiện, ở lãnh thổ của bất kỳ một Đại Ma Vương nào cũng có thể tìm được ngôi cao, ở vào giai đoạn đầy nguy nan của Chiến Ma cốc bây giờ, nếu Khắc La Tu Tư muốn lưu Hàn Thạc lại thì nếu không bỏ vốn liếng lớn ra thì sao mà làm được?

Từ khi tiến vào Chiến Ma cốc, Hàn Thạc đã thể hiện tư thái cường đại, nếu Khắc La Tu Tư muốn lưu hắn lại, ngoại trừ phương diện vật tư, tự nhiên cũng phải làm các việc khác cho hắn vui lòng. Còn Khiết Bích Nhi vốn là đệ nhất mỹ nữ của Chiến Ma cốc, chính là vốn liếng lớn nhất của Khắc La Tu Tư.

- Hàn Thạc tiên sinh, đây là trận pháp à? Ngài có thể dạy cho người ta không, thần kỳ quá ta.....

Tên hai mặt Bồ Lô Tiểu vốn vẫn làm trợ thủ cho Hàn Thạc cứ cầm cúi đi theo hắn, cũng không biết y có tâm tư gì, mà cứ dùng cái giọng nói giết người không đền mạng, rĩ rả bên tai Hàn Thạc không ngớt, làm hắn khó chịu không sao kể xiết.

Vừa nghe Bồ Lô Tiểu nói thế, sắc mặt Hàn Thạc trở nên khó coi. Hắn trừng mắt cảnh cáo y, uy hiếp:

- Đừng có giọng âm dương quái khí đó với ta, hôm nay nhiệm vụ giao cho ngươi đã hoàn thành chưa?

- Đương nhiên, sự tình ngài dặn dò, người ta làm sao dám không làm chứ. - Bồ Lô Tiểu và Hàn Thạc làm việc với nhau hai ngày, phát hiện thật ra Hàn Thạc cũng không hung dữ như y tưởng tượng, chỉ cần không cố ý trêu chọc hắn, hắn cũng sẽ không chỉ vì một vài việc nhỏ mà gây chuyện.

Tên hai mặt này bị Hàn Thạc đoạt danh tiếng và địa vị, nhưng không vì thế mà oán hận đối phương, ngược lại tỏ ra rất nhiệt tình, hết chạy đông tới chạy tây tìm kiếm đủ thứ nhân lực vật lực cho Hàn Thạc. Hàn Thạc cũng không đánh giá được người kia rốt cuộc có tâm tư gì, nhưng ý đích xác cũng gây nên cho hắn lắm phiền toái. Bởi vậy, mặc dù Hàn Thạc vẫn rất ghét cái giọng quái đản của y, nhưng cũng không chính thức gây khó dễ cho y.

- Được rồi, người phiên chết người.

Hàn Thạc không nhin được than thở, liếc nhìn bên cạnh Khiết Bích Nhi đang cười trộm, nói:

- Được rồi, ngày mai có thể hoàn công rồi, chỉ đợi người của Độc Nha bảo tới để thử uy lực thôi.

- Hàn Thạc, kỳ thật Bồ Lô Tiểu thúc thúc là người rất tốt, ít nhất nếu so với tên Bát Lỗ Nha thì sáng khoái hơn nhiều. - Trên đường trở về, Khiết Bích Nhi đột nhiên mở miệng nói, trong mắt vẻ lo lắng, không biết là lo cho Hàn Thạc hay là cho Bồ Lô Tiểu, nhưng phỏng chừng là lo cho người sau hơn.

Nghe Khiết Bích Nhi nói như vậy, Hàn Thạc tỏ vẻ kỳ quái hỏi:

- Tên Bồ Lô Tiểu đó rốt cuộc ở đâu ra thế ?

- Bồ Lô Tiểu thúc thúc đến từ một chủng tộc cổ quái ở rất xa. Chủng tộc họ ai cũng có ngoại hình như thế cả. Ngay từ đầu khi vừa tới Chiến Ma cốc, Bồ Lô Tiểu thúc thúc cũng đã bị rất nhiều người kì thị, nhưng vì phụ thân ta che chở, mà thực lực thúc thúc cũng cường đại, nên dần dần có chỗ đứng ở Chiến Ma cốc.

- Khi ta còn nhỏ, Bồ Lô Tiểu thúc thúc còn thường xuyên tới chơi với ta, không hề làm cao. Hắn cũng vẫn hình dáng này, có khi thì nam khi thì nữ, có đôi khi hỗn hợp, nhiều năm qua hắn vẫn tác chiến ở Chiến Ma cốc, không giống tên Bát Lỗ Nha cứ có thù một chút là phải báo, hy vọng ngài đừng vì vài sự tình nhỏ mà gây chuyện với Bồ Lô Tiểu thúc thúc được không ? - Khiết Bích Nhi dường như rất quý mến Bồ Lô Tiểu, sợ Hàn Thạc tùy tiện tìm cớ gì đó để giết Bồ Lô Tiểu, nên ra sức cầu khẩn khuyên nhủ hắn.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Như vậy à, yên tâm đi, chỉ cần hắn không chọc ta, ta sẽ không làm gì hắn đâu. Ở Chiến Ma cốc ta chẳng sợ ai, kể cả phụ thân cô, nhưng Chiến Ma cốc đã xuất tiền xuất lực xuất người cho ta, ta cuối cùng cũng sẽ có hồi báo.

- À, được rồi, việc ngài nhờ ta điều tra về ngọc cốt bài, ta điều tra được lai lịch rồi. - Khiết Bích Nhi mỉm cười, nghe Hàn Thạc nói thế, trong lòng thấy thư thái hơn, chuyển sang việc mà hắn nhờ làm hai ngày trước.

Hàn Thạc hơi chần động, khẩn cấp hỏi:

- Tình huống ra sao ?

- Có thể ngài thật phải tới Hắc Ngọc Ma Vương thành rồi, ngọc cốt bài này là do Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương đạt được. Lúc trước phụ thân ta còn ở trong Hắc Ngọc Ma Vương thành, được Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ trợ giúp mới tiến giai tới Ác Ma, Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân rất cao hứng, cho phụ thân ta tới kho vũ khí của hắn tùy ý chọn lựa vài thứ, ngọc cốt bài này cũng là phụ thân ta lấy được từ trên một kiện giáp giáp trong đó, sau này phụ thân ta phát hiện ra ngọc cốt bài này không có công dụng gì, nên tiện tay vứt vào kho của mình. - Khiết Bích Nhi giải thích.

- Mạn Đề Kha Nhĩ, xem ra hắn nhất định biết việc này như thế nào.....

Hàn Thạc thì thảo tự nhủ, rồi quay sang Khiết Bích Nhi nói:

- Được rồi, cô trở về minh tường đi, ta thấy vài ngày nữa là cô có thể cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực rồi.

Trải qua mấy ngày nay, Khiết Bích Nhi đã tin phục Hàn Thạc thần bí này rất nhiều, nghe hắn nói thế, cười khẽ gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, rời khỏi nơi này, trong miệng nói thầm:

- Hừ, khẳng định là vợ vớ về tìm hai tiểu hồ ly tinh Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù lẫn lộn rồi.....

Hàn Thạc tai rất thính, mấy lời nói thầm của Khiết Bích Nhi hoàn toàn lọt cả vào tai, bất giác phì cười, thầm nghĩ xem ra mình phải tìm được một cơ hội thu hoạch Khiết Bích Nhi, miễn cho nàng khỏi sau lưng nhòm ngó.

Trở lại trang viên của mình, hai thiếu nữ kiều diễm Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù ủa ra, một tả một hữu vịn hai tay Hàn Thạc, cười cười kéo hẳn vào trong phòng, hai hai mắt toát ra xuân ý nồng đậm.

- Hôm nay tạm hoãn, ta muốn vào mật thất tu luyện một chút. - Hàn Thạc vừa đi vào phòng, giải thích cho hai nàng một chút, sau đó một mình đi vào mật thất chỉ có ở trang viên này, dùng mật thất này chui xuống một tầng nữa, lấy ra cái vòng tay chứa linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc.

Mấy ngày nay, Hàn Thạc sớm đã liên hệ với Cát Nhĩ Bá Đặc, Hắc long cũng hiểu được hoàn cảnh và vị trí, bây giờ Hàn Thạc đã có đủ tài liệu, linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đủ cường đại rồi, vì vậy hẳn nói với Hắc long:

- Cát Nhĩ Bá Đặc, ta đã tìm được tất cả tài liệu luyện chế thân thể cho người rồi, cho dù không cần xương cốt cũ của người, cũng có thể chế tạo cho người một thân thể mới không tệ, có thử không?

- Từ từ đã chủ nhân ơi. Ta đợi thêm một thời gian nữa cũng được. Ta vẫn thích thân thể trước kia hơn. Đợi về tới đại lục Kỳ Áo, lúc đó luyện chế ra thân thể lúc trước của ta.

Linh hồn tu luyện lâu như vậy, linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc đã sắc bén và mạnh mẽ vô cùng, chờ hẳn có thân thể mới, Hàn Thạc tin rằng, bằng vào linh hồn cường đại của Cát Nhĩ Bá Đặc, nhất định hẳn có thể tiến bộ rất nhanh.

- Như vậy à, người đã nói như vậy, chúng ta đợi thêm một thời gian nữa cũng được. Yên tâm đi, ta đã có đầu mối rồi, đợi sau khi sự tình này kết thúc, chúng ta lập tức đi Hắc Ngọc Ma Vương thành, là có thể biết rõ nơi có vị diện truyền tống trận.

Hàn Thạc biết Cát Nhĩ Bá Đặc hơi sốt ruột, nhất là hẳn vài ngày nay lại nói cho gã biết về các thiếu nữ dị tộc tuyệt vời ở Thâm Uyên giới, tên tiểu dân long này bắt đầu khó chịu.

An ủi Cát Nhĩ Bá Đặc một câu, Hàn Thạc ngâm xướng chú ngữ, triệu hoán ra Tiểu Khô Lâu, chuẩn bị truyền ký ức về Vong Linh ma pháp Tử Vong hệ cho hẳn.

Nhưng khi Tiểu Khô Lâu từ Vong Linh giới đến nơi, Hàn Thạc lập tức bị nó làm cho kinh ngạc sững sờ.

540. Chương 540: hai Dạng Ma Khí

Tấm bia mộ xám trắng, không lớn lắm, hiện lên trên ngực Tiểu Khô Lâu, trên mặt bia mộ có mấy thứ bia văn rất khó hiểu, ẩn chứa khí tức tử vong cực kỳ đậm đặc, như là một nguồn cung cấp sức mạnh có liên hệ gì đó với linh hồn Tiểu Khô Lâu, làm cho trên người Tiểu Khô Lâu tự nhiên có một loại cường đại rất khác lạ.

Tất cả ký ức Hải Lợi bị Hàn Thạc chiếm đoạt. Mặc dù hẳn không tự mình tới Vong Hồn cốc dò xét, nhưng hẳn lại có cảm giác rất quen thuộc với từng xó xỉnh trong cốc, chỉ nhìn thoáng qua bia mộ trên ngực Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc đã lập tức hô lên:

- Bia mộ trên ngực người chẳng phải gắn liền với Vong Hồn cốc sao?

Hải Lợi là Cơ Thần Tử Vong hệ, sở dĩ một mạch ở lại Vong Hồn cốc không đi chỗ khác, chính vì ở Vong Hồn cốc có một khối Vong Hồn bia rất kỳ lạ và hữu dụng. Khối Vong Hồn bia đó có tác dụng hội tụ kỳ diệu với nguyên tố Tử Vong, Hải Lợi buộc phải ở trong Vong Hồn cốc để thực lực hẳn tăng trưởng nhanh hơn các địa phương khác, bởi vì Vong Hồn bia không thể di động, do đó hẳn mới buộc phải ở lại Vong Hồn cốc.

Bia mộ trên ngực Tiểu Khô Lâu mặc dù có vẻ nhỏ đi rất nhiều, nhưng từ ký ức của Hàn Thạc, hẳn phát hiện ra cái trên ngực Tiểu Khô Lâu giống hệt Vong Hồn bia, bởi vậy mới hỏi như vậy.

- Đúng vậy phụ thân, người bảo con nghiên cứu bia mộ kia. Con đã dùng linh hồn không ngừng quan sát bia mộ này. Cũng không biết tại sao, đồ vật kỳ diệu này lại tiến vào thân thể con một cách bí ẩn. Nó có thể giúp con hấp thu năng lượng tử vong chung quanh nhanh hơn, rất có tác dụng. - Tiểu Khô Lâu trả lời.

Hàn Thạc ngạc nhiên, thầm nghĩ tên Hải Lợi mất không biết bao nhiêu thời gian, thế mà không cách nào di động được khối Vong Hồn bia, cho nên mới phải ở lì trong Vong Hồn cốc. Không ngờ Tiểu Khô Lâu mới đến Vong Hồn cốc, không mất bao nhiêu thời gian, lại thành công hấp thu được Vong Hồn bia đó vào thân thể hắn, còn trở thành một kỳ bảo có thể làm tăng thực lực cho hắn, việc này thật sự ngoài dự liệu của Hàn Thạc.

- Được rồi, không có vấn đề gì chứ? Có linh hồn quái quỷ gì như Tử ma nhãn, tự nhiên xuất hiện cố gắng chiếm cứ linh hồn ngươi không? - Nhờ vào kinh nghiệm Tử ma nhãn, Hàn Thạc bây giờ luôn luôn đề phòng những việc tương tự như vậy có thể xảy ra một lần nữa trên người Tiểu Khô Lâu. Hắn suy nghĩ một chút rồi vội vàng hỏi.

- Không có, thông qua bia mộ này, con dường như còn hiểu được một vài thứ khác. Nhưng con mới hút nó vào thân thể không bao lâu, chưa chính thức biết rõ việc này rốt cuộc là như thế nào. - Tiểu Khô Lâu trả lời.

Nhìn chằm chằm vào Tiểu Khô Lâu một chút, Hàn Thạc cười khổ lắc đầu, nói:

- Thôi kệ, ngươi phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được sơ ý, bằng không vạn nhất giống như lần trước, lại có một linh hồn cường đại tới đây, chúng ta có thể khó khăn lắm.

- Biết rồi phụ thân. Con sẽ cẩn thận.

Hàn Thạc không tiếp tục nói thêm gì nữa, y theo các bước lần trước làm phép ở Vong Linh giới, lợi dụng thần thức chuẩn bị đem ký ức về Vong Linh ma pháp truyền vào người Tiểu Khô Lâu. Chủ hồn và hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc có đặc tính khác nhau, nhưng linh hồn ký ức thì hoàn toàn hòa hợp.

Nói cách khác, bản thể và hóa thân ngoại thân gặp phải sự tình, ký ức của ba linh hồn đã có thể hòa lại làm một. Bởi vậy, thần thức Hàn Thạc hoàn toàn có thể biết được tất cả kiến thức về Vong Linh ma pháp của hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, hơn nữa thông qua thần thức truyền ký ức cho linh hồn Tiểu Khô Lâu.

Song, lần này Hàn Thạc cũng không được như nguyện, không thể suôn sẻ truyền những ký ức tới linh hồn Tiểu Khô Lâu. Nguyên nhân là vì khối Vong Hồn bia trên ngực Tiểu Khô Lâu.

Vong Hồn bia vừa được Tiểu Khô Lâu thu được, tựa hồ trong đó có một loại lực lượng thần kỳ nào đó, bảo vệ cho linh hồn nó không bị ngoại vật xâm nhập. Đến cả Hàn Thạc là chủ nhân có một liên lạc nào đó với Tiểu Khô Lâu, cũng không thể lướt qua chướng ngại đó mà đưa ký ức nhập vào linh hồn Tiểu Khô Lâu.

Cái làm Hàn Thạc bất ngờ nhất là lực lượng đó cũng không cho Tiểu Khô Lâu khống chế. Một khi thần thức Hàn Thạc cố gắng đưa ký ức vào đó, lực lượng trong đó sẽ đột nhiên xuất hiện, hình thành một tấm màn bảo vệ đánh bay ký ức Hàn Thạc ra ngoài.

Sức mạnh thần bí này mang theo nguyên tố Tử Vong đậm đặc, luôn luôn có mặt trong linh hồn Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc cũng không dám tùy tiện tạo thành xung đột, bằng không rất có thể sẽ hủy diệt linh hồn Tiểu Khô Lâu. Do đó Hàn Thạc vừa thử một chút, lập tức chán nản dừng tay, đem vấn đề này giải thích cho nó.

- Phụ thân, con cũng cảm giác được lực lượng này. Chỉ là, con cảm giác lực lượng này dường như bảo vệ con, cũng không có ý muốn chiếm đoạt con. - Hàn Thạc giải thích xong, Tiểu Khô Lâu trầm mặc hồi lâu, rồi trả lời về kỳ quái.

- Đúng rồi, ta cũng cảm giác như vậy, lực lượng này đích thật là muốn bảo vệ ngươi.

Hàn Thạc cau mày, nói:

- Chỉ là, ta lại không thể thông qua loại phương thức này truyền cho ngươi một vài kiến thức về Vong Linh ma pháp. Thôi, chờ sau này ngươi có thể nắm giữ được lực lượng này, và những thần bí trong Vong Hồn bia, có lẽ ta lúc đó mới có thể tiếp tục được.

- Ừm, đúng vậy phụ thân, gần đây con cũng cảm thấy sức mạnh của Vong Hồn bia. Con phát hiện ra thông qua Vong Hồn bia, con có một vài tiến bộ khá rõ về việc vận dụng nguyên tố Tử Vong. Có lẽ, Vong Hồn bia cũng có thể giúp con tiến bộ nhanh hơn. - Tiểu Khô Lâu giải thích.

Nghe hắn nói như vậy, Hàn Thạc có vẻ hơi kinh ngạc. Suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói:

- Tốt lắm, trong khoảng thời gian này người cứ chuyên tâm nghiên cứu tác dụng của Vong Hồn bìa đi. Ừm, chờ người biết hết bí mật và thần kỳ của nó, ta sẽ truyền những ký ức ta đoạt được cho người.

Nói xong, Hàn Thạc dùng chú ngữ ma pháp, trả Tiểu Khô Lâu về Vong Linh giới.

Cái gì nên tới cuối cùng sẽ tới. Uy hiếp của Độc Nha bảo, dần dần ép đến gần Chiến Ma cốc. Ngăn ngừa trong vòng hai ngày, bên ngoài Chiến Ma cốc trong phương viên trăm dặm, tất cả những trạm canh gác đều bị diệt trừ sạch bong.

Sau khi Khắc La Tu Tư phát hiện Độc Nha bảo đã đến gần, lập tức hạ lệnh cho tất cả lính trinh sát trở về Chiến Ma cốc, không uổng phí tâm cơ nhân lực nữa.

Người của Độc Nha bảo có vẻ đang đợi cái gì đó, tới chung quanh Chiến Ma cốc rồi cũng không lập tức tiến công. Dân chúng trong Chiến Ma cốc bị nghiêm cấm không cho ra khỏi thành, dần dần hiểu được sự tình lần này không tầm thường chút nào.

Bất giác, thanh thế thực lực kinh người của Độc Nha bảo dần dần được truyền bá khắp nơi trong Chiến Ma cốc, ba chữ U Ảnh tướng được những người trong Chiến Ma cốc đàm luận nhiều nhất. Mỗi một người trong Chiến Ma cốc khi nói tới ba chữ U Ảnh tướng, ai nấy đều có thần sắc hoảng sợ.

Ngăn ngừa vài ngày, cả Chiến Ma cốc đã bao phủ không khí nặng nề lo sợ, tất cả Chiến Ma vệ lui về Chiến Ma cốc, sáu đại La Sát cao thủ, còn có mấy khách liêu của Chiến Ma cốc, ai nấy đều mặt mày căng thẳng, tựa hồ cũng đang lo về trận chiến khó khăn lần này.

Chiến Ma cốc, cửa thành cao lớn như quả núi nhỏ, Khắc La Tu Tư và sáu đại La Sát năm đại khách khanh, và Hàn Thạc sóng vai đứng ở ngoài thành.

Thâm Uyên giới vài ngày nay tương đương với hơn một tháng ở đại lục Kỳ Áo, lợi dụng thời gian này, cộng với các loại vật tư chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư cung cấp, Hàn Thạc chỉnh những bố trí thành công Tu La huyện hồn trận bên ngoài Chiến Ma cốc, còn thành công tu luyện hai dạng ma khí khác.

Mười sáu Bạo diệt châu, mỗi một viên nổ ra có thể hình thành một vụ nổ phạm vi cực lớn. Vụ nổ này lại còn những cây Thứ Hồn Châm bén nhọn bắn ra, bất kỳ ai bị Thứ Hồn Châm trong Bạo diệt châu bắn trúng, nếu linh hồn hắn không đủ cường đại, trong nháy mắt sẽ bị hồn phi phách tán.

Người có linh hồn cường đại, cũng cần diệt trừ tác dụng ác độc của Thứ Hồn Châm trong một thời gian ngắn, nếu không để thời gian càng lâu, thương tổn linh hồn càng lớn hơn, mặc dù là cường giả Thần cấp có một linh hồn hợp nhất với nguyên tố thiên địa, một khi bị Thứ Hồn Châm đánh trúng, cũng sẽ trong nháy mắt mất đi lực chiến đấu, không xử lý kịp cũng sẽ bị hồn phi phách tán.

Thiên Ma Bích Diễm Toa (Thoi phóng ra ngọn lửa xanh Thiên Ma), một loại ma khí có thể hình thành tường lửa rất lớn, bất luận kẻ nào một khi dính vào một chút thoi, sẽ bị ma khí này đốt cháy hồn thể từ bên trong.

Hai dạng ma khí này là Hàn Thạc dùng vật tư ở Thâm Uyên giới, mất thời gian và tinh lực, luyện chế rất vất vả. Mười sáu Bạo diệt châu là tiêu hao phẩm (sản phẩm dùng xong là mất), uy lực bộc phát trong nháy mắt, nhưng dùng một bớt một. Còn Thiên Ma Bích Diễm Toa thì phải nhờ Huyền Băng Ma Diễm quyết thúc đẩy, giống như Thị Huyết Phiên. Sức mạnh phải đến từ nguồn Ma Nguyên lực của Hàn Thạc.

Có hai ma khí này, hơn nữa hai hóa thân ngoại thân, Hàn Thạc có rất nhiều vốn liếng, hắn cũng chẳng coi trọng những tên xâm lược sắp đến lắm, so với bọn người Khắc La Tu Tư, Hàn Thạc có vẻ thông thả hơn nhiều.

- Hàn Thạc tiên sinh, trận pháp đó được bố trí xong chưa? Có phát huy được uy lực cường đại như người nói không? - Bát Lỗ Nha nhìn thạch lâm dày đặc đứng bên ngoài Chiến Ma cốc, nhìn những tấm vải bạt hình thù kỳ lạ đủ mọi màu sắc, bĩu môi có chút khinh thường.

- Uy lực hay không, nếu người không ngại thử một chút là biết, hắc hắc, nhưng, nếu Bát Lỗ Nha tiên sinh lỡ mà chết ở trong đó, ta đây không chịu trách nhiệm đâu. - Hàn Thạc cười hì hì nhìn Bát Lỗ Nha, trả lời tràn ngập tự tin.

- Ta tin Hàn Thạc tiên sinh nhất định có thể sẽ cho chúng ta một sự ngạc nhiên vui mừng!

Khắc La Tu Tư xem ra rất tín nhiệm Hàn Thạc, nhưng ánh mắt hẩn nhìn đồng đá lổn nhổn này cũng mang theo vẻ cổ quái và nghi ngờ. Trong lòng Khắc La Tu Tư, cái hẩn quan tâm chính là thực lực của chính Hàn Thạc. Chẳng biết trận pháp của hẩn uy lực như thế nào, trong lòng nghĩ rằng Hàn Thạc chỉ thông qua phương pháp này nhân cơ hội vơ vét vũ khí vật tư của hẩn, đối với trận pháp cũng không ôm hy vọng lớn lao gì.

- Nửa ngày nữa, Độc Nha bảo sẽ phát động công kích.

Hàn Thạc tự tin nói, nhìn vẻ nghi hoặc khó hiểu của mọi người, Hàn Thạc mỉm cười, thần bí nói:

- Ta cảm giác được.

541. Chương 541:đội Chút Đi

Đại chiến sắp tới, Chiến Ma cốc bao phủ dưới áp lực không thở nổi, cơ hồ tất cả thành dân đều bị điều động, tất cả chiến đấu vì an nguy của Chiến Ma cốc.

Thâm Uyên giới là một địa phương toàn dân giai bình chính thức. Dưới sự cạnh tranh tàn khốc, mỗi sinh vật Thâm Uyên cao cấp tất sẽ là một đấu sĩ trải qua tranh đấu. Cuộc tiến công của Độc Nha bảo lần này mặc dù khác với trước kia, mọi người ở Chiến Ma cốc ai cũng sợ hãi, nhưng việc đã tới trước mắt, lại không có lấy một người nào lùi bước.

Không ngoài Hàn Thạc dự liệu, nửa ngày sau, bên ngoài Chiến Ma cốc nơi hẩn bố trí thạch lâm, lục tục xuất hiện những sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ. Địch nhân Độc Nha bảo có mấy vạn tên, đa số đều là những sinh vật Thâm Uyên thể tích khổng lồ nhưng không có trí tuệ cao.

Những sinh vật Thâm Uyên thực lực cường đại có ngoại hình nhân loại chỉ chiếm một phần mười, cầm đầu là tên tộc nhân Tam Nhân mà Hàn Thạc lần trước đã gặp. Dưới sự chỉ huy của chúng, càng ngày càng nhiều sinh vật Thâm Uyên tụ tập với nhau, đứng dày đặc trước tường thành cao ngất của Chiến Ma cốc.

Chiến Ma cốc bên này cũng bày ra một vài phòng ngự, chủ yếu dừng lại ở mức độ rất nguyên thủy, vài cái hàng rào phủ đầy gai nhọn sắc bén, trên tường thành cũng có vài cung tiễn khổng lồ, còn có mấy tảng đá rất lớn phổ biến khắp nơi ở Thâm Uyên giới.

Một tộc nhân Tam Nhân hình thể thật lớn, người mặc một bộ thiết giáp đen như mực, cầm trong tay một thanh vũ khí lớn như cái kích dài phải tới hai thước, cười một con trông như chiến ưng có năm cái đuôi, uy phong ngạo nghễ lăm lăm trên bầu trời Chiến Ma cốc, hai mắt hẩn lạnh lẽo vô tình, trên người có một khí thế xem thường thiên hạ.

Phía sau hẩn, là một đám tộc nhân Tam Nhân cũng mặc thiết giáp đen, cười chiến ưng. Tộc nhân Tam Nhân này mới là chủ bài chính thức của Độc Nha bảo, mỗi một tên chí ít cũng phải là Hủy Diệt giả cấp ba.

Dưới đất, cường giả Thâm Uyên giới hình thù kỳ lạ dày đặc. Sáu bảy tên có khí tức La Sát mũi nhọn, Hàn Thạc rất dễ dàng cảm nhận được vị trí của chúng.

- Xích Lão đại nhân, phía trước Chiến Ma cốc sao đột nhiên bao trùm một thạch lâm như thế nhỉ? Trước kia chúng ta đã từng tiến công vào đây, nhưng chưa bao giờ có thạch lâm này. Có vấn đề gì không? - Một tên mặt vừa gầy, vừa dài giống như là một loại sinh vật Thâm Uyên hình chó, nhìn lên Xích Lão trên đầu, dò hỏi.

Hẩn vừa nói như vậy, sự chú ý của đám xâm lược đều nhìn vào miếng đất trống giữa hai phương. Ở đó có hàng trăm ngàn cột đá rải rác, phân bố một cách không có quy tắc giữa hai phương trận, trong đó có vài cái cỡ rất to đủ mọi màu sắc, vẻ đủ thứ hình thù ma quái chẳng ai biết là con gì đang giương nanh múa vuốt, chướng khí màu xanh lãng đăng dùng đục phủ kín cả thạch lâm, làm cho miếng đất này như được phủ một tầng khí tức thần bí.....

- Cái gì thế? Nơi đó có rất nhiều nguyên tố Tử Vong. Đường như trong đó còn ẩn chứa khí tức hủy diệt. Chiến Ma cốc bày trò gì thế nhỉ? - Một tộc nhân Tam Nhân, con mắt giữa lông lánh dị quang, bắn vào thạch lâm phía trước, nói về cổ quái.

- Nhị đệ, có tướng tinh Trảo Cức Nha ở đây, Chiến Ma cốc vô luận có thủ đoạn gì, cũng không thay đổi được vận mệnh cuối cùng. Chúng ta bất tất lo lắng gì, chỉ để ý phối hợp với Trảo Cức Nha đại nhân, giết toàn bộ người của Chiến Ma cốc. - Bên cạnh Xích Lão có một tộc nhân Tam Nhân nhìn hơi giống hần, mặt cười tươi hơn hần, nói.

- Ồ cũng đúng.....

Khẽ gật đầu, tên tộc nhân Tam Nhân này cũng lộ ra một nụ cười tự tin, thuận thế nhìn vào Tướng Tinh U Ảnh tướng trong truyền thuyết - - Ác Ma cấp ba Trảo Cức Nha.

Đó là một nam nhân thân cao bốn thước, có làn da màu tím rất ma quái, cả người che kín đầy sẹo. Một đôi mắt cũng màu tím, mang theo ánh mắt cổ chấp điên cuồng. Một loại khí tức hủy diệt dày đặc, phảng phất phát ra từ trên người hần.

Bên cạnh hần, một vài sinh vật Thâm Uyên đều cố ý đứng xa hần một chút. Cho dù là người mình, hình như cũng rất không muốn đến gần hần, như có sự sợ hãi bản năng khi gặp hần.

- Cũng chỉ có bắt hết Chiến Ma cốc, đánh cho tên Khắc La Tu Tư tan thành tro bụi, chúng ta mới có thể về nói chuyện được với Qua Lan Đức Nhĩ đại nhân!

Nhìn về phía tường thành cao vút của Chiến Ma cốc phía trước, Trảo Cức Nha dùng một thanh âm chói tai chậm chậm nói:

- Xích Lão, hôm nay người nhân cơ hội kết thúc ân oán với Khắc La Tu Tư đi, chiếm được Chiến Ma cốc, Độc Nha bảo của người mới có thể đổi tên ra Độc Nha thành, cũng chỉ như vậy, đại nhân mới trọng dụng người được.

- Tướng tinh đại nhân, yên tâm đi, qua ngày hôm nay, Độc Nha bảo sẽ được gọi là Độc Nha thành. Ta sử dụng độc nhiều năm, cũng nên gia nhập vào đội ngũ thành trì chứ. - Xích Lão liếm liếm môi, nói về hưng phấn.

- Hừ! Người đừng cao hứng quá sớm, việc xảy ra ở thông đạo vị diện xuất hiện ở cương vực Độc Nha bảo của người không được giải quyết thỏa đáng, đại nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho người đâu. Chiếm Chiến Ma cốc chỉ có thể xem như đền bù cho sự lầm lẫn, ngàn vạn lần không được nghĩ rằng có thể thoát khỏi sự trừng phạt của đại nhân. - Liếc mắt nhìn Xích Lão, Trảo Cức Nha nói đều đều.

Xích Lão thần sắc cứng đờ, lộ ra chút sợ hãi, có vẻ cúm rúm nói:

- Còn phải nhờ Tướng Tinh đại nhân, có thể nói tốt vài câu với Ma Vương đại nhân.

- Ta sẽ nói.

Trảo Cức Nha lạnh lùng đáp lại một câu, bổ sung:

- Phải xem mĩ vị của những thiếu nữ người chuẩn bị cho ta! Thân thể trắng mềm ăn mới ngon, người nhớ chuẩn bị cho ta ba mươi đứa.

Ánh mắt Xích Lão có vẻ khổ sở, nhưng vẫn gật đầu lia lịa, cam đoan:

- Tướng tinh đại nhân yên tâm, không thiếu cô nào cả.

Khẽ gật đầu hài lòng, Trảo Cức Nha không nói thêm gì nữa, cũng không biết lấy đâu ra một cái cánh tay trắng nõn nà, chẳng thèm nhìn ai cạp ăn sột sột.

- Ngoại trừ những cao thủ có sẵn ở Độc Nha bảo, còn có ba gã Ác Ma hần là U Ảnh tướng như lời của các người. Cầm đầu là một người tên là Trảo Cức Nha. Người này dường như thích ăn nữ nhân, thật là làm người ta ghê tởm! - Đứng trên tường thành, còn cách một cái thạch lâm rộng lớn, xuyên qua đám sinh vật Thâm Uyên dày đặc, trên mặt Hàn Thạch bỗng tràn đầy vẻ ghê tởm, chậm chậm giải thích.

- Cái gì? Trảo Cức Nha? Sao lại là tên gia hỏa kinh khủng này chứ! - Bát Lỗ Nha nhin không được bật thốt lên, không che dấu được sự sợ hãi.

Chẳng những Bát Lỗ Nha, mà khi Hàn Thạc vừa nói xong, sáu đại La Sát Chiến Ma cốc, còn có năm đại khách khanh bên cạnh hắn ai nấy lộ thần sắc hoảng sợ, vài người là phụ nữ, mặt mũi càng tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt ai nấy đều tỏ ra tuyệt vọng.

Đến cả chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư, hai mắt thâm thúy cũng không che dấu được sự kinh hãi, than dài một tiếng, lắc đầu bất lực, nói:

- Trảo Cức Nha, đứng đầu U Ảnh tướng, Tướng Tinh Trảo Cức Nha! Không ngờ lại còn có tên thích ăn nữ nhân điên cuồng này nữa. Lần này, cũng không biết chúng ta có thể chống cự tới khi viện thủ tới hay không, chà.....

Dường như nhớ tới cái gì, Khắc La Tu Tư nhìn về phía Khiết Bích Nhi cũng đang sắc mặt tái nhợt, căn dặn vẻ thống khổ:

- Nếu Chiến Ma cốc thất thủ, con lập tức tự sát trước. Tên điên Trảo Cức Nha này thích ăn tươi những mỹ nữ còn sống, quá trình bị hắn ăn sống còn thống khổ hơn cả chết, đối với nữ nhân thì đó là một tào ngộ tàn nhẫn không thể chịu được.

- Con... con biết rồi... - Khắc La Tu Tư vừa nói như vậy, Khiết Bích Nhi đã nhin không được phải rùng mình, không dám nghĩ đến cảnh tượng ghê rợn làm người ta nổi da gà này.

- Đây, cầm lấy, nếu hắn dám đến gần cô, dùng cái này ném vào hắn. Nhưng cô phải chú ý tới phạm vi bao trùm của món đồ này. Cô phải ném thứ này cách xa ít nhất năm mươi thước, bằng không đến cả bản thân mình cũng không thoát đầu.

Thấy Khiết Bích Nhi sợ tới mức cả người run rẩy, Hàn Thạc lấy ra một viên Bạo diệt châu đưa cho Khiết Bích Nhi, chỉ phương pháp sử dụng cho nàng.

Nắm Bạo diệt châu Hàn Thạc vừa cho, Khiết Bích Nhi như bắt được cái cọc bảo vệ tính mạng, kiên định nói:

- Ta biết phải làm như thế nào.

- Nhưng, cô cũng bắt tất phải lo lắng. Có ta ở đây, ta nghĩ hắn cũng chẳng có cơ hội đến gần cô đâu. - Hàn Thạc mỉm cười, trấn an Khiết Bích Nhi.

Sau khi Hàn Thạc nói ra tên Trảo Cức Nha, tất cả cường giả ở Chiến Ma cốc chung quanh toàn bộ đều biến sắc. Như có một quả núi khổng lồ vô hình đặt vào lòng mọi người, không khí trong lúc nhất thời áp lực đến tột cùng, chỉ còn lại những tiếng thở nặng nề.

Khí độ thông thả của Hàn Thạc cũng không làm cho mọi người an tâm được. Họ cho rằng Hàn Thạc là người ngoại lai, căn bản không rõ sự đáng sợ của Tướng Tinh Trảo Cức Nha, nên mới tự tại như vậy.

Nhìn những người này, ánh mắt Hàn Thạc có vẻ hơi khinh thường. Trảo Cức Nha có thực lực Ác Ma cấp ba, tối đa là Cơ Thần Hủy Diệt hệ đỉnh cấp mà thôi, bằng vào hóa thân ngoại thân có thực lực Hạ vị thần Hủy Diệt hệ, Hàn Thạc có thể dễ dàng khống chế được hắn, Trảo Cức Nha phải là người sợ hắn mới đúng.

Chỉ có điều, tên Trảo Cức Nha lại không cảm giác được khí tức cường đại của Hàn Thạc, cũng chỉ khi chính thức giao chiến, hắn mới có thể hiểu được lần này hắn đối mặt với một địch nhân đáng sợ như thế nào.

- Xung phong, chiếm Chiến Ma cốc! - Dưới không khí đầy áp lực, chủ nhân Độc Nha bảo Xích Lão ngựa đầu rồng to, thanh âm bén nhọn như ma khóc đêm đông.

Sinh vật Thâm Uyên khắp nơi dưới sự điều khiển của các cường giả cao cấp, lao về phía trước với khí thế mãnh liệt, hướng thẳng về phía Chiến Ma cốc.

Thạch lâm dày đặc cơ hồ trong nháy mắt đã tràn ngập những sinh vật Thâm Uyên này. Nhưng cái thứ trận pháp mà Hàn Thạc quảng cáo là có uy lực không nhỏ, căn bản chẳng hề bộc phát ra lực sát thương đáng kinh ngạc như dự tính, chỉ gây ra chút trở ngại tốc độ tiến công của đám sinh vật này.

- Hàn Thạc tiên sinh, đây là uy lực của trận pháp mà người hao phí vật tư khổng lồ, mất thời gian vài ngày mới làm được đó sao? - Bát Lỗ Nha háng giọng, cũng không biết vì sợ Trảo Cực Nha hay là lý do gì đó, xem ra có chút không e dè nữa.

Sắc mặt Khắc La Tu Tư cũng hơi khó coi, nhìn Hàn Thạc mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt cũng cho thấy vẻ bất mãn của hắn. Không hề có động tĩnh gì, hắn là chủ nhân đã tốn biết bao nhiêu vật tư, không lập tức trở mặt ngay cũng cho thấy hắn tu dưỡng đến nơi đến chốn rồi.

- Ta thấy chưa đến lúc phải phát động, gấp cái gì, đợi lát nữa đi, chờ bọn chúng vào đó nhiều hơn, ta sẽ động thủ.

Hàn Thạc thật ra vẫn từng tưng, không đếm xỉa gì đến ánh mắt muốn giết người của mọi người, thản nhiên tự tại trấn an mọi người.

542. Chương 542: người Đợi Mà Gọi Bằng Ông Nội Đi

- Quả nhiên không hữu dụng gì, thật là ta sợ gần chết, còn thật sự nghĩ nó có cái gì tà môn chứ! - Xích Lão nhìn đám thủ hạ dừng mãnh tràn vào thạch lâm, khinh thường cười lạnh nói.

- Chuẩn bị, đội thứ ba đội thứ tư, đều xông lên cho ta, một đòn là chiếm được Chiến Ma cốc. Kể từ hôm nay, Chiến Ma cốc thuộc về Độc Nha bảo chúng ta! - Một tộc nhân Tam Nhân, liếm môi hưng phấn hét lên.

Hắn vừa ra lệnh, vô số binh lính Độc Nha bảo đội ngũ chỉnh tề, cười những sinh vật cấp thấp đủ mọi hình thù kỳ lạ, nối nhau dừng mãnh xông vào vùng đất đầy những cột đá lởm chởm.

U Ảnh tướng Trảo Cực Nha dẫn đầu, vẫn lạnh lùng nhìn lính Độc Nha bảo xung phong chiếm Chiến Ma cốc, như không có chuyện gì xảy ra, thỉnh thoảng ngoạm một miếng thịt từ cánh tay ngọc ngà, khoe miệng đầy vết máu, có vẻ cực kỳ tàn nhẫn.

Thạch lâm chiếm diện tích rất lớn giữa hai phương trận, thoáng cái đã có hơn một ngàn địch nhân dừng mãnh tràn vào ngập cả khu đất. Nhìn thấy càng ngày càng nhiều địch nhân tiến vào thạch lâm, sau đó xuyên qua nó tiến sâu vào trong, sắp đến gần tường thành, Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc đầu tiên cố nén lửa giận trong lòng nhìn Hàn Thạc, đợi cho địch nhân đến gần hơn, cắn răng hạ lệnh:

- Chuẩn bị, một khi địch nhân đến gần, bắt đầu công kích thật mạnh cho ta.

- Hàn Thạc tiên sinh, địch nhân đã đến trước cửa thành rồi, có phải là đã đến lúc động thủ không? - Bồ Lôi Tiểu tên đệ tộc quái đản, xem ra cũng còn bình tĩnh, trong khi cả đám Khắc La Tu Tư và Bát Lỗ Nha đều không còn ôm hi vọng gì đối với Hàn Thạc nữa, lại vẫn còn kéo dài tia hi vọng, hỏi hắn.

- Đúng đó Hàn Thạc, hắn là nên phát động trận pháp rồi? - Khiết Bích Nhi cũng lo lắng nhìn Hàn Thạc, nói về ưu tư.

Chiến Ma cốc nhiều người như vậy, Khiết Bích Nhi cũng coi như là một người chính thức quan tâm tới Hàn Thạc. Chỉ vì quan tâm tới hắn, mới hy vọng Hàn Thạc có thể chính thức đưa ra một vài chiến tích để chứng minh cho mọi người thấy, để mọi người đừng coi hắn là người không có giá trị, một tên gian nhân chỉ biết nhân cơ hội thu hoạch vơ vét vật tư Chiến Ma cốc!

- Tính ra, ta cũng không hi vọng nhiều vào trận pháp này. Chỉ hy vọng khi U Ảnh tướng tới, Hàn Thạc tiên sinh có thể giúp ta ngăn chặn một tên, ta cũng biết ơn lắm rồi. - Khắc La Tu Tư lắc đầu than nhẹ một tiếng, tràn đầy vẻ thất vọng.

Hàn Thạc luôn tỉnh bơ, đến bây giờ vẫn bộ dạng thông dong, mỉm cười nhìn mọi người, nói:

- Bây giờ mới chỉ có đám nhãi nhép tiến vào thạch lâm. Số lượng những tên này mặc dù cũng khá nhiều, nhưng ta nghĩ bằng vào lực phòng ngự trước mắt của Chiến Ma cốc, đủ để ứng phó rồi. Trận pháp của ta không lãng phí năng lượng cho đám rác rưởi này!

- Ta cũng muốn xem trận pháp này của người có thể phát huy ra uy lực gì! - Bát Lỗ Nha đối mặt với cường địch cơ hồ không thể chiến thắng, trong lòng đã không còn hi vọng sống sót, rốt cuộc không sợ hãi Hàn

Thạc nữa, đơn giản cũng đều là chết cả, nói năng cũng không rón rén như trước nữa, trực tiếp cho thấy sự phần nộ của hắn với Hàn Thạc.

- Người sẽ thấy thôi! - Hàn Thạc lạnh nhạt cười. Bây giờ y đã xem mình không thể thoát khỏi cái chết, Hàn Thạc cũng không cần phải so đo với y.

Trong khi mấy người nói chuyện, nhóm tốt thí của Độc Nha bảo đầu tiên đã tiến vào thạch lâm, lướt qua thạch lâm rất nhanh, tới tường thành phía trước Chiến Ma cốc. Đột nhiên, những địch nhân không hề mang theo công cụ gì, trên tay chân đột nhiên xuất hiện chất keo dính đặc biệt, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Thạc, đám địch nhân Độc Nha bảo dùng tay chân bám vào tường, leo lên rất nhanh.

- Ủa, Thâm Uyên giới quả nhiên là Thâm Uyên giới, khó trách bọn chúng không cần đem theo thang thiếc gì. Hóa ra tay chân còn có thể tiết ra loại keo dính này, chẳng trách. - Nhìn đám sinh vật Thâm Uyên cấp thấp thuần túy lợi dụng tay chân mà có thể leo lên tường thành như khỉ leo cây, Hàn Thạc nhìn không được kinh ngạc nói.

- Giết! - Bên cạnh Hàn Thạc, chủ nhân Chiến Ma cốc Khắc La Tu Tư, vẻ mặt âm trầm đột nhiên quát lớn.

Vừa nghe lệnh, hàng ngàn người nhất tề động thủ! Đá tảng, tên nhọn, lưới móc sắt, những thứ thô sơ nhưng có lực sát thương phòng ngự rất lớn được bày ra, đột nhiên toàn bộ khởi động, liên tục hướng về phía đám địch nhân mà lao xuống.

Máu tươi tung tóe, xương cốt nổ tung, thân thể nghiền nát, cơ hồ trong tích tắc, mấy trăm con sinh vật Thâm Uyên cấp thấp, dưới đá tảng tên nhọn dày đặc, dấu vết sinh mạng lập tức biến mất vĩnh viễn trong thiên địa.

Địa phương đã man lạc hậu, thường thường đều là những thế giới huyết tinh tàn khốc, Thâm Uyên giới cũng là như thế!

Thâm Uyên giới kỹ thuật cực kỳ thấp, lại trải qua giết chóc chinh phạt hàng ngày, mỗi lần đại chiến đều tiêu hao rất nhiều sinh mạng trân quý. Ở đây, huyết tinh tàn khốc tựa hồ mới là chính yếu. Giữa hai thế lực không ngừng chiến đấu, khiến cho sinh mạng cũng biến mất liên tục, làm cho các chiến sĩ càng ngày càng trở nên tàn bạo hơn.

Dưới thân Hàn Thạc, cảnh tàn khốc đang diễn ra, địch nhân Thâm Uyên giới, Chiến Ma cốc, biết rõ người nào tiến đến tường thành trước tiên đều chịu chết để cho những người phía sau tranh thủ thời gian, cũng vẫn hung tợn dũng mãnh lao lên, giống như trong lòng họ không biết cái gì gọi là lùi bước.

Mọi người biết rõ không địch lại đám người ở Chiến Ma cốc, nhưng vẫn tiến lên làm bia đỡ đạn! Thâm Uyên giới quả nhiên tàn khốc!

- Giết!

Xa xa, Xích Lão Độc Nha bảo gầm lên, rồi hô lớn:

- Khắc La Tu Tư, từ nay về sau, Chiến Ma cốc chính là của ta, ta tự tay chặt lấy cái đầu ngươi!

Xích Lão hô lớn vang vọng toàn trường, làm tăng sĩ khí cho quân Độc Nha bảo, có một vài cao thủ chủ bài vẫn còn bất động, rốt cục đã chuẩn bị phát động, theo tiếng hô của Xích Lão, lao tới như châu chấu.

Tên khát máu cuồng ma Trảo Cức Nha lúc này ngược lại vẫn cực kỳ thông dong. Đôi mắt toát ra áp lực khát máu đầy hưng phấn, khóe miệng vẫn còn nhai một khúc xương rào rạo, con quái vật này phóng lên cao, trong nháy mắt đáp xuống bên cạnh Xích Lão, khí tức hủy diệt của Cơ Thần đỉnh, trong nháy mắt kéo dài tới giữa tràng.

Cùng Trảo Cức Nha, hai U Ảnh tướng khác cũng rốt cục toàn bộ hiển lộ ra ngoài. Một nam nhân cả người đen như mực, giống như là một cục than đá khổng lồ, điên cuồng lao tới Chiến Ma cốc như cái máy ủi đất, khí thế khổng lồ. Một thiếu phụ yêu dị, ngực mông nhô cao, một mái tóc đỏ như máu tung bay trong gió, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh lẽo yêu mị, như một con bướm đang vờn hoa.

Ba U Ảnh tướng đi trước, đi sau là tất cả cường giả Độc Nha bảo, toàn bộ đều đạp không mà đến, lập tức làm khí thế tăng vọt, toàn bộ mũi nhọn đều lộ ra, khí tức cường đại đều được hiển lộ, dường như muốn ngay

từ đầu hủy hoại ý chí của mọi người ở Chiến Ma cốc.

- Thiết Thạch tướng, Yêu Hồng tướng, hơn nữa còn có Tướng Tinh Trảo Cức Nha, lần này sợ thật không thoát khỏi kiếp nạn rồi! - Khắc La Tu Tư thì thào, mặt xám như tro, liếc liếc Hàn thạc, lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

Thân ảnh hai U Ảnh tướng khác vừa hiện ra, những người đã biết về thực lực của hai U Ảnh tướng này ở Chiến Ma cốc ai nấy đều lạnh mình, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng vô lực, đến cả ý chí chống cự cũng dường như đột nhiên yếu đi rất nhiều.

Mặc dù chẳng biết Thiết Thạch tướng và Yêu Hồng tướng rốt cuộc có thanh danh hiển hách đến đâu, nhưng từ ánh mắt mọi người nhìn chúng, cũng biết ở Thâm Uyên giới, hai người này hẳn là đều là những nhân vật kinh khủng. Hàn Thạc đứng nhìn hai người này từ xa, khi thấy thiếu phụ hoang dã với bộ móng ngực nhô cao kia, cái eo nhỏ nhắn yêu kiều, không khỏi lộ ra vẻ hứng thú, nói:

- Thú vị, thú vị! Loại nữ nhân này, chắc chơi được đấy!

- Nếu người có thể đùa giỡn được với nữ nhân này, ta sẽ quì dưới chân người liếm giày cho người, gọi người một tiếng ông nội! - Bát Lỗ Nha liếc Hàn thạc vẻ khinh bỉ, cười lạnh nói.

- Hả?

Hàn Thạc cười mà như không cười, liếc nhìn Bát Lỗ Nha, xem ra cũng không quan tâm:

- Tốt lắm, người cứ chờ mà gọi ông nội đi.

- Hừ, ta đợi! - Bát Lỗ Nha hừ lạnh một tiếng, không thèm liếc Hàn Thạc nữa, toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú vào địch nhân đang điên cuồng lao tới, ý nghĩ hắn sẽ phải chết rồi....

- Hàn Thạc, Yêu Hồng tướng đó chỉ thích đùa bỡn với nữ nhân, rất ghét nam nhân, thủ đoạn nàng cực độc... Người... Người đã có Hải Mạn Na và Tây Nhi Phù rồi, đừng trêu chọc nàng nữa..... - Khiết Bích Nhi thật ra vẫn còn lo lắng cho Hàn Thạc, cau mày nói.

- Ừm, cũng tới lúc rồi, bây giờ hẳn là đã có thể khởi động trận pháp. - Hàn Thạc hiển nhiên không để ý tới lời khuyên cáo của Khiết Bích Nhi, còn chưa đợi nàng nói hết câu, lập tức ngắt lời nàng, nhìn địch nhân lao tới như châu chấu, hai tay đột nhiên nổ ra ma quang lạnh lẽo màu xanh đen, từng đạo bắn về phía những cột đá phía trước.

Tựa như thiên lôi dẫn hỏa, vài đạo ma quang bắn vào trong đó, vốn cả một rừng đá vẫn luôn yên tĩnh không nổi lên gợn sóng gì, trong nháy mắt xảy ra biến hóa kinh thiên động địa làm người ta cứng lưỡi. Cơ hồ trong nháy mắt, phía trên thạch lâm bị những đám mây đen dày đặc bao phủ, ma pháp Vong Linh Thiên Mạc được phát ra, sức mạnh thoáng chốc lan tràn toàn trường.

Ngay sau đó, tam đại kết giới chủ bài của Vong Linh ma pháp sư là già yếu, sợ hãi, suy yếu cơ hồ lập tức hoàn thành, bao phủ tất cả những người tiến vào thạch lâm. Sức mạnh hủy diệt hỗn loạn giống như vạn kiếm múa tít giữa thạch lâm, tất cả những sinh vật Thâm Uyên bị đánh trúng, trong nháy mắt bị xuyên thủng thân thể ngay.

Cuối cùng Tu La huyễn hồn trận cũng đã được khởi động. Giữa thạch lâm đột nhiên huyết quang đại thịnh, sức mạnh tà ác kinh khủng toàn bộ đã bộc phát ra!

Vùng đất thạch lâm trong nháy mắt như gặp phải ngày tận thế, các loại sức mạnh đủ dạng đan xen vào nhau, trên vạn sinh vật Thâm Uyên dường như trong nháy mắt toàn bộ bị hủy diệt. Có những thân thể bị phá nát, có khi bị biến thành xương khô trong kết giới già yếu, có tên bị màn hào quang màu máu bao phủ, máu tươi sôi trào bạo thể mà chết, có tên lâm vào khôn cùng huyễn cảnh, cầm những lưỡi dao sắc bén tự chém vào người mình rất quý quý dĩ.....

543. Chương 543:ta Bao Hết!

Loạn thạch bay tán loạn, huyết quang nổi lên bốn phía, tiếng nổ liên miên không dứt, giữa thạch lâm trận pháp trong nháy mắt xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ngàn vạn sinh vật Thâm Uyên cơ hồ trong nháy mắt rơi vào trận pháp cuồng bạo, sinh mạng bị nuốt chửng. Bị Vong Linh Thiên Mạc bao phủ, giữa màn huyết quang bắn tứ tung mang theo từng tia máu, những thân thể khổng lồ chia năm xẻ bảy, xương cốt như những lợi tiễn, lại bắn vào những địch nhân khác bên cạnh.

Giống như Tu La địa ngục, thi thể la liệt ở giữa thạch lâm, mùi máu tươi bốc lên tận trời, cực kỳ buồn nôn, từng đạo linh hồn mang theo oán hận không cam lòng, cứ vòng vòng trong thạch lâm không tiêu tan được, hình thành một biến hóa kỳ dị nào đó...

Linh hồn người chết chịu ảnh hưởng của trận pháp, vẫn chưa biến mất giữa trời đất theo sinh mạng lực, ngược lại thành những cái bóng đỏ như máu, mang theo oán hận vô cùng vô tận bay lượn khắp nơi, tiếp tục cắn xé những người chưa chết, lại càng làm thạch lâm tăng thêm phần đáng sợ...

Ngắn ngủi chỉ vài hơi thở, thạch lâm an tĩnh không có gợn sóng gì, lại trở thành một cỗ máy nghiền nát tất cả huyết tinh sinh mạng, trên vạn sinh vật Thâm Uyên, không có lấy một con có thể chạy ra khỏi ma công, Vong Linh ma pháp, hủy diệt pháp tắc tam đại sức mạnh tà ác tàn sát trong thạch lâm, toàn bộ đều trở thành những cái bóng đỏ như máu, hú hét lang thang trong thạch lâm, kéo theo càng nhiều sinh mạng tiến vào.

Mọi người đứng bên cạnh Hàn Thạc, vốn đang xì xào bàn tán, trong lúc nhất thời toàn bộ đều ngậm miệng, cả chiến trường chiến đấu bao phủ khắp tường thành Chiến Ma cốc đều yên tĩnh đến quỷ dị!

Khắc La Tu Tư, Bát Lỗ Nha, Bồ Lô Tiểu, sáu đại La Sát, năm đại khách khanh, Khiết Bích Nhi, tất cả mọi người ai nấy đều ngẩn người, ngây ngốc nhìn về những cuộn khói sau vù nổ phía trước, cái vừa hủy đi gần một vạn sinh linh. Không thể tin, ớn lạnh, cả người toát mồ hôi..... các loại tình cảm phức tạp, thoáng chốc liên tục dâng lên trong lòng họ.

- Chà... không ngờ uy lực quả nhiên lớn như vậy. Hắc hắc, cũng không tính là lãng phí tài liệu của Khắc La Tu Tư đại nhân. - Hàn Thạc cũng há hốc miệng, cảm thấy kinh ngạc vì cái cảnh kinh khủng mình vừa tạo thành, Vong Linh ma pháp, Hủy Diệt pháp tắc, ma công trận pháp. Ba loại công pháp tà ác tuy không thuộc cùng một thế giới nhưng đều vô cùng ác độc, tập trung lại tạo ra lực sát thương kinh khủng, làm cho hần nhất thời cũng không thể thích ứng được.

Vạn tên có thể nói là cao thủ tinh nhuệ của Độc Nha Bảo, trong nháy mắt đã bị thạch lâm do Hàn Thạc tạo thành nuốt chửng, không còn lưu lại một người sống nào! Uy lực như thế, quả thực vừa nghe đến đã phải hãi hùng!

- Hàn.... Hàn Thạc tiên sinh... Đây là uy lực từ trận pháp tạo thành hả? - Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc, lúc này tự nhiên nói lắp, đôi mắt thâm thúy trở nên có vài phần mờ mịt, tựa hồ đến tận bây giờ vẫn chưa thể chấp nhận được cảnh vừa thấy.

- À, chắc vậy, Khắc La Tu Tư đại nhân, người có hài lòng với uy lực này không? - Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khẩy, thần sắc Hàn Thạc rất tự mãn, nháy mắt hỏi.

Khắc La Tu Tư:

-...

- Người ta phục ngài rồi. - Tên gia hỏa quái đản Bồ Lô Tiểu trong đôi mắt lóe lên như sao nhìn Hàn Thạc, cái nhìn nóng bỏng say đắm hẳn. Thân thể mềm mại như rắn của Bát Lỗ Nha, bây giờ lại cứng lại tựa như một cái xác ướp hóa thạch ngàn năm, bảo trì một thân thể như vẫn còn chuẩn bị chiến đấu trông rất quỷ dị, vẻ mặt kinh hãi không thể tin được, nhìn chằm chằm vào những cái bóng máu bay lượn trong thạch lâm trước mắt.

Lát sau, Bát Lỗ Nha nở một nụ cười khó coi, thì thào lẩm bẩm:

- Xem ra, ta thật sự phải gọi hắn là ông nội rồi. Tên này có phải là người nữa không?

Bên Chiến Ma cốc đột nhiên yên tĩnh lạ thường, ai nấy vẻ mặt ngây dại, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc tràn ngập sự kính sợ. Một nhân vật có thể trong nháy mắt hủy diệt vạn tên địch nhân, so với hung thần ác sát U Ảnh tướng thì còn kinh khủng hơn nhiều!!

- Lui lại, lui lại, chó chết. Đừng tiến vào thạch lâm nữa. Con mẹ nó. Rốt cuộc việc này là như thế nào!? - Xích Lão cười chiến ứng bay tới, lúc này trái tim vốn vô cùng cứng rắn của hắn trở nên vô cùng trầm trọng. Không thể áp chế được sự kinh hãi từ thanh âm run rẩy của mình, thanh âm lo lắng bất lực của hắn như mang theo cả những tiếng khóc than.

- Xích Lão, việc này là thế nào, ở đó tại sao lại kinh khủng như thế. Người không phải nói là Chiến Ma cốc chỉ có chút đỉnh thực lực, chúng ta có thể chiếm được nó rất dễ dàng sao? - Trảo Cửu Nha thân là người đứng đầu U Ảnh tướng, nhiều năm qua trải qua không thiếu loại tràng diện nào cả, nhưng cái cảnh trong nháy mắt trên vạn cao thủ toàn bộ bị giết chết thì quả là lần đầu tiên hắn gặp được. Hắn cũng cảm thấy luống cuống!

Dù hắn là một loại đao phủ coi nhân mạng cỏ rác, thế mà nhìn cảnh xác người la liệt dưới thân như địa ngục trần gian này cũng có loại cảm giác sờn tóc gáy.

Một bóng người chạy ra, cả người máu thịt bầy nhầy, có vài khối cơ còn dính tồn ten trên mấy khúc xương, như bất kỳ lúc nào cũng có thể rớt ra ngoài

Nhìn nhân vật đi ra từ giữa thạch lâm, nhìn khối thịt nát bét không giống nhân dạng đó, nhìn cảnh máu tươi chảy ròng ròng rất đáng sợ, sắc mặt Trảo Cửu Nha khó coi vô cùng, phần nộ ngút trời, hỏi:

- Thiết Thạch, là người hả?

- Tướng tinh đại nhân, là... là ta, công kích đáng sợ quá! Toàn bộ đã chết... tất cả mọi người đều đã chết, chỉ có ta chạy thoát, trời ạ, rốt cuộc là việc gì thế này, Xích Lão tên gia hỏa đáng chết vạn lần kia, người đắc tội với người nào thế? - Thiết Thạch tướng nhìn không ra nhân dạng, vì tâm tình kinh hãi, tiếng nói vẫn còn rất run rẩy.

- Rốt cuộc là người phương nào? - Yêu Hồng tướng thân hình tuyệt vời kiều mỹ yêu dã, giận nguyền rằng trèo treo, bộ ngực cao vút rung lên khấn cấp...

- Ta... ta cũng không biết việc này là như thế nào, làm sao bây giờ, bây giờ nên làm sao? - Dưới sự nghi vấn của ba gã U Ảnh tướng, chủ nhân Độc Nha Bảo cũng hơi hoảng, cảnh tượng phía dưới thật sự quá đáng sợ và tàn nhẫn, huyết tinh làm cho Xích Lão cũng ớn lạnh.

- Phía dưới không cần phải xen vào, bất luận kẻ nào cũng không tiến vào thạch lâm nữa, may mà chúng ta vẫn không việc gì. Cừu hận này phải lập tức dùng huyết tinh mới trả được, nếu không U Ảnh tướng chúng ta không còn mặt mũi nào về gặp Đại vương.

Trảo Cửu Nha vẻ mặt trở nên điên cuồng, nhìn nhìn mấy ngàn chủ bài cười tóa kỳ của Xích Lão, đằng đằng sát khí quát:

- Xông lên chiếm lấy Chiến Ma cốc, bằng không chúng ta cũng đều chết hết. Thủ đoạn của Đại vương thì các người cũng đã biết, chúng ta không có con đường thứ ba!

Trảo Cửu Nha vừa nhắc tới tên Qua Lan Đức Nhĩ Đại Ma Vương, vốn đám người Độc Nha bảo vẫn còn sợ hãi, chợt như rùng mình tỉnh lại, ánh mắt đột nhiên kiên định, nếu thoát chết ở đây cũng không tránh khỏi cơn bạo nộ của Qua Lan Đức Nhĩ.

- Đúng vậy, giết, không phải Chiến Ma cốc chết hết, thì chúng ta cũng bị diệt!

Xích Lão liếm liếm môi, lộ ra vẻ dữ tợn tàn nhẫn, không chờ Trảo Cửu Nha nói thêm điều gì, vung tay lên, hô to:

- Vì các huynh đệ đã chết, hôm nay, chúng ta phải giết hết người trong Chiến Ma cốc, lên!

Vừa nghe lệnh, mấy ngàn tinh nhuệ Độc Nha bảo còn lại được sự cổ động của Xích Lão, không còn nhìn tràng diện máu me ở thạch lâm phía dưới nữa, hung tợn hướng về phía Chiến Ma cốc vọt tới.

- Mọi người cẩn thận, đám còn lại mới là cao thủ cực mạnh của Độc Nha bảo, ngàn vạn lần không thể cho chúng nhảy vào cốc. Trong đó còn có ba gã Ác Ma, chúng ta nhất định phải đứng vững!

Khắc La Tu Tư sau cơn kinh hãi, trong lòng nhen nhóm chút hi vọng, mắt thấy Độc Nha bảo phát khởi đợt công kích cuối cùng, vội vàng lớn tiếng hét lên.

- Hàn.. Hàn Thạc tiên sinh, xin người giúp ta ngăn lại một Ác ma! - Sau khi cổ động sĩ khí, thanh âm Khắc La Tu Tư trầm xuống, thái độ có vẻ cung kính chưa từng có, ngữ khí mang theo vẻ cầu khẩn và kính sợ, nói với Hàn Thạc.

Tất cả cao thủ Chiến Ma cốc quanh đó đều dán mắt vào người Hàn Thạc. Lúc này, Hàn Thạc tựa hồ đã thay thế vị trí của Khắc La Tu Tư, thành người lãnh đạo tinh thần mới cho Chiến Ma cốc!

Không có biện pháp, vừa mới bị Hàn Thạc làm chấn động, một người có thể lợi dụng trận pháp trong nháy mắt chém giết vạn địch nhân, chắc chắn còn hơn xa Khắc La Tu Tư, người được họ tôn kính như thần linh!

- Hàn Thạc, ngài, ngài thật sự làm người ta quá khó tin! - Đến giờ Khiết Bích Nhi dường như mới tỉnh táo sau cơn chấn động do Hàn Thạc gây ra, mặt sáng bừng lên làm người ta nhận ra, con người mỹ lệ không hề che dấu hảo cảm của nàng với Hàn Thạc, lớn tiếng hưng phấn hét lên.

Khác hẳn với vẻ mặt kì dị của mọi người, Hàn Thạc lúc này lại vô cùng thông dong. Liếc mắt nhìn vẻ khiêm tốn của Khắc La Tu Tư, hần cười hắc hắc nói:

- Bắt người bỏ tiền tài để thoát tai kiếp, yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào.

- Đa tạ Hàn Thạc tiên sinh, hôm nay Chiến Ma cốc chỉ cần có thể tránh được kiếp này, bất kỳ vật gì trong cốc cũng để Hàn Thạc tiên sinh tùy ý chọn lựa.

Nói đến đây, Khắc La Tu Tư liếc mắt nhìn vẻ hưng phấn của Khiết Bích Nhi, bổ sung đầy thâm ý:

- Cho dù là vật gì quý giá nhất của ta, cũng nguyện ý để Hàn Thạc tiên sinh mang đi!

Phì cười, Hàn Thạc thầm nghĩ Thâm Uyên giới này quả nhiên làm hắn thật sự vui mừng. Chỉ cần triển lộ một chút thực lực, Khắc La Tu Tư đã không tiếc tất cả bộ đồ hắn, không hổ là nhân vật làm đại sự!

- Người chuyên tâm đối phó với Xích Lão là được, ta giúp người chống đỡ ba tên U Ảnh tướng. Việc xong, người hứa với ta một chuyện là được. - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Khiết Bích Nhi sắc mặt đỏ bừng, cười hắc hắc nói.

- Ba... Ba U Ảnh tướng? Hàn.... Hàn Thạc tiên sinh, một mình người đối phó với ba U Ảnh tướng? - Khắc La Tu Tư không kiềm chế được, kinh hải lấp bắp.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc khẳng định:

- Đúng, ta bao hết!

544. Chương 544:mĩ Nữ, Muốn Sống Không?

Chẳng những Khắc La Tu Tư, tất cả mọi người vừa nghe Hàn Thạc muốn một mình đối phó ba U Ảnh tướng, đều sợ đến ngây người.

Ở Thâm Uyên giới, mỗi một Đại Ma Vương đều có chiến vệ trực hệ. Ba U Ảnh tướng đó đều là Ác Ma, thực lực đáng sợ, làm việc tàn nhẫn, sớm đã nổi danh từ lâu ai ai cũng biết! Đúng, Hàn Thạc đích xác lợi dụng trận pháp trong nháy mắt diệt gần vạn tên địch nhân, hần dù sao cũng chỉ có một người, hơn nữa còn là một người không hề có biểu hiện cường đại.

Ba U Ảnh tướng, theo đẳng cấp phân chia ở Thâm Uyên giới, có thể dùng lực một người ứng phó với vô số người khác, mỗi một tên đều là cường giả như sấm bên tai! Hàn Thạc dám nói dùng sức một người đối phó với ba U Ảnh tướng, những lời này đích xác gây chấn động không nhẹ.

Nhìn quanh bốn phía thấy vẻ mặt mọi người, Hàn Thạc lắc lắc đầu, khẽ cười nói:

- Các người chỉ cần làm việc của mình là được, không phải chỉ là ba gã U Ảnh tướng thôi sao, hắc hắc, ta cũng không biết là có thể gây trở ngại gì cho ta nữa!

Nhìn thẳng vào Bát Lỗ Nha, Hàn Thạc bổ sung:

- Huống chi, ta còn muốn người ta liếm giày ta, gọi ta là ông nội nữa!

Lời này vừa nói ra, Bát Lỗ Nha hắng giọng, nhưng không dám phản bác Hàn Thạc, cố nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi, không nói gì, chỉ biết ngậm đắng nuốt cay.

- Giết hết cho ta! - Tiếng gào thét đã đến rất gần, rốt cục tới tường thành cao vút của Chiến Ma cốc, cao thủ còn sót lại của Độc Nha bảo hoặc cười chiến ứng to lớn vũ dũng, hoặc những cường giả chính thức như Trảo Cức Nha phá không bay tới.

- Giết! - Trước mắt là tử địch, Khắc La Tu Tư rốt cuộc không cãi Hàn Thạc, lúc này quá lớn.

Vốn đám người Chiến Ma cốc đã chuẩn bị rất nhiều công cụ để thủ thành. Nhưng vì thạch lâm của Hàn Thạc đã hủy diệt gần hết địch nhân, nên không có chỗ dùng. Khi gặp đám chủ bài cuối cùng của Độc Nha bảo, lập tức toàn bộ tung hết ra ngoài, đầy trời đều là sắt đá loạn tiễn, lao xuống như mưa đá hướng về phía đám người đang lao tới.

- Hừ, chỉ thế thôi sao! - Trảo Cức Nha lạnh lùng quát, hai mắt bắn ra dị quang điên cuồng, khí tức Hủy diệt từ trên người hắn bộc phát khắp nơi, dẫn đầu vọt lên phía trước. Hủy diệt pháp tắc trong tay hắn bắn ra, đại bộ phận công kích đều bị hắn chặn lại.

Phía sau, Thiết Thạch cả người máu thịt bầy nhầy, cơ hồ nhìn không ra hình người, vốn tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ, nên một Đại Địa khải giáp bao kín thân thể trăm ngàn lỗ thủng của hắn, không để ý tới loạn tiễn sắt đá, giống như một tòa núi nhỏ bay thẳng về phía Chiến Ma cốc.

Yêu Hồng tướng tu luyện Hỏa hệ nguyên tố pháp tắc, hỏa nguyên tố đậm đặc từ giữa hai tay ả bay vút ra, rơi xuống đất lập tức bùng lên thành đám lửa, thoáng chốc đã phủ tường thành Chiến Ma cốc trong biển lửa. Xích Lão, chủ nhân Độc Nha bảo lớn tiếng hô hào, nhìn chăm chăm vào Khắc La Tu Tư vọt thẳng tới. Xem ra nhất quyết muốn liều chết.

Cơ hồ trong nháy mắt, đại chiến đã lập tức bộc phát, có ba U Ảnh tướng mở đường, tất cả vũ khí phòng thủ của Chiến Ma cốc không có một công hiệu cụ thể nào. Nhóm cao thủ còn sót lại của Độc Nha bảo này một đường thông thoáng không có trở lực trực tiếp tới tường thành Chiến Ma cốc, trong nháy mắt tạo thành chiến trường giết chóc.

Song phương toàn bộ tiến lên, Hàn Thạc dưới ánh mắt kinh dị của Khiết Bích Nhi, rốt cục cũng phóng lên cao, một tay Khô Lâu pháp tượng một tay Lục Ma Phong, thông dong gia nhập vòng chiến.

Vừa bay vào không trung, Hàn Thạc liền buông Khô Lâu pháp tượng và Lục Ma Phong ra, để không làm kinh thế hãi tục, hắn không ra lệnh cho hai hóa thân ngoại thân lộ ra hình thể, chỉ để họ huyền phù giữa không trung.

Khô Lâu pháp tượng phiêu đảng giữa không trung, trong đó có linh hồn Cơ Thần không ngừng phóng thích Vong Linh ma pháp. Từng đạo Cốt Thứ Cốt Mâu bay vùn vụt khắp nơi như thiên nữ tán hoa. Các loại vong linh kết giới phóng thích cực kỳ tinh diệu, lực sát thương của Vong Linh ma pháp Đại Giải Thể thuật liên tiếp rơi vào giữa đám địch nhân, làm cho những người này tứ phân ngũ liệt.

Người đứng đầu U Ảnh tướng, Tướng Tinh Trảo Cức Nha, vừa đến đây đã như hổ lạc vào bầy dê, tất cả người của Chiến Ma cốc đến gần hắn, dưới công kích từ lực lượng pháp tắc Hủy Diệt của hắn, không có lấy một người nào có thể thoát khỏi độc thủ, trong khoảnh khắc gần trăm người đã máu thịt bầy nhầy, vĩnh viễn mất đi sinh mạng.

Tung hoành khắp nơi, trong miệng tên đứng đầu U Ảnh tướng còn nhai nhồm nhoàm cái đầu của một Chiến Ma vệ xinh đẹp vừa bị hắn giết chết, vang lên những tiếng rào rào ghê rợn, biểu hiện rõ ràng một tên cuồng ma. Khi hắn điên dại gào thét, Hủy diệt pháp tắc ẩn chứa trong sóng âm thanh làm những Chiến Ma vệ xung quanh ai nấy đều đau đầu nhức óc, người run rẩy muốn ngã.

Yêu Hồng tướng và Thiết Thạch tướng tung hoành không ai có thể địch nổi. Tới chỗ nào là những Chiến Ma vệ ở đó bị chém giết tới bởi, không có lấy một người nào có thể đào thoát sự truy sát của chúng. Thực lực cao hơn một bậc, ở Thâm Uyên giới cơ hồ không thể đền bù bằng số đông được, Chiến Ma vệ từng tên một gục ngã dưới sự sát phạt của ba U Ảnh tướng.

Đột nhiên, một tiếng rú như vạn quỷ gào khóc đột nhiên từ Lục Ma Phong vang lên. Lục Ma Phong lơ lửng giữa không trung, tỏa ra một đạo hào quang màu đen, tìm tới vị trí Tướng Tinh Trảo Cức Nha, rồi lao vào

hắn như thiểm điện.

Một khí tức hủy diệt khổng lồ thoảng chốc từ Lục Ma Phong bộc phát ra, khí tức đó tràn ngập sự bạo lệ, cướp bóc, oán hận vô cùng vô tận, tựa hồ muốn phá hủy tất cả vật sự trên thế gian này!

Tên đứng đầu U Ảnh tướng Trảo Cức Nha đang điên cuồng, đột nhiên cảm giác cả người lạnh toát, sau một khắc, hắn thấy một ánh sao băng màu đen đột nhiên lao tới, trên đó ẩn chứa sức mạnh tà ác, đáng sợ vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Hắn thậm chí chưa kịp nghĩ rốt cuộc ánh sao băng màu đen này đến từ nơi nào, đã bị nó phá thể chui vào.

Lục Ma Phong trực tiếp xuyên phá thân thể Trảo Cức Nha. Hàn Thạc có hóa thân ngoại thân có linh hồn Hủy Diệt hệ Hạ vị thân, đột nhiên dùng nó tập kích Trảo Cức Nha, cảnh giới Lục Ma Phong cao hơn một bậc, trong đó có sức mạnh cướp bóc của Đạt Đạt Lạp, còn có tử khí oán hận của vạn ngàn sinh linh trong Lục Ma Phong, chỉ là một tên Trảo Cức Nha, tự nhiên chỉ có đường chết mà thôi.

Lục Ma Phong đâm xuyên vào Trảo Cức Nha, sau đó đột nhiên quay đầu, nhẹ nhàng đâm vào ót Trảo Cức Nha. Linh hồn Trảo Cức Nha khổ tu nhiều năm, trong nháy mắt bị Lục Ma Phong hấp luyện, đến cả những cảm ngộ đối với Hủy diệt pháp tắc của hắn, bao nhiêu sức mạnh còn lưu lại không có thứ gì thoát khỏi nó.

Sau khi Lục Ma Phong bay ra khỏi ót Trảo Cức Nha, người hắn như một cái túi da, rốt cuộc không còn giá trị gì nữa.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ nằm trong Lục Ma Phong của Hàn Thạc là một thứ cổ quái nhất, chẳng những trong đó có đặc tính ma công mà còn có cả thiên tính cướp đoạt của Đạt Đạt Lạp. Chủ hồn và Hủy Diệt hệ tinh thể bản nguyên dung hợp, hai trí óc dung hợp với nhau, hình thành hóa thân ngoại thân với thân thể là Lục Ma Phong, đến cả Hàn Thạc cũng không rõ hóa thân ngoại thân này hình thành như thế nào.

Nhưng, hóa thân ngoại thân này mặc dù dung hợp Hủy Diệt hệ tinh thể bản nguyên, nhưng đối với Hủy diệt pháp tắc thì không có thể ngộ gì nhiều. Bây giờ giết chết Trảo Cức Nha xong, sau khi hấp thu toàn bộ linh hồn hắn vào Lục Ma Phong, thật ra thu được một vài linh ngộ của hắn về Hủy Diệt hệ pháp tắc, mặc dù chỉ là những linh ngộ của Cơ Thần đỉnh, nhưng cũng coi như đã đền bù sự thiếu sót về phương diện này.

Tên đứng đầu U Ảnh tướng Trảo Cức Nha trong khoảnh khắc bị Lục Ma Phong của Hàn Thạc chém chết, lập tức tạo nên cơn chấn động khắp chiến trường. Những cao thủ Chiến Ma cốc đang bị Trảo Cức Nha truy sát, đột nhiên nhìn thấy một đạo hắc mang hiện lên, sau đó thân thể hắn vô lực té xuống, đôi khi mọi người phát hiện ra Lục Ma Phong đang ngạo nghễ trôi nổi giữa không trung, mới ý thức được người hạ thủ là ai.

- Hàn Thạc tiên sinh giết chết Trảo Cức Nha rồi, tên điên Trảo Cức Nha bị giết rồi! - Sững sốt một chút, tất cả Chiến Ma vệ thấy cảnh này, đột nhiên hò hét như điên, ngũ khí hưng phấn kinh hãi, làm cảm nhiễm tất cả những người nghe tin tức này.

- Không, không có khả năng, sao có thể như vậy được? - Trong lòng hai U Ảnh tướng khác đột nhiên sinh ra một loại kinh ngạc khó tin, thét lên, hướng về phía thì hải Trảo Cức Nha đang rơi xuống, dường như muốn xác nhận xem có phải việc này là thật không!

- Đã chết, Ác Ma cấp ba bị giết rồi. Trời ạ, Hàn Thạc tiên sinh thật sự quá mạnh!

- Ha ha, Độc Nha bảo tiêu đời rồi!

- Chúng ta được cứu, được cứu, Tướng Tinh Trảo Cức Nha đã chết!

Trong lúc nhất thời, trong cảnh chiến loạn nơi nơi đều là những âm thanh hưng phấn, nương theo loại tiếng hò hét này, sĩ khí Chiến Ma cốc tăng vọt, chiến lực của mọi người đều tăng lên đến tột cùng. Ngược lại, quân xâm lược Độc Nha bảo mặt như tro tàn, trải qua những đả kích liên tiếp, bây giờ xem ra đã không chịu nổi nữa rồi.

- Ha ha, Xích Lão, hôm nay ngươi phải lưu lại đây rồi! - Khắc La Tu Tư cảm thấy vô cùng thoải mái, vốn còn lo lắng mình có thể đứng vững chờ viện quân đến không. Bây giờ lại nghĩ phải mở rộng thành quả này như thế nào, điên cuồng tấn công Xích Lão, nghĩ thâm vô luận như thế nào cũng phải gả Khiết Bích Nhi cho Hàn Thạc.....

Thâm Uyên giới sùng bái cường giả, Hàn Thạc dùng lực một người giải trừ cơn sóng dữ cho Chiến Ma cốc, trong nháy mắt trở thành lãnh đạo tinh thần cho Chiến Ma cốc, các thiếu nữ dị tộc xinh đẹp trẻ tuổi, ai nấy đều đưa ánh mắt nhìn về phía hắn tràn ngập xuân tình, tựa hồ chỉ hận không được lập tức nhảy vào lòng Hàn Thạc, tùy ý để hắn lãng nhục.....

- Phá! - Hàn Thạc quát lạnh, Lục Ma Phong hóa thành một đạo hắc mang, chọt lóe trên hư không rồi biến mất, sau một khắc, thân thể cứng như bàn thạch của Thiết Thạch tướng đã nổ tung ra thành mảnh nhỏ.

Sau khi giết chết Thiết Thạch tướng, Hàn Thạc mặt đầy tiểu ý, nhìn ngắm Yêu Hồng tướng yêu mị với ngực mông nhô cao, cười cợt:

- Mỹ nữ, muốn sống không?

Wm: Hôm nay về nhà weekend. Thế mà máy bay bị delay ở Hong Kong bốn tiếng đồng hồ. Tranh thủ lấy laptop ra dịch. Thế mà cũng được bốn chương. Vừa dịch vừa gật gù buồn ngủ, bạn nào biên tập những chương này chịu khó chút nhé. Độc giả thấy nhiều lỗi thì thông cảm cho.

545. Chương 545:tiểu Nhân Phục Rời!

- Muốn!

Yêu Hồng tướng kiêu mỹ yêu dã nhìn Hàn Thạc, thủ phạm tạo ra hai thay đổi chiến lược, bình tĩnh một cách đáng sợ.

Sau đó không chờ cho Hàn Thạc suy nghĩ nhiều, ả đột nhiên nở nụ cười xinh xắn ngọt ngào, cả người như một ngọn lửa uốn éo, thân như muốn dựa vào Hàn Thạc, chủ động tiến tới gần hắn.

Trên mặt Hàn Thạc hiện lên nụ cười mê mẩn, nhìn mỹ phụ động lòng người này, đến khi mỹ phụ này tới trước người Hàn Thạc, hắn bỗng đột ngột ra tay, thò tay chế trụ cái cổ nõn nà của ả. Hàn Thạc bóp mạnh tay, chỉ nghe rắc một tiếng, cái cổ Yêu Hồng tướng đột nhiên gãy đoạn.

- Tại... Tại sao? - Thân thể mềm mại đổ lên như máu, Yêu Hồng tướng nhìn Hàn Thạc không thể tin được, còn chưa chết ngay, cổ tròng mất hồi hắn về phần hận.

- Hắc hắc, muốn giết ta à? Phương pháp của ngươi dùng còn kém lắm! - Hàn Thạc cười lạnh, không chờ cho Hỏa nguyên tổ trong cơ thể ả hoàn toàn bộc phát, lập tức gia tăng lực đạo rót vào cơ thể ả, vứt mỹ phụ thiên kiều bá mị này ra giữa không trung.

“Ầm ầm.....”

Tiếng nổ mãnh liệt đột nhiên vang vọng toàn trường. Cả người Yêu Hồng tướng bị hỏa quang bao kín, như là một mặt trời chọt hiện lên trên Thâm Uyên giới, phun ra nhiệt lượng vô cùng.

Ma công Hàn Thạc tu luyện tới cảnh giới này, đối với lực lượng nguyên tố thiên địa cũng có lực cảm ứng rất mạnh. Yêu Hồng tướng lúc cười khanh khách, Hỏa nguyên tố trong cơ thể ả trong nháy mắt đã gắn kết đến mức tận cùng, tâm tư ả như thế nào, không cần nói cũng biết. Hàn Thạc sao có thể cho ả đạt được ý nguyện chứ?

- Đáng tiếc một mỹ phụ nhân, ừm, tên Bát Lỗ Nha chó chết đó cuối cùng cũng không cần gọi ông nội nữa, thật là tiện nghi cho hắn..... - Hàn Thạc không khỏi lắc lắc đầu hậm hực, khê thở dài.

Ba U Ảnh tướng bị Hàn Thạc chém giết trong tích tắc đã có ảnh hưởng rất lớn đến cả chiến cuộc. Sau khi một vạn cao thủ bị trận pháp diệt trừ trong nháy mắt, ba cao thủ cấp bậc Ác Ma bị loại, thực lực chính thể Độc Nha bảo thua xa Chiến Ma cốc.

Chính là dựa vào thực lực kinh khủng của ba gã U Ảnh tướng, Độc Nha bảo mới có thể hung tợn liều mạng giao chiến với Chiến Ma cốc. Nhưng, ba U Ảnh tướng vừa chết, cao thủ của Độc Nha bảo rõ ràng không phải đối thủ nữa, sĩ khí của chúng càng lúc càng xuống thấp, ưu thế số lượng trước Chiến Ma cốc từng chút một bị san bằng.

- Là hần, là cái tên quái vật từ vị diện thông đạo đi tới! - Đột nhiên, tên tộc nhân Tam Nhãn mà Xích Lão gọi là Nhị đệ, nhìn Hàn Thạc đang oai phong lẫm liệt, hét lớn lên.

Vì vừa giết Yêu Hồng tướng, bản thân Hàn Thạc cũng cảm thấy tiếc nuối, vừa nghe tên tộc nhân Tam Nhãn kinh hô, sức nghĩ ra việc gì đó, liếc liếc mắt nhìn tên này, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, nói:

- Hắc hắc, hóa ra là người, không ngờ?

- Người... Người là tên quái vật ở vị diện đó! Tại sao.... tại sao người lại trợ giúp Chiến Ma cốc? - Tên Tam Nhãn tộc cao cấp từng chỉ huy một đám sinh vật Thâm Uyên khổng lồ công kích Hàn Thạc ở thời không vị diện thông đạo, chỉ vào hần phần nộ quát.

Nhún vai, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Người ta cho ta vốn liếng, vừa mỹ nữ vừa tiền bạc, ta đương nhiên phải trợ giúp họ. Chứ sao ta lại phải trợ giúp các người, ngay từ đầu chính các người đã giết chủng tộc của ta, khà khà, xin lỗi!

- Ta.... chúng ta cũng có thể cho người nhiều vốn liếng, chỉ cần người đáp ứng giúp chúng ta. Chiến Ma cốc cho người cái gì, chúng ta có thể cho người gấp bội! - Xích Lão là chủ nhân Độc Nha bảo, hiển nhiên đã nhìn ra giá trị của Hàn Thạc, vội vàng kêu to.

- Đừng nghe hần!

Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc, khá khẩn trương, quay đầu lại nói thêm với Hàn Thạc:

- Ta sẽ đáp ứng mọi việc người yêu cầu, mặt khác, con gái ta Khiết Bích Nhi cũng là của người, Hàn Thạc đại nhân, Chiến Ma cốc sẽ không bạc đãi người đâu, ta cam đoan!

- Làm người không thể ăn bát nhỏ nhìn nồi to (thành ngữ: ý nói không nên thấy trăng quên đèn). Xích Lão kia, xin lỗi, ta là người rất có nguyên tắc, muốn trách thì trách người ngay từ đầu không có thái độ thành ý.

- Hàn Thạc mỉm cười, không nhìn thềm vẻ mặt tuyệt vọng của Xích Lão, liếc Khiết Bích Nhi lúc này đang thẹn thùng vô hạn, tà ác nháy mắt đưa tình với nàng.

Khiết Bích Nhi đang chú ý nhìn hần, vừa thấy Hàn Thạc đưa ánh mắt đầy thâm ý, lúc này trong lòng chợt hoảng hốt, vội quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn hần.

Với lực một người, Hàn Thạc chém chết ba U Ảnh tướng, nhất cử đã lật ngược tình thế. Sau khi Khắc La Tu Tư thấy được câu trả lời thuyết phục của Hàn Thạc, thở phào một hơi, sau đó cười lạnh nói:

- Mọi người xông lên, trước hết tiêu diệt hết đám người này, sau đó chúng ta tiện đà đánh tới Độc Nha bảo, chiếm lĩnh Độc Nha bảo vốn gây hấn với chúng ta nhiều năm!

Một hô trăm ứng, khí thế Chiến Ma cốc tăng vọt. Bên này người đông thế mạnh, còn có Hàn Thạc là một siêu cao thủ, lập tức phát động cuộc tấn công cuối cùng. Một bên sĩ khí tăng vọt, một bên tâm sinh tuyệt vọng, cuối cùng kết quả có thể tưởng tượng. Đám người Độc Nha bảo từng tên một lần lượt bị biến người Chiến Ma cốc bao phủ, sự chống cự càng lúc càng yếu ớt.

Hàn Thạc đi thẳng tới chỗ Khiết Bích Nhi. Tất cả mọi người ở Chiến Ma cốc đều đưa ánh mắt tràn ngập kính sợ nhìn về phía hần, một vài thiếu nữ mạo mĩ biết Hàn Thạc là người đa tình, liếc mắt đưa tình với hần một cách phóng túng, duyên dáng cười khanh khách, bộ dạng mặc cho hần muốn làm gì thì làm.

- Hàn Thạc tiên sinh, khi nào rảnh, ta dẫn ngài đi chơi Chiến Ma cốc nha

- Hàn Thạc đại nhân, có thể dạy ta vũ thuật không? Người ta nhất định sẽ chăm chú nghe ngài giảng.....

- Đi mà, cho chúng ta một cơ hội đi.....

Các cô ở Thâm Uyên giới quả là cởi mở hào sảng, bất kỳ một thiếu nữ nào trên đường cảm giác thấy mình nhan sắc xinh đẹp, đều không che dấu ánh mắt như bốc lửa, ai nấy đều đưa ra lời mời. Chẳng những có những thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ, mà còn có mấy các cô gái thành thực kiều diễm, nam nhân bên cạnh các nàng ai nấy đều cười hà hà, tựa hồ không để ý nữ nhân mình mà phóng túng như vậy thì có gì không ổn.....

- Khắc khắc..... Thâm Uyên giới quả nhiên là Thâm Uyên giới, thú vị thú vị.....

Trong lòng Hàn Thạc âm thầm lấy làm kỳ quái, rồi lộ ra nụ cười hòa ái với vài nữ nhân cực kỳ xuất sắc, phóng tứ quét mắt tới lui khắp người các nàng, làm mấy mỹ nữ này rú lên, hận không được lập tức sa vào lòng Hàn Thạc.

- Ngài... quả nhiên là một tên đại sắc quỷ! - Khiết Bích Nhi thấy Hàn Thạc một đường đi tới, lộ ra vẻ thèm thuồng sắc đẹp, đôi mắt lảo liên, vừa tức vừa buồn cười, nhin không được híc lên một tiếng.

Nam nhân cường đại ở Thâm Uyên giới, chỉ cần có đủ vốn liếng, có rất nhiều nữ nhân là việc rất đương nhiên. Điểm này thì tất cả các cô ở Thâm Uyên giới đều không thấy có gì không ổn. Khiết Bích Nhi cũng thế, bởi vậy, từ ngay từ đầu Hàn Thạc vừa đi lại Thâm Uyên giới, vừa xuất đầu đã giành lấy Hải Mạn Na Tây Nhi Phù, mà việc này cũng không làm ai thắc mắc gì, Khiết Bích Nhi cũng tiếp nhận sự thật này một cách rất tự nhiên.

Đối với Khiết Bích Nhi thì Hàn Thạc cường đại có tham lam nữ nhân có nhan sắc căn bản cũng bình thường. Nàng vốn là người ở Thâm Uyên giới, chẳng những không phản cảm với sự phóng đảng của Hàn Thạc, ngược lại cảm thấy nam nhân của mình làm như vậy mới là một nam nhân chính thức. Do đó thấy Hàn Thạc trên đường lảo liên đi tới, lúc đầu vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng chỉ trong chớp lát đã trở lại bình thường.

- Phụ thân cô đã ban cô cho ta rồi, hắc hắc, vậy... Ta không khách khí nữa! - Rốt cục tới hân cũng đến bên cạnh Khiết Bích Nhi, ghé miệng vào tai nàng, nhẹ giọng cười hì hì nói.

Giữa những nữ nhân ở Thâm Uyên giới, Khiết Bích Nhi coi như là một người có da mặt mỏng nhất, bị Hàn Thạc làm vài động tác thân mật trước mặt mọi người như vậy, nàng vừa cảm thấy hưng phấn vui sướng lại vừa có chút ngượng ngùng, hai mắt kiều mỹ liếc nhìn hắn, thì thào nhỏ giọng ừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ngài là gia hỏa xấu xa, làm sao lại làm như vậy chứ?

Lời nói thô thể như vậy có khác gì chọc ghẹo, hai mắt kiều mỹ của Khiết Bích Nhi mang theo mị lực câu hồn đoạt phách, làm Hàn Thạc vô cùng rung động, hắc hắc hắc cười lớn rồi ôm chặt lấy eo Khiết Bích Nhi, bất chấp nàng ngượng ngùng phản đối, cũng mặc kệ Khắc La Tu Tư đang dẫn mọi người đuổi giết Xích Lão, ôm chặt lấy Khiết Bích Nhi bay về phía sơn cốc phía sau.

Mọi người trong Chiến Ma cốc đều nhìn thấy cảnh này, toàn bộ đều nở nụ cười mập mờ, rồi cười phá lên. Các cô nữ nhân mỹ lệ hận không được Hàn Thạc chiếm đoạt xâm phạm các nàng, nội tâm xáo động không ngừng!

- Hàn Thạc tiên sinh! - Lúc Hàn Thạc sắp chạy khỏi tầm nhìn mọi người, Bát Lỗ Nha vừa mới giết chết một La Sát của địch nhân, đột nhiên gọi với một tiếng.

Hàn Thạc trong lòng mang theo Khiết Bích Nhi, chỉ hận không thể chinh phạt nàng ngay, lạnh lùng hậm hực liếc mắt nhìn Bát Lỗ Nha, hừ hừ nói:

- Bát Lỗ Nha, ngươi thấy ta không thể đùa giỡn được Yêu Hồng tướng, ngươi dám chọc quê ta phải không?

Bát Lỗ Nha biến sắc, vội nói:

- Không dám không dám!

Dưới cái nhìn lạnh lùng của Hàn Thạc, Bát Lỗ Nha meo máo, nói:

- Ta chỉ muốn nói cho ngài một câu, tiểu nhân phục rồi!

Trong khi Bát Lỗ Nha nói những lời này, trong lòng hắn tràn ngập vẻ sợ hãi, cũng thật sự không hề có địch ý gì với Hàn Thạc! Nghĩ cũng đúng, một nhân vật có thể giết sạch tam đại U Ảnh tướng, hắn chỉ là một La sát, có tư cách gì mà nói chuyện với Hàn Thạc chứ?!

- Cũng coi như ngươi thức thời! - Nhìn chằm chằm và Bát Lỗ Nha một lát, xác nhận gã thật tâm thành ý phục mình, Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, không còn nhìn Bát Lỗ Nha thêm nữa, ôm lấy Khiết Bích Nhi, cuống tiểu hào hùng phóng đi!

546. Chương 546:tâm Cảnh Đột Phá

Khiết Bích Nhi má đào hồng lên, đôi môi anh đào kiều diễm, đôi mắt ngượng ngùng nhắm hờ, cánh tay quần chặt lấy Hàn Thạc, vừa kỳ vọng lại có vẻ khiếp sợ, trái tim đập thành thịch không ngừng.

Hàn Thạc hắc hắc cười quái dị suốt dọc đường, chẳng bao lâu đã đưa Khiết Bích Nhi tới một thạch lâm cách trang viên của hắn không xa. Tới nơi, vừa buông Khiết Bích Nhi xuống, khoe miệng Hàn Thạc mỉm cười, ánh mắt nóng bỏng dán vào người Khiết Bích Nhi đang thẹn thùng vô hạn, thì thầm:

- Hắc hắc, biết ta muốn làm gì không?

Khiết Bích Nhi ngượng chín người, kêu lên một tiếng, tức khắc vùi đầu vào bộ ngực rộng của Hàn Thạc, bàn nhỏ bé quàng qua eo hắn, ghé tai Hàn Thạc thì thào:

- Gia hỏa xấu, ta sớm đã biết rằng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay chàng!

- Hình như nàng tự động đến thăm ta mà?

Hàn Thạc cười thâm tà, hai tay không hề khách khí gì vuốt ve trên đôi cánh trắng như tuyết của Khiết Bích Nhi, nói:

- Thật đẹp!

Khiết Bích Nhi đã biết rằng Hàn Thạc rất thích vuốt ve cánh nàng, bộ vị mẫn cảm này bị Hàn Thạc cố tình khinh bạc, trong lòng nàng cũng râm ran, thân thể mềm mại không thể ức chế được khẽ run lên, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên, trong chốc lát, hơi thở trở nên gấp gáp.

Cô thiên sứ xinh đẹp này có một thân thể nõn nà thon thả, cặp đùi ngọc trắng tấp, bộ ngực vươn cao, vô luận về phương diện nào cũng đều cực kỳ hấp dẫn, ngoài ra còn một đôi cánh trắng như tuyết, càng làm tên gia hỏa Hàn Thạc đầy cá tính tràn ngập dục vọng này muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Miệng thì ca ngợi vẻ mỹ lệ đặc biệt của Khiết Bích Nhi, dưới sự ngăn cản ồ ồ của nàng, bàn tay thô lỗ của hắn không chút khách khí mò vào giải đất nơi có bộ ngực trắng như tuyết của Khiết Bích Nhi, thủ pháp ma công dùng để tán tỉnh được thi triển ra. Khiết Bích Nhi lập tức xuân tình bột phát, thân thể nóng bỏng như phát sốt.

Vươn tay ôm lấy Khiết Bích Nhi, đặt nàng lên một tảng đá tương đối bằng phẳng, Hàn Thạc vén tấm lụa trên người Khiết Bích Nhi lên, phóng tứ ôm lấy người nàng. Trong khi Khiết Bích Nhi càng lúc càng thở gấp, hắn hống lên một tiếng, bỗng dưng vác thương lên ngựa.

Hồi lâu sau, khi Khiết Bích Nhi hai mắt nhắm nước cả người mê man, hai tay Hàn Thạc nhẹ vỗ về đôi cánh trắng như tuyết của nàng, rủ rỉ bên tai:

- Khiết Bích Nhi, Khiết Bích Nhi

Như đang bồng bềnh trên mây, Khiết Bích Nhi cứ như muốn được mãi đắm chìm trong mộng, chỉ cảm thấy mình đang chìm đắm trong một niềm hạnh phúc vô biên. Đây là một cảnh giới tuyệt vời, cả người cực độ thỏa mãn, thanh âm nhẹ nhàng của Hàn Thạc giống như một bản nhạc, làm trái tim nàng càng thêm chìm đắm, tựa hồ vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Đột nhiên, nàng tuy đã nhiều ngày qua vẫn một mạch minh tưởng, không tự chủ được bỗng bình tức ngưng thần, bất giác lại rơi vào một cảnh giới minh tưởng rất kỳ dị. Sau khi cả người thỏa mãn cực độ, bắt đầu cảm giác được rõ ràng lực cảm ứng của linh hồn mình tựa hồ mãnh cảm hơn trước rất nhiều, Phong nguyên tổ trên thân thể như có một cơn gió nhẹ vờn quanh, linh hồn cũng tựa hồ phiêu lãng trong gió, một loại cảm ngộ kỳ diệu lập tức ẩn nhập vào sâu trong linh hồn.

Trong lúc bất tri bất giác, Khiết Bích Nhi đột nhiên cảm ứng được từ trong óc, ngoại trừ linh hồn mình ra, còn có một loại sức mạnh khác. Loại sức mạnh này huyền diệu dị thường, như là những sợi tơ giăng ra khắp nơi. Mỗi khi nàng tĩnh tâm thể ngộ mới phát hiện ra những sợi tơ đó dường như có thể hình thành sự liên lạc rất khó hiểu với Phong nguyên tổ.

Vốn Hàn Thạc định gọi Khiết Bích Nhi tỉnh lại, nhưng khi thần thức hần vừa động, đột nhiên cảm ứng được trong óc nàng có dao động dị thường. Hàn Thạc đầu tiên là sững sốt, rồi mỉm cười, thầm nghĩ không ngờ Khiết Bích Nhi mình tưởng nhiều ngày rồi mà không thấy hiệu quả gì, một lần thỏa sức thoải mái lâm li, lại làm cho nàng cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực nhanh như vậy. Xem ra có đôi khi việc phóng túng lại có tác dụng thần kỳ đối với tu luyện.

Trong lòng cười thầm, thần thức Hàn Thạc không để ý đến những dao động dị thường của linh hồn Khiết Bích Nhi nữa, mà tập trung sự chú ý, chậm rãi xuất ra Ma Nguyên lực từ dưới thân mình tiến vào người nàng, tìm tòi những ảo diệu, cố tìm ra phương pháp tu luyện gắn kết thân thể nàng với Phong nguyên tố.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu, Hàn Thạc lưu chuyển Ma Nguyên lực, tĩnh tâm cảm ngộ Phong nguyên tố trong thân thể Khiết Bích Nhi. Đột nhiên trong lòng phát sinh sở ngộ. Từ vài khí toàn trong thân thể nàng hần dần dần tìm ra vài manh mối, loáng thoáng hiểu được phương pháp tu luyện lực lượng nguyên tố của người Thâm Uyên giới diễn ra như thế nào.

Thở nhẹ một hơi, hai mắt Hàn Thạc sáng lên, tâm cảnh chẳng biết khi nào bỗng chậm rãi biến hóa từng chút một. Tâm cảnh vẫn luôn tràn đầy dự vọng đường như dần dần trở lại bình tĩnh, giống như là một lăng tử phóng túng nhìn qua ngàn vạn nữ nhân, đột nhiên đạt tới một minh ngộ nào đó, tâm tính phóng túng bỗng trở thành như một lão tăng hoàn toàn bất động.

Nhưng giữa loại bất động này lại có vẻ còn ẩn giấu biến hóa bí ẩn nào đó, đến cả tâm cảnh và thân thể đều tựa hồ muốn phát sinh dị biến nào đó. Loại cảm giác này lúc đầu làm Hàn Thạc sinh ra hoảng sợ, nhưng sau khi suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, hần bỗng nhiên vô cùng kinh hãi, nhin không được cười ha hả.

Khiết Bích Nhi cũng còn đang minh tưởng, tận tình cảm ngộ sự tồn tại của tinh thần lực, bị tiếng cười lớn của Hàn Thạc đột nhiên đánh thức, vẻ mặt mờ mịt nhìn hần, hỏi:

- Hàn Thạc, chàng cười gì thế?

Hàn Thạc cười ha ha, tâm tình cực kỳ thư sướng, nhưng không giải thích gì với Khiết Bích Nhi, chỉ lắc đầu nói:

- Không có gì, không có gì!

Hàn Thạc cảm giác được trải qua một thời gian mình phóng túng, mãi mà vẫn chưa đột phá tâm cảnh Túng Dục, tựa hồ gặp phải một cảnh cửa rất lớn. Lần này phát sinh biến hóa vi diệu, làm hần hiểu ra cảnh giới Túng Dục này sau một thời gian tích lũy về lượng, đã sắp đột phá biến đổi về chất tới cảnh giới Cửu Biến rồi.

Tâm cảnh cảnh giới Túng Dục không có trói buộc gì, đó là để tích lũy sức mạnh trong cơ thể, chỉ cần tiến thêm một bước, ma công của Hàn Thạc có thể cao hơn một tầng. Khi đạt tới cảnh giới Cửu Biến của Sở Thương Lan lúc trước, không biết cảnh giới này sẽ cho Hàn Thạc sự kinh hãi ra sao, hần quả cũng hơi sốt ruột!

Khiết Bích Nhi vừa hỏi thế, đột nhiên phát hiện ra hai người vẫn dính chặt lấy nhau, lúc này mặt đỏ tới mang tai, vội vàng giật người ra, hai cặp đùi trắng tắp co lại, lại thấy cảm giác đau đớn lại tê dại tuyệt vời từ đáy lòng nàng cuộn lên, làm nàng thở ra một tiếng, thân thể lại đột nhiên nóng lên.

Nàng vừa biến đổi một chút, Hàn Thạc cũng lập tức phát hiện ra. Cúi đầu nhìn xuống hạ thân, phát hiện ra cặp đùi trắng như tuyết của Khiết Bích Nhi đang rỉ ra một vết máu rất rõ ràng, hần cau mày nói:

- Tính ra vừa rồi ta quá thô bạo, nàng không chịu được lần sau đâu!

Từ từ rút lui, Hàn Thạc dịu dàng lấy ra một bộ quần áo trắng như tuyết, bao phủ thân thể tuyệt vời của Khiết Bích Nhi. Khiết Bích Nhi được Hàn Thạc ôn nhu hầu hạ, trái tim nàng dần dần như lặng đi, nhìn Hàn Thạc đầy vẻ ôn tình. Chẳng biết vì sao, nàng đột nhiên vô cùng cảm động, sinh ra một loại nhu tình không thể nói ra lời được.

Thâm Uyên giới cường giả vì tôn, nữ nhân cũng là một nhóm nhược thế, trừ phi có thực lực cực kỳ cường đại, nếu không chỉ có thể trở thành trò chơi của nam nhân. Khiết Bích Nhi mặc dù là con gái của Khắc La Tu Tư, nhưng vì chỉ có thực lực Hủy diệt giả, vẫn phải chịu ảnh hưởng từ quy tắc Thâm Uyên giới.

Thâm Uyên giới vì cạnh tranh tàn khốc, người phù hợp với qui luật thì sinh tồn, nam giới đối đãi với nữ giới luôn luôn rất thô lỗ dã man, ôn tình hầu như không phát sinh. Loại cường giả đại sát tứ phương như Hàn Thạc, có thể sau khi chiếm được nữ nhân, còn không hề làm cao mà ôn nhu chăm sóc như vậy, quả là một việc không thể nào phát sinh ở Thâm Uyên giới.

Bởi vậy, Khiết Bích Nhi khi được Hàn Thạc chăm sóc mặc quần áo, sự cảm động trong lòng quả thực ứa ra như thác lũ, không thể không chế được, rồi òa khóc lớn.

Hàn Thạc ngạc nhiên, không rõ tại sao Khiết Bích Nhi lại đột nhiên khóc như vậy, vội vàng an ủi Khiết Bích Nhi, nói một vài lời thân mật theo kiểu đại lục Kỳ Áo.

Làm như vậy, lại càng làm Khiết Bích Nhi cảm động hơn, nước mắt ứa ra như nước vỡ đê, khiến cho Hàn Thạc càng chẳng biết phải làm sao.

- Cám ơn chàng, cám ơn chàng Hàn Thạc, chàng thật là một nam nhân tốt, ta có thể được làm nữ nhân của chàng quả là may mắn! - Khiết Bích Nhi khóc nức nở, lộ ra khuôn mặt đẹp như hoa lê trước mưa, nỉ non.

Hàn Thạc gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu, nhìn Khiết Bích Nhi không nói gì cả.

- Ủa, ta... Ta cảm nhận được tinh thần lực! Có phải là, có phải là cái loại năng lượng nhỏ như dây tơ không? Hiện lên ở trong đầu phải không? - Đột nhiên, Khiết Bích Nhi vui đến phát khóc, kinh hỉ nói, nhìn Hàn Thạc vội vàng hỏi liên tục, dường như muốn hấn lập tức cho nàng một đáp án.

Mỉm cười khê gật đầu, Hàn Thạc khẳng định:

- Đúng, cảm giác của nàng hoàn toàn chính xác, năng lượng này chính là tinh thần lực mà ta nói với nàng, sau này chỉ cần nàng minh tưởng chăm chỉ, linh hồn sẽ dung hợp với Phong nguyên tố!

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Khiết Bích Nhi mừng như điên, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, vui vẻ nói:

- Vậy có phải là ta bây giờ có thể sử dụng không gian giới chỉ không?

- Đương nhiên, nàng thử lợi dụng tinh thần lực yếu ớt của mình, tiến vào không gian giới chỉ, ở trong đó hình thành tinh thần ấn ký của nàng. Sau này dựa vào tinh thần ấn ký đó, nàng có thể tự do đưa vào hoặc lấy ra các loại đồ vật! - Hàn Thạc mỉm cười.

- Cám ơn chàng, hi hi, ta cũng có không gian giới chỉ rồi, cảm giác kỳ diệu quá.....

Một vài tảng đá từ trong tay Khiết Bích Nhi bỗng nhiên biến mất, rồi lại xuất hiện giữa khoảng không, nàng chơi đùa thật vui vẻ, chẳng mấy chốc đã biết cách sử dụng không gian giới chỉ rồi.

Hàn Thạc mỉm cười nhìn Khiết Bích Nhi đùa nghịch, một lát sau, đột nhiên cau mày, nói:

- Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương phái người đến rồi, chúng ta đến xem đi!

547. Chương 547:đắc Ý

Trong đại điện Chiến Ma, một đôi vợ chồng trung niên thần sắc nghiêm túc, nghe Khắc La Tu Tư kể về trận này.

- Như hai vị đại nhân đã thấy, Độc Nha bảo lần này hoàn toàn bị sụp đổ, hiện nay Khúc Á Nặc mang theo cao thủ Chiến Ma cốc đuổi tới đó, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Độc Nha bảo sẽ bị chúng ta chiếm được trong một thời gian ngắn! - Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc, nhìn đôi vợ chồng trước mặt, giải thích nghiêm chỉnh.

Hai vợ chồng trung niên vẻ mặt thâm trầm, ngưng trọng nghe Khắc La Tu Tư miêu tả trận này. Đợi khi Khắc La Tu Tư nói lại toàn bộ những việc xảy ra, nam tử này trầm giọng hỏi:

- Tên gọi là Hàn Thạc đó, một người giết sạch ba gã U Ảnh tướng kể cả Trảo Cức Nha hả?

Khê gật đầu, tựa hồ trước giờ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự khiếp sợ, Khắc La Tu Tư hít sâu một hơi, nói khẳng định:

- Đúng, chỉ một người, giết chết toàn bộ Trảo Cức Nha, Yêu Hồng tướng, Thiết Thạch tướng, cái ghê gớm hơn là hấn lại lập thành một cái trận pháp phía trước Chiến Ma cốc, trong nháy mắt diệt sạch gần vạn cao thủ Độc Nha bảo!

- Thật là đáng sợ! - Nữ nhân vẻ nhu mì, hít mạnh một hơi lạnh khí, thần tình kinh hãi.

- Tên gia hỏa đó rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Thâm Uyên giới từ bao giờ lại lòi ra một tên kinh khủng như vậy nhỉ? - Nam nhân tỏ vẻ mặt kinh dị, trừng mắt hỏi lại Khắc La Tu Tư.

- Bá Đức đại nhân, Tề Ni Á đại nhân, thật không dám giấu giếm, Hàn Thạc nói hấn từ thông đạo vị diện ở cương vực Độc Nha bảo mà đến! - Khắc La Tu Tư chính sắc nói.

- Cái gì?

Hai người cùng kinh hô, liếc mắt nhìn nhau, kinh hãi thất sắc nói:

- Vị diện bên kia?

Khẽ gật đầu vẻ khẳng định, Khắc La Tu Tư cười khỏ nói:

- Thật đó, ta cũng tin những gì hấn nói, bởi vì lúc trước khi đại chiến, Xích Nha, nhị đệ Xích Lão Độc Nha bảo từng chính miệng chứng thật điều này!

Hai người Bá Đức Tề Ni Á đầu tiên là sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khắc La Tu Tư, rồi Bá Đức nói:

- Khắc La Tu Tư, lần này ngươi lập công lớn rồi!

Vẻ mặt vui vẻ, Khắc La Tu Tư sớm có sở liệu mỉm cười nói:

- Từ ngay từ đầu người này tới Chiến Ma cốc, ta đã phát hiện hấn cực kỳ không tầm thường. Bởi vậy ta vẫn có ý muốn lung lạc hấn, cũng vì sự tồn tại của hấn, nên đã làm cho Độc Nha bảo lần này toàn quân bị tiêu diệt, cứu Chiến Ma cốc chúng ta khỏi nguy cơ. Bây giờ, hấn muốn cầu kiến Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân, ta nghĩ đại nhân chỉ cần có thể thỏa mãn hấn một vài yêu cầu nho nhỏ nào đó, bên phía chúng ta có thể sẽ chiếm được thượng phong trong cuộc chiến giữa năm phương!

- Đúng, do đó lần này đại nhân nhất định sẽ tưởng thưởng cho ngươi.

Bá Đức tỏ vẻ vui mừng, nói tiếp:

- Nghe nói ngươi còn gả con gái ngươi Khiết Bích Nhi cho hấn? Ừm, làm không tệ chút nào. Không uổng phí sự ưu ái của đại nhân dành cho ngươi!

- Bá Đức đại nhân quá khen rồi. - Trong lòng Khắc La Tu Tư rất vui vẻ, cảm thấy rất may mắn vì quyết định của mình mấy ngày trước đây.

- Được rồi, Khắc La Tu Tư, hãy đưa chúng ta đến xem trận pháp kia đi. Đối với trận pháp có thể trong nháy mắt diệt sát vạn sinh mạng, chúng ta cũng cảm thấy rất tò mò! - Tề Ni Á cười cười nhìn Khắc La Tu Tư, đề nghị.

Khi Hàn Thạc và Khiết Bích Nhi cùng nhau trở về chiến trường, phát hiện ra cuộc chiến đấu đã chấm dứt. Trên đường nơi nơi đều là những sinh vật Thâm Uyên cấp thấp hình thù kỳ lạ trông rất ghê tởm, đang ăn thịt những thi thể đầy đất, bất luận địch ta.

Đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ra mọi người của Chiến Ma cốc ai cũng có thần sắc mừng rỡ, xem ra vô cùng phấn chấn vì thắng lợi trận này. Thấy Hàn Thạc dắt Khiết Bích Nhi xuất hiện, những người này toàn bộ đều hô lớn tên hấn. Trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô phát ra từ nội tâm kính sợ truyền ra khắp cả chiến trường.

Lúc này ở Chiến Ma cốc cũng không còn chủ lực, ở đây chỉ còn những vệ sĩ phụ trách việc an nguy cho Chiến Ma cốc, hơn nữa vài thâm uyên vệ cấp thấp phụ trách dọn dẹp chiến trường, nhưng tiếng hoan hô vẫn vang vọng khắp bốn phương, cực kỳ khả quan, làm Hàn Thạc giật nảy người.

- Hàn Thạc, chàng nhìn ánh mắt bọn họ kìa. Họ sùng bái chàng đó! - Khiết Bích Nhi ra vẻ rất hưng phấn, chỉ vào những thâm uyên vệ khắp nơi, nói lớn.

Hàn Thạc liếc mắt nhìn mọi người, có thể thấy những gì Khiết Bích Nhi nói không hề sai. Những chiến sĩ này vốn tin vào chân lý cường giả vi tôn, chỉ biết sùng bái cường giả chính thức. Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ mặc dù là người lãnh tụ tinh thần chính thức, đáng tiếc họ rất ít khi gặp được. Đối với họ thì Mạn Đề Kha Nhĩ mặc dù cường đại, nhưng lại có vẻ quá cao không thể với tới được, ngược lại Hàn Thạc mới đến Chiến Ma cốc này, đã chứng minh cho họ thấy cái gì gọi là sức một người mà có thể ngăn cơn sóng dữ!

Mỉm cười gật đầu, Khiết Bích Nhi tựa hồ rất hưởng thụ loại cảm giác tuyệt vời này. Hàn Thạc kéo nàng ra ngoài Chiến Ma cốc, miệng hỏi:

- Nàng kích động cái gì thế?

- Nam nhân của mình được người ta sùng bái, đây là việc mà tất cả nữ nhân ở Thâm Uyên giới đều cảm thấy hạnh phúc! Chà, nhìn họ kính ngưỡng chàng như kính Ma Thần, ta cảm thấy con mắt của mình quả là chính xác. Ở Thâm Uyên giới, nữ nhân mỹ lệ tình nguyện trở thành một món đồ chơi cho Ác Ma, còn hơn cả làm một thâm uyên vệ bình thường hầu hạ cho nữ thần! - Khiết Bích Nhi giải thích.

- Hả? - Đối với những gì Khiết Bích Nhi giải thích, Hàn Thạc thật ra cảm thấy rất hứng thú. Ngẫm lại Thâm Uyên giới là nơi người nào thích ứng được thì sinh tồn, cũng không thể không nói loại cách làm này cũng rất chính xác. Trở thành một món đồ chơi cho Ác Ma ít nhất có thể an toàn sống sót, còn làm một thâm uyên vệ cho nữ thần, cũng rất có thể tùy thời bị vô cớ giết chết. Ở Thâm Uyên giới tử vong mới là sự tình đáng sợ nhất. Nghĩ như vậy, những lời Khiết Bích Nhi thật ra cũng có vài phần đạo lý.

Trong lòng nhăm nháp những lời của Khiết Bích Nhi, Hàn Thạc vẫn không dừng lại, ánh mắt nhìn xuống thạch lâm phía trước Chiến Ma cốc vẫn còn những huyết ảnh tử (bóng máu) bay lượn, lại nhìn trên bầu trời thạch lâm có ba tên cao thủ cấp bậc Ác Ma, khoe miệng hân hoi nhếch lên. Tâm thần vừa động, Lục Ma Phong đột nhiên từ trong cơ thể lao ra.

Một điện mang màu đen thoáng chớp rơi vào giữa thạch lâm. Đột nhiên, vạn cái bóng máu đang lượn lơ giữa thạch lâm dường như ngửi được mùi gì đó, toàn bộ hướng về phía Lục Ma Phong đang lơ lửng ở giữa. Lục Ma Phong vốn là một vũ khí do ma công tạo thành, vốn có thể dẫn dắt thu nạp vạn ngàn hồn phách sinh linh, từ đó hình thành ra hóa thân ngoại thân Hạ vị thần thuộc Hủy Diệt hệ, đặc tính đó trước giờ không thay đổi.

Vạn bóng máu màu đỏ bay cuống cuồng khắp nơi, từng đạo một bắn tới Lục Ma Phong. Lục Ma Phong giống như một con quái vật tà ác, nuốt chửng tất cả những cái bóng máu của các sinh linh trong thạch lâm. Từng con một bị hút vào, từng đạo huyết ảnh yêu dị bay múa, không con nào có thể thoát khỏi sức hút của Lục Ma Phong tà ác, làm ba Ác Ma đang ngưng trọng quan sát thạch lâm phải rung mình một cái.

Ngắn ngủi vài hơi thở, từng cái bóng máu tà ác hung tàn lần lượt bị tuyệt thế hung khí này hấp luyện không còn chút nào. Đột nhiên, huyết vụ nồng nặc luẩn quẩn trong thạch lâm từ khi Lục Ma Phong lao tới, ngay trước mắt ba người vẫn còn đang mờ mờ không hiểu chuyện gì, ma khí Lục Ma Phong bỗng hiện ra hóa thân ngoại thân giữa màn huyết vụ, bay lượn khắp nơi giữa thạch lâm.

Đại trận mà Hàn Thạc hao phí rất nhiều công phu bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bên trong một vài cột đá khổng lồ vẫn còn giữ nguyên, nhưng những tiểu trận pháp mà hắn bố trí trong đó, lại bị Hàn Thạc sớm động tay động chân từ trước rồi. Bởi vậy, Lục Ma Phong hóa thân ngoại thân bay tới chỗ nào, những vật tư nguyên liệu rải rác ở đó và cả những cây cờ hiệu đủ màu sắc, đều đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Cũng không mất bao nhiêu thời gian, những sự vật vốn được màn sương máu đậm đặc đang bay lượn quanh thạch lâm che kín, bây giờ dần dần trở thành vật thực. Những ma vật được Hàn Thạc sử dụng làm trận nhãn, đều bị hóa thân ngoại thân của Lục Ma Phong hút sạch không thừa lại gì. Sau khi huyết vụ bị Lục Ma Phong hút nhặt đi, dưới mắt ba Ác Ma đang nhìn chăm chú, Lục Ma Phong lại vững vàng dừng lại giữa vùng huyết vụ, đợi cho màn sương máu toàn bộ đã biến mất, Lục Ma Phong như có linh tính bay ra khỏi thạch lâm, rú lên một tiếng lao về phía Hàn Thạc đang mỉm cười đứng trên tường thành.

- Vũ khí quả là thần kỳ! - Hai mắt Tề Ni Á lóe ra hào quang, nhìn trần trời vào Lục Ma Phong, thốt lên.

Khắc La Tu Tư chủ nhân Chiến Ma cốc mắt nhìn thấy các loại lực lượng kỳ dị trong thạch lâm dưới thân mình rơi cả vào vũ khí của Hàn Thạc, trong chốc lát đã biến mất, không khỏi cười khổ nói nhỏ:

- Xem ra, trận pháp này hẳn là sẽ không phát sinh tác dụng thần kỳ nữa rồi!

Khẽ gật đầu, Bá Đức nói:

- Ủm, tên Hàn Thạc đó hẳn là động tay chân gì rồi. Xem ra chúng ta không thể tìm được bất kỳ cái gì kỳ diệu từ thạch lâm này.

- Không vấn đề gì, chỉ cần người còn ở lại, những thứ khác đều có thể được!

Tề Ni Á thật ra nhìn rất chuẩn. Mụ nhìn Hàn Thạc xa xa, nói:

- Cái chúng ta bây giờ nên làm, là nghĩ tất cả biện pháp cố giữ tên này lại, có hẳn ở đây, cái gì cũng có cả!

- Đúng!

Bá Đức lập tức đồng ý, ra hiệu cho Khắc La Tu Tư:

- Đi, nên tới đó nói chuyện với hắn!

Khắc La Tu Tư cũng không nói gì nhiều, khẽ gật đầu, cùng Bá Đức Tề Ni Á bay về phía Hàn Thạc. Chưa đến gần, xa xa đã thấy Khiết Bích Nhi. Từ bộ dáng thẹn thùng vô hạn của Khiết Bích Nhi, Khắc La Tu Tư biết ngay là con gái bảo bối của mình đã hoàn thành từ thiếu nữ lột xác thành phụ nữ rồi!

- Hắc, huyết ảnh tử có thể đã thương người, ta bắt sạch chúng đi. Khắc La Tu Tư đại nhân, người sẽ không quá để ý chứ?

Hàn Thạc cũng không giấu giếm, đứng lên nói trước.

- Không không! - Khắc La Tu Tư lập tức nặn ra một khuôn mặt tươi cười, lúc này hắn phải lo giữ cho được Hàn Thạc, nào dám đắc tội với hắn!

548. Chương 548:chàng Tới Đây, Ta Theo Tới Đó!

- Hàn Thạc tiên sinh, ta đại biểu cho Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân, cảm ơn người viện thủ Chiến Ma cốc! - Bá Đức vừa thấy Hàn Thạc, lập tức dùng lễ nghi Thâm Uyên giới chào Hàn Thạc, thái độ cực kỳ thân thiện.

Cố tình thông qua Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương Thâm Uyên giới, Hàn Thạc cũng rất muốn biết rõ nơi có vị diện truyền tống trận, cũng mỉm cười hồi đáp một lễ, nói:

- Bất tất khách khí, Khắc La Tu Tư đại nhân nhiệt tình với ta như vậy, làm một khách khanh của Chiến Ma cốc, ta tự thấy có trách nhiệm phải giải trừ nguy cơ cho nơi này!

- Hàn Thạc tiên sinh quá khách khí rồi.

Tề Ni Á mỉm cười, liếc mắt nhìn Khắc La Tu Tư, nói với Hàn Thạc:

- Với thực lực của Hàn Thạc tiên sinh, làm một khách khanh cho Chiến Ma cốc thật sự quá thấp đối với ngài. Lần này, ta và Bá Đức cùng tới đây, có thể gặp được một nhân vật như Hàn Thạc tiên sinh đây, tự thấy cần lập tức dẫn tiến tiên sinh cho đại nhân. Với sự khẳng khái của đại nhân đối với bằng hữu, nhất định ngài sẽ cho Hàn Thạc tiên sinh một đáp án về vị diện truyền tống trận.

- Vậy thì quá tốt, hắc hắc, bây giờ nguy cơ ở Chiến Ma cốc cũng căn bản đã qua rồi, ta nghĩ ta cũng không cần phải tiếp tục ở lại nơi này nữa. Khắc La Tu Tư đại nhân, nếu không ngại, ta sẽ đi trước với hai vị đại nhân đây tới Hắc Ngọc Ma Vương thành. - Hàn Thạc cười cười nhìn Khắc La Tu Tư.

- Đương nhiên sẽ không để ý rồi. Người như Hàn Thạc tiên sinh lại làm một khách khanh ở Chiến Ma cốc ta đích xác quá ỷ khuất cho ngài. Huống chi, Hàn Thạc tiên sinh còn có chuyện quan trọng phải làm. Làm bằng hữu, ta sẽ không làm chậm trễ đại sự của ngài đâu.

Một người có thể chỉ cần giơ tay nhắc chân giết sạch ba gã U Ảnh Tướng, Khắc La Tu Tư hiển nhiên hiểu đây không phải là người mà Chiến Ma cốc có thể cung phụng được. Một nhân vật như vậy tới Hắc Ngọc

Ma Vương thành, vinh hoa phú quý, mỹ nữ đủ loại tộc chỉ cần gior tay là lấy được, tương lai nói không chừng hẳn còn phải dựa vào Hàn Thạc nhiều. Làm một nhân vật có thể chấp chương Chiến Ma cốc, hẳn hiển nhiên biết làm sao mới có được quan hệ tốt với Hàn Thạc.

- Vậy thì xin đa tạ Khắc La Tu Tư đại nhân.

Hàn Thạc mỉm cười, rồi bồng cau mày, nhớ tới Khiết Bích Nhi, nhìn nàng hỏi:

- Khiết Bích Nhi, nàng định như thế nào?

Sau khi cảnh giới Túng Dục tâm cảnh bình phục. Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới ba nữ nhân Khiết Bích Nhi và Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù. Ba cô này xảy ra quan hệ với hắn, trở thành nữ nhân của hắn. Khi ở cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc muốn làm gì thì làm, cũng không so đo về những sự tình sau này quá nhiều. Bây giờ tâm thần hắn đã khôi phục yên tĩnh, hắn không thể không nghĩ tới vấn đề ba nữ nhân này.

Vô luận như thế nào, Thâm Uyên giới này cũng sẽ không phải là nơi của Hàn Thạc. Hắn sớm muộn gì cũng phải quay lại đại lục Kỳ Áo. Hàn Thạc thật ra không sợ mang theo ba thiếu nữ dị tộc này về đại lục Kỳ Áo, chỉ là ba thiếu nữ này toàn bộ đều là người sinh ra và lớn lên ở Thâm Uyên giới, không biết các nàng có nguyện ý theo hắn rời bỏ quê quán, tới một thế giới hoàn toàn xa lạ, Hàn Thạc quả cũng có chút nghi ngờ.

- Chàng là nam nhân của ta, chàng tới đâu, ta theo chàng tới đó! - Ngoài Hàn Thạc dự liệu, Khiết Bích Nhi chẳng hề do dự, nói như chém đinh chặt sắt.

- Khiết Bích Nhi, nàng phải suy nghĩ thận trọng một chút. Ta không phải là người Thâm Uyên giới. Lần này ta đi Hắc Ngọc Ma Vương thành là nghĩ biện pháp rời khỏi Thâm Uyên giới mà. Nàng mà theo ta, rất có thể vĩnh viễn không về được nơi này. Nàng thật sự đã xác định sẽ luôn luôn theo bên người ta sao? - Hàn Thạc kinh ngạc trước sự kiên định của Khiết Bích Nhi, ngạc nhiên hỏi lại.

- Tiểu Bích Nhi!

Khiết Bích Nhi chưa mở miệng trả lời, Khắc La Tu Tư vốn luôn nghĩ làm sao mới lấy được lòng Hàn Thạc, đột nhiên tỏ ra thần sắc buồn bã, rõ ràng không nỡ xa con gái, kêu như danh của nàng, rồi nhìn nhìn như muốn nói gì đó với Khiết Bích Nhi rồi lại thôi.

Là một người cha, hắn mặc dù gả Khiết Bích Nhi cho Hàn Thạc rồi, nhưng không muốn vĩnh viễn không còn được gặp lại người con gái này. Ngay từ đầu, Khắc La Tu Tư chỉ lo lấy lòng Hàn Thạc, thật ra không để ý về vấn đề này. Bây giờ, nghe Hàn Thạc nói thế, ngẫm lại Hàn Thạc thần kỳ như vậy, hắn đột nhiên có loại trừ trừ bất an sợ sẽ vĩnh viễn mất đi con gái. Trái tim chợt đập loạn nhịp dữ dội.

- Phụ thân đại nhân, xin lỗi, con muốn đi theo chàng. Chỉ có theo chàng, con mới có thể tìm tới thứ gọi là hạnh phúc, phụ thân đại nhân, tha thứ con gái bất hiếu!

Khiết Bích Nhi biết thân phận Hàn Thạc, hiểu được mục đích hắn tới Chiến Ma cốc, nàng cũng biết một khi sống chung với hắn, lựa chọn này sớm muộn gì cũng sẽ phải đổi mặt thôi. Từ khi Khiết Bích Nhi bắt đầu nhận Hàn Thạc, nàng đã hạ quyết tâm, bởi vậy khi nói tới đây, nàng cũng không do dự gì nhiều, nhưng thần sắc vẫn có chút li sầu và bất lực.

Lắc đầu bùi ngùi thở dài một tiếng, Khắc La Tu Tư nặn ra một nụ cười khó coi, nhìn đứa con gái cương vừa liệt xác từ hải tử thành phụ nữ, nói:

- Ta biết, thôi thôi, phụ thân sẽ không ngăn trở con. Ta chỉ hy vọng, nếu con phải thật tới thế giới của Hàn Thạc, nếu có thể về lại, cũng nên quay về thăm phụ thân này!

- Con hiểu, chỉ cần có thể, con nhất định sẽ về thăm người.

Khi Khiết Bích Nhi nói những lời này, đôi mắt đỏ ửng lên, mặc dù sớm có quyết định, nhưng quả thật tới lúc rời khỏi thân nhân duy nhất này, vẫn rất khó có thể bình tĩnh được.

Khắc La Tu Tư cũng ửng đỏ mắt, mang theo nụ cười bất lực nhìn Khiết Bích Nhi, tựa hồ muốn lưu mãi hình dáng con gái trong lòng, nhìn chăm chú vào nàng mãi không rời.

- Ta đã có thể đi tới Thâm Uyên giới, chỉ cần tìm được đường trở về, nhất định còn có cơ hội đi tới đây nữa. Yên tâm đi, nếu có thể, ta sẽ đến Thâm Uyên giới. Địa phương này có vẻ rất thích hợp với ta. - Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của Tử Vong Mộ Địa, trong lòng dần ra, mỉm cười trấn an hai người.

- Được rồi được rồi, nếu Hàn Thạc tiên sinh không ngại, vậy bây giờ hãy đi cùng chúng ta. Từ đây tới Hắc Ngọc Ma Vương thành cũng phải mất một thời gian. Ta nghĩ đại nhân nhất định sẽ rất hứng thú với Hàn Thạc tiên sinh. - Bá Đức lại cười nói.

- Từ từ, còn có hai nữ nhân, ta phải về trang viên một chuyến, hỏi ý kiến các nàng một chút. - Hàn Thạc xin lỗi, nhớ tới hai thiếu nữ dị tộc Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cơn ầm ập, hai thiếu nữ mỹ lệ này có thiên phú dị bẩm, có thể gây cho Hàn Thạc những cảm giác chưa từng có. Hắn thật sự không nỡ rời xa các nàng.

- Vô phương, chúng ta và người đồng thời về đó. Chờ người sắp xếp xong, rồi cùng xuất phát là được. Dù sao cũng không vội.

Tề Ni Á lại cười nói, nghĩ thầm người này quả là một nhân vật phong lưu, mới đến Chiến Ma cốc không quá vài ngày, đã câu dẫn được ba thiếu nữ mỹ lệ. Xem ra khi tới Hắc Ngọc Ma Vương thành, nhất định phải nói rõ cái tính xấu này của hắn cho đại nhân. Từ phương diện này, người này nói không chừng sẽ vĩnh viễn ở lại Hắc Ngọc Ma Vương thành.

Từ thái độ của hai người Bá Đức và Tề Ni Á, Hàn Thạc đã thấy được giá trị của mình, mỉm cười khẽ gật đầu, lại nhìn nhìn Khắc La Tu Tư, suy nghĩ một chút, lấy ra một cái không gian giới chỉ, đưa cho Khắc La Tu Tư nói:

- Không gian giới chỉ này là tặng cho người. Nó có thể chứa được rất nhiều vật phẩm. Mặt khác, người hiện đang tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ. Trong không gian giới chỉ, có một cây ma pháp trượng có thể tăng cường Địa hệ nguyên tố, người thử dùng nhé, nói không chừng sự tu luyện của người sẽ phát triển nhanh hơn đó.

Nói xong, Hàn Thạc lấy cái không gian giới chỉ và giải thích phương pháp sử dụng nó nói cho Khắc La Tu Tư một lần. Thân thể và linh hồn Khắc La Tu Tư toàn bộ đã hợp nhất với nguyên tố. Hắn là cường giả cảnh giới Cơ Thần, Hàn Thạc chỉ cần chỉ điểm một chút, Khắc La Tu Tư lập tức cảm nhận được được sự tồn tại của tinh thần lực yếu ớt, rất dễ dàng mở không gian giới chỉ ra.

- Không gian lớn quá, giới chỉ này quá thần kỳ! - Tinh thần lực Khắc La Tu Tư mặc dù yếu ớt, nhưng vừa nhập vào giữa không gian giới chỉ, lập tức hiểu được diệu dụng của nó, lúc này kinh hỉ kêu lên.

- Còn nữa, tinh thần lực mà người vừa cảm nhận được, nếu chăm chú mình tưởng tượng, khi khế hợp được với linh hồn, sẽ làm cho người sử dụng nguyên tố theo cách khác. - Hàn Thạc mỉm cười, chỉ điểm cho Khắc La Tu Tư.

Mặc kệ nói như thế nào, khi hắn ở Chiến Ma cốc vài ngày, Khắc La Tu Tư thật ra cũng có hào khí, thật sự không hề bạc đãi Hàn Thạc. Tới cuối cùng, đến cả con gái duy nhất là Khiết Bích Nhi cũng khẳng khái tặng cho hắn. Hàn Thạc đích xác cũng khó mà quay lưng bỏ đi ngay, nên cũng phải có đi có lại một chút.

- Ma giới! Là ma giới! - Bá Đức kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn không gian giới chỉ đeo trên tay Khắc La Tu Tư, vẻ mặt rất kinh dị.

- À?

Hàn Thạc ngẩn ngơ, dò hỏi:

- Người có biết công dụng của không gian giới chỉ này không?

- Đương nhiên, Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân cũng có một món đồ ma giới như vậy. Bên trong có thể chứa được rất nhiều đồ vật, thần kỳ vô cùng, được đại nhân coi như một bảo bối chính thức, lúc nào cũng đeo trên tay, tuyệt không thể sai được! - Bá Đức vẻ mặt kinh ngạc nhìn Khắc La Tu Tư, rồi quay sang giải thích cho Hàn Thạc.

Mặc dù xưng hô bất đồng, nhưng từ những lời của Bá Đức, Hàn Thạc hiểu hắn đích xác biết công dụng của không gian giới chỉ. Muốn chế tạo không gian giới chỉ, chẳng những phải có cảm ngộ rất sâu với không gian

pháp tắc, còn phải hiểu rõ một vài luyện kim thuật, hơn nữa phải cần có một vài tài liệu đặc thù.

Thâm Uyên giới tuy lớn, nhưng thuật ngữ luyện kim thuật lại chưa từng xuất hiện. Tài liệu luyện chế không gian giới chỉ dường như cũng không tồn tại ở thế giới này. Như vậy xem ra Thâm Uyên giới cho dù có những nhân vật tu luyện không gian pháp tắc, hẳn là cũng khó luyện ra không gian giới chỉ. Trong tay Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương lại có không gian giới chỉ, việc này quả làm Hàn Thạc nảy sinh ra vài ý nghĩ.

- Cám ơn! - Sau khi biết công dụng thần kỳ của không gian giới chỉ, Khắc La Tu Tư vội nói lời cảm tạ.

- Đừng khách khí! - Liếc nhìn Khắc La Tu Tư lần cuối cùng, Hàn Thạc khẽ gật đầu, dẫn Bá Đức Tề Ni Á Khiết Bích Nhi rời khỏi nơi này.

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù giống với Khiết Bích Nhi, cực kỳ kiên định đi theo bên người Hàn Thạc, cùng hắn rời khỏi Chiến Ma cốc.

549. Chương 549:hài Tử, Người Muốn Có Sức Mạnh Không?

Ba ngày sau, ở Hắc Ngọc Ma Vương thành.

Nhìn khắp nơi đều là những vật kiến trúc nguy nga cao trên trăm thước, mọi người lui tới cười đùa vui vẻ, các loại sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ, Hàn Thạc không thể không nói nếu so với Hắc Ngọc Ma Vương thành của Mạn Đề Kha Nhĩ thì Chiến Ma cốc quả nhiên chỉ là một cái hẻm núi be bé.

Đưa mắt nhìn quanh, nơi nơi đều là những vật kiến trúc cao lớn chọc trời, những loại cao năm sáu trăm thước thì tùy ý đều có thể thấy được. Trên đường đi Hàn Thạc đã nhìn thấy mấy chục sinh vật Thâm Uyên hình thể bự hơn cả viên cổ Cự Long.

Tại đây, bất luận kẻ nào cũng sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé vô lực, hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù thì không cần nói, đến cả Khiết Bích Nhi thân phận rất cao ở Chiến Ma cốc, vừa đến Hắc Ngọc Ma Vương thành cũng đều có vẻ rất cẩn thận, thần sắc có vài phần kính sợ.

So với Hắc Ngọc Ma Vương thành, Chiến Ma cốc chỉ xem như một bản làng ở trên núi. Khiết Bích Nhi tới Hắc Ngọc Ma Vương thành cứ như một cô nông dân ở địa cầu vào thành thị, rõ ràng cảm thấy gò bó và không thích ứng, chỉ sợ mình làm gì đó gây nên cho Hàn Thạc ảnh hưởng không tốt. Nhưng trong sự kính sợ, nhóm ba cô này vẫn ẩn hiện thần sắc hưng phấn.

Hắc Ngọc Ma Vương thành, một trong số năm đại đô thành của Thâm Uyên giới, trong đó có Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương bá chủ một phương. Ở Thâm Uyên giới, Hắc Ngọc Ma Vương thành tuyệt đối là một thành thị cực kỳ phồn hoa, đối với ba thiếu nữ Khiết Bích Nhi thì một địa phương như vậy vừa kính sợ vừa đáng kỳ vọng.

- Đây là Hắc Ngọc Ma Vương thành rồi, khà khà, Hàn Thạc tiên sinh, người cảm thấy Hắc Ngọc Ma Vương thành như thế nào? - Trên đường đi Bá Đức có vẻ rất nhiệt tình với Hàn Thạc, vừa dẫn hắn vào trong thành đã lập tức cười hỏi ngay.

- Lớn lắm, cái gì cũng lớn! - Nhìn quanh bốn phía, tất cả các vật kiến trúc đều tạo cho Hàn Thạc một cảm giác như thế, có lẽ là vì ở Thâm Uyên giới có một vài sinh vật có thể tích thân thể quá khổng lồ, nên vật kiến trúc nơi đây vừa cao lại vừa thô thiển. Nếu không phải nơi nơi đều có sinh vật Thâm Uyên đi lại, Hàn Thạc cứ tưởng mình đang lạc vào một dãy núi, mà mỗi một vật kiến trúc chẳng hề thấp hơn một núi nhỏ bao nhiêu.

- Hắc Ngọc Ma Vương thành lớn như vậy đó, người xem, một Ma Vương điện cao trên ngàn thước, chính là nơi ở của Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân. À, những vật kiến trúc ở Thâm Uyên giới chúng ta thô thiển đơn giản, bởi vậy vật kiến trúc càng cao càng rộng, càng có thể lộ rõ thân phận chủ nhân. - Bá Đức mỉm cười giải thích.

Ngẩng đầu nhìn quanh phía trước, phát hiện ra Ma Vương điện đích thật là vật kiến trúc cao nhất Hắc Ngọc Ma Vương thành. Ma Vương điện hùng vĩ rộng lớn, giống như muốn xây nên hình dạng một ma thần ngạo nghễ sừng sững trên thế gian. Đứng ở xa nhìn lại, khí thế ngạo nghễ chúng sinh rất rõ ràng, làm lòng người sinh ra một loại áp lực kính sợ khó hiểu.

- Chà! - Hàn Thạc thở nhẹ một tiếng, mày nhăn tít, Ma Vương điện to lớn đó tự nhiên có một loại khí thể sắc bén, một màn sương khói đậm đặc màu đen cứ vòng quanh Ma Vương điện cao chọc trời này, màn sương mù hắc sắc này là do Âm nguyên tố ngưng kết mà thành, trong đó hàm chứa sức mạnh phòng ngự rất lớn.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc có thể khẳng định Ma Vương điện này không giống chỉ được xây dựng đơn giản như vậy. Trên mặt nó hàm chứa sức mạnh rất lớn, nhất định có lực lượng phòng ngự và công kích. Một luồng sương mù đen sậm dày đặc kia, đều là Âm nguyên tố ngưng tụ mà thành. Chỉ nhìn từ ngoài Ma Vương điện, Hàn Thạc có thể khẳng định Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, nhất định là tu luyện Âm nguyên tố, một trong số tám đại nguyên tố.

- Mỗi khi ta nhìn Ma Vương điện, đều sinh ra sự kính sợ từ nội tâm, đây là áp lực tự nhiên, thật sự rất thần kỳ! - Tề Ni Á ngẩng đầu nhìn lên Ma Vương điện, lẩm bẩm.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ quyệt, Hàn Thạc thầm nghĩ Ma Vương điện này được Mạn Đề Kha Nhĩ dùng thần lực một chút. Những ai có thực lực cảnh giới yếu nhất định sẽ không hiểu được sức mạnh thần bí chung quanh Ma Vương điện. Mạn Đề Kha Nhĩ là người lãnh tụ tinh thần của họ, phỏng chừng cũng thông qua loại phương pháp này mới có thể làm dân chúng cam tâm tình nguyện giao tín ngưỡng lực ra.

- Hàn Thạc, địa phương này thật sự là rất lớn! - Hải Mạn Na có vẻ tán thưởng.

- Đúng, chúng ta rốt cục cũng đã tới Ma Vương thành rồi, hi hi. Quả nhiên danh bất hư truyền! - Tây Nhĩ Phù đồng ý.

Ở Thâm Uyên giới, thành dân ở một khu vực nếu không có một nguyên nhân đặc thù, thì không thể dễ dàng rời khỏi nơi cư trú. Muốn ở lại một thành thị lớn, nhất là từ một thành trấn cấp thấp tới một đại thành thị, việc này lại càng phải được cấp phép. Bởi vậy, hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, kể cả Khiết Bích Nhi tiểu thư Chiến Ma cốc, thì đây đều là lần đầu tiên tiến đến Hắc Ngọc Ma Vương thành, đương nhiên phải cảm thấy kinh hỉ và hưng phấn rồi.

- Được rồi, Hàn Thạc tiên sinh, hai chúng ta trước hết tới Ma Vương điện cầu kiến đại nhân. Các người có thể tạm thời đi chơi xung quanh, chỉ cần đại nhân có phân phó, chúng ta lập tức đưa người tới gặp ngài! - Bá Đức cười nhìn Hàn Thạc, giải thích.

- Được, các người đi đi. - Hai người Bá Đức, Tề Ni Á trên đường đi hết sức lấy lòng Hàn Thạc. Đối với hai người này, Hàn Thạc rất có hảo cảm, mặt khác, Hắc Ngọc Ma Vương thành này đích xác quá hùng vĩ, hẳn cũng có chút hứng thú thăm thú nơi đây, do đó lập tức đồng ý với hai người này.

Khi hai người chuẩn bị rời đi, Hải Mạn Na đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng lên tiếng:

- Hắc Ngọc Ma Vương thành lớn như vậy, trong chốn lát vạn nhất các người không tìm thấy chúng ta thì làm sao?

Lời này vừa nói ra, Tề Ni Á duyên dáng cười khanh khách, tự tin nói:

- Yên tâm đi tiểu muội muội, ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, Hắc Ma vệ chúng ta muốn tìm kiếm một người thì quả là một việc quá dễ dàng, huống chi, các người đều là những nhân vật xuất sắc!

Hắc ma vệ là thủ hạ của Mạn Đề Kha Nhĩ, họ cũng như U Ảnh tướng là chủ bài của Qua Lan Đức Nhĩ, đều trực tiếp báo cáo cho hắn, nắm giữ quyền thế cực lớn, hơn nữa mỗi một tên đều là Ác Ma. Nhân số Hắc Ma vệ cũng không nhiều lắm, nhưng mỗi một tên đều có rất nhiều thuộc hạ. Ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, Hắc Ma vệ phụ trách an nguy toàn thành, sự tình gì cũng không thoát khỏi tai mắt họ

- Hóa ra là như vậy. Hải Mạn Na nghe Tề Ni Á giải thích, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, trong thần sắc lại thêm vài phần sợ hãi. Các nàng sớm đã nghe về danh hào của Hắc Ma vệ, đó là một loại như U Ảnh tướng, là một tổ chức cực kỳ đáng sợ. Trong lòng một vài thành dân của Ma Vương, sự tàn nhẫn của Hắc Ma vệ chẳng hề kém cạnh đám U Ảnh tướng, đồng dạng cũng làm tất cả phải rùng mình.

- Ừm, Hàn Thạc tiên sinh, các người cũng nên làm quen với Hắc Ngọc Ma Vương thành đi. Chúng ta phải nhanh chóng diện kiến đại nhân. - Bá Đức chào Hàn Thạc rồi không nói nhiều nữa, cùng Tề Ni Á rời đi, tiến thẳng về phía Ma Vương điện.

- Đi thôi, chúng ta đi quanh Hắc Ngọc Ma Vương thành chơi đi. - Hai người Bá Đức và Tề Ni Á vừa li khai, Hàn Thạc mang theo ba cô gái, thông thả dạo bước khắp nơi trên những con đường rộng lớn.

Hắc Ngọc Ma Vương thành vượt quá trí tưởng tượng của Hàn Thạc rất nhiều! Thần thức hắn triển khai ra, phát hiện ra thành này ít nhất lớn hơn Áo Sâm thành của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc ở Kỳ Áo đại lục gấp mười lần. Có vài thứ rất đáng ngạc nhiên mà trước giờ hắn chưa từng gặp qua đây khắp các khu vực. Rất nhiều sinh vật dị giới hành tẩu rất tự nhiên khắp Hắc Ngọc Ma Vương thành, có những tên người như nham thạch, có tên thân thể thậm chí như cây cối, cực kỳ cổ quái.

Ba cô Khiết Bích Nhi cũng rất tò mò. Trên đường đi cứ rúc rích không ngừng. Hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhi Phù ngay từ đầu đã xem mình là một nô tỳ. Bởi vậy, sau khi Khiết Bích Nhi trở thành nữ nhân của Hàn Thạc, các nàng không hề có ý ghen tỵ, ngược lại rất vui vẻ với Khiết Bích Nhi.

Nhóm bốn người Hàn Thạc chẳng hề biết gì về Hắc Ngọc Ma Vương thành, ba nữ nhân cũng lần đầu tiên đến đây, do đó đều có vẻ rất tò mò, hết nhìn đông tới nhìn tây cái gì cũng thấy kỳ quái, chỗ nào cũng lưu lại xem cho rõ ràng, những tiếng than kinh ngạc cứ liên tục được phát ra.

- Tạt chủng, không ở trong hang động của người, dám ra đường chạy loạn, muốn chết hả! - Đột nhiên một tiếng quát âm trầm lọt vào tai Hàn Thạc.

Liếc mắt nhìn về phía thanh âm, Hàn Thạc phát hiện ra ở đó có năm sáu thanh niên dị tộc đang bu vào, dồn một thiếu niên thân thể nhỏ gầy đại khái chỉ có mười lăm mười sáu tuổi vào một góc, vừa dùng những ngôn ngữ nhục mạ thiếu niên này, vừa dùng quyền đâm cước đá.

Thiếu niên này vẻ mặt rất ngây thơ, tay đưa lên che đầu, không nói một tiếng, tùy ý để mấy tên thanh niên đó ẩu đả. Những tiếng đâm đá trầm trọng cứ vang lên bình bịch khắp người hắn. Hắn lại cứ thần nhiên chịu đựng, nhưng hai mắt vẫn lóe lên ánh sáng oán độc lạnh buốt.

Thấy tình hình này, thiếu niên này hẳn là thống hận khắc cốt ghi tâm đối với những tên thanh niên dị tộc kia. Chỉ có điều vì mình không có thực lực, chỉ có thể để chúng tùy ý đánh mà không dám phản kháng, chỉ cố che chắn để không bị đánh cho tàn phế.

Ở bất kỳ một vị diện nào, không thể không có loại mạnh ức hiếp yếu này, Hàn Thạc không phải là người thích xen vào việc của người khác, huống chi người này là người ở Thâm Uyên giới, người nào thích ứng được thì sinh tồn, mỗi một người đều hiểu phải biết cách thích ứng.

Dần dần, thiếu niên có ánh mắt oán độc quật cường đó tựa hồ không chịu nổi đả kích. Hai tay không che được đầu nữa, coi bộ không chịu được bao lâu nữa. Thiếu niên này chẳng mấy chốc có thể sẽ bị đánh chết.

Hàn Thạc đang định mang theo ba nữ nhân của mình rời đi, đột nhiên thấy thân thể thiếu niên này đột nhiên đỏ lên như máu, máu tươi trong cơ thể tựa hồ như muốn chảy ra từ lỗ chân lông, không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc, lập tức ngừng lại. Hắn dường như nhớ tới cái gì đó, thần thức vừa động, xem xét một vòng trên người thiếu niên này, Hàn Thạc nhướng mày, thốt lên:

- Huyết linh chi thể!

- Cái gì?

Khiết Bích Nhi sửng sốt, nhìn Hàn Thạc vẻ khó hiểu.

Không trả lời, Hàn Thạc chợt nhoáng lên, trong nháy mắt xuyên qua đám người bu kín, đột nhiên đến trước thiếu niên đang co quắp kia, một tay nâng hắn lên. Thiếu niên này nhìn có vẻ rất ẻo lả nhưng ánh mắt lại tràn ngập quật cường oán hận, Hàn Thạc trầm giọng hỏi:

- Hài tử, ngươi muốn có sức mạnh không?

550. Chương 550:thu Học Trò

- Sức mạnh... sức mạnh... - Thiếu niên đó thì ào nói nhỏ, thanh âm đứt quãng, đôi đồng tử đỏ ké thể hiện đầy sự khát vọng.

- Người, người là người ở đâu? - Thấy Hàn Thạc đột nhiên xông vào, vài thiếu niên vốn đang ẩu đả, sau khi kinh ngạc một chút, sau đó một tên cầm đầu chất vấn hắn.

Mấy tên thanh niên đó trong mắt Hàn Thạc thì chỉ là những nhân vật phát tay một cái là chết. Đối với sự chất vấn của chúng, hắn chẳng thêm để ý tới, chỉ cúi đầu nhìn thiếu niên hắn đang nâng lên.

- Hàn Thạc, sao thế? - Khiết Bích Nhi dắt theo hai thiếu nữ Hải Mạn Na, Tây Nhi Phù cùng lách vào. Nàng nhìn Hàn Thạc vẻ ngưng trọng, xem ra không hiểu cử động này của hắn.

Ở Thâm Uyên giới, những việc thế này quả là rất lạ lùng. Một vài người chung quanh phát hiện ra dị biến ở đây, một mặt kinh ngạc vì sự mỹ mạo của ba cô Khiết Bích Nhi, mặt khác cũng thấy rất khoái khi thấy có người nhúng tay vào, ai nấy mặt mày hơn hờ ulla vào xem.

- Ủa! Ba mỹ nữ! - Thanh niên cầm đầu thần sắc khoái trá, phóng tứ huyết sáo, mắt dán vào cơ thể ba cô Khiết Bích Nhi, mặt lộ vẻ dò xét, bộ dáng rất đều giả.

- Hải tử, người muốn có sức mạnh chứ? - Hàn Thạc không đếm xỉa gì đến những người bên cạnh, chỉ nhìn vào thiếu niên vẻ mặt quật cường, thân thể đỏ như máu, tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên, ta đương nhiên muốn sức mạnh, chỉ là người có thể cho ta sao? - Thiếu niên thì thảo nói nhỏ, dần dần khôi phục khí lực, đôi đồng tử đỏ kè nhìn Hàn Thạc chằm chằm, mờ mịt hỏi lại.

Mỉm cười, Hàn Thạc buông thiếu niên này ra, vươn tay ra, chộp thẳng vào cổ hắn này. Vài luồng Ma Nguyên lực phát ra, khi vào trong cơ thể thiếu niên này theo một quỹ tích rất huyền diệu bắt đầu lưu động.

Vốn thân thể thiếu niên đang đỏ như máu, sau khi Ma Nguyên lực của Hàn Thạc vừa vào, bỗng trở nên còn đỏ hơn. Mùi máu tươi phảng phất từ trong cơ thể hắn phả ra ngoài, giống như từng lỗ chân lông của hắn đều đang tứa máu ra.

“Đúng vậy, đích xác là Huyết Linh chi thể.” - Hàn Thạc thầm khẳng định. Người có Huyết Linh chi thể một khi bạo nộ không khống chế được bản thân, máu tươi trong cơ thể sẽ lưu động với tốc độ cao, làm cho người ta có một loại cảm giác như người này bị hất một bát máu vào người. Loại thân thể đặc thù chính là loại người tốt nhất để tu luyện Huyết Thần Kinh, có thể trong thời gian ngắn ngủi tu luyện Huyết Thần Kinh tới một cảnh giới cực cao.

Từ ký ức của Sở Thương Lan, Hàn Thạc hiểu rất rõ về Huyết Thần Kinh. Năm đó Sở Thương Lan thân là ma đạo chí tôn, thủ hạ hắn có một cao thủ tu luyện Huyết Thần kinh, tên thuộc hạ tu luyện môn này có thực lực rất khá, nhưng vì hắn không phải là Huyết Linh chi thể, nên mặc dù tu luyện rất khắc khổ, nhưng lại không thể tu luyện Huyết Thần Kinh tới cảnh giới cao nhất.

Trong truyền thuyết, chỉ có người có Huyết Linh chi thể, khi tu luyện Huyết Thần Kinh mới có thể đạt đến mức tận cùng, trở thành Huyết Ma. Nhưng người có Huyết Linh chi thể chỉ có thể khả ngộ bất khả cầu, Sở Thương Lan năm đó cũng từng muốn tìm được một người có Huyết Linh chi thể, rồi đem Huyết Thần Kinh truyền thụ cho hắn, tạo ra một thủ hạ hùng bá một phương, nhưng tìm mãi mà không thành công.

Không ngờ ở Thâm Uyên giới, Hàn Thạc lại gặp một thiếu niên có Huyết Linh chi thể. Thiếu niên này tâm tính kiên nghị, hồn nhiên như một viên ngọc thô chưa được mài dũa, với Huyết Linh chi thể của hắn mà tu luyện Huyết Thần Kinh, nhất định có thể tiến bộ thần tốc, trở thành một cao thủ không ai có thể coi thường.

Hàn Thạc đứng yên một lát, đột nhiên rút tay lại. Vốn thiếu niên đang vô cùng yếu ớt, cả thân thể đang đỏ ửng lên bỗng khôi phục lại bình thường, đôi mắt vô thần bây giờ tràn đầy vẻ hưng phấn, nhìn Hàn Thạc chằm chằm nói:

- Người... người có thể cho ta sức mạnh thật à?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười khẳng định:

- Bái ta làm thầy, ta cho ngươi sức mạnh, sức mạnh cường đại vượt quá những gì ngươi tưởng tượng!

- Nhưng, trong tám đại lực lượng nguyên tố, ta đã từng tu luyện cả, nhưng vẫn không thể tu luyện được bất kỳ một hệ nào. Ta có thể có sức mạnh thực sao?

Thiếu niên này mặc dù hơi tin Hàn Thạc rồi, nhưng vì nhiều năm qua hắn đã ném thử đủ loại phương pháp, thế mà thân thể kỳ quái vẫn một mạch không cho hắn một chút sức mạnh nào để báo thù, do đó hắn vẫn còn sự nghi hoặc ám ảnh trong lòng.

Thiếu niên mới mười lăm sáu tuổi, có ý chí kiên định, lại là Huyết Linh chi thể, trong mắt Hàn Thạc thật sự quả là một viên ngọc thô, chỉ cần truyền thụ cho hắn Huyết Thần Kinh, thiếu niên này nhất định có thể hóa rồng tung hoành giữa thiên địa. Nhìn hắn, Hàn Thạc mỉm cười giải thích:

- Người có một thân thể đặc thù, đích xác không thích hợp tu luyện tám đại lực lượng nguyên tố, theo tư chất của người, tự nhiên có một con đường rộng lớn khác đang chờ người. Tám đại lực lượng nguyên tố, bốn lực lượng pháp tắc, cũng không phải là tất cả nguồn sức mạnh trên thế gian này. Đi theo ta, người sẽ hiểu được thôi!

- Này, tên gia hỏa kia, đừng xen vào việc của người khác! - Trong khi Hàn Thạc đang nói chuyện với thiếu niên, tên thanh niên cầm đầu đột nhiên quát to.

- Hử? - Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc quay đầu lại liếc nhìn chúng, sát khí trên người tỏa ra, sức mạnh tà ác kinh khủng thoáng chốc đã bao phủ phạm vi chung quanh hơn mười thước.

Đám thanh niên nghênh ngang đang chuẩn bị làm gì đó, vừa nhìn Hàn Thạc đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, bị sức mạnh tà ác trên người hắn uy hiếp đến mức cả người phát run.

Chẳng những bọn chúng, một vài người đang hứng thú vây xem chung quanh, vô luận là thực lực mạnh hay yếu, toàn bộ đều bị dọa đến hồn phi phách tán, nhưng dưới cái nhìn lãnh lệ của Hàn Thạc, không có ai dám rời khỏi nơi này, tất cả đều run rẩy nhìn hắn vẻ cầu xin, hy vọng Hàn Thạc có thể tha thứ cho cái sinh mạng tùy thời có thể biến mất của chúng.

- Cút đi! - Hàn Thạc khẽ quát.

Đám thanh niên vừa nghe Hàn Thạc nói thế, cũng không dám ở lại thêm một khắc, nuối đuôi nhau rời khỏi nơi này. Một vài người đang vây xem cũng thế, bất luận thực lực cao thấp, cũng đều không dám lưu lại xem, ai nấy bỏ đi còn nhanh hơn cả cái bóng quỷ.

- Tên kia rốt cuộc là người phương nào, khí tức thật là khủng khiếp?

- Không biết, người này mặt rất lạ, nhất định là cường giả ở bên ngoài. Quá đáng sợ, ta đã là một Hủy diệt giả cấp ba, nhưng không hề dám động dấy gì, đây là một cường giả chính thức!

- Nhanh lên, đi thôi, nhìn thấy hắn là ta không dám nói một câu!

Sau khi những người này chật vật rời khỏi đây, Hàn Thạc mỉm cười, nói với tên thiếu niên đối diện:

- Những tên gia hỏa khi dễ người, hắn là do người tự mình tru sát, ta sẽ ban cho người một cơ hội!

“Bịch”

Thiếu niên lúc này quỵ sụp xuống, hướng về phía Hàn Thạc vái lạy, trong miệng hô khẽ:

- Cảm ơn, sư phụ!

Thiếu niên không phải người ngu dốt, Hàn Thạc đột nhiên triển lộ thực lực của mình kinh khủng vượt quá tưởng tượng của hắn. Nhất là khi thiếu niên này phát hiện ra mấy nhân vật chung quanh ngày thường đều cao cao tại thượng, cũng bị sức mạnh kia dọa đến nỗi cả người phát run, lập tức không hề do dự, quyết định thật nhanh lễ bái ngay, nhận sư phụ có lai lịch bất minh nhưng lại có sức mạnh tà ác cường đại này.

- Đứng lên đi, mặc kệ người trước kia tên gọi là gì, cũng không dùng nữa. Từ hôm nay trở đi, người tên là Huyết Linh!

Hàn Thạc khẽ gật đầu hài lòng, chỉ chỉ ba nữ nhân bên cạnh, nói:

- Đây là ba sư mẫu của người!

Huyết Linh vái lạy bộp bộp ba cái mới từ đứng lên, cung kính quay về ba cô Khiết Bích Nhi hành lễ, hô:

- Sư mẫu.

Khiết Bích Nhi và Hải Mạn Na Tây Nhi Phù thân nhiên nhận cách xưng hô của Huyết Linh. Khi ba cô liếc mắt, về nghi hoặc nhìn về phía Hàn Thạc, không rõ tại sao hắn đột nhiên thu đồ đệ.

- Huyết Linh, ngươi còn có thân nhân gì không? - Đối với tên đồ đệ này, Hàn Thạc chẳng hề hay biết gì, bây giờ Huyết Linh đã bái sư rồi, Hàn Thạc cũng nên hỏi cho rõ ràng lai lịch của hắn.

Huyết Linh ra vẻ buồn bã, mắt đỏ ngầu, thấp giọng nói:

- Không, mẫu thân ta vừa mới bệnh chết, còn chưa kịp an táng.

Ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, Huyết Linh nói tiếp:

- Phụ thân ta trước kia cũng là một chiến sĩ cường đại, chỉ là đã chết trận từ rất lâu rồi. Phụ thân và mẫu thân ta từ hai chủng tộc bất đồng. Thân thể ta trời sinh đã khác với người bình thường, không thể tu luyện bất kỳ lực lượng nguyên tố nào. Nhiều năm qua, ta và mẹ ta nương tựa vào nhau, trải qua những ngày tháng sống rất khổ cực. Ta vì không thể tu luyện bất kỳ lực lượng nguyên tố nào, bị người ta gọi là phế vật tạp chủng, đã sớm quen bị người ta khi dễ rồi.

Hôm nay mấy tên gia hỏa đó, người nhà của chúng trước kia đều là bộ hạ của phụ thân ta. Trước khi phụ thân ta chết đi, lúc nào cũng muốn ve vãn lấy lòng ta, trước giờ không dám bậy bạ gì. Nhưng phụ thân ta vừa chết, họ trở nên rất khắc bạc. Mẫu thân ta cũng bị một vài tên hành hạ rất đáng sợ, đến cả cái chết của mẹ, cũng vì đám súc sinh này.

Khi nói tới đây, hai mắt Huyết Linh hiện ra một màu đỏ kè, thân thể hắn tựa hồ cất giấu một con mãnh thú tàn bạo, chỉ là con mãnh thú này mặc dù có khí thế hung hãn, nhưng lại giống như bị trói buộc rất chặt, trước nay không thể tận tình bộc lộ sự hung tàn của hắn.

- Yên tâm đi, từ nay trong tay ta, ngươi có thể thu được đủ sức mạnh. Không bao lâu nữa, tất cả những tên từng bức hại mẹ con các ngươi đều sẽ phải trả giá gấp trăm lần! - Hàn Thạc nhìn tên đồ nhi mới thu, nói giọng cam đoan.

- Sư phụ, cho ta sức mạnh! Ta muốn sức mạnh! Ta muốn có thể có sức mạnh cường đại để giết toàn bộ đám đó! - Huyết Linh nhìn Hàn Thạc thật sâu, nói vẻ khát vọng cực độ.

- Tĩnh tâm, không nghĩ gì hết, thả lỏng linh hồn ngươi.

Thanh âm Hàn Thạc trầm trầm, tay trái đột nhiên vươn ra, nhẹ nhàng áp vào đầu Huyết Linh, đem phương pháp tu luyện Huyết Thần Kinh cơ bản nhất ấn vào giữa vùng ký ức của hắn.

- Dựa theo phương pháp tu luyện cơ bản nhất của Huyết Thần Kinh, ngươi chăm chú tu luyện cho ta. Chỉ cần ngươi nắm được toàn bộ phương pháp tu luyện cơ sở này, có thể chính tay giết chết cừu nhân! - Hàn Thạc rút tay lại, mỉm cười nói. Đối với tên đồ nhi vừa mới thu này, hắn tạm thời cũng chưa chính thức yên tâm, mà cũng không muốn cho nó học quá nhiều, nên không đem tất cả phương pháp tu luyện Huyết Thần Kinh truyền thụ một lần.

Hai mắt Huyết Linh lóng lánh kỳ quang hưng phấn, người run rẩy quỳ sụp xuống, đập đầu ba cái liên tiếp, kích động nói:

- Sư phụ, phương pháp tu luyện này hình như là chuyên môn sáng tạo cho ta, quá thần kỳ!

Hàn Thạc khẽ gật đầu, chỉ cười không nói gì.

551. Chương 551:giết Mấy Tên Khốn Khiếp Đây Cho Ta

Hắc Ngọc Ma Vương thành, trong khu Tháp Lợi Á.

Một cái nhà đồ nát, bên trong chỉ có vài thứ đồ dùng vô cùng đơn giản, bàn ghế, cái giường. Ngoài ra, chỉ còn có một cái nồi sắt. Trên chiếc giường đá, đang có một người phụ nữ mặc một bộ quần áo thô thiển nằm lẳng lẳng, không có chút sinh cơ.

Huyết Linh trầm mặc đi vào phòng, tới trước giường đá của mẫu thân lập tức quỳ xuống, lạy vài lần nhưng không hề khóc lấy một tiếng, vẻ mặt khô khốc đứng lên, quay đầu lại liếc Hàn Thạc:

- Sư phụ, ta phải an táng mẫu thân ta!

Khẽ gạt đầu, Hàn Thạc không nói gì thêm, lấy từ trong không gian giới chỉ ra vài viên Hắc thạch tề đen bóng, đặt trên mặt bàn cũ nát trong phòng.

Bất luận ở vị diện nào, muốn an táng một người chết thì cần có tiền. Ở Thâm Uyên giới tự nhiên cũng không ngoại lệ. Huyết Linh sở dĩ rời khỏi nhà ra ngoài cũng chính là vì muốn kiếm chút tiền để an táng mẫu thân hắn. Nhưng không ngờ trên đường đi gặp phải một vài lão bằng hữu của hắn, nên thiếu chút nữa bị đánh chết ở đó rồi.

Thiếu niên nghèo rớt mồng tơi này nếu không gặp được Hàn Thạc thì phỏng chừng cũng phải để thi thể mẫu thân thối rữa, cũng không nhất định có thể tìm đủ tiền mà an táng cho mẹ. Đối với sư phụ mới nhận, Huyết Linh cũng không hề khách khí gì, nhìn nhìn Hàn Thạc gõ gõ trên mặt bàn, đã có một số tiền Hắc thạch tề rất lớn, nhưng vẫn thản nhiên nói một tiếng:

- Cám ơn sư phụ.

Ở Thâm Uyên giới, Hắc thạch tề là kim tệ được lưu thông lớn nhất, một viên Hắc thạch tề có thể đổi được mười viên Lam thạch tề, một trăm Hoàng thạch tề. Bình thường, vài viên Lam thạch tề là có thể an táng rất tốt cho một người chết rồi. Hàn Thạc tiện tay lấy ra vài viên Hắc thạch tề, số đó tuyệt đối đủ để Huyết Linh lãng phí rồi.

- Được rồi, ngươi lo làm việc của mình cho tốt đi. - Hàn Thạc khẽ gạt đầu, nhìn ba cô đang đứng ngoài cửa, rồi hờ hững lui vào.

- Ủm, chỉ cần có Hắc thạch tề, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.

Huyết Linh đáp, rồi cũng không khách sáo với Hàn Thạc nữa, đi ra khỏi phòng, rồi lại quay đầu lại nói với hắn:

- Sư phụ và ba vị sư mẫu, các người trước tiên ở đây chờ một lát, ta đi chút rồi sẽ về ngay.

- Đi đi. - Hàn Thạc đồng ý.

Cầm vài viên Hắc thạch tề, Huyết Linh chạy vội ra ngoài.

Khát vọng của về sức mạnh của thiếu niên này xem ra đã trở thành một loại bệnh. Sau khi có được phương pháp tu luyện cơ sở Huyết Thần Kinh, cứ một mạch suy nghĩ về phương pháp tu luyện. Từ cái vẻ mặt ủ rũ chau của hắn, cộng với thân thể màu máu rất dị thường, Hàn Thạc đã nhìn ra điểm ấy.

- Hàn Thạc, thằng nhỏ này có ý chí thật ra rất cứng rắn. Chỉ là, chẳng biết hắn có thể được như chàng kỳ vọng, trở thành một cao thủ cường đại không nữa? - Khiết Bích Nhi nhìn hình bóng Huyết Linh rời đi, mày khẽ nhíu lại, dò hỏi.

- Đúng đó, hắn nói hắn không thể tu luyện tám đại lực lượng nguyên tố, bốn đại lực lượng pháp tắc. Ở Thâm Uyên giới, người nào không thể tu luyện mười hai loại sức mạnh này, đích xác là một phế vật. Một người như vậy, cũng có thể sức mạnh cường đại hay sao? - Tây Nhĩ Phù cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Các nàng lớn lên ở Thâm Uyên giới, hiển nhiên không xem trọng thiếu niên này lắm.

Cười cười vẻ cao thâm khó lường, Hàn Thạc liếc ba cô, nói:

- Tám đại lực lượng nguyên tố, bốn đại lực lượng pháp tắc, đều không phải là tất cả những con đường tu luyện đâu. Có những người có thiên phú dị bẩm, khác hẳn những người bình thường cả đời an phận. Nếu Huyết Linh không gặp được ta, có lẽ chỉ có thể cả đời sống kiếp bình dân. Nhưng, hắn đã may mắn gặp được ta, tương lai sẽ có thể áp đảo các loại cường giả, đó là việc chắc chắn.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, ba cô chợt biến sắc, liếc mắt nhìn nhau. Khiết Bích Nhi cười khê:

- Thiếp tin chàng. Trên người chàng, đích xác có rất nhiều điểm thần kỳ. Huyết Linh này có lẽ cũng chỉ có gặp được chàng mới có thể chính thức xuất đầu lên được.

Đối với đồ nhi này, Hàn Thạc quả cũng rất hài lòng. Dù sao cũng không có việc gì, hắn và ba nữ nhân cùng nhau đợi tại đây. Nhìn Huyết Linh chạy tới chạy lui, đổ hết tiền bạc vào tang sự của mẫu thân hắn.

Vốn Hàn Thạc và ba cô Khiết Bích Nhi còn định trợ giúp Huyết Linh cùng nhau động thủ an táng lão nhân, nhưng lại bị hấn uyển chuyển cự tuyệt. Hấn kiên trì động thủ một mình. Hấn muốn tự mình an táng mẫu thân. Từ điểm đó cho thấy Huyết Linh đích thật là một hiếu tử.

Việc an táng người chết ở Thâm Uyên giới cũng không có thủ tục gì nhiều lắm, có vài viên Hắc thạch tề, sau một thời gian chạy tới chạy lui, Huyết Linh cũng sắp xếp thỏa đáng tang sự cho mẫu thân. Sau khi làm xong mọi việc, khóc lóc một hồi, Huyết Linh khôi phục tâm tình bình tĩnh, sau đó quay trở lại căn nhà tồi tàn của mình.

- Sư phụ, cảm ơn người! - Huyết Linh một lần nữa dùng đại lễ bái Hàn Thạc, cúi đầu cung kính.

- Đứng lên đi, sau này không cần khách khí như vậy.

Hàn Thạc điềm nhiên trả lời. Đợi cho Huyết Linh đứng lên, Hàn Thạc dùng thần thức kiểm tra thân thể hấn, nhúu mày nói:

- Về vấn đề tu luyện Huyết Thần Kinh, ngươi có gì không rõ, nhất định phải gặp ta mà hỏi cho rõ ràng. Nếu không hoàn toàn hiểu rõ, ngàn vạn lần không được mạo hiểm tu luyện. Tu luyện ma công vô cùng hung hiểm, một khi bất cẩn có thể lâm vào vạn kiếp bất phục. Ta không muốn vừa mới thu ngươi, lại phải mất đi một đồ nhi đầu.

Tính cách Huyết Linh rất cứng rắn, có thể hơi trầm mặc ít nói một chút, Hàn Thạc quan sát một hồi lâu, phát hiện ra sự chấp nhất của hấn không nhỏ, tựa hồ không thích thỉnh giáo người khác. Căn cứ vào lạc ấn mà Hàn Thạc lưu lại ở linh hồn hấn khi truyền Huyết Thần Kinh, hấn đã lặng lẽ thể ngộ, thậm chí bắt đầu động thủ tu luyện một vài pháp môn đơn giản rồi.

Huyết Linh khác với Hàn Thạc, lúc trước trong óc Hàn Thạc có thể ngộ của Sở Thương Lan về ma công, còn Hàn Thạc chỉ truyền cho hấn những pháp quyết tu luyện Huyết Thần Kinh. Hàn Thạc chưa hề tu luyện Huyết Thần Kinh, tự nhiên không thể truyền những thể ngộ về việc tu luyện này quán nhập vào trong óc Huyết Linh được, bởi vậy, hấn sợ Huyết Linh tự thân bế quan một mình tìm tòi, có thể sẽ xảy ra vấn đề khi tu luyện.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Huyết Linh lộ ra vẻ mặt hơi khó nghĩ, nói:

- Hóa ra là thế. Sư phụ, ta đích xác có rất nhiều chỗ không rõ lắm.

- Loại vũ thuật này khác hẳn mười hai loại sức mạnh mà ngươi từng biết. Nếu chỉ dựa vào phương pháp tu luyện mà ngươi có thể tu luyện không gặp trở ngại gì thì quả là khó tin. Nói đi, có vấn đề gì, sư phụ giảng giải cho ngươi một chút.

Hàn Thạc mỉm cười. Ma công tu luyện tới cảnh giới này, thêm nữa còn có không ít kiến thức đến từ ký ức Sở Thương Lan, Hàn Thạc mặc dù không tu luyện Huyết Thần Kinh, cũng có thể giúp hấn giải quyết một vài nan đề trong quá trình tu luyện.

Huyết Thần Kinh khá giống với ma công, phải nói là một chi của ma công mà thôi, cũng không được xem là chính tông. Nhưng Huyết Thần Kinh và Thí Thần Ma Đạo lại có thể có được tiến bộ trong thời gian ngắn hơn nhiều, nhất là những người có thân thể Huyết Linh, sự tiến bộ tự nhiên tăng lên rất nhanh. Chỉ là cho dù Huyết Linh có tu luyện Huyết Thần Kinh đến mức tận cùng, trở thành Huyết Ma, tương lai cũng khó có thể vượt qua được Hàn Thạc tu luyện theo con đường Thiên Ma.

Có sự nhắc nhở của Hàn Thạc, Huyết Linh không còn tự tìm tòi nữa mà đưa ra những vấn đề khó khăn khi mình tu luyện, nhất nhất đưa ra cho Hàn Thạc cố tìm được đáp án. Bây giờ Hàn Thạc xem ra rất có dáng của một ông thầy, có khả năng trả lời những vấn đề của Huyết Linh một dễ dàng, chẳng mấy chốc đã dọn quang con đường tu luyện cho hấn.

Huyết Linh không hổ là người thích hợp nhất tu luyện Huyết Thần Kinh, dưới sự chỉ đạo của Hàn Thạc, sau khi hiểu rõ phương pháp tu luyện, chẳng mấy chốc đã chính thức có thể khống chế máu trong cơ thể, dùng phương pháp tu luyện của Huyết Thần Kinh vận chuyển sức mạnh trong cơ thể.

Huyết Linh một mạch khát vọng có được sức mạnh, kỳ thật, sức mạnh này đã có trong cơ thể hấn. Máu chính là sức mạnh của hấn! Chỉ có điều hấn không có loại phương pháp vận dụng sức mạnh, tuy có một

thân sức mạnh nhưng lại không thể phóng thích ra. Bây giờ, dựa theo phương pháp tu luyện Huyết Thần Kinh, mỗi khi hần vận chuyển máu trong cơ thể, cả người đều đỏ ửng lên.

Nhìn Huyết Linh trước mặt tựa hồ lâm vào điệu cảnh tu luyện, Hàn Thạc âm thầm gật đầu, rất hài lòng về ngộ tính và sự cố gắng của đồ nhi. Rồi không đánh động Huyết Linh nữa, Hàn Thạc ra hiệu cho ba nữ nhân cùng đi ra khỏi cái nhà đồ nát này. Chỉ bằng vào lời giải thích, chỉ điểm một vài phương pháp tu luyện tinh thần lực cho Khiết Bích Nhi.

Có một cường giả đã tới cảnh giới tông sư như Hàn Thạc, hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù cũng bắt đầu dựa theo phương pháp của Khiết Bích Nhi minh tưởng tinh thần lực, cố gắng cảm ngộ một loại sức mạnh thần bí tồn tại trong não người. Có thiếu nữ Tây Nhĩ Phù trên đường đi đã cảm nhận được sự tồn tại của tinh thần lực, Hải Mạn Na cũng đang bên bờ đột phá.

- Đại nhân, tên gián điệp của địch quân đang ở bên trong, ta dám khẳng định. - Thanh âm quen thuộc, đột nhiên lọt vào tai Hàn Thạc. Không bao lâu, vài tên thanh niên lần trước bị Hàn Thạc dọa run như cầy sấy, mang theo một cường giả có thực lực Ác Ma thần sắc cao ngạo, đi tới trước mặt Hàn Thạc.

Trước mặt tên Ác Ma này, vài tên thanh niên đã trở nên rất oai phong. Chúng rõ ràng là chó cầy chủ, chuẩn bị lợi dụng tên Ác Ma này đối phó với Hàn Thạc. Khi những người này vừa mới đứng lại, Huyết Linh nghe thấy thanh âm cũng từ bên trong ra ngoài.

- Đại nhân, là bọn hần!

Vừa thấy Hàn Thạc, tên thanh niên cũng có vẻ hơi khiếp đảm, nhưng vừa nghĩ tới lai lịch người bên cạnh, khí thế lại dâng lên, chỉ vào Hàn Thạc quát to.

Vài thanh niên cùng đi với hần, cũng đều ngẩng đầu ưỡn ngực, vì tìm được chỗ dựa, tên nào tên nấy cùng chỉ vào Hàn Thạc lớn tiếng quát tháo, giống như quên mất sự chật vật lúc trước.

- Đồ nhi, dùng sức mạnh mà ngươi vừa mới thể ngộ, giết chết mấy tên khốn này cho ta! - Hàn Thạc cười lạnh vẻ khinh thường, quay đầu lại liếc mắt nhìn Huyết Linh, lạnh lùng phân phó.

- Vâng, sư phụ! - Huyết Linh trả lời rất tự nhiên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười độc ác, đôi đồng tử thoáng chớp đã đỏ kè, từng bước từng bước hướng về phía kẻ thù đang cười cợt.

552. Chương 552:đàn Ông Phải Giết Người

- Dừng tay!

Tên Ác Ma cấp một quát lạnh, hần liếc mắt nhìn Huyết Linh, sau đó nhìn Hàn Thạc lạnh lẽo, hỏi:

- Ngươi là ai?

Từ khi tên Ác Ma cấp một này vừa xuất hiện, Hàn Thạc đã từ quần áo cộng với tiêu chí trên ngực hần, hiểu được thân phận hần - Hắc Ma vệ!

Ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, cũng chỉ có Hắc Ma vệ mới có thể cao ngạo lạnh lùng như vậy! Chỉ là tên Hắc Ma vệ đó không thuộc cấp cao lắm, thế mà hần cũng vẫn đủ để điệu võ dương oai trước mặt người khác.

- Ta là ai, ngươi sẽ biết thôi, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng lăm chuyện xen vào việc của ta.

Hàn Thạc không đếm xỉa đến tiếng quát của tên Hắc Ma vệ này, cười nhẹ, liếc mắt nhìn tên Ác Ma cấp một vừa quát Huyết Linh, rồi trầm giọng dặn:

- Giết mấy tên khốn khiếp đó cho ta, những việc khác ngươi không cần quản.

Thấy người đi tới, Huyết Linh cũng nhận ra thân phận của tên Ác Ma cấp một này. Ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, Hắc Ma vệ tương đương với cánh tay trái phải của Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, thực lực và quyền thế của họ làm mọi người đều phải kính sợ, huống chi Huyết Linh lại ở tầng chót trong xã hội? Tâm lý hoảng sợ thâm căn cố đế sớm đã xâm nhập vào sâu trong linh hồn hần, quả nhiên không thể ngày một ngày hai mà thay đổi được.

Sau khi được Hàn Thạc trầm giọng dặn, Huyết Linh do dự nhìn tên Hắc Ma vệ thần tình âm trầm lãnh khốc, quay đầu lại nhìn thoáng qua khí thế thần nhiên của sư phụ thần bí, thâm nghĩ ngợi một chút, cơn giận của hắn lập tức phát tác, ánh mắt đột nhiên cứng rắn như sắt. Huyết Linh không còn thèm nhìn tên Hắc Ma vệ nữa, cúi đầu, ánh mắt cừu hận oán độc toàn bộ ngưng tụ vào tên thanh niên cầm đầu, lại một lần nữa kiên định tiến bước, từng bước từng bước đi tới tên thanh niên luôn luôn khinh thường mình.

- Người tốt nhất đừng có vọng động! - Tên Ác Ma cấp một vừa thấy Huyết Linh không bận tâm tới sự tồn tại của hắn, nhướn mày, định dạy cho tên không biết tốt xấu này một bài học. Sát tâm dâng lên, đang chuẩn bị ra tay, chợt nghe một tiếng quát nhẹ đột nhiên vang lên bên tai.

Sau một khắc, một loại cảm giác tà ác làm hắn nổi da gà đột nhiên như thủy triều dâng mãnh tràn vào thân thể hắn. Người tên Ác Ma cấp một này đột nhiên cứng ngắc. Một đôi mắt băng hàn vô tình, đột nhiên nhìn thẳng vào người hắn. Nhìn Hàn Thạc vẫn nụ cười trước mắt, hắn âm trầm nói:

- Quả nhiên là một cường giả. Nhưng ở đây người dám đắc tội với Hắc Ma vệ chúng ta ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, có phải là muốn chết không?

Luồng sức mạnh tà ác phủ lên tên Ác Ma cấp một này không hề có dấu hiệu giảm bớt, khóe miệng cười cợt của Hàn Thạc chợt chậm rãi biến mất. Thay vào đó là một nụ cười lạnh có chút yêu tà quỷ bí, nói:

- Người là một Ác Ma cấp một nho nhỏ, không đại biểu cho cả Hắc Ma vệ, hắc hắc, ta khuyên người đừng có khinh cử vọng động, bằng không cho dù ta giết người, người cũng chỉ có chết oan, cả Hắc Ma vệ sẽ không vì một tiểu nhân vật như người mà lựa chọn đối địch với ta!

Lời này vừa nói ra, tên Ác Ma cấp một này sắc mặt đại biến. Từ ẩn ý những lời Hàn Thạc vừa nói ra, hắn trầm giọng quát:

- Người rốt cuộc là ai?

- Người sẽ biết! Nhưng bây giờ người cũng nên khôn ngoan làm một trong những người đứng ngoài mà xem đi!

Hàn Thạc liếc nhìn tên Hắc Ma vệ, buông ra một câu lãnh đạm như vậy rồi tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào đồ nhi vừa thu được.

Vài tên thanh niên hao phí rất nhiều tâm tư mới kéo được tên Ác Ma cấp một này tới trả thù Hàn Thạc, vô cùng nghi hoặc nhìn tên Hắc Ma vệ một mạch không hề động thủ, không rõ tại sao một Hắc Ma vệ vẫn hoành hành trong Hắc Ngọc Ma Vương thành, đột nhiên trở nên rút đầu rút cổ như vậy. Giống như tên này có họ hàng với con kiến, hiển nhiên chúng cũng không thể nhận thấy được áp lực kinh khủng mà Hàn Thạc ép lên người tên Hắc Ma vệ này.

- Đại, đại nhân... - Tên thanh niên cầm đầu mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Quay đầu đi chỗ khác về lạnh lùng, Ác Ma cấp một này dùng động tác cho thấy thái độ của hắn. Chỉ là vài Thâm Uyên vệ cấp thấp không có tiền đồ, không đáng giá để Ác Ma cấp một mạo hiểm sinh mạng bảo vệ cho chúng. Huống chi, tên thiếu niên tên là Huyết Linh, cũng không nhất định có thể có thực lực giết chết chúng.

Ác Ma cấp một này chẳng hề cảm ứng được sức mạnh của tám đại lực lượng nguyên tố, bốn pháp tắc lực lượng trên người Huyết Linh. Một thanh niên không có mười hai đại lực lượng, muốn giết chết vài Thâm Uyên vệ, việc đó căn bản là người mơ nói mộng! Trong lòng hắn cũng tràn ngập tò mò, do đó cũng chấp nhận là người đứng xem, định xem Huyết Linh sẽ động thủ như thế nào.

- Yên tâm đi, ta sẽ không đối phó với các người. Việc giữa các người và đồ nhi ta, sẽ do các người tự mình giải quyết, ta sẽ không nhúng tay, cho dù các người có giết hắn đi nữa! - Thấy lúc này mấy thanh niên đó không phải sợ Huyết Linh, mà là mình, Hàn Thạc sau khi hiểu ra điểm này, trong khi chúng còn đang bối rối không biết phải làm gì, đột nhiên mỉm cười cam đoan với chúng.

Đối với đồ nhi mới thu được, Hàn Thạc đích thật là cực kỳ hài lòng yêu thích. Chỉ là người tu luyện ma công phải lăn lộn vào trong chiến đấu tàn khốc mới có thể phát triển nhanh chóng được. Trong lòng Hàn Thạc càng yêu thích đồ nhi này, càng không dùng cách cứng chiều mà hủy hắn đi.

Nam nhân trên đời, phải một mình đương đầu với các loại hung hiểm, Huyết Linh là đồ nhi của Hàn Thạc, nếu muốn áp đảo được các cường giả, phải một đường giết chóc! Hàn Thạc không thể thay đổi được điều này!

- Thật sao, ngươi sẽ không quản hã? - Tên thanh niên đó như người chết đuối vớ được cọc, vui mừng nhìn Hàn Thạc hỏi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc khẳng định:

- Không! Nếu các ngươi có thể giết hãn, ta sẽ quay đầu bước đi, không xen vào việc của hãn nữa!

- Hay lắm!

Thanh niên mừng rỡ, phát phát tay ngăn đám đồng bạn đang rục rịch phía sau, nói vẻ rất hào hùng:

- Các ngươi đừng giúp, một mình ra cũng đủ giết chết tên tạp chủng này rồi!

- Cơ Lộ Á, ta hận nhất người nào gọi ta là tạp chủng. Từ hôm nay trở đi, ai còn dám gọi ta là tạp chủng, ta sẽ giết chết hết. Còn ngươi, chính là người đầu tiên!

Đồng tử Huyết Linh bỗng đỏ kè lên, một mùi máu tươi nhàn nhạt từ trong cơ thể hãn thẩm thấu ra ngoài. Sau khi rít lên những lời này, Huyết Linh dậm mạnh chân, giống như một con báo vừa sổng lồng, bắn thẳng ra!

Hai dấu chân thật sâu, hiện rất rõ nơi lúc trước Huyết Linh đứng. Một đạo huyết ảnh đâm thẳng vào người Cơ Lộ Á, hai tay như lợi khí đâm rất mạnh, trong chớp mắt đã đến ngực Cơ Lộ Á, mùi máu tươi trên người đột nhiên trở nên vô cùng đậm đặc!

Cơ Lộ Á vội vàng đưa hai tay che trước ngực.

“Ầm!”

Hai thân thể toàn lực va chạm. Chỉ nghe vài tiếng lách cách, trong tiếng xương gãy vang lên, người Cơ Lộ Á giống như bị ma thú hung mãnh đánh trúng, bị ném văng lên trời, phịch một tiếng rơi xuống đất, thân hình co rút, không ngừng co quắp, máu phun ra như suối.

Ác Ma cấp một vốn rất lạnh lùng bàng quan, vừa nhìn thấy dấu chân của Huyết Linh, đồng tử đã co rút lại, miệng há hốc, kinh dị nhìn Huyết Linh, bị sức mạnh vừa bộc phát của hãn làm giật bắn cả người.

Một sức mạnh thần bí, không thuộc loại mười hai đại hệ, nhưng lại có lực công kích cực kỳ tà ác đáng sợ. Điểm này thì tên Ác Ma cấp một này có thể cảm nhận được rất rõ ràng! Khi hai tay Huyết Linh đánh thẳng vào hai tay đang đưa ra đỡ đòn của Cơ Lộ Á, hãn lập tức phát hiện ra máu trong cơ thể Huyết Linh tựa hồ đột nhiên sôi trào, lưu chuyển với tốc độ cao tập trung vào hai tay. Bàn tay vốn trắng nõn của Huyết Linh, đột nhiên như nhiễm đầy máu đỏ, lòng bàn tay xuất hiện những vằn máu, cực kỳ quỷ dị.

- Trời ạ, đây là vũ thuật gì thế? - Nghi vấn đầy trong lòng, Ác Ma cấp một cảm thấy rất kinh dị, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên, ngưng tụ trên người Huyết Linh.

- Sao lại thế, sao lại như thế được? - Cơ Lộ Á phun ra một ngụm máu, té trên mặt đất, cả người co quắp, nhìn Huyết Linh vẻ không thể tin, thần tình sợ hãi.

“Trong cơ thể ngươi kỳ thật vẫn có sức mạnh, chỉ có điều ngươi lại không biết cách lợi dụng được nó!” - Huyết Linh đột nhiên nhớ tới những lời này của Hàn Thạc, bất giác quay đầu lại nhìn sư phụ mình mỉm cười vẻ cảm kích.

Mỉm cười nhìn Huyết Linh, Hàn Thạc nói nhỏ:

- Đàn ông phải giết người! Làm đồ đệ của ta, lại càng phải như thế! Trong lòng chỉ cần có hận, vậy hãy phóng thích toàn bộ hận thù đó ra cho ta, dùng phương thức ngươi thích nhất mà phóng thích ra! Không cần quản người khác nhìn ngươi như thế nào, cho dù mỗi người đều cho ngươi là một tên cuồng ma giết người thì có sao chứ?

Mẫu thân của Huyết Linh trước khi bệnh chết cũng có nhan sắc. Trưởng bối của vài thanh niên trước mặt này từng có ý xâm phạm mẫu thân hãn. Vài tên gia hỏa này cũng hòa vào đó, thậm chí có tên còn tự mình

động thủ mạo phạm mẫu thân Huyết Linh. Loại cừu hận này Huyết Linh một mạch chôn sâu trong lòng, sở dĩ hấn khai khát sức mạnh như vậy cũng là vì trả thù.

Nhận được đáp án từ Hàn Thạc, Huyết Linh nhắm mắt hít sâu một hơi, rồi mở mắt ra, đồng tử đỏ kéké lộ ra tàn nhẫn sát ý, mang theo nụ cười dữ tợn, đột nhiên phi thân tới trước mặt tên Cơ Lộ Á đang giãy dựa thống khổ, cười man dại rồi cúi xuống người Cơ Lộ Á, dùng móng tay sắc bén xé thân thể gã từng chút một.

Tiếng rú làm người ta sồn da gà, tên gia hỏa Cơ Lộ Á trước giờ vẫn chửi Huyết Linh là tạp chủng, đã bị Huyết Linh dùng một loại phương thức cực kỳ huyết tinh tàn nhẫn, chậm rãi cho ném những cơn thống khổ đến chết.

- Còn các người nữa! - Huyết Linh đứng dậy nhìn nhìn vài tên thanh niên sợ đến cứng người, gào lên điên cuồng.

- Van người tha cho chúng ta đi. - Mấy tên thanh niên đó bị sự điên cuồng của Huyết Linh lúc này dọa đến lạnh mình, miệng lắp bắp xin xỏ một cách vô thức.

- Trước đây ta đã nói những lời này rất nhiều lần. Còn các người, có từng tha cho ta không?

Huyết Linh cười rú lên, giống như một con mãnh thú dã man đánh mạnh về phía mấy thanh niên đang cố gắng đào tẩu. Hấn đuổi theo từng tên một, lợi dụng sức mạnh vừa mới đạt được, giết chết một cách quyết đoán.

553. Chương 553:ta Đảm Đương Được!

Cuộc giết chóc gần như không có chống cự gì chẳng mấy chốc chấm dứt. Kể cả Cơ Lộ Á, tổng cộng có sáu thanh niên, không có lấy một tên có thể thoát khỏi bàn tay của Huyết Linh, toàn bộ bị hấn lãnh khốc giết chết, tử trạng cực thảm!

Những việc thế này không hiếm thấy ở Thâm Uyên giới, đến cả ba cô Khiết Bích Nhi, Hải Mạn Na, đều không lộ ra chút động tâm nào, nhất là ba cô sau khi đã biết một vài việc mà mẫu thân Huyết Linh tạo ngộ, lại càng không cảm thấy cách làm của Huyết Linh có gì không đúng.

Chẳng mấy chốc sau khi giết người, lớp da đỏ như máu của Huyết Linh đã khôi phục bình thường, mùi máu tươi đậm đặc cũng biến mất. Huyết Linh thở hổn hển, nhìn thăm cảnh do hấn gây ra, cúi đầu khóc thầm, so với cảnh đáng sợ vừa rồi, Huyết Linh lúc này có vẻ mềm yếu bất lực.

Thân là sư phụ, Hàn Thạc thông thả bước tới sau lưng Huyết Linh, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai hấn, ôn nhu nói:

- Nợ máu trả bằng máu, người không làm gì sai cả. Người lần đầu tiên giết người, có thể sẽ có chút tâm tình không không chế được. Nhưng ta nghĩ sau này người sẽ như ta, từ từ chai sạn, cũng không hề dao động chút nào khi giết người.

- Sư phụ, ta không phải không không chế được tâm tình vì chúng đâu, ta đang khóc cho mẫu thân ta. Ta nghĩ, nếu mẫu thân ta biết ta đã báo thù cho bà, hấn là sẽ vui mừng..... - Huyết Linh mắt nhòa lệ ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, giải thích.

Hàn Thạc ngạc nhiên, gật đầu mỉm cười nói:

- Đúng, đồ nhi tốt, sư phụ không nhìn lầm người!

Ánh mắt Huyết Linh dần dần kiên định lại, dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, trầm giọng nói:

- Đám phụ thân của bọn Cơ Lộ Á càng đáng hận hơn, ta sẽ không buông tha những tên này!

- Yên tâm đi, rất nhanh thôi, không ai trong số chúng có thể thoát khỏi tay người! - Hàn Thạc hiểu, so với Cơ Lộ Á, những người trưởng thành lại càng gây ra nhiều sự đau xót cho cả gia đình hấn, nhất là những người này vốn trước kia còn là thủ hạ của phụ thân hấn, điểm này càng làm cho Huyết Linh khó có thể tha thứ được.

- E hèm.....

Tên Ác ma cấp một vẫn luôn bàng quan quan sát đột nhiên ho khẽ một tiếng. Đến khi Hàn Thạc nhìn về phía hắn, hắn nhíu mày nói:

- Hắc Ngọc Ma Vương thành mặc dù không phải là một thành thị nghiêm cấm vũ đấu, nhưng cách làm của đứa nhỏ này đích xác vượt qua một vài quy tắc, người làm sư phụ, bây giờ cũng nên nghĩ lại cho hắn, không nên tiếp tục dung túng cho hắn phạm sai lầm nữa.

- À?

Hàn Thạc liếc Ác ma cấp một cười mà như không, nói vẻ trào phúng:

- Khi nào thì Hắc Ma vệ lại bắt đầu nghĩ thay cho người khác thế? Hắc hắc, theo ta được biết, Hắc Ma vệ hắn không có loại rối hơi lắm chuyện này?

Ác ma cấp một hơi xấu hổ, nhìn nhìn Huyết Linh, cố nói vớt:

- Đó là vì ta thấy thằng bé này là một nhân tài, cho nên mới nghĩ cho hắn.

- Yên tâm đi, sự tình giữa ta và đồ nhi không cần người quan tâm.

Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào Ác ma cấp một, nói như chém đinh chặt sắt:

- Bất luận hắn xảy ra việc gì, ta đều có thể đảm đương được, người cũng đừng phí tâm nữa!

- Cảm ơn sư phụ! - Huyết Linh trong lòng rất thoải mái. Lần này hắn được khí phách của sư phụ thần bí thuyết phục hoàn toàn, hắn sinh sống ở Hắc Ngọc Ma Vương thành nhiều năm, trước giờ chưa từng gặp qua ai dám nói chuyện với Hắc Ma vệ như vậy cả!

Hừ lạnh một tiếng, tên Hắc Ma vệ này cũng lần chần không nở xuống đài, vẻ mặt sượng cứng nói:

- Ai nói mà chẳng mạnh miệng, mặc dù người có thực lực rất mạnh, nhưng cũng không phải có thể lấy lực một mà chống trời được. Ta không tin người có thể hoành hành ở Hắc Ngọc Ma Vương thành!

- Hắn có thể đấy! - Tiếng khẳng định trầm trầm đột nhiên vang lên. Vừa mới nghe xong, đã thấy hai vợ chồng Bá Đức và Tề Ni Á tới trước mặt Hàn Thạc.

- Bá Đức đại nhân, Tề Ni Á đại nhân, các ngài sao lại đến đây? - Tên Ác ma cấp một thần sắc cả kinh, vội vàng cung kính hướng về phía hai người hành lễ, thái độ rất kính sợ.

- đương nhiên không phải vì người!

Bá Đức khinh thường tới trước mặt Hàn Thạc, không quan tâm đến tên Ác ma cấp một đang cúi người cung kính, thành khẩn nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân chính thức mời ngài, xin ngài đi với chúng ta tới Ma Vương điện.

Tên Ác ma cấp một thấy cấp trên của mình ngày thường cao cao tại thượng, bây giờ cung kính mời Hàn Thạc, hơn nữa lại lấy danh nghĩa của nhân vật kia, lúc này trợn mắt ngẩn người, mờ mịt nhìn Hàn Thạc, trong đầu trống rỗng.

Huyết Linh cũng kinh hãi, cũng người nhìn sư phụ thần bí từ trên trời giáng xuống, chỉ vừa nghe cái tên của nhân vật chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn đó, trái tim đã đập loạn lên rồi. Hắn cảm thấy sư phụ lúc này đột nhiên trở nên vô cùng cao lớn. Làm hắn cũng cảm thấy cao lớn theo vị sư phụ này, như là ông trời tặng cho hắn một giấc mộng đẹp, làm hắn có cảm giác lâng lâng như không có thực.

Dưới cái nhìn của Ác ma cấp một và Huyết Linh, Hàn Thạc lạnh lùng khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Đừng vội, ta vừa nhận một đồ nhi mới, có một số việc còn phải làm. Chờ ta giải quyết xong những sự tình cho đồ nhi ta, sau đó sẽ đi gặp Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân.

Huyết Linh và tên Ác ma cấp một nhìn Hàn Thạc chằm chằm, nghe Hàn Thạc nói thế, trong lòng đều kinh hãi! Mạn Đề Kha Nhĩ trong lòng họ là một sự tồn tại xa thẳm không thể với tới được, cũng là người đứng đầu tín ngưỡng của chúng, trong lòng chúng bất luận kẻ nào cũng không dám làm trái lệnh của Mạn Đề Kha Nhĩ. Thế mà Hàn Thạc phun ra một câu đừng vội, làm họ cảm thấy rất kinh hãi.

Mạn Đề Kha Nhĩ vốn là người có quyền uy tuyệt đối trong lòng họ. Sự lãnh khốc và hung tàn của hắn cũng đã xâm nhập sâu vào lòng người, các loại truyền thuyết về Mạn Đề Kha Nhĩ được lưu truyền khắp nơi, chưa bao giờ nghe có ai dám trái lệnh của Ma Vương này mà có thể còn sống. Bởi vậy, lúc này hai thành dân đã sống rất lâu ở Hắc Ngọc Ma Vương thành đều rung mình kinh hãi.

Sau một khắc, trái tim hai người đang đập thình thịch đột nhiên như dừng lại, chỉ bởi vì Bá Đức lại mỉm cười nói thêm một câu:

- Không sao cả, đại nhân nói, nếu Hàn Thạc tiên sinh muốn chơi ở Hắc Ngọc Ma Vương thành thêm một thời gian nữa, đã sai hai chúng ta đi theo giới thiệu, đại nhân có thể đợi Hàn Thạc tiên sinh!

Mạn Đề Kha Nhĩ là ai? Một trong năm Đại Ma Vương ở Thâm Uyên giới! Bá chủ của Hắc Ngọc Ma Vương thành! Tâm niệm vừa động, có thể cho tất cả thành dân lập tức chết hết!

Một nhân vật quyền hành tuyệt cao với hung danh vang dội Thâm Uyên giới như vậy, chỉ có người khác chờ hắn, làm gì có chuyện hắn chờ người khác?

Tên Ác ma cấp một ngay từ đầu cho rằng Bá Đức đại nhân nhất định đang nói dối, lại còn cho rằng cấp trên của mình đã phản bội tín ngưỡng. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hắn lập tức hiểu được đây là việc không có khả năng. Với sự trung thành của Hắc Ma vệ với Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân, nhất định họ không có khả năng phản bội chủ nhân.

Sau đó, Ác ma cấp một này bị sự thật làm cho sợ ngây người. Nhìn Hàn Thạc thông dong mỉm cười, ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Người kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương lại nguyện ý đợi hắn?”

Vừa nghĩ như vậy, Ác ma cấp một cũng thầm cảm thấy may mắn, may mà lúc trước sáng suốt, mình không lỗ mãng động thủ với hắn.

Chẳng biết từ khi nào mồ hôi lạnh đã chảy ướt đầm vạt áo hắn, ướt sũng cả lưng hắn.....

Còn Huyết Linh lại càng chìm vào hạnh phúc cực độ. Bởi vì sự phụ của hắn vì muốn giúp cho hắn, lại tạm hoãn lời mời của Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương. Đây là ân huệ lớn đến như thế nào..... Huyết Linh đang chìm vào cảm giác hạnh phúc như mộng như ảo.

- Cũng tốt, có hai người các người, ta có thể đỡ được rất nhiều phiền toái.

Hàn Thạc mỉm cười, liếc nhìn Ác ma cấp một, hỏi:

- Người nói xem, ta có thể đảm đương tất cả nguy hiểm cho đồ nhi ta được không?

Ác ma cấp một lập tức quỳ sụp xuống đất, thanh âm run rẩy nói:

- Xin lỗi Hàn Thạc tiên sinh, tiểu nhân không biết thân phận của ngài, lúc trước đã dám đắc tội, xin đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân!

- Hả?

Bá Đức sắc mặt lạnh lùng, liếc nhìn Hàn Thạc, hỏi:

- Tên gia hỏa khốn kiếp này có phải lại làm việc gì khiến ngài không hài lòng không, có muốn ta trị tội hắn không?

Khoát tay áo, Hàn Thạc mỉm cười:

- Không, hắn là một tên rất biết điều, một gia hỏa không tệ. Hắn không mạo phạm ta, không cần làm khó hắn.

- Người rút đi! Nơi này không cần người nữa. - Bá Đức hừ nhẹ, tỏ vẻ sốt ruột thúc giục tên thuộc hạ.

- Đa tạ Hàn Thạc tiên sinh, đa tạ Bá Đức đại nhân, thuộc hạ cáo lui, thuộc hạ cáo lui! - Ác ma cấp một không dám nhiều lời, khom người dạ dạ thưa thưa, trước mặt bọn người Hàn Thạc, chẳng mấy chốc đã biến mất.

- Huyết Linh, đi thôi, ta muốn xem người có chuyện gì chưa giải quyết. Loại cừu hận này, không nên chậm trễ một khắc nào. - Hàn Thạc mỉm cười, nhìn đồ nhi.

- Cảm ơn sư phụ, đại ân đại đức của sư phụ, Huyết Linh nhất định khắc trong tâm khảm, trọn đời không quên! - Huyết Linh trịnh trọng nói, hai mắt đỏ ngầu, lần này là vì cảm động.

- Được rồi được rồi, chỉ có phóng thích tất cả nghi kỵ trong lòng ra, người mới có thể chuyên tâm tu luyện, đi thôi.

Hàn Thạc thúc giục, chợt cúi đầu nhìn nhìn vài thi thể bên cạnh, cau mày hỏi Bá Đức:

- Những thi thể này, các người xem.....

- Loại việc nhỏ này, thủ hạ của ta sẽ tới xử lý, chúng ta đi thôi. - Bá Đức cười nói, ngửa đầu hú lên một tiếng nhỏ, chỉ trong thời gian ba hơi thở, vài vệ sĩ một thân hắc y âm lãnh, đột nhiên tới trước mặt Bá Đức.

- Xử lý sạch sẽ những người này. - Bá Đức phân phó.

- Tuân mệnh, đại nhân. - Tên cầm đầu thấp giọng trả lời.

- Đi thôi. - Hàn Thạc liếc nhìn Huyết Linh, dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Huyết Linh lưu luyến quay đầu nhìn căn nhà với những căn phòng cũ nát đã sống nhiều năm, nắm chặt bàn tay, rồi quay đầu dứt khoát không nhìn lại nữa, thần sắc kiên định đi theo phía sau Hàn Thạc.

554. Chương 554:diệt Môn

Có Bá Đức, Tề Ni Á hai Hắc Ma vệ hoành hành bá đạo ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, Hàn Thạc mang theo Huyết Linh không hề gặp trở ngại gì, đến một tòa nhà cao lớn trong thành.

- Đây là nhà của Cơ Lộ Á, phụ thân của hắc tử là bộ hạ của phụ thân ta. - Đi tới cửa nhà Cơ Lộ Á, Huyết Linh hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Hàn Thạc triển khai thần thức kiểm tra toàn bộ khí tức những người bên trong, khẽ gật đầu, nói với Huyết Linh:

- Ta sẽ không vào, chỉ cần người vận dụng toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, những người này chẳng có ai có thể thoát khỏi tay người đâu. Sư phụ ở bên ngoài trông chừng, nếu có người đi tới, tiện tay giúp người lo liệu là được.

- Hay lắm! - Huyết Linh cũng không nói nhiều, vừa nghe Hàn Thạc nói thế, bao nhiêu cừu hận đối với người trong nhà này tựa hồ đã dâng lên khắp người, hai mắt đỏ như máu, đằng đằng sát khí lao thẳng vào bên trong.

Huyết Linh có thân thể đặc thù, máu bên trong cơ thể hắc tử vốn ẩn chứa sức mạnh không nhỏ. Biết được phương pháp tu luyện cơ sở Huyết Thần Kinh, một khi Huyết Linh phóng thích sức mạnh từ máu trong cơ thể ra, thực lực không thể coi thường được. Với tính cách quật cường của hắc tử, chỉ cần dụng tâm nghiên cứu kỹ Huyết Thần Kinh, sức mạnh từ máu trong cơ thể sẽ càng ngày càng mạnh, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể đạt tới mức độ mà Hàn Thạc kỳ vọng.

- Lão bất tử Đông Ba Lạp Nhĩ đâu, ra đây cho ta! - Một tiếng quát đằng đằng sát khí đột nhiên từ trong miệng Huyết Linh vang lên, rồi tiếp theo đó là một tràng những tiếng leng keng đình tai nhức óc.

- Ủa, là tiểu tạp chủng, người điên rồi phải không, dám đến nhà ta chịu chết hả? - Một phụ nhân nổi giận quát từ trong phòng ra.

- Hắc. Ta điên rồi, nhi tử người Cơ Lộ Á đã chết, bây giờ đến phiên các người. - Huyết Linh cười sằng sặc, rồi nghe truyền ra những tiếng đồ đạc đổ ầm ầm..

Tiếng gào thê thảm khóc than từ trong nhà vang ra, tiếng mẹ Cơ Lộ Á hoàn toàn điên cuồng, bất chấp tất cả lao vào Huyết Linh. Sớm đã có ý muốn huyết tẩy, Huyết Linh căn bản không có lấy một chút do dự, sau khi báo tin Cơ Lộ Á đã chết, hắc tử lập tức ra tay giết chóc.

Những tiếng kêu thảm thiết lần lượt vang lên, từ trong căn nhà truyền ra ngoài. Mặt Hàn Thạc vẫn mỉm cười nghe động tĩnh bên trong, rồi quay sang nói với Khiết Bích Nhi bên cạnh:

- Tiểu tử này quả nhiên dám sát phạt. Sẽ có một ngày, đích xác sẽ là người trợ giúp rất tốt cho ta.
- Hàn Thạc tiên sinh, hắc tu luyện võ thuật gì thế. Tại sao trên người lại có mùi máu đậm đặc như vậy?
- Hai người Bá Đức và Tề Ni Á đã sớm cảm nhận được cái gì đó rất không tầm thường trên người Huyết Linh, bây giờ rốt cục không nhận được phải buột miệng hỏi.
- Hắc hắc, dù sao đó cũng không phải là mười hai đại lực lượng mà các ngươi biết, võ thuật ta dạy hắc khác với những gì các ngươi tu luyện. - Hàn Thạc mỉm cười.

Vừa nghe thế, hai Hắc Ma vệ Bá Đức và Tề Ni Á đều tỏ vẻ nghiêm nghị, Tề Ni Á dò hỏi:

- Hàn Thạc tiên sinh, ngài tới từ một vị diện khác, tự nhiên sẽ có một vài võ thuật không tầm thường, ngài xem, võ thuật chúng ta tu luyện có chỗ nào cần phải cải tiến không?

Hàn Thạc sững sờ, kinh ngạc nhìn Bá Đức và Tề Ni Á. Chỉ thấy hai người này vẻ mặt trịnh trọng, xem ra rất quan tâm. Suy nghĩ một chút, hắc mỉm cười nói:

- Mười hai đại lực lượng hệ các ngươi tu luyện thật ra cũng có chỗ độc đáo, về phương diện này kỳ thật ta cũng chỉ có vài điểm như thế này, chỉ cần tu luyện linh hồn thêm một bậc cao hơn, các ngươi sẽ phát hiện những thể ngộ mới và rất sâu về lực lượng nguyên tố.

Hai Hắc Ma vệ Bá Đức và Tề Ni Á vừa nghe Hàn Thạc nói thế, đều tỏ vẻ cung kính, thành khẩn nói:

- Xin Hàn Thạc tiên sinh chỉ điểm!

Hai người này đều là Cơ Thần, nhưng việc dung hợp linh hồn và lực lượng nguyên tố toàn bộ đều phải thông qua trợ giúp của Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, không phải tự mình cảm ngộ sức mạnh, về mặt vận dụng đích xác thua xa một người một mình tìm tòi nghiên cứu mà thành thần. Hai người đều hiểu được Hàn Thạc có thực lực cao hơn họ rất nhiều, cho nên mới mới khiêm tốn xin hắc chỉ giáo như vậy.

Hàn Thạc một người kiêm cả Vong Linh hệ Hủy Diệt hệ và sở trường cả ma công, vì có những thể ngộ rất cao đối với việc tu luyện linh hồn lực lượng nguyên tố ở đại lực Kỳ Áo, nên quả cũng có nhiều chỗ có thể dạy cho hai Hắc Ma vệ này. Chỉ có điều, Hàn Thạc đương nhiên sẽ không đưa một vài thể ngộ trân quý nói cho hai người, chỉ lấy ra vài điều đơn giản về phương diện linh hồn, giảng giải thêm cho họ.

Hai người tu luyện tới cảnh giới Cơ Thần, cảnh giới bản thân đã rất cao rồi. Giải thích của Hàn Thạc mặc dù rất giản lược, nhưng vẫn làm cho hai người hiểu được sâu hơn, mặt lộ vẻ suy tư âm thầm làm thử như Hàn Thạc vừa nói, tựa hồ đã hiểu được một vài điều bí ẩn. lát sau họ mừng rỡ cảm ơn:

- Đa tạ Hàn Thạc tiên sinh, Hàn Thạc tiên sinh quả nhiên là một cường giả chân chính.

Mỉm cười lắc đầu không nói gì, Hàn Thạc thầm nghĩ những người ở Thâm Uyên giới này, về phương diện sức mạnh quả là vô cùng chấp nhất vượt quá tưởng tượng. Nếu họ tới đại lực Kỳ Áo, nếu có thể cảm ngộ về phương pháp tu luyện về võ thuật ở đại lực Kỳ Áo, hiểu được gì đó, tương lai nhất định sẽ càng thêm đáng sợ.

Vừa nghĩ như vậy, bên tai vẫn không ngừng truyền đến tiếng kêu gào, Hàn Thạc ngưng thần nhìn lại, phát hiện cuộc chiến đấu đã tới giai đoạn kết thúc rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Huyết Linh một thân máu tươi từ trong phòng lúc này đã cầm bắt, lững thững đi ra. Máu đỏ rõ ràng không phải của Huyết Linh, chỉ là máu tươi phun vào người hắc, lại tựa hồ có nhiều điểm bị da của Huyết Linh hút vào cơ thể, làm mùi máu tươi trên người hắc càng ngày càng nặng.

Người tu luyện Huyết Thần Kinh có thể thông qua máu tươi sinh vật mà chuyển thành sức mạnh. Máu của chủ nhân càng cường đại, sức mạnh ẩn chứa trong máu của hắc cũng càng nhiều, Huyết Linh là một người rất có thiên phú dị bẩm, tự nhiên cũng có thể lấy được rất nhiều sức mạnh từ nạn nhân của mình.

Nhìn máu tươi trên người Huyết Linh dần dần nhạt đi, cho đến lúc biến mất không còn thấy nữa, Hàn Thạc đã biết Huyết Linh đã hiểu thêm được một vài môn đạo, trong lòng quả vô cùng vui mừng về ngộ tính của đồ nhi mới.

Lặng lẽ đi đến trước mặt Hàn Thạc, vẻ mặt Huyết Linh khôi phục vẻ bình thường, quả nhiên không kích động như lần đầu tiên giết người, hắn chỉ thở sâu vài hơi bình phục tâm cảnh, tỉnh táo nói:

- Tổng cộng mười hai người, ta giết chết toàn bộ rồi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Tốt lắm, tới nhà kể đi!

Không mất thời gian quá dài, tổng cộng bảy nhà có thâm cừu đại hận với Huyết Linh. Dưới sự dung túng của sư phụ Hàn Thạc, toàn bộ đều bị Huyết Linh tự tay diệt môn.

Trên đường đi, Huyết Linh đã giết đến chai sạn đi. Sau này, mùi máu đậm đặc trên người hắn cho dù cách hơn mười thước cũng có thể ngửi được. Chính như lời Hàn Thạc đã nói, giết người nhiều hơn thì tâm hồn sẽ không dao động khi giết người nữa. Người bị giết cuối cùng bị Huyết Linh xé toang thân thể, máu tươi phun khắp thân thể hắn.

Huyết Linh cả người máu đầm đìa, trong mắt hắn rốt cuộc không thấy vẻ mềm yếu trước kia nữa, mà có sự bình tĩnh và lạnh lùng của một cuồng ma. Qua đợt này, Hàn Thạc tin rằng sau khi cừu hận trong lòng Huyết Linh đã được phóng thích ra hết, sau này cũng sẽ không có gì có thể làm hắn lung lay, tâm chí kiên định của Huyết Linh sẽ không bị sự hận thù dần vật nữa, trong quá trình tu luyện Huyết Thần Kinh nhất định càng nhanh hơn nữa.

Sự tình Huyết Linh đã giải quyết xong, Hàn Thạc cũng không dây dưa nữa, cùng Bá Đức, Tề Ni Á đi vào Ma Vương điện của Hắc Ngọc Ma Vương thành.

- Hàn Thạc tiên sinh, chờ ta thông báo một chút. - Tới trước cửa Ma Vương điện cao như một ngọn núi nhỏ, Bá Đức nói về ấy nấy.

- Được thôi. - Hàn Thạc cười nói.

Sau khi Bá Đức khom người rời đi, bốn người Tề Ni Á lưu lại làm bạn với Hàn Thạc. Tề Ni Á nhìn lên vật kiến trúc hùng vĩ đứng sừng sững ở đây, giải thích:

- Ma Vương điện là nơi Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân tu luyện, cũng là trung tâm chính trị và tôn giáo của Hắc Ngọc Ma Vương thành chúng ta, đại nhân luôn luôn ở bên trong tu luyện, bình thường không có tình huống đặc thù thì rất ít rời khỏi Ma Vương điện.

Ngẩng đầu nhìn Ma Vương điện đứng sừng sững, cảm thụ màn sương hắc ám lẫn quần trên đỉnh Ma Vương điện, trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu người đang ở trong đó nhất định là một nhân vật khó lường. Tối thiểu Mạn Đề Kha Nhĩ cũng có thực lực Hạ vị thần!

Cũng chỉ có Hạ vị thần mới có thể nhận tín ngưỡng lực, thông qua tín ngưỡng lực từ tất cả dân chúng bên trong địa bàn hắc quần hạt cung phụng, cung cấp thần lực cho hắn, để tích ít sức mạnh thành một lực lượng lớn, để lĩnh vực của hắn lại càng mạnh hơn nữa.

Vừa nghĩ tới thần chi lĩnh vực, Hàn Thạc lộ ra nụ cười khổ, hóa thân ngoại thân từ Lục Ma Phong của hắn mặc dù đã tu thành Hủy Diệt hệ Hạ vị thần, nhưng không biết có phải vì nửa đường xuất gia không, hay là vì không hiểu cách vận dụng Hủy diệt pháp tắc, bên trong Lục Ma Phong mặc dù cũng có thần lực lưu chuyển, nhưng hóa thân ngoại thân lại không lĩnh ngộ được thần chi lĩnh vực. Từ đây cho thấy, hóa thân ngoại thân của hắn mặc dù tu thành Hủy Diệt hệ Hạ vị thần, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, cũng không được hoàn mỹ lắm.

“Xem ra phải bỏ thêm một thời gian nữa, để hóa thân ngoại thân cảm ngộ được những huyền bí của Hủy diệt pháp tắc”, Hàn Thạc âm thầm tính toán.

Ba cô Khiết Bích Nhi bên cạnh Hàn Thạc, kể cả Huyết Linh đồ nhi vừa thu, nhìn lên lên Ma Vương điện cao ngất, ai cũng có vẻ kính sợ rất rõ ràng. Lớn lên ở trong địa phận của Mạn Đề Kha Nhĩ, từ khi vừa ra sinh ra đã coi Mạn Đề Kha Nhĩ trở thành thần linh và tín ngưỡng duy nhất trong mắt. Bây giờ đứng trước Ma Vương điện, ảnh hưởng thâm căn cố đế này lại càng mãnh liệt. Một lát sau, Bá Đức mỉm cười đi ra, khom người nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, xin theo ta. Các cô Khiết Bích Nhi và đồ nhi ngài tạm thời theo Tề Ni Á đi nghỉ ngơi trong chốc lát. Ở Ma Vương điện có một vài sức mạnh kỳ dị, thực lực không đủ không nên đi vào đó, không có lợi cho họ đâu.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười, nói với Khiết Bích Nhi:

- Các nàng đi theo Tề Ni Á đi. Đừng đi loạn. Hắn nói đúng đó, Ma Vương điện đích xác không phải là một nơi người ta có thể chạy loạn được đâu.

Vừa nói xong, Hàn Thạc đi theo phía sau Bá Đức, bước vào trong Ma Vương điện, bước lên lầu để gặp một trong năm Đại Ma Vương ở Thâm Uyên giới.

555. Chương 555:thần Chi Lĩnh Vực

Trên đường đi lên, khi tới độ cao khoảng tám trăm thước, Hàn Thạc như đột nhiên rơi vào trong một không gian mới. Chung quanh Âm nguyên tố cực kỳ đậm đặc, trừ nó ra, những nguyên tố hệ khác không hề tồn tại. Trong không gian đó, thuần túy chỉ Âm nguyên tố là có sức mạnh thay đổi tất cả, bốn lực lượng pháp tắc cũng bị ảnh hưởng.

Thần chi lĩnh vực! Đây là ảnh hưởng của Thần chi lĩnh vực!

Chỉ có Hạ vị thần mới có thể nắm được Thần chi lĩnh vực. Tỷ như Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, hắn vừa phát tán ra Thần chi lĩnh vực, lập tức trong đó chỉ còn thuần túy là Âm nguyên tố. Trong Thần chi lĩnh vực của hắn, một cường giả dựa vào lực lượng nguyên tố sẽ không có lực lượng nguyên tố để sử dụng, như vậy tương đương với một con cọp bị nhốt hết vuốt răng, chẳng hề có chút uy hiếp nào.

Chỉ có thần mới có thần lực chính thức, nhờ thần lực trong cơ thể sinh ra mới có thể không cần hoàn toàn dựa vào lực lượng nguyên tố. Chỉ có điều, loại thần lực của Thần này lại không có lực lượng nguyên tố để sử dụng, khi lọt vào Thần chi lĩnh vực của người khác thì cũng rất có hại.

Nếu cường giả cũng có Thần chi lĩnh vực, khi hai phương giao chiến, Thần chi lĩnh vực phóng thích ra sẽ làm cho phía bên mình hình thành một không gian có nguyên tố có lợi cho mình hơn. Một khi giao thủ cận chiến, hai Thần chi lĩnh vực sẽ giao nhau, điên cuồng tụ tập những nguyên tố mà mình tu luyện, Thần chi lĩnh vực của người nào cường đại hơn, có thể áp chế được mức độ đậm đặc của hệ bên kia.

Hai thần giao chiến, có thể sử dụng thần lực, Thần chi lĩnh vực, sức mạnh pháp tắc. Trình độ cường đại của thần thể lúc này trở thành một yếu tố có tác dụng quan trọng. Việc khôi phục thần lực bình thường đều phải thông qua nguyên tố, như vậy ở Thần chi lĩnh vực của một phương cường đại hơn, có thể hình thành nhiều nguyên tố hơn trong phạm vi Thần chi lĩnh vực của mình. Trong lúc giao chiến có thể thông qua mức độ dày đặc của nguyên tố để khôi phục bản thân, hơn nữa chiếm hết ưu thế địa lợi.

Bởi vậy, sự tồn tại của Thần chi lĩnh vực cực kỳ hữu dụng đối với một vị thần. Hắn có thể chiếm ưu thế trong khi giao chiến giữa các vị thần. Đương nhiên, Thần chi lĩnh vực cũng không phải hoàn toàn có thể quyết định mấu chốt một trận chiến giữa các vị thần. Sự mạnh yếu về vận dụng và thể ngộ đối với sức mạnh pháp tắc, thần lực và thần thể cũng rất trọng yếu. Chỉ có điều nếu song phương tương đương với nhau về các phương diện khác, vậy người có Thần chi lĩnh vực cường đại sẽ có xác suất chiến thắng cao hơn.

Trừ điểm này ra, sự tồn tại của Thần chi lĩnh vực cũng có tác dụng làm chấn động tâm hồn đối với tín đồ. Mặc dù một Cơ Thần tiến vào Thần chi lĩnh vực của Hạ vị thần, Cơ Thần vẫn chưa chính thức hình thành thần lực sẽ lập tức nhận thấy nguyên tố chung quanh biến mất trong thiên địa. Như vậy, hắn không có nguyên tố để lợi dụng, trong cơ thể vẫn chưa hình thành thần lực có thể tác chiến, nên chỉ có nước đưa đầu chịu chết.

Vừa vào Thần chi lĩnh vực do Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương phóng thích ra, Hàn Thạc phát hiện ra Bá Đức mờ mờ hồ hồ, có vẻ sợ hãi không thể che giấu. Nhìn thoáng qua Hàn Thạc lập tức hiểu ngay nguyên nhân. Bá Đức này là một Cơ Thần tu luyện Lôi điện hệ, nếu ở một địa phương khác cũng tính là một bá chủ, nhưng vừa vào Thần chi lĩnh vực này, vì không thể mượn sức mạnh từ Lôi điện hệ, do đó hắn cũng tương đương với một người thường, không có khả năng phản kháng.

Một người quen với sức mạnh cường đại, một khi mất đi tất cả sức mạnh sinh tồn, cảm giác sợ hãi vô lực lớn hơn bất kỳ áp lực nào. Mỗi một lần Bá Đức tới đỉnh Ma Vương điện, đối mặt với Mạn Đề Kha Nhĩ, hắn đều như cảm thấy trần trụi, trở thành một bình dân tay không tác sát, chỉ cần Đại Ma Vương kia động đầu ngón tay trong Thần chi lĩnh vực của hắn là Bá Đức lập tức tiêu đời.

So với Bá Đức mồ hôi đầm đìa, Hàn Thạc lại có vẻ thong thả hơn nhiều. Bản thể Hàn Thạc tu luyện ma công, nguồn sức mạnh là từ Ma Anh trong cơ thể. Thần chi lĩnh vực căn bản không có tác dụng quá lớn đối với Hàn Thạc vốn tu luyện ma công. Chỉ cần Hàn Thạc muốn là hắn có thể trong khoảnh khắc thoát ly Thần chi lĩnh vực này.

Nói về ảnh hưởng, tự nhiên cũng có một chút. Hai hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh của mười hai đại bản nguyên, hoặc nhiều hoặc ít cũng bị Thần chi lĩnh vực này làm ảnh hưởng. Trong đó hóa thân ngoại thân tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong hệ là bị ảnh hưởng lớn nhất. Trong Thần chi lĩnh vực không có nguyên tố Tử Vong, hóa thân ngoại thân này cũng giống như Bá Đức, trở nên bình thường.

Về phần hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy diệt pháp tắc, vì hình thành quá đặc thù, nên sự ảnh hưởng cũng rất có hạn. Trong Thần chi lĩnh vực của Mạn Đề Kha Nhĩ, Hủy diệt quy tắc mặc dù hơi méo mó, nhưng vì hóa thân ngoại thân này của Hàn Thạc vốn không nghiên cứu nhiều về Hủy diệt pháp tắc, thân thể của hóa thân ngoại thân do sức mạnh của Lục Ma Phong hình thành, do đó ảnh hưởng cũng rất nhỏ.

Đi vào Thần chi lĩnh vực của Mạn Đề Kha Nhĩ, Hàn Thạc nhìn như rất bị động, nhưng kỳ thật cũng không phải như thế. Chỉ cần hắn muốn, có thể lợi dụng ma công lập tức thoát ly khỏi Thần chi lĩnh vực. Một khi rời khỏi Thần chi lĩnh vực này, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc rốt cuộc không bị một chút ảnh hưởng nào. Nếu phải chiến đấu, ba hồn hợp một toàn bộ phóng thích ra sức mạnh, lúc đó uy lực cực kỳ đáng sợ.

Thần chi lĩnh vực cũng không phải là nhân tố quyết định trong chiến đấu. Theo thực lực cao thấp khác nhau, uy lực và phạm vi bao phủ của lĩnh vực cũng khác nhau. Thần chi lĩnh vực của Mạn Đề Kha Nhĩ chỉ bao trùm được phạm vi có hơn mười thước. Theo tiêu chuẩn này, Hàn Thạc đoán ra Mạn Đề Kha Nhĩ chỉ là một Hạ vị thần mà thôi.

Thần chi lĩnh vực Hạ vị thần chỉ có thể bao trùm phạm vi hơn mười thước quanh thân thể, phạm vi này của Trung vị thần có thể tăng lên hơn mười lần, đại khái có thể bao phủ mấy trăm thước, Thượng vị thần, Thần chi lĩnh vực triển khai ra mấy ngàn thước cũng là việc bình thường. Chủ thần càng kinh khủng hơn, nghe nói Thần chi lĩnh vực do Chủ thần triển khai, có thể bao trùm bất kỳ xó xỉnh nào trong một vị diện!

- Hàn Thạc tiên sinh quả nhiên là một người thần kỳ, xin một mình đi lên. - Thành linh thanh âm ôn hòa từ Ma Vương điện truyền xuống.

Bá Đức vẫn luôn lạnh mình, đột nhiên thở phào một hơi, cung kính nói:

- Thuộc hạ xin cáo lui!

- Ừm, người đi đi, lo mà chiêu đãi mấy vị bằng hữu của Hàn Thạc tiên sinh, đừng quấy rầy họ. - Thanh âm ôn hòa của Mạn Đề Kha Nhĩ lại một lần nữa truyền đến.

- Thuộc hạ tuân mệnh. - Bá Đức dạ ran, rồi hướng về phía Hàn Thạc lộ ra nụ cười vui vẻ, rón rén ra khỏi phạm vi bao trùm của Thần chi lĩnh vực rất nhanh. Bên trong Thần chi lĩnh vực của Mạn Đề Kha Nhĩ, Bá Đức tựa như là một đứa trẻ con chưa trưởng thành. Loại cảm giác này làm hắn mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy bất an. Bởi vậy, khi Mạn Đề Kha Nhĩ vừa nói những lời này, hắn như được đại xá, lập tức đi ra ngoài.

Bá Đức vừa rời đi, Hàn Thạc mỉm cười, thong thả dọc theo bậc thềm đá đen, từng bước từng bước hướng về phía tầng cao nhất của Ma Vương điện.

Đây là một mật thất trống không rộng lớn, ở giữa chỉ có một người trung niên tóc ngắn khoanh chân, sắc mặt ôn hòa đến bình dân. Trung niên đó vô cùng ôn hòa như không thể làm hại ai, tò mò đánh giá Hàn Thạc đang đi đến.

Đánh giá mọi việc ở đây một cách cổ quái, rồi nhìn Đại Ma Vương ngồi xếp bằng trước mặt, Hàn Thạc cười nói:

- Nơi này của người thật quá giản dị.

- Người tới đây mà không có tư cách thì không được ngồi, ta lại ngồi ở đây xếp bằng tu luyện bao nhiêu năm tháng, trang bị mấy thứ linh tinh đó làm gì chứ? - Mạn Đề Kha Nhĩ xem ra còn dễ nói chuyện hơn cả những gì Hàn Thạc có thể tưởng tượng, lão vẫn bảo trì một nụ cười ôn hòa, xem ra giống như một trưởng giả hòa ái.

Hàn Thạc cũng hiểu đây chỉ là bề ngoài của hắn. Năm Đại Ma Vương, mỗi một tên đều là những bạo quân tay dính đầy máu tươi. Thâm Uyên giới cạnh tranh tàn khốc, một Ma Vương luôn ôn hòa như vậy, tuyệt đối sẽ không thể làm đám Bá Đức, Tề Ni Á, vốn là Hắc Ma vệ vô cùng tàn nhẫn tin phục được. Huống chi, Hàn Thạc còn có thể thấy được khí tức hung dữ của Mạn Đề Kha Nhĩ.

- Cũng đúng. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, mỉm cười nói. Hắn cũng không phải dân gà mờ. Tay hắn cũng dính đầy máu tươi, đối mặt với Mạn Đề Kha Nhĩ xem ra cũng chẳng hề lép vế.

- Trên người người, ta cảm nhận được rất nhiều điều kỳ diệu. Nếu ta không đoán sai, người ngoại trừ tu luyện một sức mạnh mà ta không rõ, còn tu luyện hai loại sức mạnh là Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ, ta cảm giác được hai loại khí tức lực lượng này trên người người. Việc này thật vô cùng quái dị, không ngờ còn có người có thể đồng thời tu luyện hai loại sức mạnh, thật sự khó tin! - Mạn Đề Kha Nhĩ nheo mắt nhìn Hàn Thạc thở dài nói.

Tám đại lực lượng nguyên tố, bốn sức mạnh pháp tắc, cơ hồ mỗi một người đứng đầu chỉ chuyên nghiên cứu một loại sức mạnh. Trong vị diện vô cùng rộng lớn, cũng có một vài người có thể làm linh hồn chia ra, có thể lợi dụng những vật chất khác để tu luyện một loại sức mạnh bí ẩn khác.

Những nhân vật như thế, linh hồn hoàn toàn không bằng với hóa thân ngoại thân hình thành từ ma công của mình. Có nhiều người tham lam, cuối cùng thường thường cũng vì phân tâm và tinh lực không đủ, không thể cố tu luyện mãi được, ngược lại chẳng xong việc gì, vĩnh viễn không thể đạt đến thực lực đỉnh cao.

Bởi vậy, những nhân vật kỳ tài thường có rất nhiều ở các vị diện lớn, nhưng cơ hồ không có một ngoại lệ nào, đều chuyên nghiên cứu một loại lực lượng. Một nhân vật tu luyện ba loại sức mạnh bất đồng, trong đó còn có một ma công thần bí khó lường như Hàn Thạc, quả là cực kỳ hiếm thấy!

Đương nhiên, ma công thần bí khó lường, hai hóa thân ngoại thân cũng phi thường thần kỳ. Ma công giúp cho người tu luyện vượt ra khỏi sự ràng buộc của mười hai loại đại lực lượng, phá vỡ những giải thích chuẩn mực. Hàn Thạc ba hồn một thể cùng sử dụng chung tất cả ký ức, nhưng cũng bảo trì đầy đủ các tính chất của thân thể, xét về mặt nào đi nữa, hắn mặc dù chỉ là một người, lại có tinh lực và ký ức của ba người, không có chỗ nào không thể chiếu cố.

Vì ba thân thể, ba linh hồn, mỗi một cái đều chuyên nghiên cứu một loại sức mạnh.

Thấy Hàn Thạc không giải thích gì, chỉ lộ ra vẻ suy tư, Mạn Đề Kha Nhĩ đợi trong chốc lát, đến khi Hàn Thạc đưa mắt nhìn về phía hắn, mới mỉm cười nói:

- Ta biết người muốn rời khỏi Thâm Uyên giới, nhưng vị diện truyền tống trận của Thâm Uyên giới lại ở trong Thâm Uyên. Còn Thâm Uyên là địa phương thần bí nhất đáng sợ nhất trong thế giới vật chất này của chúng ta, đến cả năm Đại Ma Vương chúng ta cũng phải sau khi nó được mở ra, mới dám tiến vào. Người nhất định phải đi Thâm Uyên à?

556. Chương 556:thần Khí, Thần Tinh, Thần Hồn

- Thâm Uyên? Đó là nơi nào? - Hàn Thạc cực kỳ kinh ngạc, đến cả năm Đại Ma Vương cũng phải kinh sợ khi tiến vào chỗ này, rốt cuộc ở đó đáng sợ hung hiểm và tà ác như thế nào?

- Đó là căn bản của chúng ta, bên trong có năng lượng hỗn loạn, hình thành các loại công kích kết giới tự nhiên và những cảnh tượng kỳ lạ, vô cùng phi thường. - Mạn Đề Kha Nhĩ khi nhắc tới Thâm Uyên, vẻ mặt ngưng trọng, tựa hồ như rất cổ kỳ địa phương này.

Thâm Uyên cho dù có đáng sợ hơn nữa thì Hàn Thạc cũng không quan tâm, cũng không thể dập tắt được mong muốn tìm tòi của hắn. Hắn luôn luôn mong muốn được rời khỏi Thâm Uyên giới.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc lấy từ trong không gian giới chỉ ra ngọc cốt bài lần trước tìm được bên trong nhà kho ở Chiến Ma cốc, cầm tay giờ giới lên hỏi Mạn Đề Kha Nhĩ:

- Khắc La Tu Tư nói ngọc cốt bài này tìm được từ chỗ của ngài, ngài có thể nói cho ta biết, ngọc cốt bài này ngài tìm được từ nơi nào không?

Ngọc cốt bài mà không mất đi ấn ký chính là máu chốt mở Tử Vong Mộ Địa. Ở địa phương này đã xuất hiện ngọc cốt bài, vậy hẳn là cũng phải tồn tại Tử Vong Mộ Địa. Chỉ cần có thể được Mạn Đề Kha Nhĩ cho biết lai lịch ngọc cốt bài, tìm được vị trí một Tử Vong Mộ Địa khác, Hàn Thạc có thể lợi dụng vị diện tọa tiêu, trực tiếp giáng xuống trung ương truyền tống trận Tử Vong Mộ Địa ở đại lục Kì Áo, căn bản không cần thông qua không gian truyền tống trận ở thế giới này.

- À, là vật này hả!

Mạn Đề Kha Nhĩ mỉm cười, nhìn Hàn Thạc thật sâu:

- Thẻ bài nhỏ đó chính do ta lần trước tìm được bên trong Thâm Uyên đó, kể cả ma giới của ta cũng đến từ Thâm Uyên đó. Hà, nói thật chứ cũng chỉ có địa phương đó mới có thể có vài thứ kỳ lạ mà Thâm Uyên giới không có.

Vừa nghe thế, Hàn Thạc ngạc nhiên, hai mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Mạn Đề Kha Nhĩ, nghĩ thầm Mạn Đề Kha Nhĩ chắc không cố ý nói dối để lừa gạt mình đó chứ? Trong ngữ khí của Mạn Đề Kha Nhĩ, Hàn Thạc phát hiện hắn dường như muốn mình đi tới Thâm Uyên tìm tòi, nhưng Mạn Đề Kha Nhĩ nhất định cũng thấy được Hàn Thạc rõ ràng không phải đặc biệt hứng thú, không biết hắn có phải vì một nguyên nhân gì đó mới cố ý nói dối không?

Cẩn thận nhìn chằm chằm Mạn Đề Kha Nhĩ trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện hắn vẫn giữ thần sắc tự nhiên, từ trên mặt hắn cũng không nhìn ra manh mối gì cả, không khỏi nghi hoặc hỏi lại:

- Chẳng lẽ Thâm Uyên đó có gì có thể liên thông với vị diện khác. Bằng không sao lại có đồ vật kỳ lạ như vậy?

Mạn Đề Kha Nhĩ cười khổ lắc lắc đầu, nói:

- Thâm Uyên rốt cuộc hình thành như thế nào, có liên thông với vị diện khác hay không thì ta không biết. Ta chỉ biết Thâm Uyên là địa phương thần bí nhất của chúng ta. Trong truyền thuyết vị diện truyền tống trận ở trung tâm Thâm Uyên, ta đi qua Thâm Uyên hai lần, đích xác phát hiện một vài thứ vô cùng thần bí bên trong, theo ta đoán, Thâm Uyên thật ra giống như một chiến trường hơn, vì ta phát hiện Thần khí, Thần tinh, không biết chừng còn có cả Thần hồn, vốn không có ý thức chỉ còn lại ký ức thuần túy mà thôi.

- Thần khí! Thần tinh! Thần hồn!

Hàn Thạc lấp bắp kinh hãi, giọng chột cao lên:

- Sao có thể được?

Thần khí là do thần tạo ra. Là loại vũ khí có thể trực tiếp quán chú thần lực. Cấp bậc Thần khác nhau sẽ tạo ra những thần khí khác nhau, thần khí cao cấp có thể phát huy toàn bộ thần lực của chủ nhân, thậm chí có thể có tác dụng làm tăng thần lực lên rất kỳ diệu. Còn Thần tinh là một loại đồ vật cực kỳ thần kỳ. Đó là một loại vật chất kỳ dị không biết hình thành như thế nào, mười hai đại lực lượng hệ có các loại Thần tinh khác hẳn nhau, nhưng thần cùng hệ với nhau thì có thể hấp thu lực lượng bên trong Thần tinh đồng hệ để làm thần lực mình tăng lên.

Bởi vậy, Thần tinh cực kỳ trân quý!

Thần tinh trân quý đến nỗi đều là những truyền thuyết ở những không gian vị diện có Thần tồn tại mà thôi. Nó quý hiếm đến nỗi tất cả mọi người không dám có mơ mộng nữa. Hàn Thạc không thể ngờ ở trong Thâm Uyên lại có Thần tinh.

Thần hồn không có ý thức chỉ còn lại có ký ức thuần túy. Đó là Thần dùng một phương thức tử vong trái với bình thường, dùng một loại trạng thái kì ảo làm linh hồn tạm thời không tiêu tán giữa thiên địa, trở nên không có gì có thể xâm thực được, chỉ còn lại những ký ức về thể ngộ và phương pháp vận dụng lực lượng nguyên tố lực lượng pháp tắc thuần túy. Ký ức này chính là toàn bộ cảm ngộ của chủ nhân khi còn sống đối với một hệ lực lượng nguyên tố và lực lượng pháp tắc nào đó. Nhưng đó đã một loại vật kỳ diệu không có ý thức tự chủ, quan trọng nhất là - Ký ức này có thể cho phép linh hồn tiêu hóa nó.

So với thần khí và Thần tinh, Thần hồn không có ý thức này trân quý hơn nhiều, bởi vì đối với Thần, cái quan trọng nhất quyết định thực lực là phải dựa vào cấp bậc. Ngẫm lại xem, một Hạ vị thần một khi tìm được một ký ức của Trung vị thần cùng hệ, thu được toàn bộ một tầng tu luyện thể ngộ cao hơn, vậy hẳn có thể bớt đi được bao nhiêu thời gian?

Thần nào cũng có Thần hồn, nhưng ý thức mà không tự chủ, chỉ còn lại có ký ức và cảm ngộ thuần túy nhất về lực lượng nguyên tố và lực lượng pháp tắc, thì không phải lực của con người có thể hình thành ra được. Trong truyền thuyết, chỉ khi nào Thần ở trong một loại không gian hỗn loạn phi thường, sau đó tử vong vì một loại nguyên nhân trái tự nhiên, linh hồn mới có thể hình thành Thần hồn với ký ức thuần túy, với một xác suất rất thấp.

Thần khí, Thần tinh, Thần hồn, ba loại bảo vật này cái nào cũng trân quý. Hàn Thạc nghe Mạn Đề Kha Nhĩ nói bên trong Thâm Uyên lại có ba dạng vật này, lúc này cũng bị kích động đến nổi tròn mắt ngẩn người, thất thố kinh hô trước mặt Mạn Đề Kha Nhĩ!

- Ngay từ đầu ta cũng không tin, nhưng hai lần ta tiến vào Thâm Uyên, đã từng thấy được ba dạng thần vật này. Những thứ này rõ ràng không thuộc về Thâm Uyên giới chúng ta. Ừm, tỷ như cái ma giới này, Thâm Uyên giới chúng ta không có tài liệu có thể chế tạo được nó.

Mạn Đề Kha Nhĩ ngưng trọng giải thích.

Nghe Mạn Đề Kha Nhĩ nói như vậy, Hàn Thạc cũng sinh ra tâm lý tham lam. Thần khí, Thần tinh, Thần hồn ba dạng bảo vật này đối với một vị Thần có tác dụng vô cùng quan trọng, giống như Hàn Thạc là loại Thần chỉ có thể xem như nửa đường xuất gia, nếu có thể thu được Thần tinh hoặc là Thần hồn, thực lực của hắn lập tức có thể tiến thêm một bước, hắn sao không tâm động được?

- Vậy, cái mở ra mà người vừa nói là ý gì thế? - Sau khi nổi lòng tham lam, Hàn Thạc cũng không còn giấu giếm, lập tức truy vấn vào trọng điểm.

- Ở phía ngoài Thâm Uyên có một tầng Tinh Thần Sa Lưu do thiên nhiên hình thành, cái thứ đó có thể trực tiếp xâm thực Thần hồn. Nếu tầng Tinh Thần Sa Lưu còn ở đó, chúng ta căn bản không thể qua được! Nhưng cách một thời gian, Tinh Thần Sa Lưu đó lại chuyển qua hướng khác, chúng ta có thể nhân cơ hội tiến vào Thâm Uyên. Dựa theo quy luật, ít nhất cũng phải hơn hai trăm năm nữa thì Tinh Thần Sa Lưu mới có thể chuyển phương vị, nhưng vì mấy hôm trước, ở vài phương vị Thâm Uyên giới đột nhiên xuất hiện không gian loạn lưu vực, tựa hồ kích động tới phương hướng Tinh Thần Sa Lưu, khiến cho Tinh Thần Sa Lưu lại bắt đầu thay đổi hướng thổi. Mấy hôm trước ta nghe tin, mới biết được theo như quỹ tích bây giờ, không bao lâu nữa Thâm Uyên có thể sẽ lại mở ra.

Khi Mạn Đề Kha Nhĩ nói đến đây, hắn cũng có chút kích động. Xem ra ở Thâm Uyên, ba dạng thần vật này cũng làm cho hắn vô cùng khát vọng!

- Ý của người là muốn ta và người cùng tiến vào? - Hàn Thạc nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, hỏi.

Khẽ gật đầu, Mạn Đề Kha Nhĩ mỉm cười thần nhiên thừa nhận:

- Đúng, năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới, ta và Lợi Duy Thần quan hệ thân mật. Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ hai người giao tình thâm hậu, Bối Hi Ma Tư độc lai độc vãng. Mỗi một lần Thâm Uyên mở ra, năm người chúng ta bình thường đều cùng tiến vào, khi vào bên trong lại vì ích lợi nên thường xuyên chiến đấu. Lần này nếu có người, ta nghĩ bên chúng ta nắm chắc hơn một chút.

- À?

Hàn Thạc sững sờ, đầu óc khẽ chuyển động, lập tức hiểu ngay nguồn gốc sự tình, cười nói:

- Năm người các người đều là Hạ vị thần, là cao thủ cường đại có Thần chi linh vực, ta tham gia vào, có cơ hội còn sống không đây?

- Hàn Thạc tiên sinh nói đùa rồi.

Mạn Đề Kha Nhĩ ôn hòa nói:

- Có thể trong khoảnh khắc giết chết ba gã U Ảnh Tướng, việc này đủ để chứng minh thực lực của người vượt xa Ác ma. Từ trên người người ta còn cảm nhận được người có một luồng khí tức hủy diệt mãnh liệt, mặc dù người còn chưa hình thành Thần chi linh vực, nhưng về phương diện Hủy diệt pháp tắc, nhất định người đã đạt tới cảnh giới Hạ vị thần. Hà hà, chỉ dựa vào điểm này, người đã có thực lực tự bảo vệ. Huống chi, ta và Lợi Duy Thần và người đi cùng nhau, có thể chiếu cố lẫn nhau mà, hẳn là sẽ không gặp phải vấn đề gì lớn đâu. Thần khí, Thần tinh, Thần hồn ba dạng đồ vật này đối với chúng ta mà nói thì quan trọng đối với chúng ta như thế nào, ta nghĩ người cũng không phải không rõ? Huống chi, vị diện truyền tống trận cũng ở bên trong, cơ hội chỉ có một thôi, ta nghĩ người phải biết lựa chọn như thế nào.

Mạn Đề Kha Nhĩ vừa nói như vậy, Hàn Thạc căn bản không có lựa chọn nào khác, trước không đề cập tới hẳn đúng là cũng tham lam ba thứ bảo vật kia, chỉ bằng vào vị diện truyền tống trận bên trong Thâm Uyên, Hàn Thạc cũng không thể không mạo hiểm xâm nhập vào đó.

Hàn Thạc cười khổ khẽ gật đầu, nói:

- Xem ra ta không có lý do cự tuyệt.

- Được rồi, các việc khác chúng ta tạm thời không nói, ta sẽ an bài Hàn Thạc tiên sinh nghỉ ngơi, người cũng có thể nhân cơ hội ngắm nghía sự tình ta vừa nói. Ừm, ta cũng muốn tìm Lợi Duy Thần thương lượng, đợi cho Thâm Uyên sắp mở ra, ta sẽ liên lạc với người.

Mạn Đề Kha Nhĩ vừa thấy Hàn Thạc nói như vậy, biết Hàn Thạc xem như đã hứa, cũng không tiếp tục nói nhiều nữa.

- Được rồi, ta sẽ nghĩ thật kỹ. - Hàn Thạc trả lời, sau đó được sự an bài của Mạn Đề Kha Nhĩ, tạm thời ở lại Hắc Ngọc Ma Vương thành.

Ba dạng thần vật bên trong Thâm Uyên thần bí đã kích thích Hàn Thạc cực điểm. Hẳn đích xác phải suy nghĩ cho kỹ. Cũng phải bỏ chút thời gian để biết rõ thêm về năm Đại Ma Vương, như vậy khi tới Thâm Uyên, hẳn sẽ không phải hoàn toàn mù mờ, làm một con tốt thí cho Mạn Đề Kha Nhĩ.

557. Chương 557:phụ Thân, Người Thiên Vị!

Hắc Ngọc Ma Vương thành, một tòa nhà hoa lệ ở thành đông.

Hàn Thạc và ba cô gái Khiết Bích Nhi, cộng với Huyết Linh tạm cư ở đây. Tòa nhà này thuộc loại tôn quý số một số hai ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, mặc dù không rộng lớn như Ma Vương điện, nhưng trang trí hoa mỹ, thuộc loại tòa nhà rất sang trọng được Mạn Đề Kha Nhĩ chỉ dùng để chiêu đãi khách quý chính thức.

Liên tiếp mấy ngày, Hàn Thạc và bốn người Khiết Bích Nhi đều đợi trong tòa nhà này. Bên trong nhà có vô số tạp dịch người hầu, áo cơm mỗi ngày đều có người hầu hạ, được cung cấp đủ mọi loại hưởng thụ.

Sau khi Huyết Linh có được sức mạnh, hẳn tiến hành tu luyện Huyết Thần Kinh quên ăn quên ngủ. Được sự chỉ đạo của Hàn Thạc, sự cảm ngộ Huyết Thần Kinh một ngày ngàn dặm, tiến bộ với tốc độ làm Hàn Thạc lè lưỡi.

Đã nhiều ngày, Hàn Thạc thông qua ba cô Khiết Bích Nhi và những tin tức từ miệng Bá Đức, Tề Ni Á, dần dần hiểu được mâu thuẫn giữa năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới. Năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới chia làm ba phương, hai người Lợi Duy Thần, Mạn Đề Kha Nhĩ một phương, Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ cùng phe, Bối Hi Ma Tư độc lai độc vãng, cơ hồ không cùng lui tới với các Ma Vương khác.

Phe của Mạn Đề Kha Nhĩ chưa hề ngừng chiến với phe của Qua Lan Đức Nhĩ. Từ cuộc chiến đấu của bốn Đại Ma Vương, năm phần Thâm Uyên giới chia làm bốn ranh giới cũng đấu tranh với nhau không ngừng nghỉ, Chiến Ma cốc và Độc Nha bảo cũng là một đại biểu.

Giữa năm Đại Ma Vương, thần bí nhất chính là Bối Hi Ma Tư. Truyền thuyết về Ma Vương này vẫn luôn được truyền lưu khắp Thâm Uyên giới. Trong năm Đại Ma Vương, Bối Hi Ma Tư là người tồn tại lâu nhất, hẳn hiểu rõ Thâm Uyên giới nhất. Ma vương này cũng không tranh đấu, tựa hồ an hưởng hiện trạng, trước giờ không tranh đoạt tín ngưỡng lực, không cướp bóc gì bốn ranh giới của ma vương khác.

Nhưng bốn Đại Ma Vương kia trước giờ cũng không chủ động trêu vào ma vương thành thần sớm nhất này. Bởi vì, sự tồn tại của Thâm Uyên chính là do Bối Hi Ma Tư nói cho họ. Trong quá trình thăm dò Thâm Uyên, bốn Đại Ma Vương cũng đã biết sự đáng sợ của Bối Hi Ma Tư này!

Không thể phủ nhận, Hàn Thạc vô cùng tò mò về Thần khí, Thần tinh, Thần hồn trong Thâm Uyên. Đến cả không gian truyền tống trận, kể cả bí mật Tử Vong Mộ Địa cũng có thể đều ở trong đó. Không gì làm giảm quyết tâm thăm dò Thâm Uyên của Hàn Thạc. Sau khi quyết tâm, hẳn bắt đầu thông qua các loại phương pháp, lo thu hoạch những tư liệu về Thâm Uyên.

Mỗi một lần Thâm Uyên mở ra, cũng không phải chỉ có năm Đại Ma Vương được tiến vào. Những Ác ma cao cấp giống như Bá Đức, Tề Ni Á cũng sẽ được đi theo phía sau Ma Vương tiến vào Thâm Uyên. Chính vì thế, Hàn Thạc mới có thể tìm hiểu được vài điều từ Bá Đức và Tề Ni Á, cũng hiểu rõ hoặc nhiều hoặc ít một vài tình huống ở Thâm Uyên, biết Thâm Uyên đích thật là một nơi hỗn loạn cực kỳ đáng sợ.

Thời gian cứ thế trôi đi, Hàn Thạc thông qua các loại phương pháp, điều tra những thông tin về năm Đại Ma Vương, còn có những tình huống về Thâm Uyên, hiểu rõ một lần. Rồi hẳn bắt đầu lặng lẽ chuẩn bị, ba hồn tách ra, tiến hành khổ tu trong tòa mật thất.

Một ngày kia, Hàn Thạc đang bế quan lặng lẽ tu luyện, Chủ thể và chủ hồn gắn kết ma công ma luyện với nhau. Đang cẩn thận lĩnh ngộ các loại thần thức diệu dụng, đột nhiên cảm ứng được Tiểu Khô Lâu ở Vong Linh giới truyền đến tin tức rất vui mừng. Hàn Thạc tâm thần vừa động, linh hồn hóa thân ngoại thân do Khô Lâu pháp trượng biến thành, lập tức thông qua diệu dụng của Khô Lâu pháp trượng, giáng xuống Vong Linh giới. Bên trong cung điện Bất Tử hùng vĩ, từng tràng tiếng rú cất lên, tràn ngập cả bầu trời mệnh mông.

Nguyên tố Tử Vong đậm đặc từ bốn phương tám hướng tràn về phía tòa cung điện, trên cái ngai vua bằng xương trắng cao lớn ở giữa điện, Tiểu Khô Lâu khí thể kinh người, hai hốc mắt trống rỗng đã mất đi Tử ma nhãn, lóng lánh tà quang màu xanh lục. Ngực có bia Vong Hồn thu nhỏ, giống như một vòng xoáy hút tất cả vào đó, ngưng kết tất cả nguyên tố Tử Vong.

Nguyên tố Tử Vong tràn ngập cả tòa cung điện. Không gian như hình thành một trường thần bí nào đó, nguyên tố Tử Vong không ngừng tụ tập càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm đưa nhau tiến vào. Ngai vua xương trắng giữa cung điện, Tiểu Khô Lâu đang ngồi với khí thể vua của chúng sinh bất tử, xương cốt trong suốt như ngọc tựa hồ có một thứ chất lỏng thần bí nào đó đang lưu chuyển rất nhanh.

Trước mặt Tiểu Khô Lâu, rất nhiều sinh vật bất tử quì rạp xuống, trong đó có Cốt Long, Khô Lâu vương, Cương Thi Vương, tên nào tên nấy nằm quy xuống đất, như đang vô cùng sợ hãi cái gì đó.

Tiểu Khô Lâu ngạo nghễ ngồi trên ngai vua xương trắng, một thứ chất lỏng trong cơ thể lưu động với tốc độ cao, nó đột nhiên há mồm phun ra một luồng khí màu xanh lạnh lẽo, đám mây đó mang theo tử vong ma pháp ấn ký cực kỳ huyền ảo, như những con rắn nhỏ chui vào cơ thể từng con sinh vật bất tử cường đại.

Đột nhiên, những luồng sức mạnh nhỏ như những sợi tơ, từ những sinh vật bất tử cường đại này lại quay trở lại vào trong cơ thể Tiểu Khô Lâu. Là chủ của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc có thể cảm giác được những thể ngộ của Tiểu Khô Lâu, hẳn phát hiện ra những sợi tơ sức mạnh đó dày như lưới nhện, đang dùng một phương thức mắt thường không thấy được, từ từ chảy vào trong cơ thể Tiểu Khô Lâu.

Loại sức mạnh cực kỳ yếu ớt này, chỉ là dần dần tích lũy, cả một dãy núi ngàn vạn sinh vật bất tử, đều phóng thích ra những luồng sức mạnh yếu ớt trong màn khí màu xanh, toàn bộ đều lọt vào trong cơ thể của Tiểu Khô Lâu đang ngồi trên vương tọa.

Linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ của Hàn Thạc vừa lúc đáp xuống cung điện, đột nhiên cảm giác được giữa màn khí xanh đỏ tựa hồ các sức mạnh mê hoặc lòng người, hẳn thấy rất rõ loại cảm giác này. Sau một khắc, Hàn Thạc giật mình hiểu ra, phát hiện luồng lực lượng này không khác gì tinh thần lực dụ dỗ hần thần phục ở trong Tử Vong Mộ Địa.

- Phụ thân, người đã đến rồi?

Thanh âm Tiểu Khô Lâu đột nhiên vang lên, sau đó màn khí xanh bên cạnh Hàn Thạc đột nhiên mờ đi.

- Người... Người đã chính thức thành Thần rồi? - Hàn Thạc cả kinh, rốt cục hiểu được cái gì đang xảy ra.

Chung quanh Tiểu Khô Lâu hội tụ đầy nguyên tố Tử Vong, nên Hàn Thạc hiểu hiểu ngay đó là Thần chi lĩnh vực mà chỉ có Hạ vị thần mới có thể có. Chất lỏng lưu chuyển giữa bạch cốt trong suốt của Tiểu Khô Lâu, hẳn là thần lực vừa mới hình thành. Về phần những tia sức mạnh yếu ớt mỏng như tơ từ trong cơ thể đám Cốt Long và ngàn vạn sinh vật bất tử chạy vào cơ thể nó chính là tín ngưỡng lực mà đám sinh vật bất tử này cống hiến cho Tiểu Khô Lâu!

Thần lực, tín ngưỡng lực, thần chi lĩnh vực, ba tiêu chí của Hạ vị thần, Tiểu Khô Lâu lúc này đã có toàn bộ rồi. Thông qua ba điểm này, Hàn Thạc có thể khẳng định được Tiểu Khô Lâu đã chính thức trở thành một Hạ vị thần Tử Vong hệ, việc này không có gì phải nghi ngờ nữa.

- Đúng vậy, phụ thân. - Tiểu Khô Lâu vô cùng mừng rỡ, cao hứng trả lời.

- Sao nhanh thế? - Hàn Thạc cảm thấy rất khó hiểu. Dựa theo đạo lý, linh hồn Tiểu Khô Lâu không có thể ngộ gì nhiều với nguyên tố Tử Vong, không bỏ thời gian dài để thể ngộ, chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình mà muốn thành thần trong một thời gian ngắn, việc đó quả thực gần như không có khả năng.

- Ấc, nguyên nhân là cái này.

Chỉ chỉ vào Vong Hồn bia trên ngực, Tiểu Khô Lâu vui vẻ giải thích:

- Phụ thân bảo con thể ngộ những gì bên trong, con phát hiện bên trong đó có rất nhiều điều huyền bí, trong lúc vô tình, con có thần lực và có cả Thần chi lĩnh vực nữa. Chà, nó thật sự là một bảo vật kỳ diệu, cảm ơn phụ thân!

Hàn Thạc ngạc nhiên, kinh hãi nhìn Vong Hồn bia trên ngực Tiểu Khô Lâu, tựa hồ đang cung cấp một nguồn sức mạnh vô tận cho nó. Hàn Thạc không ngờ Vong Hồn bia có vẻ đủ loại ký hiệu tử vong rầm rối, sau khi dung nhập vào ngực Tiểu Khô Lâu, lại có thể làm cho hần biến hóa lớn như vậy! Làm cho nó trong một thời gian rất ngắn trở thành một Hạ vị thần Tử Vong hệ chính thức!

- Khó tin, thật sự là khó tin! - Hàn Thạc sợ hãi than mãi, thấy rất vui mừng cho hạnh vận của Tiểu Khô Lâu.

- Đây đều là nhờ vào ân tứ của phụ thân. - Tiểu Khô Lâu có chút bối rối, gãi gãi đầu, có vẻ rất giống một đứa trẻ con.

Giữa đám sinh vật bất tử quì rạp, Ngũ hành giáp thi không bị một chút ảnh hưởng nào. Năm giáp thi được hình thành rất đặc biệt, mỗi một tên đều có sức mạnh kỳ diệu. Chúng và Tiểu Khô Lâu đồng tông đồng nguyên, toàn bộ là do Hàn Thạc dùng máu tươi dẫn nhập, dung nhập ngũ hành khí mà hình thành nên. Trong đó Mộc Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Kim Giáp thi còn có bốn hệ chí bảo, thực lực bản thân cũng rất cường đại, tự nhiên giống như Hàn Thạc, không bị thần uy của Tiểu Khô Lâu ảnh hưởng.

Khi Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu nói chuyện, Ngũ hành giáp thi cũng thay nhau tới trước mặt hắn, trong đó Thổ Giáp thi ra vẻ rất chất phác, tới bên cạnh Hàn Thạc kéo kéo áo hắn, chỉ chỉ vào bốn hệ chí bảo của Mộc Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Kim Giáp thi, mặt mày nhăn nhó, nói với Hàn Thạc vẻ đáng thương:

- Phụ thân, ba đứa nó đều có, đến cả tiểu Thủy cũng có được sức mạnh, mà con chẳng có cái gì cả, con còn có thời gian theo phụ thân lâu nhất nữa chứ, phụ thân, người thiên vị...

Hàn Thạc:

-

Không biết từ khi nào, trí tuệ của đám Ngũ hành giáp thi đã cực kỳ kiện toàn. Nghe Thổ Giáp Thi rĩ rả trách móc, Hàn Thạc thật sự là dở khóc dở cười. Từ phương diện này, trí tuệ Thổ Giáp Thi đã rất cao rồi. Chỉ là về việc Thổ Giáp Thi vừa trách móc, Hàn Thạc thật sự chẳng biết phải làm sao trả lời được.

- Còn con nữa, con cũng không có đồ chơi. - Thủy Giáp thi khí chất âm nhu, thấy có người đi đầu, cũng nắm lấy áo Hàn Thạc đòi hỏi.

Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Nhìn vẻ mặt năn nỉ của Thổ Giáp Thi và Thủy Giáp thi, không thể không gơ tay cam đoan:

- Yên tâm đi, phụ thân cam đoan sẽ tìm cho các người bảo vật thích hợp để các người sử dụng.

Thổ Giáp Thi và Thủy Giáp thi trở nên vui vẻ, vội nói:

- Vậy thì tốt quá, phụ thân nhanh nhanh tìm cho chúng con đi, chúng con cũng muốn.

Hàn Thạc đầu to như cái đầu, chỉ có nước cười khổ đồng ý, thầm nghĩ cùng với trí tuệ cao đó, các vấn đề phức tạp cũng kéo nhau mà đến. Bây giờ lại còn biết đòi hỏi, thật sự là làm đau đầu

558. Chương 558:ác Ma- Bia Đỡ Đạn Chối Mất Mà Thôi!

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hàn Thạc sau khi rút linh hồn khỏi Vong Linh giới, một mạch đều ở trong mật thất khổ tu, không gần nữ sắc nữa.

Tâm cảnh đã trở nên vững vàng, dục vọng vô tận trong lòng Hàn Thạc đã được khống chế. Hàn Thạc hiểu hẳn đã tới bên bờ đột phá rồi. Chỉ là, bây giờ tâm cảnh đang ở biên giới, nhưng Ma Nguyên lực trong cơ thể còn chưa đủ hùng hậu, không đạt đến đột phá theo kiểu lượng biến sẽ làm chất biến. Về điểm này, hẳn phải tu luyện thêm một thời gian dài nữa, Ma Nguyên lực cần phải tụ tập từng chút một.

Bởi vậy, Hàn Thạc mặc dù biết nếu đơn thuần khổ tu để đề cao, cần phải mất một thời gian dài, tạm thời cũng không nghĩ ra phương pháp nào khác.

Một ngày kia, Hàn Thạc đang khổ tu trong mật thất, đột nhiên cảm ứng được hai người Bá Đức và Tề Ni Á đang đến. Từ thần sắc dị thường của hai người, hẳn đã đoán ra Mạn Đề Kha Nhĩ có lẽ đã chuẩn bị thỏa đáng. Tâm thần vừa động, hai hóa thân ngoại thân một tả một hữu chợt mờ đi hóa thành Khô Lâu pháp trượng và Lục Ma Phong, “vèo vèo”, đã ẩn giấu trong cơ thể hẳn.

Chỉ còn lại một mình, Hàn Thạc tà tà bước ra khỏi mật thất do Thổ Giáp thi đào rất sâu dưới đất, đi tới phòng khách nơi Bá Đức và Tề Ni Á đang đứng.

Trong phòng khách, vài thị nữ bưng hoa quả điểm tâm bày trước mặt Bá Đức và Tề Ni. Khiết Bích Nhi xem như nữ chủ nhân, mỉm cười nói chuyện phiếm với hai Hắc Ma vệ này.

Sau khi tới Hắc Ngọc Ma Vương thành, Khiết Bích Nhi cũng được hưởng hào quang của Hàn Thạc, đã được khoản đãi như khách quý. Mấy ngày, Khiết Bích Nhi mang theo Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, đi chơi khắp nơi trong tòa thành trì phồn hoa Hắc Ngọc Ma Vương ở Thâm Uyên giới này, còn có vài tên Hắc Ma vệ được Bá Đức an bài đi theo, trên đường đi được hưởng những ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, làm sự hư vinh của ba nữ nhân này được vô cùng thỏa mãn.

Cũng vì như thế, ba nữ nhân này lại càng say mê Hàn Thạc hơn. Hàn Thạc không gần nữ sắc bé quan nhiều ngày, làm ba cô cảm thấy bất an, cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

“E hèm.....” - Hàn Thạc đi tới phòng khách, mắt thấy Khiết Bích Nhi nói chuyện với Bá Đức và Tề Ni Á, hẳn chú ý quan sát Khiết Bích Nhi, phát hiện ra tinh thần lực ở trong đầu Khiết Bích Nhi cường đại hơn trước, thầm nghĩ xem ra mình bé quan nhiều ngày, Khiết Bích Nhi cũng không hề lơ lửng.

- Ủa. Hàn... Chàng tới rồi à! - Khiết Bích Nhi nghe tiếng ho khê của Hàn Thạc, quay đầu lại nhìn, đôi mắt tuyệt đẹp lóe lên vẻ quyến luyến và vui sướng. Khiết Bích Nhi được Hàn Thạc ôm ấp một thời gian, da thịt trong suốt như ngọc, trong cơ thể có mùi thơm nhàn nhạt phảng phất, hấp dẫn cực kỳ.

- Xem ra nàng cũng không lười biếng! - Hàn Thạc cười nhìn Khiết Bích Nhi, rồi đi tới trước mặt Bá Đức và Tề Ni Á, hỏi:

- Có phải là Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, bảo hai người các người tới mời ta không?

Hai người đồng thời gật đầu. Bá Đức cung kính mở miệng nói:

- Đúng, Thâm Uyên sắp tới mở ra, đại nhân đã an bài mọi việc trong Hắc Ngọc Ma Vương thành rồi. Bây giờ sai hai người chúng ta thông báo cho Hàn Thạc tiên sinh, cùng đại nhân đi tới Thâm Uyên.

- Được rồi, các người đợi trong chốc lát, ta an bài một chút. Rồi lập tức cùng các người rời đi. - Hàn Thạc thuận miệng đáp, rồi khai triển thần thức, ba người Huyết Linh và Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù đang bế quan tu luyện, trong óc đồng thời nhận được tin tức của Hàn Thạc.

Trong thời gian này, khi Hàn Thạc bế quan khổ tu, lại càng thành thực khi vận dụng thần thức. Loại phương pháp dùng thần thức gây ảnh hưởng cho một vài linh hồn ý thức không đủ cường đại với khoảng cách ngắn này, cũng là một loại diệu dụng của thần thức.

Bọn người Huyết Linh đang tu luyện, bỗng trong đầu đột nhiên cảm ứng được một tin tức. Họ cảm nhận được rõ ràng tin tức này đến từ Hàn Thạc. Ba người cảm thấy hoảng sợ, bình tĩnh khỏi việc tu luyện, dựa theo tin nhắn của Hàn Thạc, trong chốc lát toàn bộ đã tới phòng khách.

- Sư phụ, người truyền tấn vào đầu chúng ta à? - Huyết Linh vừa tới, lập tức truy vấn vẻ ngạc nhiên.

Hàn Thạc mỉm cười:

- Đúng, ta lập tức phải rời Hắc Ngọc Ma Vương thành, tới Thâm Uyên. Ta gọi các người tới đây là để thông báo cho các người một chút. Mặt khác, các người gặp phải nan đề gì khi tu luyện, thừa dịp này nên hỏi cho rõ ràng, ta có thể phải đi một thời gian mới có thể trở về.

- Quá... Quá thần kỳ. Cách xa như vậy, không ngờ chàng có thể lưu lại tin tức trong đầu chúng ta, thật sự là khó tin! - Tây Nhĩ Phù vừa đến, nghe Hàn Thạc khẳng định như vậy, lúc này thốt lên.

Bá Đức và Tề Ni Á hai mặt nhìn nhau, cùng lắc đầu cười khổ, thầm sợ hãi năng lực thần bí của Hàn Thạc.

- Sư phụ, tại sao không mang chúng ta theo cùng tới Thâm Uyên? - Huyết Linh hỏi.

- Thực lực các người tạm thời còn chưa đủ, kể cả Huyết Linh nữa, mặc dù người tiến bộ thần tốc, nhưng người bây giờ cũng chỉ có thực lực Hủy diệt giả. Theo những gì ta hiểu về Thâm Uyên, không có thực lực Ác ma, khi tiến vào Thâm Uyên thì chẳng những không hữu dụng gì, mà lại còn trở thành gánh nặng. Các người cứ tạm thời lưu lại đây tu luyện đi, chờ ta từ Thâm Uyên trở về, nếu tìm được truyền tống trận, sẽ mang bọn người rời đi ngay. - Hàn Thạc giải thích.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, Huyết Linh như chịu một đả kích, vẻ mặt uể oải, lẩm bẩm nói:

- Hóa ra trong mắt sư phụ, ta bây giờ còn là một gánh nặng.....

Hàn Thạc động tâm, quay sang an ủi hắn:

- Người tuy có thiên phú, nhưng người đã tu luyện được bao lâu rồi? Thời gian ngắn như vậy mà người từ một người trời gà không chặt, có thể trở thành một Hủy diệt giả, đã đủ để chứng minh tiềm lực của người rồi. Nếu người trong một thời gian ngắn như vậy có thể trở thành Ác Ma, vậy sư phụ đã không cần lặn lội nữa. Khả khả, đừng nản chí, tự xác định cho mình thêm một thời gian nữa, không bao lâu nữa là người có thể trở thành một cường giả có thực lực Ác ma rồi.

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, Huyết Linh cũng thấy dễ chịu hơn một chút, sau khi nghĩ lại, lập tức đem những nan đề gặp phải trong khi tu luyện mấy ngày nay hỏi hắn.

Hai người Bá Đức và Tề Ni Á vừa thấy Huyết Linh lãnh giáo Hàn Thạc, liền xấu hổ đứng riêng ra. Mặc kệ ở đâu, trong khi sư phụ truyền thụ cho đồ đệ, bình thường đều không cho phép ngoại nhân đứng bên cạnh nghe, Bá Đức và Tề Ni Á hiển nhiên cũng hiểu được điểm ấy, nên cũng rất tự giác.

Vung tay lên, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Không cần phải tránh, nghe cũng tốt thôi.

Bá Đức và Tề Ni Á vui vẻ, liếc mắt nhìn nhìn, rồi cung kính đứng một bên, vểnh tai lắng nghe Hàn Thạc giải thích. Ma công Hàn Thạc truyền thụ khác hẳn với công pháp tu luyện ở thế giới này, huống chi, Huyết Thần Kinh lại càng quái dị hơn, nếu hai người Bá Đức và Tề Ni Á có thể nghe hiểu mới là lạ.

Cũng mặc kệ hai người đứng bên cạnh, Hàn Thạc bình tĩnh giải đáp một vài nan đề Huyết Linh đưa ra, Huyết Linh tâm lĩnh lắng nghe, cười hỉ hả gật đầu. Hai người Bá Đức và Tề Ni Á vẻ mặt mờ mịt, bị những từ ngữ xa lạ như kinh mạch, bộ vị, huyết khí vân vân khiến cho cả đầu toàn sương mù, căn bản không rõ Hàn Thạc đang nói cái gì.

Đợi cho Hàn Thạc giảng giải xong, Huyết Linh hưng phấn nói:

- Đa tạ sư phụ, người giải thích như vậy, những thứ mấy ngày nay ta không hiểu được, bây giờ toàn bộ trở nên sáng sủa rồi.

Bá Đức và Tề Ni Á mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, đến khi Huyết Linh vừa nói ra những lời này, hai người chán nản ủ rũ, Bá Đức cười khổ mở miệng tán thưởng:

- Hàn Thạc tiên sinh quả nhiên thần kỳ, những lời dạy đều thâm ảo, đáng tiếc chúng ta tư chất không đủ, xem ra không thể ngộ ra được cái gì cả.

Trong lòng Hàn Thạc cười thầm, các người nếu có thể hiểu được mới là lạ. Không quan tâm nữa, Hàn Thạc quay đầu lại dặn dò ba cô Khiết Bích Nhi, Tây Nhi Phù một vài việc cần chú ý, để các nàng lưu lại đây lo tu luyện cho tốt, rồi đi theo hai người Bá Đức và Tề Ni Á tới Ma Vương điện.

Trên tầng cao nhất Ma Vương điện, Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương vừa thấy Hàn Thạc đi tới, ôn hòa cười nói:

- Ta đợi người đã lâu, chẳng bao lâu nữa, Thâm Uyên sẽ mở ra rồi, ta đã chuẩn bị thỏa đáng, nếu Hàn Thạc tiên sinh cũng đã an bài mọi sự tình rồi, chúng ta bây giờ có thể xuất phát.

Bên trong thạch thất trống không, ngoại trừ Mạn Đề Kha Nhĩ ra, còn có mười lăm cao thủ đều có thực lực Ác Ma. Từ cách ăn mặc của những người này, họ là Hắc Ma vệ thân vệ của Mạn Đề Kha Nhĩ. Xem ra, lần này tới Thâm Uyên, Mạn Đề Kha Nhĩ muốn mang theo cả Hắc Ma vệ.

Theo những gì Bá Đức và Tề Ni Á nói, Hàn Thạc cũng đoán ra vào lúc mấu chốt, những Hắc Ma vệ này thường thường được sử dụng như một con tốt thí. Gặp một vài hung hiểm bí hiểm, Mạn Đề Kha Nhĩ luôn luôn bảo những Hắc Ma vệ này đi trước dò xem hư thật, xác định không có nguy hiểm rồi mới có thể tự mình tới.

Ở Thâm Uyên Giới, cường giả cấp bậc Ác Ma ngoại trừ năm Đại Ma Vương ra, mỗi một vệ sĩ trực tiếp của những Đại Ma Vương này đều có hung danh vang dội. Nhưng mỗi một lần khi Thâm Uyên mở ra, những người này chỉ còn là tốt thí của năm Đại Ma Vương, để đạt được mục đích của mình, những lúc mấu chốt thường đem họ hy sinh làm vật thí nghiệm.

Tạo ra một Ác ma không phải là việc khó đối với năm Đại Ma Vương. Trong lòng họ, đám Ác ma do một tay mình tạo thành cũng như một con chó trung thành của mình, lúc mấu chốt có chết vì mình, ngược lại là sự vinh hạnh của chúng.

Thâm Uyên giới vốn tàn khốc như vậy. Những Ác ma này trong lòng mặc dù cũng hiểu được vận mệnh của mình, nhưng vì đã dâng hiến sự tín ngưỡng, vẫn hi sinh vì nhiệm vụ, luôn luôn đi theo phía sau chủ nhân mình, tùy thời chuẩn bị phụng hiến tất cả cho chủ nhân mình.

Hàn Thạc biết sự thật này cũng phải là bí mật gì, trong lòng sinh ra một ý nghĩ khác, chẳng biết trong lúc mấu chốt mình có trở thành tốt thí cho Mạn Đề Kha Nhĩ không nhỉ.

- Ủa, một Đại Ma Vương nữa đâu? Không phải người nói là người và hẳn xem như mình hữu sao? - Hàn Thạc nhìn bốn phía, dò hỏi.

- Hẳn sẽ ở lối vào hội họp với chúng ta ở lối vào Thâm Uyên, bây giờ hẳn là đang trên đường tới Thâm Uyên đó, chúng ta cũng có thể xuất phát rồi. - Mạn Đề Kha Nhĩ giải thích.

- À, ta không có vấn đề gì nữa, đi thôi. - Hàn Thạc trả lời.

Mạn Đề Kha Nhĩ cười khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, từ tầng cao nhất Ma Vương điện bay đi, dẫn đầu bay thẳng về phía Thâm Uyên. Hàn Thạc và đám Hắc Ma vệ ở phía sau bay sát theo Mạn Đề Kha Nhĩ, mục tiêu... Thâm Uyên!

559. Chương 559:thần Thức Vô Trở

Năm ngày sau, ở cửa vào Thâm Uyên nơi thần bí nhất Thâm Uyên giới.

Hàn Thạc đi theo Mạn Đề Kha Nhĩ Đại Ma Vương, cùng với mười lăm tên Ác ma, rốt cục cũng tới mục tiêu.

Đây là một khu vực vô cùng kỳ lạ, những thực vật dữ tợn thật lớn, cây nào cũng vô cùng hung ác, trên đường đi những cây cổ thụ kỳ quái chọc trời tới tấp hóa thân thành những tên lính công kích điên cuồng, cứ thấy đoàn người Hàn Thạc đi qua là tùy ý tiến công. Khắp nơi đều là bùn lầy dày đặc, chướng khí đủ mọi màu sắc bay lượn quần vòng vòng không tan, một vài sinh vật Thâm Uyên hình thù kỳ lạ thật lớn lảng vảng chung quanh.

Mạn Đề Kha Nhĩ xem ra hiểu rất rõ địa phương này, dẫn theo bọn người Hàn Thạc bay khắp nơi, cho tới khi gặp một bãi đất rất rộng, cách khu vực có Tinh Thần Lưu Sa khá xa.

Hàn Thạc đánh giá bốn phía, phát hiện ra sau khi Mạn Đề Kha Nhĩ triển khai thần chi lĩnh vực, chung quanh hẳn rất cuộc không còn sinh vật thực vật nào dám đến gần nữa. Âm nguyên tố đậm đặc từ bốn phương tám hướng lao về phía Mạn Đề Kha Nhĩ. Trong một thời gian ngắn, thần chi lĩnh vực với Âm nguyên tố đậm đặc của Mạn Đề Kha Nhĩ đã tăng lên gấp mười. Những nguyên tố hệ khác trong phạm vi thần chi lĩnh vực bao phủ đã hoàn toàn biến mất, đến cả bốn loại pháp tắc cũng tựa hồ bị bẻ cong cả.

Mười lăm Hắc Ma vệ theo Mạn Đề Kha Nhĩ tới đây, lập tức cả người mất tự nhiên, không còn có bất kỳ lực lượng nguyên tố nào có thể sử dụng được. Họ chưa chính thức thành thần, nên đều có cảm giác uể oải vô lực và bất an.

Cũng may Mạn Đề Kha Nhĩ không thể duy trì thần chi lĩnh vực trong một thời gian quá dài, thần chi lĩnh vực của hắn vừa triển khai không bao lâu, Hàn Thạc đã cảm giác được ở một khu vực không xa, Lôi Điện nguyên tố đột nhiên ngưng kết rất nhanh. Một tiếng thét dài vang vọng cả bầu trời, rồi có một đoàn người nhanh chóng hướng về phía nhóm của Mạn Đề Kha Nhĩ.

Khi vừa nghe tiếng hô đó, Mạn Đề Kha Nhĩ đã triệt tiêu thần chi lĩnh vực, nhỏ giọng nói với Hàn Thạc:

- Lợi Duy Thần đến rồi.

Lợi Duy Thần, một trong năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới, tu luyện Lôi Điện lực lượng trong tám đại nguyên tố, có giao tình sâu với Mạn Đề Kha Nhĩ. Khi Mạn Đề Kha Nhĩ triệt tiêu thần chi lĩnh vực, chỉ trong nháy mắt, một đạo quang điện phủ kín một thân ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt Mạn Đề Kha Nhĩ.

Lợi Duy Thần cao ba thước, đầu có một cặp sừng thật lớn. Cả người lông rậm rì, thân hình bá đạo không ngừng lóe lên những tia điện lóng lánh. Hàn Thạc liếc qua đã cảm thấy Lợi Duy Thần trông hơi giống một con trâu đại. Ngoại trừ hắn có bộ mặt của nhân loại, thì những thứ khác đều như trâu cả.

Lợi Duy Thần vừa đến đã cười lớn ha ha, sang sảng nói:

- Mạn Đề Kha Nhĩ, ta đến được vài ngày rồi, sao giờ ngươi mới đến?

- Tối sớm không bằng tới đúng giờ.

Mạn Đề Kha Nhĩ vẫn thái độ ôn hòa, ngẩng đầu nhìn đám mây màu sắc sặc sỡ trên không trung, mỉm cười nói:

- Tinh Thần Sa Lưu còn chưa hoàn toàn biến mất mà.

“Vèo Vèo Vèo”

Mười mấy thân ảnh tới tấp bay tới phía sau Lợi Duy Thần, đều có thực lực Ác ma, chính là những Lôi Thần vệ trực thuộc Lợi Duy Thần.

Cặp mắt màu bạc trắng lóe ra những tia lửa điện, đột nhiên ngưng tụ trên người Hàn Thạc. Lợi Duy Thần hứng thú hỏi:

- Vị bằng hữu này chắc là Hàn Thạc tiên sinh trong nháy mắt diệt sạch ba U Ảnh Tướng rồi?

Mỉm cười, Hàn Thạc không khiêm nhường cũng không cao ngạo, khẽ gật đầu:

- Hắc hắc, chào ngài, Lợi Duy Thần Đại Ma Vương.

Giống như Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần cũng là một Hạ vị thần. Thần thức Hàn Thạc hơi động đã có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ trên người Lợi Duy Thần, thâm nghĩ phỏng chừng ba Đại Ma Vương kia hẳn cũng có thực lực Hạ vị thần.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Thạc cũng không khỏi có so sánh một chút. Hẳn bây giờ tam hồn cộng sinh, thực lực có thể chống lại một Đại Ma Vương, bây giờ Tiểu Khô Lâu cũng trở thành Hạ vị thần Tử Vong hệ. Hơn nữa năm Ngũ hành giáp thi thần kỳ của mình hình thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, Hàn Thạc tin rằng thực lực của mình cũng đủ sức tự bảo vệ, rồi bắt đầu âm thầm tính toán vài việc có lợi cho mình.

Lợi Duy Thần nhìn Hàn Thạc rất kỹ, cặp đồng tử bạc mang theo những tia bắn ra, lát sau hắn gật đầu cười khà khà nói:

- Không tệ, có tư cách!

Hàn Thạc hiểu, Lợi Duy Thần cũng từ trên người hắn đã cảm nhận được thực lực Hạ vị thần Hủy Diệt pháp tắc, do đó mới nói như vậy. Thâm Uyên giới vốn là như thế mà. Tại đây không có đủ thực lực, thì sẽ không có được sự tôn kính. Lợi Duy Thần vì cảm giác được sức mạnh từ Hạ vị thần Hủy Diệt của Hàn Thạc, mới thực sự coi Hàn Thạc trở thành một bằng hữu cùng cấp.

- Người tới sớm, có phát hiện tung tích ba tên kia không? - Mạn Đề Kha Nhĩ đợi Lợi Duy Thần nhận ra thực lực của Hàn Thạc xong và nghe hai người nói vài câu giao thiệp như vậy, lúc này mỉm cười hỏi.

- Ba tên đó đã tới rồi, tạm chiếm cứ ba phương vị, đều đang đợi Tinh Thần Sa Lưu ở Thâm Uyên biến mất.
- Lợi Duy Thần sắc mặt nghiêm chỉnh trầm giọng nói.

Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện ra Tinh Thần Sa Lưu đủ mọi màu sắc, mệnh mông trong tinh không, tràn ngập vẻ thần bí. Từng đạo hào quang thải rực rỡ khắp nơi, như những ngôi sao băng xẹt qua cực nhanh, màu xanh lá cây, màu xanh lam, màu tím nhạt v. v... đan xen lẫn nhau.

Phía sau Tinh Thần Sa Lưu là thông đạo mờ mờ đi vào Thâm Uyên. Trong lòng Hàn Thạc hiểu rất rõ về điểm này. Thần thức vừa khẽ phóng ra, xuyên qua bầu trời mịt mờ, bay tới bên Tinh Thần Sa Lưu, từ từ thử chậm chậm tìm kiếm trong đó.

Tinh Thần Sa Lưu có tác dụng xâm thực linh hồn mãnh liệt. Bất kỳ một sinh mạng có linh hồn nào, một khi lọt vào trong Tinh Thần Sa Lưu, lập tức sẽ bị ảnh hưởng của nó. Chỉ nháy mắt là linh hồn bị phân giải xâm thực, mãi cho đến khi ý thức bị bóp nát rồi mất hết, tất cả linh hồn ẩn kỹ đều bị biến mất giữa thiên địa.

Kể cả loại cường giả chính thức thành thần như Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần, khi gặp phải Tinh Thần Sa Lưu đều vô kế khả thi, chỉ có thể kiên trì chờ đợi Tinh Thần Sa Lưu tự động biến mất, mới dám tiến vào Thâm Uyên. Từ đó có thể thấy được Tinh Thần Sa Lưu này đáng sợ như thế nào!

Thần thức vừa vào trong đó, đột nhiên nhận ra một lực lượng kỳ dị như những hạt cát. Bầu trời lưu ly đầy hào quang, đột nhiên nở ra những màu sắc chói lọi, lập tức ngưng tụ lại rất nhanh khi nhận thấy thần thức Hàn Thạc vừa tiến vào khu vực này. Tinh Thần Sa Lưu với sức mạnh xâm thực linh hồn kỳ dị trong đó lập tức tiến vào trong thần thức của Hàn Thạc, cố gắng phân giải giày xéo linh hồn hắn thành cát bụi.

Thần thức ma công có diệu dụng vô cùng. Hàn Thạc biết rõ Tinh Thần Sa Lưu có sức ăn mòn kinh người đối với linh hồn, nhưng vẫn dám phân ra một luồng thần thức đi vào tìm tòi. Trong khoảng thời gian này,

Hàn Thạc chính vì đã khổ tu nghiên cứu rất kỹ về diệu dụng của thần thức, biết thần thức có công dụng phân chia ra vạn ngàn luồng nhỏ, mà cũng có thể tụ hợp lại thành một, do đó mới dám mạo hiểm thử một lần.

Luồng thần thức rất nhanh bị ăn mòn, nhưng lại hồi phục với tốc độ nhanh hơn, như vậy rất nhiều sức mạnh Tinh Thần Sa Lưu mặc dù không ngừng xâm thực thần thức trong khối khu vực kỳ quang lóng lánh này, nhưng một tia thần thức như tơ của Hàn Thạc lại thủy chung chưa tan đi.

- Hắc hắc, lại có một tên ngu ngốc không chờ cho Tinh Thần Sa Lưu biến mất, đã dám ngang nhiên xông vào. Xem ra, hẳn là một tiểu thể lực nào đó không rõ nông sâu, cũng tham dự vào đây. - Lợi Duy Thần ngẩng đầu nhìn vào một phương mà thần thức Hàn Thạc vừa quét qua. Nơi đó đột nhiên nở rộ đủ loại màu sắc, vẻ mặt nhìn khá hả hê.

- Ủm, cũng chỉ có những tên mới tới, trước giờ không biết sự hung hiểm của Thâm Uyên, mới chẳng biết chết sống như vậy. - Mạn Đề Kha Nhĩ cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời, để vào.

Nghe hai Đại Ma Vương nói chuyện, Hàn Thạc, tên gây ra chuyện này, từ từ thu hồi luồng thần thức thủy chung vẫn không tan đi đó. Thầm nghĩ xem ra Tinh Thần Sa Lưu mặc dù đáng sợ, tựa hồ đối với thần thức của người tu luyện ma công thì không có tác dụng gì. Từ đây cho thấy, thần thức hình thành từ ma công quả nhiên thần kỳ và cường đại hơn tu luyện mười hai đại nguyên tố chi hồn.

Bên cạnh hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ, thần thức diệu dụng của Hàn Thạc đã bày ra vài động tác nhỏ, thế mà hai Đại Ma Vương thực lực Hạ vị thần lại không thể phát hiện ra, làm Hàn Thạc có loại cảm giác tu luyện ma công quả là ưu việt, trong lòng càng thêm kiên định khổ tu ma công. Thần thức được Hàn Thạc thu hồi, khu vực vừa lóe lên hào quang sáng chói tự nhiên không còn nữa, Lợi Duy Thần chuyển thân về phía sau trình trọng giải thích cho đám Lôi Thần vệ:

- Vài người trong các người có thể là lần đầu tiên theo ta tới đây, phải nhớ kỹ cho ta, ngàn vạn lần không được xông bừa vào khi Tinh Thần Sa Lưu chưa biến mất, cảnh tượng vừa rồi các người cũng thấy rồi đó, khi hào quang của Tinh Thần Sa Lưu biến mất, cũng có nghĩa là linh hồn tên tự tiện xông vào đó đã bị tiêu diệt.

Lợi Duy Thần giải thích xong, Mạn Đề Kha Nhĩ cũng tỏ vẻ ngưng trọng, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn mười lăm Hắc Ma vệ, nói:

- Các người nghe đây, tới Thâm Uyên, không có sự phân phó của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện hành động. Nếu các người sơ suất mà mang đến cho ta phiền toái, ta sẽ cho các người biết cái gì gọi là sống không bằng chết, hiểu chưa?

Trong lòng Mạn Đề Kha Nhĩ, mạng của đám thuộc hạ do một tay mình tạo thành này, rõ ràng không đáng giá. Nhất là khi ảnh hưởng tới nguy hại của hắn!

- Thuộc hạ không dám. - Kể cả Bá Đức, Tề Ni Á, tổng cộng mười lăm Hắc Ma vệ ngày ngày vênh vang, bây giờ ai nấy lộ vẻ sợ hãi, tựa hồ nhớ tới thủ đoạn kinh khủng của Đại Ma Vương ngày thường ôn hòa này.

Hàn Thạc hơi kinh ngạc, thầm nghĩ Đại Ma Vương không hổ là Đại Ma Vương, ngày thường thì biểu hiện ôn hòa vô hại, thế mà lại có thủ đoạn huyết tinh như vậy.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì? - Hàn Thạc dù sao cũng là lần đầu tiên tới đây, mặc dù cũng biết vài tình huống ở Thâm Uyên từ miệng của Bá Đức, Tề Ni Á, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ không rõ.

Đối với Hàn Thạc coi như một người đồng cấp bậc, thái độ của Mạn Đề Kha Nhĩ lẫn Lợi Duy Thần đều tốt hơn rất nhiều. Nghe hắn vừa hỏi như vậy, hai người đồng thời trả lời:

- Đợi!

Dừng một chút, Mạn Đề Kha Nhĩ giải thích:

- Đợi Tinh Thần Sa Lưu biến mất!

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc không còn nói thêm gì nữa, rất kiên nhẫn đợi thời điểm Tinh Thần Sa Lưu kia biến mất.

560. Chương 560:tà Ác Chi Nguyên

Tinh Thần Sa Lưu rải đầy bầu trời, giống như những khối màu sắc trong một bức tranh sơn dầu đang lưu động, Hàn Thạc tĩnh tâm, nhìn lên bầu trời, thần thức chậm rãi mở rộng ra....

Một Hạ vị thần tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, ở phía tây bắc, luồng khí tức Hủy Diệt cực kỳ kinh khủng, thần thức Hàn Thạc vừa tiếp xúc liền bị sức mạnh hủy diệt ăn mòn, buộc hắn vội vàng lánh đi. Trong lòng Hàn Thạc hiểu, ở đó hẳn là vị trí của Bối Hi Ma Tư.

Né qua Bối Hi Ma Tư, thần thức Hàn Thạc tiếp tục hướng ra phía ngoài khai triển, hai loại thiên địa nguyên tố Thủy Hỏa đang tụ tập với nhau một chỗ. Hắn chợt nhớ ra, biết ngay nơi đó là chỗ hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ đang đợi. Hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ, một tu luyện Thủy lực lượng, một tu luyện Hỏa lực lượng, nghe nói Thủy Hỏa không hợp, nhưng hai người này lại có quan hệ cực kỳ tốt, rất ngoài dự đoán của mọi người.

Ở bên Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ, Hàn Thạc cũng cảm nhận được rất nhiều khí tức của Ác ma, có thể khẳng định hai người kia hẳn cũng dẫn thân vệ của mình tới.

Lặng lẽ thu hồi thần thức, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, nhìn lên hư không, thần thức lâm vào Không Linh cảnh giới, bình tĩnh chờ thời điểm Tinh Thần Sa Lưu biến mất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hư không đủ màu sắc như bị một hòn đá ném vào mặt hồ, đột nhiên nổi lên những gợn sóng thật lớn. Những sắc thái rực rỡ, đan vào nhau trong hư không, từng đạo lưu tinh với hào quang đủ màu sắc liên tục bắn nhanh qua bầu trời.

Sau một trận hào quang bắn tung tóe làm người ta lóa cả mắt, những gợn sóng Tinh Thần Sa Lưu từ từ lan ra xa, các loại sức mạnh như bị vụn đi thành một vòng xoáy màu xám, đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Vòng xoáy đó tựa hồ có lực hút vật chất rất mạnh, làm cho người ta có một cảm giác thần bí khó lường.

Khi Hàn Thạc đang kinh dị nhìn vòng xoáy ảo diệu đó, Mạn Đề Kha Nhĩ đột nhiên tỏ ra cực kỳ vui vẻ, quát khẽ:

- Tinh Thần Sa Lưu đã qua, chúng ta có thể tiến vào.

- Chuẩn bị xuất phát.

Lợi Duy Thần vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Đã được rồi, ngàn vạn lần không được mạo hiểm rời khỏi chúng ta một bước.

“Vào Vào Vào”

Mấy chục thân ảnh trong khi Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần còn đang nói, đột nhiên tiến vào vòng xoáy đang chuyển động rất nhanh giữa không trung. Từ khí tức và vị trí của những người này, Hàn Thạc hiểu đây hẳn là hai Đại Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ.

- Hắc hắc, hai vị này gấp đến thế sao.

Lợi Duy Thần cười nhẹ, phất tay tạm thời dừng hành động của mọi người, đợi cho Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ từng người một toàn bộ tiến vào Thâm Uyên xong, mới mở miệng nói:

- Đi thôi.

- Bối Hi Ma Tư còn chưa đi vào mà. - Hàn Thạc đi theo phía sau Lợi Duy Thần, bay thẳng về phía vòng xoáy, như nuốt miệng hỏi một câu vô tình.

Lợi Duy Thần đang bay vào Thâm Uyên, có vẻ hơi kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, tựa hồ rất giật mình khi biết Hàn Thạc có thể biết được hành tung của Bối Hi Ma Tư:

- Bối Hi Ma Tư luôn luôn độc lai độc vãng. Mỗi một lần tiến vào Thâm Uyên không đem theo bất kỳ một thủ hạ nào. Bốn người chúng ta cộng lại cũng không quen thuộc Thâm Uyên bằng hắn, tung tích của hắn cũng khó tra nhất, người có biết hắn ở chỗ nào không?

Chỉ ngón tay về phía một đám cây rậm rạp ở phía tây bắc, Hàn Thạc nói về đương nhiên:

- Ở dưới đó, cũng tu luyện Hủy Diệt pháp tắc như ta, ta có thể cảm nhận được.

Hàn Thạc vừa nói như vậy. Mạn Đề Kha Nhĩ cũng hơi lắp bắp kinh hãi, nói về kinh dị:

- Hàn Thạc tiên sinh quả nhiên bất phàm, chúng ta đều không thể nhận ra được hành tung của Bối Hi Ma Tư. Không ngờ người lại có thể.

Khẽ gật đầu, Lợi Duy Thần cũng hơi giật mình, nhưng hai người vẫn không quá để ý về vấn đề này. Vừa nói xong, cửa vào Thâm Uyên đã hiện ra. Hàn Thạc cũng không nói gì thêm, tâm thần vừa động, vòng tròn hộ thân mỏng như cánh ve đã bao phủ cả thân thể hắn, hắc mang chợt lóe rồi biến mất, thân thể Hàn Thạc đã rơi vào Thâm Uyên.

Như đột nhiên rơi xuống một không gian xa lạ khác, những lực lượng nguyên tố cực kỳ đậm đặc rải rác ở một góc, trong từng hơi thở tựa hồ đều có nguyên tố thuận thể tiến vào thân thể, làm cho người ta có một loại cảm giác thần thanh khí爽 tuyệt vời.

Đi vào vùng sương mù xám xịt, Hàn Thạc định thần nhìn bốn phía, phát hiện ra mình như đang đi tới một không gian đặc thù. Đưa mắt nhìn quanh, thật ra đều như đang bập bênh giữa không trung, giữa những thiên thạch thật lớn đủ mọi màu sắc, không ngừng bắn vào người, lóe ra những hào quang vô cùng sắc sảo tuyệt đẹp, làm cho người ta có loại cảm giác như đang lạc vào hư không vô tận hoang đường.

Phía trước, một thông đạo bằng khí lưu chẳng biết hình thành như thế nào, lóng lánh dị quang không ngừng. Từng đợt gió rít cuồng loạn, rú rít bên mình, ngọn gió sắc như dao thổi mạnh như muốn xô đổ cả những tảng đá thật lớn, làm cho người ta có thể tưởng tượng được sức mạnh đáng sợ của luồng gió đó.

- Đi theo chúng ta, đi! - Mạn Đề Kha Nhĩ hét lớn, thanh âm lại như bị tầng tầng trở ngại, khi lọt vào tai Hàn Thạc giống như văng vẳng từ rất xa.

Hàn Thạc nhướng mày, nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ đang đứng rất gần mình hét lớn, hiểu được Thâm Uyên đích xác vô cùng thần kỳ. Mạn Đề Kha Nhĩ có thực lực Hạ vị thần, hẳn hét lớn ở khoảng cách gần, thế mà thanh âm lại chỉ yếu ớt như vậy.

Thần thức vừa động, ở ngay cửa vào Thâm Uyên, Hàn Thạc đã cảm nhận được các loại sức mạnh, tám đại lực lượng nguyên tố, bốn lực lượng pháp tắc, còn có một vài niệm lực không thường thấy, như sợ hãi, oán khí, lúc thì giống như một mạng kênh rạch chằng chịt, lúc lại như là mạng nhện, đủ loại mạnh yếu bất đồng phiêu đảng khắp nơi.

- Lực lượng này, chắc là đủ loại cường giả chết ở Thâm Uyên, linh hồn sau khi bị hủy diệt, sức mạnh thân thể vẫn còn kéo dài. Ngàn vạn lần không được cố gắng hấp thu lực lượng này. Chúng nó phiêu đảng ở Thâm Uyên nhiều năm đã nhiễm đầy những khí tức kỳ dị bí ẩn không ai hiểu được, có khả năng xâm thực linh hồn mãnh liệt như Tinh Thần Sa Lưu. - Lợi Duy Thần vội nói.

Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần sau khi tới Thâm Uyên có vẻ trở nên vô cùng cẩn thận, không ngừng mở miệng nhắc nhở thủ hạ bên cạnh. Lợi Duy Thần vừa nói xong, lập tức bắt đầu cẩn thận bước lên phía trước, từng đạo lôi điện kết thành hình như lưới nhện, nhanh chóng ngưng kết ở con đường phía trước, đánh dạt toàn bộ lực lượng tràn ngập bốn phương tám hướng. Mạn Đề Kha Nhĩ phụ trách phía sau, phía sau hắn hình thành một khoảng tuyệt đối Hắc Ám, cắt nát toàn bộ những lực lượng ở đó ra. Dưới sự liên thủ của hai người, lợi dụng lực lượng của lôi điện và hắc ám, bảo vệ cho cả nhóm chắc chắn như thành đồng vách sắt, khiến cho những Ác ma này không có ai bị thương tổn chút nào.

Hàn Thạc ở giữa Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, vừa vào đó là thần thức triển khai ngay. Ngay lập tức, hắn đã cảm nhận được những sức mạnh rối loạn ở đây. Đại bộ phận lực lượng này đều do những cường giả chưa có thần lực không cẩn thận tiến vào Thâm Uyên lưu lại sau khi chết, rồi lẫn với một vài quái lực rất đáng sợ của Thâm Uyên, trở nên có tính ăn mòn linh hồn mãnh liệt. Có lẽ vì sự đặc thù của Thâm Uyên, chúng cứ lãng đãng mà không biến mất giữa thiên địa!

Đột nhiên, Ma Anh của Hàn Thạc bỗng rực rạch. Gặp phải các loại sức mạnh rối loạn này, Ma Anh giống như một đứa trẻ đói khát, phát ra bản năng đòi ăn. Tâm thần vừa động, Ma Anh đã vận chuyển với tốc độ

nhANH hơn rất nhiều. Từng đạo điện mang xanh đen lóe lên, đột nhiên tản ra khắp vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc, Ma Nguyên lực tà ác âm hàn biến thành chất lỏng bao phủ vòng ngoài.

Trong chốc lát, Hàn Thạc giống như biến thành một khối nam châm thật lớn, chỉ thấy các loại sức mạnh tử vong, hủy diệt, oán khí, sợ hãi vân vân tràn ngập cửa vào Thâm Uyên, như những con ngựa điên đứt cương đột nhiên hướng về phía Hàn Thạc điên cuồng hội tụ.

- Hàn... Hàn Thạc tiên sinh, người làm gì thế? - Lợi Duy Thản biến sắc, hắn đột nhiên phát hiện ra sức mạnh dị thường chung quanh chính là do Hàn Thạc gây ra, trong lòng nổi giận, quát lớn.

- Hàn Thạc, mau dừng lại, người muốn hại chết chúng ta à? - Mạn Đề Kha Nhĩ cũng chấn động, vô cùng lo lắng về những gì Hàn Thạc đang làm.

Ở cửa vào Thâm Uyên luôn luôn tràn ngập rất nhiều các loại lực lượng đủ dạng, nếu chỉ có vài luồng lực lượng như vậy, Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ tuyệt sẽ không quan tâm. Nhưng nếu hơn mười đến cả trăm luồng đồng thời cuốn đến, với thực lực hai người quả cũng hơi đau đầu, mặc dù có thể dùng thần lực đánh gạt những sức mạnh này, nhưng như vậy cũng sẽ tiêu hao rất nhiều thần lực.

Đây mới là cửa Thâm Uyên, bên trong còn có đủ thứ hung hiểm bí ẩn đang đợi họ, nếu ở cửa vào mà đã hao phí hơn phân nửa vào, vậy sau khi chính thức vào trong Thâm Uyên, hai người sẽ rất bị động. Bởi vậy vừa thấy mấy trăm luồng lực lượng đồng thời hướng về phía nhóm mình, hai người lập tức khẩn cấp gào lên.

- Yên tâm đi, ta sẽ xử lý! - Hàn Thạc tỉnh táo quát một tiếng, Ma Anh trong cơ thể hình thành một hắc động sâu không thấy đáy, tản ra một lực hút tà ác kinh khủng hấp luyện những lực lượng này.

Mấy trăm luồng sức mạnh đột nhiên cuộn cuộn kéo tới, vì tốc độ quá cao, hình thành những luồng ánh sáng đủ mọi màu sắc chói mắt, toàn bộ chiếu thẳng lên người Hàn Thạc. Hàn Thạc mặt lộ vẻ kinh hãi, vận chuyển Ma Nguyên lực đến mức tận cùng. Lúc này mọi người mới hiểu ra, lúc vừa tiến đến, họ nhìn thấy những đạo ánh sáng như sao băng đó là cái gì. Hóa ra đều là loại lực lượng lưu động với tốc độ cao này hình thành nên.

Đủ loại lực lượng các dạng chịu sự thôn phệ tà ác của Ma Anh, lóe sáng trên người Hàn Thạc rất nhanh, rồi nhanh chóng biến mất trong cơ thể hắn. Ma Anh của Hàn Thạc nghiễm nhiên trở thành một cái máy hút cực kỳ tinh xảo, vận chuyển với tốc độ cao, hút và chuyển hóa toàn bộ lực lượng này, hình thành Ma Nguyên lực tản ra từng tế bào trong lực phủ ngũ tạng Hàn Thạc.....

Vốn hai người Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ còn hô to gọi nhỏ, trong nháy mắt đã phát hiện ra sự dị thường trong cơ thể Hàn Thạc, hai người đồng thời khép miệng lại, nhìn Hàn Thạc lúc này tựa hồ đã biến thành một thứ nguồn gốc tà ác, thần tình đều có vẻ hoảng sợ!

561. Chương 561:cường Hóa

- Hàn Thạc tiên sinh thật là một nhân vật đáng sợ! - Bá Đức vừa tới, cười khở nhìn hắn, rồi quay sang nói với Tề Ni Á bên cạnh.

- Lợi Duy Thản đại nhân, không phải nói loại lực lượng này sẽ xâm thực linh hồn sao? Sao Hàn Thạc tiên sinh chẳng hề sao cả thế, dường như còn có vẻ rất hưởng thụ nữa? - Tề Ni Á cũng khiếp sợ đánh giá Hàn Thạc, không rõ hắn sao lại có thể làm được như vậy.

Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ liếc mắt, rồi giật mình kinh dị. Một lát sau, Lợi Duy Thản cười khở nói với Mạn Đề Kha Nhĩ:

- Xem ra, hắn căn bản chẳng hề sợ sức mạnh xâm thực linh hồn này.

Khẽ gật đầu, Mạn Đề Kha Nhĩ trả lời:

- Ừm, chúng ta hãy đợi trong chốc lát.

Ở giữa đám người, Ma Anh toàn lực tung hoành, những lực lượng nguyên tố tràn ngập chung quanh chịu sự dẫn dắt của Hàn Thạc đua nhau chảy vào trong cơ thể hắn. Được Ma Anh chuyển hóa, hình thành Ma Nguyên lực, rồi ôn nhuận cuộn chảy khắp thân thể Hàn Thạc.

Hàn Thạc lúc này tâm cảnh vững vàng, ma công đang bên bờ đột phá, đã nhiều ngày vì không đủ Ma Nguyên lực mà cảm thấy rất khó chịu, không ngờ lúc này mới vừa mới tiến vào Thâm Uyên, còn chưa hiểu rõ những bí mật của Thâm Uyên, đã gặp hạnh vận thu được lực lượng miễn phí này.

Những dòng chảy Ma Nguyên lực chảy vào những tế bào và xương cốt, theo một loại phương thức huyền ảo, từng chút một cường hóa thân thể Hàn Thạc. Mỗi một lần đột phá, đầu tiên là thân thể lại được cường hóa dị biến. Lần này cũng không ngoại lệ. Trong sự lưu động của Ma Nguyên lực, Hàn Thạc có thể cảm nhận được thân thể mình trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bên trong Thâm Uyên như không có khái niệm thời gian, cũng không biết đã qua bao lâu, Hàn Thạc phát hiện rốt cuộc không có lấy một chút lực lượng hội tụ chung quanh thân thể nữa.

Lực lượng chung quanh Thâm Uyên mặc dù có tới mấy trăm luồng, nhưng không phải tất cả các luồng đều quá cường đại, Ma Anh gạt bỏ những luồng lực lượng này đi, những lực lượng chính thức chuyển hóa thành Ma Nguyên lực mà hấp thu cũng chỉ có một phần mười. Cảnh giới Cửu Biến lại yêu cầu một lực lượng khổng lồ, thân thể Hàn Thạc còn chưa tái tạo được một nửa, đã cảm giác thấy lực lượng không đủ, không thể không ngừng lại.

“Xem ra lực lượng này mặc dù có tới mấy trăm luồng, nhưng cũng không đủ tái tạo thân thể mình” - Hàn Thạc thầm nghĩ, đành phải bắt lực ngừng lại.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc nhìn đám người Mạn Đề Kha Nhĩ Lợi Duy Thản nhàm chán đợi mình, mỉm cười nói:

- Xin lỗi. Để hai vị đợi lâu, chúng ta hiện còn cách bao xa?

- Tốt thôi, tốt thôi!

Lợi Duy Thản rất thân thiện, phát phát tay, trong mắt điện quang sáng rực, nhìn Hàn Thạc chăm chăm nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, những lực lượng hội tụ chung quanh cơ thể người đã bị người hấp thu hết à?

Nghe hẳn hỏi thế, Mạn Đề Kha Nhĩ cũng đưa ánh mắt căng thẳng nhìn Hàn Thạc chăm chú, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú về vấn đề này. Hai người này từ khi hẳn bắt đầu hấp thu sức mạnh, vẫn một mạch nhìn chăm chăm hẳn, nhìn thấy rõ ràng những biến hóa xung quanh thân thể Hàn Thạc, hẳn có muốn giấu giếm cũng không thể được.

Mỉm cười khẽ gật đầu, Hàn Thạc trả lời:

- Ta tu luyện vũ thuật đặc thù, không thuộc về một trong số mười hai hệ đại lực lượng, có đặc tính thôn phệ, hắc hắc, những lực lượng này dường như cũng có thể hấp thu được.

- Vũ thuật thần kỳ thật! - Lợi Duy Thản vô cùng ngạc nhiên, nhìn Hàn Thạc thật sâu, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Nhìn chung quanh, Hàn Thạc phát hiện những luồng điện lóe lên một chút rồi biến mất. Đột nhiên giảm đi rất nhiều. Trong lòng hẳn cũng hiểu được đó là vì một bộ phận là bị hẳn hấp thu. Vì hấp thu lực lượng rất có lợi cho sự tiến bộ của ma công, Hàn Thạc cảm thấy vô cùng hứng thú với Thâm Uyên, mỉm cười hỏi:

- Hai vị, chúng ta bây giờ có thể tiếp tục đi tiếp chứ?

- Đương nhiên có thể, đi thôi.

Mạn Đề Kha Nhĩ vội vàng đáp lời. Nhìn nhìn phía trước, chợt nói:

- Nhanh lên một chút đi, chúng ta có vẻ chậm mất một thời gian khá lâu rồi.

Được Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ mở đường, Hàn Thạc ở giữa, mười mấy Ác ma theo sau, tiếp tục đi tới. Chung quanh hào quang lóe lên cực nhanh, những viên đá cuốn mạnh trong cuồng phong, bay loạn khắp nơi.

Hai người Lợi Duy Thần vừa chống đỡ những lực lượng cuồng loạn khác, vừa vô cùng cẩn thận né tránh những khối đá trôi nổi xung quanh, dần dần đi sâu vào trong Thâm Uyên. Qua một thời gian rất lâu, không phát sinh việc gì ngoài ý muốn.

Một dải đất hắc ám khôn cùng đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. Đưa mắt nhìn quanh, cả khu vực đó giống như là một cái hồ xanh đen sâu không thấy đáy, tràn ngập hung hiểm không lường trước được.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, ở một nơi rất xa từ bên trong dải đất khôn cùng hắc ám truyền đến, đứng cách dải đất hắc ám khá xa, Mạn Đề Kha Nhĩ thần tình ngưng trọng, nói:

- Tiếng kêu thảm thiết bên trong dải đất hắc ám hẳn là của thủ hạ của hai Đại Ma Vương kia, muốn xâm nhập sâu vào Thâm Uyên, phải qua được cửa này. Càng xuống sâu, tầm mắt chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng lớn, không ai là ngoại lệ cả. Trong khi các người không nhìn thấy chung quanh, sẽ có những luồng khí lưu với lực công kích kinh khủng bắn tới. Giữa dòng khí lưu có lẽ còn có vài tảng đá, hoặc là những vũ khí của người đã chết trước kia, các người phải vô cùng cẩn thận cho ta.

Không cần Mạn Đề Kha Nhĩ nhiều lời, kỳ thật các Ác ma này cũng sẽ vạn phần cẩn thận. Người có thể trở thành Ác ma đều có trí tuệ không thấp. Nhìn thấy hai vị Đại Ma Vương phía trước cẩn thận bước từng bước xâm nhập vào trong, khẳng định sự việc còn hung hiểm hơn trước kia. Hơn nữa bên kia còn có một tiếng kêu gào thảm thiết truyền đến, cũng biết được chỗ đó rất hung hiểm, không hoàn toàn có thể ngăn cản được.

Nói cách khác, từ chỗ này vào sâu phía trong, mọi người nhất định sẽ có người tử vong. Điểm này, cho dù Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần không nói, mọi người cũng tự hiểu trong lòng.

- Đi thôi. - Thấy mọi người sắc mặt trầm trọng, Mạn Đề Kha Nhĩ hiểu được họ hẳn là đã biết sự thật, cũng không giải thích gì nhiều, vừa nói xong, khẽ gật đầu với Lợi Duy Thần, rồi hai người nhảy vào trong.

- Bá Đức Tề Ni Á, các người và ta đi với nhau, mọi người chiếu cố cho nhau. - Hàn Thạc không vội vã lập tức đi vào, mỉm cười nhìn Bá Đức và Tề Ni Á, thông thả nói.

- Cảm ơn Hàn Thạc tiên sinh. - Hai vợ chồng Bá Đức, Tề Ni Á tỏ vẻ rất vui mừng, cung kính hướng về phía Hàn Thạc vái một đại lễ.

Chiếu cố cho nhau? Họ chỉ với chút thực lực như vậy mà chiếu cố gì cho Hàn Thạc chứ? Trong lòng hai người tự nhiên hiểu được chiếu cố như hẳn vừa nói, thực ra tất cả đều là do Hàn Thạc chiếu cố cho họ. Từ ánh mắt âm mờ của một vài Ác ma bên cạnh, hai người cũng hiểu được mình may mắn biết bao nhiêu, thậm chí mấy ngày vừa rồi ân cần hầu hạ Khiết Bích Nhi, quả nhiên cũng đạt được một vài hiệu quả.

Mỉm cười, Hàn Thạc cũng không nói gì nhiều, chỉ cần hai người không chết, khi còn ở lại Hắc Ngọc Ma Vương thành, vậy sau này cũng còn có giá trị lợi dụng.

Đợi cho tất cả Ác ma đều đi theo phía sau Lợi Duy Thần, Mạn Đề Kha Nhĩ, dưới sự ra hiệu của Hàn Thạc, hai người Bá Đức và Tề Ni Á nhảy xuống, rơi vào trong khu vực hắc ám khôn cùng. Thân ảnh vừa động, Hàn Thạc cả người như quỷ mị, đi theo ngay phía sau Bá Đức và Tề Ni Á.

Vừa vào, Hàn Thạc phát hiện trong đó tựa hồ thuộc loại dải đất tuyệt đối tối tăm, không có lấy một chút ánh sáng nào. Đến cả hẳn với mục lực thần kỳ cũng không thể nhìn rõ ràng tình trạng chung quanh, ở đây hào quang tựa hồ không thể truyền ra ngoài, cho dù có người muốn đốt lửa lên cũng vô dụng.

Nhưng đối với Hàn Thạc, thần thức của hắn còn lợi hại hơn cả mắt. Thần thức Hàn Thạc triển khai ra, nhất cử nhất động chung quanh toàn bộ đều được phản ánh trong đầu hắn. Sau khi khí tức hai người Bá Đức Tề Ni Á đã được Hàn Thạc xác định, căn bản không thoát khỏi sự theo dõi của hắn, đến cả Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ xa xa, cũng nằm trong tầm kiểm soát của thần thức Hàn Thạc.

Theo như Mạn Đề Kha Nhĩ nói, nơi này đưa tay không thấy năm ngón, nhưng lại tiềm phục những hung hiểm đáng sợ. Những luồng khí lưu không có phương hướng cố định, dưới những luồng sức mạnh bí ẩn thúc đẩy, thổi vù vù chung quanh. Giữa những luồng khí lưu này, tràn ngập những vật bén nhọn, vô thanh vô tức xuyên qua bóng tối, cao thủ cấp bậc cố định, lực phòng ngự thân thể đã cực kỳ đáng sợ, nhưng có vẻ không chịu được những vật sắc bén này xuyên thấu.

Thâm Uyên là một địa phương kỳ dị, nhất là một khu vực như vậy. Bên tai Hàn Thạc có thể nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, nhưng thần thức vừa triển khai, hắn đã phát hiện thanh âm này lại đến từ ở một khu vực phía dưới sâu không biết bao xa, ngược lại tiếng gào thét thống khổ ở gần trong gang tấc, lại nghe như tiếng muỗi kêu.

Ở địa phương này, tựa hồ thanh âm càng xa càng nghe rõ, thanh âm càng gần ngược lại càng nhỏ. Cũng vì thế, đối với những cao thủ vừa vào đây, lại càng thêm đáng sợ. Bởi vì khi khí lưu quét ngang qua người họ, họ căn bản không phát hiện được.

Lại vài tiếng gào lớn vang lên chung quanh. Hàn Thạc nghe rất rõ, biết trong số Ác ma đang tiến tới, đã lần lượt có người gặp nạn. Một luồng khí lưu tốc độ cao xoay tít, vô thanh vô tức hướng về phía hai người Tề Ni Á, Bá Đức, giữa luồng khí lưu có một vật thể bén nhọn hình trùy, một khi xuyên vào người của hai người kia, Hàn Thạc khẳng định họ tuyệt không thể may mắn thoát chết.

Hàn Thạc vẫn luôn quan sát hai người Bá Đức Tề Ni Á, đột nhiên đưa tay, chụp vào vai Tề Ni Á, sau đó kéo mạnh, hai người Tề Ni Á và Bá Đức chợt chìm xuống một chút, phương hướng hoàn toàn biến đổi, dễ dàng tránh được sự công kích của luồng khí lưu.

Thần thức bao trùm cả một khu vực rất lớn chung quanh, Hàn Thạc cứ rẽ trái rẽ phải rất nhanh, kéo hai người như một món đồ chơi, giúp hai người lánh được những hung hiểm trùng trùng. Mọi người vừa đạp xuống đất bằng phát hiện mình đã tới một sơn cốc đầy sương mù. Hai người Bá Đức, Tề Ni Á văng đầu hoa mắt, nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên phát hiện hơn ba mươi Ác ma đi cùng họ đã chết một phần ba khi qua chặng vừa rồi, những người còn lại xem ra vô cùng chật vật, đến cả hai đại nhân Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần cũng tóc tai rối loạn, quần áo xộc xệch.

- Cám ơn Hàn Thạc tiên sinh. - Trong lòng hai người thở phào, đột nhiên hiểu được mình may mắn bao nhiêu, cung kính cảm tạ Hàn Thạc.

562. Chương 562:kinh Hồn Bạt Vía

Nơi đây là một sơn cốc lớn mây mù bao phủ. Hàn Thạc cũng không biết tại sao giữa Thâm Uyên lại có một sơn cốc như vậy, nhưng nhìn về mặt Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, hai người này sau khi tới đây tựa hồ rất hưng phấn.

Thần thức triển khai, Hàn Thạc dễ dàng phát hiện ra vị trí hai Đại Ma Vương kia. Xem ra hai Đại Ma Vương đó mặc dù đi trước một bước, nhưng cũng chưa đi quá xa.

Trong khi Hàn Thạc lợi dụng thần thức lặng lẽ quan sát bốn phía, một luồng khí tức hủy diệt đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, chợt lóe lên rồi biến mất.

- Bối Hi Ma Tư đến rồi. - Sực nhớ ra, Hàn Thạc trầm giọng nói.

Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ khẽ gật đầu, ra hiệu Hàn Thạc nói đúng. Hàn Thạc kỳ quái nhìn hai người, thấy họ nhú mày trầm tư, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Bây giờ, chúng ta phải đi như thế nào?

Hai ánh mắt đồng thời nhìn vào mặt Hàn Thạc, Lợi Duy Thần suy nghĩ một chút, cười khổ nói:

- Chúng ta bây giờ đã tới nơi được xem như Thâm Uyên rồi. Chỉ có điều nếu muốn thu được những bí mật của Thâm Uyên, vậy phải một mình thăm dò thôi. Trong sơn cốc rộng lớn này, rải rác có rất nhiều điều hung hiểm và bí mật. Hai lần trước chúng ta chỉ tìm vài bí mật xung quanh đây. Cái ma giới của ta cũng được phát hiện ở đây đó.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc phát hiện bên trong sơn cốc này, các hệ nguyên tố đều cực kỳ nồng đậm, những màn sương khói mờ lung bao trùm dày cả sơn cốc, tuy không giống như thông đạo hắc ám đưa tay không thấy năm ngón, nhưng cũng có ảnh hưởng rất lớn đến tầm mắt người nhìn. Chẳng biết vì sao, trong khu vực này, phạm vi bao trùm thần thức Hàn Thạc cũng chịu hạn chế. Những tầng sương mù lằng lằng mờ lung trong sơn cốc dường như có một lực cản kỳ dị, khiến cho diệu dụng từ thần thức của hắn không thể phát huy.

Cũng vì thế, khi Bối Hi Ma Tư vừa tới, Hàn Thạc chỉ cảm thấy một chút, một phần vì Bối Hi Ma Tư tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã rời đến một phương vị khác, do đó trong thần thức hắn chỉ thoáng hiện lên tung tích của lão rồi lại biến mất.

- Căn cứ vào suy đoán của ta nhiều năm nay, khu vực này hẳn đã từng là chiến trường Thần chiến. Hai lần ta tới đây quan sát, phát hiện ra nơi này có diện tích lớn vượt quá chúng ta tưởng tượng. Năm đó cuộc đại chiến giữa những vị Thần cường đại, đã lưu lại trong khu vực này rất nhiều kết giới và hung hiểm tự nhiên. Chúng ta nhất định phải cẩn thận, nếu cứ mạo hiểm xông vào, một khi không thể ngăn cản kết giới hỗn loạn, toàn bộ chúng ta đều gặp nạn cả. - Mạn Đề Kha Nhĩ nhíu mày nói.

- Chà, người từng nói qua, vị diện truyền tống trận pháp ở Thâm Uyên giới ở trong Thâm Uyên, chẳng lẽ chính là tại đây sao? - Thần thức Hàn Thạc cố hết sức để cảm ngộ những biến hóa chung quanh, miệng vẫn hỏi Mạn Đề Kha Nhĩ.

- Đúng, vị diện truyền tống trận pháp chính là ở đây, nhưng ở chỗ nào thì ta không biết. Điều này cũng là do Bối Hi Ma Tư nói ra, theo hắn thì hắn từng thấy vị diện truyền tống trận, chỉ là vì không có vị diện tọa tiêu, cũng không hiểu phương pháp mở ra, do đó không dám vọng động. - Mạn Đề Kha Nhĩ giải thích.

Hắn vừa nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc thầm mắng một câu, thầm nghĩ nếu người sớm nói cho ta biết việc Bối Hi Ma Tư biết chân tướng vị diện truyền tống trận, ta cũng đã sớm liên lạc được với Bối Hi Ma Tư rồi. Bây giờ Bối Hi Ma Tư rời khỏi phạm vi thần thức của mình. Sau này mà còn muốn tìm được hắn, quả không biết gặp bao nhiêu khó khăn nữa.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần nhìn như rất trọng thị hắn, kỳ thật nguyên nhân cốt lõi đều phải là vì dẫn hắn tới truyền tống trận để rời khỏi đây. Trong lòng hai người này phỏng chừng Hàn Thạc cũng giống như mấy tên Ác ma thủ hạ này, là đối tượng có thể lợi dụng mà thôi. Cái duy nhất bất đồng là đối tượng lợi dụng này có lẽ có thể sử dụng để đối phó với những khó khăn khác của hai tên này, trong lúc mấu chốt, ba người liên thủ có thể thu được nhiều ích lợi hơn.

Từ những tri thức bên trong Khô Lâu pháp trượng về vị diện truyền tống trận pháp, Hàn Thạc biết nếu muốn tiến vào vị diện truyền tống, chẳng những phải mở ra vị diện truyền tống trận, còn phải có một tọa tiêu truyền tống, nếu không truyền tống loạn xạ, rất có thể sẽ bị truyền tống tới không gian mệnh mỏng vô tận, ở đó suốt đời cô độc đến khi chết.

Hàn Thạc trong lòng mang đầy tâm tư tính toán, ngoài miệng cũng không nói thêm điều gì, vẫn mỉm cười nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, đợi sự an bài của hai người.

- Ở đây, chúng ta phải tự mình khám phá, chẳng những phải chú ý những nguy hiểm trong bất kỳ thời khắc nào, còn phải quan sát kỹ lưỡng những tình huống chung quanh. Nói không chừng, ở một chỗ nào đó bên cạnh các người, lại có một thần khí của một đại Thần đã chết hoặc Thần hồn. Do đó, phải luôn luôn chú ý cho ta.

Lợi Duy Thần rõ ràng có vẻ hưng phấn. Nói xong liền chỉ chỉ lên hắc ám thông đạo trên đỉnh đầu, bổ sung:

- Nhớ kỹ, phải thời khắc nào cũng chú ý tới thông đạo này, một khi bên trong có một ánh sáng lóng lánh khác thường, đó là lúc Tinh Thần Sa Lưu bắt đầu trở lại, lúc này, bất luận làm sao chúng ta đều phải lập tức buông bỏ tất cả, mau chóng rời khỏi nơi này.

Lúc tới đây, theo những gì Bá Đức và Tề Ni Á nói, Hàn Thạc cũng hiểu được Thâm Uyên không dễ dàng tiến vào như vậy, cũng không phải dễ dàng ra như vậy. Tinh Thần Sa Lưu chuyển động ở cửa vào, sẽ theo một quỹ tích đặc biệt vờn quanh cả Thâm Uyên. Căn cứ theo cách nói của Bối Hi Ma Tư, khi thông đạo hắc ám trên đỉnh đầu lóe ra dị quang, Tinh Thần Sa Lưu sẽ lập tức tràn xuống phía dưới, đầu tiên quét một vòng bên trong sơn cốc, sau đó dọc theo con đường mà họ vừa tiến vào quét qua một lần, cuối cùng quay lại và phủ kín cửa vào Thâm Uyên.

Diện tích bao trùm Tinh Thần Sa Lưu đã tạo nên tình thế vô cùng kỳ dị ở Thâm Uyên. Tốc độ của nó vượt xa họ, khi bị Tinh Thần Sa Lưu quét ngang trong khi rời Thâm Uyên, sẽ bị Tinh Thần Sa Lưu giết chết ngay, toàn bộ ý thức sẽ biến mất, và sẽ giống như những vị Thần chẳng biết vì sao lại tới đây được, có lẽ chỉ để lại Thần hồn bao gồm ký ức thuần túy.

Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần nói qua những hung hiểm trong Thâm Uyên một lần, sau đó mang theo nhóm Ác Ma vệ sĩ, vô cùng cẩn thận đi sâu vào đám sương mù dày đặc.

Thần thức Hàn Thạc triển khai, có thể cảm giác được chung quanh nơi nơi đều cực kỳ rối loạn, những kết giới vô cùng đáng sợ và những ma pháp trận bị tàn phá, bao hàm mười hai đại lực lượng, ngoài ra còn có một vài loại lực lượng không nổi tiếng, hình thành một mạng lưới khổng lồ đủ mọi loại hệ nguyên tố. Những hung hiểm này rải rác khắp nơi, không ai biết trong đó ẩn chứa lực sát thương đáng sợ đến như thế nào, cũng khó trách hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần cũng thấp thỏm, không dám mạo hiểm đi bừa.

- Con đường này ta và Mạn Đề Kha Nhĩ đã đi qua hai lần, mấy chỗ hung hiểm trong đó đều đã được chúng ta phá vỡ, à, ma giới của Mạn Đề Kha Nhĩ cũng nhất được ở đằng kia. + Lợi Duy Thần vừa đi tới, vừa chỉ vào một quái thạch nổi lên ở đằng xa, giải thích cho Hàn Thạc.

Theo hai người cho biết, Hàn Thạc hiểu vì chung quanh đây trải đầy hung hiểm, do đó quá trình thăm dò cực kỳ gian nan. Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần đã tới đây hai lần mà không thể hoàn toàn đi hết khắp nơi trong sơn cốc này. Có một vài khu vực họ gặp phải hai Đại Ma Vương kia, vì một kiện thần khí mà ra tay đánh nhau. Cuối cùng vì một phong ấn đột nhiên bị vỡ tan, làm bốn người tổn thất rất nhiều thủ hạ, không thể không dừng tay.

Năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới đều đã tới khu vực này. Năm người chia làm ba phái, đều tự thăm dò bên trong sơn cốc. Năm người này không phải lần đầu tiên tiến vào sơn cốc, tự nhiên không cần hao phí khí lực và nhân mạng, chỉ cần đi theo lối mòn của mình đã tìm ra lúc trước. Hàn Thạc đi theo phía sau Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, coi như là hưởng ké thành quả của hai người này.

Trên đường hành tẩu, không ai dám lơ đãng phi hành. Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần bỗng ngừng lại, nhìn quanh bốn phía. Lợi Duy Thần nói về thâm trầm:

- Lần trước chúng ta tới nơi này, phía trước có một kết giới chưa giải khai, đã phát hiện hắc ám thông đạo phát ra dị quang, không thể không vội vàng rút về.

- Con đường chúng ta vừa đi qua đã được chúng ta trả giá đắt, loại trừ các loại nguy hiểm, do đó chúng ta mới có thể dễ dàng thẳng đường tới đây. Nhưng, từ bây giờ trở đi, chúng ta sẽ phải đối diện với sự kinh khủng thật sự ở nơi này rồi. Tại đây, các người có thể sẽ chết, đến cả ba chúng ta cũng có thể tử vong, do đó ngàn vạn lần phải cẩn thận. - Mạn Đề Kha Nhĩ bổ sung.

Trầm mặc một lát, mọi người đều im phăng phắc, trong lòng mọi người như có những tảng đá đè nặng. Đến cả Hàn Thạc cũng vô cùng cẩn thận. Hắn có thể cảm nhận được bên cạnh có rất nhiều loại kết giới không phổ biến, nhưng không biết trong đó hung hiểm như thế nào.

“Bùng bùng..... Bùng bùng.....”

Tại Hàn Thạc đột nhiên nghe thấy chấn động kỳ dị, tiếng vang đó đến từ một phong ấn bên cạnh cách đó không xa.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc không rõ vì sao một phong ấn cách đó không xa đột nhiên lại vang lên tiếng bùng bùng nho nhỏ như vậy. Hàn Thạc đang khó hiểu nghi hoặc thì một tên Lôi Thần vệ lần đầu tiên tới đây, đột nhiên ôm ngực về mặt sợ hãi, rồi nước mắt trào ra như suối.

Ánh mắt lướt qua người tên Lôi Thần vệ này, Hàn Thạc tập trung nhìn vào y, đột nhiên phát hiện ra trái tim y cũng nhảy lên bùng bùng, rất phù hợp với tần suất thanh âm của phong ấn kia!

Hàn Thạc phát hiện ra hiện tượng dị thường này, mặt chợt biến sắc, khẩn cấp nói:

- Tên Lôi Thần vệ đó khẩn trương quá nên tim đập rất nhanh, có vẻ đã làm động đến cái phong ấn đó, mau mau làm hắn bình tĩnh lại đi.

- Khốn khiếp thật, Ba Nhĩ, người an tĩnh lại cho ta. - Lợi Duy Thần giận dữ, trong lòng cũng lo lắng, vội nói.

“Ầm.....”

Tên Lôi Thần vệ vũ tung ra, mấy người gần đó bị máu thịt xương vụn bắn tới như những mũi tên, lực công kích cường đại làm họ lập tức bị thương.

563. Chương 563:nhân Tâm

“Bùng bùng bùng bùng.....”

Lại có ba tên Ác ma vệ mới tới, không khổng chế được sợ hãi trong lòng, nhịp tim đập đột nhiên gia tốc, dường như cũng ngẫu nhiên cùng nhịp với thanh âm từ phong ấn kia, mặc dù Lợi Duy Thần giận dữ cố làm bọn chúng an tĩnh lại, nhưng xem ra không còn kịp. Ba người theo nhau nổ tung mà chết, huyết nhục xương vụn bắn ra như tên, phun vào mọi người.

Cũng may có kinh nghiệm từ người đầu tiên, tất cả mọi người đều có phòng bị. Nhìn ba Ác ma vệ sắp bạo thể, vội vàng đều thi thổ phòng ngự, ngăn trở sự công kích từ máu thịt và xương vụn của ba người này, không bị sức nổ làm bị thương nữa.

Đám người này đã có thể tu thành Ác ma là những nhân vật có tâm chí kiên định, nhưng ở địa phương như thế này, lại có hai Ma Vương cứ lải nhải nói về đủ thứ nguy hiểm tạo thành một áp lực lớn, có vài tên tâm chí yếu ớt đã thất thủ, nên mới phát sinh ra việc nhịp tim đập gia tốc, dẫn động phong ấn đột phát.

Mấy người còn lại, một mặt vì Hàn Thạc nhắc nhở Lợi Duy Thần, mặt khác cũng là những người trầm ổn hơn, rốt cuộc không có một ai có biểu lộ kích động như vậy, ai nấy sắc mặt vững vàng tựa như đá tảng, nhịp tim đập rất bình tĩnh.

Trải qua lần này, rốt cuộc không cần hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ nói thêm gì nữa, tất cả mọi người chính thức hiểu được Thâm Uyên hung hiểm như thế nào. Thâm nghĩ chẳng trách hai Ma Vương lại phải vô cùng cẩn thận như vậy, một nhịp tim đập không cẩn thận, đã có thể dẫn tới việc bạo thể mà chết. Sự đáng sợ của Thâm Uyên đã xâm nhập vào lòng người.

- Các người đã thấy rồi đó, ở địa phương này, một chi tiết nhỏ cũng có thể dẫn tới tử vong. Hừ, lần này cũng may, không nằm trong phạm vi công kích của đại kết giới, bằng không chúng ta toàn bộ đều gặp tai ương cả, bây giờ thì cẩn thận cho ta. - Lợi Duy Thần không vì thủ hạ tử vong mà sinh ra dao động chút nào, lại quay sang giáo huấn.

- Ủm, Khoa Lặc, kết giới đó, người tiến đến thử xem sao. - Ngón tay chỉ thẳng về con đường phía trước, ở đó có một kết giới không có một hình ảnh gì đặc biệt, không lạ vì sao Mạn Đề Kha Nhĩ phân phó một Hắc Ma vệ có thực lực kém nhất.

Bị nêu đích danh, tên Hắc Ma vệ tràn đầy vẻ sợ hãi. Trong lòng hắn cũng hiểu được Mạn Đề Kha Nhĩ lấy hắn làm bia đỡ đạn để thí nghiệm về tình hình kết giới này. Khoa Lặc vẫn luôn tín ngưỡng Mạn Đề Kha Nhĩ là một vị Chân Thần duy nhất, nên trong lòng có sợ hãi đến đâu cũng không có lựa chọn nào khác, quỳ sụp xuống hướng về phía Mạn Đề Kha Nhĩ, trầm giọng nói:

- Nếu tiểu nhân bất hạnh chết đi, hi vọng đại nhân giúp tiểu nhân chiếu cố tiểu nhi.

Điềm nhiên khẽ gật đầu, Mạn Đề Kha Nhĩ lạnh lùng nói:

- Hãy đi đi, ta tự có phân tặc.

Không nhiều lời nữa, Khoa Lặc tức khắc kiên nghị xông vào, một đạo hào quang sáng chói từ kết giới vô hình đó đột nhiên bộc phát ra. Đột nhiên, Hàn Thạc cảm nhận được Quang lực lượng rất mạnh. Dị quang lóe lên, thân thể và linh hồn Khoa Lặc chợt hoàn toàn biến mất giữa màn ánh sáng chói lọi này.

Khoa Lặc tân tân khổ khổ tu luyện chẳng biết bao lâu, thật vất vả mới trở thành Ác ma, vô cùng đơn giản biến mất trong màn cường quang như vậy.....

Mạn Đề Kha Nhĩ không hề động dung, không vì cái chết của Khoa Lặc mà tỏ ra áy náy, hướng về phía Lợi Duy Thần đứng bên cạnh khẽ gật đầu:

- Trong đám thủ hạ người có một tên tu luyện Quang lực lượng đó.

- Nặc Lan, người đi đi. - Lợi Duy Thần cũng không nói nhiều, không thèm nhìn phía sau, trực tiếp ra lệnh.

Nặc Lan là một nữ nhân xinh đẹp tu luyện Quang lực lượng ảo nghĩa (ý nghĩa thâm ảo của lực lượng Quang hệ). Nàng vừa nghe vậy chỉ hơi sửng sốt, rồi cũng không nói thêm điều gì, người nhoáng lên, bắn thẳng vào kết giới Quang hệ.

- Hai lần trước các người cũng phải làm như thế nào mới đi tới được à? - Hàn Thạc ngạc nhiên, hỏi về kinh hãi.

Mỉm cười, Mạn Đề Kha Nhĩ nói:

- Đúng, có vài phong ấn chúng ta có thể cảm thụ chúng đến từ lực lượng hệ nào. Có vài cái chúng ta cũng không thể nhận ra được. Phong ấn và kết giới cùng hệ, bên trong tất nhiên tràn ngập nguyên tố và ý nghĩa pháp tắc thâm ảo của hệ đó. Người nào tu luyện cùng hệ khi tiến vào, bình thường không gặp phải vấn đề gì quá lớn, chỉ cần không chết trong đó, thậm chí còn có thể thu được một vài chỗ tốt.

Hàn Thạc khẽ lắc lắc đầu, thầm thở dài. Quang hệ kết giới này, hai Đại Ma Vương mặc dù không nhận thấy được, nhưng thần thức Hàn Thạc có sức mạnh không chỗ nào không vào được. Kỳ thật hắn đã sớm cảm giác được rồi. Nhưng Hàn Thạc chưa kịp nói gì, thì Khoa Lặc đáng thương đã tiến vào chịu chết. Đối với cách làm của hai người này, Hàn Thạc cũng không biết phải đánh giá như thế nào, chợt thở dài, không khỏi liếc mắt nhìn hai người Tề Ni Á và Bá Đức.

Hai người này về mặt tiềm năng, như đã quen với phương pháp này. Hàn Thạc hiểu, sự trung thành của họ đối với Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ không có gì phải nghi ngờ. Nghĩa là Mạn Đề Kha Nhĩ bảo họ đi tìm chết, họ cũng sẽ không có một chút do dự nào.

Một lần nữa lắc lắc đầu, Hàn Thạc không nói thêm gì.

Quang hệ kết giới trước mặt kỳ quang lóng lánh, chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên hào quang chợt lóe rồi biến mất, tất cả ánh sáng đều biến mất. Nữ nhân xinh đẹp tên là Nặc Lan, mặt lộ vẻ kinh hãi. Trong cơ thể nàng, Hàn Thạc rõ ràng cảm nhận được Quang nguyên tố ngưng tụ đậm đặc, trong lòng hắn cũng hiểu, Nặc Lan đã thu hoạch được rất lớn từ kết giới Quang hệ đó.

- Đi, tiếp tục đi tới! - Lợi Duy Thần sang sảng cười, nhìn Nặc Lan vẻ tán dương, cùng Mạn Đề Kha Nhĩ dẫn đầu tiến bước.

Ánh mắt hai người sáng ngời, không bỏ qua bất kỳ xó xỉnh nào phía trước. Từ bây giờ trở đi, phía trước đều là vùng đất xa lạ, nói không chừng có bảo vật thần kỳ nào đó đang lẳng lặng nằm ở một xó, đợi sự phát giác của hai người!

- Ủa! - Mạn Đề Kha Nhĩ kêu lên kinh hãi, cực kỳ kích động nhưng cũng vô cùng cẩn thận đi về phía bên trái, tay trái thò ra nhanh như thiểm điện, một cái chén kim quang sáng ngời, đang ở trong tay hắn.

Hàn Thạc nhìn lại, thần thức ngưng tụ trên cái chén đó. Hắn cảm nhận được thần thánh lực nồng đậm, còn có một Quang lực lượng xoay vòng chung quanh nó.

- Mẹ nó, lại là Quang hệ gì đó, bực mình quá.

Mạn Đề Kha Nhĩ bất chấp phong thái, chửi một câu, thần tình ghê tởm vứt cái chén Nặc Lan lúc này còn chưa hết kinh hãi, nói:

- Giữ nó đi, người dùng là thích hợp nhất, hẳn là thần khí của một vị Hạ vị thần đã từng dùng.

Mạn Đề Kha Nhĩ tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám, đối với sức mạnh thần thánh của Quang hệ đã có sự ghê tởm theo bản năng, hắn vừa ngạc nhiên vui mừng nghĩ rằng đoạt được bảo vật gì đó, không ngờ lại là một thần khí Quang hệ làm cho cả người cảm thấy khổ sở, có thể hiểu được tâm tình buồn bực như thế nào, cũng khó trách không thể duy trì vẻ ôn hòa ngày thường.

Nặc Lan cũng không biết mình gặp được vận may gì, mừng rỡ tiếp nhận thần khí này, miệng nói liên hồi:

- Cảm ơn đại nhân, cảm ơn Mạn Đề Kha Nhĩ đại nhân!

- Đi thôi, Mạn Đề Kha Nhĩ, ngươi cũng đừng tức giận. Nói không chừng ở phía trước, còn có Thần hồn Hắc Ám hệ mà ngươi chờ đợi nhiều năm, hắc. - Lợi Duy Thần cười trấn an.

Nghe vậy, Mạn Đề Kha Nhĩ tâm tình tựa hồ khá hơn một chút, cười nói:

- Ô, lần này chúng ta cũng chỉ vừa mới bắt đầu, có lẽ thật có thể thu hoạch được một vài bảo vật đặc thù. Cái thứ Thần hồn đó, chúng ta chỉ nghe Bối Hi Ma Tư nói mà thôi, hai lần đều chưa gặp được món đồ quý hiếm này, lần này hy vọng chúng ta gặp may.

Không nhiều lời nữa, vẫn do Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần dẫn đường như trước, tiếp tục đi về phía trước. Trên đường mặc dù mọi người đều mở to hai mắt, nhưng không hề phát hiện thêm bảo vật gì có giá trị. Đại khái đi được mấy trăm thước, phía trước bỗng xuất hiện một ma pháp trận cũ nát, trong đó tràn ngập sức mạnh lôi điện đậm đặc.

Những điện mang bắn ra như chớp, mọi người tự nhiên đều hiểu ma pháp trận cũ nát đó thuộc về Lôi Điện hệ. Lợi Duy Thần lúc này cũng đơn giản, không để bất luận kẻ nào mạo hiểm, điện mang trên thân thể bắn ra, dẫn mọi người phải cẩn thận, rồi tự mình vọt vào.

Trong lúc nhất thời, tiếng sấm ầm ầm, điện mang như rồng như rắn chạy quanh. Cả khu vực cát bay đá chạy, không nhìn thấy thân ảnh Lợi Duy Thần nữa. Nương theo những tiếng nổ ầm ầm kinh khủng, từng đạo sấm sét bắn ra tựa hồ không còn bị trận pháp khống chế nữa, bay thẳng về vị trí bọn người Hàn Thạc bao trùm cả nhóm.

Mọi người chấn động, thi nhau tránh né rất chật vật. Lực Lôi Điện cực kỳ đáng sợ, tốc độ lại cực nhanh. Vài Ác ma không trốn tránh kịp, trúng phải công kích, thân thể co quắp co giật, sinh mạng lực dần dần yếu đi.

Nặc Lan vừa tìm được một kiện thần khí, nếu có thể bình an trở về Thâm Uyên giới, với sự giúp đỡ và thần khí của kỳ ngộ lần này, thực lực nhất định có thể tăng lên rất cao. Đáng tiếc vận khí tốt của nàng có vẻ không thể duy trì mãi tới lúc cuối cùng được, từng đạo lôi điện bắn vào người nàng nhiều nhất. Chỉ ngần ngừ vài hơi thở, Nặc Lan đã trở thành một cây than, ngã sầm xuống.

Trong lòng Hàn Thạc bỗng kinh hãi. Trong số những người ở đây, không có ai có thể cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa chung quanh như hắc. Thông qua thần thức quan sát, Hàn Thạc hoảng sợ phát hiện ra những đạo lôi điện bắn tới, mặc dù đại bộ phận đích thật là không thể khống chế được, nhưng những đạo lôi điện đánh vào người Nặc Lan, lại đến từ tay Lợi Duy Thần.

Nói cách khác, thừa dịp lôi điện hỗn loạn từ ma pháp trận cũ nát này, chủ nhân của Nặc Lan lại thừa dịp loạn giết chết Nặc Lan, thủ hạ vừa mới tìm được Quang hệ thần khí!

Lôi điện lực tiếp tục trong chốc lát, kể cả Nặc Lan, có hai Ác ma vệ đã chết. Sức mạnh ma pháp trận đã tiêu hao hết, Lợi Duy Thần thần sắc hồ hững đi tới, tỏ vẻ kinh ngạc liếc mắt nhìn Nặc Lan cả người cháy đen, thở dài một hơi, nói:

- Đáng tiếc, bằng không sau khi trở về, khổ tu một thời gian, nói không chừng ngươi có thể trở thành Ma Vương thứ sáu của Thâm Uyên giới.

Đi đến Nặc Lan, Lợi Duy Thần không khách khí lấy lại thần khí nàng vừa mới tìm được, lắc đầu không thôi. Mạn Đề Kha Nhĩ bên cạnh chỉ liếc mắt nhìn qua bên này, thần sắc như có thâm ý.

Nhìn thi thể cháy đen của Nặc Lan, ngẫm lại nàng không do dự xông vào nguy hiểm cho Lợi Duy Thần, Hàn Thạc chợt rung mình, từ câu kia nói không chừng ngươi có thể trở thành Ma Vương thứ sáu của Thâm Uyên giới, hẳn đã hiểu được tâm tư Lợi Duy Thần.

Trong lòng Hàn Thạc hậm hực và âm thầm đề phòng. Hắn lập tức tìm lại liên lạc với Tiểu Khô Lâu ở Vong Linh giới, lệnh cho nó và Ngũ hành giáp thi chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời ứng phó biến cố!

564. Chương 564:bạo Loạn

Trên đường đi về phía trước, mấy trăm thước tiếp theo không gặp phải chướng ngại gì. Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần cũng xem xét tất cả cảnh vật chung quanh, nhưng không tìm được bảo vật gì có giá trị.

Một kết giới hiện ra trước mặt mọi người, giống với lúc trước, Lợi Duy Thần không thể biết được thuộc tính của kết giới này, lúc này phân phó:

- An La, người đi thử xem.

Hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ, mặc dù đều là Hạ vị thần, nhưng chỉ khi gặp được kết giới đồng hệ mới có thể căn cứ vào sự tu luyện về sức mạnh Lôi Điện hệ và Hắc Ám hệ, nên cảm ứng được hai loại này mà thôi. Nếu lực lượng nguyên tố của kết giới giấu kín bên trong kết giới, lại không phải thuộc loại Lôi Điện hệ và Hắc Ám hệ, Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ cũng chỉ có thể dùng phương pháp thô thiển nhất - dùng nhân mạng để thử nghiệm!

Hai người này không cảm ứng được, nhưng không có nghĩa là Hàn Thạc không cảm ứng được. Mắt thấy giữa kết giới chính là ẩn chứa lực lượng Phong nguyên tố, Lợi Duy Thần phái ra An La lại là Ác ma Thủy nguyên tố, Hàn Thạc không khỏi cau mày, vung tay ngăn lại nói:

- Từ từ đã!

Lợi Duy Thần sững sốt, phát ra một nụ cười sang sảng, hòa nhã nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, có cao kiến gì thế?

Từ lúc Hàn Thạc phát hiện ra tên này đến cả thủ hạ mình mà cũng không buông tha, hẳn rồi cuộc không có hảo cảm gì với lão, nhưng bề ngoài cũng tỏ vẻ thân thiện, cười nói:

- Nếu người tin ta, hãy để vị bằng hữu kia thử xem.

Nói xong, Hàn Thạc đưa tay chỉ chỉ vào một Ác ma tu luyện Phong hệ nguyên tố ở bên Mạn Đề Kha Nhĩ. Hàn Thạc chẳng từ bi gì, cũng không quan tâm đến sống chết của thủ hạ Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ, chỉ là nếu cứ làm theo cách của hai người này, như vậy hao tổn thật sự quá lớn. Hẳn lo chẳng bao lâu nữa, tất cả Ác ma sẽ toàn bộ bị đưa lên làm tốt thí rồi chết sạch, đến lúc đó không thể xâm nhập vào sâu hơn nữa, sẽ ảnh hưởng tới mình. Do đó lúc này hẳn mới có hảo ý mở miệng nhắc nhở.

Tên Ác ma tu luyện Phong nguyên tố bị Hàn Thạc đưa tay chỉ trúng, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hậm hực trừng mắt liếc Hàn Thạc, trong lòng nghĩ mình rồi cuộc đắc tội với tên đó từ bao giờ không biết, sao trong lúc mấu chốt lại chỉ đích danh mình đi chịu chết.

An La thì hoàn toàn ngược lại. Hẳn rõ ràng vui như hội. Mặc dù hẳn không thể cự tuyệt lệnh của Lợi Duy Thần, nhưng vẫn tiếc sinh mạng. Nếu bên trong kết giới phía trước, được cấu tạo từ lực lượng Thủy nguyên tố, nói không chừng hẳn sẽ hưng phấn mà đi vào. Nhưng xem cách nói của Lợi Duy Thần, phỏng chừng hẳn cũng không rõ kết giới đó thuộc loại hệ sức mạnh nào cả. Mạo hiểm xông thẳng vào thì xác suất tử vong sẽ quá lớn, không thể không làm hẳn kinh sợ.

Bởi vậy, Ác ma tên gọi An La này đưa ánh mắt mật mờ nhìn Hàn Thạc biểu đạt sự cảm kích, trong lòng cũng không rõ vì sao Hàn Thạc lại trợ giúp hẳn.

Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ cùng giật mình, nhìn Hàn Thạc hơi khó hiểu, dừng một chút, Mạn Đề Kha Nhĩ cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Vì sao?

- Để giảm bớt tổn thất cho mọi người. Như vậy chúng ta có thể xâm nhập sâu hơn. - Hàn Thạc cười cười vẻ cao thâm khó lường, nói nhỏ.

- Vậy được rồi.

Mạn Đề Kha Nhĩ cũng đơn giản. Có lẽ cũng thấy việc hy sinh một Ác ma thủ hạ cũng không phải là sự tình gì lớn, phát phát tay chỉ vào tên Ác ma tu luyện lực lượng Phong nguyên tố vẻ mặt sợ hãi hạ lệnh:

- Á Địch. Người đi!

Đối mặt với sự phân phó của chủ nhân. Á Địch có sợ hãi đến đâu cũng không có lựa chọn nào khác. Vừa đến trước kết giới, hần ngoái lại oán độc liếc nhìn Hàn Thạc, giống như đang nói: lần này nếu ta không chết, sớm muộn gì cũng tính sổ với người!

Hàn Thạc nhún vai, căn bản không coi uy hiếp của người này vào đâu.

Hừ lạnh một tiếng, không nói một lời, Á Địch nhảy tới, xông thẳng vào kết giới đang ngăn đường mọi người phía trước. Một tiếng rít sắc bén đột nhiên vang lên. Phong nguyên tố đậm đặc hình thành một mũi dao nhọn hoắt sáng quắc chọt hiện lên, bay lượn khắp kết giới.

Hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ biến sắc, ánh mắt đồng thời nhìn lên người Hàn Thạc, mặt tràn đầy kinh ngạc!

- Hàn Thạc tiên sinh, sao người biết được kết giới đó là kết giới Phong nguyên tố? - Lợi Duy Thần cực kỳ khiếp sợ.

Mỉm cười, Hàn Thạc nói:

- Ta sớm đã nói qua, ta tu luyện vũ thuật không giống như các người. Hắc hắc, do đó, ta có một vài điểm thần bí cũng là bình thường thôi!

Đối mặt với Hàn Thạc ra vẻ thần bí, hai người vẫn không nói thêm điều gì, chỉ trao đổi một ánh mắt đầy thâm ý, không biết ánh mắt lóe ra mang theo tâm tư gì.

- Hàn Thạc tiên sinh quả thật là một người thần kỳ! Như vậy chúng ta có thể giảm bớt khá nhiều tổn thất.
- Một Ác ma trong đó cảm thán, mọi người lúc này đều cùng phụ họa.

Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, thấy thủ hạ tựa hồ rất có hảo cảm với Hàn Thạc, trong mắt lóe ra dị quang lập lờ.....

“Cạch!”, kết giới đột nhiên vỡ tan.

Không như mọi người tưởng tượng, vận khí của tên Á Địch tu luyện lực lượng nguyên tố Phong hệ vô cùng oán hận Hàn Thạc hậm hực vào đó, có vẻ cực kỳ không ổn, thân hình hắn lộ ra trăm ngàn lỗ thủng trước mắt mọi người, sớm đã chết đứng rồi.

Người có cùng hệ mà tiến vào kết giới, mặc dù sự an toàn tăng lên nhiều, nhưng cũng không thể hoàn toàn không có nguy hiểm. Tên Ác ma được gọi là Á Địch này hiển nhiên vận khí không tốt lắm, chẳng những không thể thu hoạch được gì từ trong đó, mà còn bỏ mạng tại chỗ nữa.

Tiếng rít từ kết giới vỡ tan truyền đến, kéo theo những ngọn gió lạnh buốt xương. Hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần sắc mặt ngưng trọng, vội vàng thúc giục Thần chi linh vực, lực lượng nguyên tố Lôi điện và nguyên tố Hắc ám toàn bộ được tập trung xung quanh, hai người toàn lực ra tay, mất khí lực rất lớn, khó khăn lắm mới đánh bật được những cơn cuồng phong rất mạnh từ kết giới tuôn ra.

- Nguy hiểm thật, hắn là một Trung vị thần Phong hệ bố trí. Qua bao nhiêu lâu rồi, vừa bị Á Địch động vào vỡ tan, uy chấn lại vẫn còn có thể đáng sợ như thế! - Lợi Duy Thần xem ra vẫn còn lạnh mình, trán đầy mồ hôi, xem ra trận cuồng phong thổi ra từ kết giới Phong hệ vỡ tan đó, đích xác làm hắn phải tiêu hao không ít thần lực.

- May quá may quá, nếu không phải là Á Địch đi vào, mà là An La, vậy, cuồng phong thổi tới chúng ta có sức mạnh tất nhiên còn mạnh hơn vài phần. - Mạn Đề Kha Nhĩ nhìn Hàn Thạc, kêu lên may mắn.

Hàn Thạc hắc hắc cười, cũng không nói gì nhiều, hai người cũng không phải là thứ gì tốt đẹp, bây giờ hần thời khắc nào cũng phải phòng bị hai người, quả quyết không vì họ biểu hiện cảm kích, mà buông lỏng sự phòng bị của mình

- Ủa, Hỏa hệ Thần tinh!

Đột nhiên, Lợi Duy Thần kêu lên kinh hãi, thân thể nhanh như điện, trực tiếp lao về phía phía trước đã trở nên sáng sủa, đưa tay nắm lấy một khối tinh thể to bằng nắm đấm, chôn sâu trong nham thạch, lóng lánh hỏa quang chói mắt, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ!

Tiểu tinh thể to bằng nắm đấm ẩn chứa một chất lỏng sền sệt nóng bỏng, năng lượng vô cùng nóng cháy đến mức đáng sợ, tự nhiên phát ra khắp nơi. Từ xa nhìn lại, viên tinh thể chỉ to bằng nắm đấm, dường như một mặt trời nhỏ, cực kỳ chói mắt!

Thần tinh - Một loại bảo vật trân kỳ có thể trực tiếp hấp thu hóa thành thần lực, không ngờ lại thật sự tồn tại giữa Thâm Uyên!

- Thật tốt quá!

Mạn Đề Kha Nhĩ cũng mừng rỡ, chẳng biết khi nào đã tới bên cạnh Lợi Duy Thần, vội hỏi:

- Nếu hai vị khác phát hiện ra Thần tinh Lôi Điện hệ hoặc Hắc Ám hệ, có khối Thần tinh hỏa hệ này, chúng ta cũng có tiền vốn trao đổi với họ!

Lợi Duy Thần gật đầu lia lịa, cười ha ha không ngừng, xem ra thu hoạch được viên Thần tinh này đích xác làm hắn cực kỳ hưng phấn.

Hai người này thật ra ai cũng muốn cho mình tốt, nhưng hiển nhiên không hề coi Hàn Thạc tu luyện lực lượng tử vong và hủy diệt là đồng bạn, chỉ một mực nghĩ tới ích lợi của mình. Xa xa nhìn lại, thấy hai người vì quá kích động, cũng có vẻ có chút đắc ý, trên mặt Hàn Thạc lộ ra nụ cười mừng rỡ thay cho bọn họ, trong lòng lại lạnh ngắt, càng khẳng định thêm hai người này chỉ muốn lợi dụng mình.

“Hắc hắc, cũng tốt, xem thử trong Thâm Uyên, ai có thể lấy được ích lợi lớn nhất, chúng ta đi tới xem xem.”

- Hàn Thạc thầm nghĩ.

Khi Hàn Thạc vừa muốn bỏ đi như vậy, hai lực lượng vốn đã biến mất từ nãy giờ, đột nhiên xuất hiện trong thần thức Hàn Thạc - Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ tu luyện hai lực lượng nguyên tố hệ Thủy Hỏa, đang nhanh chóng chạy đến bên này.

“Rắc rắc!”

“Xoảng!”

Vài tiếng đồ vỡ đột nhiên vang lên cách đó không xa, sự an tĩnh chung quanh trong nháy mắt bị phá vỡ. Đột nhiên, mặt đất tựa hồ như rung lên, tiếng xé gió “Vèo Vèo Vèo” vang khắp bầu trời, bên cạnh Hàn Thạc đủ loại đá tảng rơi xuống, không gian lợi nhận (lưỡi dao không gian) như những lưỡi hái tử thần, chém tới từ bất kỳ phương vị nào không hề có quy tắc gì cả.

Hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ đã cảm nhận được khí tức của Thần tinh, đang cố chạy tới. Hai người tới quá mau, vài kết giới trên đường bị mạnh mẽ phá vỡ, các người bây giờ hẳn là phải chuẩn bị đối địch rồi!

Hàn Thạc tỉnh táo vô cùng, trầm mặt miêu tả tất cả sự thật. Khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời như muốn đổ xuống cả một trận mưa đá tảng, nói:

- Vãn thạch vũ (mưa đá tảng), không gian lợi nhận bộc phát phạm vi lớn. Mọi người vừa phải đề phòng Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ, đồng thời cũng phải cẩn thận bị lực lượng bộc phát ra từ những kết giới kia giết chết.

Lời này vừa nói ra, hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần sắc mặt đại biến. Lợi Duy Thần vội vàng cất kỹ Thần tinh Hỏa hệ vô cùng cẩn thận, thở hổn hển chửi ầm lên:

- Hai tên khốn kiếp Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ này, dám xông loạn ở đây, chẳng lẽ chúng quên mất ước định giữa chúng ta và Bối Hi Ma Tư rồi sao?

Mạn Đề Kha Nhĩ hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Lúc ước định, họ còn chưa chính thức thấy Thần tinh. Nhất là loại Thần tinh có thể làm cho thực lực Khắc Khắc Lạc Phổ Tư bạo tiến. Gặp phải loại lực hấp dẫn như thế, Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đương nhiên phải thất thố rồi!

- Đừng nói chuyện không đâu, chuẩn bị đối địch đi! - Hàn Thạc không khách khí ngắt lời hai người, thái độ có vẻ bất thiện.

Trên mặt hai người Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần cùng hiện lên vẻ không vui, nhưng lúc này cũng không phát tác, thi nhau triển khai Thần chi lĩnh vực, chuẩn bị nghênh chiến.

Đại chiến sắp đến, Hàn Thạc cười lạnh lùi lại, lặng lẽ rời khỏi phạm vi bao phủ của Thần chi lĩnh vực hai người, thoái lui hướng về phía ma pháp trận Lôi hệ vừa mới phát tác, chẳng biết muốn làm cái gì.

565. Chương 565:đục Nước Béo Cò

Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ triển khai Thần chi lĩnh vực, cả khu vực này ngoại trừ nguyên tố Lôi Điện hệ và Hắc Âm hệ, rốt cuộc không còn lực lượng nào khác có thể sử dụng được. Ma công của Hàn Thạc chưa đột phá tới cảnh giới Cửu Biến, ở vào trong phạm vi Thần chi lĩnh vực của hai người, tất nhiên sẽ rất có hại. Bất luận Hàn Thạc có ý định gì, đầu tiên cũng phải đảm bảo được là thực lực mình có thể phát huy hoàn toàn.

Bởi vậy, cơ hồ không do dự gì, vào lúc mấu chốt này, Hàn Thạc quyết đoán thoát khỏi phạm vi bao phủ hai Thần chi lĩnh vực này.

Những Ác ma còn lại đi theo phía sau hai Ma Vương, vừa thấy Hàn Thạc không tiến mà lại thoái lui, toàn bộ lộ thần sắc kinh ngạc, không đợi chúng nói thêm cái gì, Lợi Duy Thần quát lạnh một tiếng, cả người lóe lên những tia chớp, nói:

- Lăn ra phía sau cho ta, theo Hàn Thạc tiên sinh ấy, các ngươi lưu lại đây muốn chết phải không?

Mọi người như được đại xá, vội vàng chạy theo Hàn Thạc. Đại chiến giữa tứ đại Ma Vương Thâm Uyên, thần lực không thể không bắn ra ngoài, đám Ác ma này không có lực lượng nguyên tố nào có thể sử dụng được, chạm vào là chết ngay, tuyệt không có may mắn nào thoát chết được, do đó họ không thể không sợ được.

Cũng chỉ có loại người như Hàn Thạc này mới có thể bằng vào ma công và hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, bình yên vô sự trong Thần chi lĩnh vực của bốn Đại Ma Vương. Nhưng hẳn rõ ràng có ý định khác, cũng rời khỏi vòng chiến.

“Ồi ối.....”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương bỗng nhiên vang vọng khắp sơn cốc. Vài tên Ác ma đang chạy về phía Hàn Thạc, vô cùng bất hạnh bị cơn mưa đá tảng đập trúng, chỉ kêu lên vài tiếng là đã bị những tảng đá nghiền thành bánh thịt.

Đáng thương cho mấy tên còn chưa kịp ly khai khỏi Thần chi lĩnh vực của hai Ma Vương, trong lúc nhất thời không có lực lượng nguyên tố có thể sử dụng được, thân thể đột nhiên trở nên cực kỳ yếu ớt, thêm nữa những tảng đá quả là nhanh kinh khủng, cả đám bị mất mạng tại chỗ cũng là việc bình thường.

“Mẹ nó, quả nhiên là tên gia hỏa hại người của mình!” - Hàn Thạc thầm mắng một câu. Vốn người đã lui ra ngoài thật xa, lúc này không gian chợt hiện ra những tia hào quang màu đen, kéo thành một đường dài, đột nhiên bắn thẳng vào phạm vi bao phủ của Thần chi lĩnh vực hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ.

Hai Ác ma Bá Đức và Tề Ni Á trở mắt nhìn một không gian lợi nhận (lưỡi dao không gian) từ bên cạnh cắt tới. Hai người mất đi lực lượng nguyên tố, không có sức mạnh để sử dụng nên tốc độ chậm hẳn đi, căn bản không thể tránh được không gian lợi nhận đang chém tới, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngay lúc này, thân ảnh Hàn Thạc chợt lóe lên rồi biến mất. Trong nháy mắt đã hiện lên trước mặt hai người, hai tay lóe ra nhanh như thiểm điện, Ma Nguyên lực quán chú vào hai tay, đẩy mạnh ra. Hai người

Bá Đức và Tề Ni Á lòng tràn đầy tuyệt vọng, nhân cơ hội tuyệt vời này, rốt cục thoát khỏi cú chém của không gian lợi nhận.

Đối với hai người Bá Đức, Tề Ni Á, Hàn Thạc cũng còn có chút cảm tình. Nhất là hai người đã chiếu cố cho đám người Khiết Bích Nhi rất tốt ở Hắc Ngọc Ma Vương thành, còn nói cho mình rất nhiều chuyện. Tuy biết hai người ân cần như vậy đều là vì thực lực cao siêu của mình, nhưng Hàn Thạc cũng xem như niệm tình người quen, loại trợ giúp kiểu nhắc tay đơn giản này, hẳn cũng không keo kiệt mà bố thí.

Giải trừ nguy cơ cho hai người Bá Đức, Tề Ni Á, Hàn Thạc không hề có ý định tiếp tục dừng lại trong Thần chi linh vực. Đang định rời khỏi phạm vi bao phủ của không gian lợi nhận này, chợt một luồng lực lượng nguyên tố tử vong vô cùng đậm đặc thoáng chốc đã được linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ kia của Hàn Thạc cảm nhận được.

Hàn Thạc lập tức phán đoán lực lượng nguyên tố tử vong đậm đặc này đến từ chỗ những kết giới mà hai Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ lỡ tay phá vỡ.

Lúc này cuộc chiến đấu giữa bốn Đại Ma Vương đã bộc phát. Dựa theo đạo lý, Hàn Thạc không nên chui đầu vào. Chỉ là lực lượng nguyên tố Tử Vong khổng lồ đậm đặc như thế. Hàn Thạc có thể khẳng định ít nhất có một viên Thần tinh Tử Vong hệ. Muốn được thành thần thì thần lực cần được đề cao rất nhiều. Thần tinh Tử Vong hệ có một hấp dẫn không thể kháng cự được đối với hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc.

“Mẹ nó, liệu mới có tiền. Liệu thôi!” - Đầu óc Hàn Thạc tính toán rất nhanh. Mất thấy không gian lợi nhận vừa yếu đi một chút, rốt cục nhân cơ hội này, thân hình hóa thành một làn khói, trong nháy mắt vọt tới khu vực có Thần tinh nguyên tố Tử Vong hệ.

Hai Đại Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ hẳn là cảm nhận được Thần tinh Hỏa hệ vừa xuất hiện, cho nên mới bất chấp tất cả lao tới. Hai người một người tu luyện lực lượng Hỏa nguyên tố. Một tu luyện lực lượng Thủy nguyên tố. Thêm nữa nóng lòng vì sự tồn tại Thần tinh Hỏa hệ, nên cấp bách không chờ được, lúc này mới sơ ý bỏ qua món đồ vật này.

Hàn Thạc vừa động, phát hiện bốn Thần chi linh vực đã chính thức giao dung với nhau. Vốn chỉ còn lại có Thần chi linh vực của Lôi nguyên tố và Hắc Ám nguyên tố, chẳng biết từ khi nào lại tràn ngập đầy hai loại lực lượng nguyên tố Thủy Hỏa. Bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên Giới, bốn Hạ vị thần, Thần chi linh vực toàn bộ triển khai ra. Mặc cho cơn mưa đá tảng và không gian lợi nhận công kích, cuộc chiến hai đầu với hai đã sắp diễn ra.

Trong lúc bay nhanh tới Thần tinh Tử Vong hệ, Hàn Thạc vẫn còn có thừa tâm tình để đánh giá bốn phía. Đột nhiên hắn phát hiện ra Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ có hình dáng vô cùng quái dị. Khắc Khắc Lạc Phổ Tư tu luyện lực lượng Hỏa nguyên tố, tuy không thấy rõ tướng mạo, nhưng thân thể lại rất giống với Thiết Thạch tướng từng chết trong tay hắn, cứng rắn như sắt, nóng đỏ như nham thạch.

Còn Qua Lan Đức Nhĩ giống như là một con thủy quái lớn. Trên người hắn dày đặc những xúc giác thô thiển lớn như những ngón tay, không ngừng vận vẹo múa máy khắp thân thể, giương nanh múa vuốt chiến đấu với Mạn Đề Kha Nhĩ.

Thực lực bốn người đều tương đối cân bằng. Đại chiến giữa Lợi Duy Thần và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Qua Lan Đức Nhĩ và Mạn Đề Kha Nhĩ công kích lẫn nhau. Bốn người cũng là Đại Ma Vương ở Thâm Uyên Giới, cũng là Hạ vị thần, chiến đấu với nhau đã nhiều năm, quá quen với thủ đoạn của đối phương. Vừa giao thủ là dốc hết toàn lực, chỉ là trong mắt Hàn Thạc thì có vẻ không phải đẹp lắm.

Bốn Đại Ma Vương đem tất cả thần lực ẩn giấu trong cơ thể ra. Song phương giao thủ đều thông qua sự tiếp xúc thân thể mà bộc phát ra, chỉ đánh trúng đối phương, nhưng lại không có lấy một chút thần lực nào bắn ra ngoài. Có lẽ chính là vì thế, cuộc chiến đấu giữa những người này trông rất chất phác, không có hào quang万丈, không có ánh sáng chói lọi.

Hàn Thạc chỉ nhìn một chút, hiểu rõ vì sao họ rất ăn ý cẩn thận bảo trì, không dám để thần lực bắn ra ngoài một chút nào. Đó là bởi vì chung quanh tất cả đều là những kết giới và phong ấn, ma pháp trận cũ nát từ xa xưa, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể dẫn động rất nhiều hung hiểm, làm tất cả mọi người đi theo đều gặp nạn!

Tâm tồn cố kỵ, bốn Đại Ma Vương chiến đấu nhiều năm, mặc dù vì bởi vì Thần tinh Hỏa hệ mà đại chiến, cũng vẫn phải duy trì sự cẩn thận, không dám tiết một chút thần lực nào ra ngoài, nên không tạo thành những sóng công kích mạnh ảnh hưởng đến người khác.

“Vèo!”

Hàn Thạc ra khỏi vòng tròn hộ thân, bằng vào sức mạnh từ Ma Anh trong cơ thể, bay rất nhanh tới chỗ có sức mạnh Tử Vong hệ.

Ba viên Thần tinh Tử Vong hệ trong suốt rực rỡ, sáng như ngọc, nằm gọn trong một ma pháp bào màu đen sẫm, cái ma pháp bào màu đen sẫm này dường như cũng không phải là phạm vật, âm trầm phả ra lực lượng tử vong tà ác.

Hàn Thạc mừng rỡ, không nói hai lời đưa tay chớp lấy. Chợt nghe tiếng “Đình linh” lạ lùng đột nhiên từ trong ma pháp bào màu đen sẫm truyền đến. Hàn Thạc vừa sờ vào ma pháp bào màu đen này, bỗng thấy một kết giới tử vong quỷ dị, đột nhiên từ trong đó phóng thích ra. Tam đại chiêu bài kết giới của Vong Linh hệ đều có đủ cả. Ba kết giới suy yếu, sợ hãi, già yếu đồng thời bộc phát, uy lực mạnh hơn Hàn Thạc phóng thích ra gấp mười lần, trong đó có một luồng lực lượng còn kéo lấy Hàn Thạc, không cho hắn rút khỏi ma pháp bào màu đen này.

Trong lòng hoảng hốt, không kịp suy nghĩ nhiều, Ma Nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc bộc phát ra như nước lũ, điên cuồng công kích vào lực lượng đang kéo lấy mình, cố gắng giật người ra khỏi cái ma pháp bào màu đen rồi tính sau.

- Ủa, tiểu tử đó là ai? - Đột nhiên, Qua Lan Đức Nhĩ hét lớn một tiếng lạnh như băng.

- Hắc hắc, buồn cười thật, Hàn Thạc tiên sinh giết chết ba gã U Ảnh tướng của người đang đứng trước mặt, thế mà người lại chẳng biết! - Mạn Đề Kha Nhĩ vẫn gương mặt ôn hòa như trước, lạnh nhạt nói.

Hàn Thạc đang liều mạng chống đỡ với lực kéo của ma pháp bào màu đen sẫm, quả thực muốn nhảy lên chửi cha chửi mẹ. Hắn có thể đoán được những lời của tên Mạn Đề Kha Nhĩ này không biết sẽ mang đến cho hắn phiền toái như thế nào.

Quả không ngoài dự liệu. Qua Lan Đức Nhĩ đang đại chiến với Mạn Đề Kha Nhĩ, thoạt nhìn cũng có một gương mặt miễn cưỡng có thể coi giống như nhân loại, lạnh lẽo vô cùng, cười quái dị nói:

- Được, ta tìm người rất lâu, tiểu tử, chịu chết đi!

Nói xong, Qua Lan Đức Nhĩ bỏ qua Mạn Đề Kha Nhĩ đang giao thủ, thân thể thủy quái vừa lớn vừa cực kỳ linh hoạt lắt nhệ, lơ lửng nhưng lại bay rất nhanh về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc thầm đem tổ tông mười tám đời Mạn Đề Kha Nhĩ ân cần thăm hỏi một lần, phần hận vận Ma Nguyên lực đến cảnh giới cao nhất, đem hết toàn lực công kích vào sức mạnh đang lôi kéo người mình. Sau khi dứt ra khỏi ba đại kết giới sợ hãi, suy yếu, già yếu, Hàn Thạc lại rơi vào cảnh suy yếu nhất.

Lực lượng Băng hàn bắn vào người Hàn Thạc. Qua Lan Đức Nhĩ lấy một phần Thần chi lĩnh vực của hắn cải tạo lại, độ lạnh gấp trăm lần so với Băng thần Khoa Lý. Vừa tiếp xúc với thần thức Hàn Thạc, đã ngăn cản hắn không thể hoàn thủ chống đỡ.

Băng thần Khoa Lý chỉ là một Bán Thần, còn chưa trở thành một Cơ Thần, kém hai bậc so với Qua Lan Đức Nhĩ đã là Hạ vị thần. Đối với việc vận dụng lực lượng Thủy nguyên tố, nếu đem Băng Thần Khoa Lý ra so với Qua Lan Đức Nhĩ, thì quả thực như đem một gò đất nhỏ so với một quả núi vạn trượng, khoảng cách khó có thể vượt qua được!

Qua Lan Đức Nhĩ là Hạ vị thần, Thần lực có thể thẩm nhập vào linh hồn. Nếu không phải vì thần thức Hàn Thạc quá mức thần kỳ và đặc thù, chỉ sợ bây giờ đã bị đóng băng rồi!

Trong lúc bên bờ tử vong, cả người hoảng hốt, linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ của Hàn Thạc dường như cảm nhận được sức mạnh đang lôi kéo Hàn Thạc rất quen thuộc, giữa lúc sinh tử, Hàn Thạc tâm thần chấn động, linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ đột nhiên phóng thích ra một lực lượng mỏng manh, đột nhiên ma pháp bào màu đen sẫm trong tay hắn sinh ra một biến hóa rất đáng vui mừng.....

566. Chương 566:thần Hồn Trong Ma Pháp Bào

Nãy giờ không thể thoát khỏi sự lôi kéo của luồng sức mạnh đến từ ma pháp bào màu đen sẫm, thế mà khi vừa tiếp xúc, linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ của Hàn Thạc, lại như thủy triều rút vào bên trong ma pháp bào.

Sau một khắc, kết giới quỷ dị đến từ ma pháp bào Tử Vong hệ trong nháy mắt đã biến mất. Ma pháp bào màu đen sẫm đang trong tay Hàn Thạc. Nhưng lúc này, nó rốt cuộc không có một chút uy hiếp nào. Thần thức Hàn Thạc vừa động, không gặp phải trở ngại gì. Ba viên Thần tinh Tử Vong hệ lẫn ma pháp bào màu đen sẫm, toàn bộ đều rơi vào không gian giới chỉ trong tay hắn.

Hàn Thạc không kịp suy nghĩ nhiều về tình trạng kỳ dị này, cũng không ngành kháng với Qua Lan Đức Nhĩ đang xẹt tới, vừa đắc thủ, thân hình lập tức bắn ra xa, nhằm vào một chỗ trống không, chuẩn bị bỏ chạy.

- Giết ba U Ảnh tướng của ta, tiểu tử, lá gan ngươi không nhỏ nhỉ! - Qua Lan Đức Nhĩ quát lạnh, thân hình đại thủy quái lơ lửng, vài cái xúc tu từ hai má đột nhiên bắn ra như một mũi tên, đâm thẳng vào xương sống Hàn Thạc. Hàn khí vừa xâm nhập vào thần thức Hàn Thạc, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, nên uy lực càng mạnh hơn!

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc đang bỏ chạy về phía sau, thần thức lập tức biến đổi, không vì ma pháp bào màu đen sẫm mà hấn phân tâm, dễ dàng tránh né được cú công kích thần thức của Qua Lan Đức Nhĩ.

Mắt nhìn thấy hai cái xúc tu từ má Qua Lan Đức Nhĩ đang bắn tới, tựa hồ không tránh né kịp, Hàn Thạc hoàn toàn không tỏ vẻ kinh hoảng thất thố, dị quang lóe lên, Lục Ma Phong từ lòng bàn tay đột nhiên bắn ra, sức mạnh hủy diệt mang theo tiếng rú của vạn hồn, hình thành một quang sáng đáng sợ, bao kín xúc tu mà Qua Lan Đức Nhĩ vừa phóng tới.

“Chát chát!”

Trong quang sáng, những tiếng kêu chói tai vang lên. Hai xúc tu từ má của Qua Lan Đức Nhĩ, đều bị chặt đứt!

- Ủa! - Qua Lan Đức Nhĩ lắp bắp kinh hãi, con ngươi băng hàn tràn đầy vẻ nghi hoặc. Đường như không hiểu vì sao Hàn Thạc có sức mạnh như thế.

Lục Ma Phong hóa thân ngoại thân khi không hóa hình, thì vẫn có thể làm vũ khí để sử dụng như trước. Đến cả Ma Nguyên lực của Hàn Thạc cũng vẫn có thể quán chú vào trong đó. Nhưng bên trong Lục Ma Phong bây giờ có thần lực Hủy Diệt pháp tắc, còn có sức mạnh cướp đoạt mà Đạt Đạt Lạp lưu lại, kể cả linh hồn mấy vạn sinh linh do Hàn Thạc thu nạp nhiều năm. Ba loại sức mạnh này dung hợp cùng nhau, hấn mặc dù miễn cưỡng mới đạt tới cảnh giới Hạ vị thần Hủy Diệt hệ, nhưng sức mạnh của Lục Ma Phong vẫn rất kinh khủng.

Lục Ma Phong vừa chặt đứt hai cái xúc tu trên má Qua Lan Đức Nhĩ, một luồng sức mạnh băng hàn lại dừng mãnh tràn vào Lục Ma Phong. Lập tức nó bị thần lực Hủy Diệt của Lục Ma Phong chém liên tục ba lượt, toàn bộ hóa giải!

Sau một kích, hai người Hàn Thạc và Qua Lan Đức Nhĩ xem ra cũng hiểu đại khái về thực lực của nhau. Hàn Thạc hiểu Qua Lan Đức Nhĩ là một kinh địch, trong Thần chi lĩnh vực của hắn, hóa thân ngoại thân Cơ Thần Vong Linh hệ của Hàn Thạc không thể dùng được, chỉ dựa vào một hỗn hợp các loại sức mạnh của hóa thân ngoại thân Hủy Diệt pháp tắc. Muốn thắng hắn quả rất khó.

Qua Lan Đức Nhĩ cũng từ một kích của Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc, biết rõ tên tiểu tử đột nhiên xuất hiện này cũng không phải là một người yếu ớt để hắn có thể giày xéo. Qua Lan Đức Nhĩ tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt băng hàn tràn ngập nghi hoặc tựa hồ không rõ vì sao Hàn Thạc có thực lực như thế.

“Vèo!”, một nhân ảnh chợt bắn tới. Qua Lan Đức Nhĩ giật mình phát hiện ra mình đang ở giữa hắc ám tuyệt đối. Rửa thềm một câu, Qua Lan Đức Nhĩ lập tức hiểu ra Mạn Đề Kha Nhĩ nhân lúc hắn công kích Hàn Thạc, lại thừa dịp hắn phân vân tự hỏi đã phát động công kích.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, Qua Lan Đức Nhĩ lập tức bỏ qua việc truy đuổi Hàn Thạc, toàn lực ứng phó với tập kích đến từ Mạn Đề Kha Nhĩ. Hắn thấy Hàn Thạc tựa hồ cũng không muốn đại chiến với hắn.

Thâm Uyên giới cường giả vi tôn. Khi hần phát hiện Hàn Thạc là một kinh địch, hần lập tức đưa ra quyết định sáng suốt, bỏ qua không đuổi!

Hàn Thạc sau khi có thể toàn lực nghênh chiến một kích, vẻ mặt ngạo nghễ lãnh khốc đứng nguyên tại chỗ. Tay cầm chắc Lục Ma Phong đề phòng cẩn mật, cũng tùy thời gọi Tiểu Khô Lâu đến trợ chiến. Lúc này, hần phát hiện ra Qua Lan Đức Nhĩ bị Hắc Âm hoàn toàn bao phủ. Xa xa Mạn Đề Kha Nhĩ mỉm cười hưởng về phía Hàn Thạc khê gặt đầu. Rồi “vèo” một tiếng, bắn vào trong hắc ám.

Hàn Thạc ngạc nhiên, khóe miệng cười lạnh, cũng hiểu rõ sự hèn mọn của tên Mạn Đề Kha Nhĩ luôn luôn làm bộ hảo tâm này. Quay đầu liếc mắt nhìn cuộc đại chiến đang diễn ra giữa Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Lợi Duy Thần, Hàn Thạc nghĩ ngợi một chút, rồi chậm chậm đi tới chỗ Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư bỏ đi luôn.

- Hàn Thạc tiên sinh. Giúp chúng ta cùng đối phó với chúng đi. - Lợi Duy Thần mắt thấy Hàn Thạc muốn bỏ đi, nóng lòng bất chấp mình đang giao chiến, hét lớn lên.

Như không nghe thấy tiếng gọi của Lợi Duy Thần, Hàn Thạc không hề dừng lại, cũng không quay đầu lại, rời khỏi khu vực giao chiến này. Hần vừa rời đi, đã ẩn giấu toàn bộ khí tức trên người mình. Chỉ dùng thần thức để quan sát biến hóa xung quanh. Ở một khu vực trước mặt Hàn Thạc, có hơn mười Ác ma đang chui nhủi ở đó, kêu gào thê thảm cố ứng phó với công kích từ vẫn thạch vũ (mưa đá tảng) và không gian lợi nhận.

Thần thức dò xét một vòng, Hàn Thạc lập tức phát hiện ra đám Ác ma này đến từ phía Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ. Sự loạn động của hai Ma Vương này đã gây cho đám thủ hạ của mình một sự dả kích mang tính hủy diệt. Bốn tên Ma Vương thực lực Hạ vị thần, không ngừng giao chiến với nhau, đám thuộc hạ này cũng không hề nhàn rỗi, dưới sự tấn công từ vẫn thạch vũ và không gian lợi nhận, cố hết sức duy trì tính mạng của mình.

Những kết giới bị hai người Qua Lan Đức Nhĩ phá vỡ, hình thành ra vẫn thạch vũ và không gian lợi nhận, so với những ma pháp cấm kỵ ở đại lục Kỳ Áo còn cường đại hơn rất nhiều. Hơn nữa khu vực này lại rộng lớn như vậy, chung quanh bày đủ loại kết giới hữu hình lẫn vô hình, không ai dám làm loạn, chỉ có thể tránh né trong một không gian không lớn, bởi vậy tử vong là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Thạc lặng lẽ quan sát một chút, phát hiện ra ở gần khu vực thuộc hạ Qua Lan Đức Nhĩ cũng có một con đường. Rất rõ ràng, hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, hần là cũng đang gian nan tiến lên từng bước một ở khu vực đó. Nhưng vì Khắc Khắc Lạc Phổ Tư cảm nhận được Thần tinh Hỏa hệ năng lượng, mới nhịn không được hấp dẫn bất chấp tất cả vọt tới bên này.

Hai bên vì vài kết giới bị hủy, đột nhiên gặp mặt nhau. Vốn đã có thâm cừu đại hận, giao chiến không biết bao nhiêu năm tháng, bốn Đại Ma Vương vừa thấy mặt liền lập tức đánh nhau mù trời.

Ẩn giấu toàn bộ khí tức trên người, Hàn Thạc tạm thời ẩn thân ở một khu vực không ai có thể phát giác, lạnh lùng quan sát bốn Đại Ma Vương chiến đấu. Bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên, thực lực cũng tương đương, giao chiến nhiều năm như vậy mà không phân thắng bại, tự nhiên cũng sẽ không có kết quả gì trong một thời gian ngắn.

Nhìn trong chốc lát, Hàn Thạc cũng hiểu ra một chút về phương thức tác chiến của họ. Họ không dám tiết thần lực ra ngoài, chỉ có thể thông qua việc đụng chạm giữa cơ thể rồi bộc phát ra, trong mắt Hàn Thạc thì mặc dù hung hiểm, nhưng lại tựa hồ không có gì đáng xem.

“Như vậy phải đánh tới khi nào, căn bản là lãng phí thời gian Thâm Uyên. Bên trong mỗi giây mỗi phút đều quý giá. Tiếp tục như vậy, đợi cho Tinh Thần Sa Lưu trở lại, chẳng phải là chẳng đạt được gì cả sao?”
- Hàn Thạc thầm nghĩ, vốn định nhân cơ hội chiếm thêm tiện nghi, chẳng mấy chốc đã phát hiện nếu tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.

Trong đầu suy nghĩ đủ thứ mà chưa biết phải làm gì. Hàn Thạc đang lặng lẽ cố nghĩ ra những kế sách ác độc, bỗng thấy linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Lúc trước vì quá mức khẩn cấp, Hàn Thạc vẫn chưa hiểu được cảm giác quen thuộc này đến từ nơi nào. Bây giờ Hàn Thạc đã thoát ly khỏi Thần chi lĩnh vực của bốn Đại Ma Vương, rốt cục có thời gian có thể ngẫm

lại rút cuộc việc này như thế nào. Không có Thần chi lĩnh vực của bốn Đại Ma Vương, sức mạnh linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ càng mạnh hơn, móc ra ma pháp bào màu đen sẫm vừa mới tiện tay nhét vào giới chỉ, tinh thần lực trong linh hồn Cơ Thần của Hàn Thạc chậm rãi chảy vào ma pháp bào. “Ầm” một tiếng, như một vụ nổ từ trong ma pháp bào màu đen sẫm trong tay Hàn Thạc truyền đến. Tinh thần lực của linh hồn Tử Vong hệ Hàn Thạc trong nháy mắt hình thành liên lạc với ma pháp bào màu đen sẫm này. Những kiến thức rõ ràng như một dòng suối chảy vào linh hồn Cơ Thần Tử Vong hệ của Hàn Thạc

Bản thể cảm ma pháp bào màu đen sẫm, hai mắt thấy rõ ràng một dòng vật chất màu xám, trông như một luồng khí dung nhập vào trong Khô Lâu pháp tượng, đồng thời các loại minh ngộ và cảm xúc về sức mạnh tử vong, chậm rãi dung hợp với linh hồn trong Khô Lâu pháp tượng.....

Hàn Thạc nhìn những thứ đang phát sinh trước mặt, cảm thụ của linh hồn, tay cầm ma pháp bào màu đen sẫm, trong lòng đột nhiên dâng lên một cơn ngạc nhiên vui mừng, thiếu chút nữa nhịn không được thét lên.

Thần hồn! Tử Vong hệ Trung vị thần! Giữa ma pháp bào màu đen sẫm, trừ ba viên Thần tinh Tử Vong hệ, lại còn ẩn giấu một Thần hồn Trung vị thần Tử Vong hệ!

Hơn nữa, lúc này Thần hồn Tử Vong hệ đến từ giữa ma pháp bào màu đen sẫm, đang dùng một loại phương thức mà Hàn Thạc không rõ, tiến hành dung hợp với linh hồn hắn.....

Chủ nhân của Khô Lâu pháp tượng mà Hàn Thạc tìm được cũng là một Trung vị thần. Từ Khô Lâu pháp tượng, hắn cũng thu được rất nhiều ký ức, những ký ức về phương pháp tu luyện ma pháp lực lượng Tử Vong hệ!

Nhưng đến lúc này, Hàn Thạc mới hiểu được những ký ức mà chủ nhân Khô Lâu pháp tượng lưu cho hắn, vụn vụn chỉ là những phương pháp tu luyện, hơn nữa còn bị cắt xén rất nhiều phương pháp tu luyện trọng điểm!

Nhưng Thần hồn giữa ma pháp bào màu đen sẫm, ngoài việc cho Hàn Thạc phương pháp tu luyện về lực lượng tử vong ra, còn có một thứ quan trọng hơn nhiều - cảm ngộ đối với lực lượng Tử Vong. Từ cảm ngộ cảnh giới Cơ Thần đột phá tới Trung vị thần, kể cả cảm ngộ và phương pháp vận dụng Thần chi lĩnh vực lẫn tín ngưỡng lực.

Vào lúc này, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra, cảm giác quen thuộc từ ma pháp bào màu đen sẫm truyền đến, tựa hồ có gì đó tương tự như Khô Lâu pháp tượng.

Đúng rồi, giống như chủ nhân của Khô Lâu pháp tượng, chủ nhân Thần hồn này hắn cũng được chủ thần Tử Vong hệ phái đi các vị diện gây ra tử vong. Cũng như thuộc hạ của chủ thần Tử Vong hệ Hủy Diệt hệ, ma pháp bào và Khô Lâu pháp tượng cũng giống nhau, dường như có những ẩn ký của chủ thần này! Cái này thì Hàn Thạc có thể khẳng định được.

567. Chương 567:thành Thần, Quyết Liệt

Tương tự như phương pháp tu luyện do chủ nhân Khô Lâu pháp tượng lưu lại, hắn bây giờ thu được những cảm ngộ còn trân quý hơn. Phương pháp tu luyện chỉ có thể giúp cho Hàn Thạc biết lợi dụng sức mạnh tử vong hình thành công kích, nhưng loại cảm ngộ cảnh giới này lại có thể giúp hắn đột phá cảnh giới không hề ngưng trệ, từ đó càng thu được nhiều sức mạnh tử vong đáng sợ!

Phương pháp tu luyện cho dù có nhiều, cũng chỉ là việc vận dụng lực lượng nguyên tố tử vong, không thể giúp Hàn Thạc từ Cơ Thần đột phá tới Hạ vị thần. Song cảm ngộ cảnh giới này lại có thể làm được! Có thể giúp hắn lĩnh ngộ đột phá, từ Cơ Thần trở thành Hạ vị thần, bây giờ chỉ cần có đủ thần lực, Hàn Thạc thậm chí có thể tiếp tục không đình trệ tiếp tục đột phá thẳng đến Trung vị thần.

Cảm ngộ của Thần mới là thứ mà một vị thần cần phải có nhất! Việc vận dụng sức mạnh, thu được thần lực, đều có thể thông qua tu luyện từ từ mà nắm được. Chỉ có loại cảm ngộ của Thần, mới là khả ngộ bất khả cầu, dù người có lắm sức mạnh đến đâu, cũng không nhất định có thể có được cảm ngộ này.

Nhưng bây giờ, Hàn Thạc trực tiếp có rồi, hơn nữa còn là cảm ngộ của một Trung vị thần!

Nói cách khác, từ bây giờ trở đi, quá trình tu luyện cảm ngộ cảnh giới gian nan nhất, đã không còn là nan đề trong quá trình tu luyện của Hàn Thạc nữa. Chỉ cần có đủ thần lực, hắn có thể đột phá rất nhanh, trở thành một Hạ vị thần, thậm chí là... Trung vị thần!

Linh hồn tiếp tục dung hợp, đột nhiên Hàn Thạc lại có cảm giác linh hồn chia lìa, lúc này, theo quá trình dung hợp linh hồn, loại khí tức viển vông lơ lửng tựa hồ cũng rơi vào linh hồn Hàn Thạc.....

Bảo trì việc dung hợp linh hồn, Khô Lôu pháp tượng trong tay Hàn Thạc dần dần hóa hình, thành một Hàn Thạc khác tràn ngập khí tức vong linh. Không có triệu chứng gì báo trước, ma pháp bào màu đen sẫm bỗng nhiên chủ động bay lên, bao phủ lấy thân hình hắn.

Tà mị, âm trầm, hoang vu, cô tịch, những khí tức cảm nhận được ở Vong Linh giới, lúc này đều hiện ra trên hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc.

Trước khi linh hồn đột nhiên dung hợp, Hàn Thạc không đoán trước được gì. Nơi này ở ngay bên cạnh Thâm Uyên, cách đó không xa là trận đại chiến liên miên, còn khi linh hồn dung hợp lại vô cùng hung hiểm, không thể bị quấy rầy.

Bởi vậy, trong khi linh hồn Hàn Thạc và Thần hồn Trung vị thần dung hợp với nhau, bản thể nắm chặt Lục Ma Phong, lập tức lặng lẽ liên lạc với Vong Linh giới. Hai mắt thần quang lóe ra, thần thức toàn lực ứng phó, tùy thời chuẩn bị đối phó với hung hiểm tùy thời có thể phát sinh.

Hai dạng công kích là vẫn thạch vũ, không gian lợi nhận, bao trùm diện tích cực kỳ rộng lớn. Hàn Thạc mặc dù ẩn thân rất kỹ, cũng không tránh khỏi sóng công kích của hai dạng kết giới này. Lúc này, hắn tam hồn cộng sinh thể hiện tuyệt đối ưu thế. Cơ Thần Tử Vong hệ và Thần hồn tiến hành dung hợp rất nhanh. Bản thể Hàn Thạc và hóa thân ngoại thân còn lại toàn lực ứng phó, khống chế vẫn thạch vũ và không gian lợi nhận rời xa khỏi phạm vi của hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ.

Thời gian cứ thế trôi qua. Hàn Thạc cũng không biết đã qua bao lâu rồi. Hai linh hồn trong số tam hồn cộng sinh của Hàn Thạc cũng hơi rung động.....

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nơi đây vốn có nguyên tố Tử Vong đậm đặc hơn khu vực, bây giờ đột nhiên cùng điên cuồng hội tụ về phía hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc. Thân thể hắn như cá voi hút nước, liên tục hấp thu nguyên tố Tử Vong đang chảy tới như lũ. Cùng lúc đó, Thần hồn đến từ Trung vị thần, với đủ loại đột phá cảm ngộ toàn bộ được hấp thu vào trong.....

Khô Lôu pháp tượng trong thân thể Hàn Thạc và linh hồn đồng thời phát sinh biến hóa kỳ dị. Linh hồn, thân thể, nguyên tố Tử Vong, đột phá cảm ngộ, cùng hội tụ vào Hàn Thạc bằng một phương pháp bí ẩn nào đó, dung hợp, xé rách, xây lại.....

Đột nhiên, bản thể Hàn Thạc đang ở bên cạnh hóa thân ngoại thân, cực kỳ thận trọng quan sát bốn phía, bỗng phát hiện ra chung quanh hơn mười thước, ngoại trừ nguyên tố Tử Vong nồng đậm ra thì rất cuộc không có nguyên tố hệ nào khác tồn tại.

Ma công trong cơ thể không hề ngưng trệ lưu động với tốc độ cao, hắn ngạc nhiên vui mừng phát hiện ra biến hóa chung quanh!

Thần chi lĩnh vực. Đây là Thần chi lĩnh vực hình thành nên!

Hàn Thạc mừng rỡ vô cùng, nhìn nguyên tố Tử Vong chung quanh đua nhau cuộn tới. Lại nhìn nguyên tố Tử Vong ngưng kết đậm đặc, dùng một loại phương thức mà hắn không rõ hình thành thần lực cho hóa thân ngoại thân. Hàn Thạc đã chứng kiến cảnh Tiếu Khô Lôu thành thần, hiển nhiên hiểu được hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đang phát sinh một loại biến hóa đáng vui mừng đến như thế nào!

“A!” - Ở chỗ bốn Đại Ma Vương đang giao chiến, Mạn Đề Kha Nhĩ đột nhiên nhú mày kêu khẽ một tiếng.

Vì Qua Lan Đức Nhĩ bị Hàn Thạc làm cho kinh ngạc, thất thần trong chốc lát, Mạn Đề Kha Nhĩ vốn có thực lực chênh lệch không lớn đã nắm được chuẩn xác thời cơ, nhân cơ hội ra tay bao phủ Qua Lan Đức Nhĩ giữa tuyệt đối hắc ám, chính vì như thế, Mạn Đề Kha Nhĩ bây giờ đã chiếm hết quyền chủ động, mà vẫn còn thừa tâm trí để theo dõi xung quanh.

Ba Ma Vương khác cũng đều đã cảm nhận được nguyên tố Tử Vong điên cuồng hội tụ cách đó không xa. Từ hiện tượng này, bốn Đại Ma Vương chỉ cần nghĩ một chút, cơ hồ đồng thời hiểu ngay ở khu vực đó đang phát sinh cái gì.

Vốn bốn người đang giao chiến mù mịt, đồng thời rất ăn ý đều dừng tay. Bốn người đưa mắt trao đổi với nhau, đồng thời bay tới khu vực đó.

Hàn Thạc mang theo tâm tư ác độc, vốn không muốn ly khai quá xa. Bây giờ trong quá trình thành thần, nguyên tố Tử Vong điên cuồng hội tụ không thể khống chế được, hành tung của hắn cũng không có cách nào có thể ẩn giấu nữa. Chỉ thấy thân ảnh bốn Đại Ma Vương vừa động, đảo mắt đã phát hiện ra vị trí ẩn thân của Hàn Thạc.

- Hai người..... hai người, chuyện gì thế? - Khắc Khắc Lạc Phổ Tư vừa đến, chỉ liếc mắt đã lập tức kinh hô.

Bản thể tay cầm chắc Lục Ma Phong, hóa thân ngoại thân mặc ma pháp bào màu đen sẫm, hai Hàn Thạc ngoại trừ quần áo bất đồng, thì những chỗ khác giống như đúc!

Chẳng những là Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ, kể cả những người đã từng quen thuộc Hàn Thạc như Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần, đều bị cảnh tượng này làm giật bắn cả người. Nhìn Hàn Thạc đột nhiên có thêm một người, hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần hai mặt nhìn nhau.

- Giết, để khỏi thành hậu hoạn.

Khắc Khắc Lạc Phổ Tư vừa thoát khỏi kinh ngạc, nhanh chóng tỉnh táo lại, khi nói những lời này, hắn nhìn hai người Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần dò hỏi.

Trầm mặc, ở vào thời khắc mấu chốt này, hai tên gia hỏa vốn nên làm minh hữu của Hàn Thạc, cùng nhau trầm mặc!

Một Hủy Diệt hệ Hạ vị thần của Hàn Thạc đã làm bọn chúng vô cùng kinh hãi, bây giờ đột nhiên lại lòi ra một hóa thân nữa, hơn nữa còn sắp trở thành Hạ vị thần Tử Vong hệ. Sự việc này hoàn toàn vượt quá sở liệu của hai người. Vốn hai tên minh hữu trong lòng có quỷ này, bây giờ không biết đang nghĩ gì, ánh mắt lóe ra, im lặng không nói gì.

Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ liếc mắt nhìn nhau. Qua Lan Đức Nhĩ khẽ gật đầu, thanh âm băng hàn nói:

- Chúng ta cùng nhau động thủ đi, người này hơi khó đối phó, một mình ta không nắm chắc xử lý được hắn trong một thời gian ngắn.

- Cũng tốt! - Khắc Khắc Lạc Phổ Tư mỉm cười, liếc mắt đầy thâm ý nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần đang trầm mặc, đã đánh mắt sang Qua Lan Đức Nhĩ, từng bước từng bước hướng về phía Hàn Thạc đang cầm Lục Ma Phong lãnh khốc đứng đằng xa.

Hai người này vẫn còn rất thận trọng đối với Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần, không biết hai người này có nhân cơ hội này mà ra tay không. Bởi vậy, họ không dám lao đi quá nhanh, ngược lại sử dụng cách đi rất thông thả tiếp cận Hàn Thạc, thử xem phản ứng của Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần.

Kết quả cũng không ngoài dự liệu của hai người. Họ hiểu rất rõ tính cách hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, phát hiện ra hai người Mạn Đề Kha Nhĩ vào thời khắc mấu chốt, đích xác không hề có ý ra tay, cứ đứng nguyên ở đằng kia, cũng không biết đang nghĩ việc gì.

Hàn Thạc nắm chặt Lục Ma Phong, vẻ mặt lãnh khốc nhìn bốn Đại Ma Vương đối diện, một mạch không nói một lời, như đã thành một người ngoài cuộc.

Đến khi hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ từng bước từng bước đi về phía hắn, khoảng cách còn không tới năm mươi thước, Thần chi lĩnh vực của hai người và Thần chi lĩnh vực của hóa thân ngoại thân vừa thành hình tiếp xúc nhau, thế mà hai tên minh hữu Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần vẫn bảo trì trầm mặc, Hàn Thạc mỉm cười, ánh mắt lóe ra nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ lúc này không biết đang nghĩ gì nói:

- Mạn Đề Kha Nhĩ, Lợi Duy Thần, từ bây giờ trở đi, chúng ta không còn là minh hữu nữa!

Trong lòng không buồn không vui, từ khi Hàn Thạc phát hiện Lợi Duy Thản vô tình chém giết thủ hạ Nặc Lan của mình, còn Mạn Đề Kha Nhĩ thừa dịp mình lấy được ma pháp bào màu đen sẫm đã mở miệng nhắc nhở Qua Lan Đức Nhĩ, hẳn cũng hiểu được mình ước với hai tên này giống như một tờ giấy mỏng, chỉ xé nhẹ là rách ngay.

Sự thật đích xác như thế. Khi bốn người bọn Lợi Duy Thản bay tới, Hàn Thạc đã đoán được kết quả, do đó không hề bất ngờ. Hắn đã sớm biết kết quả nên cũng không có gì buồn vui, trong lòng bình tĩnh, âm thầm đề phòng mọi biến hóa.

- Xin lỗi, Thâm Uyên giới không thể xuất hiện Đại Ma Vương thứ sáu được, huống chi, lại là một Đại Ma Vương có hai hệ lực lượng! Đây là việc quyết không thể để xảy ra được! Mặc dù người nói người sẽ rời Thâm Uyên giới, nhưng tín ngưỡng lực không phải dễ dàng mà ngăn cản được. Giống chúng ta trước nay vẫn muốn đi tới thế giới các người, thu được tín ngưỡng lực ở đó vậy! - Thần sắc Mạn Đề Kha Nhĩ không thay đổi, nhìn Hàn Thạc cười tủm tỉm, vẫn dùng thanh âm ôn hòa nói với hắn.

Thâm Uyên giới lớn như vậy, một Đại Ma Vương mới sinh ra, có nghĩa là hắn sẽ cướp đoạt mất dân chúng của Thâm Uyên giới, lấy được tín ngưỡng lực. Có thêm một Đại Ma Vương nghĩa là có thêm một người chia chung cái bánh, họ sẽ bị thiếu đi một phần ích lợi. Nhất là thực lực của Hàn Thạc lại là một loại sức mạnh mà họ không biết, được đề cao rất nhanh. Bây giờ một Hạ vị thần Tử Vong hệ xuất hiện, càng làm bọn họ cảm nhận sự uy hiếp.

Do đó, họ bắt buộc phải giết chết Hàn Thạc! Loại bắt buộc này, vượt ra khỏi việc thù hận giữa hai người!

568. Chương 568:chính Diện Công Kích

Hai người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ tiến bước thông thả nhưng kiên định về phía Hàn Thạc, mắt vẫn tập trung chú ý tới phản ứng của Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thản, cẩn thận đề phòng hung hiểm đột nhiên phát sinh bất kỳ lúc nào

Sự tới trước mắt, Hàn Thạc không thể lùi bước, chỉ có nước liều chết đánh một trận. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ có thể bảo trụ được hay không, thì phải xem hắn có thể ngăn trở được sự công kích của hai Đại Ma Vương này không.

Vẫn thạch vũ và không gian lợi nhận tung hoành chung quanh. Những đạo ánh sáng rực rỡ liên tục nổ rộ khắp người hắn, trong sơn cốc Thâm Uyên này, Hàn Thạc bình tức ngưng thần, toàn bộ tinh thần chăm chú, cảm chắc Lục Ma Phong, tỉnh táo đợi hai Đại Ma Vương ra tay.

Từng bước từng bước tới gần, thần sắc hai Đại Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ cũng có vẻ dễ dàng tự tại, giống như căn bản không coi Hàn Thạc vào đâu. Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, hai Đại Ma Vương này sở dĩ thông thả đi tới như vậy, chính là vì kiêng kỵ Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thản, đối với hắn, một tên địch nhân không biết nông sâu ra sao, kỳ thật cũng không quá để ý.

Khi hai người sắp đến cạnh Hàn Thạc, Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đưa mắt cho Qua Lan Đức Nhĩ, trong nháy mắt, bước đi thông thả của hai người chợt nhanh lên rất nhiều, rồi nhanh như chớp lao về phía hắn.

Hai người đạt tới cảnh giới Hạ vị thần, thần lực toàn bộ đều ép chặt trong cơ thể, hai đạo dị quang chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức đã đến phía trước Hàn Thạc.

Lục Ma Phong hào quang đại thịnh, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một Hàn Thạc khác. Sức mạnh diệt thể đột nhiên bộc phát ra, một màn sương mù sậm màu vô tận lập tức hình thành bao phủ toàn bộ khu vực này.

Hai Đại Ma Vương vì tốc độ quá nhanh, khi Lục Ma Phong hóa hình phun ra màn sương đen sẫm, đã vọt cả người vào đó.

Hai Đại Ma Vương rất tự tin về thực lực mình, căn bản không lo sợ màn sương hắc ám đang ngăn trở đường đi, dùng mãnh dựa theo cảm giác bản năng về phía Hàn Thạc.

“Ầm ầm.....”

Tiếng nổ như trời long đất lở từ trong màn sương hắc ám vang lên, những tia điện như kim châm lóe lên, bao phủ một phạm vi lớn.

Hai tiếng kêu to, cơ hồ đồng thời phát ra từ hai Đại Ma Vương. Trong tiếng nổ vang dội, hai Đại Ma Vương vừa mới dừng mãnh lao về phía Hàn Thạc, bây giờ dùng một tốc độ còn nhanh hơn lui ra ngoài.

Hàng trăm ngàn đạo hào quang, lóe lên như những bóng ma trôi theo hai người như bóng với hình, ngay dưới ánh mắt kinh dị của hai người Mạn Đề Kha Nhĩ Lợi Duy Thản, “vèo vèo” bắn trúng vào người hai Đại Ma Vương.

- A cái quỷ gì thế. Đồ khốn khiếp. Lại liều mạng phá vỡ phạm vi lớn làm động đến kết giới. Khốn khiếp thật! - Qua Lan Đức Nhĩ lớn tiếng chửi bới.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên cũng rất nhanh, mà biến mất cũng nhanh. Hào quang vừa tan hết, trong hắc ám vô cùng, hình thành một cái hố lớn. Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong. Vẻ mặt lãnh khốc, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười ghê rợn, lạnh lùng nhìn hai Đại Ma Vương.

Bạo diệt châu lần trước luyện chế ở Chiến Ma cốc, quả nhiên đã thể hiện được công hiệu kỳ diệu. Chỉ thấy hai Đại Ma Vương phải bật lui về phía sau. Hàn Thạc biết ngay chúng đồng thời trúng chiêu rồi.

Bạo diệt châu hình thành phạm vi nổ rất lớn. Đối với một đám đông địch nhân có thể đạt được hiệu quả rất tốt. Nhưng cả hai Đại Ma Vương đều là Hạ vị thần. Bạo diệt châu nổ tung chỉ có thể tạo thành thương tổn có hạn. Nhưng công kích của Bạo diệt châu không chỉ là tấn công thân thể, trong phạm vi nổ, còn bắn nhanh Thứ hồn châm giết người.

Thứ hồn châm là một loại ma khí quý dị chuyên môn công kích nhằm vào linh hồn. Người nào có linh hồn không đủ cường đại, một cây Thứ hồn châm là đủ có thể làm hấn hình thần câu diệt. Cường giả Thần cấp có linh hồn có thể hỗn hợp một thể với nguyên tố trong thiên địa, cũng phải lập tức thanh trừ Thứ hồn châm để tránh khỏi tác dụng ăn mòn linh hồn, bằng không thời gian càng dài, sẽ tạo thành thương tổn càng lớn.

Hai Đại Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Lợi Duy Thản, vì không chính thức coi trọng Hàn Thạc, thêm nữa họ không cho rằng hấn dám phá hỏng quy củ Thâm Uyên, lúc này mới công kích Hàn Thạc trực tiếp như vậy. Đáng tiếc ma công Hàn Thạc hoàn toàn khác hẳn bình thường, thêm nữa sớm có chuẩn bị, mới có thể tung ra Bạo diệt châu hoàn toàn bộc phát hết uy lực, cho bọn chúng một lần giáo huấn khó quên.

Về phần quy củ Thâm Uyên, với số lượng kết giới dày đặc xung quanh, Hàn Thạc căn bản không hề cố kỵ. Lúc này hấn lúc nào cũng có thể tùy thời tử vong, hơi đầu mà mất công quan tâm đến việc khác.

Một viên Bạo diệt châu nổ tung, bao trùm diện tích cực lớn. Những kết giới chung quanh khu vực Hàn Thạc cũng bị chấn động. Bởi vậy, sau tiếng nổ vang dội rung rinh cả trời đất, vài kết giới quả nhiên bị kích phát.

Đột nhiên gió lốc điên cuồng gào thét, cát bay đá chạy, thiên lôi trện trện. Từ trung tâm Hàn Thạc, vài công kích kết giới được hình thành, bao trùm tất cả mọi người.

Hai Đại Ma Vương Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ, lúc này vẫn đang kiệt lực cố thanh trừ Thứ hồn châm đang đâm vào giữa linh hồn, lòng chửi thầm Hàn Thạc âm hiểm độc ác, mà vẫn phải ra tay cố ngăn cản uy lực của những kết giới chung quanh.

Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ lạnh lùng bàng quan, bảo trì trầm mặc, đến lúc này cũng phải cau mày. Hai người rõ ràng phát hiện ra Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ bị thương, với tính tình của hai người trước kia, lúc này nhất định sẽ phải nhân cơ hội không chút do dự giết chết hai người kia. Nhưng vì sự xuất hiện của Hàn Thạc, lần này hai người không hề có phản ứng như vậy.

Liếc mắt nhìn qua, Lợi Duy Thản khề gật đầu, thần sắc âm lãnh, thấp giọng nói:

- Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ cùng chúng ta tranh đấu nhiều năm, chúng ta hiểu rất rõ thực lực họ. Họ còn sống mặc dù cũng sẽ tạo thành uy hiếp với chúng ta, nhưng vẫn chỉ là chẳng phân biệt được thắng bại.

Dừng một chút, Lợi Duy Thản liếc mắt nhìn Hàn Thạc xa xa, nói:

- Nhưng, nhân vật này lại không dễ dàng đối phó như vậy. Người này tiềm lực vô hạn, một thân tu luyện một loại vũ thuật thần bí, cả Hủy Diệt hệ và Tử Vong hệ hai loại sức mạnh toàn bộ đều thành Hạ vị thần, nếu để hắn ở lại Thâm Uyên giới, chúng ta sau này không còn chỗ đứng nữa!

Khẽ gật đầu đồng ý, đôi mắt Mạn Đề Kha Nhĩ tràn ngập sát khí đậm đặc, quát khẽ:

- Người này tiềm lực vô cùng, không lưu hắn được!

Không nói gì thêm, hai người vốn là tử địch của Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, là minh hữu của Hàn Thạc, ngay khi kết giới vỡ tung, đột nhiên cùng lao về phía hắn.

Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ đã mở đường phá hồng trước, thêm nữa chung quanh kết giới toàn bộ đã bị phá vỡ, thần lực hai người không còn phải ẩn giấu trong cơ thể nữa, chưa đến gần Hàn Thạc vài đạo lôi điện như những cột đá chọc trời cao hơn mười thước, hào quang đen sẫm hẹp dài hình lưỡi hái tử thần, cùng hướng về phía Hàn Thạc quét ngang.

Trước người Hàn Thạc, một vài lực lượng kết giới bị hai người bộc lộ thần uy quét sạch không còn gì. Có mười mấy đạo lôi điện và vài lưỡi hái tử thần quét tới trước mặt hắn. Hàn Thạc căn bản không có biện pháp gì né tránh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người mang theo sức mạnh khổng lồ lao tới.

- Hàn Thạc tiên sinh, xin lỗi nhé. - Lợi Duy Thản nhếch miệng cười, ngày thường nụ cười có vẻ sang sảng, lúc này lại có vẻ dữ tợn không tả được.

Về phần Mạn Đề Kha Nhĩ người đầu tiên tiếp xúc với Hàn Thạc, lại không nói một lời, toàn lực phóng thích thần chi linh vực của hắn ra, từng tác từng tác một tới gần khu vực Hàn Thạc.

- Sớm biết các người sẽ ra tay mà. - Hàn Thạc thần sắc bình thản, nhìn lôi điện và hào quang hắc ám đang tiến đến gần, lãnh khốc nói.

Lục Ma Phong trong tay dị quang lập lòe, vừa rời khỏi tay, trong nháy mắt hóa hình thành một Hàn Thạc khác!

Cùng lúc đó, bản thể Hàn Thạc hai tay kết ấn, giống như hàng ngàn vạn con ma quái xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, đột nhiên, mặt đất vốn bằng phẳng, đột nhiên mọc lên những cột đá chọc trời, những cây cờ đủ mọi màu sắc bay phấp phới, từ trong không gian giới chỉ đeo trên ngón tay hắn bay ra, không sai chệch một chút nào, cắm vào mặt đất phía trước đây về huyền cơ.

Nếu hai người Bá Đức ở đây, nhất định sẽ phát hiện trước người Hàn Thạc bây giờ đột nhiên xuất hiện mấy cây cột đá và lá cờ lớn, chính là những thứ đã từng xuất hiện ở Chiến Ma cốc, nhưng đột nhiên biến mất trong tay Hàn Thạc. Đó chính là trận pháp có thể trong nháy mắt đoạt đi cả vạn mạng người!

Đáng tiếc, hai người Bá Đức không có ở đây. Hai Đại Ma Vương Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thản cũng không biết mấy lá cờ phấp phới, một cây cột đá chọc trời thì có uy lực như thế nào. Bởi vậy, công kích của hai người không hề đình chỉ, phương hướng cũng không thay đổi một phân một hào nào, theo kế hoạch định trước của họ, bắn ra hàng loạt những luồng lôi điện và lưỡi hái tử thần nhằm về phía Hàn Thạc.

“Ầm ầm.....”

Khi hai người vừa tiến vào trận pháp, trong một khắc, tiếng nổ như hủy thiên diệt địa đột nhiên từ bên trong trận pháp bùng lên. Trong chớp lát, những bóng máu bay lượn tứ phía, từng đạo ma quang đủ mọi màu sắc từ giữa những cây cờ lớn đan xen với nhau, sức mạnh tà ác vô tận trong nháy mắt từ giữa trận pháp phóng thích ra.

Trong chớp mắt, mười mấy đạo lôi điện, kể cả hắc ám nguyên tố huyền hóa thành lưỡi đao tử thần thực chất liềm đao do hai Đại Ma Vương phóng thích ra, đều như đá bỏ xuống biển, trong ngàn vạn quang ảnh kì dị, bị nghiền nát từng chút một.

Hai Đại Ma Vương thân mình bị hãm trong trận, một người hình thành lôi điện bọc kín toàn thân, cả người hào quang bắn ra. Mạn Đề Kha Nhĩ thì cả người hoàn toàn bao phủ trong tuyệt đối hắc ám, nếu không phải vì thần thức Hàn Thạc đã bao trùm cả người hắn, thật khó có thể phát hiện hắn ẩn núp chỗ nào trong trận pháp.

Hai Đại Ma Vương này có thực lực cao siêu, âm hiểm xảo trá. Không còn cố kỵ kết giới và phong ấn chung quanh, vứt ước định với Bối Hi Ma Tư vào thùng rác. Hai người toàn lực ra tay, nhờ tác dụng thần kỳ của Thần chi linh vực, vẫn có thể tung hoành khắp nơi trong trận pháp Hàn Thạc, cũng không hề thụ thương. Hạ vị thần dù sao cũng là Hạ vị thần, quả nhiên không phải đám La Sát và Hủy Diệt giả có khả năng so sánh được, nhất là trong trận pháp này còn có ẩn chứa vài ma pháp trận Vong Linh hệ và Hủy Diệt hệ, nhưng khi hai người triển khai Thần chi linh vực ra, những ma pháp trận này đại bộ phận đã mất tác dụng.

Mất thấy chỉ dựa vào lực của trận pháp thì không có khả năng tiêu diệt hoặc làm bị thương hai người này, nghỉ ngơi một chút, Hàn Thạc rốt cục triệu hoán Tiểu Khô Lâu. Bản thể và hóa thân ngoại thân liên hợp với Tiểu Khô Lâu, cùng tiến vào giữa trận pháp, chuẩn bị sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình và Tiểu Khô Lâu, dưới ưu thế thiên thời địa lợi, đánh cho hai tên Đại Ma Vương phản bội này một đòn nghiêm trọng!

569. Chương 569: cha Con Đồng Lòng, Kỳ Lợi Đoạn Kim!

Trận pháp do Hàn Thạc bố trí, đường lối bên trong không ai quen thuộc hơn hẳn cả. Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc tâm ý tương thông, do Hàn Thạc phân tâm chỉ huy, tự nhiên cũng sẽ không chịu ảnh hưởng của trận pháp. Vừa vào trận pháp, hai người liền hướng về phía Lợi Duy Thần bay đi. Lợi Duy Thần cả người điện mang lóe ra, trong cơ thể tiếng sấm ì ầm, lúc này đang đứng giữa mười cột đá chọc trời không ngừng bắn thần, dùng thần lực chống đỡ công kích hỗn loạn chung quanh.

Đó là một ảo trận nhỏ, người nào không may lọt vào đó, sẽ lâm vào tầng tầng huyền cảnh, không thể tự kèm chế bản thân. Lợi Duy Thần mặc dù là một Hạ vị thần, nhưng đối với một không gian ma công thì chẳng biết gì. Thân mình đang ở trong huyền cảnh, trong óc xuất hiện đủ loại ảo tưởng, các loại cảnh tượng đủ dạng, đan vào thành từng bức họa, không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Huyền cảnh còn có tác dụng mê loạn tâm thần, những hình ảnh những người bị hấn giết, ai nấy gương nanh múa vuốt nhăm về phía hắn, những ký ức khắc cốt ghi tâm này, những nỗi sợ hãi mà hắn chỉ muốn quên đi, lúc này lại vô cùng rõ ràng hiện lên trong đầu hắn, không ngừng hành hạ, giày xéo hắn, gõ vào tâm trí hắn.

Người có thể trở thành Đại Ma Vương, ai nấy đều có tâm chí vô cùng kiên định, là những nhân vật máu lạnh vô tình. Những cảnh vật như vậy, cứ lần lượt xuất hiện trong lòng hắn, nếu đổi lại là người bình thường, chỉ sợ đã thần trí hồ đồ, nghiêm trọng hơn cả phát điên. Song, Lợi Duy Thần gặp phải sự tình như vậy lại không hề bị ảnh hưởng như người bình thường, vẫn có thể vững vàng bảo vệ cho tâm thần. Thần lực trong cơ thể vẫn còn nguyên, hắn có cảm giác sức mạnh vô cùng, không chế ý chí mình, đánh vụn những ký ức kia.

Lợi Duy Thần là Hạ vị thần, hiển nhiên không chịu ảnh hưởng quá nặng của trận pháp, dựa theo loại xu thế này thì chỉ cần những cảnh tượng lần lượt hiện lên trong đầu hắn bị đánh vỡ hết, hắn có thể đi ra khỏi huyền cảnh mà không hề bị ảnh hưởng gì cả.

Trong lòng thầm than Hạ vị thần cường đại, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cùng nhau lên vào gần đó. Dù là huyền cảnh dày đặc, nhưng Hàn Thạc là chủ nhân, Tiểu Khô Lâu lại tâm trí tương thông với hắn, nên không bị trận pháp làm ảnh hưởng.

Hai người ăn ý vô cùng, chậm chậm lên đến gần Lợi Duy Thần, hóa thân ngoại thân lại biến thành Lục Ma Phong được Hàn Thạc cầm chắc trong tay, Tiểu Khô Lâu cầm một cây Cốt Thứ thật lớn, ẩn giấu toàn bộ Thần chi linh vực, lặng lẽ cùng Hàn Thạc hướng về phía Lợi Duy Thần.

Khoảng cách từ từ thu hẹp, thần lực của Lợi Duy Thần bắn tung tóe trong huyền cảnh, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu chưa đến gần, hắn đã cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong mãnh liệt tiếp cận, chợt thấy hiện lên trong đầu cảnh tượng: nhiều năm trước, một cường giả tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong chết trong tay hắn, lúc này bất chấp tất cả lao vào hấn phát động một đòn ngọc đá cùng vỡ. Trận chiến ấy Lợi Duy Thần có ký ức rất sâu, bởi vậy khi tử vong khí tức vừa hiện ra, trong óc hắn bỗng hiện ra cảnh tượng năm ấy. Lợi Duy Thần cũng không rõ mình đang lâm vào huyền cảnh, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm - ai chắn trước mặt ta, ta sẽ giết chết người đó!

Nhiều năm qua rồi, hắn cũng thẳng đường đi tới như vậy!

Vô cùng thuần thực, một đạo thiểm điện lớn hơn mười thước từ lòng bàn tay Lợi Duy Thần tuôn ra. Đạo thiểm điện này giống như một con rồng điện. Hào quang chói mắt, lấp lánh huy hoàng, hơn nữa cực kỳ linh hoạt, đuôi rồng vẫn nằm trong tay Lợi Duy Thần, thần lực quán chú vào luồng điện, như một con rồng bay lên trời, lao thẳng về phía Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc đột nhiên cả kinh, thật không ngờ Lợi Duy Thần lại phát giác ra tung tích Tiểu Khô Lâu. Thầm nghĩ Tiểu Khô Lâu không tu luyện ma công, mặc dù đã tu thành Hạ vị thần Tử Vong hệ, có Thần chi linh vực, nhưng về mặt ẩn giấu tung tích, thu liễm khí tức thì quả nhiên vẫn không kịp mình.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, động tác Hàn Thạc vẫn cực kỳ nhanh. Đồng thời khi Tiểu Khô Lâu vùng thanh Cốt Thứ hẹp dài chém xuống, đã lên đến gần Lợi Duy Thần. Không hề dừng lại một chút nào, Lục Ma Phong hung quang rạp rình bốn phía, sức mạnh hủy diệt vẫn một mạch được che dấu bấy giờ âm âm bộc phát ra.

Lợi Duy Thần đang trong huyền cảnh, thần trí hẩn mặc dù không phải quá thanh tỉnh, nhưng bản năng phản kích vẫn còn. Trong chốc lát, lại một bức tranh khác hiện lên trong đầu hẩn. Năm đó hẩn độc thân đi tới cực bắc Thâm Uyên giới, khiêu chiến với Bối Hi Ma Tư, một Đại Ma Vương ra đời sớm nhất Thâm Uyên giới.

Đó là một tràng thảm bại!

Đối với Lợi Duy Thần, trước giờ chưa hề có một trận chiến đấu uất ức bất lực như vậy. Mặt quay về Đại Ma Vương già nhất Thâm Uyên giới, Lợi Duy Thần vốn là một người khiêu chiến vô cùng tự tin, từ đầu đến cuối không có lấy một điểm hoàn thủ, bị Bối Hi Ma Tư đeo mặt nạ dữ tợn, vô cùng đơn giản dùng Hủy Diệt pháp tắc đánh bại.

Huyền cảnh đó xuất hiện, cảnh tượng lần đó Lợi Duy Thần đã hoàn toàn thảm bại, sâu trong tâm linh hẩn, đó là cảnh mà hẩn không muốn nhớ tới nhất, vẫn luôn bị hẩn cố tình quên đi!

Lần này trong hoàn cảnh bị huyền cảnh, vì Lục Ma Phong của Hàn Thạc bộc phát sức mạnh Hạ vị thần Hủy Diệt hệ, sức mạnh hủy diệt đó làm hẩn vốn thần chí đã mờ mịt bấy giờ lại nhớ về trận đại chiến đầy sỉ nhục đó.

Cảm giác uể oải và bất lực đã biến mất nhiều năm qua, bây giờ một lần nữa lại sinh ra trong lòng Lợi Duy Thần, bóng ma của thất bại, nhiều năm nay đã gần như biến mất, lúc này hiện lên, một mạch tràn vào huyền cảnh, Lợi Duy Thần cố đánh lại, rốt cục đầu óc không chống lại được, sức mạnh và thần lực chợt xuất hiện sơ hở trong chốc lát.

Thần thức Hàn Thạc vô cùng cường đại, trong lúc giao chiến toàn bộ tinh thần đều rất chăm chú, lập tức cảm giác ngay phát sinh biến hóa cổ quái trên người Lợi Duy Thần. Hàn Thạc không rõ tại sao Lợi Duy Thần lại có biến hóa này, nhưng từ quan sát của hẩn và lòng tự tin vào huyền cảnh, hẩn kết luận là sức mạnh của Lợi Duy Thần đã thoái lui, tuyệt đối không phải là một cái bẫy.

Nói cách khác, Lợi Duy Thần lúc này đang ở vào giai đoạn sức mạnh và thần lực suy yếu nhất!

Không do dự nữa, quyết định xuất ra một kích toàn lực, cũng không còn đi quản lúc này Tiểu Khô Lâu có gặp nguy cơ gì không, Hàn Thạc gạt mọi ý nghĩ khác, thần thức vững vàng tập trung vào Lợi Duy Thần, đem toàn bộ sức mạnh Lục Ma Phong bộc phát ra, cùng với lực của bản thể đẩy ra một kích thần sầu quỷ khốc.

“Ầm...”

Thiên lôi oanh minh, thần lực bắn tung tóe, tiếng nổ âm âm liên tục.

Lục Ma Phong không gì không phá được, chém vào tay phải Lợi Duy Thần. Tay phải Lợi Duy Thần chỉ có một quyền sáo, cái quyền sáo đó cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, thần lực lôi điện trong đó vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt chạm vào sức mạnh vừa bùng phát của Lục Ma Phong.

“Chát chát!”

Lần trước khi đến Thâm Uyên, Lợi Duy Thần đã lấy được từ nơi này bộ quyền sáo này. Bây giờ nó không chịu nổi một kích toàn lực của Hàn Thạc, hóa thành tro bụi tiêu tán trong lôi quang.

Bề mặt sắc bén lợi hại của Lục Ma Phong, sau khi chặt đứt quyền sáo, dư lực còn chém vào quyền của Lợi Duy Thần, máu tươi phun ra như suối.

Sức mạnh đáng sợ cùng lúc đánh vào, thần uy hình thành từ giữa hai người khuếch tán ra ngoài, trong chớp mắt, vài cây cột đá chung quanh không chịu nổi, nổ tung ra. Tiểu ảo trận vây Lợi Duy Thần ở trung ương, rốt cục mất đi tác dụng thần kỳ mê hoặc vây khốn người.

Sau một khắc, hai mắt Lợi Duy Thần đang mơ hồ, ánh sáng lôi điện lại lóe lên, cơ hồ trong nháy mắt khôi phục vẻ tỉnh táo. Trong chớp mắt, Lợi Duy Thần hiểu được đã xảy ra cái gì, cơn đau đớn từ hữu quyền truyền đến, làm hắn rất nhiều năm chưa từng bị thương đột nhiên bạo lộ, thần lực trong cơ thể điên cuồng hội tụ về phía hữu quyền.

Hàn Thạc lập tức cảm nhận được thần lực chống lại Lục Ma Phong bạo tăng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lợi Duy Thần hai mắt tràn đầy thịnh nộ, hắn lập tức hiểu ngay Lợi Duy Thần đã tỉnh táo lại.

Lúc này, Hàn Thạc cũng không kịp nhìn chung quanh đang xảy ra việc gì, tay trái cũng nắm chặt Lục Ma Phong, thể lực mạnh mẽ, Ma Nguyên lực thần bí khó lường, thần lực hủy diệt mãnh liệt, hung hồn lực âm trầm tà ác của Lục Ma Phong, lúc này đều toàn bộ bộc phát ra như nước vỡ bờ.

Không để cho Lợi Duy Thần tụ tập thần lực, chỉ nghe “chát chát”, nắm tay Lợi Duy Thần bị chém thành hai đoạn, toàn bộ ngón tay bị nổ nát. Ngay lập tức, Hàn Thạc hai tay chập một, Lục Ma Phong vẽ nên một đường vòng cung, chọc vào cổ Lợi Duy Thần, lưỡi dao mang theo sát khí lạnh lẽo cuộn cuộn.

“Gừ.....”

Lợi Duy Thần gào lên thảm thiết, trong đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, vội vàng thoái lui vài bước.

Đột nhiên, sức mạnh tử vong đậm đặc, từ phía sau lưng truyền đến. Sức mạnh đáng sợ đó làm Lợi Duy Thần hiểu ngay ra phía sau có Hạ vị thần tu luyện nguyên tố Tử Vong.

Lợi Duy Thần cũng không biết sự tồn tại của Tiểu Khô Lâu, hắn đương nhiên cho rằng tập kích phía sau của Tiểu Khô Lâu chính là một hóa thân khác của Hàn Thạc vừa rồi sắp thành thần, trong lòng ớn lạnh, Lợi Duy Thần biết trận này dữ nhiều lành ít, chẳng biết có phải nhớ tới huyền cảnh đối mặt với Bối Hi Ma Tư vừa rồi hay không, bóng ma trong lòng tựa hồ lại có chút ảnh hưởng tới hắn, sinh ra một loại cảm giác bất lực khiếp đảm.

Tiểu Khô Lâu tập kích phía sau, trước mặt là công kích của Hàn Thạc, trước sau đều không có đường lui, chỉ có chạy sang hai bên. Lợi Duy Thần người nghiêng đi, muốn hóa thân thành thiểm điện, rút lui khỏi phạm vi công kích của Hàn Thạc, trong lúc này, Hàn Thạc hai tay chợt dang rộng rất quỷ dị, vốn Lục Ma Phong đang cực nhanh đâm vào cái cổ hắn, lúc này vì cánh tay dang rộng của Hàn Thạc thúc đẩy nó bay nhanh hơn rất nhiều, Lợi Duy Thần căn bản không thể ngăn cản được.

Trong khi Lợi Duy Thần tràn đầy hoảng sợ, Lục Ma Phong đâm rất chính xác vào cổ hắn, “Phập”, Lục Ma Phong cắm vào cổ Lợi Duy, cùng lúc đó, “rắc”, tập kích của Tiểu Khô Lâu cũng nhân lúc sức mạnh của Lợi Duy Thần suy kiệt, Cốt Thử đâm xuyên qua thân thể Lợi Duy Thần.

- Tư vị thế nào? - Về mặt Hàn Thạc rất bình tĩnh, đôi mắt tràn đầy những tia sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào Lợi Duy Thần, tay phải rút mạnh một cái. Người Lợi Duy Thần máu bắn tung tóe, rồi bị bắn thẳng ra xa.

570. Chương 570: không Sợ Gì Cả

Hàn Thạc đã hơi coi thường thực lực một Hạ vị thần chính thức, mà cũng có lẽ hắn đã xem nhẹ sinh mạng cường đại của sinh vật Thâm Uyên. Lợi Duy Thần bị Hàn Thạc một kiếm cắt vỡ yết hầu, hơn nữa bị Tiểu Khô Lâu từ phía sau đâm xuyên qua thân thể, thế mà vẫn chưa bị tử thương.

Cũng không biết Lợi Duy Thần liên lạc với Mạn Đề Kha Nhĩ bằng cách nào. Mạn Đề Kha Nhĩ vốn luôn ẩn núp kỹ lưỡng, chống đỡ với những bóng máu bay qua lại như thoi đưa, rất nhanh bay tới nơi thân thể Lợi Duy Thần rơi xuống.

Vốn Lợi Duy Thần hẳn đã phải hoàn toàn vô lực, lại có thể miễn cưỡng tỉnh lại. Từng đạo lôi điện lóng lánh lóe sáng hào quang, trải dài ra như những kinh mạch, hàn gắn lại thân thể te tua của hắn sau khi bị Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đâm vào yết hầu và hậu tâm.

Giật mình cả kinh, thần thức Hàn Thạc một mạch tập trung vào người Lợi Duy Thần, có thể cảm ứng được sức sống của hắn đang khôi phục với tốc độ rất cao. Còn linh hồn Lợi Duy Thần, lại xem ra không hề bị thương tổn, đang ương ngạnh thúc động thần lực trong cơ thể, phạm vi bao phủ lực lượng lôi điện lĩnh vực không ngừng co lại.

Một luồng khói màu đen đột nhiên bay tới cực nhanh bên cạnh Lợi Duy Thần, Thần chi lĩnh vực Hắc Ám hệ, lập tức giao thoa với lĩnh vực của Lợi Duy Thần.

Mạn Đề Kha Nhĩ chấn động, nhìn thần thể Lợi Duy Thần bị thương nặng, vội la lên:

- Người làm sao mà bị thương như vậy?

- Cẩn thận, Tử Vong hệ Hạ vị thần của hắn đã hoàn thành rồi. - Lợi Duy Thần bị thương nặng ở yết hầu, làm thanh âm hắn nghe ông ông như trống gió vậy.

Phất tay thúc dục lĩnh vực, từ Hạn Đề Kha Nhĩ bỗng tỏa ra tuyệt đối Hắc Ám bao phủ tất cả, hơn mười cái huyết ảnh bay xẹt qua, bị sức mạnh tuyệt đối Hắc Ám đẩy bật ra ngoài.

- Không có khả năng!

Mạn Đề Kha Nhĩ thần tình kinh ngạc, nói khẳng định:

- Hẳn vừa mới thu nạp nguyên tố Tử Vong, tuyệt không có khả năng hình thành Thần hồn Thần thể nhanh như vậy. Chúng ta đã trải qua quá trình này, người hẳn cũng hiểu được quá trình này cần một thời gian tuyệt không ngắn ngủi như vậy!

- Ta nói có một Hạ vị thần Tử Vong hệ khác, là nhất định có! Nếu không, sao tiểu tử này có thể đánh trọng thương ta như vậy. - Lợi Duy Thần có chút bức mình vì sự hoài nghi của Hạn Đề Kha Nhĩ, đưa tay bịt máu tươi đang phun ra từ yết hầu, lạnh lùng nói.

Lợi Duy Thần vừa nói như vậy, Hạn Đề Kha Nhĩ nhớ tới tình cảnh hắn bây giờ. Cảm nhận các loại sức mạnh chung quanh một chút, Hạn Đề Kha Nhĩ đang chuẩn bị mở miệng trấn an Lợi Duy Thần vài câu, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Xin lỗi, xem ra thật sự có một Hạ vị thần Tử Vong hệ khác, hẳn đến rồi!

- Đương nhiên là có! - Lợi Duy Thần hừ lạnh một tiếng, tay trái bịt yết hầu, thần lực trong lòng bàn tay phủ đầy điện mang, dùng loại phương thức này khôi phục thân thể.

Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu một trước một sau chậm rãi đã đi tới. Nhìn phía trước một khoảng tuyệt đối Hắc Ám đầy chết chóc, cảm thụ lực phòng ngự từ lực lượng Hắc Ám dày đặc của Hạn Đề Kha Nhĩ trong đó, Hàn Thạc biết ý nghĩ đánh một cú phủ đầu lúc trước không thể thực hiện được.

- Phụ thân. Lên đi. Một tên bị thương nặng. Chúng ta hai người hợp lực đủ để ứng phó! - Tiểu Khô Lâu truyền tin.

Méo mặt cười khổ, Hàn Thạc lắc lắc đầu, truyền tin lại:

- Muốn làm được như thế, ta phải chấp nhận lương bại câu thương. Huống chi, bên ngoài trận pháp còn có hai tên sắp khôi phục. Nếu chúng ta không thể giết chết hai tên này, đợi cho hai tên bên ngoài thanh trừ được sự xâm thực của Thứ hồn châm, vậy chúng ta sẽ không có cơ hội nữa.

Hàn Thạc vừa giải thích như vậy, Tiểu Khô Lâu trầm mặc trong chốc lát, rồi truyền tin:

- Gọi năm người bọn Thổ Giáp Thi tới đây, tạo thành đại trận. Chúng ta còn có cơ hội.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc ngạc nhiên kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiểu Khô Lâu, có vẻ không tin, hỏi:

- Năm người đó tạo thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận có tác dụng gì với loại cường giả Hạ vị thần này chứ?

- Con nghĩ không có vấn đề đâu. Lúc trước năm loại sức mạnh chỉ mới dung hợp ba loại, con đã chống đỡ vô cùng khó khăn rồi. Bây giờ, mặc dù thực lực con một lần nữa tăng tiến, nhưng trận pháp đó bây giờ toàn bộ dung hợp xong hai loại sức mạnh còn lại. Uy lực trận pháp có thể toàn bộ phóng thích ra, hẳn là có thể hình thành uy hiếp với chúng. - Tiểu Khô Lâu giải thích.

- Thật chứ? - Hàn Thạc không dám tin, thở ra một hơi.

- Đúng vậy! - Tiểu Khô Lâu trả lời rất đơn giản.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu ra, Tiểu Khô Lâu tuyệt không phải loại người thối tha lấy không nói có. Có sự cam đoan của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc lại cảm thấy vài phần kỳ vọng vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận. Lùi lại vài bước, thoái lui tới một phạm vi khác, Hàn Thạc triệu hoán Ngũ hành giáp thi.

Bây giờ bản thể Hàn Thạc chuyên tu ma công, có thể phóng thích ra Vong Linh ma pháp. Đương nhiên, vì đại bộ phận sức mạnh Tử Vong của bản thể đều đã chuyển qua hóa thân ngoại thân Vong Linh hệ, tự nhiên không thể vận dụng thành thực tự nhiên Vong Linh ma pháp như hóa thân ngoại thân Vong Linh hệ được. Nhưng vài câu chú ngữ triệu hoán đơn giản thì đương nhiên không thành vấn đề.

Chú ngữ vừa hô lên, Ngũ hành giáp thi đã xuất hiện trước mặt Hàn Thạc. Bây giờ đang ở thời khắc mấu chốt, Hàn Thạc cũng không chần chờ, đợi Ngũ hành giáp thi vừa hiện ra, lập tức lệnh cho chúng dựa theo Thiên Thi Ngũ Hành đại trận mà bố trí.

Hàn Thạc sớm đã phát hiện Lợi Duy Thần tàn nhẫn giết chết thủ hạ của mình, hẳn đã thiết lập liên lạc với Vong Linh hệ. Tiểu Khô Lâu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối sách, Ngũ hành giáp thi hiển nhiên cũng đã sớm hiểu tình huống.

Không nói gì nhiều, dựa theo phương vị Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, năm cương thi vô cùng ăn ý phân tán ra, từng người một tàng hình biến mất.

Ngũ hành giáp thi đã lập xong, cái Hàn Thạc bây giờ muốn làm là dẫn dụ hai Đại Ma Vương Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ vào giữa trận pháp. Trao đổi với Tiểu Khô Lâu một chút, Hàn Thạc từ mình đi tới nơi tuyệt đối Hắc Ám trước, định lợi dụng ma công tốc độ cao và sự quen thuộc đối với trận pháp, dẫn dụ hai Đại Ma Vương tới.

Thân ảnh Hàn Thạc sắp động, đột nhiên nghe một tiếng nổ ra từ xa truyền đến, sau đó hai đại thần chỉ lĩnh vực Thủy Hỏa đột nhiên hiện ra trong thần thức Hàn Thạc.

Giật mình kinh hãi, thần thức vội vàng đặt toàn bộ sự chú ý tìm kiếm khu vực đó. Hắn lập tức cảm nhận được khí tức hai người Qua Lan Đức Nhĩ, lúc này trong lòng hắn quả thật vô cùng luống cuống.

Từ luồng khí tức đó, Hàn Thạc có thể khẳng định Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ đã khôi phục, Hạ vị thần quả nhiên không thể coi thường, Hàn Thạc hiểu rất rõ tính xâm thực của Thứ hồn châm, mặc dù hắn sớm có dự cảm, nhưng không ngờ hai người có thể nhanh chóng khôi phục như vậy.

Như vậy, rất có thể Hàn Thạc phải đối mặt với bốn Đại Ma Vương liên thủ. Chỉ với hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu hợp lực đã không nắm chắc phần thắng. Bây giờ Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ lại khôi phục chiến lực, tình cảnh Hàn Thạc càng thêm hung hiểm.

Tình huống mà Hàn Thạc không muốn thấy nhất đã xảy ra, sau khi Thứ hồn châm bị thanh trừ khỏi linh hồn hai người, cả hai mang theo sự tức giận mãnh liệt xông tới. Vì khu vực kết giới của Hàn Thạc bên này đã bị hủy đi, hai người cũng không còn phải đề phòng giữ lại, thần lực như lửa cháy điên cuồng, băng hàn lóe ra từng đạo như những lưỡi kiếm sắc, đột nhiên chém thẳng vào trung tâm trận pháp nơi Hàn Thạc ẩn thân.

Trong lúc nhất thời, những cột đá chọc trời âm ỉ nổ tung, những cây cỏ đủ mọi màu sắc, không chịu được thần lực mang theo sức lửa nóng cháy, thi nhau bắt lửa cháy bùng lên.

Hàn Thạc đang chuẩn bị dẫn dụ Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ vào giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, trong lòng lập tức hiểu ra hai người oanh kích mãnh liệt từ bên ngoài trận pháp, chắc chắn sẽ phá vỡ hoàn toàn trận pháp này! Lúc này, Hàn Thạc không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không vội vã dẫn dụ bọn Lợi Duy

Thần, mà vội vàng tranh thủ thời gian, thu hồi những cây cờ căn bản nhất, quý giá nhất để bố trí trận pháp này.

Từng cây cờ đó đều là do hấn hao phí rất nhiều nguyên liệu hiếm quý, mất không ít tinh lực, chế tạo từng lá cờ một. Một cây cờ chính là cơ sở có thể tạo thành cả đại trận. Bởi vậy, mất thấy kết tinh tâm huyết của mình sắp bị hủy đi, Hàn Thạc không suy nghĩ nhiều, lập tức nhanh chóng thu hồi, giảm bớt tổn thất.

Từng đạo huyết ảnh tử, kể cả những lực lượng hỗn loạn, đều hóa thành những sợi tơ mỏng hút vào những lá cờ. Chẳng mấy chốc, một lá cờ khổng lồ được Hàn Thạc thu vào không gian giới chỉ. Khi cơ sở tạo thành trận pháp được Hàn Thạc thu hồi, Tu La huyền hồn trận đã hoàn toàn mất tác dụng của nó.

Rốt cục, hai người Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ, phòng thủ nguyên một chỗ, không dám tách ra, nhận thấy lực lượng kỳ quái chung quanh đột nhiên biến mất, bên ngoài Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư không ngừng oanh kích những cây cột đá chọc trời, cũng đột nhiên phát hiện cả một rừng cột đá mệnh mông mờ ảo trong mắt họ, dần dần hiện ra rất rõ ràng.

Ở vài cây cột đá chơ vơ chính giữa, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cầm chặt vũ khí, thận trọng nhìn chung quanh.

- Đó là cái gì thế? - Khắc Khắc Lạc Phổ Tư nhìn Tiểu Khô Lâu, cảm nhận được sức mạnh Tử Vong hệ Hạ vị thần trên người Tiểu Khô Lâu, một cách kinh dị.

- Không phải chứ, chắc không phải là tên kia thành thần thất bại trở thành như vậy chứ? - Qua Lan Đức Nhĩ cũng vô cùng nghi hoặc, hai người vì bận thanh trừ Thứ hồn châm khởi linh hồn, thêm nữa sau đó lại bị đại trận che tầm mắt, nên không hiểu rõ tình huống.

- Mặc kệ làm sao, giết chúng mới là chính xác nhất.

Khắc Khắc Lạc Phổ Tư hừ lạnh một tiếng, đột nhiên liếc nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thần. Vết thương trên người Lợi Duy Thần rất rõ ràng, lập tức làm Khắc Khắc Lạc Phổ Tư cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, nhìn có chút hả hê, cười ha ha nói:

- Lợi Duy Thần, không ngờ ngươi cũng bị thương, hơn nữa thương thế không nhẹ, ha ha, thật tốt quá, vô cùng tốt!

- Hừ! Chúng ta sau này từ từ tính sổ.

Lợi Duy Thần sắc mặt cực kỳ khó coi, không thèm để ý Khắc Khắc Lạc Phổ Tư nữa, chỉ trừng mắt oán độc nhìn Hàn Thạc, nói:

- Lần này, ngươi còn có độc kế gì nữa đây?

Khóe miệng nhếch lên, xuất hiện một nụ cười lạnh, Hàn Thạc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cầm Lục Ma Phong chỉ vào Lợi Duy Thần, làm một động tác đâm chéo vào, chiêu đó chính là chiêu mà Hàn Thạc đâm thủng yết hầu Lợi Duy Thần.

Lợi Duy Thần giận dữ, gầm lên một tiếng, bắt chấp tất cả hướng về phía Hàn Thạc vọt tới. Cùng lúc đó, giống như đã thỏa thuận từ trước, ba Ma Vương khác cơ hồ đồng thời động thủ, mục tiêu chính là Hàn Thạc.

571. Chương 571:đừng Có Đi Chứ!

Tứ đại Thần chi linh vực Thủy, Hỏa, Lôi Điện, Hắc Ám, cùng lúc hoàn toàn phóng thích. Bốn Đại Ma Vương cùng nhau lao tới, Thần chi linh vực giao nhau.

Đội cho bốn người đến gần hai người Hàn Thạc, Thần chi linh vực Tử Vong hệ do Tiểu Khô Lâu phóng thích ra cũng gia nhập vào tập hợp Thần chi linh vực đó. Chỉ trong chốc lát, năm hệ lực lượng nguyên tố giao nhau bên cạnh Hàn Thạc, hình thành một luồng khí lưu kinh khủng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Ầm ầm ầm.....”

Tiếng nổ vang vọng thiên địa, cơn chấn động tung tóe chung quanh Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu.

Ngấn ngủ vài hơi thở, trận pháp cơ sở còn sót lại chung quanh hai người, trong tiếng nổ rung chuyển trời đất đó đã hoàn toàn biến mất! Một cây cột đá chọc trời hóa thành cát bụi bay đầy trời, những ma tinh thạch trong suốt như ngọc không chịu nổi áp lực, hóa thành chất lỏng tan ra. Những gò đất chứa đầy Âm nguyên tố của Tu La huyền hồn trận, trong tiếng nổ vang rền đã trở thành những ao đầm hầm hố dày đặc....

Tất cả nằm giữa công kích của năm đại Thần chi linh vực, bị quét sạch hoàn toàn!

Tiếng nổ ầm ầm vừa dứt, từ chỗ của Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu, trong phạm vi chung quanh trăm thước không có lấy một tảng đá nào nguyên lành, mặt đất sụp đổ, khắp nơi tàn phá. Ngoại trừ hai người vẫn đứng ngạo nghễ giữa trung tâm, tất cả tàn tích trận pháp đều bị san thành đất bằng, không còn lại một chút dấu vết nào.

Bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên giới hợp lực ra tay, trận pháp lúc này vốn đã mất đi tác dụng, rốt cục chẳng còn một dấu vết gì cả. Một khoảng đất hoang tàn sụp đổ, hai người Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc, một người cầm chắc Cốt Thứ, một người nắm chặt Lục Ma Phong, đợi trận đại chiến cuối cùng.

“Vèo Vèo Vèo Vèo!”

Bốn đạo nhân ảnh phóng tới, Thần chi linh vực của bốn Đại Ma Vương đã được triển khai, không giấu giếm gì, cơ hồ đồng thời ra tay, thiên lôi oanh kích, hắc ám bao phủ đầy trời, băng hàn rải rác chung quanh, ngọn lửa bập bùng từ phía.

Lúc này Hàn Thạc như đang ở trong ngày tận thế, bốn Đại Ma Vương liên thủ công kích, giống như người phán xử cuối cùng, quyết định phải thanh trừng tên Hàn Thạc tội ngập trời này.

- Còn không chết sao! - Lợi Duy Thần thân bị trọng thương, lớn tiếng hét lớn, từng đạo thiểm điện lóe lên trong tiếng sấm ầm ầm, uốn lượn vây bọc Hàn Thạc.

Lợi Duy Thần hận Hàn Thạc vô cùng. Nhiều năm qua ngoại trừ lần bại trận trong tay Bối Hi Ma Tư, đây là lần thứ hai hắn bị thương. Hơn nữa lần bị thương này gây thương tổn rất lớn cho thân thể hắn. Sức mạnh hủy diệt của Hàn Thạc và nguyên tố Tử Vong của Tiểu Khô Lâu, lúc này vẫn còn chạy loạn trong cơ thể hắn, nếu không tĩnh dưỡng dài ngày, hắn tuyệt khó có thể khôi phục được thần uy như trước.

Thâm Uyên giới ai nấy vì tư lợi. Bốn Đại Ma Vương tự nhiên càng xảo quyết hơn. Lợi Duy Thần có thể không chút do dự ra tay giết thủ hạ trung thành của mình, hắn tuyệt không muốn Hàn Thạc lại trở thành một ám ảnh khác trong lòng hắn. Bởi hắn rất rõ ràng, ám ảnh thất bại trong lòng sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào đối với sự tu luyện của mình.

Chỉ có giết chết Hàn Thạc, những bóng ma ám ảnh trong lòng hắn lúc trước mới có thể được hắn vĩnh viễn quên đi. Nếu không hắn rất có thể không thể tiến bộ trong quá trình tu luyện sức mạnh Lôi Điện. Do đó Lợi Duy Thần tuyệt đối muốn Hàn Thạc phải chết!

Đối với bốn Đại Ma Vương khác, cũng tương tự như vậy! Một nhân vật cường đại xuất hiện, có nghĩ là ích lợi ở Thâm Uyên giới coi như xóa bỏ phân chia lại. Nhân vật này có thực lực vượt qua những người khác, loại xóa bỏ phân chia lại này có thể có nghĩa là mình không còn chỗ đứng nữa.

Tín ngưỡng lực là cái gì? Đó là thứ có thể làm thần lực tăng tiến, là một thứ làm cho Thần chi linh vực cường đại hơn. Thâm Uyên giới đại chiến nhiều năm, không phải vì tín ngưỡng lực này sao. Mà Hàn Thạc lại có thực lực uy hiếp nghiêm trọng tới ích lợi của tất cả mọi người ở đây. Sự liên minh vốn trước giờ không có khả năng hình thành, bây giờ coi như là sự thuận lí thành chương!

Bốn Đại Ma Vương đồng thời ra tay, thần uy quả nhiên không ai có thể ngăn cản được. Công kích với sức mạnh hung mãnh sinh ra một áp lực rất lớn lên Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu.

Chỉ có điều, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cũng không muốn dùng hai đầu với bốn. Nếu làm như vậy, lúc này hai người bất cứ lúc nào có thể bị giết. Khóe miệng Hàn Thạc chột nhếch lên như có một âm mưu nào đó.

Đột nhiên, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vốn ngạo nghễ đứng ở giữa trận, thân thể đột nhiên không hề có dự triệu gì chìm tụt xuống mặt đất. Không có lấy một chút ngưng trệ nào, như giọt nước chìm vào biển rộng.

Bốn Đại Ma Vương vừa kinh ngạc, rồi lại lộ vẻ khinh thường, thầm nghĩ Hàn Thạc dùng loại cách làm này thật sự là quá sức ngu xuẩn. Thử hỏi dưới thần lực bất đồng của bốn Đại Ma Vương, loại chôn mình xuống đất như thế nào thì có tác dụng gì chứ?

Vì vậy bốn Đại Ma Vương mang theo nụ cười lạnh lùng, đồng thời ra tay, thần lực tập trung hướng về phương vị mà Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vừa mới đứng, sức mạnh kinh khủng quả thực muốn xé rách cả mặt đất.

“Leng keng!”

Ngoài dự liệu của bốn Đại Ma Vương, bốn người toàn lực ra tay đánh xuống mặt đất, tựa như đánh vào một tấm sắt cứng rắn nhất. Bốn lực lượng có thể đánh nát cả đá hoa cương, thế mà khi đánh vào mặt đất lại chỉ tóe lửa. Vốn mặt đất rất mềm, lúc này tựa hồ thành một thứ thép cứng nhất trên đời, thần lực bốn Đại Ma Vương đánh một kích vẫn không hề có ảnh hưởng gì.

- Sao thế được! - Bốn âm thanh hoảng sợ cùng vang lên. Bốn Đại Ma Vương về mặt mờ mịt khó tin, hai mắt lộ ra vẻ nghi hoặc cực độ, nhìn mặt đất dưới chân, không biết đang xảy ra việc gì.

Bốn Đại Ma Vương hiểu rõ sơn cốc Thâm Uyên hơn xa Hàn Thạc. Họ biết mặt đất ở sơn cốc này cũng khá cứng, nhưng Hạ vị thần chỉ cần dậm chân một cái, vẫn có thể dẫm lún đất. Hạ vị thần đã là một vị Thần chính thức, thần uy há có thể coi thường được?

Huống chi, lúc trước Hàn Thạc rõ ràng chìm vào đất như một giọt nước vào đại dương, bốn Đại Ma Vương trơ mắt nhìn cảnh này, đương nhiên cho rằng hẳn cũng dùng thần lực, ép cả người mình vào giữa nền đất.

Hàn Thạc có thể ép người mình cắm vào trong đất dễ dàng như vậy, thế mà họ toàn lực đánh ra một kích, lại không thể xé rách mặt đất?

Họ cực kỳ khó hiểu, song sự thật lại xảy ra trước mắt, mặt đất không hề rung chuyển, chỉ có vài tia lửa bắn tung tóe lên mà thôi!

Quý dị! Quý dị vô cùng!

Bốn Đại Ma Vương trong lúc nhất thời mê muội. Mặt đất được Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi dung hợp, hai loại sức mạnh đã được hình thành, khiến cho bốn người không thể hiểu được.

- Sao cứng như vậy chứ! - Mạn Đề Kha Nhĩ hô lên, chẳng biết nghĩ gì bỗng rút ra một thanh kiếm bản to với Hắc ám nguyên tố lập lòe chung quanh, trước mặt ba Đại Ma Vương khác, Mạn Đề Kha Nhĩ đại triển thần lực, không chút do dự chém một kiếm xuống, chỉ nghe “leng keng”, mặt đất vỡ ra một miếng nhỏ, tia lửa văng tung tóe.

Bốn Đại Ma Vương sắc mặt đột nhiên đại biến. Không ai hiểu rõ hơn họ về độ sắc bén của thanh kiếm bản to có Hắc Ám nguyên tố chạy vòng quanh của Mạn Đề Kha Nhĩ. Một thanh lợi kiếm như vậy, cộng với lực công kích kinh người của Mạn Đề Kha Nhĩ thì triển ra, toàn lực một kích chém xuống, thế mà chỉ chém ra một mẩu nhỏ trên mặt đất.

Mặt đất cứng rắn không cần nói cũng biết!

- Quá tà môn! - Thanh âm băng giá của Qua Lan Đức Nhĩ tràn đầy kinh hãi và khó hiểu. Hắn nhìn những biến hóa lạ lùng dưới chân, trong đầu bấn loạn.

- Không gian, không gian cũng biến hóa! - Đột nhiên, Khắc Khắc Lạc Phổ Tư chợt nhắm mắt lại, hét lớn.

Vừa nói ra, ba Đại Ma Vương khác vẫn còn lạnh mình, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Sương khói đậm đặc vẫn luôn vòng quanh khắp Thâm Uyên sơn cốc, bây giờ lại cuốn lên bao phủ cả bầu trời. Vốn bầu trời hư vô, đột nhiên làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ quái dị như đang co rút lại. Lúc này, bầu trời như trở thành một lồng giam, đang dùng một lực lượng mà bốn Đại Ma Vương không hiểu, từng chút một gia tăng áp lực trói buộc, co lại từng chút một.....

Bốn Đại Ma Vương rất miễn cảm với lực lượng nguyên tố, Thần chi lĩnh vực do họ hình thành có thể không ngừng hấp thu lực lượng nguyên tố giữa thiên địa chung quanh để mình sử dụng. Khi thần lực bị thâm hụt, Thần chi lĩnh vực có thể bù đắp những tiêu hao, đó là một công dụng khác của Thần chi lĩnh vực.

Nhưng vào lúc này, những nguyên tố không ngừng tụ tập từ bốn phương tám hướng hướng về phía họ, đột nhiên toàn bộ đình chỉ lại!

Đây là tình huống trước giờ chưa từng phát sinh, dường như chỉ trong chốc lát, tất cả nguyên tố trong thiên địa toàn bộ đều biến mất bất tầm!

- Không có khả năng! - Bốn người đồng thời phát hiện loại dị biến này, cũng đồng thời thét lên, đưa mắt nhìn nhau, ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên!

- Việc này, rốt cuộc là việc gì thế này?! - Lợi Duy Thần thân thể bị thương nặng, rốt cục không nhịn được chửi ầm lên. Xem ra hắn đã bị cảnh tượng quỷ dị chung quanh làm nhiễu loạn tâm trí, trở nên không tỉnh táo nữa rồi.

- Lực lượng nguyên tố không còn tụ tập vào Thần chi linh vực nữa, nhất định là sức mạnh nào đó ảnh hưởng đến sự lưu động của nguyên tố! Hoặc là, lực lượng nguyên tố đã không thể liên lạc tới khu vực này!

Khắc Khắc Lạc Phổ Tư quát nhẹ.

- Địa phương này quá quỷ dị, hay là chúng ta rời trước đi.

Trong lòng Qua Lan Đức Nhĩ đột nhiên có loại cảm giác sợ hãi vốn đã biến mất nhiều năm, loại cảm giác hồi hộp quái dị này làm hắn cực kỳ khó chịu, trong khi nói, ngữ khí có vẻ hơi biến dạng.

- Khẳng định là do Hàn Thạc gây chuyện, Qua Lan Đức Nhĩ nói đúng đó. Chúng ta rời nơi này trước, sau đó tính tiếp!

Mạn Đề Kha Nhĩ và Qua Lan Đức Nhĩ vốn là tử địch, song lúc này lại đứng ra ủng hộ đề nghị của Qua Lan Đức Nhĩ.

Bốn người liếc mắt nhìn quanh, đều thấy những người còn lại có cùng một loại tâm tình - khiếp đảm!

Họ là ai? Bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên giới! Chỉ tôn tuyệt đối ở Thâm Uyên giới, chưa có ai dám khiêu chiến những người này ở Thâm Uyên. Song lúc này, họ lại khiếp đảm!

- Đã tới thì đừng có đi!

Đột nhiên, âm thanh lạnh lùng của Hàn Thạc lảng đảng mờ tỏ, chẳng biết từ nơi nào truyền tới.

Lúc như từ bầu trời, lúc như từ dưới đất, giống như ngay ở bên tai, lại như cách rất xa....

572. Chương 572:lên Trời Không Lối, Xuống Đất Không Đường

Trên trời dưới đất, lúc này lực trói buộc đột nhiên ép lại, bốn Đại Ma Vương lập tức cảm nhận được thiên địa dị biến, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thanh âm Hàn Thạc vừa cất lên, bốn người tự nhiên hiểu được không gian biến hóa này tất cả đều là do Hàn Thạc bày ra. Kinh nghiệm lần chiến đấu trước, bốn Đại Ma Vương đã biết Hàn Thạc có một loại vũ thuật thần bí khó lường, biến hóa không gian chung quanh cho bọn chúng cảm thấy vô cùng xa lạ hoảng hốt, họ hiểu rõ, tất cả những thứ này hẳn là do Hàn Thạc bố trí.

Bên trong Thần chi linh vực, rốt cuộc không có lực lượng nguyên tố bốn hệ rót vào nữa. Mặt đất dưới chân cứng như sắt, đến cả cây kiếm bản to nổi tiếng sắc bén của Mạn Đề Kha Nhĩ cũng không thể hoàn toàn phá được, áp lực bao phủ bốn phía bắt đầu dần dần gia tăng.

- Nói đùa, chỉ bằng một mình ngươi mà có thể ngăn được bốn chúng ta à? Bối Hi Ma Tư đại nhân cũng không có thực lực này, ngươi lại càng không có khả năng! - Thanh âm băng hàn của Qua Lan Đức Nhĩ tràn đầy vẻ khinh thường, song ánh mắt lại không ngừng lóe ra, cũng không biết đang có tâm tư gì.

- Mặt đất cứng rắn thế nào thì các ngươi đã thấy rồi đó, chúng ta muốn phá vỡ được chắc cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng, bầu trời hư vô rất khó phòng bị, ta nghĩ chúng ta hẳn phải ly khai lên trên. - Mạn Đề Kha Nhĩ ngẩng đầu nhìn trời, đề nghị.

- Hay! - Qua Lan Đức Nhĩ đồng ý.

Quyết tâm xong, bốn Đại Ma Vương không còn lãng phí thần lực vào mặt đất nữa, ngẩng đầu nhìn lên hư không, nhìn màn sương khói mù mờ phía trên, công kích như lời đình của bốn người lúc trước lại xuất hiện, cùng nhau đánh vào hư không.

“Ầm ầm.....”

Sấm sét ầm ầm, tiếng vang bất tận từ bốn phương tám hướng truyền đến, lúc này giống như tiếng trời rung đất chuyển, nơi nơi chỉ toàn tiếng nổ điếc tai nhức óc.

Song, bầu trời hư vô như được bao phủ lớp bông mềm dẻo, thần lực kinh khủng của bốn Đại Ma Vương đánh vào bầu trời, lại có một loại cảm giác như đá chìm biển rộng.

Mặt đất cứng rắn như sắt, bầu trời mềm mại đàn hồi như bông, hai lần công kích, toàn bộ không hề có hiệu quả gì.

Lúc này bốn Đại Ma Vương chính thức bắt đầu luống cuống. Đôi mắt đều hiện lên vẻ khiếp sợ. Cảm giác mình bị ngăn mọi liên lạc với ngoại giới, một loại cảm giác chán nản vô lực đột nhiên dâng lên từ đáy lòng.

“Làm sao bây giờ. Rốt cuộc phải nên làm cái gì bây giờ?” - Bốn người đều đồng thời nổi lên một nghi vấn như vậy. Đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời chẳng biết phải làm như thế nào.

Có loại tình cảnh cực kỳ bức bối lên trời không đường, xuống đất không cửa. Bốn người hợp lực mà vẫn không thể rời khỏi nơi quái dị này làm họ rất cực đều khiếp đảm.

Bên ngoài Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, thần sắc Hàn Thạc vô cùng khẩn trương nhìn không gian đầy sương khói trước mắt. Thần thức và Ngũ hành giáp thi liên lạc với nhau. Hắn thấy được tình cảnh của chúng.

Hạ vị thần dù sao cũng là một vị thần chính thức. Huống chi là bốn tên? Thiên Thi Ngũ Hành đại trận bị bốn Đại Ma Vương hợp lực công kích, chặn đứng được hai đợt công kích trên trời dưới đất đã làm Hàn Thạc cảm thấy tự hào cho Ngũ hành giáp thi rồi.

Chỉ là, bốn Đại Ma Vương toàn lực ra tay, bốn loại thần uy đồng thời đánh lên. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận của Ngũ hành giáp thi sau khi ngăn chặn tám lần công kích, chia đều công kích lên người Ngũ hành giáp thi, quả thật chúng cũng khó mà chịu nổi.

Sức mạnh phòng ngự mặt đất, chính là do hai loại sức mạnh Kim, Thổ dung hợp lại. Còn lực phòng ngự mềm mại như bông trên bầu trời, là do hai loại sức mạnh Thủy, Mộc giao dung. Sau khi bị hợp lực của bốn Đại Ma Vương đánh trúng, Ngũ hành giáp thi mặc dù dựa vào trận pháp mà chia sẻ hóa giải sức mạnh này, nhưng thần thức Hàn Thạc tương thông với chúng lại cảm nhận được rõ ràng sức mạnh trong cơ thể chúng đã bị thất thoát nhiều.

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận không chỉ có sức mạnh phòng ngự và trói buộc, sức mạnh chủ yếu của nó là ở phương diện công kích. Song, vì thực lực của tứ đại Hạ vị thần đích xác kinh khủng, giữa hai lần ra tay lại cực kỳ ngắn ngủi. Điều này làm cho Ngũ hành giáp thi không thể không xuất toàn lực để phòng ngự. Trong lúc nhất thời căn bản không có dư lực để tổ chức đặc tính công kích của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu được, nếu bốn Đại Ma Vương điên cuồng liên tiếp đánh liên tục xuống đất hoặc lên trời. Như vậy chẳng bao lâu, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận này sẽ bị phá vỡ. Thực lực của Ngũ hành giáp thi dù sao cũng có hạn, căn bản không chịu được sự tiêu hao liên tục.

Thấy bốn Đại Ma Vương hoảng hốt, Hàn Thạc khẩn trương nhìn sự việc phát triển, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận do Ngũ hành giáp thi bố trí ra, hắn không hề đụng tay vào. Nếu tiến vào trong đó, bản thân Hàn Thạc cũng sẽ bị một vài ảnh hưởng của trận pháp, không thể phát huy toàn bộ thực lực trong đó.

Vào lúc này, Ngũ hành giáp thi đang cố hóa giải sức mạnh từ hai lần công kích của bốn Đại Ma Vương, chỉ cần họ của diệt trừ được ảnh hưởng của sức mạnh này, toàn lực phóng thích toàn bộ lực công kích đáng sợ của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận ra, bốn Đại Ma Vương lúc này phải hết sức chống lại những công kích này, chắc chắn sẽ không có biện pháp tiếp tục tiến hành công kích liên tục trận pháp.

Bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên giới, mỗi người đều có tâm chí cực kỳ kiên định. Bây giờ tuy trong lòng có hơi kinh hoảng, nhưng cũng không phát cuồng ra tay công kích loạn xạ. Dựa theo suy nghĩ của họ, một lần công kích không hiệu quả, vậy tự nhiên không thể dùng cách làm giống như thế mà đạt được hiệu quả. Chính vì họ không hay biết gì về trận pháp, nên mới cho Ngũ hành giáp thi một cơ hội thở lấy hơi.

Trong khi bốn Đại Ma Vương ở giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận cau mày nghĩ ngợi làm sao có thể hủy được trận pháp, Ngũ hành giáp thi rốt cục đã thoát khỏi ảnh hưởng lúc trước, khôi phục lại như cũ. Không do dự gì, Ngũ hành giáp thi bỏ qua tất cả sức mạnh phòng ngự, cùng nhau bắt đầu dung hợp lực lượng, chuẩn bị phóng thích toàn bộ công kích của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận.

- Nhìn bầu trời kia, có gì đó không đúng! - Mạn Đề Kha Nhĩ đầu óc tính toán rất nhanh, vừa suy nghĩ phương pháp thoát khỏi khu vực này, vừa ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên kinh hô.

Ba Đại Ma Vương kia nghe hấn hô như vậy, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời. Vốn bầu trời sương khói lằng lằng, đột nhiên xuất hiện những đám mây lửa nóng cháy. Những đám mây đó bắn ra hỏa quang, nhiệt độ nóng hừng hực, từ từ ép xuống.

Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ bao phủ trên đầu mọi người, hơn nữa di chuyển nhịp nhàng với đám mây lửa nóng cháy kia, từ từ ép xuống bốn Đại Ma Vương phía dưới.

Mặt đất bằng phẳng đột nhiên truyền đến những tiếng vang ầm ầm, từng vết nứt bị xé ra, những chông nhọn cứng như sắt từ sâu dưới đất đột nhiên đâm ra, giống như có mắt bắn thẳng đến bốn Đại Ma Vương.

Khu vực vốn không có một ngọn cỏ, chẳng biết khi nào lại sinh ra những dây leo, uốn éo như độc xà, quấn dưới chân bốn Đại Ma Vương.

Hư không trên đầu, màn mây lửa ép xuống, cây Kim Cô bổng hóa thành một tòa núi cao vạn trượng, mang theo trọng lực vô cùng kinh khủng, dùng một khí thế thái sơn áp đỉnh, bao phủ cả khu vực, tiếng nổ ầm ầm vang lên, đánh về phía bốn Đại Ma Vương.

Kim Cô bổng không ngừng biến lớn lên, phủ kín cả bầu trời. Bốn Đại Ma Vương trừ phi chôn mình xuống đất thì không thể tránh khỏi. Song họ cũng không thể dễ dàng ẩn trốn được. Những cây chông nhọn cứng như sắt, không chút khách khí cắm thẳng vào người họ. Lực lượng giao nhau, các loại công kích đủ dạng đua nhau tung ra, cả không gian rốt cuộc không còn chỗ đứng cho bốn Đại Ma Vương. Mỗi góc khắp bốn phương tám hướng đều dường như ẩn chứa những hung hiểm đoạt mạng, trong khu vực này, họ không có lấy một chỗ nào có thể che dấu bản thân, chỉ có miễn cưỡng dùng thần lực chống đỡ.

- Phụ thân, thế nào? - Tiểu Khô Lâu lúc này cười một con Cốt Long, cách Hàn Thạc không xa truyền tin.

Trong lòng Hàn Thạc tràn đầy kinh hãi, khu vực đầy sương mù phía trước không thoát khỏi thần thức của hắn. Hàn Thạc cảm thụ sức mạnh công kích cuồng bạo trong đó, mặc dù vẫn đánh giá rất cao uy lực của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, song đến khi chứng kiến đại trận phát động, Hàn Thạc vẫn cảm thấy khiếp sợ trước uy lực của nó. Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, cả không gian, từng góc một, không chỗ nào chừa lại cho địch nhân dung thân. Công kích đến từ mỗi tấc đất, mỗi phân không khí, mỗi giọt nước.....

Sức mạnh năm hệ một khi dung hợp, còn diễn sinh ra một vài sức mạnh khác mà đến cả Hàn Thạc cũng không rõ thuộc tính. Sức mạnh này cực kỳ quỷ dị thần bí, thường có thể phá vỡ thần lực phòng ngự của bốn Đại Ma Vương, làm chúng đau đầu nhức óc.

Ngũ hành giáp thi, một loại sinh vật do năm chiến sĩ Cường Thi bình thường, lợi dụng Thiên Thi ma công và Ngũ hành tuyệt địa luyện chế ra. Đến nay chúng có thực lực như thế nào thì bản thân Hàn Thạc cũng không rõ lắm. Chỉ là, hấn tin Ngũ hành giáp thi, cho dù tìm được chỉ bảo của năm hệ, thì Hỏa Giáp thi, Kim Giáp thi, Mộc Giáp thi, cũng tuyệt đối không mạnh được như Tiểu Khô Lâu. Họ giỏi lắm cũng chỉ có lực lượng Cơ Thần mà thôi.

Song, năm Ngũ hành giáp thi như vậy, sau khi tạo thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, năm loại sức mạnh giao nhau, lại có thể phát huy lực công kích kinh khủng, khiến cho bốn Thâm Uyên giới Đại Ma Vương không cách nào ứng phó kịp!

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, quả nhiên không làm Hàn Thạc thất vọng!

Kim Cô băng tràn ngập cả không gian, dung hợp với sức mạnh Thổ hệ, khi oanh kích vào người bốn Đại Ma Vương, lại đột nhiên bắn ra những tia lửa ghê rợn.....

Cơ hồ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, bốn Đại Ma Vương dưới Kim Cô băng không gì không phá được, đã bị đánh đến đầu váng mắt hoa. Trong đó, Lợi Duy Thần đã bị trọng thương càng không chịu nổi. Vết thương đột nhiên bị xé rách, máu tươi phun ra như suối.

Đầu gối mềm nhũn, Lợi Duy Thần đã bị trọng thương từ trước, khụy cả người xuống đất, miệng ói máu không ngừng.

Giống như biết phải công kích người yếu, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận tập trung sức mạnh, trong nháy mắt tụ cả vào người Lợi Duy Thần. Trong lúc nhất thời, hóa thành trăm ngàn đạo hào quang, oanh kích rất mạnh xuống người Lợi Duy Thần. Sức mạnh lóe lên trong người Lợi Duy Thần rồi chợt biến mất.

- Cứu ta, cứu ta! - Lợi Duy Thần cực kỳ sợ hãi, nhìn ba Đại Ma Vương kia, thất thanh gào thét.

“Bang!”

Giống như một quả pháo hoa nổ tung, Thần hồn và Thần thể của Lợi Duy Thần đột nhiên tan thành mây khói. Tên Hạ vị thần này đến đây đã chết thật rồi.

573. Chương 573:đừng Có Ẩn Tàng Khí Tức, Người Còn Thua Ta Xa!

Cùng thời khắc đó, cũng không biết vì Thần hồn Thần thể Lợi Duy Thần nổ tung, hay vì Ngũ hành giáp thi nghỉ tạm sau một kích toàn lực, bầu trời sương khói đậm đặc của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận đột nhiên xuất hiện một vết nứt nho nhỏ.

Mạn Đề Kha Nhĩ đang miễn cưỡng chống đỡ trận pháp công kích, vô cùng nhạy cảm nắm được dị biến trên bầu trời, một luồng nguyên tố Hắc Ám đột nhiên tràn ra, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận vốn liền lạc, lúc này rốt cục xuất hiện một vết xước!

Không do dự gì, cơ hồ khi vết nứt kia vừa mở ra, Mạn Đề Kha Nhĩ hóa thành một làn khói màu đen, dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh thoát khỏi Thiên Thi Ngũ Hành đại trận. Về phần Lợi Duy Thần bên cạnh hắn nổ tung, Mạn Đề Kha Nhĩ căn bản không thèm liếc mắt.

Bên ngoài trận pháp, Hàn Thạc ngưng thần cảm thụ dị biến trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, thông qua liên lạc với Ngũ hành giáp thi, biết họ toàn lực công kích Lợi Duy Thần, sau khi làm Lợi Duy Thần Thần hồn tiêu diệt, đã tiêu hao không ít sức mạnh.

“Vèo!”

Mạn Đề Kha Nhĩ đột nhiên từ vết nứt chui ra.

Hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đồng thời cảm nhận được Thần chi linh vực Hắc Ám hệ bao trùm chung quanh, ánh mắt thoáng chốc đã dán vào người Mạn Đề Kha Nhĩ.

Thần chi linh vực trên người Tiểu Khô Lâu cũng là một mục tiêu rõ ràng, Mạn Đề Kha Nhĩ từ giữa trận pháp bay ra, lập tức thấy ngay Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc.

Không nói gì nhiều, Mạn Đề Kha Nhĩ mới từ giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận chạy ra, không chút nghĩ ngợi giờ kiếm bản to mang đầy khí tức Hắc Ám, hướng về phía Hàn Thạc vọt tới.

Mạn Đề Kha Nhĩ cho rằng không gian kỳ dị kia, đương nhiên hoàn toàn là do Hàn Thạc lợi dụng sức mạnh bí ẩn gì đó phóng thích tạo thành.Theo hắn thấy, chỉ cần đánh cho đối phương luống cuống tay chân, cảnh vật kỳ lạ cầm tù họ sẽ cũng như Tu La huyền hồn trận lúc trước đột nhiên tiêu tán.

Mạn Đề Kha Nhĩ cũng không phải có hảo tâm giải cứu hai người Qua Lan Đức Nhĩ, nhưng Lợi Duy Thần vừa chết, Mạn Đề Kha Nhĩ cảm nhận được nguy cơ quá lớn. Hắn biết lúc này không giết chết Hàn Thạc, mấy người đến Thâm Uyên lần này đừng có mơ tưởng còn sống mà rời đi.

Tới bây giờ, Mạn Đề Kha Nhĩ không còn tham bảo vật Thâm Uyên nữa. Bây giờ tất cả tâm tư chỉ là nguy hiểm trước mắt. Tất cả ngọn nguồn nguy cơ đều nằm trên người Hàn Thạc. Hắn tin rằng chỉ cần hấn toàn lực công kích, Hàn Thạc tất nhiên khó có thể chiêu cố được không gian trói buộc Qua Lan Đức Nhĩ.

- Muốn chết! - Mắt thấy Mạn Đề Kha Nhĩ bất chấp tất cả công kích, Hàn Thạc không sợ hãi mà lại cười. Lục Ma Phong vung lên, một luồng ánh sáng đỏ như máu mang theo hủy diệt khí tức, trong nháy mắt bắn ra hơn mười thước, sát khí cuộn cuộn lưu động.

Tiểu Khô Lô vẫn cười trên người con Cốt Long, Thần chi lĩnh vực khai triển, nguyên tố Tử Vong đậm đặc đột nhiên tràn về phía Mạn Đề Kha Nhĩ. Cùng lúc đó Cốt Thứ hẹp dài trong tay hắn chợt hiện ra. Nguyên tố Tử Vong khổng lồ hội tụ trên Cốt Thứ, thần lực trong cơ thể chảy vào trong Cốt Thứ, rồi hắn dùng Ngự ma quyết phóng ra. Một luồng ánh sáng trắng đục bắn thẳng về phía Mạn Đề Kha Nhĩ.

Đột nhiên, hai loại sức mạnh Hủy Diệt Tử Vong tập trung cả vào hắn. Hai loại công kích trong nháy mắt đã tới nơi. Điều này làm cho Mạn Đề Kha Nhĩ sinh ra một loại cảm giác cực kỳ không ổn. Nhưng hắn cho rằng chỉ cần có thể nhiều loạn tâm chí Hàn Thạc, làm cho Hàn Thạc không thể tiếp tục giữ trò vào không gian phía sau, hai người Qua Lan Đức Nhĩ có thể chạy tới trợ giúp hắn.

Chính vì có tâm tư này, Mạn Đề Kha Nhĩ không lao tới trước ngành kháng công kích của Hàn Thạc và Tiểu Khô Lô, mà ngược lại lui về sau để tránh né. Thanh kiếm mang theo Hắc Ám vung lên, hình thành một vùng tuyệt đối Hắc Ám. Bản thân Mạn Đề Kha Nhĩ cũng biến mất trong đó.

Đáng tiếc, thần thức kỳ diệu của Hàn Thạc vẫn luôn luôn bám sát Mạn Đề Kha Nhĩ. Loại ẩn tàng thân thể có thể có tác dụng với các Thần khác, nhưng trong mắt Hàn Thạc thì quả là buồn cười.

Lục Ma Phong và Cốt Thứ của Tiểu Khô Lô dựa theo thần thức Hàn Thạc, không hề ngưng trệ, chuẩn xác vô cùng đâm vào giữa màn Hắc Ám của Mạn Đề Kha Nhĩ.

- Làm sao có thể như vậy được!? - Mạn Đề Kha Nhĩ giữa màn Hắc Ám, thất thần thở khi một hơi, sau đó một khắc tiếng va chạm “leng keng” vang lên từ khu vực tuyệt đối Hắc Ám đó.

- Hắc hắc, dám bày trò ẩn tàng khí tức ở trước mặt ta, thật sự là múa búa trước cửa Lỗ Ban, tự tìm quả đắng! - Hàn Thạc cười rất kiêu ngạo.

Chỉ thấy Hàn Thạc và Tiểu Khô Lô vẫn đứng ở đó, nhưng Lục Ma Phong và Cốt Thứ của Tiểu Khô Lô, dưới sự thao túng từ tâm thần hai người, rất nhanh chóng xuyên vào màn hắc ám, những thanh âm kim loại giao nhau không ngừng từ trong đó truyền đến.

Mạn Đề Kha Nhĩ thống khổ ứng phó với hai vũ khí chuẩn xác vô cùng, công kích quỷ dị phi thường, nhất là công kích từ Lục Ma Phong, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, trong đó ám hợp các loại lực lượng, mỗi một lần lưỡi đao sắc bén chém xuống, đều lưu lại trên cái kiếm bản to đầy khí tức Hắc Ám của hắn những vết nứt lớn nhỏ.

Rất rõ ràng, Lục Ma Phong sắc bén đáng sợ hơn kiếm bản rộng đầy khí tức Hắc Ám của hắn!

Mạn Đề Kha Nhĩ cực kỳ khó chịu. Nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao hai thanh vũ khí này, ở trong khu vực do Thần chi lĩnh vực của hắn thi triển đến mức tận cùng tạo thành tuyệt đối hắc ám, lại có thể vô cùng chuẩn xác bắn thẳng vào người hắn! Như vậy, vốn Mạn Đề Kha Nhĩ muốn dựa vào việc ẩn giấu thân thể rồi tranh thủ công kích Hàn Thạc và Tiểu Khô Lô, ngược lại hoàn toàn trở thành người bị động, bất lực ứng phó với sự công kích của đối phương, vô kế khả thi.

- Mạn Đề Kha Nhĩ, không thể tưởng được hả? Hắc hắc, ta vốn cũng không có hứng thú gì với Thâm Uyên giới các người. Nhưng, bây giờ thì xem ra các người chẳng mấy chốc sẽ vĩnh viễn biến mất. Vậy, ta cũng không khách khí gì mà không chiếm lấy cả Thâm Uyên giới.

Lục Ma Phong biến thành hóa thân ngoại thân, có linh hồn tự chủ, trong khi công kích Mạn Đề Kha Nhĩ, đột nhiên mở miệng nói tiếng người rất rõ ràng.

Thần sắc kinh hoàng đại loạn, Mạn Đề Kha Nhĩ hốt hoảng không thể áp chế được, tâm loạn tay chậm, miễn cưỡng đỡ một kích của Lục Ma Phong, lại bị Cốt Thứ chọc cho một cú, thần lực tử vong thuận thể công nhập vào thân thể Mạn Đề Kha Nhĩ.

Trong mắt Mạn Đề Kha Nhĩ lộ vẻ hoảng sợ, hần luồng cuống tay chân phân ra một bộ phận thần lực, chống đỡ sức mạnh Tử Vong cuồng loạn trong cơ thể, nhìn những cú chém bất lưu tình của Lục Ma Phong, nghe thanh kiếm này mở miệng nói chuyện, loại quỷ dị này làm Mạn Đề Kha Nhĩ càng hoảng loạn hơn.

- Người sợ à? Hắc hắc, đừng sợ, người cũng sắp chết rồi! - Lục Ma Phong lải nhải không ngớt làm nhiễu loạn tâm trí Mạn Đề Kha Nhĩ, những lời nói lạnh lùng chế giễu, lọt vào tai Mạn Đề Kha Nhĩ giống như những lá bùa đòi mạng, làm hần càng lúc càng hoảng loạn.

Phía ngoài tuyệt đối Hắc Ám, Hàn Thạc âm hiểm mỉm cười, từ từ mọc trong không gian giới chỉ ra một quả Bạo diệt châu, ra hiệu cho Tiểu Khô Lâu. Một đạo dị quang hiện lên, Bạo diệt châu đột nhiên bắn về phía Mạn Đề Kha Nhĩ đang liều mạng chống đỡ.

Cùng lúc đó, Lục Ma Phong và Cốt Thứ của Tiểu Khô Lâu một mạch như oan hồn cuốn lấy Mạn Đề Kha Nhĩ không tha, đột ngột biến mất bất tàm!

Mạn Đề Kha Nhĩ vừa thoát khỏi áp lực, trong lòng có hơi nghi hoặc, hần không rõ vì sao trong lúc mấu chốt, hai thanh vũ khí cực kỳ đáng ghét, lại đột nhiên biến mất.

“Chết rồi!” - Mạn Đề Kha Nhĩ thầm kêu to, bởi vì hần thấy một quả cầu tròn tròn đang bay tới! Lúc trước hai người Qua Lan Đức Nhĩ gặp phải việc này, hần làm người đứng xem nên biết rất rõ, tự nhiên hiểu được Bạo diệt châu trông bình thường không có gì đặc biệt, khi nổ tung sẽ có uy lực làm người ta đau đầu đến như thế nào.

Mạn Đề Kha Nhĩ muốn chạy, đáng tiếc lại không kịp. Tâm tư hần vừa động, Bạo diệt châu đã nổ tung rồi.

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng kêu gào thê thảm, một trước một sau truyền tới.....

Tiếng oanh minh vừa dứt, cả người Mạn Đề Kha Nhĩ thương tích đầy mình, máu tươi chảy như suối khắp người hần. Song, Thứ hồn châm mạnh đáng sợ hung hãn đang không ngừng ăn mòn linh hồn hần!

Mạn Đề Kha Nhĩ biết mình không còn cơ hội thủ thắng, nhìn Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu từng bước tới gần, Mạn Đề Kha Nhĩ cố hết sức nặn ra một nụ cười khó coi, thanh âm thều thào nói:

- Hàn Thạc tiên sinh, Lợi Duy Thản đã chết, chúng ta có thể hợp lực, chiếm lĩnh thế lực của hai người Qua Lan Đức Nhĩ. Người không biết rõ về Thâm Uyên giới, ta có thể trợ giúp người, thật đó, người cần có ta!

Hần cần có thời gian thanh trừ Thứ hồn châm xâm thực mới có thể có lại sức mạnh. Đối mặt với Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu từng bước tới gần, Mạn Đề Kha Nhĩ thật sự sợ hãi. Lúc này, hần biết muốn chạy trốn cũng khó khăn rồi. Mạn Đề Kha Nhĩ luôn luôn tâm cao khí ngạo, vẫn luôn coi Hàn Thạc làm tốt thí cao cấp, lúc này không thể không cúi mình khuất tất, thậm chí còn vì mạng sống, không tiếc vứt bỏ thân uy cao cao tại thượng.

Mỉm cười nhìn Mạn Đề Kha Nhĩ, Hàn Thạc cười cười, tràn đầy vẻ khinh thường, lắc lắc đầu nói:

- Không phải là một chủ ý tốt! Có nhiều người hiểu rõ Thâm Uyên giới lắm, tỷ như Bá Đức và Tề Ni Á. Ta nghĩ sau khi người chết, họ sẽ rất vui lòng làm việc cho ta. Ừm, nói thật chứ ngay từ đầu, ta thật sự chỉ muốn sớm rời Thâm Uyên. Là do các người từng bước bức ta phải đứng đối lập.

- Hàn Thạc, không thể cho ta một cơ hội sống sao?

Trên mặt Mạn Đề Kha Nhĩ tràn đầy vẻ khổ sở, lại lên tiếng thuyết phục. Dừng một chút, Mạn Đề Kha Nhĩ hiện lên vẻ dữ tợn, cướp lời không cho Hàn Thạc trả lời:

- Người đừng quên, nữ nhân và đồ đệ của người đều đang ở Hắc Ngọc Ma Vương thành. Ta là Hạ vị thần, cho dù còn cách xa như vậy, cũng có thể liên lạc với tín đồ của ta. Chỉ cần ta tâm niệm vừa động, họ lập tức sẽ phơi xác đương trường, người đừng có hối hận!

- Bạo diệt châu là do ta tự tay luyện chế, ta thật sự quá rõ về tác dụng của Thứ hồn châm. Linh hồn người hỗn loạn vô cùng, làm gì còn có thể liên hệ với tín đồ người chứ. Đừng có giả vờ hung dữ! - Hàn Thạc cười to, một câu cuối cùng lại phát ra từ sau lưng Mạn Đề Kha Nhĩ!

Lục Ma Phong nhân thời cơ này, bắt tri bắt giác đi vòng ra sau lưng Mạn Đề Kha Nhĩ, thừa dịp hần tâm hoảng ý loạn, một kiếm xuyên qua lưng Mạn Đề Kha Nhĩ.

- Cái trò ản giấu khí tức, người thật không bằng ta! - Lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói về tiếc nuối, ra hiệu cho Tiểu Khô Lâu cùng động thủ, chém chết Mạn Đề Kha Nhĩ bất lưu tình. Thần hồn Thần thể đồng thời bị hủy diệt!

574. Chương 574:một Bước Lên Trời

Lợi Duy Thần và Mạn Đề Kha Nhĩ vừa chết, hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư còn lại, cho dù không có sự giúp đỡ của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cũng có thể ứng phó được.

Vừa lúc này, tâm thần Hàn Thạc chợt run lên, một loại cảm ngộ cổ quái từ trong linh hồn dâng lên, những luồng gió lốc tử vong mãnh liệt từ chung quanh ù ù hội tụ.

Chốc lát, Hàn Thạc hiểu hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ rốt cục đã hình thành Hạ vị thần. Thần thể Thần hồn đã cải tạo xong, Thần chi linh vực Tử Vong hệ thuận lý thành chương đã hình thành.

“Vèo!”, hóa thân ngoại thân khoác ma pháp bào màu đen sẫm, đã bay tới đứng bên cạnh Hàn Thạc. Nguyên tố Tử Vong đậm đặc như phủ vào mặt hắn.

Thần lực kỳ dị lưu chuyển không ngừng khắp hóa thân ngoại thân. Sau khi thu nạp toàn bộ Thần hồn Trung vị thần, hóa thân ngoại thân bây giờ có tiềm lực vô hạn. Bây giờ còn thể thu nạp ba viên Thần tinh, Hàn Thạc xem ra rất kỳ vọng vào hóa thân ngoại thân này.

- Chúc mừng phụ thân! - Tiểu Khô Lâu đứng bên cạnh Hàn Thạc, vừa thấy lại có một Hạ vị thần Tử Vong hệ vừa được Hàn Thạc tu thành, hắn tỏ ra thật sự vui mừng.

Mím cười khe gập đầu, Hàn Thạc đang định nói gì đó, đột nhiên phát hiện Thiên Thi Ngũ Hành đại trận sinh ra dị biến. Lửa cháy ngập trời, băng giá tràn ngập, lúc này bỗng như giao nhau vô cùng kỳ dị. Hai Hạ vị thần Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Thần chi linh vực dồn ép lẫn nhau, thần uy kinh khủng không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Bị Thiên Thi Ngũ Hành đại trận một mạch từng bước ép vào, lúc này phải sử dụng thủ đoạn phòng ngự bị động. Trong đó, trên người Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi, truyền ra khí tức cực kỳ tham lam.

- Phụ thân, chúng ta có thể thu được tất cả của họ, chỉ cần đánh tan ý thức bên trong Thần hồn! - Hỏa Giáp thi truyền tấn rất nhanh.

Hàn Thạc đang kinh ngạc nhìn Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, lập tức thu được tin của Hỏa Giáp Thi. Sau khi trao đổi với Ngũ hành giáp thi, tinh thần Hàn Thạc chợt chấn động, kinh hãi hỏi

- Người nói là các người có thể chiếm cứ tất cả của họ, kể cả Thần lực Thần hồn?

- Đúng vậy phụ thân, chỉ cần Thần hồn của họ không còn có ý thức, chúng con có thể tìm được tất cả trên người họ. - Thủy Giáp thi vội vàng nói.

- Hay, hay lắm!

Hàn Thạc hét lên một tiếng, truyền tấn nói:

- Triệt tiêu lực phòng ngự của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, chúng ta ra tay!

Ý thức vừa được truyền đạt, bản thể Hàn Thạc và hai đại hóa thân ngoại thân, kể cả Tiểu Khô Lâu đồng thời ra tay, toàn lực công kích điên cuồng Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đang cố gượng dậy. Ba Hạ vị thần cộng thêm với bản thể Hàn Thạc, tập trung sức mạnh đến mức tận cùng, thừa dịp Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư hoảng loạn, tấn công vào Thần chi linh vực của hai người.

Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư Sớm đã mỗi một không chịu nổi, thần lực tiêu hao hơn phân nửa trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, bây giờ lại bị công kích hung mãnh như thế, ngọn lửa tàn còn lại trong nháy mắt bị dập tắt.

Giữa ánh hào quang xán lạn tung tóe, Thần chi linh vực của hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đã sinh ra vài vết nứt, không thể tiếp tục ngăn cản sức mạnh của hệ khác chảy vào, thần lực

của bản thân hai người cũng bị tiêu hao rất nhiều sau một kích này, một lần nữa bị đánh vào giữa Thiên Thi Ngũ Hành đại trận.

Một kích qua đi, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vẫn chưa dừng tay, công kích càng hung mãnh như triều, từng đợt nối theo đánh vào trên người hai Đại Ma Vương còn lại. Thừa dịp thời cơ này, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc vừa mới trở thành Hạ vị thần Tử Vong hệ, dùng toàn lực phóng thích ra một ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến, nện thẳng vào Thần hồn của hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư.

Thần thức bản thể Hàn Thạc cũng không hề nhàn rỗi, một ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến nữa cũng được xuất ra, đâm mạnh vào giữa Thần hồn của Qua Lan Đức Nhĩ, làm Thần hồn hắn trong nháy mắt bị thương nặng.

“Vèo Vèo!”

Hai cái bóng bắn rất nhanh về phía Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đang trong trạng thái suy yếu nhất. Hàn Thạc liếc nhìn, thấy đó là hai người Hỏa Giáp thi và Thủy Giáp thi.

Tình huống cực kỳ quỷ dị: chỉ thấy trong khi Thủy Giáp thi bắn tới người Qua Lan Đức Nhĩ, lúc này Thủy Giáp thi biến thành thể lỏng, từ thất khiếu của Qua Lan Đức Nhĩ chui vào óc hắn. Hỏa Giáp thi cũng tương tự, biến thành một đám hoa lửa, đầu tiên là đốt cháy khắp người Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, sau đó những lưỡi lửa chui cả vào đầu Khắc Khắc Lạc Phổ Tư.

Vốn Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư còn kịch liệt giãy dụa, cố gắng gượng lại trước khi giây chết, dưới Linh Hồn Chấn Chiến và thần thức Hàn Thạc tập kích, Thần hồn cực kỳ suy yếu của hai người lại chịu cú đả kích mang tính hủy diệt của Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi, ý thức hai người dần dần tan đi.

Biến hóa kỳ diệu phát sinh trên người Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi, Hàn Thạc mặc dù không rõ hai người làm như thế nào mà được như vậy, nhưng vì hai người chính là do Hàn Thạc dùng bốn mạng tinh huyết luyện chế ra, đích xác hắn cũng cảm nhận được hai người đang cố hết sức giữ lấy tất cả của hai Đại Ma Vương này, Thần lực Thần hồn kể cả Thần thể, đều đang biến hóa kỳ dị, bị hai tên này dần dần hấp thu.

- Phụ thân, giúp chúng ta một chút, họ còn có ý thức chưa tán đâu! - Đột nhiên, Thủy Giáp thi một lần nữa truyền tấn.

Hàn Thạc một mạch tập trung vào biến hóa quỷ dị, đột nhiên cảm nhận được những ý thức cuối cùng của Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đang trỗi dậy, như là muốn đồng quy vu tận. Khi Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư vừa phát hiện ra ý thức dần dần tan đi, giống như hồi quang phản chiếu, cố hết sức tụ hội lại linh hồn, muốn lệnh cho bản thân mình phải ngọc đá cùng nát.

Hai Đại Ma Vương này, trước đã bị Bạo diệt châu oanh tạc một lần, sau bị Thứ hồn châm thống khổ không chịu nổi, lại bị hành hạ trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, Thần lực Thần thể Thần hồn đã đến tình trạng cực kỳ suy yếu, sau đó Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc và hai đại hóa thân ngoại thân toàn lực ra tay, thoáng cái đánh họ đả kích trí mạng, cuối cùng lại bị ăn mòn linh hồn mãnh liệt.....

Liên tiếp bị công kích như vậy, hai Đại Ma Vương vẫn còn có thể bảo trì ý thức không tiêu tan, sức sống quả là ương ngạnh đáng sợ!

Thủy Giáp vừa đưa ra tin tức như vậy, một loạt ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Thạc rồi biến mất, sau một khắc, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và bản thể của Hàn Thạc, đồng thời điên cuồng công kích linh hồn của Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, không cho hai người liều mạng dùng Thần hồn tụ lại ý thức.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu được, nếu trong lúc này để cho Khắc Khắc Lạc Phổ Tư và Qua Lan Đức Nhĩ hội tụ lại ý thức, ra lệnh cho bản thân mình ngọc đá cùng nát, vậy Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi nhất định sẽ bị cảnh mất cả chì lẫn chài, đem cả bản thân mình ra trả giá, thậm chí còn mình và Tiểu Khô Lâu đang ở quá gần hai Đại Ma Vương này cũng có thể bị sóng đập vào.

Bởi vậy, Hàn Thạc không còn đường lui, phải cương quyết cố hết sức công kích hai người không cho Thần hồn hội tụ lại ý thức, điên cuồng ngăn cản họ gượng dậy khi giây chết.

Dần dần, sự phản kháng của hai Đại Ma Vương càng ngày càng yếu đi, dưới sự công kích toàn lực của hai đại linh hồn Hàn Thạc, lại bị Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi ăn mòn như bóng với hình, ý thức của hai Đại Ma Vương vừa miễn cưỡng tụ tập, bây giờ tiếp tục suy yếu đi.....

- Cám ơn phụ thân, được rồi, họ tiêu rồi, ha ha, thật tốt quá, thật tốt quá..... - Hỏa Giáp thi truyền tấn nói tía lia, rõ ràng hưng phấn tới cực hạn.

- Tập trung tinh thần, chiếm hết tất cả của hai người này! - Hàn Thạc quát lớn, hẳn biết loại cường chiếm linh hồn này rất hung hiểm, sợ hai tên này sướng quá hóa khổ.

Bản thân Hàn Thạc cũng không hề dám buông lỏng, thần thức và Thần hồn Tử Vong hệ toàn bộ đều tập trung vào người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, đề phòng hai người một lần nữa gượng dậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, Hàn Thạc dần dần phát hiện ra ý thức hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đã tan mất không còn thấy nữa.

Thở phào một hơi, Hàn Thạc hiểu rằng dưới sự hợp lực của mấy cha con, ý thức hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư đã hoàn toàn bị biến mất rồi. Thần hồn hai người này chỉ còn lại ký ức về sức mạnh và cảm ngộ hai hệ, đang dung hợp với Thủy Giáp thi, Hỏa Giáp thi.

- Vận khí hai tên này thật sự quá tốt! Phụ thân, thoảng cái mà hai đứa nó lại càng thêm cường đại. Hừ hừ, chúng con cũng muốn có! - Thổ Giáp thi đứng bên cạnh Hàn Thạc, rên rỉ than thở.

Hàn Thạc tức cười, biết Thổ Giáp thi không tìm được chí bảo Thổ hệ, bây giờ lại không thu được chỗ tốt nào, nên trong lòng khó tránh khỏi thương tâm, chỉ có nước ra vẻ thông cảm khuyên bảo hần.

Tới lúc này, Hàn Thạc vẫn còn rất kinh ngạc, thậm chí đặc tính ma công tổn nhân lợi kỷ (hại người lợi mình) quả nhiên cường đại, chẳng những mình có thể lợi dụng ma công cường chiếm linh hồn người khác, không ngờ đến cả Ngũ hành giáp thi cũng có thể!

Dựa theo xu thế này, Thổ Giáp thi Mộc Giáp thi nếu có được loại cơ duyên này, nói không chừng cũng có thể cường chiếm linh hồn đối phương, trực tiếp một bước lên trời thành thần rồi!

Thủy Giáp thi và Hỏa Giáp thi có thể cường chiếm được Qua Lan Đức Nhĩ Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, hai Hạ vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Thủy hệ và Hỏa hệ, vậy Thổ Giáp thi và Mộc Giáp thi, có phải là có thể cường chiếm được Thần hồn thần thể thần lực của một Hạ vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ và tu luyện Sinh Mạng pháp tắc không?

Thổ Giáp thi tu luyện Thổ chi nguyên lực, cũng có cùng công hiệu với lực lượng nguyên tố Địa hệ ở thế giới này, mặc dù hơi khác nhau một chút, nhưng sức mạnh bản nguyên lại tựa hồ giống nhau. Mộc Giáp thi tu luyện Mộc chi nguyên lực, chẳng phải cũng tương đương với sinh mạng pháp tắc có sức mạnh kỳ dị, sinh cơ bùng bùng sao?

Kim mộc thủy hỏa thổ, ngoại trừ Kim lực lượng ra, bốn hệ lực lượng khác tựa hồ đều có thể tìm được lực lượng tương ứng trên thế giới này. Nếu Kim Giáp thi có cơ hội, biết đâu tìm được vị Thần nào đó tu luyện Kim lực lượng thì sao?

Nhìn đi biến của Thủy Giáp Thi và Hỏa Giáp thi trước mặt, trong đầu dâng lên đủ thứ nghi vấn, từ đáy lòng Hàn Thạc như nở hoa. Hẳn như thấy được Ngũ hành giáp thi từng tên một trở thành thần, vận chuyển Thiên Thi Ngũ Hành đại trận có uy lực kinh khủng đến mức cả người phát minh ra nó cũng khó có thể tưởng tượng được!

575. Chương 575:không Theo Ta, Chết!

Hỏa Giáp thi và Thủy Giáp thi vẫn tiếp tục thu nạp sức mạnh của Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, Thần thể Thần hồn thần lực, từng chút một dung nhập vào trong cơ thể chúng.

Cũng không biết qua bao lâu, Hỏa Giáp thi và Thủy Giáp thi rốt cục cũng ra khỏi cơ thể của hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ. Ngay lúc đó, sức mạnh khổng lồ hai hệ toàn bộ chuyển qua trên

người chúng, nhìn Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, thân thể đã trở thành cái xác da không có sinh cơ, linh khí đã mất hết!

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, Hỏa Giáp thi và Thủy Giáp thi nếu muốn hấp thu toàn bộ sức mạnh hai người Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư phải cần một thời gian rất dài, quá trình này tuyệt đối không thể bị quấy rầy. Cảm thụ sức mạnh hỗn loạn trong cơ thể hai cương thi, hắn suy nghĩ một chút, căn dặn vài câu, phát tay niệm chú ngữ tổng cổ đả Ngũ hành giáp thi đưa về Vong Linh Giới.

Năm Đại Ma Vương Thâm Uyên giới thì bốn người đã chết trong tay Hàn Thạc, bây giờ cả Thâm Uyên giới rốt cuộc không tìm thấy ai có thể uy hiếp được hắn nữa.

- Người chiếu cố Hỏa Giáp thi Thủy Giáp thi cho tốt, để chúng tĩnh tâm hấp thu sức mạnh này. - Sau khi Ngũ hành giáp thi rời đi, Hàn Thạc nhìn Tiểu Khô Lâu bên cạnh, nói.

- Yên tâm đi phụ thân, con biết nên làm như thế nào. - Tiểu Khô Lâu trả lời.

Nơi này nguy cơ đã giải trừ, Tiểu Khô Lâu cũng không cần phải lưu lại nữa. Một đạo dị quang hiện lên, nó cũng từ từ biến mất trước mặt Hàn Thạc.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, sau khi Tiểu Khô Lâu rời đi lại biến hóa thành Khô Lâu pháp tượng và Lục Ma Phong, ẩn giấu trong cơ thể Hàn Thạc.

Tất cả sức mạnh đã biến mất, chung quanh các loại kết giới sức mạnh nổ tung, lần lượt biến mất trong không trung. Sau khi toàn bộ Thần chi lĩnh vực cả khu vực này đã biến mất, thần thức Hàn Thạc khai triển, xác định khí tức của những Ác Ma chung quanh. Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc mở miệng quát to:

- Ác Ma chung quanh, ra đây hết cho ta!

Trước khi bốn người Lợi Duy Thần giao thủ, thủ hạ bốn Đại Ma Vương tổng cộng có bốn mươi tên Ác Ma, song trải qua kết giới hỗn loạn, có khá nhiều tên đã chết dưới văn thạch vũ và không gian lợi nhận, đến bây giờ cộng lại chỉ còn lại có ba mươi tên.

Hai phương Lợi Duy Thần và Qua Lan Đức Nhĩ ngay từ đầu đều cho rằng mình sẽ giao thủ với đối phương, nên mới hạ lệnh cho các Ác Ma này tránh ra xa. Dù sao các Ác Ma này giữa Thần chi lĩnh vực và dưới thần uy chỉ có đường chết mà thôi. Bốn Đại Ma Vương vẫn còn hi vọng họ có thể sống sót làm vật thí nghiệm để mở đường, nên mới lưu lại một mạng cho họ.

Sau khi Hàn Thạc hô lớn, ba mươi Ác Ma lưu lại xung quanh từng tên một từ xa đến bên hắn. Trong chớp lát thủ hạ Ác Ma bốn Đại Ma Vương toàn bộ đã tụ tập bên cạnh Hàn Thạc.

- Hàn... Hàn Thạc tiên sinh. Xảy ra việc gì thế? - Hai người Bá Đức và Tề Ni Á vừa trải qua đại nạn mà không chết, từng người đi tới, nhìn dị trạng trời long đất lở chung quanh, vội vàng truy vấn.

Hàn Thạc đôi mắt lấp lánh, liếc mắt quan sát mọi người ở đây, từ trên người những Ác Ma này thấy ai nấy đều có vẻ nghi hoặc và kinh ngạc.

- Rốt cuộc việc này như thế nào? Tại sao tín ngưỡng chỉ quang (ánh sáng tín ngưỡng) mà lúc trước Qua Lan Đức Nhĩ đại nhân để lại trên người ta lại biến mất rồi? - Một Ác Ma của Qua Lan Đức Nhĩ nhìn Hàn Thạc tràn đầy kinh ngạc, không nén được buột miệng dò hỏi.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ ánh mắt nghi hoặc của mọi người đều dán cả vào người Hàn Thạc. Bá Đức và Tề Ni Á cũng như thế, vẻ mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên mờ mịt.

Tín ngưỡng chỉ quang là một loại ấn ký tương tự như khế ước giữa chủ và tớ, do Hạ vị thần truyền cho tín đồ trực hệ. Loại ấn ký này có thể lấy được tín ngưỡng lực cuộn cuộn không dứt trên người tín đồ. Tín đồ trực hệ có thể lợi dụng loại ấn ký này để tiếp tục làm những ấn ký khác trên người dân chúng. Thông qua loại phương pháp này làm chủ nhân thu được tín ngưỡng lực của nhân dân.

Mỗi một Hạ vị thần sau khi chính thức thành thần, lợi dụng tế đàn và thần lực Thần hồn đều có thể bố trí ra tín ngưỡng chỉ quang. Một khi tín ngưỡng chỉ quang tràn vào những người tự nguyện chấp nhận tín ngưỡng, có thể lập tức hình thành khế ước trong linh hồn họ. Một khi những người này nhận được loại khế ước này, sau đó sẽ cung phụng vị thần mà mình tín ngưỡng, cung phụng tín ngưỡng lực vô điều kiện.

Tín ngưỡng là một thứ hư vô mờ mịt. Đối với họ cũng không có gì thương tổn, nhưng nó lại có thể trở thành sức mạnh cho vị thần được thờ phụng, đối với thần lực và Thần chi linh vực tạo thành ích lợi cực lớn.

Về nguyên tắc, trừ phi người cung phụng tín ngưỡng đầu thân sang một vị thần khác, bình thường tín đồ được tín ngưỡng chỉ quang phun vào, hơn nữa đã nhận khế ước, tín ngưỡng chỉ quang trong cơ thể sẽ vĩnh viễn không biến mất. Đương nhiên, nếu thần được tín ngưỡng mà chết thì tín ngưỡng chỉ quang trên người tín đồ cũng tự nhiên cũng sẽ biến mất theo.

Một khi được chiếu rọi tín ngưỡng chỉ quang, vô luận họ cách xa vị thần được tín phụng bao nhiêu vị diện, tín ngưỡng chỉ quang cũng sẽ không bị tắt!

Ác Ma luôn luôn tín phụng bốn Đại Ma Vương, khi tín ngưỡng chỉ quang biến mất giữa linh hồn, tự nhiên không phải bởi vì họ đầu thân đến một vị Thần khác. Như vậy đương nhiên chỉ còn lại có một giải thích - thần mà họ tín phụng đã tử vong rồi!

Đối với họ, có lẽ sự hung danh và cường đại của Đại Ma Vương Thâm Uyên sớm đã ăn vào tận gốc rễ, hoặc là thời gian ký thác vào tinh thần của họ quá dài, mặc dù họ biết rõ việc này cũng có thể xảy ra, nhưng lại không ai dám tin, ai nấy vô cùng nghi hoặc nhìn Hàn Thạc.

Nhìn những nhân vật cũng được xem là một nhóm hào kiệt ở Thâm Uyên giới trước mặt mình, trong lòng Hàn Thạc quả thật thấy họ đáng thương. Những nhân vật này đã hiến cho bốn Đại Ma Vương tất cả, đổi lại chỉ có giá trị là những con tốt thí, hơn nữa vì bốn Đại Ma Vương luôn luôn khống chế, họ vĩnh viễn không có cơ hội chính thức thành thần!

Đáng thương thì đáng thương, nhưng có vài lời vẫn phải nói, liếc mắt lạnh lùng nhìn mọi người, Hàn Thạc lãnh khốc nói:

- Các vị, nói vậy các người cũng cảm nhận được tín ngưỡng chỉ quang trong cơ thể đã tắt, xin nói cho mọi người một tin bất hạnh, bốn Đại Ma Vương đã chết cả rồi.

Lời này vừa nói ra, lập tức phần lớn các Ác Ma đều xôn xao, mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng khi Hàn Thạc vừa nói những lời này, toàn bộ Ác Ma ai nấy sắc mặt tái nhợt, trong lòng ai cũng tuyệt vọng và kinh hoàng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

- Làm sao có thể như vậy được? Làm sao có thể như vậy được? Qua Lan Đức Nhĩ đại nhân sao lại chết được?

- Không đâu, người nhất định lầm lẫn rồi, đại nhân chúng ta không chết được, không đâu!

- Đại nhân đã chết, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Xong đời rồi, chết rồi, chúng ta cũng tiêu rồi.

Đám Ác Ma xôn xao như cái chợ. Tin tức bốn Đại Ma Vương toàn bộ tử vong làm tắt cả Ác Ma đều khiếp sợ. Đám Ác Ma quen nghe lệnh từ chủ nhân mà làm việc, trong lúc nhất thời căn bản không biết phải làm như thế nào, tâm tình rối loạn vô cùng, trong lòng hoảng loạn tựa hồ vĩnh viễn khó có thể bình tĩnh lại.

- Đại nhân của ta sao lại chết được? - Tên Ác Ma thủ hạ của Qua Lan Đức Nhĩ căm tức nhìn Hàn Thạc, quát to.

- Ta giết đó! - Hàn Thạc lãnh khốc đáp.

- Đại nhân ta sao lại chết? - Ác Ma thủ hạ của Lợi Duy Thần cũng hét lớn.

- Cũng là ta giết! - Hàn Thạc một lần nữa nói.

Hai người Bá Đức và Tề Ni Á, vừa há mồm, đang định hỏi gì đó, Hàn Thạc phát phát tay, ra hiệu cho bốn phía, ngạo nghễ nói:

- Đừng hỏi lại nữa, bốn Đại Ma Vương, toàn bộ là ta giết chết đó!

Lời này vừa nói ra, tất cả Ác Ma đều ngậm miệng. Tròng diện nhất thời rơi vào cảnh yên tĩnh đáng sợ. Đám Ác Ma này ai nấy đều khó có thể tin Hàn Thạc, căn bản chúng không dám tin đây là sự thật.

- Không có khả năng, chỉ bằng người thôi sao? Một mình người làm sao giết được, làm sao có thể thoát cái đã giết chết bốn vị đại nhân chứ? - Tất cả mọi người đều không tin, một tên trong đó thét lên.

Hai đạo hào quang từ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra, rất nhanh tụ lại bên cạnh hắn, hai hóa thân ngoại thân biến thành hai Hàn Thạc khác, khí thể Hạ vị thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ đột nhiên tỏa ra, ba Hàn Thạc sáu đôi mắt lạnh lệ lướt qua dò xét mọi người, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, ngay trước mặt mọi người bắt đầu bố trí thần đàn.

- Bốn Đại Ma Vương muốn giết chết ta, liên thủ công kích ta trước. Ta tự nhiên không để cho chúng được như nguyện, kết quả là bốn Đại Ma Vương chết sạch, còn ta may mắn sống sót.

Hàn Thạc nói đều đều, trong ánh mắt vẫn đầy kinh ngạc và nghi hoặc của mọi người, hắn một lần nữa mở miệng:

- Sự thật như thế, các người tin hay không cũng không sao! Bây giờ tín ngưỡng chỉ quang trong linh hồn các người đã biến mất, dân chúng của bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên giới cũng toàn bộ mất đi tín ngưỡng. Hắc hắc, Thâm Uyên giới không thể một ngày vô chủ, ta cũng đương nhiên trở thành vị thần mới của các người!

- Không, người không xứng, ta tuyệt đối sẽ không nhận đâu! - Tên Ác Ma thủ hạ của Qua Lan Đức Nhĩ, đầy oán khí với Hàn Thạc, lập tức hét lên thật lớn.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đang bố trí thần đàn, đứng từ xa chỉ chỉ vào tên Ác Ma đó, sức mạnh tử vong trong nháy mắt bao phủ thân thể hắn. Sau một khắc, toàn thân xương cốt hắn từng cây một bị lòi ra ngoài, phá nát thân thể hắn, linh hồn hắn bị một làn sóng công kích đảo qua, trong nháy mắt tan thành mây khói không còn tồn tại nữa, chết rất sạch sẽ.

- Người nói nhiều quá. Người đã không thể cung phụng tín ngưỡng lực cho ta, vậy người cũng không cần phải tồn tại nữa.

Lạnh lùng phun ra một câu như vậy, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc vẫn tiếp tục bố trí thần đàn, miệng vẫn lạnh lùng nói:

- Ngay khi ta bố trí thần đàn xong, tín ngưỡng chỉ quang sẽ phun ra, ai không theo, chết! Các người tự mình nghĩ đi.

Ở Thâm Uyên giới ai có nắm đầm to, người đó có quyền lực. Hàn Thạc hiểu rất rõ quy củ này, cũng không nói gì nhiều, trực tiếp dùng tư thế bá đạo lãnh khốc để cho mọi người thấy sức mạnh tuyệt đối của mình.

- Chúng ta nguyện ý. - Không ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Bá Đức và Tề Ni Á luôn luôn được hắn chiếu cố và bảo vệ, không hề do dự liền trở thành người đầu tiên đáp ứng.

576. Chương 576:ta Giết!

Đám Ác Ma của Lợi Duy Thản và Mạn Đề Kha Nhĩ cũng đã tiếp xúc với Hàn Thạc trên đường đi, ấn tượng đối với hắn không tệ. Bây giờ lại có tên gia hỏa đui mù làm gương, chẳng mấy chốc đã hiểu rõ tình thế.

- Chúng ta cũng nguyện ý! - Không để Hàn Thạc đợi lâu, đám Ác Ma đi theo Mạn Đề Kha Nhĩ và Lợi Duy Thản, từng tên một đều tiến lên biểu lộ thái độ.

Hàn Thạc cũng không nói lời nào, chỉ lo chuẩn bị thần đàn, cũng không thèm nhìn đám Ác Ma thuộc hạ của Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư. Sau khi lấy được Thần hồn Trung vị thần, Thần chỉ lĩnh vực của Hàn Thạc cũng hình thành theo. Loại phương pháp bố trí thần đàn này cũng không làm khó được hắn.

Thần đàn kỳ thật là một loại ma pháp trận đặc thù, chỉ có điều phải lưu lại trong đó vài phần thần lực và Thần ấn ký, từ trong tế đàn sẽ phát ra tín ngưỡng chỉ quang, phun vào người tín đồ. Tín ngưỡng chỉ quang khi tiếp xúc với tín đồ sẽ hình thành một khế ước, một khi tín đồ cam nguyện buông lỏng tâm linh, nhận khế ước đó, sẽ phun hiến tín ngưỡng lực của mình ra.

Hàn Thạc từ tốn bố trí thần đàn, Ác Ma hai phương Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, tên nào tên nấy sắc mặt bất định. Bây giờ tình thế đã rất rõ, không cần biết bốn Đại Ma Vương chết như thế nào, nhưng Hàn Thạc cường đại thì không có gì phải nghi ngờ, trước mắt họ cũng chỉ có hai loại lựa chọn - phục tùng, hay là chết!

Thâm Uyên giới sùng bái cường giả, chỉ có người đáng sợ ở mức đứng trên đỉnh cao mới có thể chế trụ được những nhân vật cũng được xem như hùng cứ một phương này. Còn Hàn Thạc, hiển nhiên chính là một nhân vật như thế! Sau khi tín ngưỡng chỉ quang từ bốn Đại Ma Vương biến mất khỏi linh hồn họ, sự trung thành của họ với bốn Đại Ma Vương cũng giảm đi. Tuy chưa hoàn toàn tin về thuyết pháp một người Hàn Thạc giết chết bốn Đại Ma Vương, nhưng khi thấy ba Hàn Thạc giống nhau như đúc, họ lại còn có thể cảm nhận được sức mạnh Hạ vị thần Hủy Diệt hệ và Tử Vong hệ, điều này làm trong lòng họ hiểu được một sự thật - Hàn Thạc đích xác mạnh hơn bất kỳ ai trong số bốn Đại Ma Vương!

Gặp phải uy hiếp tử vong, Thâm Uyên giới với pháp tắc cường giả vi tôn đã ăn sâu thâm căn cố đế, nên thời gian do dự cũng không quá dài, từng tên Ác Ma lần lượt khiếp đảm biểu lộ thái độ:

- Ta... Ta nguyện ý!

Không ai chỉ trích đám Ác Ma này hèn yếu, ngược lại, những Ác Ma hai phương Qua Lan Đức Nhĩ và Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, vừa thấy có người mở đầu, rõ ràng thở phào một cái, tên nào tên nấy thần sắc kính sợ, thi nhau biểu lộ.

Cũng trong lúc này, thần đàn do Hàn Thạc bố trí rất cục đã hoàn thành, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, mỉm cười, nói:

- Người thức thời là kẻ tuần kiệt, không tệ, các người coi như thức thời. Thật ra các người theo ta thì tốt hơn đi theo bốn tên khốn kiếp vừa chết nhiều. Bốn tên gia hỏa kia chỉ chăm chăm vì tư lợi, chúng có thể cho các người cái gì? Nặc Lan chỉ vì tìm được một món Quang hệ thần khí, đã bị Lợi Duy Thần nhân cơ hội diệt đi, để giữa cô ấy độc lập thành thần, các người đi theo bốn tên đó vĩnh viễn chỉ là tốt thí bù nhìn mà thôi!

Dừng một chút, Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào đám Ác Ma, buông ra từng chữ một:

- Kỳ thật, các người rất đáng thương!

Hàn Thạc vừa nói như vậy, đám Ác Ma này ai nấy thần sắc buồn bã, những người này bình thường ở Thâm Uyên giới cũng đều là bá chủ một phương, đứng đầu một thành. Có thể tu thành cảnh giới Ác Ma tự nhiên không phải người dốt nát. Hàn Thạc vừa nói sự thật như vậy, trong lòng họ kỳ thật cũng hiểu rất rõ ràng, kể cả lần này, đã là lần thứ ba họ vào Thâm Uyên. Những việc phát sinh trước kia, những sự tình phát sinh gần đây, sớm để họ hiểu rõ bốn Đại Ma Vương căn bản không coi họ là người.

Song, Thâm Uyên giới cũng là một địa phương như vậy. Bốn Đại Ma Vương cao cao tại thượng có quyền uy tuyệt đối, họ đã dâng hiến tín ngưỡng, cho dù hiểu được sự thật như thế cũng không hề có một câu oán hận nào. Nhưng khi tín ngưỡng chỉ quang không còn, bốn Đại Ma Vương toàn bộ tử vong, những lời Hàn Thạc vừa nói làm đám Ác Ma này lần đầu tiên nghĩ kỹ lại.

Mắt thấy đám Ác Ma này ai nấy đều cau mày, âm thanh lạnh lùng của Hàn Thạc vang lên:

- Ta cũng không phải người tốt, ta cũng rất ích kỷ. Đối với địch nhân cũng rất ác độc! Nhưng đối với người của mình, ta sẽ không hèn hạ vô sỉ như vậy. Hôm nay, ta cam đoan với các người, ta sẽ không chăm chăm đối phó với người mình. Chỉ cần các người có năng lực thành thần, ta quả quyết sẽ không ngăn trở!

- Thật.... thật à? - Thanh âm một Ác Ma run lên, có vẻ không tin nhìn Hàn Thạc.

- Sự thật như thế nào, sau này các người sẽ thấy thôi! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Chúng ta tin Hàn Thạc tiên sinh. Ở chung mấy ngày nay, chúng ta đã hiểu được Hàn Thạc tiên sinh đối đãi với người mình đích xác là rất chiếu cố! - Hai người Bá Đức và Tề Ni Á đồng thanh.

"Quả nhiên không uổng công cứu các người." - Hàn Thạc thầm nghĩ. Người ở Thâm Uyên giới mặc dù hung tàn, chỉ quen tranh đấu. Nhưng xét về một phương diện khác, người ở Thâm Uyên giới rất dễ thuần phục. Hơn nữa một khi thuần phục rồi, bình thường sẽ rất trung thành.

- Ta bây giờ bắt đầu khởi động sức mạnh bên trong thần đàn, các ngươi chuẩn bị một chút! - Không còn nói thêm gì nữa, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc lập tức mở thần đàn trước mặt ra, trong thần đàn đột nhiên tràn ra hào quang nhu hòa, lóng lánh như những giọt thủy ngân phun xuống, chiếu rọi trên người những tên Ác Ma phía dưới.

Đám Ác Ma sớm đã có ý thần phục Hàn Thạc này, tên nào tên nấy buông lỏng tâm linh, tiếp nhận tín ngưỡng chi quang rót vào.....

Đột nhiên trong lòng Hàn Thạc dâng lên một cảm ngộ kỳ diệu, giống như có vài chục sợi tơ vô ảnh vô hình, nối hần và đám Ác Ma trước mặt. Luồng sức mạnh như có như không, vô cùng nhẹ nhàng từng chút một từ trên người mấy chục tên Ác Ma chạy tới trên người hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ. Sức mạnh cực kỳ yếu ớt này, yếu ớt tới mức nếu Hàn Thạc không cẩn thận cảm ngộ thì không có cách nào phát hiện ra, nếu so với thần lực trong cơ thể hần thì sợi tơ sức mạnh kia tựa hồ không đáng kể.

Song, Hàn Thạc hiểu mấy chục luồng tín ngưỡng lực yếu ớt đó, đích xác từng chút một nhập vào thần lực của hần, làm Thần chi linh vực của hần có thể cường đại lên từng chút một.

Đây mới chỉ là mấy chục Ác Ma, thủ hạ và thành dân của bốn Đại Ma Vương Thâm Uyên giới có cả ngàn vạn người, mỗi người đều phụng hiến tín ngưỡng, tích tiểu thành đại thì hần sẽ hình thành một sức mạnh không thể coi thường. Hàn Thạc có thể lợi dụng tín ngưỡng chi quang lưu lại trong óc mấy chục tín đồ trực hệ trước mặt, truyền đạt thần ý cho hần, rồi từ đó phát triển tín đồ cho hần.

Thần lực trên Thần đàn rút đi, rồi bị Hàn Thạc thu vào không gian giới chỉ. Vài chục Ác Ma trước mặt toàn bộ đều bị khế ước, thành tín đồ của hần.

Có ba mươi Ác Ma này, tín ngưỡng lực từ thành dân trên tất cả lãnh địa của bốn Đại Ma Vương đều sẽ không thoát khỏi tay của Hàn Thạc. Mặt khác, trong lòng Hàn Thạc còn ẩn chứa một ý nghĩ khác: sự thù oán giữa hần và người trên đại lục Kỳ Áo phát sinh từ việc hần không muốn sinh vật Thâm Uyên giới tiến vào đại lục Kỳ Áo. Nhưng nếu những sinh vật Thâm Uyên này toàn bộ đều là người của mình, như vậy rõ ràng là một việc khác hẳn.

Lúc trước ở đại lục Kỳ Áo, thánh nữ Quang Minh giáo hội và Tộc vương sáu sừng Hồn tộc từng làm mình trốn chui trốn nhủi, bây giờ rốt cuộc Hàn Thạc không thêm để vào mắt. Thánh nữ Quang Minh giáo hội, Tộc vương sáu sừng Hồn tộc, vì tự mình trở thành Cơ Thần, nếu so với đám Ác Ma thủ hạ này thì có lẽ mạnh hơn một chút, tựa hồ cũng có thể thi triển ra Thần chi linh vực.

Nhưng, Hàn Thạc chính thức thành Hạ vị thần, hồi tưởng lại trận chiến năm đó giữa hai người ở Thánh sơn Quang Minh giáo hội, mới phát hiện ra Thần chi linh vực của họ kỳ thật chỉ là lợi dụng không khí và vận dụng lực lượng nguyên tố một cách tinh diệu mà thi triển ra, tuy có hiệu quả nhất định của Thần chi linh vực, lại không phải là Thần chi linh vực chính thức.

Thánh nữ Quang Minh giáo hội, Tộc vương sáu sừng Hồn tộc, dù sao chỉ có thực lực Cơ Thần. Mặc dù đều là tự mình thành thần, nhưng bây giờ quả thật Hàn Thạc không để vào mắt.

“Đợi lão tử trở về, cái gì Thánh nữ, cái gì Tộc Vương, kể cả viễn cổ Cự Long, tất cả đều bị lão tử quét sạch!”
- Nhớ tới những người này, cừu hận khắc cốt ghi tâm lúc trước nay dường như dâng lên mãnh liệt, làm Hàn Thạc sắc mặt âm trầm hẳn lên.

- Đại nhân, bây giờ phải làm gì? - Vợ chồng Bá Đức và Tề Ni Á dựa vào giao tình trước kia với Hàn Thạc, tuy thấy hần sắc mặt âm độc, nhưng vì nghĩ cho Hàn Thạc, vẫn phải mở miệng đặt câu hỏi.

Hàn Thạc nhận thấy cách xưng hô của hai người đã biến hóa, hiểu được họ đã là người của mình. Thời gian Tinh Thần Sa Lưu ở Thâm Uyên chảy đi chỗ khác cũng có hạn, Bá Đức và Tề Ni Á sau khi thành tín đồ Hàn Thạc, bắt đầu nghĩ cho hần, hy vọng Hàn Thạc có thể mau chóng xử lý tình huống ở đây.

Nhường mây, Hàn Thạc đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên cảm giác thấy một sức mạnh Hủy Diệt hệ đang đến gần, Hàn Thạc sực nghĩ ra ma vương cuối cùng Thâm Uyên giới Bối Hi Ma Tư cũng đã đến rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, Bối Hi Ma Tư, Đại Ma Vương cuối cùng ở Thâm Uyên Giới, đeo cái mặt nạ màu xanh dữ dằn, đột nhiên xuất hiện trước mắt Hàn Thạc.

Bối Hi Ma Tư cả người bao trùm một khối giáp quái dị màu xanh khắp thân thể, đeo mặt nạ dữ tợn màu xanh, nhìn không ra tướng mạo, thậm chí nhìn không ra vóc người, cả người bao phủ khí tức hủy diệt đáng sợ.

- Chuyện gì thế? Ta từng ước định với các ngươi, ở đây đừng có tự tiện động thủ để tránh hủy hoại quá nhiều kết giới, tại sao không nghe?

Bối Hi Ma Tư thanh âm rin rít, đến cả con người cũng màu xanh, nhìn đám người ở đây lạnh lùng nói. Nói xong, Bối Hi Ma Tư tựa hồ có vẻ nghi hoặc, một lần nữa hỏi:

- Bốn Đại Ma Vương đâu?

- Chết rồi!

Hàn Thạc thân nhiên nói. Dừng một chút, hần bổ sung:

- Toàn bộ đã chết! Ta giết!

577. Chương 577:một Tử Vong Mộ Địa Khác

- Đã chết?

Bối Hi Ma Tư cặp mắt màu xanh từ trong mặt nạ lóe ra, lóng lánh thần sắc khiếp sợ khó có thể tin, nhìn Hàn Thạc chăm chăm hỏi:

- Người giết hã?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc lạnh nhạt nói:

- Đúng, là ta giết!

Theo lời kể của Lợi Duy Thần, Hàn Thạc hiểu Bối Hi Ma Tư này chính là ma vương thành thần sớm nhất Thâm Uyên giới, người này thân bí khó lường, đứng đầu năm Đại Ma Vương, thực lực cũng vượt xa bốn vị ma vương khác. Cái làm người ta khó hiểu là Bối Hi Ma Tư lại ít tranh đấu với bốn Đại Ma Vương. Với thực lực của hần, hoàn toàn có thể cướp được rất nhiều tín đồ, song hần lại không làm như vậy.

Bốn Đại Ma Vương cũng từ miệng hần mà biết được Thâm Uyên này. Hần tiến vào Thâm Uyên cũng không mang theo Ác Ma thủ hạ, chỉ một mình. Đủ thứ kỳ quái trên người Bối Hi Ma Tư làm Hàn Thạc cảm thấy người này vô cùng thần bí.

Bởi vậy, Bối Hi Ma Tư đứng trước người Hàn Thạc, thần thức hần lập tức tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú cảm thụ khí tức trên người Bối Hi Ma Tư. Từ sức mạnh hủy diệt ẩn chứa khắp người hần, cũng có thể cảm nhận được sự cường đại của hần.

Đều là Hạ vị thần, thực lực cũng có phân ra cao thấp, Bối Hi Ma Tư tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, chắc đã đạt tới cảnh giới Hạ vị thần khá lâu rồi. Trên người hần, Hàn Thạc cảm nhận được sức mạnh cường đại hơn nhiều so với bốn Đại Ma Vương kia.

Cũng trong lúc này, Hàn Thạc rốt cục hiểu được tại sao Bối Hi Ma Tư không tranh đấu. Bốn Đại Ma Vương tham lam kia trước giờ không dám gây chuyện thị phi gì bên trong lãnh địa hần!

Thực lực, quyết định tất cả!

Trong khi Hàn Thạc đánh giá Bối Hi Ma Tư, Đại Ma Vương cường đại nhất, xa xưa nhất Thâm Uyên giới này, cặp mắt màu xanh biếc tràn đầy vẻ kinh hãi vẫn dán lên người Hàn Thạc, cũng âm thầm dò tìm thực lực của hần.

Lúc này, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc còn chưa ẩn giấu vào trong cơ thể hần, hai lực lượng của Hạ vị thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ, lập tức đã được Bối Hi Ma Tư cảm nhận rõ ràng.

Khiếp sợ! Bối Hi Ma Tư Đại Ma Vương lâu nay chưa bao giờ tâm tình dao động, nhìn ba Hàn Thạc tam hồn cộng sinh trước mặt không thể dấu được vẻ kinh ngạc.

Hồi lâu.....

Vẻ kinh hãi trong cặp mắt màu xanh của Bối Hi Ma Tư từ từ thối lui. Hít sâu một hơi, hắn vẫn dùng thanh âm rín rít, chậm chậm mở miệng:

- Ta tin ngươi. Xem ra bốn người Mạn Đề Kha Nhĩ hẳn là đã chết trên tay ngươi!

Sở dĩ nói như vậy, một mặt vì Bối Hi Ma Tư không cảm nhận được khí tức bốn Đại Ma Vương khác, mặt khác vì hắn phát hiện ra đối tượng tín ngưỡng của bọn người Bá Đức và Tề Ni Á đã xảy ra biến hóa.

Hàn Thạc cũng chỉ biết rất sơ sài về Bối Hi Ma Tư. Cũng không biết người nọ có phải địch nhân không. Nhưng Hàn Thạc cũng không sợ hắn. Trong lòng tính toán một chút, rồi mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta cũng không có ác ý với bốn Đại Ma Vương. Chỉ vì chúng không dung được ta. Ta không thể không ra tay.

- Ngươi không cần giải thích cái gì!

Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc thật sâu, hồ hững nói:

- Thâm Uyên giới bất luận đúng hay sai. Chỉ luận thực lực! Họ đã chết thì thôi. Ngươi có thực lực giết chết họ, mặc kệ từ lý do gì, cũng không có ai hỏi đâu!

Hắn vừa nói như vậy, Hàn Thạc có vẻ ngạc nhiên, ngẩn người, rồi nghi hoặc nói:

- Vậy ngươi tới đây là vì cái gì?

- Bởi vì các ngươi gây động tĩnh bên này quá lớn, làm ảnh hưởng đến cả kết giới bên ta, ta tới đây chỉ muốn khuyên bọn họ dừng chiến đấu nữa. Vì nếu làm cho quá nhiều kết giới hỗn loạn, sẽ kéo theo sự phá vỡ hàng loạt, đừng ai nghĩ đến việc còn sống rời khỏi Thâm Uyên.

Bối Hi Ma Tư giải thích, dừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Xem ra, ta không cần quan tâm nữa. Như vậy cũng tốt, bốn tên này tranh đấu với nhau, làm cho Thâm Uyên gà chó cũng không yên, chết hết cả lũ cũng không phải là chuyện không tốt.

Nhìn thái độ Bối Hi Ma Tư tựa như không thêm để ý đến chết sống của bốn Đại Ma Vương, trong lòng Hàn Thạc hơi khó hiểu, nhưng vẫn không hỏi nhiều.

- Được rồi, bên này đã không còn động tĩnh lớn nữa, vậy ta cũng an tâm. Ừm, chúc ngươi may mắn, gặp lại sau! - Bối Hi Ma Tư thấy Hàn Thạc không nói lời nào, cũng không nói thêm gì nữa, hồ hững khề gật đầu, rồi định lỵ khai.

- Chờ một chút! - Vừa thấy Bối Hi Ma Tư muốn bỏ đi, Hàn Thạc vội vàng lên tiếng cản trở.

Bối Hi Ma Tư rùng mình, lại đưa ánh mắt nhìn nhìn Hàn Thạc, hỏi:

- Còn có việc gì?

- Ta có một việc muốn nhờ! - Hàn Thạc cũng không giấu giếm, nhìn chăm chăm vào Bối Hi Ma Tư, nói luôn.

- Sự tình gì? Trước tiên nói để ta xem đã. - Không hứa, cũng không nói không đáp ứng, Bối Hi Ma Tư quả là vô cùng lạnh đạm.

- Ta muốn hỏi đại nhân, truyền tống trận của Thâm Uyên ở chỗ nào? Nghe Mạn Đề Kha Nhĩ nói, chỉ có đại nhân mới biết được vị trí của truyền tống trận. - Hàn Thạc chính sắc hỏi.

- À?

Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc chăm chăm kinh ngạc, nói:

- Ta nghe qua vài tin tức về ngươi, Ừm, ngươi muốn nhờ vào truyền tống trận pháp để rời Thâm Uyên giới à?

- Đúng, xin đại nhân trợ giúp. - Trong khi cần cầu người, thái độ Hàn Thạc luôn luôn rất thân thiện, nhe răng cười, thành khẩn nói.

Bối Hi Ma Tư trầm mặc trong chốc lát, cặp mắt màu xanh nhìn Hàn Thạc chăm chăm hồi lâu, giống như muốn nhìn thấu cả người hắn, một lát sau, Bối Hi Ma Tư khẽ gật đầu, nói:

- Theo ta đến đây đi.

Vừa nói xong, Bối Hi Ma Tư dựa theo lộ tuyến lúc này vừa tới, đột nhiên bay lên.

- Ủm, các người cũng theo ta. - Hàn Thạc quay đầu lại phân phó cho đám Ác Ma phía sau, hai hóa thân ngoại thân chui vào cơ thể, thần thức vững vàng tập trung vào Bối Hi Ma Tư, bay lên.

Bối Hi Ma Tư quen thuộc nơi này vượt xa bốn Đại Ma Vương kia. Chỉ thấy trong sơn cốc sương mù dày đặc, hắn vô cùng cẩn thận tránh được rất nhiều kết giới, theo thông đạo do hắn tự mình khai quật, quanh co từ từ tiến lên.

Thông đạo do Bối Hi Ma Tư một người khai quật, so với bốn Đại Ma Vương cộng lại còn dài hơn nhiều. Thần thức Hàn Thạc chăm chú tập trung trên người Bối Hi Ma Tư, sau khi bay được chốc lát, lập tức phán đoán ra. Trong lòng cả kinh, lúc này mới sực nhớ tới bí mật Thâm Uyên đều là do Bối Hi Ma Tư tiết lộ cho bốn Đại Ma Vương khác. Bốn người kia nếu tính cả lần này thì đã tới Thâm Uyên ba lần, như vậy Bối Hi Ma Tư trước nay nhất định đã tới đây nhiều hơn. Vừa nghĩ như vậy, Hàn Thạc lại càng cảm thấy tò mò hơn về người này.

Trong lòng Hàn Thạc đang băn khoăn về sự thần bí của Bối Hi Ma Tư, đột nhiên cảm nhận được Bối Hi Ma Tư ngừng lại, thân ảnh nhoáng lên vài lần trong màn sương đục, Hàn Thạc tiến tới sóng vai với Bối Hi Ma Tư.

- Cẩn thận! Đừng mạo hiểm đi tiếp!

Thanh âm Bối Hi Ma Tư bỗng dừng vang lên. Khi hắn phát hiện ra Hàn Thạc không có hành động gì khác thường, mới đưa tay chỉ chỉ vào khu vực phía trước, nói:

- Đó là vị diện truyền tống trận của Thâm Uyên giới, rất cũ nát, vì vị diện thủ hộ giả đã chết, không ai biết cách sử dụng nó ra sao cả.

Thấy Hàn Thạc không đáp lời, hắn không nén nổi kinh ngạc liếc nhìn Hàn Thạc. Hắn lập tức phát hiện Hàn Thạc thần tình khiếp sợ, vẻ mặt kinh dị, một lần nữa đặt câu hỏi:

- Đây cũng là vị diện truyền tống trận mà người muốn tìm kiếm phải không?

Do dự một chút, Bối Hi Ma Tư nhìn ra vẻ dị dạng trong mắt Hàn Thạc, đột nhiên kích động, thanh âm trở nên ôn hòa dịu dàng, run run:

- Người... Người biết vị diện truyền tống trận này?

Khắp nơi bạch cốt trắng hếu, bức tranh vẽ những sinh vật vong linh cao cấp cổ quái, bức tường cổ xưa nứt nẻ, cảnh vật hoang vu, chết chóc, âm u, tràn ngập trước mặt, rõ ràng hơn phân nửa vật kiến trúc đã bị hủy đi rồi.

Đây là một Tử Vong Mộ Địa khác!

Hàn Thạc há có thể không biết? Chỉ có điều, Tử Vong Mộ địa này chỉ có một bức tường bị tàn phá, một cự hình ma pháp truyền tống trận coi như đầy đủ, nhưng không có mấy tầng hầm phía dưới chôn dấu những thứ thần bí.

Trong lòng tràn đầy kinh hãi, Hàn Thạc không nhận thấy thanh âm bất thường của Bối Hi Ma Tư, khẽ gật đầu, nói khẳng định:

- Ta đương nhiên biết, hắc, không ngờ, hóa ra là Tử Vong Mộ Địa!

Lời này vừa nói ra, con người xanh biếc của Bối Hi Ma Tư xuất hiện dao động mãnh liệt, vội vàng hỏi lại:

- Vậy... Người có biết làm sao mở vị diện truyền tống trận này ra không?

Hàn Thạc hơi kinh ngạc, lần này từ thanh âm của Bối Hi Ma Tư hẳn đã nghe ra sự khác biệt. Vì tâm tình kích động, thanh âm Bối Hi Ma Tư trở nên không còn rin rít, mà có vẻ thanh nhã, dường như là..... thanh âm nữ nhân?

- Người, người là nữ à? - Sững sốt một chút, Hàn Thạc hỏi vẻ không dám tin.

- Không phải!

Bối Hi Ma Tư quả quyết chối, thanh âm lại khôi phục rin rít như trước, nhìn Hàn Thạc chăm chăm lạnh lùng, hỏi:

- Người.... người có thể mở vị diện truyền tống trận này ra chứ?

- Phải thử qua mới có thể biết. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

- Vậy người thử đi, ta đợi! - Bối Hi Ma Tư có chút sốt ruột không đợi được.

Hàn Thạc ngạc nhiên, hẳn phát hiện ra từ khi mình biểu hiện rất quen thuộc về Tử Vong Mộ Địa cũ nát này, Bối Hi Ma Tư lập tức trở nên kỳ quái, chẳng những thanh âm rin rít vì quá kích động mà trở nên thanh nhã, đến cả vẻ lạnh lùng không quan tâm tất cả cũng xảy ra biến hóa thật lớn.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu được, Bối Hi Ma Tư rất để ý tới vị diện truyền tống trận này!

Do dự một chút, Hàn Thạc hỏi thăm:

- Người muốn dùng truyền tống trận này à?

Trầm mặc rất lâu, cặp mắt màu xanh Bối Hi Ma Tư trở nên phức tạp vô cùng, hờ hững khê gật đầu, thanh âm rin rít:

- Đúng vậy, ta muốn về nhà!

578. Chương 578:vị Diện Truyền Tống Trận

- Về nhà?

Hàn Thạc thốt lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Bối Hi Ma Tư, hỏi:

- Người cũng không phải ở Thâm Uyên giới à?

Bối Hi Ma Tư thở dài sâu kín, trong cặp mắt màu xanh tràn đầy cảm thương hoài niệm quá khứ, trầm trầm nói:

- Đúng, giống như người, ta cũng không phải là người Thâm Uyên giới. Ở đây, ta đã đợi nhiều năm rồi, ta chỉ có một người không thân nhân không bằng hữu, người mới đến Thâm Uyên giới không lâu, có thể còn chưa hiểu được sự tịch mịch vô tận ở đây, chà.....

Bối Hi Ma Tư vừa nói vậy, lòng hiếu kỳ của Hàn Thạc đã bị dẫn dụ. Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Ta hiểu được cảm thụ của người, thoát ly khỏi một thế giới quen thuộc, sự cô đơn và tịch mịch này đích xác rất khổ sở.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, khoảng cách giữa Bối Hi Ma Tư và hắn có vẻ đột nhiên kéo lại gần hơn. Bối Hi Ma Tư nhìn nhìn Hàn Thạc nói tiếp:

- Đúng vậy, một thế giới khác có bằng hữu và thân nhân ta, có tất cả những gì ta quen thuộc. Song, thế giới này, cả người lẫn vật đều hoàn toàn xa lạ, giống như những người đã thành Thần như chúng ta, tín đồ cũng như những con kiến, căn bản không phải là đối tượng có thể chia sẻ. Thâm Uyên giới cũng quá nhỏ, ở đây vài chục năm thì có lẽ còn được, nếu phải đợi hơn một ngàn năm, nỗi cô đơn tịch mịch này cứ thay nhau giằng xé, người thử tưởng tượng là biết.

Cô độc một mình, ở một nước xa lạ, đối mặt với sinh vật Thâm Uyên không khác gì những con kiến, đợi hơn một ngàn năm.....

Hàn Thạc tưởng tượng, cũng thâm hiểu được cảm thụ của Bối Hi Ma Tư, cau mày khê gật đầu, hần đột nhiên cảm thấy đồng tình với cái tên Bối Hi Ma Tư chẳng biết là nam hay nữ này. Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Ta đúng là rất quen thuộc với vị diện truyền tống trận này, nhưng có thể mở ra hay không thì còn phải thử qua mới có thể xác định được.
- Giúp ta cũng là người giúp mình, người mau mau thử xem, Thâm Uyên không phải là nơi có thể ở lâu. - Nói về vị diện truyền tống trận, Bối Hi Ma Tư lại tỏ ra rất sốt ruột, khẩn cấp nói.

Tinh Thần Sa Lưu quay trở về chỉ là vấn đề thời gian. Thâm Uyên sơn cốc này sớm muộn gì cũng sẽ bị nó tràn ngập. Hàn Thạc đương nhiên hiểu ý của Bối Hi Ma Tư, thần thức cường đại như Hàn Thạc, căn bản không ngại tính xâm thực của Tinh Thần Sa Lưu, bản thể Hàn Thạc tu luyện ma công thần thức, nhưng hai hóa thân ngoại thân lại vẫn chỉ là Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ Hạ vị thần.

Thần thức không sợ, cũng không ý nghĩa là hai Thần hồn hóa thân ngoại thân cũng không sợ Tinh Thần Sa Lưu. Sau khi hóa thân ngoại thân có linh hồn, chỉ có thể ẩn nấp trong cơ thể Hàn Thạc, hần không dám trong tình huống không nắm chắc, mạo hiểm hai hóa thân ngoại thân thật vất vả mới hình thành được.

Bởi vậy, chỉ hơi do dự một chút, Hàn Thạc đã chuẩn bị thử khởi động vị diện truyền tống trận ở Tử Vong Mộ Địa cũ nát này.

Lúc này, “Vèo Vèo Vèo”, mấy chục thân ảnh nhắt nhắt đứng cả phía sau Hàn Thạc. Mấy tên Ác Ma vừa mới được Hàn Thạc thu phục, vì tốc độ quá chậm bị bỏ rơi phía sau, bây giờ rất cục đã chạy tới.

- Đứng nguyên ở đây, không được cử động! - Bản thể Hàn Thạc hét lên một câu. Vừa nói xong, trước ngực hần từ từ hiện lên một cái bóng phiêu hốt, vụn vụn giữa không trung một chút, hình thành một Hàn Thạc khác. Từng bước từng bước đi về phía Tử Vong Mộ Địa.

Bên ngoài Tử Vong Mộ Địa cũ nát này cũng tồn tại kết giới vô hình. Nhưng chẳng biết có phải vì quá lâu rồi, hay là kết giới đó từng bị phá hỏng, nên so với kết giới vô hình ở đại lục Kỳ Áo thì uy lực của nó yếu bớt đi rất nhiều.

Khi hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc đến gần kết giới vô hình này, Hàn Thạc còn chưa động thủ, trong lòng hần đột nhiên hiện lên một loại cảm giác rất tinh tường. Không đợi Hàn Thạc suy nghĩ nhiều, chiếc Ma Pháp Bào màu đen sẫm trên người đột nhiên sáng lên lục quang mờ mờ, rồi bao phủ cả kết giới của vị diện truyền tống trận cũ nát này, sau đó rất thân thiện mở ra một cái khe nhỏ cho Hàn Thạc thông qua.

Hàn Thạc cả kinh, rồi giật mình tỉnh ngộ đi tới, vui vẻ nói:

- Hóa ra là hần! Không ngờ, hắc, chết rồi mà vẫn còn giúp ta!

Từ lục quang trên Ma Pháp Bào màu đen sẫm, Hàn Thạc vốn quen lợi dụng Khô Lâu pháp trượng mở Tử Vong Mộ địa ở đại lục Kỳ Áo, lập tức hiểu ngay tên Trung vị thần, chủ nhân của Ma Pháp Bào màu đen sẫm mà hần đang mặc, được hần hấp thu hoàn toàn Thần hồn, cũng là chủ nhân của Tử Vong Mộ địa ở Thâm Uyên giới này!

- Chuyện gì thế? - Bối Hi Ma Tư vừa thấy Hàn Thạc dễ dàng tiến vào, khác hần với lúc trước mình phải mạnh mẽ phá vỡ kết giới, đồng tử đột nhiên co rút lại, khẩn cấp hỏi.
- Ta đã nói rồi, ta hiểu rất rõ địa phương này, người yên tâm đi, ta sẽ xử lý. - Khi hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ tiếp tục đi tiếp, còn bản thể đứng ở bên cạnh Bối Hi Ma Tư lại đột nhiên mở miệng nói.
- Người cũng là Vu yêu? - Bối Hi Ma Tư sững sốt, tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn Hàn Thạc chăm chăm hỏi.

Hàn Thạc cả kinh, quay đầu nhìn Bối Hi Ma Tư, hỏi:

- Người làm sao biết được cách gọi Vu yêu?

Từ ký ức lưu lại của chủ nhân Khô Lâu pháp trượng, Hàn Thạc biết người tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong hệ được gọi là Vu yêu, tu luyện hệ sức mạnh này trở thành chủ thần, sẽ được gọi một cái tên khác là

Vu yêu vương. Bối Hi Ma Tư đã biết cách gọi Vu yêu, vậy có thể nói rằng hẳn tự nhiên đến từ vị diện của Vu thần.

- Ta đương nhiên biết, lúc trước ta được gia tộc phái tới đây, cũng cùng đi với một Vu yêu. Vị diện truyền tông trận này cũng là của Vu yêu Trung vị thần lập ra, chúng ta đều thông qua truyền tông trận này đi tới đây. - Bối Hi Ma Tư giải thích về tự nhiên.

Lời này vừa nói ra, sự hiếu kỳ trong lòng Hàn Thạc không thể áp chế được, nhìn Bối Hi Ma Tư vẻ hứng thú, nói:

- Người đơn giản nói sơ qua cho ta biết về việc lúc trước đi.

- Kỳ thật cũng không có gì hay.

Bối Hi Ma Tư thở dài sâu kín, suy nghĩ trong chốc lát rồi chậm chậm nói:

- Người cũng là Vu yêu, hẳn cũng đến từ vị diện cao cấp, tự nhiên hiểu được ý muốn của Tử Vong chủ thần và Hủy Diệt chủ thần. Để thu được sức mạnh nhiều hơn, Tử Vong chủ thần và Hủy Diệt chủ thần phái ra thủ hạ truyền bá Tử Vong và Hủy Diệt đến mọi vị diện, còn ta cũng là một trong số đó. Gia tộc ta muốn rèn luyện cho ta, nên phái ta ra ngoài. Còn Vu yêu chính là một trong những minh hữu của chúng ta. Mục tiêu của chúng ta là chiếm giữ được Thâm Uyên giới.

Nhưng khi tới nơi này, chúng ta mới phát hiện ra Thâm Uyên giới sớm đã có cao thủ cường đại rồi. Chúng ta được xem như quân xâm lược, trong sơn cốc kỳ lạ này, chúng ta đại chiến với họ một hồi, chúng ta có thực lực mạnh hơn một chút, nhưng trong khi giao chiến, không ai ngờ tới sẽ có loại Tinh Thần Sa Lưu cổ quái này tồn tại, cuối cùng khi song phương giao chiến không ý thức được hung hiểm này, toàn bộ đều bị Tinh Thần Sa Lưu bao lại. Ngoại trừ ta, những vị thần lúc trước ở Thâm Uyên giới, chẳng có ai có thể chạy thoát.

- Người thật may mắn! - Hàn Thạc cổ quái đánh giá Bối Hi Ma Tư.

Bên trong cặp mắt màu xanh lóe lên chút bi ai, Bối Hi Ma Tư lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Không phải may mắn, chỉ vì ta có thân phận đặc thù, thêm nữa thực lực không cao, lần đó tới đây cũng thuần túy chỉ là vì gia tộc dùng sức mạnh cho ta đi một chuyến thật xa lấy được một vài công lao, do đó, ta chỉ đứng xa xa xem mọi việc xảy ra, chưa trực tiếp tham dự tràng đại chiến đó. Ta là ngoại nhân, mới có thể nhìn rõ ràng biến hóa trong cốc. Lúc đầu ta còn không rõ Tinh Thần Sa Lưu đáng sợ như vậy, đến khi ta phát hiện ra những người này từng người một ngã xuống, mới ý thức được xảy ra việc gì. Đáng tiếc lúc đó ngoại trừ ta vẫn luôn đứng xa xa, tất cả mọi người đều bị Tinh Thần Sa Lưu bao phủ, ta đã nhắc nhở muộn một chút, không có biện pháp, ta chỉ có thể dốc hết toàn lực chạy khỏi Thâm Uyên thôi.

- Hóa ra là như vậy! - Hàn Thạc khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bối Hi Ma Tư càng thêm quái dị, từ giọng nói của hắn, Hàn Thạc hiểu thân phận trước kia của Bối Hi Ma Tư hẳn là cao quý, thực lực gia tộc họ nhất định cũng không nhỏ, bằng không sẽ không trong cuộc viễn chinh như thế này, hẳn có thể không cần chiến đấu, đứng xa xa phía ngoài, lại có thể dễ dàng kiếm được công lao.

- Ta trốn ra khỏi đây, một mạch đợi bên ngoài, lặng lẽ quan sát nơi này. Dần dần, ta hiểu rõ quy luật vận chuyển Tinh Thần Sa Lưu, ta cũng thử đi tới vài lần, phát hiện không biết vì nguyên nhân gì, chiến trường này hình thành rất nhiều kết giới đủ dạng khác nhau, còn vị diện truyền tông trận do Vu yêu cường đại nhất bố trí cũng bị phong bế rồi.

- Ta không có tri thức về vị diện truyền tông trận, không thể lợi dụng vị diện truyền tông trận cũ nát này để rời Thâm Uyên giới, như vậy nhiều năm qua, ta thử tới đây cố tìm tất cả những gì có thể để ly khai, nhưng vẫn không có kết quả gì. Sở dĩ ta nói cho mấy tên gia hỏa đó về sự tồn tại của Thâm Uyên, ta cũng hy vọng có thể dựa vào sự sức mạnh của chúng phát hiện được nhiều bí mật ở đây hơn. Chỉ có điều bốn tên kia dường như cũng không để ý về phương diện này, chỉ cố nghĩ sao tìm được thần khí ở đây, bất chấp tất cả để tăng thực lực cho mình. Nhiều năm như vậy, ta hoàn toàn thất vọng về chúng, lần này cho dù người không giết chúng, sau khi rời đây, ta cũng sẽ giết chết từng tên một. - Mạn Đề Kha Nhĩ nói về độc ác.

- Tại sao? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

- Không có biện pháp giúp đỡ dùng vị diện truyền tống trận rồi Thâm Uyên giới, ta chỉ có trực tiếp ra ngoài Thâm Uyên giới, tiến hành di chuyển giữa các vị diện, tìm kiếm một vị diện có sinh vật cao cấp khác có vị diện truyền tống trận. Nhưng di chuyển giữa vị diện rất hung hiểm, còn phải có thực lực Thượng vị thần mới có thể đi được. Còn ta vẫn chỉ là một Hạ vị thần, quá trình từ Hạ vị thần tới Thượng vị thần thật sự quá dài quá chậm, ta không thể đợi lâu được.

- Nhưng sau khi lãng phí một ngàn năm, ta thật sự không có biện pháp, cũng buộc phải làm như vậy. Trước kia ta không để ý lắm đến tín ngưỡng lực, bởi vì hy vọng bốn Đại Ma Vương kia có thể giúp ta, nhưng chúng đã không thể giúp ta, ta vì muốn tiến bộ thật nhanh, tự nhiên sẽ lấy đi tất cả những gì thuộc về ta.

- Bối Hi Ma Tư hồ hững giải thích. Nghe ý hẩn tựa hồ bốn đại Đại Ma Vương chỉ là bù nhìn của hẩn, sinh tử do hẩn quyết định!

- Ta nghĩ người hẩn là không cần đợi lâu vậy đâu. - Trong lúc này, Hàn Thạc đột nhiên tự tin nói. Vừa nói xong, vị diện truyền tống trận trong Tử Vong Mộ địa cổ xưa tàn phá, nơi vốn là tọa độ của vị diện đột nhiên chợt lóe sáng.

579. Chương 579:trở Về

Lúc này, Bối Hi Ma Tư chờ đợi đằng đằng chẳng biết bao nhiêu năm, cặp mắt sáng ngời lấp lánh, thân thể không thể kìm chế run rẩy nhẹ nhàng, hẩn há miệng, nhất thời kích động nói không ra lời, chỉ thở hổn hển dồn dập.

Những ký ức lưu lại của nguyên chủ nhân của Khô Lâu pháp trượng có phương pháp sử dụng và khởi động vị diện truyền tống trận. Bây giờ vị diện truyền tống trận ở đây cũng rất giống với cái Tử Vong Mộ Địa kia, căn bản không có gì bất đồng. Huống chi, Hàn Thạc vừa hấp thụ xong Thần hồn Trung vị thần, chính là chủ nhân của vị diện truyền tống trận ở Thâm Uyên giới này, bản thân hẩn cũng là một Hạ vị thần Tử Vong hệ.

Như thế, cộng lại tất cả những gì Hàn Thạc có, hẩn hiểu rất rõ về vị diện truyền tống trận, tự nhiên có thể dễ dàng mở nó ra.

- Khởi động rồi, khởi động thật rồi... - Trong chớp lát, Bối Hi Ma Tư tựa hồ mới từ sự kích động tỉnh lại, nhìn vị diện truyền tống trận không ngừng lóng lánh hào quang phía trước, lẩm bầm nói.

Trong lòng Hàn Thạc cũng mừng như điên, từ những biến hóa của vị diện truyền tống trận cũ nát này, hẩn biết rõ lần này mình hi vọng có đường về rồi. Đại lục Kỳ Áo có tất cả những gì hẩn quen thuộc, có địch nhân hẩn khắc cốt ghi tâm, nơi đó Hàn Thạc đương nhiên sẽ không quên được.

Cho tới bây giờ, có vị diện truyền tống trận ở Thâm Uyên, Hàn Thạc coi như đã có một thông đạo với đại lục Kỳ Áo. Chẳng những có thể trở lại đại lục Kỳ Áo, sau này thông qua Tử Vong Mộ Địa ở U Âm sâm lâm, còn có thể trở lại Thâm Uyên giới, đây là một việc tuyệt vời bao nhiêu?

Bối Hi Ma Tư kích động không gì sánh được, nhìn vị diện truyền tống trận lóe ra hào quang, không tự kìm hãm được vui mừng nói:

- Ta có đủ năng lượng quán thạch, chỉ cần cho năng lượng quán thạch vào, bố trí lại một chút là có thể khởi động vị diện truyền tống trận, chúng ta cũng nên nhanh tay một chút.

Hàn Thạc khẽ gật đầu, cười nói:

- Xem ra, chúng ta đã có thể đạt được mong muốn rồi!

- Thật cảm ơn người nhiều lắm. Ta sẽ nhớ kỹ ân tình này.

Bối Hi Ma Tư tâm tình cực tốt, thanh âm lại xuất hiện vẻ mềm mại.

- Đùng khách khí!

Hàn Thạc nghe Bối Hi Ma Tư chợt phát ra giọng mềm nhẹ, trong lòng có hơi băn khoăn, không rõ Bối Hi Ma Tư này rốt cuộc là nam hay nữ, ở Thâm Uyên giới một thời gian tương đối dài, hẩn gặp đủ thứ quái dị, Hàn Thạc cũng không cho phép mình đánh giá Bối Hi Ma Tư vội vàng.

- Đại nhân, không hay rồi, nhìn trên đầu! - Lúc này, Bá Đức đột nhiên cao giọng hô lớn.

Hàn Thạc và Bối Hi Ma Tư thần sắc cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên. Đột nhiên phát hiện ra sương mù giăng đầy trên đầu đột nhiên hiện ra ánh sáng le lói. Trong lòng hai người cũng hô một tiếng không ổn. Hàn Thạc khẩn cấp hỏi:

- Có phải là Tinh Thần Sa Lưu sắp quay lại không?

Bối Hi Ma Tư đôi mắt hoảng loạn vô cùng, la lên:

- Đúng rồi, thời gian Tinh Thần Sa Lưu quay lại cực nhanh. Ta đã đợi quá lâu rồi, thật sự không muốn tiếp tục đợi nữa. Việc này phải làm như thế nào đây!

- Tinh Thần Sa Lưu quay lại mất bao lâu? - Thần thức Hàn Thạc rất trấn định, lập tức hỏi.

- Rất nhanh. Nhanh vượt quá người tưởng tượng. Khẳng định trước khi người kịp trang bị hết năng lượng quang thạch! - Bối Hi Ma Tư gần như rối loạn, ngữ khí cực kỳ dồn dập.

- Vậy còn chờ cái gì. Lập tức rời nơi này ngay!

Hàn Thạc quát khẽ một tiếng, rồi quay sang phân phó bọn người Bá Đức Tề Ni Á:

- Bỏ qua mọi thứ, lập tức rời khỏi nơi này!

Hắn vừa nói như vậy, bản thân mình nhưng vẫn chưa động.

- Ta.... ta không cam lòng! - Ngữ khí Bối Hi Ma Tư rất kích động, nói vẻ không cam.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ nhanh chóng chạy tới bên Bối Hi Ma Tư, còn bản thể Hàn Thạc lại nhân cơ hội tiến vào vị diện truyền tống trận. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, đồng thời đưa tay nắm lấy Bối Hi Ma Tư, kéo hắn ra ngoài, vừa bay vừa nói:

- Nơi đây không nên ở lâu, dù sao người đã đợi lâu rồi, cũng không hại gì khi phải đợi thêm một lần nữa.

Vừa áp tay vào cổ tay khải giáp màu xanh của Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc cảm thấy rất mềm mại, dường như khải giáp màu xanh đó căn bản không hề tồn tại bình thường, làm Hàn Thạc sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Bối Hi Ma Tư tâm tình kích động, sức mạnh chấn động, vùng tay dứt khỏi Hàn Thạc, vội vàng nói:

- Còn có thể bố trí mở vị diện truyền tống trận ra trước khi Tinh Thần Sa Lưu quay lại?

- Người đã nói không thể, đi thôi, đừng lưu ở đây nữa.

Hàn Thạc trả lời rất nhanh, thấy đại bộ phận Ác Ma đã bắt đầu rút lui ra bên ngoài, hắn quát Bá Đức, Tề Ni Á:

- Còn lưu lại đây làm gì, theo đường cũ trở lại thật nhanh cho ta, thật muốn chết tại đây phải không?

- Đại nhân chưa động, thuộc hạ không dám đi trước! - Bá Đức và Tề Ni Á liếc mắt, đồng thời nói.

- Thủ hạ của ta không có nhiều quy củ vậy đâu, trước lo bảo trụ tính mạng mình là quan trọng nhất.

Hàn Thạc gào lên lớn, rồi quát lớn hơn:

- Đi!

Bá Đức và Tề Ni Á nghe Hàn Thạc nói thế, thấy hắn thần sắc kiên quyết, hai người không còn chần chừ nữa, khom người hướng về phía Hàn Thạc vái một lễ, theo những Ác Ma khác bay về phía sau.

- Theo ta, chúng ta tạm thời rời Thâm Uyên, nhưng chẳng mấy chốc, chúng ta có thể trở lại, ta cam đoan với người! - Hai hóa thân ngoại thân lại một lần nữa nắm lấy Bối Hi Ma Tư, không nói hai lời, kéo hắn bay ra ngoài.

Tới bây giờ, Bối Hi Ma Tư rốt cục cũng khôi phục tỉnh táo, hiểu được nếu ở lại Thâm Uyên thì chỉ có đường chết mà thôi. Chính vì vậy, hắn chỉ coi những lời cam đoan của Hàn Thạc là những lời an ủi, cũng không quan tâm lắm.

Song, đợi cho hai hóa thân ngoại thân Hàn Thạc kéo hắn ra ngoài, còn một Hàn Thạc khác lại vẫn trong vị diện truyền tống trận vẽ mặt rất tỉnh táo, Bối Hi Ma Tư hơi choáng, chỉ chỉ vào hai Hàn Thạc càng ngày càng xa bản thể, kinh hãi nói:

- Cái...Kia, con ngoài kia của người, tại sao không nhanh lên đi?

- Yên tâm đi, bản thể của ta, mặc dù bây giờ thực lực không cao, nhưng cho dù Tinh Thần Sa Lưu này có thể giết chết nhiều vị Thần như vậy, nhưng lại hoàn toàn vô dụng với ta! - Hàn Thạc ngạo nghễ nói.

- Không có khả năng!

Bối Hi Ma Tư kêu một tiếng, trừng mắt hét lớn với Hàn Thạc:

- Không có một vị Thần nào có thể thoát khỏi xâm thực của Tinh Thần Sa Lưu, không ai cả! Thân thể người lưu lại, chỉ có đường chết mà thôi!

- Ta có tính toán, người bất tất quan tâm! - Hàn Thạc không giải thích nhiều, thấy Bối Hi Ma Tư bắt đầu bay ra ngoài, cũng không còn kéo hắn nữa.

Dần dần, Tinh Thần Sa Lưu như xuất hiện từ đằng xa, còn hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc và Bối Hi Ma Tư, bên cạnh là hai tín đồ mới thu được của Hàn Thạc, toàn bộ vội vàng theo đường cũ trở lại.

Thâm Uyên sơn cốc sương mù dày đặc, chỉ còn lại có bản thể Hàn Thạc vẫn ở lại vị diện truyền tống trận. Hàn Thạc tu luyện ma công, thần thức diệu dụng vô cùng, căn bản không bị Tinh Thần Sa Lưu ảnh hưởng.

Sau khi tất cả toàn bộ mọi người đã biến mất, Hàn Thạc từ tốn lấy từ trong không gian giới chỉ ra rất nhiều ma tinh quáng thạch. Năng lượng quáng thạch theo như lời Bối Hi Ma Tư, cũng chính là ma tinh quáng thạch. Nghĩ rằng vị diện truyền tống trận có nhu cầu cung cấp năng lượng. Hắn lấy ma tinh quáng thạch ra, chính là loại quáng thạch thượng thừa nhất, hàm lượng năng lượng cực kỳ lớn.

Chung quanh vị diện truyền tống trận bày la liệt những cái rãnh nhỏ, chắc là chuyên môn để chứa đựng ma tinh quáng thạch. Thần thức Hàn Thạc không sợ Tinh Thần Sa Lưu xâm thực, bây giờ hắn cũng không vội, cẩn thận lấy ra những ma tinh quáng thạch phẩm chất cao nhất, vô cùng cẩn thận đặt vào những cái máng, bằng vào ký ức thần kỳ của thần thức, bắt đầu chậm rãi điều chế vị diện truyền tống trận.

Theo như lời Bối Hi Ma Tư, tốc độ Tinh Thần Sa Lưu quay lại quả nhiên cực nhanh. Khi đám người Bối Hi Ma Tư vừa rời khỏi nơi này, Tinh Thần Sa Lưu âm âm phủ kín cả Thâm Uyên sơn cốc.

Tinh Thần Sa Lưu có sức mạnh xâm thực linh hồn, đương nhiên bắt đầu xâm nhập vào thần thức Hàn Thạc, nhưng bị Hàn Thạc lợi dụng thần thức diệu dụng, không ngừng xé rách xây lại, hắn gần như không bị ảnh hưởng gì!

Qua một hồi, sau khi Hàn Thạc chuyên tâm an trí nhịp nhàng, một khối ma pháp ấn ký trong vị diện truyền tống trận đột nhiên phát ra ánh sáng lóng lánh rực rỡ. Trong lòng Hàn Thạc vui như mở hội, hắn biết ma pháp ấn ký đó chuyên môn dùng để nhập vào tọa độ vị diện, khi nó sáng lên, có nghĩa là năng lượng trong máng của vị diện truyền tống trận đã đủ để tiến hành vị diện truyền tống.

Nói cách khác, vị diện truyền tống trận lúc này đã chính thức có thể sử dụng rồi!

Mỗi một vị diện truyền tống trận đều có một tọa độ của mình, trong khi tiến hành vị diện truyền tống, phải nhập vào tọa độ mục tiêu, đây là những tri thức mà Hàn Thạc đã thu được từ trước.

Lúc trước khi còn ở đại lục Kỳ Áo, lúc Hàn Thạc nghe Thiên Tai giáo hội nói, biết cự hình truyền tống trận ở Tử Vong Mộ Địa có thể tiến hành vị diện truyền tống, hắn cũng đã từng bỏ công nghiên cứu về truyền tống trận, tự nhiên biết tọa độ vị diện truyền tống trận của Tử Vong Mộ Địa ở đại lục Kỳ Áo. Bây giờ mắt thấy ma pháp ấn ký trong vị diện truyền tống trận này sáng lên, trong lòng Hàn Thạc rất mừng rỡ, chuẩn bị lợi dụng theo phương pháp trong ký ức, nhớ lại tọa độ của vị diện truyền tống trận trên Tử Vong Mộ Địa của đại lục Kỳ Áo, dùng tinh thần lực nhập vào đó.

Hàn Thạc thấy rất mừng rỡ, vừa nghĩ tới việc có thể thông qua vị diện truyền tống trận trở lại đại lục Kì Áo ngay lập tức, cũng khó tránh khỏi kích động, đến cả hai tay, ngón tay cầm chặt vài khối ma tinh quáng thạch còn lại cũng kích động run lên vô thức.

Song vào lúc này, cả tòa sơn cốc lại đột nhiên xảy ra dị biến.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, sơn cốc từng là chiến trường của các vị Thần bị Tinh Thần Sa Lưu bao phủ, bao nhiêu kết giới rải rác trong cả sơn cốc, đột nhiên hỗn loạn, tạo thành từng đạo ánh sáng lao về phía một vật sống duy nhất giữa sơn cốc - Hàn Thạc, cuộn cuộn lao đến!

580. Chương 580: phá Xong Rồi Lập

Hàn Thạc giật mình cả kinh, sơn cốc từng đã từng là chiến trường của Thần, vì hoàn cảnh đặc thù, lúc trước những vị thần này chết trong Tinh Thần Sa Lưu, có những người có ý chí hoàn toàn biến mất, Thần hồn giữ lại ký ức thuần túy lưu lại trong sơn cốc. Cũng có một vài người một phần thân thể, một phần Thần lực ngưng kết một cách kỳ dị thành Thần tinh đủ mọi hệ, nhưng đại bộ phận Thần lực thì lưu lại vào những kết giới và phong ấn này, dưới sự ăn mòn dần dần của Tinh Thần Sa Lưu bị biến chất.

Trước khi chết họ đều liều mạng cố xuất ra những kết giới phong ấn và ma pháp trận, mục đích nhằm ngăn cản sự xâm thực của Tinh Thần Sa Lưu, đáng tiếc việc này hoàn toàn không có tác dụng gì, những phong ấn kết giới dày đặc như lưới nhện rải rác khắp cả sơn cốc còn lại sau khi họ chết, một mạch lưu lại đây, những thần lực còn nguyên, nhưng dưới sự ăn mòn của Tinh Thần Sa Lưu, xảy ra biến hóa thần bí nào đó.

Lúc này, cũng không biết có phải vì Tinh Thần Sa Lưu trở lại hay không, hay là vì Hàn Thạc khởi động vị diện truyền tống trận tạo thành ảnh hưởng gì đó, biến năng lượng lưu lại trong kết giới phong ấn ma pháp trận trong cả sơn cốc, đột nhiên thành từng đạo ánh sáng hung mãnh bắn thẳng về phía hắn!

Hàn Thạc kinh hãi thất sắc, biết năng lượng này kinh khủng như thế nào, cũng không thèm quan tâm đến vị diện truyền tống trận bên cạnh nữa, lúc này lập tức ngồi xếp bằng, vòng tròn hộ thân xuất ra, bao phủ hoàn toàn thân thể.

Thần thức Hàn Thạc có thể ngăn cản sự xâm thực đến từ Tinh Thần Sa Lưu, nhưng thân thể lại không nhất định có thể ngăn trở công kích từ những lực lượng đáng sợ này, nhất là những lực lượng này rõ ràng đến từ những hệ khác hẳn nhau, hơn nữa trong đó còn có biến hóa nào đó mà Hàn Thạc chẳng biết, làm cho hắn không thể không toàn lực phòng ngự. Bình tức ngưng thần, Hàn Thạc điều chỉnh hơi thở và nhịp tim, thậm chí quy luật vận hành huyết mạch, Ma Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển đến mức tận cùng, hình thành từng đạo quang diện màu đen, chuyển động liên tục trên vòng tròn hộ thân.

“Chát chát..... chát chát.....”

Từng đạo ánh sáng như sao băng mãnh liệt đánh vào vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc. Những sức mạnh này cực kỳ nguy hiểm, qua bao nhiêu năm mà vẫn cực kỳ đáng sợ. Một luồng hai luồng còn đỡ, nhưng vài chục luồng ánh sáng cùng đánh vào, làm Hàn Thạc khổ sở muốn thổ huyết.

“Không hay!” - Hàn Thạc thầm kinh hãi, từ những cú công kích mãnh liệt trên vòng tròn hộ thân, thông qua thần thức cảm ứng ngàn vạn sức mạnh chung quanh, hắn biết lần phiên toái này lớn lắm.

Trong tiếng chát chát, vòng tròn hộ thân mà Hàn Thạc khổ cực xuất ra tựa hồ tùy thời có thể vỡ tan. Ma Nguyên lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao thật lớn. Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ, với cái đà này thì hắn sợ không chống đỡ được bao lâu!

Chung quanh từng đạo sức mạnh kỳ dị thành từng đạo ánh sáng bắn thẳng vào vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc, tóe ra những tia hào quang sáng chói. Hàn Thạc ngồi yên tĩnh phía trước vị diện truyền tống trận, kiệt lực thúc đẩy tất cả sức mạnh có thể sử dụng trong cơ thể, không ngừng rót vào vòng tròn hộ thân, cố hết sức chống đỡ rất nhiều luồng hào quang đang xạ kích.

Dần dần, Hàn Thạc cảm nhận được Ma Nguyên lực trong cơ thể đã khô kiệt. Sau khi bị tiêu hao quá lớn, nguồn sức mạnh của Ma Anh tựa hồ không còn lực để tiếp tục chống đỡ nữa.....

Nhất thời, Hàn Thạc hơi choáng váng. Thầm nghĩ lần này chắc chết rồi. Sự sống của bản thể này chẳng lẽ lại bị hủy tại đây hay sao? Quả là không cam lòng

Mãi đến lúc này, Hàn Thạc vẫn chưa hề rối loạn một chút nào. Ít nhất có một điểm Hàn Thạc có thể khẳng định - cho dù thân thể hắn bị hủy diệt, thần thức cũng sẽ không bị diệt!

Có điều kiện tiên quyết này, tại thời khắc mấu chốt này, Hàn Thạc bắt đầu dốc hết toàn lực nghĩ mọi cách có thể bảo toàn thân thể, cố gắng tìm ra đường sống trong trạng thái hung hiểm nhất.

Ma công pháp quyết xẹt qua đầu Hàn Thạc như thiểm điện, rất nhiều ma môn bí kỹ, có rất nhiều cảm ngộ liên tục được hắn nghiền cứu tới lui.

Bỗng dưng, hai mắt Hàn Thạc một mạch vẫn nhắm chặt, bỗng mở bừng ra. Ánh sáng kỳ dị lóe ra từ đồng tử sáng chói!

Cùng tắc biến. Biến tắc thông! (cùng quẫn thì phải thay đổi, thay đổi thì sẽ có đường đi)

Đối với một vài cảm ngộ loáng thoáng về cảnh giới Cửu Biến, làm Hàn Thạc đột nhiên sinh ra một ý nghĩ cực kì liều mạng, vốn với những hiểu biết và sự tín nhiệm với ma công, Hàn Thạc đột nhiên đưa ra một quyết định lớn mật!

Trong nháy mắt, Ma Nguyên lực đang không ngừng cuộn cuộn tràn vào vòng tròn hộ thân chống đỡ những ánh sáng kỳ dị kia, lập tức bị Hàn Thạc chặt đứt. Sau một khắc, vòng tròn hộ thân vẫn gắng gượng chống cự bỗng bị đánh nát, vỡ vụn ra như một tấm thủy tinh, bay tung tóe khắp nơi

Ngàn vạn đạo ánh sáng bay đầy trời, nhưng cuối cùng cũng hướng về phía Hàn Thạc, lúc này mất đi vòng tròn hộ thân phòng ngự, tất cả ánh sáng đều trực tiếp oanh kích vào thân thể hắn.

Không có gì bất ngờ, thân thể Hàn Thạc bị phá nát nát, vô số sức mạnh cùng bắn vào người, lập tức làm thân thể hắn bị thương rất nặng, tứ chi, lục phủ ngũ tạng, mỗi phân tắc trên thân thể chóc lát đã máu đầm đìa, một vài chỗ yếu thậm chí trực tiếp bị xuyên thủng, những khối thịt lớn bị bóc ra....

Ma Nguyên lực còn lại đều được Hàn Thạc dùng để phòng ngự lực lượng nguồn Ma Anh vững vàng. Đối với bộ vị khác trên thân thể, hắn không còn để ý nữa. Giữa cơn máu bắn tung tóe, cơn đau đớn này quả là khắc cốt ghi tâm, thống khổ như ngàn đao chém vào, cả người đau đớn!

Hàn Thạc cắn răng chịu đựng, Ma Nguyên lực thủ hộ cho Ma Anh, cảm thụ đủ loại vết thương trên người, không hề kêu rên một tiếng.

Sau khi thân thể bị xạ kích bật máu, từng đạo lực lượng ánh sáng cũng rơi xuống thân thể nát bấy của Hàn Thạc, trở thành trăm ngàn đạo sức mạnh di chuyển khắp nơi, công kích lẫn nhau trong cơ thể hắn. Chỉ nghe những âm thanh cổ quái từ bên trong thân thể Hàn Thạc không ngừng truyền ra, cả người hắn run rẩy, sự đau đớn mãnh liệt lan theo những loại sức mạnh tranh đấu trong cơ thể hắn, bắt đầu bộc phát khắp nơi!

Hàn Thạc này giờ cắn răng chịu đựng, bây giờ cũng không chịu nổi, trong sơn cốc sâu nhất ở Thâm Uyên giới này, giữa khu vực Tinh Thần Sa Lưu bao phủ, hắn đột nhiên đứng lên, cả người máu đầm đìa, những lỗ máu rải rác khắp thân thể, huyết nhục bị đứt ra từng khối lớn, không thành hình người ngựa đầu hướng lên trời, điên cuồng hét lên.

Lúc này Hàn Thạc căn bản không có lấy một điểm nhân dạng, giống như một cuồng ma khát máu, một Ma đầu điên loạn!

Theo dòng máu bắn tứ tung, gân mạch cực kỳ cứng rắn của Hàn Thạc cũng bị xé rách từng sợi một. Từ lúc xuất đạo đến nay, thân thể Hàn Thạc cũng từng chịu vài lần bị thương, nhưng trước giờ không có lấy một lần nào giống như bây giờ.

Có thể nói, ngoại trừ Ma Anh được Hàn Thạc toàn lực thủ hộ, mỗi tế bào trong thân thể hắn đều có trăm ngàn đạo sức mạnh tranh đấu hủy hoại.

Một tiếng gầm lớn, dữ tợn đáng sợ từ miệng Hàn Thạc rú lên, song không có ai có thể nghe được.....

Dần dần, dường như tất cả năng lượng từ kết giới phong ấn ma pháp trận lưu lại trong cả sơn cốc đã hóa thành từng đạo ánh sáng bắn hết cả vào người Hàn Thạc rồi, còn tiếng rú diên cuồng của hắn cũng theo sự suy giảm của Ma Nguyên lực, cũng càng ngày càng yếu đi.

Không biết qua bao lâu, Tinh Thần Sa Lưu luôn bao phủ tại cả sơn cốc, sau khi quét qua vài lần, rốt cục biến mất không thấy nữa.

Trong sơn cốc, quanh năm mây mù bao phủ, chẳng biết vì sao cũng đã biến mất. Kết giới phong ấn như lưới nhện dày đặc cả sơn cốc chẳng còn lại cái nào. Ma pháp trận bị tàn phá vẫn còn lại, nhưng đã vĩnh viễn mất đi năng lượng chống đỡ!

Sơn cốc bây giờ sau khi Tinh Thần Sa Lưu trở lại, giống như mất đi sức mạnh thần kỳ, rốt cuộc cũng không có gì hung hiểm nữa. Trong sơn cốc, vị diện truyền tống trận phía trước có một cục thịt đầy máu, một thân thể không giống con người, nhưng lại vẫn khê nhúc nhích....

Cũng không biết lại qua bao lâu nữa, thân thể khê nhúc nhích, chậm rãi đứng yên. Giống như một người kiệt lực già yếu chết một cách không cam lòng, bây giờ đã hoàn toàn mất đi sức sống.

Chỉ là máu tươi chảy đầy mặt đất, không biết vì sao lại chảy trở về một cách quỷ dị!

Giống như chịu lực hút của một loại sức mạnh vô hình, từng chút một, từng giọt một, từng dòng máu, được cục thịt không giống thân thể con người hút vào những khối thịt lớn, được máu tươi chảy về phủ lấy một cách quỷ dị, những giọt máu này tựa hồ hình thành một dải băng máu chuyển động, kéo qua những chỗ thịt nát, từng sợi gân đứt, rồi vào trong thân thể rất đáng sợ.....

Sau đó, chậm rãi đọng lại trên thân thể!

Giữa thân thể hằng hà lỗ thủng, từ bên trong từng đạo ánh sáng chậm rãi lóe ra, rất nhanh dừng lại, dần dần hình thành một sức mạnh mới, di chuyển khắp thân thể theo một loại quỹ tích huyền diệu, hơn nữa cuối cùng đều chui cả vào bụng.

Biến hóa quỷ dị vẫn tiếp tục, những lỗ máu khép lại nhanh đến nỗi mắt thường cũng không thấy rõ. Máu tươi, thịt vụn, gân mạch, tế bào, tất cả những gì lúc trước mất đi, bây giờ lại liên tục sinh sôi nảy nở trong thân thể, sức mạnh tái tạo mới, từng chút một rót vào giữa gân mạch, tế bào.

Quá trình này tạo thành một thân thể cường đại cứng rắn nhất trước đó chưa từng có!

Quá trình này rất chậm, duy trì rất lâu rất lâu, có lẽ một ngày, có lẽ một năm.....

Nhưng rốt cục cũng hoàn thành.

Tướng mạo thân thể cũng không biến hóa gì, nhưng cả người hắn bây giờ không tìm thấy một vết máu nào, nhìn không thấy một vết xước. Tựa như tuyệt cảnh vừa mới phát sinh bên trong sơn cốc chỉ là một ảo ảnh. Sự đau đớn đã ăn sâu tận đáy lòng Hàn Thạc, hai mắt hắn vẫn bình tĩnh, trong lòng lại tràn đầy kinh hãi.

Phá rồi sau đó lập! Mãi đến bây giờ, hắn mới thực sự hiểu được diệu dụng của những lời này.

“Cửu Biến Cửu Biến, quả nhiên phải một lần dị biến diên cuồng, mới có thể sinh ra biến đổi về chất được!”

Hàn Thạc cúi đầu nhìn nhìn vị diện truyền tống trận phía sau, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, do dự một chút, trước tiên bay một vòng rất nhanh khắp sơn cốc, không gian giới chỉ lóe ra hào quang, như đang lấy những thứ đồ vật gì đó.

Một lát sau, hắn đột nhiên biến thành một đạo dị quang, dùng một loại tốc độ nhanh đến mắt thường khó có thể thấy được, rạch ngang chân trời, bay ra ngoài Thâm Uyên.

581. Chương 581:ta Chính Là Thần Của Các Người!

Bên ngoài Thâm Uyên, nhìn Tinh Thần Sa Lưu bịt kín cửa vào, Bối Hi Ma Tư tâm tình rất phức tạp. Bên cạnh hắn cách đó không xa, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc sắc mặt vẫn như thường, giống như không hề lo lắng một chút nào cả.

- Chà..... - Một tiếng thở dài từ phía Bối Hi Ma Tư truyền đến.

Liếc mắt nhìn Bối Hi Ma Tư thở ngắn than dài, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc mỉm cười, mở miệng khuyên:

- Đã đợi nhiều năm rồi, sao bây giờ lại trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?

- Người không phải là ta, người không thể hiểu được cảm thụ của ta đâu.

- Ta đã nói với người rồi, không cần đợi lần Thâm Uyên mở ra sau đâu. Ta có biện pháp mang người tiến vào Thâm Uyên mà.

- Ta vẫn chưa tin được.

- Người sẽ thấy!

Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên dò hỏi:

- Quê người rốt cuộc là một vị diện như thế nào?

- Đó là một vị diện cao cấp, ở đó có rất nhiều nhân vật rất mạnh, vượt quá những cao thủ mà người có thể tưởng tượng.

Dừng một chút, Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc chăm chăm, nói:

- Quê ta là một vị diện đầy những Thần, nếu người tiếp tục phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ tiếp xúc với nó.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc nghĩ ngợi gì đó, rồi khẽ cười nói:

- Có lẽ, chờ ta xử lý vài việc, có lẽ sẽ tới quê người xem xem.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc và Bối Hi Ma Tư nói chuyện không ít. Thông qua Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc biết được một vài việc mà trước kia hắn không biết, hiểu được vị diện của Bối Hi Ma Tư là vị diện cao cấp hội tụ rất nhiều thần.

Hàn Thạc biết về vị diện đó, trong lòng chấn động như động đất. Không thể nghi ngờ gì, so với đại lục Kỳ Áo và Thâm Uyên giới, quê hương của Bối Hi Ma Tư có rất nhiều cường giả, quan hệ cũng vô cùng phức tạp. Việc này quả là có sức hút rất lớn đối với Hàn Thạc, người luôn luôn đưa ánh mắt hướng về việc đề cao thực lực. Nhưng trước khi giải quyết xong vấn đề ở đại lục Kỳ Áo, Hàn Thạc quyết không nghĩ đến vấn đề này.

- Nếu người tới đó, ta sẽ giúp người.

Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc đưa ra một hứa hẹn:

- Gia tộc ta cũng có chút địa vị. Chỉ cần ta trở về, ta có thể nói vài lời cho người.

Hàn Thạc mỉm cười khẽ gật đầu, thâm nghĩ có những lời này của Bối Hi Ma Tư tin rằng tương lai nếu mình tới vị diện đó, ít nhất có thể dung nhập nhanh hơn. Xem ra lần này giúp cho Bối Hi Ma Tư đích xác cũng có chỗ tốt.

- Được rồi. Chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa? - Bối Hi Ma Tư hỏi.

- Nhanh thôi. Ta phân phó thuộc hạ tìm vài thứ, mọi việc cơ bản đã giải quyết xong.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc trong khoảng thời gian này cảm nhận được ngàn vạn luồng tín ngưỡng lực, từng chút một tiến vào Thân thể của hắn. Điều này làm cho hắn hiểu được sau khi bọn người Bá Đức Tề Ni Á ly khai, quả nhiên đã dựa theo sự phân phó của hắn, bắt đầu thay hắn thu hoạch dân chúng của bốn Đại Ma Vương.

Bốn Đại Ma Vương vừa chết, nguyên những Ác Ma bị tín ngưỡng chi quang của Hàn Thạc chiếu rọi ở Thâm Uyên, vốn đã là nhóm người cường đại nhất của bốn Đại Ma Vương. Những người này, vốn hoặc là một người đứng đầu một thành, hoặc là vệ sĩ trực hệ của bốn Đại Ma Vương. Có họ trợ giúp Hàn Thạc, hắn đương nhiên có thể dễ dàng thu hoạch rất nhiều thành quả, quả không làm mình phí lòng.

- Chờ ta rời khỏi nơi này, người cũng có thể hoàn toàn tiếp thu những thành trì vốn thuộc về ta, ta không để ý đâu. - Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc, trầm giọng nói.

Hàn Thạc ngạc nhiên, nhú mồm nói:

- Đó là tín ngưỡng lực. Đối với việc tu luyện của người rất có lợi, tại sao lại cho ta?

- Xem như cảm tạ người mở vị diện truyền tông trận, tìm được đường về cho ta!

Bối Hi Ma Tư giải thích. Thấy Hàn Thạc vẫn nghi hoặc, đôi mắt Bối Hi Ma Tư lóe lên, nói:

- Ta trước kia vì muốn bốn Đại Ma Vương giúp ta, có thể lấy bốn phần của Thâm Uyên giới cho bọn chúng, chẳng lẽ ta lại tiếc một phần năm còn lại sao?

Dừng một chút, Bối Hi Ma Tư nói tiếp:

- Một vị diện nếu có tín ngưỡng khác nhau, cuối cùng sẽ nảy sinh tranh đấu, toàn bộ giao cho người, tính ra cũng tốt.

- Nhưng tín ngưỡng lực lại có thể gia tăng thần lực và Thần chi lĩnh vực cho người?

Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào Bối Hi Ma Tư, tiếp tục trầm giọng nói:

- Lúc trước các người từ xa đến đây, mục đích không phải là muốn tìm được tất cả tín ngưỡng lực này sao?

- Chúng ta không phải đã tìm được rồi sao? - Bối Hi Ma Tư hỏi lại.

Hàn Thạc một lần nữa ngạc nhiên, nhìn Bối Hi Ma Tư, hỏi:

- Chỉ giáo cho?

- Người là một vụ yêu tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, người hiểu cách sử dụng vị diện truyền tông trận, người thu được tín ngưỡng lực này, kỳ thật cũng có cùng hiệu quả thôi.

Dừng một chút, Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc, nói khẳng định:

- Hai thân thể của người, một tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, một tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, người sớm muộn gì cũng là người của chúng ta!

- Việc này không nhất định đâu. - Hàn Thạc cả kinh, lắc lắc đầu cười không phủ nhận cũng không đồng ý.

- Vị diện truyền tông trận này một khi mở ra, nơi này sẽ bị người ta phát hiện. Tất cả phát sinh tại Thâm Uyên, sau khi ta trở về tự nhiên cũng sẽ nói lại rõ ràng. Đến lúc đó, một vài nhân vật cấp cao nhất định sẽ phái người tiếp xúc với người. Hai thân thể của người đã là người của phương chúng ta, người muốn tránh cũng không thể tránh!

Đôi mắt Bối Hi Ma Tư như lấp lánh hào quang, thấy Hàn Thạc dần dần đã hiểu ý của hắn, than một tiếng rồi nói:

- Ta nói cho người điều này, là để người có chuẩn bị sẵn, đến lúc đó người phải có một lựa chọn.

Hờ hững khẽ gật đầu, Hàn Thạc thần sắc vẫn như thường, bình tĩnh nói:

- Đây là địa phương của ta, không ai lấy được. Về phần lập trường của ta như thế nào, đến lúc đó phải xem tình huống cụ thể mới biết được.

Từ những tin tức do Bối Hi Ma Tư lộ ra, Hàn Thạc cũng hiểu được một vài việc, thêm nữa hắn sớm đã biết vài bí mật từ Khô Lâu pháp tượng, tự nhiên hiểu được chủ thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt pháp tắc muốn làm gì. Còn hắn lại tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong hệ và Hủy Diệt pháp tắc, tựa hồ ngay từ đầu đã xác định lập trường rồi.

Nhưng, trừ những thứ này ra, hắn chủ yếu tu luyện sức mạnh ma công - ma công bây giờ đã tới cảnh giới Cửu Biến!

Tiếp tục nói chuyện, từ câu chuyện của Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc cũng dần dần hiểu rõ nhiều việc hơn, đối với những việc có thể phát sinh trong tương lai, Hàn Thạc cũng có chuẩn bị. Hắn cũng hiểu được, nếu biết lợi dụng tốt hai đại chủ thần, tương lai mình sẽ cực kỳ hữu dụng, trong lòng không khỏi có vài tính toán.

Thời gian cực nhanh, nháy mắt đã qua vài ngày.

Một ngày kia, Hàn Thạc và Bối Hi Ma Tư đang thảo luận về những cảm ngộ về việc vận dụng Hủy Diệt pháp tắc, mà đại đa số đều là do Bối Hi Ma Tư nói ra, còn Hàn Thạc chỉ là xen vào một vài câu. Thỉnh thoảng, Hàn Thạc nhờ vào tu luyện nhiều loại sức mạnh tà ác, cũng sẽ có vài giải thích độc đáo, làm Bối Hi Ma Tư rất kinh hãi, ánh mắt nhìn hắn cũng rất lạ lùng.

- Tới rồi. - Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

- Rốt cục đến rồi.

Đôi mắt Bối Hi Ma Tư cũng lóe ra vẻ kích động không thể áp chế, nhìn Hàn Thạc chăm chăm hỏi:

- Người kia khi nào thì tới?

- Đã tới rồi! - Hàn Thạc thần bí cười, vừa nói xong, trong hư không Tinh Thần Sa Lưu phía trước, vọt ra một đạo nhân ảnh. Bản thể Hàn Thạc vừa hiện ra, hai hóa thân ngoại thân cùng động, hai đạo hào quang lóe lên, đồng thời ẩn giấu vào bản thể Hàn Thạc.

- Đã vài ngày rồi, người vẫn ở giữa Tinh Thần Sa Lưu à? - Bối Hi Ma Tư tràn đầy kinh dị, kinh ngạc hỏi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc cười trả lời:

- Bản thể ta xảy ra một vài biến hóa, ta phải an tĩnh, cũng phải chờ một thời gian để dần dần thích ứng với biến hóa mới này.

- Ta cảm giác người bây giờ còn mạnh hơn người trước kia, phải nói là rất nhiều rất nhiều! - Bối Hi Ma Tư nhìn Hàn Thạc, trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói.

Hàn Thạc mỉm cười không nói gì, thầm nghĩ từ cảnh giới Túng Dục tới cảnh giới Cửu Biến là một đột biến về chất, thực lực tăng trưởng tuyệt đối đâu phải chỉ có vài lần. Tạm thời Hàn Thạc còn không rõ cảnh giới Cửu Biến của bản thể rốt cuộc có thực lực như thế nào, chỉ là mấy dạng ma môn bí kỹ mà mình đang lĩnh ngộ có lực sát thương lực làm Hàn Thạc tràn ngập tự tin.

Một lát sau, một tiếng thở nhẹ đột nhiên vang lên từ xa xa. Trong tiếng xoạt xoạt, đoàn người dần dần từ xa lại gần, chậm rãi hiện lộ ra trong đám rừng tươi tốt.

Dẫn đầu chính là Bá Đức và Tề Ni Á, phía sau là Khiết Bích Nhi, Huyết Linh, Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù, mấy người mà Hàn Thạc có cảm tình ở Thâm Uyên giới, toàn bộ đã đến đông đủ.

Bá Đức và Tề Ni Á thần sắc kính cẩn, trên đường đi thái độ rất khiêm cung, còn Khiết Bích Nhi, Huyết Linh, Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, ai nấy thần sắc kích động, đợi khi họ đi đến trước mặt Hàn Thạc, Khiết Bích Nhi mất tởm hào quang chói mắt, nhìn Hàn Thạc chăm chăm, thanh âm run rẩy:

- Việc đó, là là thật à?

- Sự thật, sự thật mà Bá Đức đại nhân nói, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là thật sao? - Huyết Linh cũng kích động vô cùng, sau khi tới nơi liền lập tức hỏi ngay.

Hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhĩ Phù, mặc dù không mở miệng hỏi, nhưng trong đôi mắt kinh hãi cũng đầy nghi hoặc, thân thể mềm mại run rẩy, tựa hồ không dám tin vào chuyện vừa xảy ra.

Hàn Thạc đầu tiên là sửng sốt, nhìn nhìn thần sắc mấy người, sức nhớ ra điều gì, liền hiểu được họ đang hỏi chuyện gì, mỉm cười khẽ gật đầu, Hàn Thạc nói khẳng định:

- Từ nay về sau, ta là thần của các ngươi! Bốn Đại Ma Vương đã chết, những gì của họ, toàn bộ đều là của ta!

Dừng một chút, Hàn Thạc mỉm cười nhìn về phía Bối Hi Ma Tư, nói tiếp:

- Không bao lâu nữa, đến cả lãnh thổ của Bối Hi Ma Tư đại nhân, cũng sẽ là của ta. Nói cách khác, cả Thâm Uyên giới, mọi người mọi vật, đều sẽ là của ta!

Lời tác giả: Đơn xin nghỉ phép: Mũi hôm nay hết xài được rồi, nước mũi chảy liên tục, đầy cả một hồ nước, cả người bải hoải..

Xin lỗi, mặc dù không muốn, nhưng đúng thật là không thể gõ chữ được nữa. Tối nay tôi xin phép ngủ sớm một chút, nếu ngày mai hồi phục thì nhất định sẽ bù thêm chương thiếu của hôm nay ...

Wm: tôi dịch cả những đoạn này để thấy tác phong chuyên nghiệp của tác giả khi không thể sáng tác kịp tiến độ đã cam kết, cũng tránh để độc giả phải chờ đợi vô ích. Mong chúng ta có thể làm được như vậy ở TTV.

582. Chương 582: người Rốt Cuộc Là Nam Hay Nữ?

Bên ngoài Thâm Uyên, một khoảng đất trống rộng lớn cắm đầy những lá cờ đủ mọi màu sắc.

Những vết nứt dày đặc trên mặt đất tạo thành đồ hình bất quy tắc huyền ảo, từng bóng máu bay lượn trong đó, Hàn Thạc thân ở trung ương, nhắm mắt không nói một lời, tay không ngừng đánh ra những đạo hào quang, rơi xuống lá cờ phát phơ trong gió.

Một luồng khí tức dày đặc âm trầm chậm rãi từ lá cờ bay tới, sức mạnh quỷ dị từ những bóng máu đó dần dần hội tụ vào những rãnh nứt trên đất...

Đột nhiên, tiếng rú thê lương đáng sợ từ những vết nứt trên mặt đất truyền tới, lá cờ chợt hiện lên tà quang chói lọi, như đón chờ một việc gì đó sắp phát sinh...

Bên ngoài, Bối Hi Ma Tư và bọn người Bá Đức, Tề Ni Á ai nấy đều nghi hoặc khó hiểu nhìn những biến hóa này, căn bản không rõ đang xảy ra việc gì. Chỉ có đồ đệ Hàn Thạc Huyết Linh, vì được huấn dạy về ma công thường thức, nên mới loáng thoáng biết một vài tình huống.

- Hàn Thạc đang làm gì thế? - Khiết Bích Nhi khẽ cau mày, lẩm bẩm không hiểu.

- Sư phụ đang luyện khí. - Huyết Linh nghe tiếng lẩm bẩm của Khiết Bích Nhi, nhẹ giọng trả lời.

Kể cả Bối Hi Ma Tư, mọi người nghe Huyết Linh nói thế, đều đưa mắt dán vào người Hàn Thạc, ai nấy đều tràn đầy tò mò, Khiết Bích Nhi hỏi:

- Luyện khí? Luyện khí là cái gì?

- Tựa như tạo thành vũ khí ấy, nhưng phức tạp hơn, ngoại trừ một vài nguyên liệu đặc thù, còn phải lợi dụng Ma Nguyên lực và bốn mạng tinh huyết, rất kỳ lạ. - Huyết Linh hưng phấn nhìn ngón tay Hàn Thạc bắn ra máu tươi, giải thích.

Đối với giải thích của Huyết Linh, mấy người chung quanh vẫn có vẻ không hiểu, kể cả Đại Ma Vương cuối cùng của Thâm Uyên giới Bối Hi Ma Tư cũng không rõ việc này như thế nào, mày nhăn tít lại.

Huyết Linh không nói thêm gì nữa, hai mắt hào quang lấp lánh, dồn tinh thần nhìn Hàn Thạc luyện chế ma khí, cố ghi nhớ những thủ thế và pháp quyết của khắc thật sâu trong óc.

“Có thể thông qua Tinh Thần Sa Lưu thật sao?” - Trong lòng Bối Hi Ma Tư tự hỏi. Cặp mắt xanh nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc thần bí khó lường, đem tất cả hy vọng kỳ thác vào người hắn.

“Hàn Thạc quá thần kỳ, hắn luôn có một biểu hiện gì đó rất khó tin.” - Hai thiếu nữ Hải Mạn Na và Tây Nhi Phù, từ khi biết Hàn Thạc trở thành người đứng đầu Thâm Uyên giới, lại càng sùng bái hắn hơn nữa. Trong lòng các nàng, Hàn Thạc không có gì không thể làm, là người cường đại nhất trên đời.

Đột nhiên, vài đạo dị quang chói lọi từ trong cơ thể Hàn Thạc đột nhiên bắn ra, tới tấp rơi xuống mấy vết nứt trước người hắn. Chốc lát, những vết nứt này như hóa thành những đường hào quang, những thứ trong suốt trong đó tỏa ra hào quang lấp lánh, bắn quanh người Hàn Thạc, những bóng máu chung quanh thì nhau chui vào những vật này.

Trong chốc lát, mấy thứ đồ vật đó toàn bộ rơi xuống lòng bàn tay Hàn Thạc. Hàn Thạc một mạch nhắm mắt không nói một lời, đột nhiên mở hai mắt, mỉm cười, chỉ thấy người hắc mị bay lên một vòng, những lá cờ đủ mọi màu sắc lập tức hoàn toàn biến mất trong không gian giới chỉ của hắn.

Thân ảnh nhoáng lên, Hàn Thạc đã đến bên cạnh Bối Hi Ma Tư, lấy ra một cái thủ hoàn (vòng đeo tay) trong suốt rực rỡ, đưa cho hắn nói:

- Có nó, ta nghĩ việc đi thông qua Tinh Thần Sa Lưu cũng không phải là việc khó.

Bối Hi Ma Tư đầu óc mờ mịt, đưa tay tiếp nhận món đồ bé bé này, bán tín bán nghi nói:

- Một thứ bé tí như thế này có thể giúp ta xuyên qua Tinh Thần Sa Lưu à?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc tự tin nói:

- Yên tâm đi, nhất định có thể! Cái này gọi là hồn hoàn, nó có thể bảo vệ linh hồn người không bị ngoại lực ăn mòn. Chỉ là thời gian có hạn, phải xuyên qua rất nhanh.

- Sao ta có thể tin người được chứ? - Bối Hi Ma Tư vẫn chưa tin, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào hồn hoàn, đánh giá Hàn Thạc.

- Tin hay không tùy người, ừm, chúng ta đi trước, người có thể tự mình cân nhắc đi. - Hàn Thạc mỉm cười, sau đó nói phương pháp sử dụng hồn hoàn cho Bối Hi Ma Tư.

Luyện chế loại tiểu ma khí cũng không khó, nếu Hàn Thạc nguyện ý có thể luyện chế loại có thể sử dụng nhiều lần. Chỉ có điều Hàn Thạc bây giờ coi Thâm Uyên giới trở thành lãnh địa tư nhân của mình, không muốn một vị Thần nào có thể dễ dàng tiến vào. Bên ngoài vị diện truyền tông trận duy nhất này lại có chứng ngại thiên nhiên Tinh Thần Sa Lưu, hắn nhất định phải lợi dụng nó.

Trong khi Bối Hi Ma Tư cầm hồn hoàn trầm mặc không nói gì, Hàn Thạc lấy ra vài cái nữa, phân biệt đưa cho Huyết Linh Khiết Bích Nhi và Hải Mạn Na Tây Nhĩ Phù, nói ra sử dụng phương pháp một lần.

- Đại nhân, chúng ta cũng có thể đi với ngài. - Bá Đức tiến lên một bước, quỳ một gối trước mặt Hàn Thạc, nói về nguyện ý.

Mỉm cười lắc lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Tạm thời không cần, hai người các người có quan hệ thân mật nhất với ta. Có các người ở lại Thâm Uyên giới sẽ giúp ta quản lý mọi việc, nhận tín ngưỡng của tất cả dân chúng Thâm Uyên giới. Yên tâm đi, nói không chừng ta sẽ trở về rất nhanh, đến lúc đó có thể mang các người đi, giúp ta diệt trừ một vài địch nhân.

Trước mắt tình thế đại lục Kỳ Áo không rõ, Hàn Thạc cũng không vội vàng cho Bá Đức và Tề Ni Á cùng rời đi. Nếu lần này có thể thuận lợi tới đại lục Kỳ Áo, Thâm Uyên giới cũng coi như vườn sau của hắn, đến lúc đó muốn thế nào thì làm thế ấy. Mấu chốt nhất bây giờ là chiếm lĩnh toàn bộ Thâm Uyên giới, thay đổi tín ngưỡng của vạn dân.

- Tuân mệnh đại nhân! - Hàn Thạc vừa nói như vậy, Bá Đức cũng không nói thêm gì nữa.

- Hai người các người đi trước đi. Quét sạch mọi thế lực ở Thâm Uyên giới, chờ ta lần sau trở về, ta hy vọng Thâm Uyên giới rốt cuộc không có lực lượng phản kháng nữa. - Hàn Thạc khẽ gật đầu, phân phó.

Hai người Bá Đức Tề Ni Á không nói thêm gì nữa, cung kính vái Hàn Thạc một lễ, rồi lặng lẽ phi thân ly khai.

Ngẩng đầu nhìn Tinh Thần Sa Lưu giữa không trung, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc đột nhiên bay ra, mỗi người tay cầm một hồn hoàn, cùng Hàn Thạc chuẩn bị xâm nhập, thấy Bối Hi Ma Tư vẫn do dự không quyết, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đột nhiên nói:

- Người rốt cuộc có đi không?

Bối Hi Ma Tư trầm mặc không nói, nhìn Tinh Thần Sa Lưu, mắt xanh lấp lánh.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, Bối Hi Ma Tư này hắn không phải e ngại mình cố ý hại hắn, mà là vì quá sợ uy lực của Tinh Thần Sa Lưu, lại không tin hồn hoàn do mình luyện chế.

- Sư phụ, hắn không đi, chúng ta đi trước.

Huyết Linh từ khi theo Hàn Thạc, trải qua vài trận huyết tinh đồ sát, lá gan càng lúc càng lớn, bây giờ xem ra cũng chẳng sợ gì Bối Hi Ma Tư Đại Ma Vương này.

Thầm nghĩ Huyết Linh chi thể quả nhiên bất phàm, tâm chí cứng rắn của hắn dần dần thể hiện ra ngoài rồi. Mấy người Khiết Bích Nhi đã theo Hàn Thạc thời gian rất dài, bây giờ đối mặt với Bối Hi Ma Tư, vẫn có vẻ rất sợ hãi.

Ba cô Khiết Bích Nhi, Hải Mạn Na, Tây Nhĩ Phù vô cùng cẩn thận cầm hồn hoàn, ngẩng đầu nhìn Tinh Thần Sa Lưu, trong mắt vẫn có chút khiếp đảm.

Nữ nhân quả nhiên là nữ nhân, khi gặp phải những việc thế này, đích xác không bằng nam nhân. Trong lòng Hàn Thạc thầm than một câu, suy nghĩ một chút, hắn dặn Huyết Linh:

- Người sử dụng hồn hoàn, ta mang người xuyên qua Tinh Thần Sa Lưu một vòng.

- Dạ, sư phụ! - Huyết Linh quả nhiên gan lớn bằng trời, biết rõ Tinh Thần Sa Lưu kinh khủng, nhưng vẫn lập tức đồng ý ngay.

Trước mắt mọi người, Huyết Linh cắn vỡ ngón tay, nhỏ một giọt máu vào mặt hồn hoàn, chỉ thấy một đạo huyết quang hiện lên, “vèo”, hồn hoàn đã ẩn vào trong cơ thể Huyết Linh, một vầng sáng lập lòe thoáng hiện trên đầu hắn.

Vươn tay nắm lấy Huyết Linh, bản thể Hàn Thạc đột nhiên tiến vào giữa Tinh Thần Sa Lưu, chỉ thấy hai người vừa vào, hào quang trên đầu Huyết Linh lóe ra, vầng sáng lóng lánh trên đầu dường như cản trở sức mạnh nào đó đang xâm thực.

- Ta không việc gì, người thấy chưa? - Khóe miệng Huyết Linh nhếch lên vẻ trào phúng, hét lên với Bối Hi Ma Tư.

Mắt xanh Bối Hi Ma Tư tràn đầy kinh hãi, nói:

- Không ngờ vô sự thật, khó tin, khó tin quá!

- Còn chờ cái gì! - Hàn Thạc quát khê, vừa nói xong, Bối Hi Ma Tư không còn hoài nghi, dựa theo phương pháp Hàn Thạc nói, lập tức sử dụng hồn hoàn, đột nhiên cả người bắn về phía Tinh Thần Sa Lưu.

Ba cô Khiết Bích Nhi cũng không do dự nữa, cùng hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc cầm hồn hoàn bắn vào trong Tinh Thần Sa Lưu.

Từng đạo thân ảnh tiến vào Tinh Thần Sa Lưu, do bản thể Hàn Thạc mở đường, đi sâu vào Thâm Uyên. Trong chốc lát, mọi người đều bình yên vô sự thông qua Tinh Thần Sa Lưu bít chặt cửa vào, trong tiếng chặc lưỡi kỳ lạ, lại mất thêm một thời gian nữa, cuối cùng đi tới vị diện truyền tống trận trong sơn cốc Thâm Uyên.

- Chuyện gì thế, xảy ra việc gì. - Nhìn sơn cốc không còn sương mù, không có kết giới phong ấn, Bối Hi Ma Tư vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi Hàn Thạc.

- Không có gì, có lẽ là bị Tinh Thần Sa Lưu quét qua một lần, tạm thời sức mạnh không còn nữa.

Hàn Thạc thuận miệng giải thích, lại mở ra vị diện truyền tống trận, nói với Bối Hi Ma Tư:

- Nói cho ta biết tọa độ diện truyền tống trận quê hương người đi.

Một chuỗi số thật dài được Bối Hi Ma Tư vội vàng đọc ra. Khi hắn nuốt ruột bước vào đó, trước khi truyền tống trận mở ra, Bối Hi Ma Tư nói:

- Hàn Thạc, nếu người đến quê hương ta, nhớ theo phương pháp ta nói mà tìm ta.

- Hiểu rồi!

Hàn Thạc phát phát tay, đang chuẩn bị cho hắn rời đi, chợt mỉm cười hỏi:

- Một vấn đề cuối cùng, người rốt cuộc là nam hay nữ?

- Người nói xem? - Trong đôi mắt xanh của Bối Hi Ma Tư lóe lên tiểu ý, thanh âm thanh nhã dễ nghe, xem ra rất vui vẻ.

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.

Hàn Thạc mỉm cười, giúp Bối Hi Ma Tư mở truyền tống trận ra, trong ánh hào quang chói lọi, không gian chung quanh chợt méo xệch đi.

- Chúng ta cũng đi thôi. - Sau khi nạp đầy ma tinh quáng thạch, Hàn Thạc và bọn người Khiết Bích Nhi đứng trên vị diện truyền tống trận, sau đó mở vị diện truyền tống trận ra.

583. Chương 583:ta Trở Lại Rồi!

Một đạo hào quang hiện lên, quang cảnh chung quanh biến ảo.

Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng khi Hàn Thạc thấy cảnh quen thuộc chung quanh, sự ngạc nhiên vui mừng trong lòng vẫn không thể ức chế được, lúc này cất tiếng cười dài trong Tử Vong Mộ Địa:

- Ta đã trở lại!

Dưới chân hắn là cự hình vị diện truyền tống trận, bên kia là mấy gian trũ tàng thất, ngoài cửa lớn mở rộng thấy bầu trời quanh năm hôn ám, nguyên tố Tử Vong đậm đặc, bạch cốt trắng hếu khắp nơi.

Đúng, chính là Tử Vong Mộ Địa!

Bọn người Huyết Linh và Khiết Bích Nhi từ vị diện truyền tống trận đi xuống, hết nhìn đông tới nhìn tây vẻ tò mò, miệng chặc lưỡi kỳ lạ.

- Sư phụ, nơi này chính là quê hương của người à? - Huyết Linh ra ngoài, nhìn bạch cốt đầy đất, cảm thụ mùi vị không khí, lên tiếng.

- Ừm, chỉ là chỗ này toàn bộ bị kết giới bao phủ rồi, bên ngoài mới là hình dáng gốc của thế giới này.

Trong lòng Hàn Thạc vui không kìm được, thuận miệng trả lời, chợt nghĩ một chút, dặn dò:

- Ta cũng không biết mình rời đi bao lâu rồi. Các người tạm thời ở nơi này, ta muốn xem tình hình đại lục Kỳ Áo cái đã. Chờ ta hiểu hết mọi việc ở đây, ta sẽ quay lại mang các người đi.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, đám Khiết Bích Nhi Huyết Linh không có ý kiến gì. Họ sớm nhìn ra sự kích động của Hàn Thạc, biết hắn cần phải biết rõ những biến hóa của thế giới này sau khi rời đi.

Phân phó bọn người Khiết Bích Nhi những điều cần chú ý, sau đó Hàn Thạc để cho họ toàn bộ rời khỏi vị diện truyền tống trận, mình thì đứng giữa truyền tống trận, dùng phương thức khởi động trong phạm vi nhỏ. Quang ảnh chợt lóe, Hàn Thạc biến mất khỏi Tử Vong Mộ Địa, đi tới mật thất được đào sâu dưới phủ thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ. Mấy cây ma pháp bổng tạo thành ma pháp trận nho nhỏ lúc trước vẫn còn dưới hầm do Thổ Giáp thi đào sâu dưới đất. Hàn Thạc đánh giá bốn phía một chút, phát hiện có vẻ vẫn chưa xảy ra biến hóa gì nhiều.

Từ mật thất sâu dưới đất đi ra, thần thức Hàn Thạc triển khai, thu hết cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vào trong lòng.

Hàn Thạc cũng không biết mình đã rời đi bao lâu, nhưng từ quan sát của hắn, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ bây giờ so với trước khi hắn ly khai, rõ ràng càng phồn vinh phú cường hơn xưa.

Tâm thần vừa động, Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh, phòng họp của phủ thành chủ.

Bọn người Đa Khắc Tư, Kiệt Khắc, Dịch Khắc, Phạt Khắc Lan, Hải Luân Đế Na đang nghị sự trong đại sảnh, sôi nổi thương thảo cái gì đó, đột nhiên thấy một đạo dị quang hiện lên, trong cả đại sảnh nghị sự có thêm một bóng người hùng vĩ.

Dàn lãnh đạo thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đều giật mình cả kinh. Đang chuẩn bị quát mắng người đường đột xâm nhập, đột nhiên toàn bộ đều ngây người. Ai nấy đều kinh dị nhìn Hàn Thạc đang đứng đó, tiếng thảo luận ồn ào chợt tắt ngấm.

- Có thích khách. Bắt ngay! - Một vệ sĩ gác cửa trẻ tuổi xa lạ, đột nhiên kêu to một tiếng, liều mạng phóng người lao vào Hàn Thạc.

Hai đạo nhân ảnh, chẳng biết từ đâu đột nhiên bắn tới, đằng đằng sát khí nhằm phía Hàn Thạc. Chính là Y Lệ Toa Bạch và Bác Lan Tư tu luyện Thí Thần ma đạo. Hai người vẫn luôn ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó. Khi vừa cảm nhận được một khí tức cường đại xuất hiện trong đại sảnh nghị sự, lập tức từ chỗ núp lao ra.

Chỉ là trong khi hai người vừa vọt tới, đã nhìn thấy rõ ràng người đến là ai. Vội vàng khựng lại, kích động vô cùng quì xuống lễ bái trước mặt Hàn Thạc. Hai người nhìn hẩn, cả người run rẩy. Nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

Tên vệ sĩ không biết Hàn Thạc, vừa thấy hai lão quái vật Y Lệ Toa Bạch và Bác Lan Tư đột nhiên quì xuống trước mặt Hàn Thạc, còn tưởng họ gặp độc thủ, trong lòng phát lạnh. Hẩn biết mình phỏng chừng cũng không thoát khỏi kiếp nạn này, nhưng vẫn không lui lại, kiểm quang lấp lánh đâm thẳng vào Hàn Thạc.

- Dừng tay! - Đột nhiên, tất cả lãnh đạo nghị sự trong đại sảnh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đồng thời có phản ứng, cùng quát lên.

Tên vệ sĩ bị tiếng quát trong nghị sự đại sảnh làm giật mình, chưa có phản ứng gì, đã bị Y Lệ Toa Bạch đè xuống, ép hẩn quỳ gối xuống trước mặt Hàn Thạc.

- Không mở mắt ra mà xem. Đến cả thành chủ đại nhân cũng dám động thủ. Không muốn sống nữa à?! - Y Lệ Toa Bạch trừng mắt nhìn tên vệ sĩ này, mắng.

Tên vệ sĩ này nhất thời tựa hồ không có phản ứng gì, mờ mịt nói:

- Thành chủ đại nhân? Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không phải không có thành chủ à?

Đột nhiên, hẩn tựa hồ nhớ tới cái gì, lại thấy vẻ tôn kính trong mắt hai lão quái vật Y Lệ Toa Bạch và Bác Lan Tư, thân thể chấn động, thanh âm run rẩy:

- Đại nhân thứ tội, đại nhân thứ tội!

Phất phất tay, Hàn Thạc không nói gì, chỉ nhìn vào những người trong nghị sự sảnh, bắt đầu từ Kiệt Khắc tới Phật Khắc Lan, hẩn phát hiện mọi người rõ ràng xảy ra một vài biến hóa, nhưng căn bản cũng không quá lớn.

Kiệt Khắc mập mạp, bây giờ lại để râu, so với trước kia thì trưởng thành chừng chắc hơn nhiều, trên người tự nhiên toát ra khí thế của người quyền quý. Đa Khắc Tư vẫn nghiêm túc, thần tình luôn luôn kiên nghị phong sương, Hải Luân Đế Na vẫn đẹp động lòng người, cặp mắt nóng bừng nhìn Hàn Thạc, dường như muốn hòa tan hẩn.....

Sau khi nhìn mọi người một lần, Hàn Thạc thở phào nhẹ nhõm, biết mình hẩn chưa rời quá lâu.

Sau khi trở lại đại lục Kỳ Áo, trong lòng Hàn Thạc kỳ thật vẫn hơi sợ hãi. Lúc trước khi rơi vào thời không loạn lưu vực, hẩn có loại cảm giác thời gian không gian lẫn lộn, hẩn sợ thời gian mình ở Thâm Uyên giới khác với thời gian ở đại lục Kỳ Áo.

Vạn nhất thời gian giữa hai vị diện này chênh lệch quá nhiều, hẩn khi về tới đại lục Kỳ Áo, phát hiện tất cả những người quen thuộc đã già chết, vậy có thể sẽ tạo thành đả kích quá lớn với hẩn. Bởi vậy, từ khi về tới đại lục Kỳ Áo, hẩn vẫn luôn luôn lo lắng về điểm này.

Xem chừng mọi người mặc dù có chút biến hóa, nhưng xem ra thời gian cũng vẫn chưa quá lâu, hẩn thâm thở phào.

- Ta ly khai bao lâu rồi? - Dưới cái nhìn kích động chăm chú pha lẫn hưng phấn của mọi người, Hàn Thạc mỉm cười, rất cục mớ miệng trước.

- Năm năm, năm năm đó! Tiểu tử ngươi, chết ở nơi nào đó? - Kiệt Khắc kêu lên một tiếng, thân hình mập mạp phục phịch chạy về phía Hàn Thạc, nắm tay đắm vào ngực hẩn, có vẻ muốn dùng loại phương thức này để biểu đạt sự hưng phấn của mình.

Những người khác mặc dù cũng kích động, nhưng chỉ dùng vẻ mặt và đôi mắt biểu đạt, không ai giống như Kiệt Khắc dùng hành động để phát tiết. Dù sao, Kiệt Khắc và Hàn Thạc đã quen biết từ khi còn ở ma vũ học viện Ba Bửu Luân, cảm tình hai người thâm sâu hơn người khác nhiều.

Hải Luân Đế Na ma pháp sư xinh đẹp này sớm đã lấy tư cách là nữ nhân của Hàn Thạc mà dỗi về đây, mặc dù cũng quan hệ thân mật với Hàn Thạc, nhưng dưới cái nhìn mọi người, vẫn lúng túng không dám vui đùa vào lòng hắn, chỉ có thể dấn ánh mắt nóng bừng nói cho Hàn Thạc biết sự kích động của nàng.

- Năm năm, may mà chỉ năm năm thôi, khà khà. - Để mặc Kiệt Khắc đắm vào ngực hắn, Hàn Thạc cười ha ha.

- Chỉ là năm năm? Nhân sinh có mấy cái năm năm? Tên khốn khiếp này, để lại một đồng hồ lớn cho chúng ta, bản thân mình thì không nghe không hỏi, không có việc gì tự nhiên biến mất, đã đi là đi thật lâu, quá đáng thật! - Kiệt Khắc đắm một lát, thấy Hàn Thạc chẳng sao cả, còn bàn tay mập mạp của mình lại đau nhức, không thể không bỏ qua không tiếp tục phát tiết nữa, trừng mắt oán giận nói với hắn.

Đột nhiên, hai đạo nhân ảnh từ xa bay nhanh đến, Hàn Thạc nhướng mày kinh ngạc nhìn ra bên ngoài.

Trong chớp mắt, hai đạo nhân ảnh đã tới nghị sự sảnh, đó chính là Hỏa Diễm Đế Vương cấp năm và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ. Hai người vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, không hiểu ngạc nhiên hay khiếp sợ, nhìn hắn về kinh dị.

- Ta còn tưởng rằng ngươi sớm đã bị Tộc Vương sáu sừng của Hồn tộc giết chết rồi chứ? - Hàn Thạc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, hai mặt nhìn nhau, đồng thanh nói. Vừa nói xong, hai người hai mặt nhìn nhau, cười ha ha.

- Hai tử ta đâu, ngươi đem hai tử ta tới nơi nào rồi? - Hỏa Diễm Đế Vương vừa tới, dùng thanh âm mạnh mẽ hạch hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cười khổ nhìn bộ dáng đánh đá của Hỏa Viêm Đế Vương và Tư Thập Tác Mỗ tuần mỵ, dò hỏi:

- Các ngươi làm sao ở nơi này? Sau khi ta ly khai, đã xảy ra việc gì?

- Nói đến thì dài lắm.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ mỉm cười, nhìn nhìn mọi người trong nghị sự sảnh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, nói:

- Ba năm trước đây đại lục Kỳ Áo bộc phát đại chiến toàn bộ đại lục. Mấy năm này xảy ra một vài sự tình rất thú vị, bây giờ cả đại lục có vài người chuyên xúi dục chiến tranh, thật sự là một lời khó nói hết.

- Đây, tiểu tử, mau nói cho ta biết, hai tử của ta ở đâu rồi? - Hỏa Diễm Đế Vương trong lòng chỉ nhớ tới Hỏa Giáp thi, lại bắt đầu truy vấn.

Hỏa Diễm Đế Vương đánh đá bây giờ ở trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Hàn Thạc tin rằng những năm gần đây nhất định trợ giúp thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không ít. Hỏa Diễm Đế Vương cấp năm là Bán thần, năm năm này, mục vẫn chỉ là Bán thần. Song Hỏa Giáp thi đang hấp thu một Hạ vị thần Hỏa hệ, một khi thành công hấp thu hoàn toàn sức mạnh của Khắc Khắc Lạc Phổ Tư, tuyệt đối có thể vượt qua mục Hỏa Diễm Đế Vương cấp năm này.

- Hắn đang tu luyện, một thời gian nữa mới có thể gặp ngươi.

Dừng một chút, Hàn Thạc cười tủm tỉm nhìn mục đàn bà trung niên này, nói:

- Khi ngươi nhìn thấy hắn, ngươi sẽ phát hiện hắn biến hóa nhiều thế nào, vượt xa ngươi tưởng tượng đó.

- Hừ, làm bộ làm tịch. Ta về trước đây, chiếu cố tiểu tử đó cho ta.

Hỏa Diễm Đế Vương đi tới nghị sự sảnh tựa hồ muốn bảo vệ mọi người, vừa thấy người đến là Hàn Thạc, mục cũng không có hứng thú gì nữa, vừa nói xong những lời này, lại hỏa tốc bay đi.

Từ biểu hiện của Y Lệ Toa Bạch và Bác Lan Tư, còn có phản ứng của lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Hỏa Diễm Đế Vương, Hàn Thạc biết thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hẳn là không an ổn như hắn tưởng tượng, xem ra hình như đang phòng bị cái gì đó.

- Tư Tháp Tác Mỗ, nói hết tình thế bây giờ cho ta đi. - Hàn Thạc nhướng mày, nhìn lão yêu hỏi.

Wm: bão, trời mưa như trút, nằm nhà cả ngày thứ bảy. Tranh thủ dịch đến chương này là chương thứ tám của ngày hôm nay rồi. Một quá

584. Chương 584:tình Thế Mới

Qua năm năm, đại lục Kì Áo chiến hỏa liên miên, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đế quốc Tạt Tây, liên minh thương hội Ba Đặc, đế quốc An Kiệt Lạp, đế quốc Áo Đăng v.v... Đủ loại đế quốc hoặc lớn hoặc nhỏ, đều tham dự vào trận đại chiến này.

Vốn bảy đại công quốc đột nhiên bị đế quốc Lan Tư Lạc Đặc tập kích, cộng thêm Hải Luân Đế Na và Bá Đặc Tề Lợi âm thầm phản bội, đã bị chiếm cứ.

Đế quốc Áo Đăng thuộc loại mạnh nhất trên đại lục và đế quốc Tạt Tây liên minh, không ngừng khuếch trương ra ngoài. Rất nhiều quốc gia nhỏ ở phạm vi rất lớn chung quanh đều bị hai nước này xâm chiếm, đến cả đế quốc An Kiệt Lạp rộng lớn mà quốc thổ cũng bị chiếm cứ hơn phân nửa. Liên minh thương hội Ba Đặc cũng bị nguy cơ rình rập, khổ cực chống đỡ đế quốc Áo Đăng từng bước áp chế.

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sau khi chiếm lĩnh được bảy đại công quốc, không bao lâu sau phải nghênh chiến với cuộc xâm lấn của đế quốc Thú Nhân. Lần này thế công của đế quốc Thú Nhân mạnh hơn những năm trước rất nhiều. Đoàn trưởng quân đoàn Bào Hao Phạm Lôi Trạch vô cùng khó khăn mới chống đỡ được cho Nam Cương, đại bộ phận binh lực của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều đặt ở Nam Cương, chiến lực của cả quốc gia bị Nam Cương rút đi hết.

Đế quốc Thú Nhân ở Nam Cương không ngừng công kích, đế quốc Tạt Tây cũng nhân cơ hội không ngừng tiến công đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, làm bảy đại công quốc mà đế quốc Lan Tư Lạc Đặc rất vất vả mới chiếm được, căn bản chưa có thời gian tiêu hóa được ảnh hưởng của chiến tranh, nay lại cảnh hai đầu thọ địch.

Thú Nhân xưa đại quân xâm lấn, làm cho dân chúng công quốc ai cũng bàng hoàng, ngược lại thành Bồ Lôi Đặc bên này coi như an ổn. Dưới sự quản lý của bọn người Kiệt Khắc Đa Khắc Tư, càng ngày càng phồn vinh.

Ranh giới lãnh thổ của bảy đại công quốc, bây giờ cũng do bọn người Kiệt Khắc Đa Khắc Tư quản lý. Đa Khắc Tư lĩnh quân tài hoa, được tất cả mọi người công nhận, thành một nhà quân sự thiên tài của thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, ngang với Phạm Lôi Trạch.

Thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc là chướng ngại bảo vệ mặt đông của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Gặp phải uy hiếp từ liên minh thương hội Ba Đặc, mấy năm qua, vì đế quốc Áo Đăng cường đại không ngừng áp chế, liên minh thương hội Ba Đặc cũng không gây hấn với thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, ngược lại còn âm thầm liên thủ rất ăn ý, cùng nhau chống đỡ với uy hiếp từ đế quốc Áo Đăng cường đại.

Thông qua miêu tả của lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, Hàn Thạc dần dần hiểu rõ về đại cục ở đại lục Kì Áo, quan hệ giữa các quốc gia cũng được hần từ từ thấu hiểu.

Sau khi Tư Tháp Tác Mỗ đem tình thế đại lục miêu tả một lần, Hàn Thạc khẽ cau mày, bắt đầu cẩn thận quan sát lão yêu .

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ năm đó đã hấp thu một viên Đẩu Khí chi tinh, bây giờ linh hồn và đẩu khí tinh thể bản nguyên đã dung hợp. Lúc này mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới Cơ Thần, nhưng chắc cũng không còn xa nữa.

Hàn Thạc tới cảnh giới này, hần cũng hiểu được tu luyện lực lượng đẩu khí ở đại lục Kì Áo cũng không thuộc về mười hai đại lực lượng chủ yếu.

Quang, Âm, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi Điện, Tử Vong, tám đại lực lượng nguyên tố. Vận Mệnh, Thời Không, Sinh Mạng, Hủy Diệt bốn lực lượng pháp tắc. Tổng cộng mười hai loại lực lượng chủ yếu, nhưng không bao hàm lực lượng Đẩu Khí.

Đấu khí là một loại hỗn hợp sức mạnh giữa quang và khí mà hình thành nên. Cũng như lực lượng Triệu Hoán hệ, và lực lượng cướp đoạt của Đạt Đạt Lạp, thuộc loại sức mạnh thiên môn. Nhưng có lẽ vì đấu khí lại có thuộc tính Quang nguyên tố, mà không khí giữa trời cũng là một loại nguyên tố. Bởi vậy ở các vị diện, cũng có khá nhiều người tu luyện sức mạnh Đấu Khí, trở thành loại tu luyện có nhiều người theo đuổi nhất ngoại trừ mười hai đại lực lượng.

Lúc trước Hàn Thạc gặp phải Hồn Tộc ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, từng nhìn thấy mười hai viên cầu có thể dung hợp sức mạnh linh hồn. Chỉ là mười hai viên cầu đó đều không phải toàn bộ ứng với mười hai đại lực lượng. Lúc trước bên trong mười hai viên cầu cũng không có sinh mạng, vận mệnh hai loại sức mạnh khá đặc thù. Ngược lại lại có một viên cầu có sức mạnh đấu khí cho lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ tu luyện. Còn có một viên cầu nhỏ nhỏ Triệu Hoán hệ nữa.

Tuy nói đấu khí cũng không phải là mười hai đại sức mạnh chủ yếu, nhưng các vị diện có khá nhiều người tu luyện, nói lên hệ lực lượng này cũng có chỗ độc đáo. Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ xem ra vận khí tựa hồ không tệ, chẳng những thành công thoát khỏi Tộc vương sáu sừng Hồn tộc đuổi giết, còn thành công dung hợp được viên sức mạnh Đấu Khí với linh hồn mình.

- Mấy năm qua, Quang Minh giáo hội và Thiên Tai giáo hội có rục rịch gì không? Năm đó người làm sao mà chạy thoát khỏi tên Tộc vương sáu sừng kia thế? Còn nữa, tại sao người lại ở chỗ này? - Sau khi Tư Tháp Tác Mỗ miêu tả tình thế đại lục xong, Hàn Thạc nghĩ một chút, hỏi một vấn đề khác.

Mỉm cười, lão yêu tùy ý kéo cái ghế ngồi xuống. Thấy Hàn Thạc còn ngạo nghễ đứng ở đó, ra hiệu cho hắn ngồi xuống đối diện lão, sau đó mới giải thích:

- Năm đó Tộc vương sáu sừng tới Thánh sơn Quang Minh giáo hội, đại chiến với Thánh Nữ, hẳn là bị thương. Sau khi hai người chúng ta tách ra, ta lập tức tới cực bắc đại lục để khổ tu, sau này xảy ra việc gì thì ta cũng không rõ lắm. Dù sao Tộc vương sáu sừng vẫn chưa mò tới đó tìm ta.

Dừng một chút, Tư Tháp Tác Mỗ nhìn Hàn Thạc, nói tiếp:

- Sự tình sau này thì đơn giản rồi. Sau khi linh hồn ta dung hợp với đấu khí chí tinh, Tộc vương sáu sừng rốt cuộc không tìm ra ta nữa. Trong khi đó, bảy đại công quốc đã bị đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chiếm lĩnh, còn chủ nhân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ lại là người, ta cũng chẳng có gì để nói. Song ta dù sao cũng là quốc sư, dân chúng của bảy đại công quốc cũng là dân chúng của ta, do đó ta ở lại bảy đại công quốc, coi như là hết tình hết nghĩa.

Tư Tháp Tác Mỗ nói tới đây, Hàn Thạc khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng tình, lão yêu nhiều năm trước vốn là thủ hộ thần của bảy đại công quốc, tuy bảy đại công quốc đã bị đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thu phục, nhưng có Tư Tháp Tác Mỗ ở trong bảy đại công quốc, tin rằng đế quốc Lan Tư Lạc Đặc và thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng nề mặt hắn, sẽ không áp bức dân chúng bảy đại công quốc.

- Thiên Tai giáo hội và Quang Minh giáo hội mấy năm nay có an ổn không? - Hàn Thạc hỏi lại.

Cười khở lắc lắc đầu, lão yêu nhìn Hàn Thạc, nói:

- Lúc này đại lục Kỳ Áo chiến đấu không ngớt, sau lưng có cái bóng của các tôn giáo. Thiên Tai giáo hội, Quang Minh giáo hội, Băng Tuyết thần điện, Tự Nhiên thần giáo là bốn đại tổ chức tôn giáo ở đại lục Kỳ Áo, chẳng những toàn bộ đều tham dự vào chiến tranh, còn có một vài tôn giáo linh tinh cũng tham gia vào.

- Đế quốc Áo Đăng cực mạnh trên đại lục, phía sau họ là Quang Minh giáo hội toàn lực ủng hộ, theo đà chinh phạt của đế quốc Áo Đăng với các quốc gia khác, tín đồ của Quang Minh giáo hội cũng càng ngày càng nhiều thêm. Sau lưng đế quốc Tập Tây chính là Băng Tuyết thần điện, sau lưng đế quốc An Kiệt Lạp có Thiên Tai giáo hội, còn đế quốc Lan Tư Lạc Đặc của các người, còn lại là do Tự Nhiên thần giáo chống lưng.

- Theo ta thấy, chiến tranh trên đại lục Kỳ Áo này tự nhiên bùng lên như vậy, căn bản là do bốn đại tôn giáo sau lưng tác quái!

Trải qua quá trình thành thần của mình ở Thâm Uyên giới, Hàn Thạc cũng hiểu khá rõ về bản chất của bốn đại tôn giáo, tự nhiên cũng hiểu được mục đích đấu tranh của họ, khẳng định không thoát khỏi việc tranh

đoạt tín ngưỡng lực. Thiên Tài giáo hội phổng chừng tệ hại hơn một chút, loại giết chóc không ngừng này sẽ tạo thành hủy diệt và tử vong, hẳn là chính cái mà chúng thích nhất.

- Xem ra sau lưng mỗi một quốc gia đều có cái bóng tôn giáo. Ừm, vậy để quốc Thú Nhân và liên minh thương hội Ba Đặc có tôn giáo nào ủng hộ không? - Hàn Thạc cau mày hỏi.

- Để quốc Thú Nhân tín ngưỡng Thần thú, cũng giống nhau thôi. Còn liên minh thương hội Ba Đặc, là do Hồn tộc sau lưng tác quái. Vùng núi Tháp Lạp Gia của liên minh thương hội Ba Đặc bây giờ đã thành thánh địa của liên minh thương hội Ba Đặc rồi. Người nói thế giới này có phải là rất thú vị không? - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ cười khở, đối với tình thế lúc này quả không thể lý giải được.

- Hóa ra là như vậy, hắc hắc, mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng cũng thấy bình thường thôi.

Hàn Thạc hiểu những người này tranh đấu vì cái gì, liên minh thương hội Ba Đặc cũng coi như là một thế lực lớn, Tộc vương sáu sừng Hồn tộc thực lực xuất chúng, hẳn không khó có thể lấy được sự tín nhiệm của những thương nhân liên minh thương hội Ba Đặc.

- Vậy thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chúng ta thì sao?

Trong mắt hào quang lấp lánh, Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, mỉm cười nói:

- Thực lực người mặc dù đã tăng trưởng rất nhanh, nhưng người vẫn chưa thành thần, còn chưa thể thu được tín ngưỡng lực.

Xoè hai tay ra, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ bắt lực nói:

- Ta tự nhiên không có tư cách thu được tín ngưỡng lực, chỉ có điều cái mục nữ nhân mỹ lệ lúc trước người từng XXX ở thế giới dưới đất, bây giờ lại tuyên dương Tri Thù nữ thần La Ti khắp cả thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, còn thành lập một vài thần điện nữa chứ. Trước mắt thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc cũng có không ít tín đồ tín ngưỡng Tri Thù nữ thần La Ti.

Vừa nghe thế, Hàn Thạc sắc mặt tái đi, quát lạnh:

- Mặc dù mục thay đổi thân thể, thay đổi tên, thay đổi thân phận, nhưng mục vẫn là A Đại Nhi, không ngờ mục cũng dám lộn xộn ở địa phương của ta, quả nhiên là chán sống.

Dừng một chút, Hàn Thạc nhíu mày nhìn lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, nói:

- Người khác không biết tâm tư mục, chẳng lẽ người cũng không biết, tại sao người không giết chết mục?

Cười khở lắc lắc đầu, Tư Tháp Tác Mỗ nói:

- Ta mặc dù có thể giết chết mục, nhưng ta vẫn nể mặt người?

- Ý gì đây? - Hàn Thạc nghi hoặc.

- Mục lấy tư cách là nữ nhân của người, hơn nữa cũng có quan hệ rất tốt với mấy cô bồ khác của người, còn được Quốc Vương bệ hạ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc khá là tín nhiệm, sao ta dám hạ thủ với mục chứ.

Dừng một chút, Tư Tháp Tác Mỗ cau mày, nói thêm:

- Huống chi, bên cạnh nữ nhân này rất không đơn giản, dường như có cao thủ bảo vệ, ta cũng có chút cố kỵ.

- Quả nhiên có vài phần bản lĩnh, nhưng mục cũng coi như tới số rồi. - Hàn Thạc cười lạnh nói.

Thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc không ít dân chúng, tín ngưỡng lực này mà hội tụ cũng là một sức mạnh không nhỏ chút nào. Hàn Thạc thân là chủ nhân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, quyết sẽ không nguyện ý cho người khác lấy được những gì thuộc về hắn.

585. Chương 585:chết Thêm Một Lần Nữa

Nếu Hàn Thạc không bị viễn cổ Cự Long cắt đứt vị diện thông đạo, năm năm trước A Đại Nhi sớm đã bị hắn giết chết rồi. Năm năm sau, không ngờ A Đại Nhi lại dám làm động tĩnh lớn như vậy ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, điều này quả hơi ngoài ý liệu của Hàn Thạc.

Thông qua bọn người lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Kiệt Khắc nói lại, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã biết rõ tình thế trước mắt. Hắn có thực lực phát triển tới bước này, đối với các loại uy hiếp ở đại lục Kỳ Áo, Hàn Thạc cũng không coi vào đâu nữa.

Thần thức triển khai, Hàn Thạc dò xét vòng quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ một lần, Tri Thù nữ thần thần điện La Ti, lập tức bị Hàn Thạc cảm ứng được ngay.

Ỗ La sơn, một tòa cung điện trên đỉnh núi, một pho tượng thờ phụng Tri Thù nữ thần La Ti thần bí.

Một vài tín đồ mặc áo bào màu đen, sùng bái hướng về phía Tri Thù nữ thần La Ti hành lễ cúng bái, vô tư phụng hiến tín ngưỡng của mình, trong đó có một cô gái xinh đẹp, hồ hững đứng phía trước tượng Tri Thù nữ thần, tay bắn ra nhiều điểm tà quang, không ngừng rải đều lên người những tín đồ lễ bái này.

Ở vào thời điểm mà sóng gió nổi lên bốn phía, tầng nhân dân dưới cùng cần một đối tượng để tín ngưỡng, A Đại Nhi tự xưng là nữ nhân của Hàn Thạc, lợi dụng thủ đoạn phi phạm thu được sự tín nhiệm của mấy cô Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, hơn nữa lại được Lao Luân Tư coi trọng, dưới sự tuyên truyền của ả, rất nhiều dân chúng ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ trở thành đối tượng tín ngưỡng Tri Thù nữ thần La Ti.

Cung điện trên đỉnh núi Ỗ La chính là thần điện lớn nhất ở cương vực thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, mấy năm nay, Tri Thù nữ thần La Ti từng hiển lộ vài lần thần tích, khiến cho những người thờ phụng ai nấy đều trở thành người truyền bá tình nguyện, hơn nữa còn chủ động khuyến khích những người bình dân chung quanh trở thành tín đồ La Ti nữ thần.

Cắm địa phía sau thần điện, thân phận A Đại Nhi đã biến hóa rồi. ả ngồi trên một ma pháp trận hình lưới nhện, chung quanh nguyên tố Hắc Ám đậm đặc, A Đại Nhi thần sắc chú ắc, trên người ẩn hiện hào quang Hắc Ám lóng lánh.

Đột nhiên, trong lòng A Đại Nhi nổi lên một dự cảm không hay rất mãnh liệt, giống như một nguy cơ kinh khủng từ trên trời phủ xuống.

Đảo mắt đã năm năm, dưới sự cố gắng của chính mình và sự hậu ái của Tri Thù nữ thần, A Đại Nhi đã trở thành một cường giả Bán thần. Bên trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, ả bằng vào thân phận đặc thù, trở thành người giao hảo với những người thân của Hàn Thạc, trở thành một nhân vật cực kỳ đặc thù, ả tin rằng ở trong thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hẳn không có ai có thể uy hiếp tới mình.

- Chuyện gì thế? - A Đại Nhi nghi hoặc trong lòng, chậm chậm mở hai mắt, tự nhủ.

Khi vừa mở mắt ra, tầm tư nhện chung quanh ả từng sợi đều ẩn vào trong cơ thể. Trên một tấm lưới nhện thật lớn phủ phía trên điện phủ trống rỗng, bỗng có mấy bóng người, thân quần quanh một sợi tơ nhện, thuận thế từ từ hạ xuống, biến thành năm cô gái ánh mắt trống rỗng.

- Đại nhân, có gì phân phó? - Một nữ tử dùng một loại thanh âm không có sinh cơ, lên tiếng.

- Không có gì, chỉ cảm thấy hơi bất an. - A Đại Nhi nhíu mày lạnh nhạt. Mỗi khi thấy những gương mặt vô hồn này, A Đại Nhi lại có một cảm giác ớn lạnh và bất an. Nhưng A Đại Nhi hiểu rất rõ, ả phải dùng mấy thứ này như một trợ thủ đắc lực.

- Có chúng ta ở đây, không ai có thể thương tổn tới người đâu. Người chỉ cần làm tốt việc của người là không có việc gì cả. - Nữ tử đầu lĩnh tử khí trầm trầm cam đoan.

- Khi nào thì nữ thần mới có thể ân tứ cho ta sức mạnh mới đây? - A Đại Nhi sợ thì vẫn sợ, nhưng việc quan hệ đến ích lợi thiết thân, kiểu gì cũng phải hỏi cho rõ ràng.

- Khi nào tất cả nhân dân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thừa nhận sự tồn tại của nữ thần, tất cả tín ngưỡng lực đều về với nữ thần, lúc đó người có thể thu được sức mạnh mới. - Nữ nhân đầu lĩnh trả lời, vẫn tử khí trầm trầm.

- Người phỏng chừng vĩnh viễn không có cơ hội đâu! - Thanh âm lạnh lùng đột nhiên từ bên ngoài điện phủ truyền đến, một bóng người hùng vĩ, từng bước từng bước đi tới.

- Bồ Lai Ân, là người, lại là người!

A Đại Nhi kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy hận ý, rồi lại như hân hoan thét lên

- Người không chết. Người lại không chết, tốt lắm, thật tốt quá! Ha ha!

Nhìn A Đại Nhi cười thét lên, Hàn Thạc thần sắc lạnh lùng nói:

- Sao? Không tiếp tục giả thần giả quỷ nữa à?

- Lúc trước ta không giết được ngươi, cho nên mới ẩn giấu thân phận, bây giờ ngươi chỉ có đường chết mà thôi, ta việc gì phải che giấu?

A Đại Nhi trừng mắt oán hận nhìn Hàn Thạc, khí tức quen thuộc lại xuất hiện trong dáng vẻ yếu ớt của ả, chỉ nghe ả gần từng chữ một:

- Ta làm tất cả, đều chỉ muốn ngươi trả giá đắt!

- Chỉ bằng ngươi? - Hàn Thạc lạnh lùng nhìn A Đại Nhi, trào phúng nói.

- Không phải ta.

A Đại Nhi hít sâu một hơi, chỉ chỉ vài nữ tử với cặp mắt trống rỗng bên cạnh, nói:

- Là mấy người này!

Trong khi A Đại Nhi giải thích, năm nữ tử ánh mắt trống rỗng sắc mặt tái nhợt, trong lúc bất tri bất giác vây quanh hẳn, hắc ám khí trên người từ từ được phóng thích.

Năm nữ tử, toàn bộ đều tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ, ít nhất thực lực Bán thần. Trên người năm người các nàng, Hàn Thạc có thể cảm nhận được chút thần lực tà ác đến từ Tri Thù nữ thần La Ti.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc lãnh khốc nói:

- Chẳng trách đến cả lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cũng có chút cổ kị bên này. Hóa ra là vì bên người ngươi có vài thứ gia hỏa này.

- Sợ rồi sao? Ha ha!

A Đại Nhi cười mà cả người run lên, mắt vẫn oán độc nhìn Hàn Thạc chăm chăm, nói:

- Người không chết là tốt, ta muốn thấy ngươi chết từ từ.

Năm năm trước, ma công của bản thể Hàn Thạc tu luyện mới tới cảnh giới Túng Dục, hẳn đã có thực lực Bán thần. Ma công mỗi khi tăng lên một cảnh giới, thực lực sẽ gia tăng gấp mười gấp trăm lần. Lúc này Hàn Thạc tới cảnh giới Cửu Biến, cũng không rõ thực lực chính thức của mình đã tới loại cảnh giới nào. Nhưng nếu phải đối mặt với năm nữ tử vây quanh này, Hàn Thạc rõ ràng chẳng cảm giác thấy nguy hiểm gì.

Năm nữ nhân như không có sinh cơ, trong mắt Hàn Thạc cũng như những con kiến, có thể tùy ý bóp chết.

- Không lãng phí thời gian với ngươi nữa. - Hàn Thạc nói một câu lạnh lùng, đột nhiên ra tay, một luồng sức mạnh tà ác từ trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra. Năm nữ nhân vây quanh Hàn Thạc, mắt trống rỗng, thân thể đột nhiên run rẩy một chút.

Sức mạnh căn bản không cùng cấp bậc, giết chóc thì chẳng thoải mái gì, sức mạnh tà ác cuồng bạo từ hai tay Hàn Thạc phóng thích ra, chung quanh không khí rít lên lạo xạo, vài vệt máu lóe lên trong đại điện u ám rồi biến mất, năm nữ tử còn chưa kịp động thủ, liền đã thành những thi thể băng giá chính thức không còn sinh cơ.

Thiên Ma Lợi Nhận vừa triển khai, một lưỡi đao sắc bén gác trên cổ bóng loáng của A Đại Nhi, Hàn Thạc lạnh lùng nhìn ả kinh hãi, nói:

- Năm năm trước, ta có thể dễ dàng giết chết ngươi, năm năm sau, ngươi vẫn không có cơ hội nào đâu. Những gì ngươi cố gắng, chỉ đổi lấy một kết cục sớm đã định - chết thêm một lần nữa!

- Không, ta không cam lòng.

A Đại Nhi rú lên như điên, hai mắt trừng trừng oán hận nhìn Hàn Thạc, nói:

- Tại sao, tại sao người lại trở nên mạnh như vậy? Tại sao đến cả thần phó mà Tri Thù nữ thần khổ công nuôi dưỡng cũng không có lực phản kháng?

A Đại Nhi bị kích thích quá lớn, đến cả lưỡi Thiên Ma Lợi Nhận sắc như nước đang gác trên cổ ả cũng quên mất, trong lúc lớn tiếng kêu la, ả không thể không lúc lắc đầu, máu chảy đầm đìa trên yếu hầu ả.

Hàn Thạc cũng không lập tức giết chết A Đại Nhi ngay. Nữ nhân lấy danh nghĩa mình mà chiêu mộ tín đồ Tri Thù nữ thần, còn có một nhiệm vụ quan trọng nhất chưa hoàn thành.

Thiên Ma Lợi Nhận đột nhiên lùi về, sự bén nhọn trên bàn tay trái của Hàn Thạc chợt biến mất, khôi phục vẻ mềm mại, vươn tay nắm tóc A Đại Nhi, Hàn Thạc kéo ả tả tơi như kéo một con chó, đi thẳng vào đại điện phía trước.

- Làm gì thế, người muốn làm gì? - A Đại Nhi vẫn gào thét điên cuồng.

Hàn Thạc cũng không để ý, một đường kéo nữ nhân điên điên khùng khùng này, tới thần điện lớn nhất thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này. Lúc này, một vài tín đồ tín ngưỡng Tri Thù nữ thần vẫn đang khiêm cung quỳ ở đó, hướng về phía thần đài cao cao trước mặt cúng bái.

- Thánh nữ! - Một thiếu nữ thanh lệ đang chủ trì trong điện kêu lên, nhìn người đứng đầu thần điện bị kéo lê như một con chó, thiếu nữ này khó có thể áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, mở miệng thét lên.

- Ác đồ, buông Thánh nữ ra! - Những tín đồ đang cúng bái, phát hiện ra biến hóa trong điện, đột nhiên điên cuồng gào lên.

Phất tay cản lại, một kết giới bằng ánh sáng vô hình toàn bộ ngăn trở những người này. Cũng mặc kệ họ đang điên cuồng, Hàn Thạc kéo thẳng A Đại Nhi tới trung ương tế đài, khởi động thần đài rất quen thuộc.

Trăm ngàn lưới nhện, như những con rắn nhỏ bay tới, bao vây lấy A Đại Nhi. Từng đạo hào quang chói lọi, nương theo sức mạnh thần bí phủ xuống, từ trung ương tế đàn, những sợi tơ nhện hiện ra bao trùm cả người A Đại Nhi. Sau một khắc, hai mắt A Đại Nhi sáng rực lên, chăm chăm nhìn vào người Hàn Thạc, ánh mắt xa lạ tà ác.

- Người là ai? Dám phá hỏng chuyện của ta? - A Đại Nhi đột nhiên mở miệng, thanh âm có vẻ mơ hồ.

- Ta là chủ nhân thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, người muốn thu được tín ngưỡng lực vốn phải thuộc về ta, vậy thì tự mình đến đây đi. - Hàn Thạc lạnh nhạt nhìn A Đại Nhi, cảm thụ Thần hồn cách mình chẳng biết bao nhiêu vị diện, lạnh nhạt nói.

Hai mắt A Đại Nhi nhìn Hàn Thạc chăm chăm trong chốc lát, trầm mặc một chút, đột nhiên nói:

- Ta sẽ tự mình tới!

- Cũng vừa lúc món nợ năm đó cũng nên tính lại thôi! - Hàn Thạc quát.

Vừa nói xong mấy câu đó, hai mắt A Đại Nhi chậm rãi nhắm lại, thất khiếu chảy máu không ngừng. Hàn Thạc thấy A Đại Nhi đã hoàn thành sứ mạng, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào trán ả, xóa tan linh hồn ả.

586. Chương 586:ta Đã Thành Thần

Mấy năm trước, trong khi Hàn Thạc ám sát một Đại Công Tước đột nhiên bị mê loạn tâm trí, bị đâm dục chiếm cứ ý thức. Hắn phải phản ứng hết sức để chống đỡ một luồng sức mạnh muốn thay đổi tâm tính hắn, lần đó hắn phải nỗ lực trả giá đắt.

Nhiều năm qua, Hàn Thạc đã thành thần, sớm hiểu được luồng lực lượng lúc trước chính là đến từ Tri Thù nữ thần La Ti. Nhưng vì cách rất nhiều vị diện, còn phải lợi dụng A Đại Nhi để phát ra thần lực, nên sức mạnh của La Ti bị giảm đi đáng kể, nên cuối cùng không thể khống chế được Hàn Thạc.

Món nợ này Hàn Thạc vẫn ghi nhớ, luôn luôn có sát tâm với Tri Thù nữ thần La Ti. Bây giờ vừa về tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, lại được lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ cho biết, nghe nói A Đại Nhi thành lập thần điện bên trong cương vực của hắn, thu lấy tín ngưỡng lực dân chúng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, hắn tự nhiên phải giận dữ rồi.

Với sự môi giới của A Đại Nhi, thông qua tế đàn ở trung ương thần điện, Hàn Thạc thành công truyền đạt sự tức giận của mình cho Tri Thù nữ thần La Ti. Sau khi linh hồn A Đại Nhi bị Hàn Thạc xoá đi, rốt cuộc không có bất kỳ thứ gì có thể làm ả sống lại nữa.

Thi thể ả mềm oặt ngã giữa vũng máu, khí tức sinh mạng hoàn toàn biến mất. Hàn Thạc tùy ý buông tay, dùng một ngón tay điểm vào tế đài trung tâm. Sức mạnh cuồng bạo đột nhiên phóng thích ra, tế đài đó đột nhiên tứ phân ngũ liệt nổ tung ra.

Sau khi hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ thành thần, Hàn Thạc cũng hiểu rõ về cách mà các vị Thần thu lấy tín ngưỡng lực, tế đài tứ phân ngũ liệt đó chính là nơi tập hợp tín ngưỡng lực, cũng là nơi để Tri Thù nữ thần La Ti tiếp xúc với những tín đồ trực hệ, bây giờ tế đài này bị hủy, chỉ cần không có một tín đồ cường đại sửa lại, La Ti cũng không có cách nào tiến hành liên hệ linh hồn với tín đồ trực hệ nữa.

Cũng như Tử Vong hệ Hạ vị thần của Hàn Thạc, mặc dù cách tăng tăng vị diện, nhưng lại vẫn có thể thu được tín ngưỡng lực từ Thâm Uyên giới. Tín ngưỡng chi quang lúc trước Hàn Thạc phun vào những tín đồ trực hệ ở Thâm Uyên, bây giờ hẳn thậm chí có thể cảm nhận được loáng thoáng một vài ý thức của họ.

Tín ngưỡng là một loại vật chất đặc thù, tuy hư vô mờ mịt nhưng rất chân thật. Có sự giúp đỡ của tín ngưỡng, Hàn Thạc có thể có sự liên lạc huyền diệu với tín đồ. Nếu tín đồ này xây dựng tế đài ở Thâm Uyên giới, thậm chí có thể trực tiếp liên lạc với Hàn Thạc cách rất nhiều vị diện, hẳn cũng có thể cho họ một vài sức mạnh trên người những tín đồ này.

Lúc trước ở phòng đấu giá nô lệ trong thành Ngõa Luân, tên Vong Linh Ma đạo sư từng lợi dụng huyết tinh tế đài, thành công liên lạc với Tam Nhân Tà Thần, lợi dụng xương cốt và huyết trì để tạo thành một ảo ảnh Tam Nhân Tà Thần, đây cũng cùng một đạo lý.

A Đại Nhi chết, Hàn Thạc phá hủy toàn bộ tế đài căn bản của tội ác. Song, những tín đồ bị này hẳn dùng kết giới vô hình ở bên ngoài, lại vẫn cừu địch nhìn Hàn Thạc, tựa hồ chuẩn bị tùy thời lao lên, bầm thây Hàn Thạc thành vạn đoạn.

- Ta là thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ. Nữ nhân đó là căn nguyên phản loạn. Ta giết ả rồi. Từ hôm nay trở đi, ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc không cho phép có tín đồ tín ngưỡng Tri Thù nữ thần La Ti.

Hàn Thạc lạnh lùng nhìn những dân chúng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ này, lạnh lùng nói. Song, khi hắn vừa nói xong, hắn phát hiện ra đôi mắt cừu hận của những người này vẫn còn nguyên, xem ra vẫn chưa bỏ qua sự cuồng tín với Tri Thù nữ thần La Ti chỉ vì hắn là thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Một thành dân bình thường một khi đem tín ngưỡng của mình giao cho ai, dưới tình huống bình thường rất khó có thể bỏ đi ảnh hưởng này. Thanh danh Hàn Thạc tuy lớn, nhưng so với sự tín phụng của họ với La Ti mấy năm nay, lực ảnh hưởng vẫn còn xa mới bằng được.

Nhìn những đôi mắt cừu hận đó, Hàn Thạc cũng hơi khó giải quyết, trừ phi Tri Thù nữ thần La Ti chết đi, hoặc cho bọn họ biết người mà mình tín ngưỡng thật sự vô năng, ngoài ra không có biện pháp nào có thể lập tức làm họ thoát khỏi loại ảnh hưởng này.

Những người này cũng là dân chúng của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, bị A Đại Nhi đầu độc không nhẹ, giết thì không giết được, xem ra chỉ có thể từ từ dùng ảnh hưởng để thay đổi những linh hồn này thôi.

- Từ hôm nay trở đi, thần điện Tri Thù nữ thần chung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ sẽ hủy. Không ai không được hành lễ cúng bái. - Hàn Thạc chẳng khách khí gì hạ lệnh.

Mỗi một lần cúng bái ở thần điện sẽ làm cho sự tín phụng của tín đồ càng sâu hơn một bậc, ảnh hưởng tới linh hồn họ càng khắc sâu hơn. Tùy vào ý chí kiên định của từng người khác nhau, thời gian ảnh hưởng của tín ngưỡng dài ngắn cũng khác nhau.

Tỷ như cuồng tín đồ Quang Minh Giáo Hội, đó là một loại tín đồ cố chấp nhất, đối với những người như thế, thần linh mà hắn tín ngưỡng cũng là tất cả, trừ phi thần mà hắn tín ngưỡng chết đi, nếu không bất luận làm sao cũng không thay đổi được tín ngưỡng của họ. Người như thế, sẽ giết sạch tất cả những ai có tín ngưỡng khác với hắn, mà cũng không tiếc tính mạng của mình!

Đối với người như thế, chỉ có giết chết mới ngăn chặn được!

Những người tín ngưỡng ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, một mặt vì thời gian ngắn ngủi, một mặt không có người gia cường, họ còn xa mới đạt đến trình độ những cuồng tín đồ cổ chấp này. Chỉ cần Hàn Thạc từng bước tuyệt đường, chậm rãi chỉ đạo, ngày qua ngày, sẽ xóa nhòa những ảnh hưởng từ Tri Thù nữ thần La Ti.

Sau khi từ Ý La sơn trở về, Hàn Thạc và bốn người Kiệt Khắc Đa Khắc Tư đều hội diện, hiểu rõ một vài tình huống từng người.

- Năm năm rồi, chàng đi năm năm trời, thật sự là ác độc! - Khi ở riêng với Hải Luân Đế Na, hai mắt Hải Luân nóng bừng nhìn Hàn Thạc, ôn nhu nói.

Năm năm không gặp, Hải Luân Đế Na vẫn kiêu diễm như trước. Hải Luân bị hành hạ năm năm, nhớ nhung Hàn Thạc vô biên, vừa gặp lại, rốt cục không áp chế được kích động, vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Ôm chặt Hải Luân trong ngực, nghe mùi thơm thoang thoảng trên người mỹ nhân thuộc loại đẹp nhất thiên hạ, cảm thụ thâm tình như biển của nàng, Hàn Thạc cười dịu dàng nói:

- Không phải ta đã trở lại đây sao!

Thân thể mềm mại Hải Luân bất tri bất giác nóng lên, cả căn phòng hôn ám chợt phát sinh một loại dục tình. Thân thể nóng bỏng của Hải Luân áp vào Hàn Thạc, ôm chầm lấy hắn, tình cảm ức chế bao lâu nay không khống chế được, chủ động nhón mũi chân, hấp tấp nhận lấy ân trạch của Hàn Thạc.

Hai miệng vừa tiếp xúc với nhau, như có một tia chớp hiện lên giữa hai người, dục tình của hai người không thể khống chế được nữa. Trong cảnh tối tăm hương diễm, Hàn Thạc vươn tay ôm chặt lấy eo Hải Luân, mặt nàng thở hổn hển, không hề khách khí xé toang ma pháp bào đồ rực của nàng, tay lướt trên thân thể mềm mại ôn nhuận như ngọc.

- Chà... không ngờ ta phải đợi tới năm năm! Bồ Lai Ân... Cho ta... Ta rốt cuộc không muốn chờ nữa đâu. - Hải Luân ôm chầm lấy Hàn Thạc, dùng tất cả khí lực xiết chặt, vui mừng mà lệ rơi như mưa.

Những cảnh cũ liên tiếp hiện lên trong óc, như mới xảy ra ngày hôm qua. Màn tán tỉnh mập mờ ở thành Hi Luân, cảnh tay trong tay đồng hành, thay nhau xuất hiện trong đầu Hàn Thạc...

Cảm thụ sự nhiệt tình mỹ nữ trong lòng mình, hai tay Hàn Thạc càng lúc càng phóng tứ. Rốt cục, đã xé tới áo ngực mềm mại của Hải Luân, rồi thở hổn hển muốn cởi đến phần trối buộc phía dưới mỏng như cánh ve của Hải Luân...

oOo

Những đại thần điện thờ Tri Thù nữ thần ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc, đều bị phá bỏ. Những hạng người ngoan cố không chịu tuân theo, đều bị chém giết bất lưu tình. Nguyên tín đồ của Tri Thù nữ thần La Ti được lệnh không cho tiếp tục cúng bái, không cho cầu khẩn, không cho tự mình thành lập tế đài tham bái.

Cùng lúc đó, dưới ý chỉ của Hàn Thạc, bức tượng Tri Thù nữ thần ở thần điện đã bị hủy, biến thành pho tượng thành chủ. Hơn nữa các đại thành thị đều nói đến công tích của thành chủ, làm cho thành dân Bồ Lô Đặc Nhĩ trở nên tôn kính và sùng bái hắn, dùng một vài nghi thức đơn giản, bắt đầu chinh hợp tín ngưỡng của họ, làm họ cam tâm tình nguyện phụng hiến tất cả cho mình.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc chính là nơi nhận tín ngưỡng lực từ thành dân của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và nguyên bảy đại công quốc. Có kinh nghiệm từ hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, hơn nữa lúc ở ngoài Thâm Uyên, hắn cũng đã nhờ Bối Hi Ma Tư dạy một vài ý nghĩa thâm ảo về Hủy Diệt pháp tắc, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc bây giờ đã có thể thành công phóng thích ra Thần chi lĩnh vực, hơn nữa có thể nhận tín ngưỡng lực.

- Người thành thần rồi à? - Mấy ngày nay, Hàn Thạc liên tiếp hành động như sét đánh khắp thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, làm cả thành xảy ra rất nhiều biến hóa. Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ sau khi nhận thấy những việc của Hàn Thạc, rốt cục một mình tìm tới hắn. Vừa thấy hắn là lão mắt lóe kỳ quang, trầm giọng hỏi.

Mấy ngày nay, Hàn Thạc nghiền nát những cơ sở do A Đại Nhi bố trí nhiều năm qua. Hơn nữa bắt đầu tuyên dương những thánh tích của mình ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ và bảy đại công quốc, lợi dụng một vài thủ đoạn biểu hiện cường thế của mình, làm cho những thành dân vốn đã sùng bái hắn, bây giờ cam tâm tình nguyện cống hiến tín ngưỡng cho hắn.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ dù chưa thành thần, nhưng lại biết chỉ có một vị Thần chính thức mới cần tín ngưỡng lực. Còn những việc mà Hàn Thạc đang làm, Tư Thập Tác Mỗ sau khi nghĩ hoặc một chút, trong lòng lập tức sinh ra một kết luận làm hắn cực kỳ khiếp sợ - Hàn Thạc thành thần rồi!

Bởi vậy, lão mới vội vàng tìm đến Hàn Thạc, khẩn cấp chứng minh phán đoán của mình.

Nhìn Tư Thập Tác Mỗ đang sốt ruột muốn chứng minh suy luận, Hàn Thạc mỉm cười, thần nhiên thừa nhận:

- Đúng, ta đã thành thần!

Mặc dù trong lòng có dự cảm rồi, nhưng khi Tư Thập Tác Mỗ nghe Hàn Thạc nói khẳng định như vậy, vẫn vô cùng kinh hãi khó hiểu. Chỉ thấy Tư Thập Tác Mỗ trầm mặc hồi lâu, rồi nhìn Hàn Thạc có chút bối rối:

- Nói cho ta vài kinh nghiệm được không?

Phì cười, Hàn Thạc sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề.

Dừng một chút, hắn bổ sung:

- Nhưng, đột phá quan trọng nhất vẫn phải dựa vào chính mình!

Hàn Thạc vốn đã có hảo cảm với Tư Thập Tác Mỗ. Lão chỉ cách Cơ Thần có một bước, nên hắn rất vui lòng trợ giúp lão.

587. Chương 587: chia Ra Làm Ba

- Người thật nguyện ý giúp ta à? - Nghe Hàn Thạc hứa sáng khoái như vậy, Tư Thập Tác Mỗ ngược lại hơi giật mình. Khi lão vừa đưa ra yêu cầu của mình đã cảm thấy đường đột, trong lòng cũng không nghĩ là Hàn Thạc sẽ thật trợ giúp mình. Dù sao, lão hiểu rất rõ thành Thần có nghĩa là gì. Một việc lớn như vậy, hắn cho rằng với giao tình sơ sài của lão và Hàn Thạc, hắn là sẽ không dễ dàng như vậy.

Về kinh ngạc của lão yêu làm Hàn Thạc cảm thấy buồn cười. Dưới mắt Hàn Thạc bây giờ, Tư Thập Tác Mỗ chỉ là một Bán thần sắp đột phá thành Cơ Thần mà thôi, còn cách Hạ vị thần chính thức một khoảng khó có thể vượt qua, trong mắt Hàn Thạc, một Cơ Thần căn bản không sinh ra ảnh hưởng gì với hắn, bởi vì Ác Ma ở Thâm Uyên giới, đại bộ phận đều là cảnh giới Cơ Thần rồi, mặc dù sự đột phá của họ không phải dựa vào chính mình!

Chỉ là cảnh giới Cơ Thần, đối với Hàn Thạc sở hữu hai hóa thân ngoại thân Hạ vị thần thì không đáng kể chút nào. Lúc trước ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, Hàn Thạc và lão cùng chiến đấu, biết lão là đối tượng đáng để kết giao. Vài năm sau, Tư Thập Tác Mỗ lại ở xung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ làm sứ mạng thủ hộ, làm Hàn Thạc càng có hảo cảm với lão hơn.

- Sau khi dung hợp linh hồn và đấu khí chi tinh, người đã hình thành nguyên tố chi hồn. Nếu muốn tiến thêm một bước nữa, người phải có những biến hóa trên thân thể. Người là một kiếm sĩ, kỳ thật trước giờ một mạch tu luyện đấu khí trong người. Từ phương diện này, người đã có cơ sở rất tốt, việc tu thành nguyên tố thân thể cũng vô cùng dễ dàng. - Hàn Thạc nhìn Tư Thập Tác Mỗ, chậm rãi giảng giải.

Sau khi đi một chuyến tới Thâm Uyên giới, Hàn Thạc đã hiểu rõ về phương pháp tu luyện của hai thể giới, kết hợp phương pháp tu luyện của hai thể giới này, Hàn Thạc phát hiện ra Tư Thập Tác Mỗ tu luyện đấu khí, xem ra cùng loại với phương pháp tu luyện của người ở Thâm Uyên giới. Giống nhau là dùng đấu khí tu luyện cơ thể, cũng giống nhau ở chỗ không chú trọng phương diện tu luyện linh hồn.

Dựa theo đạo lý, sau khi Tư Tháp Tác Mỗ tu thành nguyên tố chi hồn, đối với việc hình thành nguyên tố thân thể hẳn sẽ không quá khó khăn. Nghĩ như vậy, thần thức Hàn Thạc chậm rãi tìm tòi trạng huống thân thể của lão yêu, lập tức phát hiện ra thân thể lão yêu đích xác tràn ngập đấu khí rồi, chỉ là đấu khí này lại chỉ ở một vị trí trên ngực lão, vẫn chưa tán ra tới da và xương.

Vừa thấy như vậy, Hàn Thạc lập tức hiểu được vấn đề ở chỗ nào. Tư Tháp Tác Mỗ sớm quen với phương thức tu luyện đấu khí của đại lục Kỳ Áo, mặc dù lão đã hình thành nguyên tố thân thể vượt xa ma pháp sư bình thường, đã có một ưu thế rất lớn trên cơ sở này, nhưng cũng vì điểm này, lão mới hình thành tư duy cố định, do đó không thể vượt ra khỏi trói buộc từ trước tới nay, không dám thử một loại phương pháp mới.

Mắt thấy Hàn Thạc khác nói một lời, đôi mắt lóe kỳ quang lóng lánh, nhìn chăm chăm vào mình, Tư Tháp Tác Mỗ có cảm giác hết hồn. Mặc dù lão yêu biết Hàn Thạc nhìn lão như vậy khẳng định xuất phát từ hảo ý, nhưng đối với áp lực từ trên người Hàn Thạc vẫn không cảm thấy tự nhiên. Giật giật ngón tay về khó chịu, Tư Tháp Tác Mỗ hỏi:

- Có vấn đề gì không?

Mỉm cười khê gật đầu, Hàn Thạc không dấu điểm gì, trực tiếp nói thẳng vào chỗ yếu:

- Đấu khí của ngươi vẫn tu luyện như vậy, dùng bộ vị trái tim làm ngọn nguồn, thông qua đó đột nhiên bộc phát ra ngoài. Nhưng muốn hình thành nguyên tố thân thể, ngươi phải đưa đấu khí trên thân thể phân tán vào từng bộ vị trong cơ thể. Khi thân thể ngươi toàn bộ tràn đầy đấu khí, đại khái ngươi đã hình thành xong nguyên tố thân thể.

- Đơn giản như vậy sao? - Lão yêu ngạc nhiên.

- Đơn giản vậy thôi!

Hàn Thạc khẳng định, suy nghĩ một chút, lại cau mày nói:

- Nhưng nếu muốn phân tán đấu khí tới mỗi bộ vị trên thân thể, cũng không phải là một việc dễ dàng. Đầu tiên thân thể ngươi phải chịu đựng được, điểm này thì ngươi phải tự mình thể ngộ, ta không thể giúp ngươi đâu.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, Tư Tháp Tác Mỗ tựa hồ ngộ ra một điều gì đó. Trầm mặc một lát, Tư Tháp Tác Mỗ nhìn Hàn Thạc về khó hiểu nói:

- Ngươi nói ngươi đã thành thần. Nhưng ta không cảm nhận được khí tức của người thành thần trên người ngươi. Tại sao lại như vậy?

- Đơn giản thôi. - Hàn Thạc vung tay, tâm thần vừa động, hai hóa thân ngoại thân đột nhiên từ trong cơ thể xuất ra. Thần chi lĩnh vực khai triển, chung quanh chỉ tồn tại lực lượng nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc quỷ dị. Sức mạnh kinh khủng làm người ta không thở được, trong nháy mắt bao phủ khắp người Tư Tháp Tác Mỗ.

Mồ hôi đầm đìa, Tư Tháp Tác Mỗ vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên. Dưới Thần chi lĩnh vực do Hàn Thạc phóng thích, lão có loại cảm giác bị giam hãm trong núi non trùng điệp mà không làm gì được. Đấu khí coi như là một trong những lực lượng nguyên tố, mặc dù không phải chủ lưu, nhưng lại có liên lạc với Quang nguyên tố và không khí. Song khi Hàn Thạc khai triển hai Thần chi lĩnh vực, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ lập tức không cảm thụ được đấu khí trong thiên địa nữa. Loại cảm giác này làm Tư Tháp Tác Mỗ cực kỳ ớn lạnh.

- Hóa ra đây là lực lượng của Thần! Người thành thần chỉ riêng loại lực ép của lĩnh vực này không thôi đã làm cho người thường không cơ hội chống đỡ rồi. Đáng sợ thật! - Miễn cưỡng chống đỡ cảm giác bất lực vô lực này, một lát sau, Tư Tháp Tác Mỗ rốt cục cũng rặn ra được một câu như vậy.

Thần chi lĩnh vực vừa thu lại, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc không còn phóng thích áp lực cường đại nữa, bản thể mỉm cười nói:

- Bây giờ thì ngươi tin chưa?

Khê gật đầu, hai mắt Tư Tháp Tác Mỗ lóe lên hào quang nhiệt tình, nhìn chăm chú Hàn Thạc thật sâu, hiểu kỳ nói:

- Nhưng người làm sao có được ba thân thể? Chẳng lẽ sau khi thành thần, có thể có thân thể bên ngoài sao?
- Không phải, chỉ có ta mới có thể làm như vậy. Người đừng mạo hiểm thử nhé. Nếu không người chỉ có đường chết mà thôi!

Hàn Thạc nhún vai, giải thích:

- Người cũng biết, ta tu luyện một loại võ thuật khác, loại võ thuật này có thể cho ta một vài biến hóa mà người khác khó có thể tưởng tượng được. Chỉ có điều, loại biến hóa này chỉ để ta dùng thôi, cũng chỉ có ta mới có thể nắm được.
- Người thật may mắn!

Tư Tháp Tác Mỗ nhìn Hàn Thạc vẻ hâm mộ, ánh mắt trở nên kiên định nói:

- Được rồi, ta biết làm sao mới có thể đột phá rồi. Ừm, có người ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, phỏng chừng không cần ta quan tâm nữa, ta bây giờ lập tức trở lại Kinh Cốc cốc tu luyện, hy vọng có thể có một ngày đột phá tới cảnh giới như người!

Tư Tháp Tác Mỗ vừa cảm nhận sự kinh khủng của Thần chi lĩnh vực, lại sinh ra sự hứng khởi muốn đạt tới cảnh giới này. Lão vốn là người bất chấp tất cả theo đuổi sức mạnh, vừa được Hàn Thạc chỉ vẽ phương hướng rõ ràng, lập tức trở nên gấp rút không đợi được.

Hàn Thạc hiểu cảm thụ của Tư Tháp Tác Mỗ, do đó cũng không cản trở lão, mặc lão ly khai thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đi về Kinh Cốc cốc tu luyện.

- Đáng tiếc là bên trong sơn cốc ở Thâm Uyên lúc trước không có một vị Thần nào tu luyện đấu khí bị chết ở đó, ta cũng không tìm được vật gì thích hợp cho người, bằng không nói không chừng ta sẽ cho người! - Sau khi lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ ly khai, Hàn Thạc hít hà tự nói.

Khi ở Thâm Uyên, lúc Tinh Thần Sa Lưu đã quét qua sơn cốc, còn bản thể Hàn Thạc đã thành công hấp thu rất nhiều năng lượng của những kết giới phong ấn ma pháp trận cũ nát trong đó, đột phá tới cảnh giới Cửu Biến. Sau khi không còn vụ khí uy hiếp trong sơn cốc nữa, đã đi ra tìm hiểu tỉ mỉ một lần. Qua đó đích xác thu hoạch được một vài thứ làm hắn cực kỳ phấn chấn.

Chỉ có điều, ở đó không có gì thích hợp cho Tư Tháp Tác Mỗ.

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ vừa đi, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc vẫn chưa hợp một, nghỉ ngơi một chút, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ vẫn ở lại hầm ngầm dưới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, lặng lẽ tiêu hóa thần tinh Tử Vong hệ tìm được lúc trước. Thần lực ẩn chứa trong Thần tinh quả là không nhỏ. Đối với hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ mới vào cảnh giới Hạ vị thần thì đây là loại thuốc bổ trực tiếp nhất.

So với việc từ từ hấp thu tín ngưỡng lực từ Thâm Uyên giới, việc hấp thu thần lực từ Thần tinh nhanh hơn rất nhiều. Hàn Thạc ước lượng một chút, thần lực ẩn chứa trong một viên Thần tinh còn nhiều hơn tất cả tín ngưỡng lực của tín đồ cung cấp hai mươi năm ở Thâm Uyên giới, hơn nữa việc hấp thu cũng không cần thời gian quá dài. Cũng khó trách tại sao bốn Đại Ma Vương lại chỉ vì một viên Thần tinh mà bất chấp ước định với Bối Hi Ma Tư, lập tức ra tay tranh đoạt.

Thần tinh quả nhiên là vật phẩm cực kỳ trân quý, nhất là đối với một vị Thần, nó chính là phương pháp trực tiếp nhất làm tăng thực lực. Thần lực trong một viên Thần tinh nhỏ nhỏ còn nhiều hơn cả tổng số tín ngưỡng lực của cả Thâm Uyên giới trong vòng hơn hai mươi năm, quả là đáng sợ.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ ở lại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc thông qua truyền tống trận ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đi vào thành Áo Sâm. Vừa rời đi một cái đã năm năm, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Phạm Ny đều ở thành Áo Sâm, Lao Luân Tư cũng nên gặp một chút. Hàn Thạc muốn nhanh chóng tới thành Áo Sâm, sau khi cho ba nữ nhân biết, nhưng cũng không nên gây náo loạn nhiều.

Chỉ có điều, Hàn Thạc sẽ không dùng hóa thân ngoại thân này thân mật với ba cô được. Hóa thân ngoại thân mặc dù có thể hóa thành một Hàn Thạc khác, song vì bản chất không phải do máu thịt cấu thành, về mặt tâm lý thì Hàn Thạc cũng không thể cho phép mình làm như vậy. Hắn chỉ coi hai hóa thân ngoại thân

là hai dạng vũ khí cực mạnh của mình. Vì nghĩ như vậy, Hàn Thạc biết lần này đi thành Áo Sâm mà gặp phải ba cô gái như lang tự hổ đó, chắc sẽ phải phí tâm giải thích khá mệt.

Về phần bản thể Hàn Thạc, lúc này dùng truyền tống trận bên dưới phủ thành chủ, lại về Tử Vong Mộ Địa. Sau khi về tới Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc chỉ dạo thăm hỏi bọn người Khiết Bích Nhi vài câu, rồi lại vội vàng rời khỏi, đi tới U Âm sâm lâm nơi lúc trước chôn dấu thi thể Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đã nhiều năm rồi, cũng đã tới lúc tạo thành thân thể mới cho Cát Nhĩ Bá Đặc rồi! Việc này chỉ có bản thể tu luyện ma công mới có thể thi triển được. Hai hóa thân ngoại thân Hạ vị thần chẳng giúp gì được! Lần này, Hàn Thạc chẳng những có những nguyên liệu tốt nhất, còn có vài thần vật tìm được từ Thâm Uyên. Hàn Thạc tin rồi Hắc long sau khi được sống lại trên thế gian sẽ càng thêm cường đại!

588. Chương 588:tạo Lại Long Thể

U Âm sâm lâm, bên trong sơn cốc Hỏa Tuyệt chi địa mà Hỏa Diễm Đế Vương từng ở.

Cách nhiều năm, sơn cốc này có núi lửa bộc phát, nham thạch đã đông lại vĩnh viễn không thay đổi màu đỏ nâu. Trong sơn cốc tựa hồ không cảm giác được vẻ u ám lạnh lẽo của U Âm sâm lâm, cũng không nhìn thấy thực vật mọc đầy đất như những nơi khác, chỉ có đất đỏ khô cứng, nhiệt độ cao khác thường.

Dấu vết đại chiến mấy năm trước vẫn còn đây. Vết nứt do dung nham xé ra, giống như muốn nói lên nơi này từng phát sinh cái gì đó.

Hôm nay, bên trong sơn cốc không còn an tĩnh nữa. Tiếng ầm ầm từ sâu trong lòng đất truyền đến, tựa như một con mãnh thú viễn cổ muốn phá thổ chui ra. Từng đạo vết nứt như bị một bàn tay vô hình xé ra ngày càng lớn. Hỏa chi nguyên lực phía dưới Hỏa Tuyệt chi địa tựa hồ cũng bị kích thích, nhiệt độ trong sơn cốc dần dần tăng lên.

Một cái bóng mơ hồ lướt nhanh trong sơn cốc, từng đạo hào quang chói lọi từ trên người hần bắn ra, đánh cho những khối nham thạch phía dưới nát bấy, lưu lại trên mặt đất những thù kì dị.

Bóng người đó như một nhà điêu khắc nghệ thuật. Khi hần lướt nhanh qua, cả sơn cốc bất tri bất giác xảy ra biến hóa kinh người. Nếu có ai đứng giữa không trung nhìn xuống, sẽ phát hiện ra những vết nứt, những hòn đá, động khẩu bên trong sơn cốc này, lại tổ hợp thành một đồ họa rất có ý nghĩa - hình một con rồng đang chồm lên!

Điện quang bắn nhanh, một vài vật chất bí ẩn nào đó liên tiếp rơi xuống đồ họa khổng lồ, không ngừng dung nhập vào hình rồng đang chồm lên trong sơn cốc. Cả mặt đất vẫn tiếp tục vang lên tiếng nổ ầm ỉ, những cái bóng kỳ lạ tung hoành khắp trong sơn cốc. Sau những lần di chuyển liên tiếp như vậy, rốt cục hần ngừng lại, một cước đạp vào một khối đá rất lớn giữa sơn cốc.

“Ầm ầm...”

Cả sơn cốc bộc phát tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

Nương theo tiếng nổ điếc tai nhức óc, từ giữa vết nứt trong sơn cốc, một bộ xương Cự Long trắng hếu chậm chậm bay ra. Long thủ, long thân, long vĩ nhất nhất đều xếp theo đồ hình con rồng đang chồm lên. Thuận theo bộ xương Cự Long mà hiện lên, tiếng ầm ầm lớn hơn nữa từ sâu dưới đất vọng lại, Hỏa Tuyệt chi địa có thể sinh ra Hỏa hệ chí bảo, chẳng biết tồn tại bao nhiêu năm, thoáng chốc lại bốc lên, dung nham nóng bỏng phun ra, nhấn chìm xương cốt con Cự Long này.

Đột nhiên, thân ảnh ngạo nghễ đứng giữa không trung trong sơn cốc trong tay không ngừng thả xuống giữa dung nham những vật liệu cuộn cuộn đủ loại, trong đó có những tảng đá đủ mọi màu sắc sáng bóng, còn có những chất lỏng cay nồng khó chịu, cũng có rất nhiều những đạo hào quang mang theo năng lượng kì dị.

Hỏa Tuyệt chi địa sôi sùng sục phun ra dung nham nóng bỏng, hòa tan các loại vật chất và xương Cự Long với nhau. Chỉ thấy xương con Cự Long trong sơn cốc lại trở nên long lánh một ánh sáng đẹp mắt, giống như từng đòn từng khớp xương đều có gắn kim cương sáng bóng.

Từng thùng máu, từ trong tay bóng người đứng ngạo nghễ giữa không trung đổ xuống, máu tươi tanh tươi rơi xuống long cốt, lập tức lại xèo xèo bốc lên những làn khói nồng nặc.

Biến hóa quỷ dị lúc này đột nhiên phát sinh. Chỉ thấy một sau khi những vòi máu tươi rơi xuống, bộ xương Cự Long bỗng sinh ra dị biến kinh dị. Có gì đó chuyển động ngo ngoạy như một con vật còn sống, hút toàn bộ máu huyết dưới đó.

Sau đã hút hết toàn bộ không biết bao nhiêu thùng máu tươi, đạo nhân ảnh đó hạ xuống phía trên long thủ, dùng hết sức vung lên một luồng khí kì dị, nhanh chóng nhét vào não con rồng.

Chốc lát, bộ xương vốn không có sinh mạng khí tức, cả thân thể cứng ngắc như kim cương, đột nhiên bị một hào quang màu đỏ vây kín, hơn nữa bắt đầu chậm rãi từng chút một cựa quậy!

Trong chốc lát, long cốt dần dần bắt đầu hoạt động, sau đó không vằn vẹo nữa, những dây máu cũng đình chỉ không sinh trưởng nữa. Một cái kén màu máu thật lớn bao kín toàn bộ long cốt, tựa hồ đang đợi nó sống lại.

Đến lúc này, bóng người một mạch bận rộn mới thở phào một hơi. Những tia máu từ ngón tay bắn ra, rơi vào giữa cái kén máu đỏ.

Mấy giọt máu vừa rơi xuống, như giọt nước dung nhập vào biển rộng, không có lấy một điểm gợn sóng. Còn cái kén máu bao kín long cốt đó lại có khí tức sinh mạng càng ngày càng mạnh, hơn nữa từng chút một chìm vào lòng đất, lặng im tuyệt đối.

Tất cả các bước đã hoàn thành, Hàn Thạc vẫn chưa buông lỏng, tỉnh táo nhìn những biến hóa của thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc bên trong sơn cốt. Thần thức chợt động, thử thông qua liên lạc giữa hai người, cố liên hệ với linh hồn của Hắc long.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, tỉnh lại chưa? - Hàn Thạc truyền tin, lực lượng thần thức bám chặt lấy linh hồn giữa bộ xương kia.

-

Hồi lâu sau, tiếng đáp suy yếu từ linh hồn đó truyền đến, mang theo vài phần tò mò, vài phần kinh dị:

- Chủ nhân, là người à?

Nhếch miệng cười, khi Hàn Thạc vừa cảm ứng được linh hồn của Cát Nhĩ Bá Đặc đáp lại, bất giác thật sự thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần linh hồn đáp lại, chứng tỏ tất cả đều đang trong lòng bàn tay hắn, chứng minh linh hồn Hắc long và thân thể còn chưa hoàn thành đó đã có được liên lạc. Một khi xác nhận điểm này, sự tình tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Là ta! Mau quá, rốt cục không uổng phí một phen khổ cực của ta. Xem ra thân thể to lớn như vậy mà cũng không có chuyện. - Hàn Thạc rất vui mừng, nhưng thần thức không hề buông lỏng.

- Kha kha kha... ta sống rồi... ta sống lại rồi... tốt quá!

Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn yếu ớt, nhưng rất kích động, truyền đạt rất rõ ràng.

- Chủ nhân, tiếp theo ta nên làm cái gì?

- Tập trung chú ý, trong thời gian này cảm giác linh hồn và thân thể mới, cố cảm ứng, làm tăng độ ăn ý và thích ứng, phải làm quen thật nhanh, trước khi kén máu bị xé rách, ngươi phải dựa theo ký ức ta lưu lại cho ngươi, hiểu rõ sức mạnh ẩn chứa giữa mỗi một khối xương. Quan trọng nhất là ngươi phải lợi dụng tất cả trí tuệ của ngươi, thử hòa tan thần lực trong mấy mảnh vỡ Thần tinh Hắc Âm hệ vào từng chỗ trong xương cốt của ngươi. Nếu ngươi có thể làm được điểm này, thân thể ngươi sẽ ẩn chứa thần lực Hắc Âm hệ, mặc dù chỉ có một chút, nhưng chỉ cần cẩn thận cảm ngộ, ngươi sẽ hiểu được sự tồn tại của thần lực và phương pháp vận dụng, tương lai sẽ giúp cho ngươi có một cơ sở vững chắc trở thành thần Hắc Âm! - Hàn Thạc tỉnh táo ra lệnh.

- Chủ nhân, ta hiểu rồi, vì cường đại, Cát Nhĩ Bá Đặc ta nhất định sẽ nắm chắc cơ hội này thật tốt!

- Tốt lắm, ta có cho vào mấy mảnh vỡ Thần tinh Hắc Âm hệ vào thân thể ngươi. Đây là tuyệt chiêu mà ta nghiên cứu rất lâu mới nghĩ ra, hy vọng ngươi đừng làm lỡ kỳ vọng của ta. Chỉ cần ngươi có thể nắm chắc cơ hội này, linh ngộ được sự tồn tại của thần lực và phương pháp vận dụng, ngày thành thần tuyệt sẽ không xa đâu! - Hàn Thạc cổ vũ.

- Ta lập tức thử ngay. - Cát Nhĩ Bá Đặc hiển nhiên hiểu được đây là một cơ hội khó có thể gặp được, vừa nghe Hàn Thạc nói xong, Hắc long chủ động cắt đứt liên lạc với hắn, trong lúc cả người đang chìm vào sâu trong đất, toàn bộ tinh lực đều tập trung vào từng chỗ trong thân thể mới của mình.

Mất thấy Cát Nhĩ Bá Đặc khắc khổ cố gắng như thế, Hàn Thạc rất vui mừng. Hắn cũng hiểu được Hắc long thật sự biết tới tầm quan trọng của thực lực. Năm đó cũng chính ở đây, để cứu ông nội và bộ tộc Hắc Long của hắn, hai người Cát Nhĩ Bá Đặc và Hàn Thạc trên đường chạy tới, khát vọng tìm được hỏa diễm lực trong Hỏa Tuyệt chi địa. Chỉ là thực lực của Cát Nhĩ Bá Đặc năm đó không cao, chỉ có thể dùng việc thiêu đốt sinh mạng lực, mạnh mẽ đẩy tốc độ lên cực hạn đến mức thân thể không thể chịu được, cuối cùng chết giữa hỏa diễm sơn cốc này.

Mấy năm nay, chỉ còn linh hồn Hắc long thật sự là khổ sở, cô đơn bất lực. Trong Hồn Hoàn vĩnh viễn không có ánh sáng, dùng phương pháp Hàn Thạc dạy không ngừng rèn luyện linh hồn, dùng nghị lực ương ngạnh tu luyện linh hồn tới mức có thể nhập vào thân thể.

Chính vì thế, hắn mới hiểu được thực lực có nghĩa như thế nào, tâm tính nóng nảy bộp chộp lúc trước bắt đầu thay đổi, bắt đầu theo con đường tiến lên cường đại! Đây là thời khắc mấu chốt nhất của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc không dám rời xa Hắc long, bản thể vẫn ở một khối nham thạch xa xa, lạnh lùng khoan khoái trên khối nham thạch, vừa điều tức khôi phục Ma Nguyên lực bị hao tổn, vừa lặng lẽ bảo vệ gã.

Hóa thân hắn lợi dụng truyền tống trận ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, đáp xuống thành Áo Sâm đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Năm năm rồi, thành Áo Sâm cảnh sắc biến hóa cũng không lớn. Chỉ là những người qua lại thay đổi rất nhiều. Vô luận là bần dân hay binh lính, tựa hồ đều không còn vẻ thoải mái ngày xưa, ai nấy vẻ mặt trầm trọng.

Tình cảnh đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng không ổn, Nam Cương có đế quốc Thú Nhân hung mãnh bắt chập tất cả tiến công, phía Tây có đế quốc Tạp Tây được Băng Tuyết thần điện ủng hộ không ngừng áp bức. Năm năm nay ước chừng xảy ra nhiều cuộc chiến đấu, tất cả nhân dân đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều đã biết tới sự tàn khốc của chiến tranh, thêm nữa đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mấy năm nay cũng không phải là phía thu được thắng lợi. Nhân dân tự nhiên càng thêm sợ hãi.

Năm năm rồi, ba cô gái của Hàn Thạc vì đều có bối cảnh bất phàm, giữ được vai trò rất quan trọng trong cung, trở thành nữ nhân được cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc để ý nhất.

Ngải Mễ Lệ, thủ lĩnh cao cấp của Âm Mạc, nắm trong tay lực lượng hắc ám của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, bản thân lại còn là Thánh ma đạo sư hệ Hắc Âm trẻ nhất đế quốc.

Phỉ Bích cũng là Kiếm thánh trẻ nhất. Chủ nhân thương hội Bồ Tư Đặc, nắm giữ tiền bạc nhiều nhất đế quốc.

Phạm Ny, chủ nhiệm Vong Linh hệ học viện Ba Bỉ Luân. Bản thân cũng là Vong Linh Đại ma đạo sư, sau lưng còn có một phụ thân kinh khủng.

Ba cô trên vũ đài đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều lấp lánh hào quang chói mắt. Năm năm qua, vì Hàn Thạc rất lâu rồi chưa từng xuất hiện, nên có vô số thanh niên theo đuổi họ. Những người này biết rõ các nàng đã là nữ nhân của Hàn Thạc nhưng không ngại chút nào. Lấy có Hàn Thạc đã chết, lợi dụng các loại thủ đoạn mà quần quít lấy ba cô này.

Tất cả đều vì lực lượng và địa vị của ba cô bây giờ, cộng thêm quan hệ không tầm thường với Lao Luân Tư bộ hạ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc!

Lời tác giả: hôm nay Tiểu Nghịch xin khát. Trong nhà có việc chưa được giải quyết, buộc phải chậm lại một chương. Tiểu Nghịch thành thật xin các vị thứ lỗi, rất xin lỗi.

Chà, việc của bạn gái, rất bất lực, dù không muốn, nhưng không có biện pháp. Người sống trên đời luôn có một số việc không vừa ý.

Còn nữa, tiện cũng nói trước luôn với các huynh đệ tâm giao, ngày mười một tới ngày mười tháng này, tôi sẽ tham gia cuộc họp mặt tác giả, địa điểm là ở Quế Lâm. Mấy ngày này có thể sẽ khá là bận rộn, phỏng chừng chỉ có thể viết vào ban đêm thôi, Tiểu Nghịch có thể không cam đoan một ngày hai chương như bình thường được, rất lấy làm xấu hổ, xin thông báo trước một chút.

Nhưng, sau khi Tiểu Nghịch làm xong, nhất định sẽ bồi thường, đây là thái độ nhất quán của tôi từ trước tới nay. Những gì tôi còn thiếu sẽ được bổ sung đủ vào nửa sau của tháng.

Tính cả hôm nay, tháng này đã thiếu hai chương rồi. Tôi ghi nhớ kỹ, sau này tôi sẽ bồi thường đủ, các bạn đừng lo!

Wm: Hoàn toàn thông cảm với tác giả.

589. Chương 589:chàng Đã Trở Lại

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, trong thương hội Bồ Tư Đặc.

Ở hai khu vực giả sơn đây leo rậm rạp, tọa lạc trong một đình tạ thanh nhã, suối chảy cầu nhỏ, hoa cỏ thơm hương, một cảnh trí mỹ lệ thanh nhàn.

Phỉ Bích một thân áo trắng ngồi trên xích đu, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy ưu sầu. Năm năm đã qua, nhưng năm tháng chưa từng lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt nàng. Mà ngược lại, nàng dường như càng ngày càng trở nên đẹp hơn, càng ngày càng đậm đà hơn.

Mỗi khi làm xong công việc bề bộn, nàng luôn có thói quen đến nhìn khe nhỏ ở hòn giả sơn, tự nghĩ sẽ bắt gặp nhìn thấy cảnh vài năm trước.

Khe hở hẹp ở hòn giả sơn này từng có hai người ép vào nhau, có thể cảm nhận được hơi thở mùi vị trên người nhau, cảm nhận được trái tim đối phương đập thành thịch...

Nhiều năm qua, ký ức vẫn còn rõ ràng, giống như vừa phát sinh hôm qua, rõ ràng ngay trước mắt!

- Tiểu thư, lại nhớ hần à? - Một loạt tiếng bước chân đến gần. Phú Tân Ân nhìn Phỉ Bích đang xuất thần, trong lòng than nhẹ một tiếng.

- À, người đã đến rồi à.

Phỉ Bích đang chìm trong trầm tư tĩnh lại, cười với Phú Tân Ân vẻ xin lỗi, đưa tay chỉ cái ghế bên cạnh, nói:

- Ngồi trước đi.

Phú Tân Ân cũng không khách khí, ngồi xuống cái ghế Phỉ Bích vừa chỉ. Nhìn Phỉ Bích có vẻ mỗi một, Phú Tân Ân hơi lo, mấp máy một chút, rồi cẩn thận mở miệng nói:

- Đại Vương Tử đế quốc An Kiệt Lạp... lại tới.

Phỉ Bích vẫn nhìn hòn giả sơn phía trước xuất thần, nghe vậy mặt lại có vẻ buồn, cau mày, buột miệng nói:

- Người này cũng quá đáng thật, ta đã nói cho hần bao nhiêu lần, tại sao hần còn tới?

Phú Tân Ân cười khổ, thầm nghĩ tại sao hần còn quay lại, người phải rõ ràng nhất chứ. Do dự một chút, Phú Tân Ân không thể không giải thích:

- Trước khi tới đây, Hải Cách vương tử vừa từ hoàng cung bước ra. Hần còn bá kiến cả Tạp La Lạp đại nhân nữa.

Phỉ Bích sắc mặt lạnh lùng, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Sự tình mà ta đã quyết định, không ai có thể sửa đổi được, kể cả hai vị đó.

Phú Tân Ân cười khỏ, nhưng trong lòng lại có chút bội phục, nhìn Phỉ Bích thật sâu nói:

- Nhưng, Bồ Lai Ân đại nhân đã năm năm rồi chưa từng xuất hiện. Bên ngoài nghe đồn...

Vừa nói tới đây, Phú Tân Ân không tiếp tục nữa.

- Nói Bồ Lai Ân đã chết phải không?

Phỉ Bích cười lạnh, khinh thường nói:

- Bồ Lai Ân sao chết được chứ? Chẳng chỉ là tu luyện thôi, đừng nghe những những người đó nói bậy!

- Nhưng, tin tức này chính là từ Quang Minh giáo hội, chính bản thân Quang Minh Giáo hoàng xác nhận mà... - Mặc dù không muốn, nhưng Phú Tân Ân vẫn phải nói sự thật.

- Thì sao? Quang Minh Giáo hoàng thì không nói dối à? - Phỉ Bích thành công tu luyện tới Kiếm thánh, mấy năm nay tự thân tu dưỡng đề cao rất nhiều, song mỗi khi có người nhắc tới chủ đề này với nàng, nàng lại trở nên có chút khác thường.

Tiếng bước chân lạo xạo từ ngoài truyền đến. Không bao lâu, đoàn người đã tới chỗ này. Cầm đầu là một người ba mươi tuổi, tướng mạo bất phàm. Trưởng thành ổn trọng, cả người có khí thế quý phái bức người, rõ ràng ở chức vụ cao rất lâu rồi.

Theo sau hắn là hai Đại ma đạo sư một Đại kiếm sư, còn có ba Ma đạo sư và hai Đại Địa kỹ sĩ, toàn bộ quần áo quý phái, ai nấy thần sắc phức tạp nhìn nam nhân này.

Song Phỉ Bích vừa thấy người này, đôi mắt chợt ánh lên vẻ bức mình rõ ràng, lãnh đạm nói:

- Hải Cách vương tử, sao ngươi lại tới nữa?

- Chúng ta sắp về nước rồi, ta lần này tới đây chính là muốn bàn về việc làm ăn giữa hai nước. Ta nghĩ việc này cần phải được xử lý tốt! - Hải Cách nhìn Phỉ Bích, không che dấu ánh lửa trong đôi mắt.

- Ngày mai gặp bề hạ rồi nói đi, ta không thích người khác quấy rầy ta. - Phỉ Bích sao chẳng biết tâm tư của hắn, buông một câu phủ phàng. Nàng nhảy từ xích đu xuống, một luồng kiếm khí sắc bén tự nhiên phóng ra.

Mọi người phía sau Hải Cách rõ ràng cảm nhận được khí thế trên người Phỉ Bích, mắt tự nhiên tản ra, bao vây chặt lấy chủ nhân họ vào giữa.

Hải Cách nhìn chằm chằm về si mê vào hình bóng Phỉ Bích, mãi đến khi nàng sắp biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới ho nhẹ một tiếng, khẩn cấp nói:

- Ta và bề hạ quý quốc đã thương thảo rồi, còn một vài phương diện chi tiết thôi, chỉ cần tiểu thư Phỉ Bích xác nhận một chút là được.

Nói xong, Hải Cách cũng mặc kệ Phỉ Bích có nghe hay không, khẩn cấp nói ra hàng loạt các vấn đề như pháo liên thanh.

Phỉ Bích đang muốn rời đi, nghe Hải Cách vội vàng nói, không khỏi khựng lại, đứng sững tại chỗ, cổ quái đánh giá hắn:

- Ngươi không điên đó chứ?

Chẳng những là Phỉ Bích, đến cả Phú Tân Ân bên cạnh, còn có vài tên hộ vệ bên cạnh Hải Cách cũng đều có chút khó tin.

- Vương tử điện hạ, ngươi không nhầm đó chứ? Chỉ thu thuế của thương hội Bồ Tư Đặc mười phần trăm ở cảng khẩu, làm sao có thể thấp vậy được chứ?! Điện hạ, nếu đối xử với Bồ Tư Đặc rộng rãi như vậy, các thương hội khác nhất định sẽ không đồng ý đâu, chúng ta cũng khó ăn nói! - Một kiếm sư vội vàng nói.

Phú Tân Ân là một thương nhân lọc lõi của thương hội Bồ Tư Đặc, không nén nổi sự hưng phấn, vội nói:

- Thật tốt quá, Hải Cách điện hạ quả là tốt quá!

Thầm thở dài, Phỉ Bích nhìn Hải Cách ánh mắt nóng bỏng, không ngờ vì muốn lấy lòng mình, đến cả ích lợi quốc gia mình cũng có thể bỏ qua. Mặc dù Hải Cách chính là vương tử của đế quốc An Kiệt Lạp, nhưng nếu thực sự làm theo hiệp nghị này thì Quốc vương của đế quốc này chắc chắn sẽ rất giận. Vì mình mà có thể làm đến nước này, Phỉ Bích cũng có chút cảm động.

Nhưng cảm động thì cảm động, Phỉ Bích cũng không thể làm bộ làm tịch với Hải Cách, ngược lại, đơn giản ngoài dự liệu của Phú Tân Ân, cự tuyệt luôn:

- Miễn đi, thương hội Bồ Tư Đặc chúng ta không muốn chiếm tiện nghi, dựa theo thuế của các người áp dụng với các thương hội khác đi.
- Tiểu thư! - Phú Tân Ân kinh hãi, vội vã khuyên Phỉ Bích nên thay đổi chủ ý.
- Bất tất nhiều lời, thương hội Bồ Tư Đặc chúng ta tất cả sẽ dựa theo quy củ mà làm việc.

Không cho Phú Tân Ân khuyên bảo mình, Phỉ Bích nhìn Hải Cách vẻ mệt mỏi, thở dài một tiếng:

- Vương tử diện hạ, người đừng lãng phí thời gian nữa. Ta quyết sẽ không thay đổi đâu. Gần đây chiến sự không ngừng, hy vọng người trở về thành bình an, đi đường cẩn thận nhé.

Vừa nghe thế, vẻ mặt Hải Cách suy sụp, cười thảm nói:

- Tại sao, tại sao lại như vậy? Người đã chết năm năm rồi, sự tình cũng qua năm năm rồi, tại sao nàng đến chết cũng không quên hấn. Hấn rốt cuộc có gì tốt? Một thành chủ, sao có thể so được với ta chứ? Tương lai cả đế quốc An Kiệt Lạp đều là của ta, cái gì hấn có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng, hơn nữa còn nhiều hơn. Tại sao?
- Cái đó không quan hệ với ích lợi!

Phỉ Bích nhìn Hải Cách vẻ đáng thương. Dừng một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người không hiểu đâu!
- Ta biết! Ta có làm sao cũng không hiểu được?

Hải Cách có chút thất thố, nhìn chằm chằm vào Phỉ Bích lớn giọng. Thanh âm dần dần cao lên:

- Nàng thương hấn, nhưng hấn đã chết rồi, năm năm rồi, nàng cũng nên dứt khỏi ảnh hưởng của hấn thôi? Cho dù bây giờ nàng không thay đổi, ta vẫn có thể chờ nàng, một năm cũng được, mười năm cũng được, ta nguyện ý chờ nàng, chờ nàng thay đổi.
- Rất xin lỗi, người muốn chờ, vậy phải chờ đến chết đó! - Phỉ Bích biết người này rất kiên trì. Mặc dù có chút cảm động, nhưng cũng kiên định biểu đạt lập trường.
- Ta không cam lòng, không cam lòng! Vì một người đã chết, chẳng lẽ nàng cả đời cô đơn sao!? - Theo đuổi lâu như vậy, Hải Cách sắp phải trở về đế quốc mình, vậy mà chỉ tìm được sự tuyệt vọng từ những lời của Phỉ Bích. Điều này làm cho hấn không khỏi phiền muộn, nên có chút thất thố.
- Cái đó không quan hệ gì với người.

Sắc mặt Phỉ Bích dần dần nghiêm túc, trong lòng có chút khó chịu, phất phất tay, nói với Phú Tân Ân bên cạnh:

- Tiến khách cho ta.

Phú Tân Ân cúi người hành lễ, chỉ vào đại môn, lãnh đạm nói:

- Điện hạ, các vị pháp sư đại nhân, kiếm sĩ đại nhân, mời trở về đi.

Sâu trong nội tâm, Phú Tân Ân cũng không hy vọng tiểu thư đáp ứng họ, sẽ làm một việc bất lợi cho người kia.... đó là, người tựa hồ đã chết.

Phần hấn nhìn Phỉ Bích, Hải Cách cuối cùng cũng bắt lực thở dài một tiếng, nhìn hình bóng Phỉ Bích lạnh như băng sương, trầm giọng nói:

- Ta sẽ chờ nàng, đợi cho nàng quên người kia đi.

Nói xong, Hải Cách phát phát tay vô lực, chuẩn bị dẫn hạ nhân rời đi.

Trong lúc này, lại có tiếng bước chân vội vàng đi đến. Trong chốc lát, đạo tặc Thiết Tư Đặc một thân hắc bào xuất hiện trong mắt mọi người. Sau khi Thiết Tư Đặc đi tới, đầu tiên là hướng về phía Phỉ Bích cúi người hành lễ, sau đó cung kính nói:

- Tiểu thư Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đại nhân có thư bảo ta đưa cho cô.

- Mang đến đây.

Phỉ Bích đưa tay ra, miệng nhỏ giọng nói thầm:

- Ngải Mễ Lệ cũng thiệt là... Cũng phải nửa tháng rồi chưa tới thăm ta, cũng không biết nàng bận việc gì, đồ gia hỏa vô lương tâm...

Tiện tay xé phong thư ra, Phỉ Bích liếc mắt một cách, lúc này thân thể mềm mại bỗng run lên, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy kích động khó tin trở nên đỏ lên, sáu phần kinh hãi, ba phần chờ đợi sốt ruột, còn một phần then thừng. Phỉ Bích lúc này diễm quang sáng lóa, làm cho người ta có một mỹ cảm dâng tràn.

Hải Cách nhìn ngây cả người, trong lòng đầy nghi hoặc. Hải Cách trước giờ chưa bao giờ thấy trên mặt Phỉ Bích tâm tình này, nhất thời trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, không rõ Phỉ Bích rốt cuộc làm sao?

Phú Tân Ân và Phỉ Bích đứng rất gần, bèn tò mò ghé đầu liếc mắt, phát hiện ra phong thư trong tay Phỉ Bích chỉ có bốn chữ rất đẹp - Chàng đã trở lại!

590. Chương 590:đợi Ta Quét Sạch Quang Minh Giáo Hội

Phú Tân Ân đầu tiên là hơi nghi hoặc, sau đó giật mình cả kinh, hình như nhớ tới việc gì, mặt tràn đầy kinh hãi.

- Ngải Mễ Lệ ở đâu? - Thanh âm Phỉ Bích run lên, nhìn chăm chăm vào Thiết Tư Đặc hỏi, mặc cho ai thấy tâm tình kích động của nàng.

- Đại nhân vừa mới từ ngoài về, bây giờ hẳn là đang ở tổng bộ làm vài việc. - Thiết Tư Đặc cung kính trả lời.

- Ừm, Hải Cách, sự tình cứ như vậy đi, mời các người trở về đi. Ta có một số việc muốn đi trước một bước.

Phỉ Bích khẽ gật đầu, nói với Hải Cách. Nói xong cũng không nhìn bọn người Hải Cách nữa, vội vàng đi ra ngoài, có vẻ không muốn chờ một khắc nào nữa, vừa đi vừa hô:

- Người đâu, chuẩn bị ngựa!

Phỉ Bích thần sắc vội vàng, vừa nhận được lá thư của Ngải Mễ Lệ, đã lập tức sốt ruột không đợi được rồi đi ngay, lưu lại đoàn người ngơ ngác nhìn nhau.

Hải Cách thần sắc cô đơn, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và khó hiểu, kinh ngạc nhìn theo hình dáng Phỉ Bích càng lúc càng xa, cũng không biết phải làm như thế nào.

- Cáo từ. - Thiết Tư Đặc, người đưa tin tới mỉm cười nhìn Phú Tân Ân, rồi cũng nhân tiện hướng về phía Hải Cách làm một lễ, lặng lẽ lui ra ngoài.

Phỉ Bích và Thiết Tư Đặc đã đi, Phú Tân Ân vẫn chìm trong sự kinh hãi, cả mặt tràn đầy nụ cười, thần sắc trong mắt rất kích động.

- Phú Tân Ân tiên sinh, rốt cuộc là việc gì?

Rất hiển nhiên, Hải Cách cũng thấy ra vài điều trên mặt Phú Tân Ân, trong lòng không nhịn được nghi hoặc, phải hỏi lão. Hít sâu một hơi, cố lắng tâm tình kích động, Phú Tân Ân nhìn Hải Cách có chút thương tiếc, mỉm cười nói:

- Nếu ta không đoán sai, Bồ Lai Ân đại nhân, người mà tiểu thư chúng ta vẫn luôn chờ đợi, ngài hẳn là đã trở lại!

- Không có khả năng, tên kia không phải đã chết rồi sao?

Hải Cách biến sắc, có vẻ tuyệt vọng nói:

- Tin tức của Giáo hoàng Quang Minh giáo hội nhất định không sai được!

Phú Tân Ân cười cười, ngạo nghễ nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân phúc lớn mạng lớn, thủ đoạn hèn hạ của Quang Minh giáo hội nhất định không thành công.

Mặt như tro tàn, Hải Cách biết Phỉ Bích mà mình khổ tâm theo đuổi rốt cuộc không có lấy một chút hy vọng nào nữa. Khi hắn chưa xuất hiện, Phỉ Bích đã kiên quyết cự tuyệt mình như vậy, bây giờ còn có hi vọng gì nữa chứ?

Trong những ánh mắt sùng bái và ngạc nhiên, Hàn Thạc tìm đến một trong ba thủ lĩnh của Âm Mạc, Khảm Dịch Đạt.

Đột nhiên Hàn Thạc xuất hiện làm khiếp sợ tất cả những ai biết tin này. Trên đường đi, phàm là người biết thân phận thành viên Âm Mạc của Hàn Thạc, đều dùng ánh mắt biểu đạt kính ý và kính hãi, rồi truyền bá tin tức chấn động lòng người.

- Nhân vật truyền kỳ Âm Mạc đã trở lại!

- Sự kiêu hãnh của đế quốc đã trở lại!

- Thủ hộ cường đại đã trở lại!

Trong nháy mắt, tất cả những thành viên nghe được tin tức này, ai nấy trong lòng tràn ngập sự chờ đợi, cảm thấy thật sự tự hào.

Năm năm trước, Hàn Thạc từng là cường giả được chú ý nhất đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, liên tục đánh bại hai Thánh cấp cường giả, trợ giúp Quốc Vương bệ hạ đăng cơ ngôi vị hoàng đế, bình ổn rối loạn ở thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, xử lý uy hiếp của lão yêu Tư Thập Tác Mỗ ở bảy đại công quốc...

Những truyền thuyết được truyền lưu như thần thoại đó dần dần bị quên đi, nay vì sự xuất hiện của Hàn Thạc lại trở nên rõ ràng. Lúc này tất cả những thành viên biết Hàn Thạc trở về, đều hi vọng nhờ vào sự xuất hiện của hắn, sẽ làm cho đế quốc gần đây có chút suy sụp lại có được biến hóa mới.

Trên khuôn mặt âm trầm của Khảm Dịch Đạt bây giờ tràn đầy vẻ kinh ngạc khó tin. Năm năm qua, Khảm Dịch Đạt đã là Thánh ma đạo sư Hắc Âm hệ, bây giờ há hốc miệng nhìn Hàn Thạc, một lát sau mới trầm giọng nói:

- Ta nghĩ rằng ngươi đã chết rồi!

Mở miệng cười to, Hàn Thạc không khách khí kéo một cái ghế ngồi xuống, cười hì hì nhìn Khảm Dịch Đạt cố che dấu kích động trong lòng, tự tin nói:

- Ta có dễ chết vậy không?

Khẽ gật đầu đồng ý, Khảm Dịch Đạt luôn luôn làm cho người ta cảm giác âm trầm lộ ra một nụ cười vui mừng, cười không khép miệng lại, nói:

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

- Ta đại khái hiểu rõ một vài tình thế trước mắt của đế quốc. Nhưng một vài việc bí ẩn thì ta phải hỏi ông mới có thể tìm được đáp án.

Hàn Thạc cười nhìn Khảm Dịch Đạt, nói về tự nhiên:

- Ngoại trừ một vài việc bên ngoài, nội bộ đế quốc còn có việc gì đặc biệt nữa không?

- Tình thế đại lục thì ngươi hẳn là đã biết rồi.

Khảm Dịch Đạt cũng không dám xem Hàn Thạc là cấp dưới như trước, nhìn hắn một lát rồi chậm chậm nói:

- Đế quốc coi như ổn định, chỉ là lòng dân có chút sợ hãi. Một mặt vì nguy cơ ở Nam Cương, mặt khác đế quốc Tây luôn luôn áp bức. Ừm, người biến mất năm năm, đế quốc và Tự Nhiên giáo hội có hiệp nghị hợp tác. Mấy năm nay, Tự Nhiên giáo hội đã cung cấp một vài nhân vật trọng yếu trong một vài cuộc chiến đấu.

- Còn nữa, ba nữ nhân của người, bây giờ đều là những nhân vật chói sáng ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Có rất nhiều người theo đuổi. Cũng không biết tiểu tử người làm ma pháp gì, mà cho dù Quang Minh giáo hội khẳng định tên dị đoan nhà người đã bị diệt trừ, nhưng ba nữ nhân này không ngờ đều không tin, một mực đợi người trở về, thật sự là làm cho ta không thể không kính nể... - Khảm Dịch Đạt nhìn Hàn Thạc, giống như nhìn một trưởng bối, đem sự tình năm năm qua thuật lại một lần.

Đối với ba cô Ngải Mễ Lệ, trong lòng Hàn Thạc cũng có chút áy náy. Nghe Khảm Dịch Đạt nói như vậy, lại rất cảm động. Năm năm không dài, cũng không ngắn, nhất là khi tin tức mình tử vong được Quang Minh giáo hội công bố ra, ba cô thà chết vẫn đợi mình, tình ý son sắt này đích xác ngoài ý liệu của Hàn Thạc.

- Chúc mừng ông, đã thành Thánh ma đạo sư rồi. - Trong lòng cảm động, Hàn Thạc cười cười nhìn Khảm Dịch Đạt, chúc mừng.

- Còn không phải cũng là ăn theo người sao? Nếu không nhờ người lúc trước cho ta quyển ghi chép kia, ta làm sao có thể lĩnh ngộ lực lượng nguyên tố Hắc Ám nhanh chóng ngăn ngừa mấy năm đã tiến vào cảnh giới mới này chứ? - Khảm Dịch Đạt mỉm cười nhìn Hàn Thạc, thản nhiên thừa nhận tất cả những việc này đều là nhờ hẩn trợ giúp.

- Cũng là kết quả cố gắng của ông.

Hàn Thạc không kể công, cười hì hì nói:

- Nhưng, Thánh ma đạo sư hệ Hắc Ám mới chỉ là ở cánh cửa của lực lượng, đường phía trước còn xa lắm.

Nụ cười Khảm Dịch Đạt tắt lịm, liếc Hàn Thạc đánh giá, ngưng trọng nói:

- Trên người người sao không có khí tức của Vong Linh pháp sư, ngược lại có một loại khí tức giết chóc rất mạnh, năm đó rốt cuộc xảy ra việc gì?

- Không có gì, Quang Minh giáo hội vô sỉ ám toán ta. Hắc hắc, chúng cho rằng ta đã chết, chỉ có điều ta phúc lớn mạng lớn, chẳng những không chết, còn có được kỳ ngộ khác. - Hàn Thạc cười to, nhưng trong mắt lại lóe ra sát khí.

- Người bây giờ tới cảnh giới gì rồi? - Nhìn Hàn Thạc chăm chăm trong chốc lát, Khảm Dịch Đạt nghiêm nghị hỏi.

Nhún vai, Hàn Thạc nói về dễ dàng:

- Đợi ta quét sạch Quang Minh giáo hội rồi ông sẽ biết ta đã đến cảnh giới nào!

Những lời này vô cùng cuồng vọng, nhưng từ trong miệng Hàn Thạc nói ra với sự tự tin tuyệt đối làm cho Khảm Dịch Đạt trợn mắt, sững sờ hồi lâu, lão rốt cục cười khổ lắc đầu, khuyên:

- Người dám nói như vậy, ta biết thực lực người nhất định tăng nhiều lắm. Chỉ là, Quang Minh giáo hội chính là tổ chức tôn giáo lớn nhất ở đại lục Kì Áo, cho dù thực lực người có mạnh đến đâu, sức một người cũng không có khả năng làm được đâu. Hay là từ từ rồi tính, từng bước làm cũng được.

Hàn Thạc cười cười, không nói, tỏ vẻ không quan tâm, giống như việc hủy diệt tôn giáo lớn nhất trên đại lục Kì Áo chỉ là một việc không đáng kể.

Hai người lại hàn huyên một lát nữa, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ngải Mễ Lệ đã trở lại rồi.

- Các người gặp nhau đi.

Khảm Dịch Đạt thấy Hàn Thạc nói thế, suy nghĩ một chút, rồi tiếp lời:

- Sau khi nói chuyện với Ngải Mễ Lệ, người tốt nhất tham kiến bệ hạ đi, ta nghĩ ngài sẽ rất mừng rỡ đó.

- Biết rồi. - Hàn Thạc cười nói, đứng dậy định rời đi.

- Từ từ.

Trước khi Hàn Thạc đi, Khảm Dịch Đạt đột nhiên lên tiếng. Nhìn hẩn chăm chú, Khảm Dịch Đạt do dự một chút, nói vẻ hơi khó xử:

- Mặc dù ngươi rời đi năm năm, nhưng thành Bồ Lô Đặc Nhĩ vẫn càng ngày càng mạnh, bây giờ bảy đại công quốc coi như là lãnh thổ của thành Bồ Lô Đặc Nhĩ rồi. Bọn người Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư toàn bộ đều là thuộc hạ của ngươi, cũng chỉ nghe lệnh từ ngươi. Thoạt nhìn, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ giống như một quốc gia khác ấy. Ừm, bệ hạ dù sao cũng là bệ hạ, mấy năm nay đế quốc lại không được tốt lắm, nên luôn luôn để mặc thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cho thuộc hạ ngươi tùy ý quản lý, cái đó...

Phất phất tay, Hàn Thạc ngăn Khảm Dịch Đạt không nói tiếp nữa, nhìn thật sâu lão, hẩn mỉm cười nói:

- Không cần nhiều lời nữa, ta biết rồi.

Khảm Dịch Đạt gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi. Ngươi không có ở đây thì Quốc Vương bệ hạ không yên tâm lắm. Nhưng bây giờ ngươi đã trở lại, ngài hẳn là sẽ không lo lắng nữa. Ừm, những năm gần đây, bệ hạ càng ngày càng tin vào những gì nhà chiêm tinh Cát Thụy Ti nói, nói là đế quốc mà thiếu ngươi, quả nhiên sẽ không được thuận lợi.

Hàn Thạc sững sờ, suy nghĩ một chút, trong lòng cũng có chút kính nể nhà chiêm tinh Cát Thụy Ti đó. Vị nữ tiên tri đó trước khi chết, lại nói chuẩn xác thần kỳ.

Tới bây giờ Hàn Thạc đã sớm hiểu được thuật chiêm tinh mà nhà chiêm tinh Cát Thụy Ti tu luyện, thật ra chính là lực lượng pháp tắc thần kỳ nhất trong tứ đại lực lượng pháp tắc, Vận Mệnh. Chỉ có điều, Cát Thụy Ti rõ ràng không nghiên cứu sâu, chỉ có thể đoán trước một vài vận mệnh, đến cả lực lượng pháp tắc vận mệnh cơ bản nhất mà cũng không biết cách vận dụng.

Hủy Diệt, Sinh Mạng, Thời Không, Vận Mệnh là tứ đại lực lượng pháp tắc, người tu luyện hai loại lực lượng pháp tắc Hủy Diệt và Sinh Mạng rất thừa thớt. Còn hai loại lực lượng pháp tắc Thời Không, Vận Mệnh thì lại càng ít người người tu luyện hơn. Đó là vì hai loại lực lượng pháp tắc này thật sự quá thần bí, không ai chỉ dẫn, đến cả việc sách hướng dẫn tu luyện cũng chưa chắc đã tìm được.

- Được rồi, Ngải Mễ Lệ đã tới rồi, ta đi đây. - Thăm nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc quyết định rời đi, bước tới phía phòng Ngải Mễ Lệ.

591. Chương 591:gặp Lại

- Chàng còn biết trở về à?! - Ngải Mễ Lệ lao vào lòng Hàn Thạc, đem hết tất cả khí lực ôm chặt lấy Hàn Thạc.

Được thuốc men và Hàn Thạc ân sủng, da Ngải Mễ Lệ trở nên trắng nõn mềm mại, tựa như càng ngày càng trẻ ra. Nàng là một Thánh ma đạo sư hệ Hắc Ám, trên người tự nhiên có một khí chất thần bí kiêu my, hai mắt nóng bừng nhìn hẩn, toát lên vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Vỗ về vai Ngải Mễ Lệ, trong lòng Hàn Thạc cũng vạn phần cảm khái, cảm thấy thương yêu, không thể nén được cứ muốn luôn luôn được ôn nhu an ủi nàng.

- Mấy năm nay chàng đi đâu? Quang Minh giáo hội nói chàng đã chết, chúng thiếp lo lắng lắm, cũng không biết chàng sống hay chết...

Trước mặt người ngoài, ba cô Ngải Mễ Lệ Phỉ Bích chỉ cười nhạt vào lời của Quang Minh giáo hội, song nội tâm vẫn lo lắng. Hôm nay đối mặt với Hàn Thạc, rốt cục không thể ra vẻ kiên cường nữa, biểu hiện vẻ mềm yếu rõ ràng.

- Đừng khóc đừng khóc! - Hàn Thạc ôm Ngải Mễ Lệ, dịu dàng trấn an nàng, trong lòng tràn đầy sự áy náy.

Trong khi Hàn Thạc còn đang ôn nhu trấn an Ngải Mễ Lệ, tiếng bước chân khẩn cấp đi đến, người đang tới dường như không muốn chậm trễ một khắc, cước bộ loạn vô cùng.

Nước mắt tràn đầy hai gương mặt cơ hồ đồng thời xuất hiện trong mắt Hàn Thạc, Phỉ Bích và Phạm Ny tay trong tay sóng vai đi đến, hai mắt vừa thấy Hàn Thạc đang đứng ngạo nghễ ở đó, hai người mắt không thể rời khỏi người hắn nữa.

Khựng lại một khắc, hai nàng phi thân lao vào Hàn Thạc, bắt chắp tất cả vùi đầu vào ngực hắn, Phạm Ny ôm chặt lấy khuỷu tay Hàn Thạc, khẽ nấc lên. Phỉ Bích đâm thình thịch vào ngực hắn, dường như muốn thông qua phương pháp này để bớt đi sự kích động khi thấy Hàn Thạc.

Giống như Ngải Mễ Lệ, hai nàng Phỉ Bích và Phạm Ny càng ngày càng xinh đẹp, vì thực lực tiến nhanh, trên người tự nhiên có một khí chất làm người khác không dám nhìn thẳng.

Ba cô luôn luôn được chú ý ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, lúc này toàn bộ đều không thể kìm chế, khóc như hoa lê trong mưa trước mặt Hàn Thạc, dùng mọi phương thức để biểu đạt sự kích động nội tâm.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hơi chua xót, nhìn ba nữ nhân thuộc về mình, nhiều kỷ niệm ngày xưa lần lượt hiện lên trong đầu, cảm khái không nói hết được...

- Được rồi được rồi, ta không phải đã trở lại rồi sao!

Hai tay Hàn Thạc cùng động, luống cuống tay chân gạt lệ trên mặt ba cô, cười vẻ thương cảm nói:

- Nếu để cho thanh niên ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc biết những nữ thần hiện ngang không thể xâm phạm, bây giờ lại có bộ dáng mềm yếu như vậy, không biết sẽ nghĩ như thế nào đây!

Vả khê Hàn Thạc, Phỉ Bích trừng mắt nhìn hắn, cả giận mắng:

- Năm năm qua chàng làm gì, làm sao không có một lần tin tức về, chàng có biết chúng thiếp lo lắng cho chàng thế nào không?

Cười khổ khê gạt đầu, Hàn Thạc đưa tay vuốt mớ tóc rối trên trán Phỉ Bích, bắt lực nói:

- Ta cũng không có biện pháp, cách xa không biết bao nhiêu vị diện, muốn truyền tin tức về cho các nàng cũng không làm được mà!

Lời này vừa nói ra, ba cô đều kinh hãi, mắt lóe hào quang lấp lánh, đồng thanh kinh hô:

- Cái gì?

- Năm năm trước, vì bị người ta ám toán, ta rơi xuống một vị diện khác. Ở vị diện đó, ta trải qua nhiều việc lăm, thiên tân vạn khổ cuối cùng mới tìm được phương pháp trở về. - Vừa nhìn ba cô, Hàn Thạc vừa chậm chậm giải thích.

- Chuyện gì thế? - Đến cả Ngải Mễ Lệ kiến thức phong phú vô cùng cũng bị những lời của Hàn Thạc làm cho vô cùng khiếp sợ, cặp mắt run rẩy, vội vàng hỏi.

- Một lời khó nói hết! - Nhìn ba nữ nhân có quan hệ với hắn, Hàn Thạc chậm chậm đem những sự tình mình trải qua, thuật lại cho ba cô nghe.

Hàn Thạc mặc dù không phải là một người có ngôn từ hấp dẫn, song vì những gì hắn trải qua thật sự quá kinh hiểm kích thích, thêm nữa ba cô ai nấy đều cực kỳ quan tâm tới hắn, bởi vậy câu chuyện hắn kể làm ba cô lúc thì kinh ngạc, khi thì vui sướng, vẻ mặt phong phú liên tục thay đổi.

- Quang Minh giáo hội thật sự quá vô sỉ hèn hạ!

Phỉ Bích nổi giận, cắn răng gằn giọng nói:

- Chúng ta phải báo thù!

- Yên tâm đi, họ không sống được bao lâu đâu.

Nhớ tới chuyện cũ, Hàn Thạc cũng khó kìm chế cơn giận trong lòng, âm thanh lạnh lùng:

- Chẳng những Quang Minh giáo hội, cả viễn cổ Cự Long cũng phải trả giá đắt cho những gì hắn gây nên!

- Bố Lai Ân, chàng... chàng nói chàng thành thần rồi à? - Ngải Mễ Lệ vẫn còn bị những lời cuối cùng của Hàn Thạc làm chấn động, cả người run lên nhìn hắn.

Cười diễm nhiên, Hàn Thạc ngạo nghễ nói:

- Đúng, đại lục Kỳ Áo tuy lớn, nhưng ta nghĩ nhân vật có thể ngăn cản được ta thì hẳn là không nhiều lắm đâu.

Hàn Thạc nói như vậy đã là khiêm nhường rồi. Với thực lực hẳn bây giờ, có thể tung hoành khắp đại lục Kỳ Áo. Cái gì Quang Minh giáo hội, Băng Tuyết thần điện, căn bản đều không còn đáng được hắn để vào mắt. Với những gì hắn hiểu về đại lục Kỳ Áo, viễn cổ Cự Long hẳn từng gặp ở U Âm sâm lâm hẳn cũng là một cường giả cực mạnh ở đại lục Kỳ Áo.

Nhưng cho dù là viễn cổ Cự Long, cũng chỉ là một Hạ vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ mà thôi, Hàn Thạc tam hồn cộng sinh, hai hóa thân ngoại thân Hạ vị thần có thể khống chế được hắn.

Đại lục Kỳ Áo tuy lớn, cũng rất khó có thể tìm ra cường giả có thể chính diện chống lại hắn!

- Thành thần? Đó là một loại cảnh giới gì?! - Phỉ Bích cũng đã hết phần nộ, vẻ mặt kinh dị nhìn Hàn Thạc, lấm bầm.

- Quá thật... Làm cho người ta khó có thể tin! - Phạm Ny ôm chặt khuỷu tay Hàn Thạc, đôi mắt đẹp lóe lên sự ngạc nhiên mãnh liệt, nhìn Hàn Thạc quả thực không biết phải nên nói cái gì.

Biểu hiện của ba cô cũng được Hàn Thạc đoán trước rồi, tâm niệm vừa động, Thần chi lĩnh vực đột nhiên triển khai. Chốc lát, một khoảng phạm vi không gian chung quanh bị sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc làm méo đi, tất cả lực lượng nguyên tố trong nháy mắt đã biến mất bất tăm.

- Chuyện gì thế, chuyện gì thế?

- Trời ạ, lực lượng của ta, ta không có lực lượng nữa!

Ba cô còn chưa có phản ứng, bên ngoài đã truyền đến những tiếng gào kinh hoàng thất thố. Những thành viên Âm Mạc toàn bộ đều sợ hãi, không thể áp chế được kêu gào, tiếng ồn ào không chịu được.

Đối với một người tu luyện, một khi sức mạnh sinh tồn chợt biến mất vô tung, sẽ tạo thành cơn sợ hãi khó mà thích ứng được. Đám Ác Ma ở Thâm Uyên giới đã quen, mỗi khi vào Thần chi lĩnh vực của bốn Đại Ma Vương cũng trở nên lạnh mình sợ hãi, huống chi những người này lần đầu tiên trải qua tình huống như thế này?

- Đây là đặc thù của Thần chi lĩnh vực, người nào không đạt tới cảnh giới Thần, vô luận là cảnh giới gì, đối mặt với những người đã thành Thần đều chỉ là tử lộ! - Nhìn ba cô cũng cực kỳ không được tự nhiên, Hàn Thạc mỉm cười giải thích.

- Thật là đáng sợ! - Trên mặt ba cô đều vô cùng hoảng sợ, đang trong vòng Thần chi lĩnh vực, các nàng vốn cao cao tại thượng ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cảm thấy mình đột nhiên trở thành một người tay không có sức trời gào, là con dê chờ mổ, có một loại cảm giác bị trói buộc không làm gì được.

Mỉm cười, Hàn Thạc thu lại Thần chi lĩnh vực, lực lượng nguyên tố trong không gian lại khôi phục như bình thường.

Trong nháy mắt, ba cô cảm nhận được sức mạnh đã trở về, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tâm cảnh bất an đã bình phục như cũ. Bên ngoài tiếng ồn ào của các thành viên Âm Mạc chợt chuyển thành tiếng kêu kinh ngạc, rồi tiếng bàn luận tới tấp. Có người nói vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng đại đa số mọi người hiểu không cho là ảo giác, ai nấy đều xôn xao nói đủ thứ, nhưng căn bản không tìm được đáp án.

Ánh mắt ba cô nhìn về phía Hàn Thạc, tràn ngập vẻ sùng bái. Dù đó là các nàng cũng bị sự thật này làm chấn động.

Hàn Thạc mỉm cười lấy từ trong không gian giới chỉ ra một tinh thạch lục sắc, kéo qua tay Phạm Ny tới, trầm giọng nói:

- Viên tinh thạch này ẩn chứa nguyên tố Tử Vong rất mạnh. Ta dạy cho nàng một biện pháp, nàng bỏ chút thời gian hấp thu nguyên tố Tử Vong bên trong tinh thạch này vào thân thể, nó sẽ làm thực lực nàng tiến nhanh, tu thành nguyên tố thân thể.

Một viên tinh thạch nguyên tố Tử Vong này là lúc trước Hàn Thạc lấy được trong cơ thể của một Cơ Thần ở Vong Linh giới, linh hồn người nọ bị Hàn Thạc mạnh mẽ chiếm lấy tu thành hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, còn tinh hoa trên thân thể của tên Cơ Thần này ngưng tụ lại hình thành nguyên tố Tử Vong chi tinh này.

Năm đó Hàn Thạc từng cho Phỉ Bích thần khí Tinh Không, cho Ngải Mễ Lệ tinh thể bản nguyên để tu luyện nguyên tố Hắc Ám. Năm năm sau, Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích toàn bộ đã thành cường giả Thánh cấp, trong đó Ngải Mễ Lệ vì được Hàn Thạc cho rất nhiều bảo vật, nên tiến bộ cực nhanh khiến người ta tròn mắt. Theo quan sát của Hàn Thạc, nàng sắp đột phá tới cảnh giới Bán thần rồi.

Chỉ có Phạm Ny, vì tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, có vài đồ tốt thì Hàn Thạc đã đưa cho Tiểu Khô Lô hấp thu, nàng không có món bảo vật nào cả, do đó tới giờ vẫn chỉ là một Vong Linh Đại ma đạo sư.

- Hả, cho thiệp à? - Phạm Ny cực kỳ kinh hỉ, hai tay run rẩy cầm lấy viên tinh thể màu xanh, cảm thụ lực lượng nguyên tố Tử Vong cường đại ẩn chứa trong đó, vui mừng trước hạnh phúc từ trên trời rơi xuống làm nàng không biết phải nói cái gì.

Người tu luyện đều muốn tiến bộ. Những năm gần đây, Phạm Ny vẫn luôn cảm thấy hơi tự ti. Nhìn Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ càng ngày càng mạnh, nàng cố gắng hết sức cũng không đuổi kịp, điều này làm nàng sinh ra một cảm giác bất lực.

Cùng là nữ nhân, cùng là nữ nhân của Hàn Thạc! Nàng không muốn mình cách người khác quá xa!

Chỉ là tư chất nàng có hạn, cũng không có một sư phụ tốt chỉ dạy, vì nàng tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, lại không có thu được bao nhiêu chỗ tốt từ Hàn Thạc, do đó tiến bộ rất chậm.

- Đương nhiên là cho nàng!

Hàn Thạc khẳng định, hơn nữa vươn tay ra đặt vào hậu tâm Phạm Ny, nói nhỏ vào tai nàng:

- Dụng tâm lắng nghe, cố mà cảm thụ, đây là một loại phương pháp tu luyện thân thể ở Thâm Uyên giới, nàng thử nắm giữ nó, một khi nàng hấp thu nguyên tố Tử Vong giữa viên tinh thạch đó, vậy nàng có thể hình thành nguyên tố thân thể rồi!

592. Chương 592:trở Về Giúp Người Nhất Cử Chiếm Được Thiên Hạ Đây

Phạm Ny như một người chờ đợi cái gì đó thật lâu rồi đột nhiên có được, tâm tình nàng rất khó có thể bình tĩnh lại. Một mặt là sự trở về của Hàn Thạc, mặt khác là vì thực lực mình sắp được tiến nhanh, điều này làm cho Phạm Ny căn bản khó có thể bình tĩnh.

Xem xét trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện linh hồn Phạm Ny vẫn ở trong trạng thái hưng phấn như trên mây, không làm sao dụng tâm để cảm thụ những gì hắn vừa truyền vào, đành bất lực bỏ qua. Thấy nàng có chút lo lắng, hắn dịu dàng nói:

- Thôi đi, cũng không vội.

- Ừm, hôm nay bỏ qua, tên hỗn đản này dù sao cũng đã trở lại, sau này còn có thời gian mà. - Phỉ Bích cười cười, an ủi Phạm Ny.

Sực nghĩ cái gì, Hàn Thạc thử quan sát hai người Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ, phát hiện ra hai nàng đều tỏ ra mừng rỡ, cao hứng cho Phạm Ny, không hề có chút ghen ghét nào như hắn tưởng tượng.

Lúc trước trước khi rời đại lục Kì Áo, Hàn Thạc phát hiện khoảng cách giữa ba cô còn có một vách ngăn. Vốn hắn đang định nói vài từ trấn an hai nữ nhân kia, không ngờ các nàng lại sống chung hữu hảo như vậy, việc này quả là ngoài ý liệu của Hàn Thạc.

Đôi mắt Ngải Mễ Lệ dán chặt vào mặt Hàn Thạc, dường như muốn nhìn thấu lòng hắn suy nghĩ cái gì, cười duyên nói:

- Có phải là chàng cho rằng chúng thiệp nhất định sẽ ghen ghét không?

- Hơi hơi thôi, không ngờ quan hệ các nàng bây giờ trở nên khá thế. - Hàn Thạc cũng không giấu giếm, tỏ vẻ nghi hoặc.

- Chàng đi năm năm, thời gian dài như vậy, ba người chúng ta chỉ có cách chia sẻ với nhau mới có thể dùng những kỷ niệm của nhau mà có điều kiện cảm giác chàng vẫn tồn tại. Năm năm, ba người chúng ta cơ hồ cách vài ngày lại gặp mặt. Tất cả mọi người không phải là loại nữ nhân không biết điều. Từ những việc đã trải qua, những khoảng cách cũng bị san bằng. - Ngải Mễ Lệ duyên dáng cười khanh khách, giải thích cho Hàn Thạc.

Phỉ Bích cũng lườm Hàn Thạc, dường như muốn chứng minh sự thân mật giữa mình và Phạm Ny, vươn tay nắm lấy cánh tay ngọc của Phạm Ny, trừng mắt hăm hực nhìn hắn nói:

- Quan hệ giữa chúng ta còn thân mật hơn cả chàng ấy chứ!

-

Hàn Thạc ngạc nhiên, giật mình kinh hô:

- Thân mật hơn cả với ta? Các nàng sẽ không thừa dịp ta vắng mặt, làm ra cái việc... cái việc ấy đó chứ?

Ba cô khuôn mặt đồng thời đỏ lên, cùng kêu lên:

- Đương nhiên không có!

- Tên khốn khiếp này, chàng nghĩ cái gì đó?

Phỉ Bích vươn tay tát khê Hàn Thạc, ngưỡng chừng đỏ mặt, cả giận nói:

- Chúng ta không xấu xa như chàng đâu, thật ra cái con Hắc Ám tinh linh cũng có ý này, nhưng bị chúng ta cự tuyệt thẳng!

- A Đại Nhi hả?

Hàn Thạc cả kinh, phần nộ nói:

- Các nàng không cho ả được như ý đó chứ?

- Ai là A Đại Nhi? - Phỉ Bích nghi hoặc.

- Chính là cái con Hắc Ám tinh linh mà nàng vừa nói ý. Nguyên danh của ả kêu là A Đại Nhi.

Hàn Thạc giải thích rất nhanh, rồi dồn dập nói:

- Nữ nhân đó không phải là cái thứ gì tốt đẹp đâu, mẹ nó, các nàng là nữ nhân của ta, mặc dù ả cũng là một nữ nhân... Nhưng... Nhưng nữ nhân của ta, cũng không được dính dáng tới nữ nhân khác!

Ngải Mễ Lệ cau mày, nghiêm nghị nói:

- Không có! Lai lịch nàng ta không rõ ràng, mặc dù nàng ta lấy thân phận nữ nhân của chàng, nhưng chúng ta vẫn luôn luôn đề phòng nàng ta.

Dừng một chút, Ngải Mễ Lệ chậm rãi nói:

- Nữ nhân này rất có tâm kế, đối xử với người người mà vẫn tính toán, chúng thiếp không thích. Chỉ ốm ở với nàng ta mà thôi.

- Còn may nàng nhìn rất chuẩn.

Hàn Thạc thở dài một hơi, giải thích:

- Nữ nhân này tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ là có mục đích của mình, hừ, dám tác quái trong lãnh địa ta, ta vừa về đó trước hết đã giết ả rồi!

- Chàng giết nàng ta? Một nữ nhân đẹp như vậy, sao chàng nỡ hạ thủ?

Phỉ Bích cổ quái đánh giá Hàn Thạc, nghi hoặc:

- Không phải là tiền dâm hậu sát đó chứ?

Hàn Thạc:

-

Ngạc nhiên nhìn Phỉ Bích, Hàn Thạc phát hiện ra Phỉ Bích càng ngày càng thông minh, lại thoáng cái đã nhìn ra cách làm của mình năm đó. Để che dấu, hắn giả vờ đau lòng nói:

- Phỉ Bích ơi là Phỉ Bích, tư tưởng nàng làm sao mà dơ bẩn thế? Sao không nói là tiền sát hậu dâm luôn đi? Ắ vẫn luôn khổ tâm chuẩn bị muốn giết chết ta, ta tự nhiên không thể cho ả cơ hội rồi.

- Bồ Lai Ân, rốt cuộc việc này như thế nào? - Phạm Ny vừa nghe tới A Đại Nhi vẫn tìm cách chuẩn bị giết chết nam nhân của mình, bao nhiêu sự thông cảm với ả lúc trước đã biến mất, mà trở nên hậm hực.

Hàn Thạc đương nhiên không đem sự tình mình năm đó gian sát A Đại Nhi nên mới kết thù, tùy ý khoác cho A Đại Nhi đủ thứ tội danh âm hiểm độc ác răn rết, rồi tìm cách đánh trống lảng.

- Được rồi được rồi, sự tình này không cần nhiều lời nữa. Ừm, ta trước tiên phải vào hoàng cung một chuyến. Có vài việc cần nói với Lao Luân Tư, sau đó sẽ trở về tìm các nàng.

Chính sự quan trọng hơn, không chỉ vì đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cho dù vì những người thân của mình, Hàn Thạc cũng nên trợ giúp cho Lao Luân Tư.

Tới bây giờ, Hàn Thạc càng ngày càng cảm thấy những gì Cát Thụy Ti tiên tri lúc trước vô cùng tinh chuẩn. Chính là vì sự xuất hiện của hắn, Lao Luân Tư mới có thể đăng thượng ngôi vị hoàng đế, mới có thể chinh phục được bảy đại công quốc. Sau khi hắn rời đi, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lâm vào khốn cảnh. Bây giờ, hắn trở lại. Thời khắc huy hoàng của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã sắp đến rồi.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, chỉ cần hắn có ở đế quốc này, Lan Tư Lạc Đặc sẽ phồn vinh hưng thịnh! Rất phù hợp với lời của Cát Thụy Ti năm đó!

“Vận Mệnh pháp tắc quả nhiên là một loại sức mạnh thần kỳ.” - Hàn Thạc cảm khái.

- Ấy, chàng thật vất vả mới về đây, bọn tỷ muội đã đợi rất lâu rồi, không thể bồi tiếp chúng thiếp lâu hơn được à? - Ngải Mễ Lệ u oán nói. Nàng vừa nói thế, hai nàng Phạm Ny và Phỉ Bích cũng đưa ánh mắt u oán nhìn hắn.

- Sau này còn thời gian mà!

Hàn Thạc cười buông lại một câu, rồi sực nghĩ tới cái gì, cũng hiểu được sự u oán của Ngải Mễ Lệ, cười khỏ lắc lắc đầu, nói:

- Ta vừa mới nói qua rồi, đây không phải là thân thể gốc của ta, việc ấy... không tiện lắm!

Hàn Thạc vừa nhắc nhở, ba cô lập tức có phản ứng, cũng hiểu được ẩn ý của Hàn Thạc, biết hắn dường như đoán được nội tâm mình, ba cô cùng liếc mắt, đồng thời ngượng ngùng đỏ mặt, cùng nhau cười:

- Đi đi, đi đi!

- Yên tâm đi, chờ bản thể ta quay lại, nhất định sẽ bồi thường cho các nàng, chúng ta lại thử mùi vị chung chăn chung giường.

Hàn Thạc cười ha ha đắc ý, thân thể chợt lóe lên, biến mất trước mắt ba cô.

- Hồn dân, tên bất chính! - Phỉ Bích khuôn mặt đỏ hồng, giận dữ hừ hừ nói.

Một lát sau, nàng thấy hai nàng kia không nói gì, không khỏi nghi hoặc nhìn Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ. Chỉ thấy hai nàng khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt xuân tình tràn ngập, thân thể mềm nhũn vô lực, dường như nghĩ tới sự tình tuyệt vời gì đó.

- Hai cô phóng đảng kia, nhìn bộ dáng các cô bộc phát xuân tình kia, nếu để những người ngưỡng mộ thấy được, nhất định sẽ kinh hãi tới mức đóng băng trái tim. - Chỉ nhìn thoáng qua, Phỉ Bích đã biết hai nàng nghĩ tới cái gì, cười khế mắng.

- Cô không phải giống vậy sao, lấy gương tự mình soi đi rồi nói tới chúng ta. Cô có khá gì hơn chúng ta chứ? - Phạm Ny cười khanh khách mắng lại một câu, cả gian phòng tràn đầy tiếng cười hân hoan hạnh phúc. Năm năm khổ sầu lúc này đã tan thành mây khói, cả phòng những trái tim cùng nhịp đập vui vẻ.

- Bồ Lai Ân đại nhân thật sự là một người phi thường, có thể chiếm được tam đại nữ thần của đế quốc ngoan ngoãn phục tùng!

- Nói nhảm, Bồ Lai Ân đại nhân là truyền kỳ của Ấm Mạc chúng ta, sự kiêu hãnh của đế quốc! Cũng chỉ có nhân vật như hần mới có phương pháp làm cho tam đại nữ thần của đế quốc cúi đầu xưng thần, vì hần mà cam tâm tình nguyện khổ sở năm năm!

- Thật là thần!

Đám Ấm Mạc bên ngoài những tiếng cười như chuông trong phòng, ai nấy đều cảm thán và sùng bái Hàn Thạc vô cùng.

Hoàng cung đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Hàn Thạc dễ dàng lướt qua phòng hộ dày đặc, thẳng đường không có gì ngăn trở trực tiếp đi tới cung điện nơi Lao Luân Tư đang xử lý công vụ một cách vô thanh vô tức.

So sánh với trước kia, Lao Luân Tư càng trầm ổn hơn. Bây giờ hần có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn tập trung tinh thần đọc và phê các loại công văn. Xem chừng chuyên chú của hần giống như nếu không ai quấy rầy hần, hần có thể cứ tiếp tục làm như vậy một năm hai năm.

Thông qua bọn người Kiệt Khắc, Đa Khắc Tư, và bộ máy Ấm Mạc khổng lồ của quốc gia, Hàn Thạc biết Lao Luân Tư đích thật là một minh quân. Mấy năm gần đây, Lao Luân Tư dùng tất cả trí tuệ để kiến thiết quốc gia, đế quốc có được thành quả như bây giờ, tất cả nhân dân ở đế quốc không có ai dám phủ nhận công hiến của Lao Luân Tư với Lan Tư Lạc Đặc.

Mặc dù đế quốc Lan Tư Lạc Đặc bây giờ gặp phải sự xâm lăng của đế quốc Thú Nhân và sự chèn ép điên cuồng của đế quốc Tập Tây, nhưng dưới sự lãnh đạo của hần vẫn có thể phòng ngự kiên cường. Cũng vì như thế, nhân dân Lan Tư Lạc Đặc mặc dù cũng hơi sợ hãi, nhưng vì vẫn rất tín nhiệm sức mạnh của đế quốc, nên không hề phát sinh nội loạn, có thể ngưng tụ được sức mạnh của toàn quốc gia.

Có thể làm được như thế, toàn bộ nhờ công lao của Lao Luân Tư!

Từ một nơi bí mật gần đó lặng lẽ quan sát trong chốc lát, Hàn Thạc thậm chí có thể thấy những sợi tóc bạc của Lao Luân Tư một cách rõ ràng. Thở dài một tiếng, Hàn Thạc biết Lao Luân Tư mấy năm nay nhất định lao lực vì nước, Lao Luân Tư quả không làm hần thất vọng.

Lặng lẽ đứng một hồi lâu, Hàn Thạc ho khẽ một tiếng.

- Ai? - Lao Luân Tư không ngẩng đầu lên, trầm giọng nói.

- Đã lâu không gặp. - Hàn Thạc lên tiếng, mỉm cười từ phía sau đi ra.

Nghe giọng nói này, Lao Luân Tư đầu tiên cau mày, dường như nghi hoặc về thứ âm thanh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này, chỉ thấy hần nhú mày nghĩ ngợi trong chốc lát, rồi không thể ức chế sự kinh hỉ đột nhiên hai mắt lóe sáng. Chỉ thấy hần ngẩng phát đầu lên, xoay người lại, hô lên cực kỳ vui vẻ:

- Bồ Lai Ân, là người à?

- Là ta, ta trở lại rồi!

Hàn Thạc lại cười nói, dừng một chút, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Trở về giúp người nhất cử chiếm được thiên hạ này!

593. Chương 593: người Đến Nam Cương

- Trở về giúp người nhắc tay lấy cả thiên hạ này!

Chỉ một câu này đã làm cho Quốc Vương đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mấy năm gần đây khổ sở suy nghĩ, thoáng cái thoát khỏi nỗi ưu phiền. Lao Luân Tư nhìn Hàn Thạc hầu như không có biến hóa gì, chẳng biết vì sao lại có một sự tin cậy không rõ nguyên nhân.

Giống như chỉ cần có Hàn Thạc ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, hãn và quốc gia này sẽ không có gì phải lo lắng cả!

Loại cảm giác này đến cả Lao Luân Tư cũng không rõ vì sao, có lẽ là vì những gì Hàn Thạc làm được vài năm trước, đã chứng thực những gì nhà chiêm tinh Cát Thụy Ti phán đoán, cũng có lẽ là vì khi hãn còn chưa trở thành một Quốc Vương, Hàn Thạc đã cho hãn đủ loại kinh hỉ!

Đối mặt với hai đại cường địch đế quốc Thú Nhân và đế quốc Tạp Tây, thân là một người đứng đầu, Lao Luân Tư phải vắt hết óc để tìm cách thay đổi cục diện bất lợi này. Đáng tiếc, mặc cho hãn cố gắng như thế nào, vẫn không thể tìm được phương pháp giải quyết hai đại họa tâm phúc này.

Nhưng lúc này, Hàn Thạc đã trở lại!

Sự kinh hỉ trong nháy mắt tràn ngập Lao Luân Tư, hãn mấy năm gần đây vẫn luôn giữ hình tượng thành thực trầm ổn, bây giờ lại kích động nói:

- Người trở lại rồi, thật tốt quá, thật tốt quá! Quang Minh Giáo hoàng khốn khiếp, quả nhiên là tiểu nhân hèn hạ! Bồ Lai Ân, ta không làm người thất vọng, không làm đế quốc thất vọng, ngoại trừ uy hiếp từ bên ngoài, đế quốc không phải lo gì bên trong cả!

Mỉm cười gật đầu, trong quá trình thực lực Hàn Thạc đột nhiên tăng mạnh, tâm cảnh hãn cũng càng thêm trầm ổn. Với cảnh giới của hãn bây giờ, tự nhiên có thể thấy những lời của Lao Luân Tư này đích xác xuất phát ra từ phế phủ.

- Không cần nói nhiều. Trước khi ta tới gặp người, đã hiểu rõ ràng những cố gắng của người mấy năm nay. Ta lần này tới đây chính là chuẩn bị giúp người giải trừ những phiền toái trước mắt. - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Hay! Hay! Hay!

Nói liền ba tiếng hay, Lao Luân Tư cười to:

- Năm năm không gặp, khí phách người còn hơn cả năm đó! Thật tốt quá, có người ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, ta cũng chính thức yên tâm rồi!

Vươn tay ra, một cái ghế ở rất xa bỗng dựng bay lên tới phía sau Hàn Thạc. Hàn Thạc thông dong ngồi xuống, nhìn Lao Luân Tư kích động như muốn nhảy dựng lên, sau khi thoải mái dựa lưng, mới nói:

- Tình thế đại lục trước mắt nhìn như tán loạn phức tạp, kỳ thật đơn giản cũng là vài đại tôn giáo tranh đấu. Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện thế mạnh, do đế quốc Áo Đăng và đế quốc Tạp Tây có họ đứng sau lưng thúc đẩy cũng chiếm hết ưu thế.

- Đúng!

Lao Luân Tư khi nói chuyện với Hàn Thạc, chẳng những không có vẻ một đế vương cao cao tại thượng, ngược lại còn cố ý làm thấp xuống, phần nộ nói:

- Vốn ta trước giờ không tin một quốc gia khổng lồ, mà sau lưng lại bị một tổ chức tôn giáo tác động. Nhưng bây giờ ta tin rồi. Một tổ chức có cường giả áp đảo, quả là có tác dụng khó lường đối với một tôn giáo hoặc một quốc gia!

Nghe Lao Luân Tư nói như vậy, Hàn Thạc mỉm cười, hiểu được hãn nhất định mấy năm qua đã hiểu rõ nhiều việc, xem ra hai Bán thần của Quang Minh giáo hội, còn có Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc, hãn là làm cho hãn hiểu được rõ cường giả có thể uy hiếp một quốc gia như thế nào.

- Yên tâm đi, từ nay về sau, đám cường giả này sẽ không tạo thành uy hiếp cho chúng ta nữa đâu. Còn đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta, sắp tới sẽ giống như năm đó chinh phạt bảy đại công quốc. Nhất cử chiếm lấy cả đại lục Kỳ Áo!

Hàn Thạc nói những lời này như chém đinh chặt sắt, cực kỳ càn rỡ! Nhưng Lao Luân Tư chẳng những không bắt ngờ về sự cuồng vọng của Hàn Thạc, ngược lại có loại cảm giác an tâm và hưng phấn khó hiểu.

Giơ một ngón tay lên, Hàn Thạc cuồng vọng nói:

- Một tháng, một tháng thôi, ta sẽ giúp người quét sạch tất cả cường giả những tôn giáo đối địch!

Đến cả Lao Luân Tư luôn luôn tin tưởng Hàn Thạc tuyệt đối, cũng đột nhiên chết lặng. Hắn không phải không tin sự cường đại của Hàn Thạc, chỉ là thời gian một tháng thì thật sự quá ngắn, còn thực lực kinh khủng của địch nhân thì hắn hiểu quá rõ ràng!

Ngần ngừ một tháng, Hàn Thạc tuyên bố sẽ quét sạch tất cả những cường giả tôn giáo nào đối địch trên đại lục Kì Áo. Việc này... Việc này thật sự quá càn rỡ, quá kiêu ngạo!

Nhìn Hàn Thạc vẻ khó hiểu, Lao Luân Tư thử nói:

- Bố Lai Ân, một tháng có phải là hơi ngắn không, dị tộc sau lưng liên minh thương hội Ba Đặc, còn Thánh sơn Quang Minh giáo hội, còn Băng...

- Bất tất nhiều lời!

Hàn Thạc mỉm cười ngắt lời Lao Luân Tư, nói về hào hùng:

- Người chỉ cần chuẩn bị điều động binh lực cả nước, chuẩn bị thu thập tàn cuộc cả nước là được. Đại lục Kì Áo, sau này chỉ có một đế quốc, đó là đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta!

Vừa nói xong, cũng bất chấp Lao Luân Tư đang mở miệng muốn nói gì đó, Hàn Thạc đứng lên, cười mà như không cười, nói:

- Nếu người tin ta, vậy hãy chuẩn bị đi!

- Ta đương nhiên tin người, nhưng... - Lao Luân Tư dở khóc dở cười, thầm nghĩ năm năm không gặp, bề ngoài Hàn Thạc không biến hóa nhiều, nhưng sao tính cách lại điên cuồng như vậy nhỉ?

- Tốt lắm! Chúng ta chia nhau làm việc. Ta chủ công, người phụ trợ, như thế là được!

Hàn Thạc lúc này hạ quyết định, thông dong cười nói:

- Tốt lắm, ta đi trước, bắt đầu từ Nam Cương phía đế quốc Thú Nhân, cuộc chiến đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta chinh phạt thiên hạ chính thức bắt đầu!

Như một cái bóng quỷ phiêu hốt, thân thể Hàn Thạc bỗng ẩn mình trong hắc ám, biến mất bất tàm. Hai mắt Lao Luân Tư mở to nhìn theo Hàn Thạc, chỉ cảm thấy hắn giống như đột nhiên dung nhập vào hắc ám, không thấy đến một chút tung tích nào.

Thành Nam Phổ, Nam Cương thuộc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, tiếp giáp với đế quốc Thú Nhân.

Bóng ma chiến tranh bao phủ khắp thành Nam Phổ, từ hai năm trước, đế quốc Thú Nhân lần đầu tiên bắt đầu điên cuồng tiến công, đến nay, cuộc chiến đấu ở thành Nam Phổ ước chừng đã tiến hành vài chục lần. Nếu so với những cuộc chiến dĩ vãng với đế quốc Thú Nhân, hai năm nay Thú Nhân tựa hồ toàn bộ điên cuồng. Chẳng những điên, mà còn trở nên đoàn kết chưa từng thấy, kiên trì tới mức trước đó chưa từng có.

Hai năm, Phạm Lôi Trạch được xưng là đế quốc đệ nhất chỉ huy quân sự, chỉ huy quân đoàn Bào Hạo cường đại nhất đế quốc, vẫn vững vàng tử thủ thành Nam Phổ, chưa bao giờ có một ngày được yên ổn. Lúc đầu, Phạm Lôi Trạch chẳng những có thể phòng thủ chắc chắn thành trì, còn có thể xuất quân ra khỏi thành công kích, thu được một hai trận thắng nhờ truy kích.

Song dần dần, Thú Nhân bộ đội tụ tập ở ngoài thành Nam Phổ càng ngày càng nhiều, dày đặc như châu chấu phủ kín cả một mảng bình nguyên ngoài thành, hung tợn không sợ chết lần lượt điên cuồng tiến công thành Nam Phổ.

Chiến thuật nghệ thuật chỉ huy khi đối diện với một đội quân của đế quốc Thú Nhân số lượng vượt xa mình, đến cả Phạm Lôi Trạch cũng không dám ra khỏi thành nghênh chiến.. từ từ, quân đội đế quốc thủ thành ở

thành Nam Phổ sau những lần bị địch nhân bắt kể tử vong tấn công điên cuồng, từng chút một bị tiêu hao dần đi.

Cùng lúc đó, đế quốc Tập Tây ở phương tây cũng triển khai công kích hung mãnh với đế quốc. Những quân đoàn con chưa hoàn toàn hồi phục sau khi chiếm lĩnh được bảy đại công quốc, đại bộ phận đều quay sang phòng thủ biên giới với đế quốc Tập Tây, căn bản vô lực bổ sung binh lực cho thành Nam Phổ.

Không có ưu thế, cho dù nghệ thuật chỉ huy của Phạm Lô Trạch có kỳ diệu đến đâu cũng không đủ binh lính để sử dụng, đối mặt với đế quốc Thú Nhân cuộn cuộn không ngừng tiến công, thành Nam Phổ lúc đầu thừa sức phòng ngự, dần dần trở nên lực bất tòng tâm.

Mỗi một lần đại chiến, binh lực thành Nam Phổ lại hao tổn một chút. Cũng may dân chúng Nam Cương dũng mãnh, cũng nhờ có Phạm Lô Trạch có địa vị được sùng bái ở Nam Cương, lại có Lao Luân Tư bộ hạ của đế quốc nổi tiếng là vua hiền, rất nhiều tráng niên nam tử chủ động bỏ công việc, vì an nguy của mọi người mà gia nhập quân đội, sẵn sàng hi sinh vì nhiệm vụ kháng cự lại đế quốc Thú Nhân.

Chính vì thế, thành Nam Phổ mới có thể kiên thủ hai năm không bị phá!

Nhân lực cuối cùng cũng sẽ có ngày bị tiêu hao hết, hai năm qua, tráng niên ở thành Nam Phổ đã lần lượt bị tiêu hao hơn phân nửa. Đối diện với những lần công thành chẳng biết mỗi một, bất kể tử vong tổn thất của đám Thú Nhân, dần dần ý chí của rất nhiều người đã xuống rất thấp.

Mấy ngày trước, cửa thành thậm chí thiếu chút nữa đã bị công phá. Thành Nam Phổ đang bao phủ trong sự khủng hoảng trước đó chưa từng có!

- Bây giờ thì xong đời rồi, Phạm Lô Trạch đại nhân có lợi hại tới đâu, nhưng không có binh lính thì cũng bất lực thôi!

- Ai, nên làm cái gì bây giờ? Đại nhân đối xử với chúng ta đích xác rất tốt, Quốc Vương bộ hạ cũng cũng rất anh minh, ta không muốn ly khai quê hương lớn lên từ bé tới lớn này! Nhưng.. nhưng ta cũng không muốn chết!

- Đi tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đi, cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nghe nói cũng chỉ có thành thị đó là an toàn nhất! Dù sao, đó là cũng là thành thị của Bồ Lai Ân đại nhân, mặc dù Bồ Lai Ân đại nhân đã biến mất năm năm rồi, nhưng bên cạnh đại nhân còn có rất nhiều cường giả thần kỳ, hẳn là không gặp hung hiểm gì đâu!

- Chà, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta vẫn không muốn rời khỏi quê hương! Xem ra, thật sự cũng khó nói, chúng ta vì mạng sống mà phải di chuyển hàng ngàn dặm sao!

Những lời đối thoại như vậy gần đây thường xuyên xuất hiện, hơn nữa tần suất càng ngày càng nhiều. Dưới sự uy hiếp sinh mạng, bất luận kẻ nào cũng phải tính toán cho mình, còn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mấy năm vừa rồi gió êm sóng lặng, hơn nữa binh lực và tài lực phát triển rất dồi dào, không ngờ trở thành mục tiêu cho mọi người thiên di.

Vào thời khắc mà tất cả mọi người ở thành Nam Phổ đều bàng hoàng lo lắng, hôm nay, ma pháp truyền tống trận bên trong thành lâu lắm rồi vẫn chưa từng sáng lên một lần nào, chợt tỏa ra hào quang chói lọi.

- Ủa, tiểu thư, là tiểu thư đến! - Tên thị vệ trưởng kinh hô, nhìn Phạm Ny bốn phía như tỏa hào quang, không kìm được hưng phấn.

- Phụ thân ta ở đâu? - Phạm Ny cũng không nói gì nhiều, khẽ cau mày, trực tiếp hỏi ngay.

- Đại nhân đang trên tường thành, cùng dân chúng gia cố tường thành. Chà, đã một ngày một đêm rồi chưa xuống! - Tên thị vệ trưởng than khẽ, có vẻ lo lắng cho Phạm Lô Trạch.

- Đi, chúng ta đi gặp phụ thân đi! - Phạm Ny lôi Hàn Thạc, lẳng không bay ra ngoài thành.

- Tên đó là ai thế? - Thị vệ trưởng sững sốt, hỏi vẻ nghi hoặc.

- Không biết, Phạm Ny tiểu thư không phải vẫn cự tuyệt mọi sự tấn công của các thanh niên anh tuấn sao? Tại sao... Tại sao lại đột nhiên đổi tính rồi? - Một kỵ sĩ cũng có vẻ kinh ngạc.

- Chà, Bỏ Lai Ân đại nhân biến mất lâu như vậy rồi, xem ra đến cả tiểu thư cũng quên những công hiến cho đế quốc của đại nhân rồi!

- Chà, chắc thế. Chúng ta chỉ là tiểu binh, mắc mớ gì quản đến việc này. Nhưng, tiểu thư tựa hồ không chung thủy như chúng ta tưởng tượng nhỉ, đúng là nhân tâm bất cổ, nhân tâm bất cổ... - Tiếng đàm luận, dần dần nhỏ xuống.

* nhân tâm bất cổ: thành ngữ, là lời cảm thán về việc lòng người bây giờ không còn thuần phác như ngày xưa nữa.

594. Chương 594:ta Đích Thật Là Thần Mà

Thành Nam Phổ, tường thành như bộ mặt nữ nhân bị dày xéo nhiều năm, khắp nơi tàn phá, gạch đá tan hoang.

Những lỗ thuốc nổ rất rõ ràng. Chỉ huy quân sự thiên tài Phạm Lôi Trạch, vẻ mặt tiêu tụy bận rộn chỉ huy quân dân, thậm chí lắm khi tự mình động thủ, hỗ trợ vận chuyển mấy tảng đá, tu bổ những vách tường đã yếu đi trông thấy.

Phạm Lôi Trạch bận rộn giữa đám người, sớm không còn phong độ rạng ngời năm đó. Tóc rối bù, khảm giáp đầy bụi bẩn, không sáng bóng như trước nữa. Nếu không phải Hàn Thạc có trí nhớ thật tốt, người bình thường thật sự rất khó có thể chỉ liếc mắt mà nhận ra hắn trong đám người, chỉ cho hắn là một bản dân trong đám đó mà thôi.

Khổ chiến gây áp lực cho nhân dân Nam Cương càng ngày càng khó có thể chịu được, Phạm Lôi Trạch làm thần thủ hộ cho Nam Cương, áp lực của hắn tuyệt đối vượt qua tất cả mọi người khác!

- Phụ thân... cha... cha làm sao tới nông nỗi này! - Phạm Ny kêu lên bi ai. Trong nháy mắt nàng đã chạy tới bên cạnh Phạm Lôi Trạch, nước mắt trong suốt ngập tràn hốc mắt, tựa hồ sẽ trào ra bất kỳ lúc nào.

- Ny con, sao con lại tới Nam Cương? - Phạm Lôi Trạch đột nhiên nhìn thấy con gái, có vẻ cực kỳ kinh hỉ, cười ha hả, dang tay định ôm lấy nàng.

Dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, Phạm Lôi Trạch dừng động tác của mình lại, mắt hắn sự kinh hỉ, nghiêm túc nói:

- Con tới đây làm gì? Ta không phải đã gửi thư cho con, bảo không được đến rồi sao? Tình thế Nam Cương nguy hiểm như vậy, ta không muốn con tới đây chịu hung hiểm!

- Bản thân cha cũng sắp không chống đỡ được nữa, còn muốn xen vào việc của con làm gì?

Phạm Ny tức giận hừ một tiếng, nước mắt đầy mi rốt cuộc không khống chế được nữa, chảy dài trên gương mặt nàng, tạo thành hai dòng sông trên gương mặt trắng nõn.

- Con biết cha quan tâm tới con, nhưng con gái cũng phải lo lắng cho phụ thân chứ.

Trong mắt hiện lên vẻ an ủi và vui sướng, nhưng Phạm Lôi Trạch lại cố tình che dấu đi, chỉ vào Phạm Ny phẫn nộ quát:

- Ta thân là quân đoàn trưởng Nam Cương, mặc dù chết trận ở đây cũng là phù hợp với trách nhiệm của ta. Còn con thì khác, con là một trong những Đại ma đạo sư xuất sắc nhất đế quốc, cũng là chủ nhiệm Vong Linh hệ ma vũ học viện Ba Bể Luân. Con có trách nhiệm trọng đại, trong tay còn có nhiều đệ tử, sao có thể gánh chịu nguy hiểm với ta ở đây chứ?

- Lần này con tới đây không phải là thân phận gì khác, con là con gái cha. Con lo cho cha nên đến thăm cha, thế thôi!

Phạm Ny đã đến bên cạnh Phạm Lôi Trạch, cũng bất chấp lão phản đối, đưa tay vén mớ tóc rối bù của cha mình, trước khi lão bạo nộ phát hỏa, lại dịu dàng nói:

- Huống chi, con không phải tới đây một mình.

- Còn có ai?

Phạm Lôi Trạch sững sốt, sau đó theo ánh mắt Phạm Ny nhìn ra xa. Đột nhiên sắc mặt lão đại biến như gặp quỷ, đột nhiên mắng to:

- Xú tiểu tử, lại là ngươi! Liên tiếp năm năm, không có tin tức gì cả. Ngươi có biết con gái ta chờ ngươi khổ sở bao nhiêu không. Tiểu hồn đản, lúc trước ngươi hứa với ta như thế nào. Ngươi đối đãi với người con gái ngươi yêu như vậy hả...

Hàng tràng mắng chửi tuôn ra từ miệng Phạm Lôi Trạch, Phạm Lôi Trạch vừa thấy Hàn Thạc, tính tình như thuốc nổ của lão rốt cuộc không thể khống chế được, mở miệng chửi mắng tựa hồ không thể dừng lại.

Hàn Thạc cười khổ, đối với nhạc phụ tính tình như vậy, hắn vừa hâm mộ vừa bất lực, thêm nữa lão nói cũng là sự thật, Hàn Thạc căn bản không tìm ra lý do để phản bác, chỉ có thể tùy ý cho lão phát tiết tức giận trong lòng.

-

Liên tiếp chửi bới nhặng xị, mà Phạm Lôi Trạch vốn là một thùng thuốc nổ kinh người, uy lực quả thật kinh người. Một lát sau, Hàn Thạc thấy lão vẫn không có dấu hiệu dừng lại, trực tiếp dùng thần lực làm một vách thanh âm chung quanh.

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu lia lịa, dường như đang chăm chú lắng nghe lời giáo huấn của Phạm Lôi Trạch, thái độ tốt một cách thần kỳ.

- Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng thái độ ngươi tốt như vậy thì ta sẽ buông tha cho ngươi! - Sau một trận mắng chửi trời long đất lở, Phạm Lôi Trạch cũng không còn khí lực nữa, trừng mắt nhìn Hàn Thạc, cuối cùng vẫn cho thấy lão không chịu bỏ qua.

Hàn Thạc vẫn mỉm cười nhìn Phạm Lôi Trạch, mặc dù tai hắn không nghe thấy lời mắng của lão, nhưng từ linh hồn dao động của lão, Hàn Thạc đã cảm ứng được Phạm Lôi Trạch sau một hồi mắng chửi sững miệng như vậy, đã phát tiết hết những áp lực trầm trọng trong lòng. Lão thoát nhìn có vẻ chửi mỗi một không chịu nổi, nhưng Hàn Thạc biết tinh thần lão đã đỡ hơn rất nhiều sau một tràng chửi mắng như vậy.

- Tạm thời không nói chuyện riêng nữa, ta lần này tới đây, là để giúp ông một tay, diệt trừ uy hiếp của đế quốc Thú Nhân! - Sau khi Phạm Lôi Trạch phát tiết xong, Hàn Thạc nể mặt Phạm Ny, đầu tiên là biểu đạt sự có lỗi rất thành khẩn, sau đó mới thông thả nói.

- Cái gì? Diệt trừ uy hiếp của đế quốc Thú Nhân á? Có phải ngươi biến mất quá lâu nên không rõ tình huống hả? - Phạm Lôi Trạch mới thoáng bình phục, lại giống như bị điểm một mũi thuốc nổ nhảy dựng lên, dùng ánh mắt như nhìn người điên nhìn Hàn Thạc, gào lên.

- Ông không nghe lầm!

Hàn Thạc tự tin nói:

- Ta đã đến đây, nói lên rằng nhiệm vụ này cơ bản cũng không có gì khó khăn cả.

- Xú tiểu tử, ngươi điên thật rồi, ngươi tưởng ngươi phải đối mặt với một hai Thú Nhân hử? Ngươi nghĩ rằng bằng vào một mình ngươi có thể đẩy lui mười mấy vạn Thú Nhân đại quân sao? Ngươi cho rằng mình là thần à? - Phạm Lôi Trạch bị Hàn Thạc chọc tức đến nổi muốn phát điên, lão cảm thấy những lời Hàn Thạc quá điên cuồng.

- Đối với người bình thường, ta đích thật là Thần! - Hàn Thạc ngạo nghễ nói.

Phạm Lôi Trạch nhảy dựng lên, mặt đỏ kè chỉ vào Hàn Thạc, đang định nói cái gì đó, lại bị hấn đột nhiên phát tay chế trụ, ngất lời lão, kêu ngạo nói:

- Bất tất nhiều lời, sự thật ra sao, ông sẽ lập tức thấy ngay ấy mà.

Không để cho Phạm Lôi Trạch có cơ hội nhảy lên chửi bới tiếp, Hàn Thạc vừa nói xong, nghênh ngang đạp không hướng ra ngoài thành. Dưới cái nhìn chăm chú của rất nhiều quân dân thành Nam Phổ, từng bước bay về phía đám quân trưởng Thú Nhân dày đặc phía trước.

- Đó là ai? Làm sao dám nói chuyện với Phạm Lôi Trạch đại nhân như vậy? - Một tráng hán bình dân ngạc nhiên hỏi.

- Bố Lai Ân đại nhân! Hắn là Bố Lai Ân đại nhân! Lần trước ở thành Áo Sâm đế quốc ta có gặp hắn một lần, tuyệt đối không sai đâu! - Một sĩ quan quân đội từng tham dự nội loạn vài năm trước ở đế quốc đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Hắn vừa nói xong, mọi người đều kinh hãi!

Trên tường thành tất cả quân dân vừa nghe tên sĩ quan quân đội đó kêu lên như vậy, giống như một nồi nước bị nấu đã lâu mà chưa sôi, đột nhiên bùng lên, tiếng gào thét kinh hãi ồn như chợ vỡ từ từng góc tường thành vang lên.

- Bố Lai Ân đại nhân xuất hiện rồi! Bố Lai Ân từng khiêu chiến các cường giả trong đế quốc, chưa từng thất bại bao giờ!

- Nam Cương có phúc rồi! Bây giờ thì chiến sự Nam Cương hẳn đã chuyển tình thế rồi, Bố Lai Ân đại nhân chính là người đứng đầu thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Hắn đã xuất hiện, vậy quân đoàn Thiết Huyết ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ hẳn cũng sắp xuất hiện theo!

- Đúng đó, quân đoàn Thiết Huyết bây giờ chính là quân đoàn có chiến lực cường đại nhất đế quốc, không tính quân đoàn Bào Hao! Hơn nữa, quân đoàn Thiết Huyết không bị tiêu hao nhân lực trong chiến tranh, lần này tới đây, nhất định có thể đưa tới hy vọng cho thành Nam Phổ. Hắc, chúng ta bắt tất phải rời khỏi cố hương nữa, thật tốt quá! - Tiếng ủng hộ nhiệt liệt vang khắp bốn phương tám hướng, mỗi một người khi nghe Hàn Thạc đến đều tràn đầy sự an tâm hưng phấn.

- Tên xu tiểu tử tự đại hết thuốc chữa này, không ngờ lại tạo thành sự an tâm cho quân dân như vậy. Mẹ nó chứ, nếu những người này mà nhìn thấy hắn bị đại quân đế quốc Thú Nhân xé tươi, không biết sẽ nghĩ như thế nào? Tên hỗn đản chẳng biết trời cao đất rộng này, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng thật hắn có thể một mình ngăn cơn sóng dữ sao, xử lý nguy cơ mà hai năm trời chúng ta không giải quyết được à? - Phạm Lôi Trạch thì thảo, nhìn con gái mình, găm gờ nghiêng rằng.

- Có lẽ thế, thế giới này, không có việc gì là tuyệt đối cả!

Phạm Ny chum chim cười, lắc lắc tay Phạm Lôi Trạch, làm nũng nói:

- Phụ thân, Bố Lai Ân mấy năm qua bị Quang Minh giáo hội hãm hại mãi đến bây giờ. Cha đừng trách chàng được không?

- Không hay!

Phạm Lôi Trạch tức giận trừng mắt nhìn Phạm Ny, nhỏ giọng nói:

- Tên tiểu hỗn đản này có phải là điên rồi không. Lại dám hành động bừa bãi như vậy. Không ngờ con cũng không ngăn cản hắn. Tiểu Ny con, sao dạo này không biết chừng mực vậy chứ?

Phạm Ny bị Phạm Lôi Trạch huấn thị như vậy, thở phì phò hừ nhẹ một tiếng, biết mình có nói gì lão cũng sẽ chẳng tin, nên cũng không giải thích nữa, chỉ đưa hai mắt lóe sáng nhìn theo Hàn Thạc, đợi những hành động tiếp theo của hắn.

- Bố Lai Ân đại nhân, Bố Lai Ân đại nhân lại đi thẳng về phía đế quốc Thú Nhân! Trời ạ, Bố Lai Ân đại nhân điên rồi kìa? Đó là mười mấy vạn quân đội Thú Nhân chứ ít gì?!

- Chuyện gì thế? Bố Lai Ân đại nhân sao lại bất trí như vậy, trời ạ, nên làm cái gì bây giờ?

Quân dân đứng trên tường thành rốt cục phát hiện ra mục đích hành động của Hàn Thạc, ai nấy đều thi nhau thét lên, tạo nên âm thanh vô cùng hỗn loạn trên tường thành.

Trong khi tất cả mọi người hoặc công khai hoặc âm thầm lo lắng cho Hàn Thạc, một đạo ánh sáng bỗng hiện lên ở phía chân trời. Đột nhiên, một con Cốt Long thật lớn phá không chui ra, trên con Cốt Long có một nhân vật Tử Vong đang ngồi bệ vệ với một khí thế áp đảo cả thiên hạ.

Tiểu Khô Lâu cầm trong tay một cây Cốt Thứ dài, lẳng lẳng phát ra những âm thanh triệu hoán. Thân là một Hạ vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Vong Linh, Tiểu Khô Lâu đã có đề cao rất lớn đối với việc vận dụng sức mạnh Vong Linh.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, dưới những đạo hào quang bắn dọc ngang khắp cả bầu trời, ngàn vạn sinh vật bất tử lần lượt xuất hiện. Dưới sự uy nghiêm của Tiểu Khô Lâu, chúng sắp hàng thành đội ngũ chỉnh tề, rầm rập hướng về phía đế quốc Thú Nhân.

Hào quang trong không trung bắn tung tóe, lực lượng nguyên tố Tử Vong cực kỳ đậm đặc, dưới sự triệu hoán của Tiểu Khô Lâu, những sinh vật bất tử này cuộn cuộn đến từ Vong Linh giới, trong khoảnh khắc, đứng đặc cả một khu vực rộng lớn!

595. Chương 595:chấn Động

Một thời gian ngắn ngủi, bên ngoài thành Nam Phổ bỗng xuất hiện hằng hà sa số sinh vật bất tử. Tiểu Khô Lâu rõ ràng thực lực bạo tiến sau khi thành thần, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã sử dụng vô cùng thành thực lực lượng nguyên tố Tử Vong. Có thể vì Vong Hồn bìa trên ngực hắn đã truyền một nguồn cảm hứng nào đó cho hắn.

Những sinh vật bất tử khổng lồ từng tên nuôi đuôi nhau từ Vong Linh giới phá không bay đến. Dưới hiệu lệnh của Tiểu Khô Lâu, bày thành đội ngũ chỉnh tề nhằm phía Thú Nhân quân đoàn thẳng tiến. Chốc lát, ngoài thành Nam Phổ trở thành một quốc gia Vong Linh. Dưới tác dụng Thần chi lĩnh vực của Tiểu Khô Lâu, nguyên tố Tử Vong cực kỳ đậm đặc điên cuồng hội tụ tới đây, cung cấp năng lượng cuộn cuộn cho đám sinh vật bất tử số lượng khổng lồ này.

Trên tường thành thành Nam Phổ, những dân quân đang đứng xem đều hoa mắt choáng váng. Họ biết Hàn Thạc là một Vong Linh pháp sư cường đại, nhưng khi họ thấy đại quân Bất Tử kinh khủng xuất hiện, họ vẫn khiếp sợ đến rụng rời.

Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ đều là sinh vật bất tử dày đặc, tựa hồ đến cả thiên địa cũng bị che kín, khi bọn chúng hung mãnh công kích về phía Thú Nhân quân đoàn, lại còn có một khí thế bất khuất cực kỳ đáng sợ.

- Khó tin quá, Bồ Lai Ân đại nhân sao lại đáng sợ như vậy!

- Trời ạ, nhiều sinh vật bất tử thế. Hóa ra Vong Linh ma pháp tu luyện tới cảnh giới cao thâm không ngờ lại cường hãn như vậy!

- Chúng ta được cứu rồi, ha ha, Thú Nhân khốn khiếp, lần này chúng phải chịu khổ sở rồi!

- Chuyện gì thế, không ngờ hắn lại cường đại vậy! - Phạm Lôi Trạch lấp bắp kinh hãi, dồn dập hỏi Phạm Ny bên cạnh.

- Con... con cũng không rõ lắm, không ngờ chàng tới cảnh giới này lại trở nên đáng sợ như vậy!

Cũng tu luyện Vong Linh ma pháp, Phạm Ny tự nhiên hiểu được mỗi một sinh vật vong linh xuất hiện, đều hao tổn tinh thần lực của người triệu hoán. Ngoài hành Nam Phổ, phải có đến ngàn vạn sinh vật bất tử, như vậy tinh thần lực tiêu hao khổng lồ bao nhiêu, Phạm Ny quả thực cũng không dám tưởng tượng.

- Ny con, tiểu tử này sao lại đột nhiên xuất hiện như vậy? Năm năm qua, con có biết hắn tới nơi nào không?

- Phạm Lôi Trạch hiển nhiên rất tò mò về việc Hàn Thạc mất tích, mắt thấy lần này hắn xuất hiện, thực lực hắn lại một lần nữa thu được tiến bộ khó tin, Phạm Lôi Trạch quả thật bị chấn động tới cùng cực.

- Con cũng không rõ lắm, chỉ là chàng vừa về, đã tới đây trợ giúp Nam Cương rồi.

Những gì Hàn Thạc trải qua ở Thâm Uyên giới khó tưởng tượng nổi, thực lực vượt đến cảnh giới mà nói cho ai cũng sẽ không tin. Phạm Ny cũng không tiện nói cho phụ thân việc này.

- Xú tiểu tử, coi như là có chút lương tâm! - Phạm Lôi Trạch nghe Phạm Ny nói cho Hàn Thạc, hừ lạnh một tiếng, nhưng ngữ khí rõ ràng hòa hoãn đi nhiều.

- Mau nhìn, bắt đầu đánh rồi! - Một tiếng kêu vui sướng, trên tường thành Nam Phổ đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn theo, phát hiện những sinh vật bất tử khắp núi khắp rừng nhằm phía Thú Nhân quân đoàn, chính thức bắt đầu tiến công Thú Nhân. Thạch Tượng quỷ ken dày như mây đen phủ kín bầu trời, có mấy con Cốt Long không có cánh mà bay, mang theo nguyên tố Tử Vong khổng lồ, những đám phía dưới chính do Khô Lâu vương, Cương Thi vương cầm đầu. Vô số Lão Thi Yêu, Cốt Ma, Mộc Nãi Y linh chủ, Tà Ác kỳ sĩ, Tăng Ác, Cương Thi tạo thành quân đoàn Bất Tử.

Sinh vật bất tử đầy rẫy, nương theo những đạo điện quang xẹt qua không trung, không ngừng xuất hiện.

Những sinh vật bất tử dày đặc đại cử xâm chiếm, lập tức khiến cho quân đội Thú Nhân như gà bay chó chạy. Một tiếng tù và vang lên cao vút, tất cả Thú Nhân đều bình tĩnh. Phía trước Thú Nhân dày đặc những sinh vật bất tử đang ào tới, nhưng đám Thú Nhân phía sau lại vẫn không rõ đang xảy ra việc gì. Ai nấy mở miệng cầm lấy vũ khí, dùng thú ngữ xì xào hỏi người bên cạnh xem rốt cuộc là việc này như thế nào.

Vài Tắt Mẩn Thú Nhân có thực lực cường đại, vừa thấy đám Thạch Tượng quỷ dày đặc vọt tới, đã vội vàng bay lên trời, dưới chân cười những con thú cổ quái đã ký kết ước, dùng thú ngữ cổ xưa niệm xuất những lá bùa thần bí, hình thành các loại kết giới bao phủ cả một phương.

Tới đây thì Hàn Thạc không còn để ý tới Tiểu Khô Lâu và đạo quân từ Vong Linh giới triệu hoán ra nữa, mà hóa thành một tia máu thật lớn bắn về phía đại quân Thú Nhân.

Giữa đường, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc này trở về hình dạng bốn nguyên. Chỉ thấy một thanh trường kiếm huyết quang chói lòa như đang trôi nổi trong biển máu, sức mạnh Hủy Diệt chói lát đã bao phủ cả chiến trường. Lúc này, bất luận là Thú Nhân đại quân, hay mọi người của thành Nam Phổ đang trên tường thành, ai nấy đều cảm nhận được luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa đó.

Dưới sự chấn nhiếp của luồng sức mạnh Hủy Diệt khổng lồ, vô cùng ăn ý, tất cả ánh mắt đều tập trung vào thanh trường kiếm khí thể tà ác đó.

- Là Bồ Lai Ân! - Phạm Ny kinh hô một tiếng, cảm thụ sức mạnh vô cùng vô tận khuếch tán ra, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một cảm giác tự hào.

- Thần ơi, đây là một loại khí thể đáng sợ quá! - Tới lúc này, Phạm Lôi Trạch rốt cục không nén được kinh hãi trong lòng, thở phò phò lên tiếng.

Sinh vật bất tử vẫn công kích Thú Nhân để quốc chẳng biết mỗi một. Cuộc chiến đấu ở thành Nam Phổ đã hoàn toàn triển khai. Song, ở trên thành Nam Phổ, những quân dân trước đây chỉ biết phòng ngự, toàn bộ đều im phăng phắc, nín thở, tập trung tinh thần nhìn thanh trường kiếm đang trôi nổi giữa biển máu ngoài thành.

Không ai biết Hàn Thạc ở đâu, nhưng tất cả mọi người biết thanh kiếm không ngừng tản mát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, chính đang được Hàn Thạc thao túng.

Từ thanh trường kiếm làm trung tâm, sức mạnh hủy diệt đột nhiên bộc phát như một cơn lũ quét, từng đạo sức mạnh mắt thường khó thấy được, từ giữa Lục Ma Phong bắn ra, hướng về phía Thú Nhân bốn phương tám hướng mà bắn giết.

Tiếng kêu thảm thiết quỷ khóc sói gào cất lên từ những thú nhân này. Mọi người ngưng mắt nhìn, đột nhiên phát hiện ra phạm vi đại quân Thú Nhân để quốc chung quanh thanh trường kiếm ba trăm thước, giống như bị sự trừng phạt trong ngày tận thế, cực kỳ thống khổ gào thét rồi toàn bộ bị tứ phân ngũ liệt, hóa thành màn mưa máu tiêu tán.

Mấy ngàn chiến sĩ Thú Nhân trong phạm vi này không có lấy một ai còn nguyên vẹn.

Trên thành Nam Phổ, tất cả mọi người tập trung tinh thần nhìn vào thanh trường kiếm, nhưng không có ai biết đang xảy ra cái gì. Giống như chỉ là nháy mắt một cái, trăm ngàn chiến sĩ Thú Nhân đột nhiên biến thành mưa máu ngay trong mắt họ, đến cả xương thịt cũng không còn lưu lại!

Thành Nam Phổ này giờ vẫn ồn ào bàn tán, những tiếng kinh hô khắp nơi, bây giờ yên tĩnh quỷ dị, cả tiếng kim rơi cũng nghe được. Tất cả quân dân thấy cảnh đó, đều bị lực sát thương đáng sợ đó chấn động, trong

nháy mắt, mấy ngàn chiến sĩ Thú Nhân hung tàn cường đại dã man, đã dễ dàng đơn giản bị nghiền thành huyết vụ. Cảnh kinh khủng đáng sợ như thế thật sự quá hãi nhân!

Đôi mắt Phạm Ny lóe ra những tia sáng kỳ dị. Mặc dù nàng cảm thấy cảnh đó có chút tàn nhẫn, song thân là nữ nhân của Hàn Thạc, thấy nam nhân mình cường đại vô địch như vậy, nàng lại dâng lên cảm giác hư vinh, vượt xa cảm giác thông cảm với đám Thú Nhân. Huống chi, mắt thấy nhân dân thành Nam Phổ lúc này rất thưa thớt, nàng cũng biết Thú Nhân không đáng để nàng thương cảm.

Phạm Lôi Trạch há hốc mồm, mặt ngẩn ngơ, mắt mờ mịt, xóc xóc bộ quần áo rách nát trên người lão, quả thực trông như một kẻ tâm thần.

Tuyệt đại đa số nhân dân trên mặt thành Nam Phổ, đều có cùng vẻ mặt như Phạm Lôi Trạch, thậm chí còn quá đáng hơn cả lão. Nhiều người đứng lặng như một tượng đá. Họ chỉ là quân dân phổ thông, chưa hề gặp phải tràng diện quá lớn, còn một kích của Hàn Thạc vừa rồi quá là kinh khủng, cảnh đó đã tạo thành đả kích quá lớn với họ, làm họ nhất thời căn bản không thể phản ứng.

Sau một kích của hóa thân ngoại thân này, Lục Ma Phong cũng không hề bình tĩnh, mà liên tục hấp thu năng lượng tử vong giữa màn huyết vụ này. Cuộc chiến đấu giữa sinh vật bất tử và Thú Nhân quân đoàn vẫn còn tiếp tục, nó tàn khốc huyết tinh như lửa cháy tràn ra khắp nơi.

Lát sau, sau khi thành Nam Phổ yên lặng hồi lâu, đột nhiên bộc phát ra tiếng hô vang như sấm.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, tất cả mọi người từ trạng thái mờ mịt ngây dại chợt bừng tỉnh, càng nhiệt liệt, càng cao hứng, tạo thành những âm thanh tạp nham, những lời bình luận bàn tán rộn ràng khắp nơi. Cảnh cả đời khó quên này vẫn còn hiện lên trong đầu họ, họ tranh nhau thảo luận, lớn tiếng hoan hô, sự nhiệt tình trước đó chưa từng có.

Phạm Lôi Trạch lắc đầu cười khổ, thần sắc tràn đầy cổ quái, thở dài nhìn Phạm Ny đang nhảy cẫng lên bên cạnh:

- Tiểu tử này rốt cuộc không phải người à? Năm năm không gặp, sao hắn lại trở nên kinh khủng như vậy?
- Không có thực lực áp đảo chúng sinh, làm sao dám một người chống lại quân đoàn Thú Nhân mười mấy vạn người chứ. - Phạm Ny ngẩng đầu tự hào duyên dáng hô to, giống như một kích vừa rồi là do nàng phát động ra. Thân là nữ nhân của Hàn Thạc, nàng thấy nam nhân của mình phát uy, vô cùng hưng phấn tự hào.

Cuộc chiến đấu còn tiếp tục, sau khi Lục Ma Phong hấp thu những năng lượng này, đột nhiên hóa thành một đạo hào quang đỏ như máu nhằm phía mấy gã Tát Mãn Thú Nhân trên bầu trời, huyết quang xẹt qua, vài tên Tát Mãn Thú Nhân hóa thành những màn huyết vũ rơi xuống, tưới máu vào đám chiến sĩ Thú Nhân phía dưới.

Tiểu Khô Lâu cười Cốt Long, liệng quanh chiến trường, năng lượng tử vong đột nhiên bộc phát, từng mảng lớn chiến sĩ Thú Nhân chết ngay trong tay Tiểu Khô Lâu.

Trong lúc này, Tiểu Khô Lâu vẫn tiếp tục không ngừng triệu hoán những sinh vật bất tử khác. Ngàn vạn sinh vật bất tử ở Vong Linh giới đập không tiến đến, dày đặc chiếm cứ mỗi góc trên chiến trường, gây cho chiến sĩ Thú Nhân áp lực càng lúc càng lớn.

Những sinh vật bất tử này hung tợn không sợ chết, dưới lệnh của Tiểu Khô Lâu cuộn cuộn không ngừng nối nhau hướng về Thú Nhân quân đoàn chém giết.

Mỗi một khắc đều phát sinh tử vong...

596. Chương 596:có Người, Đế Quốc Sẽ Vô Địch

Trên bầu trời Thạch Tượng quỷ như những tầng mây đen phủ xuống, sinh vật bất tử khắp nơi như những đàn châu chấu chen nhau ùa lên, Tiểu Khô Lâu cười Cốt Long, thuần thực phóng thích ra Vong Linh ma pháp trong diện tích lớn, bao trùm trên người những chiến sĩ Thú Nhân.

Một Thần cấp hạ xuống phạm trần, không có cao thủ cùng cấp bậc chống lại, cơ hồ là vô địch rồi!

Tiểu Khô Lâu mặc dù chỉ là một Hạ vị thần, song Vong Linh ma pháp vốn rất thích hợp quần chiến. Số lượng sinh vật bất tử khổng lồ phá không tràn đến, bao phủ toàn bộ những chiến sĩ Thú Nhân.

Hàn Thạc hóa thân thành một cây trường kiếm, kiếm quang hiện lên như cái kéo lớn, uốn lượn như giao long trên khắp chiến trường. Chỗ nào quét qua là những chiến sĩ Thú Nhân tới tấp bị nghiền thành tro bụi, không có người nào thoát khỏi.

Đây là một cuộc chiến hoàn toàn không cân sức. Có Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu là hai Hạ vị thần ở đây, những chiến sĩ Thú Nhân mấy năm nay vẫn luôn luôn vênh vang nay hoàn toàn trở thành đối tượng bị đồ sát, căn bản không có năng lực phản kháng.

Chiến sĩ Thú Nhân tiếp gào thét những tiếng lạ tai, rồi phái ra vài Tát Mãn. Nhưng khi đối mặt với Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu có thực lực vượt quá xa họ, toàn bộ bị nghiền nát, chết ngay đương trường. Việc này tạo thành đả kích nghiêm trọng cho tinh thần những chiến sĩ Thú Nhân này.

Trên chiến trường, việc đồ sát tàn khốc vẫn tiếp tục. Không chỗ nào không có sinh vật bất tử. Chúng không biết sợ hãi và không có tri giác đau đớn. Không thể nghi ngờ gì nữa, chúng là những chiến sĩ đáng sợ nhất. Chỉ cần linh hồn chúng không bị hủy diệt, thân thể cho dù có bị nghiền nát cũng có thể tiếp tục công kích.

Dưới các loại kết giới phụ trợ bao phủ, sức mạnh và tốc độ của những sinh vật bất tử được tăng lên đáng kể, cuộn cuộn không ngừng hướng về phía những chiến sĩ Thú Nhân điên cuồng tiến công.

Trong lúc bất tri bất giác, Thú Nhân quân đoàn mấy năm nay vẫn luôn nhòm ngó thành Nam Phổ, dưới sự hợp lực công kích của hai người Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu đã bị tổn thất thảm trọng. Tất cả những Thú Nhân được phái ra ngăn cản hai người, đều không có lấy một người có thể thoát khỏi độc thủ của họ, đều bị đánh tan thành cát bụi. Thú Nhân quân đoàn với số lượng quân khổng lồ, phải đối diện với công kích của đám sinh vật bất tử như vô cùng vô tận chẳng biết đau đớn mỗi một, trong tiếng quỷ khóc sói gào lần lượt ngã xuống trong vũng máu...

“Vèo!”

Một luồng sáng màu máu dài cả trăm thước, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, đánh thẳng vào trung ương quân đoàn Thú Nhân.

“Ầm ầm...”

Mặt đất rung lên, cát bay đá chạy, mười mấy quân trưởng trong tiếng nổ rung chuyển trời đất lần lượt nổ tung, theo những quân trưởng còn pha những vòi máu tươi và thịt vụn.

Mười mấy quân trưởng, cũng tương đương với mười mấy thủ lĩnh của Thú Nhân đế quốc, đã toàn bộ bị giết chết!

- Thú Nhân hết rồi!

Trên tường thành Nam Phổ, Phạm Lô Trạch trầm trầm hét lên, ngữ khí rất kích động.

- Không có người đứng đầu, không có cao thủ, bằng vào những binh lính này thì đích xác chỉ có tử lộ.

Phạm Ny khẽ gật đầu đồng ý, nhìn những chiến sĩ Thú Nhân phía trước đang bị giết chóc, lắc đầu than nhẹ:

- Chà, những Thú Nhân này không biết vì cái gì mà bất chấp tất cả xâm phạm đế quốc chúng ta. Bây giờ thì thấy rồi đó, bị Bồ Lai Ân hành hạ như vậy, có thể còn có bao nhiêu người sống sót chứ?

- Giữa hai nước trước nay vẫn tàn khốc như vậy. Con không nên đồng tình với chúng. Mấy năm nay, quân dân thành Nam Phổ đã chết rất nhiều rồi, trên vũ khí của chúng đều dính máu của quân dân ta, Bồ Lai Ân có lẽ cũng chỉ là buộc chúng phải trả lại nợ máu mà thôi.

Làm một tướng lĩnh quân đội, Phạm Lô Trạch hiển nhiên không phải là hạng người từ tâm, trong mắt lão chiến tranh và tử vong thật sự quá bình thường. Lão không hề động tâm về việc tử vong của đám chiến sĩ Thú Nhân này.

Mất đi người chỉ huy đứng đầu, và không được sự che chở của cường giả, chiến sĩ Thú Nhân chỉ có thể bị động phòng thủ, chỉ có nước chờ đợi thất bại. Bốn phía máu tươi, từng chiến sĩ Thú Nhân vĩnh viễn ngã xuống, thi thể nằm ngang dọc khắp trên vùng đất này...

Giữa chiến trường, không biết vì sao đột nhiên lại dựng lên hai tế đàn cao lớn. Trên tế đàn có năng lượng lấp lánh, hình thành hai vòng khí không ngừng biến ảo, tụ tập những năng lượng trôi nổi khắp nơi trên chiến trường, bổ sung thần lực cho người bố trí tế đàn.

Hai tế đàn, một bao phủ khí tức tử vong đậm đặc, một quái dị mê ly, có những ký hiệu kỳ diệu của Hủy Diệt pháp tắc. Tế đàn tản ra khí tức năng lượng khác hẳn nhau, đang không ngừng vận chuyển giữa chiến trường, từng chút từng chút thu thập những năng lượng đặc thù hình thành từ tử vong và hủy diệt trên chiến trường.

Năng lượng tử vong và hủy diệt càng nhiều trên chiến trường, số lượng chiến sĩ Thú Nhân lại càng ngày càng ít. Dần dần tiếng gào rú thê thảm, lúc đầu còn liên miên không dứt bỗng từ từ yếu dần đi, cho đến lúc yên lặng hẳn.

Hàn Thạc lại hóa thành hình người, ngạo nghễ đứng trong hư không, bao quát mảnh đất phía dưới, phát hiện ra khắp nơi đều là thi thể chiến sĩ Thú Nhân, muốn tìm được một Thú Nhân chưa chết càng ngày càng khó. Đưa mắt nhìn quanh, ngoại trừ thi thể Thú Nhân rải rác, chỉ còn là những sinh vật bất tử dáo dác khắp nơi tìm mục tiêu.

Như vậy xem ra, chiến đấu đã đến hồi kết rồi.

Người trong hư không, nhờ sự giúp đỡ của tế đàn dưới chiến trường, Hàn Thạc có thể cảm nhận được những tia năng lượng li ti, thông qua tế đàn từng chút một chảy vào trong cơ thể hắn, hòa tan vào giữa thần lực trong cơ thể, làm hắn cảm nhận rất rõ ràng thần lực mình đang tăng trưởng.

Tới lúc này, cảm thụ sự tăng trưởng của năng lượng, Hàn Thạc dần dần đã hiểu được dụng tâm của hai đại chủ thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ. Nhờ vào phương pháp đặc thù, cho dù cách mấy vị diện, lợi dụng tế đàn và linh hồn lạc ấn, chủ thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ vẫn có thể thu được sức mạnh hủy diệt và tử vong. Số lượng người tử vong càng nhiều, họ càng thu được nhiều sức mạnh hơn.

P phía dưới mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân tử vong, sức mạnh hủy diệt hình thành trên chiến trường bị tế đàn mà Hàn Thạc bố trí hấp thu, giúp hắn cảm nhận được rõ ràng thần lực nhanh chóng tăng trưởng. Trong lòng lặng lẽ tính toán một chút, Hàn Thạc phát hiện ra mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân bị hủy diệt đã tạo thành năng lượng tương đương với mười mấy vạn người cung phụng tín ngưỡng lực hơn mười năm, tương đương với hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc lặng lẽ khổ tu hơn mười năm.

Chẳng trách chủ thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ lại trăm phương ngàn kế phái ra thủ hạ tới các vị diện cấp thấp tạo ra sự giết chóc hủy diệt. Thông qua loại phương pháp này mà thu được năng lượng nhiều và dễ dàng hơn rất nhiều so với việc mình khổ tu. Thiên thiên vạn vạn vị diện, nếu mỗi một vị diện đều có vô số sinh linh bị hủy diệt, vậy chủ thần Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ sẽ nhất định có thể thu được năng lượng đảm bảo cho thần lực của họ tiến rất nhanh.

- Phụ thân, chúng đã không còn uy hiếp nữa, con cũng phải về rồi, tìm cách tiêu hóa cho tốt những năng lượng vừa mới thu được. - Khi Hàn Thạc còn đang âm thầm suy nghĩ, chợt nghe Tiểu Khô Lâu truyền đến một tin tức.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hàn Thạc thấy Tiểu Khô Lâu cười Cốt Long lẳng lặng đứng trên tế đàn Tử Vong. Chỉ thấy Vong Hồn bìa trên ngực Tiểu Khô Lâu giống như là một vòng xoáy nhỏ xoay chuyển cực nhanh, năng lượng Tử Vong phía dưới tế đàn tựa hồ đã bị hút sạch, không còn có hào quang lóe ra nữa.

- Ừm. - Hàn Thạc trong miệng chỉ ầm ờ một câu. Hắn chú mục quan sát một chút, lập tức phát hiện ra Vong Hồn bìa trên ngực Tiểu Khô Lâu dường như có công năng giúp hắn hội tụ hấp thu năng lượng Tử Vong nhanh hơn. Hắn và Tiểu Khô Lâu cơ hồ đồng thời bố trí tế đàn, bây giờ tế đàn của Tiểu Khô Lâu chẳng những đã hút sạch năng lượng Tử Vong chung quanh, đến cả thân thể hắn cũng hoàn thành chuyển hóa năng lượng rồi, còn mình thì mới tiến hành được một nửa mà thôi.

Tiểu Khô Lâu tự nhiên sẽ không khách khí với Hàn Thạc, vừa cười Cốt Long vừa thi triển một chú ngữ kỳ

diệu nào đó, chỉ thấy phía dưới tế đàn Tử Vong vốn đang thu hoạch năng lượng, ở trung ương ma pháp trận đột nhiên lóe lên ánh lục quang mờ mờ, từng con sinh vật bất tử ủa lên vào trung ương tế đàn, biến mất trong ánh lục quang mờ mờ.

Sinh vật bất tử tới mau mà đi cũng mau, trong chớp lát, số lượng sinh vật bất tử khổng lồ, thông qua tế đàn của Tiểu Khô Lâu phía dưới lần lượt trở về lại Vong Linh giới.

Tiểu Khô Lâu là người làm phép, thấy sinh vật bất tử toàn bộ đã trật tự biến mất khỏi tế đàn, mới nhìn Hàn Thạc truyền tẩn:

- Được rồi, xin phụ thân đưa con trở về.

Hàn Thạc trong lòng có chút kinh ngạc, cũng không nói thêm gì nữa, một chú ngữ Vong Linh rất đơn giản được niệm ra, Tiểu Khô Lâu giống như bị một không gian nào đó kéo đi, biến mất trong một luồng ánh sáng chói lòa.

“Tên này... Càng ngày càng thần kỳ.” - Hàn Thạc mỉm cười cảm khái, cũng không vội vã ly khai, mà vẫn lơ lửng tại chỗ, thông qua tế đàn lặng lẽ hội tụ phía dưới, tiếp tục hấp thu năng lượng hủy diệt trên chiến trường.

Mười mấy vạn Thú Nhân bị hủy diệt tạo thành năng lượng cực kỳ khả quan, không có loại bảo vật thần kỳ như Vong Hồn bia, việc hấp thu năng lượng của Hàn Thạc phải mất nhiều thời gian và tinh lực, lâu hơn Tiểu Khô Lâu khá nhiều.

Hàn Thạc cũng không vội, vẫn đứng giữa không trung, linh hồn và tế đàn phía dưới liên hệ với nhau, Thần chỉ lĩnh vực triển khai hình thành một loại kết giới như lưới nhện, từ từ chậm rãi hấp thu năng lượng Hủy Diệt trên tế đàn. Sau đó, bàn tay vung lên, hướng về phía tế đàn phía dưới chộp xuống, tế đàn như bị một mảnh vải bạt vô hình chụp kín, từ từ biến mất dưới thân Hàn Thạc.

Nhìn quanh bốn phía, Hàn Thạc nhìn thấy chiến trường đầy những thi thể nằm ngang dọc khắp nơi, nhìn những vũ khí khải giáp la liệt, lác lác đâu, phi thân về phía thành Nam Phổ xa xa.

Nếu là trước kia, Hàn Thạc nhất định sẽ lưu lại để thu thập vũ khí và khải giáp, song hắn bây giờ đã phát triển, những vũ khí và khải giáp này rốt cuộc không lọt được vào mắt của Hàn Thạc nữa. Do đó hắn tự nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian vì chúng.

Một đạo hào quang lóe lên, bên cạnh Phạm Lôị Trạch vẫn còn đang giặt mình nhìn chiến trường trước mắt, chợt xuất hiện thêm một thân ảnh hùng vĩ.

- Trong thời gian tới, thành Nam Phổ hắn sẽ không gặp phải uy hiếp của Thú Nhân đế quốc nữa đâu, Ừm, ông thu dọn chiến trường một chút, có vài thứ đồ vật cũng có chút giá trị đó. - Hàn Thạc nhìn Phạm Lôị Trạch đứng bên cạnh, mỉm cười nói.

Phạm Lôị Trạch đã thoát khỏi sự kinh hãi, ngẩng đầu nhìn nhìn Hàn Thạc. Vốn luôn luôn hào phóng thô lỗ, lúc này lão gần như nói lắp, sững sốt một lát rồi cười khổ gật đầu, nói:

- Mười mấy vạn Thú Nhân đã tiêu cả rồi, đế quốc Thú Nhân cho dù còn có binh lực, chỉ sợ cũng không dám xâm phạm thành Nam Phổ chúng ta một lần nữa trước khi hiểu rõ đầu cua tai nheo.

Nhếch miệng cười, Hàn Thạc thông thả nói:

- Ừ, vậy là tốt rồi, chờ ta giải quyết xong uy hiếp từ đế quốc Tạp Tây, chúng ta có thể tập hợp binh lực, trở lại tiến công chúng.

Phạm Lôị Trạch nghe Hàn Thạc nói thế, im lặng thật lâu không nói gì, đánh giá Hàn Thạc rất lâu, rồi mới nói một câu:

- Có người, đế quốc vô địch rồi!

597. Chương 597:truyền Thuyết Vĩnh Viễn Của Thành Nam Phổ

Trong thành Nam Phổ, bây giờ danh vọng Hàn Thạc đã vượt xa người đứng đầu Nam Cương Phạm Lôi Trạch.

Phạm Lôi Trạch đã ở thành Nam Phổ ba năm, mang theo quân đoàn Bào Hao cường đại nhất đế quốc, khổ cực phòng ngự, tuy vậy gặp phải mười mấy vạn đại quân đế quốc Thú Nhân, vẫn chỉ liên tục bại lui.

Còn Hàn Thạc, lần đầu xuất hiện sau năm năm, với lực một người, không đến một ngày, đã giết chóc mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân hung tàn dã man hầu như không còn một ai, uy thế như thế, từ khi đế quốc Lan Tư Lạc Đặc kiến quốc đến nay, không ai có thể so sánh được!

Rất nhiều quân dân thành Nam Phổ đều thấy được hành động vĩ đại điên cuồng chưa từng có ai làm được từ trên tường thành. Quân dân thành Nam Phổ bị đám chiến sĩ Thú Nhân áp bức rất lâu, trở mắt nhìn mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân bị hủy trong giây lát, sự hưng phấn này căn bản không ai có thể kiềm chế được.

Không ai tổ chức, song tất cả quân dân thành Nam Phổ toàn bộ đều lao về phía Hàn Thạc, dùng đủ loại phương thức biểu đạt sự cảm kích của mình.

Có những người dâng lên những đồ ăn thức uống do chính mình làm, có người dâng lên những khải giáp vũ khí tổ truyền phụng hiến cho Hàn Thạc, còn có người đưa con gái mình hiến cho Hàn Thạc, hy vọng hắn có thể nhận nàng làm nữ nô, nhưng nhiều nhất là những tràng hoan hô vang dội, những tiếng gào thét tên Hàn Thạc, họ tựa hồ muốn thông qua loại gào thét này biểu đạt sự kích động từ nội tâm mình.

Hôm nay những gì Hàn Thạc đã làm, nhất định trở thành truyền thuyết của thành Nam Phổ!

Mất đi sự uy hiếp của đế quốc Thú Nhân, người ở thành Nam Phổ nhất tề hoan hô tụ tập ở trên các con đường, tranh nhau truyền tụng tráng cử của Hàn Thạc dùng sức một người diệt mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân. Không khí trầm trọng một mạch bao phủ cả bầu trời thành Nam Phổ được một mình Hàn Thạc xóa tan. Rồi sự tưởng tượng kinh người của nhân dân, sau khi truyền tụng khắp nơi, hình ảnh của Hàn Thạc càng ngày càng lớn hơn nữa.

Hàn Thạc còn chưa thừa nhận, tất cả người ở thành Nam Phổ đã xem hắn là thần linh. Rất nhiều người dân cô khổ không có chỗ dựa tinh thần, thậm chí đã lấy tên Hàn Thạc khắc vào bia tín ngưỡng, bắt đầu hành lễ cúng bái.

Một người, trong một thời gian ngắn ngủi giết chết mười mấy vạn Thú Nhân dã man. Uy thế như thế, ngoại trừ thần linh, ai có thể làm được?

Hàn Thạc được tôn thờ ở thành Nam Phổ. Khi cùng Phạm Lôi Trạch trên đường đi tới phủ đệ của lão trong thành, tất cả nhân dân trên đường đều tranh nhau quỳ xuống cúng bái. Ai cũng cam tâm tình nguyện xem hắn làm Thần linh.

Nhìn những thành dân lễ bái khắp nơi, trong lòng Hàn Thạc không khỏi chột dạ. Nghĩ một chút, hắn chế ra một Thần tế đàn, phi thân xuống giữa tế đàn, Thần chi linh vực của Hàn Thạc khuếch tán ra, phóng thích thần uy trang nghiêm ra khắp núi non trùng điệp, từ từ kéo dài hướng về phía bốn phương tám hướng.

Những người trong Thần chi linh vực, tất cả nhân dân thành Nam Phổ, kể cả binh lính quân đoàn Bào Hao, không khỏi sinh ra một loại ý niệm cam nguyện thần phục dưới chân Hàn Thạc, trọn đời thờ phụng.

- Giao tín ngưỡng của các người phụng thờ thần đàn, ta sẽ phù hộ cho thành Nam Phổ các người bình an!

Hàn Thạc dùng thần lực đưa thanh âm truyền ra. Bên trong Thần chi linh vực không ngừng phiêu dâng, mang theo một loại sức mạnh mê hoặc lòng người kỳ diệu, làm những dân chúng cam tâm tình nguyện thờ cúng Hàn Thạc càng lúc càng nhiệt tình hơn.

Bị sức mạnh vô địch vừa rồi rung chuyển như động đất, thêm nữa lúc này bị ảnh hưởng của Thần chi linh vực, sự nhiệt tình của nhân dân thành Nam Phổ bị đẩy lên đến mức tận cùng, căn bản không có lấy một khắc do dự. Toàn bộ đều dâng linh hồn tín ngưỡng phụng hiến tiến vào Thần chi tế đàn, trở thành tín đồ cống hiến tín ngưỡng lực cho Hàn Thạc.

Sau khi bố trí lại Thần chi tế đàn thật tốt, Hàn Thạc còn nói mấy lời thần bí. Mắt thấy tất cả đều đã theo ý của hắn mà tiến hành ngoan ngoãn, lúc này mới cùng Phạm Lôi Trạch Phạm Ny rời đi, về phủ đệ của Phạm Lôi Trạch ở thành Nam Phổ.

- Ta vì an nguy của thành Nam Phổ, một mạch khổ cực ba năm, thế mà những người này lại chỉ cầu chút bình an cho ta thôi. Người mới đến thành một ngày, không ngờ đã được họ đối đãi như Thần. Chà, lắm khi giữa người và người không thể so sánh công bằng được... - Vừa vào phủ, Phạm Lôi Trạch đã trợn mắt, lắc đầu cười khổ không thôi.

Phạm Ny cười ngọt ngào, đi tới nắm lấy cánh tay Phạm Lôi Trạch, cười duyên nói:

- Phụ thân đại nhân, nếu cha có thể một người giải quyết uy hiếp của mười mấy vạn Thú Nhân chiến sĩ, chẳng những là thành Nam Phổ, tất cả nhân dân Nam Cương đều sẽ đối đãi với cha như Thần thánh.

Phạm Lôi Trạch cười khổ, trừng mắt nhìn Phạm Ny, giả vờ giận dữ nói:

- Con nghĩ rằng ai cũng điên cuồng như tiểu tử đó à? Nếu cha có thực lực này, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sớm đã xưng bá đại lục Kỳ Áo rồi, cần quái gì phải bị động phòng ngự ở đây?

- Do đó, chúng ta đều chỉ là con người bình thường, còn Bố Lai Ân là một thiên tài. Chẳng có thể đứng trên nhận sự cúng bái của người dân cũng là việc bình thường thôi, cha không cần cảm thấy bất bình làm gì, hì hì! - Phạm Ny cười hì hì an ủi Phạm Lôi Trạch, trong lòng lại dâng lên cảm giác tự hào, Hàn Thạc là nam nhân của nàng, càng mạnh mẽ thì nàng càng thích.

- Ta sẽ ở lại thành Nam Phổ ba ngày. Cha con các người tâm sự cho nhiều vào. Ừm, thành Nam Phổ hoặc là khu vực Nam Cương này, nếu còn có việc gì muốn ta giải quyết, ông sớm nói cho ta biết, ta sẽ giúp ông xử lý.

Mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân tử vong hình thành năng lượng Hủy Diệt, thân thể Hạ vị thần Hủy Diệt hệ của hắn phải cần một thời gian để tiêu hóa, mặt khác cha con Phạm Ny và Phạm Lôi Trạch đã lâu không gặp, cho họ thêm một thời gian để tâm sự cũng tốt.

Trải qua tráng cử kinh khủng lúc trước, Phạm Lôi Trạch bây giờ khi đối mặt với Hàn Thạc đã không còn bất kể hậu quả mở miệng là mắng chửi, lại có vài phần kính sợ, cũng có một vài phần không được tự nhiên.

Một mặt là vì Phạm Lôi Trạch bị thực lực của Hàn Thạc hoàn toàn chấn nhiếp, mặt khác vì sau khi Hàn Thạc thành thần, tự nhiên có khí thế vương giả. Dưới hai loại áp lực này, Phạm Lôi Trạch tuy trước giờ luôn luôn chẳng hề cảm kỳ gì trong cả đế quốc, thế mà khi gặp hắn cũng đột nhiên biến đổi thành một người khác.

- Được rồi, mấy ngày nay ta sẽ nhân cơ hội an bài một chút. Nếu có gì phải dùng đến vũ lực giải quyết, nhất định không khách khí với người.

Phạm Lôi Trạch cười hắc hắc nói:

- Cho dù người có lợi hại tới đâu đi nữa, người vẫn là con rể ta mà!

Mỉm cười khẽ gật đầu, Hàn Thạc không tiếp tục nói thêm gì nữa, dặn dò Phạm Ny vài câu, rồi chui vào căn phòng mà Phạm Lôi Trạch chuyên môn chuẩn bị cho hắn. Ở trong phòng lặng lẽ tiêu hóa năng lượng hủy diệt hình thành từ mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân tử vong.

Bản thể Hàn Thạc ngồi trên một khối đá đỏ hồng, hai mắt nhắm nghiền chợt mở bừng ra, ánh mắt lấp lánh nhìn vào cái hầm đất khổng lồ phía trước.

Đột nhiên, từ sâu trong lòng đất truyền đến thanh âm trầm trầm, sơn cốc lâu nay vốn yên lặng thoáng chốc rung động, những vết nứt khắp nơi càng lúc càng mở rộng như gặp động đất.

Một tiếng rống ngăm cao vút từ sâu dưới đất đột nhiên vang lên, nương theo mặt đất rung động, những vết nứt càng lúc càng xé toạc ra.

Dần dần, thi thể Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc chìm sâu trong lòng đất, chậm rãi hiện lộ ra ngoài...

Một tiếng rỗng ngâm, những tiếng âm âm làm rung cả mặt đất, trong cơn đất rung núi chuyển, một hình ảnh con rồng uốn lượn phóng lên cao, trong nháy mắt ẩn vào sâu trong các tầng mây.

- Oa, kha kha...

Cát Nhĩ Bá Đặc cuồng tiểu hưng phấn, gã bị gò bó quá lâu rồi, bây giờ sống lại không thể nén được hưng phấn, hết sức ngao du trong không trung, phóng thích sự kích động từ nội tâm đến khàn cả giọng.

- Đừng làm ồn, xuống đây đi! - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn Hắc Long bay lượn ngang dọc, cười quát lớn.

- Đến ngay!

Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha ha trả lời, long thân khổng lồ uốn lượn một chút, một đạo hắc quang chợt hiện ra. Thân hình thật lớn của hắn dần dần thu nhỏ lại trông màn hào quang màu đen. Tới lúc xuống trước mặt Hàn Thạc, đã biến thành thanh niên đen đui quen thuộc ngày trước.

- Chủ nhân, ta đã trở lại, Cát Nhĩ Bá Đặc ta đã trở lại, ha ha ha...

Cát Nhĩ Bá Đặc hưng phấn vung tay múa chân, không ngừng vỗ vỗ dầm dẫm vào thân thể mới của mình, xem ra hắn tựa hồ rất hài lòng.

- Người chết tại đây, cũng ở chỗ này ta hứa một việc với người. Xem như ta đã làm được rồi đó!

Hàn Thạc mỉm cười nhìn Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc, hỏi:

- Thân thể mới thế nào?

- Tốt lắm! Rất tốt!

Cát Nhĩ Bá Đặc đáp, vặn vẹo cái cổ, đá đá hai chân, nói thêm:

- Trong cơ thể ta có sức mạnh mệnh mệnh, mặc dù không hoàn toàn giống với sức mạnh lúc trước, nhưng cảm giác có vẻ lợi hại hơn!

Thần thức vừa động, khoe miệng Hàn Thạc nhếch lên nụ cười hài lòng, gật đầu tán dương:

- Không tệ, người thật sự đã hòa tan được cái khối Thần tinh nho nhỏ đó rồi, tốt lắm tốt lắm, chỉ cần người cẩn thận cảm ngộ, tương lai sẽ không khó thành Thần đấu!

- Đa tạ chủ nhân, ha ha, đa tạ chủ nhân! - Cát Nhĩ Bá Đặc nghe Hàn Thạc tán dương, không kìm được hưng phấn lớn tiếng cảm tạ, thanh âm truyền đi rất xa, rất nhiều ma thú cấp thấp bỏ chạy tán loạn.

- Là người xứng đáng, ừm, thân thể mới còn có một vài tác dụng kỳ diệu khác, ta nghĩ người tự mình hẳn hiểu rõ nhất, thêm một thời gian nữa, hiểu cho rõ những diệu dụng của thân thể mới, việc này sẽ có lợi cho người trong tương lai. - Hàn Thạc chính sắc nói.

- Yên tâm đi chủ nhân, một lần chết rồi, ta sẽ rất quý trọng cái mạng mình. - Cát Nhĩ Bá Đặc thu hồi khuôn mặt tươi cười hỉ hả, cam đoan với Hàn Thạc.

- Ừm, ta nghĩ lần này người cũng hẳn phải hiểu được tầm quan trọng của thực lực. -

Hàn Thạc gật đầu nói.

- Chủ nhân, ta muốn về thăm ông nội ta.

Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên mở miệng, ngữ khí có chút thương cảm:

- Phụ thân ta đã chết, Hắc Long tộc cũng đã chết không ít người, ta muốn xem họ bây giờ sống như thế nào?

- Ừ cũng được, thuận tiện xem đám Tích Dịch nhân sống ở thế giới dưới đất như thế nào luôn. Nếu chúng có gì khó khăn, có thể người phải giúp họ một chút. - Hàn Thạc hứa với Tích Dịch Tổ Vương chiếu cố cho đám Tích Dịch nhân. Thế giới dưới đất vì A Đại Nhi gây loạn, có lẽ lại xảy ra biến hóa gì không biết chừng. Cát Nhĩ Bá Đặc lần này lại phát triển, thực lực còn mạnh hơn trước kia không chỉ một bậc, có hắn hỗ trợ, chắc đám Tích Dịch nhân ở thế giới dưới đất hẳn sẽ an toàn hơn.

- Biết rồi chủ nhân, ta đi đây. - Cát Nhĩ Bá Đặc luôn luôn nhớ tới Hắc Long tộc, cũng không biết mấy năm hãn ly khai, Băng Tuyết thần điện có lại đến gây chuyện với tộc nhân nữa không. Nghe Hàn Thạc dặn dò một chút, vội vàng rời đi luôn.

- Tên này, lúc nào cũng vội vàng như vậy. - Hàn Thạc thấy Cát Nhĩ Bá Đặc nói đi là đi, không khỏi phì cười. Một lát sau, hãn chuyển sang sắc mặt lạnh lùng, nhìn sâu vào trong U Âm sâm lâm, nhớ tới đoạn cừu hận khắc cốt ghi tâm thuở nào.

598. Chương 598: thiên Sứ?

Năm năm trước, ở Long cốc sâu trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đã có một món nợ cả đời không quên được.

Viễn cổ Cự Long là nhân vật mạnh nhất ở đại lục Kỳ Áo mà Hàn Thạc gặp phải. Viễn cổ Cự Long luôn luôn thủ hộ đại lục Kỳ Áo, có thực lực Hạ vị thần Địa hệ, hơn nữa không biết đã đạt đến mức này bao lâu rồi.

Mối cừu hận này Hàn Thạc vĩnh viễn sẽ không quên. Nhưng bây giờ hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ vẫn còn ở sâu dưới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ tiêu hóa Thần tinh, còn hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ cũng đang tiêu hóa năng lượng hình thành từ cái chết của mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân, bằng vào một bản thể với ma công đạt tới cảnh giới Cửu Biến, Hàn Thạc vẫn chắc chắn hơn được viễn cổ Cự Long cảnh giới Hạ vị thần.

Đứng trên sơn cốc ở Hỏa Tuyết chi địa, lạnh lùng nhìn Long cốc gần trong gang tấc, Hàn Thạc không khỏi có sự kích động muốn xông tới giết chóc.

Nén lửa giận trong lòng, hãn hừ lạnh:

- Cho ngươi sống thêm vài ngày, chờ ta ba hồn hợp thể xong, chắc chắn sẽ hủy Long cốc của ngươi, diệt long hồn của ngươi!

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc cố đè nén cơn xúc động, quay lại Tử Vong Mộ Địa.

Trong chốc lát, hãn về tới, Huyết Linh và ba cô Khiết Bích Nhi ở lại Tử Vong Mộ Địa, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, đều la hét ra ngoài xem thế giới mới này.

Từ khi về đại lục Kỳ Áo tới nay, Hàn Thạc vẫn giữ bốn người ở lại chỗ này, họ đã chán đến mức không chịu được nữa.

Một vị diện khác hãn Thâm Uyên giới làm họ vô cùng tò mò, vẫn luôn luôn đợi Hàn Thạc đến. Bây giờ hãn đã trở lại, họ đương nhiên không còn muốn ở lại Tử Vong Mộ Địa nữa.

Đối mặt với yêu cầu của bốn người, Hàn Thạc không thể cự tuyệt được. Suy nghĩ một chút, hãn cười nói:

- Được rồi, ta sẽ mang các ngươi làm quen với thế giới này. Hà hà, đại lục Kỳ Áo khác hẳn với Thâm Uyên giới của các ngươi, thực vật và động vật ở chỗ này hiền lành, không tự nhiên công kích người xa lạ đâu.

- Đi thôi Hàn Thạc, ở đây có cảm giác như là ngôi nhà tù ấy, mau đưa chúng ta ra ngoài xem một chút đi. - Khiết Bích Nhi lắc lắc tay Hàn Thạc, cười cười thúc giục.

- Được rồi, vậy ta sẽ dẫn các ngươi xem thế giới này. - Hàn Thạc phá kết giới, mang nhóm bốn người này rời khỏi Tử Vong Mộ Địa.

U Âm sâm lâm rạng rỡ khắp nơi, khắp nơi đều là hoa nở cỏ biếc, không khí thanh tân, ánh nắng ngập tràn, rõ ràng khác hẳn về âm u ở Thâm Uyên giới. Nhất là mặt trời chói chang trên bầu trời cao cao xanh thẳm, là thứ mà Thâm Uyên giới không bao giờ có.

Vừa từ Tử Vong Mộ Địa ra ngoài, bốn người lập tức kinh hô, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, sờ sờ cái này, nắm nắm cái kia, tặc lưỡi trầm trồ.

- Thế giới này tuyệt đẹp! - Hải Mạn Na hái được một đóa hoa đại, đưa lên mũi ngửi một hơi, vui mừng nhảy nhót nhìn nhìn Hàn Thạc cảm khái.

- Cảnh sắc nơi này đẹp quá. Quả nhiên như chàng nói, đây là một thế giới thần kỳ mỹ lệ. - Tây Nhi Phù hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía, thấy nơi nơi đều là xanh biếc tươi thắm, không khỏi cảm thán.

- Ta lúc đầu còn sợ không thể thích ứng chỗ này, bây giờ rốt cục yên tâm rồi. Chà... ta thích thế giới này quá! - Đôi cánh trắng tinh khiết của Khiết Bích Nhi vỗ nhẹ nhẹ, vui như hội bay một vòng giữa không trung, hưng phấn vô cùng.

Huyết Linh không nói một lời, chỉ dụng tâm cảm thụ khí tức ở thế giới mới. Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh nên có lực cảm ứng với hoàn cảnh chung quanh rõ ràng nhạy cảm hơn ba cô Khiết Bích Nhi nhiều. Bây giờ trong lòng hắn chỉ nghĩ làm sao có thể mau chóng đề cao thực lực mình. Khi hắn phát hiện thế giới mới này chẳng hề tạo thành ảnh hưởng gì xấu cho hắn, chẳng mấy chốc đã yên lòng.

- Đi, ta đưa các ngươi tới thành thị gần đây chơi một chuyến. - Mắt thấy mấy người thích ứng với đại lục Kỳ Áo rất nhanh, Hàn Thạc mỉm cười nói.

- Hay quá hay quá, chúng ta cũng muốn xem thành thị ở thế giới này có hình dáng như thế nào! - Tây Nhi Phù hoan hô một tiếng, xem ra rất cao hứng.

Được Hàn Thạc dẫn đường, đoàn người từ Tử Vong Mộ Địa xuất phát, đi về phía Nhật Diệu cốc. Mấy người Huyết Linh có thực lực cũng không hề tệ. Dọc đường đi theo phía sau Hàn Thạc cứ rúc rích hưng phấn, không bao lâu đã tới trước cửa Nhật Diệu cốc.

Không tới năm năm, toàn bộ Nhật Diệu cốc đã bị dong binh đoàn Hồn Diệt nắm chắc trong lòng bàn tay. Đặc Lan Khắc Tư sau khi chạy trốn chết một lần, trở nên càng thêm âm ngoan ác độc, có đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sau lưng âm thầm ủng hộ, thủ đoạn bất phàm của Đặc Lan Khắc Tư chẳng mấy chốc đã xác định địa vị của hắn ở Nhật Diệu cốc, phát triển dong binh đoàn Hồn Diệt thành thế lực lớn nhất ở nơi đây.

- Oa, mấy tòa nhà xinh đẹp tinh xảo quá. Quả làm cho người ta ngạc nhiên! - Vừa mới tới trước cửa Nhật Diệu cốc, Tây Nhi Phù kêu ầm lên.

Vật kiến trúc ở Thâm Uyên giới đơn giản và thô kệch. Thân phận càng cao quý thì ở những tòa nhà càng lớn, nhưng trước giờ không để ý đến việc trang trí chi tiết và nhã trí, bởi vậy vật kiến trúc ở Thâm Uyên giới tuy lớn, nhưng lại không có gì đặc sắc, cơ hồ đều có phong cách thô kệch cả.

Đại lục Kỳ Áo đương nhiên khác hẳn. Chỗ này nghệ thuật nhân văn vô cùng phát triển. Mọi người đều chú trọng đến hưởng thụ cuộc sống trên mọi phương diện, làm phòng ốc nhà cửa đương nhiên không chỉ dùng để ngủ. Các loại vật kiến trúc với những phong cách khác nhau, bình thường đều có trang trí những hoa văn tinh xảo xinh đẹp, bố trí rất nhiều những vật trang sức rất đẹp, hiển nhiên phong cách này khác hẳn Thâm Uyên giới.

- Ủa, thiên sứ, đó là thiên sứ, thiên sứ tuyệt đẹp! - Cơ hồ khi Tây Nhi Phù vừa kêu lên, trong đám thủ vệ Nhật Diệu cốc, cũng truyền đến một tiếng kinh hô.

Hai cánh trắng như tuyết sau lưng Khiết Bích Nhi trông giống như đúc biểu hiện của thiên sứ thuần khiết mà Quang Minh giáo hội luôn luôn tuyên dương, cũng khó trách thành viên dong binh đoàn Hồn Diệt kinh hô như vậy.

- Ngu thế, đó là địch nhân! Mọi người chuẩn bị, nhất định là Quang Minh giáo hội sắp tiến công!

Đột nhiên, những thành viên dong binh đoàn Hồn Diệt toàn bộ đều phòng ngự như lâm đại địch, đủ loại mũi tên đều chỉ vào bọn người Hàn Thạc.

Thiên sứ là biểu tượng thuần khiết mỹ lệ, nhưng dưới sự tuyên dương của Quang Minh giáo hội, thiên sứ cũng đồng nghĩa với cường giả.

Ở Nhật Diệu cốc, Đặc Lan Khắc Tư đã sớm biểu đạt ác cảm đối với Quang Minh giáo hội. Những năm gần đây cũng không ít lần gây gỗ với giáo hội này, nhất là sau khi Quang Minh Giáo hoàng thề đã diệt trừ tên địch đoàn lớn nhất Hàn Thạc, Nhật Diệu cốc trong tay Đặc Lan Khắc Tư đã sớm đứng đối lập với Quang Minh giáo hội.

Dưới loại tình huống này, bên ngoài Nhật Diệu cốc đột nhiên xuất hiện thiên sứ, loại chiến sĩ cường đại trong truyền thuyết của Quang Minh giáo hội, điều này có ý là gì thì không cần nói ai cũng biết.

Một tiếng thét kinh hãi vừa qua đi, bốn phương tám hướng khắp nơi đầy những thành viên của dong binh đoàn Hồn Diệt. Những người này cầm vũ khí trong tay, đứng xa xa chỉ trở bộn người Hàn Thạc, tùy thời chuẩn bị tiến hành công kích.

- Các người là người của Quang Minh giáo hội tới đây làm gì, Nhật Diệu cốc chúng ta không chào đón các người? - Một thủ lĩnh quát lớn, phát phát tay, từ trong cốc đi ra hơn mười người, từ từ tiến về phía đám Hàn Thạc.

Mắt thấy người của dong binh đoàn Hồn Diệt như lâm đại địch, Hàn Thạc phì cười, không ngờ còn chưa tiến vào Nhật Diệu cốc, đã gặp phải loại tình cảnh này.

Cười khổ lắc lắc đầu, Hàn Thạc cảm thấy có chút hoang đường. Dong binh đoàn Hồn Diệt là mình một tay sáng lập, không ngờ bọn người kia lại cầm đao kiếm chỉ vào mình, thật sự làm cho hắn dở khóc dở cười.

- Hàn Thạc, họ là ai? - Khiết Bích Nhi ngạc nhiên.

- Sư phụ, những người này tựa hồ xem chúng ta là địch nhân, thực lực họ cũng không mạnh lắm, có muốn ta thay sư phụ giết sạch chúng không? - Huyết Linh sắc mặt lạnh lùng, cả người sát khí đại thịnh, lãnh khốc đề nghị.

Phát phát tay, Hàn Thạc ngăn cản đề nghị của Huyết Linh:

- Bất tất. Đều là người của mình, chỉ có điều vì ta rời đi quá lâu, những người này cũng không biết ta mà thôi.

- Buông vũ khí xuống. Nói rõ lý do tới đây, bằng không chúng ta sẽ công kích. - Tên thị vệ đó hét lớn, có vẻ khấn trương.

- Người mình, không sao đâu! - Hàn Thạc bất lực giải thích một câu, cười khổ gơ tay, sợ những người này sợ ý, sau đó bị mình lỡ tay giết mất.

- Hừ, Quang Minh giáo hội khi nào thì thành người của dong binh đoàn Hồn Diệt chúng ta thế. Đoàn trưởng chúng ta có lệnh, ở Nhật Diệu cốc không cho phép bất kỳ một người nào của Quang Minh giáo hội tới cả. Các người có chuyện gì thì nói nhanh lên, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí. - Người nọ phẫn nộ quát.

- Bảo Đặc Lan Khắc Tư tới gặp ta, tên khốn khiếp này không có ở trong Nhật Diệu cốc à? - Hàn Thạc gơ tay, quát khê về tức giận.

- Dám nhục mạ đoàn trưởng chúng ta, quả nhiên là người Quang Minh giáo hội rồi, mọi người chuẩn bị tiến công, bắt trước nói sau. - Người nọ quát to một tiếng, mọi người đều ồn ào, chuẩn bị xông lên.

- Sư phụ, làm sao bây giờ? - Huyết Linh hướng về phía Hàn Thạc xòe hai tay ra.

“Xem ra chỉ có nước trước hết chế trụ đám gia hỏa không biết trời cao đất dày này. Ừm, chỉ có thể như vậy thôi.” - Hàn Thạc trầm nghĩ, cũng chuẩn bị trước hết bắt chúng lại, sau đó đợi Đặc Lan Khắc Tư tới mới nói rõ ràng hơn.

- Dừng tay, mấy tên hỗn đản các người, chẳng hiểu gì hết, kêu loạn cái gì đó! - Trong khi chiến đấu sắp bùng nổ, một tiếng quát chột vang lên. Sau đó thấy một cái bóng mặc đồ đỏ như lửa, nhanh chóng từ trong Nhật Diệu cốc vọt ra. Trong chớp mắt đã tới trước mặt Hàn Thạc.

- Khảm Đế Ti đại nhân, sao ngài đến đây! - Người của dong binh đoàn Hồn Diệt vừa thấy người đó, lập tức nở nụ cười lấy lòng.

- Không có mắt, nếu ta không đến, các người thật sự đã động thủ rồi. - Khảm Đế Ti trừng mắt nhìn người nọ, mắng vô mặt.

Khảm Đế Ti rùng rục ngày nọ vẫn không có biến hóa gì cả, vẫn mặc khải giáp sexy, lưng có một thanh kiếm ma pháp Hỏa hệ, chỉ là nếu so với trước kia thì có thêm vài phần nữ tính.

- Khảm Đế Ti, là cô à! - Hàn Thạc vừa thấy người tới, không khỏi cười ha ha.

- Nghe tin từ Phỉ Bích, ta còn không tin. Không ngờ người không có việc gì thật, thật tốt quá, Đặc Lan Khắc Tư nhớ người lắm. - Khảm Đế Ti nhìn Hàn Thạc, hân hoan vui vẻ nói.

Từ khi Hàn Thạc biết Khảm Đế Ti, chỉ biết nàng là một dong binh không tề. Nhưng năm đó khi hấn rời đại lục Kỳ Áo, Khảm Đế Ti và Đặc Lan Khắc Tư của dong binh đoàn Hồn Diệt cũng chẳng có giao thiệp gì, không ngờ lần này gặp mặt, nàng lại ở Nhật Diệu cốc, hơn nữa khi nói về Đặc Lan Khắc Tư, ngữ khí của Khảm Đế Ti rõ ràng có chút khác thường.

Cổ quái đánh giá Khảm Đế Ti vài lần, Hàn Thạc đột nhiên cười quái dị nói:

- Khảm Đế Ti, cô không phải kết hợp với tên giặc Đặc Lan Khắc Tư đó chứ?

Khó tưởng tượng được, Khảm Đế Ti luôn luôn nóng nảy hào phóng bỗng đỏ mặt, sau đó ngẩng đầu, nói thật to:

- Là như thế này... mà có gì lạ chứ? Đi thôi, Đặc Lan Khắc Tư gặp người nhất định sẽ rất cao hứng.

Nhờ nàng dẫn đường, đám thị vệ dong binh đoàn Hồn Diệt không ai dám cản, tùy ý để đoàn người Hàn Thạc đi vào không gặp cản trở gì, trong lòng ai cũng tràn ngập nghi hoặc, không biết Hàn Thạc rốt cuộc là ai, lại làm Khảm Đế Ti phải đổi dời nhiệt tình long trọng như vậy.

599. Chương 599:chiến Hữu

Trên đường đi vào trong Nhật Diệu cốc, Khảm Đế Ti vừa nói vừa cười hà hà với Hàn Thạc, nhưng mắt lại luôn trộm liếc Khiết Bích Nhi, trong ánh mắt luôn có vẻ khó hiểu.

Hàn Thạc nhìn thấy rõ ánh mắt của Khảm Đế Ti, thấy nàng càng ngày càng nghi hoặc, cười giải thích:

- Đừng nhìn nữa, nàng không phải như người tưởng tượng đâu, không phải là thiên sứ luôn luôn được Quang Minh giáo hội mỹ hóa, chỉ là vì nàng sinh ra đã có một đôi cánh trắng như tuyết thôi.

Thần sắc như giãn ra, Khảm Đế Ti thấp giọng tò mò hỏi Hàn Thạc:

- Không phải là thiên sứ của Quang Minh giáo hội, vậy nàng là ai? Ta làm dong binh bao nhiêu năm ở đại lục Kỳ Áo, qua đủ loại địa phương, sao không có nghe nói về loại người như vậy.

- Nàng là nữ nhân của ta. - Hàn Thạc không nói rõ thân phận của Khiết Bích Nhi, chỉ nói rõ về quan hệ với mình thôi.

Nghe Hàn Thạc nói thế, Khảm Đế Ti trừng mắt liếc hấn, thì thào nhỏ giọng:

- Tên hốn đản này, ở đế quốc đã có ba cô đẹp tuyệt thiên hạ rồi, lại còn nơi nơi trên hoa ghẹo nguyệt nữa!

Gặp phải chỉ trích của Khảm Đế Ti, Hàn Thạc chỉ cười không nói gì, duy trì vẻ nhàn nhã, đi sâu vào Nhật Diệu cốc.

Trên đường đi, có khá nhiều thương nhân ở Nhật Diệu cốc, đều vô cùng kinh ngạc đoàn người nhìn Hàn Thạc. Chẳng những lạ lùng về cặp cánh trắng như tuyết của Khiết Bích Nhi, mà cả những cái gai trên vai, trên đầu gối, trên ngực hai cô nàng Hải Mạn Na và Tây Nhi Phù, cũng bị mọi người chú ý rất nhiều.

- Đây là ai, kỳ quái thế!

- Không phải là chiến sĩ cường đại thiên sứ trong truyền thuyết của Quang Minh giáo hội sao? Tại sao lại ở Nhật Diệu cốc? Ta nhớ đoàn trưởng dong binh đoàn Hồn Diệt từng có quy định rất rõ, tuyệt đối không cho phép người của Quang Minh giáo hội tiến vào Nhật Diệu cốc mà?

- Người không thấy là do Khảm Đế Ti dẫn đường à, nhất định có vấn đề!

Những lời đàm tiếu về thân phận của đoàn người Hàn Thạc không ngừng xì xào truyền ra từ những thương nhân chung quanh, nhưng vì có Khảm Đế Ti, thanh âm những người này cũng cố hết sức áp chế nhỏ lại.

Khi những người này liên tục xì xào bàn tán về đoàn người Hàn Thạc, ba cô Khiết Bích Nhi cũng chỉ nói chuyện với nhau.

- Quần áo thật đẹp, quần áo của người ở đây đều có hoa văn mỹ lệ. Đẹp quá. - Tây Nhi Phù kinh hô.

- Đúng đó, còn mấy sợi dây chuyền bằng đá trên cổ họ, đều sáng lấp lánh, nhìn chói mắt quá. - Hải Mạn Na thì thào.

- Chỗ này quả nhiên khác với chỗ chúng ta, ừm, không thể phủ nhận, nơi này phương diện áo cơm, nhà cửa, đều hơn xa chỗ chúng ta. - Khiết Bích Nhi nói.

- Hừ, mấy tên đó đều vô dụng, chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra sao? Thực lực những tên này phổ biến đều yếu hơn người bình thường của chúng ta nhiều. Họ quá chú trọng hưởng thụ, căn bản không giống chúng ta nơi nơi đều chiến đấu!

Từ những lời của Huyết Linh, có thể nhìn ra rõ ràng nam nhân khác xa nữ nhân. Đối với những sự vật xinh đẹp, những cô nữ nhân như Khiết Bích Nhi có biểu hiện hứng thú rất lớn, còn Huyết Linh lại chỉ cười nhạt.

Cứ thế bàn tán, đoàn người Hàn Thạc dưới sự dẫn đường của Khảm Đế Ti rốt cục đi tới phía sau núi Nhật Diệu cốc. Lãnh địa đó vốn thuộc về đất chuyên dụng của dong binh đoàn Già La. Bây giờ đương nhiên đã thành chỗ của dong binh đoàn Hồn Diệt rồi. Phía trước có một diễn võ trường thật lớn. Trong đó có một vài thành viên cưỡi trần, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc, đang tập trung tinh thần luyện tập võ thuật.

- Khảm Đế Ti đại nhân! - Nhìn thấy Khảm Đế Ti đi tới, những người này ai nấy đều hướng về phía nàng chào hỏi.

Hàn Thạc nhìn lướt qua, phát hiện thấy những người này đều là người mới. Xem ra dong binh đoàn Hồn Diệt phát triển tốc độ cao, quả nhiên thu hút càng ngày càng nhiều thành viên.

- Khảm Đế Ti, những người này tới đây làm gì thế? Không phải dong binh mới gia nhập à, ha ha, có người mới tới để chơi rồi? - Một đại hán đầu trọc thân cao hai thước, giọng song nhận chiến phủ (cái rìu có hai lưỡi) trong tay, cười to vẻ khiêu khích.

- Hừ, ngu, chỉ bằng thực lực của ngươi, chỉ bị người ta giỡn chơi đến chết thôi. - Khảm Đế Ti trừng mắt khinh bỉ nhìn hắn, chửi thẳng bất lưu tình.

Vừa nghe nói vậy, đại hán đầu trọc có ý không vui, trừng đôi mắt to như cái chuông đồng, cả giận gầm gừ:

- Ta không tin!

“Vèo!”

Một thân ảnh thoáng chốc bay vọt lên diễn võ trường. Huyết Linh liếc xéo hắn, đánh giá một chút rồi bình luận khách quan:

- Tứ chi phát đạt, năng lượng trong cơ thể rất yếu ớt, không chịu nổi một kích!

(Wm: cái này tôi không hiểu lắm, không hiểu những người này học tiếng vị diện mới từ khi nào...)

- Bố Lai Ân? - Khảm Đế Ti sững sốt, sau đó nhìn Hàn Thạc nói.

- Huyết Linh, đừng đánh người ta bị thương, đánh ngã là được!

Hàn Thạc cao giọng dặn Huyết Linh, sau đó cười tủm tỉm nhìn Khảm Đế Ti nói:

- Đó là đồ nhi của ta. Tốt thôi, để cho bọn họ đùa giỡn một chút cũng không có việc gì.

Ồ dong binh giới ai có nắm đấm to mới là người có đạo lý, nếu người đường đường chính chính đánh bại hắn, sẽ lấy được sự tôn kính của họ.

- Tiểu tử cuồng vọng, tới đây, ta nhường ngươi ba chiêu! - Tên đại hán đầu trọc nghe Huyết Linh nói vậy, rõ ràng bị chọc giận, hạ song nhận chiến phủ trong tay xuống, vỗ vào bộ ngực cơ bắp như hai khối sắt, ngạo mạn nói.

- Chẳng những không chịu nổi một kích, hơn nữa đầu óc quá đơn giản! - Huyết Linh lắc lắc đầu, tiếp tục đánh giá.

- Tiểu tử, đừng nói nhảm nữa, ngươi mà đánh bại được ta sao! - Đại hán đầu trọc thấy Huyết Linh chỉ cao có một thước bảy mấy, cũng không có cơ bắp cuồn cuộn, căn bản không để hấn vào mắt. Nghe hấn liên tiếp nhận xét mình vẻ trào phúng, giống như một con gấu điên lao lên.

- Quá dễ dàng! - Huyết Linh cười lạnh một tiếng, nắm đấm đánh ra như thiểm điện, chỉ thấy nắm tay hấn tạo thành một đạo huyết sắc, đâm thẳng vào tên đầu trọc đang đứng bất động.

“Bang!”

Thân hình khổng lồ hơn hai trăm cân của đại hán đầu trọc lúc này bay ra ngoài nhẹ như một tờ giấy, “phịch”, đã thấy ngã ngổ trên đất, về mặt ngơ ngác nhìn Huyết Linh cách hấn vài chục bước, tựa hồ nhất thời còn chưa hiểu được tình huống.

Những dong binh đang cười hì hì bàn tán trong diễn võ trường, ai nấy đều nhìn Huyết Linh cười cợt, toàn bộ đều sợ ngây người. Không ai hiểu được vì sao Huyết Linh có sức mạnh kinh khủng như thế.

Những người này cũng không phải không có mắt. Họ tự nhiên cũng biết thực lực và hình thể căn bản không quan hệ lớn lắm. Nhưng họ chú ý quan sát một chút, cũng không phát hiện ra Huyết Linh sử dụng đấu khí gì.

Không có giúp đỡ của đấu khí, chỉ dùng một quyền, đã đánh một thân hình khổng lồ nặng hai trăm cân bay đi, hơn nữa người ra tay chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, việc này quả là đáng kinh hãi!

- Sư phụ, ta không đả thương người. - Huyết Linh hướng về phía đại hán đầu trọc nhún vai, xòe tay ra hiệu cho Hàn Thạc.

- Được rồi, chúng ta đi thôi. - Đối với Hàn Thạc thì loại kết quả này thật sự không có gì bất ngờ, quay về Huyết Linh khẽ gật đầu, rồi giục Khảm Đế Ti ly khai.

- À, à, biết rồi, biết rồi!

Khảm Đế Ti đột nhiên bừng tỉnh, quái dị đánh giá Huyết Linh, lại nhìn vị sư phụ Hàn Thạc này. Nàng lắc đầu thở dài nói:

- Ngươi thật sự là càng ngày càng làm cho người ta nhìn không thấu. Không ngờ chỉ là một đồ đệ của người, lại có sức mạnh thần kỳ như vậy, chà, chẳng trách.

- Chẳng trách cái gì? - Hàn Thạc cười, thầm nghĩ tên đại hán đầu trọc chỉ bằng thực lực trung cấp kiếm sĩ mà có thể ngăn được một quyền của Huyết Linh, vậy thì thân thể huyết linh quả thật chỉ là hữu danh vô thực.

- Khó trách người rời đi năm năm, một vài người ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mỗi khi lâm vào khốn cảnh, cuối cùng lại nhớ tới chỗ tốt của người. Chẳng trách thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm lại có thực lực cường đại như vậy, đến cả liên minh thương hội Ba Đặc tiếp giáp ngay bên cạnh cũng không dám xâm phạm. - Khảm Đế Ti nói.

Hắc hắc cười vài tiếng, Hàn Thạc chỉ cười cười không nói gì cả, cùng Khảm Đế Ti đi vào trọng địa phía sau núi.

Tới sau núi, hấn gặp nhiều người quen hơn. Cách Lan Đặc đang giảng giải quy củ dong binh đoàn Hồn Diệt cho một đám dong binh mới, vừa thấy Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện, lúc này ngây người không nói một lời, chỉ kinh ngạc nhìn hấn.

- Cách Lan Đặc đại nhân, ngài làm sao vậy? - Những dong binh vừa gia nhập này không rõ lý do, thấy Cách Lan Đặc khi nói đến chỗ mấu chốt đột nhiên không nói gì nữa, không khỏi hỏi về nghi ngờ.

“A...” - Cách Lan Đặc thét lên chói tai. Đám dong binh mới đang dụng tâm nghe hấn giảng giải, bị tiếng hét của hấn làm sợ đến phát run.

Mặc kệ những cái nhìn chăm chú của đám dong binh mới, Cách Lan Đặc sau khi thét lên, nhanh như thiểm điện lao về phía Hàn Thạc, cực kỳ kinh hãi nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân! Ngài không chết?

- Ta không dễ dàng chết như vậy đâu, khả khả. - Thấy sự kinh hãi của Cách Lan Đặc phát ra từ nội tâm, trong lòng Hàn Thạc cảm thấy âm áp, vuốt cằm mỉm cười.

- Bố Lai Ân? Ai kêu Bố Lai Ân?

Tiếng thét lớn từ trong một căn phòng đá truyền ra, một người lật đật chạy ra, hướng về phía thanh âm vừa phát ra, rồi một thanh âm vang lên vang động cả sơn cốc:

- A! Trời ạ, đúng là Bố Lai Ân!

Áo Đức Tái mừng như điên, vọt tới bên cạnh Hàn Thạc, cười to ôm chầm lấy hắn, lắc mạnh.

Bọn người Áo Đức Tái và Hàn Thạc có quan hệ khá mật thiết, cũng là vì Hàn Thạc giới thiệu gia nhập dong binh đoàn Hồn Diệt. Bây giờ bọn người Áo Đức Tái đã thành lãnh đạo của dong binh đoàn này, nhưng vẫn hào sảng không kiêng kị gì như lúc trước.

- Các người đều ở đây, khả khả, tốt lắm tốt lắm, xem ra dong binh đoàn Hồn Diệt càng ngày càng khá. - Nhìn thấy những lão bằng hữu, Hàn Thạc cũng vô cùng cao hứng.

- Đi vào đây, vào bên trong tìm Đặc Lan Khắc Tư uống rượu đi. Tên kia, cả ngày giam mình trong phòng tu luyện, càng ngày càng khắc khổ!

Áo Đức Tái vì được Hàn Thạc giới thiệu gia nhập dong binh đoàn Hồn Diệt, hắn tự nhiên biết chủ nhân chính thức của dong binh đoàn Hồn Diệt chính là Hàn Thạc, đối với Đặc Lan Khắc Tư mà ai cũng kính sợ đó, ngược lại Áo Đức Tái không đặc biệt tôn kính, vẫn chỉ coi là đồng bọn.

Đoàn người nói cười vui vẻ, đi tới phía sau sơn cốc. Đặc Lan Khắc Tư nghe tin chạy tới, nhìn thấy Hàn Thạc cũng ôm chặt lấy lắc lắc, rồi hô lớn:

- Các huynh đệ mang rượu tới đây, hôm nay mọi người uống cho thống khoái!

Nói xong, Đặc Lan Khắc Tư ôm chặt Hàn Thạc, nói khẽ:

- Ta biết người không dễ dàng chết như vậy đâu!

- Nói nhảm! Ta dễ dàng bị ám toán chết từ khi nào chứ?! - Hàn Thạc cười to.

Trong chốc lát, những bằng hữu trước kia toàn bộ đều tụ tập ở đây. Đặc Lan Khắc Tư lên tiếng, chén lớn, rượu đầy, thịt lớn được bưng lên, đám dong binh vốn thô hào không kiêng kị, vài thủ lĩnh vừa lên tiếng, ai nấy đều không khống chế gì, thả sức uống, thả sức cười.

Những dong binh vừa mới gia nhập dong binh đoàn Hồn Diệt không lâu, bây giờ đã biết thân phận Hàn Thạc, toàn bộ đều hưng phấn vô cùng, nhân cơ hội thay nhau tới kính rượu thần tượng mình, thông qua rượu để biểu đạt sự sùng bái của mình.

Năm đó ở Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc đã là một thần tượng chính thức, còn ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng có thành tích bất bại. Một nhân vật như thế, chính là người mà đám dong binh này bội phục nhất, bởi vậy, vừa nghe người vừa tới lại là truyền thuyết của đế quốc, là cường giả mà ba nữ thần đẳng đẳng đợi năm năm, ai nấy đều nhiệt huyết dâng trào lên.

Nhật Diệu cốc thoáng chốc đã tràn ngập không khí vui vẻ hân hoan.

600. Chương 600:cửu Biến

Sau một hồi rượu thịt ê hề, tất cả mọi người đều hơi choáng váng, lúc này hai người Hàn Thạc và Đặc Lan Khắc Tư đi riêng ra sau núi tìm một móm đá an tĩnh ngồi xuống.

Gió núi quét vào mặt, không khí tươi mát, hai người lâu lắm mới gặp lại, tâm tình rất tốt.

Đặc Lan Khắc Tư vẫn có thực lực Đại kiếm sư. Chìm đắm trong cảnh giới Đại kiếm sư năm năm, đấu khí của hắn càng thêm tinh thuần, nhưng có lẽ vì chưa có kỳ ngộ, đến nay còn chưa đột phá.

Năm năm không gặp, hai người như xa nhau lâu lắm rồi. Nhất là Hàn Thạc, thời gian ngắn ngủi ấy đã trở thành một vị Thần chính thức rồi. Dù chưa cố ý biểu hiện thực lực, song khí tức cường đại của linh hồn cũng làm cho Đặc Lan Khắc Tư mơ hồ có thể cảm nhận được một chút.

- Bố Lai Ân, người bây giờ rốt cuộc là cảnh giới gì, tại sao trên người người ta chẳng cảm thụ được dấu khí và khí tức ma pháp gì cả? - Đặc Lan Khắc Tư nhíu mày nhìn Hàn Thạc, hắn cẩn thận quan sát thật lâu, mà không thể nhìn ra Hàn Thạc tu luyện vũ thuật gì.

Hàn Thạc bản thể tu luyện ma công, mà hắn cũng không có hai loại khí tức nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc, tất cả sức mạnh đều giấu thật sâu trong cơ thể, Đặc Lan Khắc Tư tất nhiên không thể nhìn ra manh mối gì.

Hàn Thạc mỉm cười không đề cập đến vấn đề này, ngược lại mở miệng hỏi Đặc Lan Khắc Tư:

- Được rồi, ân oán giữa người và thành Tây Trạch kia đã chấm dứt chưa?

Lắc lắc đầu, Đặc Lan Khắc Tư than nhẹ một tiếng, trả lời:

- Còn chưa, Lạp Đức Lợi Bì Long phòng ngự thành Tây Trạch rất nghiêm ngặt, mấy năm nay đế quốc Tập Tây từng bước áp bức chúng ta. Thành Ngõa Luân ngược lại rất bị động. Nhật Diệu cốc của ta mặc dù phát triển rất nhanh, nhưng dù sao ở đây cũng chỉ lấy thương nhân và dong binh làm căn cơ, không so được với những quốc gia này.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc hiểu Đặc Lan Khắc Tư nói thật. Nhật Diệu cốc có địa thế ở vào giữa ba quốc gia, đặt ở một tòa núi trung ương. Chính vì thế, nên có ưu thế mà cũng có liệt thế. Đặc Lan Khắc Tư có thể phát triển Nhật Diệu cốc tới quy mô như thế này, đã không tồi rồi, muốn tiến thêm một bước nữa để có thể kháng cự lại các quốc gia, việc đó thật vô cùng khó khăn.

Hàn Thạc đang chuẩn bị an ủi Đặc Lan Khắc Tư vài câu, đột nhiên thần sắc hắn âm độc lạnh lẽo, kiên định nói:

- Nhật Diệu cốc không thể chống lại thành Tây Trạch, đây là sự thật. Nhưng năm năm qua, ta tự mình động thủ đã giết mười mấy tên con cháu trực hệ của gia tộc Lạp Đức Lợi Bì Long. Chú của Lạp Đức Lợi Bì Long chết rồi, thậm chí cả lão bà và nhi tử của hắn đều bị ta ám sát từng người một. Ta muốn cho hắn trước hết nhắm nháp sự đau khổ mất đi bạn bè người thân.

Hàn Thạc phát lạnh, nhìn Đặc Lan Khắc Tư vẻ mặt âm trầm, thâm nghĩ chọc vào một dịch nhân như vậy, Lạp Đức Lợi Bì Long chỉ sợ mỗi ngày đến cả ngủ cũng không ngủ ngon.

Họ hàng trực hệ gia tộc Lạp Đức Lợi Bì Long từng người một tử vong. Thậm chí đến cả nữ nhân sủng ái và con ruột cũng bị giết chết. Sự hành hạ này nhất định làm Lạp Đức Lợi Bì Long thống khổ.

Vốn Hàn Thạc còn chuẩn bị an ủi Đặc Lan Khắc Tư vài câu, nghe hắn nói như vậy, biết Đặc Lan Khắc Tư áp dụng loại giết chóc chậm rãi này, nên cũng không cần an ủi hắn. Nhìn bộ dáng của Đặc Lan Khắc Tư hắn là đang hưởng thụ quá trình từng bước bức tử Lạp Đức Lợi Bì Long. Phỏng chừng cũng không vội giết chết Lạp Đức Lợi Bì Long nữa.

- Hóa ra là như vậy. Tiểu tử người bây giờ càng ngày càng ác độc. - Hàn Thạc phì cười, đùa giỡn với Đặc Lan Khắc Tư.

- Khu vực U Âm sâm lâm còn có Tích Dịch nhân ở thế giới dưới đất đều nằm trong tay dong binh đoàn Hồn Diệt chúng ta. Người đi năm năm rồi có lẽ không biết tình huống, ta sẽ giới thiệu tóm tắt cho người về phân bố thực lực Nhật Diệu cốc chúng ta hôm nay. - Đặc Lan Khắc Tư cười hắc hắc.

- Bất tất.

Hàn Thạc cắt ngang lời giới thiệu của Đặc Lan Khắc Tư, nhìn hắn nói:

- Ta tin người sẽ xử lý tốt việc này. Sau này những việc về dong binh đoàn Hồn Diệt ta cũng sẽ không hỏi nữa, người chỉ cần tự mình biết là được.

Hàn Thạc có thực lực tới bước này rồi, một vài quốc gia đã không để vào mắt, hướng chỉ là một tiểu thế lực như dong binh đoàn Hồn Diệt?

Chỉ cần Hàn Thạc nguyện ý, giơ tay nhắc chân là có thể hủy đi dong binh đoàn Hồn Diệt, cũng có thể lại thành lập một thế lực có quy mô tương đương. Đứng ở trên cao, tầm nhìn cũng xa hơn, đến cả Thâm Uyên giới cũng đã hoàn toàn trong tay hắn, chỉ một cái dong binh đoàn Hồn Diệt bé nhỏ thì tính toán gì?

- Mặc kệ nói như thế nào, dong binh đoàn Hồn Diệt vĩnh viễn là của ngươi! Cho dù ngươi quên, ta cũng sẽ không quên! - Đặc Lan Khắc Tư hiển nhiên nghe ra ẩn ý bên trong lời nói Hàn Thạc, biết Hàn Thạc có ý buông tay, hắn trầm mặc một chút, đột nhiên cam đoan.

Cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Đặc Lan Khắc Tư, Hàn Thạc nói:

- Giữa chúng ta không cần phải nói những lời này. Tới đây, chúng ta tiếp tục uống rượu, uống rượu!

- Được, hôm nay ta chính thức say với ngươi một lần! - Đặc Lan Khắc Tư hào sảng cười to.

Hàn Thạc đương nhiên sẽ không say được, ngày đó đại bộ phận mọi người đều say, thậm chí đến cả Đặc Lan Khắc Tư thực lực tới cảnh giới Đại kiếm sư, khi không dùng đấu khí để kháng lại hơi rượu cũng say bết nhè. Song Hàn Thạc nhờ vào ma thể đặc thù, cho dù không bày trò thải rượu ra, vẫn không lâm vào trạng thái đầu vầng mắt hoa.

Ngày thứ hai, khi đám người Đặc Lan Khắc Tư còn chưa tỉnh, Hàn Thạc tìm đến Huyết Linh, Khiết Bích Nhi dặn dò vài câu, để họ tạm thời ở lại Nhật Diệu cốc chơi một thời gian, một mình một người rời khỏi.

Sâu trong U Âm sâm lâm, bên ngoài Long cốc.

Hàn Thạc tiến đến không một tiếng động, lặng lẽ tiềm phục bên ngoài Long cốc, hắn đợi một thời gian khá lâu, sau đó hai hóa thân ngoại thân khác lục tục kéo đến.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ sau khi hấp thu năng lượng hình thành do việc hủy diệt mười mấy vạn Thú Nhân ở thành Nam Phổ thì thần lực trong thể cơ đạt được sự tăng trưởng lớn, đối với việc sử dụng thần lực và vận dụng Hủy Diệt pháp tắc cũng có vài thể ngộ mới. Việc này giúp cho Hàn Thạc có cơ sở để đột phá.

Cảnh giới Thần tăng lên là một quá trình cực kỳ chậm chạp, ba cảnh giới Hạ vị thần, Trung vị thần, Thượng vị thần có thể phải trên vạn năm mới có thể hoàn thành quá trình tăng trưởng.

Nói cách khác, tại một cảnh giới, một vị Thần có thể phải dừng lại vạn năm thậm chí còn lâu hơn. Đồng dạng một loại cảnh giới khi mới tiến vào sẽ phải ở đó rất lâu, thường thường phải làm quen với việc nhập môn vận dụng nguyên tố và lực lượng pháp tắc. Chính vì thế, cùng là một loại cảnh giới Thần, nhưng lại được chia làm ba giai đoạn - sơ kỳ, trung kỳ, mạt kỳ.

Cùng một loại cảnh giới Thần, người nào tu luyện tới mạt kỳ cực hạn, so với người vừa mới vào cảnh giới này sẽ có thực lực cường hãn hơn rất nhiều.

Hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc mặc dù toàn bộ đều là Hạ vị thần, nhưng vì vừa mới tiến vào cảnh giới này, một mặt thần lực còn yếu, mặt khác thể ngộ thần lực và lực lượng nguyên tố, lực lượng pháp tắc cũng không đủ sâu, cả hai đều là Hạ vị thần sơ kỳ, còn xa mới đột phá tiến vào giai đoạn trung kỳ.

Hàn Thạc sở dĩ không vội vã tìm viên cổ Cự Long trả thù, cũng do không rõ còn viên cổ Cự Long này thật ra đã tới Hạ vị thần Địa hệ giai đoạn nào rồi. Cùng một loại giai đoạn, Hạ vị thần mạt kỳ tuyệt đối có thể tiêu diệt Hạ vị thần trung kỳ, đây là điều không có gì phải nghi ngờ.

Sau khi hai hóa thân ngoại thân đã đến, Hàn Thạc tinh tế cảm ngộ một chút, không thể không nói việc phát triển cảnh giới của Thần đích xác là một quá trình chậm chạp. Mặc dù hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ hấp thu năng lượng của mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân tử vong, còn hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đã tiêu hóa một khối thần lực Thần tinh, nhưng vẫn còn cách trung kỳ rất xa.

Hai hóa thân ngoại thân lại ẩn giấu trong cơ thể Hàn Thạc, nhìn Long cốc gần trong gang tấc, hắn trầm ngâm trong chốc lát, dứt khoát quyết định tiến vào tìm viên cổ Cự Long thanh toán chuyện cũ.

Hàn Thạc cũng không rõ viên cổ Cự Long là Hạ vị thần ở giai đoạn nào, nhưng ma công tới cảnh giới Cửu Biển, hắn nắm được vài dạng bí kỹ, cho dù viên cổ Cự Long có đạt tới Hạ vị thần mạt kỳ, nếu Hàn Thạc phải thật sự đấu với hắn, cũng có thể thông dong rồi đi. Hắn tam hồn cộng sinh, rất tự tin có thể vững

vàng chống lại được Hạ vị thần trung kỳ, nhưng nếu viễn cổ Cự Long lại là Hạ vị thần mặt kị, Hàn Thạc không hề nắm được phần thắng, cũng may nhờ có ma công trong người, hắn cũng không sợ thiệt thòi.

Có kẻ sách vạn toàn, Hàn Thạc không còn do dự, không rón rén nữa, ngửa đầu hét dài một tiếng, bắn thẳng về phía Long cốc như thác lũ.

Kết giới trên đường căn bản không thể ngăn cản được Hàn Thạc. Thiên Ma Lợi Nhận trong tay hắn vung lên, kết giới liền bị phá tan, không có lấy một trở ngại ngưng trệ.

Hàn Thạc mạnh mẽ nhắm phía Long cốc tiến đến, sau khi phá vỡ kết giới một khắc, lập tức khiến cho Long cốc náo động. Trong khi Hàn Thạc vẫn rú lên, trong Long cốc cũng đột nhiên truyền đến tiếng rống ngâm cao vút, một con Cự Long màu bạc cấp ba, thân thể cao lớn uốn lượn, hướng thẳng về phía Hàn Thạc giương nanh múa vuốt, long tức phun ra, gầm lên như sấm:

- Nhân loại nhỏ bé, dám xông vào Long cốc, muốn chết!

- Ha ha, còn tròng kia, hôm nay ta muốn nhìn xem ai là nhỏ bé! - Hàn Thạc hắc hắc cười lao tới, hướng thẳng về phía con Ngân sắc Cự Long cấp ba chụp lấy.

Trong lúc Hàn Thạc chộp về phía Ngân sắc Cự Long, thân thể đột nhiên kịch liệt biến hóa, càng lúc càng lớn trong hư không, đến khi bàn tay hắn đến gần con rồng, Hàn Thạc đã thành một người khổng lồ cao năm mươi thước. Khi Ngân sắc Cự Long còn chưa hiểu gì, hóa thân người khổng lồ của Hàn Thạc hai tay vung ra bắt được đầu và đuôi con rồng này rồi.

Ngân sắc Cự Long chỉ dài hai mươi mấy thước, so với Hàn Thạc bây giờ thì đúng chỉ là một con rắn dài. Chỉ thấy Hàn Thạc cuồng tiếu dùng sức xé một cái, thân hình con rồng dài hai mươi thước bị xé ra vài khúc, gân rồng pha với máu tươi phun ra như mưa.

Chín là một số đếm. Cảnh giới Cửu Biến cũng có nghĩa là thiên biến vạn hóa, pháp lực thông huyền. Ngoài trừ ngụ ý chín là cực hạn, cảnh giới Cửu Biến này thật sự có chín loại biến hóa phải tu luyện. Lần lượt là Cực Tốc biến, Tâm biến, Thân biến, Thần Thức biến, Thị Huyết biến, Không Gian biến, Đại Địa biến, Thiên biến, Thiên Ma biến.

Chín loại biến hóa này, mỗi một loại đều có tác dụng độc đáo đặc biệt, Hàn Thạc tới cảnh giới Cửu Biến, cũng vừa mới nắm giữ được hai loại thần thông Cực Tốc biến và Thân biến. Bấy thứ biến hóa còn lại thì Hàn Thạc vẫn còn dụng tâm thể ngộ.

601. Chương 601:huyết Tủy Long Cốc

Trong đó Cực Tốc biến là phương pháp mà Hàn Thạc dùng để tới đây, có thể trong nháy mắt tăng tốc độ lên tới mức độ không ai theo kịp, nhưng khi thi triển Cực Tốc biến, các ma công khác đều không thể tiến hành công kích. Nhìn tới nhìn lui chỉ có thể áp dụng để chạy trốn mà thôi.

Thân biến chính là biến hóa thân thể. Hàn Thạc hóa thân thành người khổng lồ năm mươi thước chính là lợi dụng loại biến hóa này. Tâm biến chính là biến hóa về tâm cảnh, có thể bảo trì tâm cảnh trong chiến đấu ở trạng thái bình tĩnh tốt nhất. Thần Thức biến có thể làm cho Hàn Thạc linh động nhạy cảm, cảm nhận được một vài nguy cơ bí ẩn, trong khi giao chiến thời khắc nào cũng chú ý tới trạng thái của đối phương.

Thị Huyết biến (biến khát máu) có thể làm Hàn Thạc trong nháy mắt nhập ma, trở thành một cuồng ma lãnh khốc khát máu vô tình, không có tri giác đau đớn. Thị Huyết biến này phải chờ tu thành Thân biến, Tâm biến, Thần Thức biến mới có thể nắm giữ và thi triển.

Không Gian biến, Đại Địa biến, Thiên biến là ba dạng lợi dụng sát chiêu thiên địa. Thiên Ma biến chính là biến hóa buộc phải có trước khi trở thành Thiên Ma, đến cả Sở Thương Lan lúc trước cũng không nắm được.

Ma công tới cảnh giới Cửu Biến là có thể tu luyện chín loại biến hóa. Một khi nắm được toàn bộ chín loại biến hóa, sẽ có cơ hội có thể đột phá tới cảnh giới Thiên Ma cao hơn một tầng.

Lợi dụng Thân biến hóa thành người khổng lồ hình thể năm mươi thước, Hàn Thạc giống như một ma thần thượng cổ giáng xuống Long cốc. Một tiếng thét dài rung trời chuyển đất, cả Long cốc như đang xảy ra một trận động đất lớn, những tiếng “ầm ầm ầm” không dứt.

- Ai?

Một tiếng gầm thét phần nộ từ sâu trong Long cốc truyền đến. Một con Hoàng Kim Long cấp năm, biến thành một đạo kim quang từ một trái núi phóng lên cao. Con Hoàng Kim Long này vừa ra, ở các trái núi hai bên Long cốc đều có những con Cự Long bay ra, con nào con nấy cảm tức nhìn tên xâm phạm Hàn Thạc, hận không được xé tên gia hỏa quấy rầy sự thanh tĩnh của họ thành mảnh nhỏ.

- Người là bộ tộc Thái Thần Cự Nhân? - Con Hoàng Kim Long cấp năm vừa bay ra thấy hình thể khổng lồ của Hàn Thạc, vốn đang phần nộ biến thành khiếp sợ, kinh hô.

Bộ tộc Thái Thần từng có một thời gian huy hoàng ở đại lục Kỳ Áo. Hình thể khổng lồ, sức mạnh vô cùng của bộ tộc Thái Thần luôn luôn được Thần tộc thượng cổ tôn trọng. Cho dù là bộ tộc Cự Long cũng không dám coi thường bộ tộc Thái Thần. Con Hoàng Kim Long cấp năm vừa thấy Hàn Thạc hóa thân khổng lồ như vậy, lập tức xem hắn là thuộc về bộ tộc Thái Thần đã biến mất rất lâu.

- Không phải!

Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào con Hoàng Kim Long cấp năm, cười âm u nói:

- Năm năm trước, thời không loạn lưu vực bị nứt ra ở đây, ta từng tới đây hảo tâm trợ giúp các người. Cuối cùng lại bị viên cổ Cự Long các người chặt đứt vị diện thông đạo, các người còn nhớ ta chứ?

Lời này vừa nói ra, tất cả Long tộc bị kinh động. Một vài Long tộc từng trải qua trận chiến ấy, cẩn thận đánh giá Hàn Thạc trong chớp lát, đột nhiên rú lên:

- Hóa ra là người, tên Vong Linh pháp sư tà ác?

- Ha ha ha... là ta. Không ngờ hả? Ta còn còn sống, hơn nữa còn sống rất khỏe!

Hàn Thạc ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, nói về âm độc:

- Tên viên cổ Cự Long tự cho mình là thủ hộ giả của đại lục Kỳ Áo đâu, ra đây cho ta. Thử cổ giam ta vào Dị giới một lần nữa xem nào?

- Tên dị đoan tà ác, Long cốc không phải địa phương người có thể càn rỡ! - Hoàng Kim Long cấp năm gầm lên, nhắm thẳng về phía Hàn Thạc.

Sau khi biết Hàn Thạc không phải là bộ tộc Thái Thần, con Hoàng Kim Long không còn cố kỵ gì nữa, phần nộ nhằm phía hắn, chuẩn bị xé xác Hàn Thạc ra.

- Con côn trùng này, người muốn chết hả! - Sắc mặt lạnh lùng. Thân hình khổng lồ của Hàn Thạc cũng bay về phía Hoàng Kim Long. Thân hình khổng lồ lưu lại trong Long cốc như một bóng ma quái dị. Trong chớp mắt đã đến phía trước con rồng.

Thiên Ma Lợi Nhận khai triển, hai tay sắc bén lóe ra đao mang, không chút khách khí đâm vào thân thể con Hoàng Kim Long. Chỉ nghe “rột rột”, hai móng tay sắc bén của Hàn Thạc toàn bộ đã cắm vào trong cơ thể con rồng, khuấy mạnh thành một lỗ lớn.

Con Hoàng Kim Long cấp năm này ở đại lục Kỳ Áo cũng coi như là cường giả đứng đầu, có thực lực tương đương với Bán thần của nhân loại. Đáng tiếc, thực lực Hàn Thạc vượt xa hắn. Thiên Ma Lợi Nhận cũng lợi hại vượt xa hắn tưởng tượng. Hoàng Kim Long được xưng thân thể cường đại nhất, cũng căn bản không ngăn cản được một cú chọc của Hàn Thạc, thân thể nó xương thịt bầy nhầy, máu tươi phun ra như thác rơi xuống sơn cốc phía dưới.

“Gừ...” - Con Hoàng Kim Long tru lên thê thảm, long thân vặn vẹo cuốn lấy thân hình khổng lồ của Hàn Thạc, đem hết tất cả khí lực xiết lại, định dùng hết sức vặn gãy đối thủ.

“Hắc hắc...” - Hàn Thạc cười lạnh tàn nhẫn. Không thèm quan tâm đến sự giãy dụa của Hoàng Kim Long, hai tay rút mạnh ra, Thiên Ma Lợi Nhận mang theo thịt vụn từ Long thân của hắn bắn vọt ra ngoài. Sau

đó giữa không trung dừng lại một chút, rồi lại một lần nữa chọc vào, nghe răng cười tiếp tục chọc khuấy trong cơ thể Hoàng Kim Long.

“A...” - Hoàng Kim Long kêu lên thảm thiết không ngừng, vẫn liều mạng cuốn lấy thân thể Hàn Thạc.

Song thân thể Hàn Thạc sau Cửu Biến cường đại tới mức biến thái. Hoàng Kim Long nhìn có vẻ rất mạnh cổ hết sức xiết chặt, thể mà chẳng hề có hiệu quả gì cả.

- Giết hắn, giết tên dị đoan này đi! - Tất cả Cửu Long trong Long cốc đều phần nộ, thi nhau bay lên trời, hướng về phía Hàn Thạc.

Đột nhiên, bầu trời lóe lên sấm chớp, những ngọn lửa, những cây lao bằng băng thi nhau bắn tới. Đó là ma pháp do đám Long tộc phóng thích ra, mãnh liệt công kích về phía Hàn Thạc.

- Từ nay về sau, Long cốc sẽ gọi là Long mộ! - Hàn Thạc cười lạnh phun ra một câu như vậy, tay phải Thiên Ma Lợi Nhận lóe ra, sau đó cắm vào đầu Hoàng Kim Long, nghe răng cười khuấy động vài lần. Cả đầu con Hoàng Kim Long biến thành hồ nhão, khí tức sinh mạng chậm rãi biến mất.

Dùng sức vút mạnh ra, con Hoàng Kim Long này hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nó bị ném ra rất xa, “Ầm ầm” nện vào một tòa núi, máu tươi chảy ra như suối, xem ra không sống được nữa.

Thân ảnh nhoáng lên, thân thể cao lớn của Hàn Thạc né qua rất nhiều công kích ma pháp, đột nhiên xẹt tới bên cạnh một con Lục Long. Một cước đạp trúng vào con Lục Long này, toàn lực ép xuống, trực tiếp đạp nó xuống dưới Long cốc. Bay lên hạ xuống liên tục mấy lần, con Lục Long này bị Hàn Thạc đạp cho đến nỗi máu thịt bầy nhầy, chết đến không thể chết lại nữa.

- Liều mạng với hắn! - Tất cả Cửu Long đều phát điên, toàn bộ tụ tập cùng nhau, dùng sức mạnh lớn nhất điên cuồng tấn công Hàn Thạc.

Đáng tiếc thực lực những con Cửu Long này và Hàn Thạc chênh lệch không chỉ là một cấp bậc, căn bản không thể lợi dụng số lượng để đền bù loại chênh lệch thực lực quá lớn. Hàn Thạc mang tâm tư phải huyết tẩy Long cốc, không hề hạ thủ lưu tình. Để tiết kiệm thời gian, rút cục một hóa thành ba, hai hóa thân ngoại thân Hạ vị thần lần lượt xuất hiện, phân ra ba phương hướng đồ sát đám Cửu Long trong Long cốc.

Trong đám Cửu Long này, mạnh nhất là cấp năm, đối mặt với sự đồ sát của ba Hàn Thạc, đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Ngắn ngủi chỉ vài phút, tổng cộng có mười bảy con Cửu Long toàn bộ bị Hàn Thạc dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết, Long cốc trở thành một cái tên khác là Long Mộ.

“Ừa, chẳng lẽ viên cổ Cửu Long không có ở đây thật à?” - Khi tất cả Cửu Long trong Long cốc đều bị Hàn Thạc giết chết mà viên cổ Cửu Long vẫn không xuất hiện, hắn không nhịn được nghi hoặc.

Từ khi tiến vào Long cốc, thần thức Hàn Thạc đã dò xét Long cốc một lần, nhưng không phát hiện khí tức của viên cổ Cửu Long. Ngay từ đầu Hàn Thạc còn tưởng rằng viên cổ Cửu Long có thực lực quá cường đại, nên thần thức hắn mới không thể nhận thấy được sự tồn tại của lão. Do đó mới giết tới bởi, muốn bức con viên cổ Cửu Long này hiện thân.

Không ngờ tất cả Cửu Long toàn bộ đã chết sạch mà con viên cổ Cửu Long vẫn không hề xuất hiện. Như vậy xem ra, con viên cổ Cửu Long hẳn là không có ở trong Long cốc.

Nhiều mày nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc lấy sạch long tinh long nhãn long cân của những thi thể đám Cửu Long rải rác trong Long cốc, thuận tiện lột sạch tiền bạc trên người đám Cửu Long này, sau đó triển khai thần thức, tinh tế cảm thụ động tĩnh phía dưới Long cốc.

Thần thức Hàn Thạc vừa xuống đáy Long cốc, hắn đã cảm nhận được một vài khí tức. Hẳn lúc đầu tưởng là viên cổ Cửu Long, nhưng bây giờ khẳng định không phải là viên cổ Cửu Long, nếu không hẳn gây ra động tĩnh rung trời trên Long cốc như vậy, nếu viên cổ Cửu Long ở phía dưới, sớm đã chạy lên công kích hắn rồi.

Một Vong Linh ma pháp giáng xuống, Thổ Giáp thi đôn hậu xuất hiện. Chỉ chỉ vào Long cốc dưới chân, Hàn Thạc ra lệnh cho nó phá vỡ mặt đất.

Được Hàn Thạc ra lệnh, Thổ Giáp thi không vào sâu trong đất. Chỉ thấy mặt đất đột nhiên bị xé ra một đường thật lớn, Hàn Thạc đi dọc theo đường rãnh đó rơi xuống phía dưới, không bao lâu đã cảm nhận được

một kết giới của vị Thần Địa hệ.

Xòe hai tay ra, Thổ Giáp thi nhìn Hàn Thạc ra hiệu không làm gì được, truyền tấn nói:

- Con tự mình có thể đi vào, nhưng lại không thể phá vỡ địa phương này.

Thổ Giáp thi thân là con cưng của đất, có ưu thế rất lớn trong việc vận dụng Thổ chi nguyên lực. Kết giới do viên cổ Cự Long bố trí có uy lực rất lớn, nhưng cũng không vây khốn được hắn. Nhưng vì thần cấp cường giả quả rất đáng sợ, mặc dù Thổ Giáp thi có thể tự do xuất nhập, nhưng lại không có biện pháp giải trừ kết giới do viên cổ Cự Long bố trí.

- Bên trong là cái gì? - Hàn Thạc cau mày, hỏi Thổ Giáp thi.

- Có ba người. - Thổ Giáp thi trả lời.

Ba người, Hàn Thạc từng gặp, thậm chí người mà bị viên cổ Cự Long phong ấn ở phía dưới, nhất định cũng phải rất cường đại. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Thạc chợt dâng lên chút tò mò, thần thức triển khai dò xét thăm dò kết giới Địa hệ, đang cân nhắc có muốn phí chút thần lực, phá vỡ kết giới này không.

- Ừm, trong đó có ai? - Do dự một chút, Hàn Thạc một lần nữa hỏi Thổ Giáp thi.

Nếu muốn phá vỡ kết giới phía dưới, Hàn Thạc không phải không có biện pháp. Chỉ có điều nếu hắn hao phí thần lực, mà ở phía dưới lại là ba tên không quan trọng gì, việc phá giải kết giới tựa hồ không có lợi đối với hắn, do đó Hàn Thạc mới phải hỏi trước.

- Không biết. - Thổ Giáp thi trả lời gọn lỏn.

- Hỏi coi, hỏi chúng tên là gì?

Thổ Giáp thi có năng lực dùng linh hồn trực tiếp liên lạc, Hàn Thạc tin rằng người bị phong ấn phía trong kết giới nhất định sẽ có người có năng lực hiểu được linh hồn.

Hàn Thạc vừa ra lệnh, Thổ Giáp thi lại hùng hục làm theo. Chẳng mấy chốc, Thổ Giáp thi lại đi tới, nhìn Hàn Thạc truyền tấn:

- Ba người, lần lượt là Già Tác Tư, Cách Lại Ai, còn có một tên là A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn.

- A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn!

Hàn Thạc giật mình kêu lên một tiếng, lảo đảo nói:

- Cường giả khai quốc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, pháp sư Bán thần Hắc Ám hệ A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, không ngờ lại là hắn!

602. Chương 602:thu Phục

Khi Hàn Thạc còn là một học sinh ma pháp, đã nghe người ta không ngừng nhắc tới A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn. Sở dĩ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có thể kiến quốc được, hơn nữa trở thành một nước lớn không suy trên đại lục Kì Áo, đều là nhờ có lão.

Không quá đáng khi nói, nếu không có A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn này, thì sẽ không có quốc gia Lan Tư Lạc Đặc.

Năm trăm năm trước, vào lúc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc rèn kiếm mài đao chuẩn bị đại tiến công chiếm các nước kia, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn thân là thủ hộ thần của đế quốc đột nhiên mất tích một cách quỷ dị.

Vốn đế quốc Lan Tư Lạc Đặc hắn sẽ tiếp tục mở rộng biên giới, nhưng bởi vì sự mất tích kỳ kỳ của A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, những quốc gia khác không có kỵ nữa, hợp lực ngăn cản cước bộ chinh phạt của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, khiến cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc từ đó cũng không thể hưng dữ ngạo mạn nữa.

Bất kỳ một người dân nào của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cũng không quên thời kỳ khi có A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn, đế quốc từng có thời kỳ huy hoàng. Lão cũng trở thành nhân vật vĩ đại được hoài niệm nhiều nhất ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Không ngờ ở sâu trong Long cốc, một kết giới lại giam cầm niềm kiêu hãnh của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc - Bán thần Hắc Ám hệ A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn.

Từ khi Thổ Giáp Thi cho biết phía dưới cầm tù A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn, Hàn Thạc quyết định phá vỡ kết giới này. Sự mất tích kỳ kỳ năm trăm năm trước của A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn, bây giờ có một giải thích hợp lý, mặc dù không rõ vì nguyên nhân gì, nhưng việc lão bị cầm tù nhất định có liên quan tới viên cổ Cự Long.

Năm trăm năm trước, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn đã là một cường giả Bán thần, chỉ sợ cũng chỉ có viên cổ Cự Long, người thủ hộ đại lục Kỳ Áo mới có thể cầm tù lão thôi.

Biết được người bị giam phía dưới là A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn, Hàn Thạc đưa Thổ Giáp Thi về Vong Linh giới, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ biến hóa thành Lục Ma Phong, được Hàn Thạc cầm chắc trong tay, sức mạnh hủy diệt trên Lục Ma Phong đột nhiên phóng thích ra, do bản thể Hàn Thạc thúc đẩy, mạnh mẽ oanh kích vào kết giới phía dưới.

“Bang!”

Một tiếng nổ vang rền từ kết giới truyền đến, một hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ khác đột nhiên phóng thích ra Vong Linh ma pháp, thành ngàn vạn cốt mâu bắn vào kết giới như bài sơn đảo hải.

Lục Ma Phong vừa mới phát ra một công kích với sức mạnh lớn nhất, lại một lần nữa phát lực, đánh thẳng vào mặt kết giới.

Ba thân thể cùng nhau phát lực, liên tiếp không ngừng oanh kích vào kết giới Địa hệ do viên cổ Cự Long bố trí. Thần lực ẩn chứa trên kết giới bị liên tiếp hai ba công kích tiêu hao nhanh chóng.

Rắc một tiếng, kết giới Địa hệ rốt cục không chịu nổi ba công kích của Hàn Thạc, bị phá tan.

Trải qua một đợt công kích mãnh liệt không hề hoa mỹ như vậy, Hàn Thạc đại khái đoán được viên cổ Cự Long chắc cũng chỉ có thực lực Hạ vị thần trung kỳ. Suy đoán này dựa trên cơ sở thời gian mà hắn toàn lực công kích. Nếu viên cổ Cự Long bố trí này kết giới xong mà không có đột phá, vậy thì khi Hàn Thạc gặp lão, cũng nắm chắc có thể giết chết lão.

Thở nhẹ một hơi, thần thức Hàn Thạc triển khai, lập tức từ phía sau kết giới vỡ tan phía dưới cảm nhận được ba luồng khí tức rất mạnh.

Hàn Thạc còn chưa kịp quan sát kỹ, đã nghe từ phía dưới truyền ra tiếng cười điên cuồng, rồi thấy ba cái bóng liên tục lóe lên, từ trong kết giới vừa bị phá vỡ phóng lên cao.

- Cự Long, Long tộc khốn kiếp, ta muốn lột da rút gân các ngươi! - Một lão đầu cường tráng, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Hắn có một mái tóc dài đỏ rực rồi bởi, thân cao khoảng chừng hai thước, cả người cơ bắp cuộn cuộn, một đôi mắt tam giác lông lánh tà quang hung tàn, thoạt nhìn không phải người hiền lành gì.

- Già Tác Tư, nói nhỏ thôi. - Một tiểu cô nương cất giọng nhẹ nhàng ngọt ngào.

Cô gái này có một mái tóc dài xanh biếc tung bay, thoạt nhìn chỉ tầm mười hai mười ba tuổi, một đôi tai nhọn trông như Tinh Linh rừng rậm, nhưng trên người lại không có khí tức gần gũi với thiên nhiên như Tinh Linh rừng rậm, ngược lại có vẻ hơi yêu dị.

- Ai mở kết giới đó? - Một lão già cuối cùng, mặc một bộ ma pháp bào rách nát cổ xưa, thanh âm trầm thấp từ tốn, thân thể tựa hồ có thể hấp thụ ánh sáng, thoạt nhìn có vẻ rất âm trầm.

Thoạt nhìn hình như là ba nhân loại, nhưng thần thức Hàn Thạc tìm hiểu một chút, lập tức phát hiện ngay ngoại trừ lão đầu âm trầm cuối cùng ra, hai người kia đều không phải là nhân loại. Lão già mặc ma pháp bào cũ kỹ rách nát, hẳn đã từng là niềm kiêu hãnh của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn. Từ đồ án trên ma pháp bào của lão là có thể biết được.

Lão đầu cường tráng tên là Già Tác Tư, Hàn Thạc nhận thấy có sự tồn tại của ma thú tinh hạch trong cơ thể hắn. Xem ra hắn là một ma thú vô cùng cường đại.

Về phần tiểu cô nương một mái tóc xanh biếc, tướng mạo ngọt ngào, căn cứ vào những gì mà Hàn Thạc hiểu về những chủng tộc ở đại lục Kỳ Áo, đoán được nàng hắn là một loại nữ yêu rất hiếm trên đại lục Kỳ Áo.

Một nhân loại, một ma thú, còn có một nữ yêu. Ba cường giả này bị viễn cổ Cự Long giam trong kết giới, thực lực đều rất kinh người. Thực lực A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn trong vòng năm trăm năm nay đã tiến thêm một bước, từ cảnh giới Bán thần lúc trước đã đột phá tới Cơ Thần. Nữ yêu hắn là tu luyện lực lượng nguyên tố Phong hệ, cũng có thực lực Cơ Thần, còn tên ma thú cường tráng, trong cơ thể ma thú tinh hạch có chút cổ quái, thần thức Hàn Thạc không thể thông qua ma thú tinh hạch mà nhìn ra thực lực cụ thể của hắn.

- Tiểu tử, ngươi phá trừ kết giới cứu chúng ta à? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn chớp chớp mắt, thấy được Hàn Thạc đứng sừng sững trên kết giới, dò hỏi về kinh dị.

Mỉm cười, Hàn Thạc trả lời rất lễ độ:

- Đúng, ba vị thoát rồi.

- Nam nhân anh tuấn, cảm ơn ngươi cứu chúng ta, chúng ta phải làm sao mới báo đáp được ngươi đây? - Nữ yêu tên là Cách Lại Ai nhìn Hàn Thạc cười ngọt ngào, thoát nhìn giống như một nữ hài đồng dễ thương.

- Rất đơn giản, ta cho các ngươi tự do, các ngươi phục vụ cho ta. - Mỉm cười, Hàn Thạc nhìn ba người nói vẻ đương nhiên.

- Ý gì đây? - Ma thú Già Tác Tư hai mắt tròn tròn, quát to.

Đưa mắt nhìn ba người, Hàn Thạc lại cười nói:

- Đi theo ta, ta cam đoan các ngươi sẽ không bị viễn cổ Cự Long bắt giam nữa.

- Chỉ bằng ngươi à?

Già Tác Tư không tin nhiệm đánh giá Hàn Thạc, rồi nhếch miệng cười lạnh nói:

- Ngươi nghĩ rằng may mắn cứu được chúng ta, là chúng ta phải làm nô lệ cho ngươi sao?

- May mắn?

Hàn Thạc mỉm cười, trầm ngâm nghĩ một chút, thấy toàn bộ ánh mắt ba người đều dán vào mình, lúc này mới cười hì hì nói:

- A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn là khai quốc công thần của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta, ta tự nhiên sẽ cho lão sự tôn kính.

Dừng một chút, thần sắc Hàn Thạc trở nên lạnh lùng, nhìn nữ yêu và Già Tác Tư, nói:

- Về phần các ngươi, cứ thật thà mà theo ta làm việc, nếu không thì coi như tìm chết?

- Hì hì, tính tình cao ngạo quá, ta thích.

Nữ yêu Cách Lại Ai cười khanh khách, thú vị đánh giá Hàn Thạc, hỏi về tò mò:

- Ngươi thật sự đã phá được phong ấn của con Cự Long ngoan cố đó à?

- Ngươi là dân chúng của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc? - Vốn thần sắc A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn cũng có vẻ hơi không vui, nhưng vừa nghe Hàn Thạc vừa nói vậy, đột nhiên kinh hãi hỏi.

Hàn Thạc không trả lời vấn đề của nữ yêu, mỉm cười nói với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn:

- Đúng, bây giờ ta kế thừa sự nghiệp mà ngươi chưa hoàn thành, muốn giúp đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nhất thống đại lục Kỳ Áo!

- Tiểu tử cuồng vọng thật, ngươi nghĩ rằng con rồng già đó sẽ cho phép ngươi tác quái hả? - Già Tác Tư trừng mắt quát khế Hàn Thạc.

- Ta sẽ giết hẳn, ta muốn chết lão rồng già đó, hẳn các ngươi sẽ không ngăn cản ta đó chứ? - Hàn Thạc cười nói về tự tin.

- Tiểu tử hay lắm, mặc kệ ngươi có năng lực này không, chỉ cần dám có ý nghĩ này đã là bất phàm rồi. - Từ khi biết Hàn Thạc đến từ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thái độ A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn đối với Hàn Thạc lập tức thay đổi, cười ha ha nói.

- Lão già A Nhĩ Mai Lý Khắc ngươi chắc không chuẩn bị giúp hẳn đối phó chúng ta đó chứ?

Già Tác Tư cảm tức nhìn A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, quát to:

- Chúng ta cùng bị giam bao nhiêu năm như vậy, ngươi chắc không trợ giúp một ngoại nhân đó chứ?

- Hai vị, ta muốn giết các ngươi thật dễ như trở bàn tay, cần gì người khác hỗ trợ.

Hàn Thạc âm trầm đánh giá hai người, hừ lạnh nói:

- Viễn cổ Cự Long còn hơi từ tâm nương tay, chỉ cầm tù các ngươi mà thôi, nhưng nếu hai người các ngươi dám trêu chọc ta, ta sẽ không chút do dự giết chết các ngươi.

Vừa nói xong, với giúp đỡ của sức mạnh hóa thân ngoại thân trong cơ thể, Hàn Thạc đột nhiên triển khai Thần chi lĩnh vực Tử Vong hệ, sau đó thần lực lại biến đổi, lại đưa Thần chi lĩnh vực Hủy Diệt hệ bao phủ.

Già Tác Tư chuẩn bị nói cái gì đó, chợt cảm nhận được không gian chung quanh biến hóa quỷ dị, sắc mặt kinh sợ đại biến. Nữ yêu Cách Lại Ai thân thể run lên, kinh hô:

- Thần chi lĩnh vực!

- Hai Thần chi lĩnh vực... ngươi.. ngươi rốt cuộc là ai? Đến từ nơi nào? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn cũng giật mình kinh hãi, nhìn Hàn Thạc chăm chăm thất thanh hô lên.

- Ta đúng là dân chúng đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, điểm này đợi sau khi rời khỏi Long cốc, ngươi sẽ biết. - Có lẽ vì A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn có ảnh hưởng với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc quá lớn, nên Hàn Thạc vẫn rất tôn kính vị cường giả đã biến mất năm trăm năm trước, nghe lão đặt câu hỏi lập tức giải thích ngay.

- Hai người các ngươi nói gì thế?

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn sững sốt trong chớp lát, nhìn nhìn nữ yêu và Già Tác Tư vẻ phức tạp, tự nhủ:

“Dù sao ta cũng không phải là đối thủ, phản kháng cũng vô dụng mà.”

- Lão già kia, ngươi nói chúng ta còn có đường khác sao? - Nữ yêu Cách Lại Ai vẻ mặt đau khổ, nhún vai vẻ đáng yêu, bất lực nói.

- Nếu chúng ta không muốn chết, cũng chỉ có một con đường thôi. - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn trầm giọng nói.

Ba người nhìn nhau, do dự một chút, đồng thời cung kính hướng về phía Hàn Thạc vái một lễ, cúi cái đầu cao ngạo xuống. Năm trăm năm trước, họ có lẽ đều là cường giả phong vân trên đại lục Kỳ Áo, song năm trăm năm sau, Hàn Thạc vừa mới xuất thế còn cường đại hơn họ nhiều, do đó họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có nước thần phục mà thôi.

Tiến lên từng bước một, Hàn Thạc nâng A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn dậy, thành khẩn nói:

- Thân là dân chúng đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, chúng ta có cùng một con đường, cũng cùng một cừu nhân, không cần đa lễ.

603. Chương 603:rú Lên Ở Tuyệt Vực

Lịch sử đại lục Kỳ Áo xuất hiện những nhân vật rất mạnh. Ba người A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn lúc trước đều là những nhân vật vượt xa thời đại, từng là những nhân vật rất quan trọng trên vũ đài đại lục Kỳ Áo.

Nhưng viên cổ Cự Long cảm thấy sự tồn tại của họ nhiều loạn trật tự bình thường ở đại lục Kì Áo, do đó ra tay nhốt ba người vào hầm ngầm dưới đất Long cốc.

Thực lực ba người mặc dù cường đại, song lại còn cách xa người thủ hộ đại lục Kì Áo, viên cổ Cự Long. Trước khi viên cổ Cự Long ra tay, họ có thể gây sóng gió bất chấp thị phi, nhưng khi viên cổ Cự Long vừa động thủ, họ cũng chỉ có thể bó tay chịu trời thôi.

Thân là thủ hộ đại lục Kì Áo, viên cổ Cự Long không đuổi tận giết tuyệt ba người này. Sau khi bắt được họ, chỉ cầm tù, cũng không lấy mạng họ.

Nghe xong A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn kể lại, Hàn Thạc biết năm đó vùng đất cấm kỵ ở U Âm sâm lâm chính là nơi ba người từng bị bắt. Trong vùng đất cấm kỵ đó, còn có rất nhiều những ma thú lão xược, bởi đám khiêu chiến sự uy nghiêm của viên cổ Cự Long, bị lão trừng phạt đến chết.

- Ta muốn tìm con rồng già đó tính sổ. - Già Tác Tư nghe A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn kể lại những việc trải qua, tức giận gầm lên.

Hàn Thạc khinh thường nhìn Già Tác Tư, khẽ cười nói:

- Mười người cộng lại cũng không phải là đối thủ của viên cổ Cự Long.

Già Tác Tư là một con Hạt Vĩ Sư gặp kỳ ngộ liên tục, hẳn lúc đầu chỉ là một siêu giai ma thú. Vì vận khí không tệ, từng tìm được hai con siêu giai ma thú khác chết trận. Già Tác Tư hấp thu hai con siêu giai ma thú này, sau đó sinh ra biến dị. Hẳn tự mình khổ tu nhiều năm sau đó tự thân đột phá về chất, có thực lực cường đại vượt qua cả cấp năm.

Lúc trước Hàn Thạc từng gặp Tích Dịch Tổ Vương Đạt Gia Tây ở thế giới dưới đất, cũng là một ma thú cấp năm mà thôi. Dựa theo phân chia cấp bậc ma thú, Già Tác Tư này hẳn là có thực lực cấp sáu, đạt tới thực lực Cơ Thần.

Chỉ là, một Cơ Thần cho dù mạnh đến đâu, khi đối mặt với viên cổ Cự Long cảnh giới Hạ vị thần cũng chỉ có đường chết, tuyệt không may mắn thoát được.

- Chúng ta bị cầm tù nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại bỏ qua mối nhục này sao?

Già Tác Tư nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, cũng biết chỉ với thực lực của hắn mà tìm viên cổ Cự Long báo thù thì quả là mộng tưởng, dùng dùng tức giận gầm lên:

- Không được, ta nhất định phải báo thù! Ừm, không giết được viên cổ Cự Long đó, ít nhất cũng phải giết long tử long tôn của hắn!

- Người không cơ hội nữa.

Hàn Thạc mỉm cười, đưa tay chỉ vào Long cốc, trầm giọng nói:

- Nhìn kỹ đi, người còn có cơ hội động thủ nữa không?

Già Tác Tư nhìn theo, phát hiện khắp nơi trên mặt đất đầy xác rồng. Mười mấy con Cự Long thân thể máu thịt bấy nầy, nằm nghiêng nằm ngửa khắp Long cốc, đã không còn sức sống nữa.

- Người... Người đã giết chết toàn bộ chúng nó rồi à? - Nữ yêu giật mình cả kinh, nín thở hỏi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc lạnh nhạt nói:

- Đúng. Ngoại trừ viên cổ Cự Long đã đi khỏi đây, tất cả Long tộc trong Long cốc không con nào thoát cả, đều chết ở đây. Đã chết ở chỗ này rồi.

- Bây giờ mà gặp viên cổ Cự Long thì lão nhất định sẽ không buông tha người đâu. Lúc trước chúng ta không hề đắc tội với Long tộc, cho nên mới chỉ bị lão giam cầm dưới đáy Long cốc. Một vài cường giả từng dám sẵn bản giết hại Long tộc chẳng tên nào may mắn như chúng ta, toàn bộ đều bị viên cổ Cự Long giết chết rồi. Ta nghĩ viên cổ Cự Long một khi biết chuyện này do người làm, nhất định sẽ bất chấp tất cả giết chết người, chứ chẳng đơn giản là cầm tù đâu! - Nữ yêu Cách Lại Ai cau mày. Thoạt nhìn tựa hồ đang lo cho Hàn Thạc.

- Tốt thôi. Nếu viên cổ Cự Long sau khi bố trí kết giới Thần, từ đó tới này không có tiến bộ gì, vậy khi nào ta gặp hắn, cũng chính là ngày chết của hắn đó! - Hàn Thạc thần sắc lạnh lùng, ngạo nghễ nói.

Nếu viên cổ Cự Long vẫn còn ở mức Hạ vị thần trung kỳ, với hai hóa thân ngoại thân Hạ vị thần sơ kỳ của Hàn Thạc, hơn nữa còn hợp lực với bản thể và Tiểu Khô Lâu, hắn nắm chắc có thể giết chết con rồng già này. Bởi vậy những lời của Hàn Thạc cũng không phải cuồng vọng tự đại.

- Nếu người có thể thật sự giết được viên cổ Cự Long, đại lục Kỳ Áo sẽ thực sự bị đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta thống trị! - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn thần sắc vui vẻ, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

- Các người sẽ thấy!

Hàn Thạc cười cười tự tin, sau đó nhìn bốn phía, mở miệng nói:

- Nhưng trước tiên, ta phải giải trừ nguy cơ trước mắt cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc cái đã.

- Nên làm như thế nào? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn là người khai quốc Lan Tư Lạc Đặc, qua vài năm trăm mà hào tình tráng chí trong lòng không hề thay đổi, nghe Hàn Thạc nói thế lập tức hỏi tới.

- Đầu tiên, chúng ta phải tiêu diệt hai tôn giáo. Theo ta tới đây! - Nhìn về phía Băng Tuyết thần điện ở đế quốc Tạp Tây, Hàn Thạc đằng đằng sát khí nói.

Già Tác Tư và nữ yêu Cách Lại Ai liếc mắt nhìn nhau, có vẻ khá hưng phấn, tựa hồ rất khoái được tham gia việc giết người phóng hỏa. Hai người này đã bị viên cổ Cự Long cầm tù, chắc cũng vì quá hoành hành hung tàn, xem ra việc bị cầm tù mấy trăm năm chẳng mài dũa bớt tâm tính của họ, họ vẫn hiếu sát như lúc đầu.

Đứng sừng sững trên bầu trời Long cốc, thần thức Hàn Thạc triển khai cảm nhận một lát, phát hiện Long cốc rốt cuộc không có gì đáng để lưu lại nữa, bèn mang theo ba người bị cầm tù nhiều năm, chạy thẳng tới tuyết vực của đế quốc Tạp Tây.

Ba người kia cũng đều có thực lực Cơ Thần, không mất bao nhiêu thời gian, sau vài lần di chuyển qua những truyền tống trận pháp liên tục, đã tới Băng Tuyết thần điện ở tuyết vực tàn khốc.

Bao gồm cả Hàn Thạc, nhóm bốn người không ai che dấu tung tích, trực tiếp phủ xuống giữa Băng Tuyết thần điện trên đỉnh Tuyết Phong.

- Căn bản không có cường giả, chỉ có một nữ nhân miễn cưỡng có thể coi như là đối thủ. - Già Tác Tư ngạo nghễ lơ lửng đứng trên bầu trời Băng Tuyết thần điện trên đỉnh Tuyết Phong, lạng lẽ đánh giá tình thế chung quanh, có vẻ hứng chí nói với Hàn Thạc.

- Già Tác Tư, Cách Lại Ai, hai người các người động thủ đi, hủy Thánh phong của Băng Tuyết thần điện cho ta. - Thần thức Hàn Thạc triển khai, lập tức phát hiện ra vị trí của Tuyết thần Đế Á Na, nhớ tới năm đó trên Thánh sơn Quang Minh giáo hội, mục đã phản bội mình, tâm tình Hàn Thạc lúc này chẳng khác nào với nhiệt độ bên ngoài.

- Đây không phải là việc khó khăn, hắc hắc, ta thích làm công việc tàn phá này!

Già Tác Tư cười lớn vẻ tàn nhẫn, không chờ nữ yêu Cách Lại Ai động thủ, đã phi thân bay xuống phía dưới.

Hạt Vĩ Sư bản tính là một loại ma thú hung tàn ăn thịt, Già Tác Tư mặc dù tiến hóa tới cấp sáu, bản tính Hạt Vĩ Sư vẫn không thay đổi được, vô cùng hứng thú với việc tàn sát.

Nhưng công kích của nữ yêu Cách Lại Ai tựa hồ còn nhanh hơn. Nàng không cần phải dùng thân thể tiếp xúc, đột nhiên há miệng thét lên, tiếng rú chói tai xé rách bầu trời, trong gió lạnh hiu hắt truyền khắp từng tòa Tuyết phong trong Tuyết Vực.

Nữ yêu Cách Lại Ai tu luyện lực lượng nguyên tố Phong hệ, chủng tộc này vốn có thủ đoạn dùng tiếng kêu để tiến hành công kích và mê hoặc, lợi dụng kêu ra dung hợp với nguyên tố Phong hệ, tiếng kêu của nữ yêu Cách Lại Ai có lực công kích cực kỳ bất phàm.

Đột nhiên, trong tiếng kêu chói tai, rất nhiều nơi trong Tuyết Vực đã sinh ra tuyết lở. Tiếng thét chói chang sắc nhọn cứ tiếp tục bắn về phía Tuyết vực, làm cho những rất nhiều giáo đồ ở Băng Tuyết thần điện trên

Tuyết Phong lần lượt không chịu được tiếng kêu mà loạn thần, từng người một tóa ra khỏi thần điện, cảm tức nhìn lên bầu trời nơi có nữ yêu Cách Lại Ai không ngừng rú lên.

- Là ai? Dám tới Băng Tuyết thần điện chúng ta giương oai! - Một Đại kiếm sư vẻ mặt băng giá, trong tay cầm chắc trường kiếm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, cảm tức quát Cách Lại Ai trên trời.

“Bang!”

Hắn vừa gào lên, Già Tác Tư đã bay xuống tới trước mặt hắn, căn bản không để cho hắn có cơ hội hoàn thủ, thân thể cường tráng đã đánh nát người hắn, dẫm lút người hắn sâu xuống tuyết, làm hắn rốt cuộc không kêu lên được một tiếng nào nữa.

Tiếng nữ yêu Cách Lại Ai rú rít vẫn tiếp tục, Phong nguyên tố Tuyết Vực điên cuồng tụ hội, nhờ sự giúp đỡ thanh âm cứ quanh quẩn trong những quả núi trong Tuyết Vực. Theo thanh âm nữ yêu Cách Lại Ai càng ngày càng cao, rất nhiều giáo đồ thực lực không cao của Băng Tuyết thần điện bị chảy máu tai, rõ ràng thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Tuyết lở vẫn tiếp tục, trong tiếng đổ xuống ầm ầm, vài tòa Băng Tuyết thần điện trên mấy đỉnh Tuyết Phong trong Tuyết Vực dường như bắt đầu dần dần nghiêng ngả.

Già Tác Tư phi thân xuống đỉnh Tuyết Phong cao nhất, biến thành nguyên hình Hạc Vĩ Sư hình thể hung tàn bừa bấn, tung hoành tàn sát tất cả những giáo đồ của Băng Tuyết thần điện. Thực lực vượt quá xa, Già Tác Tư căn bản không có đối thủ, chồm lên xông vào đám người, nhanh vuốt múa lên liên tục, từng giáo đồ Băng Tuyết thần điện lần lượt bị hắn xé nát bấy, căn bản không tìm thấy người nào nguyên dạng.

- Lúc trước hai người Già Tác Tư, Cách Lại Ai là những nhân vật hung tàn đáng sợ ở đại lục Kỳ Áo. Khi hai người mà xuất hiện, ở đại lục Kỳ Áo ngoại trừ người và viễn cổ Cự Long, chỉ sợ không ai có thể chế trụ được họ. - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn và Hàn Thạc hai người đứng cùng nhau, nhìn Già Tác Tư phía dưới đang tiến hành giết chóc với Cách Lại Ai, lạnh lùng giải thích cho Hàn Thạc.

- Hắc hắc, viễn cổ Cự Long quá nhân từ, phải như ta mà gặp phải mấy tên gia hỏa giống như bọn này, sớm đã giết là xong hết mọi chuyện rồi.

Hàn Thạc cười nói, suy nghĩ một chút, sức nghĩ việc gì, nói tiếp:

- À, được rồi, lúc trước người lưu lại bản ghi chép và ma pháp trường ở vùng đất cấm kỵ, tất cả đều được ta tìm thấy. Khà khà, chúng ta thật là có duyên, nhưng hai thứ đó ta đã cho người khác rồi, phỏng chừng không có cách nào trả lại cho người đâu.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn ngược lại có chút kinh hãi, nhìn hắn vài lần, thở dài nói:

- Xem ra chúng ta quả nhiên rất có duyên, lúc trước ta nghĩ rằng chắc hẳn phải chết, cho nên mới lưu lại những vật ngoài thân này, hy vọng ai đó có thể kế thừa việc tu luyện của ta, không ngờ... Không ngờ lại rơi vào tay người, xem ra lần này chúng ta gặp lại, thật sự là cơ duyên rồi.

- Dừng tay! - Trong khi hai người đang nói chuyện, một tiếng quát thanh thế kinh người từ phía dưới ngọn Tuyết Phong cao nhất vọng lên, sau đó một bóng người bay vọt ra, chính là người từng ám toán Hàn Thạc, Tuyết thần Đế Á Na.

604. Chương 604:quất Roi

Lúc trước ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, bọn người Hàn Thạc đều có thu hoạch. Đế Á Na tìm được một viên tinh thể bản nguyên Thủy hệ, rồi sau đó dung hợp linh hồn và tinh thể bản nguyên đó, hình thành nguyên tố chi hồn. Đế Á Na hình thành nguyên tố chi hồn, qua mấy năm nay cũng đã nghiên cứu rất sâu về lực lượng nguyên tố Thủy hệ, thực lực tăng lên khá nhiều, đang thử cố ngưng kết nguyên tố thân thể.

Nhưng thực lực Đế Á Na mặc dù tiến nhanh, song vẫn không hình thành nguyên tố thân thể, vẫn chỉ là một Bán thần. Chỉ là một Bán thần nhỏ nhoi, đừng nói là Hàn Thạc, đến cả Già Tác Tư và nữ yêu Cách Lại Ai cũng đánh không lại.

Đế Á Na áo trắng như tuyết, thần sắc lạnh lùng, chung quanh thân thể những bông tuyết bay lượn. Mụ hét lớn một tiếng rồi lẳng không bay lên, cảm tức lao về phía nữ yêu Cách Lại Ai trên đỉnh đầu đang há miệng gào thét.

Không có phân phó của Hàn Thạc, nữ yêu Cách Lại Ai chẳng thèm nhìn Đế Á Na một cái gọi là có, vẫn lợi dụng thanh âm cao thế thế, tiếng rít bắn xuống dưới Tuyết Phong làm rất nhiều giáo đồ Băng Tuyết thần điện thực lực kém dần dần không chống đỡ được, có những người lâm vào trạng thái hoảng hốt mê muội, có người màng nhĩ bị phá vỡ, bị thương không nhẹ.

Già Tác Tư hóa nguyên hình, cũng mặc kệ tiếng quát của Đế Á Na, muốn làm gì cứ làm thế. Chỉ thấy Già Tác Tư tung hoành khắp đỉnh núi Tuyết Phong, không khách khí xé nát ai dám phản kháng.

- Các ngươi rốt cuộc là ai? Băng Tuyết thần điện chúng ta có thâm cừu đại hận gì với các ngươi? - Đế Á Na cảm tức nhìn Cách Lại Ai đang tiếp tục rít gào, lẳng không hét lên.

Hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai coi như không nghe câu hỏi của Đế Á Na, vẫn hạ độc thủ bất lưu tình vào những giáo đồ Băng Tuyết thần điện phía dưới. Khi Đế Á Na chuẩn bị động thủ, Hàn Thạc trên bầu trời Tuyết Phong mây mù chợt hiện ra hắc hắc cười lạnh.

- Tuyết thần Đế Á Na, lâu rồi không gặp, ngươi còn nhận ra ta chứ? - Hàn Thạc bay tới, đầu tiên là phát tay bảo Cách Lại Ai và Già Tác Tư tạm dừng việc giết chóc, sau đó nhìn Đế Á Na cười hì hì nói.

Đế Á Na thật sự quá quen với Hàn Thạc. Vừa thấy thân ảnh hắc xuất hiện, lập tức kinh sợ biến sắc, kinh hô lên:

- Là ngươi? Không ngờ ngươi không chết?

Giống rất nhiều người, Đế Á Na cho rằng việc mà Quang Minh Giáo hoàng đã nói nhất định không thể sai, do đó đã sớm coi Hàn Thạc là người chết. Bây giờ đột nhiên lại thấy hắc xuất hiện ở Băng Tuyết thần điện, mụ quả thật cực kỳ kinh ngạc.

- Hắc hắc, ngươi nghĩ rằng Quang Minh Giáo hoàng nói đã thanh trừ ta rồi, vậy là ta phải chết sao?

Hàn Thạc cười mà như không đánh giá Đế Á Na, nhớ tới cừu hận lúc trước, bước từng bước trong hư không hướng về phía mụ, sắc mặt dần dần trầm xuống, nhìn chằm chằm vào Đế Á Na nói:

- Không giết sạch đám gia hỏa hèn hạ các ngươi, ta sao có thể dễ dàng chết như vậy được?

Hàn Thạc cũng không có ý biểu hiện khí thế cường đại trên người, nhưng Đế Á Na sau khi đã dung hợp linh hồn và tinh thể bản nguyên, lại từ bản năng cảm nhận được trên người hắc ẩn giấu sức mạnh kinh khủng. Đế Á Na căn bản không nhìn ra Hàn Thạc quả thực đã tới cảnh giới nào, nhưng mụ biết rõ rằng hắc cực kỳ cường đại, trong lòng nổi lên một loại cảm giác sợ hãi nhiều năm qua chưa từng có.

Cho dù đối mặt với Thánh nữ Quang Minh giáo hội, Đế Á Na cũng không khiếp đảm như vậy, loại cảm giác này làm trái tim mụ chợt như chìm xuống, Hàn Thạc càng ngày càng gần, mụ lại càng ngày càng sợ.

- Ngươi sợ à? - Hàn Thạc cười lạnh nhìn Đế Á Na, trong lòng có loại khoái cảm trả thù, dùng ngôn ngữ chèn ép mụ.

- Không, ta không... - Trong khi nói những lời này, miệng Đế Á Na hơi khó mà mở ra được, đến cả bản thân mụ cũng không nhận ra ngữ khí quái dị của mình.

- Từ nay về sau, Băng Tuyết thần điện sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi đại lục Kì Áo, tâm huyết nhiều năm của ngươi toàn bộ sẽ bị xóa sổ. Còn ngươi, mụ điểm già từng phần bội không có tín nghĩa, cũng sẽ biến mất theo Băng Tuyết thần điện. - Khi Hàn Thạc đi về phía Đế Á Na, vẫn không ngừng dùng ngôn ngữ đả kích Đế Á Na, làm mụ trước khi chết nếm mùi vị bị sỉ nhục vũ nhục.

- Cám ơn, ta không sợ ngươi! - Bị Hàn Thạc mắng thẳng vào mặt là mụ điểm già, Tuyết thần của Băng Tuyết thần điện Đế Á Na rốt cục không chịu nổi, gầm lên.

- Già Tác Tư, Cách Lại Ai, các ngươi chuẩn bị động thủ, giết sạch mọi người ở Băng Tuyết thần điện cho ta, hủy căn cơ của chúng đi. - Hàn Thạc nhếch miệng cười, ra lệnh cho Già Tác Tư và Cách Lại Ai.

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ giết sạch toàn bộ người ở đây, không chừa một móng. - Già Tác Tư lúc này trong bộ dáng Hạng Vũ, móng vuốt đầy máu tươi, tàn nhẫn cam đoan.

- Tốt lắm, các người có thể tiếp tục động thủ rồi!

Hàn Thạc cười to, sau đó phi thân hướng về phía Đế Á Na chớp tới, cũng không thấy Hàn Thạc đưa ra chiêu thức hoặc chú ngữ gì đặc biệt, nhưng một sức mạnh vô hình lại hình thành một cái roi. Chợt một tiếng là quát thẳng vào người Đế Á Na.

Thân là một cường giả sắp đột phá tới Cơ Thần, Đế Á Na đối mặt với công kích của Hàn Thạc không ngờ không thể tránh né. Mụ rõ ràng cảm ứng được một sức mạnh vô hình đang đánh vào người, cũng cố bối rối lui về phía sau tránh né, nhưng vẫn không thể đào thoát khỏi cú quát của cái roi, thoáng cái đã bị quát trúng rồi.

Đế Á Na vốn có hình tượng mỹ phụ cao quý, bị Hàn Thạc một kích quát văng sang một bên, hơi nước mù mịt luôn luôn bao phủ chung quanh Đế Á Na, như bị một roi của Hàn Thạc đánh tan, thần kỳ biến mất vô ảnh vô tung. Sau một kích, một bên trường bào trắng như tuyết của Đế Á Na bị xé rách một đường, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, trên làn da trắng nõn hiện ra một vết thương rỉ máu rất rõ ràng.

Lực đạo từ cú quát của Hàn Thạc cực chuẩn, không giết chết ngay Đế Á Na, nhưng lại làm mụ cực kỳ đau đớn, nhất là cú quát đó xé rách quần áo mụ, càng gây cho mụ một cảm giác sỉ nhục khó mà chịu được.

Đế Á Na luôn luôn là nữ thần cao cao tại thượng ở Băng Tuyết thần điện, chưa từng bị loại roi quát như đối xử với nữ nô như thế này. Mấy cú quát của Hàn Thạc lên người mụ làm mụ thống khổ về tinh thần vượt xa đau đớn thân thể.

- Hắc hắc, thú vị thú vị, ta nghĩ những giáo đồ phía dưới Băng Tuyết thần điện các người nhất định chưa từng thấy người với bộ dáng này đâu.

Hàn Thạc hắc hắc cười lạnh. Vừa nói xong, không chờ Đế Á Na phi thân né tránh, liền tiếp quát vào người Đế Á Na, lưu lại trên người mụ những đường roi rỉ máu, cũng tiếp tục xé rách trường bào trắng như tuyết của mụ.

Đế Á Na muốn chạy, nhưng lại trốn không thoát.

Phía trước mặt mụ không biết tại sao lại xuất hiện những bức tường không khí, làm chậm lại bước chạy trốn của mụ. Hàn Thạc cười lạnh đứng sau lưng mụ, từ từ truy kích, công kích vô ảnh vô hình nhưng lại chiêu này chiêu nấy đều trúng cả vào người Đế Á Na, lưu lại trên thân thể mụ những vết roi dày đặc, trong cơ thể mụ cũng bị một loại sức mạnh kỳ dị xâm nhập, như có trăm ngàn con sâu cắn xé thân thể mụ.

Phía dưới Đế Á Na, chẳng biết khi nào thì Già Tác Tư và Cách Lại Ai đình chỉ việc đuổi giết những giáo đồ còn lại của Băng Tuyết thần điện. Họ ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên, thấy tình trạng thảm hại của nhân vật mà mình tôn kính nhất. Chưa bao giờ nghĩ tới Tuyết thần Đế Á Na cao quý nhất thần điện, lại như một nữ nô bị người ta quát roi.

- Người... Tên ác ma này, người giết ta đi! Ta chết cũng sẽ không tha người đâu! - Sự sỉ nhục này làm Đế Á Na vô cùng phẫn nộ, mụ đã sắp bùng nổ rồi.

605. Chương 605:cầu Xin

- Muốn chết?

Hàn Thạc liếc nhìn Đế Á Na, cười lạnh nói:

- Cũng không dễ dàng vậy đâu!

Từng vết roi vô hình, liên tục quát xuống người Đế Á Na, giáng mạnh vào lòng tự tôn của mụ.

Đế Á Na trốn không thoát, cũng không tránh được từng nhát roi của Hàn Thạc, chỉ có thể chịu đựng khuất nhục song song trên thân thể lẫn tâm hồn. Phía dưới mụ chính là rất nhiều giáo đồ của Băng Tuyết thần

điện. Lúc này họ không còn bị Già Tác Tư và Cách Lại Ai đồ sát nữa, toàn bộ nhìn lên Đế Á Na thống khổ trên bầu trời như một con chim bị nhốt trong lồng.

Lúc này, rất nhiều giáo đồ bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện cho Thần mà họ tín phụng xuống trợ giúp.

Đối với những giáo đồ của Băng Tuyết thần điện này, Tuyết thần Đế Á Na chính là người cường đại nhất Băng Tuyết thần điện. Một người như thế mà bây giờ không ngờ lại bị vũ nhục không có lực hoàn thủ, cảnh này đã làm tổn thương rất lớn trong tâm hồn họ.

Đến cả Tuyết thần Đế Á Na cũng không làm gì được, vậy thử hỏi bọn họ có biện pháp gì đây?

Làm giáo đồ của Băng Tuyết thần điện, người mà có thể tới thánh địa Tuyết Vực này, toàn bộ đều là những nhân vật có tín ngưỡng kiên định. Khi sức mạnh sinh tồn của họ trở nên yếu ớt, lúc này sức mạnh siêu nhiên của một vị Thần lại mở ra hi vọng.

Tuyết thần Đế Á Na bị những nhát roi của Hàn Thạc đánh rách nát trường bào trắng như tuyết, cả thân thể mỹ diệu như ẩn như hiện, giống như một nữ nô phạm sai lầm, đang bị chủ nhân trừng phạt.

Già Tác Tư và nữ yêu Cách Lại Ai cùng đến với Hàn Thạc, không tiếp tục giết chóc những người trên Băng Tuyết thần điện Tuyết Phong nữa, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn Hàn Thạc chậm rãi quất roi Đế Á Na giữa không trung, đợi hần phân phó những việc làm tiếp theo.

Trong lúc này, chẳng biết ai mở đầu, mấy tín đồ của Băng Tuyết thần điện trên đỉnh Tuyết Phong vốn không làm gì được, đột nhiên đồng thời sùng bái quỳ xuống, ngậm xương những chú ngữ để kêu gọi ân tứ từ Băng Tuyết nữ thần, thanh âm từ thấp đến cao, cho đến lúc hòa hợp với nhau, những tín đồ trên nhiều Băng Tuyết thần điện trên các đỉnh Tuyết Phong chung quanh, cũng đều tạm thời không trốn tránh nữa, toàn bộ gia nhập vào hành động này.

Đến cả Đế Á Na cũng trốn không thoát, họ tự biết chạy trốn cũng chỉ có đường chết, vốn tràn đầy tín ngưỡng đối với Băng Tuyết nữ thần, lúc này tiến hành một hình thức cầu xin chẳng biết có hữu dụng hay không.

Ở giữa Tuyết vực, chung quanh gió tuyết rét căm căm, Tuyết Phong như một cây trường kiếm chỉ thẳng lên trời cao. Tục truyền đây chính là Băng Tuyết thần điện đã được nữ thần chỉ định lựa chọn, trong đó có thâm ý gì không thì không ai biết được, nhưng giáo đồ Băng Tuyết thần điện ở vẫn luôn luôn cảm thấy nơi này có thể nhận được chỉ thị của nữ thần.

Kỳ thật, Tuyết Phong ở giữa Tuyết Vực đích xác cũng có chút đặc thù. Lúc trước những tín đồ dựa theo chỉ thị của Băng Tuyết nữ thần đã dựng lên những tòa Tuyết Phong dựa theo chỉ đạo của nữ thần.

Khắp nơi tiếng cầu khẩn vang vọng Tuyết Phong. Cách Lại Ai và Già Tác Tư chỉ cười lạnh không nói gì. Hai người xem ra có vẻ coi thường loại cầu khẩn tốn công vô ích của đám tín đồ Băng Tuyết thần điện này, cảm thấy những người này đã bị Hàn Thạc dọa đến phát điên rồi.

Đến cả A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn Cơ Thần Hắc Ám hệ, cũng cảm thấy những việc làm của tín đồ Băng Tuyết thần điện cực kỳ buồn cười. Đứng trong mây mù, cười tủm tỉm nhìn Hàn Thạc tiến hành lăng nhục Đế Á Na.

Song, Hàn Thạc thực lực đã đạt tới cảnh giới Thần, rõ ràng cảm nhận được dưới sự cầu khẩn của những tín đồ ở Băng Tuyết thần điện giữa Tuyết Vực, lực lượng nguyên tố Thủy hệ dần dần xảy ra biến hóa. Một thứ cùng loại với Thần chi linh vực đang được sinh ra một cách quý dị trên vài đỉnh Tuyết Phong.

- Tên ác ma này, giết ta đi. Ta chết cũng sẽ không tha ngươi! - Đế Á Na kêu lên thê lương, thậm chí còn pha thêm vài tiếng nấc nức nở. Bị Hàn Thạc sỉ nhục liên tục, thân thể và tâm linh song song bị hành hạ, mặt hiển nhiên không chịu nổi nữa.

Hàn Thạc cũng không quan đến tiếng rên rỉ nức nở của Đế Á Na, cũng không ra tay quất roi nữa, hai mắt hào quang lấp lánh, âm thầm đánh giá tình trạng dị thường chung quanh Tuyết Phong, trong lòng thầm nghĩ xem sự dị thường ở thánh địa này có ý nghĩa gì.

Đột nhiên, Thủy nguyên tố ở trung ương Tuyết Phong chợt vận chuyển rất nhanh, từng đạo cường quang dày đặc từ đỉnh một vật kiến trúc cao vút nhọn hoắt trên đỉnh Tuyết Phong bắn ra không ngớt. Những đạo

ánh sáng chói lóa trên những vật kiến trúc ở đỉnh Tuyết Phong bắt đầu giao nhau, khí rét lạnh bộc phát mạnh mẽ, nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống.

Cả vùng Tuyết Vực của Băng Tuyết thần điện vốn đã lạnh vô cùng, nhiệt độ một lần nữa lại giảm xuống. Thế mà những giáo đồ tín ngưỡng Băng Tuyết nữ thần nhất này chẳng những không bị ảnh hưởng, ngược lại đều hoan hô nhiệt liệt, hô lớn:

- Nữ thần hiển linh. Băng Tuyết nữ thần nghe chúng ta cầu rồi!

Kể cả kẻ xâm lấn Hàn Thạc, ai cũng bị hàn khí ảnh hưởng, ai nấy đều cảm thấy nhiệt độ giảm thấp đến mức đáng sợ. Những bức tường khí được Hàn Thạc sử dụng để cầm tù Tuyết thần Đế Á Na, chợt kêu lên rầm rắc. Những bức tường khí do hắn bố trí bị hàn khí xâm nhập, rồi nhanh chóng bị đóng băng mất đi sức mạnh vốn có của nó.

Tuyết thần Đế Á Na bị đánh tới nỗi thương tích đầy mình, cắn răng trừng mắt nhìn Hàn Thạc, bộ ngực hở hang phập phồng kịch liệt, thanh âm lạnh như băng:

- Băng Tuyết nữ thần nhất định cảm nhận được sự cầu khẩn của chúng ta, hôm nay các người đừng mơ tưởng còn sống mà ra khỏi tuyết vực!

- Mẹ nó, không tà môn như vậy chứ? - Đến cả Hạt Vĩ Sư Già Tác Tư cấp sáu cũng cảm nhận được dị dạng trong không khí chung quanh, nghe Đế Á Na vừa nói như vậy, nhin không được kinh hô.

- Bố Lai Ân, Băng Tuyết nữ thần thật sự có thể tới đây à? - A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn coi như trầm ổn, chỉ hỏi Hàn Thạc như vậy.

Từ khi cảm nhận được trên người Hàn Thạc có hai Thần chi linh vực, A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn cũng biết Hàn Thạc cũng tính là một vị Thần chính thức. Vùng Tuyết Vực xảy ra dị biến, lão không rõ sẽ phát sinh cái gì, nhưng lão cho rằng Hàn Thạc hẳn cũng biết một chút.

Trầm mặt khẽ gật đầu, Hàn Thạc giải thích:

- Tín ngưỡng lực của tín đồ có thể hợp lại, với sự giúp đỡ của tế đàn và ma pháp trận hoặc là những tế phẩm làm môi giới, dùng tín ngưỡng cuồng nhiệt kêu gọi người được thờ phụng. Vị Thần được thờ phụng đích xác có thể cảm ứng được. Với sự giúp đỡ của tế đàn làm môi giới, thậm chí có thể từ một vị diện cách xa vô cùng hiện thân ở đây.

Dừng một chút, Hàn Thạc nhìn bốn phía, mặt âm trầm, hừ lạnh nói:

- Xem tình thế này, thiên nhiên ở Tuyết Vực quanh năm băng tuyết thích hợp việc thiết lập ma pháp trận ở Băng Tuyết thần điện, lợi dụng phương pháp đặc sắc bố trí nhận tín ngưỡng lực, nếu Băng Tuyết nữ thần có thực lực cao thâm, đích xác có thể nghe được sự cầu khẩn của tín đồ, cũng có thể phủ xuống.

- Làm sao bây giờ? - Lúc trước Già Tác Tư còn hăng hái giết chóc, bây giờ có chút kinh hoảng kêu lên.

Hắn biết thực lực mình rất rõ ràng, bất kỳ một vị Thần nào xuất hiện hẳn đều tuyệt đối không thể đối phó được. Rất vất vả mới thoát ra khỏi kết giới của viễn cổ Cự Long, hắn không muốn bị bắt giam hoặc bị giết chết.

- Hoảng cái gì?

Hàn Thạc lạnh lùng liếc mắt nhìn Già Tác Tư, sau đó lạnh lùng nói:

- Thần gì chứ, nếu không chính thức vượt qua khoảng cách vị diện để đem cả Thần thể Thần hồn đến đây, thì sẽ không có khả năng phát huy toàn bộ thực lực. Sự giúp đỡ từ môi giới, lợi dụng vật thể mà trọng tụ nên thân thể, hoặc lợi dụng tín đồ hiện thân, căn bản không thể phát huy bao nhiêu thực lực. Cho dù là Băng Tuyết nữ thần cường đại, thông qua loại phương pháp này mà đến đây cũng phải chịu những ước thúc từ pháp tắc vũ trụ!

- Gia hỏa cuồng vọng, Băng Tuyết nữ thần có vô số tín đồ ở những vị diện lớn, là một vị thần Thần cường đại từ thời viễn cổ, cho dù chỉ phát huy một phần trăm sức mạnh, cũng sẽ giết sạch các người. - Đế Á Na vội vàng thay đổi một bộ quần áo mới, nghiêng răng cừu hận nhìn Hàn Thạc, mở miệng chế giễu.

- Đúng, Băng Tuyết nữ thần nếu thật sự tự mình ra tay, cho dù là lợi dụng phương thức này để phủ xuống, chúng ta cũng khó thoát chết! - Ngoài dự liệu của Đế Á Na, Hàn Thạc lại không hề phản bác, ngược lại thần nhiên thừa nhận sự thật này.

Trong khi Đế Á Na còn ngạc nhiên khó hiểu, Hàn Thạc lại cao giọng cười lạnh, nói về trào phúng:

- Nhưng người nghĩ rằng Băng Tuyết nữ thần thật sự sẽ vì việc nhỏ của các người mà tự mình tới đối phó với ta sao? Băng Tuyết nữ thần có vô số tín đồ ở những vị diện lớn, nếu việc nào cũng tự mình ra tay, vậy chẳng phải mệt sẽ bận bịu đến chết sao?

- Chúng ta là tín đồ sùng bái nữ thần nhất, nữ thần nhất định sẽ thương chúng ta, chỗ này cũng là lãnh địa của nữ thần, ngài tuyết sẽ không cho phép bất luận kẻ nào phá hỏng. - Đế Á Na nghe Hàn Thạc nói vậy, cũng thấy có chút đạo lý, nhưng vẫn mạnh miệng biện hộ.

Hàn Thạc cười lạnh về khinh thường, cũng không thèm nói chuyện nữa. Còn có một nguyên nhân khác mà hắn không nói với Đế Á Na, Thần thông qua môi giới, dùng linh hồn tới một vị diện khác chiến đấu vì tín đồ, sẽ phải gánh chịu rất nhiều nguy hiểm từ bên ngoài, còn có thể hao tổn thần lực. Bình thường chẳng phải bắt đắc dĩ, tuyết đối sẽ không coi nhẹ mà làm như vậy.

Băng Tuyết nữ thần và Tri Thù nữ thần La Ti khác hẳn nhau. Theo Hàn Thạc biết Băng Tuyết nữ thần là một chủ thần, một chủ thần cường đại vô cùng, tuyết đối sẽ không vì một đại lục Kì Áo với số lượng tín đồ ít ỏi mà tự thân đi làm.

Mình cũng là một vị Thần, Hàn Thạc biết Thần căn bản sẽ không chính thức coi trọng những tín đồ tín ngưỡng mình lắm, chỉ xem họ như là lực lượng để cung cấp vật phẩm tín ngưỡng lực mà thôi, quyết sẽ không vì một việc nhỏ như vậy mà tự mình động thủ.

Chính là vì có phán đoán này, mắt thấy này biến hóa dị tường ở Tuyết Vực, Hàn Thạc cũng không lập tức bỏ chạy, mà chuẩn bị trước hết nhìn tình huống rồi tính sau.

- Bố Lai Ân đại nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? - Nữ yêu Cách Lại Ai mấp máy một chút, run run hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc nhướng mày do dự một chút, không cần biết Băng Tuyết nữ thần sẽ phái ra Thần cấp bậc nào xuống, đám người Già Tác Tư xem ra chẳng có lấy một chút năng lực phản kháng nào.

- Các người tạm thời ly khai trước, đợi ở phía sau trong chốc lát, ta muốn gặp người của Băng Tuyết thần điện. - Hàn Thạc liếc ba người, khẽ gật đầu, ra hiệu cho họ dừng ở đây mà hy sinh vô ích.

Nghe Hàn Thạc nói thế, Già Tác Tư và Cách Lại Ai như được đại xá, vội vàng tránh ra xa, chỉ có A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn nhìn hắn thật lâu rồi nói một câu:

- Cẩn thận!

- Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu. - Thấy A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn thật sự quan tâm mình, khác hẳn hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai, Hàn Thạc mỉm cười, thái độ ôn hòa.

Khẽ gật đầu, A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn không nói thêm gì nữa, lúc này mới bay theo Già Tác Tư và Cách Lại Ai rời khỏi chỗ này.

606. Chương 606: giá Đất

A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn vừa ly khai, Hàn Thạc lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, đặt tất cả sự chú ý vào những hàn quang đang giao thoa với nhau trên băng phong.

Băng Tuyết thần điện có cơ sở tọa lạc ở một nơi như vậy, cũng là vì ở đây có địa thế đặc thù, dễ dàng hội tụ hàn khí nhất. Thêm nữa tín đồ của Băng Tuyết thần điện dưới sự chỉ thị của Băng Tuyết nữ thần còn cố tình bố trí, biến những tòa băng phong hình thành những ma pháp trận kỳ dị, chẳng những có năng lực tụ tập hàn khí, còn có thể hình thành tế đàn nhận những sức mạnh từ mưa ban xuống.

Trên đại lục Kì Áo, ngoại trừ viễn cổ Cự Long, Hàn Thạc thật sự không cần cố kỵ người nào. Song tình thế trước mắt rõ ràng không phải là do Đế Á Na làm ra, bằng phong này có thể sinh ra biến hóa quỷ dị như thế, đủ nói lên trận pháp này đang trực tiếp nhận một người nào đó đến từ vị diện cao cấp khác.

Hàn Thạc có thể không coi những cường giả ở đại lục Kì Áo vào mắt, nhưng những gì Bối Hi Ma Tư nói cũng đã sớm hiểu được đám Thần ở vị diện cao cấp đáng sợ như thế nào, nhất là hắn còn biết được sự đáng sợ của Băng Tuyết nữ thần theo trí nhớ của chủ nhân cũ Khô Lô pháp tượng, mặc dù trong lòng hắn cũng có phán đoán của mình, nhưng cũng không dám xem nhẹ.

Từ khi băng phong xảy ra ra dị biến, giải trừ những cấm cố trên người mộ, Đế Á Na giống như thu được một sức mạnh vô cùng, đôi mắt sáng ngời như độc xà nhìn Hàn Thạc, tựa hồ đang đợi xem hắn sẽ chết như thế nào.

Tuyết Phong hàn khí tràn ngập, từng luồng gió lạnh đan xen, lực lượng nguyên tố Thủy trong cả Tuyết Vực đã chuyển thành băng khí cực lạnh, những cơn mưa tuyết như lông ngỗng chẳng biết từ khi nào đột nhiên tràn ngập cả Tuyết Vực, trong mỗi bông tuyết dường như mang theo lực lượng lạnh lẽo vô cùng.

Hàn Thạc vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng đánh giá tình thế chung quanh, nhất là Tuyết thần Đế Á Na đang nghiêng nhìn hắn, càng tập trung sự chú ý mười phần.

Trong lòng Hàn Thạc hơi có dự cảm, cảm thấy Thần ở vị diện khác, hắn sẽ thông qua Đế Á Na để phủ xuống vị diện này, cũng như lúc trước Tri Thủ nữ thần La Ti lợi dụng A Đại Nhi làm môi giới truyền lời cho Hàn Thạc.

Chỉ là, Hàn Thạc biết tình huống lần này khác hẳn với A Đại Nhi. Bởi vì bất luận về phương diện nào, thì quy mô tổ chức giáo hội của A Đại Nhi đều thua xa Băng Tuyết thần điện. Còn lần này mấy ngàn giáo đồ Băng Tuyết thần điện cùng nhau cầu khẩn, hình thành một lực lượng rất lớn, đủ để làm môi giới cho Thần ở vị diện khác hiện thân.

- Người sẽ chết. - Nhìn Tuyết thần Đế Á Na đang nhìn mình cực độ cừu hận, nhưng lại không rõ tình huống thực tế, Hàn Thạc chỉ mỉm cười nói một câu như vậy.

- Khắc khắc, người chết là người mới đúng. Sao, người sợ rồi à? Người nhất định sợ rồi, nhưng sợ cũng không hữu dụng. Người khẳng định sẽ chết! - Đế Á Na bị Hàn Thạc cho ném nổi sỉ nhục suốt đời khó quên, tâm cảnh nhiều năm vững vàng nay hoàn toàn rối loạn, không còn ung dung thanh nhã, mà trở nên nóng nảy cuồng dại.

- Cảm giác được không? Lực lượng nguyên tố biến hóa chung quanh? Việc này có khác với những lần cầu khẩn lúc trước không? - Thần sắc Hàn Thạc vẫn bình tĩnh, nhìn Đế Á Na chậm rãi nói.

- Cái gì?

Đế Á Na hơi sững sốt, sau đó làm gan nói:

- Đừng giả thần giả quỷ, hôm nay người không thể không chết!

- Gia hỏa đáng thương, người nghĩ rằng Thần ở vị diện khác mà hiện thân là việc dễ dàng như vậy sao?

Hàn Thạc cười lạnh chỉ chỉ vào những giáo đồ ở Băng Tuyết thần điện trên Tuyết Phong, nói về trào phúng:

- Người nhìn bên dưới, nhìn xem những tín đồ sùng bái này, hơn một ngàn tín đồ dùng tín ngưỡng cuồng nhiệt của họ với Băng Tuyết nữ thần, bây giờ đưa tới một kết quả như thế nào?

Đế Á Na nhìn theo, đột nhiên phát hiện chẳng biết khi từ nào, tất cả những tín đồ nằm rạp xuống đất cầu Băng Tuyết nữ thần trợ giúp, toàn bộ đều thất khiếu chảy máu, đương nhiên không có sức sống nữa rồi.

“A...”

Mặc cho Đế Á Na kiên cường bao nhiêu, đột nhiên nhìn thấy tử trạng thê thảm của mấy ngàn tín đồ sùng bái, cũng phải rú lên, điên cuồng gào lên:

- Sao lại như vậy? Sao lại như vậy...

- Là người! Nhất định là người hạ độc thủ! - Đế Á Na không biết mà cũng không dám tin sự thật. Bây giờ vẫn còn tin cây Băng Tuyết nữ thần tới mức si cuồng, oán độc giương nanh múa vuốt chỉ vào Hàn Thạc gào lên, như là một mụ điên điên đả.

Hàn Thạc lắc lắc đầu, hẳn biết Đế Á Na xem như tiêu rồi, cho dù là hôm nay có thể may mắn không chết, sau này cũng khó có thể thoát khỏi ám ảnh ngày hôm nay.

Ngay vào lúc này, cường quang trên mấy tòa băng phong đột nhiên đổi hướng, nhất tề xạ vào người Tuyết thần Đế Á Na đang đứng giữa không trung.

Tuyết thần Đế Á Na rú lên cực kỳ thê lương, thanh âm thê thảm kinh khủng như một nữ quỷ hoàn hồn, người mụ bị vài đạo hàn quang cùng bắn vào, giống như một mặt trời nhỏ bắn ra hào quang vạn tượng.

Một luồng khí tức dày đặc dần dần từ những hào quang vạn tượng đó truyền vào thân thể Đế Á Na, chốc lát, Tuyết Vực đang tràn ngập đủ loại lực lượng nguyên tố, thoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại Thủy nguyên tố càng lúc càng nhiều, những lớp tuyết cực dày rất nhanh biến thành băng cứng dày đặc.

Đây là dấu hiệu hình thành Thần chi lĩnh vực Thủy hệ. Vừa thấy tình huống này phát sinh, Hàn Thạc có thể khẳng định Tuyết thần Đế Á Na thật sự chết rồi. Không ngoài sở liệu của hắn, người tới quả nhiên đã dùng phương pháp hữu hiệu nhất, cưỡng chiếm thân thể Tuyết thần Đế Á Na, linh hồn mụ đã bị xóa sạch không thương tiếc.

Cường quang bắn vào người Đế Á Na, chỉ trong chốc lát, toàn bộ đã ẩn vào trong cơ thể Đế Á Na, tựa hồ bị thân thể mụ hoàn toàn hấp thu rồi.

Hào quang tan đi, Đế Á Na vẫn không tổn hao gì đứng nguyên tại chỗ, chỉ là con người lại hoàn toàn bất động. Băng giá, không hề có cảm tình, không còn là ánh mắt oán độc điên cuồng của Đế Á Na, mà trong đôi mắt tuy vẫn là Đế Á Na, nhưng lại có những biến hóa long trời lở đất.

- Người là ai, dám khiêu chiến uy quyền của Băng Tuyết nữ thần chúng ta? - Giọng đàn ông lãnh đạm từ trong miệng Đế Á Na phát ra, làm cho Hàn Thạc vừa nghe đã dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Ngay khi giọng đàn ông này vang lên, Hàn Thạc biết ngay Đế Á Na đã chết, bây giờ chính là một sứ giả uy nghiêm của Băng Tuyết nữ thần đang chiếm cứ thân thể mụ.

- Mặc kệ ta là ai, tóm lại, Băng Tuyết thần điện trên đại lục Kỳ Áo đích thật là bị hủy ở trong tay ta. - Toàn bộ tinh thần Hàn Thạc chăm chú đánh giá người mới tới, thần thức triển khai muốn biết rõ người này rốt cuộc có thực lực như thế nào, cũng trả lời rất lãnh đạm.

Thâm sâu khôn lường, đây là đánh giá từ thần thức Hàn Thạc sau khi thăm dò.

Khẽ gật đầu, tên cường chiếm linh hồn Đế Á Na mở miệng lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, căn cơ nơi đây đã bị người hủy hoại, dù sao đi nữa, người cũng phải chết.

Những lời này như phán xét, giống như việc giết chết Hàn Thạc là chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

Vừa nói xong, tên nhập vào thân thể Đế Á Na nhằm thẳng vào Hàn Thạc, không có động tác gì phức tạp, chỉ nhẹ nhàng ra một quyền.

Đột nhiên, Thần chi lĩnh vực Thủy nguyên tố ở cả tuyết vực của hắn trong nháy mắt toàn bộ đã quán chú vào thân thể hắn, sau đó nhiệt độ chung quanh vốn giá lạnh đến tận xương tủy, trong chốc lát khôi phục lại bình thường, nơi đây có vẻ thoáng cái đã trở thành mùa xuân hoa nở lộc biếc.

Trong lòng Hàn Thạc phát lạnh, hẳn cảm giác được rõ ràng lực lượng nguyên tố Thủy bao phủ chung quanh băng phong, toàn bộ đều tập trung vào một quyền này, trong đó còn ẩn hiện thần lực cực kỳ băng hàn, ảnh hưởng tới thân thể và xúc cảm của Hàn Thạc, làm hắn sinh ra một loại cảm giác vô lực muốn thoái lui.

Thần thức không thể phán đoán ra cảnh giới của người này, nhưng một quyền này vừa đánh ra, Thần chi lĩnh vực Thủy hệ sinh ra dị biến lớn như thế, Hàn Thạc lập tức có thể khẳng định người vừa tới vượt qua cảnh giới Hạ vị thần. Khi biết thực lực của hắn rất mạnh, Hàn Thạc không dám tùy tiện đỡ một kích này.

Đột nhiên, Thân, Tâm, Thần đồng thời phát sinh biến hóa, Hàn Thạc như là mặt hồ yên lặng, trong lòng không chút dao động, tâm cảnh đưa Thân biến, Tâm biến, Thần Thức biến điều chỉnh tới trạng thái bình tĩnh không hề gợn sóng, như muốn cảm nhận hết quỹ tích kỳ dị của một quyền này, đồng thời sức mạnh ẩn chứa trong đó.

Cực Tốc biến lập tức thi triển, một quyền của tên này vừa giáng xuống, thân ảnh Hàn Thạc sớm đã bay ra xa cả ngàn thước. Khu vực hấn đâm huyệt trên bầu trời vang lên một tiếng nổ mạnh. Tuyết Phong vừa mới giải đông, đột nhiên lắc lư dữ dội, những khối đá khổng lồ thi nhau sập xuống.

- Ủa? - Người nọ kêu khê kinh ngạc, giống như không ngờ tới Hàn Thạc có thể tránh được một kích này của hắn, có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Hàn Thạc đã ra ngoài phải đến ngàn thước, tâm cảnh bình tĩnh không hề dao động cảm nhận được uy lực một quyền của người nọ, rất nhanh ước lượng một chút. Hàn Thạc phát hiện ra tên vừa tới khẳng định là một Trung vị thần, chỉ có điều vì Thần thể không thể phủ xuống vị diện này, thông qua Đế Á Na làm môi giới nên sức mạnh chỉ có thể sinh ra có hạn, căn bản không đủ giết chết mình.

Vừa phán đoán như vậy, Hàn Thạc hắc hắc cười lạnh, thân thể tam hồn cộng sinh đột nhiên lắc khê, hai Hàn Thạc khác cùng lúc xuất hiện.

- Ủa? - Người nọ một lần nữa kinh hô, đối với cảnh tượng vừa thấy quả hơi giật mình, trong ánh mắt bình tĩnh đã có vài phần quái dị.

Không chờ hắn hỏi han gì, cũng không để hắn một lần nữa ra tay, ba thân thể của Hàn Thạc cùng động, từ ba hướng cấp tốc bắn về phía hắn. Hai đại Thần chi lĩnh vực cùng thi triển ra, nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc mạnh dạn chen vào Thần chi lĩnh vực của hắn, còn hóa thân ngoại thân thì liên tục bay lượn, nhìn không ra đâu là người thật.

Từ khi Hàn Thạc tu thành ba thân thể, trước giờ chưa có lấy một lần nào toàn lực ra tay đối phó với một người. Tên Trung vị thần nhờ vào thân thể Đế Á Na giúp đỡ mà phủ xuống, mặc dù chỉ có thể phát huy được một bộ phận nhỏ sức mạnh, nhưng hắn vẫn là một Trung vị thần. Khoảng cách giữa Hạ vị thần và Trung vị thần có một tầng không thể vượt qua được, Hàn Thạc không thể không toàn lực ứng phó.

“Bùm bùm bùm!”

Vọt tới nửa đường, ba Hàn Thạc đồng thời khựng lại, bị một chương ngại vô hình ngăn trở.

Thầm kêu một tiếng không hay, Hàn Thạc biết ngay người vừa tới nhờ cảnh giới cao hơn hắn, nên Thần chi lĩnh vực cũng cường đại vượt quá hắn tưởng tượng.

- Nhiều người, không nhất định có thể chính thức chiếm được tiện nghi! - Người nọ nói lạnh lùng, rồi tiếp tục vùng quyền đánh ra, đánh về phía hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc.

Lúc này, ba thân thể của Hàn Thạc vừa mới đang xông vào, đều bị những chương ngại bằng hàn chặn lại, hơn nữa đều bị hàn khí xâm nhập, hắn vừa phải lui lại, vừa phải khu trừ hàn khí trong cơ thể, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

607. Chương 607:chiến Thuật

Mất thấy người nọ đánh ra một quyền, ba thân thể cùng lúc bị hàn khí nhập thể, trong lòng Hàn Thạc vẫn hoàn toàn bình lặng, tỉnh táo tìm kiếm giải pháp.

Ba thân thể đồng thời lui về phía sau, hơn nữa theo ba phương hướng phân tán, khoảng cách với nhau càng ngày càng dài. Khi người nọ như tập trung tất cả hàn khí rét lạnh của cả mùa đông vào nắm đấm, sắp đánh vào hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc, linh cơ Hàn Thạc chợt lóe lên, đột nhiên có một chủ ý.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ cấp tốc thoái lui, trong chớp mắt rời xa chương ngại bằng hàn đó. Bản thể Hàn Thạc vừa thoái lui bỗng quay lại, “Vèo”, bắn về phía sau người kia, không gian giới chỉ trên ngón tay chợt sáng ngời, ba viên châu bắn nhanh như thiểm điện vào linh hồn người nọ.

“Ầm ầm...”

Tiếng nổ mạnh vang vọng cả thiên địa đột nhiên từ ba viên châu đỏ phát ra. Chướng ngại băng hàn của người kia bị chấn động, trong nháy mắt bị xé rách thành cát bụi.

Ba Bạo diệt châu nổ tung, hình thành lực oanh phá công kích vào chướng ngại băng hàn của người nọ, Thứ hồn châm ẩn trong Bạo diệt châu vô ảnh vô hình dày đặc bắn về phía hắn lúc này đang chuẩn bị đánh vào hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc.

Ma công khác với những nguyên tố và lực lượng pháp tắc ở thế giới này, cho dù tên này có thực lực Trung vị thần, trong lúc bất ngờ cũng chân tay luống cuống, không thể hoàn toàn tránh né công kích của Thứ hồn châm dày đặc, trên người hoặc nhiều hoặc ít trúng phải vài cây.

Thứ hồn châm ác độc vô cùng, một khi tiến vào thân thể đối phương, sẽ lập tức tiến hành công kích linh hồn, như là một con ác quỷ không chịu buông tha, căn bản không cho người một chút thời gian nào để thở.

- Ủa! - Người nọ lần thứ ba kêu khê một tiếng, hiển nhiên bị thủ đoạn công kích đặc dị của Hàn Thạc làm kinh ngạc.

Thứ hồn châm vừa vào thân thể hắn, hắn lập tức cảm nhận được uy hiếp đến linh hồn. Vốn một quyền đang công về phía Hàn Thạc lập tức bị hắn ngừng lại ngay, toàn bộ tinh lực để vào việc thanh trừ uy hiếp của Thứ hồn châm này.

Thứ hồn châm đối với cường giả bình thường, tuyệt đối có thể tạo thành một lực sát thương vô cùng lớn. Nếu thực lực thấp, dưới sự xâm thực của Thứ hồn châm thậm chí còn có thể bị linh hồn hủy diệt. Nhưng từ kinh nghiệm lần trước ở Thâm Uyên giới, cường giả Thần cấp có linh hồn quá mạnh, linh hồn lại dung hợp với nguyên tố, nên không phải loại mà Thứ hồn châm có thể hủy diệt được.

Linh hồn càng cường đại, độ dung hợp với nguyên tố càng cao, thời gian thanh trừ Thứ hồn châm cũng càng ngắn.

Hàn Thạc hiểu đạo lý này, vừa thấy người đó không công kích hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của hắn nữa, không thoái lui mà tiến. Rồi trong chớp lát, ba thân thể một lần nữa cùng nhau động thủ. Hướng về phía địch thủ đang thanh trừ uy hiếp của Thứ hồn châm.

- Hèn hạ! - Người nọ hét lên, nhưng không dám trực tiếp đối mặt với ba mũi tiến công của Hàn Thạc, vội vàng lui ra sau.

- Hắc hắc. Hèn hạ? Đây là chiến thuật. Người biết cái gì!

- Người mới là quá hèn hạ, người là một Trung vị thần không biết sống bao nhiêu năm, đi tới giết ta là một Hạ vị thần nho nhỏ. Còn hấp thu toàn bộ tín ngưỡng lực của tín đồ nơi này, rồi mạnh mẽ chiếm cứ thân thể tín đồ sùng bái nhất, người không phải hèn hạ sao?

- Do đó người không xứng nói người khác hèn hạ!

Trong khi ba Hàn Thạc phi thân tấn công hắn, ba phía đều mở miệng trêu chọc, người một câu ta một câu, người nọ á khẩu không trả lời được.

Trong lúc cãi nhau thì ba thân thể Hàn Thạc đã đến bên cạnh hắn, không chút khách khí, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ và bản thể Hàn Thạc chủ công, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ không ngừng phóng thích ra Vong Linh ma pháp phụ trợ, vô số kết giới rơi xuống trên người hắn, làm hắn căn bản không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của mình.

Vượt qua khoảng cách giữa vị diện mà đến, hắn vốn chỉ có thể lợi dụng thân thể Đế Á Na phát huy một bộ phận sức mạnh nhỏ thôi. Bây giờ lại bị Thứ hồn châm đánh trúng linh hồn, bị Vong Linh ma pháp không ngừng quấy nhiễu, còn đối mặt với hai Hàn Thạc vây công, người này tuy toàn lực ứng phó, cũng đã bắt đầu có vẻ có chút khó khăn.

Hàn Thạc luôn luôn bắt chấp quy củ, thích thừa dịp người khác bất lực nhất mà giã thêm vào. Lần này hiển nhiên cũng không ngoại lệ. Ba Hàn Thạc nhìn chằm chằm vào người nọ đang đứng ở giữa liên tục công

kích, ma công, Vong Linh kết giới, Hủy Diệt pháp tắc ba loại sức mạnh từng loại nối nhau từ trên người ba Hàn Thạc phát ra, thi nhau bắn vào người nọ.

Từ lúc mới hiện thân, người nọ một mạch có vẻ thông dong, rốt cục lộ ra vài phần mỗi một, hai tay hẳn không ngừng đan xuất từng đạo chưởng ngại bằng hàn, thoát nhìn có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Linh hồn lợi dụng môi giới hiện thân ở một vị diện khác không thể duy trì thời gian quá dài, hơn nữa thời gian càng dài thì đối với mình càng bất lợi, điểm ấy Hàn Thạc hiểu rất rõ sau khi thu được một vài ký ức từ chủ nhân cũ Khô Lâu pháp tượng.

Mắt nhìn hẳn có vẻ mỗi một, công kích của Hàn Thạc càng nhanh hơn, căn bản không để cho hắn có cơ hội hoàn thủ, muốn lợi dụng cơ hội này, tiêu hao thần lực của hắn.

Tên đó quả vô cùng khó chịu bứt rứt. Quả hẳn chưa bao giờ gặp một nhân vật hèn hạ như Hàn Thạc, sử dụng mọi thứ để công kích không để lại đường sống, nếu không phải vì giữa linh hồn còn bị một sức mạnh kỳ dị nhiễu loạn, hẳn cũng không đến nỗi bị động như vậy, đáng tiếc sau khi bị Hàn Thạc tập kích, hẳn không có thời gian, chỉ có thể trở mắt nhìn mình trở thành một bù nhìn, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Càng làm hắn tâm phiền ý loạn là Hàn Thạc vẫn lải nhải không ngớt những lời nhục mạ chế diễu hắn, ba Hàn Thạc ba miệng, chẳng những ưu thế về số lượng để tấn công, mà còn được hắn lợi dụng để nhiễu loạn địch nhân.

Người một câu ta một câu, ba miệng đồng thời chửi bới, ân cần thăm hỏi người nhà tổ tông, chế diễu người vô năng, rồi nói về bộ dáng người sau khi chết, nói tới nói lui tạo thành đả kích tinh thần rất lớn. Loại hành hạ bằng ngôn ngữ này quả là đau đớn, người bình thường quả chẳng chịu được.

Vì ma công đã tới cảnh giới Cửu Biến, nên thân, tâm, thần thức đạt tới trạng thái tuyệt đối tĩnh táo, trong khi phun ra những lời chửi bới này, tâm tình hẳn vẫn cực kỳ bình tĩnh, vừa chửi bới vừa công kích đủ loại, khiến cho người nọ khổ chịu không nổi, có vẻ càng ngày càng nóng nảy.

- Cảm ơn!

Gầm lớn một tiếng, người nọ trừng mắt có vẻ khốn khổ nhìn Hàn Thạc, quát:

- Người cũng là một Hạ vị thần, sao lại hèn hạ như vậy?

Ba Hàn Thạc bị hắn quát làm giật bắn cả người, trầm mặc trong chốc lát, sau đó lại nói càng thêm ác độc, ba miệng không ngừng từ ba phía truyền đến, căn bản không đếm xỉa đến tiếng gầm của hắn.

Có ba miệng hơn người, loại ưu thế này mà không biết áp dụng, thì người thật sự là ngu ngốc. Hàn Thạc thâm cười lạnh. Từ biểu hiện của hắn đã thấy được chiến thuật của mình thật sự có hiệu quả.

Bùng bùng bùng!”

Cùng với những lời chửi bới lải nhải của Hàn Thạc là sự công kích hợp lực của ba người, liên tiếp bắn vào lớp chưởng ngại hàn băng do người nọ thi triển.

Đột nhiên, thân thể Đế Á Na do hắn cưỡng chiếm bắn ra hào quang sáng chói, giữa cường quang chói mắt, thân thể Đế Á Na rút lại, giống như tất cả sức mạnh trong cơ thể đều bị xương cốt hấp thu.

Đoàng...”

Thanh âm của một vụ nổ truyền ra từ thân thể Đế Á Na, mấy trăm mũi tên hàn băng, “Vèo Vèo” bắn ra xung quanh, bắn vào ba thân thể không kịp phòng bị của Hàn Thạc.

Mấy trăm mũi tên hàn băng bắn tới cực nhanh cực mạnh, trong đó ẩn chứa thần lực hải nhân. Vì ba Hàn Thạc từng bước ép hắn vào giữa, do đó mấy trăm mũi tên hàn băng đó, cơ hồ toàn bộ đánh vào người ba Hàn Thạc, tạo thành thương tổn khác nhau trên ba thân thể hắn.

Trong nháy mắt, ba thân thể của Hàn Thạc đồng thời cảm nhận được những cơn đau thấu xương, hàn khí chẳng những công kích ba thân thể Hàn Thạc, đến cả linh hồn cũng bị ảnh hưởng, giống như đóng băng chết ba Hàn Thạc tại chỗ.

“Rắc rắc...”

Ba thân thể Hàn Thạc đồng thời truyền đến những thanh âm đáng sợ, băng trong nháy mắt bao trùm cả thân thể hắn, thoát nhìn hắn như biến thành ba tượng băng trong suốt, trên mặt vẫn còn giữ nguyên sự trào phúng, cười mắng, cười lạnh, có vẻ cực kỳ quái dị.

Sau khi thân thể Đế Á Na bắn ra cường quang, thành một bộ xương máu đầm đìa, da thịt như đều bị xương cốt hấp thu, thoát nhìn rất đáng sợ.

Một đôi mắt băng giá vô tình nhìn chằm chằm vào ba Hàn Thạc, người nọ khổ sở nói:

- Ta chịu thanh âm ngươi đủ rồi, vĩnh viễn cầm mồm giùm ta một cái!

Chỉ thấy hắn vung tay lên, ba thanh kiếm bắn to bằng băng sắc bén thoáng cái đã xuất hiện trong không khí, nhanh như thiểm điện đâm vào ba Hàn Thạc, đâm qua băng cứng trên người Hàn Thạc, trực tiếp xuyên vào ngực của hắn.

“Phù phù... phù phù...”

Người nọ lúc này không thành thân thể, thở hổn hển, tựa hồ sau khi phóng thích ra ba băng trùy công kích Hàn Thạc, đã tiêu hao gần hết thần lực của hắn, làm cho hắn cảm thấy gần như không chịu nổi.

- Rốt cuộc cái giống gì mà có được ba thân thể như vậy? Còn có một thứ phương thức vận dụng sức mạnh chẳng giống ai, người này thật là cổ quái! - Vừa thở hổn hển, người nọ vừa nhìn Hàn Thạc chăm chăm lắm mắt, có vẻ cực kỳ nghi hoặc.

- Cũng may hắn đã chết rồi, nhiệm vụ lần này cũng đã hoàn thành, chỉ tiếc là thần lực tiêu hao không ít, một chuyến đi này căn bản không chiếm được tiện nghi gì.

Hắn tiếp tục thấp giọng thì thào tự nói, thân thể xương cốt huyết nhục máu me đầm đìa chậm rãi kết băng, hắn tựa hồ đang khôi phục thần lực, sau đó sẽ tập trung sức mạnh cho linh hồn Hàn Thạc một kích trí mạng.

Ba thân thể Hàn Thạc đều bị những mũi tên băng giá đánh trúng, uy lực bất phàm của hàn khí trong nháy mắt đã đóng băng cơ thể hắn, sau đó ba băng trùy một lần nữa công tới, xuyên vào ba thân thể Hàn Thạc, làm ba thân thể hắn toàn bộ bị thương tổn đủ loại khác nhau.

Nhưng, thân thể Hàn Thạc mặc dù bị đông cứng, nhưng ý thức vẫn còn, tâm cảnh vẫn tĩnh táo.

Nếu đổi lại là một Thần khác, chịu công kích liên tiếp, nhất định sẽ rất khó có thể tập trung lại sức mạnh để phản kích. Dù sao Thần thể chính là căn bản, bị thương nặng như vậy mà muốn nhúc nhích quả thật không dễ dàng.

Song ba thân thể Hàn Thạc lại không cái nào bình thường cả. Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ chính là Lục Ma Phong hóa thành, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ là Khô Lâu pháp trượng chuyển hóa thành, thân thể của bản thể tu luyện ma công, lại cơ hồ có tám thân bất tử, sao một thân thể bình thường có thể so sánh được chứ?

Bởi vậy, ba thân thể Hàn Thạc mặc dù toàn bộ bị đóng băng, Hàn Thạc căn bản vẫn không mất đi năng lực phản kích.

Khi người nọ nghĩ rằng Hàn Thạc vô kế khả thi, lặng lẽ cố khôi phục thần lực chuẩn bị công kích một cú chót vào linh hồn Hàn Thạc, chỉ nghe những tiếng rắc rắc từ hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc truyền đến.

Người nọ cả kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn, sau đó kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ đờ người.

608. Chương 608:tiểu Nhân Không Dám

- Người... Người... Người rốt cuộc là cái giống gì thế? - Thanh âm băng giá của người nọ lúc này có vẻ hơi run run, nhìn Hàn Thạc đột nhiên thành một thanh trường kiếm.

Hắn đi theo Băng Tuyết nữ thần chinh chiến nhiều năm ở rất nhiều vị diện lớn, nhân vật chủng tộc loại nào cũng đã gặp qua, nhưng trước giờ không có cảnh tượng nào giống như màn biến hóa này làm hắn rất khiếp sợ. Một nhân loại vừa mới còn công kích lúc nãy, lại thoáng cái biến thành một thanh trường kiếm, việc này hoàn toàn vượt quá những gì mà hắn biết về các loại lực lượng, trong lòng sinh ra một loại cảm giác cực kỳ hoang đường.

Đối với sự vật bí ẩn, chẳng những là người mà đến cả Thần cũng có tâm lý kiêng kỵ. Bởi vậy, khi hắn phát hiện ra Hàn Thạc biến thành một thanh trường kiếm, hắn từ khi phủ xuống tới vị diện này vẫn chưa hề khấn咒, bây giờ trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, nên giọng nói hơi run run.

“Rắc rắc Rắc rắc...”

Hàn Thạc biến thành Lục Ma Phong, vụn vụn vài cái, lớp băng liên tục vỡ vụn, làm cho người nọ càng thêm ớn lạnh.

- Người không cần biết ta là cái gì, người nghĩ rằng chỉ bằng vào lớp băng cứng của người mà có thể giam chân ta được sao? - Hàn Thạc dưới hình thể Lục Ma Phong cười lạnh, hào quang đỏ như máu từ mũi kiếm liên tục lóe ra, phá vỡ toàn bộ lớp băng cứng bao lấy thân thể hắn, rồi bay ra ngoài.

Lục Ma Phong được Hàn Thạc chế tạo rất lợi hại, mấy ngày trước còn vừa mới thu nạp năng lượng hủy diệt của mười mấy vạn Thú Nhân, vì cấu tạo rất đặc thù, luôn luôn có huyết quang lấp lánh rất khó bị cảm tù.

Lục Ma Phong lập tức bắn về phía bản thể Hàn Thạc đang bị đóng băng, choang một tiếng, phá vỡ lớp băng bao bên người bản thể Hàn Thạc. Hàn Thạc nhếch miệng cười, cười nhạt đánh giá người nọ, đưa tay nắm chặt Lục Ma Phong, chỉ vào hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ ở đằng xa, Hàn Thạc cười nói:

- Người nhìn xem thân thể kia có phải cũng rất kỳ lạ không?

Người nọ bị Hàn Thạc dùng những thủ đoạn liên tiếp làm khiếp sợ, nghe vậy quay đầu nhìn ra đó, phát hiện ra Hàn Thạc thứ ba đã biến thành một Khô Lâu pháp trượng, trong lòng hắn phát lạnh, thật sự không biết hắn phải đối mặt với một con quái vật nào đây.

- Người... Người là chủng tộc gì? - Người nọ lạnh mình, chỉ vào Hàn Thạc kinh hô.

Hàn Thạc biết hắn khiếp đảm rồi, trải qua một loạt kích thích liên tục như vậy, hắn quả thật vô cùng khiếp sợ vì những sự vật vô cùng bí ẩn, thêm nữa thần lực hắn tạm thời còn chưa ngưng tụ được, lập tức sinh ra ý muốn thoái lui.

Hàn Thạc đánh giá hắn, thấy thần quang trong ánh mắt hắn dần dần tan đi, hừ lạnh một tiếng, cầm Lục Ma Phong một kiếm đâm vào hắn.

“Phốc” Lục Ma Phong đã đâm vào đầu hắn.

Bên trong Lục Ma Phong có sức mạnh của ngàn vạn lệ hồn, lại vận dụng thần lực Hủy Diệt pháp tắc hình thành một công kích, trước khi linh hồn hắn rút lui, vẫn còn một chút liên lạc, cho hắn ném một kích rất mạnh.

- Mặc kệ người là cái gì, ta nhất định sẽ giết người! - Một đoạn ý thức đứt quãng truyền lại.

“Bùng!”

Thân thể Đế Á Na sau một loạt những tia hào quang rực rỡ nổ tung ra, lần này sau khi linh hồn tên Thần đó đã ly khai, không có tác dụng của thần lực, trở thành một cơn mưa máu thịt vung vãi đầy trời.

- Hừ, chạy nhanh thật! - Hàn Thạc lạnh giọng quát, cổ tay lắc khê, Lục Ma Phong bắn thẳng về phía một hóa thân ngoại thân khác bị băng cứng vậy khôn, phá toang thân lực trên đó.

Lơ lửng trên không trung, nhìn dưới thân, Hàn Thạc phát hiện những vốn tín đồ sùng bái này, lúc trước thất khiếu và thân thể đều rỉ máu, bây giờ đều bị đóng thành tượng băng. Thủy nguyên tố vừa mới mất đi lại tràn ngập khắp nơi, làm nơi này vừa đột nhiên âm áp lại một lần nữa rét lạnh.

Một tên Trung vị thần phủ xuống, đoạt đi mấy ngàn sinh mạng tín đồ sùng bái, cưỡng chiếm thân thể Đế Á Na, sau một phen đại chiến, ba thân thể Hàn Thạc toàn bộ bị thương, nhưng linh hồn của tên Trung vị

thần phủ xuống đó cũng bị Hàn Thạc đánh cho bị thương nặng. Thương thể linh hồn còn nghiêm trọng hơn thương tổn thân thể của Hàn Thạc.

Phải trả giá đắt như vậy, lại không thể giết chết Hàn Thạc, ngược lại mình lại phải bỏ chạy trở về. Vô luận nhìn như thế nào, trận này vẫn là Hàn Thạc thắng, mặc dù thắng có chút gian nan, bản thân cũng phải trả giá đắt, nhưng vừa nghĩ tới đối phương là một Trung vị thần, Hàn Thạc cũng có cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Ba thân thể hợp một, Hàn Thạc hít sâu một hơi, đột nhiên mở miệng rú lên, sóng âm truyền ra xa xa, truyền tới ba Cơ Thần đã sớm bỏ chạy ra xa từ trước.

Ngồi khoanh chân tại chỗ, Hàn Thạc cẩn thận cảm nhận thương tổn của ba thân thể, vết thương trên ngực của bản thể Hàn Thạc do bị xuyên thủng, toàn bộ đã khép lại, đại bộ phận khí bằng hàn trong cơ thể cũng bị thanh trừ...

Thật ra hai hóa thân ngoại thân bị thương rất nghiêm trọng, lại do lợi dụng đặc thù Thần thể pháp khí mà hình thành nên, do đó nhất thời không khôi phục được, chỉ có thể từ từ điều dưỡng thôi.

Ba thân thể Hàn Thạc, hai hóa thân ngoại thân nhờ có tài liệu đặc thù, sau khi hóa hình đến cả một vết thương nho nhỏ cũng không hề lưu lại, thoát nhìn hắn là không có vấn đề gì, nhưng tổn hại lại đến từ bên trong, phải lợi dụng một nguyên tố và lực lượng pháp tắc khổng lồ, trải qua một thời gian tu bổ mới khôi phục được.

Ngược lại bản thể Hàn Thạc tu luyện ma công, thoát nhìn bị thương rất nặng, song vì thân thể đặc thù, có năng lực tự chữa trị cực kỳ biến thái, lợi dụng Ma Nguyên lực đền bù, không bao lâu sẽ khôi phục hơn phân nửa.

Từ phương diện này mà xét, bản thể tu luyện ma công quả nhiên cực kỳ kỳ diệu, căn bản là không cần lo đến thương tổn trên thân thể.

Trận này làm cho Hàn Thạc có được rất nhiều kinh nghiệm quý giá. Trong khi âm thầm điều tra thương thể thân thể, hắn cũng tranh thủ thể ngộ cảnh chiến đấu vừa rồi. Từ trước khi xảy ra trận chiến, từ Thần chi linh vực mà Hàn Thạc đã biết người nọ có cảnh giới cao hơn mình nhiều, chỉ riêng điểm này cơ hồ là đứng ở thế bất bại rồi. Trong vòng Thần chi linh vực của hắn, Hàn Thạc có vẻ bó tay bó chân, thực lực không thể thi triển.

Thần chi linh vực cao hơn một bậc, nên hắn rất thông thả, trong nháy mắt đã rút tất cả lực lượng nguyên tố trong Thần chi linh vực, ngưng tụ vào một quyền rồi phát lực bắn ra như thuốc nổ, vô cùng đáng sợ. Nếu không phải Hàn Thạc lợi dụng Cực Tốc biến nhanh chóng né tránh, chỉ sợ một quyền đầu tiên đã làm hắn bị thương nặng.

Vì Thần thể không thể phủ xuống, thần lực của người nọ cũng không mạnh hơn Hàn Thạc bao nhiêu, nhưng chỉ dựa vào Thần chi linh vực cường đại, lại còn có sự vận dụng thành thục đối với lực lượng nguyên tố, một mình hắn đối phó với ba thân thể Hàn Thạc mà không chết. Nếu không phải Hàn Thạc lợi dụng Bạo diệt châu xuất kỳ bất ý ám toán hắn, sau đó dùng chiến thuật một mạch chữ bới nhiều loạn tâm trí hắn, thì ai thắng ai cũng còn khó nói.

Từ phương diện này mà nói, Thần cấp cao hơn một cảnh giới, quả nhiên không chỉ tăng thần lực lên. Trận này làm Hàn Thạc chính thức nhận ra sự hung hiểm trong việc chiến đấu giữa các vị Thần, cũng hiểu được một vài tình huống trước kia không hiểu.

Tiếng xé gió từ xa xa vang lên, Hàn Thạc ngẩng đầu liếc mắt, biết ba người kia hiểu ý trong tiếng kêu hấn, cùng nhau chạy về.

- Sao thế? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn vừa tới, chợt giật mình cả kinh, vội vàng tới trước mặt Hàn Thạc hỏi.

- Bị thương, người của Băng Tuyết thần điện quả nhiên khó xơi, may mà hắn đã đào tẩu rồi. - Hàn Thạc cười khổ với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn.

- Vết thương có nặng không? Muốn nghỉ ngơi ngay không? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn hơi lo, nhíu mày nói.

- Dù sao vết thương cũng không nhẹ, mẹ kiếp, tôn giáo lâu đời này quả nhiên không phải dễ dàng đối phó được. - Hàn Thạc khề gật đầu, nói về lòng hổ.

Đột nhiên, Hàn Thạc chú ý tới khi hắn nói mình bị thương không nhẹ, Già Tác Tư và nữ yêu Cách Lại Ai mắt lóe lên một chút, tựa hồ có ý nghĩ nào đó.

Sực nhớ ra, Hàn Thạc cười lạnh nhìn hai người, đứng phắt lên, một đạo hào quang hiện lên, hắn xuất hiện trước mặt Già Tác Tư, tay vươn ra áp vào đầu tên này, âm trầm nói:

- Sao hả? Muốn thừa dịp ta trọng thương giết chết ta phải không?

- Không dám, tiểu nhân không dám! - Già Tác Tư cực kỳ kinh hãi, hấp tấp quỳ xuống trước mặt Hàn Thạc, bị dọa đến không dám nhúc nhích.

- Ta cho dù bị thương có nặng tới mấy, nếu muốn giết người cũng vẫn dễ như trở bàn tay, đừng có ở trước mặt ta bày trò tiểu xảo, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, người khôn hồn cẩn thận suy nghĩ, hay là muốn thừa dịp kiếm lời hả? - Hàn Thạc cười lạnh hắc hắc, nhìn Già Tác Tư, nói đều đều.

- Tiểu nhân không dám, không dám thật mà! - Già Tác Tư thấy thi thể đầy đất, nghĩ rằng toàn bộ đã bị Hàn Thạc giết chết. Hắn sợ hãi Hàn Thạc sẽ lập tức giết chết hắn, cầu khẩn người liên tục.

- Đối với loại người như thế, xem ra cũng nên cho một chút ước thúc, bằng không người phỏng chừng vẫn còn không thật thà. - Hàn Thạc nhẹ nhàng cười ác, một giọt máu tươi từ ngón trỏ chảy ra, sau đó một ít thần lực pha vào đó, phong ấn vào óc Già Tác Tư.

- Không có đủ thực lực, tốt nhất đừng có tâm tư phản kháng gì, bằng không, ta tâm niệm vừa động, đầu người sẽ “bùm” một tiếng nổ tung, hắc hắc! - Hàn Thạc cười nhạt, nhìn Già Tác Tư không ngừng run rẩy, thái độ rất nhẹ nhàng.

- Cách Lại Ai kia, nếu người cho rằng có thể chạy trốn khỏi lưới trời, có thể thử đó. - Hàn Thạc nhấc tay ra khỏi đầu Già Tác Tư, lạnh lùng liếc nhìn Cách Lại Ai ở xa xa đang khiếp đảm muốn đào tẩu.

- Đại nhân hiểu lầm rồi, ta đâu có muốn chạy. - Cách Lại Ai cười nói về vô cùng miễn cưỡng, vẻ mặt đau khổ giải thích.

- Người là người thông minh, hắn là biết nên làm như thế nào, thật thà đến đây đi. - Hàn Thạc thông thả cười cười nhìn Cách Lại Ai, nói đều đều.

- Tuân mệnh!

Cách Lại Ai thở dài một hơi, thầm nghĩ:

- Sao ta xui xẻo như vậy được chứ, lại phải gặp một ác ma như vậy, chà, bây giờ thì xong đời rồi.

Trên mặt vẫn lộ vẻ khuôn mặt tươi cười, Cách Lại Ai lách lách đi đến trước mặt Hàn Thạc, chủ động đưa đầu tới trước mặt hắn, nói:

- Xin mời đại nhân ban cho phong ấn.

- Ừm, cái này được đấy. - Hàn Thạc cười vô cùng tà ác, dùng cùng một phương pháp phong ấn Cách Lại Ai.

- Bố Lai Ân, ta thì sao? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn đi đến trước mặt Hàn Thạc, mỉm cười hỏi.

- Người nói gì thế, làm sao ta có thể đối đãi với người như thế chứ?

Hàn Thạc giả vờ giận, trừng mắt nhìn A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn, thành khẩn nói:

- Người và họ khác hẳn nhau, ai thật tâm ai giả ý, ta vẫn biết rõ cả.

Hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai đều tỏ ra khổ sở, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời trong lòng chỉ biết thở dài, thầm nghĩ ta thật xui xẻo, bây giờ thì rốt cuộc thật sự không có cơ hội đào tẩu nữa rồi.

609. Chương 609:nguy Cơ Trong Tương Lai

Thu thập hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai xong, Hàn Thạc giao cho họ một nhiệm vụ: vợ vét tất cả những tài vật nào có giá trị của Băng Tuyết thần điện.

Già Tác Tư và Cách Lại Ai đều là những lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, ánh mắt nhận định bảo vật của họ rất tốt. Sau khi trong đầu họ có phong ấn, Hàn Thạc đã nắm giữ sinh tử của họ, không sợ họ bày trò gì cả.

Hai người cũng thật sợ hãi Hàn Thạc, vẻ mặt đau khổ bay tới bay lui trên mấy tòa Băng Phong, thu thập sưu tầm tất cả những vật có giá trị cho hắn.

Nếu không gặp phải Hàn Thạc, hai người cũng là những nhân vật không ai dám trêu vào ở đại lục Kì Áo, ác nhân chỉ có ác nhân trị. Cũng đáng đời họ xui xẻo, ai bảo vừa mới nghe Hàn Thạc nói bị trọng thương hai người lại sinh ra tâm lý làm loạn.

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn thân là cường giả kiến quốc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, sau khi biết mục đích của Hàn Thạc chính là làm cho đế quốc này nhất thống đại lục Kì Áo, đã thật tâm xem Hàn Thạc là người mình, thật sự cố trợ giúp cho hắn. Hàn Thạc vẫn bảo trì sự tôn kính với lão, khác hẳn sự đối đãi với Già Tác Tư và Cách Lại Ai.

Khi hai người cúi đầu ủ rũ đi làm việc cho Hàn Thạc, Hàn Thạc và A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn mỉm cười đàm thoại, như là hai anh em kết nghĩa.

- Người vừa nói Băng Tuyết thần điện có Thần phủ xuống, thực lực người nọ như thế nào?

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn cực kỳ tò mò về người của Băng Tuyết thần điện vừa tới, hắn ở đại lục Kì Áo một thời gian rất lâu, sớm đã biết sự cường đại của Băng Tuyết thần điện.

- Là một Trung vị thần, rất cường đại, nếu không phải thực lực hắn không thể hoàn toàn phát huy hết, còn bị ta tập kích đắc thủ, chỉ sợ người bây giờ không thấy được ta nữa rồi. - Hàn Thạc cười cười, giải bày với lão.

- Không ngờ lại là Trung vị thần, quả nhiên rất đáng sợ. - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn vẫn còn lạnh mình. Hắn cũng biết phân cấp của Thần, hiểu được chênh lệch một cấp bậc có nghĩa như thế nào.

- Hắc hắc, hắn khinh địch, đáng đời hắn. - Hàn Thạc cười nói.

- Căn cơ Băng Tuyết thần điện ở đại lục Kì Áo xem như bị người hủy diệt rồi, họ nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu những người này vượt qua vị diện mà đến, người có nghĩ làm sao ứng phó được không? - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn dù sao cũng sống rất lâu rồi, có một số việc hắn cũng đã biết.

Hàn Thạc trầm mặc một lát, vấn đề này hắn sớm đã nghĩ qua. Từ miệng Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc biết được sự đáng sợ của những cường giả đáng sợ của vị diện cao cấp. Cũng biết thông qua vị diện truyền tống trận những vị Thần ở vị diện cao cấp cũng có khả năng tới đây. Lần này tên Trung vị thần đó vì linh hồn chỉ lợi dụng Đế Á Na làm môi giới để phủ xuống, nên mới bị hắn tập kích làm bị thương linh hồn mà lui bước. Nếu tên Trung vị thần thật sự sử dụng vị diện truyền tống trận mà xuyên giới đến đây, Hàn Thạc biết bằng vào thực lực hắn bây giờ, hắn chẳng có lấy một cơ hội thủ thắng nào.

- Ta vẫn chưa biết, đích thật là việc vô cùng đau đầu. - Lát sau, Hàn Thạc lắc lắc đầu, bắt lực than nhẹ.

- Chà, xem ra cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó vậy. Hy vọng hắn sẽ không xuyên giới mà đến. - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn cũng bất lực, thực lực hắn có hạn, muốn trợ giúp Hàn Thạc cũng không có biện pháp, chỉ có thể an ủi bằng lời.

- Không có việc gì, thế nào cũng nghĩ ra biện pháp thôi. - Hàn Thạc giả vờ dễ dàng, tâm tình lại càng ngày càng trầm trọng.

Trong lòng hắn cũng hiểu, ở đại lục Kì Áo ngoại trừ tên viễn cổ Cự Long tự xem là người thủ hộ, phỏng chừng không có người nào thật sự có thể uy hiếp hắn, cho dù là viễn cổ Cự Long, Hàn Thạc cũng không sợ. Nhưng những vị diện khác có rất nhiều cường giả, chỉ cần một Trung vị thần xuống đây, chỉ sợ hắn sẽ gặp thiệt thòi nhiều. Lần trước Hàn Thạc đã đắc tội với Tri Thù nữ thần La Ti. Bây giờ lại đánh bị thương tên

Trung vị thần của Băng Tuyết thần điện, cừu hận này xem như đã kết rồi, chỉ không biết ngày nào sẽ phải đối mặt đây. Áp lực này làm Hàn Thạc cảm giác hơi trầm trọng.

- Tiếp theo nên làm cái gì? Có phải là còn tiếp tục tới Thánh sơn Quang Minh giáo hội một chuyến không?
- A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn biết kế hoạch của Hàn Thạc, nhin không được đặt câu hỏi.

Do dự một chút, Hàn Thạc lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Từ từ đã, ta lần này bị thương, trên Thánh sơn Quang Minh giáo hội không chừng còn có gì ỷ lại, nếu lại gặp phải một thứ tương tự như ở Băng Tuyết thần điện, ta thật không nắm chắc có thể chịu nổi đâu. Ừm, về trước, chờ thương thế ta khôi phục, trở lại làm thịt bọn chúng sau. Lợi dụng khoảng thời gian này, ta cũng phải ngẫm lại làm sao ứng phó được với nguy cơ trong tương lai.

- Được, ta cũng nhớ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lắm, ha ha, ta bị viễn cổ Cự Long cầm tù năm trăm năm rồi. Trong suốt năm trăm năm này, cũng không biết đế quốc Lan Tư Lạc Đặc xảy ra bao nhiêu sự tình, dân chúng và hoàng tộc đế quốc không biết có còn nhớ tới ta không?

Khi A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn nhắc tới đế quốc Lan Tư Lạc Đặc như có một cảm giác thỏa mãn vui mừng. Đây cũng là nguyên do vì sao sau khi hắn biết Hàn Thạc đang tiến hành kế tục sự nghiệp mà hắn chưa hoàn thành, lại đối đãi với hắn nhiệt tình như vậy.

Đối với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, Hàn Thạc đến từ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cũng tương đương với dân chúng của hắn. Hơn nữa Hàn Thạc còn là một cường giả có thực lực đã cống hiến rất nhiều cho đế quốc, hai người có cùng ích lợi, thêm nữa tính tình Hàn Thạc lại rất hợp khẩu vị lão, do đó lão chuyển thái độ nhanh như vậy.

Khi Hàn Thạc và A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn nói chuyện, Già Tác Tư và Cách Lại Ai cũng không nhàn rồi. Một lát sau, hai người rút cục thu thập toàn bộ tài sản quý báu trong Băng Tuyết thần điện, một trước một sau đi tới trước mặt Hàn Thạc. Già Tác Tư cung kính cầm vài không gian giới chỉ, hai tay đưa cho Hàn Thạc nói:

- Đều ở bên trong, có vài thứ không tệ đâu, đại nhân kiểm tra đi.

Hàn Thạc cũng không lấy mấy thứ này, ngược lại cười nói với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn:

- Băng Tuyết thần điện hoạt động nhiều năm rồi, tự nhiên sẽ có một vài thứ đồ vật thú vị, nhưng người cũng biết, với thực lực ta như vậy, rất nhiều thứ bây giờ hoàn toàn vô dụng, trên người ta hiện còn có thương tích, phiền người giúp ta xử lý đi.

- Không có vấn đề gì. Về phương diện này ta rất quen, ha ha, năm đó nam chinh bắc chiến nhiều năm, rất nhiều tiểu quốc bị ta tiêu diệt, cũng làm những việc như thế này rất nhiều lần rồi. - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn cười hắc hắc, trong nụ cười có vẻ âm trầm.

- Vậy cảm ơn nhé. Đi thôi, rời khỏi nơi này trước cái đã. Ta phỏng chừng việc Băng Tuyết thần điện bị diệt chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp cả đại lục, Băng Tuyết thần điện chính là sức mạnh căn bản nhất của đế quốc Tập Tây, chuyện này nhất định sẽ giáng một đòn vào nhuệ khí của đế quốc Tập Tây, tin rằng sau này cũng không có lực chống lại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta nữa.

Hàn Thạc mặc dù bị thương, song vì đã báo được mối thù với Băng Tuyết thần điện, nên tâm tình rất phấn chấn.

- Đúng đó, không có Băng Tuyết thần điện, đế quốc Tập Tây nhất định lâm vào đại loạn. Quốc gia này sở dĩ vẫn luôn luôn vững vàng trong tay Bì Long gia tộc, đều vì có Băng Tuyết thần điện. Bây giờ thần điện bị diệt, chỉ sợ Bì Long gia tộc không thể tiếp tục an ổn chấp chưởng đế quốc này nữa.

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn đối với đế quốc Tập Tây vô cùng quen thuộc, nói thẳng vào yếu điểm nhất của đế quốc Tập Tây là tranh quyền đoạt lợi.

- Đi thôi.

Không nói thêm gì nữa, nhóm bốn người Hàn Thạc thông thả ly khai Băng Tuyết thần điện, theo đường cũ quay lại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Ngang qua Long cốc sâu trong U Âm sâm lâm, Hàn Thạc do dự một chút, nhưng cũng không tới Long cốc điều tra xem viên cổ Cự Long có trở lại hay không. Trước khi thương thể hoàn toàn khôi phục, hẳn phải bình tĩnh, không được lỗ mẫn ra tay.

Khi đến gần Tử Vong Mộ Địa, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc xuất ra ngoài, đều tiến vào trong Tử Vong Mộ Địa khôi phục thương thể trên người. Bản thể Hàn Thạc nhờ vào tu luyện ma công, nên tốc độ khôi phục vượt xa hai hóa thân ngoại thân, khi tới Tử Vong Mộ Địa cơ bản đã không còn đáng ngại, do đó cũng không cần tiến vào Tử Vong Mộ Địa, mà mang theo ba người A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn đi tới Nhật Diệu cốc.

Lần này Hàn Thạc không lưu lại Nhật Diệu cốc lâu, tìm đến Khiết Bích Nhi dặn dò vài câu, để họ trước tiên ở Nhật Diệu cốc tiếp tục làm quen với thế giới mới tại đại lục Kỳ Áo, rồi dặn dò Đặc Lan Khắc Tư vài câu, dẫn ba người A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn tới thành Áo Sâm của đế quốc.

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn rời đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã quá lâu, hẳn thật sự rất nhớ quốc gia. Hàn Thạc vì không muốn làm xáo động đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nên không đem thân phận A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn lộ ra cho bất kỳ ai. Đối với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn mà nói, hẳn cũng không quan tâm đến hư danh. Năm trăm năm trước, hẳn phải tự mình làm mọi việc, cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc sùng bái hẳn như thần linh, hẳn cũng không quan tâm lắm.

Sở dĩ phải về thành Áo Sâm, một mặt là để cho A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn gặp lại cảnh cũ chuyện xưa, mặt khác cũng muốn tự mình bàn với Lao Luân Tư, hợp kế toàn diện tiến công một quốc gia khác.

Hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai, vừa tới thành Áo Sâm được Hàn Thạc an bài vào Âm Mạc, trở thành hai át chủ bài ghê gớm nhất của tổ chức Âm Mạc, chuyên môn phụ trách xử lý một vài nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm nhất của Âm Mạc. Hai người đều có thực lực Cơ Thần, có họ ở Âm Mạc, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có thể đảm bảo vạn vô nhất thất trước mọi âm mưu.

Tỷ như trong khi hai quân giao chiến, để họ trước tiên giết thống lĩnh của địch quân, hoặc bố trí ma pháp trận cường đại, thoáng cái thay đổi chiến cuộc. Việc này Hàn Thạc không có khả năng tự mình làm cả, có họ ở đây sẽ đỡ cho hẳn rất nhiều.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Hàn Thạc sẽ không đem cao thủ từ Thâm Uyên giới tới đây. Dù sao sinh vật ở Thâm Uyên giới và nhân loại ở đại lục Kỳ Áo cũng khác nhau nhiều, một khi cường giả Thâm Uyên giới đi tới đại lục Kỳ Áo, sẽ tạo thành khủng hoảng khó đoán trước cho nhân dân đại lục này, Hàn Thạc không muốn trở thành địch nhân của toàn bộ đại lục Kỳ Áo. Do đó không đến thời khắc mấu chốt, tuyệt đối sẽ không vận dụng lực lượng Thâm Uyên giới.

Nhưng với thực lực Hàn Thạc bây giờ, thêm vào vài đại cao thủ trong tay, cho dù không dùng cường giả Thâm Uyên giới, việc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nhất thống đại lục Kỳ Áo dường như cũng không phải là việc khó khăn gì mấy.

An bài Già Tác Tư và Cách Lại Ai xong, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn cũng tìm được rất nhiều vật phẩm sau khi tiêu diệt Băng Tuyết thần điện.

Lúc này, người quen cũ của Thiên Tai giáo hội đã lâu không gặp, từ xa tới bái kiến Hàn Thạc.

610. Chương 610:sao Chàng Lãng Nhăng Thế?

Người đến là Ốc Úc Phu mà Hàn Thạc rất quen thuộc, còn có Bá Đặc Tề Lợi từng là công tước của công quốc Bảo Lai Tháp. Công quốc Bảo Lai Tháp bị thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chiếm đóng, Bá Đặc Tề Lợi bỗng biến mất tăm, nghe nói tên Triệu Hoán sư tà ác này trở về Thiên Tai giáo hội rồi.

Hai người đi thẳng vào phủ đệ Hàn Thạc ở thành Áo Sâm, đã đợi hẳn rất lâu rồi, giờ mới thấy Hàn Thạc đang từ thương hội Bồ Tư Đặc của Phỉ Bích trở về.

Lần này gặp mặt, thái độ hai người cung kính trước đó chưa từng có. Lập tức đi tới dùng đại lễ vái Hàn Thạc, ngược lại làm Hàn Thạc giật mình hết hồn.

- Hai vị, làm gì thế? - Hàn Thạc rất kinh ngạc, từ lễ nghi hai người này dùng để lễ bái hần, Hàn Thạc phát hiện ra hai người này tựa hồ xem mình là trưởng bối ở Thiên Tai giáo hội, điều này làm cho trong lòng Hàn Thạc hơi xao động.

- Bồ Lai Ân đại nhân, hai chúng ta lần này phụng mạng tới đây mời ngài, hy vọng ngài có thể chính thức cùng chúng ta đi tới tổng bộ Thiên Tai giáo hội một chuyến. - Ốc Úc Phu sau khi dùng đại lễ chào hỏi, cung kính nói.

- À?

Hàn Thạc kêu khẽ một tiếng, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao mời ta tới Thiên Tai giáo hội?

Thiên Tai giáo hội thần bí trước nay không công khai về tổng bộ ở địa phương nào. Bao nhiêu quốc gia và tôn giáo đối địch với Thiên Tai giáo hội, tìm mọi biện pháp mà vẫn không tìm thấy tổng bộ của giáo hội này ở đâu, không ngờ lần này hai người Ốc Úc Phu tới đây, lại trịnh trọng mời hần tới đó, thật làm Hàn Thạc có chút khó xử.

- Bồ Lai Ân đại nhân, trán cử của ngài ở ngoài thành Nam Phổ, còn có sự tích hủy diệt Băng Tuyết thần điện, làm cho Giáo hoàng đại nhân biết về ngài. Giáo hoàng đại nhân phân phó chúng ta, nhất định phải hết sức mời ngài tới Thiên Tai giáo hội một chuyến, Giáo hoàng có chuyện trọng yếu muốn nói với ngài, hy vọng Bồ Lai Ân đại nhân đừng cự tuyệt. - Trong khi Ốc Úc Phu nói những lời này, ánh mắt vẫn không che dấu được sự sùng kính, xem ra những hành động lỗi lầm từ khi Hàn Thạc quay về đại lục Kỳ Áo quả nhiên làm khiếp sợ cả Thiên Tai giáo hội.

- Tại sao ta phải đi Thiên Tai giáo hội? Nếu Giáo hoàng đại nhân các người có thành ý, hần là phải tự mình tới gặp ta mới đúng chứ. - Bây giờ thực lực Hàn Thạc đã tới mức này, cả đại lục Kỳ Áo cũng chẳng có mấy người lọt vào mắt hần. Thiên Tai giáo hội cũng thế thôi, do đó Hàn Thạc mới cuồng vọng nói như vậy.

Ốc Úc Phu có lẽ đã được dặn dò từ trước, nên hần cũng không hề tức giận trước những lời cuồng vọng của Hàn Thạc, ngược lại chỉ cười khổ giải thích:

- Năm năm trước Giáo hoàng đại nhân đã chuẩn bị tự mình tìm ngài nói chuyện, lần này sau khi biết tin tức của ngài cũng không ngoại lệ, thật sự đã chuẩn bị tự mình tới đây.

- Vậy tại sao hần không tới. Ngược lại muốn ta phải tới? - Hàn Thạc cau mày, trầm giọng hỏi.

Với thực lực Hàn Thạc hôm nay, cũng không ngại Thiên Tai giáo hội sử dụng âm chiêu. Cho dù hai hóa thân ngoại thân bị thương, Hàn Thạc cũng tự tin đủ sức tự bảo vệ. Chỉ có điều mấy ngày nay còn bận vài việc ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, nhất thời cũng không có ý định ra ngoài, cho nên mới nói như vậy.

- Trước khi Giáo hoàng đại nhân đi tới đây, đã dùng tế đàn để nói chuyện với Thần tín ngưỡng. Chúng ta địa vị thấp nên cũng không rõ. Nhưng Giáo hoàng đại nhân có nói, lần này chính là Thần tín ngưỡng của Thiên Tai giáo hội tự mình lên tiếng, trịnh trọng mời ngài tới tổng bộ Thiên Tai giáo hội một chuyến. Vì lợi dụng tế đàn tổng bộ, ngài mới có thể nói chuyện được với Thần tín ngưỡng của chúng ta. - Ốc Úc Phu giải thích rất cung kính.

Vừa nghe thế, trong lòng Hàn Thạc chợt động, nghĩ tới một vài việc có thể làm.

Mấy ngày nay Hàn Thạc một mực cảm thấy âu sầu về Băng Tuyết thần điện và Tri Thù nữ thần La Ti. Trong lòng hần hiểu rõ bất luận là Tri Thù nữ thần La Ti, hay là thể lực của Băng Tuyết thần điện, hần đều không thể chỉ có một người mà có thể đối phó được. Một khi họ xuyên giới đến đây, Hàn Thạc biết mình căn bản không có phần thắng bao nhiêu. Hần hiểu rất rõ thực lực của mình, hiểu được trong thời gian ngắn căn bản không thể chống lại hai phương.

Nghĩ ngợi một lát, trong lòng Hàn Thạc nổi lên một ý nghĩ, đó là tạm thời giả vờ theo một thể lực lớn. Trước khi thực lực mình còn chưa đủ cường đại, lợi dụng sức mạnh của người khác để khống chế Băng Tuyết thần điện và Tri Thù nữ thần, và cả Quang Minh giáo hội mà mình sắp đắc tội nữa.

Hai hóa thân ngoại thân của hần tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc. Thân thể hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ lại do Khô Lâu pháp trượng ngưng tụ thành. Trái lo phải nghĩ, Hàn Thạc cảm thấy hần dễ dàng liên hệ với một phương thể lực của hai đại chủ thần Hủy Diệt, Tử Vong một cách dễ dàng. Còn căn cơ của hai đại chủ thần này ở đại lục Kỳ Áo chính là Thiên Tai giáo hội.

Nghe Ốc Úc Phu vừa nói như vậy, Hàn Thạc cơ hồ lập tức có thể khẳng định chẳng những hần có loại ý nghĩ này, xem ra hai đại chủ thần cũng có ý định này, hần là muốn lợi dụng Thiên Tai giáo hội để thu hút hần.

Nghĩ vậy, Hàn Thạc mỉm cười, dễ dàng nói:

- Hóa ra là như vậy, Ừm, ta hứa với các người, nhưng các người phải chờ ta một thời gian. Chờ ta xử lý xong sự tình bên này, sẽ lập tức cùng hai người các người đi tới tổng bộ Thiên Tai giáo hội.

- Đa tạ đại nhân!

Nghe Hàn Thạc đáp ứng đi theo, Ốc Úc Phu rõ ràng thở phào một hơi. Rồi tỏ vẻ lấy lòng nói:

- Bố Lai Ân đại nhân, thật ra lần đầu tiên gặp mặt, ta đã biết tất cả mọi người đều là người mình. Ha ha, đại nhân lần này vừa xuất hiện, đã làm hai đại sự, các trưởng lão trong giáo hội đều chấn động, bây giờ lại có Thần trực tiếp truyền tấn, đại nhân quả nhiên khác người thường, mong rằng đại nhân tương lai có thể nói giúp cho chúng ta.

- Hy vọng đại nhân nói giúp. - Bá Đặc Tề Lợi một mạch không nói gì, cũng cười nói mấy câu lấy lòng.

Hai người Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi năm năm trước vẫn tận tâm trợ giúp Hàn Thạc, làm cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ chiếm được bảy đại công quốc, mắt thấy lần này Hàn Thạc cường thế trở về, Thiên Tai giáo hội lại trọng thị hần trước đó chưa từng có, họ đều tỏ ra hưng phấn hơn bất kỳ ai khác.

Mỉm cười đánh giá hai người vài lần, Hàn Thạc khẽ gật đầu, vỗ vỗ vai Ốc Úc Phu, cười nói:

- Người thông minh luôn luôn có hảo vận, yên tâm đi, nếu tương lai thật sự có cơ hội, ta sẽ không quên những hỗ trợ trước kia của các người đâu.

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân! - Hai người Ốc Úc Phu mừng rỡ, vội vàng hưng phấn cảm ơn Hàn Thạc.

Hàn Thạc còn chưa chính thức gia nhập Thiên Tai giáo hội, tất cả lãnh đạo cao cấp ở Thiên Tai giáo hội, kể cả Giáo hoàng, đều chấn động, hai người biết Hàn Thạc một khi chính thức tiến vào Thiên Tai giáo hội, hần lại cầm trong tay Khô Lâu pháp trượng thì nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Có một câu cam đoan của Hàn Thạc, hai người như thấy được cảnh tương lai huy hoàng, nên không kìm nén được tâm tình, đều tỏ ra hưng phấn một cách rõ ràng.

- Được rồi, các người đi trước đi, chờ ta xử lý sự tình bên này xong, lập tức cùng các người tới tổng bộ Thiên Tai giáo hội. - Thấy hai người thần tình rạng rỡ, Hàn Thạc điềm nhiên phân phó.

- Biết rồi đại nhân, đợi đại nhân xử lý xong sự tình bên này, liên lạc với chúng ta là được. - Ốc Úc Phu cung kính vái một lễ, lúc này mới cùng Bá Đặc Tề Lợi rời đi.

Ốc Úc Phu sớm nói trước cho Hàn Thạc về phương thức liên lạc với Thiên Tai giáo hội, căn bản không xem hần là ngoại nhân.

Nghĩ đến cũng hợp lý thôi. Thần khí Khô Lâu pháp trượng của Thiên Tai giáo hội đang ở trên tay hần, hần cũng là một Vong Linh pháp sư, lại là tử địch của Quang Minh giáo hội. Những gì hần gây nên cũng phù hợp với tôn chỉ của Thiên Tai giáo hội, Thiên Tai giáo hội đương nhiên sớm đã xem hần là người của mình rồi.

Sau khi hai người Ốc Úc Phu ly khai, Hàn Thạc vẫn tự hỏi thật lâu, nhớ tới năm đó linh hồn mình bị xâm nhập ở Tử Vong Mộ Địa, hần hiểu được lúc trước vị Thần đó muốn có được tín ngưỡng của hần, làm hần toàn tâm toàn ý phục vụ cho Thiên Tai giáo hội. Song bây giờ Hàn Thạc cũng đã là một vị Thần rồi, Hàn Thạc tin chỉ cần những Tà Thần này không ngu, hần là sẽ không một lần nữa lợi dụng thủ đoạn này ra.

“Bình tới có tướng ngăn, nước lên có đê chặn, cần phải lợi dụng Thiên Tai giáo hội, chờ thực lực ta đạt tới cảnh giới nhất định, đến lúc đó ai không chế ai cũng không nói chính xác được.” - Nghĩ ngợi chốc lát, Hàn Thạc trầm nhủ.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Thạc bồi thường cho ba cô ở thành Áo Sâm. Phóng thích toàn bộ áp lực chờ đợi năm năm dài đằng đẳng của các nàng. Những gì Hàn Thạc biểu hiện ở thành Nam Phổ, còn cả sự kiện vừa gây nên ở Băng Tuyết thần điện ở đền quốc Tập Tây, qua việc cố tình truyền bá của tổ chức Âm Mạc, một lần nữa gây chấn động khắp đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Giống như trong một đêm, Hàn Thạc đã thành đối tượng tín ngưỡng mới của nhân dân đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Tự Nhiên thần giáo hoạt động nhiều năm ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có rất nhiều tín đồ, nhưng không thu được nhiều như Hàn Thạc mấy ngày nay. Trải qua hướng dẫn của Hàn Thạc, ngày càng có nhiều dân chúng ở đế quốc thật sự coi hắn trở thành vị Thần để tín ngưỡng, cũng cung cấp cho Hàn Thạc một phần tín ngưỡng lực.

Hàn Thạc thích ý hưởng thụ tất cả những thứ này. Nhưng cũng có một số việc có điều phiền toái. Tỷ như ngày đó sau khi điên đảo với Ngải Mễ Lệ xong, nàng bèn hỏi hắn về đoàn người Khiết Bích Nhi.

Ngải Mễ Lệ thân là lãnh đạo ở Âm Mạc, thêm nữa Khiết Bích Nhi lại thu hút ánh mắt mọi người khi xuất hiện ở Nhật Diệu cốc, chuyện này nàng không biết mới là lạ.

Loại vấn đề này làm Hàn Thạc đau đầu nhất, không thể không làm mặt dày giải thích cho Ngải Mễ Lệ, nhất là chú trọng đến đặc thù ma công của mình và tình thế bất đắc dĩ của mình.

Nhưng rất hiển nhiên, Ngải Mễ Lệ căn bản không tin giải thích của Hàn Thạc, giận dữ hậm hực nói:

- Chàng thật là háo sắc, mọi người ở đế quốc ai cũng biết cả, bây giờ chàng nói là bị ép nên bất đắc dĩ, vậy chàng tự giải thích cho Phạm Ny và Phỉ Bích, hai nàng cũng biết rồi đó.

Ngải Mễ Lệ vừa nói như vậy, Hàn Thạc chỉ biết cười khổ. Hắn biết Ngải Mễ Lệ còn dễ đối phó, hai người Phỉ Bích và Phạm Ny càng khó nói chuyện.

- Còn nữa, Hải Luân trước kia là công tước công quốc Hi Luân, con gái Thánh kỵ sĩ Tổ La là Tô Phỉ, hai người đó chàng sẽ làm gì? - Ngải Mễ Lệ giận dữ hỗn hển nói tiếp.

- Tô Phỉ mắc gì tới ta? - Hàn Thạc gào lên oan uổng.

- Hừ, người ta từ đế quốc Tập Tây xa xôi ngàn dặm tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ của các chàng, cống hiến rất nhiều cho chàng, bây giờ lại xây dựng một quân đội cho thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ở khu vực công quốc, ai không biết nàng có ý với chàng?

Ngải Mễ Lệ than nhẹ, học theo Phỉ Bích đắm vào ngực Hàn Thạc, u oán nói:

- Chàng sao lẳng nhăng thế?

Hàn Thạc cười khổ, không biết nên nói cái gì cho tốt, thôi thà không nói còn hơn.

611. Chương 611:bổ Lai Ân, Đế Quốc Thủ Hộ Thần, Tốt Nghiệp Vong Linh Hệ!

Hàn Thạc trái ôm phải ấp ở thành Áo Sâm, cùng ba nữ nhân tận tình hưởng thụ hoan lạc sung sướng, về vấn đề ba người Khiết Bích Nhi và Hải Luân, Hàn Thạc không thể không làm gan giải thích cho ba cô.

Tự nhiên, hai nàng Phỉ Bích và Phạm Ny không thể không phát hỏa với Hàn Thạc, nhưng sau một hồi ba hoa hứa hẹn của hắn, lửa giận của các nàng cuối cùng cũng dần dần hạ xuống.

Từ khi biết Hàn Thạc, ba cô đã biết hắn không phải là người tốt đẹp gì, bởi sự kìm nén ở kiếp trước, nên hắn vô cùng háo sắc, ba cô biết rõ Hàn Thạc là loại người nào nhưng vẫn nguyện ý ở chung với hắn, vậy phải chịu hậu quả này thôi.

Vấn đề đóng thuyền, ba người tuy giận dữ nhưng cũng phải chấp nhận sự thật, nhưng vẫn dặn dò Hàn Thạc ngàn vạn lần, cố bảo hắn sau này phải an phận một chút. Hàn Thạc đương nhiên miệng hứa hẹn đủ thứ.

Cảnh giới Túng Dục đã vượt qua thành công, dục vọng trong lòng Hàn Thạc cũng không còn mãnh liệt như trước nữa. Cam đoan của hắn lần này là phát ra từ thật tâm, cảm thấy có thể khống chế tâm cảnh, sau này hắn là sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.

Ở lại thành Áo Sâm, Hàn Thạc vừa cùng ba cô vui vẻ, vừa hao phí tâm tư cố gắng đề cao thực lực các nàng. Dưới sự chỉ dẫn của Hàn Thạc, Phạm Ny dần dần nắm giữ được phương pháp tu luyện hòa hợp nguyên tố Tử Vong vào thân thể. Có viên tinh thạch của Cơ Thần giúp gắn kết thân thể, thêm nữa được Hàn Thạc dạy rất cẩn thận, Phạm Ny tiến bộ rất nhanh, thời khắc nào cũng có cơ hội tiến thêm một bước, tới cảnh giới Vong Linh Thánh Ma đạo sư.

Ngải Mễ Lệ được Hàn Thạc giao cho A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn dạy. Cùng tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám, A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn lại cao hơn Ngải Mễ Lệ hai cảnh giới, thêm nữa sự hiểu biết của Ngải Mễ Lệ về nguyên tố Hắc Ám vốn cũng là thông qua bản ghi chép của lão năm đó lưu lại, bởi vậy A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn dạy nàng rất dễ dàng, thực lực nàng cũng tiến triển rất nhanh.

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn rất thích Ngải Mễ Lệ. Chính thức coi nàng làm đồ đệ của mình. Những giải thích ma pháp về Hắc Ám nhiều năm qua, không hề truyền thụ cho ai bây giờ đều truyền cả cho nàng, làm Ngải Mễ Lệ tiến bộ một ngày ngàn dặm.

Phỉ Bích cũng giống Phạm Ny, do Hàn Thạc dạy. Nhưng vì Phỉ Bích tu luyện đấu khí, nên hắn chỉ có thể giúp nàng một vài cảm ngộ của mình, cũng không thể giúp đỡ quá chi tiết. Về phương diện kinh nghiệm, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ xem ra rất phong phú. Đáng tiếc Tư Thập Tác Mỗ vẫn ở thành Bối Lôi Đặc Nhĩ tu luyện, trong thời gian ngắn hắn là không trợ giúp được Phỉ Bích.

Sau khi Hàn Thạc ước chừng xử lý xong tất cả việc ở thành Áo Sâm, đang chuẩn bị cùng hai người Ốc Ốc Phu đi tới Thiên Tai giáo hội, Phạm Ny hưng phấn từ ma vũ học viện Ba Bể Luân về nhà, nói với hắn:

- Viện trưởng Ngải Mã muốn về hưu rồi. Bà ấy nói mấy ngày tới sẽ giao chức vụ lại cho thiếp.
- Thật hả? Chúc mừng nàng. - Hàn Thạc cười ha ha, ôm lấy Phạm Ny lắc lắc.
- Nhưng, thiếp còn trẻ, không biết có vấn đề gì không? - Phạm Ny tâm tình cực kỳ hưng phấn, nhưng vẫn có vẻ hơi lo.
- Yên tâm đi, về phương diện này để ta xử lý. Nhất định sẽ làm nàng vững vàng ngồi trên vị trí đó. Hắc, ma vũ học viện Ba Bể Luân cũng nên điều chỉnh một chút. Ừm sau khi ta tham gia lễ nhậm chức của nàng, sẽ ly khai thành Áo Sâm. - Hàn Thạc cười, nói về thong dong.

Ma vũ học viện Ba Bể Luân nhân tài đầy rẫy, viện trưởng nắm học viện có quyền rất lớn, tương đương với nắm tương lai của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Chức viện trưởng này chỉ sợ sẽ có rất nhiều người đổ mắt thèm muốn, nhưng Hàn Thạc tin với ảnh hưởng của hắn bây giờ ở đế quốc, nhất định có thể đảm bảo cho Phạm Ny được như nguyện.

- Thiếp làm được không? - Phạm Ny cũng biết Hàn Thạc có ảnh hưởng ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc như thế nào, nghe hắn cam đoan như vậy, nàng biết chức vụ viện trưởng ma vũ học viện Ba Bể Luân nhất định sẽ thuộc về nàng rồi, chỉ có điều nàng vẫn khá lo lắng, sợ mình không đủ năng lực, không thể quản lý tốt học viện.
- Không thử qua làm sao biết được? Yên tâm đi, ta tin nàng nhất định có thể làm được! Ừm, nàng chuẩn bị một chút trước đi. Vài ngày nữa tiếp quản chức vụ viện trưởng đi. - Hàn Thạc mỉm cười trấn an Phạm Ny.

Sau khi cam đoan với Phạm Ny, Hàn Thạc tìm Quốc vương Lao Luân Tư nói chuyện một chút. Lao Luân Tư bây giờ gần như hoàn toàn nghe lời Hàn Thạc, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều liền lập tức đồng ý ngay, dùng danh nghĩa hoàng thất cho Phạm Ny một chính danh, hơn nữa còn cam đoan với Hàn Thạc đến lúc đó sẽ tới ủng hộ nàng.

Sau lưng Phạm Ny chính là người đứng đầu Nam Cương Phạm Lôi Trạch, còn có Hàn Thạc siêu phàm này nữa chứ, Lao Luân Tư hiển nhiên hiểu được giá trị của Phạm Ny, nên đương nhiên phải nể mặt rồi.

Với ảnh hưởng cường đại của Hàn Thạc tại đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Ngải Mã còn liên lạc với những chức sắc quan trọng của đế quốc một chút, chuyện này coi như được xác định, không có một người nào dám tranh

vị trí đó với Phạm Ny.

Trong khi Hàn Thạc lợi dụng ảnh hưởng của mình, tất cả quý tộc ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều thay nhau biểu đạt thiện ý chúc mừng Phạm Ny, rất nhiều lễ phẩm giá trị không nhỏ cuộn cuộn đến tay Phạm Ny như thủy triều, làm nàng hơi choáng.

Ba cô Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, mỗi người đều nắm tài nguyên khổng lồ ở đế quốc, phía sau các nàng còn có một Hàn Thạc, nếu không phải là người điên, sẽ không dám đối kháng với các nàng.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, ba ngày sau, trong ma vũ học viện Ba Bửu Luân sẽ cử hành lễ nhậm chức.

Hàn Thạc tới ma vũ học viện Ba Bửu Luân trước một bước, lần khăn hồi lâu trước kho tạp hóa của Vong Linh hệ mà mình từng ở trước kia. Cảnh giới Cửu Biến của hắn có thể tùy ý thay đổi tướng mạo và khí chất. Nhờ dễ dàng biến hóa, Hàn Thạc đã lừa tất cả mọi người.

Tại đây, Hàn Thạc còn nhớ những sự tình thú vị với Kiệt Khắc, cảm tình kỳ lạ với Tiểu Khô Lâu, còn có sự tình phát sinh với một vài đệ tử tạp dịch khác nữa.

Cách nhiều năm, Hàn Thạc bây giờ quay lại chốn này, phát hiện ra nơi này có nhiều thứ đã xảy ra biến hóa thật lớn. Vong Linh hệ vốn chỉ là một nhánh của Hắc Ám hệ, sớm đã trở thành một hệ độc lập. Thành một hệ rất lớn có đệ tử vượt qua Hắc Ám hệ, có phòng học độc lập và sân huấn luyện riêng của mình, không phải chia sẻ tài nguyên với Hắc Ám hệ nữa.

Hai bên con đường rộng lớn đứng sừng sững những bức tượng danh nhân vẫn còn đó, nhưng bức tượng cao nhất lớn nhất lại chính là tượng của mình. Pho tượng này rõ ràng mới làm, trông có vẻ xa hoa to lớn hơn những bức tượng chung quanh, trên đó chỉ có vài dòng vô cùng đơn giản: Bố Lai Ân, Thần thủ hộ đế quốc, tốt nghiệp Vong Linh hệ!

Nhìn bức tượng trước mặt, trong lòng Hàn Thạc dâng lên một tình cảm phức tạp, thầm nghĩ phỏng chừng lúc trước mình cũng không ngờ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã trở thành niềm kiêu hãnh lớn nhất học viện Ba Bửu Luân, năm đó những lời mình nói với Kiệt Khắc là sẽ một ngày cũng trở thành một bức tượng ở đây, xem như mới nói ngày hôm qua...

- Bố Lai Ân, là... Là chàng hả? - Đột nhiên, sau lưng hắn truyền đến một tiếng hô khẽ đầy phức tạp, thanh âm nghe hơi run rẩy.

Thân thể Hàn Thạc chấn động, hắn nghe ra giọng nói quen thuộc, biết ngay là Ly Toa. Mình đã thay đổi tướng mạo rồi, hay là do lưng quay về phía nàng, chứ nàng làm sao thoáng cái lại nói ra tên mình như vậy chứ? Trong lòng Hàn Thạc cũng hơi rộn ràng, không biết có nên cho nàng thấy thân phận mình không.

612. Chương 612:là Chàng Hả?

Quay đầu lại, Hàn Thạc liếc mắt nhìn Ly Toa, chỉ thấy trong đôi mắt nàng tràn đầy vẻ kinh hỉ khó tin. Song, khi Ly Toa thấy Hàn Thạc quay đầu lại thì nét kinh hỉ trên mặt nàng đột nhiên biến thành nghi hoặc, đôi mày dài hơi cau lại, thận trọng đánh giá biến hóa về tướng mạo của hắn.

Ly Toa lớn lên rồi, đây là ấn tượng đầu tiên khi Hàn Thạc quay đầu lại liếc nhìn nàng.

Tiểu nha đầu điệu ngoa bốc đồng lúc trước, đã trưởng thành trở thành một thiếu nữ mềm mại hấp dẫn. Thảm biến gia tộc làm nàng trở nên trưởng thành ra nhiều, làm nàng biết cách kiên cường và cố gắng.

Nhìn Ly Toa trước mắt, Hàn Thạc không tự chủ được nhớ về quá khứ, nhớ tới khi hắn vừa mới tới thế giới này, giả quỷ đi hù dọa Ly Toa, nhớ tới Ly Toa biến hắn làm vật thí nghiệm Vong Linh ma pháp, khóe miệng không khỏi nhếch lên mỉm cười.

Ly Toa đang nghi hoặc đánh giá Hàn Thạc, mắt đột nhiên sáng ngời, kích động nói:

- Bố Lai Ân, là chàng hả?

- Không phải ta! - Hàn Thạc không nghĩ ngợi gì trả lời vô ý thức. Vừa nói ra, hắn đã ý thức được không ổn, cười khò lắc lắc đầu.

Sự kinh hãi trong mắt lóe lên rồi biến mất, rồi thay bằng sự buồn bã. Lý Toa cứ như vậy nhìn Hàn Thạc, ánh mắt quật cường u oán, nước mắt chẳng biết khi nào đã dâng đầy mi mắt, như chực trào ra bất kỳ lúc nào.

- Chà...Vài giây sau, Hàn Thạc thở dài nhẹ nhẽ, cười khổ nói:

- Cô làm sao nhận ra ta?

Hàn Thạc vừa nói vậy, Lý Toa này giờ chỉ rơm rớm nước mắt, rồi cục trào ra lăn dài trên khuôn mặt nàng. Rồi khi giọt nước mắt đầu tiên trào ra khỏi con ngươi, Lý Toa quật cường đột nhiên mềm nhũn ra, òa một tiếng nức nở, lao thẳng vào lòng Hàn Thạc, đem hết khí lực toàn thân ôm chặt lấy hắn, giống như sợ Hàn Thạc sẽ biến mất ngay trước mắt nàng.

- Chàng trở lại... chàng rốt cục đã trở lại, chàng có biết người ta lo lắng cho chàng như thế nào không? Khi người ta nghe nói chàng bị Quang Minh giáo hội giết chết, chàng có biết người ta đau lòng đến đâu không, khổ sở như thế nào không? - Ôm ghì lấy Hàn Thạc, thanh âm Lý Toa nghẹn ngào nức nở, có vẻ rất bất lực thê lương.

Hàn Thạc ôm lấy thân thể mềm mại run rẩy của Lý Toa, bên tai nghe tiếng khóc động lòng của nàng, trái tim dần dần mềm đi. Giữa những lời nàng nói, Hàn Thạc nghe thấy cảm tình sâu sắc của Lý Toa, đó là một loại tín niệm kiên trinh hắn không thể phủ định được.

- Cô sao phải khổ thế? - Thở dài nhẹ nhẽ, trong lòng Hàn Thạc tràn đầy nỗi chua xót, không rõ tại sao Lý Toa lại kiên trì như vậy, từ đó tới nay, hắn cũng biết Lý Toa có cảm tình với hắn. Nhưng đó chỉ là do trẻ con hồ đồ vô tri, theo thời gian trôi qua tự nhiên sẽ dần dần quên đi. Hắn thật không ngờ Lý Toa lại yêu hắn sâu đậm như thế.

- Chỉ có khi ở với chàng, ta mới có thể cảm giác được sự vui sướng, ngoại trừ chàng ra, ai cũng không thể cho ta được cảm giác này. Bố Lai Ân, van chàng, van chàng đừng ác độc như vậy được không? - Lý Toa nước mắt ngấn nước mắt dài, ghì chặt Hàn Thạc, cầu khẩn về bất lực.

- Chà... - Hàn Thạc thở dài, xem ra mềm lòng rồi, quên tuốt những gì hắn vừa cam đoan với ba cô Phỉ Bích. Nhìn Lý Toa nước mắt đầy mặt, hắn khẽ gạt đầu vô ý thức.

Lý Toa mừng rỡ như điên, những giọt nước mắt trên gương mặt nàng lại tràn ra. Nàng ôm chặt lấy Hàn Thạc, càng lúc càng chặt, như muốn hòa cả thân mình vào thân thể hắn.

Cảm thụ Lý Toa đang đem hết toàn lực, Hàn Thạc như cảm giác được thâm tình của Lý Toa, miệng ghé vào tai nàng, nói nhỏ:

- Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Để người ta thấy còn tưởng rằng ta khi dễ nàng đó.

- Chàng vốn là khi dễ ta. Hơn nữa khi dễ ta rất nhiều năm...

Lý Toa chắc lần này có thể có thu hoạch, khóc nức lên trong ngực Hàn Thạc. Dường như muốn mang u oán trong lòng nhiều năm toàn bộ xả ra một lần.

Hàn Thạc lắc đầu cười khổ, không còn khuyên Lý Toa đừng khóc nữa. Từ tâm tình kích động của nàng, Hàn Thạc biết những câu này đã nằm trong lòng Lý Toa không phải một năm hai năm, vất vả lắm nàng mới có một cơ hội, Lý Toa sao có thể bỏ qua được.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ, nàng không thể nói ra những lời này, nén chặt trong lòng sẽ rất có hại cho thân thể và sự tu luyện của nàng, chỉ có phát tiết hết ra ngoài mới có thể hoàn toàn rũ sạch đau khổ, còn lại một tâm cảnh khỏe mạnh ổn định.

Bởi vậy, lúc này Hàn Thạc mới không khuyên bảo gì, chỉ nhẹ nhẽ vượt vai Lý Toa, kiên nhẫn nghe nàng đem những u oán và khổ muộn ra vừa nói vừa khóc, trong những câu nói nức nở đó, lắng lắng cảm thụ thâm tình của Lý Toa.

Rất lâu sau đó, tiếng khóc của Lý Toa dần dần nhỏ lại. Một lát sau, khi thấy thân thể mềm mại của nàng không còn run rẩy nữa, Hàn Thạc mới nghi hoặc hỏi:

- Sao nàng có thể thoát cái đã nhận ra ta thế?

Ai oán trừng mắt liếc Hàn Thạc, Ly Toa cau cái mũi đáng yêu:

- Trong khi chàng quay lưng về ta đánh giá bức tượng của mình, đã không để ý che dấu khí chất trên người. Ta quá quen thuộc chàng, hình bóng chàng, khí chất chàng, còn cả ánh mắt xấu xa của chàng nữa. Biến hóa của chàng lẽ được người khác, nhưng không lẽ được ta!

Ly Toa nói rất tự tin.

Nàng vừa nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc càng cảm khái. Qua bao nhiêu năm rồi, Ly Toa lại còn có thể từ sau lưng, liếc mắt mà nhận ra hần, đủ nói rằng nàng có thâm tình sâu sắc với hần như thế nào.

Nhưng vừa cảm khái, Hàn Thạc cũng sinh ra cảnh giác, biết vì mình vừa mới tiến vào cảnh giới Cửu Biến, đối với vài loại biến hóa trong cảnh giới Cửu Biến chưa tinh thâm lắm, nếu không Ly Toa sẽ không có khả năng dễ dàng nhận ra hần như vậy.

- Hình dáng chàng chẳng giống ai cả, sao lại như vậy?

Ly Toa thấy Hàn Thạc không giải thích gì, sắc mặt hoảng hốt, vội hỏi:

- Có phải chàng bị người ta hủy dung rồi không, sao lại trở nên xấu xí như vậy?

Hàn Thạc cười khở, lắc lắc đầu, dưới cái nhìn của Ly Toa, lớp da trên mặt hần như có những vằn nước rung động, không đợi Ly Toa kinh hô, Hàn Thạc đã khôi phục lại mặt cũ.

- Thần kỳ quá! - Ly Toa rót cục kinh hô, tràn đầy vẻ khó tin.

Mỉm cười, Hàn Thạc kéo bàn tay nhỏ bé, nhìn Ly Toa nay đã thành một thiếu nữ mỹ lệ, thần thức vừa động, tìm hiểu tinh thần lực của Ly Toa, sau đó mới ôn nhu khen rằng:

- Không tệ, không ngờ nàng đã thành một Cao cấp ma pháp sư rồi, loại tiến bộ này quả thật kinh người!

- Đâu mà, so với Phạm Ny sư phụ, ta thua xa! - Nghe Hàn Thạc khích lệ, Ly Toa vui mừng cười khanh khách, nhưng không hề tự hào, xem ra quả nhiên thành thực hơn trước.

- Các nàng hoặc nhiều hoặc ít được ta trợ giúp. Nàng không có ngoại lực giúp đỡ, có thể đạt được thực lực bây giờ, thật sự rất lợi hại! - Hàn Thạc lắc lắc đầu, một lần nữa khẳng định sự cố gắng của Ly Toa.

Ba cô Phí Bích sở dĩ có thể tiến bộ nhanh như vậy, đều là vì Hàn Thạc trợ giúp các nàng. Bằng không cho dù ba cô có tư chất phi phàm tới đâu, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà đạt tới độ cao bây giờ.

- A a, đó là vì ta sợ bị chàng vứt bỏ, sợ chàng sẽ xem thường ta, nhưng xem ra cho dù ta có cố gắng ra sao đi nữa, cũng không thể vượt qua chàng! - Ly Toa hơi bối rối chun cái mũi nhỏ lại, nói với Hàn Thạc những lời từ trái tim.

- Nhắm mắt lại, để tâm tình bình tĩnh lại. - Lòng Hàn Thạc chợt động, đột nhiên nhẹ giọng nói.

Ly Toa vẫn hoàn toàn tín nhiệm Hàn Thạc, mặc dù không biết hần muốn làm cái gì, vẫn dựa theo lời hần nói nhắm mắt lại, nhưng tâm tình không thể bình tĩnh được, không tự chủ được nghĩ ngợi vài việc linh tinh.

Hàn Thạc nắm bàn tay nhỏ bé của Ly Toa, hai người khế dựa vào nhau, có thể ngửi được mùi trên người nhau. Ly Toa sớm đã không phải là một tiểu cô nương nữa, lại thấy gương mặt đã khôi phục của Hàn Thạc, trên người hần đầy khí tức nam nhân, trái tim càng đập loạn, vừa chờ đợi vừa khẩn trương.

Cầm thụ trái tim loạn xạ của Ly Toa, nhìn gương mặt nàng đỏ như ráng chiều, hơi thở dồn dập, Hàn Thạc phì cười, ngón tay gõ vào trán nàng, buồn cười:

- Nghĩ lung tung cái gì thế? Ta chuẩn bị truyền đạt cho nàng một vài thể ngộ về Vong Linh ma pháp, không làm chuyện xấu gì với nàng đâu, bình tĩnh lại nào.

- Ai.... ai nghĩ lung tung chứ! - Ly Toa ngượng chín người, vội vàng giải biện, trong lòng lại âm thầm thất vọng.

- Được rồi được rồi, ta cũng mặc kệ nàng vừa mới nghĩ cái gì, tóm lại bây giờ bình tĩnh lại nhé.

Hàn Thạc sao không biết Ly Toa ngưỡng chừng, cảm thấy nàng lúc này giống như về lại quá khứ, lại biến thành tiểu ma nữ vừa đáng yêu lại làm cho người ta hận. Chẳng biết vì sao, tâm tình Hàn Thạc cảm thấy rất sung sướng.

Nghe hắn nói vậy, Ly Toa cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại, nhắm mắt lại dẹp bỏ mọi tạp niệm khỏi đầu, hít thở dần dần đều đặn.

Hàn Thạc vẫn nhìn chăm chú Ly Toa, vừa thấy nàng điều chỉnh linh hồn tới trạng thái tốt nhất, nhanh chóng vươn một ngón tay đặt vào mi tâm nàng, thần thức như ngàn sợi tơ, từng chút một hướng về phía linh hồn Ly Toa.

Hàn Thạc không phải lần đầu tiên làm những việc thế này. Sau khi tới cảnh giới Cửu Biến, hắn càng ngày càng thành thục hơn, thần thức như một cái ống dẫn, thông với linh hồn Ly Toa, sau đó hắn đem những cảm ngộ về Vong Linh ma pháp để trở thành Thánh Ma đạo sư chậm rãi đưa vào trong óc Ly Toa.

Vì Ly Toa chỉ là một Cao cấp ma pháp sư, linh hồn không đủ cường đại, do đó quá trình truyền thụ hơi chậm. Hàn Thạc cũng sợ nàng sẽ không chịu đựng được, nên cẩn thận vô cùng, đảm bảo quá trình này sẽ không có một nguy hiểm nào.

Dần dần, Ly Toa hoàn toàn buông lỏng, linh hồn hoàn toàn giao cho Hàn Thạc làm chủ đạo. Đây là biểu hiện sự tín nhiệm Hàn Thạc. Như vậy, quá trình ký ức truyền thụ rõ ràng sẽ nhanh hơn rất nhiều. Trong lòng Hàn Thạc tràn ngập niềm cảm động, nhưng lại thấy càng cần cẩn thận hơn.

Hai người ngồi ở đây đại khái nửa giờ. Trong thời gian đó cũng có người qua lại, nhưng bị Hàn Thạc dùng kết giới ngăn trở tầm mắt.

Nhè nhẹ thu tay lại, Hàn Thạc mỉm cười, dịu dàng nói:

- Được rồi, nàng có thể mở mắt được rồi!

Đôi mắt sáng chậm chậm mở ra, trong mắt Ly Toa tràn đầy vẻ kinh hãi khó tin. Nàng hít sâu một hơi, giật mình hiểu ra:

- Hóa ra Phạm Ny sư phụ trở thành một Đại Ma đạo sư nhanh như vậy là vì nguyên nhân này, ta rốt cục biết rồi! Bồ Lai Ân, chàng là tên không có lương tâm, chẳng giúp gì ta cả!

Hàn Thạc cười khổ, cam đoan:

- Sau này nhất định sẽ công bằng!

613. Chương 613:mặc Kệ Có Tác Dụng Phụ Gì Cũng Được, Thiếp Đầu Muốn Uống Cả

Học viện ma vũ Ba Bể Luân từ ngày thành lập đến nay, đã tặng cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vô số nhân tài, chính là lò đào tạo nhân tài cho đế quốc. Hôm nay là lễ nhậm chức viện trưởng học viện thứ mười ba. Từ sáng sớm phía ngoài học viện đã đầy xe cộ, những vị quý tộc chức sắc của đế quốc đều đến.

Học viện này có ảnh hưởng rất lớn tới đế quốc, mỗi một lần như vậy đều hấp dẫn rất nhiều người danh tiếng đến dự. Lần này càng khác thường hơn. Vì Hàn Thạc, cơ hồ tất cả những nhân vật có quyền hành chính thức đều đến, ngay cả Quốc Vương bộ hạ cũng không ngoại lệ.

Trong khi các đại quý tộc còn đang cười nói chào hỏi nhau, Hàn Thạc đã tới trước một bước, tách riêng ra với Ly Toa. Ngoài ra còn có Khảm Định Đạt cũng tới rất sớm.

Vì đây là lễ nhậm chức của Phạm Ny, cơ hồ tất cả nhân sĩ có danh tiếng của đế quốc đều đến cả, ngay cả Phạm Lôi Trạch ở tận Nam Cương xa tít cũng đến. Hôm nay ở học viện ma vũ Ba Bể Luân tụ tập những nhân sĩ quan trọng nhất của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, do đó việc đảm bảo an toàn tự nhiên phải vô cùng cẩn thận.

Khi tìm được Khảm Định Đạt, Hàn Thạc phát hiện ra sắc mặt hắn có vẻ âm trầm, có vẻ hơi lo, nhìn thấy Hàn Thạc đi tới, Khảm Định Đạt hô khẽ một tiếng, trầm giọng nói:

- Thu được tin, có thể sẽ có người nhân cơ hội này hành thích bệ hạ.

- Hả?

Hàn Thạc nhướng mày, truy vấn:

- Người ở đâu?

- Tạm thời không rõ, nhưng ta nghĩ khẳng định không ngoài những quốc gia đối địch. Hôm nay tới học viện ma vũ Ba Bửu Luân đều là lãnh đạo của đế quốc, vạn nhất không thận trọng bị người ta phục kích, vậy sẽ tạo thành tổn thất khó có thể đền bù với đế quốc.

Khảm Dịch Đạt có vẻ buồn rầu, việc tập kích sau lưng vốn không dễ ứng phó, vạn nhất lại xảy ra cái gì đó trong một thời khắc trang nghiêm như thế này, vậy sẽ có ảnh hưởng không lường hết được với danh dự của đế quốc và Âm Mạc.

- Vậy à. Ồ, người truyền lệnh hộ ta, bảo quản gia trong phủ của ta tới đây, còn cả hai người Già Tác Tư và Cách Lại Ai nữa. Những ai không chấp hành nhiệm vụ cũng toàn bộ gọi tới, ta không tin có quốc gia nào có thể gây chuyện với chúng ta. - Hàn Thạc sắc mặt lạnh lùng, nói với Khảm Dịch Đạt như ra lệnh.

Hôm nay là ngày tốt để Phạm Ny nhậm chức, Hàn Thạc không cho phép bất luận kẻ nào phá hỏng buổi lễ này. Nhưng nếu thật sự có địch nhân dám đến gây sự, nếu như để hấn phát hiện, tương lai nhất định sẽ giết chết chúng một cách bất lưu tình.

Khẽ gật đầu, Khảm Dịch Đạt nói với Hàn Thạc:

- Người an tâm, ta cũng đã an bài rồi, đã điều một đội quân đến đây bảo vệ nữa.

Từ rất lâu rồi, Khảm Dịch Đạt đã có thói quen nói chuyện với Hàn Thạc bằng vai phải lứa, không làm bộ làm tịch thủ trưởng trước mặt hấn nữa. Sau khi Hàn Thạc trở về đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Khảm Dịch Đạt càng thấy trên người Hàn Thạc những điều rất khó hiểu, lại thấy rõ thực lực hấn siêu phàm nhập thánh, do đó càng không làm cao với Hàn Thạc, thậm chí từ từ hình thành thói quen nghe lệnh Hàn Thạc.

- Ừm, yên tâm đi, vô luận người đến là ai, dám tới đảo loạn thì chỉ có đường chết thôi. - Hàn Thạc tự tin.

Khảm Dịch Đạt cười cười âm hiểm, không tiếp tục nói thêm gì nữa, như một cái bóng trong đêm, tới một cái lầu chuông bắt đầu bố trí.

Thần thức triển khai, Hàn Thạc dò xét mọi người hiện đang ở học viện ma vũ Ba Bửu Luân. Cả học viện như một tấm ảnh được hấn khắc sâu trong đầu, không có lấy một khu vực nào, không có lấy một người nào có thể thoát khỏi sự quan sát của hấn.

Lễ nhậm chức của Phạm Ny lần này mấy hôm trước ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã nhiệt náo vô cùng. Một vài nhân sĩ hữu tâm muốn đảo loạn thì khẳng định Âm Mạc sớm đã thu được tin tức này rồi. Mặc dù Hàn Thạc rất tự tin về thực lực mình, nhưng đối với người khác thì không có tin tưởng như vậy. Một sự tập kích thường thường sẽ phát sinh vô cùng chớp nhoáng, cho dù hấn có thực lực cường đại tới đâu cũng không thể không cẩn thận.

Lặng lẽ chú ý tới động tĩnh ở mọi phương hướng trong học viện, Hàn Thạc và Khảm Dịch Đạt liên lạc một chút, rồi đi tới mật thất viện trưởng rộng lớn của Ngải Mã, nhìn thấy Phạm Ny đang nghe Ngải Mã dạy bảo.

Mấy ngày nay Phạm Ny vẫn ở cùng với Ngải Mã, Ngải Mã tranh thủ giảng giải cho Phạm Ny nghe về những sự vụ trong học viện, các phương diện phải chú ý. Phạm Ny vẫn thấp thỏm, tranh thủ thời gian này học những tri thức của Ngải Mã về quản lý học viện, mau chóng biết những chỗ quan trọng nhất.

Lúc trước Phạm Ny chỉ tập trung dạy ma pháp Vong Linh hệ và tu luyện riêng mình, rất ít để ý đến những sự vụ này, nhưng bây giờ nàng sắp nhận chức viện trưởng học viện Ba Bửu Luân, tự nhiên phải học tập những tri thức mới, bằng không cũng không thể dựa vào Hàn Thạc, mình lúc đó không có năng lực để phục chúng được.

- Thế nào? - Hàn Thạc tiến vào, mỉm cười dò hỏi.

- Phạm Ny rất khá, ha ha, yên tâm đi, ta thấy không có vấn đề gì đâu, nàng nhất định có thể quản lý tốt học viện. - Ngải Mã tóc hoa râm, hiền lành nhìn Hàn Thạc, cười tủm tỉm.

- Vậy là tốt rồi, Ngải Mã viện trưởng cũng chưa già mà, tại sao vội nghĩ hưu thế?

Hàn Thạc có chút nghi hoặc, dựa theo đạo lý, Ngải Mã đích xác có thể tiếp tục tại vị thêm nhiều năm nữa.

- Già rồi, người xem ta già như vậy rồi mà vẫn chỉ là Đại Ma đạo sư, mãi mà không thể đột phá. Nha đầu Phạm Ny này còn trẻ như vậy, đã là một Vong Linh Đại Ma đạo sư rồi, hơn nữa ta thấy chẳng mấy chốc có thể tiến thêm một bước nữa, hai hài tử Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích càng kinh dị hơn nữa, bọn nhỏ đều phát triển rất nhanh, mấy lão già chúng ta cũng nên thoái lui nhường chỗ cho lớp trẻ. - Ngải Mã cười cười, ôn hòa giải thích cho Hàn Thạc.

- Cám ơn viện trưởng đại nhân, những năm gần đây, bà vẫn luôn rất chiều cố ta, không có bà, sự tình giữa ta và Bồ Lai Ân cũng không có khả năng thuận lợi như vậy. - Phạm Ny nhìn Ngải Mã, thật sự rất cảm tạ.

- Cám ơn! - Hàn Thạc cũng cung kính quay về Ngải Mã vái một lễ, thành khẩn cảm ơn.

Lúc trước Hàn Thạc còn chưa tới cảnh giới cao như vậy, thân phận Phạm Ny vẫn chưa lộ ra, Hàn Thạc và Phạm Ny thiếu chút nữa đã lỡ mạng cặp kè với nhau, nếu không nhờ Ngải Mã khuyên nhủ, hai người họ mà nhanh chóng công bố quan hệ như vậy, nhất định khó có thể thoát khỏi một vài quy tắc ước thúc, dù sao hai người vốn là quan hệ thầy trò, việc này vi phạm pháp luật của đế quốc.

Chính là vì Ngải Mã khuyên bảo, nên hai người Hàn Thạc và Phạm Ny mới che dấu sự thật này, đợi cho thanh vọng của Hàn Thạc đạt tới một độ cao rất lớn, dưới sự trợ giúp của Lao Luân Tư sau khi đã trở thành Quốc Vương đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, vì địa vị cao quý và thực lực cường đại, mới làm cho tất cả mọi người không dám nhắc tới quan hệ thầy trò, thuận lợi thành chương ở chung với nhau.

- Không cần cảm ơn ta, hà hà, ta biết các người trước sau gì cũng nên ở với nhau. Chỉ là dù sao ta cũng sống lâu hơn các người vài năm, thấy nhiều sự tình hơn các người nên nhìn xa hơn một chút. May mà các người nghe ta nói, các người đều là hảo hài tử cả. - Ngải Mã đầy hòa khí nói với Hàn Thạc và Phạm Ny.

- Ừm, thời gian cũng sắp tới giờ rồi, Lao Luân Tư cũng đã tới. Phạm Ny, hôm nay cô là chủ nhân, cũng nên ra gặp mọi người, chuẩn bị buổi lễ đi. - Ngải Mã khẽ gật đầu với Hàn Thạc, sau đó nói với Phạm Ny.

- Nhưng, ta còn có rất nhiều việc không hiểu, ta còn muốn tiếp tục thỉnh giáo viện trưởng đại nhân. - Đứng tới loại việc trọng đại như thế này, Phạm Ny có vẻ có chút khẩn trương.

- À, mặc dù ta không còn là viện trưởng nữa, nhưng vẫn có thể ở lại trong viện, cô có vấn đề gì, sau này hỏi lại cũng không muộn mà. Nha đầu ngốc, hãy đi đi, không có gì phải sợ cả.

Ngải Mã buồn cười nói với Phạm Ny, trên mặt đầy nếp nhăn, thoạt nhìn thật cũng đã già rồi.

- Ngải Mã viện trưởng, một viên đan dược này cho bà. Khả khả, có lẽ uống một viên thuốc này, bà sẽ không bị nhăn như vậy nữa đâu.

Linh cơ Hàn Thạc vừa động, thò tay lấy ra một viên hời xuân đan mà gần đây mới luyện chế ra, đưa cho Ngải Mã.

Bây giờ trong tay Hàn Thạc có đủ loại nguyên liệu ngạc nhiên cổ quái, để trợ giúp Lý Toa và vài bằng hữu, hắn bỏ chút thời gian luyện chế vài dạng thuốc men có công năng khác nhau. Hời xuân đan chính là một loại thuốc dùng thanh trừ tạp chất trong cơ thể, tái tạo những tế bào lão hóa, tạo lại sức sống mới cho thân thể. Hàn Thạc thấy Ngải Mã mặt đầy nếp nhăn, nhớ tới năm đó Ngải Mã chiều cố hắn và Phạm Ny, trong lòng cảm động, nên cho bà một viên.

Ngải Mã tựa hồ biết sự thần kỳ của Hàn Thạc, kinh hỉ nhận lấy viên hời xuân đan mà Hàn Thạc đưa cho, tò mò sờ nắn hời xuân đan đánh giá trong chốc lát, cười nói:

- Một viên thuốc nho nhỏ mà có tác dụng thần kỳ vậy sao?

Mím cười khẽ gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Bà thử đi, ta tự mình luyện chế đó, hẳn là sẽ có chút hiệu quả.

- Ta tin người, Khảm Dịch Đạt có nói cho ta về sự thần kỳ của người, người tặng ta bất kỳ thứ gì, nhất định sẽ không phải là vật phàm. - Ngải Mã rất vui vẻ, chỉ cần là nữ nhân, luôn hy vọng mình có thể giữ được nét trẻ trung, Ngải Mã tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

- Bà phục dụng viên thuốc này xong, có thể liên tiếp vài ngày mệt mỏi, mồ hôi hơi có màu đen, nhưng bà đừng lo, đó là quá trình bài trừ tạp chất trong thân thể, là hiện tượng bình thường thôi. - Hàn Thạc sợ Ngải Mã không rõ về công hiệu đan dược, sau khi phục dụng sẽ bị tác dụng bình thường dọa khiếp, bởi vậy nói trước.

- Ta biết rồi, ta nhớ năm đó Phạm Ny hình như cũng bị đau bụng ba ngày. - Ngải Mã cười hà hà nhìn Phạm Ny, cười cợt nói.

Ngải Mã làm viện trưởng rất để ý đến những việc trong học viện, Phạm Ny ở trong học viện, nên việc lạ lùng đó cũng bị Ngải Mã thấy rõ. Lúc trước bà còn hơi lo, thậm chí đi tìm Phạm Ny hỏi thăm. Sau đó lại phát hiện ra sau khi Phạm Ny đau bụng ba ngày có vẻ như thay đổi rất nhiều, xinh đẹp tuyệt vời như được thoát thai hoán cốt. Với sự lịch duyệt của Ngải Mã, tự nhiên biết trên người Phạm Ny nhất định xảy ra cái gì đó.

Nghe Ngải Mã nói như vậy, Phạm Ny mặt đỏ tới mang tai, liếc Hàn Thạc, trách cứ:

- Cái thứ thuốc của chàng đó, sao lúc nào cũng có tác dụng phụ như vậy chứ?

- À, thế à. Ta vốn chuẩn bị cho nàng một viên thuốc dưỡng nhan vừa mới luyện chế, nàng đã sợ hãi tác dụng phụ như vậy, vậy thì quên đi. - Hàn Thạc nhún vai, giả vờ bất lực nói.

Vừa nghe có thuốc dưỡng nhan, đôi mắt Phạm Ny sáng lên, vội vàng tới trước mặt Hàn Thạc, hằm hè nói:

- Đưa thiếp, mặc kệ có tác dụng phụ gì cũng được, thiếp đều muốn uống cả!

Hàn Thạc sớm biết như thế, cười ha ha kéo Phạm Ny, hướng về phía Ngải Mã đặc ý nháy mắt, mang nàng đi ra phía ngoài.

614. Chương 614:trận Chiến Hào Quang Chối Mắt

Học viện ma vũ Ba Bì Luân sớm đã có người ra kẻ vào tấp nập, quý tộc khắp nơi trong đế quốc đều đã kéo nhau tới. Đại biểu của các hệ và đệ tử học viện đều đang bận rộn, tíu tít chuẩn cho buổi lễ long trọng này.

Ở quảng trường lộ thiên lớn nhất học viện, có một đội hắc giáp kỵ sĩ bảo vệ, Lao Luân Tư một thân lễ phục mím cười đứng ở đó, không ngừng nói chuyện thân mật với các đại thần khắp nơi.

Mấy năm nay, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc vẫn khốn khổ với đại địch nhân - đế quốc Thú Nhân và đế quốc Táp Tây. Thế mà gần gũi hơn mười ngày đã được Hàn Thạc dùng thủ đoạn lời đình vạ quân xử lý xong. Những đại thần đế quốc hàng đêm ngủ không ngon, thoáng cái toàn bộ đều thoải mái, trên mặt ai cũng tràn đầy nụ cười.

Trước khi Hàn Thạc trở về, mười mấy vạn chiến sĩ của đế quốc Thú Nhân thời khắc nào cũng công phá thành Nam Phổ, rất thuận lợi tiến thẳng tới thủ đô đế quốc thành Áo Sâm. Vì đây là một uy hiếp quá lớn, tất cả quý tộc trong đế quốc đều ăn không ngon ngủ không yên, sợ ngày nào đó tỉnh lại, phát hiện bên cạnh chính là một chiến sĩ Thú Nhân đã man hung tàn.

Loại hành hạ tinh thần này cứ ăn mòn liên tục tất cả những người quyền quý trong đế quốc, mãi đến khi Hàn Thạc đi thành Nam Phổ một chuyến, họ mới thực sự yên lòng. Bởi vậy họ thực tâm vô cùng cảm kích Hàn Thạc.

Bên cạnh Quốc Vương bệ hạ Lao Luân Tư chính là vua của Nam Cương, Phạm Lôi Trạch đang đứng ngạo nghễ. Hôm nay là đại sự của Phạm Ny, hơn nữa Phạm Lôi Trạch lại đang rục rịch muốn đánh đế quốc Thú Nhân, tự nhiên cũng muốn trở lại kinh thành một chuyến.

Việc Hàn Thạc đồ sát mười mấy vạn Thú Nhân ở thành Nam Phổ sớm đã truyền khắp xó xỉnh trong đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, quả nhiên không ai không biết, không ai không hiểu!

Trận chiến ấy không có tình tiết gì gay cấn, song tráng cử một người đồ sát mười mấy vạn Thú Nhân thì quả là có vẻ rất huyền bí, tất cả những người nghe qua việc này, đại bộ phận đều không tin Hàn Thạc thật sự có bản sự này.

Bởi vậy, sau khi Phạm Lôi Trạch xuất hiện, một vài quý tộc có giao hảo với hãn thi nhau vây quanh Phạm Lôi Trạch, cố gắng hỏi chân tướng sự tình từ miệng hãn. Đến cả Quốc Vương Lao Luân Tư cũng không ngoại lệ.

Lao Luân Tư mặc dù luôn luôn tin tưởng Hàn Thạc, nhưng tin từ thành Nam Phổ truyền đến thật sự quá hoang đường, đến cả hãn cũng không dám tin. Sau khi Hàn Thạc thành Thần không giận mà uy, khi Lao Luân Tư đối mặt với Hàn Thạc đều có áp lực rất lớn, không dám chứng thực tính chân thật của việc này với Hàn Thạc. Lần này khó lắm mới gặp được Phạm Lôi Trạch, lập tức vênh tai lắng nghe những đại thần kia truy vấn Phạm Lôi Trạch.

- Lão diên, người thật không lầm đó chứ? Tiểu tử Bồ Lai Ân thật sự lợi dụng sinh vật vong linh, giết sạch mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân hả? - Lão Cáp Ân của Bồi Đặc Lí Kì gia tộc vì quan hệ thân mật giữa Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny, nên có giao hảo với Phạm Lôi Trạch rất tốt, oang oang hỏi.

Lão Cáp Ân vừa hỏi, các tộc trưởng gia tộc, các đại thần đế quốc chung quanh, kể cả Quốc Vương Lao Luân Tư đều vênh tai lộ ra thần sắc chú ý, xem ra tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với chủ đề này.

- Mẹ nó, tin hay không tùy các người! Các người không gặp lúc tên gia hỏa lúc đó, có gì mà kinh hãi chứ. Cho dù ta nói dối, chẳng lẽ toàn bộ dân chúng thành Nam Phổ đều nói dối cả à? - Phạm Lôi Trạch tròn mắt, vấn đề này không phải chỉ một người hỏi hãn, hãn lúc này vô cùng khó chịu rồi.

- E hèm, năng lực phóng đại của nhân dân quá mạnh. Những gì họ nói thì chúng ta cũng không dám tin toàn bộ.

Lão Cáp Ân hắc hắc cười cười, sau đó sắc mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Phạm Lôi Trạch một lần nữa hỏi:

- Người nói thật à? Tiểu tử đó thật sự một mình dùng Vong Linh ma pháp giết chết mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân sao?

Lão Cáp Ân biết Phạm Lôi Trạch tính tình mặc dù nóng như lửa, nhưng sẽ không phải là người nói linh tinh, nhất là khi Phạm Lôi Trạch biểu hiện ra vẻ cáu kỉnh, làm cho lão Cáp Ân càng thêm khẳng định hãn là hãn đang nói thật.

Chuyện này thật sự khó có thể tưởng tượng được. Cho dù đó là khai quốc công thần A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đồn cũng chưa hề nghe nói về chiến tích hải hùng đó của Hàn Thạc.

Mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân. Đây là khái niệm gì?

Chỉ một người khơi khơi lại có thể giết sạch toàn bộ mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân, vô luận bất kỳ ai khác, phỏng chừng cũng chẳng thể tin được!

- Tin hay không tùy các người!

Phạm Lôi Trạch hừ lạnh một tiếng, liếc Lao Luân Tư đang nghe lén bên cạnh, cao giọng nói:

- Bệ hạ, đừng nghe lén nữa, ngài hứa với ta hai quân đoàn khi nào thì có đây? Ta vẫn chờ để chinh phạt đế quốc Thú Nhân đây! Hừ, bọn chúng đánh Nam Cương ba năm, cũng nên đến phiên chúng ta ra tay rồi.

Lao Luân Tư xấu hổ cười giả lả, cam đoan với Phạm Lôi Trạch:

- Yên tâm đi, một tháng sau hai quân đoàn đó nhất định sẽ tới. Ở bên Nam Cương người còn phải phí tâm nhiều hơn đó.

- Bị tiểu tử Bồ Lai Ân cho một cú, đế quốc Thú Nhân đã vỡ mất rồi. Bây giờ công tích của hãn ở Nam Cương còn cao hơn cả ta, tất cả Thú Nhân đều cho rằng hãn là một cường ma giết người chính thức, căn bản không dám trở lại để quốc gây chuyện nữa. Nam Cương có thể kê cao gối ngủ rồi, các người đừng lo. - Phạm Lôi Trạch nói oang oang, có vẻ rất tự tin.

Lao Luân Tư mỉm cười khẽ gật đầu, không tiếp tục nói thêm gì nữa, trong lòng cũng đầy kinh ngạc, không ngờ Hàn Thạc kinh khủng như vậy, một người dọa cho cả đế quốc Thú Nhân không dám tiến đến đế quốc Lan Tư Lạc Đặc nữa. Sau khi Phạm Lôi Trạch chứng thực sự thật ở thành Nam Phổ, làm Lao Luân Tư càng hạ quyết tâm, nhất định bất kể tất cả phải đối đãi với Hàn Thạc thật tốt.

Ánh mắt những quý tộc của đế quốc này ai nấy đều tràn đầy khiếp sợ, chậm rãi trở về chỗ ngồi sau khi nghe Phạm Lôi Trạch nói, ai nấy toàn bộ đều hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể đối địch với Hàn Thạc.

- Nói gì thế? - Đến đây, thanh âm ôn hòa của Hàn Thạc chợt vang lên. Hắn đang dắt theo Phạm Ny đi tới.

Phạm Ny trang điểm nhạt, vốn vẻ đẹp của nàng đã động lòng người lại càng kiều diễm hơn, một thân ma pháp bào màu đen rộng thùng thình, có vẻ trang nghiêm vô cùng, nhưng lại tựa hồ không thể hoàn toàn che dấu được thân thể mềm mại của nàng, nụ cười thoang thoang còn đọng trên mặt nàng, khí chất đoan trang cao nhã làm cho tất cả mọi người đều âm thầm gật đầu, chẳng biết vì sao lại cảm thấy có năng lượng thúc đẩy viện trưởng học viện ma vũ Ba Bửu Luân, hẳn là sẽ làm học viện càng phát triển mạnh hơn.

- Không có gì, chỉ là hỏi vì sao người chưa tới thôi. - Lao Luân Tư sợ Phạm Lôi Trạch mau miệng, nói ra việc họ vừa đàm luận, cướp lời nói trước.

- Ny con, hôm nay con thật đẹp, kha kha, xinh đẹp như mẫu thân con! - Phạm Lôi Trạch nhìn Phạm Ny, mỉm cười tán dương, nhưng vừa nói xong những lời này, dường như nhớ tới cái gì, hắn nhẹ thở dài, thần sắc hơi buồn bã.

- Cảm ơn phụ thân khích lệ, hôm nay là ngày tốt, đừng nhớ tới những việc không vui. - Lâu như vậy rồi, Phạm Ny đã tha thứ cho việc năm đó Phạm Lôi Trạch vì nước mà bất chấp người nhà. Thấy lão thần sắc buồn bã, vội vàng cười khuyên.

Khẽ gật đầu, Phạm Lôi Trạch không nói thêm gì nữa, nhưng sắc mặt cũng vẫn hơi chùng xuống.

Hàn Thạc và Phạm Ny vừa hiện ra, đám quý tộc đế quốc ai nấy đều đi tới chào Phạm Ny, thái độ vô cùng thân thiết. Hàn Thạc thấy thế, trong lòng biết đa số họ đều nể mặt mình và Phạm Lôi Trạch.

- Được rồi, có thể bắt đầu rồi. - Lao Luân Tư thấy Phạm Ny đến rồi, từ xa xa khẽ gật đầu với đội nhạc nghi thức.

Đội nhạc nghi thức đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa thấy Lao Luân Tư gật đầu, các loại nhạc khí cùng cất lên, tiếng đàn hòa nhau cao vút. Xa xa một vài giáo viên học sinh các hệ đều hướng về phía này. Hai người Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cũng không biết từ nơi nào đi tới. Viện trưởng Ngải Mã, Khảm Dịch Đạt, Ai Mễ Á Tư và rất nhiều nhân vật Hàn Thạc quen thuộc, cũng toàn bộ xuất hiện. Ngải Mã hướng về lễ đài, nở nụ cười hòa ái, bắt đầu nói về lịch sử vinh quang của học viện ma vũ Ba Bửu Luân. Phạm Ny gương mặt như tranh, đứng dưới Ngải Mã lắng nghe bà diễn giảng.

Những quý tộc đế quốc và đệ tử học viện ma vũ Ba Bửu Luân phía dưới, ai nấy mặt tươi cười, im lặng theo nghi thức chú ý lắng nghe, tất cả đều được tiến hành theo đúng chương trình.

Hai người A Nhĩ Mai Lí Khắc Kha Đốn và nữ yêu Cách Lại Ai, một người đứng lẫn trong đám người, một ẩn giấu tung tích đứng ở chung lâu cao nhất, luôn luôn chú ý tới tình huống chung quanh.

Thần thức Hàn Thạc triển khai, cũng vô cùng cẩn thận đề phòng mọi việc, sợ trong thời khắc trang nghiêm này lại có một tên nào có dụng tâm khác tới phá hoại.

Hôm nay trên quảng trường này có Lao Luân Tư Quốc Vương đế quốc, có đại bộ phận quý tộc đế quốc, còn có tương lai của đế quốc - đệ tử học viện ma vũ Ba Bửu Luân. Một khi có người tới hành thích, nếu thành công sẽ gây ra một tổn thất không thể lường trước được cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, đây là việc mà đế quốc không thể chịu nổi. Do đó mọi người ai cũng vô cùng cẩn thận.

Dần dần, bài diễn văn của viện trưởng Ngải Mã đã chấm dứt, bắt đầu nghi thức chính thức chuyển giao chức vụ cho Phạm Ny, tất cả đều được tiến hành có hệ thống, cũng không có gì dị thường phát sinh.

"Hắn là không có tình huống gì đâu, phải biết rằng có ta tại đây, tin là sẽ không có người nào dám đến nháo sự đâu." - Hàn Thạc thấy nghi thức đã tới lúc kết thúc, vẫn không có lấy một động tĩnh gì không ổn, trong lòng thầm nghĩ.

Song lại có những người không sợ chết. Ngay khi Hàn Thạc nghĩ sẽ không phát sinh cái gì, bất ngờ nhận thấy được Quang nguyên tố chung quanh khá khác thường, giữa ban ngày mà hào quang mặt trời bỗng trở nên càng ngày càng chói mắt.

Một loại áp lực vô hình bao phủ bầu trời quảng trường, trầm trọng đến nỗi có thể làm cho một vài người cảm thấy khó thở.

Trong lòng sát tâm chợt dâng lên, thần thức Hàn Thạc đột nhiên triển khai, sắc mặt băng giá như sương, hướng về phía Cách Lại Ai và A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn ra hiệu.

Hai người A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn và Cách Lại Ai cũng cảm giác được dị thường chung quanh, toàn bộ chuẩn bị như lâm đại địch.

Cẩn thận cảm ngộ một chút, nét mặt Hàn Thạc lạnh đi, hàn quang trong mắt lóe ra, đột nhiên biến mất khỏi chỗ của mình như quỷ mị, sau một khắc đã đứng trên chung lâu với A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn.

- Là cấm kỵ ma pháp trên diện tích rộng Quang Mạc Ba (sóng ánh sáng) của Quang hệ, người làm phép không phải là một người, chúng muốn giết sạch mọi người trên quảng trường, khẳng định là người của Quang Minh giáo hội! - A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn thấy Hàn Thạc tới bên cạnh mình, trầm giọng nói.

- Hừ, ta vẫn chưa tìm tới chúng, thế mà chúng đã đến trước rồi! - Hàn Thạc hừ lạnh, sát tâm nổi lên.

615. Chương 615:lòng Tin Mù Quáng

- Trước mắt không cần biết người phương nào, quan trọng nhất là phải bảo vệ những trụ cột đế quốc phía dưới.

A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn thấy Hàn Thạc đằng đằng sát khí, đoán ra hắn chuẩn bị lập tức tìm người phóng thích Quang hệ cấm kỵ ma pháp, định một mẻ giết sạch bọn chúng.

Nếu Hàn Thạc lập tức động thủ đi tìm người tập kích, sức mạnh bảo vệ quảng trường phía dưới sẽ thiếu đi một người có khả năng phòng hộ rất lớn. Từ uy lực của cấm kỵ ma pháp Quang Mạc Ba mà xét, hẳn là do vài cường giả của Quang Minh giáo hội cùng nhau bố trí. A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đồn cũng không chắc có thể hoàn toàn bảo vệ tất cả những người phía dưới được.

- Ủm, chúng ta trước hết ngăn cản uy lực của Quang Mạc Ba, miễn cho những người phía dưới gặp nạn.

Được lão nhắc nhở, Hàn Thạc lập tức phản ứng ngay, không vội vàng đi tìm Quang Minh giáo hội giết chóc nữa.

Nói đến cũng kỳ, thần thức Hàn Thạc bao trùm diện tích cực lớn, dựa theo đạo lý thì không thể để người vừa đến lọt khỏi tầm mắt mới đúng, song Hàn Thạc lại cảm nhận được Quang nguyên tố trên bầu trời quảng trường trở nên dị thường, mới lập tức tập trung chú ý, muốn biết rõ người đang giở trò quỷ đang ở đâu, nhưng vẫn thật không thể tìm được vị trí của người này, có vẻ việc này hơi không hợp với lẽ thường.

- Chuyện gì thế? Ánh mặt trời sao đột nhiên trở nên chói mắt như vậy? Choáng váng quá, không thoải mái chút nào.

- Ủm, chẳng biết tại sao, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất áp lực, chẳng lẽ sắp có mưa to?

Phía dưới quảng trường, một vài quý tộc không rõ vì sao, đưa tay lên xoa đầu bóp trán ngửa đầu nhìn bốn phía. Những người này thường thường không hiểu vũ thuật và ma pháp, nhưng vì chức vụ cao, theo bản năng vẫn nhận ra có gì không ổn.

Về phần đám cường giả có vũ thuật và ma pháp, từ những dị thường về lực lượng nguyên tố Quang hệ, đã ngầm nhận ra hung hiểm. Nhưng vì người phóng thích Quang Mạc Ba là những cường giả cao nhất của Quang Minh giáo hội, nên những người này mặc dù cảm ứng được dị thường, nhưng lại không thể nói rõ được là ai.

- Có gì đó không ổn.

Quốc Vương đế quốc Lao Luân Tư, mặc dù võ thuật rất kém, cũng từ áp lực không khí chung quanh nhận ra nguy hiểm.

- Không biết tại sao Quang nguyên tố đột nhiên mạnh lên hẳn. - Ai Mễ Á Tư, một trong ba thủ lĩnh Âm Mạc, chính là người tu luyện lực lượng nguyên tố Quang hệ, hẳn đã là một Quang hệ Đại Ma đạo sư, cau mày căng thẳng, từ sự lưu động của Quang nguyên tố quen thuộc đã hiểu được một vài nguy cơ sắp xảy ra.

- Bệ hạ, có thể sẽ có nguy hiểm, chúng ta trước hết đưa ngài ly khai nhé. - Khảm Địch Đạt đi đến bên cạnh Lao Luân Tư, khom người đề nghị.

Ngẩng đầu nhìn hào quang chói mắt trên bầu trời, Lao Luân Tư khẽ do dự một chút, ánh mắt bắt đầu tìm hình bóng Hàn Thạc trong đám người, song lướt đi vài vòng mà vẫn không phát hiện ra hẳn trong đám người dày đặc. Điều này làm cho Lao Luân Tư sực nhớ ra, nhiều năm qua hẳn luôn luôn có niềm tin mù quáng vào Hàn Thạc, bây giờ đã có tác dụng. Chỉ thấy Lao Luân Tư mỉm cười, trấn định nói:

- Không có việc gì đâu, có Bồ Lai Ân ở đây, hẳn là không có gì nguy hiểm cả. Khả khả, người xem, nghi thức còn chưa chính thức chấm dứt mà. Ta là người quan trọng nhất lần này, sao có thể rời đi trước được?

Khảm Địch Đạt thấy Lao Luân Tư không sợ hãi chút nào, vẫn còn cười đùa với hẳn, trong lòng có vẻ ngạc nhiên, âm thầm gật đầu, cảm thấy Quốc Vương quả nhiên bất tục. Trước đó Khảm Địch Đạt nhìn thấy A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn và Cách Lại Ai đã tới, Khảm Địch Đạt cũng đại khái hiểu rõ thực lực hai người, nên cũng thấy an tâm. Mắt thấy tình thế còn chưa rõ ràng, nên cũng không vội thúc giục Lao Luân Tư.

Hàn Thạc lúc tiến cử Cách Lại Ai và Già Tác Tư cho Khảm Địch Đạt, từng mơ hồ nói cho Khảm Địch Đạt biết về thực lực hai người này. Có sự cam đoan của Hàn Thạc, hẳn tin hai người đó hẳn phải thật sự cường đại như lời Hàn Thạc. Hẳn không biết thân phận của A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn, nhưng lại nghe Hàn Thạc nói là A Nhĩ Mai Lý Khắc Kha Đốn còn mạnh hơn cả hai người Cách Lại Ai, do đó thấy hai người đến trước một bước, hẳn cũng thấy yên lòng hơn.

Quang Mạc Ba là một cấm kỵ ma pháp trên diện tích rộng, lợi dụng Quang nguyên tố tạo ra cường quang bắn xuống, những chỗ nào cường quang quét qua thì tất cả sinh vật đều bị giết chết.

Cấm kỵ ma pháp càng có uy lực kinh người, thì thời gian chuẩn bị phóng thích cũng càng dài, Quang Mạc Ba lần này cũng như thế, có lẽ người tới đây cũng biết đám người Hàn Thạc kinh khủng như thế nào, do đó thời gian chuẩn bị Quang Mạc Ba còn dài hơn bình thường một chút, chỉ thấy theo thời gian trôi qua, hào quang chói mắt trên bầu trời càng ngày càng mạnh hơn, dần dần, mắt mọi người phía dưới đều gần như không mở ra được nữa.

Đợi cho khắp nơi đều là hào quang chói lọi, quảng trường như dát đầy ánh hào quang của mặt trời, những quý tộc vốn coi như còn trấn định, ai nấy đều lộ ra vẻ khẩn trương.

Những đệ tử đủ mọi hệ đi theo sư phụ tới học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, trong lòng kinh hoảng, không kịp được bàn tán xôn xao như chợ vỡ.

- Trời ạ... cái này... cái này hình như là dấu hiệu trước của cấm kỵ ma pháp Quang hệ Quang Mạc Ba. - Người phụ trách Quang hệ của học viện tên là Phúc Luân Đạt, ngay từ đầu trong lòng hơi nghi hoặc, về sau, hẳn nhớ tới vài nghiên cứu gần đây từ một quyển trục rất xa xưa có ghi lại Quang Mạc Ba, đột nhiên hét lớn chói tai

Phúc Luân Đạt vừa hét lên, đại bộ phận mọi người đều sợ muốn xỉu. Những người này không phải là những cường giả có tâm chí kiên định không sợ chết. Họ hiểu rất rõ cấm kỵ ma pháp có nghĩa là gì. Phúc Luân Đạt là người phụ trách Quang hệ học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, khẳng định sẽ không nói lung tung trong trường hợp này, do đó nghe hẳn hô lên như vậy, rất nhiều người đều khựng hoảng.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cấm kỵ ma pháp đó...

- Ta không muốn chết ở chỗ này, trời ạ, ta không nên tới đây, chỉ tích tắc là tiêu rồi!

- Bệ hạ, bệ hạ đi nhanh lên, đây thật sự là cấm kỵ ma pháp Quang hệ Quang Mạc Ba đó...

P phía dưới quảng trường, những thanh âm kinh hoảng đủ loại liên tục phát ra. Một vài đệ tử còn nhỏ chưa trưởng thành, còn có vài quý tộc đế quốc ham sống sợ chết, ai nấy kêu khóc gào la, sợ hãi đến không còn

hồn vía nữa.

Song, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc là một quốc gia phân chia cấp bậc cực kỳ nghiêm ngặt. Bây giờ Quốc Vương đế quốc vẫn còn tại đây, hơn nữa không hề có ý định đi trước, những người này mặc dù kêu gào khóc lóc, sợ đến không còn hồn vía, nhưng chỉ đưa mắt nhìn Lao Luân Tư, không dám trốn tránh trước mặt hắn.

- Bệ hạ, nhìn thanh thế này thì hẳn là dấu hiệu trước khi cầm kỵ ma pháp Quang Mạc Ba phát ra, thời gian chuẩn bị cầm kỵ ma pháp dài như vậy, uy lực phỏng chừng sẽ kinh khủng vô cùng, ngài xem có nên tránh đi không? - Ai Mễ Á Tư trầm mặt tới trước mặt Lao Luân Tư, khuyên nhủ.

Tới lúc này, trong lòng Lao Luân Tư cũng có chút sợ hãi, nhưng đối mặt với những cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn lại không có biểu hiện gì cả, trong lòng mặc dù cười khổ nhưng trên mặt vẫn như không, lại còn có vẻ coi như trấn định nữa, quay sang nói với Ai Mễ Á Tư:

- Nếu thật là cầm kỵ ma pháp Quang hệ Quang Mạc Ba, vậy, diện tích bao trùm của nó phải rất lớn. Chúng ta nhiều người như vậy, lại trong một thời gian ngắn ngủi, người nói có thể thoát được không?

Ai Mễ Á Tư sững sốt, cười khổ lắc lắc đầu, trả lời:

- Nếu thật là Quang Mạc Ba, ta nghĩ cho dù chúng ta bây giờ lập tức đào tẩu, chỉ sợ cũng trốn không thoát!

- Vậy không phải sao, dù sao đào tẩu cũng vô dụng, chúng ta cứ ở đây chờ xem. - Lao Luân Tư cố ra vẻ trấn định, mỉm cười nói.

- Yên tâm đi, có Bồ Lai Ân tại đây, mọi người sẽ không có việc gì đâu. - Đã đọc xong diễn văn, viện trưởng vừa nhậm chức Phạm Ny mỉm cười tự tin, tựa hồ không hề có chút khẩn trương nào.

- Ủm, chỉ cần tiểu tử đó ở đây, nơi này khẳng định sẽ là an toàn. Đám nhát gan này, sợ cái rầm, nói không chừng chạy ra khỏi phạm vi này thì Bồ Lai Ân sẽ không chiếu cố được, sẽ chết cả đám đó. - Biết được sự cường đại của Hàn Thạc, Phạm Lôi Trạch cũng giống như Phạm Ny luôn luôn tin tưởng con rể mình một cách mù quáng, đưa ánh mắt khinh thường nhìn đám nhát gan mở miệng trào phúng.

Lao Luân Tư vừa nói vậy, Phạm Ny và Phạm Lôi Trạch cũng nói như vậy, vốn những người này đang lạnh mình muốn đào tẩu, ai nấy đều trừ trừ không biết phải làm gì. Những người này thấy ba người vẫn trấn định lưu lại đây, trong lòng cũng bình tĩnh lại một chút, cũng toàn bộ run rẩy cố trấn tĩnh ở lại, nhưng trong lòng vẫn không thấy an tâm.

- Ủa, sao đột nhiên trời tối sầm như vậy! - Trong khi những đại nhân vật này vẫn còn băn khoăn trong lòng, một thanh âm non nớt chọt hô lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên phát hiện ra bầu trời đầy hào quang chói mắt, chẳng biết khi nào bị những đám mây đen dày đặc che kín, mây đen này đen như mực. Vốn bầu trời vạn tượng đầy hào quang chói mắt bây giờ lại bị chặn đứng lại.

Giữa ban ngày, những tầng mây đen như mực từ từ kéo dày đặc trên đỉnh đầu, như một bức họa cảnh đêm tối khổng lồ, che kín ánh hào quang chói mắt, làm cả không gian trở nên từ từ tối đen, như đang ở trong đêm khuya giờ năm ngón tay trước mặt mà không thấy rõ.

Đồng thời khi dị biến phát sinh trên bầu trời, một luồng khí tức tà ác âm trầm, bao phủ cả quảng trường, từng đạo huyết quang chẳng biết từ đâu bắn ra, thành thành những tầng mây màu máu đỏ bầm, tựa hồ thay đổi trạng thái của tầng mây đen huyền, làm cho đám mây đen trở nên càng dày càng chắc chắn.

- Là Bồ Lai Ân động thủ, yên tâm đi, hẳn là không có việc gì đâu. - Vừa thấy huyết quang bắn vào bầu trời, trong lòng Lao Luân Tư trấn định hẳn, không dấu được vẻ kinh hãi hô lên.

Kết giao với Hàn Thạc nhiều năm, Lao Luân Tư sớm biết ngoại trừ Hàn Thạc giỏi về Vong Linh ma pháp, còn tu luyện một loại vũ thuật cực kỳ thần bí, hắn đã từng thấy Hàn Thạc thi triển vài ma công, vừa thấy huyết quang xuất hiện, lập tức khẳng định suy đoán của mình, biết Hàn Thạc khẳng định đã bắt đầu ra tay chống đỡ với tên kia sắp phóng thích Quang Mạc Ba đó.

- Đúng, Bồ Lai Ân ra tay rồi. - Khảm Địch Đạt rõ ràng thở phào một hơi, mở miệng trấn an mọi người.

Hắn và Hàn Thạc từng có thâm giao, cũng đã thấy Hàn Thạc ra tay. Nghe Lao Luân Tư và Khảm Dịch Đạt vừa nói như vậy, hai người đều tỏ vẻ trấn định, những người không tin Hàn Thạc có thể thanh trừ được uy hiếp của cấm kỵ ma pháp này đã yên tâm. Nhưng một bộ phận quý tộc và đệ tử không hiểu rõ Hàn Thạc thì không dám như vậy, vẫn thấp thỏm hết nhìn đông tới nhìn tây, thời khắc nào cũng chuẩn bị bảo vệ tính mạng.

- Đến rồi, chuẩn bị rồi! - Trên chung lâu, này giờ A Nhĩ Mai Lý Khắc Cách Lại Ai và Hàn Thạc, cảm nhận được Quang Mạc Ba đã hoàn thành, đột nhiên quát khẽ.

616. Chương 616:thủ Hộ

Tiếng quát khẽ của Hàn Thạc làm cho A Nhĩ Mai Lý Khắc và nữ yêu Cách Lại Ai run lên, không tự chủ tập trung sự chú ý đến tận cùng, toàn bộ tinh thần đề phòng chăm chú chờ đợi Quang Mạc Ba tới. Thần thức triển khai, Hàn Thạc nhận ra những biến hóa của Quang Mạc Ba, cảm thụ Quang nguyên tố gắn kết rất nhanh, rồi phân ra, rồi lại tập hợp, luôn luôn tỉnh táo chuẩn bị.

Quang Mạc Ba là một loại gắn kết Quang nguyên tố khổng lồ, hình thành một loại lực công kích bao trùm diện tích rất lớn. Với những gì Hàn Thạc hiểu về ánh sáng trên trời, hắn biết uy lực Quang Mạc Ba đích xác không thể coi thường.

Màn ánh sáng càng tụ càng lớn, Quang nguyên tố càng ngày càng dày đặc, trên bầu trời học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, vạn luồng hào quang chói mắt bắn xuống, như biến thành ngàn vạn đạo kiếm quang dày đặc, muốn hủy diệt mọi sinh linh dưới đó.

Dưới uy lực của Quang Mạc Ba, một luồng khí tức trang nghiêm thần thánh cũng tràn ngập, giúp mở rộng uy lực của cấm kỵ ma pháp, thoáng cái bao phủ xuống phía dưới.

Hàn Thạc hai mắt lấp lánh, kiên định ngẩng đầu nhìn lên vòng Quang Mạc Ba ầm ầm kéo tới, trái tim bình tĩnh như nước, không chút gợn sóng.

Quang Mạc Ba mang theo vạn đạo hào quang, chẳng những bao trùm cả học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, mà quá nửa thành bắc cũng bị nhốt trong đó, thoáng cái bắn xuống dưới, như mặt trời chói chang rơi xuống đất, có vẻ cực kỳ kinh khủng.

Tất cả cư dân thành Bắc, bất luận lúc này đang làm cái gì, toàn bộ đều dừng công việc, ai nấy đưa mắt hoảng sợ nhìn lên bầu trời, ánh mắt lóe lên sự sợ hãi, tiếng khóc hoảng loạn khắp nơi, liên miên không dứt.

Không khí như ngày tận thế đã tới, thoáng chốc tràn ngập trong lòng mọi người, không ai biết mình sẽ chết thế nào như thế nào, tất cả mọi người đều cảm thấy thấy sợ hãi từ đáy lòng.

Trong khi những cư dân ở thành Bắc thành Áo Sâm kêu gào thê thảm, đột nhiên phát hiện những đám mây đen như xuất hiện giữa không khí, thoáng cái phủ kín đỉnh đầu, màn hào quang chói mắt lại bị những đám mây này chặn đứng.

Trong chốc lát, thành Bắc thành Áo Sâm từ sáng sửa bỗng chìm vào bóng đêm, mây đen phủ kín đỉnh đầu, huyết quang bốc lên, tiếng kêu gào liên tục, đủ loại kỳ quan đột nhiên liên tục xuất hiện trên bầu trời.

“Ầm ầm ầm...”

Tiếng nổ ầm ầm như trời long đất lở, thoáng cái bộc phát khắp bầu trời, giống như có hàng ngàn những khối thuốc nổ cùng lúc nổ tung, làm chấn động ừ ừ tai mọi người.

Sau vụ nổ, năm sáu tia hào quang đủ màu sắc vẽ nên đủ loại hình thù kỳ lạ trên bầu trời, giống như một buổi bắn pháo hoa tuyệt vời, rực rỡ lung linh.

Mây đen trên bầu trời mặc dù rất dày đặc, nhưng vẫn còn một vài nơi sơ hở. Từng đạo hào quang chói mắt ương ngạnh xuyên qua đó bắn xuống. Bất kỳ người hoặc vật bị luồng hào quang này bắn vào đều bị nổ tung, nhất là những sinh vật, trực tiếp biến thành tro bụi rồi biến mất.

Ngẩn ngui vài hơi thở, mấy chục luồng cường quang chói mắt đã bắn xuống, mười mấy bình dân vô tội lập tức tử vong, còn có vài trăm gian phòng ốc âm âm sụp xuống xung quanh chung lâu của học viện ma vũ Ba Bửu Luân. Hàn Thạc khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt hai tay kết ấn. Thao túng Thị Huyết Phiên bay lên kết hợp với mây đen. Ma Nguyên lực quán nhập vào trong Thị Huyết Phiên, làm lá cờ phát ra huyết vụ nồng nặc. Kết hợp với Vô Tận Hắc Dạ (đêm tối vô biên) do A Nhĩ Mai Lý Khắc dùng ma pháp hắc ám ngưng tụ mây đen hình thành nên, lại cộng thêm nữ yêu Cách Lại Ai dùng ma pháp Phong hệ vận chuyển một cơn lốc vũ vũ, làm huyết vụ trên Thị Huyết Phiên của Hàn Thạc dung nhập vào trong Vô Tận Hắc Dạ, hình thành một kết giới diện tích lớn bao phủ khắp bầu trời thành Bắc.

Hàn Thạc không biết lần này có bao nhiêu người tới, nhưng hắn dám khẳng định trong đó ít nhất có một Cơ Thần. Nếu không uy lực Quang Mạc Ba sẽ không kinh khủng như vậy.

Thân, Tâm, Thần điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, Hàn Thạc thúc dục Thị Huyết Phiên, liên tục hình thành huyết vụ, dùng hết sức bổ sung cho những chỗ sơ hở, phòng ngừa Quang Mạc Ba dày đặc bắn xuống.

Bên cạnh Hàn Thạc, thân thể A Nhĩ Mai Lý Khắc ở trong tuyệt đối hắc ám. Hắn ngâm xương rất nhanh các chú ngữ, vẽ mặt đầy ngưng trọng. Trên thiên đài, nữ yêu Cách Lại Ai rú lên liên tục, từng cơn lốc chung quanh phiêu đảng, gió lốc rít lên, trên cả quảng trường cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt.

- Bố Lai Ân, ta không chống đỡ được nữa rồi! - A Nhĩ Mai Lý Khắc vừa thều thào phun ra một tràng chú ngữ, vừa nói với Hàn Thạc bên cạnh.

Hàn Thạc đang nhắm mắt chột cau mày, ngâm xương một đoạn Vong Linh chú ngữ ngắn, Tiểu Khô Lâu cười Cốt Long lập tức xuất hiện trong một đạo hào quang.

Tiểu Khô Lâu có tâm ý tương thông với Hàn Thạc. Vừa từ Vong Linh giới phủ xuống, hai mắt long lánh bắn ra hào quang tà dị băng hàn, Vong Hồn bia trên ngực bắn ra hào quang màu xanh dùng đục, vô số oán linh và Thạch Tượng quỷ không ngừng tràn ra, trong cơn lốc gầm rú tập hợp thành lớp chướng ngại thứ hai trên bầu trời.

Khi Tiểu Khô Lâu vừa triệu hoán oán linh và Thạch Tượng quỷ hình thành tầng chướng ngại thứ hai, áp lực của ba người Hàn Thạc và A Nhĩ Mai Lý Khắc đỡ hẳn, không còn gì phải e dè nữa, các sơ hở đã được bịt kín.

Chướng ngại do ba người Hàn Thạc hình thành không phải chặt chẽ không có chỗ hở, vì phải đem hết toàn lực hình thành kết giới phòng hộ phía dưới, tinh lực và sức mạnh ba người cũng có hạn, không thể duy trì cả hai mặt, do đó làm cho sơ hở tầng thứ nhất càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều.

Nhưng Tiểu Khô Lâu vừa hiện ra, đã dùng thần lực triệu hoán hình thành tầng chướng ngại thứ hai, lập tức làm áp lực của ba người Hàn Thạc giảm xuống, không cần quá lo lắng về sơ hở của chướng ngại thứ nhất nữa.

Tiểu Khô Lâu là vũ khí bí mật của Hàn Thạc, hắn vừa xuất hiện đã lập tức hình thành lớp chướng ngại thứ hai, chấp nhận hy sinh một vài oán linh và Thạch Tượng quỷ cấp thấp, chính thức bảo vệ những bình dân và đám quý tộc đế quốc phía dưới, để họ không còn bị uy hiếp từ Quang Mạc Ba nữa.

Mấy tên tập kích khổ tâm phóng thích Quang Mạc Ba, uy lực cực kỳ kinh khủng, nhưng chính vì uy lực quá lớn, phải tiêu hao sức mạnh cực kỳ kinh người, căn bản không có khả năng duy trì bao lâu.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Khô Lâu triệu hoán oán linh và Thạch Tượng quỷ hình thành lớp chướng ngại thứ hai không bao lâu, Quang Mạc Ba đã dần dần tới hồi kết thúc, sau một loạt những đốm hào quang rơi xuống càng lúc càng nhiều, bầu trời thành Bắc thành Áo Sấm rất cực khôi phục lại bình thường.

Vừa thấy uy lực của Quang Mạc Ba đã tới lúc kết thúc, Hàn Thạc tỉnh táo hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu, rồi phân phó vài câu cho A Nhĩ Mai Lý Khắc, bảo hắn không được khinh địch, rồi lập tức tiếp tục nhắm mắt tại chỗ, dốc hết toàn lực truy lùng tung tích mấy tên tập kích.

Uy hiếp của Quang Mạc Ba đã biến mất, Tiểu Khô Lâu dưới lệnh của Hàn Thạc tổng đám oán linh và Thạch Tượng quỷ về Vong Linh giới, mình lại ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó.

A Nhĩ Mai Lý Khắc cũng không còn tiếp tục ngâm xướng chú ngữ Hắc Âm hệ nữa. Tinh thần lực hần buông lỏng, còn cơn lốc của nữ yêu Cách Lại Ai chợt nổi lên, tiếp tục thổi tan những đám mây đen trên bầu trời.

Bầu trời trong vắt lại xuất hiện trên học viện ma vũ Ba Bửu Luân.

- Vừa mới xảy ra việc gì thế? Ta không thấy gì cả, chỉ nghe những tiếng sấm dày đặc, ta còn tưởng rằng mình bị nổ chết rồi?

- Ủa, cường quang chói mắt biến mất rồi, mây đen cũng đã biến mất, có phải là chúng ta không cần phải lo lắng gì nữa không?

- Hẳn là không có việc gì rồi, không cảm giác thấy áp lực gây cảm giác khó thở nữa.

Phía dưới mọi người bàn tán xôn xao, vẻ mặt hoảng sợ lúc trước chuyển thành nghi hoặc. Ai cũng hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như muốn tìm được đáp án từ biến hóa chung quanh.

- Trời à, căn nhà bị sao thế? Toàn bộ đã bị hủy rồi! - Một Ma đạo sư học viện ma vũ Ba Bửu Luân sau khi màn đêm đã tan hết, dùng thuật phi hành bay lên bầu trời, dò xét một vòng xa xa, lập tức kêu ầm lên.

- Đó là hiện tượng do Quang Mạc Ba tạo thành, những sinh vật nếu như bị cường quang đánh trúng sẽ trực tiếp biến thành tro bụi. Xem ra Quang Mạc Ba đã chiếu xuống đó, nhưng chín thành công kích đã bị chặn lại, bằng không tình huống ở khu thành Bắc tuyết đối không phải chỉ có như vậy đâu. - Ai Mễ Á Tư cũng bay lên trời, mắt lướt nhìn bốn phía một vòng, đi đến bên cạnh Quốc Vương, cung kính nói với Lao Luân Tư.

- Quang Minh giáo hội khốn khiếp thật, chúng mà cũng xứng với việc tuyên dương nhân từ sao! - Lao Luân Tư nghiêng răng, phần nộ đến nổi cả người run rẩy.

Có thể thi triển Quang Mạc Ba đến uy lực này, cả đại lục Kỳ Áo phỏng chừng cũng chỉ có Quang hệ ma pháp sư của Quang Minh giáo hội mới làm được, thêm nữa Quang Minh giáo hội và đế quốc Lan Tư Lạc Đặc luôn luôn bất hòa, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, đã biết ngay người tập kích nhất định là có người của Quang Minh giáo hội rồi.

- Quá hèn hạ quá vô sỉ, Quang Minh giáo hội quả nhiên mới là tà giáo lớn nhất trên đời, không ngờ làm ra sự tình táng tận thiên lương như vậy. - Lão Cấp Ân cũng giận đến run lên, không thể ngờ được Quang Minh giáo hội làm việc điên cuồng như thế, lại có thể bất chấp vô số tính mạng bình dân của thành Áo Sâm, phóng thích ra cấm kỵ ma pháp diện tích lớn.

Trên đại lục Kỳ Áo cũng như nhiều quốc gia đã có ước định trước, nay Quang Minh giáo hội gây ra việc như vậy, đã không thể dùng chữ điên cuồng để hình dung nữa.

- Ai Mễ Á Tư, lập tức phái binh lính trấn an nhân dân, Khảm Dịch Đạt, điều tra cho ta, nhất định phải tìm được mấy tên khốn khiếp táng tận thiên lương này. - Lao Luân Tư thở không ra hơi, phần nộ vọt phẫn.

- Ta nói rồi, cứ lưu lại đây là an toàn nhất, nếu lúc trước các người không nghe ta nói, mạo hiểm ra khỏi học viện, nói không chừng đã tan thành mây khói rồi! - Sự tình qua đi, Phạm Lôi Trạch thở phà một hơi, nhìn mấy tên hèn mọn lúc trước run sợ muốn chạy trốn, mở miệng châm chọc.

Những người này vừa thoát chết, nghĩ lại vẫn còn lạnh mình, ai nấy cười khổ lắc đầu không nói gì, cũng không đáp lời Phạm Lôi Trạch.

- Tiểu tử Bồ Lai Ân đâu, sự tình đã kết thúc rồi, hần còn chạy đến nơi nào nữa? - Phạm Lôi Trạch thấy mấy người đó không mở miệng phản bác, cũng thấy có chút vô vị, không tiếp tục châm chọc họ nữa, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm Hàn Thạc.

Nghe hần nói thế, biết Hàn Thạc đã cứu tất cả bọn họ, ai nấy toàn bộ nhìn chung quanh tìm tung tích Hàn Thạc, nhưng trông qua nhìn lại, cũng không biết hần đang ở đâu.

Một đạo huyết tuyến nhàn nhạt ở một góc khuất mà tất cả mọi người không nhìn tới, đi xa dần thành Bắc.

617. Chương 617:chỉ Mặt Măng To

Sức thiên sư ảnh thuật là một loại ma công pháp quyết thường dùng để truy tầm dị vật. Hàn Thạc lợi dụng thuật này để khám phá một khu vực ở ngoài thành, thấy không gian ở đó hình thành một chân không, cảm thấy có chút khác thường nên thuận thế đến gần tìm thử.

Bình thường, không khí sẽ tràn ngập khắp mọi nơi, chỉ cần có không gian tuyệt đối thì không thể có một vùng chân không nào. Một khi một khu vực trở thành chân không, không phải vì tự nhiên biến hóa mà thành, nhất định là có nguyên nhân.

Với sự quen thuộc của Hàn Thạc đối với Áo Sâm thành, chưa bao giờ phát hiện ra chung quanh thành Bắc lại có một vùng chân không, do đó hắn phán đoán khu vực dị thường đó mười phần thì đến chín là có một người nào đó tạo thành.

Nghi thức nhậm chức viện trưởng học viện ma vũ Ba Bửu Luân của Phạm Ný đã kết thúc. Có A Nhĩ Mai Lý Khắc và Cách Lại Ai ở đó, thêm Tiểu Khô Lâu âm thầm bảo vệ, Hàn Thạc tin rằng những quý tộc đế quốc ở học viện hẳn là không có gì nguy hiểm nữa.

Không còn nỗi lo phía sau, Hàn Thạc biến thành một luồng ánh sáng đỏ như máu mắt thường không thấy được, nhanh chóng bay về một khu ở bên ngoài thành Bắc, trên đường không hề kinh động bất luận kẻ nào.

Từ học viện ma vũ Ba Bửu Luân tới ngoài thành chỉ có mười dặm. Với tốc độ của Hàn Thạc thì chỉ mất vài phút đã tới khu vực chân không rồi.

Vừa đến chỗ này, Hàn Thạc chỉ lặng lẽ quan sát bốn phía một chút, đã khẳng định mấy tên tập kích học viện ma vũ Ba Bửu Luân đang ở bên trong.

Trước mặt hắn, một kết giới không gian dày đặc, mở ra một trường lực nhỏ, hào quang chói mắt xung quanh kết giới ngăn trở Hàn Thạc nhìn bằng mắt thường, khí tức thần thánh hội tụ thành một cái chén lớn, tràn ngập giữa kết giới, hình thành một tầng phòng hộ bằng bạc, cách ly hẳn cảm ứng từ thần thức Hàn Thạc.

Mắt Hàn Thạc khép hờ, từ hàn mang lấp lánh, rõ ràng thấy được khí tức thần thánh hình thành ra cái chén lớn đó chính là thần khí của Quang Minh giáo hội Chén Thánh. Trên Chén Thánh cắm vài cành ô liu kim quang bốn phía, như đang không ngừng phóng thích thần thánh lực, duy trì bảo vệ cho khu vực này.

Thần khí Quang Minh giáo hội có tác dụng tăng cường Quang hệ ma pháp. Sức mạnh thần thánh còn có thể hình thành sức mạnh phòng hộ kỳ diệu. Sở dĩ thần thức Hàn Thạc lúc ở trong học viện ma vũ Ba Bửu Luân không thể cảm nhận được sự tồn tại của người tập kích, hẳn là vì tác dụng của sức mạnh thần thánh này.

Nhìn các loại sức mạnh thần kỳ hình thành nên dải đất chân không trước mặt, khóe miệng Hàn Thạc nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, hắn cũng không vội vã lập tức ra tay. Hàn Thạc ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó, tin rằng người bên trong rất khó có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Thần thức khuếch tán ra, dùng khu vực này làm trung tâm, dần dần lan ra bốn phía, lực quét cẩn thận chung quanh tất cả nguy cơ bất ngờ có thể gặp phải. Cùng lúc đó, hắn cũng ngâm xướng vài chú ngữ. Mộc Giáp thi, Kim Giáp thi, Thổ Giáp thi từ Vong Linh giới đáp không bay đến. Dưới sự ra hiệu của Hàn Thạc, dùng trận hình tam giác vây chặt dải đất chân không.

Hai tên Hỏa Giáp thi và Thủy Giáp thi ở Thâm Uyên giới đã thu được đại cơ duyên, nên vẫn đang từ từ tiêu hóa năng lượng trên người hai đại ác ma Thâm Uyên, trong thời gian ngắn không thể giúp được Hàn Thạc. Bởi vậy Thiên Thi Ngũ Hành đại trận không thể thi triển đầy đủ. Hàn Thạc cũng không rõ thực lực của những người tập kích trong khu vực này như thế nào nữa. Vì hai đại hóa thân ngoại thân còn ở trong Tử Vong Mộ Địa để từ từ khôi phục, nên Hàn Thạc sợ gặp viên cổ Cự Long. Do đó cũng không dám làm bậy. Hẳn vô cùng cẩn thận triệu hoán ba Ngũ Hành thi có thể hoạt động, bố trí một Thiên Thi Ngũ Hành đại trận không trọn vẹn trước, chuẩn bị sẵn sàng.

Tất cả đã chuẩn bị xong, Hàn Thạc mới hạ lệnh cho Tiểu Khô Lâu ở học viện ma vũ Ba Bửu Luân chạy tới. Rồi cười lạnh lấy ra một viên Bạo diệt châu, không chút do dự ném vào dải đất chân không cách đó không xa.

“Ầm ầm...”

Bạo diệt châu nổ tung cả khu vực đó, tạo thành không gian rung động, rồi trong nháy mắt sụp đổ, xé ra vài khe hở rất dài. Thứ hồn châm thuận thể bay vào trong đó.

Một viên Bạo diệt châu ném ra, Hàn Thạc lạnh lùng nhìn dải đất chân không trước mặt, tùy thời chuẩn bị đánh phủ đầu đối phương.

- Khục khục, cái gì thế, sao đột nhiên nổ tung vậy? - Thanh âm một người ho lên, xuyên qua khe hở vừa bị xé rách ở dải đất chân không, truyền vào tai Hàn Thạc.

- Không biết, có phải là mấy thứ ma pháp hỗn hợp mà sinh ra dị biến không hay không? - Một thanh âm bằng giọng hờ hững trả lời.

- Có dịch nhân! - Một tiếng hô lớn đột nhiên vang lên. Sau tiếng hô này, bên trong đột nhiên loạn cả lên.

Khu vực chân không chốc lát sinh ra vài khe hở. Hàn Thạc này giờ không thể thăm dò tình huống trong đó, liền lập tức xuyên qua mấy khe hở kia, lợi dụng thần thức biết rõ đại khái thực lực mấy người bên trong.

Vì đủ loại sức mạnh hỗn hợp giữa kết giới, Hàn Thạc vẫn chưa thể nhìn thấy tướng mạo những người này như thế nào. Chỉ bằng vào lực cảm ứng nhạy cảm của thần thức, từ khí tức trong cơ thể họ mà biết được thân phận họ.

Ở đây tổng cộng có sáu người. Ba người trong đó có khí tức thần thánh của giáo đồ Quang Minh giáo hội, hai người có khí chất lạnh buốt như băng, hẳn là những cao thủ Băng Tuyết thần điện lần trước không có mặt ở Tuyết Vực, còn có một tên Tát Mãn tràn ngập sức mạnh cuồng loạn hung bạo trong cơ thể, linh hồn vô cùng quỷ dị. Xem ra đế quốc Thú Nhân sau khi mười mấy vạn Thú Nhân bị tử vong, vẫn phái cường giả chính thức tới tham dự.

Tổng cộng sáu người, ba giáo đồ Quang Minh giáo hội, trong đó có hai Bán thần, một thực lực Cơ Thần. Hai cao thủ Băng Tuyết thần điện chỉ là Thánh Ma đạo sư, thực lực yếu nhất, xem ra sau khi mất đi hai Bán thần Băng thần Khoa Lý và Tuyết thần Đế Á Na, Băng Tuyết thần điện đích xác xem như hoàn toàn bị diệt.

Về phần Tát Mãn Thú Nhân, vì xem như một tên tu luyện sức mạnh Triệu Hoán hệ, Hàn Thạc nhất thời không thể phán đoán thực lực cụ thể của hắn đang ở giai đoạn nào, chỉ cảm thấy hắn tựa hồ mạnh hơn Bán thần một chút, nhưng vẫn còn cách cảnh giới Cơ Thần một đoạn nhỏ.

Trong sáu người, một Cơ Thần, tính cả Tát Mãn Thú Nhân thì có ba Bán thần, thêm nữa hai tên Thánh Ma đạo sư không làm gì được, thực lực như thế trong mắt Hàn Thạc hôm nay thì quả cũng chẳng lấy gì làm cường đại.

Bởi vậy, Hàn Thạc không tiếp tục ẩn núp nữa, mà quang minh chính đại đi tới, lạnh lùng nhìn vào không gian phía trước, đợi sáu người đi ra.

Tuy chỉ có một bản thể, Hàn Thạc tin rằng nếu phải đối phó với cả sáu tên này cũng không có gì khó khăn. Huống chi phía sau còn có một Tiểu Khô Lâu cảnh giới Hạ vị thần Tử Vong hệ sắp tới.

- Đi ra đi! - Hàn Thạc quát lạnh.

Bên trong kết giới chân không im lặng một lát, trong lòng Hàn Thạc khẽ cười lạnh, hẳn thậm chí có thể cảm giác được nỗi sợ của hai Thánh Ma đạo sư Băng Tuyết thần điện.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, kết giới phía trước đó rốt cục không còn tử thủ nữa, từng đạo sức mạnh thần thánh bị hút trở vào giữa Chén Thánh, kết giới không gian cũng dần dần biến mất sức mạnh duy trì, tất cả nhanh chóng trở về nguyên dạng.

Khi đạo kim quang cuối cùng thu vào Chén Thánh, không gian phía trước như một cái kính bị vỡ tan, hiện ra cảnh tượng vốn có.

Một trung niên gầy gò, cầm trong tay Chén Thánh cầm ô liu, đầu đội vương miện Quang Minh, nhìn Hàn Thạc vẻ căm thù. Bên cạnh hắn là một Bán thần Kỵ sĩ, một Bán thần Quang hệ Ma Đạo sư, chính là hai

người Quang Minh giáo hội mà Hàn Thạc từng gặp ở Thánh sơn, tại Long cốc trong U Âm thâm lâm đã xúi giục viên cổ Cự Long vĩnh viễn đầy hắc ở Thâm Uyên giới.

Một Thú Nhân khoác da thú giả dối, nhìn Hàn Thạc đầy cừ hận. Coi bộ hắc như muốn lao lên bắt lấy Hàn Thạc lột da xẻ thịt, ăn tươi nuốt sống.

Cuối cùng là hai Thánh Ma đạo sư Bằng Tuyết thần điện, cũng nhìn Hàn Thạc căm thù, nhưng từ ánh mắt thì thoát nhìn có vẻ sợ hãi hắc hơn là quyết tâm báo thù.

- Người là Bồ Lai Ân hả? - Trung niên gầy gò đầu đội vương miện, thanh âm hòa ái bình tĩnh, ánh mắt lại lập lòe khó lường.

Hàn Thạc mỉm cười, khom người hướng về phía lão vái một lễ, sau đó trả lời:

- Không sai, Giáo Hoàng đại nhân! Hắc hắc, người thấy ta xuất hiện trước mặt các người, nhất định là vô cùng thất vọng phải không?

Khi nói những lời này, trong lòng Hàn Thạc cũng rất kinh ngạc, không ngờ Giáo Hoàng Quang Minh giáo hội, lại vì hắc mà tự mình ra tay, không ngại đường xa vạn dặm từ đế quốc Áo Đăng tới Lan Tư Lạc Đặc, hơn nữa còn lựa chọn phương thức động thủ tập kích hoàn toàn ngoài dự đoán mọi người. Như thế xem ra Giáo Hoàng này quả nhiên là một cuồng nhân vì muốn mục đích không từ thủ đoạn nào, chẳng trách có thể trở thành thủ lĩnh tôn giáo mạnh nhất ở đại lục Kì Áo.

Khẽ gật đầu, Quang Minh Giáo Hoàng thần nhiên thừa nhận:

- Thấy người bình yên vô sự đứng trước mặt ta, ta đích xác cực kỳ thất vọng, nhưng cái đau lòng hơn, là ta lo cho đại lục Kì Áo sắp phải nghênh đón kỉ nguyên hắc ám bi thương.

- Ê, theo người nói như vậy, ta đúng là nguồn gốc tai họa của đại lục Kì Áo rồi. Ha ha, vậy sinh tử hơn mười vạn bình dân khu thành Bắc, hắc là không phải đối tượng người lo lắng rồi? - Nghe Quang Minh Giáo Hoàng đưa ra thuyết pháp chẳng biết ngượng như vậy, Hàn Thạc giận dữ cười lạnh.

- Vì an nguy tất cả mọi người trên đại lục Kì Áo, hy sinh một vài người cũng là cần thiết! - Nhìn Hàn Thạc, Quang Minh Giáo Hoàng vẫn dùng ngôn từ đầy chính nghĩa.

- Đồ chó đẻ! - Hàn Thạc chỉ vào mặt lão Giáo Hoàng, mở miệng chửi nặng lên. Hắc biết tên này hắc là tín đồ cuồng nhiệt nhất Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc căn bản không cảm giác được loại thất tình lục dục của nhân loại trên người hắc, ngược lại tựa như một con bù nhìn do Quang Minh giáo hội điều khiển, tất cả hành vi của hắc đều lấy ích lợi của Quang Minh giáo hội làm cơ sở, nói chuyện với hắc căn bản chỉ không miệt mài công.

- Mười mấy vạn tính mạng dân chúng Thú Nhân, hôm nay người phải trả lại cho ta! - Thú Nhân Tát Mãn thấy Hàn Thạc càn rỡ như thế, rốt cuộc không chịu được quát lớn. Nhìn tư thế hắc, có vẻ ngay lập tức sẽ lao lên liều mạng.

Hàn Thạc sao lại phải sợ hắc, chỉ cười cười đánh giá Thú Nhân Tát Mãn này, trào phúng nói:

- Thú Nhân là người, nhân dân của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta không phải là người sao, từ trước tới nay, Thú Nhân các người tiến hành tiến công đế quốc chúng ta không ngừng nghỉ, những cái chết của nhân dân đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã biến mất trong lịch sử, ta phải tìm ai tính sổ đây?

Thú Nhân đất đai nghèo nàn, do đó vẫn nhòm ngó vùng đất giàu có của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Bao nhiêu năm nay, giới bình dân đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chết trong tay chiến sĩ Thú Nhân tuyệt đối không dưới mười mấy vạn!

- Ta mặc kệ, dù sao người cũng đã giết mười mấy vạn người của chúng ta, người phải chết! - Thú Nhân Tát Mãn gầm lên, như là dã thú rít gào, rồi hướng về phía Hàn Thạc đánh tới.

618. Chương 618:muốn Chết Không Được

Hắn vừa động, sức mạnh cuồng bạo ẩn chứa trong cơ thể lập tức dâng lên, luồng lực lượng đó như bổ sung thêm cho tốc độ và sức mạnh của hắn, để hắn trong nháy mắt đã tới trước mặt Hàn Thạc, bàn tay to như cái quạt lớn nhăn nheo nhanh như thiểm điện vung ra, mục tiêu là cổ Hàn Thạc.

Lão Tát Mãn không lợi dụng phương thức triệu hoán những con ma thú cường đại như bình thường, cũng không sử dụng Tát Mãn bí thuật, hắn tựa hồ đã biết những thứ này hoàn toàn vô dụng với Hàn Thạc, nên trực tiếp thúc đẩy sức mạnh cuồng bạo ẩn tàng trong cơ thể đột nhiên công kích cận thân, việc này quả hơi ngoài dự liệu của Hàn Thạc.

Cùng hành động với lão là tam đại cường giả Quang Minh giáo hội, Quang Minh Giáo Hoàng và hai Bán thần, có vẻ này giờ vẫn đang đợi lão Tát Mãn động thủ. Khi lão Tát Mãn đột ngột bắn về phía Hàn Thạc, hào quang trong mắt ba người sáng rực lên, cùng ra tay đối phó với đối phương.

Tên Thần Kỵ sĩ cơ hồ chậm hơn lão Tát Mãn một bước. Từ một bên điên cuồng lao vào Hàn Thạc, một đạo dị quang lóe lên rồi biến mất, trong tay hắn xuất hiện một thành trường thương thần quang lấp lánh, trường thương dài ba thước, kim quang sáng lờ, có sức mạnh thần thánh ghê hồn.

Quang Minh Giáo Hoàng và pháp sư Bán thần Quang hệ đồng thời cúi đầu khép hờ mắt, chỉ lâm râm niệm chú ngữ rì rầm, Giáo Hoàng đang cầm Chén Thánh, trên mặt Chén Thánh còn cảnh ô liu là một trong những thần khí. Quang Minh vương miện mà hắn đội trên đầu cũng có sức mạnh thần thánh kinh người. Vốn Quang Minh Giáo Hoàng chỉ có thực lực Cơ Thần, bằng vào Chén Thánh và cảnh ô liu trong tay, cộng với Quang Minh vương miện trên đầu, sức mạnh trên người hắn càng tụ càng nhiều, Quang nguyên tố không ngừng hội tụ vào giữa tam đại thần khí, cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể hắn, tăng cường sức mạnh trong cơ thể hắn. Tên pháp sư Bán thần Quang hệ trong tay cầm một Thập Tự giá, ép Thập Tự giá dính sát vào ngực, từng đạo kim quang từ vũ khí này phóng thích ra ngoài, một đôi cánh ánh sáng đột nhiên xuất hiện phía sau lưng hắn. Hắn lơ lửng trên không, đôi cánh làm hắn không giống con người. Xem ra pháp sư Bán thần này nắm chặt cây Thập tự giá, hắn cũng là một loại thần khí của Quang Minh giáo hội, lần này Quang Minh giáo hội quả nhiên bỏ hết vốn rồi.

Về phần hai Thánh Ma đạo sư Băng Tuyết thần điện cuối cùng, vì trong lòng vẫn còn sợ hãi Hàn Thạc vô cùng, khi lão Tát Mãn vừa động, tam đại cường giả Quang Minh Giáo Hoàng đồng thời ra tay, dường như nhất thời không có phản ứng gì, chỉ ngây dại đứng xa xa, quên mất cả việc phối hợp. Xem ra những gì Hàn Thạc gây ra cho Băng Tuyết thần điện ở Tuyết Vực đích xác chấn động tận đáy lòng họ, làm họ lúc này không dám động đậy chân tay.

Nói thì lâu, tất cả đều phát sinh nhanh như chớp, nhưng vì thần thức Hàn Thạc rất kỳ diệu, trong thời gian rất ngắn còn có thể quan sát tám hướng, thu được tất cả cử động của mọi người vào lòng.

Tĩnh táo nhìn chằm chằm vào bàn tay khổng lồ nhăn nheo của lão Tát Mãn đang chớp tới, Hàn Thạc hơi nheo mắt lại, bắn ra tia nhìn tàn nhẫn giết chóc, thân thể đứng yên bất động, như một khối đá mọc rễ.

Hàn Thạc vẫn không nhúc nhích. Bàn tay lão Tát Mãn chớp tới, tự nhiên dễ dàng chớp vào cổ của hắn.

“Vù”

Bàn tay hung ác của lão Tát Mãn chớp tới Hàn Thạc như một con rắn cắn vào cổ, ánh mắt oán độc đột nhiên lóe ra vẻ kinh hãi, hắn tựa hồ không ngờ có thể dễ dàng đắc thủ như vậy, đây quả là một sự ngạc nhiên vui mừng bất ngờ.

“Rắc...”

Lão Tát Mãn sau khi bóp chặt được cổ Hàn Thạc đột nhiên phát lực, sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể như nước lũ tràn bờ, dốc hết sức tích trữ xiết cổ đối phương, nên mới vang lên tiếng vỡ giòn tan như vậy.

Trong lòng vô cùng vui vẻ, lão Tát Mãn cảm thấy Hàn Thạc căn bản không đáng sợ như lời đồn đãi. Ôm theo sự oán hận mười mấy vạn Thú Nhân tử vong, bàn tay nhăn nheo của hắn bóp càng lúc càng mạnh, cổ Hàn Thạc tựa hồ chỉ trong chốc lát sẽ hoàn toàn bị hắn vặn gãy.

“Vù vù...”

Thần Kỵ sĩ lao tới mang theo tiếng rít vang lên ngay bên tai Hàn Thạc. Trường thương kim quang chói lòa như một con độc xà ăn thịt người, từ một bên đột nhiên xuất hiện, hướng về phía hồng hân đâm mạnh vào.

Thấy cổ Hàn Thạc đã bị lão Tát Mãn nắm cứng, trong lòng tên Thần Kỵ sĩ thấy thoải mái hẳn. Một kích này xuất ra toàn lực, không hề phòng thủ lẫn chuẩn bị đường lui. Như chắc chắn rằng thân thể Hàn Thạc không thể động đậy được, cho rằng cuộc chiến đấu đương nhiên sẽ kết thúc trong nháy mắt.

“Hóa ra người này cũng không có gì đặc biệt cường hãn. Xem ra sự diệt vong của Băng Tuyết thần điện nhất định chỉ là do những người ở đó quá yếu!” - Một thương hung mãnh đâm vào, tên Thần Kỵ sĩ đột nhiên dâng lên một ý nghĩ như vậy.

“Rít rít!”

Thanh âm trường thương xuyên vào cơ thể lọt vào tai tên Thần Kỵ sĩ. Thanh âm tuyệt vời đó làm khoe miệng hân nhếch lên một nụ cười hài lòng. Trong lòng tràn đầy vẻ thoải mái vui vẻ. Nhưng niềm vui của hân lại không duy trì được lâu, lập tức bị một tiếng gào thét đau đớn thê lương cao vút cắt ngang.

- Hừ hừ... hừ hừ... người... người lừa ta! - Lão Tát Mãn ngực phập phồng, thở không ra hơi gào lên đau đớn.

Tên Thần Kỵ sĩ giật mình cả kinh, nụ cười hài lòng trên mặt biến mất tăm tăm tích, nghi hoặc nhìn lão Tát Mãn bị trường thương đâm thủng người. Trong lòng khó mà tin được. Hân không sao hiểu được rõ ràng một kích đó hân là đâm trúng người Hàn Thạc, tại sao cuối cùng lại đâm vào người lão Tát Mãn.

“Rắc rắc... rắc rắc...”

Tiếng rắc rắc hòa vào tiếng rú thê lương của lão Thú Nhân Tát Mãn. Cùng với tiếng rú, bàn tay cấu cổ Hàn Thạc vẫn dùng hết sức tiếp tục xiết chặt cổ hân không ngớt phát ra những âm thanh đáng sợ.

Song, dưới nỗ lực không ngừng của lão Tát Mãn, vốn Hàn Thạc bị bẻ cổ như vậy hân phải chết, vậy mà ánh mắt vẫn bình tĩnh bằng giá, khoe miệng còn nở nụ cười trào phúng, như chẳng cảm giác thấy một chút đau đớn nào, như cái cổ bị lão Tát Mãn đem hết sức lực toàn thân bóp chặt đó căn bản không phải là của hân vậy.

Tên Thần Kỵ sĩ khiếp sợ, đang định rút người lại, bỗng thấy một bàn tay dính đầy máu tươi từ ngực phải của lão Tát Mãn, đột nhiên vươn ra đâm vào ngực hân. Dưới bàn tay máu me đó, khải giáp thần thánh của tên Thánh Kỵ Sĩ mà đao kiếm đâm cũng không thủng, bây giờ lại như một tờ giấy mỏng, đến cả một chút tác dụng ngăn trở cũng không thể phát huy được, mặc cho cánh tay này phá vỡ, thuận thế đâm vào ngực phải hân, xuyên phá thân thể hân, sau đó bàn tay này lộ ra sau lưng hân.

Đến lúc này, tên Thần Kỵ sĩ mới nhìn rõ mọi việc. Hân phát hiện ra cánh tay Hàn Thạc lúc trước đã cắm trên ngực lão Tát Mãn.

Lúc này, tên Thần Kỵ sĩ hoảng sợ phát hiện ra lão Tát Mãn hai tay vẫn vươn ra thẳng tắp, cấu chặt cổ Hàn Thạc. Chỉ riêng khoảng cách giữa Hàn Thạc và lão Tát Mãn đã cách nhau một tầm tay, còn giữa hân và lão Tát Mãn vì có một cây trường thương ở giữa, nên khoảng cách giữa hai người cũng ít nhất phải là hai thước. Thêm nữa thân thể lão Tát Mãn rất dày. Tổng cộng khoảng cách giữa hân và Hàn Thạc chỉ ít cũng phải bốn thước.

Vậy mà cánh tay xuyên qua lão Tát Mãn rồi xuyên tảo cả thân thể hân, rốt cuộc lại còn dài hơn, tên này có phải là nhân loại không đây?

Tên Thần Kỵ sĩ đột nhiên có loại cảm giác ớn da gà, cả người run lên nhìn vào cánh tay nối lão Tát Mãn và thân thể hân, trong lòng đột nhiên dâng lên một sự sợ hãi bí ẩn. Sự khinh thị Hàn Thạc vừa rồi đã bị hân ném lên chín tầng mây, bất chấp đau đớn hành hạ trong cơ thể, một tay chỉ vào Hàn Thạc gào lên:

- Người ... người rốt cuộc là quái vật gì?

Nhếch miệng cười hắc hắc, Hàn Thạc nói:

- Người sắp chết rồi đó, đến hỏi Quang Minh thần đi!

Vừa nói xong, cánh tay xuyên thủng thân thể hai Bán thần đó, đột nhiên ngoáy mạnh. Cánh tay này chốc lát giống như biến thành một lưỡi dao sắc bén, phá tung cơ thể hai người như đậu hũ, từ ngực phải bắt đầu xé rách thân thể hai người, ruột rà gan thận máu me đầm đìa xổ ra đầy đất.

Tay vừa giương lên, nửa thân trên của hai người đã bị xé rách, hai Bán thần vừa mới nhảy chồm lên lúc này, thoáng cái đã thành bốn mảnh, nhưng không phải bốn mảnh sống. Tràn diện huyết tinh cực kỳ tàn nhẫn, mùi máu tanh tươi buồn nôn tỏa ra, tên Quang Minh Giáo Hoàng và tên pháp sư Bán thần vẫn lầm rầm chú ngữ chưa dứt, thì cuộc chiến bên này đã chấm dứt. Hai người này này giờ nhắm mắt lúc này hơi ngược lên, trong mắt cùng hiện ra vẻ không nỡ nhìn cảnh trước mắt.

Về phần hai Thánh Ma đạo sư Băng Tuyết thần điện, niềm tin vừa mới nổi lên, bây giờ lại ầm ầm sụp đổ. Sự sợ hãi trong nháy mắt lại dâng tràn, hủy diệt toàn bộ ý chí họ. Hai tên này thở hổn hển, rốt cuộc không còn có tâm tư báo thù gì nữa.

- Ủa, linh hồn còn định thoát à. Hắc hắc, ý nghĩ không tệ, chỉ là xin lỗi nhé.

Sau khi xé thân thể hai người thành bốn mảnh, Hàn Thạc đang chuẩn bị xoay người đối phó với hai người còn lại của Quang Minh giáo hội, thần thức hắn đột nhiên nhận thấy linh hồn lão Tát Mãn không hề tiêu tán trong thiên địa, mà theo luồng gió muốn bay đi.

Chỉ cần linh hồn còn lại không tiêu tan, thường thường sẽ có thể lợi dụng trường linh hồn cường đại khi còn sống, dùng phương pháp đặc thù giúp đỡ có thể sống lại. Tên Thần Kỵ sĩ Quang Minh giáo hội không am hiểu những môn đạo về mặt linh hồn, do đó sau khi thân thể hắn bị hủy diệt, linh hồn dần dần tan ra giữa thiên địa, khẳng định không có hy vọng sống lại.

Thấy linh hồn lão Tát Mãn theo gió bay đi, Hàn Thạc khẽ hô một tiếng, dương tay bắn ra. Một đạo hắc mang bắn vào giữa linh hồn lão Tát Mãn, hắc mang bọc lấy linh hồn lão Tát Mãn, rồi bị Hàn Thạc bắt đi, cầm tù vào trong cái vòng trước đây dành cho Cát Nhĩ Bá Đặc.

Linh hồn sau khi tử vong mà có thể không tiêu tan, lão Tát Mãn Thú Nhân này quả có sức mạnh linh hồn không tệ, rất thích hợp cho Hàn Thạc luyện chế một vài ma khí cần phải có linh hồn cường đại làm vật dẫn. Đồ tốt như vậy đương nhiên bị Hàn Thạc bắt trở về.

- Thả ta ra, ta muốn liều mạng với ngươi, tên gia hỏa hèn hạ vô sỉ! - Sau khi rơi vào chỉ hoàn, Hàn Thạc thông qua tác dụng kỳ diệu của chỉ hoàn, nghe được tiếng gầm gừ không cam lòng của lão Tát Mãn Thú Nhân.

- Tên đáng thương, ngươi đã chết rồi, làm sao mà đánh với ta? Hắc hắc, một vài ngày nữa, ta sẽ dùng linh hồn ngươi luyện chế một vài đồ vật, đến lúc đó ngươi sẽ không có lấy một chút ý thức nào nữa, vĩnh viễn chịu sự khống chế của ta, ngươi cảm thấy như vậy có thú vị không? - Hàn Thạc cười ha ha tà ác, thần thức tiến vào chỉ hoàn, bắn ra một tin tức ác độc như vậy cho lão Tát Mãn, làm cho lão Tát Mãn càng lúc càng bất an, nhưng không làm gì được.

Linh hồn lão Tát Mãn rơi vào giữa chỉ hoàn, biết rõ vận mệnh tương lai bi thảm mà không có cách nào khác, chỉ có thể muốn chết không được, chỉ có nước đợi ngày diệt vong, không có lấy một biện pháp nhỏ nào.

619. Chương 619: thanh Âm Từ Chén Thánh

Vừa giết chết Thần Kỵ sĩ và lão Tát Mãn, Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào Quang Minh Giáo Hoàng và tên pháp sư Bán thần kia. Về phần hai Thánh Ma đạo sư đến từ Băng Tuyết thần điện, hắn bỏ qua.

Một mặt vì thực lực hai người thấp kém, nhưng quan trọng nhất là vì họ đã sợ hãi, căn bản không có đấu chí nữa. Đến cả tâm niệm báo thù cũng đã bị phá hủy, cho dù họ có thực lực sánh được với Hàn Thạc, cũng không đáng để hắn quan tâm, huống chi họ chỉ là hai Thánh Ma đạo sư?

Từ khi Thần Kỵ sĩ và lão Tát Mãn cùng nhau tấn công Hàn Thạc, Quang Minh Giáo Hoàng và tên pháp sư Bán thần vẫn không hề đình chỉ niệm chú ngữ. Khi tên Thần Kỵ sĩ và lão Tát Mãn bị Hàn Thạc một tay xuyên thủng cả hai thân thể, hai người chỉ nhìn lão Tát Mãn và Thần Kỵ sĩ về hơi thương tâm thôi.

Nhưng, cũng chỉ là liếc mắt.

Lúc này, Quang Minh Giáo Hoàng và tên pháp sư Bán thần lại tiếp tục nhắm mắt chẳng biết ngâm xướng cái gì, những tràng chú ngữ dài lê thê rất khó hiểu, giọng ngâm trầm trọng áp lực, tựa hồ nổi lên một sát khí nào đó cực kỳ đáng sợ.

Thần Kỵ sĩ và lão Tát Mãn đã chết. Lúc này Hàn Thạc lạnh lùng nhìn Quang Minh Giáo Hoàng và pháp sư Bán thần, chợt phát hiện ra hai người này vẫn bình tĩnh như không có ai bên cạnh, tựa hồ căn bản không biết hấn đang ngó họ lom lom, tùy thời có thể ra tay giết họ vậy.

Loại chuyên chú không quan tâm gì đến bên cạnh làm Hàn Thạc sinh ra một loại cảm giác không ổn, loại cảm giác này rất quái lạ, làm hấn không hề mạo hiểm động thủ ngay, ngược lại trở nên càng thêm cẩn thận.

Quang Minh Giáo Hoàng và tên pháp sư Bán thần có một định lực mạnh mẽ cao thâm, song hai tên Thánh Ma đạo sư của Băng Tuyết thần điện lại không chịu nổi nữa.

Tia mắt lạnh lùng của Hàn Thạc cũng không nhìn vào họ, nhưng lòng Hàn Thạc thấy được sự sợ hãi của hai người. Họ như cảm thấy mục tiêu của Hàn Thạc lúc này như sẽ rơi xuống người họ. Sau khi Băng Tuyết thần điện bị hủy đi, hai người cũng từng nghĩ tới nên báo thù cho thần điện. Lần này tới đây coi như là hành động rồi. Nhưng khi họ thật sự đứng trước mặt Hàn Thạc, thấy hấn lãnh khốc hung tàn dễ dàng giết chết Thần Kỵ sĩ và lão Tát Mãn, ý muốn báo thù cho Băng Tuyết thần điện vừa bị hủy diệt bị áp lực sợ hãi trong lòng phá hủy hoàn toàn lòng quyết tâm báo thù.

“A...”

Lòng sợ hãi càng ngày càng tăng, hai người rốt cục không chịu được nữa, kêu rú lên.

Chốc lát, hai Thánh Ma đạo sư Băng Tuyết thần điện giống như nổ diên, mở miệng ngâm xướng đủ loại băng ma pháp liên miên như pháo liên thanh, đủ loại bụi băng gầm thét lao vào Hàn Thạc. Những băng kiếm sắc bé lóng lánh lãnh mang trong suốt, đâm thẳng vào hấn.

Cùng lúc đó, hai Thánh Ma đạo sư diên cuồng ra tay, nhưng không tiến lên, mà đứng tại chỗ, lòng tràn đầy sợ hãi và oán hận.

“Ủa” khê, Hàn Thạc biết hai Thánh Ma đạo sư Băng Tuyết thần điện này vì sợ hãi quá nên hành vi đã rối loạn hoàn toàn, căn bản không thể làm gì được nữa.

Nhưng vì họ tham dự vào việc tập kích học viện ma vũ Ba Bử Luân, thêm nữa họ cũng là những cao thủ Băng Tuyết thần điện cao nhất, Hàn Thạc đương nhiên sẽ không cho họ còn sống mà rời khỏi đây.

Trong tiếng băng gầm rú đầy trời, Hàn Thạc đột ngột biến mất khỏi chỗ mình, sau một khắc, Hàn Thạc bỗng đứng ngay phía sau hai Thánh Ma đạo sư.

Thiên Ma Lợi Nhận được hai tay cùng triển khai, như có hai đóa hoa bằng xương tuyệt đẹp thật lớn nở rộ lòng bàn tay hấn. Chỉ thấy cổ tay Hàn Thạc lật khê, vốn đóa hoa bằng xương trắng bạch tinh khiết, những nhím đầy máu, nhuộm hai đóa hoa thật lớn đó thành một màu sắc rùng rợn nhưng diễm lệ vô cùng.

Lưng hai Thánh Ma đạo sư đó, vừa lúc nở ra một đóa hoa yêu dị. Chỉ là miệng đóa hoa bị xé rách tả tơi, máu tươi chảy ra tí tách.

Kêu khê một tiếng, hai Thánh Ma đạo sư tâm trí bị sợ hãi che mắt đã bị dọn dẹp sạch sẽ, bãi cỏ hai người đang đứng nhím thành đỏ như máu, trong rất mỹ lệ.

“Phụt”

Móng tay Hàn Thạc thu lại, tùy ý vẩy vẩy tay, máu tươi trên tay vung vãi bốn phía.

- Hai vị, còn giả thần giả quỷ nữa à?

Tập kích lần này có sáu người, bốn người bị Hàn Thạc ra tay giết rồi, trước mắt chỉ còn lại hai tên cao thủ vẫn nhắm mắt tụng niệm. Hấn lúc này mới đều đều nói với đám người Quang Minh giáo hội.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, hai cường giả Quang Minh giáo hội này đối mặt với chất vấn của hấn vẫn không hề nhúc nhích, yên lặng như lão tăng nhập định.

Một loại cảm giác không ổn tràn vào lòng Hàn Thạc. Nhìn sau lưng hai người này, Hàn Thạc không thấy có bất kỳ thứ gì cản tầm mắt mình, tâm tình hắn cũng bắt đầu nóng nảy. Ma công tới cảnh giới Cửu Biển, khi trong trạng thái chiến đấu, Hàn Thạc rất ít khi bị rối loạn tâm cảnh, điều này làm cho hắn sức nhớ ra, nên càng thêm cẩn thận với hai người này.

Nhìn chằm chằm vào hai người trong chớp lát, hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc lui ra phía sau vài bước, khoe miệng nhếch lên một nụ cười âm lãnh, lại lấy ra một quả Bạo diệt châu, ngón trở bung ra, Bạo diệt châu đột nhiên bắn về phía hai người.

Khi Bạo diệt châu sắp đụng vào hai người, không gian trước mặt hai người đột nhiên vẫn bình tĩnh như mặt nước nuốt chửng một viên, không gian tạo nên những gợn sóng rung động rất quý dị, còn quả Bạo diệt châu đó chưa kịp nổ, chỉ thấy lóe lên rồi biến mất, giống như chìm ngấm vào trong nước.

Sau một khắc, cả màn không gian đó lại bị dao động méo mó rất kỳ lạ. Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, sự vặn méo không gian này chỉ diễn ra trong vài hơi thở, rồi lại khôi phục bình thường.

Vì vẫn còn giữ liên lạc với Bạo diệt châu, Hàn Thạc cảm nhận được rõ ràng không gian vặn vẹo cổ quái đó chính là do Bạo diệt châu nổ ra mà hình thành. Với sự liên lạc giữa hắn và Bạo diệt châu, hắn phát hiện ra nơi nổ của Bạo diệt châu cách nơi hắn đang đứng rất xa.

Nói cách khác, khi Bạo diệt châu sắp bắn vào người hai người Quang Minh Giáo Hoàng, đột nhiên bị truyền nhập vào một vết nứt không gian quý dị, tới một không gian bí ẩn nào đó rồi mới nổ tung.

Thần thức tung ra, chẳng mấy chốc Hàn Thạc đã hiểu rõ tình huống, trong lòng giật mình cả kinh, rồi lại âm thầm kêu may mắn vì sự cẩn thận mới đây của mình. May mà không mạo hiểm nhằm phía hai người, nếu không hắn rất có thể bị hai người Quang Minh Giáo Hoàng đẩy vào một vết nứt không gian dị dạng nào đó rồi, rất có thể rốt cuộc không về được nữa, cho đến lúc thần lực tiêu hao hết mà chết.

“Làm sao họ hiểu được không gian pháp tắc huyền ảo như vậy?” - Một nghi vấn lập tức dâng lên trong lòng Hàn Thạc, hai mắt nghi hoặc dán vào hai người Quang Minh giáo hội.

Lợi dụng không gian pháp tắc, nhân lúc không gian bị xé rách hình thành một khe hở, đưa công kích thậm chí cả sinh mạng của địch nhân nhét vào vết nứt không gian không có nguyên tố thiên địa. Điều này chỉ có Thần chính thức tu luyện pháp tắc Thời Không mới làm được.

Quang Minh Giáo Hoàng và tên Bán thần Quang hệ pháp sư hắn là toàn bộ đều tu luyện lực lượng nguyên tố Quang hệ, theo đạo lý thì tuyệt đối không có khả năng tạo ra một vết nứt không gian thần kỳ phức tạp như vậy. Sự thật trước mắt nói cho Hàn Thạc tất cả. Không gian trước mặt họ, đích xác hình thành một vòng không gian, mạo muội tiến vào đó, rất có thể sẽ lâm vào cạm bẫy do pháp tắc Không Gian cao cấp hình thành nên, bị kéo nhập vào một vết nứt không gian không có lực lượng nguyên tố gì có thể sử dụng được.

Trước khi tình huống chưa rõ ràng, Hàn Thạc không dám mạo hiểm xông vào. Trong số tám đại lực lượng nguyên tố bốn đại lực lượng pháp tắc, thứ thần bí nhất chính là Vận Mệnh pháp tắc và Thời Không pháp tắc. Thần tu luyện hai loại lực lượng này cũng ít nhất. Người có thể tu luyện thành pháp tắc này rất đáng sợ, đối với hai loại lực lượng pháp tắc này, người bình thường chẳng ai dám mạo hiểm đụng vào, Hàn Thạc cũng không ngoại lệ.

Trong lòng cực kỳ nghi hoặc, Hàn Thạc không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, âm thầm đánh giá Quang Minh Giáo Hoàng và tên Bán thần ma pháp sư. Thần thức triển khai, dùng hết tinh lực tìm kiếm khí tức của hai người trên từng khu vực một, cố gắng tìm kiếm bí mật hình thành không gian pháp tắc chung quanh họ.

Bản thân cơ thể Quang Minh Giáo Hoàng không có gì dị thường. Lực lượng nguyên tố Quang hệ hỗn tạp với Thần Thánh lực, lưu chuyển vào Chén Thánh và cảnh ô liu trong tay hắn. Vương miện quang minh trên đầu hắn lấp lánh kim quang, liên kết với tinh thần lực của hắn phủ kín một diện tích rộng lớn. Nhưng nguồn gốc sức mạnh hoặc lực lượng nguyên tố Quang hệ thì không có gì vấn đề gì đặc biệt.

Về phần tên Bán thần Quang hệ pháp sư cầm thánh giá chữ thập, trên người hắn còn rõ ràng hơn cả Quang Minh Giáo Hoàng. Hàn Thạc không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của thời không pháp tắc trên người

hắn, hơn nữa thực lực hắn quá yếu, dựa theo đạo lý thì hãm tịnh không gian hình thành chung quanh đây, căn bản không có khả năng là do hắn gây nên.

Rốt cuộc việc này là như thế nào? Hàn Thạc cảm thấy khó hiểu, tâm cảnh vốn bình tĩnh như nước, nay đã hơi rung động.

Cau mày, Hàn Thạc không bỏ qua việc cố tìm hiểu dị thường trước mắt. Thần thức từ tập trung biến thành phân tán, biến thành một màn tơ mắt thường khó thấy vây kín hai người Quang Minh Giáo Hoàng. Thần thức thuộc loại sức mạnh vô ảnh vô hình huyền diệu nhất, không có thực thể không thể nắm bắt. Hàn Thạc đầu tiên thử thăm dò thả ra từng luồng thần thức một, từng chút một hướng về phía Quang Minh Giáo Hoàng.

Cảm giác kỳ diệu đột nhiên phát sinh.

Một hắc động chết chóc thê lương đột nhiên hiện lên trong thần thức của Hàn Thạc. Hắc động đó bắn ra dị quang đủ mọi màu sắc, vặn vẹo, cuộn lên, tản ra lực lượng pháp tắc không gian hỗn loạn.

Đó là vết nứt không gian! Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ, nhờ giúp đỡ của từng luồng thần thức, hắn cảm thụ kỹ lưỡng từng chút một, phát hiện ra một đoàn thần thức quả nhiên không bị ảnh hưởng bởi vết nứt không gian, không bị bất kỳ sức mạnh nào bẻ cong đi.

Thần khen ma công thần kỳ, trong lòng Hàn Thạc thấy dễ chịu hẳn, đại bộ phận thần thức đều ở lại trong đầu, chỉ có một luồng thần thức dần dần đi tiếp, vô cùng cẩn thận né qua vết nứt không gian, từng chút một hướng về phía Quang Minh Giáo Hoàng rõ ràng gần trong gang tấc nhưng lại tựa hồ xa thăm thẳm.

Khi làm việc này, Hàn Thạc tập trung sự chú ý chưa từng thấy. Không thể phân tâm một chút nào, đoàn thần thức đó như một con lươn, uốn éo nhẹ nhàng trong bùn lầy, không vội vàng, không tham lam, từng chút một đến gần Quang Minh Giáo Hoàng.

Dần dần, dưới sự cẩn thận của Hàn Thạc thăm dò, thần thức vô cùng kỳ diệu tránh được vài vết nứt không gian, tới không gian nhỏ bé gần người Quang Minh Giáo Hoàng và pháp sư Bán thần.

Trán đầy mồ hôi đầm đìa, Hàn Thạc cố đè nén sự mừng rỡ trong lòng, lợi dụng luồng thần thức đó, không ngần ngại giấu giếm gì quét kỹ càng trên mọi góc cạnh trên người Quang Minh Giáo Hoàng.

Khi luồng thần thức từ từ tới miệng Chén Thánh, lúc đang định thuận thế chui sâu vào trong Chén Thánh, đột nhiên nghe nghe một thanh âm từ trong Chén Thánh vang lên:

- Người là ai?

620. Chương 620: Lữ Khách Các Vị Diện

- Người là ai?

Chỉ ba chữ, nhưng lại làm Hàn Thạc kinh hãi thất sắc. Hắn không thể ngờ được trong Chén Thánh trong tay Quang Minh Giáo Hoàng lại truyền đến một thanh âm xa lạ như vậy.

- Người là ai? - Kinh ngạc vừa qua đi, Hàn Thạc truyền đạt một tin tức vào đó, giống hệt như câu hỏi trong Chén Thánh.

- Người không phải là chủ nhân Chén Thánh, ta có thể nhận ra. Vậy người là bằng hữu hay là địch nhân của chủ nhân Chén Thánh?

Ý thức trong Chén Thánh trầm mặc một khắc, rồi hỏi lại, nhưng không hề rõ thân phận mình.

- Địch nhân! - Do dự một chút, Hàn Thạc trả lời đơn giản.

Hàn Thạc thật sự không cần phải nói dối, mặc kệ người trong Chén Thánh rốt cuộc là ai, cường đại thế nào, hắn cũng chắc chắn toàn thân rút lui được. Ý thức đó đã ở trong Chén Thánh, mười phần thì tám chín phần là bị người ta dùng phương pháp đặc thù để cảm tù vào đó, do đó Hàn Thạc có vẻ rất thản nhiên.

- Tốt lắm!

Ý thức trong Chén Thánh quá nhẹ, rồi như hiểu được suy nghĩ của Hàn Thạc, hấp tấp nói:

- Như người sở liệu, ta bị cầm tù trong Chén Thánh, nhưng người có năng lực cầm tù ta vào đây đương nhiên không phải là chủ nhân Chén Thánh này. Chủ nhân Chén Thánh này lợi dụng phong ấn đặc thù có thể thúc đẩy Chén Thánh để lấy được một vài năng lực của ta. Vết nứt không gian rải rác chung quanh chính là chủ nhân Chén Thánh này dùng sức mạnh của ta phóng thích ra đó. Ừm, người đã là kẻ thù của chủ nhân Chén Thánh, vậy ta muốn nói cho người biết, chủ nhân Chén Thánh này bây giờ vẫn đang mượn sức mạnh của ta, đại khái thêm hai phút nữa, thời gian khu vực này sẽ bị rút lại, người chỉ cần ở trong khu vực này, thì sẽ không thể nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý cho chủ nhân Chén Thánh giết chết, tuyệt đối không thể đào thoát.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc biết Thần tu luyện thời không pháp tắc, đích xác có thể trong một thời gian ngắn đình chỉ được sức mạnh rất thần kỳ. Thần lực càng mạnh cảnh giới càng cao, phạm vi tác dụng cũng sẽ càng lớn, duy trì được trong thời gian dài hơn.

Trong khi hai người giao chiến, nhất là cuộc chiến giữa các Thần cao cấp, thường thường chỉ sơ sót một giây là có thể chấm dứt cuộc chiến đấu. Tưởng tượng một chút, một khi người dùng một kích đánh về phía đối phương, lúc sắp đến mục tiêu thì thời gian đình chỉ, dưới loại trạng thái đó, lợi dụng thời gian này, địch nhân trong nháy mắt có thể đưa người vào tử địa. Việc này đích xác đáng sợ vô cùng.

Nói chuyện xong với người bên trong Chén Thánh, trong lòng Hàn Thạc trầm xuống. Từ ngữ khí dồn dập kia, hẳn tin người đó tuyệt không nói đùa, do đó hắn lập tức truy vấn:

- Phạm vi tác dụng rộng không?

- Phạm vi tác dụng rộng không? - Người bên trong Chén Thánh trả lời.

Thở phào một hơi. Hàn Thạc truyền tấn nói:

- Nếu người có phương pháp giải quyết cũng nên nói cho ta biết. Bằng không ta phải tạm thời ly khai.

- Ta không biết người làm sao có thể đưa linh hồn xuyên qua chướng ngại không gian, nhưng linh hồn người đã có thể đi tới, vậy người nhất định có thể thấy được những tồn tại chung quanh vết nứt không gian. Chỉ cần người căn cứ vào chỉ dẫn của ta, điểm mạnh một kích vào một vết nứt không gian, có thể phá vỡ chướng ngại không gian này, thuận đường thông đến trước mặt chủ nhân Chén Thánh. Từ việc chủ nhân Chén Thánh muốn đối phó với người buộc phải vận dụng Chén Thánh, chứng tỏ nếu hắn không dựa vào sức mạnh Chén Thánh, nhất định sẽ không phải đối thủ của người. Nói cách khác chỉ cần người có thể đi vào, hẳn chỉ có thể mặc cho người làm thịt. - Ý thức trong Chén Thánh phân tích rất mạch lạc, miêu tả tình huống rất chính xác.

Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên truyền tấn nói:

- Sao ta có thể tin người được?

- Không sao cả. Nếu người không tin, khi thời gian đình chỉ một khắc, người lại không có ở chỗ này, chủ nhân Chén Thánh với sự giúp đỡ của sức mạnh ta, có thể tiến hành thoát ra ngoài khỏi không gian này, rồi thông dong thoát lui.

Thời gian hai người truyền tấn trong lúc bất tri bất giác đã trôi qua được một lát. Trong lòng ước lượng một chút, Hàn Thạc biết lúc này nếu không quyết tâm làm theo, vậy phải lập tức thoát ly nơi này ngay. Nếu không có lẽ đợi cho thời gian đình chỉ, lúc đó hắn sẽ bị thời gian bao chặt, dễ dàng bị Quang Minh Giáo Hoàng giết chết.

- Được. Người chỉ rõ vị trí vết nứt không gian đó, ta tới đánh vỡ điểm duy trì bình hành! - Do dự một chút, Hàn Thạc quả quyết đồng ý.

- Động khẩu của vết nứt không gian có những hoa văn rất lạ, những hoa văn màu xanh biếc kết hợp với nhau hình thành một vòng tròn, người chỉ cần đánh vào tâm vòng tròn, có thể làm vỡ chướng ngại không gian, thông dong tiến đến!

Vừa thấy Hàn Thạc đồng ý, thanh âm trong Chén Thánh sột ruột không đợi được, lập tức nói ra hướng dẫn của hắn.

Quyết tâm một chút, Hàn Thạc không chần chờ chút nào, lập tức bắn ra một luồng thần thức, lập tức dựa theo chỉ thị của thanh âm trong Chén Thánh, quét qua quét lại khắp vết nứt không gian.

Thần thức vô ảnh vô hình, nhưng lại tồn tại rất chân thật. Căn cứ vào thanh âm trong Chén Thánh hướng dẫn, Hàn Thạc không lãng phí lấy một giây, tìm được ngay vết nứt không gian mà người kia nói.

Hào quang rực rỡ, thần thức Hàn Thạc đang đứng trước một miệng huyết động đen ngòm sâu hun hút nhưng lại mỹ lệ tuyệt luân. Loại hào quang nhu hòa sáng ngời này, thoát nhìn tựa như những vận chuyển của những vì sao mệnh mông trong tinh hà, có vẻ thần bí khó lường.

Ở một góc cái động khẩu này, có một cái vết nứt, một vòng tròn xanh biếc phiêu phù, hình thành một hồ hình bất quy tắc.

Thần thức khẽ dừng lại một chút, sau khi Hàn Thạc đã xác định vết nứt không gian này chính là mục tiêu của hắn, bản thể Hàn Thạc vẫn đứng yên bất động, thần thức trong não đột nhiên bộc phát, hình thành một đạo sức mạnh bắn thẳng về phía những hoa văn xanh biếc kia.

Một tiếng sột soạt yếu ớt kỳ quái gần như không nghe rõ, từ cái điểm nhỏ đó truyền đến. Một điểm bị hủy, kéo theo cả chương ngại không gian, vốn bao bọc kín cả hai người Quang Minh Giáo Hoàng, tạo nên những vòng sóng rung động kịch liệt.

Chốc lát, tất cả thần thức vừa phóng ra, trong nháy mắt đã quay về thân thể Hàn Thạc.

Cùng lúc đó, Hàn Thạc cảm ứng được chương ngại không gian biến mất, không có lấy một điểm chần chờ, bắn nhanh về phía Quang Minh Giáo Hoàng, lòng bàn tay bắn ra một luồng băng diễm thoáng cái đã trùn xuống. Thân thể Quang Minh Giáo Hoàng chợt cứng đờ, bảo trì tư thế đứng, nhưng lại không thể động dấy.

Sau khi trong nháy mắt chế trụ Quang Minh Giáo Hoàng, hai tay Hàn Thạc dễ dàng chụp trúng vào người tên pháp sư Bán thần. Tên Bán thần pháp sư Quang hệ trong tay vẫn còn nắm chặt cành ô liu. Giống như Thần Kỵ sĩ, hắn bị Hàn Thạc coi là kẻ thù hàng đầu.

Hắn không giống như Quang Minh Giáo Hoàng, có thể nhanh chóng nhận thấy được sự việc khác thường, vẫn còn im lặng ngâm xướng cái gì đó, căn bản không biết công kích trí mạng của Hàn Thạc đã tới gần.

“Rốp!”

Như một quả dưa hấu vỡ tan, đầu tên pháp sư Bán thần này bị vỡ vụn, não và máu bắn ra, vẫn bảo trì tư thế như cũ, rồi té sầm xuống.

Khác với tên Thần Kỵ sĩ, tên Quang hệ pháp sư này có chút hỏa hầu về việc nắm giữ sức mạnh linh hồn, nên khi đầu bị Hàn Thạc chụp vỡ thành quả dưa hấu nát, linh hồn cũng giống như lão Tát Mãn ngưng tụ mà không tiêu tan, hơn nữa còn giãy dụa đành dạch.

Đối với tên gia hỏa thân thể đã tử vong mà linh hồn không tiêu tan, Hàn Thạc đều rất khoái trá, loại linh hồn cường đại này vô cùng hữu dụng, chẳng những có thể luyện chế một vài ma khí thông minh, có đôi khi còn có thể chế tác một vài thứ bù nhìn có diệu dụng đặc thù, ví dụ Huyền Ma.

Ma đầu từ thấp tới cao chia làm bốn loại Nguyên Ma, Âm Ma, Huyền Ma, Linh Ma. Sau khi mười hai con Huyền Ma tử vong, Hàn Thạc một mạch không luyện chế ma đầu nữa. Cũng vì muốn trực tiếp tiến hành luyện chế Linh Ma cao cấp nhất. Chỉ có điều loại Linh Ma cao cấp nhất này vì có thể có khả năng tiến hóa vô hạn, nên điều kiện luyện chế cũng rất hà khắc.

Điều kiện cơ bản nhất là phải có linh hồn cường đại. Những oán linh cấp thấp cho dù có ngàn vạn con, cũng không thể luyện chế thành công ra Linh Ma được. Những tên có linh hồn mạnh, cũng là loại thân thể tử vong mà linh hồn lại có thể ngưng tụ mà không tiêu tan mới là đồ tốt.

Lúc trước sau khi thu được linh hồn lão Tát Mãn, Hàn Thạc đã vô cùng cao hứng. Không ngờ lão pháp sư Bán thần này cũng là một linh hồn mạnh. Tâm tình Hàn Thạc rất vui, hắc hắc cười đều rồi đưa tay bắn ra, một đạo hắc mang từ đầu ngón tay bay ra, khóa chặt linh hồn pháp sư Bán thần này, rồi nhét vào trong chỉ hoàn.

- Muốn chạy hả? Đâu có dễ vậy! - Hàn Thạc cười ha ha, thu lại chỉ hoàn, tâm tình rất sung sướng.

Sau khi thu thập hấn xong, trước mặt chỉ còn lại có một Quang Minh Giáo Hoàng bị Huyền Băng Ma Diễm quyết chế trụ. Nhìn Quang Minh Giáo Hoàng lông và tóc đóng băng, Hàn Thạc không chút do dự giật phăng Chén Thánh đang nắm chặt trong hai tay hấn.

Thần thức vừa động, Hàn Thạc lại liên lạc với ý thức bên trong Chén Thánh:

- Được người trợ giúp, chủ nhân Chén Thánh bị ta bắt được rồi. Ừm, mặc dù không biết người là ai, đến từ nơi nào, nhưng người cũng nên giúp ta một chút. Ta nghĩ chúng ta có thể thử nói chuyện thành thật với nhau xem sao, có lẽ sẽ tìm được những thu hoạch bất ngờ từ nhau đó, người thấy được không?

Quang Minh Giáo Hoàng chỉ lợi dụng sức mạnh trong Chén Thánh, có thể hình thành vết nứt không gian chung quanh, hơn nữa xem ra còn có thể làm cho đình chỉ thời gian. Từ những việc này thì ý thức trong Chén Thánh nhất định rất cường đại. Mặc dù hấn trợ giúp cho Hàn Thạc, nhưng dưới tình huống không rõ, Hàn Thạc cũng không dám mạo hiểm thả hấn ra, nếu hấn không có hảo ý thì Hàn Thạc không chắc có thể thoát khỏi công kích của hấn, do đó hấn không làm.

- Nơi này là nơi này? - Ý thức bên trong Chén Thánh không trả lời câu hỏi của Hàn Thạc, ngược lại chủ động hỏi tình huống trước mắt.

- Thành Áo Sâm thành, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. - Hàn Thạc giật mình, nhưng vẫn trả lời.

Người trong Chén Thánh yên lặng một chút, thanh âm có chút quái dị:

- Ta hỏi chỗ này là vị diện nào?

- Đại lục Kì Áo!

- Chưa từng nghe qua!

Một hỏi một đáp, đơn giản chính xác, sau khi người nọ vừa nói một câu chưa từng nghe nói, hai người đột nhiên đồng thời trầm mặc.

Trong đầu tính toán cấp tốc trong chốc lát, Hàn Thạc thử thăm dò hỏi:

- Người tới từ đâu?

- Người tu luyện lực lượng pháp tắc Thời Không, bình thường đều không ở một chỗ, thuộc loại lữ khách vị diện.

-

Hàn Thạc tức cười, dừng một chút, bắt lực nói:

- Vậy làm sao người bị cầm tù trong Chén Thánh?

- Ta bị thủ hạ của Quang Minh thần, một trong số tam đại Quang thủ vệ, Cổ Nhĩ phong ấn vào đó.

- Tam đại Quang thủ vệ? Thủ hạ trực hệ của Quang Minh Thần à? - Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc vội hỏi.

- Đúng, Cổ Nhĩ là Quang Minh thần thủ hạ cường đại nhất trong số ba Quang thủ vệ, thực lực Thượng vị thần mặt kì! - Ý thức bên trong Chén Thánh trả lời rất mạnh, xem ra trong lòng vẫn đầy oán niệm.

621. Chương 621:một Lời Đã Định

Thực lực Thượng vị thần mặt kì! Trong lòng Hàn Thạc kinh hãi, sau khi hai hóa thân ngoại thân tu luyện thành Hạ vị thần, hấn mới thực sự ý thức được sự cường đại của một vị Thần cao cấp. Một cường giả Hạ vị thần mặt kì, bây giờ đã là một cường giả khó có thể với tới đối với Hàn Thạc bây giờ.

Hàn Thạc biết, đừng nói đối mặt với một cường giả Hạ vị thần mặt kì, một đối một cho dù chống lại một tên gia hỏa Hạ vị thần trung kỳ, một hóa thân ngoại thân cũng không thể làm được. Sau khi ba hồn hợp một, Hàn Thạc mới có lòng tin chiến thắng.

Thượng vị thần chính là nhân vật cường đại chính thức. Cao thủ mặt kì càng có thể nói là nhân vật kinh khủng hơn. Đó là loại người mạnh nhất dưới Chủ thần, là một nhân vật cơ hồ vô địch chỉ dưới có Chủ thần.

Cổ Nhĩ đã là một Thượng vị thần mặt kì, vậy linh hồn bị hấn tự mình động thủ phong ấn vào trong Chén Thánh này, người này cảnh giới cũng nhất định không thấp.

Nghĩ như vậy, Hàn Thạc càng không dám dễ dàng giúp hấn thoát. Vạn nhất người này chẳng biết báo đáp ân tình, vì muốn cướp lấy tín ngưỡng lực ở đại lục Kì Áo này, vậy Hàn Thạc chỉ sợ đến cả lực hoàn thủ cũng không có, chỉ có thể trở mặt nhìn hấn cướp sạch tất cả những gì mình có.

- Tại sao hấn phải phong ấn người? - Trong lòng thấp thỏm, Hàn Thạc dò hỏi vô cùng cẩn thận.

- Trong cuộc chiến Chúng thần, ta tu luyện pháp tắc Thời Không, vì trợ giúp cho một lão hữu, giúp hấn mở ra một thông đạo liên thông hai vị diện chiến trường, cuối cùng khiến cho trận chiến của Cổ Nhĩ gặp bất lợi, rồi tạo thành thất bại của hấn. Việc này xảy ra xong, Cổ Nhĩ biết ngay là ta nhúng tay, hèn hạ dẫn người tập kích ta, đánh đến nỗi Thần hồn và Thần thể ta chia lìa, rồi cầm tù linh hồn ta vào trong cái Chén Thánh này, còn Thần thể ta thì không biết hấn phong ấn ở đâu nữa. - Người trong Chén Thánh, cười khổ giải thích cho Hàn Thạc rõ.

Hàn Thạc không biết hấn nói thật hay giả, đối với người này vẫn còn kiêng kỵ, chậm rãi phân tích từng ý trong lời hấn, trầm mặc không nói gì.

- Thần hồn và Thần thể người chia lìa, sao còn có thể thi triển ra Thời Không pháp tắc? - Hàn Thạc cau mày, trầm giọng hỏi.

Vì người tu luyện Thời Không pháp tắc lai lịch bất minh này có năng lực có thể làm thời gian ngừng lại, làm cho Hàn Thạc cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần đối với người nào có thể tạo thành uy hiếp cho hấn, người này nếu không phải bằng hữu thì Hàn Thạc đều đề phòng cẩn thận, sẽ không vì một nguyên nhân nhất thời xúc động mà làm một việc hối hận không kịp.

- Thần thể ta mặc dù không ở đây, nhưng cái Chén Thánh này có đặc thù. Cổ Nhĩ vì không muốn để ta chết, do đó trước khi cầm tù ta, từng lưu lại một bộ phận thần lực rất yếu trong Chén Thánh cho ta, một mặt để duy trì linh hồn ta, mặt khác cũng có thể làm cho chủ nhân Chén Thánh thông qua việc sử dụng ma pháp trận Quang hệ mà hấn bố trí trên Chén Thánh, dùng một bộ phận sức mạnh của ta.

Chỉ là một bộ phận thần lực yếu ớt, không ngờ có thể hình thành chương ngại không gian, làm cho thời gian trong trăm dặm dừng lại. Người này nếu để Thần thể và Thần hồn hợp một, không biết cường đại đến thể nào?

Càng nghe hấn giải thích, Hàn Thạc càng thêm kinh ngạc. Đã như thế, Hàn Thạc cũng không dám hứa hẹn trợ giúp hấn cái gì.

- Người bị Cổ Nhĩ phong ấn bên trong Chén Thánh này, Chén Thánh này lại được giao cho Quang Minh Giáo Hoàng. Vậy có khi nào Thượng vị thần tên là Cổ Nhĩ đó có thể lợi dụng Chén Thánh mà cảm ứng được sự tồn tại của người không? Vì Quang Minh Giáo Hoàng mất Chén Thánh, Cổ Nhĩ sẽ vượt qua vị diện đến tìm người không? - Nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc vô cùng cẩn thận hỏi thêm. Hấn tự biết rõ, một khi tên Cổ Nhĩ vì linh hồn bên trong Chén Thánh phá không mà đến, đại lục Kì Áo này sẽ chẳng có ai có thể địch lại cả. Thế thì tên dị đoan như mình cũng sẽ khó thoát một kiếp. Do đó Hàn Thạc phải tìm hiểu cho rõ.

- A a, ta biết người đang lo lắng cái gì.

Người trong Chén Thánh có lẽ bị giam quá lâu, rất có hứng thú nói chuyện. Càng nói chuyện lâu với Hàn Thạc, sử dụng ngôn ngữ càng nhuần nhuyễn hơn.

- Cổ Nhĩ đã đẩy ta tới nơi này, cũng nói lên nơi này nhất định cách vị diện cao cấp cực kỳ xa. Địa phương này phỏng chừng cũng chỉ là vị diện cấp thấp thôi.

Thần chia vị diện làm Hoang Tích vị diện, Đê Cấp vị diện, Trung Cấp vị diện, Cao Cấp vị diện. Trong đó Hoang Tích vị diện dân cư rất thưa thớt, diện tích có hạn, cuộc sống và văn minh sinh vật rất lạc hậu. Nguyên tố các hệ đều rất kém. Năng lượng quang thạch không đủ. Nơi đó không thể có Thần chính thức xuất hiện. Đê Cấp vị diện có văn minh của mình. Số lượng dân cư đạt tới khoảng chừng mười ức. Diện tích khá rộng lớn, nguyên tố các hệ bình thường. Năng lượng quang thạch khá. Tồn tại loại Thần có thể tu thành Hạ vị thần. Trung Cấp vị diện văn minh phát triển hơn. Có số lượng dân cư trăm ức. Diện

tích rất rộng lớn. Nguyên tố các hệ đậm đặc. Năng lượng quá tràn nhiều không đếm hết. Có Trung vị thần. Cao Cấp vị diện cũng là loại này. Nhưng số lượng dân cư ít nhất phải trên trăm ức. Diện tích rộng lớn vô ngần, nguyên tố các hệ cực kỳ đậm đặc. Các loại quái thạch thần kỳ rất phong phú. Nhiều Hạ vị thần Trung vị thần, còn có Thượng vị thần.

Hàn Thạc lần trước được Bối Hi Ma Tư nói cho biết về tin tức này. Sau khi trở lại đại lục Kỳ Áo, dựa theo sự phân loại của Thần về vị diện, Hàn Thạc biết đại lục Kỳ Áo miễn cưỡng xem như Đê Cấp vị diện. Diện tích đại lục Kỳ Áo coi như khá rộng, nhưng toàn bộ dân cư cộng lại thì không đến hai ức. Cũng có Thần tu thành Hạ vị thần. Nhưng tính từ đó tới giờ thì chỉ thấy có một viên cổ Cự Long thôi.

Căn cứ vào phân chia vị diện, đại lục Kỳ Áo chỉ có thể miễn cưỡng được coi là vị diện cấp thấp. Thật ra Thâm Uyên Giới vì có dân cư vượt qua mười ức, đất đai rộng lớn, còn từng có năm đại Thâm Uyên ma vương, mới có thể chính thức xem là vị diện cấp thấp.

Nghe người trong Chén Thánh nói đại lục Kỳ Áo là một Đê Cấp vị diện, Hàn Thạc trả lời về bất lực:

- Đúng, đại lục này dựa theo sự phân chia vị diện của Thần, thì chỉ có thể miễn cưỡng xem như là một vị diện cấp thấp, vì đại lục này chỉ có dân cư không tới hai ức, nên rất ít người tu thành Hạ vị thần.
- Nay, người có thể biết phân cấp vị diện, xem ra cũng không phải không có kiến thức.

Linh hồn trong Chén Thánh khá kinh ngạc, nhưng hắn không hỏi Hàn Thạc gì nữa mà nói:

- Ta biết người lo Cổ Nhĩ có thể tới vị diện này. Về điểm này người cứ yên trí lớn. Với thân phận Thượng vị thần mặt kị và địa vị của hắn, quyết sẽ không chú ý tới một Đê Cấp vị diện như vậy đâu. Khi có việc, hắn cũng sẽ sai thủ hạ tới làm việc. Cổ Nhĩ khẳng định biết ta ở vị diện này, vì hắn đây ta ở chỗ này, cũng là vì phòng ngừa có người tìm được ta. Nhưng trừ phi cần ta làm một việc gì đó rất lớn, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không sai người tới lấy Chén Thánh đâu. Do đó người an tâm đi, cho dù có người tới, cũng tuyệt sẽ không phải là Cổ Nhĩ.

Hắn vừa nói thế, trong lòng Hàn Thạc thở phào nhẹ nhõm. Hắn cười lạnh nhìn Quang Minh Giáo Hoàng bị đóng băng cứng ngắc, hỏi Chén Thánh:

- Nếu ta giết chết chủ nhân Chén Thánh, có ảnh hưởng gì tới người không?
- Không có gì ảnh hưởng, người hạ thủ đi, người này khó chịu lắm, mấy năm nay cứ cố gắng lấy từ trong miệng ta những ý nghĩa thâm ảo về Thời Không pháp tắc. Buồn cười hơn là còn hứa hẹn cho ta lợi lộc, ha ha, chỉ là một Cơ Thần nho nhỏ, hắn có thể làm được gì cho ta chứ?

Hàn Thạc nghe hắn nói thế, thò tay ra đặt vào đầu Quang Minh Giáo Hoàng, ám lực từ lòng bàn tay phát ra, khuấy cho óc của Quang Minh Giáo Hoàng nát thành hồ nhão.

Giống như lão Tát Mãn, linh hồn Quang Minh Giáo Hoàng cũng cực kỳ cường đại, người chết hồn không tiêu tan, do đó linh hồn hắn cũng bị Hàn Thạc thu hoạch nốt.

Chén Thánh, cảnh ô liu trên Chén Thánh, Quang Minh vương miện, cây thánh giá, y bào của mấy người này, không gian giới chỉ, cái vòng xương đeo cổ của lão Tát Mãn Thú Nhân, v.v... Hàn Thạc cảm thấy có gì đó hữu dụng thì tất cả bị hắn thu hoạch sạch sẽ.

Đối với mấy người tập kích học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, không một tên nào thoát khỏi, toàn bộ bị Hàn Thạc giết chết.

Quang Minh Giáo Hội ngoại trừ một Thánh nữ tựa hồ không thể rời khỏi Thánh sơn, những cường giả đứng đầu chính thức đều bị Hàn Thạc giết chết. Như vậy, xem ra cả đại lục Kỳ Áo cũng chỉ còn có một viên cổ Cự Long là có thể chống lại hắn.

- Nay, người thì làm sao? - Tất cả đã xong, Hàn Thạc thu sạch tất cả chiến lợi phẩm, lúc này mới cảm Chén Thánh, truyền tấn hỏi người trong Chén Thánh.

Linh hồn trong Chén Thánh trầm mặc một lát, rất lâu sau đó, hắn mới thở dài sâu kín, truyền tấn lại:

- Ta biết người lo cái gì, kỳ thật tất cả lo lắng của người đều không cần thiết. Người đề phòng ta thì quá buồn cười. Khơi khơi chỉ là một vị diện cấp thấp, quả không đáng để ta xem trọng. Hơn nữa người tu luyện

Thời Không pháp tắc chúng ta cũng căn bản không cần loại vị diện có lực tín ngưỡng ít ỏi này. Mặt khác, ta ở bên trong cái chén, không ai lợi dụng chú ngữ thao túng, ta căn bản không thể thi triển ra Thời Không pháp tắc, thần lực của ta yếu ớt lắm, căn bản không đủ để thoát khỏi sự trói buộc của Chén Thánh. Hơn nữa Thần thể ta không ở đây, cho dù có thể ra khỏi Chén Thánh thật, cũng không thể hình thành uy hiếp đối với người đầu, người không cần cẩn thận phòng bị ta như vậy.

- Xin lỗi, người thật sự không phải là một nhân vật an toàn, ta cũng không rõ người sau khi thoát khỏi, sẽ có cử động gì nữa. Hừ, trước mắt ta cũng không muốn giúp người thoát khỏi. Đương nhiên, có lẽ ta cũng không có năng lực đó. Tạm thời, chỉ có thể ủy khuất người ở bên trong đó, chờ ta biết rõ thêm vài việc nữa, thực lực cường đại hơn tới mức không sợ người uy hiếp, lúc đó ta sẽ nhận ân tình của người hôm nay, thả người ra ngoài. - Hàn Thạc không hề động thủ, nhưng những lời này xem như thành khẩn.

- A a, ta vốn không có hi vọng người lập tức thả ta ra mà. Ta cũng thuộc loại người biết nhìn người, việc gì cũng phải có một thời gian, mà ta thì có rất nhiều thời gian. Ta hy vọng người lưu Chén Thánh bên mình, có thời gian thì nói chuyện với ta, ta cô đơn quá lâu rồi, có thể được nói chuyện với người, đó đã một việc rất vui đối với ta. Ừm, ta tin rằng ta biết nhiều hơn người về các đại vị diện và các vị Thần. Nếu người có chuyện, cứ hỏi ta có lẽ là một cách rất tốt.

Hàn Thạc sững sờ, trong lòng vui vẻ, rồi truyền tấn nói:

- Ta cảm ơn trước, đối với tất cả những việc ở vị diện cao cấp, ta đích xác không biết nhiều lắm. Người là cường giả tu luyện Thời Không pháp tắc, tự nhiên có thể cho ta rất nhiều trợ giúp. Ừm, yên tâm đi, một khi ta có thể xác định được người không có tâm tư gì xấu, hoặc là ta tự tin người không thể uy hiếp ta, ta nghĩ ta sẽ hết sức giúp cho người ra khỏi Chén Thánh. Nếu người giúp cho ta, làm ta cảm giác thấy người là người tốt, có lẽ ta cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm ra Thần thể bị phong ấn của người, giúp người lại sống lại chính thức, để người có cơ hội sẽ tìm cừu nhân tính sổ.

- Vậy, một lời đã định! - Người nọ cười khà khà, tâm tình có vẻ rất tốt.

- Một lời đã định! - Hàn Thạc tâm tình cũng vui vẻ, khẳng định ngay.

622. Chương 622:vô Dịch, Chân Thần!

Sáu người đến tập kích đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, không tên nào sống sót thoát khỏi. Hàn Thạc coi như đã vì những bình dân của thành Áo Sâm chết dưới Quang Mạc Ba mà báo thù.

Toàn bộ thần khí của Quang Minh giáo hội đều bị Hàn Thạc dọn dẹp sạch sẽ. Linh hồn Quang Minh Giáo Hoàng cũng bị hấn cầm tù. Từ nay về sau, ngoại trừ Thánh nữ Quang Minh giáo hội ở trên Thánh sơn, cả một Quang Minh giáo hội cũng không còn có một cao thủ chính thức nào có thể dùng được nữa.

Cái làm Hàn Thạc cảm thấy sung sướng nhất là linh hồn trong Chén Thánh. Là một người tu luyện Thời Không pháp tắc lưu lãng, hẳn nhất định rất quen thuộc với các vấn đề về các vị diện, có người nọ trợ giúp, những hiểu biết của Hàn Thạc về vũ trụ mệnh mông cũng sẽ không còn như kẻ mù sờ voi nữa.

Thi thể sáu người bị Hàn Thạc tiện tay xóa đi, thần thức hấn triển khai, cẩn thận cảm ngộ tình huống chung quanh một chút, phát hiện không có gì dị thường.

Lấy Chén Thánh cất đi, Hàn Thạc dùng tốc độ thật nhanh hóa thành một cái bóng nhạt, trở lại học viện ma vũ Ba Bỉ Luân ở thành Bắc thành Áo Sâm.

Người Hàn Thạc vừa động, còn chưa bay ra khỏi ngàn thước, đã phát hiện Tiểu Khô Lô cười Cốt Long chạy tới. Cuộc chiến vừa rồi, vì Hàn Thạc nghe được hướng dẫn của người trong Chén Thánh, sợ khi thời gian đông kết sẽ làm cho Tiểu Khô Lô bị nạn theo, do đó hấn liên lạc với linh hồn Tiểu Khô Lô, bảo Tiểu Khô Lô tạm thời đợi ở cửa thành.

Quang Minh Giáo Hoàng bị Hàn Thạc chế trụ xong, Hàn Thạc cũng không truyền tấn cho Tiểu Khô Lô. Do đó hấn một mạch lưu lại ở đó. Tiểu Khô Lô đợi khá lâu, vẫn không thấy Hàn Thạc truyền thêm tin tức gì, rất lo lắng cho phụ thân mình, nên không đợi Hàn Thạc tiếp tục ra lệnh, cấp tốc chạy tới.

Sau khi Tiểu Khô Lâu thành thần, đã không để cho Hàn Thạc dùng Vong Linh ma pháp ước thúc nữa. Sở dĩ sau này Tiểu Khô Lâu vẫn còn tuân lệnh Hàn Thạc, là vì trong lúc bất tri bất giác, hai người có một cảm tình còn mạnh hơn cả sức mạnh khế ước.

Bởi vậy, Tiểu Khô Lâu không phải không thể vi phạm lệnh của Hàn Thạc. Một khi Tiểu Khô Lâu cảm thấy hấn bị nguy hiểm, dưới tình huống nóng lòng lo cho Hàn Thạc, sẽ bất chấp lệnh của hấn.

- Phụ thân, người không việc gì chứ? - Tiểu Khô Lâu đang đâm đầu chạy tới, vừa thấy Hàn Thạc bình yên vô sự, lập tức truyền tấn nói.

- Ừ, không sao. Vừa rồi ta quên gọi ngươi. Được rồi, ngươi bất tất lo lắng, sự tình bên này ta xử lý xong rồi, ta sẽ đưa ngươi đi. - Hàn Thạc cười đáp, dùng vong linh chú ngữ đưa Tiểu Khô Lâu trở lại Vong Linh giới.

Tại Vong Linh giới, Tiểu Khô Lâu còn có một vài sự tình rất lớn phải xử lý. Hấn chẳng những vẫn đang mở rộng biên giới ở Vong Linh giới, còn thu phục tín ngưỡng của những sinh vật bất tử. Mặt khác Vong Hồn bia có rất nhiều bí mật bên trong, Tiểu Khô Lâu đến nay vẫn chưa biết rõ, do đó khi không có đại sự phát sinh, Hàn Thạc bình thường sẽ không lãng phí thời gian của nó.

Tiểu Khô Lâu biến thành một đạo dị quang biến mất, Hàn Thạc tiếp tục bay nhanh về phía học viện ma vũ Ba Bử Luân. Vài phút sau, hấn rời đi chưa bao lâu, bây giờ lại xuất hiện trên quảng trường học viện. Hai người A Nhĩ Mai Lí Khắc và Cách Lại Ai, đang lặng lẽ chờ đợi cùng các quý tộc đế quốc trên quảng trường. Hàn Thạc chỉ nhìn thoáng qua, đã biết sau khi hấn đi, chỗ này không xảy ra tập kích gì khác.

Những quý tộc đế quốc này sở dĩ không lập tức rời đi, đều vì Quang Mạc Ba vừa rồi dọa cho vỡ mật. Họ nghĩ rằng có Hàn Thạc ở xung quanh, cho nên mới dừng lại đây, hy vọng có thể tìm được sự che chở từ Hàn Thạc. Bên ngoài Quang Mạc Ba tạo thành thăm cảnh, ở đó có rất nhiều người trơ mắt nhìn thân nhân bị Quang Mạc Ba đánh trúng tan thành mây khói, vẫn đang khóc lóc thảm thiết, nên những quý tộc đế quốc này càng không dám đi ra khỏi phạm vi này.

Quốc Vương Lao Luân Tư thần sắc trấn định, tựa hồ đã quên mất một màn hung hiểm vừa rồi, lúc này đang cười khổ, nghe Phạm Lôi Trạch ca cẩm với hấn.

Phạm Ny một thân ma pháp bào, thần sắc bình yên, khoe miệng nhếch lên nụ cười phơn phớt, thú vị nhìn phụ thân nàng bức bách Lao Luân Tư, la hét kêu gào về sự khốn khổ của nhân dân Nam Cương, mà Lao Luân Tư lại không cấp đủ tiền bạc quân sĩ cho hấn.

Mấy năm nay, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đại chiến liên miên, quốc khố gần như trống rỗng. Lao Luân Tư căn bản không còn bao nhiêu tiền có thể xuất ra. Nhưng hấn cũng biết nỗi khổ của Phạm Lôi Trạch. Hiểu được thân là người bảo vệ đế quốc, những chiến sĩ Nam Cương đích xác phải nỗ lực tính mạng rất nhiều. Nghe Phạm Lôi Trạch kêu la và yêu cầu, Lao Luân Tư chỉ có thể cười khổ giải thích, mang nỗi khó xử của đế quốc trước mắt ra nói rõ ràng.

- Ta mặc kệ, nhân dân Nam Cương vì an nguy của đế quốc, nỗ lực mấy vạn tính mạng. Trải qua nhiều năm chiến hỏa, cô nhi quả mẫu khắp nơi, rất nhiều người đến cả cơm cũng không no, nếu đế quốc không thể giải quyết vấn đề cơm áo cơ bản nhất ở Nam Cương, làm sao có thể phục chúng chứ? - Phạm Lôi Trạch quay về Lao Luân Tư vênh râu trừng mắt, căn bản không có lấy một chút khép nép nào của một vị hạ thần.

Cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, người dám nói với Lao Luân Tư như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Phạm Lôi Trạch thôi. Hàn Thạc có thể lợi dụng sức mạnh của mình làm cho Lao Luân Tư thay đổi quyết sách của hấn, nhưng sẽ không có phong độ gào lên như vậy.

Lao Luân Tư tuy bị Phạm Lôi Trạch gào ầm lên, nhưng cũng vẫn không giận, bởi vì hấn hiểu rõ tác dụng của Phạm Lôi Trạch đối với đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cũng hiểu được sự trung thành của lão đối với đế quốc. Năm đó phụ thân hấn còn sống, Phạm Lôi Trạch cũng y như thế. Tới bây giờ, sau khi quan hệ giữa Phạm Ny và Hàn Thạc đã xác định, Lao Luân Tư còn phải dựa vào Phạm Lôi Trạch nhiều hơn, mà yêu cầu của Phạm Lôi Trạch cũng hợp tình hợp lý. Nếu quốc khố dồi dào, Lao Luân Tư chẳng cần lão nói cũng tự mình trợ giúp.

Chỉ là, hấn thật sự không có tiền. Phạm Lôi Trạch có gào thét đến đâu, thì Lao Luân Tư cũng chẳng có tiền mà cấp.

- Được rồi, đừng gào nữa, Lao Luân Tư không có tiền thật đó, ông gọi đến vỡ cổ cũng không hữu dụng! - Thanh âm Hàn Thạc đột nhiên vang lên. Lời vừa dứt, hắn đã chợt hiện ra bên cạnh Phạm Ny, không ai nhìn rõ hắn đến như thế nào.

- Bố Lai Ân, rốt cuộc là việc gì? Người không có việc gì chứ? - Lao Luân Tư vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, vội vàng hỏi.

Mỉm cười, Hàn Thạc nói vẻ dễ dàng:

- Không có việc gì, ta vừa mới đi ra ngoài thành một chuyến, xử lý vài tên chuột nhắt.

- Có phải là Quang Minh giáo hội không? - Khảm Dịch Đạt không biết từ đâu chen vào, âm trầm hỏi.

Hắn vừa nói thế, tất cả ánh mắt những người bên này đều đột nhiên ngưng tụ cả trên người Hàn Thạc, đợi xem Hàn Thạc giải thích việc này như thế nào.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc nói vẻ dương dương:

- Đúng. Hơn nữa Quang Minh Giáo Hoàng còn tự mình ra tay, khả khả. Hắn cũng bị ép tới mức phải hành động. Sau khi biết Băng Tuyết thần điện bị diệt, kế tiếp sẽ đến phiên Quang Minh giáo hội, do đó đi trước một bước ra tay tiêu diệt chúng ta.

- Dám đơn thân tiến đến đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chúng ta, chúng ta không thể dễ dàng để hắn rời đi được.

- Trong mắt Khảm Dịch Đạt tràn đầy sát khí nồng nặc, nói về hậm hực.

Lần này học viện ma vũ Ba Bửu Luân bị tập kích, làm cho Khảm Dịch Đạt cảm thấy cực kỳ mất mặt. Trước đó hắn đích xác thu được vài manh mối. Thế mà tuy đã chuẩn bị rất kỹ, chuẩn bị sẵn sàng chặn đứng những mối họa có thể xảy ra. Thế mà việc này vẫn xảy ra, điều này làm cho Khảm Dịch Đạt rất tự trách, do đó muốn vội vàng lấy công chuộc tội.

Nhún vai, Hàn Thạc cười hắc hắc lấy ra Quang Minh vương miện mà Quang Minh Giáo Hoàng luôn luôn đội trên đầu, còn có cây thập tự và cái Chén Thánh của Quang Minh giáo hội, càn ô liu đại biểu cho ý chí của Thần, dưới cái nhìn đờ đẫn của mọi người, hắn thông dong nói:

- Tổng cộng sáu người tập kích, trong đó có hai Thánh Ma đạo sư của Băng Tuyết Thần Điện. Một lão Tát Mãn của Thú Nhân đế quốc có thực lực Bán thần, một Thần Kỳ sĩ một pháp sư Bán thần của Quang Minh giáo hội, thêm nữa còn có Quang Minh Giáo Hoàng thực lực kinh khủng. Nhưng, toàn bộ đã chết, không thoát tên nào cả, do đó không cần lãng phí tinh lực trên người chúng nữa đâu!

Khắp nơi yên tĩnh đáng sợ.

Tất cả mọi người đều ngẩn người nhìn Hàn Thạc, việc hít thở cũng dường như ngừng lại, không ai nói một câu, vô cùng im lặng.

Họ biết Hàn Thạc rất cường đại. Điểm này từ việc hắn lợi dụng sinh vật bất tử đồ sát mười mấy vạn Thú Nhân ở thành Nam Phổ, nghe đồn còn hủy diệt cả Băng Tuyết Thần Điện.

Nhưng, họ vẫn không biết Hàn Thạc mạnh như thế nào.

Nhưng lúc này, nghe Hàn Thạc dương dương tự đắc nói ra việc này, tất cả mọi người đại khái có thể đoán ra hắn rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Hai Thánh Ma đạo sư, ba cường giả Bán thần, một Quang Minh Giáo Hoàng cơ hồ vô địch ở đại lục Kỳ Áo, sáu người, mỗi người đều là nhân vật truyền kỳ, vài Bán thần thậm chí là những cường giả không ai có thể chiến thắng trong truyền thuyết.

Toàn là những nhân vật cường đại vô cùng, lại bị một mình Hàn Thạc trong nửa giờ ngắn ngủi giết sạch không chừa một ai. Việc này có nghĩa là gì?

Vô địch, chân Thần! Đây là định nghĩa về Hàn Thạc trong lòng mọi người!

- Sao vậy, sao không nói gì thế?

Hàn Thạc phì cười, lắc lắc đầu, nói với Lao Luân Tư:

- Ta nói với người rồi, sẽ giúp người nhất thống đại lục Kỳ Áo. Nếu không có chút thực lực, sao ta dám nói mạnh miệng như vậy?

Lao Luân Tư thần tình ngây dại, nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, rốt cục tỉnh lại, cười khổ nhìn Hàn Thạc, nói:

- Bồ Lai Ân, có đôi khi ta thấy người căn bản không phải là một người, những việc xảy ra trên người người, luôn siêu việt cả!

- Người này chẳng phải là còn cường đại hơn cả khai quốc công thần A Nhĩ Mai Lý Khắc lão tổ sao?

Lão Cáp Ân cũng không biết có phải vì quá hưng phấn không, hay là còn bị sự thật chấn nhiếp ngây người, thân thể run lên như lên cơn động kinh, nắm ngón tay nắm chặt lấy đùi, thần sắc thống khổ quá đi.

Nghe lão nói thế, Hàn Thạc chỉ cười, rồi ngẩng đầu nhìn lên bóng dáng của A Nhĩ Mai Lý Khắc trên chung lâu. Hắn biết lão có thể nghe được tiếng nói phía dưới, cảm thấy lời nói của Lão Cáp Ân rất thú vị.

- Có thể nói như vậy, chỉ là các người cẩn thận coi chừng lão tổ A Nhĩ Mai Lý Khắc nghe các người nói như vậy sẽ nổi giận đó. - Hàn Thạc hướng về phía chung lâu nháy mắt, cười hì hì với Lão Cáp Ân.

- Tổ tiên đã biến mất năm trăm năm rồi, khẳng định đã sớm không còn ở đây nữa, ha ha, ngài không nghe được đâu. - Lão Cáp Ân nói oang oang.

“Việc đó không nhất định”, trong lòng Hàn Thạc thầm nói một câu như vậy, ngoài Chén Thánh ra, toàn bộ thánh khí của Quang Minh giáo hội đều ném cho Phạm Lôi Trạch, cười nói:

- Ông đừng than khổ nữa, đem bán mấy thứ này đi, cũng đủ cho ông trọng kiến hai quân đoàn ở Nam Cương rồi!

Vì đây là thánh khí Quang hệ, nên Hàn Thạc thấy chẳng hợp nhãn chút nào, mà cũng không dùng được, mà bằng hữu hắn cũng chẳng có ai tu luyện lực lượng nguyên tố Quang hệ, lưu lại cũng vô dụng. Không bằng cho Phạm Lôi Trạch bán đi để bù đắp cho sự nghèo khổ của Nam Cương.

“Keng keng!”

Quang Minh vương miện rơi vào người Phạm Lôi Trạch, cả người hắn chấn động, run run cầm lấy mấy thánh vật của Quang Minh giáo hội trong truyền thuyết, nhìn Hàn Thạc không nói gì.

623. Chương 623:nhìn Không Thấu

Thánh khí này đối với Hàn Thạc không hữu dụng, song ở đại lục Kỳ Áo thì có vô số người cảm thấy hứng thú với mấy món này, chỉ sợ nếu bỏ ra là tranh nhau cướp đoạt.

Ánh mắt Phạm Lôi Trạch ngây dại, cầm mấy thứ thánh vật của Quang Minh giáo hội, nhất thời chẳng biết phải làm như thế nào.

Hắn biết nếu thật sự đem mấy thứ này đi đấu giá, hắn có thể đổi được bao nhiêu tiền. Nhưng thánh khí trong tay đến từ Quang Minh giáo hội, chỉ cần mấy món này lọt ra ngoài, Quang Minh giáo hội nhất định sẽ tìm mọi biện pháp thu hồi về. Hàn Thạc đến cả Quang Minh Giáo Hoàng mà cũng dám giết chết, hình thành thế cục người sống ta chết giữa đế quốc Lan Tư Lạc Đặc và Quang Minh giáo hội. Một khi để Quang Minh giáo hội biết được mấy thánh khí này trong tay hắn, vậy chẳng nghi ngờ gì Quang Minh giáo hội sẽ phải bỏ ra một cái giá rất lớn để thu hồi.

- Bồ Lai Ân, tính ra thánh khí này đừng bán được không. - Lao Luân Tư đột nhiên mở miệng, sắc mặt kì quái.

Liếc mắt nhìn Lao Luân Tư cười cười, Hàn Thạc thần nhiên nói:

- Người yên tâm đi, Quang Minh giáo hội cho dù có dùng kim tệ mua lại đồ vật này, cũng chẳng làm gì được nữa đâu. Những người sử dụng được mấy thứ này ở Quang Minh giáo hội đã bị ta giết chết rồi. Những người còn lại chẳng làm gì được đâu.

- Ta không phải có ý này.

Lao Luân Tư cười cười, chỉ vào Ai Mễ Á Tư đứng bên cạnh, cười nói với Hàn Thạc:

- Người xem Ai Mễ Á Tư kia?

Hàn Thạc ngạc nhiên, lập tức quay đầu nhìn Ai Mễ Á Tư.

Trong mắt Ai Mễ Á Tư như lóe hào quang, dán mắt vào thánh khí của Quang Minh giáo hội trong tay Phạm Lôị Trạch, miệng giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng vẫn do dự không dám mở miệng.

Chỉ liếc mắt, Hàn Thạc lập tức hiểu ngay, thầm mắng mình một chút. Hắn biết mình đã sơ suất một điểm - Ai Mễ Á Tư tu luyện Quang hệ ma pháp.

Ai Mễ Á Tư là anh em cột chèo với Hàn Thạc, mặc dù Hàn Thạc và hắn không có thâm giao gì, song Ngải Mễ Lệ cũng là em của hắn, lúc trước khi Hàn Thạc chưa thành danh, Ai Mễ Á Tư cũng từng giúp Hàn Thạc không ít. Thánh khí Quang Minh giáo hội tuy Hàn Thạc không để vào mắt, nhưng đối với Ai Mễ Á Tư thì lại có lực hấp dẫn to lớn.

- À, ta ngu thật, thiếu chút nữa quên mất Ai Mễ Á Tư tiên sinh cũng tu luyện Quang hệ ma pháp.

Hàn Thạc vỗ đầu, giả vờ giật mình hiểu ra, nói với Phạm Lôị Trạch:

- E hèm, nước tốt không chảy ruộng ngoài. Đồ vật này ta nên tặng Ai Mễ Á Tư tiên sinh đi.

Về mặt chấn động, Ai Mễ Á Tư cứ luôn do dự không biết có nên mở miệng không, nghe Hàn Thạc nói thế, vội vàng khoát tay nói:

- Quá giá trị, quá giá trị, ta không nhận được đâu!

Phạm Lôị Trạch cảm thánh khí với ý nghĩ sẽ đổi được rất nhiều lợi ích cho Nam Cương, nhìn Hàn Thạc, rồi lại nhìn nhìn Ai Mễ Á Tư, cười khổ không thôi.

- Phụ thân! - Phạm Ny bên cạnh Phạm Lôị Trạch, ho khẽ một tiếng.

- Chà...

Thở dài một hơi, Phạm Lôị Trạch không nỡ đưa đồ vật này cho Ai Mễ Á Tư, miệng hậm hực:

- Người kia vận khí thật con mẹ nó tốt. Đây là số tiền có khả năng thành lập hai quân đoàn đó, thế mà để người sử dụng.

- Khó nghĩ quá, làm sao như vậy được chứ... - Ai Mễ Á Tư xoa xoa tay kích động, khuôn mặt anh tuấn nho nhả tràn đầy nụ cười kích động không thể ức chế, miệng nói lẩm bẩm, hai tay rụt rè không nỡ giờ ra.

- Có gì mà bối rối! - Phạm Lôị Trạch xem thường nhất là những người dối trá, thêm nữa trong lòng đang giận.

Mấy thứ thánh khí sắp đến tay Ai Mễ Á Tư thì đột nhiên thần sắc lão trở nên nghiêm trang, lại rút tay lại không đưa nữa.

Ai Mễ Á Tư hai tay mở ra, cực kỳ xấu hổ nhìn Phạm Lôị Trạch, gãi gãi đầu liên tục, trong miệng nói lung tung:

- Cái này... cái kia...

Không biết muốn biểu đạt cái gì.

- Híc híc!

Phạm Ny thấy Phạm Lôị Trạch cố ý trêu Ai Mễ Á Tư, nhin không được cười hích hích, những người khác cũng thấy Phạm Lôị Trạch đang giận, chính là cố ý chơi Ai Mễ Á Tư, cũng bắt giác phì cười.

- Được rồi được rồi, ta sẽ bảo Kiệt Khắc đưa ông chút tiền bạc, ông đừng hẹp hòi như vậy nữa! - Hàn Thạc cười nhìn Phạm Lôị Trạch, cao giọng nói.

“Sao không sớm nói ra chứ!”

Phạm Lôi Trạch rửa thầm một câu, ấn ngay mấy thứ bảo bối vào tay Ai Mễ Á Tư, hừ hừ nói:

- Phiền nhất là mấy tên gia hỏa dối trá các ngươi, rõ ràng trong lòng muốn có, còn giả vờ!

Ai Mễ Á Tư xấu hổ cười cười không nói gì, cất mấy món bảo bối này vào túi ngay. Ai Mễ Á Tư cũng biết tính cách lão, tự nhiên sẽ không vì việc này mà cừ hận gì.

- Bố Lai Ân, ít nhất cũng phải đưa ta một trăm năm mươi vạn kim tệ. Bằng không ta không cho phép Phạm Ny tiến vào cửa nhà các ngươi đâu! - Phạm Lôi Trạch lườm Ai Mễ Á Tư, rồi cười gian, quay sang bóc lột Hàn Thạc.

- Phụ thân! - Phạm Ny nghe Phạm Lôi Trạch nói như vậy, trừng mắt mắng khê.

Phạm Lôi Trạch không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Phạm Ny. Nghe nàng gọi như vậy, lập tức rút đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hàn Thạc chăm chăm, vì mấy trăm vạn quân dân Nam Cương, Phạm Lôi Trạch không thể không mặt dày được.

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc biết Phạm Lôi Trạch có khổ tâm với nhân dân Nam Cương, trong lòng cũng cảm động, đơn giản đáp ứng ngay.

Hàn Thạc mặc dù không có mặt ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ đã lâu, nhưng hẳn hiểu khá rõ về tình hình tài chính của lãnh địa mình. Năm năm nay, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ không hề xảy ra chiến sự, vẫn khổ tâm kinh doanh các loại nghề nghiệp lợi nhuận cao, đó quả là miệng thịt béo. Bởi vì tình thế đặc thù của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, Lao Luân Tư cũng không có biện pháp gì làm cho Bồ Lô Đặc Nhĩ nộp tiền của mình dùng vào địa phương khác, chỉ có hẳn mở miệng mới có thể làm được.

Chỉ một trăm năm mươi vạn kim tệ thì đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ mà nói căn bản không có vấn đề gì. Chỉ riêng hai người Cách Lại Ai và Già Tác Tư vừa vợ vét ở Băng Tuyết Thần Điện, cũng phải tới hai trăm vạn kim tệ. Còn một vài món đặc biệt nếu dùng thương hội Bồ Tư Đặc biến nó thành kim tệ, cũng đáng giá ba trăm vạn kim tệ.

- Con rể tốt, thật sướng khoái, ha ha, ta càng ngày càng thích ngươi! - Phạm Lôi Trạch nghe Hàn Thạc vui vẻ đồng ý, lúc này hết lớn, cười ha ha.

- Được rồi, hẳn là không việc gì nữa, Ủm, các vị có thể ra về rồi. - Hàn Thạc nhìn bốn phía, ôn hòa nói.

Đám quý tộc đế quốc đến học viện ma vũ Ba Bỉ Luân, đại bộ phận đến bây giờ vẫn còn chưa thoát khỏi tình trạng khiếp sợ, ai nấy vẫn tâm tình kích động vô cùng, không ngừng nghĩ tới những lời giữa Hàn Thạc và Lao Luân Tư vừa rồi.

Đối với họ thì cường giả thánh cấp đã là cao thủ đỉnh cao ở đại lục Kỳ Áo rồi. Cao hơn thánh cấp đạt tới Bán thần chỉ có trong truyền thuyết, còn cao hơn Bán thần, họ đến cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Khi họ biết Hàn Thạc có lẽ đạt tới một cảnh giới kinh khủng mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được, ai nấy tâm tình cực kỳ phức tạp, nhưng đa số mọi người đều cảm thấy hưng phấn. Bởi vì Hàn Thạc là người của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Trong cơn chấn động, họ tựa hồ thấy được cảnh đế quốc Lan Tư Lạc Đặc xưng bá đại lục Kỳ Áo, làm họ ai nấy trong lòng vô cùng kỳ vọng vào tương lai, bắt đầu nghĩ tới làm thế nào mưu cầu lợi ích nhiều nhất khi cục diện đại lục phát sinh biến hóa.

- Ta cũng không nói nhiều nữa, đế quốc có người, thật là phúc khí! - Trước khi Lao Luân Tư đi, hẳn nắm chặt tay Hàn Thạc, thành khẩn nói.

- Đế quốc có người, cũng là phúc khí của nhân dân! - Hàn Thạc cười khách sáo, nhìn Lao Luân Tư và vệ sĩ hoàng cung ly khai.

Khảm Định Đạt âm trầm, đứng bên cạnh Hàn Thạc đợi mọi người rời khỏi, mới khẽ thở dài, nói:

- Lần này không thể đề phòng được tai họa, đích thật là Ám Mạc đã thất trách!

- Người cũng không cần tự trách, lần này mấy người tới đây cường đại vượt quá sự tưởng tượng của người, cho dù không phải người phụ trách an nguy của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cũng chẳng ai có thể phòng được tai họa này đâu.

Hàn Thạc an ủi lão một câu, rồi cười cười nói:

- Huống chi, Âm Mạc không phải đã giảm thương tổn tới mức thấp nhất, hơn nữa còn trừng phạt nguyên hung thủ nữa chứ?

- Đâu?

Khảm Dịch Đạt vẻ mặt nghi hoặc, nói về mù mờ:

- Việc này đều là do người hoàn thành mà!

- Ta vẫn là thành viên Âm Mạc mà. Việc ta làm, cũng đại biểu cho hành động của Âm Mạc, không phải sao? - Hàn Thạc cười cười nhìn Khảm Dịch Đạt, chính sắc nhắc nhở hắn.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, tâm tình Khảm Dịch Đạt thấy thoải mái hơn, nhưng vẫn cười khổ lắc lắc đầu, nói:

- Không giống nhau.

Dừng một chút, Khảm Dịch Đạt đột nhiên tỏ vẻ nghiêm nghị, trịnh trọng nói với Hàn Thạc:

- Được rồi Bồ Lai Ân, với những công lao của người với đế quốc, đã hoàn toàn có thể trở thành người cầm đầu Âm Mạc rồi, trở thành người đứng trên cả ba thủ lĩnh Âm Mạc, người có muốn tiếp nhận cả Âm Mạc không?

Hàn Thạc cười cự tuyệt:

- Bất tất, bây giờ Âm Mạc trong tay ba người các người đã rất tốt rồi, nếu thay đổi là trước kia, có lẽ ta cũng có thể có hứng thú, bây giờ thì miễn cho.

- Tại sao? - Khảm Dịch Đạt ngạc nhiên hỏi.

Cười tủm tỉm nhìn Khảm Dịch Đạt, Hàn Thạc hỏi lại:

- Người không thấy là Âm Mạc bây giờ hơi nhỏ đối với ta hay sao?

Khảm Dịch Đạt trầm mặc một chút, khẽ gật đầu đồng ý:

- Đúng, với thực lực người bây giờ, lướt mắt nhìn cả đại lục Kỳ Áo, Âm Mạc đối với người thì đích thật là nhỏ một chút. Chà, thật sự không ngờ, ta nhìn theo bước từng người phát triển, nhưng lại vĩnh viễn không thể tưởng được người sẽ tiến bộ nhanh như vậy, làm cho người ta tròn mắt cứng lưỡi, làm cho người ta đầu váng mắt hoa. Người bây giờ và cái tên tạp dịch lúc trước tại đây thì thật sự là xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Khảm Dịch Đạt cảm thán không thôi.

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc giống như lại rơi về quá khứ, nhớ tới lúc trước Khảm Dịch Đạt ẩn giấu trong bóng đêm, dụ dỗ hắn gia nhập vào Âm Mạc, nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc bất giác phì cười, hỏi:

- Được rồi, ta vẫn thấy kỳ quái, tại sao người lại tìm tới ta, kéo ta vào Âm Mạc? Dựa theo thân phận người, hẳn là không thể không thấy rõ thực lực của ta lúc đó rất thấp kém chứ?

- Bởi vì lúc trước ta thấy được dã tâm không cam lòng làm người bình thường của người, đối với một người làm đại sự, dã tâm là quan trọng nhất! Điểm này người có từ lúc đó rồi, mặt khác, người ngoài dã tâm tham vọng còn có quyết tâm và nghị lực. Những điều này rất khó tìm thấy, thêm nữa trên người người có chút thần bí, ta vì muốn hiểu rõ người, mới hiện thân kéo người vào Âm Mạc. - Khảm Dịch Đạt chính sắc giải thích.

- Hóa ra là thế!

Hàn Thạc khẽ gật đầu, sờ sờ cằm, đặc ý nói:

- Xem ra ưu điểm của ta cũng không ít nhĩ, hắc hắc!

624. Chương 624: không Chịu Được Ta Thì Đi Đi

Sau khi được Hàn Thạc an ủi, tâm tình Khảm Dịch Đạt khá lên nhiều, nói gì đó với viện trưởng cũ Ngải Mã vài câu, rồi trở về xử lý những công việc bận rộn.

Hàn Thạc ra hiệu cho Cách Lại Ai đang đứng đằng xa. Nữ yêu này hiểu ý theo Khảm Dịch Đạt ly khai. Mụ và Già Tác Tư là hai cường giả được Hàn Thạc đặt vào Âm Mạc, Âm Mạc có hai người bọn họ ở đây, những nhiệm vụ bất khả thi trước kia bây giờ không còn khó khăn nữa. Âm Mạc cũng có thể phục vụ tốt hơn cho đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Những quý tộc của đế quốc đều theo Lao Luân Tư cùng rời đi, trước khi đi đều hướng về phía Hàn Thạc bày tỏ thành ý tạ ơn, hơn nữa ra còn tỏ ra một dấu hiệu cho thấy bất luận khi nào cũng sẽ đứng bên hắn.

Trong lòng họ đang tính toán cái gì thì Hàn Thạc đều rõ cả. Tối hôm nay, hắn đã thấy đủ thứ trên đời, cũng giả vờ khách sáo với họ một chút, chào hỏi đưa tiễn từng người.

Trước khi Khảm Dịch Đạt và Phạm Lôi Trạch ly khai, Ai Mễ Á Tư chỉ đứng xa xa nhìn thoáng qua. Từ ánh mắt của hắn, Hàn Thạc hiểu được sự kích động và tạ ý của hắn. Mỉm cười gật đầu với Hàn Thạc, hắn mới thực sự bỏ đi.

Hàn Thạc hiểu, trải qua việc ngày hôm nay, cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc chẳng ai còn dám đối địch với một phương thế lực của hắn. Chỉ cần hắn còn ở đế quốc một ngày, chẳng những tất cả quý tộc của đế quốc, đến cả Quốc Vương Lao Luân Tư cũng phải nhìn hắn mà làm việc, hắn là không có tên nào không biết chết sống dám trái ý hắn.

Tất cả mọi người đều lục tục biến mất, Hàn Thạc đi tới kho tạp hóa của Vong Linh hệ mà mình từng ở đó một thời gian. Bên cạnh hắn, chính là ba nữ thần của đế quốc, nghe Hàn Thạc thần sắc bình thản kể lại những ngày ở đây, thỉnh thoảng nhũn mày, lúc thì hé miệng cười.

- Ha ha, trước kia ta cũng rất có dã tâm, quyền hành, tiền bạc, nữ nhân chính là mục tiêu ta theo đuổi trước kia. Cho tới hôm nay, ta toàn bộ đã có không sót thứ gì. Ngắm lại tất cả những dã tâm và những việc thú vị năm đó, ta vẫn còn cảm thấy rất vui, giống như vừa phát sinh ngày hôm qua.

Kho tạp hóa cũng không có biến đổi gì quá lớn. Cái giường gỗ nhỏ hẹp vẫn còn nguyên, chung quanh vẫn đầy những nguyên liệu thí nghiệm của Vong Linh hệ, có vẻ lộn xộn mất trật tự.

Ba nữ thần của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc mà mọi nam nhân đều mơ tưởng sống vai đứng phía sau Hàn Thạc, cùng hắn nhìn cánh cửa gỗ kho tạp hóa bị thủng một lỗ, nghe hắn miêu tả những kỷ niệm về chỗ này, trong lòng bình tĩnh, thần thái an nhàn.

- Chàng lúc trước quả rất không thật thà há, bây giờ nghĩ lại, lúc trước rất nhiều việc gà bay chó nhảy ở Vong Linh hệ, té ra đều là do chàng tạo thành cả, ha ha.

Khóe miệng Phạm Ny nhếch lên nụ cười phơn phớt, nhớ tới Ly Toa bị một Tiểu Khô Lâu nửa đêm tập kích, hơn nữa còn đuổi theo Tiểu Khô Lâu gây náo loạn khắp nơi. Sau đó chợt thấy thần sắc nàng như giật mình, hỏi Hàn Thạc:

- Nay, chàng tới học viện có gặp Ly Toa không? Nàng rất muốn gặp chàng, những năm gần đây, không ít lần hỏi thăm chàng, chà, cũng kỳ quái, hai ngày rồi Ly Toa sao vẫn vắng mặt. Dựa theo đạo lý, sau khi biết chàng sẽ đến học viện, nàng nhất định sẽ không rời khỏi đây mới đúng, sao thiếp không thấy nàng nhĩ, lạ thật...

- Ta gặp nàng rồi.

Hàn Thạc nhìn kho tạp hóa trước mặt, nhớ tới những việc thú vị với Ly Toa. Đây là những ký ức khó có thể quên được, chỉ nhớ tới cũng đã làm cho hắn thấy sung sướng.

- Chàng gặp nàng rồi à? - Phạm Ny kêu khẽ, có vẻ hơi kinh ngạc.

Ho nhẹ, Hàn Thạc quay đầu lại có chút xấu hổ, nhìn ba cô, cười cười nói:

- Có một số việc, ta muốn giải thích với các nàng một chút!

Ba cô vừa thấy Hàn Thạc tỏ vẻ như vậy, trong lòng đã dâng lên một loại dự cảm xấu. Sắc mặt Phỉ Bích lập tức sầm xuống, nhìn Hàn Thạc chăm chăm, hỏi:

- Giải thích cái gì?

Phạm Ny sững sốt, rồi lộ ra vẻ mặt có điều lo nghĩ, không chờ Hàn Thạc cười gượng giải thích, nàng đã mở miệng trước:

- Chà.... Nha đầu Lý Toa này cũng đáng thương. Những năm gần đây một mạch lặng lẽ chờ chàng. Dù chàng tỏ vẻ cự tuyệt nàng rõ ràng, nàng vẫn trước giờ chưa từng bỏ qua. Huống chi, khi còn ở ở U Âm sâm lâm, thiếp và nha đầu Lý Toa bị Thâm Thủy Độc Mãng tập kích trong nước, chàng sở soạn khắp cả thân thể người ta rồi. Hơn nữa nụ hôn đầu của Lý Toa cũng là bị chàng đoạt đi. Còn...

- Đủ rồi đủ rồi. Chuyện gì thế?

Không đợi Phạm Ny nói xong, Phỉ Bích đã ngắt lời, nhú mày nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Chàng nói đi, chuyện gì thế?

- Ách... cái đó... Cũng như các nàng nghĩ, chính là như vậy. - Hàn Thạc cười miễn cưỡng xòe hai tay ra, cũng không còn giấu giếm nữa.

- Chàng... Tật xấu của chàng... sao không sửa đi?!

Phỉ Bích giận không có chỗ phát tiết. Mấy ngày hôm trước Hàn Thạc vừa hứa với họ sẽ không tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt, còn nói những việc hoang đường trước kia đều là vì tu luyện võ thuật đặc thù tạo thành. Không ngờ lần này mới được vài ngày, lại xảy ra một việc như vậy, không thể không làm Phỉ Bích tức giận.

Trong lòng Ngải Mễ Lệ cũng thâm thở dài, nhưng không nói thêm gì nữa, nàng là một nữ nhân chính thức thuộc về Hàn Thạc, trong lòng mặc dù cũng có chút không thoải mái, nhưng lại không tỏ vẻ trên mặt.

- Việc đó... Bồ Lai Ân... có phải là ta không nên tới đây? - Ngay lúc này, một tiếng hô khẽ nức nở vang lên sau ba cô.

- Không có việc gì, lúc này ta gọi nàng tới đây, chính là để gặp các nàng. - Hàn Thạc dịu dàng trấn an, thấy Lý Toa tỏ vẻ khiếp đảm, hắn bất giác cảm thấy có chút đau lòng.

Mấy ngày nay, Lý Toa vì vừa được Hàn Thạc lưu lại ký ức trong linh hồn, do đó cả đầu rối loạn, một mạch giam mình trong phòng lặng lẽ tiêu hóa mớ ký ức hỗn độn khổng lồ này. Đến cả lễ Phạm Ny nhậm chức viện trưởng mới cũng không tới tham gia náo nhiệt.

Trước khi nàng tiến hành chỉnh đốn lại những ký ức vừa tiêu hóa, Hàn Thạc bảo nàng sau khi đã hiểu rõ mọi việc, hãy tới chỗ này tìm hắn. Hàn Thạc đoán chắc, biết Lý Toa phỏng chừng sẽ cần một thời gian như vậy để tiêu hóa xong mớ ký ức đó, do đó mới đem theo ba cô Phạm Ny tới đây đợi, cũng là vì muốn giải quyết việc này cho tốt.

Lý Toa được Hàn Thạc ôn nhu trấn an, lúc này có vẻ bớt khiếp đảm đi, một mặt nàng biết mình là một người đến sau, mặt khác cũng vì ba cô Phạm Ny, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đã ba nữ nhân nổi danh đình đám ở đế quốc, chẳng những ai nấy đều thực lực cường hãn, mà sau lưng còn có bối cảnh phức tạp.

Sau khi gia đình suy sụp, trong lòng Lý Toa cũng có chút tự ti, đối mặt với ba nữ nhân chói mắt nhất đế quốc Lan Tư Lạc Đặc này, nàng cũng có chút tự xem mình thấp hơn.

- Là nha đầu này hả?

Phỉ Bích vừa thấy Hàn Thạc đối đãi dịu dàng với Lý Toa như vậy, trong lòng giận run, thái độ cũng không thân thiện gì, lạnh lùng liếc nhìn Lý Toa, hừ một câu:

- Tiểu nha đầu, bản sự không nhỏ nhả, chỉ vài ngày đã mê hoặc được hắn, không đơn giản.

Lý Toa hoảng hốt, vội vàng khoát tay giải thích:

- Không phải như người tưởng tượng đâu, ta và Bồ Lai Ân biết nhau rất sớm, còn sớm hơn các người nữa!
- Sớm thì sao, đừng khinh ta không biết sự thật, lúc trước người thiếu chút nữa hại chết hần. Bây giờ thấy Bồ Lai Ân phát đạt, lại quần quít lấy hần không tha, có phải là như vậy không? - Phỉ Bích trải qua đủ loại lừa đảo trên thương trường nhiều năm qua, lúc này có cái nhìn rất chủ quan để xem xét sự việc, cứ nghĩ như thế nào là đương nhiên cho rằng như vậy.

- Phỉ Bích, cô nói cái gì thế? Lỵ Toa là đệ tử của ta, nàng là hạng người gì thì ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác. Nếu thật sự như cô nói, ta đã sớm nói rõ cho Bồ Lai Ân rồi. Cô không rõ gì cả, đừng mới gặp đã làm thương tổn người ta được không?

Phạm Ny cảm thấy Phỉ Bích nói có chút khắc bạc, mặc dù cũng tính là cùng một chiến tuyến, cũng thấy không ổn.

Mấy năm nay Phỉ Bích và Phạm Ny đã sớm không có khoảng cách nữa, ba cô vì Hàn Thạc biến mất nên thường xuyên gặp mặt, thông qua những câu chuyện thú vị về Hàn Thạc mà xóa bớt nỗi nhớ hần mấy năm qua. Quan hệ vô cùng thân mật.

Thấy Phạm Ny nói như vậy, Phỉ Bích không phản bác Phạm Ny, chỉ nhún mày đánh giá Lỵ Toa. Có lẽ vì thấy nhu tình của Hàn Thạc với Lỵ Toa, Phỉ Bích nhìn Lỵ Toa như thế nào không thấy vừa mắt, tiếp tục dùng thanh âm lạnh lùng nói:

- Người cũng thấy đó, Bồ Lai Ân đã có ba người chúng ta, mặc kệ người có chủ ý gì, nhưng hần cũng nên biết khó mà lui, bất luận nhìn tới nhìn lui như thế nào, nha đầu cô này đều không xứng với Bồ Lai Ân.

- Ta, ta yêu chàng! - Lỵ Toa bị Phỉ Bích nói như vậy, lập tức mắt ngập lệ, nhìn Hàn Thạc vẻ quật cường, hô khẽ.

- Ái, người biết cái gì là yêu không?

Phỉ Bích cười lạnh một tiếng, nhớ tới tính tình lẳng nhăng của Hàn Thạc, giận dữ hầm hừ nói:

- Bất kỳ thứ gì dựa trên lợi ích, đều không gọi là yêu!

Xem ra, nàng vẫn không đồng ý với những lời của Phạm Ny, hay là cho rằng Lỵ Toa đang câu dẫn Hàn Thạc, ái mộ hư vinh, vì địa vị và quyền thế của Hàn Thạc.

- Ta yêu chàng, không tham ích lợi gì. Hơn nữa yêu chàng không kém gì các người cả! - Lỵ Toa thét lên, nước mắt như mưa, vừa nói xong, lại nhìn Hàn Thạc bất lực, giống như chỉ có hần mới là tất cả.

- Ta không tin! - Phỉ Bích hừ lạnh.

- Ta tin! - Không ngoài dự liệu, Phạm Ny và Ngả Mễ Lệ một mực yên lặng không lên tiếng, đột nhiên đồng thanh nói.

- Các người...? - Phỉ Bích ngẩn ngơ, rồi phẫn nộ nhìn Phạm Ny và Ngả Mễ Lệ, không rõ tại sao hai người lại trợ giúp một ngoại nhân.

- Đủ rồi!

Hàn Thạc hừ lạnh, nhìn Phỉ Bích vẻ không vui, nói:

- Chuyện này bắt tất nhiều lời, Lỵ Toa sau này là muối muối của các nàng, các nàng là tỷ tỷ phải chiều cố nàng nhiều hơn, đừng có gây huyên náo nữa.

- Thiếp không nhận muối muối này! - Hàn Thạc càng che chở Lỵ Toa, trong lòng Phỉ Bích càng giận, lạnh lùng nói.

So với Ngả Mễ Lệ và Phạm Ny, lòng chiếm hữu của Phỉ Bích mạnh hơn nhiều. Oán khí đối với sự lẳng nhăng của Hàn Thạc đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, bây giờ lại đối mặt với Lỵ Toa, rốt cục bộc phát ra.

Hàn Thạc nhẫn nại cũng có hạn, nhìn Lỵ Toa khóc lóc thảm thiết, Phỉ Bích lại cứ ép người tới cùng, bản chất bá đạo bên trong cũng bộc phát ra, tức giận trùng trùng nói:

- Ta thêm vào nàng nhận hay không nhận, nếu nàng không chịu được ta, nàng cứ rời khỏi ta đi, đừng xen vào quyết định của ta!
- Chàng... Chàng nói cái gì? - Phỉ Bích vẫn luôn lãnh ngạo, đột nhiên dùng ngón tay chỉ vào Hàn Thạc, nói với vẻ khó có thể tin, thanh âm run rẩy.
- Chịu không được ta thì đi đi! - Trong lòng Hàn Thạc cũng giận dữ, lạnh lùng nói một câu như vậy, kéo Ly Toa đang khóc như mưa bỏ đi, không nhìn Phỉ Bích lấy một cái.
- A... hấn... Hấn lại vô tình như vậy... Nói ra những lời này sao! - Hàn Thạc vừa đi, Phỉ Bích đột nhiên khóc òa lên thành tiếng, lẩm bẩm.

625. Chương 625:luyện Chế Linh Ma

Hàn Thạc nghe rõ ràng Phỉ Bích thất thanh nước nử, trong lòng cũng có chút chua xót. Chỉ là lòng chiếm hữu của Phỉ Bích thật sự quá mạnh. Cách làm của nàng mới đây cũng quả thật quá mức, điều này làm cho hấn rất không thoải mái.

- Chàng, chàng không có việc gì chứ? - Ly Toa thấy Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, như vừa làm sai việc gì đó, nhỏ giọng hỏi Hàn Thạc.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó coi, Hàn Thạc than nhẹ một tiếng, an ủi Ly Toa:

- Không có việc gì, khóc một chút là hết thôi.

Hai người Phạm Ny và Ngải Mễ Lệ cũng không đi theo, Hàn Thạc biết hai nàng đang lựa lời khuyên nhủ Phỉ Bích, có hai người họ bên cạnh Phỉ Bích, hấn cũng yên tâm hơn nhiều.

Từ khi Hàn Thạc ở chung với ba cô đến nay, đây là lần đầu tiên hấn phát hỏa. Lần này hấn cũng biết mình làm không đúng, mình đã không thể khống chế tính tình mình.

Bắt đầu từ Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích vẫn luôn là một lực cản lớn nhất, tới Phạm Ny thì Phỉ Bích bộc phát vô cùng hung mãnh. Việc này tựa hồ đã hình thành thói quen. Một khi Hàn Thạc và bất kỳ nữ nhân nào có chút quan hệ, Phỉ Bích sẽ vì ghen tuông mà đại phát lôi đình, hấn lại phải không ngừng dùng lời ngon ngọt trấn an, cầu xin nàng hiểu cho.

Tất cả căn nguyên đều là vì Phỉ Bích yêu hấn quá sâu, điểm này thì trong lòng Hàn Thạc hiểu rất rõ.

Chỉ là, Phỉ Bích cứ liên tục bộc phát ra, quả thật quá thường xuyên. Trước mắt nếu cứ để như thế, Hàn Thạc không có khả năng chỉ chăm chút cho một người Phỉ Bích nữa. Nếu tùy ý nàng náo loạn, sau này chẳng những Hàn Thạc sẽ gặp nhiều phiền phức, mà chỉ sợ Phỉ Bích còn có thể lần tới.

Nam nhân không thể vĩnh viễn tùy ý nữ nhân cười trên đầu trên cổ, bình thường những lời nói dịu dàng cũng không có nghĩa là sợ hãi. Thỉnh thoảng nổi bão mới có thể khống chế cục diện được. Nếu không phải vì lần này Phỉ Bích dùng ngôn ngữ quá khắc bạc, Hàn Thạc nói không chừng còn có thể dùng lời ngon ngọt thuyết phục, từ từ giúp Phỉ Bích giảm bớt bất mãn trong lòng.

- Hay là ta trở về nói với cô ấy cho rõ? - Ly Toa cũng muốn nghĩ cho Hàn Thạc, trong lòng rất áy náy, hoảng hốt nhìn hấn nói.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cười gượng:

- Thôi đi, cô ấy bây giờ nhất định không nhìn nàng vừa mắt chút nào. Ta hiểu tính tình Phỉ Bích quát cường như thế nào. Lúc này cách hay nhất là để cho cô ấy tỉnh táo lại.

- Bố Lai Ân, xin lỗi! - Ly Toa run rẩy, trên mặt tràn đầy vẻ tự trách, khuôn mặt nhỏ nhắn như lại muốn òa khóc.

Vuốt mái tóc dài của Ly Toa, Hàn Thạc an ủi:

- Không liên quan gì tới nàng, Phỉ Bích nhịn đã lâu rồi, sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát ra thôi. Cũng không phải là chuyện gì xấu. Được rồi được rồi, đừng suy nghĩ nhiều. Trong khoảng thời gian này nàng cần an

tâm loại trừ hết những gì trong đầu. Ta vừa lúc cũng có chút việc, phải rời đi một thời gian. Chờ ta trở lại, sẽ tìm Phỉ Bích nói chuyện đằng hoàng, ta nghĩ lúc đó sự tức giận của nàng cũng đã hết, hẳn là cũng sẽ không tiếp tục hồ đồ nữa đâu.

- Ừm, chàng sớm trở về nhé. Người ta nhớ chàng lắm. - Ly Toa ngửa đầu nhìn Hàn Thạc, nói rất khéo léo.

Nói chuyện với Ly Toa trong chốc lát, Hàn Thạc bảo nàng trở về Vong Linh hệ, thần thức chuyển sang điều tra vòng quanh đám người Phỉ Bích. Hàn Thạc thấy Phỉ Bích được Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny an ủi đã không còn khóc nữa, nên thấy yên tâm hơn, lặng lẽ rời khỏi học viện ma vũ Ba Bì Luân.

Tìm đến A Nhĩ Mai Lý Khắc, Hàn Thạc dặn dò hắn vài việc, rồi rời thành Áo Sâm.

Lợi dụng ma pháp truyền tống trận có khắp các thành thị lớn, Hàn Thạc nhanh chóng trở lại Tử Vong Mộ Địa trong U Âm sâm lâm. Hai hóa thân ngoại thân bên trong vẫn lặng lẽ khôi phục thương thế lần trước, với lực lượng nguyên tố Tử Vong đậm đặc bên trong Tử Vong Mộ Địa, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ khôi phục với tốc độ nhanh hơn nhiều, xem ra không bao lâu nữa là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ chậm một chút, nhưng xem tình hình thì cũng không mất thời gian nhiều lắm.

Lần này trở về Tử Vong Mộ Địa, một mặt là vì tìm hiểu rõ hơn về tình huống ở tầng dưới cùng nơi này, mặt khác hẳn cũng định ở trong Tử Vong Mộ Địa, dùng linh hồn ba người Quang Minh giáo hội luyện chế ma đầu cao cấp nhất - Linh Ma.

Vì hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ vẫn đang khôi phục, Hàn Thạc cũng không vội thăm dò tầng cuối cùng của Tử Vong Mộ địa, mà ra tay bố trí trận pháp luyện chế Linh Ma.

Sau khi mười hai con Huyền Ma biến mất, Hàn Thạc vẫn một mạch chú ý thu hoạch các nguyên liệu luyện chế Linh Ma. Lúc ở Thâm Uyên giới, Hàn Thạc thu được rất nhiều những dị bảo hi hữu, thêm vào những thứ nhiều năm thu hoạch ở đại lục Kì Áo, xem ra đã đủ vốn cho hắn luyện chế Linh Ma rồi.

Sở dĩ trì hoãn không động thủ, cũng là vì thiếu mất vật liệu chủ yếu nhất - linh hồn mạnh. Bây giờ linh hồn Quang Minh Giáo Hoàng, lão Tất Mãn và pháp sư Bán thần đã tới tay, Hàn Thạc mới thực sự có thể động thủ.

Căn cứ vào những ký ức trong đầu, Hàn Thạc trước tiên khắc họa từng đồ hình trận pháp phức tạp ở khu đất trống phía trước Tử Vong Mộ địa, rồi triệu hoán ra Thổ Giáp thi, bảo nó căn cứ vào đồ hình trên khu đất trống cắt sâu xuống mặt đất. Sau khi đã bố trí sơ bộ xong, Hàn Thạc bắt đầu cho vào bên trong rất nhiều tài liệu cần thiết, trên mấy cái hầm ao, hắn bỏ vào đủ loại nguyên liệu cổ quái.

Cái ao hình tròn, ở vào ba góc của một trận pháp hình tam giác, trong ao đầy máu nổi lên những bọt khí lục đục, mùi tanh tươi tràn ngập.

Hàn Thạc đi đến bờ ao đầu tiên, bấm đứt ngón giữa, ba giọt bốn mạng tinh huyết rơi vào bên trong ao, những bong bóng máu lục đục trong ao, vừa nhận được ba giọt bốn mạng tinh huyết rơi vào, như một nồi nước sôi đột nhiên bốc khói nghi ngút, những luồng khói đủ mọi màu sắc từ trong ao bốc lên, nhưng lại tụ tập trên thành ao nửa mét mà không tan, có vẻ rất quỷ dị.

Theo thứ tự làm phép, hai ao kia cũng được Hàn Thạc nhỏ vào ba giọt bốn mạng tinh huyết, sau khi hòa tan với những bong bóng máu phía dưới, hình thành những màn sương mù ma quái không tan.

Ngồi vào một bình đài nhô lên giữa trận pháp, hai tay Hàn Thạc đặt vào một viên Đạo Ma thạch bóng loáng giữa bình đài, Ma Nguyên lực khổng lồ đột nhiên cuộn cuộn tuôn ra, trực tiếp quán chú vào Đạo Ma thạch.

Chốc lát, Đạo Ma thạch bắn ra ma quang chói mắt, mười vết nứt ken dày trên viên Đạo Ma thạch như những con trường xà có sinh mạng, bỗng uốn lượn, hơn nữa cũng đồng thời tỏa sáng.

Từ trên nhìn xuống, những vết nứt dày đặc này như hợp thành một màn lưới nhện phật phù trong gió, chấp chờ vận vẹo đủ hướng, tạo thành một vẻ đẹp rất khác lạ. Những vết nứt đó giống như những con kênh dẫn nước, thông qua tác dụng của Đạo Ma Thạch, với Ma Nguyên lực của Hàn Thạc làm chất dẫn, các loại sức mạnh tập trung bên trong, cuối cùng cũng bị hội tụ vào ba giọt bốn mạng tinh huyết mà Hàn Thạc nhỏ vào ao.

Tử Vong Mộ Địa không thấy nhật nguyệt, không có khái niệm thời gian chính xác, cũng không biết trải qua bao lâu, Đạo Ma thạch dần dần không còn hào quang như trước nữa. Ngược lại ba cái ao bây giờ trở thành nơi hội tụ mọi nguồn sức mạnh, cái nào cái nấy nổi lên bong bóng máu lục lục, màn sương mù quái dị không tan trên mặt bây giờ phóng ra cường quang đủ mọi màu sắc, thoát nhìn rất tà môn.

Hàn Thạc một mạch ngồi cạnh Đạo Ma thạch, đột nhiên vươn người đứng lên, phi thân tới phía trên một cái ao, vô cùng cẩn thận lấy ra chỉ hoàn, bắt linh hồn yếu nhất bên trong của tên pháp sư Bán thần ra, ra tay nhanh như thiểm điện, ném thẳng vào cái ao đầu tiên, lọt vào màn sương lằng lằng không tan trên mặt.

Chốc lát, màn sương khói nồng nặc cũng tựa hồ sôi lên, hào quang đại thịnh, một thanh âm như quỷ khóc sói tru đột nhiên vang lên.

Hàn Thạc vẻ mặt lãnh khốc, thân thể nhoáng lên, lại tới trên một cái ao khác, y theo cách cũ mà làm, đem linh hồn lão Tát Mãn ra, ném vào giữa vùng sương mù quái dị.

Khi Hàn Thạc vừa móc ra linh hồn Quang Minh Giáo Hoàng, rồi ném vào cái ao cuối cùng, cả đồ án trận pháp như sống dậy, giống như thành một con yêu quái có ba mắt. Từng đạo vết nứt dày đặc, như thành những vết sẹo ghê tởm trên mặt con quái vật này, uốn lượn vặn vẹo như những con giun, cực kỳ đáng sợ.

Ba tiếng gào thét không giống tiếng người vang lên thảm thiết, từ màn sương trên ba cái ao truyền đến, liên tục tạo thành một điệp khúc kinh khủng không ngừng.

Hàn Thạc không hề cau mày, lại thuận thế bay lên bình đài ở giữa trận, khoanh chân ngồi xuống, hai tay lại một lần nữa đặt vào Đạo Ma thạch, đẩy Ma Nguyên lực trong cơ thể tràn ra, cung cấp sức mạnh cho Linh Ma tiến hóa lần đầu tiên.

Lại một thời gian buồn chán dài đằng đẵng bất tri bất giác trôi qua. Tiếng rú thê thảm liên tục không ngừng cũng không biết rú lên mấy ngàn mấy vạn lần, rốt cục dần dần bình tĩnh lại.

Hàn Thạc đang ở trên bình đài, lộ ra vài phần thư thái, từ từ mở hai mắt, liếc mắt nhìn vào ba Linh Ma phía dưới, chậm rãi đứng lên.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc không còn nhìn ba Linh Ma đang chậm rãi tiến hóa, phi thân vào giữa Tử Vong Mộ Địa, tiện tay lấy ra từ không gian giới chỉ vài viên đan dược to bằng đầu ngón tay, không thèm nhìn vứt tòm vào miệng nuốt ực. Bản thể ngồi ở mép vị diện truyền tống trận giữa Tử Vong Mộ Địa điều tức.

Cách bản thể không xa, cũng không biết hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đã ngồi bao lâu, lúc này lại đột nhiên mở hai mắt, thoải mái vận người một cái, lắc lắc cổ tay đã hơi cứng ngắc, lộ ra một nụ cười hài lòng, rồi đi xuống phía dưới Tử Vong Mộ Địa.

Trải qua một thời gian khôi phục, hóa thân ngoại thân này rốt cục đã khỏi hẳn, hơn nữa còn có cảm giác tốt hơn so với trước khi đại chiến ở Băng Tuyết thần điện, cũng hiểu rõ hơn về lực lượng nguyên tố. Nguyên nhân là vì linh hồn này có một ký ức của Trung vị thần, hẳn hiểu rất rõ về lực lượng nguyên tố Tử Vong, chỉ là, biết thì biết, chính thức vận dụng được hay không thì lại là chuyện khác.

Lần trước khi chiến đấu với tên Thần của Băng Tuyết thần điện phủ xuống, kinh nghiệm chiến đấu quý giá làm hắn có được sự đề cao nhất định về việc vận dụng lực lượng nguyên tố.

Trong trận chiến ấy, hóa thân ngoại thân mặc dù bị thương nặng, nhưng thu hoạch đã vượt qua tổn thất từ những vết thương trên thân thể. Cuộc chiến đấu qua đi, bằng vào những hiểu biết về lực lượng nguyên tố, Hàn Thạc có cảm thấy có thể rất nhanh đột phá tới Hạ vị thần trung kỳ. Việc này làm hắn cực kỳ hưng phấn.

Đồng dạng là Hạ vị thần, cảnh giới trung kỳ tuyệt đối mạnh hơn sơ kỳ nhiều, chẳng những về mặt cảm ngộ lực lượng nguyên tố, đến cả sức mạnh và Thần chi linh vực cũng sẽ đạt được sự đề cao khá lớn.

626. Chương 626: trong Dự Liệu

Bước từng bước một xuống đáy Tử Vong Mộ Địa, những kết giới trước kia có thể cản trở Hàn Thạc, bây giờ rốt cuộc không phát huy được tác dụng gì nữa. Hắn một đường không bị cản trở đi tới cánh cửa tầng

kết giới cuối cùng, dừng lại một chút.

Cũng không phải tầng kết giới phía dưới này có thể có tác dụng ngăn cản Hàn Thạc, chỉ có điều hần quen tính toán, nên vẫn dừng một giây, sau đó dùng linh hồn cảm ngộ kết giới đó một chút.

Sau khi tu thành Hạ vị thần, kỳ thật Hàn Thạc đã sớm không có kỳ vọng gì nhiều đối với tầng dưới cùng vẫn dùng để bảo tồn bí mật thành thần.

Sau khi tới Thâm Uyên giới, Hàn Thạc đại khái cũng đoán ra nội dung bí mật thành thần phía dưới, hần tự mình đã tu thành hai Hạ vị thần rồi, bí mật thành thần đó tự nhiên cũng không có gì hấp dẫn với hần nữa. Hàn Thạc sở dĩ muốn tìm tòi tới, chỉ vì việc tiến vào tầng cuối cùng của Tử Vong Mộ Địa trước nay vẫn là một tâm nguyện của hần. Hàn Thạc cũng muốn xem tầng sâu nhất, ngoại trừ bí mật thành thần mà mình không còn trọng thị nữa, có còn cái gì khác làm hần có thể động tâm hay không.

Kết giới trước mặt thuần túy do tinh thần lực hình thành nên. Sau khi lấy được một Thần hồn của Trung vị thần, Hàn Thạc liếc mắt đã nhận ra tác dụng và phương thức bố trí của kết giới này. Không giống lúc trước, Hàn Thạc chỉ cần đưa tay, đặt vào trên mặt kết giới vô hình, tinh thần lực vừa động, cả người như nước lọt vào đó, không khiến cho kết giới bắn ngược mãnh liệt như xưa nữa.

Đi vào một tầng cuối cùng của Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc nhìn bốn phía, phát hiện ra ở giữa chỉ có một viên thủy tinh hình lăng trụ, ở lưng viên thủy tinh đó có một ma pháp trận đơn giản dùng để lưu trữ tinh thần lực. Ngoài ra, chung quanh cũng không có gì có giá trị, làm cho Hàn Thạc có chút thất vọng.

Nhìn thoáng qua kính thủy tinh hình lăng trụ đó, Hàn Thạc đã hiểu được đây cũng chỉ là một loại trang bị đặc thù lưu lại tin tức. Hần đi đến trước cái kính hình lăng trụ này, đưa tay ấn một cái, khí tức đến từ Khô Lâu pháp tượng trong cơ thể dừng mãnh tràn vào. Cái kính hình lăng trụ chợt sáng lên.

Một cái bóng mơ hồ, hiện ra bên trong cái kính hình lăng trụ này, thanh âm quen thuộc từ mặt kính vang lên:

- Hải tử của ta. Thật cao hứng khi ngươi đã tới bước này. Tới được nơi này cũng có nghĩa là ngươi đã là một Thánh ma đạo sư rồi. Tốt lắm. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, Thánh ma đạo sư trong mắt chúng ta chỉ là một người nhập môn mà thôi, phần sau ta muốn nói cho ngươi biết đó là bí mật thành thần, ngươi cẩn thận ghi nhớ..

Không ngoài Hàn Thạc sở liệu, những tin tức mà mặt kính đó lưu trữ trong một thời gian dài, chẳng có gì mới với hần cả. Bí mật thành thần chính là một phương pháp mà Hàn Thạc sớm đã lĩnh ngộ về cách linh hồn và thân thể dung hợp với nguyên tố, chỉ là hần giảng giải rõ hơn một chút, đích xác cũng biết rõ hơn Hàn Thạc một chút, coi như chỉ điểm thêm cho Hàn Thạc một vài điểm.

Những tin tức lưu lại trên kính là cố định. Chỉ chờ Hàn Thạc đi tới sẽ phát ra, do đó Hàn Thạc vẫn đứng đó bất động, lắng lắng nghe những tin tức này.

Sau khi nói xong toàn bộ bí mật thành thần, thanh âm đó cũng không lập tức đình chỉ, mà tiếp tục nói:

- Chỉ cần ngươi nhớ kỹ tất cả những tin tức này, hơn nữa chính thức lĩnh ngộ được, vậy việc trở thành Thần cũng không phải là một việc khó khăn gì. Nhưng nếu ngươi muốn tiến thêm một bước nữa, thu được sức mạnh cao hơn nữa, vậy thì dựa theo phương pháp của ta, cầm Khô Lâu pháp tượng coi như là tín vật của ta, tìm kiếm Hắc Long tộc ở thế giới dưới đất, hỏi rõ ràng con đường đi thông xuống thế giới dưới đất. Tiến vào thế giới dưới đất đó, lúc đó ngươi sẽ có thu hoạch mới!

- Tử Vong Mộ địa cũng không chỉ là một nơi ẩn thân. Nó còn có một vài chỗ có thể công kích. Đầu tiên là...

- Bên trong Khô Lâu pháp tượng còn có những lý giải thâm sâu của ta về sức mạnh Tử Vong. Một vài tri thức về vị diện. Nếu ngươi có thể nắm được, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội gặp lại...

- Cuối cùng. Chúc ngươi may mắn!

Cái bóng trong lăng kính lúc mờ lúc tỏ, cho đến lúc cuối cùng vỡ tan ra, chỉ còn lại vài mảnh nhỏ.

Vì Hàn Thạc đã thành thần, do đó cũng không có gì đặc biệt hưng phấn với những tin tức bên trong lăng kính này. Nghe xong tất cả tin tức do người đó lưu lại, Hàn Thạc cười khổ lắc lắc đầu, quả không phát hiện

ra cái gì đặc biệt làm hấn kỳ vọng.

Cái duy nhất làm Hàn Thạc có chút kỳ quái là những thuyết pháp về tầng dưới của thế giới dưới đất. Dựa theo lời hấn, ở tầng dưới cùng của thế giới dưới đất, có một phương pháp có thể làm cho Thần tiến thêm một bước. Điều này làm Hàn Thạc có chút kinh ngạc.

Hấn còn nhớ năm đó Hắc Long tộc từng bị Bằng thần Khoa Lý mang theo những cường giả ở Bằng Tuyết thần điện tập kích, mục đích là bức họ phải nói ra lối đi thông xuống tầng sâu nhất. Lúc trước hấn và tộc trưởng Hắc Long tộc Cát Nhĩ Cách Tư cũng từng nói qua, biết Hắc Long tộc đích thật là được chủ nhân Khô Lâu pháp trượng dẫn dò, một mạch thủ hộ ở đó, chính là vì bảo vệ con đường đi thông xuống tầng sâu nhất đó.

Nghĩ như vậy, tầng sâu nhất của thế giới dưới đất phỏng chừng còn có chút gì đó thần kỳ. Bằng không những người ở Bằng Tuyết thần điện cũng sẽ không đi cả ngàn dặm xuống sâu trong lòng đất, mà chủ nhân Khô Lâu pháp trượng cũng sẽ không một mạch nhắc nhở như vậy.

Có lẽ vì thực lực đột nhiên tăng mạnh, nên Hàn Thạc cũng không còn hứng thú lắm với rất nhiều việc. Sau khi hấn nghe xong toàn bộ những tin tức này, trong lòng lại hơi mờ mịt chẳng biết phải làm sao.

Đi đến vị diện truyền tống trận ở Tử Vong Mộ Địa, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ lại ngồi xuống, lấy ra một viên Thần tinh Tử Vong hệ tìm được từ Thâm Uyên, lặng lẽ tiêu hóa lực lượng nguyên tố Tử Vong bên trong Thần tinh.

Thần tinh Tử Vong hệ vô cùng trân quý, Hàn Thạc có được cũng không dễ, lại giúp hấn tăng tiến thần lực, Hàn Thạc quý trọng vô cùng.

Trước khi đi tổng bộ Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc chuẩn bị ba hồn hợp một, rồi mới xuất phát. Lúc này hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ chưa khôi phục, bản thể vì luyện chế Linh Ma, cũng tiêu hao không ít Ma Nguyên lực, cũng phải một thời gian mới khôi phục. Như vậy, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ cũng phải lợi dụng khoảng thời gian này, hấp thu hết viên sức mạnh Thần tinh Tử Vong này, thuận tiện cảm ngộ những kinh nghiệm thu được từ lần đại chiến trước.

Trong Tử Vong Mộ Địa, ba thân thể Hàn Thạc toàn bộ im lặng ngồi khoanh chân, hoặc là khôi phục sức mạnh, hoặc là thể ngộ để sức mạnh thêm cường đại.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh, cũng không biết qua bao lâu, đợi cho ba thân thể toàn bộ khôi phục, Hàn Thạc rốt cục ly khai Tử Vong Mộ Địa.

Ba Linh Ma luyện chế vẫn còn chìm trong tiến hóa. Hàn Thạc biết vì Linh Ma có đặc tính tiến hóa không ngừng, do đó sẽ cần thời gian luyện chế dài hơn những ma đầu rất nhiều. Đợi cho việc tiến hóa hoàn thành, ở nguyên chỗ đó chờ Hàn Thạc về thu lấy, do đó hấn bắt tất phải luôn ở cạnh, yên tâm rời đi.

Hàn Thạc cũng không biết hấn ở Tử Vong Mộ Địa bao lâu. Vừa đi ra khỏi nơi này, hấn trở lại thành Áo Sâm ngay. Lần này Hàn Thạc không kinh động bất kỳ ai, vừa tới nơi là lập tức lưu lại ẩn ký liên lạc với Ốc Úc Phu, Ốc Úc Phu phỏng chừng vẫn đang đợi tin tức Hàn Thạc. Ẩn ký Hàn Thạc vừa đưa ra không lâu, Ốc Úc Phu đã tìm đến rồi.

- Bố Lai Ẩn đại nhân, ngài tới nơi nào đó. Sao thoáng cái đã biến mất hơn một tháng rồi? - Ốc Úc Phu vừa thấy Hàn Thạc, lập tức hỏi thăm.

- À, không có gì, chỉ là tu luyện một thời gian mà thôi. - Hàn Thạc cười nói.

- Không ngờ ngài đã cường đại như thế, còn cố gắng tu luyện như vậy, thật là làm cho người ta bội phục. - Bá Đặc Tề Lợi cùng đi đến với Ốc Úc Phu, về mặt sùng bái nhìn Hàn Thạc nói.

- Đại nhân, Giáo hoàng đại nhân đã thúc giục vài lần rồi, nếu ngài không cùng chúng ta đi tới tổng bộ, Giáo hoàng đại nhân nói không chừng sẽ tự mình đến đây đó. - Ốc Úc Phu nói vội.

- Hả? Sao đột nhiên lại gấp vậy? - Lần trước, Ốc Úc Phu còn nói Giáo hoàng Thiên Tai giáo hội bảo họ không cần gấp, bây giờ xem ra Ốc Úc Phu lại đột nhiên gấp gấp quá, làm Hàn Thạc có vẻ hơi nghi hoặc.

- Sau khi đại nhân giết chết Quang Minh Giáo Hoàng và hai Bán thần, khiến cho tổng bộ âm âm chấn động. Giáo hoàng đại nhân và tất cả nguyên lão đều vô cùng mừng rỡ, cấp bách muốn gặp mặt đại nhân ngay, thật sự những gì đại nhân vừa làm quá chói lọi! - Ốc Úc Phu chưa mở miệng, Bá Đặc Tề Lợi đã cướp lời trước.

Hàn Thạc tức cười, nhìn vẻ mặt sùng bái của Bá Đặc Tề Lợi, rồi đồng dạng nhìn nhìn Ốc Úc Phu đang hưng phấn, nói:

- Vậy, các người có nhân cơ hội này mà hành động, công kích cho Quang Minh giáo hội một đòn trí mạng không?

- đương nhiên!

Nói tới chuyện này, Ốc Úc Phu khó nén vẻ hưng phấn trong lòng, vui vẻ nói:

- Vì tráng cử của đại nhân, thêm nữa đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã lên án Quang Minh giáo hội dữ dội, làm cho thanh danh của Quang Minh giáo hội trên đại lục rơi xuống ngàn trượng. Đến cả Quang Minh Giáo Hoàng cũng bị đại nhân giết chết, sĩ khí của Quang Minh giáo hội rơi xuống mức thấp nhất trước đó chưa từng có. Chúng ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó rơi xuống nước này, ngăn ngui một tháng, chúng ta đã hủy trên trăm giáo đường của Quang Minh giáo hội ở các nước, giết mấy ngàn tín đồ Quang Minh giáo hội. Ha ha, quá thống khoái, dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa là Thiên Tai giáo hội chúng ta bắt tất phải tiếp tục ẩn núp nữa, có thể quang minh chính đại tuyên dương giáo nghĩa trên các đại lục rồi.

Nghe Ốc Úc Phu nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc cũng rất sung sướng. Có lẽ vì tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong và Hủy Diệt pháp tắc, Hàn Thạc ngay từ đầu đã rất phản cảm với Quang Minh giáo hội. Quang Minh giáo hội cũng coi hắn là tên dị đoạn lớn nhất đại lục Kỳ Áo, từng bắt chấp tất cả phải tiêu diệt hắn. Trong khi ở Thâm Uyên giới không đường về nhà, Hàn Thạc đã thề phải hủy diệt sạch Quang Minh giáo hội. Hiện nghe Ốc Úc Phu lên tiếng nói về thảm trạng của Quang Minh giáo hội, Hàn Thạc đương nhiên rất cao hứng rồi.

- Đây đều là công lao của đại nhân, không có tráng cử của đại nhân giết chết Quang Minh Giáo Hoàng và hai đại Bán thần, giáo hội tuyệt đối không dám giương cờ giống trống hạ thủ Quang Minh giáo hội như vậy đâu. Cũng chỉ có đại nhân vật như vậy, mới có thể dùng sức một kích, đánh cho một thế lực lớn như Quang Minh giáo hội thoáng cái không đứng lên được. Sự bội phục của tiểu nhân quả thực không biết làm sao biểu đạt ra được! - Bá Đặc Tề Lợi cười rất tươi, nịnh bợ Hàn Thạc một cách trắng trợn.

- Đi!

Hàn Thạc cũng có tâm lý hư vinh, được hấn nịnh bợ như vậy cảm thấy rất thoải mái, cười ha ha thống khoái, sáng khoái nói:

- Đi thôi, ta và các người tới tổng bộ.

627. Chương 627:sâu Trong Đại Mạc

Phía tây bắc đế quốc An Kiệt Lạp là đại hoang mạc Đồ Khắc Lạp rộng lớn, chỉ có những con chim kền kền kết bầy, không hề có người ở.

Hoang mạc Đồ Khắc Lạp cát vàng đầy trời, rộng lớn vô bờ, đến cả những thương đội tham lam nhất cũng không dám qua đây. Chim kền kền ăn những xác chết để sinh tồn, lâu lắm rồi không có thức ăn, cả bầy gầy trơ cả xương, mắt lộ ra hung quang đói khát điên cuồng, không ngừng bay loanh quanh tìm kiếm.

Gió rít lên mang theo cát đầy trời, quét qua một khu vực rộng lớn, bao phủ bầu trời bằng một màn cát vàng mông lung.

Những con kiến dày đặc như cát, kết thành bầy tụ tập cùng nhau, nuốt chửng tất cả những sinh vật nào có sinh mạng. Một vài ma thú xuất hiện trong hoang mạc đều không thoát khỏi những con kiến này. Những nơi bầy kiến đi qua đều để lại những bộ xương trắng ớn, rất ghê sợ.

Một đường đi tới, nơi nơi đều là xương trắng của các loại mãnh thú cổ quái, khắp nơi đều là những hung hiểm bí ẩn.

Phải đi bộ, đây là quy củ của Thiên Tai giáo hội. Hàn Thạc lần này đến Thiên Tai giáo hội cũng có ý định của mình, do đó hoàn toàn dựa theo quy củ của Thiên Tai giáo hội, đi theo hai người Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi, không hề phi hành, ngược lại đi bộ vào sâu trong sa mạc.

Trên đầu ba người, những con chim kền kền đói khát không ngừng bay vòng quanh, có vài con chim kền kền thật sự không chịu được nữa, thỉnh thoảng đáp xuống, thường thường bị một đạo hào quang bắn lên hóa thành tro.

Song, cho dù như thế, đám chim kền kền đói khát này chưa từng bỏ đi, hoặc là đích xác đói đến điên cuồng, vẫn cứ đi theo ba người Hàn Thạc.

- Đám chim kền kền này thật sự là phiền phức, trên đường đi các người đã giết bảy con, chúng vẫn không biết sợ. - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông trên đầu, lẩm bẩm.

- Đại nhân có điều chẳng biết, trong đại sa mạc Đồ Khắc Lạp, thi thể thương nhân là lương thực chủ yếu của đám chim kền kền này, chỉ có điều những năm gần đây, vì hoàn cảnh ở sa mạc Đồ Khắc Lạp càng ngày càng ác liệt, các loại hung hiểm thật sự quá nhiều, đến cả thương nhân tham lam nhất cũng không dám xuyên qua sa mạc này nữa. Đám chim kền kền lâu rồi không có thi thể để ăn, con nào con nấy đói đến phát điên, vất vả lắm mới thấy chúng ta, không điên cuồng mới là lạ. - Bá Đặc Tề Lợi mỉm cười, giải thích cho Hàn Thạc về tình hình.

- Không ngờ Thiên Tai giáo hội các người lại ở đại sa mạc Đồ Khắc Lạp hoang vu này. Khả khả, chẳng trách nhiều thế lực ở đại lục như vậy mà không tìm thấy vị trí của các người. - Hàn Thạc cảm khái. Từ khi bắt đầu tiến vào sa mạc Đồ Khắc Lạp này, các loại các dạng công kích không hề gián đoạn. Hắn biết rõ tình hình bất ổn ở sa mạc Đồ Khắc Lạp. Cảm thấy Thiên Tai giáo hội quả nhiên chọn được một nơi rất tốt.

- Đại nhân không biết chứ, trước kia sa mạc Đồ Khắc Lạp mặc dù thần bí, nhưng không hung hiểm như bây giờ. Chỉ vì giáo hội chúng ta đặt tổng bộ ở chỗ này, tự nhiên không muốn cho những người có dụng tâm khác biệt, cũng không muốn cho người ta tiến đến, do đó đám kiến ăn thịt người và đám ong hút máu mà đại nhân gặp trên đường đi, kể cả loại bò cạp rất độc và hung tàn của sa mạc, đại bộ phận đều là do chúng ta bố trí sau khi tiến vào sa mạc Đồ Khắc Lạp.

- Hung hiểm không chỗ nào không có, kể cả thương đội tham lam nhất cũng không dám mạo hiểm tiến vào. Cho dù có vài quốc gia biết vị trí của chúng ta, nhưng vì chỗ này hoàn cảnh đặc thù, cũng không có biện pháp điều quân đội tiêu trừ chúng ta. Dù sao sa mạc Đồ Khắc Lạp cũng quá lớn, sau khi quân đội tiến vào, căn bản không đủ lương thực nước uống, hơn nữa bên trong sa mạc lại đầy những động thực vật kinh khủng như vậy, cũng sẽ làm họ bỏ ý đồ này. - Ốc Úc Phu mỉm cười giải thích.

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc khẽ gật đầu. Là chủ nhân của Khô Lâu pháp trượng, hắn cũng hiểu rõ một vài việc xảy ra mấy trăm năm trước. Biết năm đó Thiên Tai giáo hội từng làm một vài việc điên cuồng, trở thành công địch của cả đại lục Kỳ Áo. Lúc đó tất cả quốc gia trên đại lục Kỳ Áo đều muốn mau chóng tiêu diệt thế lực này. Thiên Tai giáo hội không thể không từ sáng chuyển sang tối, buộc phải ẩn giấu.

Thân là công địch của cả đại lục Kỳ Áo, hang ổ của Thiên Tai giáo hội một khi bị người ta phát hiện ra thì rất có thể sẽ gặp phải liên quân của cả đại lục. Do vậy họ vô cùng cẩn thận đặt tổng bộ ở đại sa mạc Đồ Khắc Lạp, hơn nữa phí tâm bày ra đủ loại nguy hiểm, đích thật là việc rất cần thiết. Bằng không nói không chừng họ đã chết từ đời tám hoánh rồi.

- Nhưng bây giờ bố cục trên đại lục đã khác. Một vài quốc gia có dụng tâm, qua nhiều năm rồi đã có ngàn đầu dây mối nhợ quan hệ với chúng ta, cho dù tổng bộ Thiên Tai giáo hội chúng ta bại lộ ra, cũng sẽ không có nhiều quốc gia tham dự vào việc thảo phạt chúng ta nữa, ngoại trừ Quang Minh giáo hội và những quốc gia tín ngưỡng Quang Minh thần. - Ốc Úc Phu ngạo nghễ nói.

- Quang Minh giáo hội hẳn là biết vị trí của các người chứ? - Hàn Thạc hỏi. Hai giáo hội là tử địch, với thế lực Quang Minh giáo hội ở đại lục Kỳ Áo, không có khả năng không biết vị trí của Thiên Tai giáo hội.

- Đúng, Quang Minh giáo hội đích xác biết chúng ta ở đại sa mạc Đồ Khắc Lạp, chỉ là cũng giống như chúng ta không dám tiến công Thánh sơn của Quang Minh giáo hội, họ cũng không dám tiến công đại sa mạc Đồ Khắc Lạp. Thế giằng co này đã duy trì mấy trăm năm rồi.

Ốc Úc Phu cười giải thích:

- Đại sa mạc Đồ Khắc Lạp được chúng ta bố trí nhiều năm rồi, đủ loại nguy hiểm tràn ngập khắp nơi, tiến công đại quy mô thì chỉ có ăn quả đắng mà về, nếu chỉ là một vài cao thủ xâm lấn, với thực lực giáo hội chúng ta cũng không sợ họ. Do đó họ mặc dù biết rõ chúng ta ở chỗ này, cũng không dám tới đây

- Hóa ra là như vậy, xem ra Thiên Tai giáo hội các người quả nhiên rất cường đại, có thể làm cho Quang Minh giáo hội cố kỵ như vậy. Trên cả đại lục Kỳ Áo cũng chỉ có giáo hội các người mới làm được. - Hàn Thạc khẽ gật đầu, tán dương vài câu.

- Ai da, đại nhân, ngài nói sai rồi, hẳn là Thiên Tai giáo hội chúng ta từ sau khi Khô Lô pháp tượng trong tay ngài hiện thế, người trong giáo hội đều xem ngài là người của bên mình. Mặc kệ ngài thừa nhận hay không thừa nhận, ngài đã là người của Thiên Tai giáo hội chúng ta rồi, đến cả Quang Minh giáo hội cũng cho là như vậy. - Bá Đặc Tề Lợi cười hắc hắc, nói với Hàn Thạc về giả hoạt, thoát nhìn rất đắc ý.

Hàn Thạc nhếch miệng, không thừa nhận cũng không phủ nhận những lời Bá Đặc Tề Lợi, không nói gì cả.

Vì rất nhiều hung hiểm trên đại sa mạc Đồ Khắc Lạp đều là do Thiên Tai giáo hội cố ý bố trí, do đó trên đường đi, một vài đoàn kiến ăn thịt người, ong khát máu kinh khủng nhất, đều bị hai người Ốc Úc Phu dùng một loại mùi thơm kỳ dị bức lui. Trên đường cũng gặp một vài con ma thú đột nhiên từ những đồi cát lao ra, đối với đám thương nhân mà nói thì là một cơn ác mộng, nhưng đừng nói tới Hàn Thạc, đến cả Ốc Úc Phu cũng chẳng cần dùng bao nhiêu sức lực cũng dễ dàng xử lý.

Trên đường mặc dù hung hiểm không ít, nhóm ba người Hàn Thạc vẫn không bị cản trở gì, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, cước đạp những hạt cát nóng bỏng, bước từng bước trong sa mạc Đồ Khắc Lạp.

Ba người tuy bước từng bước, nhưng tốc độ so với người bình thường chạy hùng hục còn nhanh hơn nhiều. Vừa thưởng thức phong cảnh đại mạc thê lương bao la, thỉnh thoảng hỏi một vài bí mật của Thiên Tai giáo hội, ban đêm khi gió lạnh buốt da, hai người Hàn Thạc và Ốc Úc Phu đứng ở gần một cái hố lớn ăn sâu vào một đồi cát trong sa mạc.

- Sao nghỉ lại thế? - Thấy hai người Ốc Úc Phu không đi nữa, Hàn Thạc nghi hoặc hỏi, đưa mắt nhìn quanh. Trong mắt Hàn Thạc toàn bộ chỉ là những đồi cát liên tiếp kéo đến ngút mắt, cũng không có gì kỳ lạ.

- Tới rồi. - Ốc Úc Phu mỉm cười, giải thích cho Hàn Thạc.

Cau mày lại, Hàn Thạc này giờ bụng lỏng hưởng thụ cảnh đẹp, lúc này thần thức lập tức tản ra, rồi đột nhiên cười khà khà, khẽ gật đầu, nói:

- Hóa ra là ngầm dưới đất, Ừm, ta cảm giác được thấy dưới đất có nhiều khí tức sinh mạng, xem ra khu vực phía dưới cực kỳ rộng lớn nhỉ.

- Đại nhân quả nhiên bắt phạm, lại có thể xuyên thấu kết giới tổng bộ, cảm ứng được tình huống ngầm dưới đất! - Bá Đặc Tề Lợi lại tán thưởng. Hẳn biết tổng bộ Thiên Tai giáo hội đặt ngầm dưới đất, tổng cộng có biết bao nhiêu kết giới che dấu bao trùm. Người của Quang Minh giáo hội mặc dù biết chỗ này là tổng bộ của Thiên Tai giáo hội, nhưng vẫn không biết vị trí cụ thể. Cũng có cường giả từng trộm tới đây tìm kiếm, nhưng vẫn không nắm chắc được điểm mấu chốt. Hàn Thạc lần đầu tiên tới đây, có thể ngay lập tức nhận thấy được tình huống phía dưới, điều này làm cho hắn thật sự bội phục.

Hàn Thạc mỉm cười, nhắm mắt dần dần cảm thụ rõ hơn, trong lòng cả kinh, bật thốt lên:

- Phía dưới không ngờ có mấy ngàn người, chiếm diện tích rất rộng. Chẳng trách có thể chống lại Quang Minh giáo hội nhiều năm không suy chuyển!

- Đại nhân lợi hại thật! - Thấy hắn còn chưa vào trong, còn cách vô số kết giới mà đã nói rõ được nhân số giáo hội phía dưới, Ốc Úc Phu cũng khiếp sợ vô cùng.

- Ủa, có người lên đây, thực lực không kém. - Thần thức Hàn Thạc cảm ứng được một đám người đang từ sâu dưới trăm thước ngầm dưới đất đi dần lên, biết người ở Thiên Tai giáo hội phía dưới nhất định có phương pháp đặc thù thăm dò cảnh tượng trên mặt đất. Nhóm mấy người đi lên có một Cơ Thần cường đại, còn có Bán thần.

- Nhất định là có trưởng lão lên tiếp đón chúng ta đó, hà hà, những sự tình của đại nhân làm mấy năm nay thật sự quá vang dội. Đại nhân mặc dù trước giờ chưa từng tới tổng bộ giáo hội, nhưng rất nhiều thanh niên tổng bộ đều coi đại nhân là thần tượng, không biết bao nhiêu người sùng bái đó! - Bá Đặc Tề Lợi tán thưởng chân thành, ngữ khí thành khẩn, xem ra là những lời chân thật.

Trong lúc Bá Đặc Tề Lợi nói chuyện, dưới chân ba người truyền đến những chấn động âm âm. Một sức mạnh ngầm dưới đất truyền đến. Đồi cát phía trước ba người đột nhiên chảy ra hai bên, chỉ nháy mắt, đã dời hẳn những hạt cát trên đồi cát này, một cái cầu thang lớn đến nỗi có thể dung nạp mười người đi hàng ngang từ dưới đất nổi lên. Một thân thể cực kỳ to lớn mập mạp, nhìn như một tòa núi thịt, chiếm cứ hết phân nửa cái thang, đôi mắt ti hí lờ lờ tỏa sáng, cười tủm tỉm nhìn nhóm ba người Hàn Thạc.

Trên người lão mập này, Hàn Thạc cảm nhận được sức mạnh hủy diệt cường đại, chỉ liếc mắt, Hàn Thạc đã khẳng định ngay người này là một Cơ Thần cường đại tu luyện Hủy Diệt pháp tắc. Phía sau lão mập, một lão đầu gầy gò trông như một con Thực Thi quý, trên người có nguyên tố Hắc Ám đậm đặc. Thần thức Hàn Thạc cảm ứng được hẳn là Bán thần.

- Tham kiến Giáo hoàng đại nhân! - Hàn Thạc chưa động, hai người Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi, đột nhiên đồng thời quì xuống, cung kính hành lễ.

Hàn Thạc cũng sửng sốt, không ngờ Giáo hoàng của Thiên Tai giáo hội lại tự mình lên nghênh đón. Xem ra Thiên Tai giáo hội đã trọng thị mình tới một mức rất cao rồi.

628. Chương 628: đã Lâu Không Gặp

- Đứng lên đi!

Lão mập như một núi thịt, cười tủm tỉm nhìn hai người khề gật đầu, rồi nhiệt tình bước ra khỏi cầu thang, cười ha ha nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, cuối cùng người cũng trở lại, chúng ta chờ đợi ngày này, tính ra cũng mười năm rồi!

Lão mập cực kỳ nhiệt tình, lần đầu gặp mặt, nhưng lại giống như đã biết Hàn Thạc rất lâu rồi, căn bản không có lấy một chút cẩn thận khi gặp người xa lạ, làm Hàn Thạc không kịp chuẩn bị.

Hàn Thạc cũng không khách khí gì, đồng dạng cười hì hì nói:

- Mấy năm vừa rồi một mạch bị người ta đuổi giết, sau đó lại bị Quang Minh giáo hội hãm hại, tập kích hèn hạ, cho nên vẫn không có thời gian. Lần này mới vừa về không bao lâu, ta đã tới đây rồi!

- Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Từ lúc ta ngồi trên vị trí này tới giờ, ta vẫn luôn muốn giết chết ba lão già của Quang Minh giáo hội đó. Mấy trăm năm qua rồi, thế mà vẫn không thể thực hiện được lý tưởng đó. Không ngờ người chỉ ngắn ngủi hơn mười năm, đã hoàn thành mục tiêu mà chúng ta ao ước bấy lâu, không phục cũng không được mà!

Hắn cười đi đến trước mặt Hàn Thạc, giống như một tòa núi thịt ép tới, dưới ánh nắng chói chang lưu lại một cái bóng lớn.

- Vậy, mục tiêu chúng ta nhất trí rồi. - Hàn Thạc mỉm cười.

- Đương nhiên, chúng ta là người cùng một phe, ngay từ đầu đã là vậy rồi! - Lão mập nói, xác định rõ lập trường song phương.

Hàn Thạc cười cười mà không nói gì. Hắn chưa bao giờ coi mình là người của Thiên Tai giáo hội cả. Nhưng vì Khô Lâu pháp tượng, Thiên Tai giáo hội từ rất sớm đã coi hắn là người mình. Điều này làm cho hắn dễ khóc dở cười.

- Đi vào đây, người lần đầu tiên tới tổng bộ, trước hết để ta dẫn người đi một vòng. Trên đường tới đây chắc cũng mệt mỏi với cát vàng trên sa mạc rồi. Trước hết tắm rửa rồi nghỉ tạm, có việc gì từ từ chúng ta bàn lại sau.

Giáo hoàng của Thiên Tai giáo hội cười hà hà nhường đường cho Hàn Thạc đi xuống cái thang, cao giọng phân phó mọi người:

- Bối Lâm Đạt, người và Bồ Lai Ân cũng coi như người quen cũ, sự tình này giao cho người nhé. Hầu hạ Bồ Lai Ân thật tốt cho ta.

- Dạ rõ, Giáo hoàng đại nhân! - Thiếu nữ theo lão mập đi lên cung kính trả lời.

Gương mặt tròn vành vạnh, cái mũi cao cao, đôi môi chúm chím đỏ tươi, cặp mi dài, đôi đồng tử long lanh như ngọc, da thịt trắng nõn, thân thể mềm mại mũm mĩm. Đây là những đặc thù của một mỹ nhân. Chỉ mỗi tội có một cái nốt đen ở má trái trên gương mặt tuyết vời đó đã phá hỏng vẻ đẹp hoàn chỉnh của nàng. Đây là Bối Lâm Đạt, một trong những người đầu tiên của Thiên Tai giáo hội mà năm đó Hàn Thạc gặp được.

Cách nhiều năm, Hàn Thạc gặp lại nữ luyện kim thuật sư này, trong lòng cũng có chút bồi hồi. Hắn còn nhớ lần đầu nhìn thấy Bối Lâm Đạt, bị nàng xuất ra con thú bù nhìn dọa sợ gần chết, còn nhớ rất nhiều việc phát sinh liên quan tới nàng nữa.

Bây giờ Bối Lâm Đạt nhìn Hàn Thạc có vẻ hơi sợ sệt. Năm đó nàng từng hạ độc thủ với Hàn Thạc, cũng bị hắn bắt được. Lần này gặp mặt, Hàn Thạc nghiễm nhiên đã thành một nhân vật không thể đắc tội, làm cho nàng hơi lo Hàn Thạc sẽ nhớ cừu hận cũ mà cố ý đối phó nàng.

Bên cạnh Bối Lâm Đạt, Đại ma đạo sư Hắc Ám Ai Đức Ôn cũng mỉm cười nhìn Hàn Thạc, nụ cười có vẻ lấy lòng, khom người hành lễ, thành khẩn nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân, ta và Bối Lâm Đạt sẽ đưa ngài làm quen với tổng bộ.

Giống với Bối Lâm Đạt, Ai Đức Ôn cũng là một trong những cường giả đầu tiên của Thiên Tai giáo hội mà Hàn Thạc từng tiếp xúc. Đại Ma đạo sư Hắc Ám hệ này lúc ở Nhật Diệu cốc từng thí mạng truy giết Hàn Thạc, rồi cũng bị hắn dùng lời nói ác độc chửi cho. Lần này gặp lại ở tổng bộ Thiên Tai giáo hội. Ba người thân phận lại xảy ra biến hóa long trời lở đất, không thể không làm cho người ra cảm khái.

Nhìn hai cự nhân nhiều năm không gặp, Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, nói:

- Lâu rồi không gặp!

- Lâu rồi không gặp, ha ha, còn tưởng rằng đại nhân đã quên loại tiểu nhân vật như chúng ta rồi! - Ai Đức Ôn cười, nụ cười có chút chua xót.

- Sao lại thế!

Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Hai vị là người của giáo hội đầu tiên mà ta đã gặp, khả khả, sao mà dễ quên vậy chứ.

- Ai Đức Ôn, chăm sóc Bồ Lai Ân cho tốt là vinh hạnh của người, biết không? - Tên gầy gò dài ngoẵng như Thực Thi quỷ, tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ, âm trầm phân phó cho Ai Đức Ôn. Hắn có thực lực Bán thần, chỉ cần trừng mắt một cái như vậy là Ai Đức Ôn đã giật bắn cả người.

- Dạ rõ, sư phụ! - Ai Đức Ôn vội vàng tuân lệnh.

- Bồ Lai Ân, mời vào bên trong, ngàn vạn lần đừng khách sáo, người vốn thuộc về nơi này. - Lão đầu gầy trơ cả xương, sau khi quát Ai Đức Ôn sau, hắc hắc cười vài tiếng, cung kính nghiêng người, ra hiệu cho Hàn Thạc đi vào.

Nhìn thái độ sư phụ Ai Đức Ôn đối với mình rất cung kính, Hàn Thạc nghiêng qua một bên đi vào, rồi mỉm cười khẽ gật đầu, lên tiếng:

- Khách khí rồi.

Đi ngang với Giáo hoàng của Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc đi theo đoàn người theo cầu thang đi xuống, chậm rãi xuống dưới Thiên Tai giáo hội dưới đất, vừa lợi dụng thần thức cảm giác sức mạnh kỳ diệu của kết giới chung quanh, hắn vừa dùng mắt đánh giá tình huống.

- Nơi này được lập nên mấy trăm năm trước, lúc đó giáo hội ta tới một thời khắc có thể bị tiêu diệt, bị Quang Minh giáo hội mang theo tất cả quốc gia trên đại lục Kỳ Áo đuổi giết. Chúng ta như có nhà có tang trốn đông trốn tây, rồi bị buộc phải tới nơi này. Tính ra ở đây đã mấy trăm năm, cho tới hôm nay vẫn chưa thể chính thức đi ra. Khà khà, nhưng có người, ta nghĩ ngày này hẳn sẽ không xa nữa. Người thân là chủ nhân Khô Lâu pháp trưởng, quả nhiên là hy vọng của giáo hội chúng ta. - Trên đường xuống đất, Giáo hoàng giải thích về lịch sử nơi này cho Hàn Thạc, cũng nói về tình huống khắc nghiệt ở đây.

- Quang Minh giáo hội bây giờ thanh thế giảm mạnh, sức ảnh hưởng ở đại lục Kỳ Áo mỗi lúc một thấp. Ngoại trừ Thánh nữ trên Thánh sơn, hẳn là không có cường giả nào có thể ra tay nữa. Ta thấy không bao lâu nữa, họ cũng tiêu đời thôi. - Hàn Thạc thông thả nói với lão mập, thần sắc dễ dàng tự nhiên, như là hai lão bằng hữu nói chuyện với nhau vậy.

- Ừm, đều là nhờ có người! - Lão mập rất thức thời khen ngợi Hàn Thạc một câu. Thân là Giáo hoàng Thiên Tai giáo hội, lão mập này có hành vi xử sự quả thực bất phàm, nói chuyện cũng rất có phân tấc.

- Khách khí rồi! - Hàn Thạc rất khiêm nhường, không hề kể công chút nào.

Trong lúc nói chuyện thoải mái với nhau, Hàn Thạc và Giáo hoàng đồng thời thông qua những bậc thang đi xuống đất cả trăm thước, sau đó dừng lại trước một cánh cửa cung điện hùng vĩ ngầm dưới đất.

Sau khi tới đây, lão mập không còn khoác vai Hàn Thạc nữa, cười nói:

- Được rồi, người trước hết theo Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt cùng làm quen nơi này một chút. Ta muốn đem tin tức người đã tới nói với các trưởng lão một chút, sau khi người đã nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta nói chuyện chính sự.

- Cũng tốt! - Hàn Thạc khẽ gật đầu, không phản đối gì sự an bài này.

Tổng bộ Thiên Tai giáo hội này, dưới phạm vi bao trùm từ thần thức Hàn Thạc, hẳn cũng đã ước lượng được quy mô ở đây. Đến cả việc phân bố người cũng thông qua thần thức tìm hiểu rất rành mạch, ngoại trừ không thật sự ra ngoài lần nào, Hàn Thạc cũng đã đại khái hiểu rõ nơi này.

Sau khi Giáo hoàng và lão đầu ly khai, Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi cũng đi theo. Hẳn là muốn hỏi báo cho lão mập một vài việc phát sinh bên ngoài. Khi toàn bộ những người này biến mất, hai người Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt thần sắc có vẻ hơi quá cẩn thận, ánh mắt nhìn Hàn Thạc cũng có vẻ sợ hãi bất an, trong lòng thấp thỏm không yên, tựa hồ không biết phải làm sao mới đối mặt được với hắn.

Nếu thay đổi là trước kia, hai người thấy Hàn Thạc đương nhiên sẽ không cần khách khí như vậy. Nhưng bây giờ song phương có thân phận và địa vị chênh lệch thật sự quá lớn, không khỏi làm họ vô cùng cẩn thận.

- Đây... cái đó... Bối Lai Ân đại nhân, ngài muốn xem nơi nào trước? - Ai Đức Ôn cười cười giả lả, ánh mắt nhìn Hàn Thạc vẻ phức tạp.

Hàn Thạc liếc mắt thấy được sự khẩn trương trong lòng hắn, biết hắn lo mình còn nhớ cừu hận năm đó, sẽ ra tay đối phó với hắn. Bối Lâm Đạt cũng như vậy, thủy chung không dám nhìn thẳng vào Hàn Thạc. Những năm gần đây, nàng ở trong giáo hội không thể không nghe nói về nói công tích của người xưa. Nhìn Hàn Thạc từng bước leo lên đỉnh cao huy hoàng, trong lòng cảm thấy rất chua xót.

- Hai vị, không cần phải cẩn thận đề phòng ta đâu? Nói như thế nào chúng ta cũng tính là người quen cũ. Sự tình năm đó lại không có gì lớn cả, huống chi ta lại không hề lỗ lã gì. Các người rút cuộc sợ cái gì thế? - Hàn Thạc cười hắc hắc, mở miệng hỏi.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, hai người cười khỏ. Ai Đức Ôn cung kính vái Hàn Thạc một lễ, thành khẩn nói:

- Bối Lai Ân đại nhân, trước kia chúng ta đích xác không đúng, nhưng sau này khi biết ngài có Khô Lâu pháp trưởng, cũng không dám có ý nghĩ gì nữa. Quang Minh giáo hội với chúng ta là tử địch. Tên Phát

Cách Sâm bị ngài giết có huyết hải thâm cừ với ta. Sau khi ngài giết chết Phát Cách Sâm, ta rất cảm kích ngài. Mấy năm nay nghe ngài giết chết những cao thủ của Quang Minh giáo hội, chúng ta cũng thật tâm cảm kích ngài. Sự tình năm đó nếu ngài truy cứu, chúng ta cũng tuyệt không nói gì.

- Ừm, ngài là hy vọng của giáo hội. Giáo hoàng đại nhân đã tự mình nghênh đón người, chúng ta tự nhiên sẽ không phản kháng ngài, mà cũng không phản kháng được. Ngài muốn thế nào thì làm thế đi. - Bối Lâm Đạt thấp giọng buồn bã nói, giống như con dê chờ mổ, đợi sự trừng phạt của Hàn Thạc.

Hàn Thạc phì cười, lắc lắc đầu, cười nói:

- Việc nhỏ này ta đã sớm quên rồi, không ngờ các người còn có thể nhớ. Hơn nữa nhớ kỹ như vậy. Yên tâm đi, với thân phận và thực lực ta bây giờ, sao lại bởi vì việc nhỏ như vậy mà tìm các người gây phiền toái, các người lo nhiều quá!

Nghe Hàn Thạc nói thế, hai người tỏ ra vui vẻ, rồi cẩn thận nhìn Hàn Thạc chăm chăm đánh giá một chút nữa, phát hiện hẳn không hề nói giỡn, thở phào một hơi, vội vàng cảm ơn:

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân!

- Đi thôi, dẫn ta xem nơi này, ta lần đầu tới Thiên Tai giáo hội, đích xác cũng có chút tò mò. - Hàn Thạc cười nói, dùng những lời này để xóa bỏ đi sự khắt khe của hai người.

Đi cùng nhau, mặc kệ là Hàn Thạc hay là Ai Đức Ôn Bối Lâm Đạt, đều biết vì song phương có thân phận cách xa quá lớn, tâm tính rõ ràng bất đồng. Hai người trước kia từng trước mặt Hàn Thạc nghênh ngang coi thường, bây giờ lại tỏ vẻ cười lấy lòng, kể cho Hàn Thạc nghe mọi việc ở đây, sợ có chỗ nào không ổn sẽ khiến cho hẳn không vui.

629. Chương 629:ta Bây Giờ Muốn Giết Người Thì Rất Dễ Dàng, Người Hiểu Chưa?

Thiên Tai giáo hội được xây ngầm dưới đại mạc trăm thước, chiếm diện tích cực lớn, so với tổng bộ Âm Mạc thì phòng ngự sâm nghiêm hơn nhiều, cũng lớn hơn rất nhiều, giống như một thành thị nhỏ vậy.

Tuy ngầm dưới đất, nhưng lại không hề tối tăm, những quả cầu sáng ma pháp đặt rải rác từng góc, không hề âm u như Hàn Thạc tưởng tượng. Nơi này chia làm vài khu, có một xưởng luyện kim chuyên chế tác các loại vũ khí và ma pháp khí, có những miếu điện để triệu bái cung phụng Tà Thần, cũng có những nơi dùng để dành cho việc minh tướng tinh thần lực và huấn luyện võ thuật, có những thư viện để đây các điển tịch ma pháp từ xa xưa, có những kho khổng lồ cất chứa những tài liệu trân quý tích trữ mấy trăm năm nay...

Những gì mà một tổ chức tôn giáo kết cấu sâm nghiêm cần có thì nơi này toàn bộ đều có. Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều nơi chuyên dùng để thư giãn và nghỉ ngơi. Ví dụ một cái ao hình thành từ nguồn suối nước nóng, cung cấp chỗ cho người ta nghỉ ngơi, ví dụ một cái hội trường rộng lớn dùng để thảo luận ma pháp và võ thuật, trên vách tường chung quanh khắc đầy những đồ án Tà Thần bí ẩn.

Thiên Tai giáo hội là một tổ chức cấp bậc nghiêm ngặt, nhưng nơi này đặc biệt trầm trọng. Đi theo sau Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt, khóe miệng Hàn Thạc hơi nhếch lên mỉm cười, đi vòng quanh các khu vực dưới đất một vòng, hơn nữa còn tắm rửa thay quần áo ở ao nước nóng, có vẻ rất thư giãn.

Trên đường đi, gặp một vài giáo đồ Thiên Tai giáo hội, vì không biết thân phận Hàn Thạc, nên không ai có biểu hiện gì lạ.

Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện ra những giáo đồ Thiên Tai giáo hội này thần sắc đã có vẻ dễ dàng hơn, giống như gặp được việc gì đó vui vẻ. Điều này làm cho hẳn hơi tò mò, không kìm được hỏi Bối Lâm Đạt bên cạnh:

- Gần đây có phải Thiên Tai giáo hội gặp được việc gì vui vẻ không? Tại sao những giáo đồ gặp được trên đường, hình như đều có vẻ rất vui vậy?

Bối Lâm Đạt hơi ngạc nhiên, nhìn Hàn Thạc đầy thâm ý, khóe miệng nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng, dùng thanh âm để nghe giải thích:

- Sở dĩ họ vui vẻ vậy, đều là vì ngài!

- Vì ta?

Hàn Thạc có vẻ rất kinh ngạc, hỏi lại:

- Mặc mớ gì quan hệ với ta?

- Đương nhiên, vì ngài, thực lực Quang Minh giáo hội đã giảm xuống so với trước, hơn nữa hoàn toàn mất đi ưu thế, chúng ta tất cả đều phụng hiến cho giáo hội, Quang Minh giáo hội là tử địch của chúng ta. Do đó chẳng có gì khiến họ hưng phấn hơn tin tức này. Mặt khác, họ cũng đều biết ngài sắp đến đây, đối với họ mà nói thì ngài vẫn là một thần tượng mà họ muốn gặp, biết tin tức này, họ tự nhiên hội càng hưng phấn hơn. - Bối Lâm Đạt nghiêm trang giải thích cho hắn.

- Còn nữa, những năm gần đây vì sự tồn tại của Quang Minh giáo hội, chúng ta vẫn phải sống ở nơi bí mật này, bình thường không dám quang minh chính đại chường thân phận mình trước mặt người thường. Nhưng bây giờ, vì thực lực Quang Minh giáo hội đã giảm xuống, Giáo hoàng đại nhân nói là không bao lâu nữa, Thiên Tai giáo hội chúng ta có thể chính thức bước ra khỏi bóng tối, quang minh chính đại hành tẩu trên đại lục rồi.

- Tất cả chúng ta, những người ở giáo hội đều có thân nhân và bằng hữu của mình. Chỉ là bình thường đều ẩn dấu thân phận, trong cuộc sống luôn luôn vô cùng cẩn thận, một vài người vì đủ loại nguyên nhân, thậm chí hơn mười năm cũng không gặp thân nhân của mình, nhưng lần này tình thế đã khác hẳn. Đối với họ thì một khi giáo hội bước ra khỏi bóng tối, họ có thể trở về cố hương, gặp mặt những thân nhân bao nhiêu năm không gặp. Do đó tất cả mọi người đều có vẻ hưng phấn. Loại hưng phấn này hiện rõ trên mặt và trong mắt mọi người. - Khóe miệng Ai Đức Ôn nở nụ cười thỏa mãn, bổ sung một chút, sau đó thành khẩn cảm tạ Hàn Thạc.

Nghe hắn nói thế, trong lòng Hàn Thạc cũng suy nghĩ một chút, cũng hiểu được nguyên nhân họ hưng phấn. Ngẫm lại cũng đúng thôi. Thiên Tai giáo hội bị Quang Minh giáo hội truy giết, thành công địch của đại lục, những giáo đồ đem mình phụng hiến cho Thiên Tai giáo hội, cũng có cha mẹ và thân nhân của mình, nhưng vì mọi người trên đại lục đều có tư tưởng chống lại họ, nên họ không dám bộc lộ thân phận mình, còn những người nào mà thân phận đã bị lộ, tự nhiên cũng không dám đi gặp thân nhân, vĩnh viễn sinh sống cô độc trong bóng đêm. Việc này đích xác làm cho người ta thống khổ vô cùng.

- Ủa, nơi này là nơi nào? - Dưới sự dẫn dắt của Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt, Hàn Thạc đi tới một kiến trúc phong cách thô thiển, lại bị những hàng rào sắt đen xì bao quanh, chung quanh chỉ có mấy cái thông đạo thông tới nơi khác.

Sở dĩ lên tiếng hỏi, đó là vì khi đến gần cánh cửa sắt đen xì, Hàn Thạc đã cảm nhận được khí tức của một Cơ Thần và Bán thần khác. Ba khí tức cường giả này, Hàn Thạc phải đến gần mới phát hiện được, hơn nữa còn có loại cảm giác quen thuộc, việc này làm hắn rất tò mò.

“Két két!”

Không đợi hai người Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt trả lời, cánh cửa sắt đóng chặt đột nhiên mở ra, một luồng khí tức âm lãnh vô tình đập vào mặt, từ trong đó đi ra một dị tộc mà Hàn Thạc nhớ rất rõ - Tộc vương sáu sừng Hồn tộc!

Năm đó ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, Hàn Thạc, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ và Tuyết thần Đế Á Na cướp đoạt một vài viên nguyên tố tinh thể bản nguyên vốn thuộc về Hồn tộc, cuối cùng bị Tộc vương sáu sừng ngàn dặm đuổi giết, đuổi một mạch tới Thánh sơn của Quang Minh giáo hội, rồi được Thánh nữ Quang Minh giáo hội xuất hiện mới tránh được một kiếp. Sau đó một thời gian, thực lực Hàn Thạc và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ thấp kém, vẫn luôn phải đề phòng sợ hãi sự đuổi giết của Tộc vương sáu sừng, sợ trước khi linh hồn và nguyên tố tinh thể bản nguyên chưa kịp dung hợp bị hắn bắt được.

Sau này Hàn Thạc vì thần thức đặc thù, tìm được phương pháp che dấu linh hồn, từ Tử Vong Mộ Địa đi ra, còn cố ý lộ rõ sức mạnh linh hồn ra, dẫn dụ Tộc vương sáu sừng Hồn tộc tới Băng Tuyết thần điện hạ thủ. Nhưng khi Tộc vương sáu sừng tới cương vực của đế quốc An Kiệt Lạp, không biết vì nguyên nhân gì mà một mạch dừng lại đó, mãi mà không đến Băng Tuyết thần điện tìm kiếm Hàn Thạc báo thù rửa hận.

Khi Hàn Thạc xử lý Bằng Tuyết thần diện xong, trở về đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, rồi gặp phải viễn cổ Cự Long ở Long cốc trong U Âm sâm lâm, bị Quang Minh giáo hội và viễn cổ Cự Long cùng nhau ám toán, rồi hấn ở Thâm Uyên giới năm năm. Sau khi trở lại lại bận xử lý những việc ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc và những cừu hận, nên đã quên bém tên địch nhân này. Không ngờ lần này ở tổng bộ Thiên Tai giáo hội lại gặp phải Tộc vương sáu sừng. Ngắm lại với vị trí đặc thù của nơi này, cũng ở trong đế quốc An Kiệt Lạp, Hàn Thạc cẩn thận nhớ lại vị trí mình cảm ứng được Tộc vương sáu sừng năm năm trước ở đế quốc An Kiệt Lạp, đột nhiên trở nên sáng sủa, lúc này thốt lên:

- Hóa ra như thế, té ra năm năm trước người ở chỗ này, xem ra nếu không phải người đánh với Giáo hoàng một trận, thì cũng đã xảy ra sự tình gì đó!

Tộc vương sáu sừng Hồn tộc đi ra, phía sau có hai thủ hạ năm sừng cũng theo đuôi. Hấn nghe Hàn Thạc nói như vậy, con người băng giá vô tình lóe lên vẻ nghi hoặc, đánh giá Hàn Thạc một lát, rồi dùng ngôn ngữ thông dụng hơi cứng cứng hỏi:

- Người là ai? Ta biết người à?

Hàn Thạc sửng sốt, một lát sau mới có phản ứng. Vì mấy năm nay thực lực đột nhiên tăng mạnh, thần thức hấn sau khi đạt tới cảnh giới Cửu Biến một lần nữa phát sinh biến hóa, đã khác hẳn với ký hiệu linh hồn trước kia. Tộc vương sáu sừng Hồn tộc phỏng chừng cũng rất khó nhận diện được bề ngoài của nhân loại. Cũng như Hàn Thạc nhìn các con ma thú thấy đều giống như cả, hấn cũng không nhận ra Hàn Thạc.

Hàn Thạc nhớ tới năm đó bị hấn hành hạ, thần thức khê biến hóa, chậm rãi chuyển biến ra trạng thái năm đó, nhìn chằm chằm vào Tộc vương sáu sừng cười hắc hắc nói:

- Bây giờ thì biết ta là ai rồi chứ?

- Là người, tên tiểu tặc ăn trộm đồ vật của ta! - Tộc vương sáu sừng quả là quá quen với trạng thái linh hồn này của Hàn Thạc, bạo nộ quát âm lên!

Tiểu tặc? Hàn Thạc lắc đầu phì cười, nhiều năm qua, hấn có rất nhiều loại xưng hô, tỷ như ma vương ác ma dị đoan lớn nhất đại lục Kỳ Áo v.v., nhưng chưa bao giờ có ai dám dùng loại xưng hô này với hấn. Bây giờ nghe có người xưng hô hấn là tiểu tặc, Hàn Thạc thật sự dở khóc dở cười.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Tộc vương sáu sừng này gọi hấn như vậy không có gì là không ổn. Năm đó những gì mà đoàn người bọn họ gây nên, bị gọi là tiểu tặc cũng bình thường thôi. Họ đích thật thừa dịp Tộc vương sáu sừng chưa đi ra, lao vào cướp đi mấy viên nguyên tố tinh thể bản nguyên vốn thuộc về hấn. Loại hành vi này không gọi là tiểu tặc thì gọi là cái gì?

Sau một tiếng tiểu tặc, không đợi Hàn Thạc nói nhiều lời, Tộc vương sáu sừng bạo nộ đột nhiên vọt tới, cái đuôi như một cây roi “xoẹt xoẹt” lao tới, quát mạnh về phía Hàn Thạc, một phương thức như muốn đâm vào linh hồn, cũng đánh thẳng về phía thần thức hấn.

Song cách nhiều năm qua, Hàn Thạc sớm không phải là người năm đó cùng lão yêu Tư Thập Tác Mỗ chặt vật chạy trốn hấn nữa. Thực lực của hấn đột nhiên tăng mạnh đối mặt với Tộc vương sáu sừng không có nhiều biến hóa, chẳng những không sợ hãi chút nào, mà còn có vẻ rất thông thả, vung tay chop tới, đã ngăn trở được cái đuôi như măng xà của Tộc vương sáu sừng, thân thể vững như bàn thạch, thần thức vẫn bình yên vô sự dưới công kích của đối phương.

Cho tới hôm nay, Hàn Thạc cũng không biết Tộc vương sáu sừng Hồn tộc thực sự tu luyện sức mạnh gì. Chỉ thông qua những cái sừng nhọn trên đầu, nhận thấy thực lực đại khái của họ, trong lòng nghi ngờ rằng sức mạnh của họ có thể có liên quan với đặc thù chủng tộc.

- Người... Làm sao người đột nhiên trở nên cường đại như vậy chứ? - Thân thể và linh hồn song song công kích đều bị Hàn Thạc ngăn lại, Tộc vương sáu sừng Hồn tộc giật mình cả kinh, lấp bắp kinh hô.

Hắc hắc cười quái dị, Ma Nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc lập tức bộc phát, một tay vươn ra nhanh như thiểm điện, nhân lúc hấn giật mình cả kinh trong chốc lát, nắm chặt cổ hấn, trực tiếp ấn thân thể khổng lồ của hấn vào vách tường sắt đen xì phía sau, làm hấn không thể động đậy được.

“Choang”

Thiên Ma Lợi Nhận xuất ra, kê ngay vào cổ Tộc vương sáu sừng, hàn mương lạnh buốt mang theo sát khí kinh người, làm cho tên kia không dám nhúc nhích một phân.

- Ta bây giờ muốn giết ngươi thật quá dễ dàng, ngươi hiểu chưa? - Cười tủm tỉm nhìn Tộc vương sáu sừng, Hàn Thạc nói lạnh lùng.

Về kinh hoảng trong mắt Tộc vương sáu sừng càng ngày càng đậm, sau khi nhìn chăm chú Hàn Thạc vài giây, đột nhiên khẽ gật đầu.

- Ủm, vậy an phận một chút cho ta, chúng ta nói chuyện! - Hàn Thạc mỉm cười, bỏ tay đặt tại cổ hắn, nói vẻ thần nhiên.

630. Chương 630:ngươi Trả Lại Cho Ta, Ta Không Kêu Nữa!

Tất cả việc này phát sinh nhanh như chớp, hai người Bối Lâm Đạt và Ai Đức Ôn đứng bên cạnh còn chưa biết rõ rốt cuộc việc này xảy ra như thế nào, chỉ thấy Tộc vương sáu sừng Hồn tộc đã bị Hàn Thạc chế trụ, muốn động cũng không dám động!

Mỉm cười buông tay, Hàn Thạc thần nhiên nhìn Tộc vương sáu sừng Hồn tộc vẫn bảo trì tư thế dán vào tường, trong mắt dị quang lóng lánh, tựa hồ như hỏi tên kia gì đó, nhưng không nói lời nào.

- Bố Lai Ân đại nhân, vị này là khách quý của chúng ta! - Ai Đức Ôn vừa phản ứng, vội vàng giải thích cho Hàn Thạc.

Thần sắc Bối Lâm Đạt rất phức tạp nhìn chăm chú Hàn Thạc, trong lòng tràn đầy vẻ chua chát. Cũng biết Hàn Thạc đích xác khác trước kia nhiều. Năm năm trước khi Hồn tộc Tộc vương sáu sừng này đại náo tổng bộ Thiên Tai giáo hội, nàng cũng có ở đây, đã từng chính mắt thấy Tộc vương sáu sừng dưới sự vây công do Giáo hoàng cầm đầu mấy trưởng lão mà vẫn đứng sừng sững không ngã, nàng hiểu rõ tên này cường đại như thế nào.

Song, một cường giả dị tộc có thể nói là kinh khủng vô cùng như vậy, nhưng chỉ trong một giây đã bị Hàn Thạc ấn vào vách tường không thể động đậy, còn thần nhiên thừa nhận sự thật hắn không bằng Hàn Thạc, việc này tạo thành cơn động đất trong lòng Bối Lâm Đạt.

“Chỉ mới mười năm chứ mấy, người này sao lại cường đại tới mức kinh dị như thế chứ?”

Nghĩ như vậy, lại nhìn Hàn Thạc, sự sợ hãi trong lòng Bối Lâm Đạt càng lớn hơn, thái độ càng có vẻ sợ sệt, sợ mình làm ra một cử động không ổn, sẽ khiến cho Hàn Thạc nổi giận.

- Khách quý?

Hàn Thạc cười cười nhìn Tộc vương sáu sừng, trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu nói:

- Nhìn thấy rồi, nếu không có liên lạc với giáo hội, ngươi cũng không có khả năng ở chỗ này.

- Ngươi... Ngươi sao lại trở nên cường đại như vậy? Làm sao có ba linh hồn? - Bảo trì tư thế đó hồi lâu, Tộc vương sáu sừng rốt cục đưa ánh mắt tụ vào người Hàn Thạc, dùng loại thanh âm khô cứng hỏi hắn.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc cũng có vẻ hơi kinh ngạc, ngưng trọng nói:

- Làm sao ngươi biết được ta có ba linh hồn?

Tam hồn cộng sinh, hai linh hồn hóa thân ngoại thân nấp trong thân thể Hàn Thạc. Khi không đưa hóa thân ngoại thân ra ngoài cơ thể, dựa theo đạo lý thì hẳn là không có bất kỳ người nào có thể nhận thấy được. Tộc vương sáu sừng Hồn tộc này chỉ nhìn chăm chú Hàn Thạc trong chốc lát, không ngờ đã nhận ra hẳn là tam hồn cộng sinh, quả thực khó tin!

- Bộ tộc chúng ta đối với linh hồn có cảm ứng kỳ diệu trời sinh, lúc trước ta nhớ kỹ linh hồn ẩn ký của ngươi, có thể cảm ứng được vị trí ngươi trên cả đại lục, cũng là vì chúng ta có năng lực đặc thù về phương diện linh hồn. - Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc sau khi trầm mặc trong chốc lát, hờ hững nhìn Hàn Thạc trả lời.

Phía sau hần, hai Hồn tộc nhân năm sừng rực rạch muốn cử động, không ngừng hướng về phía Tộc vương sáu sừng đưa mắt ra hiệu, giống như muốn hợp sức ba người, thử động thủ với Hàn Thạc.

- Không cần thử, thêm hai người các ngươi chúng ta cũng không giết chết được hần! - Tộc vương sáu sừng hiển nhiên hiểu được ý đồ của hai người phía sau, quay đầu lại lạnh lùng nói với họ. Hai Hồn tộc nhân năm sừng này đang muốn xông lên, lập tức không còn đưa mắt nữa, đồng thời lộ ra vẻ chán nản vô lực.

- Đừng vọng động, cho dù ngươi và giáo hội đạt thành hiệp nghị gì đi nữa, nếu ta muốn giết ngươi cũng sẽ không có gì băn khoăn đâu! - Thần sắc Hàn Thạc có vẻ dễ dàng, ngữ khí lại ẩn chứa sát khí.

Hướng về phía Ai Đức Ôn lúc này có vẻ lo lắng, Hàn Thạc vừa cười vừa nói:

- Nhưng chỉ cần họ an phận thật thà trả lời ta vài vấn đề, ta tự nhiên sẽ không động thủ!

- Đại nhân việc này... Việc này... - Ai Đức Ôn không biết nên nói cái gì, hần không dám đắc tội với Hàn Thạc, nhưng Tộc vương sáu sừng cũng là khách quý, cũng không thể làm phật lòng được. Hung danh của Hàn Thạc ở đại lục Kỳ Áo quá mạnh. Hần sợ khi Hàn Thạc trở mặt thì sẽ hạ thủ giết ngay Tộc vương sáu sừng. Nếu thật sự xảy ra việc như vậy, với thân phận của Hàn Thạc, Giáo hoàng cũng sẽ không làm gì Hàn Thạc, nhưng hần chỉ là một Đại Ma đạo sư nho nhỏ, phỏng chừng sẽ phải gánh chịu hậu quả không hay. Do đó sao hần không lo lắng cho được chứ.

- Ta nói không có việc gì là không có việc gì đâu!

Thấy Ai Đức Ôn lấp bắp, Hàn Thạc nghiêm mặt, hừ lạnh:

- Các ngươi cứ đứng ở đó trông chừng, đừng nói thêm cái gì nữa!

Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt chuẩn bị mở lời khuyên bảo, thấy Hàn Thạc thần sắc lạnh lùng, sát khí lóe ra trong mắt, trong lòng đồng thời lạnh đi, có cảm giác cái mạng nhỏ tùy thời không được bảo đảm, hai người khép miệng, rất thức thời không còn nói thêm gì nữa.

- Được rồi, chúng ta có thể nói chuyện rồi. - Hàn Thạc nhìn Tộc vương sáu sừng mỉm cười, hướng về phía cánh cửa sắt đã mở rộng, đi vào thạch thất bên trong, dường như về nhà mình vậy, không hề phòng bất kỳ thứ gì.

Hai cao thủ Hồn tộc năm sừng đứng trước cửa, trước khí thế cường đại của Hàn Thạc chủ động nghiêng người, tùy ý để Hàn Thạc đi qua mà không bị cản trở nào.

Gian thạch thất rộng lớn này bố trí đơn giản, không có hoa văn vật phẩm trang trí gì, chỉ có một quả cầu ma lực chiếu sáng và vài tảng đá lớn trong suốt, có vẻ thô thiển vô cùng. Cái đó hần là có quan hệ với phong tục của những dị tộc này, nếu không với tài lực, vật lực của Thiên Tai giáo hội, chỗ này cũng không giản dị như vậy.

Hàn Thạc đường hoàng tiến vào, liếc mắt nhìn cảnh trong phòng, nghênh ngang đi thẳng tới tảng đá lớn nhất ở trung tâm căn phòng ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn vài người của Hồn tộc ngoài cửa. Tộc vương sáu sừng nhìn Hàn Thạc, khẽ gật đầu với kia hai tên tộc nhân năm giác sừng, ba người cùng nhau đi vào. Tộc vương kia đến đối diện với Hàn Thạc, rồi cũng ngồi xuống một tảng đá, cái đuôi quấn vào bên hông.

Hai tên Hồn tộc năm sừng và Ai Đức Ôn Bối Lâm Đạt cùng đứng, nhìn hai người chằm chằm.

- Cho dù cường đại hơn ta, nhưng ta cũng không sợ ngươi! - Tộc vương sáu sừng hờ hững nhìn Hàn Thạc, nói rất máy móc. Trên người hần không có thất tình lục dục của nhân loại, lúc nào cũng chỉ hờ hững vô tình như vậy.

Hàn Thạc tin lời hần vừa nói, vì sau khi hần biểu hiện ra thực lực cường đại hoàn toàn áp đảo, Tộc vương sáu sừng của Hồn tộc này vẫn không thể hiện một chút sợ hãi nào. Họ thiên tính máu lạnh, chẳng những đối với người khác, đối với bản thân mình cũng như thế. Ở Thâm Uyên giới, Hàn Thạc cũng hiểu rõ một vài dị tộc, hiểu họ không sợ chết như nhân loại.

“Hừ, ngươi có sợ hay không thì ta cũng không quan tâm, cái quan trọng là ta đích xác có thực lực giết chết ngươi! Hắc hắc, ta nghĩ ngươi nhất định có những việc cần phải làm, ngươi có trí tuệ cao cấp, hần là sẽ không chủ động tìm chết mới đúng.” - Hàn Thạc đánh giá Tộc vương sáu sừng Hồn tộc, lạnh lẽo nghĩ ngợi.

- Người muốn thế nào? Phải biết rằng người trước đây đã ăn trộm mấy thứ của chúng ta, lúc đó ta mới truy sát người! - Ngự khí Tộc vương sáu sừng vung vàng lạnh lùng, không lạnh không nóng, nói cái gì cũng dùng một ngữ điệu, trên người hắn không nhìn thấy bất kỳ biến hóa tâm lý nào.

- Chỉ hỏi người vài vấn đề, không có gì đặc biệt cả.

Hàn Thạc trầm ngâm một chút, mới mở miệng dò hỏi:

- Các người tu luyện sức mạnh gì?

- Không thuộc loại mười hai hệ đại lực lượng. Chúng ta trời sinh thân thể đặc thù, có cảm ứng với linh hồn rất cao. Thân thể cũng đủ cường đại, chúng ta không cần đặc ý tu luyện, mà thông qua một vài năng lượng đặc thù để tiến hóa. Theo sự tiến hóa của thân thể, cái sừng trên đầu chúng ta sẽ sinh ra nhiều hơn, một lần hoàn mỹ tiến hóa sẽ làm chúng ta có thêm một cái sừng, thực lực và việc vận dụng linh hồn sẽ càng thêm cường đại.

Tộc vương sáu sừng trầm mặc trong chốc lát, tựa hồ tự hỏi xem có muốn trả lời vấn đề của Hàn Thạc không. Một lát sau giống như hạ quyết định, hắn mới trả lời vấn đề này của Hàn Thạc.

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc giật mình hiểu ra, kêu lên:

- Hóa ra là như vậy, lúc trước mấy viên nguyên tố tinh thể bản nguyên mà chúng ta lấy đi ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, có phải chính là năng lượng để các người tiến hóa không?

- Các người ăn trộm!

Tộc vương sáu sừng nhấn mạnh một chút, ánh mắt tức giận nhìn Hàn Thạc có vẻ nhân tính, sau đó nói tiếp:

- Đúng vậy, năng lượng này chính là thứ chúng ta có thể hấp thu, ta tìm kiếm rất nhiều năm mới tìm được, ta chuẩn bị dùng chúng để làm cho một tộc nhân khác tiến hóa lên sáu sừng, lại bị các người phá hỏng mất.

Trong lòng Hàn Thạc kinh ngạc, không ngờ Hồn tộc này thật sự dùng năng lượng để tiến hóa. Quả cũng không trách khi nói về sự tình năm đó hắn biểu lộ vẻ oán trách. Hàn Thạc cảm thấy có chút buồn cười, nói:

- Không phải chỉ là vài viên tinh thể bản nguyên thôi sao, cũng không phải là chí bảo đặc biệt gì, nhiều năm qua rồi, người vẫn không quên à?

- Chúng ta tìm rất nhiều năm mới thu thập được mấy viên đó, nhưng lại bị các người ăn trộm mất trong thời điểm mấu chốt, các người quá xấu xa! - Tộc vương sáu sừng lạnh lùng nhìn Hàn Thạc, tựa hồ không rõ tình cảnh của mình, vẫn lóe ra đầy sát khí.

Nghe hắn thời khắc nào cũng nhớ đến mấy viên nguyên tố tinh thể bản nguyên, nhất định nói Hàn Thạc ăn trộm của hắn, làm Hàn Thạc này cũng có chút bối rối. Bây giờ nghĩ lại, chuyện năm đó đích thật là vì mấy người tham lam, thừa dịp Tộc vương sáu sừng bận bố trí cái gì đó, mới tới cướp giật đồ của người ta, lại còn cắt ngang đường tiến hóa của Tộc vương sáu sừng, sự tình này nhìn theo quan điểm nào đi nữa thì Hàn Thạc cũng sai, Tộc vương sáu sừng gọi họ là tiểu tặc cũng không có gì sai.

Chỉ là tiểu tặc tiểu tặc nghe đi nghe lại, cũng làm làm Hàn Thạc rất không thoải mái, lúc này hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đừng có mở miệng ngậm miệng là tiểu tặc, không phải chỉ có mấy khối tinh thạch vỡ à, có đáng giá để người hậm hực bao nhiêu năm vậy không?

- Người trả lại cho ta, ta không gọi nữa! - Tộc vương sáu sừng cũng rất thú vị, hắn không sợ chết, chỉ kiên trì muốn lấy lại những gì thuộc về mình thôi.

Hàn Thạc sững sờ, sức nhớ ra, lặng lẽ dò xét một vài thứ vật phẩm trong không gian giới chỉ. Chỉ thấy không gian giới chỉ sáng lên, trong tay hắn xuất hiện vài khối tinh thạch màu sắc khác nhau, trong đó có một viên Thủy hệ tinh thể bản nguyên, còn có một viên Hỏa hệ Thần tinh, mấy thứ tinh thạch này đều là do Hàn Thạc nhặt được trong sơn cốc ở Thâm Uyên, tính ra cũng chẳng có công dụng gì với hắn.

- Nay, nhìn xem có cái gì người cần không, ta cho người đó. - Hàn Thạc xòe tay ra, đưa mấy viên tinh thạch ra trước mặt Tộc vương sáu sừng.

Tộc vương sáu sừng hờ hững nhìn. Nhưng chỉ liếc mắt một cái, hần rớt cuộc không dời mắt khỏi đó nữa. Trong con người vô tình hung tàn, lần đầu hiện ra hào quang dị thường. Hàn Thạc nhìn rất rõ, biết ánh hào quang đó chính là hưng phấn và kích động!

631. Chương 631: giá Trị

Chẳng những Hàn Thạc, đến cả Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt đứng ở cách đó không xa cũng nhìn ra vẻ mặt Tộc Vương sáu sừng khác hẳn lúc trước. Hai người lòng đầy nghi hoặc, không rõ mấy hòn đá lờ lợc trong lòng bàn tay Hàn Thạc tại sao lại làm cho tên Tộc Vương luôn luôn không có cảm tình phải dao động, đột nhiên trở nên kích động như vậy.

Cười tủm tỉm nhìn Tộc Vương sáu sừng đôi mắt lóe sáng, Hàn Thạc cảm thấy lúc này rất thú vị về thái độ hưng phấn rõ ràng của hắn.

- Thế nào? Người có lấy không? - Hàn Thạc cười cười, vẻ mặt chế diễu.

- Có!

Tộc Vương sáu sừng trả lời đơn giản, những lời này vừa nói xong, khó khăn lắm hắn mới dời tầm mắt khỏi tay Hàn Thạc, nhìn thẳng vào Hàn Thạc trầm mặc một lát, rồi mở miệng hỏi:

- Người... Người vừa mới nói là thật à?

- Nói cái gì? - Hàn Thạc biết rõ còn cố hỏi lại.

- Là người trả lại cho ta đó! - Tộc Vương sáu sừng nghiêm trang đánh giá Hàn Thạc, thanh âm hơi dồn dập, khác hẳn với biểu hiện lúc này.

- Đương nhiên, người cảm thấy thích mấy hòn đá này, có thể lấy một viên bồi thường tổn thất?

Mấy viên đá trong tay đều đến từ Thâm Uyên. Hàn Thạc biết vài viên, còn có vài viên thì hắn cũng chẳng rõ ràng rốt cuộc có tác dụng gì. Nhưng đã có thể phát hiện bên trong Thâm Uyên, như vậy có thể nói khẳng định là những thứ mà các vị Thần lưu lại trước khi tử vong. Những thứ Thần tùy thân mang theo hẳn là không quá kém, điểm này Hàn Thạc có thể khẳng định.

Tộc Vương sáu sừng luôn luôn phản ứng mau lẹ. Khi Hàn Thạc vừa nói xong những lời này, chỉ thấy con người hắn dừng lại trong lòng bàn tay Hàn Thạc, mắt không ngừng lóe ra, dường như đang suy nghĩ một vấn đề trọng đại nào đó. Chỉ từ biểu hiện này, Hàn Thạc có thể xác định vài hòn đá trong bàn tay mình đích xác có lực hấp dẫn cực lớn với Tộc Vương sáu sừng.

Phía sau Tộc Vương sáu sừng, hai tộc nhân năm sừng vẫn không nhúc nhích, cũng lâm vào trạng thái ngây dại, ánh mắt cũng dán vào tay Hàn Thạc, xem ra chấn động còn lớn hơn. Qua hồi lâu, Tộc Vương sáu sừng rốt cục hạ quyết tâm, đưa tay chỉ vào một viên đá lớn bằng trứng ngỗng, lóng lánh hào quang màu xanh dùng đục trong lòng bàn tay Hàn Thạc, nói khẳng định:

- Vậy, ta lấy một khối này!

Hàn Thạc sửng sốt. Thuận thế đánh giá viên đá màu xanh dùng đục này, trong số những viên đá trong lòng bàn tay hắn, Hàn Thạc có thể cảm ứng được bên trong mỗi viên đều có năng lượng dao động. Nhưng viên đá màu xanh dùng đục được Tộc Vương sáu sừng chọn thì Hàn Thạc cũng không rõ công dụng cụ thể của nó. Thấy Tộc Vương sáu sừng chỉ vào viên đá đó, xem ra có vẻ rất kích động, hắn cũng hơi suy nghĩ.

- Nếu người có thể nói ra tác dụng của viên đá này, ta sẽ cho người. - Trầm ngâm một chút, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

- Hải Lộ Lục Tinh, đối với bộ tộc chúng ta thì nó có thể tăng cường việc kéo dài linh hồn lực của chúng ta, rất quý giá! - Tộc Vương sáu sừng do dự một chút, rồi trả lời.

- Giữ lấy nó đi, những gì trước kia giữa chúng ta coi như xóa bỏ, đừng có kêu loạn tiểu tặc nữa. Ta mà nghe người kêu tiểu tặc nữa, ta sẽ rất vui vẻ đánh cho người đo đất đó!

Hải Lộ Lục Tinh, Hàn Thạc nhớ kỹ tên loại đá này. Viên đá này chẳng có tác dụng gì lớn với hắn, nên hắn sáng khoái nhét vào tay Tộc Vương sáu sừng.

Tộc Vương sáu sừng run rẩy lấy cục đá màu xanh đục trong tay Hàn Thạc. Nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, rồi mở mắt lập tức cam đoan với Hàn Thạc:

- Được, ta sẽ không nhắc lại sự kiện đó nữa!

Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt bên cạnh vẫn luôn luôn có vẻ khấn trương, tới lúc này rốt cục thở phào một hơi. Chỉ cần Hàn Thạc và Tộc Vương sáu sừng không phát sinh xung đột, Giáo hoàng Thiên Tai giáo hội sẽ không trách tội họ. Họ phụ trách việc làm Hàn Thạc thoải mái, bây giờ thấy hai người trước mặt có vẻ sẽ không phát sinh xung đột nữa, tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

- Được rồi, sự kiện đó không cần bàn lại nữa. Nói cho ta biết tại sao năm đó bị ta khiêu khích mà người không tìm kiếm ta? - Đó là việc mà Hàn Thạc vẫn đau đầu thắc mắc, nên bây giờ có cơ hội là hỏi ngay.

- Khi đó ta đi qua chỗ này, bị người ở nơi này công kích, cho nên mới mất thời gian. - Tộc Vương sáu sừng giải thích, xác định suy đoán của Hàn Thạc.

- Quả nhiên là như thế. - Khẽ gật đầu, Hàn Thạc ra vẻ hiểu rõ.

Theo Hàn Thạc biết từ những gì Tộc Vương sáu sừng nói, sau khi tên này qua đây, nhất định đã đạt thành hiệp nghị gì đó với Thiên Tai giáo hội. Lần này đến Thiên Tai giáo hội, quả cũng đạt được một mục đích của mình. Trong mắt Hàn Thạc bây giờ, Tộc Vương sáu sừng chỉ là một nhân vật mặc cho hắn giết mổ, chẳng tạo thành ảnh hưởng gì cả.

- Đi, đưa ta về nghỉ ngơi thôi. - Vặn lưng một cái, Hàn Thạc liếc Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt vô cùng cung kính bên cạnh, nói khẽ.

Hai người sợ Hàn Thạc lưu lại đây nữa còn có thể lại sinh chuyện với Tộc Vương sáu sừng, chỉ muốn hắn rời đi càng sớm càng tốt, nghe hắn nói thế, vội vàng khom lưng dẫn đường cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc không hề muốn tìm hiểu rõ mọi bố cục tại Thiên Tai giáo hội, theo sự hướng dẫn của Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt đi tới một mật thất cách Tộc Vương sáu sừng không xa nghỉ ngơi. So với sự giản dị của nơi ở Tộc Vương sáu sừng, chỗ này được bố trí tất cả những gì cần cho cuộc sống, rất xứng với hai chữ xa hoa, làm Hàn Thạc có loại ảo giác mình rơi vào một cung điện huy hoàng.

Vẫy tay ra hiệu cho hai người Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt lui ra, Hàn Thạc không hề hưởng thụ hoàn cảnh sung sướng ở đây, ngồi xuống trên giường, tiện tay bố trí một kết giới cách li năng lượng, móc Chén Thánh của Quang Minh Giáo Hoàng ra.

- Người rốt cục nhớ tới việc tìm ta hả. - Chén Thánh vừa lọt vào tay Hàn Thạc, tên gia hỏa xui xẻo tu luyện Thời Không pháp tắc bên trong liên truyền tin tới Hàn Thạc ngay.

- À, gần đây có chút bận rộn, cũng quên mất sự tồn tại của người.

Hàn Thạc đầu tiên xin lỗi một câu, rồi đi thẳng vào chủ đề:

- Người có biết việc Hủy Diệt chủ thần và Tử Vong hệ chủ thần liên thủ?

- đương nhiên, hai chủ thần đó vì muốn thu được thần lực thật nhiều, phát động thủ hạ tới các vị diện tiến hành đại hủy diệt. Một mạch chưa hề đình chỉ. Sự tình này ai cũng biết rõ ràng. Người hỏi việc này làm gì? - Linh hồn bên trong Chén Thánh kinh ngạc nói.

- Những việc về hai chủ thần Hủy Diệt hệ Tử Vong hệ thì người có rõ không? - Hàn Thạc không trả lời vấn đề của hắn, hỏi tiếp.

Linh hồn bên trong Chén Thánh trầm mặc trong chốc lát, rồi truyền tán nói:

- Đối với chủ thần thì ta không thể dùng cảm giác của ta để đánh giá được. Loại cấp bậc này, chúng ta cũng không thể giải thích được. Căn cứ vào lời đồn, hai đại chủ thần này vô cùng điên cuồng, cũng rất ích kỷ. Vì ích lợi của mình không hề cố kỵ, hơn nữa còn thù dai cực kỳ, ở mọi vị diện đều có sức mạnh rất lớn. Ngoại trừ vài chủ thần lớn khác, không có ai dám trêu chọc họ.

Nghe hần nói thế, trong lòng Hàn Thạc nghĩ ngợi một chút, cuối cùng hạ quyết tâm nói với hần tình huống trước mắt. Linh hồn này ở trong Chén Thánh, Hàn Thạc tin hần không thể làm ra việc gì khác. Hần thân là một vị Thần tu luyện Thời Không pháp tắc, lưu lạc khắp các vị diện lớn, hần là có ánh mắt bất phàm. Hàn Thạc muốn nghe xem hần có ý kiến gì không.

Trầm mặc trong chốc lát, Hàn Thạc đem tình cảnh của mình nói với linh hồn trong Chén Thánh. Hần vừa nói xong, người bên trong Chén Thánh không nói một lời, tựa hồ đang cố tiêu hóa những gì Hàn Thạc vừa nói. Một lát sau, mới truyền lại tin tức:

- Chiếu theo người nói, người căn bản không có đường khác để lựa chọn. Người tích oán với các đại chủ thần, do đó ở các vị diện cao cấp cũng không yên ổn gì. Với thực lực người bây giờ, chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình thì không thể bảo vệ được đại lực này, thậm chí bản thân mình cũng có nguy hiểm rất lớn. Ừm, quyết định của người xem như sáng suốt, trước khi mình không có đủ thực lực, tạm thời dựa vào một phương thế lực, đích thật là một biện pháp. Mặt khác, hai chủ thần Tử Vong Hủy Diệt cũng nổi tiếng là bảo vệ người mình, chỉ cần người có thể thu được sự tín nhiệm của họ và họ vui, chẳng những được đảm bảo an toàn, nói không chừng còn có thể tìm được rất nhiều ích lợi!

- Theo người nói, cách làm của ta không có chuyện gì chứ? - Hàn Thạc hỏi.

- Cách làm thì không có vấn đề gì, nhưng có một điểm người nhất định phải chú ý. Hai đại chủ thần đó mặc dù rất bảo vệ thủ hạ, nhưng chỉ áp dụng với những thủ hạ có năng lực và tiềm lực. Những thủ hạ của họ cũng là loại cường giả có tư duy và tác phong làm việc như vậy. Mặc kệ người đạt thành hiệp nghị với ai, nhất định phải trong thời gian ngắn thể hiện giá trị của mình, để cho họ thấy người đáng cho họ che chở. Nếu để cho họ nhận thấy người căn bản không có giá trị gì, họ sẽ không quản người nữa. Vậy thì người chỉ có thể trở thành vật hy sinh thôi. - Dừng một chút, linh hồn bên trong Chén Thánh nhắc nhở Hàn Thạc, làm cho hần hiểu được tác phong làm việc của đám Thần này.

Nghe hần nói thế, Hàn Thạc khẽ gật đầu vẻ trầm trọng. Sau khi ngẫm nghĩ những lời hần nói, một lát sau mới mỉm cười, truyền tấn nói:

- Ta nghĩ ta hiểu ý của người rồi, à, được rồi, biết nhau lâu như vậy rồi mà còn chưa biết người tên là gì?

- Mạch Kim Lợi. - Người bên trong Chén Thánh trầm mặc trong chốc lát, rồi trả lời rất ngắn gọn.

- Ừm, ta gọi là Hàn Thạc. Được rồi, ta cần có thời gian suy nghĩ những lời người vừa nói. Tạm biệt trước, có việc ta sẽ tìm người. - Truyền tấn xong, Hàn Thạc không chờ Mạch Kim Lợi đáp lời, đã thu hồi Chén Thánh, bỏ thời gian khá lâu trần trở về quyết định của mình.

Ngầm dưới đại mạc, giống với Tử Vong Mộ Địa cũng không thấy nhật nguyệt, không có khái niệm thời gian. Hàn Thạc không biết mình suy nghĩ bao lâu rồi, chợt thấy Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi tới mời đi.

- Giáo hoàng đại nhân báo tin ngài đến đây cho các đại nguyên lão rồi. Giáo hoàng đại nhân và các nguyên lão đều ở trong đại điện đợi ngài, chúng ta tới đưa ngài tới đó.

Ốc Úc Phu vừa đi vừa nói chuyện, dừng một chút, hần thấy bốn bề vắng lặng, do dự một chút, cẩn thận nhắc nhở:

- Bên trong giáo hội có một nguyên lão lâu đời nhất trong số năm nguyên lão tựa hồ không thích ngài. Hần là nhân vật duy nhất trong giáo hội có thực lực bằng với Giáo hoàng đại nhân, cũng tu luyện Vong Linh ma pháp. Hần chủ trương buộc ngài giao ra Khô Lâu pháp trượng, nói rằng thành tựu của ngài toàn bộ đều là dựa vào vũ khí này, hô hào phải thu hồi Khô Lâu pháp trượng của ngài.

- À, quả thật là thú vị, ta thật muốn có thêm kiến văn rộng rãi!

Thực lực tương đương, nhưng là một Cơ Thần Vong Linh hệ, Hàn Thạc cười lạnh, thầm tính toán một chút.

632. Chương 632:nói Láo Không Chớp Mắt

Trên đường đi tới Nguyên Lão điện của Thiên Tai giáo hội, Ốc Úc Phu kể lại về vị nguyên lão lâu năm nhất cho Hàn Thạc nghe, làm hần hơi bực mình.

Tên nguyên lão có tư cách là một trong những người thành lập nên Thiên Tai giáo hội tên là Cơ Long Lạc. Mấy trăm năm trước Thiên Tai giáo hội sở dĩ bị cả đại lục tiểu trừ, chính là do một tay người này gây ra!

Cũng vì hắn điên cuồng phóng thích ôn dịch trên cả đại lục Kì Áo, làm cho bình dân rất nhiều quốc gia trong một đêm biến thành sinh vật bất tử. Ôn dịch này gây ra một loại bệnh tật ác độc có thể lây nhiễm, bất luận kẻ nào bị lây ôn dịch, sẽ bị biến thành sinh vật bất tử, người nào bị cưỡng thi cần phải, cũng sẽ biến thành sinh vật bất tử.

Cơ Long Lạc điên cuồng phóng thích ôn dịch trên các quốc gia, làm cho lan tràn vô số sinh vật bất tử, rốt cục chọc giận tất cả quốc gia trên đại lục. Trước khi Cơ Long Lạc chưa điên cuồng như vậy, thanh danh của Thiên Tai giáo hội ở các quốc gia trên đại lục mặc dù không tốt như Quang Minh giáo hội, nhưng cũng không coi là quá ác. Giáo đồ Thiên Tai giáo hội lúc đó còn xem như có thân phận và thể diện.

Song vì ôn dịch hoành hành, tạo thành cơn khủng hoảng ở các quốc gia, khiến cho tất cả các quốc gia trên đại lục toàn bộ đều thay đổi thái độ đối với Thiên Tai giáo hội, biến Thiên Tai giáo hội thành công địch của đại lục.

Lần đại chiến đó, Quang Minh giáo hội xuất động tất cả bạch y tế tự, bốn ba khắp các nơi trên đại lục, hao tổn tất cả tinh lực mới thanh trừ được những sinh vật bất tử hình thành nên ôn dịch.

Cũng từ đó, Quang Minh giáo hội từ một tổ chức tôn giáo nho nhỏ, nắm lấy cơ hội ngàn năm khó gặp, nhất cử chiếm được ngôi vị tôn giáo lớn nhất trên đại lục. Còn Thiên Tai giáo hội ngược lại bị tất cả các quốc gia trên đại lục truy đuổi, vĩnh viễn trốn trong bóng đêm. Tổng bộ Thiên Tai giáo hội này cũng được thành lập vào lúc đó.

Là nguồn gốc tai họa, Cơ Long Lạc may mắn bảo vệ được tính mạng. Vì Cơ Long Lạc chính là tiền bối xa xưa nhất Thiên Tai giáo hội, vài người trong giáo hội cũng oán trách về cách làm của hắn, nhưng vào thời khắc Thiên Tai giáo hội gặp phải sinh tử tồn vong cũng phải nhẫn nại. Sau đó Cơ Long Lạc cũng biết việc làm điên cuồng của mình mang lại cho Thiên Tai giáo hội cục diện bất lợi như thế nào, mấy trăm năm sau đó ẩn cư hoàn toàn, không còn hỏi tới những việc trong giáo hội nữa.

Thực lực của Cơ Long Lạc vốn rất cường đại, mấy trăm năm khổ tu làm cho hắn tiến thêm một bước, thành một trong những người mạnh nhất giáo hội. Trong giáo hội, thể lực của Cơ Long Lạc gần bằng Giáo Hoàng. Rất nhiều nhân vật trung kiên của giáo hội đều đã từng nhận sự chỉ đạo của Cơ Long Lạc. Thời gian dài trôi qua làm cho mọi người đã quên đi việc làm sai lầm của hắn năm đó, qua nhiều năm yên lặng, hắn thấy Quang Minh giáo hội tới bên bờ tan rã, lại bắt đầu ra mặt gây sóng gió.

Nguyên Lão điện ở trung tâm Thiên Tai giáo hội. Cả tòa điện có vẻ rất trầm trọng, trên đỉnh làm bằng hắc thạch có treo một cái đèn ma pháp sáng ngời, trên vách tường chung quanh khắc đầy các loại đồ án Tà Thần, một vài da của ma thú mềm mại phủ lên những tảng đá, những khúc xương trắng bày thành những hình thù cổ quái, tràn ngập cả bốn góc Nguyên Lão điện.

Khi Hàn Thạc đi vào, mười mấy nguyên lão của Thiên Tai giáo hội và lão mập Giáo Hoàng cùng đưa ánh mắt nhìn về phía hắn. Thực lực những người này cũng không cao. Người cường đại thì có thực lực Cơ Thần, người kém hơn chỉ tới cảnh giới thánh cấp. Ai nấy thoát nhìn cực kỳ cổ hủ, trên người có khí tức tà ác nồng đậm, trong mắt lộ hào quang hoặc là hung tàn, hoặc là âm trầm, hoặc là thần nhiên.

Không tính lão mập Giáo Hoàng, tổng cộng có mười ba nguyên lão. Trong đó một Cơ Thần, ba Bán thần, toàn bộ những tên còn lại là cường giả thánh cấp, phần lớn tu luyện sức mạnh Tử Vong, Hắc Âm, Hủy Diệt, Triệu Hoán.

Vừa vào cửa, nhờ Ốc Úc Phu trước đó đã miêu tả hình dáng Cơ Long Lạc cho Hàn Thạc, Hàn Thạc không cần dùng thần thức để cảm ứng, chỉ liếc mắt đã nhìn ra Cơ Long Lạc cao cao gầy gầy khiêu, trong mắt lóng lánh lực quang yêu dị. Trên người hắn có tử khí cực nặng, căn bản không cảm giác được khí tức sinh mạng, giống như một sinh vật bất tử lạc vào giữa loài người.

Trong khi Hàn Thạc đánh giá mọi người bên trong Nguyên Lão điện, những người này cũng đánh giá hắn, nhất là Cơ Long Lạc. Lão không che dấu địch ý trong mắt, dùng một loại ánh mắt làm người ta rợn da gà, không ngừng dò xét trên người Hàn Thạc.

Đột nhiên, một đạo sức mạnh linh hồn dò xét do Cơ Long Lạc phát ra bắn vào Hàn Thạc. Khi sức mạnh linh hồn đó tới gần, khóe miệng Cơ Long Lạc nhếch lên một nụ cười lạnh âm trầm, tựa hồ muốn làm Hàn Thạc xấu mặt.

Trong lòng Hàn Thạc sớm có chuẩn bị, luôn luôn tươi tỉnh mỉm cười khả khả đánh giá Cơ Long Lạc. Thần thức vừa động, một sức mạnh linh hồn còn cường đại hơn hẳn đột nhiên công kích thẳng vào Cơ Long Lạc.

- Oái... - Linh hồn Cơ Long Lạc bị Hàn Thạc cho một kích. Hắn nhin không được kêu khê, có vẻ thống khổ ôm lấy đầu, hình dáng người không giống người quỷ không giống quỷ, càng dữ tợn đến mức đáng sợ.

- Người, người dám ra tay với ta à? - Cơ Long Lạc ăn phải ám toán, sau khi đỡ đau đầu, nhìn Hàn Thạc âm lãnh quát khê.

- Giáo Hoàng, người kia là ai?

Hàn Thạc không hề để ý đến việc đáp lời hắn, chỉ cười tủm tỉm nhìn lão mập như cái núi thịt, nói về vô tội:

- Ta vừa tiến vào, còn chưa ngồi xuống, hắn làm gì mà miệt thị ta như vậy?

Những người đang ngồi đây đều có thực lực không kém. Rất nhiều người mặc dù không thể biết cụ thể tình huống ra sao, nhưng cũng mơ hồ nhận ra việc linh hồn hai người giao phong. Về mặt vô tội của Hàn Thạc rất thành khẩn, rõ ràng chiếm tiện nghi còn ra vẻ oan uổng, trông rất tự đắc. Bản sự nói láo không chớp mắt này lập tức được mọi người ủng hộ.

"Thật sự là vô sỉ ác độc, quả nhiên là người vượt hẳn người khác, chẳng trách Quang Minh giáo hội thâm dưới tay hắn!" - Nhiều nguyên lão trong phòng trầm cảm thán.

Đều là loại người âm hiểm tà ác xảo trá, đối với cách làm của Hàn Thạc, họ thật tâm tán thưởng.

Lão mập Giáo Hoàng dở khóc dở cười, Hàn Thạc rõ ràng được tiện nghi còn làm vẻ vô tội, hắn cũng không biết phải nói gì. Hắn cười hắc hắc vài tiếng, nói liên tục:

- Các ngươi nhất định đã hiểu lầm rồi...

Không chờ hai người nói thêm cái gì, hắn vội vàng cao giọng:

- Tới đây, ta giới thiệu cho mọi người một chút. Đây là thanh niên kiệt xuất nhất giáo hội chúng ta - Bồ Lai Ân, ha ha, những sự tích của hắn không cần ta phải nói nhiều nữa chứ?

- Hay lắm, vừa thấy biết ngay đúng là người kiệt xuất!

- Ủm, người này tuy không có ở giáo hội, nhưng tất cả mọi người không ai xem người là ngoại nhân!

Những người này câu nào câu nấy đều không hề dối trá, toàn bộ thần tình rất chân thành tán dương Hàn Thạc.

Tới đây thì phía sau đã đi vào một đoàn người. Hàn Thạc ngoái đầu nhìn lại, phát hiện ra là Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc mang theo hai thủ hạ năm sừng của hắn, làm Hàn Thạc có chút kinh ngạc, không rõ ở một hội nghị nội bộ của Thiên Tai giáo hội, làm sao lại có dị tộc vào đây.

- Bồ Lai Ân, ta giới thiệu cho người một chút, đây là người mình. Một hồi đại chiến năm ngàn năm trước, bên chúng ta có một thủ lĩnh, cũng đến từ chỗ họ!

Lão mập vừa thấy Hồn tộc vào, làm như biết ân oán giữa Hàn Thạc và họ, lập tức giới thiệu thân phận của Tộc Vương sáu sừng cho Hàn Thạc biết.

Cơ Long Lạc vừa mới âm thầm giao phong với Hàn Thạc, lại đột nhiên trầm mặc hẳn, mang theo vẻ mặt cười cợt nhìn hắn và Tộc Vương sáu sừng, tựa hồ đang đợi tên Tộc Vương ra tay với Hàn Thạc.

Các nguyên lão ở đây xem ra cũng biết về cừu hận giữa Hàn Thạc và Tộc Vương sáu sừng. Sự cường đại của Hàn Thạc thì họ chỉ nghe nói thôi, chứ chưa chính thức nhìn thấy, vẫn còn thái độ hoài nghi. Nhưng đối với Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc, đại đa số nguyên lão nơi này đều có ấn tượng sâu sắc, biết thực lực của hắn cực kỳ kinh khủng. Bây giờ vừa thấy hai người gặp nhau, ai nấy toàn bộ đều đưa ánh mắt cười cợt, không biết có tâm tư gì.

Vốn năm ngàn năm trước có một trận đại chiến bao trùm cả đại lục Kì Áo, không ngờ có Hồn tộc tham dự. Không ngờ người của dị tộc này cũng là một trong những thủ lĩnh của thế lực tà ác lúc trước. Nghe Giáo Hoàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc giật mình hiểu ra.

Đảo mắt nhìn quanh, Hàn Thạc đã từ trong ánh mắt của các nguyên lão ở đây hiểu được tâm tư của họ, trong lòng cười lạnh, rồi cẩn thận đánh giá một chút. Chỉ thấy lão mập Giáo Hoàng thần sắc trấn định, có vẻ rất thông thả.

Xem ra, Ai Đức Ôn và Bối Lâm Đạt hẳn là rất trung thành với hắn. Việc phát sinh hôm qua với Tộc Vương sáu sừng, chắc đã được hai người nhất nhất hồi báo cho hắn rồi, nếu không hẳn cũng sẽ không tỉnh táo như vậy.

Những người này nhìn Hàn Thạc một lát, rồi lại nhìn Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc, như cùng đợi cái gì đó. Cơ Long Lạc có chút lo lắng. Thấy hai người vào cũng không đứng dậy, sức nhớ tới cái gì đó, đột nhiên âm hiểm cười nói:

- Hai vị hẳn là người quen cũ mới đúng, căn cứ vào những gì chúng ta biết, lúc trước ở trong hẻm núi Tháp Lạp Gia, hai vị đã gặp nhau rồi, phát sinh một vài hiểu lầm nữa, phải không?

Giống như những gì Hàn Thạc nghĩ, Cơ Long Lạc cho rằng Tộc Vương sáu sừng hẳn là không thể nhận ra tướng mạo của nhân loại, cho nên mới ác độc mở miệng nhắc nhở, chuẩn bị xem Hàn Thạc xấu mặt.

Hàn Thạc sao lại chẳng biết tâm tư này của hắn?

- Hắc hắc, đúng, ở hẻm núi Tháp Lạp Gia, ta và vị này đích xác xảy ra một vài hiểu lầm. - Hàn Thạc thần nhiên thừa nhận.

Ai nấy đều căng thẳng, giống như đang chờ một việc sắp xảy ra, ai nấy chăm chú tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm vào Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc, đợi hắn động thủ. Họ biết tên dị tộc này hung tàn và vô tình, căn bản không cố kỵ nhân loại gì cả, đương nhiên cũng nghĩ là hắn nhất định sẽ ra tay đối phó với Hàn Thạc.

Cơ Long Lạc cười lạnh trong lòng. Lão từng tự mình ra tay cùng với Giáo Hoàng đối phó với Tộc Vương sáu sừng, hẳn hiểu hơn ai hết sự đáng sợ của Tộc Vương sáu sừng. Mắt thấy sắp xảy ra trò vui, hắn có chút không nén được sự hưng phấn trong lòng!

Song, mọi người đợi thì cứ đợi, Tộc Vương sáu sừng không có gì khác thường, chẳng hề lao tới Hàn Thạc. Mọi người ai nấy lòng tràn đầy nghi hoặc, không rõ rốt cuộc Tộc Vương sáu sừng đang nghĩ cái gì.

- Bố Lai Ân lấy của các ngươi cái gì đó, không phải các ngươi có cừu oán sao? Lúc trước ngươi còn nói với ta, nhất định sẽ giết, sao lại không làm? - Thật sự không đợi nổi nữa, Cơ Long Lạc nhắc nhở lộ liễu.

633. Chương 633: người Mà Xứng Hả?

- Đại trưởng lão, chú ý lời ăn tiếng nói của người! - Lão mập Giáo Hoàng quát lớn vẻ không vui.

Trong Thiên Tài giáo hội, Cơ Long Lạc chỉ cố kỵ có Giáo Hoàng. Vì cả Thiên Tài giáo hội cũng chỉ có Giáo Hoàng có thực lực tương đương hắn. Nghe hắn nhắc nhở như vậy, lúc này hiểu được mình nói không ổn, vội thu liễm lại.

- Hẳn mạnh hơn ta! - Tộc Vương sáu sừng nhìn Hàn Thạc, hồ hững nói.

- Cái gì, hẳn mạnh hơn ngươi á? - Cơ Long Lạc chấn động, có chút chẳng biết phải làm sao. Cơ Long Lạc rất khó có thể tin.

Ngoại trừ lão mập Giáo Hoàng ra, nhiều trưởng lão Thiên Tài giáo hội trong điện cũng không nén được tròng mắt kinh hãi nhìn Hàn Thạc, trong lòng nhìn rất nhanh, ánh mắt lóe ra không ngừng, không biết đang tính toán cái gì.

- Ừm, hẳn mạnh hơn ta, cũng mạnh hơn tất cả các ngươi nơi này! - Sở nhiều trưởng lão trong điện không rõ, Tộc Vương sáu sừng tiếp tục khẳng định sự cường hãn của Hàn Thạc.

Vì biết Tộc Vương sáu sừng tuyệt đối không nói bậy, ánh mắt mọi người nhìn về phía Hàn Thạc không khỏi ảm ức vài phần đề phòng. Một vài nguyên lão trước đây đã bí mật đặt thành hiệp nghị với Cơ Long Lạc, sau khi nghe Tộc Vương sáu sừng nói, bắt đầu lại tự hỏi hiệp nghị đó có cần phải tuân thủ nữa hay không.

- Không có khả năng, không có khả năng... - Cơ Long Lạc không dám tin thì thào, trong lòng hoảng loạn phức tạp. Dù là cảnh giới Cơ Thần, tự nhiên cũng có chia ra cao thấp. Cơ Long Lạc trải qua trận chiến lần trước cùng liên thủ với Giáo Hoàng đối phó với Tộc Vương sáu sừng, biết tên kia dựa vào phương thức đặc thù công kích linh hồn, thực lực còn cường hãn hơn cả hắc lãn Giáo Hoàng.

Cơ Long Lạc làm trưởng lão lâu năm của Thiên Tai giáo hội, cũng đã đánh nhau với cả Giáo Hoàng Quang Minh giáo hội, biết được thực lực cường đại của Giáo Hoàng Quang Minh giáo hội. Tuy đại bộ phận đều dựa vào thần khí, nhưng dù vậy, tên Quang Minh Giáo Hoàng đó cũng có thực lực tương đương với hắn, không chênh lệch bao nhiêu.

Dựa theo Cơ Long Lạc lý giải, Hàn Thạc có thể may mắn giết chết Quang Minh Giáo Hoàng, nhưng lại không nhất định có thể chiến thắng Tộc Vương sáu sừng, do đó hắn mới trăm phương ngàn kế khiêu khích, hy vọng Tộc Vương sáu sừng có thể làm nhục, thậm chí giết chết Hàn Thạc.

Nhưng, mặc cho hắn tính toán ra sao, cũng không ngờ tới Tộc Vương sáu sừng và Hàn Thạc đã sớm gặp nhau, còn thực lực của Hàn Thạc thì không hoàn toàn giống như những gì hắn đoán trước. Như vậy hắn vốn tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, chỉ sợ cũng rất khó có thể lấy được Khô Lâu pháp trượng vật chí bảo của Thiên Tai giáo hội trong tay Hàn Thạc.

- Bố Lai Ân, tới ngồi đây! - Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội thấy Cơ Long Lạc sắc mặt khó coi, trong lòng cảm thấy khoái chí, nở nụ cười hướng về phía Hàn Thạc mời mọc.

Mỗi một người ngồi trên cao, thường thường không muốn bên cạnh có người khoa tay múa chân. Hắn tự nhiên cũng không ngoại lệ. Song, Cơ Long Lạc lại có thanh vọng cực cao trong Thiên Tai giáo hội, thực lực cũng rất kinh khủng, nhiên nhiên hình thành một sức mạnh đặc thù trong nội bộ Thiên Tai giáo hội. Lực lượng này có đôi khi thậm chí có thể ảnh hưởng đến quyết sách của hắn. Điều này làm cho hắn cực kỳ bất mãn.

Chỉ là Cơ Long Lạc thân phận và địa vị quá cao. Trong lòng hắn mặc dù bất mãn, nhưng cũng một mạch không có biện pháp gì. Bây giờ nhìn hắn bị thiết thời trước mặt Hàn Thạc, lão mập thấy rất thoải mái.

Hàn Thạc cũng không khách khí gì, dưới sự tiếp đón đi tới bên cạnh lão mập, nhìn vào một cái ghế trống rồi ngồi xuống, không có vẻ gì là câu thúc cả.

- Tới đây, Lục Giác khách nhân, tới ngồi bên ta này. - Trong khi Giáo Hoàng tiếp đón Hàn Thạc, trên mặt Cơ Long Lạc nặn ra một nụ cười hữu hảo, nhiệt tình gọi Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc.

Trong khoảng thời gian này, Cơ Long Lạc một mực cố ý lôi kéo Tộc Vương sáu sừng. Hắn đích xác đã có thành công nhất định. Dựa theo ý nghĩ của hắn, hắn mà gọi như vậy, Tộc Vương sáu sừng hẳn sẽ tới ngay mới đúng.

Nhưng sự tình gì cũng có bất ngờ. Lần này Tộc Vương sáu sừng không để ý đến hắn, ngược lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người đi về phía Hàn Thạc, như căn bản không nghe thấy tiếng gọi của Cơ Long Lạc.

Mất thấy Tộc Vương sáu sừng như không nghe thấy hắn, trực tiếp đi tới bên Hàn Thạc, sắc mặt Cơ Long Lạc càng thêm khó coi, con ngươi âm lãnh không ngừng dò xét Hàn Thạc và Tộc Vương sáu sừng, không biết đang nghĩ cái gì.

Ngồi xuống bên cạnh Hàn Thạc, tên Tộc Vương Hồn tộc chớp chớp mắt nhìn hắn, trầm mặc một chút, rồi hỏi:

- Người nhặt được năng lượng thạch này từ nơi nào thế? Có thể nói cho ta biết không?

- Người không cần nghĩ đến việc đi tìm nữa. Tất cả năng lượng thạch ở đó đều bị ta lấy hết rồi. - Hàn Thạc thần nhiên trả lời, cũng để hắn bỏ qua việc này luôn.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Tộc Vương sáu sừng tỏ vẻ tràn đầy thất vọng, hờ hững nói:

- Quá đáng tiếc, quá đáng tiếc!

Hai người nói với nhau không hề giảm thấp giọng. Những Đại trưởng lão đang ngồi ai nấy đều có thực lực phi phàm, tự nhiên có thể nghe rõ hai người nói cái gì. Tới lúc này, họ mới hiểu được Hàn Thạc và Tộc Vương sáu sừng trước đây khẳng định đã gặp qua, hẳn là cũng đã giao thủ, hơn nữa còn đã nói chuyện với nhau. Nếu không theo sự hung tàn và vô tình của Tộc Vương sáu sừng, tuyệt sẽ không an phận như vậy.

- Được rồi, mọi người đến đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu họp nhé! - Lão mập hắng giọng một chút, rồi ra hiệu cho các đại nguyên lão trật tự.

Chỉ thấy hần hướng ra ngoài khẽ gật đầu. Cửa Nguyên Lão điện liền chậm chậm đóng lại. Những tạp nhân toàn bộ đều đi ra ngoài đại điện. Đợi cho đại điện hoàn toàn đóng cửa, một kết giới bộc phát ra, bao phủ cả Nguyên Lão điện, có thể đảm bảo những bàn luận trong này sẽ không bị người bên ngoài nghe thấy.

- Các vị ngồi đây đều là những trụ cột của giáo hội, Bồ Lai Ân và Lục Giác cũng là người trong giáo hội, điểm này ta nghĩ mọi người hẳn là không có ý kiến gì chứ? - Khi cửa Nguyên Lão điện đã đóng chặt, lão mập nhìn bốn phía, mỉm cười nói.

- Cái đó không nhất định!

Thanh âm quái đản của Cơ Long Lạc đột nhiên vang lên. Hần đánh giá Hàn Thạc về bất thiện, nói:

- Tổ tiên Lục Giác từng tham dự trận đại chiến năm ngàn năm trước, những điển tịch trong giáo hội đã nói rõ về việc này, một vài đồ án trên vách tường ở đây cũng có hình Hồn tộc, nên khẳng định hẳn là người mình. Nhưng, Bồ Lai Ân chỉ may mắn tình cờ tìm được thánh khí Khô Lâu pháp tượng của giáo hội chúng ta. Khi giáo hội mấy phen tìm kiếm, hẳn cũng xác nhận, hẳn cũng kiên quyết không chịu thừa nhận mình là người trong giáo hội chúng ta, hẳn không hề coi mình là huynh đệ của giáo hội, chúng ta tựa hồ cũng không cần phải vội vã nhận hẳn phải không?

- Cũng đúng, Bồ Lai Ân một mạch không cho thấy điểm này, có phải là có gì bài xích giáo hội chúng ta không? - Một Vong Linh Thánh Ma đại sư cũng tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, khi lời Cơ Long Lạc vừa dứt, vội vàng nhảy ra phụ họa. Vì cùng tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, hẳn đã được Cơ Long Lạc chỉ điểm, luôn luôn đứng cùng phía với Cơ Long Lạc.

- Hẳn là chủ nhân Khô Lâu pháp tượng, đương nhiên là người mình, điểm ấy không có gì phải tranh cãi cả! Trước kia sở dĩ hẳn vẫn không nhận thân phận của mình, đó là vì không rõ liên lạc giữa Khô Lâu pháp tượng và giáo hội chúng ta. Lần này Bồ Lai Ân tự mình đến đây, chẳng lẽ còn không thể chứng minh thành ý của hẳn sao? - Lão mập bình thường đều cười hà hà, song một khi nghiêm mặt, khí thế của người ngồi ghế cao lập tức áp bức mọi người, làm cho người ta có một cảm giác bị áp bách rất mạnh.

Hàn Thạc thấy hẳn phát uy, trong điện nhiều nguyên lão đều chỉ cười gượng mà không dám nhiều lời, lập tức phán đoán ra hẳn quả nhiên có thể lực và ảnh hưởng mạnh nhất trong Thiên Tai giáo hội. Lúc này hẳn nghiêm mặt quá lạnh, khác hẳn lúc bình thường, làm Hàn Thạc kinh ngạc không khỏi nhìn hẳn vài lần.

- Bồ Lai Ân, người nói xem có phải không? - Lão mập thấy mọi người bị uy thế của hẳn áp bức không dám nhiều lời, hừ lạnh một tiếng, rồi mỉm cười quay sang hỏi Hàn Thạc bên cạnh.

- Đương nhiên, Khô Lâu pháp tượng trong tay ta, ta lại tu luyện Vong Linh ma pháp, lần này tới đây là cho thấy thái độ. - Hàn Thạc biết ý của Giáo Hoàng, thái độ rất thành khẩn, ngoan ngoãn như đứa con lạc loài trở về nhà, còn có vẻ cảm động vô cùng.

“Thật sự là vô sỉ!” - Nhiều trưởng lão trong lòng đều nhất trí. Họ đều là hạng người gian hoạt lão luyện, há có thể nhìn không ra thái độ chẳng hề có thành ý gì của Hàn Thạc?

- Đúng đó, Bồ Lai Ân tự nhiên là người của mình rồi, mọi người không cần hoài nghi.

Lão mập lại cười tủm tỉm, giống như bộ mặt nghiêm nghị vừa rồi căn bản không phải là của hẳn.

- Ta nhìn không ra hẳn có thành ý gì cả. Nói không chừng hẳn ham muốn ảnh hưởng của giáo hội chúng ta ở đại lục Kỳ Áo, lần này tới đây không biết có tâm tư gì. Hừ, Khô Lâu pháp tượng là thánh vật của giáo hội, rơi vào tay một tiểu bối như vậy, chỉ e sẽ làm Khô Lâu pháp tượng xấu mặt thôi. Ta thấy hay nhất là để hẳn giao ra Khô Lâu pháp tượng, sau đó từ từ khảo nghiệm xem có phải hẳn thiết tình làm việc cho

giáo hội không. - Cơ Long Lạc muốn quyết tâm phải trị cho được Hàn Thạc. Thấy mọi người bị áp lực từ Giáo Hoàng, không ai dám nói gì, không có biện pháp gì, chỉ có thể tự mình đứng lên.

Lời này vừa nói ra, Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội sắc mặt trầm xuống, thật sự có vẻ tức giận, hần lạnh lùng đánh giá Cơ Long Lạc, dường như đang tự hỏi xem rốt cuộc có nên trở mặt với hần không, không nể mặt trưởng bối của hần nữa.

Lão mập trong lòng hiểu rõ hần mang theo tâm tư gì. Nói tới nói lui, hần đơn giản cũng chỉ muốn Khô Lôu pháp trượng của Hàn Thạc. Hần cho rằng Hàn Thạc có thể ngăn ngừi trong thời gian mười năm mà có thực lực đáng sợ như thế, đều vì tác dụng của Khô Lôu pháp trượng. Cơ Long Lạc có thể chế tạo ôn dịch trên cả đại lục, vốn đã là một tên rất điên cuồng rồi, thêm nữa sự hấp dẫn của Khô Lôu pháp trượng thật sự quá lớn, làm sao hần ngăn được lòng tham của mình chứ

- Lão già kia, người không thể dừng lại được à? - Không đợi Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội mở miệng, Hàn Thạc đã không nhịn được quát lớn.

Với thực lực Hàn Thạc bây giờ, chỉ một tên Cơ Thần thì căn bản không đáng để hần nhìn tới. Sở dĩ ngọt nhạt phối hợp với Giáo Hoàng là vì Hàn Thạc có hứng thú với Tà Thần của giáo hội. Chỉ là một Cơ Thần, một lần còn được, dám quát tháo mấy lần trước mặt hần, đích xác làm Hàn Thạc rất bức mình.

- Mực vô tôn trưởng! Đang ở trong giáo hội nghiêm, phải có tôn kính với trưởng lão, điểm cơ bản này mà người cũng không biết, sao có thể coi là người trong giáo hội chứ? - Cơ Long Lạc tựa hồ nắm được đuôi của Hàn Thạc, cười lạnh chế diễu.

- Người là cái quái gì?! Một quyết định sai lầm, một tội nhân làm hại giáo hội thiếu chút nữa vạn kiếp bất phục, cũng đáng để ta tôn kính à? Người cũng xứng sao? - Hàn Thạc lạnh lùng nhìn Cơ Long Lạc, không nể mặt hần chút nào, ác độc chọc vào vết thương trong lòng hần.

634. Chương 634:ta Có Vốn Để Cuồng Vọng

- Người... Người dám nói như vậy với ta à? - Cơ Long Lạc cả người run rẩy, mặt dày căng lên, giống như một con Thự Thi quỷ cuồng bạo, chỉ vào Hàn Thạc gầm lên.

Chuyện này là tâm bệnh của Cơ Long Lạc, vì thân phận hần quá cao, căn bản không có ai dám nhắc tới trước mặt, Hàn Thạc lại đương trường nói bất lưu tình như vậy, cộng với tính điên cuồng của Cơ Long, không gầm lên như sấm mới là lạ!

Hàn Thạc sao phải sợ hần chứ?

- Hắc hắc, thế nào? Ngượng quá hóa giận hả? Đáng đời!

Hàn Thạc cười lạnh, coi như không để ý tới tiếng gầm của Cơ Long Lạc, tiếp tục nói móc:

- Nếu không phải vì cách làm sai lầm của người năm đó, giáo hội cũng không phải mấy trăm năm nay không dám gặp người, trở thành lũ chuột để mọi người trên đại lục đuổi giết. Với loại người tâm thần như người, ở lại giáo hội chỉ sẽ mang đến cho giáo hội tai ương một lần nữa mà thôi. Ta mà là người thì khẳng định không còn mặt mũi nào gặp người khác, kiểu gì cũng không dám xuất đầu lộ diện.

- Người... Người... - Cơ Long Lạc chỉ vào Hàn Thạc, bị hần nói móc như vậy, tức giận đến nỗi không nói nên lời nữa.

- Ta không thích người khác chỉ vào người ta, người thử chỉ một lần nữa xem? - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội, thấy hần không hề mở miệng ngăn trở, trong lòng hiểu được hần cũng muốn nhân cơ hội này lợi dụng Hàn Thạc để làm mất mặt Cơ Long Lạc, nên Hàn Thạc càng thêm không cố kỵ gì nữa.

- Tiểu bối, người quá can rở rồi? - Cơ Long Lạc thở không ra hơi, nhưng lại vì vẫn còn sợ Hàn Thạc, cố nén không dám động thủ.

Mắt nhắm lại, Hàn Thạc quát lạnh một tiếng, “Vèo”, đã bắn về phía Cơ Long Lạc. Thần chi linh vực của hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ trong cơ thể đột nhiên triển khai, cả Nguyên Lão điện thoáng chốc thành

một khu vực chỉ có Hủy Diệt pháp tắc cuồng loạn kinh khủng. Vốn không chỗ nào không có nguyên tố đủ các hệ, bỗng dưng bây giờ không còn gì cả.

Những nguyên lão Thiên Tai giáo hội tu luyện các loại lực lượng nguyên tố, đột nhiên phát hiện như mình đang đi tới một vùng chân không, rốt cuộc không cảm giác được lực lượng nguyên tố quen thuộc, toàn bộ đều khủng hoảng, hoảng sợ nhìn Hàn Thạc.

Chỉ thấy lúc này, Hàn Thạc không biết khi nào đã đứng trước mặt Cơ Long Lạc, bàn tay to như cái quạt cầu vào cổ Cơ Long Lạc, cánh tay nhấc lên cao, trực tiếp nâng cả người hắn lên không, nhìn chằm chằm vào Cơ Long Lạc không ngừng giãy dụa.

Một lời không hợp, lập tức động thủ công kích, căn bản không cố kỵ cái gì cả! Loại tác phong đơn giản trực tiếp này làm cho mọi người đều phát lạnh, toàn bộ đều bị chấn nhiếp.

Cơ Long Lạc giống như một tên hề, mặt đỏ lên, hai chân không khoeo như cái ống trúc phí công vô lực đập đập, hai tay cũng liều mạng giật cổ tay của Hàn Thạc, muốn giải thoát mình khỏi tư thế khuất nhục này, có vẻ cực kỳ chật vật.

Nhưng hắn chỉ có thực lực Cơ Thần, sau khi Hàn Thạc triển khai Thần chi lĩnh vực, căn bản không thể lợi dụng lực lượng nguyên tố để công kích đối phương.

Mất đi lực lượng nguyên tố Tử Vong, chỉ dựa vào sức lực tay chân của hắn, muốn chống lại thân thể đã tới cảnh giới Cửu Biến của Hàn Thạc căn bản là không biết tự lượng sức mình. Hắn dùng hết sức mà vẫn không thể thoát khỏi bàn tay trói buộc của Hàn Thạc, cả người treo giữa không trung, hít thở càng ngày càng cố hết sức, mặt đỏ bầm lên như sắp rỉ máu ra. Đại trưởng lão Cơ Long Lạc lâu năm nhất Thiên Tai giáo hội, giữa con mắt mọi người lại bị Hàn Thạc bấu cổ nhấc lên không, giãy dụa như một tên hề, không có sức phản kháng. Cảnh này làm vài nguyên lão vốn giao hảo với hắn vốn định giải cứu hắn khỏi khốn cảnh bị dọa ngẩn người, ai nấy ánh mắt lóe ra vẻ bất lực, không ai muốn giống như Cơ Long Lạc bị Hàn Thạc tùy thời giết chết. Mọi người đều cúi đầu khiếp đảm.

Trong nháy mắt, tất cả lực lượng nguyên tố đều không thể dùng. Loại cảm giác quỷ dị này làm mọi người đều khủng hoảng. Ai nấy đều ngẩn ngơ nhìn Hàn Thạc ở giữa phòng lãnh khốc nắm lấy Cơ Long Lạc, chỉ cảm thấy môi khô họng rát, cả người lạnh run, có cảm giác cái mạng nhỏ tùy thời không được đảm bảo.

- Ta có vốn để cuồng vọng! - Hàn Thạc nhìn chằm chằm một cách kiêu ngạo nói với Cơ Long Lạc. Cũng là nhắc nhở tất cả mọi người trong điện, để họ tốt nhất nên thật thà một chút.

Những lãnh đạo Thiên Tai giáo hội, ai nấy thần sắc hoảng sợ, chẳng biết phải làm sao, sợ Hàn Thạc trút giận lên người mình, đầu cấp tốc nghĩ cách rũ sạch mọi liên quan tới Cơ Long Lạc, trong lòng thì run sợ.

Chỉ có lão mập Giáo Hoàng coi như trấn định, nhưng cũng sợ hãi. Hắn và Cơ Long Lạc khác hẳn nhau. Hắn không tự đại như Cơ Long Lạc. Từ việc Hàn Thạc giết chết Quang Minh Giáo Hoàng và vài lời đồn khác, còn có sự thật về việc hắn hủy diệt mười mấy vạn chiến sĩ của Thú Nhân đế quốc, hắn đại khái có thể đoán ra thực lực của Hàn Thạc.

Song, mặc dù trong lòng cũng đã tính toán, nhưng khi chính thức nhìn thấy Hàn Thạc trong nháy mắt chế trụ Cơ Long Lạc, làm Cơ Long Lạc không có đến cả lực hoàn thủ, vẫn sợ mất hồn. Hàn Thạc có thể dễ dàng chế trụ tên trưởng lão kia, cũng có nghĩa là có thể dễ dàng giết chết hắn. Sự thật này làm cho lão mập rất bất an, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

- E hèm, Bố Lai Ân, đều là người mình cả, Cơ Long Lạc cũng chỉ là nói hơi nhiều một chút, tội không đến chết, người thả hắn ra đi. - Mắt thấy trên mặt Cơ Long Lạc càng lúc càng căng lên, càng lúc càng đỏ bầm lại, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạn khí, lão mập thấy mục đích của mình đã đạt được rồi, nên vội lên tiếng can lại.

Nhìn bốn phía, ánh mắt lãnh lệ của Hàn Thạc nhìn qua chỗ nào, nhiều nguyên lão Thiên Tai giáo hội đều cúi đầu khiếp đảm, không ai dám nhìn lại hắn.

Khẽ gật đầu hài lòng, Hàn Thạc lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta nể mặt người, tha cho cái mạng chó của hần, nhưng ngón hần chỉ vào người ta thì ta phải bỏ đi!

Nói xong, “rắc”, ngón tay Cơ Long Lạc vừa mới chỉ vào Hàn Thạc bỗng phát ra một tiếng gãy giòn tan.

Tiện tay ném đi, Cơ Long Lạc bay vọt lên, va mạnh vào vách tường cứng rắn, vang lên một tiếng ầm, rồi cục Cơ Long Lạc có thể thở được, kêu lên một tiếng đau đớn, đột nhiên phát hiện ngón giữa bị đứt lìa, kêu la thảm thiết.

Làm xong tất cả những việc này, thân thể Hàn Thạc lại nhoáng lên, cả người bay trở về chỗ ngồi, như căn bản không hề động chân tay gì. Cùng lúc đó, Thần chi linh vực bao phủ cả điện cũng đột nhiên biến mất, giống như áp lực lúc trước làm cho người ta khủng hoảng, chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi.

- Người, người... - Cơ Long Lạc kêu thảm, trừng mắt oán độc nhìn Hàn Thạc, rồi lại không dám lao lên báo thù.

Biểu hiện của Hàn Thạc vừa rồi thật sự quá kinh khủng, điều này làm cho Cơ Long Lạc biết phỏng chừng tất cả mọi người trong điện cộng lại, cũng không đủ cho Hàn Thạc giết trong một phút. Đến lúc này, hần mới thực sự tin lời Tộc Vương sáu sừng. Cũng hiểu tại sao Tộc Vương sáu sừng hung tàn vô tình, khi đối mặt với Hàn Thạc lại hiền lành như vậy.

- Bằng vào người, đến cả tư cách báo thù ta cũng không có. Người bỏ qua ý định này đi, bằng không người chỉ tự tìm lấy diệt vong mà thôi! - Hàn Thạc ngạo mạn nhìn Cơ Long Lạc, khinh thường nói.

Cơ Long Lạc oán hận nhìn Hàn Thạc chăm chăm, không nói một lời, hần cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này để chứng minh mình vẫn không khuất phục, nhưng trong lòng thì vô cùng khổ sở, biết đối mặt là một địch nhân cường đại như vậy, chỉ sợ đến cả tư cách báo thù hần cũng không có nốt! Nghĩ như vậy, Cơ Long Lạc thấy lòng quặn lại, trong lòng chán nản thở dài bất lực.

- Được rồi được rồi, sự tình này cứ như vậy thôi, tất cả mọi người là người mình cả, đừng để mất đoàn kết!

Lão mập vội vàng lên tiếng, trong lòng hần cũng hiểu, Hàn Thạc gây chuyện như vậy, cả Thiên Tai giáo hội sợ là rốt cuộc không tìm thấy trở ngại nào nữa, Hàn Thạc sẽ nghiễm nhiên trở thành thành viên giáo hội, không ai dám phản đối, ai có ý phản đối, dù có chết cũng không dám nói ra.

- Đúng là không biết xấu hổ! Làm gì phải khổ thế?! - Khóe miệng Hàn Thạc nhếch lên nụ cười lạnh, lẩm bẩm, nhưng tất cả mọi người đều nghe được tiếng “lẩm bẩm” của hần, ai nấy cười khổ, thầm nghĩ Cơ Long Lạc cũng thật sự là xui xẻo, không hiểu sao lại đụng phải một sát tinh như vậy?

Phần còn lại, Hàn Thạc quả nhiên rốt cuộc không gặp phải lực cản gì. Trước đây mỗi khi Giáo Hoàng bàn về sự tình Hàn Thạc, luôn luôn có rất nhiều trưởng lão cãi nhau không ngớt. Hôm nay toàn bộ ý kiến đều nhất trí, hơn nữa đều tranh nhau cho thấy thái độ ủng hộ của mình với Hàn Thạc, sợ mình nói ra chậm hơn người khác, chọc tức tới sát tinh kia.

Lão mập thấy tất cả liền cảm khái không thôi. Nhiều năm qua, mỗi khi hần đưa ra một việc gì, các trưởng lão này luôn cho thấy thái độ của mình, ai nấy tranh chấp đến mặt đỏ tới mang tai, chỉ thiếu điều đương trường đánh nhau, muốn loạn bao nhiêu cũng có. Lần này khi Hàn Thạc tới đây, các trưởng lão này giống như đột nhiên thành một người khác, thái độ chẳng những nhất trí, mà còn rất nhanh chóng đưa ra thái độ của mình.

“Quả nhiên, có đôi khi vũ lực đã man mới là lợi khí giải quyết tất cả những lộn xộn!” - Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội thầm nhận định.

Hàn Thạc tuổi còn trẻ, nhưng không bị cản trở, một đường trở thành một trưởng lão danh dự của Thiên Tai giáo hội, cũng chiếm được một địa phương trong Thiên Tai giáo hội. Tất cả hành động của Thiên Tai giáo hội ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc và thành Bồ Lôi Đặc Nhĩ, toàn bộ đều do hần tự mình xử lý. Tất cả thành viên của Thiên Tai giáo hội, còn có cả các thế lực phân bố ở đó cũng được Giáo Hoàng giao hết tài liệu vào tay Hàn Thạc.

Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi, hai tên vốn phụ trách thành viên Thiên Tai giáo hội ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, cũng thành thủ hạ trực tiếp của Hàn Thạc, chỉ nghe lệnh từ hần.

Trừ những việc này ra, tất cả hiệp nghị bí mật giữa Thiên Tai giáo hội và các quốc gia ở đại lục Kì Áo, các điểm và phương pháp liên lạc tại các quốc gia, cũng được lão mập nói cho Hàn Thạc, để hắn có quyền lợi sử dụng lực lượng này. Sau khi dặn dò vài việc linh tinh khác, lão mập mới chuyển sang trọng điểm của hiệp nghị lần này - năm ngày nữa là mở ra tế đàn tế bái Tà Thần, đến lúc đó Hàn Thạc cần phải ra mặt!

Muốn mở tế đàn cần phải có vài tế phẩm, còn phải có thời gian thích hợp, việc này đã có nghiên cứu trước. Thời gian năm ngày này để Thiên Tai giáo hội chuẩn bị. Hàn Thạc cũng có thể nghỉ ngơi.

Hội nghị chấm dứt, các đại nguyên lão khép na khép nép vội vàng đi ra, đến khi rời xa Hàn Thạc, ai nấy rõ ràng thở phào một hơi. Cơ Long Lạc cũng là một trong số đó. Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc hóa ra vẫn hờ hững, trước khi đi còn nhìn nhìn Hàn Thạc, xem ra vẫn còn oán niệm về năng lực thách.

Khi trong điện chỉ còn lại có lão mập Giáo Hoàng và Hàn Thạc, hắn đột nhiên cười ha ha vài tiếng, nụ cười làm mở mở nung núc trên mặt rung lên, nói rất sáng khoái:

- Bố Lai Ân, may mà có người. Nhiều năm qua, ta chưa từng thấy vẻ mặt của Cơ Long Lạc trở nên như vậy, thật sự rất thú vị!

Nhìn mọi người đi ra khỏi điện, tâm tình hắn rất thoải mái!

635. Chương 635:nhất Hô Bách Ứng

Bên trong Nguyên Lão điện, lão mập Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội rất thành khẩn nhờ Hàn Thạc chỉ bảo một vài vấn đề về Hủy Diệt pháp tắc. Trước kia hắn chỉ biết Hàn Thạc tu luyện Vong Linh ma pháp, còn có một loại vũ thuật kỳ lạ, nhưng hắn không biết Hàn Thạc cũng có tạo nghệ rất khá trong Hủy Diệt pháp tắc.

Lần này Hàn Thạc triển khai Thần chi linh vực Hủy Diệt bên trong Nguyên Lão điện, cả Nguyên Lão điện tràn ngập sức mạnh hủy diệt cuồng loạn, vận méo sự lưu động của các lực lượng nguyên tố khác trong không gian, làm tất cả trưởng lão bên trong Nguyên Lão điện không ai còn có lực lượng nguyên tố có thể sử dụng được, hoàn toàn như những con dê chờ mổ, làm lão mập vừa kính sợ, đồng thời cũng thấy được hy vọng đột phá thực lực.

Hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc chính là Hạ vị thần Hủy Diệt hệ, giải thích đối với Hủy Diệt pháp tắc cũng sâu hơn hẳn nhiều. Từ Cơ Thần tới Hạ vị thần, đây là một khoảng cách gần như không thể vượt qua. Lão mập và Hàn Thạc nói với nhau vài câu, lập tức một vài vấn đề trở nên sáng sủa, làm cho thái độ hắn đối đãi với Hàn Thạc càng thêm cung kính.

- Người yên tâm đi, đối với Thiên Tai giáo hội ta không có hứng thú gì! Ta cũng sẽ không giống lão gia hỏa Cơ Long Lạc kia, thọc tay vào quyết định của người. Ta tới nơi này chỉ là để liên lạc với bề trên, không phải để cướp lấy quyền lực trong tay người! - Hàn Thạc chỉ đạo hắn trong chốc lát, ngẫm nghĩ một lát, thừa dịp không có ai, lại cho hắn thấy thái độ.

- Ta biết, người khác hẳn Cơ Long Lạc. Người đã có danh vọng độc nhất vô nhị ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc rồi, nhưng trước giờ chưa từng có tâm tư muốn ngôi vị hoàng đế. Từ điểm này, người và Cơ Long Lạc đã rất khác nhau rồi. Do đó, đối với người, ta rất yên tâm! - Thấy Hàn Thạc bàn về việc này, lão mập cũng nghiêm nghị tỏ rõ thái độ. Xem ra hắn đã sớm phân tích tính cách của Hàn Thạc rồi.

- Khả khả, ta lắng chuyện rồi, lại nói linh tinh nữa rồi. - Hàn Thạc nhún vai, cười khể nói.

Sau đó hai người không tiếp tục đàm luận nữa. Lão mập thấy Hàn Thạc tỏ thái độ sẽ không tranh quyền với hắn, cảm thấy buông lỏng rất nhiều. Từ ngữ khí và thái độ của Hàn Thạc, hắn nhận thấy Hàn Thạc không nói ngoa. Không giống Cơ Long Lạc lấy không nói có. Tâm tư thả lỏng, lão mập cười hớn hớ tiễn Hàn Thạc ra khỏi Nguyên Lão điện.

Lễ tế điện Tà Thần còn phải vài ngày nữa mới bắt đầu. Mấy ngày này, Hàn Thạc ở lại trong căn phòng mà Thiên Tai giáo hội chuẩn bị cho hắn, không ngừng tiếp đón rất nhiều nguyên lão muốn lấy lòng, thật quá phiền phức.

Cũng vì Hàn Thạc có biểu hiện thật sự quá mức chấn động ở Nguyên Lão điện, đám nguyên lão này ai nấy đều là những nhân vật thành tinh, tự nhiên muốn thừa dịp này lập quan hệ thật tốt với Hàn Thạc, miễn cho việc phải đắc tội với Hàn Thạc, bị hấn rũ tay giết chết.

Liên tiếp vài ngày, những nguyên lão mang theo các loại cao thủ thủ hạ, đem theo những bảo vật vơ vét được nhiều năm qua, từng nhóm từng nhóm đi vào bái kiến Hàn Thạc, thái độ ai nấy khiêm cung, ai cũng đầy hòa khí.

Đến cả Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi nay đã trở thành thuộc hạ trực hệ của Hàn Thạc cũng được ăn theo. Thân phận và địa vị cũng nước nổi thuyền lên. Hai người bây giờ đi đến đâu, mọi người đều hâm mộ và sùng kính. Đến cả những đại nhân vật trước đây không coi họ vào đâu cũng đột nhiên trở nên nhiệt tình, làm bọn hấn vô cùng bối rối.

- Bá Đặc, bây giờ thấy quyết định của ta năm đó anh minh bao nhiêu chưa? - Nhìn những lễ vật ngồn ngồn như núi để trên bàn, Ốc Úc Phu vẻ mặt đắc ý, có vẻ vô cùng tự hào về quyết định của mình năm đó.

Vì quá phiền phức, những món đồ này vừa to vừa nặng, Hàn Thạc giao nhiệm vụ sắp xếp lại cho hai người Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi, hơn nữa nói rõ nếu hai người thích cái gì, cũng có thể không cần bẩm báo hấn, tự mình lưu lại.

- Người quả có ánh mắt rất chuẩn! Ha ha, chủ ý đi theo đại nhân lần này là quyết định chính xác nhất trong đời này của người! - Bá Đặc Tề Lợi cười nói, mắt híp lại. Nhớ tới vừa mới tìm được trong đồng lễ vật này một cái triệu hoán ma lực hoàn loại cực phẩm, trong lòng càng sung sướng lâng lâng.

Ốc Úc Phu cười hắc hắc, thấp giọng nói:

- Ta nghe nói bên trong Nguyên Lão điện, Bồ Lai Ân đại nhân thiếu chút nữa giết chết Đại trưởng lão Cơ Long Lạc, hắc, lão quỷ đó một mạch cao cao tại thượng với các giáo đồ, không ngờ cũng có một ngày như vậy!

- Thật hả?

Bá Đặc Tề Lợi kinh hô, vội hỏi:

- Ảnh hưởng của Đại trưởng lão trong giáo hội rất mạnh, bản thân lại có thực lực kinh khủng, hấn không phản kích à?

- Hấn dám sao? Sự tàn nhẫn của đại nhân thì người không phải không biết!

Dừng một chút, Ốc Úc Phu cười khẩy nói:

- Nghe nói, Đại trưởng lão khi bị đại nhân nắm trong tay đến cả lực phản kháng cũng không có, thoảng cái đã bị chế trụ rồi, không thể động đậy! Nếu không phải nhờ Giáo Hoàng đại nhân tự mình cầu tình, nói không chừng Bồ Lai Ân đại nhân đã giết lão quỷ đó rồi, dù vậy, một ngón tay của hấn cũng bị bẻ gãy, đại nhân nói cho hấn một giáo huấn, hắc!

- Đại nhân tuổi còn trẻ đã có thực lực như thế, tác phong làm việc quyết đoán như thế, thật sự là tiền đồ vô lượng! - Bá Đặc Tề Lợi tán thưởng.

- đương nhiên!

Ốc Úc Phu cười ha ha, rồi đắc ý nói:

- Chúng ta đi theo đại nhân, tự nhiên cũng sẽ đạt được địa vị và sức mạnh!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hắc hắc cười, xem ra rất tán thưởng ánh mắt mình.

Tế đàn Thiên Tai giáo hội tế bái Tà Thần, trên một thần điện trung ương nhô cao rất nghiêm trang, tất cả nhân vật giáo hội chủ yếu đã đến đông đủ, tham gia hoạt động bái tế Tà Thần lần này.

Hàn Thạc được Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội tự mình dẫn tới thần điện. Trên đường đi tới, tất cả giáo đồ nghe về hung danh của hấn, toàn bộ đều không hề dấu trong mắt sùng bái, nhìn Hàn Thạc chăm chăm không rời mắt.

Còn có một vài giáo đồ trẻ tuổi xinh đẹp, đang đưa con người mê lệ nhìn Hàn Thạc như bốc lửa, lớn mật ném ra những cú liếc mắt đưa tình, hận không được chủ động sa vào vòng tay hắn, vùi đầu vào ngực Hàn Thạc, cảm thụ khí tức nam nhân của tuyệt thế cường giả.

Thiên Tai giáo hội và Quang Minh giáo hội khác nhau, việc nam nữ cũng khá là tùy tiện. Thiên Tai giáo hội lại là một tổ chức tôn giáo làm việc không có gì cố kỵ, những gì Hàn Thạc gây nên, được bọn người Giáo Hoàng cố ý tuyên dương, quả thực thành chuẩn tắc của đám giáo đồ này.

Đám giáo đồ trẻ tuổi đã sùng bái Hàn Thạc tới mức vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Khi lão mập Giáo Hoàng mang theo Hàn Thạc đi tới thần điện rộng lớn vô cùng, mọi người tham bái lão Giáo Hoàng, rồi ai nấy điên cuồng hô tên Bồ Lai Ân đại nhân, những người này đại đa số đều là thanh niên, nhiệt tình vô cùng.

Nhất hô bách ứng (được nhiều người ủng hộ), những giáo đồ biết được công tích của Hàn Thạc, ai nấy hưởng ứng những lời hô hào này, gào thét không ngừng.

Lão mập Giáo Hoàng vốn chuẩn bị trước tiên là nói vài câu với mọi người, song còn chưa kịp mở miệng, lại phát hiện ra trong điện Thần nơi nơi đều toàn những tiếng hô Bồ Lai Ân đại nhân, thần tình xấu hổ, nhất thời không biết phải nói cái gì.

Hắn hiểu đám giáo đồ này sở dĩ nhiệt tình như vậy, nguyên nhân là vì Hàn Thạc dùng thủ đoạn sấm rưng chớp giật, trước diệt Băng Tuyết thần điện, sau giết Quang Minh Giáo Hoàng và hai đại Bán thần. Loại sự tích này lại được giáo hội tuyên dương, trong lòng họ lưu lại ký ức rất sâu đậm.

Dù sao ngay từ đầu khi vừa vào giáo hội, họ đã bị tẩy não, coi Quang Minh giáo hội làm địch nhân lớn nhất kiếp này. Cuộc sống họ lại phải quanh quẩn ở một nơi bí mật, không thể cho người khác thấy thân phận, nên càng cho rằng Quang Minh giáo hội chính là người tạo thành tất cả nguồn gốc tai họa này, tự nhiên cũng sẽ càng thêm cừ hận.

Hàn Thạc tiêu diệt một mẻ gọn gàng tam đại thủ lĩnh của Quang Minh giáo hội, ý nghĩa này đối với họ quả không cần nói cũng biết!

Trong tiếng hoan hô ầm ĩ, Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội thần tình xấu hổ, cười khổ nói với Hàn Thạc:

- Không ngờ người lại được hoan nghênh như vậy, người nói mấy câu đi, để hạ bớt nhiệt tình của họ xuống vậy!

Hàn Thạc cũng rất xấu hổ, hắn cũng không có ngờ tới mình chưa làm gì cả, cũng không ngờ vừa vào đã lấn quyền chủ, lấy mất toàn bộ danh tiếng lão mập.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc khẽ giơ hai tay lên, ra hiệu im lặng.

Hàn Thạc thân cao một thước chín, thân hình hùng vĩ đứng giữa các giáo đồ có vẻ như hạc giữa bầy gà, thêm nữa tất cả mọi người vẫn đều nhìn hắn chăm chú, do đó hắn vừa ra hiệu im lặng là tất cả mọi người đều an tĩnh lại ngay. Xem ra Hàn Thạc tuy người không ở Thiên Tai giáo hội, nhưng vì những việc đã làm quá hải nhân, danh vọng đã tới mức rất cao trong giáo hội.

Chỉ giơ tay vài giây, tiếng ồn ào như cái chợ thực phẩm trong Thần điện đầy người đã im lặng hẳn. Tất cả mọi người nhìn Hàn Thạc vẻ hưng phấn, nhìn tên hung ma trong truyền thuyết một người giết chết mười mấy vạn Thú Nhân, tiêu diệt Băng Tuyết thần điện, giết chết tuyệt thế Quang Minh Giáo Hoàng, đợi hắn nói chuyện.

- Ủm, ta là Bồ Lai Ân, lần này ta tới đây, là để tham gia tế điện lần này. Sau khi đến đây, ta mới biết được giáo hội khác với những gì ta tưởng tượng, nơi này giống như một tiểu thành thị, cái gì cũng có, rất thoải mái.

Mọi người đều cười, tiếp tục nghe Hàn Thạc nói.

- Chỉ là, nơi này có thoải mái tới đâu, cũng chỉ là một hầm ngầm quanh năm không thấy mặt trời, giống thân phận người của giáo hội chúng ta trên đại lục - vĩnh viễn không thể ra mặt!

Ngữ khí biến đổi, Hàn Thạc trầm giọng xuống. Mọi người ai nấy thần sắc phức tạp, sứt sứt không thôi.

- Ta cho rằng, chúng ta nên ra khỏi hầm ngầm, quang minh chính đại đi đến trước mặt mọi người!

Nhìn bốn phía, Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên quát lớn:

- Chúng ta nên sống bên ngoài, không phải là những con rùa chui rúc ngầm dưới đất nữa, ai dám ngăn trở chúng ta, chúng ta giết hắn!

- Không bao lâu nữa, chúng ta có thể quang minh chính đại nói với mọi người, chúng ta là giáo đồ Thiên Tai giáo hội, được người ta tôn kính, các ngươi nhất định sẽ thấy! - Hàn Thạc nói lớn về quả quyết.

Vừa nói xong, mọi người đầu tiên là yên lặng vài giây, rồi nổi lên những tiếng hoan hô như núi lửa bộc phát, những tiếng hô Bồ Lai Ân cứ nổi lên điên cuồng, vô cùng cuồng nhiệt.

- Bồ Lai Ân, người thích hợp làm thủ lĩnh hơn cả ta. Thật sự nhìn không ra, thủ đoạn cổ động lòng người của ngươi lại lợi hại như vậy! - Lão mập đứng bên cạnh Hàn Thạc, nghiêm trang nói.

Những lời này của hắn đích thật là phát ra từ phế phủ. Nhìn Hàn Thạc chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, đã khiến cho đám giáo đồ cuồng nhiệt càng thêm điên cuồng, lão mập thật sự tự thẹn không bằng. Hắn cho rằng cho dù hắn có thực lực được như Hàn Thạc, cũng không nhất định có thể có ảnh hưởng lớn như vậy.

636. Chương 636:nói Chuyện Với Thượng Vị Thần Hủy Diệt

Sau khi được bài diễn văn của Hàn Thạc kích động, tiếng ồn ào trong Thần điện tiếp tục thêm một thời gian nữa. Thấy mọi người tâm tình dần dần ổn định xuống, lão mập Giáo Hoàng tuyên bố tiến hành nghi thức trước khi tế điện Tà Thần.

Một vài ma thú đã để sẵn trên tế đàn lần lượt bị giết chết, máu tươi đỏ lòm chảy vào huyết trì ở trung ương tế đàn, tất cả các nguyên lão Thiên Tai giáo hội, ai nấy đều cung cung kính kính lễ bái, lặng lẽ vịnh xướng ngôn ngữ xa xưa nào đó.

Thấy đến cả Giáo Hoàng cũng lễ bái, Hàn Thạc nhìn lướt qua, hai gối hơi cong cong, nhưng không hề quỳ xuống.

Trong thời khắc trang nghiêm này, tất cả mọi người đều theo nghi thức mặc niệm, không ai chú ý tới hành động bất kính với Thần linh này của Hàn Thạc. Hàn Thạc lạnh lùng nhìn tế đài trung ương, quan sát những hoa văn trên ma pháp trận. Thân là một Hạ vị thần, loại tế đàn triệu hoán Tà Thần này cũng không khác với những gì Hàn Thạc bố trí.

Lợi dụng một vài tế phẩm và sự sùng bái của họ, thông qua những ấn ký huyền ảo trên tế đài. Ở một vị diện khác rất xa, vị Tà Thần được Thiên Tai giáo hội tín phụng, đích xác có thể nghe được tiếng kêu gọi từ đại lục Kỳ Áo. Về phần Tà Thần khi nghe tiếng gọi này có hiện thân, nguyện ý liên lạc với họ hay không lại là một chuyện khác.

Trong không khí trang nghiêm, nghi thức được cử hành rất thuận lợi, không có gì bất ngờ xảy ra.

Nghi thức vẫn tiếp tục, trong huyết trì trên tế đàn đột nhiên hiện lên một vòng xoáy, một không khí quỷ dị dần dần lan tràn trong Thần điện.

Hàn Thạc vẫn lạnh lùng đánh giá tế đàn, bỗng cau mày, mắt nhìn chăm chăm vào biến hóa phát sinh trong huyết trì, đã cảm nhận được có một vị Thần nào đó đến từ một nơi rất xa, đang lợi dụng một phương thức kỳ dị, rót sức mạnh hắn chậm chậm vào huyết trì.

Vùng máu ma thú bên trong huyết trì dần dần xoay càng nhanh. Có một loại không khí uy nghiêm từ huyết trì lan ra cả thần điện chung quanh, không biết qua bao lâu, máu trong huyết trì tụ lại với nhau, hình thành một huyết nhân nhìn không rõ tướng mạo.

Một đôi mắt đột nhiên mở ra, trực tiếp nhìn xuống Hàn Thạc lúc này cũng đang lạnh lùng nhìn hắn. Bị đôi mắt đó nhìn vào người, Hàn Thạc sinh ra một loại cảm giác không có lực kháng cự, giống như huyết nhân dùng máu gắn kết đó, tùy thời có thể cướp lấy tính mạng hắn vậy.

- Ta là Hủy Diệt Thượng vị thần Thái La Khắc, phụ trách mọi việc ở đại lục Kỳ Áo. Lần này bảo người tới, là muốn nói chuyện với người về vấn đề đại lục Kỳ Áo. - Huyết nhân nhìn Hàn Thạc, một thanh âm vang lên trong óc hắn.

Hàn Thạc không hề cảm thấy bất ngờ. Trước khi tới đây cũng đã chuẩn bị rồi. Nghe thanh âm đó vang lên, trong lòng không hề lặn tẩn, cũng không mở miệng nói gì.

- Đại lục Kỳ Áo là một vị diện cấp thấp. Người có thể tu thành Hạ vị thần đã rất khá rồi. Người tu luyện sức mạnh Tử Vong và sức mạnh Hủy Diệt, ngay từ đầu nhất định đã là trận doanh của chúng ta rồi. - Thanh âm đó nói tiếp.

- Người đắc tội với Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội, cũng kinh động tới lãnh đạo của họ. Họ sẽ không dung túng cho một vị Thần như người tồn tại ở vị diện cấp thấp như đại lục Kỳ Áo này đâu. Chúng ta có thể giúp người một tay. Chỉ cho người một con đường mới!

- Ta phải làm cái gì? - Hàn Thạc vẫn trầm mặc, rốt cục mở miệng hỏi.

- Gia nhập với chúng ta, làm một việc ở đại lục Kỳ Áo. Chúng ta cần người. Người cũng cần chúng ta! - Huyết nhân hồ hững nói.

- Có phải là đề cao ảnh hưởng của Thiên Tai giáo hội tới mức lớn nhất ở đại lục Kỳ Áo, làm cho tất cả sinh linh trên đại lục này đều tín phụng các người? - Hàn Thạc hỏi.

- Không!

Ngoài Hàn Thạc dự liệu, thanh âm đó nói:

- Nếu chỉ là vì thống nhất tín ngưỡng lực đại lục, ta sẽ không tự mình ra mặt. Chỉ là một vị diện cấp thấp, căn bản không đáng cho ta phí tâm. Mặt khác, có người gia nhập vào phía chúng ta, thành một phần tử của chúng ta, tín ngưỡng lực của những sinh linh trên đại lục Kỳ Áo này toàn bộ là của người.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc lấp bắp kinh hãi, hỏi:

- Không phải vì tín ngưỡng lực của đại lục Kỳ Áo, vậy là vì cái gì. Ta có thể giúp các người cái gì?

- Đại lục Kỳ Áo dân cư rất thưa thớt, tín ngưỡng lực này căn bản không đáng cho chúng ta giương cờ giống trống! Ta sở dĩ bảo người tới, là muốn nói chuyện với người về một việc khác. Đó là vấn đề tầng dưới cùng ở thế giới trong lòng đất!

“Tầng sâu nhất thế giới dưới đất!” - Hàn Thạc cả kinh. Lúc trước ở dưới tầng sâu nhất của Tử Vong Mộ địa, hắn cũng được chủ nhân Khô Lâu pháp tượng nói về tầng dưới cùng của thế giới dưới đất có chút quái dị. Không ngờ tên Thượng vị thần Thiên Tai giáo hội cũng đột nhiên nhắc tới nơi này.

Tầng sâu nhất thế giới dưới đất, rốt cuộc có cái gì? Tại sao lúc trước Băng Tuyết thần điện muốn đi vào, chủ nhân Khô Lâu pháp tượng cũng nhắc tới. Không biết bao nhiêu cường giả Thượng vị thần ở các vị diện khác nhau cũng sẽ mò tới đây?

- Nơi đó có cái gì? - Hàn Thạc hỏi.

- Một vài thứ gì đó rất kỳ quái, về phần rốt cuộc là cái gì, tạm thời người đừng hỏi. Lần này ta gọi người tới, là có vài việc phải nhờ người giúp đỡ. Ừm, người nắm Tử Vong Mộ Địa, bên trong có thể tiến hành ma pháp trận truyền tống giữa các vị diện. Ta muốn người mở vị diện truyền tống trận ra, hơn nữa nạp vào đó đủ năng lượng. Đại khái nửa tháng sau, chúng ta sẽ có người tới, cùng người đi tới tầng sâu nhất của thế giới dưới đất. Trong thời gian này, người phải cố thử tìm được con đường tắt tiến vào tầng thứ ba thế giới dưới đất, hơn nữa đảm bảo Tử Vong Mộ Địa không gặp phải trục trặc gì. Một khi vị diện truyền tống trận bị người ta hủy đi, chúng ta khó có thể tiến vào được, người cũng chỉ có đường chết thôi!

Vị diện truyền tống cần có hai bên. Nếu bên vị diện truyền tống trận của Hàn Thạc không mở ra, không có đủ năng lượng thạch, cho dù có tọa độ vị diện, Thần ở những vị diện khác cũng không có cách nào tới được. Những gì hắn nói để đề phòng tình huống này.

- Trong khoảng thời gian này người phải cẩn thận một chút, có lẽ những Thần ở vị diện khác cũng sẽ lợi dụng vị diện truyền tống trận tiến vào đại lục các người. Trong số những người này có lẽ có địch nhân của người, tỷ như người của Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội. - Thanh âm nói nói tiếp.

- Đại lục Kỳ Áo rốt cuộc có mấy cái vị diện truyền tống trận? - Hàn Thạc nhướn mày, hỏi.

- Ngoại trừ Tử Vong Mộ Địa người nắm giữ, còn có một cái khác. Chỉ có vị diện thủ hộ giả đại lục các người mới có thể mở ra. Lần đại chiến trước chúng ta thất bại, không thể chiếm lĩnh được vị diện truyền tống trận, cũng may còn lưu lại Tử Vong Mộ Địa này, bằng không lần này cũng không thể vào được!

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc sực nhớ tới năm ngàn năm trước có một trận đại chiến. Trận chiến ấy phía Thiên Tai giáo hội cũng có Tà Thần tham dự, trong đó có cả nguyên chủ nhân Khô Lâu pháp tượng, tổ tiên Hồn tộc, nhưng cuối cùng tất cả đều bại, phương của Tà Thần chặt vật đào thoát khỏi đại lục Kỳ Áo.

Vị diện thủ hộ giả của đại lục Kỳ Áo chính là viên cổ Cự Long. Hắn là tử địch của Hàn Thạc. Năm đó hắn cũng là một phần tử của trận doanh đối lập, hắn khẳng định sẽ cho cường giả của Quang Minh giáo hội hoặc Băng Tuyết thần điện sử dụng vị diện truyền tống trận tới đây. Đến lúc đó Hàn Thạc chắc chắn phải đối mặt với những vị Thần cường đại chính thức, điểm này không thể tránh khỏi được!

- Nếu trước đó, ta giết chết vị diện thủ hộ giả, hủy diệt vị diện truyền tống trận của họ, vậy có phải là họ sẽ khó có thể vào được không? - Hàn Thạc hỏi.

- Những gì người muốn làm có lẽ địch nhân cũng muốn làm, chỉ là vị diện truyền tống trận không cố định. Tử Vong Mộ địa cũng có thể di động, hơn nữa có kết giới đặc thù phòng ngừa người khác truy tìm. Hắn tìm được vị trí của người cũng không dễ dàng. Mà người muốn tìm được hắn cũng rất khó khăn! Dưới tình huống đặc thù này, ta nghĩ vị diện thủ hộ giả đó sẽ vô cùng cẩn thận ẩn tàng, bảo vệ rất kỹ vị diện truyền tống trận, đợi cho những minh hữu phủ xuống. Ta nghĩ người không tìm thấy hắn đâu!

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc ngạc nhiên. Sau khi hiểu được những bí mật của Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc biết chỉ cần hắn nguyện ý, đích xác có thể tùy ý di động Tử Vong Mộ Địa. Mặt khác, bên ngoài Tử Vong Mộ Địa có một vòng kết giới thần bí, đích xác có tác dụng phi phạm. Năm đó hắn trốn trong đây, Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc không thể cảm ứng được linh hồn của hắn. Chứng tỏ Tử Vong Mộ Địa này có thể thật sự ngăn trở người khác truy tìm.

Nghĩ như vậy, từ sau khi trở lại đại lục Kỳ Áo tới nay, hắn đã tới Long cốc tiến hành huyết tẩy một phen. Hơn nữa ở đại lục Kỳ Áo cũng gây ra động tĩnh rất lớn mà viên cổ Cự Long vẫn mắt nhắm mắt nhắm. Xem ra hắn là đúng như lời hắn, lão đang tạm thời tránh ở đó để đảm bảo không ai có thể tìm được, rồi nghênh đón minh hữu của mình.

- Được rồi, vì năng lượng tế phẩm có hạn, ta chỉ có thể nói với người chừng đó thôi. Người nhớ kỹ, lần này người giúp chúng ta, cũng là trợ giúp cho bản thân người, người không có lựa chọn. Chỉ cần người làm tốt việc ở đại lục Kỳ Áo, ta sẽ không bạc đãi người! - Thanh âm huyết nhân trong đầu Hàn Thạc dần dần yếu đi, vòng xoáy kịch liệt trong huyết trì cũng từng chút một chậm lại.

Hàn Thạc và Thượng vị thần Thái La Khắc dùng linh hồn đối thoại, phát sinh trong khi nghi thức tế điện được tiến hành. Sau khi Hàn Thạc và Thái La Khắc nói xong, nghi thức tế điện Tà Thần cũng đã đến giai đoạn cuối.

Trong Thần điện, tất cả tín đồ Thiên Tai giáo hội vẫn bảo trì tư thế sùng bái cúng bái.

Trong lòng Hàn Thạc cũng dâng lên những cơn sóng gió động trời, thông qua những gì Thái La Khắc vừa nói, hắn biết tầng dưới cùng của thế giới dưới đất khẳng định có một vài bí mật rất lớn. Bằng không những vị Thần ở khắp các vị diện cao cấp tuyệt sẽ không đi tới đại lục Kỳ Áo, một vị diện cấp thấp nhỏ nhỏ như vậy.

Sau khi biết sự thật này, tâm tình Hàn Thạc vô cùng trầm trọng. Ở đại lục Kỳ Áo, lúc này Hàn Thạc chỉ có một đối thủ là viên cổ Cự Long. Nhưng một khi cường giả những vị diện khác phủ xuống, thực lực hắn chỉ sợ không thấm vào đâu, nhất là đối với Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội, họ nhất định sẽ xem hắn là tử địch.

Ở đại lục Kì Áo hần trông có vẻ vô cùng vinh quang, nhưng nếu không thể xử lý những việc sắp phát sinh sau này, chẳng những hần, phỏng chừng những thân nhân của hần ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đều phải trả giá rất đắt.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc biết không vì mình, cho dù là quan tâm đến những người thân yêu của hần, cũng phải tỉnh táo, chuẩn bị chơi đùa với những cường giả từ bên ngoài tới!

“Lần này là nguy nan, nhưng biết đâu không phải là một loại cơ hội? Phá rồi sau đó lập, người tu ma đều phát triển trong chém giết tàn khốc, lần này cũng không ngoại lệ.” - Hàn Thạc kiên định thầm nghĩ.

637. Chương 637:hần Tới Rồi!

Nghi thức tế điện dài dòng rốt cục chấm dứt, những giáo đồ nầy giờ quì trên đất, ai nấy đều ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt nhìn lên người Hàn Thạc.

Những người này không thể nghe đối thoại giữa Hàn Thạc và Thượng vị thần, nhưng vì không khí dị thường trong Thần điện lại làm cho mọi người biết trong Thần điện nhất định phát sinh cái gì đó.

Giáo Tông cũng đưa mắt liếc nhìn Hàn Thạc, trong mắt có ý hỏi. Hàn Thạc biết hần muốn hỏi cái gì, khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình quả thật đã nói chuyện với Tà Thần, nhưng không nói rõ cho hần biết chân tướng sự thật.

Hần hoặc nhiều hoặc ít hần là cũng hiểu một vài ý chí của Tà Thần đối với Thiên Tai giáo hội. Chỉ là hần vẫn còn là một Cơ Thần, rất khó lọt vào mắt vị Thần chính thức này, việc này tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều với hần làm gì.

Cơ Thần tới Hạ vị thần là một đường ranh giới, có nghĩa là khoảng cách giữa con người và Thần cũng không quá xa xôi nhưng rất gấp ghềnh khó có thể vượt qua. Cơ Thần mạnh đến đâu mà đối mặt với một Hạ vị thần, cũng chỉ có đường chết. Trong mắt Thần chính thức, Cơ Thần không phải là nhân vật có thể chính diện đối thoại với họ. Không có Thần lực Thần hồn và Thần chi linh vực, Cơ Thần trong mắt họ chỉ là một con kiến, xem như một con kiến có điều cường đại một chút, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Hàn Thạc không giải thích gì cho Lão Mập, lão cũng không mở miệng hỏi. Làm Giáo Tông của Thiên Tai giáo hội, hần biết Thần cũng có một vài thứ kiêng kị, cái gì không nên hỏi đừng hỏi, không nên biết không biết, hần biết phân tặc, cho nên mới có thể ngồi được trên vị trí này.

Nghi thức đã chấm dứt, được lệnh của vài trưởng lão, những giáo đồ Thiên Tai giáo hội tụ tập ở đây đều lục tục ra ngoài.

Nhưng những người tham dự nghi thức tế điện, từ không khí dị dạng trong Thần điện, cộng với biểu hiện của Hàn Thạc, cho họ biết Tà Thần mà họ thờ cúng, hần đã nói chuyện gì đó với Hàn Thạc, làm họ lại càng kính sợ Hàn Thạc hơn.

Trước kia những người từng có quan hệ khăng khít với Cơ Long Lạc, trải qua lần này Thần và Hàn Thạc liên lạc với nhau, hoàn toàn hiểu rõ tình thế. Đã phân rõ giới tuyến với Cơ Long Lạc, sợ sẽ vì sự tồn tại của Cơ Long Lạc mà làm ảnh hưởng tới quan hệ giữa họ và Hàn Thạc.

Sau khi nói chuyện với tên Thượng vị thần đó, Hàn Thạc không tiếp tục ở lại Thiên Tai giáo hội nữa. Nói vài câu với Lão Mập xong, Hàn Thạc ly khai tổng bộ Thiên Tai giáo hội.

Lúc tới đây, Hàn Thạc phải đi bộ qua sa mạc rộng lớn, còn khi ly khai, chỉ thông qua một ma pháp truyền tống trận, đi tới cứ điểm bí mật của Thiên Tai giáo hội ở Lan Tư Lạc Đặc Đế Quốc.

Với thân phận khác hần lúc trước ở Thiên Tai giáo hội, đãi ngộ tự nhiên cũng khác. Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi người đưa Hàn Thạc tới tổng bộ, luôn luôn phụ trách khu vực này. Lúc này họ trực tiếp nghe lệnh của Hàn Thạc.

Cứ điểm của Thiên Tai giáo hội ở Lan Tư Lạc Đặc Đế Quốc là một đại bí mật. Nó đặt ở đại hợp cốc Khoa Nhĩ Lan, chung quanh Nhật Diệu Cốc. Tọa lạc giữa một vùng núi thấp, sương mù tràn ngập, hoàn cảnh rất phức tạp.

Từ truyền tống trận đi ra, Hàn Thạc phân phó cho Ốc Úc Phu và Bá Đặc Tề Lợi vài câu, rồi ly khai đại hợp cốc này, rồi Hàn Thạc trực tiếp phản hồi Tử Vong Mộ Địa.

Ba Linh Ma đang được luyện chế ở trung ương, đã tới giai đoạn cuối cùng. Hàn Thạc quan sát trong chỗ lát, đảm bảo không có vấn đề gì, rồi đi vào giữa cái vị diện truyền tống trận khổng lồ trong Tử Vong Mộ địa.

Hàn Thạc biết được tất cả bí mật Tử Vong Mộ địa, biết phương pháp mở ra và sử dụng đại hình vị diện truyền tống trận này. Để đảm bảo vạn vô nhất thất, Hàn Thạc lại một lần nữa kiểm tra đại hình vị diện truyền tống trận này. Hơn nữa trong đó còn bỏ đầy những năng lượng thạch có thể duy trì vị diện truyền tống, lúc này mới thực sự yên lòng.

Trên đường về, Hàn Thạc đã cân nhắc tất cả những lời tên Hủy Diệt hệ Thượng vị thần đã nói. Biết mình không có lựa chọn. Một khi để cho viễn cổ Cự Long nghênh đón những cường giả ở vị diện khác, rồi hẳn biết được thâm án phát sinh bên trong Long cốc, vậy hẳn chẳng những sẽ rồi đối mặt với viễn cổ Cự Long, mà rất có thể còn cả những vị Thần cường đại khác.

Hàn Thạc tự tin, hẳn không tự phụ. Hẳn hiểu với thực lực bây giờ. Đối mặt với cao thủ cùng cảnh giới thì chắc chắn thắng! Nhưng nếu là người vượt qua cảnh giới hắc, đừng nói là một trung vị thần, cho dù là một cao thủ Hạ vị thần mặt kì cũng có thể đánh chết hẳn.

Bởi vậy, Hàn Thạc biết mình không có lựa chọn, cũng không có đường lui, chỉ có liên kết với Thiên Tai giáo hội, cố gắng cùng chiến đấu trong một trận chiến mà mình mù tịt, hơn nữa chỉ có thể thắng lợi, không thể thất bại.

Sau khi nói chuyện, Hàn Thạc vốn ngao ngễ bạt mạng, bây giờ tâm tình lại có vẻ nặng nề hơn rất nhiều.

Phải trở nên mạnh mẽ, cường đại tới mức bất kỳ ai cũng không thể uy hiếp tới mình, mới có thể tự bảo vệ, mới có thể quyền lên tiếng tuyệt đối trong số những cường giả! Trầm tư hồi lâu, Hàn Thạc âm thầm tự nhủ, phải tăng thực lực mình cao thêm một mức nữa.

Trong ba linh hồn, cái có thể nhanh chóng đưa hẳn tiến nhanh một mức, chính là hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và bản thể. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ có thể lợi dụng từ khối Thần tinh Tử Vong hệ cuối cùng tìm được ở Thâm Uyên làm tăng tiến thêm thực lực. Bản thể thì có chín loại biến hóa trong ma công Cửu Biến, có thể đẩy nhanh quá trình thể ngộ.

Chỉ có hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, vì lúc hình thành là nhờ giúp đỡ của sức mạnh trong Lục Ma Phong và thần lực của ác ma Đạt Đạt Lạp, do Hủy Diệt hệ bản nguyên chi tinh dung hợp mà thành. Trước giờ đều không xây dựng trên cơ sở Hủy Diệt pháp tắc, muốn tiến một bước nữa quả không dễ.

Hàn Thạc không hề bi quan. Trong Tử Vong Mộ Địa, cho hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đem Tử Vong hệ Thần tinh thứ ba tiêu hóa dần. Bản thể lại khổ tâm nghiên phương thức vận dụng những biến hóa của cảnh giới Cửu Biến.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hàn Thạc chìm vào tu luyện trong Tử Vong Mộ Địa, ba hóa thân ngoại thân toàn bộ đều yên lặng như ba cục đá, không có lấy một chút sức sống nào.

Ngày này, Hàn Thạc còn tĩnh tọa bên trong Tử Vong Mộ Địa, đột nhiên cảm ứng được bên ngoài Tử Vong Mộ Địa có sinh vật đến gần.

Ba linh hồn, toàn bộ thức tỉnh khỏi trạng thái tu luyện. Hàn Thạc giật mình nhảy lên, vội vàng triển khai thần thức, thăm dò tình huống bên ngoài Tử Vong Mộ Địa.

Sau khi trao đổi với Thượng vị thần Thái La Khắc ở Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc cũng biết hoàn cảnh mình cũng an toàn như hẳn tưởng tượng. Dựa theo lời Thái La Khắc, viễn cổ Cự Long có thể đang nghênh đón mình hữu tới, điều này có nghĩa là Hàn Thạc một khi bị viễn cổ Cự Long biết được vị trí của mình thì rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm rất thật lớn.

Nhất là, Tử Vong Mộ Địa cũng ở giữa U Âm Sâm Lâm, cách không xa Long Cốc, nơi ở của viễn cổ Cự Long, Hàn Thạc lo lắng như vậy cũng là việc đương nhiên.

Thần thức vừa chuyển, Hàn Thạc lại thở phào một hơi. Nhân khí người vừa tới rất yếu ớt, rõ ràng không phải là cấp bậc của viên cổ Cự Long.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ nhân nhả nhất, vươn người đứng lên, đi ra phía ngoài.

Đi ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, đập vào mắt Hàn Thạc là khuôn mặt ba cô Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Phạm Ny. Thần sắc hai nàng Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny thì tạm coi là trấn định, Phỉ Bích thời gian trước từng cãi nhau với Hàn Thạc, lại ẩn ẩn có vẻ không được tự nhiên.

- Bố Lai Ân, ta đoán người sẽ ở chỗ này!

Ngải Mễ Lệ ngọt ngào cười, kéo ngọc thủ của Phỉ Bích, hướng tới Hàn Thạc cười nói:

- Việc xảy ra mấy hôm trước, hãy cho nó qua đi, Phỉ Bích bây giờ cũng đã cởi mở hơn, người đừng khó chịu nữa!

Xem ra, Hàn Thạc biến mất khá lâu, được hai nàng Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny khuyên bảo, Phỉ Bích hẳn đã khuất phục rồi. Có lẽ nàng cho rằng Hàn Thạc sở dĩ biến mất lâu như vậy, là do trách cứ những lời lẽ xúc phạm và sự ích kỷ của nàng.

Ngải Mễ Lệ vừa nói như vậy, Phỉ Bích thần sắc phức tạp nhìn Hàn Thạc, rơm rớm nước mắt, cắn răng hậm hực nói:

- Đi lâu vậy hả, người không an ủi ta sao!

Nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc ngược lại cảm thấy áy náy, cẩn thận nghĩ đến người làm sai kỳ thật chính là mình, chỉ vì khi đó thái độ Phỉ Bích cũng không hay, hẳn mới không khống chế được mình. Bây giờ Phỉ Bích đổi sang bộ dáng rơi lệ, khác hẳn với lãnh ngạo quật cường ngày thường. Nhìn hình dáng đau đớn đáng thương đó làm Hàn Thạc cũng hơi đau lòng.

Khi tới Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc biết mình đang gặp nguy cơ, nên sinh ra một loại cảm giác tùy thời có thể khó giữ được cái mạng nhỏ này, tâm tình không thoải mái như trước nữa. Nghe Phỉ Bích nói như vậy, Hàn Thạc cảm thấy nặng nề, miễn cưỡng cười cười, rồi đưa tay lau vết lệ trên mặt Phỉ Bích, nói:

- Ngày đó ta đích xác hơi quá phận một chút, việc đã qua cho nó qua đi, người cũng đừng suy nghĩ nhiều.

- Hu hu.....

Hàn Thạc vừa ôn nhu như vậy, Phỉ Bích ngược lại không nén được chua xót, thất thanh nức lên, giống như muốn đem những ủy khuất bao ngày qua, toàn bộ đổ hết ra ngoài thông qua màn nước mắt này, càng lúc càng khóc lớn hơn.

Hai nàng Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny, mấy năm nay có quan hệ rất hữu hảo với Phỉ Bích. Vừa thấy nàng khóc lóc thảm thiết, vội vàng bước tới mở miệng khuyên giải, thần sắc quan tâm, thái độ chân thành.

Như vậy, Hàn Thạc cũng có chút bối rối, không biết phải nói gì, chỉ không ngừng an ủi Phỉ Bích.

Hồi lâu sau, đợi cho Phỉ Bích khóc mệt trong ngực hắn, lúc đó nàng mới ngừng lại được. Lúc này Hàn Thạc than khẽ, nhớ tới tiền đồ hung hiểm, mờ mịt, không khỏi trầm giọng nói:

- Chờ một lát ta đưa các người trở về ngay. Ta chưa kịp thông báo cho các người biết, đừng tới nơi này, thời gian gần đây, chỗ này quá nguy hiểm!

- Sao thế?

Phạm Ny cả kinh, rồi khẽ cười nói:

- Bố Lai Ân, người có phải là không hoan nghênh chúng ta tới địa phương bí mật của người không? Hắc, đại lục Kỳ Áo tuy lớn, nhưng ai có thể đánh lại người chứ?! Người nhất định không hoan nghênh chúng ta, nên mới nói những lời này, đúng không? Hừ!

Rất hiển nhiên, Phạm Ny cho rằng Hàn Thạc đang nói đùa, căn bản không tin ở đại lục Kỳ Áo, còn có ai có thể đánh lại hắn. Ngải Mễ Lệ và Phỉ Bích cũng như thế, còn cho rằng Hàn Thạc không thích các nàng tới quấy rầy hắn, ai nấy đều lộ vẻ hơi giận.

Ba nữ nhân này, quả là tin tưởng Hàn Thạc một cách mù quáng, căn bản phân không rõ tình huống. Việc này làm Hàn Thạc cũng không biết nên tự hào hay là nên cười khổ. Nhưng lúc này cũng không phải thời gian thích hợp nói đùa. Do đó Hàn Thạc chính sắc, trịnh trọng nói:

- Ta không nói đùa với các người, đại lục Kỳ Áo lớn như vậy, đích xác có người có thể uy hiếp tới ta!

- Ai? Chúng ta không tin!

Phạm Ny cười hì hì hỏi, không khẩn trương một chút nào.

Hàn Thạc cười khổ trong lòng, đang chuẩn bị trả lời, đột nhiên sắc mặt kinh sợ đại biến, thở dài, trầm trọng nói:

- Hẳn đến rồi!

Long tức xa xưa tràn đến, không thêm che dấu gì, xem ra nhất định viễn cổ Cự Long đang nổi điên, một đường phá phách mọi vật cản, hướng thẳng về phía kết giới Tử Vong Mộ Địa. Nhìn ba nữ nhân này, Hàn Thạc biết, viễn cổ Cự Long có thể tìm được mình, khẳng định là thông qua các nàng.

638. Chương 638:giết Người, Ta Sẽ Là Tân Thần Thủ Hộ Của Đại Lục Kỳ Áo!

- Ở nguyên chỗ này, không được lộn xộn! - Hàn Thạc thần sắc ngưng trọng, quát khẽ ba nữ nhân.

- Bố Lai Ân, chuyện gì thế? - Ngải Mễ Lệ khẩn cấp vội hỏi. Nàng thấy Hàn Thạc không hề nói đùa. Hẳn có vẻ khẩn trương mà trước đó chưa từng có, làm cho nàng hiểu được nhất định đang xảy ra đại sự nào đó.

- Không có thời gian giải thích nhiều với các nàng, nhớ kỹ, ở bên trong đừng loạn! - Hàn Thạc vội vàng căn dặn, theo cảm ứng về Long tức xông ra ngoài.

Hóa thân ngoại thân vừa mới bay ra, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và bản thể cũng tới tấp thoát ra khỏi tu luyện, thành hai cái bóng nhàn nhạt chọt lóe lên rồi biến mất.

- Chuyện gì thế, rốt cuộc như thế nào? - Phỉ Bích hoảng loạn nói.

- Chàng khẳng định gặp phải phiền toái rất lớn, với thực lực chàng bây giờ, nhân vật mà có thể làm chàng ngưng trọng như vậy, tuyệt không phải là người chúng ta có thể trêu chọc. Chúng ta cứ dựa theo lời chàng ở lại trong này, đừng thành gánh nặng cho chàng là được! - Tối thời khắc mấu chốt, Ngải Mễ Lệ đã trải qua đủ mọi loại đại sự lập tức tỉnh táo nói hai nàng kia.

- Ngải Mễ Lệ, chúng ta vừa tới đây, địch nhân của chàng cũng tìm đến, là do chúng ta phải không? - Phạm Ny muốn nói lại thôi, vẻ mặt khổ sở.

- Có lẽ vậy, thôi, bây giờ không phải lúc tự trách, muốn trách cũng là do ta, ta không nên mang mấy muội tìm chàng! - Ngải Mễ Lệ thở dài một tiếng, khuôn mặt mềm mại tràn đầy vẻ hối hận, nàng nói không nên tự trách, song mình lại tự trách trước.

- Không trách tỷ được, mọi việc là bởi vì ta, mới tạo thành loại cục diện này! - Phỉ Bích cũng nhận trách nhiệm về mình.

- Thôi đi. Mấy lời này đừng nói nữa, chúng ta vào đó chờ chàng là được. Ta tin, Bố Lai Ân nhất định có thể gặp dữ hóa lành, không có vấn đề gì đâu! - Ngải Mễ Lệ cố làm vẻ cười vui, lôi hai nàng tiến vào giữa Tử Vong Mộ Địa.

Vừa ra khỏi kết giới, Hàn Thạc đã thấy viễn cổ Cự Long mang theo Long tức kinh khủng, thân thể cao lớn như một cây đại thụ chọc trời, một đường nghiền nát mọi thứ lao tới.

Viễn cổ Cự Long triển khai Thần chi lĩnh vực Địa hệ, Địa nguyên tố đậm đặc điên cuồng hội tụ khắp Long thân khổng lồ của hắn, trên đó hình thành một đại địa khái giáp dày cộp, làm cho thân thể hắn vốn vô cùng cao lớn, bây giờ lại còn ghê gớm hơn.

Thần thức triển khai, Hàn Thạc tìm kiếm rõ ràng lộ tuyến đi tới của viễn cổ Cự Long, thấy hắn sắp lao vào kết giới Tử Vong Mộ địa, Hàn Thạc tâm thần chột động, hai hóa thân ngoại thân xuất hiện hai bên. Hóa

thân ngoại thân Hủy Diệt hệ hóa thành Lục Ma Phong, kéo một đường máu đỏ tươi, bắn thẳng về phía viễn cổ Cự Long.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ tụ tập lực lượng nguyên tố Tử Vong, thúc đẩy thần lực trong cơ thể, hình thành một cái bạch cốt thuần bài thật lớn phía trước kết giới Tử Vong Mộ Địa. Bạch cốt thuần bài này như là một đám mây rất lớn, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng lấp lánh từ những khúc xương trong suốt, chặn đứng trước mặt viễn cổ Cự Long.

Lục Ma Phong bắn về phía viễn cổ Cự Long, tốc độ nhanh như thiểm điện, mục tiêu trực chỉ vào hai cái long nhãn to cổ cộ như cái đèn lồng của con rồng.

Chỉ là Lục Ma Phong chưa tiếp cận long nhãn thì viễn cổ Cự Long phun ra một cú Long tức. Long tức ngưng tụ Thần chi linh vực lực lượng nguyên tố Địa hệ của hắn, ngưng kết thành một con thổ long (rồng đất) dài mười thước, đánh thẳng vào trên mặt Lục Ma Phong, hóa giải hoàn toàn một kích của Lục Ma Phong đâm vào long nhãn hắn.

Lục Ma Phong chưa kịp ngăn cản đạo công kích thứ hai, thân hình khổng lồ của viễn cổ Cự Long đã đánh sâu vào bạch cốt thuần bài khổng lồ do hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ bố trí, chỉ nghe một thanh âm như thiên địa nứt ra, ầm ầm bộc phát.

Siêu đại hình bạch cốt thuần bài do nguyên tố Tử Vong và thần lực ngưng kết tạo thành, dưới một kích cuồng mãnh không chịu nổi lập tức bắn xương vụn ra đầy trời. Hàn Thạc kêu lên một tiếng đau đớn, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ sắc mặt tái nhợt.

Một cú đánh cuồng mãnh, viễn cổ Cự Long đã phá tung siêu đại hình bạch cốt thuần bài do hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ Hàn Thạc ngưng kết thành. Thân thể hắn thoáng dừng lại một chút, rồi hướng về phía Tử Vong Mộ địa bao phủ dưới kết giới ép tới.

Bản thể Hàn Thạc chỉ cao có một thước chín, đột nhiên biến thành người khổng lồ cao mười trượng. Khi viễn cổ Cự Long vừa lao tới, một bàn tay như trái núi nhỏ chộp trúng vào thân hình khổng lồ của viễn cổ Cự Long, Ma Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hợp lực với sức mạnh biến thái này, đột nhiên chưởng hắn bay ra xa.

Long thân dài hơn mười thước của viễn cổ Cự Long, dưới một cú đánh trời giáng của Hàn Thạc, bay ngược về phía sau, ầm một tiếng rơi phịch xuống cách xa hai trăm thước, làm cả một khoảng khu vực, núi đá đều vỡ nát, mặt đất rung lên, cát bay đá chạy, hơn mười cây cổ thụ, toàn bộ bị gãy đoạn.

Đầu tiên là dùng hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ buộc hắn phải phun ra Long tức, lại dùng bạch cốt thuần bài gánh chịu một cú đánh kinh người của hắn, thừa dịp hắn khựng lại trong chốc lát, sức mạnh lớn nhất của bản thể mãnh liệt bộc phát ra, hóa hình thành người khổng lồ ném thân hình hắn ra ngoài. Những động tác phát sinh liên tiếp như xâu chuỗi này hình thành nhanh như một tia chớp. Ba thân thể của Hàn Thạc cùng ra tay, chuẩn xác nắm chắc từng thời cơ một, cuối cùng hắn giảm được khí thế kinh khủng của con viễn cổ Cự Long này, không cho hắn phá hủy kết giới trên Tử Vong Mộ Địa.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Hàn Thạc như đã đại chiến một hồi lâu, cảm giác tinh lực tiêu hao thật lớn.

Viễn cổ Cự Long không hổ là Thần thủ hộ của đại lục Kì Áo mấy ngàn năm, chỉ là một cú đánh cuồng mãnh, đã làm ba thân thể Hàn Thạc toàn bộ xuất hết toàn lực, quả nhiên là đối thủ duy nhất của hắn ở đại lục Kì Áo!

“Phù phù...”

Vừa ném ra, bản thể Hàn Thạc thở phì phò, thân thể cao lớn rất nhanh khôi phục lại bình thường, thoáng cái đã tới khu vực của viễn cổ Cự Long.

Lúc này, viễn cổ Cự Long loạng choạng đứng lên, đứng trên mặt đất ngẩng đầu lên trời, bạo nộ hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hàn Thạc không hề coi thường vọng động. Một kích vừa rồi, hắn biết trên người viễn cổ Cự Long bao trùm một tầng đại địa khải giáp, có lực phòng ngự cực kỳ biến thái. Từ nay tới giờ, Hàn Thạc vẫn không thể

khẳng định được lần này tới đây có phải chỉ có một người là viên cổ Cự Long không, do đó hắn không dám xem thường.

- Là người! Là người huyết tẩy Long cốc ta? - Viên cổ Cự Long bạo nộ, đột nhiên thấy Hàn Thạc vô cùng cẩn thận tiếp cận hắn, gầm thét rú lên, có vẻ cực kỳ tức giận.

- Đúng, mười mấy con Cự Long trong Long cốc, toàn bộ đã chết trong tay ta! - Nếu so với viên cổ Cự Long đang bạo nộ, Hàn Thạc xem ra tỉnh táo đến mức khó tin. Hắn khẽ gật đầu, âm trầm thừa nhận.

- Người khôn khiếp thật, Quang Minh giáo hội quả nhiên không nói sai, người là căn nguyên hỗn loạn của đại lục Kỳ Áo, lúc trước ta hẳn phải nên giết chết người, chứ không phải chỉ cầm tù người tại Thâm Uyên!

- Nghe Hàn Thạc thần nhiên thừa nhận, viên cổ Cự Long càng phẫn nộ, lắc lư thân hình liên tục ngửa đầu gầm thét.

- Đây đều là do người tự tìm lấy. Năm đó ta hảo tâm hảo ý trợ giúp người ngăn cản sự xâm lăng của sinh vật Thâm Uyên, người chẳng những không cảm kích ta, lại còn thừa dịp ta còn ở trong thời không loạn lưu vực chặt đứt thông đạo vị diện, hại ta ở Thâm Uyên giới suốt năm năm, thiếu chút nữa vĩnh viễn không về lại được đại lục Kỳ Áo, ta huyết tẩy Long cốc của người, tất cả đều là vì người, tử tôn người cũng vì người mà chết! - Thấy hắn còn có mặt mũi nói về việc này, Hàn Thạc lãnh khốc nhắc lại nguyên do.

- Giáo biện, tộc nhân của ta là vì người mà chết, người phải thường mạng! - Viên cổ Cự Long tựa hồ không muốn nói nữa, liên tục vặn vẹo cái cổ, thân thể cao lớn lại muốn xông lên.

- Chỉ một người thôi sao? - Trước khi viên cổ Cự Long động thủ, Hàn Thạc đặt câu hỏi cuối cùng.

Trong khi nói chuyện với viên cổ Cự Long, thần thức Hàn Thạc đã không ngừng dò xét bốn phía, nhưng không phát hiện ra còn có khí tức của cường giả nào khác. Nhưng Hàn Thạc cũng không dám khẳng định, bởi vì nếu người tới đây có cảnh giới vượt qua hắn, linh hồn có thể có sức mạnh để ngăn cách thần thức mình thăm dò. Do đó Hàn Thạc không dám khẳng định thần thức mình có thể cảm ứng được linh hồn của cường giả này không.

Trải qua một kích vừa rồi, Hàn Thạc đại khái có thể khẳng định viên cổ Cự Long hẳn là còn chưa tới đạt tới Hạ vị thần mật kỳ. Với cảnh giới viên cổ Cự Long bây giờ, Hàn Thạc không tuyệt đối chắc thắng, nhưng tin mình tam hồn cộng sinh, cũng không thua hắn bao nhiêu. Chỉ là, nếu tới đây không chỉ có một mình viên cổ Cự Long, vậy Hàn Thạc tuyệt không thể thủ thắng, chỉ có lập tức trở lại Tử Vong Mộ Địa, mang theo ba cô chạy thật xa.

- Một người thì sao, để giết người như vậy là đủ rồi!

Viên cổ Cự Long nghe Hàn Thạc đột nhiên hỏi vậy, trong cơn bạo nộ hơi sững sốt một chút, rồi như cảm thấy mình bị sỉ nhục, một lần nữa gầm lên:

- Nhân loại nhỏ bé kia, đừng cho rằng bộ tộc Cự Long chúng ta cũng vô sỉ hèn hạ như người!

- À, xem ra cường giả vị diện khác hẳn còn chưa phủ xuống rồi. - Hàn Thạc giật mình hiểu ra, tựa hồ căn bản không nghe tiếng gầm của viên cổ Cự Long, gật đầu lẩm bẩm.

- Lúc trước ta hạ thủ lưu tình, tha cho người một mạng, hôm nay ta sẽ không dẫm vào sai lầm nữa! Giết người, hủy Tử Vong Mộ Địa, Tà Thần sẽ khó có thể phủ xuống, đại lục Kỳ Áo cũng có thể khôi phục lại cảnh an bình. Người là nhân tố lớn nhất làm đại lục không ổn định, hôm nay người không thể không chết!

- Xem ra, viên cổ Cự Long cũng biết được thân phận của Hàn Thạc ở Thiên Tài giáo hội, là chủ nhân của một trong hai vị diện truyền tống trận ở đại lục Kỳ Áo, hai người không cùng trận doanh, nhất định phải là tử địch.

- Lần trước người không giết chết ta, đó chính là sai lầm lớn nhất của người ở đời này. Vì hôm nay, người muốn giết chết ta cũng chỉ là hy vọng xa vời! - Hàn Thạc cười lạnh. Từ khi biết viên cổ Cự Long chỉ một mình đi tới, Hàn Thạc đã an tâm rồi. Hắn vừa thử qua thực lực của viên cổ Cự Long, đích xác là rất mạnh. Nhưng Hàn Thạc cũng rất tự tin, hắn cũng không cho rằng mình thua sút viên cổ Cự Long.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, viên cổ Cự Long cười ha ha điên cuồng. Trong tiếng cười ồm ồm đó, thân thể cao lớn của viên cổ Cự Long đột nhiên lao lên không, ngăn trở ánh sáng mặt trời, cái bóng đen bao phủ toàn

bộ Hàn Thạc phía dưới.

Đột nhiên, Hàn Thạc thấy mặt đất dưới chân chấn động âm âm, giống như một trận động đất có cường độ rất cao, mặt đất bằng phẳng đột nhiên như sóng biển uốn lượn, sức mạnh đáng sợ xuyên thấu qua mặt đất đột nhiên đánh vào Hàn Thạc, những tầng đất dày dâng lên như những cơn sóng, muốn chôn sống Hàn Thạc trong đó.

Một khi bị sóng đất này chôn chặt, Hàn Thạc biết viễn cổ Cự Long nhất định có biện pháp lợi dụng sức mạnh Đại Địa mà công kích hắn. Do đó vừa cảm nhận được mặt đất rung động, Hàn Thạc liền lập tức bốc người lên, thừa dịp làn sóng đất chưa bao trùm bầu trời, hắn đã cấp tốc bay vọt lên trời cao.

- Giết người, ta sẽ là tân Thần thủ hộ của đại lục Kì Áo! - Ngạo nghễ đứng đối diện với viễn cổ Cự Long trong hư không, Hàn Thạc trợn mắt nói một câu như vậy. Rồi ngay trước mặt viễn cổ Cự Long, mặt hắn từ từ mơ hồ đi, cho đến khi chẳng còn chút khí tức nào nữa.

Nhưng viễn cổ Cự Long lại đột nhiên không còn bạo hống. Từ sự im lặng quỷ dị này, hắn có thể cảm giác được Hàn Thạc đang ở xung quanh, vì có một loại uy hiếp mãnh liệt vẫn đang không ngừng khóa chặt trên người hắn.

639. Chương 639:nổ Nổ Nổ

Loại nguy hiểm chờ đợi này làm cho viễn cổ Cự Long không thoải mái chút nào. Hắn dừng không còn gặm thét nữa, đột nhiên im lặng hẳn đi.

Mặc dù bề ngoài hắn tựa hồ rất khinh thường Hàn Thạc, nhưng trải qua một kích vừa rồi, hắn cũng biết Hàn Thạc đích xác có thực lực có thể chống lại hắn. Nhất là Hàn Thạc lại có hai loại sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, càng làm cho hắn khá kinh ngạc.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Hàn Thạc đột nhiên biến mất bất tầm một cách quỷ dị, làm cho hắn không phát hiện ra một chút khí tức nào. Tình huống quái dị như thế, làm viễn cổ Cự Long chính thức coi trọng hắn.

Nhìn chăm chú chung quanh trong chốc lát, hắn vẫn không cảm giác được vị trí của Hàn Thạc, nhưng sức mạnh bao phủ linh hồn hắn thì thủy chung chưa từng biến mất. Hắn hiểu, Hàn Thạc ở nơi nào đó, đang chuẩn bị phát động một kích lôi đình.

Long nhãn lớn bằng cái đèn lồng, long lân hào quang, viễn cổ Cự Long trầm mặc trong chốc lát, tựa hồ cảm thấy hình thể khổng lồ rất khó có thể phòng ngự cho tốt được.

Sau đó, trong ánh mặt trời chói chang, thân thể viễn cổ Cự Long dần dần thu nhỏ lại, chỉ ngắn ngủi vài giây, viễn cổ Cự Long khổng lồ như một tòa núi nhỏ, đã biến thành một lão giả chỉ cao có một thước bảy tấc, vẻ mặt nhăn nhoe già cỗi, hết nhìn đông tới nhìn tây một cách thận trọng.

- Ra đi! - Viễn cổ Cự Long sau khi hóa thành lão giả, trầm mặt nhìn bốn phía, hừ lạnh.

Không có ai đáp lại, chung quanh vẫn yên tĩnh, chỉ có thanh âm của hắn không ngừng vang vọng quanh quẩn, mãi mà không tiêu tan.

Đội trong chốc lát, mắt thấy Hàn Thạc vẫn tiềm phục bí mật quanh quẩn như trước, viễn cổ Cự Long có vẻ không kiên nhẫn nữa, chỉ thấy hắn ngẩng ngời một chút, rồi đột nhiên bước vài bước tới trước Tử Vong Mộ Địa.

Từ vị trí của hắn tới Tử Vong Mộ Địa chỉ có ngàn thước. Tốc độ hắn cũng cực nhanh, trong chớp mắt đã thu hẹp khoảng cách với Tử Vong Mộ Địa.

Bên trong Tử Vong Mộ Địa có vị diện truyền tống trận có thể liên thông tới vị diện khác. Chỉ cần hủy đi vị diện truyền tống trận này, Tà Thần mà Thiên Tai giáo hội thờ phụng sẽ không thể phủ xuống đại lục Kì Áo. Như vậy thứ nhất, với thực lực chỉ là Hạ vị thần của Hàn Thạc, đội cường giả Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội xuống đây, hắn chỉ có đường chết mà thôi.

Do đó, Tử Vong Mộ Địa chính là mấu chốt tranh đấu tương lai của đại lục Kỳ Áo. Hần tin Hàn Thạc nhất định sẽ tiến công hắn trước khi hắn đến được Tử Vong Mộ Địa.

Hần phán đoán không sai. Bên trong Tử Vong Mộ địa chẳng những có ma pháp truyền tống trận liên thông đến vị diện khác, còn có ba nữ nhân mà Hàn Thạc yêu quý. Bởi vậy Hàn Thạc một mạch chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay, không thể không công kích trước.

Đột nhiên, mấy trăm đạo huyết quang đan vào nhau thành một con nhím khổng lồ đâm sầm vào hắn, trong đó như ẩn chứa một bóng hình khổng lồ như một cây đại thụ chọc trời, như có linh tính bắn về phía viễn cổ Cự Long đang bước từng bước một hướng về phía Tử Vong Mộ địa.

Cùng lúc đó, một loạt cây Cốt Mâu dày đặc, bỗng dưng xuất hiện, xếp thành một hàng trước mặt viễn cổ Cự Long, rồi chĩa về phía hắn.

- Hừ, chỉ bằng loại lực công kích này thì có tác dụng gì chứ!? - Viễn cổ Cự Long hóa thành lão giả hừ lạnh, cũng không thấy hắn có động tác gì, chợt Địa nguyên tố đậm đặc bỗng nhiên hội tụ, hình thành trước người hắn một bức tường đất dày. Tất cả cốt mâu bắn về phía hắn toàn bộ bị chặn lại, không có cây nào có thể phá vỡ bức tường đất tiến đến gần hắn.

Nhưng quả huyết cầu do ma công che kín những cái gai nhọn, vẫn âm thầm phá vỡ bức tường đất do viễn cổ Cự Long tạo thành, thanh thế kinh người bắn về phía viễn cổ Cự Long.

“Ừa” khẽ, viễn cổ Cự Long hơi kinh ngạc, đánh giá quả huyết cầu cổ quái một cái, rồi đột nhiên mở miệng phun ra một đạo Long tức, bắn về phía huyết cầu đang bay tới.

Huyết cầu đang bay thẳng tới, lại có linh tính, chỉ thấy Long tức của viễn cổ Cự Long vừa phun ra, đột nhiên thay đổi phương hướng, thành một đường cong quỷ dị, rồi cuộc tiếp tục bay với quỹ tích không đoán trước được.

Viễn cổ Cự Long thật ra không phải kinh ngạc vì lực công kích trên huyết cầu, hắn kinh ngạc chính là vì sức mạnh trên huyết cầu căn bản không thuộc chủng loại mười hai đại lực lượng hệ mà ai cũng biết, do đó mới kêu khẽ một tiếng. Khi hắn thấy huyết cầu sắp đụng Long tức hắn phun ra, không ngờ lại có linh tính thay đổi quỹ tích công kích, trong lòng vừa cả kinh, cũng không dám xem thường Hàn Thạc nữa.

Đột nhiên, một đám mây đen vạn trượng bao phủ bầu trời trong xanh, những đám mây đen dày đặc đan xen những huyết quang bắn ra những tia chớp, từng luồng khí tức tà ác âm trầm, xuyên thấu qua lớp mây đen trên đầu phóng thích xuống dưới, làm cho người ta chịu một áp lực mãnh liệt.

“Ầm...”

Một tiếng sấm nổ trong không trung. Đám mây đen trên đỉnh đầu lại ngưng tụ rất nhanh thành một tấm màn đen thật lớn, hướng về phía dưới quét qua. Cả khu vực này trong nháy mắt chìm vào bóng tối xèo tay không thấy ngón.

Viễn cổ Cự Long sửng sốt, ngẩng đầu nhìn những dị thường trên bầu trời, căn bản không thể từ trong đám mây đen đó nhìn ra Hàn Thạc cuối cùng đang sử dụng loại sức mạnh nào. Hắn cảm nhận được trong đó có nguyên tố Tử Vong rất dị thường, cũng nhận thấy được đột biến của Hủy Diệt pháp tắc, càng nhận thấy một loại sức mạnh cực kỳ tàn bạo tà ác bí ẩn khác hẳn bình thường.

Ba loại sức mạnh hợp lại cùng nhau, dùng phương thức mây đen ép xuống, trong đó ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, giống như có thể tiêu diệt cả thế giới, đến cả viễn cổ Cự Long cũng sinh ra một loại cảm giác rất nguy hiểm.

Mắt thấy mây đen ép xuống, viễn cổ Cự Long biết mình tuyệt đối không thể do dự, hai chân đạp mặt đất, thần lực Địa hệ trong cơ thể quán chú sâu trong đất, dưới tác dụng của Thần chi linh vực, dưới chân hắn như đột nhiên xảy ra một trận động đất kinh khủng. Trong tiếng ầm ầm rung trời chuyển đất, mặt đất bị xé rách ra từng đạo vết nứt sâu không thấy đáy, một quả núi đất được dựng lên, nhằm thẳng vào đám mây đen trên đỉnh đầu.

Nhất thời, tiếng nổ như trời rung đất chuyển, cát bay đá chạy, cả khu vực giống như thành địa ngục trần gian. Sức mạnh tụ tập của hai người mãnh liệt giao nhau, tạo thành chấn động kinh khủng vô cùng. Vốn

cỏ cây rạng rỡ xanh tươi, mặt đất bằng phẳng vô cùng, bây giờ giống như một con dã thú điên cuồng, đám mây đen đang ép xuống như một gương mặt quỷ đang khóc, từng đạo huyết quang như những tia chớp máu bắn xuống, sức mạnh tàn bạo mang theo ý định muốn hủy diệt vạn vật, cực kỳ bá đạo.

Viễn cổ Cự Long biến thành lão giả, dưới cơn bạo nộ chợt gầm lên, cả vùng đất đều rung lên bần bật, không biết sử dụng sức mạnh gì, những khối thiên thạch từ trên trời, được hấn mạnh mẽ thay đổi quỹ tích rơi, dùng tốc độ nhanh hơn gấp mười lần âm âm tấn công, kéo theo một đạo hồng quang vài trăm thước.

Thiên thạch sao băng rơi xuống cực nhanh, trong nháy mắt đã tới, cuồng mãnh bắn vào trong đám mây đen, ẩn sâu đám mây đen dày đặc đó xuống mặt đất, tạo thành một hố sâu vài trăm thước, trong đó hỏa quang bốc lên, những gốc cây cổ thụ chóc trời cháy bập bùng thảm khốc.

Tử Vong Mộ Địa cách này khu vực chỉ có ngàn thước, kết giới vẫn được bao phủ chung quanh cũng vụn vẹo kỳ dị một chút, triệt tiêu những làn sóng phát sinh từ công kích kinh khủng đó.

Vốn mây đen hấn phải lơ lửng trên bầu trời, đột nhiên bị đánh lọt xuống đất, hơn nữa vẫn ngưng tụ mà không tan, còn không ngừng ngọ ngoậy, như một con quái vật còn sống.

- Người chết chắc rồi! - Viễn cổ Cự Long hóa thân thành lão giả, đột nhiên hừ lạnh, người bắn nhanh về phía đám mây đen kia.

Sau khi sao băng và thiên thạch đánh lọt đám mây đen vào sâu trong đất, viễn cổ Cự Long này giờ không thể nhận thấy được khí tức Hàn Thạc, đột nhiên cảm ứng được khí tức hấn giữa đám mây đen đó. Viễn cổ Cự Long mừng quá, chuẩn bị cho Hàn Thạc một kích trí mạng.

Chỉ trong nháy mắt, hấn đã tới trước đám mây đen đó, trên đường bay tới, đột nhiên hóa hình thành rồng trở lại, trực tiếp lao về phía đám mây đen rồi ép xuống, tựa hồ muốn dùng sức lực cơ bắp xé tan đám mây đen đó, bắt được Hàn Thạc ẩn giấu trong đó xé thành mảnh nhỏ.

- Ha ha, ta xem người lần này còn có thể chạy đâu!? - Thân hình vĩ đại của viễn cổ Cự Long đột nhiên đề lên trên đám mây đen, những móng vuốt khổng lồ xé toang nó ra.

- Ta không định chạy! - Trong đám mây đen đậm đặc truyền đến thanh âm lãnh khốc của Hàn Thạc.

Viễn cổ Cự Long cười ha hả như điên, tiếng cười rung trời rung đất, giống như đã thấy cảnh Hàn Thạc bị hấn xé thành mảnh nhỏ. Hấn trước hết dùng một tòa núi đất đột nhiên mọc lên, đánh vào giữa đám mây đen đậm đặc đó, rồi dùng thần lực mạnh mẽ thay đổi phương hướng những viên thiên thạch, bắn thẳng vào đám mây đen. Dùng hai công kích cao thấp giáp công như vậy, hấn tự tin cho rằng Hàn Thạc tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

Vừa nghĩ tới mười mấy hải cốt Cự Long trong Long cốc, viễn cổ Cự Long một lần nữa bạo nộ. Mặt khác, sự tồn tại của Hàn Thạc cũng uy hiếp tới địa vị siêu nhiên của hấn trên đại lục này, nhất là Hàn Thạc còn nắm giữ Tử Vong Mộ Địa nữa chứ. Dù mọi loại nhân tố kết hợp, nên viễn cổ Cự Long tuyệt không dung tha cho đối thủ có thể sống sót qua ngày hôm nay.

Viễn cổ Cự Long vô cùng hưng phấn, không thèm nghe thanh âm lãnh khốc của Hàn Thạc, vẫn vô cùng trấn định, vẫn thông dong.

Long trảo (vuốt rồng) của hấn như những mỏ neo bằng sắt cực lớn đâm vào đám mây đen, điên cuồng xé toang ra. Đám mây đen đó đột nhiên lỏng lẻo ra lộ quang đủ mọi màu sắc quỷ dị, một loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng từ giữa mây đen bộc phát ra. Giữa tiếng nổ kinh khủng, thoáng cái đã thôn phệ thân thể cao lớn của viễn cổ Cự Long.

Trong tiếng nổ liên tiếp, Thứ hồn châm bắn thẳng vào linh hồn viễn cổ Cự Long, hỏa diễm màu xanh biếc từ đám mây đen mãnh liệt tràn ra, thoáng cái đã phủ kín cả người con rồng. Đại địa khải giáp với sức phòng ngự biến thái của viễn cổ Cự Long tựa hồ không thể ngăn cản ngọn lửa xanh biếc này, trong tiếng tí tách, trông như cái vỏ rùa bị vỡ ra từng miếng.

Tất cả Bạo diệt châu còn lại, cộng với Thiên Ma Bích Diễm Thoa (Quả thoi Thiên ma bắn ra lửa xanh) mà lần trước hấn sử dụng đủ loại nguyên liệu kỳ lạ ở Thâm Uyên giới luyện chế ra, đều được Hàn Thạc che dấu

giữa đám mây đen. Khi viên cổ Cự Long bất chấp tất cả xé toang đám mây, những ma bảo do Hàn Thạc bỏ rất nhiều công sức luyện chế, thoáng cái đã hoàn toàn bộc phát ra, phủ kín viên cổ Cự Long.

Đám mây đen dày đặc không tan, lúc này từ từ tiêu tan dần trong ánh sáng đỏ như máu. Sau khi mây đen tan hết, Thị Huyết Phiên (cây cờ khát máu) từ trong đó bắn ra, hướng về phía viên cổ Cự Long quét tới, mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi, giữa Thị Huyết Phiên là một cái mặt quỷ dữ tợn thê lương, như ẩn như hiện giữa cây cờ, lúc gầm rú khi rên rỉ, giấy dựa như muốn lao ra, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Thân thể, linh hồn bị đủ loại công kích, viên cổ Cự Long thoáng cái bị đánh đến mê muội cả người. Dủ loại đau đớn đua nhau tràn đến, làm hấn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết rung trời. Tiếng gầm truyền đi rất xa, tất cả ma thú ở ngoài trăm dặm vừa nghe thanh âm đó, đều đua nhau tránh xa khu vực này, chạy được bao xa thì chạy.

640. Chương 640:thạch Hóa

Thân là Thần thủ hộ của đại lục Kì Áo, tất cả sinh vật trên đại lục này đều không thể ngăn cản được Long uy của viên cổ Cự Long. Tất cả ma thú trong U Âm sâm lâm vừa nghe tiếng gầm rú của viên cổ Cự Long, đều cảm thấy sợ hãi từ bản năng, đua nhau rời xa khu vực thanh âm truyền đến.

Bạo diệt châu nổ tung, không thể phá vỡ Đại địa khải giáp hình thành trên người viên cổ Cự Long, nhưng bạo diệt châu nổ tung lại bắn ra Thứ hồn châm, nó có thể công kích xuyên qua linh hồn, Đại địa khải giáp có phòng ngự vật lí kinh người, căn bản không thể ngăn cản được Thứ hồn châm xâm nhập linh hồn.

Thiên Ma Bích Diễm Thoa hình thành ngọn lửa xanh, có thể thiêu đốt linh hồn xuyên qua da thịt, là một thứ ma bảo còn ác ôn hơn cả Thứ hồn châm một bậc, Thị Huyết Phiên cũng không chỉ công kích thân thể, phát một cú vào viên cổ Cự Long, máu trong cơ thể hấn lập tức lưu động dị thường, có xu thế huyết mạch bị ép muốn vỡ tung ra.

Ba kiện ma bảo được Hàn Thạc toàn bộ dấu kỹ trong đám mây đen, nhân cơ hội bộc phát ra một lần, toàn bộ phủ cả trên người viên cổ Cự Long, lập tức tạo thành những tổn thương cực lớn, làm hấn đau khổ không chịu nổi.

Công kích của ma công và ma bảo không giống như những phương thức của vũ trụ này. Viên cổ Cự Long cũng là lần đầu gặp phải loại phương thức công kích quỷ dị này, nên Đại địa khải giáp không phát huy được tác dụng. Linh hồn và thân thể cùng nhau chịu công kích không ngừng làm cho hấn hoảng hốt, đau đớn tru lên thê thảm.

- Ta nói rồi, ta không định chạy! - Mây đen tan hết, ba Hàn Thạc xuất hiện, dưới sự công kích của tòa núi đất và sao băng của viên cổ Cự Long, ba thân thể tất cả đều thương tích đầy mình, cực kỳ chật vật.

Thời khắc này, viên cổ Cự Long căn bản không nghe Hàn Thạc nói gì nữa, chỉ không ngừng gầm gào, long thân khổng lồ bao trùm Đại địa khải giáp, bị ngọn lửa xanh đốt cháy bị tróc ra từng mảng như mu rùa, thân thể đen thui từng khoảng.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ biến thành hình thái Lục Ma Phong, đột nhiên bắn vào tay bản thể Hàn Thạc, bản thể Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong tà tà bay về phía viên cổ Cự Long đang trạng thái điên cuồng, còn hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ thì đứng trong hư không, âm thầm tụ tập thần lực, tổ chức một đợt sóng công kích mới.

Dưới tác dụng của tam đại ma bảo, linh hồn và thân thể viên cổ Cự Long toàn bộ đều chịu công kích không ngừng. Dưới tình huống này, chính là thời khắc hấn không còn lực ngăn cản Hàn Thạc nhất. Hàn Thạc chính là muốn thừa dịp cơ hội tốt này, cho viên cổ Cự Long một kích hủy diệt.

Song viên cổ Cự Long thân là Hạ vị thần trung kỳ, so với bốn Đại Ma Vương mà Hàn Thạc lúc trước gặp ở Thâm Uyên thì đích xác mạnh hơn rất nhiều. Đối mặt với sức mạnh của ba ma bảo không ngừng xâm thực, hấn vẫn đứng sừng sững không ngã. Thần lực và Thần hồn trong cơ thể vẫn không vì vậy mà không thể tổ chức phản kích.

Biến hóa phát sinh trong nháy mắt. Khi Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc đã sắp cắt vào yết hầu của viên cổ Cự Long, thần thức Hàn Thạc nhận thấy được Thần hồn và Thần thể của viên cổ Cự Long đột nhiên hình thành một biến đổi kỳ diệu. Thần chi linh vực Địa hệ này giờ vẫn bao phủ chung quanh viên cổ Cự Long, trong chớp lát bỗng phát sinh dị biến.

Ngay trong mắt Hàn Thạc, Long thân khổng lồ của viên cổ Cự Long điên cuồng thạch hóa (hóa đá) với tốc độ mắt thường thấy được. Tốc độ thạch hóa của hắn cực nhanh, chỉ trong tích tắc khi Hàn Thạc còn đang sửng sốt, thân hình như một quả núi nhỏ của viên cổ Cự Long đã hoàn thành thạch hóa, những tảng đá dày bao trùm cả thân hình hắn. Thân thể hắn cũng trong nháy mắt hấp luyện toàn bộ nguyên tố Địa hệ. Nguyên tố Địa hệ tràn ngập trong mỗi một tế bào mỗi khối da thịt của hắn, giúp hắn hoàn thành quá trình hóa thạch thân thể mình.

Sau khi viên cổ Cự Long thạch hóa xong, thần lực trong cơ thể vẫn có thể lưu thông mà không có trở ngại gì. Thần hồn của hắn vẫn cường hãn, làm Hàn Thạc hiểu được viên cổ Cự Long mặc dù đã thạch hóa, nhưng ý thức vẫn tồn tại như cũ.

Thiên Ma Bích Diễm Thoa và Thị Huyết Phiên có lực tàn phá lên thân thể và máu thịt rất mạnh, nhưng sau khi thân thể viên cổ Cự Long đã thạch hóa, thân thể và máu hắn vì tràn ngập rất nhiều nguyên tố Địa hệ, thay đổi trạng thái ban đầu, khiến cho lực tàn phá của Thiên Ma Bích Diễm Thoa và Thị Huyết Phiên cũng không thể thu được tác dụng nữa.

Thật ra Thứ hồn châm vì chỉ nhằm vào linh hồn, bởi vậy viên cổ Cự Long mặc dù hoàn thành thạch hóa, tránh được xâm hại của Thiên Ma Bích Diễm Thoa và Thị Huyết Phiên, nhưng đối với công kích linh hồn của nó thì vẫn phải toàn lực diệt trừ.

Nếu viên cổ Cự Long không có chiêu này, Hàn Thạc tin dưới sự công kích của tam đại ma bảo, hắn còn dùng Lục Ma Phong đâm vào, viên cổ Cự Long thủ hộ đại lực Kỳ Áo nhiều năm chắc sẽ bị tiêu diệt tại đây.

Song có một số việc luôn không hoàn mỹ vô khuyết như vậy. Mắt thấy một kích có thể chấm dứt cuộc chiến, ai biết viên cổ Cự Long đột nhiên thạch hóa. Trong nháy mắt không hề bị ảnh hưởng của Thiên Ma Bích Diễm Thoa và Thị Huyết Phiên nữa. Bây giờ hắn còn đang toàn lực thanh trừ Thứ hồn châm không cho xâm nhập vào linh hồn hắn nữa.

Tất cả những việc đó phát sinh rất nhanh, nhanh tới mức Hàn Thạc căn bản không có thời gian chém ra một kích cuối cùng. Mắt thấy quá trình viên cổ Cự Long hoàn thành thạch hóa, Hàn Thạc biết mình phải thừa dịp hắn chưa hoàn toàn thanh trừ sự xâm nhập Thứ hồn châm, cho hắn đá kích trí mạng.

Trong số tám đại lực lượng nguyên tố, Địa hệ có lực phòng ngự chặt chẽ nhất. Viên cổ Cự Long tới thời khắc nguy cơ này tiến hành thạch hóa, cũng đủ chứng minh hắn đã rất tin tưởng vào trạng thái này, nếu không tuyệt đối không dám làm như thế.

Không do dự nhiều, Hàn Thạc tay cầm Lục Ma Phong, dồn tất cả Ma Nguyên lực quán chú vào giữa Lục Ma Phong, hợp với sức mạnh hủy diệt giữa Lục Ma Phong, từ trên cao biến thành một đạo hào quang đen huyền, lao về lưng của viên cổ Cự Long đang trong trạng thái thạch hóa, đâm thẳng một cú cực mạnh.

Sở dĩ đâm vào lưng mà không phải là Long thủ (đầu rồng), là vì trước khi thạch hóa, viên cổ Cự Long đã giấu bộ phận yếu nhất là Long thủ chôn sâu vào trong cơ thể, dùng những bộ vị thân thể khác để ngăn cản công kích điên cuồng của Hàn Thạc, căn bản không cho Hàn Thạc cơ hội trực tiếp oanh kích vào Long thủ.

Đây là thứ hung khí hấp thu sức mạnh tuyệt thể của mấy vạn sinh linh mà hình thành nên, dưới ma công của Hàn Thạc toàn lực thúc đẩy, tuyệt đối xứng đáng là một kiện thần binh lợi khí không gì không phá được. Dưới một kích này, những tảng đá bọc kín lưng viên cổ Cự Long bắn ra những tia lửa tung tóe.

Lục Ma Phong không làm Hàn Thạc thất vọng. Lực lượng nguyên tố Địa hệ được xưng lực phòng ngự đệ nhất, ở trong trạng thái thạch hóa chung cực, có lực phòng ngự có thể so được với tảng đá chắc chắn nhất. Thế mà loại trạng thái thạch hóa này, dưới sự công kích toàn bộ lực của Hàn Thạc và Lục Ma Phong, dưới đám hoa lửa bắn tung tóe, vẫn để Lục Ma Phong trực tiếp đâm vào nửa thân. Khi Lục Ma Phong bắn ra những tia lửa tung tóe đâm vào thân hình viên cổ Cự Long đã thạch hóa, thần thức vô cùng nhạy cảm của Hàn Thạc nhận thấy linh hồn viên cổ Cự Long chợt run lên. Điều này làm cho Hàn Thạc hiểu viên cổ Cự Long mặc dù đã thạch hóa, nhưng loại thương tổn này vẫn làm cho hắn cảm thấy đau đớn.

Về mặt chấn động, Hàn Thạc hai tay nắm chặt Lục Ma Phong, toàn lực rút mạnh ra, chỉ nghe “leng keng”, Lục Ma Phong lập tức bắn ra khỏi khối đá này.

Mất thấy loại thương tổn này rất hữu dụng, Hàn Thạc không còn chần chờ gì, dùng phương thức đồng dạng bay lên trời, tập trung tất cả sức mạnh quán chú vào giữa Lục Ma Phong, rồi một kích bắn xuống, hơn nữa chuẩn xác đánh vào vết thương vừa mới gây ra viễn cổ Cự Long.

Lần này, cả thanh Lục Ma Phong đã đâm lút vào. Hàn Thạc rõ ràng cảm giác được linh hồn con rồng đang toàn lực thanh trừ Thứ hồn châm xâm thực run lên càng lúc càng mãnh liệt.

Trong lòng cười lạnh, Hàn Thạc cứ theo đó mà làm tới. Lần lượt bay lên trời, lần lượt toàn lực ra tay giã vào người viễn cổ Cự Long, hình thành trên người hắn những vết thương thật sâu. Thoạt nhìn tựa như một tảng đá khổng lồ, trên mặt đầy những lỗ thủng lỗ chỗ, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Có lẽ vì Hàn Thạc liên tiếp công kích không ngừng, thời gian viễn cổ Cự Long thanh trừ Thứ hồn châm dài hơn cả đám Ma Vương Thâm Uyên thanh trừ Thứ hồn châm lúc trước, hơn nữa linh hồn liên tục run rẩy, khốn khổ không chịu nổi.

Hàn Thạc không nói một lời, chỉ lãnh khốc tiếp tục động tác vừa rồi, bay lên trời cao, rồi nhanh chóng bắn xuống, đánh thật mạnh, một lần lại một lần.

Mỗi một khe hở hắn đâm ba cú, toàn cắm Lục Ma Phong vào những chỗ yếu hại của cơ thể.

Loại công kích này tiếp tục hơn ba mươi lần, trừ Long thủ và vài nơi yếu hại của cơ thể ra, toàn bộ cơ thể viễn cổ Cự Long đều bị Hàn Thạc lợi dụng loại phương thức này lưu lại những vết thương sâu hoắm, tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với long Thân của hắn.

Rốt cục, Thứ hồn châm đã bị viễn cổ Cự Long dùng sức mạnh linh hồn thanh trừ toàn bộ ra ngoài.

Một tiếng rỗng ngâm kinh thiên động địa, từ Long thủ vẫn chôn chặt trong long thân vang lên. Sau tiếng rỗng ngâm, cơ thể thạch hóa của viễn cổ Cự Long dùng một tốc độ còn nhanh hơn lúc sinh ra dị biến. Chớp mắt, đã biến thành một hình thái rỗng đen huyền, vết thương chỉ chút, máu thịt bầy nhầy.

Hàn Thạc vừa bay lên trời chuẩn bị cắm xuống một kích, lần này vì cái đầu của viễn cổ Cự Long từ Long thân thò ra, do đó Hàn Thạc nửa đường thay đổi mục tiêu, về mặt lãnh khốc chém vào đầu hắn, cố gắng dưới một kích này, làm cho viễn cổ Cự Long hoàn toàn tử vong!

“Giữ...”

Viễn cổ Cự Long ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, Long trảo như mỏ neo sắt lộ ra nhanh như chớp, đỡ lấy một kích trí mạng của Hàn Thạc.

Khi viễn cổ Cự Long điên cuồng gầm thét, Hàn Thạc cho rằng hắn đã mất đi lý trí phản kích thì đã thấy viễn cổ Cự Long quật đuôi rất mạnh, chặt vật bay về phía đế quốc Tập Tây bỏ chạy.

Ở sau lưng viễn cổ Cự Long, những vết thương kinh tâm động phách rất kinh khủng, máu tươi đang chảy như suối. Long thân khổng lồ của hắn máu thịt bầy nhầy, nơi nơi đều là da nát thịt tan, thoạt nhìn thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Xem ra thân thể viễn cổ Cự Long mặc dù đã thạch hóa, nhưng bị Lục Ma Phong của Hàn Thạc cứ đâm hết lần này tới lần khác, thân thể sau khi giải trừ thạch hóa vẫn sẽ giữ nguyên trạng thái, mười mấy vết thương thật sâu, mỗi một lỗ đều cắm rất sâu vào thân thể viễn cổ Cự Long, Hàn Thạc biết nhất định là sẽ tạo nên thương thế cực kỳ nghiêm trọng, nếu không viễn cổ Cự Long không có khả năng chịu nhục như vậy, chẳng những không lưu lại một trận sống mái với Hàn Thạc, mà còn bất chấp bỏ chạy ra khỏi đây.

Rên khe một tiếng, Hàn Thạc lạnh lùng nhìn viễn cổ Cự Long trên đường chạy đã biến hóa thành hình người, cho đến lúc biến mất không thấy nữa. Hắn cũng không đứng dậy truy kích, mà ngồi tại chỗ nghỉ tạm trong chốc lát.

Viễn cổ Cự Long bị thương, tốc độ vẫn cực nhanh, nhưng Hàn Thạc tin chỉ cần hắn toàn lực truy kích, nhất định có thể đuổi theo hắn. Chỉ là lúc này Hàn Thạc cũng hao tổn nhiều, phải nghỉ ngơi một chút, bằng không mặc dù đuổi theo viễn cổ Cự Long, cũng không nhất định có thể giết chết hắn.

Mặt khác, trong lòng Hàn Thạc cũng có một chủ ý hay ho hơn, do đó không thừa dịp này mà ngàn dặm đuổi giết viên cổ Cự Long.

641. Chương 641: vô Ngân Hải Vực

Trận này vừa chấm dứt, bên trong phương viên mười dặm, ngoại trừ Tử Vong Mộ địa có kết giới phòng ngự là bình yên vô sự, tất cả thực vật chung quanh toàn bộ đều bị gãy đổ hoặc thiêu hủy, mặt đất đầy những hố sâu, lửa cháy bập bùng bốn phía.

Nghỉ tạm tại chỗ một chút, Hàn Thạc vươn người đứng lên, hai hóa thân ngoại thân bay vào bản thể. Cuối cùng hắn trở về Tử Vong Mộ Địa.

Ba cô đều ở trong Tử Vong Mộ Địa, ai nấy thần sắc lo lắng, vừa thấy Hàn Thạc đi vào đều ủa tới đón, đua nhau hỏi thăm tíu tít:

- Chàng sao rồi, không có việc gì chứ, có bị thương hay không?

Những động tĩnh kinh khủng ngoài Tử Vong Mộ Địa vừa rồi, ba cô ở trong đều cảm giác được cả. Trong một khắc ba cô có cảm giác như ngày tận thế phủ xuống, ai nấy trong lòng hoảng loạn, sợ Hàn Thạc gặp phải chuyện gì.

Hàn Thạc đi vào Tử Vong Mộ Địa, trên người bị thương trầm trọng. Trận chiến qua đi, cả người thần sắc mỗi một, rõ ràng trải qua một hồi khổ chiến, càng làm cho ba cô cảm thấy khẩn trương.

Thấy bộ dạng ba nữ nhân của mình hoảng loạn, Hàn Thạc nhướn miệng cười, dịu dàng nói:

- Đừng lo lắng, không việc gì đâu.

- Bố Lai Ân, phải trách thiếp. Thiếp không nên đi tìm chàng. Nếu thiếp không đến, địch nhân của chàng nhất định không biết chàng ở đâu. - Ngải Mễ Lệ nghe Hàn Thạc nói thế, vội vàng tự giận bản thân, nói.

- Không quan hệ gì với tỷ. Chuyện này đều là vì ta, nếu không phải ta khẩn cấp muốn tìm hắn, tỷ khẳng định sẽ không tới tìm hắn đâu. - Phỉ Bích cướp lời gánh trách nhiệm lên người mình, trong lòng tràn đầy hối hận.

Thấy hai nàng đều đang tự trách, Hàn Thạc nói:

- Được rồi được rồi, ta không phải không có chuyện gì sao!

- Bố Lai Ân, vừa rồi chàng đánh với ai thế, trên đại lục này còn có người nào làm chàng phải khẩn trương như vậy? - Phạm Ny có vẻ rất kinh ngạc, hỏi Hàn Thạc về đối tượng vừa đại chiến.

Trước giờ, Phạm Ny vẫn cực kỳ tin tưởng Hàn Thạc có thực lực hơn người, nhất là nàng biết hắn có sức mạnh của Thần, nên càng cảm thấy kinh ngạc về đối thủ của Hàn Thạc.

Loại tin tưởng mù quáng của Phạm Ny làm Hàn Thạc dở khóc dở cười. Hắn trầm giọng giải thích:

- Ở đại lục Kì Áo từ xưa tới nay vẫn có một Thần thủ hộ. Sự tồn tại của ta uy hiếp nghiêm trọng tới địa vị Thần thủ hộ đó. Do đó hắn mới bất chấp tất cả muốn diệt trừ ta đi. Thực lực tên kia vô cùng cường đại. Lần này chỉ vì bị ta ám toán, nên trọng thương mà lui bước. Trong vũ trụ có nhiều vị diện, những vị diện cao cấp có vô số cường giả. Các nàng ngàn vạn lần không được cho ta là vô địch. Với cảnh giới của ta bây giờ, nếu đối mặt với cường giả vị diện khác, cũng chỉ có nước lui lại vài ba cái.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, ba cô đều giật mình cả kinh. Trước ngày hôm nay, ba cô còn cho rằng hắn thật sự là vô địch. Nhưng thấy Hàn Thạc nói thận trọng như vậy, các nàng hiểu được hắn cực kỳ nghiêm chỉnh, những gì hắn nói hẳn không phải lừa gạt.

- Vậy, chàng không có gì nguy hiểm chứ? - Ngải Mễ Lệ trầm mặc một chút, lo lắng hỏi.

- Ta luôn luôn có nguy hiểm. Nhưng ta còn có phương pháp tránh được. Điểm ấy các nàng đừng lo.

Hàn Thạc an ủi ba cô, suy nghĩ một chút, lại chính sắc nói:

- Nhưng các nàng trong thời gian này đừng tìm ta. Hơn nữa lập tức rời khỏi nơi này ngay. Ừm, tên Thần thủ hộ vị diện này tự cho mình là từ bi, hẳn là sẽ không làm khó các nàng đâu. Chỉ cần các nàng không tới tìm ta, hẳn muốn biết rõ ta ở đâu cũng không phải một việc dễ dàng đâu.

- Biết rồi!

Ba cô đồng thanh trả lời, dừng lại một chút, Phạm Ny nghi hoặc hỏi tiếp:

- Nhưng, chỗ này không phải đã bại lộ rồi sao?

- Tốt thôi, sau khi các nàng rời đi, vị trí nơi này sẽ thay đổi. Sau khi xử lý chuyện này xong, ta sẽ chủ động tìm các nàng. Các nàng không cần lo cho ta. Mặt khác, sau khi trở về, liên lạc với Lao Luân Tư, bảo hắn trong khoảng thời gian này tạm thời đừng vội vã tiến công các quốc gia khác. Bằng không có thể sẽ chọc giận một vài người đó. - Hàn Thạc dặn dò.

- Được rồi, chúng thiếp sẽ không quấy rầy chàng nữa!

Ngải Mễ Lệ khẽ gật đầu vẻ hiểu biết, rồi quay sang nói với Phạm Ny và Phỉ Bích:

- Hai vị muội muội, chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này trước nhé?

Hai nàng Phạm Ny và Phỉ Bích cũng đều là người hiểu chuyện, nghe Ngải Mễ Lệ vừa nói như vậy, mặc dù trong lòng không nỡ, nhưng dưới sự ra hiệu của Ngải Mễ Lệ, theo Hàn Thạc ra ngoài Tử Vong Mộ Địa.

Vừa ly khai Tử Vong Mộ Địa, họ phát hiện ra phương viên mười dặm hoang tàn thảm khốc. Quét mắt nhìn quanh, ngọn lửa nổi lên bốn phía, tựa như trải qua một trận trời long đất lở, có thể tưởng tượng trận chiến vừa rồi kịch liệt đến thế nào.

Sau khi trấn an ba cô vài lời, Hàn Thạc tiễn các nàng đi. Thực lực ba cô ở đại lục Kỳ Áo đều không tệ chút nào. Tốc độ cũng rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Hàn Thạc.

Đưa mắt liếc nhìn về phía ba cô, Hàn Thạc lập tức trở lại Tử Vong Mộ địa, đi tới đại sảnh nơi có vị diện truyền tống trận. Hắn nhắm mắt hồi ức những tin tức về Tử Vong Mộ Địa, sau đó mở mắt đi đến tầng dưới cùng ngầm dưới đất, tìm đến một cái ma bàn (bàn xoay ma pháp) kỳ diệu, trong ma bàn có rất nhiều khối ma tinh. Lấy hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ ra biến hóa thành Khô Lâu pháp tượng, phóng vào khe hở giữa ma bàn.

Khô Lâu pháp tượng vừa dứt vào, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ trong đó như hình thành liên lạc kỳ diệu với Tử Vong Mộ Địa, lực lượng nguyên tố Tử Vong đậm đặc, thoáng chốc từ bốn phương tám hướng hội tụ vào Tử Vong Mộ Địa, tụ lại vào kết giới bao phủ nó, càng tụ càng nhiều, lực lượng nguyên tố bên trong Tử Vong Mộ Địa cũng càng ngày càng đậm.

Nếu từ xa xa nhìn lại, sẽ phát hiện Tử Vong Mộ Địa vốn mất thường khó có thể nhìn ra, bây giờ thành một quả cầu khổng lồ tỏa ra những vầng sáng màu xanh lục mờ mờ, trông cực kỳ quỷ dị thần bí.

Nguyên tố Tử Vong hội tụ trên kết giới Tử Vong Mộ Địa, cả mặt đất rung động âm âm vang lên những thanh âm không dứt, Tử Vong Mộ Địa chôn sâu dưới đất cũng rung lên bần bật, dưới năng lượng bổ sung, nó chậm chậm bốc lên, cuối cùng quả cầu màu xanh mờ mờ đó đột nhiên bay vút lên trời cao.

Nguyên tố Tử Vong từ các phương hướng hội tụ vào trong Tử Vong Mộ Địa, Tử Vong Mộ Địa hình thành liên lạc huyền diệu với Hàn Thạc. Thần thức hắn thao túng nó bay lên trời cao, chọn một phương hướng nhất định, rồi bay ẩn vào trong những tầng mây trên bầu trời xanh thẳm.

Tử Vong Mộ Địa bay giữa những tầng mây, mặt ngoài được bao một vầng lục quang nhàn nhạt, khi phi hành càng gần như không lộ ra bất kỳ màu sắc gì, cách một khoảng cách rất xa như vậy thì bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tới việc phát hiện bầu trời có biến hóa dị thường gì. Hơn nữa kết giới bao phủ Tử Vong Mộ Địa lại có thể ngăn cản linh hồn cường giả cảm ứng, do đó Hàn Thạc tin rằng lần phi hành này sẽ không ai có thể biết được.

Chọn một phương hướng nhất định, Hàn Thạc điều khiển Tử Vong Mộ Địa bay mãi, lợi dụng ma lực trên Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc có thể từ trên cao thấy được cảnh tượng phía dưới. Sau một ngày bay với tốc độ toàn lực, Hàn Thạc và Tử Vong Mộ Địa đi tới một bờ biển rộng lớn khôn cùng ở phía tây đại lục Kỳ Áo.

Hải dương mênh mông ở cực tây của đại lục Kì Áo. Người ta nói đây là điểm cùng trời rồi, khôn cùng vô bờ, không có người ở, chỉ có sinh vật hải dương mới có thể sinh tồn.

Bay trên hải dương trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện ra có một hoang đảo phía dưới. Chỗ này ở rất sâu trong hải dương, mắt thấy phía dưới xuất hiện một cái đảo hình dáng như cái hồ lô, thần thức hần triển khai ra, phát hiện thấy trên đảo chỉ có một vài dã thú nhỏ, liền điều khiển Tử Vong Mộ Địa, từ đám mây chậm chậm hạ xuống.

Từng tiếng âm âm chấn động cả mặt đất, Tử Vong Mộ Địa như một thiên thạch đâm sầm xuống đất, hạ xuống giữa một rừng rậm trông giống như U Âm sâm lâm, rồi chôn thật sâu dưới đất. Kết giới vẫn phủ kín Tử Vong Mộ Địa, bất luận con thú hoặc con người nào cũng không thể nhận thấy được nó.

Khi Tử Vong Mộ Địa bay ra khỏi U Âm sâm lâm, Hàn Thạc còn đặc ý làm phép chuyển cả khối đất đang luyện chế Linh Ma mang theo. Khi Tử Vong Mộ Địa hạ xuống đây, cũng may trận pháp luyện chế Linh Ma không tổn hao gì, không ngừng cung cấp năng lượng cuộn cuộn cho ba Linh Ma.

Ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc triệu hoán Thổ Giáp thi và Mộc Giáp thi, dưới sự hợp lực của hai người này, cả một vùng rừng rậm vì cú đáp của Tử Vong Mộ địa mà bị tàn phá rất nặng, nay được khôi phục rất nhanh và bằng phẳng, những cây bị gãy đổ cũng liền lại với nhau.

Đứng ngạo nghễ trong hư không, Hàn Thạc liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy trong mắt bầu trời xanh thẳm, biển rộng mênh mông xanh rờn, trời biển như hòa vào nhau.

Những ngọn gió biển mang hơi ẩm thổi tới, sóng biển rì rào vỗ vào những khối đá cổ xưa, một vài con hải điều hải thú an nhàn đi lại trên những tảng đá ven biển, im lặng tắm nắng mặt trời, có vẻ cực kỳ thoải mái.

Trên hồ lô đảo có mọc một vài loại dã quả tự nhiên, đủ màu sắc sỡ, trông mọng nước.

Khi nhìn biển rộng vô bờ, Hàn Thạc có cảm giác lòng mình như mở ra, sinh ra một hào khí ngút trời, phong cảnh thoáng đãng của hồ lô đảo cũng làm cho hần tâm tình rất tốt, thậm nghĩ ba cô Ngải Mễ Lệ tương lai nếu tới chỗ này, nhất định sẽ lập tức rất thích nơi này.

Tâm tình rất tốt, thần thức Hàn Thạc triển khai, lấy hồ lô đảo làm trung tâm, triển khai ra chung quanh, muốn xem hàng xóm chung quanh có cái gì thú vị không.

Đạt tới cảnh giới Cửu Biển, thần thức Hàn Thạc có thể bao trùm diện tích cực kỳ rộng. Khi hần tĩnh tâm như thế này, diện tích bao trùm của thần thức cùng lúc càng xa, càng ngày càng rộng. Tóm cá bên trong biển rộng, các loại ma thú hải dương, rất nhiều những con hải điều bay lượn, đủ loại khí tức sinh mạng của sinh vật hải dương thi nhau lọt vào thần thức Hàn Thạc.

Sau khi thần thức bao trùm hơn mười dặm, hần đột nhiên cảm ứng được một linh hồn không tệ chút nào. Linh hồn đó vừa cảm nhận được Hàn Thạc đang thăm dò, lập tức phản kích ngay, hơn nữa truyền đến một đoạn ý thức rất gay gắt:

- Biển khỏi lãnh địa của ta! Cả vùng hải dương này thuộc về ta, lập tức rời đi, bằng không ngươi chết chắc đó!

Hàn Thạc “ủa” khê, cảm thấy khá buồn cười. Với cảm ứng từ thần thức Hàn Thạc, hần biết linh hồn đó không phải là nhân loại. Với những gì Hàn Thạc hiểu về linh hồn, khẳng định thực lực sinh vật đó cũng tương đương với Già Tác Tư. Ở đại lục Kì Áo cũng coi như là siêu cao thủ rồi. Nhưng trong mắt Hàn Thạc thì hần chỉ là một tên tiểu nhân vật mà thôi, lại còn dám kiêu ngạo nữa chứ.

Loại cao thủ cấp bậc này, có lẽ chưa bao giờ gặp phải những cường giả như Hàn Thạc ở đại lục Kì Áo, do đó nhất định cảm thấy mình chính là vô địch rồi, nên mới truyền tấn linh hồn cực kỳ cuồng vọng như vậy. Hàn Thạc không hề để hần vào mắt, tiếp tục phóng thần thức ra, kéo ra xa hơn nữa.

- Ủa!

Thần thức Hàn Thạc lại khựng lại, kêu khê một tiếng, bởi vì dưới một hòn đảo đơn độc, thần thức hần đột nhiên gặp phải ngăn trở, tựa hồ có một kết giới, ngăn trở thần thức hần không cho thăm dò, điều này làm cho hần cực kỳ tò mò.

642. Chương 642: tìm Hiểu Cội Nguồn

Phía dưới cô đảo (hòn đảo đơn độc) thần bí này đã thu hút sự chú ý của Hàn Thạc. Nhưng hắn vẫn chưa tới khu vực đó tìm tòi.

Một mặt vì Hàn Thạc còn có chuyện quan trọng muốn làm, mặt khác cũng vì thực lực mình còn chưa toàn bộ khôi phục. Trong thời khắc mấu chốt này, không muốn lãng phí thời gian.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, sinh vật cường đại mà thần thức hắn vừa mới tỉnh cờ gặp phải, thấy Hàn Thạc chậm chạp không hề biểu lộ vẻ sợ hãi, hơn nữa vẫn đứng trong hải vực, hắn đã phóng ra khỏi hải đảo của mình, lao về phía Hàn Thạc bên này, bạo nộ gầm gừ không dứt.

Thực lực sinh vật này cũng phải nói là vô cùng cường đại ở đại lục Kì Áo, nhưng không được Hàn Thạc để ý. Hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm, cũng không thêm để ý đến tên kia nữa, trực tiếp đi vào Tử Vong Mộ Địa.

Vị trí Tử Vong Mộ Địa xảy ra biến hóa thật lớn, nhưng bên trong thì vẫn như cũ, cự hình vị diện truyền tống trận ở giữa vẫn có thể hoạt động bình thường.

Lợi dụng vị diện truyền tống trận, Hàn Thạc trở lại căn hầm dưới đất ở phủ thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ. Rồi từ truyền tống trận tại đây đi tới Nam Cương, sau đó từ Nam Cương xuất phát, bay tới đế quốc Thú Nhân.

Trận chiến khốc liệt ở U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đánh cho viên cổ Cự Long bị thương nặng, làm cho hắn rơi vãi rất nhiều máu thịt dọc đường chạy. Lợi dụng ma công bí thuật, thông qua huyết nhục của viên cổ Cự Long lưu lại, Hàn Thạc có thể xác định vị trí của hắn.

Vào thời khắc mấu chốt này, viên cổ Cự Long thân thụ trọng thương, nhất định sẽ tới nơi bí ẩn nhất an toàn nhất để tu dưỡng. Theo Hàn Thạc thấy, viên cổ Cự Long nhất định sẽ trở lại khu vực có vị diện truyền tống trận. Vị diện truyền tống trận chính là điểm mấu chốt, nếu Hàn Thạc có thể tìm được vị trí của viên cổ Cự Long, rồi tìm đến vị diện truyền tống trận, thừa dịp hủy diệt cả người lẫn vật. Vậy thì người của Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện tương lai khó có thể tiến vào đại lục Kì Áo. Như vậy khi phải đi vào tầng sâu nhất thế giới dưới đất, phe của hắn sẽ không có lực cản.

Chính vì có tâm tư này, Hàn Thạc mới không thừa dịp viên cổ Cự Long bỏ chạy mà truy đuổi không tha, cũng không hề theo dõi hắn. Bởi vì lúc đó, viên cổ Cự Long nhất định sẽ vô cùng thận trọng. Hàn Thạc không nắm chắc mình với thân thể cũng bị thương lúc đó, có thể ẩn núp theo sau mà không bị hắn phát hiện.

Thông qua huyết nhục của viên cổ Cự Long, lợi dụng ma công bí thuật Như ảnh tùy hình (như bóng với hình), Hàn Thạc đã xác định được vị trí của viên cổ Cự Long. Lợi dụng truyền tống trận ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, hắn bắt đi được rất nhiều lộ trình. Trực tiếp đi tới Nam Cương, rồi từ Nam Cương xâm nhập vào trong đế quốc Thú Nhân.

Hàn Thạc đã tới cảnh giới Cửu Biến, thân thể có thể tùy ý biến hóa. Vừa tiến vào đế quốc Thú Nhân, liền biến thành một Thú Nhân bình thường, hơn nữa chuyên đi theo một vài đường mòn vắng vẻ, đi sâu vào nội địa.

Đế quốc Thú Nhân đích xác rất nghèo nàn. Trên đường đi tới chỉ thấy đất đai khô nứt, những thực vật héo rũ khẳng khiu, rất ít thấy những màu xanh của sức sống.

Đất đai nơi này có màu vàng, hình như không thích hợp với việc phát triển trồng trọt chăn nuôi. Khí trời rất nóng, quanh năm không thấy mưa. Mặc dù miễn cưỡng cũng có vài loại thực vật sống được, nhưng cuối cùng cũng sẽ chết khô.

Cũng khó trách Thú Nhân một mạch tham lam vùng đất phì nhiêu của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, vẫn luôn luôn muốn đi xa ngàn dặm xâm lược cho bằng được. Xem ra cũng bởi vì cuộc sống khổ cực của họ quá nghèo khổ.

Một đường đi sâu vào đế quốc Thú Nhân, Hàn Thạc chỉ thấy những vùng đất khô cằn kéo dài bất tận, cũng không muốn tìm hiểu nhiều.

Qua nửa ngày, Hàn Thạc trực tiếp xuyên qua đế quốc Thú Nhân, đi tới một bình nguyên đất vàng hoang tịch thê lương. Chỗ này thì tốt hơn sa mạc một chút, cũng không thấy thực vật gì, chỉ có một vài ma thú hung tàn sống thành bầy đang lang thang trên bình nguyên, tựa hồ đang đợi những lữ khách lạc bước tới đây.

Bình nguyên này rất lớn. Băng qua nó làm Hàn Thạc mất rất nhiều thời gian.

Qua bình nguyên, Hàn Thạc đột nhiên tới một vùng núi trùng điệp. Hắn lập tức cảm nhận được khí tức sinh cơ bừng bừng. Những con ma thú hoành hành, trời thì mưa lâm râm, mặt đất lầy lội khó đi, những đầm lầy màu xám trải rộng, so với những gì hắn thấy ở quốc nội đế quốc Thú Nhân thì khác hoàn toàn.

Chỗ này khá giống với hoàn cảnh ở U Âm sâm lâm, chỉ là mưa nhiều hơn, tựa hồ lấy toàn bộ nước mưa ở đế quốc Thú Nhân, rồi hội tụ hết vào đây, trên đường đi tùy ý có thể thấy được một vài hồ nước không sâu không cạn, rất nhiều ma thú cực kỳ cường đại, những cây cối khổng lồ dày đặc.

Hàn Thạc không ngờ mình xuyên qua đế quốc Thú Nhân, xuyên qua một bình nguyên rộng lớn, lại đến một địa phương kỳ lạ như vậy. Vị trí của viễn cổ Cự Long chính là khu vực này.

Vừa đến nơi này, Hàn Thạc lập tức hạ tốc độ xuống, ẩn dấu khí tức sinh mạng trên người, vô cùng cẩn thận đi tới chỗ viễn cổ Cự Long, sợ sẽ khiến cho hắn chú ý.

Lại đi trong chốc lát, trên đường né qua những con đại ma thú rất mạnh, Hàn Thạc chậm rãi tới nơi thần thức mình cảm ứng được.

Trong màn mưa phùn lâm thâm, một rừng rậm đầy những dây leo chằng chịt bỗng rơi vào mắt Hàn Thạc. Vừa tới nơi này, hắn đã phát hiện ra nguyên tố ở đây đậm đặc hơn chỗ khác rất nhiều, trong lòng khẳng định viễn cổ Cự Long nhất định ở xung quanh.

Hàn Thạc phi hành là trên rừng, hai chân không đụng đất, sợ viễn cổ Cự Long tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ, thông qua rung động trên mặt đất mà nhận thấy hắn đang đến. Hàn Thạc càng đến gần thì càng cực kỳ cẩn thận, thậm chí không vươn tay gạt những dây leo ngăn trở đường đi, chấp nhận đi vòng một chút.

Cứ như vậy đi hơn mười phút, Hàn Thạc đột nhiên ngừng lại. Phía trước, hắn cảm nhận được sự tồn tại của một kết giới. Người bố trí kết giới này hẳn là tu luyện lực lượng nguyên tố Thủy hệ. Hàn Thạc có thể cảm giác được kết giới mềm nhẹ, hơn nữa còn có nhiều hàn khí.

Không hề vội vã phá vỡ kết giới, Hàn Thạc ngừng lại, thần thức triển khai, vô cùng cẩn thận thăm dò động tĩnh bên trong kết giới. Bản thân kết giới có năng lực phòng ngừa linh hồn cảm ứng, chỉ có điều lúc trước Hàn Thạc đã lưu lại trong cơ thể viễn cổ Cự Long một vài ẩn ký, lợi dụng ẩn ký trong cơ thể hắn, thần thức Hàn Thạc và ẩn ký sinh ra cộng hưởng, có thể tránh được ngăn cản của kết giới Thủy hệ này, mà cảm ứng được khí tức sinh vật bên trong.

Sở dĩ phải vô cùng cẩn thận như vậy, là vì hắn lo trong đó ngoại trừ viễn cổ Cự Long ra, còn có cường giả vị diện khác đã đến. Bên trong chỉ cần có một cường giả vị diện khác tới trước một bước, Hàn Thạc mà mạo hiểm tiến vào thì có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Để phòng ngừa vạn nhất, hắn không thể không cẩn thận được.

Lợi dụng ẩn ký lưu lại trên người viễn cổ Cự Long, thần thức Hàn Thạc dần dần khuếch tán bên trong kết giới, Hàn Thạc có thể cảm ứng được con rồng kia hẳn là ẩn thân ngậm dưới đất kết giới, linh hồn hắn an ổn bình tĩnh, như đang chìm vào một giấc ngủ say, xem ra viễn cổ Cự Long đang dùng loại phương thức này để khôi phục thân thể và linh hồn bị thương nặng.

Tỉ mỉ quét qua từng khu vực nhỏ bên trong kết giới một lần, Hàn Thạc kinh hỉ phát hiện trong kết giới, ngoại trừ viễn cổ Cự Long ra thì không còn bất kỳ dấu vết tồn tại của một linh hồn khác, điều này làm cho hắn thoải mái hơn nhiều, khoe miệng bất giác nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Chỉ cần thừa dịp này phá tan kết giới, tìm được vị diện truyền tống trận bên trong rồi hủy đi, giết chết viễn cổ Cự Long, vậy Hàn Thạc ít nhất có thể an ổn một thời gian, không cần sợ hãi lo lắng cường giả đến từ vị diện khác.

Không còn dùng thần thức thăm dò nữa, Hàn Thạc tâm bình khí hòa, điều chỉnh thân thể và thần thức tới trạng thái tốt nhất, hóa thân ngoại thân biến hóa thành Lục Ma Phong, lọt vào tay Hàn Thạc.

Hóa thân ngoại thân một khi biến hóa thành tuyệt thể hung khí Lục Ma Phong, sức mạnh bạo lệ của nó chắc chắn sẽ cuồng loạn tiết ra ngoài. Để viên cổ Cự Long không phát hiện ra nó, Hàn Thạc không thể không tốn gấp đôi thời gian, lợi dụng ma công trước tiên hình thành trên Lục Ma Phong một tầng bảo vệ, tạm thời ẩn kín khí tức bạo lệ trên Lục Ma Phong.

Ma Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng quán chú vào trong Lục Ma Phong, kết hợp với sức mạnh cuồng bạo trong Lục Ma Phong, trong đó tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm của vạn hồn gầm rú, tà quang lóe ra, tùy thời có thể xé rách tầng bảo vệ.

Sức mạnh càng tụ càng nhiều, khi Hàn Thạc cảm giác thấy tác dụng của tầng bảo vệ đã không còn chịu được nữa, Lục Ma Phong chợt phát ra tiếng gầm rú thê lương của vạn hồn, sức mạnh tà ác tàn bạo, từ mũi Lục Ma Phong bắn ra, một đạo ma quang lạnh buốt hoa phá trường không, oanh kích thẳng vào kết giới do Thần Thủy hệ bày ra.

Hàn Thạc đã nhận thấy được sức mạnh ẩn chứa trên kết giới này không hề kém, do đó hắn không hề che dấu thực lực trong một kích này, mà là trong nháy mắt bộc phát toàn bộ sức mạnh ra.

“Choang!”

Kết giới Thủy hệ dưới sức mạnh cuồng bạo của Lục Ma Phong bị xé rách ra, một khe hở dài khoảng hai thước đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Thạc. Người hắn nhoáng lên, nhanh như thiểm điện lướt qua khe hở đó, tiến vào trong kết giới.

Vừa vào kết giới, Hàn Thạc lập tức cảm nhận được Thổ chi nguyên lực cực kỳ đậm đặc. Thổ chi nguyên lực ở chỗ này còn đậm đặc hơn cả Thổ chi nguyên lực ở vị trí cũ Tử Vong Mộ Địa trong U Âm sâm lâm, làm Hàn Thạc ngạc nhiên sửng sốt, lập tức ý thức được giữa kết giới này, nhất định có một thổ huyết còn lâu đời hơn cả cái ở U Âm sâm lâm.

Sau khi thành Thần, Hàn Thạc biết Thổ chi nguyên lực, Hỏa chi nguyên lực trong Ngũ tuyệt chi địa khác với Địa nguyên tố và Hỏa nguyên tố mà những cường giả thế giới này có thể trực tiếp hấp thu. Với ánh mắt của Hàn Thạc bây giờ, Thổ chi nguyên lực và Hỏa chi nguyên lực do Ngũ tuyệt chi địa sinh ra chính là một hình thái của Địa nguyên tố và Hỏa nguyên tố đậm đặc hơn mười lần. Vì Thổ tuyệt chi địa và Hỏa Tuyệt chi địa có một đặc thù gì đó, mà Địa nguyên tố và Hỏa nguyên tố bên trong càng lúc càng bị ép chặt lại, sau đó trở thành Thổ chi nguyên lực và Hỏa chi nguyên lực có linh khí đậm đặc hơn rất nhiều. Trải qua việc ép lại như vậy, nguyên lực và nguyên tố đã khác hẳn nhau, song sức mạnh cấu thành thì không khác nhau, chỉ là năng lượng ẩn chứa ngược lại nhiều hết mức, vô cùng đậm đặc.

Lúc trước Hỏa Diễm Linh Chủ vì chiếm được một Hỏa Tuyệt chi địa, cho nên mới mau chóng tu thành Hỏa Diễm Đế Vương, cũng là vì nắm giữ được phương pháp hấp thu Hỏa nguyên tố cô đọng hình thành Hỏa chi nguyên lực. Viên cổ Cự Long làm Thần thủ hộ đại lục Kỳ Áo, đã độc chiếm một Thổ tuyệt chi địa tồn tại từ xa xưa, nên khẳng định hắn cũng biết phương pháp hấp thu Thổ nguyên lực. Chẳng trách vừa bị thương lập tức bất chấp tất cả chạy về nơi này.

Những ý nghĩ liên tiếp hiện lên trong đầu Hàn Thạc, Hàn Thạc biết mình phải mau chóng giết chết viên cổ Cự Long, bằng không ở cái địa phương quỷ quái này, tốc độ khôi phục thương thể của hắn nhanh hơn tưởng tượng của mình rất nhiều. Bởi vậy vừa tiến vào kết giới, Hàn Thạc liền lao ngay về phía vị trí của viên cổ Cự Long đánh tới.

643. Chương 643:chính Tay Đâm Cừ Nhân

Thổ tuyệt chi địa hình thành hàng vạn năm, chôn sâu dưới lòng đất, viên cổ Cự Long thân thể cao lớn đang ở sâu trong Thổ tuyệt chi địa này.

Giữa kết giới có một ma pháp trận hình sao sáu cánh. Giữa sao sáu cánh có một hầm đất vỡ ra. Hàn Thạc nhanh như thiểm điện lao về hướng hầm đất. Vừa vào được trăm thước, lập tức nhìn thấy bên trong Thổ tuyệt chi địa chính là viên cổ Cự Long.

Thổ chi nguyên lực khổng lồ bên trong Thổ tuyệt chi địa từ bốn phương tám hướng hội tụ vào trong cơ thể viên cổ Cự Long, làm cho thân hình khổng lồ của hắn tràn đầy những vàng hào quang màu vàng đất nhàn nhạt. Trong Long thủ của viên cổ Cự Long, có một sức mạnh gì đó một hấp luyện Thổ chi nguyên lực, Thổ chi nguyên lực dày đặc hiện lên rất rõ ràng.

Ngay khi Hàn Thạc vừa xé rách kết giới Thủy hệ, viên cổ Cự Long đã biết Hàn Thạc đã tới rồi. Chỉ có điều vì muốn hấp thu Thổ chi nguyên lực đậm đặc trong Thổ tuyệt chi địa, viên cổ Cự Long tiến vào trạng thái ngủ say. Loại trạng thái này mà muốn tỉnh lại, phải cần một thời gian nhất định.

Mặc dù hắn rất muốn từ trạng thái ngủ say tỉnh lại ngay lập tức, nhưng vẫn mất vài giây. Ngán ngủ vài giây này cũng đủ để Hàn Thạc dùng tốc độ cực nhanh tới trước người hắn rồi.

Không hề do dự, không nói năng gì, Hàn Thạc vừa thấy viên cổ Cự Long, lập tức công kích như cuồng phong bạo vũ, trong nháy mắt tấn công viên cổ Cự Long còn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đột nhiên từ bản thể lao ra. Tam đại kết giới chủ bài là Suy Yếu, Sợ Hãi, Già Yếu, bắn ra như chớp, bao kín cả thân thể cao lớn của viên cổ Cự Long. Dùng thần lực dùng nguyên tố Tử Vong hình thành nên Tử Vong Điều Linh (rải đều cái chết), như những đóa hoa nở rộ đẹp đẽ, mọc lên khắp người viên cổ Cự Long.

Tử Vong Điều Linh là loại thủ đoạn công kích mà sau khi đã tiến vào cảnh giới Thần thì Hàn Thạc nhờ vào Thần hồn của tên Trung vị thần mới nắm được. Dưới tác dụng của Tử Vong Điều Linh, thân thể đối phương sẽ nhanh chóng bị thối rữa, lực lượng nguyên tố Tử Vong rất nhanh sẽ chiếm cứ thân thể địch nhân, làm hắn bị hủy hoại rất nhanh.

Tử Vong Điều Linh như một đóa hoa ăn thịt người, sau khi nở rộ trên người viên cổ Cự Long, sức mạnh tà ác trong nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể viên cổ Cự Long. Chỉ một lát sau, thân thể viên cổ Cự Long vừa tiếp xúc tới sức mạnh Tử Vong Điều Linh, liền bốc lên màn khói xanh lục nồng đậm, mùi tanh tưởi nổi lên.

Bản thể nắm hóa thân ngoại thân biến hóa thành Lục Ma Phong, một kiếm bồ về phía Long thủ của viên cổ Cự Long lúc này đang cố cự quây. Một kiếm bồ ra, hung hồn trong Lục Ma Phong gầm rú, huyết quang chói lóa, khí thế kinh người.

Sức mạnh hủy thiên diệt địa từ mũi nhọn Lục Ma Phong bắn ra, sức mạnh tàn bạo tà ác, được mấy vạn linh hồn gia nhập, có tác dụng chấn nhiếp linh hồn mãnh liệt, đến cả viên cổ Cự Long vốn có ý chí cường đại, bị ảnh hưởng bởi một kích này đã thiếu chút nữa không chịu nổi.

“Gừ...”

Dưới tác dụng của tam đại kết giới Vong Linh hệ, cộng thêm sức mạnh ăn mòn của Tử Vong Điều Linh, viên cổ Cự Long khốn khổ không chịu nổi, gầm ầm lên thê thảm.

Tam đại kết giới Suy Yếu, Sợ Hãi, Già Yếu được Hàn Thạc ở cảnh giới Hạ vị thần phóng thích ra, uy lực quả thực khác hẳn lúc trước. Vốn viên cổ Cự Long thân thụ trọng thương, dưới tác dụng của tam đại kết giới, sức mạnh thân thể và linh hồn của hắn đồng thời bị yếu đi đáng kể, lại thêm Tử Vong Điều Linh không ngừng làm thối rữa những chỗ thân thể hắn còn chưa kịp chữa trị, lúc này các loại đau đớn dồn lên não, viên cổ Cự Long xem ra không chịu nổi nữa.

Sau một tiếng tru lên thống khổ, Long thủ của viên cổ Cự Long liên tục lắc lư, Thần hồn đột nhiên phát lực, rồi một chút Thổ chi nguyên lực chợt hội tụ thành một dị vật, điên cuồng hấp luyện Thổ chi nguyên lực chung quanh Thổ tuyệt chi địa, tụ tập vào Long thủ của hắn, khiến cho Long thủ hắn giống như đột nhiên thành tinh thể.

“Choang!”

Một kiếm chém xuống, những tia lửa bắn ra tung tóe như chém vào một tảng đá cứng nhất trên đời này, không hề vỡ ra một vết trầy nào cả.

“Gừ...”

Viên cổ Cự Long một lần nữa gầm lên, bị một kích này làm đầu óc hắn như hoa lên, đầu đau như bị xé rách.

Một kiếm không thể chặt đứt Long thủ của viên cổ Cự Long, Hàn Thạc biến sắc, trong lòng kinh hãi. Hắn đột nhiên hiểu được trong Thổ tuyệt chi địa, viên cổ Cự Long nhất định sớm đã lấy được chí bảo Thổ Linh châu ở chỗ này. Linh hồn và Thổ Linh châu nhất định cũng đã dung hợp với nhau, dị vật mà linh hồn hắn dùng để hấp luyện Thổ chi nguyên lực hẳn là chí bảo Thổ hệ - Thổ Linh châu.

Lợi dụng chí bảo Thổ hệ Thổ Linh châu, lực phòng ngự vật lý của viên cổ Cự Long trong Thổ tuyệt chi địa xem ra đã đạt tới đỉnh. Nếu muốn dùng công kích vật lý mà phá hủy thân thể của viên cổ Cự Long thì tuyệt không phải là một việc dễ dàng.

Ý nghĩ này lướt qua óc Hàn Thạc, hắn lập tức bỏ qua chủ ý lợi dụng sự sắc bén của Lục Ma Phong, trực tiếp chém nát đầu viên cổ Cự Long.

Lục Ma Phong đột nhiên đứng bất động trong hư không, sức mạnh tà ác nhờ thôn phệ mấy vạn sinh linh mà hình thành nên ngưng tụ thành một gương mặt quỷ dữ tợn thật lớn, máu tươi đầm đìa, gương nanh múa vuốt, mờ mờ đánh vào linh hồn viên cổ Cự Long.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ cũng bỏ qua ý định lợi dụng sức mạnh tử vong tiến hành công kích thân thể hắn. Tất cả tinh lực đều tụ lại, dùng thuật Linh Hồn Toái Đoạn mà Hàn Thạc chưa nắm được hoàn toàn, cuốn lấy linh hồn viên cổ Cự Long mà công kích mãnh liệt.

Linh Hồn Toái Đoạn và Tử Vong Điều Linh đều là những phương thức công kích cấp Thần mà Hàn Thạc gần đây vừa mới nắm được. Linh Hồn Toái Đoạn có thể coi là sự thăng hoa của thủ đoạn công kích ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến. Dùng thần lực tụ tập vào linh hồn lực của mình, cuốn chặt lấy linh hồn đối phương, từng chút một nghiền nát cắt đứt linh hồn của hắn.

Bản thể cũng không hề nhàn rỗi. Bỏ qua tất cả thủ đoạn công kích vật lý, đặt thần thức tập trung chặt vào linh hồn viên cổ Cự Long, linh hồn hắn hình thành một vòng xoáy, sinh ra lực hút mãnh liệt cực kỳ, làm cho linh hồn viên cổ Cự Long muốn nhúc nhích cũng gặp phải muôn vàn khó khăn.

Bên trong Thổ tuyệt chi địa, lợi dụng tác dụng kỳ dị của Thổ Linh châu, viên cổ Cự Long vốn là Hạ vị thần trung kỳ, có thể mượn sức mạnh của Thổ tuyệt chi địa, hình thành một lực phòng ngự vật lý cực kỳ biến thái.

Nếu đối mặt với một Hạ vị thần bình thường không hiểu thủ đoạn công kích linh hồn khác, viên cổ Cự Long hoàn toàn có thể vững vàng bảo vệ cho thân thể mình, thậm chí có thể chiến thắng cả những vị Thần có cấp bậc cao hơn hắn một chút.

Song, ba thân thể Hàn Thạc, toàn bộ đều hiểu thủ đoạn công kích linh hồn, đến cả hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ vốn không thể tiến hành linh hồn công kích, nhưng vì do Lục Ma Phong biến hóa thành, nên cũng nhờ vào sự tồn tại mấy vạn sinh linh tử vong trong đó, nên có thể trực tiếp công kích linh hồn.

Ba thân thể đồng thời bỏ qua công kích lúc đầu, hiệp lực công kích linh hồn viên cổ Cự Long. Lập tức làm cho tính toán của viên cổ Cự Long hoàn toàn thất bại, lâm vào cảnh khổ sở gian nan giãy dụa.

Hàn Thạc quyết tâm phải chấm dứt viên cổ Cự Long tại đây, không hề giữ lại gì, đem tất cả sức mạnh linh hồn thể hiện đến mức tận cùng. Vòng xoáy hình thành từ thần thức bản thể cuốn lấy linh hồn hắn, làm cho hắn không nhúc nhích gì được, Lục Ma Phong hình thành một bề mặt sức mạnh, bao lấy linh hồn hắn, làm cho hắn không chỗ nào có thể chạy được.

Còn Linh Hồn Toái Đoạn của hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, thì nhân cơ hội xé nát linh hồn hắn. Dưới sự hợp lực của ba thân thể, linh hồn của viên cổ Cự Long trước đã bị Thứ hồn châm làm bị thương nặng, rốt cục không chịu nổi, phòng ngự vật lý sức mạnh dù mạnh đến đâu cũng không thể nào bảo vệ được linh hồn.

Dưới hợp lực công kích linh hồn của ba thân thể Hàn Thạc, Thần thủ hộ đại lục Kì Áo xa xưa này, rốt cục từng chút một mất đi sức mạnh linh hồn.

Hàn Thạc không dám sơ ý, cuốn chặt lấy linh hồn viên cổ Cự Long, công kích linh hồn đến mức tận cùng.

Dần dần, Thần hồn viên cổ Cự Long sau khi bị xé rách từng chút một đã suy yếu dần đi, khí tức cũng càng ngày càng yếu ớt.

Cảm ứng được Thần hồn viên cổ Cự Long từ từ mất đi ý thức, thần thức Hàn Thạc chợt động. Thần thức kỳ diệu toàn lực công kích hấn một kích rất mạnh vào ý thức còn chưa tan, đánh cho ý thức tự chủ còn lưu lại nát bấy.

Thừa dịp này, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ vội vàng triệu hoán Thổ Giáp thi. Vừa nhận được lệnh, Thổ Giáp thi mừng như điên vọt tới long thủ của viên cổ Cự Long, từ cái miệng đỏ lòm há hoác trên đầu viên cổ Cự Long, hỏa tốc chui vào trong óc con rồng.

Trong đầu viên cổ Cự Long, Thần hồn ẩn kỹ dần dần tiêu tán, chỉ bảo Thổ hệ Thổ Linh châu thành vật vô chủ, Thổ Giáp thi thân là con cưng của đất, nghiễm nhiên thành tân chủ nhân của Thổ Linh châu.

Ý thức trong Thần hồn của viên cổ Cự Long tiêu tán, nhưng dưới sự khống chế của Hàn Thạc, Thần hồn vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tán. Khi Thần hồn chưa tan, vẫn còn lưu lại những cảm ngộ về lực lượng nguyên tố Địa hệ mà viên cổ Cự Long khổ tu vạn năm. Đây là cơ hội mà Hàn Thạc tận tâm khổ khổ muốn tranh thủ cho Thổ Giáp thi.

Thổ Giáp thi đương nhiên sẽ không khách khí, giống như một con thú đói ngàn năm, tham lam chiếm cứ Thần hồn không có ý thức, mượn sức mạnh của Thổ Linh châu, bắt chấp tất cả hấp thu thần lực Địa hệ khổng lồ trong cơ thể viên cổ Cự Long.

Thấy đại cục đã định, Hàn Thạc mừng rỡ vô cùng, nhưng hấn cũng không hề buông lỏng. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ và thần thức vẫn vững vàng tập trung vào linh hồn viên cổ Cự Long, sợ có một sơ suất nhỏ nào sẽ tạo thành ảnh hưởng khó có thể đoán trước.

Quá trình này không biết duy trì bao lâu, cho đến lúc Hàn Thạc khẳng định tất cả ý thức của viên cổ Cự Long toàn bộ bị thanh trừ, còn Thổ Giáp thi cũng đã tiếp quản Thần hồn của viên cổ Cự Long, hấn mới thực sự thở phào, công kích linh hồn của ba thân thể mới thu lại, bắt đầu nghĩ về vị trí vị diện truyền tống trận.

Không có Thổ Linh châu duy trì, không có sự chống đỡ của thần lực, viên cổ Cự Long chính thức thành thân thể huyết nhục, rốt cuộc không còn sức mạnh phòng ngự vật lí biến thái nữa.

Hàn Thạc chỉ quan sát trong chốc lát, đã thấy từ phía dưới thân thể cao lớn viên cổ Cự Long phát hiện ra sự tồn tại của vị diện truyền tống trận.

Thân hình kèn càng của viên cổ Cự Long, nằm đè lên vị trí vị diện truyền tống trận, nếu không phải vì ý thức của hấn đã tiêu tán, Hàn Thạc cho dù biết vị trí của vị diện truyền tống trận, cũng đừng mơ đến việc tàn phá thân thể hấn, hủy đi vị diện truyền tống trận.

Đây là một cự hình vị diện truyền tống trận tương tự như cái ở Tử Vong Mộ Địa. Bởi vì không phải cùng một người bố trí, nên vị diện truyền tống trận này hơi khác với cái ở Tử Vong Mộ Địa. Hàn Thạc cũng mặc kệ sự khác biệt này. Sau khi gạt thân hình của viên cổ Cự Long ra, cầm Lục Ma Phong, thần lực triển khai, sức mạnh Hủy Diệt toàn lực công kích.

Dưới sự công kích liên tục của Hàn Thạc, vị diện truyền tống trận đó rốt cục nát thành tro bụi, tuyệt không thể khôi phục được nữa.

- Ha ha... ta xem các ngươi làm sao tới được nữa? Trận này ta thắng rồi! - Hàn Thạc ngửa đầu cười dài, cả người cảm thấy thống khoái vô cùng.

644. Chương 644:huyết Liệt Ma Độn Quyết

- Cái đó chưa chắc, ngươi đã muộn một bước rồi, hai ngày trước chúng ta đã tới rồi! Chỉ là ta ra ngoài tìm người, nhưng không tìm được, không ngờ ngươi lại ở chỗ này, hắc hắc, tiểu bằng hữu, còn nhớ thanh âm của ta chứ? - Khi Hàn Thạc còn đang cười dài, một giọng nói băng giá đột nhiên vang lên.

Thanh âm này tới cực kỳ đột ngột, Hàn Thạc trước đó căn bản không cảm ứng được gì, khi nó vang lên, hấn thậm chí cũng không cảm giác được vị trí của người này.

Hàn Thạc kinh sợ, thanh âm đó hấn đã từng nghe qua, lúc ở Băng Tuyết thần điện.

Mấy hôm trước Hàn Thạc huyết tẩy Bằng Tuyết thần điện, mấy ngàn tín đồ Bằng Tuyết thần điện dùng tín ngưỡng lực sùng bái mời một Trung vị thần ở vị diện khác phủ xuống nhập vào người Tuyết thần Đế Á Na, đánh nhau với hắn ở tuyết vực. Trận ấy Hàn Thạc gian nan dùng toàn lực đối phó với tên cường giả đến cả một phần mười thực lực cũng không phát huy ra được, đánh bị thương Thần hồn người nọ.

Thanh âm bằng giá này chính là của tên Trung vị thần Thủy hệ có Thần hồn phủ xuống người Đế Á Na!

- Rất được, người lại có thể phá vỡ kết giới này. Nhưng bây giờ ta đã gia tăng thêm thần lực, ta xem người làm sao đào tẩu được. Ba ba trong rọ (nguyên văn: ứng trung tróc miết - bắt ba ba trong chum), hắn là chỉ hiện cảnh bây giờ.

Thanh âm đó lạnh lùng cười khê, tràn ngập vẻ khinh miệt.

Hàn Thạc mặc dù luôn luôn tự tin về bản thân mình, nhưng cũng hiểu được khi đối mặt với tên Trung vị thần có cả Thần thể lẫn Thần hồn này, hắn chẳng có lấy một hi vọng thắng mỏng manh nào.

Thanh âm đó vang lên trong chốc lát, hai hóa thân ngoại thân trong nháy mắt quay về bản thể Hàn Thạc, không có lấy một chút do dự, hắn vội vàng truyền tin cho Thổ Giáp thi, lệnh cho hắn lập tức ra khỏi người viên cổ Cự Long.

- Phụ thân, còn lại một chút sức mạnh chưa hấp thu xong! - Thổ Giáp thi căn bản không rõ lần này gặp phải định nhân kinh khủng như thế nào, xem ra vẫn còn có vẻ trách móc.

- Nếu người không ra, hai chúng ta lập tức đều chết ở đây! - Hàn Thạc biết lúc này không thể chần chờ chút nào, nhanh chóng truyền tấn.

Thổ Giáp thi nghe Hàn Thạc nói thế, cũng lấp bắp kinh hãi, không dám hỏi nhiều, bỏ qua một chút thần lực của viên cổ Cự Long còn chưa kịp hấp thu, vội vàng từ cái miệng đỏ lôm như chậu máu của viên cổ Cự Long vọt ra.

Thần thức Hàn Thạc tập trung vào người Thổ Giáp thi, phát hiện hắn đã sở hữu toàn bộ Thần hồn không còn ý thức và Thổ Linh châu của viên cổ Cự Long. Biết cảm ngộ từ vạn năm khổ tu và sức mạnh của viên cổ Cự Long, chỉ ít cũng tám phần bị Thổ Giáp thi hấp thu rồi.

Ngay sau khi Thổ Giáp thi từ cái miệng đỏ lôm của viên cổ Cự Long lao ra, hắn lập tức niệm Vong Linh ma pháp, một đạo hào quang chợt lóe rồi biến mất, mang theo Thổ Giáp thi biến mất vô tung.

Thổ Giáp thi vừa vào Vong Linh giới, Hàn Thạc lập tức cảm nhận kết giới một chút. Cảm ứng được một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng, cả không gian như bị hàn khí đóng băng. Áp lực lớn đến nỗi làm hắn gần như khó thở.

Lúc này, Hàn Thạc lập tức hiểu được lúc trước khi người nọ lên tiếng, hắn vẫn một mạch ở bên ngoài kết giới. Lúc này hắn mới thực sự đi vào kết giới.

Người tới là một Trung vị thần. Hắn trước khi vào đã gia cường thần lực cho kết giới. Hàn Thạc phỏng chừng Lục Ma Phong cũng khó có thể oanh phá kết giới này. Trong đầu cấp tốc nghĩ phương pháp ứng phó.

- Lần trước ở Tuyết Vực, chúng ta đã giao thủ rồi. Lúc trước người rất kiêu ngạo mà. Hôm nay ta xuyên giới mà đến, chủ yếu mục đích chính là muốn lăng trì người từng chút một đến chết. Hy vọng người đừng làm ta thất vọng! - Thanh âm đó vừa vào, có vẻ không hề khấn trương. Hắn đã gia tăng thần lực vào phòng ngự kết giới này. Hắn tự tin với cảnh giới Hàn Thạc bây giờ căn bản không phá được kết giới này, do đó định từng chút một hành hạ Hàn Thạc tới chết.

Ở thời khắc mà bất kỳ lúc nào cũng có thể tử vong, Hàn Thạc vẫn rất tỉnh táo, không hề hoảng loạn, trong đầu cấp tốc suy tính, rồi dứt khoát hạ quyết định.

Không đợi tên Trung vị thần kia đến gần, người Hàn Thạc đột nhiên nổ tung bắn ra huyết quang kinh khủng, “bụp bụp”, kinh mạch trong cơ thể hắn bị xé nát, xương cốt “rắc rắc” gãy tung.

Một luồng ánh sáng màu máu bao phủ toàn thân Hàn Thạc, bức toàn bộ tiềm lực trong cơ thể ra, trong nháy mắt bộc phát ra năng lượng vô cùng khổng lồ.

Một luồng hào quang chợt lóe lên rồi biến mất, khi luồng hào quang tan ra, lúc này không để lại một chút dấu vết nào.

Hàn Thạc đã bỗng dưng biến mất!

Một trung niên nhân âm lãnh, một luồng ánh sáng băng lướt tới, đột nhiên xuất hiện ở vị trí mà Hàn Thạc vừa biến mất.

- Sao, làm sao có thể được?!

Hắn há hốc miệng, thần tình kinh dị, con ngươi băng giá lóe ra hào quang lấp lánh, có vẻ khiếp sợ cực kỳ.

- Làm sao có thể được? Hắn làm sao có thể chạy đi được? Chỉ là một Hạ vị thần, tuyệt đối không thể phá vỡ kết giới của ta. Việc này... Rốt cuộc việc này là như thế nào? - Hắn thì thào tự nói, không ngừng điều tra vị trí cuối cùng của Hàn Thạc, cố gắng tìm ra nguyên nhân.

Một lát sau, kết giới Thủy hệ đột nhiên vặn vẹo dị thường, nhóm năm người đi tới, cầm đầu là một thanh niên bạch y tế tự của Quang Minh giáo hội, bộ dáng sáng sủa, cười cười nói:

- Ai Lí Khắc Sâm, làm sao lâu như vậy, ngươi làm cái gì thế?

Dừng một chút, hắn nhướng mày, ngưng trọng nói:

- Ủa, con Địa Long không ngờ bị hắn giết chết rồi!

- Vị diện truyền tống trận bị hủy rồi! - Một âm thanh kinh ngạc lớn hơn nữa, từ một nữ nhân có bộ dạng một thiếu phụ vang lên, có vẻ cực kỳ kinh hãi.

- Khốn khiếp thật, tiểu tử đó không ngờ dám tới nơi này, vị diện truyền tống trận bị hủy đi rồi. Lần này khó khăn rồi. Chúng ta tới đây lại không đem theo người nào tu luyện Thời Không pháp tắc mới chết!

Thanh niên cau mày, nghĩ ngợi một chút, vội vàng hỏi tên Băng Tuyết thần diện vẫn còn thì thào tự nói:

- Ai Lí Khắc Sâm, thi thể tiểu tử đó đâu? Có tìm được đồ vật gì không? Vị diện truyền tống trận bị người này hủy đi, vậy chúng ta phải thông qua hắn tìm cho được vị diện truyền tống trận trong Tử Vong Mộ Địa. Bằng không sau khi xong việc, chúng ta muốn rời nơi này cũng không dễ đâu!

- Không có khả năng, căn bản không có khả năng! - Ai Lí Khắc Sâm vẫn chìm trong kinh dị, thì thào tự nói.

- Ai Lí Khắc Sâm, ngươi làm cái gì thế? Vị diện truyền tống trận bị hủy rồi, nếu ngươi không muốn tèo đèo lợi suất trở về, hãy mau lục soát thi thể hắn cho rõ ràng! - Người trẻ tuổi sáng rỡ đó quát khê một tiếng.

Ai Lí Khắc Sâm vừa nghe hắn quát, đột nhiên tỉnh ra, thân thể run lên, cười khổ lắc đầu, giải thích:

- Khải Tát, ta không thể giết chết tiểu tử đó, hắn chạy rồi.

- Cái gì? Ngươi nói cái gì? - Chẳng những thanh niên tên là Khải Tát, mà những cường giả khác cũng đồng thời kinh hô.

Ai Lí Khắc Sâm là một Trung vị thần, trước khi làm việc còn gia cường thần lực bên ngoài kết giới, trong cảnh bắt ba ba trong rọ, một Trung vị thần cho dù chống lại mười Hạ vị thần, cũng chắc chắn phải thắng, đối phương tuyệt không thể còn sống.

Nhưng, Ai Lí Khắc Sâm không ngờ để người chạy thoát?

- Chạy thật rồi! Đến bây giờ ta vẫn không hiểu được, hắn làm sao chạy được! - Thấy mấy người ai nấy trừng mắt há mồm, ngây dại, Ai Lí Khắc Sâm dài mặt ra, trầm giọng nói.

Tới lúc này, mọi người mới hiểu được Ai Lí Khắc Sâm tuyệt đối không nói đùa, ai nấy đều kinh dị như Ai Lí Khắc Sâm lúc trước, miệng lẩm bẩm:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

- Chẳng lẽ trong tay hắn có liệt không thần khí? - Khải Tát sau khi kinh hô, đột nhiên tỉnh táo lại, trầm giọng dò hỏi.

- Không, ta dám khẳng định!

Ai Lí Khắc Sâm kiên định nói:

- Từ khi tiến vào kết giới, ta đã quan sát nhất cử nhất động của hắc, ta không hề cảm giác được hắc sử dụng bất kỳ loại sức mạnh nào trong số mười hai đại lực lượng hệ, cũng không hề sử dụng liệt không thần khí, không gian cũng không hề sinh ra biến hóa, hắc cứ tự đứng mà biến mất như vậy!

- Điều này sao có thể được? - Khải Tất cả kinh, nghĩ ngợi một lát.

- Trước khi hắc tự nhiên biến mất, thân thể hắc xảy ra dị biến, kinh mạch bị xé rách. Xương cốt vỡ vụn, trông như bị trọng thương, cũng không biết việc này là như thế nào! - Ai Lí Khắc Sâm hồi ức một chút, giải thích.

- Bất luận làm sao, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm được hắc. Người này quá trọng yếu, hắc nắm giữ vị diện truyền tống trận, tin chúng ta tới đây trước một bước, chẳng bao lâu nữa, mấy tên gia hỏa kia nhất định sẽ tới rất nhanh. Một khi không thể tìm được tiểu tử này trước khi chúng tới, nắm giữ vị diện truyền tống trận ở Tử Vong Mộ Địa, sự tình lần này sẽ cực kỳ khó giải quyết! - Khải Tất sau khi trầm mặc, đột nhiên trầm giọng nói.

Kể cả Ai Lí Khắc Sâm, năm người đồng thời gật đầu.

- Mọi người phân ra làm việc, toàn lực lục soát đại lực này. Tìm mọi nơi có thể ẩn thân, không sót một chỗ nào cả. Nhớ kỹ, một khi tìm được hắc, không nên vội vã giết hắc, trước hết phải sửa lại thiết trí vị diện truyền tống trận, tuyệt không thể để cho những tên gia hỏa đó cũng đến đây! - Khải Tất phân phó.

- Tìm được hắc, các vị nỗ lực ta, nếu có thể bắt sống thì tận lực bắt sống, ta muốn tự tay lột da hắc! - Ai Lí Khắc Sâm nói về độc ác.

Nhóm sáu người không nhiều lời nữa, chia nhau đi. Khải Tất vung tay lên, một đạo hào quang chói sáng bao lấy thi thể viễn cổ Cự Long. Con viễn cổ Cự Long từ từ bị hòa tan trong màn bạch quang, cho đến lúc biến mất hoàn toàn.

Trên một tòa núi hoang, Hàn Thạc máu me đầm đìa, thê thảm nằm vắt trên một cành cây cổ thụ, chặt vật cùng cực!

Huyết Liệt Ma Độn quyết thôi phát tiềm lực trong cơ thể Hàn Thạc, trong khi kinh mạch và xương cốt nổ tung, làm cho Hàn Thạc đã độn ra xa ngoài vạn dặm, trốn khỏi độc thủ của Ai Lí Khắc Sâm.

Huyết Liệt Ma Độn quyết là một loại ma công dùng để chạy trốn rất ác độc, một khi phóng thích ra, sẽ làm nguyên khí của con người đại thương, ma thể bị thương nặng.

Lần này thân thể kinh mạch xương cốt của Hàn Thạc đều nát vụn, cả người không có một điểm khí lực, tưởng may hóa ra không may, vừa lúc rơi xuống một cây đại thụ, làm Hàn Thạc cảm thấy mình xui xẻo vạn phần.

Không có lấy một chút ánh sáng nào, Hàn Thạc đã bị hủy hết kinh mạch và xương cốt, căn bản không thể cử động được thân thể. Trong tình huống này, sức mạnh trong cơ thể Hàn Thạc không thể hội tụ, cũng không cách nào gọi sinh vật vong linh tới bảo vệ hắc, chỉ có thể dở sống dở chết như vậy.

Trong quá trình khôi phục, Hàn Thạc chỉ ít cũng cần một thời gian không thể động đậy. Lúc này nếu có địch nhân đến gần, hắc chỉ có thể như con cừu chờ mổ, tùy ý cho địch nhân cắt xẻo.

Cũng may khi dùng Huyết Liệt Ma Độn Quyết chạy trốn, Hàn Thạc đã xác định một phương hướng đặc biệt, vừa khéo tới quả núi hoang không có người ở, nếu không mà rơi trúng vào một bộ lạc Thú Nhân, bị đám Thú Nhân dã man này phát hiện, vậy hắc còn chết nhanh hơn nhiều.

Bảo trì tư thế vắt ngang trên cành đại thụ, từ khi bầu trời tối đen một mạch tới khi thấy ánh bình minh, vẫn không có một sinh vật nào đến gần.

Hàn Thạc thầm kêu may mắn. May mà đế quốc Thú Nhân rất nghèo, may mắn là chung quanh không có ma thú hung tàn đến gần, mới có thể cho hắc thời gian tiếp tục khôi phục thân thể.

Nhưng vận may của Hàn Thạc cũng không duy trì được bao lâu. Khi sắc trời sáng rõ chưa được bao lâu, tiếng cước bộ chậm chậm đến gần, làm hấn có chút thấp thỏm.

Đây là thời khắc Hàn Thạc yếu ớt nhất, cho dù một đứa bé cầm lợi khí, cũng có thể làm hấn bị thương nặng hơn nữa.

Người tới là một thiếu niên Thú Nhân, khoác một bộ da thú, chân trần, sau lưng đeo một cái sọt to, lên núi hoang này tựa hồ muốn trốn củi.

Lúc đầu hấn cũng không chú ý tới Hàn Thạc đang vất ở cành cây trên đầu, chỉ cúi đầu lăm lè chặt những cành khô, mãi đến khi trên người Hàn Thạc nhỏ xuống một giọt máu tươi, mới làm hấn kinh ngạc nghĩ rằng trời sắp mưa, rồi ngẩng đầu lên nhìn trời.

Vừa thấy cảnh này, hấn đột nhiên “xí xô xí xào” chỉ vào Hàn Thạc kinh hô.

Giết nhiều Thú Nhân như vậy, chỉ cần một linh hồn là Hàn Thạc có thể hiểu được ngôn ngữ của Thú Nhân. Do đó thanh âm “xí xô xí xào” vừa lọt vào tai hấn, sau một giây ngưng thần, chẳng mấy chốc hấn đã hiểu được hàm nghĩa.

- Ủa, sao lại có người chết như thế này! Nhân loại à! Hôm nay quả thật xui xẻo, sáng sớm mà đã gặp phải việc thế này!

Hàn Thạc dở khóc dở cười, lưỡi bị vỡ nát, lúc này đang trong lúc khôi phục, tạm thời chưa nói được, chỉ có thể chớp mắt, cúi đầu nhìn thiếu niên đó.

- Buổi sáng còn chưa ăn cơm nữa! - Thiếu niên Thú Nhân thì thầm một câu.

Hàn Thạc run lên, hấn và Thú Nhân rất ít giao thiệp, nhưng đã sớm nghe nói qua Thú Nhân cực kỳ dã man, hình như có bộ lạc ăn thịt người nữa. Vừa nghe thiếu niên Thú Nhân nói sáng còn chưa ăn cơm, tâm cảnh Hàn Thạc nhiều năm qua chưa từng đại loạn, bây giờ thật sự đã luống cuống.

Mà không phải...

Với thân thể Hàn Thạc tới cảnh giới Cửu Biến, cho dù thiếu niên Thú Nhân đó dùng lợi khí cắt vài miếng thịt nát của hấn, chỉ cần cho hấn một thời gian, cũng có thể khôi phục được. Chỉ là nếu thiếu niên Thú Nhân này cắt thịt trên mặt hấn mà ăn, vậy thì quá ổn!

- Sáng sớm đã thấy tràng diện ghê tởm như vậy, làm sao còn ăn được điểm tâm chứ! - Trong khi Hàn Thạc chờ đợi lo lắng, thiếu niên Thú Nhân hừ hừ, rửa thầm.

Hấn nói thế, Hàn Thạc đang run lên lại thấy mừng rỡ. Hóa ra hấn không phải muốn ăn thịt người, xem ra lời đồn đãi bên ngoài về Thú Nhân cũng không phải toàn bộ là thật!

- Mẹ nói người chết phải chôn xuống đất, người kia cũng quá xui xẻo, lại chết ở trên cây. Thôi, tính ra nhìn người khổ sở, hay là giúp hấn vậy!

Thiếu niên Thú Nhân thì thầm vài câu, rồi vung cây rìu không lấy gì làm sắc bén lắm, phùng phụp chặt vào cành cây đại thụ mà Hàn Thạc đang nằm, không bao lâu cành cây đó ầm ầm đổ xuống, hấn ngã xuống đất, kéo một đám cành gãy theo.

- Trời, tên nhân loại này nặng phết! - Thiếu niên Thú Nhân đó kinh hô một tiếng, tò mò chạy về phía Hàn Thạc, có vẻ hưng phấn.

Thân thể Hàn Thạc đích xác nặng hơn người bình thường nhiều. Khi rơi xuống kéo theo rất nhiều cành cây đại thụ gãy theo, trong đó có rất nhiều cành khá lớn, hấn kinh ngạc như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Tên Thú Nhân đó bước nhanh tới gần Hàn Thạc, tới bên cạnh hấn nhìn về ngạc nhiên. Tên thiếu niên này tựa hồ cũng không tà ác như Hàn Thạc lúc trước tưởng tượng, không hề tìm tòi vơ vét đồ từ thi thể người chết, chỉ tò mò đánh giá hấn.

- Ủa, trái tim còn đập này! - Thiếu niên Thú Nhân cả kinh, vội lui ra phía sau, bị dọa hết hồn!

Trong quá trình thân thể chữa trị, bộ vị quan trọng nhất phải chữa trị trước tiên. Trái tim chính là bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể, lúc này đã được chữa trị xong, nó đập cũng là bình thường thôi.

Nhưng một huyết nhân cả người máu đầm đìa, nơi nơi đều là lỗ thủng, như là đã chết đến mức không thể chết lại được nữa, thế mà trái tim vẫn còn đập, đối với thiếu niên Thú Nhân này thì đích xác có vẻ quá khó tưởng tượng.

645. Chương 645:tiểu Thú Nhân May Mắn

Hàn Thạc nằm trên mặt đất, nghe thiếu niên Thú Nhân gọi tới gọi lui, dần dần tỉnh táo lại.

Thiếu niên Thú Nhân này mặc dù rất khỏe mạnh, nhưng lại khó có thể thương tổn được tới Hàn Thạc. Với sức mạnh thân thể này, thiếu niên Thú Nhân cho dù dùng rìu chém vào trên người hắn, Hàn Thạc cũng có thể từ từ khôi phục lại.

Bởi vậy, Hàn Thạc cũng không bối rối, tùy ý mặc cho thiếu niên Thú Nhân hô to gọi nhỏ, mình cứ im lặng tập trung tự chữa trị thân thể cho xong.

Một lát sau, hắn mở mắt, con ngươi đen láy, nhìn vào người tên tiểu Thú Nhân đó.

Bị Hàn Thạc nhìn như vậy, thiếu niên Thú Nhân càng kinh hãi thất sắc, lập tức lui về phía sau mười bước, kinh hãi nhìn Hàn Thạc, hoảng hồn bật kêu lên:

- Người rốt cuộc chết chưa?

Lưỡi chưa được chữa trị, Hàn Thạc tạm thời không thể nói được, chỉ nhìn tiểu Thú Nhân chớp chớp mắt.

Thiếu niên Thú Nhân đầu tiên là kinh hãi nhìn Hàn Thạc chăm chăm trong chốc lát, thấy Hàn Thạc chỉ nhìn hắn, cũng không có ác ý gì, cũng không có hành động gì lạ, nên lá gan dần dần lớn hơn một chút, sau đó đi về phía Hàn Thạc.

- Đây, ta có thể giúp người gì được không? - Nghĩ một chút, thiếu niên Thú Nhân dừng trước Hàn Thạc, hỏi vô cùng cẩn thận.

“Quả là một Thú Nhân lương thiện”, Hàn Thạc thầm nghĩ, vẫn bình tĩnh nhìn thiếu niên Thú Nhân, đợi cho lưỡi hoàn toàn khôi phục.

- Người thế nào rồi? Sẽ không chết chứ hả? Ta phải làm sao mới có thể giúp được người? - Thiếu niên Thú Nhân thuần phác cũng không tiêm nhiễm thói quen giết người đoạt tiền của nhân loại, chỉ thăm hỏi, thái độ rất chân thành.

Một lát sau, dòng máu đỏ rỉ ra từ khóe miệng Hàn Thạc, chỉ thấy miệng hắn khẽ nhúc nhích yếu ớt, đột nhiên phát ra tiếng Thú Nhân rất suy yếu:

- Cảm ơn, không cần đâu!

Trong cơ thể Ma Anh dần dần chữa trị xong. Hàn Thạc có thể cảm giác được dưới tác dụng của Ma Nguyên lực, Ma Anh trong từng tế bào và máu huyết đang lại sinh trưởng ra.

Ma Anh mới là ma thể (thân thể ma pháp) căn bản của Hàn Thạc. Chỉ cần Ma Anh khỏe mạnh, sức mạnh của Hàn Thạc vốn có nguồn gốc từ Ma Nguyên lực có thể vận chuyển. Quá trình khôi phục thân thể cũng sẽ nhanh hơn. Hai hóa thân ngoại thân ẩn giấu bên trong Ma Anh cũng có thể lập tức thoát ra.

Trong lòng Hàn Thạc mặc dù lo lắng, lại biết thiếu niên Thú Nhân này căn bản không thể trợ giúp gì cho hắn, do đó cũng không nhiều lời. Nơi này cách nơi viễn cổ Cự Long vừa chết có ngàn dặm. Lộ trình ngàn dặm nói gần không gần, nói xa cũng không xa. Nhất là với cường giả đã tiến vào cảnh giới thần, không lợi dụng truyền tống trận pháp, cũng có thể bay qua ngàn dặm không tốn thời gian lắm.

Tên Trung vị thần của Băng Tuyết Thần Điện, trở mắt thấy hắn biến mất trước mặt, nhất định sẽ không cam lòng. Hàn Thạc có thể khẳng định người nọ nhất định sẽ không buông tha hắn, nói không chừng lúc này đã lấy khu vực đó làm trung tâm, bắt đầu truy tìm hắn khắp các nơi xung quanh.

Thiếu niên Thú Nhân này tự nhiên không làm thương tổn được Hàn Thạc, song nếu dưới tình huống này, lại làm cho tên Trung vị thần Băng Tuyết thần điện đó tìm đến, Hàn Thạc tin lần này sợ rằng chỉ có đường chết thật sự.

- Không cần? Người bị thương nặng như vậy. Nếu không kịp xử lý, nhất định sẽ chảy máu quá nhiều mà chết! - Thiếu niên Thú Nhân kinh hô, rồi bắt đầu phản đối.

- Ta không chảy máu đâu, yên tâm đi, ta không chết mà, người muốn làm gì thì cứ đi làm đi, không cần phải quan tâm tới ta! - Dần dần theo tốc độ khôi phục Ma Anh, thanh âm Hàn Thạc từ suy yếu trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

- Ta sẽ giúp người xử lý một chút. Dù sao ta cũng không muốn người hồi báo gì đâu. Nhân loại các người luôn kỳ quái vậy đó. Ta nghe mẹ nói, các người nói cái gì tri ân phải báo đáp, không muốn nhận ân huệ người ta gì gì đó!

Thiếu niên Thú Nhân không hề rời đi như Hàn Thạc mong muốn, lăm bắm vài câu, rồi lấy từ bên hông ra một cái gói da nhỏ, móc ra một bình thuốc rất thô sơ, dốc ra một vốc thuốc phân bôi vào mấy chỗ vết thương của Hàn Thạc.

Hàn Thạc cảm giác một chút, phát hiện ra thứ phân này chỉ là loại thuốc phổ thông dùng để cầm máu vào giữa nhiễm trùng, xoa vào người Hàn Thạc cơ hồ không có tác dụng gì.

- Cảm ơn, nhưng ta không cần thật mà! - Thanh âm Hàn Thạc từ từ khôi phục, đôi mắt vô thần cũng đã có tinh thần.

- Người bị trọng thương như vậy, người không cần thì ai cần! Được rồi, người yên tâm đi, ta không bắt người báo đáp ta đâu, người thật phiền quá đi! - Thiếu niên Thú Nhân không nhịn được lăm bắm, rồi cũng mặc kệ Hàn Thạc đồng ý hay không đồng ý, rồi lấy toàn bộ bình thuốc của hắn đổ hết vào những vết thương trên người Hàn Thạc.

Thấy rõ rồi. Đây là một thiếu niên lương thiện vô cùng. Cảm thụ sự mát lạnh khi lớp phân tiếp xúc với lớp da, trong lòng Hàn Thạc cũng cảm thấy ấm áp.

- Được rồi, tùy người. - Hàn Thạc không nói nhiều nữa, chỉ dùng mắt cẩn thận đánh giá những vết thương vừa được bôi thuốc, hơn nữa không ngăn thiếu niên Thú Nhân băng bó cho hắn. Nhìn hắn chuyên tâm như vậy, vốn Hàn Thạc còn lo lắng người của Băng Tuyết thần điện có thể tùy thời tìm tới, chợt thấy tâm tình dần dần bình tĩnh lại.

Tâm tình vừa bình tĩnh, quá trình khôi phục thân thể cũng tựa hồ nhanh hơn một chút. Hiện tượng này làm cho tinh thần hắn chấn động, càng buông lỏng hơn.

- Người tên là gì, tới nơi này làm gì? - Hàn Thạc không quan tâm tới tình huống thân thể nữa, ngược lại hỏi thiếu niên Thú Nhân có vẻ rất nhàn nhã.

- Ta tên là Đồ Á Phu, tới đây chặt củi!

Hắn thuận miệng đáp một câu, rồi cổ quái nói:

- Người thật là một nhân loại kỳ quái. Bị thương đến sắp chết, lại không hề lo lắng, còn rảnh mà nói chuyện với ta nữa.

Nói chuyện một lát, hai người dần dần không ước thúc nữa. Hàn huyền với Đồ Á Phu, Hàn Thạc biết hoàn cảnh nhà hắn, thông qua những gì hắn nói, Hàn Thạc cũng hiểu rõ sự gian nan của Thú Nhân.

Nguyên lai vì đất đai cằn cỗi, những việc đồng áng chăn nuôi không thể làm được nữa, Thú Nhân mỗi ngày đều có người đói chết. Lờ đờ về việc những Thú Nhân ăn thịt người, đích thật cũng tồn tại thật. Dưới hoàn cảnh này, Thú Nhân muốn được sinh tồn thì không thể không nghĩ biện pháp. Đối với việc cướp bóc Nam Cương, chính là vì họ buộc phải làm để sinh tồn.

Hai năm vừa qua, Thú Nhân đế quốc mất mùa, lâm vào cảnh ngộ nghèo đói nhất trăm năm qua. Vô số Thú Nhân bị đói chết, một vài Thú Nhân sống quá lâu rồi có thể vì muốn tử tôn tiếp tục sinh tồn, không muốn lãng phí lương thực, dứt khoát kéo nhau thành từng nhóm lớn tuyệt thực tự sát, rất nhiều thôn trang Thú Nhân đã bao phủ trong bóng ma tử vong.

Tình cảnh như thế, trước nay những đại bộ lạc Thú Nhân đều đoàn kết chưa từng thấy, không tiếc hy sinh tính mạng của vô số chiến sĩ Thú Nhân, cũng muốn đánh vào Nam Cương để chiếm lấy một khối đất đai

phì nhiều, giảm bớt tình trạng thê lương của quốc gia mình.

Xóm của Đồ Á Phu coi như cũng đỡ, chỉ vì chung quanh có vài quả núi hoang, còn có một vài con dã thú nhỏ bé. Dựa vào mấy con dã thú này họ mới có thể miễn cưỡng duy trì được. Chỉ là, dã thú trong núi hoang cũng có hạn, giống như nơi mà bây giờ Hàn Thạc đang ở, trước kia còn có rất nhiều chó sói và rắn rết, nhưng đã bị săn bắt sạch sẽ rồi, chỉ còn lại có mấy cây nhỏ làm củ đun thôi.

Nghe Đồ Á Phu nói về tình hình đế quốc Thú Nhân, trong lòng Hàn Thạc cảm khái vạn phần. Lần đầu hẳn biết tới sự gian nan của Thú Nhân. Nhớ tới mình từng tự tay giết chết mười mấy vạn chiến sĩ Thú Nhân vì cuộc sống mà không thể không xông tới ở vùng Nam Cương, trong lòng cũng không khỏi dâng lên niềm áy náy.

Lần nói chuyện này mới làm Hàn Thạc biết tới những Thú Nhân dã man này, kỳ thật cũng có hạng người lương thiện thẳng thắn, cũng vì cuộc sống mà phải tiến công Nam Cương. Rất nhiều việc nếu nhìn ở một góc độ khác, có đôi khi sẽ giải quyết được quan điểm bất đồng.

Rốt cục, trong khi Hàn Thạc nói chuyện, Ma Anh trong lúc bất tri bất giác đã chữa trị xong.

Tâm thần vừa động, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ ẩn giấu giữa Ma Anh, đột nhiên bay ra ngoài, ngay trước mặt tên thiếu niên Thú Nhân này, biến thành một Hàn Thạc khác giống như đúc.

- Trời! Cái này... cái này... - Tiểu Thú Nhân kinh hãi lui về phía sau, chỉ vào Hàn Thạc do Khô Lâu pháp trượng biến hóa thành, kinh hoảng không nói ra câu đầy đủ được.

- Người là một tiểu tử khá lắm, ừm, hôm nay gặp gỡ, cũng coi như hữu duyên, đồ vật này người cầm lấy đi, đừng cho bất luận kẻ nào biết. Vật này sẽ hữu dụng đối với người đó, chỉ cần người dụng tâm nghiên cứu, nói không chừng người có thể trở thành một đại Tát Mãn rất giỏi! - Hàn Thạc lấy ra một vòng xương thú, móc vào cổ thiếu niên Thú Nhân, rồi một mũi châm chích vào đầu ngón tay thiếu niên Thú Nhân, nhỏ vào đó vào cái vòng xương thú vài giọt máu tươi.

Chốc lát, thiếu niên Thú Nhân này như chịu một cú đánh nghiêm trọng, thần tình ngây dại, cơ thể như bị một làn sóng mãnh liệt công kích, người lão đảo muốn ngã.

Vòng xương thú này chính là Hàn Thạc đoạt được của lão Tát Mãn Thú Nhân ở ngoài thành Áo Sâm. Lão Tát Mãn có thực lực sắp đột phá tới Cơ Thần. Vòng xương thú này cũng có tác dụng như một không gian giới chỉ, hơn nữa còn truyền thừa một sức mạnh kỳ diệu nào đó, Hàn Thạc vẫn lưu lại mà không dùng.

Sức mạnh truyền thừa trong vòng xương thú, phải là một Thú Nhân chưa hề tu luyện gì mới có thể nhận được. Lần này gặp được Đồ Á Phu cũng coi như hữu duyên, mặc dù hẳn cũng không chính thức giúp gì cho Hàn Thạc, nhưng phần tâm ý đó thì Hàn Thạc cũng thấy rất cảm động, thêm nữa Đồ Á Phu tâm địa lương thiện, con người thuần phác thẳng thắn. Do đó Hàn Thạc mới đưa sức mạnh của vòng xương thú này cho hắn kế thừa.

Đương nhiên, sau khi được kế thừa sức mạnh, Đồ Á Phu cũng không có khả năng lập tức một bước bên trời, tới đa cũng chỉ có thể giúp cho hắn thu phục những con ma thú cường đại, thiết lập liên lạc tâm linh. Về phần Đồ Á Phu sau khi thu phục được những ma thú cường đại này, có thể sử dụng truyền thừa sức mạnh để tu luyện bí thuật Tát Mãn tới cảnh giới của lão Tát Mãn hay không thì Hàn Thạc cũng không rõ.

Hàn Thạc chỉ chỉ ra cho hắn một con đường lớn, đi tới đâu thì tùy vào bản thân của Đồ Á Phu.

Đồ Á Phu run lên, để thành công truyền thừa sức mạnh. Trong khi hắn cố gắng cố chịu đựng sức mạnh truyền thừa này, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc mang theo bản thể bị thương lạng lẽ rời đi.

Đồ Á Phu phát hiện ra mình như cả người rơi vào trong loạn lưu. Một vài thứ kỳ quái gì đó tràn vào đầu óc hắn, lan vào cơ thể hắn, cho hắn một loại cảm giác rất khó chịu.

Không biết qua bao lâu, thân thể Đồ Á Phu dần dần không run rẩy nữa, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng kinh hãi, trong đó có rất nhiều thứ không thuộc về hắn.

- Ủa, quái nhân kia đâu! - Đồ Á Phu vừa tỉnh lại, đột nhiên hô lên. Hắn cúi đầu nhìn ra xa, phát hiện địa phương Hàn Thạc vừa mới dừng lại không có một bóng người. Đến cả chút dấu vết cũng đều không có.

Trên mặt đất bằng phẳng màu vàng quạch bị người ta dùng đầu ngón tay viết vài câu.

- Đồ Á Phu, gặp gỡ nhau tức là hữu duyên. Ta cũng không biết ta làm như vậy là đúng hay sai đối với người. Chỉ là ta cảm thấy Thú Nhân cần phải có một người đứng đầu như người vậy. Ý nghĩa thâm ảo của Tát Mãn đã truyền thừa vào thân thể người, nếu người nguyện ý, có thể từ từ tu luyện tiếp, cống hiến chút gì đó cho Thú Nhân. Ừm, chờ người có thể trở thành một đại Tát Mãn, lúc đó nhất định sẽ rất có quyền uy ở quốc gia Thú Nhân. Hơn nữa nếu muốn vì Thú Nhân mà tìm một con đường ra, người hãy tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc tìm ta. Ta là thành chủ Bồ Lô Đặc Nhĩ - Bồ Lai Ân, nhớ kỹ những lời này!

Sau khi đọc, Đồ Á Phu cũng từ từ hiểu được.

(wm: chú bé đồn củi thú nhân nghèo nàn nhưng biết đọc, quả là thông minh. Tôi dịch đến đây không chắc tác giả có nhận thấy đoạn này hơi gượng ép không)

- Truyền thừa về ý nghĩa thâm ảo Tát Mãn? Ý gì đây? Thật là một tên nhân loại kỳ quái! - Đồ Á Phu mơ màng nhìn mấy dòng chữ viết dưới chân, lẩm bẩm.

Đột nhiên, giống như một đạo linh quang lóe ra trong óc hắn. Thiếu niên Thú Nhân này giờ ngơ ngẩn ngẩn, trong nháy mắt tựa hồ hiểu được cái gì đó, nhảy dựng lên, như phát điên rồi cười ha hả hét lên:

- Ha ha, ta có thể trở thành Tát Mãn vĩ đại rồi, quả là không thể tin được! Ta nhất định đã gặp được Thần Thú, Thần Thú dẫn đường cho ta!

Hắn sau khi biết được sự thật mừng rỡ như điên. Không ai ngờ thiếu niên Thú Nhân này nhiều năm sau, lại trở thành một Thú Nhân Tát Mãn được tôn kính nhất, hơn nữa chính thức giải quyết nan đề nghèo đói bao năm của Thú Nhân.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ mang theo bản thể Hàn Thạc phi hành tránh những nơi có thể lộ diện, trước khi trời tối trở về tới thành Nam Phổ ở Nam Cương.

Tại thành Nam Phổ, Hàn Thạc đã thành một vị Thần được mọi người kính ngưỡng, ở đây hắn thậm chí còn không dám công khai lộ diện, sợ sẽ khiến cho quân dân nơi này làm ồn lên.

Khoác một cái ma pháp bào đen thui, Hàn Thạc dùng truyền tống trận thay đổi liên miên, đi tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, không liên lạc với bất luận kẻ nào, lại dùng ma pháp truyền tống trận ở đây về tới Tử Vong Mộ Địa bên trong hồ lô đảo nơi hải vực vô bờ.

Để ngừa vạn nhất, đến cả cái ma pháp truyền tống trận ở sâu dưới đất phủ thành chủ ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng bị hắn thay đổi vị trí, bố trí ra ngoài thành, phía dưới một đầm lầy, hơn nữa lợi dụng ma công dấu đi khí tức trên ma pháp trận.

Những người này rất tinh tường đối với lực lượng nguyên tố, nhưng sức mạnh ma công thì khác hẳn những gì họ biết. Hàn Thạc tin rằng khi lợi dụng ma công để che dấu, họ nhất định không phát hiện được vị trí.

Bên trong hải vực vô bờ, trong Tử Vong Mộ Địa trên hồ lô đảo, sau khi Hàn Thạc vừa về, bản thể lập tức tiếp tục tu luyện.

Hai hóa thân ngoại thân do Hủy Diệt hệ ở lại Tử Vong Mộ Địa, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ thì đi ra ngoài, muốn nhìn chung quanh xem có gì dị thường không, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Ai ngờ hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ của Hàn Thạc vừa mới ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, đã cảm giác được ở một hoang đảo cách hồ lô đảo không xa, có một linh hồn không kém đang chiếm cứ.

Linh hồn đó cũng lập tức cảm ứng được Hàn Thạc, truyền tấn nói:

- Rất cực ta tìm được người rồi, không biến ra khỏi lãnh địa của ta, ta sẽ tới giết người đó!

Hàn Thạc biết, linh hồn đó chính là thứ mà lần trước thần thức hắn cảm ứng được - một ma thú siêu cấp ở hải dương có thực lực khoảng chừng như Già Tác Tư.

- Người muốn chết! - Tâm tình Hàn Thạc không tốt lắm, thêm nữa không muốn để những sinh vật chung quanh làm lộ hành tung hắn, lập tức truyền đạt sát ý bằng giá của hắn!

646. Chương 646:năng Lượng Sinh Mạng

Sinh vật ở hải vực vô tận đó vẫn tìm tòi Hàn Thạc quanh đây. Trong vùng hải vực này, hẳn không thẹn là người mạnh nhất, vẫn quen được tất cả các sinh vật thần phục dưới chân.

Bất kỳ sinh vật nào dám phản kháng hẳn, trong vòng mấy năm nay đều đã bị hẳn giết chết. Qua bao nhiêu năm tháng, thói quen chỉ luôn luôn thắng lợi làm hẳn nghĩ rằng mình mới là người mạnh nhất đại lục Kỳ Áo. Nếu không phải vì không thể rời khỏi hải vực quá lâu, nói không chừng hẳn sớm đi tới lục địa gây sóng gió rồi.

Vừa thu được tin tức do Hàn Thạc truyền đến, sinh vật này nhảy chồm chồm, gầm lên như sấm, hung ác vô cùng, từ hòn đảo đó hướng thẳng về phía Hàn Thạc vọt tới.

Hàn Thạc đang trên hồ lô đảo, nhưng lại có thể cảm ứng được những ngọn sóng khổng lồ ập tới, biết ngay sinh vật hải dương này hẳn phải có hình thể khổng lồ giống với viên cổ Cự Long, bằng không sóng biển sẽ không cuộn lên kinh người như vậy.

Trên hồ lô đảo có Tử Vong Mộ Địa, Hàn Thạc không muốn lưu lại bất kỳ dấu vết chiến đấu gì trên đảo. Vừa cảm ứng được sinh vật đó tiếp cận, lập tức bay ra khỏi hồ lô đảo.

Hải vực giữa hai hòn đảo, Hàn Thạc lẳng không đứng trên mặt nước, chờ đợi sinh vật hải dương khổng lồ kia.

Sóng biển bốc lên ngập trời, như một màn sóng thần cuộn tới, những hạt nước biển trong suốt bay lên, rồi rơi xuống như mưa rào từ đáy biển, rồi lại rơi xuống biển sâu.

Một bóng ma khổng lồ từ từ dưới sâu trời lên, trong tiếng rào rào ghê hồn, bóng đen đó từ đáy biển lao ra, tin tức bạo nộ bắn về phía Hàn Thạc:

- Nhân loại khốn khiếp, hải vực này không phải là nơi người ở lại, dám khiêu khích uy nghiêm của ta, hôm nay người chết chắc!

Ngay khi hẳn từ đáy biển trời lên, Hàn Thạc đã thấy rõ hình dáng hẳn. Đây là một con hải quái cực lớn, cùng loại với bạch tuộc, hình thể khổng lồ, xúc tu rất nhiều, trong khi giương nanh múa vuốt những xúc tu tỏa ra xung quanh, thoạt nhìn có sức mạnh kinh người.

Ở vùng bụng và eo lưng yếu hại trên thân thể con đại hải quái này bao trùm một tầng giáp trụ như một cái mai. Giáp trụ cứng như kim thiết, bảo vệ cho bộ vị quan trọng nhất trên thân thể hẳn không bị thương tổn.

Trong khi giương nanh múa vuốt, con đại hải quái này dần dần trời lên, giống như Hàn Thạc đã đoán trước, loại sinh vật cấp bậc này cũng có thể bay lượn.

- Bạch tuộc, người muốn chết hả? - Nhìn hung dạng con đại hải quái giương nanh múa vuốt uy hiếp hẳn, Hàn Thạc cười lạnh hỏi.

Một vài dị tộc vì thân thể có cấu tạo đặc thù, trời sinh không cần tu luyện mười hai đại hệ lực lượng, cũng đồng dạng có thể vô cùng cường đại. Thí dụ như Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc, như Già Tác Tư, như Tích Dịch Tổ Vương. Những dị tộc này hoặc là thân thể cực kỳ cường đại, hoặc là có một năng lực đặc thù nào đó, chỉ cần chuyên chú một hướng mà tiếp tục tiến hóa, sẽ càng ngày càng mạnh.

Con bạch tuộc hải dương này cũng hẳn thuộc loại dị tộc này. Hàn Thạc không cảm giác được sự tồn tại của mười hai đại lực lượng trên người hẳn. Nhưng linh hồn hẳn thì cực kỳ cường đại, làm Hàn Thạc hiểu được con đại hải quái này hẳn là lợi dụng thiên phú dị tộc tiến hóa thành.

- Bạch... bạch tuộc hả? Người dám cho ta là sinh vật thấp kém như vậy! Tên nhân loại đáng chết kia, người sẽ phải trả giá cho sự khinh thường của người! - Con đại hải quái bay lên mặt nước, làm những giọt nước văng tung tóe, cả giận nói.

- Hình dáng của người như thế này, nếu không phải bạch tuộc thì là cái gì? - Hàn Thạc sững sốt, cảm thấy khá buồn cười.

- Ta không phải bạch tuộc! Trước giờ chưa từng là bạch tuộc! - Giống như bị người chạm vào vết sẹo từ đáy lòng, con đại hải quái bạo nộ, giương nanh múa vuốt lao vào Hàn Thạc, những xúc tu thật lớn bay ra đầy trời, trông rất đẹp mắt!

Loại dị tộc này không dựa vào lực lượng nguyên tố, Thần chi lĩnh vực không thể phát huy bao nhiêu tác dụng. Mất thấy những xúc tu của con đại hải quái này bay đầy trời, Hàn Thạc cười lạnh rồi liên tục phóng thích ra Vong Linh kết giới Suy Yếu, Sợ Hải chung quanh, không chờ nó đến gần, lập tức phóng một Đại Giải Thể thuật bắn vào con đại hải quái này.

Dưới vài kết giới chủ bài của Vong Linh Giới, thanh thế và động tác đáng sợ của con đại hải quái này dần dần chậm lại vô lực, tốc độ phi hành càng ngày càng chậm.

Kết giới do Hàn Thạc cảnh giới Hạ vị thần bố trí rõ ràng có tác dụng rất lớn, tạo cho hắn ảnh hưởng thật lớn.

Một Đại Giải Thể thuật bắn vào hắn. Những cái xúc tu múa loạn khắp trời của hắn, đột nhiên đứt tung ra, liên tục rơi tòm xuống biển, máu chảy bốn phía.

Đang ở giữa kết giới, con đại hải quái này căn bản không thể đến gần Hàn Thạc. Xúc tu từng cái một gãy đoạn, làm hắn bạo nộ dị thường, nhưng cũng không thể làm gì được.

- Nhân loại khốn kiếp. Người hèn hạ quá! - Đại hải quái không thể đến gần Hàn Thạc, thân thể ngược lại càng ngày càng suy yếu, chỉ biết vô lực gào lên, vô cùng giận dữ.

- Hừ, chỉ với loại thực lực này của ngươi mà cũng coi mình là vô địch hả?! - Hàn Thạc khinh thường nhìn con đại hải quái liên tục giãy dụa, cười lạnh nói.

Lại một Vong Linh ma pháp phóng thích ra, dưới thân con đại hải quái xuất hiện lên một đám những thanh cốt lao to tổ bố, những khúc xương trắng hếu kết hợp lại với nhau, cùng nhau vây chặt thân thể cao lớn của con đại hải quái, làm cho hắn không thể tùy ý nhúc nhích được.

Cũng không thấy Hàn Thạc có cử động gì, một loạt cốt mâu đâm thẳng vào con đại hải quái, chỉ nghe con đại hải quái đó gào thét liên tục, nhìn như có vẻ đau đớn dị thường.

- Còn làm bộ hả! - Hàn Thạc cười lạnh.

Những cốt mâu này cắm vào trên người con đại hải quái, nhưng chỉ lưu lại những vết máu trên xúc tu hắn mà thôi. Còn ở những nơi như bụng và eo, vì có một thứ như mai rùa, cốt mâu của Hàn Thạc chỉ tạo ra những tiếng leng keng rồi biến mất, cũng không thể tạo cho hắn thương tổn trực tiếp gì.

Nhìn thấy việc xảy ra như vậy, Hàn Thạc hiểu ngay giáp trụ này cực kỳ chắc chắn, còn những xúc tu thì không phải là nơi trí mạng của con đại hải quái này, do đó hắn gào thét om sòm như vậy, rõ ràng là giả vờ.

Từng có kinh nghiệm đối phó với viễn cổ Cự Long, Hàn Thạc bây giờ cũng không sợ loại sinh vật có lực phòng ngự kinh người, mà linh hồn lại không biết cách phòng ngự này nữa.

Cũng không thèm vận dụng Linh Hồn Toái Đoạn mà mình vừa nắm được không lâu, tinh thần lực Hàn Thạc căng lên, ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến bắn mạnh vào con đại hải quái đang làm bộ làm tịch này.

Cảnh giới cách xa nhau, uy lực ma pháp phóng thích tự nhiên cũng hoàn toàn khác hẳn. Hàn Thạc cảnh giới Hạ vị thần phóng thích ra Linh Hồn Chấn Chiến làm con đại hải quái này gần như không chịu nổi nữa.

Chỉ thêm một ma pháp Linh Hồn Chấn Chiến nữa, cái miệng khổng lồ đầy răng trắng ớn của con đại hải quái đó liên phát ra một tiếng rú như quỷ khóc sói tru vô cùng thê lương thảm thiết. Tiếng kêu thảm thiết đó cực kỳ khàn cấp hữu lực, rõ ràng không phải là giả. Lúc đầu tiếng kêu đó vô cùng thê lương, rồi sau lại dần dần suy yếu, rõ ràng nó bị thương không nhẹ.

- Còn kêu nữa không, ta xem ngươi còn có thể kêu bao lâu! - Hàn Thạc lãnh khốc nhìn con đại hải quái dưới chân, làm bộ muốn tiếp tục phóng ra một đợt công kích linh hồn mới.

- Tha mạng, tha mạng! - Đại hải quái xem ra rất biết điều. Vừa thấy Hàn Thạc có thực lực có thể giết chết hắn, lập tức mềm nhũn ra, vội vàng cầu xin tha thứ.

Hàn Thạc sững sốt, thật không ngờ tới một sinh vật cường đại như vậy, chỉ đứng phải một nhân vật mạnh hơn hẳn thì lập tức nhu nhược cầu xin tha thứ.

- Tha ta đi, sau này ta không dám nữa. Cả vùng biển này từ hôm nay trở đi cũng là lãnh địa của ngươi, ta cam đoan rút ra xa! - Con đại hải quái thấy Hàn Thạc không nói một lời nào, còn tưởng rằng hẳn đang do dự không quyết, vội vàng nói liên hồi.

Hàn Thạc tức cười, nhìn con đại hải quái lúc trước bạo nộ, bây giờ thì quỳ lạy van xin tha mạng, không khỏi nhớ tới Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc ở thế giới dưới đất.

Đại hải quái và Hắc Long tuyệt đối là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau, nhưng trên người hai con vật này, Hàn Thạc lại phát hiện ra rất nhiều chỗ tương tự.

Vừa nghĩ tới Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc đột nhiên có chút lo lắng. Lối đi thông bí mật xuống thế giới dưới đất đang được Hắc Long tộc nắm giữ. Thế mà lúc này những cường giả của đủ mọi vị diện tựa hồ đều cảm thấy hứng thú với cái thế giới dưới đất đó. Họ nhất định sẽ tới thế giới dưới đất thăm dò một phen. Hàn Thạc lo Cát Nhĩ Bá Đặc sẽ bị ảnh hưởng.

- Ngươi tha cho ta đi, ta chỉ là một con bạch tuộc thấp kém nhỏ bé, ngươi giết ta cũng không có gì tốt, còn lãng phí khí lực... - Thấy Hàn Thạc trầm mặc không nói gì, con đại hải quái tiếp tục lải nhải cầu khẩn không ngớt, thoáng cái hẳn đã thừa nhận mình là một con bạch tuộc thấp kém.

- Cho ta một lý do không giết ngươi! - Có lẽ vì trên vài phương diện đại hải quái này cực kỳ tương tự như Cát Nhĩ Bá Đặc, do đó Hàn Thạc không giết chết hẳn như thói quen bình thường, trầm mặc một chút mới yêu cầu như vậy.

- Ta biết một bí mật, nơi đó có thể chôn giấu bảo tàng thật lớn, ta có thể mang ngươi tới, chỉ cần ngươi không giết ta! - Con đại hải quái nghe Hàn Thạc nói thế, suy nghĩ một chút, vội vàng kêu lên.

- À? Bảo tàng gì? - Hàn Thạc không đặc biệt hứng thú lắm, chỉ thuận miệng hỏi.

- Ta cũng không biết, địa phương đó rất thần kỳ, đến cả ta cũng không thể đi vào. Nhưng ngươi cường đại như vậy, hẳn là có thể vào đó. Ta nguyện ý lập tức mang ngươi tới đó, chỉ cần ngươi không giết ta! - Con đại hải quái thấy Hàn Thạc dường như không có hứng thú đặc biệt gì, lập tức có vẻ lo lắng vạn phần.

- Tốt lắm, đi trước dẫn đường, nếu địa phương đó thật sự có ý nghĩa, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng! - Hàn Thạc bình lặng như nước, không nóng không lạnh.

Đại hải quái như được đại xá, như bắt được ngọn cỏ cứu mạng, đang chuẩn bị đi trước dẫn đường, lập tức nhận thấy được tình cảnh đáng xấu hổ của mình, nói về đáng thương:

- Ngươi trước hết buông ta ra.

Hàn Thạc cũng không sợ hẳn đào tẩu, vì vậy đã triệt bỏ sức mạnh kết giới, cái lồng cốt lao vây khốn cũng rời khỏi thân thể hẳn.

- Nếu ngươi dám đào tẩu, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm! - Hàn Thạc cười lạnh nhắc nhở.

Con đại hải quái giật mình cả kinh, đến cả nói cũng không dám, thân thể khổng lồ đột nhiên rơi xuống biển, biến thành một cái bóng thật lớn nhanh chóng bơi ra xa.

Đại hải quái quả nhiên có đặc tính của bạch tuộc. Những xúc tu vốn bị Hàn Thạc chặt đứt, lúc này rơi vào trong lòng biển lại không chìm xuống. Khi thân hình khổng lồ của con đại hải quái rơi vào nước biển, những xúc tu bị chặt đứt lúc này, không ngờ như những con rắn nhỏ chạy vào chỗ bị đứt lúc này, hơn nữa còn dính lại như cũ.

Xem ra, chỉ cần tốn một chút thời gian, những đoạn xúc tu bị đứt này sẽ khôi phục hoàn toàn. Quan sát một chút, Hàn Thạc quả cũng hơi ngạc nhiên về năng lực kỳ lạ của con đại hải quái này, thậm chí người sáng tạo ra ma công, không biết lúc sáng chế ra bí pháp tổ tạo thân thể, có phải là tham khảo loại năng lực của sinh vật này không. Vì năng lực cường đại biến thái tự liên lại của thân thể hẳn còn thần kỳ hơn cả bạch tuộc nữa.

Thông thả theo sau con đại hải quái, Hàn Thạc phát hiện ra nó quả nhiên rất thật thà, đến cả tốc độ cũng không dám đi quá nhanh, xem ra dưới sự uy hiếp của hắn, đích thật đang rất sợ!

Chẳng mấy chốc đã tới mục tiêu, xem ra cũng không xa nơi ở của con đại hải quái này lắm, chính là khu vực mà thần thức Hàn Thạc lần trước quét qua mà không thể tiến vào.

- Hóa ra là chỗ này, ta phải sớm nghĩ đến chứ! - Sau khi đi tới nơi này, Hàn Thạc thì thảo luận lắm.

- Người... người làm sao biết được nơi này? Không có khả năng, người không thể biết nơi này được. Chỗ này ta phát hiện trước hết, căn bản không ai quen thuộc nơi này hơn ta cả. Ta chưa bao giờ thấy người tới đây, người không có khả năng biết được! - Con đại hải quái nghe Hàn Thạc thì thảo luận nói, đột nhiên lớn tiếng cãi ầm lên.

- Cảm ơn, lần trước khi ta cảm ứng được vị trí của người, trong lúc vô ý phát hiện ra nơi này. Có gì mà kinh hãi thế?! - Hàn Thạc không nhịn được hừ một tiếng, con đại hải quái lập tức nhớ tới tình cảnh của mình, lập tức thức thời cảm miệng, không dám nói thêm cái gì nữa.

Hàn Thạc thấy con đại hải quái cảm miệng lại, thân thể chìm vào nước biển, bèn đi theo nó tới đáy của hòn đảo này. Dưới đáy hòn đảo này, trong một khe đầy rong tảo, hắn cảm ứng được sự tồn tại của cái kết giới lần trước ngẩn trở thần thức hắn thăm dò.

- Chính là nơi này hả? - Hàn Thạc lạnh nhạt hỏi.

- Đúng vậy, dường như có một cái gì đó ngăn trở mà ta không nhìn thấy, cũng không vào được.

Con đại hải quái giải thích, dừng một chút, hắn đột nhiên nói thêm:

- Nhưng chỗ này, lần đó có một sức mạnh kỳ lạ đột nhiên tràn ra. Trước kia lúc ta chỉ là một tiểu bạch tuộc, một lần vô ý kiểm tra ở đây, dòng sức mạnh đó vừa lúc tràn ra đánh trúng, sau đó ta biến thành hình dáng này.

- Hả, cái gì?

Hàn Thạc lắp bắp kinh hãi, nhìn con đại hải quái vô cùng khổng lồ, kinh hô vẻ khó mà tin được:

- Một sức mạnh từ trong tràn ra, làm người trở nên cường đại như thế à?

- Đúng vậy, ta dám khẳng định! - Con đại hải quái vội vàng trả lời.

Xem ra có vẻ thần kỳ rồi. Trong lòng Hàn Thạc cực kỳ kinh ngạc, sức mạnh tràn ra từ giữa kết giới, đánh trúng vào một con tiểu bạch tuộc, sau đó một tiểu bạch tuộc biến thành một bá chủ hải dương, làm Hàn Thạc cảm thấy kết giới đó quả là kinh dị.

Trong lòng Hàn Thạc dâng lên những đợt sóng dồn dập, mắt nhìn kết giới vô hình phía trước, nghĩ ngợi một chút, rồi cảm thấy chỉ có lấy tay đụng chạm vào đó mới có thể chính thức hiểu được sức mạnh trên kết giới này, bèn chậm chậm tiến lên phía trước. Hàn Thạc vươn tay ra, dần dần ấn vào kết giới kia.

Còn chưa đến gần khối kết giới đó, năng lượng kỳ dị đột nhiên chột bắn ra, hướng về phía bàn tay Hàn Thạc mà xoắn vào. Lực lượng cực kỳ cường đại này làm cho Hàn Thạc cho dù đã tới cảnh giới này mà cũng không thể không giật mình lui lại.

Một luồng ánh sáng màu xanh sinh cơ bừng bừng lóe ra trên kết giới rồi biến mất, kết giới lại khôi phục bình thường.

Hàn Thạc thối lui cực nhanh, kinh hô một tiếng, toát mồ hôi lạnh. Hắn cảm ứng được lực công kích của kết giới rất mạnh nhằm thẳng vào hắn!

Nghĩ ngợi cẩn thận một chút, Hàn Thạc giật mình hiểu ra, rồi kinh hô:

- Hóa ra là năng lượng Sinh Mạng pháp tắc, chẳng trách chẳng trách!

Cũng chỉ có lực lượng pháp tắc Sinh Mạng thần bí mới có thể cải biến hình thái sinh mạng của con bạch tuộc, làm cho nó trở nên cường đại như vậy. Sinh Mạng pháp tắc và lực lượng nguyên tố Tử Vong luôn luôn

cực kỳ bài xích nhau. Hóa thân ngoại thân này của Hàn Thạc tu luyện sức mạnh Tử Vong, nên bị kết giới chủ động công kích cũng là lẽ thường thôi.

Trong lòng cân nhắc một chút, Hàn Thạc cho rằng thực lực mình không đủ ngành kháng kết giới này. Hắn trầm tư trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới Mộc Giáp thi, cảm thấy vui vẻ, lập tức triệu hoán Mộc Giáp thi ra.

647. Chương 647: cây Sinh Mạng

Sức mạnh sinh cơ bừng bừng của Mộc Giáp thi đồng nhất với Sinh Mạng pháp tắc, sau khi hắn nắm được chỉ bảo Mộc hệ Lục Cơ Mộc, một lần nữa tiến hóa. Do đó để hắn mở kết giới này hắn là không thành vấn đề.

Mộc Giáp thi vừa được triệu hoán ra, đánh giá bốn phía một chút về kinh ngạc, đột nhiên giơ tay chỉ vào kết giới, truyền tấn cho Hàn Thạc nói:

- Phụ thân, bên trong có một thứ gì đó kỳ quái lắm!

Hàn Thạc không ngạc nhiên khi hắn có thể cảm giác được dị thường trong đó. Hàn Thạc khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Bên trong có gì đó cổ quái, có lẽ hữu dụng với người đó, người vào được không?

- Không biết!

Mộc Giáp thi đáp một câu, dừng một chút, truyền tấn tiếp:

- Nhưng, con có thể thử.

- Ừm, cố hết sức mở ra, vào bên trong nhìn xem trong đó tình huống ra sao. - Hàn Thạc phân phó.

- Cái này... cái... kia... rốt cuộc việc này như thế nào? - Đại hải quái vừa thấy đột nhiên có thêm một người, kinh hô.

Ngũ hành giáp thi từ từ theo quá trình tiến hóa, càng ngày càng không giống một cương thi cứng ngắt, tử khí trầm trầm nữa. Khi thực lực họ tăng trưởng, tử khí trên người cũng chậm rãi biến mất, càng ngày càng giống như một người bình thường.

Mộc Giáp thi còn đặc biệt hơn. Mộc Giáp thi tìm được Lục Cơ Mộc tiến hóa thêm một bước, tử khí trên người gần như đã biến mất. Ngược lại, trên người hắn còn có thể cảm ứng được sức sống bừng bừng, đến cả tướng mạo bề ngoài của hắn cũng xảy ra một vài biến hóa, khí sắc trở nên càng ngày càng bình thường.

- Không liên quan tới người, người và ta ở nguyên chỗ này, đừng lộn xộn! - Hàn Thạc liếc Đại hải quái, lạnh lùng phân phó.

Qua trận vừa rồi, Đại hải quái vẫn còn rất sợ Hàn Thạc, không dám không nghe hắn. Lúc này mặc dù lòng vẫn nghi hoặc, nhưng cũng không dám nhiều lời, trầm mặc hắn, đặt hết sự chú ý vào người Mộc Giáp thi, muốn nhìn xem Mộc Giáp thi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đi tới trước kết giới, Mộc Giáp thi vươn tay ra. Một loại sức sống bừng bừng xuyên qua lòng bàn tay hắn lao vào giữa kết giới.

Kết giới đó vừa mới đây tràn ngập địch ý với Hàn Thạc, nhất là khi cảm giác thấy sức mạnh Tử Vong trong cơ thể Hàn Thạc đã chủ động công kích. Thế mà lần này không hề có ý công kích, có vẻ rất bình tĩnh.

- Phụ thân, con có thể đi vào, loại sức mạnh này làm con cảm thấy rất thoải mái, không hề có ác ý với con.

- Mộc Giáp thi mừng rỡ truyền tấn cho Hàn Thạc.

Tất cả đều trong dự liệu của Hàn Thạc, nghe Mộc Giáp thi vừa nói như vậy, hắn suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Tốt lắm, người đi vào đi, xem xét tình huống bên trong rốt cuộc như thế nào, nếu có thể giải trừ kết giới, người làm luôn đi nhé.

- Dạ. - Mộc Giáp thi trả lời về hưng phấn, có vẻ sốt ruột không đợi được, thoát nhìn hần tựa hồ rất hứng thú với thứ bên trong đó.

Ngay trước mặt Hàn Thạc và Đại hải quái, Mộc Giáp thi đưa tay đặt vào kết giới, thân thể như giọt nước dung nhập vào, không hề bị kết giới đẩy ngược ra.

- Hần... Hần biến mất không thấy nữa rồi! Biến mất vào bên trong rồi? Làm sao có thể được? - Đại hải quái luôn luôn chú ý Mộc Giáp thi, vừa thấy đối phương mà hần vừa mới không coi vào đâu, lại dung nhập vào nơi mà hần vẫn không thể đi vào, hô âm lên.

- Đừng nói nhảm, người chỉ cần đứng nhìn là được! - Hàn Thạc hừ nhẹ.

Đại hải quái một lần nữa cảm miệng, linh hồn trở nên cực kỳ không ổn định. Vô số xúc tu trên thân thể khổng lồ không ngừng ngo ngoáy, dường như muốn nói lên sự ngạc nhiên và kinh dị của hần.

Mộc Giáp thi tiến vào trong đó chốc lát, Hàn Thạc có thể nhận thấy được vị trí của hần, nhưng lại không thể thông qua Mộc Giáp thi cảm giác được động tĩnh bên trong kết giới. Đại hải quái và Hàn Thạc đều bảo trì trầm mặc.

Cứ như vậy, Hàn Thạc và Đại hải quái cùng nhau đứng bên ngoài kết giới, đợi những biến hóa có thể xảy ra trong.

Không mất thời gian quá lâu, kết giới vô hình đó một lần nữa tản ra vàng sáng lục sắc nhu hòa, như những tia sáng của mấy con đom đóm lập lờ, dần dần, ánh sáng nhạt màu xanh này và cả kết giới, như bị một loại sức mạnh nào đó từng chút một kéo về. Hàn Thạc có thể cảm giác được sức mạnh tăng kết giới vẫn luôn ngăn trở hần đang bị tiêu trừ dần.

Đại hải quái cũng chú ý tới việc này, xúc tu lắc lư với tần số lớn hơn trước nhiều, nhưng không dám mở miệng ồn ào nữa.

Chẳng mấy chốc, lục quang từ từ thu hồi dần. Cảnh sắc bên trong vẫn bị ngăn trở, rốt cục cũng xuất hiện trước mắt Hàn Thạc và Đại hải quái.

Một gốc cây cành lá tươi tốt. Một cái cây nhỏ cành lá xanh rờn phủ cả một khoảng, mọc lên ngay ở đáy biển. Gốc cây này cũng không lớn, lá cây xanh biếc như bích ngọc, còn ẩn ước tản ra lục quang nhàn nhạt. Những nhánh cây nhỏ bé nhưng rất mạnh, tràn ngập sức mạnh sinh cơ bừng bừng, sức sống rất thịnh vượng.

Mộc Giáp thi đứng trước cây này, đánh giá cẩn thận nó, như đang mê mẩn.

- Làm sao có thể được, ở sâu dưới biển sao lại có loại cây quái dị như vậy? - Đại hải quái lại bắt đầu không nhận được được tò mò, thốt lên.

- Không có gì không có khả năng!

Hàn Thạc hừ khê một tiếng, rồi mừng rỡ truyền tấn cho Mộc Giáp Thi:

- Người thử lấy sức mạnh của cái cây đó đi.

Hàn Thạc bây giờ không còn là người cô lậu quả văn nữa, thông qua ký ức mà chủ nhân cũ Khô Lâu pháp trượng lưu lại, thông qua tri thức của Bối Hi Ma Tư và người bên trong Chén Thánh, hần cũng có thêm vài kiến thức, cũng hiểu rõ hơn một vài việc.

Cái cây có sinh mạng khí tức cực kỳ đậm đặc đó, hần là Cây Sinh Mạng trong truyền thuyết. Nghe nói người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc dưới một vài tình huống đặc thù, trước khi chết đem sức mạnh sinh mạng truyền thừa cho đời sau, có thể biến hóa thành Cây Sinh Mạng.

Gốc cây trước mắt này là một Cây Sinh Mạng, hần là một người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, tự biết sinh mạng mình đã tới phút cuối, dùng phương pháp đặc thù thay đổi sinh mạng ẩn ký, biến hóa thành Cây Sinh Mạng. Về ý nghĩa nhất định, Thần đã biến thành Cây Sinh Mạng đó cũng không chết, chỉ là thay đổi một loại phương thức sinh tồn thôi.

Do Thần thay đổi sinh mạng hình thái mà biến thành Cây Sinh Mạng, sức mạnh Sinh Mạng đậm đặc bên trong có lẽ còn có một vài ý thức của Thần, trân quý vô cùng. Hàn Thạc chỉ nghe nói là người tu luyện

Sinh Mạng pháp tắc có thể biến hóa thành Cây Sinh Mạng, cũng biết Cây Sinh Mạng rất thần kỳ, nhưng cụ thể có tác dụng gì thì hắn cũng không rõ ràng lắm.

Hàn Thạc cho rằng Cây Sinh Mạng hắn là rất hữu dụng đối với Mộc Giáp thi. Theo hắn thấy, chỉ có chiếm lấy Cây Sinh Mạng này, Mộc Giáp thi mới có thể thu hoạch được ích lợi lớn nhất, loại phương pháp chiếm hữu này tốt nhất là phải hấp thu toàn bộ năng lượng Sinh Mạng của Cây Sinh Mạng.

Mộc Giáp thi đứng phía trước Cây Sinh Mạng, bản thân quan sát trong chốc lát, sau khi nhận được tin tức từ Hàn Thạc truyền đến, hắn vẫn trầm mặc.

Cũng không biết qua bao lâu, Mộc Giáp thi như đột nhiên nhớ tới lời Hàn Thạc phân phó, vì vậy móc ra chỉ bảo Mộc hệ Lục Cơ Mộc, tay cầm Lục Cơ Mộc đặt vào gốc Cây Sinh Mạng.

Chốc lát, Cây Sinh Mạng và Lục Cơ Mộc đã lóe ra hào quang màu lục chói mắt, sức mạnh Sinh Mạng bùng bùng thoát chốc từ trong Cây Sinh Mạng bộc phát ra, xuyên qua Lục Cơ Mộc rồi tràn vào trong cơ thể Mộc Giáp thi rất nhanh.

- Không ngờ có thể làm được thật! - Hàn Thạc kinh hô, có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Hàn Thạc đích xác ra lệnh cho Mộc Giáp thi, nhưng hắn cũng không dám khẳng định mệnh lệnh đó rốt cuộc có làm cho Mộc Giáp thi hấp luyện được năng lượng của Cây Sinh Mạng hay không. Khi Sinh Mạng lực trong Cây Sinh Mạng bỗng đại thịnh, hơn nữa điên cuồng tràn vào trong cơ thể Mộc Giáp thi, Hàn Thạc cũng lắp bắp kinh hãi, xen lẫn mừng rỡ.

- Hắn... Hắn làm gì thế? - Đại hải quái lại nhin không được, vội hỏi.

- Hấp thu năng lượng bên trong. Cũng là cái thứ cho người từ một con bạch tuộc be bé, tiến hóa thành trạng thái có sức mạnh như thế này! - Trong lòng Hàn Thạc mừng vô cùng, cười ha ha nói.

- Ta... Ta cũng muốn! - Đại hải quái sững sốt một lát, đột nhiên nói.

- Người... Ha ha... Người muốn chết sớm à?

Hàn Thạc buồn cười nhìn con Đại hải quái, khinh thường nói:

- Thân thể người căn bản không chịu được loại sức mạnh này, quên đi.

Hàn Thạc nói thật. Mộc Giáp thi sở dĩ có thể hấp thu, đó là vì sức mạnh của hắn và sức mạnh này đồng tông đồng nguyên. Thêm nữa Mộc Giáp thi có thân thể cấu tạo đặc thù, mới có thể hấp thu được sức mạnh trực tiếp từ Cây Sinh Mạng này.

Tiến hóa của Đại hải quái năm đó đích thật là do năng lượng Sinh Mạng từ trên Cây Sinh Mạng này tạo nên. Nhưng Hàn Thạc tin nhất định hắn phải trải qua một thời gian rất lâu mới có thể chậm rãi tiến hóa tới thực lực này, tuyệt đối không thể chỉ vì một chút sức mạnh Sinh Mạng mà trở nên mạnh như vậy. Sức mạnh Sinh Mạng chỉ giúp hắn mở ra một cánh cửa, việc tiến hóa phía sau phải dựa vào dựa vào bản thân hắn.

Sức mạnh không cùng loại, nếu cố tình hấp thu quá nhiều, chỉ có đường chết mà thôi. Đại hải quái năm đó cũng may chỉ lấy được một chút năng lượng Sinh Mạng, nếu lúc trước bị nhiều năng lượng đánh trúng, phỏng chừng cũng không chịu nổi đã chết rồi, tuyệt đối không có khả năng tiến hóa tới bước này.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, năng lượng của Cây Sinh Mạng nhanh chóng trôi vào trong cơ thể Mộc Giáp thi, còn hào quang trên Cây Sinh Mạng, trong quá trình này dần dần ảm đạm.

Không bao lâu sau, Cây Sinh Mạng đã khô héo, lá cây thì nhau rụng xuống, sức mạnh sinh cơ bùng bùng không còn nữa. Xem lại Mộc Giáp Thi, sắc mặt vốn tái nhợt nay hồng lên, khí sắc càng ngày càng tốt, Lục Cơ Mộc trong tay hắn cũng rạng rỡ lấp lánh, thoát nhìn năng lượng rất sung túc.

Tới cuối cùng, năng lượng của Cây Sinh Mạng đã hết. Trong mắt Hàn Thạc, bộ rễ khô của Cây Sinh Mạng đã hóa thành một hài cốt, nhìn không ra trước đây là một cái cây gỗ. Xem ra sau khi đã hết năng lượng Sinh Mạng, vị Thần hóa thành Cây Sinh Mạng, dần dần trở lại hình thái cũ.

Trong khi Mộc Giáp thi vẫn đang hứng thú cố gắng hấp thu sức mạnh mới, Hàn Thạc vẫn tập trung tinh thần quan sát chung quanh bộ hài cốt, nhưng không phát hiện thêm cái gì có thể lộ ra thân phận hắn.

Qua hồi lâu, trong khi Hàn Thạc vẫn đang ưu tư quan sát dấu vết của Cây Sinh Mạng, Mộc Giáp thi đột nhiên mở miệng:

- Phụ thân, con biết người bị thương, con có thể giúp người, đưa con về đi!

Hàn Thạc lâm vào trầm tư lúc này giật mình bừng tỉnh, rồi hơi ngạc nhiên nói:

- Giúp ta, ý gì đây?

- Không biết tại sao, nhưng con nghĩ con có thể dùng năng lượng con vừa mới lấy được, tăng tốc cho quá trình khôi phục thân thể người! - Mộc Giáp thi truyền tấn.

Hàn Thạc ngẩn ngơ, suy nghĩ một chút, cảm thấy sinh mạng năng lượng có lẽ thật sự có thể trợ giúp gì đó cho thân thể hắn, vì vậy vui vẻ gật đầu:

- Tốt lắm, chúng ta thử xem!

Nói xong, Hàn Thạc một lần nữa nhìn về phía Cây Sinh Mạng mất đi sức mạnh Sinh Mạng, trở thành một bộ rễ như hài cốt, phát hiện ra trong đó không còn chút năng lượng Sinh Mạng nữa, bèn vung tay lên, bùn đất sục lên, bộ hài cốt của Thần chết đã không biết bao lâu rồi, được chôn sâu dưới đất, yên nghỉ ngàn thu. Tu luyện Sinh Mạng pháp thì đã sao, cuối cùng cũng phải chết thôi, đây là quy tắc, ai có thể chính thức cải biến chứ? Cho dù đó là thay đổi hình thái sinh mạng, chẳng lẽ thật sự sinh ra cuộc sống mới sao? Vừa đi, Hàn Thạc vừa trầm nghĩ.

Ra khỏi hải dương, Hàn Thạc phát hiện ra con Đại hải quái vẫn leo đèo đi theo vẻ rất đáng thương, thấy Hàn Thạc muốn bỏ đi, Đại hải quái hồi về vô cùng cẩn thận:

- Này, có phải ngươi tha cho ta không?

- Đúng, đích xác tha cho ngươi, chỉ là thời gian này, ngươi phải tới ở một địa phương đặc biệt cho ta. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói.

Đại hải quái ở trong vùng biển này, nếu người của Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện tới khám xét, phát hiện ra sự tồn tại của hắn, rất có thể thông qua hắn mà biết được nơi ẩn thân của mình, do đó Hàn Thạc định đưa hắn cùng tới Tử Vong Mộ Địa, cho đến khi chuyện này chấm dứt.

- Nhưng... Nhưng ta không thể rời nước quá lâu. - Đại hải quái vội la lên.

- Ngươi đã tới cảnh giới này, cũng có thể biến hóa hình thể mà? - Hàn Thạc nghĩ ngợi một chút, cười hỏi.

- Có thể. - Đại hải quái thật thà trả lời.

- Vậy là được rồi, tới đây, biến nhỏ lại cho ta xem, ta sẽ cho ngươi có nước. - Hàn Thạc cười tủm tỉm nói.

Đại hải quái trong lòng có chút dự cảm xấu, nhưng hắn sợ Hàn Thạc sẽ giết mình, nên cũng đành thật thà biến hóa hình thể, cuối cùng thành một con bạch tuộc nho nhỏ cổ quái có cái mai rùa.

Một bình thủy tinh đột nhiên chụp lấy hắn, trong cái bình thủy tinh của Hàn Thạc chứa đầy nước. Hàn Thạc cười tà ác nói:

- Thế này được rồi, ngươi sẽ luôn luôn có nước.

- A, đừng... Ta không muốn hình dáng này, quá sỉ nhục! - Đại hải quái dở khóc dở mếu, lớn tiếng gào lên.

- Không phải do ngươi quyết định!

Hàn Thạc cười hắc hắc nói, rồi gia cường vài cái kết giới chắc chắn trên bình thủy tinh, xách hắn theo bay về hồ lô đảo, đi vào bên trong Tử Vong Mộ Địa.

Tiện tay ném Đại hải quái vào một góc, Hàn Thạc và Mộc Giáp thi đi tới chỗ bản thể. Thân thể của bản thể bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Mặc dù Hàn Thạc có năng lực tự hồi phục kinh người, nhưng muốn trong thời gian ngắn mà khôi phục hoàn toàn thì cũng không phải một việc dễ dàng gì.

Sau khi Mộc Giáp thi đến, hắn để Lục Cơ Mộc vào ngực bản thể Hàn Thạc, năng lượng sinh mạng thông qua Lục Cơ Mộc, chậm rãi quán chú vào những vết thương chi chít trên bản thể Hàn Thạc.

Bản thể Hàn Thạc không có lấy một dấu vết nào của lực lượng nguyên tố Tử Vong, năng lượng Sinh Mạng bồng bồng và bản thể hắn cũng không hề bài xích nhau. Vừa vào bản thể Hàn Thạc, dưới sự khống chế của Mộc Giáp thi, lập tức sinh ra biến hóa.

Thân thể vốn đang khôi phục từng chút một, dưới tác dụng của năng lượng Sinh Mạng, quá trình chữa trị tăng nhanh gấp mười, lục phủ ngũ tạng gân mạch và xương cốt, khôi phục với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy rõ ràng, thần kỳ chữa trị mọi nơi trên cơ thể.

Không bao lâu sau, toàn bộ những bộ phận trọng yếu trên thân thể Hàn Thạc đã khôi phục lại bình thường, không nhìn thấy bất kỳ dấu vết gì, Ma Nguyên lực lại có thể lưu thông khắp cơ thể không hề bị cản trở gì, thân thể vốn đã bị thương nặng vì Huyết Liệt Ma Độn quyết thoát cái đã chữa khỏi hơn phân nửa.

- Năng lượng sinh mạng quả là thần kỳ vô cùng! - Bản thể Hàn Thạc đứng bật lên, cười ha ha.

648. Chương 648:kinh Biên

- Thế nào? Không tệ chứ? - Mộc Giáp thi làm xong tất cả những việc này, dương dương tự đắc chờ Hàn Thạc khen.

- Tốt quá! - Hàn Thạc tán thưởng thật lòng.

- A a, năng lượng này nhiều quá, con phải về tiêu hóa một thời gian. Bây giờ con cũng có thể mạnh được như họ rồi! - Mộc Giáp thi truyền tấn cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc biết ý của Mộc Giáp thi, khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, trả hắn về Vong Linh giới.

Vài ngày sau, Hàn Thạc ở lại bên trong Tử Vong Mộ Địa không hề ra ngoài, bản thể được Mộc Giáp thi dùng năng lượng Sinh Mạng chữa trị, trong mấy ngày nay thân thể đã khỏi hẳn, hơn nữa còn cứng rắn cường đại hơn trước.

Phá rồi sau đó lập, ma thể mỗi một lần hư hao, mỗi một lần chữa trị, lại mạnh hơn trước, đây là một loại đặc tính cực kỳ đáng sợ.

Sau khi bản thể khỏi hẳn, Ma Nguyên lực trong cơ thể không bị cản trở gì nữa. Sức mạnh kinh khủng ẩn giấu trong Ma Anh, lần này bản thể bị thương, Hàn Thạc đã tiêu hao một số Ma Nguyên lực để khôi phục thân thể, cũng may thân thể đã khỏi hẳn, chỉ cần mất một thời gian nữa, những Ma Nguyên lực đã tiêu hao sẽ toàn bộ được bổ sung lại.

Hai hóa thân ngoại thân lặng lẽ cảm ngộ sức mạnh Tử Vong và lực lượng pháp tắc bên trong Tử Vong Mộ Địa, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ trong đó vì lấy được một Thần hồn của Trung vị thần, trải qua hai trận chiến với viên cổ Cự Long, nhờ vào những linh ngộ về lực lượng nguyên tố Tử Vong của tên Trung vị thần kia, đã đột phá tới cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ.

Sau khi thành Thần, chỉ tăng lên một cảnh giới nhỏ cũng là một quá trình rất dài. Hàn Thạc trong một thời gian ngắn như vậy mà đưa hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ từ sơ kì đề cao tới trung kỳ, nếu được một Thần bình thường biết, nhất định sẽ kinh ngạc về tốc độ cực nhanh của hắn.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ vì không có kinh nghiệm gì về Hủy Diệt pháp tắc để có thể tiêu hóa, quá trình tăng trưởng không nhanh được như hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, nhưng Hàn Thạc cũng không bi quan. Sau mỗi một trận chiến đều dụng tâm cảm thụ việc sử dụng phương pháp Hủy Diệt pháp tắc, lặng lẽ cảm ngộ về sự vận chuyển của Hủy Diệt pháp tắc một cách kỹ lưỡng.

Mặc kệ bên ngoài tình huống như thế nào, trong khoảng thời gian này Hàn Thạc vĩnh viễn ở nguyên trong Tử Vong Mộ địa, tâm cảnh không bị ảnh hưởng gì, lặng lẽ cảm ngộ các loại sức mạnh.

Sực nhớ tới một việc, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra có ba linh hồn mới hình thành một liên lạc kỳ diệu với mình.

Đầu tiên hấn ngó người ra rồi sức tỉnh lại, trên mặt lộ vẻ rất vui, thân thể nhoáng lên, đột nhiên hạ xuống khu đất phía trước Tử Vong Mộ Địa.

Ma trận được Hàn Thạc sử dụng để luyện chế Linh Ma rốt cuộc không còn chút biến hóa kỳ lạ nào nữa. Linh Ma được an trí ở ba góc tam giác thoát nhìn không có lấy một điểm sinh cơ. Nhưng Hàn Thạc lại có thể cảm giác được ba ý thức của Linh Ma.

- Quả nhiên... Quả nhiên thành công luyện chế được rồi! - Hàn Thạc cười thì thào tự nói. Đi đến vị trí Linh Ma đầu tiên, vươn tay ra, lòng bàn tay lấp lánh ma quang, chiếu rọi vào con Linh Ma này. Mắt Hàn Thạc chậm chậm nhắm lại, luyện tập cho con Linh Ma này, tiến hành giải thoát linh hồn.

Dần dần, ánh sáng xanh đen bao trùm lòng bàn tay Hàn Thạc. Con Linh Ma ở vào trạng thái ẩn dật chợt cảm nhận được sự tồn tại của Hàn Thạc, có vẻ vui sướng vô cùng, linh hồn nó như muốn nhảy lên, như phá kén thành bướm, vụ khí nhàn nhạt bao vây Linh Ma theo gió bay tan mất.

Một cái bóng mờ lung hiện ra trong màn sương mù, đột nhiên bay ra ngoài, lao vào trong cơ thể Hàn Thạc, lóe lên rồi biến mất. Một loại năng lượng xa lạ như một con côn trùng nho nhỏ gắn vào Ma Anh hấn, có vẻ rất an tường.

Hàn Thạc biết rất rõ Linh Ma mới sinh ra, cần phải dựa rất nhiều vào Hàn Thạc, cũng cần phải nhờ hấn bổ sung sức mạnh mới có thể sinh trưởng tiếp tục được.

Theo thứ tự làm phép, hai con Linh Ma kia cũng được Hàn Thạc dùng phương thức đồng dạng, thu hồi biến thành hai hạt gạo, đậu vào Ma Anh Hàn Thạc.

So với luyện chế Huyền Ma và Âm Ma trước kia, Linh Ma đúng với ý nghĩa thật sự của ma đầu. Huyền Ma và Âm Ma mặc dù cũng là ma đầu, nhưng trong phần lớn các tình huống, chỉ giúp cho Hàn Thạc truy tìm, không có lực công kích mạnh.

Linh Ma khác hẳn, có lẽ chính là vì điều kiện luyện chế thật sự quá hà khắc, do đó Linh Ma chẳng những kế thừa những tác dụng kì diệu của tất cả những con ma đầu trước, còn có lực công kích cực kỳ cường đại. Quan trọng nhất là - Linh Ma có thể tiến hóa vô hạn, mỗi lần tiến hóa, Linh Ma lại càng thêm cường đại, lực công kích càng ngày càng kinh khủng.

Ba Linh Ma được Hàn Thạc theo thứ tự thu hồi. Hấn trầm tư một chút, hủy trận pháp luyện chế Linh Ma đi.

Trong thời khắc mấu chốt này, Hàn Thạc vẫn không rời Tử Vong Mộ Địa. Hai hóa thân ngoại thân được hấn thu hồi vào trong cơ thể, khoanh chân ngồi bên cạnh vị diện truyền tống trận, đợi cường giả vị diện khác phủ xuống.

Xung quanh thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, trong một đỉnh núi hoang, nơi đây có vài vị Thần tụ tập với nhau.

Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm ai nấy sắc mặt ngưng trọng, có vẻ cực kỳ ưu phiền, tựa hồ có tâm sự gì đó làm lo lắng.

- Đã đi tìm cả đại lục chưa? - Khải Tát trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Cơ hồ tìm kiếm cả đại lục rồi, thế mà không hề phát hiện ra tung tích của hấn. - Ai Lí Khắc Sâm của Băng Tuyệt thần điện âm trầm trả lời.

- Tiểu tử này rốt cuộc giấu cái vị diện truyền tống trận ở chỗ nào nhỉ, làm sao đến cả một chút tung tích cũng không thấy chứ. Tiểu tử này mặc dù thực lực bình bình, nhưng thật là một đối thủ không thể xem nhẹ được! - Khải Tát phiền lòng gãi gãi đầu, thở dài một tiếng, cảm khái nói.

Khẽ gật đầu, Ai Lí Khắc Sâm từng đã giao thủ với Hàn Thạc, đồng ý:

- Đúng, ta và tiểu tử này đã giao thủ, hấn rất狡 hoạt, hơn nữa tâm chí kiên định, tuyệt không phải dễ dàng khuất phục đâu. Không tìm thấy hấn, thì sẽ không biết vị trí của vị diện truyền tống trận, thời gian không nhiều lắm, mấy tên gia hỏa kia phỏng chừng cũng sắp đến rồi, bây giờ thì phiền toái lớn rồi.

- Muốn chúng ta bắt toàn bộ bằng hữu của tiểu tử đó không, sau đó loan tin tức này ra, rồi chờ hấn tự tới nộp mình. - Mụ đàn bà kia suy nghĩ một chút, đề nghị.

Nhường mày, Khải Tắt tỏ vẻ không vui:

- Mã Lệ, chúng ta nói như thế nào thì cũng là Thần, không nên lạm dụng cách làm này, huống chi, ta thấy loại cách làm này cũng không có tác dụng gì, miễn bàn đi!

Mỹ phụ đó tỏ ra sững sốt, cung kính tuân theo, nhưng thẳm rửa không thôi:

“Những việc thế này đâu phải Quang Minh giáo hội chưa từng làm, làm bộ quang minh chính đại nữa!”

- Xem ra cũng không tìm thấy tiểu tử đó rồi, hay là chúng ta trước hết phá hủy Thiên Tai giáo hội nhỉ? - Ai Lí Khắc Sâm đề nghị.

Khải Tắt lại lắc lắc đầu, phủ quyết:

- Chỉ một Thiên Tai giáo hội ở một vị diện cấp thấp, căn bản không đáng cho chúng ta lãng phí thời gian. Ừm, như vậy đi, ta chưa tiến vào thế giới dưới đất, thừa dịp còn có một chút thời gian, chúng ta trước hết đi tìm con đường tiến vào tầng sâu nhất thế giới dưới đất cái đã. Nếu làm được như vậy, trước tuyệt đường chúng trước, các ngươi thấy thế nào?

Đường tiến vào tầng sâu nhất thế giới dưới đất, đích xác quan trọng hơn so với việc hủy diệt Thiên Tai giáo hội nhiều. Nghe Khải Tắt nói như vậy, mấy người nghĩ ngợi một chút, rồi lần lượt đồng ý với quyết định của Khải Tắt.

Quyết định xong, mấy người không chần chừ nữa, toàn bộ bay vút lên trời, tới cửa vào thế giới dưới đất ở U Âm sâm lâm.

Dưới chân họ, ở chân một quả núi hoang không xa, dưới một ao bùn sâu, có một truyền tống trận nhỏ đi thông tới hải dương mênh mông. Chỉ là tiểu vị diện truyền tống trận này được Hàn Thạc lợi dụng ma môn bí thuật che kín lại từ trước, nên đám Thần đến từ vị diện cao cấp này, mặc dù cố hết sức tìm tòi vẫn không cách nào cảm ứng được những gì ma môn bí thuật ẩn giấu, nên không thể thông qua tiểu vị diện truyền tống trận cách đó không xa mà truy ra tung tích của Hàn Thạc được.

Nhờ Hàn Thạc trước khi ly khai đã lợi dụng sức mạnh của ma công che dấu tiểu truyền tống trận pháp đó, nếu không với năng lượng cường đại của mấy người này, nói không chừng có thể đã tìm được tiểu truyền tống trận đó, hơn nữa từ đây có thể truy lùng tới Hàn Thạc, cho hắn một đả kích có tính hủy diệt rồi.

Dưới đất...

- Ông nội, con phải trở về, rồi đi lâu như vậy rồi, Bố Lai Ân nhất định lo cho con. Nếu không đi tìm hắn, lúc gặp lại hắn sẽ xé xác con ra mất.

Cát Nhĩ Bá Đặc ở đây cũng đã khá lâu rồi. Trong khoảng thời gian này, Cát Nhĩ Bá Đặc và ông nội hắn Cát Nhĩ Cách Tư hưởng thụ niềm vui đoàn tụ, hơn nữa còn đi bái tế phụ thân đã chết của hắn.

Cát Nhĩ Cách Tư vì gặp lại cháu, có vẻ cực kỳ hưng phấn, trước đây Cát Nhĩ Bá Đặc đã vì Hắc Long tộc mà tiêu hao hết lực sinh mạng, nên lão gia hỏa đã phải đau đớn một thời gian dài. Tuy nói Hàn Thạc hứa với Cát Nhĩ Cách Tư là nhất định có thể trả lại một tiểu Hắc Long còn sống về cho hắn, nhưng Cát Nhĩ Cách Tư vẫn cho là Hàn Thạc chỉ an ủi hắn thôi.

Nhất là sau khi Hàn Thạc tiến vào Thâm Uyên giới, thoáng cái đã năm năm không có lấy một tin tức nào. Thông qua Quang Minh giáo hội, Cát Nhĩ Cách Tư cũng đích xác coi như Hàn Thạc đã chết trong tay Quang Minh giáo hội rồi, coi như chính thức tuyệt vọng.

Trong lúc thương tâm nhất, Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên mò đến, hơn nữa thực lực tiến rất nhanh. Đối với Cát Nhĩ Cách Tư thì đây quả thực là một việc kinh hỉ đến không dám tin, lần nữa giữ tiểu dân long lại để đoàn tụ với hắn càng lâu càng tốt.

Mấy ngày này là thời gian mà Cát Nhĩ Cách Tư cảm thấy vui vẻ nhất, cứ giữ tiểu Hắc Long lại nói về đủ thứ chuyện về Hắc Long tộc, làm cho tiểu Hắc Long biết được rất nhiều bí mật của tộc mình.

Lão Hắc long cố ý để Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp quản Hắc Long tộc, cho nên mới không giấu giếm gì đem cả những bí mật mà Hắc Long tộc đang thủ hộ, cũng nói cho Hắc Long tộc phương châm xử sự như thế nào.

Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù không hề có hứng thú tiếp quản Hắc Long tộc, nhưng với sự nhiệt tình của lão Hắc long, cũng đau khổ cố nuốt tất cả những được được nghe.

- Xú tiểu tử, cả ngày Bồ Lai Ân với chả Bồ Lai Ân, đến cả ông nội này cũng phải phát ghen. - Lão Hắc long vênh râu trừng mắt, giả vờ không vui nói.

Trong lòng, lão Hắc long cảm kích Hàn Thạc vô cùng. Chẳng những là vì Hàn Thạc cứu Cát Nhĩ Bá Đặc sống lại, còn vì lúc trước ở thế giới dưới đất, hắn từng cứu Hắc Long tộc của họ. Từ miệng Cát Nhĩ Bá Đặc, lão Hắc long biết Hàn Thạc càng ngày càng mạnh, Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo Hàn Thạc thì lão Hắc long còn rất vui mừng, rất yên tâm nữa là khác.

- Ách... Bồ Lai Ân chắc không dữ dằn như người nghĩ đâu. Con mỗi ngày nghe người nói một chuyện, nghe nhiều phát ớn rồi, xem ra ở mãi chỗ này cũng chán rồi. Nếu con được đi chung với Bồ Lai Ân, con mới có thể làm được nhiều việc. Người xem, nếu con ở cạnh hắn, lúc tiêu diệt Băng Tuyết thần điện, con cũng có thể làm vài việc, báo thù rửa hận cho tộc nhân. - Cát Nhĩ Bá Đặc làm ra vẻ bắt cần.

- Được rồi được rồi, dù sao những gì cần nói ta đã nói rồi, người trở về tìm Bồ Lai Ân của người đi. Nhưng người nhớ, thỉnh thoảng phải về thăm ta một lần, bằng không ta xông lên thế giới trên mặt đất, đánh người vỡ mộng ra đó! - Lão Hắc long vênh râu trừng mắt uy hiếp.

- Biết rồi biết rồi, ông quản chặt quá! - Cát Nhĩ Bá Đặc trả lời vẻ đau đầu, phi thân bay ra ngoài, hắn thật sự chán ngấy về những bí mật của Hắc Long tộc do lão Hắc long này giảng giải rồi.

Lão Hắc long cười khổ thở dài, thầm nghĩ “tiểu tử này thật sự không phải một món đồ ngoan ngoãn. Lão tử nuôi người bao nhiêu năm rồi, bây giờ chỉ biết đi theo người ngoài. Tiểu tử Bồ Lai Ân thật là có thủ đoạn.”

Khi Cát Nhĩ Bá Đặc vừa rời chỗ này không bao lâu, đoàn người Khải Tát đột nhiên xuất hiện.

Ai Lí Khắc Sâm lúc trước được Băng thần Khoa Lý cho biết bí mật lối đi xuống tầng sâu nhất thế giới dưới đất được Hắc Long tộc nắm giữ. Họ thần thông quảng đại, chỉ tìm tòi sơ sơ là đã tìm ra nơi ẩn thân của Hắc Long tộc.

- Các người là ai? - Mùi vị lạ lùng của Khải Tát và và khí tức băng hàn trên người Ai Lí Khắc Sâm làm cho lão Hắc long sợ hãi từ bản năng, hắn vội vàng hỏi lớn.

Các Hắc long ở các hướng, con nào con nấy vừa ngửi mùi đã lao tới, xem ra rất khẩn trương như lâm đại địch.

- Người là tộc trưởng Hắc Long tộc? - Khải Tát mỉm cười, dò hỏi vẻ ôn hòa.

- Không sai, các người muốn làm gì, làm sao tìm đến được nơi này? - Lão Hắc long choáng váng, trước những người này, hắn đột nhiên cảm thấy mình như vô lực, tựa hồ đến cả sức mạnh phản kháng cũng không thể có.

- Vậy được rồi!

Khải Tát khẽ cười một tiếng, chính sắc nói với Cát Nhĩ Cách Tư:

- Tiểu bò sát, nói cho ta biết bí mật mà các người vẫn giữ gìn, lối đi vào tầng sâu nhất thế giới dưới đất, nói không chừng ta sẽ vui vẻ cho bộ tộc các người một người sống!

- Người... các người rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?

Lão Hắc long giật mình cả kinh, hoảng hồn hét lên:

- Mọi người chạy mau, chạy được bao xa thì chạy!

- Thực không biết điều!

Khải Tát nhíu mày lắc lắc đầu, nhìn về phía mấy người phía sau phân phó:

- Ngoại trừ lão đầu này, những người khác giết sạch cho ta.

Ai Lí Khắc Sâm vẫn không nhúc nhích, mấy tên Thần khác có thực lực thấp hơn, thì nhau ra tay. Những con Hắc Long đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có, lộ rõ chân tướng bò sát, đến cả sức mạnh phản kháng cũng không có nổi, luôn luôn chết sạch trong tay bọn họ.

Chỉ trong nháy mắt, các thi thể của Hắc Long tộc rải rác đầy đất, không có lấy một con Hắc Long nào có thể chạy thoát.

- Ta chết cũng sẽ không nói, sớm muộn gì có một ngày sẽ có người báo thù cho chúng ta! - Lão Hắc long bị thống vô cùng, chuẩn bị tự sát.

- Đế An, trước khi hấn chết, lấy hết bí mật trong linh hồn hấn cho ta.

Khải Tát thuận miệng phân phó, rồi nhếch miệng cười khê, tự nhủ:

“Trên cái đại lục này, ai có thể báo thù cho các ngươi chứ? Đúng là một loài bò sát!”

Một tên Thần trẻ tuổi, trong nháy mắt lao tới đầu lão Hắc long, một đạo hào quang chụp xuống đầu lão Hắc long. Cát Nhĩ Cách Tư đột nhiên kêu thảm thiết thê lương, sinh mạng lực dần dần biến mất.

- Được rồi, lấy được rồi, ta dẫn đường. - Tên Thần trẻ tuổi gọi là Đế An đó thu tay lại, lão Hắc long ngã xuống đất chết không nhắm mắt.

- Mọi người đi thôi. - Khải Tát truyền lệnh, đoàn người nghênh ngang kéo nhau đi.

Bên trong Tử Vong Mộ Địa, cự hình vị diện truyền tống trận bên cạnh Hàn Thạc vào lúc này đột nhiên hào quang đại thịnh, làm Hàn Thạc đang tĩnh tâm tu luyện bừng tỉnh!

649. Chương 649: người Khoác Loác Thật

Hàn Thạc tỉnh tọa đã lâu, vừa thấy cự hình vị diện truyền tống trận bên cạnh tỏa ra bạch quang chói mắt, đột nhiên đứng bật dậy, tập trung tinh thần đánh giá vị diện truyền tống trận.

Hàn Thạc chờ đợi thời khắc này đã rất lâu, thấy vị diện truyền tống trận bạch quang lóe ra, trong lòng hiểu ngay những cường giả vị diện khác sắp hiện ra tại đây.

- Ủa... - Một tiếng kêu khê vang lên trong vị diện truyền tống trận. Trong ánh hào quang tỏa ra, hai nữ ba nam từ trong đi ra.

Đi trước là một mỹ phụ kiều mỹ, mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu xanh, mắt ngọc mây ngài, mặt như tỏa sáng, cả người tràn đầy Hắc Ám nguyên tố nồng đậm. Hàn Thạc cảm ứng được trên người nàng sức mạnh cực kỳ kinh khủng, tuyệt đối là một cường giả Trung vị thần, lòng cũng thầm cả kinh.

Phía sau mỹ phụ này là một ông già gầy trơ xương, cả người không có lấy vài miếng thịt, tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, đại khái có thực lực Hạ vị thần mật kỳ. Phía sau lão đầu là hai thanh niên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, đều có tướng mạo đường đường, đại khái cũng là cường giả thực lực Hạ vị thần mật kỳ.

Cuối cùng một thiếu nữ mặc áo ngắn màu tím, cánh tay ngọc trắng như tuyết, vẻ mặt thanh tú, nhưng ánh mắt lại giảo hoạt vô cùng, tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, cũng cảnh giới Hạ vị thần mật kỳ.

Nhóm năm người, một mỹ phụ, một thiếu nữ, một lão đầu, hai thanh niên. Ngoại trừ mỹ phụ thực lực không lường được, bốn người còn lại toàn bộ đều có thực lực Hạ vị thần mật kỳ, làm cho Hàn Thạc cảm thấy trầm xuống.

- Tên kia, ngươi là người tiếp ứng chúng ta à? Hắc, sao ngờ ngác thế! - Thiếu nữ liếc mắt lườm nhẹ, con ngươi linh động dán vào người Hàn Thạc, không khách khí cười rộ lên.

- Lệ Vi, ăn nói cho đàng hoàng!

Mỹ phụ mặt sáng trưng kia cười cười, rồi khê quát thiếu nữ một chút, sau đó nhẹ nhàng từ tốn đi ra khỏi vị diện truyền tống trận, liếc mắt nhìn bốn phía, nói với Hàn Thạc:

- Lệ Vi hơi bộp chộp, ngươi đừng để ý.

Lúc này Hàn Thạc đã trấn định lại, mở miệng cười, nói vẻ thoải mái:

- Hoan nghênh tới đại lục Kỳ Áo!

- Một vị diện cấp thấp, khẳng định chẳng có gì thú vị!

Lệ Vi cau mũi, uốn uốn eo lưng, hai mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ tìm kiếm xem gì có thể làm cho nàng có hứng thú.

- Lệ Vi, hay là ta đưa ngươi đi chơi nhé. Trước hết xem vị diện cấp thấp này có cái gì chơi vui không. - Một thanh niên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc đề nghị.

- Hay lắm, chúng ta đi ra ngoài đi. - Lệ Vi vui vẻ, vội vàng đáp ứng.

- Trước khi không rõ sự tình, không được một mình hành động. - Mỹ phụ nương mảy, mở miệng nói.

Nghe nàng vừa nói như vậy, Lệ Vi bắt lực hướng về phía thanh niên kia xòe hai tay ra, rồi vênh vênh nói:

- Biết rồi, Đường Na đại tỷ, ngươi quản nghiêm quá à!

Mỹ phụ Đường Na hơi cười cười, bắt lực nói:

- Chúng ta lần này tới đây không phải là du ngoạn. Mấy tên gia hỏa kia nói không chừng sớm đã tới rồi. Ở đại lục xa lạ này, một khi một mình đối đầu với họ, nhất định sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta cần biết rõ tình huống đại lục này trước, sau đó mới quyết định phương sách hành động như thế nào.

Đánh giá năm người trong chốc lát, nghe họ nói vài câu, đại khái nhận ra cô mỹ phụ gọi là Đường Na đó hẳn là thủ lĩnh đoàn người này. Lão đầu cũng tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong chỉ trầm mặc không nói một lời, ánh mắt nhìn về phía Lệ Vi tràn ngập kính ý, tựa hồ là người hầu của nàng. Hai thanh niên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, một tên thích nói chuyện với Lệ Vi, một tên trầm mặc ít nói.

- Đối với tình hình cụ thể trên đại lục này, chúng ta không hiểu rõ lắm. Người trước hết giới thiệu cho chúng ta một chút, được không? - Đường Na ra hiệu cho mấy người kia đừng nhiều lời, sau đó mỉm cười hỏi Hàn Thạc.

Bốn người vừa nghe Đường Na bắt đầu bàn vào chính sự, cũng không còn ồn ào đòi du ngoạn nữa, ánh mắt cùng tập trung vào người Hàn Thạc, lặng lẽ đánh giá quan sát hắn.

Đối mặt với ánh mắt năm người, Hàn Thạc chỉ lạnh nhạt cười, thông thả nói:

- Tình thế đại lục không có đặc biệt mà phải giới thiệu, ta phỏng chừng các ngươi cũng không có hứng thú bao nhiêu đâu. Ừm, ta bây giờ mang những việc có liên quan tới nhiệm vụ các ngươi nói đại khái với các ngươi một chút. Cửa vào thế giới dưới đất ở một khu rừng rậm, lối đi thông xuống sâu nhất do Hắc Long tộc nắm giữ. Hắc Long tộc có quan hệ thân mật với ta, muốn tìm được đường cũng không phải vấn đề quá lớn.

- Đối phương của các ngươi đã tới đại lục này trước một bước, ta vì phải bảo vệ vị diện truyền tông trận này, nên tạm thời không rõ vị trí và hành động của họ, chỉ biết là một trong số đó hẳn là đến từ Băng Tuyết thần điện, cảnh giới Trung vị thần...

Lướt qua một vài việc không trọng yếu, Hàn Thạc giới thiệu sơ qua về một vài tình huống cơ bản nhất ở đại lục Kỳ Áo, cũng nói về những gì hắn biết về những người kia.

- Ừm, nói rất tốt, không tệ.

Đường Na cười gật đầu, sau đó sức nhớ ra, chợt hỏi:

- Được rồi, ngươi tên là gì?

- Bồ Lai Ân. - Hàn Thạc trả lời.

- À, Bồ Lai Ân, ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Đường Na vừa nói vừa xoay người lại, chỉ vào thiếu nữ phía sau, cười nói:

- Lệ Vi, Hạ vị thần mặt kỳ Tử Vong hệ, đến từ Cát Á Lan gia tộc, lão nhân kia là người hầu của nàng, cũng là Hạ vị thần mặt kỳ như nàng, tên là Khảo Bá Đặc. Phía sau là hai huynh đệ tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, lần lượt là Ba Đốn và Ba Văn, đến từ Bồ Lô Khắc gia tộc, ta là Đường Na, sau này sẽ làm phiền người nhiều ở vị diện này.

Đường Na giới thiệu từng người một, họ đều gật đầu chào Hàn Thạc, nhưng hẩn nhìn ra được, nhóm năm người này kỳ thật đều không chính thức xem Hàn Thạc ra gì, chỉ là lịch sự chào thôi, không phải phát ra từ đáy lòng.

Trong mắt họ, Hàn Thạc chỉ là tiểu Thần ở vị diện cấp thấp, hẩn là thuộc loại không có phân lượng gì, chỉ có thể làm người chỉ dẫn mà thôi. Họ không tôn kính gì hẩn cũng là việc đương nhiên thôi.

Sau khi Đường Na giới thiệu bốn người của hai gia tộc, nhưng không hề nói về lai lịch tại sao họ tới, làm Hàn Thạc có chút nghi hoặc. Căn cứ vào những gì hẩn biết từ Bối Hi Ma Tư và chủ nhân cũ của Khô Lâu pháp trượng, biết chủ thần Tử Vong, Hủy Diệt có quan hệ thân mật, Lệ Vi và Ba Đốn cùng tới đây thì cũng là việc đương nhiên.

Chỉ là, Đường Na rõ ràng tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ, lần này lại là người cầm đầu, thật ra làm Hàn Thạc có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ không phải chủ thần Hắc Ám hệ đã kết hợp với hai đại Tà Thần kia rồi sao?

Trong khi Hàn Thạc đang kinh ngạc, Lệ Vi kêu khê vui mừng, đột nhiên tới bình thủy tinh giam con Đại hải quái, hứng thú nhìn nó đang ngủ gật ngoắc không ngừng bên trong, cười hì hì hỏi:

- Hắc, con cá nhỏ xấu xí thế, hay quá!

Lệ Vi vừa nói xong đã muốn phá vỡ kết giới của Hàn Thạc bày ra, cố gắng móc con tiểu chương ngư ra ngoài đùa giỡn, không hề cố kỵ gì.

- Đừng có động đến hẩn. Hẩn không phải sủng vật! - Hàn Thạc nhướn mày, khê hô.

Hẩn mặc dù không để ý đến chết sống của con Đại hải quái, nhưng mặc kệ nói như thế nào thì đây cũng là địa bàn của mình, coi như là vật của mình. Lệ Vi không được sự đồng ý của hẩn, dám vọng động phá đồ đạc của hẩn, có vẻ hơi làm càn, làm Hàn Thạc đương nhiên cũng không vui.

- Một con tiểu ngư xấu xí mà thôi, quý giá cái gì? Cho ta chơi chút đi mà! - Lệ Vi tựa hồ không nghe lời Hàn Thạc, chuẩn bị phá kết giới, lấy con bạch tuộc ra chơi đùa.

Một nhân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt tới bên cạnh Lệ Vi, không đợi Lệ Vi kịp phản ứng, bình thủy tinh đã lọt vào tay Hàn Thạc. Chỉ thấy Hàn Thạc vung tay lên, kết giới Tử Vong Mộ Địa chủ động vỡ ra một khe hở, bình thủy tinh bị ném bay ra ngoài, trong lúc bình thủy tinh vừa vỡ ra, con Đại hải quái chật vật chạy trốn ra biển rộng.

- Xấu quá, đây là mấy thứ gia hỏa gì thế! Sao... sao đáng sợ như vậy! - Đại hải quái kinh ngạc run sợ, hẩn cảm ứng được áp lực kinh người từ bọn người Lệ Vi, sợ hết hồn hết vía. Tất cả xúc tu đều ngo ngoe rất nhanh, rồi nhảy tùm xuống biển, bơi thẳng ra xa.

- Cút đi, càng xa càng tốt, nếu không muốn chết thì tốt nhất vĩnh viễn rời khỏi hải vực này. - Hàn Thạc truyền tấn cho con Đại hải quái.

Hàn Thạc hứa là tha cho con Đại hải quái này một mạng, không muốn vì Lệ Vi mà thất ước, nhất là khi Lệ Vi bất chấp việc hẩn là chủ nhân nơi này.

- Người... người đoạt của ta à? - Lệ Vi nhất thời chưa có phản ứng, nhìn Hàn Thạc vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm.

- Đồ vật đó vốn là của ta, ta thả hẩn ra không quan hệ gì với người. - Hàn Thạc hờ hững nói.

Lệ Vi còn chưa nói gì, ánh mắt âm trầm của lão đầu gây trở ngại đã lườm Hàn Thạc, thần sắc có vẻ không vui.

Đường Na đánh giá Hàn Thạc vẻ hơi kinh ngạc, trong lòng có chút ngạc nhiên. Vừa rồi tốc độ của Hàn Thạc rất nhanh, làm nàng nhất thời cũng không phản ứng kịp. Cái làm Đường Na giật mình nhất là - Nàng không cảm giác được Hàn Thạc sử dụng sức mạnh Tử Vong hệ hoặc Hủy Diệt!

Đột nhiên, Đường Na cảm thấy tò mò về Hàn Thạc. Mắt thấy Khảo Bá Đặc thần sắc âm trầm, vội cười xí xóa nói:

- Một con cá nhỏ thôi mà, thả ra hay giữ lại thì có gì khác nhau chứ. Lệ Vi, chúng ta là khách nhân, phải biết phân tấc, đừng quá đường đột!

- Tên gia hỏa hẹp hòi, có gì đặc biệt hơn người chứ?! - Lệ Vi vốn tâm tình rất khó chịu, nghe Đường Na nói như vậy, đôi mắt xanh nhạt linh động đảo qua, hừ một tiếng rồi lại cười hì hì, giống như chưa hề xảy ra gì cả.

Lệ Vi vừa nói như vậy, Khảo Bá Đặc một lần nữa cúi đầu nheo mắt, vẫn một bộ tử khí trầm trầm.

- Không ngờ người ở một vị diện cấp thấp lại khá như vậy, hắc hắc! - Ba Đốn cười quái dị, thì thào tự nói.

- Các vị nếu không ngại, chúng ta có thể xuất phát tới thế giới dưới đất ngay. - Hàn Thạc thần sắc tự tại, giống như không nghe thấy mấy lời bình luận của những người này, không hề thấy sự khinh thường trong mắt họ.

- Như vậy là tốt nhất. - Đường Na vui vẻ đồng ý.

- Ta dẫn đường.

Trong lòng Hàn Thạc cũng có phần không thoải mái, nên không dùng truyền tống trận ở giữa Tử Vong Mộ Địa, trước tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, rồi truyền tống từ đây tới thành Ngõa Luân, rồi tới U Âm sâm lâm, mà trực tiếp xuyên qua Tử Vong Mộ Địa, trèo đèo lội suối, băng qua biển rộng mênh mông mà đi.

Đoàn người Đường Na đương nhiên không rõ Hàn Thạc có một con đường tắt nhanh hơn rất nhiều, do đó không nói thêm gì nữa, đều đi theo hắc tới U Âm sâm lâm.

- À, được rồi, làm sao người biết được người của Băng Tuyết thần điện là một Trung vị thần? - Trên những tầng mây trên đường bay tới U Âm Sâm Lâm, Đường Na có vẻ có một chút hứng thú với Hàn Thạc, đánh giá hắc trong chớp lát, cảm thấy Hàn Thạc có chút cổ quái, ngầm nghĩ một lát rồi mở miệng hỏi.

- Ta đã gặp! - Hàn Thạc cũng coi như khách khí với Đường Na, quay đầu cười trả lời.

- Nói khoác mà không biết ngượng, nếu đối phương là một Trung vị thần, người đã gặp hắc mà còn có thể còn sống à? Nhất là đối phương biết người nắm giữ vị diện truyền tống trận! - Lệ Vi khinh thường cười khẩy, dường như muốn trả thù hành động của Hàn Thạc vừa rồi đột nhiên đoạt Đại hải quái trong tay nàng.

Lúc trước Lệ Vi mặc dù không kịp đề phòng, nhưng Hàn Thạc có thể giết được Đại hải quái trong tay nàng, cũng làm cho Lệ Vi có chút phần nộ bất bình. Nhưng Lệ Vi cũng không lỗ mãng như bề ngoài, hơn nữa cũng nể mặt Đường Na, nên lúc đó cũng không đương trường phát tác, mà là ngầm ngầm để bụng.

Nhưng, Hàn Thạc ngay trước mặt họ, không ngờ dám nói đã gặp tên Trung vị thần, thì đúng là quá khoác loác rồi.

- Tin hay không tùy người! - Hàn Thạc cười lắc lắc đầu, không muốn đấu khẩu thêm với thiếu nữ hậm hực đầy bụng này.

Đường Na cũng kinh ngạc, nhưng không mở miệng hỏi Hàn Thạc, mà là xoay qua một hướng khác hỏi:

- Người nhìn thấy hắc ở đâu, việc xảy ra như thế nào?

- Sau khi ta giết tên thủ hộ vị diện này, cũng hủy đi vị diện truyền tống trận, chuẩn bị rời khỏi kết giới đó thì bị hắc ngăn lại. Sau khi ra khỏi kết giới, ta đã bị trọng thương thiếu chút nữa chết mất, đáng tiếc ta đã chậm một bước. Nếu sớm vài hôm, nói không chừng chúng cũng không thể tới được! - Hàn Thạc nói về ân hận.

- Hắc, cái gì? Người đã giết thủ hộ giả vị diện này, hơn nữa hủy vị diện truyền tống trận của hắc? - Vừa nghe thế, đến cả thủ lĩnh đoàn người Đường Na vốn không hiện rõ buồn vui, cũng không nhịn được phải bật thốt lên, đánh giá Hàn Thạc về cổ quái.

- Hắc, trong kết giới của một Trung vị thần mà người còn có thể trốn ra được, bằng hữu, người nói khoác giới thật, bội phục bội phục! - Ba Đốn cười ha ha, nói với giọng chế giễu.

Hàn Thạc nhếch miệng cười khổ lắc đầu, không có gì giải thích.

- Bồ Lai Ân, người nói người thật đã hủy đi vị diện truyền tống trận à?

Đường Na vẻ mặt ngưng trọng, chính sắc dò hỏi:

- Người dám khẳng định?

- đương nhiên!

Hàn Thạc bình tĩnh nói:

- Nếu người không tin, có thể sai một người trong số họ tới đó xem cũng được mà.

- Mặc kệ người hủy vị diện truyền tống trận đó như thế nào, nếu việc này là thật, trận này chúng ta có thể chiếm thế chủ động rồi. Ừm, công lao này ta sẽ nhớ kỹ, người yên tâm đi, sẽ không bạc đãi người đâu.

Đường Na thấy Hàn Thạc khẳng định thì quá mừng, không ngờ vừa mới tới đại lục này đã nghe được tin tức tốt như vậy.

Vị diện truyền tống trận của bên kia bị hủy đi, có nghĩa là một khi người bên này bị tổn thương, có thể mau chóng về nhà, hơn nữa có thể dùng vị diện truyền tống trận triệu tập thêm cao thủ tới trợ giúp. Như vậy sẽ chiếm được tiện nghi rất lớn. Bên kia, chẳng những không thể bổ sung người, mà có thể cuối cùng đến cả lộ trình trở về cũng phải tổn rất nhiều công sức.

Nhún vai, Hàn Thạc thản nhiên cười, không hề kể công, cũng không có vẻ gì nịnh nọt, có vẻ rất bình thường.

Đường Na âm thầm gật đầu, lập tức nhìn Hàn Thạc cao hơn vài phần, cảm thấy hấn mặc dù thực lực có thể không cao, nhưng tâm chí và khí độ lại quả thật bất phàm. Vừa nghĩ như vậy, nàng lại có thêm vài phần hảo cảm với Hàn Thạc, đôi mắt tuyệt đẹp liếc lão đầu Khảo Bá Đặc bên cạnh Lệ Vi, khẽ cau mày.

Đường Na biết Lệ Vi mặc dù làm việc hoang đường, nhưng không phải loại người so đo, song Khảo Bá Đặc người hầu của nàng thì không rộng lượng như vậy. Với thực lực Khảo Bá Đặc, nếu có tâm làm Hàn Thạc chịu đau khổ, Đường Na cảm thấy hấn nhất định khó thoát, do đó trong lòng để tâm.

650. Chương 650: phong Mang Tiểu Lộ

Đoàn người Hàn Thạc thực lực ai nấy đều kinh người, từ hải dương mệnh mệnh bay đi U Âm sâm lâm chỉ mất nửa ngày mà thôi.

Trên đường đi, bốn người Ba Đốn và Lệ Vi trao đổi với nhau về việc Hàn Thạc nói là hấn thoát khỏi tay của Trung vị thần, đều cho rằng Hàn Thạc khoát loát, ánh mắt nhìn về phía hấn không khỏi có vài phần khinh thường. Nhưng thủ lĩnh Đường Na tựa hồ cảm thấy hứng thú với Hàn Thạc, không ngừng đàm luận với hấn về vài tình thế trên đại lục Kỳ Áo, có vẻ rất hăng hái.

Ma công tới cảnh giới Hàn Thạc bây giờ, sẽ không vì Đường Na thực lực cao siêu, thân phận tôn quý mà tự ti coi mình là bậc dưới để lấy lòng. Hấn vẫn biểu hiện không chống lại nhưng cũng không quy lụy, thần thái dễ dàng tự nhiên, Đường Na nhìn cũng phải âm thầm gật đầu.

Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện ra vì hấn nói chuyện với Đường Na rất vui vẻ, tên Ba Văn trầm mặc ít nói lại đưa mắt nhìn về phía hấn mơ hồ có vài phần địch ý.

Tới bây giờ, Hàn Thạc đại khái biết rõ quan hệ giữa năm người này, trong số hai huynh đệ Ba Đốn Ba Văn thì Ba Đốn tựa hồ có hảo cảm với Lệ Vi, biểu hiện cũng rất rõ ràng. Tên Ba Văn vẫn trầm mặc, mặc dù không nói ra, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đường Na tràn ngập kính ý, làm Hàn Thạc hơi kinh ngạc.

Đối với việc trong mắt Ba Văn lộ địch ý, Hàn Thạc nhạy cảm cảm giác được, nhưng lại không đặt trong lòng.

Đi tới U Âm sâm lâm, Hàn Thạc đột nhiên cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc. Tâm thần vừa động, phát hiện ra Cát Nhĩ Bá Đặc dừng ở vị trí cũ của Vong Mộ Địa, đang bồi hồi đi qua đi lại.

- Chờ một chút, ta có chút việc nhỏ phải xử lý. - Hàn Thạc xin lỗi Đường Na một tiếng, đột nhiên biến thành một đạo ám quang, bay tới vị trí của Hắc Long.

Trong lòng Cát Nhĩ Bá Đặc tràn đầy nghi hoặc, đi lại xung quanh vài vòng, cố cảm giác mà không thấy có kết giới nào. Thêm nữa chỗ này một khoảng tàn tạ, khắp nơi tan hoang, hẳn còn cho rằng mình đến sai chỗ, tìm rộng ra xa.

Dấu vết đại chiến ở đây rất rõ ràng, Cát Nhĩ Bá Đặc đại khái có thể đoán ra chỗ này phát sinh cái gì, chỉ có điều cũng như ba cô Phạm Ny. Cát Nhĩ Bá Đặc tin tưởng Hàn Thạc một cách mù quáng, hẳn căn bản không nghĩ địch nhân của Hàn Thạc lại cường đại như vậy. Về phần Hàn Thạc không thể không tạm lánh mũi nhọn, di chuyển Từ Vong Mộ Địa đi chỗ khác.

Trong khi Cát Nhĩ Bá Đặc đang lầu bầu trong miệng, đột nhiên cảm ứng được Hàn Thạc đang đến, vội vàng ngửa đầu nhìn trời.

- Sao? Từ thế giới dưới đất ra rồi à? - Hàn Thạc đứng bên cạnh Cát Nhĩ Bá Đặc, cười hỏi.

- Chủ nhân vĩ đại, sao ta không cảm giác được kết giới trên Từ Vong Mộ Địa? Việc này là sao vậy? - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa thấy Hàn Thạc, reo ầm lên.

- Từ Vong Mộ Địa không có ở chỗ này nữa đâu. Để phòng ngừa có vài người tìm được, ta dời đi rồi.

Hàn Thạc giải thích rất nhanh một câu, rồi nói với Hắc Long:

- Tình huống cụ thể như thế nào thì tạm thời không có thời gian nói với ngươi. Ngươi vừa mới từ thế giới dưới đất đi ra, có biết được bí mật mà Hắc Long tộc các ngươi bảo vệ không? Nếu ngươi biết thì nói cho ta biết một tiếng. Ta không đi tìm ông nội ngươi nữa.

Cát Nhĩ Bá Đặc thấy Hàn Thạc có vẻ vội vàng, chẳng nghĩ gì, lập tức chuyển ngay những gì ông nội cho hắn biết cho Hàn Thạc. Nói xong lại nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy? Sao ngài lo thế?

- Khi ta về sẽ giải thích cho ngươi sau. Ừm, ngươi trước tiên tới Nhật Diệu cốc đợi một thời gian, à tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng được. Chờ ta xử lý xong mọi việc ở đây sẽ chủ động liên lạc với ngươi. - Hàn Thạc dặn dò.

- Có phải gặp phải phiền toái gì không? Chủ nhân, ta có thể giúp cho ngài mà! - Cát Nhĩ Bá Đặc không sợ mà còn lấy làm mừng, tỏ vẻ rất hưng phấn.

- Chuyện này quá lớn, ngươi không trợ giúp được cho ta! Đại chiến giữa các cao thủ đẳng cấp Thần, ngươi tạm thời không tham dự được! - Hàn Thạc nói thật.

Cát Nhĩ Bá Đặc đang vô cùng hưng phấn, nghe Hàn Thạc nói thế, giật mình cả kinh, rồi lập tức ngoan ngoãn ngay. Thấy Hàn Thạc thần sắc vội vàng, Hắc Long không hỏi gì nhiều, chỉ nói một câu cẩn thận. Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, hắn rời ngay đi về phía Nhật Diệu cốc.

Tại một cây cổ thụ chọc trời, sau khi Hàn Thạc rời đi, Ba Đồn cau mày, trầm giọng hỏi Đường Na:

- Đường Na đại tỷ, ngươi tin tiểu tử đó à?

Lệ Vi và Ba Văn vừa thấy Ba Đồn chứng thực với Đường Na, cũng đều lộ vẻ chú ý.

- Những lời hắn nói khá huyền bí, nhưng không biết tại sao ta thấy tin hắn! - Đường Na suy nghĩ một chút, rồi cười trả lời.

- Đường Na đại tỷ, ngươi không thể như vậy? Tên kia rõ ràng khoác loác. Ngươi sao lại tin hắn? Ta thấy tên này thực lực không ra gì, chỉ được cái mạnh miệng, lá gan cũng không nhỏ, thật không biết một Thần ở vị diện cấp thấp, sao lại dám can rỡ như vậy! - Lệ Vi phản hận nói, Ba Đồn cũng đồng ý, Ba Văn trầm mặc ít nói cũng nhẹ nhẹ gật đầu.

Đường Na thấy Lệ Vi phản hận như vậy, trong lòng cũng hiểu, buồn cười nói:

- Có phải là hắn phải biểu hiện quy lụy, nịnh nọt thì mới là Thần ở vị diện cấp thấp không?

- Vốn nên phải là như vậy, trước đây chúng ta đi tới một vài vị diện cấp thấp khác, cường giả ở đó không phải cũng đều có biểu hiện như vậy sao? - Lệ Vi tỏ vẻ đương nhiên, không hề cảm thấy có gì không ổn.

Cười lắc lắc đầu, Đường Na nói:

- Những người như vậy đều có dụng tâm đối với các người. Hoặc là muốn được người đề bạt, hoặc là muốn theo gia tộc các người, những thứ Thần như thế, tương lai cũng chưa chắc ra gì!

- Người này bộ giỏi lắm sao? - Ba Đồn hơi khinh thường.

- Không biết, nhưng theo ta thấy, so với những người kia thì mạnh hơn một chút!

Đường Na suy nghĩ một chút, nhìn vài thanh niên ở đây, tiếp lời:

- Trên người thanh niên tên là Bồ Lai Ân này có rất nhiều thứ mà các người cần học tập, hơn nữa hắn thoát nhìn khá cổ quái, có vẻ có bí mật gì đó muốn che giấu.

Ba thanh niên nghe Đường Na vừa nói như vậy, ai nấy thần sắc cổ quái, xem ra cũng không đồng ý với Đường Na. Vì Đường Na nói trên người Hàn Thạc có rất nhiều thứ họ phải học tập, ngược lại càng làm tăng ngạo khí của họ, thậm chí chỉ là một tiểu nhân vật ở một vị diện cấp thấp vô quyền vô thế, có tư cách gì để cho bọn họ học tập chứ?

Đường Na nhìn thấy rõ vẻ mặt ba thanh niên này, trong lòng thở dài một chút, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy thanh niên này xuất thân từ những gia tộc có thế lực, từ nhỏ tới lớn đều được chăm bẵm, được gia tộc hết lòng vun bồi, tuổi trẻ mà thực lực đã rất kinh người. Ở đại lục của mình, có trưởng bối gia tộc che chở, ai nấy tâm cao khí ngạo, đi tới một vị diện cấp thấp như vậy, coi thường người khác cũng là việc có thể lý giải được.

Trước khi đi, trưởng bối gia tộc họ đều dặn dò nài nỉ, nên Đường Na cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Hàn Thạc đi mau về cũng mau, phi thân tới bên cạnh bọn người Đường Na, cũng không nói nhiều, lên tiếng luôn:

- Theo ta đến đây.

Họ dùng tốc độ cực nhanh, vài đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện trong hư không, đảo mắt đã đi tới cửa vào thế giới dưới đất. Được Hàn Thạc dẫn đường, trên đường không bị cản trở gì tới tầng thứ hai ngầm dưới đất.

- Được rồi, lối đi vào cửa ngầm do ai thủ hộ? - Đường Na đột nhiên hỏi.

- Hắc Long tộc của đại lục này, nhưng chúng ta không cần qua đó, ta đã biết cửa vào rồi. - Hàn Thạc trả lời.

- Ngoại trừ người, cũng chỉ có Hắc Long tộc biết phải không? - Suy nghĩ một chút, Đường Na hỏi.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Hẳn là vậy rồi.

- À. Để ngừa vạn nhất, người nhất thiết phải làm cho Hắc Long tộc đó đi thật xa, nếu không địch quân cũng sẽ cản cứ vào Hắc Long tộc để tìm được cửa vào địa phương đó. - Đường Na trầm mặc một chút, nói với Hàn Thạc.

- Đường Na đại tỷ, ta cảm thấy biện pháp tốt nhất phải là diệt sạch Hắc Long tộc đó đi. - Ba Đồn không đồng ý, đột nhiên đề nghị.

Hắn vừa nói thế, Hàn Thạc lập tức giận dữ, hừ nhẹ một tiếng:

- Hắc Long tộc vì các người thủ hộ bí mật này, đã nỗ lực và trả giá rất nhiều, các người lại đối đãi với người bán mạng cho các người à?

Đường Na cũng cau mày, trừng mắt vẻ không vui nhìn Ba Đồn, quát lớn:

- Bố Lai Ân nói đúng lắm, chúng ta chẳng những không thể làm như vậy, còn phải bảo vệ cho họ. Bằng không, sau này còn có ai dám làm việc cho chúng ta nữa?

Ba Đồn có thể bất chấp Hàn Thạc, nhưng đối với Đường Na thì không dám không nghe, nghe nàng vừa nói vậy, cười xấu hổ nói:

- Đường Na đại tỷ đừng nóng giận, ta cũng chỉ nói thôi mà.

Đường Na khẽ gạt đầu, suy nghĩ một chút, đột nhiên cất tiếng:

- Bố Lai Ân, hay là trước hết tới gặp Hắc Long tộc nói một tiếng, miễn cho mấy tên gia hỏa đó đi tìm, sau đó sẽ giấu Hắc Long tộc hoàn toàn!

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc đột nhiên có loại dự cảm điềm xấu. Ngược lại, Hàn Thạc cảm thấy nếu mình là đoàn người Bằng Tuyết thần điện, nếu không tìm thấy hắc, nhất định sẽ nghĩ biện pháp biết rõ lối đi thông vào tầng dưới cùng thế giới dưới đất trước, sau đó diệt khẩu để bọn hắc không thể vào được.

Vừa nghĩ như vậy, Hàn Thạc có vẻ khẩn cấp lao về phía khu vực Hắc Long tộc. Đoàn người Đường Na phải nhờ Hàn Thạc dẫn đường, tự nhiên cũng phải theo.

Đến khi Hàn Thạc đi tới khu vực Hắc Long tộc, đập vào mắt hắc là những thi thể la liệt, tộc trưởng Hắc Long tộc Cát Nhĩ Cách Tư, con mắt thô lỗ không nhắm lại được, quả là chết không nhắm mắt!

- Xem ra, chúng ta đến chậm một bước! - Đường Na trong lòng căng thẳng, trầm giọng nói.

Hàn Thạc chậm chậm đi đến trước mặt Hắc Long tộc trưởng Cát Nhĩ Cách Tư, xem chừng hắc chết không nhắm mắt, trong lòng dâng lên sự tức giận ngập trời, đưa tay vuốt mắt cho Cát Nhĩ Cách Tư, thần thức Hàn Thạc vừa động, thông qua linh hồn của Cát Nhĩ Cách Tư còn chưa hoàn toàn tan hết, dùng ma môn nhiếp hồn bí pháp, tìm được vài ký ức cuối cùng của Cát Nhĩ Cách Tư.

Ngón giữa bắn ra một giọt bốn mạng tinh huyết, dùng linh hồn chưa tan hết của Cát Nhĩ Cách Tư làm chất dẫn, Hàn Thạc phóng lại toàn bộ cảnh huyết án vừa phát sinh không lâu ở đây giữa không trung.

Đường Na thấy Hàn Thạc thần sắc lạnh lùng, hình dáng đờ đờ sát khí, biết hắc phần nộ ghê gớm, vốn định mở miệng an ủi Hàn Thạc hai câu, đột nhiên nhìn thấy giữa hư không xuất hiện một bức họa, lúc này bịt miệng kinh hô một tiếng, nhìn Hàn Thạc vẻ kinh dị.

Chẳng những là Đường Na, mà Lệ Vi và Ba Đồn Ba Văn, kể cả tên Khảo Bá Đặc tử khí trầm trầm, cũng đều ngây người!

- Đó là Khảo Tát, còn có Ai Lí Khắc Sâm! Người... Người làm như thế nào được như vậy? - Ngơ ngác nhìn những cảnh này, Lệ Vi thét lên, vẻ mặt khó tưởng tượng nổi.

Dùng tay đánh ra một đạo pháp quyết, bốn mạng tinh huyết lập tức tản ra. Cảnh vừa ngưng tụ giữa hư không lại bị Hàn Thạc thu vào trong cơ thể. Linh hồn cuối cùng của Cát Nhĩ Cách Tư đến bây giờ toàn bộ tiêu tán giữa thiên địa, rốt cuộc không để lại chút dấu vết nào nữa.

“Lão Hắc long, ta sẽ báo thù cho ông!” - Hàn Thạc thầm nói.

Thông qua bức họa này, Hàn Thạc biết được thảm án phát sinh ở đây, cũng thấy được tiếng hô oán hận cuối cùng của lão Hắc long trước khi chết, đáng tiếc linh hồn lão Hắc long trước khi chết bị giày xéo quá mạnh, lúc hắc tới cũng đã quá muộn, không có biện pháp cứu được linh hồn lão nữa.

- Ta nghĩ tình huống ở đây thì các người cũng đều thấy rồi đó. - Hàn Thạc cố đè lại phần hận trong lòng, trầm giọng nói.

Có lẽ vì biểu hiện của Hàn Thạc thật sự quá kinh người, thoáng cái đến cả hai thanh niên ngạo mạn Ba Đồn và Ba Văn đều ngây người, ai nấy thần sắc cực kỳ quái dị, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Khảo Bá Đặc, trong số những kỹ xảo cao cấp về sức mạnh Tử Vong của chúng ta, có loại phương pháp nào dùng linh hồn để vẽ lại những cảnh vừa diễn ra không? - Lệ Vi ngơ ngác nhìn Hàn Thạc, quay sang hỏi Khảo Bá Đặc phía sau.

- Bẩm báo tiểu thư, chúng ta có thể thông qua linh hồn người chết thu được một vài ý thức, nhưng không tới cảnh giới Thượng vị thần thì bình thường không dễ dàng nắm được đâu. Nhưng cho dù Thượng vị thần có nắm được phương pháp này, cũng không có khả năng thể hiện lại toàn bộ những cảnh đã diễn ra một cách rõ ràng như vậy! - Khảo Bá Đặc nhìn Hàn Thạc vẻ khiếp sợ, nhắm mắt trầm tư một chút, rồi ngưng trọng nói.

Lời này vừa nói ra, vài tên Thần đến từ vị diện cao cấp tất cả đều kinh hãi thất sắc.

- Bố Lai Ân, thứ ta nói thẳng, cái ngươi vừa mới sử dụng tựa hồ cũng không phải lực lượng nguyên tố Tử Vong. Hơn nữa, ta du lịch nhiều vị diện mà thật chưa nghe nói qua về thủ đoạn thần kỳ này của ngươi. Cái này rốt cuộc là như thế nào? - Đường Na lòng tràn đầy nghi hoặc, càng ngày càng phát hiện trên người Hàn Thạc có rất nhiều điều thần bí.

- Vị diện cấp thấp có kỹ xảo của vị diện cấp thấp. Phương thức ta vận dụng sức mạnh không thuộc loại mười hai đại sức mạnh hệ chủ lưu, thuộc loại rất hiếm có, các người không biết cũng là bình thường thôi. - Hàn Thạc tâm tình không tốt lắm, trả lời qua quýt.

- Có thể nói rõ hơn được không? - Lệ Vi cảm thấy rất hứng thú, trong mắt hào quang lóe ra, nhìn Hàn Thạc chăm chăm.

- Xin lỗi. - Hàn Thạc hồ hững hờ tuyệt, không chừa lại chỗ nào thương thuyết.

- Lệ Vi, mỗi người đều có phương thức tu luyện riêng của mình. Loại vấn đề này ngươi cũng hơi lỗ măng rồi! Đường Na trách cứ Lệ Vi, đột nhiên cười khanh khách, mặt sáng bừng nói:

- Ta càng lúc càng tò mò về ngươi!

Rồi quay đầu liếc Ba Văn Ba Đốn hai huynh đệ đầu thâm ý, Đường Na nói tiếp:

- Ta nghĩ các người hẳn là có thể tin những gì Bố Lai Ân nói lúc trước. Việc gì cũng luôn luôn có một vài ngoại lệ!

Sau khi chứng kiến sự thần kỳ của Hàn Thạc, hai huynh đệ Ba Văn Ba Đốn trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ, nhưng những gì Hàn Thạc nói lúc trước vẫn giữ thái độ hoài nghi, chỉ hừ nhẹ không trả lời.

- Đi thôi, ta nghĩ những người kia đã hành động rồi. - Hàn Thạc cảm thấy rất không vui, lạnh lùng nói.

- Bố Lai Ân, những việc thế này cũng rất bình thường thôi, mối thù của ngươi chỉ cần nhớ kỹ là được. Nhưng khi gặp Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tất, ngàn vạn lần không được xúc động!

Dừng một chút, Đường Na thở dài một tiếng, nói:

- Thứ ta nói thẳng, cho dù ngươi trước mắt có chút thần kỳ, cũng vẫn chưa phải đối thủ của họ!

Hàn Thạc biết Đường Na nói thật, khẽ gật đầu về khó khăn, trầm giọng nói:

- Ta tự biết chừng mực!

Suy nghĩ một chút, hẳn lại chân thành nói với Đường Na:

- Cảm ơn!

Hắn cảm thấy những lời của Đường Na rất thật tâm.

651. Chương 651:ngâm Lâm Chuyện Xấu

Cũng may Cát Nhĩ Bá Đặc đã rời trước một bước, bằng không cũng khó thoát chết. Cũng vì Hắc Long thoát chết, Hàn Thạc mới có thể lấy được thông tin về lối đi vào tầng thế giới ngâm thứ ba.

Được Hàn Thạc dẫn đường, đoàn người Đường Na lặng lẽ đi theo phía sau hắn. Trên đường ai nấy thần sắc cổ quái, lòng đầy nghi hoặc đánh giá Hàn Thạc.

Chỉ là một Hạ vị thần ở một vị diện cấp thấp, lại có thể làm ra những việc thần kỳ như vậy. Đám cường giả đến từ vị diện cao cấp đã nảy sinh vài phần tò mò về hắn.

Trên đường đi Lệ Vi giao hoát không ngừng hỏi han này nọ, muốn lấy được vài thông tin từ Hàn Thạc, lại còn đột nhiên biểu hiện rất nồng hậu hứng thú với hắn. Song vì thâm án của Hắc Long tộc, tâm tình Hàn Thạc rất khó chịu, căn bản không để ý đến nàng, mặc cho nàng hỏi gì cũng mặc, mặt cứ lăm lăm không đáp một tiếng.

Sau đó Lệ Vi cũng chán, không tiếp tục nhìn Hàn Thạc chăm chăm nữa. Ngược lại thăm rì rầm bàn tán với Đường Na, thỉnh thoảng ném ra vài ánh mắt nghi hoặc khó hiểu về phía hắn. Xem ra hai nữ nhân này đang đàm luận về cái gì đó có liên quan tới hắn.

Hai huynh đệ Ba Đồn Ba Vãn từ vẻ nghi hoặc khó hiểu lúc trước đã khôi phục bình thường, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc vẫn mơ hồ lộ vẻ bất thiện. Có lẽ hai tên thanh niên được chăm bẵm từ nhỏ này phát hiện ra hai nữ nhân kia có biểu hiện khá là hứng thú với họ Hàn, làm chúng không thoải mái.

Trên đường đi, Hàn Thạc chậm rãi điều chỉnh bản thân, chỉ mất một thời gian ngắn hắn đã khôi phục lại tinh táo sau cú sốc diệt vong của Hắc Long tộc. Sau khi tới cảnh giới Cửu Biến, Hàn Thạc có năng lực không chế tâm thần rất cao. Thêm nữa Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn chưa chết, do đó hắn mới có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Dựa theo phương vị mà Cát Nhĩ Bá Đặc cung cấp, Hàn Thạc dẫn theo năm cường giả vị diện cao cấp xuyên thẳng xuống tầng thế giới ngầm thứ ba, xuyên qua rất nhiều khu vực hiểm ác, hướng về phía khu vực hôn ám ẩm thấp nhất.

Dưới đáy thế giới này, ngoại trừ bộ tộc viễn cổ Cự Long ra, còn một vài ma thú siêu cấp trí tuệ cao sinh sống. Nhưng trên đường đi, có lẽ đám ma thú siêu cấp này đã nhận ra dị thường của không gian, không có lấy một con nào dám đến gần.

Càng ngày càng tiếp cận vào con đường mòn, Hàn Thạc phát hiện ra quanh người dần dần không còn khí tức sinh mạng nữa. Sau khi tiến vào một hẻm núi nhỏ, chợt thấy không khí rất ẩm thấp, đỉnh đầu không còn những tảng đá phát sáng nữa.

Hàn Thạc vốn đang đi rất nhanh, chợt cước bộ chậm lại, mấy người phía sau vừa thấy hắn chậm lại, cũng toàn bộ điều chỉnh lại tốc độ bằng với Hàn Thạc.

- Sao thế? - Đường Na tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

- Vị trí đó cách không xa nữa, ta nghĩ đoàn người Băng Tuyết thần điện khẳng định đã tới trước một bước rồi. Để ngừa vạn nhất, ta nghĩ chúng ta nên cẩn thận đề phòng, khỏi phải gặp bẫy của người ta. - Hàn Thạc không cần nhìn ra phía sau, chỉ quan sát cẩn thận bốn phía, tiếp tục đi tới.

- Mọi người cẩn thận một chút! - Đường Na lập tức hiểu ý Hàn Thạc, sắc mặt nghiêm trọng, vội vàng dặn dò.

- Sợ cái gì, tên Ai Lí Khắc Sâm đó tiêu diệt Hắc Long tộc có lẽ lo tập trung tìm kiếm trước chúng ta không chừng! - Ba Đồn vênh vang đi tới, không tỏ vẻ khấn trương chút nào.

- Đúng đó, đừng lo. Chúng khẳng định đã tranh thủ thời gian tiến vào rồi, hơi đâu mà mai phục bí mật quanh quần tập kích chúng ta chứ. - Lệ Vi đồng ý nói. Trên đường đi Hàn Thạc không để ý tới nàng, điều này làm cho nàng rất căm tức.

- Các người đi ra phía sau đi! - Vào thời khắc mấu chốt, Đường Na quả là một lãnh đạo tốt, tỉnh táo hạ lệnh.

Lệ Vi và Ba Đồn Ba Vãn vừa nghe Đường Na nói như vậy cũng không dám phản bác, cước bộ chậm lại, đứng phía sau Đường Na và Hàn Thạc Khảo Bá Đặc.

Hai người Đường Na và Hàn Thạc cùng nhau sóng vai đi trước. Khảo Bá Đặc chệch phía sau một chút, đi sát vào Lệ Vi. Hai huynh đệ Ba Đồn và Ba Vãn đi sau cùng.

- Người cẩn thận một chút. Mấy tên kia có lẽ sẽ không ẩn núp quanh quẩn, nhưng nói không chừng sẽ bố trí một vài phong ấn và kết giới bí mật. Hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm đều là Trung vị thần. Mấy cái bẫy họ bày ra cũng không dễ dàng phá vỡ được đâu. - Đường Na đứng bên Hàn Thạc, chớp chớp hàng lông mi cong vút, nhẹ nhàng nói với hắn.

Hai người sóng vai nhau đi rất gần. Hàn Thạc thậm chí có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên người Đường Na. Loại mùi thơm nhàn nhạt này như hoa lan, rất dễ chịu. Nhưng vào thời khắc này, hắn cũng không dám nghĩ bậy, tập trung chú ý lắng lẽ cảm thụ biến hóa xung quanh.

Đột nhiên, Đường Na đưa mạnh tay ra, nhẹ nhàng chớp vào cánh tay phải Hàn Thạc. Hàn Thạc đang chuẩn bị tiến tới trước một bước, lập tức khựng lại, bị kéo trở về.

Hàn Thạc giật mình, cước bộ hơi lảo đảo, quay đầu nghi hoặc nhìn Đường Na.

- Đừng lộn xộn. Mấy tên gia hỏa này quả nhiên đã bố trí một vài cái bẫy để ngừa vạn nhất. Đi trước một bước, quả nhiên cũng chiếm chút tiện nghi! - Đường Na kêu khê một tiếng, ra hiệu cho Hàn Thạc lùi về phía sau vài bước. Đột nhiên đưa tay, lòng bàn tay đẩy ra, Hắc Ám vô tận đột nhiên bao phủ cả hẻm núi.

Hàn Thạc dùng mắt thì không thể thấy tình huống chung quanh, nên chỉ có thể dựa vào cảm giác. Hắn nhận thấy nơi hắn sắp băng vào có nhiệt độ đột nhiên lạnh tới cực hạn, hẳn là đã tiếp xúc với kết giới Thủy hệ do Ai Lí Khắc Sâm bố trí.

Hắc ám vô tận tới mau, đi còn nhanh hơn. Chỉ trong chốc lát, cả hẻm núi lại khôi phục bình thường.

- Được rồi. Người này giờ đi trước chỉ đường cho ta, bây giờ ta đi trước cho. - Đường Na cười với Hàn Thạc vẻ ngọt ngào, đi ra phía trước hắn.

- Được! - Vừa trải qua chuyện này, Hàn Thạc biết Đường Na nhờ vào thực lực cao siêu, nên về phương diện này thì đích xác sở trường hơn hắn, cũng không phản đối, lập tức đồng ý.

Hàn Thạc chú ý một chút, phát hiện ra trong tay Đường Na cầm một cái la bàn thủy tinh đầy những đạo bùa ma pháp. Trên đường đi tới, năng lượng ta luôn luôn khuếch la bàn thủy tinh, tựa hồ muốn thông qua nó kiểm tra cái gì đó.

Đường Na không hề quay đầu lại, nhưng lại có vẻ phát hiện ra Hàn Thạc khá hứng thú với la bàn thủy tinh, vừa tiếp tục đi lên phía trước, vừa giải thích cho hắn:

- La bàn thủy tinh trong tay ta là một loại công cụ kiểm tra lực lượng nguyên tố. Những thay đổi dị thường về nguyên tố trong phạm vi nhất định có thể thông qua nó mà biết được. Rất nhiều phong ấn và kết giới vì phải vận dụng sức mạnh nguyên tố, nên kiểu gì cũng sẽ có chút biến hóa. Có la bàn thủy tinh này, ta có thể phát hiện ra những hung hiểm che giấu chung quanh.

- Chà, hay lắm. Công cụ rất hay. - Hàn Thạc trầm trồ.

- Hừ. Đồ không có mắt. Người nhất định không biết la bàn thủy tinh này quý giá như thế nào đâu! - Lệ Vi khinh thường nói.

Hàn Thạc không để ý đến nàng, cũng không đáp lời, trầm mặc đi theo Đường Na, cũng không liếc mắt nhìn nàng đến một cái.

- La bàn thủy tinh này đích xác rất trân quý. Muốn luyện được cần những tài liệu rất quý hiếm, hơn nữa người biết luyện cũng không nhiều lắm. - Đường Na chú ý phía trước, cười khê nói.

Từ vị trí của Hàn Thạc tới cửa vào thế giới tầng thứ ba chỉ có mấy ngàn thước. Nhưng đoàn người Hàn Thạc đi vô cùng cẩn thận, dùng la bàn thủy tinh trong tay Đường Na di chuyển từng bước một, rồi lần lượt phát hiện ra ba cái bẫy khác do Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm bố trí.

Mất nửa giờ, mấy vị Thần này rốt cục cũng tới lối vào.

Cửa vào kỳ thật là một sơn động được những dây leo dày đặc che kín. Nếu không biết vị trí cụ thể, khó ai nhận thấy được phía sau màn dây leo dày đặc này lại có một sơn động đi thông xuống thế giới tầng thứ ba.

Vừa đến nơi này, Hàn Thạc thoáng quan sát một chút, phát hiện ra đám dây leo có vết đứt, trong lòng hắn cũng hiểu, đoàn người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát nhất định đã đi trước một bước tiến vào trong sơn động rồi.

- Chính là chỗ này. Người nhìn cái động khẩu này có thấy gì không. - Hàn Thạc chỉ chỉ vào phía sau đám dây leo, nhờ Đường Na đảm bảo.

- Không có. Họ không bố trí bẫy ở cửa động. Nhất định không muốn cho người ta thông qua những cái bẫy này mà phát hiện ra vị trí của nó. - Đường Na vung la bàn thủy tinh lên, dò xét một chút rồi giải thích cho Hàn Thạc.

Đường Na vừa nói như vậy, Hàn Thạc lập tức động thủ ngay, vệt đứt những dây leo dày đặc này, lộ ra một cái sơn động sâu hoắm.

Quay đầu lại nhìn bốn người Đường Na, hắn đi vào trong trước, rồi ra hiệu cho họ cùng vào.

- Người sau cùng tiến vào phải khôi phục nguyên trạng dây leo! - Đường Na truyền lệnh, thân thể mềm mại yểu điệu bước tới, cả người đã lọt vào trong sơn động.

Hai huynh đệ Ba Đồn Ba Văn đi phía sau, Lệ Vi theo sát, Khảo Bá Đặc cố ý ở cuối cùng, cẩn thận khôi phục nguyên trạng đám dây leo.

Khi đám dây leo dày đặc bịt cái cửa động này lại, động khẩu vốn hôn ám mờ mờ, đột nhiên biến thành tối thui, xòe tay không thấy ngón.

Không có thiết bị chiếu sáng, trong động chỉ có Đường Na tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám và Hàn Thạc với ma công kỳ dị là có thể trong cái bóng đêm xòe tay không thấy ngón này, dùng mắt thường mà thấy được rõ ràng cảnh tượng chung quanh.

Phía trước Hàn Thạc, Đường Na tay cầm la bàn thủy tinh đột nhiên kinh dị nhìn nhìn vào nó. Hàn Thạc và Đường Na đi rất gần nhau, chỉ liếc mắt là thấy được một cái kim trên la bàn thủy tinh bỗng nhảy lên, lập tức đứng sững nguyên chỗ cũ, không dám nhúc nhích gì.

Quả nhiên, Đường Na đã mở miệng:

- Phía trước có kết giới Quang hệ do Khải Tát bố trí. Vì sơn động quá hẹp, ta sợ nếu phá nó đi thì động khẩu này sẽ sụp đổ, bịt kín đường chúng ta đi tới. Ta sẽ dùng Hắc Ám che kín nó lại, các người phải cẩn thận một chút. Đừng sử dụng bất kỳ vật gì chiếu sáng. Nơi này chỉ cần có một tia sáng, bất luận ánh sáng gì cũng sẽ kích nổ kết giới đó.

Vừa nghe vậy, mấy người đang lục tục lấy dụng cụ chiếu sáng trong bóng đêm xòe tay không thấy ngón ai nấy đều dừng tay, mò mò mẫm mẫm đi tới một cách vô cùng cẩn thận.

Hàn Thạc quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện ra trong loại bóng đêm tuyệt đối này, ngoại trừ Đường Na ra, mấy người kia đều bị ảnh hưởng tầm mắt. Ai nấy thần sắc mờ mịt, tỏ vẻ rất cẩn thận.

- Không cần quá lo lắng. Chỉ cần không có ánh sáng, kết giới này sẽ không phát động. Ừm, các người ai cũng phải cẩn thận coi chừng đá quăng vào chân là được. Chỉ để ý tới việc đi tới thôi. - Đường Na thấy mọi người đều cẩn thận quá mức, không khỏi lên tiếng trấn an.

- Này, người đi trước đừng có té đó. - Lệ Vi đi phía sau Hàn Thạc cố ý nói như vậy.

Hàn Thạc thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, hai tay quơ quơ, còn dám cố ý chọc hắn. Thầm cười lạnh, rồi hắn nghiêng người, đá một khối đá không lớn không nhỏ ra trước chân của Lệ Vi.

Trong nơi tối tăm này, bị Hàn Thạc vốn thấy rõ ràng mọi thứ âm thầm bày chuyện xấu, Lệ Vi không gặp thiệt thòi mới là lạ. Vài bước đi là chắc chắn bị vướng vào một tảng đá, người liêu xiêu không ngừng, thở hổn hển rửa thắm:

- Thật xui xẻo. Đâu ra lắm đá thế!

Bọn người Ba Đồn đi phía sau Lệ Vi cũng dẫm vào vết xe đổ của nàng ta. Những tảng đá sau khi vướng vào chân Lệ Vi, mấy người phía sau cũng lần lượt thiết thời. Mấy người cứ vài bước lại vấp một cái, miệng lầm bầm chửi rủa.

Đường Na đi trước, nghe mấy người phía sau ai nấy lầm bầm mà trong lòng kỳ quái. Nàng chỉ tập trung đi tới, mặc dù phát hiện chung quanh đích xác có vài tảng đá, nhưng đại bộ phận đều ở hai bên. Dựa theo đạo lý thì họ hẳn không thường xuyên bị vấp như vậy mới đúng.

Nghi ngờ, Đường Na quay đầu lại liếc mắt. Phát hiện ra Hàn Thạc phía sau thần sắc tự tại, nét mặt rất linh lợi. Chú ý quan sát một chút, nàng phát hiện ra khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, sự hiểu ra ngay lập tức.

Sự thật Hàn Thạc cũng không lừa nàng. Mắt thấy Đường Na quay đầu lại nhìn mình nghi hoặc, hắn còn cười lại với nàng. Đó là một nụ cười của tên tác giả gây nên trò quái ác này.

Đường Na sững sờ, lập tức hiểu ra, rồi lắc lắc đầu vừa bực mình vừa buồn cười. Thầm nghĩ người này thật sự là không chịu nổi, lại lợi dụng loại phương thức này để trả thù đoàn người Lệ Vi, làm họ bị vấp lia lịa. Nhưng dù sao việc này không tạo thành tổn thương gì cho bọn người Lệ Vi. Đường Na cũng có vẻ để bọn người Lệ Vi ném chút khổ sở cũng không phải việc không tốt. Xem như không phản đối hành động của Hàn Thạc.

Đột nhiên Đường Na giật mình tỉnh ngộ. Minh tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám nên có thể thấy được trong bóng tối cũng là việc bình thường. Người này làm sao có thể thấy được cảnh vật chung quanh rõ ràng như vậy? Vừa nghĩ như vậy, nàng lại càng cảm thấy hiếu kỳ về Hàn Thạc hơn.

Mắt thấy Đường Na không phản đối việc mình làm, Hàn Thạc càng lớn mật. Khóe miệng nở nụ cười ác ý, chân cứ âm thầm làm chuyện xấu, bày ra đủ thứ chướng ngại trên đường làm cho đám người Lệ Vi cứ rên rỉ lầm bầm, khổ không chịu nổi!

- Ủa, Bố Lai Ân, sao gã này không có việc gì thế? - Đột nhiên Ba Đồn phát hiện ra dị thường, lập tức hô lên.

- Ta cũng bị vấp không ít, nhưng chân ta dù bị vấp, lại không thấy đau gì cả, không cần phải kêu ầm lên.

Hàn Thạc vừa đi tới, vừa quay đầu lại cười tủm tỉm nhìn mấy người, nói về bí ẩn.

- Oái! - Hàn Thạc cũng lão đảo. Hắn buột miệng kêu khê. Rồi ý thức được mình vừa mới nói gì đó, vô cùng xấu hổ.

- Lêu lêu! Ai vừa kêu ầm lên thế. Ta không nghe lầm đó chứ! - Lệ Vi rõ ràng nghe tiếng kêu của Hàn Thạc, lập tức công kích. Có tiếng kêu của Hàn Thạc, mấy thanh niên xem ra khá hả hê, rồi cũng không hoài nghi hắn âm thầm làm chuyện xấu nữa.

Hàn Thạc vả vào mặt mình, có vẻ nghi hoặc. Hắn vừa mới nhìn phía trước, rõ ràng là không phát hiện ra hòn đá nào. Sao lại vấp như vậy nhỉ?

Sực nghĩ ra, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn nhìn Đường Na đi phía trước, phát hiện ra nàng tuy vẫn quay về phía trước, nhưng khi nghiêng người ở một góc quanh, hắn lại phát hiện khóe miệng nàng hơi cười cười.

Hàn Thạc lắc đầu phì cười, thầm nghĩ té ra Đường Na ra vẻ đoan trang đứng đắn, cũng có cử động trên người này, làm hắn khóc cười không xong. Đường Na cũng không thể nói gì hơn được.

652. Chương 652:do Người Làm Ra

Trong bóng đêm xòe tay không thấy ngón, bọn người Hàn Thạc đi được nửa giờ, Đường Na vẫn dẫn đường phía trước đột nhiên lên tiếng:

- Được rồi, đã qua khu vực kết giới Quang hệ, mọi người có thể lấy công cụ chiếu sáng ra rồi!

Đường Na vừa nói thế, vài thanh niên phía sau bị Hàn Thạc khiến cho khổ không chịu nổi tới tấp lấy ra bảo thạch có thể chiếu sáng, trong bóng đêm hào quang đại thịnh, chiếu rõ cảnh sắc chung quanh.

Vẫn do Hàn Thạc và Đường Na dẫn đường phía trước, lại đi trong chốc lát nữa, phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều ngã rẽ, cước bộ Đường Na chậm lại, ánh mắt nhìn lại Hàn Thạc vẻ hỏi.

Bí mật mà Hắc Long tộc thủ hộ, mấu chốt chính là ở chỗ này. Hàn Thạc vừa thấy ngã rẽ xuất hiện, lập tức tiến lên một bước, nói:

- Từ đây trở đi sẽ liên tục xuất hiện rất nhiều những con đường nhỏ giao nhau, chỉ cần đi nhằm một bước, sẽ không ra khỏi được tầng ba thế giới dưới đất này đâu, các người theo sát ta, đừng chạy loạn.

Hàn Thạc nói về đặc biệt trình trọng, đám thanh niên vừa mới láo nháo vừa rồi, tới thời khắc mấu chốt đều không phản đối gì, đều tỏ vẻ đồng ý.

Đổi thành Hàn Thạc dẫn đường, từ ngã rẽ đầu tiên, không ngừng lựa chọn, phía trước đan xen rất nhiều những con đường hoặc hẹp hoặc rộng, không ngừng xuất hiện liên tiếp trước mặt mọi người. Dựa vào miêu tả của Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc vẫn lặng lẽ đi tiếp.

Trong sơn động phức tạp, liên tiếp thay đổi hơn mười phương hướng, Hàn Thạc dẫn theo mọi người rốt cục ngừng lại trước một cái hố tối đen.

Cái hố này sâu thăm thẳm không thấy đáy, thông thẳng xuống dưới đất.

- Được rồi, từ đây về sau, trong thời gian này mọi người phải tự cẩn thận, cầu cho may mắn! - Hàn Thạc lạnh nhạt nói một câu như vậy, quay đầu lại nhìn Đường Na, rồi bước xuống hố sâu trước.

- Hẳn là không có gì nguy hiểm, nhưng mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. - Đường Na cười trấn an mấy thanh niên, rồi đi theo phía sau Hàn Thạc bay xuống.

Vừa vào hố sâu, Hàn Thạc lại chìm vào trong bóng tối xòe tay không thấy ngón, nhưng hẳn cũng không khẩn trương. Thần thức triển khai ra, lặng lẽ cảm ứng một vài biến hóa chung quanh.

Đột nhiên Hàn Thạc nhớ tới năm đó khi mình ở Thâm Uyên giới, lúc tiến vào Thâm Uyên cũng từng trải qua hiện tượng như thế này. Trong Thâm Uyên, quá trình rơi xuống còn gặp phải rất nhiều nguy hiểm, không bình an được như chỗ này.

Mặc dù tốc độ rơi xuống cực nhanh, nhưng Hàn Thạc vẫn có thể thấy cảnh tượng chung quanh. Chỉ có một vài hòn đá rải rác, cũng không có đồ vật có thể làm hắn chú ý.

Bọn người Đường Na bay xuống trên đỉnh đầu Hàn Thạc cách đó không xa. Thông qua thần thức thăm dò, hắn có thể nhận thấy được rõ ràng vị trí bọn họ.

Quá trình rơi xuống đất mất khoảng nửa giờ. Đến khi hắn chân chạm đất, chưa kịp nhìn bốn phía thì người đã khẽ chấn động.

Khí tức âm lãnh tà ác tràn ngập trong khắp ngõ ngách làm cho Hàn Thạc sinh ra một loại cảm giác rất tinh tường thoải mái.

Tinh tế cảm ngộ một chút, hắn đột nhiên phát hiện ra giữa không khí có tồn tại loại Huyền Âm khí nhân nhạt. Điều này làm cho hắn vừa kinh hỉ vừa nghi hoặc.

Huyền Âm khí là loại năng lượng thuần túy do linh hồn sau khi tử vong lưu lại. Bình thường thì loại năng lượng này theo thời gian sẽ mất đi, dần dần tiêu tán giữa thiên địa. Chỉ có một vài hoàn cảnh đặc thù tự nhiên, hoặc một vài người tu ma bố trí Huyền Âm trận pháp mới có thể tụ tập được.

Hàn Thạc sở dĩ ngạc nhiên bởi vì Huyền Âm khí có thể chuyển hóa thành Ma Nguyên lực, đối với việc tu luyện của hắn có chỗ tốt khó có thể tưởng tượng được.

Tác dụng của Huyền Âm khí này đối với Hàn Thạc cũng tương đương với Ngũ Hành tuyệt chi địa cung cấp nguyên lực cho đám Ngũ hành giáp thi, đủ để làm cho tốc độ đề cao tu luyện Ma Nguyên lực của Hàn Thạc lên gấp mười.

Vừa rơi xuống đất, Hàn Thạc đã cảm nhận được không gian tràn ngập Huyền Âm khí khắp bốn phương tám hướng, làm hắn kinh hỉ khó có thể tưởng tượng được.

Hàn Thạc không nghĩ gì nhiều, lập tức khẳng định ở vùng sâu nhất của thế giới dưới đất này tuyệt đối có một nơi thiên nhiên tụ tập Huyền Âm hình thành Huyền Âm khí. Sự hưng phấn trong lòng quả thực khó có thể áp chế được.

Sau khi tới cảnh giới Cửu Biến, việc đề cao Ma Nguyên lực phải tu luyện ngày ngày tháng tháng. Trước mắt từ cảnh giới này muốn đạt tới cảnh giới Thiên Ma, không biết phải mất thời gian bao lâu. Vì có ký ức Sở Thương Lan lưu lại, tâm cảnh Hàn Thạc được đề cao rất nhanh, nhưng quá trình tu luyện Ma Nguyên lực thì cần một thời gian rất dài, không còn cách nào khác.

Song, có một nơi Huyền Âm như vậy, chỉ cần ở đây tu luyện, tụ tập Huyền Âm khí cho bản thân sử dụng, có thể giảm thời gian tu luyện xuống mười lần, thậm chí còn hơn nữa!

Hàn Thạc mừng rỡ vô cùng, thiếu chút nữa không nhận được phải hoan hô lên. Nhưng đột nhiên cảm ứng được trên đầu có mấy người đáp xuống, lập tức đình chỉ biểu hiện hưng phấn.

- Ủa, nơi này quả nhiên có chút kỳ quái. Chà, sao có một loại năng lượng kỳ quái, loại năng lượng này dường như không thuộc loại tám đại lực lượng nguyên tố! - Đường Na vừa hạ xuống, lập tức nhận ra năng lượng kỳ dị tràn ngập chung quanh, lúc này kêu lên sợ hãi.

“Vèo Vèo Vèo!”

Vài bóng người tới tấp đáp xuống bên cạnh Hàn Thạc, ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc, tò mò đánh giá bốn phía.

Cơn mừng rỡ qua đi, Hàn Thạc mới tập trung sự chú ý vào những chỗ khác. Hắn phát hiện ra tầng này và tầng trên cũng không có gì khác nhau quá lớn. Trên đỉnh đầu có những hòn đá phát sáng, làm cho tầng này cũng không tối lắm.

Dõi mắt nhìn ra xa, một vài cảnh sắc cũng rất giống tầng trên.

Cái duy nhất hơi khác là, khi thần thức Hàn Thạc triển khai lan ra bốn phương tám hướng, hắn không cảm giác được dấu vết sinh mạng, thậm chí đến cả một vài con côn trùng cũng không có, có vẻ toàn bộ là một vùng chết chóc, yên lặng đến mức làm cho người ta rùng mình.

- Tiếp theo đi như thế nào? - Đường Na nhắm mắt lặng lẽ cảm giác một chút, đột nhiên hỏi Hàn Thạc.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc trầm giọng giải thích:

- Ta cũng không rõ, Hắc Long tộc chỉ biết lối đi thông tới nơi này, nhưng lại không biết sau khi đã tiến vào tầng thứ ba thế giới dưới đất, tiếp theo sẽ phải đi như thế nào!

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Đường Na cau mày, tựa hồ đang nghĩ cứ phải tới đâu hay tới đó.

- Đường Na đại tỷ, ta có ghi chép của ông nội của ta, để ta đi trước xem. - Trong lúc này, Lệ Vi đột nhiên mở miệng, rồi không chờ bọn Đường Na nói thêm gì nữa, lấy ra một tờ giấy chép tay rách nát, nhìn vào đó rất nhanh.

Khi Lệ Vi vừa lấy ra bản ghi chép, Hàn Thạc đã tập trung sự chú ý vào nàng, sự nghi ngờ, một con Linh Ma vô ảnh vô hình từ trong cơ thể hắn vô cùng cẩn thận bay ra ngoài. Hàn Thạc âm thầm quan sát thần sắc của Đường Na, phát hiện trên mặt nàng cũng không có biến hóa đặc thù gì. Trong lòng trấn định, con Linh Ma cũng chậm chậm bay đến bên cạnh Lệ Vi.

Khác với một vài ma đầu, Linh Ma cao cấp nhất có phương thức ẩn giấu khí tức càng thêm đặc biệt. Chúng có thể thay đổi hình thái của mình, dung hợp với chung quanh thành một thể, rất khó mà phát hiện. Hàn Thạc mặc dù rất tin tưởng Linh Ma do mình tự tay luyện chế. Nhưng Đường Na thực lực kinh người, trong lòng hắn cũng còn có chút lo lắng. Nhưng thấy Đường Na chẳng hề biến đổi khi con Linh Ma xuất hiện, Hàn Thạc tin rằng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Thông qua quan sát của Linh Ma, Hàn Thạc phát hiện bút ký trong tay Lệ Vi có vẽ một bản đồ đơn giản, vài cái hoa văn ngoằn ngoèo. Chỉ thấy Lệ Vi nhìn chăm chăm vào bản đồ đó rất cẩn thận, đột nhiên chỉ một ngón tay ra nói:

- Đi tới hướng kia!

Bọn Đường Na rất tin Lệ Vi, không có lấy một ai dị nghị, dựa theo phương hướng Lệ Vi chỉ, cùng nàng bước tới.

Hàn Thạc sưng sốt, trên mặt có chút nghi hoặc. Bởi vì phương hướng ngón tay Lệ Vi chỉ chính là nơi mà Huyền Âm khí đậm đặc nhất. Điểm này những người khác không cảm giác được, nhưng Hàn Thạc là một người tu ma, nên có thể phát giác ra ngay.

Có thể khẳng định là phương hướng Lệ Vi chỉ nhất định là bảo địa thiên nhiên tụ tập hình thành Huyền Âm khí, bởi vì phải là trung tâm Huyền Âm thì mới có Huyền Âm khí đậm đặc nhất.

Hàn Thạc không có biểu hiện gì dị thường, thấy mọi người căn cứ vào phương hướng mà Lệ Vi chỉ bay tới, cũng lặng lẽ theo sau.

- Mau nhìn, bọn người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm! - Đột nhiên, Lệ Vi hô khẽ một tiếng!

Tốc độ Hàn Thạc đột nhiên tăng lên rất nhanh, biến thành một làn khói đen bay đến gần Lệ Vi, ngưng thần nhìn lại, phát hiện ra tên Ai Lí Khắc Sâm lần trước đã gặp ở vị diện truyền tống trận nơi viễn cổ Cự Long thủ hộ, quả nhiên đang ở phía trước cách đó không xa. Ngoại trừ Ai Lí Khắc Sâm ra, mấy tên Thần vị diện khác mà hắn thấy được thông qua linh hồn còn lại của lão Hắc long lưu lại sau khi chết cũng toàn bộ ở đây cả.

- Ủa, có vẻ chúng gặp phải một vài phiền toái! - Đường Na kinh hô.

Chung quanh bọn người Ai Lí Khắc Sâm có mười mấy cái bóng xám mờ mờ bay qua bay lại, hình như như đang công kích bọn chúng. Đám Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt ai nấy như lâm đại địch, tựa hồ đang hết sức chống lại mười mấy cái bóng xám mờ đó, lại có vẻ có chút chật vật!

Thần thức vừa động, Hàn Thạc phát hiện ra hắn có cảm giác rất quen thuộc về mười mấy cái bóng xám mờ này. Cẩn thận thể ngộ một chút, Hàn Thạc giật mình cả kinh!

Huyền Ma, đó là mười mấy Huyền Ma!

Hàn Thạc cực kỳ kinh ngạc. Khi đầu óc cấp tốc nghĩ ngợi, lập tức hiểu ra mười mấy Huyền Ma đó nhất định là những linh hồn vô cùng cường đại ở trung tâm Huyền Âm, được Huyền Âm ảnh hưởng mà biến hóa thành.

Ma đầu chia làm Nguyên Ma, Âm Ma, Huyền Ma, Linh Ma. Huyền Ma không thể tiến hóa, cũng không phải là loại lợi hại nhất. Song mười mấy Huyền Ma bay ngang dọc đó tuy chỉ có hư ảnh nhàn nhạt, nhưng lại có thể khiến cho vài vị Thần khổ không chịu nổi. So với Huyền Ma lúc trước Hàn Thạc luyện chế thì uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc đưa ra một kết luận, linh hồn mười mấy con Huyền Ma này trước khi chết nhất định cực kỳ biến thái, bằng không tuyệt không có khả năng hình thành Huyền Ma đáng sợ như vậy. Có lẽ những linh hồn Huyền Ma này trước khi chết cũng là những vị Thần đến từ vị diện khác đã từng ở đại chiến ở đây.

Cũng chỉ có một khả năng như vậy thôi!

Đưa ra kết luận như vậy, Hàn Thạc cảm thấy kinh ngạc hơn nữa, đôi mắt lấp lánh hào quang, nhìn chăm chăm vào mười mấy hư ảnh đang bay lượn, thần thức vô cùng cẩn thận cảm nhận một chút, lập tức khẳng định những suy đoán của mình.

- Những cái bóng xám mờ này rốt cuộc là cái gì thế? Sao đến cả đoàn người Khải Tắt không ngờ cũng chống đỡ gian nan như vậy! - Lệ Vi kinh hô, trần đầy vẻ kinh dị.

- Tạm thời đừng coi thường vọng động, chúng ta trước đứng đây xem tình huống rồi nói sau! - Đường Na khẽ quát, vội vàng hạ lệnh.

- Không còn kịp rồi, chuẩn bị ngăn cản đi! - Hàn Thạc cười khổ kêu khẽ.

- Này, ý gì đây? - Đường Na hoảng hốt, nhìn Hàn Thạc vẻ khó hiểu.

Những Huyền Ma này có lực cảm ứng cực kỳ linh mẫn, chỉ cần có khí tức của người còn sống đến gần, còn cách vài dặm đã có thể cảm giác được. Về điểm này thì Hàn Thạc hiểu rõ ràng hơn bất luận kẻ nào ở đây, nhưng hắn không giải thích cho bọn người Lệ Vi.

Sự thật cũng vậy. Không cần Hàn Thạc giải thích, khi hắn vừa dứt lời, mấy con Huyền Ma ở xa xa cách đó mười mấy ngàn thước, đột nhiên phân ra một bộ phận, trong hư không như ẩn như hiện, mau lẹ hướng về phía bên này bay xẹt qua. Chỉ trong nháy mắt đã tới, chia nhau đánh về phía đoàn người Hàn Thạc.

Chỉ trong nháy mắt, đoàn người Đường Na đã lâm vào tình cảnh luống cuống tay chân. Phương thức sinh mạng của Huyền Ma cực kỳ đặc thù, không có thực thể, nếu chỉ dùng những phương thức công kích vật lí, thì xem ra toàn bộ đều không có hiệu quả với chúng. Đám Đường Na cũng không rõ đặc tính Huyền Ma, ai nấy đều khổ sở ngăn cản, có vài con Huyền Ma chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức tiến vào thân thể họ, công kích huyết nhục hoặc linh hồn họ.

- A! Cái này... Cái này rất cuộc là cái gì! - Một con Huyền Ma chui vào trong cơ thể Lệ Vi, nàng kinh hoàng thất thố thét lên, cực kỳ sợ hãi.

Đến cả Đường Na vốn luôn luôn trấn định thông dong, cũng hoảng loạn vô cùng, thử dùng các loại sức mạnh chống đỡ sự xâm nhập của Huyền Ma.

Trong đám người, chỉ có Hàn Thạc là trấn định nhất. Không ai hiểu rõ đặc tính Huyền Ma hơn hắn, cũng hiểu rất rõ ưu thế và nhược điểm của chúng, nếu vận dụng một vài ma môn bí kĩ, hắn thậm chí có thể bày trận luyện hóa mấy con Huyền Ma này, để đám Linh Ma mà hắn luyện chế ra thôn phệ sức mạnh của những con Huyền Ma này.

Nhưng lúc này hắn không có cách nào phóng tay làm được, nhưng so với những người khác thì Hàn Thạc thoải mái hơn nhiều.

Huyền Ma không giống Linh Ma có thể tiến hóa, lại sợ nhiệt độ, dưới một vài phương thức công kích linh hồn đặc thù cũng sẽ bị đả kích trí mạng.

Thực lực Hàn Thạc mặc dù không bằng bọn người Đường Na, nhưng lại hiểu rõ đặc tính Huyền Ma, vừa âm thầm lợi dụng Huyền Băng Ma Diễm quyết, nâng nhiệt độ thân thể lên cao, một mặt dùng thần thức hình thành phương pháp công kích đặc biệt, dùng linh hồn dao động đả kích con Huyền Ma đó, ứng phó rất thoải mái.

Hàn Thạc cũng không nói ra những ưu điểm và khuyết điểm của Huyền Ma cho những người bên cạnh, vì hắn không biết tương lai những người này có thành địch nhân hay không. Còn Linh Ma mà hắn luyện chế ra cũng có những đặc tính như thế này. Do đó hắn không hề lộ ra chút phân hào nào về đặc tính của Huyền Ma.

Thấy Lệ Vi sợ hãi la hét, xem ra có vẻ bất lực trước Huyền Ma, Hàn Thạc cũng chẳng thêm quan tâm, trong lòng ngược lại âm thầm khoái chí.

Kỳ thật, chỉ cần Lệ Vi thiện dùng Vong Linh ma pháp, dùng phương thức công kích linh hồn đánh vào Huyền Ma, việc bảo vệ bản thân mình cũng không phải việc khó. Đáng tiếc nàng chẳng biết gì về loại Huyền Ma đã trải qua biến dị ở nơi Huyền Âm này, sử dụng mọi phương thức công kích đều chỉ tốn công vô ích, chỉ có thể cố vận chuyển thần lực, ngăn cản sự xâm nhập của Huyền Ma.

"A... a..." - Hàn Thạc giả vờ hô to gọi nhỏ, trộm đẩy một con Linh Ma bay về phía nơi có Huyền Âm khí đậm đặc nhất.

Vì Linh Ma không có đủ năng lượng, cấp bậc tuy khá cao nhưng thực lực thì không mạnh. Nhưng hình thái sinh mạng của Linh Ma và Huyền Ma cũng hơi tương tự, những con Huyền Ma này có thể cảm giác được Hàn Thạc vừa thả ra Linh Ma, nhưng xem nó là đồng loại, không quản đến con Linh Ma này.

Vừa giả vờ giả vịt gào thét om sòm, Hàn Thạc vừa thao túng con Linh Ma bay rất nhanh về phía mà mình vẫn vô cùng quan tâm.

Trong chốc lát, hai mắt Hàn Thạc chợt lóe ra ánh sáng kinh dị. Nguyên nhân là vì hắn quá khiếp sợ. Thân thể hắn lắc lư một chút, thiếu chút nữa bị con Huyền Ma nhân cơ hội công nhập vào linh hồn.

Qua con Linh Ma, hấn hoảng sợ phát hiện ra vị trí Huyền Âm đó căn bản không phải là do thiên nhiên hình thành, mà là một Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận cực lớn!

653. Chương 653 : Giác Đoạn

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận là một loại kỳ trận tụ tập Huyền Âm khí, đến cả trong trí nhớ Hàn Thạc cũng chỉ có vài nét về phương diện này, nhưng không nói rõ về phương pháp bố trí.

Nhất là Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận rõ ràng là đoạt tạo hóa thiên địa, cưỡng chế thay đổi một vài cảnh vật tự nhiên mới bố trí thành, quả thực làm hấn trờng mắt cảm khẩu.

“Ồ đại lục Kì Áo chẳng lẽ còn có người thứ hai tu ma à?”

Trong lòng Hàn Thạc kinh hãi khó hiểu, lập tức nhớ tới Sở Thương Lan, thâm nghĩ chắc không phải là lão cũng chưa chết, trong lúc linh hồn xuyên qua lần đó cũng phủ xuống đại lục này?

Nghĩ lại một chút, Hàn Thạc phủ quyết phán đoán này. Nhìn quy mô và mức độ huyền ảo của cự hình Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận này, căn bản không phải một cường giả cảnh giới Cửu Biến có thể bố trí được. Còn theo Hàn Thạc được biết, lúc trước Sở Thương Lan còn chưa chết cũng chỉ tới cảnh giới Cửu Biến thôi. Sâu trong ký ức hấn, cũng không có phương pháp bố trí trận pháp này.

Về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, những gì đến từ ký ức của Sở Thương Lan chỉ đơn giản miêu tả một vài tình huống, mặt khác cũng nói rằng loại trận pháp huyền ảo cưỡng chế thay đổi cả quy tắc thiên địa này chỉ có người tu ma sau khi phi thăng mới có thể bố trí ra được.

“Rốt cuộc việc này là như thế nào?”

Trong lòng Hàn Thạc tràn đầy kinh ngạc khó tin, dâng lên những cơn sóng cuộn cuộn, thần thức không ngừng vận vạo, không ngừng đẩy lui con Huyền Ma cứ bám vào mình như bóng với hình, lặng lẽ suy nghĩ đủ hướng.

Con Linh Ma loay hoay phía trước Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận khổng lồ, nhưng vẫn không dám vào sâu.

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận chẳng những có thể mạnh mẽ thay đổi quy tắc thiên địa, còn đủ loại tác dụng thần kỳ khác. Hàn Thạc từ trong trí nhớ của Sở Thương Lan cũng đã biết một chút về việc này. Hấn đã rất vất vả mới luyện chế được con Linh Ma đó, nếu không thận trọng mà bị trận pháp hủy diệt mất thì Hàn Thạc quả là dở khóc dở cười.

Linh Ma bồi hồi phía trước Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, lặng lẽ quan sát những biến hóa của đại trận trong truyền thuyết. Hàn Thạc vẫn vô cùng cẩn thận ngăn cản con Huyền Ma đang vây công hấn.

“A...” - Lệ Vi đột nhiên hô ầm lên, thanh âm sợ hãi vô cùng.

Hàn Thạc giật bắn cả người, ngưng thần nhìn lại. Hấn phát hiện ra Lệ Vi thần sắc cực kỳ hoảng sợ, trong mắt tràn đầy vẻ cầu khẩn bất lực.

Thần thức tràn ra, Hàn Thạc nhìn sơ qua liền phát hiện một con Huyền Ma vây công đã xuyên qua phòng ngự thân thể của nàng, tiến hành xâm thực linh hồn.

“Ngốc!” - Hàn Thạc chửi thầm, thâm nghĩ rõ ràng một Hạ vị thần tu luyện nguyên tố Tử Vong, nhưng lại không biết lợi dụng phương thức công kích sở trường nhất về linh hồn, đáng đời người.

Lệ Vi có lẽ chưa bao giờ trải qua loại sự việc như thế này, vừa cảm ứng được thấy Huyền Ma không ngờ đã tiến vào thân thể nàng, đang hoảng loạn lập tức lại càng làm cho nàng đại loạn, căn bản không biết phải làm như thế nào, mất đi vẻ giảo hoạt và linh động ngày thường.

- Tiểu thư, dùng phương thức công kích linh hồn! - Trong lúc Lệ Vi bàng hoàng thét lên, Khảo Bá Đặc đứng cách đó không xa đột nhiên hô lớn lên.

Khảo Bá Đặc và Lệ Vi thực lực gần như nhau, nhưng kinh nghiệm lâm trận của hắn nhất định nhiều hơn Lệ Vi. Đối mặt với loại nguy cơ này, Khảo Bá Đặc rất cục cựa đến lúc máu chốt cũng tìm được một phương pháp ngăn cản Huyền Ma, lập tức nói cho nàng.

Trong thời khắc máu chốt, Lệ Vi vừa nghe tới tiếng hô của Khảo Bá Đặc như bắt được phao cứu mạng, không hề nghĩ ngợi gì lập tức dựa theo những lời của hắn, toàn lực dùng phương thức linh hồn của sức mạnh Tử Vong mà công kích Huyền Ma.

Như vậy, con Huyền Ma vừa mới chui vào người Lệ Vi lập tức bị nàng bức ra khỏi thân thể. Lệ Vi vừa thấy kết quả như vậy, quá mừng rỡ liền tiếp xuất ra những linh hồn công kích, bắn liên tục vào con Huyền Ma đó.

Chỉ cần tìm được phương pháp ứng phó chính xác, mặc dù không thể hoàn toàn trừ khử con Huyền Ma ở trạng thái lơ mơ này, nhưng việc tự bảo vệ mình thì cũng không phải vấn đề lớn. Con Huyền Ma đó bị Lệ Vi linh hồn công kích, cũng không cách nào có thể tiến vào thân thể nàng nữa, chỉ có thể không ngừng bay vòng vòng bên cạnh nàng, tổ chức các phương thức tiến công khác.

Mặc dù miệng cũng hô to gọi nhỏ, nhưng Hàn Thạc lại là người ứng phó nhẹ nhàng nhất trong số mấy người. Vận dụng ma công điều chỉnh nhiệt độ thân thể, thần thức diệu dụng trói buộc con Huyền Ma đó, hắn xem ra cũng chẳng hề mất bao nhiêu công sức mà cũng hóa giải toàn bộ công kích của con Huyền Ma.

Đường Na tu luyện sức mạnh Hắc Ám, cũng không mất nhiều khí lực lắm, chỉ bao phủ mình trong tuyệt đối hắc ám, khí tức tất cả trên người đều ẩn kín trong màn đêm đen. Một con Huyền Ma bay vào trong bóng tối, nhưng lại khó có thể cảm ứng chính xác được vị trí của nàng.

Bị công kích loạn xạ, hai huynh đệ Ba Đồn Ba Văn giống như Lệ Vi cũng vô cùng hoảng sợ. Trước khi mấy con Huyền Ma tấn công linh hồn họ, sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc đã bốc ra dày đặc khắp thân thể, có lẽ sức mạnh hủy diệt tất cả đó quá mạnh, làm cho con Huyền Ma cảm nhận được nguy cơ, cũng không dám ở trong cơ thể họ lưu trú quá lâu.

Kể cả Hàn Thạc, nhóm sáu người cùng thi triển kì công. Từ việc bị hết con Huyền Ma này đến con khác công kích, dần dần đứng vững trận cước, ngăn trở công kích của chúng.

Cách đó không xa, đoàn người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm nghe tiếng kêu của Lệ Vi bên này, nên đã phát hiện ra tung tích của họ.

Cừu nhân vừa gặp lại đã vắn mắt lên. Hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm ở xa xa vì đã tới cảnh giới Trung vị thần, nên việc ngăn cản mấy con Huyền Ma này cũng có vẻ khá dễ dàng. Nhất là, hơn mười con Huyền Ma lúc này công kích họ, bây giờ phân ra một bộ phận tới bên Hàn Thạc, hai người lại càng thêm dễ dàng hơn.

Hàn Thạc hủy diệt Băng Tuyết thần điện, cũng đại chiến với linh hồn phủ xuống của Ai Lí Khắc Sâm, hơn nữa làm linh hồn hắn bị thương. Cừu hận này Ai Lí Khắc Sâm làm sao quên được, vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, lập tức lao tới ngay.

Mấy ngày nay thông qua Quang Minh giáo hội, Khải Tát cũng biết những hành động ác ôn mà Hàn Thạc gây nên cho giáo hội này. Khi hắn biết Hàn Thạc giết sạch cả Giáo Hoàng cùng hai Bán thần của Quang Minh giáo hội trên đại lục này, trong lòng cũng thể phải giết cho được Hàn Thạc.

Bởi vậy, khi Ai Lí Khắc Sâm lao về phía bên đó, Khải Tát một mặt muốn báo thù, mặt khác e Ai Lí Khắc Sâm có gì sơ suất, cũng vội vàng theo phía sau.

- Hôm nay ta xem ngươi có còn may mắn nữa không! - Ai Lí Khắc Sâm vừa lao tới, vừa cất giọng đe dọa lạnh lẽo.

Lời này vừa nói ra, mấy thanh niên đang khổ sở ngăn cản Huyền Ma toàn bộ đều chấn động. Mãi đến lúc này, do chính miệng Ai Lí Khắc Sâm chứng thực, họ mới biết được những gì lúc trước Hàn Thạc nói không phải là bịa chuyện.

Nguyên trước họ toàn bộ đều cho rằng Hàn Thạc nói khoác, dù sao một Hạ vị thần thoát ra khỏi một kết giới của một Trung vị thần thì quá khó tin. Họ không tin cũng là chuyện bình thường thôi. Nhưng bây giờ

Ai Lí Khắc Sâm chính miệng chứng thực như vậy, họ không thể không tin. Như vậy, sự khiếp sợ trong lòng họ càng lớn hơn.

Vừa thấy Ai Lí Khắc Sâm thù sâu như biển lao tới, trong lòng Hàn Thạc chỉ biết cười khổ. Ai Lí Khắc Sâm này chính là một Trung vị thần, hẳn biết nếu mình và gã này đại chiến thì nhất định mình chẳng hề có chút hi vọng nào chiếm được phần thắng, nên bắt đầu nghĩ phương pháp ứng phó.

- Ai Lí Khắc Sâm, có ta ở đây, ngươi động vào được hần sao? - Đột nhiên, Đường Na trong trong bóng đêm tuyệt đối chợt cất giọng ôn nhu cười. Một khoảng hắc ám bao phủ toàn bộ khu vực bên này, nguyên tố Hắc Ám đậm đặc tràn ngập khắp các ngõ ngách.

Thần chi linh vực Hắc Ám hệ bày ra Tuyệt đối hắc ám. Trong loại bóng tối tuyệt đối này, ngoại trừ người làm phép ra, bất luận kẻ nào cũng không thể thấy được gì, linh hồn lực cảm ứng cũng sẽ giảm xuống tới mức tối thiểu, chịu ảnh hưởng của Hắc Ám. Đối mặt với các loại công kích sẽ mất đi tiên cơ, cực kỳ bị động. Hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát vừa nghe thanh âm Đường Na vang lên, toàn bộ thần sắc đều chấn động.

- Không ngờ là ngươi!

Ai Lí Khắc Sâm sắc mặt trầm xuống, đột nhiên nói:

- Đừng tưởng rằng với sự giúp đỡ của thần khí cường đại thì ta sẽ sợ ngươi. Ta và Khải Tát liên thủ, ngươi cũng chẳng chiếm được tiện nghi đâu!

- Hả?

Đường Na duyên dáng cười khanh khách, thông dong nói:

- Vậy, vào thử xem!

Đường Na vừa nói như vậy, Ai Lí Khắc Sâm ngược lại không dám xâm nhập, cả người khựng lại giữa đường. Khải Tát tới bên cạnh Ai Lí Khắc Sâm, thần sắc phức tạp nhìn khoảng hắc ám tuyệt đối phía trước, trầm tư một chút, rồi mở miệng khuyên Ai Lí Khắc Sâm:

- Chính sự quan trọng hơn. Tới thời khắc mấu chốt chúng ta sẽ liều mạng với ả cũng không muộn!

Khải Tát vừa nói như vậy, Ai Lí Khắc Sâm trầm mặc một chút, hừ hừ vài tiếng, không còn mạo hiểm xông lên nữa, ngược lại quay đầu bỏ đi, không hề dừng lại một chút nào!

Hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm về tới bên cạnh bốn người kia, hợp lực tiếp tục chống đỡ với sự công kích của Huyền Ma, không gây hấn với bên này nữa. Sau khi hai người Khải Tát biến mất, Đường Na triệt bỏ linh vực tuyệt đối Hắc Ám. Không gian bên cạnh bọn người Hàn Thạc lại khôi phục như bình thường.

- Cám ơn! - Hàn Thạc chân thành nói với Đường Na.

- Điều là người mình. Không cần khách khí! - Đường Na cười, thần sắc dễ dàng.

Chỉ là một Đường Na, không ngờ lại làm cho hai Trung vị thần Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát đều cố kỵ không dám mạo hiểm. Từ điểm này Hàn Thạc có thể khẳng định thực lực của nàng hẳn là có thể hơn cả Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm! Phán đoán này làm hấn cả kinh, trong khi nhìn Đường Na cũng có thêm vài phần kính ý!

- Họ sở dĩ không lập tức động thủ, là vì nãy giờ phải ứng phó với những sinh vật quỷ dị này đã hao phí rất nhiều thần lực của họ. Chúng ta vừa mới tới, không bị tổn thương gì. Vì tình thế này nên họ mới cẩn thận như vậy, không dám mạo hiểm làm việc! - Đường Na nhìn nhìn bọn người Khải Tát, nhẹ giọng giải thích.

Hàn Thạc không nói thêm gì nữa, khẽ gạt đầu tỏ vẻ hiểu được.

Đường Na nhìn bọn người Khải Tát trầm tư không nói gì. Một lát sau, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn Hàn Thạc ngạc nhiên, nói:

- Làm sao ngươi thoải mái như vậy?

Hàn Thạc sưng sốt, nhưng lập tức phản ứng ngay. Vừa rồi hấn hữu kinh vô hiểm, nhưng sự công kích của con Huyền Ma lại thủy chung không hề đình chỉ. Vài Hạ vị thần bên Đường Na mặc dù không kinh hiểm như vậy, nhưng cũng không lúc nào dám phân tâm, ai nấy mặt ủ mày chau. Bên Khải Tát cũng bị tình huống này, ngoại trừ Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm ra, mấy Hạ vị thần khác ai nấy đều khổ sở không nói hết, có vẻ gần như suy sụp rồi.

Trong cảnh này, ngoại trừ ba Trung vị thần Đường Na và Khải Tát, Ai Lí Khắc Sâm ra, cũng chỉ có Hàn Thạc thần sắc hầu như bình thường, tựa hồ không để ý tới sự công kích của những dị vật kia, còn có thể thông dong đối thoại với nàng nữa. Mà Hàn Thạc lại chỉ là một Hạ vị thần rất yếu, chẳng trách hiện tượng này làm cho Đường Na một lần nữa kinh hãi.

“Thật là một nữ nhân tinh tế.”

Hàn Thạc cười khổ thầm nói, vội vàng giải thích:

- Con quái vật công kích ta chắc là yếu hơn mấy con công kích các người!

Đường Na ngạc nhiên, nhũ mày cảm ứng con Huyền Ma đang tấn công Hàn Thạc, đột nhiên trong lòng cả kinh.

Khi những con Huyền Ma vừa tới đây, linh hồn Đường Na đã cẩn thận cảm ngộ một chút, phát hiện ra năng lượng của mấy con Huyền Ma công kích họ đều tương đương. Năng lượng trên người con Huyền Ma vây công Hàn Thạc ngược lại còn mạnh hơn những con khác một chút. Đường Na có thể khẳng định cảm giác của mình nhất định không hề lầm lẫn. Nhưng sau khi chơi đùa với Hàn Thạc, Đường Na một lần nữa cảm ngộ lại, đột nhiên phát hiện ra trong số những con Huyền Ma vây công họ, năng lượng của con ở bên cạnh Hàn Thạc biến thành con yếu nhất.

Phát hiện bí mật này làm sự nghi hoặc trong lòng Đường Na càng lớn hơn, bao nhiêu là Huyền Ma công kích họ, đến cả nàng cũng khổ sở ngăn cản, nhưng không hề làm yếu bớt sức mạnh của những con sinh vật thần bí này, tại sao năng lượng của con vây công Hàn Thạc lại giảm đi nhiều như vậy?

Nghĩ như vậy, Đường Na một lần nữa cẩn thận quan sát Hàn Thạc một chút. Nàng phát hiện ra hấn lúc này tuy thái độ kinh hoảng thất thố, nhưng vẻ mặt thì vẫn cười cười. Liên lạc với biểu hiện của Hàn Thạc vừa rồi, bây giờ lại tiếp tục suy nghĩ, kiểu gì thì Đường Na cũng không tin hấn lại sợ dị vật này!

Nhìn Hàn Thạc cố hết sức giả vờ, Đường Na trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, suy nghĩ một chút, trong lòng lại cả kinh.

“Chẳng lẽ hấn đánh bị thương dị vật này? Không có khả năng, nhất định là ta vừa mới ảo giác. Người này chỉ là một Hạ vị thần mà thôi, đến cả ta nhất thời cũng đã không tìm thấy biện pháp có thể làm giảm sức mạnh của những sinh vật quái dị này. Làm sao hấn có thể làm được? Nhưng... nhưng sao ta lại có ảo giác này? Chắc chắn là không phải, nhiều năm qua ta không bao giờ phạm phải loại sai lầm này!”

Trong lòng Đường Na dâng lên những cơn sóng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc tràn đầy nghi hoặc. Nàng cảm giác được trên người hấn dường như che giấu một bí mật rất lớn, nhưng lại không biết bí mật đó rốt cuộc là cái gì.

Chỉ có một điểm nàng có thể khẳng định, Hàn Thạc không muốn nói cho người khác về bí mật của hấn. Lắc lắc đầu, Đường Na tựa hồ muốn thông qua động tác này để ném hết những ý nghĩ phức tạp trong lòng ra ngoài.

- Ủa, chuyện gì thế... chạy... chúng làm sao đột nhiên chạy đi rồi! - Lệ Vi hô lên.

Những sinh vật quỷ dị theo đuổi họ giống như không chết thì không tha, trong nháy mắt bỗng bay đi mất, biến thành những cái bóng xám mờ bay ra xa, trong chớp mắt không thấy tung tích nữa.

“Thời gian đã tới, Huyền Ma phải trở về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận rồi.” - Hàn Thạc thầm nhủ.

Đoàn người Khải Tát rõ ràng cũng thở phào một hơi. Một mỹ phụ rên rí:

- Khốn khiếp thật, rốt cuộc cũng đi rồi!

Lỗ tai Hàn Thạc giật giật như nghe được những lời nói chuyện của họ. Thông qua phán đoán từ những lời của mỹ phụ này, hắn biết họ trước đây hẳn đã gặp phải tình huống này rồi. Thăm nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc căn cứ vào những hiểu biết của mình về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, dần dần cũng đoán ra vài tình huống về Huyền Ma.

- Thần lực họ tiêu hao lớn hơn chúng ta rất nhiều, lúc này chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp. Họ không động thì chúng ta chủ động công kích!

Đường Na hô lớn, đột nhiên hạ lệnh:

- Động thủ, ta sẽ ngăn chặn Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm, các người tự tìm lấy mục tiêu đi. Giết!

654. Chương 654 :hai Ma Trận

Hàn Thạc thật ra không ngờ Đường Na có thể khí phách đến thế, ngay sau khi Huyền Ma vừa mới rời đi đã hạ lệnh như vậy, nhưng ngẫm lại, hắn phát hiện ra đây đích xác là một thời cơ rất tốt.

Điều kiện tiên quyết là một mình Đường Na có thể ngăn chặn được hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt. Trung vị thần và Hạ vị thần căn bản không cùng một cấp bậc. Hai người kia chỉ cần có một người ra tay, chắc chắn họ không thể trốn đâu được.

Ngoại trừ ba Trung vị thần ra, đám Hạ vị thần còn lại của song phương có thực lực không chênh lệch lớn. Một khi khai chiến, vì bên này bị Huyền Ma quấy nhiễu rất nặng, hao tổn ít thần lực, rõ ràng chiếm chút tiện nghi. Đường Na lựa chọn lúc này để ra tay là vô cùng sáng suốt!

Khi nàng vừa ra lệnh, nàng một mình dẫn đầu, cả một khoảng Hắc Âm che kín như một tấm màn, dần dần bao phủ cả bên kia. Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm nhìn thấy thế, mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng phải dứt khoát nghênh chiến.

Trong đó Ai Lí Khắc Sâm lùi lại vài bước, để Khải Tắt nghênh đón, cũng không thấy Khải Tắt có động tác gì, cả người hắn đột nhiên biến thành một nguồn sáng phóng ra ánh sáng mạnh chói mắt, thân thể bắn ra những Quang nguyên tố mãnh liệt, sẵn sàng nghênh đón Đường Na.

- Lên! - Ba Đồn quát trầm một tiếng, trong tay hiện ra một thanh chiến chùy tỏa ánh sáng màu đen, cây chùy đó chẳng biết dùng vật liệu gì luyện ra, trông có vẻ rất nặng.

Bọn người Lệ Vi cũng không ai nhàn rỗi, ai nấy trong tay đều có vũ khí. Trong tay nàng là một cây cung tên rất tinh xảo. Ba Văn trầm mặc ít nói tay không, trên người lại có một bộ khải giáp. Khảo Bá Đặc tay phải cầm một cây cốt thứ trắng hếu, trên cốt thứ có khắc đầy các loại bùa rất quái dị.

Đoàn người Ba Đồn Ba Văn, toàn bộ đều chạy trước Hàn Thạc, ai nấy có vẻ rất hưng phấn, tựa hồ đang nghĩ mình đang đi thực tập ở trong trường.

Khi Đường Na đối phó hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt sẽ làm cho bên Ai Lí Khắc Sâm chỉ còn lại có bốn Hạ vị thần. Còn bên Đường Na, nếu không tính Hàn Thạc thì Ba Đồn, Ba Văn, Lệ Vi, Khảo Bá Đặc vừa vặn cũng là bốn người. Sau khi được lệnh của Đường Na, họ cứ lấy một chống lại một.

Hàn Thạc không hề lơ đãng lao vào chém giết với những người này, cho dù Lệ Vi bộp chộp cũng đã là Hạ vị thần có thực lực hậu kỳ, những người khác cũng đều là loại cảnh giới này. Trong tình huống này, một khi hắn tham chiến thì chỉ tự tìm khổ mà thôi.

Do đó, khi đám Ba Đồn Ba Văn ai nấy đều bay về phía đối phương, Hàn Thạc lại đứng sừng sững bất động, lạnh lùng quan sát cuộc chiến đấu của họ.

Đối với biểu hiện của Hàn Thạc, chẳng những Đường Na không có dị nghị gì, mà cả Ba Đồn Ba Văn cũng đều không nói gì. Trong lòng họ, Hàn Thạc chỉ là một tên cầu bơ cầu bất mới vào thần cấp, nếu tham dự vào thì chỉ có đường chết mà thôi. Hắn thức thời đứng tại chỗ cũng là việc bình thường.

Cứ như vậy, Hàn Thạc thản nhiên đứng lại tại chỗ, vừa đánh giá cuộc chiến giữa các vị Thần, vừa lợi dụng Linh Ma tiếp tục quan sát tình huống Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận.

Trước lúc các vị Thần ở vị diện khác giao chiến, mười mấy con Huyền Ma tới tập bay vào Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích.

Chốc lát, cả khu vực đã thiên hôn địa ám, cát bay đá chạy, Thần chi linh vực đè ép vào nhau, tiếng ầm ầm không dứt.

Những người này từ vị diện khác tới, cũng là vì nơi bí mật này. Đối với Hàn Thạc mà nói, bất luận là địch hay là bạn, toàn bộ đều là ngoại nhân. Hắn chỉ hận không thấy cả đám này chết sạch tại đây mới tốt.

Người duy nhất mà Hàn Thạc coi vừa mắt chính là Đường Na. Ít nhất nàng cũng có thái độ khá tốt khi đối đãi với hắn.

Hàn Thạc tập trung đại bộ phận sự chú ý vào người Đường Na. Bên trong Thần chi linh vực Hắc Âm hệ của nàng, cường quang mà Khải Tắt tạo ra chỉ có thể bao trùm diện tích có hạn. Trong diện tích đó, hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm hết sức dựa vào nhau, ngưng trọng ứng phó với những công kích đến từ Đường Na.

Trong tay Đường Na như nắm giữ một món thần khí bất phàm, với sự giúp đỡ của sức mạnh từ món thần khí kỳ diệu này, sức mạnh Hắc Âm hệ của Đường Na được tăng lên rất nhiều. Dù là Trung vị thần, Hàn Thạc đoán ra cảnh giới của Đường Na có lẽ cao hơn hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm một bậc, bằng không không có khả năng một mình ứng phó với hai người kia lại vẫn còn rất thông thả như vậy.

Tĩnh táo nhìn chăm chú vào mọi người xung quanh, Hàn Thạc vừa tiếp tục dùng Linh Ma quan sát những biến hóa của Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận, vừa âm thầm nghĩ phương pháp đối phó với đoàn người Khải Tắt.

Cho dù không có cừu hận của Hắc Long tộc Hàn Thạc cũng không thể buông tha cho đoàn người Khải Tắt. Trên đại lục này, hắn đã xem như đắc tội với toàn bộ Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện. Hắn lại từng đánh bị thương linh hồn của Ai Lí Khắc Sâm. Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu mình với họ phải có một bên chết. Hắn thì đương nhiên không muốn chết, do đó hắn nhất định phải làm cho Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm chết trước.

Mang theo ý nghĩ này, Hàn Thạc cấp tốc nghĩ xem phương pháp gì có thể làm thịt hai người này, nhưng lại phát hiện ra muốn giết chết hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm, chỉ dựa vào sức mạnh của mình thì còn thua xa.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Thạc chấn động, xuyên thấu qua Linh Ma đang lảng vảng xung quanh Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận, hắn phát hiện ra xung quanh trận pháp này còn mấy cái trận pháp khác có sức mạnh tà ác và lực sát thương bất phàm. Mấy ma trận đó nguyên trước kia tựa hồ bị một sức mạnh nào đó kiềm chế, chỉ sau khi mười mấy con Huyền Ma trở về Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận, mới dần dần hiển lộ ra.

Hai ma trận trong đó Hàn Thạc biết tác dụng của chúng, hơn nữa hiểu được biết cách làm sao tránh cho mình không lâm vào giữa công kích của nó.

Một cái là Ngũ Phương Độc Vân chương, một cái là Âm Phong Hắc Sát cương, đều là ma trận có lực sát thương rất lớn. Hắn biết khá rõ về hai ma trận này, tự tin nếu mình tiến vào đó có thể tự bảo vệ. Hai trận pháp uy lực bất phàm, nếu là người bố trí ra Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận tạo thành, có thể hiểu được lực sát thương không hề kém.

Thăm nghĩ ngợi, Hàn Thạc vẫn tiếp tục tìm một phương pháp có thể giết sạch đám người Ai Lí Khắc Sâm.

Hắn vẫn chưa nghĩ ra phương pháp, bên trong thần thức lại cảm ứng được một nguy cơ không ổn. Tâm thần chấn động, Hàn Thạc lập tức không suy nghĩ gì nhiều, bắt đầu tụ tập tinh thần cảm thụ phân tích nơi phát ra nguy cơ này.

Giật mình cả kinh, hắn ngẩng đầu nhìn lại phía sau, hắn đột nhiên phát hiện ra lại có một đoàn người đang lao tới phía này. Phát hiện này làm Hàn Thạc kinh hãi thất sắc, hắn không ngờ một chỗ như vậy, ngoại trừ đoàn người mình và Khải Tắt Ai Lí Khắc Sâm ra còn có người khác cũng biết. Hắc Long tộc đã chết, hắn là không ai có thể biết nơi này mới đúng.

- Đường Na, lại có người đến đây! - Hàn Thạc đột nhiên hô lớn.

Đường Na trong bóng tối tuyệt đối đang bức cho hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt không có lực hoàn thủ lực, vừa nghe tiếng kinh hô của Hàn Thạc cũng đột nhiên cả kinh.

Đường Na có vẻ rất tin Hàn Thạc, lập tức lui về phía sau, trong khi thoái lui cũng kéo bọn người Lệ Vi về.

Đoàn người đang giao thủ nhanh chóng tách ra. Có lẽ vì thời gian giao chiến thật sự quá ngắn, song phương đều không ai tử vong, chỉ có Ba Đồn bị đối phương gây ra vết thương nhẹ.

- Chuyện gì thế? - Ba Đồn sau khi bị thương tỏ vẻ đờ đàng sát khí. Khi theo Đường Na chạy ngược về phía Hàn Thạc, cổ nén tức giận trong lòng hồi.

- Lại có người đến nữa! - Hàn Thạc lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói.

- Sao ta không cảm giác được!

Ba Đồn trừng mắt liếc nhìn Hàn Thạc, dùng dằng tức giận nói:

- Ta bị thương, chính là thời khắc mấu chốt để ta phản kích, ngươi đừng nói bậy nói bạ!

- Ba Đồn cảm mờm!

Đường Na sắc mặt ngưng trọng, quát Ba Đồn rồi cau mày trầm ngâm một chút, tựa hồ tĩnh tâm cảm giác tình huống ở xa xa, rồi đột nhiên hai mắt nàng lóe lên, kinh ngạc nói:

- Hắn nói đúng, có người đến đây!

Không biết người đến là địch hay bạn, Đường Na tỉnh táo ngăn chặn xúc động của bọn người Ba Đồn, lặng lẽ nhìn lại con đường phía sau.

Bên kia đoàn người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm trong lúc này cũng đã cảm giác được dị thường, ai nấy vô cùng cẩn thận nhìn về phía một phương hướng, trong lòng thấp thỏm không yên.

Vị diện truyền tống trận do viễn cổ Cự Long nắm giữ đã bị Hàn Thạc hủy đi. Theo đạo lý, người của phía bên kia hẳn là không có khả năng đến đây. Vì biết việc này, họ cho rằng người tới đây rất có thể là người của Đường Na, dù sao Hàn Thạc cũng nắm vị diện truyền tống trận còn lại.

Đường Na cũng thấp thỏm. Bây giờ thực lực song phương chênh lệch không lớn, bên nàng thậm chí còn có thể chiếm chút thượng phong, nếu người đến là địch nhân thì có thể phá vỡ cân bằng, làm cho bên nàng lâm vào thế bất lợi. Là thủ lĩnh một phe, Đường Na biết bên mình không hề cử người khác tới khi chưa có tin tức của mình. Do đó nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc, thậm chí bắt đầu hoài nghi những lời Hàn Thạc nói lúc trước là đã hủy vị diện truyền tống trận bên kia rồi.

- Tiểu tử, ngươi nói người hủy vị diện truyền tống trận của họ, chắc không gạt người đó chứ? - Ba Đồn không như Đường Na, chẳng có hảo cảm gì với Hàn Thạc, trong lòng vừa nghi hoặc là lập tức hỏi ngay.

Hàn Thạc lạnh lùng liếc Ba Đồn, mặt âm trầm không nói một lời.

- Hừ, nếu ngươi nói dối mà làm bên ta thua lần này, ngươi sẽ biết hậu quả! - Ba Đồn thấy Hàn Thạc hàm hàm, tức giận gầm gừ.

Đường Na không nói gì thêm, tập trung sự chú ý quan sát người tới từ phía sau. Hai nhân ảnh từ mơ hồ dần dần rõ ràng. Đi trước là một lão nhân mà Hàn Thạc rất quen thuộc, đó là Khải Lợi lúc trước từng sống vai tác chiến với hắn ở đế quốc Tạp Tây, đến từ Tự Nhiên giáo hội.

Bên cạnh Khải Lợi là một trung niên khí chất ôn hòa, nụ cười tự nhiên. Trung niên này thần sắc thoải mái, lại còn mỉm cười nói gì với Khải Lợi. Khải Lợi thoạt nhìn có thể làm cha của vị trung niên này, lại có vẻ vô cùng cung kính, thái độ cực kỳ tôn kính với người trung niên kia.

Đường Na từ khi tới đại lục Kì Áo đến giờ vẫn có biểu hiện rất thông dong, đột nhiên cau mày, nhìn vị trung niên đó như lâm đại địch.

Hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm vừa nhìn thấy vị trung niên đó xuất hiện, thần sắc phức tạp cổ quái, liếc mắt nhìn nhau, cười khổ không dứt.

- Chào, Khải Tắt, Ai Lí Khắc Sâm, có phải các người không muốn cho ta tới hả. Đến cả truyền tống trận cũng đã hủy mất. Làm hại ta thiên tân vạn khổ, đi qua không biết bao nhiêu vị diện, cuối cùng không thể không tiến hành đi xuyên qua các vị diện mới tới được nơi này! - Vị trung niên đó nhìn Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm cười mà như không, nói về ôn hòa.

Hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm đứng xa xa hành lễ, nói gì đó một hồi, gương cười.

655. Chương 655 :đi Theo Ta!

- Ủa, tiểu tử người sao cũng tới đây? - Khải Lợi từng có duyên gặp mặt Hàn Thạc từ trước, tới lúc này rốt cục phát hiện ra sự tồn tại của hắn, thốt lên.

Lúc trước ở đế quốc Tạp Tây, Hàn Thạc và Khải Lợi liên thủ, đánh cho Băng Tuyết thần điện thiệt hại nặng. Mặc dù hắn không có thâm giao gì với Khải Lợi, nhưng dù sao cũng sống vai tác chiến, nói như thế nào cũng có chút giao tình.

- Người có thể tới được, tại sao ta lại không thể chứ? - Hàn Thạc cũng cười khổ.

Từ khi Khải Lợi cùng trung niên đó xuất hiện, bên Đường Na có vẻ như lâm đại địch, Hàn Thạc chẳng nghĩ gì nhiều cũng biết trung niên đó là địch, không phải bạn, trận doanh song phương khác nhau, cũng vì vậy mà hắn và Khải Lợi rất có thể sẽ phải đối đầu nhau.

Hàn Thạc cũng có ấn tượng khá tồi với Khải Lợi. Tự Nhiên giáo hội cũng là đồng minh thân hữu nhất của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, mặc kệ xét về phương diện nào, hắn cũng không muốn đấu với Khải Lợi. Nhưng xem thần sắc Đường Na, Hàn Thạc biết mình không có lựa chọn, trong lòng cũng hơi bất lực.

Khải Lợi bùi ngùi thở dài, rồi cũng hiểu tình thế trước mắt, hắn tựa hồ cũng không muốn đối địch với Hàn Thạc, rồi cũng có cảm giác bất lực giống như họ Hàn.

- Ở chỗ này làm gì, các người ngàn dặm lặn lội tới đây, hẳn sẽ không phải đến xem phong cảnh đó chứ? - Tên trung niên đến với Khải Lợi mất thấy vì sự xuất hiện của hắn mà những người ở đây đều trở nên đề phòng, không ai có cử động gì, nhìn mọi người, cười hỏi.

- Không ngờ gặp được Áo Nhĩ Đức đại nhân ở đây, thật sự việc này càng ngày càng thú vị! - Đường Na đột nhiên thả lỏng, khẽ cười nói.

- Mục đích chủ yếu nhất của ta khi tới đây là hy vọng có thể tìm được di cốt của tổ bối. Đương nhiên, cũng sẽ tranh thủ ngó qua địa phương thần kỳ này, dù sao tổ bối của ta cũng tựa hồ vì nơi này mà chết! - Già trung niên tên là Áo Nhĩ Đức cười khẽ gật đầu chào Đường Na, giải thích.

Áo Nhĩ Đức vừa nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc chợt động, đột nhiên sinh ra một ý nghĩ: “Cái Cây Sinh Mạng ở hoang đảo trên hải vực mệnh môn chính là tổ bối mà Áo Nhĩ Đức muốn tìm?”

Từ ngay khi Áo Nhĩ Đức xuất hiện, Hàn Thạc tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong đã cảm giác không thoải mái. Tựa như Thần tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Âm hệ, cũng rất miễn cảm với Thần tu luyện lực lượng nguyên tố Quang Minh hệ vậy. Hóa thân ngoại thân tu luyện nguyên tố Tử Vong cũng có cảm giác rất đặc biệt khi gặp phải Thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc.

Dưới đáy hoang đảo, cái cây Cây Sinh Mạng rõ ràng là do một vị Thần tu luyện Sinh Mạng tác rất mạnh sau khi tử vong biến hóa thành. Khi vừa nghe Áo Nhĩ Đức nói như vậy, Hàn Thạc lập tức liên tưởng tới việc này, đoán ra di cốt mà hắn an táng có lẽ chính là người mà Áo Nhĩ Đức muốn tìm.

Nhưng Hàn Thạc chỉ biết giấu kín trong lòng, tuyệt không nói ra trong lúc này. Vì khu vực đó và vị trí của Tử Vong Mộ Địa quá gần. Một khi Áo Nhĩ Đức biết được vị trí đó, rất có thể sẽ biết được vị trí của Tử Vong Mộ Địa.

Hắn tu luyện Sinh Mạng pháp tắc nên rất miễn cảm với lực lượng nguyên tố Tử Vong. Hàn Thạc là một nhân vật rất cẩn thận, tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa. Áo Nhĩ Đức vừa xác định rõ ràng như vậy, chẳng những làm cho đoàn người Đường Na, mà thậm chí đến cả bọn người Ai Lí Khắc Sâm Khải Tắt cũng tựa hồ không tin.

- Áo Nhĩ Đức đại nhân, nếu ngài không ngại, chúng ta có thể cùng nhau đi tìm kiếm! - Khải Tắt ở bên cạnh mời, mặt nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

- Vậy thật tốt quá khả khả. Ta đang lo vì không rõ tình huống ở nơi này! - Áo Nhĩ Đức vui vẻ đồng ý, đi thẳng tới chỗ bọn người Khải Tắt.

Ngay khi hần sắp tiếp cận đám người Hàn Thạc, Hàn Thạc phát hiện ra Đường Na rất căng thẳng thận trọng nhìn chằm chằm vào đối phương, giống như tùy thời chuẩn bị ứng phó với Áo Nhĩ Đức.

Áo Nhĩ Đức đi tới trước mặt Đường Na, dừng cước bộ lại một chút, cười khả khả rồi nói:

- Đường Na tiểu thư đừng khẩn trương như vậy. Ta chỉ đến xem tình huống thôi. Chỉ cần các người không định hủy đi tất cả sinh mạng đại lục này, ta sẽ không làm khó dễ gì các người!

- Nếu thật là như thế thì quả là tốt nhất! - Đường Na vẫn vô cùng cẩn thận đề phòng, giả vờ tỏ ra dễ dàng.

- Chúng ta tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, đều rất quan tâm đến mạng sống của con người. Không đến lúc bắt đắ dĩ, chúng ta sẽ không đưa người vào chỗ chết đâu! Khả khả, lần trước sở dĩ phải giao chiến với những người này, cũng vì họ muốn hủy diệt tất cả sinh mạng trên đại lục này, tổ bối của ta mới phải bắt đắ dĩ ra tay thôi. Chỉ cần các người lần này không có ý nghĩ này, ta nghĩ chuyện đi của chúng ta lần này cả hai bên đều rất thoải mái thôi! - Áo Nhĩ Đức cười tủm tỉm nói, thái độ hần mặc dù rất ôn hòa, nhưng ngữ khí lại đầy thâm ý.

Đường Na không nhiều lời, chỉ im lặng khẽ gật đầu, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

- Hay lắm, người là Bồ Lai Ân à? - Áo Nhĩ Đức đột nhiên liếc nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt xem ra rất có hứng thú.

Trong lòng Hàn Thạc cả kinh, không rõ Áo Nhĩ Đức làm sao biết được mình, nghi hoặc nhìn đối phương, rồi khẽ gật đầu.

- Ta nghe Khải Lợi nói một vài sự tình về người. Khả khả, người rất đặc biệt, là một tiểu tử rất khá, chỉ là người lựa chọn tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, nên cũng hơi đáng tiếc! - Áo Nhĩ Đức nhìn chăm chú Hàn Thạc thật sâu vài lần, cười nói.

Hàn Thạc ngạc nhiên, không rõ Áo Nhĩ Đức có ý gì, hần không dám tự cho mình là thông minh nên cũng không trả lời.

Mấy người Đường Na và Ba Đốn Ba Văn, nhìn Áo Nhĩ Đức vẻ đặc biệt kinh ngạc, lại kỳ quái nhìn Hàn Thạc, không rõ Áo Nhĩ Đức này sao lại có hứng thú với một tiểu nhân vật như họ Hàn.

- Cứ như vậy đi!

Áo Nhĩ Đức không tỏ vẻ gì hơn nữa, chỉ khẽ gật đầu chào Hàn Thạc, rồi cười cười đi về phía đoàn người Khải Tắt.

Khải Lợi đi phía sau hần, lúc này liếc mắt nhìn Hàn Thạc, cười khổ lắc lắc đầu, thở dài rồi theo Áo Nhĩ Đức rời đi.

Bên kia, Ai Lí Khắc Sâm thấy Áo Nhĩ Đức đi tới, sắc mặt không vui vẻ gì, hừ khẽ một tiếng, nhưng cũng không dám mở miệng nói ra sự bất mãn của mình.

Trên đại lục Kỳ Áo, Băng Tuyết thần điện và Tự Nhiên giáo hội vì tranh đoạt tài nguyên tín đồ này đã có một thời gian rất dài minh tranh ám đấu, song phương ai nấy đều hậm hực, nên sự nghi kỵ cũng lan tới cả những vị Thần quản lý này, bây giờ gặp mặt tiếp xúc với nhau cũng không vui vẻ gì.

- Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào bên trong!

Khải Tắt kêu khẽ một tiếng, sau đó nhìn Đường Na phía xa xa, ân cần nói:

- Áo Nhĩ Đức đại nhân, nếu người không ngại, nên để người dẫn đường cho chúng ta được không?

- Không được, ta chỉ đi với các người xem một chút thôi, khả khả, các người không cần để ý tới ta đâu! - Áo Nhĩ Đức cự tuyệt đề nghị của Khải Tắt, cười hà hà nói.

- Vậy được rồi, chúng ta đi!

Khải Tắt cũng không miễn cưỡng, chủ động dẫn đường phía trước, âm thầm đưa mắt cho Ai Lí Khắc Sâm đang mặt mũi hầm hầm, ám chỉ bảo hắn đừng làm bậy mà hỏng đại sự.

Đoàn người của họ như đột nhiên quên mất sự tồn tại của đám Đường Na và Hàn Thạc, đi thẳng về phía Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trạn.

Hàn Thạc đứng bên cạnh Đường Na, cũng nhìn ra được khi Áo Nhĩ Đức cự tuyệt đề nghị của Khải Tắt. Đường Na rõ ràng thở phào một hơi. Khi bọn người Khải Tắt đi được một đoạn, nàng trịnh trọng phân phó cho những người trẻ tuổi phía sau:

- Lần này không cần ta nói, các người cũng biết cố hết sức đừng trêu chọc vào tên gia hỏa Áo Nhĩ Đức đó. Hắn đã nói rõ ràng như vậy, chỉ cần hắn không đối địch với chúng ta, chúng ta cũng không cần phải xen vào việc của hắn!

Đường Na rõ ràng rất cố kỵ Áo Nhĩ Đức này. Khi vừa nói như vậy, một đám thanh niên cao ngạo vô cùng cũng đều tỏ vẻ đồng ý, xem ra đều biết lai lịch của Áo Nhĩ Đức.

- Áo Nhĩ Đức này có phải là rất khó đối phó không? - Trong đám người, chỉ có Hàn Thạc là chẳng hay biết gì về Áo Nhĩ Đức, nên không khỏi tò mò hỏi.

Khẽ gật đầu cười gượng, Đường Na giải thích:

- Áo Nhĩ Đức nổi danh là thích quẩn chuyện người khác, mà thực lực hắn cũng rất bất phàm. Ở Chúng Thần đại lục của chúng ta, Áo Nhĩ Đức là một tên Trung vị thần quái dị nhất. Bình thường thì hắn sẽ không cảm thấy hứng thú với bất kỳ việc gì cả, nhưng một khi đã cảm thấy hứng thú rồi, hắn sẽ cuốn lấy không tha, không đạt được mục đích là không dừng tay, làm cho người ta rất đau đầu!

“Chúng Thần đại lục!” - Đây là lần đầu tiên Hàn Thạc nghe Đường Na nói ra lai lịch của họ, trong lòng giật mình cả kinh.

Hàn Thạc thông qua các loại kênh thông tin cũng đã nghe nói qua vài thứ về Chúng Thần đại lục. Bối Hi Ma Tư và cái tên trong Chén Thánh đều không ngừng nhắc tới về Chúng Thần đại lục.

Căn cứ vào những gì Hàn Thạc biết, Chúng Thần đại lục hẳn là vị diện cao cấp nhất trong số các vị diện. Trong truyền thuyết Chúng Thần đại lục chính là vị diện mà Chí Cao Thần Sáng Thế ở, nơi đó lực lượng nguyên tố các hệ đậm đặc hơn so với bất kỳ vị diện nào khác, vô cùng thích hợp cho Thần cảm ngộ lực lượng pháp tắc nguyên tố, ở chỗ này họ tu luyện rất thoải mái.

Ở Chúng Thần đại lục, có rất nhiều năng lượng quang thạch, có những vị Thần cực mạnh, những gia tộc cổ xưa nhất. Chúng Thần đại lục theo truyền thuyết thì rộng lớn khôn cùng, truyền lưu vô số những sự việc thần bí, chính là trung tâm của các vị diện, nơi các vị thần ở.

Tóm lại, dựa theo cách nói của Bối Hi Ma Tư và người trong Chén Thánh, Chúng Thần đại lục chính là nơi phát nguyên của các vị Thần, cũng là nơi tụ tập của các vị thần ở nhiều vị diện. Các chủ thần mọi hệ cơ hồ đều ở Chúng Thần đại lục cả.

Trong Chúng Thần đại lục có đủ các loại thể lực, nhất là một vài thể lực cường đại, đương nhiên cũng có mười hai đại Chủ Thần của các hệ. Rất nhiều gia tộc xa xưa đều thuộc về phe của một trong mười hai đại Chủ Thần này. Chúng Thần đại lục có rất nhiều gia tộc xa xưa, chẳng những chinh chiến không ngừng trên Chúng Thần đại lục, mà việc tranh đoạt những vị diện cũng chưa bao giờ đình chỉ.

Trong vũ trụ rộng lớn này, có chín phần mười các vị diện từ cấp thấp, cấp trung, cấp cao, cơ hồ đều được những gia tộc cổ xưa và mười hai đại Chủ thần ở Chúng Thần đại lục này nắm giữ trong tay.

Nghe rất nhiều truyền thuyết về Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc biết nó có nghĩa là gì. Bây giờ nghe Đường Na chứng thực là họ đến từ Chúng Thần đại lục, hắn mới thực sự hiểu được những thanh niên Ba Đồn Lệ Vi vì sao lại có thái độ cao cao tại thượng khi đi lại đại lục Kì Áo.

“Chúng Thần đại lục, chờ ta xử lý xong mọi việc ở đại lục Kì Áo, nhất định tự mình đến xem Chúng Thần đại lục rốt cuộc làm sao.” - Hàn Thạc thầm tự nhủ.

- Đi thôi, chúng ta cũng theo sau! - Trong khi Hàn Thạc ngằm hạ quyết tâm, Đường Na phân phó.

Bọn người Khải Tắt và Áo Nhĩ Đức phía trước đã không còn thấy tung tích nữa, đoàn người Đường Na và Hàn Thạc vội vàng theo sau, trên đường đi rất cuộc cũng không gặp phải cái gì dị thường nữa. Dựa theo những vị trí mà con Linh Ma đã dò xét, đám người Hàn Thạc và Đường Na cuối cùng cũng tới được Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận nơi Huyền Âm khí vô cùng dày đặc.

Vừa tới chỗ này, cảm thụ Huyền Âm khí chung quanh cực kỳ đậm đặc, Hàn Thạc tham lam hít mấy hơi thở, cảm thụ Huyền Âm khí tiến vào ngực bụng, từ từ thấm vào gân mạch xương cốt trong cơ thể, trải qua Ma Anh hấp thu chuyển hóa thành sức mạnh như những sợi tơ yếu ớt lan truyền khắp cơ thể, tạo thành cảm giác rất tuyệt vời.

Đưa mắt ra xa, Hàn Thạc phát hiện ra phía trước có những dãy núi đồ sộ, bị người ta dùng đại pháp lực di chuyển đến đây, rồi hình thành Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận xảo đoạt thiên công cực kỳ thần kỳ ở đây, sự kinh ngạc trong lòng không gì diễn tả nổi.

Chính thức tới nơi này, nhìn cảnh chung quanh với vẻ khó tin, Hàn Thạc không biết làm sao có thể biểu đạt được sự bội phục của mình đối với người bố trí Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận này. Một công trình to lớn vĩ đại như vậy, không chỉ là dời núi lấp biển, mà trong đó phải thay đổi vô số những pháp tắc thiên địa, người nọ có thể hoàn thành một công việc như vậy, thực lực của hắn phải nói là vô cùng kinh khủng, đến Hàn Thạc cũng không dám tưởng tượng.

- Quá thần kỳ, hình như đây là do người làm ra, rốt cuộc là ai có khí phách này, ai có tráng cử này? - Bên kia Áo Nhĩ Đức cũng tràn đầy vẻ kinh dị, trầm trồ.

- Chẳng lẽ là một Chủ Thần ngẫu nhiên tới vị diện này, bỏ chút thần lực tạo một công trình lớn như vậy? - Khải Tắt cũng cực kỳ khiếp sợ, thì thào tự nói.

- Không có khả năng, tất cả nơi này tuyệt không phải lực lượng nguyên tố hoặc là lực lượng pháp tắc của một hệ mà có thể hoàn thành được! Trừ phi có vài Chủ Thần liên thủ có lẽ mới có tạo thành một kỳ quan như vậy! - Ai Lí Khắc Sâm trầm giọng nói.

Hắn nói thế, tất cả mọi người đều lắc đầu cười khổ. Ai cũng hiểu được Chủ Thần tuyệt sẽ không rảnh rỗi như vậy, vài đại hệ Chủ Thần đều có nghi kỵ, cũng không có khả năng liên thủ. Song tất cả những gì ở nơi này đều ẩn chứa những dấu vết của thiên nhiên, việc này làm họ nghĩ vỡ đầu cũng không biết việc này như thế nào.

- Quá ... quá kinh dị! - Đường Na nhìn những dãy núi đồ sộ, những quả núi lớn như được người ta dùng để tạo thành một đồ án quái dị, không nhìn được bật thốt lên.

Theo ánh mắt nàng, Hàn Thạc phát hiện ra dãy núi đó cong cong, giống như dùng một loại ma công thay đổi mà tạo thành. Dựa vào một vài dấu vết, hắn có loại cảm giác quen quen, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hắn lại không biết việc này là như thế nào.

Cảnh tượng nơi này vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Thạc. Nhìn những quả núi khổng lồ được dùng làm mắt trận, những đường xé rách đại địa hình thành Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận khổng lồ, hắn không thể nói gì hơn.

- Ta nghĩ, chỉ có vào khu sâu nhất mới có thể biết rõ nơi này thực sự là như thế nào! - Trầm trồ mãi, Áo Nhĩ Đức đột nhiên hưng phấn hẳn lên.

Lời này vừa nói ra, chẳng những Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt, đến cả đám người Đường Na bên này cũng đều xuất hiện vẻ do dự. Trước khi tới đây, họ từ những ghi chép của một vài tổ bối nói, mơ hồ biết được một vài hung hiểm ở nơi này, vừa nghe Áo Nhĩ Đức nói muốn vào, ai nấy đều bắt đầu lo lắng cho an nguy của mình.

Khi chưa tới nơi này, họ đã bị mười mấy Huyền Ma hành hạ khổ sở, chỉ cần động não ngằm lại, cũng biết khu vực thần bí này nhất định sẽ có hung hiểm lớn nhất, nên cả đám đều không dám mạo hiểm đi vào.

- Các ngươi sợ cái gì, mục đích các ngươi tới đây không phải là muốn đi vào sao? Tại sao tới đây rồi, ai nấy ngược lại đều do dự cả thế! - Áo Nhĩ Đức cười nhạo.

- Đi thôi!

Hàn Thạc đột nhiên mở miệng, là người đầu tiên xâm nhập vào bên trong, vừa đi vào vừa quay đầu ra sau cười với Đường Na:

- Đi, đi theo ta, ta nghĩ không có vấn đề gì lớn đâu!

656. Chương 656 :trái Ôm Phải Ấp

Bên ngoài Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận còn có ước chừng mười cái ma trận, Hàn Thạc chỉ biết hai trong số những ma trận này. Một cái là Ngũ Phương Độc Vân Chướng, một cái là Âm Phong Hắc Sát Cương. Hai ma trận này dựa vào nhau, hình thành một lối đi thông vào giữa Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận. Nơi Hàn Thạc đi vào chính là lộ khẩu do hai ma trận này tạo thành.

Hào khí của Hàn Thạc làm cho Áo Nhĩ Đức rất tán thưởng, liên tục khen được không thôi.

Đường Na vốn còn hơi do dự trong lòng, chưa chính thức quyết định muốn lập tức tiến vào hay không, nhưng khi nàng phát hiện ra Hàn Thạc đi vào trong một lộ khẩu trước họ một bước, rốt cục hạ quyết tâm, hướng về phía sau gật đầu cho đám người Ba Đồn Lệ Vi, bước nhanh theo sau.

Chính như lời Áo Nhĩ Đức, họ vượt xa xôi đến từ Chúng Thần đại lục, mục đích chủ yếu cũng chỉ là vì muốn vào địa điểm thần bí đó tìm tòi hư thật, nhìn xem bên trong có cái gì thần kỳ. Nhất thời có thể do dự, nhưng cuối cùng vẫn phải mạo hiểm thôi.

Hàn Thạc đi trước một bước tiến vào Ngũ Phương Độc Vân Chướng, nhắm mắt thật sâu hít một hơi troc khí khác hẳn bên ngoài, cảm thụ tính chất của đám mây độc ăn mòn, lạnh lẽo nghĩ ngợi.

Đường Na mang theo mấy người Ba Đồn Ba Văn đi bên cạnh Hàn Thạc, đánh giá hần vài lần vẻ rất cổ quái, không hiểu họ Hàn đang nhắm mắt tự hồi làm gì.

Trong lòng Đường Na đầy nghi hoặc, đưa tay ra hiệu tạm dừng xâm nhập, rồi nhẹ giọng hỏi:

- Bố Lai Ân, người không sao chứ?

Hàn Thạc mở mắt, mỉm cười lắc lắc đầu, nhìn đám người Áo Nhĩ Đức, Khải Tát cách đó không xa cũng đang đứng lại, nói:

- Đi thôi!

Hắn vốn định nghĩ biện pháp chọc cho bọn người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm làm chứng cũng theo mình tiến vào Ngũ Phương Độc Vân Chướng này, nhưng vừa nghĩ lại, nếu muốn tiến vào Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, kiểu gì cũng phải trải qua một vài ma trận, cho dù họ không theo mình vào Ngũ Phương Độc Vân Chướng, cũng sẽ trải qua những ma trận khác thôi.

Uy lực của các ma trận xung quanh Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận hẳn là chênh lệch nhau không lớn. Kiểu gì cũng không thể tránh khỏi, Hàn Thạc cũng bắt tất phải làm việc này. Nếu vậy chẳng phải vô tình kéo mấy tên kia đi cùng một đường với mình sao.

- Ừm. Cẩn thận một chút, nơi này rất cổ quái, ngàn vạn lần không được sơ ý ở đây! - Đường Na dặn dò.

Cho dù cẩn thận như thế nào, cũng khó có thể tránh được việc bị hãm trong trận. Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ điểm này, nên cũng cẩn bản không để ý đến những lời của Đường Na, chỉ cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh, căn cứ vào những hiểu biết của mình tìm kiếm phương pháp ra khỏi Ngũ Phương Độc Vân Chướng.

Đi được không đến mười bước, cảnh chung quanh đột nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất. Những chương khí độc hại đủ mọi màu sắc, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn kéo tới. Chương khí độc hẳn là được một phương pháp đặc thù luyện chế thành, mang theo tính hủ thực cực kỳ mãnh liệt. Chương khí độc vừa xuất hiện, trong không khí truyền đến những tiếng “Chi chi” quái dị.

- Cẩn thận, đừng để da đụng vào chương khí độc này! - Hàn Thạc vội vàng nhắc nhở.

Nếu không có đám địch nhân Áo Nhi Đức, Khải Tắt, Hàn Thạc có lẽ căn bản không quản sinh tử của những người Ba Đồn. Song, trước mắt họ vẫn được xem như minh hữu cùng chống lại một địch nhân, bọn Ba Đồn bảo vệ được thêm một tính mạng thì trong các cuộc tranh đấu về sau, bên này có thể chiếm được chút thượng phong, cũng nhờ họ tác chiến với đám người Khải Tắt bảo toàn an nguy cho mình.

Hàn Thạc thét lên như vậy, làm cho những người ở đây đều thét lên. Chưởng khí đủ mọi màu sắc mang theo mùi vị của sự ăn mòn rất dữ dội. Ai nấy như lâm đại địch, đều thi triển mọi thủ đoạn hình thành chung quanh thân thể những thứ phòng ngự khác nhau. Hai nàng Lệ Vi và Đường Na cùng Ba Văn dường như có sự giúp đỡ của thần khí bao trùm toàn bộ thân thể mình, ngăn cản độc khí xâm nhập. Hai người Ba Đồn và Khảo Bá Đặc phát thần lực trong cơ thể ra ngoài, hình thành một tầng bảo vệ, để phòng hộ cho bản thân mình không bị tổn thương.

Độc chưởng khí đủ mọi màu sắc ầm ầm bay tới. Thần lực bảo vệ khắp người Ba Đồn, Khảo Bá Đặc vừa tiếp xúc với độc chưởng đã bốc lên làn khói nhạt.

- Độc toan thật là lợi hại! - Ba Đồn chấn động, không nhịn được phải thét lên.

(độc toan: chất độc có tính ăn mòn)

- Ủa, mấy thứ này tà môn thật, đến cả phòng hộ thần khí của ta mà cũng bị ăn mòn. Chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi nơi này! - Sau khi Ba Đồn hô lên, Lệ Vi cũng than thở.

Chưởng khí này được luyện chế bằng thủ pháp đặc thù, vật gì cũng có thể ăn mòn, thân thể càng khó phòng hộ, nếu không phải họ lợi dụng đủ loại thủ đoạn để che phủ cơ thể, da dẻ xương cốt đã bị ăn mòn rồi thối rữa rồi, cuối cùng thành vũng những máu.

Hàn Thạc cũng như lâm đại địch, vội vàng xuất ra vòng tròn hộ thân. Một cái lồng mỏng như cánh ve hình thoi bao kín cả người hắn.

Dùng Ma Nguyên lực làm nguồn năng lượng cung cấp cho vòng tròn hộ thân, Hàn Thạc vững như thái sơn, không bị độc chưởng khí đủ mọi màu sắc ăn mòn một chút nào.

Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, Hàn Thạc đột nhiên cũng hơi kỳ quái. Dựa theo ký ức Sở Thương Lan miêu tả về Ngũ Phương Độc Vân Chưởng, chưởng khí nơi này có thể ăn mòn mọi thứ. Gần như không hề có vật gì tránh khỏi nó. Vòng tròn hộ thân cũng không thể miễn dịch khỏi sự xâm thực của chưởng khí độc này.

Song, khi vòng tròn hộ thân của hắn vừa xuất ra, chưởng khí độc có năng lực hủ thực kinh khủng này lại không hề tiến hành xâm thực vòng tròn hộ thân của hắn. Điều này làm cho Hàn Thạc cảm thấy rất kinh dị, không biết việc này như thế nào.

Nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới một khả năng có thể: người bố trí Ngũ Phương Độc Vân Chưởng này trong khi luyện chế chưởng khí độc có phải đã bày ra một ngoại lệ nào đó, do đó mới cho phép vòng tròn hộ thân của mình hoàn toàn miễn dịch?

- Ủa... thân... thân thể hắn sao không bốc khói lên? - Lệ Vi một lần nữa kinh hô, chỉ vào Hàn Thạc với vẻ mặt quái dị.

Theo ánh mắt Lệ Vi, bọn người Đường Na, Ba Đồn đều có vẻ cổ quái, chung quanh thân thể họ hoặc có thần khí bảo vệ hoặc dùng thần lực mạnh mẽ chống đỡ, nhưng đều khó thoát khỏi sự xâm thực của chưởng khí độc, quanh thân những làn khói nhẹ bốc lên, ai nấy đều như chìm trong một màn mờ ảo.

Ngược lại nhìn vào Hàn Thạc, thân thể bị một tầng màu đen nhàn nhạt bao quanh, không hề bị chưởng khí độc xâm thực, trông khác hẳn mọi người xung quanh.

- Bố Lai Ân... người... người làm sao không bị độc khí xâm thực được? - Đường Na cũng rất kinh ngạc, mở miệng dò hỏi.

- Ấy, ta tu luyện một loại sức mạnh rất đặc thù, cũng không biết tại sao, không ngờ có thể tránh khỏi độc khí ăn mòn! - Hàn Thạc biết không đưa ra một lời giải thích thì những người này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cười rất tự nhiên trả lời.

- Hà hà, thú vị thú vị!

Lệ Vi cười hì hì, rồi rất tự nhiên nói:

- Nơi người còn có một chỗ trống, cho ta cũng vào đó đi, bảo bối của ta không thể bị đám chướng khí độc ghê tởm này hủy đi!

Vừa nói xong, Lệ Vi cũng mặc kệ Hàn Thạc có đồng ý hay không, nhanh nhẩu đi về phía hắc, tới trước mặt Hàn Thạc, muốn chen vào trong màn bảo vệ.

- Không còn chỗ nữa đâu, xin lỗi nhé! - Hàn Thạc không thích Lệ Vi, khi nàng vừa bay tới, tâm thần vừa động, vòng tròn hộ thân vốn rộng mở bất tri bất giác lại rút nhỏ đi rất nhiều.

- Vừa mới rõ ràng còn chỗ mà! - Lệ Vi biết Hàn Thạc cố ý, trừng mắt phẫn hận nhìn hắc.

- Rõ ràng không còn mà! - Hàn Thạc nói láo không chớp mắt, còn ra vẻ nghiêm trang nữa.

- Đừng láo nháo nữa, cần phải mau chóng rời nơi này mới là việc chính. Thời gian ở đây càng lâu càng không tốt cho chúng ta. Độc khí này thật sự rất đáng sợ. - Đường Na nhíu mày quát lớn, rồi đi trước dẫn đường, tốc độ rất nhanh.

Tất cả mọi người biết Đường Na nói rất đúng, hai người Ba Đốn và Khảo Bá Đặc không có thần khí phòng hộ thân thể, mỗi một khắc đều hao phí thần lực trong cơ thể, hận không được lập tức rời khỏi nơi đáng sợ này. Hai người họ cũng là người nhanh nhất đi theo phía sau Đường Na.

Mười phút sau...

Trán Đường Na đã đầm mồ hôi, rõ ràng nóng ruột:

- Chuyện gì thế, tại sao vẫn chưa ra khỏi địa phương quỷ quái này? Tốc độ chúng ta nhanh như vậy, cho dù lộ trình ngàn dặm cũng phải đi đến cuối rồi chứ, tại sao chúng ta vẫn còn ở nơi này?

Ngũ Phương Độc Ván Chướng bao hàm mây độc chướng khí, còn có vài bộ phận Ngũ Phương Mê Ảo trận. Mây độc chướng khí chủ công, xâm thực những sinh vật tiến vào đây, Ngũ Phương Mê Ảo trận là một ảo trận tinh diệu, làm cho người không rõ ảo trận khó có thể ly khai khỏi đây.

Lực xâm thực của mây độc chướng khí cực kỳ đáng sợ. Mỗi phút mỗi giây đều tiêu hao rất nhiều sức mạnh của những vật tiến vào đây. Người nào ở đây một thời gian quá lâu, cho dù có thần khí thần lực mạnh đến đâu, cũng sẽ có một ngày hao hết, nếu không thể ra khỏi ảo trận trước, kết quả cuối cùng sẽ là hóa thành một vũng máu!

Đường Na hiểu rất rõ điểm này, cho nên mới vội vã rời khỏi.

Song, mười phút đã qua mà không thể ra ngoài khu vực chỉ có ngàn thước, thì việc này quá không hợp lý! Điều này làm cho Đường Na biết việc này không hề đơn giản. Đáng tiếc nàng lại không biết sự ảo diệu của trận pháp nên vô cùng khẩn cấp. Loại biết rõ mình làm không đúng, nhưng lại bất lực không làm gì được, thêm nữa áp lực thời gian càng trôi qua nhanh hơn không lúc nào không tồn tại càng làm cho Đường Na không thể bình tĩnh được.

- Bố Lai Ân, cầu người đó, cầu người cho ta vào đó đi! Thần khí của ta không thể bị xâm thực thêm nữa, bằng không, nó sẽ bị hủy thật đó! - Lệ Vi cũng luống cuống, ngữ khí không còn nghênh ngang như ngày trước, khổ sở cầu khẩn Hàn Thạc.

Hàn Thạc không hề động dung, giống như căn bản không nghe lời cầu khẩn của nàng ta.

- Bố Lai Ân, nếu có thể, vậy cho nàng vào đi. - Đường Na mặc dù tâm phiền ý loạn, nhưng nhờ có tu dưỡng rất tốt nên nàng vẫn không mất đi lý trí, giúp Lệ Vi khẩn cầu Hàn Thạc.

Đường Na từ khi tới đại lục Kỳ Áo tới giờ luôn luôn đối xử với Hàn Thạc với biểu hiện tôn kính và trọng thị, còn luôn nói chuyện với hắc. Nhân tình này Hàn Thạc không thể không đáp, do đó sau khi Đường Na vừa nói như vậy, hắc rốt cục khẽ gật đầu, mở vòng tròn hộ thân rộng ra một chút, hơn nữa hai tay khoát ra một cái khe hở mỏng manh đủ để một người tiến vào.

Lệ Vi mừng rỡ vạn phần, lướt nhanh như gió qua khe hở do Hàn Thạc tạo thành, áp sát vào bên cạnh hắn mà đứng.

- Ủa, hình như còn có một chút không gian!

Đường Na bật kêu khẽ, nở nụ cười yếu ớt vẻ sung sướng, nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, ta nghĩ có thêm một người nữa thì có vẻ cũng không thành vấn đề!

Hàn Thạc:

- ...

- Không giải thích thì coi như là đồng ý! Ta cảm ơn trước! - Đường Na hé miệng cười, rồi theo sau Lệ Vi trở thành người thứ hai đi vào vòng tròn hộ thân của Hàn Thạc, cũng dựa sát vào hắn.

- Không được, rốt cuộc không còn chỗ nữa đâu!

Hàn Thạc vừa thấy ba người Ba Đốn, Ba Văn, Khảo Bá Đặc đều chiếu ánh mắt như tóe lửa nhìn về phía hắn, vừa vội vàng hết sức co vòng tròn hộ thân lại, vừa lên giọng áp chế ý niệm trong đầu họ.

Hàn Thạc co vòng tròn hộ thân lại làm cho Lệ Vi rú lên, vội vàng dựa vào Hàn Thạc chặt hơn. Đường Na vì muốn tránh thân thể không bị độc khí xâm nhập, cũng không thể không áp sát vào hắn.

Như vậy, tuy Hàn Thạc không cần nhúc nhích nhưng hai nữ nhân lại chủ động đưa cả người dựa vào người hắn, làm hắn được hưởng trọn điểm phúc trong thiên hạ.

Còn bên ngoài vòng tròn hộ thân, nhóm ba người Ba Đốn, Ba Văn, Khảo Bá Đặc không lúc nào không chịu độc khí xâm nhập, nhất là Ba Đốn và Khảo Bá Đặc phải hao phí thần lực chống đỡ, mặt đỏ tới mang tai, có vẻ cực kỳ chật vật.

Hàn Thạc bên này được mỹ nữ chủ động dựa cả người vào, sợ không đủ sát vào người hắn, bên ngoài ba người Ba Đốn chật vật chống đỡ sự xâm thực của chương khí độc, mỗi giây mỗi phút đều trải qua đau đớn.

Đãi ngộ hai bên xem ra chênh lệch quá lớn, thật là một bên thiên đường một chỗ địa ngục!

- Nơi này khá quý dị, tạm thời ta cũng không tìm thấy phương pháp rời đi, độc khí xâm thực ở đây thì vẫn không hề đình chỉ, Ba Đốn, Ba Văn, Khảo Bá Đặc các người ở đây có thể sẽ có chút phiền toái, hay là các người dựa theo đường cũ ra ngoài trước, chờ chúng ta tìm được chỗ ra, sẽ gọi các người tiến vào! - Đường Na có vẻ xin lỗi, nhưng cũng là nghĩ cho ba người bọn họ, cũng không thể không nói như vậy.

Trên mặt ba người kia tràn đầy vẻ khổ sở, không cam lòng nhìn Hàn Thạc hưởng phúc thiên hạ, cắn chặt răng đang muốn quay trở lại, đột nhiên nghe Hàn Thạc hét lớn:

- Không thể!

- Người... tiểu tử đừng có quá đáng, có phải là chúng ta phải lưu lại ở nơi này cho độc khí hại chết thì người mới vừa lòng không! - Ba Đốn giận dữ, nếu không phải Đường Na cũng ở bên trong, hắn hận không được lao tới bắt Hàn Thạc ra ngoài cùng chịu khổ! Nhìn Hàn Thạc trái ôm phải ấp, hắn quả đã bốc lửa phừng phừng.

- Bố Lai Ân, họ ở đây chỉ có đường chết mà thôi! - Đường Na cũng kinh ngạc, cổ ngoái đầu lên, đôi môi đỏ mọng gần như dán sát vào tai Hàn Thạc, hơi thở thơm tho nói.

- Nếu họ trở lại chắc chắn sẽ chết, chẳng lẽ các người không phát hiện ra chúng ta vẫn chỉ quanh quẩn ở một khu vực thôi à! Theo ta thấy, chỉ cần chính thức tiến vào đây căn bản không còn đường lui nữa. Ta dám cam đoan, khi họ trở về cũng sẽ vĩnh viễn không tìm thấy điểm cuối! - Hàn Thạc quát lạnh.

Hắn biết những người này căn bản không rõ chỗ kỳ dị của ma trận, còn nghĩ rằng thật sự một khi tình huống không ổn còn có thể quay đầu lui lại.

- Hả, cái gì? Chúng ta vẫn chỉ đi loanh quanh đường cũ à! - Lệ Vi kêu khẽ bên tai Hàn Thạc, thanh âm nàng the thé cực cao, sợ hãi làm thân thể Hàn Thạc cũng phải rung lên theo, vòng tròn hộ thân cũng lay

động. Lệ Vi và Đường Na vội vàng mỗi người nắm một cánh tay Hàn Thạc, dính sát vào hắn, sợ phải rời khỏi phạm vi phòng hộ vòng tròn hộ thân của hắn.

- Đường như... hình như... đúng là như vậy! - Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Đường Na với thực lực cực mạnh cẩn thận hồi ức một chút, đột nhiên lẩm bẩm.

- Vừa tiến vào là căn bản không còn đường quay đầu lại! Chúng ta chỉ có thể đi ra ngoài, bằng không toàn bộ đều chết hết! - Hàn Thạc lãnh đạm nói.

Lời này vừa nói ra, đoàn người Ba Đồn vẫn còn ôm hy vọng rời đi, lúc này mặt ai nấy đều xám như tro tàn.

- Nếu các người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện những chướng khí độc đủ mọi màu sắc tràn ngập nơi này di chuyển theo quy luật kỳ lạ. Ta nghĩ chỉ cần tìm được quy luật chính xác, hẳn là có thể thoát khỏi nơi này!

- Hàn Thạc thấy bọn họ ai nấy đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, hoảng loạn dị thường, đột nhiên mỉm cười bất đầu huênh hoang.

657. Chương 657 :bổ Lai Ân, Hy Vọng Người Có Thể Tới Gia Tộc Chúng Ta Làm Khách

- Quy luật gì cơ, sao ta không phát hiện được? - Lệ Vi rất quái lạ, khó khăn quay đầu nhìn quanh, nhưng trong mắt nàng, ngoại trừ chướng khí độc đủ mọi màu sắc tràn ngập bốn phương tám hướng, rốt cuộc không thấy có gì đặc thù cả.

- Nơi này chỉ có chướng khí đủ mọi màu sắc, căn bản không nhìn rõ sự vật, làm gì có quy luật gì chứ? - Đường Na thần tình kinh ngạc, thì thào tự nói.

- Chẳng lẽ các người không phát hiện ra sự lưu động của chướng khí này kỳ thật cũng có quy luật sao? - Hàn Thạc mỉm cười, chỉ điểm.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, mọi người ngẩn ngơ, rồi tập trung toàn bộ sự chú ý vào sự lưu động của chướng khí chung quanh, đánh giá biến hóa của những chướng khí này.

Họ cẩn thận quan sát một lát, cũng phát hiện ra chướng khí đủ mọi màu sắc đó đang lưu động với một đặc điểm kỳ quái.

Chướng khí chia làm năm loại màu sắc đỏ, lam, lục, tím, đen. Năm loại chướng khí màu sắc khác nhau lại tương hỗ nhau, nhưng không hỗn hợp với nhau. Khi lưu động chung quanh họ thì năm loại chướng khí này như rất ăn ý, mỗi một lần đều do một luồng trong đó đi tới, dừng lại một thời gian rồi tự động tản ra, sau đó một loại chướng khí khác lại tiếp tục ăn mòn.

- Ủa! Đường như thật sự có quy luật!

Lệ Vi rất hưng phấn, sau đó kỳ quái nhìn Hàn Thạc đang đứng gần trong gang tấc, hỏi:

- Chẳng lẽ phương pháp rời khỏi của chúng ta có liên quan tới qui luật của những chướng khí này?

- Ta nghĩ hẳn là có liên quan! - Hàn Thạc lạnh nhạt đáp lại.

Ngũ Phương Mê Ảo trận dựa rất nhiều vào chướng khí năm màu này. Chỉ cần nhận ra chuẩn xác qui luật lưu động của những chướng khí này là có thể biết được phương pháp thoát khỏi đây.

- Tốt lắm, chúng ta hãy cẩn thận quan sát một chút! - Đường Na thật ra rất tín nhiệm Hàn Thạc, vội vàng quát khẽ.

Lời này vừa nói ra, mọi người bị đình trệ khá lâu trong Ngũ Phương Độc Ván Chướng, ai nấy đều tập trung tinh thần quan sát quy luật của chướng khí năm màu, hy vọng có thể tìm ra phương pháp rời khỏi nơi này.

Đáng tiếc quan sát một hồi, họ đích xác hoặc nhiều hoặc ít cũng tìm ra một vài quy luật lưu động của chúng, nhưng khổ nỗi lại chẳng hề biết gì về Ngũ Phương Mê Ảo trận, nên mặc dù biết được qui luật lưu động của chướng khí năm màu, cũng không tìm thấy phương pháp.

- Ta... Ta không chịu được nữa rồi! - Sắc mặt Ba Đồn đỏ bừng, thần lực tiêu hao quá nhiều làm trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi.

Người hầu của Lệ Vi là Khảo Bá Đặc mặc dù không nói một tiếng nào, nhưng gương mặt hoàn toàn tương phản với Ba Đồn, nó tái nhợt, thoạt nhìn cũng như dầu khô đèn tắt rồi.

- Lệ Vi, chúng ta ra ngoài, tặng vị trí này cho Khảo Bá Đặc và Ba Đồn! - Vào thời khắc mấu chốt, Đường Na quyết đoán ra lệnh cho Lệ Vi. Rồi nghiêm chỉnh nhìn Hàn Thạc, nói:

- Bố Lai Ân, trong lúc này chúng ta phải đồng tâm hiệp lực!

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc đột nhiên mỉm cười nói:

- Các người không cần đi ra ngoài!

- Tại sao. Khảo Bá Đặc đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Cho dù thần khí bị hư hao, ta cũng không thể trở mặt nhìn hắn chết được. Ta phải ra khỏi đây, người đừng ngăn ta! - Lệ Vi thấy sắc mặt Khảo Bá Đặc càng ngày càng tái nhợt, vội la lên.

Khảo Bá Đặc ở xa xa nghe Lệ Vi nói vậy, trong đôi mắt vô thần ẩn hiện vẻ cảm kích, mắt thấy Lệ Vi la hét muốn ra ngoài, hắn khẩn cấp nói lớn:

- Tiểu thư bất tất lo cho lão nô. Tính mạng lão nô là để bảo toàn cho tiểu thư, chứ không phải để cho tiểu thư hy sinh cho ta!

- Nói cái gì, sao chết được, tất cả phải sống cho ta! - Đường Na quát lớn.

- Ta nói không cần đi ra ngoài là không cần đi ra ngoài!

Hàn Thạc thấy trong thời khắc này không ngờ Lệ Vi lại hảo tâm như vậy, thầm nghĩ nữ nhân này dù gì cũng không phải quá tệ. Mắt thấy ánh mắt mọi người một lần nữa nhìn chằm chằm vào mình, hắn tự tin nói:

- Ta đã tìm được quy luật, các người đi theo ta, ta đưa các người ra ngoài!

- Người... Người dám khẳng định? - Trong thời khắc tuyệt vọng này, Ba Đồn nghe Hàn Thạc nói thế, kinh hãi hét lớn lên.

- Hắn là không có vấn đề gì!

Hàn Thạc khẽ gật đầu, phân phó:

- Xếp hàng phía sau ta, ta đi mau thì các người mau, ta đi chậm thì các người cũng chậm, đừng có sai lệch một bước nào. Nếu không theo sát ta, không ra ngoài được thì chớ có trách ta!

- Bố Lai Ân... Người... Người cho rằng trước khi thần lực của họ hao hết sẽ đưa chúng ta đi ra khỏi nơi này à? - Đường Na cũng không hoàn toàn yên tâm, trước khi hành động, hỏi kỹ lại một chút.

- Tin ta đi! - Hàn Thạc huênh hoang như một thằng lưu manh điển hình.

Trong thời khắc này, tất cả mọi người không có ai có biện pháp gì hay hơn, mắt thấy Hàn Thạc tự tin như vậy, với ý nghĩ đang ôm ngựa chết bỗng hóa thành ngựa sống, mọi sự coi như đã thống nhất, đều đến bên cạnh Hàn Thạc.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Hàn Thạc cũng không nói nhiều, hai mắt lóe ra hào quang, cẩn thận quan sát lưu động của chương khí, rồi đột nhiên, khi một luồng chương khí màu đỏ tiêu tán, một luồng chương khí màu tím sắp xuất hiện, Hàn Thạc đột nhiên động thân, di động mau lẹ về phía bên trái năm bước. Phía sau hắn, bọn người Ba Đồn vô cùng cẩn thận làm theo hành động của Hàn Thạc. Vừa thấy hắn động thân, lập tức làm theo y như hắn.

Khi họ bước đủ năm bước, đột nhiên phát hiện ra chương khí màu đỏ tưởng đã tiêu tan từ nãy bấy giờ thần kỳ xuất hiện bên cạnh họ, vẫn xâm thực họ.

Yên lặng hơn mười giây, khi luồng chướng khí màu đỏ một lần nữa sắp tiêu tán, Hàn Thạc lại bắt đầu đột nhiên hành động. Lần này tốc độ thật chậm, bước từng bước về phía bên phải. Sau khi bước được mười bước, cảnh sắc chợt biến đổi, bọn người Hàn Thạc lại đến nơi chướng khí màu đỏ đó tụ tập.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã phát hiện ra Hàn Thạc luôn đi theo chướng khí màu đỏ đó, trong lòng dần dần tín nhiệm hẳn hơn vài phần. Trước đây, chướng khí này phiêu hốt không chừng, tuyệt sẽ không xuất hiện một lần nữa bên cạnh họ. Họ tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần, thế mà chưa bao giờ có thể tiếp cận một luồng chướng khí ăn mòn nào mãi.

- Người thật sự có chút bản lĩnh! - Lệ Vi vẫn dựa sát vào Hàn Thạc, đột nhiên ghé vào tai hắn, nhẹ nhàng nói.

Hàn Thạc không bị ảnh hưởng một chút nào, tỉnh táo quan sát biến hóa phía trước. Phía sau hắn, bọn người Ba Đồn ai nấy nín thở ngưng thần, đợi bước kế tiếp của Hàn Thạc.

- Nghe ta ra lệnh, đợi lát nữa, mọi người lui về phía sau! - Hàn Thạc đột nhiên tỉnh táo hét lên.

Đoàn người Ba Đồn nghe Hàn Thạc nói thế đều hiện lên vẻ kinh dị. Không biết tại sao đang đi tới ngon lành, tên kia đột nhiên hạ lệnh bảo họ lui về phía sau. Nhưng tới lúc này rồi thì họ đều đem mọi hy vọng ký thác vào người Hàn Thạc, ai nấy đều trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt kiên định, xem như chịu sự phân phó của hắn.

Đợi hơn mười giây, Hàn Thạc đột nhiên quát:

- Mau lui lại, tám bước!

Bọn người Ba Đồn không dám chần chờ một chút nào, vội vàng dựa theo sự phân phó của Hàn Thạc, vội vàng thối lui tám bước. Chờ họ dừng lại, bỗng phát hiện ra luồng chướng khí màu đỏ đó lại tiếp tục xâm thực bên người họ.

- Hắc, thần kỳ quá! - Ba Đồn hoan hô, tới giờ thì hắn đã không hề nghi ngờ gì Hàn Thạc nữa rồi, biết tên kia đích xác nắm chắc qui luật của chướng khí nơi này.

Đường Na tựa sát vào Hàn Thạc, cũng không nhận được nắm chặt khuỷu tay hắn. Trong khi Hàn Thạc nghi hoặc cúi đầu nhìn lại, nàng thử hỏi:

- Người tìm được quy luật thật đấy à!

Tiếng kinh hô này không phải nghi vấn, mà là khẳng định. Xem ra nàng cũng đã hoàn toàn tin Hàn Thạc.

Hàn Thạc vẫn không trả lời, một lần nữa đi tiếp lên ba bước, thoạt nhìn chỉ tiến tiến lui lui, giống như hoàn toàn vô dụng, nhưng chướng khí màu đỏ vẫn thủy chung chưa từng rời khỏi họ.

Cuối cùng Hàn Thạc đi sang bên phải lùi năm bước. Cảnh sắc chung quanh đột nhiên biến hóa, rốt cuộc không có lấy một chút chướng khí nào cả. Đưa mắt nhìn quanh, họ phát hiện ra mình thật đã đi ra phía sau khu vực chướng khí thần bí rồi.

“Bộp bộp!”

Ba người Ba Đồn theo sát phía sau cũng thoát ra khỏi Ngũ Phương Độc Vân Chướng.

Ba người kinh ngạc một chút, rồi mừng hú lên. Khảo Bá Đặc và Ba Văn vẫn trầm mặc không nói gì, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ may mắn vì đại nạn không chết. Ba Đồn cười ha ha một trận, rồi nhìn về phía Hàn Thạc, mấp máy mấy lần mới nói được:

- Nay, trước đây ta có mạo phạm, mong rằng người đừng để ý. Ừm.. lần này... Cảm ơn người!

Một đệ tử thế gia tâm cao khí ngạo như vậy mà có thể trước mặt bọn người Đường Na, thấp giọng cúi đầu trước Hàn Thạc, có thể nói rằng những gì hắn vừa trải qua đích xác đã có chút trưởng thành.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc thần sắc vẫn như thường, không kể công không tự ngạo, nói khẽ:

- Khách khí rồi, tất cả mọi người đều cùng chiến tuyến, một người tổn thất là mọi người tổn thất, một người vinh là mọi người vinh hiển, phải trợ giúp lẫn nhau chứ!

Thấy Hàn Thạc không hề mượn cố mình xuống nước mà nói vài câu xúc phạm hắn, Ba Đồn tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng thì lại cảm kích hơn nữa. Hắn đã không còn ánh mắt coi rẻ và bất thiện nhìn Hàn Thạc như lúc đầu nữa, bây giờ chỉ còn sự cảm kích vô cùng, đột nhiên hắn phát hiện ra những gì Đường Na nói rất chính xác: Hàn Thạc có rất nhiều chỗ đáng cho họ học tập.

Tỷ như gặp phải hiểm cảnh này, hắn thủy chung không hoảng hốt. Thậm chí so với Đường Na thì Hàn Thạc còn có vẻ trấn định hơn. Hơn nữa đều luôn lặng lẽ tìm phương pháp rời khỏi, chưa từng bỏ cuộc! Loại tâm chí và nghị lực này tuyệt đối chỉ khi gặp phải những nguy cơ sinh tử mới dần dần bồi dưỡng được. Chỉ với điểm này thì Ba Đồn cũng đã phục rồi.

Như vậy xem ra Ba Đồn phát hiện mặc dù thực lực Hàn Thạc không phải là đặc biệt cường hãn, nhưng một vài phẩm chất trên người Hàn Thạc nhất định sẽ làm cho hắn tương lai trở thành một nhân vật không tầm thường. Ba Đồn có thể tới nơi này, cũng không phải là một kẻ bất tài, khi hắn hiểu rõ hơn về Hàn Thạc, thái độ đối đãi với Hàn Thạc lập tức xảy ra biến hóa rất lớn.

- Hà hà, lần này may mà có người, bằng không ta và Ba Văn chỉ sợ đã khó thoát kiếp này. Đại ân không nói nhiều, sau khi xong nhiệm vụ lần này, Bồ Lai Ân, hy vọng người có thể tới gia tộc chúng ta làm khách, hai huynh đệ chúng ta nhất định sẽ cảm tạ người rất nhiều! - Thái độ Ba Đồn đối với Hàn Thạc biến hóa cực nhanh, làm cho ai nấy đều kinh ngạc. Ba Văn trầm mặc ít nói càng như lọt vào trong sương mù, không rõ huynh trưởng hắn làm sao đột nhiên nói như vậy.

Đường Na cũng âm thầm gật đầu, liếc mắt kinh ngạc nhìn Ba Đồn, thầm nghĩ người này cũng không phải một kẻ bất tài.

Nghe Ba Đồn nói như vậy, Hàn Thạc nhìn Ba Đồn thật lâu, thấy vẻ mặt hắn chân thành, trong lòng Hàn Thạc cũng nghĩ ngợi một chút, rồi đại khái đoán được ý nghĩ của Ba Đồn, vì vậy cười hắc hắc nói:

- Thế nào cũng có dịp thôi!

- Còn có gia tộc chúng ta nữa. Bồ Lai Ân, người cũng đã cứu chúng ta, ta đại diện cho gia tộc, cũng mời người tới làm khách! - Lệ Vi cười hì hì đưa ra lời mời.

Hàn Thạc ngạc nhiên, đột nhiên phát hiện ra mình tựa hồ thành một món hàng đắt giá. Hai kẻ này ngay từ đầu rõ ràng ghét mình như hủ, thoáng cái trở nên nhiệt tình như vậy, làm hắn nhất thời có chút không thích ứng. Thấy ánh mắt Lệ Vi vẫn còn nhìn mình chằm chằm, hắn lại tiếp tục cười nói:

- Hắc hắc, thế nào cũng có dịp, thế nào cũng có dịp thôi!

- Bồ Lai Ân, người có thể diện thật! Hai vị Lệ Vi và Ba Đồn trước giờ vẫn có tiếng ngạo mạn, không ngờ lại cùng mời người, ha ha! - Đường Na cười khanh khách, chọc ghẹo Hàn Thạc.

Nhún vai, Hàn Thạc tỏ vẻ rất thoải mái, khoe miệng nở nụ cười nhạt:

- Được rồi được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, sau này còn gặp phải nhiều thứ rắc rối hơn!

Ra khỏi Ngũ Phương Độc Vân Chương, phía dưới còn có một Âm Phong Hắc Sát Cương. Bây giờ họ đang ở nơi giao tiếp giữa hai ma trận, tạm thời không bị trận pháp ảnh hưởng. Trải qua một phen ma luyện lần trước, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều tiêu hao thần lực. Bây giờ không thể xem nhẹ được.

- Bồ Lai Ân nói đúng, tất cả mọi người đừng nói chuyện nữa, khôi phục trong chốc lát đi. - Đường Na lập tức đồng ý với những lời của Hàn Thạc, khẩn cấp nói.

Tất cả mọi người đều biết phía trước còn có khốn cảnh, cũng không còn nói thêm gì nữa, đều dùng những lực lượng nguyên tố trong thiên địa lặng lẽ khôi phục sức mạnh vừa mất đi.

Chỉ có Hàn Thạc thần sắc vẫn thong dong, vì chương khí độc căn bản không xâm thực vào vòng tròn hộ thân của hắn. Ma Nguyên lực của Hàn Thạc hao tổn cực ít, không cần tĩnh tâm khôi phục như họ, chỉ lặng lẽ quan sát hai người Ba Đồn và Ba Văn.

Hai người Ba Đồn và Ba Văn đều tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, hơn nữa có thực lực Hạ vị thần hậu kỳ. Hàn Thạc biết rất ít về Hủy Diệt pháp tắc, nên không bỏ qua bất kỳ một cơ hội đề cao thực lực cho mình. Tri

thức của mình đối với Hủy Diệt pháp tắc quá kém, bây giờ có một cơ hội quan sát, tự nhiên phải nắm bắt ngay.

Thần chi lĩnh vực hai người Ba Đồn và Ba Văn vừa triển khai, bên trong nó đã tràn đầy khí tức hủy diệt. Thần chi lĩnh vực của họ làm không gian vụn vẹo, những hòn đá không khí không gian chung quanh đều chịu ảnh hưởng của Hủy Diệt pháp tắc, đều như bị phá hủy. Dưới tác dụng của Hủy Diệt pháp tắc, thần lực trong cơ thể hai người đều khôi phục từng chút một.

Cũng tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, trong cơ thể Hàn Thạc có một hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, lúc này cẩn thận cảm ngộ sự vận chuyển Thần chi lĩnh vực bên trong hai người Ba Đồn Ba Văn, lặng lẽ nhớ kỹ, định ngày nào đó sẽ thử nghiệm.

Trong khi Hàn Thạc âm thầm quan sát Ba Đồn và Ba Văn, thân thể Đường Na chìm trong một khoảng Hắc Ám đã khôi phục bình thường. Vừa thấy Đường Na khôi phục, Hàn Thạc vội vàng thu hồi tầm mắt mình khỏi hai người Ba Đồn Ba Văn.

Những việc thế này là tối kỵ. Hàn Thạc cũng không muốn để Đường Na phát hiện ra cử động vô lễ của hắn. Bất luận kẻ nào cũng sẽ không nguyện ý để người khác nhìn ngó khi tu luyện, nguyên nhân sẽ làm cho nhược điểm về sức mạnh của mình bại lộ, rất có thể sẽ bị người ta nắm được, làm mình lâm vào cảnh bất lợi.

Thần sắc Hàn Thạc vẫn như thường, mỉm cười với Đường Na, đang chuẩn bị nói gì đó, thì đột nhiên nghe xa xa truyền đến một tiếng kêu sợ hãi rợn tóc gáy. Thanh âm thê lương dị thường, như là một người đang giãy chết.

Hàn Thạc cau mày, rồi lại có chút hả hê:

- Xem ra những người kia gặp phải phiền toái rồi. Nghe thanh âm, tựa hồ có người đã gặp bất hạnh rồi. Đối với chúng ta mà nói, thật sự đây là đại hạnh!

- Người mới là đại hạnh của chúng ta. Không có người, mới đây chúng ta đã gặp phải bất hạnh rồi! - Đường Na nhìn chăm chú Hàn Thạc, duyên dáng cười khanh khách. Xem ra vì đối phương đã tử vong một người mà Đường Na thấy rất thoải mái.

658. Chương 658 : Miễn Dịch Với Ma Trận

Bên ngoài Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận có bố trí rất nhiều ma trận phức tạp. Với ánh mắt của Hàn Thạc, những ma trận này đều có uy lực không kém. Bên này gặp phải một Ngũ Phương Độc Vân Chướng đã khiến cho đoàn người Đường Na khổ không chịu nổi. Xem ra những người bên kia cũng gặp phải một ma trận có lực sát thương rất lớn.

Một tiếng gào thê lương vang lên, nhiễu loạn tâm trí những người đang khôi phục. Ba Đồn, Ba Văn giật mình tỉnh lại, mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Giống như muốn cho họ nhiều bất ngờ hơn nữa, lại một tiếng thét vang lên chói tai từ xa xa vút lên. Tiếng thét này là tiếng nữ, mọi người lập tức biết ngay thiếu phụ trẻ tuổi của đối phương hẳn cũng đã gặp nạn rồi.

- Thật là đáng sợ, đã chết hai người rồi! - Lệ Vi giật mình kinh hoàng, nhìn Âm Phong Hắc Sát Cương phía trước, thần tình khổ sở.

Đường Na nhìn có vẻ hả hê. Thấy ánh mắt sợ hãi của Lệ Vi nhìn về phía trước, nụ cười cũng nàng dần dần biến mất, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Chợt thấy Đường Na nhíu mày trầm mặc trong chớp lát, đột nhiên mở miệng:

- Các người đã nghe thấy hai tiếng gào vừa rồi. Tiếng kêu thảm thiết đó có nghĩa là gì thì ta nghĩ các người đã hiểu rồi. Tất cả mọi người đã trải qua hiểm cảnh lần trước, hẳn là hiểu được địa phương thần bí này hung hiểm như thế nào, có thể khẳng định cánh cửa kế tiếp càng khó khăn hơn.

Tất cả mọi người đều lắng lắng nghe Đường Na nói. Nàng hít sâu một hơi, tiếp:

- Nói không chừng ở cửa ải kế tiếp, trong chúng ta sẽ có một ai đó chết giống như họ. Nếu các người muốn lui bước, bây giờ nói ngay vẫn còn chưa muộn. Ừm, lâm trận lùi bước mặc dù không hay ho gì, nhưng ít nhất cũng dễ chịu hơn chết một chút. Với thể lực gia tộc các người, hẳn là có thể đảm đương được. Các người nghĩ kỹ một chút đi!

Đường Na vừa nói như vậy, ba thanh niên toàn bộ đều trầm mặc không nói gì, vẻ do dự không quyết, tựa hồ rất khó có thể quyết định.

Khảo Bá Đặc và Hàn Thạc thì không cần suy nghĩ gì. Khảo Bá Đặc không quan tâm đến sống chết của bản thân, miễn là được theo sát bảo vệ cho Lệ Vi, không cần lựa chọn cái gì. Hàn Thạc quyết tâm muốn vào xem thử, muốn biết bên trong rốt cuộc có gì, tự nhiên sẽ không lâm trận lùi bước.

Mặt khác, Hàn Thạc còn hiểu khá rõ về Âm Phong Hắc Sát Cương, hẳn tin có thể ứng phó được, do đó chẳng hề lo lắng gì.

- Không trải qua hiểm cảnh, khó có thể tự mình đột phá. Ta muốn xông vào một lần nữa! - Ba Đốn đưa ra quyết định đầu tiên, thần sắc rất kiên định.

- Đến cả tên nhát gan Ba Đốn mà cũng dám vào, ta sợ cái gì! - Lệ Vi cắn răng, thái độ cũng kiên quyết.

Ba Văn chỉ biết dựa vào Ba Đốn. Ba Đốn đã quyết định thì hẳn luôn luôn đồng ý. Lần này cũng không ngoại lệ. Khảo Bá Đặc coi sinh tử của Lệ Vi quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, tự nhiên phải theo sát nàng rồi. Mặc dù không nói lời nào, Đường Na cũng hiểu được điểm này.

- Tốt lắm. Các người nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa. Lát nữa chúng ta sẽ đi vào. Lần này các người mà chết, ta sẽ ghi lại sự dũng cảm của các người cho gia tộc các người biết. Gia tộc các người cũng sẽ vinh dự vì các người! - Đường Na gật đầu khen ngợi.

Không nhiều lời trong không khí khẩn trương, bốn người Ba Đốn một lần nữa tranh thủ thời gian khôi phục thân lực của mình.

- Bố Lai Ân. Ta đột nhiên rất tò mò về người. Trước kia khi người ở trên đại lục này nhất định đã trải qua rất nhiều lần chết đi sống lại phải không? - Đường Na đột nhiên cười khẽ, nhìn Hàn Thạc vẻ hứng thú, tựa hồ muốn xem rõ xem hẳn rốt cuộc là một người như thế nào.

Hàn Thạc sững sờ, giả vờ ngẫm nghĩ một lát, rồi mỉm cười gật đầu:

- Có thể nói như thế. Vị diện cấp thấp cũng không an ổn gì. Người muốn có được bất kỳ cái gì đều phải đấu tranh mới đạt được. Đối diện với tử vong là chuyện như cơm bữa!

- Chẳng trách.

Đường Na đồng ý với lời giải thích của Hàn Thạc. Vừa nói sau chột chuyển đề tài, đột nhiên nói:

- Người rốt cuộc tu luyện sức mạnh gì thế? Tại sao cổ quái như vậy? Ta đã đi qua rất nhiều đại lục nhưng chưa bao giờ phát hiện ra thứ sức mạnh cùng loại!

Trầm mặc một chút, Hàn Thạc mỉm cười, nói khẽ:

- Sức lực lượng linh tinh không đáng kể ấy mà, người không biết cũng bình thường thôi, hà hà, thật ra không có gì đặc biệt, người không cần tò mò như vậy.

Về phương thức và tác dụng việc tu luyện ma công, Hàn Thạc không muốn nói nhiều. Đường Na cũng nhìn thấy, nên chỉ do dự một chút rồi mỉm cười khẽ gật đầu, rốt cục không bám theo hỏi nữa.

- Ta thật ra cũng thấy hứng thú về Chúng Thần đại lục. Người có thể nói với ta vài việc về nó được không!

Trong khi mọi người tu luyện, Hàn Thạc và Đường Na cũng nhàn rỗi. Hẳn trước giờ vẫn rất tò mò về Chúng Thần đại lục, nên nhân có Đường Na ở đây, hẳn cũng tranh thủ hỏi một vài tình huống ở đó.

Bối Hi Ma Tư và người trong Chén Thánh cũng miêu tả sơ sơ về Chúng Thần đại lục, nhưng hai người đều xa cách nhiều năm, nên chỉ nói cho Hàn Thạc về những việc xảy ra rất lâu rồi, khẳng định bây giờ có nhiều thứ thay đổi rồi. Chúng Thần đại lục là mục tiêu kế tiếp của Hàn Thạc, hẳn muốn trước khi đi tới đó phải hiểu về nó càng nhiều càng tốt.

- Nói mấy câu cũng rất khó nói rõ tình huống. Người tới đi rồi sẽ hiểu được nó. Nó là trung tâm của các đại vị diện. Mười hai đại Chủ Thần cơ hồ đều tiềm tu trên Chúng Thần đại lục. Từ phương diện này người hẳn có thể thấy được những đặc thù của Chúng Thần đại lục? - Đường Na cười nói.

Hồ hững khê gập đầu, Hàn Thạc không tiếp tục hỏi nữa, nhưng lòng quyết tâm tới Chúng Thần đại lục càng thêm kiên định.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp lát, sau khi Đường Na gọi dậy, bọn người Ba Đồn đều tỉnh táo lại khỏi trạng thái khôi phục thần lực.

- Cũng đến lúc rồi, ta không thể cho các người nhiều thời gian quá, bằng không khi chúng ta tới mục tiêu, có thể tất cả đều sẽ bị Khải Tắt nhanh chân giành trước rồi! - Đường Na hít sâu một hơi, thấy tất cả mọi người đều hiểu được lời nàng, bèn dẫn đầu đi vào trước.

- Mọi người cẩn thận một chút, tốt nhất ngay từ đầu phải phòng bị. - Hàn Thạc ngay khi họ vừa khôi phục, cẩn thận hồi ức những gì trong trí nhớ của Sở Thương Lan miêu tả về Âm Phong Hắc Sát Cương, nên phải nói trước để đề tỉnh họ.

Gặp cảnh lúc trước, họ cũng không dám coi thường tiểu thần Hàn Thạc ở vị diện cấp thấp này nữa. Dưới sự nhắc nhở của hắn, ai nấy đều như lâm đại địch, còn chưa chính thức tiến vào đều đã phòng hộ toàn thân.

Khê gập đầu, Hàn Thạc rất hài lòng về sự cẩn thận của họ. Bản thân mình cũng xuất vòng tròn hộ thân ra, đi ngay sau Đường Na, là người thứ hai bước vào Âm Phong Hắc Sát Cương.

Vừa vào, âm phong cương phong (âm phong: gió lạnh, cương phong: gió mạnh) rít lên ù ù như quất vào da thịt. Đưa mắt nhìn quanh, những tầng mây xám đục áp sát đỉnh đầu họ, không thể nhìn rõ ràng tình huống chung quanh.

Âm phong cương phong lúc thì mang theo sức mạnh bẻ gãy nghiền nát mọi vật rất đáng sợ, lúc thì như một thanh đao nhọn đâm vào người. Hàn Thạc ngưng thần nhìn chung quanh, nhưng căn bản không nhìn thấy cái bóng của Đường Na.

Đứng tại chỗ một khắc, hắn không hề phát hiện ra tung tích của đoàn người Ba Đồn. Điều này làm cho hắn hiểu ra Âm Phong Hắc Sát Cương ngay từ đầu đã vận chuyển. Mỗi một người khi bước vào đều đã kích hoạt trận pháp trong đó. Cảnh chung quanh đại biến, căn bản không thể tìm được tung tích người khác.

Hàn Thạc cũng không khẩn trương, bởi vì hắn vừa tiến vào đã phát hiện ra những luồng âm phong vu vu, cương phong kinh khủng khi vừa đến gần hắn lại thần kỳ vòng qua, không hề công kích gì hắn.

Tình huống giống hệt trong Ngũ Phương Độc Vân Chương!

Tâm tình ngạc nhiên vui mừng, Hàn Thạc đánh giá một vài tình huống chung quanh, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng luồng cương phong và âm phong này không chỗ nào không có, nhưng chỉ cần gặp phải cương trảo do Ma Nguyên lực của hắn ngưng kết là đột nhiên biến hướng, thổi nghiêng sang bên cạnh.

Như vậy ở bên trong Âm Phong Hắc Sát Cương này, Hàn Thạc cũng có thể bình yên vô sự. Bất tất phải lo lắng về công kích.

“Có phải vì mình cũng tu luyện ma công không, cho nên mới miễn dịch với tất cả trận pháp ở nơi này?” - Hàn Thạc đột nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy, lập tức cảm thấy ma trận nơi này sở dĩ không tiến hành bắn phá hắn, nhất định có quan hệ với việc hắn tu luyện ma công.

Mang theo ý nghĩ này, Hàn Thạc thử xuất hai hóa thân ngoại thân ra, rồi đẩy nó ra khỏi vòng tròn hộ thân.

Thoáng chốc, âm phong và cương phong kinh khủng đã điên cuồng hướng về phía hai hóa thân ngoại thân xoắn vào. Lực đạo này tràn ngập khí tức tàn bạo âm hàn, lực gió tựa hồ có thể xuyên thấu qua thân thể, làm cho hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc khổ sở không chịu nổi.

Trong lòng lập tức sáng ra, tâm niệm vừa động, sức mạnh hủy diệt bên trong hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ thu liễm lại, biến hóa thành hình thái Lục Ma Phong, hơn nữa còn lưu chuyển vài phần Ma Nguyên lực đến từ cơ thể Hàn Thạc. Biến hóa kỳ dị một lần nữa lại phát sinh. Tất cả âm phong cương phong thoáng cái toàn bộ đã thay đổi phương hướng, chỉ thổi phốt qua Lục Ma Phong.

Còn hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ do Khô Lâu pháp trường biến hóa thành, trong cơ thể nó chỉ tồn tại có thần lực Tử Vong, nên không ngừng gặp phải âm phong cương phong hành hạ, tình thế rất không ổn.

Quả nhiên, Hàn Thạc hiểu ngay, hai hóa thân ngoại thân và linh hồn hắc liên kết với nhau, không bị hoàn cảnh biến hóa chung quanh ảnh hưởng, chẳng mấy chốc là trở về bản thể Hàn Thạc.

Sau khi thử, Hàn Thạc càng tin việc hắc tu luyện ma công là hoàn toàn miễn dịch với công kích của những ma trận nơi này, đến cả hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ do ma khí biến hóa thành, cũng vì bên trong có một tiểu bộ phận Ma Nguyên lực, nên cũng không bị ảnh hưởng bởi ma trận.

Dựa theo những gì Hàn Thạc hiểu về Ngũ Phương Độc Vân Chương và Âm Phong Hắc Sát Cương, hắc đánh giá hai ma trận này căn bản không phải vì người tiến vào đó là người tu ma hay tu đạo mà không công kích. Như vậy xem ra, chỉ có một khả năng - Người bố trí ma trận kinh khủng này đã cố tình thay đổi ma trận, làm nó không công kích người tu luyện Ma Nguyên lực!

Không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc hiểu ra tiền bối bố trí tất cả những thứ ở đây nhất định đến cùng chỗ với hắc. Giữa vũ trụ này, người này có lẽ cũng biết không có bất kỳ ai biết phương thức tu luyện ma công, nên bày trận ở đây, ngăn cản tất cả những người tu luyện sức mạnh khác tiến vào, nhưng lại chỉ cần là người tu luyện ma công là mở rộng cửa đón chào.

“Tại sao hắc phải làm như vậy, có thâm ý gì?” - Trong lòng Hàn Thạc cảm thấy rất nghi hoặc, lòng hiếu kỳ càng ngày càng mạnh.

Nghĩ ngợi đủ đường, Hàn Thạc vẫn không rõ, cuối cùng tạm thời bỏ qua tất cả những ý nghĩ rối loạn này, cứ tới đâu hay tới đó mới là tốt nhất.

Thần thức vừa động, Hàn Thạc cảm giác được vị trí của năm người Đường Na. Ở đây, thần thức hắc nhờ tu luyện ma công nên cũng không bị ảnh hưởng. Tầm mắt và hai linh hồn tu luyện sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc và nguyên tố Tử Vong toàn bộ đều không thể thăm dò xung quanh, không thấy rõ tình huống thật sự. Chỉ có thần thức là hoàn toàn không bị trở ngại gì, có thể cảm ứng được mọi việc chung quanh.

Thần thức khuếch tán ra, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra nhóm năm người Đường Na linh hồn ai nấy đều kích động vô cùng, có vẻ cực không ổn.

Là ảo cảnh!

Hàn Thạc lập tức phán đoán ra ngay. Âm Phong Hắc Sát Cương chẳng những có âm phong cương phong hành hạ, mà ở trong đó một thời gian đủ lâu, sẽ lâm vào rất nhiều ảo cảnh kinh khủng. Trong ảo cảnh, ai nấy đều gặp phải những sự tình đau lòng nhất cuộc đời mình, hơn nữa ảo cảnh sẽ làm cho sự đau đớn này ảnh hưởng tới họ gấp bội, phá hủy từ tâm hồn tới tâm chí họ.

Trong trạng thái ảo cảnh, chỉ cần họ không thận trọng một chút là có thể vĩnh viễn chìm đắm vào đó. Trong ảo cảnh, lúc họ gặp phải những việc rất đáng sợ, họ còn phải đối mặt với những luồng âm phong cương phong kinh khủng. Bị tấn công cả hai đầu, cường giả có thực lực đến đâu cũng sẽ bị hành hạ trở thành một người điên, cho đến lúc tử vong mới thôi!

Âm Phong Hắc Sát Cương và Ngũ Phương Độc Vân Chương khác hẳn nhau. Không cần tìm bất kỳ quy luật nào để đi ra ngoài, vì bất luận kẻ nào mà tiến vào đó một khắc, đều lập tức đối mặt với sự hành hạ của âm phong và cương phong, đồng thời đối diện với cảnh đau lòng nhất trong tâm hồn mình. Trong quá trình này, khi không thể thoát khỏi những tình cảm từ đáy lòng mình, căn bản khó có thể di động được một bước, tự nhiên cũng không cần bố trí trận pháp để mê hoặc nữa.

Thần thức chậm rãi khuếch tán, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã phát hiện ra hai người Lệ Vi và Ba Đốn đang trong tình huống hung hiểm nhất. Hai người không biết đang trải qua sự tình đáng sợ gì đó mà linh hồn hỗn loạn không chịu nổi, giống như mỗi khắc đều có thể hoàn toàn sụp đổ.

Thời gian gấp gáp, Hàn Thạc biết nếu hắc không ra tay, hai người đó chắc chắn sẽ là những người đầu tiên phải chết.

Lúc trước Lệ Vi và Ba Đốn này xin lỗi hắc rồi, nên Hàn Thạc cũng không còn cừ hận họ nữa. Thêm nữa hắc biết nhìn vào đại cục, nếu Lệ Vi và Ba Đốn còn sống, hắc có lẽ cũng có nhiều khả năng sống hơn, cho

nên mới bắt kể hiềm khích từ trước, lập tức hành động.

Khi đến bên cạnh Lệ Vi, hần phát hiện ra Lệ Vi đang rên rỉ kêu gọi ai đó, giống như một con mẹ điên, trông vô cùng khổ sở!

Hàn Thạc không rõ Lệ Vi đang trải qua việc gì, lập tức chế trụ nàng ngay. Lệ Vi đang trong trạng thái tâm trí rối loạn, căn bản không biết tình huống chung quanh, lao vào hần mà cào cấu như điên, xem ra nhất thời rất khó khôi phục.

Mất thấy tình huống này vẫn cứ tiếp tục dằng dai, Hàn Thạc cũng không khách khí, thừa dịp nàng lúc này không thể tiến công hữu hiệu, vỗ gáy cho nàng ngất đi. Vươn tay quàng lấy eo Lệ Vi, Hàn Thạc dùng thần thức cảm ứng, nhanh chóng tới bên cạnh Ba Đốn, chỉ thấy Ba Đốn thần tình sợ hãi, thở hổn hển như muốn liều mạng công kích cái gì đó.

Có kinh nghiệm từ Lệ Vi, Hàn Thạc cũng không khách khí, vừa tới là đánh ngất Ba Đốn luôn, một tay túm lấy vai hần, chẳng mấy chốc đưa hai người ra khỏi Âm Phong Hắc Sát Cương. Theo thứ tự, Hàn Thạc trở vào Âm Phong Hắc Sát Cương, đánh ngất Ba Văn đang ôm đầu khóc lóc và Khảo Bá Đặc đang chạy trốn điên cuồng, đưa bọn họ ra khỏi Âm Phong Hắc Sát Cương.

Lại một lần tiến vào, Hàn Thạc đi đến Đường Na là người cuối cùng. Có lẽ vì có thực lực cao nhất, nên Đường Na mặc dù cũng tâm thần hoảng loạn, nhưng lại không thể thảm như mấy người kia. Khi Hàn Thạc đến gần Đường Na, chỉ thấy nàng vẻ mặt bi ai, tuyệt vọng kêu khê:

- Đừng đi... xin chàng... đừng đi!

Khi Hàn Thạc đi đến bên cạnh Đường Na, đang chuẩn bị ra tay đập ngất nàng thì Đường Na dường như cảm giác được cái gì đó, đột nhiên ôm cổ Hàn Thạc, đôi môi đỏ chót nóng bừng như lửa lao lên, dưới tình huống hần còn chưa kịp phản ứng gì, điên cuồng hôn hít hần.

659. Chương 659 :ta Chỉ Huy

Không kịp phòng bị, Hàn Thạc lập tức cảm thấy miệng đầy hương thơm, Đường Na nhiệt tình bây giờ như một người hoàn toàn khác với thường ngày nghiêm túc.

Nhớ tới lúc trước Đường Na tuyệt vọng kêu lên, Hàn Thạc cũng hiểu nàng lâm vào ảo cảnh, không khống chế được tâm trí, tưởng hần là một người khác nên mới có hành động như vậy.

Không để Đường Na tiếp tục hôn hít thắm thiết nữa, hần biết rõ nếu để nàng tiếp tục hôn hần, linh hồn của Đường Na sẽ càng ngày càng không ổn định, nếu tiếp tục như vậy, nàng cũng có thể gặp phải nguy hiểm.

Sự ảnh hưởng của ảo cảnh đối với con người không có quan hệ nhiều với thực lực, đây là những kỷ niệm đau đớn nhất mà người ta không muốn đối mặt trong cuộc đời, hơn nữa sự việc này lại cứ đọng lại trong lòng người đó càng lúc càng sâu. Một khi người không thể vượt qua được ám ảnh trong lòng mình, sẽ càng lún càng sâu, cuối cùng không thể kèm chế được.

Xem biểu hiện của Đường Na hần là bị một cảm tình khắc cốt ghi tâm nào đó gây rối loạn tâm trí, ảo cảnh vừa nổi lên, nàng đã tưởng lầm Hàn Thạc là nam nhân mà mình muốn quên đi, nên mới có cảnh hoang đường này.

Sau khi kinh ngạc một chút, Hàn Thạc nhanh chóng có phản ứng. Vẫn bảo trì tư thế cho Đường Na hôn thắm thiết, bàn tay hần đột ngột vùng lên đánh vào ót Đường Na, nàng cũng ngất xỉu đi.

Vươn tay ôm eo Đường Na, cả người nàng nhẹ nhàng êm ái, Hàn Thạc cũng không suy nghĩ nhiều, nhận đúng phương hướng, mang theo nàng ra khỏi trận pháp.

Vừa ra khỏi trận pháp, Hàn Thạc đã thấy bọn người Lệ Vi, Ba Đốn trốn tròn mắt nhìn hần, trong ánh mắt có vẻ hơi mờ mịt.

Mặc dù Hàn Thạc lần lượt đánh xỉu từng người, nhưng hần không dùng Ma Nguyên lực, mà mấy người này đều có thực lực Hạ vị thần, chỉ cần khi không chịu ảnh hưởng của trận pháp, tự nhiên sẽ tỉnh lại rất nhanh.

Họ vừa tỉnh dậy, trong mắt còn có chút mờ mịt, nhất thời tựa hồ còn chưa phân biệt đâu là ảo cảnh, đâu là sự thật.

Nhưng khi họ thấy Hàn Thạc nắm eo Đường Na từ trận pháp kinh khủng đi ra, ánh mắt mờ mịt dần dần khôi phục về tỉnh táo. Lệ Vi sửng sốt một chút, đột nhiên mở miệng:

- Bố Lai Ân, lần này lại là người cứu chúng ta à?

Cảnh Hàn Thạc mang theo Đường Na đi ra khỏi trận pháp đã nói lên tình huống thật sự, do đó Lệ Vi mới hỏi như vậy.

- Ủm, lúc trước các người bị ảo cảnh ảnh hưởng, ta thấy tình huống không ổn nên đánh xỉu tất cả các người rồi dẫn ra ngoài!

Họ đã thấy rồi, Hàn Thạc cũng không cần phải giấu giếm làm gì, đang chuẩn bị bỏ Đường Na ra, chợt nghe nàng hô “ủa”, rồi từ từ tỉnh dậy.

Đường Na vừa thấy mình bị Hàn Thạc ôm eo, đầu tiên là kinh hô, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhận rõ tình huống, lập tức lên tiếng:

- Bố Lai Ân, là người đã cứu ta à?

Hàn Thạc thấy Đường Na đã tỉnh, mỉm cười, bỏ nàng xuống, nói về xin lỗi:

- Người vừa mới bị lâm vào ảo cảnh nên bị mê hoặc, ta thấy tâm tình người rất không ổn định, do đó mới đánh ngất người đi.

- Tốt thôi! Cảm ơn người! - Đường Na ngọt ngào cười, rồi đột nhiên khuôn mặt kiều diễm đỏ ửng lên, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, mắt lóng lánh chớp chớp nhìn vào Hàn Thạc, khóe môi mấp máy vài lần.

“E hèm!”

Hàn Thạc dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Đường Na lập tức hiểu được cái gì, vội vàng lấy ống tay áo xoa xoa khóe miệng, cúi đầu nhìn lại, phát hiện ra trên ống tay áo quả nhiên có vài vệt màu hồng, xem ra cùng loại với son mà Đường Na bôi trên môi.

- A... các người... các người? - Lệ Vi trợn mắt, phát hiện ra Hàn Thạc và Đường Na thần sắc quái dị, bịt miệng kinh hô, thần tình khó tin.

Một tiếng kêu khê của Lệ Vi làm mấy người khác cũng phải suy nghĩ, cũng đều hiểu rõ việc gì xảy ra, ai nấy thần sắc cổ quái. Ba Văn sắc mặt càng âm trầm hơn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc lại có thêm vài phần địch ý.

- Cái này... cái... này... không phải như các người tưởng tượng đâu! - Đường Na đỏ mặt, vội vàng giải thích.

Hàn Thạc cũng có chút xấu hổ, thấy ánh mắt mọi người đều toàn bộ ngưng tụ trên người mình, hấn một lần nữa ho nhẹ một chút, giả vờ tự nhiên nói:

- Đường Na tiểu thư vừa mới rơi vào ảo cảnh, bị lạc lối nên nhìn lầm ta là một người khác. Ta vội vã cứu nàng, cũng không ngờ tới tâm trí nàng lầm lẫn, nên mới làm như vậy...

- Đừng nói nữa!

Đường Na ngắt lời Hàn Thạc về bối rối, con mắt sáng quắc liếc mắt nhìn bọn người Ba Đồn, cười “híc híc”, rồi cười mắng:

- Mấy tiểu quỷ các người, ai nấy đều có tâm tư dơ bẩn vậy sao?

“A...”

Lệ Vi hô to về ủy khuất, thấp giọng lầm bầm:

- Chúng ta đâu có nói gì đâu!

- Được rồi được rồi!

Đường Na không tức giận chỉ trừng nhìn Lê Vi, rồi nói với Hàn Thạc về xin lỗi:

- Tóm lại cảm ơn người, lúc trước nếu có gì mạo phạm, người cũng đừng để bụng
- Không không! - Hàn Thạc trả lời vẻ nghiêm trang, trầm nghĩ “bị người ép hôn, ta có thể nói gì bây giờ. Chẳng lẽ nói ta phải hôn trả lại à?”
- Lần này lại nhờ có Bố Lai Ân. Xem ra hẳn thật sự vẫn là phúc tinh của chúng ta! Bên kia Ba Đồn lại bắt đầu cảm thán, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc càng cuồng nhiệt, nếu không phải Hàn Thạc biết hẳn hoàn toàn bình thường về giới tính, nhất định sẽ cảm thấy nổi da gà.
- Thật là một người thần bí, không ngờ lại cứu chúng ta một lần nữa! - Lê Vi nhìn chăm chú Hàn Thạc thật sâu, lẩm bẩm.

Một lần cứu giúp thì còn có thể nói là may mắn, hai lần thì không thể là việc bất ngờ nữa. Sau khi nghe Lê Vi nói một câu đầy thâm ý, ánh mắt bọn người Đường Na nhìn về phía Hàn Thạc lại có phần đặc biệt hơn.

Hàn Thạc vẫn thong thả, không kể công, không tự ngạo, chỉ mỉm cười không nói gì. Hắn biết những người này cực kỳ tò mò về hắn, cảm thấy kỳ quái tại sao hắn có thể hai ba phen giải cứu họ ở cái nơi thần bí hung hiểm này, cảm thấy kỳ quái tại sao mình chỉ là một tiểu thần ở vị diện cấp thấp mà có thể có hành động thần kỳ như vậy.

- Tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? - Đường Na nhìn về phía trước, thì thào tự hỏi.

Trước mặt họ không còn có những ma trận nữa, chỉ vòng qua mấy tòa núi là tới được Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận khổng lồ rồi. Nhìn những dãy núi đồ sộ phía trước, cảm thụ Huyền Âm khí vô cùng đậm đặc, Hàn Thạc như thấy trước mắt từ xa xưa đã có một tiền bối ma môn pháp lực thông huyền, dùng sức mạnh dời non lấp biển thay đổi cả thiên địa pháp tắc.

Hàn Thạc bất giác thất thần, óc hiện lên những tràng cảnh oai hùng, trong đầu tràn ngập sự kính nể người đó.

- Bố Lai Ân, người nói xem tiếp theo chúng ta có nên đi vào không? - Đường Na thấy Hàn Thạc không đáp, hô khẽ, chỉ đích danh hắn mà hỏi.

Hàn Thạc sững sờ, rồi ngạc nhiên nhìn Đường Na, cười khổ nói:

- Tại sao lại hỏi ta? Người là thủ lĩnh của chúng ta, người nói nên làm như thế nào thì làm thế ấy!

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Đường Na cũng hơi ngạc nhiên, trầm nghĩ “cũng đúng, thế nào mà ta lại hỏi hắn chứ, ta mới là người phát lệnh mà!”

Ngẫm nghĩ một chút, Đường Na đột nhiên phát hiện vì hai lần Hàn Thạc ra tay cứu giúp, làm cho nàng trong lúc bất tri bất giác đã thay đổi ấn tượng đối với hắn. Thực lực Hàn Thạc mặc dù không mạnh, nhưng không biết tại sao nàng lại coi hắn trở thành một người có thể trợ giúp cho nàng, một người hoàn toàn đồng vai phải lứa có thể giúp nàng một tay.

- Người làm vài việc kinh người, hơn nữa óc quan sát của người rất mạnh. Đường Na đại tỷ hỏi ý kiến người cũng là bình thường mà! - Lê Vi không hề cảm thấy có gì không ổn, có thể đến cả nàng cũng không hề phát hiện ra thái độ của mình đối đãi với Hàn Thạc cũng bất tri bất giác xảy ra biến hóa long trời lở đất rồi.
- Người nói ý kiến của người ra đi, ta nghĩ bây giờ không có người nào dám không coi trọng ý kiến của người cả! - Đường Na ngọt ngào cười, nhìn Hàn Thạc về kỳ vọng.

Hàn Thạc nhìn bốn phía, phát hiện ra quả nhiên đúng như lời Đường Na, đoàn người ai nấy đều kỳ vọng nhìn mình. Đến cả Ba Văn lúc trước đầy địch ý với hắn cũng đang đợi nghe ý kiến của hắn, không ai cảm thấy có gì không ổn cả. Hắc, bọn người kia thay đổi thật rồi! Trong lòng Hàn Thạc cười khẽ, sắc mặt nghiêm chỉnh, trầm giọng nói:

- Đã tới nơi này rồi, ta nghĩ mọi người sẽ không lùi bước. Tình huống phía trước như thế nào thì chẳng ai biết được. Ta nghĩ chỉ khi chúng ta tiến vào mới có thể hiểu được tất cả những gì phát sinh ở đây, các người nghĩ có phải không?

Bản thân Hàn Thạc chẳng sợ bất kỳ hung hiểm nào ở đây, căn bản không hề lo lắng có thể gặp phải hung hiểm lớn hơn, do đó có vẻ rất tỉnh táo, không vì hung hiểm mà ảnh hưởng tới tâm trí.

Mọi người đều gật đầu, Đường Na đồng ý nói:

- Đã như thế, chúng ta cứ mạnh dạn mà vào, lúc đó sẽ biết rõ những tình huống xảy ra ở đây.

Mọi người đều đồng ý. Đang chuẩn bị tiến vào, Hàn Thạc đột nhiên đưa tay ra hiệu tạm thời không nên cử động, rồi quay đầu về phía ma trận cách đó không xa, thần tình rất thận trọng.

Bọn người Đường Na vừa thấy Hàn Thạc ra hiệu, toàn bộ tạm thời dừng lại, nhìn theo ánh mắt hắn về phương hướng ma trận kia.

Một tiếng thở phì phò vang lên từ phương hướng đó. Dưới cái nhìn chăm chú của họ, một nhóm bốn người vô cùng chật vật từ trong đi ra.

Áo Nhĩ Đức, Khải Lợi, Khải Tát, Ai Lí Khắc Sâm, trên người họ đều chi chít vết thương. Những vết thương này hoặc là sâu có thể thấy xương, hoặc đen thui một khoảng, hoặc thối chảy mủ, không biết đã trải qua cái gì. Trên mặt họ còn lộ vẻ sợ hãi lạnh mình. Cả người mồ hôi đầm đìa, toàn bộ thở hổn hển, tựa hồ đến cả bước đi vài bước cũng rất khó khăn, xem ra thần lực tiêu hao gần hết.

- Ủa! Là bọn hắn! - Lệ Vi hô khẽ, ánh mắt nhìn về phía Đường Na hỏi ý kiến.

Đoàn người Ba Đồn Ba Văn ai nấy cũng cực kỳ kích động, quay đầu không ngừng thúc giục Đường Na, hy vọng thủ lĩnh hạ lệnh công kích những người này.

Ai cũng thấy bốn người Khải Tát toàn bộ bị trọng thương, mỗi một người đều hao gần hết thần lực. Dưới loại tình huống này, nếu bọn người Đường Na toàn lực công kích, rất có thể sẽ giết chết được bốn người kia.

Ánh mắt Đường Na cũng lóe ra, có chút do dự không quyết, vô tình nàng đưa ánh mắt nhìn Hàn Thạc. Nàng phát hiện hắn thần sắc ngưng trọng, lắc đầu nhìn lại nàng vẻ rất kiên định.

- Dừng! - Đường Na trầm mặc vài giây, dưới cái nhìn chăm chú của bọn người Lệ Vi, Ba Đồn khẽ quát.

Bọn người Lệ Vi vẻ mặt thất vọng nhưng không hề mở miệng phản bác, mà hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Hàn Thạc. Họ cũng nhìn thấy Đường Na vì sự ra hiệu của Hàn Thạc nên mới bỏ đi quyết định lập tức công kích.

- Cái tên gọi là Áo Nhĩ Đức đó cũng không suy yếu như bề ngoài đâu! Đường Na tiểu thư trong lúc này có thể có cơ hội giết chết hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm, nhưng toàn bộ chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ của Áo Nhĩ Đức. Do đó, tốt nhất là đừng coi thường vọng động! - Hàn Thạc thấp giọng giải thích.

Về phần Khải Lợi của Tự Nhiên giáo hội, coi như Hàn Thạc không hề coi vào mắt. Trước kia khi hắn từng sống vai tác chiến với Khải Lợi, hắn đã biết Khải Lợi chỉ có thực lực Bán thần. Sau khi thực lực đột nhiên tăng mạnh, Khải Lợi cảnh giới chỉ là Bán thần rốt cuộc không được Hàn Thạc coi trọng nữa. Có thể khẳng định Khải Lợi có thể vẫn còn sống tới đây nhất định đều là nhờ sự che chở của Áo Nhĩ Đức. Nếu không, có đến bốn Hạ vị thần đi cùng Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát đều hoàn toàn vắng mặt, thì Khải Lợi chỉ là một Bán thần không thể có khả năng còn sống đến bây giờ.

Áo Nhĩ Đức có thể bảo vệ được Khải Lợi còn sống tới đây, hơn nữa mình còn thừa lực, loại thực lực này làm Hàn Thạc rất cố kỵ. Dưới tình huống mình không tuyệt đối nắm chắc, sẽ không mạo hiểm ra tay.

- Các người, làm sao các người không có ai bị thương vong thế? - Khải Tát thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn lên, thần tình khiếp sợ nhìn chăm chăm vào bọn người Đường Na hỏi.

Trong lúc vô tình, ánh mắt của đoàn người Đường Na đều rơi vào người Hàn Thạc. Thấy được tình hình những người đối diện, họ càng ngày càng thấy may mắn là bên mình có Hàn Thạc. Không cần suy nghĩ nhiều, họ vừa trải qua những hiểm cảnh vừa rồi, đều hiểu được nếu bên này không có hắn, tao ngộ của họ nói không chừng còn thảm hơn bọn người Khải Tát nhiều.

Bốn người bên kia toàn bộ đều những những nhân vật có lực cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, lập tức phát hiện ra tiêu điểm trong mắt họ, ai nấy thần sắc vô cùng quái lạ, ai cũng khó hiểu, không biết họ không bị tổn thương thì quan hệ gì với Hàn Thạc, một Hạ vị thần tiểu tốt.

- Chúng ta đi, không cần phải xen vào họ! - Hàn Thạc hô khẽ, đưa mắt cho Đường Na. Hắn nhìn ra được sau khi đi ra khỏi ma trận, những người đó đều đang cố hết sức khôi phục.

Đường Na sức nghĩ ra, lập tức hiểu ý Hàn Thạc vội vàng đưa mắt cho bốn người Ba Đốn, đi theo sau Hàn Thạc hướng về phía Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận.

Quả không ngoài dự liệu, vừa thấy đoàn người Đường Na tiến vào, bốn người Áo Nhĩ Đức và Khải Tát đều không dám tiếp tục nghỉ ngơi nữa, dưới sự dẫn dắt của Áo Nhĩ Đức cũng lao đảo đi theo sau.

Vừa lúc này, những người này thấy bốn người Đường Na bất động nên vẫn muốn tranh thủ khôi phục thần lực. Càng để lâu cho những người này khôi phục càng nhiều thần lực, đám người Đường Na bên này sẽ chịu nhiều hung hiểm hơn. Song khi Đường Na đi vào bên trong, những người này sợ tất cả những gì ở nơi đây sẽ bị bốn người Đường Na tìm thấy trước, tự nhiên không dám dừng lại, như vậy họ không thể khôi phục được thần lực. Đối với đám người Đường Na cũng coi như có thêm vài phần sống hơn.

“Ủa!” - Vừa tiến vào Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, Hàn Thạc đột nhiên kêu khẽ một tiếng.

- Chuyện gì thế? - Đường Na cả kinh, lập tức truy vấn.

- Không có gì!

Hàn Thạc vội vàng đáp lời, sắc mặt quái dị, quay đầu lại ngưng trọng nói:

- Tất cả phải đi theo ta, không được đi lạc đâu đó!

Bốn người Đường Na không nói thêm gì nữa, toàn bộ đều căng thẳng đi theo phía sau Hàn Thạc. Đột nhiên cảnh sắc biến đổi, họ phát hiện ra mình đi tới một rừng đá xa lạ. Sau lưng họ là đám người Áo Nhĩ Đức vừa vào trong, ai nấy thần tình kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào phương hướng họ vừa mới đứng, nói chuyện với nhau tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

- Họ không nhìn thấy chúng ta, mọi người chuẩn bị một chút, đây hẳn là thời cơ giết chúng tốt nhất! - Dưới sự nghi hoặc của bốn người Đường Na, Hàn Thạc đột nhiên quát khẽ đầy quyết đoán.

Đám người Đường Na ngạc nhiên, ai nấy đều đánh giá Hàn Thạc về quái dị, thầm nghĩ “làm sao người biết được những người đó sẽ không nhìn tới nơi này? Làm sao người biết được đây mới là thời cơ giết chết địch nhân tốt nhất của phe mình?”

660. Chương 660 :nói Thật Chứ Ta Rất Không Thích Giết Người Phóng Hỏa!

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận có thể tụ tập Huyền Âm khí, trừ việc này ra, chỉ cần ở trong trận thoáng thay đổi một chút cũng có thể hình thành một ma trận có lực sát thương thật lớn. Người bố trí ra trận pháp này xem ra không muốn cho người thường tiến vào trong. Nhưng khi Hàn Thạc chính thức bước vào, mới phát hiện ra ở trung tâm Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận từng bước đều tràn ngập nguy cơ trí mạng.

Khu vực nơi bốn người Hàn Thạc và Đường Na đứng là một góc chết của trận pháp, có thể dùng để tị nạn. Nhưng góc chết này nếu là người không hiểu bố cục của Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, quyết không có khả năng phát hiện ra được. Đường Na cũng không có khả năng tiến đến. Khi Hàn Thạc vừa vào, mỗi một bước đều nghiên cứu rất kỹ, suy đi tính lại rất nhiều lần mới có thể tìm được chỗ này.

Đoàn người Hàn Thạc đột ngột biến mất làm bốn người Áo Nhĩ Đức ai nấy thần sắc kinh dị, nhìn về phương hướng họ vừa biến mất không dám mạo hiểm xâm nhập một bước nào.

Có một phen gặp phải thống khổ lúc trước, họ chính thức hiểu được địa phương này đáng sợ như thế nào. Bốn Hạ vị thần chết sạch, họ cũng phải giãy dụa kịch liệt mới thoát khỏi tử vong, nhờ đó mới gian nan đi tới được nơi này. Họ hiểu mỗi một bước đều có thể gặp phải hung hiểm lớn hơn nữa. Ngay khi nhóm bốn người thấy Hàn Thạc biến mất, họ cho rằng đương nhiên nhóm người kia đã gặp nạn rồi.

- Bố Lai Ân, họ không thể thấy chúng ta thật à! Việc này là như thế nào? - Lệ Vi có vẻ rất ngạc nhiên vui mừng, hô khẽ.

Mấy người Đường Na cũng nhìn Hàn Thạc chăm chăm vẻ nghi hoặc, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Nơi này cũng có quy luật, các người không chú ý tình huống chung quanh, tự nhiên không thể phát hiện ra ở đây không chỗ nào không có quy luật cả! - Hàn Thạc mắt nhìn chăm chăm vào bọn người Áo Nhĩ Đức, thuận miệng nói.

- Có quy luật gì cơ? Mấy quả núi thôi mà, ta nhìn không thấy có gì đặc biệt so với những địa phương khác!
- Lệ Vi lằm bằm, có vẻ không tin lắm.

Cũng không quay đầu lại, Hàn Thạc cười nhạt, chỉ vào phương hướng Áo Nhĩ Đức, giải thích:

- Người chú ý một chút sẽ phát hiện nơi đó có một màn sương nhạt bay vòng quanh, màn sương đó bay vòng quanh mấy quả núi này rất có quy luật, còn có...

Hàn Thạc hiểu rất rõ về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, tiện tay chỉ một cái là chỉ tới điểm mấu chốt.

- Quái lạ! Thật thế!

Lệ Vi dựa theo Hàn Thạc chỉ điểm, giật mình cả kinh, phát hiện ra những lời hắn nói rất chính xác, những cảnh vật biến ảo hoàn toàn đúng như những gì hắn nói. Nhờ đó ánh mắt Lệ Vi bây giờ nhìn Hàn Thạc không khỏi có thêm vài phần sùng bái. Nàng tràn ngập kính ý nói:

- Người... Người rốt cuộc là người như thế nào? Không ngờ đến cả những biến hóa rất nhỏ xung quanh như vậy mà cũng có thể quan sát một cách rõ ràng!

Chẳng những Lệ Vi, kể cả đám người Đường Na đều kinh hãi thất sắc, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc ngập tràn kính ý.

Những quy luật như lời Hàn Thạc vừa rồi nói người bình thường rất khó có thể nhận thấy được. Cho dù một vài nhân vật biến thái vô cùng mẫn cảm với hoàn cảnh chung quanh, phỏng chừng cũng khó có thể nhận ra một cách rõ ràng như vậy. Đến cả một vài bố cục cây cối quái dị cũng có thể gây ra sự khác biệt. Hàn Thạc lại nói ra tùy ý như vậy, quả là một công kích rất lớn đối với những qui tắc trước nay họ biết.

"Rốt cuộc người này là như thế nào? Lại có thể nhận thấy tất cả biến hóa mỗi giây mỗi phút rõ như lòng bàn tay?"

- Quy luật này có liên quan gì tới địa phương này không? Tại sao họ không nhìn thấy chúng ta? - Đường Na càng tiếp xúc nhiều với Hàn Thạc, càng cảm thấy hắn khó có thể nắm bắt. Nàng cố ghi tạc những qui luật của cảnh vật chung quanh, nhưng lại vẫn không rõ việc này có liên quan gì tới việc họ đứng tại chỗ này?

- Nói về địa điểm này thì có điều rất thâm ảo. Kể cả thiên thời, địa lợi, thiên khí. Còn có một vài đặc tính vạn vật... - Hàn Thạc nghiêm nhiên thành bộ dạng lưu manh chuyên nghiệp, dùng một vài từ đao to búa lớn, một vài tri thức vật lý hóa học mà hắn biết ở thế giới trước, nói linh tinh một hồi cho đám Đường Na lúc này như lọt vào trong sương mù, thái độ rất chăm chú.

Đường Na chăm chú nghe Hàn Thạc giải thích, còn có đoàn người Ba Đồn, Lệ Vi thì ai nấy thần tình nghi hoặc, càng chú ý nghe càng không hiểu. Người nhìn ta, ta nhìn người, ai nấy vô cùng nghi hoặc.

"Các người nghe mà hiểu được mới lạ. Chính ta còn không biết mình nói cái gì!" - Hàn Thạc cảm thấy buồn cười, càng thêm nghiêm trang giải thích kỹ lưỡng thêm cho họ, thỉnh thoảng còn pha thêm vào đó vài thuật ngữ chuyên môn của thế giới cũ, thái độ rất thành khẩn và chăm chú giải thích cho Đường Na.

Bọn người Đường Na mắt to mắt nhỏ, toàn bộ nhìn Hàn Thạc ngây ngốc, không ai dám nói gì.

Nếu Hàn Thạc không có biểu hiện thần kỳ như vậy, nếu hắn không phải thật sự đã đưa họ tới khu vực thần kỳ này, nếu vừa rồi hắn không miêu tả quy luật chung quanh một cách chính xác, họ nhất định sẽ cảm thấy Hàn Thạc chỉ nói khoác lác - Trên thực tế, Hàn Thạc cũng đích thật đang nói linh tinh!

Song chính là vì có quá nhiều việc lạ toàn bộ đều được chứng thực, những gì Hàn Thạc gây ra cũng tựa hồ hoàn toàn phù hợp với quy luật nào đó, do đó họ nghe hắn giảng giải về vấn đề thâm ảo dị thường này, ai

nấy đều không cho rằng Hàn Thạc nói linh tinh, ngược lại cố tỏ ra thông minh, cảm thấy nếu mình không hiểu những gì hắn nói thì trí tuệ của mình quá yếu.

Họ nghe xong một lúc lâu, thật sự là chẳng hiểu chút nào, Hàn Thạc thấy ai nấy đều chăm chú cực lực cố nghĩ cố hiểu, đến cả Đường Na cũng đột nhiên cảm thấy trí tuệ mình tựa hồ quá kém, hoài nghi đầu óc mình có phải thật sự là có chuyện không.

“Gặp phải cao nhân rồi!”

Ba Đốn và Lệ Vi liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn Hàn Thạc đầy vẻ kính nể, quyết tâm lôi kéo hắn càng thêm mãnh liệt.

- Ta nói như vậy, các người hiểu chưa? - Hàn Thạc nhìn mấy người vẻ chăm chú, rồi dò hỏi.

- Cũng có, hiểu được vài điểm, nhưng không hiểu hết! - Ánh mắt Lệ Vi nhìn Hàn Thạc có vẻ hơi bối rối, để tỏ ra mình không đến nỗi đặc biệt ngu ngốc, nên vội vàng gật đầu.

Ba Đốn nghe Lệ Vi vừa nói như vậy, lại thấy Hàn Thạc nhìn mình với ánh mắt kỳ vọng, cũng sợ Hàn Thạc cho hắn là ngu ngốc, nên cũng vội vĩnh khê gật đầu, ra vẻ trầm tư, tựa hồ cũng ngộ ra điều gì.

Trong lòng Hàn Thạc muốn cười phá lên, ánh mắt càng thêm kỳ vọng, lại nhìn về phía Đường Na.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, vẻ mặt Đường Na hơi quái dị, đánh giá Lệ Vi và Ba Đốn một chút, thấy hai người bọn họ đã có chút lĩnh ngộ, trong lòng đầy vẻ kinh ngạc và khó hiểu, ý nghĩ xoay chuyển cấp tốc, “trong lúc này nếu thừa nhận mình chẳng biết gì, vậy chẳng phải nói là mình ngu hơn Lệ Vi và Ba Đốn sao”, vừa nghĩ như vậy, Đường Na cũng ngọt ngào cười, khê gật đầu rụt rè, nói:

- Mặc dù có chút thâm ảo, nhưng cũng có thể hiểu được một chút!

“E hèm... hèm...”

Hàn Thạc liên tục ho khan để kìm tiếng cười của mình. Xem ba tên này ai nấy tự cho mình là thông minh, hắn đột nhiên cảm thấy ba người đến từ Chúng Thần đại lục này cũng khó thoát khỏi một vài thói quen của con người thế tục, đặc biệt hư vinh và tự cao, ngược lại còn nghiêm trọng hơn người thường một chút.

- Hai người các người thì sao? - Cố nén cười, Hàn Thạc lại nhìn về phía Ba Văn và Khảo Bá Đặc.

Hai tên này liếc mắt nhìn nhau, thần tình xấu hổ, rồi liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình không rõ, bộ dạng rất xấu hổ, rồi lại không dám nhìn ánh mắt chân thành của Hàn Thạc.

- Các người quá ngốc! - Lệ Vi mở miệng khinh bỉ, Ba Đốn cũng khê gật đầu đồng ý, âm thầm may mắn là mình thông minh.

“A ha ha...” - Hàn Thạc rốt cuộc không chịu được, mở miệng cười vang.

- Bố Lai Ân, người cười cái gì? Người không cười nhạo họ đó chứ? - Đường Na nghĩ rằng Hàn Thạc cười nhạo Ba Văn và Khảo Bá Đặc liền cau mày, lên tiếng quát lớn.

- Không... Ta không có ý cười họ!

Mắt thấy hai người Ba Văn và Khảo Bá Đặc xem ra lúc này càng xấu hổ thêm, Hàn Thạc vội vàng giải thích:

- Ta chỉ cảm thấy chúng ta có thể thấy được Áo Nhĩ Đức. Còn Áo Nhĩ Đức thì không nhìn được chúng ta, cảnh này rất buồn cười mà thôi. Ha ha, bộ các người không thấy thế à?

Hàn Thạc vừa nói như vậy, mọi người cũng phụ họa cười ha ha, ai cũng tán thành.

Lắc lắc đầu dở khóc dở cười, Hàn Thạc thầm nghĩ người thành thật quả nhiên có hại, thật thà như bọn người Ba Văn ngược lại thành loại nhân vật trí tuệ thấp. Bọn người này quả nhiên rất thú vị!

- Được rồi được rồi, nói đi nói lại, chúng ta bây giờ phải đối phó với họ. Bởi vì chúng ta biến mất, mấy tên gia hỏa này ai nấy đều vô cùng cẩn thận, đều không dám xâm nhập một bước. Xem ra đã bị sự kỳ dị ở nơi này dọa vỡ tim rồi! - Đường Na ngăn Lệ Vi và Ba Đốn cười nhạo, hỏi Hàn Thạc.

- Rất đơn giản, cứ ở chỗ này phát động công kích từ xa vào người họ là được. Ta có thể cam đoan, họ tuyệt đối không biết công kích đến từ nơi nào, cũng không cách nào phát hiện ra tung tích của chúng ta! - Hàn Thạc ổn định tâm cảnh một chút, giải thích cho họ.

- Chỉ đơn giản như vậy à? - Đường Na hỏi lại.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi! - Hàn Thạc trả lời khẳng định.

- Được. Chúng ta còn chờ gì nữa, hắc hắc, loại cơ hội tập kích này cũng không có nhiều lắm đâu! - Đường Na yêu kiều cười rộ lên, có vẻ rất vui vẻ, phân công mọi người chuẩn bị tấn công.

Đoàn người Ba Đồn Lệ Vi ai nấy đều đem những thủ đoạn công kích mình đặc ý nhất ra, đứng trong vùng rừng đá này, hướng về phía bốn thân hình mờ mịt của đám Áo Nhĩ Đức xa xa mà ra tay.

Đường Na hai tay xòe ra, vô tận khí Hắc Ám che kín tầm mắt, đánh thẳng vào Khải Tắt. Lệ Vi và Khảo Bá Đặc thi triển lực lượng nguyên tố Tử Vong, một Vong Hồn Qua Toàn, một Linh Hồn Phong Bạo phóng ra. Hai huynh đệ Ba Đồn và Ba Văn hội tụ sức mạnh Hủy Diệt thành từng lưỡi dao sắc bén bắn nhanh ra ngoài.

Chỉ có Hàn Thạc vẫn không nhúc nhích, lạnh nhạt nhìn công kích của năm người, căn bản không có ý ra tay.

- Không hay! - Khải Tắt ở bên ngoài thấy chấn động, hắn đã cảm ứng được công kích mãnh liệt đang đến, vội vàng bắt đầu động thủ ngăn cản những tập kích không biết đến từ nơi nào.

Ai Lí Khắc Sâm không nói nhiều lời, tay trái hoa một vòng trong hư không, một tấm màn băng trong suốt hình thành bên người hắn, lấp lánh ánh sáng tuyệt đẹp, thân ảnh hắn được bao kín bên trong, trông có vẻ cực kỳ mộng ảo.

- Người không nên cử động! - Áo Nhĩ Đức không hoảng hốt, chỉ quay đầu lại nói với Khải Lợi một câu như vậy, cũng không thấy hắn có động tác gì, công kích từ sức mạnh Hủy Diệt của hai huynh đệ Ba Đồn Ba Văn đánh về phía này toàn bộ bị ngăn trở, không thể đi tới một bước.

Trên đường đi, Khải Lợi hắn là được Áo Nhĩ Đức bảo vệ thành thói quen. Hắn cũng tuyệt đối tin tưởng Áo Nhĩ Đức, nên không có lấy một chút khẩn trương nào, an tĩnh tránh phía sau Áo Nhĩ Đức, bản thân mình không xuất ra bất kỳ sức mạnh nào.

- Ba Đồn Ba Văn, không cần ra tay với Áo Nhĩ Đức, công kích của các người không có lực sát thương với hắn! - Đường Na thấy Áo Nhĩ Đức nhẹ nhàng hóa giải công kích của hai người Ba Đồn Ba Văn, vội vàng quát khê.

Ba Đồn, Ba Văn đồng ý ngay, cũng như mấy người Đường Na, Lệ Vi, tới tấp công kích vào hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm, không còn quan tới Áo Nhĩ Đức nữa.

Năm người Đường Na toàn bộ đều đã hành động, các loại phương thức công kích làm Hàn Thạc hoa cả mắt, tới tấp từ trên tay họ phóng thích ra, nhất nhất lướt qua không gian không hề có chướng ngại phía trước, bắn về phía Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm.

Phương thức ra tay của những người này quả là ngạc nhiên cổ quái, hoặc là dùng binh khí, hoặc là dùng thần lực trong cơ thể, hoặc là mượn lực lượng nguyên tố trong thiên địa, sau đó thêm sức mạnh của mình vào đó. Đường Na thì dùng lực lượng đặc thù trong Thần chi lĩnh vực, dùng một loại phương thức mà Hàn Thạc không thể giải thích được liên tục công kích ra.

Công kích như vậy trong chốc lát, Hàn Thạc phát hiện ra Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm mặc dù thần lực cũng đã bị tiêu hao, nhưng vì nguyên nhân chính là họ là Trung vị thần, công kích của bốn Hạ vị thần bắn về phía họ cũng không thể thu được hiệu quả gì thiết thực.

Chỉ có công kích của Đường Na mới làm cho Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt như lâm đại địch, chống đỡ rất gian nan. Bốn người Ba Đồn cũng hiểu được sức mạnh của mình không thể tạo thành đả kích trí mạng cho Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm, nên chỉ hướng công kích của mình đi theo sau công kích của Đường Na, đợi Đường Na xé rách phòng tuyến của họ, mới thừa dịp thể tiến vào. Cái này mới thực sự trở thành phiên toái cho Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm.

Sau một phen bắn phá điên cuồng, hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm đã thở hổn hển, cơ hồ chật vật muốn bỏ chạy.

Từ đầu tới cuối, Áo Nhĩ Đức vẫn không ra tay giúp hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm chống đỡ, chỉ nhủu mày ngưng thần đánh giá chung quanh, tựa hồ muốn biết rõ những đòn tấn công này tới từ nơi nào.

Nhân vật bố trí ra cự hình Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận bố trí này cao hơn Áo Nhĩ Đức không biết bao nhiêu cấp bậc, lại đến từ một vũ trụ có phương pháp tu luyện hoàn toàn khác hẳn, cũng không phải là thứ mà Áo Nhĩ Đức có thể hiểu được. Mặc dù hắn ngưng thần không ngừng quan sát, nhưng chỉ tốn công vô ích mà thôi.

- Hô hô, mẹ nó, hai tên này ương ngạnh thật đó! - Sau một phen công kích, thần lực Ba Đồn đã hao phí không ít, thở phì phò, thấp giọng mắng.

- Ủa, Bố Lai Ân, sao ngươi không động thủ? - Ba Đồn vừa thở, vừa đột nhiên chú ý tới Hàn Thạc đang lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước, mở miệng dò hỏi. Nghe hắn vừa hỏi như vậy, mọi người cũng đều quay lại nhìn Hàn Thạc.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hàn Thạc không hề xấu hổ, cười hắc hắc nói:

- Thực lực ta thấp kém, ta không muốn bêu xấu!

Tới lúc này, cho dù Hàn Thạc nói mình không đủ sức trối gà, họ cũng tuyệt đối không dám coi thường hắn. Nghe Hàn Thạc nói thế, không ai trách cứ gì. Ba Đồn còn chủ động nói cho hắn:

- Ngươi không cần ra tay, chỉ cần ngươi bảo trì cái đầu tỉnh táo là được rồi. Có cái đầu thông minh của ngươi ở chỗ này, chúng ta có thể đỡ được rất nhiều khí lực.

Mọi người hoàn toàn đồng ý!

- Bố Lai Ân, ngươi chỉ cần quan sát chung quanh tất cả cho tốt, như vậy là đủ rồi. Chúng ta cần sự giúp đỡ của ngươi về phương diện này rất nhiều, những hành động giết người thô thiển như thế này thì cứ để cho chúng ta làm là được rồi! - Ba Đồn nói tiếp.

- Vậy là tốt nhất, nói thật chứ ta không thích giết người phóng hỏa!

Hàn Thạc cười hắc hắc, chỉ chỉ vào phương hướng hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm, nhắc nhở:

- Các ngươi chỉ cần công kích một người Ai Lí Khắc Sâm là được. Áo Nhĩ Đức và Khải Tát còn có chút giao tình, nói không chừng cuối cùng sẽ trợ giúp Khải Tát. Nhưng hắn và Ai Lí Khắc Sâm nhất định không có giao tình gì, khẳng định sẽ không quản sự chết sống của gã này đâu. Mặt khác, vào thời khắc mấu chốt này, Khải Tát chỉ biết lo cho mình, cũng sẽ không nguyện ý liều chết cho Ai Lí Khắc Sâm. Cứ tập trung vào một người Ai Lí Khắc Sâm mà tấn công, ta nghĩ sẽ nhanh hơn một chút!

Mọi người ngạc nhiên, rồi quá mừng, lập tức chuẩn bị theo lời Hàn Thạc, trước tiên hạ độc thủ với Ai Lí Khắc Sâm.

- Còn nói mình không thích giết người phóng hỏa, ta thấy ngươi xấu hơn bất kỳ người nào khác! - Lệ Vi cười hì hì, nguyệt Hàn Thạc.

661. Chương 661:tiếng Gọi Thần Bí Với Thần Thức

Hàn Thạc thản nhiên như không, không công nhận cũng không phủ nhận đánh giá của Lệ Vi, chỉ cẩn thận quan sát đoàn người Ai Lí Khắc Sâm.

Như đề nghị của hắn, công kích của mấy người Đường Na toàn bộ đều nhắm vào Ai Lí Khắc Sâm. Trong chớp lát, những luồng hào quang đan vào nhau, thần lực lao tới, đều tập trung cả vào tên kia.

Đúng như lời Hàn Thạc, Áo Nhĩ Đức không quan tâm tới Ai Lí Khắc Sâm, vẫn quan sát những biến hóa của ma trận, nhưng cũng chỉ tốn công vô ích.

Khải Tắt vừa thấy mình không còn bị công kích, bèn thở phào một hơi, tận dụng thời gian khôi phục thần lực, căn bản không quản Ai Lí Khắc Sâm bên cạnh đang lâm vào nguy hiểm tử vong.

Ai này cũng vì tư lợi, nhất là loại quan hệ được thiết lập trên cơ sở ích lợi, lại càng không có khả năng có loại chia sẻ hoạn nạn.

Công kích vốn chia ra cho hai người Áo Nhĩ Đức Khải Tắt, đột nhiên toàn bộ tập trung vào một người Ai Lí Khắc Sâm, hẳn phải chịu một áp lực tăng lên gấp nhiều lần. Trong lúc này, Ai Lí Khắc Sâm sớm đã mệt mỏi, thần lực hao tổn rất nhiều, nên càng lúc càng thối, như nền trước gió, lung lay muốn ngã, ánh sáng sinh mạng có thể tắt bất kỳ lúc nào.

- Cứ tiếp tục đi, ta thấy Ai Lí Khắc Sâm sắp không chịu được rồi! - Ba Đồn cười quái dị về hưng phấn. Mất thấy Trung vị thần Ai Lí Khắc Sâm sắp bị họ liên thủ đánh cho gần chết, Ba Đồn chợt nảy ra một loại cảm giác tự hào khó hiểu.

- Áo Nhĩ Đức đại nhân, Áo Nhĩ Đức đại nhân, giúp chúng ta đi.

Khải Tắt tiếp tục khôi phục thần lực, thấy Ai Lí Khắc Sâm càng ngày càng không chịu nổi, khẩn cấp cầu cứu Áo Nhĩ Đức. Như không nghe tới lời cầu cứu của Khải Tắt, Áo Nhĩ Đức vẫn nhún mày đánh giá bốn phía, căn bản không để ý đến lời Khải Tắt.

Tự Nhiên giáo hội và Băng Tuyết thần điện đã có hục hặc với nhau ở đại lục Kì Áo rồi, hiển nhiên việc này cũng ảnh hưởng tới quan hệ giữa những người cao cấp song phương. Áo Nhĩ Đức tuyệt không phải là một người đại lượng có thể không kể đến hiềm thù từ trước mà ra tay cứu giúp người đối địch với mình.

Khải Tắt thấy Áo Nhĩ Đức không có thái độ gì, trong lòng cũng cười khổ, biết hẳn là không hi vọng gì ở hẳn cả. Cảm thụ thấy thần lực trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, lại nhìn những công kích cuộn cuộn như không bao giờ dứt chẳng biết từ chỗ nào bay tới, âm thầm cân nhắc một chút, Khải Tắt cũng quyết định không làm gì cả.

Vì vậy, Khải Tắt trở mắt nhìn Ai Lí Khắc Sâm chịu đủ loại công kích, cũng giả vờ thần lực của mình bị hao phí rất nhiều, thở hổn hển cố khôi phục cho bản thân, không hề ra tay giúp Ai Lí Khắc Sâm ngăn cản công kích.

- Các người cứ ở đây đối phó với họ, ta đi trước xem tình huống. Dời mãi ở nơi này cũng không phải là một cách làm tốt. Ta xem thử có cách nào tìm được đường xuống sâu dưới đất không! - Trong lúc này, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

Đường Na sững sốt, nhìn Hàn Thạc kinh ngạc, nghi hoặc hỏi:

- Nếu bây giờ đi ra ngoài, người không sợ Áo Nhĩ Đức phát hiện ra người rồi giết chết người trong nháy mắt à?

- Đừng lo, ta tự có phân tặc!

Hàn Thạc tự tin. Sau khi suy nghĩ một chút, lại dặn Đường Na:

- Người cẩn thận một chút. Trước khi ta chưa về, tốt nhất đừng mạo hiểm rời khỏi nơi này. Chỉ cần các người đợi ở đây, ta có thể cam đoan sự an toàn của các người về căn bản sẽ không có vấn đề gì. Nếu các người ra khỏi nơi này, ta không dám cam đoan đâu!

Đường Na kinh ngạc không nói gì, một lát sau, khẽ gật đầu về trầm trọng.

- Bố Lai Ân, người muốn đi đâu?

Lệ Vi kêu khê một tiếng, rồi tỏ vẻ hào hùng nói:

- Hay là ta và người cùng đi? Ta có thể giúp người được đó!

- Người không giúp được ta đâu!

Hàn Thạc lập tức cự tuyệt. Trong khi Lệ Vi đang thất vọng, một lần nữa lại mở miệng:

- Nhưng nếu các người có thể giết chết được mấy người Ai Lí Khắc Sâm thì coi như đã giúp ta rồi.

Nói xong, Hàn Thạc không còn ở lại nữa, khẽ gật đầu chào bọn Đường Na và Ba Đốn, nhoáng lên một cái đã từ khu rừng đá bay ra ngoài.

Trong khi đám người Đường Na toàn lực công kích Ai Lí Khắc Sâm, thần thức Hàn Thạc lập tức triển khai, bao trùm ra xa dần, âm thầm thăm dò bí mật sâu trong Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận. Thần thức vừa dần dần kéo dài ra, hần cảm nhận được tiếng gọi thần bí từ trung tâm của trận pháp.

Tựa như ở trung tâm Cửu địa Huyền Âm Tụ Linh trận có vật gì đó kêu gọi khắp nơi, đợi hần tiến đến.

Loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, làm Hàn Thạc ngay từ đầu còn cho là ảo giác. Nhưng khi hần nín thở ngưng thần thử tinh tế cảm ngộ thì phát hiện ra tiếng gọi này trực tiếp nhằm vào thần thức hần, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của thần thức hần.

Tới lúc này, Hàn Thạc có thể khẳng định người bố trí Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận nhất định là một tiền bối Ma Môn pháp lực thông huyền. Hàn Thạc không rõ rốt cuộc tại sao tiền bối kinh khủng này lại đi tới đại lục Kì Áo. Cái duy nhất hần có thể khẳng định là, người này bố trí ra tất cả nơi này chính là nhằm vào tất cả những cường giả không hiểu phương pháp tu luyện Ma Công ở vị diện khác.

Về phần hần, cũng là người tu Ma Công, căn bản không chịu ảnh hưởng gì của nơi này. Việc này cũng có nghĩa là cho dù bọn người Đường Na Áo Nhĩ Đức một bước là gặp hung hiểm ở Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận, nhưng hần lại có thể không bị cản trở gì, không cần lo lắng đến nguy hiểm ở đây.

Có phán đoán như vậy, Hàn Thạc còn có gì phải lo lắng chứ?

Bọn người Đường Na và Lệ Vi Ba Đốn coi như minh hữu cùng nhóm với Hàn Thạc, song vào thời khắc này, hần là người tu luyện ma công sẽ không nguyện ý cho bất luận kẻ nào biết được bí mật của hần, muốn chiếm trọn tất cả những gì ở nơi này. Mang theo ý nghĩ này, Hàn Thạc dứt khỏi đám người Đường Na, để cho họ ở trong thạch lâm dây dưa với đám Áo Nhĩ Đức, Ai Lí Khắc Sâm, còn mình thì tìm kiếm tất cả những thứ trong Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận.

Mới từ thạch lâm đi ra, Áo Nhĩ Đức thủy chung vẫn quan sát tất cả biến hóa chung quanh, lập tức phát hiện ra tung tích Hàn Thạc. Hần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, nên đối với sinh vật có mạng sống đều có cảm ứng siêu phàm. Vì Hàn Thạc tu luyện ma công hình thành nên thần thức, dấu vết sinh mạng khác với người bình thường rất nhiều, do đó hần vừa đi tới, Áo Nhĩ Đức đã lập tức phát hiện ra ngay.

- Tiểu tử này vừa rồi ở đâu ấy nhỉ? - Áo Nhĩ Đức vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, trong lòng đột nhiên giật mình, vươn tay kéo Khải Lợi bay về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc cũng không sợ Áo Nhĩ Đức có thể phát hiện ra mình. Mắt thấy Áo Nhĩ Đức đi tới, Hàn Thạc không nhanh không chậm, thần sắc không thay đổi, tự nhiên đi vào trong Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận.

Dưới cái nhìn chăm chú của Áo Nhĩ Đức, Hàn Thạc chẳng những thân ảnh càng ngày càng xa, đến cả dấu vết sinh mạng cũng tựa hồ được kết giới vô hình che dấu, ngay trong tầm mắt và cảm ứng linh hồn của hần, dần dần biến mất hần.

Áo Nhĩ Đức cực kỳ kinh ngạc, hần tự tin với tốc độ của mình phải nhanh hơn tốc độ của Hàn Thạc rất nhiều, nhưng chẳng những không thể đuổi theo Hàn Thạc, ngược lại còn để tên kia nhanh chóng biến mất. Loại cảm giác kỳ dị này làm Áo Nhĩ Đức nghĩ mãi không lý giải được, cảm thấy rất bức mình.

Áo Nhĩ Đức tự nhiên không hiểu khi Hàn Thạc ly khai đã dựa theo một góc đặc biệt của ma trận. Ma trận đã sửa lại quy tắc không gian, làm khoảng cách giữa hần và Hàn Thạc đột nhiên dài ra. Áo Nhĩ Đức không hiểu sự kỳ diệu của ma trận, mặc dù đuổi theo chí chết thì cũng chỉ càng đuổi càng xa thôi.

Đám Đường Na ở góc chết trong thạch lâm giữa Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận, ai nấy đều cảm thấy ngạc nhiên. Từ góc độ của họ, họ thấy một hiện tượng kỳ dị - Hàn Thạc không nhanh không chậm, bước từng bước đi sâu vào Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận. Phía sau Áo Nhĩ Đức đuổi theo rất nhanh. Áo Nhĩ Đức rõ ràng dốc hết toàn lực đuổi theo, nhưng khoảng cách giữa hai người thì dài ra vô hạn. Thoạt nhìn Áo Nhĩ Đức đuổi theo, ngược lại như là lùi lại phía sau, cảnh tượng cực kỳ quái dị.

- Không gian pháp tắc nơi này như bị cố tình vặn méo đi, thật sự... Thật sự là quá kỳ quái. Người bố trí tất cả nơi này rốt cuộc là ai, tại sao tựa hồ không chỗ nào giống chỗ nào cả! - Đường Na thần tình kinh hãi,

thì thảo luận lắm.

- Bố Lai Ân chắc không bị sao chứ hả? - Lệ Vi bồn thần, nàng nhìn Hàn Thạc bước từng bước một không quay đầu lại hướng thẳng vào sâu trong Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, rồi cảm thấy có gì đó không được thỏa đáng lắm. Ngẫm nghĩ một lát, không biết phải nói gì.

- Tại sao... tại sao ta cảm thấy Bố Lai Ân và hoàn cảnh nơi này lại hợp nhau như vậy nhỉ? Giống như... Giống như chỗ này như là nhà của hắn vậy, không hề khẩn trương một chút nào, tựa hồ cái gì cũng rất thông thả? - Ba Đồn nghĩ ngợi trong chốc lát, vô tình biểu đạt hết ý nghĩ trong lòng mình ra.

Hắn vừa nói thế, Lệ Vi kinh hô một tiếng, hét lớn:

- Không sai, chính là loại cảm giác này! Ta cũng thấy như vậy. Biểu hiện của Bố Lai Ân ở đây tựa như trong nhà mình, hắn quen thuộc mọi thứ ở đây, chính là loại cảm giác này!

Ba Đồn và Lệ Vi vừa nói như vậy, Đường Na cũng ngạc nhiên, âm thầm nghĩ ngợi một chút, sự nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn.

- Mặc kệ Bố Lai Ân, trước hết giết chết Ai Lí Khắc Sâm rồi nói sau! - Đường Na suy nghĩ một chút, vẫn không nghĩ ra, lòng phiền não hướng về phía đám Ba Đồn Lệ Vi quá khê.

Mấy người không nói gì nữa, tập trung nhìn chăm chăm vào Ai Lí Khắc Sâm đang cố dấu mình, tiếp tục phát động oanh tạc loạn xạ.

Sâu trong Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, Hàn Thạc cước bộ thông thả, chuyên chú quan sát mọi việc xung quanh, thẳng đường đi tới một nơi vô cùng kỳ lạ.

Càng vào sâu, hắn càng lúc càng ngạc nhiên về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận. Tiếng gọi đến từ sâu trong trận pháp đối với thần thức hắn cũng càng ngày càng thường xuyên.

Trên đường đi tới, nơi nơi đều là những ma trận hình thù kỳ lạ đủ loại. Hàn Thạc cơ hồ không biết những ma trận ở nơi này, rất nhiều loại vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hắn. Tự nhiên, uy lực kinh khủng của những ma trận nơi này không hề có ý công kích Hàn Thạc, để hắn thẳng đường đi đến mà không bị cản trở gì.

Nhưng tới giữa ma trận cổ quái này, Hàn Thạc phát hiện ra mười mấy bộ xương sinh vật trắng hếu. Những sinh vật này có vài bộ là của con người, cũng có vài bộ có hình thể ma thú rất to lớn, Hàn Thạc còn phát hiện ra hai bộ trong đó là của Hồn tộc.

Từ những dấu vết này, Hàn Thạc đoán ra năm ngàn năm trước, ở đây từng phát sinh một hồi đại chiến. Trận chiến ấy, có chủ nhân cũ của Khô Lô pháp tượng, có tiền bối Hồn tộc, cũng có Thần của Quang Minh giáo hội, và tổ bối của Áo Nhĩ Đức tu luyện Sinh Mạng pháp tắc tham dự.

Kết quả cuối cùng, tiền nhân Tự Nhiên giáo hội tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, Thần của Quang Minh giáo hội chiến thắng. Nhưng có thể khẳng định là những người cùng chiến tuyến với họ đi tới nơi này hẳn cũng tổn thất rất nhiều Thần trong ma trận này.

Thông qua những hiểu biết của Hàn Thạc về Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận này, thông qua những hiểu biết đại khái của hắn về những ma trận ở đây, Hàn Thạc đoán những người này mặc dù muốn tìm hiểu bí mật nơi này chỉ sợ không có lấy một người nào có thể còn sống mà đi vào trung tâm Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận được.

Bởi vì, ma trận nơi này thật sự quá kinh khủng!

Tiếng gọi từ trung tâm Cửu địa Huyền Âm Tự Linh trận càng ngày càng rõ ràng. Tiếng gọi này mãnh liệt vô cùng, từng tiếng gọi tràn ngập khắp thần thức Hàn Thạc, mang theo một loại sức mạnh đầu độc tà dị, không ngừng hấp dẫn Hàn Thạc xâm nhập nhanh hơn.

Tiếng gọi đó càng lúc càng ảnh hưởng lớn lên Hàn Thạc, mạnh tới mức làm hắn nhất thời không thể ổn định tâm trí, không thể tiếp tục quan sát tất cả tình huống chung quanh.

Rốt cục, Hàn Thạc bỏ qua không tiếp tục quan sát chung quanh nữa, căn cứ thần thức vào mạch bảo, rất nhanh đi theo tiếng gọi từ trung tâm truyền đến.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đi tới nơi tiếng gọi truyền đến - Trận nhãn của Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận. (trận nhãn: mắt trận, cơ cấu quan trọng nhất của trận pháp)

Vị trí trận nhãn được che kín bởi những hoa văn dày đặc, khắc họa rất nhiều những đồ án quái dị mà Hàn Thạc không rõ, những đường cong quanh co khúc khuỷu, như loại giáp cốt văn từ thế giới của Hàn Thạc khi xưa, có vẻ rất thần bí huyền ảo, làm hắn không rõ thâm ý.

Tiếng gọi đến thần thức Hàn Thạc đến từ phía dưới trận nhãn, không biết phát ra từ vật gì.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, trận nhãn của cự hình Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận kinh khủng như vậy ngoài trừ những đồ án thần bí khó lường và phù văn quái lạ ra, còn phải có một bảo vật có thể chống đỡ cả nơi này. Một ma trận khổng lồ mà hắn chưa từng nghe qua như vậy, dựa theo những gì hắn hiểu về ma trận, một bảo vật duy trì tất cả nơi này cũng nhất định quý giá vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Hàn Thạc đang chuẩn bị đi về phía trận nhãn, trận nhãn đột nhiên tự động tách ra một khe hở to bằng miệng giếng, mười mấy Huyền Ma biến mất đã lâu, từ trong đó ủa ra.

Hàn Thạc chấn động, chẳng những không dám mạo nhiên xâm nhập, ngược lại cấp tốc lui lại mấy bước.

Hàn Thạc đoán mười mấy Huyền Ma đó hắn chính là từ những linh hồn của mấy bộ xương lúc trước hắn thấy, vì chết ở nơi này nên biến hóa thành. Những linh hồn này có Thần hồn tới cảnh giới Thần, bên trong Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận thần bí khó lường, sau khi biến hóa thành Huyền Ma con nào con nấy cực kỳ kinh khủng.

Lúc trước Hàn Thạc cũng thấy được sự đáng sợ của đám Huyền Ma này, quan trọng nhất là đám Huyền Ma này không giống ma trận, hắn không thể miễn dịch được. Mười mấy Huyền Ma đáng sợ vừa ra ngoài, Hàn Thạc tin mình căn bản không chịu nổi được, nên đã có ý muốn rút lui.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, trong khi hắn lui về phía sau né tránh, mười mấy con Huyền Ma không hề lao tới, chỉ bay vòng quanh huyết động to bằng miệng giếng thôi.

Vừa thấy mười mấy con Huyền Ma không lao lên, trong lòng Hàn Thạc cũng trấn định lại, đứng từ xa xa cẩn thận quan sát một chút, phát hiện ra mười mấy con Huyền Ma này tựa hồ không hề có ý định tấn công hắn, nên lại từ từ đến gần nơi đó.

Đột nhiên, tiếng gọi từ trong cái động khẩu thoát biến đổi, giống như một mệnh lệnh gì đó, làm mười mấy Huyền Ma đang bay quanh huyết động, con nào con nấy đều bay ra xa, chỉ loanh quanh trên đỉnh đầu, mở một con đường như muốn mời Hàn Thạc đi tới.

Do dự một chút, hắn cau mày, lòng vẫn thấp thỏm đi vào gần cái động khẩu đó, không biết mình sẽ gặp phải cái gì.

Vừa đến gần, Hàn Thạc chưa kịp xem xét tình huống, một sức mạnh từ bên trong động khẩu đột nhiên phóng ra, trong nháy mắt cuốn lấy thân thể hắn, trực tiếp hút hắn vào trong.

662. Chương 662:vạn Ma Đỉnh

Trời đất xoay chuyển một hồi, Hàn Thạc choáng váng khó khăn cố đứng vững lại.

Hắn vừa nhìn lên đỉnh đầu, đột nhiên phát hiện ra mình như đang ở trong một vật nào đó, trên đỉnh đầu tràn ngập những phù văn ngoằn ngoèo thâm ảo. Những phù văn này lấp lánh huyết quang, như những vật sống đang vận vận.

Dưới chân là mặt đất màu nâu, mặt đất này rất phẳng, có vẻ rất cứng rắn.

Huyền Âm khí vô cùng đậm đặc tràn ngập bốn phương tám hướng. Huyền Âm khí nơi đây vượt quá tưởng tượng của Hàn Thạc rất nhiều, cứ vòng vòng chung quanh, như màn sương nhàn nhạt ngưng tụ mãi mà không tan, có thể theo hơi thở và trực tiếp vào phổi. Hàn Thạc tin rằng nếu mình tu luyện ở chỗ này thì tốc độ tụ tập Ma Nguyên lực sẽ tăng tiến gấp trăm lần, thậm chí nhanh hơn!

Trần đầy vẻ kinh ngạc quái lạ, Hàn Thạc không ngừng đánh giá tình huống chung quanh, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên đỉnh đầu mình có khoảng trời mênh mông, những bóng ma thật lớn bay vòng vòng trên nền trời.

Thần thức vừa động, Hàn Thạc hoảng sợ phát hiện những cái bóng bay vòng vòng ra trên đỉnh đầu mình ở một nơi rất xa đó chính là mười mấy Huyền Ma lúc trước xoay quanh ở ngoài động khẩu.

- Khi nào thì mấy con Huyền Ma trở nên lớn đến thế nhỉ? - Hàn Thạc vô cùng quái lạ, rồi sức nghĩ ra, thân thể khẽ chấn động, càng thêm cẩn thận dùng thần thức cảm ứng tình huống chung quanh.

- Quả nhiên, thân thể mình thu nhỏ lại, tựa hồ bị một vật nào đó hút vào trong. Không phải những con Huyền Ma này trở nên lớn lên, xem ra, hẳn là mình nhỏ đi mới đúng! - Thần thức cảm thụ biến hóa chung quanh, Hàn Thạc kinh hô.

Sau khi Hàn Thạc kinh hô, hắn đột nhiên phát hiện những phù hào không ngừng lóng lánh huyết quang chung quanh đang chuyển động với một quỹ tích thần bí rất nhanh, một sức mạnh hư vô mờ mịt chẳng biết từ nơi nào xông ra.

Hàn Thạc còn chưa biết đang phát sinh việc gì, thì sức mạnh hư vô mờ mịt đó đột nhiên truyền đến thần thức hắn một đoạn tin tức:

- Ta là Đỉnh Linh, hoan nghênh người đã đến, chủ nhân mới!

Giật mình cả kinh, Hàn Thạc không hiểu gì cả, đáp lại như cái máy:

- Người là ai? Nơi này là nơi nào? Ai là người bố trí Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận?

- Ta là Đỉnh Linh trong Vạn Ma đỉnh. Người đang ở bên trong Vạn Ma đỉnh. Người bố trí tất cả những trận pháp ở nơi này là chủ nhân cũ của ta, Ma tôn Cổ Thiên Tà! - Thanh âm tự xưng là Đỉnh Linh chậm chậm giải thích cho Hàn Thạc.

(wm: Đỉnh Linh: linh hồn trong cái đỉnh. Cái đỉnh như cái lư hương, rất lớn, có ba chân. Vạn ma đỉnh: cái đỉnh của vạn ma)

“Vạn Ma đỉnh? Ma tôn Cổ Thiên Tà? Chuyện gì thế?” - Hàn Thạc mờ mịt không rõ lắm, trong đầu rối loạn.

Nghĩ ngợi rất nhanh, hắn đột nhiên cả kinh:

- Ta là chủ nhân mới của Vạn Ma đỉnh hả? Chuyện gì thế? Chủ nhân cũ đâu?

- Chủ nhân cũ Ma tôn Cổ Thiên Tà và một cường giả của vũ trụ này đại chiến một hồi, lưỡng bại câu thương. Người nọ trọng thương ẩn trốn mất. Ma tôn vì thân thể phải xuyên qua vũ trụ tiêu hao quá nhiều, bị thương nặng đến mức hủy diệt. Trước khi chết đã cố hết sức trốn vào vị diện này, trước khi thần thức hoàn toàn bị tiêu tán, đã bố trí ra tất cả nơi này.

- Trước khi thần thức Ma tôn hoàn toàn tiêu tan, ở vũ trụ này người có lẽ là người duy nhất tu luyện ma công. Hơn nữa người cũng là do ta mang đến đây. Do đó từ bây giờ trở đi, người cũng là chủ nhân mới có thể ta! - Đỉnh Linh giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc cực kỳ kinh hãi. Thiếu chút nữa muốn nhảy tung tung lên. Ma tôn Cổ Thiên Tà trước khi chết còn thừa lực để bố trí tất cả nơi này. Hẳn rồi cuộc cường đại đến đâu đây? Tên Thần vũ trụ này đại chiến với Ma tôn, hơn nữa chưa chết ở đây có phải còn mạnh hơn không?

Như hiểu được ý nghĩ của Hàn Thạc, Đỉnh Linh phần hện nói:

- Trước khi Ma tôn và tên gia hỏa đó đại chiến, ngài vừa mới xuyên qua vũ trụ, hao phí quá nhiều sức mạnh, nên mới bị cảnh thần thức hoàn toàn tiêu tán. Bằng không, người chết không nhất định là Ma tôn!

Nghe Đỉnh Linh giải thích như vậy, Hàn Thạc cũng hơi ngạc nhiên, rồi đột nhiên trong lòng run lên, vội vàng hỏi:

- Vừa rồi người nói người đưa ta tới đây. Ý gì đây?

- Nói chính xác, hẳn là Ma tôn và ta cùng đưa người tới. Ma tôn đại nhân bố trí tất cả, ta chỉ chấp hành thôi!

Đỉnh Linh trầm mặc một chút, rồi giải thích thêm:

- Có ngàn vạn vị diện ở vũ trụ này, tại sao linh hồn người chỉ phủ xuống vị diện này mà thôi, chẳng lẽ người không thấy kỳ quái sao?

- Nghe người nói như vậy, cũng có vẻ có lý. - Hàn Thạc lặng lẽ một lát rồi nói.

- Chẳng lẽ người không phát hiện ra, trên vị diện này có rất nhiều dấu vết Ma tôn lưu lại sao? Người nghĩ rằng thật sự tự nhiên hình thành nên Ngũ hành tuyệt địa sao? Trên đại lục này, nếu không phải là Ma tôn bố trí trước khi chết, làm sao có được lắm Ngũ hành tuyệt địa thượng cổ như vậy chứ! - Đỉnh Linh nói tiếp.

Hàn Thạc giật mình kinh hô:

- Té ra như thế, khó trách ta từng tới Thâm Uyên giới, nhưng lại chưa từng phát hiện ra bất kỳ một Ngũ hành tuyệt địa nào ở Thâm Uyên giới vốn còn rộng lớn hơn chỗ này rất nhiều!

- Ma tôn tự biết thời gian không nhiều lắm, vì sức mạnh trong cơ thể mỗi khắc đều trôi đi mất, thần thức cũng sắp tan đi, không thể dùng đại pháp lực để mang đến một truyền nhân tu luyện ma công từ một vũ trụ khác được, do đó chỉ có thể lợi dụng sức mạnh lưu lại, bố trí năm Ngũ hành tuyệt địa khổng lồ. Bày ra một trận rất lớn, đợi một cơ hội thích hợp, cũng chính là khi có một người nào đó có linh hồn biến đổi rất lớn, lúc đó sẽ hình thành dao động mãnh liệt rất phù hợp với dao động để xuyên vào vị diện này, lợi dụng tất cả những thứ ở đây, giúp cho luồng dao động đó đưa linh hồn tới đại lục này.

- Ma tôn bố trí xong tất cả những thứ này, thần thức dần dần tiêu tán, nhưng không còn cơ hội đợi được người kết thừa nữa, cuối cùng hoàn toàn tiêu vong. Còn ta, Đỉnh Linh Vạn Ma đỉnh, kế thừa di nguyện của Ma tôn, một mạch đợi cơ hội, cũng không biết đợi bao nhiêu năm, linh hồn của người dưới sự biến đổi lớn, cộng hưởng với dao động do Ma tôn lưu lại. Ta bèn lợi dụng sức mạnh mà Ma tôn bố trí lưu lại ở chỗ này, mới có thể đưa linh hồn người tới vũ trụ này, chuẩn xác phủ xuống vị diện này.

Hàn Thạc ngạc nhiên, sau những giải thích này hẳn mới hiểu được hóa ra linh hồn mình xuyên toa cũng không phải là ngẫu nhiên. Tất cả những việc này đều là do Ma tôn Cổ Thiên Tà lưu lại, do Đỉnh Linh của Vạn Ma đỉnh này thi thành.

- Linh hồn người thật sự quá yếu ớt, để có thể mang người từ vũ trụ đến đây bình yên vô sự, hơn nữa bình an nhập vào một thân thể, sức mạnh ở đây đã tiêu hao đi rất nhiều. Ta thân là Đỉnh Linh của Vạn Ma đỉnh, cũng không thể không lâm vào trạng thái ngủ say, dùng Huyền Âm khí không ngừng hội tụ trong Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận mà khôi phục.

- Sau một thời gian, ta lâm vào trạng thái ngủ say nên cũng không biết vị trí của người nữa. Mãi đến thời gian gần đây, ta mới tỉnh lại, lập tức không ngừng gọi người đến. Chỉ là người cách ta xa quá, thêm nữa ta cũng hơi suy yếu, người vẫn không thể cảm nhận được tiếng gọi của ta, nên trì hoãn mãi mà không tới đây được.

- Khi ta đã chuẩn bị mạo hiểm bay ra khỏi Vạn Ma đỉnh, người lại thần kỳ tới thế giới dưới đất, hơn nữa một đường đi tới nơi này. Xem ra trời đã định, người nhất định là người được là Ma tôn tuyển, sớm muộn gì cũng tự mình đi tới. - Đỉnh Linh vui mừng nói.

Hàn Thạc nghe hẳn nói thế, cảm thấy rất cổ quái. Hẳn chưa bao giờ ngờ tới ở sâu dưới đất lại có một cái Đỉnh Linh kỳ lạ như vậy, vẫn lặng lẽ nhìn theo mình, hơn nữa vẫn luôn luôn đợi mình đến. Loại cảm giác này làm Hàn Thạc có chút cảm động.

- Tại sao Cổ Thiên Tà phải phí công như vậy, phải đem người từ vũ trụ chúng ta tới đây? Nếu nói Cổ Thiên Tà nguyện ý, hoàn toàn có thể tìm được truyền nhân ở vị diện này, tiếp quản tất cả nơi này mà? Ta nghĩ làm như vậy có thể tiết kiệm không biết bao nhiêu công phu? - Hàn Thạc vẫn cảm thấy khó hiểu.

- Đầu tiên, lúc trước ở vị diện này còn chưa có sinh vật trí tuệ cao! Quan trọng nhất là, Ma tôn cho rằng tất cả mọi người ở vũ trụ này đều là ngoại nhân, truyền nhân của ngài chỉ có thể đến từ cổ hương của ngài, quyết không cho phép dị tộc vũ trụ nhận được tất cả truyền thừa của mình! Do đó ngài không tiếc trả giá

đất, đem người từ cổ hương tới, cũng không muốn dễ dàng cho đám dị tộc này nhận được truyền thừa của ngài! - Đỉnh Linh giải thích.

Hàn Thạc nghe Đỉnh Linh giải thích như vậy, im lặng gật đầu. Có những người ngày xưa vẫn rất chấp nhất về những qui củ cổ hủ. Hẳn lúc này đã có thể giải thích được ý nghĩ của Cổ Thiên Tà. Sau khi nói chuyện xong, Hàn Thạc biết những việc đã xảy ra đối với Cổ Thiên Tà có lẽ xảy ra từ rất lâu rồi.

- Nói như vậy, ta là chủ nhân mới của người! - Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên hỏi.

- Không sai, người là người mà ta và Ma tôn cùng tuyển. Người có thể kế thừa Ma tôn, hơn nữa còn sở hữu Vạn Ma đỉnh có thể chấn nhiếp vạn ma, cũng chính là ta! - Đỉnh Linh trả lời rất khẳng định.

Trong lòng mừng như điên, Hàn Thạc hỏi:

- Cổ Thiên Tà để lại cho ta cái gì? Mặt khác, Vạn Ma đỉnh này có diệu dụng gì thế?

- Ma tôn lưu lại cho người toàn bộ cảm ngộ của ngài về ma công, chỉ cần người đi theo con đường đó, tương lai sẽ trở thành một Ma tôn khác, có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Nhưng con đường này rất dài và gian nan, người cũng phải cẩn thận. Bản thân ta lúc còn ở vũ trụ cũ có thể chấn nhiếp vạn ma, buộc tất cả người tu ma phải thần phục. Nhưng ở vũ trụ này, lại không có tác dụng này nữa. Về phần ta làm được gì cho người, người chẳng mấy chốc có thể cảm nhận được thôi. - Đỉnh Linh truyền tấn.

- Cảm nhận được cái gì? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

- Sức mạnh! - Đỉnh Linh trả lời.

Sau những tin tức của Đỉnh Linh, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra bên trong Vạn Ma đỉnh, Huyền Âm khí khổng lồ đột nhiên xảy ra biến hóa. Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Huyền Âm khí ngưng tụ mà không tan đột nhiên rút lại, tựa hồ chịu sức ép của Vạn Ma đỉnh, dần dần biến hóa thành năng lượng tinh thuần hơn.

- Người quá yếu! Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận lần trước vì phải mang người đến đã tiêu hao rất nhiều Huyền Âm khí, mặc dù mấy năm nay Huyền Âm khí cũng mới tụ tập không nhiều lắm, nhưng cũng cũng đủ cho người tiến thêm một bước rồi! Buông lỏng tâm linh của người, nhận lấy luồng sức mạnh có khả năng thay đổi thân thể người. Trừ việc này ra, người còn được nhận một bộ phận linh ngộ đến từ Ma tôn. Thần thức của người còn quá yếu, không thể một lần nhận quá nhiều, sau này ta sẽ dần dần truyền cho người. - Đỉnh Linh đột nhiên hô một tiếng, thanh âm đều đều cứ vang mãi trong thần thức Hàn Thạc.

663. Chương 663:cảnh Giới Thiên Ma

Một lượng Huyền Âm khí khổng lồ ngưng tụ bên trong Vạn Ma đỉnh, dưới tác dụng của Đỉnh Linh, Huyền Âm khí này từ miệng mũi Hàn Thạc từ từ tràn vào trong cơ thể hắn.

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận tụ tập Huyền Âm khí nhiều năm, vừa vào trong cơ thể Hàn Thạc lập tức căn bản không cần hắn có ý niệm gì trong đầu, cứ thế chảy qua chân tay xương cốt gân mạch, rất nhanh đi vào Ma Anh của hắn.

Theo lời Đỉnh Linh nói, Hàn Thạc buông lỏng suy nghĩ, thần thức trống rỗng, tạm thời không nghĩ gì cả, tùy ý để Ma Anh trong cơ thể dựa theo quỹ tích ma công mà vận hành, tiêu hóa Huyền Âm khí với tốc độ rất nhanh.

Từ lâu rồi, Hàn Thạc đã phát hiện ra khi mình không cố ý điều chỉnh, Ma Nguyên lực trong cơ thể ngược lại tăng trưởng nhanh hơn. Sau khi mở rộng tâm linh, tất cả hành vi của hắn đều hoàn toàn vô tình, không hề có ý thức chủ động can thiệp.

Cũng nhờ vào loại trạng thái này, nên tất cả tiềm lực trong Ma Anh Hàn Thạc đều được phóng thích. Đỉnh Linh lúc này là một nhân vật rất trọng yếu, có hắn tụ tập Huyền Âm khí, gia tốc quá trình ngưng kết của Huyền Âm khí, thúc đẩy Huyền Âm khí vào Ma Anh của Hàn Thạc.

Thời gian thấm thoát, thần thức Hàn Thạc như trở về với trạng thái thai nhi, trong tình huống hần không biết gì nữa, Ma Anh trong cơ thể hần không ngừng tụ tập Huyền Âm khí, một mặt bổ sung Ma Anh, mặt khác hòa tan vào Ma Nguyên lực lan ra tứ chi thân thể, mỗi một tế bào, mỗi một đoạn xương cốt.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua, thần thức Hàn Thạc liên tục biến động kịch liệt, thân thể hần dưới sự kích phát của Ma Nguyên lực không ngừng vang lên những tiếng “lạo xạo”. Lại một lần nữa trải qua biến hóa thoát thai hoán cốt. Ma Anh trong cơ thể cũng dần dần lột xác, một Ma Anh giống Hàn Thạc như đúc, không còn mơ hồ mà trở nên rõ ràng đến mức có thể thấy được, giống đến từng lỗ chân lông.

Thân thể và Ma Anh lột xác vẫn chưa dừng lại. Thần thức Hàn Thạc đột nhiên run lên, một đoạn ý thức rắc rối vô cùng bỗng dưng mãnh tràn vào thần thức hần.

Sau một khắc, Hàn Thạc từ trạng thái trống rỗng bỗng dưng tỉnh lại. Cảm giác đau đớn do thân thể và Ma Anh lột xác lập tức tràn vào tâm linh hần, thiếu chút nữa làm hần nhịn không được bất chấp tất cả gào lên thảm thiết.

- Ta nghĩ người hần phải biết, trong khi đột biến, thể nào cũng phải trải qua một vài đau đớn. Người chẳng những phải tiếp tục chịu được loại thống khổ này, mà còn phải tỉnh táo cảm ngộ những kiến thức mà Ma tôn lưu lại cho người trong thần thức, bằng không tâm cảnh người sẽ không đạt đến mức phù hợp với cảnh giới sức mạnh mới của thân thể, tương lai sẽ rất bất lợi đối với người. - Đỉnh Linh truyền đạt một tin tức cho Hàn Thạc.

Trong chốc lát, Hàn Thạc hiểu được tất cả những gì vừa phát sinh trên người. Sau khi thần thức khôi phục, hần cảm nhận được rất rõ ràng những biến hóa trên thân thể và Ma Anh, cảm nhận được Huyền Âm khí khổng lồ vẫn đang cuộn cuộn tiến vào thân thể hần, trải qua Ma Anh chuyển hóa trở thành Ma Nguyên lực, tưới tắm khắp thân thể hần.

Huyền Âm khí khổng lồ trải qua chuyển hóa bồi đắp cho Ma Nguyên lực vô cùng thâm hậu. Chẳng những có thể giúp hần lột xác thân thể và Ma Anh, cũng có thể giúp cho Hàn Thạc đột phá tới cảnh giới kế tiếp - Điều kiện tiên quyết là hần phải có thực lực tự thân đạt tới cảnh giới đó.

Hàn Thạc phải dụng tâm nhận thức những cảm ngộ thần thức đến từ Ma tôn. Chỉ có dưới loại trạng thái này, đề cao cảnh giới tự thân của thân thể và Ma Anh tới một bước nhất định, hần mới có thể thu được sức mạnh lớn nhất. Nếu không, sức mạnh vừa đột nhiên rót vào mà khi không có đủ tâm cảnh chống đỡ, nói không chừng sẽ làm hần bị hại nhiều hơn.

Hiểu được tất cả những thứ này, Hàn Thạc chủ động chặt đứt liên lạc với Đỉnh Linh, cũng không còn quan tâm những dị biến trên thân thể và Ma Anh. Tất cả tinh lực hần toàn bộ đặt vào thần thức cảm ngộ, từ từ nhận thức những kiến thức mới vừa đột nhiên xuất hiện trong thần thức mình.

Về phương diện nhận thức Ma , Ma tôn Cổ Thiên Tà cao thâm hơn Sở Thương Lan không biết bao nhiêu lần. Hai người cũng căn bản không phải cùng cấp bậc.

Những món đồ mới tràn ngập thần thức Hàn Thạc, như những đám mây thay đổi liên tục, không có miêu tả cụ thể gì cả. Hàn Thạc phải dùng thần thức để cảm thụ biến hóa của những đám mây đó. Trong đó tìm ra được cảm ngộ về Ma mà Ma tôn Cổ Thiên Tà lưu lại cho hần.

Ngay từ đầu Hàn Thạc cũng không biết làm sao có thể tiến hành được việc này. Thử lợi dụng sức mạnh thần thức, cố cảm ứng những gì chứa bên trong đám mây này. Nhưng chẳng mấy chốc hần đã biết làm như vậy không có tác dụng gì. Hàn Thạc biết quá trình dị biến của thân thể và Ma Anh tuyệt không phải trong thời gian ngắn mà có thể chấm dứt được. Bởi vậy, Hàn Thạc cũng không vội. Cố tĩnh tâm, tập trung sự chú ý thử từng chút một hiểu những gì có bên trong đám mây.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc mở tâm linh, loại bỏ tất cả tạp niệm, đột nhiên lâm vào tình trạng kỳ dị cổ quái nào đó, tự nhiên sinh ra một liên lạc huyền bí với đám mây đang vận vẹo đủ đường kia.

Rất nhiều tạp niệm rối loạn trong nháy mắt từ bên trong đám mây bắn ra bốn phương tám hướng. Những tạp niệm này vừa vào trí não Hàn Thạc tựa như những mũi kim châm rất bén nhọn, làm thần thức hần như bị đánh mạnh, đau đớn không chịu nổi.

Khi thần thức còn đang đau đớn, cơn đau đến từ việc thân thể và Ma Anh bị xé rách để lột xác như tăng lên gấp mười lần, làm Hàn Thạc thiếu chút nữa ngất xỉu.

Cố nén cơn đau thấu tim gan, Hàn Thạc tập trung thần thức, hoảng sợ phát hiện ra mớ tạp niệm từ bốn phương tám hướng bắn vào thần thức lại ngưng tụ trong thần thức hắc, bắt đầu tụ tập lại rất có quy luật, theo một cách mà Hàn Thạc không tin được, thần thức lại có thể cảm ngộ vật.

Đột nhiên, gương mặt Hàn Thạc vừa mới méo xẹo vì quá đau, trong chốc lát bỗng an tĩnh vô cùng, như một tảng đá ngàn đời không thay đổi, thần nhiên bảo trì tư thế ngồi xếp bằng, im lặng như người đã chết.

Trong quá trình này, thân thể Hàn Thạc vẫn tiếp tục bắn ra những hào quang màu máu, quá trình thân thể và Ma Anh lột xác vẫn tiếp tục được tiến hành.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Huyền Âm khí cực kỳ đậm đặc bên trong Vạn Ma đỉnh dần dần nhạt đi, tốc độ tràn vào miệng mũi Hàn Thạc cũng chậm đi một chút. Qua một thời gian nữa, tất cả Huyền Âm khí bên trong Vạn Ma đỉnh như bị một trận gió mạnh quét sạch không còn nữa, còn thân thể Hàn Thạc thì cũng đình chỉ không phát ra ánh sáng.

Qua một thời gian không ngắn chút nào, Hàn Thạc đã yên lặng không biết bao lâu lúc này đột nhiên nhẹ nhúc nhích những ngón tay một chút. Một lát sau, Hàn Thạc rung rung đôi mi, hai mắt từ từ mở ra, hắc đã trở lại từ cảnh giới kỳ diệu kia.

- Chúc mừng ngài, chủ nhân mới, ngài đã đột phá tới một cảnh giới mới rồi! - Thanh âm của Đỉnh Linh vang lên trong thần thức Hàn Thạc.

Đôi mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, Hàn Thạc như vừa mới từ một cơn mộng dài thức dậy, nhất thời không rõ tình huống của bản thân. Sau khi thanh âm Đỉnh Linh vang lên, Hàn Thạc bắt đầu nhú mày nghĩ ngợi, chậm rãi hồi ức những gì vừa phát sinh trên người mình.

Dần dần, đôi mi Hàn Thạc dần ra, như nắm được cái gì đó, rồi theo đầu mối đó tiếp tục trầm tư.

Một lát sau, hắc đột nhiên kêu khẽ một tiếng, từ tư thế ngồi xếp bằng đứng lên. Vặn người, nắm chặt nắm tay, cảm thụ biến hóa trên thân thể.

- Thân thể ngài lại một lần nữa thoát thai hoán cốt, Ma Anh của ngài cũng xảy ra lột xác, so với trước kia, ngài có tiến bộ rất lớn! - Đỉnh Linh lại truyền tấn vào thần thức Hàn Thạc.

Không cần Đỉnh Linh giải thích, Hàn Thạc cũng có thể cảm nhận được biến hóa đến từ Ma Anh và thân thể. Ma Nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể giống như xảy ra biến hóa về chất, như là hóa lỏng, cuộn cuộn khắp nơi, từ từ chảy đều khắp thân thể. Mỗi một tế bào, mỗi một khối xương cốt trong thân thể dường như đều chứa đầy sức mạnh vô cùng vô tận. Tâm thần vừa động, sức mạnh này tựa hồ lập tức có thể tràn ra.

Ma Anh có vẻ không phát sinh biến hóa gì lớn. Nhưng Hàn Thạc quan sát kỹ hơn, mới phát hiện ra Ma Anh vốn từ mơ hồ đã trở nên vô cùng rõ ràng, chính thức giống như một đứa trẻ con sơ sinh!

Biến hóa của thân thể và Ma Anh làm Hàn Thạc nhất thời chưa thích ứng được. So với trước kia nó có chút biến hóa. Trong thời gian ngắn hắc còn chưa thể hiểu được những biến hóa này, đang chậm rãi thử tập cho quen thuộc những điều mới mẻ này.

- Chủ nhân, ngài đã tới cảnh giới Thiên Ma rồi. Phải tiếp tục tu luyện cảnh giới này như thế nào thì ta nghĩ ngài hắc cũng đã biết rồi!

Hàn Thạc sững sờ, rồi mờ mịt nói:

- Hử.

- Cần thận cảm ngộ những thứ Ma tôn lưu lại trong thần thức ngài, ngài sẽ từ từ hiểu được. - Đỉnh Linh nhắc nhở.

Tập trung sự chú ý, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra trong thần thức đích xác có vài cảm ngộ mới mẻ. Sau đó một khắc, hắc đột nhiên nhớ tới mình vừa mới trải qua một loại trạng thái kỳ diệu, đối với một vài điều ở cảnh giới Cửu Biến xem ra đã có thể ngộ.

- Ta biết rồi, ha ha, ta không ngờ đã tới cảnh giới Thiên Ma rồi. Sở Thương Lan khổ sở nghiên cứu phương pháp để đột phá Cửu Biến tới cảnh giới Thiên Ma, nhưng vẫn không thể đột phá được. Không ngờ ta đơn giản lại nhảy lên bước này như vậy. Trong truyền thuyết, cảnh giới Thiên Ma mới có thể phi thăng. Ta bây giờ hẳn là cũng tính là một vị thần tiên ở thế giới chúng ta? - Vừa có phản ứng, Hàn Thạc lập tức cười ha hả, rú lên mừng rỡ trong Vạn Ma đình.

Hàn Thạc không thể không hưng phấn. Năm đó Sở Thương Lan hiệp bách hấn, sau đó giao chiến với một tên hòa thượng và một tên đạo sĩ chính là vì muốn đột phá tự thân, đạt tới cảnh giới Thiên Ma phá không. Đáng tiếc, cuối cùng Sở Thương Lan thất bại trong gang tấc, ngược lại làm linh hồn hấn bay tới Kì Áo vị diện của vũ trụ này.

Trong cõi u minh, như sớm đã định mọi việc, lúc này hấn đạt tới cảnh giới mà đến cả Sở Thương Lan cũng không có cơ hội tiếp cận được, cũng có nghĩa là Hàn Thạc rốt cục đã mạnh hơn cả Sở Thương Lan. Đối với Hàn Thạc thì ám ảnh này bây giờ xem như hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của Sở Thương Lan.

- Huyền Âm khí tụ tập trong Cửu địa Huyền Âm Tự Linh trận mấy năm nay bây giờ toàn bộ dùng hết cả vào ngài rồi. Ta làm trận nhãn trấn thủ nơi này, tiếp dẫn ngài tới đây cũng đã tiêu hao một phần sức mạnh. Chỉ sợ nơi này không thể chống đỡ lâu nữa. - Đỉnh Linh đợi cho Hàn Thạc dần dần thoát khỏi sự hưng phấn, đột nhiên nói.

- Thế là sao? - Hàn Thạc cả kinh.

- Tất cả nơi này đều có thể hủy đi, mà cũng nên hủy đi. Bằng không sẽ có nhiều người thi nhau không ngừng tới đây điều tra tất cả những việc phát sinh ở nơi này. Ừm, lần này những người đến cùng ngài hẳn chỉ là đội đầu tiên, nếu không hủy nơi này đi, còn có thể có nhiều hơn người khác tới điều tra. Ta chủ trì nơi này lâu như vậy rồi, sớm cũng biết phương pháp làm việc của họ. - Đỉnh Linh lạnh lùng nói.

Nghe hấn nói thế, trong lòng Hàn Thạc cũng chợt dạ, lập tức phản ứng ngay.

Không sai, Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận thần bí như vậy, hơn nữa nhiều năm trước có rất nhiều cường giả ở những vị diện cao cấp vô cớ mất tích ở chỗ này. Những người có hứng thú với nơi này nhất định sẽ không giảm. Lần này bọn người Đường Na và Khải Tát hẳn chỉ là nhóm đầu tiên tới điều tra. Một khi đám Đường Na và Khải Tát không thu được tin tức gì, nhất định sẽ phái ra nhiều người tới hơn, mặc dù Hàn Thạc đã hủy vị diện truyền tống trận trong Tử Vong Mộ Địa ở đại lục Kì Áo đi, họ cũng sẽ như Áo Nhĩ Đức, thông qua phương pháp khác tới đây.

Chỉ khi cả nơi này bị hủy, không để lại dấu vết gì có thể làm cho họ kinh dị, họ mới có thể bỏ qua nơi này. Đại lục Kì Áo cũng có thể chính thức vững vàng lại, không bị cường giả từ vị diện khác quấy nhiễu.

- Cũng may, ngài đến rồi, hơn nữa cũng liên lạc được với ta. Chỉ cần ta còn, ngài còn, cái gì cũng có thể làm lại. Nơi này cũng không cần tồn tại nữa. Có ta ở đây, khi thực lực ngài đủ cường đại, ngài hoàn toàn có thể dùng sức lực của mình bố trí cảnh vật ở đây tại chỗ khác.

Nhưng trước tiên, ngài phải ẩn dấu việc ngài tu luyện ma công. Tên cường giả năm đó đại chiến với Ma tôn vô cùng cường đại. Một khi để hấn biết được sự tồn tại của ngài, nhất định sẽ không khách khí gì mà không giết ngài. Đã lâu như vậy rồi, không biết tên đó đã khôi phục lại chưa. Nhưng cho dù hấn chưa khôi phục, muốn giết ngài cũng dễ như trở bàn tay. Do đó từ bây giờ trở đi, ngài tốt nhất đừng cho ai biết ngài tu luyện ma công, để ngừa tên gia hỏa đó biết được. - Đỉnh Linh xem ra cũng rất cố kỵ tên cường giả đại chiến với Cổ Thiên Tà năm đó, vô cùng cẩn thận nhắc nhở Hàn Thạc.

Nghe hấn nói thế, Hàn Thạc trịnh trọng gật đầu, nói:

- Biết rồi, từ bây giờ trở đi, ta tận lực không thi triển ma công trước mặt người khác. Nhưng một khi ta thi triển ma công, nhất định sẽ không để người thấy được còn sống!

- Ngài hiểu được là tốt rồi, mặt khác, thân thể ngài sau khi thoát thai hoá cốt, hoàn toàn có thể mượn sức mạnh của hai hóa thân ngoại thân trong cơ thể, ẩn dấu sự thật bản thể ngài tu luyện ma công. Bây giờ ngài có thể thử xem.

Hàn Thạc nghe hấn nói thế, trong lòng vô cùng kinh hãi, dựa theo lời Đỉnh Linh, thử dùng sức mạnh của hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ Khô Lâu pháp trượng. Vừa xuất ra, hấn bỗng thốt lên:

- Không tệ, không có lấy một trở ngại nào!

Hàn Thạc cảm giác được sức mạnh của hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ Khô Lâu pháp tượng có thể lưu động không bị cản trở gì trong cơ thể hần. Trong chớp mắt, khí chất Hàn Thạc đại biến, bản thể cũng giống như trở thành hóa thân ngoại thân tu luyện Tử Vong hệ. Nhưng Hàn Thạc cũng biết rõ, sức mạnh này toàn bộ đến từ Khô Lâu pháp tượng trong cơ thể, chỉ có điều do bản thể mượn sức mạnh của Khô Lâu pháp tượng mà thôi.

- Hai sức mạnh hóa thân ngoại thân ngài đã có thể sử dụng rồi, chỉ cần ngài không dùng ma công, căn bản không có ai có thể nhìn ra ngài tu luyện cái gì. Còn nữa, hóa thân ngoại thân do ma khí hình thành, bên trong có quá nhiều linh hồn không thuần, còn mang theo chút ma khí nữa. Ta phải giúp ngài loại bỏ những sức mạnh này, bằng không nó sẽ làm ảnh hưởng tới linh ngộ của hóa thân ngoại thân này đối với sức mạnh của thể giới này! - Đỉnh Linh nói tiếp.

Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới Lục Ma Phong đã hấp thu một vài sức mạnh và oan hồn, vừa nghe Đỉnh Linh nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên hiểu được hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ chậm chạp không thể tiến thêm bước nào về Hủy Diệt pháp tắc, có thể đúng như Đỉnh Linh giải thích - Sức mạnh quá tạp, không đủ tinh thuần!

Nhưng sức mạnh và oan hồn này cũng là một loại lực lượng, nếu như bị Đỉnh Linh xóa đi, Hàn Thạc quả thật cũng thấy tiếc.

- Yên tâm đi, sức mạnh này có thể để ba con Linh Ma mà ngài luyện chế tiếp quản toàn bộ. Ta sẽ giúp ngài sắp xếp mọi việc, như vậy ba Linh Ma của ngài phát triển, hóa thân ngoại thân cũng có thể tu luyện mà không gặp trở ngại về linh ngộ sức mạnh, như vậy lại còn đáng mừng hơn. - Tự nhiên biết Hàn Thạc đang nghĩ gì, Đỉnh Linh nói trước.

- Vậy thì tốt quá! - Hàn Thạc quá mừng, cười ha ha, đã hoàn toàn yên lòng, thậm chí nghĩ có một Đỉnh Linh như vậy, rất nhiều việc khó khăn của hần đột nhiên trở nên dễ dàng hơn nhiều.

664. Chương 664:tự Mình Tiến Các Ngươi Một Đoạn!

Đỉnh Linh có ý thức độc lập, là linh hồn trong Vạn Ma đỉnh, hần hiểu Vạn Ma đỉnh như lòng bàn tay nên mang đến rất nhiều trợ giúp cho Hàn Thạc.

Dưới sự phân phó của Đỉnh Linh, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra khỏi cơ thể, biến thành hình thái Lục Ma Phong lơ lửng trong Vạn Ma đỉnh. Ba con Linh Ma do Hàn Thạc luyện chế cũng bay ra, phiêu lãng trong cái đỉnh.

- Ngươi muốn làm như thế nào? - Sau khi đưa tất cả ra, Hàn Thạc mới hỏi Đỉnh Linh.

- Giúp ngài xóa sức mạnh ma khí và hồn lực bên trong, chuyển cho Linh Ma. Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu. - Đỉnh Linh trả lời.

- Ta có phải làm gì không? - Hàn Thạc hỏi.

- Chỉ cần ra khỏi đỉnh này, cứ theo ta hướng dẫn, lấy máu nhỏ vào trong đỉnh, hoàn thành quá trình nhận chủ là xong. Chỉ cần nhận chủ xong, có thể đến lượt ta sẽ chui vào thân thể ngài, chúng ta vẫn có thể lợi dụng loại phương thức này mà tùy thời nói chuyện! - Đỉnh Linh trả lời.

- Làm sao ta ly khai được? - Hàn Thạc đột nhiên sực nhớ ra, mình đang bị sức mạnh bên trong Vạn Ma đỉnh hút vào đây, lúc này không nhận được buột miệng hỏi.

- Bay đi ra ngoài, sức mạnh hút ngài vào đây đã biến mất rồi.

Hàn Thạc sửng sốt, thử một chút, đột nhiên phát hiện ra sức mạnh trên đỉnh đầu hần đích xác đã biến mất rồi. Tâm thần vừa động, Hàn Thạc lập tức nhún chân bay ra ngoài, bỗng nhiên hần phát giác Ma Nguyên lực đã chuyển sang chất lỏng trong cơ thể bỗng cuộn lên như nước vỡ đê, nâng tốc độ bay nhanh đến mức Hàn Thạc nhất thời không thể thích ứng được. Lướt qua miệng đỉnh mệnh môn, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra mình đang ở ngay trận nhãn của cự hình Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận. Nhìn về phía cái động

khẩu vừa rồi, chỉ thấy phía dưới có một cái đỉnh lớn ba chân cao một thước, màu xanh nhạt, trên đỉnh che kín những phù văn kỳ dị, lấp lánh màu xanh, trong đỉnh mờ mờ, không thấy rõ tình huống bên trong.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Vạn Ma đỉnh từ từ bốc lên khỏi cái động khẩu này, dần dần bay tới trước mặt hắn, hơn nữa dần dần thu nhỏ lại, cho đến lúc lớn bằng bàn tay, Hàn Thạc có thể nâng lên được.

- Lấy máu nhỏ vào trong đỉnh. Từ hôm nay trở đi, ngài chính là chủ nhân mới của Vạn Ma đỉnh! - Thanh âm của Đỉnh Linh lần này từ miệng chiếc đỉnh truyền đến.

Hàn Thạc nghe Đỉnh Linh nói như vậy, lập tức theo hướng dẫn của Đỉnh Linh, cắt ngón giữa tay phải một vết rách, để máu bắn ra, rơi vào trong Vạn Ma đỉnh.

- Đủ rồi! - Đỉnh Linh bên trong Vạn Ma đỉnh hét một tiếng.

Mấy giọt máu phun vào bên trong Vạn Ma đỉnh lập tức làm Vạn Ma đỉnh hào quang đại thịnh. Những phù văn ngoài đỉnh toàn bộ như sống dậy, ngo ngoe như những con giun. Từ xa nhìn lại, những con giun này vẫn như những phù văn lúc trước, hình thành một đồ án dữ tợn đáng sợ, có vẻ vô cùng tà ác thần bí.

Từ mấy giọt máu của Hàn Thạc bắn ra bỗng xuất hiện một sự liên lạc huyền ảo giữa hắn và Đỉnh Linh.

Ánh mắt Hàn Thạc nhìn chăm chú vào Vạn Ma đỉnh lấp lánh, bảo trì tư thế này vài giây, đột nhiên thần thức hắn một lần nữa thu được tin tức từ Đỉnh Linh:

- Được rồi, từ bây giờ, ngài cũng là tân chủ nhân của ta!

Sau tin tức này, Vạn Ma đỉnh trong lòng bàn tay hắn xoay vòng, giữa màn khí lực quang dùng đục, từ lòng bàn tay hắn bay vào thân thể. Thần thức phát hiện trong người Hàn Thạc ra Vạn Ma đỉnh thu nhỏ lớn bằng bàn tay, như một bộ phận nội tạng của thân thể hắn, bám vào bụng dưới hắn.

- Chủ nhân, tất cả nơi này vì ta rời đi sẽ sụp đổ tiêu tan. Đây là việc mà Ma tôn đã sớm bố trí từ trước. Nơi này tương lai sẽ có một sự thay đổi long trời lở đất. Trước khi nó phát sinh, ngài cần phải sớm ly khai nơi này, đỡ bị dư chấn của sự sụp đổ Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận. - Đỉnh Linh nhắc nhở Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngạc nhiên, sau khi nghe Đỉnh Linh nói như vậy, cẩn thận cảm nhận những biến hóa chung quanh, đột nhiên phát hiện ra đúng như Đỉnh Linh vừa nói, tất cả nơi này đều tựa hồ đang từ từ biến hóa. Bên trong mấy dãy núi nguy nga phát ra những tiếng ầm ầm trầm đục. Đưa mắt nhìn quanh, hắn có cảm giác lung lay muốn ngã.

- Bao lâu mới hoàn toàn hủy diệt? Mặt khác, từ khi ta bắt đầu hấp thu Huyền Âm khí bên trong đỉnh cho đến bây giờ là bao lâu rồi? - Hàn Thạc vội vàng hỏi.

- Nơi này sẽ bị hủy trong vòng hai giờ, sẽ không lưu lại dấu vết gì nữa. Ma tôn đã bố trí tất cả, người của vũ trụ này không ai có thể phát hiện ra bất kỳ thứ gì ở đây cả, ngài có thể yên tâm. Ngài ở bên trong đỉnh tổng cộng chín ngày. Sau chín chín lần tuần hoàn, bây giờ là chín ngày sau! - Đỉnh Linh trả lời.

Hàn Thạc rất kinh ngạc. Hắn không phải kinh ngạc vì mình ở trong đỉnh quá lâu, ngược lại, hắn kinh ngạc vì thời gian ngắn ngủi quá. Căn cứ vào kinh nghiệm của Hàn Thạc, mỗi một lần đột phá cảnh giới, càng về sau thì thời gian phải càng dài. Khi ở cảnh cửa đột phá, việc cường hóa thân thể cũng phải mất mấy tháng, đột phá hoàn toàn còn dài hơn, hắn vốn tưởng rằng mình ở bên trong đỉnh này là mấy năm thậm chí hơn mười năm, không ngờ vèo vẹt chỉ có vài ngày!

- Tình huống nơi này do Ma tôn tự mình bố trí, nên cũng khá là đặc thù. Còn nhờ ta thì hành một vài thủ pháp có tác dụng đặc thù, do đó thời gian này mới rút ngắn lại chín ngày, ngài đừng lấy làm lạ! - Trong khi Hàn Thạc đang trầm mặc, Đỉnh Linh như hiểu được ý nghĩ của hắn, truyền tấn.

Đỉnh Linh vừa nói như vậy, Hàn Thạc mới giật mình hiểu ra. Cảnh vật kinh khủng mà Ma tôn Cổ Thiên Tà bố trí, hơn nữa còn có Vạn Ma đỉnh chắn nhiếp vạn ma, có thể rút ngắn thời gian này trong vòng chín ngày thì cũng hợp lý thôi.

- Những người ở trong trận pháp này thì sao? Có phải là toàn bộ sẽ chết không? - Hàn Thạc chợt nhớ ra, đột nhiên hỏi.

- Còn chưa đâu. Ngài muốn họ chết, họ có thể chết! Nếu ngài muốn họ sống, họ có thể sống! - Đỉnh Linh trả lời.

- Ý gì đây? - Hàn Thạc hỏi.

- Trước khi Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận còn chưa hoàn toàn bị hủy, ta còn có thể điều khiển tất cả nơi này. Khi ngài vào đỉnh, ta lợi dụng trận pháp mà Ma tôn khi còn sống bố trí ra chia cách và cầm tù những người này, họ bị trận pháp cầm tù và thao túng. Chỉ cần ngài nguyện ý, ta có thể cho chúng tùy thời muốn chết lúc nào thì chết.

Đỉnh Linh trả lời vẻ bình thản. Ý hắn nói là có thể lợi dụng những ma trận còn chưa bị hủy ở đây có thể hủy diệt đám Thần như Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm, kể cả Áo Nhĩ Đức rất nhanh chóng.

- Rất tốt, nhưng có những người ta muốn tự mình giết chết. Còn có vài người nếu không chết thì sau này ta còn có thể lợi dụng được! - Hàn Thạc phân phó.

- Không thành vấn đề! - Đỉnh Linh trả lời.

Mười mấy con Huyền Ma một mạch xoay chung quanh, khi Hàn Thạc chuẩn bị ly khai, đột nhiên gầm lên bay về phía hắn, làm Hàn Thạc giật bắn cả người. Nhưng chưa đợi hắn kịp phòng ngự, hắn lập tức cảm ứng được Đỉnh Linh trong cơ thể hắn khẽ run lên, Hàn Thạc đã phát hiện ra Vạn Ma đỉnh lộ ra cái miệng đỉnh từ bụng dưới hắn, hút lấy mười mấy con Huyền Ma này.

- Chủ nhân, ta có thể hút những linh hồn cường đại, trực tiếp hình thành ma đầu bên trong đỉnh. Vạn Ma đỉnh ngoại trừ có thể chấn nhiếp vạn ma ra, tên nó còn có nghĩa là bên trong đỉnh có thể dung nạp vạn ma. Sức mạnh chủ yếu của ta cũng là do số lượng và độ mạnh yếu của ma đầu bên trong quyết định.

- Trước khi Ma tôn chưa chiến đấu với cường giả của vũ trụ này, bên trong đỉnh có ước chừng vạn ma đầu, trong đó có gần ngàn con mạnh như mười mấy con Huyền Ma này. Còn có hơn hai trăm con mạnh hơn những Huyền Ma này. Rất nhiều đối thủ của Ma tôn không cần đợi Ma tôn tự mình ra tay, chỉ dựa vào gần vạn ma đầu trong cơ thể ta là trực tiếp giết chết rồi!

- Nhưng sau khi đại chiến với người nọ, ta đã hao hết gần vạn ma đầu, cho nên mới suy yếu tới mức này. Đến cả mười mấy ma đầu này cũng là trước khi thần thức Ma tôn hoàn toàn tiêu tán, gặp phải những tên tìm tòi bí mật nơi này mới bị thu thập.

Đỉnh Linh giải thích.

- Có phải là chỉ cần trước khi cường giả chết vây chặt linh hồn hắn, để người có thể hút vào trong đỉnh là có thể trực tiếp luyện thành ma đầu à? Ma đầu mà người hình thành bên trong đỉnh càng nhiều, có thực lực càng mạnh, cũng có nghĩa là sức mạnh của người càng lớn hơn? - Trong lòng Hàn Thạc cực kỳ khiếp sợ, vội vàng hỏi lại.

Trong Lục Ma Phong cũng có mấy vạn linh hồn. Nhưng những linh hồn này nếu so với vạn con ma đầu bên trong Vạn Ma đỉnh thì quả thực tựa như con kiến so với quả núi vạn trượng, căn bản không so được. Ma đầu hình thành trong Vạn Ma đỉnh, tỷ như những con Huyền Ma này, có thể làm cho một vị Thần khổ sở không chịu nổi. Còn Lục Ma Phong lúc trước tụ tập vô số linh hồn hình thành ra hung hồn, cũng chỉ so được với mười mấy con Huyền Ma bên trong Vạn Ma đỉnh mà thôi.

Xem ra, Huyền Ma do Đỉnh Linh dùng linh hồn Thần hình thành vẫn chưa phải là ma đầu cường đại nhất trong Vạn Ma đỉnh. Dựa theo phương pháp này suy ra, Vạn Ma đỉnh lúc trước kinh khủng đến như thế nào? Điều này thì Hàn Thạc quả thực không dám tưởng tượng.

- Đúng. Bên trong đỉnh càng nhiều ma đầu, thực lực của ma đầu càng mạnh, thì sức mạnh của ta cũng càng lớn, tác dụng cũng càng nhiều. Nhưng những linh hồn có thể hình thành ma đầu bên trong đỉnh thì kém nhất cũng phải được như linh hồn ngài dùng luyện chế Linh Ma. Những ma đầu này thuộc loại cấp thấp nhất ở đây. Nếu sức mạnh linh hồn yếu hơn nữa, sẽ không thể hình thành ma đầu bên trong đỉnh, chỉ có thể làm ma khí cho mấy con ma đầu thôn phệ.

Lời nói bên trong đỉnh đã kích Hàn Thạc không chút khách khí.

Hàn Thạc cười khỏ. Không ngờ chỉ có linh hồn Bán thần mới có thể hình thành ma đầu bên trong đỉnh. Hơn nữa chỉ là ma đầu cấp thấp nhất. Như vậy xem ra, hẳn lợi dụng linh hồn của đám Thú Nhân Tát Mãn luyện chế Linh Ma thì căn bản là chẳng ra gì.

- Ấc, Linh Ma ta luyện chế ra có thể tiến hóa có tính là lợi hại chưa? - Hàn Thạc hỏi Đỉnh Linh về bi quan.

- Cơ sở và cấp bậc nguyên liệu mà ngài dùng để luyện chế Linh Ma quá thấp, Linh Ma sau khi thành hình sẽ không có không gian phát triển, vẫn không lợi hại bằng Huyền Ma ta luyện chế. Chờ ngài có thể thu thập được linh hồn cường đại, ta sẽ luyện chế Linh Ma cho ngài, ngài lúc đó sẽ biết khác nhau đến đâu! - Đỉnh Linh tiếp tục đả kích Hàn Thạc.

Trung vị thần, Hạ vị thần cho vào trong đỉnh chỉ luyện chế ra được Huyền Ma. Vậy muốn luyện chế ra Linh Ma cao cấp, phải cần linh hồn loại nào đây? Thượng vị thần hả?

Hàn Thạc quả thực không dám tưởng tượng!

Nghĩ lại những lời Đỉnh Linh lúc trước, nói là có khoảng hai trăm con ma đầu mạnh hơn Huyền Ma ở đây, phỏng chừng cũng chính là Linh Ma! Điều này có nghĩa là gì? Hai trăm linh hồn cường giả cỡ thượng vị Thần!? Hàn Thạc không dám nói gì.

Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy ba Linh Ma mình luyện chế so với Vạn Ma đỉnh thì quả thực tựa như tiểu hài tử so với ông nội. Đột nhiên, hẳn không còn hứng thú với ba con Linh Ma tân tân khổ khổ mới luyện chế được. Người so với người mà cách nhau xa đến thế ư? Hàn Thạc lắc đầu cười khỏ.

- Ngài là chủ nhân của ta, ma đầu bên trong đỉnh cũng đều do ngài chi phối. Ba con tiểu Linh Ma đó ta sẽ để lại bên trong đỉnh cũng được. Sau này khi ngài thu hoạch được sức mạnh linh hồn, có vài linh hồn yếu đuối không thể hình thành ma đầu thì để cho chúng hấp thu chút ma khí, ngài thấy thế nào? - Bên trong đỉnh hồi ý kiến Hàn Thạc.

- Tùy người. Đi thôi, chúng ta cần rời khỏi nơi này. Ta tới chỗ Ai Lí Khắc Sâm, trước hết giết chết hắn rồi tính tiếp! - Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy mọi việc trở nên vô vị, nghe Đỉnh Linh nói vài lời, rốt cuộc không còn hứng thú gì với ba con Linh Ma nữa, thúc giục nó.

Đỉnh Linh chỉ vị trí mà Hàn Thạc phải đi cho hắn, rồi yên lặng không nói gì cả.

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận chưa hoàn toàn bị hủy, tất cả chỗ này còn chịu sự chi phối của Đỉnh Linh, cũng có nghĩa là ở đây Hàn Thạc thành chúa tể. Thông qua Đỉnh Linh, thần thức Hàn Thạc triển khai, đột nhiên phát hiện ra sau khi đặt thành liên lạc với Đỉnh Linh, phạm vi thần thức được đề cao lên vài lần, chỉ trong nháy mắt đã thu được tất cả cảnh chung quanh vào lòng.

Trong chớp mắt, Hàn Thạc biết rõ tất cả biến cố chung quanh, phát hiện ra bọn người Đường Na, Lệ Vi vẫn ở nguyên trong góc chết. Cái duy nhất bất đồng là phương pháp ly khai khỏi khu vực này đã biến hóa, họ không hiểu sự huyền bí của trận pháp thì ai cũng bị vây khốn không thể thoát được.

Hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát đứng trong một khu vực bị ảo trận vây khốn, xem ra vẫn đang kiệt lực đi loanh quanh trong một khu vực không lớn.

Hai người Áo Nhĩ Đức và Khải Lợi ở một chỗ khác. Áo Nhĩ Đức tựa hồ không còn cố gắng tốn công vô ích nữa, nằm luôn tại chỗ, giống như đang ngủ. Còn Khải Lợi sờ đông sờ tây một chút, vẫn cố tìm kiếm đường ra.

Thông qua miêu tả của Đỉnh Linh, Hàn Thạc biết thực lực Áo Nhĩ Đức cường đại nhất. Khu vực mà Đỉnh Linh vây khốn hẳn là một tổ hợp ma trận, cái này nối với cái kia. Trước khi Hàn Thạc tỉnh vài ngày, Áo Nhĩ Đức đã thử tất cả các phương pháp mà không thể đi ra khỏi tổ hợp ma trận này, mấy ngày nay đã an tĩnh lại.

- Ta không biết ngài và họ có quan hệ gì, do đó không giết bất kỳ ai, chỉ vây khốn toàn bộ thôi. - Đỉnh Linh truyền tấn.

- Tốt lắm, có mấy người có giá trị lợi dụng cho ta, tạm thời không giết. Có hai tên ta muốn chúng lập tức chết ngay. Còn có hai tên ta tạm thời còn chưa quyết định xem có muốn giết chúng hay không! - Hàn Thạc vừa truyền tấn Đỉnh Linh, vừa đi về phía Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm.

Trước khi tìm được Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc đã có thể đi lại khắp nơi không hề bị cản trở, bây giờ càng không có lấy một trở ngại nào cả.

Chẳng mấy chốc, hắn đi tới nơi hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt rơi vào ảo cảnh. Trong khi hai người kiệt lực tìm kiếm đường ra, thân ảnh Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện giữa màn sương mù mênh mang.

- Hai vị, vẫn còn muốn ra ngoài sao? - Hàn Thạc cười khẩy, nhìn Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt vẻ mặt tiêu tụy tuyệt vọng.

Liên tiếp chín ngày luôn đi loanh quanh một chỗ, bất kỳ ai cũng phải tuyệt vọng tiêu tụy.

Sự xuất hiện của Hàn Thạc như một hy vọng. Hai tên chết vật không chịu nổi, đột nhiên thần sắc chấn động, nhìn hắn vẻ ngạc nhiên, đồng thời hô:

- Sao người tới được đây? Tới từ nơi nào?

- Từ ngoài tới, hắc hắc, nhìn hình dáng các người quả thật thú vị. - Hàn Thạc vẫn thông thả, nói khinh khỉnh.

- Tiểu tử, mặc kệ ta có thể ra được hay không, ta cũng muốn trước hết phải giết người? - Nghe Hàn Thạc chọc tức như vậy, Ai Lí Khắc Sâm âm trầm nói.

- Tốt quá, ta tới đây cũng là muốn tự mình tiến các người một đoạn đường, vậy xem ai chết trước nhé! - Hàn Thạc cười ha ha. Vừa lúc lợi dụng hai người này để thử cảnh giới Thiên Ma!

Lời tác giả: Tiểu Nghịch kêu gọi mọi người bỏ nguyệt phiếu giúp cho. Xin các huynh đệ làm ơn cho một chút, hu hu, van các vị đó!

Wm: vẫn theo thói quen cũ, tôi cũng dịch cả những đoạn này vào để các bạn gần gũi tác giả hơn.

665. Chương 665:liên Tục Giết Hai Thần

Mỗi một lần tăng một cảnh giới ma công, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều. Đột phá từ cảnh giới Cửu Biến tới Thiên Ma, Hàn Thạc tin bản thể mình nhất định hoàn toàn khác hẳn so với trước kia trên mọi phương diện.

Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm trước mắt lúc này đã kiệt lực trong ảo trận chín ngày rồi, chính là thời cơ tốt nhất để Hàn Thạc nhất cử tiêu diệt cả hai.

Hơn nữa với sự tồn tại của Đỉnh Linh, Hàn Thạc chẳng những có thể vận dụng mười mấy Huyền Ma bên trong Vạn Ma đỉnh trợ trận, còn có thể thông qua Đỉnh Linh sử dụng ma trận chưa hoàn toàn bị hủy đi ở đây. Bất luận từ phương diện nào thì bây giờ hắn cũng có thể giết chết Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm một cách không mấy khó khăn.

Hàn Thạc tuyệt đối tự tin, nhưng Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm lại không rõ hắn có nhiều quân bài tốt như vậy, đột nhiên nghe tên kia nói muốn tự mình tiến họ một đoạn đường, hai người lập tức cảm thấy Hàn Thạc đã phát điên. Khơi khơi là một Hạ vị thần, thế mà đối mặt với hai Trung vị thần, cho dù ngu đến mấy cũng biết hắn là phải chết, làm quái gì có chút phần thắng nào chứ?

“Ha ha...”

Ai Lí Khắc Sâm nhìn Hàn Thạc như nhìn người chết, thần tình rất khinh thường, khinh khỉnh nói:

- Tới đây, ta cứ đứng ở đây, ta xem người giết ta như thế nào? Hắc, cho dù thần lực chúng ta tiêu hao rất nhiều, cũng không phải một Hạ vị thần như người có thể muốn làm gì thì làm.

- Ai Lí Khắc Sâm, đừng giết chết hắn nhanh quá, trước khi hắn chết, hỏi cho rõ ràng hắn đến đây như thế nào! - Khải Tắt vẫn nhắm mắt, không thèm nhìn Hàn Thạc, lẳng lẳng khôi phục thần lực, mở miệng dặn dò Ai Lí Khắc Sâm rất tùy ý.

Hai người bị nhốt đã lâu, vẫn không tìm thấy phương pháp ra ngoài, đột nhiên Hàn Thạc mò đến, mang đến hy vọng tràn trề cho họ. Ai Lí Khắc Sâm có lẽ luôn luôn muốn giết Hàn Thạc ngay. Nhưng Khải Tắt thì khác, chỉ nghĩ mau mau rời khỏi nơi quái quỷ này mà thôi.

Nghe Khải Tắt nhắc như vậy, Ai Lí Khắc Sâm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không cần người nhắc, ta biết phải làm như thế nào!

Khải Tắt đang nhắm mắt khước miệng nhếch lên cười gượng bất lực, lắc lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Khải Tắt biết Ai Lí Khắc Sâm vẫn còn hận chín ngày trước mình không hề giúp gì cho hắn khi bị vây công. Từ việc đó tình hữu nghị giữa hai người đã phát sinh vết nứt, sợ là khó có thể hàn gắn lại.

- À, người tự tin như vậy à? - Hàn Thạc cười tủm tỉm đánh giá Ai Lí Khắc Sâm, thông thả nói.

Nếu không tìm được Vạn Ma đỉnh, cảnh giới chưa đột phá tới Thiên Ma, Hàn Thạc thấy Ai Lí Khắc Sâm chỉ có nước bỏ chạy thực mạng. Nhưng bây giờ thì khác hẳn ngày trước. Hàn Thạc dám đứng trước mặt hắn không sợ như vậy, đương nhiên phải nắm chắc.

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, Ai Lí Khắc Sâm sửng sốt, trong lòng cũng hơi nghi hoặc, không rõ tại sao tên kia dám đứng trước mặt hắn mà không bỏ trốn. Vừa nghĩ như vậy, hắn cũng không khỏi âm thầm đánh giá Hàn Thạc một chút.

Nhìn kỹ lại, Ai Lí Khắc Sâm phát hiện trên người Hàn Thạc có lực lượng nguyên tố Tử Vong, hơn nữa chỉ có sức mạnh của một Hạ vị thần Tử Vong hệ, căn bản không có chỗ nào thần kỳ cả. Lúc này Ai Lí Khắc Sâm mới thở phào một hơi, lạnh như băng liếc nhìn Hàn Thạc, nói:

- Đừng nói chuyện không đâu, nói cho ta biết người làm sao vào đây được, có lẽ ta sẽ cho người được chết dễ dàng hơn một chút!

Hàn Thạc phá lên cười lớn, bước từng bước một hướng về phía Ai Lí Khắc Sâm, cuồng vọng nói:

- Người không cần suy nghĩ nhiều đâu, người có thể lập tức ra khỏi đây ấy mà!

Trong khi Ai Lí Khắc Sâm còn đang sửng sốt, Hàn Thạc lạnh mặt, nghiêm trang nói:

- Nhưng Thần hồn của người sau khi chết sẽ theo ta ra ngoài!

Vừa nói xong, Hàn Thạc xò tay chộp về phía Ai Lí Khắc Sâm, đâm thẳng vào ngực của hắn.

Trên mặt Ai Lí Khắc Sâm tràn đầy vẻ khinh thường, lạnh lùng nhìn bàn tay Hàn Thạc đang tấn công nhưng không hề có cử động gì. Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng trên tay Hàn Thạc ẩn chứa thần lực Tử Vong. Sức mạnh thần lực mạnh yếu ra sao thì hắn nắm rất rõ, hắn căn bản không lo lắng chút nào.

Ai Lí Khắc Sâm sừng sững bất động như một quả núi, một tảng băng cứng không biết từ bây giờ bao trùm khắp thân thể hắn. Thoạt nhìn hắn tựa như một bức tượng băng, không hề có cảm xúc gì, ngực lóe sáng lấp lánh, được bao phủ một cái áo giáp thiên nhiên hình thành bằng băng rất cứng. Ai Lí Khắc Sâm bên trong lớp băng dày thần tình vẫn ra vẻ rất khinh thường, vẻ mặt không bị băng ảnh hưởng chút nào, không rơi vào trạng thái cứng ngắc như xác ướp.

Trong lòng bình tĩnh không hề gợn sóng, mắt Hàn Thạc vẫn vững vàng nhìn chăm chăm vào Ai Lí Khắc Sâm, tay chộp về phía hắn. Chỉ trong chớp mắt, Thiên Ma Lợi Nhận đột nhiên lộ ra, đầu ngón tay lóe ra những ngọn gió sắc như dao, hướng về phía ngực Ai Lí Khắc Sâm đâm thẳng vào.

Đột nhiên Ai Lí Khắc Sâm cảm nhận được sức mạnh khổng lồ bí ẩn từ lòng bàn tay Hàn Thạc. Loại sức mạnh này không thuộc loại mười hai đại hệ sức mạnh, làm cho hắn có cảm giác run sợ mãnh liệt.

- Ai Lí Khắc Sâm, cẩn thận! - Khải Tắt nhắm mắt cố khôi phục thần lực, cũng cảm nhận được từ lòng bàn tay Hàn Thạc đột nhiên xuất ra một sức mạnh kỳ lạ, lúc này hét lớn cảnh báo.

Đáng tiếc, Hàn Thạc và Ai Lí Khắc Sâm đứng quá gần, thêm nữa Ai Lí Khắc Sâm chủ quan, để Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc cắm thẳng vào ngực. Tiếng thét của Khải Tắt vẫn muộn một bước.

“Rắc!”

Thân thể phủ áo giáp bằng của Ai Lí Khắc Sâm bị Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc cắm vào, đột nhiên vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Ai Lí Khắc Sâm chưa kịp tránh né, Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc đã đâm vào lồng ngực hắn, rồi lòi ra sau lưng.

Cánh tay hoàn toàn cắm xuyên vào trong cơ thể Ai Lí Khắc Sâm, khoảng cách giữa Hàn Thạc và hắn lại quá gần. Nhìn ánh mắt hoảng sợ của Ai Lí Khắc Sâm, Hàn Thạc hắc hắc cười ác độc, vẻ rất đắc ý, nói về âm hiểm:

- Mùi vị thế nào?

Vừa hỏi, cánh tay Hàn Thạc cũng xoáy mạnh, Thiên Ma Lợi Nhận lại chui ngược vào bụng Ai Lí Khắc Sâm, xoay tròn trong cơ thể hắn vài vòng. Trong tiếng xương cốt vỡ vụn rợn người, máu đỏ lôm nhê rợn từ cơ thể bị xuyên thủng của Ai Lí Khắc Sâm phun ra, như một ống dẫn nước bị vỡ, máu bắn khắp nơi tung tóe.

Ai Lí Khắc Sâm hoảng sợ, muốn tìm mọi cách thoát ra khỏi tình huống này, nhưng lại bị Hàn Thạc một tay chế trụ, không thể động đậy được.

- Dừng tay! - Khải Tát nhắm mắt khôi phục thần lực trong cơ thể, gầm lên một tiếng, một luồng ánh sáng mạnh phun ra từ miệng hắn, bắn thẳng về phía Hàn Thạc.

“Hắc hắc...”

Hàn Thạc cười âm hiểm, như sớm biết Khải Tát sẽ nhân cơ hội ra tay, lập tức kéo tên Ai Lí Khắc Sâm vừa bị chế trụ sang một bên, máu me từ thân thể Ai Lí Khắc Sâm bắn tung tóe, đột nhiên vút mạnh tên này vào luồng ánh sáng vừa phun ra từ miệng Khải Tát.

“A...”

Ai Lí Khắc Sâm bị cường quang của Khải Tát đánh trúng gào lên thê thảm như quỷ khóc sói tru.

- Thấy không, hắn cũng muốn giết người! - Hàn Thạc nhìn có vẻ hả hê. Một cánh tay cắm vào trong cơ thể Ai Lí Khắc Sâm, tay kia nâng cầm Ai Lí Khắc Sâm chưa hoàn toàn chết hẳn cho ngược lên, để cho hắn nhìn rõ Khải Tát.

Chẳng biết là do mất máu quá nhiều, hay là vì trọng thương không phân biệt được tình huống, Ai Lí Khắc Sâm bị một tay Hàn Thạc xỏ xuyên qua thân thể, lơ lửng giữa không trung, dùng đôi mắt tràn đầy oán độc nhìn Khải Tát đang bối rối vì lỡ đánh trúng đồng bọn.

Hàn Thạc biết con người oán độc đó là nhằm vào hắn, nhưng hắn quay nhanh về phía Khải Tát. Mà Khải Tát thì có tật giật mình, vừa nhận thấy con mắt oán hận của Ai Lí Khắc Sâm, lòng thầm hoảng hốt, vội vàng giải thích:

- Ai Lí Khắc Sâm, đừng nghe hắn nói bậy, ta muốn giúp người mà!

- Tên hỗn đản Khải Tát, ta liều mạng với người! - Đột nhiên, Ai Lí Khắc Sâm bị Hàn Thạc giơ cao giữa trời, chọt bắn lên giường nanh múa vuốt, đánh thẳng về phía Khải Tát.

Khải Tát hoảng loạn dị thường, luống cuống tay chân lùi lại, không ngừng giải thích:

- Ta thật sự muốn giúp người, Ai Lí Khắc Sâm... người điên rồi à? Địch nhân của chúng ta ở phía sau người ấy!

“Bang!”

Khải Tát chật vật tránh lui, vất vả lắm mới tránh được cú tấn công của Ai Lí Khắc Sâm. Đột nhiên phát giác sau lưng bị một cú tấn công toàn lực đánh tới, phun ra một ngụm máu, cước bộ lạng lạng, trong lòng hoảng sợ.

- Tên hỗn đản Khải Tát, mùi vị như thế nào? - Khi Khải Tát xoay người tránh né, Hàn Thạc cười khà khà, vẻ mặt rất đắc ý.

- Là... là người?

Khải Tát đột nhiên nghe Hàn Thạc nói giọng của Ai Lí Khắc Sâm, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ngay, lập tức quay đầu nhìn lại Ai Lí Khắc Sâm, phát hiện ra Ai Lí Khắc Sâm đã nằm rũ trên mặt đất, căn bản không có lấy một chút năng lực cử động nào nữa. Lúc này, hắn mới hiểu được Ai Lí Khắc Sâm vừa giương nanh múa vuốt lúc nãy đều là do Hàn Thạc âm thầm thao túng, những lời của hắn đương nhiên cũng là do Hàn Thạc nói ra.

- Đương nhiên là ta, Ai Lí Khắc Sâm đã tiêu rồi, làm gì còn có khí lực mà lăm mồm thế, người thấy người ngu chưa? - Hàn Thạc cười chọc tức Khải Tát, nhìn hắn vừa bị mình tập kích, đang ói ra từng ngụm từng ngụm máu, có vẻ rất thoải mái.

- Chủ nhân, sức mạnh linh hồn của tên gia hỏa này không kém, có thể hình thành ma đầu đó. - Lúc này Đinh Linh truyền tấn cho Hàn Thạc.

- Tốt lắm, phải làm như thế nào? - Hàn Thạc lập tức hỏi lại.

- Rất đơn giản, để ta ra ngoài, ta sẽ xử lý! - Đinh Linh trả lời.

Tâm thần vừa động, phía trên tiểu phúc của Hàn Thạc, Vạn Ma đỉnh chợt nhô ra, trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh Ai Lí Khắc Sâm đang nằm trong vũng máu, bao kín hắn lại. Miệng của Vạn Ma đỉnh chúc xuống, áp vào đầu Ai Lí Khắc Sâm, ánh sáng xanh đục sáng lóe trên đỉnh, tất cả phù văn đều vận vận.

Thân là chủ nhân Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc cảm nhận được rất rõ ràng Thần hồn Ai Lí Khắc Sâm đã bị Vạn Ma đỉnh hút vào trong đỉnh. Hào quang tối dần, Vạn Ma đỉnh lại trở về chỗ Hàn Thạc đứng, chui tọt vào trong cơ thể hắn.

Nhìn lại Ai Lí Khắc Sâm nằm trong vũng máu, Thần hồn đã mất, đôi mắt trắng nhờ nhờ, rốt cuộc không còn chút sức sống nào nữa.

- Người... người giết Ai Lí Khắc Sâm!? - Khải Tát khóe miệng ói máu không ngừng, thanh âm run lên, xem ra không dám tin sự thật vừa thấy.

Nhún vai, Hàn Thạc cười âm trầm, nói:

- Đừng kinh ngạc, người sẽ đi vào chỗ đó làm bạn với Ai Lí Khắc Sâm nhanh thôi. Trong Vạn Ma đỉnh, sau này các người vẫn có thể làm bạn, sẽ không tịch mịch đâu mà lo!

- Người giết được ta sao? - Xem ra Khải Tát vẫn chưa nhận rõ tình thế, cảm thấy Hàn Thạc giết chết Ai Lí Khắc Sâm toàn nhờ vào sự tập kích, thêm nữa Ai Lí Khắc Sâm đã bị thương quá nặng.

Hàn Thạc cười sảng sặc, rồi không đáp lời Khải Tát nữa. Tâm thần vừa động, hai tay biến đổi liên tục, trong những ngón tay từng đạo ma quang bắn vào không gian chung quanh Khải Tát, lóe lên một chút trong không gian rồi biến mất.

Khải Tát ngay từ đầu còn cho là Hàn Thạc sẽ công kích hắn. Khi hắn phát hiện ra những luồng ma quang trong tay Hàn Thạc chỉ bắn ra vào không khí, hắn nhếch miệng cười hỏi:

- Sao, đến cả công kích cũng không làm được à?

Hàn Thạc không đáp, vẫn cười cười, từng đạo ma quang giữa các ngón tay vẫn không ngừng đánh vào không gian chung quanh Khải Tát, lóe sáng lên như pháo hoa.

- Cảm giác được chưa? - Đột nhiên, Hàn Thạc dừng loại công kích không có mục tiêu này, nhìn chằm chằm vào Khải Tát cười hắc hắc hỏi.

- Cái gì? - Khải Tát ngạc nhiên, có vẻ không hiểu.

- Không gian bắt đầu rung lên đó, ngu thế! - Hàn Thạc cười tươi như hoa, bước từng bước một về phía Khải Tát, Thiên Ma Lợi Nhận trên hai tay một lần nữa triển khai.

Nghe Hàn Thạc nhắc như vậy, Khải Tát đột nhiên sắc mặt đại biến, vì hắn phát hiện ra không gian xung quanh chợt truyền đến từng đợt rung động. Những rung động đó lúc yếu lúc mạnh, ảnh hưởng đến thân thể và Thần hồn hắn, làm cho hắn sinh ra một cảm giác cả người vô lực, lơ mơ buồn ngủ.

Không Gian biến là một loại phương thức công kích của cảnh giới Cửu Biến. Hàn Thạc vừa lĩnh ngộ cách vận dụng sức mạnh này trong Đỉnh Linh, vừa lúc đem Khải Tắt ra thử nghiệm.

Khu vực không gian này sinh ra vận vẹo mãnh liệt, như những vòng nước rung động nhộn nhạo, dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, hắn phát hiện ra thân thể Khải Tắt cũng vận vẹo theo. Máu tươi phun ra từ thất khiếu như rơi vào một vòng xoáy thật lớn, chịu công kích từ bốn phía.

Chẳng mấy chốc, trong Không Gian biến, Khải Tắt vốn đã kiệt lực lại vừa bị Hàn Thạc tập kích vào hậu tâm, thân thể cũng vận vẹo theo, há miệng phun máu như suối, máu tươi bắn ra khắp nơi như mưa phùn.

Vạn Ma đỉnh vừa mới vào cơ thể Hàn Thạc lại một lần nữa bay ra ngoài, lớn lên giữa không trung, trực tiếp bao kín Khải Tắt lại. Lực quang lóe lên rồi biến mất, Thần hồn Khải Tắt bị Vạn Ma đỉnh hút vào. Thân thể hắn mất đi sự chống đỡ của Thần hồn, dưới công kích của Không Gian biến hóa thành một vũng máu, xương cốt bị nghiền thành bụi, tan tành mây khói!

- Chủ nhân, chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm hai Huyền Ma rồi! - Vạn Ma đỉnh vừa vào trong cơ thể Hàn Thạc, Đỉnh Linh đã truyền tấn.

- Hay, hay lắm!

Hàn Thạc khen vài tiếng, sau đó nghĩ ngợi một chút, hỏi Đỉnh Linh:

- Theo người thấy nếu ta không dùng thủ đoạn tập kích, chính diện đấu với hai tên này thì nắm được mấy phần thắng?

Mặc dù vừa thử sức mạnh của cảnh giới bây giờ, nhưng vì hai lần đều dùng phương thức tập kích là chủ yếu, thêm nữa Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tắt trước đây đã hao phí rất nhiều thần lực rồi, lực chú ý kém trước đây rất nhiều, do đó Hàn Thạc không thể từ trận vừa rồi mà hiểu được thực lực chính thức của bản thể.

Nhưng Hàn Thạc tin Đỉnh Linh hẳn có thể có một đáp án khách quan.

Quả nhiên, Đỉnh Linh trầm mặc một chút, tựa hồ cân nhắc rất cẩn thận, một lát sau mới trả lời:

- Chủ nhân, nếu hai người này ngay từ đầu không bị thương, cũng không chịu ảnh hưởng của ma trận mà rối loạn tâm trí, nếu phải đơn đả độc đấu, ngài với cảnh giới Thiên Ma, không cần mượn sức mạnh của hóa thân ngoại thân và ta, có thể dễ dàng giết chết bất kỳ tên nào.

- Nếu hai người liên thủ, ngài không dựa vào ngoại vật, muốn thủ thắng thì có chút khó khăn, nhưng nếu như lúc này giải dùng kế sách, cũng có hy vọng thủ thắng. Nếu ngài dựa vào sức mạnh của ta, để ta lợi dụng Huyền Ma ngăn chặn một tên, ngài muốn giết cả hai tên này thì không thành vấn đề!

- Tên cường giả mạnh nhất ở đây lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngài tạm thời không chiến thắng được hắn. Chỉ sau khi đã hoàn toàn quen thuộc với cảnh giới Thiên Ma, lúc đó ngài mới có khả năng thắng được hắn. Trước mắt nếu ngài dựa vào sự giúp đỡ và sức mạnh của ta, tối đa chỉ có thể chiếm được một chút thượng phong, muốn giết chết hắn thì rất khó. Nguyên nhân chính là vì ta bây giờ không có ma đầu cường đại để sử dụng, mà thực lực ngài cũng có hạn, không thể phát huy hết sức mạnh của ta. Bây giờ chúng ta muốn muốn giết chết hắn, thì cần phải dựa vào sự giúp đỡ của ma trận mà Ma tôn bố trí khi còn sống.

Hàn Thạc căn cứ vào quan sát, âm thầm đoán Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm hẳn là Trung vị thần sơ kì, Đường Na có lẽ mạnh hơn hai người Khải Tắt một chút, hơn nữa Đường Na tựa hồ có một thần khí cường đại, nên mới có thể một mình đối phó với hai người Khải Tắt và Ai Lí Khắc Sâm mà vẫn có vẻ rất thông thả.

Tên đang nhắm mắt nghỉ ngơi mà Đỉnh Linh vừa nói chính là Áo Nhĩ Đức. Theo những gì Hàn Thạc biết, Áo Nhĩ Đức hẳn là có thực lực Trung vị thần mật kì. Căn cứ vào lời Đỉnh Linh, Hàn Thạc đưa ra một kết luận, bản thể cảnh giới Thiên Ma, không mượn sức mạnh, đại khái có thực lực tương đương với Đường Na, cũng là Trung vị thần trung kỳ.

Theo như ý của Đỉnh Linh, cảnh giới Thiên Ma khi hoàn toàn thành thực có thể chiến thắng Áo Nhĩ Đức Trung vị thần mật kì. Sau khi Hàn Thạc biết thực lực chính thức của mình, trong lòng kinh hỉ vô cùng!

Ngắn ngủi chín ngày, ma công của hắn đã tiến rất nhanh, không ngờ có thực lực như thế, Hàn Thạc muốn không hưng phấn cũng không được!

666. Chương 666:linh Ngô Sức Mạnh Hủy Diệt

Sau khi Đỉnh Linh thu lấy Thần hồn của hai người Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tất, Hàn Thạc vẫn chưa rảnh rồi, hắn cần phải nhanh chóng làm theo cách cũ, vơ vét sạch vật phẩm của hai người Khải Tất và Ai Lí Khắc Sâm để lại.

Từ khi thực lực tăng lên, Hàn Thạc đã lâu không phát tài nhờ người chết, chủ yếu vì đối thủ của hắn không đáng để Hàn Thạc làm như vậy. Khải Tất và Ai Lí Khắc Sâm là hai Trung vị thần, đương nhiên khác hẳn. Hắn tin trên người hai người này nhất định có những vật phẩm rất quý.

Trong đồng máu thịt bầy nhầy, Hàn Thạc lôi hai cái không gian giới chỉ ra, tiện tay lấy sạch.

Căn cứ theo lời Đỉnh Linh, Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận sẽ bị hủy trong một thời gian ngắn. Trong khi trận pháp hủy toàn bộ nơi này, chỗ này sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất. Nếu không muốn chịu ảnh hưởng dư chấn ở đây, Hàn Thạc phải rời đi càng sớm càng tốt.

Bọn người Đường Na và Ba Đốn sẽ là kim chỉ nam cho hắn tới gặp những nhân vật trọng yếu ở Chúng Thần đại lục, do đó Hàn Thạc đương nhiên không thể để họ chết ở đây được. Bằng không, hắn chẳng quen biết ai ở Chúng Thần đại lục, tương lai nhất định sẽ vô cùng gian nan.

Theo sự hướng dẫn của Đỉnh Linh, Hàn Thạc bay nhanh tới khu vực cầm tù bọn người Đường Na. Trên đường đi, âm thầm nghĩ xem có muốn nhân cơ hội này mà giết chết Áo Nhĩ Đức hay không.

Hắn cũng hiểu, nếu không thể lợi dụng ma trận giết chết Áo Nhĩ Đức, một khi tên này thoát khỏi ma trận, nếu sau này muốn giết chết hắn thì quả là rất khó. Nhưng giữa Áo Nhĩ Đức và hắn cũng không có thâm cừu đại hận gì. Mà Khải Lợi của Tự Nhiên giáo hội coi như có chút giao tình với mình nữa. Tự Nhiên giáo hội còn là minh hữu kiên định nhất của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thêm nữa từ khi Áo Nhĩ Đức tới đây tới giờ không hề biểu hiện địch ý với hắn, tất cả những điều này làm cho Hàn Thạc do dự không quyết được.

Có Đỉnh Linh thao túng ma trận ở đây, muốn giết chết Áo Nhĩ Đức cũng không khó khăn gì mấy. Cái Hàn Thạc lo lắng chính là sau khi Áo Nhĩ Đức chết.

Có thể khẳng định, một khi Áo Nhĩ Đức chết, thì phương thế lực của Quang Minh giáo hội và Tự Nhiên giáo hội sẽ không ai biết về những sự tình xảy ra ở Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận này. Những người đó nếu không thu được tin tức ở đây, nhất định sẽ cử người tới đại lục Kì Áo, đến lúc đó không biết lại xảy ra những việc gì nữa.

- Người này có thể tạm thời không giết. Dùng miệng hắn làm cho những người bên kia biết tất cả nơi này đã bị hủy, chặt đứt tâm tư tiếp tục tìm kiếm của chúng, như vậy sẽ không có người đến đây nữa. - Đỉnh Linh làm như biết Hàn Thạc đang nghĩ cái gì, cũng góp vào một câu.

Trầm tư một chút, Hàn Thạc lẳng lặng gật đầu. Hắn cho rằng trước mắt chưa phải thời cơ giết chết Áo Nhĩ Đức. Nếu Áo Nhĩ Đức còn sống thì có giá trị hơn nhiều.

Hàn Thạc quyết định tha cho hắn!

Trong khi hắn lặng lẽ suy nghĩ, căn cứ vào hướng dẫn của Đỉnh Linh, Hàn Thạc đã đi tới khu rừng đá mà đám người Đường Na và Ba Đốn vẫn đợi.

Sau khi Hàn Thạc ly khai, góc khuất này bị Đỉnh Linh phong bế hoàn toàn. Những người ở đây không ai có thể ra khỏi thạch lâm, buộc phải ở nguyên tại chỗ này chín ngày.

Khi Hàn Thạc từ giữa những tầng sương mù xuất hiện ra, đoàn người Đường Na bị vây ở đây chín ngày cảm thấy trong lòng vô cùng kích động. Ai nấy mắt tỏa sáng, Lệ Vi kinh hô lên, hưng phấn hô to.

- Bố Lai Ân, người... người rốt cục cũng tới! Người có biết, từ sau khi người đi, chúng ta đã bị vây ở đây. Theo phương pháp của người cũng không đi ra ngoài được. Trời ạ, ta sắp phát điên lên rồi! - Lệ Vi vừa thấy Hàn Thạc đã cao giọng trách móc.

- Đi thôi, ta mang các người ra ngoài. Sau khi rời khỏi đây, chỗ này bỗng xảy ra biến hóa. Ta cũng bị giam vài ngày. Mãi sau mới nhận rõ được quy luật rồi thoát ra! - Hàn Thạc vội vã nói, vẻ mặt như vẫn còn hãi hùng, dường như cũng vừa thoát hiểm.

Nhờ Đỉnh Linh đã mở hết phong tỏa ở nơi này, lại được Hàn Thạc dẫn đường, đoàn người Đường Na khẩn cấp chạy ra ngoài.

- Bố Lai Ân, người cũng bị bắt vài ngày à? - Vừa từ khốn cảnh thoát ra, Đường Na lập tức hỏi Hàn Thạc.

- Ừm, không biết nơi này làm sao ấy, rất nhiều quy luật đều thay đổi lộn tung phèo cả. Ta vốn nhìn mọi thứ rất rõ ràng, thoáng cái toàn bộ đại biến, làm cho ta mất một thời gian rất dài mới hiểu rõ được một vài quy luật.

Hàn Thạc giải thích với vẻ ưu phiền. Nhìn mấy quả núi nguy nga tạo thành Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, Hàn Thạc chính sắc nói với Đường Na:

- Người nhìn mấy quả núi kia, như lung lay muốn đổ ấy. Chúng ta tạm thời dừng mạo hiểm tiến vào nữa, trước hết cứ chờ xem tình thế rõ ràng rồi tính tiếp, người thấy thế nào?

Căn cứ vào đề nghị của Hàn Thạc, mấy người Đường Na đều hết nhìn đông tới nhìn tây, rõ ràng phát hiện ra những tòa núi nguy nga này tựa hồ đang lay động, sâu dưới lòng đất cũng truyền ra những tiếng ì ầm trầm đục.

Đường Na biến sắc, cả kinh nói:

- Nhìn tình thế thì nơi này dường như sắp sụp đổ rồi!

- Không hay, chúng ta rời đi nhanh lên, địa phương này quá cổ quái, lúc bình thường khắp nơi đã rất hung hiểm, bây giờ còn sắp sụp đổ, chẳng phải là còn ghê gớm hơn sao! - Ba Đốn sợ thật, cả người rùng mình nói.

- Đường Na đại tỷ, chúng ta trước hết tránh xa một chút đi. - Lệ Vi cũng sợ, tự nhiên lui về phía sau.

Đường Na nhìn lên mấy tòa núi xa xa, suy nghĩ một chút, dậm mạnh chân, quát:

- Đi... tạm lánh mũi nhọn!

Đường Na trải qua những hiểm cảnh bên trong, cũng hiểu được nơi nơi đều là nguy hiểm chết người, đến cả Hàn Thạc cũng nói là không thể hiểu được tình huống, nàng biết không có sự giúp đỡ của hắn thì đoàn người họ căn bản không thể bảo toàn, cho nên dứt khoát hạ lệnh lui lại.

- Trong khi lui lại, trước khi tất cả nơi này bị hủy đi, rất nhiều hiểm cảnh đã tựa hồ không còn phát sinh diệu dụng nữa. Các người đi theo ta, ta cam đoan các người bình an vô sự.

Vừa nghe những tiếng trầm trầm vang lên trong tầng sâu nhất thế giới dưới đất, căn cứ vào miêu tả của Đỉnh Linh, Hàn Thạc biết Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận đã đến bờ hoàn toàn hủy diệt rồi, vội giục mọi người nhanh chóng thoát đi.

Đoàn người Đường Na không dị nghị gì, toàn bộ đi theo phía sau Hàn Thạc, nhanh chóng chạy theo một hướng nhất định. Nhờ sự tồn tại của Đỉnh Linh, những ma trận mà Hàn Thạc đi qua toàn bộ mất tác dụng, tùy ý để hắn mang theo một đám người mà không hề bị cản trở gì, một đường xuyên qua vô số ma trận.

Cùng lúc đó, Đỉnh Linh âm thầm thao túng ma trận, triệt bỏ tổ hợp ma trận vẫn vây khốn Áo Nhĩ Đức.

Áo Nhĩ Đức nghe thấy tiếng ì ầm vang tới, đang hết nhìn đông tới nhìn tây vẻ lo lắng, rốt cuộc không bảo trì được tâm cảnh lúc trước nữa. Lúc trước Áo Nhĩ Đức sở dĩ có thể nhắm mắt vững vàng khôi phục thần lực là vì hắn hiểu được những trận pháp cổ quái nơi này chỉ vậy khốn hắn, cũng không thể uy hiếp tới tính mạng hắn, cho nên mới có thể an tâm nghỉ ngơi.

Song tiếng vọng ì ầm đến từ bốn phương tám hướng, cộng với mặt đất rung lên bần bật dưới chân làm cho Áo Nhĩ Đức có loại cảm giác trời đất sắp hủy diệt, thực sự thấy luống cuống, rốt cuộc không bảo trì được tâm cảnh vững vàng nữa, vội vàng tìm kiếm đường ra.

Bên cạnh hần, Khải Lợi thần tình tuyệt vọng, không còn cố gắng tổn công vô ích nữa, im lặng đợi cái chết trù xuống.

Đột nhiên, Áo Nhĩ Đức phát hiện ra một luồng ánh sáng chói lọi, sức nghĩ ra việc gì, linh hồn hần lập tức tản ra tìm tòi, lập tức phát hiện ra một con đường ra sáng sửa. Áo Nhĩ Đức mừng quá, không suy nghĩ nhiều, vươn tay chụp lấy Khải Lợi bên cạnh, vừa nắm được là hần liền xông ra ngoài ngay.

Vừa ra khỏi tổ hợp ma trận, Áo Nhĩ Đức ngẩng đầu nhìn lên, bỗng phát hiện ra những quả núi chung quanh hình thành một bố cục kỳ lạ, bây giờ đang nổ ầm ầm, những tảng đá đủ kích cỡ thi nhau rơi xuống. Mặt đất như một con quái thú vừa bị đánh thức từ giấc ngủ say, trở nên tàn bạo dã man dị thường, cả vùng đất đai rộng lớn xé ra những vết nứt khổng lồ, nuốt chửng mọi vật chung quanh.

Áo Nhĩ Đức thầm nghĩ “không ổn”, lúc này cũng không có thời gian để ý tới những diễn biến kỳ dị ở nơi này, kéo Khải Lợi bay về phía đám người Hàn Thạc vừa thoát đi. Áo Nhĩ Đức và Khải Lợi rời đi muộn một chút nên những khối đá thật lớn dày đặc rơi xuống như mưa, tới tấp bay về phía hai người họ. Những tảng đá khổng lồ này đã được Ma tôn Cổ Thiên Tà động tay chân vào, nên tốc độ rơi xuống vừa nhanh vừa mạnh. Áo Nhĩ Đức trên đường cố hết sức ứng phó, có vẻ rất khốn khổ.

“Ầm ầm!”

Vài tảng đá thật lớn bay tới với một quỹ tích mà Áo Nhĩ Đức không cách nào nắm được nện vào người hần. Những tảng đá lớn đó như mang theo sức mạnh kỳ dị, mỗi đòn đánh trúng làm tên Trung vị thần Áo Nhĩ Đức gần như không chịu nổi, thân thể chấn động, cước bộ đảo đảo, trọng tâm không ổn, thiếu chút nữa đánh rơi cả Khải Lợi.

- Áo Nhĩ Đức đại nhân, ngài đi trước đi đừng lo cho ta! - Khải Lợi từ đầu tới cuối đều được Áo Nhĩ Đức bảo vệ, trong lòng rất cảm động, thầm nghĩ hần là người phụng mạng Tự Nhiên nữ thần tôn quý ở một vị diện cao cấp, không ngờ lại quan tâm tới mình như vậy, quả không dễ dàng. Vào thời khắc mấu chốt này, Khải Lợi thấy Áo Nhĩ Đức đã chống đỡ có chút gian nan, không khỏi có ý nghĩ hi sinh cho hần.

- Ta có thể bảo vệ người sống sót tiến đến, cũng có thể đưa người còn sống ra ngoài! Người sùng bái nữ thần, nên người chắc chắn sẽ sống sót!

Áo Nhĩ Đức cắn răng lắc đầu, nhả ra một ngụm máu, khi hần phát hiện không thể tránh né những tảng đá rơi xuống một cách kỳ quái đó, nên buộc phải liều, không còn đề phòng cẩn thận nữa mà dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra ngoài.

Hần không thể không làm như vậy! Bởi vì trong lúc này, ngọn núi bên người hần đã nghiêng nghiêng, lung lay sắp sập, mỗi một khắc đều có thể sụp đổ. Đến cả những tảng đá rơi xuống mà cũng đã làm cho Áo Nhĩ Đức khổ không chịu nổi rồi, một khi cả ngọn núi sụp đổ xuống mình, hần tin mình chỉ có chết mà thôi.

Thẳng một đường chạy điên cuồng, Áo Nhĩ Đức lại bị những tảng đá đánh trúng thêm vài lần nữa, Thân thể bị thương nặng, làm cho hần cả người mỏi mệt, khốn đến cực điểm.

Áo Nhĩ Đức chưa bao giờ nghĩ tới ở một vị diện cấp thấp như đại lục Kì Áo này, những tảng đá bình thường lại có thể tạo thành tổn thương nặng nề cho thân thể hần, trong lòng khổ sở phi thường, rốt cục hiểu được tại sao tổ bối hần lại bị mất tích ở địa phương thần bí này.

Lảo đảo như say rượu, cuối cùng Áo Nhĩ Đức cũng mang theo Khải Lợi ra khỏi Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận đang bị hủy diệt. Khi hần xuất hiện trước mắt đám người Hàn Thạc và Đường Na, hình dáng Áo Nhĩ Đức thảm không nói sao cho hết, thân thể lảo đảo muốn ngã.

Bọn người Ba Đồn và Lệ Vi ai nấy vẻ mặt chấn động, bộ dạng muốn lao lên, cảm thấy đây là thời cơ giết chết Áo Nhĩ Đức tốt nhất.

- Người không có việc gì chứ? - Chưa đợi Ba Đồn và Lệ Vi hành động, Hàn Thạc đột nhiên tiến lên một bước, hỏi Áo Nhĩ Đức vẻ rất thân thiện. Lưng Hàn Thạc quay về phía Lệ Vi và Ba Đồn, hai tay ra hiệu liên tục về phía sau lưng.

Thấy Áo Nhĩ Đức rõ ràng bị trọng thương, Đường Na đang do dự xem có muốn ra tay không, lại phát hiện ra Hàn Thạc lưng quay về phía họ nhưng hai tay thì liên tục ra hiệu, vội vàng đưa ánh mắt bảo hai người

Lệ Vi và Ba Đồn dừng lại, hơn nữa còn dẫn bốn người Lệ Vi chủ động lui ra sau vài bước, kéo xa khoảng cách với Áo Nhĩ Đức, như cho Áo Nhĩ Đức thấy phe mình không có ác ý.

Áo Nhĩ Đức thân thụ trọng thương, đang chuẩn bị liều chết đánh một trận, vừa thấy Hàn Thạc đột nhiên bước ra, nhân mã Đường Na lại lui lại, tâm lý khẩn trương đột nhiên buông lỏng một chút, thần lực cuối cùng âm thầm chuẩn bị liều chết cũng hạ xuống, lập tức khôi phục thần lực trong cơ thể rất nhanh. Áo Nhĩ Đức không sợ bất kỳ ai ở nơi này, nhưng vừa bị đủ loại ma trận cổ quái hành hạ, nên hắn cũng rất sợ hoàn cảnh chỗ này. Vết thương trên người hắn cũng đến từ những thứ ở đây, hắn lúc này với thân thể cực kỳ suy yếu cũng không nắm chắc có thể đấu được với bốn người Đường Na, trong lòng cũng có chút khản trương.

- Chúng ta không có ác ý, người đừng lo! - Thông qua quan sát của Đỉnh Linh, Hàn Thạc biết Áo Nhĩ Đức tâm cảnh không ổn. Dù sao đi nữa, Hàn Thạc cũng phải đảm bảo Áo Nhĩ Đức còn sống mang theo tin tức nơi này đã hoàn toàn bị hủy diệt truyền ra ngoài, tự nhiên không muốn hắn chết lúc này.

- Không có ác ý là tốt, ta sợ thật đấy. - Áo Nhĩ Đức mỉm cười, nhìn Hàn Thạc vẻ băn khoăn, lòng thầm kỳ quái, không rõ Hàn Thạc tại sao lại đột nhiên cản trở đám Đường Na.

“Không hiểu hắn xuất phát từ ý đồ gì, chẳng lẽ nói hắn nhìn thấy mình còn có chút thực lực sao? Không có khả năng! Vậy, hắn muốn cứu mình? Vậy càng không có khả năng!” - Áo Nhĩ Đức tràn đầy sự nghi hoặc.

“Àm ầm ầm...”

Tiếng nổ trời long đất lở kinh khủng vang lên từ phía sau Áo Nhĩ Đức.

Mọi người vừa rồi đều tập trung sự chú ý vào nhau, bây giờ vội vàng quay đầu lại, hoảng sợ phát hiện ra trong một thời gian ngắn ngủi, vài quả núi đột nhiên toàn bộ sụp đổ, mặt đất xé rách bốc lên những đám bụi ngút trời, cả khu vực không ngừng vọng lại những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa.

Dưới cái nhìn chăm chú của họ, những âm thanh sụp đổ từ xa xa vẫn truyền tới, bụi đất ngút trời, cát bay đá chạy, núi non sụp đổ, mặt đất xé rách, tất cả đều bị hủy diệt!

Đột nhiên, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ của Hàn Thạc đang trong Vạn Ma đỉnh thông qua thị giác của bản thể Hàn Thạc quan sát, như linh ngộ được cái gì đó, lập tức yên tĩnh hoàn toàn trong Vạn Ma đỉnh.

Trong lòng Hàn Thạc chợt động, thần thức lập tức liên lạc với Đỉnh Linh, phát hiện ra hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ do Lục Ma Phong hình thành, toàn bộ sức mạnh ma công và hồn lực bên trong đã được Đỉnh Linh thanh trừ sạch sẽ, lúc này bên trong hóa thân ngoại thân đó chỉ còn lại có thần lực Hủy Diệt hệ thuần túy nhất.

Khi hóa thân ngoại thân linh ngộ được cái gì đó, Hàn Thạc lập tức hiểu ngay nhờ bản thể hắn tình cờ thấy tất cả cảnh hủy diệt trước mắt, nên hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc tựa hồ có linh ngộ nào đó.

Từ sau khi hình thành hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc này, trước giờ chưa bao giờ vì sự biến hóa của hoàn cảnh mà đột nhiên có loại linh ngộ kỳ lạ này. Sau khi hắn phát hiện ra biến hóa này, trong lòng mừng rỡ, biết quan điểm của Đỉnh Linh quả nhiên rất đúng. Sau khi trừ tạp chất, hóa thân ngoại thân này mới có thể linh ngộ được Hủy Diệt pháp tắc.

Hàn Thạc rất mừng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận đang bị hủy diệt, không dám buông lỏng chút nào.

Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận là do Ma tôn Cổ Thiên Tà tự mình bố trí, đưa những ma trận xảo đoạt thiên công từ vũ trụ của hắn đến. Sau khi hoàn thành sứ mạng của nó, trước khi bị hủy diệt cũng mang lại cho Hàn Thạc chỗ tốt cuối cùng.

Chăm chú nhìn toàn bộ cảnh tượng phía trước, hắn đột nhiên cảm thấy việc hủy diệt Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận đó dường như cũng có nghĩa là người kế thừa mới được sinh ra!

667. Chương 667:chẳng Còn Vết Tích

Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận dưới cái nhìn chăm chú của nhóm Hàn Thạc cuối cùng đã hoàn toàn hủy diệt.

Sau khi đám bụi lắng xuống, rốt cuộc chẳng thấy gì từ nơi đó nữa cả. Hàn Thạc đứng nguyên tại chỗ vẫn không hề nhúc nhích, lẳng lặng xem cảnh phát sinh phía trước.

- Theo ta thấy, nơi đó đã trở nên như thế này rồi thì hẳn là chẳng có gì nguy hiểm nữa đâu! - Sau một lúc trầm mặc, Hàn Thạc đột nhiên nói.

Kinh nghiệm một phen mưa gió, đoàn người Đường Na rất tin tưởng vào Hàn Thạc. Hắn vừa nói nơi đó không còn gì nguy hiểm nữa, bọn người Đường Na suy nghĩ một chút, rồi bay về phía tro tàn của Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận.

Hàn Thạc vẫn không nhúc nhích. Lệ Vi đi được vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn hắn về nghi hoặc:

- Sao ngươi không đi?

- Ta cảm thấy nơi đó hẳn là chẳng có gì hay ho để mà xem nữa, hơn nữa có các người tới thăm dò rồi, ta cũng không lãng phí thời gian nữa. - Hàn Thạc cười cười, vẻ mặt bất cần.

Lệ Vi cau mày, suy nghĩ một chút, khẽ cười hì hì rồi nói:

- À, có Đường Na đại tỷ tới đó rồi, ta cũng không cần phải tới xem gì nữa.

Nói xong, Lệ Vi lại lộn trở lại, đứng bên cạnh Hàn Thạc, đánh giá hắn về hứng thú, ánh mắt lóe lên những tia tò mò.

Hàn Thạc không thèm quản Lệ Vi, mà đưa mắt nhìn về phía Áo Nhĩ Đức bên cạnh. Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Áo Nhĩ Đức cười rạng rỡ, nói sang sảng:

- Lúc này phải tạ ơn người, bằng không nói không chừng ta phải thua trong tay bọn họ không biết chừng!

Đến đây, Áo Nhĩ Đức đã khôi phục vài phần thần lực, gương mặt tái nhợt đã hồng lên. Hàn Thạc hiểu hắn đã lấy lại tự tin, nên mới có thể có thái độ dễ dàng như vậy. Người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc có năng lực khôi phục mạnh hơn những người tu luyện sức mạnh hệ khác nhiều, điểm này Hàn Thạc hiểu rất rõ.

Mộc Giáp thi lợi dụng sức mạnh trên Cây Sinh Mạng mà có thể đề cao việc khôi phục thân thể bị thương nặng của hắn lên gấp mười lần, làm Hàn Thạc hiểu rõ ràng về điểm này. Áo Nhĩ Đức có thể trong một thời gian ngắn ngủi tự lại thần lực cũng là việc mà hắn đã đoán trước.

- Người khách khí rồi. Ta nghĩ vừa rồi nếu họ đồng loạt ra tay, nói không chừng tất cả mọi người đều tiêu đời cả! - Hàn Thạc cũng không kể công, mỉm cười nói.

- Tiểu tử này rất khá. - Áo Nhĩ Đức nghe Hàn Thạc nói thế, nhìn chăm chú thật sâu hắn, lúc này khẽ gật đầu, trầm giọng đánh giá. Thoạt nhìn rất hâm mộ Hàn Thạc.

- Quá khen quá khen!

Hàn Thạc cười cười trả lời khách sáo, với sự giúp đỡ từ sức mạnh của Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc không còn sợ Áo Nhĩ Đức nữa. Có chỗ dựa, ngữ khí nói chuyện cũng hùng hồn hơn.

- Có thể giúp ta trông nom Khải Lợi được không? Nghe nói các người có chút giao tình mà? - Không biết xuất phát từ tâm tư gì, Áo Nhĩ Đức người đột nhiên chỉ chỉ Khải Lợi, cười cười chờ ý Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngạc nhiên, không rõ Áo Nhĩ Đức vì sao lại nói như vậy. Bên cạnh hắn còn có một Lệ Vi vẫn chưa rời đi, Áo Nhĩ Đức lại yên tâm giao Khải Lợi cho hắn? Mặc kệ ra sao đi nữa, mình cũng là đồng bọn với Đường Na, cũng không có khả năng kết giao quá sâu với hắn, vậy thì tại sao hắn làm như vậy? Thử mình à?

Những suy nghĩ liên tiếp nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Hàn Thạc, dưới cái nhìn chăm chú của Áo Nhĩ Đức liền cười thần nhiên, sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề!

Khải Lợi chỉ là một Bán thần, loại thực lực này thì Hàn Thạc không thèm để ý. Bọn người Lệ Vi cũng sẽ không để ý. Đối với họ thì Khải Lợi chỉ là một tiểu nhân vật, chết sống của hắn căn bản không ảnh hưởng tới đại cục. Hàn Thạc cũng không thấy bọn người Lệ Vi có hứng thú giết Khải Lợi để làm gì.

- Vậy cảm ơn người! - Áo Nhĩ Đức cười cười, khẽ gật đầu với Khải Lợi, rồi đột nhiên bay lên, hướng về phía Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận.

Đoàn người Đường Na rất tò mò về khu vực đó, Áo Nhĩ Đức tự nhiên cũng tò mò theo. Chưa biết rõ tình huống nơi đó, hắn nhất định không bỏ ý đồ.

Áo Nhĩ Đức nhanh chóng rời đi. Lệ Vi đứng cạnh Hàn Thạc có vẻ hơi nghi ngại, nhìn sang Hàn Thạc rồi lại nhìn sang Khải Lợi, nhưng không hề nói thêm gì nữa, càng không ra tay với Khải Lợi.

- Chào, lâu rồi không gặp! - Hàn Thạc chủ động nhẹ giọng nói chuyện với Khải Lợi, thái độ rất ôn hòa, giống như căn bản không biết bây giờ tình thế hoàn toàn khác hẳn.

Khải Lợi không có tâm cảnh thoải mái như Hàn Thạc, từ khi hắn phát hiện Hàn Thạc đi chung với đám người Thiên Tai giáo hội và Đường Na, mỗi lần nhìn thấy Hàn Thạc đều có chút không được tự nhiên. Bây giờ sự việc lại xảy ra như thế này, hắn có vẻ xấu hổ, không biết phải trả lời ra sao.

Mất thấy Khải Lợi bối rối, trong lòng Hàn Thạc khẽ thở dài, lắc lắc đầu không tiếp tục nói thêm gì với y nữa. Hắn hiểu Khải Lợi rất khó mà giống như trước được.

Không nói thêm nữa, Hàn Thạc hờ hững nhìn về phía trước, lâm vào trạng thái trầm tư. Bên trong Vạn Ma đỉnh trong cơ thể, hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc lúc này đem tất cả những gì bản thể vừa mới chứng kiến lần lượt hiện lại trong đầu. Cảnh mọi vật mặt đất xé rách, bị hủy diệt tan tành, làm hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc linh ngộ được một vài thâm ý của Hủy Diệt pháp tắc, rơi vào trạng thái vô cùng yên lặng.

Ma tôn Cổ Thiên Tà bố trí tất cả nơi này, thủ đoạn phá hủy tất cả những thứ ở đây với thanh thể kinh người, xem ra cũng phù hợp với quy tắc thiên địa.

Hóa thân ngoại thân vừa loại bỏ những tạp chất trong cơ thể, lại tương thông với thần thức Hàn Thạc, từ cảnh hủy thiên diệt địa đó đột nhiên linh ngộ được một vài chân lý hủy diệt, cảnh kinh khủng vừa rồi lần lượt hiện lên trong đầu hắn, thử lợi dụng thần lực bên trong thân thể để mô phỏng tình huống hủy diệt của những dãy núi vừa rồi.

Thần thức Hàn Thạc diệu dụng bất tận, tuy không thể đem những diệu dụng đó cho hai linh hồn khác sử dụng, nhưng nhờ có linh hồn tương thông, hai linh hồn khác lại có thể nhận được những chỗ tốt của diệu dụng thần thức.

Bản thể Hàn Thạc chứng kiến cảnh Cửu địa Huyền Âm Tự Linh trận hủy diệt, dùng năng lực phân giải cường đại của thần thức biến quá trình hủy diệt thành từng bước thật chậm. Từng cảnh núi non sụp xé rách, đá tảng vỡ vụn, hiện lên từng chút một, sau đó truyền quá trình này lại cho hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc.

Thần hồn hóa thân ngoại thân tiếp thu tất cả những cảnh này, xây dựng lại tất cả những cảnh đó trong Thần hồn, thần lực thân thể dựa theo quỹ tích này mà chậm rãi lưu động, hoàn toàn mở ra, cảm thụ những biến hóa của quá trình hủy diệt, dần dần hắn cảm thấy mình đã linh ngộ được những tác dụng kỳ dị của Hủy Diệt pháp tắc.

Hàn Thạc tam hồn cộng sinh, ba linh hồn hoàn toàn độc lập. Khi hóa thân ngoại thân ở trong Vạn Ma đỉnh yên lặng thể ngộ Hủy Diệt pháp tắc, Bản thể Hàn Thạc vẫn có thể nói chuyện được với Áo Nhĩ Đức.

Khi hóa thân ngoại thân vẫn tiếp tục thể ngộ, Hàn Thạc một mặt nhìn Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận phía trước đã thành một bãi hoang phế, mặt khác thỉnh thoảng tán gẫu vài câu với Lệ Vi.

Lệ Vi lúc đầu coi thường Hàn Thạc, tới bây giờ thì đã chuyển sang coi trọng. Thái độ chuyển biến cực nhanh, làm hắn có chút không ứng phó kịp.

Những vấn đề Lệ Vi hỏi Hàn Thạc đại bộ phận đều là những việc mà hắn không muốn trả lời. Hàn Thạc thật sự rất khó ứng phó, nên chỉ nói linh tinh một chút. Lệ Vi lúc này đã coi Hàn Thạc là một cao nhân, coi tất cả những lời nói linh tinh của hắn trở thành ngôn ngữ cao thâm, mỗi lần Hàn Thạc phun ra một câu nhằm nhí lại nghĩ ngợi hồi lâu, làm hắn dở khóc dở cười.

Khải Lợi nhắm mắt không nói một lời, như đang ngủ lơ mơ. Gần như hắn muốn sử dụng phương thức này để giữ khoảng cách với Hàn Thạc.

Dưới loại trạng thái này thời gian trôi qua cực nhanh, nên cũng không thấy quá lâu. Áo Nhĩ Đức rời đi sau cùng, nhưng ngược lại quay về trước một bước.

Hàn Thạc đang nói chuyện nhất gừng với Lệ Vi, bây giờ chuyển sự tập trung sang Áo Nhĩ Đức. Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc đã biết Áo Nhĩ Đức rất thất vọng, khẳng định hắn chẳng phát hiện được cái gì có giá trị ở đó cả.

Sau khi Áo Nhĩ Đức tới, khẽ gật đầu với Hàn Thạc, rồi nói một tiếng cảm ơn, sau đó nói với Khải Lợi:

- Chúng ta đi thôi.

Khải Lợi vẫn cảm thấy xấu hổ khi ở gần Hàn Thạc, nghe Áo Nhĩ Đức vừa nói như vậy liền như được đại xá, lập tức mở mắt đi theo hắn, hai người nhanh chóng bay ra ngoài, không dừng lại chút nào.

- Cứ như vậy... như vậy mà bỏ đi à? - Lệ Vi ngạc nhiên, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

- Không đi thì sao, hắn vừa mới tới đó thăm dò, cuối cùng chẳng phát hiện được cái gì. Ở lại đây để làm gì chứ? - Hàn Thạc lạnh nhạt nói. Hắn hiểu rõ hậu chiêu mà Ma tôn Cổ Thiên Tà lưu lại, nhất định phá hủy tất cả dấu vết. Cho dù có người tới quan sát cũng không thể phát hiện bất kỳ chỗ kỳ lạ nào.

Từ bây giờ trở đi, những gì xảy ra ở đây đối với những người này, tương lai sẽ là một bài toán vĩnh viễn không có lời giải. Theo thời gian, những vị Thần này không thể phát hiện ra tình huống đặc thù nào, vậy sẽ dần dần quên đi nơi này, thậm chí vì không tìm được lời giải, sẽ coi những gì phát sinh ở đây trở thành một trò bịp bợm.

- Chúng ta đều biết nơi này đặc thù như thế nào, hắn cam tâm như vậy sao? - Lệ Vi vẫn khó hiểu, vẻ mặt cổ quái.

Hàn Thạc mỉm cười không đáp, hắn tin chẳng ai phát hiện ra cái gì đặc thù ở chỗ này nữa, có điều kiện tiên quyết này, chẳng mấy chốc tất cả mọi người sẽ quên dần việc ở đây.

Chẳng mấy chốc, mấy người Đường Na và Ba Đồn ai nấy vẻ mặt thất vọng quay trở về.

- Quá quỷ dị, nơi đó ngoại trừ những dãy núi sụp đổ và mặt đất bị xé rách, rốt cuộc không tìm thấy có gì kỳ dị cả, rốt cuộc việc này là như thế nào?! - Trên đường đi Ba Đồn lẩm bẩm tự hỏi, vô đầu bút tai suy nghĩ mãi, nhưng lại không tìm thấy dấu mối ở đâu cả.

- Bố Lai Ân, người biết tình huống ở đây ra sao không? Tại sao tất cả đều biến hóa như vậy, không tìm thấy bất kỳ dấu vết kỳ lạ nào nữa? - Đường Na lòng tràn đầy nghi hoặc, sau khi trở về, thần tình trầm trọng hỏi Hàn Thạc.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cũng tỏ vẻ kỳ quái, cũng ra vẻ nghi mãi không ra cái gì, thở dài nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Theo những gì ta thấy, những điều kỳ dị ở nơi này đều là do tự nhiên hình thành, nên khi những kỳ quan tự nhiên này hoàn toàn bị hủy đi, những kỳ quái phát sinh ở đây cũng sẽ không tồn tại nữa!

- Không có khả năng!

Lệ Vi hét lớn:

- Nơi này rõ ràng có dấu vết con người, căn bản không giống thiên nhiên hình thành, đến cả bọn ta cũng có thể nhìn ra!

Hàn Thạc biết Đường Na cũng sẽ không tin, nhưng tất cả nơi này đã bị hủy rồi, Hàn Thạc một cũng chẳng lấy gì làm lo lắng, chỉ nhún vai, một lần nữa lắc đầu:

- Ta không rõ nữa!

- Thôi được, ta thấy ta không thể tìm được vật gì hay ho ở đây nữa. Đi thôi, rời khỏi nơi này rồi tính tiếp. - Đường Na lắc lắc đầu, trong lòng tính toán phải báo cáo cho cấp trên như thế nào. Vừa nghĩ tới đây, thầm cười khổ không thôi, nhưng chỉ biết thở dài.

Cơ hồ bị nhốt cứng ở thế giới dưới đất, trong quá trình đó đoàn người Đường Na cuối cùng chẳng phát hiện ra gì, lòng tràn đầy nghi hoặc, ai nấy ủ rũ theo Hàn Thạc dẫn đường lên lại mặt đất.

- Đường Na đại tỷ, tiếp theo ta nên làm cái gì bây giờ? - Vừa ra khỏi thế giới dưới đất, Lệ Vi lập tức dò hỏi.

- Phải làm sao bây giờ hả? Đương nhiên là nhanh chóng hồi báo lại tình huống nơi này lên cấp trên rồi! - Đường Na than nhẹ, nói về bất lực.

- Trở về luôn, hay dùng tế đàn? - Ba Đốn suy tư một chút, hỏi Đường Na.

Nhíu mày ngẫm nghĩ một lát, Đường Na nói:

- Trước tiên tới Thiên Tai giáo hội báo những việc ở đây lại. Hai tên Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm này giờ không ra khỏi đó, hẳn là chết sạch rồi. Như vậy xem ra bên chúng ta coi như cũng có chút công lao, thêm nữa truyền tống trận bên chúng bị hủy, tính đi tính lại trận này hẳn là chúng ta thắng.

- Mặc dù lần này mọi việc xảy ra có chút quái dị, nhưng không có Bồ Lai Ân, ta nghĩ mấy người chúng ta chỉ sợ khó có thể còn sống mà rời khỏi thế giới ngầm! - Ba Đốn đột nhiên cười nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất tề gật đầu. Đường Na mỉm cười nhìn Hàn Thạc không nói gì, nghiêm túc nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ bẩm báo lên trên về công lao của người, nếu không có gì ngoài dự liệu, vị diện này hẳn sẽ giao cho người chưởng quản!

- Nếu Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện một lần nữa phủ xuống thì sao? - Hàn Thạc chỉ lo về điểm này thôi.

- Nếu cấp trên nói giao cho người, nhất định sẽ giao thiệp thỏa thuận với mấy phương thế lực kia. Nếu không có tình huống đặc thù, những việc thế này sẽ không xảy ra đâu. Kỳ thật người cũng không cần quá lo, vị diện này vì lúc trước có điều quỷ dị, nhưng bây giờ địa phương kỳ lạ đó đã bị hủy đi rồi, một vị diện cấp thấp như thế này thì chẳng có phương thế lực nào thật sự để ý đâu! - Đường Na mỉm cười trấn an Hàn Thạc.

Nghe nàng nói như vậy, Hàn Thạc giật mình tỉnh ngộ. Dân cư đại lục Kì Áo không nhiều lắm, tín ngưỡng lực cũng có hạn, loại vị diện cấp thấp này giữa vũ trụ mênh mông có vô số vị diện cao hơn không đếm hết này, những thế lực lớn này căn bản không chẳng rảnh rỗi đâu mà lãng phí thời gian ở vị diện bé tí này.

- Như vậy thì tốt quá!

Hàn Thạc rốt cục yên lòng, dừng một chút, cười nói:

- Ta không theo các người tới Thiên Tai giáo hội nữa. Ở vị diện này ta còn có rất nhiều việc phải xử lý!

- Bồ Lai Ân, có việc này ta không biết có nên nói hay không! - Đột nhiên, Đường Na nhìn Hàn Thạc thật sâu, nghiêm chỉnh nói.

Hàn Thạc sửng sốt, rồi cười hà hà hỏi:

- Việc gì?

- Đại lục Kì Áo chỉ là một vị diện cấp thấp, đối với người thì hơi nhỏ một chút. Với tài năng như người phải nên tung hoành ở vị diện cấp cao. Cũng chỉ có những vị diện này người mới có thể nhanh chóng nổi lên, tụ tập nhiều sức mạnh hơn. Nếu người ở đây quá lâu, ta cho rằng không quá phù hợp với người lắm đâu! - Đường Na nghiêm trang nói.

Hàn Thạc mỉm cười, chân thành cảm tạ:

- Đa tạ người nhắc nhở, ta biết ý của người rồi. Được đi chung với các người, cũng giúp ta mở rộng tầm mắt hơn một chút. Chờ ta xử lý xong mọi việc ở đây, nói không chừng ta sẽ đi tới Chúng Thần đại lục các người. Đến lúc đó, mong rằng người có thể giúp ta một tay!

- Hắc hắc, không thành vấn đề, người rất khá. Ở Chúng Thần đại lục cũng ít có loại người tâm chí kiên định, làm việc quyết đoán tinh táo như người. Ta tin rằng người mà tới Chúng Thần đại lục nhất định có thể chiếm cứ một thế lực, đến lúc đó người sẽ cảm thấy cường giả trên đại lục Kỳ Áo thật sự chẳng thấm vào đâu! - Đường Na vui vẻ đáp ứng.

- Bố Lai Ân, khi tới Chúng Thần đại lục hãy tới gia tộc chúng ta tìm ta, huynh đệ chúng ta rất hoan nghênh người! - Ba Đốn lập tức mời.

- Còn có ta nữa, ta cũng mời người, người mà đến Chúng Thần đại lục thì nhất định phải nhớ đó nha! - Lệ Vi cũng cười nói.

- Yên tâm đi, sẽ tới mà! - Hàn Thạc mỉm cười hứa.

Khi đoàn người Đường Na đi về phía Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, rồi bay về phía Nhật Diệu cốc.

668. Chương 668:đại Lục Này Thuộc Về Người Rồi!

Sau khi nói chuyện với Đường Na, Hàn Thạc quyết tâm muốn đi. Ở đại lục Kỳ Áo, cái duy nhất làm hắn không nở rời xa chính là vài hồng nhan tri kỷ mà thôi.

Mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích ở đại lục Kỳ Áo cũng được tính là những nhân vật xuất sắc, đáng tiếc trong mắt Hàn Thạc vẫn còn xa mới đạt yêu cầu của hắn để có thể cùng nhau rời khỏi đây.

Theo lời đám Đường Na, trên Chúng Thần đại lục có vô số các vị Thần, nắm trong tay vô số vị diện trên vũ trụ này. Đến cả Ba Đốn, Lệ Vi đã có thực lực Hạ vị thần mặt kì mà chẳng hơn được ai ở Chúng Thần đại lục. mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích mà tới đó chỉ sợ không đảm bảo được an toàn.

Thực lực Hàn Thạc đã tới cảnh giới này, nhân giới hắn cũng cao lên. Trên đại lục Kỳ Áo đã không còn thấy ai có thể uy hiếp được hắn nữa. Hàn Thạc lại không muốn giống như viễn cổ Cự Long, vĩnh viễn lặng lẽ thủ hộ cho đại lục Kỳ Áo, tự nhiên sẽ muốn tới vị diện cao hơn để phát triển.

Trong lòng tuy đã xác định nhưng hắn không biết phải làm sao mở miệng nói chuyện này với đám Phỉ Bích, trong lúc bất tri bất giác hắn đã tới Nhật Diệu cốc.

Đoàn người Khiết Bích Nhi và Huyết Linh vẫn đợi hắn ở Nhật Diệu cốc, Hàn Thạc đến làm các nàng cực kỳ hưng phấn, ồn ào yêu cầu hắn đưa các nàng đi du ngoạn.

Nhìn nhóm Khiết Bích Nhi có vẻ rất hứng thú, trong lòng Hàn Thạc cũng thấy khổ sở. Khiết Bích Nhi và Huyết Linh đã theo hắn vượt qua vị diện tới đại lục Kỳ Áo, hắn vẫn để các nàng lưu tại đây, bây giờ mình lại quyết định đi tới vị diện cao hơn cũng không thể mang theo đám Khiết Bích Nhi được. Hắn cũng thấy vô cùng khó xử, quả có rất nhiều việc đột nhiên trở nên quá phiền toái.

“Chỉ khi ta có chỗ đứng vững chắc ở Chúng Thần đại lục mới có thể đưa các nàng tới đó được, lúc này ta phải kiên định.” - Nhìn nhóm Khiết Bích Nhi đang cười nói hớn hở, Hàn Thạc thầm tự nhủ.

Ở lại Nhật Diệu cốc vài ngày, mấy ngày nay Hàn Thạc chăm sóc ba cô Khiết Bích Nhi và Hải Mạn Na, hơn nữa cẩn thận chỉ dạy cho Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh.

Vài ngày này, hắn dẫn nhóm Khiết Bích Nhi đi xung quanh Nhật Diệu cốc, tới vài thị trấn quanh thành Ngõa Luân mua cho ba cô rất nhiều trang sức các nàng thích.

Mấy ngày nay là những ngày hạnh phúc nhất của ba cô Khiết Bích Nhi. Hàn Thạc ôn văn nhô nhả, thỏa mãn tất cả ý nguyện của các nàng, làm các nàng mỗi ngày đều trải qua những cảm giác mới lạ tuyệt vời.

Những ngày vui sướng luôn ngắn ngủi. Sau khi Hàn Thạc cố hết sức làm cho đám Khiết Bích Nhi hiểu tất cả về đại lục Kỳ Áo, đến ngày cuối cùng rốt cục cũng đem ý nghĩ của mình nói cho họ.

Biết Hàn Thạc rất muốn rời đại lục này, ba cô Khiết Bích Nhi ai nấy đều kinh hoàng, còn nghĩ là mình làm gì đó để hấn buồn. Sau khi được Hàn Thạc giải thích, các nàng mới hiểu được ý hấn.

Trầm mặc một lát, Khiết Bích Nhi thần tình u oán, nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Sau khi chàng đi rồi có còn trở về nữa không?

- Đương nhiên, một khi ta có chỗ đứng ở đó rồi, nhất định sẽ về đón mọi người!

Hàn Thạc cam đoan, nói xong còn dịu dàng an ủi:

- Yên tâm đi, nếu không phải vì đại lục đó quá nguy hiểm, ta sẽ không để các nàng tạm thời ở tại chỗ này mà.

Vị diện truyền tống trận ở đại lục Kỳ Áo đang ở trong tay Hàn Thạc, chỉ cần hấn muốn, việc qua lại giữa các truyền tống cũng không có gì khó khăn.

- Tốt lắm, chúng ta ở đây chờ chàng! - Khiết Bích Nhi được Hàn Thạc cam đoan như vậy, cuối cùng cũng buồn bã đáp ứng. Hai nàng Hải Mạn Na thấy Khiết Bích Nhi đã nói như vậy, cũng chỉ có nước gật đầu.

Sau khi ở lại Nhật Diệu cốc an ủi Khiết Bích Nhi một thời gian, Hàn Thạc một mình tới gặp Đặc Lan Khắc Tư nói vài lời, rồi rời khỏi Nhật Diệu cốc.

Đi tới thành Áo Sâm của đế quốc, Hàn Thạc tìm đến ba cô Ngải Mễ Lệ, cũng nói những lời như với Khiết Bích Nhi.

Nghe Hàn Thạc lại muốn rời đại lục Kỳ Áo, ba cô cũng có biểu hiện giống như Khiết Bích Nhi. Không có biện pháp, Hàn Thạc lại phải dùng lời ngon ngọt để khuyên bảo, nói mình một khi có chỗ đứng ở Chúng Thần đại lục sẽ dùng truyền tống trận ở đại lục Kỳ Áo đưa các nàng cùng đi.

Sau khi nói ngon ngọt một lát, trong tiếng khóc như mưa gió của ba cô, Hàn Thạc cũng xem như đã qua cửa này, trong lòng cũng sụt sịt cảm thương.

Ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, ba cô Ngải Mễ Lệ là người phát ngôn của Hàn Thạc. Có vài việc Hàn Thạc không cần tìm Lao Luân Tư, chỉ nhờ ba cô Ngải Mễ Lệ nói lại cũng thể thôi.

Hàn Thạc ở lại vài ngày trong thành Áo Sâm, thuận tiện tìm Lý Toa nói chuyện, cũng khuyên nhủ vài câu, rồi thuyết phục nàng dịu lại.

Tranh thủ vài ngày này, Hàn Thạc giảng giải về những kinh nghiệm lĩnh ngộ của mình về việc thành thần cho nhóm Ngải Mễ Lệ, mỗi một bước đều giảng giải rất kỹ lưỡng, hy vọng các nàng có thể tiến bộ nhanh hơn.

Trước khi Hàn Thạc chuẩn bị rời khỏi thành Áo Sâm tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, ngoài dự liệu của hấn, hấn gặp lại Áo Nhĩ Đức mà vài ngày trước còn giáp mặt nhau ở tầng ba thể giới dưới đất.

- Làm sao người biết được ta ở chỗ này? - Hàn Thạc vừa thấy Áo Nhĩ Đức trong lòng có chút kinh ngạc. Vài ngày không gặp, Áo Nhĩ Đức đã khôi phục rất nhiều. Thoạt nhìn tinh thần sáng láng, không còn chật vật như lúc ở thể giới dưới đất nữa.

- Ta vừa lúc tới đây, từ trường sinh mạng của người quá mạnh, người lại không cố ý che dấu, người bình thường không thể phát hiện ra sự tồn tại của người, nhưng ta mà tới gần người tự nhiên sẽ nhận ra người ngay! - Áo Nhĩ Đức cười cười nhìn Hàn Thạc, nói.

Áo Nhĩ Đức tu luyện Sinh Mạng pháp tắc nên Hàn Thạc biết hấn nói thật. Trong phạm vi nhất định, Áo Nhĩ Đức đích xác có thể cảm nhận được sinh mạng từ trường cường đại. Nhất là ở vị diện này, người chính thức thành thần cũng chỉ có Hàn Thạc mà thôi. Nếu tính cả đám người Đường Na từ Chúng Thần đại lục phủ xuống, giữa một đám sinh mạng nhược tiểu, một người có từ trường sinh mạng cường đại dị thường thì nổi lên rất rõ ràng, Áo Nhĩ Đức có thể cảm nhận được hấn cũng không có gì kỳ quái.

- Người một mình tới tìm ta là có việc gì thể? - Hàn Thạc cau mày, phân vân không rõ ý đồ của Áo Nhĩ Đức.

- Chúc mừng người, đại lục này thuộc về người rồi! - Áo Nhĩ Đức mỉm cười, nói một câu làm Hàn Thạc cả kinh.

Đầu óc chuyển động, trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu ra, cười nói:

- Có phải là cấp trên đã đạt thành hiệp nghị gì đó rồi không?

- Thông minh!

Áo Nhĩ Đức hâm mộ tán dương Hàn Thạc một câu, giải thích:

- Địa phương đó đã bị hủy đi, đại lục này không có gì hấp dẫn nữa. Lần này chúng ta đến đây nhưng không thiệt hại bất kỳ ai, xem như ta giúp người một lần. Bằng không Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ đâu.

- Tại sao? - Hàn Thạc hỏi.

- Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có hiệp nghị với chúng ta. Trong lãnh thổ họ, giáo hội chúng ta có thể tùy ý phát triển tín đồ. Dựa theo tình thế bây giờ, việc đế quốc Lan Tư Lạc Đặc thành quốc gia cường đại nhất đại lục chỉ là vấn đề thời gian, chúng ta cũng muốn bảo vệ ích lợi cho mình.

Áo Nhĩ Đức mỉm cười, nhìn Hàn Thạc giải thích:

- Nói vậy người chẳng mấy chốc có thể nhận được tin rồi, nhưng chúng ta đã gặp mặt, ta cũng nói trước với người về tình huống. Ừm, dựa theo hiệp nghị, người không được tiếp tục sát hại tín đồ của Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội nữa. Họ cũng sẽ không tiếp tục phát triển tín đồ, những tín đồ có sẵn sau khi chết một cách tự nhiên, thế lực của giáo hội này sẽ không tồn tại ở đây nữa. Thêm một vài năm nữa, đại lục này sẽ không còn có tín đồ hai giáo hội kia nữa. Những sinh mạng mới sinh ra thì Tự Nhiên giáo hội chúng ta và một phương các người sẽ cố gắng tranh thủ tín đồ.

Áo Nhĩ Đức vừa nói như vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút, hiểu được Băng Tuyết thần điện và Quang Minh giáo hội, chỉ muốn bảo toàn những sinh mạng giáo đồ bây giờ, còn những giáo đồ này sớm muộn gì cũng sẽ chết. Theo thời gian trôi qua, thế lực của họ cũng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi đại lục Kỳ Áo. Như vậy xem ra đại lục kia coi như bỏ qua vị diện này rồi.

Tự Nhiên giáo hội lần này hẳn là đóng vai trò một nhân vật giải hòa, đó là vì trên đại lục này họ có thể thu được một vài chỗ tốt. Mặc dù đại lục Kỳ Áo cấp bậc rất thấp, vẫn không lọt vào mắt họ.

- Như vậy cũng tốt, còn có gì phải đặc biệt chú ý nữa không? - Hàn Thạc trầm mặc một chút, hỏi thêm.

- Còn một điểm, hy vọng đế quốc Lan Tư Lạc Đặc khi chinh phạt thiên hạ thì cố hết sức giết ít người thôi! Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện không còn nhúng tay vào phân tranh đại lục, đế quốc Lan Tư Lạc Đặc có Tự Nhiên giáo hội chúng ta và các người ủng hộ, việc thống nhất đại lục này chính là xu thế tất nhiên. Nhưng chúng ta không muốn thấy đại lục này máu chảy thành sông, có thể tránh được giết chóc là tốt nhất. - Áo Nhĩ Đức lắc đầu thở dài, nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc khẽ gật đầu, xem như đáp ứng, rồi nhìn Áo Nhĩ Đức, nghi hoặc hỏi:

- Người đặc biệt tới tìm ta không phải chỉ để nói cho ta biết việc này chứ?

- Nghe Khải Lợi nói người tu luyện một loại sức mạnh thần kỳ, hẳn vẫn khen người không dứt, không biết ta có kiến thức được không. - Áo Nhĩ Đức nhìn chăm chú Hàn Thạc, đột nhiên tùy ý hỏi.

Giật mình cả kinh, Hàn Thạc thầm nghĩ Áo Nhĩ Đức chắc sẽ không thể phát hiện ra cái gì. Sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy mình tựa hồ đâu có lộ ra sơ hở gì chứ. Những suy nghĩ liên tiếp lên trong đầu hắn, thần sắc Hàn Thạc vẫn không thay đổi, lắc đầu nói:

- Trước kia đích xác trong lúc vô ý tu luyện thành một loại vũ thuật, nhưng sau khi ta thành thần, đã quên sạch vũ thuật kia rồi. Mười hai hệ đại sức mạnh mới là con đường lớn quang đăng. Nếu ta còn dám phân tâm, sau này sẽ không đạt được cái gì cả, do đó rất xin lỗi!

Nghe Hàn Thạc nói thế, Áo Nhĩ Đức sững sốt, tỉ mỉ đánh giá Hàn Thạc, hơn nữa âm thầm lợi dụng linh hồn bí mật thăm dò trên người hắn.

Thần thức Hàn Thạc rất đặc thù, trong cơ thể còn có Đỉnh Linh tương trợ, Áo Nhĩ Đức tự cho rằng mình cảnh giới cao thâm, Hàn Thạc không thể phát hiện ra hần đang âm thầm thăm dò, nên bị Hàn Thạc ra tay trước. Linh hồn hần mỗi một lần dò xét, Hàn Thạc đều nắm chắc như trong lòng bàn tay.

Có Đỉnh Linh trợ giúp, thêm nữa bản thể đột phá tới cảnh giới Thiên Ma, có thể tùy ý sử dụng hai sức mạnh hóa thân ngoại thân, linh hồn Áo Nhĩ Đức quan sát từ trường sinh mạng của Hàn Thạc một lúc lâu, đều bị Đỉnh Linh che mắt, trên người hần không tìm thấy có gì đặc thù.

- Như vậy à, vậy quên đi! - Sau khi nhìn một lát, Áo Nhĩ Đức không phát hiện ra gì cả, lúc này mới âm thầm bỏ qua.

- À, đúng rồi, phía dưới một hòn đảo ở hải vực sâu thẳm ở đại lục này từng có người gặp qua một hải cốt thần kỳ, nói không chừng người sẽ có hứng thú đó! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đột nhiên lên tiếng. Tự Nhiên giáo hội và Thiên Tai giáo hội đã không còn đối địch, Hàn Thạc cũng không sợ hần phát hiện ra Tử Vong Mộ Địa nữa, nên muốn lưu lại chút nhân tình cho Áo Nhĩ Đức, tương lai nói không chừng sẽ có thu hoạch.

- Địa phương đó có gì đặc thù? - Áo Nhĩ Đức thuận miệng hỏi một câu.

- Khu vực có hải cốt đó thực vật sinh trưởng rất tốt đến mức thần kỳ. Nghe nói có người trọng thương mà chìm xuống nước, chẳng những không chết, mà có thể cứu trị được những vết thương khó chữa ở lục phủ ngũ tạng, thương thế không ngờ toàn bộ phục hồi, người nói có kỳ quái không? - Hàn Thạc cười hỏi.

- Hòn đảo đó ở đâu? - Áo Nhĩ Đức cả người run lên, nóng ruột như lửa đốt hỏi.

Hàn Thạc cười cười nói rõ về vị trí đó, thấy Áo Nhĩ Đức khẩn cấp vội vàng rời đi, hần khẩn cấp hỏi:

- Nếu tìm được thứ người muốn tìm, nhớ là người thiếu ta một nhân tình, tương lai phải trả lại cho ta đó!

- Nếu người không gạt ta, nhân tình này ngày sau ta nhất định trả lại cho người! - Áo Nhĩ Đức không quay đầu lại, nhưng vẫn ném lại cho Hàn Thạc một lời hứa.

669. Chương 669:các Người Cũng Thấy Rồi Đó!

Đế quốc Lan Tư Lạc Đặc, thành Bồ Lô Đặc Nhĩ.

Trước khi rời đi, Hàn Thạc còn phải đến đây dặn dò sắp xếp. Cũng may bọn người Kiệt Khắc ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ cũng sớm quen việc hần thường thần bí biến mất, đối với thành Bồ Lô Đặc Nhĩ thật sự hần cũng không còn gì phải lo.

Sau khi Hàn Thạc dặn dò nhất nhất mọi việc, lại khuyên bảo Hải Luân một hồi, theo đúng những lời đã nói với đám Khiết Bích Nhi Ngải Mễ Lệ, cũng hứa hẹn với Hải Luân, xem như trấn an xong nàng.

Nguyên Tô Phi của đế quốc Tạp Tây và cả gia tộc đã dời tới thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Từ vài người quen, Hàn Thạc biết phụ thân Tô Phi cố ý gán ghép hần và nàng. Bây giờ vài nữ nhân đã làm hần cảm thấy đau đầu nhức óc, sau khi đột phá khỏi cảnh giới Túng Dục, Hàn Thạc cũng không muốn tiếp tục trêu chọc nữ nhân nữa, do đó tận lực cố tránh Tô Phi.

Cát Nhĩ Bá Đặc cũng đang ở thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. Hắc Long sau khi khôi phục đã đề cao thực lực lên một bậc nhưng Hàn Thạc cũng không cho Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo.

Cát Nhĩ Bá Đặc còn chưa biết về thảm án Hắc Long tộc. Hàn Thạc biết chuyện này căn bản không thể gạt được hần, nên trước khi đi cũng gọi Cát Nhĩ Bá Đặc ra, đem những tào ngộ mà Hắc Long tộc gặp phải nói cho Cát Nhĩ Bá Đặc.

Biết được thân nhân duy nhất, ông nội Cát Nhĩ Cách Tư cũng tử vong, Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn không được khóc ầm lên.

Nhìn thấy Cát Nhĩ Bá Đặc rú lên đau đớn, Hàn Thạc cũng không có cách nào khác, đến cả việc an ủi cũng nói không nên lời. Hắc Long tộc một mạch thủ hộ lối đi thông vào tầng thứ ba thế giới dưới đất. Cái chết

của họ cũng có chút quan hệ với hắn, Hàn Thạc cũng có chút tự trách, cảm thấy mình không cẩn thận nên mới tạo thành thảm án Hắc Long tộc.

Lòng Hàn Thạc có hơi áy náy, tuy đã tự tay giết chết hai người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm nhưng vẫn không thể vui vẻ được.

Sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc biết được Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm chính là nguồn gốc tai họa, và hai tên này đều bị Hàn Thạc hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp giết chết, đột nhiên cảm thấy rất vô lực, không còn mục tiêu báo thù, oán hận không chỗ nào có thể phát tiết được.

Cát Nhĩ Bá Đặc biết được tất cả bí mật Tử Vong Mộ Địa, việc rời đi của Hàn Thạc ngược lại hắn cảm thấy rất dễ dàng chấp nhận, hoặc vì cái chết của ông nội Cát Nhĩ Bá Đặc, nên cũng xóa nhòa việc Hàn Thạc rời đi, không như đám Ngải Mễ Lệ Nhất cứ như sinh ly tử biệt. Hàn Thạc thấy Cát Nhĩ Bá Đặc trong thời gian ngắn không thể thoát khỏi tình trạng đau thương này, nên cũng dành cho Hắc Long chút thời gian, dùng lời an ủi hắn vài câu, rồi một mình rời đi.

Sau khi xử lý những sự tình lộn xộn này, Hàn Thạc tới tổng bộ Thiên Tai giáo hội.

Có thân phận nguyên lão, Hàn Thạc lần này không cần xuyên qua hoang mạc, dùng ma pháp truyền tống trực tới thẳng Thiên Tai giáo hội.

Vài ngày trước, thành viên Thiên Tai giáo hội ở đế quốc Lan Tư Lạc Đặc đã báo cho hắn một tin tức, nói Hàn Thạc phải nhanh chóng đi tổng bộ Thiên Tai giáo hội một chuyến.

Hàn Thạc cũng hiểu, nhất định là đám Đường Na muốn gặp hắn, muốn hắn tới đó để dặn dò một vài việc ở đại lục này.

Đi tới Thiên Tai giáo hội, hắn được Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội đón tiếp rất nhanh, rồi đưa tới thần điện bí mật gặp bọn người Đường Na. Việc những cường giả ở vị diện khác phủ xuống đại lục Kì Áo, ở Thiên Tai giáo hội chỉ có lão mập Giáo Hoàng và một vài nguyên lão biết mà thôi, những tín đồ bình thường không biết chút nào.

Khi Hàn Thạc đi tới thần điện bí mật này, hắn rất bất ngờ nhìn thấy Cơ Long Lạc từng có thù oán với hắn từ trước.

Thân là tín đồ lâu năm nhất của Thiên Tai giáo hội ở đại lục Kì Áo, Cơ Long Lạc cũng biết thân phận bọn người Đường Na, đáng tiếc hắn tựa hồ không rõ quan hệ giữa mấy người Đường Na và Hàn Thạc như thế nào. Khi Hàn Thạc vừa vào thần điện, Cơ Long Lạc từng bị Hàn Thạc hạ nhục, hơn nữa ra tay trừng phạt rất nặng, tựa hồ cảm thấy an nguy của mình đã tìm được chỗ bảo đảm, lập tức đứng ra tố cáo Hàn Thạc

- Các vị Thần sứ (đại diện của Thần) đại nhân, tên gia hỏa này gọi là Bồ Lai Ân, căn bản không phải là một tín đồ sùng bái. Những năm gần đây, chỉ vì trong lúc vô ý lượm được thần khí Khô Lâu pháp trượng nên thực lực đột nhiên tăng mạnh, trong mắt hắn không có ai cả, không coi những trưởng bối chúng ta vào mắt, không còn coi chuẩn tắc giáo hội ra gì! - Cơ Long Lạc vừa thấy Hàn Thạc đi vào, lập tức đứng lên, đại nghĩa凛 liệt chỉ trích Hàn Thạc.

Những việc xảy ra giữa Hàn Thạc và Đường Na, đến cả Giáo Hoàng của Thiên Tai giáo hội cũng không rõ ràng, hắn chỉ biết là Hàn Thạc đảm nhiệm việc dẫn đường, cũng không rõ Đường Na và những Thần ở vị diện cao cấp này có giao tình với Hàn Thạc ra sao. Thấy Cơ Long Lạc đứng lên bẻ cong sự thật, tố cáo mọi việc Hàn Thạc từ đầu tới đuôi, lão mập Giáo Hoàng cũng có chút lo lắng, không biết bọn người Đường Na có tin Cơ Long Lạc nói không.

Thiên Tai giáo hội đích thật là giáo hội rất coi trọng về bối phận, Cơ Long Lạc hiểu rất rõ điểm này. Trước mặt Đường Na cảm thấy mình là người có quyền lên tiếng nhất. Hắn cũng biết rõ ràng thực lực của mình thua xa Hàn Thạc, cơ hội ngàn năm có một này, hắn phải nắm thật chặt, nhất định phải cho Hàn Thạc chịu lửa giận của đám người Đường Na trước khi họ rời đi.

Vài nguyên lão khác ai nấy đều cảm như thóc, không dám nói gì. Chỉ liếc trộm, ánh mắt phức tạp.

- Khô Lâu pháp trượng... Hi hi... đó là thần khí mà ông nội của ta năm đó từng dùng đó! - Lệ Vi khẽ cười một tiếng, liếc liếc Hàn Thạc.

Hóa ra chủ nhân của Khô Lâu pháp trường lại là ông nội nàng. Hàn Thạc cảm thấy ngạc nhiên, cái nhìn đối với Lệ Vi cũng có thêm vài phần thân thiện.

- Thần sứ đại nhân, hắn ở Thiên Tai giáo hội chỉ biết rối loạn quy củ, gây bất lợi cho việc phát triển giáo hội. Cái đáng hận là thực lực hắn cao siêu, trong giáo hội không ai có thể chế phục được, ta cũng bị trọng thương trong tay hắn. May mắn là mấy vị Thần sứ đại nhân đến đây, bằng không còn không biết tên này còn gây chuyện gì nữa! - Cơ Long Lạc phẫn hận nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt rất đại nghĩa, người không biết còn thật sự cho hắn vì Thiên Tai giáo hội mà bỏ ra bao nhiêu tâm huyết.

- Bố Lai Ân, người nói như thế nào? - Đường Na ngọt ngào cười, thú vị hỏi Hàn Thạc.

Hàn Thạc và bọn người Đường Na trải qua sinh tử, hơn nữa vài lần cứu họ từ những nơi bị bẫy ra ngoài, quan hệ thân mật, căn bản không phải là tên Cơ Long Lạc có thể tưởng tượng ra được.

Dưới cái nhìn chăm chú thú vị của Đường Na, Hàn Thạc phì cười, rồi cười hi hi trả lời:

- Đúng, ta đúng là hung dữ ngạo mạn đó, ai không làm ta thoải mái, ta sẽ giết chết hắn! Ta còn ghê gớm hơn cả hắn nói ấy chứ, các người cũng thấy rồi đó!

Từ miệng Áo Nhĩ Đức, Hàn Thạc đã biết quyết định của cấp trên. Cả đại lục Kỳ Áo đều được cấp cho hắn. Điều này cũng có nghĩa là từ hôm nay trở đi, trên đại lục này nếu bất luận kẻ nào mà Hàn Thạc muốn giết thì cứ giết, đây là quyền của một chủ nhân chính thức. Ngoài ra còn có quan hệ giữa hắn với bọn người Đường Na, vậy thì hắn sợ gì chứ?

Người khác không biết vốn liếng của Hàn Thạc dày như vậy, thấy hắn trước mặt vài Thần sứ, không ngờ nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, đến cả lão mập Giáo Hoàng luôn luôn rất có hảo cảm với Hàn Thạc cũng tròn mắt, chớp chớp mắt nhìn hắn, không rõ Hàn Thạc luôn luôn cẩn thận, tại sao ở vào thời điểm mấu chốt này lại phạm phải một lầm lẫn lớn như vậy.

Một vài nguyên lão khác ai nấy đều ngây ngốc nhìn Hàn Thạc, ánh mắt nhìn hắn như nhìn người đã chết, thậm chí cho dù người thực lực cường hãn ở đại lục Kỳ Áo đến đâu, nhưng đối mặt với những thần sứ phủ xuống này, người khác gì một đứa trẻ. Gặp phải người ở vị diện khác này, người dám kiêu ngạo như vậy không phải là muốn chết ngay lập tức thì là cái gì?

- Thấy chưa? Thần sứ đại nhân, tên này đứng trước mặt các ngài còn dám hung dữ ngạo mạn như thế, thật ngông cuồng mà! Có một người như vậy ở đại lục Kỳ Áo, giáo hội chúng ta sao có thể phát triển được? - Cơ Long Lạc nghe Hàn Thạc nói thế, trong lòng quá mừng, hưng phấn chỉ vào hắn gào lên.

- Ta không làm được, người được chắc? Hắc hắc, người ở Thiên Tai giáo hội nhiều năm, Thiên Tai giáo hội vẫn bị Quang Minh giáo hội áp chế không ngẩng đầu lên được, chỉ có thể ẩn núp trong bóng đêm qua ngày, người cảm thấy người ngon hơn ta à? - Hàn Thạc thông thả, cười tủm tỉm nhìn Cơ Long Lạc, nói đều đều.

- Cảm ơn! Ta... Ta có thể chịu khuất thân, nếu không phải nhờ quyết định của ta, giáo hội căn bản không thể bảo toàn đến ngày nay! - Cơ Long Lạc bị Hàn Thạc một câu nói trúng vào điểm yếu, mặt đỏ tới mang tai, gào lên cường từ đoạt lý.

- Lão già kia, người bảo ai cảm ơn?! - Hàn Thạc sắc mặt lạnh đi, nói lạnh như băng.

- Tiểu tạp chủng, trước mặt mấy vị Thần sứ mà người dám kiêu ngạo như vậy sao! - Cơ Long Lạc giận dữ đáp lại.

Không nói nhảm, Hàn Thạc đột nhiên bắn về phía Cơ Long Lạc, tay trái lóe ra như chớp, chế trụ cổ Cơ Long Lạc, nhắc bổng cả người hắn lên. Thiên Ma Lợi Nhận từ ngón giữa tay phải Hàn Thạc lóe ra, lưỡi dao sắc bén bất lưu tình cắm thẳng vào miệng Cơ Long Lạc, dùng sức khuấy vài phát. Mỗi Cơ Long Lạc bị xé rách, lưỡi và răng trộn lẫn với máu phun ra như suối, thần tình sợ hãi gào lên thê thảm.

Cơ Long Lạc không nói gì được nữa, hắn bị treo giữa không trung đạp đạp hai chân, cực kỳ sợ hãi, nhìn đám Đường Na và Lệ Vi vẻ cầu xin, đợi họ hạ sát thủ với Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngay trước mặt đám người Đường Na dùng thủ đoạn huyết tinh như thế đối phó với Cơ Long Lạc chỉ vì một lời không hợp, làm tất cả mọi người cảm thấy hắn đã điên rồi. Vài nguyên lão có ấn tượng với Hàn Thạc không tệ, lòng thâm thối dài, cúi đầu về không đành lòng nhìn hắn gặp phải tạo ngộ thê thảm.

Một giây, hai giây, ba giây...

Năm giây đã qua, những người cúi đầu này không hề nghe động tĩnh gì cả, chỉ nghe tiếng kêu thảm của Cơ Long Lạc.

Trong lòng nghi hoặc, họ không nhìn được ngẩng đầu lên, thấy trên mặt Cơ Long Lạc máu thịt bầy nhầy, gương mặt bị lưỡi đao cày nát, cơ hồ nhìn không ra nguyên dạng nữa.

Trong điện Thần, vài vị thần thức đến từ vị diện khác ai nấy thần sắc bình thường, nhìn Hàn Thạc cười tủm tỉm, không có ý gì là muốn động thủ cả.

Cơ Long Lạc từ sợ hãi biến thành tuyệt vọng, chớp chớp mắt nhìn nhóm Đường Na, hai tay hai chân khuỵu loạn lên, tựa hồ muốn nói cái gì đó. Chẳng mấy chốc, những cú quẩy đập tay chân của Cơ Long Lạc cũng từ từ chậm lại, vô lực dần, giống với tâm tình của hắn.

Những nguyên lão muốn thấy Hàn Thạc bị trừng phạt hoặc những người lo lắng cho hắn, toàn bộ đều tròn mắt. Họ không còn nhìn Cơ Long Lạc, mà toàn bộ tập trung sự chú ý vào bọn người Đường Na, giống như muốn cố hiểu được việc này là như thế nào.

Dần dần, từ ánh mắt các Thần sứ kia nhìn về phía Hàn Thạc, họ cũng hiểu được một vài việc.

Trong mắt mấy người Đường Na, họ phát hiện ra vẻ hâm mộ, phát hiện ra vẻ cười cợt, phát hiện ra tình bằng hữu...

- Bố Lai Ân, đủ rồi đó, giết tên gia hỏa không có mắt này đi, đừng để máu chảy tèm lem như vậy! - Thấy Hàn Thạc tựa hồ muốn hành hạ Cơ Long Lạc tại đây, Đường Na rốt cục cười cười cản hắn lại.

Vừa nghe như vậy đám nguyên lão đều kinh hãi thất sắc, ánh mắt nhìn Hàn Thạc tràn đầy vẻ sợ hãi và kính sợ không thể che giấu!

- Cũng được thôi! - Hàn Thạc không còn hành hạ thần kinh những người ở đây nữa, vung tay vỗ nhẹ vào đầu Cơ Long Lạc, chỉ nghe một tiếng “bộp”, đầu Cơ Long Lạc như quả dưa hấu chín rục đột nhiên rơi xuống đất, nổ tung ra.

Dưới sự run sợ của những nguyên lão ở đây, Đường Na thản nhiên nói:

- Từ hôm nay trở đi, đại lục Kỳ Áo thuộc về Bố Lai Ân. Tất cả mọi thứ đều tùy hắn quản lý. Các người phải phục tùng ý của hắn, người nào vi phạm, hắn có quyền xử trí. Các người hiểu chưa?

- Hiểu, hiểu rồi... - Những nguyên lão thần tình sợ hãi, vội vàng đáp.

- Được rồi, lui ra, chúng ta muốn nói chuyện một mình! - Đường Na khẽ gạt đầu về hai bên, thuận miệng ra lệnh.

Trong mắt bọn người Đường Na, đám nguyên lão này thực lực thấp kém, cũng như những con kiến có thể tiện tay bóp chết. Họ căn bản không có quyền nói chuyện với mình.

Sau khi nghe Đường Na ra lệnh, đến cả lão mập Giáo Hoàng cũng lạnh mình, vội vàng rời đi.

- Giáo Hoàng, người bắt tất lo lắng, tất cả Thiên Tai giáo hội trên đại lục Kỳ Áo vẫn do người nắm. Hơn nữa người chẳng mấy chốc sẽ phát hiện ra chức quyền của người sẽ càng lúc càng lớn! - Hàn Thạc nhướng mày, hướng về phía Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội nói.

- Ta biết nên làm như thế nào! - Tối bây giờ, Giáo Hoàng Thiên Tai giáo hội đã hiểu rõ tình thế, hướng về phía Đường Na và Hàn Thạc cung kính vái một lễ, rồi vô cùng cẩn thận lui xuống.

- Người này coi như hiểu biết, xem ra người có thể bớt chút khí lực đó! - Sau khi Giáo Hoàng rời đi, Đường Na bình luận một câu.

- Có thể ngồi trên vị trí này, không có nhân lực thì không có khả năng làm được! - Hàn Thạc cười nói. Hắn không lo lão mập Giáo Hoàng sẽ có tâm tư gì khác. Một mặt là vì lão mập biết thực lực của hắn, mặt khác lão mập cũng từ thái độ bọn người Đường Na hắn cũng đoán được đây là ý kiến của cấp trên, như vậy hắn tuyệt không dám có ý nghĩ làm loạn gì cả.

Hàn Thạc sở dĩ trấn an hần là vì cần nhờ hần quản lý Thiên Tai giáo hội cho tốt, hần sợ lão mập trở nên tiêu cực, không chịu tiếp tục nỗ lực toàn tâm toàn ý với Thiên Tai giáo hội.

- Được rồi, ta nói với người về tình thế trước mắt cái đã. Cũng có một chút ước định! - Đường Na mở miệng, thuật lại những gì mà Áo Nhĩ Đức đã nói với hần. Xem ra cũng không có gì khác.

- Chúc mừng người, Bồ Lai Ân, hi hi... Khô Lâu pháp trưởng vốn của ông nội ta, lại do người tìm được. Khi người tới Chúng Thần đại lục cũng nên tới thăm gia tộc chúng ta. À, đúng rồi, người tìm được Khô Lâu pháp trưởng, vậy chắc là người biết lão tích dịch chứ? Hần cũng đang ở gia tộc chúng ta đó! - Lệ Vi cười.

- Biết, vài hôm nữa, ta nhất định tới thăm nhà người! - Hàn Thạc vừa nghe Tích Dịch Tổ Vương Đạt Gia Tây ở đó, lập tức hứa ngay.

- Bồ Lai Ân, chúng ta lập tức phải lên đường, người có muốn đi với chúng ta không? - Đường Na hỏi.

- Ta còn phải tu luyện, một thời gian nữa ta sẽ đi Chúng Thần đại lục. Đến lúc đó sẽ tìm các người. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, cảm thấy trước khi mình rời đi, cũng cần phải ổn định cảnh giới cái đã. Mặt khác cũng tu luyện vài dạng Ma bảo Ma quyết, để khi cần có cái mà dùng, do đó uyển chuyển cảm ơn và cự tuyệt đề nghị của Đường Na.

670. Chương 670:thủy Linh Ngọc

Hải vực vô tận, trên một hòn đảo nhỏ bé hoang vu.

Hàn Thạc ngồi trên một quả núi trọc như một tảng đá, bên cạnh hần có những vết nứt trên mặt đất hiện lên dày đặc, có rất nhiều những hố lớn nhỏ sâu không thấy đáy, vài cây cột đá thật lớn lơ lửng trên không trung, không ngừng xoay tròn.

Hần nhắm mắt lặng yên, thân mình không phát ra một tiếng động nhưng cạnh hần lại không ngừng có những tiếng ì ầm truyền đến.

Hồi lâu sau, Hàn Thạc đột nhiên mở mắt, hai mắt lóe sáng như muốn nhìn thấu cả màn đêm.

Khi hần vừa mở mắt, tiếng ì ầm chung quanh hần chợt đình chỉ, mấy cây cột đá lơ lửng trong không trung cũng ngừng sự xoay tròn quỷ dị.

Một cái lưới lớn bỗng hiện ra giữa các cột đá, cực nhanh rơi xuống, phiêu dật bay vào tay Hàn Thạc.

Giao Long Độc Vân Vồng do gân của những con rồng năm đó chết trên tay hần ở Long cốc, cộng với những chương khí độc hại nhất vùng Nam Cương, cộng với tơ mềm nhất hải vực vô tận, kết hợp với chín dạng nguyên liệu hiếm có luyện chế thành.

Giao Long Độc Vân Vồng một khi thi triển, độc chương khí sẽ từ bên trong long cân (gân rồng) tràn ra, hình thành một màn mây độc. Mây độc trong chương khí này giống như chương khí trong Ngũ Phương Độc Vân Chương, có tính ăn mòn mãnh liệt. Hàn Thạc nhờ vào sự chỉ điểm của Đỉnh Linh, thu thập khắp nơi mới có được những vật liệu này.

Một khi có người bị Giao Long Độc Vân Vồng vây khốn, độc chương khí đó sẽ bắt đầu phát tác. Tấm lưới lớn đan bằng long cân do Hàn Thạc tự tay luyện chế có tính đàn hồi rất tốt, không có thần binh lợi khí và thực lực vượt xa hần thì căn bản khó có thể thoát khỏi tấm lưới này, sẽ không ngừng bị mây độc xâm thực.

Sau khi đám Đường Na rời đại lục Kỳ Áo, thẩm thoát đã qua nửa năm. Trong nửa năm này, Hàn Thạc một mặt vừa ổn định cảnh giới Thiên Ma, một mặt liên lạc với Đỉnh Linh, dùng những thiên tài địa bảo có sẵn trong tay luyện chế ra vài dạng ma khí.

Giao Long Độc Vân Vồng chỉ là một trong số đó!

Ngoại trừ Giao Long Độc Vân Vồng, Hàn Thạc còn luyện chế ra Lục Lân Sa và Huyền Mạc Phiên. Lục Lân Sa thu thập lửa lân tinh trên ngàn thi thể con người, trộn với vài loại máu hiếm mà luyện chế thành. Ai bị Lục Lân Sa dính vào, lập tức bị hỏa độc công tâm, rất khó dập tắt. Huyền Mạc Phiên nhờ Đỉnh Linh chỉ

điểm đã trở thành một lá cờ lớn phụ trợ. Trên mặt có một ảo trận dày đặc, một khi bao kín người nào, nếu không hiểu diệu dụng của ảo trận sẽ bị vây chặt bên trong Huyền Mạc Phiên, không dễ gì thoát ra.

Ba ma khí này hao phí của Hàn Thạc rất nhiều nguyên liệu, mất hết ba tháng, cộng thêm sự giúp đỡ của Đỉnh Linh mới thành công luyện chế ra được.

Nửa năm nháy mắt đã trôi qua. Trong nửa năm này, trong khi Hàn Thạc luyện chế ba dạng ma khí, hóa thân ngoại thân Hủy Diệt pháp tắc vẫn chỉ lo thể ngộ. Trong thời gian lĩnh ngộ này đã đạt tới cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ, giống như hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ.

Hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc có tín ngưỡng lực ở Thâm Uyên giới để sử dụng. Thêm nữa hóa thân ngoại thân này từng giết mười mấy vạn Thú Nhân thu lấy sức mạnh hủy diệt. Thần lực cũng không yếu chút nào. Sở dĩ không thể tiến bộ được là vì tạp chất quá nhiều, nên không thể lĩnh ngộ được Hủy Diệt pháp tắc.

Hóa thân ngoại thân được Đỉnh Linh thanh trừ tạp chất, rồi lúc trước hắn còn thăm dò bọn người Ba Đồn khôi phục thần lực, cũng nắm được một vài phương pháp vận dụng Hủy Diệt pháp tắc. Hơn nữa nhờ vào lần cảm ngộ Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận hủy diệt, cuối cùng đã đột phá.

Cái duy nhất làm Hàn Thạc chưa hài lòng là hắn chưa thể chính thức lĩnh ngộ cảnh giới Thiên Ma. Dựa theo lời Đỉnh Linh, người tu ma phát triển trong chém giết. Bằng vào việc khổ tu mà muốn tiến một bước cũng không dễ dàng. Hơn nữa thời gian nửa năm qua, đối với người tu ma chỉ là một lòng tay mà thôi. Hàn Thạc không thể phát triển trong thời gian nửa năm vừa rồi cũng là những gì hắn đã đoán trước.

Trong khoảng thời gian này, thông qua tai mắt của Thiên Tai giáo hội, Hàn Thạc biết đại lục Kỳ Áo đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Những người ở Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện đột nhiên toàn bộ vô cùng thật thà, thay nhau rút khỏi vũ đài tranh bá, ẩn núp vào những nơi bí mật nào đó.

Không được sự ủng hộ của Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện, đế quốc Áo Đăng đế quốc Tạp Tây cường đại nhất đại lục khi đối mặt với khí thế công kích cuộn cuộn như nước lũ của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc Đế Quốc và đế quốc An Kiệt Lạp, kể cả liên minh thương hội Ba Đặc chỉ có thể từng bước lui lại, việc thất bại chỉ là việc sớm muộn thôi.

Thế cục đại lục tất cả đều tiến hành theo đúng dự tính của Hàn Thạc. Lão Mập Giáo Tông của Thiên Tai giáo hội cũng nhận rõ tình thế. Thực sự thần phục Hàn Thạc, trợ giúp hắn hoàn thiện tất cả những việc trên đại lục, làm hắn rất vui.

Mấy nữ nhân của Hàn Thạc có lẽ cũng đã quen với việc biến mất thần bí của hắn, lần này có sự cam đoan của Hàn Thạc, biết rõ mục đích của hắn, mặc dù rất nhớ nhưng tâm tình cũng coi như ổn định.

Mất thấy tình thế đại lục Kỳ Áo đi vào quỹ đạo ổn định, Hàn Thạc coi như đã chính thức yên lòng, ba ma bảo đã luyện chế xong, lập tức tới vùng sâu nhất trong hải vực vô tận.

Chìm vào nơi sâu nhất ở đáy biển, dựa theo chỉ điểm của Đỉnh Linh, Hàn Thạc bay đến nơi rất nhiều cá mập, xuyên qua những vòng nước xoáy ghê gớm, đi tới Thủy tuyết, nơi có Thủy nguyên lực vô cùng đậm đặc.

Căn cứ kiến giải của Đỉnh Linh, Ma tôn Cổ Thiên Tà vì muốn bố trí Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, để phát huy trận pháp tới trình độ diệu dụng lớn nhất đã cải biến qui tắc thiên địa ở đại lục Kỳ Áo, dựa theo địa hình đặc thù mà lập ra năm tuyệt địa lớn nhất.

Ngũ hành tuyệt địa vây kín tầng Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận ở sâu nhất thế giới dưới đất vào giữa. Sự tồn tại của chúng là đảm bảo cho Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận tụ tập Huyền Âm khí nhanh hơn.

Ngũ Hành tuyệt địa với sức mạnh kinh khủng của nó tụ tập ngũ hành nguyên lực ở đại lục Kỳ Áo với một tốc độ kinh người, hình thành ra năm dạng chí bảo. Trong đó Hỏa Liên hoa ở Hỏa Tuyết chi địa, Kim Cô băng ở Kim Tuyết, Thổ Linh châu ở Thổ tuyết chi địa, Lục Cơ mộc ở Mộc tuyết, tất cả đều được Hàn Thạc nhất nhất tìm được rồi.

Còn sót lại có Thủy Linh Ngọc ở Thủy tuyết là chưa được hắn thu thập.

Trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, khi Ngũ hành giáp thi có chí bảo hộ của mình mới có thể phát huy sức mạnh trận pháp với trình độ lớn nhất được. Thủy tuyệt cuối cùng trên đại lục Kỳ Áo này cũng nhờ Đỉnh Linh biết được vị trí xác thực, dưới sự chỉ dẫn của hắc thì Hàn Thạc mới dễ dàng tới được nơi này.

Đỉnh Linh biết Hàn Thạc luyện chế Ngũ hành giáp thi, hơn nữa sau khi chứng kiến sức mạnh Ngũ hành giáp thi xem ra rất tán thưởng về ý tưởng đột phá của vị chủ nhân mới. Trong Ngũ hành giáp thi thì ngoại trừ Kim Giáp thi ra, bốn tên khác đều đã thi nhau hấp luyện sức mạnh của Thần, thu lấy Thần hồn của họ. Theo Hàn Thạc, việc hấp thu Thần lực của bốn người này làm chúng đã đến rất gần mức thành Thần, có thể tùy thời đột phá thành thần.

Đỉnh Linh thấy Hàn Thạc thử lợi dụng Ngũ hành giáp thi dung hợp sức mạnh của hai vũ trụ cũng rất ngạc nhiên. Hắc cũng rất hứng thú muốn biết Ngũ hành giáp thi dùng ma công luyện chế ra, bây giờ lại hấp thu lực lượng của Thần thể giới này, sau khi thành thần thì tương lai có thể phát triển tới bước gì.

- Nơi này chính là nơi dừng dục Thủy Linh Ngọc trong Thủy tuyệt, Ma tôn làm ra những nơi này quả thật cũng không ngờ thời gian chờ đợi lại lâu như vậy, lại càng không ngờ đã sinh ra Ngũ Hành chí bảo! - Sau khi Đỉnh Linh dẫn Hàn Thạc đi tới nơi này, hắc cũng hơi cảm khái nói.

Hàn Thạc nhìn bốn phía, phát hiện ra mình như rơi vào một cung điện bằng thủy tinh trong suốt như ngọc, trước mắt toàn bộ đều là những giọt nước đang lưu chuyển không ngừng. Những giọt nước này không hề tách ra khỏi nước biển ở đây, chuyển động không ngừng không có quy luật gì.

Giữa những giọt nước này, hắc có thể cảm nhận được Thủy nguyên lực cực kỳ đậm đặc. Xa xa quanh thân, những vòng xoáy nước hình thành tầng tầng chướng ngại như muốn hoàn toàn phong tỏa nơi này, nếu không có Đỉnh Linh dẫn đường, ở sâu dưới đáy biển vô tận này Hàn Thạc nhất định khó có thể tìm được nơi này.

- Thủy Linh Ngọc ở đâu? - Hàn Thạc hết nhìn đông tới nhìn tây có vẻ rất ngạc nhiên, rồi quay sang hỏi Đỉnh Linh. Hắc căn bản không cảm thụ được sự tồn tại của Thủy Linh Ngọc.

- Nó là một trong những giọt nước đang loạn chuyển ở đây, ngài không tu luyện sức mạnh này, căn bản không cảm thụ được vị trí của Thủy Linh Ngọc đâu! - Đỉnh Linh trả lời.

Hàn Thạc sững sờ, khẽ gật đầu rồi triệu hoán Thủy Giáp thi ra.

- Phụ thân... Đây... Đây là nơi nào? Đẹp quá, thoải mái quá! - Thủy Giáp thi vừa hiện ra, lập tức kêu lên sợ hãi.

- Chỗ này có một thứ trọng yếu đối với ngươi, ngươi thử tìm nó đi! Hắc hắc, mấy người khác đã có, chỉ có ngươi còn chưa có thôi. Lần này cần phải nắm cơ hội cho tốt đó! - Hàn Thạc cười nói.

- Ngài hầu như không thể tìm được Thủy Linh Ngọc, nhưng đối với hắc thì chẳng hề có lấy một điểm khó khăn nào! - Đỉnh Linh đột nhiên xen vào.

Sự thật đích xác như thế. Hàn Thạc còn đang nghĩ Thủy Giáp thi có thể phải hao phí một thời gian, không ngờ Thủy Giáp thi mới từ Vong Linh giới tới đây, những giọt nước chuyển động không ngừng một cách tán loạn đó đột nhiên toàn bộ bất động, chỉ có một giọt nước vẫn chuyển động rất nhanh, hơn nữa hướng thẳng về phía Thủy Giáp thi bay vào tới.

- Tốt quá, cảm ơn phụ thân, cảm ơn phụ thân! - Thủy Giáp thi mừng rỡ, hắc đứng tại chỗ hoàn toàn bất động, giọt nước đó lại bắn thẳng về phía hắc. Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, nó chìm vào trong cơ thể Thủy Giáp thi hoàn toàn biến mất.

Khi Thủy Linh Ngọc bay vào trong cơ thể Thủy Giáp thi, trong chớp lát, Thủy Giáp thi giống như một vòng xoáy khổng lồ, sinh ra sức hút mãnh liệt, những giọt nước chứa đầy Thủy nguyên lực quanh thân vừa mới hoàn toàn bất động lúc này đột nhiên toàn bộ lại lao xao, rồi lao vào trong cơ thể hắc nhanh như chớp.

- Sau khi thu lấy Thủy Linh Ngọc, hắc nhờ vào sự giúp đỡ của Thủy Linh Ngọc có thể hút hết những giọt nước chứa đầy Thủy nguyên lực ở đây. - Đỉnh Linh giải thích cho Hàn Thạc.

- Cảm ơn phụ thân, sức mạnh tinh khiết tuyệt diệt quá! - Thủy Giáp thi mừng rỡ hoan hô không ngừng.

Đội trong chốc lát, chỗ này cũng không còn thấy giọt nước tồn tại nữa, những vòng xoáy nước trên người Thủy Giáp thi cũng đã biến mất không thấy nữa.

Đến đây, Ngũ Hành chỉ bảo ở đại lục Kỳ Áo toàn bộ đã bị Hàn Thạc đoạt lấy. Mỗi một Ngũ hành giáp thi đều có bốn mạng pháp khí của mình, làm cơ sở cho sự cường đại của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận về sau.

- Trở về cảm thụ vũ khí mới này cho tốt! - Hàn Thạc cười truyền tấn cho Thủy Giáp thi, rồi đưa hắc về Vong Linh giới.

“Đi thôi, Thủy Linh Ngọc cũng đã thu hồi, đại lục Kỳ Áo này cũng đã được xử lý xong, đã đến lúc rời đi rồi!” - Hàn Thạc thầm nói.

Hàn Thạc không dừng lại ở Thủy tuyệt nữa, bay thẳng về phía Hồ Lô đảo, tiến vào giữa Tử Vong Mộ Địa. Bên trong cự hình vị diện truyền tống trận, hắc nhét vào rất nhiều ma tinh thạch, đứng lên trên đó rồi dựa theo tọa tiêu mà nhóm Đường Na lưu lại, khởi động cự hình vị diện truyền tống trận.

671. Chương 671: chúng Thần Đại Lục

Truyền tống giữa các vị diện vì có khoảng cách quá xa nên mức hao phí năng lượng tinh thạch cũng khác nhau, khoảng cách càng xa hao phí năng lượng tinh thạch càng nhiều.

Từ Kỳ Áo đại lục tới Chúng Thần đại lục không biết vượt qua bao nhiêu vị diện xa xôi, so với Hàn Thạc từ Thâm Uyên giới về Kỳ Áo đại lục thì mất thời gian hơn nhiều.

Khi người Hàn Thạc đã hơi không thích ứng được, rốt cục cũng cảm giác được không gian dao động vặn vẹo quanh mình ngừng lại.

Sau một khắc, hắc cảm ứng được lực lượng nguyên tố Tử Vong cực kỳ đậm đặc xung quanh, còn đậm đặc hơn cả nguyên tố Tử Vong mà thần thức Hàn Thạc cảm nhận được ở Vong Linh giới nữa. Hàn Thạc lòng thầm kinh hãi, triển khai thần thức, nhắm mắt cảm ngộ cẩn thận, đột nhiên phát hiện chẳng những là nguyên tố Tử Vong, bảy hệ nguyên tố khác cũng cực kỳ nồng đậm.

Trước khi tới đây, hắc đã nghe đám Đường Na nói qua, Chúng Thần đại lục là trung tâm của vũ trụ này, là vị diện thích hợp nhất để một vị Thần tu luyện. Trước đây Hàn Thạc còn hơi không tin, bây giờ cảm ứng được nguyên tố đủ các hệ vô cùng đậm đặc, hắc lập tức tán thành ý kiến của Đường Na, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu tử, đừng chiếm chỗ, ra ngoài nhanh lên! - Một tiếng quát khê đặc vang lên bên tai Hàn Thạc.

Hàn Thạc giật bắn cả người, mở mắt nhìn ra, phát hiện dưới chân mình là một cự hình vị diện truyền tống trận giống như Tử Vong Mộ Địa. Vị diện truyền tống trận này còn lớn hơn cả cái ở Tử Vong Mộ Địa nhiều, dường như do rất nhiều vị diện truyền tống trận nhỏ hơn tạo thành, dưới chân chia ra những khu vực nhỏ hơn, hắc lúc này đang đứng giữa một tiểu khu vực như thế.

Phía trước cách đó không xa có một cái đài cao ba tầng, trên đó đang đứng ba người mặc khải giáp đen, tay cầm trường thương có những hoa văn sắc sảo. Thần thức vừa tìm tòi, Hàn Thạc phát hiện ra ba người đều là Hạ vị thần Hắc Ám hệ, đại khái thực lực sơ đến trung kỳ.

Nhìn qua bên cạnh, hắc phát hiện ra chỗ này là một sơn cốc. Sơn cốc đầy những thực vật xanh xanh quái dị. Một vài tảng đá lạ lùng rải rác bốn phía, ở trung ương là vị diện truyền tống trận mà hắc đang đứng.

- Ra ngoài. Đừng làm trở ngại người khác sử dụng truyền tống trận! - Trên bình đài, tên Hạ vị thần mặc khải giáp đen cầm trường thương dùng nó chỉ chỉ vào Hàn Thạc.

Mím cười, Hàn Thạc phi thân nhảy ra, người đột nhiên nhoáng lên, tư thế có chút quái dị bay lên giữa không trung.

Trọng lực ở đây cao hơn hai mươi bảy lần so với Kỳ Áo đại lục! Thân thể Hàn Thạc vừa nhảy lên, lập tức biết ngay trọng lực nơi này khác hẳn với Kỳ Áo đại lục.

Nguyên nhân vì trọng lực sai lệch quá lớn, Hàn Thạc mượn lực lượng nguyên tố Tử Vong hệ thi triển thuật lơ lửng hao phí rất nhiều sức lực so với bình thường. Hắn vẫn chưa thích ứng được nên thân thể mới không ổn định như vậy.

Chẳng mấy chốc Hàn Thạc đã điều chỉnh lại được, tốc độ cũng giảm xuống, từ từ ra khỏi vị diện truyền tống trận.

Trọng lực cao hơn Kỳ Áo đại lục khá nhiều làm ảnh hưởng tới tốc độ phi hành của bất kỳ ai. Những Bán thần trước kia có thể tung hoành ở các vị diện khác, khi tới Chúng Thần đại lục e là cho dù có muốn bay lên cũng chẳng dễ gì.

- Là một Hạ vị thần Tử Vong hệ, xem ra cũng là người mới, bằng không cũng không thông qua vị diện truyền tống trận này. - Tên Hạ vị thần Hắc Âm hệ vừa mới quất Hàn Thạc, nói khê với hai người bên cạnh.

- Đi tới, ra ngoài sơn cốc. Các người sẽ thấy Tiếp Dẫn sứ giả! - Khi Hàn Thạc ra khỏi vị diện truyền tống trận, người nọ một lần nữa quất khê.

Từ truyền tống trận bước xuống đất, thần thức Hàn Thạc triển khai ra, dần dần kéo dài ra ngoài. Chẳng mấy chốc hắn đã phát hiện ra sơn cốc này cực kỳ rộng lớn, có rất nhiều Thần đủ mọi loại thực lực phân tán khắp các khu vực.

Dựa theo sự phân phó của tên Hạ vị thần, Hàn Thạc đi thẳng tới phía trước, không bao lâu sau chợt thấy mấy vật kiến trúc. Những vật kiến trúc này cái nào cái nấy đều to lớn thô thiển, mơ hồ có vài bóng người trong đó.

- Người mới tới à? - Phía trước một tòa nhà có một lão đầu đang ngồi sau một cái bàn gỗ đen, tựa hồ đang bận rộn làm gì đó, hỏi mà không ngẩng đầu lên.

-Ồ. - Hàn Thạc trả lời.

Lão đầu ngẩng đầu lên, gương mặt trắng bệch, tóc rối bù, tùy ý liếc liếc Hàn Thạc, rồi hỏi như cái máy:

- Có thần bài chứ?

- Không có, đang định làm một cái.

Hàn Thạc cười đáp, hắn nhìn ra lão đầu này là một Hạ vị thần hậu kỳ tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong.

Thần bài là giấy thông hành ở Chúng Thần đại lục, mỗi một Thần chính thức đều có một thần bài như thế. Cái này cũng như chứng minh thư ở thế giới cũ của Hàn Thạc trước khi tới đây. Chỉ cần đã là Thần thì phải có thần bài như vậy. Không có thần bài, khi hành tẩu ở Chúng Thần đại lục hầu như không thể đi đâu được, chết cũng không có cách nào nhận xác.

Trước khi tới Chúng Thần đại lục, thông qua bốn người Đường Na, Hàn Thạc cũng hiểu được qui tắc ở nơi này, cũng biết người mới vừa vào Chúng Thần đại lục là có thể tới một địa điểm chuyên thần bài, nhưng việc này cũng không phải miễn phí, phải có tinh tệ!

- Này, cũng biết chút quy củ nhỉ, được rồi, đem tám mươi viên lam tinh tệ ra đây, ta giúp người làm! - Lão đầu cười hắc hắc, đưa tay giơ về phía Hàn Thạc.

Chẳng những là ở Chúng Thần đại lục, tại rất nhiều vị diện cao cấp, chỉ cần có những khu vực dành cho Thần thì tiền tệ lưu thông đều là tinh tệ, chứ không phải là kim tệ! Kim tệ đối với Thần thì chỉ là một loại kim loại tầm thường, trong đó không ẩn chứa năng lượng, căn bản không có giá trị gì cả.

Tinh tệ này là tinh thạch có năng lượng rất thuần, dùng để làm tiền tệ lưu thông. Giữa mỗi viên tinh tệ đã ẩn chứa năng lượng, năng lượng này có thể dùng để khởi động vị diện truyền tống trận, có thể luyện thần khí, có thể bố trí các loại kết giới và phong ấn thần bí, có rất nhiều tác dụng, cũng vô cùng hữu dụng.

Chỉ là, Thần không có cách nào có thể hấp thu tinh tệ hình thành Thần lực. Thứ mà Thần có thể hấp thu gọi là Thần tinh kia rất hiếm! Hàn Thạc khi ở Thâm Uyên cũng chỉ ngẫu nhiên mới tìm được vài khối, những Thần tinh mà Tử Vong hệ có thể hấp thu thì đã bị hắn sử dụng sạch rồi!

Thần mặc dù không thể hấp thu tinh tể, nhưng vì tác dụng rất rộng nên ai cũng cần cả, do đó trở thành tiền tể lưu thông giữa các vị Thần.

Cũng như kim tể ở Kỳ Áo đại lục, tinh tể cũng có cấp bậc, chia làm ba loại lam tinh tể, tử tinh tể, hắc tinh tể. Năng lượng trong một tử tinh tể tương đương với năng lượng của trăm viên lam tinh tể, còn một viên hắc tinh tể thì có năng lượng tương đương với trăm viên tử tinh tể.

- Tám mươi viên á?

Hàn Thạc sững sốt, nghi hoặc nói:

- Dựa theo quy củ không phải năm mươi viên sao?

Dưới cái nhìn của Hàn Thạc, đôi mắt lão đầu lóe lên một chút, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Năm mươi viên là giá rất xưa rồi, bây giờ là tám mươi viên. Nếu ngươi không có nhiều tinh tể như vậy, vậy tôi làm thuê đào mỏ ở sơn cốc này vài năm đi, đợi cho đủ tinh tể sẽ làm thần bài được, sau đó hãy rời sơn cốc này.

Hàn Thạc là ai, từ ánh sáng lóe ra từ đôi mắt lão đầu này là lập tức hiểu rõ tình huống rồi.

Bọn người Đường Na nói cho hắn rất rõ tình huống, làm một cái thần bài chỉ cần năm mươi lam tinh tể. Lão đầu này sở dĩ đòi hắn nộp tám mươi viên là vì thấy hắn là người mới, cố ý bẫy hắn.

Có rất nhiều Thần lần đầu tiên tới vị diện cao cấp, vì không có kinh nghiệm cũng không rõ tình huống, thêm nữa trước giờ không biết có sự tồn tại của tinh tể, sau khi tới Chúng Thần đại lục không thể không mang nộp hết những vật có giá trị trên người ra, đổi lấy đủ tinh tể. Nếu trên người không có vật gì có giá trị, vậy chỉ có thể lưu lại sơn cốc này, đào mỏ thuê một thời gian đến khi đủ tinh tể, đủ làm một cái thần bài rồi mới có thể rời đi được.

Lão đầu này khẳng định không dám đụng chạm tới những vị Thần của các đại gia tộc, nên chỉ bẫy những tên Thần mới tới như Hàn Thạc.

- Ngươi có chắc tám mươi lam tinh tể không? - Hàn Thạc mỉm cười, muốn xác nhận một lần nữa.

Hàn Thạc không thiếu tiền. Trước khi tới đây, mấy người Đường Na ai nấy đều cho hắn vài viên tử tinh tể, sau đó hắn và Đinh Linh phá tung không gian giới chỉ của Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát, chẳng những thu được ba thần khí, còn tìm được gần trăm viên tử tinh tể, nên làm gì hắn phân vân vì ba mươi viên lam tinh tể chứ?

Hàn Thạc khó chịu là mới đến Chúng Thần đại lục đã có người dám bẫy hắn!

- Tám mươi lam tinh tể, một viên cũng không thể thiếu! - Lão đầu xem ra có vẻ sốt ruột, trầm nghĩ chỉ là một tên mới tới, lại không có ai dẫn đường, phỏng chừng không có ai sau lưng, không ngờ còn dám cò kè với mình.

“Khục khục...”

Đột nhiên từ nơi mà Hàn Thạc vừa tới có một thanh niên bước tới lão đảo, thương tích đầy mình, thần trí tựa hồ không tỉnh táo lắm. Hắn đi vài bước lại ho ra một ngụm máu, xem ra thương thế rất nặng, trên người có khí tức Hủy Diệt cực kỳ rõ ràng.

- Ta muốn làm thần bài! - Người thanh niên cực kỳ suy yếu, tóc bạc lốm đốm, con ngươi màu lam lơ mơ, vất vả lắm mới tới được chỗ này, thều thào nói.

- Tám mươi lam tinh tể, một viên cũng không thể thiếu! - Lão đầu nhìn tên thanh niên đó, cau mày, rồi mở miệng như cái máy.

- Mặc kệ bao nhiêu tiền, cho ta nợ trước, đợi ta có tiền rồi tới trả lại cho ngươi! - Thanh niên nói về vô lực.

- Nợ á?

Lão đầu như là nghe thấy một chuyện cười vui nhất, cười ha ha.

- Tiểu tử, người bị người ta một đường đuổi giết, vất vả lắm mới tới được hả? Xem ra người đích xác thương thế không nhẹ, đầu óc bị người ta đánh hư mất rồi? Ở đây chúng ta chưa bao giờ cho ai nợ cả!

- Lão tử mặc kệ ở đâu, chỗ nào mà chẳng có thể nợ chứ, tại sao nơi này không được? - Thanh niên mặc dù suy yếu vô cùng những lời ăn tiếng nói thì vô cùng bá đạo, khí tức Hủy Diệt cũng càng ngày càng đậm, như tùy thời sẽ bộc phát ra.

- Tiểu tử, chỗ này là Chúng Thần đại lục, người chỉ có thực lực như thế, tại vị diện cấp thấp thì đương nhiên vô cùng tôn quý, nhưng tới Chúng Thần đại lục... hừ... biết điều thì an phận một chút cho ta. Người đã bị như thế rồi, ta thấy cho dù nói gì đi nữa thì tính tình nhất thời cũng khó mà đổi được. Nhưng không sao cả, chỗ này chúng ta có phương pháp chuyên môn để cải tạo những tính xấu mà! - Lão đầu cười hắc hắc quái dị, vừa giải thích vừa liếc Hàn Thạc, dường như lời này cũng là nói với hắn.

Nói xong, lão đầu hắng giọng một tiếng, rồi đột nhiên rú lên the thé.

Khi tiếng kêu của hắn vang lên, bên trong vài tòa nhà cách đó không xa đột nhiên lao ra mười mấy Thần mặc khải giáp đen, cũng cầm những trường thương tinh xảo, tên đầu lĩnh có thực lực Trung vị thần sơ kì, thần sắc lạnh lùng. Sau khi tới liếc mắt nhìn khắp lượt, gầm gừ hỏi:

- Ai gây sự?

- Hắc hắc, gặp phải một tên muốn mượn tiền! - Lão đầu cười gian xảo nói.

Lời này vừa nói ra, tên đầu lĩnh vẫn thần sắc lạnh lùng, một vài Thần Vệ khác đều cười ha hả, nhìn Hàn Thạc và tên thanh niên đó thần tình như trên trời.

672. Chương 672:bằng Hữu, Muốn Phát Tài Lớn Chứ?

Mười mấy tên Thần Vệ thực lực Hạ vị thần, cộng thêm một tên Trung vị thần sơ kì đều đứng cả ở đây, sát khí trong nháy mắt bao phủ toàn trường. Nhất là tên Thần Vệ cầm đầu lạnh lùng đó, cau mày lại, không hề có ý vẫn phóng thích Thần chi linh vực, cũng không giận tự uy, làm cho người ta có một loại cảm giác bị uy hiếp mãnh liệt.

Thần thức Hàn Thạc triển khai, phát hiện ra lão đầu đó vừa rít lên một tiếng, chẳng những nhanh chóng kéo tới mười mấy Thần Vệ, mà hàng đàn hàng lũ giả trẻ lớn bé từ tòa nhà khác cũng đi tới, những người này có thực lực Hạ vị thần, cũng có Cơ Thần, thậm chí còn có vài tên thực lực thấp kém hơn, mới chỉ là Bán thần.

Chỉ đánh giá vài lần, Hàn Thạc đã phát hiện ra những người này cũng như hắn, tựa hồ vừa mới từ vị diện khác tới, trước đó ở những tòa nhà gần đây nghe được động tĩnh chỗ này bèn kéo nhau tới xem náo nhiệt.

- Mượn tiền thì sao? Chưa thấy bao giờ à? - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, thanh niên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc chỉ có thực lực Hạ vị thần trung kỳ khi đối mặt với loại tình thế này không ngờ không hề sợ hãi, ngược lại đằng đằng sát khí, bộ dạng muốn liều chết đánh một trận.

Lão đầu lắc đầu than nhẹ, giả vờ thương tiếc nói:

- Tên gia hỏa đáng thương, đích thật là bị người ta đánh hư đầu óc rồi!

- Bắt! - Tên Thần Vệ cầm đầu phát phát tay lạnh lùng.

Hai Hạ vị thần phía sau hắn lao ra nhanh như thiểm điện, trường thương trong tay phóng ra, hào quang sẫm màu tràn ra.

Đôi mắt xanh lam của thanh niên muốn mượn tiền đột nhiên trở nên điên cuồng, hắn gầm lên một tiếng, như một con mãnh thú bị chọc giận, nhanh chóng nhắm phía hai tên Thần Vệ tới bắt hắn, sức mạnh Hủy Diệt trên người thoáng cái đã bộc phát ra, vô cùng cuồng mãnh.

Thật ra Hàn Thạc rất hâm mộ loại người hung tợn không sợ chết này. Đáng tiếc hắn bị thương quá nặng, vừa đột nhiên phát lực như vậy, có vẻ làm vết thương một lần nữa nặng lên, người vừa lao ra nửa chừng đột nhiên lão đảo ngã sầm xuống, rồi hôn mê luôn.

Thần cũng không phải vô địch. Thương thế hấn thật sự quá nặng, chống đỡ đến giờ đã là rất giỏi rồi. Lúc này còn cố ra tay như vậy, không ngã mới là lạ!

Hai tên Thần Vệ dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đang muốn tóm hấn để đe dọa, ai biết hấn lại xảo luôn như vậy. Ai nấy sững sốt, đưa ánh mắt hỏi ý kiến tên Trung vị thần.

- Bắt trước. Phải giáo dục cho những tên không thật thà. Cũng cho chúng biết chút quy củ! - Tên Thần Vệ cầm đầu hừ lạnh.

Hai Thần Vệ nghe lệnh, cũng không chần chừ đi thẳng về phía thanh niên vừa ngã xuống đất, vươn tay muốn tóm lấy hấn.

- Từ từ! - Hàn Thạc đột nhiên mở miệng.

Hai Thần Vệ giật mình, lại đưa ánh mắt nhìn về phía thủ lĩnh, đợi thủ lĩnh lên tiếng. Tên thủ lĩnh cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Thạc, như đang đợi hấn giải thích.

- Người là Thần Vệ trưởng ở nơi này, Đa Lạc Lô Tư đại nhân à? - Hàn Thạc mỉm cười hỏi về rất lễ độ.

Tên thủ lĩnh đó có vẻ kinh ngạc, lúc này mới chăm chú đánh giá Hàn Thạc, rồi hỏi:

- Người hấn là người mới tới phải không? Tại sao người biết tên ta?

- Đường Na đại tỷ đề cập về người với ta, tỷ ấy nói khi ta tới đây, nếu gặp phải phiền toái có thể tìm người!

- Hàn Thạc thông thả nói.

Đa Lạc Lô Tư vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới tên Đường Na, thần sắc hòa hoãn, hỏi:

- Người tên là gì? Đến từ nơi nào?

- Bố Lai Ân, từ Kỳ Áo đại lục! - Hàn Thạc cười đáp. Trước khi tới đây, Đường Na có nói về Đa Lạc Lô Tư là đệ tử của gia tộc nàng, được phái tới nơi này trông coi, nàng nói là khi về sẽ dẫn dò trước cho Đa Lạc Lô Tư biết, bảo Hàn Thạc cứ yên tâm.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Đa Lạc Lô Tư khẽ gật đầu, xem ra Đường Na quả nhiên đã dặn hấn rồi. Đa Lạc Lô Tư nhìn bốn phía, lạnh mặt quát:

- Người nào không có quan hệ thì biến khỏi đây ngay!

Những người đang xem náo nhiệt nghe Đa Lạc Lô Tư nói như vậy, ai nấy đều rời nơi này, trong nháy mắt nơi đây chỉ còn lại một đám Thần Vệ và lão đầu làm thần bài, cộng thêm Hàn Thạc và thanh niên vừa ngã xuống đất.

- Đường tỷ có phân phó, bây giờ người có việc gì dừng ngại cứ nói ra. Nếu ta có thể giúp được nhất định sẽ giúp! - Sau khi những người đứng xem tản ra, Đa Lạc Lô Tư đánh giá Hàn Thạc một chút rồi lên tiếng.

- Tên gia hỏa này cũng có chút cốt khí, nếu có thể, vậy đừng làm khó hấn được không? - Hàn Thạc chỉ chỉ vào thanh niên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc ngã xuống đất, đề nghị với Đa Lạc Lô Tư về rất cẩn thận. Cái tên đó khi đối mặt với kết cục hấn phải chết mà còn dám bất chấp tất cả động thủ như vậy làm Hàn Thạc cũng thấy rất hâm mộ.

- Có thể! - Đa Lạc Lô Tư vẻ mặt quái dị, tựa hồ không rõ Hàn Thạc tại sao lại cầu tình cho một tên mới tới không hiểu quy củ như vậy, nhưng hấn được sự ủy thác của Đường Na, loại việc nhỏ này chỉ như cái nhấc tay, thuận miệng đáp ứng luôn.

- Còn nữa, nghe Đường Na đại tỷ nói làm thần bài hình như chỉ cần năm mươi lam tinh tệ, tại sao hấn phải thu của ta tám mươi viên? - Hàn Thạc cười khê, chỉ chỉ vào lão đầu đó, dò hỏi.

- À, vừa rồi không biết là người mình, xin lỗi... xin lỗi! - Lão nhân kia bị Hàn Thạc chỉ tay, gật đầu cúi người khiêm cung, thái độ khác với lúc trước, nhưng Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện ra thái độ lão đầu mặc dù rất cung kính, nhưng trong mắt không hề có ý e ngại gì.

- Loại người khác nhau, giá cũng khác nhau thôi!

Đa Lạc Lô Tư này giờ vẫn lạnh lùng, bây giờ cũng có chút xấu hổ, trừng mắt nhìn lão nhân kia, quát khê:

- Kiệt Phu, miễn phí làm thần bài cho hần!

- Dạ dạ! - Tên là lão đầu Kiệt Phu đó vội vàng vâng dạ lia lịa, nhưng cũng không có biểu hiện gì khẩn trương cả.

Một vài Thần Vệ bên cạnh Đa Lạc Lôi Tư ai nấy vẻ mặt cổ quái, còn có hai tên thầm cười trộm.

Nhìn thấy vẻ mặt mấy người này, Hàn Thạc giật mình hiểu ra, thầm nghĩ sợ là Đa Lạc Lôi Tư mới là chủ mưu tất cả vụ này, bằng không lão nhân kia sẽ không có thái độ bất cần như vậy, cũng khó trách Đa Lạc Lôi Tư vừa bị Hàn Thạc nói như vậy lại có vẻ xấu hổ hơn Kiệt Phu nhiều!

- Bất tất phải miễn, năm mươi lam tinh tệ thôi mà, ta đủ tiền trả!

Hàn Thạc vừa hiểu mọi việc, trong lòng cũng thấy buồn cười, không có ý truy cứu gì nữa, lấy luôn ra một viên tử tinh tệ đưa cho Kiệt Phu, chỉ chỉ vào thanh niên ngã xuống đất cách đó không xa, nói:

- Một viên tử tinh tệ, làm cả thần bài cho tên kia nữa!

Lão Kiệt Phu không lấy ngay viên tử tinh tệ này, mà trộm nhìn Đa Lạc Lôi Tư, như xin hần chỉ thị. Hần thấy Đa Lạc Lôi Tư nhú mày rồi khẽ gật đầu, mới cười hì hì thu lấy viên tử tinh tệ, miệng vâng vâng dạ dạ.

- Người làm thần bài xong có thể đi về phía Bắc, đại khái nửa tháng sau là có thể tới Âm Ảnh thành rồi. Âm Ảnh thành là một trong bảy đại thành trì của Hắc Ám vực. Lai Phất Tư gia tộc chúng ta ở Âm Ảnh thành. Nếu không có bất ngờ thì Đường tỷ hần là cũng đang ở đó. Người tới Âm Ảnh thành tìm Đường tỷ, nàng sẽ an bài cho người. - Đa Lạc Lôi Tư sau khi ra hiệu cho Kiệt Phu, suy nghĩ một chút rồi nói với Hàn Thạc.

Đây là việc mà Đường Na an bài trước khi đi, Hàn Thạc cũng đã biết rồi. Nghe Đa Lạc Lôi Tư nói như vậy, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Yên tâm đi, bên trong sơn cốc này ta là Thần Vệ trưởng coi như có chút quyền hành, sau khi người làm xong thần bài có thể ly khai, không ai dám cản người cả! - Đa Lạc Lôi Tư tiếp tục nói.

- Đa tạ!

Hàn Thạc biết một vài người mới tới sơn cốc này sẽ bị làm khó dễ đủ đường. Nếu không có tinh tệ, muốn lấy được một thần bài phải phục vụ một năm trong công trường khai thác khoáng sản ở sơn cốc, cho dù Thần từ một vài vị diện trung cao cấp tới trong tay cũng có tinh tệ, cũng sẽ bị lợi dụng đủ loại thủ đoạn làm khó dễ, móc một phần tinh tệ trong tay người ra rồi mới cho người đi.

Cũng may Đường Na đã phân phó Đa Lạc Lôi Tư những việc ở sơn cốc này, bằng không Hàn Thạc chắc không thể dễ dàng rời đi. Sau khi Đa Lạc Lôi Tư dặn dò mọi việc ở đây xong, hần nói với Hàn Thạc một câu:

- Trước khi rời sơn cốc, có việc gì thì có thể tìm ta, nếu ta có thể hỗ trợ nhất định sẽ giải quyết không chậm trễ!

Sau khi nói xong, Đa Lạc Lôi Tư dẫn người tới một khu vực khác.

Khi hần đã đi, lão Kiệt Phu cười hì hì khom người làm tư thế mời, mở miệng nói:

- Mời vào trong, ta sẽ làm cho người một thần bài rất nhanh. Ha ha, người đã biết Đa Lạc Lôi Tư đại nhân, sao không sớm nói ra chứ, sớm biết là người mình, cũng sẽ không có hiểu lầm như vậy!

- Ta đang chuẩn bị nói, thì tên gia hỏa thương tích đầy mình này đột nhiên lao ra nên chưa kịp! - Hàn Thạc miệng cười mà mặt không cười, cũng đẩy đưa với lão một chút. Hàn Thạc hiểu, loại tiểu quỷ như lão này rất khó đối phó, lão gian giảo này mà muốn đâm người sau lưng thì cũng khó lòng phòng bị. Hàn Thạc vừa mới tới cũng không muốn so đo gì với lão, nên không thể không xoa dịu lão.

Quá trình làm thần bài phải thi kiểm tra cảnh giới, hỏi lai lịch rõ ràng, còn có mấy quá trình linh tinh phức tạp khác. Nhưng dưới sự trợ giúp nhiệt tình của Kiệt Phu, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã hoàn thành mọi việc, lấy được thần bài từ tay lão Kiệt Phu.

Dưới yêu cầu của Hàn Thạc, tên thanh niên đang hôn mê cũng được lão Kiệt Phu lay tỉnh rất nhanh. Hắn đang lơ mơ chuẩn bị lập tức động thủ, nhưng sau khi nghe Kiệt Phu nói muốn làm thần bài cho hắn, lập tức thở hắt ra an tĩnh lại.

A Khắc Lợi, Hạ vị thần Hủy Diệt pháp tắc, cảnh giới trung kỳ, đến từ Hải Lam đại lục. Trong khi hắn làm thần bài, Hàn Thạc cũng biết được tư liệu của hắn.

- A Khắc Lợi, đây là thần bài của ngươi, ngươi thu lấy đi, ngàn vạn lần không được đánh mất. Mặc kệ tới đâu, thần bài này sẽ là chứng minh thân phận của ngươi, không có thần bài ngươi sẽ thấy rất đau đầu đó!
- Kiệt Phu đưa thần bài cho hắn, dặn dò.

- Khắc, ai cần ngươi nhắc nhở. Đợi ta có tiền, trả lại cho ngươi là được! - A khắc Lợi giữ thần bài, thần tình sốt ruột, xem ra hắn còn chưa rõ Hàn Thạc đã chi tiền cho hắn.

- Bất tất, hắn cho ngươi mượn tinh tệ đó, hơn nữa giúp ngươi cầu tình, bằng không ngươi bây giờ hắn đã bị bắt giam rồi! - Kiệt Phu thấy hắn không thấy lòng tốt của người ta, hừ khế. Nếu hắn không nể mặt Hàn Thạc, A Khắc Lợi đến cả cái cửa này cũng không tới được.

Kiệt Phu vừa nói như vậy, A Khắc Lợi ngạc nhiên, lúc này mới chăm chú đánh giá Hàn Thạc. lát sau, A Khắc Lợi lẩm bẩm nói:

- Vừa lúc ta thiếu một người giúp đỡ!

A Khắc Lợi mắt sáng lên, nhìn Hàn Thạc chăm chăm, hưng phấn nói:

- Bằng hữu, có muốn phát tài lớn không?

- Không muốn! - Hàn Thạc trả lời đơn giản rành mạch.

A Khắc Lợi:

- Ấc... lúc này nhìn ta như thế nào thì đích xác nói cũng không ai tin. Nhưng ta biết một nơi có thể phát tài lớn. Thật đó, ta thiếu một người giúp đỡ, ta bây giờ trịnh trọng mời ngươi!

673. Chương 673:mở Thần Tinh

- Không có hứng thú! - Hàn Thạc dứt khoát cự tuyệt. Nhìn vẻ keo kiệt của A Khắc Lợi, hắn không thấy gã có thể mang đến cho mình đường phát tài nào cả. Huống chi, Hàn Thạc khác hẳn gã. Hắn không không thiếu tiền.

- Ta nói thật đó. Ở Chúng Thần đại lục, trong tay mà không có tiền thì khó khăn trăm bề. - A Khắc Lợi thấy Hàn Thạc không hề động tâm, một lần nữa khuyên bảo.

- Ngươi lo mà chữa thương thể cho tốt đi. Ta thật không có hứng thú gì với việc ngươi vừa nói. - Hàn Thạc nhún vai, cười nói.

Hắn mới từ hôn mê tỉnh lại, tâm tình còn chưa ổn định lắm. Kiệt Phu làm thần bài cho họ cũng rất khó chịu với A Khắc Lợi, gào ầm lên muốn hắn biến khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, sợ những vết thương trên người A Khắc Lợi sẽ làm ô uế chỗ của hắn.

A Khắc Lợi cũng không quan tâm tới Kiệt Phu lúc này hùng hùng hổ hổ xua đuổi hắn mau rời khỏi đây. Trạng thái thân thể hắn rất kém, song hắn tựa hồ cũng không thêm để ý, không lập tức lo khôi phục thương thể, ngược lại đứng chờ ở cửa.

- Thật chẳng hiểu làm sao có loại người như thế!

Kiệt Phu lắc đầu, có lòng tốt khuyên Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, người tốt nhất là tiếp xúc với hắn ít thôi, với tính tình của hắn sớm muộn gì cũng liên lụy người đó!

- Ta sẽ chú ý, đúng rồi, sự tình hôm nay rất cảm ơn ngươi, tái kiến nhé!

Hàn Thạc không có hảo cảm, cũng không có địch ý gì với Kiệt Phu cả. Nhân vật như vậy có thể thấy được ở bất kỳ địa phương nào, hẳn lại không hề ảnh hưởng tới ích lợi của Hàn Thạc, việc xong lại khiêm tốn xin lỗi, Hàn Thạc cũng chẳng thêm so đo gì với hắn nữa.

- Người khách khí rồi, ta chỉ làm một số việc mà Đa Lạc Lôi Tư đại nhân phân phó thôi mà! - Trước mặt Hàn Thạc, Kiệt Phu không quên nịnh nọt Đa Lạc Lôi Tư một chút.

Không để ý đến hắn nữa, Hàn Thạc ra khỏi chỗ này. Ra khỏi cửa liền mỉm cười khẽ gật đầu chào A Khắc Lợi, rồi định rời sơn cốc, đi tới Âm Ảnh thành.

- Từ từ! - A Khắc Lợi thấy Hàn Thạc muốn bỏ đi, hỗn hển hét lên.

Hàn Thạc cau mày, có vẻ không nhin được nữa:

- Ta thật sự không có hứng thú mà, thương thế trên người ngươi nghiêm trọng lắm. Nếu không sớm xử lý, sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của ngươi trong tương lai đó, ta thấy ngươi tốt nhất tạm thời quên cái đại kế phát tài của ngươi đi, lo mà chữa chạy thương thế cho tốt.

- Ta cho ngươi xem một vật. Nếu ngươi thấy được vật như vậy mà vẫn còn nói với ta là không có hứng thú, vậy ta sẽ không ngăn trở ngươi nữa, thế nào? - A Khắc Lợi miễn cưỡng hít sâu một hơi, vẻ mặt trịnh trọng nói với Hàn Thạc.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc khẽ gật đầu nói:

- Được rồi, ta thử nhìn xem ngươi có cái gì, nếu đúng như ngươi nói thì ta sẽ giúp ngươi.

- Chúng ta chọn một địa điểm vắng người được không? - A Khắc Lợi hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như cảm thấy chỗ này không an toàn lắm.

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc đồng ý, thần thức triển khai, lập tức chọn lựa một nơi lân cận ít người qua lại, cách chỗ này có một cái thác nước.

- Đỡ ta một đoạn, ta thật sự đi không nổi nữa! - A Khắc Lợi cười khổ cầu khẩn Hàn Thạc.

Không nói gì nhiều, Hàn Thạc đi đến bên cạnh A Khắc Lợi đỡ lấy hắn, dùng Phiêu Phù thuật bay lên, tới nơi thác nước mà thần thức vừa cảm ứng được.

Quá trình bay của Hàn Thạc mất nửa giờ, một mặt là vì Chúng Thần đại lục trọng lực lớn hơn nhiều lần, mặt khác là vì Hàn Thạc dùng thần lực của hóa thân ngoại thân tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, còn phải mang theo một người.

Rất cục cựa đi tới thác nước đó, lúc này Hàn Thạc mới buông A Khắc Lợi ra. A Khắc Lợi đầu tiên thận trọng nhìn chung quanh, sau đó mới vô cùng cẩn thận lấy trong áo ra một quyển trục cổ xưa, đưa cho Hàn Thạc nói:

- Đây là thứ ta tìm được từ đại lục gia hương của ta. Vì nó mà ta bị người ta liên tục truy sát mãi, cuối cùng nhờ vào sự giúp đỡ của vị diện truyền tống trận tới được Chúng Thần đại lục, người cẩn thận một chút, đừng có làm hỏng đó!

Nghe A Khắc Lợi nói như vậy, Hàn Thạc dần dần có chút hứng thú. Nhìn quyển trục vàng ó trong tay, cái đầu tiên hắn nhận ra là vật này rất cổ, những văn tự trên đó ngoằn ngoèo như những con giun uốn khúc, Hàn Thạc cũng chẳng hiểu gì cả, ngoài ra còn có vài hình vẽ, rồi mờ ảo, cũng không biết nói về cái gì cả.

- Sao, bây giờ thì có hứng thú rồi chứ? - A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc vẻ rất hào hứng, tự tin hỏi.

- Ặc... đây là văn tự gì thế. Sao ta chưa bao giờ thấy? - Hàn Thạc nhìn A Khắc Lợi, thầm nghĩ “chắc người không cố ý lừa ta đó chứ?”

- Mã ngữ đó, một trong những văn tự sớm nhất. Một vài Thần trước kia đều trao đổi bằng thứ văn tự này, người không biết à?

A Khắc Lợi như bị sốc nặng, ánh mắt nhìn Hàn Thạc như nhìn một vật kỳ dị nhất.

- Có phải người đến từ vị diện cấp thấp không, không biết mã ngữ thật à?

- Không sai, ta đích xác đến từ vị diện cấp thấp, cũng thật sự không biết văn tự sớm nhất này.

Hàn Thạc thần nhiên thừa nhận. Hắn suy nghĩ một chút, rồi nhìn A Khắc Lợi đang vô cùng hưng phấn mở miệng nói:

- Được rồi, người nói cho ta biết về nội dung trên đó đi, để ta xem rốt cuộc có đáng giá cho ta hợp tác với người không.

- Nơi đó có một mỏ Thần tinh, mỏ Thần tinh đó. Người có biết cái gì gọi là Thần tinh không? Năng lượng bên trong Thần tinh có thể trực tiếp hấp thu hình thành Thần lực. Thần tinh là bảo vật hiếm có ở mọi đại vị diện, chỉ có rất ít chỗ có thể sinh ra Thần tinh. Quyền trục của ta nói rõ, nơi vẽ trên bản đồ này có một mỏ Thần tinh nhỏ! - A Khắc Lợi hưng phấn nói.

Nhượng mày lên, Hàn Thạc cũng có chút động tâm. Thần tinh đích xác là tinh quáng kỳ diệu có thể trực tiếp hấp thu, hình thành Thần lực. Lúc trước trong Thâm Uyên ở Thâm Uyên giới, hắn tìm được ba viên Thần tinh nguyên tố Tử Vong, khiến cho Thần lực của hóa thân ngoại thân tiến rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tiến vào cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ.

Hàn Thạc sớm đã biết Thần tinh rất hiếm có. Ở bất kỳ vị diện nào có Thần tụ tập thì Thần tinh đều là kỳ vật ai nấy đều muốn có, rất nhiều đại gia tộc vì muốn cho đệ tử gia tộc nhanh chóng tiến bộ, đã không tiếc hao phí tài lực thu mua cho được Thần tinh, mỏ Thần tinh có độ thuần chất cao thường thường trở thành những trận huyết chiến giữa các đại gia tộc.

- Người khẳng định đây là mỏ Thần tinh? - Hàn Thạc trầm giọng hỏi.

- Ta dám khẳng định trên quyền trục nói không sai. Chủ nhân quyền trục phát hiện ra mỏ Thần tinh đó nhưng chưa kịp chiếm lấy nó thì đã bị phái tới Hải Lam đại lục chúng ta chấp hành nhiệm vụ. Ở Hải Lam đại lục, chủ nhân quyền trục này bất hạnh trọng thương, trước khi hắn chết đã lưu lại quyền trục này, nói rất rõ về địa điểm hắn phát hiện ra mỏ Thần tinh. - A Khắc Lợi giải thích.

- Cũng không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, mỏ Thần tinh đó nói không chừng sớm đã bị người khác phát hiện, thậm chí đã có thể khai thác rộng tuếch rồi!

Nhìn niên kỷ của quyền trục đó đã biết rất lâu rồi, thời gian lâu như vậy thì sự tình gì cũng có thể phát sinh.

- Đích xác cũng có trường hợp này!

A Khắc Lợi khẽ gật đầu:

- Nhưng dựa theo những lời trên quyền trục thì địa phương đó rất khó tìm, quá trình hắn phát hiện ra mỏ Thần tinh cũng là rất may mắn. Hắn nói mỏ Thần tinh đó có thể vẫn còn được bảo tồn. Ta cũng thấy rất có thể như vậy, nói không chừng trước giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra!

Một mỏ Thần tinh có thể gây ra không biết bao nhiêu xương máu ở Chúng Thần đại lục, độ trân quý của nó không cần nói cũng biết.

Hàn Thạc cũng động lòng. Lúc này hắn cũng không có sự tình đặc biệt gì quan trọng cả, nghe A Khắc Lợi nói trình trọng như vậy cũng có vẻ tin được. Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi đưa ý kiến:

- Tốt lắm, ta sẽ đi cùng người một chuyến, dù sao ta cũng không có gì quan trọng cần làm.

- Về mỏ Thần tinh ta nhắc nhở người trước, phương pháp xuống đất chỉ có ta biết. Nếu người manh tâm cướp đoạt trên đường giết ta, người cần bản không có biện pháp tiến vào đó đâu! - A Khắc Lợi sớm có kế từ trước, thấy Hàn Thạc hứa hẹn, vội vàng nói vài lời dự phòng, sợ đối phương lúc này đột nhiên ra tay ác độc, giết hắn đoạt quyền trục rồi một mình tới đó.

- Đa tạ người nhắc nhở, phỏng chừng tới mỏ Thần tinh đó thì thương thế của người cũng khỏi hẳn rồi, đến lúc đó hẳn là sẽ không lo về ta nữa chứ? - Hàn Thạc cười hì hì hỏi, hắn đoán A Khắc Lợi trong lòng cũng đang nghĩ đến điều này.

- Không sai. Không có mỗ Thần tinh, chúng ta phải tay. Nếu thật sự có mỗ, ta sáu người bốn, thế nào? - A Khắc Lợi thấy Hàn Thạc hứa, lập tức đề nghị phương thức phân chia. Hắn tựa hồ sớm đã nghĩ về việc này rồi, những lời này hắn nói cực nhanh.

A Khắc Lợi là người phát hiện mỗ Thần tinh, phương pháp chia như vậy cũng xem là khảng khái. Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc gật đầu đồng ý:

- Vậy cũng được.

- Được, nhưng đầu tiên ta muốn để thương thế ổn định cái đã. Trong thời gian này, phiền người chiếu cố ta một chút, chờ thương thế ta ổn định, chúng ta lập tức xuất phát! - A Khắc Lợi thấy Hàn Thạc đồng ý, lúc này có vẻ buồn lòng.

- Ta không quen chiếu cố người khác, người tự làm đi. - Hàn Thạc cau mày, nói thẳng.

- Không phải bảo người chiếu cố cái gì. Người chỉ cần cam đoan an toàn cho ta là được. Ta sợ cừu gia của ta sẽ từ Hải Lam đại lục truy sát tới đây. - A Khắc Lợi cười khổ nói.

- Ta sẽ hết sức. - Ngẫm nghĩ một lát, Hàn Thạc mới trả lời. Hắn không biết địch nhân của A Khắc Lợi có mạnh không. Nhìn cái dáng vẻ của hắn thì hắn là có rất nhiều Thần. Nếu trong đám Thần đuổi giết A Khắc Lợi mà có người nào hắn không ứng phó được, Hàn Thạc không ngại vứt bỏ A Khắc Lợi, bỏ luôn cả mỗ Thần tinh, đầu tiên là phải bảo trụ cái mạng nhỏ của mình cái đã.

- Yên tâm đi, đám người truy sát ta không có ai có thể lấy được tính mạng chúng ta cả. Hừ, họ chỉ có nhiều người mà thôi. Bằng không ta sớm đã giết sạch rồi! - A Khắc Lợi cam đoan với Hàn Thạc.

Hờ hững khề gật đầu, Hàn Thạc cũng không hoàn toàn tin tưởng những lời của A Khắc Lợi. Hắn cũng là một cường giả Hạ vị thần trung kỳ tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, đã như vậy mà còn bị người ta truy sát từ Hải Lam đại lục tới đây, đánh bị thương thành bộ dáng như vậy, đủ để chứng minh những người truy sát hắn cũng chẳng dễ đối phó như hắn vừa nói.

- Được rồi, nơi này coi như an tĩnh, ta trước hết khôi phục một chút, ổn định thương thế rồi tính tiếp! - A Khắc Lợi liếc quanh rồi chuẩn bị nhảy vào hồ lạnh dưới chân thác nước, trước hết rửa sạch vết máu trên người.

- Cầm lấy nuốt vào, có lợi cho thương thế của người đó! - Một viên Hồi Nguyên đan được Hàn Thạc tiện tay ném cho A Khắc Lợi. Trước khi đi, Hàn Thạc dùng nguyên liệu trong tay luyện chế một vài thuốc men để sử dụng cho nhu cầu bản thân, Hồi Nguyên đan là loại thuốc hắn có nhiều nhất, chuyên dùng để ổn định thương thế.

- Cái gì thế, thơm thế! - A Khắc Lợi đã ngậm nửa người vào hồ nước, nắm lấy viên thuốc mà Hàn Thạc vừa ném cho hắn, nghi hoặc hỏi Hàn Thạc.

- Một loại thuốc thích hợp với người, người uống vào sẽ cảm giác được tác dụng thôi! - Hàn Thạc thuận miệng trả lời.

Hắn cũng không sợ Hàn Thạc hại hắn. Khi Hàn Thạc vừa nói xong, hắn nuốt viên thuốc này ngay lập tức, rồi tranh thủ rửa rấy vết máu trên người trong hồ nước.

Ngay từ đầu hắn cũng không để ý. Một lát sau, A Khắc Lợi đột nhiên ồ lên một tiếng, nhìn Hàn Thạc vẻ kinh ngạc, nói:

- Người cho ta thuốc gì thế, rất có tác dụng. Máu trên người ta toàn bộ đã không chảy nữa rồi, cảm giác đỡ rất nhiều. Thật là thuốc tốt. Thuốc này có bán không, nếu ta trước đây có nó thì cũng không đến nỗi chật vật như thế này?

Sau khi nhận ra, A Khắc Lợi cảm thấy kinh ngạc về hiệu quả của Hồi Nguyên đan, cứ tắc lưỡi về kỳ lạ.

- Không bán, là một người làm thuốc mà ta biết lúc trước đặc biệt luyện chế cho ta thôi! - Hàn Thạc trả lời cho có lệ. Hồi Nguyên đan là do hắn tự mình luyện chế, hắn hiểu rất rõ hiệu quả như thế nào. A Khắc Lợi kích động như vậy cũng hoàn toàn trong dự liệu của hắn.

- Được rồi được rồi, người thật thà ổn định thương thế đi, đừng có nhiều lời nữa. Uống thuốc đó vào, lúc này là thời khắc tốt nhất khôi phục thần lực, đừng lãng phí thuốc của ta! - Thấy A Khắc Lợi mở miệng chuẩn bị nói cái gì đó, Hàn Thạc vội vàng ngăn hãm lại, nói về sốt ruột.

Nghe Hàn Thạc quát lớn, A Khắc Lợi vội thật thà an phận lại, không còn nhiều lời nữa. Sau khi rửa sạch vết máu trên người, hắn ngồi yên giữa hồ nước, chung quanh hắn bỗng xuất hiện vô số những vòng xoáy, những vòng xoáy nhỏ này chuyển động xung quanh hắn với một quy luật nhất định, không ngừng biến ảo các loại phương vị.

Hàn Thạc đứng trên mặt hồ nước nhìn chăm chú vào những dị thường chung quanh A Khắc Lợi. Hắn nhìn thấy rõ ràng A Khắc Lợi trước mắt đang lợi dụng quỹ tích của Hủy Diệt pháp tắc để cố chữa khỏi thương thế trong cơ thể. Hủy Diệt pháp tắc có rất nhiều phương thức sử dụng khác nhau, A Khắc Lợi dùng một loại khác với hai anh em Ba Đốn, cũng khác với những gì Hàn Thạc lĩnh ngộ khi Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận bị hủy diệt.

Nhìn một lát, thần thức Hàn Thạc âm thầm thăm dò tình huống của A Khắc Lợi, dùng thần lực trong cơ thể hắn thử biến hóa, lợi dụng thần thức cường đại phân tích từng chút một, thử dựa theo phương pháp của hắn mà vận chuyển thần lực của hóa thân ngoại thân trong cơ thể mình.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ tọa lạc trong Vạn Ma đỉnh. Tâm thần Hàn Thạc vừa động, đột nhiên vài vòng xoáy bỗng xuất hiện trên hóa thân ngoại thân trong cơ thể, cũng xoay tròn theo quy luật, rất giống với những vòng xoáy chung quanh A Khắc Lợi. Hàn Thạc thử cảm ngộ loại phương pháp vận dụng sức mạnh Hủy Diệt này, xem chỗ ảo diệu của nó.

Song Hàn Thạc còn chưa kịp lĩnh ngộ ra cái gì, đột nhiên cảm ứng được từ sơn cốc đang bay tới vài người.

- A Khắc Lợi tiểu tử quả nhiên ở chỗ này. Không ngờ hắn còn dám chạy đến Chúng Thần đại lục. Chúng ta phải nhanh chóng xử lý sự tình này cho tốt, bằng không tin tức này bị những cường giả của Chúng Thần đại lục biết, chúng ta đừng hi vọng gì có được nó! - Một thanh âm hùng hậu từ bên kia vang lên. Mặc dù hắn cố nói nhỏ xuống, nhưng với sự giúp đỡ của Đỉnh Linh thì Hàn Thạc vẫn có thể nghe được loáng thoáng.

- Mẹ nó, thật là một tên gia hỏa phiền toái. Không ngờ mới đây đã có người đuổi tới rồi. Xem ra, mỗ Thần tinh này quả nhiên không phải dễ dàng nuốt trôi!

Hàn Thạc cảm ứng được trong số mấy người đó có một tên Hạ vị thần mật kỳ tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, còn có hai tên tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ có cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ.

Hàn Thạc thật ra có thể thông qua Đa Lạc Lôi Tư ngăn trở chúng. Nhưng như vậy thì tin tức mỗ Thần tinh có thể bị bại lộ. Suy nghĩ một chút, hắn cũng mặc kệ A Khắc Lợi còn đang trong quá trình khôi phục, lao xuống vờn tay nắm lấy gã, kéo gã lao ra ngoài sơn cốc bay đi.

674. Chương 674:liệp Thần Giả

- Này này, người làm cái gì thế? - A Khắc Lợi bị Hàn Thạc một tay nắm cổ, không ngừng lúc lắc giữa không trung, có vẻ rất khó chịu.

- Cừu nhân ngươi đã truy đến đây rồi, ta mang ngươi ly khai sớm một chút, ở lại chỗ đó rất có thể sẽ bị phát hiện! - Hàn Thạc thuận miệng đáp rồi kéo A Khắc Lợi tiếp tục bay đi.

- Nhanh vậy sao? Mẹ nó, chúng nó thật ương ngạnh, thoáng cái đã đuổi tới Chúng Thần đại lục rồi! - A Khắc Lợi vốn hùng hùng hổ hổ, vừa nghe nói địch nhân đuổi sát không tha cũng trở nên thật thà hơn nhiều.

A Khắc Lợi đã bình tĩnh lại, tốc độ Hàn Thạc cũng đỡ vấp vả ít nhiều, vờn tay nắm chặt hắn bay về một hướng có ít người qua lại. Trên đường đi núi non trùng điệp, không có dấu vết người ở, cơ hồ không gặp bất kỳ sinh vật nào.

Bay liên tục mấy trăm dặm, Hàn Thạc tiện tay mang A Khắc Lợi đến một quả núi hoang rồi lên tiếng:

- Hắn là đã thoát rồi, người tiếp tục nghỉ ngơi đi!

Trong khi Hàn Thạc phi hành, A Khắc Lợi không hề dừng việc khôi phục, thêm nữa được sự giúp đỡ của Hồi Nguyên đơn, sắc mặt hắn đã dần dần tươi hồng lên, vết thương trên người cũng chậm chậm kết sẹo.

Hồi Nguyên đơn rất có ích đối với khôi phục thương thể. A Khắc Lợi còn là một Thần tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, Thần thể có thể phát huy tác dụng của Hồi Nguyên đơn với trình độ cao nhất, do đó hắn mới có thể trong một thời gian ngắn đạt thành tình trạng tốt như vậy.

- Người cẩn thận một chút, cũng nhân cơ hội này khôi phục một chút, chuẩn bị mình luôn luôn ở trạng thái tốt nhất. Mặc dù lần đầu tiên ta tới Chúng Thần đại lục, nhưng ta tin nơi này cũng chẳng lấy gì làm bình lặng đâu. Một khi gặp phải việc bất ngờ, chỉ khi mình ở trạng thái đỉnh cao thì chúng ta mới có thể có cơ hội sinh tồn nhiều nhất! - A Khắc Lợi vừa ngồi xuống trên núi hoang, quay sang nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc trải qua mấy lần sinh tử đại chiến, đã sớm nuôi dưỡng thói quen chuẩn bị sẵn sàng rồi. Từ ngay khi hắn vừa chạm đất, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đã lách vào trong Vạn Ma đỉnh, tập trung điều tức trong đó.

Có Vạn Ma đỉnh, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc luôn luôn trong trạng thái tu luyện. Trước mắt, hai hóa thân ngoại thân đều được hắn bố trí vào trong Vạn Ma đỉnh, lợi dụng sức mạnh trong Ma Anh của Hàn Thạc. Khi không cần thì cứ trực tiếp ở bên trong Vạn Ma đỉnh lo tu luyện không ra ngoài.

A Khắc Lợi chìm vào việc tập trung khôi phục, không nói gì với Hàn Thạc nữa. Hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc ở trong Vạn Ma đỉnh tu luyện, còn bản thể hắn nhìn xung quanh, thăm nghĩ ngợi về tương lai.

Chúng Thần đại lục khác với Kỳ Áo đại lục. Nơi này quan hệ phức tạp. Mười hai chủ thần ở Chúng Thần đại lục rộng lớn vô bờ chia làm mười hai Thần vực. Mỗi một Chủ Thần chiếm cứ một Thần Vực.

Bên trong Thần Vực của mỗi Chủ Thần đều có những cấm kỵ đối với những thế lực thù địch tiến vào. Một khi phát hiện sẽ giết không tha.

Bên trong Thần Vực của Chủ Thần Sinh Mạng pháp tắc và Chủ thần Quang hệ luôn luôn nghiêm cấm Thần tu luyện sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám tiến vào, điều này cũng là tất nhiên thôi.

Năm đại Thần Vực Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi Điện thuộc loại trung lập. Trong năm Thần Vực này thường thường sẽ đan xen lẫn nhau, cũng tồn tại một bộ phận Thần nhỏ tu luyện sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám. Bình thường loại địa phương này tất nhiên có chút đặc thù. Tỷ như khi có một chỗ có lực lượng nguyên tố Tử Vong và Hắc Ám rất đậm đặc sẽ hấp dẫn những Thần tu luyện hai loại sức mạnh này tới đó.

Bên trong Thần Vực của Vạn Mệnh chủ thần và Thời Không chủ thần thì cho phép bất kỳ vị Thần nào cũng được tiến vào. Hai đại Chủ Thần này cơ bản thuộc loại trung lập vĩnh cửu. Nhiều năm qua không tham dự vào những đại chiến Chúng Thần đại lục.

Nhìn chung, mười hai đại Chủ Thần chia làm vài phương thế lực. Quang Minh chủ thần và Sinh Mạng chủ thần một phương. Năm đại Chủ Thần Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi Điện là một phương. Bất kỳ phương nào cũng không đoàn kết lắm. Thường thường sẽ có những việc phát sinh ngoài ý muốn. Tỷ như gần đây Thủy hệ chủ thần cũng lui tới khá mật thiết với Quang Minh chủ thần, xem ra cũng có xu thế muốn tách khỏi phương của mình.

Tam đại chủ thần Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám cũng hình thành liên minh, cũng chính là Thiên Tai giáo hội. Hắc Ám chủ thần mấy năm trước mới hình thành hiệp nghị đồng minh với hai chủ thần Tử Vong, Hủy Diệt, phe này vì ích lợi của mình đã uy hiếp nghiêm trọng tới Sinh Mạng chủ thần và Quang Minh chủ thần. Hai thế lực lớn này cơ hồ không có khả năng sống chung hòa bình với nhau. Những cuộc đại chiến ở Chúng Thần đại lục thường thường đều do hai phương này làm chủ.

Thời Không chủ thần và những vị Thần tu luyện Thời Không pháp tắc đều lưu lảng khắp các vị diện, những người trên Chúng Thần đại lục cũng rất phân tán, luôn luôn ở vào một phương trung lập. Vì các vị diện truyền tống trận trên đại lục đều nhờ họ tới bố trí, nên cơ hồ các thế lực khắp nơi đều không gây chuyện gì với họ.

Vạn Mệnh chủ thần là thần bí nhất, luôn luôn không hỏi thế sự, mặc kệ những phải trái trên đại lục, tùy ý cho phương thế lực nào nổi lên, Vạn Mệnh chủ thần bình thường không thềm quẩn.

Nhưng khi phương phương thế lực nào làm quá đáng, tới lúc đó tất nhiên có một phương sắp hoàn toàn tiêu vong. Vận Mệnh chủ thần sẽ xuất hiện với thân phận là người giải hòa, thường thường những phương này đều nghe theo ý kiến giải hòa của Vận Mệnh chủ thần, đình chỉ những cuộc tranh đấu không có điểm dừng.

Sở dĩ khắp nơi đều nể mặt Vận Mệnh chủ thần, nghe nói Vận Mệnh chủ thần là người phát ngôn của Chí cao sáng thế thần, đại biểu cho ý chí của Chí cao thần.

Trước khi đến Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc thông qua đủ loại kênh mới thu thập được những tin tức này. Tại nơi mà các thế lực cát cứ khắp nơi như thế này, những đại gia tộc kiểm soát những khu vực rộng lớn, nếu không hiểu những mâu thuẫn ở đây, một khi lỡ đại đi nhầm chỗ thì rất có thể gặp phải tai nạn chết người.

Hàn Thạc có cừu hận với Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện, cho dù có muốn trung lập cũng không có khả năng. Ở Chúng Thần đại lục, hắn một người vô quyền vô thế, cũng đừng mơ đến vẫn bảo trì sự an tĩnh, việc lựa chọn trận doanh Thiên Tai giáo hội là một hành động rất sáng suốt.

Nhưng bây giờ Hàn Thạc thật sự đang đứng ở Chúng Thần đại lục, trong lòng lại thấy mờ mịt, không biết ở một vị diện cao cấp cường giả cấp bậc Thần nhiều như cây trong rừng như thế này thì tương lai mình sẽ đi về đâu.

- Ngươi phải chiến đấu không ngừng, phải liên tục mạnh lên, người tu ma vĩnh viễn không sợ khiêu chiến, chỉ biết luôn luôn kỳ vọng. Khi ngươi có thể cường đại được như Ma tôn, vô luận ngươi muốn đến nơi nào, thì đảm bảo không có vấn đề cả. Thậm chí, ngươi còn có thể về lại cố hương! - Đỉnh Linh như cảm ứng được sự mờ mịt trong lòng Hàn Thạc, đột nhiên dùng thần thức trao đổi với hắn.

- Đến khi ta chính thức tới cảnh giới đó, tất cả những gì ở cố hương đã vật đổi sao dời rồi, tất cả những người quen của ta đã già chết hết còn đâu! - Hàn Thạc nhớ tới địa cầu, nhớ tới cha mẹ mình, trong lòng đột nhiên có chút chua xót, tự nhiên thấy thương cảm, thở dài nói.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Đỉnh Linh lại im lặng.

Hồi lâu, khi Hàn Thạc vẫn còn đắm chìm trong nỗi chua xót, Đỉnh Linh đột nhiên truyền tấn:

- Xung quanh có người tới, thực lực cũng không tệ lắm, muốn tránh hay không?

Hàn Thạc lập tức tỉnh lại, dẹp những ý nghĩ lộn xộn trong lòng, nói:

- Thả một con Huyền Ma ra, ta muốn xem tình huống trước rồi hãy nói!

- Được! - Đỉnh Linh được sự phân phó của Hàn Thạc, thả ra một con Huyền Ma vô ảnh vô hình, hướng về phía khu vực có người bay đi.

Huyền Ma do Đỉnh Linh luyện chế đều có gốc gác là Hạ vị thần hoặc Trung vị thần, Hàn Thạc sớm đã thấy sự cường đại của những Huyền Ma này, biết Huyền Ma do Đỉnh Linh luyện chế cường hãn hơn rất nhiều so với Linh Ma mà hắn lao lực tâm tư luyện chế ra. Huyền Ma vô ảnh vô hình khi không công kích cơ hồ không có khí tức sinh mạng gì, những vị Thần thực lực không phải đặc biệt biến thái thì căn bản khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Một con Huyền Ma nhanh chóng bay về phía khu vực mục tiêu. Huyền Ma ở trạng thái hư vô nên không bị ảnh hưởng trọng lực, tốc độ cực nhanh, vài lần hít thở là nó đã đi tới chỗ đó rồi.

Một lão bà âm trầm tóc bạc phơ, khô gầy như cái cây ma, cười trầm trầm nanh ác, hai tay đan vào nhau xuất ra từng đạo xạ tuyến Tử Vong, hướng ra bốn phương tám hướng bắn tung tóe.

Chung quanh lão bà này có một nhóm năm người, thần sắc kinh sợ, phân ra năm hướng rồi bỏ chạy.

Lão bà tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, xem ra là một Trung vị thần. Năm người chạy trốn đều là Hạ vị thần, ba nam hai nữ, hai người tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, một người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, còn có hai người tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ.

- Chạy tới sơn cốc, nơi đó là địa điểm vị diện truyền tống, sẽ có Thần Vệ chính quy, chỉ cần tới được sơn cốc, Liệp Thần giả này sẽ tự động thoái lui!

Một phụ nữ tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Ám hệ hét lớn với hai trung niên tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong.

“Liệp Thần giả!” - Trong lòng Hàn Thạc cả kinh, không ngờ mình vừa mới ra khỏi Kỳ Áo đại lục đã gặp phải Liệp Thần giả nổi tiếng xấu xa này!

Liệp Thần giả chính là một vài tên Thần vì muốn đề cao thần lực cho mình, bất chấp tất cả giết chóc sẵn giết các vị Thần khác tu luyện cùng hệ sức mạnh.

Thần tu luyện cùng một loại lực lượng nguyên tố hoặc lực lượng pháp tắc có thể hấp thu thần lực trong cơ thể đối phương. Những người này không muốn chìm vào quá trình tu luyện rất lâu, từ từ thu lấy những tín ngưỡng lực của các vị diện cấp thấp, mà ẩn núp ở những nơi hoang dã, sẵn giết những Thần tu luyện cùng loại pháp tắc có thực lực kém hơn mình, sau đó thông qua việc hấp thu thần lực trên người họ mà nhanh chóng đề cao thực lực bản thân.

Ở bất kỳ Thần Vực nào, Liệp Thần giả đều là đối tượng bị lên án và nghiêm cấm. Bất kỳ Thần Vực nào cũng có Thần Vệ chuyên môn đối phó với loại Liệp Thần giả này. Một khi phát hiện là giết không tha! Bình thường thì Liệp Thần giả không xuất hiện ở những thành thị có những vị thần cao cấp, họ thường thường sẽ lựa chọn một vài nơi vắng vẻ ít người, những khu vực mà đám Thần Vệ khó có thể chiếu cố, tìm kiếm những vị Thần đi đơn lẻ mà hạ thủ.

Tham lam và khát vọng thần lực làm bọn chúng nguyện ý đối mặt với nguy hiểm. Rất nhiều người mới tới từ những vị diện khác có lẽ còn chưa biết hết hoàn cảnh ở Chúng Thần đại lục, giữa đường bị Liệp Thần giả giết chết.

Bất kỳ một Thần Vực nào cũng lên án và truy sát đám Thần điên cuồng chuyên săn giết người đồng hệ này. Nhưng lực lượng Thần Vệ có hạn, không có khả năng bao phủ diện rộng, căn bản không thể tiêu diệt sự tồn tại của Liệp Thần giả.

Khi tới Chúng Thần đại lục, Đường Na dặn đi dặn lại phải đề phòng họ, bảo Hàn Thạc phải vô cùng cẩn thận. Đường Na từng nói, trong số những Liệp Thần giả này có những người có thực lực vô cùng cường hãn, thậm chí có những người tương đương với đám lãnh đạo của các đại gia tộc, chỉ cần không bị bắt, họ vĩnh viễn tiếp tục phát triển.

Sự tham lam và khát vọng thần lực sẽ làm rất nhiều người đổi tính, từ một người bình thường chuyển thành Liệp Thần giả, cho dù bằng hữu bên cạnh, cũng có có thể nhân khi người trọng thương trở thành một nhân vật Liệp Thần giả.

Tin tức này nhanh chóng lóe lên trong đầu Hàn Thạc, không đợi hẳn đủ thời gian nghỉ ngơi lâu, hắn đã đột nhiên biến sắc. Hắn phát hiện ra một người chạy trốn trong số đó là người tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, tình cờ thể nào lại chạy vào đúng phương hướng hắn đang đứng. Phía sau người đó, lão bà Liệp Thần giả vẻ mặt âm trầm, cười vẻ nanh ác đuổi sát không tha.

675. Chương 675:địa Ngục Không Lối Mà Người Cũng Muốn Vào

“Mẹ nó, sao xui xẻo vậy chứ!” - Trong lòng chửi thầm một câu, Hàn Thạc lập tức vươn tay tóm lấy A Khắc Lợi, chuẩn bị một lần nữa chạy trốn. Vừa tránh được những người truy đuổi A Khắc Lợi từ Hải Lam đại lục, còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút lại gặp phải việc như vậy. Tất cả những thứ này làm hắn rất bức mình.

- Cứu ta, có Liệp Thần giả! - Tên chạy trốn tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong chạy về phía Hàn Thạc, nhìn thấy Hàn Thạc muốn thoát đi, vội vàng hô lên.

“Điên!” - Hàn Thạc chửi thầm, cũng không để ý tới người phía sau, nắm lấy A Khắc Lợi bay ra xa.

- Ủa, lại có thêm một con dê béo tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong. Khắc khắc, hôm nay vận khí ta thật là tốt! - Lão bà Liệp Thần giả cười âm trầm nham hiểm, có vẻ rất đắc ý.

- Ngu quá, đừng có theo ta, tách ra mà chạy! - Người nọ thấy Hàn Thạc mang theo một người mà tốc độ phi hành còn nhanh như vậy, lập tức cho đối phương là một cao thủ có thể cứu tính mạng hắn, cứ chậm rãi đuổi theo, làm Hàn Thạc bức mình chửi ầm lên.

- Cứu ta, ta nguyện ý đưa tất cả tinh tể trên người cho người hết! - Hắc vẫn tiếp tục gào lên.
- Ta tự thân còn khó bảo toàn, không cứu được người đâu! - Hàn Thạc hô lớn, tốc độ một lần nữa tăng nhanh hơn, lại âm thầm mượn một bộ phận Ma Nguyên lực trong cơ thể!
- Bố Lai Ân, làm sao nữa thế? - A Khắc Lợi choáng váng đầu óc, rên rỉ hỏi.
- Gặp phải Liệp Thần giả, một tên Trung vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, hơi phiền toái! - Hàn Thạc trả lời.

Vừa nghe tới Liệp Thần giả, sắc mặt A Khắc Lợi đại biến. Hắc hiển nhiên cũng là người biết nhiều việc, nhưng ngoài dự liệu của Hàn Thạc, A Khắc Lợi tựa hồ không biết chữ chết được viết như thế nào, lúc này quát lên:

- Liều mạng với mạng thôi. Trung vị thần truy đuổi chúng ta, muốn trốn cũng không thoát đâu!
- Đồ không có mắt!

Hàn Thạc quát lạnh, trong lòng sát khí bốc lên, hỏi:

- A Khắc Lợi, người bây giờ có thể tự mình đi lại chứ?
- Có thể. Chạy trốn trên đất thì không có vấn đề gì. Nhưng vẫn chưa thể phi hành được! - A Khắc Lợi trả lời, nhưng vẫn lơ mơ.
- Tốt lắm, người chạy một mạch về phía trước. Ta nhất định có thể tìm được người! Ta mới là mục tiêu chủ yếu của mục Liệp Thần giả tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong đó. Ta sẽ dẫn dụ mục đi chỗ khác. lát nữa sẽ trở lại tìm người!

Hàn Thạc đột nhiên từ trên cao hạ xuống, hơn nữa còn ném A Khắc Lợi ra ngoài.

Đây là một rừng cây quái dị, trong đó còn có rất nhiều những tảng đá lởm chởm. Nếu cần chạy trốn dưới mặt đất, tuy tốc độ chậm hơn nhiều nhưng lại dễ ẩn mình hơn so với bay trên bầu trời.

- Người điên rồi! Người căn bản không dẫn dụ mục được đâu. Chỉ có nước đem mạng mình đi nộp thôi!

A Khắc Lợi hét lớn:

- Chúng ta liều chết một trận với mục, còn có cơ hội một chút!
- Chạy về phía trước, đừng dừng lại! Ta cam đoan với người, ta tuyệt đối không có việc gì đâu! - Hàn Thạc hét một tiếng vẻ rất tỉnh táo, rồi không dừng lại, đột nhiên thay đổi phương hướng bay về phía một hướng khác.

Cùng lúc đó, phía sau Hàn Thạc chợt phát ra một tiếng hét thê lương. Nghe thanh âm thì xem ra người phía sau hắc đã gặp phải tai ương rồi.

- Mẹ ơi, chết nhanh thế!

Tốc độ Hàn Thạc đột nhiên chậm lại, hơn nữa còn cố ý phóng khí tức Tử Vong trên người ra, mấy con Huyền Ma bên trong Vạn Ma đỉnh tới tấp phóng ra ngoài, bay tán loạn bốn phương tám hướng.

Trên một vách núi, Hàn Thạc đứng sừng sững bất động, lạnh lùng nhìn mục Liệp Thần giả từ từ hiện ra một khoảng sương khói nhàn nhạt.

Lão bà này một tay còn cầm thi thể của người lúc trước cầu cứu Hàn Thạc, năm ngón tay như những lưỡi đao cắm thật sâu vào hậu tâm hắc, dường như còn đang hấp luyện thần lực trong cơ thể người nọ.

- Dê con béo, sao không chạy? - Lão bà vẻ mặt âm trầm cười nanh ác, cả tay đầy máu tươi, bước từng bước một về phía Hàn Thạc.
- Ta biết trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay người. Không bằng chờ chút khí lực liều chết với người một trận, nói không chừng còn có chút cơ hội! - Hàn Thạc lạnh lùng nhìn mục, bình thản nói.
- Người rất thông minh, biết trốn không thoát. Đáng tiếc quá, chỉ là thực lực kém một chút, nơi đây lại rất hoang dã, người là một Hạ vị thần, đối mặt với ta sẽ không có một cơ hội nào cả. Nhưng dựa vào điểm

người tiết kiệm không ít khí lực cho ta, ta sẽ cho người được chết dễ dàng một chút! - Mụ cười khùng khục quái dị, bàn tay cắm vào hậu tâm người nọ không ngừng run lên, hấp luyện thần lực còn thừa trong cơ thể hẳn rất nhanh.

Đây là một vách núi, trước đó Hàn Thạc đã nhờ Đỉnh Linh thăm dò tình huống quanh đây, đảm bảo xung quanh không có sinh mạng cao cấp nào.

Hàn Thạc đứng sừng sững giữa vách núi, phía trước là một vách núi không sâu không cạn, mây mù lằng đằng, mụ Liệp Thần giả lạnh lùng lằng lằng không đứng giữa lớp sương mù.

- À, ta xin cảm ơn người trước vậy! - Hai mắt Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào mụ, không hề tỏ ra hoảng loạn chút nào, xem ra tỉnh táo đến mức đáng sợ.

- Người không sợ ta sao? - Lão bà vẫn còn hấp luyện thần lực trên người người nọ, cũng không vội ra tay với Hàn Thạc, ngược lại nhìn hắn vẻ hứng thú.

- Đã đến nước này rồi, sợ người cũng không hữu dụng gì. Chỉ mau chết hơn mà thôi, tại sao ta lại phải sợ người! - Vẻ mặt Hàn Thạc hờ hững, lời nói cũng lạnh dần đi.

- Người rất đặc biệt, tuổi còn trẻ mà có thể có tâm cảnh này, thật sự là không dễ dàng! Đáng tiếc quá, người gặp ta quá sớm, thật là bất hạnh!

Mụ rốt cục đã hấp luyện xong thần lực Tử Vong trong cơ thể người đó, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, tựa hồ hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Nhờ sự giúp đỡ của Đỉnh Linh, vài Huyền Ma cứ bay xung quanh liên tục, đảm bảo chỗ này không có người ngoài tới.

- Vẫn chưa động thủ sao? - Hàn Thạc đột nhiên cười, nụ cười có phần tà dị, làm người ta khó có thể nắm bắt được!

“Ừa!”

Mụ kêu khẽ một tiếng, đánh giá Hàn Thạc vẻ cổ quái rồi lắc đầu thấp giọng cười khặc khặc quái dị:

- Lại có dê béo muốn chết sớm nữa chứ, quả là thú vị!

Vừa nói xong, mười ngón tay của mụ đột nhiên bắn ra những sợi tơ Tử Vong. Những sợi Tử Vong này vừa nhanh vừa độc, rít lên trong hư không, đan thành một tấm lưới rất đẹp, tràn ngập vẻ yêu dị.

Một cảm giác run sợ đến từ sâu trong linh hồn, nhanh chóng tràn vào người Hàn Thạc. Đột nhiên, tay chân hắn chợt cứng ngắc cả.

Dưới trạng thái này, Hàn Thạc không kịp bày ra bất kỳ phòng ngự nào. Chỉ nghe mấy tiếng “phập phập”, cánh tay và bả vai hắn đã bị những sợi tơ này xỏ qua. Thần lực Tử Vong trong những sợi tơ đó thoảng cái đã tràn vào cơ thể Hàn Thạc, cơ hồ trong nháy mắt đã chế trụ toàn bộ thân thể hắn.

Sau khi phát sinh những việc này, Thần chi lĩnh vực của lão bà này đột nhiên triển khai. Tất cả lực lượng nguyên tố Tử Vong ở xung quanh trong nháy mắt tụ tập lại, xoay quanh vóc người nhỏ bé của mụ, làm Hàn Thạc không thể mượn sức mạnh Tử Vong được nữa!

- Con dê đáng thương, ta còn tưởng rằng phải tốn ít nhiều khí lực, không ngờ, không ngờ lại dễ dàng như vậy! - Lão bà thấp giọng cười khẽ, giả vờ tiếc hận!

Sau một khắc, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy thần lực của hóa thân ngoại thân tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong mà hắn cố ý để tràn ngập trong cơ thể, dưới những sợi tơ của lão bà bắn vào cánh tay hắn, thông qua những sợi tơ Tử Vong bắt đầu chui vào người lão bà này.

- Sức mạnh tuyệt vời biết bao. Ráng giết thêm hơn một trăm tên nữa là ta có thể đột phá tới Trung vị thần mặt kì rồi! - Mụ ra vẻ rất hưởng thụ, nói thì thảo.

- Ừm, quả nhiên là một đường tắt. Chẳng trách nhiều người nguyện ý mạo hiểm như vậy! - Hàn Thạc dang rộng hai tay, giống như một miếng thịt bị căng trên bàn chông, xem tình cảnh tùy ý cho mụ muốn làm gì thì làm, nhưng khi nói chuyện thì không hề có ý gì sợ hãi cả.

Lão bà càng ngày càng tò mò về Hàn Thạc. Trước đây, những tiểu Thần bị mù chế trụ hấp thu thần lực trong cơ thể, hoặc là sợ hãi bất chấp tất cả giãy dụa điên cuồng, hoặc dốc sức kêu la cứu mạng, hoặc nước mắt như mưa cầu xin mù tha cho...

Song, trước giờ không có lấy một người nào khi thần lực từng giây từng phút bị người ta hấp luyện mà còn có thể thông thả như thanh niên trước mặt này!

- Người... người không sợ thật à?

Mụ có vẻ nghi hoặc khó hiểu, đánh giá Hàn Thạc vẻ quái dị, hỏi:

- Như những gì ta được biết, quá trình hấp thu thần lực cũng không thoải mái như người biểu hiện. Quá trình này kỳ thật rất đau đớn thống khổ, chẳng lẽ không phải à?

- Ta từng nếm thử đủ loại đau đớn đáng sợ hơn nhiều. Đối với ta, loại đau đớn này thật sự không đủ giết kẻ rằng! - Hàn Thạc thản nhiên cười, có vẻ còn thoải mái hơn cả mù, giống như hắn mới là người hấp luyện thần lực người khác, chứ không phải là một con cừu chờ mổ.

- Người có lẽ chưa nếm thử quá trình này bao giờ. Đừng lo, người chẳng mấy chốc sẽ có cơ hội nếm thử loại cảm giác này thôi! - Hàn Thạc nhếch miệng cười hắc hắc tà ác, nụ cười có vài phần tàn nhẫn, lại thêm tàn bạo.

“Ừa!”

Lão bà đột nhiên kinh hô. Mụ phát hiện ra không thể hấp thu thần lực trên người Hàn Thạc nữa. Việc này khác hẳn những gì mù gặp phải trước đây, làm mù nhin không được phải kêu lên:

- Thần lực trong cơ thể người chỉ có chút xíu vậy thôi à? Không có khả năng? Người là một Hạ vị thần, không có khả năng chỉ có một chút thần lực như vậy, việc này là như thế nào!

- Đương nhiên, trong cơ thể ta đương nhiên không chỉ có chút thần lực như vậy!

Lúc này đổi thành Hàn Thạc nở nụ cười nanh ác, cặp mắt tàn nhẫn dán vào người mù, âm độc lạnh lẽo nói:

- Đáng tiếc, người rốt cuộc không hấp thu được chút nào nữa rồi!

Hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong đã bị Hàn Thạc nhét vào trong Vạn Ma đỉnh. Vạn Ma đỉnh là một ma khí chí cường mà Ma tôn Cổ Thiên Tà lưu lại, cho dù không có vạn ma đầu để sử dụng, cũng không phải là vị Thần có thực lực Trung vị thần có thể làm rung chuyển được.

- Đừng giả trò với ta, bằng không ta cam đoan người sẽ chết rất thảm đó! - Tình huống có chút quỷ dị làm mù cảm thấy không thoải mái, nhìn Hàn Thạc chăm chăm nói về băng giá.

- À, không có gì đâu. Ta chỉ lấy lại những gì thuộc về ta mà thôi!

Hàn Thạc nhún vai, tựa hồ muốn chứng minh cho mù thấy, mấy sợi tơ Tử Vong mà mù bắn ra lúc này căn bản không thể trói buộc được hành động của hắn.

- Làm ăn cần phải có lời. Người mượn của ta cái gì, cũng nên phải trả lại tiền lời chứ, người thấy đúng không?

- Người... người làm sao còn có thể cử động được? Không... không có khả năng... sao có thể như vậy được? - Lão bà gầy như cái cây ma đột nhiên gào lên như bệnh thần kinh, càng lúc càng cảm thấy Hàn Thạc rất quỷ dị.

- Không có việc gì là không có khả năng cả, ta vừa mới nói, quá trình đau đớn này người chẳng mấy chốc có thể cảm giác được thôi!

Dưới cái nhìn chăm chú của mù, Hàn Thạc nhếch miệng cười ha ha. Tâm thần vừa động, ma công trong Ma Anh đột nhiên vận chuyển, Ma Nguyên lực tràn đầy mọi tế bào khắp toàn thân.

“Gừ...” - Lão bà cả người run rẩy, khuôn mặt không ngừng vặn vẹo, đột nhiên phát ra tiếng rên sồn da gà, xem ra mù đau đớn tới cực điểm rồi.

676. Chương 676:phản Khách Vi Chủ

Nếu ma công Hàn Thạc mà không phát triển nhanh như vậy, nếu hắn không có Vạn Ma đỉnh, khi đối mặt với Liệp Thần giả chỉ có nước chạy bạt mạng.

Rất rõ ràng, lão bà Liệp Thần giả này quả không may cho lắm, lại gặp phải Hàn Thạc sau khi thực lực hắn đã tăng vọt.

Hành động tổn nhân lợi kỷ là sở trường của người tu ma. Hai hóa thân ngoại thân trốn vào Vạn Ma đỉnh, không bị ảnh hưởng từ sợi tơ Tử Vong của lão bà này chút nào. Ngược lại, lợi dụng đặc tính thôn phệ của ma công, Hàn Thạc có thể phản khách vi chủ, nhất cử từ con cừu chờ mổ biến thành tên đồ tể!

Chỉ chốc lát, thần lực trong cơ thể lão bà này như nước vỡ đê, thông qua những sợi tơ tử vong của mộ xuyên vào vai và cổ chân Hàn Thạc chảy ngược vào người hắn mãnh liệt, sự đau nhức như bị dao đâm làm cho mộ ứng phó không kịp, lập tức gào lên thảm thiết.

- Người... người làm sao có thể làm như vậy được? - Việc chịu đựng những cơn đau nhức ghê gớm thì mộ thua xa Hàn Thạc. Đến cả việc mở miệng nói chuyện cũng đứt quãng, hàm răng chuột nhe ra làm mộ càng đáng sợ hơn.

Hàn Thạc chẳng nói một lời, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào lão bà, khi mộ vừa mở miệng nói, Vạn Ma đỉnh đột nhiên bay ra, trong nháy mắt gắn vào đầu mộ.

Vạn Ma đỉnh lập tức hình thành một loại từ trường gây ảnh hưởng lên linh hồn. Những sợi tơ tử vong như những mũi dùi từ Hàn Thạc cắm vào lão bà này, bây giờ bị thêm loại từ trường này làm càng thêm thống khổ, thanh âm rên rỉ truyền ra rất xa. Đồng tử màu xám trắng đã có vẻ mờ mịt, dường như không còn rõ tình huống xung quanh nữa.

Hàn Thạc đột nhiên nhắm mắt, tập trung toàn bộ sự chú ý. Sau khi Vạn Ma đỉnh xuất ra ngoài cơ thể, Ma Nguyên lực trong cơ thể hắn lưu động nhanh hơn, nhờ vào sự giúp đỡ của sợi tơ Tử vong của lão bà, kéo thần lực Tử Vong trong cơ thể mộ ra ngoài rất nhanh.

Thần lực lúc trước bị mộ hút đi chẳng mấy chốc đã trở lại cơ thể Hàn Thạc. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ vừa ra khỏi Vạn Ma đỉnh lập tức hấp thu ngay bộ phận sức mạnh này.

Trong lòng cười lạnh, Hàn Thạc không ngờ vừa mới tới Chúng Thần đại lục đã gặp phải một Liệp Thần giả hung hãn như vậy. Cũng may hắn che giấu thực lực, một chuyện bất hạnh ngược lại thành ra may mắn. Lão bà này là một Trung vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong. Chỉ cần thôn phệ thần lực trong cơ thể mộ, Hàn Thạc tin rằng mình có thể làm cho thực lực hóa thân ngoại thân tăng vọt.

Khác với hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, hóa thân ngoại thân tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong từng thu được Thần hồn của một Trung vị thần ở Thâm Uyên, có những thể ngộ từ Thần hồn về nguyên tố Tử Vong, một khi bổ sung đủ thần lực, Hàn Thạc có thể trong thời gian ngắn tiến một bước rất dài!

Vạn Ma đỉnh chụp cứng lấy lão bà, nó hình thành một từ trường ảnh hưởng rất mạnh đến linh hồn mộ. Chịu ảnh hưởng của Vạn Ma đỉnh, linh hồn mộ hoàn toàn mơ hồ, căn bản không phân rõ tình huống, chỉ có thể tùy ý cho Hàn Thạc muốn làm gì thì làm.

“Thần lực tử vong mạnh quá. Không hổ là một Trung vị thần!” - Cảm giác thần lực kinh người của đối phương, Hàn Thạc vô cùng mừng rỡ, càng hưởng thụ quá trình!

- Bố Lai Ân, bằng hữu ngài gặp nạn rồi. Còn nữa, có người đang nhanh chóng tới đây! - Khi Hàn Thạc còn đang đắm chìm trong sự hưởng thụ tuyệt vời này, Đỉnh Linh đột nhiên truyền tấn.

Chốc lát, thông qua mấy con Huyền Ma do Đỉnh Linh thả ra, Hàn Thạc phát hiện ra một đoàn người đang truy đuổi A Khắc Lợi. Đi đầu là một trung niên tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, thực lực Hạ vị thần mặt kì. Đi theo phía sau là hai tên ăn mặc giống nhau, tu luyện sức mạnh Hắc Ám, còn có mấy thần thực lực kém hơn một chút.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc lập tức hiểu được chúng chính là đám này giờ truy đuổi A Khắc Lợi. Hắn không rõ sao chúng có thể tìm được A Khắc Lợi nhanh như vậy.

Mặt khác, mấy mục tiêu lúc trước chạy trốn Liệp Thần giả bây giờ dẫn theo đám người Đa Lạc Lôi Tư, hướng về phía tiếng lão bà đang gào rú thê thảm nhanh chóng chạy tới nơi này.

Bất luận là A Khắc Lợi hay là Đa Lạc Lôi Tư đều ảnh hưởng tới đại kế thôn phệ lão bà của Hàn Thạc. Nhất là Đa Lạc Lôi Tư. Liệp Thần giả chính là đối tượng ai nấy đều muốn giết, cách làm của Hàn Thạc trước mắt có khác gì một Liệp Thần giả. Mặc dù đối tượng của hắn cũng là một Liệp Thần giả!

Một khi để Đa Lạc Lôi Tư thấy Hàn Thạc đang làm việc này, mặc kệ quan hệ giữa Đa Lạc Lôi Tư và Đường Na có thân mật như thế nào đi nữa, dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, hắn không thể không ra tay đối phó Hàn Thạc, hơn nữa từ lúc này trở đi, tên Hàn Thạc cũng sẽ vĩnh viễn gắn với thân phận Liệp Thần giả.

Thực lực Liệp Thần giả dù mạnh đến đâu cũng không có lấy một gia tộc nào dám quang minh chính đại thu nhận. Như vậy sẽ rất bất lợi cho sự phát triển của Hàn Thạc trong tương lai. Kết quả này tuyệt không phải là thứ hắn muốn!

- Giết, người đoạt hồn. Ta hủy thi! - Hàn Thạc quyết đoán truyền đạt ý đồ của mình cho Đỉnh Linh!

- Được! - Đỉnh Linh lập tức đồng ý, hơn nữa lập tức hành động ngay. Vạn Ma đỉnh vẫn gắn vào đỉnh đầu lão bà đột nhiên hạ xuống, chụp cứng lấy đầu mục.

Bỏ qua việc hấp luyện thần lực trong cơ thể lão bà, Hàn Thạc đột nhiên nhấc người lên, ma diễm mãnh liệt từ trong lòng bàn tay lóe ra “xì xì”, bao trùm toàn thân mục.

Những hoa văn kỳ lạ trên Vạn Ma đỉnh lại dần dần tràn ra lục quang rất đẹp, từng làn sóng cổ quái từ đầu lão bà chui vào Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc có thể cảm nhận được rõ ràng linh hồn mục đã bị hút vào đó.

Dưới sự đốt cháy mãnh liệt của Huyền Băng Ma Diễm, thân thể Liệp Thần giả này cháy đen thui, rốt cuộc nhìn không ra hình dạng ban đầu nữa. Đôi khi Vạn Ma đỉnh hút Thần hồn mục vào Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc dùng sức vung mạnh tay, ném vèo thân thể cháy đen của mục vào hẻm núi.

Không hề dừng lại một giây, Hàn Thạc toàn lực thi triển ma công, cả người như một cái bóng vô hình, hướng về phía A Khắc Lợi nhanh chóng bay đi.

Hàn Thạc bỏ đi hai phút, Đa Lạc Lôi Tư mang theo một đám Thần Vệ chạy tới nơi này. Lạnh lùng nhìn chăm chú chung quanh một chút, Đa Lạc Lôi Tư cau mày, nghi hoặc nói:

- Thanh âm rõ ràng đến từ chỗ này, sao lại không thấy Liệp Thần giả đâu nhỉ!

- Kỳ Á! - Một nữ nhân trẻ tuổi hô lớn, chỉ về phía tên Hạ vị thần tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong bị lão bà giết chết, thất thanh kêu lên đau đớn.

- Đại nhân, Liệp Thần giả đó nhất định biết người chạy tới, nên đã đào tẩu trước rồi! - Một Thần Vệ nói với Đa Lạc Lôi Tư.

- Ba người một tổ, phân tán ra tìm cho ta! Ai thấy mục lập tức lớn tiếng truyền tấn, nhưng không thể ra khỏi chỗ này quá xa! - Đa Lạc Lôi Tư hạ lệnh.

Đám Thần Vệ này toàn bộ đều được huấn luyện cực tốt, nghe vậy ba người một tổ, lấy Đa Lạc Lôi Tư làm trung tâm tản ra, từng bước truy tìm.

Chẳng mấy chốc, từ dưới hẻm núi sâu truyền lên một tiếng thét dài, Đa Lạc Lôi Tư biến sắc, đột nhiên nhảy xuống vách núi, chẳng mấy chốc đã tới đáy hẻm núi, nhìn thấy thi thể lão bà bị Hàn Thạc đốt cháy.

Tới gần thi thể lão bà cháy đen, Đa Lạc Lôi Tư ngồi xổm xuống, dùng trường thương trong tay đâm vài cái, đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Là mục! Liệp Thần giả đã chết! Sao có thể như vậy được nhỉ? Ai giết?

- Hả, cái gì? - Nữ nhân đang khóc khóc dầm dề cũng đi tới, nói vẻ không dám tin.

- Dựa theo miêu tả của các người, thi thể này khẳng định là của mục Liệp Thần giả đuổi giết các người. Không tin được lại có người giết mục!

Đa Lạc Lô Tư có vẻ rất khiếp sợ, sức nghĩ ra việc gì, đột nhiên hỏi:

- Phương hướng Kì Á chạy tới các người vừa mới nói có người thứ ba không?

- Đúng, chúng ta nghe được thanh âm người thứ ba nói chuyện, nhưng vì cật lực bỏ chạy nên không nghe rõ hẳn nói cái gì! - Nữ nhân đó đáp.

- Đại nhân, làm sao bây giờ? - Một Thần Vệ rõ ràng hơi lo, dò hỏi.

- Thu lấy thi thể mục về trước. Về phần người giết chết mục, chúng ta từ từ tra, người này không nhất định là có ác ý đâu!

Đa Lạc Lô Tư do dự một chút, rồi mở miệng nói:

- Mọi người đừng phân tán ra nữa, nên cẩn thận một chút!

Trong thời gian ngắn như vậy mà có thể giết chết một Liệp Thần giả Trung vị thần, nhân vật như thế quả là rất cường đại. Đa Lạc Lô Tư tính toán một chút, đột nhiên cũng thấy hơi ớn lạnh! Không dám mạo hiểm tìm tòi để tránh những tổn thất không cần thiết. Những thủ hạ này đều là người của Đa Lạc Lô Tư, hẳn không muốn bất kỳ việc gì xảy ra ngoài ý muốn.

- Đại nhân, vậy Kì Á chẳng phải là chết oan sao? - Nữ nhân bị mất bằng hữu khóc lóc gào lên.

- Kêu gào cái gì?

Đa Lạc Lô Tư sắc mặt lạnh lùng, không nhận được nói:

- Liệp Thần giả này không phải đã chết rồi à? Về phần ai giết chết Liệp Thần giả thì việc này căn bản không trọng yếu lắm! Các người còn muốn thế nào?

Nhìn một vài Thần Vệ bên cạnh, Đa Lạc Lô Tư quát:

- Trở về!

Vài thanh niên bằng hữu của người bị giết đều nhìn nhau, chỉ có thể bất lực thở dài, vì không muốn trở thành mục tiêu cho một Liệp Thần giả khác, không thể không theo sát đoàn người Đa Lạc Lô Tư.

- A Khắc Lợi, chúng ta có thể cho người một con đường sống! - Phía bên kia, đại hán tu luyện Hủy Diệt pháp tắc mang theo nhóm năm người vây chặt A Khắc Lợi, đảm bảo hẳn không thể chạy thoát, trầm giọng nói.

- Bang Ni, những lời người nói đã bao giờ làm chưa? Hắc hắc, tất cả đều rất rõ ràng. Người thả ta một con đường sống, người nói có quỷ mới tin! - A Khắc Lợi đối mặt với tình hình nguy ngập như thế mà vẫn không hiện ra vẻ hoảng loạn, cười lạnh nói vẻ trào phúng.

- Đại ca, người không phải không biết tính tình A Khắc Lợi. Nói nhiều với hắn làm gì, cứ giết hắn đoạt vật là xong hết mọi chuyện! - Một người khác hậm hực nói.

- Ngu, nếu không phải ta xé rách một phần quyền trục, nhớ kỹ nội dung, đại ca người có nói nhầm lâu với ta như vậy không? - A Khắc Lợi nhìn người nọ, thần tình tỏ vẻ khinh thường.

- Người... Người muốn chết! - Tên vừa bị A Khắc Lợi chửi không nhận được gầm lên.

- Câm mồm!

Bang Ni chặn người đó lại, hít sâu một hơi, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào A Khắc Lợi một lần nữa hỏi:

- A Khắc Lợi, người thật sự chết cũng không nói à?

- Nói hay không cũng chết, ta hà tất cho các người được như ý!

A Khắc Lợi cười hắc hắc, đôi mắt hiện lên vẻ điên cuồng:

- Nhưng trước khi ta chết nhất định sẽ đem theo một người đi cùng, người tin không?

- Mọi người cẩn thận, nhất định phải bắt sống hắn, chỉ cần mang hắn về Hải Lam đại lục, tộc trưởng sẽ có biện pháp tìm được tất cả trong linh hồn hắn! - Bang Ni phát phát tay, đoàn người chẳng những không ép chặt lại, ngược lại từng bước lui về phía sau.

“Tên kia xem ra tiêu đời rồi, bằng không hắn cũng đã đến rồi!” - Trước khi mất lý trí, A Khắc Lợi thầm nghĩ. Đối mặt một Trung vị thần, hắn không thấy Hàn Thạc có chút hi vọng nào có thể chạy thoát.

- Ta chủ công, các ngươi vây chặt hắn, A Khắc Lợi là tên điên, nên cẩn thận một chút cho ta! - Bang Ni một lần nữa lên tiếng, âm thầm nghĩ xem rốt cuộc phải bắt sống A Khắc Lợi như thế nào. Truy đuổi A Khắc Lợi lâu như vậy, hắn sớm biết gã này một khi biết mình phải chết sẽ không hề cố kỵ kéo theo vài người chết chung. Hắn thuộc loại ta chết cũng không cho người sống tốt. Thực lực hắn mặc dù vượt xa A Khắc Lợi nhưng muốn bắt sống hắn cũng rất đau đầu.

A Khắc Lợi bị vây chặt ở giữa, với thân thể trọng thương của hắn, tuyệt đối không có khả năng chạy thoát được. Trong tình huống này, A Khắc Lợi cũng không còn kỳ vọng gì, thầm nghĩ trước khi chết cũng nên kéo theo một hai tên chết theo, âm thầm thi triển thủ đoạn ngọc đá cùng vỡ, chuẩn bị giao thủ trong nháy mắt, sẽ hủy diệt bản thân mình đánh cho đối phương bị thương nặng.

- A Khắc Lợi, đừng xúc động, ta có thể cứu ngươi được! - Đột nhiên, bên tai hắn truyền đến thanh âm Hàn Thạc.

A Khắc Lợi đã chuẩn bị hủy diệt mình, bỗng nhường mảy, kinh hô:

- Ngươi không chết à?

- Chúng ta sao chết được chứ. Phải chết cũng là ngươi chết thôi! - Người nói bên tai A Khắc Lợi cười lạnh.

- Đừng nói nữa, cũng đừng lộn xộn, bảo trì tư thế này, không nên cử động! - Hàn Thạc một lần nữa nói làm A Khắc Lợi lập tức vô cùng an tĩnh.

- Động thủ! - Bang Ni quát khẽ, Thần chi lĩnh vực trong nháy mắt triển khai. Các loại lực lượng nguyên tố ở không gian chung quanh hắn toàn bộ bị nó ảnh hưởng.

Lúc này, một lá cờ đủ mọi màu sắc như một đám mây đen không biết từ đâu nhẹ nhàng bay tới, từ trên trời đột nhiên chụp xuống.

- Đại ca, đây là cái gì!

- Mau bắt A Khắc Lợi, có người khác nhúng tay, hắn nhất định tìm được người giúp đỡ rồi! - Bang Ni quát to, lao về phía A Khắc Lợi đang đứng rất nhanh.

Song Huyền Mạc Phiên chụp xuống với tốc độ nhanh hơn hắn dự tính nhiều, khi Bang Ni vừa lao về phía A Khắc Lợi, đột nhiên có loại cảm giác trời rung đất chuyển, đột nhiên không phân rõ phương hướng, sương mù nhàn nhạt không biết từ khi nào đã tràn ngập bốn phía, làm cho hắn không thể nhìn rõ ràng tình huống chung quanh.

A Khắc Lợi đang ở giữa, trong lúc đang chờ đợi lo lắng đột nhiên phát hiện ra mình lại bị người ta thô lỗ nắm lấy cái cổ nhấc lên, bị Hàn Thạc nhấc bổng lên trời. A Khắc Lợi lập tức biết ngay Hàn Thạc thật sự đã đến rồi.

- Đi thôi! - Hàn Thạc khẽ cười, giữa màn sương mù nhàn nhạt nhanh chóng bay ra xa, chẳng mấy chốc biến mất khỏi khu vực này. Huyền Mạc Phiên cũng bay theo hắn, được hắn kéo về.

- Người? Người đâu? A Khắc Lợi đâu! - Sương mù nhàn nhạt dần dần tản đi. Đến khi bọn người Bang Ni có thể nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh, đột nhiên phát hiện ra mục tiêu đã biến mất.

- Chúng ta đã lưu lại ấn ký trên người hắn, hắn không chạy thoát được đâu!

Bang Ni lấy ra một cái sừng nhọn, cắn một đầu vào miệng hít mạnh vài hơi, ngón tay chỉ về phía hướng Hàn Thạc vừa thoát đi, quát to:

- Theo ta!

- Hóa ra họ lưu lại ấn ký trên người người, chẳng trách. Ta vẫn thắc mắc sao chúng có thể tìm được người nhanh như vậy! - Hàn Thạc mỉm cười, vừa kéo A Khắc Lợi vừa nói.
- Ấn ký gì? - A Khắc Lợi cả kinh, khẩn cấp hỏi. Hắn nghe Hàn Thạc nói thế cũng hiểu được có chỗ không ổn.
- Chúng ta có thể biết được nhanh thôi, đừng khẩn cấp. - Hàn Thạc cười khê trấn an A Khắc Lợi, thầm tính toán xem muốn nhân cơ hội này giết sạch mấy người kia không. Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy để bọn chúng sống thì A Khắc Lợi mới có thể dựa vào mình, nên bỏ qua việc quay lại giết chóc.

677. Chương 677:xóm Nhỏ

Sau khi Hàn Thạc có được sự giúp đỡ của Ma Nguyên lực bản thể, đoàn người Bang Ni hiển nhiên đuổi không kịp hắn, khoảng cách song phương dần dần kéo ra.

A Khắc Lợi rất tò mò về việc làm sao Hàn Thạc có thể thoát khỏi Liệp Thần giả, làm sao có thể cứu hắn khỏi đám người Bang Ni, không ngừng truy vấn Hàn Thạc hai sự tình này. Hàn Thạc lừa hắn là Đa Lạc Lô Tư đã tới đó, nên tên Liệp Thần giả truy đuổi hắn sợ hãi mà bỏ chạy.

Về phần cứu hắn khỏi tay Bang Ni, Hàn Thạc nói là mình lợi dụng một loại thuốc gây mê hoặc. A Khắc Lợi tự mình trải qua tất cả, thấy chung quanh đột nhiên xuất hiện sương mù nhàn nhạt, rồi họ xuyên qua đó chạy trốn, nên cũng không hoài nghi Hàn Thạc gì nhiều.

A Khắc Lợi đại khái biết sơ sơ chỗ có mỏ Thần tinh, đáng tiếc hai người không quen thuộc địa hình Chúng Thần đại lục, căn bản không biết mình đang ở chỗ nào. A Khắc Lợi mặc dù đọc từ quyển trực biết vị trí đại khái của mỏ Thần tinh, nhưng cũng vô kế khả thi.

- Chúng ta phải tìm được một thị trấn có nhiều người, hỏi cho rõ ràng tình huống! - A Khắc Lợi trầm mặc chốc lát, rồi hỏi ý kiến Hàn Thạc.

- Đây là việc khẳng định phải làm, nhưng trước hết, chúng ta phải loại bỏ ấn ký trên người người, nếu không đám Bang Ni sẽ truy ra được, không chừng sẽ tiếp tục đuổi theo đó. - Hàn Thạc gật đầu đồng ý, cũng đưa ra ý kiến của mình.

- Đương nhiên, người lựa chọn một địa phương an toàn trước, chúng ta cẩn thận kiểm tra một chút.

A Khắc Lợi được Hàn Thạc cứu hai lần liên tiếp, thêm nữa vết thương chưa khôi phục, tạm thời theo ý Hàn Thạc.

- Không thành vấn đề! - Thần thức Hàn Thạc triển khai ra, với sự giúp đỡ của Đỉnh Linh có thể thăm dò được động tĩnh rất xa.

Một quả núi hoang được Hàn Thạc chọn. Chẳng mấy chốc, hắn mang theo A Khắc Lợi hạ xuống trên núi hoang.

- Ta tự mình xem xét! - Ngồi xuống trên một tảng đá màu xanh thẫm, A Khắc Lợi nhẹ giọng nói rồi nhắm mắt bắt đầu tìm kiếm ấn ký trên người mình.

A Khắc Lợi trọng thương vừa mới khôi phục một chút sức mạnh, trạng thái tinh thần rất kém, mãi mà không thể tìm được ấn ký trên người hắn.

Thấy A Khắc Lợi có chút lúng túng, thần thức Hàn Thạc chợt động, tập trung sự chú ý trên người A Khắc Lợi, thăm dò cơ thể hắn từng chút một, cố tìm tất cả những tình huống dị thường. Thần thức vô ảnh vô hình, cảnh giới Thiên Ma lại có khả năng ẩn giấu rất tốt. A Khắc Lợi căn bản không thể nhận thấy cử động của Hàn Thạc.

Lát sau, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng:

- Sau lưng ngươi, gần chỗ xương sườn ấy! Xem ra ngươi từng bị một đòn nghiêm trọng đánh vào lưng, hắn là ấn ký đã nhân dịp đó lưu lại!

- Bang Ni chó chết. Hắn vốn có thể giết ta nhưng không làm như vậy. Hắn muốn chờ ta hao phí tất cả sức mạnh, sau đó chuẩn bị bắt sống ta. Quả nhiên là chủ ý rất hay! - A Khắc Lợi chửi ầm lên, vừa nghe Hàn Thạc nói là lập tức hiểu ngay dự tính của Bang Ni.

Bang Ni có thể một kích đánh trúng lưng hắn, hơn nữa còn lưu lại ấn ký ở bộ vị gần trái tim, có nghĩa là Bang Ni hoàn toàn có thể đánh vụn trái tim hắn, giết chết hắn ngay lập tức! Sở dĩ không làm như vậy là vì Bang Ni không muốn để hắn chết, mà là muốn thu lấy mọi thứ trong linh hồn hắn. Linh hồn một vị Thần rất dễ dàng lấy được những ký ức từ linh hồn của một người thường. Song người có thực lực càng mạnh, linh hồn cũng sẽ càng phức tạp. Một Hạ vị thần bình thường có lẽ có thể lấy được mọi ký ức linh hồn của một Bán thần. Nhưng muốn tìm được tin tức từ Thần hồn của một vị Thần cùng cấp thì tuyệt đối không có khả năng.

Bang Ni hiển nhiên không thể thu được những tin tức từ Thần hồn A Khắc Lợi, do đó vẫn không dám giết chết hắn, chỉ cố bắt sống A Khắc Lợi rồi đưa hắn về Hải Lam đại lục, để một người khác lấy ký ức khỏi đầu óc A Khắc Lợi.

- Cố tìm cái ấn ký đó đi, tổng nó ra ngoài. Bằng không chúng sẽ có thể tìm được người rất nhanh! - Hàn Thạc thúc giục.

A Khắc Lợi không nhiều lời nữa, dựa theo ý kiến của Hàn Thạc chậm rãi điều động tập trung sức mạnh Hủy Diệt trong cơ thể, hội tụ vào hậu tâm từng chút một. Sau khi được Hàn Thạc hướng dẫn đã tìm được mục tiêu, đột nhiên phát lực, chỉ nghe một tiếng rắc vang lên. A Khắc Lợi rên lên một tiếng.

- Không có vấn đề gì, chúng ta có thể tới đâu đó tìm người hỏi đường, từ đó xác định vị trí của chúng ta! - Thần thức tỉ mỉ cảm ứng khắp nơi, Hàn Thạc xác định khối ấn ký đó thật sự đã bị A Khắc Lợi hủy đi rồi, lúc này gật đầu nói.

- Ừm, vị trí mỏ Thần tinh ở trong Thần Vực của Hắc Ám chủ thần, dựa theo miêu tả trên quyền trục, vị trí đó không xa nơi truyền tống nơi ta vừa tới. Do đó ta mới chạy trốn tới nơi này! - A Khắc Lợi lộ ra tin tức cho Hàn Thạc.

- Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng tìm người ta hỏi một chút! - Hàn Thạc vừa nói vừa nắm cổ A Khắc Lợi bay lên cùng.

- Lần sau người đừng có làm như vậy. Mỗi một lần bị người vặn cổ, ta cảm thấy rất không thoải mái, có cảm giác như một tù binh ấy! - A Khắc Lợi trợn tròn mắt, hầm hừ với Hàn Thạc.

- Sau này ta sẽ chú ý. - Hàn Thạc thuận miệng đáp, rõ ràng không để ý lời nói của A Khắc Lợi gì cho lắm.

Tới Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc lúc này mới thấy được vị diện này rộng cuộc rộng đến thế nào, chỉ một sơn cốc nơi đặt vị diện truyền tống mà hắn phải mất một thời gian rất dài mới bay ra khỏi phạm vi của nó. Việc này quả là không thể tưởng tượng được ở Kỳ Áo đại lục.

Dựa theo những gì Đường Na miêu tả, Chúng Thần đại lục quả thực rộng vô bờ. Nó gấp hàng ngàn lần Kỳ Áo đại lục, chính là vị diện thần kỳ rộng lớn nhất vũ trụ này. Trước kia Hàn Thạc còn chưa tin hoàn toàn, nhưng khi tới đây mới hiểu được Đường Na không phải nói đùa.

Từ khi bay ra khỏi sơn cốc đến nay, Hàn Thạc không hề phát hiện bất kỳ tung tích động vật nào, chỉ có một vài thực vật cổ quái lạ kỳ làm hắn cảm thấy rất tò mò, không nghĩ ra tại sao lại như vậy.

Rất cục cựa rời khỏi sơn cốc, đập vào mắt Hàn Thạc là một khoảng bình nguyên đất vàng, nhìn không tới bờ.

Hàn Thạc nghe theo lời Đa Lạc Lôi Tử, xuyên qua bình nguyên đất vàng là có thể nhìn thấy những xóm thôn, có thể hỏi rõ ràng vị trí của Âm Ảnh thành. Trước mắt Hàn Thạc không tính đi tới đó, nhưng mình cũng muốn tìm kiếm thêm một chút, do đó túm lấy A Khắc Lợi bay đi. Lùng sục hết hai ngày, xuyên qua khắp nơi trên bình nguyên, mãi mới cảm ứng được khí tức sinh mạng.

Bay một thời gian, trên đường chỉ toàn cảnh tượng hoang vu, không hề có dấu vết sinh mạng gì, đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của nhân loại, Hàn Thạc lập tức tăng tốc nhanh hơn.

Không bao lâu sau, một cái làng cùng loại như những thôn trang nhỏ ở Kỳ Áo đại lục xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Thạc. Trước khi tiến vào, thần thức hắn cảm ứng một chút, phát hiện ra bên trong thôn trang này có đủ loại sức mạnh linh hồn, có cao có thấp, cũng không phải đều là Thần như Hàn Thạc tưởng tượng.

- Đi thôi, tìm được một thôn trang có người rồi. Yên tâm đi, thực lực người nơi đó cũng không mạnh lắm đâu, hẳn là rất an toàn! - Hàn Thạc buông A Khắc Lợi ra, hai người cùng đi về phía thôn trang kia.

Còn chưa đến gần thôn trang, Hàn Thạc đã nghe thấy bên trong có tiếng rì rầm, nhờ sự giúp đỡ của một con Huyền Ma, hắn phát hiện ra bên trong thôn trang đang cử hành một nghi thức tôn giáo. Căn cứ vào những gì Hàn Thạc hiểu biết ở Thiên Tai giáo hội, hắn biết ngay người trong thôn trang này đang cầu nguyện một trong tam đại chủ thần của Thiên Tai giáo hội.

Có lẽ bởi vì lực lượng nguyên tố của mọi hệ quá dày đặc ở Chúng Thần đại lục, người nơi này mạnh hơn bình dân ở Kỳ Áo đại lục rất nhiều. Chỉ cảm ứng sơ qua, Hàn Thạc đã phát hiện ra người thôn này phần lớn có thực lực Bán thần, cũng có mấy người có thực lực Cơ Thần, một vài hài đồng còn rất nhỏ cũng có thực lực tương đương với Kiếm sư hoặc Ma đạo sư ở Kỳ Áo đại lục.

- Người có thể không hiểu về Chúng Thần đại lục. Xóm thôn ở đây một khi có người tu luyện tới Hạ vị thần đều không ở lại thôn của mình, mà nhất định sẽ đi vào những thành trì lớn, gia nhập vào các đại gia tộc, hi vọng có thể tiến thêm một bước, tìm được địa vị và tiền tài.

Những người ở lại đây đại đa số đều là những người yếu kém, hoặc hài đồng còn chưa chính thức phát triển. Dưới loại tình huống này, bên trong thôn đương nhiên sẽ không có người mạnh, Liệp Thần giả cũng sẽ không tới những loại thôn xóm không có Thần này. Chúng chẳng kiếm được gì ở đây cả! - Sau khi A Khắc Lợi được Hàn Thạc buông ra liền mở miệng giải thích.

- Người cũng lần đầu tiên tới Chúng Thần đại lục, sao lại có vẻ hiểu tình hình nơi này thế? - Hàn Thạc nghi hoặc hỏi.

- Mặc dù ta lần đầu tới Chúng Thần đại lục, nhưng sư phụ ta từng tới đây vài lần rồi. Khi người trở về đã kể lại cho ta rất nhiều việc, do đó ta mới biết được nhiều hơn người! - A Khắc Lợi giải thích.

- Sư phụ người đâu, sao việc này ông ấy không cùng làm với người? - Hàn Thạc ngạc nhiên, tiện thể hỏi luôn.

A Khắc Lợi thần sắc khá buồn bã, thở dài một tiếng, nói:

- Đã chết rồi, bị người đánh trọng thương ở Chúng Thần đại lục, sau khi trở lại Hải Lam đại lục không bao lâu đã bị gia tộc Bang Ni vây công đến chết. Nếu sư phụ ta không chết, đám người Bang Ni sao dám hạ thủ ta như thế?!

- Xin lỗi! - Thấy trong lúc vô ý gợi lại chuyện thương tâm của A Khắc Lợi, Hàn Thạc vội xin lỗi.

A Khắc Lợi cười gượng lắc lắc đầu, nói:

- Không sao, lần này ta tới Chúng Thần đại lục, một mặt là muốn tìm mỏ Thần tinh, mặt khác cũng muốn biết rõ ai đánh bị thương sư phụ ta, một khi ta tìm được hắn, ta nhất định sẽ báo thù cho sư phụ!

Nhìn cách nói tự tin của A Khắc Lợi, Hàn Thạc không thể tin được. Đến cả sư phụ hắn mà cũng bị thương nặng, chỉ bằng một mình hắn thì làm quái gì được?

- Người nhìn gì thế!

A Khắc Lợi trừng mắt nhìn Hàn Thạc, hậm hực nói:

- Đúng, thực lực ta bây giờ đích xác rất yếu, nhưng chờ ta tìm được mỏ Thần tinh, tìm được đủ Thần tinh ẩn chứa sức mạnh Hủy Diệt sẽ hoàn toàn khác hẳn bây giờ đó!

Nghe A Khắc Lợi nói như vậy, Hàn Thạc cũng thâm gật đầu, thâm nghĩ A Khắc Lợi hóa ra chính là có chủ ý này. Xem ra việc tìm kiếm mỏ Thần tinh cũng không chỉ là muốn đơn giản phát tài như vậy.

- Người ở đâu lại thế! - Trong lúc nói chuyện, Hàn Thạc và A Khắc Lợi đã tới cửa thôn. Một vài hài đồng đang chơi đùa cười hì hà kéo nhau chạy tới, nhí nhố hỏi hai người từ đâu tới.

- Từ địa phương rất xa! - A Khắc Lợi trả lời nhất gừng.

Hàn Thạc từ trong không gian giới chỉ lấy ra một vài món đồ nhỏ bé xinh xắn cười tủm tỉm đưa cho bọn trẻ, mỗi đứa được chia một cái. Mấy tiểu hài tử này cầm mấy món đồ chơi của hân, đứa nào đứa nấy rất vui vẻ, kéo gấu áo Hàn Thạc giật giật.

Vài người lớn xa xa vừa thấy Hàn Thạc đối đãi hòa khí với đám tiểu hài tử này như vậy, tỏ ra rất có hảo cảm với hân, đứng từ xa đã giơ tay chào, ra hiệu cho Hàn Thạc bước tới.

- Chúng ta có việc cầu người ta, đừng có giở cái mặt đưa đám đó ra, thoải mái một chút đi! - Hàn Thạc vừa đi vừa giáo huấn A Khắc Lợi. Nhưng xem ra hân cũng không để ý gì cho lắm.

678. Chương 678:chiến Thắng Bản Thân

- Chào hai vị bằng hữu, các người từ nơi nào tới thế? - Một lão già tóc hoa râm, lưng hơi còng mím cười bước tới tiếp đón hai người Hàn Thạc. Phía sau lão có rất nhiều thôn dân đều có vẻ thân thiện nhìn hai người, nụ cười luôn đọng trên môi.

Nghi thức cúng bái tam đại Chủ Thần Thiên Tai giáo hội vẫn còn tiếp tục cách đó không xa. Loại nghi thức này thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt trang nghiêm, đám thôn dân đều không quá nghiêm túc, có vẻ rất tùy ý.

- Từ bên kia sơn cốc nơi có vị diện truyền tống trận, chúng ta đến từ đại lục khác, hiện không biết vị trí của mình mà lại muốn tới một chỗ, hy vọng các vị có thể giúp chúng ta. - Hàn Thạc mím cười như nói chuyện với một lão bằng hữu, có vẻ rất nhẹ nhàng.

- À, hóa ra là như vậy, không thành vấn đề, thường thường những vị khách đến từ vị diện khác đều đi ngang qua đây. Ha ha, nhìn các người là biết đều là người thờ phụng tam đại Chủ Thần thiên tai rồi, chúng ta sẽ giúp các người. - Hân tựa hồ gặp những việc thế này rất nhiều nên không hề ngỡ, luôn vui vẻ cười nói.

- A Khắc Lợi, người tới đó nói đi. - Hàn Thạc quay đầu, khẽ gật đầu với A Khắc Lợi.

A Khắc Lợi đi theo phía sau Hàn Thạc lập tức bước lên, miêu tả với lão già về nơi mình muốn đi. Tất cả những gì hân biết đều từ quyển trục cổ xưa. Những gì ghi trên quyển trục cổ đó đã rất xưa rồi, một vài địa điểm trên đó có thể xảy ra biến hóa nào đó, lão đầu có vẻ có chút nghi hoặc, không ngừng hỏi lại A Khắc Lợi để rõ chi tiết hơn.

Sau khi giao thiệp một phen, lão đầu trầm mặc hồi lâu, rồi giật mình hiểu ra nói:

- Từ đây xuống phía nam, đại khái nửa tháng là có một quả núi bị phong bế, bên trong quả núi đó nghe nói có một quả núi nhỏ tên là Ác Ma Phong, không biết có phải là chỗ người muốn tìm không. Dựa theo miêu tả của người thì hình như đúng là nó, người có thể đến đó thử xem.

- Cảm ơn!

A Khắc Lợi trả lời nhất gừng một câu, quay đầu lại nói với Hàn Thạc:

- Đi thôi, hân là ở chỗ đó!

- Từ từ!

Lão đầu đột nhiên hô lên một tiếng. Khi Hàn Thạc quay đầu lại nhìn lão vẻ nghi hoặc, lão mới giải thích:

- Các người mới đến Chúng Thần đại lục nên có lẽ không hiểu tình huống chỗ này. Ở Chúng Thần đại lục, ngoại trừ nhân loại còn có các loại sinh mạng khác, ta vừa mới nói là quả núi đó thuộc loại bị phong bế. Nghĩa là ở đó có một vài dị tộc ở. Quả núi đó được chia cho họ, không có sự cho phép của họ thì khi các người đi vào tự nhiên sẽ gặp rất nhiều phiền toái đó.

- Ta hiểu rồi, chúng ta sẽ cẩn thận, cảm ơn người! - Hàn Thạc khẽ gật đầu cười, ra hiệu cảm ơn.

- Đừng khách khí, chú ý một chút là được rồi, họ cũng thuần phục tam đại chủ thần nên cũng chịu một vài ước thúc. Chỉ cần các người không chủ động sinh sự, hân là không có vấn đề gì đâu. - Lão đầu nhắc nhở.

Hàn Thạc tỏ vẻ đã hiểu, một lần nữa ra hiệu cảm ơn rồi kéo A Khắc Lợi đi.

- Ở Chúng Thần đại lục nhân loại tự nhiên chiếm vị trí chủ đạo. Nhưng những chủng tộc khác cũng rất nhiều. Vài người trong số họ tu luyện mười hai đại hệ sức mạnh. Có vài người bản thân có thần lực thiên phú. Dị tộc này bình thường đều thần phục dưới mười hai đại chủ thần, làm việc cho Chủ Thần, do đó họ cũng được Chủ Thần che chở. Nhưng vì họ khác với nhân loại, có những người không thích sinh sống ở thành thị của nhân loại sẽ kéo nhau vào một vài vùng đồi núi hoặc hồ đầm sinh sống. Chỉ có khi chiến đấu mới được lệnh triệu tập để tham chiến. Bên trong dãy núi đó hẳn là có vài dị tộc sinh sống. - Sau khi rời thôn nhỏ, A Khắc Lợi giải thích cho Hàn Thạc.

Đến cả Kỳ Áo đại lục cũng có người Hồn tộc, vậy thì Chúng Thần đại lục này chắc chắn càng thêm phức tạp. Năm đó Ma đạo sư Khắc Lao Đức của Thiên Tai giáo hội từng triệu hoán cả Tam Nhân Tà Thần An Tư Đạt Tư. Căn cứ vào hiểu biết của Hàn Thạc, Tam Nhân Tà Thần An Tư Đạt Tư rõ ràng là thủ lĩnh của những dị tộc này.

Đã có kinh nghiệm, không cần A Khắc Lợi nói thêm gì nữa, Hàn Thạc cũng hiểu được tình huống.

- Người làm sao khẳng định được Ác Ma Phong chính là nơi chúng ta cần tới? - Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc bắt đầu hỏi vào trọng điểm.

- Ta không dám khẳng định. Nhưng Ác Ma Phong có hiểm nghi rất lớn. Vì dựa theo những miêu tả trên quyển trục, chúng ta phải tìm một ngọn núi nhìn xa tựa như một ác ma đang giương nanh múa vuốt, thoát nhìn rất dữ tợn. Lão đầu nghe ta miêu tả một lần, hần lập tức chỉ ra Ác Ma Phong. Ta thử tính toán, phương vị đó chắc là chính xác. Ta nghĩ Ác Ma Phong hẳn là mục tiêu mà chúng ta phải tìm. - A Khắc Lợi giải thích cho Hàn Thạc.

Nghe hần nói thế, Hàn Thạc cũng đồng ý với phán đoán của hần. Nếu phương hướng chính xác, mà cũng có ngọn núi tên là Ác Ma, vậy quá nửa là mục tiêu bọn họ phải tìm.

Từ đây tới dãy núi đó thôn dân nói phải mất hơn mười ngày, hần dựa theo tiêu chuẩn của họ. Hàn Thạc mang theo A Khắc Lợi, không phung phí một giây nào, chỉ ba ngày đã đi tới dãy núi kia.

Trên đường đi, Hàn Thạc và A Khắc Lợi lại thấy rất nhiều xóm thôn, ra khỏi vùng hoang vu, số lượng nhân loại đột nhiên tăng lên. Trên đường Hàn Thạc lại phát hiện ra hai Liệp Thần giả. Họ ẩn giấu rất tốt, đều là Thần tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Âm hệ. Hai Liệp Thần giả đó chỉ vừa tiến vào Trung vị thần, Hàn Thạc không tìm được cái gì hay ho trên người họ cả, do đó chỉ cố tình tránh xa một bước.

Không biết tại sao sau khi Hàn Thạc thử thôn phệ thần lực của lão bà Liệp Thần giả Tử Vong hệ, hần lại luôn luôn cảm thấy rất hưởng thụ quá trình đó. Loại hấp dẫn muốn thực lực đột nhiên tăng mạnh như là một cơn nghiện ăn mòn ý chí Hàn Thạc, làm hần không thể tự kiềm chế, chỉ muốn tìm kiếm người tu luyện cùng hệ để hấp thụ thần lực!

Mong muốn mãnh liệt này như thời thời khắc khắc không ngừng thúc giục Hàn Thạc, nói cho hần biết loại phương pháp này nhanh chóng biết bao nhiêu, hữu dụng biết bao nhiêu, làm cho hần không tự chủ được muốn vứt bỏ mọi thứ để chạy theo nó.

- Chủ nhân, ngài không thể cứ tiếp tục như vậy được. Thời gian gần đây, tâm cảnh ngài càng ngày càng rối loạn! - Sau khi đi tới sơn cốc, Đỉnh Linh đột nhiên truyền tấn.

- Ta hiểu, ta biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng... Nhưng tạm thời ta không thể tìm được biện pháp giải quyết! - Hàn Thạc hít sâu một hơi, truyền tấn cho Đỉnh Linh.

- Điều này có lực hấp dẫn không nhỏ, nhưng ngài nên thuận theo tự nhiên. Người tu ma cũng có làm việc này, nhưng nếu bất chấp tất cả dùng việc săn bắt giết chóc người khác để đề cao thực lực cho mình thì sẽ rơi vào vết xe đổ. Thường thường loại người thuần túy lợi dụng giết người để tu luyện ma công sẽ càng ngày càng khó có thể tự kiềm chế, cuối cùng sẽ chìm vào điên cuồng, càng lúc càng xa bản ý của người tu ma, vĩnh viễn khó có thể đạt tới cảnh giới chí cao! - Đỉnh Linh giải thích cho Hàn Thạc.

- Ta phải làm sao? - Hàn Thạc rất tin Đỉnh Linh, lập tức hỏi.

- Loại này như nghiện thuốc phiện, rất lệch lạc, không phải là bản chất của ngài. Nó khác hẳn với thứ mà ngài vẫn nghĩ tận đáy lòng! Cái ngài cần làm là khống chế loại cảm giác này, hiểu được mình thật sự đang làm gì, chứ không phải chỉ cố nghĩ làm sao thông qua việc săn giết hại người khác để đề cao thực lực tự thân! - Đỉnh Linh trịnh trọng nhắc nhở Hàn Thạc.

- Ta biết phải làm như thế nào rồi!

Hàn Thạc không ngu, suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ngay vấn đề. Hắn quay sang nói với A Khắc Lợi:

- Trước đừng tiến vào dãy núi đó vội. Người cần một thời gian khôi phục thương thế cho tốt cái đã, như vậy người sẽ không trở thành gánh nặng cho ta!

- Tình hình của ta lúc này không phải dễ cho người hoàn toàn khống chế hay sao? - A Khắc Lợi ngạc nhiên.

- Chúng ta có quan hệ hợp tác, ta không muốn hoàn toàn khống chế người, cũng không lo người trong lúc mấu chốt sẽ phản bội ta. Do đó, người cần một thời gian để khôi phục, ít nhất người có thể bay được!

Hàn Thạc trầm nghĩ:

“Với sự giúp đỡ của bản thể ta, người chỉ là một tên Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt thì chỉ có đường chết, ta lo quái gì chứ?”

- Tốt lắm, chúng ta tìm một chỗ trước, để ta có thêm một chút thời gian tranh thủ khôi phục thử xem. - Đến lúc này ánh mắt A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc mới thực sự có vài phần tín nhiệm. Trước nay hắn đều tỏ thái độ rất thận trọng với Hàn Thạc, cảm thấy hai người chỉ hoàn toàn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Hàn Thạc cho A Khắc Lợi một thời gian không phải có thiện ý gì với hắn. Chính hắn cũng cần thời gian này để vượt qua sự tham lam trong lòng, ổn định tâm cảnh của mình.

Tìm một sơn động an tĩnh, Hàn Thạc nhét A Khắc Lợi vào trong. Còn mình mở một huyết động, rồi chui vào trong đó.

Hàn Thạc tĩnh tâm, dựa theo thuyết pháp của Đỉnh Linh, thử cố vượt qua lòng tham đang hành hạ nội tâm mình.

Từ cách nói của Đường Na, Hàn Thạc biết Liệp Thần giả là một đám bệnh hoạn điên cuồng, một khi chúng từng một lần hấp thu thần lực người khác sẽ thấy rất khó khống chế mình, mà theo lời Đỉnh Linh, đó chính là một loại nghiện ngập, không ngừng săn bắt giết chóc mục tiêu để thỏa mãn lòng tham, rất ít người có thể vượt qua loại cảm giác này.

Thần Vực của các chủ thần sở dĩ giết chóc đám Liệp Thần giả này cũng vì hiểu chúng không có khả năng vượt qua loại nghiện ngập này, sẽ tiếp tục giết chóc đồng loại, nên mới ra lệnh giết không tha đám nghiện không cứu được này.

Trải qua việc hấp luyện thần lực lão bà kia, Hàn Thạc cũng trải qua cảm giác tuyệt vời này, tưởng tượng cảm thấy thu lấy tất cả thần lực người khác khổ cực tu luyện, trong thời gian ngắn toàn bộ trút cả vào thân thể người, trở thành động lực làm người tiến bộ rất nhanh. Việc này đối với những người tín phụng Thiên Tai giáo hội bản thân mình cũng vô cùng tà ác, đích xác là một việc quá gần gũi.

Trong sơn động, Hàn Thạc buông lỏng nội tâm mình, dùng ý chí ương ngạnh chống lại nó để cho tâm linh trống rỗng, không ngăn cản ý niệm không lúc nào không ám ảnh hắn.

Quá trình tu luyện ma công là một quá trình chiến đấu với cả bản thân mình. Từ khi Hàn Thạc bắt đầu tu luyện ma công, hắn đã không ngừng khiêu chiến cực hạn của mình, cố chịu đựng các loại đau đớn rất vô nhân tính, tâm chí kiên định hơn người bình thường rất nhiều. Người tu ma mỗi một lần thoát thai hoá cốt đều trải qua một lần đau đớn chết đi sống lại. Quá trình đó thường thường đều dựa theo những sự đau đớn thảm khốc, thế mà Hàn Thạc vẫn có thể lần lượt vượt lên, đủ chứng minh sự ương ngạnh của hắn.

Trong sơn động, hắn dùng ý chí siêu phàm của mình lần lượt ngăn cản những ý nghĩ lệch lạc phát tác, có đôi khi cả người run lên, có đôi khi đầm ngực bóp đầu, mãi cho tới khi ý chí dần dần bình tĩnh lại.

Năm ngày sau, Hàn Thạc hoàn toàn tỉnh táo lại, tâm cảnh như được nâng lên, thành công vượt qua ý nghĩ bất chính này.

- Chúc mừng chủ nhân, ta cảm giác được ngài có vài đột phá ở cảnh giới Thiên Ma rồi! Mặt khác, ta muốn cho ngài biết, sau này ngài có thể lợi dụng ma công thôn phệ sức mạnh người khác, bởi vì ngài đã hoàn toàn có thể khống chế ý nghĩ bất chính rồi, nó sẽ không hấp dẫn ngài bất kỳ thời khắc nào như vừa rồi nữa, ngài lại một lần nữa chiến thắng chính mình!

- Ta hiểu rồi! - Hàn Thạc vui vẻ đứng lên, cả người thoải mái.

679. Chương 679:đây Là Nhi Tử Của Ta!

Ra khỏi sơn động, Hàn Thạc thấy A Khắc Lợi đang cố hết sức khôi phục thần lực trong cơ thể. Xem chừng hắn có vẻ khá hơn mấy ngày hôm trước, nhưng nếu muốn hoàn toàn khôi phục thì tuyệt không phải vài ngày là có thể làm được.

Hàn Thạc vừa đi tới, A Khắc Lợi lập tức tỉnh dậy, mở mắt nhìn hắn, cố điều chỉnh một chút, lắc lắc cổ rồi đứng lên, nói:

- Sao thế?

- Người thế nào rồi? Có tốt hơn chưa? - Hàn Thạc hỏi.

- Không có thời gian vài năm, ta không có khả năng hoàn toàn khôi phục được. Đương nhiên, nếu chúng ta tìm được mỏ Thần tinh vậy thì việc này sẽ khác đi! - A Khắc Lợi thở dài bất lực, cười khổ nói.

- Yên tâm đi, chỉ cần mỏ Thần tinh có trong dãy núi này, chúng ta nhất định có thể tìm được. - Hàn Thạc tự tin.

- Ta không có tự tin vậy đâu, người lấy đâu ra sự tự tin như vậy? - A Khắc Lợi cười hỏi Hàn Thạc.

- Ta tìm được một người bạn tốt, có hắn giúp chúng ta, chỉ cần mỏ Thần tinh thật sự có trong đó, người cứ yên tâm là chúng ta sẽ lấy được!

Hàn Thạc rất tự tin. Có Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi, hắn đột nhiên phát hiện ra kỳ thật mình đã không còn cần A Khắc Lợi nữa, chỉ cần xác định phương hướng, mỏ Thần tinh tuyệt đối có thể lấy được.

- Cái gì? Người lại tìm một bằng hữu? Trên cái đại lục này người tìm đâu ra bằng hữu? - A Khắc Lợi chấn động, hết nhìn đông tới nhìn tây vẻ thận trọng, có vẻ vô cùng lo lắng,

- Sao người không được sự đồng ý của ta mà tự tiện làm chủ, người có biết mỏ Thần tinh này có ý nghĩa như thế nào không? Một khi bằng hữu người có dị tâm, chúng ta sẽ chết sạch đó, người quá hoang đường rồi! - A Khắc Lợi hiển nhiên rất giận.

- Yên tâm đi, hắn sẽ không làm hỏng việc đâu. Hơn nữa chúng ta còn dựa theo ước định chia chác, phần của hắn sẽ lấy từ phần của ta, người bất tất lo lắng sẽ tổn hại đến ích lợi của người!

Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi không đòi hỏi Hàn Thạc gì cả, phần của hắn cũng không có gì thay đổi cả.

- Không phải vấn đề chia nhiều hay ít, bằng hữu người rất có thể sẽ làm hỏng đại sự của chúng ta, hắn ở đâu? - A Khắc Lợi rất lo lắng, có vẻ rất giận đối với việc Hàn Thạc tự tiện quyết định làm chủ.

- Ra đi! - Hàn Thạc mỉm cười, dùng sức dậm chân một cái. Thổ Giáp thi từ sâu dưới đất thò đầu ra.

- Hắn... Hắn tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ!

A Khắc Lợi một lần nữa kinh hô, chỉ vào Hàn Thạc nói:

- Người điên rồi! Người sao lại có thể tin một người như vậy? Ta còn tưởng rằng hắn tu luyện ba hệ sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám thì còn có thể hợp tác. Nhưng hắn lại tu luyện sức mạnh Địa hệ. Chúng ta rõ ràng không có khả năng đi với nhau được, sao người hồ đồ như vậy chứ?

Sau khi hấp thu hơn nửa thần lực và Thần hồn trong cơ thể viễn cổ Cự Long, trên người Thổ Giáp thi cũng có lực lượng nguyên tố Địa hệ rất rõ ràng. Hàn Thạc tương thông linh hồn với hắn, cũng phát hiện ra điều này. Hàn Thạc thấy Thổ Giáp thi đang hình thành Thần hồn cho mình. Thổ hệ chí bảo Thổ Linh châu

cũng đã dung nhập vào linh hồn hấn. Xem ra không được bao lâu nữa là Thổ Giáp thi có thể hoàn toàn thay thế được viễn cổ Cự Long, thành một vị Thần Địa hệ khác rồi.

A Khắc Lợi biểu hiện ra địch ý rõ ràng với Thổ Giáp thi. Ngũ Hành giáp thi chỉ biết nghe lệnh từ Hàn Thạc, lực cảm ứng lại vô cùng linh mãnh, lập tức nhận thấy ngay địch ý của A Khắc Lợi, truyền tấn cho Hàn Thạc:

- Phụ thân, hấn muốn giết con. Chúng ta có hành động không?

- Không không, không có chuyện gì đâu!

Hàn Thạc trấn an chút một Thổ Giáp thi, rồi nghiêm mặt nói với A Khắc Lợi:

- Người an tâm ở nguyên chỗ này với ta. Ta sẽ làm hết tất cả mọi việc ổn thỏa. Sau khi người thấy mỗ Thần tinh, sẽ nói lại về việc phân phối như thế nào. Ta dám để bằng hữu của ta xuất hiện trước mặt người thì ta cũng không sợ người sẽ làm việc gì ngu ngốc. Yên tâm đi, ta sẽ làm người hiểu được quyết định của ta chính xác đến thế nào.

- Hấn chỉ là một Thần tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ. Người nghĩ rằng bằng vào một người là có thể làm hết tất cả mọi việc à? Người phải hiểu là trong núi toàn là những tín đồ thờ phụng tam đại chủ thần Thiên Tai. Những dị tộc này một khi phát hiện trong núi có người ngoài lên vào, nếu không phải là người tu luyện ba đại hệ sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám nhất định sẽ lập tức giết chết hấn, sẽ không có gì lưu tình cả. Người cảm thấy hấn có thể tránh được cảm ứng của dị tộc này à? - A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc như nhìn thẳng không, tức giận nói:

- Trước kia ta còn cho người là rất tinh minh, tại sao trong lúc này đột nhiên trở nên ngu như vậy?

- Ta hiểu được sự băn khoăn của người! Nhưng người yên tâm, nếu ta không hoàn toàn nắm chắc, tuyệt sẽ không làm như vậy đâu! Còn người, bây giờ không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi đây chờ như ta là được. Nếu có mỗ Thần tinh thì chúng ta sẽ tới đó!

Hàn Thạc cũng không so đo với A Khắc Lợi. Sau khi nói xong, quay sang cười nói với Thổ Giáp thi:

- Đi đi!

- Người... Người dám nói với phụ thân ta như vậy hả! Nếu không có lệnh phụ thân, ta giết chết người rồi! - Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, Thổ Giáp thi luôn luôn chỉ dùng thần thức trao đổi với Hàn Thạc, lúc trước rất hồn hậu, lúc này quay sang gầm ghe A Khắc Lợi, mở miệng uy hiếp.

Thổ Giáp thi vừa mở miệng, Hàn Thạc sửng sốt, hấn trước giờ không nghĩ có một ngày Thổ Giáp thi có thể chính thức nói chuyện, hơn nữa còn dùng loại khẩu khí uy hiếp này!

A Khắc Lợi cũng ngây người, tròn mắt nhìn Thổ Giáp thi, lúc đầu là kinh ngạc, lát sau lại đánh giá Hàn Thạc cực kỳ quái dị, dò hỏi:

- Hấn... Hấn là nhi tử người à?

- Đúng, đây là nhi tử ta!

Hàn Thạc hồ hững trả lời, không thèm dùng linh hồn truyền tấn nữa mà trực tiếp dặn dò Thổ Giáp thi:

- Đừng nói thế, đi nhanh lên!

- Biết rồi phụ thân! - Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Thổ Giáp thi cười hồn hậu, rồi quay sang trừng mắt nhìn A Khắc Lợi, thân thể chui sâu vào đất, gặp Kim Giáp thi trong lòng đất, cùng nhau đi ngâm dưới đó vào sâu trong Ác Ma Phong.

"Nó... Không ngờ nó có thể nói chuyện thật! Là mở miệng nói chuyện, chứ không phải linh hồn truyền tấn... Việc này, việc này thật sự quá..." - Về mặt Hàn Thạc mờ mịt, trong lòng không ngừng lăm lăm, bị mấy lời của Thổ Giáp thi làm hấn vô cùng kinh ngạc.

- Mấy người bọn chúng là loại sinh mạng mới, mặc dù không giống với nhân loại, nhưng không thể phủ nhận là chúng có trí tuệ cao cấp! Nếu cứ tiếp tục phát triển, tương lai của chúng quả thực không thể đo lường được! - Đỉnh Linh truyền tấn vào thần thức Hàn Thạc.

- Đúng đúng, chúng đích xác thành một loại sinh mạng mới rồi. Ta cũng cảm giác được!

Hàn Thạc và Đinh Linh trao đổi. Hắn càng ngày càng cảm thấy quyết định năm đó luyện chế Ngũ Hành giáp thi là vô cùng chính xác, có Tiểu Khô Lâu và Ngũ Hành giáp thi, Hàn Thạc mặc dù một mình tiến đến Chúng Thần đại lục cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch.

- Người... Người thật là một người kỳ quái!

A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc, vô cùng khó hiểu:

- Người tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, tại sao để nhi tử người tu luyện lực lượng nguyên tố Địa hệ? Chẳng lẽ người không rõ, tương lai các người có thể sẽ là địch, thậm chí phụ tử trở mặt thành kẻ thù?

A Khắc Lợi không thể nào hiểu nổi.

- Nhi tử ta vĩnh viễn không phản bội ta, điểm này ta tin tưởng mười phần!

Ngũ Hành giáp thi và Hàn Thạc không phải là phụ tử chính thức, nhưng quan hệ của họ còn thân hơn cả phụ tử, sự tin tưởng của hắn không phải không có căn cứ.

A Khắc Lợi lắc đầu không đồng ý.

- Tính ra ta không giải thích được tác phong làm việc của người, nhưng hắn đã là nhi tử của người, ta nghĩ chuyện này còn có chỗ thương thảo, ít nhất hắn sẽ không có ác niệm gì. - A Khắc Lợi suy nghĩ một chút, thở dài nói.

Tới lúc này, Hàn Thạc cũng không còn quan tâm tới A Khắc Lợi nói cái gì nữa, sai một Huyền Ma đi theo giúp cho Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi, hắn cũng có thể thấy tình huống của chúng.

Được Thổ Giáp thi mở đường, hai người từ sâu dưới đất cùng nhau đi vào Ác Ma Phong. Hai người chôn mình dưới đất, dưới sự phân phó của Hàn Thạc vô cùng cẩn thận ẩn giấu khí tức trên người, thêm nữa cũng ở rất sâu dưới đất, Hàn Thạc tin rằng những dị tộc sinh sống trong núi hắn là không thể phát giác sự tồn tại của họ.

Thổ Giáp thi có thể đưa Kim Giáp thi tới Ác Ma Phong, chỉ cần tới đáy Ác Ma Phong, Kim Giáp thi sẽ ra mặt xử lý nền đá cứng rắn. Vô luận là thứ quặng mỏ quý hiếm nào, Kim Giáp thi đều có lực cảm ứng rất siêu phàm, một khi tiến vào giữa Ác Ma Phong, Hàn Thạc tin cho dù vị trí mỏ Thần tinh đó bí mật bao nhiêu, Kim Giáp thi cũng có thể dựa vào thiên phú thần thông mà cảm ứng ra.

Hàn Thạc tin rằng chung quanh mỏ Thần tinh tuyệt không có kết giới gì hoặc phong ấn gì. Thần tinh bên trong mỏ Thần tinh ẩn giấu khí tức thiên nhiên, đây cũng là lý do tại sao các Thần dù mạnh đến đâu cũng không thể dùng lực cảm ứng của mình để phát hiện ra nó.

Người phát hiện ra mỏ Thần tinh này nếu không phải vì đầu óc có chuyện, tuyệt sẽ không lợi dụng kết giới để phong ấn chung quanh mỏ Thần tinh, bởi vì Thần chung quanh cường đại thì càng cảm ứng được lực lượng nguyên tố mạnh hơn. Trên phong ấn và kết giới luôn luôn có sức mạnh các hệ, nếu trong một ngọn núi mà có kết giới và phong ấn, căn bản không thể gạt được người khác.

Không có sự tồn tại của kết giới và phong ấn, Kim Giáp thi lại có thiên phú thần thông, trong ngọn núi này còn có gì có thể ngăn trở được chứ?

- Phụ thân, chúng con tới chỗ đó rồi, bây giờ có tiến vào không? - Thổ Giáp thi đột nhiên truyền tấn, có vẻ rất hứng thú.

- Đừng vội động, đợi chút.

Hàn Thạc lập tức truyền tấn, sau đó thần thức liên lạc với Đinh Linh:

- Đến phiên người ra tay rồi!

- Không thành vấn đề, chủ nhân. - Đinh Linh trả lời rồi dựa vào thông đạo ngầm dưới đất do Thổ Giáp thi đào, tất cả ma đầu bên trong Vạn Ma đình được đổ ra hết, bay rất nhanh về vị trí Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi, biến thành những sợi màu đen phủ khắp người hai Giáp thi.

Vạn Ma đỉnh là ma khí cường đại của Ma tôn Cổ Thiên Tà, lợi dụng ma đầu có thể dễ dàng bố trí ra một vài ma trận thượng cổ. Mấy sợi màu đen phủ lên người Kim Giáp thi và Thổ Giáp thi chính là dùng sức mạnh những con ma đầu này hình thành hai ma trận ẩn giấu khí tức. Đỉnh Linh rất tự tin nói cho Hàn Thạc biết, ma trận mà hắn bố trí trên người hai Giáp thi không cho bất kỳ người nào ở vùng núi này có thể cảm ứng được khí tức hai người.

Hàn Thạc tin Đỉnh Linh. Lúc này hắn mới cho phép hai người Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi hành động. Hai người với sự giúp đỡ của thiên phú thần thông, thêm vào sức mạnh của ma khí Đỉnh Linh, hành động khai phá mở Thần tinh cơ hồ không để Hàn Thạc phải mất công sức gì.

- Có thể rồi đó, lên Ác Ma Phong thôi! - Sau khi Đỉnh Linh xác nhận, Hàn Thạc lập tức truyền tấn cho Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi.

680. Chương 680:nữ Thần Nhện

Bề ngoài Ác Ma Phong giống như một ác ma dữ tợn, cao vút trong mây, dựa theo miêu tả trên quyền trục A Khắc Lợi về vị trí mở Thần tinh thì rất khớp nhau. Chỉ cần mở Thần tinh thật sự ở trên Ác Ma Phong, Hàn Thạc tin Kim Giáp thi nhất định có thể tìm được mở đó, bắt đầu có thể khai thác được nó.

Được Hàn Thạc căn dặn, Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi một lần nữa hành động. Lần này do Kim Giáp thi mở đường, những viên đá cứng rắn trên đầu họ đột nhiên mềm xèo như cát, không hình thành chút trở ngại nào, tùy ý cho họ dần dần đi sâu vào trong Ác Ma Phong.

Người Kim Giáp thi vừa tiến vào bên trong Ác Ma Phong, cả người toát ra kim quang sáng chói. Những kim quang này như những sợi tơ có thể xuyên thấu tất cả, xuyên qua những lớp đá cứng rắn của Ác Ma Phong, hướng ra bốn phương tám hướng bắt đầu kéo dài ra.

Với sự giúp đỡ thăm dò của Huyền Ma, Hàn Thạc phát hiện ra những sợi tơ kim sắc trong cơ thể Kim Giáp thi bay ra đột nhiên ngừng lại, dường như đang kéo dài những sợi tơ kim sắc trong cơ thể ra, cố cảm ứng tất cả chung quanh. Việc này giống như Hàn Thạc dùng thần thức cảm ứng những khí tức sinh mạng chung quanh vậy.

Chẳng mấy chốc, Kim Giáp thi lập tức truyền về tin tức:

- Phụ thân, trong ngọn núi này có rất nhiều quặng thạch khác nhau, con không biết người cần loại nào?

Tán dương Kim Giáp thi một câu trước, rồi Hàn Thạc lập tức miêu tả cho hắn:

- Bên trong quặng thạch này ẩn chứa những sức mạnh giống như loại trên người tiểu Thủy tiểu Hỏa ấy, người cảm ứng một chút xem có tìm được không?

Mở Thần tinh là một loại quặng rất đặc thù, bên trong ẩn chứa thần lực đủ loại hệ, nhưng loại quặng này lại có thể cắt đứt sự thăm dò của linh hồn, nên Thần dù cường đại cũng không thể cảm ứng được mở Thần tinh. Nhưng đối với Kim Giáp thi thì Hàn Thạc tin không thành vấn đề, chỉ cần là quặng là hắn đã có thể cảm ứng được sức mạnh bên trong - bất kỳ quặng nào!

- Phụ thân, không cảm ứng được mấy sức mạnh giống như trên người tiểu Thủy tiểu Hỏa, cả ngọn núi này không có lấy một khối loại quặng như người nói! - Kim Giáp thi trầm ngâm một chút, tựa hồ cố xác nhận tình huống bên trong Ác Ma Phong, một lát sau mới đáp.

- Không có hả? - Hàn Thạc sửng sốt. Thăm nghĩ có phải là sai chỗ rồi không, hay là bị người ta khai thác hết rồi?

- Không có thật mà!

Kim Giáp thi trả lời, chần chờ một chút, lại mở miệng nói:

- Nhưng lại có một vài quặng có sức mạnh trên người tiểu Thổ, còn vài quặng mang sức mạnh của phụ thân, vài thứ khác nữa mà con cũng không biết là cái gì!

Hàn Thạc ngẩn ngơ, rồi chợt tỉnh ngộ, vẻ mặt chấn động, khẩn cấp nói:

- Cái nào chẳng thể, thu hoạch những quặng đó cho ta, đem hết ra đây!

Mỏ Thần tinh không có Thủy hệ Hỏa hệ, cũng không có nghĩa là không có sức mạnh hệ khác. Kim Giáp thì nói như vậy làm Hàn Thạc lập tức ý thức được mình vừa rồi không diễn đạt hết ý. Kim Giáp thì đã chứng minh phán đoán của A Khắc Lợi. Bên trong Ác Ma Phong quả nhiên có mỏ Thần tinh chưa ai phát hiện.

- Được rồi phụ thân! - Kim Giáp thì vui vẻ đáp lại. Với sự giúp đỡ của Huyền Ma, Hàn Thạc phát hiện ra Kim Giáp thì tựa như là một con xuyên sơn giáp đầy sức mạnh thần thông, tung hoành giữa Ác Ma Phong, không hề bị những tầng đá cứng rắn trở ngại. Trong tay hắn mang theo một cái bao tải tổ bố mà Hàn Thạc đã sớm chuẩn bị, không ngừng tống vào đó đủ loại quặng có màu sắc khác nhau.

Thổ Giáp thì đứng đợi ở huyết động mà Kim Giáp thì làm cho hắn, an phận chờ đợi Kim Giáp thì xong việc.

- A Khắc Lợi, không bao lâu nữa chúng ta có thể tìm được thứ chúng ta muốn! - Hàn Thạc tâm tình rất thoải mái, nhìn A Khắc Lợi đang nhìn hắn cười nói.

- Bố Lai Ân, chỉ bằng một Thần tu luyện sức mạnh Địa hệ mà có thể lấy được tất cả mọi thứ trong Ác Ma Phong cho chúng ta à? Người không nói đùa đó chứ? - A Khắc Lợi cười khổ, rõ ràng không tin Hàn Thạc.

Nếu Thần tu luyện sức mạnh Địa hệ mà có thể lợi dụng sức mạnh tìm được mỏ Thần tinh, vậy thì trên Chúng Thần đại lục sớm đã không còn mỏ Thần tinh nào nữa rồi! A Khắc Lợi mặc dù cũng là lần đầu tiên tiến đến Chúng Thần đại lục, nhưng cũng biết sự thần bí của mỏ Thần tinh tuyệt đối không phải Thần tu luyện sức mạnh Địa hệ có thể tìm được. Do đó hắn rất hoài nghi lời của Hàn Thạc.

- Đợi tí nữa người sẽ biết con trai ta làm được gì cho chúng ta!

Nếu chỉ Thổ Giáp thì đương nhiên không có khả năng hoàn thành chuyện này, nhưng thêm vào Kim Giáp thì thì lại khác hẳn. Hắn có thể cảm ứng được tất cả năng lượng quặng thạch, điểm này thì A Khắc Lợi đương nhiên không biết.

- Vậy thì ta đợi! - A Khắc Lợi lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy rất hoang đường.

- Chủ nhân, hơi không ổn rồi! - Đột nhiên, Đỉnh Linh truyền tấn cho Hàn Thạc, có vẻ có chút kinh dị.

- Chuyện gì thế? - Hàn Thạc đang nói với A Khắc Lợi, thấy Kim Giáp thì tựa hồ đã sắp xếp xong tất cả mọi việc, cũng không quá để ý đến tình huống Ác Ma Phong, vừa nghe vậy vội vàng một lần nữa tập trung sự chú ý vào Ác Ma Phong. Với giúp đỡ của Huyền Ma quan sát nhất cử nhất động trên đó.

- Trong ngọn núi có mấy cái động tăm tối, khi tiểu Kim xuyên vào trong, không thể tránh khỏi thông qua một vài huyết động. Ngài có chú ý không, trong những động này có vài lưới nhện tán loạn, trên đó có vài con nhện con, chúng nó có hình thể rất nhỏ, nhưng lại có bộ mặt của nhân loại, dường như còn có trí tuệ, tựa hồ đang quan sát hành động của tiểu Kim.

Đỉnh Linh vừa nói như vậy, Hàn Thạc lệnh cho Kim Giáp thì dừng hành động, đứng yên trong một huyết động. Nhờ giúp đỡ của Huyền Ma trên người Kim Giáp thì, Hàn Thạc quả nhiên phát hiện ra bên trong huyết động có một lưới nhện bị phá. Trên tơ nhện mềm mại có mười con nhện to bằng ngón cái. Sau khi cẩn thận quan sát, Hàn Thạc phát hiện ra những con nhện to bằng ngón cái này đích xác có bộ mặt nhân loại bé tí, con mắt nhỏ xíu như những hạt châu chuyển động liên tục, thận trọng quan sát Kim Giáp thì.

“Ủa?” - Hàn Thạc cũng có chút kinh ngạc. Tình huống này giống hệt như Đỉnh Linh vừa nói, những con nhện này đích xác đang nhìn Kim Giáp thì.

- Tiếp tục thu hoạch quặng bên trong, một khi lấy hết lập tức trở lại, đừng dừng lại! - Hàn Thạc lại hạ lệnh cho Kim Giáp thì, trong đầu âm thầm nghĩ xem có chỗ nào quái lạ không.

- Biết rồi phụ thân! - Kim Giáp thì đáp lại, tiếp tục xuyên vào trong Ác Ma Phong, loanh quanh thu thập những quặng Thần tinh này.

Mỏ Thần tinh này rải rác các nơi trong Ác Ma Phong, rất phân tán, khoảng cách giữa hai khối Thần tinh có đôi khi rất xa. Kim Giáp thì bận rộn lâu như vậy cũng đã tìm được trên trăm khối Thần tinh. Số này đã là chín phần mười ở Ác Ma Phong rồi.

Trong lòng Hàn Thạc vẫn có chút nghi hoặc, không rõ bên trong Ác Ma Phong sao lại có nhiều nhện như vậy. Nhìn hình dáng mấy con nhện này lại rất kỳ quái, còn làm Hàn Thạc có loại cảm giác quen thuộc quái dị, càng làm hắn nghi hoặc khó hiểu.

- Không đúng, mau bảo tiểu Kim trở về!

Đột nhiên, Đinh Linh kêu lớn vào thần thức Hàn Thạc:

- Bên trong Ác Ma Phong có một sinh mạng cường đại đang thức tỉnh, nó đang trong trạng thái ngủ say đặc thù, đến cả ta cũng không cảm ứng được, nó nguy hiểm vô cùng, chúng ta phải lập tức rút lui!

Hàn Thạc kinh hãi thất sắc, đang chuẩn bị hạ lệnh cho Kim Giáp thi, thông qua Huyền Ma trên người Kim Giáp thi đã biết tại sao Đinh Linh lại khẩn trương như vậy.

Ở trung ương Ác Ma Phong có một huyết động rất lớn, chiếm cứ bốn phần không gian của bụng núi. Một mảng lưới nhện thật lớn treo trong huyết động. Trên đó có một con nhện dài ba mươi thước, mỗi một trảo bén nhọn đều dài mười thước. Con nhện đó có một gương mặt nhân loại mỹ lệ đầy nữ tính, hàng lông mi dài mượt nhẹ nhẹ nhấp nháy, tựa hồ đang từ trong mộng sắp thức tỉnh.

Dưới thân mù, có một đồng Thần tinh màu đen rất lớn. Mụ tựa hồ vẫn đang tập trung chìm vào việc hấp thu thần lực Hắc Ám bên trong, cho nên mới không hề có khí tức như vậy.

Hàng lông mi mù nhúc nhích, một luồng sức mạnh Hắc Ám vô cùng kinh khủng dần dần tản ra khắp cơ thể mù, cách xa như vậy mà Hàn Thạc ở ngoài dãy núi vẫn cảm giác được áp lực đáng sợ!

Lúc này, hai mắt Kim Giáp thi nhìn chăm chăm vào thần tinh chứa đầy năng lượng hắc ám dưới thân mù, đang chuẩn bị lấy nó cho Hàn Thạc, có vẻ còn chưa ý thức được hắn đang đối mặt với một sinh vật nguy hiểm sắp thức tỉnh.

- Trở về, mau trở về cho ta! - Hàn Thạc ra lệnh cho Kim Giáp thi như điên, có lẽ vì quá khiếp sợ, nên trong khi dùng thần thức truyền tấn cũng không tự chủ được mở miệng hét lớn lên.

- Bố Lai Ân, sao thế? - A Khắc Lợi bị Hàn Thạc làm giật bắn cả người, kinh hãi hô lên.

- Phụ thân, còn có một khối cuối cùng, lấy xong là con ra ngoài! - Kim Giáp thi rất tận tâm tận chức, muốn làm xong việc cho Hàn Thạc.

- Mặc kệ khối Thần tinh quý quái đó, trở về cho ta! Ngay lập tức! - Hàn Thạc gầm lên.

A Khắc Lợi bị dọa lùi lại vài bước.

- Bố Lai Ân người điên rồi. Người đã quên mục đích của chúng ta rồi? - A Khắc Lợi cả kinh, lập tức tiến lên một bước, tựa hồ cảm thấy trạng thái này của Hàn Thạc hơi có vấn đề, muốn giúp hắn khôi phục.

- Cút ngay! - Không đợi A Khắc Lợi đến gần, Hàn Thạc vung cước đá ra, A Khắc Lợi bị đá bay ra ngoài, bắn cả người vào vách đá.

- Người làm gì thế?

A Khắc Lợi giận dữ, cổ nén cơn đau đứng lên, lớn tiếng quát lớn Hàn Thạc:

- Người muốn nuốt trọn à?

Không thèm đáp lời A Khắc Lợi, Hàn Thạc tập trung tất cả sự chú ý vào Kim Giáp thi. Được Hàn Thạc ra lệnh, Kim Giáp thi hiểu được sự khẩn cấp của phụ thân mình, cuối cùng nhìn thoáng qua đồng Thần tinh màu đen dưới con nhện mặt người đó, lập tức theo đường cũ lui về.

Khi Kim Giáp thi vừa rút lui, con nhện mặt người thật lớn rốt cục hoàn toàn tỉnh dậy khỏi trạng thái ngủ say. Sức mạnh Hắc Ám kinh khủng trên người mù thoáng cái khuếch tán ra, thông qua những sợi tơ nhện dưới thân mù bắn vào giữa Ác Ma Phong, lan ra bốn phương tám hướng.

- Gan lớn bằng trời, dám trộm đồ của La Ti ta! - Con nhện khổng lồ mặt người gầm lên, tiếng gầm tản ra rất xa, quanh quẩn khắp nửa dãy núi.

“A...” - Kim Giáp thi còn chưa ra khỏi Ác Ma Phong đã bị trúng mấy sợi tơ chứa đầy thần lực hắc ám, đột nhiên kêu to lên.

- Bảo hần bắt chấp tất cả trở về mau, ta sẽ hy sinh vài ma đầu bảo vệ cho hần! - Đỉnh Linh vội vàng truyền tấn.

- La Ti, Tri Thù nữ thần La Ti! Không ngờ lại là mẹ! Ta làm sao xui xẻo như vậy chứ! - Lúc này vừa nghe con nhện mặt người đó gào lên, Hàn Thạc khiếp sợ thì thào.

681. Chương 681:phân Phối Lại

Tri Thù nữ thần La Ti là đối tượng được tín ngưỡng của Hắc Ám tinh linh ở thế giới ngầm Kỳ Áo đại lục, cũng là chủ nhân của A Đại Nhi chết trong tay Hàn Thạc. Khi ở Kỳ Áo đại lục, Hàn Thạc lợi dụng A Đại Nhi làm môi giới, thông qua tế đài liên lạc với La Ti một lần.

Lần đó vì trung gian cách không biết bao nhiêu vị diện, Hàn Thạc cũng không biết La Ti cường đại thế nào. Bây giờ chính thức cảm nhận được sự phẫn nộ La Ti, Hàn Thạc mới hiểu được Tri Thù nữ thần La Ti có thực lực Thượng vị thần.

Thần thức Hàn Thạc có lẽ có thể thăm dò rõ ràng một Trung vị thần. Nhưng đối với La Ti là Thượng vị thần thì không làm gì được. Có thể khẳng định là khi đối diện với một Thượng vị thần, trước mắt Hàn Thạc tuyệt không thể đối phó được. Hần phải lập tức rời phạm vi này ngay, tránh bị Tri Thù nữ thần cảm ứng được sự tồn tại của hần.

- Chủ nhân, cho tiểu Kim và tiểu Thổ toàn lực chạy xuống phía dưới. Có thể xuống sâu bao nhiêu thì xuống!
- Đỉnh Linh một lần nữa quát khẽ nhắc nhở trong thần thức Hàn Thạc. Hần vô cùng quan tâm tới Ngũ Hành giáp thi và Tiểu Khô Lâu, có lẽ vì cùng là một loại sinh mạng mới nên hần tự nhiên có bản năng thích thân cận với Ngũ Hành giáp thi.

Thoát khỏi sự kinh ngạc, Hàn Thạc khẩn cấp truyền đạt ý niệm của mình cho Kim Giáp thi và Thổ Giáp thi. Kim Giáp thi bị thần lực Hắc Ám đánh một cú rất nặng, ngã nghiêng ngã ngửa rơi xuống dưới sâu Ác Ma Phong, trên người bốc lên hai luồng khói đen.

Thân là chủ nhân Đỉnh Linh, Hàn Thạc lập tức biết ngay hai ma đầu trên người Kim Giáp thi theo hai luồng khói đen đó tan thành mây khói rồi, không thể nào tụ lại được nữa.

Kim Giáp thi choáng váng, thân thể lắc lư, vô tình dựa theo ý nghĩ Hàn Thạc mà bay xuống đáy. Tầng đá cứng rắn này như không khí vô hình, không hề trở ngại gì hần cả.

- Sinh vật cấp thấp khốn khiếp, người trốn không thoát đâu! - La Ti rít lên, thanh âm cực kỳ chói tai.

- Sao, chuyện gì thế? - A Khắc Lợi bị Hàn Thạc một cước đá bay, lập tức muốn đứng dậy quát hần, bỗng nghe thấy tiếng rít kinh khủng ghê rợn từ trong Ác Ma Phong truyền đến, lập tức hiểu được sự tình có thể khác với những gì gã tưởng tượng, vội vàng dò hỏi.

- Chọc phải một Thượng vị thần. Chúng ta lập tức thoát đi ngay. Một khi bị mẹ phát hiện sự tồn tại của chúng ta thì sẽ không đi được nữa đâu! - Hàn Thạc cau tít cặp mày, đột nhiên hạ xuống bên cạnh A Khắc Lợi rồi vươn tay chọc cứng lấy cổ A Khắc Lợi, bắt chấp tất cả bay ra ngoài.

Trong thời khắc như thế này, A Khắc Lợi cũng quên mất trước đó đã cảnh cáo Hàn Thạc, căn bản không quản Hàn Thạc nắm cổ hần như thế nào nữa, kinh hoảng nói:

- Chuyện gì thế, trong đó sao lại có một Thượng vị thần chứ?

- Ta hỏi người đó?

Hàn Thạc tức giận dừng dưng, hướng về phía A Khắc Lợi quát.

- Nếu con trai ta có gì bất trắc, đừng nói người đừng mơ tưởng đến mộ Thần tinh này, đến cả người cũng phải chôn cùng!

A Khắc Lợi nghe Hàn Thạc gầm lên như vậy không nói một lời. Tới lúc này hắn mới hiểu được vừa rồi vì sao Hàn Thạc đột nhiên bạo nộ như vậy. Trước khi tới đây, hắn vô cùng tự tin nói là mỗ Thần tinh này thuộc loại vô chủ. Chính vì thế, Hàn Thạc mới yên tâm cho Kim Giáp thi và Thổ Giáp thi mò vào lấy đồ như vậy. Bây giờ đột nhiên lôi đầu ra một Thượng vị thần, hắn đích xác phải gánh chịu rất nhiều trách nhiệm. Do đó Hàn Thạc chửi bới hắn như vậy, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng thôi.

- Chủ nhân, ngài mau mau rời khỏi nơi này! Trên người tiểu Kim và tiểu Thổ có ma trận hình thành từ ma đầu của ta bảo vệ. Một khi xuống tới đây, Tri Thủ nữ thần kia cũng đừng mơ tới việc cảm ứng được vị trí của họ. Còn ngài không có ma trận gì ẩn giấu và bảo vệ, nếu bị mục phát hiện ra thì phiền toái lắm!

- Ta hiểu rồi! - Hàn Thạc không còn nói với A Khắc Lợi, cũng không tiếp tục rón rén, mà điên cuồng lưu chuyển Ma Nguyên lực trong cơ thể. Vừa làm thế, tốc độ hắn đột nhiên nhanh hơn năm lần, mang theo A Khắc Lợi bay đi như là một đạo quang ảnh nhật nhòa, nhanh chóng bay về phía phương hướng Âm Ảnh thành.

A Khắc Lợi được Hàn Thạc nắm theo, cảm nhận được rất rõ ràng tốc độ đồng bọn tăng nhanh chóng, trong lòng hoảng sợ cả kinh, vội vàng ngẩng đầu cố nhìn Hàn Thạc. Hắn phát hiện ra vẻ mặt Hàn Thạc rất cau có, nên không nhìn ra có gì đặc thù, cũng không nghĩ ra tại sao tốc độ Hàn Thạc tự nhiên tăng nhanh gấp mấy lần.

Chỉ cần toàn bộ Huyền Ma không hóa thành khói bụi, Hàn Thạc có thể biết được tình huống Kim Giáp thi và Thổ Giáp thi. Thần lực Hắc Ám Tri Thủ nữ thần La Ti thấu nhập vào sâu trong Ác Ma Phong. Tất cả những con nhện trong Ác Ma Phong đột nhiên trở nên điên cuồng. Ác Ma Phong cũng vỡ ra từng vết rách lớn, những con nhện này tựa hồ biết vị trí của Kim Giáp thi và Thổ Giáp thi. Con nào con nấy lao lên hướng về phía chúng.

Hai ma đầu vừa tan thành mây khói, trên người Kim Giáp thi phát ra những tiếng leng keng bất tận. Thân thể hắn cũng càng ngày càng không ổn, nhưng vẫn còn bay về phía chỗ Thổ Giáp thi đang chờ.

Kim Giáp thi thu nạp Kim chi nguyên lực ở Kim Tuyệt chi địa hình thành thân thể. Người hắn tuy không linh hoạt mềm dẻo như ma thể của Hàn Thạc, nhưng độ cứng rắn thì chỉ có hơn chứ không kém. Trong số Ngũ Hành giáp thi, năng lực phòng ngự của Kim Giáp thi là cường đại nhất. Đó là loại thân thể đao thương bất nhập nước lửa không vào.

Công kích của Tri Thủ nữ thần phân tán khắp các góc ngách của Ác Ma Phong. Sức mạnh kinh khủng bị yếu bớt trăm lần, mà sức mạnh chính thức đánh vào người Kim Giáp thi lại bị ma đầu chia sẻ một phần, cuối cùng phần đánh vào người Kim Giáp thi chỉ phát ra những tiếng leng keng không ngừng, không thể làm vỡ vụn thân thể của Kim Giáp thi.

Bốn ma đầu tan thành mây khói, Kim Giáp thi lắc lư lão đảo rất cực cũng trở lại chỗ Thổ Giáp thi dưới đáy Ác Ma Phong. Thổ Giáp thi dưới sự ra lệnh của Hàn Thạc sớm đã chuẩn bị rồi. Khi Kim Giáp thi vừa xuất hiện, lập tức đỡ lấy hắn, bắt chấp tất cả chui xuống dưới đất thật sâu.

Hàng trăm hàng ngàn con nhện nhỏ ào ào lao tới như một đàn châu chấu. Theo những kẻ nứt khe đá, dày đặc nhằm về phía Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi. Những con nhện mặt người này được lệnh của La Ti, từ trạng thái trầm tĩnh biến thành vô cùng tàn bạo. Sức mạnh trong cơ thể tựa hồ toàn bộ được phát ra ngoài, quả là vô cùng phiền toái.

Chúng phun ra từng sợi tơ màu đen, rất dính, dần dần vây bọc phương hướng Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi đang hạ xuống. Những sợi tơ hắc ám được lực lượng Hắc Ám trong Ác Ma Phong tăng cường, biến thành vừa nhanh vừa độc, làm cho Thổ Giáp thi hơi luống cuống tay chân.

Thổ Giáp thi nắm chặt Kim Giáp thi, vẫn tiếp tục bỏ chạy xuống đáy Ác Ma Phong. Phía sau lưng hắn có vô số con nhện đuổi theo, vừa đuổi vừa bắn ra những màn tơ đen dính dính.

Khi những sợi tơ này dính vào người Thổ Giáp thi, tốc độ rơi của hắn xuống phía dưới đột nhiên chậm lại. Bị mấy trăm con nhện nhỏ lôi kéo, Thổ Giáp thi không ngờ lại không nhúc nhích được nữa!

- Ta phải ăn các ngươi từng chút một. Sinh mạng cấp thấp khốn kiếp! - Tri Thủ nữ thần La Ti vẫn ở trung ương Ác Ma Phong, đợi cho những tơ nhện dính cứng vào lưng Thổ Giáp thi, lúc này mới rút lên động thân

đi về phía hắc.

- Làm sao bây giờ? - Hàn Thạc đang bay đi rất nhanh bỗng khựng lại, thần tình hoảng loạn, mỗi một khắc đều sốt ruột như phát điên.

- Tiếp tục chạy, ta đảm bảo hắc không có việc gì đâu! - Đỉnh Linh trả lời. Sau một khắc, Hàn Thạc phát hiện ra phía sau lưng Thổ Giáp thi cũng bốc lên làn khói đen. Một ma đầu đột nhiên thiêu cháy, những sợi tơ đen do những con nhện phun ra đột nhiên đứt đoạn.

Thổ Giáp thi vừa mới bị khống chế bỗng thân thể chột rung lên, đột nhiên bắn vào sâu trong đất. Cái động sau lưng hắc bỗng nhiên biến mất, ngăn trở những con nhện tiếp tục phun tơ ra một lần nữa.

Thổ Giáp thi vừa vào sâu trong đất rốt cuộc không bị ngăn trở nữa, mang theo Kim Giáp thi theo sự phân phó của Hàn Thạc lao thẳng vào lòng đất. Chẳng mấy chốc đã xuống sâu trên ngàn thước.

- Khốn khiếp thật. Chúng lại chạy thoát... lại chạy thoát!

Tri Thù nữ thần La Ti gầm lên, cả ngọn Ác Ma Phong đều rung lên.

- Ta mới phát hiện một mỏ Thần tinh không lâu, không ngờ bị sinh mạng cấp thấp này chiếm tiện nghi. Không thể tha thứ được, tất cả lũ khốn khiếp phải chết!

Ác Ma Phong rung lên trong những tiếng ầm ầm bất tận, giữa ngọn núi bỗng phá vỡ ra một lỗ thật lớn. Vài cái chân nhện bén nhọn hẹp dài như mũi dao, khoét ra một huyết động. Thân thể khổng lồ của Tri Thù nữ thần La Ti cũng chui ra khỏi Ác Ma Phong.

Vừa từ Ác Ma Phong đi ra, La Ti lập tức bay về phía Hàn Thạc đuổi theo. Tốc độ nhanh tới mức làm hắc chấn động.

“Không xong, bị phát hiện rồi!” - Trong lòng Hàn Thạc rối loạn, bắt đầu nghĩ tới việc có nên vứt bỏ A Khắc Lợi đi không, rồi sau đó một lần nữa sử dụng Huyết Liệt Ma Độn quyết né qua kiếp này.

- Đừng làm vậy. Chủ nhân. Bình phục tâm cảnh ngài lại. Ngài cần tiếp tục lợi dụng Huyền Ma xem tình huống ở Ác Ma Phong! - Đỉnh Linh vội vàng truyền tấn, không cho Hàn Thạc làm liều.

Vừa nghe Đỉnh Linh quát như vậy, Hàn Thạc hít mạnh mấy hơi, nhanh chóng điều chỉnh tâm thần mình, buộc tâm cảnh mình đạt tới trạng thái không hề rung động.

Vừa tỉnh táo lại, Hàn Thạc lợi dụng Huyền Ma do Đỉnh Linh bố trí trên một ngọn núi cao vút, đột nhiên phát hiện ra Tri Thù nữ thần La Ti vừa xé rách động khẩu trên Ác Ma Phong căn bản không hề di động. Từ trên người mù bay ra mấy ảo ảnh Hắc Ám, hướng ra bốn phương tám hướng khuếch tán.

- Mụ căn bản không di động, cũng không hề đuổi theo hướng về bên này. Chỉ lợi dụng ảo ảnh để truy tìm mục tiêu. Chúng ta không cần phải xen vào. Cứ lo chạy cho nhanh, ảo ảnh này không đuổi kịp ngài đâu! Chỉ khi nào ảo ảnh phát hiện ra chúng ta thì mụ mới chính thức đuổi theo chúng ta! - Đỉnh Linh giải thích cho Hàn Thạc.

Được Đỉnh Linh nhắc nhở, Hàn Thạc đầu óc lặng như nước hồ điều chỉnh bản thân mình tới trạng thái tốt nhất. Không thèm quan phía sau đang có ảo ảnh Hắc Ám đuổi theo, chỉ lo toàn lực chạy về phía Ám Ảnh thành.

Bay được một lúc lâu tới xung quanh một sơn thôn, Hàn Thạc và A Khắc Lợi bỗng ngừng lại. Dựa theo những gì A Khắc Lợi hiểu về Chúng Thần đại lục, người của dị tộc chịu ước thúc của tam đại Thiên Tài chủ thần. Tuyệt đối không dám tập kích thôn trang nhân loại. Lúc này Hàn Thạc cũng khẳng định mình đã thoát khỏi sự truy sát của Tri Thù nữ thần rồi.

Hàn Thạc cũng không tiến vào sơn thôn, mà dừng lại ở xung quanh một bờ sông. Mặc kệ A Khắc Lợi nghi hoặc khó hiểu, hắc chỉ cố khôi phục sức mạnh cho mình.

Tới đêm khuya, Hàn Thạc đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt âm trầm, trầm giọng nói với A Khắc Lợi vẫn còn đang bồn chồn bất an:

- Phân chia lại! Hiệp nghị lúc trước bị hủy bỏ, lần này do ta phân phối!

Hàn Thạc vừa nói xong, dưới chân hắn bỗng thấy Thổ Giáp thi chui ra. “Choang”, Thổ Giáp thi ném cái túi lớn đầy Thần tinh xuống, nói với Hàn Thạc.

- Phụ thân đừng lo lắng, tiểu Kim không việc gì đâu!

Thổ Giáp thi vừa nói như vậy, Hàn Thạc sắc mặt mới tươi lên một chút.

682. Chương 682: chia Hàng

A Khắc Lợi nhìn đồng Thần tinh vung vãi dưới đất, trợn mắt há mồm ngây dại, mãi mà không nói gì.

Thổ Giáp thi vứt đồng Thần tinh trên mặt đất rồi đứng bên cạnh Hàn Thạc nhìn A Khắc Lợi đầy thù địch, giống như chỉ cần Hàn Thạc ra lệnh một tiếng là hắn sẽ lao vào xé A Khắc Lợi thành mảnh nhỏ.

Từ khi được Thổ Giáp thi cho biết Kim Giáp thi không có gì đáng ngại, Hàn Thạc thở phào một hơi. Hắn ngồi xổm xuống phân loại các khối Thần tinh, nói:

- Chín khối Thần tinh Địa hệ, ba mươi hai khối Phong hệ, mười hai khối Tử Vong hệ, hai mươi tám khối Lôi Điện hệ, mười sáu khối Hủy Diệt hệ, năm khối Quang hệ, bốn khối Sinh Mạng hệ, tổng cộng một trăm linh sáu khối Thần tinh!

- Thật à, đúng thật là Thần tinh! Người có thể làm được à! - Lát sau, A Khắc Lợi kinh hô một tiếng, mừng rỡ như điên.

- Tổng cộng một trăm linh sáu khối Thần tinh, ta và con ta giữ bảy thành, người giữ ba thành, à, nghĩa là người chỉ có thể giữ ba mươi khối. Người lấy mười khối Thần tinh Hủy Diệt hệ, ta cho người mười khối Phong hệ và mười khối Lôi Điện hệ, tổng cộng thành ba mươi khối. Cứ phân phối như vậy đi!

Hàn Thạc ngẩng đầu lên nói với A Khắc Lợi:

- Người có ý kiến gì không?

Để có thể tìm được mỏ Thần tinh này, A Khắc Lợi cũng hiểu hai cha con Hàn Thạc xuất lực nhiều nhất, hắn ngoại trừ chỉ rõ địa điểm, cơ hồ không làm gì cả, còn làm liên lụy Hàn Thạc phải ra tay cứu giúp. Hắn cuối cùng có thể giữ ba thành đã coi là rất may mắn rồi.

Tình thế này Hàn Thạc cho dù chiếm sạch toàn bộ mỏ Thần tinh về mình thì hắn cũng vô kế khả thi.

- Ta không có ý kiến gì về phương thức phân phối này. Nhưng nếu người không tu luyện sức mạnh Hủy Diệt thì người cho ta mười sáu khối Thần tinh Hủy Diệt hệ đi. Ta có thể đổi mấy khối Thần tinh Phong hệ và Lôi Điện hệ còn lại, như vậy có được không? - A Khắc Lợi do dự một chút, rồi đưa ra phương thức phân phối mới với Hàn Thạc.

- Không được, ta cũng cần vài khối Thần tinh Hủy Diệt hệ, ta cũng cần dùng nó!

Hàn Thạc cự tuyệt rất thẳng thắn, rồi nói với A Khắc Lợi:

- Người giữ mười khối Thần tinh Phong hệ, mười khối Thần tinh Lôi Điện hệ, có thể đổi lấy tinh tể ở Chúng Thần đại lục, nên người cũng có thể dùng hai hệ Thần tinh này để tìm người đổi lấy Thần tinh Hủy Diệt hệ, tóm lại người không thể lấy hết được!

- Người cần Thần tinh Hủy Diệt hệ làm cái gì? - A Khắc Lợi cười khỏ, không rõ tại sao Hàn Thạc cứ phải chiếm lấy một bộ phận Thần tinh Hủy Diệt hệ.

- Ngoại trừ tu luyện lực lượng nguyên tố Tử Vong, ta còn tu luyện Hủy Diệt pháp tắc. Do đó ta cũng cần Thần tinh Hủy Diệt hệ! - Hàn Thạc thản nhiên nói, hơn nữa vận dụng sức mạnh của hóa thân ngoại thân Hủy Diệt, dùng bản thể làm môi giới phóng thích ra Thần chi linh vực Hủy Diệt hệ.

Vừa thấy Thần chi linh vực Hủy Diệt hệ, A Khắc Lợi lập tức giật mình cả kinh, một lần nữa kinh hô:

- Người lại đồng tu hai hệ à. Làm như vậy người sẽ không có khả năng chính thức đạt tới đỉnh của bất kỳ một hệ nào cả, người quá hồ đồ rồi!

Hàn Thạc tam linh cộng sinh, nhưng lại hoàn toàn độc lập, căn bản không bị hạn chế bởi vấn đề A Khắc Lợi vừa nói, nghe vậy chỉ mỉm cười lắc lắc đầu, nói:

- Cái này không cần ngươi lo. Ta biết mình đang làm gì!

Đang khi nói chuyện, Hàn Thạc chủ động lấy phần Thần tinh mà A Khắc Lợi được hưởng. Hắn cũng khá là công bằng, không hề chọn lựa những khối Thần tinh bé cho A Khắc Lợi.

Mười khối Thần tinh Hủy Diệt hệ, mười khối Thần tinh Phong hệ, mười khối Thần tinh Lôi Điện hệ lần lượt được Hàn Thạc xếp sang một bên, để trước mặt A Khắc Lợi.

- Đây là phần của ngươi được hưởng. Có mười khối Thần tinh Hủy Diệt hệ này, tin rằng ngươi ít nhất có thể đạt tới Hạ vị thần mặt kì Hủy Diệt hệ. Hy vọng tương lai ngươi có một ngày có thể báo thù rửa hận cho sư phụ ngươi! - Nhìn thẳng vào A Khắc Lợi, Hàn Thạc trầm giọng nói.

A Khắc Lợi cười khỏ, thu hồi ba mươi khối Thần tinh, thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc không phải là một trăm linh sáu khối Thần tinh Hủy Diệt hệ. Chỉ có mười khối Thần tinh Hủy Diệt hệ thì không đủ làm ta đột phá bằng với hắc được!

- Biết điều chút đi. Thần tinh là phương pháp làm tăng tiến thần lực an toàn nhất. Mười khối Thần tinh Hủy Diệt hệ là bảo vật vô cùng quý giá ở Chúng Thần đại lục rồi. Ngươi giữ mình cho tốt, tìm một chỗ an toàn hấp thu sức mạnh trong đó rồi tính tiếp đi. - Hàn Thạc nhắc nhở.

- Ngươi đi đâu? - A Khắc Lợi nghe Hàn Thạc nói thế, biết hai người sắp chia tay, hắn và Hàn Thạc ở chung vài ngày, cảm thấy Hàn Thạc xem ra cũng rất khá, do đó mới hỏi như vậy.

Thay đổi là một người khác, trong lúc mấu chốt này rất có thể sẽ giết luôn hắn, độc chiếm tất cả Thần tinh. Hàn Thạc mặc dù bá đạo một chút, nhưng nghĩ lại thì A Khắc Lợi vẫn cảm thấy hắn làm người ít nhất không dối trá, là một bằng hữu đáng tin cậy.

- Ta sẽ tới Âm Ảnh thành. Nhưng tương lai ta có ở Âm Ảnh thành hay không thì cũng khó nói, hữu duyên gặp lại nhé. - Hàn Thạc cũng hơi hâm mộ A Khắc Lợi, bằng không ngay từ đầu cũng sẽ không bỏ năm mươi lam tinh tệ cho hắn, giúp hắn làm thần bài.

- Bảo trọng, ta sẽ ở loanh quanh gần xóm này tìm một chỗ an toàn khôi phục thương thế. Sau khi ta khôi phục thực lực, sẽ hấp thu thần lực Thần tinh Hủy Diệt, nói không chừng sẽ đi Âm Ảnh thành tìm ngươi đó!

- A Khắc Lợi cười nói.

- Không thành vấn đề, đây là năm viên tử tinh tệ, ngươi lưu lại mà dùng. Khi không nắm chắc đừng mạo hiểm lấy Thần tinh ra dùng, việc đó quá nguy hiểm! - Hàn Thạc sợ A Khắc Lợi không có tiền bạc gì, sẽ xách Thần tinh Phong hệ và Lôi Điện hệ ra bán, đánh động những người tham lam tới cướp đoạt, lúc đó chỉ có nước chết mà thôi.

- Đa tạ, ta biết cân nhắc, sẽ không gặp phiền toái gì đâu. Cho dù ta bán Thần tinh cũng sẽ tới Thần Vực của Thời Không chủ thần và Vận Mệnh chủ thần quản hạt, không đến nỗi bị cướp bóc đâu. - A Khắc Lợi biết Hàn Thạc lo cái gì, cười cam đoan.

- Ngươi nói như vậy thì ta an tâm rồi, tái kiến! - Hàn Thạc trấn an A Khắc Lợi vài câu, hơn nữa tìm cho hắn một khu vực bí mật, rồi phát tay cáo biệt A Khắc Lợi.

Sau khi chia tay A Khắc Lợi vài dặm, Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi hiện lên đứng trước mặt Hàn Thạc. Hắn và Kim Giáp thi trao đổi một phen, phát hiện ra Kim Giáp thi bình yên vô sự, mới yên tâm chuẩn bị đưa hai người cùng về lại Vong Linh giới.

- Phụ thân, ở thế giới này rất thích hợp cho chúng ta tu luyện! - Thổ Giáp thi đột nhiên nói.

Hàn Thạc sửng sốt, hỏi:

- Ngươi có ý gì đây?

- Nguyên tố thế giới này đậm đặc hơn, rất thích hợp cho những sinh mạng cao cấp ở lại. Còn Vong Linh giới chỉ có nguyên tố Tử Vong là nồng nặc nhất, những lực lượng nguyên tố hệ khác không bằng thế giới trước

của phụ thân, năm người chúng con mà ở Vong Linh giới không thể thu được tiến bộ tốt nhất. - Thổ Giáp thi giải thích cho Hàn Thạc.

Nghe hẳn nói thế, Hàn Thạc trầm tư không nói gì. Một lát sau, mới mở miệng nói:

- Ngoại trừ tiểu Kim ra, bốn người các ngươi đều đang bên bờ đột phá thành thần. Trước khi các ngươi chưa chính thức thành thần đều ở lại Vong Linh giới cho ta. Đợi khi các ngươi hình thành Thần hồn, chúng ta sẽ tính toán lại về vấn đề này.

- Dạ!

Thổ Giáp thi thật thà khẽ gật đầu, sau đó nhìn Hàn Thạc vẻ cầu khẩn, nói:

- Phụ thân, Thần tinh Địa hệ này cần phải lưu lại cho con đó! Chờ con hình thành Thần hồn Thần thể, con có thể hấp thu được rồi!

- Yên tâm đi, ta lưu lại cho ngươi! - Hàn Thạc phì cười, thầm nghĩ mấy tiểu tử này bây giờ đứa nào cũng tham lam. Nhưng hẳn vốn cũng muốn lưu Thần tinh Địa hệ lại cho Thổ Giáp thi, bằng không cũng sẽ không chỉ đưa cho A Khắc Lợi mấy khối Thần tinh Phong hệ và Lôi Điện hệ.

- Nhất định phải lưu lại cho con, con chẳng mấy chốc có thể lĩnh ngộ toàn bộ Thần hồn của lão Long kia rồi! - Thổ Giáp thi một lần nữa dặn dò Hàn Thạc, sợ hẳn không cẩn thận làm mất Thần tinh Địa hệ kia.

- Biết rồi, biết rồi, nhất định sẽ giữ kỹ cho ngươi! - Hàn Thạc cười cam đoan, rồi đưa Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi về Vong Linh giới.

Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi vừa rời đi, Hàn Thạc dựa theo hướng mà những thôn dân hướng dẫn bay về phía Âm Ảnh thành.

Trên đường Hàn Thạc cũng hơi băn khoăn. Theo Thổ Giáp thi nói, Ngũ Hành giáp thi rất thích hợp phát triển ở Chúng Thần đại lục, song bốn trong số đó tu luyện sức mạnh Địa hệ, Sinh Mạng hệ, Hỏa hệ, Thủy hệ. Những hệ này lại hơi xung đột với Thần Vực của tam đại chủ thần Thiên Tai nơi Hàn Thạc đang ở. Nếu ở cùng hẳn, sớm muộn gì cũng sẽ đưa tới những phiền toái.

Nhưng nếu để họ phân biệt đi tới Thần Vực tứ đại chủ thần kia tu luyện nói, Hàn Thạc lại không yên tâm lắm. Dù sao chỗ này là Chúng Thần đại lục, chỗ nào cũng đủ loại Thần cường đại, Hàn Thạc lo cho an nguy sinh mạng của họ.

Nghĩ vậy, Hàn Thạc nhất thời vẫn chưa biết nên làm cái gì cho tốt. Hẳn dù sao cũng đã lựa chọn đứng về phía trận doanh của tam đại chủ thần Thiên Tai, nếu để người ta phát hiện hẳn quá thân cận với Thổ Giáp thi, Mộc Giáp Thi tu luyện Địa hệ và Sinh Mạng hệ, việc này sẽ gây cho hẳn những nguy hiểm khó ngờ, thậm chí có thể bị Thiên Tai giáo hội cho là phản đồ.

- Thôi kệ, không suy nghĩ nữa, tới trước núi tất có đường đi, đến lúc đó tính tiếp đi!

Không nghĩ ra thì không thêm suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc bay nhanh về phía Âm Ảnh thành.

Thần Vực Hắc Âm lớn hơn Kỳ Áo đại lục không biết bao nhiêu lần. Âm Ảnh thành là một trong năm thành lớn nhất của Thần Vực Hắc Âm, nổi danh khắp Hắc Âm Thần Vực. Nói là Âm Ảnh thành, chứ thật ra nó bao gồm cả ước mười pháo đài xung quanh, một cái trong đó xem ra còn lớn hơn cả đế quốc Lan Tư Lạc Đặc.

Đợi cho Hàn Thạc tới được lãnh địa của Âm Ảnh thành, hẳn mới phát hiện ra nếu muốn chính thức tiến vào thành còn cả một đoạn đường khá dài nữa.

Những xóm nhỏ bên ngoài tràn ngập khắp các khu vực. Bên trong những xóm nhỏ này rất nhiều người, Hàn Thạc có thể cảm ứng được vô số khí tức sinh mạng, xuyên qua hơn mười xóm nhỏ, hẳn mới đến một pháo đài bên ngoài Âm Ảnh thành.

Còn chưa tới pháo đài, Hàn Thạc đã thấy sáu kết giới cao vút tận trời. Đỉnh tháp của những kết giới này lóng lánh những tia màu đen, hình thành hình ngôi sao sáu cánh phóng thích ra một kết giới rất mạnh, không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

Không có thần bài, không có tinh tề chắc chắn không thể đến gần loại pháo đài này.

Giữa những pháo đài mở ra một cánh cửa lớn thấp thoáng một vài thân ảnh chìm trong bóng tối, xem ra là những Thần Vệ, lạnh lùng quan sát mọi người qua lại.

Hàn Thạc thấy những vị Thần tu luyện sức mạnh Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt lần lượt bước vào pháo đài. Chú ý quan sát một chút nữa, hắn phát hiện ngoại trừ những người này còn có một vài Thần tu luyện các hệ sức mạnh khác, tỷ như Thời Không, Địa hệ, Hỏa hệ. Xem ra Thần Vực Hắc Ám cũng không như lời đồn bên ngoài, không cho phép Thần hệ khác tiến vào.

Cẩn thận quan sát và lắng nghe, Hàn Thạc biết ngoại trừ những vị Thần tu luyện sức mạnh Quang Minh và Sinh Mạng ra, những Thần hệ khác đều có thể tiến vào, đó là vì tam đại chủ thần Thiên Tai và Quang Minh chủ thần với Sinh Mạng chủ thần thuộc hai phe tuyệt đối đối lập.

683. Chương 683:quyển Trục Thần

Đến cửa pháo đài, Hàn Thạc trao thần bài và năm mươi viên lam tinh tề. Tên gác cửa thu thần bài của hắn và để nó vào một thứ thần khí gì đó, kê gậy đầu, rồi trả thần bài cho Hàn Thạc, ra hiệu cho hắn có thể tiến vào.

Thần bài là chứng minh thư để thông hành ở Chúng Thần đại lục, không có thần bài không thể xác định thân phận, cần bản không thể đi vào bất kỳ pháo đài nào. Ngoại trừ thần bài, còn phải có năm mươi lam tinh tề, bằng không cũng không thể tiến vào pháo đài.

Hàn Thạc quan sát một chút, phát hiện ra đoàn người tiến vào pháo đài nối liền không dứt, trong đó thực lực thấp nhất cũng là Bán thần, đại đa số đều là Cơ Thần và Hạ vị thần, Trung vị thần rất ít, còn Thượng vị thần thì chẳng có lấy một ai.

Theo những người này, Hàn Thạc cũng theo thứ tự tiến vào pháo đài, trong khi ngang qua cửa lướt mắt nhìn chăm chú một chút, mới biết được nơi này gọi là Phàm Nhĩ Tập pháo đài.

Đi vào Phàm Nhĩ Tập pháo đài, đầu tiên thấy được một loạt Thần Vệ mặc khải giáp đen, ai nấy đánh giá thận trọng những người vừa vào, duy trì trật tự, để tránh cho xảy ra xung đột ở cửa pháo đài làm ảnh hưởng tới lưu thông ra vào.

Để ý nghe ngóng, Hàn Thạc dần dần hiểu được Phàm Nhĩ Tập pháo đài được Khắc Đốn gia tộc quản lý, phụ trách sự an toàn và thu thuế, duy trì trật tự bình thường cho pháo đài này.

Đường Na từng nói qua với Hàn Thạc, trên Chúng Thần đại lục có rất nhiều gia tộc, đủ loại thế lực tràn ngập khắp các ngõ ngách đại lục. Ước chừng các gia tộc này cũng trung thành với một trong số mười hai đại chủ thần ở Chúng Thần đại lục. Một vài gia tộc cổ xưa thực lực thậm chí rất lớn, có thể nắm giữ một hoặc mấy thành thị, cũng có vài gia tộc nhỏ bé, chỉ có thể khống chế một vài pháo đài hoặc là thành trấn, tỷ như gia tộc Khắc Đốn có được pháo đài Phàm Nhĩ Tập, cũng chỉ có thể xếp vào loại tiểu gia tộc cấp ba.

Nhưng khi Hàn Thạc vừa đi vào Phàm Nhĩ Tập pháo đài, hắn mới phát hiện ra pháo đài này còn lớn hơn thành Bồ Lô Đặc Nhĩ ít nhất năm lần, nhưng dân cư lại vãn vãn chỉ có ngàn người, trong đó Bán thần và Cơ Thần chiếm đại đa số. Thần chính thức đại khái chỉ có không đến ba trăm, Trung vị thần vãn vãn chỉ có mười mấy người.

Không vội vã rời pháo đài Phàm Nhĩ Tập, Hàn Thạc chậm chậm rảo bước qua những con đường, cảm thụ sự khác nhau giữa Chúng Thần đại lục và Kỳ Áo đại lục. Có lẽ vì trong Phàm Nhĩ Tập pháo đài không có cao thủ nào có thể uy hiếp tới hắn, Hàn Thạc lớn mật cho Đinh Linh thả ra mấy con ma đầu, bay vòng quanh pháo đài, chẳng mấy chốc đã biết rõ tình huống nơi đây.

Phàm Nhĩ Tập pháo đài không khác mấy so với một vài thành thị ở Kỳ Áo đại lục, pháo đài này do Khắc Đốn gia tộc phụ trách quản lý, bên trong tất cả cư dân đều chịu ước thúc của gia tộc này, hàng năm phải nộp một vài thứ thuế. Tương ứng, Khắc Đốn gia tộc sẽ bảo vệ an nguy cho họ, có thể cho họ an tâm tu luyện ở đây.

Huyền Ma bay khắp nơi, vừa tròn một vòng Hàn Thạc đã phát hiện cái khác duy nhất ở ra nơi này là tất cả mọi người đều coi việc tu luyện đề cao mình làm mục đích chủ yếu nhất. Chỉ xem qua các nơi trong Phàm Nhĩ Tập pháo đài, Hàn Thạc đã phát hiện ra có vài cửa hàng, bên trong có bán các loại thần khí cấp thấp, còn có vài thứ vật liệu luyện chế thần khí khá hiếm, cũng có cửa hàng bán quyền trục Thần, bên trong quyền trục Thần này có ghi lại tri thức cơ bản về một vài sức mạnh của đủ mọi hệ.

Nơi nơi có rất nhiều Thần luyện tràng, trong đó những vị Thần có thể nghiên cứu những tâm đắc tu luyện. Họ tiến hành việc nghiên cứu trong Thần luyện tràng có kết giới phòng ngự bảo vệ, để mong đột phá bản thân mình.

Khi Hàn Thạc phát hiện ra nơi này có bán những quyền trục Thần đủ mọi hệ, lập tức cảm thấy động tâm, nên đi về phía một cửa hàng bán quyền trục Thần lớn nhất.

Từ lúc tách ra khỏi A Khắc Lợi, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc đều ở trong Vạn Ma đỉnh hấp luyện Thần tinh Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ. Trong đó hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ lần trước thôn phệ một bộ phận thần lực của Liệt Thần giả, lại hấp thu hai khối Tử Vong hệ Thần tinh, lúc này đã đạt tới cảnh giới Hạ vị thần mật kì.

Hóa thân ngoại thân này từng dung hợp một Thần hồn Trung vị thần, thu được tất cả cảm ngộ tu luyện của hắn, có ưu thế này nên Hàn Thạc chỉ cần bổ sung thần lực trong Thần thể một giai đoạn nhất định rồi rất dễ dàng đột phá tới Hạ vị thần mật kì.

Thời gian gần đây, hóa thân ngoại thân tạm thời đình chỉ hấp thu Thần tinh, mà là ổn định cảnh giới mới, tiếp tục cảm ngộ sức mạnh tử vong, cũng nhân cơ hội này thử vận dụng một vài phương thức công kích mới.

Về phần hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ thì lại làm Hàn Thạc băn khoăn. Sau khi hấp thu hết hai khối Thần tinh Hủy Diệt hệ, hắn cảm thấy thần lực trong cơ thể đã đến giới hạn. Tới loại trạng thái này, Hàn Thạc phải hiểu biết rõ hơn về sức mạnh Hủy Diệt mới được, bằng không nếu hấp thu nhiều hơn Thần tinh cũng không thể đột phá tới cảnh giới mật kì. Hóa thân ngoại thân này khác với cái tu luyện sức mạnh tử vong vì không có cảm ngộ của Thần hồn có thể sử dụng được. Sau khi thành Thần muốn đột phá lên bất kỳ một cảnh giới nhỏ nào cũng đều cần một thời gian rất dài. Hàn Thạc dựa vào lần thấy Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận sụp đổ và nhìn coi người ta vận dụng Hủy Diệt pháp tắc tựa hồ không thể cung cấp đủ cho hắn đột phá cảnh giới trước mắt.

Trong khoảng thời gian này Hàn Thạc chính vì việc này mà mất ăn mất ngủ. Sau khi tới Phàm Nhĩ Tập pháo đài, biết nơi này không ngờ lại có bán quyền trục Thần, lập tức tâm động ngay, muốn mua lấy chúng, hi vọng có thể làm cho hắn lĩnh ngộ được cái gì đó.

Đi vào cửa hàng bán quyền trục Thần, Hàn Thạc đánh giá bốn phía một chút, phát hiện ra chỗ này chất đầy áp mọi loại quyền trục, nhưng đại đa số quyền trục đều thích hợp cho Bán thần và Cơ Thần, nhất là quá trình đột phá từ Cơ Thần tới Hạ vị thần thì đủ mọi loại hãm bà lằng khác nhau.

Bất kỳ một quyền trục Thần nào ở đây mà lưu lạc tới Kỳ Áo đại lục, Hàn Thạc tin rằng sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của tất cả ma pháp sư và kiếm sĩ trên đại lục, nhưng ở đây thì chỉ bán với giá khá rẻ mạt, có vẻ vô cùng phổ thông.

Trên Chúng Thần đại lục có rất nhiều Thần, cũng có những vị Thần mới từ những đại lục khác tới, không đủ tinh tề để sử dụng, ở Chúng Thần đại lục nữa bước cũng khó đi, nên đem những tâm đắc từ quá trình mình thành thần viết lại thành quyền trục, bán cho một vài Cơ Thần và Bán thần chưa thành thần để đổi lấy một vài tinh tề.

Do đó trên Chúng Thần đại lục loại quyền trục này rất nhiều. Do mỗi người phát triển thành thần đều qua những bước khác nhau, thêm nữa có những điều tâm đắc cũng không nói hết, do đó những quyền trục này không nhất định toàn bộ đều có tác dụng.

Từ Trung vị thần trở đi sẽ không còn phải lo lắng quá nhiều về tiền bạc ở Chúng Thần đại lục nữa, mặc dù một Trung vị thần không có tiền bạc gì tới Chúng Thần đại lục cũng sẽ có những đại gia tộc phải sứt gãi tới chiều暮, họ cần bản không cần dùng tinh tề để làm gì.

Cũng vì thế, những thể ngộ từ tu luyện của Trung vị thần cơ hồ đều không bán ra ngoài, những Trung vị

thần với cuộc sống vô ưu này không nguyện ý lãng phí tinh lực viết ra mấy quyển trục để thu được vài tinh tệ. Thương vị thần thì cơ hồ đều là một phương cường giả rồi, càng không có khả năng làm những việc như vậy. Những thể ngộ họ tu luyện ngoại trừ tử tôn của mình thì tuyệt sẽ không nói cho bất kỳ ai, cho dù là bằng hữu cũng không được.

Hàn Thạc không biết những thể ngộ tu luyện này có tác dụng thật sự gì với hắn không, bởi vậy vẫn rất muốn xem thử trước. Tới chỗ bán quyển trục sức mạnh Hủy Diệt, Hàn Thạc cúi đầu nhìn vào mấy quyển trục dưới kết giới, phát hiện ra giá từ ba tử tinh tệ tới mười tử tinh tệ.

- Có thể xem trước được không? - Hàn Thạc liếc mắt, trong lòng đại khái cũng có tính toán, sau đó ngẩng đầu hỏi một thiếu nữ bán hàng có nụ cười ngọt ngào tu luyện lực lượng nguyên tố hắc ám chỉ có thực lực Cơ Thân.

- Xin lỗi, quyển trục Thần khác với những thương phẩm còn lại. Nội dung ghi lại bên trong có thể chỉ có vài câu, nếu người nhìn rồi âm thầm ghi nhớ nhưng không mua, chúng ta sẽ lỗ lã lắm! - Về mặt thiếu nữ vẫn giữ nguyên nụ cười chức nghiệp, giải thích rất thành khẩn.

- Tốt lắm, lấy quyển trục ba tử tinh tệ cho ta! - Hàn Thạc lấy ra ba tử tinh tệ, mỉm cười đưa cho thiếu nữ.

- Không thành vấn đề!

Thiếu nữ lấy ra một khối Thần thạch màu xanh lam, hướng về phía quyển trục chiếu vào đó một cái, quyển trục Thần có giá ba tử tinh tệ bỗng từ dưới kết giới bay lên, dính vào thần thạch trên tay nàng.

- Đây, xin giữ kỹ! - Thiếu nữ tâm tình rất vui, đưa quyển trục đó cho Hàn Thạc.

Vừa mở ra, Hàn Thạc liếc mắt xem qua ngay trước mặt thiếu nữ này, nhìn vài phút, hắn cảm thấy rất thất vọng.

Quyển trục này không ngờ chỉ là một cảm ngộ của Hạ vị thần Hủy Diệt hệ vừa mới tiến vào Thần. Thực lực người này phỏng chừng còn không bằng Hàn Thạc, nội dung trong đó căn bản không có tính thực chất, đối với hắn chẳng hề giúp đỡ được gì, ba viên tử tinh tệ xem như mất trắng.

- Người còn muốn mua quyển trục khác không? Ta nghĩ quyển trục Thần mười tử tinh tệ hẳn thích hợp với người hơn, người mua nhé? - Cô thiếu nữ đó vẫn cười tươi, chủ động hỏi Hàn Thạc.

- Lấy ra xem!

Sau khi giết Khảm Tát và Ai Lí Khắc Sâm, Hàn Thạc thu được trên một trăm tử tinh tệ nên cũng không đặc biệt quan tâm đến vài tử tinh tệ, vừa nói vừa lấy ra mười viên tử tinh tệ đưa cho nàng.

- Tốt!

Thiếu nữ cười ngọt ngào, nhận tử tinh tệ của Hàn Thạc xong lại hút quyển trục Thần mười tử tinh tệ đưa cho Hàn Thạc, cười nói:

- Giá khác nhau thì tầng cũng khác, có lẽ cái này có thứ mà người cần!

- Hy vọng là như thế!

Hàn Thạc thuận miệng đáp một câu, cũng mở quyển trục Thần đó ra, quan xem xét một lần.

“Ừa!”

Hàn Thạc kêu khẽ, trên quyển trục Thần này cũng chẳng có cảm ngộ gì, nhưng lại ghi lại một loại phương thức công kích, tên là Hủy Diệt pháp châu. Phương pháp này ngưng tụ thần lực trong cơ thể thành viên cầu, bên trong kết hợp với Thần chi linh vực Hủy Diệt pháp tắc xoay tròn, trở thành một loại thủ đoạn công kích.

Trên đó giới thiệu về phương pháp ngưng tụ hủy diệt pháp châu, nhưng việc kết hợp với Hủy Diệt pháp tắc trong Thần chi linh vực xoay tròn thì có chút mơ hồ, hẳn là cố ý giấu giếm. Xem ra loại phương thức công kích này hẳn là do hắn tự mình lĩnh ngộ, vì cuộc sống quần bách nên không thể không viết quyển trục để bán, nhưng hắn lại không muốn để cho người ta hoàn toàn biết rõ thủ đoạn công kích của hắn nên chỉ viết rất lơ mơ.

- Cũng không tệ lắm!

Hàn Thạc cười khẽ gật đầu, lại nhìn nhìn về mấy quyển trục khác kết giới phía dưới, đang chuẩn bị nói xem toàn bộ những quyển còn lại, thì thiếu nữ đó đột nhiên cười khẽ rồi nói:

- Chờ một chút, ta tự mình có cất riêng một quyển trục Hủy Diệt pháp tắc, ta nghĩ người nhất định sẽ thích!

684. Chương 684: liên Minh Liệp Thần Giả

- Hả?

Hàn Thạc nhìn cô gái này rất tỏ vẻ tò mò, đánh giá xem nàng có ý gì, rồi cười hỏi: - Làm sao người biết ta sẽ có hứng thú?

- Người có tiền, lại quan tâm tới sức mạnh Hủy Diệt như vậy, ta nghĩ nhất định sẽ không để ý đến việc bỏ chút tiền mua được một quyển trục chính thức. Ta dám cam đoan với người là quyển trục của ta còn hữu dụng hơn bất kỳ thứ gì ở đây! - Thiếu nữ rất bình tĩnh, mỉm cười nói.

- Quyển trục này người bán bao nhiêu? Ta muốn xem trước, nếu không đáng giá, ta sẽ trả lại hàng! - Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào nàng rồi nói.

- Không thành vấn đề, nếu người cảm thấy không đáng giá, ta nguyện ý trả lại tinh tệ cho người! - Thiếu nữ tỏ vẻ rất tin tưởng, nhìn thoáng qua xung quanh đảm bảo không ai chú ý tới nàng, rồi vô cùng cẩn thận lấy ra một quyển trục Thần màu vàng. Quyển trục này xem ra bị nhiều người xem đi xem lại rồi.

- Bốn mươi tử tinh tệ, một viên cũng không thể thiếu! - Thiếu nữ cầm quyển trục quơ quơ trước mặt Hàn Thạc, chính sắc nói.

- Đây, bốn mươi tử tinh tệ!

Hàn Thạc lấy ra bốn mươi tử tinh tệ đưa cho nàng, thầm nghĩ quyển trục này giá thật là cao. Bốn mươi tử tinh tệ có thể mua được rất nhiều đồ vật, không phải là một món tiền nhỏ chút nào.

- Quyển trục của người đây, người sẽ không thất vọng đâu, ta cam đoan! - Thiếu nữ cầm quyển trục vàng vàng đưa vào lòng bàn tay Hàn Thạc, vô cùng tự tin.

Hàn Thạc không biết thiếu nữ đó vì sao tự tin tới như vậy, vừa mở ra nhìn qua quyển trục, nhanh chóng nhớ kỹ toàn bộ nội dung rồi quyển trục Thần màu vàng đó đột nhiên bị đốt thành tro.

- Sau này không có khả năng trả lại hàng rồi! - Thiếu nữ thấy Hàn Thạc đốt quyển trục Thần thành tro, vội vàng thanh minh.

- Bốn mươi tử tinh tệ thuộc về người! - Hàn Thạc nhìn thật sâu vào thiếu nữ đó rồi trầm giọng nói.

- Còn muốn xem những đồ vật khác không? - Thiếu nữ khẽ cười, chỉ chỉ vào những quyển trục khác ở kết giới phía dưới.

- Bất tất!

Hàn Thạc lắc đầu, trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Quyển trục người vừa bán cho ta tìm được ở đâu thế?

- Xin lỗi, về phương diện này thì ta không thể trả lời!

Thiếu nữ tỏ vẻ thận trọng, nhắc nhở Hàn Thạc:

- Người cũng không cần quản lai lịch của nó. Trên đó cụ thể có cái gì thì ta cũng không biết, hỏi ta cũng như không thôi!

Hàn Thạc khẽ gật đầu, lại đánh giá nàng vài lần rồi nói:

- Gặp lại!

Quyển trục thiếu nữ vừa bán ghi lại phương pháp thôn phệ sức mạnh của Thần Hủy Diệt đồng hệ. Hàn Thạc không rõ tại sao nàng lại đem nó ra bán.

Phương pháp thôn phệ sức mạnh đồng hệ Thần hoàn toàn giống nhau đối với tám đại lực lượng nguyên tố. Cho dù không ai dạy cũng rất dễ nắm được. Song phương pháp thôn phệ bốn sức mạnh pháp tắc thì không dễ nắm được. Mỗi một hệ đều khác nhau. Nếu không biết gì về phương diện này, cho dù một Thần đồng hệ không còn chút sức lực nào mà đặt trước mặt người, người cũng không thể thành công thôn phệ được.

Phương pháp thôn phệ bốn pháp tắc chỉ có đám Liệp Thần giả nắm được. Tại các nơi trên Chúng Thần đại lục, họ là đối tượng bị truy đuổi, người bình thường căn bản không thể tiếp xúc được.

Cái làm Hàn Thạc bất ngờ là quyển trục Thần trên tay thiếu nữ này không ghi lại phương pháp vận dụng thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt. Do đó hắn chỉ nhìn lướt qua một lần, lập tức đốt nó thành tro, dù sao những việc thế này hoàn toàn bị cấm đoán.

Hàn Thạc không rõ thiếu nữ đó có biết rõ nội dung quyển trục hay không, vì nàng tu luyện sức mạnh Hắc Ám, thực lực cũng quá thấp kém, dựa theo đạo lý thì hẳn là không thể hiểu được trên quyển trục đó ghi cái gì, nhưng trong khi nàng đem quyển trục ấy bán cho Hàn Thạc lại biểu hiện rất tự tin, giống như biết nội dung bên trong quyển trục, làm hắn cảm thấy rất nghi hoặc.

Mang theo sự nghi hoặc này, Hàn Thạc rời khỏi cửa hàng bán quyển trục, nhưng để lại một con Huyền Ma ở đó quan sát tình huống.

Chỉ một thời gian ngắn, Hàn Thạc đã phát hiện thiếu nữ vẫn y theo phương pháp cũ, lại bán ra một vài quyển trục cho một vài người khác, đều là những người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc. Quyển trục trong tay nàng tựa hồ hoàn toàn không thay đổi. Căn cứ vào Huyền Ma thăm dò, Hàn Thạc phát hiện ra quyển trục nàng bán có nội dung y hệt với thứ hắn dùng bốn mươi tử tinh tể mới mua được, đều nói về phương pháp thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt.

Hàn Thạc cảm thấy nghi ngờ thiếu nữ này, một con Huyền Ma tiếp tục đi theo nàng, phát hiện tới khi trời tối, phía sau cửa hàng của nàng có một lão già âm trầm. Lão nhân đó ngồi trên một cái ghế không ngừng lay động, có thực lực Trung vị thần trung kỳ Hắc Ám hệ, neho mắt lạnh lùng nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ trước mặt Hàn Thạc luôn luôn tươi cười này vừa thấy lão đầu đó thì vẻ mặt trở nên sợ hãi, cung kính bẩm báo:

- Lạp Đức Mạn đại nhân, hôm nay tổng cộng bán được bảy phần.

Lão già tên là Lạp Đức Mạn, cười hắc hắc âm hiểm:

- Không tệ, tổng cộng bảy người. Người đoán sẽ có mấy người không nén được hấp dẫn, biến thành người mới cho liên minh Liệp Thần giả chúng ta?

- Thuộc hạ đoán không ra! - Thiếu nữ lắc đầu.

- Ha ha, loại phán đoán này rất thú vị, ta rất kỳ vọng! Nếu không phải vì phương pháp thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt rất khó khăn, chúng ta cũng không cần phải làm như vậy, liên minh người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt quá ít, chúng ta không thể không thông qua loại phương pháp này để chiêu mộ người mới. Đám này ngày thường bị chèn ép, cuối cùng cũng vì không thể nắm được phương pháp thôn phệ, một khi họ học được phương pháp thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt của người đồng hệ, lực hấp dẫn này sẽ ăn mòn ý chí của họ, làm bọn chúng từng chút từng chút một hướng về phía chúng ta. - Lạp Đức Mạn cười gian xảo nói.

- Đại nhân, lỡ ra có một người trong số đó xem phương pháp thôn phệ trên quyển trục lại sinh ra hoài nghi, rồi chúng báo cho Khắc Đốn gia tộc, chúng ta chỉ sợ sẽ có phiền toái đó! - Thiếu nữ trầm ngâm một chút, lo lắng nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ xử lý chúng, không có phiền toái gì đâu. Hơn nữa, một pháo đài Phạm Nhĩ Tập nho nhỏ này thì cũng chẳng có bao nhiêu cao thủ chính thức cả. Cho dù thật sự có bị phát hiện, chúng ta cũng có thể dễ dàng đào tẩu. - Lạp Đức Mạn xem ra rất thông thả, vừa nói vừa cười đám, vươn tay ôm lấy thiếu nữ vào lòng, chẳng mấy chốc đã lột sạch đồ trên người nàng, bảo nàng ngồi lên người hắn, với sự giúp đỡ của ghế dựa mà bắt đầu cử động.

Hàn Thạc thu hồi Huyền Ma, hiểu được nguồn gốc của việc này.

Không ngờ Liệp Thần giả cũng hình thành liên minh. Lý do cần hấp thu Liệp Thần giả mới như Lạp Đức Mạn vừa nói, là vì phương pháp thôn phệ sức mạnh của các Thần khác tu luyện lực lượng nguyên tố khá đơn giản, còn nếu là những Thần tu luyện bốn pháp tắc thì hơi phiền toái. Để có thể thu nạp nhiều Thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt hơn, họ phải gỡ loại thủ đoạn này, đem phương pháp thôn phệ tới tận tay những Thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, chờ trong số những người này có ai không kìm nén được hấp dẫn, chủ động gia nhập với họ.

Hàn Thạc lần đầu tiên biết được có một liên minh Liệp Thần giả. Trước đây Đường Na không hề nhắc qua. Liệp Thần giả có thể nói là công địch của Chúng Thần đại lục, trong bất kỳ một Thần Vực chủ thần nào đều sẽ toàn lực truy đuổi đám người điên đặc thù đó. Nếu một vài tên xuất hiện giữa một đại thành thị thì chắc chắn sẽ bị truy đuổi đến chết.

Trong mỗi một thành thị đều có rất nhiều Thần Vệ và những cường giả lãnh đạo, đám Liệp Thần giả này mà mò vào những thành thị khăng định không dám can rờ thu hút người mới như vậy. Chỉ có những pháo đài nhỏ như Phàm Nhĩ Tập, nơi việc phòng ngự khắp nơi không đủ nghiêm mật, mặc dù có bại lộ cũng có thể thông dong thoái lui, cũng không sợ bị bắt giết.

Lạp Đức Mạn cũng là một phần tử trong đó, Hàn Thạc không biết hắn có chức vụ gì trong Liệp Thần giả liên minh, thêm nữa hắn cũng tu luyện lực lượng nguyên tố Hắc Âm hệ, Hàn Thạc cũng không hứng thú gì với hắn cho lắm.

Liên minh Liệp Thần giả mặc dù cùng hung cực ác, nhưng không hề gây nguy hại tới Hàn Thạc, do đó sau khi hắn biết được những đường đi nước bước của việc này cũng không có quan tâm gì nhiều, cũng chẳng hề có dự tính đi quản việc này cho mệt.

Huyền Ma lướt qua mấy chương ngại Hắc Âm của Lạp Đức Mạn, rồi được Hàn Thạc vô thanh vô tức thu về. Hắn không vội lập tức đi Âm Ảnh thành ngay, mà tìm một tu luyện tràng tạm thời ở lại, chuẩn bị nghiên cứu kỹ lưỡng phương pháp ngưng tụ và công kích Hủy Diệt pháp châu.

Chỉ cần nộp đủ tinh tể có thể tìm ra rất nhiều tràng tu luyện ở pháo đài Phàm Nhĩ Tập có thể tùy ý cho người sử dụng. Dùng ba viên tử tinh tể, Hàn Thạc thuê một miếng đất chiếm diện tích ngàn thước, cũng có kết giới ngăn cách, thời hạn thuê là nửa năm.

Dựa theo quyển trục nói về phương pháp tu luyện ngưng tụ Hủy Diệt pháp châu, Hàn Thạc mất hai tháng mới thành công ép được thần lực trong cơ thể, hình thành một viên pháp châu tản ra sức mạnh Hủy Diệt nồng đậm, pháp châu chỉ lớn bằng bàn tay, màu đen, bên trong tựa hồ còn có thần lực giống như chất lỏng đang lưu chuyển.

Hủy diệt pháp châu ngưng tụ thành công, thần lực trong cơ thể Hàn Thạc thoáng cái bị kéo đi mất một phần năm, lúc này tụ vào mặt Hủy Diệt pháp châu. Hàn Thạc thử dùng quỹ tích Hủy Diệt pháp tắc được ghi lại để vận chuyển Hủy Diệt pháp châu nhưng thủy chung không thể làm được. Hắn biết người chế tác ra quyển trục cố ý làm sai lệch vài điểm, nên người ta không thể chính thức phát huy được toàn bộ uy lực của Hủy Diệt pháp châu này.

Thần thức Hàn Thạc rất cường đại, lại vô cùng kiên nhẫn, hắn tin rằng mình chỉ cần dựa vào sự kỳ diệu của thần thức, không ngừng mô phỏng thử nghiệm các phương thức sử dụng Hủy Diệt pháp châu thì nhất định có thể tìm được phương pháp vận dụng tốt nhất.

Hôm nay, Hàn Thạc vẫn đang ở trong tu luyện tràng không ngừng thử nghiệm phương pháp vận dụng hủy diệt pháp châu mới, trước cửa tu luyện tràng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa âm âm.

Tổng hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ vào Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc nghi hoặc trong lòng, đi tới cửa tu luyện tràng, hỏi:

- Tá Á, không phải ta đã nói là không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy cơ mà?
- Xin lỗi, có vài vị đại nhân muốn gặp người. - Tá Á bất lực. Hắn là người phụ trách tu luyện tràng này, dựa theo quy tắc chỉ cần người sử dụng nộp đủ tiền thì họ không nên tới làm phiền người sử dụng.

- Người tên là Bồ Lai Ân à, cũng tu luyện sức mạnh Hủy Diệt phải không? - Một nữ nhân có mái tóc đỏ như trái dài, trông trẻ trung mũm mĩm, liếc hần đánh giá khá lâu, rồi mới mở miệng hỏi.
- Đúng, có việc gì thế? - Hàn Thạc nghi hoặc hỏi. Hần nhìn ra được nữ nhân này cũng tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, mà đã tu luyện tới Hạ vị thần mật kì, cao hơn hóa thân ngoại thân Hàn Thạc một chút.
- Thời gian gần đây pháo đài Phàm Nhĩ Tập có rất nhiều người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc bị thôn phệ thần lực mà chết. Những người đó khẳng định chết vì người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc. Ta phụng mệnh điều tra những người khả nghi, người theo ta đi một chuyến! - Nàng chỉ giải thích một câu như vậy rồi quay đầu đi ra phía ngoài, phía sau nàng có vài Thần Vệ ra hiệu cho Hàn Thạc đi theo họ.

685. Chương 685:hiếu Lầm Rời!

Nữ nhân này vừa nói thế, Hàn Thạc đã đoán ra đại khái việc này là như thế nào rồi. Lạp Đức Mạn ngầm bán ra những quyền trục này, hẳn là đã có tác dụng. Khẳng định có người không kiềm chế được hấp dẫn, thử thôn phệ đồng loại cũng tu luyện Hủy Diệt pháp tắc.

Hàn Thạc ở nguyên trong tu luyện tràng nửa bước cũng chưa ra ngoài, cũng không hề thả Huyền Ma ra thăm dò tình huống pháo đài Phàm Nhĩ Tập, không biết tình thế bây giờ tới bước nào rồi, nhưng nhìn Khắc Đốn gia tộc kéo đàn kéo lũ đi tra hỏi những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, từ loại tình huống này thì tình thế hẳn là đã rất ác liệt rồi.

Trong lòng im lặng nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc cũng có chút tò mò xem họ thông qua phương pháp gì để điều tra, vì vậy cũng đi theo nữ nhân đó rời tu luyện tràng.

Ra khỏi tu luyện tràng, Hàn Thạc lập tức phát hiện bên ngoài cũng có mấy người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt đợi ở đó rồi, họ không mặc khải giáp đặc thù của Thần Vệ, hẳn là cũng thuộc loại đối tượng bị điều tra như hần.

- Các người theo ta, chúng ta chỉ muốn biết rõ tình huống, sẽ không làm các người mất thời gian đâu. - Một nữ nhân tóc dài màu đỏ đợi cho Hàn Thạc tới chỗ này trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

- Vụ Ny Ty tiểu thư, rốt cuộc việc này như thế nào? Gần đây vào ban đêm pháo đài Phàm Nhĩ Tập thường có thể nghe những tiếng rít thê lương, chắc không phải là Liệp Thần giả kéo vào đây đó chứ? - Một đại hán thô lỗ nhìn nữ nhân tóc đỏ hỏi về lo lắng.

Cô gái tóc đỏ tên là Vụ Ny Ty, ánh mắt dò xét quét qua tất cả Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt kể cả Hàn Thạc, lãnh đạm nói:

- Nơi này là pháo đài do Khắc Đốn gia tộc chúng ta vào vệ, Liệp Thần giả dám quang minh chính đại càn rỡ sao? Hừ, nhưng có thể khẳng định là bên trong pháo đài đích xác có vài Liệp Thần giả, có lẽ chính là một trong số các người, nếu không điều tra rõ ràng để xảy ra một lần nữa, đích xác sẽ làm cho lòng người rối loạn.

Hàn Thạc thầm cười lạnh. Lúc trước hần nghe Lạp Đức Mạn nói chuyện, biết Lạp Đức Mạn căn bản không coi gia tộc Khắc Đốn vào mắt, cho nên mới hành động trong pháo đài Phàm Nhĩ Tập. Vụ Ny Ty hẳn là người của Khắc Đốn gia tộc, xem ra nàng cũng không biết đối thủ mà họ sắp phải đối mặt khó chơi tới đâu.

- Vụ Ny Ty tiểu thư nói đúng lắm, Liệp Thần giả khẳng định không dám quang minh chính đại lộ diện đâu!

Một người khác cũng lên tiếng, phần hần nói:

- Đám Liệp Thần giả ghê tởm này, tên nào cũng đáng giết. Để Lai Tây ta gặp phải tên nào nhất định sẽ cho chúng biết mùi.

- Người có thể bảo trụ tính mạng đã là tốt lắm rồi, đừng có mạnh miệng trước mặt ta! Có vài người chết rồi, trong đó còn có một vài Hạ vị thần mật kì, bằng sức người vừa mới tiến vào Hạ vị thần trung kỳ chỉ là con mồi cho người ta thôi! - Vụ Ny Ty khinh thường trêu hần. Người nọ cổ cười hắc hắc, có vẻ hơi xấu hổ, mà cũng không hề phản bác, thoạt nhìn rất sợ Vụ Ny Ty.

- Cái gì?

Đại hán nói câu đầu tiên lúc này bật thốt:

- Đến cả Hạ vị thần mặt kì cũng bị người ta giết chết à?

- Đúng, do đó các người ai nấy đều phải cẩn thận. Ngàn vạn lần không được tự đại nghĩ rằng mình có thể xử lý. Một khi gặp phải người khả nghi, tốt nhất lập tức mở miệng kêu lớn lên, mấy ngày gần đây Thần Vệ tuần tra nơi này, có thể tới nơi rất nhanh.

Vưu Ny Ty nói, rồi bổ sung:

- Nhưng trước hết ta phải xác định các người đều là vô tội. Nếu các người là một phần tử Liệp Thần giả, ta sẽ tự mình giết hắn, mặc kệ là ai!

Vưu Ny Ty vừa nói như vậy, vài người đã biết thân phận và thực lực nàng đều cam như hén, không còn dám lẩm miệng nữa, tựa hồ rất sợ nữ nhân tóc đỏ này.

- Vưu Ny Ty tiểu thư, bên kia điều tra được rồi. Chúng ta có thể đi được chưa! - Một Thần Vệ bên cạnh nàng nắm một cái la bàn ở tay trái, đột nhiên nói với Vưu Ny Ty.

- Đưa đây cho ta. Nếu trên đường có người dám can đảm thoát đi, ta sẽ coi hắn là Liệp Thần giả, các người đang hoang một chút! - Vưu Ny Ty phát phát tay, rồi quay đầu đi về phía trung tâm pháo đài Phàm Nhĩ Tạp. Những người phía sau kể cả Hàn Thạc đều im lặng đi theo nàng ta.

Chẳng mấy chốc, Vưu Ny Ty mang theo đoàn người Hàn Thạc đi tới tu luyện tràng lớn nhất Phàm Nhĩ Tạp pháo đài. Tu luyện tràng này thuộc về Khắc Đốn gia tộc quản lý, chiếm diện tích cực lớn, bên trong có trang bị rất đầy đủ.

Khi Vưu Ny Ty mang theo đám người Hàn Thạc tới tu luyện tràng này, Hàn Thạc đã phát hiện ra nơi này có bảy mươi mấy người. Đại bộ phận trong đó đều là Thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, ngoài ra là những Thần Vệ của Khắc Đốn gia tộc.

- Thúc thúc, thế nào rồi? - Vưu Ny Ty vừa đi tới, tiến thẳng về phía một trung niên có râu mép dài, gầy tong teo cao lêu nghêu.

- Không phát hiện vấn đề gì cả, thật là cổ quái. - Ba Nại Đặc lắc lắc đầu, vừa giải thích hắn đưa mắt dán vào bọn người Hàn Thạc ngấm tới ngấm lui.

- Cho họ thử xem.

Vưu Ny Ty bắt lực hít một hơi, quay đầu quát bọn người Hàn Thạc:

- Dựa theo thứ tự từng người một, cái này có thể kiểm tra xem thần lực trong cơ thể các người có tinh thuần không, chỉ cần trong thần lực các người không có tạp chất, các người có thể đi!

Thôn phệ thần lực người khác sẽ cần một thời gian để dung hợp hoàn toàn với thần lực mình. Trước khi thần lực thôn phệ hòa tan với sức mạnh của mình, thần lực trong cơ thể sẽ có tạp chất. Điểm này thì Hàn Thạc cũng biết. Nhìn vào tháp năng lượng nho nhỏ trên cái đài gần Ba Nại Đặc, Hàn Thạc thử điều tra một chút cũng hiểu được tháp năng lượng nhỏ bé này có thể hấp thu thần lực, cũng có tác dụng dựa vào thần lực để phát ra ánh sáng.

Từng người một, mọi người đưa tay đặt vào mặt tháp năng lượng, trút thần lực vào trong đó, một khi có thần lực đi vào, tháp năng lượng sẽ phát ra bạch quang yếu ớt, nói lên thần lực nhập vào tháp năng lượng không có tạp chất gì.

Vài người đi đầu không ai có chuyện gì, phản ứng tháp năng lượng rất bình thường, đến phiên Hàn Thạc, hắn cũng vô cùng bình tĩnh, mặt mỉm cười đưa tay áp vào mặt tháp năng lượng, nhập vào đó chút thần lực.

Song, cái tháp năng lượng này nãy giờ vẫn tỏa ra bạch quang yếu ớt lại đột nhiên lóe lên, bạch quang cũng dần dần biến thành màu xám.

Hàn Thạc ngạc nhiên, còn chưa kịp giải thích, Ba Nại Đặc và Vưu Ny Ty cùng kêu lên:

- Liệp Thần giả!

Hai tiếng kinh hô vang lên như xé tung cả sự an tĩnh của tu luyện tràng, ánh mắt mọi người bên trong tu luyện tràng đều tụ lại vào người Hàn Thạc. Sau khi hai người Ba Nại Đặc và Vưu Nỵ Ty hết lớn, đều rất ấn ý bao chặt hần lại, một vài Thần Vệ của pháo đài Phàm Nhĩ Tập đứng xa xa cũng tụ lại rất nhanh, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra mình nửa bước cũng khó đi.

- Chuyện gì thế, không phải người nói là tạp chất của hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ đều được thanh trừ sạch sẽ rồi sao? - Hàn Thạc vội vàng truyền tấn cho Đỉnh Linh, muốn biết rõ rốt cuộc việc này là như thế nào.

Hai giây sau, Đỉnh Linh truyền tấn lại:

- Trong cơ thể hóa thân ngoại thân đích xác không còn tạp chất, nhưng hóa thân ngoại thân là do Lục Ma Phong luyện chế thành, giữa Lục Ma Phong có bốn mạng tinh huyết của ngài, điểm này thì không thể thay đổi được, nhất định là vì nguyên nhân đó nên tảng đá khốn khiếp đó mới tỏa sáng ra như vậy.

Đỉnh Linh vừa giải thích như vậy, Hàn Thạc lập tức hiểu ngay. Hóa thân ngoại thân đó đích thật là do Lục Ma Phong luyện chế ra, dựa theo lời Đỉnh Linh, người tu ma có bốn mạng tinh huyết cực kỳ đặc thù, thấp năng lượng kiểm tra được thần lực trong cơ thể Hàn Thạc không thuần thì cũng là đương nhiên thôi.

Điểm này Hàn Thạc hoàn toàn không ngờ tới, do đó hần mới có thể yên tâm lớn mật trút thần lực vào tảng đá kiểm tra, không ngờ lại hóa ra như vậy.

Sau khi trao đổi với Đỉnh Linh, Hàn Thạc phát hiện ra mình đã lâm vào vòng vây chặt chẽ. Hai người Ba Nại Đặc và Vưu Nỵ Ty âm trầm, căng thẳng nhìn Hàn Thạc chăm chăm. Ba Nại Đặc lạnh lẽo hỏi:

- Người còn có bao nhiêu đồng bọn? Chỉ cần người hợp tác tốt với chúng ta, ta sẽ cho người được chết thoải mái một chút.

- Hiểu lắm, tuyệt đối là hiểu lắm! - Hàn Thạc dở khóc dở cười, nhìn những Thần Vệ vây chặt hần, cười khổ cố giải thích.

- Chúng cố đã chính xác, tuyệt không hiểu lắm!

Vưu Nỵ Ty quát lạnh một tiếng, nói:

- Mấy tháng nay, pháo đài Phàm Nhĩ Tập tổng cộng đã chết mười ba người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, đều bị người khác thôn phệ thần lực giết chết, người còn dám nói đây là hiểu lắm?

- Giết hần, Liệp Thần giả khốn khiếp!

- Vưu Nỵ Ty tiểu thư, dùng phương pháp tàn nhẫn nhất giết chết hần, thê tử của ta chính là bị chúng giết chết, ta muốn báo thù!

- Đệ đệ ta cũng chết trong tay bọn chúng!

Bên trong tu luyện tràng tất cả mọi người đều trừng mắt phẫn nộ nhìn Hàn Thạc, trong đó có mấy người có người thân thân bằng hữu bị thôn phệ đến chết, lửa giận ngập trời, ra sức vọt về phía Hàn Thạc, nếu không phải vì bị đám Thần Vệ pháo đài Phàm Nhĩ Tập ngăn trở, không chừng đã lao tới liều mạng với hần rồi.

Hàn Thạc có thể cảm nhận được lửa giận của những người này, cũng chính thức ý thức được Liệp Thần giả tại sao lại hành động chui rúc, không dám công khai xuất hiện ở một vài đại thành thị. Hần hiểu chuyện hôm nay nếu không thể giải thích rõ ràng, vậy có lẽ hôm nay sẽ không ra khỏi được tu luyện tràng này. Nếu sử dụng ma độn thoát đi, nhưng vì thần bài của hần nên cũng đừng mơ có chỗ đứng ở Chúng Thần đại lục nữa.

- Hiểu lắm, thật là hiểu lắm! - Quay mặt về mọi người đang vô cùng phẫn nộ, Hàn Thạc cười khổ giải thích.

- Tiểu tử, việc trước mắt như thế, người còn dám giả bộ! Hắc hắc, chẳng lẽ người muốn ta giết người, móc hết bí mật linh hồn người ra! - Ba Nại Đặc âm trầm cười lạnh. Hần là một Trung vị thần tu luyện sức mạnh Tử Vong nên có phương thức của mình.

- Ta không phải Liệp Thần giả thật mà! - Hàn Thạc cười khổ nói.

- Vậy ngươi làm sao giải thích được dị thường phát sinh trên tháp năng lượng vừa rồi? - Vũ Nỵ Ty rất nóng nảy, tùy thời chuẩn bị động thủ.

- Ta tu luyện hai loại sức mạnh, trong cơ thể cũng có hai loại thần lực, cho nên mới có loại tình huống dị thường này! - Hàn Thạc vội vàng giải thích, lập tức vận thần lực hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ, hình thành Thần chi linh vực ở một bên người, sau đó thần lực biến đổi, Thần chi linh vực lại từ Tử Vong hệ biến hóa thành Hủy Diệt hệ.

- Ủa!

Tiếng kinh hô từ đám người xung quanh vang lên, ai nấy đều cổ quái đánh giá Hàn Thạc. Ba Nại Đặc cũng phát phát tay, ra hiệu cho đám Thần Vệ tạm thời thôi lui.

- Không ngờ ngươi ngu đến thế, dám đồng thời tu luyện hai loại sức mạnh. Nếu làm như vậy chắc chắn là chẳng được kết quả gì, nếu không cẩn thận mà để hai hệ sức mạnh va chạm, lúc đó coi như tự tử luôn!

Vũ Nỵ Ty nói với Hàn Thạc như nói với thằng khùng, rồi quay sang nói với Ba Nại Đặc:

- Thúc thúc, một người ngu như vậy hẳn không phải là Liệp Thần giả chứ?

- Khẳng định không!

Ba Nại Đặc gật đầu đồng ý, nói với Hàn Thạc:

- Đi đi, ngươi có thể rời khỏi rồi!

Hàn Thạc cười khổ, đang chuẩn bị trở về tiếp tục tu luyện hủy diệt pháp châu, đột nhiên phát hiện ra Lạp Đức Mạn mang theo vài người đi tới nơi này. Vài người đó đã từng mua được quyền trục đặc thù ở gian hàng bán quyền trục Thần ngày nọ.

686. Chương 686:cửa Không Gian Hai Chiều

Trong pháo đài Phàm Nhĩ Tập, Lạp Đức Mạn là thủ lĩnh Liệp Thần giả đáng sợ nhất mà Hàn Thạc biết. Một nhân vật như vậy đột nhiên xuất hiện tại đây, hơn nữa đến tu luyện tràng đặc biệt kiểm tra Liệp Thần giả, việc này tuyệt đối có chuyện!

Hàn Thạc lui ra khỏi tháp năng lượng của Ba Nại Đặc, nhưng không vội vã lập tức rời đi, mà cẩn thận đánh giá cử động của bọn Lạp Đức Mạn, muốn nhìn xem đám Liệp Thần giả chính thức này tới đây rốt cuộc muốn làm gì.

Tới bây giờ, bên trong tu luyện tràng lớn nhất này đã tụ tập tám mươi bảy người. Ngoại trừ hai mươi mốt Thần Vệ gia tộc Khắc Đốn, tất cả còn lại đều là người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc. Đám tu luyện sức mạnh Hủy Diệt này có một nửa đã thông qua việc kiểm tra, mà những người thông qua việc kiểm tra cũng không vội vã đi khỏi, đều đứng lại ở một chỗ gần đó quan sát tình huống tháp năng lượng của Ba Nại Đặc.

Họ tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, không vội vã lập tức rời chỗ này là vì trong pháo đài Phàm Nhĩ Tập xuất hiện Liệp Thần giả, đã uy hiếp tới an nguy sinh mạng của họ, họ cũng muốn biết tình huống Khắc Đốn gia tộc sẽ bắt Liệp Thần giả này như thế nào.

Dù sao, chỉ cần một ngày Liệp Thần giả chưa toàn bộ bị bắt, người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt như họ có thể sẽ là mục tiêu của những người này! Cảm giác bị người ta xem là con mồi thì quả không dễ chịu chút nào cả!

Có thể nói tất cả Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt pháo đài Phàm Nhĩ Tập cơ bản đều tụ tập ở tu luyện tràng này. Hàn Thạc có thể khẳng định giữa những người này nhất định có tồn tại Liệp Thần giả, tháp năng lượng không kiểm tra được là vì họ đã dung hợp hoàn toàn thần lực vừa hấp thu. Dưới cái nhìn cẩn thận của Hàn Thạc, hắn đột nhiên phát hiện ra có mười mấy Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Hủy Diệt vốn đứng trong tu luyện tràng, vừa thấy Lạp Đức Mạn mang vài người tới lập tức ánh mắt lóe ra, âm thầm trao đổi ánh mắt với đám Lạp Đức Mạn, tựa hồ chuẩn bị làm gì đó.

Sực nhớ ra, Hàn Thạc lập tức biết trong tu luyện tràng này nhất định sẽ phát sinh cái gì đó, nên không vội rời đi.

- Lạp Đức Mạn, làm sao ngươi cũng đến đây? Người tu luyện sức mạnh Hắc Âm, không có vấn đề gì đâu. - Ba Nại Đặc nhận ra Lạp Đức Mạn, hướng về phía hắn đang đi tới chào.

- Ha ha, ta đưa mấy vị bằng hữu tới kiểm tra một chút, phối hợp với công việc của các người mà. - Lạp Đức Mạn cười ôn hòa, hoàn toàn không có âm thanh lạnh buốt như ở gian hàng lần trước, xem ra người này rất sợ trường che dấu bản thân mình.

- Vậy xin đa tạ!

Ba Nại Đặc cảm ơn, rồi phân phó những Thần Vệ:

- Tránh ra cho Lạp Đức Mạn và mấy bằng hữu của hắn tới đây.

Lạp Đức Mạn là một Trung vị thần, nhưng ở đây người cường đại luôn luôn được hưởng đặc quyền. Pháo đài Phàm Nhĩ Tập tổng cộng có vài Trung vị thần như vậy, Ba Nại Đặc là một thành viên của gia tộc Khắc Đốn nên quen với Lạp Đức Mạn cũng là việc bình thường.

Lạp Đức Mạn mang theo vài người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt xuyên qua đám người đi thẳng tới trước mặt Ba Nại Đặc. Mấy tên gia hỏa cũng giống như Hàn Thạc từng xem qua quyển trục mà Lạp Đức Mạn cố ý đưa ra, hơn nữa không hề phản đối gì cả, theo thứ tự nhập thần lực vào tháp năng lượng. Tháp năng lượng vẫn phóng ra bạch quang, hiển thị họ không có chuyện gì.

Nhưng Hàn Thạc cơ hồ có thể khẳng định, mấy tên đi theo Lạp Đức Mạn cùng tới đây hẳn là người tạo ra những huyết án ở Phàm Nhĩ Tập pháo đài. Tháp năng lượng không phóng ra bạch quang, cũng chỉ có thể nói rằng họ đã dung hợp thần lực này rồi.

- Không có vấn đề gì. Ta nghĩ bằng hữu của Lạp Đức Mạn cũng sẽ không làm loại việc tự sát như vậy. - Ba Nại Đặc khẽ gật đầu, tựa hồ rất quen thân với Lạp Đức Mạn.

- Đó là đương nhiên!

Lạp Đức Mạn cười ha ha, đôi mắt lại quét lên người Vũ Nị Ty, cười tủm tỉm nói:

- Vũ Nị Ty tiểu thư, hôm nay cô quả thật khổ cực rồi. Sự tình này nhất định làm cô rất phí tâm?

Ánh mắt hắn nhìn Vũ Nị Ty lộ ra chút dâm quang, người bình thường không có năng lực linh mãnh như Hàn Thạc thì không thể phát hiện ra.

- Thân là một phần tử của Khắc Đốn gia tộc, đây là việc ta phải làm. Không có gì khổ cực cả! - Vũ Nị Ty vẻ mặt lạnh lùng. Không biết tại sao nàng luôn luôn có ác cảm bản năng với Lạp Đức Mạn. Mỗi một lần nhìn thấy hắn là cảm thấy cả người không thoải mái.

- Nếu Vũ Nị Ty tiểu thư có gì muốn ta hỗ trợ, xin đừng khách khí. - Lạp Đức Mạn hai mắt không ngừng quét qua người Vũ Nị Ty, tầm mắt dừng lại trên ngực bụng nàng đặc biệt lâu.

- Bất tất! - Vũ Nị Ty hừ lạnh, cự tuyệt thẳng thừng, lực cảm ứng của nữ nhân về phương diện quả là siêu cường. Nàng sớm đã biết Lạp Đức Mạn có ý xấu với nàng, nàng cũng biết quan hệ dơ bẩn giữa Lạp Đức Mạn và thiếu nữ bán hàng trong cửa hàng đó, do đó rất phản cảm với hắn, mặc kệ Lạp Đức Mạn ân cần với nàng như thế nào, nàng trước giờ vẫn không cười cợt với hắn.

Lạp Đức Mạn cũng không tức giận, chỉ cười vài tiếng, trong lúc cúi đầu, đôi mắt hiện lên vài tia hung ác.

- Được rồi Lạp Đức Mạn, ngươi có thể mang theo bằng hữu của ngươi đi rồi. - Ba Nại Đặc mỉm cười. Hắn cũng biết tâm tư của Lạp Đức Mạn với Vũ Nị Ty, nhưng vì Khắc Đốn gia tộc chuộng quân cả Phàm Nhĩ Tập pháo đài, hắn cũng không sợ Lạp Đức Mạn dám làm gì Vũ Nị Ty cả.

Khẽ gật đầu, Lạp Đức Mạn quay đầu lại đi ra ngoài, giữa đường hai mắt không ngừng trao đổi với những người trong đám đông. Những người gặp ánh mắt của Lạp Đức Mạn đều khẽ gật đầu, dường như nói cho hắn biết mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng.

Thu hết những động tác bí hiểm của những người này vào mắt, Hàn Thạc đề phòng vô cùng cẩn thận, biết nơi này có thể chẳng mấy chốc nữa sẽ có một vở kịch rất hay. Thực lực chính thức của Hàn Thạc cũng không sợ một tên cường giả Trung vị thần mặt kì, nên hắn cũng không lo lắng cho an nguy của mình chút nào, ngược lại muốn xem Lạp Đức Mạn rốt cuộc chuẩn bị làm cái gì.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Lạp Đức Mạn đi tới lối vào của tu luyện tràng, rồi như sắp sửa rời đi. Hàn Thạc vô cùng ngạc nhiên, thầm nghĩ chắc không phải mình đoán sai đó chứ? Chẳng lẽ tên kia căn bản không có dự tính động thủ ở chỗ này?

Đến lúc này thì....

Khi đại đa số mọi người đều tập trung sự chú ý vào tháp năng lượng của Ba Nại Đặc, Lạp Đức Mạn sắp biến mất khỏi tu luyện tràng thì đột nhiên trong tay hắn xuất hiện một viên cầu màu vàng nhạt. Những người của gia tộc Khắc Đốn như Ba Nại Đặc, Vu Nị Ty đều chỉ tập trung kiểm tra những người khác, căn bản không ai chú ý tới hắn.

Lạp Đức Mạn cũng không để Hàn Thạc đợi, lập tức tung viên cầu màu vàng nhạt ném lên giữa không trung.

Đột nhiên, khí tức hủy diệt đáng sợ từ viên cầu cuộn cuộn tuôn ra, như nước vỡ đê, trong nháy mắt tràn ngập mỗi ngõ ngách, hơn nữa lập tức hình thành Thần chi lĩnh vực, hoàn toàn bao phủ cả tu luyện tràng!

- Chuyện gì thế? - Trong tu luyện tràng nơi nơi đều có tiếng kinh hô.

Có rất nhiều người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt ở đây, tu luyện tràng lại chỉ lớn chừng đó, đột nhiên sinh ra sức mạnh Hủy Diệt đáng sợ như vậy lập tức đưa tới sự kinh nghi hoảng loạn vô cùng.

- Khốn khiếp, ai triển khai Thần chi lĩnh vực của mình thế? - Có một vài tên không rõ tình huống, lúc này mở miệng lên tiếng mắng chửi.

Ba Nại Đặc đang kiểm tra tháp năng lượng, sắc mặt chợt đại biến, quát khê:

- Ai? Chỗ này là Phạm Nhĩ Tập pháo đài của Âm Ảnh thành! Ai dám can rỡ ở đây thế? - Ba Nại Đặc cảm giác được khí tức Hủy Diệt đột nhiên bộc phát trong tu luyện tràng tuyệt không phải là thứ mà hắn có thể ngăn cản được.

- Thúc thúc, người tới đây rất đáng sợ, ta chưa bao giờ cảm thụ sức mạnh Hủy Diệt kinh khủng như vậy! - Vu Nị Ty coi như trấn định, quay sang nói với Ba Nại Đặc, rồi thận trọng như lâm đại địch.

Viên cầu màu vàng nhạt vẫn ở trên không trung tu luyện tràng, tiếp tục không ngừng phóng thích ra khí tức Hủy Diệt, hình thành Thần chi lĩnh vực bao phủ cả tu luyện tràng. Đợi khi mọi người phát hiện ra người làm loạn chính là viên cầu màu vàng nhạt lơ lửng trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên thì từ bên trong viên cầu màu vàng nhạt đó đột nhiên bắn ra những quang cầu màu đen, bay về phía kết giới phía trên tu luyện tràng.

Những quang cầu đen thui đó toàn bộ đều bám vào những kết giới phía trên tu luyện tràng, hơn nữa lưu động cực nhanh. Những nơi quang cầu này quét qua, từng đạo quang điện thay đổi kết cấu của kết giới trên tu luyện tràng này, làm khí tức hủy diệt bên trong tu luyện tràng càng ngày càng đậm.

Hàn Thạc cảm thấy rất kinh ngạc, đồng tử bắn ra hào quang nhìn chăm chú vào kết giới lấp lánh, không dám buông lỏng chút nào. Những quả quang cầu đen thui từ viên cầu màu vàng nhạt bay ra, bên trong có sức mạnh Hủy Diệt rất rõ ràng, rất ngưng tụ. Hàn Thạc gần đây vẫn cố âm thầm tu luyện pháp châu Hủy Diệt, bây giờ hắn đã nhìn ra quang cầu đen thui này chính là một pháp châu Hủy Diệt!!

Những quả pháp châu Hủy Diệt không ngừng bay lượn trên kết giới, mang theo từng đạo quang điện màu đen, thay đổi kết cấu kết giới tu luyện tràng, làm cho Hàn Thạc càng nghi hoặc hơn nữa.

Quyển trục mà Hàn Thạc tu luyện pháp châu Hủy Diệt đến từ cửa hàng quyền trục của Lạp Đức Mạn, điều này làm cho hắn càng nghi hoặc khó hiểu hơn.

- Ai thế? Ra đây cho ta! - Ba Nại Đặc mở miệng kêu lớn, thanh âm rất mạnh, xem ra hắn muốn nhờ vào tiếng hô này thu được sự chú ý của những Thần Vệ ở ngoài tu luyện tràng.

- Vô dụng, tất cả những gì xảy ra ở đây không ai có thể nghe được. Người gọi đến vỡ yết hầu thì thanh âm cũng không xuyên qua được kết giới đầu! - Đột nhiên, Lạp Đức Mạn cười lạnh, theo đường cũ trở về, về mặt rất thoải mái.

- Là người?

Vưu Ny Ty kinh hô một tiếng, về mặt băng giá:

- Người rút cuộc là ai? Dám gây loạn ở Phàm Nhĩ Tập pháo đài chúng ta?

- Vưu Ny Ty tiểu thư, người chẳng mấy chốc sẽ biết ta là ai thôi! Hắc hắc, khi ta đặt người dưới người, vừa đùa bốn với người vừa từ từ nói cho người tất cả!

Lạp Đức Mạn không còn che dấu ý niệm dâm dăng của mình đối với Vưu Ny Ty, cười ha hả rất phóng túng.

- Vô sỉ! - Đối mặt với ánh mắt dâm dăng và ngôn ngữ càn rỡ của Lạp Đức Mạn, Vưu Ny Ty cắn răng phần hận quát.

- Lạp Đức Mạn, người có biết đối địch Khắc Đốn gia tộc sẽ có kết cục như thế nào không? - Ba Nại Đặc hít sâu một hơi, ổn định lửa giận của mình tùy thời bộc phát, nhìn chằm chằm vào Lạp Đức Mạn hỏi về bình tĩnh.

Nhún vai về bất cần, Lạp Đức Mạn âm trầm cười hắc hắc:

- Một Khắc Đốn gia tộc nho nhỏ, người nghĩ rằng chúng ta thật sự dễ vào mắt à? Ba Nại Đặc đáng thương, người quá đề cao Khắc Đốn gia tộc rồi!

Trong lúc Lạp Đức Mạn giải thích, hai mươi mấy người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt trong đám người lục tục đi ra, ai nấy đều tới đứng bên cạnh Lạp Đức Mạn, cho thấy lập trường của mình.

- Liệp Thần giả! Họ đều là Liệp Thần giả! - Vưu Ny Ty đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào hai mươi mấy người này quát lớn, giận đến nổi thân thể mềm mại run lên, âm thầm oán giận mình tại sao không thể phát hiện ra thân phận của họ trước.

Những người này đến bên cạnh Lạp Đức Mạn, mặt lãnh đạm quay về Vưu Ny Ty, không nói một lời.

- Giết chúng đi, đám Liệp Thần giả khốn kiếp, sự tồn tại của chúng là cơn ác mộng của chúng ta! - Lai Tây từng bị Vưu Ny Ty đưa tới đây cùng với Hàn Thạc nói rất phần nộ. Hắn luôn luôn tỏ vẻ ân cần với Vưu Ny Ty, rõ ràng là rất hâm mộ nàng ta. Lúc này cũng là lúc mượn cơ hội xuất đầu. Hắn vừa nói như vậy, những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt bị hại đều hưởng ứng, không khí rất căng thẳng.

Lạp Đức Mạn bên kia mặc dù chỉ có hai mươi mấy Liệp Thần giả tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, còn bên Ba Nại Đặc và Vưu Ny Ty có hai mươi mấy Thần Vệ, hơn nữa còn có rất nhiều người không phải là Liệp Thần giả, rõ ràng bên này có phần thắng nhiều hơn.

Vưu Ny Ty thấy Lai Tây đi đầu trợ giúp mình, mỉm cười với hắn, xem như biểu đạt sự cảm ơn. Lai Tây được Vưu Ny Ty mỉm cười, càng thêm hưng phấn, dẫn đầu đi về phía bọn người Lạp Đức Mạn, xem ra chuẩn bị một người một ngựa tiên phong, tranh thủ thêm hảo cảm của Vưu Ny Ty.

“Ngu!” - Hàn Thạc chửi thầm, thầm nghĩ Lạp Đức Mạn chỉ với một nhóm người như vậy mà dám cho thấy thân phận, rõ ràng hắn đã nắm phần thắng, Lai Tây này vì muốn tranh thủ hảo cảm của Vưu Ny Ty lại tự nhiên thành người xuất đầu, không phải ngu thì là cái gì?

Sự thật cũng đích xác không ngoài dự liệu của Hàn Thạc. Lai Tây xuân tình bột phát chưa kịp đi đến trước mặt Lạp Đức Mạn, ba pháp châu Hủy Diệt giao thoa nhau cùng bắn xuống, trong nháy mắt oanh kích vào người Lai Tây. Tiếng rú thê lương từ miệng hắn chọt vang lên, dưới cái nhìn của mọi người, Thân thể Lai Tây bỗng trưởng lên. Thân thể gầy trơ cả xương của hắn thoáng cái lớn lên gấp ba, hơn nữa còn tiếp tục lớn nữa.

“Bùng!”

Tiếng nổ lực bộc từ trong cơ thể hắn truyền ra. Thân thể căng phồng của Lai Tây thu nhỏ rất nhanh chóng, mềm oặt ngã trên mặt đất, máu tươi không ngừng từ những lỗ chân lông trên Thân thể tràn ra ngoài.

- Tiểu tử ngốc nghếch thì thường sẽ không có kết cục tốt!

Lạp Đức Mạn nhẹ giọng định nghĩa, rồi âm hiểm cười hắc hắc nói:

- Không nắm chắc mười phần, chúng ta sao dám hiện thân như vậy chứ, các người cảm thấy đúng không?

Lời này vừa nói ra, đoàn người đi theo Lai Tây lao ra chuẩn bị xuất ra sát chiêu với mấy người Lạp Đức Mạn, đột nhiên toàn bộ ngừng lại, trong lòng nghĩ ngợi một chút, rồi không ai dám coi thường vọng động nữa.

- Chúng ta vất vả lắm mới tạo được một cơ hội như vậy, tụ tập gần hết những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt cùng nhau, tất cả đều là xuất phát từ ý tốt, chỉ cần tất cả mọi người phối hợp với ta, ta nghĩ tuyệt đại đa số trong số các người sẽ không có việc gì cả! - Lạp Đức Mạn thấy những người này không còn đi tới nữa, khẽ gật đầu hài lòng.

- Lạp Đức Mạn, chúng ta sẽ không thỏa hiệp với người đâu! Liệp Thần giả chỉ là một đám chuột nhắt mà thôi, đừng mơ chúng ta sẽ hòa vào với bọn người! - Ba Nại Đặc quát, quay đầu hướng về phía Lạp Đức Mạn đi tới. Phía sau hắn những Thần Vệ gia tộc Khắc Đốn và Vụ Nỵ Ty cũng cùng nhau tiến lên.

- Hòa vào vũng bùn với chúng ta, cũng không phải như người nói đâu!

Lạp Đức Mạn vẻ mặt cười cợt, chỉ chỉ vào những Liệp Thần giả tu luyện sức mạnh Hủy Diệt phía sau, nói:

- Trước kia họ không hiểu cách dùng sức mạnh Hủy Diệt thôn phệ người khác, cho nên mới chịu hiện trạng này, người nhìn xem, khi ta nói cho họ phương pháp, họ không phải đều trở thành người như chúng ta cả sao? Ba Nại Đặc, người chưa thử qua mùi vị tuyệt vời này cho nên mới nói như vậy. Nếu người cũng lợi dụng sức mạnh tử vong đi thôn phệ một người khác, sẽ biết cảm giác hưởng thụ tuyệt đối hơn bất kỳ những gì người biết. Người nghĩ thử xem?

- Ta muốn thử xem giết chết người có cảm giác gì! - Ba Nại Đặc không hề dao động vì những lời của Lạp Đức Mạn, kiên định đi về phía đối phương.

- Ba Nại Đặc, đừng xúc động như vậy, chẳng lẽ người không muốn biết ta muốn làm việc gì sao? - Thấy khuyên bảo không có hiệu quả, Lạp Đức Mạn bèn đổi cách, muốn kích thích lòng hiếu kỳ của hắn.

Rất hiển nhiên, cách làm của Lạp Đức Mạn đã có tác dụng. Ba Nại Đặc nghe vậy ngừng lại, nhìn chăm chăm vào hắn hỏi:

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

- Người lập tức biết ngay!

Lạp Đức Mạn đắc ý chỉ chỉ vào kết giới bao phủ chung quanh, quát khẽ với tất cả mọi người:

- Kết giới đang co lại, nếu không muốn chết thì tụ tập vào giữa cho ta, ta sẽ dẫn mọi người đi tới một chỗ, cho các người tránh khỏi việc bị sức mạnh Hủy Diệt trên kết giới giết chết!

Hắn vừa nói thế, mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên phát hiện ra đúng như Lạp Đức Mạn vừa nói, kết giới giống như một tấm màn thật lớn hoàn toàn phong tỏa tu luyện tràng. Những pháp châu Hủy Diệt cũng co rút lại từng chút một, từng đạo quang điện loảng ngoảng đan dày trên kết giới hình thành một luồng khí tức hủy diệt.

Viên cầu màu vàng nhạt lơ lửng trên đầu đến bây giờ đã đình chỉ việc tiếp tục phun ra pháp châu Hủy Diệt, giống như một con mắt lạnh lùng bao quát mọi thứ phía dưới, gây cho người ta một loại áp lực đáng sợ.

Hàn Thạc trà trộn vào giữa đám người, đến bây giờ cơ hồ có thể khẳng định viên cầu màu vàng nhạt đó hẳn là một kiện thần khí rất lợi hại. Chủ nhân của nó tuyệt đối là một Thượng vị thần đáng sợ tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, cũng chỉ có thần khí trong tay Thượng vị thần mới có thể tạo thành loại hiệu quả kinh khủng như thế này.

Từ trong viên cầu màu vàng nhạt bay ra, bây giờ đại khái có khoảng ba trăm viên, toàn bộ đều bám vào trên kết giới xoay tròn, căn cứ vào những gì Hàn Thạc biết, hẳn cho rằng có lẽ chủ nhân viên cầu màu vàng nhạt này cũng là người chế tác ra quyền trục hướng dẫn phương thức chế tác ra pháp châu Hủy Diệt.

Chính vì biết việc này, cho dù Hàn Thạc có thể lợi dụng Thổ Giáp thi chui xuống đất rồi đi nhưng lại không thừa dịp loạn mà bỏ chạy, mà vẫn lớn mật trà trộn vào đám người, tỉnh bơ lạnh lùng xem sự phát triển của sự vật ở đây.

Kết giới bên ngoài tu luyện tràng tiếp tục co rút lại, Lạp Đức Mạn đã đi tới giữa, chẳng biết khi nào lại đưa ra một cửa không gian hai chiều.

Cửa không gian hai chiều là một loại thần khí truyền tống trong khoảng cách ngắn rất đặc thù, toàn bộ đều là do những vị Thần cường đại tu luyện Thời Không pháp tắc chế tác ra, trân quý vô cùng. Lợi dụng cửa không gian hai chiều, hai người ở hai bên cửa không gian có thể tự do xuyên qua lại gặp mặt nhau. Lúc đầu các vị thần thời không khi chế tác cửa không gian hai chiều này vốn là để cho những đôi tình lữ ở hai nơi gặp mặt nhau.

Đôi tình lữ này không đồng tu một hệ sức mạnh, một người ở phía bắc Chúng Thần đại lục tu luyện bản hệ nguyên tố đậm đặc, một người khác ở phía nam tu luyện bản hệ lực lượng nguyên tố đậm đặc, hai người muốn gặp mặt phải chờ một người tới chỗ người kia, phải xuyên qua nữa Chúng Thần đại lục, mất thời gian rất lâu, do đó mới sinh ra cửa không gian hai chiều này.

Cửa không gian hai chiều mặc dù không thể tiến hành vị diện truyền tống, nhưng lại có thể mang theo bên mình, rất tiện lợi. Còn vì vật liệu làm cửa không gian hai chiều khá là trân quý, lại chỉ có Thượng vị thần tu luyện Thời Không pháp tắc mới có thể luyện chế ra, do đó có vẻ cực kỳ quý giá, người bình thường căn bản không có được.

Lạp Đức Mạn chỉ là một Trung vị thần Hắc Ám hệ, dựa theo đạo lý thì hẳn cũng không có khả năng có được cửa không gian hai chiều trân quý như vậy. Trong khi hắn lấy ra một cánh cửa không gian hai chiều, Hàn Thạc lập tức hiểu được đây nhất định là của chủ nhân viên cầu màu vàng nhạt này.

Trong khi hắn âm thầm nghĩ ngợi, Lạp Đức Mạn cười ha ha, chỉ chỉ vào cánh cửa không gian, cười tủm tỉm nói:

- Không muốn chết thì tiến vào đó! Ba Nại Đặc, nếu người muốn biết rõ tình huống cũng phải đi vào! Không ngại nói rõ cho người biết, kết giới chung quanh do thần khí của Thượng vị thần làm ra, người hoặc là đi vào, bằng không chỉ có đường chết!

- Hừ, ta sẽ vào đó xem người bày trò quỷ gì! - Ba Nại Đặc hừ lạnh, khoa chân bước vào cửa không gian, hẳn xem ra cũng không còn tự tin nữa. Hàn Thạc biết hẳn cũng không còn cách lựa chọn nào khác.

- Tiểu mỹ nhân, người đi trước nhé. Ta sẽ đến gặp người rất nhanh thôi! - Đến phiên Vũ Ny Ty, Lạp Đức Mạn cười cợt nói.

“Phì!” - Vũ Ny Ty khó có thể ức chế ác cảm trong lòng, phun vào mặt Lạp Đức Mạn một ngụm nước bọt, dùng cử động này cho thấy thái độ của mình.

Nhưng khi Vũ Ny Ty vừa nhổ nước miếng, trong lòng cũng hơi sợ, lúc này thúc thúc nàng Ba Nại Đặc đã tiến vào cửa không gian, những người còn ở đây đại đa số đều là người của phía Lạp Đức Mạn, chỉ sợ hắn sẽ làm mạnh tay.

Ngoài dự liệu của mọi người, Lạp Đức Mạn không hề nổi giận, ngược lại thò ngón trỏ sờ sờ vào ngụm nước miếng do Vũ Ny Ty phun vào mặt mình, sau đó nhét vào miệng, làm bộ như đang say mê liếm láp, trông cực độ dâm tiện!

- Ghê tởm! - Vũ Ny Ty hoảng hốt, rốt cuộc không dám nhìn Lạp Đức Mạn, vô cùng chặt vật chui vào cửa không gian hai chiều, trong lòng tràn đầy vẻ khúat nhục và không cam lòng!

“Ha ha... ha ha...”

Lạp Đức Mạn cuồng tiếu rất đắc ý, đợi cho Vũ Ny Ty biến mất khỏi cánh cửa không gian mới trở lại thái độ lạnh lùng, cười nanh ác thì thảo tự nói:

- Vũ Ny Ty, người trốn không thoát bàn tay của ta đâu! Đến lúc đó, ta sẽ cho người biết cái gì gọi là muốn chết không được!

Kết giới trên tu luyện càng lúc càng ép chặt, những người ở đây đều kinh hoảng thi nhau chui vào cửa không gian, chẳng mấy chốc đã đến phiên Hàn Thạc tiến vào.

“Ừa!”

Lập Đức Mạn sững sốt, nhìn Hàn Thạc chăm chăm, đột nhiên nghi hoặc nói:

- Ta biết ngươi. Ngươi từng xem qua nội dung quyển trục nhưng lại không có biểu hiện phản ứng gì, chứng tỏ ngươi cũng động tâm về việc sử dụng phương pháp nêu ra trong quyển trục, nhưng tại sao ngươi không đi với chúng ta, lúc này cũng không có cử động đặc biệt gì?

Hàn Thạc sớm biết Lập Đức Mạn lợi dụng trang bị đặc thù có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả phát sinh trong cửa hàng, bằng không hẳn cũng sẽ không lôi kéo được những người có biểu hiện khác thường, để những người này tương lai dần dần trở thành người của bọn họ. Lập Đức Mạn vừa nói như vậy, Hàn Thạc không hề sợ hãi, mỉm cười nói:

- Không sai, ta cũng nhìn thấy nội dung quyển trục, rồi cũng thật sinh ra chút hứng thú. Nhưng vì bị một việc làm chậm trễ nên chưa tìm được mục tiêu hạ thủ mà thôi, hắc hắc!

- Ha ha, đồng đạo! Ngươi cứ tiến vào đó đi, ngươi khẳng định sẽ có mục tiêu của mình! - Lập Đức Mạn nghe Hàn Thạc nói thế, cười hắc hắc âm hiểm vỗ vỗ vai Hàn Thạc, hẳn là đã coi hắn trở thành đồng loại.

- Ta cũng hy vọng là như thế!

Hàn Thạc vui vẻ đáp, vội vàng bước vào cửa không gian, trong lòng cũng mắng thầm:

“Mẹ nó, bỏ cái tay dơ dáy vừa mới liếm láp đó ra khỏi người lão tử!”

687. Chương 687: chia Cho Ta Một Nửa!

Vừa bước vào, Hàn Thạc phát hiện ra mình đi tới một sơn cốc. Trên sơn cốc bao phủ mây mù uồn lượn, bốn phương tám hướng đều là vách đá, trên những vách đá có những hang động sâu không thấy đáy, không biết thông tới nơi nào, dưới chân pha lẫn với đá sỏi nên rất cứng.

Những người còn lại cũng đã bước ra khỏi cửa không gian, cũng đều đang đứng trong sơn cốc nhìn quanh bốn phía. Trong đó Vụ Ny Ty và Ba Nại Đặc đứng cùng nhau, đang thấp giọng thì thầm, hẳn là muốn tìm biện pháp thích hợp để đối phó với tình cảnh trước mắt.

Thần thức Hàn Thạc triển khai, vừa chuẩn bị thăm dò tình thế chung quanh, lập tức cảm ứng được trên đỉnh đầu ẩn sâu trong đám mây mù có một kết giới tồn tại. Kết giới mang theo khí tức hủy diệt rất rõ ràng, có năng lực phản ứng linh mãnh, có thể nhận thấy được sự thăm dò của thần thức hắn. Thần thức Hàn Thạc vừa lan ra khu vực đó, mây mù đột nhiên nhộn nhạo hắn lên.

Hàn Thạc cả kinh, lập tức thu hồi thần thức. Hắn không biết thần thức có thể xuyên qua được kết giới kia không, nhưng thấy kết giới có thể cảm ứng được thần thức, lập tức không dám tiếp tục mạo hiểm nữa để khỏi khiến cho chủ nhân nơi này phản ứng.

Phía sau Hàn Thạc, từ cửa không gian lục tục đi ra những tên gia hỏa đã gia nhập hàng ngũ Liên Thần giả. Những người này vừa từ cửa không gian đi ra, ánh mắt chợt lóe lên vẻ vô cùng hưng phấn, dùng ánh mắt hung tàn nhìn đám người Hàn Thạc như nhìn những con mồi.

Lập Đức Mạn là người cuối cùng từ cửa không gian đi ra. Hắn hẳn là ở lại cuối cùng để thu hoạch cửa không gian bên kia và thu hồi viên cầu màu vàng nhạt phát ra những pháp châu Hủy Diệt để người của Khắc Đốn gia tộc trong pháo đài Phàm Nhĩ Tập không tìm thấy đầu dây mối nhợ vì sao họ biến mất.

Ra khỏi cửa không gian, Lập Đức Mạn lập tức tìm tung tích của Vụ Ny Ty ngay. Khi hắn thấy Vụ Ny Ty bèn cười hắc hắc không thôi, trong lòng không biết đang nghĩ việc gì mà tràn đầy sắc thái dâm uế.

- Hoan nghênh mọi người đi tới cứ điểm của liên minh Liên Thần giả chúng ta. Ta xin giới thiệu mọi người với thủ lĩnh tu luyện sức mạnh Hủy Diệt của chúng ta, Bồ La Tư Đặc đại nhân! - Lập Đức Mạn cao giọng hướng về phía một huyệt động thật lớn bên cạnh sơn cốc hô to, vẻ mặt rất cung kính.

- Lạp Đức Mạn, người khổ cực rồi! - Bên trong huyết động đột nhiên phát ra giọng nói đều đều.

- Được làm việc cho Bồ La Tư Đặc đại nhân là vinh hạnh của ta!

Lạp Đức Mạn không dám kể công, cao giọng nói:

- Những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt ở Phàm Nhĩ Tập pháo đài cơ hồ đều được ta đưa đến đây cả, đại nhân còn có gì phân phó không?

- Tốt lắm! Người đã có công bắt những người này, ta cho người hai thần khí! - Bồ La Tư Đặc bên trong huyết động không thấy bóng người, chỉ nghe hần trầm giọng nói.

Lạp Đức Mạn mừng quá, lập tức thu lấy cánh cửa không gian còn lại phía sau lưng, rồi nhảy lên lao vào bên trong huyết động.

Hàn Thạc mặc dù không thể nhìn thấy chân diện mục Bồ La Tư Đặc trong huyết động, cũng không thể cảm ứng được khí tức trên người hắn, nhưng lại có thể khẳng định hắn nhất định là Thượng vị thần. Chỉ dựa vào hắn là chủ nhân của viên cầu màu vàng nhạt là Hàn Thạc có thể khẳng định được rồi.

Vì một Trung vị thần quyết không thể ngưng tụ nhiều pháp châu Hủy Diệt như vậy. Hơn nữa bên trong mỗi một pháp châu Hủy Diệt còn có thần lực Hủy Diệt cường đại đến thế!

Chẳng mấy chốc Lạp Đức Mạn đã quay lại. Hắn tựa hồ tìm được vật mình muốn, có vẻ phấn chấn hơn lúc này.

- Bồ La Tư Đặc đại nhân nói, những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt chỉ cần thôn phệ thần lực một người bên cạnh, cho dù là một phần tử của chúng ta cũng có thể sống sót rời khỏi sơn cốc này! Nếu không, chỉ có đường chết mà thôi! - Lạp Đức Mạn vừa ra, đứng trước cửa huyết động cao giọng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người bên trong sơn cốc ai nấy sắc mặt đại biến, đều thận trọng đứng xa người bên cạnh một khoảng cách, sợ sẽ có người đột nhiên hạ thủ.

Hàn Thạc sớm đã đoán ra sẽ có kết quả như vậy. Bồ La Tư Đặc phí tâm nghĩ đủ mọi cách để Lạp Đức Mạn triệu tập đám tu luyện sức mạnh Hủy Diệt tới chỗ này, tuyệt không phải trực tiếp để giết chết một cách đơn giản. Dựa theo những gì Lạp Đức Mạn nói ở trong cửa hàng, Liệp Thần giả tu luyện sức mạnh Hủy Diệt rất ít, trong tay Bồ La Tư Đặc không có người nào có thể sử dụng được, nên mới phân phó một người tu luyện sức mạnh Hắc Ám như hắn đi làm chuyện này. Từ đây có thể thấy Bồ La Tư Đặc nhất định rất thiếu thủ hạ.

Hàn Thạc từng lợi dụng sức mạnh tử vong thôn phệ lão bà nọ, tự mình đã trải qua loại cảm giác này, hắn hiểu được bất kỳ ai một khi đã trải qua một lần đều rất khó có thể ngăn cản ham muốn kinh khủng trong lòng, cuối cùng sẽ gia nhập vào trận doanh của Liệp Thần giả, trở thành một bộ phận trong số họ.

Dù sao không có bao nhiêu người được như Hàn Thạc, từ lúc bắt đầu tu luyện ma công đã dùng ý chí để đấu tranh bản thân. Họ không phải là hắn nên không chịu được sự hấp dẫn đáng sợ này!

Bồ La Tư Đặc chính vì hiểu rất rõ điểm này nên mới bày ra việc này, hắn cũng tin một khi có người thử loại cảm giác này sẽ khó có thể dứt bỏ được, cuối cùng khẳng định sẽ là Liệp Thần giả, làm việc cho hắn.

Trong khi Lạp Đức Mạn nói, những người trong sơn cốc đều xao động dữ dội. Sau khi Lạp Đức Mạn nói xong, mây mù lần quần trên bầu trời đột nhiên hạ xuống một quyển trục khổng lồ, trên đó có ghi lại phương pháp thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt của người đồng hệ.

Trong sơn cốc, những người chưa trở thành Liệp Thần giả đều chưa thấy quyển trục mà Lạp Đức Mạn bán ở cửa hàng, cơ hồ đều không hiểu phải làm sao có thể thôn phệ được sức mạnh Hủy Diệt của người đồng hệ, khi quyển trục khổng lồ hạ xuống, rất nhiều người đều tỏ vẻ kinh nghi.

Chú ý quan sát một chút, Hàn Thạc phát hiện ra dưới sự uy hiếp tử vong và sự hấp dẫn thực lực tiến nhanh một bước, có một bộ phận đã bắt đầu âm thầm nghi ngờ nội dung trên quyển trục. Phương pháp thôn phệ đồng loại cũng không khó, chỉ cần có phương pháp chính xác hướng dẫn là cơ hồ ai cũng có thể nắm được cả.

Những người nào hai mắt dán vào quyển trục, lặng lẽ ghi nhớ phương pháp thôn phệ trên quyển trục có thể khẳng định về sau chúng nhất định sẽ trở thành Liệp Thần giả thôn phệ đồng loại. Một vài người còn lại thì lập trường rất kiên định, trong lòng mâu thuẫn giữa lý trí và sự hấp dẫn, cũng dần dần bắt đầu dao động.

Nếu không có uy hiếp tử vong, nơi này ít nhất có thể có một bộ phận rất lớn sẽ khinh thường nội dung trên đó. Dù sao Liệp Thần giả chính là công địch cả Chúng Thần đại lục, bị mọi người phỉ nhổ. Nhưng dưới sự uy hiếp tử vong, sự phản kháng của họ đã biến mất vĩnh viễn, cái này làm họ phải tự hỏi xem nên làm gì cho tốt.

- Ta sẽ nhìn vào nhất cử nhất động của các người. Yên tâm, người nào dám động thủ, mặc dù đối thủ của người mạnh hơn người, ta cũng sẽ giúp người chế phục hắn! Ta có thể cam đoan, chỉ cần có tâm trở thành một phần tử trong chúng ta, người chẳng những có thể không chết, còn có thể phát triển với tốc độ nhanh hơn nhiều! - Bồ La Tư Đặc bên trong huyết động một lần nữa lên tiếng cam đoan, làm cho những người đang do dự có quyết tâm lớn hơn nữa.

- Thần tinh là loại khả ngộ bất khả cầu, nhưng người tu luyện sức mạnh đồng hệ thì tùy ý là có thể thấy được. Họ đều là một khối Thần tinh sống, các người tưởng tượng quá trình tuyệt vời này, lợi dụng sức mạnh người khác giúp cho thực lực của mình, đây là sự hưởng thụ hấp dẫn đến đâu... - Lạp Đức Mạn càng như một thuyết khách, khi Bồ La Tư Đặc vừa dứt lời lại tiếp tục thao thao bất tuyệt dụ hoặc những người ở đây.

Dưới sự xúi giục của Bồ La Tư Đặc và Lạp Đức Mạn, Hàn Thạc phát hiện ra những người do dự rõ ràng bị ảnh hưởng, âm thầm bắt đầu ghi nhớ những gì ghi trên quyển trục lơ lửng trên bầu trời, trộm thử vận dụng sức mạnh này trong cơ thể.

Không khí trong sơn cốc đột nhiên trở nên rất quỷ dị, mỗi người đều âm thầm đứng xa người khác một chút. Cho dù là bằng hữu lúc này cũng đều sinh ra tâm đề phòng lẫn nhau. Lúc này, bên cạnh mình không có một người nào đáng để tín nhiệm, mỗi người đều có thể trở thành địch nhân của mình.

Vốn những người này lúc này còn tụ lại cùng nhau, bây giờ đang đứng xa nhau dần, ngược lại những Liệp Thần giả chính thức lại đứng tụ lại thành một đoàn, khóe miệng đều nở nụ cười lạnh lùng nhìn cử động của những người này, tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

- Các người, các người muốn làm gì? - Vụ Ny Ty và Ba Nại Đặc đứng cùng nhau. Nàng phát hiện ra tình thế không ổn, thanh âm có chút hoảng loạn.

Không ai đáp lời nàng!

Cho dù là những hộ vệ của Khắc Đốn gia tộc cũng lặng lẽ đứng xa họ ra, ai nấy ánh mắt lóe lên, cũng chỉ có họ biết được mình đang ngấm ngầm có tâm tư gì đó.

Tới lúc này, trong lòng Hàn Thạc cũng hơi thấp thỏm bất an. Hắn không phải sợ người bên cạnh đột nhiên trở tính tấn công hắn, mà là không biết phải dùng phương pháp gì để ra khỏi sơn cốc này.

Có Thượng vị thần kinh khủng như Bồ La Tư Đặc ở đây, Hàn Thạc muốn xông ra khỏi sơn cốc thì cơ hồ không có khả năng, nếu triệu hoán ra Thổ Giáp thi và Kim Giáp thi, một khi bị Bồ La Tư Đặc phát hiện thì rất khó giải quyết.

Phương pháp có thể thật sự đảm bảo cho hắn có thể thoát chỗ này bây giờ chỉ còn có Huyết Liệt Ma Độn quyết thôi. Nhưng sử dụng huyết độn chạy trốn thì tương lai sẽ đại thương nguyên khí, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì Hàn Thạc tuyệt không muốn sử dụng biện pháp cuối cùng này.

“Lòng hiếu kỳ hại chết người mà!” - Hàn Thạc thầm tự trách mình. Biết rõ đi tới đây sẽ có nguy hiểm mà còn mò vào. Nếu trước đây có thể nhờ Thổ Giáp thi để ly khai ở tu luyện tràng, hẳn tin rằng căn bản không người nào có thể ngăn được hắn. Nhưng bây giờ có Bồ La Tư Đặc thì đã khác hẳn.

“Hay là cũng lợi dụng sức mạnh Hủy Diệt thôn phệ một người, sau đó sẽ tìm cơ hội rời đi sau? Không được! Trừ phi giết chết tất cả người ở đây, nếu không mặc dù mình có thể chống cự được sự hấp dẫn đáng sợ này, một khi thân phận Liệp Thần giả ở đây tiết lộ ra ngoài, mình cũng không thoát khỏi được thân phận này!”

- Hàn Thạc cũng khó xử, trong lòng không ngừng nghĩ phương pháp ra khỏi chỗ này như thế nào.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên bên trong sơn cốc tiếng kim rơi cũng nghe được. Hàn Thạc đang khổ sở nghĩ ngợi phương pháp thoát đi, phát hiện ra một người lão đảo, tựa hồ bị một ai đó ám toán.

- Ai? Là ai?

Hắn không ngừng xoay người, cảm tức nhìn tất cả những người chung quanh, một thanh trường thương màu xanh trong tay lắc lư không chừng. Khi hắn xoay người, Hàn Thạc phát hiện ra phía sau lưng hắn có cắm một mũi tên màu xanh lá cây, vết thương chảy ra máu rất tanh, xem ra trên mũi tên đó còn có độc.

- Xin lỗi, An Lợi, ta biết ngươi luôn luôn ác cảm với Liệp Thần giả, không có khả năng thành một phần tử của chúng ta. Dù sao ngươi hẳn cũng phải chết mà, không bằng cho ta một cơ hội được sống! - Một thanh niên gầy gò, trên mặt mang theo những vết sẹo lấy ra một mũi tên tinh xảo chỉ vào hắn, thần lực Hủy Diệt trong cơ thể thấm đẫm giữa mũi tên.

- Lạp Cách, không ngờ lại... lại là ngươi! Ta từng cứu ngươi một mạng, thế mà ngươi tập kích ta! - An Lợi trúng phải một mũi tên, không dám tin nhìn người tập kích, hai mắt tròn trĩnh, hiển nhiên phần nộ tới cực hạn.

- Ủm, ta vẫn cảm kích ngươi, cho nên mới cho ngươi thêm một cơ hội cứu ta thêm một lần nữa. Ta nghĩ ngươi nhất định cũng sẽ rất vui! Gặp lại, An Lợi, ta sẽ nhớ ngươi hai lần đã cứu ta! - Thanh niên gầy gò tên là Lạp Cách phóng "Vèo Vèo Vèo" ba mũi tên liên tục, mỗi một mũi đều ẩn chứa thần lực Hủy Diệt.

An Lợi trúng phải một mũi tên của Lạp Cách tập kích, rõ ràng đã không thể sống được. Với khoảng cách gần như vậy mà Lạp Cách lại toàn lực ra tay, ba mũi tên bay ra thì An Lợi cuối cùng chỉ tránh được có hai, lại có một mũi cắm vào ngực hắn.

Cùng lúc đó, Lạp Cách đột nhiên khấn cấp nhằm phía An Lợi trúng phải hai mũi tên, nhân cơ hội đâm mạnh hai quyền, sức mạnh cuồng bạo toàn bộ tràn vào cơ thể An Lợi, hoàn toàn đánh bại An Lợi.

- Các vị, hắn là của ta, các ngươi tự tiện đừng cướp đồ của ta đó! - Lạp Cách đặt hai tay phía sau An Lợi, ngẩng đầu quay về những người chung quanh nhếch miệng cười, nụ cười rất tươi, nhưng ai nấy đều cảm thấy lạnh mình.

Một người có thể quyết đoán giết chết ân nhân cứu mạng mình, lại ra tay ác độc như vậy, hơn nữa từ đầu tới cuối không có đến nửa điểm áy náy thì hẳn đã tới mức điên cuồng hết thuốc chữa rồi, khó trách hắn là người đầu tiên động thủ!

Người súc sinh như thế thường thường ai cũng cố kỵ. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của hắn, mọi người vô tình lui lại mấy bước, giống như dùng cử động này cho thấy thái độ của mình.

- Mẹ nó, lại có người như thế à!

Đến cả những tên đã trở thành Liệp Thần giả cũng bắt đầu phản cảm với cách làm của hắn, không nhận được chữ toáng lên. Tên Liệp Thần giả này khó có thể không chế được sự hấp dẫn về việc thôn phệ người cùng hệ, nhưng ngoại trừ việc này ra, họ cũng không khác với người tu luyện bình thường, cũng có thất tình lục dục, có bằng hữu của mình, đối với loại điên cuồng bệnh hoạn như thế này cũng cảm thấy khó có thể chịu được.

Bên cạnh Lạp Cách đột nhiên tự động tách ra một khu vực rộng lớn. Bên cạnh không ai khác chính là ân nhân cứu mạng của hắn An Lợi, đang bị hắn áp dụng phương pháp thôn phệ, trong tiếng kêu gào như quỷ khóc sấm tru của An Lợi. Nụ cười ôn hòa của Lạp Cách trong mắt mọi người tựa hồ càng ngày càng dữ tợn!

- Chia ta một nửa nhé, đỡ công ta đi tìm môi! - Đột nhiên một tiếng cười khê rất không hợp hoàn cảnh từ một góc truyền ra.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, thầm nghĩ ai lớn mật như vậy, dám trêu vào sát tinh Lạp Cách này? Vừa nghĩ như vậy, mọi người vô tình quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hàn Thạc lững thững đi ra, nụ cười còn chân thành hơn cả Lạp Cách, đứng xa xa nhìn Lạp Cách tiếp tục nói:

- Ngươi là người biết cách báo đáp ân tình như vậy, ta nghĩ nhất định sẽ không quá để ý đâu!

- Thú vị thú vị!

Lập Cách vỗ tay cười to, nhìn Hàn Thạc cười hà hà, nói:

- Nhưng ngươi phải nhanh lên một chút đó, chậm chút nữa là có thể không còn phần ngươi đâu!

- Ta không khách khí đâu! - Hàn Thạc cười dài một tiếng, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, hướng thẳng về phía Lập Cách vọt tới.

- Ta đợi! - Lập Cách dừng lại không còn tiếp tục thôn phệ An Lợi nữa, đột nhiên đứng lên, mũi tên nhanh chóng ngấm trúng vào người Hàn Thạc. Lập Cách có thực lực Hạ vị thần trung kỳ, trong mắt những người đứng xem hẳn lại vô cùng nguy hiểm, nhất là tâm tính ác độc của hắn càng làm cho người ta phải cố kỵ.

688. Chương 688:cạnh Tranh Tàn Khốc

Cung tên trong tay Lập Cách có những hoa văn rất tinh xảo, hai cánh cung được gắn hai viên bảo thạch màu đỏ như máu, khi hắn giương cung, hai tay kéo cung và tên đều có những luồng tơ mỏng màu đen lóe ra ánh sáng nhập vào trong cung tên. Hai viên bảo thạch đỏ rực như có thể tạo hiệu quả tăng cường thần lực, khiến cho khí tức hủy diệt trên mũi tên càng ngày càng đậm.

“Vèo Vèo Vèo!”, liên tiếp ba mũi tên rời khỏi dây cung, như hóa thành ba con rắn đen dài ngoằn ngoèo giương nanh múa vuốt lao vào cắn xé Hàn Thạc.

Bản thể Hàn Thạc mặc dù không thể thi triển lộ ra ma công, nhưng lực cảm ứng linh mẫn của thần thức lại có thể phát huy tác dụng rất lớn. Ba mũi tên nhỏ bay tới với quỹ tích rất xảo diệu, nhưng không tránh khỏi cảm ứng của thần thức Hàn Thạc.

Ba mũi tên nhỏ vừa bắn ra, thể đứng của Hàn Thạc chợt sinh ra chút thay đổi rất nhỏ, chỉ thấy ba mũi tên đang bay rất thẳng, đột nhiên lướt lên đỉnh đầu vượt qua Hàn Thạc.

Khẽ cười một tiếng, Lập Cách tựa hồ cũng không e ngại Hàn Thạc đang tiến đến gần. Mắt vừa thấy ba mũi tên không thể bắn trúng Hàn Thạc, hắn thò tay lượm lấy mũi tên rất nhanh, tay trái vung ra, trong tay xuất hiện một thanh chiến phủ hai lưỡi. Trên mặt chiến phủ đầy mùi máu tanh, cả cây búa hiện ra màu đỏ sẫm, rõ ràng cũng không phải vật phàm.

Hai người cùng tu sức mạnh Hủy Diệt, cũng có cùng cảnh giới nên Lập Cách cũng không triển khai Thần chi linh vực. Hai tay hắn nắm chặt chiến phủ hai lưỡi cười ha ha, thần lực quán chú vào chiến phủ chém mạnh vào đầu Hàn Thạc. Chỉ cần bị xốt trúng một chút, đầu Hàn Thạc chắc chắn sẽ bị bổ vỡ ra ngay.

Đôi mắt Hàn Thạc khẽ nhắm lại, khi phủ của Lập Cách vừa bổ tới, tốc độ hắn một lần nữa lại nhanh hơn, hóa thân ngoại thân biến thành Lục Ma Phong được hắn nắm chặt trong tay, sức mạnh Hủy Diệt quán chú vào giữa Lục Ma Phong chém về phía Lập Cách.

Hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Hủy Diệt vốn là do Lục Ma Phong biến thành, tất cả thần lực hủy diệt và khí tức hủy diệt đều nằm trong đó, bản thể Hàn Thạc vẫn có thể mượn thần lực Hủy Diệt trong Lục Ma Phong, ngoại nhân căn bản không thể nhìn ra sơ hở.

Hàn Thạc âm thầm nhồi thêm chút Ma Nguyên lực nhập vào Lục Ma Phong, chỉ ẩn chứ không lộ ra, chỉ chờ đến khi tiếp xúc với Lập Cách mới bộc phát ra. Như vậy, hẳn tin rằng không ai có thể biết hắn động tay chân vào Lục Ma Phong. Ma Nguyên lực lẫn với sức mạnh Hủy Diệt, tin rằng đến cả bản thân Lập Cách cũng khó tra ra được mánh khéo gì.

“Muốn chết!” - Lập Cách thầm cười lạnh, hai tay nắm chặt chiến phủ hai lưỡi, thần lực Hủy Diệt quán chú trong đó đột nhiên bắn ra hào quang, chỉ trong chốc lát khí thế hủy diệt của hắn đã hoàn toàn bộc phát.

Về mặt Hàn Thạc ngược lại rất bình tĩnh, Lục Ma Phong trong tay lại dẫu mũi nhọn, chỉ có những luồng khí tức Hủy Diệt mơ hồ tỏa ra, mọi người cũng hiểu hắn đích xác đang ngưng tụ sức mạnh.

“Keng!”

Tiếng kim loại chạm nhau lạnh lạnh, vang vọng cả sơn cốc. Sóng hủ diệt từ cú giao kích của hai người khuếch tán ra, từ từ tỏa ra chung quanh. Quyền trục đang lơ lửng trên trời bỗng lắc lư một chút, mây mù trên đầu cũng chậm chậm di chuyển.

Một kích này của Hàn Thạc đã âm thầm trộn Ma Nguyên Lực với thần lực Hủy Diệt, lợi dụng Lục Ma Phong làm môi giới cuộn cuộn tràn vào chiến phủ hai lưỡi của Lạp Cách. Thực lực hai người vốn không chênh lệch lớn, Hàn Thạc lại trộn thêm sức mạnh ma công vào, Lạp Cách rõ ràng không địch lại!

Lục Ma Phong trong tay phải Hàn Thạc chỉ hơi lắc lư, còn Lạp Cách bị một luồng lực lượng rất mạnh đánh loạn choạng lui về phía sau, bước chân không ổn định.

Không cho Lạp Cách cơ hội có thời gian để ổn định thân hình, Hàn Thạc rút cục lao vào gần Lạp Cách. Lục Ma Phong trong tay trong nháy mắt đâm ra hàng trăm lần, toàn bộ đều đâm vào những bộ vị yếu hại của Lạp Cách như đầu ngực bụng tim. Lạp Cách không chống đỡ tốt được thân mình buộc phải lui về phía sau, miễn cưỡng vùng chiến phủ hai lưỡi lên gian nan ngăn cản công kích như mưa của Hàn Thạc.

Chiến phủ hai lưỡi nổi tiếng về trầm trọng và có uy lực lớn. Về phương diện linh hoạt rõ ràng rất khiếm khuyết. Lạp Cách cầm chiến phủ hai lưỡi để làm chủ công coi như vô cùng ưu thế, nhưng miễn cưỡng dùng nó để phòng ngự thì vũ khí này có vẻ không thích hợp cho lắm. Dưới kiếm quang bắn ra như mưa của Hàn Thạc, từng đạo sức mạnh Hủy Diệt như là những giọt mưa đen bao trùm cả Lạp Cách, làm cho hắn chống phải đỡ trái việc khôn khéo.

“Phập! Phập!” - Từ trên người Lạp Cách truyền ra mấy thanh âm bị đâm thủng. Máu bắn ra tung tóe từ các bộ vị khác nhau trên người hắn. Xem ra việc hắn bị đánh bại chỉ là vấn đề thời gian.

“Tại sao... tại sao kích đầu tiên của hắn lại có sức mạnh lớn như vậy!” - Trong lòng Lạp Cách cũng kinh hoảng. Là người trong cuộc, Lạp Cách biết hắn sở dĩ bị rơi vào thế yếu như thế này tất cả đều là vì lần đầu tiên, chiến phủ hai lưỡi bị một lực lượng rất mạnh nhập vào trong cơ thể, làm thần lực của hắn hỗn loạn, không thể tổ chức thần lực để công kích hữu hiệu nữa.

- Xem ra, ta không cần hạ thủ An Lợi nữa, có người là đủ rồi! - Hàn Thạc đột nhiên nhìn chằm chằm vào Lạp Cách quát khê, sắc mặt bình tĩnh kinh người.

Lạp Cách luống cuống tay chân, có thể cảm giác được những vết thương trên người càng ngày càng nhiều. Hắn càng cố vùng tay chân cực lực ngăn cản, máu lại càng chảy ra ngoài với tốc độ nhanh hơn, dần dần đã có cảm giác mê muội. Hắn bị mất máu quá nhiều rồi. Lúc này vừa nghe Hàn Thạc quát một tiếng như vậy, thanh âm mang theo sức mạnh kỳ dị dường như cứ vang mãi trong Thần hồn hắn, làm hắn càng kinh hoảng hơn.

Lục Ma Phong trong tay hiện ra những tia đen tối, Hàn Thạc nhân lúc Lạp Cách tâm thần hơi hoảng loạn, chuẩn bị một kích kết thúc tính mạng hắn.

Đột nhiên, quyền trục khổng lồ không gió tự nhiên động, hơn nữa thoáng cái đã rất xảo diệu xen vào giữa Hàn Thạc và Lạp Cách, vừa đủ để ngăn công kích trí mạng của Hàn Thạc vào Lạp Cách. Lục Ma Phong của hắn vừa chém ra chỉ có thể đâm trúng vào quyền trục ghi lại phương pháp thôn phệ sức mạnh Hủy Diệt. Quyền trục với kết giới mạnh mẽ nhưng mềm mại như bông vọt tới giữa tràng diện, Lục Ma Phong trong tay Hàn Thạc bị ảnh hưởng bởi kết giới, không thể đâm cho Lạp Cách đang kinh hoảng thất thố một kích trí mạng.

- Tương lai đều là người mình, hai người các ngươi không cần tiếp tục liều chết đấu nữa! - Bên trong huyết động tối tối đột nhiên truyền đến tiếng quát trầm trầm của Bồ La Tư Đặc. Thanh âm hắn vừa thoát ra, quyền trục khổng lồ hơi lắc lư một chút rồi một lần nữa bay lên trời.

Lạp Cách đứng sau quyền trục, nhân cơ hội lùi ra xa, cách Hàn Thạc một khoảng cách khá dài, cười cười nhìn hắn cúi người hành lễ, hỏi:

- Bằng hữu tên là gì, hôm nay xin đa tạ!

Hàn Thạc có thể cảm ứng được sau nụ cười của Lạp Cách là cừu hận khắc cốt ghi tâm. Nhưng trong lòng lại không hề sợ hãi chút nào, mà chỉ nhún vai, cũng cười nói:

- Một súc sinh có thể hạ độc thủ ân nhân cứu mạng mình, nếu hắn biết tên ta thì quả là sự nhục nhã với ta! Đối với loại người tâm cơ vô sỉ âm trầm vô tình này, Hàn Thạc mất đi hứng thú đẩy đưa, không chút khách khí chửi thẳng.

Trước mặt nhiều người mà bị chửi là súc sinh, Lạp Cách không ngờ không nổi giận lôi đình, chỉ cười khan vài tiếng rồi trầm mặc không nói gì.

Mất thấy Lạp Cách không mất đi lý trí lao tới ăn thua đủ với mình, Hàn Thạc rất thất vọng. Hắn biết có sự tồn tại của Bồ La Tư Đặc, Lạp Cách không chủ động công kích mình thì mình không có cơ hợp lý giết chết hắn.

- Cho các ngươi một giờ, chứng minh cho ta quyết tâm của các ngươi, đừng lãng phí cơ hội! - Đột nhiên thanh âm Bồ La Tư Đặc lại từ trong sơn động tối đen truyền ra.

Lời này vừa vang lên, mọi người vừa được xem một màn kịch vui, bây giờ có vài người ánh mắt lóe ra. Hàn Thạc âm thầm quan sát một vài người bên cạnh bước từng bước một đi về phía An Lợi đang nằm trên mặt đất. Hắn thấy An Lợi rõ ràng đã thở không ra hơi, đến khi hắn chuẩn bị đưa tay áp vào người An Lợi thì sinh mạng lực của gã đã hết, hoàn toàn tử vong rồi.

Một vài thần lực còn sót lại trong cơ thể An Lợi cũng toàn bộ đã tan hết, Hàn Thạc đương nhiên không thể thôn phệ sức mạnh trong cơ thể hắn. An Lợi đã chết, mặc dù Hàn Thạc hút Thần hồn hắn vào Đỉnh Linh, nó cũng sẽ dần dần tiêu tán giữa thiên địa. Khi hắn chụp lấy An Lợi, với sự giúp đỡ của sức mạnh Đỉnh Linh trong người mình, Hàn Thạc thuận thế hút Thần hồn gã vào trong Vạn Ma đỉnh, để Đỉnh Linh luyện chế ma đầu cho hắn.

“A...”

Một tiếng kêu to, từ xa xa truyền đến. Hàn Thạc một tay ép vào người An Lợi, làm ra vẻ hấp luyện thần lực trong cơ thể hắn, rồi cũng quay đầu nhìn theo thanh âm đó.

Chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, cả sơn cốc bắt đầu xảy ra cảnh tượng tàn khốc nhất. Trong nháy mắt, tất cả mọi người tựa hồ đều điên lên, bất chấp tất cả công kích người bên cạnh. Những người âm thầm tu luyện phương pháp thôn phệ thần lực trên quyền trục, bây giờ muốn giết chết ngay một người để chứng minh quyết tâm của mình, còn những người không muốn hòa vào dòng nước đen như bọn người Vưu Nị Ty thì không thể không liều mạng ngăn cản, cũng chỉ vì mạng sống của mình.

Hàn Thạc thở dài, biết rằng dưới sự uy hiếp của tử vong và sức hấp dẫn thực lực tăng mạnh, đích xác không có bao nhiêu người có thể đứng yên được. Những người này sẽ làm mọi việc vì sinh tồn của mình, cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

Vì có Bồ La Tư Đặc, một trong những thủ lĩnh của liên minh Liệp Thần giả ở đây, Hàn Thạc không có biện pháp gì ngăn cản cuộc cạnh tranh tàn khốc trước mắt. Chỉ có thể bàng quan lo bảo vệ bản thân mình, đây là cũng là việc bất đắc dĩ.

Cũng may hắn vừa chọn một cách khó khăn nhất là động thủ với Lạp Cách, hơn nữa còn chứng minh cho mọi người xung quanh về thực lực và sự tàn nhẫn của mình, do đó lúc này trong sơn cốc, Hàn Thạc đang đưa tay áp vào người An Lợi và Lạp Cách trong tay cầm mấy mũi tên là những người mà không ai dám chủ động tới trêu chọc. Hai người cũng là người nhẹ nhàng nhất trong sơn cốc.

Một tiếng rú thê lương thảm thiết vang lên, không ngừng vang vọng cả sơn cốc. Hàn Thạc vẫn bảo trì tư thế giả vờ nắm chặt An Lợi, âm thầm quan sát cuộc chém giết máu me trước mắt.

Trong sơn cốc cũng có những người nguyên không muốn hòa vào dòng nước đục, nhưng gặp phải những tên điên đang cố gắng thôn phệ mình, cũng có vài người bắt đầu có dấu hiệu phát cuồng. Một vài người trong số đó dính vài vết thương nhẹ, khi liều mạng tránh né cũng đưa ánh mắt liếc về phía quyền trục khổng lồ lơ lửng trên hư không.

Trong cả sơn cốc, đến bây giờ hầu như không còn bao nhiêu người có thể bắt động được. Vưu Nị Ty thực lực tu luyện đạt tới Hạ vị thần mật kỳ cũng là một trong số đó. Thúc thúc nàng Ba Nại Đặc gặp phải mấy

tên tu luyện sức mạnh Tử Vong, vốn là Thần Vệ của gia tộc Khắc Đốn công kích, cũng tựa hồ bị chọc giận, tùy thời có thể phát cuồng lên.

Rối loạn! Trong sơn cốc lâm vào tình trạng bạo loạn, mỗi người đều tựa hồ phát điên. Tới lúc cuối cùng, vài tên muốn trở thành Liệp Thần giả lại bắt đầu chém giết lẫn nhau, căn bản không còn lý trí gì nữa!

Bố La Tư Đặc bên trong huyết động lặng lẽ quan sát tất cả những biến hóa ở ngoài, để tránh cho những người đó lao vào tự giết lẫn nhau toàn bộ chết sạch, không thể không dùng quyền trực khổng lồ hết lần này tới lần khác, không ngừng gạt những tên muốn thành Liệp Thần giả đang cố tình chém giết lẫn nhau ra, nếu không hẳn cuối cùng cũng chẳng còn ai để mà dùng nữa cả.

- Đại nhân Bố La Tư Đặc, có thể thưởng cho ta tiểu thư Vũ Ny Ty chứ? Dù sao nàng cũng sẽ không trở thành người của chúng ta được. Cho ta chơi xong, ta sẽ giao cho thủ hạ ngài, họ muốn chơi hay muốn giết ta không quan tâm nữa! - Đột nhiên Lạp Đức Mạn này giờ vẫn chấp tay cười hì hì nhìn những biến hóa trong sơn cốc, bây giờ khom người hướng về phía huyết động nơi có Bố La Tư Đặc xin xỏ.

- Lần này người giúp ta một việc lớn, người đã có hứng thú với nữ nhân đó thì cứ buông tay mà làm, đừng lo gì hết! - Bố La Tư Đặc bên trong huyết động căn bản không hề do dự, đồng ý thỉnh cầu của Lạp Đức Mạn rất nhanh. Hắn quan sát nhất cử nhất động trong sơn cốc, đã sớm hiểu được Vũ Ny Ty cũng sẽ không dễ hấn sử dụng, đối với một người sớm muộn gì cũng sẽ chết, trước khi chết giao cho Lạp Đức Mạn chơi một lần thì cũng chỉ là tận dụng phế vật mà thôi, hắn còn cần Lạp Đức Mạn sau này phục vụ cho hắn nhiều hơn, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

- Cảm ơn Bố La Tư Đặc đại nhân! - Lạp Đức Mạn hô lên vui mừng, hưng phấn lao về phía Vũ Ny Ty, có bộ dáng như không kìm chế được dâm dục.

Lạp Đức Mạn là Trung vị thần tu luyện sức mạnh Hắc Ám. Trong sơn cốc cơ hồ không có bất kỳ ai có thể uy hiếp tới hắn, thêm nữa hắn lại là người phát ngôn của Bố La Tư Đặc, những người cố tình trở thành Liệp Thần giả và những người khác cố gắng bảo toàn mạng sống ai nấy đều tự động chừa cho hắn một con đường, tùy ý để hắn đi tới trước mặt Vũ Ny Ty không gặp cản trở gì.

Tới lúc này, Vũ Ny Ty bị những người xung quanh phát điên lên không ngừng ép về phía sau, đã không còn vẻ cao cao tại thượng lúc trước nữa. Tóc tai rối bời, sắc mặt lấm lem, có vẻ hơi chật vật. Khi nàng nghe Lạp Đức Mạn xin xỏ, rồi thấy hắn lao vào mình, trong lòng Vũ Ny Ty tràn đầy sự tuyệt vọng, âm thầm quyết định chuẩn bị đợi khi Lạp Đức Mạn đến gần, cho dù có chết cũng phải đả thương hắn.

- Người dám hã! - Bên kia Ba Nại Đặc sắp mất lý trí, vừa thấy Lạp Đức Mạn thần tình dâm dật đi tới gần Vũ Ny Ty, bạo nộ hét lớn, từng đạo tơ Tử Vong bắn tung tóe khắp nơi, hướng thẳng về phía Lạp Đức Mạn. Thần chi lĩnh vực Tử Vong cũng triển khai ra, chung quanh những người vây công hắn bị một đóa hoa xương rất lớn đánh cho ngã nghiêng ngã ngửa.

- Bố La Tư Đặc đại nhân, phiền ngài giúp ta một tay! - Lạp Đức Mạn thần sắc không thay đổi, cao giọng khẩn cầu.

Quyển trục đang treo lơ lửng giữa không trung lại một lần nữa giáng xuống, lần này không giống lúc vừa nãy chỉ là ngăn cản Hàn Thạc đánh chết Lạp Cách, mà là trực tiếp đánh thẳng vào người Ba Nại Đặc. Sức mạnh Hủy Diệt kinh khủng đột nhiên từ trên quyển trục bộc phát ra. Ba Nại Đặc không kịp kêu một tiếng đã ngã xuống đất, cả người co quắp kịch liệt.

- Vũ Ny Ty tiểu thư, bây giờ còn có ai có thể cứu ngươi. Hắc hắc, ta ở pháo đài lâu như vậy rồi cũng chỉ ngắm trúng có một người thôi, đáng tiếc người vẫn lạnh lùng với ta như vậy, làm ta cả ngày đều tơ tưởng. Rốt cục, hôm nay rốt cục có thể nếm thử mùi vị tuyệt vời của ngươi, có phải ngươi cũng rất kỳ vọng không, ha ha... - Lạp Đức Mạn cười lớn lao về phía Vũ Ny Ty. Thân thể hắn biến thành từng đạo ảo ảnh, làm người ta căn bản không phân biệt rõ ai mới là người thật.

Vốn Vũ Ny Ty định trước khi chết đánh một cú thật mạnh vào Lạp Đức Mạn, đột nhiên phát hiện ra mình không thể nào hạ thủ được. Nàng bất giác hoảng hốt đau khổ, thầm nghĩ thôi rồi, hay là ta tự kết thúc tính mạng, khỏi chịu sự lăng nhục của một tên ghê tởm như vậy.

689. Chương 689:thần Binh Thiên Giáng

Cuộc chém giết trong sơn cốc đã tới bước thê thảm nhất, mấy chục người từ Phàm Nhĩ Tập pháo đài tới trong một thời gian ngắn ngủi đã chết gần một phần ba. Những người còn sống đều phát cuồng quyết tâm trở thành Liệp Thần giả. Những người không làm như vậy trở thành con mồi cho quyền trượng đang bay trên bầu trời cứ bay vòng vòng đuổi giết họ, do đó những người này bị người ta giết chết chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Bảo trì tư thế thôn phệ An Lợi, Hàn Thạc lạnh lùng quan sát những người phát điên đó, vô cùng cẩn thận chuẩn bị sức mạnh của Đỉnh Linh, chuẩn bị hút Thần hồn của những người đã chết bên trong sơn cốc vào Vạn Ma đỉnh.

Nhưng khi tất cả đã chuẩn bị xong, Hàn Thạc lại hơi do dự không quyết. Đích xác đại bộ phận trong sơn cốc đã phát điên, dưới loại tình huống này rất khó có thể nhận thấy được động tác nhỏ của hắn. Song Bồ La Tư Đặc vẫn ẩn mình trong huyết động sâu nhất định đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động trong sơn cốc. Bồ La Tư Đặc là một Thượng vị thần, một khi Hàn Thạc động thủ thu hoạch những Thần hồn chưa tiêu tán giữa thiên địa trong sơn cốc có khả năng rất lớn sẽ bị hắn phát giác ra.

Chính vì có cố kỵ như vậy Hàn Thạc mới không dám làm, mấy chục Thần hồn lướt qua trước mắt hắn, loại cảm giác thấy nhưng không cách nào động thủ được làm hắn khổ sở gần chết. Nghĩ ngợi đủ đường, Hàn Thạc quyết định mạo hiểm thử một lần, thầm nghĩ chỉ cần hắn cẩn thận từng chút một, mỗi khi đến gần một tên vừa chết cẩn thận dùng Đỉnh Linh thu hoạch thì hắn là không dễ gì bị người ta phát hiện ra.

Chỉ cần có thể thu được mấy chục Thần hồn trong sơn cốc, cho dù Bồ La Tư Đặc phát hiện ra tiểu xảo của Hàn Thạc, hắn vẫn có thể lợi dụng Huyết Động thuật ra khỏi đây, xem ra cũng còn lời chán.

Quyết tâm một chút, Hàn Thạc không còn băn khoăn nữa, chậm rãi thả An Lợi ra, chuẩn bị động thủ.

- Ha ha, Vũ Ny Ty tiểu thư, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi hưởng hết mọi sung sướng, đạt tới đỉnh điểm hưng phấn! - Trong lúc này, Lạp Đức Mạn buông tuồng cười ha hả, hóa thành từng đạo ảo ảnh bắn về phía Vũ Ny Ty.

Trên mặt Vũ Ny Ty tràn đầy vẻ bi phẫn. Mắt thấy Lạp Đức Mạn hóa thân thành từng đạo tàn ảnh lướt tới, trong lúc tâm tro ý lạnh đã chuẩn bị tự tử.

Vào lúc này, màn đêm xòe tay không thấy ngón từ trên trời giáng xuống, sức mạnh hắc ám kinh khủng thành hình xuất hiện, thoáng cái phủ kín cả sơn cốc. Giữa những tiếng “rắc rắc”, kết giới hủy diệt đã bị xé rách.

Cả một màn đêm tăm tối thoáng cái bao phủ cả sơn cốc. Một tiếng hét lớn từ trên trời giáng xuống:

- Bồ La Tư Đặc! Ra đây chịu chết đi!

Dưới tuyệt đối hắc ám linh vực bao trùm, trong sơn cốc bao phủ một màn đêm dày đặc. Giữa sơn cốc ngoại trừ vài người tu luyện sức mạnh hắc ám, cơ hồ tất cả mọi người không ai thấy rõ tình huống chung quanh.

Vũ Ny Ty chuẩn bị tự tử đột nhiên nghe từ đỉnh sơn cốc truyền đến tiếng hét lớn, cảm thụ sức mạnh kinh khủng này, lập tức biết ngay có một cường địch của Bồ La Tư Đặc đột nhiên xuất hiện. Như vậy, Vũ Ny Ty lại dấy lên ý chí muốn sống vô cùng mãnh liệt, thừa dịp Lạp Đức Mạn kinh hãi thất sắc, hấp tấp chạy ra thật xa.

Hàn Thạc đang ở giữa sơn cốc cũng thuộc về một trong những người có thể thấy rõ ràng tình huống chung quanh. Hắn phát hiện ra tiếng hét vang lên trên bầu trời sơn cốc, khi truyền đến thanh âm huyết động nơi Bồ La Tư Đặc vốn một mạch ẩn náu, đột nhiên trong đó lao ra bóng đen của một thân thể bư hãn, thoáng cái đã bắn về phía mây mù trên bầu trời.

Những tiếng sấm ầm ầm liên tục đột nhiên từ trên trời vọng xuống. Cả sơn cốc bị những tiếng nổ kinh người đó làm rung động, vách đá chung quanh bị bóc ra từng khối lớn. Những tảng đá này thanh thể kinh người, khi rơi xuống đất còn mang theo Thần lực Hủy Diệt và Hắc Ám ẩn chứa trong đó. Vài người không cẩn thận bị nham thạch đập trúng toàn bộ đều phun máu, lão đạo ngã xuống đất không dậy nổi.

Trên đỉnh đầu nổ ra những tiếng vang càng lúc càng lớn. Thần thức Hàn Thạc có thể cảm ứng được hai luồng sức mạnh kinh khủng tồn tại, đang tiến hành kịch liệt đánh nhau. Sóng công kích của hai người bắn vào vách đá chung quanh làm những tảng đá lớn rơi xuống, khiến một vài Hạ vị thần thực lực không cao liên tục bị trọng thương.

Tới lúc này, những người vốn trước đó tràn ngập lòng tuyệt vọng, ai nấy đều phần hân muốn phản kích. Ý chí sống còn làm họ càng thêm ương ngạnh. Những người vì sinh mạng bị uy hiếp nên quyết tâm trở thành Liệp Thần giả, khi phát hiện mình mặc dù không thôn phệ người khác có lẽ cũng sẽ bị chết, nên cũng bắt đầu dao động, trở nên do dự hơn nhiều.

Đáng tiếc cái vậy khôn lớn nhất đến từ hắc ám tuyệt đối.

Khi tấm màn tối đen bao phủ cả sơn cốc, cơ hồ tất cả mọi người đều không ai thấy rõ tình huống chung quanh. Dưới tình huống xòe tay không thấy ngón, ai nấy đều cố tránh xa đám người, nhưng có những người khi cảm giác được có người tiếp cận chung quanh, vì để tự bảo vệ mình, nên tới tấp bắt chập tất cả ra tay công kích.

Như vậy, những người vốn nên phải dừng tay vì những thần binh từ trên trời rơi xuống này, nhưng dưới tình huống ai nấy đều phải tự bảo vệ bản thân, chẳng những không dừng lại, ngược lại càng chém giết thêm thảm thiết hơn!

Trong sơn cốc xòe tay không thấy ngón, mặc kệ là người cố tình hay là vô tâm, mọi người do không thể nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh chung quanh vẫn tiếp tục chém giết. Trong đám người này, Hàn Thạc như một con cá lội xuyên qua giữa những người đã hoàn toàn phát điên, Vạn Ma đỉnh trong tay hấn lực quang long lánh, nhân cơ hội thu hoạch lấy đủ loại Thần hồn chưa tiêu tan giữa thiên địa.

- Mười ba, mười bốn, mười lăm... thật tốt quá, những linh hồn này đều rất khá, toàn bộ đều có thể luyện thành ma đầu. Những ma đầu tổn thất lần trước bây giờ thì có thể toàn bộ được bù vào đủ rồi! - Trong thần thức Hàn Thạc, Đỉnh Linh hưng phấn hoan hô.

Mất nhìn những người đang điên cuồng chém giết, Hàn Thạc chẳng hề có chút thông cảm nào, chỉ hận không thấy họ toàn bộ chết sạch trong sơn cốc này, như vậy hẳn có thể thu sạch toàn bộ Thần hồn của họ.

Chẳng mấy chốc, Hàn Thạc đã thu được tổng cộng bốn mươi ba Thần hồn trong sơn cốc vào Vạn Ma đỉnh. Lúc này, hẳn lại nhìn tình huống trong sơn cốc, phát hiện thấm thoát màn đêm đã rút đi, những người đang điên cuồng cũng dần dần khôi phục lý trí.

Hàn Thạc nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện ra Lạp Đức Mạn không biết khi nào đã biến mất. Cả tên Lạp Cách mà Hàn Thạc vốn định nhân cơ hội giết chết cũng trong lúc hấn mải thu hoạch Thần hồn đã biến mất không thấy đâu.

Vưu Nỵ Ty đi tới bên cạnh thi thể Ba Nại Đặc. Nhìn Ba Nại Đặc mặt không có còn chút huyết sắc, Thần hồn cũng đã bị Hàn Thạc thu mất rồi, vẻ mặt nàng tỏ ra rất bi thảm. Ba Nại Đặc vì bảo vệ nàng không bị thương tổn nên mới bị Bồ La Tư Đặc dùng quyền trực đánh chết, xem như vì nàng mà chết, hơn nữa Ba Nại Đặc lại là chú ruột của Vưu Nỵ Ty, nàng đương nhiên rất thương tâm.

Những tiếng ầm ầm trên đỉnh đầu từ từ xa dần, xem ra cuộc chiến khốc liệt giữa hai Thượng vị thần kinh khủng đã không còn giới hạn ở cái sơn cốc nhỏ này nữa. Kết giới phía trên sơn cốc bị người vừa tới trực tiếp phá hủy, một vài Liệp Thần giả chung quanh như hổ rình mồi cũng nhân cơ hội này trốn mất, thêm nữa cũng không còn sự uy hiếp kinh khủng của Bồ La Tư Đặc nữa, một vài người trong sơn cốc xem như tạm thời an toàn rồi.

Màn đêm vừa qua, lập tức có vài đạo nhân ảnh liên tục rời đi rất nhanh. Những người này cũng bị đưa tới đây như Hàn Thạc, nhưng vì không kìm nổi sự hấp dẫn nên tu luyện thôn phệ sức mạnh hủy diệt của những người đồng hệ, hơn nữa cũng đã chính thức đắc thủ. Một khi chính thức thôn phệ người khác, trên người họ cũng sẽ mang dấu ấn của Liệp Thần giả, từ bây giờ trở đi họ sẽ trở thành công địch của cả đại lục, nên hoảng hốt lựa chọn biện pháp tốt nhất là ly khai.

Hàn Thạc không chọn cách thoát đi. Nhưng hẳn chẳng mấy chốc đã phát hiện ra mười mấy người may mắn còn sống trong sơn cốc toàn bộ đều nhìn mình chằm chằm, đến lúc này tất cả Liệp Thần giả trong sơn cốc

và những người vừa thành Liệp Thần giả đều đã biến mất. Do đó, hẳn lúc trước từng có cử động giống như thôn phệ lập tức trở thành địch nhân duy nhất của những người may mắn sống sót.

Nếu không phải vì Hàn Thạc lúc trước biểu hiện thực lực cường đại, có lẽ lúc này những người ở đây đã không kìm được, trực tiếp hạ độc thủ với hắn rồi, không phải chỉ cảm tức nhìn hắn như vậy. Vưu Ny Ty đang rên rỉ khóc lóc bên cạnh Ba Nại Đặc đột nhiên đứng lên, hai mắt băng giá nhìn xoáy vào Hàn Thạc, lạnh giọng nói:

- Người cũng là Liệp Thần giả. Người cũng tham dự huyết án trong sơn cốc, ta trước hết bắt người tế bái thúc thúc ta!

Người khác không dám ra tay với Hàn Thạc, chủ yếu là vì cố kỵ thực lực đáng sợ của hắn. Song Vưu Ny Ty thì có sức mạnh Hủy Diệt vượt Hàn Thạc một bậc, tự nhiên không e ngại gì hắn. Thêm nữa lúc này nàng rất muốn phát tiết cừu hận trong lòng, Hàn Thạc lập tức thành mục tiêu lý tưởng của nàng.

Không đợi Hàn Thạc giải thích, Vưu Ny Ty đã hóa bị phần thành sức mạnh, khác hẳn sự bất lực lúc trước khi đối mặt với Lạp Đức Mạn, bàn tay nỏ nà bắn ra ánh sáng Hủy Diệt, thành từng mảng lớn đan vào nhau thành một tấm lưới chụp về phía hắn.

Trong lòng chửi thầm, Hàn Thạc vội vàng lui về phía sau, vừa lùi vừa gào lên:

- Hiểu lầm, lần này cũng là hiểu lầm!

Vưu Ny Ty không nói một lời, trừng mắt nhìn thẳng vào Hàn Thạc. Nàng đã từng thấy hắn động thủ với An Lợi, tự nhiên sẽ không tin lần này là hiểu lầm, chỉ cho là Hàn Thạc đang giả bộ, vẫn chăm chăm theo sát hắn cương quyết không tha.

Hàn Thạc cũng không sợ gì Vưu Ny Ty, nhưng hắn phải chứng minh sự trong sạch của mình với những người khác, nhất là Vưu Ny Ty từng xem qua thần bài của hắn. Một khi Hàn Thạc bị khóa cho cái thân phận Liệp Thần giả thì sau này vô cùng khó khăn để có thể rửa sạch được.

Mặc cho Vưu Ny Ty đuổi sát không tha, trong cơ thể Hàn Thạc có pha thêm vài phần Ma Nguyên lực nên né tránh linh xảo vô cùng, Vưu Ny Ty không thể chính thức đuổi theo hắn được.

- Khi ta tới bên cạnh An Lợi, hắn đã chết rồi. Mặc dù ta đưa tay đặt lên người hắn cũng chỉ làm hình làm dáng thôi, không hề thật sự hạ thủ. Ta chỉ bắt chước làm theo cách làm của Lạp Cách thôi. Mà ta cũng cố ý bước ra để nhằm vào Lạp Cách, đâu có ý nghĩ hạ thủ An Lợi chứ. Nếu ta làm như vậy thật, tại sao tất cả Liệp Thần giả đã nhân cơ hội thoát đi mà ta còn dám lưu lại? Nữ nhân ngu ngốc này, người động đầu óc chút được không? - Hàn Thạc vừa tránh né sự truy đuổi của Vưu Ny Ty, vừa liên tục giải thích không ngừng.

Nghe Hàn Thạc nói thế, những người may mắn sống sót cũng tỏ ra vẻ nghi hoặc, trong đó có hai người đến gần thi thể An Lợi, rồi tranh thủ kiểm tra thi thể hắn. Họ phát hiện ra ở hậu tâm An Lợi ngoại trừ có một cái mũi tên nho nhỏ cắm vào, thì không có vết thương nào khác, tựa hồ không giống bị Hàn Thạc thôn phệ gì cả.

Bình thường, chỉ có những Liệp Thần giả có thực lực rất mạnh mẽ hơn nữa thường xuyên tiến hành thôn phệ mới có thể bằng vào thân thể tiếp xúc mà tiến hành thôn phệ. Đại đa số những người nhập môn và thực lực thấp kém, thường thường đều phải thông qua việc đút hai tay trực tiếp khoét thủng người đối phương mới có thể tiến hành thôn phệ được.

Trên ngực An Lợi có cái lỗ rất lớn do Lạp Cách lưu lại rất rõ ràng, còn phía sau lưng hắn không hề có loại vết thương như vậy. Từ đây đại khái có thể chứng thực là Hàn Thạc không nói bậy.

- Tiểu thư Vưu Ny Ty, người lầm đối tượng rồi, hắn không nói bậy đâu, hắn thật không hề hạ độc thủ An Lợi! - Sau khi kiểm tra vết thương An Lợi, một người đột nhiên hô lớn lên.

Vưu Ny Ty đuổi sát không tha Hàn Thạc, nghe thế mới dừng lại không còn truy đuổi Hàn Thạc nữa. Vưu Ny Ty lúc này không chỗ nào phát tiết nổi bị phần trong lòng, lại trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng.

Hàn Thạc chửi thầm, thầm nghĩ “người lầm đối tượng, tốt xấu gì cũng nên nói tiếng xin lỗi, chẳng những không nói một tiếng, lại còn cừu hận ta như vậy, đúng là điên!”

- Người... người cổ cổ quái quái, cho dù không hạ thủ An Lợi cũng nhất định có tâm tư đó, bằng không người cũng sẽ không đứng bên cạnh hắn lâu như vậy! - Vũ Ný Ty phần hận bất bình, cảm tức nhìn Hàn Thạc buông một câu như vậy.

- Mụ diên, ta không thêm nói với người nữa, tình huống bây giờ hẳn rõ ràng cả rồi, thế mà cứ đứng đó mà láo nháo! - Hàn Thạc không nhìn được cãi lại.

- Người... người nói cái gì? - Vũ Ný Ty đôi mắt đỏ ngầu, hướng về phía Hàn Thạc gầm gừ. Vì cái chết thảm của Ba Nại Đặc, tâm trí nàng bị ảnh hưởng, bây giờ lúc nào cũng như ăn thuốc nổ.

Hàn Thạc phát tay, không muốn nói thêm gì nữa với nàng.

Một nhóm tám người đột nhiên từ những tầng mây phía trên giáng xuống. Những người này cùng mặc thân giáp màu đen, toàn bộ đều có thực lực Trung vị thần.

- Hắc Thiên đại nhân đã truy kích Bồ La Tư Đặc, các người không có việc gì chứ? - Một thanh niên tóc xanh cắt ngắn lởm chởm, nhìn quanh bốn phía sơn cốc một chút, rồi hỏi.

- Hắc Thiên đại nhân! Hắc Thiên đại nhân trong thất đại Thần Vệ trưởng của Âm Ảnh thành! Chẳng trách Bồ La Tư Đặc cũng phải lui lại ba xá!

Những người may mắn sống sót vừa nghe tới tên Hắc Thiên, ai nấy kinh hô, lúc này mới chính thức thở phào một hơi.

- Ta là người của Khắc Đốn gia tộc ở Phàm Nhĩ Tập pháo đài, xin hỏi nơi này là nơi nào? - Vũ Ný Ty đối xử với Hàn Thạc thì tức giận đùng đùng, nhưng khi đối mặt với những Thần Vệ đến từ Âm Ảnh thành này thì khí thế rõ ràng đã hạ xuống, hỏi thăm rất cung kính.

- Tiểu thư xinh đẹp, chỗ này là Kỳ Khoa La sơn mạch, cách pháo đài Phàm Nhĩ Tập rất xa! - Thanh niên tóc xanh ôn hòa cười mỉm, hơi khom người giải thích cho Vũ Ný Ty, mục quang đầy hứng thú nhìn về phía nàng theo đúng bản năng của một nam nhân.

- Không ngờ là Kỳ Khoa La sơn mạch! Liệt Thần giả này quả lớn gan, dám thiết lập cứ điểm ở nơi này. Kỳ Khoa La sơn mạch cách Âm Ảnh thành rất gần mà! - Một người kêu khê.

- Yên tâm đi, tình thế nơi này đã ổn định rồi, rất nhiều Liệt Thần giả trốn ra ngoài đều bị giết chết, các người đã an toàn rồi!

Thanh niên tóc xanh cười nói. Dừng một chút, hắn phát phát tay, nói với những người phía sau:

- Kiểm tra trong sơn cốc xem có con cá nào lọt lưới không, mặt khác thu nhặt hết những gì của đám người chết, coi như chiến lợi phẩm của chúng ta!

Hắn vừa nói xong, vài Thần Vệ lập tức hành động ngay. Chạy qua chạy lại khắp các sơn động trong sơn cốc, rồi gào lên:

- Ai vô sỉ như vậy, lại lột sạch những thứ có giá trên người những người vừa mới chết, có phải là các người không?

- Không phải là chúng ta, Hắc Thiên đại nhân vừa mới triển khai Thần chi linh vực, nơi này đều rơi vào bóng đêm, nhất định là người tu luyện sức mạnh Hắc ám động tay chân, chúng ta không tu luyện sức mạnh Hắc Ám, khẳng định không phải là chúng ta!

Những người may mắn sống sót trong sơn cốc ai nấy thần tình ủy khuất, vội vàng giải thích, trong lòng cũng thầm chửi tên nào dám lột đồ người chết.

Hàn Thạc nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý mịt mờ, cũng theo những người may mắn sống sót mở miệng chửi ầm lên.

690. Chương 690:bước Đầu Tới Âm Ảnh Thành

Hắc Thiên là một trong bảy đại Thần Vệ trưởng của Âm Ảnh thành, sau khi đánh lui Bồ La Tư Đặc một trong những thủ lĩnh Liệp Thần giả, Hàn Thạc thậm chí đến cả mặt mũi của hai người này cũng không nhìn thấy, thì nguy cơ nơi này đã được giải trừ rồi.

Những người may mắn sống sót trong sơn cốc theo lời thanh niên tóc xanh nên cũng biết Hắc Thiên đã đến đây, ai nấy đều thầm kêu may mắn, những Thần Vệ thực lực Trung vị thần này phát hiện trong sơn cốc không còn Liệp Thần giả nữa, cũng không thể thu được chiến lợi phẩm gì cả, nên từ từ rời khỏi sơn cốc.

Đoàn người Hàn Thạc sau đó cũng không ở lại sơn cốc lâu, tự tản ra.

Bay khỏi sơn cốc, Hàn Thạc đứng sừng sững trên không trung dõi mắt nhìn ra xa, phát hiện ra Kì Khoa Loa sơn mạch này nơi nơi đều là những dãy núi chập chùng, đưa mắt nhìn quanh quả thực nhìn không tới cuối. Thần thức tản ra, hần cảm giác Kì Khoa Loa sơn mạch có nhiều khí tức sinh mạng hơn, dựa vào mấy con ma đầu trong Vạn Ma đỉnh nổi dài tầm mắt, Hàn Thạc phát hiện ra Kì Khoa Loa sơn mạch có đủ loại sinh vật hình thù kỳ lạ.

Đó là những con ma thú trên Chúng Thần đại lục và những chủng tộc kỳ lạ, có những con giống như sư tử lớn như một hòn núi nhỏ, có những con đại mãng xà dài gần trăm thước, trên đầu mãng xà còn có một cái sừng sắc nhọn màu đen rất dài, một con ưng khổng lồ không ngừng phun ra những ngọn lửa phì phò, đang xoay quanh con đại mãng xà này đánh nhau chí chết.

Quan sát một chút, Hàn Thạc phát hiện ra ma thú ở Chúng Thần đại lục có lẽ được ảnh hưởng bởi hoàn cảnh nguyên tố đậm đặc ở đây, con nào con nấy đều vô cùng đáng sợ, chẳng những hình thể, mà còn tựa hồ hiểu được cách vận dụng lực lượng nguyên tố giữa thiên địa, những con ma thú này trời sinh có bản năng thiên phú, khí tức sinh mạng rất khổng lồ, thậm chí so với một vài Hạ vị thần còn đáng sợ hơn.

Dõi mắt nhìn ra xa, Hàn Thạc phát hiện ra từ sơn cốc hướng về phía bắc có rất nhiều hầm hố. Những hố này hẳn là vừa hình thành không lâu, có vài cái còn có những vết nứt đang không ngừng nứt rộng thêm ra. Vài quả núi nhỏ vẫn còn đang rung rinh ầm ầm, thỉnh thoảng rơi xuống những tảng đá khổng lồ.

Căn cứ vào cảnh tượng này, Hàn Thạc lập tức hiểu ngay đây là hậu quả cuộc chiến giữa Hắc Thiên một trong thất đại Thần Vệ trưởng của Âm Ảnh thành và Bồ La Tư Đặc. Dọc theo dấu vết cuộc đại chiến giữa hai người, Hàn Thạc chậm rãi đi tới, trên đường đi hết nhìn đông tới nhìn tây không ngừng. Muốn từ dấu vết đại chiến giữa hai người mà đoán ra thực lực chính thức của họ.

Trên đường đi nơi nơi đều là những dấu vết tàn phá do hai người giao thủ, những nơi Hàn Thạc đi qua có rất nhiều ngọn núi nhỏ sụp đổ, một vài cây đại thụ mười người ôm không hết bị bật gốc, mặt đất bị xé ra thành từng vết nứt, cảnh tượng này làm hần cảm thấy thực lực của hai người rất khó phán đoán chính xác được.

Hàn Thạc đi đến một ngọn núi sụp đổ, phát hiện chung quanh rớt cuộc không còn dấu vết nữa, xem ra hai người chiến đấu tới ngọn núi này thì hẳn là bay lên giữa không trung, hoặc là một người trong đó bỏ đi, cho nên mới không tìm thấy dấu vết chiến đấu nữa.

Từ miệng thanh niên tóc xanh, Hàn Thạc biết Kì Khoa La sơn mạch này không xa Âm Ảnh thành, dựa theo những gì họ nói, hẳn từ ngọn núi sụp đổ đó một đường đi thẳng về phía bắc, đi được ba ngày mới thực sự ra khỏi Kì Khoa La sơn mạch này. Với cước trình của Hàn Thạc mà phải ba ngày mới có thể đi ra khỏi đây, có thể tưởng tượng được dãy núi này rộng đến như thế nào.

Ba ngày này, Hàn Thạc nhìn thấy nhiều ma thú rất cổ quái. Một vài ma thú cường đại thậm chí làm cho hần không dám trêu chọc, chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn. Với những gì Hàn Thạc hiểu biết về sự phân loại ma thú, những con cường đại này chỉ sợ đã vượt qua cấp năm, đạt tới cấp tám thậm chí cấp chín.

Ngoại trừ một vài ma thú cổ quái này ra, Hàn Thạc còn phát hiện ra một vài chỉ bảo linh khí thiên địa bậc người. Tỷ như Bích Thụ thảo, Hỏa Cực quả, Lam Tâm thạch. Những chỉ bảo giữa thiên địa này ẩn chứa nguyên lực cực kỳ đậm đặc. Có vài món thậm chí có thể trực tiếp ăn vào làm gia tăng Ma Nguyên lực cho hần. Còn có vài món chỉ cần đơn giản luyện chế là có thể trở thành linh đan có công dụng đặc thù rồi.

Đây đều là những vật vô chủ. Đại đa số những người ở Chúng Thần đại lục không rõ về công dụng của những chí bảo thiên địa này. Hàn Thạc đương nhiên không khách khí, trên đường đi chỉ cần nhìn thấy là tất cả thu hoạch bằng sạch. Đến khi hất ra khỏi Kì Khoa Loa sơn mạch, có thể cảm ứng được Ma Nguyên lực trong cơ thể lại tăng tiến không ít.

Ra khỏi Kì Khoa Loa sơn mạch, Hàn Thạc không còn lãng phí thời gian, thêm nửa tháng nữa, xuyên qua ước chừng mười thôn trang và pháo đài, rốt cục một buổi sáng hắt đi tới Âm Ảnh thành một trong bảy tòa đại thành ở Thần Vực Hắc Ám. Đứng trước cửa cao vút tận trời của Âm Ảnh thành, Hàn Thạc sinh ra cảm giác nhỏ bé cổ quái.

Nhìn lên cánh cửa thành làm bằng đá đen trên đỉnh đầu, Hàn Thạc có thể cảm nhận được một khí thế uy nghiêm hùng vĩ.

Bây giờ là sáng sớm, có rất nhiều người giống như Hàn Thạc kéo nhau vào thành.

Khác hẳn với pháo đài Phàm Nhĩ Tập, những người vào thành này đại bộ phận đều là Hạ vị thần và Trung vị thần. Thậm chí còn có một hai Thượng vị thần cũng xếp hàng đi vào Âm Ảnh thành. Còn những người thực lực chỉ có Cơ Thần hoặc Bán thần thì ngược lại rất hiếm thấy. Mặc dù cũng có một hai người, cũng đều là những hài đồng hoặc vị thành niên.

Đang đứng trước cửa Âm Ảnh thành, Hàn Thạc biết ở Chúng Thần đại lục vì lực lượng nguyên tố đậm đặc, những kỹ xảo tu luyện rất công khai, nên người nơi này có thực lực cường đại tới mức biến thái. Một Cơ Thần hoặc Bán thần mà ở Kỳ Áo đại lục đã là bá chủ một phương hoặc là một thế lực khổng lồ của một quốc gia rồi, nhưng ở Âm Ảnh thành trên Chúng Thần đại lục này, đến cả hài tử vị thành niên mà cũng có được thần lực như thế, chênh lệch song phương liếc mắt là biết rõ rồi.

Chú ý quan sát trong chốc lát, Hàn Thạc cũng đi vào trong Âm Ảnh thành, sau khi nộp thần bài và một tử tinh tỵ, hắt đi vào trong thành.

Đi vào thành, Hàn Thạc đầu tiên thấy những cái tháp kết giới và tháp ma pháp dày đặc, những tháp kết giới và tháp ma pháp này được xây dựng đầy rẫy sau cửa thành, trên đó kín những năng lượng thạch lập lờ lóe sáng, tựa hồ cung cấp năng lượng cuộn cuộn khắp cả mọi xó xỉnh trong Âm Ảnh thành, cung cấp năng lượng cho cuộc sống xa hoa ở đây.

- Này, xin chào, xin hỏi muốn đến nhà Lai Phát Tư thì đi đường nào? - Hàn Thạc đi tới bên cạnh một Thần Vệ ở cửa thành, mỉm cười hỏi rất lễ độ.

- Gia tộc Lai Phát Tư hả!

Tên Thần Vệ vừa nghe Hàn Thạc hỏi về gia tộc Lai Phát Tư, vốn vẻ mặt khinh thường thu liễm lại nhiều, cẩn thận đánh giá Hàn Thạc, rồi chỉ vào phía tây nam Âm Ảnh thành nói:

- Gia tộc Lai Phát Tư là một trong năm đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, bây giờ đi thẳng về phía trước, đại khái đi một lúc lâu thì người hẳn có thể tới khu vực đó, chỉ cần người nói tìm gia tộc Lai Phát Tư, ai cũng có thể chỉ đường cho người!

- Cám ơn! - Hàn Thạc lại cười nói cảm ơn rồi đi về phía tây nam.

So sánh với pháo đài Phàm Nhĩ Tập, Âm Ảnh thành lớn hơn mười lần, những vật kiến trúc ở nơi này cái nào cũng cao vút tận mây, đi vào trong Âm Ảnh thành, lại làm cho Hàn Thạc có một loại ảo giác như mình vẫn còn chưa ra khỏi Kì Khoa Loa sơn mạch. Hắn cũng hiểu những người cường đại này tại sao đều thích ở trong những căn nhà cao ngất này. Bởi vì căn cứ cảm ứng của Hàn Thạc, những nơi cao hơn thì lực lượng nguyên tố càng đậm đặc thêm một chút, mặc dù chỉ một chút thôi, nhưng như vậy cũng đủ làm cho những người theo đuổi sự cường đại kiến tạo ra những vật kiến trúc cao vợi vợi.

Nếu không phải những vật kiến trúc quá cao sẽ không chịu nổi mà sụp đổ, nói không chừng những vị Thần ở Chúng Thần đại lục này sẽ xây những vật kiến trúc chọc tận trời, vì họ theo đuổi sức mạnh đã tới bước điên cuồng rồi.

Đi giữa những vật kiến trúc hùng vĩ như những quả núi, Hàn Thạc sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé, chung quanh đầy rẫy những tòa tháp năng lượng tháp ma pháp tháp kết giới, đều lóng lánh hào quang nhu hòa,

cái tháp nào cũng có tác dụng bất đồng, tựa hồ cũng có cái có tác dụng tụ tập lực lượng nguyên tố. Sau khi tới Âm Ảnh thành, Hàn Thạc rõ ràng cảm ứng được trong thành này nguyên tố Hắc Âm, nguyên tố Tử Vong đậm đặc hơn một chút.

Âm Ảnh thành mặc dù rất lớn, nhưng vì những vật kiến trúc rất cao, do đó vẫn có vẻ chật hẹp, trên đường đi Hàn Thạc quan sát các vật kiến trúc ở đây có thể thấy la liệt khắp nơi các loại cửa hàng và tu luyện tràng. Tất cả đều là để phục vụ cho đám Thần ở Âm Ảnh thành, bên trong những cửa hàng cũng bán một vài thứ thần giáp thần binh thần khí, quyền trục Thần và các tinh thạch tác dụng bất đồng.

Không biết tại sao, có lẽ vì chịu ảnh hưởng của các loại tháp năng lượng tháp kết giới tháp ma pháp ở Âm Ảnh thành, diện tích bao trùm thần thức Hàn Thạc bị rút nhỏ rất nhiều, các loại năng lượng này coi như gần như không ảnh hưởng với những vị Thần đã quen với nó, nhưng lại ảnh hưởng tới năng lực thăm dò của thần thức Hàn Thạc, làm cho hắn không thể lợi dụng thần thức quan sát nữa Âm Ảnh thành được.

Hàn Thạc nghi hoặc khó hiểu, thử dựa vào sức mạnh Đỉnh Linh, cũng phát hiện ra chỉ có thể thu được tình huống chung quanh một dặm, so với diện tích khổng lồ của Âm Ảnh thành, quả thực một dặm thì chẳng thấm vào đâu.

Quan sát tình huống Âm Ảnh thành, trong lúc bất tri bất giác Hàn Thạc đã đi được một lúc lâu, con đường lớn đã xuất hiện trước mắt Hàn Thạc, hắn lập tức ý thức được mục đích của mình. Đúng như lời của tên Thần Vệ lúc nãy, không ai không biết gia tộc Lai Phát Tư, tùy tiện ghé vào một cửa hàng hỏi một chút, Hàn Thạc đã biết phương hướng đi tới gia tộc này.

Hai mươi phút sau, Hàn Thạc đứng trước cửa gia tộc Lai Phát Tư, đưa mắt nhìn quanh vật kiến trúc to lớn này cũng có rất nhiều tháp năng lượng, tháp kết giới, tháp ma pháp, cung cấp đủ loại năng lượng cho gia tộc này.

Trên trời và không gian chung quanh đều bị kết giới rất mạnh phong tỏa, Hàn Thạc cũng không có cơ hội đi loanh quanh, mà đi thẳng tới đại môn, ho nhẹ một tiếng, hắn cố thu hút sự chú ý của hai Thần Vệ.

Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư và Thần Vệ Âm Ảnh thành không giống nhau. Họ mặc thần giáp màu xanh xám, ở giữa ngực thần giáp có đồ án mặt trời hắc ám, Hàn Thạc từng thấy đồ án mặt trời hắc ám thêu trên quần áo của Đường Na, bởi vậy vừa thấy đồ án trên thần giáp hai Thần Vệ này là lập tức biết mình tới đúng nơi cần tìm rồi.

- Tiểu tử, thậm thụt gì đó? - Thần Vệ trừng mắt thận trọng nhìn Hàn Thạc, quát lạnh. Thần Vệ này là một Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Hắc Âm, chỉ có thực lực sơ kì.

- Ta tìm Đường Na tiểu thư của gia tộc Lai Phát Tư. Xin thông báo giúp ta! - Hàn Thạc mỉm cười trao vài viên tử tinh tệ, thái độ ôn hòa.

Hai Thần Vệ vừa thấy Hàn Thạc biết quy củ như vậy, thần sắc hòa hoãn lại. Hắn mỉm cười, lấy vài viên tử tinh tệ trong tay Hàn Thạc, hỏi:

- Người biết Đường Na tiểu thư à?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trả lời:

- Ta tên là Bồ Lai Ân, làm phiên hai vị thông báo Đường Na tiểu thư một tiếng.

- Được rồi, người chờ một lát! - Sau khi hai Thần Vệ lấy tử tinh tệ của Hàn Thạc xong, thái độ khá lên rất nhiều, một người nhanh chóng đi vào trong.

- Người từ nơi nào tới, làm sao biết Đường Na tiểu thư? - Một Thần Vệ khác nhàn nhã, thấy Hàn Thạc biết điều như vậy cũng bước tới bắt chuyện với hắn.

- Lần trước khi Đường Na tiểu thư chấp hành nhiệm vụ, do ta làm hướng đạo cho nên mới biết được tiểu thư, ta tới đây tìm nàng cũng là có ý thăm lại. - Hàn Thạc cười nói.

- Ở gia tộc Lai Phát Tư, Đường Na tiểu thư cũng được xem là một người rất khá, người có thể biết được tiểu thư cũng coi như là có phúc khí, nhưng người tới nhà Lai Phát Tư này cũng phải cẩn thận một chút,

có mấy thiếu gia và tiểu thư không dễ nói chuyện như vậy đâu. - Thần Vệ này phỏng chừng cảm thấy Hàn Thạc có điều thuận mắt, thấy chung quanh không có ai, vô cùng cẩn thận nhắc nhở hần.

- Hả?

Hàn Thạc kinh ngạc một chút, rồi dò hỏi:

- Gia tộc Lai Phát Tư có những người nào, xin chỉ giáo cho?

- Tộc trưởng đại nhân có một đệ đệ và một muội muội, Đường Na tiểu thư là con gái thứ hai của tộc trưởng đại nhân, Đường Na tiểu thư còn có một ca ca gọi là Đế Uy. Đệ đệ của tộc trưởng có hai con trai và một con gái, tộc trưởng muội muội lấy chồng xa tới tận Bồ Lô Tư gia tộc ở Thần Vực Hủy Diệt, không có ở chỗ này. Ngoại trừ những thân thích trực hệ này, còn có mười mấy trực hệ thân thuộc. Những người này cũng tương tự như Đường Na tiểu thư của tộc trưởng đại nhân, đều rất dễ tính, nhưng có vài tiểu thư và thiếu gia thì khó chịu lắm, sau khi người vào đó cũng nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được trêu chọc vào những người này. - Sau khi Thần Vệ này nhận tử tinh tề của Hàn Thạc, cẩn thận nhắc nhở hần.

Trước khi tới đây, Hàn Thạc không nghe Đường Na nhắc tới gì trong gia tộc Lai Phát Tư, mà hần tới đây tìm Đường Na chỉ là muốn thông qua nàng biết rõ về một vài tình huống, nhưng không có ý thần phục, bởi vậy những điều về gia tộc Lai Phát Tư như lời tên Thần Vệ vừa nói cũng không làm hần quá để ý.

Sau khi tán gẫu vài câu với tên Thần Vệ, Hàn Thạc lập tức cảm ứng được khí tức của Đường Na, chẳng mấy chốc, Đường Na tươi cười, mặc một bộ váy lục sắc tới trước mặt hần.

- Bồ Lai Ân, sao ngươi bây giờ mới tới? - Đường Na vừa thấy Hàn Thạc, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Tên Thần Vệ vừa tán gẫu với Hàn Thạc thấy Đường Na tự mình ra đón, lập tức tỏ ra có vài phần kính trọng Hàn Thạc, nguyên hần còn tưởng Hàn Thạc chỉ muốn dựa vào quan hệ với Đường Na tới đây xin gia nhập vào gia tộc Lai Phát Tư, dù sao Hàn Thạc chỉ là một Hạ vị thần, những việc thế này cơ hồ mỗi ngày họ đều đã gặp.

- Có một số việc phải xử lý nên mất một thời gian, đương nhiên không thể muốn nói đi là đi, dù sao ở đó cũng coi như là lãnh địa của ta mà!

Hàn Thạc cười giải thích, nói tiếp:

- Đường Na tiểu thư, đã lâu không gặp, tựa hồ càng ngày càng xinh đẹp!

- Ba hoa!

Đường Na cười mắng, rồi đi tới kéo ống tay áo Hàn Thạc dẫn hần vào bên trong.

- Đứng bên ngoài làm gì, mau vào đây.

Trong ánh mắt kinh dị của hai Thần Vệ, Đường Na tiểu thư kéo Hàn Thạc vào trong gia tộc Lai Phát Tư. Hai Thần Vệ đợi thân ảnh hần biến mất, tên vừa nói chuyện với Hàn Thạc lẩm bẩm nói:

- Đường Na tiểu thư mặc dù rất hòa khí, nhưng cũng không nhiệt tình đến nước này mà?

Một tên Thần Vệ khác cũng gật đầu, nói:

- Tiểu tử này không đơn giản đâu!

691. Chương 691:năm Đại Gia Tộc

Hàn Thạc theo Đường Na đi vào gia tộc Lai Phát Tư. Sau một lúc xuyên qua nhiều kết giới tháp năng lượng, Đường Na dẫn hần tới một tòa nhà cao lớn.

Dưới những ngọn đèn ma pháp chiếu rọi sáng rực, đi tới một đại sảnh rộng lớn, Đường Na ra hiệu cho Hàn Thạc tùy ý ngồi xuống, sau đó mới cười hỏi hần về những việc trên đường đi.

Hàn Thạc kể sơ lược những gì mình gặp phải từ lúc tới truyền tống sơn cốc cho Đường Na nghe. Nàng nghe hần nói rất chăm chú, rồi cảm thán về lo lắng:

- Xem ra ta sắp xếp không chu toàn, không đoán trước người lại gặp phải Liệt Thần giả, hơn nữa còn liên tục gặp vài lần. May quá, nếu không nhờ có Hắc Thiên đại nhân vừa lúc tìm đến Bồ La Tư Đặc, nói không chừng người đã thảm rồi!

- Nghe nói Hắc Thiên là một trong số thất đại Thần Vệ trưởng của Âm Ảnh thành. Khi hắn xuống sơn cốc, ta có thể cảm ứng được khí tức kinh khủng trên người hắn. Người này rốt cuộc có thực lực gì? - Hàn Thạc cau mày, hắn cảm thấy rất tò mò về Hắc Thiên tuy không nhìn thấy được diện mục thật. Từng dụng tâm quan sát dấu vết quá trình đại chiến giữa Hắc Thiên và Bồ La Tư Đặc, cũng định nhờ Đường Na xác nhận nhận định của mình về thực lực hai người kia.

- Đúng, Hắc Thiên đại nhân là một trong thất đại Thần Vệ trưởng Âm Ảnh thành, thực lực xếp hạng ba, có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, trong Âm Ảnh thành là một cường giả nổi danh vô cùng!

Đường Na giải thích:

- Thất đại Thần Vệ trưởng đến từ năm đại gia tộc của Âm Ảnh thành. Thúc thúc ta Ngải Phát Lí cũng là một trong thất đại Thần Vệ trưởng, nhưng thúc thúc ta chỉ xếp hạng năm, chỉ có thực lực Thượng vị thần sơ kì!

- Âm Ảnh thành ngoại trừ gia tộc Lai Phát Tư các người ra, còn có bốn đại gia tộc khác, thực lực của nhà nào mạnh hơn? - Nghe Đường Na giới thiệu về thực lực Âm Ảnh thành, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy hứng thú, vội vàng hỏi. Tới nơi xa lạ, đầu tiên cũng hẳn nên làm quen với hoàn cảnh chung quanh, hiểu được người nào nguy hiểm nhất, người nào tạm thời không nên đắc tội, điểm ấy hẳn đã có kinh nghiệm rồi.

Đường Na nghe Hàn Thạc nói thế, mỉm cười. Lập tức giải thích cho Hàn Thạc về phân bố các thế lực trong Âm Ảnh thành.

Theo Đường Na nói, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã hiểu rõ tình huống. Trong Âm Ảnh thành, ngoại trừ gia tộc Lai Phát Tư của Đường Na, còn có gia tộc Tái Nhân Đặc, gia tộc Kim Sâm, gia tộc Cơ Tát và gia tộc Bồ Lặc. Trong đó gia tộc Tái Nhân Đặc mạnh nhất, tộc trưởng gia tộc Tái Nhân Đặc Đặc Lô Tây cũng là thành chủ Âm Ảnh thành. Ba người đứng đầu trong Âm Ảnh thành thất đại Thần Vệ trưởng đều đến từ gia tộc Tái Nhân Đặc, Hắc Thiên cũng là người của gia tộc Tái Nhân Đặc. Có thể nói, thế lực lớn nhất mạnh nhất ở cả Âm Ảnh thành chính là gia tộc Tái Nhân Đặc.

Tính cả gia tộc Lai Phát Tư, thế lực bốn đại gia tộc còn lại rõ ràng không bằng gia tộc Tái Nhân Đặc. Thực lực bốn gia tộc không chênh lệch lớn. Thành viên gia tộc cũng có địa vị và thân phận khá cao ở Âm Ảnh thành, trong tay cũng có Thần Vệ cho gia tộc mình, hơn nữa khống chế rất nhiều cửa hàng và tu luyện tràng trong Âm Ảnh thành.

Gia tộc Tái Nhân Đặc nắm độc quyền rất lớn trong Âm Ảnh thành. Không có thế lực và gia tộc nào có thể uy hiếp tới địa vị của gia tộc này ở đây. Bốn đại gia tộc luôn luôn để gia tộc Tái Nhân Đặc đứng đầu, trước giờ luôn luôn đi theo sau Tái Nhân Đặc. Đối với gia tộc Tái Nhân Đặc, bốn đại gia tộc đều rất cung kính, nhưng giữa bốn đại gia tộc thì mình tranh ám đấu, tranh đoạt lợi kéo cường giả đến từ các địa phương khác gia nhập vào gia tộc, tranh đoạt các khu năng lượng quảng thạch và một vài kim loại hiếm.

Tóm lại, vì muốn cho gia tộc mình mạnh lên, tất cả các gia tộc không tiếc sức luôn luôn muốn đề cao mình, kể cả những nhân tài và các loại tài nguyên hiếm có. Họ không dám tranh chấp gì với gia tộc Tái Nhân Đặc, nhưng sẽ không sợ các gia tộc khác.

Sau khi giản lược mô tả tình thế của Âm Ảnh thành cho Hàn Thạc, Đường Na thấy hắn trầm tư không nói gì, cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ kiên nhẫn đợi Hàn Thạc tiêu hóa xong những lời nàng vừa nói.

Một lát sau, Hàn Thạc mới mỉm cười khẽ gật đầu rồi nói với Đường Na:

- Không ngờ ở Âm Ảnh thành cường đại nhất không phải là gia tộc Lai Phát Tư. Hà hà, ta còn cho rằng gia tộc các người mới là lợi hại nhất chứ!

- Chúng ta thật ra vẫn luôn luôn cố gắng. Đáng tiếc gia tộc Lai Phát Tư có thời gian phát triển quá ngắn, thua xa gia tộc Tái Nhân Đặc có trên vạn năm lịch sử. Ở Chúng Thần đại lục, những gia tộc tồn tại lâu đời này bình thường đều có cường giả Thượng vị thần mật kì. Thậm chí còn có vài người, gia tộc như vậy

mới đáng được gọi là gia tộc nhất lưu. Còn như gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, tối đa cũng cũng chỉ đáng được xem là nhị lưu gia tộc thôi!

Đường Na cười tự giễu, sau đó nhìn Hàn Thạc cười dài, hỏi:

- Nghe ta nói như vậy, ngươi rất thất vọng phải không?
- Thất vọng cái gì? - Hàn Thạc sững sờ.
- Thất vọng vì gia tộc chúng ta không phải thế lực cường đại nhất. Nói như vậy có thể sẽ hạn chế sự phát triển của ngươi sau này? - Đường Na cười nói.
- Không có quan hệ gì với ta cả.

Hàn Thạc nhún vai, cười nói:

- Ta không hề có ý định thần phục gia tộc các ngươi. Ta tới Chúng Thần đại lục tạm thời không muốn trở thành Thần Vệ cho bất kỳ gia tộc nào. Do đó ta đâu có gì thất vọng.
- Bố Lai Ân, ta muốn nói rõ cho ngươi biết về tình thế Chúng Thần đại lục!

Đường Na mỉm cười, nói tiếp:

- Ở Chúng Thần đại lục, trừ phi thực lực Thượng vị thần, bằng không cũng nên dựa vào một gia tộc cường đại. Ở tam đại Thần Vực Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt của chúng ta, liên minh của chúng ta hình thành Thiên Tai giáo hội. Ngoại trừ tam đại chủ thần địa vị cao cả, những đại nguyên lão bên trong giáo hội đều là một vài tộc trưởng gia tộc xa xưa, thành viên hạch tâm trong giáo hội cũng là tinh anh từ những đại gia tộc tuyển vào. Điều này nói rõ, muốn chính thức tiến vào trong giáo hội cơ hồ là việc không có khả năng, loại người giống như ngươi vừa vào Chúng Thần đại lục, nếu trên người không có thân phận của một gia tộc, rất nhiều việc sẽ rất vướng tay vướng chân.

Đường Na vừa nói như vậy, Hàn Thạc khẽ gật đầu cười khổ rồi nói:

- Ta hiểu ý của ngươi. Nhưng tạm thời ta còn chưa chuẩn bị kỹ lưỡng về việc sẽ phát triển như thế nào ở Chúng Thần đại lục, ta cũng chỉ muốn hiểu thêm một chút tình thế ở đại lục này, du lịch khắp nơi tăng cường thực lực của mình!
- Thôi, không nói chuyện này nữa, hôm nay ngươi đến Ám Ảnh thành, ta đưa ngươi đi chơi chung quanh một vòng, chờ ngươi thay đổi chủ ý, gia tộc Lai Phát Tư chúng ta tùy thời hoan nghênh! - Đường Na nghe Hàn Thạc nói thế, cũng không miễn cưỡng hấn lập tức đáp ứng việc gia nhập gia tộc Lai Phát Tư của nàng.
- Cũng tốt, ta đang muốn nhìn qua Ám Ảnh thành. - Hàn Thạc cười đứng dậy.
- Đến đây, ta trước hết đưa ngươi đi chơi quanh gia tộc chúng ta. Trong khoảng thời gian này ngươi tạm thời ở chỗ này nhé. Chờ khi ngươi có chỗ đi tốt hơn, có thể rời gia tộc chúng ta.

Đường Na đứng dậy, mang theo Hàn Thạc đi ra tới chỗ cao nhất của tòa nhà, sau đó chỉ vào một tòa vật kiến trúc ngao ngút trời, giới thiệu cho Hàn Thạc.

Nào là tu luyện tràng, nào là dã luyện thất, còn có một vài nơi và nhân vật đặc thù cũng được Đường Na miêu tả qua một lần. Thần thức Hàn Thạc diệu dụng vô cùng, nàng vừa giới thiệu một lần là hần là nhớ kỹ toàn bộ.

- Tiểu muội, ngươi đi với ai thế? - Đột nhiên, từ một tòa cao lâu vọt vọt đối diện vọng đến một tiếng hô hùng hậu, một thân ảnh hùng vĩ đập vào mắt Hàn Thạc. Hần trông hao hao giống Đường Na, thoạt nhìn giống như một người ba mươi tuổi ở Kỳ Áo đại lục, nhưng sau khi đã biết tuổi thọ của những vị Thần ở Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc biết người nọ chắc chắn hơn xa tuổi này, người nọ tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, đại khái có thực lực Trung vị thần mật kì.
- Đại ca, đây là một bằng hữu của ta. Lần trước muội có nói với huynh rồi đó, hần tên là Bố Lai Ân, đến từ một vị diện tên là Kỳ Áo đại lục. - Còn cách khoảng cách trăm thước, Đường Na đã giới thiệu Hàn Thạc cho người nọ.

- À, muội cũng lo chuẩn bị một chút cho tốt. Chúng ta chẳng mấy chốc nữa sẽ phải đi tới Thần Vực Thời Không rồi.

Đại ca Đường Na là Đế Uy hờ hững khê gặt đầu, cũng không nhìn Hàn Thạc, chỉ trở lại phòng của mình trên lầu.

- Đó là anh ruột của ta Đế Uy. Hắn vẫn là người như thế, cũng không thích nói chuyện với người khác, người đừng để ý! - Đường Na giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc mỉm cười gặt đầu rồi không nói thêm gì nữa. Người ở Chúng Thần đại lục vốn đều có cảm giác mình ưu việt hơn những người đến từ vị diện khác, điểm này thì hắn đã hiểu rõ khi gặp biểu hiện ban đầu của đám người Ba Đồn và Lệ Vi ở Kỳ Áo đại lục. Đế Uy có phản ứng lạnh lùng này cũng là bình thường thôi. Nếu hắn nghe nói Hàn Thạc đến từ vị diện cấp thấp mà nhiệt tình vồn vã thì Hàn Thạc mới cảm thấy kỳ quái.

- Đi thôi, ta dẫn ngươi ra ngoài đi chơi. Lần trước ta không thấy ngươi có thần khí gì lợi hại cả. Ngươi vừa đến Chúng Thần đại lục đã đi tới gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, vậy nể mặt ta nhé, ta rất muốn được bày tỏ mà! - Đường Na nói vẻ rất thành khẩn, dắt Hàn Thạc ra ngoài.

Gia tộc Lai Phát Tư lớn như vậy, tự nhiên không phải chỉ có một đại môn. Lần này Đường Na đưa ly khai Hàn Thạc từ một cánh cửa khác. Vừa ra khỏi cửa là bước vào một khu vực rất phồn hoa, chung quanh đều những cửa hàng, bán những thứ gì đó cho Thần, mới nhìn qua mà Hàn Thạc hoa cả mắt.

- Kỳ thật ta không cần thần khí gì, ngược lại thần khí trong tay ta nhiều quá nên muốn bán bớt đi một chút! - Đi tới những cửa hàng bán đủ loại hàng hóa trên con đường này, Hàn Thạc mỉm cười quay sang nói với Đường Na.

- Cái gì?

Đường Na sững sốt, rồi cười dài:

- Lúc ta rời Kỳ Áo đại lục chỉ để lại cho ngươi mười mấy tử tinh tệ. Số tử tinh tệ này cũng đủ để ngươi tìm đến ta. Nhưng muốn mua thần khí thích hợp thì còn thiếu nhiều. Cho dù ngươi mua bất kỳ thần khí gì thì cũng nhất định là bị người ta lừa rồi, tuyệt đối không là loại hàng tốt đâu.

- Vậy ngươi nhìn xem những thần khí này, xem có phải hàng tốt không nhé?

Hàn Thạc đưa cho Đường Na một cái không gian giới chỉ. Những thứ trân quý như Thần tinh và một vài thần khí hữu dụng với hắn đều bị hắn thu vào một không gian giới chỉ khác rồi. Giới chỉ đưa cho Đường Na cũng chỉ là những thần khí thần vật mà hắn lấy được từ lúc ở Thâm Uyên giới tới nay. Trong đó có những vật lấy được từ Thâm Uyên, cũng có thứ lấy trên người Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm tăng ba thế giới dưới đất, cũng có thứ hắn lấy được khi thu hoạch Thần hồn ở trong sơn cốc của liên minh Liệp Thần giả.

Phong ấn không gian giới chỉ đã được Hàn Thạc giải trừ rồi, Đường Na vừa cầm lấy không gian giới chỉ là lập tức biết tất cả bên trong.

Đường Na nhìn Hàn Thạc chăm chăm vẻ vô cùng cổ quái. Đến khi nàng xem qua những vật trong không gian giới chỉ, lúc này cười khổ nói:

- Ta nghĩ chúng ta đích thật nên đi bán thần khí! Bố Lai Ân, ta thật sự không hiểu ngươi lấy được những thứ này từ đâu, thật là nhìn không ra ngươi còn là một người có tiền nữa!

692. Chương 692:thu Được Chút Tiền Tài

Đường Na dẫn Hàn Thạc đi tới một cửa hàng bán thần khí lớn nhất trên con đường này. Cửa hàng này chia làm năm tầng, tầng trệt chỉ bán một vài khí vật cho đám Bán thần và Cơ Thần, trên tầng thứ hai bán thần khí cho Hạ vị thần, tầng thứ ba bán thần khí cho Trung vị thần sử dụng, tầng thứ tư dùng để buôn bán một vài thần khí đặc thù, tầng thứ năm là nơi chủ nhân cửa hàng dùng để nghỉ ngơi.

Chỉ có mấy cửa hàng lớn nhất ở Chúng Thần đại lục mới bán Thượng vị thần khí, con đường này không thấy có những cửa hàng thần khí loại này.

Đi theo Đường Na vào cửa hàng này, hai người đi thẳng từ tầng thứ nhất đến tầng thứ ba, nhìn những khay giáp, pháp trượng và các loại thần khí thần thạch đến hoa cả mắt này, Hàn Thạc không thể không nói người trên Chúng Thần đại lục có thuật luyện khí vượt xa tất cả đại sư ở Kỳ Áo đại lục.

Tất cả khí vật nơi này chẳng những đều có công năng đặc thù, toàn bộ còn được chế tác tinh mỹ vô cùng. Một bộ khay giáp thường thường cũng có những hoa văn tinh xảo thần bí hoặc kết giới phong ấn đồ án, còn một vài pháp trận nữa. Các thần khí cũng đều thiết kế rất đẹp lại có bảo thạch có tác dụng đặc thù.

Nếu so những vũ khí do Tinh Linh chế tác trên Kỳ Áo đại lục với bất kỳ khí cụ gì được bày ở đây, bất luận về công hiệu thực tế, hay về trình độ tinh xảo đều thấp hơn một vài bậc.

Thị vệ trong cửa hàng đều nhận ra Đường Na. Khi Đường Na vừa vào, ai nấy đều gật đầu cúi người chào, rồi rít chào hỏi Đường Na tiểu thư không ngừng.

- Đừng xem, chúng ta lên thẳng tầng thứ tư, đợi lát nữa người quay lại đây xem cũng không muộn mà. - Đường Na thấy Hàn Thạc rất hứng thú với tất cả mọi thứ, dường như hẳn muốn mua tất cả chỗ này, không khỏi cười cười thúc giục.

- Không thể không nói những khí vật này được chế tác vô cùng tinh xảo, so với những thứ mà Tinh Linh làm ở đại lục chúng ta còn đẹp hơn nhiều lắm! - Hàn Thạc dời mắt khỏi một vương miện lam bảo thạch tinh xảo, ngẩng đầu lên nhìn Đường Na tán dương.

- Trên Chúng Thần đại lục cũng có bộ tộc Tinh Linh như người nói, nhưng trình độ nghệ thuật luyện kim của họ thua xa bộ tộc Thần luyện, bình thường họ chỉ là thủ hạ cho tộc nhân của Thần luyện, nghệ thuật luyện kim của bộ tộc Tinh Linh trên đại lục các người phỏng chừng cũng được truyền thừa từ những Tinh linh trên Chúng Thần đại lục, tự nhiên không thể so được với bộ tộc Thần luyện rồi! - Đường Na cười giải thích.

Trên Chúng Thần đại lục có rất nhiều chủng tộc, trong đó bộ tộc Thần luyện là một chủng tộc vô cùng cố chấp chỉ theo đuổi nghệ thuật, không khác gì với những vị Thần không ngừng theo đuổi sức mạnh, họ theo đuổi trên phương diện mỹ học đã đạt tới mức điên cuồng và biến thái. Khí cụ trên cả Chúng Thần đại lục thường thường sau khi được luyện thô đều phải trải qua sự hoàn thiện của họ, khiến cho những khí cụ này trở nên vô cùng hoàn mỹ, cái nào cũng tinh xảo tới mức làm cho người ta vừa thấy là thích ngay.

Hai người vừa nói vừa đi tới tầng thứ tư. Trong tầng này có một lão đầu đang nhắm mắt dưỡng thần, mặc một bộ trường bào đầy những hoa văn phức tạp, có vẻ rất quái dị. Lão vừa thấy Đường Na đi tới, đôi mắt đang nheo nheo đột nhiên sáng ngời, cười hà hà nói:

- Hóa ra là Đường Na tiểu thư nhà Lai Phát Tư đại giá quang lâm. Sao? Tính chế tạo một vài thần khí đặc biệt gì hả?

Đường Na lắc lắc đầu, nghiêng người cho Hàn Thạc đi vào, rồi cười duyên nói:

- Đa Ma Cát gia gia, lần này ông hiểu lầm rồi. Hôm nay ta không tới đây để xài tiền, mà muốn người mua một vài thần khí thừa.

Lão đầu tên là Đa Ma Cát chỉ có thực lực Cơ Thần Tử Vong hệ, hẳn đem đại bộ phận tinh lực vào việc luyện thần khí, nên về phương diện này có ánh mắt rất độc đáo.

- Khả khà, tiểu Đường Na nói đùa rồi, Lai Phát Tư gia tộc các người giàu có vô cùng, cần gì phải nghĩ đến việc bán bớt thần khí cho chúng ta. Tiểu Đường Na cũng không thiếu chút tiền cơm này mà. Thấy Đường Na xưng hô với mình là gia gia, Đa Ma Cát có vẻ rất vui, cũng không tiếp tục gọi Đường Na là tiểu thư nữa.

- Đương nhiên không phải là ta rồi, là một bằng hữu ta vừa đưa tới. Trong tay hẳn có vài thứ thần khí vĩnh viễn không dùng đến, giữ lại cũng mệt, còn không bằng đổi ra tiền để sử dụng! - Đường Na cười ngọt ngào, ngồi vào chiếc ghế gỗ dẽ trước mặt Đa Ma Cát, rồi ngoắc Hàn Thạc.

- Vị bằng hữu này có gì cần bán thế?

Đa Ma Cát kinh ngạc đánh giá Hàn Thạc, rồi khẽ gật đầu cười, nói thêm:

- Yên tâm đi, nể mặt tiểu Đường Na, ta khẳng định sẽ không ép người, có vật gì thì toàn bộ đem ra đi, ta sẽ cho người một cái giá, người thấy thích hợp thì coi như giao dịch xong.

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc sẵn sàng khoái lấy ra cái không gian giới chỉ, móc ra toàn bộ những thứ bên trong, nhất nhất đặt trước mặt Đa Ma Cát, trong đó có kiếm có khải giáp còn có một vài thứ linh tinh khác nữa.

Đa Ma Cát nhìn qua hai mươi mấy dạng vật phẩm trên bàn, đợi cho Hàn Thạc bày ra tất cả mọi thứ, mới lẩm bẩm tính toán gì đó, đến khi Đa Ma Cát thấy ba món thần khí của Ai Lí Khắc Sâm và Khải Tát, mắt lão mới hơi sáng lên.

- Ba món này là của Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm à?

Trong khi Đa Ma Cát cẩn thận lẩm nhẩm tính toán ba món đồ đó, Đường Na cũng đã phát hiện ra dị thường, nhìn Hàn Thạc vẻ kinh dị, hỏi:

- Sao nó lại lọt vào tay người chứ?

- Hai người đó chết ở một chỗ rất cổ quái, vừa lúc ta bị lạc đường nên phát hiện ra, do đó tùy tiện lượm luôn ba món đồ! - Hàn Thạc có vẻ rất tùy ý, nói qua loa cho qua chuyện.

- Vận khí người quả là tốt!

Đường Na nhìn Hàn Thạc chăm chăm cười dài, rồi lại nhìn hẩn một lần nữa:

- Sao cái gì tốt thì người đều gặp được cả thế?

Nàng nhớ lại tình huống lúc trước, càng nghĩ càng nghi hoặc. Lúc trước hẩn rõ ràng nói là mình cũng bị vây khốn, thật vất vả mới ra được, nhưng sao lại thu được thần khí của Khải Tát và Ai Lí Khắc Sâm chứ?

- Ai biết được? Ha ha...

Nhún vai, vẻ mặt Hàn Thạc làm như chẳng có gì khác lạ cả.

- Hừm, vài món Trung vị thần khí này coi như cũng đáng giá, mấy thứ khác thì không đáng bao nhiêu!

Một lát sau, Đa Ma Cát đã xem qua toàn bộ đồ thần khí bày ở đây, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Thạc và Đường Na, nói:

- Tổng cộng ba trăm hắc tinh tề, người cảm thấy có được không?

Miệng nói với Hàn Thạc, nhưng Đa Ma Cát chỉ liếc mắt nhìn hẩn, cuối cùng lại nhìn chăm chú vào Đường Na. Rất rõ ràng, đối với Đa Ma Cát thì Đường Na của gia tộc Lai Phát Tư mới là nhân vật chính thức làm cho lão trọng thị, về phần Hàn Thạc thì chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

- Bố Lai Ân, người thấy thế nào? - Đường Na cười khê nhìn Hàn Thạc.

- Không thành vấn đề. - Có Đường Na tại đây, Hàn Thạc tin rằng Đa Ma Cát sẽ không lừa hẩn, hơn nữa dựa theo những gì Hàn Thạc hiểu, ba trăm hắc tinh tề cũng là một cái giá khá tốt rồi, do đó đáp ứng rất sẵn sàng khoái.

Đa Ma Cát còn đơn giản hơn Hàn Thạc, đến cả những thần khí trên bàn cũng chẳng thèm thu hồi, mà trực tiếp gọi người lấy ba trăm hắc tinh tề giao cho Hàn Thạc. Lần giao dịch này xem như đã hoàn thành rồi.

Trên Chúng Thần đại lục một tử tinh tề tương đương trăm lam tinh tề, một hắc tinh tề tương đương trăm tử tinh tề. Lúc trước hẩn vừa tới Chúng Thần đại lục, làm thần bài cũng chỉ cần năm mươi lam tinh tề thôi. Cho dù phải thuê một cái trường huấn luyện cũng chỉ mất vài tử tinh tề, đi vào Âm Ảnh thành một tử tinh tề là đủ rồi.

Như vậy tính ra, ba trăm hắc tinh tề coi như là một khoản tiền rất khá, chỉ cần Hàn Thạc không tiêu phí bậy bạ, không bỏ tiền mua những thần khí hoặc quyền trục cao cấp, ba trăm hắc tinh tề cũng đủ cho hẩn sử dụng rất lâu.

- Đúng, người cũng được xem là một người khá giả rồi. Một tháng thuế thu của một pháo đài bên ngoài Âm Ảnh thành của Lai Phát Tư gia tộc chúng ta cũng năm trăm hắc tinh tề thôi. Người vừa tới Chúng

Thần đại lục mà có thể trong thời gian ngắn như vậy mà thu được tới ba trăm hắc tinh tộ, cũng chỉ có vài vị mãnh long quá giang như Trung vị thần đỉnh và Thượng vị thần thôi. Nhưng người chỉ là một Hạ vị thần mà lại có số này cũng đủ để tự ngạo rồi! - Đường Na cảm thán.

Nàng vốn còn muốn dùng tinh tộ để ước thúc lôi kéo Hàn Thạc gia nhập gia tộc Lai Phát Tư, không ngờ hắn có biện pháp kiếm tiền như vậy, mới đến Chúng Thần đại lục đã tìm được một khoản tiền kha khá, xem ra việc dùng tinh tộ để lôi kéo Hàn Thạc chỉ sợ không dễ dàng gì.

- Nếu so với loại nhà giàu như người, chút tiền còm của ta đã là cái gì! - Hàn Thạc khiêm nhường.

- Đa Ma Cát gia gia, ta không quấy rầy ông nữa, chúng ta xuống dưới chơi đây, nếu có gì thích hợp, đồng tinh tộ này nói không chừng sẽ trả lại cho đó! - Đường Na đứng dậy.

- Ha ha, ta còn phải phân loại đồng vũ khí này một chút, không đi cùng người được. Hừm, thấy có gì hay, ta bớt cho người hai mươi phần trăm, đi đi!

Hàn Thạc đi xuống tầng ba. Hắn chọn mấy chục nguyên tố tinh thể bản nguyên mà hắn đã sớm ngắm nghía từ trước, trông y hệt những thứ mà lúc trước Hàn Thạc tìm được trong tay Tộc Vương sáu sừng Hồn tộc ở hẻm núi Tháp Lạp Gia. Đây đều là những thứ mà Bán thần phải đạt tới tới nguyên tố chi hồn trước khi trở thành Cơ Thần. Ở Kỳ Áo đại lục chính là tinh thể bản nguyên trân quý vô cùng, ở cửa hàng này chỉ cần năm tử tinh tộ là mua được, cái này làm Hàn Thạc muốn phát cuồng vì sướng.

- Tinh thể bản nguyên này là những thứ ngưng kết ở trong những mỏ quặng năng lượng trên Chúng Thần đại lục, cũng chẳng có gì đặc biệt trân quý, hơn nữa chỉ hữu dụng khi Bán thần cần hình thành nguyên tố chi hồn để trở thành Cơ Thần, người sớm đã qua cảnh giới này rồi, mua nhiều như vậy làm gì? - Đường Na kinh ngạc hỏi Hàn Thạc.

- Ta đương nhiên không cần, nhưng ở Kỳ Áo đại lục ta còn rất nhiều bằng hữu. Đối với họ thì tinh thể bản nguyên này là một thứ bảo bối có thể giúp họ một bước lên trời đó! Chà, Chúng Thần đại lục vì dư thừa nguyên tố, có rất nhiều vật phẩm thần kỳ mà trên Kỳ Áo đại lục của ta không có, khó trách các người nói Kỳ Áo đại lục chỉ là vị diện cấp thấp! - Hàn Thạc cảm thán nói.

- Trên đại lục đó có phải là có tiểu tình nhân của người không, nhìn cái vẻ mơ màng của người thì hình như không quên được, ha ha! - Đường Na cười nói.

Đường Na vừa nói như vậy, Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới mấy nàng Ngải Mễ Lệ Phạm Ny, cũng không biết các nàng bây giờ sống như thế nào, trong lòng hắn cũng có chút hoài niệm, nên không đáp lời Đường Na.

Vừa thấy Hàn Thạc trở nên như vậy, Đường Na biết ngay mình đoán trúng. Thấy Hàn Thạc có vẻ buồn bã nhớ nhung, không đáp lại mình, trong lòng nàng lại có hơi không thoải mái, điều này làm cho Đường Na giật mình kinh hãi, lập tức âm thầm mắng bản thân mình.

“Ta sao thế, ta không nên có tâm tình này. Lần trước việc xảy ra trong ảo cảnh ta cũng nên quên đi. Sao lại đột nhiên nhớ tới chứ?” - Đường Na sắc mặt cổ quái, nghĩ lung tung một chút.

Lời tác giả: bàn phím có ba phím bị liệt rồi. Hai ngày vừa qua khổ sở quá, không chịu được nữa. Mẹ nó, đây là lần hồng bàn phím thứ hai trong năm nay rồi đó. Chiều nay phải mua một cái mới. Đối với những người đánh máy như chúng ta, việc phím bị liệt quả là một sự đau khổ.

693. Chương 693:mời Thi Đấu

Trong cửa hàng, Hàn Thạc bỏ ra một vài tinh tộ mua rất nhiều những vật phẩm thích hợp cho người mới nhập môn sử dụng. Những thứ này ở Kỳ Áo đại lục tuyệt đối là những thần khí khó gặp. Bên trong cửa hàng này để bảng giá rất rõ ràng, hơn nữa giá cũng không quá đắt.

Chỉ mất năm viên hắc tinh tộ, Hàn Thạc đã mua đủ thứ khí tài từ cửa hàng này, nhưng hắn không hề mua bất kỳ thần khí gì cho mình. Sau đó cùng Đường Na rời cửa hàng.

Hai người Hàn Thạc bỏ đi không bao lâu, trong phòng Đa Ma Cát, một trung niên nhỏ gầy tóc tím đã đi đến,

- Đa Ma Cát tiên sinh, lai lịch những thần khí tiểu tử này bán cũng không biết có vấn đề gì không, muốn điều tra không vậy? - Trung niên tóc tím hỏi.

Cả người Đa Ma Cát ngồi lút vào cái ghế dựa, dương dương liếc mắt nhìn người nọ, nói vẻ không vui:

- Tiểu tử này là do tiểu thư Đường Na của gia tộc Lai Phát Tư đưa tới, nếu có vấn đề gì chúng ta cũng chẳng gánh vác được. Chủ nhân từng phân phó, chúng ta vạn vạn không thể đắc tội với người của năm đại gia tộc. Kiệt Khắc Sâm, ngươi chẳng lẽ đến cả lời của chủ nhân nói cũng dám cãi lại sao?

- Đường nhiên không dám! - Kiệt Khắc Sâm cúi đầu một chút, trong mắt hơi lóe ra vẻ tức giận, thầm nghĩ “đều là luyện sư trong cửa hàng, tại sao ngươi lại cao hơn ta một bậc chứ.”

- Nhưng nếu những thần khí này có vấn đề về lai lịch, một khi chúng ta xử lý không tốt, vạn nhất bị truy cứu, trách nhiệm sẽ thuộc về ai đây?

- Chỉ một vài thần khí cấp thấp, làm gì có vấn đề chứ?

Đa Ma Cát thần tình khinh thường, tỏ ra không kiên nhẫn nói với Kiệt Khắc Sâm:

- Trong đó chỉ có ba thần khí của Trung vị thần là có giá trị, cũng đều đến từ Quang hệ và Thủy hệ, ta nhìn tới nhìn lui không biết có vấn đề gì được đây. Được rồi, vụ giao dịch này để tên ta, nếu có chuyện gì ta hoàn toàn chịu trách nhiệm, như vậy ngươi hài lòng rồi chứ?

- Ngươi đã nói vậy thì ta đương nhiên không có ý kiến gì. Được rồi, không quấy rầy ngươi nữa, ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta đi quanh một vòng!

Kiệt Khắc Sâm cười hắc hắc, đi luôn khỏi phòng Đa Ma Cát, xuống lầu ba. Hắn tìm vài thị vệ, thấp giọng phân phó:

- Điều tra lai lịch những thần khí này, cẩn thận một chút, một khi có gì không ổn lập tức báo cho ta biết!

- Biết rồi, Kiệt Khắc Sâm tiên sinh, chúng ta biết phải làm như thế nào. - mấy tên thị vệ này đều thuộc phe Kiệt Khắc Sâm, lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hàn Thạc và Đường Na không biết ân oán giữa những người trong cửa hàng này, bây giờ kéo hắn vào vòng rắc rối. Lúc này hắn còn đi theo Đường Na tiếp tục dạo chơi khắp các con đường, dưới sự giới thiệu của nàng, Hàn Thạc hiểu rõ hơn về tình huống ở Âm Ảnh thành.

Lúc hai người trở lại gia tộc Lai Phát Tư, ánh mắt hai thị vệ trước cửa nhìn về phía Hàn Thạc đầy vẻ kinh dị, tựa hồ cảm thấy Đường Na đi cùng Hàn Thạc dạo chơi là một đại sự vô cùng lạ lẫm.

- Tiểu thư, thiếu gia Đế Uy vừa mới dặn chúng ta một câu, nói cô sau khi trở về tới ngay chỗ nhị lão gia một lát. - Một thị vệ cung kính truyền lời cho Đường Na.

- Biết rồi.

Đường Na mỉm cười trả lời, dẫn Hàn Thạc đi vào nhà Lai Phát Tư, chỉ chỉ về căn lầu rất cao ở phía xa xa, nói với hắn:

- Thúc thúc nhất định là muốn nói chuyện với ta về việc đi Thời không Thần Vực sáng sớm ngày mai, ta xin phép tới đó một lát. Ngươi vào bên trong nghỉ ngơi nhé. Không cần khách khí đâu. À, phía sau là tu luyện tràng, ở đó có vài thành viên gia tộc, còn có Thần Vệ và các khách khứa, có đôi khi trao đổi học tập với nhau ở đó. Nếu ngươi cảm thấy chán có thể đến đó xem.

- Được. - Hàn Thạc cũng cảm thấy hứng thú với tu luyện tràng của gia tộc Lai Phát Tư, đợi sau khi Đường Na rời khỏi liền đi thẳng tới tu luyện tràng lớn nhất.

Đã có thể vào được gia tộc Lai Phát Tư thì bản thân sẽ không phải là ngoại nhân. Trong tu luyện tràng có một vài người đang luận bàn về sức mạnh, mọi người ở gia tộc Lai Phát Tư đều công khai, nên Hàn Thạc không gặp phải trở ngại gì, rất dễ dàng đi tới đó.

Vừa tiến vào trong tu luyện tràng, Hàn Thạc trước tiên thấy bốn tháp kết giới, vây quanh một cái sân hình tứ giác rộng khoảng hai ngàn mét vuông, bốn tháp kết giới này tạo thành gia cố cho bốn góc của tu luyện tràng này, phòng ngừa thần lực bên trong quá mạnh sẽ làm nó sụp đổ.

Trọng lực ở Chúng Thần đại lực cao hơn Kỳ Áo đại lực rất nhiều, trong tu luyện tràng này lại còn gia tăng trọng lực nhiều hơn cả bên ngoài, Hàn Thạc vừa vào lập tức cảm giác được mỗi bước chân đều trở nên rất gian nan.

Trong tu luyện tràng rộng hai ngàn thước vuông, chung quanh có rất nhiều người, vài nhân ảnh đang giao thủ rất kịch liệt trong đó, thần quang lóng lánh, Thần chi linh vực đan xen hỗn loạn.

Quần áo đại đa số người ở đây đều có đồ án mặt trời đen, những người này hẳn là người của gia tộc Lai Phát Tư, cũng có mấy người giống như Hàn Thạc, mặc đồ án hoặc tiêu chí cổ quái gì đó, chỉ trở vào những người giao thủ thấp giọng đàm luận rầm rì.

Hàn Thạc đến đây không khiến cho bất kỳ người nào chú ý. Họ hoặc tùm năm tùm ba thành từng nhóm nói chuyện với nhau, hoặc là ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt suy tư gì đó, tựa hồ vừa lĩnh ngộ được cái gì đó trong khi giao chiến, cũng không có ai tới quấy rầy họ.

Chú ý quan sát một chút, Hàn Thạc phát hiện ra bên trong có năm Trung vị thần, mười mấy người còn lại và hẳn đều là Hạ vị thần, họ cũng không phải toàn bộ tu luyện tam đại hệ sức mạnh Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, còn có mấy người tu luyện sức mạnh Lôi Điện, Phong, Đại Địa.

Bên trong trường có một Trung vị thần tu luyện sức mạnh lôi điện là thần dũng nhất. Người này tuổi còn trẻ đã có thực lực Trung vị thần trung kỳ, chung quanh thân thể hắn bao kín những quang điện như những con rắn nhỏ, đứng vững như bàn thạch chống đỡ công kích của hai Trung vị thần đồng cấp bậc khác, không rơi vào thế hạ phong chút nào, thường thường mỗi một quyền đánh ra đều mang theo những tiếng sấm sét.

- Đằng Phi thiếu gia thật sự là thần dũng, không hổ là thiên tài của Lôi Vương gia tộc, Bạo Lôi thần lực quá cường đại!

- Đúng rồi, thiếu gia Khải Kỳ và Tế Khoa nhà mình cũng không thể công phá được bức tường lôi điện của hắn, mà còn phải không ngừng cẩn thận đề phòng, thật sự đáng sợ!

-...

Một vài Hạ vị thần bên cạnh ai nấy thấp giọng bàn tán, mặt tràn đầy vẻ kính sợ.

Ba Trung vị thần ở trung ương trường đấu tranh đấu càng ngày càng kịch liệt. Vài Hạ vị thần đang giao thủ ở những khu vực chung quanh dưới từ trường lôi điện mãnh liệt không thể không bỏ cuộc giao chiến của mình, sau đó ai nấy toàn bộ đều dừng tay, quay sang quan sát cuộc chiến đấu kịch liệt giữa ba người ở trung tâm.

Ở nơi có trường trọng lực lớn như vậy, Đằng Phi giống như một con giao long đầy người lôi điện, dường như không hề bị trường trọng lực làm ảnh hưởng chút nào, bay nhảy bên trong trường, quang điện rải rác trên người càng ngày càng sáng, những tiếng sấm bên trong tu luyện tràng cũng càng ngày càng dày đặc. Khải Kỳ là con thứ hai của Ngải Phát Lí, thúc thúc Đường Na gia tộc Lai Phát Tư và tên Thần Vệ tên là Tế Khoa, bị Đằng Phi đánh trúng không ngừng lui về phía sau.

“Bang Bang Bang!”

Ba tiếng sấm sét nổ tung mang theo những tia điện quang sáng chói, Khải Kỳ và Tế Khoa đều bị đánh lùi liên tục mấy bước.

- Lợi hại, Đằng Phi, Bạo Lôi thần lực của ngươi quả nhiên rất cường mãnh, đồng dạng là Trung vị thần trung kỳ, hai chúng ta không ngờ lại không ngăn cản được! - Sau khi ổn định thân thể, Khải Kỳ kêu lên sợ hãi.

Lôi điện như những con rắn nhỏ trên người Đằng Phi từng chút một được rút vào. Đằng Phi đứng sừng sững giữa sân như một cây cột chống trời, nói với Khải Kỳ:

- Bạo Lôi thần lực có thể mạnh mẽ phát lực nổ ra trong nháy mắt như vậy rất liều mạng. Nhưng khi thi đấu sinh tử, các ngươi khẳng định sẽ không liều mạng như vậy, ai thắng ai thua cũng khó nói lắm.

- Đằng Phi thiếu gia khách khí rồi, nếu một đối một, ta khẳng định chỉ có nước lui lại ba xá mà thôi. - Tế Khoa là Thần Vệ trong gia tộc Lai Phát Tư cũng hít mạnh một hơi nói theo Khải Kỳ, chứng tỏ là một Thần

Vệ rất thức thời.

- Đằng Phi, thời gian này người làm khách trong chúng ta, cần phải chỉ đạo tiểu muội ta nhiều hơn mới được, nó rất sùng bái người đó!

Khải Kỳ cười ha ha, chỉ chỉ vào Y Phù đứng cách đó không xa, chỉ có thực lực Trung vị thần sơ kì. Y Phù là con gái Ngải Phát Lí, trông cũng có nét hơi giống với Đường Na, nhưng thiếu khí chất hào phóng như Đường tỷ mình, mà lại có vẻ thanh lệ hơn. Lúc này nàng hơi đỏ mặt, hơi thẹn thùng trộm nhìn Đằng Phi, rõ ràng rất chú ý tới hần.

- Khả khả, điều đó đương nhiên. - Đằng Phi nói vẻ ôn hòa, nhưng chỉ tùy ý liếc sơ Y Phù, thoạt nhìn có vẻ cho có lệ, tựa hồ không có hứng thú gì với nàng.

- Được rồi được rồi, chúng ta nghỉ tạm một chút, xem những người khác giao thủ. - Khải Kỳ cười ha ha, kéo Đằng Phi tới chỗ Y Phù nghỉ tạm.

- Ủa, vị bằng hữu này rất mới, người cũng là người của gia tộc à? - Tế Khoa hướng về phía Hàn Thạc hỏi. Hần quen tất cả những người ở nơi này, vừa thấy Hàn Thạc là người lạ, không khỏi kinh ngạc hỏi một câu.

Tế Khoa vừa nói như vậy, mọi người bên trong tu luyện tràng cũng đều thấy Hàn Thạc là người lạ, đều lộ ra vẻ mặt chú ý.

- Không phải, ta là bằng hữu của Đường Na, nghe thấy có tiếng người ở đây nên vừa lúc đến xem! - Hàn Thạc mỉm cười, trả lời lễ độ.

- À, hóa ra là bằng hữu của tiểu thư Đường Na, ha ha, bằng hữu tu luyện sức mạnh tử vong, nếu có hứng thú thì có thể tìm đối thủ thích hợp để luận bàn, chỉ có trong chiến đấu chính thức mới có được lĩnh ngộ, như vậy sẽ rất có lợi với người! - Tế Khoa rất thân mật, cười ha ha nói với Hàn Thạc.

- Không được, ta chỉ đến xem, khả khả, thực lực ta kém lắm, không bêu xấu đâu! - Hàn Thạc uyển chuyển cự tuyệt.

- Nay, bằng hữu cũng là Hạ vị thần, hừm, lại có thực lực mật kì, vừa lúc đánh với ta một lần, đừng làm mất hứng chứ! - Một thanh niên đầu tóc đứng ở đây hướng về phía Hàn Thạc vẫy tay, hần trông hơi giống Đa Lạc Lô Tư, chỉ khác về chiều cao, cũng không có được sự lạnh lùng như Đa Lạc Lô Tư.

- Bằng hữu tiểu thư Đường Na nhất định là bất phàm, bằng hữu đừng có khiêm tốn nữa, xuống đây đấu với Đa Lạc Hưu Tư đi mà, không có vấn đề gì đâu. - Đằng Phi đang uống trà với Khải Kỳ ở khu nghỉ ngơi, vừa nghe Hàn Thạc là bằng hữu của Đường Na, mắt chợt sáng lên, vừa cười vừa khuyên.

- Đằng Phi thiếu gia đã nói như vậy, bằng hữu cũng đừng cự tuyệt, nể mặt chúng ta một chút nhé, đấu một lần đi! - Bên kia Khải Kỳ hơi cau mày, rồi giả giọng khuyên bảo. Xem ra hần rất thân thiện với tên Đằng Phi kia.

- Được rồi, mọi người tùy tiện đấu một chút cũng được, đừng cho là thật nhé. - Hàn Thạc thấy từ chối cũng không hay, mỉm cười khẽ gật đầu, bước về phía Đa Lạc Hưu Tư, nghĩ thầm với thân phận bằng hữu của Đường Na, chắc những người này cũng không làm quá đáng.

694. Chương 694:vạch Rõ Giới Tuyến

Đa Lạc Hưu Tư tu luyện sức mạnh Hắc Ám, thực lực Hạ vị thần mật kì. Hần thấy Hàn Thạc đồng ý, thần sắc đang cười hì hà đột nhiên biến đổi, một luồng khí tức giết người u ám lập tức xuất hiện trên người hần.

Hàn Thạc bước từng bước một đến giữa tu luyện tràng, bản thể chỉ điều khiển sức mạnh từ hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong trong cơ thể, chẳng mấy chốc trên người hần toát ra một loại khí tức Tử Vong không hề có sinh mạng.

Sức mạnh Tử Vong và sức mạnh Hắc Ám nổi tiếng tà dị, cũng không phải đặc biệt sở trường tác chiến cận thân. Hàn Thạc và Đa Lạc Hưu Tư cũng không có ý đánh cận chiến. Đa Lạc Hưu Tư ra tay trước, thân thể nhẹ nhàng chộp lên, nắm cái bóng u ám tách ra, nắm cái bóng đều là đen đen mơ hồ, trên đó có thần lực hắc ám dày đặc.

Năm cái bóng vừa ra, lập tức toàn bộ đều hướng về phía Hàn Thạc vọt tới. Trong tu luyện tràng lúc này xuất hiện càng lúc càng nhiều những bóng đen mơ hồ, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Người tu luyện sức mạnh Hắc Ám có sở trường nhất là ẩn giấu thân thể và khí tức. Họ thường thường khi tác chiến dùng những ảo ảnh làm đối phương mơ hồ, chân thân của mình giấu trong bóng tối, hoặc hóa thân thành một u ảnh, thừa dịp đối phương không phân rõ thật giả dùng một kích chiến thắng đối phương.

Đa Lạc Hưu Tư xem ra cũng hiểu cách dùng loại kỹ xảo này rất rõ. Từng cái bóng u ám mơ hồ vòng quanh Hàn Thạc không ngừng, rồi từng chút một tới gần hắn.

Hàn Thạc đứng thẳng một chỗ không hề nhúc nhích, hai mắt bình tĩnh nhìn những cái bóng không ngừng mơ hồ thoáng hiện ra trước mắt, không bị ảo ảnh này làm suy chuyển chút nào, đợi cho rất nhiều u ảnh càng ngày càng gần, hắn mới bày ra tam đại kết giới chủ bài của Tử Vong hệ chung quanh mình, rõ ràng chuẩn bị thủ thế phản công.

Đa Lạc Hưu Tư ảo hóa ra càng ngày càng nhiều u ảnh, trong tu luyện tràng bay nhanh vùn vụt, tốc độ những cái bóng này càng lúc càng nhanh hơn, lúc này đã có gần trăm u ảnh toàn bộ đều lao về phía Hàn Thạc, từ bốn phương tám hướng tấn công dồn dập.

Hàn Thạc vẫn bảo trì tư thế bất động như trước, lạnh lùng nhìn chăm chú vào từng đạo hư ảnh, đợi cho u ảnh thứ nhất sắp đánh vào người hắn, hắn như là một con độc xà ẩn dật rất lâu chờ cơ hội, đột nhiên bắn ra, hai tay xuất ra mười mấy ảo ảnh bao phủ tầng tầng khí xanh lục, một quyền ầm ầm đánh vào một cái ảo ảnh vẫn còn đang bay tới.

“Bang!”

Một quyền của Hàn Thạc đâm vào giữa ngực Đa Lạc Hưu Tư, tất cả u ảnh dưới một quyền này trong nháy mắt đều bật tăm, vì chỉ là luận bàn, nên một quyền của Hàn Thạc cũng không mang theo quá nhiều sức mạnh, vừa vặn đủ làm cho thân thể Đa Lạc Hưu Tư dừng lại, làm hắn không còn lực tiếp tục huyền hóa ra u ảnh nữa, nhưng không đánh bị thương hắn.

- Ủa!

- Làm sao có thể như vậy được chứ? Cùng cảnh giới, làm sao hắn có thể chuẩn xác tìm được chân thân của Đa Lạc Hưu Tư nhỉ!

- Khó tin. Nhiều u ảnh như vậy mà không thể mê hoặc được thị giác hắn. Quá thần kỳ!

- ...

Những người quan vọng chung quanh tu luyện tràng ai nấy đều xì xầm bàn tán, đều cảm thấy sợ hãi và kinh ngạc về Hàn Thạc.

Bình thường, người đồng cấp bậc khi đối chiến, lúc người tu luyện sức mạnh Hắc Ám ảo hóa ra những u ảnh thì đối phương rất khó có thể nắm được. Giữa những ảo ảnh này có thể xen vào thần lực Hắc Ám, có thể làm cho địch nhân bị thương tổn. Đối mặt với sự tập kích của hàng trăm ảo ảnh này, nếu không tìm được chân thân thì đều phải bày ra sự phòng ngự rất chặt chẽ.

Hàn Thạc cũng có cảnh giới Hạ vị thần mật kì giống như Đa Lạc Hưu Tư, theo đạo lý thì Hàn Thạc không có khả năng phát hiện ra chân thân của hắn. Nhưng vẫn này lại diễn ra ngay trước mắt mọi người, do đó họ mới kinh ngạc như vậy.

Đa Lạc Hưu Tư thần tình tỏ vẻ ngạc nhiên, cúi đầu nhìn nắm đấm của Hàn Thạc ấn vào ngực mình, tựa hồ không thể chấp nhận sự thật này, vì Hàn Thạc không để nhiều thần lực Tử Vong trong một quyền này, Đa Lạc Hưu Tư không hề bị thương chút nào, chỉ thấy hắn sưng sốt trong chốc lát, trong mắt xuất hiện sắc thái không cam lòng.

Hoàn toàn bất ngờ, từ ngực Đa Lạc Hưu Tư đột nhiên bộc phát ra thần lực Hắc Ám, thoáng cái đã cuốn cuộn tràn vào nắm tay của Hàn Thạc. Làm cho Hàn Thạc đột nhiên rên lên một tiếng.

Trong lòng cảm thấy giận dữ, bình thường, một quyền của Hàn Thạc đã đánh trúng ngực Đa Lạc Hưu Tư, đã xem như Hàn Thạc chiến thắng rồi. Lúc này nếu Đa Lạc Hưu Tư có phong độ thì hắn là phải thừa nhận

thất bại của mình, chứ không phải nhân cơ hội tấn công.

Cũng may Hàn Thạc ma thể cứng rắn vô cùng, nếu không khi đối mặt với thần lực bất ngờ của Đa Lạc Hư Tư, chắc chắn sẽ tạo thành vết thương không nhẹ.

Hừ lạnh một tiếng, sức mạnh Tử Vong trong cơ thể Hàn Thạc đột nhiên bộc phát ra, ngạnh kháng với thần lực hắc ám của Đa Lạc Hư Tư, áp chế không tiến được nửa bước vào ma thể hắc. Tâm thần vừa động, Ma Nguyên lực tràn ra một chút, Thiên Ma Lợi Nhận từ móng tay Hàn Thạc xuất ra, những mũi nhọn dày đặc lóng lánh hàn quang bức người.

“Vèo!”

Tay trái Hàn Thạc múa lên một đồ án phức tạp. Đa Lạc Hư Tư cảm thấy hoa mắt, còn chưa kịp nhìn rõ ràng động tác của Hàn Thạc thì đột nhiên cảm thấy cổ lạnh toát, cúi đầu nhìn lại, Đa Lạc Hư Tư phát hiện ra năm mũi nhọn bằng giá đã gác vào động mạch cổ hắc, chỉ cần hắc động dậy một chút, nhất định có thể bị cắt vỡ.

Đa Lạc Hư Tư còn đang chuẩn bị nhân cơ hội phản kích Hàn Thạc, lập tức phát hiện ra ánh mắt đối phương hờ hững nhìn chằm chằm vào hắc, một đôi mắt bằng hàn lãnh khốc chẳng khác gì mũi đao kề cổ hắc. Đa Lạc Hư Tư ớn lạnh trong lòng, có thể cảm thấy tùy thời bị Hàn Thạc xé tan, hắc lập tức giơ cao hai tay, hô to:

- Ta thua, bằng hữu quả nhiên lợi hại!

- Vị bằng hữu này, Đa Lạc Hư Tư vừa rồi đã bị ngươi đánh trúng một quyền, tại sao còn không buông tha, làm như vậy có phải là quá phạm một chút không?! - Thanh âm Khải Kỳ ở xa xa chọt trầm xuống, từ bên kia chậm chậm đi tới, thoạt nhìn rất không vui.

- Ta quá phạm hử?

Khóe miệng Hàn Thạc nở nụ cười lạnh, bảo trì tư thế cầm đao trong tay không hề thay đổi, quay đầu lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Khải Kỳ, nói:

- Ngươi cũng có thực lực Trung vị thần, chỉ cần ngươi vừa rồi chăm chú xem rõ, nhất định có thể phát hiện ra tiểu xảo của Đa Lạc Hư Tư. Hắc không tuân thủ quy tắc trước, ngươi cũng không đề cập tới, ngược lại nói ta quá phạm là sao? Hắc hắc, gia tộc Lai Phất Tư các người đãi khách như thế này à?

- Trước hết buông tay ra, có hiểu lầm gì thì chúng ta có thể nói chuyện thoải mái sau! - Khải Kỳ thấy Hàn Thạc tỏ vẻ lãnh khốc, còn nghĩ rằng hắc khi giận dữ thật sự có thể sẽ hạ sát thủ, vội vàng uyển chuyển khuyên giải.

- Đây, bằng hữu không cần phải làm như vậy, chỉ là luận bàn mà thôi, hà tất nghiêm trọng thế! - Tể Khoa vừa thấy tình thế không ổn, cũng lập tức đi tới, lên tiếng hòa giải.

- Các người khẩn trương cái gì, ta vốn cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói rõ tình huống với các người thôi! - Hàn Thạc cười lạnh, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Đa Lạc Hư Tư đang giơ cao hai tay, một mặt âm thầm phòng bị hắc, một mặt chậm rãi rút Thiên Ma Lợi Nhận lại.

Đợi cho Thiên Ma Lợi Nhận hoàn toàn rút khỏi cổ mình, Đa Lạc Hư Tư đột nhiên lui mạnh về phía sau vài bước, về mặt biến đổi, hậm hực nói:

- Ngươi dám dùng lợi khí chia vào người ta à?!

- Ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với đại tỷ. Tới gia tộc Lai Phất Tư chúng ta làm gì? - Khi an nguy của Đa Lạc Hư Tư không còn bị Hàn Thạc uy hiếp nữa, sắc mặt Khải Kỳ cũng lập tức âm trầm, nhìn hắc chăm chăm hỏi.

- Hắc chỉ là một Hạ vị thần thôi, phỏng chừng cũng là thông qua đại tỷ muốn thần phục gia tộc chúng ta, thế mà dám động thủ với Đa Lạc Hư Tư như vậy, thật sự là đáng giận mà! - Y Phù dung mạo thanh lệ, cũng đứng lên, thần tình ác cảm nhìn Hàn Thạc.

- Thế nào?

Hàn Thạc liếc xéo, liếc qua vẻ mặt những người ở đây, vẻ khinh thường nhìn Y Phù trào phúng nói:

- Có phải là nếu ta nói không phải bằng hữu của Đường Na, người sẽ động thủ giáo huấn ta một chút phải không? Hắc, cũng là một gia tộc, nếu so với Đường Na, các người quả nhiên không cùng cấp bậc!

- Người? Người nói cái gì?

Y Phù giận dữ, chỉ vào Hàn Thạc lạnh lùng nói:

- Có gan người nói lại một lần xem!

- Hắc, nếu người muốn tự mình mang nhục, ta cũng không ngại đâu!

Hàn Thạc sao lại sợ nàng chứ, cười lạnh trịnh trọng lặp lại câu nói kia một lần nữa, đợi cho Y Phù gầm lên như sấm chuẩn bị động thủ với hắn, hắn đột nhiên chỉ sang Đằng Phi bên cạnh Y Phù, cười hi hi:

- Y Phù tiểu thư, bộ dáng này của người không có phong phạm của tiểu thư tôn quý trong đại gia tộc, chẳng lẽ người không thấy được vẻ khinh thường trên mặt Đằng Phi thiếu gia à?

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Y Phù cảm thấy chấn động, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một Đằng Phi. Trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng liếc nhìn Đằng Phi vừa bị Hàn Thạc nói trúng tâm đen.

- Không, ta không có ý nghĩ đó!

Đằng Phi vừa thấy Y Phù nhìn về phía mình, lập tức cười gượng giải thích, rồi nói với Hàn Thạc:

- Bằng hữu, người đừng nói lung tung chứ, ta đâu có đắc tội với người!

- Tể Khoa, phiền người bắt tên gia hỏa khả nghi này. Đợi lát nữa ta tự mình hỏi đại tỷ một chút, xem tiểu tử này rốt cuộc tới gia tộc chúng ta làm gì!

Khải Kỳ thấy Hàn Thạc chỉ dùng vài lời là hóa giải thế công của Y Phù, hơn nữa còn xảo diệu tạo mâu thuẫn nhỏ giữa Y Phù và Đằng Phi, lập tức cảm thấy không thể để Hàn Thạc tùy ý hồ đồ nữa.

- Việc này, việc này... - Tể Khoa rất khó xử. Hắn không dám đắc tội với bằng hữu của Đường Na. Song Khải Kỳ đã nói thế thì hắn lại không biết phải làm sao cự tuyệt được, điều này làm cho hắn thấy rất khó xử.

- Ta giúp Khải Kỳ thiếu gia bắt hắn! - Một thị vệ có thực lực Trung vị thần sơ kì tu luyện sức mạnh Hủy Diệt tựa hồ muốn lấy lòng Khải Kỳ, hét lớn một tiếng liền lao về phía Hàn Thạc, xem ra chuẩn bị dùng thế lôi đình vạn quân bắt hắn.

Chỉ là một cường giả Trung vị thần sơ kì, bằng vào sức mạnh của hai hóa thân ngoại thân, Hàn Thạc rất khó có thể chống lại được. Vừa thấy mình bị ép tới nước này, trong lòng hắn lạnh đi, bắt đầu do dự xem có nên vận dụng ma công không.

Trong lúc này, Hàn Thạc đột nhiên đã nhận ra khí tức của Đường Na, lập tức ý thức được nàng đã đến rồi. Lạ thay, Hàn Thạc phát hiện ra Đường Na không lập tức ra tay giúp hắn, tựa hồ có một vài tâm tư khác. Hắn sực nghĩ lập tức hiểu ra Đường Na nhất định hoài nghi thực lực của hắn, chuẩn bị nhân cơ hội này xem thực lực chính thức của mình thực sự như thế nào.

Vốn Hàn Thạc định vận dụng ma công ra tay, đột nhiên thay đổi chủ ý, đứng tại chỗ đợi tên thị vệ tới gần, chỉ dùng sức mạnh Tử Vong của hóa thân ngoại thân chống đỡ. Mặc dù tên thị vệ này không biết Hàn Thạc và Đường Na có quan hệ thân mật đến đâu, nhưng vì có quan hệ với Đường Na, nên hắn cũng không dám chính thức làm gì Hàn Thạc, chỉ căn cứ vào sự phân phó của Khải Kỳ, lao tới bắt hắn thôi.

Dưới tình huống Hàn Thạc cố ý ẩn giấu thực lực, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đối mặt với một Trung vị thần, Hàn Thạc đã bị hắn làm cho không thể động đậy.

Đến khi tên thị vệ đó thật đang chuẩn bị bắt Hàn Thạc, Đường Na vẫn ẩn ở một nơi bí mật xem tình hình rốt cục cũng ra tay. Một ảo ảnh đột nhiên đáp xuống tu luyện tràng, chỉ nghe một tiếng “Bang”, thân ảnh tên thị vệ bị đánh bay ra xa.

Đường Na xuất hiện trước mặt Hàn Thạc, gương mặt đẹp như vẽ bạo nộ, trừng mắt nhìn tên thị vệ ngồi phệt trên mặt đất không ngừng thở hổn hển, hừ lạnh nói:

- Lớn gan nhỉ, đến cả bằng hữu của ta cũng dám động thủ, ai cho ngươi lá gan này thế?

Vừa thấy Đường Na xuất hiện, tên thị vệ đột nhiên ngẩn ngơ, vô tình hướng ánh mắt về phía Khải Kỳ.

Khải Kỳ vừa thấy Đường Na tức giận ùng ùng đến giải vây cho Hàn Thạc, lập tức ý thức được hắn đã hiểu lầm quan hệ giữa Hàn Thạc và Đường Na. Khải Kỳ cực kỳ vô trách nhiệm tránh xa tầm mắt tên thị vệ đã xuất đầu cho hắn, cười hà hà nói:

- Đại tỷ, sao tỷ đến đây, họ chỉ là giỡn chơi với bằng hữu tỷ thôi, tỷ làm gì mà giận thế?

Đường Na rõ ràng có thân phận rất cao trong gia tộc Lai Phất Tư, nàng vừa ra khiến rất nhiều thị vệ vốn chuẩn bị khai đao với Hàn Thạc đều bỏ đi ý niệm trong đầu, còn sợ làm cho Đường Na nhìn ra tâm tư của họ.

- Bố Lai Ân là bằng hữu ta rất vất vả mới mời tới được. Ta nghĩ hắn hẳn cũng đã nói với các người rồi, không ngờ các người dám bắt hắn, có phải là căn bản không coi ta vào đâu phải không? - Đường Na tức giận hằm hằm, trừng mắt nhìn từng người một trong tu luyện tràng.

- Không liên quan tới ta, cô đừng trừng mắt nhìn ta như vậy được không? - Đằng Phi vẻ mặt khổ sở, nhấc tay giải thích. Ánh mắt hắn nhìn về phía Đường Na không che dấu được sự say đắm, khẩn cấp cho nàng thấy sự trong sạch của mình.

- Người cũng chẳng hay ho gì, chỉ biết đứng ngoài nhìn!

Đường Na mắng Đằng Phi một câu, quay đầu lại nói lời xin lỗi với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, xấu hổ, ta không ngờ lại xảy ra những việc thế này.

- Ta sớm đã thấy ngạo khí của đệ tử đại gia tộc, không có gì ngạc nhiên!

Hàn Thạc nhún vai, mỉm cười nói với Đường Na:

- Thôi, ta ra ngoài ở cũng được, ta cũng không quen ở chỗ gia tộc Lai Phất Tư các người!

- Hả?

Đường Na hoảng hốt, nàng đã thấy sự thần kỳ và thần bí của Hàn Thạc, nhất tâm muốn lôi kéo hắn gia nhập vào gia tộc Lai Phất Tư. Bây giờ nghe Hàn Thạc nói thế, vội vàng khẩn cầu:

- Đừng như vậy, Bố Lai Ân, ta cam đoan với người những việc như hôm nay sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa đâu! Người mới đến chỗ này, ta còn chưa kịp tiếp đón người mà, sao có thể lập tức bỏ đi như vậy!

- Xin lỗi, ta không quen nhìn mặt những người này, lưu lại đây sẽ làm ảnh hưởng tới tâm tình tu luyện của ta! Đi, trong tay ta cũng có đủ hắc tinh tệ, cho dù không rời khỏi Âm Ảnh thành cũng có thể sống khá thoải mái, sau này nói không chừng còn nhiều cơ hội gặp mặt nhau, người cũng đừng giữ ta lại! - Hàn Thạc quyết tâm vạch rõ giới tuyến với gia tộc Lai Phất Tư, nghiêm trang nói với Đường Na.

- Chỉ là một Hạ vị thần thôi, thứ này đầy trong Âm Ảnh thành, có gì đặc biệt hơn người chứ! - Y Phù bên kia thấy Đường Na khổ sở giữ lại, còn Hàn Thạc lại chẳng hề động lòng, nhin không được hừ lạnh một tiếng.

- Câm mồm!

Đường Na trong lòng đang phiền muộn, hướng về phía Y Phù quát:

- Chẳng biết gì cả, chỉ biết gây phiền toái cho gia tộc, ta mặc kệ người, người còn không biết điều?

- Tỷ tỷ, tỷ... Tỷ vì tên xú tiểu tử này mà làm dữ với ta như vậy! Tỷ... Tỷ... - Y Phù nghe Đường Na quát như vậy, thần tình ủy khuất, nước mắt rơm rớm.

- Ta đã biết đường rồi, Đường Na đại tỷ cũng không cần tiền! - Trong khi Đường Na quát Y Phù, Hàn Thạc đã đi ra khỏi tu luyện tràng, quay đầu lại chào Đường Na một câu, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người

- Đợi tương lai hắn lộ mũi nhọn trong Âm Ảnh thành, các người sẽ biết hôm nay đã làm một việc sai lầm tới đâu, chà, các người thật là! - Đường Na hậm hực vì xôi hồng bóng không, nhìn bọn người Khải Kỳ thở

dài, đi ra ngoài đuổi theo Hàn Thạc. Sau khi ra khỏi tu luyện tràng nàng lại phát hiện ra Hàn Thạc chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi đã hoàn toàn bất tử.

Đường Na biết, có việc ngày hôm nay Hàn Thạc sẽ tuyệt đối không gia nhập vào gia tộc Lai Phát Tư, trong lòng nàng tràn đầy hối tiếc, biết gia tộc Lai Phát Tư lại bỏ qua một nhân tài. Nhưng nàng không biết, chính vì mâu thuẫn hôm nay, thiếu chút nữa cả gia tộc Lai Phát Tư đã gặp tai ương diệt tộc!

695. Chương 695:thiên Ma Bất Diệt Thể

Hàn Thạc nhanh chóng rời gia tộc Lai Phát Tư, tới một khu phố khác bỏ ra năm tử tinh tệ thuê một tu luyện tràng. Tu luyện tràng này diện tích chỉ có năm trăm thước vuông, hai tháp kết giới hình thành phòng ngự kết giới.

Đóng cửa tu luyện tràng lại, hai hóa thân ngoại thân Hàn Thạc từ trong Vạn Ma đỉnh bay ra, hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong tiếp tục hấp luyện sức mạnh Tử Vong trong quảng Thần tinh kia, hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Hủy Diệt cố ngưng kết pháp châu Hủy Diệt, bên trong kết giới chậm rãi tìm tòi phương pháp vận dụng và phối hợp giữa pháp châu Hủy Diệt và Thần chi linh vực.

Lần trước trong tu luyện tràng Phàm Nhĩ Tập pháo đài, Hàn Thạc từng chú ý quan sát viên cầu vàng lọt của Bồ La Tư Đặc phóng thích ra pháp châu Hủy Diệt. Pháp châu Hủy Diệt bay quanh kết giới tu luyện tràng, hẳn đã dốc sức lợi dụng thần thức ghi nhớ một chút.

Bây giờ Hàn Thạc một lần nữa thí nghiệm phương pháp vận dụng pháp châu Hủy Diệt, cũng không cần phải mò mẫm nữa. Nhờ vào sự giúp đỡ từ những ký ức cường đại của thần thức, hẳn dựa theo quỹ tích vận dụng pháp châu Hủy Diệt lúc trước, làm chúng bay vòng quanh trong Thần chi linh vực của mình.

Hàn Thạc tĩnh tâm bên trong tu luyện tràng quên cả thời gian, hết lần này tới lần khác thí nghiệm quỹ tích bay lượn của pháp châu Hủy Diệt. Dần dần, hẳn phát hiện ra dựa theo ký ức trong thần thức, khi hẳn thử dùng phương pháp này, pháp châu Hủy Diệt trở nên càng ngày càng linh hoạt, còn quỹ tích vận hành của chúng tựa hồ cũng ngấm hợp vào nền tảng Hủy Diệt pháp tắc rất nhiều.

Bản thể Hàn Thạc và hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ cũng không hề nhàn rỗi. Trong lúc bất tri bất giác toàn bộ quảng Thần tinh sức mạnh Tử Vong do Kim Giáp thi và Thổ Giáp Thi tìm được đã bị hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc hấp luyện sạch sẽ. Hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong của Hàn Thạc vì từng hấp thu Thần hồn rất thuần túy của một Trung vị thần không còn ý thức, nên đối với sự linh ngộ sức mạnh Tử Vong cũng đạt tới sự tiến bộ rất nhanh.

Sau khi toàn bộ Thần tinh được hẳn hấp thu, Hàn Thạc mơ hồ cảm thấy thần lực trong cơ thể một lần nữa đạt tới bước sắp đột phá. Điều này cũng có nghĩa là chỉ cần có đủ thần lực, hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong của Hàn Thạc rất có thể trong thời gian ngắn sẽ đột phá tới cảnh giới Trung vị thần.

Từ Hạ vị thần tới Trung vị thần là một bước rất lớn, một khi lướt qua cảnh giới Hạ vị thần, cũng có nghĩa là Hàn Thạc sẽ có thân phận rất cao ở Chúng Thần đại lục. Tỷ như Âm Ảnh thành này, Hạ vị thần giống như Hàn Thạc thì có rất nhiều, nhưng số lượng Trung vị thần đã giảm đi rất nhiều, cơ hồ mỗi một Trung vị thần đều được các gia tộc mời mọc, thường thường có thể có địa vị rất khá ở Âm Ảnh thành.

Bản thể cũng không hề nhàn rỗi. Trong khi hai hóa thân ngoại thân không ngừng tu luyện đề cao thực lực, Bản thể Hàn Thạc không ngừng tham khảo Đỉnh Linh tìm hiểu một vài ma công kỹ xảo, bắt đầu tu luyện bí pháp mà cảnh giới Thiên Ma mới có thể lĩnh ngộ được, có tên là Thiên Ma Bất Diệt Thể. Thiên Ma Bất Diệt Thể là một bí pháp để cường hóa, có năng lực gia tăng trình độ phòng ngự vật lí lớn nhất.

Dựa theo lời Ma tôn Cổ Thiên Tà lưu lại, Thiên Ma Bất Diệt Thể có thể trong nháy mắt cho phép Ma Nguyên lực tràn ngập vào mỗi một tế bào và xương cốt trong cơ thể, cường hóa lực phòng ngự gấp trăm lần, trong thân thể hình thành phòng ngự tương tự như cương tráo (cái lông cứng), một khi bị người ta công kích, cơ thể tự nhiên sẽ hình thành Thiên Ma Bất Diệt Thể, làm cho công kích của địch nhân căn bản không phát huy được công hiệu gì.

Theo sự tăng trưởng Ma Nguyên lực của người tu ma, lực phòng ngự của Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng sẽ càng ngày càng mạnh, sau này chẳng những đao thương bất nhập nước lửa không xâm, còn có lực phản kích

đáng sợ, một khi bị công kích, Thiên Ma Bất Diệt Thể sẽ tự động tập hợp sức mạnh trong cơ thể, trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, làm cho đối phương bị thương nặng.

Có thể nói một khi Thiên Ma Bất Diệt Thể đại thành, căn bản không cần lo lắng tới việc bị người ta tập kích. Bất kỳ loại tập kích nào khi gặp người tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể, đều coi như tự mua dây buộc mình.

Nghe nói năm đó khi Ma tôn Cổ Thiên Tà luyện chế ma khí, từng bị ba cừu gia tìm tới. Ba người thấy hắn đang luyện chế ma khí, lập tức hợp lực ra tay tiến công hắn. Nhưng dưới lực phòng ngự kinh khủng từ Thiên Ma Bất Diệt Thể của Ma tôn Cổ Thiên Tà, hắn chỉ ới ra một ngụm máu nhỏ, còn ba tên tập kích bị Thiên Ma Bất Diệt Thể phản kích đến nỗi chết hai người tại đương trường, còn một người trọng thương sợ hãi hồn phi phách tán, lúc này lết ra ngoài cố chạy thoát, còn chưa ra khỏi ma vực của Cổ Thiên Tà thì đã chết.

Hàn Thạc có vốn liếng rất dày. Hắn trải qua bao nhiêu năm rèn luyện và chịu đựng. Một khi tìm được phương pháp tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể, Hàn Thạc lập tức tu luyện đến quên ăn quên ngủ. Trong lúc gặp phải cái gì không giải thích được lập tức hỏi Đỉnh Linh ngay. Đỉnh Linh không hổ là vạn ma chí bảo, hắn được sự đào tạo của Cổ Thiên Tà nên có những lý giải về Ma cao thâm hơn Hàn Thạc rất nhiều. Rất nhiều vấn đề Hàn Thạc không hiểu mà hắn có thể nói lại rất rõ ràng.

Dưới sự trợ giúp của Đỉnh Linh, Hàn Thạc không ngừng tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể. Thiên Ma Bất Diệt Thể là một quá trình phá rồi sau lại lập. Trong quá trình tu luyện thường thường làm cho huyết mạch Hàn Thạc bị xé rách, ngũ tạng nát nhừ. Đã quen với phương thức rèn luyện ma công cùng loại, khi đối mặt với loại đau đớn phi nhân tính này, Hàn Thạc vẫn dửng dưng kiên trì. Một lần lại một lần lặp đi lặp lại.

Bên trong tu luyện tràng gần như không có khái niệm thời gian. Tỉnh dậy đầu tiên là hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong của Hàn Thạc. Sau khi toàn bộ sức mạnh Tử Vong ẩn chứa trong Thần tinh được hấp thu hết, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ này có muốn tiến thêm một bước nữa cũng rất khó.

Ngẩng đầu nhìn cái lịch treo trên đỉnh tu luyện tràng, Hàn Thạc biết ngay trong lúc bất tri bất giác nửa năm đã trôi qua rồi. Nửa năm này hắn chỉ hoàn thành hấp thu Thần tinh. Hai thân thể khác vẫn còn đang tu luyện say mê.

Lại qua ba tháng, hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Hủy Diệt cũng đình chỉ thử nghiệm đối với Hủy Diệt pháp tắc, những phương pháp mà thần thức cường đại ghi nhớ lại được Hàn Thạc nhất nhất thí nghiệm, đã nắm giữ được một bộ phận phương pháp vận dụng pháp châu Hủy Diệt. Bây giờ Thần hồn Hàn Thạc vừa động, nắm pháp châu Hủy Diệt dựa theo Hủy Diệt pháp tắc có thể bay vòng quanh hắn không ngừng, chỉ cần Hàn Thạc hòa nó cùng với tâm tư mình, pháp châu Hủy Diệt này sẽ dựa theo những quỹ tích đặc thù công kích bất kỳ ngõ ngách nào.

Nhờ Hàn Thạc hiểu được kỹ xảo vận dụng pháp châu Hủy Diệt, sự linh ngộ của hắn về sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc cũng được đề cao một bước. Hóa thân ngoại thân này cũng đã tới bên bờ đột phá, Hàn Thạc tin rằng chỉ cần một lần đột ngộ nữa là hắn có thể tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới Hạ vị thần mạt kì.

Lại thêm hai tháng qua, bản thể tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng dừng lại. Dưới sự tu luyện điên cuồng không ngừng và tự hành hạ biến thái, Thiên Ma Bất Diệt Thể xem như có chút thành tựu, một khi Hàn Thạc tâm cơ vừa động, Thiên Ma Bất Diệt Thể đã có thể ngưng kết lên, Ma Nguyên lực sẽ trong nháy mắt tràn ngập khắp ngõ ngách trong cơ thể.

Nhưng để đạt tới cảnh giới khi gặp phải công kích là tự nhiên bộc phát thì Hàn Thạc còn một khoảng cách khá khá nữa mới đạt tới. Về phần cảnh giới đại thành, nghĩa là Thiên Ma Bất Diệt Thể tự động bộc phát lực phản kích, thì trước mắt hắn càng cách rất xa, chỉ có thể từng bước chậm rãi mà tiến thôi.

Ba thân thể đã tạm thời tu luyện tới cực hạn rồi, nếu như muốn tiến một bước nữa thì không phải chỉ dựa vào việc tu luyện mà có thể đột phá được, tới lúc này Hàn Thạc biết mình cũng không cần phải ở trong tu luyện tràng nữa, hai hóa thân ngoại thân lại một lần trốn vào trong Bản thể Hàn Thạc. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Hàn Thạc đi ra khỏi tu luyện tràng.

Vì đã ở trong tu luyện tràng gần một năm trời, số tử tinh tộ của Hàn Thạc nộp lúc trước đã hết, hắn không thể không đưa thêm sáu tử tinh tộ nữa. Sau khi Hàn Thạc nộp tử tinh tộ còn thiếu cho lão đầu, nhân cơ

hội dò hỏi:

- Xung quanh đây có cửa hàng quyền trục nào lớn nhất không?

- Đi về phía bắc, không bao lâu người có thể thấy một cửa hàng quyền trục tên là cửa hàng Thần Tứ. Bên trong hẳn là có thứ mà người cần! - Sau khi thu sáu tử tinh tể, lão đầu trở nên rất nhiệt tình chỉ đường cho Hàn Thạc.

Cảm ơn một tiếng, Hàn Thạc từ tu luyện tràng đi tới cửa hàng quyền trục Thần Tứ. Đại khái hai mươi phút sau, hắn đã tiến vào trong cửa hàng đó

Hàn Thạc cần một vài cảm ngộ hữu dụng về Hủy Diệt pháp tắc, do đó hắn mới tới nơi này.

So sánh với cửa hàng quyền trục của tên Liệp Thần giả Lạp Đức Mạn ở Phàm Nhĩ Tập pháo đài, cửa hàng Thần Tứ này vượt quá sự tưởng tượng của Hàn Thạc rất nhiều. Cửa hàng này mặc dù chỉ có một tầng, nhưng lại phân chia làm rất nhiều khu vực, ngoại trừ sức mạnh Sinh Mạng và sức mạnh Quang hệ ra, mười hệ sức mạnh khác mỗi hệ đều có một khu cho mình. Còn có một khu vực khác, bên trong có đủ thứ quyền trục nói về các loại kinh nghiệm về sức mạnh khác, có quyền trục về tu luyện đấu khí, quyền trục tu luyện sức mạnh sợ hãi, thậm chí còn có quyền trục chuyên tu sức mạnh dâm dục, làm Hàn Thạc rất ngạc nhiên.

Khi Hàn Thạc đi tới khu bán quyền trục Hủy Diệt, hắn phát hiện ra khu vực lớn này lại chia làm ba khu vực. Một khu lĩnh ngộ về pháp tắc Hủy Diệt. Một khu bán quyền trục về phương pháp công kích sức mạnh Hủy Diệt, còn có một khu bán những quyền trục phương pháp vận dụng thần khí Hủy Diệt.

Ba khu vực, mỗi một khu đều có nhân viên chuyên môn đứng đợi. Họ phụ trách việc bán và giải thích gần trăm loại quyền trục, toàn bộ đều được huấn luyện chuyên nghiệp. Ai nấy nụ cười đầy mặt, làm cho người ta có cảm giác như bước vào vườn xuân.

Tới nơi này, Hàn Thạc không thể không nói đây mới là một cửa hàng lớn chính thức. Cửa hàng của Lạp Đức Mạn so với chỗ này quả thực như con lạch nhỏ so với dòng sông. Đi thẳng vào khu bán lĩnh ngộ tiến giai Hủy Diệt pháp tắc, Hàn Thạc cúi đầu liếc qua đã cả kinh, chỉ thấy những quyền trục này đều để giá bằng hắc tinh tể, đắt đến nỗi làm Hàn Thạc hơi choáng.

Quyền trục rẻ nhất giá ba hắc tinh tể, đắt nhất là quyền trục của một Trung vị thần cung cấp, có giá chín ngàn hắc tinh tể, vượt xa số tài sản trước mắt của Hàn Thạc.

- Mỗi một quyền trục ở cửa hàng chúng tôi đều đã trải qua kiểm nghiệm chuyên môn, hẳn sẽ làm người cảm thấy rất có giá trị, cảnh giới tiến bộ mới là thực lực cơ bản, đắt một chút cũng là bình thường thôi.

Người bán hàng trẻ tuổi sáng sủa nói với Hàn Thạc có vẻ rất hòa khí, rồi dò hỏi:

- Xin hỏi người gặp khó khăn ở chỗ nào, ta có thể chọn lựa quyền trục thích hợp cho người!

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc sửng sốt, rồi đáp:

- Ta đang ở cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ, mơ hồ có cảm giác đột phá tới mật kỳ, đáng tiếc vẫn không thể nắm chắc được chỗ mấu chốt, ta không biết ta còn thiếu ở đâu, do đó muốn xem nơi này có bán quyền trục gì có thể giúp ta được không.

- Quyền trục này! Trên đó ghi lại cảm ngộ của một người đột phá tới Hạ vị thần mật kỳ, giá bốn mươi bảy hắc tinh tể, ta nghĩ hẳn là có trợ giúp với người đó! - Người bán hàng cúi đầu lẩm nhẩm tính toán gì đó, một lát sau mới ngẩng đầu, lấy từ dưới quầy ra một quyền trục, nói với Hàn Thạc về tự tin.

“Thật chuyên nghiệp!”

Trong lòng Hàn Thạc rất ngạc nhiên, xem ra cũng có vài phần tín nhiệm cửa hàng này. Không có do dự, hắn lấy ra bốn mươi bảy hắc tinh tể, đưa cho người bán hàng, nói:

- Được, bán cho ta đi!

- Trước khi bán, dựa theo quy củ ta phải nhắc nhở người một câu, quyền trục nơi này chỉ là những thể ngộ về thành công của tiền nhân, nhưng mỗi một người có đường tu luyện không nhất định giống nhau, nói không chừng kinh nghiệm thành công của tiền nhân cũng không thích hợp với người. Quyền trục này có

thể sẽ làm cho người có thêm một vài thể ngộ, nhưng không thể cam đoan người nhất định có thể dựa vào quyền trục này để đột phá cảnh giới trước mắt! - Hắc mỉm cười, giải thích với Hàn Thạc.

- Ủ, hiểu rồi, đưa cho ta đi. - Hàn Thạc đương nhiên biết quyền trục không có khả năng hữu dụng trăm phần trăm, căn bản không cần hắn nói thêm gì nữa.

- Xin đưa thần bài của người cho ta, nơi này chúng ta có quy củ, tất cả quyền trục khi bán đều phải ghi lại người mua! - Tên bán hàng nói về thành khẩn.

Đưa thần bài và bốn mươi bảy hắc tinh tề cho hắn, rồi như những vụ mua bán bình thường, Hàn Thạc cũng được giao quyền trục kia. Không nhận được mở ra quét qua nội dung trong quyền trục, trên mặt Hàn Thạc tràn đầy nét cười khổ. Chủ nhân quyền trục này căn bản không am hiểu cách biểu đạt, một vài nội dung bên trong trình bày làm hắn như lọt vào trong sương mù, cũng không biết hắn rốt cuộc muốn nói linh tinh gì đó, xem ra là những suy nghĩ của hắn lúc trước.

Cái duy nhất hữu dụng là nó nói đến cừu hận. Hắn nói cừu hận làm cho hắn sinh ra sự xúc động muốn hủy diệt tất cả. Dưới cừu hận mãnh liệt hắn chỉ có ý nghĩ muốn hủy diệt địch nhân hoàn toàn, ngay khi hắn giết chết địch nhân khắc cốt ghi tâm này, hắn cũng đột nhiên đột phá.

- Chúng ta đã nói trước rồi, cho dù người không thể tìm được cái người cần, chúng ta cũng không có khả năng trả lại tiền đâu! - Người bán hàng thấy Hàn Thạc cười khổ, lập tức hiểu ra hắn không thể có linh ngộ gì, vội vàng nhắc nhở Hàn Thạc.

- Thôi, ta sớm biết mỗi người khi tu luyện đều có thể ngộ khác nhau, nếu quyền trục Thần mà hữu dụng, cũng sẽ không có nhiều người đình trệ ở một cảnh giới mãi! - Hàn Thạc thở dài bất lực, không còn hy vọng vào quyền trục Thần nữa, quay đầu rời khỏi nơi này.

“Cừu hận... cừu hận sẽ sinh ra xúc động muốn hủy diệt tất cả... cừu hận... cừu hận...” - Đi ra khỏi cửa hàng quyền trục, Hàn Thạc trầm nghĩ ngợi, cảm thấy điểm này trên quyền trục thật ra cho hắn một điểm khởi đầu.

Song cừu hận khắc cốt ghi tâm sớm đã bị Hàn Thạc giết chết rồi, trước mắt hắn căn bản không có địch nhân đại cừu, cho dù muốn thử cũng không thể nào hạ thủ được.

Đột nhiên Hàn Thạc cau mày, ngừng lại, quay đầu nhìn về phía sau.

Trong chốc lát, một đội Thần Vệ Âm Ảnh thành hùng hùng hổ hổ chạy tới, hướng thẳng về phía Hàn Thạc.

- Người gọi là Bố Lai Ân à? - Người đầu lĩnh chính là thanh niên tóc xanh mà Hàn Thạc từng gặp ở sơn cốc Liệp Thần giả, hắn vừa thấy Hàn Thạc lập tức hét lớn.

- Không sai, việc gì thế? - Hàn Thạc sững sốt, nhìn hắn vẻ tò mò.

- Mình làm gì thì phải biết chứ, người theo chúng ta một chuyến!

Thấy Hàn Thạc thừa nhận, thanh niên tóc xanh tức giận đùng đùng quát:

- Tên gia hỏa vô sỉ, đến cả chiến lợi phẩm của chúng ta cũng dám cướp, lần này để xem người có nôn hết ra cho ta không!

696. Chương 696: thiên Tài Sứ Nữ

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc lập tức hiểu được việc này như thế nào rồi. Thấy thanh niên tóc xanh hùng hổ giận giữ, Hàn Thạc cười khổ, nhưng chết cũng không thừa nhận:

- Người đang nói gì thế, ta không hiểu gì cả?

- Xú tiểu tử, những thứ trên người đám người chết đó toàn bộ đều bị người tước đoạt, người có gan làm sao không có can đảm thừa nhận hả!

- Không phải ta làm, ta thừa nhận cái gì.

- Lần trước người bán mấy thứ thần khí ở cửa hàng, rõ ràng đến từ những người chết trong sơn cốc, những người trong cửa hàng đó báo lại cho ta, tiểu tử còn mạnh miệng nữa không.

Hắn vừa nói thế, Hàn Thạc cũng im lặng hẳn. Hắn không ngờ tới Đường Na ra mặt mà mở thần khí này còn có thể gặp rắc rối như vậy, điều này làm cho hắn hơi bất ngờ. Mắt thấy không thể chối nữa, Hàn Thạc nhượng mảy, trầm tư nói:

- Các người muốn thế nào?

Việc này cũng không phải đại sự gì, Hàn Thạc không nhận thì họ làm gì được hắn chứ.

- Cái gì mà muốn thế nào? Những đồ vật này tổng cộng bán được ba trăm hắc tinh tệ, người tới chỗ chúng ta nói cho rõ ràng, rồi dựa theo quy tắc phạt người một ít tinh tệ, chuyện này như thế là xong. - Thấy Hàn Thạc nhận, thanh niên tóc xanh cười hắc hắc nói.

Có khoảng mười Thần Vệ chung quanh Hàn Thạc. Đám Thần Vệ này toàn bộ đều là thủ hạ trực hệ của Hắc Thiên, một trong bảy đại Thần Vệ trưởng ở Âm Ảnh thành, đều có thực lực Trung vị thần. Hắc Thiên lại là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, đại gia tộc lớn nhất Âm Ảnh thành. Hàn Thạc biết mình vừa mới tới đây nên tạm thời còn chưa có vốn liếng gì, chỉ có nước đi theo thanh niên tóc xanh, đi tới chỗ đám Thần Vệ của Hắc Thiên.

Loại chuyện nhỏ này đương nhiên không phiền tới Hắc Thiên. Tới văn phòng của Thần Vệ, tên thanh niên tóc xanh đưa Hàn Thạc tới một điện phủ tràn ngập những quyển sách quyển trục, do một người trung niên đầu bạc vẽ mặt nghiêm túc thẩm vấn Hàn Thạc một phen, sau khi hắn đem hết mọi việc miêu tả lại một lần, trung niên đó nói:

- Dựa theo quy củ, người phải nộp hai phần ba số tinh tệ cho họ, cũng có nghĩa là hai trăm hắc tinh tệ.

- Trong mở thần khí ta bán có ba thần khí của Trung vị thần là của riêng ta, cũng không phải thu được trên người những người kia, ba Trung vị thần khí đó giá trị hai trăm năm mươi hắc tinh tệ. Đó mới là món lớn, hy vọng người tính rõ điểm này. - Nghe lão nói thế, Hàn Thạc lúc này lập tức kháng nghị.

- Giáp Đốn tiên sinh, đừng nghe hắn nói bậy, tiểu tử này chỉ là một Hạ vị thần vừa mới đi tới Chúng Thần đại lục, không có khả năng có ba Trung vị thần khí đâu. Những thần khí vừa bán toàn bộ đều là do hắn lấy trộm từ trong sơn cốc ra, việc này chắc chắn là như vậy rồi! - Thanh niên tóc xanh cười lạnh nói. Ba trăm hắc tinh tệ đối với họ cũng là một khoản tiền khá, họ làm sao nguyện ý để cho một tên vô quyền vô thế như Hàn Thạc cầm đi được.

Rất rõ ràng, Giáp Đốn thiên vị thanh niên tóc xanh, vừa nghe vậy lập tức khề gật đầu, nói:

- An Ni Thập nói có đạo lý lắm. Bình thường người không có khả năng có được ba thần khí của Trung vị thần. Do đó nhất định cũng là lấy từ trong sơn cốc ra, được rồi, lấy ra hai trăm hắc tinh tệ rồi người có thể đi, không cần giải biện nữa!

- Các người cố ý ép ta!

Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta cần các người xử lý công bình. Lúc bán những thần khí này, ta và tiểu thư Đường Na gia tộc Lai Phát Tư cùng bán, các người có thể hỏi cụ thể tình huống, xem có phải ta nói thật không!

- Đường Na tiểu thư của gia tộc Lai Phát Tư hả?

Lão già tên là Giáp Đốn sững sốt, rồi nghi hoặc nhìn An Ni Thập, nói:

- Đường Na tiểu thư cũng ở đó à?

- Không... Không rõ lắm. - An Ni Thập cũng hơi do dự. Hắn chỉ lấy được vài tin tức từ thị vệ của cửa hàng, cũng không dò xét kỹ. Bây giờ vừa nghe còn có Đường Na của gia tộc Lai Phát Tư tham dự, lập tức ý thức được Hàn Thạc có thể không dễ dàng đối phó như vậy.

Ở Âm Ảnh thành, gia tộc Tái Nhân Đặc đương nhiên là một gia tộc lớn, An Ni Thập và Giáp Đốn mặc dù miễn cưỡng coi như là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, nhưng địa vị thì kém xa những thành viên gia tộc

chính thức này. Họ chỉ là Thần Vệ thủ hạ của Hắc Thiên thôi. Hắc Thiên cũng phải nể mặt gia tộc Lai Phất Tư một chút, họ tự nhiên cũng phải cố kỵ một chút.

- Được, chuyện này ta sẽ điều tra rõ rồi nói lại. - Thấy Hàn Thạc nhắc tới Đường Na, Giáp Đốn lại thấy An Ni Tháp do do dự dự, suy nghĩ một chút, lão không dám giữ Hàn Thạc nữa, cũng chuẩn bị tìm hiểu rõ mọi việc rồi tính tiếp.

Tới lúc này Hàn Thạc mới thực sự hiểu được những lời Đường Na nói. Trừ phi thực lực cường đại như Thượng vị thần, bằng không ở Chúng Thần đại lục nếu người vô quyền vô thế, sau lưng không có chỗ dựa của một đại gia tộc, rất nhiều việc sẽ gặp phải khá nhiều phiền toái. Từ chuyện này đã thể thấy được lực uy hiếp của đại gia tộc. Nếu không có Đường Na, chỉ dựa vào mình Hàn Thạc chắc chắn sẽ thiệt thòi nhiều.

- Người trước hết ở lại đây, chúng ta sẽ điều tra tình huống rất nhanh thôi. - An Ni Tháp hậm hực chuẩn bị rời đi, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bực. Vốn vẫn cho Hàn Thạc chỉ là một tiểu nhân vật không đủ nhét kẽ răng, không ngờ hần lại quen với Đường Na, hiển nhiên việc này làm rối loạn kế sách của hần.

“Bang!”

Không đợi An Ni Tháp đi ra khỏi đại điện, thân thể hần đột nhiên dội ngược trở về, nện thẳng vào bên cạnh Hàn Thạc.

- Kẻ nào thế? Dám ở văn phòng Thần Vệ chúng ta gây sự, muốn chết phải không? - Giáp Đốn giận dữ, hần đập mạnh vào án, trong góc điện thoáng cái đã lao ra hai mươi mấy tên Thần Vệ, toàn bộ đều có thực lực Trung vị thần.

- Ta tìm chết hử, dám ngốc các người ra giết ta đi! - Một tiếng nữ nghe còn trẻ tuổi the thé vang lên, thanh âm vừa dứt, một nữ nhân tóc màu tím hơi rối đã đi đến. Khuôn mặt nàng như một hình tứ diện bất quy tắc, cái mũi nhỏ, môi dày, mắt tam giác, da hơi xanh xanh, bất luận nhìn từ góc độ nào thì cũng rất khó coi, thậm chí còn rất dễ sợ.

Nhưng chỉ cần không nhìn gương mặt nàng, mà chỉ tập trung sự chú ý vào vóc người nàng, sẽ phát hiện ra vóc người mềm mại của nàng rất có nét, uốn lượn hữu hình, tuyệt đối phải là tuyệt thế mỹ nữ mới có được vóc người đó. Đáng tiếc vóc người ma quỷ của nàng lại đi với một bộ mặt quái đản, quả là rất phí phạm.

Cô gái này rất xấu, song thực lực cực kỳ kinh người. Nàng vừa tiến vào trong điện, không hề cố ý phóng thích bất kỳ sức mạnh gì mà đã tạo cho Hàn Thạc một loại lực áp bách cực kỳ rõ ràng, chỉ có Thượng vị thần mới có được khí tức ghê gớm như vậy. Thần thức Hàn Thạc âm thầm buông ra một chút, thử thăm dò thực lực nữ nhân này, nhưng thần thức hần chưa kịp đến gần người nàng, cặp mắt tam giác của nàng đột nhiên lóe lên nhìn Hàn Thạc, làm hần giật mình cả kinh, lập tức lại thu hồi thần thức về.

- Hà, là tiểu thư Táp Mai Lệ Tháp... Cô... Cô tới đây làm gì thế! - Giáp Đốn vừa mới còn giận dữ gào thét, vừa thấy thiếu nữ xấu xí đó tiến đến, lập tức mềm giọng, cười khổ cung kính hành lễ.

An Ni Tháp bị nàng thoáng cái đánh bay cũng rên rỉ ngồi dậy, vội vàng quỳ xuống, nói:

- Xin lỗi tiểu thư, ta không biết cô đến đây.

Táp Mai Lệ Tháp! Hàn Thạc vừa nghe Giáp Đốn xưng hô, cẩn thận đánh giá thiếu nữ xấu xí một chút, lập tức thấy ở trên vai trái nơi khải giáp màu tím của nàng có một cái đồ án nhỏ, đó là đồ án ba hắc động hình tam giác, hắc động có sức mạnh hấp thu tất cả.

Đó là đồ án của gia tộc Tái Nhân Đặc, đại gia tộc lớn nhất Âm Ảnh thành mới có. Nó cũng giống như đồ án mặt trời đen của gia tộc Lai Phất Tư, chỉ có một đại gia tộc mới có biểu tượng này. Nhìn thấy đồ án ba hắc động, Hàn Thạc cũng lập tức hiểu thiếu nữ quả nhiên là thiếu nữ thiên tài của gia tộc Tái Nhân Đặc, tên là Táp Mai Lệ Tháp.

Nghe nói Táp Mai Lệ Tháp lúc trước bị một quái bệnh, càng về sau càng xấu xí đi, trị như thế nào cũng không hết. Nhưng Táp Mai Lệ Tháp mặc dù càng ngày càng xấu, nhưng về mặt tu luyện sức mạnh Hủy Diệt thì lại có biểu hiện thiên phú kinh người, trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi đã tu luyện tới Thượng vị thần, trở thành một truyền thuyết kinh người ở Âm Ảnh thành.

Có lẽ vì nàng có tướng mạo xấu xí, tính tình Tạp Mai Lệ Thập cực kỳ cổ quái, rất khó có thể ở chung. Nhưng vì thực lực nàng cường hãn, phụ thân nàng lại là tộc trưởng gia tộc Tái Nhân Đặc, bản thân nàng lại được gia tộc Tái Nhân Đặc coi trọng, do đó trong Âm Ảnh thành tuy nhiều cao thủ, nhưng không ai dám trêu chọc nàng, trở thành một nhân vật cực kỳ đặc thù ở Âm Ảnh thành.

- Hắc Thiên đâu, ta tìm hắn có chuyện! - Đôi mắt tam giác của Tạp Mai Lệ Thập trừng trừng nhìn những người này, hỏi về sốt ruột.

- Đại nhân còn ở chung quanh đuổi giết một trong những thủ lĩnh của Liệp Thần giả Bồ La Tư Đặc, tạm thời vắng mặt ở văn phòng. - Giáp Đốn trả lời vô cùng cẩn thận.

- Khốn khiếp thật, mỗi lần ta tìm hắn thì hắn đều vắng mặt, nhất định là trốn ta!

Tạp Mai Lệ Thập mắng to, đang chuẩn bị cất bước rời đi, đột nhiên liếc xéo Hàn Thạc, nói về buồn cười:

- Vừa rồi là người lợi dụng linh hồn quan sát ta hử? Người chỉ có thực lực Hạ vị thần, nhưng sức mạnh linh hồn khá là kỳ quái, lại có thể thoát khỏi sự truy bắt linh hồn của ta, người tên là gì, ở đây làm gì?

Hàn Thạc cả kinh, không ngờ Tạp Mai Lệ Thập lợi hại như vậy, chỉ trong nháy mắt đã nhận ra hắn dùng thần thức thăm dò, thăm nghĩ xem ra Thần hồn của Thượng vị thần quả nhiên cường đại, sau này nhất định phải cẩn thận chú ý, không thể mạo hiểm làm như vậy nữa.

- Hắn tên là Bồ Lai Ân, đi tới đây làm việc với chúng ta, sự tình là như thế này... - Không đợi Hàn Thạc mở miệng, Giáp Đốn đem sự tình nói toàn bộ cho Tạp Mai Lệ Thập nghe.

- Bồ Lai Ân... Bồ Lai Ân... tên này hơi quen tai, gần đây có phải là có ai đó nhắc tới với ta rồi... À... Đường Na, người biết Đường Na! Ta nhớ ra rồi, là Đường Na từng nói với ta!

Tạp Mai Lệ Thập kêu khẽ, đưa cặp mắt tam giác của nàng bắt đầu quan sát Hàn Thạc một cách quái dị, làm cho hắn dựng cả tóc gáy.

- Người theo ta đi tới đây, ta muốn mời người giúp ta làm chút việc. - Một lát sau Tạp Mai Lệ Thập tựa hồ nhớ tới cái gì, ánh mắt sáng lên, đột nhiên nói.

- A? Làm gì? - Hàn Thạc giật mình hỏi lại.

- Người không cần biết, đến lúc đó người sẽ biết! - Tạp Mai Lệ Thập nói là làm ngay, vươn tay kéo Hàn Thạc theo nàng đi ra ngoài, dường như đã quên mất nàng cũng là một nữ nhân trẻ tuổi.

- Tiểu thư, người này còn có chút phiền toái! - Giáp Đốn thấy Tạp Mai Lệ Thập phải đi, vội vàng cười khổ nói.

- Không phải chỉ là chút phiền toái người vừa nói sao, vì một vài chiến lợi phẩm mà so đo cái gì, các người xóa chuyện này cho ta, được không? - Tạp Mai Lệ Thập cũng không thèm nhìn Giáp Đốn, kéo Hàn Thạc đi ra ngoài.

-Ặc, không... không thành vấn đề!

Giáp Đốn vội vàng trả lời, đợi cho Tạp Mai Lệ Thập đi khỏi, hắn nhìn An Ni Thập, nói:

- Cứ như vậy đi, đừng truy cứu nữa!

An Ni Thập cười khổ, khẽ gật đầu nói:

- Chỉ có thể như vậy thôi, ta thật là xui xẻo!

697. Chương 697:tiểu Tử Quả Nhiên Có Chút Môn Đạo

Tạp Mai Lệ Thập dắt Hàn Thạc đi thẳng ra khỏi văn phòng của Thần Vệ, vừa ra ngoài, hắn lập tức thấy trên bầu trời đang có một con phi bức (dơi bay) thật lớn đang lơ lửng, trên đó lơ mơ thấy có một nhóm hơn mười người đang đứng, họ mặt trang phục của Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc, toàn bộ có thực lực Trung vị thần.

Không nói không rằng, Táp Mai Lệ Thập mang Hàn Thạc bay thẳng lên con phi bực trên bầu trời. Hai người vừa lên phi bực, Táp Mai Lệ Thập lập tức ra lệnh cho đám Thần Vệ của gia tộc Tái Nhân Đặc đang cung kính chờ đợi:

- Nạp đủ năng lượng tinh thạch, xuất phát thôi!

Phi bực là một loại phương tiện giao thông thường dùng ở Chúng Thần đại lục. Nó là công cụ phi hành khổng lồ, được người ta dùng luyện kim thuật để chế tạo, dùng năng lượng tinh thạch làm nguyên liệu bay. Con phi bực này dài trăm thước, trên đó có vô số những ghế ngồi mềm, những Thần Vệ của gia tộc Tái Nhân Đặc đều đang ngồi trên nó.

- Tiểu thư, tiểu tử này là ai? - Một mục mập đọc nhãn không có lông mày, đánh giá Hàn Thạc vẻ quái dị.

- Hắc Thiên không có ở văn phòng Thần Vệ, nghe nói đang đuổi giết Bồ La Tư Đặc, hai thủ hạ hần sở trường việc truy tung khẳng định cũng bị hần mang đi theo rồi.

Táp Mai Lệ Thập thở hổn hển, mắt tam giác liếc nhìn Hàn Thạc, nói:

- Người này tên là Bồ Lai Ân, đến từ một vị diện cấp thấp, lần trước ta nghe Đường Na nói hần rất giỏi về quan sát, có lực phán đoán cực kỳ nhạy cảm và hành động nhanh chóng, Đường Na không phải loại người ăn không nói có, cô ấy nói là có thể tin được. Đã không thể mượn người của Hắc Thiên, vậy ta mượn tiểu tử này xài đỡ, hy vọng những gì Đường Na đánh giá về hần đều là thật.

- Việc này, việc này... - Mục mập đọc nhãn sưng sốt, lo lắng muốn khuyên bảo Táp Mai Lệ Thập đừng dùng Hàn Thạc.

- Cái gì mà cái này cái kia, có hần hay không có hần thì có gì khác nhau chứ, người nghĩ rằng chúng ta không thể tìm được mấy tên trộm lén vào khu vực Âm Ảnh thành chúng ta à? - Táp Mai Lệ Thập không nhin được, trừng mắt nhìn mục mập.

Nàng có uy thế rất lớn trong gia tộc Tái Nhân Đặc, mục mập mặc dù bực mình nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ thở dài vài tiếng, hoài nghi quan sát Hàn Thạc.

- Nghỉ ngơi một chút, ta cần người giúp ta tìm kiếm vài người, tới chỗ đó ta tự nhiên sẽ thông báo cho người. Yên tâm đi, ta và Đường Na còn có vài phần giao tình, sẽ không bắt người làm gì quá đáng đâu. - Táp Mai Lệ Thập phẩy tay, một mình tới hàng ghế đầu của phi bực, tới một cái ghế dành riêng cho nàng rồi im lặng ngồi xuống.

Hàn Thạc ngạc nhiên, nhìn hơn mười Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc thần sắc lãnh lệ bên cạnh, lại nhìn sang mục mập vẻ hậm hực, rồi không nói thêm gì nữa, ngồi xuống một cái ghế trên phi bực.

Diện tích Chúng Thần đại lục vô bờ khôn cùng, một quả núi nhỏ nhỏ đều bằng với lãnh thổ đế quốc Lan Tư Lạc Đặc. Ở đây cho dù là một Thượng vị thần, Thần hồn cũng không có khả năng bao trùm quá xa, nhất là khi có người còn cố ý tiềm ẩn khí tức, lúc đó thì càng khó tra ra được.

“Đoàn người Táp Mai Lệ Thập hần là đang truy tìm người nào đó. Nàng cần một nhân tài phải hiểu được cách lợi dụng địa hình và một vài mảnh khóc lật vật khác để phán đoán những tình huống đặc thù, cho nên mới tới văn phòng Thần Vệ tìm Hắc Thiên mượn người, đáng tiếc Hắc Thiên vắng mặt. Vì vậy mới lấy ngựa chết biến thành ngựa sống kéo mình vào vụ này.” - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, cũng hiểu rõ hơn đường đi nước bước.

Trên phi bực, ai nấy đều trầm mặc tu luyện. Hàn Thạc vốn quen cô đơn và tịch mịch cũng không lấy làm lạ, chỉ âm thầm quan sát trạng thái tu luyện của đám cao thủ thực lực Trung vị thần này, tìm kiếm những chỗ để mình có thể học tập.

Thời gian trôi nhanh. Nửa tháng đảo mắt đã qua. Hôm nay Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra tốc độ phi bực đột nhiên giảm xuống, hần cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra phi bực bay tới một dãy núi có chướng khí đủ mọi màu sắc bao phủ khắp các ngõ ngách. Lớp chướng khí này có pha chút mùi hôi hôi chua chua, hần là có mang theo độc tố.

Phi bực dần dần dừng lại trên dãy núi. Táp Mai Lệ Thập một mạch trầm mặc tu luyện lúc này rốt cục cũng đứng lên ở ghế trước phi bực, nàng cúi đầu nhìn lớp chướng khí trên từng tấc đất ở dãy núi, hô khẽ:

- Được rồi, rốt cục tới đây Chương Vân rồi, mọi người chuẩn bị một chút, lập tức toàn bộ xuống dưới, căn cứ vào tin tức thì những tên gia hỏa này ở trong dãy Chương Vân, cẩn thận một chút cho ta. Dãy Chương Vân này có chương khí kỳ lạ rất phiền phức đó, chẳng những có đủ các loại độc tính, còn có thể làm cho sức quan sát Thần hồn các người giảm xuống.

- Yên tâm đi tiểu thư, họ sớm có chuẩn bị rồi! - Mụ mập mỉm cười, lấy ra một bình thuốc nhỏ rất xinh, dốc ra một chút thuốc nước bôi vào người mình. Loại thuốc nước này hình thành một tầng bao phủ nhàn nhạt, trùm kín cả thân thể mập mạp của mụ.

Những Thần Vệ trên phi bích cũng làm theo như vậy, trên người mỗi người đều hình thành một lớp phủ rất mỏng dưới tác dụng của thuốc nước, chỉ có Táp Mai Lệ Thập không làm như vậy, trên người nàng tự nhiên hình thành một trường lực Hủy Diệt mà mắt thường khó gặp, tạo thành những dao động liên tục ngăn cản bất kỳ loại khí nào gần người.

- Cho Bỏ Lai Ân một bình, nếu không hẳn còn chưa đi được vài bước đã bị chương khí độc này kéo ngã gục rồi. - Trước khi Táp Mai Lệ Thập bay xuống dãy Chương Vân, người còn ở giữa không trung mới nhớ tới Hàn Thạc, thuận miệng dặn.

Đợi cho thân ảnh màu tím của Táp Mai Lệ Thập chìm vào lớp chương khí phía dưới, mụ mập hậm hực nhưng vẫn ném cho Hàn Thạc một bình thuốc, nói:

- Bôi thuốc đều khắp người là được, một bình thuốc này trị giá mười hắc tinh tệ, thật là tiện nghi cho người mà.

- Đa tạ. - Hàn Thạc mỉm cười, đưa tay ra, bình thuốc đang bay tới đã bị hắn hút vào tay, dốc bình ra ít thuốc nước bôi vào người trong chớp lát, trên người hắn cũng có một lớp phủ rất nhạt, hình thành một loại kết giới đặc thù phủ kín thân thể hắn.

Cho dù không cần dùng Thiên Ma Bất Diệt Thể, Hàn Thạc vẫn không sợ chương khí độc ở chỗ này xâm nhập. Ma thể tu luyện tới bước này, hắn chỉ cần tâm thần vừa động là những lỗ chân lông toàn thân đều có thể phong bế, chương khí đừng hòng xâm nhập vào. Cho dù Hàn Thạc hít thở, cũng có thể lợi dụng những lỗ chân lông này tổng chương khí độc ra ngoài cơ thể, sở dĩ dùng bình thuốc chỉ là không muốn khiến cho mụ mập chú ý thôi.

- Ta không biết tiểu thư làm sao lại mang một Hạ vị thần như người tới, tóm lại chúng ta sẽ không quản việc chết sống của người đâu, một khi gặp phải nguy hiểm gì, người tốt nhất chạy xa được bao nhiêu thì chạy, đừng nghĩ chúng ta sẽ giúp cho người! - Mụ mập bắt đầu lầm bầm, rồi là người thứ hai nhảy xuống dãy Chương Vân. Mụ này tu luyện sức mạnh Hắc Ám, có thực lực Trung vị thần mật kì, nên coi thường Hàn Thạc chỉ là một Hạ vị thần nho nhỏ cũng là việc đương nhiên thôi.

Những Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc khác đều theo Táp Mai Lệ Thập và mụ mập tới tấp nhảy vào dãy Chương Vân. Chẳng mấy chốc, phi bích dưới sự điều khiển của một Thần Vệ cũng dần dần thu nhỏ lại.

Hàn Thạc khẽ cười, xem ra rất hứng thú với tình huống dãy Chương Vân phía dưới. Trước khi tên Thần Vệ thu hồi phi bích cũng nhảy xuống, xuống tới phía dưới Hàn Thạc phát hiện ra nhóm Thần Vệ này đang căng thẳng đi theo sau Táp Mai Lệ Thập, ai nấy thần sắc thận trọng, vô cùng cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh.

Vì ở đây không chỗ nào không có chương khí, tầm nhìn ở chỗ này rất có hạn, cho dù tầm mắt có tốt hơn cũng chỉ có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng chung quanh trăm thước. Nếu nhìn xa một chút cũng rất khó thấy rõ. Hàn Thạc tu luyện ma công nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng sự vật trong vòng ba trăm thước chung quanh, xa hơn một chút là trở nên mơ hồ.

- Tiểu tử, bây giờ đã đến lúc cần dùng tới người rồi, người có thể tìm được dấu vết những tên gia hỏa này không? - Mụ mập lạnh lùng liếc nhìn Hàn Thạc, có vẻ không tin hắn một chút nào.

Hàn Thạc hồ hững hờ lắc đầu, nói:

- Chung quanh không có bất kỳ dấu vết nhân loại nào đã đi qua. Được rồi, các người rút cuộc tìm người nào, những người này tu luyện sức mạnh gì, có đặc thù gì? Ta cần phải biết những tình huống mới nói được.

Hàn Thạc cũng không nhìn mù mịt, mà hỏi thủ lĩnh đoàn người Tật Mai Lệ Tháp.

- Là vài người đến từ Thần Vực sinh mạng. Họ là tử địch của chúng ta, dựa theo quy tắc bất thành văn, bất kỳ người nào tu luyện sức mạnh Sinh Mạng và sức mạnh Quang hệ, một khi đi tới Thần Vực Hắc Ám chúng ta chỉ cần bị phát hiện là phải giết không tha. Họ dám đến khu vực của Âm Ảnh thành chúng ta, nhất định có những bí mật không thể nói ra, chúng ta phải biết rõ mục đích của họ, rồi giết sạch đám người này, bằng không nếu bị những Thần Vực Hắc Ám khác biết được, nhất định sẽ cười nhạo Âm Ảnh thành chúng ta vô năng! - Tật Mai Lệ Tháp gần giọng giải thích cho Hàn Thạc.

Song phương chính là tử địch. Không có nguyên nhân đặc thù đối phương nhất định không dám mạo hiểm tiến vào Thần Vực Hắc Ám. Cũng khó trách Tật Mai Lệ Tháp kéo đàn kéo lũ đuổi giết những người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc này.

Biết được lai lịch đối phương, trong lòng Hàn Thạc coi như cũng có một chút căn cứ. Người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng có liên lạc kỳ diệu với tự nhiên, một khi tiến vào nơi có những cây cổ thụ và đại lượng thực vật, họ trở thành đám người rất khó tìm ra, cũng không trách Tật Mai Lệ Tháp muốn mượn người của Hắc Thiên.

Người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng, chẳng những giỏi về việc dựa vào tự nhiên ẩn giấu khí tức của mình, mà còn không phá hỏng bất kỳ hoàn cảnh tự nhiên nào. Như vậy, họ sẽ lưu lại rất ít tung tích bên trong dãy núi này, dãy núi này lại bị chướng khí bao trùm, cho dù là Hàn Thạc muốn tìm kiếm được vị trí của họ, cũng không phải một việc dễ dàng gì.

Trước khi nhảy xuống, vì sợ Tật Mai Lệ Tháp phát hiện, Hàn Thạc đã thông qua Đỉnh Linh phóng thích mười con ma đầu xuống trước rồi. Lúc này đám ma đầu đang không ngừng hướng mở rộng ra bốn phương tám hướng, quan sát cẩn thận từng chỗ dị thường trong dãy Chướng Vân.

Đột nhiên, một ma đầu bên phải phía trước cách Hàn Thạc ba mươi dặm phát hiện ra vài dấu vết ma thú quyết đấu. Chỗ đó có vài đoạn cây cối bị xé rách, rồi được người ra dùng sức mạnh nào đó gắn lại, rất rõ ràng, đó là do tác dụng của nhân loại. Người đó còn nguyện ý lãng phí thời gian để hàn gắn lại những thực vật, ngoại trừ người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, còn có thể có ai nữa chứ?

- Theo ta đi.

Hàn Thạc quát khẽ, quay đầu bay về phía phương hướng đó. Mới đi ra ba mươi thước, Hàn Thạc lập tức ngừng lại, quay đầu lại nhìn đám Thần Vệ ai nấy sắc mặt mờ mịt, lại nhìn nhìn cô gái xấu xí Tật Mai Lệ Tháp sắc mặt đầy nghi hoặc, cười nói:

- Sao, không tin ta à?

- Hừ... chẳng lẽ ngươi thật sự có phát hiện gì? Không có khả năng, cho dù hai vị thủ hạ của Hắc Thiên cũng không có khả năng dễ dàng phát hiện ra dấu vết người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng trong sơn mạch này, người làm sao có thể làm được chứ? - Đôi mắt tam giác của Tật Mai Lệ Tháp hào quang lấp lánh, kêu khẽ về hơi hoài nghi.

- Tiểu thư, tiểu tử này nhất định là cố tình làm ra vẻ thần bí, hẳn chỉ là một Hạ vị thần nho nhỏ, làm sao có thể được phát hiện ra tung tích họ nhanh như vậy? - Mù mịt hiển nhiên càng không tin Hàn Thạc.

- Nếu việc truy tung có liên quan tới cảnh giới, Tật Mai Lệ Tháp tiểu thư chắc sẽ không mời ta đến đây, người đừng tự tác thông minh được không? - Hàn Thạc thần nhiên cười, căn bản không chút coi mù mịt vào đâu.

- Xú tiểu tử.. người... Người dám nói với ta như vậy à! Người tin ta động một ngón tay là có thể cho người vĩnh viễn biến mất không? - Mù mịt giận dữ.

- Câm mồm, Tật Lâm Na!

Tật Mai Lệ Tháp quát lớn vẻ không vui, sau đó cau hàng lông mi thừa thốt của nàng, hỏi Hàn Thạc về hoài nghi:

- Người tìm được dấu vết thật à?

- Cũng cách khoảng ba mươi dặm, đi một chuyến cũng không mất bao nhiêu thời gian, người không tin thì đến xem. - Hàn Thạc nhún vai, không nói thêm gì nữa, đi trước hướng về phía dấu vết lạ thường.

Đợi cho Hàn Thạc sắp biến mất trước mắt họ, Táp Mai Lệ Tháp mới khẽ hô một câu:

- Đi, đuổi theo xem, ta nghĩ người này không có can đảm lừa gạt ta đâu! Nếu hấn dám làm như vậy thật, cho dù là bằng hữu của Đường Na, ta cũng sẽ cho hấn biết lễ độ!

Nàng vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều theo sau Hàn Thạc, mù mịt Táp Lâm Na hậm hực nhìn theo hình bóng Hàn Thạc chầm chầm, không biết phát tiết như thế nào.

Chẳng mấy chốc, họ theo sau Hàn Thạc đi tới khu vực đó. Lúc này hấn đang ở chỗ đó giả vờ giả vịt quan sát cái gì đó. Đợi cho Táp Mai Lệ Tháp đi tới bên cạnh hấn, làm vẻ mặt thông dong đứng lên, chỉ chỉ vào mấy cây cỏ thụ được người ta gấn lại, nói:

- Ngoại trừ người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng, ta nghĩ không ra còn có ai lại lưu ý tới những cây đại thụ này như vậy, các người thấy thế nào?

Táp Mai Lệ Tháp chỉ liếc mắt nhìn cây đại thụ này, là lập tức hô lên:

- Quả nhiên có dấu vết của sức mạnh Sinh Mạng, không sai, những tên kia khẳng định đã tới nơi này!

Sự thật xảy ra trước mắt, vốn mù mịt Táp Lâm Na định cho Hàn Thạc bẽ mặt, cũng kêu khẽ, lại quay sang nhìn hấn, ánh mắt lúc này hoàn toàn bất đồng. Trước mặt Táp Mai Lệ Tháp, mù do dự trong chốc lát, rồi nói về hối lỗi:

- Xin lỗi, đích thật là ta nhìn lầm, xem ra người thật sự không phải là một gánh nặng!

Nữ nhân này có một nói một, vô cùng thẳng thắn, mặc dù trước giờ không nể mặt người khác, nhưng khi phát hiện mình sai lầm lại dũng cảm thừa nhận ngay, điểm này quả rất khó làm được. Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện ra Táp Lâm Na tựa hồ đích xác thật tâm xin lỗi, hấn biết mù mịt này nhân phẩm không kém, thậm chí gặt đầu, nói:

- Thôi, ta sẽ không để bụng đâu.

Đám Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc đi theo Táp Mai Lệ Tháp cùng đến, cũng tới tấp tặc lưỡi lấy làm kỳ, lại nhìn Hàn Thạc, ánh mắt có thêm vài phần tôn kính.

- Tiểu tử người quả nhiên có chút môn đạo, ha ha, ta biết Đường Na khẳng định sẽ không nói bậy mà! Tốt lắm, lần này nếu có thể tìm được mấy tên gia hỏa này rồi giết chết, ta sẽ cho người một chút ích lợi, mọi người ở Âm Ảnh thành đều biết ta hào sảng nhất! - Táp Mai Lệ Tháp rất cao hứng, tán dương Hàn Thạc.

- Được, trước khi tìm được những người đó, chúng ta tạm thời nghe lời người! Ừm, bây giờ chúng ta đi như thế nào? - Táp Mai Lệ Tháp hỏi tiếp.

Hàn Thạc sững sờ, trong lòng cười khổ không thôi. Trước mắt thông qua đám ma đầu, hấn cũng vờ vờ chỉ tìm được đầu mối này, căn bản không biết những người kia rốt cuộc ở địa phương nào. Gặp phải sự tín nhiệm vô bờ của Táp Mai Lệ Tháp, Hàn Thạc ngược lại không biết phải làm gì cho đúng.

698. Chương 698:thần Thạc Trời Ban

Đối mặt với ánh mắt tín nhiệm của những người này, Hàn Thạc do dự một chút, rồi quyết định nói thật:

- Người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc có ưu thế khi ẩn mình vào trong tự nhiên, ta cũng chỉ phát hiện một khu vực có dị thường như vậy thôi, tiếp theo chúng ta cũng chỉ có thể tìm tòi, xem thử có tìm được dấu vết nào khác không.

- Như vậy hà, tốt lắm, chúng ta cứ từ nơi này đi về phía trước, điều tra khắp dãy Chương Vân. - Táp Mai Lệ Tháp hiểu được người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc đích xác rất khó đối phó, thêm nữa Hàn Thạc đã chứng minh được năng lực của mình, nàng cũng biết là hấn không vô năng, lập tức đồng ý với ý kiến của Hàn Thạc.

Đoàn người đi sâu vào dãy Chướng Vân, tiếp tục xâm nhập. Những con ma đầu do Hàn Thạc thả ra lấy khu vực này làm trung tâm, tiếp tục không ngừng mở rộng ra chung quanh, quan sát cẩn thận từng viên đá ngọn cỏ để xem có tình huống gì khác không.

Một mạch xâm nhập khoảng trăm dặm vào dãy Chướng Vân, trên đường gặp khá nhiều ma thú rất cường đại, nhưng dưới đám Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc này, đám ma thú cường đại đều cố tránh xa, không dám trêu chọc nhóm thần có thực lực kinh khủng, hơn nữa rõ ràng không hiền lành gì này.

Ma đầu được khuếch tán ra, sau khi rời khỏi dãy một mực bay vòng quanh dãy Chướng Vân, song rốt cuộc cũng không điều tra được đầu dây mối nhợ của những người đó, xem ra đã đến trung tâm dãy Chướng Vân rồi, chướng khí càng ngày càng đậm, Tọa Mai Lệ Tháp lại bắt đầu trở nên tâm tình rối loạn.

- Vẫn không có gì phát hiện gì à? - Mụ mậ Tọa Lâm Na lại bắt đầu hỏi Hàn Thạc. Mụ cũng dần dần mất đi sự kiên nhẫn, mắt thấy tung tích những người đó vẫn không có lấy một chút đầu mối nào, rõ ràng có chút sốt ruột.

- Dãy Chướng Vân quá lớn, không có khả năng mau chóng tìm được đầu mối gì đâu. - Hàn Thạc cau mày. Ma đầu không tìm được tung tích của những người đó, hẳn cũng rất bất lực, nhưng thật cũng không có biện pháp gì khác.

- Tiểu thư, hay là chúng ta phân tán ra, như vậy diện tích truy tìm có thể lớn hơn nữa. - Tọa Lâm Na do dự trong chốc lát, bắt đầu xin ý kiến Tọa Mai Lệ Tháp.

- Không được, phân tán ra thì khả năng tìm được tung tích chúng sẽ tăng lên, nhưng một khi gặp phải chúng, tính nguy hiểm sẽ rất cao, nói không chừng người mình còn chưa kịp truyền tin tức này lại đã bị những tên đó giết chết rồi.

Tọa Mai Lệ Tháp dứt khoát phủ quyết, thở dài bất lực một chút, nói tiếp:

- Tiếp tục đi, nói không chừng chúng ta chẳng mấy chốc sẽ có đầu mối đó.

Tọa Lâm Na không còn kỳ kèo nữa, chỉ thở dài một chút, sau đó đoàn người đi theo phía sau Hàn Thạc lại bắt đầu đi khắp dãy Chướng Vân.

Bất tri bất giác, thời gian lại qua năm ngày nữa. Hàn Thạc mặc dù chưa đi hết cả dãy Chướng Vân, nhưng dựa vào những con ma đầu, mọi khu vực trong dãy Chướng Vân đã được lướt qua một lần, nhưng vẫn không phát hiện dấu vết gì của tu luyện sức mạnh Sinh Mạng, ma đầu chỉ nhìn thấy một vài ma thú lang thang đây đó, cũng có một vài món thiên tài địa bảo hiếm thấy.

Dần dần, chẳng những là Tọa Lâm Na sốt ruột, đến cả Hàn Thạc cũng đã cảm thấy nếu tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Thậm chí hẳn bắt đầu hoài nghi tin tức của Tọa Mai Lệ Tháp có đáng tin không, còn hoài nghi những người đó sớm đã rời khỏi dãy Chướng Vân rồi. Tọa Mai Lệ Tháp càng không có kiên nhẫn nữa, trên đường đi cảm thấy rất bức bối, thỉnh thoảng đánh vào những cây cổ thụ trên những ngọn núi chung quanh, khiến cho đám ma đầu của Hàn Thạc càng khó có thể quan sát thấu triệt mọi nơi được.

- Có lẽ những người đó không có ở đây thật. Đi thôi, chúng ta rời nơi này. - Lại thêm một ngày nữa, Tọa Mai Lệ Tháp rốt cuộc không còn chút kiên nhẫn nào nữa, chính thức hạ lệnh rời khỏi. Nàng vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều thở phào một hơi, vì đã sớm không muốn tiếp tục làm việc vô ích trong dãy Chướng Vân nữa rồi.

Tọa Mai Lệ Tháp vừa hạ lệnh, tất cả mọi người đều không ai có dị nghị, chuẩn bị rời dãy Chướng Vân.

- Chờ một chút! - Hàn Thạc trầm mặc hồi lâu, trong khi mọi người muốn bay lên trời dùng phi cước trở về, hẳn đột nhiên mở miệng.

- Sao thế?

Cặp mắt tam giác của Tọa Mai Lệ Tháp trợn lên, nghi hoặc nhìn về phía Hàn Thạc, hỏi:

- Mười ngày rồi mà không phát hiện gì thêm, chẳng lẽ trước khi đi lại có phát hiện gì sao?

- Trên núi phía trước có một nơi có rất nhiều cây cối tươi tốt. Nơi đó có một huyết động không nhỏ, bên trong có rất nhiều ma thú đi tới không ngừng. Lúc trước ta không để ý, bây giờ ngẫm lại thì trong sơn động đó không biết có cái gì quái dị không?

Dựa vào một con ma đầu, lúc này Hàn Thạc phát hiện ra rất nhiều ma thú dần dần bỏ chạy ra khỏi sơn động, lập tức động tâm. Nhìn đám ma thú bỏ chạy như ma đuổi, gần như bị người nào đó lừa ra ngoài.

- À, nghe người nói như vậy, ta cũng nhớ ra những thực vật trên dãy Chương Vân thường mọc rất thưa, thật ra quả núi đó có chút kỳ lạ, thực vật trên đó rất tươi tốt, có phải là người nói về cái đó không? - Mụ mập độc nhãn Tạp Lâm Na, nhân cơ hội cũng xen vào vẻ kinh ngạc.

- Đúng, chính là ngọn núi đó!

Hàn Thạc nói về hoài nghi:

- Trên núi thực vật tươi tốt như vậy, việc này khá đặc biệt, mặt khác, những con ma thú trong sơn động hình như là bị đuổi chạy ra, bên trong cũng có vẻ có chút kỳ quái. Cả dãy Chương Vân bị chúng ta dạo nát rồi, thế mà rốt cuộc không tìm được dấu vết gì, những người đó không biết chừng đang trốn trong sơn động đó thì sao?

Hàn Thạc vừa nói như vậy, vốn Tạp Mai Lệ Thập vừa ra lệnh rời đi lại dấy lên chút hy vọng, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Người nói cũng có chút đạo lý. Đi thôi, chúng ta đến đó xem tình huống, nói không chừng tìm được vài thứ hay ho trong sơn động.

Dưới sự phân phó của Tạp Mai Lệ Thập, đoàn người rầm rầm rộ rộ quay lại ngọn núi mà họ đã qua, đi tới miệng huyết động, mọi người rõ ràng thấy một vài ma thú hình thù kỳ lạ đang lục tục từ trong sơn động đi ra, có vài con còn có vẻ kinh hoảng, nhìn thấy Tạp Mai Lệ Thập dẫn nhân mã tới vội gào lên rồi chạy tán loạn.

Những con ma thú trên Chúng Thần đại lục cường đại hơn ma thú trên Kỳ Áo đại lục, song trí lực của chúng lại tựa hồ không phát triển mấy, cũng không biết vì nguyên nhân gì, con nào con nấy mặc dù sớm đã vượt qua cấp năm thậm chí cấp sáu cấp bảy, nhưng Hàn Thạc không hề thấy con nào có thể hóa thành nhân loại cả.

Trong chớp mắt, những con ma thú này đua nhau chạy tứ tán. Một con ma đầu của Hàn Thạc cũng nhân cơ hội đó chui vào trong huyết động. Sau khi tiến vào huyết động, con ma đầu đó chẳng mấy chốc đã phát hiện ra vẫn còn vài con ma thú lục tục từ bên sâu trong động bỏ chạy ra, bên trong huyết động có rất nhiều ngã rẽ nhỏ, không biết đi thông tới nơi nào.

- Đi thôi, vào xem, chỗ này có vẻ rất kỳ quái. - Tạp Mai Lệ Thập đi vào trong huyết động. Đoàn người phía sau kể cả Hàn Thạc cũng theo vào.

Trong huyết động cực kỳ rộng lớn. Đi vào không bao lâu họ thấy vài ngã rẽ. Không biết trong này có bao nhiêu động đả, Tạp Mai Lệ Thập cảm thấy bên trong hẳn là không có gì hung hiểm, nên lúc này dưới sự đề nghị của Tạp Lâm Na, rốt cuộc đồng ý cho mọi người tách ra điều tra, một khi phát hiện dị thường lập tức hô lớn lên.

Đối mặt với hai ngã rẽ, Tạp Lâm Na tự mình dẫn đầu một đội Thần Vệ đi vào một ngã. Hàn Thạc đương nhiên đi theo Tạp Mai Lệ Thập. Về sau, lại có vài ngã rẽ nữa xuất hiện trước mặt đoàn người. Dưới sự ra hiệu của Tạp Mai Lệ Thập, lại có mấy người tách ra khỏi đội ngũ.

Những ngã rẽ không ngừng xuất hiện. Đám Thần Vệ bên người Hàn Thạc cũng dần dần giảm bớt, sau đó chỉ còn có Hàn Thạc và Tạp Mai Lệ Thập và hai Thần Vệ. Lúc này, cuối cùng họ không tiếp tục gặp phải ngã rẽ nào nữa.

Những con ma đầu trước đây còn phiêu đảng ngoài dãy Chương Vân, bây giờ cũng lục tục tiến vào bên trong huyết động. Chúng bay vòng quanh rất nhiều những đường đi lối lại đan xen phức tạp bên trong huyết động, vài con đi theo Tạp Lâm Na, vài con đi theo những Thần Vệ khác, hai con khác một mực đi đường phía trước Hàn Thạc.

Những con ma thú gặp được trên đường vừa thấy người đến gần tới tấp công kích điên cuồng, nhưng dưới tay của những tên Thần Vệ này thì chúng căn bản không có cơ hội nào. Con nào con nấy bị giết ngay ở trong huyết động. Đột nhiên, dựa vào một ma đầu dò đường phía trước, Hàn Thạc phát hiện ra huyết động phía trước xuất hiện một động dung nham thật lớn. Nham thạch ở đây nóng bỏng chảy cả sắt thép, nhiệt độ cao kinh người. Nham thạch này lại nhiều vô số như nước lũ. Vừa sôi sùng sục vừa bốc lên màn khói nhẹ nhàn nhạt, nhiệt độ cao đến phát sợ.

Ma đầu tính thích âm hàn, gặp phải nhiệt độ cao như thế này cũng khó mà chịu nổi, nên chúng không dám mạo hiểm xâm nhập. Nhưng thông qua quan sát của ma đầu, Hàn Thạc phát hiện ra động dung nham phía trước tựa hồ có một vài khí tức kỳ lạ, hình như là có một màn hàn khí mang hình người ngay ở giữa động dung nham nóng bỏng này.

Trong đoàn người đi theo Táp Mai Lệ Thập tiến đến dãy Chương Vân, cũng không có ai tu luyện sức mạnh Thủy hệ. Do đó người tạo ra hàn khí trong động dung nham đó tuyệt đối không phải là người bên mình. Hàn Thạc lập tức phán đoán có chuyện, lệnh cho con ma đầu đó tạm thời lui về phía sau vài bước. Hắn vội vàng nói với Táp Mai Lệ Thập:

- Phía trước hẳn là có một động dung nham, nơi đó nhiệt độ cực cao. Nhưng sâu trong đó tựa hồ lại có khí tức lạnh lẽo, có lẽ đến từ Thần tu luyện sức mạnh Thủy hệ, ta có thể khẳng định phía trước nhất định có chuyện! Muốn triệu tập đám Thần Vệ tới đây tìm tòi hư thật không?

- A? Thật hả?!

Táp Mai Lệ Thập kinh ngạc hoan hô, trên gương mặt xấu xí lộ ra vẻ vui sướng, khẩn cấp nói:

- Đi, chúng ta mau vào đó xem tình huống, không cần thông báo mấy người kia đâu, chúng không có lấy một ai có thực lực mạnh hơn ta, cho dù đến đây cũng không thể giúp gì được cho chúng ta.

Vừa nghe nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc nghĩ lại cũng đúng, nên không tiếp tục khuyên nhủ gì nữa, lập tức đuổi theo Táp Mai Lệ Thập và hai Thần Vệ rất nhanh, lao về phía động dung nham.

Có mục đích chuẩn xác, họ chẳng mấy chốc đã tới nơi con ma đầu kia. Táp Mai Lệ Thập vừa tới nơi, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói:

- Quả nhiên, Bồ Lai Ân, người nói đúng lắm. Bên trong đích thật là có tên tu luyện sức mạnh Thủy hệ! Gần đây Băng Tuyết nữ thần cùng Tự Nhiên nữ thần và Quang Minh thần gần gũi nhau, đội ngũ của chúng mà có người tu luyện sức mạnh Thủy hệ cũng là bình thường thôi. Bồ Lai Ân, người bây giờ có thể tạm thời lùi lại, ta đi vào giết chết chúng nó!

Trong mắt Táp Mai Lệ Thập, thực lực của Hàn Thạc rất thấp kém, một tên Hạ vị thần dưới tình huống này thì đến cả làm tốt thì cũng không làm được. Cô gái xấu xí Táp Mai Lệ Thập trong lúc này mà còn quan tâm đến chết sống của hắn làm cho Hàn Thạc sinh ra chút cảm động. Hắn cũng không miễn cưỡng, khẽ gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi!

Vừa nói xong, Hàn Thạc không tiến mà lùi lại, ra vẻ đã muốn đi ra ngoài.

Táp Mai Lệ Thập truy kích lâu như vậy, bây giờ rốt cục phát hiện ra tung tích địch nhân, trong lúc nóng lòng lập tức phóng nhanh vào hướng động dung nham. Nàng có thực lực Thượng vị thần, quanh thân tự nhiên hình thành một trường hủy diệt, cách ly toàn bộ động dung nham này.

Hai Thần Vệ đi theo Táp Mai Lệ Thập đến đây cũng rất tận chức cùng theo vào, thay nhau hình thành Thần chỉ linh vực, lợi dụng thần lực quanh thân ngăn cản dung nham nguy hiểm trong động, rồi nhanh chóng biến mất trong mắt Hàn Thạc.

Đợi cho ba người toàn bộ chìm vào động dung nham, Hàn Thạc bình tĩnh đưa Kim Giáp thi ra, đào một thông đạo đi thẳng vào trong động dung nham, từ một góc khác đi sâu vào trong động dung nham. Ma thể Hàn Thạc thủy hỏa không xâm phạm được, chắc chắn không bị nhiệt độ dung nham rất cao trong động gây ra ảnh hưởng gì. Xuyên qua đường nhỏ do Kim Giáp thi làm ra, hắn có thể điều tra những tình huống sâu trong động dung nham.

Ghé mắt nhìn vào, Hàn Thạc phát hiện ra trong động dung nham đang tiến hành cuộc chiến đấu kịch liệt. Hai Thần Vệ vừa mới nhảy vào trong đó đã bị người ta giết chết rồi, thi thể cách lỗ nhỏ của Hàn Thạc không xa, còn cô gái xấu xí Tập Mai Lệ Thập lúc này đang đối mặt với hai cường giả vây công. Mặc dù nàng tiến công điên cuồng, nhưng Hàn Thạc xem ra đã dần dần có chút không chịu nổi rồi.

Hai người vây công Tập Mai Lệ Thập, một người là lão đầu tinh thần sáng láng, trong tay nắm một cây khô mộc pháp trượng. Hắn tu luyện sức mạnh Sinh Mạng, cây khô mộc pháp trượng đó không ngừng phóng thích ra những sợi dây tơ xanh lục, như là những sợi rế mềm dẻo vây bọc lấy Tập Mai Lệ Thập.

Một người khác là một đại mỹ nữ lạnh lùng diễm lệ. Vóc người nàng cao dong dỏng, thần tình băng hàn, cả người như là một mỏm núi băng giá vạn năm không tan, mũi nhọn, hai tay trắng nõn nà không ngừng bắn ra thần quang lạnh buốt, đến cả nhiệt độ rất cao trong động dung nham cũng toàn bộ bị nàng ta làm giảm xuống đáng kể.

Hai người này đều có thực lực Thượng vị thần, còn Tập Mai Lệ Thập cũng vẹn vẹn chỉ là một Thượng vị thần sơ kỳ, cho dù hai người đó có cùng thực lực với nàng, sự thất bại của nàng cũng chỉ là việc sớm muộn mà thôi. Huống chi, chung quanh hai người đó còn có sáu Trung vị thần thực lực bất phàm, chúng xếp thành vị trí sao sáu cánh, xem ra đang chuẩn bị dùng một ma pháp trận nào đó trợ giúp cho hai Thượng vị thần. Tập Mai Lệ Thập như điên như cuồng, tướng mạo dữ tợn đáng sợ, vừa ứng phó với công kích lôi đình của hai người, vừa không ngừng phóng nhanh hướng về phía một khối nham thạch thật lớn, tựa hồ muốn hủy diệt khối nham thạch này đi.

Theo ánh mắt Tập Mai Lệ Thập, Hàn Thạc phát hiện ra đó là một khối nham thạch màu xanh lam, trên đó lấp lánh ánh sáng ngọc, như là một viên thần tinh chói mắt, hơn nữa ánh sáng màu xanh trên tảng đá đó lại di chuyển theo quy luật nhất định, không ngừng tản mát ra hào quang mê người, mỹ lệ vô cùng!

- Thần thạch trời ban! - Hàn Thạc khẽ hô lên một tiếng, khó có thể che dấu vẻ kinh hãi, nhìn nham thạch màu xanh lam mỹ lệ, rốt cục biết tại sao lão đầu tu luyện Sinh Mạng pháp tắc không ngại ngàn dặm, mạo hiểm nguy hiểm sinh mạng đi tới Thần Vực Hắc Ám.

Cũng hiểu được tại sao Tập Mai Lệ Thập lại bất chấp tất cả phải diệt được nham thạch mỹ lệ đó.

Bởi vì những điểm sáng lấp lánh như một bầu trời đầy sao trên tảng đá đẹp mắt đó chính là quỹ tích lưu động tự nhiên của Sinh Mạng pháp tắc, bất kỳ ai tu luyện Sinh Mạng pháp tắc có thể thông qua sự lĩnh ngộ quỹ tích này mà hiểu sâu về chân lý của pháp tắc này!

699. Chương 699:ta Sẽ Bảo Hộ Người!

Hàn Thạc đã đi tới Chúng Thần đại lục được một thời gian, tự nhiên cũng nghe nói về thuyết pháp Thần thạch trời ban. Có vài địa phương hình thành loại nham thạch kỳ diệu này. Trên đó thường thường ẩn chứa những ý nghĩa thâm ảo một cách tự nhiên của mọi hệ sức mạnh. Mỗi một vị Thần theo đuổi sức mạnh ý nghĩa thâm ảo đều có thể thông qua sự lĩnh ngộ về nó của những sức mạnh trên Thần thạch để tạo thành đột phá cho mình.

Thần thạch trời ban so với Thần tinh các loại hệ còn thừa thớt hơn nhiều. Mức độ trân quý đương nhiên cũng không thể đánh đồng được. Thần tinh có thể làm tăng trưởng thần lực. Còn Thần thạch trời ban còn có thể làm cho người tu luyện thể ngộ được chân lý của sức mạnh mà tăng tiến. Hơn nữa rất thích ứng với những người đồng hệ, nên luôn luôn làm cho người ta phải đổ mắt vì ham muốn.

Khối Thần thạch trời ban màu xanh lam lóng lánh tỏa ra những ánh sáng màu xanh nhạt mờ ảo, thêm nữa còn có những điểm sáng lấp lờ lưu động rất đẹp mắt. Thoạt nhìn Thần thạch trời ban này giống như một bầu trời đầy sao tỏa sáng mênh mông thần bí, một vì sao chói mắt trong đó di động chậm chậm theo một quỹ tích kỳ diệu nào đó, làm cho người ta như lạc vào một loại mộng cảnh huyền ảo.

Một vị Thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc chỉ cần nhìn chăm chú vào khối Thần thạch trời ban này mà tu luyện, lĩnh ngộ những quỹ tích di động của những vì sao lấp lánh này cho tốt, chắc chắn thu được lợi ích thật lớn về sự lĩnh ngộ Sinh Mạng pháp tắc. Người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng mạo hiểm nguy hiểm sinh mạng trải qua ngàn dặm đi tới nơi này, đương nhiên cũng là vì một khối Thần thạch trời ban thật lớn này.

Thần thạch trời ban có thể chia làm hai loại. Một loại có thể di động. Còn có một loại sinh ra theo địa thế đặc thù. Bình thường khi rời khỏi nơi sinh ra nó, loại Thần thạch trời ban này sẽ lập tức mất đi tác dụng kỳ diệu của mình. Còn hòn đá trong động dung nham này hiển nhiên là loại thứ hai, thuộc loại không thể di động. Bằng không những người này sớm đã lấy đi khối nham thạch lớn này, tuyệt không còn lưu lại đây.

Tạp Mai Lệ Thập vừa thấy Thần thạch trời ban này, tự nhiên muốn bắt chấp tất cả hủy diệt nó đi. Nếu không tùy ý cho tên tu luyện sức mạnh Sinh Mạng thể ngộ, thực lực tên đó khẳng định sẽ càng ngày càng mạnh.

Cuộc chiến đấu trong động dung nham đã tới thời khắc mấu chốt. Dưới sự ra tay toàn lực của hai Thượng vị thần, cô gái xấu xí Tạp Mai Lệ Thập thiên tài của Âm Ảnh thành này đã rơi vào hạ phong. Chẳng những khó có thể tiếp cận với khối Thần thạch kia nửa bước, còn không thể không liên tục thoái lui, hơn nữa trên người đã bị thương.

“Nữ nhân ngốc. Nhân cơ hội này chạy đi mới là vương đạo. Còn sống ra khỏi dãy Chưởng Vân này, trở về Âm Ảnh thành đem theo nhiều Thượng vị thần tới hủy diệt chỗ này chẳng phải là tốt nhất à!” - Hàn Thạc thấy Tạp Mai Lệ Thập cố gắng hủy diệt Thần thạch trời ban dưới sự giáp công của hai Thượng vị thần đồng cấp, trong lòng thầm mắng.

Chẳng mấy chốc, sáu Trung vị thần toàn bộ tu luyện sức mạnh Sinh Mạng đã tạo thành kết giới hình dạng lục mang tinh trện (trận pháp sao sáu cánh), bịt kín đường lui duy nhất của Tạp Mai Lệ Thập, phòng ngừa nàng thoát khỏi động dung nham.

- Dịch Tư Tạp tiên sinh. Người còn do dự gì nữa!? Nếu không hạ sát thủ, một khi nữ nhân điên này mà thoát được, người rút cuộc đừng mơ an tâm ở lại đây lĩnh ngộ sức mạnh Sinh Mạng. Hơn nữa chúng ta phỏng chừng cũng rất khó có thể ra khỏi Thần Vực Hắc Âm! - Mỹ nữ lạnh lùng diêm lệ, mái tóc dài màu trắng bay phấp phật, băng giá la lên.

Lão đầu vẫn nường tay vừa nghe như vậy, rốt cục tỉnh lại không còn do dự nữa, có lẽ vì sự hấp dẫn của Thần thạch trời ban là thật sự quá lớn, đến cả người tu luyện sức mạnh Sinh Mạng luôn luôn không đẩy người vào chỗ chết lúc này cũng không thể không chính thức hạ sát thủ, khai triển toàn lực.

Lúc này, Tạp Mai Lệ Thập sớm đã mỗi một vô cùng, tình thế lại càng nguy cơ hơn. Dưới sự vây bọc của từng đạo dây tơ màu xanh lục mờ ảo từ nhánh cây của ông già này, mỹ nữ đầu bạc lãnh khốc lần lượt đẩy ra những tia sáng băng hàn bắn vào cơ thể Tạp Mai Lệ Thập, không chỉ phá sự phòng ngự từ Hủy Diệt thần lực của Tạp Mai Lệ Thập mà còn làm cước bộ nàng bắt đầu loạn xạ.

Sáu Trung vị thần kết thành kết giới, vững vàng thủ chặt cửa vào duy nhất. Động dung nham này chẳng những chắc chắn vô cùng, muốn phá vỡ không biết những tầng nham thạch dày này để thoát đi thì cơ hồ không có khả năng. Tạp Mai Lệ Thập chẳng mấy chốc lâm vào nguy cơ chính thức. Tới bây giờ chẳng những khó có thể hủy Thần thạch kia, mà muốn còn sống rời khỏi đây cũng là một vấn đề.

Đến lúc này thì Hàn Thạc mới phát hiện ra trong mắt Tạp Mai Lệ Thập hiện ra sự hối hận và vẻ mặt lo lắng. Đáng tiếc nữ nhân điên cuồng này tỉnh táo lại đã quá muộn.

Mắt thấy Tạp Mai Lệ Thập sắp táng thân dưới tay hai Thượng vị thần, Hàn Thạc do dự một chút, rồi quyết định ra tay cứu giúp. Quyết tâm một chút, hắn lập tức lợi dụng sức mạnh của Kim Giáp thi, âm thầm hình thành vài huyết động trong cái động dung nham này. Những huyết động này chỉ phủ một lớp đá rất mỏng, rất dễ phá vỡ. Kim Giáp thi có thiên phú thần thông về phương diện này, đến cả hai Thượng vị thần cũng khó có thể cảm ứng được tiểu động tác của hắn. Chẳng mấy chốc, hắn đã giúp Hàn Thạc an bài xong.

Hàn Thạc thông qua những thông đạo do Kim Giáp thi đào ra trong động dung nham, không ngừng bay chung quanh, cố gắng kiếm được một vị trí thích hợp để đột nhiên ra tay kéo Tạp Mai Lệ Thập vào.

“Ha ha!”

Mỹ nữ đầu bạc vươn tay chìa ra cây băng kiếm, xảo quyết đâm vào bụng Tạp Mai Lệ Thập.

Tạp Mai Lệ Thập rú lên một tiếng chói tai, thân thể không tự chủ được bắn về phía một cái động được Kim Giáp thi vừa đào ra. Hàn Thạc mừng quá, vội vàng bay tới khu vực đó.

“Ầm”, tảng đá mỏng trực tiếp bị thân thể nàng phá tan. Lúc này Hàn Thạc cũng vừa tới nơi, vươn tay bắt được mở quần áo sau lưng của Tạp Mai Lệ Tháp, toàn lực bỏ chạy vào trong tảng đá sâu thẳm.

Cùng lúc đó, Kim Giáp thi phối hợp ăn ý với Hàn Thạc, lợi dụng bản năng thiên phú rất nhanh khép lại nham động phía sau Hàn Thạc. Lúc trước vài nham động bị Kim Giáp thi động tay động chân làm ra, bây giờ lại bắt đầu chậm chậm di động liền lại một cách thần kỳ.

Trong động dung nham, hai Thượng vị thần hiển nhiên sửng sốt một chút, không hiểu tại sao động dung nham này lại đột nhiên không chịu nổi một kích như vậy. Đợi khi chúng có phản ứng, đột nhiên phát hiện ra động khẩu vừa bị vỡ tan lúc nãy lại tự động khép lại. Đầu bạc mỹ nữ đó kêu sợ hãi:

- Mau đuổi theo!

“Ầm ầm... ầm ầm...”

Mụ ra tay rất nhanh, oanh kích nham động mà Kim Giáp thi đang khép lại, song tảng đá trong động dung nham này đích xác cứng kinh người, dưới thần lực oanh kích của mụ, mặc dù động dung nham truyền ra những tiếng ầm ầm ghê rợn, nhưng tảng nham thạch lại không hề vỡ vụn. Xem ra dưới sự thiêu đốt liên tục của nhiệt độ rất cao, nham thạch đã sinh ra những biến hóa vô cùng kỳ diệu.

- Có thể nói, nữ nhân này khẳng định không phải một mình tới đây. Chúng ta chỉ cần giết chết toàn bộ những người này, như vậy chúng ta mới có thể ngăn cản người khác phát hiện ra khối Thần thạch trời ban này! - Mỹ nữ lãnh khốc tu luyện sức mạnh Thủy hệ quả nhiên là một Thượng vị thần tinh táo hơn nữa rất ác độc. Mụ thấy không thể phá được nham thạch, lập tức quyết đoán thay đổi chủ ý.

Sự đã đến nước này, Dịch Tư Tạp cũng không thể không dựa theo ý của mụ, hấn gật đầu nói:

- Một mình ta lưu tại đây trông chừng Thần thạch kia, sự tình bên ngoài làm phiền người rồi!

Mỹ nữ đầu bạc hồ hững gật đầu. Quay sang phân phó cho sáu tên Trung vị thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc:

- Đi theo ta. Các người chỉ cần phụ trách cản trở những người chạy trốn là được. Việc giết người giao cho ta!

Mụ cũng biết để những người tu luyện Sinh Mạng pháp tắc này giết người thì quả có chút khó khăn.

Nữ nhân đầu bạc mỹ lệ tâm ngoan thủ lạt này vừa dẫn sáu Trung vị thần rời khỏi động dung nham, lập tức đại khai sát giới. Mọi người phân tán ra truy tìm tung tích của Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc vừa mới tới, toàn bộ đều là Trung vị thần. Hơn nữa còn không ở cùng nhau. Đối mặt với sự sát phạt rất quyết đoán của nữ nhân Thượng vị thần này, căn bản không có lấy một ai có thể địch nổi, trong lòng quả núi này không ngừng vang lên những tiếng rú thê thảm.

Thiên tài xấu xí Tạp Mai Lệ Tháp được Hàn Thạc đỡ tay. Vừa rồi bị đánh vài vết thương nhẹ, cuối cùng lại bị mỹ nữ đầu bạc một kiếm đâm thẳng vào bụng, nên thương thế càng thêm nghiêm trọng. Vào thời điểm máu chót này lại lâm vào trạng thái thiêm thiếp, căn bản không thể giúp cho Hàn Thạc cái gì.

Mất thấy mọi Thần Vệ bên trong núi đều bị giết, Hàn Thạc cũng không làm gì được hơn. Dựa vào sức mạnh của Kim Giáp thi, hấn không ngừng đi theo những thông đạo vừa mới được đào, hướng về phía ngoài quả núi.

Khi sắp ra ngoài núi, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra mụ mập độc nhãn Tạp Lâm Na vừa thoát ra. Mụ này hiển nhiên hiểu được bên trong núi đang phát sinh cái gì. Bất chấp tất cả muốn chạy ra ngoài quả núi này. Đáng tiếc những thông đạo bên trong rất nghèo nàn, dưới sự nóng lòng mụ căn bản không tìm ra đường về, chỉ chạy loanh quanh trong một phạm vi nhỏ.

Dựa theo thăm dò từ những ma đầu của Hàn Thạc, Hàn Thạc tin rằng một khi nữ nhân tu luyện sức mạnh Thủy hệ giết sạch đám Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc này, Tạp Lâm Na chắc chắn khó thoát chết!

“Mẹ nó, đem theo một người hay theo hai người thì cũng một như nhau thôi! Trong lòng Hàn Thạc do dự một chút, rồi cũng quyết định giúp cho mụ mập Tạp Lâm Na.”

Lệnh cho Kim Giáp thi cách đó không xa phá ra một thông đạo, rồi Hàn Thạc đột nhiên chui ra, quát to:

- Theo ta!

Tập Lâm Na đột nhiên thấy Hàn Thạc từ một vách tường đá chui ra giật bắn cả người, trong lúc vô tình chuẩn bị công kích hấn. Khi sắp ra tay mới phát hiện ra không phải là địch nhân. Trong lúc này Tập Lâm Na tâm hoảng ý loạn, vừa thấy có người dẫn đường bèn không chút nghĩ ngợi chui vào ngay.

Tập Lâm Na vừa tiến vào huyết động, Hàn Thạc vội vàng tiếp tục lao như điên về phía trước. Tập Lâm Na không chút nghĩ ngợi, không nói một câu gì, cầm cúi đi theo phía sau. Kim Giáp thi ẩn thân trong vách đá, cũng nhân cơ hội này bịt kín lại lối đi mà Tập Lâm Na vừa vào.

Ma đầu lúc trước thả ra không ngừng thăm dò mọi tình huống bên trong lòng núi, thêm nữa lại có Kim Giáp thi là vương giả bên trong ngọn núi này, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã lợi dụng con đường vừa mới mở ra ngoài ngọn núi này, mang theo Tập Mai Lệ Tháp đang thiêm thiếp, tiếp tục bắt đầu đại kế đào mạng của mình, hướng thẳng về phía trước lao đi.

Phía sau, Tập Lâm Na cầm cúi đi theo Hàn Thạc, vừa đi vào lòng núi tối tăm,蓦 lập tức phát hiện ra Tập Mai Lệ Tháp trong tay Hàn Thạc, kinh hãi thất thanh nói:

- Tiểu thư làm sao vậy, tiểu thư làm sao vậy?

Trong thanh âm蓦 mang theo sự quan tâm rất thực tình, có vẻ rất lo lắng.

Là một Trung vị thần, tốc độ Tập Lâm Na tự nhiên chẳng chậm hơn Hàn Thạc bao nhiêu. Đợi蓦 tiếp tục chạy tới gần hơn, Hàn Thạc bày vẽ linh tinh về những sự tình Tập Lâm Na vừa trải qua miêu tả một lần, rồi quát khê:

- Tạm thời bây giờ không phải lúc nói, người ôm Tập Mai Lệ Tháp, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi dãy Chưởng Vân. Chỗ này có hai Thượng vị thần thực lực phi phàm, còn có Thần thạch trời ban. Chúng ta chỉ có thoát chỗ này mới cao thủ tới mới có thể nắm chắc phần thắng.

Tiếp nhận Tập Mai Lệ Tháp từ tay Hàn Thạc,蓦 mập mờ nhãn cũng biết tình thế khẩn cấp, bay nhanh hướng về phía bầu trời trên dãy Chưởng Vân. Muốn dùng tốc độ nhanh nhất đưa Tập Mai Lệ Tháp rời khỏi quả núi nguy hiểm này.

- Xuống đây!

Hàn Thạc hét lớn. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Tập Lâm Na, hấn vội vàng giải thích:

- Dãy Chưởng Vân là chướng ngại thiên nhiên. Chỗ này chướng khí khắp nơi, hơn nữa chướng khí kỳ lạ còn có tác dụng làm trở ngại Thần hồn thăm dò. Chúng ta chỉ có chạy trong dãy Chưởng Vân này rồi từ từ ra ngoài mới là an toàn nhất. Một khi người bay lên trời, thoát ly khỏi sự bao phủ của chướng vân, chúng ta sẽ mất đi chướng ngại thiên nhiên này, lập tức bị phát hiện truy giết sát ngay!

Tập Lâm Na chỉ vì quá bối rối về tình huống của Tập Mai Lệ Tháp nên mới sơ ý như vậy, bây giờ vừa nghe Hàn Thạc giải thích, lập tức hiểu được phương pháp của hấn mới là tốt nhất.蓦 vội vàng lao người xuống dưới, rồi thoáng nhìn Hàn Thạc về cầm kích, rồi bay về phía ngoài dãy Chưởng Vân.

Lúc này dựa vào tầm mắt của ma đầu, Hàn Thạc phát hiện ra mỹ nữ đầu bạc dẫn sáu Trung vị thần tu luyện Sinh Mạng pháp tắc, hai tay đầy máu từ trong núi vọt ra. Thần hồn蓦 quét qua, hết nhìn đông tới nhìn tây về nghi hoặc, cuối cùng đuổi tới bên Hàn Thạc và Tập Lâm Na, tốc độ cực nhanh, rõ ràng nhanh hơn hấn Tập Lâm Na.

- Mụ đuổi đến nơi rồi!

Hàn Thạc biến sắc, vội vàng nói với Tập Lâm Na đang hoảng hốt:

- Đi theo ta. Ngàn vạn lần không được phá hỏng bất kỳ cỏ cây gì, nếu không sẽ bị蓦 tìm được tung tích chúng ta!

Mỹ nữ đầu bạc chính vì phát hiện ra dấu vết do Tập Lâm Na lúc trước vội vàng mà để lại, mới có thể phán đoán ra chính xác phương vị. Hàn Thạc sợ Tập Lâm Na một lần nữa trong lúc hoảng loạn mà thiếu cẩn thận, vội vàng nhắc nhở.

- Người giữ tiểu thư, dẫn nàng rời khỏi đây bình an nhé. Ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn truy binh đi ra xa!

Tạp Lâm Na liên tiếp lầm lẫn, tựa hồ ý thức được mình cũng không thể đưa Tạp Mai Lệ Thập còn sống ra khỏi dãy Chướng Vân. Mụ thấy Hàn Thạc dưới tình huống này lại bình tĩnh đến đáng sợ, cảm thấy để mụ dẫn truy binh ra xa, thì tỷ lệ Tạp Mai Lệ Thập còn sống mới có thể lớn nhất. Do đó căn bản không hỏi ý kiến của Hàn Thạc, đưa Tạp Mai Lệ Thập ẩn vào tay Hàn Thạc, còn mình thì cố ý lưu lại một vài tung tích, chạy về phía một phương hướng khác. Hàn Thạc thậm chí chưa kịp ngăn cản mụ làm chuyện điên rồ này, thân ảnh mập mạp của mụ đã biến mất không thấy nữa. Nhìn hình bóng mụ dứt khoát đi xa, trong lòng Hàn Thạc nhất thời sinh ra vài phần kính ý. Biết nữ nhân này mặc dù đối xử với người khác lạnh lùng hơi bất lưu tình một chút, nhưng khi đến lúc mấu chốt quả thật có thể tín nhiệm được.

Mụ vừa đi như vậy, Hàn Thạc biết mụ rất có thể dữ nhiều lành ít. Nhưng đây là quyết định của mụ nên Hàn Thạc cũng không cản trở. Vào thời khắc mấu chốt này cũng không tiếp tục cảm khái nữa, hấn sai một con ma đầu đi theo mụ, còn mình thì đi ngược lại với hướng của mụ.

Có mụ liễu chết dẫn dụ, Hàn Thạc quả nhiên phát hiện ra nữ nhân băng giá đó hướng về phía mụ đuổi tới, dãy Chướng Vân không đâu không có chướng khí, tầm nhìn cực thấp, lực cảm ứng Thần hồn cũng bị ảnh hưởng nhiều. Vừa rời khỏi Hàn Thạc, Tạp Lâm Na dự tính làm vật hy sinh ngược lại trở nên tỉnh táo lạ thường, rốt cuộc không phạm một sai lầm ngớ ngẩn nào nữa, dựa vào tình thế đặc thù của dãy Chướng Vân, thủy chung bảo trì một khoảng cách thích hợp với truy binh.

Ba ngày sau, khoảng cách giữa hai người chia nhau hai đường càng lúc càng lớn. Còn Hàn Thạc cũng đã tới phía ngoài dãy Chướng Vân. Ma đầu trong dãy Chướng Vân không thể duy trì liên lạc với Đinh Linh ở khoảng cách quá xa, do đó Hàn Thạc không thể không thu con ma đầu đi theo sau Tạp Lâm Na trở về. Từ nay hẳn sẽ không biết sinh tử của Tạp Lâm Na nữa.

Đi ra khỏi dãy Chướng Vân không lâu lắm, phía trước Hàn Thạc xuất hiện một con sông lớn rất rộng. Không hề do dự, Hàn Thạc mang cô gái xấu xí Tạp Mai Lệ Thập vẫn còn thiêm thiếp đi tới. Sau khi thăm dò không có ai, Hàn Thạc dùng Ma Nguyên lực phát ra Ma Động Cửu Thiên thuật. Tốc độ được đề cao đến mức tận cùng. Một thời gian khá lâu mới qua được con sông lớn này, đi tới một cái đầm lầy.

“A... à...”

Mãi đến lúc này, Tạp Mai Lệ Thập thiêm thiếp mấy ngày rồi bây giờ mới dần dần tỉnh lại.

Cặp mắt lơ mơ mấy hôm bây giờ dần dần khôi phục. Thần hồn Tạp Mai Lệ Thập đã từ từ được điều chỉnh. Còn Hàn Thạc lúc này cũng nhân cơ hội đặt Tạp Mai Lệ Thập lên một cái gò nhô lên giữa đầm lầy, bảo trì khoảng cách vài bước với Tạp Mai Lệ Thập, đợi cho nàng hoàn toàn tỉnh hẳn.

Tạp Mai Lệ Thập sở dĩ thiêm thiếp như vậy đều là vì sức mạnh Sinh Mạng của Dịch Tư Tạp làm ảnh hưởng tới Thần hồn của nàng, hình thành trói buộc sinh mạng năng lượng của nàng, hơn nữa Thần thể lại bị thương nặng từ mụ mỹ nữ lãnh khốc diễm lệ, do đó đến lúc này mới tỉnh lại được.

- Đây... Đây là nơi nào? Tại sao chỉ có một mình người. Những người kia đâu? - Rốt cục Tạp Mai Lệ Thập cũng chậm chậm mở đôi mắt tam giác. Nàng liếc mắt thấy Hàn Thạc đứng cách đó không xa, nhú mày hỏi về rất suy yếu.

Hàn Thạc khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Họ hẳn là toàn bộ đã chết rồi. Đến cả Tạp Lâm Na chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít. Ai...

Thở dài một chút. Hàn Thạc đem mọi việc phát sinh ở dãy Chướng Vân thuật lại cho Tạp Mai Lệ Thập một lần.

Nàng chăm chú nghe Hàn Thạc nói về mọi việc xảy ra, vẻ mặt vẫn thản nhiên, nhưng hẳn lại phát hiện từ con mắt tam giác của nàng sự bi thương và thương tâm.

- Đã chết rồi. Đã chết rồi à... đến cả Tạp Lâm Na cũng đã chết rồi... là lầm lẫn của ta. Là ta không ngờ tới sẽ có hai Thượng vị thần. Nếu không phải ta làm việc lỗ mãng thì họ đã không chết... - Lát sau, con mắt tam giác của Tạp Mai Lệ Thập ngập nước mắt, thì thào tự trách mình.

Cô gái xấu xí này quả hơi khó nhìn, nhưng khi Hàn Thạc nhìn thấy nàng thật sự thương tâm vì những người đã chết vì nàng, hẳn cảm thấy nàng thật sự là một thủ lĩnh không tệ. Lúc này Hàn Thạc cảm thấy mình hẳn phải nên làm cái gì đó. Suy nghĩ một chút, hẳn trầm giọng nói:

- Không phải lầm lẫn của ngươi. Ngươi đừng nên tự trách mình. Trước mắt cũng không phải là lúc ngươi tự trách. Chúng ta bây giờ phải mau chóng trở lại Âm Ảnh thành, tập hợp cao thủ trong thành tới đây Chưởng Vân diệt những người này đi, hủy diệt Thần thạch trời ban trong ngọn núi này!

- Không sai. Ta muốn cho chúng nợ máu trả bằng máu. Những tên này đừng mơ sống sót rời khỏi dãy Chưởng Vân! - Tập Mai Lệ Thập phần nộ gầm lên, thoáng cái đã đứng lên, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Âm Ảnh thành. Nhưng khi nàng vừa đứng lên, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, nhận ra bụng đã được băng bó những vết thương.

- Là người giúp ta băng bó hả? Trong lòng núi cũng là người mang ta ra ngoài à? - Tập Mai Lệ Thập vô tình nhìn xuống bụng, đôi mắt tam giác nhắm Hàn Thạc vài giây, hỏi về nghi ngờ.

- Ủ, ngươi bây giờ bị trọng thương, tốt nhất đừng vọng động thần lực. Ta sẽ dẫn ngươi mau chóng quay lại Âm Ảnh thành! - Hàn Thạc khẽ gật đầu.

Thấy Hàn Thạc thừa nhận, Tập Mai Lệ Thập dò xét Hàn Thạc trong chốc lát vẻ quái dị, lát sau dứt khoát cam đoan nói:

- Chuyện này cho qua đi. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ bảo hộ ngươi trong Âm Ảnh thành. Vô luận ngươi trêu vào ai ở đó, ta cũng sẽ trợ giúp ngươi! Cho dù ngươi và Đường Na gây thành mâu thuẫn, ta cũng sẽ giúp ngươi!

- Vậy ta cảm ơn trước! - Hàn Thạc cười cười, bước tới vươn tay nắm cánh tay Tập Mai Lệ Thập, toàn lực mang nàng đi về hướng Âm Ảnh thành.

700. Chương 700:ta Thấy Ngươi Thuận Mắt Nhất!

Tập Mai Lệ Thập thân bị trọng thương, trên đường đi đương nhiên là do Hàn Thạc chiếu cố. Nhờ hẳn dùng những thuốc men do mình tự luyện chế, vết thương nàng ta khép lại với tốc độ rất nhanh, đến cả băng hàn khí trong cơ thể cũng bị đàn dược từ từ hòa tan vài phần.

Tập Mai Lệ Thập thấy Hàn Thạc không phải là một thầy thuốc, nhưng lại có thể luyện chế ra những thuốc men còn thần kỳ hơn cả những thầy thuốc, thầm nghĩ mình quả nhiên nhất được bảo bối, nàng là người bị trọng thương nên có thể thấy được rõ nhất sự thần kỳ của những vị thuốc từ Hàn Thạc. Trên đường đi nàng cứ bám riết lấy hẳn liên tục hỏi về vấn đề này.

Loại thuốc này cũng không thuộc về phạm trù ma công nên Hàn Thạc cũng không sợ địch nhân cường đại của Ma tôn Cổ Thiên Tà thông qua điểm này mà tìm được hẳn, do đó hẳn tha hồ mà khoác loác làm Tập Mai Lệ Thập như lọt vào trong sương mù, nói là một lão dược sư lâu năm ở Kỳ Áo đại lục truyền thụ cho hẳn, khiến cho Tập Mai Lệ Thập cũng tin là thật, liền nói hóa ra vị diện cấp thấp cũng có kỳ nhân.

Dãy Chưởng Vân cách Âm Ảnh thành rất xa, Hàn Thạc mang Tập Mai Lệ Thập bay nửa tháng, trong khoảng thời gian này hai người đi chung rất vui vẻ. Hàn Thạc cũng kể vài chuyện thú vị ở Kỳ Áo đại lục cho Tập Mai Lệ Thập nghe, rồi thỉnh thoảng thêm vào một vài kiến thức ở trên địa cầu, cô nàng nghe thể tặc lưỡi lấy làm kỳ, tâm tình buồn rầu do những thủ hạ vừa chết cũng dần dần chuyển biến tốt hơn.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Hàn Thạc biết Tập Mai Lệ Thập vì tướng mạo xấu xí, thêm nữa tính tình nóng nảy nên cơ hồ không có bằng hữu nào, thỉnh thoảng có một hai bằng hữu cũng là nữ, tỷ như Đường Na cũng là một trong số đó. Còn bằng hữu là nam nhân thì cơ hồ không có lấy một người nào, ai nấy nhìn thấy nàng là tránh xa, hoặc là đặt nàng trở thành chủ nhân mà thờ phụng, làm nàng cảm thấy rất vô vị.

Nàng hiểu được tướng mạo mình cực xấu, do đó đem toàn bộ tinh lực vào việc tu luyện. Lâu ngày tính cách nàng trở nên nóng nảy, rất dễ cuồng bạo, tính cách càng ngày càng quái dị, thêm nữa thực lực và thân phận nàng lại rất cao, càng làm cho không có bao nhiêu người dám trêu chọc nàng, nàng dần dần biến thành một dị nhân ở Âm Ảnh thành - Một ác nữ không ai dám trêu chọc.

Nhưng trong khoảng thời gian này, nàng bị thương nên lại thân cận với mình, Hàn Thạc mới phát hiện ra bản tính Tạp Mai Lệ Thấp kỳ thật không tệ, vì ai nấy đều đối đãi với nàng như vậy, nên làm cho nàng trở nên càng lúc càng cố quái.

Trước khi trở lại Âm Ảnh thành, trong quá trình hai người gần nhau mười mấy ngày ngắn ngủi, ngược lại đã trở thành đôi bạn tốt. Hàn Thạc trị liệu thương thể trên người nàng, nhân cơ hội thỉnh thoảng thỉnh giáo nàng một vài vấn đề về sức mạnh Hủy Diệt. Tạp Mai Lệ Thấp cũng không biết Hàn Thạc tu luyện cả sức mạnh Hủy Diệt, mặc dù hơi lạ không hiểu vì sao hắn lại hỏi nàng về phương diện này, nhưng vẫn gắng giải cho Hàn Thạc những gì mà nàng đã thể ngộ khi tu luyện.

Tạp Mai Lệ Thấp đích xác cực xấu, nhưng ở Âm Ảnh thành ai cũng biết nàng là thiên tài về tu luyện sức mạnh Hủy Diệt. Điểm này thì Hàn Thạc cũng có hiểu được rất sâu. Ngắn ngủi thời gian mười mấy ngày, với những giảng giải về sức mạnh Hủy Diệt của một Thượng vị thần, Hàn Thạc có một hiểu biết sâu hơn rất nhiều đối với sức mạnh Hủy Diệt, trước kia rất nhiều thứ mơ hồ không rõ, đột nhiên sáng sủa ra nhiều.

Hóa thân ngoại thân vẫn định trệ không thể thoát ra khỏi cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ, cũng nhờ vào sự trao đổi hàng ngày với Tạp Mai Lệ Thấp, đột nhiên linh ngộ được, lập tức ở trong Vạn Ma đỉnh lâm vào trạng thái yên lặng chờ đột phá.

Hai người phát giác ra thời gian qua rất nhanh. Trong lúc bất tri bất giác, mười bảy ngày đã qua, Hàn Thạc và Tạp Mai Lệ Thấp đã về tới Âm Ảnh thành.

Có ác nữ Tạp Mai Lệ Thấp của Âm Ảnh thành này, trên đường đi Hàn Thạc cơ hồ không gặp phải trở ngại gì, cùng nàng đi thẳng tới trung tâm thành nơi đóng đô của gia tộc Tái Nhân Đặc.

Gia tộc Tái Nhân Đặc ở trung ương Âm Ảnh thành, cũng là phủ thành chủ Âm Ảnh thành, là một gia tộc cổ xưa nhất ở đây. Nhà Tái Nhân Đặc lớn mạnh hơn nhiều gia tộc Lai Phát Tư. Khi đám Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc nhìn thấy Hàn Thạc đỡ Tạp Mai Lệ Thấp tiến vào, lập tức đã tạo nên sóng gió ở gia tộc này.

Thoáng cái cả gia tộc Tái Nhân Đặc tựa hồ đều bận rộn, những Thần Vệ và những trưởng bối của gia tộc ai nấy thần sắc khẩn cấp vây kín lấy Tạp Mai Lệ Thấp, đều hỏi han loạn xạ về rất lo lắng.

Ở gia tộc Tái Nhân Đặc, Tạp Mai Lệ Thấp mặc dù tướng mạo xấu xí một chút, song vì thực lực nàng cao siêu nên địa vị trong gia tộc rất cao. Nàng lại còn là con gái thành chủ, nên lại càng được coi trọng trong gia tộc. Bây giờ thấy nàng bị trọng thương, cả gia tộc Tái Nhân Đặc đều cuống quýt, ai nấy ủa vào hỏi han ồn ào như cái chợ.

Mãi đến khi tộc trưởng gia tộc Hoa Lai Sĩ Tái Nhân Đặc hiện đang là thành chủ Âm Ảnh thành tới nơi, tất cả mới yên lặng lại.

Hoa Lai Sĩ chính là phụ thân của Tạp Mai Lệ Thấp, là một cường giả tu luyện sức mạnh Hắc Ám có thực lực Thượng vị thần mật kì, trên người lão có uy thế không giận tự uy. Lão có một mái tóc đen bù xù, hai mắt màu xám đen ẩn hiện thần quang lấp lánh, lão cao quá hai thước, hình thể bư hãn, vừa tới chỗ này giống như một quả núi cao vòi vọi với khí thế bức người.

- Chuyện gì thế? - Vừa đi tới, Hoa Lai Sĩ vươn tay đỡ lấy Tạp Mai Lệ Thấp, trầm giọng quát.

- Bên trong dãy Chương Vân có một khối Thần thạch trời ban. Việc này tình báo chúng ta cũng không biết, khi con mang người tới đó, phát hiện ra có hai Thượng vị thần... - Tạp Mai Lệ Thấp thấy phụ thân vừa tới, đem sự tình vừa trải qua nói lại cho Hoa Lai Sĩ biết.

Đợi Tạp Mai Lệ Thấp nói xong, Hoa Lai Sĩ có vẻ ngưng trọng, nói:

- Con ở nhà dưỡng thương, sự tình còn lại không cần phải xen vào, ta sẽ phái người xử lý!

- Không, con muốn tới đó, con muốn nhìn thấy những tên đó chết trước mặt chúng ta! - Tạp Mai Lệ Thấp lạnh lùng nói, xem ra cái chết của những người này làm nàng rất tự trách.

- Ta nói con ở nhà dưỡng thương thì cứ dưỡng thương cho ta, thương thể không ổn, con không thể đi được!

Hoa Lai Sĩ cự tuyệt rất dứt khoát, quay đầu lại phân phó cho một trung niên ôn hòa:

- Lão Nhị, xem thương thể nó cho ta!

- Biết rồi, đại ca.

Đệ đệ Hoa Lai Sĩ tên là An Đức Liệt khề gặt đầu, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ đảm bảo thương thế của nó khôi phục với tốc độ nhanh nhất, đại ca người không cần lo.
- Ủ.

Hoa Lai Sĩ nghe em ruột mình nói như vậy lập tức yên lòng, đang chuẩn bị rời đi xử lý chuyện này, đột nhiên thấy Hàn Thạc đang đứng ở bên cạnh hết nhìn đông tới nhìn tây vẻ nhàm chán, lão khề sừng sốt, thoáng nghĩ một chút, rồi nói về thân thiện :

- Người gọi là Bồ Lai Ân à?

- Dạ, ta là Bồ Lai Ân. - Vừa thấy Hoa Lai Sĩ, người có quyền thế lớn nhất Âm Ảnh thành đột nhiên mở miệng hỏi mình, Hàn Thạc cũng hơi sừng sốt, nhưng không có biểu hiện gì hoảng loạn, khề gặt đầu vẻ rất trấn định, không cứng cũng không mềm.

Về trấn định của Hàn Thạc tự nhiên làm Hoa Lai Sĩ có chút kinh dị, trong lòng âm thầm khề gặt đầu, sau đó lại mỉm cười nói:

- Cám ơn người đã cứu Tật Mai Lệ Thập, người cầm lấy huy chương này, ngày sau nếu gặp phải khó khăn gì, có thể cầm huy chương này tới gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta xin giúp đỡ.

- Ồ. Cám ơn. - Hàn Thạc cũng không khách khí, thuận miệng cám ơn rồi nhận lấy huy chương do Hoa Lai Sĩ đưa cho. Huy chương có màu xanh đen, trên đó có tiêu chí đồ án của gia tộc Tái Nhân Đặc, cầm rất nặng, cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, thoạt nhìn rất tinh xảo.

- Được rồi, ta có chuyện đi trước. Tiểu nữ không có bằng hữu gì, người sau này nếu rảnh có thể tới nhà Tái Nhân Đặc, ta nghĩ nó sẽ rất hoan nghênh người đó. - Cười cười vẻ hữu hảo, Hoa Lai Sĩ dẫn một đội Thần Vệ âm trầm rời đi nhanh chóng, lập tức biến mất khỏi tầm mắt Hàn Thạc.

Là một nam nhân quyền thế lớn nhất Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, khi đối xử với địch nhân thường thường đều là đuổi tận giết tuyệt không hề bỏ qua, những gia tộc bị hắn tiêu diệt nếu không phải một trăm chắc cũng phải vài chục. Hắn có thể vươn lên được ở gia tộc Tái Nhân Đặc có thể nói là đạp lên xác người khác, tuyệt không phải hạng người từ thiện gì.

Nhưng khi đối đãi với bằng hữu thì Hoa Lai Sĩ lại rất khảng khái không hề keo kiệt, chỉ cần là minh hữu và không có xung đột ích lợi với hắn, hắn sẽ có biểu hiện rất thân thiện. Việc này giải thích tại sao lão chấp chưởng Âm Ảnh thành nhiều năm, thành này trước giờ vẫn luôn luôn vững vàng.

Sau khi Hoa Lai Sĩ biến mất trước mắt Hàn Thạc, An Đức Liệt mỉm cười không ngừng khuyên bảo Tật Mai Lệ Thập. Nàng cũng biết phụ thân mình mặc dù bình thường rất sùng ái mình, nhưng một khi lão đưa ra quyết định gì, không có bất luận kẻ nào có thể sửa đổi được. Mất thấy phụ thân đã đi, nàng ồn ào cự nự vài câu rồi cũng chỉ biết nhận mạng. Lúc này An Đức Liệt bắt đầu an bài một vài thầy thuốc tới khám cho Tật Mai Lệ Thập.

- Không cần mời thầy thuốc gì, Bồ Lai Ân đã giúp cháu ổn định thương thế rồi. Chỉ cần cháu lợi dụng Thần tinh điều dưỡng một thời gian, trong vòng một năm cũng sẽ khôi phục như lúc ban đầu! - Tật Mai Lệ Thập sốt ruột hét lên, ra hiệu cho An Đức Liệt không cần lãng phí thời gian.

Nghe Tật Mai Lệ Thập la hét cần Thần tinh để điều dưỡng một thời gian, Hàn Thạc âm thầm cười khổ không thôi. Thầm nghĩ đại gia tộc quả nhiên không hổ là đại gia tộc. Đến cả Thần tinh trân quý như vậy mà cũng có thể dùng để điều dưỡng thương thế.

Hắn cũng không biết đó là vì Tật Mai Lệ Thập chính là một nhân vật đặc thù của gia tộc Tái Nhân Đặc, một thiên tài có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà tu luyện tới Thượng vị thần, cho dù có xấu xí như ác quỷ cũng sẽ được đãi ngộ trọng thị nhất. Đối là đệ tử gia tộc khác, chắc không có được đãi ngộ tốt như nàng ta, đừng nói dùng Thần tinh khôi phục thương thế, đến cả cơ hội dùng Thần tinh để gia tăng thần lực cũng phỏng chừng không có. Chênh lệch này là sự thật. An Đức Liệt hiển nhiên không tín nhiệm Hàn Thạc, nghe Tật Mai Lệ Thập vừa nói như vậy cũng ngọt nhạt khuyên nhủ:

- Nên mời thầy thuốc chứ, bằng hữu của cháu dù sao không phải là thầy thuốc chuyên nghiệp, có một số việc không có khả năng làm được đâu.

- Nhị thúc người thật phiền toái. Cháu và Bố Lai Ân cùng nhau trở về, cháu hiểu hẳn hơn người nhiều.

Tạp Mai Lệ Tháp không nhịn được kéo bụng ra để cho An Đức Liệt nhìn vết thương của mình, nói:

- Người xem, nhờ có thuốc của Bố Lai Ân, vết thương của cháu hơn mười ngày qua đã toàn bộ khép lại! Người nói một thầy thuốc bình thường có thể làm được như vậy không?

Thần có thực lực càng mạnh, thân thể một khi bị thương, thời gian vết thương khép lại cũng sẽ càng chậm. Thời gian khôi phục thương thể cũng càng dài. Tạp Mai Lệ Tháp là một Thượng vị thần, loại vết thương xuyên thủng Thần thể như thế này cho dù có sự trị liệu của thầy thuốc, ít nhất cũng phải một tháng mới có thể khôi phục. Còn Hàn Thạc chỉ dùng thuốc mình luyện chế, nhưng lại làm thời gian khôi phục rút ngắn một nửa.

- Ủa!

An Đức Liệt không phải người không có kiến thức, chỉ cần liếc mắt nhìn vết thương ở tiểu phúc của Tạp Mai Lệ Tháp lập tức hô lên, nhìn Hàn Thạc có chút không dám tin, dò xét hẳn trong chốc lát, rồi hỏi:

- Này, Bố Lai Ân, người tên là Bố Lai Ân à? Vết thương của Tạp Mai Lệ Tháp là do người bằng bó sao?

- Nhị thúc nói nhiều quá, mau cho cháu vài khối Thần tinh đi mà, bây giờ cháu phải nhanh chóng khôi phục thương thể trong cơ thể! - Thấy An Đức Liệt vẫn còn bán tín bán nghi, Tạp Mai Lệ Tháp không nhịn được thúc giục. An Đức Liệt đánh giá Hàn Thạc vài lần về quá dị, rồi không còn hỏi han hẳn gì nữa, gật đầu rời đi.

Hàn Thạc phát hiện ra trong khi Tạp Mai Lệ Tháp nhờ An Đức Liệt đem Thần tinh cho nàng, một vài đệ tử gia tộc Tái Nhân Đặc chung quanh ai nấy đều lộ ra thần sắc hâm mộ, xem ra họ không phải là thiên tài nên không được hưởng thụ chế độ đãi ngộ như Tạp Mai Lệ Tháp.

- Bố Lai Ân, người trước hết ở lại nhà chúng ta một thời gian, chờ thương thể ta khôi phục tốt hơn sẽ cảm ơn người nhiều hơn. - Tạp Mai Lệ Tháp mời.

- Thôi, ta không quen ở gia tộc các người, nhưng ta sẽ ở lại Âm Ảnh thành một thời gian, chờ thương thể người khôi phục, ta sẽ tới gặp người. - Ở đây có vài đại gia tộc xa xưa, luôn có những phiền toái như vậy. Trước mắt Hàn Thạc sợ nhất là phiền toái, do đó không muốn chọc vào nó.

- Xú tiểu tử, không cần chờ thương thể ta hoàn toàn khôi phục, cách một hai tháng phải đến thăm ta, cho dù chỉ nói chuyện chơi với ta cũng tốt mà. Ta không có bạn tâm đầu ý hợp trong Âm Ảnh thành, cho dù cũng có vài bằng hữu, nhưng họ đến chơi với ta cũng tựa hồ có vài mục đích, ta thấy người thuận mắt nhất. Nhớ nhé, nếu người không thường xuyên đến thăm ta, chỉ cần người còn ở Âm Ảnh thành, ta cũng sẽ tìm được người đó! - Mắt thấy Hàn Thạc quyết tâm muốn đi, Tạp Mai Lệ Tháp cũng không ngăn trở, nhưng con mắt tam giác lại trừng trừng uy hiếp hẳn.

Cười khở khở gật đầu, Hàn Thạc xem như hứa với nàng, đợi khi nhìn thấy Tạp Mai Lệ Tháp cười hắc hắc về hài lòng, mới đi ra khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc.

Tạp Mai Lệ Tháp mặc dù xấu xí, nhưng khi Hàn Thạc gần nàng, hẳn lại phát hiện nàng không có tâm cơ gì với mình. Nàng đối đãi với mình hoàn toàn thuộc về tình bằng hữu, không có lấy một điểm tư tâm gì khác, điều này làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

Đường Na và Hàn Thạc coi như bằng hữu. Quan hệ giữa hai người coi như là rất hợp, nhưng Hàn Thạc lại biết Đường Na muốn hắn ở lại, thực chất là muốn lôi kéo hắn vào gia tộc Lai Phát Tư. Nàng nhiệt tình như vậy cũng chỉ muốn lung lạc hắn, thật ra nàng vì giá trị rất lớn của mình, chứ không phải giống như Tạp Mai Lệ Tháp không hề có mục đích gì.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Thạc khẽ thở dài một tiếng, thầm nghĩ chẳng trách Tạp Mai Lệ Tháp nói cho dù nàng không có nhiều bằng hữu, nhưng cũng không phải toàn bộ đều không có mục đích thân cận với nàng. Nàng là ai? Nàng là thiên tài của gia tộc Tái Nhân Đặc, là con gái mà thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ coi trọng nhất, người ta thân cận với nàng, dù gì cũng không có khả năng không có tư tâm.

Tỷ như, Đường Na...

Trong lòng nghĩ lung tung...

Dưới sự phân phó của Táp Mai Lệ Thập, không có người nào của gia tộc Tái Nhân Đặc dám ngăn trở Hàn Thạc đi ra. Đến khi hấn lại đi đến ngã tư đường lớn nhất ở Âm Ảnh thành, nghĩ xem mình tiếp theo nên làm cái gì, đột nhiên cảm ứng được tin tức Tiểu Khô Lâu truyền đến.

Lâu rồi Hàn Thạc không nghe Tiểu Khô Lâu truyền tấn, trong lòng cảm thấy rất ám áp, tìm thuê một tu luyện tràng rất bình thường. Hấn triệu hoán ra Tiểu Khô Lâu, chuẩn bị hỏi xem nó truyền tấn làm gì.

- Phụ thân, Vong Linh giới đã hoàn toàn bị chúng con thu phục. Ở đại lục này khí tức Tử Vong rất đậm đặc, chúng con thương lượng một chút, cảm thấy nên phát triển trên đây! - Khi Tiểu Khô Lâu đến trước mặt Hàn Thạc, hấn mở miệng nói tiếng như trẻ con, làm Hàn Thạc giật mình hết hồn.

701. Chương 701:buông Tay

Nhóm sáu người Tiểu Khô Lâu, Kim Giáp thi, Mộc Giáp thi, Thủy Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Thổ Giáp thi xếp hàng ngang trong kết giới đặc thù, sáu sinh mạng mới có trí tuệ, ai nấy tràn ngập kỳ vọng nhìn Hàn Thạc, đợi ý kiến của hấn.

Trong sáu người, Tiểu Khô Lâu đã là một Hạ vị thần tu luyện sức mạnh Tử Vong, hơn nữa đạt tới cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ. Bốn người Mộc Giáp thi, Hỏa Giáp thi, Thổ Giáp thi, Thủy Giáp thi trong khoảng thời gian này vì đều có kỳ ngộ, cũng thay nhau thành Hạ vị thần các loại hệ, Mộc Giáp thi thu được năng lượng Cây Sinh Mạng, cũng giống với Tiểu Khô Lâu đạt tới cảnh giới Hạ vị thần trung kỳ.

Ngoại trừ Kim Giáp thi ra, thực lực năm người đều được đề cao kinh người, hơn nữa ngoại trừ hấp thu sức mạnh của những vị Thần xong phát sinh ra những biến hóa, mỗi một người trong số đó còn có thiên phú của hệ mình, trời sinh đã hiểu được cách vận dụng sức mạnh kim mộc thủy hỏa thổ, với loại thiên phú này mà tu luyện sức mạnh ảo nghĩa (ảo nghĩa: ý nghĩa thâm ảo) của các loại hệ, Hàn Thạc không dám tưởng tượng họ tương lai sẽ biến thành loại người nào.

Lực lượng nguyên tố các loại hệ trên Chúng Thần đại lục toàn bộ đều rất nồng đậm, nơi này đích xác rất thích hợp cho họ tu luyện, song Chúng Thần đại lục rất nhiều phái hệ, rất nhiều địa phương đầy tranh đấu nguy hiểm. Sáu người này mặc dù có trí tuệ, nhưng Hàn Thạc lại vẫn lo lắng, hướng chỉ họ cũng không thể toàn bộ ở chung với hấn, bằng không thì đối với cả bản thân họ lẫn Hàn Thạc, cả hai bên đều rất thích được ở với nhau.

Hàn Thạc cũng hơi khó xử, do dự không quyết, không biết rốt cuộc phải làm sao mới quyết định được vấn đề đi ở của sáu người.

- Phụ thân, chúng con nghĩ ra rồi, chúng con sẽ một mình hướng ra ngoài mà hành động. Người yên tâm đi, ở Vong Linh giới một thời gian dài như vậy, chúng con biết cần làm gì để ứng phó với nguy hiểm. Chúng con cũng hiểu một vài tình huống ở đại lục này rồi, người cứ để cho chúng con ly khai đi. - Thời gian Tiểu Khô Lâu đi theo Hàn Thạc là dài nhất, cũng là người tiến hóa nhanh nhất trong đoàn người này, hấn thấy Hàn Thạc có vẻ khó xử, mở miệng đề nghị.

- Làm sao như vậy được, nơi này không thể so với Vong Linh giới được, trên Chúng Thần đại lục có rất nhiều cường giả thực lực rất mạnh, một người một mình hành động rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm không thể tưởng tượng được. Ta sao có thể yên tâm được chứ! - Hàn Thạc đau đầu vô cùng. Hấn đã bỏ rất nhiều cảm tình vào sáu sinh mạng mới này, chỉ cần nghĩ tới việc họ có thể gặp phải hung hiểm, thì thà để họ vĩnh viễn ở lại Vong Linh giới còn hơn.

- Phụ thân, chỉ gặp phải nguy hiểm chúng con mới có thể phát triển chứ. Yên tâm đi phụ thân, chúng con đều có bản năng thiên phú, chỉ cần sinh sống ở chỗ thích hợp, gặp phải nguy hiểm gì chúng con cũng có thể đào thoát mà. Phụ thân, Vong Linh giới chỉ có khí Tử Vong là nhiều, căn bản không thích hợp cho năm người chúng con phát triển, chúng con muốn trở nên cường đại hơn nữa, không muốn dựa mãi vào sức mạnh của phụ thân, chúng con cũng đã lớn cả rồi! - Thổ Giáp thi hàm hậu vuốt đầu, ưỡn ngực, lớn tiếng nói.

Trong mắt Hàn Thạc, sáu tên gia hỏa này đều là hài tử còn chưa trưởng thành, mặc dù hẳn biết chúng dựa vào bản năng thiên phú, ở một vài địa phương đặc thù đích xác rất an toàn, nhưng cũng không dám buông tay để cho họ đi.

- Phụ thân, chúng con biết một vài tình thế đại lục này, sau khi đi khỏi, chúng con cũng sẽ tách ra đi tới những Thâm Uyên khác. Tiểu Thủy sẽ đi Thần Vực của Thủy thần, tiểu Mộc sẽ đi Thần Vực Sinh Mạng. Ở địa phương này toàn là người đầu tu luyện cùng một loại sức mạnh áo nghĩa, chỉ cần chúng con không làm loạn gây chuyện thị phi, hẳn là sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Chỉ khi tiếp xúc với những sinh mạng cường đại này, chúng con mới có thể tiến hóa nhanh hơn và biến thành mạnh mẽ hơn. - Tiểu Khô Lâu nhìn Hàn Thạc, tiếp tục thử thuyết phục hẳn.

Mấy người khác cũng mồm năm miệng mười, họ tựa hồ đã thương lượng với nhau rất kỹ nên làm như thế nào ở Vong Linh giới rồi, ai nấy đều đưa ra lý do, ai nấy cũng đưa ra những phương pháp ứng phó địch nhân. Những lời liên tục từ miệng những người này nhiều điều quả rất ngây thơ, nhưng cũng có vài thứ thật sự rất chính xác. Xem ra chúng cũng không phải nhất thời xúc động.

Hàn Thạc nghe sáu tiểu tử trần tình thảo luận mà cười khổ, đột nhiên có loại cảm giác nhi tử đã lớn lên muốn tự mình làm chủ. Loại cảm giác này làm hẳn có chút vui mừng, nhưng cũng hơi bồi hồi, trong lòng có vẻ bứt rứt không vui lên được.

Song Hàn Thạc biết sáu người này nói cũng đích xác có chút đạo lý. Dựa theo ý kiến của họ, Vong Linh giới đã bị họ chiếm rồi, ở đó rốt cuộc không có người hoặc vật có thể uy hiếp tới họ. Tựa như Hàn Thạc lúc trước cũng đi tới Chúng Thần đại lục, ở một thế giới không có đối thủ là một việc đau khổ rất bất lực. Nhất là khi người biết còn có một thế giới khác rộng lớn vô tận hơn nữa!

Nghĩ ngợi đủ đường, dưới sự cầu khẩn của sáu tiểu tử kia, lý trí rốt cuộc chiến thắng tình cảm. Hàn Thạc cuối cùng khẽ gật đầu bất lực, nói:

- Được rồi, ta đồng ý cho các người đi tới Thần Vực khác phát triển, có lẽ việc này đích thật là những kỳ ngộ thích hợp nhất với các người, nhưng các người nhất định phải đáp ứng ta một việc!

- Chúng con hứa! - Sáu tiểu tử kia đồng thanh nói.

- Vô luận làm sao cũng phải giữ được tính mạng mình!

Hàn Thạc trịnh trọng nói, dặn đi dặn lại:

- Chỉ có sống sót, các người mới có thể không ngừng tiếp tục cường đại, ngàn vạn lần nhớ kỹ điểm này cho ta!

- Biết rồi phụ thân, chúng con sẽ tự bảo vệ mình! - Tiểu Khô Lâu gật đầu, năm tiểu tử khác cũng tới tấp gật đầu.

- Còn nữa, chúng con cần phải bảo trì liên lạc, Ừm, cách năm mươi năm phải tập trung tới Không Linh thành ở Thần Vực Thời Không một lần, vô luận tình huống gì cũng phải mỗi năm mươi năm sau, cùng tới chủ thành Thần Vực thời không một lần cho ta, thời gian tính từ hôm nay trở đi, hiểu chưa? - Hàn Thạc dặn dò.

Nghe nói có thể một mình tự phát triển, sáu tiểu tử kia cùng đều tỏ vẻ đã hiểu, lập tức đồng ý cả.

Thấy họ hứng thú nhảy tưng lên, trong lòng Hàn Thạc cảm thấy bất lực, hiểu được họ đã lớn rồi, không muốn bị một Vong Linh giới nhỏ nhỏ trói buộc, việc này cũng là sự tình không có biện pháp.

Một thời gian sau, Hàn Thạc nửa bước cũng không rời khỏi tu luyện tràng mình mượn, luôn luôn ở cùng với sáu tiểu tử, giúp chúng biết về những hiểm ác ở Chúng Thần đại lục. Sau khi giảng giải rất nhiều tình thế và con người cho sáu tiểu tử nghe, nói cho chúng biết về những việc cần chú ý, loại người nào không thể tin, bằng vào kinh nghiệm của mình, Hàn Thạc đem tất cả thể ngộ của mình nói ra hết không giấu lại chút nào, cũng mặc kệ chúng có lĩnh ngộ được không.

Hai tháng sau, đến khi Hàn Thạc phát hiện ra mình thật sự chẳng còn gì có thể nói nữa, thấy sáu tiểu tử đã thuộc lòng những gì hẳn dạy, mới bất lực ra một bãi hoang ngoài Âm Ảnh thành, triệu hoán toàn bộ sáu tiểu tử này ra.

- Nhớ kỹ, nhất định phải còn sống cho ta! - Trước khi chia tay, Hàn Thạc dặn dò ngàn vạn lần, đến cả hần cũng cảm thấy mình càng ngày càng giống như một Lão thái gia già cả.

Nghe Hàn Thạc liên tục nói hai tháng trời, sáu tiểu tử vừa nghe Hàn Thạc có xu thế không muốn buông tay, ai nấy khổ sở, nhìn hần về đầy thương hại, chỉ cầu Hàn Thạc đừng tiếp tục giảng nữa.

- Tóm lại. Nhớ kỹ những lời ta, không được bỏ qua điểm nào, tự bảo vệ mình, đừng gây chuyện thị phi cho ta...

Sau khi Hàn Thạc nói đến khô cả lưỡi, rốt cục cũng ngừng lại, phát phát tay, nói về cô đơn:

- Hãy đi đi, đừng nán ná nữa, lão tử không tiễn các người!

- Phụ thân, tương lai người nhất định sẽ tự hào vì chúng con! - Sáu tiểu tử này ai nấy đều cam đoan, cũng có chút thương cảm, nhưng trong giọng nói xem ra là rất vui vì được Hàn Thạc giải thoát. Sau khi sáu tiểu tử cáo biệt Hàn Thạc, vội vàng vàng biến mất trước mặt hần, tựa hồ sợ Hàn Thạc tiếp tục nói nữa.

Mất thấy họ hóa thành những điểm nhỏ biến mất khỏi tầm mắt mình, Hàn Thạc bùi ngùi thở dài, hần biết sáu tiểu tử lần này ly khai không đơn giản như trở lại Vong Linh giới, sau này hần rút cuộc đừng mơ bằng vào một vong linh ma pháp mà gọi sáu người tới bên cạnh mình nữa. Song hần cũng không biết sáu tiểu tử vừa rời đi đó, tương lai không lâu nữa mang đến bao nhiêu chấn động khổng lồ ở Chúng Thần đại lục. Rất nhiều tinh phong huyết vũ ở Chúng Thần đại lục lại đều là do sáu tiểu tử này tạo ra, nhiều năm sau, khi sáu tiểu tử đó đã thành một phương bá chủ, hần mới ý thức được lần chia lìa hôm nay có nghĩa như thế nào ở Chúng Thần đại lục...

Khi trở lại Âm Ảnh thành, Hàn Thạc vẫn chưa thoát khỏi trạng thái cô đơn. Hần vừa đem thần bài và một viên tử tinh tề để vào thành, tên Thần Vệ thần thái ngạo mạn cầm thần bài của Hàn Thạc kiểm tra một chút, đột nhiên có sắc thái hơi quái dị.

- Người là Bồ Lai Ân hử? - Tên Thần Vệ ngạo mạn đột nhiên khách khí một chút, hỏi Hàn Thạc rất hòa khí.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc hỏi về khó hiểu:

- Sao cơ?

Lần trước Hàn Thạc và Tạp Mai Lệ Thập cũng không đi từ đại môn này tiến vào Âm Ảnh thành, nên Thần Vệ cũng không biết Hàn Thạc.

- Ách... cái này.... Tạp Mai Lệ Thập tiểu thư tìm người, nếu người là Bồ Lai Ân, vậy tốt nhất nhanh chóng đi gặp Tạp Mai Lệ Thập tiểu thư đi!

Thần Vệ hai tay nâng thần bài của Hàn Thạc trả lại, trả lại viên tử tinh tề cùng với thần bài. Hần không dám thu tiền!

Nghe hần nói thế, sắc mặt Hàn Thạc có vẻ khổ sở, lúc này mới nhớ tới Tạp Mai Lệ Thập có nói với hần, bảo hần cách một thời gian phải gặp nàng, xem ra thời hạn hai tháng cũng đã tới rồi. Lúc này, Hàn Thạc cũng ý thức được Tạp Mai Lệ Thập thần thông quảng đại đến như thế nào ở Âm Ảnh thành, một lần ra lệnh, đến cả Thần Vệ canh cửa ở đây mà không ngờ cũng nhận được tin.

- Biết rồi. - Hàn Thạc vỗ mặt đau khổ khẽ gật đầu, tiện tay lấy thần bài và tử tinh tề, đi vào trong thành.

- Này này, tiểu tử đó tại sao không cần nộp một viên tử tinh tề? Hần cũng không phải là người của gia tộc Tái Nhân Đặc mà? - Mấy người xếp hạng phía sau Hàn Thạc, cũng tới tấp phàn nàn.

- Câm mồm! Chúng ta làm việc không cần các người dạy, còn dám nói nhảm, tất cả không cho vào thành! - Tên Thần Vệ rất hòa khí với Hàn Thạc, lúc này sắc mặt đột nhiên lạnh lùng, quát to.

Mấy người vừa phàn nàn vừa thấy hần đột nhiên giận dữ, ai nấy cúi đầu không dám nhiều lời. Ở Âm Ảnh thành, gia tộc Tái Nhân Đặc chính là vương quyền, họ là người ngoài nhưng cũng đã nghe qua sự đáng sợ của gia tộc này, vừa thấy tên Thần Vệ quát lớn, đều đồng loạt ngậm miệng.

Thấy những người này bị đối xử như vậy, tâm tình Hàn Thạc cũng hứng khởi lên một chút, thầm nghĩ cảm giác có đặc quyền đích xác không tệ.

Lần trước từng có kinh nghiệm được Táp Mai Lệ Tháp dẫn tới gia tộc Tái Nhân Đặc, những tên thị vệ trước cửa đã nhận ra Hàn Thạc, thêm nữa Táp Mai Lệ Tháp sớm có dặn dò, Hàn Thạc được những Thần Vệ cung kính dẫn đường, đi thẳng tới nơi nàng tu luyện.

- Xú tiểu tử, mau lên đây, lâu thế rồi mới tới thăm ta! - Còn chưa đợi Hàn Thạc đi vào, từ một bình đài cao năm mươi thước chột văng lên thanh âm Táp Mai Lệ Tháp.

Bên trong gia tộc Tái Nhân Đặc cũng có những kết giới phòng ngự, thực lực không đến cảnh giới Trung vị thần căn bản không thể vượt qua sức mạnh của kết giới mà bay lên, Hàn Thạc mặc dù có thể dựa vào ma công bay tới bên cạnh Táp Mai Lệ Tháp, nhưng như vậy sẽ bại lộ thực lực mình, do đó hẳn thật thà bỏ lên từng tầng một.

- Ủa, Táp Lâm Na đại tỷ cũng về rồi à! - Vừa thấy mục mập độc nhãn Táp Lâm Na, Hàn Thạc cũng mở miệng vắn an. Mục còn sống xuất hiện ở đây, hẳn thật sự rất ngạc nhiên.

- Chào Bố Lai Ân, lần trước nhờ có người, bằng không ta và tiểu thư phỏng chừng đã khó có thể ra khỏi được lòng núi! Ta còn chưa cảm ơn người nữa, lần này người đã đến đây, ta sẽ nói lời cảm ơn người! - Táp Lâm Na nói xong đứng lên, vái hân theo một lễ tiết rất trang trọng ở Chúng Thần đại lục.

- Bất tất khách khí, đó là việc ta nên làm, chúng ta vốn là đồng đội mà! - Hàn Thạc cười cười về đầy hòa khí, vội vàng đi về phía mục mập, rồi đáp lại lễ nghi của mục.

- Được rồi được rồi, Táp Lâm Na, người đi làm việc ta giao cho người đi. - Táp Mai Lệ Tháp phát phát tay, ra hiệu cho Táp Lâm Na có thể lui ra ngoài. Táp Mục mập mỉm cười, lại hướng về phía Hàn Thạc khom người vái một lễ rồi mới ra khỏi chỗ này.

Đợi cho Táp Lâm Na đi ra, Táp Mai Lệ Tháp mới hậm hực nói:

- Khốn khiếp, mấy tên gia hỏa đó căn bản biến mất bất tàm, khi chúng ta tới chỗ đó, chỉ còn lại có một khối Thần thạch trời ban bị hủy, tức chết đi được!

Không cần Táp Mai Lệ Tháp nhiều lời, Hàn Thạc cũng sớm đã đoán được việc sẽ là như vậy. Khi Hàn Thạc dẫn Táp Mai Lệ Tháp chạy ra ngoài, lúc đó tình huống ở dãy Chương Vân đã bại lộ rồi, những người ngoài xâm nhập Thần Vực Hắc Ám ngoại trừ chạy càng nhanh càng tốt, căn bản không còn có con đường thứ hai có thể đi, nếu chúng còn lưu lại đó chờ chết mới là lạ.

- Chạy thoát thì chạy thoát, dù sao người cũng đã nhớ kỹ những người đó hình dáng như thế nào rồi, chỉ cần dụng tâm điều tra tiếp, sớm muộn gì cũng có thể phát hiện ra hành tung của chúng. Sau này khi người cường đại hơn nữa, tự mình tới Thần Vực Sinh Mạng và Thần Vực Thủy hệ giết chết chúng, còn sợ không báo được thù này à! - Hàn Thạc cười an ủi.

- Nói chuyện với người thật thống khoái! Không sai, ta sắp tra ra thân phận những người đó rồi. Hừ, chờ thương thế ta khỏi hẳn, một khi để ta biết vị trí của chúng, ta sẽ cho chúng nợ máu trả bằng máu! - Táp Mai Lệ Tháp hậm hực nói.

Hàn Thạc thầm nghĩ người ngàn vạn lần đừng có phát điên mà mò tới Thần Vực Sinh Mạng và Thần Vực Thủy hệ, ở hai chỗ đó một khi tung tích của người bị phát hiện, đến lúc đó vận mệnh của người như thế nào thì cũng khó nói lắm. Không chừng người còn chết nhanh hơn ấy chứ. Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng Hàn Thạc thì không dám nói như vậy với nàng.

- Được rồi, trong khoảng thời gian này người trốn ở đâu đó, sao không chịu tới gặp ta? - Đôi mắt tam giác của Táp Mai Lệ Tháp liếc xéo, bắt đầu quay sang hỏi chuyện Hàn Thạc.

- Lần trước được người dạy rất nhiều kiến thức về sức mạnh Hủy Diệt, ta thừa dịp linh ngộ nên mới không đến thăm người. - Hàn Thạc giải thích.

Táp Mai Lệ Tháp không khỏi tức giận lườm Hàn Thạc một cái, lăm bầm nói:

- Người rõ ràng tu luyện sức mạnh Tử Vong, nhất định phải hỏi ta vấn đề về sức mạnh Hủy Diệt, còn bảo là lĩnh ngộ cái gì, người không tu luyện chính nghiệp, làm sao có thể có thành tựu lớn về sức mạnh Tử Vong chứ!

Hàn Thạc cười cười không giải thích gì, Tạp Mai Lệ Thấp tựa hồ cũng chẳng thèm để ý đến Hàn Thạc thực lực cao thấp như thế nào, nói oang oang:

- Thôi đi, người lần này đã đến thăm ta, ta cần phải giới thiệu một vụ làm ăn cho người.

- Cái gì mà mua bán? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

- Lần trước người cho ta uống loại thuốc đó, quả là thần kỳ vô cùng! Ta và nhị thúc ta có bàn với nhau, nhị thúc ta rất hứng thú với loại thuốc của người, đệ tử gia tộc chúng ta ở Âm Ảnh thành từ nhỏ đều được phái tới các địa phương chấp hành nhiệm vụ, việc bị thương là một việc không thể tránh được, nếu có thuốc của người, có thể gia tăng cơ hội sống sót, ta và nhị thúc thương nghị rồi, chính thức mời người làm được tề sư chính cho gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta! - Tạp Mai Lệ Thấp cười nói.

- Không có hứng thú, ta không muốn chịu ước thúc của bất kỳ đại gia tộc nào, cho dù là gia tộc Tái Nhân Đặc các người cũng thế! - Hàn Thạc nhún vai, cự tuyệt cơ hội bao nhiêu người mơ tưởng này.

- Hắc, ta biết người sẽ cự tuyệt mà!

Tạp Mai Lệ Thấp cười ha hả cao hứng:

- Thế mới đúng, gia nhập vào một đại gia tộc phải chịu rất nhiều quy củ chán chết, nhất định là có vài người ngu trà trộn trong đó nữa! Ừm, kỳ thật ý ta là để nhị thúc mua thuốc của người, còn người cũng có thể mở một cái cửa hàng bán loại này ở Âm Ảnh thành, do ta tuyên truyền cho người, nhất định có thể kiếm lời. Trong Âm Ảnh thành chỉ cần người có tiền có thế, rồi có thêm vài công lao, người có thể trở thành một tiểu gia tộc, rồi có ta bảo hộ thì không ai dám bắt nạt người, hà tất theo đuôi để chịu mùi hôi hám của người khác!

Xem ra Tạp Mai Lệ Thấp đã sớm nghĩ hộ cho Hàn Thạc rồi, nàng cũng thật sự muốn báo đáp ân cứu mạng của Hàn Thạc đối với nàng và Tạp Lâm Na, nên nghĩ rất cẩn thận cho mọi đường đi nước bước cho hần.

Nghe Tạp Mai Lệ Thấp nói như vậy, mắt Hàn Thạc sáng lên, quả có chút động tâm. Việc luyện chế đan dược của Hàn Thạc cũng không sợ bị người khác tìm ra thân phận, cũng sẽ không bại lộ thực lực chính thức của mình, lại có thể kiếm được tiền. Dựa theo lời Tạp Mai Lệ Thấp, hần còn có cơ hội thành một gia tộc nữa chứ, việc này đối với Hàn Thạc mà nói thì đích thật là một cơ hội hấp dẫn.

Hàn Thạc hứa với mấy nàng Ngải Mễ Lệ, một khi có chỗ đứng ở Chúng Thần đại lục sẽ đem các nàng tới. Ở Kỳ Áo đại lục Hàn Thạc cũng có không ít bằng hữu, sau biết việc tu luyện và ưu thế tu luyện ở Chúng Thần đại lục, hần càng muốn không ngừng đề cao thực lực của những người nhà và đám hảo hữu này.

Nếu Hàn Thạc chính thức có thể có chỗ đứng ở Âm Ảnh thành, thu được nhiều tiền bạc và uy thế để có tư cách trở thành một gia tộc, dựa vào thực lực và địa vị của gia tộc Tái Nhân Đặc ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc tin rằng hần có thể rất an toàn. Như vậy nhóm Ngải Mễ Lệ có thể tiến vào Chúng Thần đại lục được rồi.

Tạp Mai Lệ Thấp thấy Hàn Thạc trong mắt hào quang lấp lánh, biết hần đã động tâm rồi. Tạp Mai Lệ Thấp lúc nào cũng có tâm tư báo đáp Hàn Thạc, thừa dịp này bèn nói vào:

- Người yên tâm được rồi, người có thuốc rất thần kỳ, ở Âm Ảnh thành nhất định sẽ có vị trí rất tốt! Chỉ cần người làm ra được nhiều tiền, rồi có được một vài công lao, ta sẽ khấn cầu phụ thân cho người tư cách thành lập gia tộc, đến lúc đó người có thể tiếp nhận các bằng hữu của người, rồi dùng tiền bạc trong tay chiêu mộ cao thủ gia nhập thêm nữa. Bốn đại gia tộc kia đều là bước từng bước một như vậy đó, họ có thể, người cũng có thể!

Hàn Thạc đã sớm động tâm, nghe Tạp Mai Lệ Thấp cổ vũ như vậy, rốt cục hạ quyết tâm, gật đầu trầm giọng:

- Được, ta ở Âm Ảnh thành làm lớn một cú!

702. Chương 702: thiên Cơ Được Tề

Trong nội đường của gia tộc Tái Nhân Đặc, hai người Táp Mai Lệ Thập và An Đức Liệt đang thảo luận không ngừng. Hàn Thạc ngồi đối diện với hai người, diện mỉm cười nghe cuộc đối thoại của họ.

- Nhị thức, viên thuốc này một viên ít nhất một trăm hắc tinh tề, công hiệu của chúng rất thần kỳ! - Táp Mai Lệ Thập trầm giọng nói.

- Nha đầu này, có biết một trăm viên hắc tinh tề có nghĩa như thế nào không, sao lại không biết tiết kiệm cho gia tộc như vậy? - An Đức Liệt cười khở, lắc lắc đầu về đầu đầu.

- Cháu nói giá trị một trăm hắc tinh tề là nhất định như vậy, chẳng lẽ nhị thức không tin cháu? - Táp Mai Lệ Thập nói về không vui.

- Ít nhất cũng phải chờ ta thấy viên thuốc này có giá trị đúng như vậy không rồi nói tiếp đi, ta biết cháu và Bồ Lai Ân có quan hệ không tề, nhưng cháu cũng phải công tư rõ ràng chứ! - An Đức Liệt than thở, thậm nghĩ người không chủ trì gia vụ, làm sao biết được người quản lý một đại gia tộc phiền não như thế nào chứ, nếu viên thuốc này không đáng giá đó, người đầu tiên phụ thân người giáo huấn khẳng định là ta, mà không phải là người.

- Bồ Lai Ân, cho nhị thức một viên viên thuốc đi, để ông ấy tìm người mà thử xem. - Táp Mai Lệ Thập oang oang phân phó.

Hàn Thạc biết Táp Mai Lệ Thập làm như vậy toàn là vì trợ giúp mình, trong lòng cảm thấy có chút cảm động, tiện tay lấy ra một viên đan dược đưa cho An Đức Liệt, cũng đem phương pháp sử dụng nói rõ ràng.

- Bồ Lai Ân, người yên tâm đi, chỉ cần viên thuốc thật có giá trị như vậy, có nha đầu này trợ giúp người, chúng ta tự nhiên sẽ không ép giá. Chờ ta thử qua, chúng ta sẽ nói thêm về việc hợp tác. - An Đức Liệt nể mặt Táp Mai Lệ Thập nên đối đãi với Hàn Thạc rất có hòa khí.

- Hẳn là như vậy rồi. - Hàn Thạc mỉm cười gật đầu.

An Đức Liệt cầm thuốc của Hàn Thạc rời đi, hẳn là thử xem hiệu quả của đan dược này. Hàn Thạc rất tự tin về Hồi Nguyên đan mà mình luyện chế, chẳng hề lo lắng tí nào.

- Được rồi, sau này người hẳn là phải có một cửa hàng của mình, chỉ có như vậy mới có thể buôn bán lớn được.

Táp Mai Lệ Thập cau mày, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Nhưng người chỉ có không đến ba trăm hắc tinh tề, ở Ám Ảnh thành muốn mua một cửa hàng thì còn thiếu quá nhiều, nếu thuê thì lại rất phiền toái. Hay là như vậy đi, ta giúp người mua một nhà cửa hàng, chờ người có tiền trả lại cho ta là được rồi.

Ở Ám Ảnh thành Hàn Thạc xem như không có nhà, hẳn vẫn luôn thuê dùng tu luyện tràng rèn luyện. Hẳn hiểu được Ám Ảnh thành tác đất tác vàng, một cửa hàng nho nhỏ cũng phải hơn một ngàn hắc tinh tề mới có thể mua được. Trong tay hẳn hắc tinh tề còn thiếu rất nhiều để có thể mở một cửa hàng.

Song Hàn Thạc lại không muốn nợ ân tình của Táp Mai Lệ Thập quá nhiều. Suy nghĩ một chút, hẳn lấy từ trong không gian giới chỉ ra một viên Thần tinh Lôi hệ, đưa cho Táp Mai Lệ Thập rồi nói:

- Người xem khối Thần tinh này giá bao nhiêu tinh tề?

Táp Mai Lệ Thập là người biết người biết cửa, lúc này kêu khê một tiếng, kinh ngạc hỏi:

- Sao trong tay người lại có Thần tinh?

- Lần trước trong sơn cốc ta vô ý lấy được từ trên người một người, nó giá trị bao nhiêu tinh tề? - Hàn Thạc thuận miệng bịa chuyện.

- Thần tinh là đồ tốt lắm. Ừm khối Thần tinh này ít nhất giá trị năm ngàn hắc tinh tề. Không ngờ vận khí tiểu tử người lại tốt như vậy!

Táp Mai Lệ Thập cầm lấy khối Thần tinh trong tay Hàn Thạc, liếc liếc nhìn hẳn rồi nói:

- Đi, ta biết ngươi có ý gì. Ta sẽ dùng khối Thần tinh này của ngươi mua cho ngươi một cửa hàng. Yên tâm đi, do ta ra mặt, việc gì cũng có thể làm được dễ dàng.

Tạp Mai Lệ Thập một khi thật lòng trợ giúp Hàn Thạc, nàng làm việc đích xác vô cùng nhanh chóng. Hàn Thạc đi theo Tạp Mai Lệ Thập, thấy nàng dùng ba ngày cùng khối Thần tinh đổi cho hắn một cửa hàng cách gia tộc Tái Nhân Đặc không xa lắm, cửa hàng đó cao hơn mười thước, tổng cộng có ba tầng, ở Âm Ảnh thành cũng chỉ xem như một cửa hàng nhỏ. Nhưng giá của nó hẳn không phải là năm ngàn hắc tinh tệ. Tạp Mai Lệ Thập có thể chỉ dùng một khối Thần tinh Lôi hệ mà lấy được cửa hàng này, quả là phải nhờ vào thân phận ác nữ của mình.

Do nàng ra mặt, Hàn Thạc đích xác đỡ một rất nhiều, tất cả thủ tục đều được Tạp Mai Lệ Thập làm giúp hắn, năm ngày sau, hắn đã chính thức tiếp nhận cửa hàng này. Chỉ có điều những quầy trên cửa hàng này hoàn toàn trống rỗng, chưa có thương phẩm gì.

Hàn Thạc cũng chẳng vội. Cửa hàng này tuy không lớn, nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ hài lòng, bất luận nói như thế nào thì ở Chúng Thần đại lục hắn cũng coi như là có nhà của mình rồi, sau này hắn cũng không cần tiếp tục tạm cư ở những nơi tu luyện tràn ngập khắp Âm Ảnh thành.

Cửa hàng ba tầng này, hai tầng phía dưới Hàn Thạc tạm thời để không, tầng trên cùng hắn sửa thành một tu luyện tràng nhỏ, mặc dù chỉ có hai trăm thước vuông nhưng đối với Hàn Thạc thì chỗ này cũng đủ để hắn tung hoành rồi. Vạn sự khởi đầu nan, Hàn Thạc cũng phải làm đủ các bước cần thiết, hắn đầu tiên là mua một vài tháp kết giới bày khắp ba tầng. Nhờ Tạp Mai Lệ Thập trợ giúp kết thành hai kết giới, phòng ngừa những rung động quá lớn do hắn tu luyện trên tầng thứ ba này. Kết giới do Tạp Mai Lệ Thập Thượng vị thần hỗ trợ, Hàn Thạc cũng đỡ được rất nhiều công sức.

Sau khi làm xong kết giới tầng thứ ba, tu luyện tràng này cũng xem như chính thức có thể sử dụng rồi. Sau đó Hàn Thạc tự mình bố trí tầng thứ hai, bày biện rất nhiều những tủ kệ, bên trong có rất nhiều dược tài (tài liệu làm thuốc) mà hắn đã thu thập được khi đi tới Chúng Thần đại lục, ngoài ra Hàn Thạc còn bày một bộ chai lọ phức tạp mà các luyện dược sư bình thường sử dụng, nguy trang thành một bộ luyện chế thuốc như những nhà thuốc khác.

Tầng thứ hai chỉ bố trí một vài kết giới ngăn cách người bên ngoài quan sát, Hàn Thạc tự mình vẫn có thể hoàn thành được, cũng không nhờ Tạp Mai Lệ Thập hỗ trợ.

Sử dụng những nguyên liệu mà mình thu thập khi tới Chúng Thần đại lục tới giờ, Hàn Thạc không thông qua phương pháp mà những luyện dược sư sử dụng, mà sử dụng một vài tài liệu hi hữu luyện chế ra một cái lò luyện đơn chuyên môn để luyện dược - Cửu Văn đỉnh, nó có công cụ chuyên môn nên luyện chế thành đan dược sẽ nhanh hơn nhiều, ngăn ngừa nửa tháng nó đã giúp Hàn Thạc luyện chế ra ba trăm viên Hồi Nguyên đan đơn giản nhất.

Chúng Thần đại lục là vị diện có linh khí dày đặc nhất vũ trụ này, dược tài ở chỗ này có linh khí thật mạnh, Hàn Thạc tin rằng ba trăm viên Hồi Nguyên đan này sẽ có công dụng rất lớn.

Sau khi Hàn Thạc vừa luyện chế ra ba trăm viên Hồi Nguyên đan, hắn lại bỏ ra năm ngày, sử dụng những dược tài còn thừa luyện chế ra vài loại đan dược khác, tỷ như Niết đan thích hợp nhất cho đám hài đồng vừa sinh ra sử dụng, còn có Tuyền Cơ đan có tác dụng ổn định tâm ma, làm cho tâm tình con người trở nên rõ ràng, có thể làm mình rất ổn định tâm cảnh, làm việc cảm ngộ sức mạnh chân đế tăng lên nhiều.

Đợi cho Hàn Thạc dùng hết những dược thảo, trong tay hắn đã có ba trăm viên Hồi Nguyên đan, hai trăm viên các loại thuốc đủ loại công dụng khác nhau. Phân biệt được hắn sử dụng những bình thuốc vô cùng đẹp mắt đủ mọi màu sắc để đựng. Lúc này, Hàn Thạc mới rảnh rỗi bố trí lại tầng thứ nhất cửa hàng này, đem những bình dược tề công dụng bất đồng này nhất nhất bày đầy ở tầng dưới.

Trước khi Hàn Thạc luyện chế đan dược, hắn đã nói trước với Tạp Mai Lệ Thập là không cho người nào quấy rầy mình, do đó trong khoảng thời gian này Tạp Mai Lệ Thập không tìm đến hắn.

Đợi cho những đan dược này được hắn bày khắp tầng một cửa hàng, hơn nữa còn mở cánh cửa vẫn đóng chặt lâu nay, hai ngày sau Tạp Mai Lệ Thập dẫn An Đức Liệt cùng nhau đi tới gõ cửa báỉ phòng.

Sợ với sự việc lạnh lùng và lễ tiết khách khí lần trước, lần này An Đức Liệt tới đây nhiệt tình hơn nhiều, hần chưa vào cửa hàng, đã ngẩng đầu lên nhìn bảng tên cửa hàng Hàn Thạc rồi cười ha ha nói:

- Thiên Cơ Dược Tề, ha ha, tên này mặc dù hơi cổ quái, nhưng tương lai nhất định sẽ rất nổi danh.

Hàn Thạc đang ở tầng một bày biện các bình dược tề dựa theo công dụng bất đồng, vừa nghe giọng cười ha ha của An Đức Liệt, trong lòng cũng hiểu ngay lão đã khẳng định công hiệu của viên Hồi Nguyên đan mà hần lần trước cho lão.

Quả nhiên, không đợi Hàn Thạc đứng dậy ra nghênh đón, An Đức Liệt và Tạp Mai Lệ Thập đã đi đến, An Đức Liệt không nói loanh quanh, vào thẳng vào vấn đề:

- Tiểu tử, thuốc do người luyện chế ra chúng ta đã thử qua rồi, không tệ chút nào, rất tốt, một trăm hắc tinh tệ một bình là giá rất hợp lý!

- Bố Lai Ân, chúng ta lần này tới đây chính là muốn mua thuốc này. Hà hà, chính là thứ này này, Hồi Nguyên dược tề!

Tạp Mai Lệ Thập chỉ chỉ vào một bình màu tím đựng đầy những viên thuốc, nói với Hàn Thạc:

- Đưa hết ra đây đi, ba trăm bình ta lấy hết, nhị thúc, đưa cho hần ba vạn hắc tinh tệ đi!

An Đức Liệt mỉm cười, đang chuẩn bị lấy ra hắc tinh tệ thanh toán, Hàn Thạc nhìn Tạp Mai Lệ Thập cười khổ nói:

- Tổng cộng có ba trăm bình, các người toàn bộ lấy hết, ta còn có gì để bán nữa, như vậy đi, các người lấy hai trăm bình trước nhé.

Nghe Hàn Thạc vừa nói như vậy, An Đức Liệt hơi sững sốt, rồi cười ha ha nói về hòa khí:

- Cũng tốt. Dù sao cửa hàng của người vẫn còn ở đây, chờ người luyện chế ra thuốc mới, chúng ta tới lấy thêm là được.

- Như vậy là tốt nhất. - Hàn Thạc mỉm cười lấy ra hai trăm bình Hồi Nguyên đan, đưa cho An Đức Liệt đồng thời cũng thu được hai vạn hắc tinh tệ.

Hai vạn hắc tinh tệ! Ở Chúng Thần đại lục phải nói không còn là món tiền nhỏ nữa, bình thường một Trung vị thần gia nhập một đại gia tộc, làm mười năm tới đa cũng chỉ có thể thu được ba ngàn hắc tinh tệ, chỉ có đại gia tộc như Tái Nhân Đặc mới có thể trả cho một Trung vị thần năm ngàn hắc tinh tệ cho mười năm.

Nguyên liệu để luyện chế Hồi Nguyên đan đều là do Hàn Thạc thu hoạch từ những dãy núi chung quanh, việc luyện chế cũng chỉ mất mười ngày nửa tháng, thế mà bán cho An Đức Liệt lại lập tức thu được hai vạn hắc tinh tệ. Hai vạn hắc tinh tệ cũng đủ để Hàn Thạc mua được một tu luyện tràng khá khá ở Âm Ảnh thành rồi!

Sau khi bồi hồi thu về hai vạn hắc tinh tệ, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy tốc độ kiếm tiền nhờ vào đan dược quả nhiên cực nhanh, dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa hần có thể tích lũy tới một số tiền bằng với một tiểu gia tộc rồi. Lần này đột nhiên thu được một số tiền rất lớn, thoáng cái làm cho Hàn Thạc mơ tưởng bay bổng.

- Này, Xú tiểu tử!

Tạp Mai Lệ Thập vỗ vào vai Hàn Thạc một cái, làm hần giật mình tỉnh ra, nói oang oang:

- Hai vạn hắc tinh tệ mà người đã sướng đến thế rồi, người đó, tương lai còn phải làm những việc buôn bán lớn hơn nhiều, sao lại có thể thỏa mãn với chừng này chứ!

Cười bên lên, Hàn Thạc nói:

- Ha ha, thời gian ta tới Chúng Thần đại lục quá ngắn, nên hiểu được tầm quan trọng của tinh tệ. Số tiền ta có lớn nhất cũng chỉ có ba trăm hắc tinh tệ, bây giờ trong tay thoáng cái có hai vạn hắc tinh tệ, tự nhiên phải thất thần rồi, đâu có gì kỳ quái chứ!

- Bố Lai Ân, viên thuốc của người rất tốt. Tại Âm Ảnh thành, đệ tử những đại gia tộc đều được phái tới các địa phương khác để ma luyện, việc bị thương là khó tránh khỏi, hơn nữa còn có thể bị thương nhiều lần, nếu loại thuốc này của người có thể cung ứng liên tục thì việc phát tài là việc sớm muộn mà thôi, không cần lo trước lo sau. Ừm, sau này gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta sẽ mỗi ngày đều tới chỗ này mua vài viên thuốc để cung cấp cho nhu cầu của mình, người có thể cung cấp đủ không! - An Đức Liệt cười to nói.

- Có tinh tể là ta rất vui! - Hàn Thạc cũng cười, suy nghĩ một chút, lấy từ trong không gian giới chỉ ra ba viên được hoàn màu đỏ óng, viên được hoàn vừa lấy ra, mùi thơm ngát bay ra bốn phía.

- Thơm quá, đây là thuốc gì, có công dụng gì? - Tạp Mai Lệ Thập hô lên.

- Cho người đó!

Hàn Thạc đưa cho Tạp Mai Lệ Thập, nghiêm túc nói:

- Đây là loại thuốc trừ độc ta đặc biệt luyện chế cho người, bởi vì người sau khi sinh quái bệnh, trong cơ thể luôn có chút độc tố. Khi người tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, những độc tố này tự nhiên không gây tác dụng gì lên Thân thể của người, nhưng loại độc tố này vẫn ở lại trong cơ thể người, cho nên mới làm cho da của người biến thành nhám như vậy, hic... nhan sắc cũng không đẹp lắm, ta nghĩ viên thuốc này hẳn là sẽ giúp ích cho người đó, người có thể thử xem.

- Hả, cái gì?!

Tạp Mai Lệ Thập thất thần cầm lấy viên thuốc thơm ngát say lòng người này, lẩm bẩm nói:

- Đã qua bao nhiêu năm như vậy, còn... Còn có thể hữu dụng à...

Tính cách quái dị của Tạp Mai Lệ Thập có một nguyên nhân rất lớn là vì sự xấu xí của tướng mạo, từ phương diện này đó có thể thấy được nàng cũng không phải không để ý đến tướng mạo mình. Tạp Mai Lệ Thập cũng là một nữ nhân, chỉ cần là nữ nhân, căn bản không ai có thể chính thức không để ý đến phương diện này.

- Ta cũng không biết có thật hữu dụng không, tóm lại... Người uống thử đi, nếu hữu dụng thật thì ta có thể luyện chế nhiều hơn cho người.

Độc tố trong cơ thể Tạp Mai Lệ Thập đã tích tụ một thời gian quá dài, sớm đã thành một bộ phận Thân thể nàng, việc nàng tu luyện Hủy Diệt pháp tắc đến cảnh giới Thượng vị thần, thần lực bên trong Thân thể rất kinh người, nên Hàn Thạc cũng không mười phần nắm chắc được.

- Nếu Tạp Mai Lệ Thập có chuyển biến tốt, cửa hàng này của người tương lai sẽ trở thành một cửa hàng lớn nhất Âm Ảnh thành, ta cam đoan với người đó! - Bên kia An Đức Liệt cũng trịnh trọng hứa hẹn khi nghe chuyện lạ của Hàn Thạc. Vấn đề gây khó khăn cho Tạp Mai Lệ Thập bao nhiêu năm nay, gia tộc Tái Nhân Đặc không phải không cố gắng, nhưng mời rất nhiều được tể sư chế đủ loại thuốc mà cũng không có hiệu quả. Tất cả mọi người nói là thần lực trong Thân thể Tạp Mai Lệ Thập quá mạnh, các loại thuốc căn bản không thể có tác dụng gì, trừ phi nàng bỏ qua một thân sức mạnh kinh khủng, bằng không ai cũng vô kế khả thi cả.

Tạp Mai Lệ Thập biết rõ tầm quan trọng của thực lực, sao có thể bỏ qua một thân sức mạnh kinh khủng chứ? Do đó, cho tới nay, tâm bệnh của nàng thủy chung không thể giải trừ, theo thời gian trôi qua, nàng cũng hoàn toàn bỏ qua luôn, sớm đã chấp nhận, không còn ảo tưởng gì nữa.

- Bố... Bố Lai Ân... Có thể hữu hiệu thật chứ? - Thanh âm Tạp Mai Lệ Thập run rẩy, khó có thể áp chế được hi vọng dấy lên trong lòng.

- Ta không dám cam đoan trăm phần trăm, nhưng hiệu quả thì khẳng định sẽ có!

Hàn Thạc trầm giọng nói, đan dược không có khả năng biến Tạp Mai Lệ Thập từ xấu xí thành mỹ nữ, nhưng nếu độc tố trong cơ thể thật sự được bài trừ, Tạp Mai Lệ Thập ít nhất sẽ không dữ tợn đáng sợ giống như bây giờ, ít nhất cũng làm cho nam nhân phải ngoái nhìn một chút.

- Ủa, nơi này sao lại có một cửa hàng mới thế, Thiên Cơ Dược Tề... Cái tên kỳ quái quá! Đẳng Phi, có hứng thú xem không? - Một thanh âm quen thuộc vang lên bên ngoài, trong chốc lát Khải Kỳ và Đẳng Phi của

gia tộc Lai Phát Tư, ngoài ra còn có muội muội hần là Y Phù cũng đi tới.

An Đức Liệt và Tạt Mai Lệ Thập lưng quay về họ, họ chỉ nhìn thấy Hàn Thạc đứng giữa cửa hàng, lúc này hừ lạnh, nói:

- Oan gia ngõ hẹp!

Rồi bước nhanh vào.

703. Chương 703:đánh Thành Đầu Heo

Hàn Thạc cũng không ngờ lại tình cờ như vậy. Thiên Cơ Dược Tề vừa khai trương không bao lâu, ngoại trừ hai người Tạt Mai Lệ Thập và An Đức Liệt ra, nhóm khách nhân đầu tiên tới đây không ngờ lại là mấy người này, quả thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ba người Khải Kỳ, Đằng Phi, Y Phù ào tới, cũng không nhìn An Đức Liệt và Tạt Mai Lệ Thập đang đứng quay về phía họ, cảm thấy hai người này cũng chỉ là khách nhân tầm thường của cửa hàng dược tề này thôi nên cũng không lưu ý gì nhiều.

Hàn Thạc thấy ba người này đi tới, sức nghĩ ra, cười hắc hắc nói:

- Ba vị, bốn điểm tạm thời không bán thương phẩm gì đâu, mời trở về đi!

- Cửa hàng đã mở cửa, sao lại không có đạo lý làm ăn như vậy!

Đằng Phi cười nhẹ nói, rồi cũng không rời đi như Hàn Thạc vừa nói, mà đi thẳng đến.

- Xú tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng có giao tình với Đường Na đại tỷ thì ngươi được coi là khó lường. Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi không gia nhập vào gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, Đường Na đại tỷ cũng không giúp được ngươi! - Khải Kỳ bình sinh ngạo mạn, tự nhiên cũng không coi cảnh cáo của Hàn Thạc vào lòng, bước nhanh đến.

Trên mặt An Đức Liệt đang đứng đối diện với Hàn Thạc lộ ra vài phần không vui, nhưng cũng không quay đầu lại, còn Tạt Mai Lệ Thập thì hậm hực, lưng quay về ba người nọ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không có gia giáo gì cả, người ta nói cửa hàng không bán, còn vào đây làm cái gì?

- Ngươi là ai? Việc của gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, ngươi cũng dám quản sao! - Thiếu nữ thanh lệ Y Phù không lúc nào quên đem thanh danh gia tộc ra hù dọa.

Đáng tiếc là nàng không đoán được là người đang quay lưng về phía mình chính là ác nữ của gia tộc Tái Nhân Đặc trong Âm Ảnh thành. Ở Âm Ảnh thành, Tạt Mai Lệ Thập mới là ôn thần không ai dám trên chọc, Y Phù đụng phải một người căn bản không cùng một cấp bậc.

- Tiểu ny tử, ngươi nói cái gì? Gia tộc Lai Phát Tư của ngươi rất khó lường hả? Âm Ảnh thành lúc nào đã trở thành địa bàn của gia tộc Lai Phát Tư các ngươi thế? - Tạt Mai Lệ Thập quay đầu lại, đôi mắt tam giác âm lãnh quét tới quét lui trên người Y Phù, sức mạnh kinh khủng trên người mơ hồ tràn ra, làm cho người ta có cảm giác chấn động mãnh liệt.

Tạt Mai Lệ Thập vốn là một nữ nhân dữ tợn xấu xí, ở Âm Ảnh thành chính là một dấu hiệu đặc trưng, khi nàng vừa quay đầu trừng mắt hung ác nhìn Y Phù, khí thế đáng sợ trên người thoáng cái tản ra, cộng thêm với dung mạo đáng sợ của nàng, Y Phù bị dọa kêu ầm lên:

- Quỷ!

Đối với Tạt Mai Lệ Thập, không có câu nào có lực sát thương lớn hơn so với câu này!

Vốn Tạt Mai Lệ Thập thầm nghĩ muốn chấn nhiếp Y Phù một chút, đột nhiên nghe cô nàng mở miệng gào lên một câu cực độ xúc phạm như vậy, chỗ đau trong lòng nàng quả thực như bị ngàn dao đâm chém.

Một cái bóng chợt lóe lên, không thấy Tạt Mai Lệ Thập ra tay như thế nào, cái cổ trắng nõn của Y Phù vừa hét lên một tiếng “Quỷ” đã bị Tạt Mai Lệ Thập chế trụ. Cả người nàng bị Tạt Mai Lệ Thập nhấc bổng lên trời, cặp mắt tam giác nhìn chằm chằm vào Y Phù, Tạt Mai Lệ Thập nói lạnh giá như băng:

- Người vừa mới nói cái gì. Người nói lại một lần cho ta thử xem nào?

Y Phù hai tay vẫy vùng, thần tình không dấu nổi sự sợ hãi, cổ nàng bị Tạt Mai Lệ Thập chế trụ, cho dù muốn nói cũng khó có thể nói ra. Đến lúc này, Y Phù mới lạnh mình biết được nữ nhân mình đối diện là ai. Vừa nghĩ đến khí thế trên người Tạt Mai Lệ Thập, trong lòng càng sợ hãi hơn nữa.

Ca ca Y Phù là Khải Kỳ mồ hôi đầm đìa, mắt thấy muội muội lúc nào cũng có thể bị Tạt Mai Lệ Thập giết chết, vội vàng quì xuống lễ bái, khổ sở cầu khẩn:

- Tạt Mai Lệ Thập tiểu thư, tiểu muội không hiểu sự, xin Tạt Mai Lệ Thập tiểu thư đại nhân đại lượng có thể tha cho tiểu muội một lần. Gia tộc Lai Phát Tư chúng tôi bao năm trung thành như vậy, trợ giúp gia tộc Tái Nhân Đặc xử lý chính vụ khắp nơi trong Âm Ảnh thành, xin Tạt Mai Lệ Thập tiểu thư nể mặt gia tộc Lai Phát Tư chúng tôi mà đừng chấp nhất!

Đằng Phi cùng đi tới với hai người, sớm đã hiểu được nữ nhân hung thần ác sát đối diện này là ai, trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Nhưng hẳn không phải là người của Âm Ảnh thành, có nói cũng không có phân lượng gì. Chỉ biết đưa về mặt kinh dị đánh giá Tạt Mai Lệ Thập, không dám mở miệng nói.

- E hèm...

An Đức Liệt quay đầu, ho nhẹ một tiếng. Đầu tiên là nhú mày nhìn Khải Kỳ mồ hôi đầm đìa, rồi quay sang khuyên Tạt Mai Lệ Thập đang vô cùng giận dữ:

- Gia tộc Lai Phát Tư mấy năm nay đích xác làm việc không tệ. Tiểu cô nương này xuất ngôn mạo phạm mặc dù không đúng, nhưng giáo huấn một chút là được rồi, đừng gây chết người!

- Ta biết mình trông xấu xí, nhưng bao nhiêu năm nay chưa bao giờ có ai dám đứng trước mặt ta dùng những lời này xúc phạm tới ta như vậy, không nghĩ hôm nay lại gặp phải một tên không sợ chết, hắc hắc... tốt lắm tốt lắm, nói ta giống quỷ, tốt lắm, ta khiến cho người càng giống quỷ hơn! - Tạt Mai Lệ Thập cười nanh ác, không biết khi nào trong tay lại xuất hiện một thanh tiểu đao, cười lạnh muốn hủy dung Y Phù.

Đến lúc này Hàn Thạc mới thấy rõ ràng sự dữ dần ngạo mạn của Tạt Mai Lệ Thập. Trước đây hẳn nghe nói những việc về nàng thì vẫn còn hơi không tin, bởi vì khi hắn và Tạt Mai Lệ Thập đi với nhau, hắn chỉ thấy nàng cũng khá tốt tính, bây giờ vừa thấy Tạt Mai Lệ Thập không chút nghĩ ngợi, đến cả Y Phù của gia tộc Lai Phát Tư cũng dám hủy dung, mới hiểu được tại sao ai nấy trong Âm Ảnh thành đều e ngại ác nữ này.

Thầm thở dài một tiếng, Hàn Thạc biết mình không thể không ra mặt, mặc kệ Y Phù này như thế nào, chỉ riêng nể mặt Đường Na, mình cũng không thể ngồi yên không lý đến. Nếu không, giao tình giữa mình và Đường Na rất có thể sẽ sinh ra một vết nứt không thể hàn gắn được.

Cả người nhaoáng lên, Hàn Thạc xuất hiện bên cạnh Tạt Mai Lệ Thập, không chờ cho tiểu đao Tạt Mai Lệ Thập khứa vào da thịt mềm mại của Y Phù, hắn đã vung tay không chút khách khí tát lia lịa vào gương mặt của Y Phù.

“Chát chát chát... chát chát chát...”

Chỉ nghe những tiếng tát tai rất có tiết tấu nhịp điệu, Y Phù đã bị hắn đánh thành đầu heo, cặp má sưng phồng lên làm cho người ta vừa nhìn đã phải phá lên cười lớn.

- Người nhìn nó xem, giống như mặt heo không? - Hàn Thạc vừa đánh xong, mỉm cười quay sang nói với Tạt Mai Lệ Thập đang cầm tiểu đao ngạc nhiên đứng bên cạnh.

Mắt thấy một mỹ nữ thanh lệ sau một trận hành hạ của Hàn Thạc biến thành một con heo nái, Tạt Mai Lệ Thập đang tức giận đến không thể áp chế được bây giờ đã tiêu đi không ít, không nhịn được cười hắc hắc quái dị:

- Đúng thế, tuyệt đối là một con heo nái không thể giả được! Bố Lai Ân, người đứng là có chút thủ đoạn, hai bên đều sưng y như nhau, hắc hắc...

Y Phù đang vô cùng sợ hãi, bị Hàn Thạc liên tiếp đánh cho choáng váng đầu óc, căn bản thiếp đi không biết đang xảy ra chuyện gì, hai mắt mờ mịt.

- Được rồi được rồi, đừng vì chuyện này mà giận nữa. Ta đuổi chúng đi là được rồi! - Hàn Thạc vừa cười nói với Táp Mai Lệ Thập, vừa gỡ Y Phù ra khỏi tay nàng. Táp Mai Lệ Thập thấy Hàn Thạc làm việc như vậy, tâm tình cũng dễ chịu nhiều, nên cũng không còn muốn vung đao hủy dung Y Phù nữa, thấy Hàn Thạc đỡ lấy Y Phù, không suy nghĩ nhiều buông tay ra ngay.

Trong lòng thở phào một hơi, Hàn Thạc đỡ lấy Y Phù bị đánh cho choáng váng đầu óc khỏi tay Táp Mai Lệ Thập, rồi đưa Y Phù cho Khải Kỳ đang đứng ngơ ngác, quay về hẩn nháy mắt một cái, làm vẻ giận dữ nói:

- Bốn điểm còn chưa chính thức khai trương, các vị, thứ không tiễn xa!

Khải Kỳ bị Hàn Thạc quát một tiếng làm giật bắn cả người, vội vàng đưa tay đỡ lấy Y Phù đang lảo đảo, liếc nhìn Hàn Thạc vẻ quái dị, cũng không quay đầu lại lôi Y Phù đi ra khỏi quán. Đằng Phi ngăn người, cười cười với Hàn Thạc một chút, rồi đi theo Khải Kỳ ra ngoài.

Ba người vừa đi ra khỏi Thiên Cơ Dược Tề không lâu, Y Phù tựa hồ rốt cục đã không còn choáng váng nữa, lúc này khóc rống lên the thé. Nàng dường như phát hiện ra mình giống như đầu heo, nên khóc lóc gào la thê thảm, trong miệng không biết nói cái gì. Hàn Thạc ngưng thần lắng nghe một chút, mới nghe được giống như nói nàng muốn giết hẩn, lòng thầm cười lạnh, thầm nghĩ quả nhiên là một nữ nhân không đầu óc, đến cả lão tử cứu người mà cũng không biết.

Đợi cho ba người đi xa, An Đức Liệt đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Hàn Thạc, một nhân vật hô phong hoán vũ ở Âm Ảnh thành như hẩn, đương nhiên là nhìn ra ý nghĩa của việc Hàn Thạc đánh Y Phù. Gia tộc Lai Phát Tư cũng là một đại gia tộc của Âm Ảnh thành, nếu chỉ vì chuyện này mà Táp Mai Lệ Thập hủy dung Y Phù, việc này đích xác cũng có vẻ gia tộc Tái Nhân Đặc quá ư là ép người, Hàn Thạc đột nhiên ra tay xem như gián tiếp giúp hẩn một chút, làm hẩn càng hảo cảm với Hàn Thạc hơn, thầm nghĩ tiểu tử này mặc dù thực lực không cao, nhưng về việc đối nhân xử thế thì quả là đáng khen.

- Đáng đời con nha đầu xui xẻo, nếu người không đánh nó thành đầu heo, ta trái lại muốn cho nó biến luôn thành ác quỷ! - Biết Y Phù đã đi xa, nhưng Táp Mai Lệ Thập vẫn còn hậm hực.

- Được rồi được rồi, việc của hai vị nên làm hôm nay cũng đã xong xuôi rồi. Ha ha. Người cũng phải về thử xem công hiệu của thuốc, ta không lưu người lại nữa đâu! - Hàn Thạc nói với Táp Mai Lệ Thập về rất tùy ý, vừa nói vừa cười tùm tùm.

Táp Mai Lệ Thập vẫn đang tò mò về công hiệu của thuốc Hàn Thạc đưa, nghe hẩn nói thế, lập tức gật đầu nói:

- Ta lập tức trở về thử xem!

Vừa nói xong, Táp Mai Lệ Thập hưng phấn cảm ơn Hàn Thạc rồi đi về phía gia tộc Tái Nhân Đặc, cũng không quên nhệ thức An Đức Liệt của nàng nữa.

An Đức Liệt hiểu rất rõ tâm tính cô cháu gái mình, nên không để ý những việc thế này, đợi cho Táp Mai Lệ Thập hưng phấn đi ra khỏi Thiên Cơ Dược Tề của Hàn Thạc, An Đức Liệt mới quay đầu lại nhìn hẩn cười hà hà, khẽ gật đầu nói:

- Tiểu tử, ta thật muốn cảm ơn người lúc này, nếu người không cơ trí ứng biến, tiểu cô nương đó chắc sẽ bị Táp Mai Lệ Thập hủy dung thật đó. Nếu xảy ra việc như thế, gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta mặc dù không sợ, nhưng tóm lại cũng có chút phiền toái, không thể tránh khỏi tội danh khi dễ gia tộc Lai Phát Tư.

- Khi ta vừa mới đi tới Chúng Thần đại lục, Đường Na tiểu thư của gia tộc Lai Phát Tư rất chiều cố ta, mặc dù mấy người đó có thể có chút thành kiến với ta, nhưng nể mặt Đường Na, ta không thể thấy chết mà không cứu được. Người không cần cảm ơn ta, ta chỉ là làm theo lương tâm mình thôi! - Hàn Thạc nói rất thành khẩn, hẩn ra tay lần này là vì mình, cần bản không nghĩ gì cho An Đức Liệt và gia tộc Tái Nhân Đặc cả.

Song Hàn Thạc vừa nói như vậy, An Đức Liệt lại tán thưởng hẩn hơn, nói liên tục:

- Tốt lắm, tri ân báo đáp là một tính tốt, người có thể nhớ được điểm này là rất hiếm có rồi! Lần này Táp Mai Lệ Thập đích xác không nhìn lầm người. Yên tâm đi, ta sẽ nói lại với tộc trưởng gia tộc Lai Phát Tư,

Khải Kỳ tiểu tử cũng không phải người ngu, hẳn biết người có ý tốt, chắc không tìm người gây phiền toái gì đâu.

- Hy vọng là như thế!

Trước khi Y Phù đi, mở miệng vừa khóc vừa đe dọa muốn giết mình, mình mặc dù xem như cứu nàng một lần, nếu nàng không rõ thị phi, chỉ nhờ mình đánh nàng thành đầu heo, vậy cũng không biết chừng sau này sẽ gặp phải phiền toái gì nữa!

- Được rồi, mặc kệ nói như thế nào, hôm nay ta cũng cảm ơn người. Ừm, ta đi trước, người bận việc mà. - An Đức Liệt cười nói, phất phất tay đi khỏi Thiên Cơ Dược Tề.

Sau khi An Đức Liệt và Tập Mai Lệ Thập rời đi, lục tục có không ít người đi tới tham quan, nhưng vì Thiên Cơ Dược Tề không có danh khí gì, công hiệu thuốc của Hàn Thạc xem ra hơi khóe loác, thêm nữa giá thuốc quá đắt, do đó có rất nhiều người lui tới nhưng không ai nguyện ý bỏ ra nhiều hắc tinh tệ như vậy mua cho dù là một viên Hồi Nguyên đan đơn giản nhất.

Hàn Thạc cũng không vội. Hẳn tin chỉ cần Tập Mai Lệ Thập làm tuyên truyền, thêm nữa với sự trợ giúp của An Đức Liệt, những viên thuốc do hắn tinh tâm luyện chế sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tỏa sáng, hơn nữa hắn cũng khẳng định ngày đó hẳn là sẽ không quá xa.

Để cảm tạ trợ giúp của Tập Mai Lệ Thập, Hàn Thạc luyện chế vài viên thuốc trừ độc trong cơ thể cho nàng. Đan dược này có thể cải thiện hiện trạng Tập Mai Lệ Thập, làm cho da thịt xấu xí khó coi phát sinh một vài thay đổi, với trình độ ảnh hưởng của Tập Mai Lệ Thập tại Âm Ảnh thành, cái tên Thiên Cơ Dược Tề sớm muộn gì cũng sẽ được người ta biết.

Những vị Thần lui tới đây thường chỉ đi một vòng quanh cửa hàng Hàn Thạc, rồi vì cái giá đưa ra mà hết hồn bỏ đi, một vài người có thể có tiền mua, nhưng vì không biết công hiệu như thế nào cũng không muốn bỏ tiền oan. Bởi vậy liên tiếp năm ngày, mặc dù có rất nhiều người đến xem nhưng lại không có lấy một người nào bỏ tiền ra mua.

Trong đại sảnh tầng một, Hàn Thạc đang ngồi dưỡng thần, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của những người này, lúc thì giải thích cho khách hàng một chút, ngày tháng trôi qua rất tiêu điều tẻ nhạt.

Hôm nay Thiên Cơ Dược Tề nghênh đón một nữ nhân mỹ lệ, một mái tóc dài xám, đôi mắt sáng lấp lánh, mũi rất thẳng, đôi môi đỏ mọng, cặp chân dài thẳng tắp với những đường cong động lòng người, trên người có một khí chất đậm nhả thoát tục. Nàng mặc một bộ y phục chiến đấu màu thiên thanh nhạt bó sát người, bộ quần áo chiến đấu đó tôn hẳn vóc dáng động lòng người của nàng lên một bậc.

Hàn Thạc đã ở Âm Ảnh thành một thời gian, gặp qua rất nhiều nữ nhân, nhưng mỹ nữ đẹp được như nàng thì chẳng được mấy người, trong ấn tượng của hắn cũng chỉ có Đường Na mới so được với nàng. Nhìn một mỹ nữ tới Thiên Cơ Dược Tề như vậy, Hàn Thạc cũng hơi bất ngờ, nhưng cũng không có biểu hiện gì đặc biệt nhiệt tình, vẫn ngồi lì ở cái ghế của mình, thản nhiên đánh giá mỹ nữ tiến đến.

Mỹ nữ đi vào, nhóm thanh niên làm hộ hoa sứ giả cũng lục tục vào theo, những người này bám theo mỹ nữ này như những vì sao quanh mặt trăng, trên người những người này cũng đều mặc y phục chiến đấu, dường như vừa mới từ một tu luyện tràng bước ra.

- Cơ Nhã tiểu thư, sao cô lại đến một cửa hàng nhỏ như vậy. Ta thấy đây là một tên gia hỏa khóe loác, mỗi một viên thuốc cũng dám bán đắt đến như vậy. Thật không biết hắn căn cứ vào đâu nữa! - Một thanh niên tóc bạch kim, tướng mạo anh tuấn vóc người dong dỏng có vẻ nổi bật hẳn giữa đám hộ hoa sứ giả, vừa tiến vào nhìn qua giá của những vị thuốc này, lúc này mới cười lạnh trào phúng.

Mỹ nữ tên là Cơ Nhã cũng không để ý tới những gì thanh niên tóc bạch kim vừa nói, đôi mắt mỹ lệ liếc qua lại, rồi nhìn vào người Hàn Thạc đang ngồi rất thản nhiên, nhẹ nhàng cười ưu nhã, hỏi về hứng thú:

- Xin hỏi, người là chủ nhân Thiên Cơ Dược Tề à?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc cũng chẳng thèm đứng dậy nghênh đón, tùy ý trả lời:

- Không sai, dược tề này đã ghi rất rõ giá rồi, công dụng cũng ghi rõ trên đó cả rồi đó, ta không rảnh giải thích nhiều, các vị xin tự tiện. Có hứng thú thì bỏ tiền ra mua, không tin thì lạng lẽ đi ra là được, cảm ơn

đã hợp tác!

Mấy hôm đầu Hàn Thạc còn hơi nhiệt tình một chút, nhưng gặp mấy người tới xem mà cuối cùng không ai nguyện ý bỏ tiền, tới bây giờ thì hắn cũng chẳng thêm nhiều lời, quyết định đợi hiệu quả từ Tạp Mai Lệ Tháp tuyên truyền.

Song thái độ hồ hững ngạo mạn của Hàn Thạc khi lọt vào mắt những người này lại có vẻ khá là quái dị, bất kỳ một chủ nhân cửa hàng nào cũng muốn bán hàng của cửa hàng mình thật nhanh, một khi nhìn thấy có khách đều nhiệt tình giảng giải. Hàn Thạc ngược lại, thái độ có vẻ không hề để ý, quả thực không coi họ vào mắt.

- Người... Người mở cửa hàng này hả? - Mỹ nữ tên là Cơ Nhã hiển nhiên không tưởng tượng được lại có loại chủ nhân cửa hàng như Hàn Thạc, càng không ngờ tới lại có thể không khách khí với mình như vậy, lúc này kêu khẽ một tiếng, quái dị dò xét hắn.

“Chỉ có cảnh giới Hạ vị thần, thực lực thấp kém, trên người cũng không có dấu hiệu đại gia tộc, mình trước giờ lại chưa hề gặp hắn, nhất định là người ngoài, hắn rốt cuộc có phải là muốn buôn bán không nhỉ...” - Cơ Nhã vừa nhìn Hàn Thạc vừa lặng lẽ trầm nghĩ.

- Đây, tiểu tử này rốt cuộc có buôn bán không đó? Âm Ảnh thành tuy rộng nhưng có một điểm chủ kiêu ngạo như ngươi thì quả thật hiếm thấy, ngươi là người mới tới Âm Ảnh thành à? Đến cả Cơ Nhã tiểu thư cũng không biết! Chẳng lẽ ngươi không nghe về gia tộc Kim Sâm à? - Tên họ hoa sứ giả tóc trắng nhìn thái độ ngạo mạn của Hàn Thạc không kiềm được giận dữ, hét lên vẻ rất bất bình.

Gia tộc Kim Sâm là một trong năm đại gia tộc ,chẳng trách, hóa ra là nàng... nghe thanh niên tóc trắng vừa nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc chợt động, lập tức nhớ tới thân phận của Cơ Nhã.

Nàng là con gái của tộc trưởng gia tộc Kim Sâm, tu luyện đấu khí nằm ngoài mười hai hệ đại sức mạnh, có thực lực Trung vị thần mật kì, cũng là một thanh niên rất có tiếng tăm ở Âm Ảnh thành.

Cơ Nhã sở dĩ nổi danh một mặt là vì mỹ mạo của nàng, mặt khác cũng vì nàng không theo yêu cầu của gia tộc mà tu luyện tam đại sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, ngược lại tu luyện sức mạnh ngoài luồng ở Chúng Thần đại lục là đấu khí, nhưng lại có thành tựu rất tốt về việc tu luyện đấu khí, xem ra còn vượt qua rất nhiều bạn cùng trang lứa.

Nàng tu luyện sức mạnh đấu khí tới cảnh giới Trung vị thần mật kì, so với Đường Na đạt tới cảnh giới Trung vị thần trung kỳ còn cao hơn một bậc, mà nàng lại còn trẻ hơn Đường Na, làm cho người ta vô cùng ngạc nhiên. Trong Âm Ảnh thành, Cơ Nhã chính là thiên tài chỉ dưới Tạp Mai Lệ Tháp, còn nàng lại nhỏ hơn Tạp Mai Lệ Tháp, tiền đồ vẫn chưa ai có thể nhìn ra.

- Ta đương nhiên nghe qua gia tộc Kim Sâm, nhưng cửa hàng ta có loại quy củ này, trên đó có ghi giá và công hiệu rất rõ ràng, ta không phải giải thích gì thêm. Ừm, các người muốn mua thì mua, không mua thì biến, đừng làm ảnh hưởng việc làm ăn của ta. - Hàn Thạc vẫn giữ nguyên thái độ dửng dưng, nói với giọng đều đều.

- Người... Người dám nói với ta như vậy à, ngươi tin ta hủy cửa hàng của ngươi không? - Tên thanh niên tóc bạch kim sao có thể yếu thế khi đứng trước mặt Cơ Nhã chứ. Hắn thấy Hàn Thạc tựa hồ là người vừa tới, căn bản không để Hàn Thạc vào mắt, đột nhiên giận dữ nói.

Hàn Thạc nheo nheo mắt thách thức hắn, nói về âm lãnh:

- Người thử xem?

704. Chương 704:cơn Lốc Thuốc Men

- Tiểu tử muốn chết! - Thanh niên tóc vàng bị Hàn Thạc đá kích như vậy không chịu được, lúc này chuẩn bị động thủ phá cửa hàng.

- Ai Mông!

Cơ Nhã yêu kiều kêu lên một tiếng, nói:

- Nơi này rất gần gia tộc Tái Nhân Đặc, người không phải muốn gây sự đó chứ?

Thanh niên tóc vàng này vừa nghe Cơ Nhã quát khế, ngăn người một chút, hồ nghi dò xét Hàn Thạc, nói:

- Gần gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không nhất định toàn bộ đều là sản nghiệp của họ, tiểu tử này rõ ràng là người mới, chẳng lẽ ta sợ hắn à?

Cơ Nhã không cho là như vậy, nàng thấy Hàn Thạc tư thái chẳng hề sợ hãi chút nào nên cảm thấy hắn không đơn giản như vậy. Thấy Ai Mông không nghe mình khuyên, Cơ Nhã vội vàng vạch rõ ranh giới, nói:

- Tùy ngươi, nhưng xảy ra việc gì là ta mặc kệ đó!

- Yên tâm đi, có việc gì được chứ? Ha ha, chỉ bằng tiểu tử này ta chẳng coi hắn vào đâu? - Ai Mông điên cuồng đưa tay chụp vào cái tử gần mình nhất, xem ra đã quyết định rồi.

- Dừng tay! - Đột nhiên có một tiếng quát từ ngoài truyền đến, trong nháy mắt, thanh niên tóc xanh An Ni Thập lần trước từng bắt giam Hàn Thạc dẫn một đội Thần Vệ thủ hạ của Hắc Thiên cùng tiến vào Thiên Cơ Dục Tề.

An Ni Thập vừa vào, đầu tiên là chào Hàn Thạc một tiếng, rồi lạnh lùng nhìn chăm chú Ai Mông, hỏi:

- Ai Mông thiếu gia chuẩn bị làm cái gì thế?

Ai Mông thiếu chút nữa đã hủy cái quầy thuốc, không ngờ tới thời khắc mấu chốt lại đột nhiên lòi đầu ra ba tên Thần Vệ, ngăn người cười nói:

- Không có gì, chỉ là đến xem hàng một chút mà!

- Âm Ảnh thành có quy củ của Âm Ảnh thành, cho dù là các đại gia tộc cũng không thể ỷ thế khinh người, hy vọng các ngươi có phân tặc một chút, đừng bảo chúng ta làm khó! - An Ni Thập nhìn Ai Mông vẻ không vui, nói rất nghiêm chỉnh.

- Sao lại như vậy chứ? - Ai Mông tươi cười, liên tục nói mình chỉ đến xem thương phẩm, không có ý gì khác.

- Hy vọng là như thế!

An Ni Thập khẽ gật đầu, rồi quay sang mỉm cười với Hàn Thạc nói:

- Chúng ta ở cách đây không xa, nếu cửa hàng này có việc gì không ổn, chỉ cần gọi một tiếng là được.

Nói xong, An Ni Thập lạnh lùng quét mắt nhìn Ai Mông, rồi cúi người chào Cơ Nhã, dẫn đội Thần Vệ đi ra khỏi Thiên Cơ Dục Tề.

An Ni Thập là một tiểu đội trưởng tiểu đội ba Thần Vệ, thủ hạ Hắc Thiên, coi như là người của gia tộc Tái Nhân Đặc. Hắn đã biết quan hệ tốt giữa Hàn Thạc và Tạp Mai Lệ Thập, hắn càng sợ Hàn Thạc hận hắn về việc trước kia, nên trước đây hắn đã tới thăm hỏi. Hàn Thạc luôn nói không có gì, nhưng An Ni Thập còn có chút bất an. Gần đây, hắn vẫn tự mình chủ trương dẫn một đội Thần Vệ trông nom nơi này.

Hàn Thạc sớm biết rằng An Ni Thập ở xung quanh, cũng hiểu được An Ni Thập đang cố ý muốn lấy lòng mình, cho nên mới không sợ Ai Mông uy hiếp chút nào. Quả nhiên tới thời khắc mấu chốt, An Ni Thập đích xác đã chạy tới rất tình cờ.

- Coi như tiểu tử ngươi vận khí tốt, nhưng ngươi sẽ không có vận tốt mãi như vậy đâu! - Đợi cho An Ni Thập rời khỏi, Ai Mông mới hậm hực nói.

- Không mua đồ thì biến cho ta, đừng có ở đây gây trở ngại! - Hàn Thạc cũng chẳng khách khí với hắn. Lại một lần nữa lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

Ai Mông biết hôm nay đừng mơ làm gì được Hàn Thạc, trừng mắt nhìn hắn vài lần rồi thoái lui khỏi Thiên Cơ Dục Tề, mấy bằng hữu hắn cùng đi tới cũng theo ra.

Nhưng Cơ Nhã không hề rời đi, ngược lại nhìn Hàn Thạc vẻ rất hứng thú. Nàng có óc quan sát hơn Ai Mông nhiều. Từ biểu hiện của An Ni Thập và sự tĩnh táo của Hàn Thạc, nàng mơ hồ cảm thấy Hàn Thạc không đơn giản. Vốn nàng cũng chỉ tùy ý tiến vào đây chơi, tới lúc này vì sự nghi hoặc trong lòng, do đó nàng chợt sinh ra một ý nghĩ.

Tùy ý dạo quanh tầng thứ nhất trong chốc lát, Cơ Nhã chỉ chỉ vào một cái bình Tuyền Cơ đan giá năm trăm hắc tinh tệ, mỉm cười nói với Hàn Thạc:

- Cho ta một bình loại được tề này!

- Cơ Nhã tiểu thư... Cô... Cô sao lại tin người đó chứ? Năm trăm hắc tinh tệ đó, sao hắn không làm ăn cướp đi chứ! - Vài thanh niên còn chưa ra khỏi Thiên Cơ Được Tề, vừa thấy Cơ Nhã làm như vậy lúc này đều nhao nhao khuyên bảo.

Hàn Thạc nhìn Cơ Nhã vẻ kinh ngạc, rốt cục đứng lên khỏi ghế, đi đến bên cạnh nàng. Hắn mở kết giới trên quầy, lấy ra một bình thuốc Tuyền Cơ đan rồi bình tĩnh đưa cho Cơ Nhã, nói:

- Phương pháp phục dụng được tề được ghi trên bình, sử dụng trong khi người thể ngộ sức mạnh chân lý mới có thể thu được hiệu quả lớn nhất.

- Đây là năm trăm hắc tinh tệ, xin nhận lấy!

Cơ Nhã cười khê rồi tiếp nhận bình thuốc trong tay Hàn Thạc, hơn nữa còn đặt năm trăm hắc tinh tệ trên mặt quầy, sau đó đưa đôi mắt sáng như sao nhìn Hàn Thạc, mỉm cười nói:

- Ta sẽ nhớ, cảm ơn!

Nói xong, Cơ Nhã cười ngọt ngào cầm lấy bình thuốc trắng tinh như một vật phẩm trang trí yếu điệu đi ra ngoài. Trước khi nàng chuẩn bị rời đi, còn quay đầu lại nhìn Hàn Thạc, nói:

- Nếu không có hiệu quả, ta sẽ trở lại tìm người tính sổ, cho dù người là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, nếu dám lừa gạt ta, ta cũng sẽ không buông tha cho người đâu.

Hàn Thạc nhún vai, vẻ mặt bất cần, thầm nghĩ Thiên Cơ Được Tề lại có thêm một người tuyên truyền nữa rồi.

Vài ngày sau, Thiên Cơ Được Tề vẫn không làm ăn gì. Hàn Thạc dứt khoát đóng cửa lại, lên tầng tầng thứ ba tu luyện các loại áo nghĩa (nhắc lại: áo nghĩa là ý nghĩa thâm ảo) sức mạnh, thầm nghĩ dù sao đợi cho Tập Mai Lệ Tháp sau khi uống thuốc vào thu được lợi ích sẽ nhất định tới hỗ trợ mình, tới khi đó thì không phải lo không ai đến mua.

Từ đây Chương Văn đến giờ thời gian đã qua gần nửa năm rồi. Hóa thân ngoại thân một mạch ở trong Vạn Ma đỉnh thể ngộ sức mạnh Hủy Diệt áo nghĩa rốt cục tiến thêm một bước, tới cảnh giới Hạ vị thần mật kì. Lần trước Hủy Diệt hệ đoạt được Thần tinh, cuối cùng cũng phát huy tác dụng vốn có của nó, được Hàn Thạc hấp thu sạch.

Trong khi Hàn Thạc bế quan tu luyện, Thiên Cơ Được Tề đóng cửa hoàn toàn, nhưng hắn lại không biết ở Âm Ảnh thành có một cơn lốc mang tên Thiên Cơ Được Tề đã nổi lên.

Gia tộc Lai Phát Tư...

Đường Na mấy hôm trước chuẩn bị đi tới Thần Vực Thời Không một thời gian dài, hôm nay rốt cục từ một pháo đài dưới quyền của gia tộc Lai Phát Tư quay về. Nàng vừa mới trở lại gia tộc Lai Phát Tư, chỉ thấy muội muội nàng là Y Phù lúc này không thành hình người vừa khóc vừa kể lể, gương mặt sưng húp của Y Phù vẫn chưa hoàn toàn hết.

- Đường Na tỷ tỷ, ta... Ta bị người ta đánh! - Y Phù vừa thấy Đường Na trở về, lúc trước đã bình tĩnh lại nhiều, bây giờ lập tức khóc lên. Đường Na bình thường tuy rất nghiêm khắc với các anh chị em nàng, nhưng bọn họ cũng hiểu được Đường Na rất thương yêu mình. Y Phù không tìm được chỗ trú ẩn ẩn ức bấy giờ đã tìm được nơi đột phá ở Đường Na.

- Chuyện gì thế, bị ai đánh. Sao phụ thân muội không làm chủ cho muội? - Đường Na vừa thấy bộ dạng Y Phù vội vàng hỏi thăm.

- Phụ thân không cho phép ta trả thù, các ca ca cũng không làm chủ cho ta... Ta... Ta bị người đánh thê thảm như vậy! - Y Phù khóc lóc dầm dề.

- Rốt cuộc là ai? Ở Âm Ảnh thành chúng ta mà dám động thủ đánh người như vậy thì quả không nhiều lắm? Chẳng lẽ là... mấy người gia tộc Tái Nhân Đặc?

Đường Na nhú mày, phẫn hận nói:

- Gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không thể kiêu ngạo như vậy, ta và Tạp Mai Lệ Tháp cũng có chút giao tình, muội nói cho ta biết là ai. Ta bảo Tạp Mai Lệ Tháp ra mặt giáo huấn hần!

- Là... là bằng hữu mà tỷ tỷ lần trước mang đến... dường như... dường như tên là Bồ Lai Ân... - Y Phù thần tình ủy khuất, nhẹ giọng nức nở nói.

- Hử, cái gì?

Đường Na lấp bắp kinh hãi, hô khẽ:

- Làm sao có thể như vậy chứ? Dù gì cũng phải nể mặt ta, Bồ Lai Ân cũng không nên đánh muội thành hình dáng này chứ, muội không lầm chứ?

Nghe Y Phù vừa nói như vậy, Đường Na mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng hiểu Hàn Thạc, không cho rằng hần sẽ làm những việc thế này.

- Thật mà, thật là hần!

Y Phù thét lên:

- Ca ca ta cũng ở đó, huynh ấy có thể làm chứng, còn có Đằng Phi!

- Ta đến hỏi hỏi ca ca muội!

Đường Na lòng đầy nghi hoặc, chẳng mấy chốc đã tìm được Khải Kỳ và Đằng Phi đang tỉ thí với nhau ở tu luyện tràng. Khải Kỳ cũng oán thù Hàn Thạc, lần trước mặc dù hần cảm thấy Hàn Thạc có thể là có ý tốt, nhưng hần cũng không thích Hàn Thạc, muốn phá hỏng quan hệ giữa Hàn Thạc và Đường Na, vừa thấy Đường Na tìm hần hỏi chuyện, liền bẻ cong sự thật nói lại cho Đường Na.

Vốn Y Phù được Hàn Thạc ra tay cứu giúp, vào miệng Khải Kỳ lại biến thành Hàn Thạc dựa thế Tạp Mai Lệ Tháp, nhân dịp khi dễ Y Phù. Hần không dám động tới Tạp Mai Lệ Tháp, do đó đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người Hàn Thạc, trong miệng Khải Kỳ thì Hàn Thạc biến thành người vong ân phụ nghĩa, hèn hạ tiểu nhân, tội không thể tha.

- Đằng Phi, sự tình có phải là như vậy không? - Đường Na biết tâm tính em gái mình nên vẫn còn hơi không tin, nhưng khi hỏi chuyện Đằng Phi thật kỹ, nàng nghĩ rằng Đằng Phi vốn không có quan hệ gì, hần là sẽ thuật lại mọi việc thật công bằng.

Đáng tiếc Đằng Phi có ý cho Hàn Thạc trở thành đối thủ cạnh tranh muốn chinh phục Đường Na, thêm nữa lại có quan hệ tốt với Khải Kỳ, tự nhiên phải giúp Khải Kỳ rồi. Khi được Đường Na hỏi, Đằng Phi không nói thêm gì, chỉ khẽ gật đầu về khẳng định.

Mất thấy Đằng Phi cũng khẳng định, Đường Na xem như đại khái tin rồi, có vẻ tức giận, nhẹ giọng nói:

- Không ngờ hần lại là người như thế! Vì một việc nhỏ ở tu luyện tràng, hần lại hạ độc thủ như vậy với Y Phù, mặc kệ nói như thế nào, Y Phù cũng là muội muội ta, hần cũng phải nể mặt mình chứ...

Vừa lắm bầm, Đường Na vừa chậm rãi đi ra khỏi tu luyện tràng.

Thấy trên mặt Đường Na hiện lên vẻ tức giận, Khải Kỳ đưa mắt trao đổi với Đằng Phi đầy thâm ý, khi hai người tâm tình thoải mái hơn, trong lúc giao chiến lực chiến đấu đã tựa hồ đề cao không ít.

Một nơi khác, gia tộc Kim Sâm...

Cơ Nhã trong mật thất giữa khuê phòng cẩn thận thể ngộ sức mạnh đấu khí của nàng, đột nhiên tỉnh táo khỏi trạng thái tĩnh ngộ. Trong tay nàng vung lên một thanh trường kiếm màu bạc, khắp phòng lấp lánh ánh sáng, giống như mây ngàn ngôi sao lấp lánh, đẹp đến nỗi làm người ta không mở mắt ra được.

Quang hoa vừa qua, thần tình Cơ Nhã tươi tỉnh, thu thanh trường kiếm lại, đôi mắt sáng đột nhiên ngưng tụ vào bình thuốc để trong góc mật thất, bàn tay trắng muốt vươn ra. Bình thuốc ghi chữ Tuyền Cơ đan rơi vào lòng bàn tay Cơ Nhã, đôi mắt sáng của nàng có vẻ kinh hỉ dị thường, lẩm bẩm nói:

- Tuyền Cơ đan thật sự là một loại thuốc thần kỳ, giúp ta đề cao độ ngưng tụ đầu khí một tầng, năm trăm hắc tinh tậ, quá đáng tiền!

Chẳng mấy chốc, Cơ Nhã đã ra khỏi mật thất, chạy ào đến một đình viện u tĩnh, vừa vào đã hô lớn:

- Mẫu thân, cho con mười vạn hắc tinh tậ, con có việc khẩn cấp!

Mỹ phụ mỹ lệ giống với Cơ Nhã, chỉ là có vài phần phong vận thành thực tên là Bối Ti kinh ngạc nhìn Cơ Nhã đang vội vàng lao vào, nhú mày khiển trách:

- Bình thường ta dạy con như thế nào, gia tộc Kim Sâm chúng ta là đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, một vài lễ nghi cơ bản mà con cũng không nhớ...

- Biết rồi mẫu thân, mau đưa cho con mười vạn hắc tinh tậ đi, con thật sự có việc gấp mà! - Cơ Nhã làm nũng lắc lắc tay mẹ.

- Mười vạn hắc tinh tậ không phải là một số tiền nhỏ, con phải nhớ mình vẫn còn ở gia tộc đó, nha đầu này, ngày thường cho con đâu có ít tiền, con rốt cuộc muốn làm gì, nói rõ cho ta trước đi nào. - Bối Ti vuốt tóc Cơ Nhã, nói về dụ dằn.

- Là như thế này, bên trong thành vừa mới mở một cửa hàng, tên là Thiên Cơ Dược Tề... - Cơ Nhã biết nếu không giải thích rõ ràng, mẫu thân nàng khẳng định sẽ không buông tay.

Lát sau...

Bối Ti kinh hô một tiếng, hỏi:

- Có thần kỳ thật như con nói không?

- Đương nhiên, mẫu thân, người còn không tin con gái sao? Con tự mình dùng rồi nên rất rõ ràng về sự trợ giúp mà thuốc này mang đến cho mình, thật đó, năm trăm hắc tinh tậ quả thực quá rẻ mà! Thừa dịp những gia tộc khác còn chưa tín nhiệm nhà thuốc đó, chúng ta phải mau chóng mua cho nhiều, nó không chỉ có giá trị về tinh tậ đâu... - Cơ Nhã vội vàng nói.

- Đi, ta với con cùng nhau đến xem, cũng may ta bây giờ cũng rảnh! - Nghe Cơ Nhã vừa nói như vậy, Bối Ti hiểu được nếu Cơ Nhã nói không sai, đây sẽ là cơ hội để đề cao thực lực của cả gia tộc, lập tức cảm thấy rất quan trọng, lập tức lấy một chút tinh tậ, rồi cùng Cơ Nhã cùng rời gia tộc Kim Sâm.

Gia tộc Tái Nhân Đặc, ngày hôm nay Tạt Mai Lệ Thập đã ra khỏi tu luyện tràng.

- Ủa, tiểu thư, mặt tiểu thư, mặt cô... - Mục mập Tạt Lâm Na vừa thấy Tạt Mai Lệ Thập, đột nhiên hô lên kinh ngạc, chỉ vào mặt Tạt Mai Lệ Thập vẻ khó tin.

Tạt Mai Lệ Thập vốn nhan sắc quá dị, lớp da đầy những hầm hố, rõ ràng bây giờ trắng nõn mịn màng hơn nhiều, cánh tay cũng vậy, loại biến hóa này làm cho nàng thoát nhìn thoáng cái đã mất đi vài phần dữ tợn hung ác, mặc dù vẫn còn xấu, nhưng so với trước kia thì lại có vẻ dễ nhìn hơn nhiều.

- Ta biết, ta biết... - Tạt Mai Lệ Thập lập đi lập lại những lời này, đi vài bước lại lấy ra một cái kính soi, ngửa đầu cười rộ lên, càng lúc càng đắc ý.

- Tiểu thư Tạt Mai Lệ Thập, cô... Cô thay đổi nhiều quá. - Trên đường những Thần Vệ và thị nữ đều kêu khê.

- Ủa, nha đầu này, sao dường như không giống trước kia. Ủa, dường như trắng ra, ha ha! Cháu làm sao lại trắng ra như vậy, điều này sao có thể chứ? - Vài cô dì gặp được trên đường cũng kêu khê.

- Ha ha... ha ha... ta không phải nằm mơ, ta quả nhiên không phải nằm mơ... - Tạt Mai Lệ Thập kêu lên không ngừng, chạy thẳng ra ngoài gia tộc Tái Nhân Đặc.

An Đức Liệt đang xử lý một núi việc trong sự tình gia tộc bị tiếng kêu gào của Tạt Mai Lệ Thấp hấp dẫn, ngẩng đầu lên, cả người hấn chấn động, đầy kinh hãi nói:

- Lại... lại có thể hữu hiệu thật!

An Đức Liệt lúc này buông chính vụ của mình, chạy như bay về phía Tạt Mai Lệ Thấp.

Hàn Thạc đang tu luyện, đột nhiên nghe bên ngoài có những tiếng kêu xì xào, thần thức triển khai, hấn đột nhiên phát hiện ra bên ngoài Thiên Cơ Dược Tề thoáng cái có hơn gần trăm người, những người này đều hò hét:

- Mở cửa, mở cửa nhanh, chúng ta muốn mua thần dược!

705. Chương 705:lộn Xộn Trước Cửa

Đột nhiên có một đám người tới gây huyền não làm Hàn Thạc kinh hãi, chẳng mấy chốc, hấn ý thức được chuyện gì đang xảy ra, mặt mày hớn hở cao hứng ra khỏi tu luyện tràng, mở cửa Thiên Cơ Dược Tề.

Trước cửa Thiên Cơ Dược Tề có rất nhiều nhân vật mà Hàn Thạc đã biết, tỷ như Tạt Mai Lệ Thấp lớp da đã trắng trẻo hơn một chút đứng cạnh An Đức Liệt sắc mặt tươi tỉnh, tỷ như Cơ Nhã tới đây mua một bình Tuyên Cơ đan, còn có Đường Na và vài thanh niên gia tộc Lai Phát Tư.

Nhưng đại đa số thì Hàn Thạc không biết, những người này ai nấy quần áo hoa lệ, có già có trẻ, đang đứng rì rầm nói chuyện với bọn người Tạt Mai Lệ Thấp An Đức Liệt, đứng mãi trước cửa Thiên Cơ Dược Tề mà xì xào. Vài người vừa thấy là biết những vị Thần thân phận không cao, ai nấy đều la hét:

- Mở cửa... mở cửa nhanh!

- Khốn khiếp, sao thoáng cái đã có nhiều người như vậy chứ! - Cơ Nhã lẫn trong đám người, thấp giọng oán giận.

- Chúng ta không muốn tin tức lộ ra ngoài, nhưng nha đầu Tạt Mai Lệ Thấp lại chọc vào mắt người ta, tướng mạo nàng thì cả Âm Ảnh thành ai mà chẳng biết, lớp da nàng đột nhiên thay đổi quả thực chính là quảng cáo tự nhiên chói sáng nhất cho Thiên Cơ Dược Tề, thêm nữa nàng thấy người là nói, ai mà không biết sự thay đổi của nàng đến từ cửa hàng Thiên Cơ Dược Tề này chứ! - Quý phụ Bối Ti bên cạnh Cơ Nhã trong lòng cũng có chút tiếc nuối, biết việc mình muốn độc bá Thiên Cơ Dược Tề sợ là khó có thể thực hiện được.

- Các vị, muốn làm cái gì thế? - Vừa mở đại môn, Hàn Thạc nhìn lướt qua đám người đứng trước cửa, biết rõ mà còn hỏi.

- Xú tiểu tử, ngươi xem ta này, xem ta có gì bất đồng không? - Tạt Mai Lệ Thấp nhảy lên đầu tiên, gạt vài người tới trước mặt Hàn Thạc, kêu lên vẻ hưng phấn. Những người bị Tạt Mai Lệ Thấp gạt ngang trong miệng rên một tiếng, đang chuẩn bị tìm người hỏi tội, nhưng vừa thấy gương mặt Tạt Mai Lệ Thấp thì ai nấy lập tức biết điều cầm miệng lại.

- Có gì phải xem, ta sớm biết thuốc này rất hữu dụng mà. - Hàn Thạc mỉm cười.

- Bố Lai Ân, luyện chế thêm cho ta vài bình nhé, mau mau một chút đó! - Tạt Mai Lệ Thấp cười hắc hắc, nàng thật sự chẳng khách khí gì với Hàn Thạc, lập tức yêu cầu ngay.

- Hắc, đây còn năm bình nhỏ, ngươi có thể phục dụng tiếp, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi.

Hàn Thạc vô cùng cẩn thận lấy ra năm bình nhỏ, trước mặt những người ở đây đưa cho Tạt Mai Lệ Thấp, trong lòng rất hài lòng về việc nàng ta tuyên truyền cho hấn.

Tạt Mai Lệ Thấp cũng không khách khí gì với Hàn Thạc, cầm ngay năm bình nhỏ quý như trân bảo, vỗ vỗ vai Hàn Thạc, nói oang oang:

- Bố Lai Ân, cảm ơn ngươi. Tiểu tử ngươi làm cho người ta quá khó tin!

- Bố Lai Ân. Được tề này giá bao nhiêu tình tệ. Người nói giá đi. Lát nữa ta trả cho người. - An Đức Liệt lẫn trong đám người đột nhiên hét lên một tiếng. Giọng hắn không cao nhưng lại áp đảo những tiếng ồn ào ở đây, ai nấy đều có thể nghe rõ mồn một.

An Đức Liệt một mình đứng cách đó không xa, những người ở Âm Ảnh thành bên cạnh đều duy trì một khoảng cách nhất định với hắn. Khi An Đức Liệt mở miệng nói ra những lời này, những thanh âm đang ồn ào như cái chợ bồng đột nhiên an tĩnh đi nhiều.

Ở Âm Ảnh thành, An Đức Liệt chương quản tài chính của gia tộc Tái Nhân Đặc, cũng gián tiếp khống chế kinh tế Âm Ảnh thành. Bất kỳ những vụ làm ăn nào của các đại gia tộc đều phải qua tay An Đức Liệt mới có thể triển khai được. Thêm nữa hắn lại có thực lực phi phàm, ở Âm Ảnh thành An Đức Liệt có địa vị cực cao.

Thân phận hắn cao như vậy, vừa mở miệng nói ra lập tức kẻ khác phải im lặng mà nghe, chỉ sợ nếu to tiếng át giọng hắn, không chừng lại trêu vào An Đức Liệt. Đối với những thương nhân muốn làm ăn ở Âm Ảnh thành, tầm quan trọng của hắn còn lớn hơn thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ nhiều.

- Có đi có lại. Ta và Tạp Mai Lệ Thập là hảo hữu mà. Ta làm ra thuốc này cũng là cho một mình nàng. Xem như tặng luôn. Người không cần tính toán gì với ta! - Hàn Thạc cười khê, cự tuyệt rất dứt khoát.

An Đức Liệt sửng sốt, nhưng cũng không miễn cưỡng Hàn Thạc thu tiền, chỉ mỉm cười khê gật đầu rồi nói:

- Tốt lắm. Ừm tất cả thuốc trong cửa hàng người có thể bán cho hết cho ta, ta sẽ dựa theo giá của người ghi trên đó, vấn đề này chắc không có chuyện gì chứ?

- Làm sao làm như vậy được, chúng ta đã đợi lâu rồi, làm sao có thể toàn bộ bán cho người!

- Cho dù là gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không thể bá đạo như vậy, đây là mua bán hợp pháp, các người không thể...

- Tách ra bán, hoặc là người tới trước mua trước, chúng ta đợi lâu như vậy, làm sao có thể tay không mà quay về chứ!

Những tiếng ồn ào như chợ vỡ lại vang lên, cơ hồ tất cả mọi người đều kháng nghị, xem ra lúc này mọi người có vẻ không sợ địa vị An Đức Liệt ở Âm Ảnh thành nữa. Xem ra thuốc của Hàn Thạc có sức hấp dẫn rất lớn, lớn đến nỗi làm gan của họ lớn lên không ít.

An Đức Liệt thật không ngờ tới mình vừa đề nghị lại gây ra sự nhao nhao phản đối của toàn trường, hắn hơi giật mình, rồi cười khổ nói:

- Bố Lai Ân, người hãy chờ xem.

Khê gật đầu, Hàn Thạc cố đè nén sự vui mừng trong lòng, nói:

- Mọi người đã nể mặt ta như vậy, vẫn đợi đến bây giờ, vậy ta cuối cùng không thể để mọi người tay không ra về. Như vậy đi, ừm, bất luận thân phận cao quý, mỗi người được mua ba bình, như vậy có thể cam đoan mỗi người sẽ không ai không được hưởng thụ lợi ích từ thuốc của bốn cửa hàng!

- Được, được!

Những người biết mình thân phận không đủ tôn quý ai nấy đều gào lên. Bối Ti vốn còn dự tính dùng danh nghĩa gia tộc Kim Sâm để nói chuyện, bất lực thở dài một tiếng, nói với Cơ Nhã đang bất bình bên cạnh:

- Không có biện pháp, xem ra không thể dựa theo gia tộc để phân phối rồi.

- Thật xui xẻo, chúng ta là người đầu tiên tới, thế mà tên hỗn đản đó lại nhất định không mở cửa, bằng không số thuốc này toàn bộ đều đã là của gia tộc Kim Sâm chúng ta rồi, đâu đến nỗi như thế này chứ!

Cơ Nhã tức giận rên rỉ, rồi hồi hận nói:

- Sớm biết thế đã đem một đội Thần Vệ gia tộc đến đây, khi phân phối như vậy chúng ta cũng có thể chiếm được nhiều tiện nghi hơn một chút.

- Được rồi được rồi, đừng rên rỉ nữa.

Bối Ti trấn an vài câu, nhẹ giọng nói:

- Thật ra nhân tài là quan trọng nhất, chỉ cần hắc còn ở đây, sau này số thuốc này hắc là sẽ được hắc tiếp tục luyện chế không ngừng, chúng ta cũng nên chú ý tới hắc.

- Không sai. - Cơ Nhã nghe vậy khẽ gật đầu, càng chú ý quan sát Hàn Thạc giữa đám người, đột nhiên cảm thấy hắc thoáng cái đã thuận mắt hơn rất nhiều. Vốn trước kia nàng đúng còn có chút ác cảm với Hàn Thạc, nghĩ rằng hắc ngạo mạn, tự đại. Bây giờ biết thuốc của Hàn Thạc thần kỳ như thế, lập tức tự nhủ kỳ nhân tự nhiên phải có tính tình quái lạ, thật là người có cá tính!

- Mỗi người... Mỗi người hạn mua được ba bình, xin nhìn kỹ công dụng và giá ghi rõ ràng trên bình thuốc, lựa chọn thuốc thích hợp nhất cho người sử dụng! - Thanh âm Hàn Thạc rất ôn hòa, không ngừng vang lên khắp Thiên Cơ Dược Tề.

Những người bịt kín cả cửa Thiên Cơ Dược Tề thoáng cái đã ồ lên, đẩy nhau muốn lao về phía trước, hy vọng mình được vào nhà thuốc trước, sẽ tìm được thứ thuốc thích hợp nhất cho mình sử dụng, miễn cho việc mình đến sau bị người khác mua mất.

“Ầm ầm ầm...”

Thoáng cái những người thực lực không cao ai nấy bị ném bay ra ngoài. Mấy những lãnh đạo cao cấp của các đại gia tộc, thế mà khi đến trước mặt Hàn Thạc, toàn bộ đều khiêm nhường nhìn hắc, yêu cầu Hàn Thạc có thể bắt đầu rồi.

- Ách...

Hàn Thạc sửng sốt, vốn định quát lớn vài câu, vừa thấy nụ cười đầy hòa khí trên mặt những cường giả đại gia tộc, hắc lại không biết phải nói cái gì, vội nghiêng người nhường lối cho những người này vào, thuận miệng nói một câu:

- Táp Mai Lệ Thập tiểu thư, phiền người sắp xếp bên ngoài cho ta, để họ đừng làm loạn!

- Yên tâm đi, ta sẽ đảm bảo cho người. - Táp Mai Lệ Thập sau khi cất kỹ năm bình dược tề, trả lời rất sáng khoái.

- Chỉ là một thương nhân bán thuốc mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ. Nhìn tiểu tử bộ dạng tiểu nhân đắc ý kia! - Đám người Khảm Kỳ đột nhiên hừ lạnh.

Thần tình Đường Na vô cùng ngạc nhiên, trong lòng cũng cuộn sóng. Nhìn hai người Khảm Kỳ và Y Phù bên cạnh, vốn nàng chuẩn bị tới đây hỏi tội, đột nhiên không biết phải làm như thế nào cho phải.

Những người đầu tiên vào Thiên Cơ Dược Tề mặc dù không phải là tộc trưởng các đại gia tộc, nhưng cũng đều là những nhân vật tai to mặt lớn ở Âm Ảnh thành này, cũng cỡ như An Đức Liệt, ở gia tộc cũng có địa vị và uy vọng rất cao. Từ biểu hiện của họ, Đường Na tin họ nhất định sẽ nguyện ý muốn lập quan hệ tốt với Hàn Thạc mà không ngại đắc tội với gia tộc Lai Phát Tư của mình.

Hơn nữa trong đám người này còn có Táp Mai Lệ Thập, ác nữ nổi tiếng ở Âm Ảnh thành này đến cả tâm bệnh gây khốn khổ nhiều năm cho nàng ta mà cũng có thể được chữa khỏi, hơn nữa Đường Na cũng rất băn khoăn không biết khi thấy nàng đến hỏi tội Hàn Thạc thì Táp Mai Lệ Thập rốt cuộc sẽ giúp nàng hay là giúp hắc!

Quan trọng nhất là từ lời của những người bên cạnh, đặc biệt là sự tuyên truyền không mệt mỏi của Táp Mai Lệ Thập, nàng cho rằng cửa hàng thuốc của Hàn Thạc trở thành vô cùng trọng yếu đối với gia tộc Lai Phát Tư, một khi nàng gây chuyện với Hàn Thạc, vậy gia tộc Lai Phát Tư rất có thể chẳng đạt được điều gì cả.

Nghĩ vậy, Đường Na quả thực vô cùng khổ sở, liếc mắt nhìn hai em bên cạnh, Đường Na thầm hận hai người không hiểu việc, chỉ tạo cho gia tộc phiền toái. Mang theo tâm tư này, lại nhìn gương mặt sừng húp của Y Phù, trong mắt nàng chẳng những không có vẻ đáng thương nữa, ngược lại càng có vẻ xấu xí hơn.

- Đại tỷ, tỷ phải làm chủ cho chúng ta? - Mắt thấy ánh mắt Đường Na không ngừng thay đổi, Y Phù vội vàng hét lên.

Trong lòng đã có chút ác cảm, Đường Na lạnh mặt trừng mắt nhìn Y Phù, nói:

- Người nhìn tình thế trước mắt đi, có thích hợp cho chúng ta hỏi tội không?

- Tại sao không thể?

Y Phù vẫn chưa thấy rõ tình thế, nàng chỉ biết là muốn đi tới báo thù Hàn Thạc thôi.

- Khải Kỳ, người nói hôm nay chúng ta có nên đến kiểm Bồ Lai Ân gây chuyện không? - Đường Na thật sự quá thất vọng, không còn nhìn Y Phù nữa, mà quay sang hỏi Khải Kỳ bên cạnh.

Khải Kỳ cũng không ngu dốt như muối muối hắc, nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, thở dài bất lực, nói:

- Hôm nay cho dù thế nào, nếu chúng ta hỏi tội hắc có thể sẽ đắc tội với những người đến đây mua thuốc, việc này tựa hồ... tựa hồ đích xác không thích hợp lắm...

- Còn ở đây làm gì nữa, trở về cho ta.

Đường Na hậm hực việc gạo không thành cơm, mắng khê, quay đầu chuẩn bị ly khai, trong lòng cười khổ không thôi:

“Bồ Lai Ân ơi là Bồ Lai Ân, người thật biết giấu diếm, lúc này mới ngán ngủ nửa năm, người chẳng những đã cặp kè với gia tộc Tái Nhân Đặc không ai dám trêu chọc ở Âm Ảnh thành, còn làm ra thuốc thần kỳ như vậy... chà...”

- Đằng Phi, người... Sao người không đi? - Đột nhiên, Khải Kỳ nghi hoặc nhìn Đằng Phi vẫn bất động đứng sững bên cạnh mình, hỏi về kỳ quái.

- Các người về trước đi, ta sẽ mua vài bình thuốc để xem có phải có hiệu quả thật không! - Đằng Phi mỉm cười, nói về ôn hòa.

Mặc dù Đằng Phi không ưa gì Hàn Thạc, nhưng hắc là đệ tử đại gia tộc, thời khắc nào cũng không quên cố gắng đề cao thực lực gia tộc mình, nếu thuốc trong cửa hàng Hàn Thạc thật sự có công hiệu như vậy, Đằng Phi nhất định bỏ qua hiềm khích của mình, dùng hết sức mua những thuốc men này về.

- Nếu các người hiểu biết được như Đằng Phi, một nhân tài cũng sẽ không bỏ gia tộc Lai Phát Tư chúng ta như vậy, các người ngẫm lại đi, nếu những thuốc này chỉ làm ra cho gia tộc chúng ta sử dụng, việc này sẽ tốt cho gia tộc Lai Phát Tư chúng ta đến bao nhiêu! - Đường Na thở dài một tiếng, thất vọng bước ra ngoài.

- Người... Người lại tin tên đó hả? - Y Phù trong lòng giận dữ, gào lên với Đằng Phi.

- Nhiều người tụ tập ở đây như vậy cũng là vì thuốc của hắc, nơi này có rất nhiều cao thủ đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, ta tin ánh mắt của họ không có vấn đề đâu, mặc dù ta không thích tên kia, nhưng vì ích lợi gia tộc mình, ta không thể không lưu lại. Xin lỗi! - Đằng Phi không phải thích Y Phù, mà cũng như Đường Na coi thường Y Phù, đáy lòng hắc cũng xem thường nữ nhân không có đầu óc này.

- Người.... người lại nói như vậy... làm cho ta quá thất vọng! Ca ca, chúng ta đi! - Y Phù giận dữ kéo tay Khải Kỳ vội vàng rời đi, bây giờ thì đến cả Đằng Phi nàng cũng hận nốt.

“Nữ nhân không có đầu óc! Nếu người có một nửa trí tuệ của Đường Na, tiểu tử đó nói không chừng đã thành được tề sư riêng cho gia tộc Lai Phát Tư rồi! Nữ nhân ngu ngốc, thật sự là hiếm thấy!” - Đợi cho Y Phù ly khai xong, khóe miệng Đằng Phi nhếch lên một nụ cười lạnh, rửa thắm.

Nói xong, Đằng Phi hứng thú nghênh ngang đi vào trong, trong lòng nghĩ xem mình có cần phải hết sức giữ quan hệ tốt với Hàn Thạc không, có lẽ nên sớm vạch giới hạn với anh em nhà Khải Kỳ và Y Phù, miễn cho chọc vào Hàn Thạc.

Những tiếng ồn ào vẫn vang lên, nhưng dưới sự khống chế của ác nữ Tật Mai Lệ Thập rốt cuộc không phát sinh hiện tượng lộn xộn.

Những người tiến vào Thiên Cơ Dược Tề ai nấy vừa mừng rỡ vừa tiếc nuối. Họ mừng rỡ vì mình mua được được tề, tiếc nuối là vì chỉ được mua ba bình. Trước khi họ rời đi, ai nấy luôn dặn dò Hàn Thạc một khi có thuốc mới nhất định phải lưu lại cho mình nhiều một chút.

Hàn Thạc lễ phép vâng dạ, nhưng lại không cam đoan với bất luận kẻ nào, chỉ hưng phấn nhìn những bình thuốc ngày càng ít đi trên những quầy thuốc, còn tinh tẻ trong tay mình lại càng ngày càng nặng thêm.

- Cơ Nhã tiểu thư, rất mừng khi cô không đến tìm ta hỏi tội! - Mắt thấy Cơ Nhã và một mỹ phụ xinh đẹp đang đi đến, Hàn Thạc quơ tay vệt vào một mớ hắc tinh tẻ to, cười tùm tùm tiếp đón Cơ Nhã.

- Người đó!

Trên mặt kiêu diễm của Cơ Nhã tràn ngập nụ cười, như sáng rực cả xung quanh, nói về cầu khẩn:

- Nói như thế nào ta là người thử thuốc của người trước, có thể đặc biệt chiếu cố một chút không?

- Không thành vấn đề, cô chọn ba bình thuốc, ta bán cho cô giá thấp hơn hai mươi phần trăm, được không?

- Hàn Thạc khẽ gật đầu, nghiêm trang nói.

- Hồn dân!

Cơ Nhã cười mắng một câu, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào Hàn Thạc, nói:

- Người biết ta không phải có ý này! Ta không cần người chiết khấu, ta tình nguyện tăng giá mua, chỉ cần người bán hết số thuốc còn lại cho chúng ta, được chứ?

Hàn Thạc biết những đệ tử đại gia tộc này khẳng định không ai để ý đến tinh tẻ, lúc này chỉ cố ý đùa nàng, bây giờ nghe nàng nói như vậy, lập tức nói về rất nghiêm trang:

- Việc này sao được chứ? Những vật này bán cho cô hết, ta còn làm ăn như thế nào đây. Trong mắt ta, mỗi người đều là ngang hàng, cho dù các người thân phận cao quý cũng như nhau thôi!

- Đừng làm bộ đại nghĩa trước mặt chúng ta, nếu ai cũng ngang hàng, tại sao người không thu tinh tẻ thuốc của Tạp Mai Lệ Thập? - Cơ Nhã vừa tức vừa buồn cười, hỏi lại không chút khách khí.

- Cái đó khác hẳn, Tạp Mai Lệ Thập xem như bằng hữu của ta, thuốc đó là ta tặng mà! - Hàn Thạc cười hắc hắc nói.

- Chúng ta đây cũng là bằng hữu, những vật đó người bán cho ta đi, ta nguyện ý bỏ nhiều tiền nữa! - Cơ Nhã tiếp tục thuyết phục Hàn Thạc.

- Nay, người bên trong nhanh lên được không, chúng ta còn đang chờ đó! - Khi Cơ Nhã đẩy đưa với Hàn Thạc, vài người bên ngoài sốt ruột hét lên.

- Năm bình, các người mỗi người có thể mua năm bình, không thể hơn được!

Hàn Thạc thấy Cơ Nhã không để yên cho mình, mắt thấy người bên ngoài càng ngày càng rớt ruột, không thể không giơ tay đầu hàng, cho Cơ Nhã hưởng ưu huệ.

- Được rồi, hôm nay như vậy đi, những thuốc mới luyện chế nhớ bán nhiều cho gia tộc Kim Sâm chúng ta, giá tiền không thành vấn đề! - Cơ Nhã thấy Hàn Thạc quyết định, biết có dây dưa có thể làm hấn phản cảm, lúc này mới cùng mẫu thân nàng chọn mười bình thuốc, tiện tay đưa một túi hắc tinh tẻ to, cười nhẹ, kéo tay mẹ nàng rời đi.

- Ủa, năm ngàn hắc tinh tẻ, đưa dư hai ngàn rồi! - Hàn Thạc đếm lại một chút, biết Cơ Nhã không quan tâm đến số hắc tinh tẻ thừa này, cười cười rồi thu lấy không khách khí gì.

Lục tục có thêm mười người nữa vào, thuốc ở tầng một nhà thuốc này càng ngày càng ít, xem ra không bao lâu nữa là chẳng còn hàng để bán nữa.

- Chào, Bố Lai Ân, chúng ta lại gặp rồi! - Trong lúc này, Đằng Phi đi đến cười hà hà, vừa đi vừa chào hỏi rất thân mật.

Vừa thấy Đằng Phi tới, Hàn Thạc chợt nghiêm lại, nói với giọng đều đều:

- Hóa ra là Đằng Phi thiếu gia, cũng tới cửa hàng ta mua thuốc à?

- Đương nhiên, ha ha, không ngờ Bố Lai Ân lại là một dược tề sư thần kỳ, lần trước ta quả thật không có mất!

Đằng Phi căn bản không so đo với thái độ của Hàn Thạc đối với hắn, cười ha ha nói:

- Ta chỉ là khách nhân của gia tộc Lai Phát Tư, sự tình lần trước là người xung đột với anh em Khải Kỳ Y Phù, ngàn vạn lần không được đổ trên đầu ta, ta ngược lại rất hâm mộ người mà...

- Chọn ba bình thuốc, ta không có thời gian nói chuyện. - Hàn Thạc chẳng để ý đến hắn, thúc giục vẽ sốt ruột.

- Đừng vô tình như vậy, hắc hắc, lần trước ta đích xác có chút không đúng, bây giờ ta chính thức xin lỗi người...

Đằng Phi thật ra cũng tốt tính, không vì thái độ của Hàn Thạc mà sinh tức giận, không ngớt lải nhải nói với hắn.

Không thể không nói Đằng Phi cũng là một nhân tài, Hàn Thạc nghe trong chốc lát, cười khổ nói:

- Lần trước ta không để bụng nữa, được rồi được rồi, người mau chọn đồ đi, sau còn có rất nhiều người đang chờ nữa, đừng gây trở ngại việc làm ăn của ta!

- Tên hỗn đản bên trong, người không nói ít được à? Người còn nói nhảm nữa, ta sẽ ném người ra ngoài!

- Tạt Mai Lệ Tháp lần trước gặp qua Đằng Phi và Y Phù đi cùng nhau nên có ấn tượng rất không tốt về hắn, đang đứng bên ngoài đột nhiên lạnh giọng uy hiếp.

- Đi ngay đây, đi ngay đây! - Đằng Phi cười vài tiếng, rõ ràng hơi sợ Tạt Mai Lệ Tháp, tùy ý chọn ba bình thuốc, lưu lại tám trăm hắc tinh tệ rồi tươi cười bước ra ngoài.

706. Chương 706:phát Tài To Rồi!

Toàn bộ thuốc men Hàn Thạc luyện chế ra được tiêu thụ trong một ngày, tiền lời chín vạn sáu ngàn hắc tinh tệ làm hắn sướng lâng lâng, thậm chí có hắc tinh tệ này thì hắn ít nhất không cần lo lắng gì cả trong vòng hơn mười năm.

Những người mua hàng còn dạn đi dạn lại, rồi lục tục rời Thiên Cơ Dược Tề. Tạt Mai Lệ Tháp thấy Hàn Thạc bán sạch tất cả thuốc men xong, cũng vội vàng trở lại gia tộc Tái Nhân Đặc, tiếp tục luyện hóa thuốc mà Hàn Thạc luyện riêng cho nàng.

Đợi cho tất cả mọi người ai nấy đều đi khỏi, Hàn Thạc mới nhớ tới Đường Na từng đi với vài thanh niên gia tộc Lai Phát Tư tới đây, hắn còn tưởng rằng nàng dẫn hai người Y Phù, Khải Kỳ tới để cảm tạ hắn, mà hoàn toàn không nghĩ là Đường Na tới đây chuẩn bị hối tội.

Đường Na không tiến vào Thiên Cơ Dược Tề làm cho hắn hơi nghi hoặc, vốn hắn còn luyện chế vài món thuốc riêng cho Đường Na đợi nàng tới lấy, không ngờ Đường Na lại lẳng lặng đi. Hàn Thạc cũng không suy gì nghĩ nhiều, cảm thấy nàng nhất định là cảm thấy chỗ này có nhiều người, chuẩn bị ngày khác sẽ trở lại.

Chín vạn sáu ngàn hắc tinh tệ, quả thật là một khoản tiền to!

Hàn Thạc đóng cửa Thiên Cơ Dược Tề, mang số hắc tinh tệ trong không gian giới chỉ ra đếm đi đếm lại, cười hỉ hả không ngừng, lẩm bẩm:

- Chín vạn sáu ngàn hắc tinh tệ, cũng đủ mua một trang viên ở Âm Ảnh thành, hơn nữa còn rất tiện nghi nữa, sướng thật...

Tất cả dược tài thu lượm được từ khi tới Chúng Thần đại lục toàn bộ đều dùng vào đồng thuốc men này rồi, mặc dù giúp cho Hàn Thạc đổi được chín vạn sáu ngàn hắc tinh tệ, nhưng nếu muốn tiếp tục làm tiền, hắn không thể không tiếp tục thu lượm nguyên liệu.

Tài liệu luyện đan chỉ có Hàn Thạc biết, không có biện pháp. Hắn phải tự mình làm thôi, lại treo bảng tạm thời đình chỉ bán hàng ở Thiên Cơ Dược Tề, rồi Hàn Thạc rời Âm Ảnh thành, đi tới vài dãy núi xung quanh.

Bốn phía Âm Ảnh thành toàn bộ đều là những vùng núi non chập chùng, bên trong sinh trưởng rất nhiều loại dược tài mà Hàn Thạc cần. Đã có kinh nghiệm trước kia, lần này hắn chỉ chọn những loại mình cần, lang thang trong vùng núi non hơn một tháng.

Những ma đầu bên trong Vạn Ma đỉnh được Hàn Thạc phóng ra, hắn lập tức có mười mấy con mắt, như vậy tốc độ thu thập dược tài sẽ được đề cao gấp mười lần. Ngắn ngủi hơn một tháng, Hàn Thạc lần lượt đi chung quanh mấy quả núi lớn, thu lượm dược tài đầy hai không gian giới chỉ, xem ra cũng đủ cho hắn luyện đan một năm.

Bởi vì ở rất gần Âm Ảnh thành, bên trong những quả núi chung quanh cơ hồ không có hung hiểm gì. Những thế lực địch quân hoặc Liệp Thần giả đều không dám lãng vãng ở vùng núi xung quanh. Hàn Thạc thu thập dược tài hơn một tháng, tổng cộng gặp được năm mươi bảy Thần Vệ Âm Ảnh thành, bọn họ đi thành những tiểu đội, thường xuyên tuần tra bên trong, phòng ngừa địch nhân xâm lấn.

Những Thần Vệ này rất nhiều người không biết Hàn Thạc, ngay từ đầu còn nghĩ là hắn rất khả nghi, nhưng khi Hàn Thạc đem huy chương mà Hoa Lai Sĩ thành chủ Âm Ảnh thành ban cho hắn ra, tất cả những Thần Vệ này đều vô cùng cung kính với hắn, chẳng những lập tức xin lỗi Hàn Thạc, thậm chí còn hồi báo những dị thường gần đây ở khu vực xung quanh hắn. Họ nghĩ rằng hắn là người của gia tộc Tái Nhân Đặc.

Một tháng đảo mắt đã trôi qua, đến khi Hàn Thạc trở lại Thiên Cơ Dược Tề, đột nhiên hắn trợn tròn mắt.

Hàn Thạc không sao ngờ được Thiên Cơ Dược Tề của hắn lại bị người ta phá nát. Vừa vào cửa hàng, hắn phát hiện ra tất cả những thứ ở tầng một tầng hai đều bị đập phá, những chai lọ luyện chế chuyên dụng mà Hàn Thạc mua sắm bây giờ toàn bộ trở thành những mảnh vụn, vung vãi cả sàn nhà.

Đến cả những tháp kết giới ở tu luyện tràng tầng thứ ba, những hòn đá năng lượng bên trong cũng đã bị người ta đập nát, từ tầng một đến tầng ba, cả Thiên Cơ Dược Tề đều tan hoang. Hàn Thạc càng nhìn càng tức giận trong lòng, không biết rốt cuộc là ai thừa dịp hắn vắng nhà mà làm loại việc vô sỉ như vậy.

Hàn Thạc âm trầm, từ tầng một đi lên tầng ba, lại từ tầng ba đi xuống tầng một, âm thầm nghĩ ngợi xem ai có thể làm những việc thế này nhất.

Hắn trước hết là nghĩ tới hai huynh muội Khải Kỳ và Y Phù của gia tộc Lai Phát Tư, hai người này là người hắn đắc tội đầu tiên khi đi tới Chúng Thần đại lục, tiếp theo tên thanh niên tóc vàng Ai Mông lần trước từng đi với Cơ Nhã đến đây. Lúc trước Ai Mông từng cố ý phá cửa hàng, nhưng lại được An Ni Tháp kịp thời xuất hiện mà phần hạn ngừng lại, người này bị hiềm nghi lớn nhất.

Trừ những người này, Hàn Thạc không nghĩ ra còn có ai lại ra tay với cửa hàng của hắn. Thời gian hắn tới Âm Ảnh thành cũng không dài, tổng cộng cũng không đắc tội với quá nhiều người.

Hàn Thạc vừa về, chẳng mấy chốc An Ni Tháp đã biết. Hắn dẫn một đội Thần Vệ đến nơi, thấy Hàn Thạc ngồi trên ghế gãy, mặt âm trầm không nói một lời. An Ni Tháp cả kinh, vội vàng thể hiện vẻ mặt đau khổ nói giải thích cho Hàn Thạc:

- Việc này phát sinh bảy ngày trước, hắn là vào đêm khuya, ban đêm chúng ta đều trở về doanh trại do đó không biết tình huống, hôm sau khi đi tới thì cửa hàng đã thành hình dạng này rồi!

- Có đầu dây mối nhợ gì không? - Hàn Thạc ngồi trên cái ghế gãy hơi lúc lắc, lạnh mặt hỏi An Ni Tháp.

An Ni Tháp cười khổ lắc đầu, nói:

- Chúng ta tra xét vài ngày rồi, căn bản không phát hiện ra dấu vết người nào, không biết đây là ai đã hạ thủ. Táp Mai Lệ Tháp tiểu thư còn chưa ra khỏi tu luyện tràng. An Đức Liệt đại nhân lên tiếng, nói là muốn giữ lại hiện trường chờ người trở về, do đó chúng ta không dám dọn dẹp, một vài người muốn lấy lòng người cũng không dám lộn xộn

Hàn Thạc tin nếu nơi này không được An Đức Liệt lên tiếng, chắc không ít quý nhân đại gia tộc không tiếc tiền nguyện ý mua lòng hắn, nhất định sẽ rất vui lòng mà sửa chữa lại toàn bộ nơi này, thậm chí còn hoa lệ hơn cả trước kia ấy chứ. Như vậy, khi hắn trở về chắc sẽ không thấy được tình huống trước mắt nữa.

- Có biết thân phận của Ai Mông lần trước tới cửa hàng ta không? - Trầm mặc một chút, Hàn Thạc nhìn An Ni Tháp, nhử mồi hỏi.

- Hẳn là người của gia tộc Bồ Lạc, nhưng tên kia cũng không phải họ hàng trực hệ của gia tộc đó. Tiểu tử này cũng không có địa vị gì lớn ở gia tộc Bồ Lạc. Việc người bên này vừa xuất hiện, ta cũng nghĩ tới tiểu tử đó trước tiên, cũng từng điều tra, nhưng thời gian đó hẳn căn bản không có ở Âm Ảnh thành, hẳn là không phải hẳn làm đầu. Mặt khác, lá gan tiểu tử đó cũng không lớn như người tưởng tượng đâu, theo ta được biết, từ sau khi hẳn biết người có quan hệ với Tập Mai Lệ Tháp tiểu thư, hẳn không dám có bất kỳ chủ ý nào với cửa hàng của người nữa. - An Ni Tháp phân tích cho Hàn Thạc.

Nghe hẳn nói thế, trong lòng Hàn Thạc càng nghi hoặc hơn, dựa theo lời An Ni Tháp, Ai Mông không có lá gan này. Theo những quan sát của Hàn Thạc ngày đó về Ai Mông, tựa hồ đích xác là như thế, nếu không phải Ai Mông, vậy là ai đây?

- Được rồi, cảm ơn. - Trầm tư trong chốc lát, Hàn Thạc đột nhiên quay sang cảm ơn An Ni Tháp.

- Không có gì... không có gì...

An Ni Tháp cũng cười, chủ động đề nghị:

- Muốn ta tìm người giúp người sửa chữa cửa hàng một chút không, ta biết một vài người chuyên môn về phương diện này ở Âm Ảnh thành, người thấy như thế nào?

- Vậy phiền người rồi, ừm, đây là năm trăm hắc tinh tệ, nếu không đủ người tới gặp ta lấy thêm. - Hàn Thạc nhìn không thấy manh mối gì trong cửa hàng bể tan tành, nhưng cửa hàng này vẫn phải tiếp tục khai trương. Hẳn tiện tay đưa cho An Ni Tháp năm trăm hắc tinh tệ, chứng tỏ muốn nhờ hẳn hỗ trợ về việc xây dựng lại nơi này.

- Yên tâm đi, ta sẽ làm thỏa đáng cho người! - An Ni Tháp nhận tinh tệ của Hàn Thạc, rồi lập tức vỗ ngực cam đoan.

- Tốt lắm, nơi này giao cho người, ta đi ra ngoài có chút việc. - Hàn Thạc tin An Ni Tháp sẽ làm tốt mọi việc ở đây, cười cười gật đầu chào hẳn rồi rời Thiên Cơ Dược Tề.

Ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc tổng cộng đắc tội với mấy người, không phải Ai Mông thì Hàn Thạc lập tức nghĩ tới hai huynh muội Khải Kỳ và Y Phù. Vừa nghĩ tới hai người này, trong lòng hẳn càng tức giận hơn, thậm chí lần trước nếu không có ta mở miệng giải thích, Y Phù đã bị hủy dung rồi, người không cảm ơn ta thì thôi, lại còn dám âm thầm hạ thủ cửa hàng ta, tưởng là ta dễ bị ăn hiếp lắm hả?

Sau đó, Hàn Thạc đi tới gia tộc Lai Phát Tư.

Hai Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư nhận ra Hàn Thạc ngay. Mấy ngày nay danh khí của hẳn ở Âm Ảnh thành được rất nhiều đệ tử gia tộc Lai Phát Tư đàm luận, hai người vừa thấy Hàn Thạc đến, lập tức nhận ra hẳn ngay, thái độ trở nên rất thân thiện, đón tiếp hẳn từ xa.

- Ha ha, không ngờ tiên sinh lại là một dược tề sư khó lường. Gần đây dược tề của tiên sinh bên trong thành bị người ta tranh nhau đến phát điên! - Tên Thần Vệ từng nhiệt tình giới thiệu cho Hàn Thạc về các đệ tử gia tộc Lai Phát Tư lúc trước, cười khà khà nói.

- Lần trước còn may mà dược hai vị đại ca nhắc nhở, một bình dược tề nho nhỏ này cũng không đủ kính ý!

Hàn Thạc đương nhiên cũng nhớ tới hai Thần Vệ nhiệt tình này, tiện tay tặng ngay hai bình Hồi Nguyên đan.

- Đa tạ đa tạ. - Trên mặt hai Thần Vệ tràn đầy nụ cười tươi hơn hớn. Chúng cũng biết bình Hồi Nguyên đan trước mắt giá trị như thế nào ở Âm Ảnh thành. Một bình nho nhỏ này có giá tương đương với ba năm bổng lộc của họ. Không vui mới là lạ!

- Tiên sinh tìm Đường Na tiểu thư hả? Đáng tiếc, Đường Na tiểu thư đi Thần Vực Thời Không không lâu, trong vòng một năm khẳng định là không về đâu! - Tên Thần Vệ vô cùng cẩn thận nhận bình Hồi Nguyên đan của Hàn Thạc, rồi có chút tiếc nuối nói với hẳn.

Hàn Thạc cũng không biết Đường Na khi hẳn vừa rời Thiên Cơ Dược Tề đến vùng núi chung quanh thu thập dược tài từng nhiều lần đến Thiên Cơ Dược Tề tìm kiếm hẳn, muốn hỏi rõ việc phát sinh với Y Phù

lúc trước, thuận tiện lưu lại cảm tình với hắn, cũng chuẩn bị giúp gia tộc Lai Phát Tư mua số lượng thuốc men của hắn.

- Hả? Đường Na vắng nhà à...

Vừa nghe nói Đường Na vắng nhà, Hàn Thạc bắt đầu do dự xem có muốn tiến vào nhà Lai Phát Tư không, dù sao ở gia tộc Lai Phát Tư hắn cũng chỉ biết có Đường Na, nếu nàng vắng nhà, rất nhiều việc cũng khó nói.

- Chào... đây không phải là Bồ Lai Ân sao, sao người đến trước cửa mà không vào, vào đây một chút, đi vào rồi nói. - Thanh âm vốn vãn không hợp thời từ xa vắng đến, Đằng Phi trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Hàn Thạc, xem bộ rất quen với hắn, vừa đi tới đã lôi kéo Hàn Thạc vào trong gia tộc Lai Phát Tư.

Hàn Thạc cơ hồ bị Đằng Phi kéo xệch vào trong, lúc này có muốn rời đi thì có vẻ hay lắm, chỉ có nước cùng Đằng Phi đi vào.

- Đường Na và ca ca nàng đi Thần Vực Thời Không rồi, chắc phải một thời gian nữa mới về, mấy bữa trước ta và Đường Na còn đặc biệt tới tìm ngươi, đáng tiếc ngươi cũng không có ở Thiên Cơ Dược Tề... - Trên đường đi Đằng Phi vừa cười hà hà vừa nói cho Hàn Thạc biết một vài tình huống của Đường Na, rồi lôi hắn đi thẳng tới tu luyện tràng lần trước.

- Đường Na vắng nhà, ta nên sớm đi, ta tới đây chỉ để kiểm nàng thôi. Ở gia tộc Lai Phát Tư, ngoại trừ Đường Na ta không quen những người khác, hay là thôi vậy. - Hàn Thạc đột nhiên dừng lại, không để Đằng Phi tùy ý lôi kéo.

- Đã đến rồi, vậy nên nói chuyện với ta một chút, ta ở trong gia tộc Lai Phát Tư mấy ngày gần đây cũng càng ngày càng khó chịu. Hai huynh muội kia đích xác không phải người có thể nói chuyện được, ở chung với họ không thích chút nào!

Từ lần trước Đằng Phi không cùng đứng chung phe với Khải Kỳ và Y Phù, quan hệ giữa ba người không còn được tốt đẹp như trước. Trong lòng Đằng Phi cũng coi thường hai huynh muội Khải Kỳ, tự nhiên không cố gắng làm hòa hoãn quan hệ song phương, ngược lại dứt khoát vạch giới tuyến quan hệ giữa song phương, quyết định phải thiết lập quan hệ tốt với Đường Na và Hàn Thạc.

Đằng Phi đang lải nhải nói chuyện đột nhiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn thấy Khải Kỳ vẻ mặt tức giận đứng trước cửa tu luyện tràng nhìn hắn và Hàn Thạc. Y Phù trên mặt đầy mồ hôi, cũng oán hận trừng mắt nhìn hai người.

- Người còn dám tới nhà chúng ta hả? - Y Phù vừa thấy Hàn Thạc, tức giận không có chỗ phát tiết, lúc này quát lạnh.

- Ta đến tìm Đường Na, mắc mớ gì tới ngươi! - Thấy thái độ Y Phù không nhìn được tốt xấu, làm Hàn Thạc càng thêm giận dữ. Đối với loại nữ nhân không có não này, hắn cũng chẳng thêm nề mặt.

- Người... Lần trước ngươi đánh ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi, hôm nay lại tới nhà chúng ta càn rỡ, chẳng lẽ ngươi muốn chết phải không? - Y Phù vô cùng giận dữ.

- Ta không thêm so đo với nữ nhân không có đầu óc, xem ra gia tộc Lai Phát Tư này quả nhiên không hoan nghênh ta, ta nên sớm ra ngoài. - Phất phất tay, Hàn Thạc cũng mặc kệ Y Phù, cảm thấy nếu mình gây gổ với loại nữ nhân này thì rất không có ý tứ, huống chi nơi này lại là gia tộc Lai Phát Tư, nếu gây gổ ở đây thì mình chỉ có thiệt.

- Chỉ là một Hạ vị thần, nhờ vào việc luyện chế một vài loại thuốc men, khi nào đến phiên ngươi kiêu ngạo ở trong Âm Ảnh thành. Hừ, đáng đời cửa hàng bị người ta phá, đây là kết cục của ngươi, ha ha... - Khải Kỳ lạnh lùng nhìn Hàn Thạc này giờ, đột nhiên cười ha hả vẻ sáng khoái.

Hàn Thạc đang chuẩn bị quay đầu bước đi, vừa nghe Khải Kỳ nói như vậy, lập tức khựng người, lạnh lùng nhìn gã đang cười lớn, hỏi:

- Có phải là ngươi làm không?

Khải Kỳ rùng mình, cười lạnh nói:

- Mắc gì tới người, ha ha... người không cần biết có phải là ta làm không, tóm lại việc phá cửa hàng người là rất đúng!

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc không nhiều lời, vẻ mặt âm trầm bỏ qua tiếng gọi của Đằng Phi, quay đầu bước đi trong tiếng cười của Khải Kỳ.

Màn đêm buông xuống, ba cửa hàng bán tinh thạch năng lượng trong danh mục của Ngải Phát Lí trong gia tộc Lai Phát Tư, thực chất chính là do hai huynh muội Khải Kỳ và Y Phù quản lý xảy ra vụ nổ lớn, tổng cộng bảy tên Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư bị thương, hàng hóa tinh thạch năng lượng trị giá ba vạn hắc tinh tệ hoàn toàn bị hủy diệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khải Kỳ nghe nói về việc này vô cùng giận dữ, lửa giận bốc cao ba trượng, nhảy đồng đồng gào lên:

- Là hắc, nhất định là hắc. Ta phải tìm hắc tính sổ!

Vừa nói xong, Khải Kỳ dẫn một đội Thần Vệ trực thuộc mình không nói với phụ thân hắc Ngải Phát Lí một tiếng, nhằm thẳng về phía Thiên Cơ Dược Tề của Hàn Thạc.

707. Chương 707:liều Mạng

Khải Kỳ dẫn một đội Thần Vệ đi tới Thiên Cơ Dược Tề, chỉ thấy bên trong đang xây dựng rất bận rộn.

An Ni Tháp đang triệu tập nhân thủ sửa sang lại cửa hàng, thấy Khải Kỳ như ăn phải hỏa dược vọt tới, lạnh lùng chặn trước cửa cản hắc lại, hỏi về không vui:

- Khải Kỳ thiếu gia, người muốn làm gì?

- Người đâu, chủ nhân Thiên Cơ Dược Tề Bồ Lai Ân đâu? Hắc ở đâu, bảo hắc ra đây cho ta? - Khải Kỳ đứng trước cửa, chồm miệng vào trong lớn tiếng gào lên.

- Xin lỗi, chủ nhân cửa hàng vắng nhà, người có việc gì chờ hắc về nói sau. - An Ni Tháp vẫn bình tĩnh, cất giọng kêu to, đội ba Thần Vệ ở đó không xa chẳng mấy chốc chạy tới bày thành một hàng bên ngoài Thiên Cơ Dược Tề, lạnh lùng nhìn đoàn người Khải Kỳ, xem ra sớm đã có chuẩn bị.

Phụ thân Khải Kỳ, Ngải Phát Lí cũng là một trong những Thần Vệ trưởng ở Âm Ảnh thành, nhưng những Thần Vệ ở đây toàn bộ đến từ gia tộc Lai Phát Tư. Hai phương nhân mã đứng đối diện xem ra cũng tương đương, nhưng khí thế của bên An Ni Tháp rõ ràng mạnh hơn.

Một mặt là vì Thần Vệ đội ba thuộc về gia tộc Tái Nhân Đặc, mặt khác vì thực lực của Hắc Thiên mạnh hơn Ngải Phát Lí, An Ni Tháp trước giờ vẫn canh chừng xung quanh Thiên Cơ Dược Tề cũng đã được Hắc Thiên chỉ đạo, do đó An Ni Tháp căn bản không sợ xung đột với Khải Kỳ.

Những Thần Vệ đội ba theo An Ni Tháp trong lòng phần nộ ngập trời, cung giương kiếm bạt, chậm rãi đến gần. Khải Kỳ đầu sao cũng thông minh hơn muội muội hắc Y Phù một chút, biết nếu lúc này hắc sinh ra xung đột với An Ni Tháp, hắc chỉ có thiệt thân, cuối cùng nếu cứ làm ồn lên thì hắc căn bản chẳng có lợi gì.

Có dè nén cơn giận trong lòng, Khải Kỳ không thể không bỏ qua, lưu lại vài câu ác độc rồi dẫn Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư phần hện rời đi, sắc mặt âm trầm không ngừng nghĩ ngợi xem Hàn Thạc đang ở đâu.

- Thiếu gia, chẳng lẽ bỏ qua như vậy? - Một Thần Vệ giận dữ nói.

- đương nhiên không đơn giản như vậy. Nhưng tiểu tử đó không biết trốn ở nơi nào, không tìm thấy chính chủ thì chúng ta căn bản không thể hạ thủ.

Khải Kỳ hằm hằm tức giận, quay đầu lại liếc mắt nhìn Thiên Cơ Dược Tề, nói:

- Đi, tìm phụ thân ta.

Khải Kỳ hộc tốc chạy tới đội năm Thần Vệ Âm Ảnh thành.

Trong mật thất đội năm Thần Vệ, Ngải Phất Lí sắc mặt rất khó coi nghe Khải Kỳ báo lại sự tình một lần, càng nghe sắc mặt càng xanh rờn. Đợi khi hắn rốt cục nói xong, Ngải Phất Lí đứng phắt lên, giáng một cái tát vào mặt Khải Kỳ, đánh cho hắn loạng choạng lui ra sau vài bước.

Bưng gương mặt sưng đỏ, Khải Kỳ không dám nói gì, chỉ ủy khuất nhìn phụ thân hắn đang phẫn nộ.

- Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, tiểu tử đó tốt nhất đừng trêu vào, ngươi nhất định không nghe. Bây giờ sưng nhé, ba cửa hàng tổn thất nhiều tinh tệ như vậy, trách nhiệm này cuối cùng chắc đổ cả trên đầu ta, hai người các ngươi không thể học tập giống được như huynh muội Đường Na, bắt cho ta chút phiền toái được không? - Ngải Phất Lí đập vào cái bàn trước mặt ầm ầm, nhìn nhi tử mình cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi, cảm thấy giận không chỗ phát tiết.

- Phụ thân, lần trước cha nói với chúng con, chúng con đâu có chủ động trêu chọc hắn. Lần này tất cả đều là hắn gây chuyện, con chỉ trêu hắn vài câu, ai biết tiểu tử đó ác ôn như vậy, trong một đêm lại hủy ba cửa hàng nhà chúng ta. Hắn rõ ràng là dựa vào sự che chở của gia tộc Tái Nhân Đặc, không coi chúng ta vào mắt! - Khải Kỳ bưng mặt sưng, thanh âm nghẹn ngào, xem ra vô cùng ủy khuất.

- Thiên Cơ Được Tề của hắn rốt cuộc có phải là do ngươi tìm người hủy đi không? - Ngải Phất Lí nhướng mày, hừ lạnh.

- Không phải, không phải thật mà, con không dám trái lệnh phụ thân đâu! - Khải Kỳ liên tục cam đoan.

- Vậy ba cửa hàng của nhà chúng ta, ngươi khẳng định là bị tiểu tử đó hủy đi hả? - Ngải Phất Lí hỏi lại.

- Khẳng định là hắn, ở gia tộc chúng ta con chửi hắn vài câu, hắn không nói một lời, âm trầm bỏ đi. Khi màn đêm buông xuống ba cửa hàng năng lượng tinh thạch nhà chúng ta xảy ra những việc thế, không phải hắn thì còn ai vào đây? - Khải Kỳ vẽ mặt căm hận, nói về khấn cấp.

Khẽ gật đầu, Ngải Phất Lí phát phát tay, phân phó:

- Biến về nhà cho ta, coi kỹ muội muội hư hỏng của ngươi, trong thời gian này đừng chủ động rời khỏi gia tộc, chuyện này ta sẽ xử lý, không cho phép ngươi nhúng tay vào!

Dừng một chút, thấy vẻ mặt nghi hoặc của Khải Kỳ, hắn lại phẫn nộ quát:

- Nghe không?

Khải Kỳ bị quát giật bắn cả người, hắn rất ít khi thấy Ngải Phất Lí giận như vậy, vội vàng ủy khuất gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Biết rồi!

- Cút đi, ngay lập tức! - Nhìn hình dáng Khải Kỳ như vậy, Ngải Phất Lí càng ngày càng giận, gầm lên một tiếng. Khải Kỳ vội vàng bưng mặt, lập tức biến khỏi mật thất.

Đợi cho Khải Kỳ rời khỏi gian mật thất, Ngải Phất Lí vẫn giận Khải Kỳ, lại mở miệng chửi vài câu rồi mới tỉnh táo lại.

Lát sau, hắn đột nhiên mở miệng:

- Số ba, tra chi tiết về tiểu tử đó cho ta, kiểm tra vụ nổ ba cửa hàng của nhà có phải là có liên quan tới hắn không!

- Rõ. - Trong bóng đêm sau lưng Ngải Phất Lí bỗng truyền đến tiếng trả lời rất nhẹ, một ảo ảnh vờn vẹo một chút rồi đột nhiên biến mất.

Tại tầng ba Thiên Cơ Được Tề, Hàn Thạc nhìn An Ni Thập đi lên hỏi:

- Tiểu tử đó đi rồi à?

- Đi rồi, yên tâm đi, có chúng ta ở xung quanh đây che chở, không có nguy hiểm gì đâu.

An Ni Thập đáp vẻ cung kính, dừng một chút, lập tức hỏi:

- Tu luyện tràng tầng ba được sửa lại như vậy được chưa?

- Ừm, không tệ, hai ngày này làm phiền các người nhiều, bất luận kẻ nào đến quấy rầy đều ngăn trở cho ta, ta cần chút thời gian luyện chế thuốc! - Hàn Thạc phân phó.

- Đại nhân yên tâm đi, chúng ta biết nên làm như thế nào!

An Ni Thập lập tức vỗ ngực cam đoan, rồi cười hắc hắc, một lần nữa mở miệng:

- Hắc Thiên đại nhân chúng ta cũng rất hứng thú với được tề của người, hắc bảo ta mua mấy thứ thuốc của người, giá thương lượng, xin thành toàn cho được không?

Hàn Thạc sớm biết An Ni Thập một mực ở xung quanh, khẳng định là được lệnh của Hắc Thiên. Tên Hắc Thiên này đã sớm biểu đạt thiện ý như vậy, Hàn Thạc đương nhiên cũng có phân tặc, lúc này mỉm cười khẽ gật đầu, nói:

- Ta đã có tính toán, phiền người giúp ta cảm ơn Hắc Thiên đại nhân một tiếng.

- Ha ha, đa tạ đa tạ.

An Ni Thập nghe Hàn Thạc nói thế, biết việc Hắc Thiên phân phó khẳng định không có vấn đề gì, lúc này cười cười lui ra. Vừa ra ngoài đã lớn tiếng gào lên với đám người được bố trí canh gác ở tầng hai ba:

- Cẩn thận một chút cho ta, bằng không đừng mơ có được một tinh tề nào!

Hàn Thạc đang ở tu luyện tràng tầng ba lắc đầu cười cười, đối với loại hành động mà An Ni Thập đang làm muốn lấy lòng hắc thì quả là ấu trĩ, nhưng ngẫm lại mấy hôm nay hắc đã vì mình mà bận rộn nên cũng không nói thêm gì nữa.

“Hai cửa hàng khác là ai làm nhỉ?” - Hàn Thạc nghĩ ngợi mông lung.

Trong ba cửa hàng năng lượng thạch của gia tộc Lai Phát Tư thì Hàn Thạc chỉ động thủ hủy đi một nhà nhỏ nhất, coi như trả thù việc Khải Kỳ phá hỏng Thiên Cơ Được Tề của hắc. Việc này làm xong Hàn Thạc nghe nói sau khi hắc rời không lâu, hai cửa hàng khác cũng bị người ta dùng thủ pháp đồng dạng hủy đi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, không rõ ai hạ thủ.

“Hắc là địch nhân của gia tộc Lai Phát Tư”, Hàn Thạc thầm nghĩ ngợi. Mặc dù chuyện này làm cho hắc có chút nghi hoặc, nhưng cũng không chính thức để bụng. Vì thời gian gấp gáp, Hàn Thạc phải tranh thủ thời gian tập trung luyện chế thuốc men nên cũng không quản chuyện này nữa.

Trong cửa hàng Thần Trạch, mặt thất ngằm dưới đất được che kín với kết giới.

Một lão giả đầu bạc, khuôn mặt lại mịn màng trắng như ngọc đang nhẹ giọng hỏi một người đang quỳ trước mặt hắc. Người nọ chỉ cao có một thước, mặt đầy nếp nhăn, thoát nhìn giống như là một người lùn, đôi mắt long lánh hào quang gian trá.

- Tư Đế Nhĩ Tư, sự tình ta bảo người làm đến đâu rồi? - Lão giả đầu bạc nhẹ giọng hỏi.

- Chủ nhân yên tâm. Tất cả đều dựa theo kế hoạch mà làm, Ngải Phát Lí đã phái người đi thăm dò sự tình xảy ra đêm qua rồi. Ta nghĩ hắc nhất định sẽ phát hiện một vài chứng cứ, chứng minh chuyện này thật sự là do tiểu tử gọi là Bồ Lai Ân làm! Ừm, muốn chúng ta tiếp tục ra tay, tạo thành đả kích một lần nữa cho Thiên Cơ Được Tề không? - Tên lùn gọi là Tư Đế Nhĩ Tư trả lời vẻ cung kính.

- Bất tất, sự tình tới nước này, chúng ta có thể hoàn toàn đứng ngoài rồi! Ta hiểu Ngải Phát Lí, hắc sẽ không xem nhẹ mà động thủ, một khi động thủ tuyệt đối sẽ không cho ai còn sống. Người này trước đây đã nhẫn nại như vậy, ta nghĩ lần này nhất định sẽ không tiếp tục nhẫn nhục nữa đâu. Chúng ta cứ chờ xem đi, nói không chừng ngày mai Thiên Cơ Được Tề và tiểu tử kia sẽ vô thanh vô tức biến mất khỏi Âm Ảnh thành, ha ha...

- Về thuốc men trên người tiểu tử đó... Chúng ta có... - Tư Đế Nhĩ Tư thử hỏi.

Lão giả lắc đầu, cất giọng cười ôn hòa nhẹ giọng nói:

- Bất tất phải lộ mặt ra. Ngải Phát Lí không ra tay thì thôi, một khi ra tay tiểu tử đó chẳng những sẽ vĩnh viễn biến mất, mà tất cả bí mật về thuốc men của hắc cũng nhất định sẽ bị hắc biết. Ha ha, gia tộc Lai Phát Tư không am hiểu về chế tác thuốc men, mặc dù Ngải Phát Lí tìm được ký ức này, nhưng nếu hắc

muốn để gia tộc của hắn có lợi ích lớn nhất, sớm muộn gì cũng sẽ tìm chúng ta. Dù sao quan hệ giữa chúng ta và gia tộc Lai Phát Tử rất tốt, lại là nhà thuốc lớn nhất Âm Ảnh thành, hắn không tìm chúng ta, còn có thể tìm ai đây?

- Chủ nhân anh minh! - Tư Đế Nhĩ Tử không còn nói thêm gì nữa, nhiệt tình nịnh nọt.

Lão đầu tóc bạc phát phát tay, ra hiệu hắn đi ra. Đợi cho Tư Đế Nhĩ Tử rời đi, hắn cầm một cái xương khô trong tay, lẩm bẩm nói:

- Nếu gia tộc Tái Nhân Đặc vì nguyên nhân này mà nổi giận với Ngải Phát Lí, cuối cùng gây ra tranh đấu giữa hai gia tộc, vậy thì quá tốt!

Lão ôn nhu vuốt cái xương khô trong tay, mặt đầy vẻ yêu mến, nói:

- Khắc Lệ Ti, con của ta, con sẽ không chết oan đâu...

Hoàng hôn, Ngải Phát Lí ngồi ở đỉnh đội năm Thần Vệ, neho mắt nhìn ánh nắng chiều bảy sắc lấp lánh, một tay cầm chén rượu, một tay cầm bình đang tự châm tự uống, thoạt nhìn như không có bất kỳ phiền muộn nào về việc cửa hàng bị nổ tung.

- Có thể sắp xảy ra chuyện rồi, mỗi một lần đại nhân uống rượu chắc chắn làm ra một vài việc điên cuồng! - Đám Thần Vệ đội năm phía dưới có thể mơ hồ thấy được Ngải Phát Lí đang làm gì trên đỉnh tháp cao tít tắp chìm trong mây mù, rụt cổ, thì thào nhỏ giọng nói.

- Không biết tên gia hỏa nào lại xui xẻo như vậy, đại nhân uống rượu thì thường thường sẽ chẳng nề tình bất kỳ kẻ nào, chúng ta gần đây phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được chọc cho đại nhân mất hứng, đỡ việc bị vạ lây. - Một Thần Vệ khác cũng nghĩ như vậy, thấp giọng lạnh mình nói.

Ánh nắng chiều tuy rất đẹp, nhưng theo màn đêm phủ xuống, chung quy cũng bị đêm tối hoàn toàn bao phủ. Khi sắc trời hoàn toàn tối đen, Ngải Phát Lí bên cạnh có hơn tám bình rỗng, ánh mắt hắn cũng hơi lơ mơ, như đang ngủ, nằm ngả người trên cái ghế neho mắt nhìn bầu trời.

Không biết bao lâu sau, một thanh âm đột nhiên vang lên phía sau:

- Đại nhân. Từ cửa hàng bị nổ tung tìm được vài bình thuốc của Thiên Cơ Dược Tề bán. Trên đó có dấu hiệu đặc thù, có thể khẳng định đích xác đến từ Thiên Cơ Dược Tề.

Ngải Phát Lí mơ mơ màng màng miễn cưỡng ngồi thẳng lên, thoạt nhìn tựa hồ say quá chưa tỉnh, thuận miệng “à” một tiếng, hỏi như chẳng có chuyện gì lạ:

- Người đang ở đâu?

- Vẫn ở trong Thiên Cơ Dược Tề. - Người nọ trả lời trong bóng đêm.

Khẽ gật đầu, Ngải Phát Lí lưng quay về người nọ phát phát tay, hạ lệnh:

- Đi tới gia tộc Lai Phát Tử cho ta, trông chừng hai đứa con hư hỏng đó, không có lệnh của ta không cho phép chúng rời gia tộc một bước!

- Rõ! - Bóng đen đáp dứt khoát rồi lui ra không một tiếng động.

Xoa xoa mắt, Ngải Phát Lí uống sạch chén rượu cuối cùng trước mặt, ngửa đầu nằm trên cái ghế rồi chìm vào giấc ngủ say. Đợi đến đêm khuya, người hắn rõ ràng vẫn còn nằm trong cái ghế, một ảo ảnh lại nhẹ nhàng từ trong cơ thể hắn bay ra ngoài, như là một u hồn hướng thẳng về phía Thiên Cơ Dược Tề.

Thiên Cơ Dược Tề tầng ba, Hàn Thạc tạm thời dùng tu luyện tràng làm phòng luyện đan, Cửu Văn đỉnh như là một luồng lửa bốc cao, không ngừng quay cuồng trước mặt hắn, từ miệng đỉnh tràn ra làn khói mùi thơm ngát, tràn ngập cả tu luyện tràng. Lòng bàn tay bốc ra luồng lửa đỏ kè, những tiếng vèo vèo rơi vào trong miệng đỉnh, mùi thuốc trong tu luyện tràng càng ngày càng đậm, Cửu Văn đỉnh cũng càng ngày càng nhanh, dần dần thành một ảo ảnh...

“Leng keng”

Đột nhiên từ trong Cửu Văn đỉnh đang liên tục xoay tròn truyền đến tiếng va chạm lạnh canh. Hàn Thạc vui vẻ, biết một lô Hồi Nguyên đan sắp hoàn thành rồi.

Mấy hôm nay hắn chuyên tâm luyện chế thuốc men, đột nhiên phát hiện tâm cảnh càng ngày càng vững vàng. Trong quá trình chuyên tâm luyện chế thuốc men, Hàn Thạc phát hiện ra chẳng những vì Ma Nguyên lực tiêu hao rất lớn, mỗi lần khôi phục lại tăng tiến một chút, mà cảnh giới Thiên Ma tựa hồ cũng nhanh chóng ổn định hơn.

Khi Hàn Thạc phát hiện luyện chế thuốc men chẳng những sẽ không trở ngại tiến bộ ma công của hắn, ngược lại còn là một loại phương thức kỳ dị để đề cao, hắn càng nhiệt tình chăm chú vào việc luyện chế thuốc men. Còn Đỉnh Linh cũng nói cho Hàn Thạc một đáp án, nói rằng chỉ cần hắn trong đầu thanh minh, chuyên tâm làm một việc thì cảnh giới của hắn trước mắt đích xác sẽ có trợ giúp rất lớn.

“Leng keng...”

Mấy chục bình thuốc đột nhiên từ trong không gian giới chỉ Hàn Thạc bay ra, những bình thuốc tinh xảo này va chạm lẫn nhau, nên phát ra những thanh âm rất dễ nghe.

Những bình thuốc này bay về phía trên Cửu Văn đỉnh theo một thứ tự rất chuẩn, chỉ thấy ngón trỏ Hàn Thạc bung ra, một viên thuốc sáng rực từ đỉnh bay ra, chuẩn xác rơi vào trong cái bình thuốc mỹ lệ. Sau khi nhận đủ thuốc vào bình, sau đó cái bình lập tức rơi xuống bên cạnh hắn. Bên trong tu luyện tràng lúc trước tràn ngập mùi thuốc đậm đặc từ từ nhạt dần đi. Hàn Thạc đã vô cùng thuần thực, tất cả bình thuốc bay ra, từng viên từng viên thuốc theo ngón trỏ hắn bắn vào đó, sau đó cái bình rơi xuống bên cạnh hắn, trong chốc lát bên cạnh Hàn Thạc đã có hơn bốn mươi bình thuốc.

Đến khi bên cạnh Hàn Thạc tổng cộng có bốn mươi chín bình thuốc, Cửu Văn đỉnh vững vàng rơi xuống lòng bàn tay hắn, hơn nữa thu nhỏ lại từng chút một, đến khi nó biến bằng bàn tay rồi biến mất.

Tới lúc này, năm ngón tay Hàn Thạc lại bấm bấm, không gian giới chỉ tỏa sáng lên, bốn mươi chín bình thuốc bên cạnh hắn từng bình một biến mất.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc tĩnh tâm lại, bắt đầu khôi phục Ma Nguyên lực trong cơ thể vừa mất đi, đây cũng là phương pháp mà hắn tìm được để đề cao Ma Nguyên lực, do đó hắn làm rất cẩn thận.

Đột nhiên, Hàn Thạc đang tĩnh tâm khôi phục Ma Nguyên lực trong cơ thể có một cảm giác rợn da gà, loại cảm giác này tới đột ngột, làm cho hắn cả người dựng tóc gáy lên.

Thần thức Hàn Thạc lập tức thử cảm ứng, nhưng không thể phát hiện ra dị thường gì, hai con ma đầu nhanh chóng từ bên trong Vạn Ma đỉnh bay ra ngoài Thiên Cơ Dục Tề âm thầm thăm dò tất cả mọi thứ.

Nhóm Thần Vệ của An Ni Tháp ở một tòa nhà cách Thiên Cơ Dục Tề không xa, Hàn Thạc có thể thấy bên kia còn có những ngọn đèn ma pháp, biết rằng bọn người An Ni Tháp hẳn là còn hoạt động, trong lòng hắn hơi yên tâm một chút.

Ma đầu vẫn tiếp tục kéo ra xa hơn, nhưng không phát hiện gì dị thường, nhưng nguy cơ thân thể hắn cảm nhận vẫn không hề bớt đi.

Lại một lát sau, Đỉnh Linh đột nhiên lo lắng truyền tấn:

- Có địch nhân, mặc dù thực lực cũng chẳng phải cao lắm, nhưng nếu so với ngươi bây giờ thì mạnh hơn nhiều lắm, hắn đến rồi!

Một u ảnh vô thanh vô tức xuất hiện, đồng thời khi Hàn Thạc cảm giác được u ảnh đến gần người mình thì đã không còn kịp rồi. Hắc ám chung quanh giống như biến thành thực chất, thoáng cái phủ kín thân thể Hàn Thạc. Hắn đột nhiên cảm thấy mình gần như không nhúc nhích được.

- Mau thi triển Thiên Ma Bất Diệt Thể! - Đỉnh Linh đột nhiên hét lớn trong thần thức Hàn Thạc.

Hàn Thạc kinh hãi thất sắc không kịp nghĩ ngợi, Thiên Ma Bất Diệt Thể gần đây mới luyện rất thuần thực thi triển ra. Sau một khắc, một luồng sức mạnh khó có thể kháng cự tràn vào thân thể Hàn Thạc, trong người hắn truyền đến những tiếng âm âm, những cơn đau nhức trong nháy mắt tràn ngập hệ thần kinh hắn.

Người thường dưới loại đau nhức này hẳn phải chết ngất rồi, nhưng Hàn Thạc lại càng thêm tỉnh táo.

Chỉ một kích, u ảnh tự tin cho rằng Hàn Thạc đã chết, không còn nóng nảy. Nường theo hắc ám, u ảnh đó dần dần đi tới trước mặt Hàn Thạc, thì thào:

- Đáng tiếc, vốn có thể làm việc cho gia tộc ta...

Hàn Thạc cảm ứng được khí tức người vừa mới tới, sau đó chỉ thấy u ảnh đó giơ một tay lên, chậm chậm ấn vào đầu hắc...

Ký ức hiệt thủ (túm lấy ký ức)!

Hàn Thạc lập tức hiểu được hắc muốn làm gì, thực lực u ảnh quá mạnh, vượt quá sức tưởng tượng của Hàn Thạc. Hắc căn bản không nắm chắc chút nào, cho dù dưới sự phòng ngự của Thiên Ma Bất Diệt Thể, Hàn Thạc cũng biết ma thể của mình đã bị thương rất nặng, người trước mắt căn bản không cùng một cấp bậc.

Mắt thấy một tay sắp ấn vào đầu mình, Hàn Thạc hạ quyết tâm, quyết định thật nhanh, lập tức thúc đẩy Ma Anh dùng hết bốn mạng tinh huyết, kinh mạch thân thể gãy đoạn, màn mây máu thoáng cái tràn ra từ trong cơ thể hắc, phủ kín cả người hắc.

- Ủa! - U ảnh kêu khẽ, khi hắc vừa hạ tay xuống lại đột nhiên không phát hiện ra tung tích Hàn Thạc. Hắc bắt đầu nóng nảy, bay vòng quanh các khu vực ở Thiên Cơ Dược Tề, nhưng không thể phát hiện một chút dấu vết nào, lập tức tìm kiếm tất cả khu vực quanh cửa hàng.

708. Chương 708:âm Thâm Điều Tra

Đêm khuya, ngoài Âm Ảnh thành.

Ở giữa một đám cây ăn thịt người đột nhiên vang lên một tiếng “Bang” rồi xuất hiện một bóng đen, bóng đen nện ngay vào một gốc cây thực nhân hoa (hoa ăn thịt người) không ngừng lắc lư, làm gốc cây thực nhân hoa này bị gãy nát.

Trên người bóng đen đột nhiên xộc lên mùi máu tươi gai mũi tản ra khắp nơi, mùi máu tươi đó như là lực hấp dẫn mãnh liệt nhất, làm cho những bụi cây ăn thịt cả vùng này xôn xao hưng phấn.

Một cây Ba Tiêu Diệp đầy gai và cành nhọn cứng tiết ra chất lỏng có tính ăn mòn mãnh liệt, đột nhiên từ trạng thái yên tĩnh nhanh chóng sống dậy, toàn bộ hướng về phía bóng đen lao tới. Chỉ trong nháy mắt, bóng đen đã hoàn toàn biến mất, những cành lá dây leo dày đặc đã trùm lấy thành một hình người lơ mơ.

Trời đêm lạnh lẽo, thời gian trôi qua không một tiếng động...

Những thực vật ăn thịt người bao kín bóng đen này dùng hết sức giằng xé, càng lúc càng chặt, tựa hồ muốn cắt nhỏ sinh vật bên trong, nghiền nát, nuốt chửng...

“Rắc rắc...”

Thanh âm kỳ quái từ trong sinh vật hình người truyền đến, chỉ thấy một cành cây đang xiết chặt bỗng dần dần mềm ra, hơn nữa lại thối lui với tốc độ còn nhanh hơn.

“Rắc rắc...”

Dây leo và cành lá của những cây ăn thịt người lui lại, theo loại thanh âm này mà chia năm xẻ bảy, hóa thành những mảnh vụn rải rác khắp nơi.

Chân, chỉ cảm thấy mỗi khớp xương đều rất khó cử động, mí mắt cũng tựa hồ đột nhiên nặng hơn rất nhiều, đến cả việc duy trì động tác mở mắt cũng trở nên khó khăn vạn phần.

Vất vả ngồi xếp bằng, miễn cưỡng khôi phục một chút khí lực, tâm thần Hàn Thạc vừa động, hai hóa thân ngoại thân đồng thời bay ra khỏi cơ thể, một trái một phải chăm chú thận trọng nhìn tất cả chung quanh.

Không lập tức trở lại Âm Ảnh thành ngay, hai hóa thân ngoại thân dẫn bản thể vào vùng núi ngoài thành, tìm tới một huyết động ngầm dưới đất rất bí mật rồi vô cùng cẩn thận xóa tất cả các dấu vết. Hai hóa thân ngoại thân ở bên ngoài huyết động bố trí lại một chút. Cuối cùng hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Tử Vong lặng lẽ rời đi.

Vào lúc đêm khuya, Âm Ảnh thành không huyền ảo như ban ngày, có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Nương vào tường thành gần chỗ gia tộc Lai Phát Tư, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ lặng lẽ phóng ra vài ma đầu. Bản thể không dám vào trong thành, không thể thông qua vài cửa thành, nếu muốn từ khu vực khác vào thành phải đối mặt với sự đả kích bất lưu tình của những tháp kết giới bao phủ chung quanh. Hàn Thạc cũng không tự tin bình yên né khỏi chúng được, nên chỉ có thể đứng ở ngoài thành.

Những con ma đầu ở trạng thái hư vô có thể lướt qua những công kích thực thể của tháp kết giới này. Hàn Thạc tiềm phục ở một nơi bí mật, thông qua mấy con ma đầu quan sát tình huống chung quanh.

Mục tiêu xác định là gia tộc Lai Phát Tư. Những con ma đầu lướt qua phòng ngự tháp kết giới, đi thẳng tới gia tộc này.

Kết giới bên trong gia tộc Lai Phát Tư càng thêm chặt chẽ, nhưng không thể ngăn cản ma đầu tiến vào. Vài con ma đầu bay vòng vòng, chẳng mấy chốc tìm được phòng của hai người Khải Kỳ và Y Phù. Hai ma đầu tiềm phục rất kỹ ở đó, âm thầm thăm dò nhất cử nhất động của hai người.

- Ca ca, tại sao phụ thân không cho chúng ta ra khỏi nhà? - Ở Chúng Thần đại lục, những vị Thần gần như không có nhu cầu ngủ. Bình thường vào đêm khuya, mọi người thường thường tĩnh tọa tu luyện. Còn lúc này, Y Phù hiển nhiên vẫn không hề làm vậy, đang rên rỉ phàn nàn với Khải Kỳ.

- Phụ thân quyết định tự nhiên có đạo lý của người, chúng ta chỉ cần nghe lời là được.

Khải Kỳ có vẻ rất bình tĩnh, liếc mắt nhìn Y Phù, trịnh trọng nói:

- Phụ thân lần này nổi giận thật rồi. Ta dám khẳng định, trong khoảng thời gian này chúng ta tốt nhất nghe lời cha, ngàn vạn lần không được gây ra bất kỳ sự tình gì, hiểu chưa?

- Nhưng... Nhưng tên hủ ba cửa hàng của chúng ta, chúng ta bị khi dễ tới mức này, chẳng lẽ không trả thù à? - Thanh âm Y Phù nhỏ đi một chút, năng cũng rất ít khi thấy Khải Kỳ lại an phận như vậy, biết việc này khẳng định không đơn giản.

- Yên tâm đi, phụ thân nói sẽ xử lý!

Khải Kỳ cười lạnh, nói:

- Nghe Thần Vệ nói tối nay phụ thân uống không ít rượu, muội có biết phụ thân uống rượu có nghĩa là gì không?

Y Phù giật mình cả kinh, sau đó tựa hồ nghĩ tới cái gì, quá mừng hỏi:

- Huynh nói... huynh nói là...?

Khẽ gật đầu, Khải Kỳ nói khẳng định:

- Có người sắp chết rồi!

- Thật tốt quá, muội biết phụ thân sẽ không để chúng ta chịu thiệt mà, hắc... tiểu tử kia... chúng ta phỏng chừng sẽ không còn được gặp lại hắc nữa rồi... - Y Phù tâm tình thoáng cái đã tốt hơn rất nhiều, cười tươi rói rói.

Hai con ma đầu được bố trí ở bên cạnh Khải Kỳ và Y Phù thuận thể bay trở về, vô thanh vô tức bay tới bên Hàn Thạc đang phục bên ngoài tường thành rồi cùng thối lui.

Không cần tiếp tục điều tra nữa. Hàn Thạc trong lòng đã biết rõ ràng tối nay mình bị ai công kích rồi. Hơi rượu nồng nặc trên người nợ không thể giả được. Lần này nghe Khải Kỳ và Y Phù nói với nhau, hẳn lập tức khẳng định thân phận người tập kích mình - Thần Vệ trưởng đội năm Thần Vệ, Ngải Phát Lí!

Hắn hiểu Ngải Phát Lí tối nay chuẩn bị trực tiếp giết chết mình, một khi mình chết, cho dù gia tộc Tái Nhân Đặc đoán ra là do hắn làm, chỉ sợ cũng sẽ không vì mình mà làm lớn với Ngải Phát Lí, dù sao Ngải Phát Lí cũng là Thần Vệ trưởng đội năm, đại biểu cho cả gia tộc Lai Phát Tư.

“Mình còn sống có lẽ còn có trọng lượng, nhưng mình mà chết thì căn bản không còn giá trị gì. Một người chết không thể luyện chế thuốc men, dù gì cũng không đáng giá để gia tộc Tái Nhân Đặc làm lớn, phỏng chừng cũng chỉ có Tật Mai Lệ Thập mới có thể giúp mình báo thù thôi.” - Hàn Thạc tự giễu.

“Song, nếu Tật Mai Lệ Thập không biết địch nhân của mình là ai, làm sao có thể giúp mình báo thù đây?”

Những suy nghĩ liên tiếp xuất hiện như những luồng điện trong đầu Hàn Thạc. Ngải Phát Lí say rượu tung ra một kích lôi đình nhìn như là lỗ măng, nhưng sau khi Hàn Thạc suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện ra người này quyết đoán tàn nhẫn đến như thế nào. Hắn làm nên việc này tuyệt không phải là lỗ măng, nhất định là trải qua phân tích rất kỹ lưỡng, rồi giả vờ say rượu đến hạ thủ.

Một Thượng vị thần làm sao có thể bị say rượu được chứ?

Nghĩ thông suốt tất cả những việc này, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh đi, cũng không dám coi thường bất kỳ Thượng vị thần nào ở Âm Ảnh thành nữa. Chỉ một Ngải Phát Lí đã đáng sợ như vậy, nếu những Thần Vệ trưởng hoặc tộc trưởng các gia tộc còn mạnh và có địa vị cao hơn Ngải Phát Lí thì chẳng phải còn kinh khủng hơn nhiều sao?

Thời gian gần đây vì Hàn Thạc buôn bán thuốc rất thành công ở Âm Ảnh thành nên hơi ảo tưởng, bây giờ thoáng cái tỉnh táo lại, lập tức biết ngay vì gần đây thuận buồm xuôi gió nên hắn có chút coi thường những cường giả đầy rẫy khắp Âm Ảnh thành. Cũng vì hắn phỏng đoán sai lầm sự đáng sợ của Ngải Phát Lí và gia tộc Lai Phát Tư nên mới tạo thành kết quả thiếu chút nữa tối nay!

- Ủa! - Hàn Thạc kêu khẽ, ma đầu đang rút lui khỏi gia tộc Lai Phát Tư đột nhiên phát hiện ra một bóng ma khác bên ngoài căn nhà Khảm Kỳ và Y Phù, bóng ma này hoàn toàn dung hợp vào bóng tối, chỉ hơi nhúc nhích khẽ, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó...

- Rốt cuộc ở đâu nhỉ, khẳng định phải ở xung quanh, đồ đầu rồi... - Cái bóng được Ngải Phát Lí gọi là số ba hết nhìn đông tới nhìn tây trong bóng đêm, cố gắng tìm kẻ tiềm phục bí mật nào đó, nhưng không sao phát hiện được.

Sau tiếng kêu khẽ, Hàn Thạc nhanh chóng lệnh cho ma đầu lui về. Thông qua ma đầu, hắn phát hiện ra bóng ma núp trong bóng tối, lập tức khẳng định đó là một tên Trung vị thần thực lực cao siêu, hơn nữa cực kỳ sở trường về ẩn giấu tung tích.

Hàn Thạc đã đại khái đoán ra chân tướng sự tình, sợ ma đầu lưu ở đó sẽ bị phát hiện, do đó không còn tiết lộ hành tung nữa, lập tức lệnh cho ma đầu lặng lẽ lui về.

Màn đêm buông xuống, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ lại lặng lẽ quay về huyết địa chỗ của bản thể, tạm thời không tính trở lại Âm Ảnh thành nữa. Đảo mắt hai tháng đã trôi qua.

Thiên Cơ Dược Tề dưới sự cố gắng của An Ni Thập sớm đã được sửa sang như mới. Hôm nay những đại gia tộc lục tục kéo tới, không ngừng hỏi An Ni Thập về tung tích Hàn Thạc, xem ra có nhu cầu cấp thiết muốn mua thêm thuốc.

Những viên thuốc lần trước mua được từ Thiên Cơ Dược Tề có rất nhiều người đã thử qua diệu dụng của nó. Ai nấy đều tán thưởng không dứt lời, nơi nơi đều truyền bá cửa hàng Thiên Cơ Dược Tề thần kỳ, càng ngày càng nhiều nhà giàu có ở Âm Ảnh thành bắt đầu chú ý tới cửa hàng mới nổi này.

Sự tình phát sinh như vậy, An Ni Thập không hề hay biết gì. Đối với việc Hàn Thạc biến mất thần bí hắn tự nhiên không thể cho mọi người một đáp án hài lòng. Thần Vệ trưởng đội ba Hắc Thiên đã đi tìm hắn vài lần, nhưng vì chính chủ vắng nhà, hắn đi đâu để mua thuốc đây?

Lại một tháng trôi qua, danh khí Thiên Cơ Dược Tề càng lúc càng lớn ở Âm Ảnh thành. Những đại gia tộc thấy Hàn Thạc lâu rồi không hiện thân, trong lòng bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ, thậm chí có vài gia tộc bắt đầu vận dụng sức mạnh trong tay mình, đi tới những vùng núi chung quanh Âm Ảnh thành tìm tung tích Hàn Thạc.

Tật Mai Lệ Thập vừa ra khỏi trạng thái tĩnh tu, sắc mặt trở nên càng ngày càng bình thường, vốn nàng cực xấu, nhưng vì biến hóa của sắc mặt và lớp da, mặc dù còn xa mới đạt tới mức độ đẹp, nhưng cũng chỉ hơi xấu xấu một chút thôi.

Tạp Mai Lệ Thập vội vàng muốn báo đáp Hàn Thạc, đáng tiếc hần biến mất thần bí làm cho nàng thất vọng. Tạp Mai Lệ Thập đầu tiên nghĩ là Hàn Thạc cần một thời gian hái thuốc, nhưng khi nghe An Ni Thập nói là ngày đó khi Hàn Thạc trở lại đã thu thập được rất nhiều dược tài, vì vậy nàng cũng bắt đầu nóng nảy.

Tới tháng thứ tư, chẳng những Tạp Mai Lệ Thập, tất cả những đệ tử đại gia tộc chuẩn bị mua thuốc của Hàn Thạc cơ hồ đều tin rằng hần nhất định xảy ra chuyện. Những thông tin đủ kiểu được loan truyền về Thiên Cơ Dược Tề, rất nhiều người tin rằng Hàn Thạc có lẽ đã bị giết chết.

Tạp Mai Lệ Thập lại không tin!

Sau khi trở về chung với Hàn Thạc từ dãy Chương Vân, nàng từng nghe hần nói là có công phu bảo vệ tính mạng thuộc loại nhất lưu. Dưới tình thế ác liệt ở dãy Chương Vân như vậy, Hàn Thạc chỉ là một Hạ vị thần lại có thể sống sót chạy ra, hơn nữa còn dẫn theo nàng, làm cho nàng càng tin điều này hơn!

Tạp Mai Lệ Thập thật sự nóng nảy, hạ lệnh cho Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc tới các địa phương tìm Hàn Thạc, chẳng những là ở Âm Ảnh thành, đến cả một vài thành trấn pháo đài trực thuộc Âm Ảnh thành cũng thu được lệnh của Tạp Mai Lệ Thập. Một cuộc truy tìm Hàn Thạc đại qui mô dưới sự chỉ huy của nàng được tiến hành khắp nơi...

Mặt khác, nhân vật trọng yếu của gia tộc Tái Nhân Đặc như An Đức Liệt lại bắt đầu ra tay điều tra.

- Sao? - An Đức Liệt nheo mắt, đồng tử mắt trái hiện ra màu tím, lộ ra sát ý băng giá. Nếu Hàn Thạc lúc này ở đây, nhất định sẽ phát hiện An Đức Liệt bây giờ khác hẳn với sự hòa khí ngày thường, quả thực hoàn toàn là hai người khác nhau!

Một người mang mặt nạ màu trắng quì rạp trước mặt An Đức Liệt, người này chỉ có một đôi mắt trống rỗng, thoạt nhìn như là thi thể không có sinh mạng khí tức, làm cho người ta có một loại cảm giác ghê tởm.

- Đêm đó, Ngải Phát Lí đại nhân của gia tộc Lai Phát Tư từng uống rất nhiều rượu! - Thanh âm đều đều hồ hững từ người mặt nạ màu trắng nói ra nghe không có cảm tình gì.

- Nói tiếp! - Con mắt trái màu tím của An Đức Liệt đột nhiên nhắm lại, chỉ dùng mắt phải nhìn người nọ.

- Trước đó con trai của Ngải Phát Lí là Khải Kỳ từng đi tới đội năm, hai người ở trong mật thất nói chuyện trong chốc lát, sau đó Khải Kỳ quay lại gia tộc Lai Phát Tư, mãi cho tới hôm nay vẫn không hề rời nhà một bước!

Thanh âm không có cảm tình nói đều đều, ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng có người chứng kiến Ngải Phát Lí đêm đó cũng chưa từng rời tòa nhà đội năm một bước, sau khi hần uống rượu say ngủ thiếp đi, mãi đến hừng đông mới tỉnh!

- Nếu hần không có ở đó thì tốt, hần vẫn ở trên đỉnh tháp đội năm, hơn nữa có người thấy được, vậy nhất định là hần rồi! Xem ra ta phải đi nói chuyện với hần rồi! - An Đức Liệt đứng lên, đồng tử mắt trái mở ra lại biến thành màu xám như bình thường, khí chất cả người lão cũng biến hóa theo, lại trở thành An Đức Liệt cười hà hà vẻ mặt ôn hòa.

Trên Thiên Trảo tháp, An Đức Liệt đột nhiên xuất hiện giữa không khí, tự nhiên ngồi trên vị trí chỉ thuộc về Ngải Phát Lí, bình tĩnh nhìn bầu trời xanh ngắt, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế.

Ngải Phát Lí đang ở phía dưới xử lý chính vụ, đột nhiên nhướng mày nói với người đối diện:

- Tạm thời cứ vậy đi, các người lui ra!

- Đại nhân, còn có chút chuyện, phải cần ngài...

- Lui ra! - Không đợi hần nói xong, Ngải Phát Lí lạnh lùng quát khê.

Mấy người đều cả kinh, cũng không dám nhiều lời nữa, dạ dạ thưa thưa lui ra. Đợi cho mọi người ra khỏi gian phòng, Ngải Phát Lí mới thở phào một hơi.

Thân thể Ngải Phát Lí nhaoáng lên, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt An Đức Liệt.

- An Đức Liệt đại nhân, không ngờ gặp ngài ở đây, có việc gì thế? - Trong tay Ngài Phát Lí lấy ra một bình rượu, vừa nói vừa rót tự nhiên. Khi vừa dứt lời, một cốc rượu sóng sánh màu hổ phách được hắn đưa cho An Đức Liệt,

- Rượu quả đến từ rừng rậm tây bắc của thần vực Sinh Mạng, nếm thử xem thế nào.

Cũng không khách khí, An Đức Liệt mỉm cười cầm chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khẽ một tiếng:

- Ừm... không tệ không tệ... người quả nhiên biết cách hưởng thụ!

Ngài Phát Lí mỉm cười, khiêm nhường không nói gì.

- Vậy... Bỏ Lai Ân sống hay chết? - Chén rượu vừa đổ hết vào miệng, An Đức Liệt nhẹ nhàng xoay xoay chén rượu, không nâng lên mà vẫn nhìn cái chén rỗng, hỏi rất tự nhiên.

Nụ cười trên mặt Ngài Phát Lí cứng đờ, đang chuẩn bị rót cho mình một ly rượu đột nhiên ngừng lại, lát sau hắn lại tiếp tục động tác rót rượu, cười gượng có vẻ hơi khổ sở, lắc lắc đầu nói:

- Ta không biết...

709. Chương 709:hàn Thạc Phản Kích

An Đức Liệt ngừng phất đầu, hai mắt sắc như dao, nhìn thẳng vào Ngài Phát Lí hỏi:

- Người đừng nói là chuyện này không quan hệ với người đó?

- Không sai, sự tình này đích thật là ta làm! Từ khi người tới đây, ta không tính dấu nữa!

Ngài Phát Lí chậm rãi gật đầu, sớm biết rằng An Đức Liệt xuất hiện tại đây, tuyệt không phải tìm đến hắn để thưởng rượu đơn giản như vậy, hắn cũng không cho rằng với thể lực của gia tộc Tái Nhân Đặc nếu thật sự dụng tâm thăm dò mà không tìm ra manh mối gì.

- Người nói là người không biết, như vậy là ý gì đây? - Thấy Ngài Phát Lí thản nhiên thừa nhận, An Đức Liệt ngược lại hơi sững sốt.

- Ta không biết tiểu tử đó rốt cuộc sống hay chết, bởi vì hắn đã thoát khỏi tay ta! - Ngài Phát Lí uống chén rượu, cười khổ.

- Hả... cái gì?

Thanh âm An Đức Liệt hơi cao lên, nhìn chăm chăm vào Ngài Phát Lí:

- Người xác định người không nói đùa chứ? Ngài Phát Lí người thân là Thần Vệ trưởng đội năm, ta rất rõ thực lực người như thế nào. Bỏ Lai Ân chỉ là một Hạ vị thần nho nhỏ, người tự mình ra tay chỉ có thể bắt sống hắn hoặc giết chết hắn, làm sao còn có loại tình huống thứ ba?

Đối mặt với chất vấn của An Đức Liệt, nụ cười trên mặt Ngài Phát Lí càng thêm khổ sở, lắc lắc đầu, nói:

- Tin hay không tùy người, tiểu tử này thật sự đào tẩu ngay trong tay ta, cụ thể hắn dùng sức mạnh gì thì ta căn bản nhìn không ra, nhưng trước một đòn nghiêm trọng của ta, dựa theo đạo lý thì hắn tuyệt đối không thể sống được, nhưng ta lại không tìm thấy thi thể của hắn, do đó ta nói... ta không biết...

Trên mặt An Đức Liệt tỏ ra băn khoăn, nhìn chăm chăm vào Ngài Phát Lí, giống như muốn nhìn cho rõ xem hắn rốt cuộc có nói dối không. Lát sau An Đức Liệt khẽ cười một tiếng, nói:

- Ta khó mà tin được hắn có thể chạy thoát từ trong tay người, nhưng cho dù người nói dối cũng sẽ không nói dối ngu ngốc như vậy, việc này quả là khó nói...

- Chỉ là một được tề sư, chẳng lẽ An Đức Liệt đại nhân lại vì cái chết của hắn mà chính thức truy cứu sao?

- Ngài Phát Lí cũng không lo lắng, nhún vai, tiếp tục tự rót tự uống.

- Nếu không phải hắn giúp cho Tạp Mai Lệ Thập, cho dù người giết một trăm người như hắn ta cũng sẽ không hỏi!

An Đức Liệt hừ lạnh một tiếng, rồi nói tiếp:

- Nhưng... Người này lại có hy vọng trợ giúp Táp Mai Lệ Thập thay đổi tình huống trước mắt, không chỉ là dung mạo, mà còn tính tình cổ quái của nó! Là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, ta tự nhiên phải đối đãi thận trọng. Lần trước ta và người đã nói qua, cũng hy vọng người có thể chuyện lớn hóa nhỏ, không ngờ người chẳng nể mặt cả ta nữa. Ngải Phát Lí, có phải là gia tộc Lai Phát Tư đã cường đại tới mức có thể đối kháng với gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta không?

- Không dám!

Ngải Phát Lí cúi đầu, trầm giọng nói:

- Nếu không phải hấn hủy đi ba cửa hàng của ta, ta tuyệt sẽ không giở thủ đoạn quá khích như vậy. Sự tình lần trước ta đã phân phó rồi, mấy đứa vẫn không hề tìm tiểu tử gây chuyện. Xảy ra như vậy không thể hoàn toàn trách chúng ta!

An Đức Liệt nhìn chằm chằm vào Ngải Phát Lí lúc này đầu cúi thấp, cau mày, rồi nói đầy thâm ý:

- Ta thấy người tự mình ra tay không chỉ là vì cừ hận ba cửa hàng năng lượng? Ta biết, Bồ Lai Ân là một luyện dược sư cực kỳ xuất sắc, nguyên nhân người phải tự mình động thủ, ta nghĩ hẳn là vì mấy thứ trong đầu Bồ Lai Ân. Mấy thứ này người không muốn cho bất luận kẻ nào khác ngoài người tìm được nên mới tự thân xuất mã như vậy phải không?

Lời này vừa nói ra, Ngải Phát Lí đột nhiên trầm mặc một chút, rốt cuộc không nói gì nữa.

Song phương đều quá hiểu nhau, tâm tính của nhau đã biết rõ như lòng bàn tay. Tựa như Ngải Phát Lí cũng biết An Đức Liệt đi tới đây là vì cái gì vậy. An Đức Liệt cũng hiểu được chỉ một Hạ vị thần thì Ngải Phát Lí chỉ cần khẽ gạt đầu, thủ hạ hẳn sẽ có người xử lý sạch sẽ cho hẳn.

Làm Thần Vệ trưởng đội năm, Ngải Phát Lí tự mình ra tay đối phó với một Hạ vị thần, tuyệt không phải chỉ để giết chết đơn giản như vậy!

- Tính ra, sự đã đến nước này, ta cũng không truy cứu cách làm của người lúc trước.

An Đức Liệt nhìn chằm chằm vào Ngải Phát Lí trong chốc lát, rồi than, sau đó đồng tử mắt trái dần dần biến thành màu tím sậm, hấn thoáng cái biến thành một người băng giá vô tình, hoàn toàn khác hẳn vẻ bình hòa ngày thường. Đồng tử quỷ dị nhìn thẳng vào Ngải Phát Lí, An Đức Liệt nhẹ giọng nói:

- Nếu Bồ Lai Ân chết, chuyện này ta bỏ qua. Nhưng nếu hấn còn sống, nếu người còn dám độc ác ra tay, người đừng trách ta không nể mặt!

Ngải Phát Lí vừa thấy mắt trái An Đức Liệt biến thành màu tím sậm, tim hấn chợt nảy lên, lập tức hiểu được lần này lời cảnh cáo của An Đức Liệt không phải chuyện đùa, tuyệt không chỉ là lời khuyến nghị đơn giản như lần trước. Cân nhắc được mất một chút, Ngải Phát Lí khẽ gạt đầu nói:

- Ta hiểu rồi!

- Thế là tốt rồi. Yên tâm đi, cho dù Bồ Lai Ân còn sống, việc này đối với gia tộc Lai Phát Tư các người cũng không có gì uy hiếp. Hấn chỉ có thực lực như vậy, không đủ để thương tổn bất kỳ một thân nhân nào của người. Người cứ yên tâm!

An Đức Liệt nhẹ ừm một tiếng, rồi đứng dậy trước mặt Ngải Phát Lí nói:

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa. Ta về trước đây!

Nói xong, An Đức Liệt bay bổng lên không biến mất.

Đợi cho An Đức Liệt biến mất, nét mặt Ngải Phát Lí lại cong lên một nụ cười, người nhoáng lên, sau một khắc, cả người đã hiện ra trong mặt thất đội năm, truyền lệnh:

- Số bốn, thông báo cho gia tộc một chút, lệnh cấm túc với hai đứa gia hỏa hư hỏng đó có thể triệt tiêu rồi!

- Tuân mệnh! - Trong bóng đêm lại là một giọng trả lời lạnh lùng, rồi cũng biến mất như cách của số ba.

Tại gia tộc Lai Phát Tư, hai huynh muội Khải Kỳ và Y Phù bị giữ trong gia tộc suốt ba tháng qua, vừa nghe có lệnh được tự do đều hoan hô nhiệt liệt. Bị giam một hơi ba tháng, việc ba tháng không thể rời gia tộc một bước đối với Khải Kỳ và Y Phù vốn có thói quen dạo chơi khắp chốn thì quả thực là như giết người vậy.

- Ca ca, tiểu tử đó đã mất tích ba tháng, xem ra đã tiêu đời rồi. Phụ thân đã nói chúng ta có thể ra khỏi nhà, nói lên rằng gia tộc Tái Nhân Đặc cũng đã giải quyết xong rồi. Hắc, ta biết, người nào dám đối nghịch với gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, tuyệt đối sẽ không ai có kết cục tốt đẹp! - Y Phù tâm tình rất vui, cười nói với Khải Kỳ.

- Đi, từ hôm nay chúng ta không nói chuyện với bên ngoài về sự tình tiểu tử đó nữa, miễn cho vài người sinh ra nghi ngờ, như vậy sẽ mang đến cho phụ thân một vài phiền toái không cần thiết.

Khải Kỳ quát Y Phù, sau đó thoải mái vắn eo, nói:

- Đã lâu không ra khỏi nhà rồi, chúng ta đến Hải Thi Nhĩ pháo đài trực thuộc gia tộc chơi đi, mùa này ở đó có quả Hải Hoa cũng vừa chín, đã lâu không được ăn loại mỹ vị này rồi...

- Đúng, ở pháo đài Hải Thi Nhĩ phong cảnh mùa này là đẹp nhất, ha ha, chúng ta cùng tới đó chơi một thời gian đi. - Y Phù lập tức đồng ý.

Hai huynh muội vừa quyết định, lập tức chuẩn bị hành trang, dẫn theo một tiểu đội Thần Vệ gia tộc rời Âm Ảnh thành, bay thẳng tới pháo đài Hải Thi Nhĩ trực thuộc gia tộc Lai Phát Tư. Hàn Thạc ở bên trong huyết động đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, vẻ mặt âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Rốt cục đã rời gia tộc Lai Phát Tư rồi... Ngải Phát Lí, ta tạm thời không thể giết chết người, nhưng hai đứa con không biết thị phi của người, ta rất vui lòng giúp người diệt trừ chúng! Đến lúc đó, người sẽ cảm tạ ta như thế nào đây... hắc hắc...

Ở trong huyết động ngằm dưới đất suốt ba tháng trời, trải qua bảy ngày đau đớn, thương thế bản thể Hàn Thạc đã từ từ ổn định lại, lại mất hơn một tháng lợi dụng thuốc men để điều dưỡng, kinh mạch xương cốt trên thân thể hắn đã được cải tạo, trọng thương rốt cục đã khỏi hẳn.

Sau khi tới cảnh giới Thiên Ma, vì nguyên nhân tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể, ma thể trở nên rất cứng rắn. Việc cải tạo càng thêm biến thái, cho nên mới có thể trong vòng ba tháng sau khi sử dụng Huyết động mà thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Sau khi thương thế khôi phục, Hàn Thạc không vội vã rời huyết động ngằm dưới đất, lần lượt né những Thần Vệ và đệ tử các đại gia tộc tới tìm kiếm, rồi lại tiếp tục tiềm phục, căn bản không dám lộ diện ở Âm Ảnh thành. Sau khi hắn biết đối thủ của mình là Ngải Phát Lí, nên không dám có ý nghĩ chính diện đối kháng với gia tộc Lai Phát Tư, hơn nữa hắn cũng lo một khi hành tung mình bại lộ, Ngải Phát Lí sẽ lập tức tìm đến đây cho hắn một kích trí mạng.

Có kinh nghiệm lần trước, tin rằng lần này Ngải Phát Lí một khi ra tay, mọi việc sẽ rất ổn thỏa, nói không chừng đến cả cơ hội hắn sử dụng Huyết Liệt Ma Động quyết cũng chẳng có. Do đó Hàn Thạc vẫn ẩn nấp, lợi dụng những con ma đầu lạng lẹ quan sát tình huống gia tộc Lai Phát Tư, như là một con độc xà ẩn mình vào chỗ tối, đợi cơ hội báo thù tốt nhất.

Ngày hôm nay, Khải Kỳ và Y Phù rời đi lập tức bị Hàn Thạc biết ngay. Hắn biết sự kiên nhẫn của hắn đã tạo thành cơ hội rồi.

Lộ trình từ Âm Ảnh thành đi đến pháo đài Hải Thi Nhĩ đại khái mất bảy ngày. Hai người Khải Kỳ và Y Phù cười phi bức, còn dẫn theo một đội Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư. Hàn Thạc biết lúc này tuyệt không phải thời cơ động thủ, vẫn lợi dụng ma đầu đi theo phi bức, còn mình cũng từ huyết động ngằm dưới đất bước ra, âm thầm đi về phía lãnh địa pháo đài Hải Thi Nhĩ.

Dựa vào ma đầu bên trong Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc quan sát nhất cử nhất động chung quanh phương viên mười dặm, bất kỳ Thần Vệ nào tới thăm dò đều bị hắn dễ dàng tránh xa. Hắn ra khỏi dãy núi này không có lấy một trở ngại, đi thẳng về phía pháo đài Hải Thi Nhĩ.

Sáng sớm ngày thứ tám, Hàn Thạc xuất hiện ở một hải dương phía bắc pháo đài Hải Thị Nhĩ. Vùng biển này tên là Hải thần chi lệ (nước mắt Hải thần), chính là nơi đẹp nhất xung quanh Âm Ảnh thành. Hàng năm vào mùa này, những thực vật sống sâu trong hải dương sẽ nở hoa rất đẹp, khắp nơi đầy rẫy những đóa hoa trông như lơ lửng giữa hải dương, theo những làn gió biển thổi bay tung rất nhiều cánh hoa, cả hải dương đều dường như có mùi thơm ngát mê người và bao phủ cảnh sắc tuyệt mỹ.

Giữa biển hoa có một loại mỏ đất nhỏ mọc đầy hoa còn có thể sinh trưởng một loại quả biển, mùi vị rất ngon, đối với người sành ăn thì đó là một loại thức ăn cực ngon có lực hấp dẫn rất lớn. Do đó hàng năm vào mùa này, Hải thần chi lệ hấp dẫn rất nhiều thanh niên từ Âm Ảnh thành tới đây du ngoạn.

Lần này cũng không ngoại lệ, khi Hàn Thạc vừa đến vùng biển này, sau khi phân tán ma đầu khắp nơi, hắn phát hiện cả hải vực này có rất nhiều những hòn đảo nhỏ, trên đó có rất nhiều nam thanh nữ tú, còn hai người Khải Kỳ và Y Phù cũng đang ở trên một hòn đảo cây cối sum xuê rạng rỡ, rải rác những căn nhà nhỏ xinh xinh. Hải dương chung quanh hòn đảo nơi nơi đều bao phủ những hoa biển đủ mọi màu sắc đang nở rộ, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Pháo đài Hải Thị Nhĩ chính là lãnh địa của gia tộc Lai Phát Tư. Khải Kỳ và tiểu thư Y Phù là thiếu gia của gia tộc, đến đây đương nhiên có thể tìm được hòn đảo tốt nhất.

Liên tiếp ba ngày, hai người Khải Kỳ và Y Phù đều ở trên đảo, trên đảo có một đội Thần Vệ gia tộc Lai Phát Tư thủy chung không rời hòn đảo này, Hàn Thạc vẫn không tìm được cơ hội hạ thủ.

Cho tới hôm nay, hai người Khải Kỳ và Y Phù đều an nhàn hưởng thụ mọi tiện nghi trên đảo, dự tính tới đảo bên cạnh và những khu đầy hải hoa du ngoạn một phen, tùy tiện hái một vài hải quả vừa chín tới. Nơi này là lãnh địa của gia tộc Lai Phát Tư, hai người chẳng hề đề phòng gì, nên không cho phép Thần Vệ theo mình.

- Ca ca, chúng ta tách ra, xem ai hái được nhiều quả hơn. - Y Phù tới chỗ này bỗng trở nên rất vui, sau khi Hàn Thạc chết đi, nàng đã quên mất những đau khổ mà hắn gây cho nàng, toàn tâm toàn ý chơi đùa với biển khơi.

- Được. - Khải Kỳ thuận miệng trả lời, nghĩ ngợi mình cũng nên hái thêm vài loại hải quả, khi trở lại Âm Ảnh thành sẽ đem thử quả này để lấy lòng ai đó.

Một đồng một tây, hai thiếu gia và tiểu thư gia tộc Lai Phát Tư chia nhau bay về hai phía khác nhau hái hải hoa.

Y Phù phiêu lãng bay vào biển hoa, không khỏi nhớ tới việc mình từng hãm mộ Đằng Phi. Vừa hồi ức tới Đằng Phi tiêu sái và ôn hòa, Y Phù cũng không nén nổi lòng mình kêu lên:

- Tên gia hỏa khốn kiếp, lúc mấu chốt lại không dựa vào được, tại sao ta lại mến hắn như vậy!

Một người bỗng xuất hiện trong đầu Y Phù, tâm tình nàng đột nhiên trầm xuống, thấp giọng mắng:

- Từ nhỏ đến lớn, không ai dám đánh vào mặt ta như vậy, người cũng dám hă, tên khốn kiếp!

- Ủa...

Y Phù lắc lắc đầu, nghi hoặc nhìn người trước mặt, lẩm bẩm:

- Ta sao lại nhớ tới hắn, còn nữa, tại sao hắn không biến mất khỏi đầu óc ta?

- Y Phù Đại tiểu thư, cảm tạ người còn nhớ tới ta. Hắc hắc... - Hàn Thạc đứng trước mặt Y Phù, dùng Huyền Mạc Phiên bao phủ cả vùng biển chung quanh, lúc này mới nhìn Y Phù cười nói rất ôn hòa.

- Làm sao còn có thể nói được nhỉ? Ảo giác... ta xuất hiện ảo giác... xem ra gây thương tổn cho ta quá lớn rồi... khốn kiếp...

Y Phù nhìn Hàn Thạc trước mặt, thì thào tự nói.

- Ừm. Tất cả đều là ảo giác, đợi lát nữa người chết đi cũng sẽ không cảm giác được đau đớn! - Hàn Thạc cười lạnh lùng, khung cảnh chung quanh biến đổi, Huyền Mạc Phiên gây ra những ảo cảnh bắt đầu phát tác.

Rất nhiều những vị Thần từng bị Y Phù xấu tính giết chết đột nhiên toàn bộ sống lại, trong tay họ kéo theo ruột gan mình, cả người thối nát, hoặc là tay gãy chân đứt...

- Đứng đi tới... đứng đi tới... - Y Phù đột nhiên hét lên the thé, bị cảnh tượng kinh khủng xuất hiện chung quanh dọa cho lạnh mình, điên cuồng gào khóc...

- Ủa... giết người không ít há, hắc hắc, quả nhiên đáng chết! - Hàn Thạc cười khẩy lạnh lùng, cũng không vội vã lập tức lấy mạng Y Phù, lạnh lùng nhìn ả thê thảm kêu gào trong ảo cảnh, từ từ hành hạ ả!

Đến khi... Y Phù đã hoàn toàn sợ đến ngẩn người, không ngừng khóc cười, tâm trí đã hoàn toàn bị ảo cảnh đoạt đi, Hàn Thạc mới thực sự ra tay. Thiên Ma Lợi Nhận vung ra, đầu Y Phù bay lên, máu tươi phun ra khắp những đóa hải hoa, tạo thành một cảnh mỹ lệ yêu dị.

Thần hồn Y Phù thuận thế bị Hàn Thạc dùng Đỉnh Linh thu hồi, chẳng mấy chốc sẽ trở thành một con ma đầu mới trong Vạn Ma đình của hắn, vĩnh viễn bị Hàn Thạc khống chế.

- Thực lực không tệ, đáng tiếc không có kinh nghiệm thực tế, tâm chí quá kém, đến cả ảo cảnh Huyền Mạc Phiến cũng không thể chống đỡ được, xem ra những đệ tử đại gia tộc này thực lực tuy cao, nhưng cũng chỉ là loại công tử bột... - Hàn Thạc thì thào tự nói rồi thu hồi Huyền Mạc Phiến, thân thể ẩn vào đáy biển, vô thanh vô tức tiềm phục về phía Khải Kỳ.

Lần trước khi vào thế giới dưới đất ở Kỳ Áo đại lục, nhóm Đường Na, Ba Đốn cũng từng lâm vào ảo cảnh, tuy có thực lực cực kỳ đáng sợ nhưng tới tấp bị ảo cảnh ảnh hưởng. Từ đó Hàn Thạc cũng hiểu được những đệ tử của các đại gia tộc ở Chúng Thần đại lục có thể thực lực mạnh hơn hắn, nhưng kinh nghiệm thì thua xa, không thể vùng vẫy giữa sinh tử, thường thường không thể bồi dưỡng ra tâm chí kiên định, như vậy cũng sẽ rất dễ dàng chịu sự mê hoặc của ảo cảnh.

Y Phù chứng thật suy đoán của hắn. Chẳng mấy chốc, Hàn Thạc đã tới bên Khải Kỳ. So với việc muội muội Y Phù, tâm tính Khải Kỳ coi như cứng rắn hơn, không hề thoái lui khi nhìn thấy ảo cảnh, mà lập tức lao vào tiến công điên cuồng những hình ảnh trong đó.

Rõ ràng, Khải Kỳ cũng đã bị ảo cảnh mê hoặc. Hắn căn bản không thể xác định khác nhau giữa ảo cảnh và chân thật. Hàn Thạc mặc dù không lợi dụng sức mạnh bản thể, bằng vào tác dụng của hai hóa thân ngoại thân và pháp bảo Huyền Mạc Phiến đã có thể giết chết Khải Kỳ đang công kích điên cuồng không có mục tiêu này.

Ảo cảnh chỉ là ảo cảnh, vô luận Khải Kỳ công kích bao nhiêu, sức mạnh đến đâu, lực công kích cường đại như thế nào thì ảo cảnh cũng sẽ không biến mất. Không có thực thể tồn tại, chỉ bằng vào tâm chí mới có thể quét sạch được ảo ảnh. Rất hiển nhiên, Khải Kỳ không đạt đến cảnh giới này.

Vì vậy Hàn Thạc căn bản không cần ra tay, khi thấy Khải Kỳ tiêu hao thần lực mình trong ảo cảnh, hắn dùng loại công kích điên cuồng để che dấu nội tâm sợ hãi của mình!

Nhưng... Như vậy có thể có tác dụng gì chứ?

- Biến, biến hết cho ta, ta có thể giết các ngươi một lần nữa đó! - Khải Kỳ vừa lớn tiếng hò hét để trấn an mình, vừa tiếp tục điên cuồng công kích. Dần dần, Khải Kỳ cảm thấy công kích của mình càng ngày càng trầm trọng, đầu óc cũng dần dần mơ hồ, đến lúc này, hắn tựa hồ đã ý thức được cái gì đó.

Nhưng.. đã không còn kịp rồi! Lúc này thì Hàn Thạc rút cục ra tay!

Hắn đột nhiên áp vào gần Khải Kỳ, bắt chấp phản kích vô lực của gã, dùng cú công kích điên cuồng mạnh mẽ nhất đâm vào đầu Khải Kỳ. Thiên Ma Bất Diệt Thể ngạnh kháng với ba mươi sóng công kích của Khải Kỳ, sức mạnh của Hàn Thạc đánh thẳng vào đầu Khải Kỳ.

“Roác...”

Đầu Khải Kỳ nổ tung ra, máu tươi và não tương bắn tung tóe.

Đỉnh Linh thu hồi Thần hồn của Khải Kỳ, Hàn Thạc xóa sạch những dấu vết liên quan tới mình trên người Khải Kỳ, lúc này mới hài lòng rời đi. Còn Huyền Mạc Phiến cũng thuận thế được Hàn Thạc thu hồi.

Gia tộc Lai Phát Tư, một trai một gái của Ngải Phát Lí đến bây giờ đã toàn bộ chết trong tay Hàn Thạc!

Hàn Thạc không biết Ngải Phát Lí có tra ra là hấn động tay không, nhưng hấn cũng không e ngại gì. Hàn Thạc đã cho Ngải Phát Lí thành một địch nhân lớn nhất, quyết định đối kháng với hấn lâu dài.

Cái duy nhất làm Hàn Thạc có chút tiếc nuối là: từ hôm nay trở đi, quan hệ giữa hấn và Đường Na chắc chắn sẽ không thể giống như trước, nói không chừng có một ngày hai người sẽ còn đối kháng nhau, đây là việc Hàn Thạc vốn cố tránh, cho tới cuối cùng không thể tránh khỏi sự việc tiếc nuối này.

710. Chương 710:đầm Thanh Hỏa

Ám Ảnh thành, đội năm Thần Vệ.

Một Thần Vệ vẻ mặt khủng hoảng, khẩn cấp đi tới phòng Ngải Phát Lí đang xử lý chính vụ, lúc này khẩu bài rồi khẩn cấp nói:

- Đại... đại nhân... đã xảy ra chuyện!

Ngải Phát Lí cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, tiếp tục phê một quyển văn thư trong tay, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì?

- Khải Kỳ thiếu gia và Y Phù tiểu thư, hai người... - Tên Thần Vệ này nói nhỏ lại, tựa hồ không dám nói tiếp.

Nhướng mày lên, Ngải Phát Lí buông văn thư trong tay, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hai đứa nó có phải là gây chuyện phiền toái gì phải không, rốt cuộc đắc tội với ai? Chắc không phải là gia tộc Tái Nhân Đặc đó chứ?

Ngải Phát Lí tự nghĩ tự hỏi, có vẻ rất căm tức.

- Không... không phải. - Thần Vệ lắc đầu.

Thở phào một hơi, Ngải Phát Lí kêu khẽ một tiếng, tự nhủ:

- Vậy thì may, chỉ cần không phải là gia tộc Tái Nhân Đặc sẽ không có chuyện lớn gì. An Đức Liệt lần trước đã nói với ta, nếu hai đứa hỗn đản đó lại đắc tội với gia tộc Tái Nhân Đặc, thật cũng có chút khó khăn.

- Không... không phải, thiếu gia và tiểu thư chưa từng đắc tội với bất kỳ ai, họ... ở Hải Thi Nhĩ, họ bị người... bị người...

Thần Vệ chỉ cảm thấy hai chữ này thật gian nan, thủy chung không có đủ dũng khí nói thẳng trước mặt Ngải Phát Lí.

- Bị người ta làm gì? Có phải là gia tộc địa phương đánh chúng không? Hừ, pháo đài Hải Thi Nhĩ thuộc về gia tộc Lai Phát Tư chúng ta, chẳng lẽ thật còn có người lớn mặt bằng trời như vậy!? - Ngải Phát Lí hừ lạnh nói.

- Không phải... hai người thiếu gia và tiểu thư, ở pháo đài Hải Thi Nhĩ bị người... bị người giết chết rồi! - Thần Vệ cắn răng, rốt cục lớn gan nói ra việc hai người bị giết.

Ngải Phát Lí đột nhiên ngây người, hai mắt mờ mịt, nhất thời như không thể tiêu hóa nổi, sau đó chớp cổ tên Thần Vệ, túm hấn nâng lên không, gầm lên:

- Người nói cái gì, người nói lại một lần nữa xem?

- Khục khục... đại nhân tha mạng... đại nhân tha mạng. Căn cứ vào tin truyền đến từ pháo đài Hải Thi Nhĩ, Khải Kỳ thiếu gia và Y Phù tiểu thư trong khi hái hải quả ở Hải Thần Chi Lệ bị người giết chết. Đại nhân tha mạng! - Thần Vệ này chỉ cảm thấy hít thở rất khó khăn, vội vàng lớn tiếng cầu xin.

- Không... - Ngải Phát Lí ngửa mặt gầm lên, tiếng gầm truyền khắp cả đội năm Thần Vệ.

Một nhân ảnh đột nhiên từ trong đội năm bay ra, hướng về phía ngoài thành Âm Ảnh chạy hùng hục. Khi qua cửa thành thậm chí không thèm đăng kí, chớp mắt đã biến mất.

Hai ngày sau. Hải vực Hải thần chỉ lệ nơi Khải Kỳ và Y Phù đã từng ở trước kia.

Trước mặt Ngải Phát Lí bày hai thi thể. Về mặt hân cúng như gỗ, đứng sững nhìn thi thể con mình. Cả sọ Khải Kỳ vỡ vụn, chỉ có thể nhìn ra hân từ dấu vết trên thân thể, còn đầu Y Phù bị cắt ngọt, bây giờ có người dùng chỉ khâu vào cổ...

Ngải Phát Lí chỉ có một trai một gái. Thê tử hân đã qua đời rất sớm, do đó Ngải Phát Lí sủng ái hai người con này, cho nên mới bao dung khi chúng phạm bất kỳ lỗi nào. Mặc dù mỗi lần đều giáo huấn nghiêm khắc, nhưng một khi con trai con gái bị người ta khi dễ, hân sẽ tìm mọi biện pháp để buộc kẻ động thủ trả giá đắt.

Đối với Ngải Phát Lí thì hai người con này là quan trọng nhất đối với hân. Thế mà hôm nay, chúng chỉ là hai thi thể không hề có chút sinh cơ nào đặt trước mặt hân, sự thống khổ này thiếu chút nữa làm hân cảm thấy không thở được.

- Chẳng lẽ các người không phát hiện một chút manh mối nào à? - Nhìn hai thi thể trước mặt, Ngải Phát Lí hỏi về rất bình tĩnh.

- Đại nhân thứ tội... đại nhân thứ tội... - Một đội Thần Vệ xếp hàng dọc, quỳ gối trước mặt Ngải Phát Lí cùng cầu xin tha thứ.

- Vậy thì các người không có giá trị để sống! - Thanh âm Ngải Phát Lí vẫn rất bình tĩnh. Khi nói xong những lời này, đám Thần Vệ này ai nấy mặt như tro tàn, có mấy người lập tức bay lên, cố gắng chạy thoát khỏi độc thủ của Ngải Phát Lí.

Liên tiếp những ảo ảnh từ trong cơ thể Ngải Phát Lí bắn ra. Những ảo ảnh này phân biệt đánh lên từng người một, chỉ nghe những kêu thảm thiết làm người ta rợn da gà, xung quanh Ngải Phát Lí bốc lên những trận mưa máu, rồi những thi thể thay nhau ngã xuống.

Một đội Thần Vệ theo Khải Kỳ và Y Phù đến pháo đài Hải Thi Nhĩ không có lấy một người nào có thể chạy khỏi sự phản nộ giết chóc của Ngải Phát Lí, thậm chí không có lấy một người nào có thể giữ lại toàn thây!

- Ai, là ai? - Ngải Phát Lí cũng mặc kệ mùi máu tươi nồng nặc chung quanh, đứng sững giữa đám thi thể đầy đất thì thào tự hỏi.

“Là tiểu tử đó à? Hân chỉ có thực lực Hạ vị thần, cho dù tập kích cũng không có khả năng là đối thủ của Khải Kỳ và Y Phù. Nhất là Khải Kỳ lại rất cẩn thận, tuyệt không có khả năng bị một Hạ vị thần tập kích đến chết, vậy rốt cuộc là ai? Ta gần đây có đắc tội với người nào không?”

Ngải Phát Lí thì thào tự hỏi, một lát sau, hân cau mày, đột nhiên tỏ vẻ dữ tợn, cắn răng quát khê:

- Tập Mai Lệ Tháp vẫn truy tìm tung tích tiểu tử đó. An Đức Liệt đã biết là ta, vậy nó cũng chắc biết. Con bát quái xấu xí điên cuồng này, ả lại có quan hệ rất sâu sắc với tiểu tử đó, Y Phù còn dám làm nhục ả, là ả phải không?... Hân là vậy rồi... hân là ả rồi...

- Số ba! - Ngải Phát Lí kêu khê.

Mặt trời vẫn còn chói chang, nhưng dưới cái bóng Ngải Phát Lí bỗng truyền đến một tiếng đáp lại:

- Có mặt!

- Tra cho ta xem động tĩnh Tập Mai Lệ Tháp gần đây, hơn nữa giám sát ả cho ta, một khi ả có hành vi gì dị thường trước tiên hồi báo cho ta! - Ngải Phát Lí phân phó.

- Rõ! - Câu trả lời rất đơn giản rõ ràng, rồi một ảo ảnh từ dưới cái bóng Ngải Phát Lí ngay dưới ánh nắng chói chang bay ra ngoài, như biến mất trong hư vô mờ mịt, hòa nhập vào cả biển hoa xa xa.

Phía bắc pháo đài Hải Thi Nhĩ, bên trong đầm Thanh Hỏa rộng ngàn dặm, Hàn Thạc giấu mình ở một gốc cây đại thụ cành lá tươi tốt.

Đầm Thanh Hỏa là một đầm lầy thật lớn bao trùm diện tích ngàn dặm. Giữa đầm lầy này ngọn lửa màu xanh nhàn nhạt thiêu đốt, hơn nữa quanh năm không tiêu tan, cho nên mới có tên thanh hỏa. (thanh hỏa: lửa xanh)

Với sự quan sát của Hàn Thạc, vì ở đầm lầy này có khí thiên nhiên, nên thanh hỏa chính là khí được hình thành tự nhiên, nhưng khí thiên nhiên nơi này rõ ràng khác với thứ mà hắn biết, chúng tồn tại rất lâu bền nên thanh hỏa mới có thể cháy không ngừng ở trong đầm lầy này.

Đầm Thanh Hỏa ngàn dặm có rất nhiều ma thú trí lực thấp nhưng thực lực kinh người, còn có một vài dị tộc có trí tuệ cao, tỷ như con người chim ưng cánh rất dài, còn có tộc nhân Tam Nhân mà Hàn Thạc từng gặp ở Thâm Uyên giới thường xuyên xuất hiện ở đầm Thanh Hỏa.

Ngoại trừ những thanh hỏa tùy ý bốc cháy bừa bừa có thể thấy được trong đầm lầy, nơi này cũng có một vài dãy núi. Dãy núi này dưới sự thiêu đốt quanh năm của thanh hỏa đỏ ửng lên, tạo thành vài thứ năng lượng tinh thạch rất đẹp mắt. Loại tinh thạch này có công dụng đặc thù, hấp dẫn rất nhiều vị Thần tới đây khai thác.

Chẳng những có năng lượng quang thạch, trong đầm lầy ngàn dặm cũng có rất nhiều dược tài mà dược tề sư cần dùng, thậm chí có những độc thảo độc dược nữa.

Do đó, bên trong đầm lầy ngàn dặm này cũng không hề yên tĩnh. Tinh thạch và dược tài bên trong có lực hấp dẫn rất nhiều vị Thần ở những pháo đài và thành trấn nhỏ xung quanh tới khai thác. Tất nhiên, một vài người có dụng tâm khác cũng tiềm phục trong đầm lầy ngàn dặm này, chúng không phải vì khai thác quang thạch, cũng không phải đến để thu hoạch dược tài, mà là để thôn phệ người khác - Chúng là Liệp Thần giả!

Hàn Thạc đến đầm Thanh Hỏa chỉ do ngẫu nhiên. Sau khi giết Khải Kỳ và Y Phù, hắn phát hiện ra những Thần Vệ trên đảo toàn bộ phát điên, còn Thần Vệ ở pháo đài Hải Thi Nhĩ sau khi biết được tin tức cũng tới tập xuất động, từ pháo đài bắt đầu truy tìm tất cả những nhân sĩ khả nghi.

Một khi bị Thần Vệ phát hiện ra dấu vết mình, Hàn Thạc tin rằng Ngải Phát Lí lập tức sẽ hiểu được nguyên nhân và hung thủ của cái chết hai người con của hắn. Do đó Hàn Thạc không thể không lùi lại, còn đầm lầy ngàn dặm này chỉ cách pháo đài Hải Thi Nhĩ một đoạn ngắn, nơi này cây cối rậm rạp người rất thưa thớt, rất thích hợp cho hắn trốn tránh.

Khi hắn đi tới đầm Thanh Hỏa, thông qua ma đầu đã phát hiện ra một luyện dược sư đi hái dược tài bị Liệp Thần giả thôn phệ, ngay từ đầu hắn thật sự vô cùng kinh hãi, nhưng sau khi âm thầm quan sát một chút, hắn lại phát hiện ra tên Liệp Thần giả này chỉ đi một mình hoặc là một nhóm rất nhỏ, hơn nữa thực lực không đặc biệt cường đại, Hàn Thạc từ đó cũng yên lòng hơn.

Chẳng những yên lòng, Hàn Thạc còn cảm thấy mừng rỡ. Bắt đầu chuyển vai trò của mình, biến mình thành một thợ săn, còn con mồi chính là những Liệp Thần giả này.

Kinh nghiệm sau lần bị Ngải Phát Lí ám sát, Hàn Thạc hoàn toàn thanh tỉnh. Hắn hiểu được ở Âm Ảnh thành bằng vào tài phú mà lập nên một gia tộc thì chỉ là giấc mơ của mình mà thôi. Nếu muốn đứng chân vững chắc ở Âm Ảnh thành, chỉ có tiền tài, chỉ có Tạp Mai Lệ Tháp và gia tộc Tái Nhân Đặc chiếu cố, thì vẫn còn thiếu rất nhiều!

Chỉ khi mình chính thức cường đại lên, có sức mạnh không cho bất kỳ gia tộc nào dám coi thường mới có thể bảo trụ được tiền tài của mình, đứng vững chắc ở Âm Ảnh thành. Nếu không, nhất định đều là hư ảo!

Sau khi Hàn Thạc hiểu được đạo lý này, hắn xem việc đề cao thực lực của mình trở thành việc quan trọng nhất. Còn việc ma công tăng lên cảnh giới mới thường cần phải có một cơ hội thích hợp, hoặc là kỳ ngộ nào đó, chỉ dựa vào việc khổ tu và cố gắng nhất thời thì rất khó đạt được đề cao.

Hai hóa thân ngoại thân lại khác hẳn, nhất là hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ. Vì từng hấp thu một Thần hồn Trung vị thần, hóa thân ngoại thân này chỉ cần có thể có đủ thần lực, việc đột phá chỉ là thuận nước theo dòng. Khi tất cả Thần tinh Tử Vong hệ dùng cạn, nếu muốn tiếp tục gia tăng thần lực thì phương pháp nhanh nhất chỉ có là hạ thủ người tu luyện đồng hệ!

Hàn Thạc đã vượt qua ảnh hưởng của việc bị thôn phệ ám ảnh, do đó cũng không lo mình chìm sâu vào đó mà không thể tự kiềm chế được. Đối với việc hạ sát thủ với người oán không cừu, Hàn Thạc hơi khó có thể vượt qua ma chướng nội tâm. Nhưng đối với những Liệp Thần giả này thì khác hẳn. Bởi vậy, khi hắn phát hiện ra trong đầm Thanh Hỏa có khá nhiều Liệp Thần giả tồn tại, chẳng những không lập tức rời đi, ngược lại âm thầm sung sướng.

Dựa vào thị giác của những ma đầu, Hàn Thạc biến thành một thợ săn đáng sợ nhất đầm Thanh Hỏa. Hai Liệp Thần giả Trung vị thần tu luyện sức mạnh Tử Vong trở thành mục tiêu hạ thủ đầu tiên của hắn.

Tiềm phục ba ngày, Hàn Thạc rốt cục tìm được thời cơ tốt nhất, hắn chuẩn bị ra tay!

Đây là một đôi nam nữ, nam thoát nhìn ba mươi tuổi, nữ lớn hơn một chút, đại khái bốn mươi tuổi, đương nhiên Hàn Thạc chỉ dùng tiêu chuẩn địa cầu và Kỳ Áo đại lục mà tính, tuổi thực tế hai người khẳng định vượt xa con số này.

Cái buồn cười là một nam một nữ này cũng tiềm phục ở một nơi bí mật, lặng lẽ quan sát một động đá bị thanh hỏa thiêu đốt đỏ ửng lên, tựa hồ đang đợi con mồi đi ra nhưng lại không biết rằng Hàn Thạc đã biến bọn chúng trở thành con mồi!

Hàn Thạc đã quan sát ba ngày đôi nam nữ này. Hai người này đều tu luyện sức mạnh Tử Vong, nữ là Trung vị thần trung kỳ, nam là Trung vị thần sơ kỳ. Ba ngày qua hai người tổng cộng ra tay hai lần, thành công thôn phệ một vị Thần thực lực chỉ có Hạ vị thần sơ kỳ và một Hạ vị thần trung kỳ cùng tu luyện sức mạnh Tử Vong tới khai thác năng lượng quang thạch.

- Pháp Lệ Á, người dám khẳng định chứ? - Nam hỏi khẽ.

- Đừng hoài nghi ánh mắt của ta, năng lượng dao động trên người tiểu cô nương này quá mãnh liệt, trên người nó nhất định có Thượng vị thần khí, nếu chúng ta có thể tìm được một kiện thần khí, lần này coi như chúng ta phát tài rồi! - Nữ nhân tên là Pháp Lệ Á liếm liếm khóe miệng, trong mắt tràn ngập ánh sáng tham lam và hung tàn.

- Thần khí Thượng vị thần hả, ha ha... đây là vật chính thức có thể phát đại tài ấy chứ!

Nam cười nhẹ vài tiếng, rồi đột nhiên hỏi:

- Được rồi Pháp Lệ Á, tiểu cô nương đó bao nhiêu tuổi, cao lớn cỡ nào, người có biết là ta... hắc hắc...

- Khốn khiếp, Cách Lỗ Tây, ta mặc kệ ngươi làm như thế nào, tóm lại trước hết phải lấy được thần khí Thượng vị thần rồi tính tiếp, nếu ngươi chậm trễ chuyện của ta, ta sẽ không lưu tình với ngươi đâu! - Pháp Lệ Á mắng nhỏ.

Hai người đợi hồi lâu, đột nhiên từ trong động đá đi ra một tiểu cô nương xinh đẹp. Tiểu cô nương này chỉ khoảng mười tuổi, tóc tím bay bay, đôi mắt cũng màu tím tràn đầy hàn ý lạnh lẽo, da mềm mại trắng nõn giống như là một con búp bê tây dương, nhưng trên người lãnh ý rất nặng, che kín vẻ đáng yêu, ngược lại làm cho người ta có một cảm giác không thể thân cận.

Người tên là Cách Lỗ Tây vừa thấy tiểu cô nương đi ra khỏi động đá, tiếng hít thở đột nhiên dồn dập, mặt đỏ tới mang tai hô khẽ:

- Thật xinh đẹp, tốt lắm, tốt lắm, ta thích!

- Động thủ, hộ vệ của nó còn chưa ra mặt, lúc này là thời điểm bắt nó tốt nhất! - Pháp Lệ Á cũng cũng hít thở dồn dập, nhưng mặt hiển nhiên xúc động vì thần khí trong tay tiểu cô nương.

Hai người biến thành hai đạo ánh sáng đột nhiên từ chỗ tối bắn ra, Thần chi lĩnh vực Tử Vong đột nhiên bao trùm tiểu cô nương này, cao hứng hướng về phía đó lao tới.

- Không hay, động thủ quá nhanh!

Hàn Thạc quan sát hai người ba ngày. Trước đây chúng giết hai người, Hàn Thạc không hề xen vào việc của người khác, ngược lại thông qua hai lần quan sát tìm hiểu thực lực chính thức của đôi nam nữ. Lần này vừa thấy một tiểu cô nương xinh đẹp sắp gặp độc thủ, hắn rốt cục không nhịn được muốn ra tay tương

trợ, nhưng Hàn Thạc không ngờ hai người này lại ra tay nhanh như vậy, vừa thấy mặt là lập tức hạ sát thủ ngay.

Song, sự tình ngoài dự liệu của Hàn Thạc vẫn còn ở phía sau...

Một đạo ánh sáng mờ ảo âm u đột nhiên từ tiểu cô nương vẻ mặt lạnh buốt tràn ra. Trong chớp lát, một loại lực trường rất kỳ quái đột nhiên bộc phát ra, vòng ánh sáng như vòng xoáy có thể nghiền nát tất cả thực thể, lao thẳng vào hai người Pháp Lệ Á, đến cả Hàn Thạc cũng không nhìn rõ việc này như thế nào, hai người đã biến thành một đám thịt vụn văng tung tóe khắp nơi.

- Thật là một cảnh mỹ lệ!

Một tiểu cô nương đứng giữa cảnh máu me, trên người cũng đầy máu, gương mặt nàng vẫn lạnh lùng đột nhiên nở một nụ cười ôn nhu, lầm bầm tự nói:

- Đường như còn có một người nữa.

711. Chương 711:một Tiểu Cô Nương Ăn Tinh Tệ

Sau một khắc, Hàn Thạc đang âm thầm tiềm phục đột nhiên cảm thấy mình bị một loại trường lực kỳ lạ bao phủ, người như sa vào đầm lầy, một loại sức mạnh không ngừng xoay tròn vòng quanh thân hắn, làm cho hắn có một loại cảm giác không thể tránh thoát.

Vào lúc này, tiểu cô nương đứng giữa một đồng máu me, cặp đồng tử tím băng giá nhìn về phía ẩn thân của hắn - Cây đại thụ cành lá tươi tốt.

Tiểu cô nương đứng giữa máu tươi, trên người cũng nhiễm đầy máu, bộ mặt như búp bê đáng yêu dính những vết máu hồng như một đóa hoa đỏ nở rộ, nhưng khi kết hợp với khí tức băng giá cả người nàng, lại chỉ làm cho người ta có một loại cảm giác rất đáng sợ.

Hàn Thạc quan sát cẩn thận tình huống tiếp theo, căn bản không biết tiểu cô nương đó rốt cuộc sử dụng sức mạnh gì. Cái hắn duy nhất có thể khẳng định là nàng sử dụng tuyệt không phải mười hai hệ đại sức mạnh, hai Trung vị thần trong nháy mắt bị cắt nát thành máu huyết, còn tiểu cô nương chẳng những không úy kỵ một chút nào, còn ra vẻ rất hưởng thụ, nhất thời làm Hàn Thạc cảm thấy nàng có chút quỷ dị.

- Đại ca ca, giữa lá cây có sâu róm đó... - Tiểu cô nương với cặp đồng tử tím đột nhiên sáng ngời, như đột nhiên xuyên thấu tất cả trở ngại giữa hai người, thanh âm lạnh lạnh mà ngây thơ.

Lòng trầm xuống, Hàn Thạc biết hành tung mình đã hoàn toàn bại lộ dưới mắt nàng, tiểu cô nương mà hắn không thể đánh giá thực lực. Nghĩ ngợi một lát, hắn cười khổ ra khỏi đám lá cây, bảo trì đứng cách nàng một khoảng cách, rồi mở miệng nói:

- Ta và chúng không phải đồng bọn, đừng hiểu lầm!

- Không phải đồng bọn à, hô hô... vậy có gì khác nhau, ai bảo ngươi thấy ta giết người chứ! - Nàng chớp mắt, vẻ mặt nhìn Hàn Thạc rất chân thật, song lời nói thì lạnh như băng!

- Ngươi... tính giết ta sao? - Hàn Thạc sửng sốt, rồi mỉm cười nói.

- Đúng vậy, rất lấy làm xấu hổ! - Tiểu cô nương khẽ khom người, cúi người xin lỗi Hàn Thạc một lễ, sau đó lơ lửng bay về phía hắn.

Một loại trường lực kỳ quái đột nhiên bao phủ cả không gian này. Loại trường lực này khác hẳn với Thần chi lĩnh vực, không thay đổi phân bố nguyên tố khối không gian này một chút nào, chỉ trong khối không gian trống rỗng bỗng hình thành rất nhiều vòng xoáy mắt thường khó thấy được, giữa những vòng xoáy này ẩn chứa sức mạnh kỳ quái, tựa hồ có thể cắn nát tất cả vật chung quanh.

Trường lực vừa hình thành, thần thức nhạy cảm của Hàn Thạc lập tức nhận thấy được không gian chung quanh phát sinh đột biến. Những vòng xoáy chung quanh mắt thường khó thấy, nhưng hắn bằng vào lực cảm ứng kinh người của thần thức đối với vạn vật lại có thể nắm chắc rành mạch vị trí của chúng, cũng hiểu những biến hóa phát sinh.

Tiểu cô nương này căn bản không chịu ảnh hưởng của vòng xoáy, bay lơ lửng về phía Hàn Thạc, thân thể xuyên qua những vòng xoáy mà không bị thương. Song, Hàn Thạc biết những vòng xoáy này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ. Lúc trước hai Trung vị thần đột nhiên bị cắt nát cũng chứng minh lực sát thương của những vòng xoáy này.

Trường lực thủy chung vẫn tồn tại, hơn nữa những vòng xoáy xoay tròn rất nhanh, chăm chăm bắn về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc chậm chậm nhìn chăm chăm vào những vòng tròn lẳng lẳng đến gần, đợi khi phát hiện khu vực mình có thể di động càng ngày càng nhỏ, mây khẽ cau lại, sau đó người hấn bắn ra từng đạo ảo ảnh. Trong một khối khu vực rất nhỏ di động với tốc độ cao, thân thể lúc kéo ra, lúc thu nhỏ lại. Vận dụng Thân biến đến mức tận cùng, không ngừng len vào giữa không gian áp súc.

Hàn Thạc quát khẽ một tiếng, điều chỉnh tâm cảnh mình tới trạng thái tốt nhất. Bắn về phía tiểu cô nương đứng xa xa, tiện tay thu lấy Thần hồn hai Trung vị thần còn chưa tiêu tán vào trong Đỉnh Linh. Sau đó nhìn tiểu cô nương đang kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi còn dám ra tay, chúng ta sẽ không chết không dừng tay đó!

Tiểu cô nương đó tựa hồ không ngờ Hàn Thạc có thể dễ dàng thoát khỏi trường lực do nàng chế tạo. Trong khi nhìn Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy trên người hấn có một màn thần bí bao phủ. Nàng hơi cau mày, rồi tựa hồ nghĩ ngợi xem có nên động thủ một lần nữa không, một lát sau, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trên người ngươi có một loại sức mạnh bí hiểm. Đó là loại sức mạnh ta chưa bao giờ gặp cả! Ngươi đi đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông!

Nàng vừa nói như vậy làm Hàn Thạc cả kinh. Không ngờ tiểu cô nương này lại có thể liếc mắt đã nhìn ra ma công hấn che dấu. Lúc này Hàn Thạc càng thêm không dám coi thường vọng động!

- Chủ nhân. Rời khỏi tiểu cô nương này ngay. Nàng còn đáng sợ hơn so với tên gia hỏa tập kích ngài lần trước! - Đột nhiên thanh âm Đỉnh Linh vang lên trong thần thức Hàn Thạc.

Thanh âm Đỉnh Linh vừa vang lên, tuy thần sắc Hàn Thạc vẫn như thường, trong lòng thì dâng lên những cơn sóng gió động trời, nhìn tiểu cô nương đó thật lâu, rồi Hàn Thạc không tiếp tục nói thêm gì nữa, khẽ gật đầu, thân thể ẩn giấu vào trong rừng rậm, lập tức biến mất khỏi chỗ này.

- Tiểu cô nương còn đáng sợ hơn Ngải Phát Lí à? - Vừa rời khỏi khu vực này, trong lòng Hàn Thạc vẫn chưa hết kinh ngạc, thầm hỏi Đỉnh Linh.

- Đúng vậy, từ sinh mạng từ trường của nàng ta có thể suy đoán ra, hơn nữa trong cơ thể tiểu cô nương này có một loại gì đó rất kỳ quái, chính là thần khí theo như lời vũ trụ này. Kiện thần khí đó cũng không tệ lắm, năng lượng cũng rất kỳ quái. - Đỉnh Linh trầm mặc trong chốc lát, rồi giải thích cho Hàn Thạc.

Vạn Ma đỉnh chính là ma môn chí bảo, Đỉnh Linh làm hồn Vạn Ma đỉnh. Tuy trong đỉnh bây giờ thượng vạn ma đầu toàn bộ đã mất hết rồi, nhưng cũng có ngạo khí của một ma bảo coi thường tất cả mọi thứ, thế mà đến cả nó cũng nói là kiện thần khí đó cũng không tệ lắm, vậy Hàn Thạc tin rằng thần khí trong cơ thể tiểu cô nương đó nhất định rất bất phàm.

Hàn Thạc lập tức quyết định không trêu chọc nàng, một cường giả thực lực khó dò, hơn nữa rất có thể có một kiện thần khí kinh khủng, không phải là thứ mà hấn lúc này quá quan tâm, nhất là hai người không oán không cừ, hấn càng không cần phải tự tìm phiền toái.

Nguyên hai mục tiêu đã bị tiểu cô nương đó giết chết, Hàn Thạc không thể không đi loanh quanh tìm mục tiêu khác.

Qua hai ngày, Hàn Thạc lại tìm thấy một Liệp Thần giả tu luyện sức mạnh Tử Vong có thực lực Trung vị thần sơ kì. Lần này khi hấn động thủ thì không gặp phải chuyện gì phiền toái. Với thực lực ma công của Hàn Thạc bây giờ, phối hợp ma đầu trong Đỉnh Linh trong diện tích lớn, đột nhiên ra tay tập kích, căn bản không phải là thứ mà Liệp Thần giả đó có thể ngăn cản được.

Rất thuận lợi, Hàn Thạc lại hưởng cảm giác tuyệt vời khi thần lực tử vong từ cơ thể đối phương chuyển sang thân thể mình...

Mặc dù sức mạnh đồng hệ có thể thôn phệ lẫn nhau, song người thôn phệ lại không thể thu được tất cả thần lực trong cơ thể đối phương, thật ra, mười thành thần lực thì người thôn phệ đại khái thu được chỉ có một thành, thậm chí còn ít hơn.

Người khác khổ cực tu luyện thần lực, dù sao chính là của người khác. Thần lực này một bộ phận vĩnh viễn sẽ ở lại trong cơ thể người tu luyện, hòa vào da thịt xương cốt lực phủ ngũ tạng, không phải việc dùng thôn phệ mà có thể thu được.

Còn trong quá trình thôn phệ, người bị thôn phệ cũng bị mất đi rất nhiều thần lực. Bất luận người thôn phệ có kỹ nghệ thành thực bao nhiêu, kể cả khi đối phương không hề có năng lực ngăn cản tùy ý cho người thôn phệ, lúc này cũng chỉ có nghĩa là hắn không thể khống chế thần lực trong cơ thể mình, một bộ phận thần lực này sẽ chảy vào trong cơ thể người thôn phệ, nhưng một bộ phận rất lớn từ thân thất khiếu trên thể hắn, từ tóc, thậm chí mỗi một lỗ chân lông sẽ biến mất giữa thiên địa. Đây là việc bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Cuối cùng người thôn phệ cũng thu được một phần thần lực, lại phải mài dũa lại, thật sự dung hợp với thần lực mình, lúc đó lại còn giảm bớt một bộ phận nữa. Như vậy, người thôn phệ nếu nuốt chửng một Thần đồng cấp, nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm được một phần mười thần lực trong cơ thể đối phương mà thôi, không chừng còn ít hơn.

Bởi vậy Hàn Thạc cũng chỉ thu được không đến một thành của thần lực trong cơ thể tên Thần cảnh giới Trung vị thần sơ kì này.

Nhưng đối phương dù sao cũng là một Trung vị thần, chỉ một thành thần lực cũng đủ cho Hàn Thạc là Hạ vị thần sinh ra đột phá, hóa thân ngoại thân này của hắn lại có một Thần hồn Trung vị thần nữa chứ, do đó lần đột phá này cực nhanh!

Hóa thân ngoại thân này một khi phát hiện ra thần lực đậm đặc tới mức có thể biến đổi về chất, lập tức trồn vào Vạn Ma đỉnh, lâm vào một cảnh giới chờ đột phá.

Còn bản thể Hàn Thạc bắt đầu tiếp tục sưu tầm mục tiêu khác - Liệp Thần giả đồng hệ tu luyện sức mạnh Hủy Diệt!

Bảy ngày liên tiếp, Hàn Thạc ở suốt trong đầm Thanh Hỏa, cố gắng tìm kiếm mục tiêu thích hợp là những người tu luyện sức mạnh Hủy Diệt để hóa thân ngoại thân có thể tăng tiến, nhưng kết quả hơi ngoài dự liệu của hắn, rốt cuộc không tìm thấy bất kỳ Liệp Thần giả nào cả!

Hàn Thạc chưa từ bỏ ý định lại tìm kiếm ba ngày nữa trong đầm Thanh Hỏa, một con ma đầu ngẫu nhiên thấy tiểu cô nương thần bí đó giết chết một Liệp Thần giả tu luyện sức mạnh Hắc Ám, hơn nữa nói một câu hắn là sạch sẽ rồi. Hàn Thạc lập tức hiểu ra tại sao rốt cuộc không tìm thấy Liệp Thần giả nữa.

Liệp Thần giả đều đã bị nàng giết sạch. Hàn Thạc đương nhiên cũng không cần phải ở lại đầm Thanh Hỏa nữa, đối với những vị Thần hoàn toàn đến vì năng lượng quáng thạch và được tài thì hắn lại không hạ thủ được, đành phải rời khỏi đầm Thanh Hỏa.

“Nên trở lại Âm Ảnh thành không đây?” - Hàn Thạc trầm nghĩ.

Hai người Khải Kỳ và Y Phù vừa mới chết không bao lâu, ở thời kỳ mẫn cảm này mà một khi Hàn Thạc trở lại Âm Ảnh thành, rất có thể trở thành mục tiêu Ngải Phát Lí nhắm vào, rồi bị hắn nhân cơ hội giết chết, lúc đó sẽ không có năng lực tự bảo vệ như trước nữa. Do đó, hắn khá do dự. Trước khi đến Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc hứa với các cô Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích là một khi ở đây đứng vững được sẽ đưa các nàng đi tới. Sau khi tới nơi này, thấy sự thần kỳ của Chúng Thần đại lục, hắn càng không lúc nào không nghĩ muốn cho các nàng tới đây, nơi này có nguyên tố sung túc, có môi trường tu luyện thành thực nhất, mỗi một vị Thần nếu muốn tiến bộ nhanh thì Chúng Thần đại lục không thể nghi ngờ gì chính là địa điểm tốt nhất.

Ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc nói như thế nào cũng kết giao được với Táp Mai Lệ Tháp, cũng có quan hệ không tồi với gia tộc Tái Nhân Đặc, hơn nữa danh khí Thiên Cơ Dược Tề cũng rất có giá. Ở đây hắn rất

có thể nhanh chóng đứng vững được, song vì quan hệ với gia tộc Lai Phát Tư, hẳn lại gặp phải hung hiểm thật lớn, do đó điều này làm cho hắn hơi khó xử.

Nghĩ ngợi đủ đường, Hàn Thạc vẫn không có được chủ ý tốt, nhưng vẫn đi ra khỏi đầm Thanh Hỏa.

Nửa ngày sau, Hàn Thạc đã đi ra khỏi đầm Thanh Hỏa, lững thững tiến về phía Âm Ảnh thành, trong lòng cũng có chủ ý, tạm thời trước tiên ở ngoài thành một thời gian, điều tra mọi động tĩnh trong thành trước rồi sau sẽ vào thành.

“Hực hực...” - Những tiếng thở hổn hển đột nhiên từ phía sau lưng vang lên.

Hàn Thạc cả kinh quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện ra một điểm trắng nhỏ nhanh chóng tiếp cận mình, ngẩn ngừ trong chớp mắt, điểm trắng đó đã biến thành tiểu cô nương thần bí. Chỉ thấy nàng nghiêng rằng chạy thẳng về phía bên này, trên mặt nàng có vẻ hơi âm độc, làm cho Hàn Thạc lập tức thận trọng như lâm đại địch.

Sát lực của tiểu cô nương này cực kỳ nhạy cảm, khoảng cách giữa hai người vừa tới gần hơn, Hàn Thạc tưởng nàng nhất định phát hiện ra mình, hoặc là mục đích chính là muốn giết chết mình. Chứng kiến sự đáng sợ của tiểu cô nương này, Hàn Thạc lúc này cũng có vẻ hơi hoảng loạn, vội vàng xoay người quay về phía nàng, chuẩn bị liều chết đánh một trận.

Nhưng tình huống lại ngoài ý liệu Hàn Thạc. Thân thể tiểu cô nương đột nhiên lắc lư lảo đảo, cũng xuất hiện thần sắc đau đớn. Vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện trước mặt, nàng có vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó kêu một tiếng rồi đột nhiên từ giữa không trung rơi xuống phía dưới.

Chẳng mấy chốc, một tiếng “tôm” từ hải dương dưới chân Hàn Thạc vang lên, một bàn tay nhỏ bé khua loạn dưới màn nước biển, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

- Tiểu cô nương này bị trọng thương, ta có thể cảm giác được! - Lúc này Đỉnh Linh lại một lần nữa truyền tấn cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc giật bắn cả người, nghe Đỉnh Linh vừa nói như vậy, chẳng những không hề bình tĩnh, ngược lại càng giật mình hơn, lập tức nghi thần nghi quỷ hết nhìn đông tới nhìn tây, vốn mấy con ma đầu vừa bị Đỉnh Linh thu hồi cũng thoáng cái phóng ra ngoài.

Thực lực tiểu cô nương này rất kinh khủng, người có thể đánh nàng thành trọng thương như thế này chẳng phải là càng kinh khủng hơn à?

Biết được việc này, Hàn Thạc lập tức chuẩn bị nhân cơ hội sớm bỏ đi. Tiểu cô nương ở đáy biển đó cũng không thể yếu được, Hàn Thạc thấy nàng giết người như ngóe nên cũng không có gì thông cảm cả, thậm chí nghĩ phải nhanh chóng rời xa phiền toái này.

- Cứu... cứu ta... - Đột nhiên, tiểu cô nương phía dưới không ngừng giẫy dụa, miễn cưỡng ngoi lên trên mặt nước biển, thò ra cái đầu ướt mem, nhìn Hàn Thạc đang lạnh lùng bàng quan trên đầu, cổ hết sức kêu khê. Lúc này, nàng có vẻ hoàn toàn yếu đuối vô lực, trông rất đau đớn đáng thương, sớm không có vẻ hung hãn giết người ở đầm Thanh Hỏa.

Hàn Thạc cũng động lòng trắc ẩn, than nhẹ một tiếng rồi phi thân nhảy xuống biển, vươn tay bắt được tiểu cô nương này rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Âm...”

Từ phương hướng đầm Thanh Hỏa đột nhiên truyền đến từng tiếng ì ầm thật lớn, cho dù cách rất xa nhưng Hàn Thạc vẫn nghe được.

Tiểu cô nương người như xui đi, lập tức trở nên kinh hãi, khẩn cấp nói:

- Đi mau, mau một chút, chúng lao ra khỏi kết giới rồi!

Hàn Thạc không biết ai muốn đuổi nàng, nhưng nghe nàng vừa nói như vậy, không dám nghĩ nhiều, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi chỗ thị phi này, lướt qua Hải thần chi lệ, xuyên qua pháo đài Hải Thi Nhĩ, lại qua một xóm nhỏ, Hàn Thạc cuối cùng ngừng lại ở một dãy núi.

- Hẳn là... hẳn là không còn bị đuổi theo nữa... - Tiểu cô nương an tĩnh nắm lấy áo Hàn Thạc, cả người dựa vào hắn nhẹ giọng nói.

- Rốt cuộc ai truy sát người?

Hàn Thạc cau mày, cúi đầu nhìn cô bé suy yếu vô lực, hỏi:

- Người tên là gì?

Chần chờ một chút, nàng đáp khẽ:

- An Đức Lệ Na.

Về phần ai đuổi giết nàng thì vẫn không nói.

- Người tốt hơn chưa, tự mình có thể đi được không?

Tiểu cô nương này quá nguy hiểm, căn bản là một củ khoai lang nóng bỏng tay, Hàn Thạc không muốn bên mình có một người có thể uy hiếp tới tính mạng như vậy, hơn nữa người này lai lịch không rõ ràng.

- Có phải người dự tính bỏ ta lại đây? - An Đức Lệ Na chớp chớp đôi mắt màu tím, hỏi vẻ đáng thương.

- Thực lực của người quá kinh khủng, ta cũng không biết người có lai lịch như thế nào, lưu người bên cạnh, nói không chừng ta lúc nào đó biến thành tàn phế. Ừm, dù sao đã thoát khỏi địch nhân đuổi giết rồi, ta nghĩ chúng ta cũng đã tới lúc phải tạm biệt rồi, người không cần cảm ơn ta, cứ vậy đi... - Hàn Thạc biết tính tình nguy hiểm của tiểu cô nương này, nên muốn vạch rõ ranh giới.

- Nếu người bây giờ bỏ ta lại, không tới ba ngày, ta khẳng định sẽ bị giết chết!

An Đức Lệ Na nhìn Hàn Thạc rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Nhưng nếu người dẫn ta tiếp tục đi xa, sau khi thương thế ta lành hẳn sẽ báo đáp người, hơn nữa ta sẽ không thương tổn người!

- Rốt cuộc ai truy sát người? - Hàn Thạc trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên hỏi.

- Liệp Thần giả, vài tên có thực lực cường đại nhất! - An Đức Lệ Na hơi do dự, nhưng nàng thấy Hàn Thạc có vẻ thận trọng, biết nếu không cho hắn một đáp án, chỉ sợ Hàn Thạc sẽ lập tức buông tay ngay.

- Hử... người không phải là giết sạch mọi Liệp Thần giả ở đầm Thanh Hỏa rồi à? Đào đâu ra nữa chứ? - Hàn Thạc cả kinh.

- Người mới đến đặc biệt vì ta, chúng là thủ lĩnh Liệp Thần giả! - An Đức Lệ Na tựa hồ có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì Hàn Thạc lại biết nàng làm những việc gì ở đầm Thanh Hỏa, nhưng vẫn thật thà trả lời.

- Có phải là cấp bậc như Bồ La Tư Đặc không? - Hàn Thạc trầm giọng hỏi.

- Người... Người làm sao biết Bồ La Tư Đặc được? - An Đức Lệ Na kinh hô.

- Ta thiếu chút nữa bị tên đó hại chết, đương nhiên biết tên của hắn. - Hàn Thạc nói.

- Trên người người có tinh tể chứ? - An Đức Lệ Na không tiếp tục nói về Liệp Thần giả nữa, đột nhiên thay đổi chủ đề.

Hàn Thạc không dễ dàng buông tha nàng như vậy, nhìn chằm chằm An Đức Lệ Na hỏi:

- Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.

- Chờ thương thế ta khôi phục sẽ nói cho người, bây giờ ta là một người bệnh bị trọng thương! - Nàng nhìn Hàn Thạc vẻ thương hại, nói rất suy yếu.

Tiện tay lấy ra một bình thuốc, Hàn Thạc lấy ra Hối Nguyên đan đưa cho An Đức Lệ Na, nói:

- Ăn nó vào, nó có trợ giúp đối với thương thế người đó.

Lắc lắc đầu, An Đức Lệ Na nhẹ giọng nói:

- Không hữu dụng, thân thể ta rất đặc thù, được tề gì cũng không thể có trợ giúp với ta, này, người có tinh tề chứ?

Hàn Thạc sững sờ, tiện tay lấy ra hắc tinh tề, đại khái mấy chục viên, đưa cho An Đức Lệ Na nói:

- Đã bị thương đến mức này còn cần tinh tề làm cái gì? Hả... người... người...

Một câu còn chưa nói hết, Hàn Thạc đột nhiên thấy An Đức Lệ Na cầm lấy mấy chục viên hắc tinh tề lập tức đưa vào miệng, trong những thanh âm “rắc rắc”, những viên hắc tinh tề này đã toàn bộ lọt vào bụng An Đức Lệ Na. Hàn Thạc phát hiện ra sau khi nàng ăn tinh tề khí sắc có vẻ khá lên một chút.

- Cái đó... còn nữa không? - An Đức Lệ Na lau miệng, một lần nữa cẩn thận hỏi.

- Ặc... có... có! - Về mặt Hàn Thạc rất kinh ngạc, vội vàng lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cục hắc tinh tề vốn rất to đưa cho nàng, đại khái khoảng năm ngàn viên, trong lòng kinh ngạc vạn phần, không ngờ An Đức Lệ Na cần tinh tề không phải để tiêu xài, mà là ăn nó!

712. Chương 712:ta Làm Bảo Vệ Cho Người

- Còn... còn có nữa không? - Vài phút sau, năm ngàn hắc tinh tề toàn bộ lọt thỏm vào bụng An Đức Lệ Na, nàng một lần nữa rụt rè hỏi.

Sắc mặt Hàn Thạc khá là khó coi, rồi lấy ra một cục hắc tinh tề to đưa cho An Đức Lệ Na, tim đã rỉ máu...

- Còn có nữa không?

- Còn có hả?

Hàn Thạc hắng giọng, nhìn chằm chằm vào An Đức Lệ Na, nói:

- Người một hơi ăn chín vạn hắc tinh tề, còn chưa no à?

Hắn bắt đầu nổi giận.

Lần trước khổ sở luyện chế thuốc men, tổng cộng cũng chỉ đem lại cho hắn chín vạn sáu ngàn hắc tinh tề. Vốn số tinh tề này cũng đủ cho Hàn Thạc sống thoải mái một thời gian dài, không ngờ An Đức Lệ Na chỉ trong vòng nửa giờ đã toàn bộ ăn sạch, hắn không phần nộ mới là lạ.

Nghe Hàn Thạc gầm nhẹ, An Đức Lệ Na cũng thấy thẹn, cúi đầu không dám nhìn hắn, khẽ nói:

- Vẫn chưa no, nhưng thương thể ta cũng khá hơn rồi, hừ hừ, ta hơi mệt, ta ngủ trước...

Nói xong, An Đức Lệ Na mặc kệ ánh mắt giết người của Hàn Thạc, thở dài một tiếng, người dựa vào tay hắn ngủ thiếp đi.

- Tinh tề của ta...

Hàn Thạc rên rỉ, nhìn An Đức Lệ Na ngủ say, phần hận quát:

- Người rốt cuộc là quái vật gì, thoáng cái đã ăn chín vạn hắc tinh tề?

Đáng tiếc An Đức Lệ Na không nghe được tiếng rên rỉ của hắn.

Chín vạn hắc tinh tề đã hết sạch, Hàn Thạc phát hiện ra An Đức Lệ Na vốn thương thể rất nặng lại đang khôi phục với một tốc độ rất kỳ diệu, trong quá trình ngủ say, trong cơ thể nàng lại như một cái máy tinh xảo nhất, dùng năng lượng trong hắc tinh tề này phân giải ra, tan vào những nơi bị thương trên thân thể nàng.

Trên Chúng Thần đại lục bản thân tinh tề cũng là một loại khoáng thạch năng lượng, còn hắc tinh tề là loại ẩn chứa năng lượng nhiều nhất. Nhưng theo Hàn Thạc biết, mặc dù năng lượng bên trong tinh tề cực lớn, nhưng bình thường chỉ dùng ở vị diện truyền tống trận, tháp kết giới và tháp năng lượng hoặc là phương diện luyện chế thần khí, loại ăn tươi nuốt sống như An Đức Lệ Na này thì trước giờ chưa từng nghe nói qua.

“An Đức Lệ Na này rốt cuộc là ai?” - Hàn Thạc lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nàng vẫn ngủ say. Xem như không quan tâm đến nguy hiểm bên ngoài, đem an nguy của mình hoàn toàn giao cho Hàn Thạc. Hàn Thạc biết Liệp Thần giả trong đầm Thanh Hỏa vẫn còn truy đuổi nàng, không dám dừng lại ở khu vực này quá lâu. Sau khi đưa chín vạn hắc tinh tề cho An Đức Lệ Na ăn xong, hắn cũng hạ quyết tâm đem nàng theo, chuẩn bị đợi nàng tỉnh lại rồi sẽ tính sổ.

Nửa tháng sau, Hàn Thạc đi tới vùng núi quanh Âm Ảnh thành. Hắn rất quen thuộc đối với khu vực này. Hắn rất nhanh đã tìm được huyết động ngầm dưới đất hắn từng trú ngụ rất lâu, dẫn An Đức Lệ Na cùng chen vào.

An Đức Lệ Na ngủ nửa tháng, trong cơn ngủ say năng lượng trong thân thể nàng vẫn hoạt động, gương mặt vốn tái nhợt cũng bắt đầu hồng lên. Thân thể trọng thương rõ ràng đã khá lên nhiều.

An Đức Lệ Na đã ngủ nửa tháng, đến tận bây giờ vẫn không hề có dấu hiệu thức tỉnh. Nhưng cái làm Hàn Thạc hơi đau đầu là khi tới Âm Ảnh thành, hắn lại phải dẫn theo một người ngủ say như bất tỉnh, muốn vào thành tựa hồ không hay ho lắm. Song nếu bỏ An Đức Lệ Na ở chỗ này, một khi bị người ta phát hiện tung tích nàng, vậy nàng có thể gặp phải tao ngộ không tốt lắm. Huống chi An Đức Lệ Na còn nợ Hàn Thạc chín vạn tinh tề, hắn còn phải chờ nàng tỉnh dậy trả lại tiền cho mình.

Hàn Thạc bất lực, không thể không ở lại huyết động ngầm dưới đất. Ba thân thể cùng tu luyện, đợi An Đức Lệ Na tỉnh lại.

Trong quá trình này Hàn Thạc cũng không hề nhàn rỗi, lợi dụng lực bao trùm của ma đầu, hắn bắt đầu dò xét đám Thần Vệ tới đây, dần dần hiểu được một vài tình huống trước mắt ở Âm Ảnh thành.

Ngải Phát Lí đau đớn mất con trai con gái nên sử dụng mọi thế lực của đội năm Thần Vệ và gia tộc Lai Phát Tư, bắt đầu lục soát mọi hung thủ có thể giết chết hai người con của hắn. Những người từng có thù oán với gia tộc Lai Phát Tư hoặc bản thân Ngải Phát Lí, những ngày này ai nấy đêm đều không thể ngủ, bị Ngải Phát Lí dọa đến chó cũng không dám sủa.

Vài người từng có cừu oán với Ngải Phát Lí trong mấy ngày đó lại tình cờ xuất hiện ở xung quanh pháo đài Hải Thi Nhĩ, đều vô thanh vô tức biến mất...

Những người có địa vị ở các đại gia tộc trong Âm Ảnh thành, ai cũng hiểu Ngải Phát Lí trong khoảng thời gian này hơi điên cuồng, ai nấy đều âm thầm cảnh cáo đệ tử gia tộc, lúc này đừng trêu chọc vào Ngải Phát Lí đã mất lý trí. Những gia tộc có cừu oán với Ngải Phát Lí thì phòng ngự trong gia tộc rõ ràng nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Thấy Ngải Phát Lí điên cuồng như vậy, Hàn Thạc cũng hiểu hắn hẳn là không xem mình là đối tượng hiềm nghi lớn nhất, dù sao thực lực mình trong mắt họ quá bé nhỏ, dựa theo đạo lý thì không thể vô thanh vô tức giết chết hai người Khải Kỳ, Y Phù được.

Do đó, Hàn Thạc cũng thâm yên tâm, biết rằng cho dù mình bây giờ trở lại Âm Ảnh thành thì áp lực hẳn cũng sẽ nhẹ đi ít nhiều.

Tư Đế Nhĩ Tư quì trên mặt đất, trầm giọng nói:

- Chủ nhân, Ngải Phát Lí đang điều tra Táp Mai Lệ Thập, xem ra hắn đang hoài nghi ả kia.

Lão giả đầu bạc, khuôn mặt lại trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng cười, nói:

- Ngải Phát Lí thiên tính đa nghi, ha ha, thêm nữa chuyện đó lại đích xác rất khó hiểu, hắn không chỉ hoài nghi Táp Mai Lệ Thập, mà mọi địch nhân của hắn đều là đối tượng hắn hoài nghi. Nhưng, chúng ta tự nhiên phải cho hắn chĩa mũi dùi vào Táp Mai Lệ Thập, như vậy hai phương mới gây gổ, chúng ta mới có thể thu được nhiều oán hận.

- Chủ nhân, tiểu tử đó vẫn bật tắt, chẳng tìm thấy một chút dấu vết nào cả. - Tư Đế Nhĩ Tư thấp giọng nói.

Ngón trở vô tình gõ gõ vào áo mình, trên mặt lão giả đầu bạc nói về nghi hoặc:

- Tiểu tử này quả là có chút ngoài sở liệu. Ngải Phát Lí tự mình ra tay lại không thể giết chết hắn, quả là làm cho người ta không dám tin. Tính ra, hắn không ở Âm Ảnh thành cũng tốt, không cần quan tâm

tới hắn, rất nhiều gia tộc cũng không tìm thấy nơi hạ lạc của hắn, người không tìm thấy cũng là việc bình thường, chỉ đáng tiếc là phối phương trong tay hắn!

- Chủ nhân, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ? - Tư Đế Nhĩ Tư cung kính hỏi.

Trầm tư trong chốc lát, lão giả đột nhiên mở miệng nói:

- Sử dụng con cờ của ta ở gia tộc Tái Nhân Đặc, cho dù hy sinh con cờ này cũng phải thông qua miệng hắn lộ ra một tin tức. Một tin làm cho Ngải Phát Lí có thể khẳng định Tạt Mai Lệ Tháp từng phái người đi tới Hải Thi Nhĩ pháo đài!

- Dạ, hiểu rồi! - Tư Đế Nhĩ Tư âm trầm cười nhẹ, cung kính lui ra ngoài.

Sắc mặt Ngải Phát Lí vẫn âm trầm, dò hỏi:

- Khẳng định chứ?

- Một Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc đem qua say rượu, trong lúc vô ý lên tiếng nói là Tạt Mai Lệ Tháp phái một người đi tới Hải Thi Nhĩ pháo đài, thời gian vừa đúng vào lúc trước khi thiếu gia và tiểu thư chết tám ngày, dựa theo lộ trình, hoàn toàn phù hợp! - Trong bóng đêm, một cái bóng nhàn nhạt nói.

- Nữ nhân xấu xí ác độc, quả nhiên là ả, quả nhiên là ả! Y Phù chỉ nói ả trông xấu xí, vậy mà cũng dám hạ độc thủ như vậy, hay cho con diêm vô tình vô nghĩa! Ồ thật sự dám... - Người Ngải Phát Lí hơi run lên, cắn răng găm nhẹ.

- Đại nhân, đối phương là người của gia tộc Tái Nhân Đặc đó. - Cái bóng chần chừ một chút, nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Gia tộc Tái Nhân Đặc thì sao, cùng lắm ta bỏ Âm Ảnh thành, bằng vào thực lực của ta cho dù rời Âm Ảnh thành, ở Thần Vực Hắc Âm sợ gì không sống được! Dám giết con ta, sao ta để ả thoải mái được! - Ngải Phát Lí găm lên, vẻ mặt dữ tợn điên cuồng.

Cái bóng đó cũng không dám nhiều lời, hắn biết Ngải Phát Lí một khi quyết định một việc, cho dù biết rõ đó là sai cũng sẽ một mạch đi tiếp, tất cả lời khuyên bảo đều không có hiệu quả.

Lát sau, Ngải Phát Lí dần dần tỉnh táo lại, bình tĩnh nói:

- Nhưng việc này phải tính toán cho kỹ. Con ả xấu xí đó thực lực phi phàm, cho dù là ta tự mình động thủ cũng không thể nắm chắc.

Mặc dù Ngải Phát Lí tự tin có thể hơn Tạt Mai Lệ Tháp, nhưng không chắc chắn mười phần, do đó hắn cũng không dám coi thường mà động thủ.

Lại qua hai tháng. Những ngày này, Hàn Thạc đang trong tu luyện đột nhiên nhận thấy được bên cạnh có động tĩnh, lúc này từ yên lặng mở hai mắt ra, nhìn thẳng vào An Đức Lệ Na đang chớp chớp hàng lông mi dài.

Ngủ say gần bốn tháng, mặt An Đức Lệ Na không còn tái nhợt như tờ giấy nữa, mà trên làn da trắng nõn lộ ra vài phần hồng nhuận, cặp mi động đầy chốc lát, rồi nàng mở cặp mắt tím mĩ lệ, vịn người vài cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười thoải mái thỏa mãn, thanh âm trong trẻo nói:

- Ta ngủ bao lâu rồi? Chà... cảm giác khá lên không ít, trên người không còn đau nữa!

- Trả ta chín vạn hắc tinh tệ! - Vừa thấy An Đức Lệ Na tỉnh lại, khuôn mặt tuấn tú Hàn Thạc lập tức xạm lại, trực tiếp đòi nợ ngay.

- Ặc...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Đức Lệ Na cười khở, nhìn Hàn Thạc vẻ đáng thương hại:

- Không ngờ vừa tỉnh lại nghe cầu đầu tiên lại là đòi nợ, người quả là quá đáng.

- Chín vạn hắc tinh tệ đó, đây là toàn bộ tiền bạc của ta, người có biết chín vạn hắc tinh tệ là khái niệm gì chẳng? Có biết ta cố gắng bao lâu không? Tích lũy bao lâu không? Có biết chín vạn hắc tinh tệ có thể

mua được bao nhiêu đồ không? Có biết... - Hàn Thạc đấm ngực dậm chân, ngữ khí tràn ngập vẻ oán giận vô cùng vô tận.

- Ta không có lấy một tinh tệ! - An Đức Lệ Na kiên nhẫn nghe Hàn Thạc rên rỉ, rồi nói tỉnh bơ.

Hàn Thạc:

-...

Sau khi nói một tràng dài, Hàn Thạc cúi đầu ủ rũ, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, tinh thần hơi bình tĩnh, cười tủm tỉm nhìn An Đức Lệ Na như con sói nhìn con thỏ trắng, cười hắc hắc nói:

- Người có đồ gì đáng tiền không? Tỷ như... thần khí, thứ có thể đổi ra tinh tệ bồi thường cũng được...

- Không cho!

An Đức Lệ Na đột nhiên hai tay ôm lấy vai, như bảo vệ thứ gì đó trên người mình, sau đó lui một bước nhỏ, nói:

- Ta không có vật gì có thể cho người đổi làm tinh tệ, người đừng có mơ!

- Vậy người thiếu ta chín vạn hắc tinh tệ thì làm sao bồi thường được? - Vừa thấy phương pháp này vô dụng, Hàn Thạc lập tức bỏ bộ mặt lương thiện, lộ vẻ hung thần ác sát. Lúc này trông An Đức Lệ Na rất an tĩnh, lại nhìn Hàn Thạc làm ra vẻ đau đớn đáng thương, làm hắn quên mất năng hung hãn đến như thế nào.

An Đức Lệ Na hiển nhiên cũng không e ngại gì Hàn Thạc, còn đưa tay cười hì hì kéo kéo khóe miệng hắn, khi Hàn Thạc sắp nổi giận đùng đùng, nàng khẽ cười nói:

- Đừng làm bộ hung dữ như vậy, ta biết người thật ra là người tốt, người và đám Liệp Thần giả hoàn toàn khác nhau, lần trước khẳng định cũng không phải là có ác ý tìm phục ở đó. Ha ha, khi ta trọng thương người lại cứu ta, còn đối xử với ta rất tốt, ta biết người sẽ không làm thương tổn ta đâu.

Dừng một chút, An Đức Lệ Na vừa cười vừa bổ sung một câu:

- Hơn nữa, bây giờ người cũng không làm thương tổn được ta!

Nghe An Đức Lệ Na vừa nói như vậy, vẻ mặt Hàn Thạc như suy sụp, vẻ hung ác trên mặt biến mất, hữu khí vô lực nói với nàng:

- Thương thế người khỏi chưa? Được rồi bây giờ thì kiếm tiền cho ta, rồi đem tinh tệ về trả lại cho ta, sau đó người muốn làm gì thì làm!

- Còn chưa khỏi hẳn, nhưng tự bảo vệ thì có thừa.

An Đức Lệ Na nhẹ giọng cười, vắn vắn người trước mặt Hàn Thạc, rồi xoa xoa gương mặt như búp bê của mình, lúc này mới khẽ gật đầu hài lòng, dịu dàng nói:

- Ta không biết kiếm tiền như thế nào, nhưng ta nguyện ý bảo vệ người một thời gian, coi như bồi thường cho việc ta ăn tinh tệ của người!

- Người bảo vệ ta hả?

Hàn Thạc đầu tiên hừ khẽ vẻ khinh thường, nhưng hắn lập tức ngậm miệng lại. Ngẫm lại thủ đoạn kinh khủng của An Đức Lệ Na lúc trước, còn có đánh giá của Đinh Linh đối với nàng, trong đầu tính rất nhanh, một lát sau hỏi thử:

- Người bây giờ có thể ngăn trở một tên cường giả cảnh giới Thượng vị thần sơ kì tập kích được chứ?

- Không có chuyện đâu, mặc dù tạm thời không thắng được, nhưng dẫn người đào tẩu thì có thừa. Ừm, nếu người cho ta nhiều tinh tệ nữa, chúng ta thậm chí không cần đào tẩu! - An Đức Lệ Na suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Hàn Thạc nhìn thần sắc An Đức Lệ Na không giống nói dối, trong lòng cả kinh, dưới loại tình huống này mà nàng còn có thể tự tin ngăn cản một cường giả Thượng vị thần sơ kì. Hàn Thạc biết thực lực chính thức

của tiểu cô nương này chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để diễn tả, nhưng năng lực ăn tinh tỵ của nàng cũng làm hấn đau đầu vạn phần.

- Một năm một vạn hắc tinh tỵ, người ăn của ta chín vạn hắc tinh tỵ, bảo vệ ta chín năm, cứ như vậy đi! - Hàn Thạc nói rất đơn giản.

Thuê một Thượng vị thần làm bảo tiêu, một năm chắc chắn phải trả hơn một vạn hắc tinh tỵ nhiều. Hàn Thạc lần này nói thách với An Đức Lệ Na một chút, thăm nghĩ ít nhất cũng phải lưu nàng một năm mới thả người.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, An Đức Lệ Na không hề phản bác đề nghị của Hàn Thạc, còn đồng ý rất sáng khoái nữa chứ, nàng cười hì hì nói:

- Được chứ, dù sao người cũng không tệ, còn ta tạm thời lại không có việc gì làm.

Nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc sững sốt. Chín vạn hắc tinh tỵ tuyệt không thể thuê được một Thượng vị thần chín năm, An Đức Lệ Na sáng khoái như vậy ngược lại làm cho hấn hơi nghi thần nghi quỷ, nghĩ thầm nàng chắc không phải có âm mưu gì đó chứ? Tiểu cô nương này tuyệt không phải thuần khiết như bề ngoài, đó là một tiểu quái thai giết người không nháy mắt, lưu nàng bên người lâu như vậy rốt cuộc là phúc hay là họa đây?

- Người lo gì thế? - An Đức Lệ Na tựa hồ xem thấu tâm tư Hàn Thạc, hỏi về quan tâm.

- Không... không có gì...

Sắc mặt Hàn Thạc nghiêm lại, nói:

- Đi thôi, chúng ta đi Âm Ảnh thành.

Có An Đức Lệ Na, Hàn Thạc lập tức quyết định không cần trốn, chỉ cần Ngải Phát Lí không thể lợi dụng phương pháp tập kích đối phó hấn, Hàn Thạc cũng không cần lo lắng người bên ngoài đến trả thù, do đó quang minh chính đại dẫn An Đức Lệ Na trở lại Âm Ảnh thành.

Lâu rồi không quay về Âm Ảnh thành, khi Hàn Thạc vừa bước vào cửa thành, tất cả đại gia tộc đều biết được tin tức này, lập tức toàn bộ hành động, mục tiêu - Thiên Cơ Dược Tề!

713. Chương 713:vết Nứt

Mọi người như có hẹn trước ai nấy ào ào hội tụ về Thiên Cơ Dược Tề, thoáng cái đã kín cả cửa hàng.

Hàn Thạc vừa vào Âm Ảnh thành, đến khi tới Thiên Cơ Dược Tề phát hiện ra nơi này đã bị đám người vây chặt đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài. Nói đơn giản một chút có khoảng gần năm trăm người tụ tập trước cửa Thiên Cơ Dược Tề nhỏ nhỏ.

An Ni Tháp phụ trách đoàn người tụ tập trước Thiên Cơ Dược Tề, đứng trước cửa, đối mặt với những nhân vật cao cấp đến từ những đại gia tộc, không biết phải làm như thế nào cho tốt.

Trước mặt An Ni Tháp đều là những người máu mặt ở Âm Ảnh thành, theo đạo lý thì hấn phải để cho họ tiến vào Thiên Cơ Dược Tề ngồi xuống, đáng tiếc bên trong tầng thứ nhất của cửa hàng diện tích lại quá nhỏ, căn bản không đủ để dung nạp nhiều người vào đó, tầng hai tầng ba là nơi Hàn Thạc luyện chế dược tề, nên không có khả năng cho người lạ vào xem.

Lúc này An Ni Tháp chẳng biết phải làm như thế nào cả, nhất là khi trong số những người này còn có An Đức Liệt của gia tộc Tái Nhân Đặc, do đó hấn càng khó xử hơn. Nếu cho An Đức Liệt đi vào, những người khác nhất định không chịu, cho cả vào thì chỗ đó lại không đủ, do đó An Ni Tháp chỉ có nước cười khổ, gật đầu cúi người liên tục xin lỗi.

Cũng may những người này cũng không so đo gì, chỉ nói chuyện với nhau rất thoải mái, đều đợi Hàn Thạc đến.

Từng có kinh nghiệm lần trước dựa theo đầu người mà phân phối thuốc men, lần này những người vừa có tin Hàn Thạc trở về, trước tiên đem theo vài đội hộ vệ gia tộc tới thẳng Thiên Cơ Dược Tề đợi hần, cho nên mới tạo thành cảnh tượng nước không chảy nổi một giọt trước cửa hàng này.

- Việc này... cái này là... - Khi Hàn Thạc đi tới trước cửa Thiên Cơ Dược Tề, lập tức bị cảnh tượng trước mặt làm cho dở khóc dở cười.

- Ủa, Bố Lai Ân, người trở về rồi, vừa lúc vừa lúc...

- Ha ha, ta đợi rất lâu rồi, nhanh mang những thuốc men vừa luyện chế xong ra đây nào!

- Bố Lai Ân, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, ta đã chuẩn bị đủ tinh tề rồi, người nói muốn sao thì được như vậy!

Không đợi Hàn Thạc phản ứng gì, những người hần biết hoặc không biết ai nấy đều lớn tiếng kêu lên. Nghe tiếng thì tựa hồ rất quen biết với hần vậy, nhưng Hàn Thạc chỉ biết vài người trong số họ, có những người thậm chí trước nay chưa bao giờ gặp qua.

Đám người này cười đùa vui vẻ, khi thấy Hàn Thạc đến liền chủ động mở một lối đi thông vào Thiên Cơ Dược Tề. Mấy người cao cấp của các đại gia tộc trước cửa ai nấy mỉm cười vẫy tay chào Hàn Thạc, ra hiệu cho hần mau mau đi tới.

- Nhìn không ra người được hoan nghênh nhiệt liệt như vậy ở cái thành thị này... - An Đức Lệ Na bên cạnh Hàn Thạc nhẹ giọng nói.

An Đức Lệ Na lúc này lại khôi phục vẻ băng giá mà Hàn Thạc thấy lúc ban đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì không cười không nói cộng với cố ý làm mặt lạnh làm cho cả người nàng có vẻ rất khác thường, rất lạ lẫm với hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt ở đây.

Hàn Thạc cười khỏ đi thẳng về phía cửa Thiên Cơ Dược Tề, liếc nhìn An Ni Thập đầu đầy mồ hôi, rồi mỉm cười nhìn thấy An Đức Liệt đang đứng, bèn hơi khom người, nói:

- Xin lỗi, để mọi người đợi lâu!

- Tốt thôi, tốt thôi! - Mọi người đều nói.

Cười cười khi thấy mọi người đều cùng một ý, Hàn Thạc đi tới tầng một Thiên Cơ Dược Tề, liếc nhìn những cao cấp của các đại gia tộc trước cửa nói:

- Ta biết rõ hậu ý của mọi người. Ừm, lần này không dựa theo đầu người phân phối nữa, chúng ta dựa theo gia tộc mà phân phối là được.

Những người xuất hiện trước cửa Thiên Cơ Dược Tề đều là những người cao cấp của các đại gia tộc và Thần Vệ của gia tộc họ, cũng chỉ có những gia tộc lâu đời ở Âm Ảnh thành mới có thể thu được tin tức khi hần vừa trở lại.

Lỗ Cách Tây của gia tộc Cơ Tát cười cười có chút xấu hổ, hần lần này mang đến nhiều Thần Vệ nhất, vốn còn tưởng rằng có thể chiếm chút tiện nghi, không có ngờ Hàn Thạc lại không phân phối theo đầu người.

- Lỗ Cách Tây, sao thế? Người có ý kiến gì phải không? - Bối Ti của gia tộc Kim Sâm che miệng cười, hỏi vẻ thú vị.

- Không... không có ý kiến gì. - Cách Lỗ Tây cười khẽ, lập tức phủ nhận.

- Ừm, như vậy đi, các đại gia tộc phái vài đại biểu vào đây, về phần những Thần Vệ gia tộc, tạm thời lưu ở bên ngoài là được rồi. - Hàn Thạc đề nghị.

Mọi người đều gật đầu đáp ứng. Vì vậy An Đức Liệt của gia tộc Tái Nhân Đặc, Bối Ti và con gái là Cơ Nhã của gia tộc Kim Sâm, Cách Lỗ Tây của gia tộc Cơ Tát, còn Đồ Á Tư của gia tộc Bồ Lạc nhất nhất đi vào. Hàn Thạc thấy gia tộc Lai Phát Tư lại không có ai vào!

Cách Lỗ Tây là em trai tộc trưởng gia tộc Cơ Tát, cũng là một trong số bảy đại Thần Vệ trưởng Âm Ảnh thành, chương quần đội sáu Thần Vệ, tu luyện sức mạnh Tử Vong, cảnh giới Thượng vị thần sơ kì.

Đồ Á Tư chính là chủ của tộc trưởng gia tộc Bồ Lạc, vì chỉ có thiên phú có hạn về mặt tu luyện, xem ra cả đời cũng chỉ là Trung vị thần mật kì, tu luyện sức mạnh Hắc Ám, nhưng người này lại có tài năng về mặt kinh tế thương mại, đại đa số những việc làm ăn của gia tộc Bồ Lạc đều do hắn quản lí.

- Bồ Lai Ân, sao thoảng cái đã biến mất lâu như vậy, người cũng biết những đại gia tộc chúng ta từng phải rất nhiều nhân thủ tìm tung tích người không? - Cơ Nhã nhè nhẹ cười hỏi Hàn Thạc.

- Có hẹn một bằng hữu nên xuất ngoại một chuyến, trên đường gặp vài việc chậm trễ cho nên mới lâu về như vậy. Ha ha, đa tạ các vị quan tâm, ta sẽ ghi nhớ!

Hàn Thạc cười nói:

- Được rồi, lần này ta luyện chế các loại thuốc tổng cộng một ngàn bình, ta xuất ra một ngàn bình phân cho bốn đại gia tộc các người, một nhà hai trăm năm mươi bình, không có vấn đề gì chứ?

- đương nhiên không thành vấn đề! - Mọi người cùng kêu lên.

Hàn Thạc sớm biết rằng những người này nhất định sẽ theo mình, cười cười lấy ra một ngàn bình thuốc, nhất nhất bày ra những cái kệ thuốc trước mặt mọi người, theo thứ tự phân loại, giá và công dụng thì ai cũng hiểu rồi.

Dưới ánh mắt sáng rực của mọi người, Hàn Thạc đem một ngàn bình thuốc chia làm bốn khối, trong số thuốc này có sáu trăm bình Hồi Nguyên đan, mỗi bình giá một trăm hắc tinh tệ, còn có một bộ phận Tuyền Cơ đan Niết đan giá là ba trăm và năm trăm hắc tinh tệ. Hắn vẫn không vì gia tộc Tái Nhân Đặc mà phân chia không công bằng, mỗi một nhà đều có số lượng bằng nhau, thuốc men các loại cũng như nhau.

Khi Hàn Thạc phân thuốc ra bốn khối, bốn người phát ngôn đại gia tộc ai nấy đều nhanh chóng lấy ra hắc tinh tệ, trực tiếp đưa tới trước mặt Hàn Thạc. Số lượng tinh tệ mỗi nhà chỉ có nhiều hơn chứ không ít, Hàn Thạc không cần nhìn đã biết chỉ ít có khoảng chừng mười lăm vạn hắc tinh tệ.

An Đức Lệ Na bên cạnh hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào bốn đồng tinh tệ đang tỏa ánh sáng trước mặt Hàn Thạc, vô tình liếm liếm khoe miệng, giống như nhìn một thức ăn vô cùng mỹ vị.

Vừa thấy ánh mắt tham lam của nàng, Hàn Thạc lập tức hiểu ngay tâm tư An Đức Lệ Na. Đối với tiểu cô nương thần bí này, hắn cũng phải đề phòng một chút, sợ nàng ngay trước mặt mọi người không nén được nội tâm cầm luôn lấy tinh tệ ăn.

Ho nhẹ một tiếng, Hàn Thạc vung tay lên, không gian giới chỉ lóe sáng mọi nơi, bốn khối hắc tinh tệ lớn đã biến mất.

Sau khi thu tinh tệ vào không gian giới chỉ, Hàn Thạc lập tức lợi dụng thần thức đếm số tinh tệ, phát hiện ra một khối tinh tệ vừa mới thu vào là bốn vạn, bốn khối hắc tinh tệ là mười sáu vạn, so với lần trước lời nhiều hơn.

- Ha ha, các vị, đã thỏa mãn chưa? - Hàn Thạc rất vui, cười hà hà hỏi.

- Hải lòng, đương nhiên hải lòng...

Bốn người âm thầm thu lấy thuốc của mình, rồi hàn huyền cười cợt với Hàn Thạc trong chốc lát, dưới sự ám chỉ của hắn, có ba nhà hải lòng rời đi.

Tự nhiên lưu lại là An Đức Liệt của gia tộc Tái Nhân Đặc.

Sau khi ba nhà khác đã rời, An Đức Liệt cười ôn hòa nói với Hàn Thạc:

- Trước mắt Tập Mai Lệ Thập không có ở Âm Ảnh thành, người có biết nó đi tới nơi nào không? Đi làm gì không?

Không lập tức trả lời vấn đề của An Đức Liệt. Hàn Thạc lấy ra một túi hắc tinh tệ đưa cho An Đức Lệ Na vẫn nhìn hắn vẻ đáng thương, dặn:

- Người lên trên lầu đi, mặc kệ như thế nào không được ngủ giống như lần trước đó nhé!

An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, hai mắt tràn đầy hưng phấn, ôm cái túi giá trị bốn vạn hắc tinh tề Hàn Thạc đưa cho nàng, vội vàng leo lên tầng thứ hai tầng thứ ba, không muốn dừng lại một khắc nào.

Sau khi An Đức Lệ Na rời đi, Hàn Thạc mới than nhẹ một tiếng nói:

- Ta không biết nàng đi đâu cả, nhưng ta biết nàng vẫn tìm ta, ta nghĩ việc nàng rời đi hẳn là có quan hệ với ta?

Hàn Thạc không phải không biết gì về tình thế Âm Ảnh thành, giữa những lời đối thoại của những Thần Vệ đi tìm hắn, Hàn Thạc cũng biết Tạp Mai Lệ Tháp luôn luôn đi tìm hắn, làm Hàn Thạc rất cảm động, hiểu được Tạp Mai Lệ Tháp coi hắn là một bằng hữu thật lòng.

An Đức Liệt vẫn quan sát Hàn Thạc, trong lòng thầm gật đầu, hắn rất vừa lòng với biểu hiện của Hàn Thạc, không kiểu cách gì, nhưng rất chân tình, làm cho An Đức Liệt cảm thấy rất thoải mái.

- Không sai, nó đích xác đi địa phương khác tìm người, Tạp Mai Lệ Tháp thật sự coi người là một bằng hữu, nó không muốn thấy người có chuyện gì, do đó, ta cũng không hy vọng người xảy ra sự tình gì, hiểu chưa?
- An Đức Liệt xem ra muốn chỉ điểm gì đó cho Hàn Thạc.

Khẽ sửng sốt, Hàn Thạc kinh ngạc nhìn An Đức Liệt, đánh giá xem ý nghĩ thực chất của những lời An Đức Liệt, hỏi thử:

- Ý của người là...

- Ta nghĩ người phải cố mà sống!

An Đức Liệt nghiêm mặt, nói với Hàn Thạc với giọng rất nghiêm túc mà ngày thường khó gặp, giọng trầm xuống:

- Đã tra rõ sự tình này rồi, người yên tâm đi, Ngải Phát Lí tuyệt không dám hạ thủ đối với người đâu.

Tâm thần chấn động, Hàn Thạc ngẩng phát đầu lên, nói:

- Người...

Hắn không rõ An Đức Liệt tại sao lại giúp hắn như vậy, việc tốt đến quá đột ngột, làm hắn chẳng biết phải làm sao.

- Đương nhiên, ta cũng chỉ có thể bảo Ngải Phát Lí không dám động thủ với người, về phần người lần trước chịu ủy khuất, ta thân là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, vì để ổn định Âm Ảnh thành nên không thể làm gì với Ngải Phát Lí, hy vọng người có thể hiểu được?

An Đức Liệt nhẹ giọng giải thích, suy nghĩ một chút, rồi không chờ Hàn Thạc mở miệng, nói tiếp:

- Còn nữa, chuyện này đừng đề cập với Tạp Mai Lệ Tháp, ta hiểu tính cách nó, nếu nó biết người bị Ngải Phát Lí làm trọng thương, với tính tình của nó nhất định sẽ giúp người, như vậy rất có thể gây ra phiền toái lớn, thậm chí sẽ làm gia tộc Lai Phát Tư có tâm lý phản nghịch, việc này tuyệt không phải là thứ chúng ta muốn thấy.

Trầm mặc một chút, Hàn Thạc khẽ gật đầu về khó khăn, nói:

- Ta hiểu rồi, có một ngày ta sẽ báo cừu hận này!

- Chờ người có thực lực đó ta tự nhiên sẽ không ngăn người, nói không chừng còn có thể giúp người! Nhưng trước lúc đó, người tốt nhất là phải cẩn thận một chút. Thôi, không nói nhiều, những gì ta nói người ghi tạc trong lòng là được. - An Đức Liệt mỉm cười đứng lên, đi ra khỏi Thiên Cơ Dược Tề rất bình thường.

Hàn Thạc hiểu rất rõ lập trường của An Đức Liệt. An Đức Liệt nguyện ý bảo vệ hắn bình an đã nằm ngoài dự liệu của Hàn Thạc rồi, tự nhiên sẽ không cầu An Đức Liệt đại biểu cho gia tộc Tái Nhân Đặc ra mặt vì hắn mà đi tìm phiền toái với Ngải Phát Lí.

Một người có thực lực thế nào thì sẽ có được sự tôn kính và địa vị bấy nhiêu! Hàn Thạc trước mắt biết giá trị của mình còn xa mới làm cho gia tộc Tái Nhân Đặc vì hắn mà trở mặt với gia tộc Lai Phát Tư. Nhưng

Hàn Thạc vẫn không cam lòng, nhưng hắn biết cách ẩn nhẫn, tin rằng có một ngày mình nhất định có thể có đủ vốn liếng làm cho gia tộc Tái Nhân Đặc nguyện ý vì mình mà diệt trừ Ngải Phất Lí.

Chỉ cần có đủ thực lực, không có gì không có khả năng!

- Tên kia đi rồi à?

Hàn Thạc mới lên lầu ba Thiên Cơ Dược Tề, thanh âm An Đức Lệ Na lập tức vang lên:

- Tên kia khá lắm, ta thiếu chút nữa bị hắn phát hiện ra việc ta che dấu thực lực rồi!

Nàng ném một viên hắc tinh tề vào trong miệng, thanh âm có vẻ nhồm nhoàm mơ hồ.

- Trong một túi có bốn vạn hắc tinh tề. Nhớ kỹ, ngươi phải ở thêm bốn năm nữa!

Hàn Thạc đi tới, chủ yếu là để nhắc nhở nàng một câu như vậy.

- Còn nữa, đừng có ngủ say ba bốn tháng như lần trước đó!

- Biết rồi, lần này ta ăn từ từ từng khối một, tiêu hóa chậm chậm, không gặp phải tình huống lần trước đâu. Thôi thôi, đừng có quấy rầy ta nữa, ngươi cần làm gì thì cứ làm đi! - Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Đức Lệ Na đầy vẻ sốt ruột, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào mớ tinh tề trong tay.

Hàn Thạc bắt lực chỉ có nước trở lại tầng hai, nơi này vừa được sửa lại, còn đẹp hơn cả lúc trước khi bị phá. Chỗ nào chỗ nấy đầy những dụng cụ luyện thuốc sáng bóng lóa sáng. Người nào không biết mà tới đây sẽ nhất định cho rằng Hàn Thạc là một dược tề sư không thể giả được, ai biết khí tài mà hắn dùng luyện chế thuốc men vẹn vẹn chỉ có một cái Cửu Văn đỉnh thôi!

Bên ngoài Thiên Cơ Dược Tề, An Ni Tháp tận tâm tận chức thủ hộ, đợi cho mọi người của các đại gia tộc theo thứ tự rời đi, hắn mới đi đến, cười lấy lòng nói:

- Cái...Kia... cái...Kia... có lưu lại cho đội ba chúng ta một chút không?

- Một trăm bình, chỉ lấy Hắc Thiên đại nhân của các ngươi hai vạn hắc tinh tề!

Trong lòng Hàn Thạc cũng biết, đã sớm chuẩn bị thuốc men dư thừa. An Ni Tháp vừa tiến đến là Hàn Thạc đã lấy số thuốc này ra rồi.

An Ni Tháp cũng sớm đã chuẩn bị. Lập tức cười tủm tỉm lấy ra một túi tinh tề, một túi hắc tinh tề rõ ràng không phải chỉ hai vạn. Chỉ thấy hắn vô cùng cẩn thận lấy ra hai vạn hắc tinh tề cung kính đưa cho Hàn Thạc, nói:

- Bố Lai Ân, ta làm việc cho người khác, tự nhiên không thể khảng khái như các gia tộc khác ha ha, số tiền này có thừa ra phải nộp lại, do đó...

- Biết rồi, lấy thuốc giao tiền, đa tạ ngươi mấy hôm vừa rồi chăm sóc cho cửa hàng ta. - Hàn Thạc đương nhiên hiểu được hắc tinh tề này không phải là của An Ni Tháp, cũng không để ý đến loại việc nhỏ này.

- Không có gì... không có gì...

An Ni Tháp vội vàng cười nói, lấy đồng thuốc, rồi phân phó cho đám Thần Vệ:

- Ta tới văn phòng đội ba trước, các ngươi ở lại xung quanh, nếu có tên đui mù nào đảo loạn, các ngươi biết phải nên làm như thế nào rồi đó!

Nói xong, An Ni Tháp vội vàng bỏ đi.

Hàn Thạc đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện ra trước cửa dược tề chính là Đường Na đang đứng sừng sững. Đường Na xinh đẹp như sáng bừng lên, nhưng trong mắt Hàn Thạc nàng tựa hồ có vài phần u buồn, mặc dù vẫn cười nhưng nụ cười này lại có vẻ khá miễn cưỡng...

Sau khi Hàn Thạc ra tay giết chết Khải Kỳ và Y Phù, hắn chưa bao giờ hối hận, cũng không thẹn với lương tâm. Ai bảo Ngải Phất Lí tập kích hắn trước?

Chỉ là khi chính diện đối mặt Đường Na, Hàn Thạc vẫn có chút bứt rứt, giống như cảm thấy mình làm một việc có lỗi với nàng. Cười ha ha vài tiếng, Hàn Thạc nói:

- Đường Na đại tỷ, lâu rồi không gặp, nghe nói người đi Thời Không thần vực một chuyến à. Ha ha, ta cũng có tới bãi phỏng riêng người, đáng tiếc người vắng nhà.

Nhìn Hàn Thạc vẫn cười cười nói nói trước mặt, trong lòng Đường Na thở dài một tiếng, cười gượng nói:

- Đúng vậy, đi một chuyến xa nhà, không ngờ trở về hai đứa em hư đồn lại bị người ta giết chết rồi.

“Nàng không phải phát hiện ra cái gì đó chứ rồi hoài nghi ta? Không có khả năng, đến cả Ngải Phát Lí cũng không nghĩ việc này có liên quan tới ta, Đường Na làm sao lại nghĩ như vậy?”

Tim hắn nhảy lên, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhiệt tình kéo Đường Na tiến vào, lúc này mới thở dài một tiếng:

- Đường Na đại tỷ, đối với tao ngộ của hai em, ta cũng nghe nói một chút, xin đừng quá buồn!

“Chẳng lẽ không phải là hắn?” - Đường Na một mạch âm thầm quan sát từng biến hóa trên vẻ mặt Hàn Thạc, nhưng trên mặt hắn lại không thấy một chút sợ hãi hoặc dị thường nào, nên càng âm thầm nghi hoặc.

Trong gia tộc Lai Phát Tư không ai hoài nghi Hàn Thạc, vì trong suy nghĩ của họ, hắn không có thực lực này, cũng không có lá gan này!

Nhưng Đường Na từng đi tới Kỳ Áo đại lục, lại sống vai tác chiến với Hàn Thạc lại không cho là như vậy. Nàng hiểu sự ác độc và quyết đoán của Hàn Thạc, cũng mơ hồ đoán là hắn che giấu thực lực, do đó khi nàng biết Khải Kỳ và Y Phù tử vong, chỉ tìm hiểu một chút, đối tượng hoài nghi đầu tiên chính là Hàn Thạc!

Người trong Âm Ảnh thành có cớ cừu oán với Khải Kỳ và Y Phù nhưng chính thức dám quyết đoán hạ độc thủ như vậy, Đường Na thật sự không nghĩ ra ai khác. Ngải Phát Lí hoài nghi là Tạp Mai Lệ Thập, nhưng Đường Na có giao tình với Tạp Mai Lệ Thập không tệ, biết ác nữ không phải là loại người thù dai, nàng có thể khẳng định tuyệt sẽ không phải là Tạp Mai Lệ Thập đã hạ thủ.

Đường Na cũng không biết tại sao mình lại trước hết nghĩ tới Hàn Thạc, nhưng khi ý nghĩ vừa dấy lên, nàng càng cảm thấy điều này có khả năng nhất, nhất là khi hắn bình an trở lại Âm Ảnh thành, nghi hoặc trong lòng càng thêm mãnh liệt. Do đó nàng mới đến Thiên Cơ Dược Tề, nhưng không vội vã đi vào, đợi cho tất cả mọi người về hết mới một mình gặp mặt Hàn Thạc.

- Lần trước người từng ra tay cứu Y Phù, đáng tiếc nó không biết điều, còn âm thầm hận người, ta còn chưa kịp cảm ơn người nữa! - Đường Na cũng đã biết rõ tình huống lần trước, thần sắc buồn bã nói.

Đường Na vẫn không bỏ qua chủ đề Khải Kỳ và Y Phù, lại thấy ánh mắt đầy nghi ngờ của nàng, nếu hắn không biết thì không còn phải là Hàn Thạc nữa rồi.

Trong lúc bất tri bất giác, khoảng cách giữa hai người từng là bằng hữu tốt nhất đột nhiên có một vết nứt khó có thể hàn gắn. Đường Na không bao giờ ngờ tới kết quả này, mà Hàn Thạc cũng chưa hề nghĩ tới.

Đoán được mục đích của Đường Na khi tới đây, nụ cười trên mặt Hàn Thạc càng lúc càng tươi, nhưng sự chân thành thì lại giảm xuống vài phần, những lời nói hư hư thật thật làm Đường Na không thể thu được từ hắn bất kỳ tin tức gì, dúi một cục tinh tể lớn vào tay Hàn Thạc rồi cầm trăm bình thuốc buồn bã rời đi.

Ra ngoài Thiên Cơ Dược Tề, đánh giá bình thuốc trong tay, Đường Na lẩm bầm:

- Ta sớm biết rằng người sẽ leo lên trên cao, nhưng lại không ngờ người có thể đạp lên thi thể thành viên gia tộc chúng ta để leo lên.

Đường Na thở dài cực thấp, rồi lặng yên bỏ đi.

Trong Thiên Cơ Dược Tề, Hàn Thạc lạnh lùng nhìn Đường Na càng lúc càng xa, đợi cho hình bóng nàng hoàn toàn biến mất, mới nói khẽ:

- Không phải là người có tâm hại hổ, chỉ vì hổ có ý đã thương người, ta cũng chỉ bất đắc dĩ thôi!

714. Chương 714: yển Hội Luyện Dược Sư

Thời gian kế tiếp, Hàn Thạc rất nhàn nhã. An Đức Lệ Na ở trên tầng ba vẫn nuốt chứng tinh tệ như ăn bánh, khí sắc nàng càng ngày càng tốt, có thể thấy rõ thương thể trên người nàng hẳn là khá hơn phân nửa rồi.

Hàn Thạc không ra ngoài tiếp tục hái dược tài, cũng không luyện chế thuốc men, mà chỉ ở tầng hai tĩnh tu.

Hắn hiểu được trong Âm Ảnh thành, những loại người như người các đại gia tộc bất kể tinh tệ mua thuốc men dù sao cũng chỉ là số ít, còn một khi hắn luyện chế quá nhiều thuốc sẽ trở thành dư thừa, như vậy cũng không làm cho thuốc của hắn trở nên rất hiếm và quý giá nữa.

Do đó, hắn không tiếp tục hái dược tài luyện chế thuốc men, rồi tuyên bố ra ngoài là vì dược tài quá ít, tinh lực có hạn, tạm thời không có thuốc bán.

Thời gian vùn vụt trôi qua rất nhanh, ba tháng qua rồi, hóa thân ngoại thân trong Vạn Ma đỉnh một mạch khổ tu sức mạnh Tử Vong rốt cục thuận lợi thành chương đột phá tới Trung vị thần sơ kì. Bằng vào Thần hồn Trung vị thần, hóa thân ngoại thân này đã đột phá tới Trung vị thần, nhanh chóng ổn định cảnh giới trước mắt, chuyên tâm nắm giữ vài kỹ xảo sức mạnh mới.

Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ đối với việc vận dụng pháp châu Hủy Diệt càng thêm thành thực, đã đạt tới mức tùy tâm sở dục rồi.

Còn bản thể sau những lần phá rồi lập, theo như lời Đỉnh Linh cường độ của thân thể Hàn Thạc đã tiến một bước, có thể thừa nhận một bộ phận sức mạnh từ những ma đầu bên trong Đỉnh Linh, nói cách khác Hàn Thạc có thể tạm mượn sức mạnh Đỉnh Linh, làm cho thực lực tự thân tăng vọt trong một thời gian ngắn.

Nhưng việc này phải chịu nguy hiểm rất lớn, một khi thân thể Hàn Thạc không chịu nổi, hoặc là trọng thương một lần nữa, sẽ không dễ dàng khôi phục giống như trước. Vì mượn sức mạnh Đỉnh Linh phải vận dụng Ma Anh của Hàn Thạc làm căn bản, một khi Ma Anh bị thương, nếu Hàn Thạc muốn khôi phục, phải mất thời gian vượt xa thời gian thân thể hắn khỏi hẳn.

Tóm lại, dựa theo lời của Đỉnh Linh, thân thể Hàn Thạc có thể mượn một bộ phận năng lượng của nó, làm cho thực lực hắn trong nháy mắt tăng vọt, nhưng thời gian duy trì quá trình này rất ngắn, một khi vượt qua thời gian đó, thân thể hắn và Ma Anh phải trả giá đắt.

Khi Hàn Thạc nhận được tin này từ Đỉnh Linh, hắn vô cùng mừng rỡ. Sức mạnh tăng vọt thời gian ngắn cũng đủ làm cho Hàn Thạc ứng phó với một vài sự kiện bất ngờ, tỷ như... Ngải Phát Lí đột nhiên tập kích!

Đường Na không tới gặp hắn lần nào nữa. Mặc dù không nói rõ, nhưng Hàn Thạc biết nàng hoài nghi hắn, trong lòng hắn cũng hiểu rõ hai người không có khả năng hòa hợp giống như trước nữa. Mặc dù hơi bất lực, nhưng Hàn Thạc không cố gắng cố cứu lại loại quan hệ này, từ khi hắn coi Ngải Phát Lí làm địch nhân của mình, hắn chỉ biết cuối cùng có một ngày hắn và Đường Na sẽ mỗi người một đường.

Trong khoảng thời gian này An Đức Liệt lại tới gặp hắn một lần, rất kỳ quái hỏi han Hàn Thạc có biết tin tức của Tạp Mai Lệ Tháp không, vì Tạp Mai Lệ Tháp đã mấy tháng rồi không về Âm Ảnh thành, một tháng trời không có truyền lại tin tức gì cho gia tộc Tái Nhân Đặc, điều này làm cho An Đức Liệt có chút lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Hàn Thạc đương nhiên không thể giúp gì được cho An Đức Liệt, chỉ thật thà thừa nhận mình chẳng hay biết gì, trong lòng cũng có chút lo lắng cho an nguy của Tạp Mai Lệ Tháp. Ngải Phát Lí ở đội năm Thần Vệ tựa hồ cũng không ở văn phòng mình, hai tháng qua không có ở Âm Ảnh thành. Hắn không ở Âm Ảnh thành làm Hàn Thạc cảm thấy rất dễ dàng, không cần thời khắc nào cũng đề phòng sự tập kích của hắn.

Những ngày này, Hàn Thạc đang ở tầng hai tiếp tục tĩnh tu, bỗng nhận được một thiệp mời.

Thiệp mời đến từ Thần Trạch dược tề Âm Ảnh thành, trên đó nói Thần Trạch dược tề có một hội nghị trao đổi giữa những dược tề sư, mời Hàn Thạc đến trao đổi. Hàn Thạc vốn định lập tức cự tuyệt, nhưng trên thiệp mời lại ghi rõ muốn nói chuyện với hắn việc làm ăn. Do dự một chút, hắn quyết định đến đó xem tình hình thế nào.

Hoàng hôn ngày hôm sau.

- Người đi đâu? - Hàn Thạc vừa đi ra trước cửa, An Đức Lệ Na ở trên tầng ba đột nhiên hỏi.

- Có một hội nghị trao đổi được tề sư, ta đến xem thế nào, người cứ ở nguyên chỗ này là được rồi. - Hàn Thạc thuận miệng đáp, cũng không để ý đến An Đức Lệ Na rồi bỏ đi thẳng.

- Ta cùng đi với người! - Thanh âm trong trẻo của An Đức Lệ Na vang lên dọc từ tầng ba hạ xuống, hai bàn chân nhỏ xíu nhẹ nhàng dẫm vào vai Hàn Thạc, cười khanh khách rồi mới nhảy xuống.

- Dịch nhân ta tạm thời không ở Âm Ảnh thành, người không cần đi theo ta, không có việc gì đâu.

Có Đinh Linh cam đoan, Hàn Thạc lòng thầm trấn định, tin rằng mình trong nháy mắt có thể mượn sức mạnh Đinh Linh. Cho dù gặp phải Thượng vị thần đột nhiên tập kích, ít nhất cũng có cơ hội thi triển ra Huyết độn ly khai, do đó không còn đặc biệt ý vào An Đức Lệ Na nữa.

- Không được, ta phải bảo vệ người, phải luôn đi theo người!

An Đức Lệ Na cau mày, cười hì hà, nói nhỏ:

- Có phải là người chuẩn bị đi làm chuyện gì xấu hả? Tỷ như tìm một nữ nhân làm chuyện bí mật? Hì hì... cho dù là như vậy, ta cũng muốn đi theo người!

- Tùy người. - Chẳng thềm để ý đến An Đức Lệ Na nữa, hần lẳng lặng đồng ý.

Nhưng Hàn Thạc đột nhiên nhớ tới một việc, sững sốt một chút, nhìn An Đức Lệ Na hỏi:

- Thương thế người sắp khôi phục rồi, việc giết chết một tên Thượng vị thần sơ kì có vấn đề gì không?

An Đức Lệ Na không lập tức trả lời câu hỏi của Hàn Thạc, mà suy nghĩ một chút, sau đó trả lời:

- Ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu tên kia đánh với ta, ta khẳng định có thể giết chết hần, nhưng ta cũng sẽ bị thương. Nhưng nếu hần vừa thấy không ổn mà lập tức chạy trốn thì ta cũng không có biện pháp giết chết hần!

- Vậy à...

Hàn Thạc khẽ gật đầu, rồi cười hắc hắc nói:

- Tiểu An Đức Lệ Na, có một tên gia hỏa luôn luôn muốn ta chết, hai người chúng ta hợp lực cùng giết chết hần được không? Người yên tâm, chỉ cần người bị thương, ta cung cấp tinh tề miễn phí cho người khôi phục, thế nào?

So với việc ngồi đợi, không bằng chủ động làm trước, có cam đoan của Đinh Linh, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên có một ý nghĩ lớn mật. Đó là đợi Ngải Phát Lí trở về, liên hợp sức mạnh của An Đức Lệ Na, dùng thủ pháp đồng dạng tập kích Ngải Phát Lí, diệt trừ dịch nhân lớn nhất này.

Hàn Thạc đại khái có thể đoán ra một chút về thực lực của An Đức Lệ Na, thêm nữa hần dựa vào sức mạnh Đinh Linh trong nháy mắt thực lực bộc phát, Hàn Thạc tin rằng việc hạ thủ bất ngờ này, hai người hợp lực chỉ ít có bảy tám phần nắm chắc có thể làm được việc này, do đó tà tâm hần cũng nổi lên không thể ức chế được.

- Không được, ta chỉ phụ trách bảo vệ người, chứ không giúp người giết người!

An Đức Lệ Na cự tuyệt rất thẳng thừng, thấy sắc mặt Hàn Thạc âm trầm hần, cười khanh khách nói:

- Nhưng ta có thể chiêu cố người, người tự mình động thủ, ta ở bên cạnh giúp người trợ uy, nếu người không ổn, ta còn có thể cứu người đi, như vậy được chưa?

Hừ lạnh, Hàn Thạc không nói gì nữa, đi thẳng đến Thần Trạch được tề. Cho dù dựa vào lực của Đinh Linh, hần cũng không cho là mình có thể dễ dàng giết chết Ngải Phát Lí. An Đức Lệ Na không cam đoan ra tay, Hàn Thạc sẽ không mạo hiểm thử loại hung hiểm không lường trước này.

An Đức Lệ Na đi sau Hàn Thạc, vừa thấy vẻ mặt hần lạnh đi, cười hì hì một chút, cũng chẳng tức giận, lại nhảy tưng tưng đi theo, tiếp tục nói linh tinh đủ chuyện với Hàn Thạc.

Đến khi Hàn Thạc xuất hiện trước cửa Thần Trạch được tề, An Đức Lệ Na này giờ vẫn nhảy chân sáo rất vui vẻ thoảng cái trở nên băng giá. Dưới tình huống có người ngoài, nàng lập tức khôi phục gương mặt lạnh lùng không cho ai đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng cũng không còn đáng yêu nữa, mà làm cho người ta có một loại cảm giác rất không thoải mái.

Thần Trạch được tề là cửa hàng thuốc lớn nhất Âm Ảnh thành. Trước khi tới đây Hàn Thạc đã tìm hiểu một chút, mới biết được chẳng những ở Âm Ảnh thành, mà cả thần vực Hắc Âm, Thần Trạch được tề đều rất nổi danh. Ở những thành trí nổi danh và lớn không kém Âm Ảnh thành cũng có Thần Trạch được tề. Ở Âm Ảnh thành mặc dù có năm đại gia tộc, nhưng nghe nói toàn bộ thực lực của Thần Trạch được tề ở thần vực Hắc Âm thì cũng chẳng kém gì bất kỳ bốn gia tộc nhưng không phải gia tộc Tái Nhân Đặc. Tin tức này hoàn toàn ngoài ý liệu của Hàn Thạc, không ngờ chỉ cửa hàng thuốc nhỏ nhỏ mà cũng có thể có sức mạnh như vậy.

Chính vì như thế, Hàn Thạc mới cảm thấy Thần Trạch được tề lại đứng ra mời hắn nên đối với Thần Trạch được tề hắn cũng rất tò mò, do đó thấy thiệp mời nói là muốn bàn về việc làm ăn, hắn quyết định tới đây một chuyến.

Phía trong Thần Trạch được tề rất lớn, hăng hà sa số những vật kiến trúc, cái nào cái nấy cao to hơn Thiên Cơ được tề của Hàn Thạc nhiều, cũng trang trí hoa mỹ hơn nhiều.

Sau khi trao thiệp mời, tên thị vệ vừa nghe Hàn Thạc chính là luyện được sư của Thiên Cơ được tề thì có vẻ rất trọng thị, tự mình dẫn hắn đi ra sau đến một tòa nhà cao lớn dùng để tiếp đãi, hơn nữa còn đến tầng cao nhất.

Đây là một yến thính (phòng tiếp đãi) rộng một ngàn thước vuông, trên vách tường có những đồ họa rất đẹp, dưới chân trải thảm mềm mại vô sắc, đại sảnh bày rất nhiều những vật lưu li. Một vài luyện được sư tóc hoa râm mặt hồng nhuận, ai nấy đều tay cầm chén rượu, hoan hỉ nói chuyện với nhau.

Luyện được sư cũng không nhất định phải cường đại về mặt tu luyện sức mạnh, đại bộ phận luyện được sư chỉ coi việc tu luyện sức mạnh làm phụ trợ, hơn nữa đa số đều tu luyện sức mạnh Hỏa hệ và Thủy hệ. Sức mạnh Hỏa hệ dễ dàng làm họ dung luyện thuốc, còn sức mạnh Thủy hệ thì có thể làm họ luyện ra được tề những thuốc nước tinh xảo.

Nhưng chỉ cần tu luyện tới cảnh giới Hạ vị thần, cũng đủ để cho họ ứng phó với mọi bước cần thiết khi luyện được, do đó cơ hồ tất cả được tề sư đều dừng lại ở cảnh giới này, thời gian còn lại dùng để nghiên cứu về nguyên lý luyện được.

Liếc mắt nhìn mọi người bên trong yến thính, tên thị vệ đưa Hàn Thạc tới cũng xướng tên Hàn Thạc ra, vốn yến thính đang huyền ảo đột nhiên thoảng cái im lặng. Những luyện được sư đang vui vẻ nói chuyện với nhau, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc, trong mắt ai nấy cũng có vẻ tò mò và kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Cơ được tề của Hàn Thạc tại Âm Ảnh thành đã danh tiếng lẫy lừng, cơ hồ tất cả trong các yến hội của các đại gia tộc đều đàm luận tên Thiên Cơ được tề. Những người này là luyện được sư cho dù muốn không nghe tới Hàn Thạc cũng khó.

Bởi vậy, khi người trẻ tuổi Hàn Thạc đột nhiên tới nơi này, đứng trước mặt họ, những được tề sư lâu năm ai nấy đều chú ý, giống như muốn xem luyện được sư của Thiên Cơ được tề mà thanh danh được truyền bá trên đầu môi mỗi người rốt cuộc là một người như thế nào?

- Tiểu tử này chính là chủ nhân của Thiên Cơ được tề à? - Một lão bà tóc xanh lá, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy nhưng lại mặc y phục xanh xanh đỏ đỏ, đột nhiên thốt lên.

- Cổ Lệ lão tiên bối, vị này chính là chủ nhân của Thiên Cơ được tề, Bố Lai Ân!

Tên thị vệ đưa Hàn Thạc vào cười khăng định, chỉ chỉ vào lão bà lộ khụ nhưng mặc y phục hoa hòe, hắn giới thiệu tiếp:

- Vị này là luyện được sư nổi tiếng Âm Ảnh thành Cổ Lệ tiên bối. Cổ Lệ tiên bối chính là luyện được sư đứng đầu ở Âm Ảnh thành, các đại gia tộc vì muốn có được một bình thuốc của tiên bối đều phải xem vào tâm tình của tiên bối đó!

Dưới sự giới thiệu của tên thị vệ, Cổ Lệ ngao mạn đánh giá Hàn Thạc, lát sau hừ lạnh:

- Thiên Cơ hoa và Lục Ngân quả trộn lại, nung trong nhiệt độ năm trăm độ trong vòng ba giờ có thể luyện ra cái gì?

Hàn Thạc cười cười, căn bản không đáp Cổ Lệ, mà sự thật hắn cũng đích xác không biết có thể luyện ra cái gì, bởi vì hắn căn bản không phải là một luyện dược sư.

- Được rồi, chủ nhân các người ở đâu, trên thiếp mời nói là muốn nói chuyện làm ăn với ta mà. - Mỉm cười nhìn thị vệ dẫn đường, Hàn Thạc thông thả hỏi.

- Hừ, một tên luyện dược sư chỉ biết kiểm tinh tễ coi như đã rơi vào hạ thừa, xem ra cũng không có chân tài thực học gì.

Cổ Lệ cười lạnh nói:

- Nói không chừng trộm đâu ra một bí phương luyện dược, tuổi còn trẻ mà không lo học tập, xem ra cũng không thành tài được!

- Hỏa Vân thảo và Hàn Băng Ôn Ngọc thêm vào Vô Ngân thủy, trộn lại với tốc độ cao, dùng hàn khí đóng băng dưới một trăm ba mươi độ dưới không có thể hình thành cái gì? - Hàn Thạc lạnh lùng liếc Cổ Lệ, đồng dạng dùng tư thái ngao mạn hỏi.

- Hử, cái gì? Ta chưa từng nghe nói về tài liệu người vừa nói! Nói linh tinh hử? - Cổ Lệ sững sốt, rồi cười khẩy nói.

Vẻ mặt khinh khỉnh, Hàn Thạc dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Đến cả loại tài liệu này mà cũng không biết, còn bảo là luyện dược sư đứng đầu Áo Ảnh thành, chỉ có hư danh mà sống được chừng đó tuổi rồi. Nếu ta là người, đã xin kiếu không dám tham gia hội nghị trao đổi giữa các luyện dược sư này rồi!

Phun ra một câu trào phúng bất lưu tình xong, Hàn Thạc cũng không thềm nhìn Cổ Lệ giận đến mặt trắng bệch như sắp xỉu đến nơi, nói với tên thị vệ:

- Đưa ta đi gặp chủ nhân các người, bằng không ta sẽ bỏ đi, giao tiếp với một đám không có chân tài thật học làm ta cảm thấy rất mất thân phận.

- Dạ... dạ... - Thị vệ ra vẻ cổ quái, vội vàng dẫn Hàn Thạc xuyên qua khu vực này, đi về phía sau nơi có một người thâm thấp trông như một người lùn.

- Đây là chủ nhân của Thần Trạch dược tề chúng ta, ngài Tư Đế Nhĩ Tư! - Chỉ vào người lùn đó, tên thị vệ cung kính giới thiệu.

Hàn Thạc sững sốt, không ngờ chủ nhân Thần Trạch dược tề lớn nhất ở Áo Ảnh thành lại là một người có tiếng mạo lạ lòng như vậy, thậm chí là người có chút hèn kém. Hàn Thạc mỉm cười, vội xóa sạch mọi nghi hoặc trong lòng, hỏi rất lễ độ:

- Chào Tư Đế Nhĩ Tư tiên sinh, xin hỏi người tìm ta đàm phán chuyện làm ăn à?

Tư Đế Nhĩ Tư nụ cười và vẻ mặt rất ôn hòa, gật đầu nói:

- Không sai, rất vui khi gặp được luyện dược sư trẻ tuổi của Thiên Cơ dược tề, ha ha, nếu không ngại chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện một chút nhé!

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc vui vẻ đồng ý, không thềm liếc qua Cổ Lệ sắc mặt rất khó coi đang muốn lao tới.

- Bên này, xin mời! - Tư Đế Nhĩ Tư dẫn đường, Hàn Thạc đi theo, tiến vào một phòng phía sau yển thính này.

715. Chương 715:tất Cả Mọi Người Ra Ngoài!

- Cổ Lệ tiền bối, xin dừng bước! - Tên thị vệ nhìn Cổ Lệ vẻ mặt tức giận trùng trùng, vội vàng cản lại.

Còn lúc này, Hàn Thạc và Tư Đế Nhĩ Tư đã tiến vào căn phòng nhỏ, cửa phòng cũng thuận thể đóng lại.

- Bảo tiểu tử đó ra đây, ta không thể không nói rõ ràng với hắn, không biết thế nào là tôn trọng tiền bối, ta nhất định phải giáo huấn hắn nghiêm khắc một chút!

Cổ Lệ nổi tiếng ở Áo Ảnh thành là một luyện dược sư tính tình rất xấu, nhưng kỹ nghệ luyện thuốc cao siêu, ở Áo Ảnh thành có rất nhiều gia tộc đều phải nể nang, trước giờ đều làm theo tính tình họ, chuyện bị người sỉ nhục không kể mặt mũi như hôm nay là lần đầu tiên mới gặp.

- Xin lỗi, Bồ Lai Ân tiên sinh lúc này đang nói chuyện với chủ nhân chúng ta, nếu có việc gì, xin chờ hắn ra ngoài rồi nói sau. - Tên Thần Vệ đó nói không cứng không mềm, tươi cười giải thích.

- Được, ta sẽ chờ ở đây, ta không tin tiểu tử đó không ra ngoài! - Cổ Lệ nổi tính ương bướng, không thèm để ý đến những trao đổi trong hội nghị, mà đứng trước cửa sừng sững bất động, vẻ mặt âm thầm phần nội đợi người ra.

Tên Thần Vệ thấy họ không còn gây sự, cũng không để ý, đứng đối diện với Cổ Lệ, mỉm cười nhìn họ không nói một lời.

Những luyện dược sư khác bên trong yến thính thấy Cổ Lệ như vậy, ai nấy đều trong lòng thầm khoai trá, cũng có vài người rất giận thái độ Hàn Thạc, cho rằng hắn hoàn toàn không biết thế nào là tôn kính tiền bối. Lúc này những luyện dược sư không còn nói về phương diện luyện thuốc men nữa, ngược lại thấp giọng nói về Hàn Thạc.

Phòng trong nhỏ hơn yến thính bên ngoài nhiều, nhưng lại được trang trí rất hoa mỹ, một vài bình pha lê bên trong chứa rất nhiều những loại thuốc rất hiếm, hiển thị ra thân phận luyện dược sư của chủ nhân.

Tên lùn Tư Đế Nhĩ Tư dẫn Hàn Thạc vào phòng, tự mình pha một ly rượu ngon cho Hàn Thạc, sau đó hàn huyên đủ thứ về gia đình với hắn, nói vài câu về những việc hay ho trong Áo Ảnh thành. Đến khi hắn phát hiện ra vẻ mặt Hàn Thạc tỏ ra sốt ruột, mới rút cục nói vào chủ đề chính. Lão mỉm cười:

- Thiên Cơ dược tề trong tay người gần đây rất có tiếng tăm, tất cả gia đình nhà giàu có ở Áo Ảnh thành gần đây đều nói về cửa hàng của người, xem những loại thuốc mà người luyện chế là vinh dự, ha ha, người còn trẻ mà có thành tựu này, thật sự là làm cho người ta giật mình đó...

- Việc này việc này... - Hàn Thạc cười rất bình tĩnh, lặng lẽ đợi Tư Đế Nhĩ Tư đi vào chính đề.

- Nhưng...

Tư Đế Nhĩ Tư sau khi tán dương Hàn Thạc một phen, đột nhiên chuyển giọng:

- Nhưng Thiên Cơ dược tề dù sao cũng mở ra quá muộn, nếu muốn đem dược tề của người phát triển ra tất cả thần vực Hắc Ám, thậm chí cả thần vực Tử Vong và thần vực Hủy Diệt, quá trình này tuyệt không phải tám năm mười năm. Nhưng nếu người nguyện ý hợp tác với chúng ta, chúng ta có thể cam đoan làm cho thuốc của người được mọi người biết đến với tốc độ nhanh nhất, còn người cũng thu được rất nhiều lợi nhuận, ý người thế nào?

Tư Đế Nhĩ Tư nói với vẻ mặt chân thành.

- Hả?

Hàn Thạc cười thản nhiên, uống một ngụm rượu nói:

- Cách hợp tác như thế nào?

- Đưa phương pháp luyện dược của người cho Thần Trạch chúng ta, tất cả phương thuốc mà người luyện chế có thể thông qua những cửa hàng của chúng ta rải rác khắp nơi trong thần vực Hắc Ám. Lợi nhuận thu được chúng ta chia hai tám, người thấy thế nào? - Tư Đế Nhĩ Tư quan sát vẻ mặt Hàn Thạc, cười ôn hòa thử hỏi.

- Chia hai tám. Người hai ta tám?

Hàn Thạc thầm nghĩ phương thức này cũng khá là hào phóng, nhưng bảo hắn đem phương pháp luyện chế thuốc men của mình ra ngoài thì hắn không thể nguyện ý. Nhiều nhất là mình đưa thuốc luyện chế ra cho họ bán.

- Không không không, người hiểu lầm rồi!

Sắc mặt Tư Đế Nhĩ Tư từ từ biến đổi, nói vội:

- Người hai chúng ta tám!

Nụ cười trên mặt bỗng cứng đờ, Hàn Thạc đứng lên, gật đầu chào Tư Đế Nhĩ Tư, nói:

- Ta còn có việc, xin lỗi, đi trước một bước! - Nói xong, Hàn Thạc không nói gì nhiều, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Loại phương thức ăn chia này tuyệt không phải là thứ Hàn Thạc có thể nhận, loại ăn chia không có thành ý này hắn đời nào đồng ý.

- Từ từ, còn có thể nói chuyện mà... - Tư Đế Nhĩ Tư vừa thấy Hàn Thạc quay đầu bước đi, trên mặt lão đầy vẻ âm trầm, miễn cưỡng cười gọi lại.

- Không có gì để nói cả, hợp tác với Thần Trạch được tề các người ta không có hứng thú gì. Xin lỗi! - Hàn Thạc cũng không quay đầu lại, cao giọng nói một câu như vậy rồi người đã đi ra khỏi phòng.

- Tiểu tử vô lễ, hôm nay ta không thể không lý luận với người một phen, ta muốn xem người có gì đáng tự ngạo về phương diện luyện dược! - Cổ Lệ đứng đợi trước cửa, vừa thấy Hàn Thạc bước ra liền giống như một con gà mái già xù lông, thoáng cái lao vào Hàn Thạc, ngăn đường hắn, cất giọng the thé gào lên.

- Không rảnh nói lăng nhăng với mụ! - Hàn Thạc cảm giác bị Thần Trạch được tề lừa, tâm tình không tốt lắm. Nên vừa thấy Cổ Lệ già lụ khụ ý vào việc lớn tuổi mà nói chuyện, hắn bèn phun ra một câu rất lạnh lùng như vậy rồi bất chấp mụ, nhanh chóng xuyên qua yển thính đi thẳng ra bên ngoài.

Cổ Lệ chưa bao giờ bị người ta đối đãi thô lỗ như vậy, vất vả lắm mới đứng vững vàng, phát hiện ra Hàn Thạc đã ngẩng đầu bỏ đi, chung quanh thấy ai nấy ánh mắt có vẻ hả hê, mụ giận đến nỗi thiếu chút nữa xỉu tại chỗ, thét to:

- Tiểu tử khôn khiếp, ta không để yên cho người đâu!

Sau khi Hàn Thạc rời đi, cánh cửa căn phòng hắn và Tư Đế Nhĩ Tư vừa nói chuyện lại đóng lại. Một cánh cửa bên đột nhiên mở ra, một lão già đầu bạc mặt trắng như ngọc, vẻ mặt rất bình tĩnh đi ra. Liếc mắt nhìn tên lùn Tư Đế Nhĩ Tư, lão giả này lạnh lùng nói:

- Dã tâm của tiểu tử này quả là lớn, căn bản không thể dùng một chút lợi nhuận nho nhỏ này mà lôi kéo được, xem ra phương pháp này không thể thực hiện được rồi!

- Chủ nhân, hay là chúng ta trực tiếp ra tay giết chết hắn, cướp lấy linh hồn ký ức của hắn! - Tư Đế Nhĩ Tư bị Hàn Thạc không nể mặt, trong lòng cực kỳ căm tức, âm trầm đề nghị.

Lão giả lắc lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Mặc dù không biết hắn lần trước làm sao thoát khỏi tay Ngải Phát Lí, nhưng rất hiển nhiên tiểu tử này không đơn giản như vậy. Không đến lúc bắt đắc dĩ, chúng ta đừng dùng vũ lực. Thần Trạch được tề chúng ta kinh doanh ở Âm Ảnh thành nhiều năm, đâu thể để cho một tiểu nhân vật đột nhiên lòi ra phá hỏng như vậy được, hắn đã không biết ơn chúng ta, vậy chúng ta cho hắn biết điều một chút.

- Ý của chủ nhân là... - Tư Đế Nhĩ Tư cung kính nhìn lão giả.

- Làm như đối phó với Hải Nạp được tề, trước bôi xấu thanh danh thuốc nó luyện chế ra. Thuốc men chính là căn bản của hắn, chỉ cần những người đó không còn tin thuốc của hắn nữa, ta xem hắn còn có thể làm gì ở Âm Ảnh thành nữa. Hừ, những đại gia tộc này sợ dĩ mua thuốc của hắn, không phải đều là vì thuốc trong tay hắn sao, nếu biết được tề này có chuyện, không cần chúng ta động thủ, hắn sẽ bị đuổi ra khỏi Âm Ảnh thành! - Lão giả lắc lắc cái đầu tóc bạc phơ, nói gần từng chữ như búa bổ.

- Hiểu rồi, hắc hắc... - Tư Đế Nhĩ Tư âm hiểm cười nói.

oOo

- Người vừa mới nói với hắc thế? Làm sao lại giận như vậy! - Vừa đi ra khỏi Thần Trạch được tề, An Đức Lệ Na lập tức hỏi Hàn Thạc.

Lúc trước khi Hàn Thạc tiến vào phòng, An Đức Lệ Na biết điều tạm thời thoái lui một bên, nàng là một tiểu cô nương, căn bản không ai chú ý tới nàng cả. Đợi cho Hàn Thạc ra khỏi nơi đó, nàng cũng không biết từ đâu xông ra, lại đi phía sau hắc.

- Thần Trạch được tề này muốn nuốt chửng nhà thuốc của ta, hắc hắc, ăn chia hai tám, còn muốn ta nói về bí phương cho chúng nữa chứ, quả thật là tuyệt vời nhỉ, thật tưởng ta dễ bị lừa lắm sao!

Hàn Thạc căm tức nói. Khi ra khỏi Thần Trạch được tề, hắc quay đầu lại nhìn nhìn mấy tòa nhà cao lớn xung quanh, thầm nói:

“Sớm muộn gì có một ngày Âm Ảnh thành sẽ không còn chỗ đứng cho Thần Trạch được tề các người nữa, mẹ nó!”

- Bố Lai Ân! - An Ni Tháp vội vàng đi tới, thần sắc lo lắng.

- Sao thế? - Hàn Thạc vừa thấy An Ni Tháp vội vàng như vậy, trong lòng trầm xuống, biết khẳng định đã xảy ra sự tình gì rồi, vội hỏi.

- Tạp Mai Lệ Tháp về thành rồi!

An Ni Tháp kêu khê một tiếng, sắc mặt rất khó coi:

- Nhưng bị trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, có sống được không cũng rất khó nói. An Đức Liệt đại nhân biết người có được tề thần kỳ, bảo ta hỏa tốc tới tìm người!

Vừa nghe Tạp Mai Lệ Tháp bị trọng thương, Hàn Thạc biến sắc. Hắc biết nàng gần đây đi khắp nơi tìm tung tích hắc, tự mình tới những đại pháo đài lớn của Âm Ảnh thành, bây giờ vừa nghe nói Tạp Mai Lệ Tháp xảy ra việc, Hàn Thạc lập tức xem đó có hơn phân nửa là trách nhiệm của mình.

- Đi! - Không nói hai lời, Hàn Thạc đi theo An Ni Tháp vội vàng chạy tới gia tộc Tái Nhân Đặc, sắc mặt âm trầm.

Tạp Mai Lệ Tháp vì tướng mạo xấu xí nên Hàn Thạc đương nhiên không sinh ra ý nghĩ gì khác biệt với nàng. Nhưng hai người cùng chung hoạn nạn, hắc hiểu Tạp Mai Lệ Tháp đã xem hắc là bằng hữu chính thức, bây giờ nàng bị thương cũng là vì hắc, làm Hàn Thạc lập tức xem hung thủ hại Tạp Mai Lệ Tháp cũng chính là địch nhân chủ yếu của mình.

“Tạp Mai Lệ Tháp thực lực cường đại, gia tộc Tái Nhân Đặc là một đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, có ai dám ra tay với nàng chứ? Liệp Thần giả hử?” - Hàn Thạc trên đường đi không ngừng tự hỏi.

Trong lòng Hàn Thạc rất loạn, lo lắng cho thương thế Tạp Mai Lệ Tháp, trong lúc bất tri bất giác tốc độ tăng lên rất cao, bỏ lại An Ni Tháp về phía sau. Chỉ có An Đức Lệ Na sóng vai hắc mà đi, làm cho An Ni Tháp đi phía sau nhìn hai người với vẻ quái dị, không nghĩ ra Hàn Thạc tại sao lại có thể nhanh đến như vậy!

Sắp đến trước cửa gia tộc Tái Nhân Đặc thì An Đức Lệ Na đột nhiên nói:

- Ta ở bên ngoài chờ người!

Rồi biến mất.

Hàn Thạc nóng lòng về Tạp Mai Lệ Tháp, cũng không để ý nàng.

Tới nơi, hắc phát hiện ra An Đức Liệt tự mình đợi cửa hắc. Đồng tử trái của An Đức Liệt lúc này hiện ra màu tím sẫm, một thân khí tức âm trầm dày đặc, khác hắc về ôn hòa ngày thường.

- Người tới rồi...

An Đức Liệt này giờ mặt vẫn âm trầm thăm nghĩ cái gì đó, đến khi phát hiện ra Hàn Thạc đi tới mới đỡ lo hơn một chút, khẩn cấp nói:

- Theo ta!

Giữa một mật thất, mùi thuốc sực nức đập vào mũi, vài trị liệu sư trong tay hào quang lấp lánh, không ngừng hạ xuống người Táp Mai Lệ Thập thương tích đầy mình. Lúc này cả người nàng đều là những vết thương, da thịt bị xé nát, quả thực nhìn không thành hình người.

Trong mật thất nho nhỏ có thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ, còn có vài người thân quan trọng của gia tộc Tái Nhân Đặc. Đến khi An Đức Liệt dẫn Hàn Thạc đi vào, lão chỉ nhìn thoáng qua rồi lại nhìn vào Táp Mai Lệ Thập đang nằm trong cái hộp, đủ thấy lão lo cho nàng biết bao nhiêu.

- Đại ca, ta mang người đến rồi! - An Đức Liệt vừa đi tới, nói khẽ với thành chủ Âm Ảnh thành.

Hoa Lai Sĩ khẽ gật đầu, chỉ chỉ vào hộp thủy tinh nơi có Táp Mai Lệ Thập bên trong, nói với Hàn Thạc:

- Bị thương rất nặng, vẫn chưa tỉnh lại, không biết chống đỡ được không.

- Bảo tất cả mọi người đi ra ngoài! - Hàn Thạc đột nhiên trầm giọng nói.

- Tiểu... Tiểu tử, ngươi nghĩ rằng ngươi là ai? Ngươi chỉ là một luyện dược sư, cũng không phải trị liệu sư chuyên môn, trong tình huống này, ngươi có thể làm cái gì? - Vài trị liệu sư tốt nhất Âm Ảnh thành đang chuyên tâm xử lý thương thế Táp Mai Lệ Thập, thấy Hàn Thạc vừa vào lập tức đuổi mọi người ra, ai nấy đều trừng mắt phần nộ nhìn hắn.

An Đức Liệt đưa Hàn Thạc tới cũng cả kinh. Lão không sao ngờ tới Hàn Thạc có lá gan lớn như vậy, bình thường loại thương thế khẩn cấp này đều phải nhờ vào trị liệu sư chuyên môn xử lý, những luyện dược sư chỉ cung cấp một vài loại thuốc đặc thù. An Đức Liệt mang Hàn Thạc đến cũng chỉ muốn hắn giúp một tay, để hắn luyện chế vài thứ thuốc, chứ không nghĩ do mình Hàn Thạc chủ trì đại cục.

- Để cho ta, ta tin tưởng có thể làm cho Táp Mai Lệ Thập khôi phục như lúc ban đầu, vào thời khắc mấu chốt này ta không có ý nói mạnh miệng đâu! - Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ, trịnh trọng nói.

Hoa Lai Sĩ vẻ mặt buồn bã, vừa nghe Hàn Thạc nói thể mặt sáng ngời lên, phát tay bảo những trị liệu sư đang muốn kháng nghị, trầm giọng nói:

- Đi ra ngoài cho ta!

Hắn là người có quyền thế nhất Âm Ảnh thành, uy thế bao nhiêu năm nay tuyệt không phải thứ mà những trị liệu sư này dám phản kháng, cho dù ai nấy đầy bụng oán hận, nhưng cũng chỉ có nghe lời, ai nấy buông khí cụ trong tay, lần lượt rời khỏi gian trị liệu nhỏ xíu này.

- Cả các ngươi nữa, đều ra ngoài hết! - Nhìn thoáng qua vài thân nhân gia tộc Tái Nhân Đặc, Hoa Lai Sĩ hạ lệnh.

Những người này cũng cúi đầu rời đi, trong khi đi ra ngoài đều dùng ánh mắt cổ quái dò xét Hàn Thạc, ánh mắt này ý nói “nếu Táp Mai Lệ Thập lỡ bị tật nguyên gì, tiểu tử ngươi cũng đừng hòng sống mà rời khỏi đây!”

- Làm cho tốt nhé!

Vỗ vỗ vai Hàn Thạc, Hoa Lai Sĩ thấp giọng trấn an một câu, nói:

- Nhị đệ, chúng ta cũng đi ra ngoài!

Nói xong, hai người Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt là người cuối cùng đi ra khỏi gian trị liệu thất này.

- Hắn là trị liệu sư à? - Vừa ra khỏi trị liệu thất, An Đức Liệt do dự một chút, rồi hỏi lại.

- Không biết, ta đánh cuộc một phen, mấy tên trị liệu sư đó bận rộn lâu rồi mà Táp Mai Lệ Thập vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Ta thấy chúng không có hi vọng gì. Còn tiểu tử đó trong mắt lại có một loại ánh sáng

tự tin phi thường, ta gặp rất nhiều được tề sư ử rữ mà không có một người nào có loại ánh mắt đó. Do đó ta cảm thấy có thể đánh cuộc một phen! - Hoa Lai Sĩ trầm giọng nói.

- Huynh nói là... tự tin hả! - An Đức Liệt sững sốt, rồi hỏi lại.

- Đúng. Đúng là sự tự tin, thấy tiểu tử đó thần quang rất tự tin, làm cho ta cảm thấy Táp Mai Lệ Thập còn có chỗ cứu được! Còn mấy tên trị liệu sư này ai nấy luống cuống tay chân, thần sắc hoảng sợ, không ngừng truyền đạt cho ta ý nghĩ không làm gì được từ nội tâm của chúng, ta sao lại đặt hi vọng vào chúng chứ?! - Hoa Lai Sĩ gầm gừ.

An Đức Liệt ngẫm nghĩ một lát, khẽ gật đầu đồng ý rồi thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Hy vọng nó có thể qua được cửa này!

- Tra ra đầu dây mối nhợ gì không? - Hoa Lai Sĩ hít sâu một hơi, vẻ mặt dữ tợn làm ai cũng phải sợ hãi, giống như một dã thú sẵn sàng ăn thịt người.

- Đang điều tra, phải cần một thời gian. - An Đức Liệt cả người âm hàn, vẻ mặt âm trầm.

- Bất luận là ai, chỉ cần tìm được mục tiêu, giết không tha cho ta! Đây là sự khiêu khích trực tiếp gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta, đã nhiều năm rồi, xem ra có người đã quên mất tên của gia tộc này có nghĩa là cái gì rồi! - Tay phải Hoa Lai Sĩ vô ý thức rung lên vài cái, như một con dã thú hưng phấn trước con mồi sắp bị giết.

An Đức Liệt không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Táp Mai Lệ Thập thân thể phủ những vòng khói đen nhàn nhạt, một màn sương khói quanh quẩn bên trong gian trị liệu làm người ta thấy ghê tởm, người không hiểu chuyện còn có thể cho rằng nơi này đang tiến hành nghi thức hắc ám nào đó.

Trong cơ thể Táp Mai Lệ Thập có khí tức Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, ba loại thần lực này không phải là của nàng. Bây giờ nó đã xâm nhập vào từng tế bào, từng xương tủy trong thân thể Táp Mai Lệ Thập, phá hủy sinh mạng cơ năng của nàng, rõ ràng là mấy người hợp lực ra tay, muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Thần lực Hủy Diệt trong cơ thể Táp Mai Lệ Thập sớm đã hao phí bảy tám phần, không thể tổ chức phòng thủ hữu hiệu. Gian nan nhất là nàng lâm vào tình trạng hôn mê, dưới tình huống Thần hồn không tự chủ, nàng không thể hiểu được tình huống nguy hiểm của mình, không có nàng dùng ý chí chống lại, Thần thể nàng căn bản không chống đỡ được.

Hàn Thạc dám huênh hoang trị được cho Táp Mai Lệ Thập là vì ma công thần kỳ. Ma Nguyên lực có thể nói là phương thức vận dụng sức mạnh thần kỳ nhất, hắn dùng Ma Nguyên lực xuyên thấu vào thân thể Táp Mai Lệ Thập nên hiểu rõ ràng tình huống, lập tức biết ngay cái đáng sợ nhất trong cơ thể Táp Mai Lệ Thập chính là một luồng thần lực hắc ám. Đối với luồng sức mạnh cường đại này, Hàn Thạc không cũng có biện pháp dùng Ma Nguyên lực để thanh trừ, đành phải hút từng chút thần lực Hủy Diệt, tử vong từ những tế bào cốt tủy trong cơ thể nàng ra ngoài.

Bộ phận thần lực Tử Vong và Hủy Diệt trong cơ thể Táp Mai Lệ Thập không ngừng tạo thành những thương tổn căn bản không phải là của nàng, loại sức mạnh đến từ bên ngoài đã biến chất, chỉ còn thuộc tính gây thương tổn căn bản nhất. Hàn Thạc lợi dụng ma công hút ra rồi lập tức đưa nó xuyên vào đất, đem loại thần lực này cho hóa thân ngoại thân hấp thu chỉ có hại, nên cũng chẳng có chỗ nào hay ho cho hai hóa thân của hắn.

Hao phí một phần Ma Nguyên lực, Hàn Thạc kiệt lực mới đưa được hai loại sức mạnh Hủy Diệt và Tử Vong ra khỏi cơ thể nàng, về phần luồng thần lực Hắc Ám mạnh nhất, hắn chẳng làm gì được.

Dùng thần thức đi vào thần hồn Táp Mai Lệ Thập từng chút một, dựa vào sức mạnh Đỉnh Linh nâng cảm giác thần thức đề cao gấp mười lần, Hàn Thạc lưu lại lòng tin rất mạnh vào Thần hồn Táp Mai Lệ Thập đang mơ mơ màng màng, để nó toàn lực chống đỡ luồng thần lực Hắc Ám cường đại trong cơ thể nàng.

Táp Mai Lệ Thập dù sao cũng là một Thượng vị thần, mặc dù nàng còn chưa tỉnh lại nhưng Thần hồn lại bằng vào lòng tin cường đại mà Hàn Thạc lưu lại, bắt đầu trọng chỉnh cơ thể vừa bị thần lực Hủy Diệt gây

tổn thương. Sau khi tung ra một luồng thần thức và một mớ thuốc men cho Táp Mai Lệ Thập, Hàn Thạc phát hiện Hủy Diệt thần lực trong cơ thể nàng từng chút một đã hội tụ lại, lúc này mới thở phào một hơi. Nghỉ ngơi trong chốc lát, xóa sạch dấu vết mình sử dụng ma công, vẻ mặt Hàn Thạc tỏ ra rất mệt mỏi bước ra mở cửa.

- Thế nào rồi? - Bọn người Hoa Lai Sĩ vẫn thủ hộ bên ngoài, vừa thấy Hàn Thạc bước ra, Hoa Lai Sĩ vội vàng hỏi.

- Không có việc gì nữa đâu, nhưng muốn khôi phục như lúc ban đầu phải cần một thời gian rất dài.

Hàn Thạc xoa xoa mồ hôi trên trán, đột nhiên nói:

- Trong cơ thể nàng có rất nhiều thần lực, cái cường đại nhất trong đó là thần lực Hắc Ám, người tập kích nhất định là một Thượng vị thần, hơn nữa ta cuối cùng cảm thấy luồng thần lực đó tựa hồ hơi quen thuộc.

Đồng tử trái của An Đức Liệt đột nhiên biến thành màu tím sậm, vẻ mặt ngưng trọng như biến thành một sát thần.

716. Chương 716:ta Đấu Với Người!

Hoa Lai Sĩ khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa rồi tiến thẳng vào trị liệu thất, xem ra rất nóng lòng về tình hình của Táp Mai Lệ Thập.

An Đức Liệt không đi vào, sắc mặt trầm mặc khó coi trong chốc lát, đột nhiên nhìn Hàn Thạc thật sâu, hỏi:

- Người nói người cảm thấy luồng thần lực Hắc Ám tựa hồ hơi quen thuộc hử? Ý gì đây?

Hàn Thạc vốn cũng không suy nghĩ nhiều, vừa thấy vẻ mặt An Đức Liệt rất nghiêm nghị là lập tức ý thức được hẳn nghĩ ngờ cái gì. Sực nghĩ ra, Hàn Thạc sắc mặt lạnh lùng, cảm giác mơ hồ của An Đức Liệt đột nhiên rõ ràng, thì thào:

- Là hắn... Không sai đâu!

An Đức Liệt tự nhiên biết Hàn Thạc nói về ai, sắc mặt càng thêm khó coi. Rồi trầm mặc một lúc lâu, hắn có vẻ tự hỏi mình nên làm như thế nào, một lát sau lại nói nhỏ với Hàn Thạc:

- Chuyện này người đừng lộ ra, ta sẽ tra rõ ràng. Nếu thật là người kia, người yên tâm, hắn tuyệt đối khó thoát chết!

Gia tộc Tái Nhân Đặc có thể trở thành đệ nhất đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc biết Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt tuyệt đối không phải là hạng người nhân từ. Thấy An Đức Liệt cam đoan như vậy, hắn hiểu được một khi An Đức Liệt biết rõ tình huống, Ngải Phát Lí phỏng chừng chỉ có đường chết mà thôi, do đó Hàn Thạc cũng không nói thêm gì nữa.

Chẳng mấy chốc Hoa Lai Sĩ đã đi ra, sau khi xem xét thương thế Táp Mai Lệ Thập, sắc mặt hắn khá lên rất nhiều. Trước tiên khẽ gật đầu với An Đức Liệt, ra hiệu là Táp Mai Lệ Thập thoát nguy hiểm về sinh mạng, sau đó mới nói với Hàn Thạc:

- Người hai lần cứu mạng Táp Mai Lệ Thập, ta không hứa hẹn gì nhiều, nhưng trong lòng ta đã biết.

Một người như Hoa Lai Sĩ đã nói như vậy, Hàn Thạc tin rằng sau này trong Âm Ảnh thành, chỉ cần không làm gì quá nguy hại tới gia tộc Tái Nhân Đặc, hắn hoàn toàn có thể sống khỏe.

- Đại ca, ta muốn nói chuyện riêng với huynh vài câu. - An Đức Liệt trầm giọng nói.

- Bố Lai Ân, người về trước đi. - Hoa Lai Sĩ sực nhớ, rồi mỉm cười nói với Hàn Thạc.

Trong lòng Hàn Thạc cũng hiểu, khẽ gật đầu, rồi rời đi. Hàn Thạc chưa đi quá xa, những thân nhân gia tộc Tái Nhân Đặc đã xô nhau bu vào hỏi hắn về tình huống của Táp Mai Lệ Thập.

Những người này vì thân phận hơi thấp do đó vẫn chờ đợi bên ngoài nên không rõ tình huống Tập Mai Lệ Thập. Sau khi Hàn Thạc nói cho họ là nàng vô sự, hần đi lướt qua một đám trị liệu sư đang nhìn rất cung kính, ra khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc.

Những trị liệu sư này đều lặng lẽ chuẩn bị, chờ một khi Hàn Thạc không làm gì được lập tức đi vào cứu viện, nhưng khi chúng nghe là hần đã ổn định thương thế cho Tập Mai Lệ Thập xong, tâm tình ai nấy đều rất phức tạp, ánh mắt nhìn Hàn Thạc không còn chút khinh miệt nào nữa.

Ra khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc, trên đường về Thiên Cơ được tề, An Đức Lệ Na không biết từ đâu đột nhiên xông ra.

- Vừa rồi sao ngươi không theo ta cùng vào đó? - Liếc liếc mắt nhìn An Đức Lệ Na, Hàn Thạc hỏi về nghi ngờ.

- Ta nghe nói thành chủ Âm Ảnh thành cũng có ở bên trong, ta sợ hần có thể nhìn thấu thực lực chính thức che dấu của ta, do đó không cùng ngươi đi vào. - An Đức Lệ Na cũng không giấu diếm gì, trả lời rất thật thà.

Hàn Thạc sững sờ, rồi hỏi lại:

- Tại sao ngươi lại sợ Hoa Lai Sĩ biết thực lực của ngươi? Còn nữa, ngươi rốt cuộc tu luyện sức mạnh gì? Tại sao ngươi có thể ăn tinh tề để khôi phục thương thế?

- Hì hì... đợi sau này ta nói cho ngươi nghe, giờ tạm thời không thể nói được. - An Đức Lệ Na nhè nhẹ cười, tránh câu hỏi của Hàn Thạc.

Trên người An Đức Lệ Na nhất định che dấu bí mật gì đó, điểm này thì hần rất khẳng định. Nhưng trước mắt nàng không muốn nói cho Hàn Thạc nên hần cũng không có biện pháp gì. Dù sao lúc này thương thế An Đức Lệ Na đã khôi phục không ít, dưới tình huống này Hàn Thạc không thể ép buộc được, trong lòng hần mặc dù có chút không vui, nhưng cũng chỉ biết cắn răng âm thầm.

Hai người chẳng mấy chốc là về tới Thiên Cơ được tề. Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, luyện được sư Cổ Lệ từng bị hần hạ nhục tại Thần Trạch được tề lại đang đứng trước cửa đợi hần về.

Vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, Cổ Lệ lập tức tức giận dùm dùm nói:

- Tiểu tử, ta không tin ngươi có luyện được thuật lợi hại đến thế, nếu ngươi không thể chứng minh cho ta là bí phương luyện được của ngươi không phải là đồ ăn trộm, ta không để yên đâu!

“Ngươi không để yên thì sao”, trong lòng Hàn Thạc đã thấy hơi bức mình. Căn bản không quản tới Cổ Lệ nữa, hần đi thẳng vào nhà, vừa đi vừa vươn tay đẩy Cổ Lệ ra, cùng An Đức Lệ Na bước thẳng vào Thiên Cơ được tề rồi quay lưng về phía mục cười khẩy nói:

- Ta không có nghĩa vụ chứng minh cho ngươi, đừng tưởng rằng có chút thân phận con con ở Âm Ảnh thành mà nghĩ rằng ai cũng phải khuất tất với ngươi, chỗ này của chúng ta không chào đón ngươi, đừng có ở đây làm bẩn mắt ta.

Vừa nói, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na vừa tiến vào Thiên Cơ được tề, rồi khóa trái cửa lại, căn bản không quản việc bên ngoài Cổ Lệ đang gầm gừ thở không ra hơi.

Cổ Lệ đứng bên ngoài Thiên Cơ được tề điên điên khùng khùng gào thét một trận, thấy Hàn Thạc không nghe cũng không để ý, cuối cùng hậm hực bỏ đi.

Ba ngày sau, Hàn Thạc nửa đêm đang lặng lẽ tu luyện thì đột nhiên cảm giác có người đi tới.

Vài ma đầu vẫn luôn luôn được Hàn Thạc bố trí bên ngoài Thiên Cơ được tề chẳng mấy chốc đã phát hiện ra có một người đi về phía nhà này. Đạo gần đây Hàn Thạc đều âm thầm đề phòng, sợ sẽ có người trở lại gây chuyện. Khi phát hiện có người tiếp cận, hần vẫn chưa kịp có hành động gì thì những Thần Vệ thủ hạ An Ni Thập phòng thủ xung quanh đã lao tới rồi.

- Đêm hôm khuya khoắt ngươi lén lút tới đây làm gì, trước hết đưa thần bài cho ta! - Một Thần Vệ khề quát, mấy người đều vây kín lấy hần.

- Ta tìm Bồ Lai Ân, các người làm gì, muốn đánh nhau hả? - Người nọ không úy kỵ tí nào, hằm hè lại với mấy tên Thần Vệ.

- Bắt lại! - Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc hoành hành khắp Âm Ảnh thành, vừa thấy có người không hợp nhãn là không nói hai lời, chuẩn bị trước hết bắt người vừa tới.

Lúc này một con ma đầu cũng rất cục thấy rõ tướng mạo người vừa tới. Mặc dù hần mặc quần áo lam lũ, thoát nhìn rất chật vật như một tên khất cái, nhưng có thể miễn cưỡng nhận ra là A Khắc Lợi. Hàn Thạc biết tên gia hỏa này khi vừa đến Chúng Thần đại lục. Tính tình đã rất cố chấp, một lời không hợp là la hét muốn đánh nhau ngay.

Nhìn rõ ràng người vừa đến là A Khắc Lợi, Hàn Thạc lập tức đi ra ngoài, trước khi hai phương chưa chiến đấu, hần đã kịp chạy tới, khẩn cấp nói to:

- Hần là bằng hữu của ta.

“Bồ Lai Ân tiên sinh sao lại có loại bằng hữu này được nhỉ?” - Đám Thần Vệ mặc dù nghi hoặc, nhưng chúng cũng không dám đắc tội với Hàn Thạc, lập tức thối lui không dám động thủ lần nữa.

Ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc bây giờ là một hồng nhân, còn A Khắc Lợi chật vật như là một tên khất cái. Với ánh mắt của Thần Vệ, A Khắc Lợi là một người vô cùng khả nghi.

- Sao người biến thành như thế này? - Hàn Thạc nhìn A Khắc Lợi hỏi có vẻ quái lạ.

Trước khi hai người tách ra, Hàn Thạc cho A Khắc Lợi không ít tinh tề, thêm nữa trong tay A Khắc Lợi còn có khá nhiều quặng Thần tinh, dựa theo đạo lý thì hần cho dù lang bạt cũng không đến nỗi cùng cực như thế này, do đó Hàn Thạc cảm thấy rất kỳ quái.

Sắc mặt A Khắc Lợi khá khó coi, tựa hồ không muốn nói ngay trước mặt những Thần Vệ này, cười khổ nói:

- Một lời khó nói hết...

- Vào rồi nói tiếp. - Hàn Thạc chào hỏi đám Thần Vệ vài câu, chúng lại âm thầm lui xuống. A Khắc Lợi cùng Hàn Thạc tiến vào Thiên Cơ được tề.

Mới đây, Hàn Thạc đã thành hồng nhân ở Âm Ảnh thành, là đối tượng mấy đại gia tộc tranh nhau nịnh nọt. Còn A Khắc Lợi chẳng những không thể bằng vào tinh tề trong tay mà phát triển, còn rơi xuống bộ dáng thê thảm như thế, hai người vừa gặp lại đều cảm thán không thôi.

- Tiểu tử ngươi phát đạt thật là nhanh, mới chưa không gặp bao lâu, ta vừa đến Âm Ảnh thành, sau khi nghe ngóng thì tất cả những Thần Vệ ai cũng biết về tên ngươi. Ngay từ đầu ta còn cho là chúng không nói về ngươi, nhưng vừa nghe nói ngươi bán thuốc men gì gì đó, ta mới dám tin, đúng là thật sự không dám tin mà! - A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc vẻ đầy hâm mộ. Hần từng uống thuốc men của Hàn Thạc cho hần, tự nhiên hiểu được sự thần kỳ của đám thuốc men đó. Nếu không phải là Hàn Thạc xây dựng Thiên Cơ được tề, hần thật sự không dám tin đại hồng nhân Âm Ảnh thành trước mắt chính là Hàn Thạc hần biết.

- Ha ha, một lời cũng khó nói hết!

Hàn Thạc cũng không ngờ mình có thể phát tài nhanh như vậy, cười nói:

- Được rồi, tiểu tử nhà ngươi làm sao lại thê thảm đến như vậy. Lúc trước khi chúng ta tách ra, ta để lại không ít tinh tề cho ngươi mà, mặt khác trong tay ngươi còn có quặng Thần tinh, cho dù có gì xảy ra cũng không có khả năng rơi vào cảnh ngộ như thế này chứ?

- Đừng nói về quặng Thần tinh nữa, chính là vì quặng Thần tinh mà ta mới xui xẻo như vậy... - A Khắc Lợi vẻ mặt phẫn nộ, đem những gì xảy ra trong khoảng thời gian này nói lại cho Hàn Thạc.

Vốn khi hai người vừa tách ra, A Khắc Lợi đầu tiên là tìm một nơi an tĩnh, hấp thu hết những Thần tinh ẩn chứa thần lực Hủy Diệt, hần nhờ vào thiên phú rất tốt lại bằng vào quặng Thần tinh trong tay thành công đột phá tới Hạ vị thần mạt kì.

Sau khi hấp thu hết Thần tinh Hủy Diệt hệ có trong tay, thực lực tiến triển rất khá, A Khắc Lợi chuẩn bị mua vài thứ thần khí để gia tăng thực lực mình. Nhưng mở tinh tề Hàn Thạc cho hần thì không đủ mua

được thần khí mà hấn thích. Do quá bất lực, A Khắc Lợi lỗ mãng lấy ra vài khối quặng Thần tinh Phong hệ cố gắng trao đổi. Khi hấn vừa xuất ra quặng Thần tinh đã mang đến một đại họa, lúc hấn thuận lợi mang thần khí ra khỏi cửa hàng lập tức đã bị người ta đuổi cướp.

Sau đó là một quá trình truy sát dài đằng đẵng, nếu không phải vì A Khắc Lợi có kinh nghiệm phong phú thêm nữa thực lực tiến nhanh, chỉ sợ sớm đã bị những người tham lam quặng Thần tinh của hấn giết chết rồi. Trên đường đi bạt núi băng rừng trốn trốn tránh tránh, A Khắc Lợi vất vả lắm mới chạy thoát khỏi sự truy sát của những người tham lam đó, nên cũng không dám bỏ ra quặng Thần tinh nữa.

Ở những pháo đài và thành trấn phụ thuộc Âm Ảnh thành, những Thần Vệ phòng ngự lại không bằng Âm Ảnh thành. A Khắc Lợi cảm thấy cũng chỉ có những nơi như Âm Ảnh thành này mới có thể đảm bảo cho hấn bình yên vô sự bán thêm Thần tinh, thêm nữa Hàn Thạc từng nói là hấn cũng sẽ tới Âm Ảnh thành, do đó A Khắc Lợi dứt khoát đi tới đây.

A Khắc Lợi vốn bị truy sát liên miên nên có chút nghi thần nghi quỷ, một mạch ở trong núi hoang đầm lầy, trên đường còn gặp phải vài đợt Liệp Thần giả, đến khi hấn đi tới Âm Ảnh thành thì đã trở thành bộ dáng thê thảm như vậy.

- Lúc trước khi tách ra, ta đã nói với người ngàn vạn lần không được tùy tiện mang quặng Thần tinh bán ra, tiểu tử ngươi nhất định không nghe, không bị người ta đồ mất lên đuổi giết mới là lạ. Nhưng tiểu tử ngươi đúng là mạng lớn, dưới tình huống này mà vẫn có thể còn sống đi tới được Âm Ảnh thành, ta thật sự là bội phục ngươi đó!

- Người bây giờ phát đạt rồi, bắt đầu nói với ta theo kiểu cha chú, mẹ nó, ai biết mấy thằng cha đó điên cuồng như vậy. Ta vừa ra khỏi đó là đã lập tức bị động thủ ngay, mỗi một lần có vài tên, nếu không nhờ ta có công phu chạy trốn nhất lưu, phỏng chừng sớm đã bị đám hỗn đản này giết chết rồi! - A Khắc Lợi hậm hực nói.

- Người vừa mới tới mà dám đấu với Thần Vệ hử? Người hấn phải biết thực lực của mình căn bản không phải là đối thủ của đám Thần Vệ này chứ? - Hàn Thạc cười mà như không.

- Hắc hắc... đây là Âm Ảnh thành, ta sợ cái gì, chúng dám giết ta sao?

A Khắc Lợi cười cười, rồi cảm khái nói tiếp:

- Mẹ nó, ta bây giờ xem như đã rõ tình huống ở Chúng Thần đại lục, xem ra trước kia cách làm của ta ở Hải Lam đại lục đích xác không thích hợp nữa, sau này không thể hoành hành vô kị như vậy được!

Nghe hấn nói thế, Hàn Thạc biết A Khắc Lợi dưới tình thế ở Chúng Thần đại lục rất cực đã bắt đầu thay đổi rồi. Nhưng nghĩ đến cũng đúng thôi, dựa theo hành vi là hét muốn khẳng định lúc hấn vừa đến Chúng Thần đại lục, nếu còn giữ thái độ như vậy phỏng chừng bây giờ cũng chẳng còn sống nữa rồi.

Chúng Thần đại lục không phải là Hải Lam đại lục, sự thật vô cùng tàn khốc. Cũng may là A Khắc Lợi đã thấy rõ tình thế nên Hàn Thạc cũng cảm thấy rất vui mừng.

- Sau này ngươi có tính toán gì không? - Hàn Thạc hỏi.

- Không có dự tính gì, ta ngàn dặm đi tới Âm Ảnh thành thần phục ngươi, ngươi chắc không đến nỗi nói là không thềm nghĩa khí bỏ qua ta đó chứ? - A Khắc Lợi và Hàn Thạc cùng chung hoạn nạn, biết mặc dù Hàn Thạc đối đãi với địch nhân rất hung tàn, nhưng đối với bằng hữu thì rất chân thành, lần này hấn quyết tâm muốn đi với Hàn Thạc.

- Hả?

Hàn Thạc sững sờ, cười khỏ nói:

- Ta chỉ mở một cửa hàng được tề, ngươi theo ta làm cái gì?

- Đừng làm bộ, ta đã biết hết rồi, ngươi làm ăn khá khá ở Âm Ảnh thành như vậy, ta theo ngươi khẳng định là rất tốt! Dù sao ta đã đến rồi, ngươi không thể không quan tâm, chúng ta đã đồng cam cộng khổ với nhau mà!

A Khắc Lợi cười hắc hắc, tùy ý tìm một nơi nằm xuống rất thoải mái, lẩm bẩm:

- Mẹ nó, nơi này của người thật không tệ, đã lâu không yên tâm nghỉ ngơi. Ừm, người cho ta làm người gác cổng cho người cũng được mà?

Đối với Hàn Thạc thì Thiên Cơ được tề có thêm hay bớt một người cũng không có quan hệ gì. Nếu A Khắc Lợi còn lơ đãng như trước, Hàn Thạc thật không dám lưu hấn lại. Nhưng nhìn hấn tựa hồ đã nhận rõ tình thế, với những gì Hàn Thạc hiểu về A Khắc Lợi, cảm thấy hấn coi như không tệ. Ngẫm nghĩ một lát, Hàn Thạc gật đầu nói:

- Nếu người không chê miếu của ta nhỏ một chút, vậy lưu lại cũng được, dù sao nhà thuốc của ta cũng thiếu người làm.

- Vậy là được rồi, ha ha, ta biết tiểu tử người có nghĩa khí mà! - A Khắc Lợi đã cảm thấy rất yên tâm,.

- Ừm, người tạm thời ở trong cửa hàng thuốc cho ta, bây giờ không có việc gì cho người cả, nhưng sau này khẳng định có việc cần làm.

Hàn Thạc không có khả năng mỗi ngày ở lại Thiên Cơ được tề, có A Khắc Lợi trông nhà, hấn có thể yên tâm hơn. Mặt khác mục tiêu của Hàn Thạc tuyệt không phải là một Thiên Cơ được tề, sớm muộn gì có một ngày hấn sẽ có gia tộc của riêng mình, đến lúc đó có thể sẽ có Thần Vệ của mình, còn A Khắc Lợi là một chiến sĩ rất tốt.

- Được, người có thể đứng vững ở Âm Ảnh thành nhanh như vậy, ta theo người tương lai nhất định sẽ được hưởng thơm lây, ha ha... - A Khắc Lợi tuy nói những lời dễ nịnh nọt, nhưng sau này chứng minh những lời này của hấn đích xác rất đúng. Như vậy, Thiên Cơ được tề ngoại trừ An Đức Lệ Na thần bí khó lường ra, lại có thêm một tên A Khắc Lợi điên điên khùng khùng nữa.

717. Chương 717:phiên Toái

Gia tộc Tái Nhân Đặc.

Thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ gần đây tâm tình rất kém, trong việc xử lý một vài chính vụ ở Âm Ảnh thành, hấn không còn tuần tự tiệm tiến như ngày xưa, mà trở nên dừ dãn như sấm sét, đầu tiên là sờ đến bảy đại đội Thần Vệ.

Trong thành tổng cộng có bảy Thần Vệ trưởng, ba Thần Vệ trưởng đứng đầu trong đó toàn bộ đến từ gia tộc Tái Nhân Đặc. Bốn đại Thần Vệ trưởng kia phân biệt do cường giả bốn đại gia tộc đảm nhiệm. Lấy có Tạp Mai Lệ Tháp bị trọng thương, cộng thêm lần trước người của thần vực Sinh Mạng và thần vực Thủy hệ trộm lên vào Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ qui trách nhiệm cho bảy đại Thần Vệ trưởng thất chức, nhân cơ hội chỉnh đốn họ.

Tất cả mọi người đều biết Tạp Mai Lệ Tháp trọng thương làm hấn rất giận. Giai đoạn mất cảm này không ai dám cãi lại lệnh của Hoa Lai Sĩ, một vài lệnh ảnh hưởng đến Âm Ảnh thành cũng thuận lợi được truyền đạt. Do Ngải Phát Lí tạm thời không ở Âm Ảnh thành, đội năm Thần Vệ của hấn thoảng cái bị phân ra cho mấy đội trưởng khác, lý do là Ngải Phát Lí vắng nhà nên đội năm Thần Vệ có thể khiếm khuyết nhân thủ.

Một mạch cho tới nay, ngoại trừ ba chức vụ Thần Vệ trưởng đầu tiên thuộc về gia tộc Tái Nhân Đặc ra, những chỗ khác toàn bộ giao cho bốn đại gia tộc nắm giữ. Hoa Lai Sĩ trước giờ không hỏi qua, cách làm của hấn lần này khiến rất nhiều người bàn tán, nhưng lại bị Hoa Lai Sĩ cường ngạnh ép xuống.

Về việc đội trưởng đội năm Thần Vệ gây ra rất nhiều oán hận. Tộc trưởng gia tộc Lai Phát Tư trong lòng cũng rất không vui, nhưng dưới sự phản nộ của Hoa Lai Sĩ, không ai dám nói thêm gì nữa, chỉ cho rằng những cử động này là do Hoa Lai Sĩ mấy ngày nay tâm tình quá bức dọc, cũng cho rằng sau khi Tạp Mai Lệ Tháp khôi phục thì hấn sẽ thay đổi.

Chỉ có An Đức Liệt hiểu được tâm tư của huynh trưởng, âm thầm phối hợp với Hoa Lai Sĩ, bắt đầu điều tra một vài cử động của Ngải Phát Lí.

Gia tộc Tái Nhân Đặc mới là thế lực lớn nhất Âm Ảnh thành, khi họ muốn thăm dò một việc, rất ít có âm mưu quỷ kế nào có thể qua mắt được Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt, đôi huynh đệ vốn rất tâm giao thủ lạt.

Chẳng mấy chốc, được sự nhắc nhở của Hàn Thạc, hai huynh đệ coi Ngải Phất Lí là mục tiêu hoài nghi, dần dần dừng đến một vài đầu dây mối nhợ, một vài kế hoạch và hành động. Kế hoạch được âm thầm chuẩn bị, rồi hoàn thiện, cuối cùng là thực hiện...

Những ngày này, Hoa Lai Sĩ vốn tâm tình bức dọc rất lâu rồi, rốt cục đã có vài thay đổi. Lão nhìn vào Tạt Mai Lệ Tháp đang tỉnh dần rồi hỏi về rất quan tâm:

- Không có việc gì rồi, đừng lo nhé.

Thân thể Tạt Mai Lệ Tháp còn rất yếu, luồng sức mạnh Hắc Ám trong cơ thể nàng dưới ý chí ương ngạnh của nàng mặc dù đã tạm thời bị ngăn chặn, nhưng Hủy Diệt thần lực trong cơ thể nàng cũng tiêu hao bảy tám phần, cũng may mà gia tộc Tái Nhân Đặc giàu nứt đổ đổ vách, đối với thiếu nữ thiên tài của gia tộc này không hề keo kiệt Thần tinh vốn rất hiếm có. Ngay khi nàng vừa mở mắt một khắc, đã phát hiện trong tay phụ thân có một khối Thần tinh Hủy Diệt rồi.

- Phụ thân... - Nhìn Hoa Lai Sĩ đang tỏ vẻ rất quan tâm, Tạt Mai Lệ Tháp rên lên một tiếng.

- Đừng nói nhiều, lo nghỉ ngơi cho tốt. Con cầm đồng Thần tinh lớn này hấp thu đi. Mau chóng khôi phục thương thế. Ha ha... ta không ngờ con trong một thời gian ngắn đã bị trọng thương hai lần, Thần tinh Hủy Diệt hệ của gia tộc hơi thiếu một chút. Nhưng con yên tâm, ta đã phái người liên lạc với vài thành khác, sẽ dùng mấy khối thần tinh hệ khác của gia tộc còn lại đổi lấy mấy khối của họ, con cứ an tâm dưỡng thương nhé. - Hoa Lai Sĩ nhẹ nhàng nói.

- Con tốt hơn nhiều rồi...

Tạt Mai Lệ Tháp tựa quây một chút. Hoa Lai Sĩ nâng nàng lên, sau khi giữ ngồi vững, mới nhíu mày nói:

- Ngoại trừ con ra, một đội Thần Vệ theo con còn có ai sống sót không?

Thở dài một hơi, Hoa Lai Sĩ lắc lắc đầu.

- Tạt Lâm Na... cô ấy... vì yểm hộ cho con... - Cặp mắt Tạt Mai Lệ Tháp đột nhiên tràn đầy nước mắt.

- Ta biết, con an tâm dưỡng thương, nguyên hung đã lộ mặt rồi. Dám ra tay với người của con, bất luận là ai cũng khó thoát chết! - Hoa Lai Sĩ cam đoan.

Tiểu đội Thần vệ gia tộc Tái Nhân Đặc đi theo Tạt Mai Lệ Tháp không có lấy một người nào sống sót. Tạt Mai Lệ Tháp chạy một mạch đến pháo đài Thiên Lan nơi người Thần Vệ trưởng đứng đầu Thanh Lâm đóng quân mới tránh thoát một kiếp này. Tạt Lâm Na vì Tạt Mai Lệ Tháp không tiếc thần hồn cầu diệt, giúp nàng tranh thủ một khắc thời gian.

- Những người đó ẩn trong Hắc Ám Thiên Mạc, con căn bản không biết là ai đã hạ thủ, nhưng đại đa số bọn chúng tu luyện sức mạnh Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám... - Tạt Mai Lệ Tháp chậm chậm nhắm mắt, hồi ức một chút, rồi nói với Hoa Lai Sĩ.

- Chúng dám ra tay đối phó với con, lại lợi dụng Hắc Ám Thiên Mạc ẩn giấu khí tức và tung tích, khẳng định là không muốn cho con biết thân phận của chúng, con không cần suy nghĩ nhiều, phụ thân sẽ tìm ra tất cả bọn chúng. - Hoa Lai Sĩ âm áp trấn an Tạt Mai Lệ Tháp, để nàng không phí tâm nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng đến vết thương.

- Được rồi, lần này con có thể tỉnh lại, cũng nhờ vào tên tiểu tử gọi là Bố Lai Ân đó ra tay. - Hoa Lai Sĩ không muốn Tạt Mai Lệ Tháp chìm vào sự đau xót từ cái chết của Tạt Lâm Na, do đó chuyển chủ đề, nhắc tới Hàn Thạc.

- Hắn không có việc gì chứ? Ha ha... con sớm đã biết người này không có việc gì mà... hắn giáo hoạt hơn bất kỳ người nào khác!

Tạt Mai Lệ Tháp miễn cưỡng cười cười, rồi hỏi Hoa Lai Sĩ:

- Hắn có ở Âm Ảnh thành không? Con muốn gặp hắn!

Mặt lộ vẻ khó xử, Hoa Lai Sĩ do dự một chút, nói:

- Trước mắt hấn không việc gì cả đâu, nhưng thương thế con còn chưa ổn định, hay là đợi một thời gian, chờ con trước thanh trừ hết thần lực hắc ám trong cơ thể rồi tới gặp hấn cũng không muộn mà.

Tạp Mai Lệ Thập biết Hoa Lai Sĩ cũng là nghĩ cho nàng, nghe vậy khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Con biết.

- Ừm, nghỉ ngơi cho khỏe, mau ổn định cho tốt mới là quan trọng nhất, ta đi trước đây. - Khẽ vươn người đứng lên, Hoa Lai Sĩ cười cười đi ra khỏi nơi này.

Đi tới mật thất gia tộc Tái Nhân Đặc, Hoa Lai Sĩ hỏi An Đức Liệt vẫn ngồi nguyên tại chỗ không nói một lời:

- Thế nào?

- Không có chứng cứ xác định, nhưng dựa theo lời Bồ Lai Ân, cộng với thần lực Hắc Ám lưu lại trên người Tạp Mai Lệ Thập, thêm nữa tên kia đã ra khỏi thành một thời gian rất lâu. Chúng ta cũng có được một vài manh mối, đại khái có thể phán đoán đích thật là hấn làm! - An Đức Liệt âm trầm, thấp giọng nói.

- Không cần chứng cứ, không cần tiếp tục điều tra đường đi nước bước của mọi việc nữa, ta tin phán đoán của đệ!

Hoa Lai Sĩ quyết đoán. Lão dừng một chút, rồi trầm giọng:

- Truyền tấn cho ba người bọn Thanh Lâm, toàn lực truy tìm tung tích Ngải Phát Lí. Một khi tìm được vị trí của hấn, lập tức hồi báo, chúng ta trực tiếp bắt người!

- Đại ca, không có chứng cứ gì, làm như vậy thì...? - An Đức Liệt hơi run lên, rồi nhường mảy, tựa hồ nhớ tới vấn đề gia tộc Lai Phát Tư.

- Tốt thôi, đã động thủ thì không cần cố kỵ gì. Ừm, giám thị nhất cử nhất động của gia tộc Lai Phát Tư cho ta, một khi chứng thực tên kia có liên quan tới chuyện này của Ngải Phát Lí, diệt cả gia tộc Lai Phát Tư! - Hoa Lai Sĩ quả nhiên vô cùng tàn nhẫn, không làm thì thôi, một khi động thủ căn bản không lưu lại chút đường sống nào!

- Trước mắt còn chưa có dấu hiệu gì chứng minh tộc trưởng gia tộc Lai Phát Tư Phỉ Nhĩ Đức tham dự vào việc này, nhưng ta sẽ dựa theo sự phân phó của đại ca mà làm. Ừm, nếu Phỉ Nhĩ Đức không biết việc này thật, chúng ta nên làm như thế nào? - An Đức Liệt hỏi lại.

- Nếu hấn thật không hay biết gì, vậy thì một lưới bắt hết tâm phúc của Ngải Phát Lí ở đội năm, đến lúc đó ta sẽ tự mình nói với Phỉ Nhĩ Đức về việc này, xem hấn có thái độ gì. Nếu không biết điều, ta sẽ khiến cho gia tộc Lai Phát Tư biến mất khỏi Âm Ảnh thành! - Hoa Lai Sĩ trầm giọng nói.

- Hiểu rồi! - An Đức Liệt khẽ gật đầu, hấn biết đại ca thường thường không động tay chân, một khi chính thức hành động tuyệt không có lòng dạ dằn bả. Gia tộc Tái Nhân Đặc có thể đứng vững ở Âm Ảnh thành nhiều năm như vậy chính là vì có một tộc trưởng hành động quyết đoán tàn nhẫn!

- Được rồi, nếu thật sự gia tộc Lai Phát Tư động thủ trước, đệ tự mình nói chuyện với ba đại gia tộc khác về đường đi nước bước, chúng ta không thể làm cho ba đại gia tộc khác sợ hãi, nhất định phải để họ hiểu được tất cả những việc này đều là tội lỗi của gia tộc Lai Phát Tư! - Hoa Lai Sĩ suy nghĩ một chút, một lần nữa dặn dò.

Khẽ gật đầu, An Đức Liệt tỏ vẻ đã hiểu, suy nghĩ trong chốc lát, hấn đang chuẩn bị rời đi đột nhiên hỏi:

- À này, đại ca. Tiểu tử Bồ Lai Ân đã hai lần cứu tính mạng Tạp Mai Lệ Thập, chúng ta có cần tỏ vẻ một chút không?

- Tiểu tử này rất khá!

Thấy An Đức Liệt nhắc tới Hàn Thạc, Hoa Lai Sĩ tán dương một câu, nghĩ ngợi một chút rồi nói có chút buồn rầu:

- Tiểu tử này tâm chí kiên định, rất có nhuệ khí, thêm nữa sở trường luyện chế thuốc men, đích thật là một nhân tài không có nhiều! Nhưng, tiểu tử này thực lực yếu một chút. Nếu chúng ta cho hấn nhiều lợi ích

quá, sợ hấn không thừa nhận nổi, bằng không ta đã giao đội năm cho hấn trông coi, còn có cách nào khác không?

Nghe Hoa Lai Sĩ cố tình muốn giao đội năm Thần Vệ cho Hàn Thạc quản lý, An Đức Liệt cũng mừng, thầm nghĩ đây là một bước lên trời đấy chứ! Âm Ảnh thành rất nhiều cường giả, vị trí bỏ trống của Ngải Phát Lí làm lắm người thêm nhỏ dãi, một khi thành một Thần Vệ trưởng ở Âm Ảnh thành, chỉ cần có thực lực, hoàn toàn có thể thành lập gia tộc cho mình, quả thực việc này là một đại ân tứ rồi.

Nhưng vừa nghĩ như vậy, An Đức Liệt lại khẽ lắc đầu, cười khổ nói:

- Đáng tiếc thực lực tiểu tử này quá yếu, để hấn tiếp quản đội năm Thần Vệ thì căn bản khó làm kẻ dưới phục tùng!

- Ủm, ta cũng có ý nghĩ này, tiểu tử này quan hệ rất tốt với Tạp Mai Lệ Thập, nếu thật sự để hấn tiếp quản đội năm, chúng ta thật sự có thể yên tâm lớn, đáng tiếc quá, thực lực hấn đích xác quá yếu, thôi đi, ta cũng chỉ nói thôi, đến lúc đó xem tình huống rồi thương lượng tiếp. - Hoa Lai Sĩ cũng lắc đầu bất lực, không còn nói với An Đức Liệt về vấn đề này nữa.

Hàn Thạc cũng không biết Hoa Lai Sĩ có ý muốn đem đội năm Thần Vệ mà ai cũng thêm nhỏ dãi này giao cho hấn. Nếu hấn biết Hoa Lai Sĩ có ý làm như vậy, nói không chừng cam nguyện mạo hiểm chứng minh thực lực của mình, nắm lấy cơ hội một bước lên trời này.

Bởi vì tiếp quản đội năm Thần Vệ, có nghĩa là Hàn Thạc có thể tự do thành lập Thần Vệ của mình, trong tay có sức mạnh cường đại, thêm nữa tài phú do cửa hàng thuốc của hấn đạt được, chỉ cần tích lũy một chút công lao là hấn có thể theo nước đẩy thuyền trở thành một gia tộc cường đại ở Âm Ảnh thành rồi.

Thậm chí có thể thay thế được địa vị của gia tộc Lai Phát Tư, trở thành một trong ngũ đại gia tộc Âm Ảnh thành!

Không nói chuyện đến viễn cảnh tốt đẹp này, bây giờ Hàn Thạc gặp phải việc cực kỳ đau đầu. Nếu không xử lý việc này cho tốt, đừng nói hấn không có gia tộc cho mình, mà muốn tiếp tục duy trì địa vị của mình ở Âm Ảnh thành cũng rất khó nói.

- Làm sao có thể như vậy được? - Thận trọng nhìn An Ni Thập trước mặt mình, Hàn Thạc nói giọng thất thanh.

- Ta cũng không biết chuyện gì, nhưng một thành viên gia tộc Cơ Tát sau khi phục dụng Tuyền Cơ đan của người xong, chẳng những không thể ổn định cảnh giới trước mắt, thân thể tựa hồ bị cản trở. Bây giờ chẳng những không thể tiến thêm một bước, ngược lại cảnh giới lùi lại, lần này ta tới chính là muốn truyền tin cho người trước. - An Ni Thập nói.

- Thuốc do ta luyện chế không có khả năng xuất hiện loại tình huống này, nhất định là xảy ra vấn đề ở chỗ khác. Rất có thể tên kia không dựa theo phương pháp phục dụng mà ta đã nói. - Đối với thuốc do mình tự tay luyện chế, Hàn Thạc có tự tin tuyệt đối, không tin gặp phải vấn đề này.

- Ta vừa mới thu được tin tức, tình huống cụ thể ra sao còn chưa biết được, hay là người đi tới gia tộc Cơ Tát xem đi? - An Ni Thập đề nghị.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc không nghĩ gì nhiều, lập tức dưới sự dẫn đường của An Ni Thập tới gia tộc Cơ Tát. An Đức Lệ Na vốn hấn phải ở tầng ba tiếp tục ăn tĩnh tề, vô thanh vô tức từ trên lầu nhẹ nhàng hạ xuống, dừng bên cạnh An Ni Thập, làm hấn giật bắn cả người.

Có đủ tinh tề để dùng, thương thể An Đức Lệ Na khôi phục càng lúc càng nhanh, nhưng khí tức thần bí khó lường trên người lại càng ngày càng nhạt đi. Hàn Thạc biết theo đà An Đức Lệ Na khôi phục thương thể, bản lĩnh che giấu thực lực của nàng cũng dần dần tăng cường. An Đức Lệ Na không giống A Khắc Lợi, nàng mà quyết tâm đi theo thì Hàn Thạc cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể tùy ý để nàng đi theo.

An Ni Thập đưa ánh mắt quái dị lảng lảng đánh giá An Đức Lệ Na vừa mới xuất hiện, bị thần sắc đáng sợ trên mặt nàng làm giật bắn cả người, trầm mặc nhìn Hàn Thạc, trong lòng hấn âm thầm rửa khê:

“Tiểu tử này té ra có loại sở thích này à, chẳng trách đã tới Âm Ảnh thành lâu như vậy mà không có giao tiếp gì với mấy cô gái trẻ đẹp như tiên ở đây, nhất định là giống như Tạp Mai Lệ Thập Đại tiểu thư, hóa ra

mấy người này có loại sở thích kỳ lạ này...”

Một ánh mắt lạnh lùng đột nhiên chiếu vào người An Ni Tháp, gần như xem thấu tâm tư xấu xa của hắn. Đột nhiên phát hiện ra tiểu cô nương bằng giá đang lườm mình, có tật giật mình, An Ni Tháp làm mặt lạnh, rồi vô tình cười khẩy hai tiếng, không dám nhìn vào ánh mắt của An Đức Lệ Na nữa.

- Còn dám có ý nghĩ dơ bẩn đó nữa là ta giết ngươi ngay! - An Đức Lệ Na hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo.

- Không dám đâu!

An Ni Tháp nói vội. Khi vừa nói xong những lời này, lập tức cảm thấy không ổn, thầm nghĩ:

“Ta làm sao phải sợ một tiểu cô nương như vậy, không có lý?”

Hàn Thạc không để ý đến phong ba nhỏ nhỏ giữa An Ni Tháp và An Đức Lệ Na, trong lòng nghĩ về sự tình thuốc men, chẳng mấy chốc đã đi tới gia tộc Cơ Tát. Sau khi báo tên mình ra, tên thị vệ gia tộc Cơ Tát mặt lạnh như băng dẫn Hàn Thạc vào trong. Mấy thị vệ này ai nấy dùng ánh mắt như nhìn tên lừa đảo hướng về Hàn Thạc, làm hắn rất khó chịu.

- Chuyện gì thế? - Sau khi đi vào tòa nhà gia tộc Cơ Tát, thấy Cách Lỗ Tây trong một tu luyện tràng, Hàn Thạc nhíu mày hỏi.

Cách Lỗ Tây chưởng quân đội sáu Thần Vệ, cũng là một nhân vật tai to mặt lớn ở Âm Ảnh thành. Lần trước khi gặp Hàn Thạc, thái độ rất cung kính hữu lễ, nhưng lần này lại tỏ vẻ hầm hờ, lạnh lùng đánh giá hắn. Cách Lỗ Tây hừ nhẹ:

- Ngươi đến thật nhanh!

Chỉ vào một người thanh niên cả người co giật trên đất, Cách Lỗ Tây tức giận dùng giọng nói:

- Ngươi bán thuốc tốt thật! Cháu ta vừa phục dụng Tuyền Cơ đan của ngươi, bây giờ bị hành hạ thành hình dáng này. Thuốc của ngươi không ổn định như vậy, còn có tác dụng phụ đáng sợ nữa, sao không đề cập tới một tiếng, làm hại cảnh giới hắn không tiến mà lùi lại, ngươi còn dám tới nữa à?

- Thuốc của ta bán ra ngoài nhiều như vậy, người phục dụng cũng không ít, đây là lần đầu tiên xuất hiện loại tình huống này. Ta tin rằng không quan hệ gì với thuốc của ta, nhất định là hắn phục dụng không đúng, biết đâu trong này có gì hiểu lầm! - Hàn Thạc quét mắt nhìn người nọ, nhíu mày nói.

- Không có gì hiểu lầm, ta đã hỏi rồi, hắn uống thuốc theo tất cả những gì ngươi hướng dẫn, nhất định không có sai lầm. Sở dĩ bị tình huống này nhất định là thuốc của ngươi có vấn đề, ngươi còn dám nói nữa hả?

Cách Lỗ Tây hít sâu một hơi, cố nén lửa giận trong lòng, âm trầm nói:

- Ta biết ngươi và Tạp Mai Lệ Tháp có quan hệ không tệ, mấy ngày hôm trước lại cứu nàng ta một lần nữa, cho nên mới nói chuyện nhẹ nhàng với ngươi, bằng không bây giờ ngươi đừng mơ đứng trước mặt ta!

Loại thái độ này của hắn làm Hàn Thạc cũng nổi nóng, đưa mắt nhìn tên thanh niên cả người run rẩy, ngắt đầu nói với Cách Lỗ Tây về bực mình:

- Bao nhiêu người phục dụng thuốc của ta, tại sao chưa từng có chuyện gì, nhất định hắn có vấn đề!

- Ta sao biết được, có lẽ người khác còn chưa phát tác đó! Thuốc men của ngươi có chuyện, còn dám kiêu ngạo như vậy, nếu không vì gia tộc Tái Nhân Đặc, ta bây giờ bắt ngươi rồi nói sau! - Cách Lỗ Tây gần như không nén được lửa giận trong lòng, lúc này gầm lên, vài Thần Vệ đội sáu bên cạnh hắn cũng vây chặt lấy Hàn Thạc.

Cách Lỗ Tây trước kia vốn có thái độ rất hữu hảo với Hàn Thạc, tất cả đều là vì nguyên nhân thuốc men. Bây giờ hắn vừa thấy thuốc này có tác dụng phụ, lập tức cảm thấy mình đã bị lừa gạt, ngoài ra lại thấy Hàn Thạc chỉ là một Hạ vị thần nho nhỏ nên thái độ lập tức đại biến, không lập tức động thủ bắt người đã là cố kỵ quan hệ giữa Hàn Thạc và gia tộc Tái Nhân Đặc rồi.

- Cách Lỗ Tây đại nhân, trước khi sự tình rõ ràng, hy vọng ngươi đừng vọng động làm bậy. Được lệnh của Hắc Thiên đại nhân và An Đức Liệt đại nhân, ta phụ trách bảo vệ an toàn cho Bồ Lai Ân tiên sinh, hy vọng

đại nhân đừng làm đội ba chúng ta khó xử! - Thấy Cách Lỗ Tây một lời không hợp đã chuẩn bị bắt người, An Ni Thập vội vàng nói.

Còn lúc này An Đức Lệ Na vẫn đứng bên cạnh Hàn Thạc đột nhiên đứng dậy, chắn trước mặt Hàn Thạc, vẻ mặt thù địch nhìn Cách Lỗ Tây.

Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Đức Lệ Na, Hàn Thạc kéo nàng trở về. Nếu không biết rõ tình huống mà tùy ý cho An Đức Lệ Na dấn vào, thanh danh tốt đẹp của Thiên Cơ được tề rất có thể sẽ bị hủy đi. Hàn Thạc vẫn còn hi vọng Thiên Cơ được tề sẽ mang lại rất nhiều tinh tề cho hắn, biết lúc này không thể lỗ mãng được.

- Tóm lại, phải có câu trả lời thích đáng cho gia tộc chúng ta! - Cách Lỗ Tây thấy An Ni Thập nhắc tới Hắc Thiên và An Đức Liệt, lúc này mới không dám làm loạn, gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Hắn hiển nhiên cũng thấy được An Đức Lệ Na ra mặt, trong lòng cũng cả kinh, trong lúc hoảng hốt lại cảm thấy tiểu cô nương trước mắt là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, nhưng cảm giác này đã hoàn toàn biến mất khi Hàn Thạc giữ chặt tay An Đức Lệ Na lại. Cách Lỗ Tây chỉ cho là mình có ảo giác nhất thời, lúc này hắn đang giận ngập óc, nên không suy nghĩ gì nhiều.

- Ta trước hết xem tình huống cái đã... - Hàn Thạc không còn để ý đến Cách Lỗ Tây nữa, trong lòng thầm quyết định. Đội chuyện này biết rõ xong, sau này rốt cuộc không bán thuốc men gì cho gia tộc Cơ Tát nữa, thái độ Cách Lỗ Tây bây giờ làm hắn rất khó chịu.

718. Chương 718: người Dám Đả Thương Hắn, Ta Sẽ Giết Người!

Ngồi xổm xuống, Hàn Thạc đưa tay đặt vào lưng người nọ, rồi âm thầm điều tra tình huống thân thể. Việc hai ngày trước hắn cứu trị cho Tập Mai Lệ Thập đã sớm truyền khắp Âm Ảnh thành, bằng không Cách Lỗ Tây cũng không dám tùy ý cho hắn dấn vào.

Lòng bàn tay Hàn Thạc đặt vào lưng người nọ, tuy Cách Lỗ Tây nhìn chằm chằm hắn, căn bản khó có thể nhìn rõ ràng Hàn Thạc làm cái gì.

Ma Nguyên lực như từng con rắn nhỏ vô ảnh vô hình chậm rãi luồn vào trong cơ thể người nọ, cố gắng tìm kiếm nguyên do tình hình rối loạn trong cơ thể hắn. Hàn Thạc hiểu rất rõ việc tạo thành và được hiệu của Tuyền Cơ đan như thế nào, thêm nữa với sự thần kỳ của Ma Nguyên lực, hắn biết rõ tình huống rất nhanh.

- Không đúng rồi!

Hàn Thạc cau mày, quát khẽ:

- Cái chính thức tạo thành tình trạng co giật trong cơ thể hắn chính là một thành phần thuốc khác. Ta dám cam đoan Tuyền Cơ đan ta luyện chế không có thành phần thuốc này. Có phải hắn uống thuốc khác không?

- Không... ta không có... - Người nọ cố gắng mở miệng một cách khó khăn, thanh âm rất suy yếu.

- Tiểu tử ngươi không phải trốn tránh trách nhiệm đó chứ? - Cách Lỗ Tây vừa thấy cháu mình khẳng định, lập tức quát lớn. Rất hiển nhiên hắn tin cháu hắn hơn nhiều.

- Không có khả năng!

Hàn Thạc quát lạnh:

- Trong thuốc của ta tuyệt không có khả năng có một thành phần thuốc như thế này. Nhất định có chuyện!

- Đại... Đại nhân! - Trong lúc này, một tên Thần Vệ khẩn cấp vội tới.

- Việc gì? - Cách Lỗ Tây đang nộ hỏa ngút trời, thấy tên Thần Vệ đó nói lấp bắp, không nhin được tát hắn một cái, làm cả người hắn lão đảo đứng không vững.

Đội khi hắn vất vả lắm mới ổn định thân thể, khoe miệng rỉ máu, nhưng vẫn nói vội vàng:

- Một Thần Vệ trong tu luyện tràng không bị thương đã phục dụng Hồi Nguyên đan của biểu thiếu gia Cách Lực Cao. Thương thế chẳng những không ổn định mà lại chết ngay lập tức!

Hàn Thạc nghe thế lập tức biến sắc.

Cách Lỗ Tây lúc này vô cùng bạo nộ, trừng mắt nhìn hấn nói:

- Còn nói không phải thuốc của người có vấn đề! Một lần thì thôi, hai lần xuất hiện tình huống như vậy còn dám nói gì nữa. Bắt hấn cho ta!

- Cách Lỗ Tây đại nhân! - An Ni Thập lo lắng, lập tức quát khê, định nhắc nhở Hàn Thạc được Hắc Thiên và An Đức Liệt bảo vệ.

- Không cần phải nói nữa! Cho dù là Hắc Thiên và An Đức Liệt ở đây ta cũng phải truy cứu vấn đề này. Có trách nhiệm gì ta sẽ gánh chịu. Lập tức bắt ngay tiểu tử này cho ta, trước hết đánh gãy tay chân hấn, đợi lát nữa ta tự mình tìm Hắc Thiên và An Đức Liệt nói lại sau. Ta muốn xem họ làm sao có thể ủng hộ một tên đại lừa đảo như thế này! - Cách Lỗ Tây lạnh mặt, thật sự đã nổi giận rồi.

Thần Vệ đội sáu nghe Cách Lỗ Tây vừa nói như vậy, rốt cuộc không hề do dự nữa, lập tức vây chặt Hàn Thạc. Vài tên Thần Vệ trong tay vung thần khí lên, cùng chém vào hấn.

Vừa nghe Cách Lỗ Tây nói trước hết đánh gãy tay chân, Hàn Thạc cũng nổi giận. Chuyện này rõ ràng có vấn đề, Cách Lỗ Tây không nghe mình giải thích mà trực tiếp nhận định mình là một thầy thuốc lừa đảo. Loại hành vi này đã không đúng với những quy định ở Âm Ảnh thành.

Hàn Thạc thật ra không sợ Cách Lỗ Tây đánh gãy tay chân mình. Với năng lực phục hồi biến thái của thân thể hấn, cho dù là lục phủ ngũ tạng bị hủy cũng có thể sống lại rất nhanh. Huống chi chỉ là đứt xương gãy tay. Hơn nữa Hàn Thạc tin rằng một khi mình thi triển Thiên Ma Bất Diệt Thể, hấn rất hoài nghi về công kích của mấy Trung vị thần này có hiệu quả gì không?

Hàn Thạc chỉ không cam lòng nhận loại khuất nhục này, lập tức âm thầm điều động sức mạnh trong cơ thể, chuẩn bị một khi đám Thần Vệ này động thủ là lập tức phản kháng. Lúc đó thì đến cả gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không che chở được. Nếu gặp phải chuyện lớn thì rời Âm Ảnh thành. Hàn Thạc không tin mình rời Âm Ảnh thành mà không hay. Nhiều nhất chỉ là mất thêm một thời gian thôi.

Nhưng không đợi Hàn Thạc động thủ, An Đức Lệ Na vẫn lạnh như băng đột nhiên hành động. Một đạo hào quang sáng chói vòng quanh Hàn Thạc một vòng. Chỉ nghe những thanh âm lạo xạo, tất cả những thần khí chỉ vào Hàn Thạc đột nhiên nổ toác ra, thần khí đội sáu Thần Vệ cái nào cũng bị ném tung ra ngoài.

An Đức Lệ Na lạnh lẽo như hàn băng, ngạo nghễ đứng trước mặt Hàn Thạc, hai mắt đờ đờ sát khí nhìn chằm chằm vào Cách Lỗ Tây, không nói một lời.

- Ặc...

An Ni Thập còn đang chuẩn bị khuyên bảo không nên vọng động can qua, vừa thấy xuất hiện biến cố như thế, thoáng cái sững sờ giữa đường trường, không biết phải làm như thế nào.

- Người... Người là ai? Dám động thủ thương tổn Thần Vệ đội sáu của ta, phản rồi phản rồi. Người muốn đối địch với Âm Ảnh thành à! - Cách Lỗ Tây làm Thần Vệ trưởng đội sáu Âm Ảnh thành, tự nhiên không phải nhân vật dễ dàng đối phó. Hấn đầu tiên vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc một chút về thực lực An Đức Lệ Na, sau đó lập tức phản ứng ngay, thuận thực đổ cho An Đức Lệ Na một tội danh lớn.

- Việc này... - Hàn Thạc đang chuẩn bị động thủ, cũng sững sốt, liếc mắt nhìn An Đức Lệ Na đang che chở cho mình, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

- Người dám thương tổn hấn, ta sẽ giết người! - An Đức Lệ Na lạnh lùng nhìn Cách Lỗ Tây, thanh âm lạnh thấu xương.

Cách Lỗ Tây đang chuẩn bị ra tay, trong nháy mắt cảm giác được mình bị một loại từ trường cổ quái ảnh hưởng, sau một khắc một loại nguy cơ mãnh liệt làm hấn muốn lui ra phía sau vài bước. Nhìn lại An Đức Lệ Na đối diện lên tiếng uy hiếp, Cách Lỗ Tây không tự chủ phát lạnh trong lòng, đánh giá thực lực khó lường của tiểu hài tử này.

- Chúng ta đi!

Trầm mặc một chút, Hàn Thạc đột nhiên mở miệng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Cách Lỗ Tây lúc này đang do dự không quyết, hắn nói:

- Cho ta một thời gian. Ta sẽ làm rõ chuyện này! Thuộc của ta tuyệt không có vấn đề gì. Điểm ấy ta dám cam đoan!

- Không cho phép đi. Hắn thương tổn nhiều Thần Vệ như vậy! - Một đệ tử gia tộc Cơ Tát không biết từ đâu xông ra, đứng xa xa hô lớn.

Không ai đi quản tên đang lớn tiếng la hét đó, Thần Vệ đội sáu ai nấy nhìn chằm chằm vào Cách Lỗ Tây, đợi quyết định của hắn.

Lúc này, Hàn Thạc dẫn An Đức Lệ Na đã bắt đầu đi ra ngoài, nhưng lúc nào cũng thận trọng, tùy thời chuẩn bị ứng phó với công kích của gia tộc Cơ Tát.

Cách Lỗ Tây nhìn chằm chằm vào An Đức Lệ Na trầm mặc hồi lâu, đột nhiên như một con mãnh thú lao về phía nàng. Cách Lỗ Tây khác hẳn với những tên gia hỏa bị An Đức Lệ Na giết chết ở đầm Thanh Hỏa. Hắn có thực lực Thượng vị thần sơ kì, tu luyện sức mạnh Tử Vong.

Cách Lỗ Tây người đang ở giữa không trung, gương mặt đột nhiên trắng nhợt như tờ giấy, cả thân thể co rụt lại, thoáng cái gãy đi đáng kể, một khúc xương lún quang lóe lên đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. Sau đó Thần chi linh vực Tử Vong mãnh liệt bao trùm khắp nơi, khúc xương đó tạo thành một đạo u quang bắn về phía An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na che chở Hàn Thạc, trong mắt hàn quang xuất hiện, dường như thấy Cách Lỗ Tây không thấy mình đã nương tay. Chỉ thấy thân thể nàng thoáng cái như một tinh thạch, biến thành trong suốt. Đến cả gương mặt búp bê cũng sáng bóng lên, sau đó tất cả mọi người không thể nhìn rõ chuyện gì. Thân thể nàng đột nhiên bộc phát ra một luồng năng lượng dao động mãnh liệt, giống như một vòng xoáy đột nhiên bắn ra khỏi cơ thể nàng, ầm ầm đánh vào Cách Lỗ Tây đột nhiên ra tay.

“Bùng...”

Trong hào quang chói mắt truyền đến một tiếng nổ kinh người.

Cách Lỗ Tây lao tới cực nhanh, nhưng lui lại còn nhanh hơn, thoáng cái trở về vị trí cũ. Trên mặt đầy vẻ kinh dị.

Nhìn lại An Đức Lệ Na, hàn quang trong mắt càng đậm, nhìn chằm chằm vào Cách Lỗ Tây đang thở hổn hển, sau đó trong cơ thể hào quang đẹp mắt lóe lên, cả người lại bắn mạnh về phía Cách Lỗ Tây.

An Đức Lệ Na ra tay quá nhanh, lúc này Hàn Thạc muốn cố tình ngăn cản cũng không có lực. Mắt nhìn cái chết không thể tránh khỏi, hắn đã âm thầm quyết định có nên thừa dịp kẻ A Khắc Lợi sớm rời Âm Ảnh thành đây thị phi này.

Hai cái bóng không biết từ chỗ nào đột nhiên bắn ra, thoáng cái đáp xuống bên cạnh Cách Lỗ Tây.

Tiếng ầm ầm thật lớn từ trong bóng đêm dày đặc truyền đến...

Đợi cho bóng đêm tan đi, trước người Cách Lỗ Tây có thêm hai người. An Đức Lệ mà Hàn Thạc đã quá quen thuộc, nhưng cái làm cho hắn bất ngờ chính là tại sao An Đức Lệ lại xuất hiện lúc này. Người kia là một nam nhân mặc khải giáp hắc sắc, vừa tới đã hô lên:

- Thật là lợi hại. Tiểu cô nương này rốt cuộc là ai?

Vừa nói, nam nhân đó vừa kinh hãi nhìn An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na thở mạnh một hơi, trong nháy mắt lùi lại đến bên cạnh Hàn Thạc, vươn tay nắm lấy hắn, thấp giọng nói:

- Ba người, thương thế ta chưa hoàn toàn khôi phục, không phải đối thủ của chúng!

- Không có việc gì đâu, họ sẽ không làm gì cả đâu!

Hàn Thạc trấn an một câu, rồi khom người làm một lễ nói:

- Chào An Đức Liệt đại nhân, chào Hắc Thiên đại nhân!

Tên nam tử âm nhu này vừa lên tiếng, Hàn Thạc đã đoán ra thân phận của hắn. Lúc trước Hàn Thạc bị Bồ La Tư Đặc vây khốn đã từng nghe thanh âm của Hắc Thiên. Đối với loại người có thực lực cường đại như thế này hắn vẫn rất lưu ý. Do đó Hắc Thiên vừa lên tiếng, Hàn Thạc lập tức bằng vào giọng nói mà đoán ra thân phận của hắn.

Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên đều đang kinh hãi đánh giá An Đức Lệ Na. Đến khi nghe Hàn Thạc xa xa chào hỏi, mới tỉnh táo lại. Gật đầu chào Hàn Thạc. Hắc Thiên cũng cười cười rất thân thiện, gương mặt âm nhu đầy tiểu ý thú vị, khẽ gật đầu chào hắn rồi nói:

- Cảm ơn thuốc của người. Thật sự là rất thần kỳ đó!

- Thuốc chó má đó mà thần kỳ gì. Gia tộc chúng ta đã có hai người bị hại. Hắc Thiên, An Đức Liệt đại nhân, cho dù tiểu tử này được các người chiếu cố, cũng phải cho ta một công đạo! - Cách Lỗ Tây thở hổn hển, xem ra lúc giao thủ với An Đức Lệ Na hắn đã bị thất thế, lúc này hậm hực nói.

- Bồ Lai Ân, rốt cuộc là chuyện gì? - An Đức Liệt có ấn tượng rất tốt với Hàn Thạc. Nhất là vừa phát hiện tiểu cô nương bên cạnh Hàn Thạc lại là một cường giả thần bí khó lường, lập tức đề cao tầm quan trọng của hắn lên một tầng.

- Gia tộc Cơ Tát có hai người phục dụng thuốc của ta, đã xảy ra chút chuyện. Ta chỉ nhìn qua là đã phát hiện trong cơ thể hắn có một loại thuốc khác. Ta dám khẳng định không phải Tuyền Cơ đan của ta. Không đợi ta nói rõ ràng tình huống lại có một thêm một người khác có chuyện. Cách Lỗ Tây hoàn toàn nói là có liên quan tới thuốc của ta, không chịu nghe ta giải thích đã chuẩn bị trước hết đánh gãy tay chân ta... - Hàn Thạc giải thích một chút.

Đợi cho Hàn Thạc nói xong, An Đức Liệt và Hắc Thiên, kể cả Cách Lỗ Tây và Thần Vệ gia tộc Cơ Tát, hoặc vô tình hoặc cố ý đưa ánh mắt nhìn An Đức Lệ Na đang được Hàn Thạc nắm cứng tay lại.

Một lát sau, An Đức Liệt ho nhẹ một tiếng, rồi nói với Cách Lỗ Tây đang vô cùng phẫn nộ:

- Chuyện này có chút bí ẩn, ta nghĩ có thể không liên quan gì tới Bồ Lai Ân. Ở Âm Ảnh thành có nhiều người phục dụng thuốc mà chưa từng có chuyện gì, gia tộc Tái Nhân Đặc và thủ hạ Thần Vệ của Hắc Thiên cũng đều bình yên vô sự. Điểm ấy chúng ta có thể chứng minh. Từ phương diện này, có lẽ thật sự là trên người hai người gia tộc các người có chút vấn đề đó.

- Làm sao có thể như vậy được? - Cách Lỗ Tây hét lớn, nhưng hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên vừa mới ra tay cứu hắn, hơn nữa thực lực của gia tộc Tái Nhân Đặc rất lớn, khi hắn nói những lời này rõ ràng có chút không tự tin lắm. Bây giờ Cách Lỗ Tây thấy Hàn Thạc và An Đức Liệt đưa mắt trao đổi nhau, đột nhiên phát hiện ra mình lầm lẫn một việc. Vốn hắn cho rằng Hàn Thạc và gia tộc Tái Nhân Đặc giao tình cũng đơn giản, với hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên thì tuyệt sẽ không vì một Hạ vị thần nho nhỏ mà không nể mặt hắn. Nhưng nhìn tình huống trước mắt thì thái độ hai người này ủng hộ Hàn Thạc rất rõ ràng, khiến cho Cách Lỗ Tây không thể không tính toán lại.

- Ta thấy nên biết rõ tình huống trước rồi nói sau. - Hắc Thiên đột nhiên mở miệng.

- Bồ Lai Ân. Người nói là thành phần thuốc trên người này không phải là từ Tuyền Cơ đan của người phải không? - An Đức Liệt cũng nhìn thấy chỗ yếu của Cách Lỗ Tây, mỉm cười nhìn Hàn Thạc hỏi.

- Khẳng định không phải. Bây giờ ta dám khẳng định Tuyền Cơ đan mà người này phục dụng đã bị người động tay chân rồi, nếu không thì hắn nói dối, đã cố tình uống một loại thuốc khác! - Hàn Thạc khẳng định.

- Không phải còn có một người nữa mà? Trước hết xem tình hình người đó cái đã? - An Đức Liệt tin Hàn Thạc, thấy hắn khẳng định như vậy, lập tức quay đầu nhìn Cách Lỗ Tây.

- Mang thi thể của hắn tới đây! - Dưới ánh mắt của An Đức Liệt, Cách Lỗ Tây không thể không phân phó.

Chẳng mấy chốc, một thi thể được Thần Vệ đội sáu mang tới. Hàn Thạc đi về phía trước cẩn thận dò xét, rồi nói về khẳng định:

- Trong cơ thể người này cũng có thành phần thuốc khác, thuốc này khẳng định cũng không phải là thành phần của Hồi Nguyên đan!

- Nè, người nói thử xem, nhớ lại đi. Thuốc trong tay người có từng cho ai sờ vào không? - Tướng mạo Hắc Thiên rất âm nhu, đột nhiên nhìn chăm chăm vào tên cả người co quắp, lạnh lùng nhìn hắc dò hỏi.

Cháu của Cách Lỗ Tây dưới ánh mắt lom lom của Hắc Thiên xem ra có chút hoảng loạn, thân thể liên tục run rẩy, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì, nói:

- Cách Lực Cao. Cách Lực Cao dùng Tuyền Cơ đan này đổi lấy Hồi Nguyên đan của ta. Ta nghe thúc thúc nói Tuyền Cơ đan quý hơn Hồi Nguyên đan nhiều, do đó chẳng nghĩ ngợi gì mà đổi ngay!

- Đường như Thần Vệ vừa chết này cũng phục dụng Hồi Nguyên đan, cũng là do cái tên gọi là Cách Lực Cao cấp phải không? - Hàn Thạc cười lạnh, đột nhiên hỏi.

- Cái tên gọi là Cách Lực Cao đâu rồi? - Hắc Thiên đứng dậy, nhìn Cách Lỗ Tây hỏi.

- Hắc vừa mới hét lên một tiếng, bảo chúng ta ngăn họ lại mà. Người đâu?

Cách Lỗ Tây quay đầu sang bên cạnh nghi hoặc nhìn mấy tên Thần Vệ, rồi truyền lệnh:

- Đi tìm hắc đi rồi gọi tới đây. Hắc là không có quan hệ gì với hắc cả. Đã là người của gia tộc Cơ Tát chúng ta, sẽ không xảy ra vấn đề đâu.

Trong khi Cách Lỗ Tây nói những lời này, trong lòng hắc cũng hơi bồn chồn, xem ra dấu hiệu trước mắt tựa hồ đã nói lên điều gì đó.

- Chưa chắc đâu...

Hắc Thiên cười khà khà, liếc liếc mắt nhìn sang An Đức Lệ Na bên cạnh Hàn Thạc:

- Tiểu cô nương này thật là lợi hại há...

Hơn mười phút sau, vài tên Thần Vệ sắc mặt khó coi chạy vội tới, người đi đầu vội nói:

- Đại nhân, Cách Lực Cao biến mất rồi, hắc cũng đem theo toàn bộ tinh tể trong phòng rồi!

Cách Lỗ Tây không phải người ngu dốt, sắc mặt lập tức rất khó coi, phẫn nộ nói:

- Cách Lực Cao làm gì thế. Là người của gia tộc Cơ Tát, làm sao hắc lại làm loạn trong lúc này. Mau tìm hắc về đây cho ta!

- Cách Lỗ Tây. Ta nghĩ gia tộc Cơ Tát của người có vấn đề đó! - An Đức Liệt sắc mặt lạnh lùng, hừ nhẹ một tiếng nói.

- Việc này... việc này...

Sự đã đến nước này, Cách Lỗ Tây sao lại không hiểu tình huống chứ. Trong lòng cả kinh, lập tức làm mặt xấu hổ, quay sang nói với Hàn Thạc đứng bên cạnh:

- Việc này... việc này... Bố Lai Ân... xin lỗi... vô cùng xin lỗi...

- Không sao cả!

Hàn Thạc mỉm cười, dường như không để tâm việc này chút nào, đứng dậy chào An Đức Liệt và Hắc Thiên một lễ, rồi nói dứt khoát:

- Từ hôm nay trở đi, Thiên Cơ được tể không làm ăn với gia tộc Cơ Tát các người nữa!

Nói xong, Hàn Thạc lôi An Đức Lệ Na đi ra ngoài.

- A... - Cách Lỗ Tây thấy quặn cả ruột lên, nhìn Hàn Thạc dứt khoát bỏ đi, hắc biết lần này mình sai lầm rồi, hơn nữa sai lầm rất nghiêm trọng!

719. Chương 719:ba Mật Thất

Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên cười cười có vẻ hả hê, cũng không tiếp tục nói gì với Cách Lỗ Tây nữa, vừa thấy Hàn Thạc rời đi lập tức cũng theo ra ngoài.

Hai người này bây giờ rất tò mò về An Đức Lệ Na bên cạnh Hàn Thạc, không rõ tại sao một tiểu cô nương lại có được thực lực đáng sợ như vậy, càng không rõ tại sao nàng lại an phận đi theo Hàn Thạc, do đó cũng muốn hỏi rõ ràng tình huống.

Bên ngoài gia tộc Cơ Tát, hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên đuổi theo Hàn Thạc.

Thấy phía sau là hai người nọ, Hàn Thạc bước chậm lại, cười nói:

- Vừa rồi phải đa tạ hai vị, bằng không chỉ sợ ta rất khó mà đi ra khỏi gia tộc Cơ Tát đó!
- Đâu có, có một cao thủ cường đại như vậy bên cạnh, nếu cả gia tộc Cơ Tát muốn làm lớn chuyện phỏng chừng cũng chẳng chiếm được nhiều tiện nghi gì!

Hắc Thiên quét mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó tập trung sự chú ý vào An Đức Lệ Na, nghi hoặc hỏi:

- Tiểu cô nương, ngươi sử dụng sức mạnh gì thế? Tại sao ta chưa bao giờ thấy cả?

An Đức Lệ Na trừng mắt nhìn Hắc Thiên, nói lạnh như băng:

- Không liên quan tới ngươi!
- Khục khục... - Hắc Thiên hơi xấu hổ, cố cười vài tiếng.

Vốn An Đức Liệt cũng chuẩn bị mở miệng hỏi, vừa thấy Hắc Thiên ăn quả đắng, thức thời không truy vấn gì, nhưng lại đánh giá An Đức Lệ Na với vẻ rất ngạc nhiên. An Đức Lệ Na rõ ràng chẳng thích gì hai người này, chỉ trầm mặc đi theo phía sau Hàn Thạc, chẳng thêm lý đến hai người này nữa.

- Đây... Bố Lai Ân, hôm nay phát sinh việc này ở gia tộc Cơ Tát xem ra cũng rất đáng ngờ. Tiểu tử của gia tộc Cơ Tát dám ra tay dùng thuốc cố ý hại người, hẳn là nhằm vào Thiên Cơ được tề của ngươi, có thể hẳn bị người xúi giục, ngươi cẩn thận một chút. - An Đức Liệt trầm mặc một chút, rồi nghiêm chỉnh nói.
- Ừm, việc lần này rõ ràng nhằm vào ta, không biết là ai muốn đối phó với ta. - Hàn Thạc khẽ gật đầu, hẳn cũng hiểu tên tiểu tử gọi là Cách Lực Cao đó hẳn không lớn mật như vậy, với lại hẳn cũng chẳng có cừu hận gì với tiểu tử đó, gã không có khả năng vô duyên vô cớ làm như vậy.
- Người gần đây có đắc tội với người nào không? Ta nói là trừ Ngải Phát Lí ra ấy, Ngải Phát Lí gần đây không có mặt ở Âm Ảnh thành, hơn nữa ta cũng âm thầm giám sát nhất cử nhất động đội năm, hẳn là không có liên quan tới hắn đâu! - An Đức Liệt nhíu mày nghĩ ngợi một chút, rồi có vẻ băn khoăn.

Hàn Thạc sững sờ, đứng yên tại chỗ, cẩn thận nghĩ lại. Hắn đột nhiên sực nhớ ra, nói:

- Ta đi tới Thần Trạch được tề, chủ nhân nơi đó là Tư Đế Nhĩ Tư muốn làm ăn với ta, nhưng chúng ta không thỏa thuận được. Ở phòng hội nghị luyện được sư, ta và một người luyện được sư ở Áo Ảnh thành tên là Cổ Lệ gây lộn một phen, chẳng lẽ là Cổ Lệ?
- Cổ Lệ của Áo Ảnh thành?

Hắc Thiên kêu khẽ một tiếng, rồi lắc lắc đầu, giải thích:

- Cổ Lệ này tính tình cổ quái, nhưng có danh khí không nhỏ ở Áo Ảnh thành, nhưng sức ảnh hưởng của họ không lớn như vậy ở Âm Ảnh thành của chúng ta đâu?
- Có người muốn bôi xấu thanh danh Thiên Cơ được tề của ta, nếu Thiên Cơ được tề ta suy sụp, ai có lợi nhất Âm Ảnh thành?

Hàn Thạc cau mày, nhẹ giọng lẩm bẩm một chút. Rồi đột nhiên hắn cau mày, hoài nghi Tư Đế Nhĩ Tư trong Thần Trạch được tề. Hàn Thạc có ấn tượng rất không tốt với người nọ. Sở dĩ không bàn việc với hắn, cũng là vì cảm thấy lòng người này quá âm trầm.

- Nếu thuốc của người xảy ra vấn đề, người thu lợi lớn nhất là những cửa hàng thuốc ở Âm Ảnh thành. Người bản thân có thể không để ý, vì sự xuất hiện của Thiên Cơ được tề, những cửa hàng thuốc lớn làm ăn ở Âm Ảnh thành đều bị ảnh hưởng, trong đó Thần Trạch được tề tổn thất lớn nhất! - An Đức Liệt nghe Hàn Thạc lẩm bẩm, cũng tựa hồ ý nghĩ ra cái gì đó, nói nhỏ.

An Đức Liệt vừa nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc càng thêm nghi hoặc, suy nghĩ chốc lát rồi đột nhiên cười nói:

- Còn phải phiền hai vị đại nhân, ta nghĩ hai vị đại nhân nhất định có thể tìm được nguyên nhân của việc này.

- Tiểu tử ngươi đừng cho chúng ta ăn thuốc mê, nhưng ta sẽ lưu ý mà! - An Đức Liệt mỉm cười nói.

- Được rồi, không có việc gì thì ta đi về trước đây.

Hàn Thạc biết An Đức Liệt nhất định sẽ giúp hắn, trước khi rời đi lại hỏi một câu:

- Đúng rồi, Tật Mai Lệ Thập sao rồi?

- Yên tâm, đã tỉnh lại rồi, đang cố khôi phục cho tốt. - Thấy Hàn Thạc quan tâm tới Tật Mai Lệ Thập như vậy, nụ cười An Đức Liệt càng thêm ôn hòa.

- Vậy ta yên tâm rồi. - Hàn Thạc hướng về phía hai người này vẫy vẫy tay, dẫn An Đức Lệ Na bỏ đi.

Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên không đi theo nữa, đợi cho Hàn Thạc và An Đức Lệ Na biến mất, Hắc Thiên thấp giọng nói:

- Tiểu cô nương này không đơn giản đâu, nếu chính thức giao thủ, đến cả ta cũng không nắm chắc có thể hơn được nó!

An Đức Liệt khẽ gật đầu đồng ý, nói:

- Lần trước ta không phát hiện thực lực chính thức của nó, nếu hai chúng ta không tới kịp, chỉ sợ Cách Lỗ Tây chịu thiệt thòi nhiều rồi!

- Cái làm cho ta tò mò nhất chính là tiểu tử Bồ Lai Ân này, tại sao tiểu cô nương lợi hại như vậy lại có thể vậy đi theo hắn chứ? Hơn nữa xem ra cô ta chỉ nghe hắn nói, thật là một việc rất kỳ quái! - Hắc Thiên cau mày, lòng tràn đầy nghi hoặc.

- Từ từ tính sau đi, chúng ta có nhiều sự tình chưa biết rõ. Cũng may, tiểu tử Bồ Lai Ân này hẳn là có khuynh hướng theo gia tộc chúng ta, nếu tiểu cô nương đó hoàn toàn nghe theo phân phó của hắn, ta nghĩ đối với chúng ta chắc không phải là chuyện xấu. An Đức Liệt suy nghĩ một chút, rồi nói với Hắc Thiên:

- Vẫn chưa tra được hành tung của Ngải Phát Lí hả?

- Tạm thời chưa. - Hắc Thiên lắc lắc đầu.

- Người lưu ý Thần Trạch được tề một chút, ta cảm thấy chuyện này của Bồ Lai Ân có vẻ không tầm thường đâu. - An Đức Liệt nói.

- Biết rồi, thuốc của tiểu tử này rất thần kỳ, ta sẽ bảo người trông chừng Thần Trạch được tề, xem có phải là chúng đang làm trò quỷ không. - Hắc Thiên cười nói, xem ra hắn cũng rất tò mò về Hàn Thạc.

Hàn Thạc vẫn chưa về Thiên Cơ được tề, trong lòng hắn tràn ngập nghi ngờ, lập tức bắt đầu hành động.

Được An Đức Liệt nhắc nhở, Hàn Thạc đột nhiên biết tới việc Thiên Cơ được tề quật khởi ở Âm Ảnh thành đã uy hiếp nghiêm trọng tới những cửa hàng thuốc trong thành, Thần Trạch được tề là nhà thuốc lớn nhất Âm Ảnh thành, tổn thất cũng nghiêm trọng nhất, chúng nhất định sẽ bày trò.

Tư Đế Nhĩ Tư mời mình hợp tác, hẳn là xem như một mưu kế đối phó của Thần Trạch được tề, nhưng lại bị mình cự tuyệt ngay. Mềm không được, dùng thủ đoạn cứng rắn bức cho mình phải bỏ đi. Đây cũng là việc hoàn toàn hợp lý. Mang đầy sự nghi ngờ, Hàn Thạc lập tức nhắm vào Thần Trạch được tề.

Bằng vào trợ giúp của ma đầu bên trong Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc âm thầm điều tra nơi đầy mờ ám này. Chẳng mấy chốc, hắn và An Đức Lệ Na đã đi tới khu vực Thần Trạch được tề, tìm được một nơi bí mật để ẩn tàng thân thể, rồi Hàn Thạc thả mấy con ma đầu bay về phía Thần Trạch được tề.

- Ủa... cái gì thế? - An Đức Lệ Na đột nhiên kêu khẽ, đồng tử lóe ra hào quang lấp lánh, hư ảnh vài con ma đầu hiện ra trong đồng tử nàng.

Ma đầu do Đỉnh Linh luyện chế có thể chuyển hóa hình thái hư thật rất thuần thực, lúc Hàn Thạc thả ra đã cố ý để chúng chuyển hóa thành hư vô, chỉ có thần thức Hàn Thạc với lực cảm ứng siêu cường mới có thể nhìn rõ ràng hành tung những ma đầu này, người bình thường căn bản khó có thể phát hiện ra. Hắn nhất thời sơ ý, quên mất An Đức Lệ Na thực lực thần bí này.

An Đức Lệ Na vừa kêu khẽ một tiếng, vài con ma đầu đã nhanh chóng biến mất khỏi Hàn Thạc. Lúc này ánh mắt An Đức Lệ Na nhìn Hàn Thạc chăm chăm, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Vừa rồi... vừa rồi mấy cái đó từ thân thể người bay ra hả? Ta thấy rõ ràng, người đừng có giấu!

- Ấc...

Dưới con mắt lửa người vàng của An Đức Lệ Na, Hàn Thạc quả cũng hơi đau đầu.

- Rốt cuộc là cái gì thế? Rất kỳ quái, cũng may là hai người chúng ta rất gần nhau, nếu không phỏng chừng đến cả ta cũng không thể phát hiện ra! Quá thú vị, rốt cuộc là cái gì thế? - An Đức Lệ Na cảm thấy rất hứng thú, hai tay lắc lắc cánh tay Hàn Thạc, vẻ mặt hí hửng.

- Cái đó... là một loại sinh mạng kỳ quái. Là một loại sinh mạng ở Kỳ Áo đại lục chúng ta, có thể dùng để tìm hiểu tin tức! - Hàn Thạc giải thích cho An Đức Lệ Na về đau khổ, thăm nghĩ sau này nếu đi với nàng, nhất định phải cẩn thận một chút, tiểu nha đầu này có lực cảm ứng quá linh mãnh!

- Loại sinh mạng này thần kỳ quá, tựa hồ không có thực thể, như là năng lượng linh hồn thuần túy, hơn nữa năng lượng còn không kém nữa chứ! Được rồi, sao chúng ở trong cơ thể người được, người có phải cũng là một loại sinh mạng kỳ quái không? - An Đức Lệ Na xem ra rất hứng thú với chuyện này, quần quít lấy Hàn Thạc hỏi tới tận cùng.

- Không phải, ta chỉ dùng một loại khí hòa tan thu dụng chúng nó, khi nào có chuyện gì có thể xuất ra tìm hiểu tin tức, cũng đơn giản như thế thôi, đừng hỏi nữa, ta còn có chuyện làm! - Hàn Thạc vội vàng trả lời, sau đó nhắm mắt ngậm miệng, làm bộ bận rất nhiều việc, không còn đáp lời An Đức Lệ Na nữa.

Tác dụng của ma đầu vượt xa việc chỉ dùng để tìm hiểu tin tức, mà tập kích, bày trận, công sát, tiềm ẩn đủ loại tác dụng có thể phát huy. Nhất là ma đầu do Đỉnh Linh luyện chế ra, con nào con nấy thực lực cực kỳ cường đại, chính là trợ thủ chủ yếu nhất của Hàn Thạc. Đương nhiên, việc này thì hắn nhất định phải giữ bí mật, vĩnh viễn không nói cho An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na còn chuẩn bị tiếp tục hỏi nữa, nhưng thấy Hàn Thạc mắt nhắm nghiền lại, biết hắn không muốn nhiều lời, nhưng lòng hiếu kỳ của nàng đối với Hàn Thạc cũng càng ngày càng tăng, ánh mắt nhìn về phía hắn đầy vẻ kinh dị.

Thần Trạch được tề chính là cửa hàng thuốc lớn nhất Âm Ảnh thành. Nơi này đương nhiên cũng có kết giới ngăn cách, chỉ là Thần Trạch được tề dù sao cũng chỉ là một cửa hàng thuốc, mặc dù sau lưng có thực lực bất phàm, nhưng trong Âm Ảnh thành cũng không dám làm quá lớn. Kết giới này cũng không phải đặc biệt cường đại cao thâm, những con ma đầu rất dễ dàng đi vào bên trong.

Vài ma đầu vòng quanh mấy tòa nhà trong Thần Trạch được tề một vòng, phát hiện ra nơi này có đầy đủ khí cụ luyện dược, rất nhiều luyện dược sư bận rộn dùng những thùng thuốc đang luyện chế một vài thứ thuốc cổ quái, cũng có một vài luyện dược sư rõ ràng có địa vị khá cao, đang ngồi trong những căn phòng mặt đỏ tía tai tranh luận về cái gì đó.

Lợi dụng thị giác và thính giác của ma đầu, Hàn Thạc phát hiện ra họ chỉ thảo luận một vài vấn đề luyện dược thuật, nhưng không đàm luận gì về tình huống gia tộc Cơ Tát. Một con ma đầu phát hiện ra Cổ Lệ, vì nguyên nhân hội nghị luyện dược sư nên Cổ Lệ tạm thời vẫn còn ở lại trong Thần Trạch được tề.

Hàn Thạc xem Cổ Lệ là một đối tượng hoài nghi. Con ma đầu quan sát cẩn thận nhất cử nhất động của Cổ Lệ, chỉ thấy Cổ Lệ vẽ mặt phiến muộn, trong tay lật tới lật lui luyện được điển tịch dày cộp, trong miệng lẩm bẩm gì đó, con ma đầu đến gần nghe được một chút, làm hấn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Hóa ra mục lật tới lật lui quyển sách dày cộp chỉ là muốn tìm kiếm mấy thứ tên của được tài mà lần trước Hàn Thạc từng thuận miệng nói trên đại hội luyện được sư. Mấy thứ được tài này căn bản không phải là tài liệu mà vũ trụ này có thể biết được. Cho dù họ biết về loại được tài này thì cách gọi cũng khác nhau, Hàn Thạc vốn chỉ muốn chọc tức Cổ Lệ nên thuận miệng nói ra, không ngờ mục lại chấp nhất như vậy.

Quan sát thấy những bộ sách luyện được vút lung tung chung quanh, còn cả hình dáng Cổ Lệ tóc tai rối bù, Hàn Thạc biết ngay mục phỏng chừng đã tìm kiếm rất lâu trong những bộ sách luyện được này.

“A...”

Cổ Lệ kéo mái tóc mình một cách điên cuồng, gầm lên the thé như phát điên:

- Tiểu tử này nhất định là nói lung tung. Không có khả năng, nếu thật sự có thuốc này, ta không có khả năng không biết! Hấn nhất định là lừa ta! Nhất định là lừa đảo...

Sau một trận ầm ĩ, Hàn Thạc còn tưởng rằng Cổ Lệ sẽ bỏ qua cách làm vô vị này, không ngờ tới mục kêu gào một trận, lại rút ra một quyển sách luyện được dày cộp khác, tiếp tục vùi đầu xem sách, vừa cúi đầu tìm kiếm, vừa thấp giọng chữ bới.

Vốn Hàn Thạc rất có ác cảm với Cổ Lệ, bây giờ thấy mục lại có tinh thần kiên trì không nản này làm hấn cũng có chút kính nể. Nhân phẩm Cổ Lệ đích xác có chuyện, nhưng về phương diện luyện được thuật lại là một người vô cùng cứng đầu. Hấn không thể không bội phục, cũng khó trách mục trở thành luyện được sư đứng đầu Áo Ảnh thành. Bằng vào tinh thần bất khuất này của mục, Hàn Thạc tin là mục nhất định có chân thật học.

Cũng vì nguyên nhân này làm cho Hàn Thạc lập tức không còn hoài nghi Cổ Lệ nữa. Loại người như mục chỉ biết điên cuồng vì luyện được, hấn là không có nhiều tâm tư đối phó với mình. Hơn nữa trông hình dáng Cổ Lệ, hấn phỏng chừng mục đã rất lâu rồi không hề rời nơi này, không có khả năng có thời gian thi triển âm mưu quỷ kế gì.

Sau khi bỏ qua Cổ Lệ, Hàn Thạc đặt trọng điểm vào Tư Đế Nhĩ Tư, song ma đầu trong Thần Trạch được tề tìm tòi mãi mà không tìm thấy cái bóng của Tư Đế Nhĩ Tư, do đó hấn cảm thấy hơi kỳ quái.

Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc phân tán ma đầu ra. Lần này không còn bay khắp các khối nhà nữa, mà chuyên tìm một vài nơi có thể xuất hiện kết giới.

Ba mật thất có kết giới mạnh nhất được đám ma đầu phát hiện ra. Hai gian mật thất trong đó có lực phòng ngự kết giới hơi yếu một chút. Hàn Thạc do dự một chút, vô cùng cẩn thận khống chế hai ma đầu cường đại nhất xông vào hai kết giới đó.

Rất thuận lợi, không có động vào cảnh báo kết giới gây ra phản kích, hai ma đầu vừa vào hai gian mật thất đó, Hàn Thạc lập tức bị cảnh tượng vừa thấy làm giật bắn cả người.

Trong đó một gian kết giới có rất nhiều khí quan đóng băng, những khí quan này đại đa số đều là trên người nhân loại, mỗi một khí quan đều được bảo trì hoàn hảo. Trong một kết giới khác, giam giữ rất nhiều Cơ Thần thực lực thấp kém, còn có vài Hạ vị thần, vài được tề sư thần sắc âm lãnh đang cho vài người phục dụng những loại thuốc tỏa ra khói xanh xanh mờ mờ, một Cơ Thần trong đó thân thể tựa hồ không chịu nổi, chẳng mấy chốc đã biến thành một vũng máu màu xanh.

Trong lòng Hàn Thạc cả kinh, bị tình huống trong mật thất số hai gây chấn động. Cách làm trong mật thất số hai toàn là thứ bị cấm đoán, nhất là lợi dụng những vị Thần làm chuột thí nghiệm thuốc, rõ ràng là dùng độc được. Những việc này đều bị Thần Vực nghiêm cấm, Hàn Thạc không ngờ Thần Trạch được tề dám bất chấp những cấm kỵ lớn của Thần Vực, làm ra những việc như thế này ở Áo Ảnh thành.

Trong hai mật thất có kết giới yếu đã có cảnh tượng làm Hàn Thạc khiếp sợ như vậy. Điều này làm Hàn Thạc càng tò mò hơn về mật thất có kết giới dày đặc nhất. Hơn nữa, Hàn Thạc cũng bắt đầu sinh ra nghi

ngờ rất lớn đối với Thần Trạch được tề này. Nhớ tới tình huống lạ thường phát sinh ở gia tộc Cơ Tất, Hàn Thạc rất hoài nghi hai người đó chính vì độc được mà một người chết một người thực lực suy thoái!

- Như thế nào? - Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm An Đức Lệ Na.

Hàn Thạc phục hồi tinh thần lại, nhìn An Đức Lệ Na bên cạnh, hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói:

- Không, không có gì...

- Sắc mặt ngươi khá khó coi, có phải là phát hiện ra tình huống gì không? - An Đức Lệ Na hỏi về quan tâm.

- Đợi một lát ta nói với ngươi, trước hết đừng nói gì với ta cả! - Hàn Thạc không nhiều lời, lại nhắm mắt lại.

Mặc kệ Thần Trạch được tề làm việc gì cấm đoán, Hàn Thạc cũng chẳng thêm quan tâm. Nhưng từ tình hình này, lại thêm những sự tình phát sinh ở gia tộc Cơ Tất, Thần Trạch được tề bị hiềm nghi lớn nhất, do đó hẳn nhất định phải làm rõ tình huống.

Một ma đầu cường đại nhất đi tới mật thất có lực phòng ngự lợi hại nhất. Vách tường mật thất dùng tài liệu đặc thù chế thành, trên đó có vài loại kết giới mà Hàn Thạc chẳng hiểu gì cả. Hẳn không nắm chắc con ma đầu này có thể đột phá kết giới xem xét cảnh tượng bên trong, do đó hẳn cũng hơi do dự.

“Chắc là sẽ bị phát hiện đó, nhưng có thể thử xem, vạn nhất không được lập tức thoái lui, tin rằng chúng không phát hiện được hành tung của ta” - Hàn Thạc thầm nghĩ.

Tập trung sự chú ý, sau đó Hàn Thạc hạ lệnh cho con ma đầu tiến vào. Con ma đầu đó vô cùng cẩn thận nép sát vào vách tường, từng chút một đột phá về phía kết giới bên trong.

Vừa tiến vào hai phần ba vách tường, một luồng sức mạnh đột nhiên đuổi theo ma đầu. Trong lòng Hàn Thạc cả kinh, lập tức hiểu được ma đầu đã bị kết giới cảm ứng được rồi, nhưng hẳn chẳng những không hạ lệnh lui lại, ngược lại lệnh cho ma đầu không cố kỵ hành tung, dùng tốc độ nhanh nhất đột phá kết giới.

“Chát chát chát...”

Vách tường gian mật thất liên tiếp truyền đến những tiếng vang trong trẻo, con ma đầu đã thành công đột phá kết giới, đi vào trong gian mật thất.

- Bố Lai Ân nhất định phải... kẻ nào! - Một lão giả tóc bạc phơ khuôn mặt như ngọc, đang phân phó cho Tư Đế Nhĩ Tư đang quỳ phục dưới đất. Lời còn chưa dứt, lão lập tức phát hiện ra dị thường ở kết giới, lập tức quát lên như sấm.

Ma đầu không nghe những lời dư thừa đó, nhưng chỉ dựa vào mấy câu nói đó mà Hàn Thạc có thể khẳng định việc ở gia tộc Cơ Tất nhất định có liên quan tới hai người trong mật thất. Hẳn không rảnh mà tìm hiểu xem tin tức trong mật thất nữa, vì lão giả đó tựa hồ đã cảm ứng được vị trí của ma đầu. Hàn Thạc lập tức hạ lệnh ma đầu thoái lui.

Vừa chui vào mật thất, ma đầu lập tức thu được lệnh, không hề dừng lại, dùng tốc độ nhanh hơn lùi về. Dù sao hành tung đã bại lộ, cũng không sợ làm lớn thêm.

Lại những tiếng chát chát liên tục, con ma đầu chẳng mấy chốc đã đột phá kết giới quay trở về. Còn lúc này, lão giả trong mật thất vừa mới đứng dậy, lập tức muốn chạy đi truy tìm ma đầu.

- Chúng ta đi! - Hàn Thạc ở bên ngoài lời An Đức Lệ Na, thừa dịp bên trong Thần Trạch được tề đang loạn, rời đi rất nhanh.

Ma đầu từ kết giới bay ra, lập tức bay lên trên trời. Lão giả đó tựa hồ cũng hơi cố kỵ, ngẩng đầu nhìn lên trời, không truy theo nữa, sắc mặt rất khó coi.

720. Chương 720: ứng Biến

- Chủ nhân, tình huống nơi này có phải là bị người ta phát hiện rồi không? - Trở lại mật thất, Tư Đế Nhĩ Tư lập tức hỏi ngay.

- Không rõ, nhưng vừa mới có cái gì đó xuyên phá kết giới, về phần tình huống trong hai mật thất khác thì không biết có phải cũng bị phát hiện không. - Lão giả âm trầm, nói về không xác định.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Tư Đế Nhĩ Tư có chút hoảng loạn, vội la lên:

- Nếu bị gia tộc Tái Nhân Đặc biết chúng ta làm việc này ngay sau lưng chúng, nhất định khó thoát khỏi sự truy sát của gia tộc đó!

- Hoảng cái gì!

Lão giả quát lớn một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, suy nghĩ một chút, rồi phân phó:

- Lập tức dời hết những gì ở nơi này ra ngoài, ta cũng tạm thời tránh xa! Yên tâm đi, cho dù động tĩnh vừa rồi là do gia tộc Tái Nhân Đặc làm ra, nếu không tìm thấy chứng cứ, tin rằng chúng cũng sẽ không làm loạn. Nhưng theo ta phỏng chừng, người tới đây nhất định không phải là gia tộc Tái Nhân Đặc, bằng không chúng không có khả năng thối lui. Dựa theo tác phong của gia tộc chúng ở Âm Ảnh thành, nếu thật là bọn chúng, thừa dịp còn vật chứng, hẳn là bây giờ chúng đã tiến công rồi.

- Chủ nhân nói đúng lắm, ta sẽ đi chuẩn bị. - Tư Đế Nhĩ Tư được lão giả trấn an, thở phào một hơi.

- Đi đi, dùng tốc độ nhanh nhất dời hết mấy gian mật thất ra ngoài, dùng kinh động đến mấy được tề sư tham gia trao đổi ở đây. - Lão giả khẽ gật đầu.

Tư Đế Nhĩ Tư biết tình huống khẩn cấp, lập tức rời gian mật thất này, vội vàng đi xử lý tình huống mấy gian mật thất kia.

Cổ Lệ đến từ Âm Ảnh thành, lúc này nắm chặt tóc về mặt phiến não, lại lấy một quyển sách luyện dược dày cộp lên, lớn tiếng chửi:

- Tiểu tử này nhất định là nói linh tinh, căn bản không có tên những loại thuốc đó, nhất định là nói mò, lừa đảo, hỗn đản, ta phải đi tìm hắc đế hỏi cho rõ ràng!

Cổ Lệ lầu bầu ra khỏi gian phòng khách quý, căn bản không quản đến lúc này đã là đêm khuya.

- Ủa...

Cổ Lệ kêu khẽ, mục đột nhiên phát hiện ra trong đêm khuya, vài nơi cấm địa ở Thần Trạch được tề có những cái bóng mờ mờ ảo ảo xuyên qua xuyên lại rất nhanh. Lúc đầu Cổ Lệ cho là địch nhân của Thần Trạch được tề đã đến, trong lòng vô cùng hoảng hốt. Mục chỉ là một luyện dược sư, thực lực có hạn, còn rất sợ chết nữa.

Quan sát một chút, mục phát hiện ra những cái bóng này tựa hồ đang thu dọn những cái gì đó trong mấy gian phòng này, xem chừng vừa bận rộn vừa có vẻ rất lo lắng.

Ngay từ đầu Cổ Lệ thật ra cũng không quá để ý lắm. Thầm nghĩ có thể là Thần Trạch được tề mua được tài gì đó, đang chuẩn bị bỏ đi tới Thiên Cơ được tề tìm Hàn Thạc hỏi han, đột nhiên nghe “choang”, giống như thùng chứa thủy tinh bị vỡ nát.

- Ngủ thế, không nhẹ một chút được à, nếu như bị người ta phát hiện, các ngươi đừng mơ có một người nào còn sống! - Thanh âm cổ tình ép nhỏ xuống, từ khu vực đó truyền đến.

Cổ Lệ trong lòng cả kinh. Âm thầm lưu tâm, mục vô cùng cẩn thận đi về phía khu vực kia, lập tức ngửi thấy một luồng khí chua chua. Cổ Lệ nhướng mày, ngửi thật sâu, rồi sắc mặt biến đổi thành kinh sợ, vội vàng vàng móc ra một bình thuốc nuốt vào, một chút sau mới bình thường lại.

“Là độc dược!” - Cổ Lệ lập tức phán đoán chất lỏng tràn ra từ bên trong thùng thủy tinh bị vỡ đó là thứ gì. Là một lão gia hỏa chìm đắm vào luyện dược thuật nhiều năm, mặc dù mục không nghiên cứu về độc dược, nhưng đối với mùi vị một vài loại thuốc đặc thù thì rất mẫn cảm.

Sau một khắc, lòng hiếu kỳ của Cổ Lệ càng cao hơn. Nhưng lần này mục không dám lại gần, mà lấy ra mấy thứ thuốc mục bỏ nhiều công ra luyện chế, rất cẩn thận bôi vào người mình. Sau khi mục dấu hết mùi trên người, đến cả năng lượng dao động trong cơ thể cũng dần dần đình chỉ.

Làm như vậy, Cổ Lệ đã tự tin hơn nhiều, lúc này mới dám tiếp tục đến gần trộm nhìn xem.

Đêm khuya, thị giác mọi người đều bị ảnh hưởng, những người này bận xử lý những thứ gì đó, cũng không ai lưu ý đến tình huống chung quanh. Thêm nữa Cổ Lệ lại dùng thuốc đặc thù ẩn dấu khí tức trên người, do đó không ai phát giác ra trong bóng đêm cách đó không xa có một người đang ẩn thân như vậy.

Đến khi Cổ Lệ nhìn rõ ràng những người này đang vận chuyển vật gì, lúc này mục vô cùng kinh hãi thiếu chút nữa kêu lên, vội bịt chặt miệng mình. Cổ Lệ cũng không dám nhìn thêm nữa, từng chút một lui về.

Mua bán khí quan và luyện chế độc dược toàn là những thứ mà các đại Thần Vực nghiêm cấm, cũng bị mọi người lên án như Liệp Thần giả. Cổ Lệ thấy rõ họ đang vận chuyển cái gì, lập tức hiểu được Thần Trạch được tề làm cái gì, bình thường dám dây dưa vào hai phương diện này, thường thường phải có thực lực bất phàm, một khi bị người ta phát hiện tuyệt sẽ không lưu cho người nào sống sót. Cổ Lệ hiểu rõ điểm này, vừa phát hiện ra dị thường lập tức có quyết định rất sáng suốt là thối lui ngay.

“Địa phương này không thể ở lại, không ngờ Thần Trạch được tề là một nhà thuốc lớn nhất Thần Vực Hắc Ám, lại dám can đảm làm một việc mà người thần đều phẫn nộ như vậy, ta phải nhân cơ hội này báo ra ngoài.” - Cổ Lệ âm thầm quyết định, rồi người từ từ đi ra ngoài Thần Trạch được tề.

- Đã trễ thế này sao còn có người đi ra ngoài? - Thần Vệ trước cửa Thần Trạch được tề cũng đều nhận ra Cổ Lệ tinh tinh cổ quái này, thấy mục đêm khuya còn rời đi, hỏi về kỳ quái.

- Ta... ta có chút việc! - Nếu không nhìn thấy cảnh vừa rồi, Cổ Lệ chỉ sợ sẽ không khẩn trương như vậy, thậm chí còn có thể vẫn giữ thái độ cao ngạo, trực tiếp không đáp lời Thần Vệ ngẩng cao đầu rời đi. Song bây giờ vì lo sợ, thái độ Cổ Lệ khác nhiều so với bình thường, lại làm cho mấy tên Thần Vệ cảm thấy hơi kỳ quái.

- À, Cổ Lệ tiền bối cẩn thận một chút nhé, mặc dù Ám Ảnh thành luôn luôn an bình, nhưng lúc này cũng không nói chính xác sẽ có việc gì xuất hiện! - Tên Thần Vệ căn bản không biết Cổ Lệ đã thấy cái gì, cũng không suy nghĩ nhiều, còn thiện ý nhắc nhở một câu, thăm nghĩ vào ban đêm, tính tình Cổ Lệ quả là khác hẳn.

- Biết... biết rồi... ta sẽ cẩn thận... - Cổ Lệ vẫn hơi khiếp đảm, nói lắp bắp, nhất là khi tên Thần Vệ nói là đêm khuya ở Ám Ảnh thành có thể sẽ có vài thứ gì xuất hiện, càng làm cho mục đại loạn.

Trả lời ấp a ấp úng, Cổ Lệ vội vàng không dám nói gì thêm với đám Thần Vệ, khẩn cấp đi ra ngoài.

Thần Trạch được tề cũng không ước thúc gì với mục luyện dược sư tính tình cổ quái này, mấy tên Thần Vệ cũng không hề ngăn trở, nhìn Cổ Lệ rời đi rồi cười hì hì ha ha bàn tán ầm lên, còn lấy làm kỳ quái tại sao mục hôm nay nói chuyện dễ tính như vậy, bình thường chẳng bao giờ đáp lấy một câu?

Cổ Lệ trong lòng hồi hộp, vừa từ Thần Trạch được tề ra ngoài, lập tức chạy hùng hục, càng làm cho mấy tên Thần Vệ cảm thấy ừ ừ cạc cạc.

Mục vừa rời đi không bao lâu, từ trong cửa hàng thuốc đi ra một tên Thần Vệ sắc mặt âm trầm, ra trước cửa thấp giọng hỏi:

- Vừa rồi có phải là có người đi ra...?

- Đúng vậy, chính là Cổ Lệ lần trước gây huyên náo ở đại sảnh với Bồ Lai Ân của Thiên Cơ được tề, lão bà này tính tình rất quái, nhưng hôm nay thần sắc vội vàng, dường như gặp quý vậy, có vẻ rất hoảng loạn! - Vài Thần Vệ giữ cửa thuận miệng đáp.

Người nọ vốn cũng chỉ hỏi cho có, nhưng nghe mấy người vừa nói như vậy, tựa hồ nghĩ ra cái gì, biến sắc kinh sợ, vội hỏi:

- Đi đâu rồi?

- Hình như là đi về phía gia tộc Tái Nhân Đặc, sao thế? - Một người hỏi về kỳ quái.

- Không... Không có gì! - Thần Vệ vừa hỏi là người biết tính toán, không nhiều lời nữa, nhanh chóng chạy ra ngoài, truy theo hướng Cổ Lệ vừa đi, thăm nghĩ lão bà này nhất định nhìn thấy cái gì rồi, bây giờ khẳng định là muốn đi mật cáo cho gia tộc Tái Nhân Đặc.

Phán đoán của hắn rất đúng, Cổ Lệ đích thật là dự tính như vậy. Mặc dù tính tình mù cổ quái gây thù chuốc oán với nhiều người, nhưng coi như là một luyện được sư truyền thống. Loại lợi dụng người sống nghiên cứu độc được như thế này thì mù rất căm ghét, căn bản không suy nghĩ nhiều, lập tức dựa vào ký ức chạy về phía gia tộc Tái Nhân Đặc.

Nhưng Cổ Lệ dù sao cũng chỉ là một luyện được sư. Về mặt tu luyện trước giờ chưa từng chính thức bỏ nhiều công phu, lúc này mới chạy được không bao lâu, đã nghe phía sau truyền đến âm thanh trầm thấp:

- Đứng lại, hôm nay không cho phép ai rời khỏi Thần Trạch được tề cả!

“Chết rồi, nhất định bị hắn phát hiện rồi!”

Cổ Lệ kinh hãi thất sắc, chẳng những không dừng lại, mà càng lúc càng chạy trốn chết. Trong lúc bối rối thấy đường là rẽ, thâm nghĩ:

“Chúng nhất định là tới đây giết người diệt khẩu rồi. Nhất định như vậy!”

Tên Thần Vệ truy kích vừa thấy Cổ Lệ chẳng những không ngừng mà tốc độ ngược lại nhanh hơn, lập tức khẳng định mù nhất định đã biết rồi.

Vì trong lòng hắn nổi lên sát khí, rốt cuộc không cho phép chạy thoát, mắt thấy Cổ Lệ chạy đông rẽ tây, hắn sợ mù sẽ bị đám Thần Vệ tuần đêm bắt được. Chỉ thấy hắn phi thân bay lên một tòa nhà cao lớn, rút ra một cái cung quái dị ngấm vào mù, suy nghĩ một chút, rồi người này bôi một chút độc được vào mũi tên, chuẩn bị bắn trúng Cổ Lệ sau đó lập tức hủy thi diệt tích.

“Vèo!”

Một đạo hàn mang rạch ngang bầu trời đêm khuya, được tề sư Cổ Lệ cũng không phải là Thần sở trường tác chiến, nghe sau lưng có tiếng rít kinh người, chợt lạnh mình chỉ cảm đầu lo mà chạy hùng hục.

“Phập!”

Mũi tên đâm trúng vai trái Cổ Lệ, làm mù bắn người về phía trước, đến khi mù rơi xuống đất thì đầu văng mắt hoa, hơn nữa lập tức cảm giác bả vai tê đi. Cổ Lệ biến sắc, thâm nghĩ xong đời rồi. Trên mũi tên có bôi độc được, chỉ dính một chút là hắn phải chết.

Tên Thần Vệ Thần Trạch được tề bắn ra một tiễn, thâm thở phào, nghĩ may mà mình bôi một chút độc được, bằng không loại thương thế này căn bản không đủ trí mạng. Hắn không dám dừng lại, lập tức hạ xuống, đuổi về phía Cổ Lệ, chuẩn bị nhân cơ hội này hủy thi diệt tích mù, để tránh bí mật của Thần Trạch được tề bị tiết lộ ra ngoài.

Trong lúc này, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na cùng nhau đi về phía gia tộc Tái Nhân Đặc. Đột nhiên nghe phía sau có tiếng mũi tên xé gió, Hàn Thạc sững sờ, còn cho là bọn chúng đã đuổi tới, mấy con ma đầu xung quanh chẳng mấy chốc đã được điều tập, nhìn rõ ràng tình huống Cổ Lệ.

- Độc được... có độc... - Cổ Lệ mơ mơ màng màng, thanh âm suy yếu lắm lắm, thân thể đã tê dại không thể nhúc nhích nữa.

Hàn Thạc cả kinh, dựa vào con ma đầu hắn thấy một Thần Vệ của Thần Trạch được tề đang nhanh chóng đuổi theo Cổ Lệ, xem chừng rõ ràng hắn chuẩn bị nhổ cỏ tận gốc Cổ Lệ.

Căn cứ vào lời Cổ Lệ, cộng thêm sát ý quyết liệt của tên Thần Vệ kia, Hàn Thạc nghĩ một chút, lập tức hiểu ra mù nhất định cũng biết cái gì rồi, bằng không sẽ không nói ra mấy câu như vậy. Người của Thần Trạch được tề cũng không dám can rờ như vậy.

Vừa rồi Hàn Thạc còn lo làm sao mới có thể nói rõ được mọi việc với đám An Đức Liệt về Thần Trạch được tề. Dù sao mấy gian mật thất bí mật của Thần Trạch được tề đều phải có những con ma đầu mới có thể biết rõ được tình huống, một khi bọn An Đức Liệt hỏi hắn thì thật là khó nói. Bây giờ vừa thấy có Cổ Lệ, Hàn Thạc thâm nghĩ để mù mở miệng nói thì dễ tin hơn nhiều.

Mặc dù Hàn Thạc rất khó chịu về Cổ Lệ, nhưng lúc này mù có thể lợi dụng được, nhất định phải cứu mù. Hàn Thạc lập tức quyết định ra tay cứu Cổ Lệ, lúc này, người của Thần Trạch được tề đã đi tới bên cạnh Cổ Lệ, một bình thuốc lóe ra khỏi xanh từ trong tay hắn, chuẩn bị đổ vào người mù.

Thông qua ma đầu quan sát, Hàn Thạc biết bình thuốc khói xanh đó có thể hóa một Thần thể của Thần thành nước, là một loại độc được cực kỳ bá đạo. Chỉ cần nhỏ vào người Cổ Lệ một giọt, cho dù là Hàn Thạc có bản lĩnh bằng trời chỉ sợ cũng không cứu sống được mụ.

Mặc dù Hàn Thạc cách khu vực này một khoảng cách, nhưng hắn không phải không có biện pháp, vì hắn có ma đầu!

- Lão bất tử, tính xấu của ngươi không ít, lần trước cũng chửi mắng ta! Hừ, lại còn muốn đến gia tộc Tái Nhân Đặc cáo mật, ta xem đến khi ngươi thành một vũng nước, ngươi lấy cái gì mà mật báo! - Tên kia dường như cũng từng bị Cổ Lệ đối đãi khắc nghiệt, nên hắn hậm hực lắm lắm, rồi nghiêng bình thuốc.

Đột nhiên một ảo ảnh xuất hiện một cách quỷ dị, như con quái vật từ hư không đang xoay tròn, thoáng cái đánh bay bình thuốc lục sắc. “Choang”, bình thuốc rơi xuống đất, người nọ bị con ma đầu đột ngột xuất hiện làm giật bắn cả người, vội vội vàng vàng lui về phía sau.

Không đợi hắn kịp lấy ra vũ khí, con ma đầu đã vòng quanh hắn giương nanh múa vuốt tấn công quyết liệt, nếu lúc này Đường Na ở đây, nhìn thấy những sinh mạng kì dị ở Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận, nói không chừng sẽ hoài nghi Hàn Thạc. Người nọ không biết gì về sự tồn tại của ma đầu, mấy thứ công kích vật lí đối với ma đầu không có tác dụng gì, thoáng cái đã luống cuống tay chân.

- Hừ, cái gì thế? Ngươi rút cuộc là cái gì? - Người nọ vừa ngăn cản, vừa kinh hô.

Ma đầu bên trong Đỉnh Linh tiến hóa ra, đại bộ phận đều là do Hạ vị thần biến thành, con nào con nấy thực lực không thể coi thường. Người này hoàn toàn không rõ phương thức công kích của ma đầu, chỉ biết lui về phía sau từng bước một. Còn lúc này, Hàn Thạc đang nhanh chóng chạy về phía này.

Tên Thần vệ của Thần Trạch được tề bị ma đầu làm cho luống cuống tay chân, mắt thấy không thể nhân cơ hội hủy thi diệt tích, thêm nữa cổ kỵ chung quanh có vài Thần Vệ tuần tra xuất hiện, không dám dừng lại ở chỗ này nữa, không đợi Hàn Thạc đi tới đã vội vội vàng vàng thoái lui. Gã thầm nghĩ Cổ Lệ đã trúng độc, với độc được của Thần Trạch được tề luyện chế ra, hẳn là không ai có thể cứu được mụ, chỉ cần mụ chết thì chẳng còn chuyện gì nữa?

Nghĩ như vậy, người nọ đã biến mất rất nhanh. Ma đầu mặc dù có thể cuốn chặt hắn, nhưng muốn giết chết hắn thì không dễ dàng, chỉ có thể tùy ý để hắn rời đi.

Sau khi hắn rời đi vài phút, Hàn Thạc chạy tới bên Cổ Lệ, An Đức Lệ Na tự nhiên cũng theo tới.

Cổ Lệ ngã xuống đất, sắc mặt xanh lè, thành phần độc được đã xâm nhập vào các tế bào trong thân thể mụ. Hàn Thạc điều Ma Nguyên lực nhập vào cơ thể Cổ Lệ dò xét một chút, hơi đổi sắc, rồi lập tức khẳng định việc xảy ra ở gia tộc Cơ Tát quả nhiên là do Thần Trạch được tề giở trò quỷ. Bởi vì thành phần độc được trong cơ thể Cổ Lệ giống y như tên Thần Vệ chết vì uống phải Hối Nguyên đan của gia tộc Cơ Tát, việc này làm rõ thêm về nghi ngờ của hắn.

Lấy ra một viên Giải Độc đan, Hàn Thạc nhét ngay vào trong miệng Cổ Lệ, vươn tay ôm lấy mụ chạy về phía gia tộc Tái Nhân Đặc.

Tên Thần Vệ của gia tộc Cơ Tát sau khi đã chết mới được đưa ra, nên Hàn Thạc không thể cứu được. Nhưng Cổ Lệ được kịp thời phát hiện, một viên Giải Độc đan cũng đủ làm cho mụ khôi phục lại như ban đầu. Tình huống của Thần Trạch được tề đã bại lộ, Hàn Thạc tin lúc này chúng nhất định đang nghĩ biện pháp khắc phục. Lúc này An Đức Liệt biết tình hình càng nhanh thì càng có thể khống chế tình huống nhanh chóng.

Làm như vậy Hàn Thạc cũng không phải muốn trợ giúp cho gia tộc Tái Nhân Đặc, mà là lo cho mình. Xem tình huống trước mắt, chỉ cần Thần Trạch được tề không bị xóa bỏ khỏi Âm Ảnh thành, Thiên Cơ được tề của hắn tương lai sẽ là đối thủ lớn nhất của nó. Những tên Thần Trạch được tề ra tay lần này tuyệt sẽ không buông tha cho Hàn Thạc.

Thần Trạch được tề đã ra tay trước, hơn nữa đã uy hiếp tới ích lợi của mình, hắn tự nhiên sẽ nghĩ mọi biện pháp, trước hết phá hủy Thần Trạch được tề, tránh việc để lại mối họa tâm phúc.

Một viên giải độc đan đã làm cho Cổ Lệ đã gần tắt thở dần dần ổn định lại, rồi dùng Ma Nguyên lực âm thầm dò xét một chút, Hàn Thạc phát hiện ra độc được trong cơ thể mụ dần dần bị bài tiết ra ngoài thông

qua những lỗ chân lông, do đó Hàn Thạc đã yên tâm hơn rồi.

- Tại sao người phải cứu mạng?

An Đức Lệ Na cảm thấy cổ quái, cau mày hỏi Hàn Thạc về trách cứ:

- Mạng này vẫn ác ngôn ác ngữ đối với người, theo những gì ta hiểu về người, người không nhân cơ hội mà giết chết mạng đã là chuyện tốt rồi, sao còn có thể nguyện ý cứu mạng được chứ?

- Mạng sống có lợi cho ta, bằng không chúng ta phải tốn nhiều rất nhiều miệng lưỡi giải thích tình huống của Thần Trạch được tề cho An Đức Liệt, hơn nữa An Đức Liệt còn có thể hoài nghi chúng ta tại sao có thể phát hiện tình hình nơi đó. Có mạng, tất cả vấn đề này đều được giải quyết, nếu không có giá trị lợi dụng, ta cũng chẳng thèm quan đến mạng! - Hàn Thạc giải thích.

- Người quả nhiên là một người xấu! - An Đức Lệ Na cười khanh khách, chỉ vào Hàn Thạc nói.

- Người tốt dễ chết sớm, người xấu có thể gây tai họa ngàn năm! - Hàn Thạc mang theo Cổ Lệ, tùy tiện nói một câu, dẫn An Đức Lệ Na đi thẳng về phía gia tộc Tái Nhân Đặc.

- Kẻ nào? - Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc vừa thấy đêm hôm khuya khoắt mà Hàn Thạc dẫn theo một người nhanh chóng tiếp cận, lập tức hét lên như lâm đại địch.

- Ta là Bồ Lai Ân của Thiên Cơ được tề, ta tìm An Đức Liệt đại nhân có việc gấp! - Hàn Thạc nói vội.

Mấy tên Thần Vệ biết Hàn Thạc, cũng rất kính nể thanh niên từng hai lần cứu Táp Mai Lệ Thập, vừa nghe hẳn nói có việc gấp, một người trong đó lập tức nói:

- Theo ta, ta đưa người đi gặp An Đức Liệt đại nhân!

Đêm hôm khuya khoắt, còn ôm một người ngất xỉu tới, việc khẳng định không tầm thường, tên Thần Vệ đó không dám chậm trễ.

- Độc được... luyện chế độc được...

Sau khi uống một viên giải độc đan, Cổ Lệ đã thoát khỏi hôn mê, trên đường tới gặp An Đức Liệt, lẩm bẩm nói không rõ ràng.

“Tình lại đúng lúc lăm” - Hàn Thạc cúi đầu liếc mắt nhìn Cổ Lệ không ngớt lăm nhảm về độc được, thậm chí nghĩ xem ra cũng không nên lãng phí thời gian nữa, tốt lắm!

721. Chương 721:đánh Cược

- Chuyện gì? - Trong đại sảnh rộng mở, An Đức Liệt nhìn Hàn Thạc đến trong đêm khuya, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tiện tay ném Cổ Lệ lăn trên mặt đất, lúc này mạng đã từ từ tỉnh táo lại, nhưng xem ra mạng còn chưa biết rõ tình huống, cau mày rên rỉ.

- Vừa rồi ta đi Thần Trạch được tề vốn muốn hỏi sự thể thế nào, không ngờ trên đường gặp được mạng bị người của Thần Trạch được tề đuổi giết. Ta nghe mạng không ngừng nói về sự tình ở Thần Trạch được tề, nói cái gì nơi đó giữ người sống thí nghiệm độc được, còn có khí quan gì gì đó, còn từ độc được trên người mạng ta có thể nhìn ra giống hệt như độc tìm thấy trong Thần Vệ đã chết của gia tộc Cơ Tát, cảm thấy sự tình này rất kỳ quái, nên đưa mạng tới đây tìm người. - Sau khi ném Cổ Lệ xuống đất, Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Cái gì?

An Đức Liệt giật mình cả kinh, hô khẽ:

- Người nói là Thần Trạch được tề lớn mật bằng trời làm việc cấm hủ?

- Đúng, ta không rõ về tình hình cụ thể, nhưng Cổ Lệ sắp tỉnh lại rồi, người có thể hỏi mạng. - Hàn Thạc trả lời, rũ sạch chuyện này xem ra không liên quan tới mình, miễn cho An Đức Liệt cho rằng mình cố ý hãm hại Thần Trạch gia tộc.

Cúi xuống bên cạnh Cổ Lệ, An Đức Liệt giơ tay nâng đầu Cổ Lệ lên, chỉ thấy hai luồng khói đen chậm chậm từ mũi Cổ Lệ xìt ra, mũi lập tức tỉnh lại, thoáng cái kinh hô:

- Thần Trạch được tề, độc được, độc được!

Cổ Lệ hiểu ra người bên cạnh mình là ai rất nhanh, mũi lúc đầu hơi kinh ngạc, không biết tại sao mình lại ở địa phương này. Đến khi mũi thấy Hàn Thạc đứng đó, đột nhiên thét to:

- Người gạt ta, trong sách thuốc căn bản không có tên được tài người nói, có phải là người gạt ta không?

- Ta là An Đức Liệt của gia tộc Tái Nhân Đặc, người thấy gì ở Thần Trạch được tề? - Lúc này An Đức Liệt không thèm quan tâm xem mâu thuẫn giữa Cổ Lệ và Hàn Thạc, âm trầm dò hỏi.

Cổ Lệ cả kinh, lúc này mới hiểu được tình huống, sau đó mũi hét lên chói tai gào lên:

- Không sai, tối hôm nay ta vô ý thấy Thần Trạch được tề vận chuyển một vài thứ. Phát hiện ra họ...

Cổ Lệ năm mồm mười miệng đem sự tình trải qua nói hết ra. Sau đó mới kinh hoảng nói:

- Ta bị người nọ đuổi giết, dùng mũi tên bắn ta bị thương, trên mũi tên có thuốc độc, tại sao ta lại ở chỗ này?

- Là Bồ Lai Ân cứu người!

An Đức Liệt trả lời vẻ không kiên nhẫn, rồi quát trầm:

- Người nói thật chứ hả?

- Tại sao ta lừa người? Thật đó, ta tận mắt nhìn thấy! - Cổ Lệ khẳng định.

- Tốt lắm, không ngờ Thần Trạch được tề cũng dám làm những việc như thế này ngay dưới mắt chúng ta!

An Đức Liệt sầm mặt xuống, đi vòng vòng quanh phòng, rồi nói với Hàn Thạc:

- Cảm ơn người Bồ Lai Ân. Ta phải lập tức điều tra cho rõ tình huống. Nếu Thần Trạch được tề làm việc này thật, tối nay trở đi Thần Trạch được tề xem như sẽ biến mất khỏi Âm Ảnh thành!

- An Đức Liệt đại nhân. Ta có thể đi với người. Thần Trạch được tề có thể đã di chuyển những vật này rồi, nhưng ta rất sợ trường về việc tìm kiếm đồ vật. Nói không chừng có thể giúp được người đó! - Trước khi đi, Hàn Thạc đã để lại tai mắt của mình. Vài con ma đầu đang bay liệng quanh những tòa nhà, âm thầm quan sát quá trình di dời của những người này. Cũng biết vị trí mới dời tới.

An Đức Liệt nghe Tập Mai Lệ Thập nói về việc Hàn Thạc rất sợ trường về phương diện này, nghe vậy cũng không chối từ, gật đầu đồng ý:

- Mặc dù Thần Trạch được tề không có khả năng nhanh như vậy, nhưng người đi theo ta cũng không tồi. Đi thôi!

An Đức Liệt rõ ràng cho rằng một cửa hàng thuốc không có năng lực lớn đến như vậy, xem ra chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất bắt quả tang.

- Này. Xú tiểu tử. Là người đã cứu ta hử? Tại sao người lại cứu ta? Còn nữa, ta rõ ràng trúng độc, tại sao lại không có việc gì. Chẳng lẽ là người? - Cổ Lệ vẫn còn hồ hê.

Hàn Thạc cũng không có đáp lời mũi, thuận miệng nói:

- Chỉ là độc được nho nhỏ, căn bản không làm khó được ta. Một luyện được sư như người mà đến cả loại việc nhỏ tí này cũng không làm được à!

- Ta... Ta... - Cổ Lệ còn muốn nói gì, nhưng lúc này Hàn Thạc đã đi theo Tái Nhân Đặc rồi. An Đức Lệ Na tự nhiên cũng đi theo hân.

An Đức Liệt lập tức điều binh khiển tướng. Sức mạnh cường đại của gia tộc Tái Nhân Đặc chẳng mấy chốc đã được triệu tập tới gần trăm Thần Vệ gia tộc. Mỗi một tên đều có thực lực cảnh giới Trung vị thần, An Đức Liệt dùng một trang bị ma tinh liên lạc với Hắc Thiên, bảo hân dẫn Thần Vệ đội ba cùng hành động.

Đoàn người nhanh chóng đi tới Thần Trạch được tề. Khi bọn người Hàn Thạc và An Đức Liệt đi tới, phát hiện ra Hắc Thiên dẫn đội ba gần trăm Trung vị thần đã tới trước rồi, lúc này đang vây chặt Thần Trạch được tề vài vòng.

- Mấy vị đại nhân, rốt cuộc chuyện gì thế, tại sao nửa đêm canh ba lại vây kín cửa hàng chúng ta, chẳng lẽ những luyện được sư tham gia hội nghị này lại có người nào làm bậy à? - Thần vệ gác cổng Thần Trạch được tề xem ra không rõ tình huống ở đây, run run hỏi.

Ở Âm Ảnh thành, gia tộc Tái Nhân Đặc chính là vương quyền, loại hành động thoáng cái xuất động mấy trăm Thần Vệ như thế này thật lâu rồi chưa từng phát sinh. Điều này có nghĩa là có đại sự đã xảy ra, bọn chúng ai nấy đều kinh hoảng, nhưng không ai dám ra mặt ngăn cản.

- Không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được ly khai khỏi Thần Trạch được tề, người tự tiện chạy trốn, giết không tha! - Mắt trái tím sẫm của An Đức Liệt lóe lên vẻ âm lãnh phân phó với Thần Vệ đứng phía sau, cũng không thèm nhìn tên Thần vệ gác cửa Thần Trạch được tề, cùng Hắc Thiên dẫn người xông thẳng vào, tên Thần vệ Thần Trạch được tề này căn bản không dám cản lại.

- Không chế các tòa nhà bên trong, bịt chặt các con đường, đừng cho bất kỳ ai thoát ra. - Vừa tiến đến, Hắc Thiên Thần Vệ trưởng đội ba, lập tức dùng giọng âm nhu phân phó cho Thần Vệ đội ba, những người này theo lệnh phân tán ra, như những bóng ma giữa trời đêm, bay về khắp các khu vực trong Thần Trạch được tề.

Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên đều tự dẫn một đội Thần Vệ đi thẳng đến tòa nhà lớn nhất, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na cũng lặng lẽ đi theo.

Tư Đế Nhĩ Tư lùn tịt chạy vội đến, hoảng hốt đứng chắn trước tòa nhà lớn đó, nói vẻ ngạc nhiên:

- An Đức Liệt đại nhân, Hắc Thiên đại nhân, chuyện gì thế? Tại sao lại động can qua với Thần Trạch được tề như thế, chẳng lẽ cửa hàng chúng ta làm cái gì không ổn à?

Tư Đế Nhĩ Tư rất giỏi giả vờ, Hàn Thạc không tìm ra một chút sơ hở nào trên mặt hắn, có thể thấy rất rõ vẻ bối rối hiện ra trên mặt hắn, nhưng lại không thể nhận thấy được hắn đang giả vờ. Hàn Thạc lạnh lùng dò xét Tư Đế Nhĩ Tư một chút, rồi lập tức khẳng định người này không phải là một nhân vật dễ đối phó.

- Thần Trạch được tề các người tự tiện hạ độc thủ với được tề sư Cổ Lệ, hơn nữa sử dụng độc được, nghe Cổ Lệ nói Thần Trạch được tề các người có dấu khí quan Thần thể, còn dùng người sống thí nghiệm độc được luyện chế. Sự này quá trọng đại. Chúng ta không thể không lập tức tới đây để điều tra! - Hắc Thiên trầm giọng nói.

- Oan uổng quá!

Tư Đế Nhĩ Tư kêu lên sợ hãi:

- Thần Trạch được tề chúng tôi làm sao dám làm những việc thế này! Nhiều năm qua chúng tôi luôn luôn an phận thủ thường ở Âm Ảnh thành, cũng nộp không ít tịnh tệ, trước giờ đều dựa theo quy củ mà làm việc, làm sao có thể làm ra những việc người thần công phần như thế! Cổ Lệ đó nhất định là hận chúng ta không giúp mưu đối phó với Bồ Lai Ân tiên sinh của Thiên Cơ được tề, nên lúc này mới ngấm máu phun người, xin đại nhân minh giám!

“Quả là một nhân vật khó chơi!” - An Đức Liệt trầm nghĩ, người này tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, những lời này nói ra không chút sai sót nào, mà hắn còn cố ý kêu lên sợ hãi, đánh thức những luyện được sư đến từ những thành thị khác, ai nấy đều đua nhau ra khỏi phòng, lòng tràn đầy nghi hoặc tới đó xem.

Những luyện được sư này giống với Cổ Lệ, đều đến từ những đại thành thị của hân vực Hắc Âm, thậm chí còn có mấy người từ thần vực Hủy Diệt và Tử Vong.

Luyện được sư thân phận bất phàm, nếu An Đức Liệt không có chứng cứ mà bắt người thì thanh danh của Âm Ảnh thành chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, những vị Thần ở các đại thành thị nếu cảm thấy thành chủ Âm Ảnh thành làm việc chỉ bằng vào sự hi nộ của mình thì sẽ ít tới Âm Ảnh thành mua bán, các phương diện khác nhất định sẽ có ảnh hưởng bất lợi.

Việc Tư Đế Nhĩ Tư thét lên nhìn như vô tình, nhưng lại làm cho đoàn người An Đức Liệt và Hắc Thiên rất bất lợi. Một khi không tìm thấy vật gì ở Thần Trạch được tề, họ chẳng những không thể làm gì được của hàng này, mà còn có thể rất bị động, thậm chí sẽ bị khắp nơi chỉ trích.

Do đó, hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên cũng trầm xuống, thầm nghĩ Tư Đế Nhĩ Tư này quả nhiên rất gian trá.

- Nếu chúng mình được Thần Trạch được tề quả thật không có quan hệ gì tới việc này, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ nghiêm trị Cổ Lệ. Nhưng sự việc này quá trọng đại, chúng ta không thể không thận trọng được, bây giờ xin các vị phối hợp! - An Đức Liệt làm người đứng thứ hai ở gia tộc Tái Nhân Đặc cũng tuyệt không phải nhân vật dễ dàng ứng phó, lập tức nói một câu ràng buộc, đem tất cả trách nhiệm đổ hết vào người Cổ Lệ, chỉ nói là vì độc được quá trọng đại, nên việc mình làm cũng không có gì không ổn.

- Là dân chúng Âm Ảnh thành, chúng ta tự nhiên sẽ toàn lực phối hợp. Hai vị đại nhân cứ tìm kiếm, nếu Thần Trạch được tề có bất kỳ chỗ nào mờ ám, là chủ nhân Thần Trạch được tề Âm Ảnh thành, ta lập tức tự vẫn đương trường để tạ tội! - Tư Đế Nhĩ Tư vẻ mặt đại nghĩa凛凛 liệt, người không biết mà nhìn hẩn bây giờ, phỏng chừng sẽ không ai hoài nghi Thần Trạch được tề có chuyện.

“Chết rồi, nhất định toàn bộ đã dời đi rồi.” - Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên hơi liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt lúc này trầm xuống. Hai người đều là hạng người lão luyện, nghe Tư Đế Nhĩ Tư cam đoan về không sợ gì cả như vậy, đã khẳng định ngay là không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì trong Thần Trạch được tề, hai người thật sự đã đánh giá sai năng lực của cửa hàng này, căn bản không thể tưởng được chúng có thể trong thời gian ngắn triệt ly toàn bộ vật phẩm.

- Tìm thật cẩn thận! - Việc đã đến nước này, An Đức Liệt và Hắc Thiên chỉ có nước làm cứng, hạ lệnh khám xét.

Vừa nói xong, những cái bóng từ trong những chỗ tối bay ra, như những con u linh bay khắp những tòa nhà trong Thần Trạch được tề.

- Đại nhân, bên này không phát hiện ra cái gì không ổn!

- Đại nhân, nơi này của chúng ta cũng không có chuyện!

- Đại nhân, tất cả bình thường!

Từng cái bóng hạ xuống bên cạnh Hắc Thiên và An Đức Liệt, tới tập tễn về không phát hiện gì.

- Hai vị đại nhân, Thần Trạch được tề chúng ta luôn luôn dựa theo quy củ làm việc, trước giờ không dám làm những việc người thần đều công phần! Xin hai vị đại nhân minh giám!

Tư Đế Nhĩ Tư đột nhiên lễ bái, vẻ mặt ủy khuất, nói xong còn chủ động lấy ra không gian giới chỉ, cao giọng nói:

- Nếu đại nhân không tin, có thể điều tra không gian giới chỉ của chúng tôi, chỉ cần có gì không ổn, Thần Trạch được tề chúng tôi sẽ nguyện ý chết để tạ tội!

Những khí quan Thần thể phải dùng băng để chứa, một vài thứ độc được cũng giữ trong nhiệt độ đặc thù, trong không gian giới chỉ không thể giữ nhiệt độ khác với khu vực xung quanh, do đó trong không gian giới chỉ của chúng không có khả năng có thứ gì hay ho, Tư Đế Nhĩ Tư làm như vậy đơn giản cho thấy mình trong sạch thôi.

- Thần Trạch được tề làm sao có thể làm như vậy được? Ở thần vực Hắc Âm, Thần Trạch được tề luôn được tiếng là tốt, nhất định là Âm Ảnh thành đã hiểu lầm, hành động bậy bạ! Thiệt là, không ngờ Thần Vệ của Âm Ảnh thành lại càn rỡ như vậy, việc này chẳng phải oan uổng người tốt sao? Sau này còn có ai dám đến Âm Ảnh thành bán thuốc chứ!

- Đúng vậy, rõ ràng chẳng có cái gì, đêm hôm khuya khoắt lại khám xét lung tung?

- Ta thấy căn bản là Cổ Lệ nói linh tinh, lão bà đó lần trước bị làm nhục, thấy Thần Trạch được tề không giúp mụ, do đó ghi hận trong lòng cố ý trả thù. Nhất định là như thế rồi!

Chung quanh, những luyện được sư ai nấy đều xì xào dè bĩu bàn luận. Những người này đều có địa vị và thân phận ở những đại thành thị, những lời họ nói về Âm Ảnh thành có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng không thể lường trước được.

Hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên âm thầm cười khở, cảm thấy mình ở vào thế cười hổ. Hai người đánh giá Thần Trạch được tề quá đơn giản, không ngờ tới Thần Trạch được tề có năng lực lớn như vậy, có thể trong thời gian ngắn ngủn mà dời đi tất cả những thứ mờ ám. Điểm này thì hai người bọn họ đã thất sách rồi.

- Hai vị đại nhân nhất định là hiểu lầm rồi, Cổ Lệ hận chúng ta, nên ác ý tung lời đồn ác độc như vậy, ảnh hưởng tới hai vị đại nhân, tội không thể tha! Xin hai vị đại nhân chủ trì công đạo cho chúng tôi!

Tư Đế Nhĩ Tư kêu lên vẻ oan khuất, trong lòng thì liên tục cười lạnh.

“Các người tưởng Thần Trạch được tề chúng ta chỉ là một cửa hàng nho nhỏ hả?”

- Việc này... - An Đức Liệt cười khở, cũng không dám coi thường tên lùn này. Nghe Tư Đế Nhĩ Tư nói như vậy, đang chuẩn bị tìm nơi xuống thang, dự tính về trước rồi âm thầm điều tra, từ từ tính sau.

- An Đức Liệt đại nhân, ta nghĩ trong không khí có một mùi rất quái dị, trong loại mùi này còn có thành phần độc được rất nhỏ, ta nghĩ Cổ Lệ không giả đâu. Nếu An Đức Liệt đại nhân tín nhiệm ta, ta có thể thông qua mùi này mà dẫn mọi người tiếp tục tìm kiếm, nói không chừng sẽ có thu hoạch! - Khi hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên chuẩn bị nhân cơ hội xuống đài, Hàn Thạc một mạch trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

- Không có khả năng, tiểu tử ngươi nói vậy gì thế, trong không khí sao lại có mùi độc được chứ, nếu thật là có, chúng ta cũng đã ngửi được rồi! Rất nhiều được tề sư ở đây không ai phát hiện, ngươi tưởng ngươi lợi hại à? - Một được tề sư nhảy dựng lên, đứng ra chỉ trích Hàn Thạc.

- Đúng vậy, tiểu tử ngươi còn trẻ, đừng có nói vậy trong thời khắc mấu chốt này. Muốn lấy được danh tiếng cũng phải xem tình thế chứ! - Một luyện được sư phẫn nộ quát.

Hàn Thạc nói có thể bằng vào mùi trong không khí mà ngửi ra độc được, vậy mà nơi này có rất nhiều được tề sư nhưng không ai làm được. Chẳng phải việc này chứng minh hấn lợi hại hơn tất cả luyện được sư à? Như vậy, những luyện được sư này tự nhiên không vui, ai nấy đều chủ động phê phán, chỉ trích Hàn Thạc nói vậy.

Hàn Thạc vốn đúng là nói linh tinh!

Nhưng ma đầu của hấn sớm đã biết rõ tình huống. Bây giờ muốn tìm được mục tiêu cũng không phải việc khó, nói như vậy chỉ thuần túy để lấy cớ mà hành động thôi.

- Được, nếu ngươi tìm được thật những thứ đó, lời hứa vừa rồi của ta vẫn không thay đổi, sẽ tự vẫn tạ tội! - Tư Đế Nhĩ Tư tự nhiên cũng không tin. Vốn không tìm thấy cơ hội đối phó với Hàn Thạc, bây giờ thì hấn đưa đến tận tay, trong lòng hấn thật sự quá mừng, nhưng trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ, giận dữ hét:

- Nhưng... nếu ngươi ngậm máu phun người, không tìm được cái gì thì sao?

- Ta cũng nguyện ý tự vẫn tạ tội! - Hàn Thạc cười lạnh, quyết đoán nói.

- Bố Lai Ân? - An Đức Liệt vốn chuẩn bị nhân cơ hội xuống đài, nghe Hàn Thạc nói thế, đang muốn ngăn lại. Lão có ấn tượng thật tốt với Hàn Thạc, nên không muốn hấn xảy ra chuyện.

- Bố Lai Ân, đừng dính vào. - Hắc Thiên bên kia cũng quan tâm tới Hàn Thạc, khá lo lắng cho hấn, nhảy mắt ra hiệu.

Tự vẫn tạ tội! Không thể đem sự việc như thế này ra nói đùa, trước nhiều luyện được sư ở đây, còn có hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên làm chứng, một khi Hàn Thạc không tìm thấy đồ vật, chỉ sợ không ai thay đổi được tình hình.

Đột nhiên, Hàn Thạc tay trái bị giật giật, cúi đầu nhìn xuống, hấn phát hiện ra An Đức Lệ Na cũng thận trọng nhìn hấn, lắc lắc đầu với hấn, ra hiệu bảo Hàn Thạc đừng làm loạn.

- Được, Thần Trạch được tề chúng ta vô cùng chính trực, tuyệt không sợ người vu cáo! Người cứ đi thăm dò, mọi người chúng ta đi theo, chỉ cần chứng minh việc này có liên quan tới Thần Trạch được tề chúng ta, ta tuyệt không trốn tránh trách nhiệm! - Tư Đế Nhĩ Tư nghe Hàn Thạc nói thế, cười ha ha nói, thoát nhìn hào khí can vãn, quả nhiên là quang minh lỗi lạc.

- Việc này... - Thấy Tư Đế Nhĩ Tư tự tin như vậy, An Đức Liệt hơi do dự, hẳn không ngờ tới sự tình lại diễn biến tới mức không thể khống chế như thế này, bắt đầu lo cho Hàn Thạc.

Nghĩ như vậy, An Đức Liệt lo lắng nhìn Hàn Thạc, chỉ thấy hắn cười cười vẻ tự tin, hơn nữa âm thầm khẽ gật đầu với mình, ra hiệu bảo là hắn nắm chắc.

Vốn An Đức Liệt còn do dự không quyết, vừa thấy trên mặt Hàn Thạc hiện lên vẻ tự tin, đột nhiên nhớ tới lúc trước Hàn Thạc đã cứu trợ cho Tập Mai Lệ Thập ở gia tộc Tái Nhân Đặc, trước hết làm cho tất cả mọi người ly khai, cũng có nụ cười tự tin và có chút cuồng vọng này.

Không biết tại sao, có lẽ nhớ tới việc Tập Mai Lệ Thập bình yên vô sự, An Đức Liệt quyết định đánh cuộc lựa chọn tin vào Hàn Thạc, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, An Đức Liệt khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

- Tốt lắm, Bồ Lai Ân, người dẫn đường, nếu chứng minh được người nói vậy, ta tuyệt không tha cho người đâu!

An Đức Liệt chưa nói buộc Hàn Thạc tự vẫn tạ tội, rõ ràng cũng có tâm muốn che chở cho hắn.

Tư Đế Nhĩ Tư thầm cười lạnh, hẳn sao lại không nhìn ra ý đồ bảo vệ của An Đức Liệt đối với Hàn Thạc. Nhưng trước nhiều người như vậy, Hàn Thạc đã nói ra những lời đó, một khi cuối cùng chứng minh được hắn nói vậy, cho dù An Đức Liệt không thuận giết chết hắn, Tư Đế Nhĩ Tư cũng tin rằng Hàn Thạc không có mặt mũi nào mà sống nữa.

Vừa nghĩ tới cái họa tâm phúc của Thiên Cơ được tề trong tối nay có thể trừ đi, Tư Đế Nhĩ Tư càng hưng phấn hơn, thầm nghĩ không ngờ tối nay sự tình lại thú vị như vậy. Việc này mà xong ta chỉ cần cố ý mượn gió bẻ măng, tin rằng những được tề sư hôm nay sẽ công bố việc gia tộc Tái Nhân Đặc làm việc bá đạo vô lý ở các thành thị, như vậy cũng rất phù hợp với việc chủ nhân muốn đối phó với gia tộc Tái Nhân Đặc, nhất định sẽ làm cho chủ nhân rất mừng.

- Mọi người theo ta! - Hàn Thạc thầm cười lạnh, nghĩ thầm lần này phải hại cho chết Thần Trạch được tề các người thì từ nay về sau, trừ danh của Thần Trạch được tề các người ra khỏi Âm Ảnh thành cho ta. Hơn nữa việc này còn có thể chứng minh với những luyện được sư là ta mạnh hơn tất cả các người, sau này còn ai dám hoài nghi năng lực của ta ở Âm Ảnh thành chứ?

Đoàn người rầm rầm rộ rộ, ai cũng có tính toán của riêng mình, đi theo Hàn Thạc bắt đầu tiến hành cuộc tìm kiếm thần kỳ.

722. Chương 722:họ Đều Tầm Thường!

Trong đêm khuya, đoàn người rầm rầm rộ rộ từ Thần Trạch được tề đi tới, chẳng mấy chốc thu hút sự chú ý của các Thần Vệ. Trong những Thần Vệ đi tuần có vài người đến từ các đại gia tộc, họ vừa thấy hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên có mặt trong đó, hơn nữa xuất động mấy trăm Thần Vệ, lập tức hiểu được Âm Ảnh thành đã xảy ra đại sự. Những cái bóng xuyên qua màn đêm về lại các đại gia tộc, bốn tộc trưởng của các đại gia tộc còn lại chẳng mấy chốc đã nhận được tin tức, họ toàn bộ không dám bỏ qua, đều phái cao thủ gia tộc tiến đến thăm dò.

Chẳng mấy chốc, cao thủ bốn đại gia tộc khác cũng lấy đủ các cơ gia nhập vào đoàn người, đợi sau khi biết rõ nguyên nhân sự tình, toàn bộ đều đi theo, đều có biểu hiện rất chú ý tới việc này.

Việc tới nước này, hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên đều đau đầu không ít. Hai người đã xem nhẹ năng lực của Thần Trạch được tề, không ngờ tới sự tình lại diễn biến tới bước như thế. Đến bây giờ bốn người của đại gia tộc khác đều âm thầm đi theo, lúc trước Hàn Thạc nói cứng như vậy, một khi hắn không thể tìm ra chứng cứ, cho dù là An Đức Liệt cố tình bảo vệ Hàn Thạc, chỉ sợ cũng không có lực để làm.

Tư Đế Nhĩ Tư nhìn thấy người của bốn đại gia tộc đi tới, hắn không sợ mà lấy làm mừng, thầm nghĩ có nhiều người đến mục kích như vậy, hai người An Đức Liệt, Hắc Thiên nhất định không dám làm loạn, thật sự là trời giúp ta!

- Bố Lai Ân, không biết còn phải đi bao lâu? - Tư Đế Nhĩ Tư nhẹ giọng cười, hỏi Hàn Thạc lúc này đột nhiên dừng lại.

Đây là một ngã tư đường, đi thông bốn con đường khác. Hàn Thạc tới nơi này không vội vã đi tới, ngược lại nhíu mày tự hỏi.

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn Hàn Thạc, đợi hành động của Hàn Thạc.

- Bên này! - Giật giật cái mũi, Hàn Thạc giả vờ ngửi, chỉ chỉ vào một con đường, rồi dẫn đầu bước vào.

Tư Đế Nhĩ Tư một mạch cười lạnh lúc này sắc mặt hơi đổi một chút. Món đồ hắn dời đi đích xác đi về phía phương hướng đó. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút không ổn.

“Nhất định là hắn nói mò, ta không cần lo lắng.” - Tư Đế Nhĩ Tư tự an ủi.

- Ủa, sắc mặt Tư Đế Nhĩ Tư tiên sinh có chút không tốt lắm, có phải là bắt đầu sợ hãi rồi không? - Hàn Thạc vẫn âm thầm quan sát tên lùn, vừa thấy sắc mặt hắn khê biến, lập tức lên tiếng trêu chọc.

- Ha ha...

Tư Đế Nhĩ Tư cười dài nói:

- Ta sợ à? Ta sợ cái gì? Sợ người chết hẳn là người phải không!

Cười cười, khẽ gật đầu, Hàn Thạc không còn nhìn Tư Đế Nhĩ Tư nữa, mà quay sang nói với An Đức Liệt và Hắc Thiên:

- Chúng ta đi mau một chút, trời sắp sáng rồi, giải quyết sớm vấn đề này thì tốt hơn!

- Được! - An Đức Liệt mặc dù không biết Hàn Thạc tự tin tới đâu, nhưng cũng gật đầu tán thành.

Tốc độ Hàn Thạc đột nhiên nhanh hơn, đi thẳng về phía nơi bắn thủ nhất Âm Ảnh thành. Bốn người An Đức Liệt và Hắc Thiên vội vàng đi theo. Những người của các đại gia tộc phía sau cũng theo nhau chạy tới.

Cách Lỗ Tây của gia tộc Cơ Tát vừa đi tới đã nghe nói về nguyên nhân hậu quả sự việc, nhất là khi hắn biết độc dược trên người Cổ Lệ rất giống với thứ trên người tên Thần Vệ gia tộc mình, về mặt liên hàm hừ âm lãnh nhìn Tư Đế Nhĩ Tư, không biết có chủ ý gì. Cơ Nhã của gia tộc Kim Sâm, và đường thúc của nàng là Phí Tư Lí cũng đến, gia tộc Bồ Lạc có Đồ Á Tư tới, dẫn một tiểu đội Thần Vệ của gia tộc Bồ Lạc. Những người này đều âm thầm bàn tán. Chủ đề tự nhiên không ai khác chính là Hàn Thạc.

Gia tộc Lai Phát Tư có bằng hữu cũ của Hàn Thạc là Đường Na và ca ca nàng là Đế Uy. Vì nghe nói sự tình này có liên quan với Hàn Thạc nên họ lập tức chạy tới. Đế Uy cảm thấy gần đây không khí Âm Ảnh thành không hay lắm, lo cho Đường Na, nên cũng đi theo.

- Có phải tiểu tử này muốn tìm cái chết, bao nhiêu luyện dược sư mà không ai ngửi được mùi vị gì, hắn có thể sao? Bây giờ cao thủ các đại gia tộc tề tụ, một khi không tìm thấy chứng cứ, cho dù An Đức Liệt cũng không bảo vệ được hắn, tiểu muội, ngươi và hắn quen biết, có cảm thấy đầu óc hắn có chuyện không? - Đế Uy về mặt khinh thường, đứng bên cạnh Đường Na thì thầm nói.

Ngũ đại gia tộc ở Âm Ảnh thành đều có người tới đây. Chuyện này nhất định tương lai sẽ trở thành đề tài được bàn tán khắp Âm Ảnh thành. Trong số bao nhiêu người này cũng chỉ có An Đức Liệt là hơi tin Hàn Thạc, nhưng lão vẫn thấp thỏm trong lòng, nghĩ rằng không chừng vạn nhất Hàn Thạc không tìm thấy chứng cứ, mình rất cuộc nên làm như thế nào, lúc đó mới là đau đầu vạn phần.

Những người này, nếu nói có người tin Hàn Thạc tuyệt đối, sợ cũng chỉ có Đường Na thôi.

- Đầu óc hắn có chuyện?

Đường Na cười lạnh lắc lắc đầu, nói:

- Nếu đầu óc Bồ Lai Ân có chuyện, những người hôm nay ở đây toàn bộ đều là nhược trí cả! Kể cả ta nữa!

Thấy Đế Uy giật mình, Đường Na than khẽ, nói:

- Ta và Bố Lai Ân quen biết đã lâu, ta hiểu hắn hơn mọi người nhiều, hắn đã tin tưởng như vậy, điều đó nói lên nhất định hắn nắm chắc mười phần. Ca ca, Thần Trạch được tề tiêu rồi! Chúng ta dám làm ra những việc thế này, không ai có thể cứu được chúng. Ta đã sớm nhắc Ngải Phát Lí thúc thúc, bảo người ít thân cận với người của Thần Trạch được tề, hy vọng đừng dính líu đến cả gia tộc chúng ta!

- Muội... Muội tin hắn như vậy à? Khẳng định như vậy sao?

Đế Uy thần tình kinh dị, hô khẽ:

- Tiểu tử này chỉ là một Hạ vị thần, cho dù là một luyện dược sư, hắn trẻ tuổi như vậy thì có thể có thành tựu bao nhiêu chứ? Tiểu muội, có phải muội hồ đồ rồi không?

- Cái đó không có quan hệ trực tiếp với thực lực, huynh cứ nhìn đi!

Đường Na biết giải thích như thế nào thì Đế Uy cũng sẽ không tin, dừng một chút, lại thấp giọng nói một câu:

- Nói không chừng thực lực của Bố Lai Ân cũng không phải yếu như chúng ta thấy đâu, người kia căn bản không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được! Chà, quan hệ giữa ta và hắn làm sao lại trở thành như vậy chứ...

- Được! Ta sẽ xem hắn làm sao tìm được độc dược! - Đế Uy cười lạnh nói.

Cái trán Tư Đế Nhĩ Tư hơi cau lại, mồ hôi bắt tri bắt giác đã râm rấp, càng đến gần khu vực đó, nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng ngày càng lớn. Tới bây giờ, Tư Đế Nhĩ Tư lại liếc nhìn Hàn Thạc, trong lòng không còn dương dương tự đắc nữa, mà chỉ có sự sợ hãi khôn cùng.

“Làm sao có thể như vậy được, hắn làm sao có thể biết được? Chắc là không đâu, nhất định chỉ là trùng hợp, khẳng định là trùng hợp!” - Tư Đế Nhĩ Tư cứ lầm rầm tự an ủi mình, mồ hôi trên mặt càng ngày càng nhiều, cước bộ cũng hơi lảo đảo.

- Được rồi, hắn là nơi này rồi! - Sau khi đi tới một tòa nhà đổ nát, Hàn Thạc hô lên trầm trầm.

Thân thể lảo đảo, Tư Đế Nhĩ Tư thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa nhà cũ nát lười nhện rải rác, gã lùn càng sợ hãi hơn.

- Ủa. Tư Đế Nhĩ Tư tiên sinh, người tựa hồ đổ mồ hôi à? A a, thời tiết rất mát mà, đâu có nóng đâu? Hơn nữa, người cũng là một Hạ vị thần, chẳng lẽ còn bị ảnh hưởng bởi thời tiết nữa à? - Hàn Thạc kinh ngạc kêu lên, chỉ vào Tư Đế Nhĩ Tư như phát hiện ra châu lục mới vậy.

Theo ánh mắt của hắn, nhân mã ở đây đều phát hiện ra sự quái dị của Tư Đế Nhĩ Tư, vài lão hồ ly còn lóe ra vài tia sáng cổ quái.

- Ha ha, ta chuyên nghiên cứu dược thuật, không tu luyện rất lâu rồi. Mọi người đi quá nhanh, ta đi theo phải cố hết sức, do đó, cho nên mới có mồ hôi, rất bình thường thôi... - Nụ cười Tư Đế Nhĩ Tư có chút không được tự nhiên, vội vàng giải thích.

Nơi này chính là khu nghèo nhất của Âm Ảnh thành, những người ở đây đều là những Thần nghèo hàn nhất, bình thường chỉ là Cơ Thần hoặc Bán thần, thực lực thấp kém, chỉ cần có ít tiền tài là không ai tới đây, những đệ tử đại gia tộc càng không tới đây, nguyên nhân vì chỗ này chẳng có gì hấp dẫn cả.

Đưa mắt nhìn quanh, những vật kiến trúc nơi này đều đổ nát, bụi bặm nước đen ngòm không ai chùi rửa, trong không khí tản ra một mùi chua chua hôi rình, mỹ nữ như Đường Na và Cơ Nhã đều một tay che mũi, một tay phát phất, xem ra rất khó chịu vì mùi ở đây.

- Bố Lai Ân, tất cả mọi người đều nhìn người đó. Ha ha, mau một chút được không? Cơ Nhã một tay bịt mũi, thần tình thúc giục đầy tiểu ý, xem hình dáng nàng, người không biết còn tưởng rằng nàng có quan hệ mập mờ với Hàn Thạc nữa, trêu cho vài tên đệ tử đại gia tộc hâm mộ nàng trừng mắt liếc Hàn Thạc.

- Đúng vậy, ta cũng đang trông vào người đó!

Tư Đế Nhĩ Tư cổ cười vui, rồi mở miệng thúc giục. Hắn cũng một tay bịt mũi để che vẻ sợ hãi trên mặt, nói khiêu khích:

- Sao ngươi tìm được được một chỗ như thế này chứ, quá dơ bẩn, sớm nhận thua đi để chúng ta sớm ly khai một chút, ta thấy tất cả mọi người không đợi nổi nữa rồi!

“Cho dù tìm được chỗ này thì sao? Chỗ này bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới che dấu, lại chôn sâu dưới đất, người khăng định không tìm thấy cửa vào!” - Tư Đế Nhĩ Tư tự mình trấn an, hắn sợ không làm như vậy thì kẻ khác sẽ nhìn ra sơ hở!

- Không, đừng vội, chúng ta tiếp tục đợi! Hắc hắc... cho dù hoàn cảnh có dơ bẩn gấp mười, ta cũng tiếp tục đợi! - Hắc Thiên sớm đã nhìn thấy vẻ cổ quái trên mặt Tư Đế Nhĩ Tư, lúc này cười âm u.

- Không sai, chúng ta tiếp tục đợi, chỉ cần có thể chứng minh được! - Thanh âm Cách Lỗ Tây rất băng giá, nói gần từng chữ, ánh mắt nhìn về phía Tư Đế Nhĩ Tư đầy vẻ hung tàn.

Sau khi tới nơi này, rất nhiều người đã nhìn ra Tư Đế Nhĩ Tư không ổn, ai nấy sắc mặt âm trầm, âm thầm chờ đợi.

- Tư Đế Nhĩ Tư tiên sinh, ngươi cho rằng đồ vật toàn bộ giấu dưới đất thì ta không tìm thấy à? - Sau khi tới chỗ này, Hàn Thạc hoàn toàn thả lỏng, cười hì hì nhìn Tư Đế Nhĩ Tư, chậm rãi hành hạ hắn.

- Nói... nói vậy!

Tư Đế Nhĩ Tư trong lòng cả kinh, cố nén hồi hộp, cười quái dị nói:

- Có phải là ngươi cố ý trì hoãn thời gian không?

- An Đức Liệt đại nhân, Hắc Thiên đại nhân, xin trông chừng hắn cho tốt!

Hàn Thạc gật đầu nhìn An Đức Liệt, Hắc Thiên, cố ý thở dài một tiếng, nói vẻ bi thiết:

- Là một được tề sư, các ngươi không bỏ tinh lực để cứu trị người, mà chỉ dùng để giết người hại người, loại cách làm nhân thần đều phần nộ này chắc chắn sẽ bị trừng phạt!

- Người... Người... - Tư Đế Nhĩ Tư chỉ vào Hàn Thạc, cũng không biết sợ hãi hay là giận dữ, mấy câu sau lắp bắp mãi mà nói không nên lời.

- Ngầm dưới đất ba mươi thước có một cái kho thuốc lớn, phải nhờ hai vị đại nhân hỗ trợ.

Hàn Thạc hướng về phía An Đức Liệt và Hắc Thiên khom người hành lễ, mỉm cười nói.

- Phịch!

Tư Đế Nhĩ Tư ngồi phệt xuống đất, rốt cuộc không tự tin nữa. Hàn Thạc đã nói chuẩn xác về hầm ngầm dưới đất ba mươi thước, Tư Đế Nhĩ Tư biết mình xong đời rồi. Hắn cũng sợ chết, khi biết mình sắp đối mặt với tử vong, bao nhiêu kiên trì trên đường đi tất cả thoáng cái bị phá hủy, rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Việc cho tới bây giờ, kỳ thật đã không cần phải tiếp tục tìm kiếm nữa. Chỉ nhìn Tư Đế Nhĩ Tư lúc này vô lực và sợ hãi, chỉ cần người không mù, ai cũng sẽ hiểu được chân tướng sự thật.

- Bắt!

An Đức Liệt quát lên một tiếng lớn, vài tên Thần Vệ xông lên, lập tức khống chế chặt Tư Đế Nhĩ Tư không đứng vững nữa.

- Tất cả người của Thần Trạch được tề đều ở tại chỗ không cho phép cử động, nếu không giết không tha! - Hắc Thiên cũng lập tức quát, thanh âm băng giá vô tình.

- Không... không có khả năng... người không có khả năng dùng cái mũi ngửi được mùi, ta rõ ràng toàn bộ đã xử lý sạch sẽ rồi, bao nhiêu được tề sư ở nơi này cũng không ai tìm được! - Tư Đế Nhĩ Tư biết mình khó thoát chết, nhìn Hàn Thạc gào lên tuyệt vọng.

- Người chỉ bọn họ hả?

Hàn Thạc chỉ chỉ vào mấy được tề sư vẫn một mạch đi theo tới đây, chuẩn bị xem hắn bị bẽ mặt, cười lạnh nói một câu:

- Họ đều tầm thường! Sớm đã nói với người rồi, loại hội nghị luyện được sư này, đều là tụ tập một đám hữu danh vô thực!

- Người... Người... - Những được tề sư vốn rất cao ngạo bị Hàn Thạc chửi là tầm thường, giận quá thiếu chút nữa thổ huyết, ai nấy chỉ vào hắn, nhưng nói không nên lời.

Hàn Thạc chứng minh là mình bằng vào cái mũi có thể ngửi được độc được, hơn nữa còn cách xa như vậy. Từ phương diện này đã chứng minh nghề của hắn rõ ràng cao hơn bất luận kẻ nào. Những được tề sư này bị chửi ngay mặt, nhưng vì đó là sự thật, họ không có chỗ nào có thể phản bác.

Người của các đại gia tộc ở Âm Ảnh thành lúc này đều nhìn về phía đám được tề sư với ánh mắt tràn đầy khinh miệt. Có những người còn thấp giọng nói:

- Chẳng ai có thực lực gì, còn không biết xấu hổ bày đặt ra hội nghị được tề sư trao đổi, chà, quả là nhiều người vô sỉ!

- Đúng đó, đều không có bốn sự, sau này mọi người chỉ cần tới Thiên Cơ được tề mua thuốc là được. Cửa hàng khác... hắc hắc, không đi cũng được! Nói không chừng cũng như Thần Trạch được tề, bán thuốc độc đó! - Một người tiếp lời.

Xong rồi, hết rồi, bây giờ thì thật là bị Thần Trạch được tề hại thảm rồi! Tất cả được tề sư đều kinh hoảng, nhìn về khinh miệt của những đệ tử các đại gia tộc, hiểu được mình không sống được ở Âm Ảnh thành nữa.

Mặc kệ là được tề sư trong Âm Ảnh thành, hay người đến tham gia hội nghị từ những thành thị khác, dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người, ai nấy đều quay đầu xấu hổ rời đi, trong nháy mắt toàn bộ biến mất, không có lấy một người nào còn dám lưu lại chịu nhục.

- Thấy chưa? - Đường Na liếc mắt nhìn Đế Uy vẻ mặt vẫn còn chưa dám tin, nhẹ giọng nói.

- Việc này... sao có việc này chứ? Hắn làm như thế nào mà được như vậy? - Đế Uy lại nhìn Hàn Thạc, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, không còn chút khinh thị nào, trầm giọng kêu khẽ.

- Ngay từ đầu ta dốc sức lôi kéo hắn vào gia tộc chúng ta, các người đều cho là ta giúp hắn, sao biết được ta khổ khổ cầu khẩn hắn chứ. Bây giờ biết giá trị của hắn rồi chứ? Đáng tiếc đã chậm rồi, bằng không hắn mà tới gia tộc chúng ta, Lai Phát Tư chúng ta khẳng định sẽ có thực lực lớn hơn ba đại gia tộc khác. Bây giờ thì hối hận cũng không còn kịp rồi! Chà... - Đường Na thở dài.

Đế Uy hơi xấu hổ, hắn nguyên trước còn cho là Hàn Thạc cố ý lấy lòng Đường Na, cố sức muốn vào gia tộc Lai Phát Tư. Người như thế thì hắn thấy nhiều rồi, do đó ngay từ đầu hắn cũng không thích Hàn Thạc lắm. Sau này hắn mới biết được mình lầm lẫn, hơn nữa lầm lẫn rất lớn!

Đáng tiếc Hàn Thạc cũng không luyện chế thuốc hối hận, bằng không, hắn nhất định nguyện ý bỏ nhiều tiền ra mua!

723. Chương 723:nuốt Chửng thần Trạch

Đến lúc mờ mờ sáng, hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên động thủ liên tiếp phá vỡ bảy tầng kết giới rất cực tìm được thông đạo đi thông xuống đất. Đám Thần Vệ của hai người mang đến lao vào thông đạo ngầm như lũ sói đói, chẳng mấy chốc bắt được mười lăm tên luyện được sư luyện chế độc được. Những tang chứng vừa chuyển dời tới đương nhiên cũng bị tịch thu.

Có cả nhân chứng vật chứng, bây giờ thì Tư Đế Nhĩ Tư có trăm miệng cũng không ăn thua. Hắn tự biết khó thoát chết, không nói một lời nào nữa.

- Hóa ra là các người làm chuyện tốt, phá hỏng tình hữu nghị giữa ta và Bố Lai Ân tiên sinh, các người tội đáng chết vạn lần! - Cách Lỗ Tây lạnh lùng nhìn Tư Đế Nhĩ Tư, nghiêng răng nói.

Chính là vì sự hãm hại của Thần Trạch được tề khiến cho Hàn Thạc có ấn tượng rất xấu về gia tộc Cơ Tắt. Bây giờ Hàn Thạc đã chứng minh được mình lợi hại hơn bất kỳ được tề sư nào, rốt cuộc không ai dám hoài nghi hiệu quả của Thiên Cơ được tề nữa. Trong khi mọi người đều muốn tranh đoạt thuốc của Thiên Cơ được tề, Cách Lỗ Tây lại vì Thần Trạch được tề mà đắc tội với Hàn Thạc, lửa giận trong lòng hắn quả thực không thể áp chế được. Nếu không có hai người An Đức Liệt và Hắc Thiên ở đây chỉ sợ bây giờ Cách Lỗ Tây đã động thủ giết chết Tư Đế Nhĩ Tư rồi.

Những người đến đây quan vọng đều là những người trong đại gia tộc, ai nấy đều có một cảm giác ghê sợ. Đến khi họ thấy những thùng thủy tinh đóng bằng từ hàm ngâm dưới đất được lấy lên, ai nấy sắc mặt rất khó coi. Thần Trạch được tề ở ngay dưới mắt họ dám làm loại sự tình nhân thần đều phẫn nộ này. Trong đó bốn đại gia tộc mỗi một nhà đều có một người Thần Vệ trưởng, việc này quả thực rất mất thể diện của ngũ đại gia tộc.

- Tư Đế Nhĩ Tư, bây giờ thì ngươi còn có gì để nói nữa? - An Đức Liệt âm trầm nhìn hắn, quát lạnh.

- Việc đã đến nước này, ta không có chuyện có thể nói nữa! - Tư Đế Nhĩ Tư biết khó thoát chết. Vươn tay lấy ra chủy thủ hàn quang lấp lánh, run rẩy chuẩn bị tự vẫn đương trường.

“Choang!”

Ngón trở An Đức Liệt bắn ra, một đạo u quang hiện lên, chủy thủ trong tay Tư Đế Nhĩ Tư bắn ra khỏi tay.

- Trước khi sự tình chưa hoàn toàn biết rõ, ngươi muốn chết cũng không dễ dàng như vậy!

An Đức Liệt hừ lạnh một tiếng, quát to:

- Chế trụ hắn, giam vào tử lao!

Hắc Thiên cũng phát phát tay, đám Thần Vệ đội ba lao ra, chẳng những khống chế những tên luyện thuốc độc, mà những người của Thần Trạch được tề đi tới đây cũng toàn bộ đều bị bắt.

- Bố Lai Ân, lại nợ ngươi một cái ơn! - Thấy tất cả người trong Thần Trạch được tề bị khống chế, An Đức Liệt vẻ mặt dần ra, cười nói với Hàn Thạc.

- Đâu có gì. Thần Trạch được tề đầu tiên ra tay đối phó với ta, ta cũng không hề để bụng, ai biết chúng lại dám làm loại việc khốn nạn như thế này!

Hàn Thạc tâm tình rất vui, Thần Trạch được tề xong đời rồi, còn hắn lại nhân cơ hội này đưa thanh danh mình bay khắp nơi. Từ nay về sau trong Âm Ảnh thành, những đại gia tộc tự nhiên sẽ phân biệt rõ tình thế, biết cửa hàng thuốc nào là tốt nhất.

- Các vị. Sự tình cũng đã rõ ràng, tất cả mọi người mời trở về đi.

An Đức Liệt mỉm cười nói với mọi người một tiếng, rồi thấp giọng nói:

- Ngươi chờ một chút. Lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi.

Hàn Thạc cũng không hiểu lão sẽ nói gì, khẽ gật đầu về nghi hoặc, rồi lần khăn ở lại.

Nghe lệnh của An Đức Liệt, những người trong các đại gia tộc ở Âm Ảnh thành, đều thay nhau mỉm cười nhìn hắn cáo từ. Những người này xem ra rất tôn sùng về cấp bậc luyện thuốc của Hàn Thạc, trước khi đi ai nấy cũng muốn xây dựng quan hệ tốt với hắn, đến khi Hàn Thạc hứa là khi làm mẻ thuốc mới sẽ bán cho họ, họ mới vừa lòng ra về.

- Cái này... Bố Lai Ân, việc này chúng ta hiểu lắm. Thật sự là rất xin lỗi! Đại nhân không chấp nhận kẻ tiểu nhân. Việc này... - Cách Lỗ Tây vẻ mặt xấu hổ đi tới bên cạnh Hàn Thạc, xoa xoa tay cười nói.

- Mặc dù ta không phải là một người thích ghi nhớ thù hận. Nhưng lúc trước xảy ra việc như vậy quả là không dễ chịu gì, bây giờ tâm tình vẫn chưa tốt. Xin lỗi, ta tạm thời không có hứng thú làm ăn với gia tộc ngươi! - Hàn Thạc nhún vai, neho mắt ngạo mạn, chẳng khách khí một chút nào.

Cách Lỗ Tây cũng biết những việc thế này phải từ từ mới được, ban ngày hắn đắc tội với Hàn Thạc, bây giờ thì Hàn Thạc khẳng định vẫn còn tức giận chưa tiêu, xem ra không thể khẩn cấp trong nhất thời được.

Nghĩ như vậy, Cách Lỗ Tây chỉ có nước giữ khuôn mặt tươi cười, nói ngọt nhạt một chút rồi dẫn người rời đi.

Hai người Đường Na và Đế Uy ở lại cuối cùng, đợi cho mấy người kia lần lượt ly khai, Đường Na mới nhìn Hàn Thạc muốn nói lại thôi. Lần khần một chút, Đường Na rốt cục không nói gì để vấn hồi quan hệ giữa hai người, nàng nhìn hần hít một hơi, rồi cùng Đế Uy đi khỏi.

Hàn Thạc hiểu Đường Na còn hoài nghi hần đã động thủ giết chết hai người bọn Khải Kỳ, trong lòng chỉ biết than nhẹ, không nói thêm gì nữa. Nhưng Đế Uy từng vô cùng cao ngạo với hần, trước khi đi lại nhìn về phía hần mỉm cười khẽ gật đầu, tựa hồ muốn tỏ ý thân mật với hần, thật làm cho Hàn Thạc có chút kinh ngạc.

- Hắc Thiên, giải toàn bộ những người này về tử lao đội ba trước đi. Ta và Bồ Lai Ân nói mấy câu rồi về. - An Đức Liệt nói với Hắc Thiên.

Hắc Thiên khẽ gật đầu, đi đến bên cạnh Hàn Thạc vỗ vỗ vai hần, nói nhỏ:

- Tiểu tử ngươi rất thú vị!

Nói xong, Hắc Thiên dẫn Thần Vệ giải đám người của Thần Trạch được tề rời khỏi chỗ này.

Hắc Thiên mặc dù coi như là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, nhưng không phải là đệ tử gia tộc Tái Nhân Đặc, cũng không có quan hệ huyết thống với Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt, hần là cường giả mà Hoa Lai Sĩ bằng vào thực lực và thủ đoạn của mình chiêu mộ được. Ở Âm Ảnh thành Hắc Thiên coi như là một phương hào hùng, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là Thần Vệ cao cấp của gia tộc Tái Nhân Đặc, mặc dù hần chỉ báo cáo cho Hoa Lai Sĩ, nhưng vẫn phải để ý đến sự phân phó của An Đức Liệt.

Chẳng mấy chốc, Hắc Thiên dẫn một đám Thần Vệ giải những người Thần Trạch được tề rầm rầm rộ rộ ly khai. Những Thần Vệ vốn theo An Đức Liệt từ gia tộc Tái Nhân Đặc đi tới đây cũng chia ra một bộ phận ra về, còn lại ba mươi mấy người đóng ở các nơi, âm thầm bảo vệ cho An Đức Liệt.

- An Đức Liệt đại nhân, lưu ta lại có việc gì thế? - Trong lòng Hàn Thạc hơi nghi hoặc, dò hỏi.

- Ngươi hai lần cứu Tập Mai Lệ Thập, lần này lại giúp chúng ta tìm được tội chứng của Thần Trạch được tề, ta vẫn chưa tìm được cơ hội tạ ơn ngươi, lần này cuối cùng đã có một cơ hội rồi! - An Đức Liệt mỉm cười, nói về ôn hòa.

Hàn Thạc sững sốt, sau đó lắc lắc đầu, cười nói:

- An Đức Liệt đại nhân sao lại nói những lời như vậy, ta có thể phát triển Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành nhanh như vậy, còn không phải nhờ vào sự hỗ trợ nhiệt tình của An Đức Liệt đại nhân và Tập Mai Lệ Thập tiểu thư hay sao. Có một số việc cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ nhớ, đại nhân không nên nói cảm ơn như vậy!

- Phải nói chứ!

An Đức Liệt cười nói, suy nghĩ một chút rồi tiếp lời:

- Việc này qua đi, Thần Trạch được tề đã hoàn toàn tiêu đời rồi, dựa theo quy củ, nhà cửa và sản nghiệp này của Thần Trạch được tề đều sẽ bị tịch thu. Cơ nghiệp Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành xem như bị hủy, nhưng những tòa nhà và khí tài luyện được này cũng rất có giá trị, cả trăm tòa nhà cùng với hàng ngàn khí tài luyện được, còn có vô số sách vở luyện thuốc, những thứ này là một tài nguyên khổng lồ đối với một cửa hàng thuốc đó!

Trong lòng Hàn Thạc cuộn lên. Khó có thể ức chế kích động trong lòng, kinh hô:

- Ý của An Đức Liệt đại nhân là...

Khẽ gật đầu, An Đức Liệt nói:

- Gia tộc Tái Nhân Đặc không biết luyện được, những tài nguyên này có thu về cũng không có công dụng gì, sớm muộn gì cũng sẽ bán đấu giá cho những nhà thuốc khác. Cuối cùng cũng tiện nghi cho người khác, chỉ bằng tiện nghi cho ngươi còn hơn. Huống chi danh khí Thiên Cơ được tề của ngươi rất cao. Chỉ cần nhận

thêm tài nguyên của nguyên Thần Trạch được tề, ta nghĩ Thiên Cơ được tề tương lai sẽ trở thành cửa hàng thuốc lớn nhất Âm Ảnh thành là một việc rất hợp logic. Người cảm thấy thế nào?

Hàn Thạc rất cực gặp được cảnh đại thụ bị đốn hạ thì đường quang, Thần Trạch được tề mặc dù hoàn toàn tiêu rồi, nhưng Thần Trạch được tề lại chiếm tài nguyên khổng lồ ở Âm Ảnh thành. Chẳng những là Âm Ảnh thành, mà rất nhiều pháo đài và thành trấn trực thuộc Âm Ảnh thành đều có Thần Trạch được tề, một khi Hàn Thạc chuyển tên nó trở thành Thiên Cơ được tề, trong một đêm Thiên Cơ được tề của hắn có thể trở thành nhà thuốc to nhất Âm Ảnh thành.

Thiên Cơ được tề lấy được tất cả tài nguyên của Thần Trạch được tề, điều này có nghĩa là gì, căn bản là răn ăn voi!

Nếu dựa theo phương thức bình thường, nếu Hàn Thạc muốn phát triển Thiên Cơ được tề đạt tới bước của Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành, phỏng chừng phải mất mười năm, thậm chí cả trăm năm. Nhưng có sự trợ giúp của An Đức Liệt, thời gian này ít nhất đã giảm đi mười đến trăm lần, Hàn Thạc há có thể không hưng phấn?

- Việc này... việc này... quá quý trọng... - Hàn Thạc xoa xoa tay, không biết nói cái gì cho tốt.

- Ai bảo người đứng trước những tên gia hỏa này chứng minh là người lợi hại hơn tất cả luyện được sư! Người chờ xem, sau khi những tên gia hỏa trở về lập tức sẽ đem sự tình tới nay truyền bá cả Âm Ảnh thành, đây là một tuyên truyền tốt nhất. Thanh danh của Thần Trạch được tề hoàn toàn tiêu rồi, cũng chỉ có người tiếp nhận Thần Trạch được tề thì tài nguyên này mới có thể phát triển mạnh nhất! - An Đức Liệt cười nói.

- An Đức Liệt đại nhân đã nói như vậy, ta cũng không khách sáo, cảm ơn! - Hàn Thạc không khách sáo gì, khom người vái một lễ.

- Ta trở về nói với đại ca một tiếng, khi sắp xếp mọi việc xong xuôi sẽ thông báo cho người một tiếng. Người chuẩn bị một khoản tinh tệ, chúng ta sẽ phải thu một chút tinh tệ, miễn cho nội bộ gia tộc chúng ta có người bàn tán.

An Đức Liệt suy nghĩ một chút, nói tiếp:

- Không cần quá nhiều, mấy vạn hắc tinh tệ đưa trước cũng được, sau này từ từ nói sau!

Mấy tòa nhà của Thần Trạch được tề, ít nhất trị giá một trăm vạn hắc tinh tệ, hơn nữa những tư liệu làm thuốc và chi nhánh rải rác các nơi ở ngoài Âm Ảnh thành, tổng giá trị sẽ không thấp hơn năm trăm vạn hắc tinh tệ! Nhưng theo ý của An Đức Liệt thì nhất định sẽ không bắt Hàn Thạc phải bỏ ra quá nhiều tiền, việc này quả thực quả từ trên trời rơi xuống mà!

- Hiểu rồi! - Hàn Thạc cười hỉ hả gật đầu.

- Còn nữa, hôm nay người đắc tội với hơn phân nửa được tề sư ở Âm Ảnh thành, luyện được sư của Thần Trạch gia tộc sẽ càng hận người tới xương tủy. Những luyện được sư không liên quan tới việc này, mặc dù cũng sẽ được phóng thích, nhưng phỏng chừng cũng sẽ không làm việc cho người, còn cơ nghiệp to lớn của Thần Trạch được tề, người chỉ bằng một người thì căn bản không làm gì được, người cần phải có rất nhiều nhân tài, điểm này người phải tự mình giải quyết! - An Đức Liệt nhắc nhở.

Nghe hắn nói thế, Hàn Thạc lập tức cười khổ không thôi, bắt đầu đau đầu.

Chuyện hôm nay chắc chắn truyền khắp cả Âm Ảnh thành, đại bộ phận những người trong Thần Trạch được tề cũng không tham dự vào việc luyện chế độc được, những người này tất nhiên sẽ không bị gia tộc Tái Nhân Đặc trừng phạt. Song đối với rất nhiều người trong số họ, Hàn Thạc chính là địch nhân của Thần Trạch được tề, để những người này tương lai làm việc cho hắn thì quả là một nan đề lớn.

Cơ nghiệp Thần Trạch được tề rất lớn, có rất nhiều được tề sư và các loại nhân tài, nếu Hàn Thạc không thể thu được những người này, cho dù thu được tất cả tài nguyên của Thần Trạch được tề, hắn chỉ bằng một mình chỉ huy đơn độc cũng đừng mơ phát triển được Thần Trạch được tề.

Đau đầu quá... Hàn Thạc đã không còn ngập trong vui sướng nữa, bắt đầu vắt hết óc nghĩ biện pháp.

Vỗ vò vai Hàn Thạc, An Đức Liệt cười nói:

- Phương diện này chỉ có tự mình nghĩ biện pháp thôi, ta cũng không giúp được người đâu, ai bảo người hôm nay phản ứng quá nhanh, nhất thời đắc tội với tất cả luyện được sư. Tiểu tử này cái gì cũng tốt, có mỗi một việc là không biết nhịn nhục thôi!

- Ta nào biết người sẽ giao cơ nghiệp của Thần Trạch được tề cho ta chứ, biết sớm như vậy ta nhất định sẽ nhẫn nhịn! - Hàn Thạc cười khổ thở dài.

- Được rồi, ta đi trước đây, đối với việc luyện được sư ta thật sự không giúp được gì cho người. Dù sao chúng ta không có cách nào khác cưỡng cầu họ làm việc này, người bỏ công ra một chút là được, nhiều lắm là làm từ từ, tự mình bồi dưỡng luyện được sư, bằng vào thủ đoạn của người còn sợ không ai nguyện ý tới học tập sao!? - An Đức Liệt cười ha ha, rồi dẫn một đám Thần Vệ rời đi.

Ta cố mà hiểu được luyện được thuật mới được. Trong lòng Hàn Thạc rên rỉ, bắt đầu cảm thấy sâu não về đại cơ nghiệp.

- Bây giờ thì người phát đạt rồi! - Khi không còn người ngoài, An Đức Lệ Na này giờ im thin thít không nói gì, khi tất cả mọi người ly khai, nàng lập tức cười khanh khách chúc mừng Hàn Thạc.

- Phát đạt thì phát đạt, nhưng cũng phải làm cho tốt mới có thể chính thức phát đạt được. Bằng không, có tài nguyên khổng lồ mà không ai làm việc thì có phát đạt cũng như không! - Hàn Thạc cười tươi rói rói, hắc hắc nói, trong lòng hân rất hưng phấn. Cứ lời theo kiểu răn nuốt voi này làm sao mà không vui cho được.

- Người rất đáng tự hào, quả là ta nhìn không ra!

An Đức Lệ Na vẻ mặt khinh khỉnh, cười khanh khách nói về hưng phấn:

- Bây giờ thì người có nhiều tiền rồi, sau này có phải ta không cần lo lắng việc không đủ tinh tề để ăn không?

Trầm mặt xuống, Hàn Thạc vội nói:

- Vẫn phải khống chế, người ăn tinh tề bao nhiêu cũng không đủ mà! Nhưng ta có thể cam đoan, sẽ cho người ăn nhiều hơn bây giờ, điều kiện tiên quyết là ta phải có đủ tinh tề mới được!

- Hì hì. Ta tin người. Xem ra ta đã theo đúng người rồi! - An Đức Lệ Na cao hứng nói.

Sắc trời hoàn toàn sáng, hai người Hàn Thạc và An Đức Lệ Na vừa nói vừa đi, chẳng mấy chốc về tới Thiên Cơ được tề.

Vừa vào nhà, vì hân rất vui, lại nhìn thấy Thiên Cơ được tề chỉ có ba tầng, Hàn Thạc nhìn tới nhìn lui thấy nó quá nhỏ, vừa nghĩ tới sắp có tài nguyên khổng lồ hân lại cảm thấy hưng phấn.

Năm ngày sau, cả Âm Ảnh thành đều nói về việc xảy ra vào buổi tối nọ, thanh danh của Hàn Thạc không có gì bất ngờ đã vượt qua tất cả được tề sư, trở thành được tề sư đệ nhất Âm Ảnh thành, có rất nhiều người biết sự tích về hân.

Thần Trạch được tề tạm thời bị niêm phong, tất cả luyện được sư đều bị nhất nhất thẩm tra. An Đức Liệt bắt một vài người, thả một vài người, rất nhiều người luyện được sư đến Âm Ảnh thành để tham gia hội nghị bị Hàn Thạc làm nhục một phen, đều thi nhau ly khai khỏi Âm Ảnh thành.

Còn lúc này, Hàn Thạc bắt đầu lo chiêu mộ luyện được sư. Dưới sự trợ giúp của An Ni Thập, những quyền trục chiêu mộ được dán khắp những khu vực dễ thấy nhất của Âm Ảnh thành, được mọi người chú ý. Song vì Hàn Thạc cơ hồ thoảng cái đã đắc tội với tất cả những luyện được sư của Âm Ảnh thành, những quyền trục chiêu mộ này đã treo được vài ngày nhưng không có lấy một người tiến đến, luyện được sư của Thần Trạch được tề tự nhiên càng ghét Hàn Thạc hơn, ai nấy đều truyền lưu việc hân tự cao tự đại, trong mắt không có ai, làm việc chiêu mộ của Hàn Thạc gần như không có ai tham dự.

Cũng có vài người có hứng thú với luyện được thuật, đi tới Thiên Cơ được tề hy vọng bái Hàn Thạc làm thầy, nhưng Hàn Thạc chẳng hiểu gì về luyện được thuật cả, khẳng định không dạy được ai, nói không chừng còn có thể lộ bí mật, do đó ai cũng bị hân cự tuyệt.

Thời gian qua thêm vài ngày, vẫn không có lấy một luyện được sư có nghề nào tiến đến, Hàn Thạc bắt đầu đau đầu.

- Đứng khấn cấp, đợi lát nữa đi, luôn luôn có người nguyện ý tới. - An Đức Lệ Na cũng rất chú ý tới việc này, cũng chỉ vì nàng có thể được ăn nhiều tinh tề hơn, mấy hôm rồi cũng bận rộn đi theo An Ni Tháp dẫn quyền trục chiêu mộ khắp nơi, thấy Hàn Thạc lo nghĩ bèn khuyên nhủ.

- Chỉ trách ta mau miệng, bằng không cũng không đắc tội với nhiều được tề sư như vậy, thật là xui xẻo!

Hàn Thạc vô cùng đau đầu, có loại cảm giác gặp phải núi vàng nhưng lại không mang theo không gian giới chỉ. Mắt thấy An Đức Liệt sắp xử lý sự tình về Thần Trạch được tề xong, tài nguyên khổng lồ của Thần Trạch được tề đã sắp lọt vào tay hắn, thế mà trong tay lại không có ai, nên lại càng cảm giác rất oan uổng.

A Khắc Lợi cũng chú ý tới sự tình của Hàn Thạc, đáng tiếc hắn chẳng giúp gì được về những việc thế này, chỉ biết đưa ra ý kiến ép buộc thử một vài được tề sư, bị Hàn Thạc mắng vài câu, thật thà an phận ngay rồi mặc kệ Hàn Thạc muốn làm gì thì làm.

- Như vậy không phải biện pháp đâu! - Hàn Thạc một lần nữa thở dài.

Hàn Thạc chỉ biết luyện chế thuốc men, nhưng một mình hắn thì năng lực có hạn, thêm nữa toàn bộ thuốc men đều là vật rất quý, không bao nhiêu người có thể mua được, do đó thuốc bình thường của Thần Trạch được tề trước kia mới là mấu chốt kiếm tiền. Hắn sớm đã biết tới điểm này, bởi vậy không thể không có những luyện được sư rèn nghề được.

- Khục khục... - Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm, sau đó Cổ Lệ tính tình cổ quái chậm chậm bước vào.

Vốn trong lòng Hàn Thạc đang rất vui vẻ, vừa thấy người đến là Cổ Lệ, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh mặt nói:

- Người tới làm gì?

Hàn Thạc gần đây tâm tình không tốt lắm, không có hứng thú đấu khẩu với Cổ Lệ, đứng lên chuẩn bị đuổi mụ đi.

- Người không phải chiêu mộ luyện được sư à? - Cổ Lệ chỉ chỉ vào bản chiêu mộ trước cửa, hỏi về nghi hoặc.

- Đúng vậy, nhưng mắc gì tới người? - Hàn Thạc hàm hồ nói.

- Người xem ta có được không? - Cổ Lệ hỏi rất cẩn thận.

Hàn Thạc sững sờ, hơi mù mờ, hỏi thử:

- Người nói là người muốn làm cho Thiên Cơ được tề chúng ta?

- Đúng vậy, sự tình lần trước ta đã nghe nói rồi, người quả nhiên là một luyện được sư lợi hại, cho ta xin lỗi về sự lỗ mãng lúc trước, ta cũng cảm ơn ân cứu mạng của người! Ta tới đây là hy vọng có thể học tập của người một vài luyện được thuật, hy vọng người thành toàn cho! - Cổ Lệ khom người vái một lễ, nghiêm trang nói.

- Việc này, cơ nghiệp của người không phải là ở Ảo Ảnh thành sao? Nghe nói người còn có rất nhiều đồ đệ, người nguyện ý ở lại Ảo Ảnh thành à? - Trong lòng Hàn Thạc chợt nhảy lên, dò hỏi về không chắc chắn lắm.

- Chỉ cần có thể học được nhiều tri thức luyện được, ta nguyện ý nỗ lực trả giá đắt! Về phần những đồ đệ đó, nếu người không chê, họ cùng gia nhập Thiên Cơ được tề có được không? - Cổ Lệ hỏi.

- Được, sao lại không được! Được quá đi chứ! - Hàn Thạc đang buồn không tìm thấy người, nghe vậy quá mừng, khẩn cấp nói. Mặc dù có chút đau đầu là làm sao mà dạy được luyện được thuật cho Cổ Lệ, nhưng lúc này thì hắn cũng không quản nữa, miệng hứa hẹn liên tục.

724. Chương 724:thành Danh

Thời gian trôi mau, đã nửa tháng rồi.

Thần Trạch được tề có sức ảnh hưởng khá khá trong thần vực Hắc Ám. Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành mặc dù đã hoàn toàn bị tiêu diệt, nhưng lực đả kích và ước thúc của gia tộc Tái Nhân Đặc đối với Thần Trạch được tề cũng giới hạn ở Âm Ảnh thành và lãnh địa phụ thuộc thôi.

Trong thần vực Hắc Ám có bảy thành lớn với Âm Ảnh thành. Tổng bộ Thần Trạch được tề đóng tại U Mạc thành, sức mạnh của gia tộc Tái Nhân Đặc vẫn không thể vươn tới những thành thị khác.

Chủ nhân chính thức của Thần Trạch được tề đổ toàn bộ sự tình phát sinh ở Âm Ảnh thành lên người Tư Đế Nhĩ Tư, thanh minh rằng hẳn chẳng biết gì về tất cả sự tình này, tất cả là do Tư Đế Nhĩ Tư tự làm, cũng không có quan hệ trực tiếp gì với Thần Trạch được tề. Mặt khác, hẳn còn cực lực khiển trách cách làm của gia tộc Tái Nhân Đặc, cho rằng gia tộc Tái Nhân Đặc không có quyền thu lấy tài sản của Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành, yêu cầu gia tộc Tái Nhân Đặc trả tất cả lại cho hẳn.

Nhưng An Đức Liệt hiển nhiên sẽ không làm theo ý hẳn. Các khu vực trong Âm Ảnh thành đều đã thông báo, truyền lưu những việc xấu xa của Thần Trạch được tề, cũng nói là Tư Đế Nhĩ Tư đã thừa nhận tất cả những việc làm ở Âm Ảnh thành đều đã thông báo cho chủ nhân của Thần Trạch được tề biết.

An Đức Liệt chẳng những thu hồi một vài tài nguyên và cửa hàng ở Âm Ảnh thành, còn yêu cầu thành chủ U Mạc thành bắt giam chủ nhân Thần Trạch được tề, hai phương càng lúc càng căng thẳng.

Các loại lời đồn truyền bá rất nhanh khắp thần vực Hắc Ám, mâu thuẫn giữa gia tộc Tái Nhân Đặc và Thần Trạch được tề thoáng cái thành những lời đàm tiếu của cả thần vực Hắc Ám. Những cửa hàng thuốc của Thần Trạch được tề ở thần vực Hắc Ám lúc này cũng bị ảnh hưởng lớn, việc làm ăn thoáng cái giảm xuống rõ rệt.

Nhưng chủ nhân của Thần Trạch được tề rõ ràng cũng không phải là một người dễ dàng đối phó. Việc làm ăn của Thần Trạch được tề mặc dù bị ảnh hưởng, nhưng vì hẳn làm việc kịp thời, sớm giữ sạch những sự tình xảy ra ở Âm Ảnh thành, do đó vẫn giữ được tài sản của Thần Trạch được tề ở các đại thành thị chưa bị những nhà cầm quyền xâm phạm, chúng vẫn được tiếp tục làm ăn.

Từ phương diện này cho thấy Thần Trạch được tề có vài phần ảnh hưởng ở thần vực Hắc Ám. Thế lực gia tộc Tái Nhân Đặc tuy lớn, nhưng chỉ có thể muốn làm gì thì làm trong thành thị mình quản hạt, đối với những thành thị khác thì hữu tâm vô lực.

Theo thời gian trôi qua, đấu khẩu giữa gia tộc Tái Nhân Đặc và Thần Trạch được tề dần dần hạ xuống. Gia tộc Tái Nhân Đặc tự nhiên sẽ không giao tài nguyên của chúng ra, hơn nữa nói rõ là không cho phép bất kỳ nhân vật quan trọng nào của Thần Trạch được tề tiến vào Âm Ảnh thành, một khi phát hiện lập tức bắt giữ ngay.

Chủ nhân Thần Trạch được tề còn cố ý phát tán lời đồn về gia tộc Tái Nhân Đặc. Nói là gia tộc Tái Nhân Đặc hoành hành ngang ngược, mượn cơ hội nuốt chửng những cơ sở của Thần Trạch được tề ở khắp nơi trong Âm Ảnh thành.

Đủ loại dư luận khác nhau lan khắp các đại thành thị ở thần vực Hắc Ám, nhưng tên một người trong đó được rất nhiều người nhớ kỹ - được tề sư thiên tài Bồ Lai Ân!

Nếu nói cuộc đấu khẩu giữa gia tộc Tái Nhân Đặc và Thần Trạch được tề ai là người được lợi lớn nhất, vậy không thể nghi ngờ gì chính là Hàn Thạc. Theo đủ loại các lời truyền bá đồn đại khác nhau, Hàn Thạc vốn là một tên mạo danh không biết tí gì về luyện dược thuật, ngược lại thoáng cái đã trở thành luyện dược sư thiên tài.

Âm Ảnh thành vốn không thiếu những lời đồn đại về sự thần kỳ của thuốc men Hàn Thạc, cũng dựa vào lần này lại bùng lên, danh khí Thiên Cơ được tề của Hàn Thạc và những sự tích về hẳn đã nâng lên một bước cực cao. Chẳng những Hàn Thạc đương nhiên trở thành được tề sư lợi hại nhất Âm Ảnh thành, hơn nữa cả thần vực Hắc Ám có rất nhiều người cũng nhân dịp này biết tiếng của Hàn Thạc, xem hẳn là một luyện dược sư thiên tài trẻ tuổi.

Như vậy, nan đề vốn gây khốn quẩn cho Hàn Thạc đột nhiên được phá giải hoàn toàn.

Được một vài người cố ý tuyên truyền, tin tức Hàn Thạc muốn chiêu mộ luyện dược sư chuyên nghiệp thoáng cái truyền khắp cả thần vực Hắc Ám. Mặc dù những được tề sư lý khai khối Âm Ảnh thành này không

ngọt bỏ công sức bồi xấu Hàn Thạc, nhưng còn có rất nhiều luyện được sư mê đắm vào luyện được thuật như Cổ Lệ, căn bản không thêm để ý đến tính cách của Hàn Thạc, không ngại từ các thành thị cách ngàn dặm đi tới Âm Ảnh thành, cũng là vì có thể muốn tiến vào Thiên Cơ được tề.

Những luyện được sư này không chối từ khổ cực, tình nguyện chịu tính tình khó chịu của Hàn Thạc, về cơ bản họ đều là những người có chân tài thực học. Dưới sự lựa chọn của Cổ Lệ vốn rất quen thuộc với nghề luyện được, được tề sư của Thiên Cơ được tề dần dần đã được bổ sung đầy đủ.

Dần dần, Thiên Cơ được tề với cửa hàng ba tầng đã không còn chỗ dung nạp được tề sư nữa. Hàn Thạc bây giờ chỉ còn chờ An Đức Liệt, chuẩn bị nhận tất cả tài sản của Thần Trạch được tề.

Lại qua vài ngày, cuộc đấu khẩu giữa gia tộc Tái Nhân Đặc và Thần Trạch được tề đã hoàn toàn không còn nữa. Lúc này An Đức Liệt cũng phải người mời Hàn Thạc tới gia tộc Tái Nhân Đặc một chuyến. Hàn Thạc mừng rỡ, dẫn An Đức Lệ Na lập tức đi tới đó.

Hàn Thạc trước hết tìm đến An Đức Liệt. Vừa thấy vẻ mặt khổ sở của An Đức Liệt, trong lòng hắn lập tức trầm xuống, cười khổ nói:

- An Đức Liệt đại nhân, người có vẻ khó xử, không phải là việc này không được đó chứ? Ta đã chiêu mộ không ít luyện được sư rồi, nếu không lấy được Thần Trạch được tề, người bảo ta làm như thế nào đây?

Vừa thấy Hàn Thạc tới, sắc mặt An Đức Liệt cũng khá lên, cười cười lắc lắc đầu, rồi mở miệng nói:

- Không thăm như người nghĩ đâu, nhưng quả thật gặp một chút phiền toái. Người cũng biết là gia tộc Tái Nhân Đặc có nhiều người lắm miệng, có đôi khi cho dù ta và đại ca ta cũng phải bận tâm về cảm thụ của những người trong gia tộc. Tài nguyên Thần Trạch được tề này giá trị năm trăm vạn hắc tinh tệ, ý của ta cũng giống như lúc trước, chính là để người bỏ ra một chút tinh tệ, sau đó khi người ổn định xong Thiên Cơ được tề thu được tiền lời rồi thì chậm rãi bổ sung sau. Nhưng thời gian gần đây trong gia tộc ta có những người làm lớn chuyện, cho rằng không thể cho người tiện nghi lớn như vậy được, đề ra đủ loại điều kiện, chà, ta cũng rất khó khăn!

- Điều kiện gì? - Hàn Thạc cau mày, hắn cũng hiểu nỗi khổ của An Đức Liệt, biết có một số việc lão phỏng chừng cũng không thể làm được.

- Ý của những người này là xét về người hai lần cứu Tật Mai Lệ Thập, sẽ để người một lần xuất ra ba trăm vạn hắc tinh tệ, sẽ cùng gia tộc Tái Nhân Đặc hợp tác quản lý Thần Trạch. Kỳ thật cũng là do người quản lý cho gia tộc Tái Nhân Đặc, tinh tệ lời lãi dựa theo tỉ lệ nhất định mà chia!

An Đức Liệt cười khổ, nói:

- Bố Lai Ân, trong gia tộc Tái Nhân Đặc có mấy đường thúc của ta và đại ca, thực lực họ mặc dù không ra làm sao, nhưng dù sao cũng có thân phận kha khá, khi cả gia tộc ai nấy đều không đồng ý, ta cũng rất khó làm.

Hàn Thạc không phải ngày đầu tiên tới Âm Ảnh thành, bây giờ cũng hiểu nhiều hơn về những tình huống các đại gia tộc. Trong gia tộc Tái Nhân Đặc, hai huynh đệ Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt tự nhiên có địa vị cao nhất, nhưng trên đầu hai người đích xác còn có mấy đường thúc. Những người này thực lực không cao, nhưng ai nấy đều có tư cách, đến cả hai người Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt cũng phải nể mặt họ.

Nhưng nếu nói hai người An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ thực sự không có lấy một điểm tư tâm thì Hàn Thạc cũng không tin! Tài nguyên của Thần Trạch được tề không nhỏ, nhưng nếu hai người An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ có lòng giao cho mình, thì cũng không phải là khó khăn đến thế. Điểm này thì trong lòng hắn cũng biết.

Tổng giá trị tài nguyên Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành là trên năm trăm vạn hắc tinh tệ, muốn để bắt tay vào tự làm lấy thì căn bản không làm được. Hàn Thạc vốn cũng không những mình sẽ được cho không, định làm trước rồi tính sau, không ngờ sự tình lại xấu hơn hắn tưởng.

- Họ nói muốn chia như thế nào? - Hàn Thạc do dự một chút, rồi dò hỏi.

- Ba bảy, người giữ ba thành, gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta giữ bảy thành! Như vậy, không cần người bỏ ra chút tinh tệ nào cả! - An Đức Liệt do dự một chút, rồi nói về hơi khó khăn.

Ba bảy, Hàn Thạc nhượng mảy. Nếu dựa theo phương pháp chi này, tương lai tiền lãi của Thiên Cơ được tề sẽ có một bộ phận rất lớn sẽ chui vào túi gia tộc Tái Nhân Đặc, hiển nhiên việc này không phù hợp với dự tính của Hàn Thạc.

- An Đức Liệt đại nhân. Người giúp ta bán một chút Thần tinh? - Hàn Thạc do dự một chút rồi đột nhiên mở miệng.

- Thần... Thần tinh? Trong tay người có Thần tinh à? - An Đức Liệt sửng sốt, hỏi lại vẻ không tin.

- Đúng, lúc ta vừa mới tới thần vực Hắc Ám không bao lâu từng phát hiện ra một mỏ quặng Thần tinh, khai thác được một ít. Ta biết Thần tinh giá trị không ít, bởi vì thực lực mình không đủ nên vẫn không dám bỏ ra. Việc đã đến nước này, ta cần tinh tề gấp, không biết An Đức Liệt đại nhân có nguyện ý hỗ trợ không?

Nếu không phải tình huống đặc thù, Hàn Thạc khẳng định không muốn bỏ quặng Thần tinh này ra bán. Vì không muốn gia tộc Tái Nhân Đặc chiếm được lợi nhuận lớn của Thiên Cơ được tề, hẳn không thể không làm như vậy.

- Không thành vấn đề, ta mặc kệ người lấy nó ở đâu ra, chỉ cần người có thể bỏ ra ba trăm vạn hắc tinh tề bịt miệng những người đó, Thần Trạch được tề khẳng định sẽ là của người. Kỳ thật, ta vốn định chỉ lấy của người hai trăm vạn tinh tề, để người bỏ ra mấy vạn tinh tề trước, rồi sau này phần còn lại bổ sung sau, nhưng những lão gia hỏa này không tin người, do đó ta cũng bất lực, Bó Lai Ân, xin lỗi! - An Đức Liệt thở dài một tiếng.

- Không có việc gì! - Hàn Thạc cười đáp lễ rồi lấy mỏ quặng Thần tinh trong tay ra, bày đầy trước mặt An Đức Liệt.

Quặng Thần tinh đoạt được lần trước, toàn bộ Địa hệ đã giao cho Thổ Giáp thi trước khi hãn ly khai. Hàn Thạc dùng hết Tử Vong hệ và Hủy Diệt hệ rồi, về phần Thần tinh Quang hệ và Sinh Mạng hệ, vì nơi này là thần vực Hắc Ám, Hàn Thạc đề phòng nên không dám bỏ ra.

Lúc này, Hàn Thạc lấy ra hai mươi hai khối Thần tinh Phong hệ, mười tám khối Thần tinh Lôi hệ, đặt đầy trước mặt An Đức Liệt hỏi:

- Thế nào, An Đức Liệt đại nhân là người rất giỏi, nhìn xem có đáng giá ba trăm vạn hắc tinh tề không, nếu không đủ thì nói để ta nghĩ biện pháp khác.

Trong tay A Khắc Lợi vẫn còn một ít, Hàn Thạc có thể dùng nó để lấy Thần Trạch được tề trước, làm xong rồi tính tiếp.

Kỳ thật thoáng cái xuất ra rất nhiều Thần tinh như vậy trước mặt An Đức Liệt đã là việc vô cùng mạo hiểm đối với Hàn Thạc rồi. Nhưng vì An Đức Liệt chính là một trong những người đứng đầu gia tộc Tái Nhân Đặc, tuyệt không phải không biết tình thế, Hàn Thạc tin hẳn sẽ không vì chút này mà Thần tinh làm ra việc gì quá đáng. Chủ yếu nhất là Hàn Thạc tin vào An Đức Liệt, tin vào việc tồn tại của mình chỉ có lợi mà không có hại gì cho Âm Ảnh thành và gia tộc Tái Nhân Đặc, cho nên mới dám làm như thế.

- Thần tinh Phong hệ ở thần vực Hắc Ám đại khái sáu vạn hắc tinh tề một khối, Lôi hệ thì quý hơn một chút, đại khái bảy vạn hắc tinh tề, tổng giá trị đại khái hai trăm năm mươi vạn hắc tinh tề!

An Đức Liệt ước lượng một chút, nhú mảy ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Như vậy đi, ta bổ sung phần còn lại cho người, sau khi Thiên Cơ được tề có lời, bỏ ra một thành cho Tạp Mai Lệ Thấp, như vậy thì rất nhiều việc của Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành cũng sẽ rất dễ nói. Tạp Mai Lệ Thấp lấy của người một thành cũng không tính là quá nhiều, nhưng chỉ cần một phần quan hệ này, có một số việc người làm sẽ rất tiện lợi, người nghĩ thế nào?

Một thành cũng không nhiều, hơn nữa lại để cho Tạp Mai Lệ Thấp, Hàn Thạc không hề do dự, lập tức sáng khoái đáp ứng ngay:

- Được!

- Người chờ một chút, ta đi nói với họ một câu, chuyện này hẳn là không có vấn đề gì quá lớn! - An Đức Liệt như thở phào một hơi, nhanh chóng rời khỏi phòng này, rồi đi về một căn nhà lớn màu xanh đen trong

gia tộc Tái Nhân Đặc.

Một giờ sau, An Đức Liệt cười đi vào, trong tay cầm một đồng công văn, đưa cho Hàn Thạc nói:

- Văn thư này chứng minh là người có tất cả quyền lợi ở Thần Trạch được tề, từ hôm nay trở đi, những tài sản và cửa hàng của Thần Trạch ở cả Âm Ảnh thành và những thành trấn phụ thuộc toàn bộ đều quy về người, chúc mừng người, Bồ Lai Ân!

- Cũng chúc mừng cả người nữa, hắc hắc...

Hàn Thạc cười ha ha, giao đồng quặng thạch này cho An Đức Liệt rồi hỏi:

- Tạp Mai Lệ Tháp sao rồi? Có tốt hơn không?

An Đức Liệt cũng không khách khí gì, thu lấy đồng quặng Thần tinh, cười nói:

- Yên tâm đi, không có vấn đề gì quá lớn.

Dừng một chút, An Đức Liệt nói:

- Nói đến việc này ta lại phải cảm ơn người nữa, có quặng Thần tinh, chúng ta đang nghĩ tới việc đổi lấy một vài Thần tinh Hủy Diệt hệ cho Tạp Mai Lệ Tháp, để nha đầu này có thể khôi phục sớm một chút, gia tộc chúng ta đầu tư không nhỏ, hy vọng nó đừng thụ thương gì nữa.

Cầm đồng văn thư trong tay, trái tim Hàn Thạc đã bay ra ngoài rồi, nghe vậy đứng dậy cười nói:

- Không có việc gì thì tốt rồi, ừm, ta bận vài việc ở Thần Trạch được tề, sẽ không quấy rầy nữa.

- Người phải làm việc cho tốt, đi đi. - An Đức Liệt tự nhiên biết sau khi hắn có được văn thư, đang muốn động thủ xử lý những việc của Thần Trạch được tề và Thiên Cơ được tề, cũng không khách sáo gì cả.

- Bồ Lai Ân, người nói tên gia hỏa này có tư tâm hay không? - Trên đường trở về, An Đức Lệ Na hỏi Hàn Thạc đạo.

- Khẳng định là có chứ!

Hàn Thạc khẽ cười một tiếng, nói:

- Thần Trạch được tề có tài nguyên khổng lồ như vậy, thêm nữa thanh danh Thiên Cơ được tề và thực lực của chúng ta, tương lai Thiên Cơ được tề còn vượt qua cả Thần Trạch được tề nữa ấy chứ. An Đức Liệt phỏng chừng cũng muốn chiếm chút lợi ích này cho gia tộc Tái Nhân Đặc, phương thức chia chác này rõ ràng có lợi cho gia tộc Tái Nhân Đặc, bằng không bằng vào thủ đoạn của Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt, mặc dù có chút khó khăn nhưng muốn áp chế ý kiến của những vị đường thúc này thì chẳng phải là vấn đề quá lớn, chỉ là An Đức Liệt khẳng định không ngờ là ta có nhiều quặng Thần tinh như vậy, ha ha.

- Hắn có nghĩ ra những phương pháp gây trở ngại không? - An Đức Lệ Na nhún mày hỏi.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Yên tâm đi, hắn là người thông minh, huống chi chúng ta cũng cho hắn nhiều Thần tinh như vậy. Đối với gia tộc Tái Nhân Đặc mà nói, sự tồn tại của ta rõ ràng có lợi cho Âm Ảnh thành, họ nắm tất cả tài nguyên ở Âm Ảnh thành, tuyệt sẽ không vì nguyên nhân chút lợi ích này mà ép ta quá đáng, sau này họ còn nhờ ta nhiều!

Sau khi Hàn Thạc rời đi, An Đức Liệt cầm đồng quặng Thần tinh trong tay, cười khổ nói:

- Tiểu tử này, ta càng ngày càng nhìn không thấu, hắn mới đến Chúng Thần đại lục được bao lâu chứ? Tìm đâu ra quặng Thần tinh nhỉ? Thất sách thất sách, giá trị tương lai của Thiên Cơ được tề đâu chỉ ba trăm vạn hắc tinh tệ chứ, tiểu tử này... quả là giảo hoạt!

725. Chương 725:lăn Ra Đây Cho Ta!

Thần Trạch được tề cũ hoàn toàn biến mất khỏi Âm Ảnh thành. Lúc này đã biến thành Thiên Cơ được tề của Hàn Thạc. Nhưng khi hắn chính thức tiếp nhận tất cả những thứ này, mới biết được nếu muốn quản lý một tài sản lớn như vậy thì cần mất bao nhiêu tinh lực.

Trước khi chưa nuốt Thần Trạch được tề, tất cả những việc của Thiên Cơ được tề toàn bộ đều do mình hắn phụ trách. Từ việc thu lượm được tài, luyện chế thuốc men, tiêu thụ sản phẩm, cả ba phương diện đều do mình Hàn Thạc có thể xử lý. Nhưng sau khi có được Thần Trạch được tề, với tài nguyên lớn như vậy mà chỉ dựa vào mỗi hắn thì vẫn chưa đủ.

Các phương diện thu hái được tài, bảo quản thuốc, luyện chế thuốc, bán thuốc phải tách ra. Làm như vậy, vậy thì người của Thiên Cơ được tề không chỉ cần luyện được sư. Lúc này Hàn Thạc lập tức hiểu ngay là nhân thủ của mình còn thiếu quá nhiều. Vì vậy lại lập thêm một đợt chiêu mộ mới...

Cái Hàn Thạc thiếu chính là nhân tài. Bỏ ra một thời gian rất dài để chiêu mộ, nhưng vẫn không thể tìm được đủ nhân thủ, nhất là những nhân tài sở trường buôn bán và quản lý càng khó có thể tìm được. Còn chính Hàn Thạc thì cũng không tinh thông về việc kinh doanh, điều này làm cho hắn lại bắt đầu đau đầu.

An Đức Liệt và vài người trong các đại gia tộc thật ra cũng đề cử cho Hàn Thạc một vài người. Song những người này hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với các gia tộc, Hàn Thạc sợ có một ngày bất kỳ việc lớn bé nào của Thiên Cơ được tề sẽ bị những đại gia tộc biết được. Do đó cố nhịn đau cự tuyệt những người mà các đại gia tộc đề cử, vắt hết óc suy nghĩ về những sự tình của Thiên Cơ được tề.

Hàn Thạc sớm đã bàn với những người nguyên trước đây phụ thuộc vào Thần Trạch được tề. Cả Âm Ảnh thành tổng cộng có mười bảy cửa hàng vốn thuộc về Thần Trạch được tề, cũng toàn bộ được hắn nắm trong tay. Song qua hai tháng, Thiên Cơ được tề vẫn chưa khai nghiệp, vẫn vì nhân thủ không đủ nên không thể buôn bán bình thường như trước.

Bất lực, Hàn Thạc tạm thời đóng cửa mười sáu cửa hàng thuốc ở ngoài Âm Ảnh thành, đưa toàn bộ nhân tài có thể tụ tập được về hết Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành. Chuẩn bị trước hết đưa Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành vào chính quỹ. Cũng trong lúc đó, vẫn toàn lực chiêu mộ người tại khắp nơi như trước.

Trong lúc Hàn Thạc bù đầu bù cổ với Thiên Cơ được tề, Ngải Phát Lí đã ly khai Âm Ảnh thành khá lâu, hôm nay đột nhiên xuất hiện ở vùng núi ngoài thành.

Ngải Phát Lí lấy cớ đuổi theo hung thủ sát hại con, bỏ đi đã hơn nửa năm. Lần này lại xuất hiện, cũng không dám lập tức trở lại Âm Ảnh thành, ngược lại tạm thời dừng lại ở ngoài thành.

Ngải Phát Lí rất quen thuộc với tình huống chung quanh Âm Ảnh thành, thêm nữa với thực lực cường đại của hắn, việc tránh né đám Thần Vệ tuần tra quanh vùng này âm thầm mai phục chẳng phải là việc khó. Bên cạnh hắn có ba tiểu đội tổng cộng mấy chục người nguyên là Thần Vệ của đội năm. Những người này đều phát triển từ gia tộc Lai Phát Tư, vô cùng trung thành với hắn.

Bóng đêm phủ xuống, Ngải Phát Lí nhắm mắt đứng trên một gốc cây cổ thụ chọc trời, nhìn Âm Ảnh thành gần trong gang tấc, hiện lên vẻ âm hàn.

Dần dần, từ trong Âm Ảnh thành bay ra một bóng người. Bóng người đó tựa hồ sợ có người phát hiện tung tích của hắn, trong đêm khuya không ngừng rẽ trái ngoặt phải. thay đổi vài phương vị rồi mới đến trước mặt Ngải Phát Lí.

Người mới đến nhìn Ngải Phát Lí đang đứng ngạo nghễ trên đại thụ, thấp giọng nói:

- Thuộc hạ khấu kiến đại nhân!

- Số ba. Nói cho ta tình huống Âm Ảnh thành thời gian gần đây. - Ngải Phát Lí vẫn nhìn Âm Ảnh thành xa xa phía trước, không hề cúi đầu nhìn Số Ba đang quỳ dưới đất.

- Thời gian gần đây, trong Âm Ảnh thành đều nói về Thiên Cơ được tề sắp khai nghiệp. Chủ nhân Thiên Cơ được tề là Bố Lai Ân được gia tộc Tái Nhân Đặc toàn lực ủng hộ, thành cửa hàng thuốc rất cao quý. Mặt khác, trong khoảng thời gian này gia tộc Tái Nhân Đặc chưa từng bỏ qua việc giám thị đội năm chúng

ta. An Đức Liệt ba lượt đích thân tới đội năm hỏi nơi hạ lạc của đại nhân, xem ra hẳn là đã hoài nghi tới chúng ta rồi! - Số ba trầm giọng nói.

- Bố Lai Ân. Hẳn phá hỏng chuyện tốt của ta, lại cứu sống con tiện nhân Tạt Mai Lệ Tháp kia, ta sẽ không buông tha cho hắn!

Ngải Phát Lí gầm gừ, trầm mặc một chút rồi rút cục cúi đầu nhìn Số ba đang quì trên đất hỏi:

- Đội năm có bao nhiêu người nguyện ý theo ta rời Âm Ảnh thành?

- Kể cả thuộc hạ thì tổng cộng có chín người. Ta cũng đã cẩn thận thử qua đám còn lại, chúng không có ý định muốn đi theo. - Số Ba do dự một chút, rồi trầm giọng đáp.

- Chỉ có chín người người à...

Ngải Phát Lí hô khẽ, cười lạnh nói:

- Chín người thì chín người. Số Ba, tối nay ta muốn nhập vào Âm Ảnh thành. Ta không muốn để người ta phát hiện ra tung tích của ta. Người vận dụng sức mạnh còn lại, an bài cho ta một chút!

- Hiểu rồi!

Số Ba thấp giọng trả lời, suy nghĩ một chút, rồi bổ sung nói:

- Đại nhân, một khi sử dụng mấy người kia, chúng ta phải lập tức ly khai Âm Ảnh thành ngay.

- Yên tâm. Qua tối nay chúng ta cùng nhau rời khỏi đây!

Ngải Phát Lí gật đầu ra hiệu là hắn đã hiểu rồi, hơn nữa còn trấn an một câu:

- Đi theo ta mặc kệ là ở Âm Ảnh thành hay ở thành thị khác, các người vẫn có thể hưởng thụ đãi ngộ trước kia. Nếu ở lại Âm Ảnh thành, việc có quan hệ với ta nên các người vĩnh viễn không được trọng dụng!

- Đại nhân đối đãi với chúng ta không tệ. Đại nhân đi đâu, chúng ta đều nguyện ý đi theo! - Số ba khẩn cấp nói.

- Ừm. Đi an bài đi, tối nay ta muốn giết vài người! - Ngải Phát Lí phát phát tay.

Số Ba thận trọng thối lui, sau khi trở lại Âm Ảnh thành lập tức liên lạc với vài nhân vật chủ yếu của đội năm trước đây. Trong mấy người này có hai người phụ trách trông coi cửa thành phía đông. Được hai người cố ý làm lơ, Ngải Phát Lí dẫn vài Thân Vệ tinh anh nguyên thuộc đội năm, thần không biết quỷ không hay lên vào Âm Ảnh thành.

Sau khi trở lại Âm Ảnh thành, Ngải Phát Lí đầu tiên là đi vào một tòa nhà rất lớn cách gia tộc Lai Phát Tư không xa, nhìn gia tộc Lai Phát Tư xa xa, Ngải Phát Lí thấp giọng lẩm bẩm:

- Đại ca, ta nghĩ huynh hẳn là biết được một chút rồi. Ta không trở về gia tộc nữa, miễn cho đại ca những phiền toái.

- Đại nhân. Thời gian khẩn cấp. Chúng ta nên làm như thế nào? - Một người phía sau Ngải Phát Lí hỏi khẽ.

- Trong Âm Ảnh thành có những người ta không vừa mắt đã lâu, tối nay toàn bộ giết, sau khi giải quyết vấn đề, chúng ta sẽ ly khai sớm một chút. Ngàn vạn lần không thể kinh động người của gia tộc Tái Nhân Đắc. Bằng không chúng ta đừng mơ ra khỏi được đây. - Ngải Phát Lí lạnh giọng, lưu luyến nhìn gia tộc Lai Phát Tư xa xa, rồi dẫn người lặng yên đi khỏi.

Đêm khuya trăng khuyết gió lớn, đó là lúc giết người phóng hỏa.

Vô cùng quen thuộc với Âm Ảnh thành, Ngải Phát Lí dẫn vài tên vốn là tinh anh của đội năm, né qua tầng tầng thủ vệ trên đường, thay đổi vài phương vị, rồi lặng lẽ giết chết vài người có thực lực bình thường, nhưng những nhân vật này lại rất có lực ảnh hưởng ở Âm Ảnh thành. Tỷ như Đồ Á Tư của gia tộc Bồ Lạc, thực lực bình thường nhưng sở trường kinh doanh. Một người gây khó dễ cho gia tộc Lai Phát Tư. Ngày thường Ngải Phát Lí không dám làm gì hắn, tối nay lại lớn mật động thủ. Cũng ra tay giết chóc ở cửa hàng tinh thạch lớn nhất của gia tộc Bồ Lạc.

Ngoại trừ Đồ Á Tư ra, còn có mấy người cũng bị Ngải Phất Lí vô sắc vô hình giết chết. Vì Ngải Phất Lí thực lực cao thâm mà đối tượng động thủ lại phần lớn đều là Trung vị thần, do đó vẫn chưa khiến cho người nào chú ý.

- Đại nhân, sắp hết thời gian rồi. Chúng ta phải đi thôi! - Số Ba đi theo phía sau Ngải Phất Lí, nhẹ giọng nhắc nhở.

- Còn có một người. Xử lý hần xong là chúng ta lập tức ly khai! - Ngải Phất Lí trầm mặc một chút, đột nhiên trầm giọng nói.

- Ai? - Số ba nhẹ giọng hỏi.

- Bồ Lai Ân của Thiên Cơ được tề. Tiểu tử này gần đây phát tài vô hạn một thời gian rồi. Cũng nên chết cho ta! Nếu không vì hần, Khải Kỳ và Y Phù cũng sẽ không chết trong tay Tật Mai Lệ Tháp. Ta tạm thời không động được Tật Mai Lệ Tháp, nhưng người này không thể không chết! - Ngải Phất Lí lạnh lùng nói.

- Đại nhân, nghe nói bên cạnh tiểu tử đó có một tiểu cô nương lợi hại vô cùng. Theo như người của gia tộc Cơ Tát nói thì tiểu cô nương đó đã từng giao thủ với Cách Lỗ Tây, chỉ kém một bậc mà thôi! - Số Ba vừa nghe Ngải Phất Lí trước khi đi muốn khai đao với Hàn Thạc, vội vàng nhắc nhở.

Lúc ở gia tộc Cơ Tát, An Đức Lệ Na từng bức lui Cách Lỗ Tây, rõ ràng chiếm cứ thượng phong. Chỉ là gia tộc Cơ Tát cũng sợ mất mặt, không ai dám nói Cách Lỗ Tây thua thiệt, nên truyền ra bên ngoài biến thành An Đức Lệ Na rơi vào hạ phong. Mấy người trong cuộc chỉ cười ruồi khi nghe lời đồn này, rồi cũng không để ý đến. Còn An Đức Lệ Na chỉ là một tiểu cô nương, do đó mọi người cho rằng đương nhiên những người của gia tộc Cơ Tát mới nói đúng.

- Một tiểu cô nương mà thôi. Lợi hại đến đâu thì làm gì được!

Ngải Phất Lí khinh thường nói:

- Huống chi. Thực lực Cách Lỗ Tây không bằng ta. Hần đã có thể hơn tiểu cô nương kia, các người có gì phải lo chứ?

Số Ba nghe Ngải Phất Lí nói như vậy, biết hần đã quyết tâm, không dám tiếp tục khuyên bảo nữa.

Trên tầng cao nhất, Hàn Thạc đang nhắm mắt tu luyện.

Mặc dù mấy ngày gần đây bị rất nhiều sự tình của Thiên Cơ được tề làm cho mỗi một không chịu nổi, nhưng Hàn Thạc chưa bao giờ buông lỏng việc tu luyện. Nhất là hai hóa thân ngoại thân vẫn ở trong Vạn Ma Đỉnh, chưa từng bị ảnh hưởng một chút nào.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ đạt tới cảnh giới Trung vị thần sơ kỳ, gần đây vừa chậm rãi củng cố cảnh giới mới, vừa thử thể ngộ vài loại phương thức vận dụng sức mạnh mới. Hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ vẫn còn đang nghiên cứu cách vận dụng pháp châu Hủy Diệt. Bây giờ càng ngày càng thành thực.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Thạc máy động. Thần thức lập tức nhận ra nguy cơ giáng xuống. Lần trước sau khi bị thương nặng, hần có phản ứng với nguy cơ rất nhạy cảm. Thiên Ma Bất Diệt Thể lập tức hình thành cương lực khổng lồ che kín toàn thân. Hàn Thạc vẫn không nhúc nhích, tĩnh tâm cảm ngộ cường độ nguy cơ, trong lòng cả kinh, lập tức truyền tấn với Đỉnh Linh:

- Người này thực lực rất mạnh. Cho ta mượn ma đầu!

Đỉnh Linh hiển nhiên cũng cảm ứng được khí tức âm thầm tập trung vào Hàn Thạc, nghe vậy cũng không nói gì nữa, quát khê:

- Chú ý, trong khi ma đầu quán chú sức mạnh vào thân thể ngài, sẽ làm ngài đau đớn thống khổ vô cùng, hơn nữa sức mạnh này khi lưu động trong thân thể ngài sẽ gây tổn thương cho thân thể. Ngài không thể duy trì thời gian quá dài. Một khi không chịu được lập tức trả lực của ma đầu lại cho ta!

- Nhanh lên, không còn kịp rồi! - Hàn Thạc hét lớn với Đỉnh Linh.

Sau một khắc, sức mạnh cuộn cuộn kinh khủng của Đỉnh Linh trong cơ thể Hàn Thạc trong nháy mắt tràn ra. Trong cơ thể Hàn Thạc như bị những gai nhọn đâm vào, nhưng theo những cơn đau vô bờ đó, một luồng sức mạnh vô cùng vô tận tràn ngập khắp cơ thể, làm Hàn Thạc chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Sức mạnh khổng lồ của mấy chục con ma đầu do Hạ vị thần Trung vị thần hình thành làm cho Hàn Thạc khó có thể tưởng tượng được. Cảm giác sướng khoái khi nắm được sức mạnh này nơi tay làm cho hắn muốn lập tức phóng thích ra. Bằng không nếu để sức mạnh này tùy ý tràn ngập trong cơ thể, sẽ hành hạ ma thể của hắn rất khủng khiếp.

- Ngài phải mau chóng đem sức mạnh này đánh ra ngoài. Bằng không toàn bộ sức mạnh tụ tập vào trong cơ thể ngài, sẽ làm ngài không chịu nổi. Ma Anh vốn là căn bản của ngài sẽ bị tổn thương! - Đỉnh Linh vội vàng truyền tấn.

- Ta hiểu rồi. Nhưng sao tên khốn khiếp đó còn chưa động thủ chứ! - Hàn Thạc cảm giác được địch nhân đã ở bên trái. Âm thầm cắn răng cố đợi, chờ đợi trong bụng.

Ngải Phát Lí đích xác ở trong bóng đêm. Nhưng có kinh nghiệm khi tập kích thất bại lần trước, bây giờ hắn không dám mạo hiểm động thủ, vẫn còn đứng chung quanh âm thầm quan sát Hàn Thạc, rồi vô cùng cẩn thận đến gần, tìm kiếm cơ hội thích hợp nhất. Hắn làm như vậy làm Hàn Thạc tụ tập sức mạnh vô cùng khốn khổ.

- Mau lên, mau tổng sức mạnh ra ngoài. Nếu tiếp tục như vậy ngài chẳng mấy chốc không chịu nổi đâu! - Đỉnh Linh một lần nữa truyền tấn.

Hàn Thạc khó có thể chịu được sự đau đớn tràn ngập trong khắp ngõ ngách trong thân thể, mắt thấy địch nhân chậm chạp không động thủ, Hàn Thạc rốt cuộc không chịu được, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, giống như là một con dã thú khát máu gầm rú:

- Lăn ra đây cho ta!!

Tiếng gầm kinh khủng hướng về phía Ngải Phát Lí đang ẩn giấu ở một nơi bí mật làm cả không gian hắc ám dao động mãnh liệt. Ngải Phát Lí đang chuẩn bị ra tay giết bắn cả người, không rõ Hàn Thạc làm sao phát hiện ra được vị trí của hắn.

“Gừ...”

Một tiếng gầm gừ, Hàn Thạc hai mắt đỏ đậm, cả người cơ bắp cuộn lên, cuồng mãnh lao về phía Ngải Phát Lí.

- Làm sao có thể như vậy được! - Ngải Phát Lí kinh hô, dưới sự kinh ngạc vội vàng tụ tập sức mạnh Hắc Ám cả người, hình thành chương ngại hắc ám dày đặc chung quanh, bên trong Thần chi lĩnh vực thoáng cái đã rút sạch cả nguyên tố Hắc Ám.

“Ầm!”

Hàn Thạc hai tay Thiên Ma Lợi Nhận bắn ra, giống như là một con ác ma khát máu tiến vào khu vực Hắc Ám lĩnh vực. Sức mạnh đáng sợ thông qua Thiên Ma Lợi Nhận oanh kích vào những chương ngại Hắc Ám, trong nháy mắt đã phá nát chương ngại Hắc Ám do Ngải Phát Lí bố trí.

Một luồng sức mạnh bá đạo khủng khiếp bắn vào cơ thể Ngải Phát Lí, làm Thần thể hắn bị thương, thoáng cái bị ném bay lên.

Sau một kích, sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể đã được tiết ra ngoài. Hàn Thạc đột nhiên phát giác mình ổn hơn nhiều, mắt thấy Ngải Phát Lí bị một kích của mình đánh bay, hắn cảm thấy rất mừng, nhanh chóng lao về phía Ngải Phát Lí. Thiên Ma Lợi Nhận như hai đạo hàn mang đâm về phía Ngải Phát Lí.

Song lần này xem ra đã không được tích lũy sức mạnh như một kích vừa rồi. Lực công kích lần này rõ ràng yếu đi rất nhiều. Mặc dù Ngải Phát Lí vẫn trốn tránh luồng cuồng tay chân như trước, nhưng công kích của Hàn Thạc cũng không thể lấy được tính mạng của Ngải Phát Lí.

Dù vậy, Ngải Phát Lí cũng bị dọa đến vỡ mật. Hắn không thể hiểu được vì sao Hàn Thạc thoáng cái như đã biến thành một người khác. Đột nhiên thể hiện ra sức mạnh bạo lệ tràn ngập sát khí và điên cuồng, chính

là thứ mà Ngải Phát Lí trước giờ chưa từng gặp qua.

“Quá xảo trá. Tiểu tử này vẫn che dấu thực lực, hẳn còn âm độc hơn cả An Đức Liệt!” - Ngải Phát Lí chửi thảm, luống cuống tay chân chống đỡ công kích của Hàn Thạc, không ngừng tìm kiếm đường lui.

- Bố Lai Ân. Trả sức mạnh ma đầu về cho ta. Ngải không thể tiếp tục nữa! Bằng không, Ma Anh của ngài sẽ bị thương! - Trong khi Hàn Thạc đang sướng khoái đánh Ngải Phát Lí liên tục lui về phía sau, Đỉnh Linh truyền tấn với vẻ lo lắng vạn phần.

Trong lòng cả kinh, Hàn Thạc lập tức cảm ứng được dị thường của Ma Anh trong cơ thể. Dưới tình huống sức mạnh ma đầu tràn ngập mỗi ngõ ngách trong cơ thể, Ma Anh được bổn mạng tinh huyết của Hàn Thạc nuôi dưỡng nhanh chóng bị hao mòn. Bổn mạng tinh huyết từ từ biến mất khỏi thân thể Hàn Thạc, làm xương cốt kinh mạch đã phải thừa nhận sức mạnh lưu động của ma đầu.

Song Ma Anh không thể không có bổn mạng tinh huyết. Khi bổn mạng tinh huyết không đủ để giúp cho Ma Anh sống sót, Ma Anh sẽ bị thương và suy yếu. Việc này tuyệt không phải thứ mà Hàn Thạc muốn thấy.

“Mẹ nó. Coi như người gặp may!” - Hàn Thạc chửi thảm, rồi đột nhiên lui về phía sau, không còn ra tay tiến công nữa, vội vàng vàng trả sức mạnh ma đầu trong cơ thể về cho Đỉnh Linh.

Ngải Phát Lí bị Hàn Thạc một phen đánh cho tơi bời, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, kinh hãi liếc nhìn đối phương. Ngải Phát Lí không nói hai lời, lập tức quay đầu ẩn giấu vào trong bóng tối, rồi dẫn Thần Vệ đội năm bảy nhanh rời khỏi nơi này.

- Người... người này. Làm sao đột nhiên biến thành cường đại như vậy chứ? - An Đức Lệ Na đã tới từ lúc này, lúc này nhìn Hàn Thạc có vẻ kinh dị, miệng há hốc.

Hàn Thạc chính bởi vì thấy An Đức Lệ Na đã đến nên mới dám buông tay. Hắn cũng không đáp lời, mà trước hết trả sức mạnh ma đầu trong cơ thể cho Đỉnh Linh. Lúc này mới chỉ chỉ về phía phương hướng Ngải Phát Lí ly khai, nói:

- An Đức Lệ Na, giết tên kia cho ta, ta cho người mười vạn hắc tinh tệ!

Lắc lắc đầu. An Đức Lệ Na trả lời:

- Ta chỉ bảo vệ người, chứ không giúp người giết người!

- Vậy thì thôi đi. Bây giờ thì Ngải Phát Lí đã chạy trốn rồi. Nếu lần sau trở lại coi như ta xui xẻo! - Giao chiến hơn mười giây, Hàn Thạc hiển nhiên nhận ra người đến là ai, cười khổ nói.

- Ta thấy hẳn sợ hãi mới đúng! Với thực lực của người vừa mới thể hiện, hẳn căn bản không thể giết được người!

An Đức Lệ Na nhìn Hàn Thạc thật sâu, rồi cười khê:

- Bố Lai Ân, người không thể nói cho ta biết người dùng sức mạnh gì à. Tại sao người lại đột nhiên biến thành cường đại như vậy?

- Người nói việc của mình trước. Sau đó ta sẽ cân nhắc xem có nói thật mọi việc với người hay không! - Hàn Thạc cười hắc hắc.

- Không nói thì thôi. Có gì đặc biệt hơn người chứ! - An Đức Lệ Na bĩu môi, làm mặt giận nói.

- Ủa. Chuyện gì thế?

A Khắc Lợi đã hùng hổ kéo người tới, kêu lên:

- Vừa rồi có phải là có người chiến đấu không. Người đâu?

Cuộc chiến giữa Hàn Thạc và Ngải Phát Lí chỉ xảy ra ngắn ngủi trong hơn mười giây rồi chấm dứt. A Khắc Lợi đang tu luyện ở một góc tu luyện tràng khá xa, thêm nữa thực lực hắn không bằng An Đức Lệ Na, do đó không thể kịp thời đuổi tới. Đợi cho hắn đi tới thì địch nhân đã bắt tằm rồi.

- Người đến chậm!

An Đức Lệ Na không khỏi tức giận trừng mắt nhìn A Khắc Lợi. Dừng một chút rồi khinh thường nói:

- Nhưng... Cho dù ngươi tới sớm, cũng không nhúng tay vào được!

A Khắc Lợi biết thực lực của An Đức Lệ Na thâm sâu khôn lường, nghe vậy càng thêm hưng phấn:

- Trung vị thần hả?

- Thượng vị thần! - An Đức Lệ Na quát lạnh.

- Ặc...

A Khắc Lợi lập tức cúi đầu ủ rũ, kính sợ trộm liếc nhìn An Đức Lệ Na. Trong miệng thầm nói:

- Mẹ ôi. Lại là Thượng vị thần...

Nhìn ánh mắt A Khắc Lợi, rõ ràng hẳn cho là An Đức Lệ Na đã đánh lui địch nhân.

- Không phải ta!

Chỉ liếc nhìn A Khắc Lợi, An Đức Lệ Na đã biết hẳn nghĩ cái gì. Không khỏi tức giận chỉ chỉ Hàn Thạc. Nói:

- Là hẳn đánh lui địch nhân đó!

- Biết rồi! Được rồi. Không có việc gì thì ta trở về! - A Khắc Lợi phất phất tay, căn bản không tin Hàn Thạc có thể đánh lui Thượng vị thần, rồi cao đầu xoay người trở về.

- Đồ ngu! - An Đức Lệ Na tâm tình rất khó chịu, chửi toáng lên.

726. Chương 726:ta Phục Rồi!

Ngày thứ hai, chuyện của Ngải Phát Lí xảy ra trong đêm đã truyền khắp Âm Ảnh thành.

Kể cả Đồ Á Tư của gia tộc Bồ Lặc, Âm Ảnh thành tổng cộng có năm người bị chết. Năm người này mặc dù toàn bộ đều có thực lực Trung vị thần, nhưng cũng đều xem như những nhân vật có máu mặt, đột nhiên họ cùng lúc tử vong lập tức gây ra sự chú ý của mọi người.

Thiên Cơ được tề không có Thần Vệ của mình, trong khoảng thời gian này Hắc Thiên phái An Ni Tháp dẫn một tiểu đội của đội ba Thần Vệ đóng xung quanh. Việc phát sinh đêm đó ở Thiên Cơ được tề, An Ni Tháp chẳng mấy chốc cũng đã biết, nhưng hẳn còn chậm hơn cả A Khắc Lợi, căn bản không biết ở đó xảy ra cái gì.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Thiên Thần Vệ trưởng đội ba tự mình tìm đến Hàn Thạc.

- Khẳng định là hẳn hả? - Sau khi Hắc Thiên vừa tới, lập tức được Hàn Thạc dẫn tới mật thất, vừa vào đã dò hỏi ngay.

- Đúng, đúng là Ngải Phát Lí! Nếu không nhờ vào An Đức Lệ Na ở bên cạnh ta, ta chỉ sợ đã giống như bọn người Đồ Á Tư rồi. - Hàn Thạc ra vẻ vẫn còn lạnh mình, cố tình nói là An Đức Lệ Na đánh lui Ngải Phát Lí, để tránh không làm cho đám gia tộc Tái Nhân Đặc lưu ý tới mình.

Mặc dù Hàn Thạc không cố ý giải thích, Hắc Thiên cũng cho rằng đương nhiên Ngải Phát Lí bị An Đức Lệ Na đánh lui. Khi ở gia tộc Cơ Tát, Hắc Thiên đã thấy thực lực của An Đức Lệ Na, hẳn tin rằng cả Thiên Cơ được tề cũng chỉ có An Đức Lệ Na mới có thực lực này.

Khẽ gật đầu, Hắc Thiên hừ lạnh nói:

- Ngải Phát Lí gan lớn bằng trời, xem ra thật sự đã dự tính không muốn ở lại Âm Ảnh thành nữa rồi!

Hàn Thạc trầm mặc không nói gì, hẳn biết đêm qua Ngải Phát Lí đã rời khỏi đây. Với sự quen thuộc Âm Ảnh thành của Ngải Phát Lí, còn có một vài tâm phúc trợ giúp, hẳn mà đã có chủ tâm chạy khỏi Âm Ảnh thành thì cho dù là gia tộc Tái Nhân Đặc cũng chỉ sợ rất khó bắt được hẳn.

Dù sao, hẳn từng là Thần Vệ trưởng Thần Vệ đội năm!

Hắc Thiên không ở lại Thiên Cơ được tề quá lâu, hỏi Hàn Thạc vài tình huống đêm qua rồi vội vàng đi.

Vài ngày kế tiếp, thông qua An Ni Thập, Hàn Thạc biết gia tộc Tái Nhân Đặc mặc dù toàn lực lục soát tung tích của Ngải Phát Lí, nhưng vì Ngải Phát Lí sớm có bố trí, thêm nữa đã kịp thời bỏ đi, cuối cùng họ cũng coi như vô công. Tất cả tâm phúc của Ngải Phát Lí đã nhân cơ hội đêm khuya cùng hẳn ly khai rồi. Về phần những Thần Vệ đội năm còn ở lại Âm Ảnh thành, sau khi đã cẩn thận điều tra, đều bị âm thầm theo dõi.

Việc Ngải Phát Lí gây náo loạn ở Âm Ảnh thành chẳng mấy chốc được gia tộc Tái Nhân Đặc công bố ra, kể cả việc hẳn từng ám sát Tụ Mai Lệ Thập, việc này đã mang đến chủ đề bàn tán mới ở Âm Ảnh thành, các đại gia tộc đều tới tập nghị luận về cách làm của Ngải Phát Lí.

Không có gì ngoài ý muốn, đội năm Thần Vệ tạm thời bị đóng băng. Người trong gia tộc Lai Phát Tư trong khoảng thời gian này liên tiếp bị thẩm vấn. Tất cả thành viên gia tộc đều bị hỏi cung riêng rẽ. Trưởng gia tộc Lai Phát Tư Phỉ Nhĩ Đức kiên quyết rũ sạch mọi quan hệ với Ngải Phát Lí. Vì an nguy mọi người gia tộc Lai Phát Tư, Phỉ Nhĩ Đức đem tất cả các vấn đề đổ lên đầu đệ đệ mình, thậm chí nói rõ là trực xuất Ngải Phát Lí khỏi gia tộc, từ bây giờ trở đi, Ngải Phát Lí cũng không phải là người trong gia tộc Lai Phát Tư nữa.

Cách làm quyết đoán của Phỉ Nhĩ Đức đã bảo toàn cho an nguy của rất nhiều đệ tử gia tộc Lai Phát Tư. Nhưng vì sự tình Ngải Phát Lí, thực lực gia tộc Lai Phát Tư cũng bị ảnh hưởng lớn. Việc mất đi quyền lợi ở đội năm Thần Vệ, thêm nữa bị gia tộc Tái Nhân Đặc nghi ngờ và chèn ép, gia tộc Lai Phát Tư thoáng cái đã thành gia tộc yếu nhất trong số ngũ đại gia tộc ở Âm Ảnh thành.

Những mưa gió ở Âm Ảnh thành vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng gì lớn cho Hàn Thạc. Một thời gian phát triển, Thiên Cơ được tề đã chiêu mộ người ở khắp nơi, cuối cùng cũng đủ để Thiên Cơ được tề khai nghiệp ở Âm Ảnh thành.

Trong lúc này, Hàn Thạc gặp phải một chuyện cực kỳ khó giải quyết. Cổ Lệ cầm đầu đám được tề sư không ngừng thúc giục Hàn Thạc giảng giải cho họ về thuốc Hồi Nguyên, Tuyền Cơ, và nguyên lý luyện chế thuốc!

Với sự cầm đầu của Cổ Lệ, đám luyện được sư không ngại đi xa ngàn dặm tới Âm Ảnh thành đều là vì kính nể luyện được thuật của Hàn Thạc, mang theo tâm lý muốn học tập mà đến. Ngay từ đầu vì Thiên Cơ được tề quá bận rộn, họ ai nấy đều rất an phận, cố gắng hết sức để cửa hàng đi vào quỹ đạo.

Bây giờ họ thấy tất cả đã phát triển khá tốt, tới lúc này thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều thỉnh giáo Hàn Thạc về phương diện được học, nhất là những tri thức khó hiểu.

Chính vì thế, Hàn Thạc đầu to như cái đầu (nguyên văn đầu phình ra như đầu trâu). Đối với những câu hỏi mà được tề sư này nêu ra, Hàn Thạc coi như bó tay. Sau khi liên tục lần lữa vài lần, nhưng tới bây giờ thì bọn người Cổ Lệ tiếp tục yêu cầu, hẳn biết cũng không thể tránh né mãi được.

Trong một gian phòng luyện thuốc, chung quanh toàn bộ đều là những thùng thủy tinh, trên quầy bày đầy các loại chai lọ đủ mọi màu sắc, rất nhiều nguyên liệu thuốc được bày biện rất có hệ thống. Ở giữa có một quả cầu thủy tinh phức tạp, dưới đáy để đầy những năng lượng tinh thạch, năng lượng tinh thạch này lấp lánh ánh sáng...

Mười ba luyện được sư do Cổ Lệ cầm đầu đứng rải rác khắp nơi trong phòng luyện thuốc, ai nấy đều chăm chăm nhìn vào Hàn Thạc.

Những luyện được sư dù đã nghe về tính tình khinh người của Hàn Thạc mà còn dám vào Thiên Cơ được tề, ai nấy đều có chân tài thực học giống như Cổ Lệ. Nếu Hàn Thạc muốn tung hỏa mù mà qua được sự kiểm tra thì căn bản không có khả năng. Khi đối diện với những ánh mắt khát vọng của mọi người, Hàn Thạc có loại cảm giác rất bó tay bó chân.

Phải qua được cửa này, bằng không các được tề sư nhất định sẽ dẫn đệ tử của họ rời Thiên Cơ được tề. Như vậy Thiên Cơ được tề vất vả lắm mới đi vào quỹ đạo nay chắc chắn sẽ âm thầm sụp đổ.

- Kỳ thật, luyện được thuật của ta khác các người nhiều lắm!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hàn Thạc bất lực, làm gan nói:

- Luyện được thuật mà các người vẫn nghiên cứu, thực sự ta cũng không hiểu nhiều lắm!

Lời này vừa nói ra, ánh mắt những luyện được sư này ai nấy đều đầy vẻ hoài nghi và quái dị, nhưng không ai dám mở miệng nói thêm gì cả.

- Các người có thể chưa bao giờ tiếp xúc với thứ luyện được thuật mà sư phụ ta dạy ta. Ừm, ta biểu diễn cho các người một chút!

Hàn Thạc biết không bày ra một chút thủ đoạn, Thiên Cơ được tề sẽ bị hủy ngay. Tâm thần vừa động, Cửu Văn đỉnh đã xuất hiện trong tay Hàn Thạc.

- Luyện được của các người cần rất nhiều thuốc dung hợp trong các thùng chứa thủy tinh, dùng việc điều tiết nhiệt độ cao thấp khác nhau để làm những vị thuốc này hỗn hợp. Còn phương pháp luyện được của ta thì khác các người. Ta trực tiếp làm cho các dược tài luyện lại với nhau, lợi dụng phương pháp đặc thù để lấy ra những thành phần thuốc bên trong, dùng một tốc độ cao để gắn kết thành viên thuốc... - Hàn Thạc chậm rãi giải thích.

Vừa giải thích, Hàn Thạc vừa biểu diễn quá trình luyện đan của mình. Cửu Văn đỉnh trong lòng bàn tay hắn xoay tròn không ngừng, vài loại dược tài được hắn nhét vào trong đỉnh, mùi thơm ngát thoảng chốc đã bốc đầy phòng luyện thuốc. Lửa hồng hồng bàn tay được Hàn Thạc khống chế, Cửu Văn đỉnh xoay tròn với tốc độ cao, những hoa văn lóng lánh trên mặt lóe lên vàng sáng nhạt, thoạt nhìn rất mỹ lệ.

Đối với những luyện được sư này, cách làm của Hàn Thạc quả thực không thể tưởng tượng được. Ai nấy toàn bộ ngậy người nhìn động tác của hắn, căn bản không rõ vì sao chỉ bằng những tài liệu nguyên thủy, dựa vào một dụng cụ duy nhất lại có thể luyện chế ra thuốc được. Họ trước nay đều là trước hết đem những tài liệu thuốc luyện ra những thành phần nguyên thủy. Sau đó lợi dụng thứ thành phần thuốc này hỗn hợp lại với nhau điều phối ra những thứ thuốc có công dụng khác nhau. Cách này không thể so được với cách của Hàn Thạc. Họ phải trải qua rất nhiều qui trình phức tạp, nhưng hiệu quả cuối cùng ngược lại không bằng phương pháp đơn giản này của hắn.

Bên trong phòng thuốc mùi thơm tràn ngập, trong chốc lát, vài viên thuốc Niết đan màu vàng lợt bay ra ngoài, được Hàn Thạc nghiền ra rồi bỏ vào những bình thuốc đã chuẩn bị trước, sau đó hắn đích thân đưa cho mấy người luyện được sư, mỉm cười nói:

- Có thể ném thử rồi, rất hữu ích cho thân thể các người!

Mấy luyện được sư tiếp nhận Niết đan, chỉ ngửi mùi đã hơi kích động. Những người này trước khi tới Thiên Cơ được tề đã sớm nghe nói về sự thần kỳ của thứ thuốc mà Hàn Thạc tự mình luyện chế, nghe hắn nói thế, ai nấy thoảng do dự một chút rồi đưa tay ra uống ngay liều thuốc đó.

Mọi người là những luyện được sư chuyên nghiệp, thuốc với thuốc mặc dù hơi khác nhau, nhưng phương diện công hiệu thì cũng có chỗ tương tự. Sau khi phục dụng Niết đan, những người này đều cảm ứng được sự biến hóa của thân thể. Họ có thể cảm giác được rõ ràng được lực của thuốc này đã có ảnh hưởng mãnh liệt trong cơ thể họ.

Chẳng mấy chốc, vài luyện được sư đua nhau đi tìm nhà xí, ai nấy đều trông rất khổ sở, nhưng mỗi khi họ ra khỏi nhà xí, khí sắc trên mặt rõ ràng đã khá lên không ít. Ai nấy đều kêu lên:

- Thuốc thần kỳ quá, dược lực này quá bá đạo, khó tin thật!

Vài luyện được sư không được Niết đan, nghe vậy ai nấy đều tặc lưỡi lấy làm lạ, nhìn khí sắc họ càng ngày càng tốt hơn, rõ ràng rất sùng bái Hàn Thạc.

- Các người không phải đồ đệ của ta nên ta không thể truyền thụ phương pháp và kỹ xảo luyện được cho các người được!

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt những luyện được sư này, vừa thấy ánh mắt thất vọng của họ, Hàn Thạc bổ sung ngay:

- Nhưng đối với công hiệu của một vài dược tài đặc thù, chúng ta có thể tham khảo với nhau. Có vài thứ dược tài mà các người không quen thuộc, nhưng dược lực lại rất thần kỳ, ta có thể bàn luận với các người, để các người tự mình nghiên cứu tiếp, cũng có thể thu được tiến bộ lớn.

Kỹ xảo luyện đan của Hàn Thạc đương nhiên sẽ không truyền thụ cho những luyện dược sư này được. Vì hẳn phải dùng Ma Nguyên lực. Cho dù Hàn Thạc có nói cho họ, họ không tu luyện ma công cũng khó có thể luyện chế ra thuốc men. Nhưng về việc chia sẻ một vài linh dược, về phương diện này Hàn Thạc thật ra có thể chỉ điểm cho họ một chút, coi như là cảm tạ việc họ không ngại khổ cực làm việc cho Thiên Cơ dược tề.

Những dược tề sư này nghe vậy đều tỏ vẻ cảm kích, họ hiển nhiên cũng hiểu được chiêu thức tuyệt học của Hàn Thạc không thể truyền thụ, nhưng có cam đoan của Hàn Thạc, cũng làm cho tri thức của bọn họ tăng lên nhiều.

Cổ Lệ vừa xxx một phen, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, vừa vào đã hướng về phía Hàn Thạc cúi đầu, nói:

- Ta phục rồi!

Trong số những người này thì danh khí của Cổ Lệ là lớn nhất, sau khi thử qua công hiệu của Niết đan, đến cả mục cũng phải nói như vậy, rốt cuộc không ai dám hoài nghi năng lực của Hàn Thạc nữa.

Hàn Thạc lấy ra một vài dược tài tự mình thu lượm được, đặt trước mặt bàn thủy tinh, giảng giải những công hiệu cho những luyện dược sư này. Những từ ngữ luyện đan chuyên nghiệp được Hàn Thạc nói ra, làm cho những luyện dược sư này ai nấy đều cảm thấy cao thâm khó lường, ánh mắt nhìn hẳn lại kính nể hơn một chút.

Những người này chuyên tâm ghi chép lại từng lời của Hàn Thạc vào sổ tay, sau khi đợi cho Hàn Thạc giảng xong, ai nấy đều không nén nổi muốn thử tác dụng của thứ dược tài này ngay, có vẻ vô cùng hưng phấn.

- Được rồi, ta đã nói rõ về công hiệu và thành phần của những dược tài này rồi. Phần còn lại các người tự mình lĩnh ngộ mới được. Để sử dụng dược tài này luyện ra những thứ thuốc mới, thì phải xem năng lực của các người, ta cũng không thể trợ giúp các người được!

Trong lòng thở phào một hơi, thầm nghĩ cuối cùng cũng ứng phó được. Nói xong câu này, Hàn Thạc lập tức rời phòng thuốc.

Thời gian sau đó tất cả đều thuận lợi. Có mấy người luyện dược sư được sự giảng giải của Hàn Thạc, dùng mấy thứ nguyên liệu mà trước đây họ chưa từng biết, đã làm ra vài thứ thuốc mới. Tuy nói thuốc này không thể so với thứ thuốc mà Hàn Thạc luyện ra, công hiệu cũng có chênh lệch rất lớn, nhưng có người đi trước như vậy, những dược tề sư này ai nấy đều rất hưng phấn.

Thiên Cơ dược tề tất cả đã đi vào quỹ đạo, Hàn Thạc lại chiêu mộ một vài nhân viên coi sóc kho hàng, để đồ đệ những luyện dược sư này thu lượm rất nhiều nguyên liệu, chuẩn bị chính thức mở ra Thiên Cơ dược tề mới ở Âm Ảnh thành.

Trong lúc này, Đường Na đột nhiên đi tới Thiên Cơ dược tề tìm hắn.

Hàn Thạc vừa thấy Đường Na, lập tức cảm thấy nàng tiêu tụy rất nhiều so với trước kia. Hàng mi nàng hơi cau lại, như là có tâm tư gì đó không hóa giải được, vừa nhìn thấy hắn mới miễn cưỡng cười cười, nụ cười cũng rất khổ sở.

- Lâu rồi không gặp, Đường Na đại tỷ! - Hàn Thạc vừa chào một tiếng, trong lòng cũng không ngừng cảm thán. Tình huống của gia tộc Lai Phát Từ mấy ngày gần đây hẳn cũng nghe được sơ sơ. Vì sự kiện Ngải Phát Lí làm gia tộc Lai Phát Từ chịu ảnh hưởng lớn. Gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không còn tín nhiệm họ như trước nữa, thời gian này là những ngày không tốt lắm với gia tộc Lai Phát Từ ở Âm Ảnh thành.

So với gia tộc Lai Phát Từ thê lương, Thiên Cơ dược tề của Hàn Thạc đang phát triển mạnh, có khuynh hướng trở thành một gia tộc mới. Hai bên hoàn toàn khác hẳn, lại nghĩ tới tình huống lúc Hàn Thạc vừa tới Âm Ảnh thành, tâm tình Đường Na càng buồn bã hơn.

- Chúc mừng người Bồ Lai Ân, xem ra Thiên Cơ được tề sắp trở thành thế lực mới ở Âm Ảnh thành rồi! - Đường Na cổ cười vui nói.

- Cảm ơn Đường Na đại tỷ, lần này người tới Thiên Cơ được tề chúng ta là có việc gì thế? A a, nếu là thuốc, thì bằng vào quan hệ giữa chúng ta, nhất định ta sẽ bán cho người giá hợp lý nhất! - Hàn Thạc vỗ ngực cam đoan, bộ dạng là quan hệ giữa chúng ta rất tốt.

Cười lắc lắc đầu, Đường Na nói:

- Ta lần này tới đây là muốn nói lời từ biệt với người, có thể ta phải ly khai một thời gian rất dài, sau này cơ hội chúng ta tái kiến cũng không nhiều lắm.

- Đường Na đại tỷ tại sao vội vã đi như vậy, chuẩn bị tới đâu? - Hàn Thạc cả kinh, vội hỏi.

- Gia tộc Lai Phát Tư chúng ta rất khó làm nên gì ở Âm Ảnh thành nữa rồi. Cứ lưu ở đây bị người ta dòm ngó, còn không bằng sớm ly khai một chút. Bồ Lai Ân, ta biết người rất có năng lực. Ta không nhìn lầm người, người có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà đứng vững ở Âm Ảnh thành, ta thật cảm thấy tự hào cho người. - Đường Na cười nói.

Nghe Đường Na nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc cũng thở dài, lúc này tình thế ở Âm Ảnh thành đích xác bất lợi cho gia tộc Lai Phát Tư phát triển. Nhìn vẻ buồn bã của Đường Na, hắn cũng không biết an ủi nàng như thế nào, trầm mặc một lát, rồi khẽ thở dài:

- Đường Na đại tỷ, đi đường cẩn thận, ta vĩnh viễn sẽ không quên người đã chiếu cố ta!

- Tái kiến, hy vọng lần sau chúng ta gặp mặt, Thiên Cơ được tề của người có thể thay gia tộc Lai Phát Tư của ta, trở thành một trong ngũ đại gia tộc ở Âm Ảnh thành! - Đường Na cười cười, phất tay cáo biệt.

Hàn Thạc ngạc nhiên, trong những lời của Đường Na, hắn cảm giác được hận ý mịt mờ. Hàn Thạc lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ chắc nàng sẽ không cho rằng sự quật khởi của Thiên Cơ được tề chính là nguyên nhân làm gia tộc Lai Phát Tư của họ suy sụp đó chứ.

727. Chương 727:khai Trương

Sau một thời gian chuẩn bị lâu dài, Thiên Cơ được tề rốt cục chính thức khai trương.

Đương nhiên, ngũ đại gia tộc Âm Ảnh thành đều phái người đến chúc mừng. Gia tộc Tái Nhân Đặc phái An Đức Liệt và Hắc Thiên đến. Gia tộc Kim Sâm phái Cơ Nhã và đường thúc nàng đến. Cách Lễ Tây của gia tộc Cơ Tát tự nhiên không thể thiếu được. Đồ Tây là người thay thế địa vị Đồ Á Tư ở gia tộc Bồ Lạc cũng tặng một kiện lễ vật. Đến cả gia tộc Lai Phát Tư vốn không hòa hảo với Hàn Thạc lắm, cũng phái Đế Uy đến tặng một lá cờ gấm.

Thiên Cơ được tề những ngày này quả nhiên là danh lưu hội tụ, các đại gia tộc vì muốn lập quan hệ tốt với Hàn Thạc mà không ngớt phái người đến tận nơi, làm cho lễ khai trương của Thiên Cơ được tề rất hoành tráng.

Những được tề sư đi theo Hàn Thạc, trong khoảng thời gian này cũng chế xuất ra vài thứ thuốc thường dùng ở Chúng Thần đại lục, các quầy trước đây trống rỗng bây giờ bày đầy những bình thuốc.

Hàn Thạc cả ngày bận rộn, chiêu đãi chào hỏi chỗ này chỗ kia, mãi cho tới khi trời tối đen mới tiễn chân mọi người ra về.

Vì Hàn Thạc không tự mình luyện chế thuốc mới, do đó ngày hôm nay Thiên Cơ được tề chỉ bán các loại thuốc thường dùng. Người của các đại gia tộc tới đây mặc dù tiếc nuối, nhưng cũng vì nể mặt Hàn Thạc mà mua hơn bốn trăm bình, nên Thiên Cơ được tề thu được hơn hai vạn hắc tinh tệ lợi nhuận.

Khai trương thuận lợi, Hàn Thạc tin rằng bằng vào danh vọng về luyện dược của chính mình ở Âm Ảnh thành, sau này Thiên Cơ được tề chắc chắn sẽ tài nguyên quảng tiến (Wm: tài nguyên quảng tiến - Câu này các bạn thấy rất nhiều trong những bức tường treo tết, ngay cả ở VN cũng có bán. Dịch nôm là tiền tài như nước.)

Tất cả mọi việc ở Thiên Cơ được tề đi vào quỹ đạo, những vấn đề về thuốc men Hàn Thạc giao toàn quyền cho Cổ Lệ quản lý. Cổ Lệ từng rất khó chịu với hắn, bây giờ lại trở nên vô cùng bội phục Hàn Thạc, rất trung thành với hắn.

Chính vì thế, Hàn Thạc có thêm nhiều thời gian tu luyện. Có kinh nghiệm lần trước mượn lực Đỉnh Linh, thời gian sau này hắn một mạch ở trong tu luyện tràng, thử không ngừng vận dụng lực của Đỉnh Linh.

Sức mạnh ma đầu mà Đỉnh Linh quán chú vào trong cơ thể Hàn Thạc có thể làm cho hắn nháy mắt có được sức mạnh cường đại, làm cho khả năng phát lực của hắn tăng lên rất nhiều. Thậm chí có thể chính diện ngành kháng với Thượng vị thần. Nhưng ma thể Hàn Thạc mặc dù cứng rắn, vẫn không thể chịu được thời gian quá dài. Liên tục thử hơn mười lần, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì khoảng chừng ba phút một lần, vượt qua thời gian này là Ma Anh sẽ không chịu nổi.

Chẳng mấy chốc Hàn Thạc biết được việc mượn lực Đỉnh Linh cũng không phải tu luyện chính đạo, chỉ có tu luyện ma thể tới mức cứng rắn hơn nữa, tâm cảnh một lần nữa đột phá mới gọi là thực sự cường đại.

Lúc này cảnh giới Thiên Ma vẫn chậm chạp không hề có dấu hiệu đột phá. Mặc dù Hàn Thạc trước giờ chưa từng đình chỉ việc lĩnh ngộ và tu luyện cảnh giới Thiên Ma, song thời gian vẫn còn rất ngắn ngủi, nếu không có vài chục đến cả trăm năm tiềm tu, muốn tiến thêm một bước là vô cùng khó khăn.

Cảnh giới Thiên Ma không phải là chung cực cảnh giới của Ma Công. Sau nó còn có ba cảnh giới nữa là Thiên Diệt, Ma Chủ, Ma Tôn. Trong đó Ma Tôn mới là cảnh giới đỉnh. Lúc trước Cổ Thiên Tà cũng đã đạt tới cảnh giới dùng thân thể mạnh mẽ xuyên phá vết nứt vũ trụ đi tới nơi này, bằng vào một vài miêu tả của Đỉnh Linh, Hàn Thạc có thể tưởng tượng được cảnh giới Ma Tôn cường đại đến như thế nào.

Những bước tiến về sau đều cần một thời gian tu luyện dài đằng đẵng, hơn nữa trên con đường tu luyện còn có vô số nguy hiểm. Trong khi đột phá từ cảnh giới Thiên Ma tới cảnh giới Thiên Diệt, còn có thể gặp phải ma kiếp. Đây là một quá trình tất yếu phải xảy ra, đến lúc đó nếu không độ được ma kiếp chẳng những thực lực khó tiến thêm nữa, thậm chí có thể hình thần câu diệt. Việc này làm Hàn Thạc hiểu được mỗi cảnh giới sau này đều hung hiểm vạn phần.

Bất tri bất giác thời gian trôi nhanh, Hàn Thạc ở trong tu luyện tràng bế quan không ra ngoài, nháy mắt đã mười năm trôi qua rồi.

Ở Chúng Thần đại lục, trải qua một phen tạo ngộ, thực lực của hắn đã được đề cao trên mọi phương diện. Mười năm tĩnh tu thể ngộ làm tâm cảnh hắn càng ngày càng vững vàng, cảnh giới Thiên Ma cũng dần dần ổn định.

Ở Chúng Thần đại lục, thời gian mười năm trôi nhanh như tên bắn. Đối với những vị Thần sống lâu ngàn vạn tuổi mà nói, mười năm quả thực là quá ngắn.

Sau khi Hàn Thạc ra khỏi tu luyện tràng, thông qua bốn người Cổ Lệ hắn đã hiểu được tình huống trước mắt. Trong khoảng thời gian hắn tu luyện, Thiên Cơ được tề đã sinh lời cho Hàn Thạc một trăm vạn hắc tinh tệ, trong số mười sáu chi nhánh cũ cũng đã khai nghiệp được năm cái. Không ngoài dự đoán, Thiên Cơ được tề đã trở thành nhà thuốc to nhất Âm Ảnh thành.

Trong khoảng thời gian này, người của gia tộc Lai Phát Tư lợi dụng đủ loại lý do, lần lượt triệt ly khỏi Âm Ảnh thành. Những người của gia tộc Tái Nhân Đặc cũng coi như mất nhắm mắt mở. Gia tộc Lai Phát Tư quả cũng có chút công lao với Âm Ảnh thành, mặc dù Hoa Lai Sĩ nghi ngờ gia tộc Lai Phát Tư, nhưng dưới tình huống họ không phản bội thì hắn cũng không thể quá tuyệt tình.

Phỉ Nhĩ Đức hiển nhiên cũng hiểu được tâm tư của Hoa Lai Sĩ. Hắn tự mình luôn luôn tọa trấn gia tộc Lai Phát Tư, chỉ cho đám Đường Na Đế Uy lấy cớ du lịch tu luyện mà rời khỏi đây. Dưới sự bảo bọc của Phỉ Nhĩ Đức, gia tộc Lai Phát Tư mất đi sự tín nhiệm của gia tộc Tái Nhân Đặc, rất nhanh đã suy yếu. Thời gian mười năm ngắn ngủi, Lai Phát Tư đã mất đi sự uy nghiêm và thanh vọng của một trong ngũ đại gia tộc Âm Ảnh thành, một vài người của các tiểu gia tộc thậm chí dám xâm phạm vào gia tộc Lai Phát Tư.

Phỉ Nhĩ Đức cũng không thêm để ý tới việc này, vô cùng nhẫn nại lặng lẽ chịu đựng tất cả, lợi dụng đủ loại phương pháp rút người của gia tộc Lai Phát Tư ra ngoài dần dần.

Tựa hồ cách làm của Phỉ Nhĩ Đức phù hợp với tâm ý của Hoa Lai Sĩ. Hẳn chẳng những chưa từng ngăn cản, còn chấp nhận hành vi của Phỉ Nhĩ Đức. Giữa các đại gia tộc chỉ cần tồn tại vết nứt nho nhỏ, đã có thể hủy đi tình hữu nghị đã được khổ cực tích lũy trước đây, nhất là khi Ngải Phát Lí thiếu chút nữa giết chết Táp Mai Lệ Tháp, việc này càng làm cho Hoa Lai Sĩ không thể tha thứ được.

Việc Ngải Phát Lí mất tích, đội năm Thần Vệ một mạch không có người quản lý. Ngoại trừ gia tộc Lai Phát Tư ra, ba đại gia tộc còn lại xem ra rất hứng thú với chức Thần Vệ trưởng này, đến cả một vài tiểu gia tộc cũng nhòm ngó chức đó, chỉ mong có được cơ hội một bước lên trời, dùng đủ loại phương pháp cố gắng đoạt được vị trí này.

Nhưng để duy trì sự cân bằng giữa các đại gia tộc, Hoa Lai Sĩ chỉ hạ lệnh: nếu muốn ngồi trên vị trí này, đem đầu của Ngải Phát Lí về mà lấy!

Ngải Phát Lí đã mất tích nhiều năm, không ai biết hắn đi đâu, Hoa Lai Sĩ ra lệnh như vậy, các đại gia tộc ở Âm Ảnh thành mặc dù khổ tâm truy tìm tung tích Ngải Phát Lí, nhưng thủy chung vẫn không có tiến triển gì. Chính vì thế, chức Thần Vệ trưởng đội năm Thần Vệ mặc dù làm các đại gia tộc đỏ mắt thèm muốn, nhưng vẫn để trống cho tới hôm nay.

Sau khi hiểu được những tin tức gần đây ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc thấy Thiên Cơ được tề đã đi vào quỹ đạo, mình coi như đã có căn cơ ở đây, thêm nữa thời gian cũng đã lâu rồi, do đó quyết định trước hết về lại Kỳ Áo đại lục, đưa những người mà mình không dứt bỏ được đến Chúng Thần đại lục.

Tại Âm Ảnh thành, Hàn Thạc tạm thời không có địch nhân nữa. Dựa vào tài lực của Thiên Cơ được tề và sự giúp đỡ của gia tộc Tái Nhân Đặc, hẳn tin rằng sau khi nhóm Phỉ Bích tới đây, họ sẽ không gặp phải vấn đề gì về phương diện an toàn. Chúng Thần đại lục có lực lượng nguyên tố đậm đặc, lại có rất nhiều tài liệu tham khảo trên con đường thành Thần, thậm chí còn có thể mua được Thần Hồn của những Hạ vị thần cấp thấp. So với Kỳ Áo đại lục, hoàn cảnh tu luyện ở đây không nghi ngờ gì có thể dễ cao hơn mười lần.

Các nàng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích ai nấy đều có thực lực bất phàm. Hàn Thạc tin rằng họ mà tới Âm Ảnh thành, trong loại hoàn cảnh ưu việt như thế này sẽ có tiến bộ rất nhanh, nếu so với việc để họ ở chỗ khác trong Chúng Thần đại lục thì việc tu luyện ở đây sẽ nhanh hơn rất nhiều. Hạ quyết tâm, Hàn Thạc chuẩn bị đi về vị diện truyền tống trận mà mình đã đi qua, trở lại Kỳ Áo đại lục một chuyến.

Trước khi ly khai, Hàn Thạc đi tới gia tộc Tái Nhân Đặc. Vì thương thế Táp Mai Lệ Tháp đã hoàn toàn khôi phục. Khi gặp lại nàng, Hàn Thạc cũng phải giật mình kinh hãi. Thời gian mười năm qua rất nhanh, da thịt trên mặt Táp Mai Lệ Tháp trở nên trắng lên nhiều, mặc dù còn có vài vết mụn, nhưng thoát nhìn cũng rất ít. Vốn Táp Mai Lệ Tháp rất xấu xí, bây giờ mặc dù cũng chẳng xinh đẹp gì, nhưng thoát trông đã dễ nhìn hơn, rốt cuộc không còn vẻ dữ tợn dọa người nữa.

Hàn Thạc vừa đến làm Táp Mai Lệ Tháp rất cao hứng. Nàng hưng phấn vỗ vỗ vai hắn, rồi nói oang oang:

- Xú tiểu tử, ta tới Thiên Cơ được tề tìm ngươi vài lần rồi, không ngờ ngươi vẫn một mạch tu luyện. Ngươi xem ta này, thấy có gì bất đồng không?

- Ngươi đẹp hơn trước! - Hàn Thạc nói thật.

- Ha ha, tất cả mọi người đều nói như vậy. Bố Lai Ân, cảm ơn ngươi, ngươi chẳng những đã cứu ta hai lần, còn nghĩ tới việc thay đổi hình dáng quái dị của ta, ta không biết phải làm sao để báo đáp được ơn ngươi nữa. - Táp Mai Lệ Tháp cười ha ha nói.

- Chúng ta là bằng hữu mà...

Hàn Thạc cười nói, rồi nói chuyện với Táp Mai Lệ Tháp về một vài tình huống, hai người cảm khái một phen, Hàn Thạc tiếp:

- Ta cần rời Chúng Thần đại lục một chuyến. Có thể mất một thời gian mới có thể trở lại.

- A!

Táp Mai Lệ Tháp kêu khê, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi đi đâu?

- Về cổ hương, đưa một vài người tới đây! Ha ha, Chúng Thần đại lục là nơi thích hợp tu luyện nhất. Ta ở đây ăn sung mặc sướng, không thể quên những bằng hữu trước đây được! Trước kia ta tự thân khó bảo toàn ở Chúng Thần đại lục, bây giờ cuối cùng đã yên ổn rồi, ta cũng nên làm gì đó cho những bằng hữu này!

Hàn Thạc vừa nghĩ tới nhóm Ngải Mễ Lệ Phỉ Bích, trong lòng không kìm được nổi nhớ nhung.

- Tiểu tử ngươi thật sự rất tình cảm. Ủm, gần đây ta cũng bị phụ thân buộc tu luyện, bằng không sẽ đi chơi với ngươi một chuyến. Nhưng ta biết tiểu cô nương kia có thực lực rất lợi hại, có năng đi theo ngươi hẳn là không có vấn đề gì. Ngươi cẩn thận một chút là được. - Tạp Mai Lệ Tháp cười nói.

- Được rồi, tại sao vị diện truyền tống trận của Âm Ảnh thành lại được kiến tạo xa như vậy? - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi hỏi.

- Đối với chúng ta thì những người ở đại lục khác chỉ là những tín nô để cung cấp tín ngưỡng lực thôi. Bình thường thì chúng ta rất ít đi vị diện khác, do đó vị diện truyền tống trận ít dùng lắm. Mặt khác, đối với chúng ta thì những người có thể tiến vào Chúng Thần đại lục phải đi từng bước một từ những địa phương xa nhất, những người bằng vào sự cố gắng của mình mà tới được những đại thành thị mới có thể coi là có năng lực, do đó bình thường thì vị diện truyền tống trận đều thiết kế trong những sơn cốc xa xôi. - Tạp Mai Lệ Tháp giải thích.

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc chỉ biết cười khổ, hẳn hiểu được là đối với người ở Chúng Thần đại lục, mọi người ở đại lục cấp thấp khác chỉ là người để họ sử dụng, họ vẫn có cảm giác mình là ưu việt hơn hẳn.

Bình thường, khi họ ly khai Chúng Thần đại lục, toàn bộ đều là muốn chinh phục những đại lục này, thu được tín ngưỡng lực. Mặt khác địa vực của Chúng Thần đại lục mặc dù rộng lớn, nhưng tất cả mọi người đều không muốn lãng phí thời gian, nên biến những nơi này trở thành nơi ma luyện. Do đó vị diện truyền tống trận thường thường cách chủ thành rất xa, cũng để cho những ngoại nhân đến Chúng Thần đại lục hiểu được Chúng Thần đại lục không giống với vị diện cũ của họ.

Sau khi nói chuyện với Tạp Mai Lệ Tháp một phen, Hàn Thạc rời gia tộc Tái Nhân Đặc, quay lại Thiên Cơ được tề chuẩn bị hai ngày sau sẽ dẫn An Đức Lệ Na ly khai.

An Đức Lệ Na có thực lực cường đại, chỉ cần có nàng, Hàn Thạc tin rằng lộ trình sẽ không gặp phải vấn đề gì quá lớn. Cho dù có đụng phải loại Liệp Thần giả như Bồ La Tư Đặc, An Đức Lệ Na cũng có thể dẫn Hàn Thạc thông dong tránh thoát.

Lần này khác với trước kia, hẳn phải dẫn theo tất cả bằng hữu ở Kỳ Áo đại lục đến Âm Ảnh thành, trên đường phải trải qua rất nhiều nơi, có An Đức Lệ Na đi theo hẳn nhiên an toàn hơn nhiều.

Rời Âm Ảnh thành, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na một mạch đi về phía sơn cốc truyền tống. Trên đường đi An Đức Lệ Na rất tò mò, không ngừng truy vấn Hàn Thạc về một vài tình huống ở Kỳ Áo đại lục, khiến cho hắn cảm thấy rất phiền phức.

Trên đường đi qua vài quả núi, thật ra cũng đụng phải vài Liệp Thần giả rải rác. Nhưng dưới thủ đoạn lôi đình của An Đức Lệ Na, những Liệp Thần giả này không có lấy một ai có thể chạy thoát, toàn bộ chết trong tay nàng.

- Ngươi tựa hồ không hề lưu tình khi hạ thủ Liệp Thần giả, ngươi có huyết hải thâm cừu gì với chúng thế? - Sau khi xuyên qua một quả núi, Hàn Thạc hỏi An Đức Lệ Na về nghi hoặc.

Ở lâu với nàng, Hàn Thạc trước giờ chưa từng thấy An Đức Lệ Na hạ độc thủ với bất kỳ ai. Đến cả khi hẳn dùng tình tề để hấp dẫn nàng, nàng cũng không giết người cho Hàn Thạc. Nhưng lúc Hàn Thạc vừa biết An Đức Lệ Na, thấy nàng giết chóc Liệp Thần giả bên trong đầm Thanh Hỏa, cuối cùng trọng thương cũng vì bị vài thủ lĩnh Liệp Thần giả vây công. Từ đó có thể thấy, An Đức Lệ Na có gì rất lạ với Liệp Thần giả, nhất là những biểu hiện trên đường đi gần đây. Hàn Thạc thấy rõ An Đức Lệ Na quả là cừu hận Liệp Thần giả.

- Chúng là lũ khốn khiếp! - An Đức Lệ Na vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới Liệp Thần giả, sắc mặt lập tức băng giá.

- Người và chúng có cừ oán à? - Hàn Thạc truy vấn.

An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, mắt thấy Hàn Thạc lại muốn tiếp tục truy vấn, nàng vội nói:

- Không liên quan tới người, người đừng hỏi nhiều vậy!

Dừng một chút, An Đức Lệ Na thấp giọng nói:

- Trên người người cũng có rất nhiều bí mật, ta cũng không hề hỏi qua mà!

Nghe nàng nói như vậy, Hàn Thạc cũng chỉ biết cười khổ khẽ gật đầu, không tiếp tục hỏi tiếp nữa.

Hai người đi tiếp, với thực lực An Đức Lệ Na và Hàn Thạc, tốc độ phi hành rất nhanh. Mất hơn hai tháng, hai người rốt cục tới sơn cốc có vị diện truyền tống trận nơi Hàn Thạc từng tới lúc trước.

Chỗ này khác với lúc mới tới. Nếu muốn dùng vị diện truyền tống trận, phải nộp đủ tinh tệ.

Vừa tới sơn cốc, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã nhìn thấy tên Kiệt Phu lần trước từng làm thần bài cho hắn. So với thái độ nhiệt tình trước kia, thái độ Kiệt Phu lần này rõ ràng lãnh đạm hơn rất nhiều.

Nghe nói Hàn Thạc muốn dùng vị diện truyền tống trận, Kiệt Phu nói dăm dăng:

- Hử, nghe nói người gần đây rất đặc ý ở Âm Ảnh thành mà. Nhưng người hình như quên mất khi người vừa đến nơi này, ai đã giúp người làm mọi việc. Rất nhiều lời đồn đã tới chỗ chúng ta, nên ta cũng biết một chút. Đối với cách làm của những người vong ân phụ nghĩa ta thấy cần rất chú ý...

Dừng một chút, Kiệt Phu cười hắc hắc nói:

- Xin lỗi, hôm nay vị diện truyền tống trận chỉ có vào không có ra, người đợi đi.

Hàn Thạc sắc mặt lạnh lùng, nói:

- Vậy khi nào thì ra?

- Việc này nói không chính xác được, vậy phải chờ ý của Đa Lạc Lôi Tư đại nhân! - Kiệt Phu vênh vênh nói.

Đa Lạc Lôi Tư chính là ca ca của Đa Lạc Hưu Tư. Hàn Thạc vừa tới gia tộc Lai Phát Tư ngày đầu tiên, thiếu chút nữa giết chết Đa Lạc Hưu Tư rồi. Rất hiển nhiên những việc xảy ra ở Âm Ảnh thành thì người ở bên này cũng đều biết. Đáng tiếc họ chỉ nhìn tới một mặt của Hàn Thạc, căn bản không biết sự hèn hạ của Đa Lạc Hưu Tư, cũng không biết Ngải Phát Lí từng hai lần ra tay muốn giết hắn.

Trong mắt những người này, gia tộc Lai Phát Tư một mạch chiếu cố hắn, khi hắn chưa tới Chúng Thần đại lục đã lo lắng cho hắn rồi. Ai ngờ Hàn Thạc sau khi tới Âm Ảnh thành, chẳng những không cống hiến gì cho gia tộc Lai Phát Tư, ngược lại còn đối địch với họ nữa, do đó họ cho rằng Hàn Thạc là người vong ân phụ nghĩa.

- Đưa ta đi gặp Đa Lạc Lôi Tư, ta sẽ nói chuyện với hắn! - Hàn Thạc cố đè tức giận trong lòng, quát lạnh.

- Hắc hắc, đại nhân Đa Lạc Lôi Tư bận rồi, không rảnh đi gặp người đâu. Mặt khác, ta cũng có chuyện phải làm, không có thời gian đưa người đi, người đi chỗ khác đi. - Kiệt Phu rõ ràng muốn làm khó dễ Hàn Thạc, nói với vẻ trào phúng.

Lần trước Hàn Thạc đã bị Kiệt Phu làm khó dễ, nhưng nhờ có Đa Lạc Lôi Tư, hắn đã phân biệt rõ tình thế rất nhanh. Hàn Thạc cũng không hề so đo gì với hắn, không ngờ khi phản hồi Kỳ Áo đại lục lại gặp phải hắn gây trở ngại. Việc này làm Hàn Thạc nổi giận.

“Chát!”

Hàn Thạc vung tay tát mạnh. Theo tiếng chát, khóe miệng Kiệt Phu rỉ ra một dòng máu, thân thể cũng lắc lắc.

- Người, người dám đánh tay?

Kiệt Phu thét lên, lập tức lao ra ngoài gào lên:

- Giết người, người đâu!

Hàn Thạc cười lạnh theo đi ra ngoài, lạnh lùng nhìn Kiệt Phu đang gào thét. Vừa ra lập tức tung một cước đập hẳn bay bổng lên. Khi Kiệt Phu rơi xuống đất thì đã gãy vài chiếc xương rồi.

Chẳng mấy chốc, một đám Thần Vệ xung quanh ùa nhau bu tới, trong đó có thủ lĩnh Đa Lạc Lôi Tư. Gặp lại Hàn Thạc, Đa Lạc Lôi Tư có vẻ rất lạnh lẽo, đằng đằng sát khí nói:

- Ta mặc kệ ngươi làm gì ở Âm Ảnh thành, tới địa phương của ta mà còn dám điệu võ dương oai, ta có quyền bắt ngươi lại!

Sau khi xảy ra sự tình với gia tộc Lai Phát Tư, Đa Lạc Lôi Tư cũng không hữu hảo với Hàn Thạc như lúc trước, điểm này thì trong lòng Hàn Thạc hiểu rất rõ. Hắn biết Kiệt Phu dám lớn mật kiêu ngạo với hắn như vậy, nhất định là vì sự tồn tại của Đa Lạc Lôi Tư.

- Ta muốn dùng vị diện truyền tống trận, hẳn cố ý ngăn trở, rõ ràng tự mình tìm đau khổ.

Hàn Thạc cười lạnh lấy từ trong không gian giới chỉ ra huy chương của gia tộc Tái Nhân Đặc, lắc lắc trước mặt rất nhiều Thần Vệ, nói:

- Đây là huy chương của gia tộc Tái Nhân Đặc, ta nghĩ các người đã biết, yêu cầu mở vị diện truyền tống trận để ta ly khai, bằng không, các người chính là đã phản bội gia tộc Tái Nhân Đặc, hậu quả thì các người tự mình hiểu rõ.

Đa Lạc Lôi Tư nhất định không muốn hảo hữu với hắn, rõ ràng dung túng cho Kiệt Phu làm như vậy, Hàn Thạc cũng không khách khí nữa.

Đa Lạc Lôi Tư trừng mắt âm lãnh nhìn Hàn Thạc, nhìn nhìn một chút rồi hít một hơi, ngăn dè động của đám thủ hạ, quát trầm:

- Mở ra!

Dưới cái nhìn chăm chú của nhiều Thần Vệ, Hàn Thạc nghênh ngang dùng vị diện truyền tống trận bỏ đi. Đợi khi Hàn Thạc biến mất, Đa Lạc Lôi Tư mới cười lạnh:

- Kiệt Phu, đưa mấy tên tử tù gần đây bị bắt giam đến đây. Căn cứ vào tọa tiêu truyền tống mà tống chúng vào, xảy ra việc gì cũng chẳng liên quan tới chúng ta!

- Đại nhân anh minh! - Kiệt Phu nghe vậy vô cùng mừng rỡ, nhảy chồm lên dẫn người vội vàng đi tới chỗ những tên tử tù cùng hung cực ác này.

728. Chương 728:vinh Quang Trở Lại Cố Hương

Kỳ Áo đại lục.

Tất cả không có biến hóa gì quá lớn. Hải vực chung quanh Tử Vong Mộ Địa xanh biêng biếc vô tận, gió biển mơn man, không khí tươi mát, chỉ có mỗi điều là lực lượng nguyên tố thiên địa rất mỏng, làm cho Hàn Thạc vừa từ Chúng Thần đại lục trở lại hơi không thích ứng lắm.

- Độ đậm đặc nguyên tố quá thấp. - An Đức Lệ Na vừa ra khỏi Tử Vong Mộ Địa, nhắm mắt cảm thụ một chút rồi lập tức nhíu mày nhận xét.

- Nơi này khác với Chúng Thần đại lục, nếu độ nguyên tố đậm đặc nhiều quá thì chỉ sợ sớm đã có rất nhiều thứ Thần cao cấp.

Hàn Thạc mỉm cười, thần thức triển khai, xem xét mọi tình huống chung quanh, rồi đột nhiên cười dài nói:

- Đi, theo ta trở về thành!

Hai người phá không bay lên, hướng thẳng về phía Bồ Lô Đặc Nhĩ thành của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc.

Qua nửa ngày, Hàn Thạc dẫn An Đức Lệ Na xuất hiện ở một con đường trên Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Vừa vào thành, hắn lập tức xem xét toàn bộ cảnh tượng của Bồ Lô Đặc Nhĩ thành vào lòng.

Bố Lô Đặc Nhĩ thành rõ ràng phồn hoa lên rất nhiều. Tòa thành thị vốn tử khí trầm trầm lúc trước, bây giờ các loại cửa hàng rải rác ở khắp các con đường lớn, khắp nơi bày đầy các loại thương phẩm làm người ta hoa cả mắt.

Đứng ở cửa vào Bố Lô Đặc Nhĩ thành, cảm nhận hoàn cảnh thân thiết ở đây, cảm nhận một chút náo nhiệt thành thị, Hàn Thạc dẫn An Đức Lệ Na đi thẳng hướng về phía phủ thành chủ.

Xa nơi này vài chục năm, Bố Lô Đặc Nhĩ thành có biến hóa rất lớn. Phủ thành chủ dựng giữa trung tâm tòa thành, một đội kỵ sĩ hắc giáp toàn thân đứng ngạo nghễ bốn phía hộ vệ cho nó.

Hàn Thạc đến làm cả phủ thành chủ huyền náo hẳn lên. Những người quen biết cũ, nhận được tin lập tức từ khắp các khu vực khác nhau tụ tập tới phủ thành chủ, dùng đủ loại phương pháp biểu đạt nội tâm kích động của mình.

Đám Kiệt Khắc và Đa Khắc Tư rõ ràng đã già đi một chút. Họ không có tinh lực và thời gian tu luyện các loại áo nghĩa (ý nghĩa thâm ảo) sức mạnh, ai nấy đều đã thành trung niên, hài tử Kiệt Khắc đã tham quân trở thành kỵ sĩ trưởng của Bố Lô Đặc Nhĩ thành.

Hải Luân vẫn đẹp như xưa, phục dụng một viên Niết Đan làm cho vẻ thanh xuân của nàng được giữ vĩnh viễn. Nàng bây giờ đã là Thánh ma đạo sư hệ Hỏa, trên người có một vẻ luôn luôn hấp dẫn người khác.

Chẳng mấy chốc, những nhân vật quen biết cũ đều tới tấp đi vào. Thông qua tin tức mà Dịch Khắc truyền ra, không bao lâu sau Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Phạm Ny, Khiết Bích Nhi và những nhân vật mà Hàn Thạc rất quen thuộc đã dùng truyền tống trận từ các đại thành thị chạy tới.

Vài chục năm không gặp, các cô Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny vừa thấy Hàn Thạc đã thi nhau rơi lệ, trách cứ hẳn vô tình.

Sau khi ngọt nhạt an ủi vài câu, vài nữ nhân có địa vị rất cao ở Lan Tư Lạc Đặc đế quốc đã bớt kích động, cùng trao đổi với Hàn Thạc về mọi tình huống.

Không có gì ngạc nhiên, Lan Tư Lạc Đặc đế quốc bây giờ đã thành quốc gia cường đại nhất Kỳ Áo đại lục. Áo Đăng đế quốc, liên minh thương hội Ba Đặc, Tạp Tây đế quốc toàn bộ bị thôn tính. Lao Luân Tư trở thành bá chủ Kỳ Áo đại lục như ý nguyện.

Quang Minh giáo hội và Băng Tuyết thần điện dựa theo ước định thoái lui qui ẩn, không còn chiêu nạp tín đồ, cũng đình chỉ các hành động tôn giáo ở Kỳ Áo đại lục, thời gian vài chục năm dần dần thoái lui ra khỏi vũ đài đại lục.

Tại Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, lúc này chỉ có tín đồ tín phụng Tự Nhiên giáo hội và Thiên Tai giáo hội, trong đó còn có đại bộ phận người tín ngưỡng Hàn Thạc là vị Thần mới. Mặc kệ xét về phương diện nào đi nữa, Kỳ Áo đại lục đã không còn như trước nữa.

Những nhân vật mà Hàn Thạc quen thuộc như Cát Nhĩ Bá Đặc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, Hỏa Diễm Đế Vương, Y Lệ Toa Bạch, đồ đệ Huyết Linh, Bác Lan Tư, Đặc Lan Khắc Tư v.v., vừa nhận được tin tức cũng tới tấp chạy tới.

Tại đại sảnh lớn nhất phủ thành chủ, những người này tụ tập cùng Hàn Thạc.

- Các vị, ta ly khai vài chục năm, giờ có thể tụ tập cùng nhau, quả thật rất vui. Hôm nay, mọi người uống một trận cho thống thống khoái khoái nhé! - Hàn Thạc nâng chén cười to.

Mọi người cùng nhau ồn ào nâng chén, tận tình uống cho đã.

Say sưa ba ngày, mọi người tỉnh táo lại rồi hội họp với nhau. Lúc này Hàn Thạc mới bắt đầu đàm luận chính sự:

- Lực lượng nguyên tố trên Kỳ Áo đại lục quá yếu, các loại tài nguyên cũng không phong phú, các loại tu luyện sức mạnh cũng chỉ ở vào giai đoạn cấp thấp...

Hàn Thạc chậm rãi đem mọi tình huống Kỳ Áo đại lục và Chúng Thần đại lục miêu tả một lần.

Tất cả mọi người chăm chú lắng nghe hắn nói. Rất nhiều người đang ngồi lần đầu tiên biết tới tri thức về sự rộng lớn của các vị diện vũ trụ này, đến khi họ nghe tới Chúng Thần đại lục có lực lượng nguyên tố đậm đặc, nơi nơi đều là Thần, rất nhiều người đã chấn động không ít.

- Lần này ta trở về không bao lâu nữa lại phải đi. Sau lần ly khai này thì cơ hội trở về cũng sẽ không nhiều lắm. Nói tóm lại, Chúng Thần đại lục là một nơi rất thích hợp tu luyện, ta bây giờ ở đó cũng có vài phần cơ nghiệp, có thể bảo đảm an toàn cho các vị. Nếu có người nào muốn theo đuổi sức mạnh cường đại, có thể nói lại với ta, ta sẽ mang các ngươi tới Chúng Thần đại lục. - Hàn Thạc trầm giọng nói.

Vài chục năm đối với một người thường mà nói thì quá dài, nhất là những người không bỏ tinh lực vào việc tu luyện. Họ đổ tinh lực vào việc sinh con đẻ cái, có những người không nỡ dứt bỏ thân tình, tình yêu ở Kỳ Áo đại lục. Hàn Thạc biết không có khả năng tất cả mọi người đều nguyện ý treo đao lợi suốt đến một hoàn cảnh xa lạ.

- Chủ nhân, người tới đâu ta sẽ theo đó! - Cát Nhĩ Bá Đặc cơ hồ không do dự gì, lập tức biểu đạt ngay.

Ngay sau đó, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, Hỏa Diễm Đế Vương, Y Lệ Toa Bạch, Bác Lan Tư, Huyết Linh những người nhất tâm theo đuổi sức mạnh cường đại, cũng thi nhau cho thấy thái độ hưng phấn, kiên quyết yêu cầu ly khai với Hàn Thạc.

Những người này không có quá nhiều vướng mắc ở Kỳ Áo đại lục, một lòng cố gắng trở nên cường đại hơn. Bây giờ vừa nghe nói có điều kiện ưu việt hơn nhiều, họ cơ hồ không cần nghĩ gì, lập tức đồng ý ngay.

Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Hải Luân, Khiết Bích Nhi, những nữ nhân thân mật với Hàn Thạc, hoặc nhiều hoặc ít đều có thân tình không nỡ dứt bỏ ở Kỳ Áo đại lục. Nhưng đối với các nàng mà nói thì việc chia lìa với Hàn Thạc còn khó chịu hơn, do dự một lát, cũng đều tỏ vẻ muốn đi theo hắn, nhưng trước khi đi muốn cáo biệt thân nhân.

Còn loại người như Đa Khắc Tư, Kiệt Khắc, vì họ theo đuổi tương lai khác hẳn, thêm nữa cũng có gia thất ở Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành, sau một lúc trầm tư, cuối cùng quyết định không ly khai. Đặc Lan Khắc Tư đã báo được đại thù, có tài nguyên khổng lồ ở Nhật Diệu cốc và U Âm sâm lâm, bây giờ lại có con cái với nữ cường đạo Trân Ny Đặc, không nỡ dứt bỏ, cũng quyết định ở lại.

Cho dù những người có muốn đi, cũng phải cần một thời gian xử lý vài việc, do đó sau khi kê khai đủ số người, Hàn Thạc cho mọi người một kì hạn thời gian ba tháng. Ba tháng sau tập hợp ở Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành, đến lúc đó ai không đến cũng coi như đã quyết định lưu lại.

Trong lòng Hàn Thạc biết lần này ly khai, cơ hội gặp mặt trong tương lai sẽ không nhiều lắm. Những người quyết ý lưu lại đều không rời khỏi Bồ Lôi Đặc Nhĩ thành. Trong khoảng thời gian này tụ tập với Hàn Thạc, tận tình ăn uống vui vẻ với nhau.

Vốn một vài vật phẩm ở Chúng Thần đại lục mà Hàn Thạc chuẩn bị cho nhóm Ngải Mễ Lệ tu luyện, hắn lấy cả ra, giao hết cho những bằng hữu quyết định ở lại Kỳ Áo đại lục.

Những vật phẩm này có nguyên tố bốn nguyên chi tinh, có những bí thuật thành Thần. Ở Kỳ Áo đại lục đó là những vật vô giá. Hắn rất hào phóng phân phát hết sạch.

Nhóm Ngải Mễ Lệ cũng không ngại, bởi vì Hàn Thạc nói cho họ biết những thứ này ở Chúng Thần đại lục có thể dùng tinh tể để mua. Do đó ai nấy đều an tâm.

Ly biệt bây giờ cũng có chút sầu bi. Mọi người dùng những bữa tiệc li bì để đền bù, liên tiếp hơn hai tháng, trong phủ thành chủ Bồ Lôi Đặc Nhĩ tràn ngập mùi rượu. Hơn trăm dặm đã có thể ngửi được mùi rượu ngon phả ra, những quý tộc ai nấy đều ngất ngây, không ngừng ra ra vào vào phủ thành chủ, làm cho cư dân trong thành đều ghé mắt bàn tán.

Hàn Thạc còn đi Áo Sâm thành một chuyến, gặp gỡ vào cáo biệt Quốc Vương Lao Luân Tư của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc. Lao Luân Tư cũng không cần được hắn ly khai, nhưng bây giờ Kỳ Áo đại lục toàn bộ được hắn nắm trong tay rồi, không có Hàn Thạc thì tựa hồ cũng không phải chuyện lớn. Lao Luân Tư không giữ lại được, cũng chỉ có nước tiễn đưa chia tay Hàn Thạc.

Trong Áo Sâm thành, Hàn Thạc có nghe nói về việc của Khảm Địch Đạt và Ngải Mã. Nữ yêu Cách Lại Ai, Già Tác Tư, A Nhĩ Mai Lý Khắc từng bị Hàn Thạc thu phục, vừa nghe nói còn có những việc thế, cũng đều tỏ vẻ muốn cùng hắn ra đi. Ở Kỳ Áo đại lục họ đã đứng ở đỉnh cao nhất rồi, họ luôn luôn muốn theo đuổi sức mạnh, hiển nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này, vội vàng chuẩn bị một phen, rồi đều tới Bồ Lô Đặc Nhĩ thành.

Ba tháng sau.

Cả nhóm Cát Nhĩ Bá Đặc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, Hỏa Diễm Đế Vương, Y Lệ Toa Bạch, Bác Lan Tư, Huyết Linh, mấy cô Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, Khảm Địch Đạt, Ngải Mã, Cách Lại Ai, Già Tác Tư, A Nhĩ Mai Lý Khắc đều tề tụ ở Bồ Lô Đặc Nhĩ thành. Sau khi cáo biệt đám người Kiệt Khắc, Đặc Lan Khắc Tư, toàn bộ đi theo Hàn Thạc tới Tử Vong Mộ Địa bên trong vô ngân hải vực.

Những người nguyện ý đi theo Hàn Thạc ly khai, ai nấy đều theo đuổi sức mạnh, toàn bộ đều có năng lực phi hành. Thật ra cũng phải mất thời gian bảy ngày, mọi người rốt cục đi tới hòn đảo nơi Tử Vong Mộ Địa.

- Ủa, có người! - Còn chưa hạ xuống đảo, An Đức Lệ Na đột nhiên nhướng mày, nói nhỏ với Hàn Thạc.

Lòng thâm cả kinh, Hàn Thạc vội vàng triển khai thần thức, lập tức cảm giác được trong Tử Vong Mộ Địa có năm người. Năm người này toàn bộ đều là Trung vị thần, làm Hàn Thạc hơi bồn chồn.

- Mọi người cẩn thận một chút, phải đi cùng với nhau! - Hàn Thạc quay đầu lại nhẹ giọng phân phó cho những người đi sau, lần này những người đi tới Chúng Thần đại lục không có lấy một người nào đạt tới cảnh giới Hạ vị thần, một khi giao chiến họ căn bản không có lực hoàn thủ.

- Chuyện gì? - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hỏi.

- Có thể có địch nhân, những người này tạm thời không phải là loại người các ngươi có thể ứng phó được. Nhưng các ngươi yên tâm, có ta và An Đức Lệ Na ở đây, một khi chúng có ác ý, chỉ có đường chết thôi! - Hàn Thạc giải thích một câu, bảo An Đức Lệ Na cẩn thận bảo hộ những bằng hữu ở Kỳ Áo đại lục, rồi chậm rãi hạ xuống mặt hòn đảo.

- Ha ha... đợi hơn ba tháng, rốt cục bọn ngươi cũng đến rồi! - Một thanh âm ồ ồ từ trong Tử Vong Mộ Địa truyền đến.

Khi đám năm người, ai nấy âm trầm từ trong đó bay ra, những tên này nhìn qua là biết ngay không phải loại người lương thiện gì, trong mắt không hề che dấu sát ý điên cuồng, hắc hắc cười quái dị nhìn Hàn Thạc chằm chằm.

Sắc mặt lạnh lùng, Hàn Thạc nói:

- Các ngươi là ai?

- Tiểu tử, ta không biết ngươi là ai, dù sao chúng ta vốn chỉ có đường chết thôi, bị người ta đưa đến vị diện cấp thấp này. Hắc hắc, tên đó nói cho chúng ta biết vị diện cấp thấp này chỉ có một Hạ vị thần, một khi chúng ta trở lại Chúng Thần đại lục chỉ có đường chết, ở chỗ này không ai có thể quản được, cũng sẽ rất tiêu điều tự tại. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là giết chết ngươi.

Tên đầu lĩnh cười nanh ác nhìn Hàn Thạc. Khi hắn thấy mấy cô Ngải Mễ Lệ Phạm Ny phía sau Hàn Thạc, bèn cười ha ha vẻ hưng phấn:

- Không tệ, người ở vị diện cấp thấp này thực lực tuy kém, nhưng nữ nhân lại rất đẹp, các huynh đệ lâu rồi không gặp được nữ nhân, tốt lắm tốt lắm!

- Các ngươi là do Đa Lạc Lô Tư đưa tới à? - Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, lạnh lùng dò xét mấy người này, lập tức đại khái đoán được việc gì đã xảy ra.

- Hắc hắc, ngươi không cần biết, dù sao từ hôm nay trở đi, tất cả đại lục này đều là của chúng ta. Tiểu tử, ngươi tự nhận xui xẻo đi! - Người nọ cuồng tiếu.

Rồi hắn đưa mắt nhìn mấy người phía sau, ánh mắt dâm tà đánh giá mấy cô Ngải Mễ Lệ, hận không được trực tiếp lao tới hạ thủ ngay.

- Người nhìn chúng kìa, ta tới giết chết đám bụi bặm này! - Không đợi Hàn Thạc nhiều lời, An Đức Lệ Na đã vọt tới. Đối với những người như thế này, nàng luôn luôn căm ghét vô cùng.

- Ha ha, là tiểu cô nương, ta thích ta thích, các người không được tranh với ta! - Một tiểu lão đầu tu luyện sức mạnh Hắc Ám, quần áo lam lũ, mắt thấy An Đức Lệ Na bay tới, hưng phấn lao lên.

An Đức Lệ Na không tu luyện mười hai hệ đại sức mạnh, thân mình lại sở trường ẩn giấu khí tức, năm người này căn bản không biết An Đức Lệ Na chính là sát thần.

- Lưu một người sống! - Vừa thấy An Đức Lệ Na tỏ vẻ lạnh như băng, Hàn Thạc vội vàng nhắc nhở.

- Biết rồi, ta sẽ lưu một người sống cho người! - An Đức Lệ Na không nhận được đáp lời Hàn Thạc, lao về phía năm tên như dê vào miệng hổ, một quang sáng hoa mỹ từ cơ thể yêu kiều nhỏ bé của nàng bay ra, hình thành năm vòng xoáy nho nhỏ, thoáng cái căn xé năm người này.

Căn bản không có gì ngạc nhiên, năm người này đồng thời máu thịt bầy nhầy, hóa thành một đồng máu. Tên đầu lĩnh thô hào trông như bị lột da, một thân máu tươi, ánh mắt sợ hãi nhìn An Đức Lệ Na, thét to:

- Tha mạng, tha mạng!

- Có phải là Đa Lạc Lô Tư không? - Hàn Thạc đứng xa xa, trước hết thu Thần hồn bốn người vào Vạn Ma đỉnh, sau đó lạnh lùng hỏi.

- Ta không biết ai là Đa Lạc Lô Tư, ta bị một lão đầu tên là Kiệt Phu áp giải tới đây!

Người nọ thất thanh thét lên, khổ sở cầu khẩn:

- Tha cho ta đi, chúng ta không oán không cừu!

- Đi, hần không có gì giá trị gì!

Hàn Thạc phát phát tay về vô tình, trong lòng đã hiểu được ai giở trò.

“Chát!”

Thân thể người nọ nổ tung ra, máu tươi bắn ra như suối, thấm đẫm cả một vùng đất.

Nhóm A Nhĩ Mai Lý Khắc lão yêu Tư Thập Tác Mỗ phía sau Hàn Thạc, ai nấy đều ngây người. Khí tức kinh khủng trên người năm người này không hề được che dấu, trước mặt chúng, bọn người A Nhĩ Mai Lý Khắc đến cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Năm cường giả như vậy lại bị An Đức Lệ Na giết chết như đùa giỡn, mà An Đức Lệ Na thoát nhìn chỉ là một tiểu cô nương, loại tình cảnh trái ngược mãnh liệt này quả làm cho họ chấn động vô cùng.

- Chết rồi, vị diện truyền tống trận bị hủy đi rồi! - Đột nhiên, An Đức Lệ Na hô lớn.

- Cái gì cơ? - Hàn Thạc kinh hãi.

729. Chương 729: người Lưu Lạc

Tử Vong Mộ Địa cả một khoảng tan hoang. Vị diện truyền tống trận bị nổ tung, tuyệt đối không có khả năng tiến hành vị diện truyền tống nữa.

Xem ra năm người này sợ bị người ở Chúng Thần đại lục đuổi giết, do đó vừa đến tới Kỳ Áo đại lục, việc đầu tiên là hủy vị diện truyền tống trận đi. Không có vị diện truyền tống trận, muốn từ Chúng Thần đại lục tới Kỳ Áo đại lục, không biết phải trải qua bao nhiêu sóng gió, cho dù là những địch nhân thâm cừu đại hận bọn chúng, chỉ sợ cũng không có tâm tư mà mò đến đây.

Không có gì ước thúc, chỉ cần giết chết Hàn Thạc, cả Kỳ Áo đại lục sẽ do năm người bọn chúng muốn làm gì thì làm, căn bản không ai có thể ngăn trở chúng, năm người này tính toán rất khá.

Nhưng đối với Hàn Thạc thì quả là thảm hại. Mọi sự đã được chuẩn bị, hần bây giờ có thể lập tức ly khai Kỳ Áo đại lục ngay. Bây giờ mất đi vị diện truyền tống trận, làm sao mới dẫn những bằng hữu thực lực chưa đạt tới Hạ vị thần tiên vào Chúng Thần đại lục đây?

Muốn xuyên qua vị diện, chẳng những phải có thực lực siêu cường, trên đường còn có thể gặp phải đủ loại hung hiểm, một lần không thận trọng là có thể bị lạc phương hướng, đến cả hắc cũng không nắm chắc, dẫn một đám người già yếu như vậy càng không hy vọng.

Nhìn cảnh trước mặt, Hàn Thạc đỏ khốc đỏ mắt, chỉ biết cười khổ hỏi An Đức Lệ Na bên cạnh:

- Người có biết cách sửa vị diện truyền tống trận không?

Lắc lắc đầu, An Đức Lệ Na hậm hực nghiêng răng, lạnh lùng nói:

- Tên gia hỏa gọi là Đa Lạc Lôi Tư đó quá ghê tởm, hắc làm như vậy rõ ràng là muốn đưa người vào chỗ chết. Cho dù không giết được người, cũng làm cho người khó có thể trở lại Chúng Thần đại lục, quả nhiên ác độc!

- Nói việc này thì có tác dụng gì. Bây giờ thì sướng nhé, không có vị diện truyền tống trận, nếu chúng ta muốn trở lại Chúng Thần đại lục, vậy quả thực mò kim đáy bể! - Hàn Thạc cười gượng.

Bọn người lão yêu Tư Thập Tác Mỗ ai nấy tròn mắt, nghe Hàn Thạc miêu tả về Chúng Thần đại lục, lúc trước vô cùng hưng phấn chỉ muốn được tu luyện ngay. Bây giờ mắt thấy hy vọng đột nhiên tan biến, sự uể oải và thất vọng trong lòng thoáng cái ngập tràn, toàn bộ đều ai oán.

- Không có phương pháp nào à? - A Nhĩ Mai Lý Khắc nhẹ giọng hỏi.

- Hành trình giữa các vị diện quá hung hiểm. Đến cả ta cũng không nắm chắc có thể vượt qua, mang các người thì càng không có khả năng!

Hàn Thạc cười miễn cưỡng tiếp lời:

- Nơi này cũng chỉ có An Đức Lệ Na nắm chắc có thể xuyên qua vị diện, xem ra phiền toái này thật là lớn!

- Hay là như vậy đi, Bồ Lai Ân. Hai người chúng ta ly khai trước, tìm một vị diện xung quanh, xem có vị diện truyền tống trận không, sau này khi về Chúng Thần đại lục, chúng ta có thể tới thần vực Thời Không, mời một vị Thần tu luyện Thời Không pháp tắc luyện chế một vị diện truyền tống trận khác cho chúng ta, sau đó sẽ nghĩ biện pháp quay lại Kỳ Áo đại lục dẫn bọn họ đi. Người thấy thế nào? - An Đức Lệ Na do dự một chút, cảm thấy đây là biện pháp duy nhất.

- Quá khó khăn, muốn từ Kỳ Áo đại lục vượt qua vị diện, hơn nữa tìm được địa phương thích hợp đi tới Chúng Thần đại lục, không biết cần trải qua bao nhiêu khó khăn, lãng phí bao nhiêu thời gian. - Hàn Thạc cau tít mày, lắc đầu thở dài.

- Trừ phương pháp này ra, người còn có biện pháp gì tốt hơn chứ? - An Đức Lệ Na hỏi.

Hàn Thạc lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Xem ra đích thật phương pháp này là phương pháp duy nhất rồi, nhưng ta cần tìm vài người của Tự Nhiên giáo hội. Lúc trước một người bên họ đã có thể vượt qua vị diện mà đến. Nói không chừng biết nơi gần nhất.

- Nếu có thể biết được nơi gần nhất thì đương nhiên là tốt rồi.

An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, thở dài nói:

- Đáng tiếc. Ở vị diện này không có cường giả tu luyện Thời Không pháp tắc, bằng không nói không chừng có biện pháp sửa chữa vị diện truyền tống trận này đó.

Đang chuẩn bị đi tới Tự Nhiên giáo hội, Hàn Thạc nghe vậy sững sờ, rồi sực nghĩ ra, vẻ mặt chấn động, cười ha ha nói:

- Nói không chừng có biện pháp đó!

- Biện pháp gì? - An Đức Lệ Na khó hiểu.

Lúc trước lúc chiến đấu với Quang Minh Giáo Hoàng, Hàn Thạc từng thu được Chén Thánh trong tay chúng. Mạch Kim Lợi trong Chén Thánh là cường giả tu luyện Thời Không pháp tắc. Thời gian vừa qua, vì Hàn

Thạc hơi bận rộn, đã sớm quên bém mắt Mạch Kim Lợi trong Chén Thánh, bây giờ nghe An Đức Lệ Na vừa nói như vậy, hẳn sẽ nhớ tới trong đó còn có một Thần hồn tu luyện Thời Không pháp tắc.

Lấy Chén Thánh của Quang Minh giáo hội từ trong không gian giới chỉ ra, Hàn Thạc thử dùng thần thức liên hệ với Mạch Kim Lợi bên trong:

- Này, Mạch Kim Lợi, người có khỏe không?

- Xú tiểu tử này, đã lâu rồi không tìm ta!

Mạch Kim Lợi vừa thấy Hàn Thạc rốt cục đã nhớ tới hắn, lúc này chửi um lên, rồi trách cứ Hàn Thạc một hồi, sau đó mới hỏi:

- Lần này sao lại nhớ tới ta?

- Ách... ta nhờ người giúp một chút! - Hàn Thạc ra vẻ đau khổ nghe Mạch Kim Lợi trách móc một trận, sau đó mới nói về bối rối.

Nếu không vì lần này cần một cường giả tu luyện Thời Không pháp tắc, chỉ sợ Hàn Thạc đã quên khuấy mất Mạch Kim Lợi này. Lúc trước hắn từng hứa với Mạch Kim Lợi là chỉ cần khi nhàn rỗi sẽ nói chuyện với lão. Xem ra Hàn Thạc đã hứa lèo rồi.

- Ta biết ngay mà. Khi không cần ta thì người khẳng định không nhớ tới ta mà, hừ!

Mạch Kim Lợi xem ra vẫn còn oán hận Hàn Thạc, một lát sau mới hỏi:

- Nói đi, việc gì?

- Vị diện truyền tống trận ở đại lục này bị người ta hủy đi rồi, người tu luyện Thời Không pháp tắc có biện pháp giúp ta sửa chữa nó không? - Hàn Thạc vội vàng nói luôn.

Vừa nghe nói Hàn Thạc muốn hắn chữa vị diện truyền tống trận, Thần hồn Mạch Kim Lợi rõ ràng hưng phấn hẳn, không lập tức trả lời vấn đề của Hàn Thạc mà ngược lại hỏi vội vàng:

- Thế nào? Người muốn rời Kỳ Áo đại lục à? Có phải là tính đi Chúng Thần đại lục không? Ha ha, nếu người đi Chúng Thần đại lục thật, nhất định phải đưa ta tới thần vực Thời Không tìm một người, đến lúc đó nói không chừng ta còn có thể tìm được Thần thể của mình!

- Ách... đúng đúng!

Hàn Thạc không dám nói cho Mạch Kim Lợi biết là mình đã từ Chúng Thần đại lục trở về, bằng không Mạch Kim Lợi thế nào cũng tức chết đi được. Lúc trước khi hắn hỏi lão về tình huống Chúng Thần đại lục, Mạch Kim Lợi đã cầu khẩn khi nào Hàn Thạc đi Chúng Thần đại lục, nhất định phải giúp lão đi thần vực Thời Không. Hàn Thạc cũng đã hứa hẹn đủ điều, đáng tiếc là sau khi hắn tới Chúng Thần đại lục đã quên bém mắt sự tồn tại của Mạch Kim Lợi, tự nhiên không có cách nào khác thực hiện lời hứa của mình.

- Người muốn đi Chúng Thần đại lục thật chứ? - Mạch Kim Lợi hưng phấn vô cùng. Có lẽ chỉ tới Chúng Thần đại lục thì lão mới nghĩ ra phương pháp thay đổi hiện trạng, ra khỏi được cái Chén Thánh này. Do đó lão có vẻ đặc biệt khẩn cấp và hưng phấn.

- Đúng, người rốt cuộc có biện pháp sửa vị diện truyền tống trận không đây? - Hàn Thạc hỏi về cốt ruột.

- Vậy phải xem vị diện truyền tống trận bị phá hỏng đến mức nào, nhưng cho dù bị hủy đi, chỉ cần người có thể tìm được đủ tài liệu cho ta, ta cũng có thể giúp người làm mới một cái!

Mạch Kim Lợi nói về tự tin:

- Ta là một Thượng vị thần tu luyện Thời Không pháp tắc, lúc trước ta là một nhân vật rất nổi danh ở thần vực Thời Không trong Chúng Thần đại lục. Một vị diện truyền tống trận nho nhỏ thì quá dễ dàng!

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc mừng rỡ nói ngay:

- Vị diện truyền tống trận hư hỏng đang ở phía trước, nên làm cái gì bây giờ?

- Đưa Chén Thánh đặt vào bên trong vị diện truyền tống trận. Thông qua những dấu vết của Thời Không pháp tắc còn lưu lại chung quanh vị diện truyền tống trận này, ta có thể cảm giác được tình huống. - Mạch Kim Lợi ngạo nghễ nói.

Không hề do dự, Hàn Thạc đưa Chén Thánh vô cùng cẩn thận đặt phía trước vị diện truyền tống trận đã bị hủy.

- Bố Lai Ân. Thần hồn trong Chén Thánh là ai?

An Đức Lệ Na có vẻ ngưng trọng, nhẹ giọng nói:

- Thần hồn của người này rất cường đại, hẳn là đã tiến vào Thượng vị thần mật kì. Người biết một tên gia hỏa đáng sợ như vậy từ bây giờ thế?

An Đức Lệ Na có thực lực phi phàm, Hàn Thạc và linh hồn Mạch Kim Lợi liên hệ với nhau sinh ra những dao động chung quanh, bằng thực lực của nàng có thể cảm nhận được sự tồn tại của Mạch Kim Lợi cũng là việc bình thường.

- Hẳn là một Thượng vị thần mật kì xui xẻo tu luyện Thời Không pháp tắc, bị người ta chia lìa Thần hồn và Thần thể, Thần thể không biết bị cầm tù ở đâu, Thần hồn bị giam cầm trong cái Chén Thánh này. Hơn nữa bị người ta đày từ Chúng Thần đại lục tới vị diện này. Ta cũng nhờ vào cơ duyên mới tìm được Chén Thánh này, mới biết được tất cả những việc này. - Hàn Thạc cười giải thích.

- Một gia hỏa Thượng vị thần mật kì làm sao bị người ta làm thành như vậy. Hẳn đắc tội với ai thế? - An Đức Lệ Na kinh hãi. Cao thủ cảnh giới Thượng vị thần mật kì, nếu ở trên Chúng Thần đại lục chẳng ai không phải là hạng người nổi danh như cồn. Nàng vừa nghe nói thực lực Mạch Kim Lợi, càng thêm giật mình hơn nữa.

- Nghe hẳn nói thì dường như hẳn đắc tội với một trong số tam đại Quang chi thủ vệ của Quang Minh thần là Cổ Nhĩ. - Hàn Thạc nhớ lại một chút rồi trả lời.

- Cổ Nhĩ!

An Đức Lệ Na biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Chén Thánh tỏ ra rất kinh hãi, cười khổ giải thích cho Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, Cổ Nhĩ là một trong những cao thủ đáng sợ nhất ở thần vực Quang Minh. Tam đại Quang chi thủ vệ ai nấy đều vô cùng cường đại, người này bị Cổ Nhĩ ra tay tự mình phong ấn vào bên trong Chén Thánh, cũng tuyệt không phải là hạng người vô danh, hẳn tên gọi là gì?

- Mạch Kim Lợi. - Hàn Thạc không muốn giấu giếm.

- Là hẳn!

An Đức Lệ Na cả kinh. Trong ánh mắt kinh dị của Hàn Thạc, nàng giải thích:

- Người này lúc trước cũng là một nhân vật nổi danh trong thần vực Thời Không, thực lực cường đại, tính tình cũng rất cổ quái. Hẳn đã mất tích vài vạn năm rồi, không ngờ lại bị Cổ Nhĩ cầm tù, chẳng trách.

- Làm sao người biết được tình huống ở Chúng Thần đại lục nhiều như vậy? - Hàn Thạc ngơ ngác nhìn An Đức Lệ Na.

- Ách, ta sống lâu hơn người nhiều, cũng nghe nói nhiều về những chuyện này. Việc này trên Chúng Thần đại lục có rất nhiều người đã biết, không có phải lo trước lo sau! - An Đức Lệ Na thấy Hàn Thạc lại bắt đầu hoài nghi thân phận của nàng, lập tức cười hì hì, có vẻ vô cùng ngây thơ vô tội.

- Sao ta không không biết?

Hàn Thạc trừng mắt, quát khê:

- Người rốt cuộc có bao nhiêu việc gạt ta hả?

- Tiểu bằng hữu, người đến ở Chúng Thần đại lục của chúng ta được bao lâu rồi, người biết được mới là lạ, hì hì! - An Đức Lệ Na chớp chớp mắt.

- Sau này sớm muộn gì ta cũng tính sổ với ngươi! - Hàn Thạc cả giận nói.

- Phạm Ny tỷ tỷ, Bồ Lai Ân khi dễ ta! - An Đức Lệ Na nũng nịu kêu khê một tiếng.

Bên kia Phạm Ny vừa nghe, lập tức đi tới trừng mắt liếc Hàn Thạc, tức giận nói:

- Bồ Lai Ân, sao chàng lại gây gổ với người già và trẻ con? An Đức Lệ Na đáng yêu như vậy, tất cả mọi người đều thích nó, chỉ có chàng là khi dễ nó!

Mấy ngày nay An Đức Lệ Na ở chung rất vui vẻ với mấy cô vợ hần, nhất là Phạm Ny vốn là người có lòng tốt và lương thiện vô cùng, thiết lập quan hệ rất tốt với An Đức Lệ Na. Trong khoảng thời gian này Phạm Ny dẫn An Đức Lệ Na đi dạo khắp nơi ở Kỳ Áo đại lục. An Đức Lệ Na đi chơi bằng thích, mỗi lần thấy Hàn Thạc quát nạt, mấy cô lại đứng ra trách cứ hần.

“Tiểu hài tử? Nàng khi đạt tới cả trăm tuổi rồi cộng lại cũng nhỏ hơn nó đó!” - Hàn Thạc cười khở, rồi âm thầm trừng mắt liếc nhìn An Đức Lệ Na, không dám nói thêm gì nữa. Hần biết có nói với Phạm Ny cũng không hữu dụng. Nàng đã xem An Đức Lệ Na là tiểu hài tử, Hàn Thạc nói bao nhiêu cũng không có tác dụng, nữ nhân này bướng bỉnh một cách đáng yêu.

- Mau nhìn kia! - Tư Tháp Tác Mỗ quát khê, kéo sự chú ý của mọi người về phía đó.

Chỉ thấy Mạch Kim Lợi trong Chén Thánh đột nhiên sinh ra một luồng dao động mãnh liệt. Cả vùng không gian như những vẩn nước tầng tầng rung động. Dưới loại tác dụng của một sức mạnh cổ quái, vị diện truyền tống trận nguyên trước đã bị phá hủy, bắt đầu tổ hợp lại một cách thần kỳ. Chẳng mấy chốc, một vị diện truyền tống trận nho nhỏ đã xuất hiện trước mặt Hàn Thạc.

Đoàn người đứng nhìn ngẩn người, không ngờ Mạch Kim Lợi không làm gì thì thôi, vừa ra tay đã hoàn thành nhanh như vậy.

- Tài liệu của vị diện truyền tống trận này đã bị hủy đi rất nhiều, ta chỉ có thể dùng những nguyên liệu có sẵn sửa chữa. Do đó vị diện truyền tống trận này nhỏ đi một chút, chỉ có thể truyền tống hai ba người, nhưng chỉ cần đủ năng lượng tinh thạch, các người cũng có thể đi tới Chúng Thần đại lục rất bình yên. - Sau khi Chén Thánh trở về trong tay Hàn Thạc, Mạch Kim Lợi truyền tấn cho Hàn Thạc.

- Cám ơn! - Hàn Thạc nói vẻ thật lòng. Nếu không có sự trợ giúp của Mạch Kim Lợi, một đám người đông như vậy mà muốn tới Chúng Thần đại lục, không biết phải trải qua bao nhiêu sóng gió.

- Đừng khách khí, chỉ cần khi ngươi tới Chúng Thần đại lục, nhớ đem Thần hồn của ta đến thần vực Thời Không là được. Chỉ cần ngươi giúp ta làm được chuyện này, sau khi ta tìm được Thần thể, khẳng định sẽ không bạc đãi ngươi. - Mạch Kim Lợi không lúc nào quên việc đi tìm Thần thể, dặn đi dặn lại Hàn Thạc.

- Yên tâm đi, lần này ta nhất định nhớ. Chỉ cần ta tới được Chúng Thần đại lục, sắp xếp mọi việc yên ổn, việc đầu tiên là đi tới thần vực Thời Không một chuyến, sắp xếp thỏa đáng việc của ngươi! - Hàn Thạc lập tức cam đoan, bấy giờ thì đích thật là phát ra từ chân tâm.

Trong tay Hàn Thạc có đủ năng lượng tinh thạch. Việc sử dụng vị diện truyền tống cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng vì hần có trực trặc với đám người ở vị diện truyền tống trận thần vực Hắc Ám này. Để ngừa vạn nhất, Hàn Thạc trước hết cho An Đức Lệ Na và ba nàng Phạm Ny Ngải Mễ Lệ đi trước. Hần tự mình phụ trách không ngừng mở ra vị diện truyền tống trận.

Từng đạo bạch quang chói mắt lóe ra, hai ba người liên tục biến mất trước mặt Hàn Thạc.

Đợi cho khi toàn bộ những người ở đây đã dùng vị diện truyền tống trận để tới Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc mới cùng A Nhĩ Mai Lý Khắc là người cuối cùng đi vào trong vị diện truyền tống trận, một đạo bạch quang long lánh, Hàn Thạc rốt cục trở về lại Chúng Thần đại lục.

- Lực lượng nguyên tố đậm đặc quá, trời ạ, địa phương này rất thích hợp cho việc tu luyện!

- Ủ, trọng lực lớn quá, ta không bay được.

- Thật tốt quá, tu luyện một ngày ở đây bằng tu luyện ở Kỳ Áo đại lục một năm, thật là một địa phương thần kỳ, chẳng trách nơi này Thần ở khắp nơi!

Vừa đến sơn cốc, đã nghe chung quanh truyền đến những tiếng than rúc rích. Những người vừa mới tới Chúng Thần đại lục đã lập tức cảm nhận được nơi này khác với Kỳ Áo đại lục nhiều, ai nấy tán thưởng không ngừng.

An Đức Lệ Na cười hì hì đứng cùng chỗ với Phạm Ny, giải thích cho nàng về sự khác nhau giữa Chúng Thần đại lục và Kỳ Áo đại lục. Lúc ở Kỳ Áo đại lục thì Phạm Ny là chủ nhân, nàng dẫn An Đức Lệ Na đi chơi khắp cả đại lục. Nhưng vừa đến Chúng Thần đại lục xa lạ này, Phạm Ny lập tức có vẻ hơi bối ngỡ, còn An Đức Lệ Na lại là người bản địa nên bắt đầu cười rồi làm hướng đạo cho Phạm Ny.

- Chuyện gì, sao lại có một đám gia hỏa không thành thần tới đây. Thật sự là bực mình! - Trên khán đài có vài tên Thần Vệ đột nhiên nhìn thấy một đám người xa lạ, xem ra ai nấy đều có thực lực thấp kém, lập tức đàm luận.

- Qua bên này, bên này!

Một tên Thần Vệ đứng phía trước lớn tiếng hò hét, miệng nói liên hồi:

- Bọn người kia, tưởng Chúng Thần đại lục là chỗ du ngoạn hả? Chỉ bằng thực lực của các ngươi thì chỉ có nước chết ở Chúng Thần đại lục, thật sự là không hiểu các ngươi, thực lực yếu như vậy mà dám đến Chúng Thần đại lục, rừng mờ à!

“Chát!”

Không đợi hắn nói xong, bàn tay nhỏ bé của An Đức Lệ Na vung lên, ngực tên Thần Vệ này như dính một trọng kích, cả người bắn ra ngoài.

- Ít nói nhảm đi, còn dám nói lung tung nữa là ta giết ngươi! - An Đức Lệ Na trừng mắt, một khí tức cường đại từ thân thể bé nhỏ của nàng tỏa ra.

Vị diện truyền tống trận ở Kỳ Áo đại lục bị hủy, hại nàng thiếu chút nữa không về được, tâm tình An Đức Lệ Na lúc này rất không thoải mái, vừa đi tới đã nghe mấy tên này láo nháo, lập tức trở mặt ngay.

- Lớn mật! - Vài Thần Vệ xung quanh biến sắc, đột nhiên lao tới, thần khí chia thẳng vào An Đức Lệ Na.

Hàn Thạc thấy mọi người bị vây quanh, lúc này cười lạnh đi ra, nhìn vài Thần Vệ đó rồi nói:

- Đa Lạc Lôi Tư đâu, tự tiện thả tử tù, đó là tử tội, có phải các ngươi rừng mờ cả không?

Vài tên Thần Vệ lập tức đã nhận ra Hàn Thạc, cũng hiểu được mâu thuẫn giữa Hàn Thạc và Đa Lạc Lôi Tư. Vừa thấy hắn đột nhiên xuất hiện, ai nấy biến sắc, tựa hồ không ngờ Hàn Thạc còn có thể còn sống mà trở lại Chúng Thần đại lục.

- Đa Lạc Lôi Tư đại nhân vắng nhà, chúng ta cũng không rõ bây giờ ở đâu nữa. - Một tên Thần Vệ hừ khê, rõ ràng không thích Hàn Thạc. Nhưng hắn cũng biết Hàn Thạc rất có địa vị ở Âm Ảnh thành, lại có quan hệ không ít với gia tộc Tái Nhân Đặc, do đó cũng không dám ác ngôn.

- Đa Lạc Lôi Tư tiêu đời rồi, các ngươi cầu đa phúc đi. - Hàn Thạc mỉm cười, không so đo với những tên này nữa, hướng về phía An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, rồi dẫn đoàn người Phạm Ny tới chỗ làm thần bài.

- Lão Kiệt Phu, không thể tưởng được là ta còn sống trở về chứ, hắc hắc! - Vươn tay túm lấy Kiệt Phu, việc đầu tiên là cho hắn vài bạt tai, đánh cho Kiệt Phu choáng váng đầu óc, mắt nổ đom đóm.

- Ngươi... tại sao ngươi đánh ta? - Kiệt Phu vất vả lắm mới đứng vững, lập tức thét lên. Nhưng Đa Lạc Lôi Tư có vẻ vắng nhà thật, hắn hô to đến đâu đi nữa, Đa Lạc Lôi Tư cũng không hề xuất hiện.

- Ít nói nhảm đi, làm thần bài cho bọn họ, đợi lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi.

Đưa ra một hắc tinh tề ra trước mặt hắn, Hàn Thạc cười lạnh nói.

- Người nào thực lực không đến Cơ Thần thì không làm được thần bài! - Kiệt Phu cổ vờn cổ, hét lớn.

Vươn tay chế trụ cổ Kiệt Phu, Hàn Thạc lạnh lùng kéo hắn qua, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, khê hỏi:

- Thật sự không được à?

Kiệt Phu cả người lạnh run, toàn thân tóc gáy dựng đứng. Hắn hiểu là Hàn Thạc đã động sát tâm rồi, sắc mặt đại biến, khẩn cấp nói:

- Không phải ta cố ý làm khó dễ, không có thực lực Cơ Thần, căn bản không thể xác nhận được thân phận trên thần bài. Ta chỉ là một tiểu nhân vật, xin người buông tha cho ta đi!

730. Chương 730:còn Có Gì Nghi Vấn Không?

Không có thực lực Cơ Thần, không thể làm thần bài? Hàn Thạc ngẩn ngơ, từ vẻ sợ hãi của Kiệt Phu thì xem ra lão không nói dối, nói như vậy, cũng chỉ có vài người có thể làm được thần bài thôi.

- Làm cho những người có thể trước cho ta!

Hàn Thạc dùng sức vung mạnh, Kiệt Phu bị vút phịch trên bàn, có vẻ sợ hãi gật đầu lia lịa, sợ Hàn Thạc động thủ trực tiếp giết chết hắn.

Kiệt Phu biết một chút về quan hệ giữa Hàn Thạc và gia tộc Tái Nhân Đặc. Với địa vị của Hàn Thạc tại Âm Ảnh thành hôm nay, giết một tiểu nhân vật như hắn thì căn bản không có vấn đề gì. Kiệt Phu mặc dù vẫn đi theo Đa Lạc Lôi Tư, nhưng khi việc liên quan tới tính mạng mình, chẳng mấy chốc đã phân biệt rõ tình thế.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc, Hỏa Diễm Đế Vương dưới sự an bài Kiệt Phu chẳng mấy chốc đã có được thần bài. Về phần đám người như Phạm Ny vốn có thực lực không đạt tới Cơ Thần, bởi vì thần bài không thể xác nhận được thân phận, chỉ có thể đợi về sau thôi.

Kiệt Phu đã làm mọi việc cho Hàn Thạc xong, vô cùng cẩn thận trả lại tinh tể cho Hàn Thạc, không dám nói thêm gì nữa, sợ chọc cho hắn nổi giận.

- Nói cho ta biết Đa Lạc Lôi Tư ở đâu, ta tha cho người một mạng! - Không thêm để ý đến số tiền thối, Hàn Thạc neho mắt nhìn Kiệt Phu, lạnh lùng nói.

- Đại nhân tha mạng, ta thật sự không biết Đa Lạc Lôi Tư ở đâu cả! - Kiệt Phu meo máo, có vẻ rất hoảng sợ.

- Bố Lai Ân, đừng làm khó hắn. - Phạm Ny nhẹ giọng bảo.

Hừ khẽ một tiếng, Hàn Thạc nói:

- Vậy được, hôm nay ta tha, nhưng người phải cẩn thận một chút, Đa Lạc Lôi Tư tiêu đời rồi. Mấy tên tử tù tới Kỳ Áo đại lục nghe nói cũng được người ném xuống đó, tội danh này không nhỏ. Người chờ đó mà xem.

Nói xong, Hàn Thạc không thêm để ý tới Kiệt Phu, cùng An Đức Lệ Na dẫn đoàn người rời khỏi nơi này, đi thẳng về phía Âm Ảnh thành.

Chỉ cần Hàn Thạc trở về báo cho Hắc Thiên, An Đức Liệt hoặc Tạp Mai Lệ Thập một tiếng, Đa Lạc Lôi Tư và Kiệt Phu chắc chắn sẽ bị nghiêm trị. Hai tên xui xẻo này sớm muộn gì sẽ tiêu tòng, hắn cũng không vội lập tức xử lý hai người này.

Tới Chúng Thần đại lục, vì nơi này trọng lực biến hóa quá lớn, đại bộ phận những người từ Kỳ Áo đại lục tới đây đều không còn năng lực ngự không phi hành. Chính vì thế, mọi người chỉ có thể đi bộ, tốc độ cũng giảm xuống nhiều.

Mãi đến lúc này, Hàn Thạc mới thấy mình sơ xuất. Sớm biết như vậy đã mua một con phi xích. Có phi xích thì không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy. Đáng tiếc phi xích chỉ có bán ở một vài đại thành trấn. Còn sơn cốc vốn nghèo nàn, muốn tới đại thành trấn gần nhất cũng phải đi khá xa.

Đoàn người Tư Thập Tác Mỗ cũng không vội. Họ vừa tới đây nên hứng thú với tất cả mọi thứ ở Chúng Thần đại lục. Trên đường đi không ngừng cảm thán về sự rộng lớn và sự dư thừa nguyên tố của Chúng Thần đại lục. Cũng hứng thú ngắm nhìn những cây cối cảnh vật ở đây, nhất là những cô gái. Lần này coi như trở thành cuộc du sơn ngoạn thủy. Trên đường đi cứ rúc rích cười cợt không ngừng.

Hàn Thạc ly khai sơn cốc ba ngày. Đa Lạc Lôi Tư đã trở lại.

Hắn lập tức được Kiệt Phu cho biết tất cả. Sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, cảm hận nói:

- Tiểu tử này mạng lớn thật, còn có thể sống sót trở lại Chúng Thần đại lục!

- Đại nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Tiểu tử này biết chúng ta tự tiện thả tử tù tới đại lục của chúng. Bằng vào quan hệ giữa hắn và gia tộc Tái Nhân Đặc, chỉ cần nói lại một tiếng, hai người chúng ta coi như xong đời! - Kiệt Phu có vẻ uể oải, hắn thật sự sợ hãi rồi.

- Sợ cái gì!

Đa Lạc Lôi Tư quát lớn, nhú mày suy nghĩ trong chốc lát rồi đột nhiên nói:

- Người nói là hắn dẫn theo rất nhiều người có thực lực thấp kém tới đây à?

- Ừm, những người này đến cả một Hạ vị thần cũng không có, cũng chẳng có mấy tên đạt tới cảnh giới Cơ Thần Bán Thần, loại thực lực này mà đến Chúng Thần đại lục chúng ta, đến cả một hài tử cũng đánh không lại. - Kiệt Phu trả lời.

- Vậy à...

Đa Lạc Lôi Tư cười lạnh nói:

- Có một đám vương tay chân như vậy, tiểu tử đó đi không nhanh được. Chỉ cần chúng ta nghĩ biện pháp để cho hắn vĩnh viễn không về được Âm Ảnh thành, chúng ta sẽ không có việc gì đâu.

- Đại nhân, ý của ngài là? - Kiệt Phu sửng sốt, trong lòng có hơi sợ, lần trước không thể hại chết Hàn Thạc, làm cho hắn biết Hàn Thạc không phải dễ đối phó gì. Cẩn thận nghĩ đến việc hắn và Hàn Thạc cũng không có cừu hận gì không thể hóa giải, hắn cũng sợ về thế lực của Hàn Thạc ở Âm Ảnh thành, nên trong lòng kỳ thật cũng không muốn trêu vào Hàn Thạc nữa.

- Chuyện này người đừng có lo, ta tự có an bài!

Trong mắt Đa Lạc Lôi Tư lóe ánh hàn quang âm độc, hạ lệnh:

- Xử lý các vấn đề trong sơn cốc cho ta, ta còn phải đi ra ngoài một chuyến.

Đa Lạc Lôi Tư vừa mới trở về sơn cốc, không hề ở lại, lập tức dẫn người ly khai.

U Mạc thành, tổng bộ Thần Trạch được tề.

Một gian mật thất ngằm dưới đất, trong bóng đêm xòe tay không thấy ngón. Ngải Phát Lí đang tiềm tu, đột nhiên sực nhớ ra cái gì, quay đầu lại, phát hiện bên cạnh có một trang bị ma pháp lờ lờ tỏa sáng, sau đó hình ảnh Đa Lạc Lôi Tư dần dần rõ ràng ở bên trong.

- Chuyện gì? - Ngải Phát Lí trầm trầm quát hỏi.

- Nhị thúc, tiểu tử đó còn sống trở lại rồi! - Đa Lạc Lôi Tư trong mặt kính đáp.

- Làm sao có thể như vậy được?

Ngải Phát Lí sắc mặt khê biến, quát khê:

- Vài tên tử tù đó cho dù không thể tạo thành phiền toái gì cho chúng, cũng sẽ phá vỡ cái truyền thống trệ ở vị diện cấp thấp đó chứ, không có vị diện truyền thống trệ, chúng muốn trở lại Chúng Thần đại lục thì tuyệt không phải việc đơn giản! Người có kiểm tra về vị diện truyền thống trệ đó không?

- Đã phong ấn mất rồi. Chỉ có người hiểu được phong ấn mới có thể qua được! - Đa Lạc Lôi Tư cười khở nói.

- Cái gì?

Ngải Phát Lí kinh hô:

- Chẳng lẽ trong đám người bọn chúng còn có một tên tu luyện pháp tắc Thời Không, bằng không làm sao có thể phong ấn một vị diện truyền thống trệ chứ?

- Ta cũng không biết. - Đa Lạc Lôi Tư lắc đầu.

- Nói lại tình huống xem nào! - Ngải Phát Lí sắc mặt lạnh lùng, quát trầm.

Đợi cho Đa Lạc Lôi Tư nói rõ ràng tình huống, Ngải Phát Lí cười lạnh nói:

- Không ngờ tiểu tử đó dẫn theo một đám vương tay chân. Hừ, ta biết chuyện này rồi thì chúng đừng mơ còn sống mà quay lại Âm Ảnh thành!

Nói xong, Ngải Phát Lí cắt đứt liên tục với Đa Lạc Lôi Tư, rồi lại mở ma pháp trang bị. Trong chốc lát, trên mặt ma pháp kính xuất hiện một mặt người khác - chủ nhân của Thần Trạch được tề.

- Ngải Phát Lí, tới nơi của ta đã quen chưa? - Lão giả đầu bạc cười hỏi.

- Tốt lắm. Cảm ơn Cáp Tư Cách Lâm tiên sinh khoản đãi!

Ngải Phát Lí đầu tiên mỉm cười cảm tạ, rồi nghiêm nghị nói:

- Ta thu được một tin tức, Bồ Lai Ân của Thiên Cơ được tề vừa mới từ một vị diện cấp thấp trở về. Hắn đem theo một bọn người để tiếp quản tất cả cơ nghiệp Âm Ảnh thành. Nói vậy tiên sinh chắc rất có hứng thú cho hắn một bài học chứ.

- Tình huống ra sao? - Cáp Tư Cách Lâm trong gương mỉm cười, nhẹ giọng dò hỏi.

Sau khi hắn nghe Ngải Phát Lí nói rõ ràng tình huống xong, khẽ gật đầu cười, nói:

- Ta hiểu rồi, người tiếp tục nghỉ ngơi đi, chuyện này giao cho ta!

Cáp Tư Cách Lâm chủ động cắt đứt liên lạc với Ngải Phát Lí, sau đó hắn dùng ma pháp trang bị liên lạc với những tên còn lại. Đợi cho người đó mơ hồ hiển thị trên kính, Cáp Tư Cách Lâm cười nói:

- Bồ La Tư Đặc, tiểu cô nương mà các người muốn tìm vừa rời truyền tống sơn cốc của Âm Ảnh thành. Ta nghĩ các người hẳn là rất có hứng thú, nếu các người giúp ta đem đầu của tên tiểu tử Bồ Lai Ân tới, ta đặc biệt cho các người một trăm bình độc được!

- Được! - Người trên kính mơ hồ không hiện ra rõ ràng, truyền đến một tiếng quát trầm, rồi chủ động cắt đứt liên lạc.

- Dám phá hỏng chuyện tốt của ta! Tiểu tử này, Thần Trạch được tề không phải dễ dàng tiếp quản như vậy đâu. Ta muốn người ới ra hết cho ta! - Cáp Tư Cách Lâm cười lạnh.

- Chúng Thần đại lực lớn quá, chỉ một sơn cốc mà đi bảy ngày rồi! - Phỉ Bích cảm khái.

Đây là nhận xét chung của mọi người, mấy ngày nay mọi người dần dần thích ứng với hoàn cảnh mới, đã ý thức được sự rộng lớn của Chúng Thần đại lực.

Còn có vài người cảm thấy bị câu thúc. Tỷ như nữ yêu Cách Lại Ai và Già Tác Tư. Lúc trước ở Kỳ Áo đại lực đã xem như loại nhân vật đỉnh cao, cơ hồ có thể tung hoành cả đại lực. Đáng tiếc khi đi tới Chúng Thần đại lực, trên đường gặp phải một vài người đều là cảnh giới Hạ vị thần. Khí tức trên người những người này làm họ cảm giác được sự sợ hãi theo bản năng, ai nấy đều vô cùng cẩn thận đi theo Hàn Thạc, sợ lộ khai hắn sẽ không thể thoát thân.

- Ừm, địa vực đại lực này rộng lớn quá, cho dù một sơn cốc nhỏ cũng lớn bằng cả lãnh thổ của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc, chúng ta phải tới đại thành trấn gần đây nhất để mua một con phi bức. Bằng không cứ đi như vậy, nếu không phải bỏ ra một hai năm thì đừng nghĩ tới việc tới được Âm Ảnh thành! - Hàn Thạc cười nói.

- Bồ Lai Ân, Liệp Thần giả này thật sự đáng sợ như vậy à? - Phạm Ny tỏ ra sợ hãi Liệp Thần giả theo lời kể Hàn Thạc. Nàng vừa nghĩ tới những người chuyên môn giết chóc các Thần khác, đã cảm thấy hơi ớn lạnh.

- Liệp Thần giả là loại người đặc thù ở Chúng Thần đại lực, những người này dùng việc săn giết người khác để đề cao thực lực cho mình, là loại người ghê tởm nhất! Chỉ cần để ta gặp phải một Liệp Thần giả, ta sẽ giết sạch cả đám! - An Đức Lệ Na hậm hực nói.

- Yên tâm đi, Liệp Thần giả sẽ không có hứng thú đối với các người đâu! Không đến cảnh giới Hạ vị thần, trong cơ thể không có thần lực ngưng kết, chúng sẽ không bỏ công ra hạ thủ đâu! - Hàn Thạc trấn an Phạm Ny.

- Nói như vậy, chúng ta đến cả tư cách bị săn giết cũng không có à?

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cười khở, lắc đầu thở dài nói:

- Xem ra chúng ta trước kia thật là ếch ngồi đáy giếng. Chà, hoàn cảnh tu luyện ở đại lục này đích xác rất tốt, quả là rất kinh ngạc!

- Yên tâm đi, các người ở địa phương nghèo nàn như Kỳ Áo đại lục mà có thể tu luyện đến nước này, có thể nói rằng các người ai nấy đều có tư chất kinh người. Ở Chúng Thần đại lục ta sẽ cho các người tinh tể, lợi dụng nguyên tố đậm đặc ở đây, thực lực các người có thể đề cao rất nhanh. Ta tin rằng không được bao lâu nữa, các người đều có thể dễ dàng tới cảnh giới Hạ vị thần! - Hàn Thạc cười an ủi Tư Thập Tác Mỗ.

Đây cũng là lý do vì sao Hàn Thạc không ngại khổ cực đưa họ tới Chúng Thần đại lục, họ có thể tu luyện tới thực lực như thế này ở Kỳ Áo đại lục, việc này chứng minh rõ ràng về trí tuệ và tư chất của họ. Khi đi tới nơi có hoàn cảnh tốt, dưới áp lực cường đại họ nhất định sẽ vì áp lực muốn mạnh lên mà không ngừng cố gắng, có sự trợ giúp của Hàn Thạc họ sẽ tiến bộ rất nhanh. Tương lai rất có thể sẽ trở thành lực lượng chủ lực của gia tộc Hàn Thạc.

Lại qua một tháng, mọi người rốt cục xuyên qua sơn cốc. Một lần nữa đi hơn mười ngày, đi tới một quả núi còn lớn hơn, nơi này sơn cốc kia còn lớn hơn, nhưng chỉ cần qua được quả núi này, có thể đã tới thành trấn lớn một chút, nói không chừng có thể mua được phi bức rồi.

Qua vài ngày trong dãy núi này, Hàn Thạc đột nhiên dùng ma đầu phát hiện ra chung quanh có rất nhiều người. Những người này ai nấy đều giả trang thành những Thần bình thường, nhưng âm thầm quan sát đoàn người Hàn Thạc.

- Có vài thứ không ổn! - Hàn Thạc nói với An Đức Lệ Na.

Thần hồn An Đức Lệ Na mặc dù nhạy cảm, nhưng cũng giới hạn một khoảng phạm vi quanh thân, tự nhiên không có biện pháp dựa vào ma đầu mà nhìn được những cảnh tượng xa xa như Hàn Thạc.

- Chuyện gì? - An Đức Lệ Na hỏi về nghi ngờ.

- Có rất nhiều người dựa vào các loại phương pháp âm thầm tiến tới nơi này. Những người này thực lực bất phàm, mặc dù ẩn giấu khí tức vô cùng cẩn thận, nhưng đều chú ý tới chúng ta, ta thấy hẳn là Liệp Thần giả, hơn nữa không phải loại đánh lẻ! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Người nói là Liệp Thần giả liên minh?

An Đức Lệ Na cả kinh, rồi tức giận dùng dùng nói:

- Chúng muốn chết, ta đang buồn vì không tìm thấy chúng đây!

Lắc lắc đầu, vẻ mặt Hàn Thạc tỏ ra ngưng trọng, nói:

- Chúng tựa hồ biết người ở chỗ này, do đó căn bản không đến gần chúng ta, ta nghĩ lần này chúng ta gặp phải phiền toái lớn rồi!

- Ý gì đây?

An Đức Lệ Na sửng sốt, rồi sực nghĩ ra, kinh hô:

- Người nói là...

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Có thể giống như lần trước ở đầm Thanh Hỏa, chúng tựa hồ đợi vài thủ lĩnh tới, có mười phần nắm chắc mới tới đối phó chúng ta!

An Đức Lệ Na cả kinh nói:

- Nếu thật là như vậy, đến cả ta cũng không có biện pháp bảo vệ họ toàn bộ tới được Âm Ảnh thành!

- Ta biết!

Hàn Thạc hít sâu một hơi, nói:

- Do đó chúng ta phải tách ra, người dẫn họ tạm thời lưu lại đây, lợi dụng kết giới che dấu khí tức của họ và người. Ở lại một thời gian trong dãy núi này. Còn một mình ta rời đi, rồi nghĩ biện pháp dẫn dụ đám người đó. Chờ khi chúng đi theo ta ly khai, người sẽ dẫn họ đi tới thành thị gần đây, mua một con phi bức nhanh chóng đưa họ tới Âm Ảnh thành!

- Người làm sao có thể dẫn dụ chúng đi được, mục tiêu của chúng hẳn là ta, không thấy ta, chúng sẽ không đi theo người đâu! - An Đức Lệ Na vội la lên.

Một con ma đầu từ trong Đỉnh Linh bay ra, chậm chậm ngưng tụ thành thực thể trước mặt Hàn Thạc, dần dần biến thành bộ dáng An Đức Lệ Na. Cùng lúc vài con ma đầu khác cũng bay ra, phân biệt huyền hóa thành bộ dáng bọn người Tư Tháp Tác Mỗ Phạm Ny, con nào con nấy đều giống như đúc, nhìn không ra có gì khác nhau.

- Đây là...

Chẳng những An Đức Lệ Na, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, nhìn Hàn Thạc vẻ kinh dị.

Trước mặt họ, đột nhiên có một người nữa giống hệt mình, loại cảnh tượng này quả rất gây sốc, thoáng cái làm họ ai nấy đều kinh hãi.

- Hình dáng này được chưa, còn có nghi vấn gì không? - Hàn Thạc mỉm cười, hỏi An Đức Lệ Na.

- Người... rốt cuộc người làm như thế nào mà được như vậy?

An Đức Lệ Na lắc đầu cười khổ, nói:

- Lần trước còn nói chỉ là có thể dùng loại sinh mạng này tìm hiểu tin tức, bây giờ lại có thể tùy ý biến hóa thành hình người nữa, trên người người rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật đây?

731. Chương 731: người Là Người Đầu Tiên!

- Loại năng lực hóa hình này cũng không thể lừa gạt được người ta, chỉ cần khoảng cách gần lợi dụng Thần hồn tìm tòi, có thể phân biệt thật giả. Nhưng Liệp Thần giả này không dám đến gần, giữ khoảng cách xa xa quan sát thì đích xác rất khó nhận ra, như vậy ta có thể kéo tất cả bọn chúng ra xa, người chỉ cần lưu lại đây, che dấu khí tức họ, sau một thời gian, rồi theo một đường khác ly khai, hẳn là không có chuyện rồi!

- Hàn Thạc cười nói.

- Bản thân người thì sao? Nếu vài tên đại thủ lĩnh Liệp Thần giả xuất động, một khi người bị chúng phát hiện, không phải là chỉ có nước chết thôi à? - An Đức Lệ Na suy nghĩ một chút, rồi hỏi vẻ hơi lo.

Nàng vừa nói như vậy, mấy cô Phạm Ny ai nấy không kìm được lo lắng, không ai đồng ý với cách làm của Hàn Thạc.

Mấy nữ nhân của Hàn Thạc này mặc dù rất tin tưởng hắn, nhưng sau khi gặp phải những cường giả ở Chúng Thần đại lục, sự tin tưởng về nam nhân của mình không còn mù quáng như trước nữa, nghe An Đức Lệ Na nói như vậy, không ai muốn để Hàn Thạc mạo hiểm cả.

- Yên tâm đi, ta đánh không lại chúng, nhưng muốn chạy thì không ai có thể ngăn được ta!

Hàn Thạc cười nói:

- Các người hẳn là biết, về công phu chạy trốn thì chẳng có bao nhiêu người tinh thông hơn ta!

- Người thật sự tin tưởng có thể thoát khỏi vòng vây của những người này chứ? - An Đức Lệ Na vẫn còn có chút không tin, đến cả nàng khi đối mặt với vài thủ lĩnh Liệp Thần giả đuổi giết cũng thiếu chút nữa không thể sống sót, huống chi Hàn Thạc?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc tự tin nói:

- Tuyệt đối không thành vấn đề!

- Tốt lắm, ta dẫn họ ở tại chỗ này, người chỉ cần kéo bọn kia đi, ta cam đoan có thể đưa họ an toàn đến Âm Ảnh thành! - An Đức Lệ Na do dự một chút, rốt cục cũng đồng ý với cách làm của Hàn Thạc. Vì trừ cách này, nàng cũng không biện pháp gì tốt hơn.

Quan trọng nhất là An Đức Lệ Na cảm thấy trên người Hàn Thạc có rất nhiều bí mật. Với những gì nàng hiểu về hắn trong khoảng thời gian này, nàng biết Hàn Thạc tuyệt đối không phải là người nói mạnh miệng, không tuyệt đối tự tin thì hẳn khẳng định sẽ không tự tin cam đoan như vậy.

- Bố Lai Ân, xin lỗi, chúng ta thành gánh nặng cho người! - A Nhĩ Mai Lý Khắc khổ sở. Hắn vốn từng hô phong hoán vũ ở ở Kỳ Áo đại lục, quả thật không ngờ tới có một ngày mình lại bất lực như vậy.

- Không sao cả, các vị cũng bắt tất nắn chí, với tư chất và ngộ tính của các người, trong đại lục rộng lớn này, nhất định sẽ có cách làm. Thêm một thời gian, các vị đã có thể tiến vào cảnh giới Hạ vị thần, đến lúc đó sẽ không cần lo lắng sợ hãi như vậy nữa! - Hàn Thạc cười nói.

- May mà lần này đi với người. Nếu chúng ta một mình đến Chúng Thần đại lục, chỉ sợ không có lấy một người có thể sống sót mà tu luyện tới cảnh giới Hạ vị thần! - Tư Tháp Tác Mỗ lắc đầu thở dài, tới lúc này, hắn sớm đã hiểu rõ tình thế, nên hiểu được ưu thế khi có người quen ở đây.

- Đi đi. Mấy lời cảm kích sau này nói lại!

Hàn Thạc lấy ra một cục hắc tinh tề to đưa An Đức Lệ Na, dặn dò:

- Đây là cho người mua phi bức đó, người đừng tham ăn!

- Người thật lắm chuyện. Ta đương nhiên có thể phân biệt tình thế chứ! - An Đức Lệ Na thu tinh tề, hừ một tiếng bất mãn.

- Các vị. Chúng ta tái kiến ở Âm Ảnh thành! - Hàn Thạc vẫy vẫy tay, rồi dẫn một đám ma đầu ảo hóa ra thành giả nhân, sẵn sàng hi sinh vì nhiệm vụ rời khỏi trước.

Không có đám A Nhĩ Mai Lý Khắc làm vướng tay chân, tốc độ của Hàn Thạc nhanh hơn rất nhiều. Mặc dù cũng là đi bộ, nhưng ma đầu sau khi hóa hình vẫn đi rất nhanh.

Một bộ phận ma đầu hóa hình thành bọn người tướng mạo An Đức Lệ Na, một một bộ phận ma đầu khác vẫn ở hình thái hư vô, bay khắp bốn phương tám hướng, âm thầm thăm dò nhất cử nhất động chung quanh trăm dặm. Đến cả một ngọn gió cỏ lay nhẹ cũng không thoát khỏi tai mắt Hàn Thạc.

Rất nhiều Liệp Thần giả rải rác khắp nơi, từ các phương vây chặt Hàn Thạc, những người này thực lực có cao có thấp, đại đa số đều là những cao thủ Trung vị thần sơ trung kỳ, tạm thời không phát hiện ra một Thượng vị thần nào.

Chúng ai nấy đều vô cùng cẩn thận, cũng không tự tiện ra tay công kích Hàn Thạc, hẳn là đều có kỵ thực lực của An Đức Lệ Na, do đó đợi thủ lĩnh Liệp Thần giả đến.

Dựa vào tầm mắt của ma đầu, Hàn Thạc dễ dàng né qua một vài nơi có Liệp Thần giả dày đặc, chuyên chọn một vài khu vực có Liệp Thần giả thực lực thấp kém số lượng ít, làm rối loạn cước bộ chúng, để chúng không thể không thay đổi sách lược và phương vị.

Liên tiếp năm ngày, Hàn Thạc dẫn đám ma đầu hóa hình, xâm nhập vào trung tâm quả núi. Vào lúc này, ma đầu rốt cục phát hiện ra một Liệp Thần giả có thực lực Thượng vị thần.

Đó là một thanh niên quần áo lam lũ tướng mạo xấu xí, trên mặt hắn đầy những vết rỗ như là bị bỏng nghiêm trọng, bộ tóc dài rối bời tung bay, tu luyện sức mạnh Hắc Ám. Người này vừa đến, rất nhiều Liệp Thần giả chung quanh đều hướng về phía hắn, cung kính báo cáo cho hắn về tình huống dãy núi.

Thần hồn Thượng vị thần rất nhạy cảm, Hàn Thạc sợ hắn có thể phát hiện ra sự tồn tại của ma đầu, vội vàng kéo đám ma đầu ở khu vực đó ra xa, chính vì thế mà hắn chỉ có thể mơ hồ thấy được phương vị vị trí của những người này, nhưng không nghe được chúng nói cái gì.

Chúng rõ ràng có kỳ An Đức Lệ Na, chỉ có một thanh niên này nên cũng không lập tức phát động công kích, vẫn ở xa xa vây kín Hàn Thạc như trước.

Hàn Thạc vì muốn đưa bọn chúng ra xa một chút, đành phải tiếp tục đi vào những vùng có ít người, đám Liệp Thần giả này vừa thấy Hàn Thạc đến gần đều tới tập tránh xa.

Lại qua ba ngày, Liệp Thần giả bên trong dãy núi này đã tăng thêm mấy người, còn có hơn hai Thượng vị thần. Một tên trong đó là một tráng hán tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, người còn lại là một lão bà tu luyện sức mạnh Tử Vong đầu bạc phơ. Căn cứ vào những gì Hàn Thạc hiểu về Liệp Thần giả, hán đoán ra đại hán tu luyện sức mạnh Hủy Diệt chính là Bồ La Tư Đặc mà mình từng gặp trong sơn cốc.

Ba Thượng vị thần Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt đến dãy núi này, lại có mười tên Liệp Thần giả Trung vị thần mặt kỳ cũng đến. Thực lực như thế đã không dưới một đại gia tộc ở Âm Ảnh thành rồi. Chúng cảm thấy thời cơ đã tới, bắt đầu dần dần rút vòng vây lại, chuẩn bị động thủ.

Vừa thấy bọn chúng hành động, Hàn Thạc càng thận trọng hơn, nhân khi vòng vây của chúng còn chưa hình thành, dựa vào lũ ma đầu rải rác khắp nơi, đi vào những chỗ vòng vây yếu nhất. Bọn người An Đức Lệ Na do ma đầu hóa hình, thoáng cái được Hàn Thạc thu lại, toàn bộ trở thành hình thái hư vô ẩn vào những tàng đại thụ tươi tốt.

Mục tiêu vừa dấu đi, Hàn Thạc lập tức ẩn dấu khí tức trên người mình, cũng trốn vào những tán cây đại thụ cành lá tươi tốt.

- Bồ La Tư Đặc đại nhân, mục tiêu đột nhiên biến mất vô tung rồi! - Một tên Trung vị thần tu luyện Hủy Diệt pháp tắc rất nhanh đi tới bên cạnh tên đại hán, thấp giọng bẩm báo.

- Biến mất rồi à?

Bồ La Tư Đặc cau đôi mày rậm, hào quang trong mắt lóng lánh, khẽ gật đầu nói:

- An Đức Lệ Na thực lực phi phàm, xem ra đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta rồi. Nó khẳng định dùng phương pháp đặc thù ẩn dấu khí tức rồi, nhưng mục tiêu chúng lớn như vậy, tuyệt không có khả năng thoát khỏi vòng vây chúng ta, chỉ cần chúng ta không ngừng rút vòng vây lại, từ từ tra xét, nhất định có thể tìm ra chúng!

- Không sai, trong vòng vây của chúng ta, cả khu vực này đã bị thu nhỏ rất nhiều, chúng tuyệt đối không có khả năng vô thanh vô tức trốn được, cho dù phải quật sâu ba thước, cũng phải đào cho được An Đức Lệ Na ra. An Đức Lệ Na là uy hiếp quá lớn đối với Liệp Thần giả chúng ta, nếu nó không chết, Liệp Thần giả chúng ta tổn thất còn lớn hơn nữa. - Tên thanh niên xấu xí cất giọng độc ác.

- Cẩn thận một chút cho ta. Chỉ cần phát hiện ra một chút gió động cỏ lay, lập tức truyền tấn bẩm báo. Khắc khắc, chúng còn dẫn một đám tí hon không đạt tới Hạ vị thần. Tuyệt đối không trốn thoát đâu! - Lão bà cười quái dị.

Ba người vừa nói như vậy, đám Liệp Thần giả này ai nấy ly khai lập tức. Tung hoành khắp trong khu vực này, chiếm cứ những địa hình có lợi, bắt đầu rút vòng vây lại từng chút một. Liệp Thần giả này được huấn luyện cực tốt, sớm đã thành thói quen săn bắt người khác trong vùng núi, nên phối hợp với nhau rất có hệ thống.

Đáng tiếc, tất cả hành động của chúng đều lọt vào mắt Hàn Thạc, không có đám Tư Thập Tác Mỗ vướng tay chân, không có kết giới cản trở, trong vùng núi nơi nơi đều là chỗ có thể núp, nơi nơi đều là những cây đại thụ chọc trời, muốn bắt được Hàn Thạc vốn hiểu hành động của chúng như lòng bàn tay, quả thực còn khó hơn lên trời!

Trong một tàn cây đại thụ âm u rập rập, Hàn Thạc đào một cái hầm đất đủ một người ẩn náu, dấu toàn bộ thân thể mình vào đó, bình tức ngưng thần, mở rộng tâm linh, thần thức mờ ảo tản ra,. Không nghĩ tới bất kỳ việc gì khác, dung hợp với cả dãy núi thành một thể.

Hết tên Liệp Thần giả này đến tên khác đi qua bên cạnh Hàn Thạc, nhưng không tên nào có thể phát hiện ra ngấm dưới đất ngay bên cạnh chúng, có một mục tiêu mà chúng khổ cực truy tìm, đến cả những tên Thượng vị thần Hắc Ám hệ, lúc đi qua khu vực này cũng không phát hiện dị thường dưới chân hán.

Vòng vây của chúng từ từ rút lại, chẳng mấy chốc, tất cả Liệp Thần giả đã từ bốn phương tám hướng hội tụ tới trung tâm dải đất.

- Chúng ta không phát hiện!

- Chúng ta bên này cũng không có ai cả!

- Chẳng có cái gì sắt!

Hơn mười tên Liệp Thần giả hội tụ ở trung tâm, tên nào tên nấy đều báo cáo, nhưng lại không có lấy một tên nào phát hiện ra dị thường.

- Làm sao có thể như vậy được?

Tên thanh niên xấu xí khẽ quát một tiếng, nói:

- Rõ ràng là trong vòng vây, chúng nhiều người như vậy thì làm sao có thể đột nhiên biến mất được!

- Gia Lạp Tư, yên tâm đi, chúng tuyệt đối không rời khỏi khu vực này đâu. An Đức Lệ Na thực lực phi phàm, chỉ cần trốn kỹ, rồi bỏ thêm vài kết giới để ẩn giấu khí tức và thân ảnh, chúng ta không thể phát hiện được cũng là bình thường thôi! - Bồ La Tư Đặc suy nghĩ một chút, trầm giọng nói.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ? - Tên Thượng vị thần tu luyện sức mạnh Hắc Ám tên là Gia Lạp Tư, thấp giọng hỏi.

- Rất đơn giản, mọi người tách ra chung quanh công kích, chỉ cần là kết giới hoặc là phong ấn, một khi bị công kích chắc chắn sẽ có chút tình huống dị thường phát sinh! - Lão bà âm trầm cười nói.

- Đúng, mọi người phân tán ra, công kích từng khối khu vực cho ta! Không cần hao phí quá nhiều thần lực, mặc dù chỉ một cốt tiễn nho nhỏ cũng có thể biết rõ được tình huống! - Bồ La Tư Đặc hạ lệnh.

Liệp Thần giả này nghe lệnh làm việc, lại theo đường cũ bắt đầu phân tán, rồi theo lệnh công kích khắp nơi. Cả khoảng khu vực này tro bụi mù mịt, từng nhánh cây gãy gục. Chúng dùng loại phương pháp này nhanh chóng quét sạch tất cả những khu vực có thể xuất hiện kết giới.

- Mẹ nó, may mà lão tử khôn ngoan, sớm đã bỏ chúng lại phía sau, bằng không với cái thứ tìm tòi càn quét như thế này, cho dù là kết giới của An Đức Lệ Na có thần kỳ tới đâu cũng đừng mơ thoát khỏi sự lục soát của chúng! - Hàn Thạc đang ở ngầm dưới đất, lăm lăm chửi rủa, mắt thấy một người đi tới bên này càng ngày càng gần, lại từ hầm ngầm đi ra.

Hàn Thạc kỳ thật đã ly khai vòng vây của chúng, chỉ cần lúc này hắn rời đi thật nhanh, những người đó căn bản khó có thể lưu được Hàn Thạc, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng thoái lui.

Chỉ là, lúc này một khi Hàn Thạc vô thanh vô tức ly khai, Liệp Thần giả này tất sẽ không bỏ qua việc lục soát cả dãy núi, rồi tùy ý sẽ lưu lại ở một ngọn núi nào đó, như vậy đối với nhóm An Đức Lệ Na sẽ là một uy hiếp rất lớn.

Hàn Thạc bắt lực. Hắn tránh thoát vòng vây không thể không cố ý hiển lộ thân ảnh ra, trong khu vực này bày ra một vài động tĩnh, chỉ nghe rắc một tiếng, một gốc cây không lớn không nhỏ đột nhiên gãy đoạn.

Bỗng dưng phát hiện ra tiếng động, tên Liệp Thần giả cách Hàn Thạc rất gần lập tức gào lên:

- Bên này, bên này này!

Những bóng người xuyên qua đám cây cối, khí tức kinh khủng từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía Hàn Thạc bên này, thanh thế cực kỳ kinh người!

Hàn Thạc chạy hùng hục, trên đường cố ý để lại dấu vết, lúc thì là một đoạn cây gãy, lúc thì để dấu chân rất rõ ràng trên mặt đất.

Chính vì thế, những người đó không hề hoài nghi, theo sát Hàn Thạc không tha, truy kích hắn điên cuồng. Đi được nửa ngày, Hàn Thạc không còn cố ý lưu lại dấu chân, rồi dấu kín khí tức của mình đi.

Đợi cho đám người truy đuổi phát hiện ra dấu vết cuối cùng mà Hàn Thạc đột nhiên biến mất, nếu muốn tiếp tục truy kích lại trở nên rất khó khăn.

- Làm sao bây giờ? - Một Trung vị thần dò hỏi.

- Chúng dẫn theo một đám vướng tay chân, khẳng định sẽ không đi quá xa, dấu vết đã mất, chỉ có một loại khả năng thôi!

Bồ La Tư Đặc cười hắc hắc, nói:

- Chúng nhất định một lần nữa lẫn trốn, mọi người phân tán ra. Tiếp tục dựa theo phương pháp vừa rồi truy tìm, ta nghĩ một lần bỏ chạy như vậy, chúng còn mệt hơn chúng ta nhiều, lần này xem chúng chạy được tới đâu!

- Cẩn thận một chút cho ta. Các người phải nhớ là khi An Đức Lệ Na chưa chết, sớm muộn gì cũng sẽ đến phiên các người bị giết! - Gia Lạp Tư quát lạnh.

Mọi người không nói gì nhiều, ba Thượng vị thần dẫn đám người theo ba hướng, một vài tên khác tản ra khắp nơi, truy tìm vô cùng cẩn thận.

Lợi dụng ma đầu tìm hiểu hành mạch hoạt động của chúng, Hàn Thạc lặng lẽ đợi cơ hội khác.

Lần này vòng vây không cố định, việc truy tìm của chúng là từ bên trong hướng ra phía ngoài, như vậy khác với lúc chúng rút vòng vây, khoảng cách giữa chúng càng lúc càng lớn.

Ngay từ đầu, chúng đã nhận định Hàn Thạc và An Đức Lệ Na dẫn theo rất nhiều người, có điều kiện tiên quyết này, chúng phán đoán là sẽ không có gì ngoài ý muốn. Khi bọn chúng phân tán ra càng lúc càng xa, chúng không hề bận tâm gì sau lưng, Hàn Thạc dựa vào ma đầu thăm dò đủ mọi phương vị, ngược lại thành người săn thú trong sơn cốc này.

Một Liệp Thần giả đánh tay ra từng đạo thần lực hắc ám, làm tung tro bụi đầy trời, hẩn cẩn thận đi về phía trước, hai mắt mở to, điều tra mọi tình huống có thể xuất hiện dị thường.

- Mẹ nó, bọn người này quả là biết cách trốn! - Liệp Thần giả lăm bầm chửi nhỏ trong miệng, bất tri bất giác, khoảng cách giữa hẩn và người bên cạnh bị kéo dài ra, nhưng hẩn chỉ chuyên tâm truy tìm, nên không để ý.

Đi tới một cây cổ thụ, ngẩng đầu ngược lên nhìn cành lá rậm rạp, hẩn tiện tay đánh ra một đạo thần lực hắc ám, chỉ nghe rắc một tiếng, một nhánh cây gãy đoạn.

Không để ý gì, hẩn tiếp tục đi về phía trước, chậm rãi đi qua khỏi gốc cây đại thụ, hướng về phía trước đến một hồ nước nhỏ rồi lại đánh ra một đạo thần lực hắc ám.

- Vẫn không có! - Hẩn chửi nhỏ, đột nhiên phát hiện chung quanh chẳng còn Liệp Thần giả nào, mới biết mình đã đi quá xa.

“Có phải là phạm vi truy tìm của ta quá xa rồi không?” - Hẩn đột nhiên sực nhớ ra, ý nghĩ vừa nổi lên, hẩn đã chuẩn bị thay đổi phương hướng, đi đến gần những Liệp Thần giả khác.

Ngay trong lúc này, trên đỉnh đầu hẩn trong tàn lá cây rậm rạp đột nhiên giáng xuống mười mấy cái bóng đen, thoáng cái dừng mãnh tràn vào trong cơ thể hẩn, làm hẩn trong nháy mắt cả người cứng ngắc, đến cả cơ hội hét lên kêu cứu cũng chẳng có!

“Xoạt xoạt...”

Thân ảnh Hàn Thạc nhẹ nhàng hạ xuống, Vạn Ma đỉnh từ trong cơ thể bay ra, thoáng cái chụp vào đầu tên này, “kít” một tiếng, Thiên Ma Lợi Nhận xuyên thủng tâm phúc của hẩn. Ma Nguyên lực trong nháy mắt phá hủy cả nội bộ Thân thể, sau một khắc, Vạn Ma đỉnh phát lực, thu hoạch Thần hồn của hẩn.

Mười mấy cái bóng đen như những con dơi từ trong Thân thể hẩn lẳng lặng bay ra. Hàn Thạc vung tay lên thu Vạn Ma đỉnh vào trong cơ thể, nhẹ nhàng đẩy một cái, người này ngã xuống trong đồng lá cây dày không một tiếng động.

- Người là tên đầu tiên! - Hàn Thạc lăm bầm, nhoáng lên một cái, cả người đã biến mất trong tán cây đại thụ như một bóng ma.

Một bên khác, một Liệp Thần giả khác cũng cách tên còn lại khá xa, mới đi đến một nơi đất khá mềm, bỗng cảm thấy đất dưới chân có chút dị thường. Một bàn tay đột nhiên thò ra, nắm chặt lấy bàn chân hắn, một sức mạnh kinh khủng cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể hắn, đầu tiên bịt chặt năng lực kêu cứu của hắn.

Lại hơn mười cái bóng đen bay ra, cả đám dừng mãnh ủa vào cơ thể hắn, làm đông cứng Thần thể hắn.

Vạn Ma đỉnh trong lòng bàn tay bay ra, chụp vào ngực bụng hắn, hai tiếng “Bang Bang” trầm trầm từ trong cơ thể hắn truyền ra. Thần thể hắn bỗng nhiên nổ tung, Thần hồn lại bị Hàn Thạc hút vào Vạn Ma đỉnh.

Hàn Thạc một lần nữa ấn núp không một tiếng động, tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp, trong lòng cười lạnh:

- Mẹ nó, tính coi ta là con mồi, ta hôm nay muốn xem ai mới là con mồi!

Dựa vào những con ma đầu sát lực kinh khủng không chỗ nào không có, thêm nữa bản lĩnh ẩn giấu tung tích của hắn, ở vùng núi non trùng điệp nơi nơi đều có thể ẩn náu này, Hàn Thạc trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất của Liệp Thần giả. Hắn chuyên môn tìm những tên Liệp Thần Giả thực lực không cao, lại đi cách người khác khá xa mà hạ thủ, một khi đắc thủ xong lập tức triệt li, trong thời gian rất ngắn, đã giết chết bảy Liệp Thần giả, không để lại một người nào còn sống!

“A...”

Một tiếng thét lên chói tai từ xa xa truyền tới.

Nhiều Liệp Thần giả lao về phía thanh âm này, đợi khi chúng tới khu vực này, chỉ thấy trên đất đang nằm một đồng bạn không còn hơi thở.

Chẳng mấy chốc, lại có người phát hiện ra thi thể đồng bạn. Vốn đám Liệp Thần giả rất tự tin chuyên môn làm thợ săn, mắt thấy không ngừng xuất hiện những thi thể đồng bạn, nhưng đến cả cái bóng của đối phương cũng không tìm thấy, làm tất cả mọi người bắt đầu luống cuống.

732. Chương 732:thú Săn Giết

Bảy thi thể bày ra trước mặt, nhưng đến cả bóng người cũng không phát hiện được, loại cảm giác này rất khó chịu.

- An Đức Lệ Na, lần này nếu không giết được ả, chúng ta không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa! - Gia Lạp Tư hậm hực nghiêng rằng. Trong bảy người đó có bốn thuộc hạ của hắn, cứ thế vô thanh vô tức bị giết chết như vậy, đương nhiên làm cho hắn cực kỳ căm tức.

- Hơi không hợp lý, An Đức Lệ Na còn dẫn theo một đám vướng tay chân, dưới tình huống này nó làm sao còn dám động thủ được chứ? - Lão bà âm trầm, có vẻ nghi hoặc, mục đã bắt đầu hoài nghi tình huống có gì đó dị thường.

- Thái Lâm, ta cũng thấy có chút không thỏa đáng lắm. Chúng làm sao có thể chạy thoát ngay dưới mũi chúng ta được? Dẫn một đám vướng tay chân, cho dù là An Đức Lệ Na cũng không có khả năng đối mặt với chúng ta mà ung dung ẩn dấu tất cả tung tích, tại sao mỗi khi chúng ta sắp đuổi kịp chúng, đột nhiên lại không còn đâu mỗi gì?

Bố La Tư Đặc cũng đánh giá tình thế không ổn. Do dự một chút, Bố La Tư Đặc nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ tên kia cấp tin tức không chính xác?

- Cẩn thận tìm kiếm một lần nữa, lần này mọi người ba người một tổ, khoảng cách giữa các nhóm đừng quá phân tán, tránh việc lại bị người ta nhân cơ hội giết chết! - Trầm mặc trong chốc lát, lão bà tên là Thái Lâm hít sâu một hơi, đề nghị.

- Được! - Gia Lạp Tư và Bố La Tư Đặc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không dám đi cách nhau quá xa, tốc độ tìm tòi của những Liệp Thần giả chậm lại, tiếp tục lan ra các phía tìm kiếm.

Vì thế, Hàn Thạc nếu muốn giết chết chúng không xảy ra động tĩnh gì thì không có khả năng, một khi bị người phát hiện tung tích rồi vây kín, vậy hẳn sẽ lâm vào cảnh cực kỳ bất lợi. Để tránh loại tình huống này phát sinh, Hàn Thạc không mạo hiểm ra tay, một lần nữa ẩn giấu mình vô cùng cẩn thận, lợi dụng ma đầu lạnh lùng chăm chú quan sát nhất cử nhất động của chúng.

Từ sau khi tập trung, chúng có thể chiếu cố cho nhau, khoảng cách giữa hai tổ hai rất gần, như vậy tốc độ tìm kiếm đương nhiên chậm lại rất nhiều, thời gian tìm đã nửa ngày rồi mà chỉ được được hơn nửa dặm.

Đương nhiên, vẫn không có phát hiện gì!

Lạnh lùng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của chúng, trong lòng Hàn Thạc không ngừng nghĩ xem sau này làm sao động thủ được. Sau khi trầm tư hồi lâu, khóe miệng Hàn Thạc nhếch lên một nụ cười âm hiểm.

Tâm thần vừa động, mấy con ma đầu ẩn nấp khắp nơi tới tấp hóa thành thực thể, thành đám người An Đức Lệ Na và Phỉ Bích, rồi nhanh chóng phân tán ra bốn phương tám hướng bỏ chạy.

- Bên này có người!

- Bên này cũng có người!

- An Đức Lệ Na ở đây này!

Đột nhiên, dãy núi vốn rất yên lặng, lập tức vang lên những tiếng kinh hô từ khắp nơi truyền đến. Ba người Bồ La Tư Đặc, Gia Lạp Tư, Thái Lâm, vội vàng từ phương hướng khác lao vào nơi có ảo ảnh An Đức Lệ Na, đi được nửa đường ba người Bồ La Tư Đặc vội vàng phân phó:

- Chúng muốn phân tán phá vòng vây, mấy tên gia hỏa đến cả Hạ vị thần cũng chưa đạt tới này, các người toàn bộ bắt sống cho ta, đến lúc đó lợi dụng chúng uy hiếp An Đức Lệ Na, tìm kiếm cho ta!

Trong mắt những tên Liệp Thần giả này, chỉ có An Đức Lệ Na là có uy hiếp tới chúng, những người khác kể cả Hàn Thạc chỉ là những tiểu nhân vật không đáng kể, tới tay là bắt được rất dễ dàng.

Lợi dụng sự hiểu lầm của chúng, Hàn Thạc có sách lược này, lôi kéo tất cả cao thủ chính thức, kể cả ba lãnh đạo Liệp Thần giả toàn bộ truy về hướng An Đức Lệ Na. Những Liệp Thần giả thực lực thấp kém thì toàn bộ phân tán ra truy đuổi, ai nấy cười lạnh truy đuổi đám người vướng tay chân trong mắt chúng.

Rất tiếc đám vướng tay chân trong mắt chúng lại đột nhiên nhe nanh giương vuốt, thoáng cái cắn chết chúng.

Trong quá trình truy đuổi, chúng đột nhiên phát hiện ra đối tượng mà chúng đuổi giết đột nhiên biến mất tăm. Thường thường khi chúng còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên gặp phải công kích trong nháy mắt, trong vài giây ngắn ngủi, Thần hồn đã bị Vạn Ma đỉnh của Hàn Thạc thu lấy.

Vì khoảng cách bị kéo dài ra, còn có sự hiểu lầm của đám người này. Hàn Thạc đột nhiên có thời gian thôn phệ. Ba Thần Tử Vong hệ Trung vị thần trung kỳ, còn có một tên Thần Hủy Diệt Trung vị thần sơ kì, trong khoảng thời gian này bị Hàn Thạc hoàn toàn thôn phệ thần lực mà chết.

- Đuổi theo nó! - Bồ La Tư Đặc hét lớn, Gia Lạp Tư và Thái Lâm vội vàng đuổi theo.

Đột nhiên một luồng gió nhẹ thổi qua, thổi thân ảnh của An Đức Lệ Na biến mất, ba người Bồ La Tư Đặc hưng phấn bao chặt lấy luồng khói đó, ai nấy thủ thế bảo thủ hạ đến gần.

- An Đức Lệ Na, để xem ngươi chạy đâu cho thoát? Lần trước ngươi mạng lớn còn sống thoát chết, phỏng chừng bây giờ thương thế còn chưa khôi phục hử? Hắc hắc, đối địch với Liệp Thần giả chúng ta, ngươi sớm nên nghĩ đến sẽ có hậu quả ngày hôm nay! - Gia Lạp Tư cười âm hiểm, rồi gật đầu với Bồ La Tư Đặc Thái Lâm, ba người bước từng bước đến gần vùng sương khói kia.

- An Đức Lệ Na, chớ trách chúng ta độc ác, thật sự là ngươi lắm chuyện quá! - Thái Lâm cười trầm trầm, nguyên tố Tử Vong bên trong phương viên mười dặm điên cuồng hội tụ về phía này.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làn sương khói mà ba Thượng vị thần vây quanh hoàn toàn tiêu tán, bên trong làm gì có cái bóng nào của An Đức Lệ Na?

- Đây là cái gì? - Thái Lâm sửng sốt, thần tình kinh ngạc.

- Không có khả năng! Làm sao nó có thể tự đứng biến mất được? - Gia Lạp Tư thét âm lên.

Bố La Tư Đặc không nói gì, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi. Ba người khổ sở truy tìm mãi đến bây giờ, rõ ràng vây chặt được người, khi chuẩn bị động thủ cho An Đức Lệ Na một kích trí mạng, lại đột nhiên phát hiện năng đã bật tắt, loại cảm giác này thật sự quá oan uổng.

Ba người nhìn nhau, sắc mặt rất âm trầm.

- Không hay, lại có người bị giết chết rồi!

- Bên này cũng có, a, hẳn bị người thôn phệ toàn thân thần lực mà tử vong, làm sao lại như vậy chứ?

- Nơi này cũng thế, rõ ràng là thủ pháp Liệp Thần giả chúng ta, giữa chúng ta có phải có nội gian không?

Những tiếng kinh hô the thé từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Chẳng mấy chốc, lại có tám thi thể bị đặt trước mặt ba Thượng vị thần. Bốn thi thể trong đó rõ ràng bị thôn phệ thần lực trong cơ thể, hiển nhiên đây là thủ pháp của những Liệp Thần giả hay dùng.

Ba người Bố La Tư Đặc nhìn bốn thi thể, sắc mặt rất khó coi, những Liệp Thần giả chung quanh trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, vô tình bảo trì khoảng cách với người quanh thân. Tựa hồ cảm thấy trong chúng sẽ có hung thủ!

- Tất cả mọi người đi tới đây! - Thái Lâm phát phát tay.

Đám Liệp Thần giả ai nấy lạnh mình, mặc dù trong lòng có chút khó chịu và đề phòng, nhưng vẫn lần lượt từ bốn phương tám hướng hội tụ tới chỗ này.

- Ba người chúng ta phân biệt điều tra từng người bọn chúng, xem tình huống trong cơ thể bọn chúng, chỉ cần có người động thủ tại đây, trong thời gian ngắn tuyệt không có khả năng tiêu hóa thần lực trong cơ thể được! - Thái Lâm trầm giọng nói.

Bố La Tư Đặc và Gia Lạp Tư lập tức gật đầu, phân biệt đi kiểm tra thủ hạ chúng, xem trong cơ thể chúng có thần lực rối loạn không thuần không.

Đương nhiên không có.

- Không phải là người trong số chúng ta làm!

Bố La Tư Đặc khẽ quát một tiếng, đột nhiên nói:

- Các người có cảm thấy tình huống rất quỷ dị không?

- Ta làm sao đột nhiên cảm thấy chúng ta mới là con mồi?

Tới lúc này, đến cả Gia Lạp Tư cũng cảm thấy không hợp lý, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho dù An Đức Lệ Na có thực lực cao siêu, cũng không có khả năng biến mất ngay trước mặt ba người chúng ta, rất có thể chúng ta truy đuổi chỉ là một ảo ảnh!

- Có người muốn đối phó chúng ta!

Thái Lâm trầm giọng nói:

- Hơn nữa rất có thể là Liệp Thần giả cao cấp, nói không chừng những người này muốn thay vị trí ba người chúng ta, có thể là một âm mưu!

Lời này vừa nói ra, mọi người toàn bộ biến sắc, Bố La Tư Đặc và Gia Lạp Tư khẽ liếc mắt, sắc mặt vô cùng khó coi. Bố La Tư Đặc trầm giọng nói:

- Có thể khẳng định người ra tay tuyệt không phải An Đức Lệ Na. Đối với loại người như chúng ta thì An Đức Lệ Na vô cùng căm hận, mặc kệ nó hoặc người bên cạnh nó, đều tuyệt không có khả năng có Liệp Thần giả được!

- Đối phương rất hiển nhiên sớm đã bố trí trước ở dãy núi này rồi. Một mạch đất mũi chúng ta đi, rõ ràng sớm đã chuẩn bị đối phó chúng ta. Bố La Tư Đặc, Thần Trạch được tề có vấn đề gì không?

- Thần Trạch được tề và chúng ta hợp tác nhiều năm, dựa theo đạo lý không nên ám hại chúng ta. Nhưng cũng không nói chính xác được, đợi sau khi chuyện này chấm dứt, chúng ta sẽ tiếp tục điều tra. - Bồ La Tư Đặc suy nghĩ một chút, rồi nói với Gia Lạp Tư.

- Thôi không đuổi giết An Đức Lệ Na nữa, tất cả chúng ta tụ tập cùng nhau, lập tức rời dãy núi này. Bằng không sẽ tùy ý cho địch nhân bày cạm bẫy. Nói không chừng chúng ta chẳng ai còn sống mà trở về đâu. Chúng đã dám ra tay với chúng ta, thực lực tuyệt sẽ không yếu hơn chúng ta! - Thái Lâm hạ quyết định.

Đám Liệp Thần giả Trung vị thần này đã sợ hãi rồi. Đối mặt với loại địch nhân vô hình này làm cho người ta ớn lạnh, chúng sợ mình sẽ trở thành Liệp Thần giả bị làm thịt kế tiếp. Nghe Thái Lâm vừa nói như vậy, ai nấy vội vàng gặt đầu.

- Tốt lắm, chúng ta tụ lại cùng nhau, ly khai dãy núi này. Cẩn thận một chút cho ta, ta nghĩ địch nhân sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, muốn sống mà rời khỏi đây thì chúng ta phải đoàn kết! - Bồ La Tư Đặc trầm giọng nói.

Sau đó, nhóm Liệp Thần giả thực lực phi phàm, nghi thần nghi quỷ bắt đầu lui lại, ai nấy vô cùng cẩn thận, không còn vẻ tự tin như lúc vừa tới nữa.

Người gây ra mọi việc này, Hàn Thạc, lợi dụng ma đầu nhìn thấy rõ tình huống bọn chúng bất giác phì cười, không ngờ đám Liệp Thần giả này lại đa nghi và nhất gan như vậy, vừa thấy tình huống có chút không ổn, lập tức nghĩ tới tình huống xấu nhất, như là chim sợ cành cong vậy, lập tức nghĩ tới việc phải thoát khỏi nơi này.

Hàn Thạc cũng không biết Liệp Thần giả vốn là công địch của cả đại lục, những người này quen bị người ta truy đuổi rồi, các loại nguy hiểm đủ loại lúc nào cũng rình lập xung quanh, bất kỳ chỗ nào ở Thần Vực cũng có người truy tìm chúng, cố gắng tìm được và diệt trừ sạch sẽ.

Trong loại hoàn cảnh này chúng đích xác phải lấy cẩn thận làm đầu, thường thường một chút dị thường là sẽ được chúng nghĩ ra đến cảnh xấu nhất, nhất là lần này người của mình bị thôn phệ, việc này đối với chúng quả là một việc kinh khủng. Chúng làm người săn thú, bây giờ phát hiện có người dám động thủ với chúng, còn chúng lại chẳng tìm được tung tích địch nhân, nỗi sợ hãi này càng lúc càng lớn, cuối cùng làm chúng băng hoại!

“Liệp Thần giả chỉ là một đám tiểu quỷ nhất gan thôi!” - Hàn Thạc định nghĩa về chúng.

Liệp Thần giả rất giỏi về việc tránh khỏi bị đuổi giết, trên đường đi không ngừng bố trí đủ loại chướng ngại và kết giới, chỉ cần chỗ nào chúng đi qua, nhất định sẽ ẩn dấu tất cả khí tức, lưu lại kết giới mê hoặc đối phương.

Trên đường đi, trên cây, trên mặt đất, dưới sông, bọn chúng lưu lại đủ loại kết giới trở ngại mê hoặc, mỗi một lần đều lưu lại hai người tiềm phục vô cùng cẩn thận ở chỗ bí mật, đảm bảo không ai theo sau mới dám ly khai.

Chúng đích xác bị đuổi giết quen rồi, luôn luôn có kỹ xảo tránh né độc đáo. Dù sao Liệp Thần giả chính là công địch của đại lục, một khi bị người ta phát hiện ra hang ổ, chẳng phải là chỉ có đường chết sao?

Đáng tiếc chúng đối mặt với Hàn Thạc, lũ ma đầu vô ảnh vô hình bao trùm diện tích vừa rộng lớn, mỗi một kết giới chúng bố trí đều lọt cả vào mắt, tự nhiên có thể tránh xa dễ dàng.

Nếu có thể phát hiện một hang ổ của Liệp Thần giả, tương lai sẽ hốt trọn cả một ổ, đây sẽ là một công lao rất lớn. Như vậy, hẳn có thể nước lên thuyền lên trở thành một gia tộc ở Âm Ảnh thành, có lãnh địa và gia tộc huy chương của mình. Vì tính tới tương lai sau này, Hàn Thạc cảm thấy hẳn là phải tiếp tục đi theo.

Liên tiếp năm ngày, Hàn Thạc đi theo đám Liệp Thần giả, đã đi ra khỏi dãy núi đó rồi.

Một bình nguyên xuất hiện trước mắt, ma đầu ở bình nguyên không có cây cối nên khó ẩn dấu, việc xuyên qua bình nguyên trống trải rất dễ dàng bị ba Thượng vị thần phát hiện.

Khi còn trong dãy núi, hành động của mấy con ma đầu đều là cố gắng tránh xa ba Thượng vị thần, sớm đã ẩn mình trong tàng lá cây rậm rạp trước một bước, dù sao những nơi có ba Thượng vị thần, toàn bộ ma đầu đều tránh xa, hơn nữa đảm bảo không nhúc nhích. Đây là phương pháp mà Hàn Thạc gần đây mới tìm

ra, chuyên đối phó với Thượng vị thần, chỉ cần ma đầu cách khá xa và đừng bay, sẽ không bị phát hiện khí tức.

Nhưng ma đầu một khi bay, cho dù là hư thể cũng sẽ hình thành dao động trong không khí, Trung vị thần không thể phát hiện ra loại dao động rất nhỏ này, nhưng Thượng vị thần thường thường có cảm giác rất nhạy cảm, có thể sẽ phát hiện ra tồn tại của ma đầu.

Vừa đến vùng bình nguyên, mấy con ma đầu mà muốn tìm được nơi ẩn mình tại một nơi bí mật không hề nhúc nhích thì thật sự quá khó khăn, bởi vì căn bản không chỗ nào tránh được. Chính vì thế, Hàn Thạc chỉ có thể lợi dụng một con ma đầu, bay phía sau rất xa bọn chúng, còn hắn thì cách ma đầu một khoảng còn xa hơn.

Song mặc dù là như thế, nhưng ma đầu không ngừng bay lượn, ba Thượng vị thần vẫn phát hiện ra dị thường.

- Tựa hồ có cái gì vẫn đi theo phía sau chúng ta!

Bố La Tư Đặc kêu khẽ một tiếng, hai người khác cũng âm thầm khẽ gật đầu, xem ra cũng phát hiện ra dị thường.

- Các người đi trước, ta lưu lại xem! - Bố La Tư Đặc suy nghĩ một chút, nói với hai người kia.

Trong loại thời khắc này thì hai người Gia Lạp Tư, Thái Lâm đương nhiên không phản đối gì, không cần lưu người lại cản phía sau nữa, hai người cẩn thận dẫn đám Liệp Thần giả tiếp tục đi tiếp, còn Bố La Tư Đặc một mình ở lại.

Ma đầu đứng xa xa thấy một thân ảnh mơ hồ không đi, con ma đầu cũng đồng dạng nhanh chóng ngừng lại, không dám tiếp tục tiến lên.

Hàn Thạc đi sau ma đầu, cũng không nhúc nhích, thi gan với Bố La Tư Đặc.

Qua một giờ, Bố La Tư Đặc mất thấy không có gì dị thường, lúc này mới cất bước đi. Lần này Hàn Thạc càng cẩn thận hơn, đợi cho Bố La Tư Đặc rời được một khoảng cách, con ma đầu chỉ còn mơ hồ thấy một cái bóng nhỏ mới đi theo sau.

733. Chương 733:trở Về Thành

Thấy sự đề phòng của Bố La Tư Đặc lúc trước, lần này Hàn Thạc vô cùng cẩn thận, sợ sẽ bị hắn một lần nữa phát hiện ra tung tích của ma đầu. Cả dải bình nguyên này cũng không quá rộng lớn, một ngày đã có thể vượt qua rồi, sau đó là những dãy núi chập chùng, những vực sâu không thấy đáy, địa phương này thích hợp cho ma đầu tiềm ẩn nhất, tốc độ của Hàn Thạc lập tức lại được đề cao.

Lúc đi lúc dừng như vậy, đến ngày thứ mười ba, một đám Liệp Thần giả đã đi tới một vùng sương mù lằng lằng, khắp nơi là những đầm lầy và những tòa sơn cốc lớn đầy quái thạch.

Còn chưa tiến vào sơn cốc, khắp nơi đều là những kết giới bí mật và vài tháp năng lượng khảm vào các cây cổ thụ chọc trời, nguyên tố dao động mãnh liệt dị thường tràn ngập khắp các ngõ ngách, từng nhóm bóng người ẩn giấu ở những nơi bí mật, quan sát lặng lẽ mỗi một Liệp Thần giả tiến vào đây.

Đứng cực xa dùng đám ma đầu quan sát, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra đến cả ba người Bố La Tư Đặc, Gia Lạp Tư, Thái Lâm khi tới nơi này đều tỏ vẻ khúm núm, đối mặt với một vài đám lính xét hỏi trên đường, ba người mặc dù không hề cung kính, nhưng cũng khá là cẩn thận.

Cảnh tượng này làm cho Hàn Thạc giật mình kinh hãi. Trong ấn tượng của hắn thì ba người Bố La Tư Đặc hẳn là tam đại thủ lĩnh Liệp Thần giả, trở lại hang ổ của mình phải cao cao tại thượng mới đúng, không ngờ sự thật lại không phải như thế.

Âm thầm nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc giật mình cả kinh, loại tình huống này nói lên chỉ có một khả năng - ba người Bố La Tư Đặc vẫn chưa phải là người có địa vị cao nhất ở liên minh Liệp Thần giả! Chỉ có như vậy mới giải thích được cử động của chúng trong sơn cốc.

Ba người Bồ La Tư Đặc đại khái đã là Thượng vị thần trung kỳ, nếu đến cả loại thực lực này mà cũng chưa phải là thủ lĩnh liên minh Liệp Thần giả, vậy liên minh Liệp Thần giả thật sự là đáng sợ.

Trong sơn cốc khắp nơi đều có người qua lại, những dao động sinh ra từ tháp năng lượng bên trong bao trùm hết cả sơn cốc, tầng tầng kết giới rải rác trong khắp ngõ ngách, với loại phòng ngự thâm nghiêm này thì Hàn Thạc căn bản đừng mơ mà tiến vào. Chỉ cần ma đầu lướt qua một tầng kết giới, một khi khiến cho nó phản ứng thì lập tức Liệp Thần giả sẽ lao ra sẽ từ bốn phương tám hướng, hấn muốn thoát khỏi nơi này chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

Mặt khác, nếu Hàn Thạc đoán chính xác, giữa sơn cốc rất có thể có Thần cảnh giới Thượng vị thần mặt kì, nếu kinh động loại nhân vật này, hấn chắc chắn sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

Quan sát từ bên ngoài một cách cẩn thận trong chốc lát, Hàn Thạc biết rằng mình tuyệt đối không có khả năng không một tiếng động len vào trong được, vì an nguy của mình, hấn cuối cùng quyết định tạm thời bỏ qua việc dò xét bên trong.

Sơn cốc này đã không còn ở trong phạm vi Âm Ảnh thành nữa, mà là giữa Âm Ảnh thành và Áo Ảnh thành. Trên đường đi Hàn Thạc đã sớm tìm hiểu rõ tất cả, biết rõ đường đi tới địa phương này, tương lai nói không chừng có thể mượn cơ hội kéo binh tới nơi này, làm vốn liếng trong việc củng cố địa vị mình tại ở Âm Ảnh thành.

Quyết định một chút, Hàn Thạc không tiếp tục lảng vảng ở đó nữa, theo đường cũ lặng lẽ trở về.

Đi ra khu vực an toàn phía ngoài, hấn phải mất một ngày mới ghi nhớ toàn bộ tình huống chung quanh vào cốc, sau đó mới ly khai sơn cốc, bay về phía Âm Ảnh thành.

Hàn Thạc và nhóm An Đức Lệ Na tách ra gần hai tháng, Liệp Thần giả đã bỏ qua việc tìm tòi trong sơn cốc. Dựa theo ước định giữa hai người, nếu không có gì bất ngờ thì họ hấn là thừa dịp mua một con phi bích bay trở về Âm Ảnh thành rồi.

Hàn Thạc không về sơn cốc đó tìm kiếm, mà đi thẳng về Âm Ảnh thành. Giữa hành trình hấn không quên hái đủ loại nguyên liệu luyện chế thuốc men, trên đường đi cũng không vội. Chính vì thế, vốn hành trình chỉ cần mười ngày, Hàn Thạc lại mất gần ba tháng mới rốt cục trở về Âm Ảnh thành.

Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc đã nhận ra Hàn Thạc, vừa thấy hấn xuất hiện ở cửa thành, ai nấy đều cung kính chào hỏi.

- Ca Đặc, thời gian gần đây có người nào của Thiên Cơ được tề tới đây không? Trong số họ còn có rất nhiều người chỉ là Bán thần, thực lực rất thấp kém. - Hàn Thạc mỉm cười khê gật đầu chào những Thần Vệ đã quen mặt, sau đó lập tức hỏi về tình huống nhóm An Đức Lệ Na.

- Không. Gần đây người vào thành không có Bán thần. Ha ha, người cũng biết, bình thường thì Bán thần đều không được phép vào Âm Ảnh thành, trừ phi được một vài nhân vật đặc thù dẫn đường, ví dụ như được người như Bồ Lai Ân tiên sinh che chở, mới có thể vào được thành. - Ca Đặc tranh thủ bịt một chút.

Âm Ảnh thành đích xác có loại quy củ này, bình thường thì người ngoài mà thực lực không đến cảnh giới Cơ Thần, đến cả tư cách vào Âm Ảnh thành cũng chẳng có. Loại người này ở những thành trấn bên ngoài Âm Ảnh thành, vì không đến cảnh giới Cơ Thần thì đến cả thần bài cũng chẳng thể làm, sau khi vào Âm Ảnh thành cũng rất khó quản lý, nếu có chết cũng không biết thi thể là ai.

Đương nhiên, đây cũng không phải tuyệt đối. Chính như Ca Đặc vừa nói, nếu những người này là thân thích của các đại gia tộc, hoặc là được người có địa vị tôn quý bảo hộ, vậy đương nhiên không có vấn đề gì.

Ca Đặc vừa nói như vậy, Hàn Thạc lòng hơi trầm xuống, lặng lẽ đưa một bình Hồi Nguyên đan cho hấn, rồi Hàn Thạc cười nói:

- Phiền người giúp ta tra xem các cửa thành khác xem có loại tình huống này phát sinh không nhé?

Ca Đặc hai mắt tỏa sáng, hưng phấn lấy lọ Hồi Nguyên đan, lập tức đáp ngay:

- Người chờ một chút, ta lập tức giúp người hỏi ngay!

Nói xong, Ca Đặc vội vàng rời đi, qua vài phút, Ca Đặc từ một tòa tháp năng lượng đi ra, lắc lắc đầu nói với Hàn Thạc:

- Xin lỗi, đã tra rồi, sáu tháng gần đây không có loại tình huống này.

- Cảm ơn!

Trong lòng Hàn Thạc hơi lo, nhưng vẫn đi vào trong Âm Ảnh thành.

Nếu không có gì bất ngờ, nhóm An Đức Lệ Na hẳn là trong vòng hai tháng đã trở về Âm Ảnh thành rồi. Đến bây giờ vẫn chưa trở về làm Hàn Thạc bắt đầu lo lắng. Tuy nói thực lực của An Đức Lệ Na bất phàm, không có Liệp Thần giả cản trở trên đường thì hẳn là rất an toàn, nhưng hẳn vẫn thầm lo.

Hàn Thạc lo lắng đi thẳng về Thiên Cơ được tề.

Thông qua hai người A Khắc Lợi và Cổ Lệ, Hàn Thạc chẳng mấy chốc đã biết những tình huống gần đây ở Âm Ảnh thành, Thiên Cơ được tề trong khoảng thời gian này thuận đà phát triển, mỗi ngày sinh lời rất nhiều tinh tệ. Có thêm nhiều được tề sư và các loại nhân viên khác trong khoảng thời gian này gia nhập vào Thiên Cơ được tề, ba phân bộ khác cũng đã có người gia nhập, nên đã thuận lợi khai trương.

Vị trí đội năm Thần Vệ vẫn còn để không, các đại gia tộc mặc dù thêm thường vị trí này, đáng tiếc lại không tìm thấy tung tích Ngải Phát Lí, không lấy được cái đầu trên cổ Ngải Phát Lí thì vị trí này xem ra vẫn phải để không.

Vị trí của gia tộc Lai Phát Tư càng ngày càng thấp, người của gia tộc Lai Phát Tư cũng cố tránh cả những hoạt động ở Âm Ảnh thành. Ngoại trừ trưởng gia tộc Phỉ Nhĩ Đức còn ở lại Lai Phát Tư, rất nhiều đệ tử đã lấy đủ loại cơ ly khai Âm Ảnh thành lại càng làm cho gia tộc Lai Phát Tư càng nhanh chóng xuống dốc.

Tập Mai Lệ Tháp tới Thiên Cơ được tề hai lần, thấy hẳn không trở về cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo A Khắc Lợi là khi hẳn trở lại, bảo hẳn đi tới gia tộc Tái Nhân Đặc kiểm năng.

Gia tộc Tái Nhân Đặc gần đây đang tập trung đánh đám Liệp Thần giả trong phạm vi mình. Gần đây Liệp Thần giả hoạt động khá lộ liễu ở Âm Ảnh thành. Điều này làm cho Hoa Lai Sĩ rất tức giận, hẳn cho rằng tồn tại của Liệp Thần giả này đã uy hiếp tới thương nhân buôn bán qua lại Âm Ảnh thành, nên đã phái ra đội một Thần Vệ, đội hai, suốt ngày lùng sục chung quanh khắp nơi đuổi bắt Liệp Thần giả.

Mặt khác ba đại gia tộc kia cũng liên tục phái người đến Thiên Cơ được tề, hỏi hẳn khi nào thì luyện chế thuốc mới, nhất là Cách Lỗ Tây người từng có hiểu lầm với Hàn Thạc, mỗi lần tới đều mua rất nhiều thuốc, chẳng những trước giờ không trả giá, còn thường thường trả nhiều tinh tệ hơn bình thường. Ai cũng biết người này muốn gì.

- An Đức Lệ Na chưa về, có tin tức gì đưa tới không? - Nghe A Khắc Lợi báo cáo tình huống gần đây, Hàn Thạc nhíu mày hỏi.

- Không, không có tin tức gì!

A Khắc Lợi nhìn Hàn Thạc vẻ cổ quái, rồi hỏi lại:

- Không phải người đi với nó sao, nó phải cùng về với người chứ, sao mà người lại hỏi ngược lại ta chứ?

- Trên đường gặp phải một chút việc ngoài ý muốn nên chia nhau trở về. - Trong lòng Hàn Thạc cũng hơi lo lắng, nhưng không kể lại mọi việc trải qua cho A Khắc Lợi.

Nhưng A Khắc Lợi cũng không truy vấn, cười an ủi Hàn Thạc:

- Người yên tâm đi, An Đức Lệ Na thực lực mạnh như vậy, làm gì có việc gì chứ?

Nếu chỉ có An Đức Lệ Na, Hàn Thạc cần gì phải lo lắng? Hẳn lo lắng chính là đám người mà nàng dẫn đi, đám người đó lúc còn ở Kỳ Áo đại lục đương nhiên là những nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng khi tới Chúng Thần đại lục tựa như trẻ con không có lực trời gà, chỉ cần bất kỳ một thanh niên ở một xóm thôn bình thường cũng có thực lực giết chết họ.

- Thôi đi, ta đi tìm Tập Mai Lệ Tháp, nói không chừng có thể thông qua nàng hỏi vài tình huống! - Hàn Thạc không nói gì nữa, ném lại cho A Khắc Lợi một tiếng, rồi đi về phía gia tộc Tái Nhân Đặc.

Hàn Thạc đã xem như khách quen của gia tộc Tái Nhân Đặc, Thần Vệ vừa thấy hắn tới, ai nấy đều là cúi gập người lễ phép. Nghe nói Hàn Thạc tìm Tạt Mai Lệ Tháp, lập tức dẫn hắn đi về phía tu luyện tràng của gia tộc Tái Nhân Đặc.

- Ha ha, khách nhân của Âm Ảnh thành đã đến, Tạt Mai Lệ Tháp tiểu thư đang luận bàn với mấy người khách ở tu luyện tràng bên kia. - Tên Thần Vệ dẫn Hàn Thạc đi tới tu luyện tràng cười giải thích với Hàn Thạc.

- Khách nhân gì thế, đến cả Tạt Mai Lệ Tháp cũng phải tự mình bầu bạn? - Hàn Thạc tạm thời nén nổi phiền muộn trong lòng hỏi tên Thần Vệ.

- Khách từ hai thần vực khác tới, ha ha, tam đại thần vực Hắc Âm, Tử Vong, Hủy Diệt chúng ta hình thành Thiên Tai giáo hội. Nhưng thần vực Hắc Âm chúng ta gia nhập giáo hội sau, nghe nói lần này người tới là khách của hai đại gia tộc từ hai đại thần vực Tử Vong, Hủy Diệt, địa vị của họ ở giáo hội cao hơn gia tộc Tái Nhân Đặc một chút. - Tên Thần Vệ nhỏ giọng giải thích.

Hắn vừa nói thế, trong lòng Hàn Thạc cũng cả kinh, không ngờ là người của đại gia tộc hai đại thần vực kia lại đến Âm Ảnh thành, cũng không biết họ tới đây làm gì?

Tu luyện tràng của gia tộc Tái Nhân Đặc thiết kế rất hoàn thiện, bên trong có tám tháp năng lượng rải rác các góc, hình thành năm tầng kết giới cường lực hộ vệ cho tu luyện tràng, để tránh người bên trong thi triển ra thần lực quá lớn làm tu luyện tràng không chịu được.

Hàn Thạc liếc mắt đã thấy Tạt Mai Lệ Tháp, nàng tỏ vẻ hơi sốt ruột, ngồi một bên cau mày đánh giá trận đánh giữa hai người trong tràng.

Trong tràng có một nam một nữ, cũng không phải là quá trẻ.

Nam là người có tóc dài xám trắng phiêu dật, mặc một kiện thần giáp màu xám, lưng thần giáp có đồ án ba cái xương, hắn là huy chương tiêu chí của gia tộc. Giống như Tạt Mai Lệ Tháp, hắn cũng có thực lực Thượng vị thần sơ kì, nhưng tu luyện sức mạnh Tử Vong.

Nữ có tóc màu nâu rất dài vấn thành một búi, xem ra đã lập gia đình, tướng mạo cũng vừa vừa, nhưng lại có khí chất ung dung điển nhã, phảng phất như xuất thân bất phàm. Nàng tu luyện sức mạnh Hắc Âm, cũng là cảnh giới Thượng vị thần sơ kì, này giờ chỉ mỉm cười phòng ngự, thông thả ứng phó với công kích của thanh niên, nhưng không hề có dấu hiệu thất bại.

- Được rồi được rồi, Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ rõ ràng nương tay cho người, Ba Đặc Lai Mỗ, người còn không công nhận sao? - Nhìn trong chốc lát, Tạt Mai Lệ Tháp càng ngày càng không kiên nhẫn, đột nhiên lên tiếng.

Thanh niên tu luyện sức mạnh Tử Vong cười khà khà, lập tức dừng công kích, dừng tay xong khẽ khom người hành lễ với thiếu phụ, nói:

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ sau khi kết hôn còn có thể bảo trì loại trạng thái này, ta thật sự rất bội phục!

- Kết hôn hay không kết hôn thì có liên quan gì tới thực lực có lui hay không chứ?

Hạ Lạc Đặc khẽ cười một tiếng, thở dài nói:

- Tiểu tử người mấy năm nay tiến bộ không nhỏ, bây giờ ta ứng phó cũng có chút đau đầu rồi!

- Đây đều là kết quả của ta chăm chỉ tu luyện!

Tên là thanh niên Ba Đặc Lai Mỗ cười cười, liếc liếc mắt nhìn Tạt Mai Lệ Tháp vẻ sốt ruột la hét bên cạnh, lắc đầu tắt lưỡi:

- Thật không ngờ, đến cả người cũng xảy ra thay đổi lớn như vậy. Tạt Mai Lệ Tháp, bây giờ ta nhìn người không đáng sợ nữa rồi! Còn nhớ lần đầu khi ta gặp người, còn tưởng rằng người là người dị tộc chứ!

- Câm miệng, Ba Đặc Lai Mỗ! Người luôn làm cho ta rất bức mình chỉ muốn xé xác người!

Tạt Mai Lệ Tháp giận dữ ầm lên, lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng bây giờ người tiến vào Thượng vị thần là coi như ta không trị được người!

- Nhưng ta là khách mà, người sẽ không giận dữ như trước chứ? - Ba Đặc Lai Mỗ cười khê, xem ra cũng không sợ Tạt Mai Lệ Thập. Phỏng chừng sau khi tiến vào cảnh giới Thượng vị thần, cảm thấy có thể ứng phó với công kích của nàng rồi.

- Tạt Mai Lệ Thập tiểu thư, Bố Lai Ân tìm người! - Trong lúc này, tên Thần Vệ mang Hàn Thạc đến đứng ở cửa gọi khê.

Tạt Mai Lệ Thập đang chuẩn bị hạ thủ Ba Đặc Lai Mỗ, vừa nghe tới tiếng gọi của Thần Vệ, lập tức quay đầu nhìn ra cửa, vừa thấy Hàn Thạc tới đây, nàng cười vẫy tay, nói:

- Bố Lai Ân, mau tới đây, ta giới thiệu hai người cho người!

Khê gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười, thông thả đi về phía hai người.

Khi hắn đi vào trong, hai người Ba Đặc Lai Mỗ và Hạ Lạc Đặc đã không còn nói chuyện với nhau, đặt toàn bộ sự chú ý vào người Hàn Thạc. Trên mặt hai người lộ nụ cười thân thiện, quay về phía hắn khê gật đầu, Hàn Thạc cũng đáp lại một lễ.

- Đây là Ba Đặc Lai Mỗ của gia tộc Ba Triệt Nhĩ Đức ở thần vực Tử Vong, vị này là Hạ Lạc Đặc của gia tộc Bồ Lạp Khắc Nạp thần vực Hủy Diệt. Ấy, Hạ Lạc Đặc chính là người của Áo Ảnh thành ở thần vực Hắc Ám chúng ta, nhưng hiện đã lấy chồng tới gia tộc Bồ Lạp Khắc Nạp rồi. Ha ha, hai người họ rất hứng thú với Thiên Cơ được tề của người, lần này đại diện gia tộc tới đây, một trong những mục đích chính là hy vọng có thể mua được vài thuốc mà người tự mình luyện chế! - Tạt Mai Lệ Thập cười giải thích cho Hàn Thạc.

- Chào hai vị.

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, cười nói:

- Trong tay ta vừa lúc có khá nhiều dược tài, các người đến cũng rất vừa lúc. Hai tháng nữa ta có thể luyện chế ra thuốc mới từ số dược tài này, nếu tới lúc đó hai vị còn chưa rời Áo Ảnh thành, ta sẽ lưu lại một phần cho hai vị.

Hàn Thạc tự mình luyện chế thuốc Áo Ảnh thành mặc dù rất quý giá, nhưng mỗi lần đều rất ít, thường thường chỉ một ngày là bán sạch. Hai người tới Áo Ảnh thành một thời gian, hiển nhiên đã sớm nghe nói về tình huống này, nghe hắn nói thế lập tức cười cảm ơn.

Gia tộc Ba Triệt Nhĩ Đức thần vực Tử Vong và gia tộc Bồ Lạp Khắc Nạp thần vực Hủy Diệt cũng là những gia tộc xa xưa như gia tộc Tái Nhân Đặc vậy, vì họ ở thần vực Tử Vong và thần vực Hủy Diệt, do đó có ảnh hưởng với Thiên Tai giáo hội mạnh hơn gia tộc Tái Nhân Đặc.

Người của hai đại gia tộc này mua thuốc của hắn, tương lai là một sự tuyên truyền tốt nhất. Chỉ cần họ lan truyền những tác dụng kỳ diệu của thuốc này ra, khẳng định sẽ có rất nhiều gia tộc ở hai đại thần vực đến Áo Ảnh thành mua thuốc của hắn, đến lúc đó thanh danh của Thiên Cơ được tề cũng có thể vang lừng hơn, thậm chí có thể được như Thần Trạch được tề, có đủ phân bố ở mọi thành thị.

Chính vì nhìn xa, do đó Hàn Thạc không chút do dự hứa hẹn ngay.

- Vậy xin được đa tạ, chúng ta lần này tới Áo Ảnh thành ít nhất cũng sẽ ở lại nửa năm, ngày nào người luyện thuốc, chúng ta nhất định đến ủng hộ! - Hạ Lạc Đặc cười nói ngay.

- Ừm, giá tuyệt không phải vấn đề! - Ba Đặc Lai Mỗ cũng lập tức cam đoan, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Hàn Thạc hơi lóe ra, tựa hồ trốn tránh gì đó.

- Được rồi được rồi, các người tiếp tục đi, tùy tiện làm gì cũng được, ta có một số việc muốn nói riêng với Bố Lai Ân. - Tạt Mai Lệ Thập phát phát tay, rồi dắt Hàn Thạc đi.

Hai người Ba Đặc Lai Mỗ và Hạ Lạc Đặc đều chú ý tới thái độ Tạt Mai Lệ Thập đối đãi với Hàn Thạc không hề cổ kị, hai người đều sửng sốt, rồi nghĩ ra cái gì, Ba Đặc Lai Mỗ cười lạnh, khinh thường nói:

- Chẳng trách, ta nói hắn làm sao có thể thành danh nhanh như vậy ở Áo Ảnh thành, hóa ra là nguyên nhân này! Hừ, Tạt Mai Lệ Thập đáng người như vậy, tiểu tử này vì muốn đạt mục tiêu lại cần rảnh thân cận, hắc hắc, quả là một tên không thể coi thường!

Hạ Lạc Đặc cau mày, nhìn Ba Đặc Lai Mỗ vẻ không vui, nói:

- Nói gì thế? Tạp Mai Lệ Thập có thể tìm được một chỗ tốt, chúng ta cũng cao hứng thay cho nàng chứ. Hơn nữa, người này có thể luyện chế ra thuốc thần kỳ như vậy, vô luận là ở bất kỳ thành thị nào cũng sẽ được hoan nghênh như nhau, không nhất định như người tưởng tượng đâu!

- Ta nhìn tới nhìn lui vẫn thấy hắn là một tên ăn cơm nát (chỉ nam nhân sống dựa vào nữ nhân)!

Ba Đặc Lai Mỗ khoe miệng cười cười vẻ trào phúng, thở dài nói:

- Nhưng có thể ăn cơm nát của Tạp Mai Lệ Thập, tiểu tử này quả thật là đáng phục, ta bây giờ bắt đầu hơi bội phục hắn rồi. Người này thật sự là một nhân vật có thể chịu đựng mọi thứ.

- Người tự mình chú ý một chút, việc của người xảy ra trên đường dừng tưởng ta không biết, những người đó từng nói là mình là người của Thiên Cơ được tề, người còn dám động thủ. Động thủ thì động thủ, không ngờ còn không bắt được người, để cho người ta toàn bộ chạy thoát, nếu để họ trở về Âm Ảnh thành, ta xem người xử lý làm sao nhé? - Hạ Lạc Đặc hừ lạnh.

- Mẹ nó, sao mà ta biết được tiểu cô nương đó lại biến thái như vậy chứ! - Nghe Hạ Lạc Đặc giáo huấn, Ba Đặc Lai Mỗ chỉ luôn, xem ra tựa hồ vẫn còn hậm hực.

734. Chương 734:thịnh Yên

Trong tu luyện tràng mở ra rất nhiều phòng nhỏ, Tạp Mai Lệ Thập lúi xệch Hàn Thạc tới một góc khuất, thấp giọng hỏi:

- Người làm sao đi lâu như thế chứ?

- Trên đường bị một vài người làm trì hoãn, do đó đến bây giờ mới trở về.

Hàn Thạc thuận miệng giải thích một câu, rồi hỏi:

- Được rồi, người đến Thiên Cơ được tề hai lần tìm ta, có phải là có việc gì không?

- Đương nhiên có chuyện!

Tạp Mai Lệ Thập nói:

- Lần đầu tiên tìm người là tính nói một tiếng với người, bảo người luyện chế mấy thứ thuốc cho hai vị này, lần thứ hai tìm người, là về việc An Đức Lệ Na, có phải người và nàng cùng đi không?

Vừa nghe Tạp Mai Lệ Thập nhắc tới An Đức Lệ Na, trong lòng Hàn Thạc trầm xuống, gật đầu nói:

- Không sai, ta đích xác cùng An Đức Lệ Na ra đi, người làm sao biết được?

- An Đức Lệ Na tựa hồ gặp phải phiền toái gì đó, còn bị thương nữa. Nàng tới pháo đài Ngõa Tạp liên lạc với Thần Vệ địa phương, bảo chúng đưa tin đến cho ta, nói là trong lúc người lôi kéo đám Liệp Thần giả, còn nàng dẫn bằng hữu của người tới Âm Ảnh thành trước, gặp một vài phiền toái, nàng bị thương, bảo người tạm thời đừng lo lắng, nàng sẽ đưa bằng hữu người bình an trở về.

- An Đức Lệ Na bị thương!

Hàn Thạc biến sắc, vội hỏi:

- Còn nói cái gì nữa không? Có nói là ai đánh nàng bị thương hay không?

- Không.

Tạp Mai Lệ Thập nói đơn giản:

- Nàng chỉ bảo ta nói cho người bắt tất lo lắng, nói bằng hữu của người không bị chuyện gì cả!

Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, quát khẽ:

- Ta rõ ràng đã kéo đám Liệp Thần giả đi rồi, An Đức Lệ Na ở trong vùng lãnh thổ của Âm Ảnh thành sao còn có thể bị thương được? Nàng rốt cuộc gặp phải người nào? Trong Âm Ảnh thành, người của các đại gia tộc đều biết An Đức Lệ Na là người của Thiên Cơ được tề của ta, dựa theo đạo lý thì tuyệt sẽ không hạ thủ nàng, ngoại trừ vài đại gia tộc ra, Âm Ảnh thành còn có ai có thể làm bị thương An Đức Lệ Na chứ? Thật là rất kỳ quái!

- Người đừng lo, An Đức Lệ Na nói không có việc gì, phỏng chừng một thời gian nữa là nàng có thể bình an trở về Âm Ảnh thành rồi! - Tạp Mai Lệ Thập trấn an.

- Ừm. Ta biết rồi.

Hàn Thạc khẽ gật đầu, nói với Tạp Mai Lệ Thập:

- Cám ơn người, nếu An Đức Lệ Na còn có tin tức gì truyền cho người nữa, nhất định phải nhớ báo cho ta biết ngay!

- Ta hiểu rồi. - Tạp Mai Lệ Thập hứa ngay.

- Được rồi, ta về luyện chế thuốc đây, có thể phải cần một thời gian đó.

Hàn Thạc được Tạp Mai Lệ Thập cho biết tình huống rồi không ở lâu nữa, chỉ chào nàng một tiếng rồi quay trở lại Thiên Cơ được tề.

An Đức Lệ Na sở dĩ truyền tấn cho Tạp Mai Lệ Thập là vì nàng biết sức mạnh của Tạp Mai Lệ Thập ở Âm Ảnh thành, mặt khác nàng cũng tin Tạp Mai Lệ Thập. Bên trong Thiên Cơ được tề đều là đám được tề sư. Người duy nhất có khả năng chiến đấu cũng chỉ là A Khắc Lợi. Đáng tiếc thực lực A Khắc Lợi quá kém, cho dù tin tức có truyền cho hắn cũng không làm nên chuyện gì.

Khi trở về Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc do dự xem có nên đi tìm An Đức Lệ Na hay không, nghĩ ngợi đủ đường hắn quyết định tạm thời ở lại Âm Ảnh thành. Cương vực Âm Ảnh thành rất rộng lớn, muốn tìm người trong khối núi non trùng điệp thật sự rất khó khăn, huống chi Hàn Thạc cũng không thể khẳng định An Đức Lệ Na đang ở khu vực nào. Lỡ mải đi tìm nàng như vậy, cơ hội tìm được rất bé.

Cuối cùng Hàn Thạc quyết định tạm thời ở lại Thiên Cơ được tề, hắn rất tin tưởng thực lực của An Đức Lệ Na. Nàng đã nói nắm chắc có thể đưa nhóm Phạm Ny bình an về Âm Ảnh thành, Hàn Thạc tin rằng nàng nhất định có thể làm được. Đợi cho An Đức Lệ Na trở về, đến lúc đó hỏi lại nàng xem trên đường đã phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Tin tức Hàn Thạc trở về thành chẳng mấy chốc được các đại gia tộc biết cả. Khi họ nghe nói hắn sắp tự mình luyện chế thuốc mới thì liên tục phái người đến dò xét, làm Thiên Cơ được tề dạo này dòng người nối liền không dứt, đến cả những thuốc bình thường do đám được tề sư luyện chế cũng bán rất chạy.

Bây giờ Hàn Thạc đang ở trong phòng chuyên môn dùng làm luyện đan thất. Bên trong đó có những quầy tủ có thể tồn trữ các loại dược tài, những thùng chứa phong phú đủ loại chỉ là dùng để trang sức. Hắn cự tuyệt tất cả những người thăm hỏi, chuyên tâm ở trong luyện đan thất luyện chế thuốc mới.

Trong khi hắn tĩnh tâm luyện chế thuốc mới, hai hóa thân ngoại thân trong Vạn Ma Đỉnh cũng không hề nhàn rỗi. Cả hai hấp thu thần lực trong cơ thể vài Liệp Thần giả đã thu được tiến bộ khá nhiều. Trong đó hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ đã đến bên bờ đột phá đến Trung vị thần. Thần lực trong cơ thể cũng đã đủ, chỉ còn thiếu một chút đốn ngộ.

Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ xem ra mấy chốc có thể đột phá tới Trung vị thần trung kỳ rồi, làm Hàn Thạc vô cùng mừng rỡ. Thầm nghĩ sau này nếu thiếu thần lực, chắc cứ âm thầm hạ thủ đám Liệp Thần này là tiến bộ nhanh nhất. Đến lúc đó, trong những dãy núi rộng lớn, chuyên môn săn giết Liệp Thần giả đồng hệ, như vậy có thể tích góp đủ thần lực.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt hai tháng đã qua rồi.

Thuốc men mới toàn bộ đã được luyện chế, Hàn Thạc cũng tính việc xuất quan. Thời gian hai tháng vừa qua, hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ thành công đột phá tới Trung vị thần trung kỳ, nhưng hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ vẫn chưa thể đột phá.

“Nếu có thể dung hợp một Thần Hồn của Trung vị thần Hủy Diệt hệ, tốc độ kia sẽ đề cao rất lớn.” - Hàn Thạc không khỏi cảm khái.

Cũng là hóa thân ngoại thân, nhưng hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ từng dung hợp một Thần hồn Trung vị thần tại Thâm Uyên, chỉ cần có đủ thần lực, việc đột phá chỉ là thuận lý thành chương thôi. Sau khi đạt tới thần cảnh, đối với việc lĩnh ngộ sức mạnh là vô cùng trọng yếu, mỗi một lần đột phá không lĩnh ngộ mới về sức mạnh, cho dù có đủ thần lực cũng không thể đột phá.

Đáng tiếc, Hàn Thạc cũng không thể có được quá nhiều may mắn. Hóa thân ngoại thân Tử Vong hệ dung hợp Thần hồn Trung vị thần, cũng chỉ là một vị Thần Tử Vong hệ thực lực Trung vị thần trung kỳ. Nói cách khác, sau này hóa thân ngoại thân của hắn nếu muốn tiến bộ, tất cả đều phải dựa vào chính mình khi lĩnh ngộ sức mạnh Tử Vong, việc lĩnh ngộ Thần hồn dung hợp với sức mạnh Tử Vong lúc này xem ra đến đó đã dừng lại.

Vừa ra khỏi luyện đan thất không bao lâu, Hàn Thạc phát hiện ra bên ngoài Thiên Cơ dược tề có rất nhiều Thần Vệ các đại gia tộc. Đám Thần Vệ này vô sự cứ ở trong Thiên Cơ dược tề dạo chơi, mua một vài thứ thuốc bình thường.

Khi họ phát hiện Hàn Thạc ra Thiên Cơ dược tề, ai nấy rất hưng phấn, vội vàng đi tới hành lễ với hắn, đại biểu cho gia tộc mình biểu đạt thành ý muốn mua thuốc mới của Hàn Thạc.

- Ba ngày sau, thuốc do ta tự tay luyện chế sẽ bán ở Thiên Cơ dược tề, đến lúc đó người của gia tộc các người có thể đến mua. - Vừa thấy thoáng cái có mười mấy Thần Vệ lao tới, Hàn Thạc cao giọng nói.

Vừa nói xong, đám Thần Vệ ở phía sau liên tục thối lui, trong chớp lát đã biến mất khỏi Thiên Cơ dược tề, xem ra đều vội vã về báo tình huống cho chủ tử của mình.

Đợi cho những người này ly khai, Hàn Thạc lập tức báo cho An Ni Tháp một tiếng, nhờ hắn hỗ trợ thông cáo, nói là ba ngày sau Thiên Cơ dược tề bán thuốc do hắn tự tay luyện chế. Lần này chẳng những nhằm vào các đại gia tộc, những người ngoài chỉ cần trong tay có đủ tinh tệ cũng chỉ cần tới sớm một chút, đều có thể bằng vào hắc tinh tệ trong tay mà mua được.

Lần này Hàn Thạc dự tính đưa danh tiếng của Thiên Cơ dược tề lên cao, một lần áp đảo tất cả các cửa hàng thuốc trong Âm Ảnh thành, đây giống như làm quảng cáo, thông qua loại phương thức này làm cho tất cả mọi người nghe tới tên Thiên Cơ dược tề cứ như sấm bên tai.

Những vị thần khác mua thuốc của Hàn Thạc, nhất định sẽ lưu truyền tới các Thần Vực khác, tương lai thanh danh của Thiên Cơ dược tề sẽ lan truyền ra ngoài. Việc này mang đến rất nhiều lợi ích lâu dài cho Thiên Cơ dược tề.

Thực lực An Ni Tháp mặc dù bình thường, nhưng quả rất giỏi làm những việc thế này. Dưới sự tuyên truyền của hắn, mọi khu vực trong Âm Ảnh thành đều biết tin này, chỉ một thời gian ngắn, rất nhiều vị Thần tiềm tu cũng biết tin tức này.

Hàn Thạc bán thuốc tự mình luyện chế thoáng cái trở thành một thịnh sự ở Âm Ảnh thành, chẳng những những người ở trong thành liên tục biểu đạt sự chú ý mãnh liệt, rất nhiều vị Thần ở bên ngoài hoặc những vị Thần đến đây tiến hành mua bán, được sự tuyên truyền của người trong thành cũng đều đàm luận về việc liên quan tới Thiên Cơ dược tề.

Ba ngày sau.

Trong Thiên Cơ dược tề người ra vào tấp nập, giống như người ở cả Âm Ảnh thành đều hội tụ tới nơi này, đưa mắt nhìn quanh nơi nơi đều là đầu người, những người này có người của các gia tộc, người đến một mình, có người tụm năm tụm ba cùng nhau đứng đây khắp nơi trong Thiên Cơ dược tề.

Còn chưa đến lúc bán thuốc do Hàn Thạc tự mình luyện chế, những thứ thuốc bình thường trong cửa hàng đã bán được năm sáu vạn hắc tinh tệ, người của cả Thiên Cơ dược tề toàn bộ đều rất bận rộn, ai nấy vội vã đếm thuốc, đưa những lô thuốc mới ra bán.

Hàn Thạc đứng ở nơi cao nhất của Thiên Cơ dược tề, cúi đầu nhìn đám người phía dưới nối liền không dứt, thầm nghĩ nếu mỗi một lần mình bán thuốc tự tay luyện chế mà đều trở thành thịnh hội ở Âm Ảnh thành

như lần này, vậy thì đây quả là một mỹ sự.

Hắn cũng không vội đưa thuốc do mình tự luyện chế ra bán ngay, tiếp tục đợi thời cơ, đợi đến giữa trưa Hàn Thạc mới phân phó cho Cổ Lệ:

- Cũng đến lúc rồi, đem thứ thuốc do ta luyện chế bày ra bán đi!
- Người của các đại gia tộc thì phải làm sao? Chẳng lẽ họ cũng phải chen lấn mua như người bình thường. Hay là xếp hàng chờ mua thuốc? - Cổ Lệ do dự một chút, dò hỏi vẻ không chắc chắn.
- Đương nhiên không phải. Người lập tức an bài một chút, đưa người của các đại gia tộc tới đại sảnh nơi lần trước cử hành hội nghị luyện dược sư, đối với người của các đại gia tộc này, đương nhiên phải đối đãi đặc thù. Dù sao, họ mới là người chủ yếu mua thuốc của ta, hơn nữa lại là khách mua lâu dài! - Hàn Thạc cười dặn.

Nghe Hàn Thạc nói thế, Cổ Lệ khẽ gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi.

Cổ Lệ vừa đi, lập tức mang những thứ thuốc đã sớm chuẩn bị sẵn sàng đặt lên những quầy thuốc đã sớm trống rỗng. Mọi người dài cổ đợi đã lâu, vừa thấy rốt cục xuất hiện thuốc do Hàn Thạc luyện chế được bày lên, ai nấy đều lớn tiếng hoan hô.

Trong số những người này cũng chẳng thiếu người giàu nứt đổ đổ vách, nghe những lời đồn về dược tề sư thiên tài Hàn Thạc, cũng rất muốn bỏ tiền thật lớn ra mua được thuốc do hắn tự mình luyện chế. Đột nhiên, bên trong cửa hàng trở nên đông đặc, nhất là khu vực bày thuốc Hàn Thạc luyện chế đông đến một giọt nước cũng không rỉ ra được.

Giữa một đại sảnh lớn, trung ương có một cái bàn hình ô van bày đầy rượu ngon và đồ ăn, rất nhiều nhân vật tai to mắt lớn ở Âm Ảnh thành tề tụ ở đây, hai người Ba Đặc Lai Mỗ và Hạ Lạc Đặc nhận được tin tức cũng ở trong số những người này.

Lúc này, Cách Lỗ Tây đứng trước cửa nhìn Hàn Thạc có chút xấu hổ, nói:

- Hà hà... Sự tình đã qua lâu rồi... Bố Lai Ân tiên sinh chắc không còn hận ta đó chứ?

Trong khoảng thời gian này, Cách Lỗ Tây vì để thiết lập quan hệ với Hàn Thạc, thật sự đã bỏ không ít tiền vào Thiên Cơ dược tề, mỗi lần đều phái người tới tặng chút lễ vật, muốn xin lỗi về sự tình lần trước.

Chuyện đã qua lâu rồi, Cách Lỗ Tây lại trở nên nhũn nhặn trước mặt Hàn Thạc như thế, hôm nay đến cả An Đức Liệt cũng lên tiếng cho hắn:

- Bố Lai Ân, cho qua đi, Cách Lỗ Tây làm như vậy cũng thật sự không dễ dàng đâu. Hôm nay là ngày tốt của Thiên Cơ dược tề, nể mặt ta, chuyện kia đừng để bụng?

Hàn Thạc kỳ thật cũng đã sớm không còn so đo, nghe An Đức Liệt nói như vậy, liền khẽ gật đầu. Cách Lỗ Tây vừa thấy hắn gật đầu, lập tức cười tươi như hoa, tự mình tìm một vị trí ngồi xuống, rót rượu đầy cốc từ xa xa nâng chén nói với Hàn Thạc:

- Xin được kính rượu trước!

Cách Lỗ Tây biểu đạt ra thành ý như vậy, trước mặt nhiều người như vậy làm Hàn Thạc đương nhiên không thể không nể mặt hắn, cũng nâng chén uống cạn, lúc này mới cười nói:

- Các vị, từ hôm nay trở đi, sau này cách năm năm ta mới có thể tự mình luyện chế một lần thuốc, lần này số thuốc chỉ có ba phần mười được bán ra bên ngoài, còn lại đều là chuẩn bị riêng cho các vị.

Nói xong, Hàn Thạc vỗ vỗ tay, những thùng chứa thủy tinh rất lớn từ trong được đẩy ra, bên trong bày đủ thứ bình thuốc đủ mọi màu sắc, được ghi rõ ràng tên thuốc công dụng và giá cả.

Người của các đại gia tộc ai nấy đều hưng phấn đứng lên, vội vàng cùng nhau tiến tới.

Ở cửa Thiên Cơ dược tề, đám người do An Đức Lệ Na dẫn đường nhìn dòng người nối liền không dứt, nhất thời ngây người ra.

- An Đức Lệ Na, nơi này chính là Thiên Cơ được tề trong tay Bồ Lai Ân à? - Ngải Mễ Lệ kinh ngạc hỏi tiểu cô nương bên cạnh.

An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, nhè nhẹ cười, nói:

- Đúng vậy, rất lợi hại phải không?

- Náo nhiệt thật! Tựa hồ tất cả người ở Âm Ảnh thành đều đến, Bồ Lai Ân làm thế nào mà được như vậy nhỉ? Sao có thể hấp dẫn được nhiều người như vậy?

Phỉ Bích kêu khẽ một tiếng, nói:

- Ta nhớ Bồ Lai Ân không có sở trường kinh doanh mà, ở Chúng Thần đại lục làm sao chàng lại lợi hại như thế chứ?

- Là thuốc hắc luyện chế lợi hại thôi!

An Đức Lệ Na giải thích:

- Ở trong Âm Ảnh thành, Bồ Lai Ân có tiếng là được tề sư thiên tài, thuốc do hắc tự mình luyện chế trở thành đối tượng tranh đoạt của các đại gia tộc trong Âm Ảnh thành. Xem tình huống hôm nay, phỏng chừng là ngày hắc lại bắt đầu bán thuốc do mình luyện chế!

An Đức Lệ Na đi theo Hàn Thạc một thời gian rồi, quan sát một chút, lập tức đoán ra chân tướng sự việc.

- Ủa, là An Đức Lệ Na tiểu thư à, vào đây nhanh lên. - An Ni Tháp phụ trách hộ vệ trước cửa, vừa thấy An Đức Lệ Na lập tức hô lên, nghiêng nghiêng người, ra hiệu cho An Đức Lệ Na đi vào bên trong.

- Đi theo ta, chúng ta đi tìm Bồ Lai Ân đi. - An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, dẫn đường bước vào bên trong, mọi người sau đó đều đi theo. Các nàng Phạm Ny không ngừng trầm trồ khi thấy cảnh tượng trên đường, không ngờ Hàn Thạc lại có cơ nghiệp lớn như vậy ở Chúng Thần đại lục!

735. Chương 735:trở Mặt Vô Tình

An Đức Lệ Na coi như là nửa chủ nhân của Thiên Cơ được tề. Mọi người ở đây đều nhận ra nàng. An Ni Tháp tách đám người ồn ào dọc đường đi, dẫn đoàn người An Đức Lệ Na đi vào bên trong trung tâm cửa hàng.

An Ni Tháp đánh giá đám người Ngải Mễ Lệ phía sau An Đức Lệ Na một cách quái lạ. Là một Trung vị thần, An Ni Tháp liếc mắt đã nhìn ra những người này có thực lực rất thấp kém. Không rõ tại sao An Đức Lệ Na thực lực thâm bất khả trắc lại dẫn một đám người như vậy tới đây.

- Ủa. An Đức Lệ Na, người đã về rồi à? - A Khắc Lợi luôn luôn nhìn về phía cửa vào, liếc mắt đã thấy An Đức Lệ Na giữa đám người, đứng từ xa đã chào lớn.

- Bồ Lai Ân đâu? - An Đức Lệ Na vẫy tay về phía sau cho mấy người, rồi đi về phía A Khắc Lợi, vừa tới bên cạnh hắc đã lập tức hỏi ngay.

- Bồ Lai Ân ở trong đại sảnh với người của các đại gia tộc, lúc này hắc là đang phân phối thuốc mới luyện chế cho các đại gia tộc. Người tìm hắc có việc gấp à? - A Khắc Lợi hỏi.

- Biết rồi.

An Đức Lệ Na chỉ chỉ về đoàn người phía sau, rồi dặn A Khắc Lợi:

- Đưa họ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi trước, họ đều là bằng hữu của Bồ Lai Ân, ngàn vạn lần không được chậm trễ.

Chỉ nói với A Khắc Lợi một câu ra lệnh, rồi An Đức Lệ Na lại quay đầu, hi hi cười nói với mấy cô Phạm Ny:

- Các vị tỷ tỷ an tâm nghỉ tạm nhé, nơi này là Âm Ảnh thành, sẽ không có gì ngoài ý muốn xảy ra nữa đâu.

Trên đường đi đoàn người cũng rất lo lắng, hẳn là đã bị những cản trở không nhỏ, bây giờ nghe An Đức Lệ Na nói như vậy, tất cả mọi người đều thầm thở phào một hơi.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ nhìn đám người cười đùa vui vẻ, trên mặt tràn đầy vẻ kính sợ, nói khẽ với A Nhĩ Mai Lý Khắc:

- Người nhìn những người này. Khí tức trên người họ đều vô cùng cường đại, ít nhất cũng là cảnh giới Hạ vị thần. Trên đại lục này, chúng ta phải nhanh chóng đề cao thực lực, bằng không mặc dù Bố Lai Ân có giúp đỡ cho chúng ta, nếu không có thực lực thì chúng ta cũng khó chống đỡ lắm.

A Nhĩ Mai Lý Khắc gật đầu đồng ý, trầm giọng nói:

- Không sai, chúng ta không giống mấy cô kia, không có nhiều cảm tình với Bố Lai Ân đâu. Nếu ta trở thành gánh nặng của hắn, cho dù là hắn không đuổi ta đi, ta cũng không còn mặt mũi nào lưu lại.

Vài nhân vật vốn hô phong hoán vũ chấn nhiếp cả Kỳ Áo đại lục, bây giờ rất hiển nhiên đã bị kích thích. Tuy nói trên đường đi họ cũng bị kích thích không ít, nhưng gặp phải lần hội tụ vô số cao thủ như thế này, họ phát hiện bên cạnh ai nấy chỉ cần động đầu ngón tay đã có thể giết họ như bóp chết một con kiến, cảm giác dả kích trong lòng quả rất mạnh.

- Hóa ra là bằng hữu của Bố Lai Ân. Tới đây tới đây, ta bố trí cho các vị. Ha ha. Thiên Cơ được tề chúng ta bây giờ còn nhiều phòng trống lắm. - A Khắc Lợi cười ha ha, rồi dẫn đám người Tư Thập Tác Mỗ và Ngã Mễ Lệ rời đi.

Những người này chỉ có thực lực Bán Thần, Cơ Thần, sau khi được A Khắc Lợi an bài nơi chốn, không hề lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu tu luyện tụ tập nguyên tố. Không bỏ qua bất kỳ lúc nào để đề cao thực lực cho mình.

An Đức Lệ Na cũng không đi với họ, mà một mình đi về phía đại sảnh nơi tiếp đãi các đại gia tộc.

- Các vị vừa lòng chứ? - Bên trong đại sảnh, Hàn Thạc vẫn theo thực lực của đại gia tộc, đã chuẩn bị các bình thuốc trước rồi giao cho họ, cười cười hỏi han.

Phía trước đại biểu các gia tộc đều có một núi thuốc. Ai nấy cười thỏa mãn, liên tục gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Những khối hắc tinh tể lớn được hào sảng ném ra trước mặt Hàn Thạc. Những đồng hắc tinh tể này gom lại trông giống như những tòa núi nhỏ. Sau khi mọi người đều tỏ vẻ hài lòng, Hàn Thạc mỉm cười thu hồi đồng hắc tinh tể này, lần này vì hắn luyện chế khá nhiều thuốc men, chỉ phỏng chừng một chút, đồng hắc tinh tể của hắn đã gần ba mươi vạn rồi. Đây xem ra không là một số lượng nhỏ chút nào.

- Các vị. Tất cả mọi người đã hài lòng với số lượng mình cần, vậy ta đề nghị nâng chén chúc mừng một phen. - An Đức Liệt mỉm cười nâng chén, thanh âm vang dội cả đại sảnh.

Tất cả mọi người đều nể mặt An Đức Liệt, nghe vậy ai nấy đều mỉm cười nâng chén, hướng về phía An Đức Liệt và Hàn Thạc.

- Khục khục...

Đột nhiên ở đâu truyền đến một tiếng ho khan không hợp lúc. Như là ai đó bị sặc nước vậy.

Mọi người đang mỉm cười uống rượu, ai nấy đều nghe tiếng nhìn lại. Chỉ thấy Ba Đặc Lai Mỗ không ngừng ho khan, sắc mặt đỏ lên, xem ra đích thật là bị sặc nước, hắn vỗ ngực mình, sắc mặt có chút khó coi nhìn ra phía cửa ngoài.

Trong sự nghi hoặc của mọi người, theo tầm mắt của hắn nhìn theo, đột nhiên phát hiện ra ở cửa có một tiểu cô nương sắc mặt lạnh lùng như băng tuyết.

- An Đức Lệ Na!

Hàn Thạc kinh hãi hô lớn:

- Người không có việc gì thì tốt quá. Ta vẫn luôn luôn lo lắng cho sự an nguy của người. Nghe Tập Mai Lệ Thập nói là trên đường đi người tựa hồ gặp phải vài việc bất ngờ. Rốt cuộc là việc gì thế?

An Đức Lệ Na không lập tức trả lời câu hỏi của Hàn Thạc, mà nhìn lạnh lùng Ba Đặc Lai Mỗ, bước từng bước một đi về phía hắn. Xem vẻ đàng đàng sát khí của nàng, ai cũng có thể nhìn ra nàng muốn làm cái gì.

Tất cả mọi người ở đây chẳng ai ngu. Từ vẻ mặt của An Đức Lệ Na và Ba Đặc Lai Mỗ, họ lập tức đoán ra giữa hai người khẳng định có cừ oán. Nhất là Hàn Thạc, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng dán chặt vào người Ba Đặc Lai Mỗ.

- Ta không biết hắn tên gọi là gì. Nhưng trên đường trở về Âm Ảnh thành, chính là tên này vì thèm thuồng mấy tỷ tỷ đẹp tuyệt trần, thấy chúng ta ai nấy thực lực thấp kém đã đem lòng muốn cướp đoạt. Người này còn có một đường thức thực lực bất phàm, thêm nữa hắn còn có mấy tên Thần Vệ liên thủ. Chúng ta thiếu chút nữa không thể sống sót trở về được! - Trong khi đi đến bên cạnh Ba Đặc Lai Mỗ, An Đức Lệ Na liếc nhìn Hàn Thạc, thanh âm rất trong trẻo nhưng vô cùng lạnh nhạt.

Hàn Thạc sắc mặt khó coi, hai mắt như lợi kiếm tuốt ra khỏi vỏ xạ thẳng vào người Ba Đặc Lai Mỗ, rồi nhẹ giọng hỏi:

- Ba Đặc Lai Mỗ thiếu gia. Có phải là như vậy không?

- Bố Lai Ân. Ở đây có hiểu lầm. Ta không biết họ là người của Thiên Cơ được tề các người! Những người này thực lực đến cả Bán Thần Cơ Thần cũng chẳng có được mấy người, trông chẳng ra già chẳng ra trẻ, còn có mấy nữ nhân nữa chứ, ta làm sao biết được họ là người của Thiên Cơ được tề các người chứ? - Ba Đặc Lai Mỗ cười khở, vội vàng giải thích.

- Trên đường đi, ta vì tránh việc hiểu lầm, từng nói tên của Thiên Cơ được tề ra rồi, chẳng lẽ người là một Thượng vị thần mà không nghe rõ sao? - An Đức Lệ Na cau mày, quát lạnh.

Vừa nói xong, An Đức Lệ Na đột nhiên ra tay. Một quang sáng chói lòa bắn từ trong cơ thể nàng thành một luồng quang ảnh lao thẳng vào Ba Đặc Lai Mỗ.

Ba Đặc Lai Mỗ còn đang chuẩn bị mở miệng giải thích, vừa thấy An Đức Lệ Na đột nhiên ra tay, lập tức biến sắc, lễ phục đột nhiên vỡ tung, thần giáp với ba cái xương trắng lập tức lộ ra ngoài. Ba Đặc Lai Mỗ hiển nhiên biết An Đức Lệ Na thực lực phi phàm, lập tức toàn lực ngăn cản. Thần lực Tử Vong quán chú vào trong thần giáp, thần giáp trở thành màu xương trắng phau, hình thành vài trường lực phòng ngự.

Cùng lúc đó, Ba Đặc Lai Mỗ cũng vùng hai tay chém ra, thần lực Tử Vong ngưng kết thành một bạch cốt thuẫn bài, bao phủ toàn bộ trước người hắn.

“Choang!”

Quang mạc sáng rực của An Đức Lệ Na vừa ra tay đánh thẳng vào bạch cốt thuẫn bài, so với hắn thì thực lực của An Đức Lệ Na rõ ràng mạnh hơn không chỉ một bậc. “Rắc rắc”, bạch cốt thuẫn bài hoàn toàn vỡ vụn ra. Bàn tay nhỏ bé nõn nà của An Đức Lệ Na thừa dịp đâm thẳng vào ngực Ba Đặc Lai Mỗ.

“Bùng bùng!”

Ba Đặc Lai Mỗ không ngừng lui về phía sau, mặt mũi có vẻ tái nhợt.

“Choang!”

Hàn Thạc bóp nát chén rượu trong tay, thừa dịp Ba Đặc Lai Mỗ lui về phía sau đột nhiên lao vào. Chén rượu vỡ vụn bắn vào hậu tâm gã. Sau đó lạng người về phía trước Ba Đặc Lai Mỗ lúc này đang không ngừng loạng choạng.

An Đức Lệ Na đột nhiên ra tay, cùng với Hàn Thạc thuận thế tập kích phát sinh nhanh như chớp. Có vài Thượng vị thần bên trong đại sảnh, đáng tiếc là chẳng ai ngờ tới hai người An Đức Lệ Na và Hàn Thạc lại kích động như vậy, một lời không hợp lập tức động thủ ngay, hơn nữa còn không hề cố kỵ dùng thủ đoạn tập kích này.

- Dừng tay! - An Đức Lệ Na hét lên kinh hãi. Trong lúc tiếng hét còn chưa dứt, một kích của An Đức Lệ Na và Hàn Thạc đã đánh ra rồi. Lúc này thì Ba Đặc Lai Mỗ đã nhân cơ hội lùi tới bên cạnh Hạ Lạc Đặc, khước miệng phun ra một vòi máu tươi, sắc mặt có chút tái nhợt khó coi. Vết thương vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, trong mắt tràn đầy vẻ âm độc.

“Vèo”, An Đức Lệ Na phi thân bay vào, đâm thẳng vào khe hở giữa Hạ Lạc Đặc và Ba Đặc Lai Mỗ, rồi tách Ba Đặc Lai Mỗ ra.

Về mặt Hàn Thạc vô cùng lãnh khốc, thân thể nhẹ nhàng chớp lên vài cái, một cái bóng mờ hồ hạp dài, dường như không hề nghe lời ngăn cản của An Đức Liệt, từ một bên ra tay công kích Ba Đặc Lai Mỗ.

- Bố Lai Ân. Tỉnh táo một chút, biết rõ tình huống trước rồi hãy nói! - An Đức Liệt quát trầm một tiếng, rồi đánh về phía đó.

An Đức Lệ Na và Hàn Thạc không hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm Ba Đặc Lai Mỗ không tha. Nhưng, Hạ Lạc Đặc một bên lại đột nhiên ra tay, giúp cho Ba Đặc Lai Mỗ cùng nhau ngăn trở An Đức Lệ Na. Hai người như đã có chuẩn bị, về mặt như lâm đại địch cùng công kích An Đức Lệ Na. Nhưng xem nhẹ tập kích của Hàn Thạc sau lưng.

Trong mắt Hạ Lạc Đặc và Ba Đặc Lai Mỗ, An Đức Lệ Na mới là nhân vật đáng sợ chính thức. Về phần Hàn Thạc thì hẳn thuộc loại hoàn toàn có thể xem nhẹ. Lúc trước Hàn Thạc đột nhiên tập kích, cũng không hề tạo thành thương tổn gì trên người Ba Đặc Lai Mỗ. Một vòi máu tươi trong miệng hẳn cũng là vì bị An Đức Lệ Na đánh trúng.

Hai người Hạ Lạc Đặc và Ba Đặc Lai Mỗ cùng quay về An Đức Lệ Na mà công kích, phía sau lưng gần như để trống, căn bản không quan đến Hàn Thạc.

Lúc này thì An Đức Liệt đã đến gần, mục tiêu của hắn cũng là muốn cản trở An Đức Lệ Na, căn bản không để ý tới Hàn Thạc.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười ác độc, Hàn Thạc vung tay nhanh như thiểm điện đánh trúng vào hậu tâm Ba Đặc Lai Mỗ. Trong nháy mắt, sức mạnh Đỉnh Linh quán chú vào trong cơ thể hắn với sức mạnh kinh khủng thoáng cái đánh thẳng vào hậu tâm Ba Đặc Lai Mỗ.

Chỗ này đánh đúng vào vị trí mà hắn vừa ra tay, nhưng lần này thì lại có thêm sức mạnh của Đỉnh Linh.

“Bang!”

Người Ba Đặc Lai Mỗ đột nhiên bị bắn tung lên, một vòi máu phun ra dữ dội.

Bên kia Cách Lỗ Tây vừa thấy Ba Đặc Lai Mỗ bay về phía mình lập tức biết không ổn, vội vàng đưa tay chặn lại. Đột nhiên một luồng sức mạnh toàn lực thuận thế tấn công, Cách Lỗ Tây giật mình cả kinh, “hự hự” liên tục thoái lui vài bước mới ngừng lại được.

- Bố ... Bố Lai Ân! - Cách Lỗ Tây nhìn Hàn Thạc như gặp quỷ, thần tình tỏ vẻ kinh dị.

Lúc hắn đỡ lấy Ba Đặc Lai Mỗ, hắn hiểu rõ nhất về sức mạnh của luồng công kích kia kinh khủng như thế nào, hắn tự nhiên biết luồng sức mạnh đó tuyệt không phải đến từ trên người Ba Đặc Lai Mỗ. Khi hắn hiểu thức được một luồng sức mạnh quái dị đánh cho Ba Đặc Lai Mỗ bị thương nặng đó lại là do Hàn Thạc đứng đối diện phóng thích ra, trong lòng tỏ ra vô cùng kinh sợ. Trong mắt mọi người ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc là một được tề sư thiên tài cao siêu. Nhưng chưa bao giờ có ai coi hắn là một cao thủ. Bởi vì từ trước tới nay, Hàn Thạc biểu hiện ra một thực lực Hạ vị thần Tử Vong hệ. Đây chính là lý do vì sao lần trước ở gia tộc Cơ Tát, Cách Lỗ Tây dám động thủ với hắn.

Một Hạ vị thần ở Âm Ảnh thành thật sự quá bình thường, không ai để ý cả!

Nhưng, một người trong mắt tất cả những người khác chỉ biết luyện chế thuốc, đột nhiên bộc phát thực lực có thể so với Thượng vị thần thì quả là rất chấn động. Việc này thoáng cái làm cho mọi người đều kinh hãi.

Các cao thủ trong tràng rất đông. Mặc dù người khác không thể cảm thụ được như Cách Lỗ Tây về một kích với sức mạnh kinh khủng của Hàn Thạc, nhưng họ cũng biết Ba Đặc Lai Mỗ bị một kích đánh bay. Hơn nữa còn phun ra một vòi máu, tác giả gây ra chuyện này không phải là An Đức Lệ Na, mà là Hàn Thạc!

Bởi vì An Đức Lệ Na bị An Đức Liệt ngăn cản, căn bản không thể tấn công được Ba Đặc Lai Mỗ!

Bên trong đại sảnh thoáng cái im phăng phắc. Tất cả mọi người như lần đầu tiên biết Hàn Thạc, ai nấy toàn bộ đều ngây ngốc nhìn hắn lúc này có vẻ vô cùng lãnh khốc, căn bản không chịu ảnh hưởng chung quanh, vẫn tiếp tục lao vào Ba Đặc Lai Mỗ.

Lúc này trên mặt Hàn Thạc không còn nụ cười ôn hòa ngày xưa, cả mặt hắn như phủ một lớp sương giá băng hàn, loại khí thể chỉ biết giết chóc này căn bản không cần người nhắc nhở, tất cả mọi người nơi này lập tức ý thức được nó có nghĩa là gì.

“Tên này... giết người không ít!” - Mọi người thầm nói.

Cũng trong lúc này họ đột nhiên bừng tỉnh, thậm chí hóa ra tiểu tử này một mạch giữ nụ cười ôn hòa chỉ là một loại nguy trang cao minh. Lúc này vẻ lãnh khốc hung dữ ngạo mạn dường như mới là chân diện mục của hắn!

Cách Lỗ Tây cười khổ, lòng thầm kêu may mắn. May mà lúc trước Hắc Thiên và An Đức Liệt vừa lúc tới gia tộc Cơ Tất, bằng không khi phải đối mặt với An Đức Lệ Na là một tiểu quái vật thậm chí bất khả trắc, cộng thêm một tên Hàn Thạc che dấu cực giỏi, ra tay lại rất ác độc, lần đó hắn khiêu khích chẳng phải là muốn chết sao?

Chẳng những trong lòng Cách Lỗ Tây, mọi người trong tràng đều cho rằng Hàn Thạc còn đáng sợ hơn cả An Đức Lệ Na!

Một tên có thể che dấu thực lực làm cho tất cả mọi người xem nhẹ, đột nhiên một kích xuất ra sát thủ, hơn nữa không vì bất luận kẻ nào mà đình chỉ, sự ẩn nhẫn này, sự cứng rắn này, sự âm độc này, thêm nữa thực lực đột nhiên bộc phát kinh khủng lại tập trung vào một người, ngấm lại quả làm cho người ra phải rét run!

- Bố Lai Ân, nể mặt ta đi, đừng giết hắn! - An Đức Liệt hô lên một tiếng, hắn bị An Đức Lệ Na ngăn lại, căn bản không có biện pháp ngăn cản Hàn Thạc, chỉ có thể nói như vậy.

Hàn Thạc không nói một lời, hướng về phía Ba Đặc Lai Mỗ trên tay Cách Lỗ Tây, miệng liên tục ói máu không ngừng lao tới, rõ ràng không hề nể mặt An Đức Liệt.

Rời Âm Ảnh thành cũng không phải chuyện lớn, tới một thần vực khác để phát triển cũng không phải chuyện lớn. Cho dù không còn sống được ở Thiên Tai giáo hội, nhiều nhất là hắn đi thần vực Thời Không và thần vực Vận Mệnh! Ngay khi Hàn Thạc động thủ, hắn đã có tính toán này!

- Ngăn hắn lại. Ba Đặc Lai Mỗ mà chết ở Âm Ảnh thành thì chúng ta không biết phải ăn nói như thế nào!
- An Đức Liệt vừa thấy Hàn Thạc không hề động tâm, vội vàng hét lớn. An Đức Liệt thật không ngờ Hàn Thạc ngày thường luôn luôn lễ độ với hắn, một khi ra tay lại không hề cố kỵ như vậy, không nể mặt bất kỳ người nào!

“Người này thật là một nhân vật còn nguy hiểm hơn cả An Đức Lệ Na, ta ở chung với hắn lâu như vậy mà không thể phát hiện ra, thật là đáng sợ! Chẳng trách Ngải Phát Lí hai lần ra tay đều vô công mà bỏ về, tiểu tử này quả thực còn khó chơi hơn cả Ngải Phát Lí!” - An Đức Liệt thầm nghĩ.

Hắn lên tiếng ngăn cản như vậy, mọi người bên trong đại sảnh toàn bộ đều bừng tỉnh. Gia tộc Ba Đặc Lai Mỗ nổi danh ở thần vực Tử Vong, nếu thật sự hắn chết ở Âm Ảnh thành, gia tộc Tái Nhân Đặc tương lai sẽ rất khó xử. Do đó những người này vừa bị Hàn Thạc chấn nhiếp, lập tức tỉnh táo, ai nấy vội vàng can trở Hàn Thạc.

- Bố Lai Ân. Tỉnh táo một chút!

- Bố Lai Ân. Có chuyện gì từ từ nói!

- Mọi sự đều có thể thương lượng mà!

Ai nấy đều gào to. Ba Đặc Lai Mỗ được Cách Lỗ Tây đỡ ra ngoài, nhưng lại thấy Hàn Thạc tiếp tục đánh tới, lập tức tránh ra khỏi Ba Đặc Lai Mỗ.

Máu Ba Đặc Lai Mỗ vẫn không ngừng ói ra, bị người ta kéo đi kéo lại làm đầu vầng mắt hoa, mắt thấy Hàn Thạc có vẻ lãnh khốc vô tình đuổi sát không tha, sự sợ hãi trong lòng hắn càng ngày càng tăng.

“Mẹ nó, tiểu tử này rốt cuộc có phải là điên không. Biết rõ thân phận của ta mà còn dám hạ thủ điên cuồng như vậy! Tên gia hỏa khốn kiếp, quá âm hiểm ác độc. Công kích đầu tiên không đem hết toàn lực, bằng không ta cũng sẽ không sợ sẩy phòng bị như vậy. Thiên Cơ được tề làm sao lại sinh ra một tên bệnh thần kinh như vậy chứ!” - Ba Đặc Lai Mỗ văng đầu hoa mắt, trong lòng chửi toáng lên.

- Bố Lai Ân. Thân thể người không chống đỡ được nữa rồi! - Tin tức của Đinh Linh rơi vào thần thức Hàn Thạc.

Trong lòng thở dài bất lực, Hàn Thạc đột nhiên ngừng lại, quát trầm:

- An Đức Lệ Na, dừng tay!

- Tại sao? - An Đức Lệ Na căm tức nhìn hai người An Đức Liệt và Hạ Lạc Đặc, nói mà không quay đầu lại.

- Chúng ta không giết được hắn! - Hàn Thạc bất lực nói.

An Đức Lệ Na hừ lạnh một tiếng, lui về bên cạnh Hàn Thạc. Hai mắt lạnh lùng nhìn Ba Đặc Lai Mỗ đang nằm trong tay Cách Lỗ Tây, nói:

- Ta nhớ kỹ người rồi!

- An Đức Liệt đại nhân, người dự tính làm như thế nào? - Hàn Thạc hít sâu một hơi, nhìn An Đức Liệt hỏi.

- Người... Người... chà, ta cũng không biết phải nói với người như thế nào!

An Đức Liệt hậm hực, thần tình có vẻ khó xử. Rồi hắn phát phát tay, nói:

- Cách Lỗ Tây, dẫn Ba Đặc Lai Mỗ lập tức đi tới gia tộc Tái Nhân Đặc!

- Từ từ. Bảo hắn lưu thuốc của ta lại. Ta không làm ăn với hắn! - Tiện tay ném ra một túi tinh tệ, bay về phía Cách Lỗ Tây.

Cách Lỗ Tây khó xử nhìn nhìn An Đức Liệt, muốn hỏi ý:

- Việc này...

- Cả người nữa!

Một túi tinh tệ lại bay ra, rơi xuống ngay dưới chân Hạ Lạc Đặc.

Hạ Lạc Đặc sắc mặt rất khó chịu, trong lòng chửi Ba Đặc Lai Mỗ. Nàng vốn định nói cái gì đó, nhưng vừa nghĩ tới việc Ba Đặc Lai Mỗ đã làm đích xác rất vô sỉ. Cuối cùng chỉ biết thở dài bất lực, lấy túi thuốc ra, lặng lẽ đặt trên bàn trước mặt, lấy túi tinh tệ đi về phía Ba Đặc Lai Mỗ, cũng bảo Ba Đặc Lai Mỗ lấy thuốc ra, rồi cùng Ba Đặc Lai Mỗ theo Cách Lỗ Tây đi.

“Coi như người mạng lớn. Nếu không phải lão tử không thể duy trì quá lâu, hôm nay người đừng mơ còn sống mà rời đi!” - Hàn Thạc mắt nhìn theo Ba Đặc Lai Mỗ rời đi, trong lòng hậm hừ.

- Bố Lai Ân. Ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện một lần! - An Đức Liệt cười khổ nói.

736. Chương 736:hơi Lóe Ra Mũi Nhọn

Bên trong đại sảnh, mọi người của các đại gia tộc ai nấy cầm thuốc xếp hàng ly khai, trên đường đi đều thấp giọng nghị luận về việc vừa mới xảy ra. Trước khi đi đôi mắt Cơ Nhã chợt lóe lên, ánh mắt nhìn Hàn Thạc lóe lên những tia sáng kỳ dị, như bây giờ mới biết hắn.

Hàn Thạc đột nhiên bùng nổ làm cho những người ở đây toàn bộ giật bắn cả người. Đến lúc này họ mới hiểu được hắn ngày thường không biểu hiện thực lực, quả là một nhân vật sở trường ẩn nhẫn, ai nấy đều đẩy địa vị hắn lên một tầm cao mới, rốt cuộc không ai coi Hàn Thạc chỉ là một được tề sư nữa.

Ở Chúng Thần đại lục, loại chức nghiệp được tề sư mặc dù cũng rất được tôn kính, nhưng còn xa mới có được lực chấn nhiếp bằng một Thượng vị thần. Mọi người tôn kính được tề sư thiên tài, là vì có việc phải nhờ vả, sự tôn kính này không phải đến từ nội tâm.

Song, kính ý đối với một Thượng vị thần, nhất định là từ thành ý chân tâm.

- Thật không ngờ, tiểu tử này tuổi còn trẻ lại có thực lực như thế.

- Cái đáng sợ không phải là thực lực hắn bây giờ, mà là việc hắn ẩn nhẫn, nếu không phải vì Ba Đặc Lai Mỗ lần này làm bậy bạ quá đáng, sợ là chúng ta chẳng ai nghĩ ra được hắn có loại thực lực này.

Vừa ra khỏi đại sảnh, Bối Ty của gia tộc Kim Sâm cảm thán, liếc liếc mắt nhìn Cơ Nhã, thấp giọng nói:

- Sao, ta thấy hình như tiểu Cơ Nhã động tâm rồi phải không?

- Đâu có đâu.

Cơ Nhã mặt đỏ lên, khẽ cười nói:

- Con chỉ cảm thấy người kia rất thú vị, ở Âm Ảnh thành con chưa hề gặp được nhân vật nào giống như hần. Không động thì thôi, đã động thì chẳng nể mặt ai cả, ha ha, ngày thường hần cúi người chào hỏi An Đức Liệt, mẹ thấy lúc hần muốn giết Ba Đặc Lai Mỗ, mặc cho An Đức Liệt gào thét như thế nào đi nữa, hần cũng chẳng cau mày lấy một cái, quả làm cho con vô cùng ngạc nhiên.

- Nghe nói tiểu tử đó lần này nổi giận lôi đình, là vì Ba Đặc Lai Mỗ có tâm làm loạn nữ nhân của hần, Cơ Nhã ơ là Cơ Nhã. Con phải nhớ kỹ là người ta có nữ nhân rồi, hơn nữa không phải chỉ một. - Bối Ty thấp giọng nhắc nhở.

- Mẫu thân, mẹ nói cái gì thế. - Cơ Nhã hừ khẽ, tỏ vẻ bực mình ngẩng đầu bước đi.

Bối Ty nhìn theo hình bóng Cơ Nhã, thấp giọng thở dài nói:

- Ta nuôi con bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy con cảm thấy hứng thú với thanh niên nào như vậy cả.

Trong mật thất, Hàn Thạc và An Đức Liệt ngồi mặt đối mặt, vẻ mặt Hàn Thạc rất trầm trọng, không nói một lời.

An Đức Liệt cười khỏ nhìn Hàn Thạc, than một tiếng nói:

- Bố Lai Ân ơ là Bố Lai Ân, người rút cuộc còn có bao nhiêu sự tình gạt chúng ta? Lần trước đột nhiên có được An Đức Lệ Na, lần này là người, tiếp theo Thiên Cơ được tề các người còn có ai trở thần uy nữa không?

- An Đức Liệt đại nhân, nếu Âm Ảnh thành không chào đón chúng ta, ta lập tức dẫn người rời đi. - Hàn Thạc trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói.

- Ta không phải có ý này. Mặc dù người giấu giếm chúng ta quá lâu, nhưng mặc kệ từ phương diện nào, người cũng không có ác ý với gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta. Mặt khác, người còn cứu Tật Mai Lệ Thập hai lần. Hơn nữa giúp ta tìm hiểu ra sự tình về Thần Trạch được tề.

An Đức Liệt vừa nghe Hàn Thạc muốn bỏ đi, vội vàng nói:

- Chỉ là, gia tộc Ba Đặc Lai Mỗ có thế lực rất lớn, lần này đến Âm Ảnh thành có đường thúc hần là đại biểu cho giáo hội bàn mấy việc với đại ca ta. Nếu ở trong Âm Ảnh thành mà Ba Đặc Lai Mỗ gặp phải nguy hiểm, gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta không tránh khỏi trách nhiệm.

- An Đức Liệt đại nhân. Ta hiểu được lập trường của người.

Hàn Thạc trước hết cho thấy thái độ hợp tác của mình, rồi trầm giọng nói:

- Nhưng Ba Đặc Lai Mỗ đã biết rõ An Đức Lệ Na là người của Thiên Cơ được tề chúng ta, lại còn dám lếu láo cướp nữ nhân của ta, cách làm này thật là làm ta không thể chịu được.

- Thôi đi, không nói chuyện này nữa.

An Đức Liệt tỏ vẻ phiền não, phát phát tay, dừng một chút mới nói:

- Bố Lai Ân, người lúc này dùng sức mạnh gì? Tại sao ta chưa bao giờ gặp qua?

Hàn Thạc trầm mặc.

- E hèm.

An Đức Liệt hơi xấu hổ, nói:

- Người và An Đức Lệ Na đều rất kỳ quái, lại sử dụng phương thức sức mạnh rất đặc thù, ta chỉ thuần túy tò mò, không ý gì khác.

- Một loại cùng loại với việc vận dụng sức mạnh đầu khí, ta từ nhỏ đã tu luyện rồi.

Hàn Thạc suy nghĩ một chút, đơn giản chỉ giải thích:

- Về phần rốt cuộc nó là sức mạnh gì thì ta cũng không rõ lắm, lúc sư phụ ta truyền thụ cũng không nói nhiều, chỉ nói phương thức sử dụng loại sức mạnh này chỉ có người có thể chất đặc thù mới có thể tu luyện, người bình thường căn bản không thể nói muốn là có thể luyện tập.

Hắn tiếp tục huyền thuyên.

- Thật sự là kỳ quái. - An Đức Liệt kinh ngạc nói.

- Chủ nhân, hôm nay ngài làm như vậy có chút không ổn. Vạn nhất bị địch nhân của Ma Tôn phát hiện ra ngài tu luyện Ma Công, hắn nhất định sẽ thừa dịp ngài còn chưa cường đại sẽ đến giết ngài. - Mãi đến lúc này, Đỉnh Linh mới truyền tấn trong thần thức Hàn Thạc.

- Ta biết, nhưng hôm nay ta đích xác rất muốn giết Ba Đặc Lai Mỗ.

Hàn Thạc nói với Đỉnh Linh:

- Vũ trụ này rộng lớn như vậy, cơ hội ta đụng phải người nọ rất khó, nhất là với thực lực thấp kém của ta bây giờ, nhân vật này tuyệt sẽ không lưu ý ta, ta nghĩ tạm thời không có vấn đề gì đâu.

- Lần sau ngài phải chú ý một chút, khi không cần thiết thì cố đừng sử dụng Ma Công, dùng mãi sẽ đến một ngày khiến cho người có tâm chú ý đó.

Đỉnh Linh trầm mặc một chút, rồi nói với Hàn Thạc:

- Theo ta đoán, thương thế người nọ hẳn là còn chưa khôi phục được đâu, Ma Tôn mặc dù hoàn toàn tiêu tán giữa thiên địa, nhưng Ma Tôn trước khi chết cũng đánh cho hắn bị thương nặng, đến giờ hẳn là hắn cũng chưa khôi phục đâu, nhưng chúng ta cũng nên cẩn thận một chút.

- Ta biết rồi - Hàn Thạc trả lời.

Nếu theo dự tính trước giờ, Hàn Thạc sẽ không khinh xuất vận dụng Ma Công, một khi lợi dụng ma công tuyệt sẽ không để đối phương còn sống. Nhưng hôm nay tình huống đặc thù, nghe nói các nàng Phạm Ny thiếu chút nữa rơi vào tay Ba Đặc Lai Mỗ, Hàn Thạc nhất thời giận quá không thể khống chế được mình, do đó mới không cố kỵ gì mà ra tay quyết liệt.

Mặc dù biết làm như vậy có thể sẽ có một chút phiền toái, nhưng lúc đó hắn chẳng nghĩ nhiều lắm, lúc đó chỉ có một ý nghĩ là giết chết Ba Đặc Lai Mỗ thôi. Sự tình bây giờ đã phát sinh, Hàn Thạc chỉ có thể cố hết sức đền bù, nhưng nghe Đỉnh Linh nói người nọ còn chưa khôi phục, hắn cũng thâm cảm thấy yên tâm hơn.

- Thôi đi, người đã không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng người.

An Đức Liệt thấy Hàn Thạc trầm mặc không nói gì, lắc đầu thở dài, đứng dậy nói tiếp:

- Nhưng người cứ yên tâm, chỉ cần Ba Đặc Lai Mỗ không chết, chuyện này vẫn có đường để đàm phán. Bố Lai Ân, người đột nhiên thể hiện ra thực lực mạnh như vậy, kỳ thật còn có chỗ tốt nữa đó.

Hàn Thạc sững sờ, ngạc nhiên hỏi:

- Chỗ tốt gì cơ?

- Cái này sẽ làm đại ca ta càng thêm coi trọng người hơn. Nếu người không có thực lực này, khi phát sinh những việc thế này, đại ca ta có thể vì bảo toàn đại cục mà hy sinh người, được tề sư dù sao cũng chỉ là được tề sư, đối với đại ca ta thì loại này không thể trọng yếu bằng một Thượng vị thần. Nhưng bây giờ thì khác rồi, ta chỉ đi về đem việc hôm nay nói với đại ca ta một tiếng, với tầm quan trọng của người và An Đức Lệ Na, cho dù không nể mặt Tập Mai Lệ Thập, đại ca ta cũng sẽ cực lực bảo hộ cho người.

An Đức Liệt cam đoan:

- Do đó. Người bất tất phải rời Âm Ảnh thành, chuyện này người cũng đừng có lo, để gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta phụ trách giúp người giải quyết.

Dừng một chút, An Đức Liệt nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Nhưng người phải cam đoan với ta, đừng tiếp tục ra tay với Ba Đặc Lai Mỗ ở trong Âm Ảnh thành. Hôm nay đường thúc Ba Đặc Lai Mỗ không ở chỗ này, bằng không không thể tránh khỏi huyên não rất lớn. Sự tình sau này từ từ nói lại, nếu người thật sự không thể tha thứ Ba Đặc Lai Mỗ, cũng phải chờ hẩn rời Âm Ảnh thành. Người tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi.

Hôm nay Ba Đặc Lai Mỗ đã bị trọng thương, đối với Hàn Thạc mà nói cũng coi như đã trút hết toàn bộ oán khí. Thấy An Đức Liệt trình trọng dặn dò, hẩn lúc này đã tỉnh táo hơn, trầm tư trong chốc lát, rốt cục khẽ gật đầu, sau đó nói thành khẩn:

- An Đức Liệt đại nhân, lúc trước xin lỗi, ta lúc đó hơi mất bình tĩnh.

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi. - An Đức Liệt mỉm cười, trong lòng lại nghĩ lúc người giết người về mặt bình tĩnh tự tại, làm quái gì có vẻ mất bình tĩnh chứ.

- Vậy ta không tiễn xa. - Hàn Thạc khom người vái một lễ, xem như xin lỗi.

An Đức Liệt mỉm cười gật đầu, lại dặn dò Hàn Thạc vài câu rồi mới rời Thiên Cơ được tề.

Hẩn vừa ly khai, An Đức Lệ Na đã từ bên ngoài đi vào, nói:

- Bố Lai Ân, có phải chúng ta sẽ rời khỏi Âm Ảnh thành không?

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Tạm thời không đi. Xem tình huống rồi nói sau.

- Lúc này mà không đi, nếu gia tộc Tái Nhân Đặc muốn bắt chúng ta để ăn nói với Ba Đặc Lai Mỗ, cho dù chúng ta muốn chạy cũng không còn kịp rồi. - An Đức Lệ Na nhíu mày nói.

- Nếu gia tộc Tái Nhân Đặc thật sự muốn làm như vậy, bây giờ mà đi cũng không còn kịp rồi.

Dừng một chút, Hàn Thạc hỏi:

- Rốt cục việc này như thế nào?

- Sau khi chúng ta tách ra hai mươi ngày, ta đưa họ lợi dụng kết giới bảo vệ, còn mình ra ngoài tìm hiểu tình huống, phát hiện tất cả Liệp Thần toàn bộ đã biến mất, ta biết người khăng định đã dẫn dụ đám Liệp Thần đi rồi, nên trở về dẫn họ tiếp tục trở lại Âm Ảnh thành. Đến thành trấn đầu tiên, dùng hai vạn hắc tinh tệ mua một phi bức, sau đó dùng phi bức chở họ cùng bay về Âm Ảnh thành. Nửa đường khi qua một sơn cốc, chúng ta đụng phải tên gia hỏa đó cũng cưỡi phi bức đi Âm Ảnh thành. Mấy tỷ tỷ Phạm Ny thực lực mặc dù rất yếu, nhưng ai nấy đều có tướng mạo xuất chúng, cho dù là ở Chúng Thần đại lục cũng chẳng có nhiều mỹ nữ như vậy. Tên kia thấy đám người chúng ta thực lực nhỏ yếu động tà tâm, may mà chúng không phát hiện ra thực lực chính thức của ta. Ta lựa lúc họ không chú ý bèn ra tay, đánh hỏng phi bức chúng, vất vả lắm mới dẫn họ đào tẩu được. Vì ta bị thương, trong lúc thương thế chưa khôi phục, cũng sợ trên đường gặp phải việc gì ngoài ý muốn nên phải nghỉ ngơi một thời gian, lúc này mới thừa dịp cưỡi phi bức trở về, sự tình đại khái là như vậy. - An Đức Lệ Na tóm tắt những việc vừa trải qua.

- Ta đến thăm mấy nàng Phạm Ny. À này, túi hắc tinh tệ này cho người, điều dưỡng thương thế cho tốt đi.

Hàn Thạc ném cho An Đức Lệ Na một túi hắc tinh tệ, không nói thêm gì nữa, đi về phía phòng của nhóm Phạm Ny.

Thông qua ma đầu Hàn Thạc sớm đã biết nơi A Khắc Lợi an bài cho nhóm Phạm Ny, chẳng mấy chốc đi tới ngoài phòng của các nàng, thủ thủ an ủi vài câu. Lúc này đương nhiên không thể thiếu được những lời ôn nhu êm dịu, làm các cô ai nấy đều rất hài lòng, sau đó hẩn mới dám rời đi.

Để các nàng nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai Hàn Thạc dẫn các cô Phỉ Bích Ngải Mê Lệ, giới thiệu cho đám Cổ Lệ, A Khắc Lợi, thuận tiện nói về một vài tình huống ở Thiên Cơ được tề. Phỉ Bích ở Kỳ Áo đại lục vốn sở trường quản lý kinh doanh, sau khi đi tới lập tức cảm thấy rất hứng thú.

Hàn Thạc biết Phỉ Bích rất có năng lực về phương diện này, nên đề cử cho Cổ Lệ để Phỉ Bích nhúng tay quản lý Thiên Cơ được tề, nhất là về phương diện điều độ nhân viên và kinh doanh. Ngải Mê Lệ mặc dù

không bằng Phỉ Bích về phương diện quản lý, nhưng về phương diện kêu gọi nhân tài thì cũng rất độc đáo. Việc leo lên vị trí rất cao ở Âm Mạc có thể chứng minh nàng cũng rất có tài, nàng thấy Phỉ Bích yêu cầu nhúng tay vào việc quản lý Thiên Cơ được tề, cũng tự mình xắn tay áo vào trợ giúp Hàn Thạc.

Về phương diện này thì Hàn Thạc quả thật không am hiểu mấy. Vừa thấy hai nữ nhân hứng thú bưng bưng muốn trợ giúp hẳn, hẳn cũng hiểu được năng lực của hai nàng, tự nhiên thuận thể an bài một vài chức vụ cho các nàng.

Phạm Ny chưa bao giờ quản lý, cũng không có hứng thú về phương diện này, Hàn Thạc cũng không an bài gì cho nàng.

Tùy ý để hai nàng Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ hứng thú bưng bưng hỏi han Cổ Lệ về những chi tiết của Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc dẫn Phạm Ny đến một cửa hàng bán thần khí.

Lần trước hẳn mua khá nhiều nguyên tố tinh thể bản nguyên, cả một vài sách viết về phương diện linh ngộ thành Thần, những thứ đó đều được hẳn cho nhóm Đặc Lan Khắc Tư. Bây giờ tới Chúng Thần đại lục, một việc khẩn yếu nhất chính là đề cao thực lực bọn họ, những người này tư chất đều rất khá, dựa vào độ đậm đặc về nguyên tố ở Chúng Thần đại lục, hơn nữa có tài liệu và bí cấp đặc thù, đương nhiên sẽ tiến bộ rất nhanh.

Chỉ mất ba ngàn hắc tinh tệ, Hàn Thạc đã mua đủ thứ đồ vật từ cửa hàng này. Những thứ hẳn mua ở cửa hàng thần khí trên Chúng Thần đại lục đều thuộc loại vật phẩm cấp thấp, vốn không có gì đặc biệt trân quý.

Phạm Ny mắt nhìn những vật phẩm quý giá mà ở Kỳ Áo đại lục đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ, thế mà được bày bừa bãi ở một góc trong cửa hàng ở Chúng Thần đại lục, giá cả cũng chỉ hơn từ mười tứ tinh tệ tới hai ba hắc tinh tệ là mua được, rõ ràng lại bị đả kích.

- Trên Chúng Thần đại lục sở dĩ người ta tu luyện nhanh như vậy, cũng là vì nơi này có đủ loại tài nguyên, thêm nữa nơi này có hoàn cảnh đặc thù, việc sinh ra những vật thần kì như vậy cũng là việc bình thường thôi. Bằng không, cũng sẽ không có nhiều người tìm mọi cách muốn tới Chúng Thần đại lục. - Hàn Thạc mỉm cười nói chuyện với Phạm Ny, thu mọi vật vừa mua vào không gian giới chỉ, rồi dẫn Phạm Ny trở lại Thiên Cơ được tề.

Sau khi trở lại Thiên Cơ được tề, hẳn tập hợp những người vừa mới từ Kỳ Áo đại lục tới, đưa tất cả những vật phẩm vừa mới mua được toàn bộ bày trước mặt họ, cười nói:

- Các vị chọn lựa đồ thích hợp cho mình đi.

Nguyên tố tinh thể bản nguyên, Lục Huỳnh thạch để ngưng tụ nguyên tố thân thể, phương pháp giải thích tu luyện từ Bán Thần tới Cơ Thần, cơ sở ban đầu từ Cơ Thần tới Hạ vị thần.

Mọi người sau khi đã biết về tác dụng của những vật phẩm này, đua nhau chọn lựa bảo vật thích hợp cho mình tu luyện, nhận lấy những bảo vật mà ở Kỳ Áo đại lục vô cùng trân quý, cảm tạ Hàn Thạc, rồi sốt ruột không đợi được lập tức về phòng mình tập trung tu luyện.

Tới Chúng Thần đại lục, họ mới biết được thực lực mình thấp kém bao nhiêu, để có thể thu hẹp khoảng cách với người ở đây, họ thật sự chẳng muốn lãng phí một giây một khắc nào.

737. Chương 737:bắt Động Như Núi

Gia tộc Tái Nhân Đặc.

Hoa Lai Sĩ và Đa Á La nhìn Ba Đặc Lai Mỗ máu me đầy mặt được Cách Lỗ Tây dìu tới. Đa Á La chính là đường thúc của Ba Đặc Lai Mỗ, cũng chính là nhân vật quan trọng nhất đoàn người này.

Ngực Ba Đặc Lai Mỗ cũng loang máu, phía sau lưng thần giáp vỡ vụn vài khối, mảnh vỡ của chén rượu cắm vào trong huyết nhục, máu tươi từng giọt nhỏ xuống đất.

Đa Á La thần tình âm trầm, vừa thấy Ba Đặc Lai Mỗ được Cách Lỗ Tây dìu vào, lập tức lao tới đón lấy cháu mình, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì thế? Trong Âm Ảnh thành còn có ai dám đánh trọng thương người?

Hoa Lai Sĩ sắc mặt cũng hơi khó coi, Đa Á La và Ba Đặc Lai Mỗ là khách quý quan trọng nhất của gia tộc Tái Nhân Đặc, lúc này Ba Đặc Lai Mỗ bị thương đến như vậy, hẳn tự nhiên cũng khó ăn khó nói.

- Là người của Thiên Cơ được tề! - Hạ Lạc Đặc thấp giọng nói.

Hoa Lai Sĩ nhướn mày, nhìn Cách Lỗ Tây, hỏi:

- Việc này là như thế nào?

Cách Lỗ Tây dịu Ba Đặc Lai Mỗ giao cho Đa Á La, sắc mặt nghiêm túc, nói:

- Ở Thiên Cơ được tề phát sinh vài việc ngoài ý muốn, người của An Đức Lệ Na là Thiên Cơ được tề có xung khắc gì đó với Ba Đặc Lai Mỗ, ngay trong sảnh chính đột nhiên đánh nhau.

- An Đức Lệ Na đánh bị thương Ba Đặc Lai Mỗ à? - Hoa Lai Sĩ lòng trầm xuống, lập tức hỏi ngay. Thông qua lời An Đức Liệt, hẳn cũng biết một số chuyện về An Đức Lệ Na. Đối với một tiểu cô nương lợi hại bên cạnh Hàn Thạc như vậy, Hoa Lai Sĩ cũng rất để ý, nghe Cách Lỗ Tây nói như vậy lập tức nhận định ngay chắc chắn phải là An Đức Lệ Na hạ thủ.

- Không phải!

Cách Lỗ Tây cười khổ lắc lắc đầu, nói:

- Là Bố Lai Ân đánh Ba Đặc Lai Mỗ thiếu gia bị thương nặng!

- Cái gì?

Hoa Lai Sĩ biến sắc, nghiêm túc nói:

- Người không hiểu lầm chứ? Bố Lai Ân chỉ có thực lực Hạ vị thần, sao có thể đánh Ba Đặc Lai Mỗ trọng thương như vậy được?

- Là hẳn!

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Lạc Đặc tràn đầy vẻ khiếp sợ, nói:

- Tất cả mọi người đều xem thường thực lực hẳn, tên kia còn độc ác hơn cả An Đức Lệ Na. Một kích đầu của hẳn không sử dụng đầy đủ lực lượng nên Ba Đặc Lai Mỗ lơ là phòng thủ, do đó Ba Đặc Lai Mỗ sơ xuất. Kích thứ hai trong khi Ba Đặc Lai Mỗ không để ý, hẳn đột nhiên toàn lực ra tay, thoáng cái đánh Ba Đặc Lai Mỗ bị thương nặng!

- Có thể nào như vậy?

Hoa Lai Sĩ kinh hãi thất sắc, hỏi Cách Lỗ Tây:

- Thật như thế à?

Khẽ gật đầu, Cách Lỗ Tây nói:

- Không sai, phỏng chừng An Đức Liệt đại nhân chút nữa là trở lại, thành chủ đại nhân có thể hỏi hẳn mọi việc!

“Tiểu tử đó lại có thực lực Thượng vị thần à!” - Hoa Lai Sĩ lòng thầm kêu khê, ánh mắt bắt đầu lóe lên.

An Đức Liệt hiểu rất rõ đại ca hẳn, vốn khi hẳn nghe nói Ba Đặc Lai Mỗ bị người của Âm Ảnh thành đánh trọng thương, lập tức vô cùng giận dữ, chuẩn bị truy cứu trách nhiệm người động thủ. Nhưng, khi hẳn biết người hạ thủ là Hàn Thạc, hơn nữa Hàn Thạc thoáng cái đã biểu hiện ra thực lực Thượng vị thần, hẳn lập tức bắt đầu cân nhắc đủ đường.

Hoa Lai Sĩ có thể có được ngày hôm nay, đều là vì hẳn đối đãi với nhân tài cực kỳ trọng thị. Hẳn coi trọng nhất là thực lực, Thiên Cơ được tề có một An Đức Lệ Na đã làm cho Hoa Lai Sĩ lưu tâm rất lâu rồi, bây giờ nghe nói Hàn Thạc cũng có thực lực Thượng vị thần, hẳn lập tức càng phải suy nghĩ nhiều hơn.

- Ta nghĩ, người hần phải làm đến nơi đến chốn cho chúng ta? - Đa Á La kiểm tra thương thế Ba Đặc Lai Mỗ một chút, xác định cháu mình không có gì nguy hiểm tới sinh mạng, ngẩng đầu nhìn Hoa Lai Sĩ thật sâu, khẽ nói.

- Yên tâm, sau khi ta biết rõ nguyên nhân sự việc, nhất định sẽ nói lại cho các người biết!

Hoa Lai Sĩ khẽ gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn Cách Lỗ Tây, nói:

- Ta hiểu rất rõ con người Bồ Lai Ân này, hần hần là không vô duyên vô cớ làm như vậy đâu, rốt cuộc việc này như thế nào?

- Việc này. - Cách Lỗ Tây nhìn Ba Đặc Lai Mỗ và Đa Á La, có chút do dự không dám nói.

Sắc mặt trầm xuống, Hoa Lai Sĩ quát:

- Cách Lỗ Tây, việc này là như thế nào?

- An Đức Lệ Na nói lúc nàng trở lại Âm Ảnh thành từng gặp phải Ba Đặc Lai Mỗ thiếu gia. Ba Đặc Lai Mỗ thiếu gia tựa hồ cố ý cướp nữ nhân của Bồ Lai Ân.

Cách Lỗ Tây vội vàng đem mọi việc xảy ra tóm tắt lại một lần, sau đó bổ sung:

- Mấy lời này ta nghe An Đức Lệ Na nói thôi, tình huống cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ lắm đâu!

Cách Lỗ Tây vừa nói như vậy, trong lòng Hoa Lai Sĩ đã có kế. Lão cũng hiểu rõ Ba Đặc Lai Mỗ háo sắc, hần gây ra những việc thế này thì Hoa Lai Sĩ cũng không có gì bất ngờ.

- Đa Á La tiên sinh, nếu là các người ý thế khinh người trước, vậy việc hôm nay thật sự là rất khó xử lý!

Hoa Lai Sĩ thở dài một tiếng, nói:

- Âm Ảnh thành có qui củ của Âm Ảnh thành, nếu chỉ vì các người là khách nhân mà xử lý không công bằng, ta làm thành chủ nhất định sẽ bị các đại gia tộc trách cứ!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đa Á La rất khó coi, hần thấy được Hoa Lai Sĩ cố tình bảo hộ Thiên Cơ được tề. Gia tộc họ có thế lực tuy lớn, nhưng nơi này dù sao cũng là Âm Ảnh thành, tại đây nếu Hoa Lai Sĩ không trợ giúp họ, họ cũng chẳng làm gì được.

- Người nghĩ kỹ chưa? - Đa Á La hỏi.

- Sau khi hiểu rõ mọi việc, ta sẽ xử lý công bằng! Tuyệt sẽ không thiên vị bất kỳ một phương nào! - Hoa Lai Sĩ nói vẻ đại nghĩa lắm liệ.

Chẳng mấy chốc, An Đức Liệt cũng từ Thiên Cơ được tề trở về đến nơi, vừa vào hần đã đánh mắt cho Hoa Lai Sĩ.

Hoa Lai Sĩ khẽ gật đầu, xin lỗi Đa Á La một tiếng rồi rì rầm nói chuyện riêng với đệ đệ mình. Một lát sau, Hoa Lai Sĩ mỉm cười ngược lên, nói với Đa Á La:

- Mặc kệ như thế nào, trước hết để thương thế của Ba Đặc Lai Mỗ ổn định đã rồi nói sau, chuyện này ta sẽ tra minh bạch!

- Hy vọng người có thể cho chúng ta một công đạo, lần này ta tới đây là đại biểu cho giáo hội thương đàm với người một vài vấn đề, nếu đến cả an toàn của thân nhân chúng ta mà cũng không được đảm bảo, vậy thì Âm Ảnh thành của gia tộc Tái Nhân Đặc các người quả làm cho người ta thất vọng! - Trước khi Đa Á La dẫn Ba Đặc Lai Mỗ ly khai còn trầm giọng nói.

Đợi cho đoàn người Đa Á La và Hạ Lạc Đặc ly khai, Hoa Lai Sĩ cười lạnh:

- Dem giáo hội ra ép ta à? Hắc hắc, gia tộc Ba Triệt Nhĩ Đức các người chẳng mạnh hơn gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta bao nhiêu, các người có thể đại biểu cho giáo hội sao?

- Đại ca, tiểu tử Bồ Lai Ân không thể coi thường được! - An Đức Liệt cười nói.

- Anh hùng xuất thiếu niên, thực lực hần càng mạnh ta càng cao hứng!

Hoa Lai Sĩ cười ha ha, nói:

- Nếu hần chỉ là một được tề sư, nói không chừng ta còn thật sự không vì giúp cho hần mà đắc tội với gia tộc Ba Triệt Nhĩ Đức. Nhưng bây giờ hử, hắc hắc, chỉ có thể coi tên Ba Đặc Lai Mỗ này xui xẻo thôi!
- Thành chủ đại nhân, nhưng Đa Á La lần này đại biểu cho giáo hội mà! - Cách Lỗ Tây nhắc nhở có chút kính sợ.
- Chỉ là đại biểu giáo hội mà thôi. Gia tộc Ba Triệt Nhĩ Đức cũng không phải là giáo hội, sao ta lại phải sợ hần!

Hoa Lai Sĩ khinh thường nói:

- Huống chi, lần này chúng tới đây là có việc muốn cầu ta! Gia tộc Tái Nhân Đặc của ta một lòng phụng thị Hắc Ám chủ thần, việc nhỏ như vậy căn bản chẳng dao động được địa vị gia tộc chúng ta đâu!
- Cách Lỗ Tây, người về trước đi. - An Đức Liệt lại cười nói.

Cách Lỗ Tây khẽ gật đầu, rời gia tộc Tái Nhân Đặc.

- Người khẳng định tiểu tử đó thật sự có thực lực Thượng vị thần chứ? - Sau khi tất cả mọi người ly khai, Hoa Lai Sĩ mừng rỡ vội hỏi.
- Ta tận mắt nhìn thấy!

An Đức Liệt khẳng định nói:

- Hơn nữa, hần cũng dùng một loại sức mạnh vô cùng cổ quái, so với An Đức Lệ Na còn đặc biệt hơn. Người này thật sự là ngoài dự liệu mà!
- Tốt lắm!

Hoa Lai Sĩ khẽ hô một tiếng, cười nói:

- Ta xem gia tộc Lai Phát Tư cũng không còn tâm ở lại Âm Ảnh thành nữa, vị trí của họ thiếu người tiếp quản, nếu quyền này giao cho ba đại gia tộc khác chia sẻ, vậy có thể quá lớn, thậm chí có một ngày còn uy hiếp tới địa vị gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta. Bố Lai Ân là người mới, còn chưa có căn cơ gì, lại quan hệ tốt với Tập Mai Lệ Tháp, giao cho hần là một lựa chọn không tệ. Trước kia thực lực hần không đủ, thật ra ta không cần nhắc gì nhiều, bây giờ xem ra hần còn thích hợp với vị trí này hơn cả Ngải Phát Lí!
- Đại ca, huynh có ý nghĩ là đem đội năm Thần Vệ...? - An Đức Liệt kinh hô.
- Không sai, đội năm Thần Vệ không có người quản lý thời gian dài rồi, cũng nên có người tọa trấn chứ! - Hoa Lai Sĩ gật đầu nói.
- Nhưng chúng ta đã nói ra ngoài, nói là đem đầu Ngải Phát Lí tới mới có thể ngồi trên vị trí đó mà? - An Đức Liệt nhủ mảy mòi.
- Việc này có thể sửa được, chỉ cần Bố Lai Ân thể hiện cống hiến to lớn cho Âm Ảnh thành, chúng ta có lý do giao đội năm Thần Vệ cho hần quản lý. Ta cũng chỉ là nói tạm thời mà thôi, hần không nhất định có được đại cơ duyên như vậy, nhưng ý của ta là như vậy, điểm này chúng ta có thể từ từ xem xét! - Hoa Lai Sĩ nói.
- Ta hiểu rồi!

An Đức Liệt cảm thán nói:

- Tiểu tử này mà có được đội năm Thần Vệ, vậy đúng là một bước lên trời rồi!

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, Hàn Thạc một mạch cẩn thận đề phòng, sợ đường thúc của Ba Đặc Lai Mỗ đến trả thù.

Nhưng Đa Á La không hề mò đến, vì gia tộc Tái Nhân Đặc xoay chuyển ý nghĩ, Đa Á La và Ba Đặc Lai Mỗ tựa hồ chấp nhận xui xẻo, mặc dù trong lòng vô cùng căm hận Hàn Thạc, nhưng bên trong Âm Ảnh thành có gia tộc Tái Nhân Đặc bảo hộ, chúng cũng không dám dính vào.

Trong khoảng thời gian này đoàn người tới từ Kỳ Áo đại lục, ai nấy đều khổ tu chăm chỉ. Ngoại trừ Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ ban ngày phải chiếu cố kinh doanh của Thiên Cơ được tề ra, những người vừa mới tới cảm thấy thực lực mình thấp kém, không ai ly khai khỏi phòng một bước.

Phỉ Bích quả nhiên sở trường quản lý, có năng nhúng tay vào mọi việc ở Thiên Cơ được tề đã trở nên dễ dàng. Phỉ Bích có kinh nghiệm quản lý rất thành thực, về phương diện này thì đến cả Cổ Lệ cũng còn kém xa nàng, Phỉ Bích gần như mù tịt về thuốc men thể mà đã hiểu rành mạch mọi việc, từ việc thu hái được tài, cất trữ trong kho, luyện chế thuốc, bán hàng, có thể đưa ra ý kiến rất sắc bén trên mọi phương diện.

Ngải Mễ Lệ phụ trách chiêu mộ một vài nhân tài đặc thù, thu hút rất nhiều nhân tài để Thiên Cơ được tề khai nghiệp các phân bộ mới, có hai người này trợ giúp, Hàn Thạc thoảng cái đã giải thoát khỏi Thiên Cơ được tề, dạo này chỉ cần tìm hiểu chút chút xem thu được bao nhiêu tiền, những sự tình khác toàn bộ buông tay giao cho các nàng quản lý.

Thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ thời gian này cũng tự mình đến Thiên Cơ được tề một lần, danh nghĩa là điều tra Hàn Thạc về việc Ba Đặc Lai Mỗ, nhưng lần nào tới cũng cho thấy thái độ hâm mộ Hàn Thạc, còn bảo hẩn yên tâm, đừng vì Ba Đặc Lai Mỗ mà ảnh hưởng đến tâm tình.

Từ khi Hàn Thạc bắt đầu tới Âm Ảnh thành, mặc dù hẩn lẩn lộn khá lâu ở đây, nhưng sự tình gì thì Hoa Lai Sĩ cũng chỉ cho An Đức Liệt nói chuyện với hẩn, đến cả ngày khai nghiệp Thiên Cơ được tề của hẩn, Hoa Lai Sĩ cũng không thể hiện gì đặc biệt.

Song, sau khi đại náo lần trước, cứ vài ngày là Hoa Lai Sĩ lại tự mình đến Thiên Cơ được tề, xem ra rõ ràng hẩn có thái độ khác xưa nhiều rồi.

Hoa Lai Sĩ tới không bao lâu, tộc trưởng ba đại gia tộc khác cũng theo nhau đi tới Thiên Cơ được tề, ai nấy đều nghiêm khắc lên án cách làm vô sỉ của Ba Đặc Lai Mỗ, đánh giá cao việc Hàn Thạc đột nhiên đả thương người!

Tạp Mai Lệ Tháp bị Hoa Lai Sĩ buộc phải tiếp tục tu luyện, trong khoảng thời gian này không ra khỏi tu luyện tràng, do đó cũng không biết những việc xảy ra gần đây ở Âm Ảnh thành.

Hắc Thiên ra ngoài một chuyến vừa trở về thành, hôm nay tìm tới Hàn Thạc, tỏ ra vô cùng khiếp sợ trước việc Hàn Thạc ngày ấy đại triển thần uy, không ngừng cam đoan rằng với những gì hẩn hiểu về Hoa Lai Sĩ, hẩn đảm bảo tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu.

Sau một thời gian quan sát, Hàn Thạc sớm cũng biết Hoa Lai Sĩ có ý muốn che chở mình, căn bản không cần Hắc Thiên nhắc nhở, khi hẩn muốn cùng với Hàn Thạc luận võ một chút, Hàn Thạc không thể không cự tuyệt. Sức mạnh của Đỉnh Linh không thể kéo dài, hình ảnh của hẩn bây giờ trong lòng các đại gia tộc toàn là được khoa trương mà nên, một khi luận võ với Hắc Thiên, chẳng phải sẽ lòi đuôi chồn ra ngay lập tức sao?

Cũng may Hắc Thiên cũng không miễn cưỡng, thấy Hàn Thạc không muốn luận võ với mình, hẩn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ âm thầm cho Hàn Thạc thấy trong Âm Ảnh thành chỉ cần hẩn có thực lực cường đại, Thiên Cơ được tề mới có thể ổn định phát triển.

Điểm này Hàn Thạc cũng hiểu được, chỉ từ sự thay đổi thái độ của những người trong các đại gia tộc, hẩn đã hiểu được điểm ấy.

So sánh với trước kia, những người của các đại gia tộc đến Thiên Cơ được tề mua thuốc, ai nấy đều có thái độ rất cung kính. Khi họ hiểu được Thiên Cơ được tề có hai Thượng vị thần thâm sâu khôn lường, hơn nữa còn đều là loại nhân vật giết người không nháy mắt, chẳng ai dám xem Thiên Cơ được tề chỉ là một cửa hàng bình thường nữa.

Tất cả đã đi vào quỹ đạo, Hàn Thạc cũng cảm thấy dễ dàng, thời gian hàng ngày đều dùng để tu luyện.

Bên trong tu luyện tràng Thiên Cơ được tề, hai người Hàn Thạc và A Khắc Lợi đứng trong trọng lực không gian ra tay chiến đấu. A Khắc Lợi nghiệm đánh nhau thành tính cho rằng chỉ có khi không ngừng đánh giết mới có thể đề cao thực lực của mình một cách nhanh nhất. Trong khoảng thời gian này hai người cứ ở trong tu luyện tràng của Hàn Thạc chém giết tranh đấu.

Trong lúc đấu với A Khắc Lợi, Hàn Thạc toàn bộ đều chỉ dùng sức mạnh của hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ, hai tay ngưng kết không ngừng thành pháp châu Hủy Diệt, dùng quỹ tích vận chuyển theo Hủy Diệt pháp tắc, hướng về phía A Khắc Lợi bắn phá.

Pháp châu Hủy Diệt là do thần lực Hủy Diệt ngưng tụ mà thành, sức mạnh cực kỳ kinh người, A Khắc Lợi muốn ứng phó cũng phải cố hết sức, bên trong tu luyện tràn bay qua lượn lại rất nhanh, thân thể hóa thành từng đạo tàn ảnh, một khi tránh thoát khỏi pháp châu Hủy Diệt, nắm được khe hở lập tức ra tay đánh lại.

“Bang Bang Bang!”

Những tiếng giao kích kịch liệt không dứt. Không bao lâu A Khắc Lợi đã mỏi mệt đến mức không chịu nổi, chẳng mấy chốc đã bại trận.

- Người thật sự là một quái thai, tu luyện nhiều sức mạnh lộn xộn như vậy, thế mà mỗi một cái đều có thể luyện đến mức tinh thâm! - A Khắc Lợi cảm thán nói.

Thân thể Hàn Thạc biến thái hơn A Khắc Lợi nhiều, lần trước hấp thu thần lực của một Trung vị thần, hóa thân ngoại thân đã đột phá đến bên bờ, thần lực cũng thâm hậu hơn A Khắc Lợi một chút, chiến đấu trên chân A Khắc Lợi cũng là việc bình thường.

- Được rồi, A Khắc Lợi người ra đi, đến lượt ta rồi!

Bên kia An Đức Lệ Na vừa thấy A Khắc Lợi dừng tay, lập tức đã cười hì hì đi tới, hai nắm tay bé tí vung vẩy trước mặt Hàn Thạc, nói:

- Hôm nay đánh như thế nào?

- Theo cách cũ, ta chỉ đánh với ngươi ba phút, quá thời gian này là dừng tay! - Hàn Thạc cười nói, dựa vào lực lượng Đỉnh Linh, mỗi một lần hấn nhiều nhất có thể chống đỡ khoảng chừng ba phút, một khi vượt quá thời gian này, Ma Anh vốn là căn bản của Ma Công sẽ bị hao tổn.

Nhưng trong thời gian tỷ võ gần đây, Hàn Thạc phát hiện mỗi một lần mượn lực Đỉnh Linh giao thủ với An Đức Lệ Na, cảm giác đau đớn xáo động vì sức mạnh tràn ngập khắp ngõ ngách này thật ra là một loại cường hóa rất tốt cho hắn. Thiên Ma Bất Diệt Thể mà hắn tu luyện một thời gian dài, bây giờ đã mơ hồ có cảm giác muốn đột phá.

Trước mắt Thiên Ma Bất Diệt Thể của Hàn Thạc chỉ có thể xuất hiện khi hắn chủ động thi triển, dùng để ngăn cản công kích bên ngoài. Tầng thứ hai Thiên Ma Bất Diệt Thể coi như một vỏ bao ngoài ngăn ngừa công kích, là cảnh giới tự nhiên hình thành Thiên Ma Bất Diệt Thể, thì vẫn rất chậm, không thể đột phá.

Gần đây một thời gian giao thủ liên tục với An Đức Lệ Na, dựa vào lực Đỉnh Linh không ngừng kích thích thân thể, trong những cơn đau đớn khổ sở, sau mỗi lần hấn lại được cường hóa một chút, do đó mỗi một lần thời gian hấn duy trì được dài hơn một chút. Theo những cuộc chiến đấu, thời gian hắn mượn lực Đỉnh Linh đã được kéo dài hơn, mặc dù mỗi một lần chỉ kéo dài thêm vài giây, nhưng Hàn Thạc thấy được chỗ tốt khi dùng loại phương pháp này.

- Thật sự là ta không hiểu được ngươi, mỗi một lần chỉ trong chốc lát, chẳng kéo dài ra thêm được chút nào!
- An Đức Lệ Na chu cái miệng nhỏ nhắn, vừa nói xong, đột nhiên vung tay đánh Hàn Thạc, hào quang chói lọi từ trong cơ thể nàng phóng thích ra, hình thành những vòng xoáy nhằm về phía hắn.

Trong tu luyện tràn này Hàn Thạc đã giao thủ với An Đức Lệ Na nhiều lần, cũng đã quen với thủ đoạn công kích của nàng như lòng bàn tay. Vừa thấy hào quang chói tấn công, Hàn Thạc triển khai Thiên Ma Lợi Nhận ra hai tay, năm ngón tay tràn ra những luồng hắc khí dày đặc không tan, hắc khí là do sức mạnh của những con ma đầu ngưng tụ thành, thoát nhìn năm ngón tay Hàn Thạc tựa hồ kéo theo năm luồng khói đen.

Hắc khí ngưng tụ không tan quấn vào với nhau, kết lại với nhau thành một cái lưới che trước mặt Hàn Thạc, hào quang chói lọi kia vừa bắn vào luồng hắc khí hình vòng này đã bốc lên luồng khói nhẹ và kêu “tí tách”.

Trong lúc này, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na thường thường ra tay đánh nhau khi còn cách nhau vòng sáng và cái lưới màu đen, từng đạo hào quang từ tay hai người bắn ra.

“Bang!”

Hàn Thạc bị An Đức Lệ Na một kích đánh lui, khí thể hơi bị cản trở, còn lúc này An Đức Lệ Na sẽ nhân đó đánh mạnh, hắn chỉ có thể cố mà phòng ngự.

An Đức Lệ Na mạnh hơn Ba Đặc Lai Mỗ rất nhiều, Hàn Thạc giao thủ với nàng nhiều lần, nhận thức rất rõ điểm này. Nhưng vì nàng tu luyện sức mạnh đặc thù, hắn vẫn không rõ được thực lực chân chính của An Đức Lệ Na, chỉ đoán là nàng hắn là có thực lực Thượng vị thần trung mạt kỳ gì đó.

“Bang!”

Lại một tiếng vang nhỏ, một kích từ bàn tay nhỏ mềm mại của An Đức Lệ Na nhẹ nhàng đánh thẳng vào ngực Hàn Thạc.

- Ủa!

Hàn Thạc lùi ba bước, không tỏ vẻ gì sợ hãi mà ngược lại rất mừng rỡ, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện vừa rồi mình vẫn chưa chủ động phóng thích ra Thiên Ma Bất Diệt Thể nhưng khi một kích An Đức Lệ Na đánh vào người, Ma Nguyên lực trong cơ thể tự động hình thành Thiên Ma Bất Diệt Thể trong nháy mắt, phòng ngự rất vững trước một kích của An Đức Lệ Na.

738. Chương 738:mỗi Lợi

Trong khi giao thủ với An Đức Lệ Na, Hàn Thạc không cố ý đưa Thiên Ma Bất Diệt Thể bao phủ toàn thân, bởi vì hắn biết nàng mà ra tay đều rất có chừng mực, tuyệt sẽ không đưa hắn vào chỗ chết.

Một kích đánh vào ngực Hàn Thạc, Thiên Ma Bất Diệt Thể lại tự động vận chuyển làm hắn quá mừng, liền vui mừng cười hỉ hả nói:

- Làm lại, nhưng đừng dùng sức mạnh quá lớn!

Thân thể đã đến cực hạn, nếu một lần nữa mượn lực Đỉnh Linh, Ma Anh trong cơ thể sẽ bị ảnh hưởng, do đó Hàn Thạc bảo An Đức Lệ Na cẩn thận một chút.

“Chát!”

Một kích đánh xuống ngực Hàn Thạc. Dưới một cú tấn công toàn lực, hắn như bị quả núi lớn đánh vào ngực,

- Hự hự hự.

Hắn liền tiếp lùi mấy bước, miệng thấy ngòn ngọt, một vòi máu tươi theo rỉ ra trên khóe miệng.

- Ủa!

An Đức Lệ Na sững sốt, thân thể nhoáng lên, đỡ lấy Hàn Thạc, nói vẻ trách cứ:

- Sao ngươi không ngăn cản?

Lau máu trên khóe miệng, Hàn Thạc nhú mày nói:

- Không có việc gì, ta đang kiểm tra xem năng lực chịu đựng của thân thể!

“Hừ, thật kỳ quái”, một kích của An Đức Lệ Na lần này đánh vào người mình, Thiên Ma Bất Diệt Thể lại không hề tự động phóng thích ra, do đó hắn đã bị vài vết thương nhẹ.

“Chuyện gì thế?” - Trong lòng Hàn Thạc cực kỳ nghi hoặc, tại sao vừa mới đây có thể được, bây giờ lại không được?

- A Khắc Lợi, chúng ta tới đây thử xem, ngươi tới đánh ta vài cái, lực đạo nhẹ nhẹ một chút! - Hàn Thạc vẫy vẫy tay, ra hiệu cho A Khắc Lợi đi tới.

An Đức Lệ Na mặc dù đã nương tay, nhưng vì thực lực nàng quá mạnh, một kích như vậy làm Hàn Thạc bị thương khá đau. A Khắc Lợi không giống như An Đức Lệ Na, với thực lực của hắn thì rất khó có thể làm cho Hàn Thạc chính thức bị thương, để hắn động thủ thì an toàn hơn chút.

- Người... đúng là có khuynh hướng thích bị hành hạ! - A Khắc Lợi lăm bằm trong miệng, có vẻ không tình nguyện đi tới bên cạnh Hàn Thạc, rồi đột nhiên ra tay đánh “ầm” trên người hắn. Gã cố ý không chế lực đạo, lần công kích này trông có vẻ rất dày đặc, kỳ thật cũng không dùng sức mạnh quá lớn.

- Dừng! - Hàn Thạc quát, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, vô dụng! Đối mặt với những công kích như mưa bão của A Khắc Lợi, Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng không tự động hình thành.

- Cổ quái thật, không hiểu người muốn làm cái gì!

A Khắc Lợi thầm nói một câu, phát phát tay, nói:

- Ta đi trước, người tự mình ở đó chơi đi.

- Bố Lai Ân, người rốt cuộc đang làm gì thế? - Sau khi A Khắc Lợi ly khai, An Đức Lệ Na hỏi Hàn Thạc về kỳ quái, nàng thấy hắn tựa hồ đang trầm tư về vấn đề gì đó, kết hợp với những biểu hiện kỳ quái của hắn, An Đức Lệ Na cảm thấy hành động của Hàn Thạc hơi khác thường.

- Không có gì, ta chỉ gặp phải vài vấn đề về tu luyện sức mạnh.

Hàn Thạc thuận miệng đáp một câu, rồi cười nói:

- An Đức Lệ Na, người nếu có gì cần làm thì hãy đi đi, để ta một mình ở đây một lát.

- Vậy được rồi. Ta đi tìm Phạm Ny tỷ tỷ chơi, Phạm Ny tỷ tỷ dựa vào nguyên tố bốn nguyên chi tinh đã tu luyện tới Bán thần rồi, xem ra chẳng mấy năm nữa là có thể trở thành Cơ Thần đó! - An Đức Lệ Na khẽ gật đầu, ra khỏi tu luyện tràng.

Những người từ Kỳ Áo đại lục tới, ai nấy đều có tư chất phi phàm. Dùng tài nguyên khổng lồ của Hàn Thạc cộng với hoàn cảnh ưu việt ở Chúng Thần đại lục, họ đều tiến bộ thần tốc. Khảm Dịch Đạt vốn đã là Đại ma đạo sư Hắc Âm, chẳng mấy chốc đã tiến giai tới Thánh ma đạo sư, cách cảnh giới Bán thần chỉ có một bước.

Nguyên lai những người chỉ có thực lực Bán thần, trong một thời gian ngắn ngủi cũng đã thu được tiến bộ lớn vô cùng. Tóm lại, những người ở Kỳ Áo đại lục tới đây, trong khoảng thời gian này đều để hết tinh lực vào việc tu luyện, ai ai cũng làm Hàn Thạc rất hài lòng.

Hai tên Bác Lan Tư và Huyết Linh là người tu luyện ma công. Trong thời gian khi Hàn Thạc rời Kỳ Áo đại lục cũng đã tiến bộ rất nhanh, nhất là Huyết Linh nhờ vào thân thể đặc thù, nên tu luyện Huyết Thần Kinh nhanh đến kinh người. Bây giờ Huyết Linh đã có thể khống chế máu trong cơ thể địch nhân, bản thân mình cũng có thể dùng máu trong cơ thể hóa thành cái bóng máu công kích người khác.

Sau khi tới Chúng Thần đại lục, trọng điểm chú ý của Hàn Thạc là hai người Bác Lan Tư và Huyết Linh. Giải đáp tất cả những nan đề họ gặp phải khi tu luyện, còn chuyên môn luyện chế vài loại thuốc men đặc thù cho hai người phục dụng, làm ma công của hai người đột nhiên tăng mạnh.

Đối với biểu hiện của những người ở Kỳ Áo đại lục, Hàn Thạc đều rất hài lòng. Sau khi An Đức Lệ Na ly khai xong, hắn âm thầm nghĩ xem vì sao Thiên Ma Bất Diệt Thể không thể tự động hình thành ra được.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Thạc tiếp tục âm thầm tu luyện Thiên Ma Bất Diệt Thể, nhưng không thể phát hiện ra có gì khác với ngày thường. Mất một lúc mà không tìm thấy nguyên nhân của vấn đề này, hắn cũng không vội vàng, quyết định sau này sẽ mượn lực Đỉnh Linh, dùng loại phương pháp hành hạ này không ngừng cường hóa bản thân mình, xem thử trong khi tiếp nhận lực Đỉnh Linh vào người, Thiên Ma Bất Diệt Thể có thể tự động phát ra được hay không.

- Tạp Mai Lệ Thập tới tìm người! - Vừa đi ra khỏi tu luyện tràng, A Khắc Lợi dẫn Tạp Mai Lệ Thập đến nơi.

Tạp Mai Lệ Thập bị Hoa Lai Sĩ một mạch buộc tu luyện, vừa thấy Hàn Thạc đã hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn kêu:

- Xú tiểu tử, không ngờ ngươi còn là một cao thủ! Tới đây, chúng ta luyện tập này. Hắc, ta đã nghe nói về việc ngươi giáo huấn Ba Đặc Lai Mỗ. Giáo huấn hần hay lắm, ta vốn thấy hần không vừa mắt rồi, lúc tiểu tử này chưa tu luyện tới Thượng vị thần đã không biết an phận, bây giờ thành Thượng vị thần càng cao ngạo không giới hạn, ngươi làm tốt lắm!

- Ta vừa mới tập luyện với An Đức Lệ Na, bây giờ trạng thái không được khỏe lắm, thôi chúng ta tỷ vô lần sau!

Hàn Thạc cự tuyệt Tập Mai Lệ Tháp, sau đó sắc mặt trầm xuống, hỏi:

- Cái tên Ba Đặc Lai Mỗ đó đã rời gia tộc Tái Nhân Đặc chưa?

- Không, nhưng hần sẽ đi rất nhanh thôi!

Tập Mai Lệ Tháp tựa hồ biết Hàn Thạc đang nghĩ cái gì, vội vàng cản trở:

- Ngươi ngàn vạn lần không được cố gắng tới gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta kiểm Ba Đặc Lai Mỗ gây phiền toái. Tiểu tử đó bây giờ cùng ở chung với đường thúc hần Đa Á La, Hạ Lạc Đặc cũng ở một chỗ với họ. Ngươi và An Đức Lệ Na phỏng chừng cũng không có biện pháp giết chết được chúng. Huống chi chúng đang ở gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta, nếu các ngươi thật muốn hạ thủ thì chúng ta không có khả năng ngồi yên không lý đến, ngươi cũng nên bỏ chủ ý này đi, nghĩ biện pháp khác!

Nghe Tập Mai Lệ Tháp nói vậy, Hàn Thạc biết muốn động thủ đối phó với Ba Đặc Lai Mỗ tại Âm Ảnh thành đích xác không hiện thực. Nghe vậy mỉm cười khê gật đầu, nói:

- Ta biết lập trường của gia tộc Tái Nhân Đặc các ngươi, sẽ không làm các ngươi khó xử đâu!

- Bố Lai Ân, ta lần này tới tìm ngươi, còn có một chuyện vui rất lớn nói cho ngươi! - Tập Mai Lệ Tháp nói.

Hàn Thạc sững sờ, kinh ngạc nói:

- Có gì mà vui thế?

- Phụ thân ta nghe nói ngươi có thực lực Thượng vị thần, bây giờ rất hâm mộ ngươi. Mặc dù thời gian ngươi tới Âm Ảnh thành không dài, nhưng đã giúp ta vài lần, đối với gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta cũng rất thân cận, phụ thân ta cố ý muốn cho ngươi tiếp quản đội năm Thần Vệ! - Tập Mai Lệ Tháp hưng phấn nói.

- Hả, cái gì?

Hàn Thạc hô to, có vẻ không dám tin:

- Cho ta tiếp quản đội năm Thần Vệ? Không hiểu lắm chứ?

Khê gật đầu khẳng định, Tập Mai Lệ Tháp nói rất rõ ràng:

- Đúng, ngươi có biết quy củ của Âm Ảnh thành, chỉ có một vài đại gia tộc mới có tư cách có Thần Vệ của mình. Trừ những người này ra, chỉ có bảy đại Thần Vệ trưởng mới có thể thành lập Thần Vệ cho mình, nếu ngươi trở thành Thần Vệ trưởng đội năm, trong tay sẽ chính thức có được một bộ phận quyền lực ở Âm Ảnh thành, việc này đối với Thiên Cơ được tề của ngươi rất có lợi. Lúc đó, trong tay ngươi sẽ có quyền đội năm Thần Vệ, hơn nữa tài phú mà Thiên Cơ được tề đem lại cho ngươi, ngươi hoàn toàn có thể thay thế được gia tộc Lai Phát Tư, trở thành đại gia tộc mới ở Âm Ảnh thành. Ở Âm Ảnh thành chúng ta, một gia tộc sẽ có rất nhiều quyền lợi, đến cả vài vụ việc ở giáo hội cũng do vài tộc trưởng đại gia tộc mới có tư cách biết được!

Hàn Thạc thật không ngờ tới chỉ một lần hé lộ mũi nhọn lại có thể mang tới cho hần nhiều chỗ tốt như vậy. Nếu sớm biết rằng ở Âm Ảnh thành mà thể hiện ra đủ thực lực lại có được tiện nghi như vậy, nói không chừng Hàn Thạc sớm đã động thủ khai đao với Ngải Phát Lí trước rồi.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ đội năm Thần Vệ có ý nghĩa như thế nào. Đó là mối lợi mà các đại gia tộc tiểu gia tộc ở Âm Ảnh thành đều thèm thuồng, có được đội năm Thần Vệ tương đương với có vũ lực trong tay, hơn nữa lại là hợp pháp. Bất kỳ một Thần Vệ trưởng nào ở Âm Ảnh thành đều có đặc quyền, được tất

cả mọi người tôn kính. Bình thường, chỉ có cường giả đến từ các đại gia tộc đã cống hiến rất lớn cho Âm Ảnh thành mới có tư cách ngồi lên đó.

Hắn đến Âm Ảnh thành được bao lâu rồi?

- Vốn liếng của ta quá nhỏ, vị trí Thần Vệ đội năm xem ra ai cũng thèm muốn, ta nghĩ ngồi trên đó cũng chẳng dễ dàng gì? Huống chi, phụ thân ngươi nói là chỉ khi lấy được đầu của Ngải Phát Lí mới có thể ngồi trên vị trí đó. Bây giờ đừng nói ta không biết Ngải Phát Lí ở đâu, cho dù ta thật sự biết hắn ở đâu đi nữa chỉ sợ cũng khó giết chết được hắn! - Hàn Thạc cười khổ.

Đối với vị trí này, không thể nói là Hàn Thạc không có dã tâm, chỉ là hắn chưa bao giờ nghĩ đến mình chỉ là một người ngoài vừa mới tới Âm Ảnh thành không lâu lại có thể có cơ hội lớn như vậy.

- Có một số việc có thể cải biến được mà!

Tập Mai Lệ Thập nói:

- Phụ thân ta mặc dù có ý này, nhưng ngươi muốn ngồi trên vị trí này còn phải cố gắng nhiều, ngươi phải chứng minh cho tất cả mọi người là mình có năng lực. Lúc đó phụ thân ta mới có thể giúp ngươi được!

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ta tự nhiên hiểu đạo lý này!

- Ta hôm nay tới đây chính là nói cho ngươi tin tức này. Còn nữa, Hắc Thiên bảo cho ta nói với ngươi một tiếng, nếu ngươi muốn thì có thể tới đội ba để tập cho thích ứng, hắn sẽ giúp ngươi an bài. Chỉ cần ngươi có thể tích lũy đủ thanh vọng và công lao, vị trí đội năm Thần Vệ sẽ có hy vọng rất lớn, dù sao phụ thân ta cũng đã coi trọng ngươi rồi! - Tập Mai Lệ Thập cười nói.

Hắc Thiên trong khoảng thời gian này cũng không có ở Âm Ảnh thành. Nếu thật như Hắc Thiên nói, hắn có thể trước hết làm quen với tình huống đội ba, hơn nữa còn tích lũy công lao ở đây. Sau đó Hoa Lai Sĩ cũng có lý do, hắn tràn đầy hi vọng có thể có được vị trí đội năm Thần Vệ mà ai nấy đều đổ mắt thèm muốn này.

- Hắc Thiên gần đây bận việc gì thế? - Trong lòng Hàn Thạc sực nhớ, vội hỏi.

- Còn không phải là đuổi giết đám Liệp Thần giả sao? Hắc Thiên và Bồ La Tư Đặc có tư oán, hắn chưa bao giờ đình chỉ việc đuổi giết Bồ La Tư Đặc cả! - Tập Mai Lệ Thập trả lời.

- Được!

Hàn Thạc quát khẽ một tiếng, cười nói:

- Tập Mai Lệ Thập, phiền ngươi giúp ta an bài một chút, ta trước hết tới đội ba thích ứng, ta cũng rất tâm đắc với việc đuổi bắt Liệp Thần giả!

- Không thành vấn đề, lát nữa khi ta trở về sẽ truyền tẩu cho Hắc Thiên, bảo hắn an bài cho ngươi một chút, đợi sau khi ổn thỏa ta sẽ thông báo cho ngươi! - Tập Mai Lệ Thập hào sảng nói.

Quả nhiên có chỗ dựa lớn thì việc gì cũng thuận lợi. Trong lòng Hàn Thạc rất mừng rỡ, hắn hiểu được ở Âm Ảnh thành nếu không phải vì hắn hai lần cứu Tập Mai Lệ Thập, sớm có quan hệ rất tốt với gia tộc Tái Nhân Đặc, bằng vào hắn tự mình cố gắng thì có cố gắng trăm năm cũng đừng mơ ngồi trên cái ghế đội năm Thần Vệ này.

- Bồ Lai Ân, ta muốn nói với ngươi một việc! - Tập Mai Lệ Thập mặt lộ vẻ khó xử, xem ra hơi khó nói.

- Việc gì? - Hàn Thạc hỏi.

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ có quan hệ với ta rất tốt, nàng nhờ ta truyền lời cho ngươi, bảo việc giữa ngươi và Ba Đặc Lai Mỗ không có một chút quan hệ gì với nàng. Lần trước nàng giúp Ba Đặc Lai Mỗ cản trở ngươi cũng là việc bất đắc dĩ. Hy vọng ngươi đừng so đo!

Tập Mai Lệ Thập do dự một chút, rồi nói tiếp:

- Bố Lai Ân, Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ thật ra là người của thần vực Hắc Âm chúng ta, hiện tại được gả tới thần vực Hủy Diệt. Lần này nàng mặc dù cùng đi với Ba Đặc Lai Mỗ đến Âm Ảnh thành nhưng cũng không cùng đường, nàng không hề tham dự vào những việc bí ẩn của Ba Đặc Lai Mỗ!

- Ta có tính toán!

Hàn Thạc khẽ gật đầu, nói:

- Chỉ cần sau này Hạ Lạc Đặc không gây bất lợi cho Thiên Cơ được tề chúng ta, ta sẽ không tính tới sự tình lần trước!

Hàn Thạc cũng không nói suông, nếu Hạ Lạc Đặc thật sự ra tay với người của Thiên Cơ được tề, hẳn nhất định sẽ làm cho nàng ta hối hận.

- Được rồi, hôm nay ta tới cũng là nói với người những việc này. - Tập Mai Lệ Thập nghe Hàn Thạc nói như vậy, cảm thấy mình cũng đã hết tình với Hạ Lạc Đặc rồi, lập tức cáo từ ra về.

Tập Mai Lệ Thập ly khai không bao lâu, Hàn Thạc móc Chén Thánh của Quang Minh giáo hội ra, truyền tắn cho Mạch Kim Lợi:

- Ta trở lại Chúng Thần đại lục rồi, nhưng ta bây giờ có chút việc quan trọng hơn phải xử lý, một thời gian nữa ta sẽ tự mình đưa người đi thần vực Thời Không!

- Người ở đâu trên Chúng Thần đại lục? - Mạch Kim Lợi hỏi.

- Một trong bảy đại thành thị của thần vực Hắc Âm, Âm Ảnh thành! - Hàn Thạc trả lời.

- À, từ chỗ này tới thần vực Thời Không quả hơi xa, nếu người thật sự có việc gấp thì từ từ cũng được, dù sao ta cũng ở bên trong Chén Thánh đã lâu lắm rồi, có ở thêm một thời gian nữa cũng không sao! - Mạch Kim Lợi đồng ý.

Trước khi đoàn người Ba Đặc Lai Mỗ chưa rời Âm Ảnh thành, Hàn Thạc luôn luôn không yên tâm về sự an nguy của Thiên Cơ được tề. Mặc dù hẳn tin chúng không dám làm gì trong Âm Ảnh thành, nhưng mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng. Nếu chúng ẩn náu tập kích như Ngải Phát Lí, thì cho dù là gia tộc Tái Nhân Đặc khi không có chứng cứ cũng chỉ sợ rất khó mà truy cứu.

Một việc khác là Hàn Thạc đích xác cũng sôi bụng về mối lợi của đội năm Thần Vệ. Lần trước hẳn tìm ra hang ổ của đám Liệp Thần giả một cách rất rõ ràng, chỉ cần bỏ thêm sức lực, tính toán một chút, nói không chừng thật sự có thể nổi danh là đánh trúng vào hang ổ của Liệp Thần giả, sau đó dưới sự trợ giúp của Hoa Lai Sĩ sẽ thuận lợi thành chương ngồi trên vị trí kia.

- Yên tâm đi, không lâu đâu! Mặt khác, cho dù là không có người, một thời gian nữa ta cũng sẽ đi thần vực Thời Không mà!

Hàn Thạc từng có ước định với đám Tiểu Khô Lâu và Ngũ Hành Giáp Thi, một thời gian nữa sẽ đi thần vực Thời Không gặp mặt, do đó hẳn khẳng định sẽ đi tới đó, chỉ là cần thời cơ thích hợp thôi.

739. Chương 739:minh Ngộ

Trong tu luyện tràng, thân ảnh Hàn Thạc và An Đức Lệ Na trở nên mờ mờ ảo ảo, lần lượt vang lên những tiếng chan chất.

“Soạt soạt!”

Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc lúc lóe ra lúc thu vào, mười đạo hắc mang chột lóe lên rồi biến mất, như mười con rắn nhỏ uốn lượn vây bọc An Đức Lệ Na.

Bên cạnh An Đức Lệ Na hình thành những vòng sáng chói lọi, vòng vòng khắp người nàng, cản trở mười đạo hắc mang xung quanh. Tâm thần vừa động, mười đạo hắc mang lập tức di chuyển nhanh như thiểm điện, tránh qua những vòng xoáy sáng chói tiếp tục đuổi theo An Đức Lệ Na không tha, xem như một con vật có linh tính.

An Đức Lệ Na “ủa” khê, trong mắt đột nhiên ánh lên những vòng xoáy liên tục, những vòng xoáy không ngừng loanh quanh bên cạnh nàng thoảng cái đã hội tụ quanh thân thể nàng. Tháp kết giới bốn phía bên trong tu luyện trảng sáng rực lên, năng lượng bên trong điên cuồng hội tụ vào giữa kết giới, xem ra một kích của nàng tạo thành hao tổn rất lớn đối với kết giới.

Mười đạo hắc mang xạ vào giữa những vòng xoáy, bị cản nát thành những dải nhỏ, không thể tạo thành uy hiếp đối với nàng.

Thân thể bé nhỏ yêu kiều lơ lửng bắn về phía Hàn Thạc, đôi tay nhỏ bé của An Đức Lệ Na vung lên một vòng ánh sáng chụp kín lấy hắn vào trong, cơ thể Hàn Thạc chợt cảm thấy vô cùng đau đớn, vội vàng cản trở công kích của nàng.

“Choang!”

Bàn tay nhỏ bé của An Đức Lệ Na xuyên phá tầng tầng ảo ảnh, lại đánh thẳng vào ngực Hàn Thạc.

Hàn Thạc cước bộ loạn choạng, lập tức cảm giác được Thiên Ma Bất Diệt Thể tự động bộc phát, một kích này đánh vào người hắn cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương trên cơ thể hắn. Sau khi lùi lại, Hàn Thạc một lần nữa tiến lên, tay trái sắc nhọn băng hàn, tay phải bốc lửa nóng cháy, hai tay phối hợp liên kích lúc lạnh lúc nóng, lập tức làm cho An Đức Lệ Na cũng không thể không tạm tránh né mũi nhọn.

Đáng tiếc sự bộc phát của Hàn Thạc không duy trì được bao lâu, vừa hết ba phút, hắn lại miễn cưỡng cố gắng hơn mười giây nữa, thân thể nhoáng lên, tất cả sức mạnh trong cơ thể lại chảy ngược trở về lại Đỉnh Linh như thủy triều, Hàn Thạc sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển vài hơi mới bình phục lại.

Liên tiếp vài ngày, mỗi một lần Hàn Thạc giao chiến với An Đức Lệ Na, chỉ cần dựa vào sức mạnh của Đỉnh Linh, thân thể hắn sẽ tự động bộc phát Thiên Ma Bất Diệt Thể ngay khi bị đánh. Nhưng khi sức mạnh của Đỉnh Linh trong cơ thể vừa mất đi, lúc này thân thể đã không chủ động hình thành Thiên Ma Bất Diệt Thể khi bị công kích.

Sau khi thử nhiều lần, hắn rốt cục tìm được nguyên nhân. Sau đó hắn hỏi ý Đỉnh Linh, Hàn Thạc cũng hiểu được khi dùng sức mạnh của ma đầu vào trong cơ thể hắn, mặc dù làm thân thể hắn cực kỳ đau đớn, nhưng giai đoạn này lại làm sự chịu đựng của hắn tăng lên nhiều, dưới tình huống này, hắn chịu được những công kích rất mạnh của An Đức Lệ Na.

Căn cứ theo phán đoán của Đỉnh Linh, đây là vì khi ma đầu nhập thể thì cả cơ thể hắn được cường hóa lần thứ hai, thêm nữa lực công kích của An Đức Lệ Na cũng rất lớn, dưới ảnh hưởng của ngoại lực cường đại và thân thể đã được cường hóa, Thiên Ma Bất Diệt Thể mới có thể chủ động hình thành.

Biết được việc này, Hàn Thạc coi như đã tìm được hướng đi chính xác, chỉ cần tiếp tục cường hóa thân thể mình, thời gian hắn mượn sức mạnh Đỉnh Linh chẳng những có thể kéo dài ra, Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng có thể tiến thêm một bước.

Cảnh giới Thiên Ma phải độ ma kiếp. Trong khi độ ma kiếp nếu thân thể không đủ cường đại thì chỉ có đường chết. Do đó giai đoạn trước mắt việc cường hóa thân thể mới là vương đạo, thân thể cũng là cảnh giới mà hắn phải bỏ nhiều công sức nhất, có phương hướng này, Hàn Thạc đương nhiên biết được hắn nên làm như thế nào. Mỗi một lần thân thể bình phục lại, là hắn lại tiếp tục mượn lực Đỉnh Linh giao thủ với An Đức Lệ Na, hết lần này tới lần khác rèn luyện cơ thể hắn.

Một tháng sau, Hàn Thạc đã có thể mượn lực lượng Đỉnh Linh hơn bốn phút. Trong khi ma đầu tràn ngập trong cơ thể, Thiên Ma Bất Diệt Thể mỗi lần gặp phải sức mạnh rất lớn công kích đều lập tức bộc phát.

Dưới trạng thái này, Hàn Thạc đứng bất động để A Khắc Lợi ra tay công kích, nhưng khi hắn đánh vào người Hàn Thạc thì Thiên Ma Bất Diệt Thể vẫn chưa tự động phóng thích ra. Đương nhiên, thực lực của A Khắc Lợi và An Đức Lệ Na chênh nhau rất nhiều, công kích của hắn căn bản cũng không thể chính thức tạo thành thương tổn cho Hàn Thạc.

Có những lần thử nghiệm này, Hàn Thạc rốt cục biết trong trạng thái này, chỉ những tình huống sức mạnh ngoại giới có thể tạo thành thương tổn cho cơ thể hắn, Thiên Ma Bất Diệt Thể mới có thể tự động hình thành. Loại công kích như của A Khắc Lợi thì căn bản không thể rung chuyển thân thể hắn, Thiên Ma Bất Diệt Thể căn bản không hình thành để ngăn cản.

Trong quá trình khổ tu điên cuồng trong tu luyện tràng, quá trình mỗi một lần mượn lực Đỉnh Linh đều rất khó chịu, trong khi ma đầu tràn vào cơ thể, toàn thân hần như bị kim đâm rất đau đớn, loại thống khổ này không phải thứ người thường có thể chịu được. Thân thể Hàn Thạc càng ngày càng cứng rắn, hần đem thân thể mình ra làm một thanh bảo kiếm không ngừng rèn đập!

Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc hoàn toàn buông tay khỏi Thiên Cơ được tề. Phi Bích và Ngải Mễ Lệ đã chứng minh các nàng có năng lực quản lý Thiên Cơ được tề. Tất cả được tề sư mặc dù rất hậm hực hai người chẳng biết gì về phương diện luyện được này, nhưng lại rất thần phục về năng lực quản lý của hai người.

Chỉ một thời gian ngắn, hai người đã điều chỉnh nhiều sự vụ, làm cho các phương diện ở Thiên Cơ được tề phối hợp rất hài hòa. Nguyên trước đây mấy cửa hàng vẫn không chiêu mộ đủ nhân tài để khai nghiệp, dưới sự cố gắng của hai người, cũng đã nhất nhất thành công khai trương.

Thiên Cơ được tề lúc này mới chính thức trở thành một nhà thuốc lớn ở Âm Ảnh thành. Thời gian gần đây Thiên Cơ được tề thu được hơn mười vạn hắc tinh tệ lợi nhuận. Dựa theo ước định với gia tộc Tái Nhân Đặc, Tạp Mai Lệ Tháp được chia một phần. Phi Bích thỉnh thoảng phải người giao tiền tới gia tộc Tái Nhân Đặc, làm gia tộc Tái Nhân Đặc rất hài lòng với thái độ làm việc của nàng.

Hàn Thạc hoàn toàn giải thoát bản thân mình khỏi mọi thương vụ bận rộn, tất cả thời gian dùng để tu luyện, thân thể hần càng ngày càng cứng rắn hơn.

Đoàn người Ba Đặc Lai Mỗ ở lại Âm Ảnh thành một thời gian, rốt cục cũng ly khai. Trước khi Đa Á La đi còn nhờ An Ni Tháp truyền lại một câu cho Hàn Thạc:

- Người tốt nhất đừng rời Âm Ảnh thành, nếu không một khi bị chúng phát hiện, chắc chắn sẽ báo thù rửa hận cho Ba Đặc Lai Mỗ!

Đối với uy hiếp của Đa Á La, Hàn Thạc chỉ cười nhạt, căn bản không để vào mắt. Nếu không vì trước khi Đa Á La ly khai còn có mấy người gia tộc Tái Nhân Đặc hộ vệ, Hàn Thạc nói không chừng đã dẫn An Đức Lệ Na phục kích trên đường. Thời gian gần đây hần cảm thấy mình tiến bộ rất nhanh, đang buồn không tìm thấy người để hạ thủ!

Hôm nay An Ni Tháp lại tới Thiên Cơ được tề, cầm một xấp giấy giao cho Hàn Thạc, cười nói:

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là chiến hữu rồi!

- Làm xong rồi à? - Hàn Thạc nhận quyển trục này, trong lòng rất mừng rỡ.

- Nhờ gia tộc Tái Nhân Đặc giúp đỡ, thêm nữa Hắc Thiên đại nhân ưng chuẩn, tự nhiên có thể giải quyết vấn đề này rất nhanh. Hắc hắc, thứ đồ này nói rằng người có thân phận là người của đội ba chúng ta. Tạp Mai Lệ Tháp bảo ta nói là trước mắt người cùng Hắc Thiên đại nhân tới pháo đài Thiên Lan, dù sao bây giờ bọn người Ba Đặc Lai Mỗ đã rời Âm Ảnh thành, người bắt tất phải lo lắng về việc Thiên Cơ được tề nữa. - An Ni Tháp cười nói.

- Tốt lắm. Ta lập tức xuất phát đi pháo đài Thiên Lan!

Hàn Thạc mấy hôm nay đang buồn vừa quá rảnh, vừa nghe An Ni Tháp nói như vậy lập tức hạ quyết định.

- Thiên Cơ được tề các người tạm thời không có Thần Vệ bảo vệ, trong thời gian người ly khai ta sẽ lưu ý tình huống chung quanh cho. Ha ha, nhưng người có thể yên tâm, địch nhân của người, nếu thật muốn động thủ cũng sẽ tìm người và An Đức Lệ Na, sẽ không phí tâm đối phó với đám người còn chưa tiến vào Hạ vị thần này đâu! - An Ni Tháp trấn an Hàn Thạc.

- Vậy xin cảm ơn! - Hàn Thạc cười nói.

- Khách khí khách khí! - An Ni Tháp vội vàng nói. Sự tích lần trước của Hàn Thạc ở trong yến thánh bây giờ được truyền lưu khắp các gia tộc ở Âm Ảnh thành. Khi An Ni Tháp biết Hàn Thạc có thực lực Thượng vị thần, đạo này càng thêm cung kính và thận, có đôi khi ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc đã tràn ngập sự kính sợ.

- An Đức Lệ Na, chuẩn bị một chút, chúng ta đi pháo đài Thiên Lan! - Sau khi tìm đến An Đức Lệ Na, Hàn Thạc vội vàng nói.

- Tốt quá, có phải là đi đối phó với Liệp Thần giả không?

An Đức Lệ Na đã sớm đợi tin tức, nghe hắn nói thế thì quá mừng, cười hì hì nói:

- Ta không có gì phải chuẩn bị cả, người chỉ cần đem theo số hắc tinh tề lợi nhuận một tháng gần đây nhất là được!

- Sớm đã chuẩn bị rồi! - Hàn Thạc cười nói.

Có cái cây tiền Thiên Cơ được tề này, Hàn Thạc đối đãi với An Đức Lệ Na không còn hà khắc như trước nữa. Hắn tự nhiên biết nàng mỗi lần bị thương lại có thể nuốt chửng hắc tinh tề mà khôi phục, trước khi ly khai đã sớm chuẩn bị rồi.

Sau một thời gian giao thủ như vậy, Hàn Thạc mơ hồ biết được sức mạnh của An Đức Lệ Na phát ra từ đâu. Hắn phát hiện ra khi An Đức Lệ Na giao thủ với hắn, một vài khí quan trong cơ thể nàng trở thành tinh thể, giống như bản thân An Đức Lệ Na là một tháp năng lượng cực kỳ tinh xảo, có thể hấp thu sức mạnh bên trong tinh thạch để sử dụng cho mình.

Bên trong tu luyện tràng mỗi khi chiến đấu tới lúc không thể khống chế, Hàn Thạc có thể phát hiện ra năng lượng từ vài tòa tháp năng lượng chung quanh có chút dị thường. Sau nhiều lần trong lòng hắn cũng hiểu ra dần dần. Đương nhiên, những phát hiện từ quan sát của hắn cũng không chứng thực với An Đức Lệ Na, vì nàng cũng không hỏi gì về tình huống của mình, nên Hàn Thạc cũng sợ mình mà hỏi nhiều quá, sau này sẽ khó ăn nói với An Đức Lệ Na.

- Lần trước người nói người biết hang ổ của Liệp Thần giả, việc đó có thật không? - Trong khi An Đức Lệ Na và Hàn Thạc sống vai ra ngoài Âm Ảnh thành, nàng đột nhiên hỏi.

- Ừm, lần trước ta dẫn dụ đám Liệp Thần giả, đã một mạch theo dõi vài ngày. Giữa Âm Ảnh thành và Áo Ảnh thành phát hiện ra một sơn cốc dày đặc kết giới, đến cả Bồ La Tư Đặc mà tới chỗ đó cũng có vẻ vô cùng cẩn thận, ta nghĩ chỗ đó nhất định còn có nhân vật còn lợi hại hơn cả Bồ La Tư Đặc!

Về mặt Hàn Thạc rất ngưng trọng, nói:

- Bồ La Tư Đặc đã là Thượng vị thần trung kỳ, nếu địa phương đó thật sự có nhân vật lợi hại hơn hắn, vậy liên minh Liệp Thần giả cũng thật là đáng sợ!

- Chắc chắn phải có! Ba tên gia hỏa Bồ La Tư Đặc đó chỉ có thể coi là tầng thứ hai thôi, nghe người nói như vậy, xem ra chỗ đó thật sự có cá lớn rồi! - An Đức Lệ Na khẳng định.

An Đức Lệ Na hiểu rõ rằng tình huống của Liệp Thần giả hơn Hàn Thạc nhiều. Nàng đã nói ba người Bồ La Tư Đặc chỉ có thể là nhân vật hạng hai ở liên minh Liệp Thần giả, việc này đủ để chứng minh suy đoán của Hàn Thạc là thật.

Pháo đài Thiên Lan.

Nơi này rất gần Áo Ảnh thành, xem như một góc vươn dài ra của Âm Ảnh thành. Xung quanh pháo đài Thiên Lan là những dãy núi, đầm lầy, hải dương liên miên không ngừng. Loại địa phương này rất thích hợp cho Liệp Thần giả.

Nhất là khu vực này là dải đất buộc phải đi qua để tới được Âm Ảnh thành, Áo Ảnh thành, U Mạc thành, những vị Thần thường thường lui tới nơi này. Thời gian gần đây, chung quanh pháo đài Thiên Lan có Liệp Thần giả xuất hiện thường xuyên, chẳng những Âm Ảnh thành phái ra rất nhiều Thần Vệ lùng bắt xung quanh, đến cả Áo Ảnh thành, U Mạc thành cũng phái Thần Vệ đến, mọi người đều nhìn chằm chằm vào khu vực này.

Xung quanh có mười mấy dãy núi, bảy tám khu đầm lầy, còn có ba hải dương rộng mênh mông. Hoạt động của đám Liệp Thần giả này uy hiếp nghiêm trọng tới an nguy của ba thành thị, do đó họ không thể không trọng thị.

Bên trong pháo đài Thiên Lan, trên đỉnh tòa nhà cao nhất, Hắc Thiên và một nữ nhân tóc xanh tung bay ngồi đối diện nhau. Nữ nhân này mắt phượng, mày liễu, có vẻ rất ung dung, cả người ngồi đó với mái tóc xanh nhẹ tung bay, những sợi tóc dài cuốn theo những làn gió dập dờn theo đủ mọi hướng.

Hắc Thiên tướng mạo say đắm nhìn nữ nhân trước mặt, ánh mắt có vẻ mơ màng, hắn sợ dĩ trở thành một Thần Vệ trưởng của Âm Ảnh thành là có quan hệ rất lớn với nữ nhân này. Nếu không phải nữ nhân này ở Âm Ảnh thành, Hắc Thiên nói không chừng vẫn phiêu bạt chung quanh, dốc lòng tu hành, tuyệt không dừng lại ở một nơi như thế này.

- Thanh Lâm ơi là Thanh Lâm, nàng làm sao không hiểu nỗi khổ tâm của ta? - Hắc Thiên thở dài, khổ sở nói.

Thanh Lâm hé miệng nhẹ nhàng cười. Đôi mắt phượng tuyệt đẹp khẽ nheo lại, hai mắt đầy tiểu ý giảo hoạt, nói:

- Ta hiểu được nỗi khổ tâm của ngươi, ngươi vì ta mà phải ở lại Âm Ảnh thành, ngươi không phải rất thích phiêu đảng chung quanh sao? Ngươi có thể tùy thời ly khai, ta tin thành chủ sẽ không ngăn trở ngươi đâu mà.

- Nàng ở đây, trái tim ta cũng ở đây! Cho dù ta phiêu đảng tới địa phương khác, trái tim của ta vẫn một mực ở đây với nàng! Đi hay ở lại thì có gì khác nhau? Ít nhất, ở đây ta còn có thể thường xuyên thấy được nàng! - Hắc Thiên cười khổ nói.

Lắc đầu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Thanh Lâm nói:

- Hắc Thiên, ngươi không phù hợp với ta! Mấy năm nay ta đã nói rồi, ngươi không nên lưu lại đây. Ta cũng không có biện pháp, nhưng ta vẫn không thể tiếp nhận ngươi đâu!

- Thôi đi thôi đi, không nói chuyện này nữa. Không nói chuyện này nữa!

Hắc Thiên vội vàng đổi chủ đề, nói:

- Tiểu tử mà lần trước ta đã nói với nàng, hắn là chẳng mấy chốc hắn sẽ tới Thiên Lan thành đó. Mấy ngày nay chúng ta vẫn không tìm thấy tung tích của Liệt Thần giả, hắn đến nói không chừng chúng ta có biện pháp đó!

Mỉm cười uống một ngụm trà thơm, Thanh Lâm liếc nhìn Hắc Thiên, nói:

- Chúng ta đã tìm lâu như vậy mà không thể tìm được Liệt Thần giả. Hắn đến là được à? Hì hì, hắn chẳng phải là một luyện được sư sao? Ngươi sao đột nhiên lại an bài hắn tới đội ba của ngươi? Chẳng lẽ để hắn chuyên môn luyện được cho ngươi à?

- Đương nhiên không phải!

Hắc Thiên nói:

- Thành chủ cố ý cho hắn tiếp quản đội năm, sau khi Ngải Phát Lí ly khai thì vị trí đó vẫn trống, các đại gia tộc tránh đấu đến vỡ đầu chảy máu vì vị trí này. Lại bị một câu 'đem cái đầu của Ngải Phát Lí tới đổi' của thành chủ làm cho cứng họng. Lần này hắn tới đội ba của ta cũng là cố ý, thành chủ muốn để cho hắn làm quen với một vài cách làm của chúng ta.

Hắc Thiên vừa nói như vậy, người đứng đầu bảy đại Thần Vệ trưởng Thanh Lâm đôi mắt lóe lên dị quang, khẽ lắc lư thân thể kiêu diễm, hỏi về kỳ quái:

- Là hắn à? Chương quản đội năm Thần Vệ và luyện được khác nhau xa lắc! Hắn làm sao được chứ?

- Ai biết được?

Hắc Thiên cười nói:

- Nhưng ta thấy hắn được lắm. Ta thấy tiểu tử đó còn khó đối phó hơn cả Ngải Phát Lí nhiều. Ta chưa từng thấy người nào sở trường ẩn nhẫn và ẩn giấu thực lực mình như vậy. Người này không thể so với người bình thường đâu! Rõ ràng hắn có thực lực Thượng vị thần, trước giờ tới Âm Ảnh thành đều thể hiện ra thực lực Hạ vị thần, chẳng những ta và An Đức Liệt không thể phát hiện ra chân thật thực lực của hắn,

đến cả thành chủ cũng bị lừa gạt. Cũng vì điểm này mà thành chủ đại nhân mới có thể hạ quyết tâm cho hãn tiếp quân đội năm!

- Hả?

Thanh Lâm tỏ vẻ hứng thú, cười nói:

- Nghe người nói như vậy, người này quả thật rất hay, ta thật muốn gặp hãn xem sao!

- Hãn sắp đến rồi, ba ngày trước ta bắt tin cho Tạt Mai Lệ Tháp rồi. - Hắc Thiên nói.

Trong khi hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm nói chuyện, An Đức Lệ Na buộc Hàn Thạc dẫn tới sơn cốc lần trước hãn đi qua.

Trong sơn cốc giữa Âm Ảnh thành và Áo Ảnh thành có rất nhiều tháp năng lượng và tháp kết giới được ngụy trang, trên đường có rất nhiều cái bóng ẩn nấp giữa rừng cây, thời khắc nào cũng chú ý nhất cử nhất động chung quanh.

- Chính là nơi này! - Hai người vừa tới một ngọn cây đại thụ, chỉ chỉ về phía xa xa, hãn thấp giọng nói.

An Đức Lệ Na cũng không có nói gì nhiều, nòng quan sát trong chớp lát rồi hưng phấn nói:

- Bố Lai Ân người giỏi quá, ta tìm mấy năm nay ở rất nhiều chỗ mà không tìm được cứ điểm lớn như vậy, không ngờ người lại dễ dàng phát hiện ra, thật tốt quá!

- Ngàn vạn lần không được xúc động!

Hàn Thạc vội nói:

- Mặc kệ người và Liệp Thần giả có thâm cừu đại hận gì, mình người đi vào đó tuyệt đối chẳng thu được hay ho gì. Ba người Bố La Tư Đặc liên thủ đã có thể đánh người bị thương nặng, nếu bên trong có những nhân vật lợi hại hơn, người đi vào đó chỉ là tìm chết thôi!

- Biết rồi, ta đương nhiên biết! - An Đức Lệ Na cau cái mũi nhỏ tí, nói về sốt ruột.

- Ủa! - Hàn Thạc kêu khê một tiếng.

- Sao thế? - An Đức Lệ Na lập tức hỏi tới.

- Có một tiểu đội Thần Vệ ở xung quanh, không biết có tìm được nơi này không! Xem ra tiểu đội Thần Vệ này cũng không phải là người của Âm Ảnh thành, từ hình dáng của thần giáp thì giống như là người trong Áo Ảnh thành, không biết vận khí chúng như thế nào! - Hàn Thạc thấp giọng nói.

- Người lợi dụng mấy sinh mạng đặc thù mà nhìn thấy à?

An Đức Lệ Na cười hì hì, nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, mấy thứ sinh mạng đặc thù này thật sự là quá hữu dụng. Người cho vài con được không, có loại sinh mạng này quan sát chung quanh, ở trong những dãy núi này ta sẽ có một con mắt khác lợi hại hơn!

- Không được!

Hàn Thạc cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, nhìn An Đức Lệ Na có chút bất mãn, mới cười khổ giải thích:

- Cái đó và áo nghĩa (ý nghĩa thâm ảo) sức mạnh mà ta tu luyện có liên quan mật thiết, sức mạnh tu luyện của người và ta hoàn toàn khác nhau, căn bản không thể sử dụng được chúng đâu!

- Đồ quỷ hẹp hòi!

An Đức Lệ Na chu miệng, hừ hừ:

- Người cứ lấy cớ, tóm lại cứ không cho ta là hẹp hòi!

- Tùy người nói như thế nào cũng được, dù sao ta không thể cho!

Hàn Thạc cười hắc hắc, sau đó kéo kéo An Đức Lệ Na lại nói:

- Đi, ta đưa người đến xem, chúng đang từ một phương hướng khác đang đến, nói không chừng sẽ khiến cho đám Liệp Thần giả chú ý, chúng ta đến quan sát tình hình nhé! Sự xuất hiện của chúng có thể sẽ làm chúng ta hiểu được thêm một vài thực lực đại khái của đám Liệp Thần giả trong sơn cốc này!

An Đức Lệ Na hừ hừ hai tiếng, tựa hồ vẫn còn giận Hàn Thạc, bị hấn lòi kéo, có vẻ không tình nguyện theo hấn đi tới.

740. Chương 740:tin Hay Không Tù Người!

Bên ngoài sơn cốc, một tiểu đội Thần Vệ vừa lớn tiếng nói chuyện với nhau, vừa chậm rãi đi về phía sơn cốc.

- Đại nhân thật sự là cẩn thận. Mỗi một khối khu vực đều phải lục soát. Liệp Thần giả này biết ba thành lớn đều đang truy sát chúng, sớm đã cao chạy xa bay, làm gì còn dám ở lại xung quanh chứ? - Một tên Thần Vệ hậm hực nói.

- Đừng nói nữa. Còn lại một cái sơn cốc nữa. Không thành vấn đề, chúng ta sẽ trở về nhà sớm thôi. Đâu phải chỉ tiểu đội chúng ta bận rộn, chẳng phải mọi người đều phải tìm tòi chung quanh cả sao? - Một Thần Vệ khác cũng lầm bầm.

Đoàn người này mặc thần giáp khác với Áo Ảnh thành. Thần giáp của họ có màu xanh sậm. Trước ngực có đồ án kiếm thuấn, đây là huy hiệu của gia tộc Đồ Lai thuộc Áo Ảnh thành.

Một tiểu đội mười người, tên đầu lĩnh có thực lực Trung vị thần mật kỳ, chín người còn lại đều là Trung vị thần trung kỳ. Đa phần là tu luyện sức mạnh Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt. Cũng có một người tu luyện sức mạnh Hỏa hệ.

Chúng căn bản không biết trong sơn cốc hung hiểm thể nào, miệng vừa lớn tiếng chửi rủa, dần dần tiếp cận với sơn cốc.

Thông qua mấy con ma đầu ở xa xa quan sát, Hàn Thạc phát hiện ra vài tháp năng lượng được những cây đại thụ che chắn chột hơi lúc lắc nhẹ nhẹ. Một luồng năng lượng dao động rất nhỏ âm thầm truyền vào trong sơn cốc. Xa xa vài đạo thân ảnh mơ hồ đột nhiên lặng lẽ đi tới bên này.

- Ở trong cây đại thụ đó có một tháp năng lượng. Nó đưa tin tức. Đội này phỏng chừng xui xẻo rồi! - An Đức Lệ Na nhè nhẹ kéo kéo Hàn Thạc, thấp giọng nói.

An Đức Lệ Na rất miễn cảm với tình trạng năng lượng tinh thạch. Có thể vì nó có liên quan tới sức mạnh ảo nghĩa mà nàng tự mình tu luyện. Hàn Thạc biết trong phạm vi nhất định, An Đức Lệ Na thậm chí có thể khống chế một vài tháp năng lượng và tháp kết giới, chỉ cần là năng lượng do tinh thạch cung cấp, nàng tựa hồ đều có thể ảnh hưởng.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trầm tư nói:

- Dù sao họ cũng là Áo Ảnh thành. Chẳng quan hệ gì với chúng ta cả.

An Đức Lệ Na nghe Hàn Thạc nói như vậy, biết hấn không muốn nhắc nhở đám kia. Đám Liệp Thần giả trong sơn cốc tuyệt không phải loại họ có thể đối phó được. Họ không được cảnh báo, lúc này nghênh ngang tiến vào thì chỉ có đường chết.

Quả không ngoài dự kiến, chẳng mấy chốc, từ trong sơn cốc bỗng lặng lẽ bay ra một người. Chính là Thái Lâm mà Hàn Thạc từng gặp qua, Thái Lâm là một cường giả Thượng vị thần trung kỳ, mục đến đây coi như đã phán tiểu đội này sẽ phải tử hình rồi.

Lặng lẽ đến gần đội Thần Vệ vẫn không hay biết gì, Thái Lâm âm thầm thủ thế, rồi từ xa xa dẫn đám Liệp Thần giả chậm rãi xông tới.

“Sao sao sao!”

Bên trong những bụi rậm đột nhiên xuất hiện thanh âm di động của những người di chuyển rất nhanh. Rất nhiều bóng người đột nhiên thoáng cái xuất hiện từ chỗ nấp, hướng thẳng về phía đội Thần Vệ của Áo Ảnh thành.

Vì Thái Lâm vốn là Thượng vị thần trung kỳ nhúng tay vào, cuộc chiến đấu chấm dứt rất nhanh. Những tiếng kêu thảm quanh quẩn trong hư không, một đội Thần Vệ đến từ Áo Ảnh thành bị đám Liệp Thần giả chế trụ, toàn bộ bị thôn phệ thần lực đến mức tử vong.

Thái Lâm phát phát tay. Đám Liệp Thần giả này rải chút phấn lên thi thể những tên này. Trong chốc lát, người họ biến thành huyết thủy thấm vào đất. Ngoại trừ trong không khí còn mùi máu tươi nhàn nhạt, ở đây chẳng còn lưu lại dấu vết gì.

Đồng tử Hàn Thạc đột nhiên co lại, quát khê:

- Thuốc mà đám Liệp Thần giả này sử dụng hình như là độc dược do người của Thần Trạch được tề luyện chế ra!

An Đức Lệ Na biến sắc, hỏi khê:

- Người nói là...

- Nói không chừng Thần Trạch được tề có liên quan tới Liệp Thần giả. Bằng không trong tay bọn chúng sao lại có độc dược này chứ? - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Có phải những tên gia hỏa này toàn bộ đã bị giết chết không? - An Đức Lệ Na và Hàn Thạc cách chỗ đó rất xa. Nàng cũng không thể nhìn rõ ràng, do đó phải hỏi hẩn.

- Ừm. Đi thôi. Có thể khẳng định là Liệp Thần giả đích xác có rất nhiều người trong sơn cốc, tiểu đội Thần Vệ này ngang nhiên xông vào như vậy thì đương nhiên chỉ có đường chết thôi. Chúng ta trước tiên tới pháo đài Thiên Lan, báo lại tình huống bên này cho Hắc Thiên. Đợi khi triệu tập đủ người giúp, sẽ đại tiến công sơn cốc này!

Kéo kéo tay An Đức Lệ Na, hai người nhanh chóng ly khai.

- Ha ha. Bố Lai Ân người cuối cùng đã đến rồi. Tới đây. Ta giới thiệu cho người. Vị này là Thần Vệ trưởng đứng đầu Âm Ảnh thành, Thanh Lâm!

Hắc Thiên lôi Hàn Thạc đi tới trước mặt Thanh Lâm, mỉm cười nói:

- Vị này chính là Bố Lai Ân mà ta đã đề cập qua với nàng. Bây giờ hẩn là người của đội ba của ta. Tới đây để giúp chúng ta tìm được Liệp Thần giả.

Thanh Lâm dò xét Hàn Thạc vài lần, khóe miệng nhếch lên một nụ cười rất mỏng, nói:

- Nghe Hắc Thiên nhắc tới người nhiều lần, hoan nghênh.

- Ra mắt Thanh Lâm đại nhân! - Hàn Thạc mỉm cười hành lễ.

- Vị này là An Đức Lệ Na à? - Thanh Lâm lướt mắt nhìn vào An Đức Lệ Na bên cạnh, vươn tay muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thoạt nhìn có vẻ rất nhiệt tình với An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na nhú mày lui lại mấy bước, vẻ mặt băng giá. Khi gặp ngoại nhân, nàng ta vẫn lạnh lùng như vậy. Hiển nhiên nàng không muốn cho Thanh Lâm nắm bàn tay nhỏ bé của mình.

- Ủa?

Thanh Lâm vừa thấy An Đức Lệ Na lùi lại, trong mắt hiện lên một chút dị quang, cười hì hì nói:

- Xem ra Hắc Thiên không hề khoa trương. Tiểu muội muội thật sự là làm cho người ta giật mình!

- Ta an bài phòng cho các người cái đã. Các người đi đường mệt rồi, trước hết nghỉ ngơi đi. - Hắc Thiên nhiệt tình nói.

- Bất tất. Làm việc chính sự quan trọng hơn! - An Đức Lệ Na lạnh lùng nói.

-Ặc...

Hắc Thiên thấy An Đức Lệ Na không linh tình, hơi lúng túng nói:

- Liệp Thần giả không biết trốn ở nơi nào, chúng ta tìm rất lâu mà không phát hiện tung tích của chúng. Chuyện này khẩn cấp cũng vô dụng!

- Bồ Lai Ân biết chúng ở đâu. Các người điều động tập trung nhân thủ đi. Khi mọi việc đã xong, chúng ta lập tức xuất phát!

An Đức Lệ Na liếc liếc mắt nhìn Thanh Lâm, thấp giọng nói:

- Nếu lần này chỉ có Hắc Thiên và ngươi, các người phải nhanh chóng triệu tập thêm nhiều nhân thủ, vì bằng vào thực lực hai người các người không thể giết chết đám Liệp Thần giả này đâu!

- Hử?

Thanh Lâm hơi không tin, cười nói:

- Tiểu muội muội, ngươi nói hai người ta và Hắc Thiên liên thủ cũng không bắt được Liệp Thần giả này à?!

- Ta không phải có ý này!

An Đức Lệ Na lắc lắc đầu, nghiêm mặt giải thích nói:

- Ta nói là có thêm cả ta và Bồ Lai Ân là hai Thượng vị thần. Cả bốn người chúng ta cũng rất khó khăn!

Lời này vừa nói ra, Thanh Lâm mặt cả kinh. Xem ra An Đức Lệ Na hẳn là không phải dùng ngôn từ để phóng đại, vẻ mặt rất nghiêm nghị, chính sắc hỏi:

- Tình huống như thế nào?

- Ngươi hỏi hẳn ấy. Về việc này thì không ai rõ ràng hơn hẳn đâu. Nơi đó cũng là hẳn phát hiện đó. Hẳn hiểu tình thế nơi đó hơn bất kỳ ai trong chúng ta! - An Đức Lệ Na chỉ chỉ Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân. Ngươi phát hiện ra dấu vết Liệp Thần giả à? - Không đợi Thanh Lâm mở miệng, Hắc Thiên đã kinh hô.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Ở trong một sơn cốc giữa Âm Ảnh thành chúng ta và Áo Ảnh thành, U Mạc thành có một cứ điểm liên minh Liệp Thần giả được canh phòng nghiêm ngặt. Trước mắt ta biết có ba Liệp Thần giả Thượng vị thần trung kỳ. Chúng là Bồ La Tư Đặc, Thái Lâm, Gia Lạp Tư. Ba người này đã rất khó đối phó rồi, nhưng theo ta quan sát, ba người này tựa hồ không phải là thủ lĩnh chính thức trong sơn cốc. Ta đoán là bên trong ít nhất còn có một cao thủ Thượng vị thần mật kỳ. Nếu thật là như vậy, chỉ những người chúng ta mà tiến vào sơn cốc thì đừng nghĩ đến việc làm gì được chúng!

- Cái gì? - Hắc Thiên và Thanh Lâm đồng thời kêu lên sợ hãi.

Hàn Thạc không nói gì nhiều, gật đầu nói khẳng định:

- Sự tình đúng là như thế!

Hít sâu một hơi, Thanh Lâm xem ra chưa khỏi kinh hoảng, nhẹ giọng nói:

- Trước mắt chúng ta biết được ba thủ lĩnh của liên minh Liệp Thần giả chính là những cái tên ngươi vừa mới nói. Nếu suy đoán của ngươi là đúng, vậy chúng ta thật không hơn được chúng. Thật không ngờ thực lực Liệp Thần giả này lại cường đại như vậy!

- Thanh Lâm, ta lập tức truyền tấn cho hai thành thị xung quanh cùng tới đây. Chuyện này chúng ta phải hợp kế cho tốt! - Hắc Thiên trầm giọng nói.

- Ừm. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Nếu Bồ Lai Ân nói đúng, chúng ta mạo hiểm tiến vào thì rất khó thành công. Chúng ta đích xác cần cùng với hai thành thị xung quanh nói chuyện cho tốt! - Thanh Lâm lập tức đồng ý.

Ảo Ảnh thành và U Mạc thành cũng có Thần Vệ đuổi giết đám Liệp Thần giả. Xem ra họ có liên lạc với Hắc Thiên của Âm Ảnh thành. Nếu có thêm Thần Vệ hai thành khác, vậy thì phần thắng khi tấn công sơn cốc sẽ lớn hơn nhiều.

Hắc Thiên lập tức ly khai, đi đến một tòa nhà khác, hình như đi truyền tin tức.

Hai người Hàn Thạc và An Đức Lệ Na ở lại cùng Thanh Lâm. Thanh Lâm không ngừng hỏi hấn về tình huống cụ thể trong sơn cốc. Khi Hàn Thạc đem những gì mà ma đầu nhìn thấy miêu tả lại cho Thanh Lâm, nàng ta như lâm đại địch, hấn là đã tin tưởng Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân. Ta rất lạ tại sao ngươi có thể phát hiện được sơn cốc đó. Tại sao đến cả An Đức Lệ Na cũng không rõ tình huống cụ thể mà ngươi lại như có thể nhìn thấy rành mạch từng chỗ một? - Sau khi Hàn Thạc nói xong, hai mắt tuyệt đẹp của Thanh Lâm khẽ nheo lại, hỏi hấn về rất ngạc nhiên.

- Ta có cách của ta!

Hấn không muốn nói nhiều về ma đầu cho An Đức Lệ Na thì làm sao hấn phải nói cho Thanh Lâm chứ?

Thấy Hàn Thạc không muốn trả lời vấn đề này, Thanh Lâm cũng không hỏi ép. Nhưng nàng tựa hồ đột nhiên rất tò mò về hấn, rồi bắt đầu hỏi thêm Hàn Thạc về các phương diện khác, tỷ như hấn trước kia ở đại lục nào, tại sao sinh ra mâu thuẫn với Ngải Phát Lí ở Âm Ảnh thành.

- Cần thận Ngải Phát Lí nhé. Ta đã cộng sự với hấn. Người này không phải là loại người dễ bỏ qua đâu. Hấn đã xem ngươi trở thành mối uy hiếp chủ yếu, sớm muộn gì cũng sẽ tìm cách đối phó với ngươi. Bây giờ hấn thoáng cái đã biến mất trong mắt tất cả mọi người, nhất định đang lên kế hoạch trả thù. Ngươi ngàn vạn lần phải chú ý! - Thanh Lâm đợi hấn nói xong, trịnh trọng nhắc nhở Hàn Thạc.

oOo

Hai thủ lĩnh Thần Vệ dẫn thủ hạ của mình tới pháo đài Thiên Lan.

Người của Ảo Ảnh thành tên là Tật Phi, hấn tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, Thượng vị thần trung kỳ. Người của U Mạc thành là Vưu Kim, tu luyện sức mạnh Hắc Ám, cũng là Thượng vị thần trung kỳ.

Hai người rất coi trọng tin tức của Thanh Lâm, không ngừng hỏi một vài chi tiết. Đợi cho Thanh Lâm nói hết mọi việc, người từ U Mạc thành tới tên là Vưu Kim, đánh giá Hàn Thạc về hoàn nghi, hỏi:

- Hấn chính là được tề sư thiên tài của Thiên Cơ được tề?

- Ừm. Tình huống trong sơn cốc chính là do hấn phát hiện đó. - Hắc Thiên trả lời.

- Hấn chỉ là một được tề sư, sao có tư cách tham dự sự tình trọng đại như vậy. Huống chi, chúng ta đã tìm mấy tháng rồi mà không phát hiện ra hành tung của những gia hỏa này. Hấn vừa tới làm sao có thể lập tức biết rõ ràng tình huống như vậy chứ? Thanh Lâm, Hắc Thiên. Ta tin hai người các người, nhưng người kia thì ta thấy rất nghi ngờ! - Vưu Kim nói ngay mặt Hàn Thạc, không chút khách khí nào!

- Tin hay không tùy ngươi! - Hàn Thạc nhún vai, thần tình bất cần.

Từ lúc vừa thấy Vưu Kim, Hàn Thạc đã phát giác Vưu Kim tựa hồ có chút thành kiến với hấn. Trước đây Hàn Thạc căn bản chưa từng gặp qua người này, hấn không biết Vưu Kim vì sao thành kiến với hấn, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

- Tiểu tử này có thái độ gì thế?

Vưu Kim nhướng mày, nói:

- Ta có nghe qua vài việc về ngươi ở Âm Ảnh thành, ngươi đã thu được tất cả cơ nghiệp của Thần Trạch được tề tại đó. Ta và chủ nhân Thần Trạch được tề Cấp Tư Cách Lâm có quan hệ rất tốt, tiểu tử nhà ngươi quả là có đầu óc đen tối!

“Hóa ra là như vậy!” - Trong lòng Hàn Thạc cười lạnh. Chẳng trách Vưu Kim từ khi gặp mặt lại có ánh mắt quái dị như vậy.

- Cáp Tư Cách Lâm? Hắc hắc. Trộm luyện chế độc dược bán cho bọn Liệp Thần giả. Người lại giao hảo với hắc à? - Hàn Thạc hỏi ràng buộc.

- Tiểu tử đừng nói lung tung!

Vưu Kim quát một tiếng, nói:

- Ta hiểu rất rõ Cáp Tư Cách Lâm này. Thần Trạch được tề của hắc nổi tiếng sạch sẽ trong thần vực Hắc Ám chúng ta, tuyệt sẽ không làm những việc như thế này!

Cười khẩy một tiếng, Hàn Thạc lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

- Vưu Kim. Phân bộ Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành là bị gia tộc Tái Nhân Đặc sung công. Người có thắc mắc gì không? - Hắc Thiên quát lạnh.

- Được rồi được rồi. Mục tiêu chúng ta lần này chính là Liệp Thần giả. Mục tiêu của mọi người đều thống nhất, còn chưa hành động mà bên mình đã gây gổ rồi!

Tật Phi thấy Vưu Kim và mấy người Âm Ảnh thành có vẻ không hợp, hắc vội vàng dàn hòa:

- Liệp Thần giả uy hiếp tới an nguy của ba thành thị chúng ta, việc quan trọng nhất trước mắt là đánh cho chúng tan nát. Mọi người lúc này phải đoàn kết chứ!

- Nếu người không tin, hành động lần này U Mạc thành các người có thể không tham dự! Ta sẽ bẩm báo lên trên. Thành chủ chúng ta sẽ phái Thần Vệ trưởng khác tới phối hợp với chúng ta. Không nhất định phải có người! - Thanh Lâm đương nhiên đứng cùng bên với Hắc Thiên và Hàn Thạc, nói rất nhẹ nhàng.

- Ta đi cùng các người. Ta muốn xem tiểu tử này có phải là nói bậy bạ không!

Vưu Kim hừ lạnh một tiếng nói:

- Chúng ta hiểu rất rõ tình huống Liệp Thần giả này. Chưa bao giờ nghe qua chúng còn có Thượng vị thần mặt kì. Ta không tin!

- Ai cần biết người tin hay không! - Hàn Thạc cũng hừ lạnh.

- Tất cả mọi người ít nói vài câu. Triệu tập nhân mã chuẩn bị đi tới sơn cốc đó. Nếu thật có thể quét sạch được đám Liệp Thần giả này, quả là một điều đại phúc cho ba đại thành thị chúng ta. - Tật Phi nói một tràng.

Nghe hắc nói thế, mấy người không tiếp tục tranh luận nữa.

Bên Âm Ảnh thành, Hắc Thiên và Thanh Lâm dẫn hai đại đội. Tật Phi và Vưu Kim cũng đều dẫn theo một đại đội. Tổng cộng bốn trăm Thần Vệ. Được Hàn Thạc dẫn đường, cả đoàn người trùng trùng đi tới sơn cốc đó. Trên đường đi mọi người ai nấy vô cùng cẩn thận. Hơn nữa đều phân tán ra. Hàn Thạc và Vưu Kim cũng không còn cơ hội tranh luận nữa.

Đến ngày thứ mười hai, đoàn người rốt cục đi tới bên ngoài sơn cốc.

741. Chương 741:một Đường Tiến Thẳng

Sơn cốc sâu thẳm, thỉnh thoảng có vài loài chim kỳ lạ bay ngang qua, lúc này là sáng sớm, trong cốc mây mù lảng đảng, không thấy rõ tình huống trong đó.

Khi gặp phải loại tình huống này thì người bình thường rất khó thấy rõ ràng sự vật trong sơn cốc, ngược lại mây mù giúp mọi người ẩn dấu tung tích cực tốt, hoàn cảnh đặc thù cũng có chỗ hay riêng của nó.

Bên Âm Ảnh thành, Thanh Lâm, Hắc Thiên cùng nhau chờ đợi, Hàn Thạc và An Đức Lệ Na đương nhiên cũng đi theo họ. Tật Phi của Âm Ảnh thành và Vưu Kim của U Mạc thành phân tán ra, thành hai cánh ở hai bên Hàn Thạc.

Dần dần, khoảng cách với sơn cốc càng ngày càng gần.

Vưu Kim một mình âm thầm đi tiếp, bên kia Tật Phi ở nguyên tại chỗ bảo trì đội hình không thay đổi, bản thân hần lại lặng lẽ đi về phía Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Là sơn cốc phía dưới kia à?

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc cũng thì thầm trả lời:

- Chính là ở dưới đó, bảo người của người đừng đến gần quá, nếu không rất dễ khiến cho tháp năng lượng phản ứng!

Tật Phi cũng không có thành kiến gì với Hàn Thạc, ngược lại, hần còn rất hâm mộ Hàn Thạc, nghe vậy hướng về phía đội ngũ của mình ở đằng xa vẫy vẫy tay, ra hiệu cho những người đó tạm thời ở lại tại chỗ không được di chuyển.

Đáy cốc mù mịt, chung quanh toàn là núi, những ngọn núi cao vút vào trong mây, bó sơn cốc thành một cái lòng chảo. Lúc này, Hàn Thạc và bọn Thanh Lâm đang ở một ngọn núi chéo một bên, khẽ khàng cúi đầu quan sát động tĩnh trong sơn cốc.

- Không nhìn thấy rõ ràng phía dưới sơn cốc, tình huống cụ thể như thế nào? - Thanh Lâm thì thầm hỏi Hàn Thạc.

Vươn ngón trỏ, Hàn Thạc khắc họa ra một đồ hình đơn giản trên tảng đá cứng rắn, vẽ sơn cốc như một cái lòng chảo, chỉ vào vài phương vị nói với bọn Thanh Lâm:

- Ta đã cẩn thận quan sát rồi. Nơi này, nơi này, cả nơi này nữa, đều có những tháp năng lượng và tháp kết giới nguy trang thành cây đại thụ. Chỗ này là cửa vào duy nhất, có Liệp Thần giả ẩn núp ở một nơi bí mật. Đến cả đỉnh sơn cốc cũng có kết giới, dù sao chỉ cần chúng ta tiếp cận sơn cốc, nhất định sẽ bị phát hiện!

Thanh Lâm kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, nói:

- Người làm sao mà hiểu tình hình phía dưới rõ ràng như vậy?

Không trả lời câu hỏi của Thanh Lâm, Hàn Thạc nói tiếp:

- Nếu muốn lên vào sơn cốc không một tiếng động, cũng không phải không có khả năng, chỉ cần giết thật nhanh những người đang ẩn núp canh gác trên đường, trong khi đi phải né qua những tháp năng lượng và tháp kết giới, chúng ta có lẽ có thể lên vào sơn cốc mà không kinh động tới chúng.

- Đám lính canh này ở đâu? Người có thể xác định vị trí của chúng thật à? - Tật Phi tỏ ra kinh dị, xem ra chưa hoàn toàn tin.

Không tiếp tục khắc họa bản đồ nữa, Hàn Thạc ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Thanh Lâm và Tật Phi, nói:

- Các người đã đến đây, thì phải tin những gì ta nói. Ta không muốn các người tiếp tục hoài nghi lời ta nói, bằng không các người cứ tự mình đi vào đó đi!

Trong thời khắc mấu chốt, Hàn Thạc cũng mặc kệ thân phận của những người này.

- Chỉ cần có thể đến gần tháp năng lượng và tháp kết giới không một tiếng động, ta có thể đảm bảo chúng sẽ không hoạt động được! - An Đức Lệ Na thì thầm.

Hàn Thạc sớm biết nàng có loại năng lực này, đây cũng là nguyên nhân hần kéo An Đức Lệ Na theo vào sơn cốc, nghe nàng vừa nói như vậy, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vưu Kim có chút thành kiến với ta, có thể cho người của hần tạm thời lưu ở bên ngoài, một khi chúng ta tiến vào bên trong, đám Liệp Thần giả này thấy tình thế không ổn nhất định sẽ phá vòng vây chạy ra phía ngoài, lúc đó để Vưu Kim chịu trách nhiệm thu thập đám Liệp Thần giả phá vòng vây này là được rồi!

Mỗi khi tới thời khắc mấu chốt, Hàn Thạc luôn rất tỉnh táo, hần phát ra mệnh lệnh theo thói quen, trong lúc vô tình trở thành nhân vật lãnh đạo. Ba người Thanh Lâm, Hắc Thiên, Tật Phi trong lòng cảm thấy hơi quái dị, nhưng thấy hần tự tin như vậy, tựa hồ hiểu rõ từng gốc cây ngọn cỏ bên trong sơn cốc, cũng không ai nói thêm gì nữa.

- Được, ta đi nói với Vưu Kim một tiếng, bảo hắn lưu người ở bên ngoài! - Tật Phi biết những lời này nếu để Hàn Thạc nói ra, Vưu Kim nhất định không nguyện ý nghe đâu. Do đó hắn tự mình đi nói cho Vưu Kim.

Sau khi Tật Phi vừa ly khai, Thanh Lâm nở một nụ cười khổ, nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, người ngàn vạn lần không được sai lầm đó! Lần này ba thành chúng ta đưa đến đây bốn trăm Thần Vệ, một lần sơ xuất là có thể bỏ mạng rất nhiều Thần Vệ, không phải trò chơi đâu!

- Bố Lai Ân, người chắc chắn thật chứ? - Hắc Thiên vẻ mặt trầm trọng, xem ra cũng không được tự tin như Hàn Thạc.

- Chỉ cần các người nghe ta, tiến lên từng chút một, ta tin tưởng sẽ mang các người tiếp cận nơi đó ở mức gần nhất mà không bị phát hiện!

Hàn Thạc trình trọng cam đoan, dừng một chút, nói vẻ dễ dàng:

- Việc này so với việc các người ào lên xung phong chắc tốt hơn nhiều chứ?

- Cùng tràn lên xung phong cũng có cái lợi của nó, ít nhất khí thế chúng ta rất mạnh!

Thanh Lâm cười khê rồi thấp giọng nói:

- Nếu trên đường chúng ta bị người ta phát hiện, vậy khí thế sẽ yếu đi, đây cũng là việc rất trọng yếu!

- Hiểu rồi!

Hàn Thạc gật đầu, do dự một chút, hỏi:

- Nếu bên trong thật sự có một Liệp Thần giả Thượng vị thần mặt kì, phía chúng ta ai có thể đối phó được?

Nghe thế, hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên đồng thời trầm mặc, lát sau, Thanh Lâm nói:

- Chúng ta nhiều người vậy công hắn!

Hàn Thạc cười khổ, nói:

- Các người cũng không có biện pháp?

- Thời gian gấp rút quá, nên ta không kịp nhờ thành chủ cầu viện, nhưng ta nghĩ Thần Vệ ta liên thủ với nhau phóng thích ra khóa kết giới, tuyệt đối có thể vây khốn hắn! Yên tâm đi, thật sự cũng không có gì đáng sợ đâu!

Thanh Lâm cười cười, liếc mắt nhìn Hắc Thiên, thấp giọng nói:

- Huống chi Hắc Thiên còn có một quyển trục do thành chủ đại nhân ban cho, ta hiểu rất rõ về uy lực của quyển trục này, trong lúc mấu chốt mà xuất ra, cho dù là Thượng vị thần mặt kì cũng không chịu được đâu!

Nghe Thanh Lâm nói như vậy, Hàn Thạc biết nàng hẳn là đã tính tới loại tình huống này, chính vì thế, hắn không tiếp tục nói thêm gì nữa, thầm nghĩ dù sao khi tình thế bất lợi, ta khẳng định cũng có thể tự bảo vệ được mình.

Vừa bàn luận xong, Tật Phi đã quay lại, vừa đi tới vừa thì thầm nói:

- Vưu Kim đồng ý, chúng ta có thể hành động rồi!

Vươn người đứng lên, Hàn Thạc phát phát tay, nói:

- Theo ta, bảo thủ hạ các người cẩn thận một chút, đừng phát ra âm thanh gì!

Hàn Thạc đi thẳng xuống phía dưới, hạ người xuống lối vào tiến vào sơn cốc, mấy người Thanh Lâm quay đầu lại phân phó một câu, rồi cùng theo hắn bay xuống.

Phía trên sơn cốc có kết giới tồn tại. Còn nguồn năng lượng chính là ở giữa sơn cốc, vì khoảng cách rất xa nên An Đức Lệ Na cũng vô kế khả thi, do đó chỉ có thể từ cửa vào sơn cốc duy nhất mà tiến vào.

Thanh Lâm bay xuống, cả người nhẹ như bông, Phong nguyên tố bay vòng quanh thân làm cho nàng có vẻ nhẹ nhàng như một sợi tơ.

Hàn Thạc sớm đã nhìn ra Thanh Lâm tu luyện lực lượng Phong hệ. Mái tóc xanh tung bay trên đầu nàng mang theo Phong nguyên tố dày đặc, hình thành một Thần chi lĩnh vực nhỏ, tốc độ chẳng những cực nhanh, hơn nữa rất khó có thể nắm bắt được, đây là đặc tính của người tu luyện sức mạnh Phong hệ.

Một con ma đầu sớm đã tiềm phục ở một nơi bí mật, Hàn Thạc đã tới sơn cốc hai lần, hiểu từng ngõ ngách nơi này như lòng bàn tay, sương mù buổi sáng sớm là trở ngại với người bình thường, nhưng hắc lại thâm kêu may mắn. Sương sớm đối với hắc quả là một chướng ngại thiên nhiên, có thể làm cho đám ma đầu và bản thân hắc có chỗ ẩn mình.

Uốn người, Hàn Thạc như một bóng u linh phiêu hốt vô chừng, dễ dàng né qua những gốc cây và bụi rậm, không hề phát ra một tiếng động nào.

Thanh Lâm theo sát phía sau Hàn Thạc, ánh mắt hơi phức tạp nhìn hắc, dường như khá là kinh ngạc về biểu hiện thần kỳ của Hàn Thạc, không rõ trên người thanh niên vừa tới Âm Ảnh thành này rốt cuộc còn che dấu bao nhiêu bí mật!

Phía sau Thanh Lâm là An Đức Lệ Na, sau nàng là Tật Phi và Hắc Thiên. Thực lực An Đức Lệ Na có lẽ mạnh hơn cả Thanh Lâm, nhưng Thần tu luyện sức mạnh Phong hệ có sở trường phi hành, do đó An Đức Lệ Na bị Thanh Lâm bỏ lại phía sau.

Đoàn người không ai nói gì, vô cùng cẩn thận quan sát nhất cử nhất động chung quanh, căng thẳng đi theo Hàn Thạc đang dẫn đầu đoàn người, thái độ quen thuộc như đi về chính nhà mình.

Dần dần, mọi người bắt đầu tin những gì Hàn Thạc nói lúc trước. Họ phát hiện ra hắc rất dễ dàng lọt qua khu vực mà nơi nơi đều là cây cối và bụi rậm, lững thững đi thẳng vào trong như đi dạo, nhìn hình dáng hắc, những người ở đây tin rằng Hàn Thạc thật sự hiểu rõ vùng này như lòng bàn tay.

Thân ảnh đang bay đột nhiên khựng lại, Hàn Thạc quay đầu lại ra hiệu im lặng, ra hiệu cho mấy người phía sau phải hành động thận trọng.

Đợi cho họ rốt cuộc đi tới bên cạnh mình, Hàn Thạc chỉ chỉ vào một cây đại thụ phía trước, nhẹ giọng nói:

- Ở cảnh thứ ba, có một tên đang quan sát, ai đi giết chết hắc?

- Ta!

Thanh Lâm bay đi, một bóng ma giống như một luồng u hồn, một trận gió nhẹ bay tới phía đó.

Đột nhiên, Thanh Lâm chợt xuất hiện ở nơi Hàn Thạc vừa chỉ điểm, chỉ thấy bàn tay ngọc trắng nõn của nàng vỗ nhẹ vào cành cây. Rồi nghe rắc một tiếng, cây đại thụ lay động một chút.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, Thanh Lâm quay đầu lại khẽ gật đầu với Hàn Thạc bên này, ra hiệu đã làm xong.

Trên mặt hai người Hắc Thiên và Tật Phi cười tươi như hoa, nhìn Hàn Thạc với ánh mắt cực kỳ khâm phục, cái ra hiệu của Thanh Lâm chứng minh phán đoán của hắc là không sai, chứng tỏ tên này đích xác tồn tại. Một tên trốn trong gốc đại thụ, thế mà Hàn Thạc có thể phát hiện ra. Đến lúc này thì hai người Tật Phi không còn hoài nghi gì nữa.

- Tiểu tử, được lắm! - Hắc Thiên vỗ vỗ Hàn Thạc, thì thầm tán dương.

- Tiếp tục, theo ta! - Hàn Thạc không kể công, vẻ mặt tỉnh táo, ra hiệu cho Thanh Lâm ở đằng xa rồi đi tiếp.

Theo như cách cũ, lại có bảy Liệp Thần giả bị mọi người giết chết không một tiếng động, những Liệp Thần giả trốn tránh ở những nơi bí mật tự nghĩ rằng rất bí ẩn, đến lúc chết cũng không rõ hành tung mình bại lộ từ lúc nào.

Hàn Thạc một lần nữa ngừng lại, vẻ mặt thận trọng nói:

- Từ đây xuống phía dưới đã bắt đầu có tháp kết giới và tháp năng lượng rồi. An Đức Lệ Na, phân sau trông vào người đấy!

- Yên tâm, sẽ không có một tin tức nào thông qua tháp năng lượng truyền ra ngoài đâu! - An Đức Lệ Na ngạo nghễ nói.

- Tốt lắm, mọi người tiếp tục cẩn thận! - Hàn Thạc khẽ gật đầu, đi vào bên trong, không ngừng chỉ rõ phương vị của các tháp năng lượng cho An Đức Lệ Na, còn An Đức Lệ Na cũng quả nhiên không làm hấn thất vọng, mỗi một lần nâng nhăm mắt dừng lại trong chốc lát là có một tháp năng lượng mất tác dụng.

Dựa vào loại phương pháp này, đoàn người rút cục tiến vào nơi sâu nhất trong sơn cốc, bên trong có một hàn đàm thật lớn, nước hồ màu đen, bốn bờ hàn đàm có những huyết động sâu không thấy đáy, nhìn xa như là những hang ếch, trông rất thô sơ, có hơn mười cái huyết động loại này.

Trước vài huyết động có thể thấy được những bóng người, chỉ cần lộ ra một chút là bị người bên trong ngăn chặn ngay.

- Tới rồi!

Hàn Thạc khẽ quát rồi nhướng mày, nói:

- Liệp Thần giả hẩn là đang ở trong những huyết động đó. Loại huyết động như vậy không dễ điều tra, những việc cần làm tiếp theo, ta không quản được đâu, các người tự mình làm việc đi!

Đưa được mọi người tới nơi này, trên đường đi không hề kinh động một Liệp Thần giả nào cả, Hàn Thạc xem như đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ.

- Cứ điểm Liệp Thần giả này hơi cổ quái, không giống như những cái chúng ta phát hiện lúc trước, xem ra lần này thật sự bắt được cá to rồi, hắc hắc! - Hắc Thiên liếm liếm khóe môi, xem ra rất hưng phấn.

- Từ từ cái đã, chờ người chúng ta đến đông đủ rồi nói sau!

Thanh Lâm thần sắc tỉnh táo, thềm nói:

- Bố Lai Ân, lần này công lao người rất lớn, xong việc này ta sẽ bẩm báo thành chủ. Thành chủ sẽ tưởng thưởng rõ ràng, ghi cho người một công lớn!

- Tạm thời không đề cập tới việc này, đợi sau khi tiêu diệt xong đám Liệp Thần giả này rồi tính tiếp! - Về mặt Hàn Thạc vẫn lạnh tanh, không vì nguyên nhân Thanh Lâm nói mà dao động, lạnh nhạt nhìn vào những huyết động sâu hun hút, cho ma đầu âm thầm hướng vào đó.

Những Thần Vệ ở phía sau trong vòng vài phút đã lặng lẽ tới nơi, dần dần tiến gần tới hàn đàm, rồi đều tự mình tìm một chỗ khuất xa xa nhìn vào động tĩnh trong hàn đàm.

An Đức Lệ Na đằng đằng sát khí, khuôn mặt nhỏ nhắn băng giá như nước hồ cách đó không xa, hậm hực nói:

- Hôm nay không thể không giết sạch đám này, lũ Liệp Thần giả khôn khiếp!

- Quá nhiều huyết động, không thể điều tra mọi cái được, cũng không biết bên trong có những ngã rẽ hay không nữa, chúng ta có vào đó không? - Trầm mặc trong chốc lát, Tật Phi nhẹ giọng hỏi.

- Bảo Vưu Kim cùng đến đây đi, xem ra lũ Liệp Thần giả này đều ở trong các huyết động, trên tay Vưu Kim cũng có một trăm Thần Vệ, trận này có lẽ không lan đến bên ngoài đâu, tốt nhất là tập trung sức mạnh! - Trầm tư một chút, Hàn Thạc đề nghị.

Mọi người ngẫm nghĩ một lát, đồng thời gật đầu. Tật Phi thấy Hàn Thạc và mọi người nhìn hẩn, lập tức sức nhớ ra, quay đầu lại phân phó cho một Thần Vệ ở phía sau:

- Theo đường cũ trở lại, mời người của Vưu Kim tới đây!

Tên Thần Vệ đó không nói hai lời, nhanh chóng ly khai, đại khái mười mấy phút sau Vưu Kim cũng dẫn người đến.

Chỉ liếc nhìn huyết động này, Vưu Kim đã hiểu được Hàn Thạc phán đoán không sai, nơi này tuyệt đối chính là cứ điểm của Liệp Thần giả. Trong lòng Vưu Kim vô cùng tò mò về bản lãnh mà đoàn người Hàn

Thạc có thể vô thanh vô tức vào được tới đây, nhưng cũng không hỏi nhiều, vẫy vẫy tay, Vưu Kim trầm mặt, nói:

- Còn chờ cái gì? Xông vào đi!

- Huyệt động quá nhiều, không cho phép đánh giá tình thế bên trong. Nếu mạo hiểm xông vào thì không rõ tình huống. Hay là chúng ta bức chúng ra bên ngoài đánh nhau một trận. Chắc chúng đều ở trong huyệt động, chúng ta bây giờ xem như bắt cá trong rọ, cũng không sợ chúng có quỷ kế gì! - Hắc Thiên đề nghị.

Rất hiển nhiên, mọi người cảm thấy phương pháp của Hắc Thiên có tính khả thi cao nhất, hắc vừa nói xong, mấy người Thanh Lâm, Tật Phi, Hàn Thạc, An Đức Lệ Na toàn bộ đều gật đầu, xem như đồng ý với phương pháp của Hắc Thiên.

- Trước hết phân tán người ra, chặn cứng các ngõ đường, sau đó chúng ta bức chúng ra ngoài! - Thanh Lâm phân phó.

Những Thần Vệ theo thứ tự tản ra, phân bố vào những khu vực khác nhau, đợi cho tất cả đã an bài xong, Thanh Lâm mới khẽ gật đầu, nói với Hắc Thiên:

- Người lừa chúng ra đi!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hắc Thiên lấy ra một trường thương đen tuyền, thần lực trong cơ thể quán chú vào trường thương, trường thương đen tuyền biến thành một đạo hắc mang bắn ra ngoài, đánh mạnh về phía một huyệt động lớn nhất!

“Oàng...”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng cả sơn cốc, trường thương bắn vào miệng huyệt động trực tiếp xuyên qua, khiến cho nơi đó đá vụn tung tóe, gây ra động tĩnh thật lớn.

- Có địch nhân!

- Chết rồi!

- Chuyện gì thế?

Từ những huyệt động vọng ra những tiếng tiếng thét chói tai kinh hoàng, trong nháy mắt, những bóng người lóe lên ở cửa những huyệt động, ánh mắt những người này rất sắc bén tàn nhẫn, vừa thấy là biết ngay toàn bộ đều là hạng người hung ác. Rất rõ ràng, đây chính là mục tiêu của đoàn người - Liệp Thần giả!

- Là bọn chúng! - Tật Phi quát trầm.

- Viễn công! - Thanh Lâm khẽ kêu, cuồng phong đột nhiên cuộn cuộn nổi lên, sắc bén như có thể khai sơn phá thạch, phóng thẳng về phía huyệt động này.

Luồng gió rít cực kỳ chói tai, như muốn xé rách màng nhĩ, những nơi nó đi qua, một gốc cây cổ thụ trăm thước bị đốn gãy, những gốc cây bụi rậm như bị loạn đao cắt nát, lá cỏ tung tóe.

Luồng gió cực nhanh cực mạnh, vài đạo sắc bén nhất trong nháy mắt lướt qua khoảng cách vài trăm thước, bắn thẳng vào trong sơn động, chém chết hai Liệp Thần giả tại đương trường, còn ba người bị luồng gió hút ngược từ trong động ra ngoài, thân thể không vững lão đảo rơi tòm xuống hàn đàm.

Những Liệp Thần giả không tự chủ được rơi vào hàn đàm, ai nấy lộ vẻ sợ hãi, lớn tiếng gào lên.

“Tôm! Tôm! Tôm!”

Ba tiếng động vang lên, thân thể ba người vừa rơi vào hàn đàm, ba làn khói đặc sệt thoảng cái từ gót chân bốc lên, tiếng gào thê thảm đột nhiên càng thêm kinh khủng. Chỉ thấy người chúng nhanh chóng bị hòa tan, từng khối da thịt bị bóc ra, nháy mắt đã biến thành ba bộ xương trắng hếu, chìm vào nước hàn đàm!

Bên này mọi người thấy thế đều biến sắc, ai nấy nhìn về phía hàn đàm với ánh mắt cực kỳ cố kỵ, vốn mấy người định lập tức lao vào huyệt động, lập tức đều khựng cả lại, sợ khi mình đang giữa không trung bị Liệp Thần giả đánh trúng mà rơi tòm vào giữa hàn đàm.

- Cẩn thận hàn đàm, viễn trình công kích! - Thanh Lâm một lần nữa quát.

Từng đạo hào quang, những cây bạch cốt cốt tiến, từng làn khói hắc sắc từ những gốc cây bụi rậm chi chít bắn ra, hướng thẳng về phía miệng huyết động nơi có những Liệp Thần giả này. Trong chớp mắt, lại có mười mấy Liệp Thần giả bị giết, còn có hai người tựa hồ muốn lao ra, trên đường bị bắn trúng lại rơi vào hàn đàm, lập tức thành hai bộ bạch cốt trắng phau.

Hàn Thạc không chú ý tới cuộc chiến đấu khốc liệt đó, hai mắt dán vào hàn đàm, thấp giọng nói:

- Bên trong hàn đàm có độc dược, rất giống như độc dược mà Thần Trạch được tề luyện chế trong Âm Ảnh thành, xem ra ta đoán không sai, Thần Trạch được tề quả nhiên có liên quan tới Liệp Thần giả!

- Bồ Lai Ân, người khẳng định là trong hàn đàm có độc dược do Thần Trạch được tề luyện chế à? - Hắc Thiên sầm mặt, vội hỏi.

- Ta đã thấy độc dược này rồi, tuyệt đối không sai được!

Hàn Thạc nói như chém đinh chặt sắt, rồi liếc mắt nhìn Vũ Kim sắc mặt có chút khó coi, hắc ám trầm nói:

- Xem ra chủ nhân của Thần Trạch được tề rất có chuyện đó!

- Người ngậm máu phun người!

Vũ Kim nói:

- Việc ở Thần Trạch được tề trong Âm Ảnh thành là do Tư Đế Nhĩ Tư tự làm, chẳng quan hệ gì tới Cấp Tư Cách Lâm cả?

- Cấp Tư Cách Lâm có phải là người đầu bạc, làn da trong suốt như ngọc không? - Hàn Thạc đột nhiên lên tiếng.

- Người gặp hắc rồi à? Cấp Tư Cách Lâm luôn luôn ẩn dật, người làm sao gặp được hắc chứ? - Vũ Kim hỏi về kỳ quái.

“Không sai, quả nhiên là hắc!” - Hàn Thạc trầm nói.

742. Chương 742:đừng Nghĩ Còn Sống Sốt Mà Ra Khỏi Đây!

Hàn Thạc trước nay vẫn mù mờ không hiểu lão nhân mà lúc trước hắc dùng ma đầu nhìn thấy là ai. Bây giờ thông qua Vũ Kim rốt cục xác định rồi. Người nọ quả nhiên là chủ nhân của Thần Trạch được tề, Cấp Tư Cách Lâm. Bây giờ Hàn Thạc có thể khẳng định, những việc mà Thần Trạch được tề làm ở Âm Ảnh thành đích thật là do Cấp Tư Cách Lâm chỉ đạo.

Từ khi Hàn Thạc phát hiện ra Thần Trạch được tề làm ăn phi pháp ở Âm Ảnh thành, hắc đã có cừu hận không giải được với Cấp Tư Cách Lâm rồi. Bây giờ Thiên Cơ được tề thay thế địa vị của Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành, lúc này cừu hận giữa hai phương lại càng lúc càng lớn, cho dù hắc không muốn đối phó với Thần Trạch được tề, Cấp Tư Cách Lâm cũng sẽ không buông tha hắc

Có điều kiện tiên quyết này, Hàn Thạc sau này sẽ không tiếc tất cả tiêu diệt Thần Trạch được tề, trừ đi hậu hoạn từ Cấp Tư Cách Lâm này!

- Vũ Kim. Cấp Tư Cách Lâm tuyệt đối có cấu kết với Liệp Thần giả, người cần phải nhận rõ bộ mặt thật của hắc! - Hàn Thạc cười lạnh nói.

Vũ Kim hiển nhiên không coi sự nhắc nhở của Hàn Thạc vào lòng, nghe vậy chỉ hừ khế, tỏ vẻ khinh thường lời của Hàn Thạc. Hắc ngược lại cho rằng Hàn Thạc có ác ý với Cấp Tư Cách Lâm. Xem ra hắc và Cấp Tư Cách Lâm quan hệ rất thân mật.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục.

Theo Thanh Lâm, mọi người đứng xa xa tấn công vào huyết động của Liệp Thần giả. Những Liệp Thần giả thò đầu ra khỏi miệng huyết động, khi đối mặt với oanh tạc như mưa bão của bọn người Thanh Lâm lại có sáu tên lăn ra chết.

- Rút lui về! - Một tiếng gầm nhẹ từ một huyết động lớn nhất truyền đến.

Đám Liệp Thần giả ai nấy đều cố lao ra khỏi huyết động, nghe vậy toàn bộ rút về, hơn nữa lợi dụng những bức tường đá bịt chặt huyết động. Chính vì thế, công kích của bọn Thanh Lâm không còn mục tiêu, cũng không thể giết chết được Liệp Thần giả nữa.

- Là Bồ La Tư Đặc! Hẳn quả nhiên ở bên trong! - Hắc Thiên quát, có vẻ hưng phấn khó hiểu.

- Toàn bộ Liệp Thần giả đã tiến vào huyết động, chúng ta làm sao bây giờ? - Tật Phi cũng không quay đầu lại, hỏi Thanh Lâm bên cạnh.

- Trong huyết động có những đường rẽ!

Hàn Thạc nhắm mắt, dùng vài con ma đầu lạng lẽ lên vào, rồi đột nhiên quát to:

- Bên trong còn có lối đi nhưng rất hẹp, Liệp Thần giả đang rút lui!

Từng có kinh nghiệm này giờ, mấy người Thanh Lâm bây giờ chẳng còn hoài nghi gì Hàn Thạc, ai nấy biến sắc, Thanh Lâm nói lớn:

- Mỗi một phương lưu hai mươi người ở ngoài lưu thủ. Còn lại tiến vào động. Vất vả lắm mới tới được nơi này, không thể để cho chúng chạy thoát được!

- Được!

Tật Phi lập tức đồng ý, quay đầu lại phân phó, sau đó khẽ gật đầu với Thanh Lâm, quát:

- Đi!

Vưu Kim cũng hạ lệnh rồi dẫn thủ hạ cùng bay về phía miệng huyết động.

Thân ảnh An Đức Lệ Na nhoáng lên, dẫn đầu xông tới. Hàn Thạc theo sát phía sau. Thanh Lâm, Hắc Thiên, Tật Phi, Vưu Kim từ bốn phương hướng bắn ra, giữa không trung bắn ra từng đạo hư ảnh, hướng thẳng về phía huyết động phía sau hàn đàm.

Trong nháy mắt, có hơn một trăm bóng người đáp xuống phía trên hàn đàm, chỉ cách huyết động có một đoạn ngắn.

- Cẩn thận. Có Liệp Thần giả đang lui về! - Hàn Thạc hét lớn.

Hắn vừa dứt lời, phương hướng hàn đàm đột nhiên trọng lực tăng lên gấp trăm lần. Thân thể mọi người phía trên cảm thấy chậm hẳn lại. Trong lúc này, miệng huyết động đột nhiên lộ ra rất nhiều thân ảnh Liệp Thần giả. Chúng tới tấp ra tay công kích những người đang chịu ảnh hưởng của trọng lực gấp trăm lần, ngay chính khi mọi người ở trên hàn đàm.

Dưới trọng lực gấp trăm lần, ai cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Chẳng những tốc độ chậm lại, việc duy trì thân lực bay lượn cũng lớn gấp mười lần ngày thường. Dưới loại trạng thái này mà phải đối mặt với những công kích của đám Liệp Thần giả, có mười mấy người lập tức không ứng phó kịp bị đánh trúng, không tự chủ được rơi tòm vào hàn đàm.

Những tiếng kêu gào thê lương rợn da gà từ những người bị rơi xuống đầm vang lên. Trong nháy mắt, bên trong hàn đàm lại có thêm mười mấy bộ xương trắng.

Những người ở phía sau nhanh chóng ra tay công kích vào động khẩu nơi mấy tên Liệp Thần giả thò đầu ra. Có vài tên Liệp Thần giả bị đánh chết, thi thể cũng rơi vào hàn đàm.

- Ngăn chúng lại cho ta! - Bồ La Tư Đặc hình thể bự hăn lộ ra trước miệng huyết động lớn nhất, thần sắc dữ tợn.

Bên cạnh hắn, Gia Lạp Tư tu luyện sức mạnh Hắc Ám và Thái Lâm tu luyện sức mạnh Tử Vong, toàn bộ đều đứng chắn đường, đôi mắt ba người thoáng cái đã dán cả vào người An Đức Lệ Na.

Chúng lập tức hợp lực ra tay công kích An Đức Lệ Na, căn bản không quản bọn người Thanh Lâm và Vưu Kim.

An Đức Lệ Na là người đi trước, cách ba người kia khá xa. Đối mặt với việc ba người đột nhiên ra tay công kích có vẻ lúng túng, ứng phó không kịp. Hai lòng bàn tay bắn ra một màn ánh sáng, cả người nàng ở giữa không trung trông như một khối tinh thể trong suốt rất lớn, miễn cưỡng đỡ lấy sự công kích hợp lực của ba người.

- Công kích ba người Bồ La Tư Đặc! - Hàn Thạc gầm vang, tay trái vung lên. Lục Lâm Sa do hấn luyện chế trước khi đi Chúng Thần đại lục lóe ra như bầu trời đầy sao, mãnh liệt chụp vào ba người Bồ La Tư Đặc.

Hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên đến từ Âm Ảnh thành, cũng vội vàng ra tay công kích bọn Bồ La Tư Đặc. Thanh Lâm với mái tóc xanh tung bay, trong nháy mắt hình thành những vòng gió xoáy tốc độ cao xoay tròn, cuốn thẳng về phía miệng huyết động. Trường thương đen tuyền trong tay Hắc Thiên đâm mạnh, một đạo sấm sét màu đen uốn lượn như du long bay vụt ra ngoài.

Ba người toàn lực ra tay muốn giết chết An Đức Lệ Na không thể không tạm thời dừng công kích kịch liệt lên người nàng, vội vàng ra tay ngăn cản công kích của Thanh Lâm và Hắc Thiên, bố trí một tầng kết giới dày đặc ở miệng huyết động.

- Ủa!

Ba người đồng thời quát khê, đột nhiên phát hiện ra những điểm lân tinh màu xanh đang rơi vào huyết động. Gặp phải cái thứ mà đùng đầu cháy nẩy này, Thái Lâm không cẩn thận dính phải vài điểm Lục Lâm Sa, thân thể đột nhiên bị cháy sém. Ngọn lửa xanh này cực kỳ ác độc. Trong chớp mắt đã đốt cháy đen một phần thân thể mụ.

Lục Lâm Sa của Hàn Thạc bắn ra còn sớm hơn cả công kích của đám người Thanh Lâm. Ba người Bồ La Tư Đặc căn bản không coi Lục Lâm Sa của hấn vào mắt. Kết giới của chúng cũng chỉ để cản trở hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên, cho nên mới để mặc cho Lục Lâm Sa xâm nhập. Chúng cho rằng công kích của loại tiểu nhân vật như Hàn Thạc tuyệt sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì cho chúng. Đợi cho Lục Lâm Sa thiêu cháy cả huyết động, chúng mới cảm thấy có chút không ổn.

- Khốn khiếp, rốt cuộc đây là cái thứ lửa gì thế này, sao không thể dập tắt được nhỉ! A. Tên tiểu tử khốn nạn, ta nhất định phải giết hấn! - Thái Lâm đau quá gào ầm lên, xem ra mụ bị Lục Lâm Sa đốt đau không nhẹ.

Trong huyết động, hai người Bồ La Tư Đặc và Gia Lạp Tư vừa thấy đến cả Thái Lâm cũng không thể lập tức chống đỡ nổi với mấy điểm lửa màu xanh lá cây này, toàn bộ đều giạt bắn cả người, vội vội vàng vàng lui vào trong huyết động, tạm thời bỏ qua việc công kích An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na đỡ hơn rất nhiều, lợi dụng thời gian này bay người nhảy đến một miệng huyết động, là người đầu tiên lướt qua hàn đàm.

Miệng huyết động nơi ba người Bồ La Tư trấn giữ vì có Lục Lâm Sa không ngừng đốt cháy, nên An Đức Lệ Na không lựa chọn chỗ đó, mà tìm một miệng huyết động có ba Trung vị thần đang đứng. Nàng vừa vào lập tức đại khai sát giới, ra tay bất lưu tình. Ba Liệp Thần giả bị bàn tay nhỏ bé của nàng vung lên một cái, toàn bộ rơi tòm vào hàn đàm.

Ba Liệp Thần giả hóa thành bạch cốt rất nhanh. An Đức Lệ Na không ngừng lại một giây, đi tới một miệng huyết động khác. Nàng chuyên chọn những nơi Liệp Thần giả tụ tập nhiều nhất, bàn tay nhỏ bé liên tục vung lên, cổ hết sức vào sâu. Trong chốc lát đã có bảy người bị nàng vút vào hàn đàm.

Không có sự cản trở của ba người Bồ La Tư Đặc, bọn người Thanh Lâm và Hắc Thiên cũng lướt qua hàn đàm. Mấy người này có thực lực Thượng vị thần, chuyên môn chọn huyết động có nhiều Liệp Thần giả mà đánh vào, những tiếng gào thê lương từ trong những huyết động truyền đến, mười mấy Liệp Thần giả bị giết chết trong nháy mắt.

Chính vì vậy, đám Thần Vệ ở phía trên hàn đàm đã dễ dàng hơn nhiều, bình yên vô sự vượt qua hàn đàm, rồi cũng tiến vào huyết động.

- Mọi người phân tán ra. Mỗi người vào một huyết động tìm kiếm cho ta!

Thanh Lâm quát một tiếng, rồi nói với Hàn Thạc:

- Bồ Lai Ân, có thể chỉ cho ta biết rõ ràng phương hướng của ba người Bồ La Tư Đặc không?

- Không thành vấn đề. Theo ta đến đây! - Trên người Thái Lâm bị Lục Lâm Sa đốt cháy, bằng vào cái mùi đặc thù đó, Hàn Thạc có thể đuổi sát không tha, lập tức trả lời rất nhanh.

Hắn vừa nói thế, đám An Đức Lệ Na, Thanh Lâm, Hắc Thiên lập tức đi theo. Tật Phi vừa mới lướt qua hàn đàm cũng không hề do dự, cũng đi theo sau. Vưu Kim của U Mạc thành hừ khê, không thèm đuổi theo, mà chọn một huyết động khác tiến vào, một mình tìm kiếm.

- Cẩn thận một chút. Nói không chừng bên trong huyết động có cao thủ Thượng vị thần mặt kì đó! - Hàn Thạc lớn tiếng nhắc nhở, rồi đi đầu dẫn đường cho mọi người.

Thông đạo chật hẹp, bên trong càng ngày càng nhiều ngã rẽ, Hàn Thạc dẫn đầu, trên đường đụng phải vài Liệp Thần giả linh tinh đều bị mấy người ở đây giết sạch, mọi người một mạch đi sâu vào bên trong. Khi tới bụng núi chợt thấy một huyết động trong suốt sáng ngời, chung quanh che kín những năng lượng tinh thạch sáng lờ lờ, chiếu rọi những vách tường nơi này sáng rực huy hoàng.

Chung quanh đầy những thông đạo nhỏ kéo ra bốn phương tám hướng, giữa đó là một thông đạo thật lớn đi thẳng xuống dưới, vài Liệp Thần giả từ xa xa chạy tới, kinh hoảng chui vào thông đạo đó.

- Nơi đó hẳn là có cửa thoát! - Hàn Thạc chỉ chỉ xuống đáy, giải thích.

- Đi! - Thanh Lâm chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, là người đầu tiên vọt tới.

Thanh Lâm là người đi đầu, Hắc Thiên không do dự gì, cũng lập tức đi theo. Còn An Đức Lệ Na một mạch dẫn đầu, ngược lại do dự một chút, đợi khi nàng thấy Hàn Thạc cũng xông lên, lúc này mới đi vào. Tật Phi đi cuối cùng.

Rơi xuống ngàn thước, một mạch xòe tay không thấy ngón, ngoại trừ Hắc Thiên tu luyện sức mạnh Hắc Âm ra, cũng chỉ có Hàn Thạc là có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng tình huống chung quanh một chút.

Cả đường hầm tối đen như nối thẳng xuống dưới đất. Hắn chú ý quan sát một chút, phát hiện An Đức Lệ Na hai mắt như có năng lượng tinh thạch ánh lên loang loáng, Hàn Thạc lập biết ngay nàng cũng có thể thấy rõ. Hai người Thanh Lâm và Tật Phi cứ thế mà đi xuống.

Sau khi đi xuống sâu không biết bao lâu, mọi người đột nhiên phát hiện ra chân mình đã có cảm giác.

Hàn Thạc cúi đầu nhìn xuống, thấy phía dưới có một cung điện vô cùng lớn. Cung điện chiếm diện tích mấy vạn thước vuông, trông rất cổ kính. Những tháp năng lượng xây ở mọi góc, nhưng lại không có lấy một chút hào quang nào. Những Liệp Thần giả đông như kiến, chạy tới chạy lui như con ruồi mất đầu, tựa hồ cũng không tìm thấy đường ra.

Đột nhiên một áp lực khổng lồ tràn ngập khắp nơi, như có một tòa núi lớn đặt trên người mọi người. Khí thế kiến kẻ khác khó có thể thở được. Khí tức vô cùng vô tận không biết từ chỗ nào xông đến, đem theo một luồng vị đạo đời đời bất diệt, giống như những tinh tú trên trời, vĩnh viễn bất diệt!

Trong không gian tối đen, một thân ảnh khổng lồ cao ngàn trượng dần dần hiện ra. Thân thể khổng lồ tràn ngập giữa sơn cốc. Đôi mắt xanh lè như là hai mặt trăng rằm treo lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng bao quát cả mọi người trên cung điện.

- Lại có thể tìm được nơi này à! - Thanh âm già nua từ không trung nhẹ nhàng truyền đến, không ngừng vang vọng cả không gian.

- Người là ai? - Hắc Thiên trầm giọng hỏi.

- Đã đến rồi, thì đừng nghĩ còn sống sót mà rời khỏi đây!

Người khổng lồ phất phất tay, sức mạnh hủy diệt thoáng cái tràn ngập trong từng góc, cả không gian trong nháy mắt hình thành không biết bao nhiêu kết giới. Sức mạnh Hắc Âm và Tử Vong trong cơ thể Hàn Thạc đột nhiên toàn bộ đều bị phong ấn cả, không dùng được chút thần lực nào nữa.

Hàn Thạc trong lòng kinh hãi, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên cái bóng mơ hồ mờ lung như một ngọn núi non trùng điệp, ngoài ra còn thấy một đôi mắt xanh lè hình trăng rằm.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cảnh này giống như đã từng gặp rồi. Giống như hắn đã gặp phải tình huống này từ trước vậy. Khổ sở suy tư một chút, sắc mặt Hàn Thạc chợt biến động mãnh liệt, rốt cục nhớ ra mình từng gặp cảnh này ở đâu rồi.

Ở Kỳ Áo đại lục trong Tử Vong mộ địa, khi hắn cố vào tầng thứ hai tế đàn, hắn bị Tà Thần cưỡng chế đặt một ấn ký. Đầu hắn giống như bị ngàn dao đâm chém, trong lúc hoảng hốt, một thân ảnh cũng từng hiện lên trong đầu Hàn Thạc giữa hư không, đưa đôi mắt màu xanh hình trăng rằm thật lớn ngạo nghễ trùm lấy hắn. (xem chương hai trăm bảy mươi một - Tam Sắc Khô lâu pháp tượng)

- Thần phục. Không còn đau đớn. Sung sướng suốt đời!

Hình ảnh cao ngàn trượng hiện lên trong óc Hàn Thạc không ngừng nói đi nói lại câu này, muốn hắn hoàn toàn thần phục nó. Lúc đó vì khoảng cách quá xa, không biết bao nhiêu vị diện mà nói, nên người khổng lồ cao hơn một ngàn trượng chỉ là một ý niệm, do đó Hàn Thạc có thể chống đỡ được.

Song, lần này người khổng lồ cao ngàn trượng này tuyệt không phải ảo ảnh. Lời nói của hắn cũng tuyệt không phải là ý niệm. Chính diện đối mặt với tồn tại vô cùng kinh khủng này, Hàn Thạc mới biết được lần trước không thể so được với lần này!

- Thần phục ta. Nếu không, lập tức chết ngay! - Người khổng lồ cao ngàn trượng quát khế, thanh âm tràn ngập sự mê hoặc kỳ dị.

- Người là ai? - Thanh Lâm mặc dù không thể nhìn rõ ràng tình huống chung quanh nhưng đôi mắt xanh thật lớn lóe ra ánh sáng cũng tỏa ra chút ánh sáng vào thân hình hắn, làm hắn có vẻ vô cùng thần bí và cường đại!

- Các người không cần biết!

Người nọ thấp giọng quát, nói:

- Một cơ hội cuối cùng, các người rút cuộc muốn chết hay muốn sống?

- Muốn sống! - Hắc Thiên đột nhiên hét lớn, một quyền trực đột nhiên ném ra. Vô tận hắc ám trong cả khu vực thoáng cái toàn bộ bị quyền trực này ảnh hưởng. Một luồng năng lượng dao động vô cùng lớn đột nhiên từ trong quyền trực phát ra, hội tụ lại bắn thẳng về phía người khổng lồ ngàn trượng đó.

- Muốn chết! - Người khổng lồ ngàn trượng phát phát tay, quyền trực Hắc Thiên vừa ném đã bị vỡ vụn. Một đạo hào quang từ mắt trái của hắn bắn ra, thoáng cái xạ vào người Hắc Thiên. Hắc Thiên gào lên một tiếng, bị ném văng ra xa.

Trước khi tới đây, Hàn Thạc đã hỏi đi hỏi lại Thanh Lâm và Hắc Thiên, hắn còn tưởng rằng hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm thật sự có biện pháp đối phó với sức mạnh của Thượng vị thần mặt kì. Nhưng xem ra dưới tình huống này, Hắc Thiên căn bản không có lực hoàn thủ!

743. Chương 743:nhân Họa Đắc Phúc

Hắc Thiên bị một đạo hào quang bắn trúng, cũng không biết sống hay chết. Người khổng lồ ngàn trượng có thực lực kinh khủng làm mọi người thúc thủ vô sách.

Trong không gian tối đen này, tên này trùm hết cả phía dưới, thanh âm trầm thấp nói:

- Không thần phục đều phải chết!

Người không thể không chú ý tới an nguy của mình.

Cuối cùng Hàn Thạc liếc nhìn An Đức Lệ Na. Trong lòng hắn cực kỳ khó xử. Nếu có thể, Hàn Thạc đương nhiên nguyện ý đưa nàng cùng đi. Đáng tiếc hắn vô năng vô lực!

Đang định dùng huyết động bỏ trốn, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện ra An Đức Lệ Na cả người ánh sáng chói, một khối năng lượng thạch trong suốt rực rỡ từ ngực nàng bay ra. Bên trong năng lượng tinh thạch thoáng hiện ra một cái bóng mơ hồ.

Hàn Thạc thấy một cái bóng giống như đúc, cũng một đôi mắt màu xanh mặc dù nhỏ rất nhiều. Nhưng biến hóa bên trong cặp mắt và con người hình trắng rằm màu xanh trên đỉnh đầu hẳn hoàn toàn nhất trí.

- An Đức Lệ Na. Người dám! - Người khổng lồ đã nhận ra An Đức Lệ Na, vừa thấy giữa ngực nàng bay ra khối bảo thạch trong suốt rực rỡ đầy năng lực, thanh âm đó có vẻ hơi dồn dập, tựa hồ đang lo lắng cái gì đó.

Hai mắt trong suốt của An Đức Lệ Na lóe sáng, nhìn chăm chăm vào năng lượng bảo thạch trong tay. Một luồng năng lượng cực kỳ huyền ảo từ trong năng lượng tinh thạch truyền ra. Năng lượng tinh thạch vỡ ra một khe hở, sau đó “rắc” một tiếng, toàn bộ năng lượng tinh thạch vỡ vụn ra.

Không gian này đột nhiên chói sáng, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn lên thấy một thân ảnh lóe sáng. Hào quang chói lọi tràn ngập khắp ngõ ngách, những tia sáng như đâm vào con người đến nỗi không mở ra được.

Hào quang chợt lóe rồi biến mất. Đến khi mọi người thích ứng, đột nhiên phát hiện ra thân ảnh người khổng lồ ngàn trượng đã biến mất. Còn không gian này cũng đã thấy lại ánh sáng. Chỉ là nơi này trông như là trời rung đất sụp, có rất nhiều tảng đá vỡ vụn xung quanh.

Thân thể An Đức Lệ Na lảo đảo, đột nhiên ngã sầm về phía sau. Hàn Thạc hoảng sợ, vội vàng lao tới đỡ lấy nàng. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, không có lấy một chút huyết sắc nào, cả người cũng hôn mê bất tỉnh.

Lòng bàn tay nàng còn đang cầm một khối năng lượng bảo thạch vỡ vụn. Lòng bàn tay vỡ ra, như bị người dùng dao rạch vào tay, xương tay lòi cả ra ngoài.

Dưới đáy tối đen, vài tháp năng lượng chung quanh truyền đến những tiếng “rắc rắc”, sau đó âm âm sụp đổ.

- Chuyện gì thế? - Tật Phi thần tình nghi hoặc, chưa hết kinh hồn hỏi Hàn Thạc.

- Ta cũng không biết. Xem ra hẳn là An Đức Lệ Na tạo ra động tĩnh gì đó. Tóm lại tên kia không biết tại sao đã tự đứng biến mất rồi!

Hàn Thạc ôm An Đức Lệ Na hôn mê, lúc này đột nhiên nhớ tới trước khi hành động An Đức Lệ Na tựa hồ hơi do dự, không biết có phải là vì nàng sớm biết rằng sẽ phát sinh loại tình huống này không?

Hàn Thạc móc ra vô số tinh tể từ trong không gian giới chỉ, luống cuống tay chân nhét cả vào miệng An Đức Lệ Na, thì thầm không ngừng nói:

- Không có việc gì đâu, ta sẽ đảm bảo cho người không có việc gì cả!

Ở với An Đức Lệ Na một thời gian không dài không ngắn, nhưng Hàn Thạc rất ấn ý với nàng, cũng rất yêu thích tiểu cô nương thần bí khó lường này. Nếu lần đi tìm Liệp Thần giả này mà Hàn Thạc có thể dự đoán được tình huống như vậy, nhất định sẽ không đưa nàng đến đây. Mất nhìn An Đức Lệ Na bị thương còn nặng hơn cả lần trước, trong lòng hẳn cũng rất xốn xang.

- Bố Lai Ân. Người rốt cuộc đang làm gì thế? Người điên rồi à? Tại sao đem tinh tể nhét vào miệng An Đức Lệ Na? Bọn ta vừa hôn mê một lát, người định nhét cho nó nghẹn chết à? - Thanh Lâm bên kia đang kiểm tra thương thế Hắc Thiên, nghĩ rằng Hàn Thạc bị thương thế của An Đức Lệ Na làm cho phát điên, vội vàng hét lớn.

Nàng tự nhiên không biết An Đức Lệ Na có thể dựa vào sức mạnh năng lượng tinh thạch mà khôi phục. Hàn Thạc căn bản không để ý đến nàng, vươn tay cầm tinh tể nhét liên tục vào miệng An Đức Lệ Na. Lúc này hẳn cũng bất chấp bọn Thanh Lâm còn ở bên cạnh.

Đáng tiếc An Đức Lệ Na đã hôn mê rồi, tựa hồ không thể nuốt được. Tinh tể này chỉ có thể nhét đầy miệng nàng thôi, nàng không còn tri giác nên căn bản không thể dùng loại phương pháp này để khôi phục được.

Hàn Thạc nóng lòng vội vàng móc tinh tể ra khỏi miệng An Đức Lệ Na, ôm An Đức Lệ Na đi tới đi lui. Đột nhiên, trong lòng Hàn Thạc chợt nhớ ra, trong nháy mắt lao về phía một tháp năng lượng đang bị hư hỏng, trước hết đem tinh tể nhét đầy vào tháp năng lượng, sau đó đặt An Đức Lệ Na vào trung ương tháp năng lượng.

Ở giữa tháp năng lượng là ma pháp trận năng lượng tinh thạch. Đồng tinh tệ này vừa nhét vào trong đó, tháp năng lượng đột nhiên lóe sáng. An Đức Lệ Na ở giữa trung ương khu vực có nhiều năng lượng tinh thạch nhất. Thân thể trong suốt như ngọc của nàng tự động hấp thu năng lượng từ ngoài vào, chỉ trong nháy mắt, mấy trăm hắc tinh tệ của Hàn Thạc bị hấp thu sạch.

Vừa thấy loại phương pháp này hữu dụng, Hàn Thạc lấy trong không gian giới chỉ ra mười mấy vạn hắc tinh tệ nhét lia lịa vào bên trong. Năng lượng vừa lóe ra ở trung ương tháp năng lượng toàn bộ đều bị thân thể An Đức Lệ Na hấp thu hết cả. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng đã dần dần có chút huyết sắc.

Thần sắc khấn trương, Hàn Thạc không dám dừng lại, đem tất cả tinh tệ có thể có ra, điên cuồng nhét vào trung ương tháp năng lượng.

Một lát sau, tất cả hắc tinh tệ của hắn đã tiêu hao sạch. An Đức Lệ Na đang nằm ở trung tâm tháp đã có hơi thở và tiếng tim đập. Mặc dù vẫn còn trong trạng thái hôn mê, nhưng Hàn Thạc phát hiện nàng bắt đầu dùng những năng lượng mới được hấp thu để chữa trị thân thể.

Hàn Thạc đã thấy loại tình huống này rồi. Lần trước An Đức Lệ Na bị ba người Bồ La Tư Đặc đánh trọng thương, cũng xin của hắn rất nhiều hắc tinh tệ nuốt trọng rồi lâm vào trạng thái ngủ mê, trong thời gian đó trạng thái thân thể cũng y như thế này.

Rốt cục hắn cũng thở phào một hơi. Tháp năng lượng cũng không còn lóe sáng nữa. Tất cả năng lượng đều bị An Đức Lệ Na hấp thu sạch. Đưa tay bế An Đức Lệ Na ra khỏi tháp năng lượng, Hàn Thạc đi về phía Thanh Lâm đang kinh hoảng bên cạnh, trầm giọng hỏi:

- Hắc Thiên thể nào rồi?

- Còn chưa chết, nhưng tình huống rất nghiêm trọng. Luồng sức mạnh đó đang liên tục phá hỏng Thần thể của Hắc Thiên. Hắn căn bản không có lực hoàn thủ. Theo tình thế này thì Hắc Thiên chỉ có đường chết thôi!

Thanh Lâm la lên, rồi đột nhiên nàng thất thanh kêu lớn:

- Bồ Lai Ân, không phải ngươi là một được tề sư à? Ta nghe Hắc Thiên nói là ngươi từng hai lần cứu Tật Mai Lệ Tháp. Có thủ pháp rất đặc biệt trong phương diện trị liệu. Ngươi đến xem thử đi!

- Ta sẽ hết sức! - Hàn Thạc trầm giọng trả lời, đi về phía Hắc Thiên, đưa tay đặt vào hậu tâm Hắc Thiên, phát hiện ra trong cơ thể hắn đích xác có một luồng sức mạnh kỳ dị. Luồng sức mạnh đó có vị đạo của Hủy Diệt pháp tắc, nhưng lại khác khá nhiều so với thần lực Hủy Diệt trong cơ thể của những Thượng vị thần, Trung vị thần và cả Hạ vị thần mà hắn đã gặp qua.

Luồng Thần lực trong cơ thể Hắc Thiên đó có vẻ cực kỳ bá đạo, có vẻ bất cận nhân tình. Luồng sức mạnh đó qua chỗ nào là Thần thể Hắc Thiên căn bản không có lực hoàn thủ chỗ đó. Xương cốt “rắc rắc” gãy đoạn. Những tế bào trong cơ thể hắn dường như đều bị phá hủy.

Cái đó cũng hơi tương tự như thần lực của Ngải Phát Lí trong cơ thể Tật Mai Lệ Tháp lúc trước, nhưng thần lực của Ngải Phát Lí thì quả là quá yếu ớt nếu so với luồng thực lực này.

Khi Hàn Thạc vừa đưa tay đặt vào lưng Hắc Thiên, lợi dụng Ma Nguyên lực quan sát tình huống trong Thần thể hắn, luồng sức mạnh mang theo Hủy Diệt pháp tắc lại hướng thẳng về phía Ma Nguyên lực mà Hàn Thạc rót vào trong cơ thể Hắc Thiên, tựa hồ muốn đánh nát mọi thứ lọt vào cơ thể hắn.

Hàn Thạc giật bắn cả người, vội vàng thu hồi Ma Nguyên lực trong cơ thể Hắc Thiên. Song, hắn thu tay lại tựa hồ đã muộn một chút. Luồng sức mạnh đó theo lòng bàn tay Hàn Thạc chạy thẳng từ trong cơ thể Hắc Thiên lọt vào người hắn.

Chỉ trong nháy mắt, trong cơ thể Hắc Thiên rốt cuộc không còn luồng sức mạnh đó nữa, còn Hàn Thạc lại mở hời dằm dĩa, tay trái gãy nghe “răng rắc”, xương cốt và kinh mạch bị luồng sức mạnh công kích gãy vụn ra.

- Bồ Lai Ân. Chuyện gì thế? - Thanh Lâm kinh hãi, mắt thấy Hắc Thiên sắc mặt chuyển biến tốt hơn, còn Hàn Thạc lại thần tình hoảng sợ như gặp phải quỷ, vội vàng lên tiếng hỏi.

- Luồng sức mạnh đó được dẫn vào trong cơ thể ta rồi! - Hàn Thạc sắc mặt rất khổ sở, thều thào nói.

“A?”

Thanh Lâm kêu thét lên, nàng biết luồng sức mạnh đó bá đạo và mạnh mẽ như thế nào. Đến cả Thần thể của Hắc Thiên cũng không chịu nổi, thế thì Hàn Thạc chẳng phải là chết còn nhanh hơn sao?

- Mặc kệ ta. Thanh Lâm. Thay ta trông chừng cho An Đức Lệ Na cho tốt là được! - Hàn Thạc vội vàng hét lớn, rồi ném An Đức Lệ Na cho Thanh Lâm, còn mình lập tức ngồi xếp bằng tại chỗ.

“Rắc rắc!”

Tay trái Hàn Thạc không ngừng vang lên những tiếng xương gãy. Thanh Lâm nhìn hấn rất quan tâm, nàng phát hiện ra gân mạch thịt thà ở tay trái Hàn Thạc chỗ nào cũng bị nổ tung xé rách, những gân mạch gãy vụn nát như những con giun, phun ra những luồng máu tươi.

Hình dáng Hàn Thạc lúc này rất quỷ dị. Thanh Lâm trợn mắt hốc mồm, nàng cũng muốn giúp hấn, nhưng lại không biết phải làm như thế nào. Đưa tay nhận An Đức Lệ Na do Hàn Thạc ném tới, đứng lạng tại chỗ không thể nhúc nhích.

- Bố Lai Ân phỏng chừng không sống được nữa rồi!

Không biết khi nào thì Tật Phi đi tới bên cạnh Thanh Lâm, vẻ mặt buồn bã, trầm thì nói:

- Lần này nếu không có Bố Lai Ân và An Đức Lệ Na, ta nghĩ chúng ta chẳng ai mơ sống sót ra khỏi đây! Ta vừa mới kiểm tra một chút, nơi này còn có mấy cái thông đạo, đám Liệp Thần giả này hẳn là nhân cơ hội đào tẩu rồi!

Thanh Lâm mặt tràn đầy ưu tư, nhưng cũng không có biện pháp gì giúp cho Hàn Thạc, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay trái của hấn máu chảy đầm đìa, những đoạn gân mạch đứt vụn, dần dần, cánh tay trái hấn nổ tung rách nát rộng ra tới bả vai. Thanh Lâm kêu lên:

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bố Lai Ân vì muốn cứu Hắc Thiên nên bị như thế này, bây giờ phải làm gì đây?

- Đừng buồn! Đến cả Hắc Thiên cũng không chịu được. Bố Lai Ân chắc chắn không có hy vọng!

Tật Phi thở dài một tiếng, nói:

- Ta thật không ngờ sự tình lại xảy ra như vậy. Trước giờ chúng ta đều xem thường đám Liệp Thần giả này!

- Hai người các ngươi ít nói nhảm đi, ai nói ta không sống được?! - Hàn Thạc ở bên cạnh hai người khổ sở chống đỡ với luồng sức mạnh xâm nhập. Trong lúc này mà bên tai hai người không ngừng lải nhải là không nghi ngờ gì nữa hẳn chắc chắn phải chết, lúc này tức giận đến xì khói!

- Ngươi còn có thể nói?

Thanh Lâm kinh hãi kêu lớn, vội hỏi:

- Bố Lai Ân, ngươi nói ta phải làm sao mới giúp được ngươi?

- Các ngươi dẫn An Đức Lệ Na và Hắc Thiên đi ra ngoài trước, đừng có ở bên cạnh ta mà lải nhải. Tóm lại đừng để ta nhìn thấy, ta không chết dễ dàng như vậy đâu! - Hàn Thạc quát khế.

- Ngươi đã bị như thế này rồi, lúc này chúng ta làm sao rời đi được chứ?

Tật Phi tự nhiên không trách Hàn Thạc lúc này gào lên như vậy, kêu khế:

- Huống chi, nói không chừng Liệp Thần giả còn có thể trở về, đến lúc đó không ai ở đây, chẳng phải là ngươi chỉ có đường chết thôi sao?

- Hai vị, van các ngươi ly khai trước đi, ta sẽ không trách cứ các ngươi đâu!

Hàn Thạc thét to:

- Thanh Lâm, nể mặt ta một chút, đừng có ở đây nhiều loạn tâm chí ta!

Thanh Lâm ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc cực kỳ quái dị. Sau một lúc sửng sốt, nàng thấy hắc vân liên tục thúc giục họ mau mau rời đi, ngữ khí cũng càng ngày càng căm giận, mới dậm chân, kêu lên yêu kiều:

- Mặc kệ người, hy vọng người còn có thể sống sót!

- Bồ Lai Ân, Tật Phi sẽ ghi nhớ nhân tình hôm nay! - Tật Phi nói trịnh trọng, rồi vươn tay nắm lấy Hắc Thiên cùng Thanh Lâm ly khai.

Mất thấy thân ảnh hai người Thanh Lâm và Tật Phi hoàn toàn biến mất, Hàn Thạc cũng không còn chống đỡ nữa, mà cắn răng nói:

- Mẹ nó. Đến đây đi. Ta xem có phải người có thể giết ta thật không!

Luồng sức mạnh tàn phá tay Hàn Thạc, thoáng cái bị hắc phóng vào khắp cơ thể, luồng sức mạnh đó mất đi ước thúc, tấn công với tốc độ cực kỳ nhanh, chạy khắp toàn thân Hàn Thạc.

“Chát chát chát”

Những thanh âm từ trong cơ thể Hàn Thạc vang lên không ngừng. Nếu hai người Thanh Lâm và Tật Phi ở đây, nhất định sẽ phát hiện bây giờ hắc da nát thịt tan, cả người đầm đìa máu, bộ dáng dữ tợn hết chỗ nói.

Thiên Ma Bất Diệt Thể vận chuyển, bổ sung sức mạnh vào từng tế bào trong cơ thể Hàn Thạc, thân thể hắc thoáng cái trở nên vô cùng chắc chắn. Gân mạch ở cánh tay trái bị phá nát đang liền lại với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được. Xương cũng bắt đầu được kết lại. Nếu lúc này hai người Thanh Lâm và Tật Phi ở đây, nhất định sẽ cảnh tượng ở đây làm cho khiếp sợ!

Trong chốc lát, cánh tay trái vừa mới thê thảm đến mức không đành lòng nhìn, bây giờ đã khôi phục như lúc ban đầu, không thấy một chút vết thương nào.

Những tiếng động “chát chát” trong cơ thể tiếp tục vang lên. Những gân mạch nổ tung, từng khúc xương vỡ vụn, sau đó, Thiên Ma Bất Diệt Thể thi triển ra. Những gân mạch và xương cốt đứt đoạn này lại được liền cường liền lại.

Dần dần, luồng sức mạnh đánh đông đột tây trong cơ thể Hàn Thạc càng ngày càng yếu đi, tốc độ lưu động cũng càng ngày càng chậm.

- Chủ nhân, ta nên hấp thu luồng sức mạnh đó, bắt nó dung hợp vào hóa thân ngoại thân tu luyện sức mạnh Hủy Diệt của ngài. Luồng sức mạnh này lại có ý thức nhất định! Ý thức này rất hữu ích với hóa thân ngoại thân của ngài! - Đỉnh Linh đột nhiên kêu lớn vào trong thần thức Hàn Thạc.

Hàn Thạc kinh hãi, không ngờ luồng sức mạnh đó lại còn có ý thức! Chẳng trách khó đối phó như vậy!

- Trong luồng sức mạnh này đích xác có thần lực Hủy Diệt. Nhưng lại rất khác với Thần lực bình thường trong cơ thể. Do đó không thể lợi dụng hóa thân ngoại thân để thôn phệ được. Huống chi, ý thức của luồng sức mạnh này là muốn hủy diệt tất cả. Hóa thân ngoại thân chưa chắc đã chịu được! - Bản thể Hàn Thạc tự nhiên có thể ứng phó với luồng sức mạnh này, nhưng hóa thân ngoại thân không tu luyện ma công, hắc căn bản không chắc chắn lắm.

- Chủ nhân, đưa luồng sức mạnh đó dẫn vào chỗ ta. Ta sẽ luyện hóa ý thức bên trong đó một lần! Sau đó sẽ đưa cho hóa thân ngoại thân của ngài thì tuyệt đối không có việc gì! - Đỉnh Linh lập tức nói ngay.

Hàn Thạc mừng rỡ. Đỉnh Linh có thể luyện hóa mọi thứ Thần hồn. Sức mạnh có ý thức này hẳn là cũng không ngoại lệ!

Hàn Thạc đã quen với việc mượn sức mạnh Đỉnh Linh. Tâm thần vừa động, lập tức dùng Thiên Ma Bất Diệt Thể bức bách luồng sức mạnh đã yếu đi nhiều, hướng nó từng chút một tới chỗ Đỉnh Linh. Luồng sức mạnh này mặc dù có ý thức tự chủ, nhưng lại rất đơn giản. Vừa thấy khu vực đó khó có thể phá hỏng, lập tức hướng về phía mà Hàn Thạc chứa ra cho nó.

Rùng mình một cái, luồng sức mạnh đó từ trong cơ thể hắc toàn bộ chảy vào Vạn Ma đỉnh. Đột nhiên, Vạn Ma đỉnh trong cơ thể Hàn Thạc nhẹ xoay tròn. Ma đầu bên trong Đỉnh Linh bay lượn rất nhanh,

dùng một loại quỹ tích kỳ diệu vây bọc vòng quanh luồng sức mạnh đó, tiêu hóa ý thức tự chủ của luồng sức mạnh đó từng chút một.

Bên trong Vạn Ma đỉnh, còn có hai mươi mấy Thần hồn bị vây khốn. Thần hồn này là Thần hồn của đám Liệp Thần giả và Thần Vệ vừa mới chết mà Hàn Thạc thu vào trước khi tiến vào huyết động. Xem ra Đỉnh Linh còn chưa kịp luyện hóa đám Thần hồn của hai mươi mấy người thành ma đầu, cho nên mới dùng loại hình thái này vây khốn chúng.

Đám ma đầu trong Vạn Ma đỉnh cùng bay lượn, từng đạo hắc mang vây bọc luồng sức mạnh đó. Những ma đầu liên tục quấy nhiễu ý thức tự chủ của luồng sức mạnh này. Một làn khói xanh phiêu lãng từ Vạn Ma đỉnh bay ra, đột nhiên bắn thẳng vào luồng sức mạnh có ý thức đang bị đám ma đầu cuốn chặt. Luồng sức mạnh bị đám ma đầu quấn quanh không thể nhúc nhích được, đột nhiên gãy dựa kịch liệt, như biết đại hạn đã đến, cố gắng chết một chút.

Luồng khói xanh chấp chờn trong chốc lát, tựa hồ hoàn toàn chiếm cứ ý thức của luồng sức mạnh này. Dần dần, đám ma đầu bay cả ra ngoài, rồi lần lượt tìm những nơi ẩn náu trên vách đỉnh hoàn toàn bất động. Còn luồng sức mạnh được Hàn Thạc đưa vào Đỉnh Linh đã hoàn toàn an phận. Bị Đỉnh Linh dẫn vào bên trong hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ đang ngồi trong Vạn Ma đỉnh.

- Chủ nhân. Không có chuyện gì rồi. Ý thức trong luồng sức mạnh đó bị ta ép thay đổi rồi. Ngài bây giờ có thể cho nó dung hợp với hóa thân ngoại thân rồi! - Lúc này, Đỉnh Linh truyền tin tức vào thần thức Hàn Thạc.

Hàn Thạc trong lòng mừng rỡ, ý thức hoàn toàn buông lỏng. Luồng sức mạnh đó từng chút một đi vào hóa thân ngoại thân đang ở trong Vạn Ma đỉnh.

Không có lấy một chút trở ngại. Luồng sức mạnh này vừa tiến vào thân thể Hàn Thạc, hóa thân ngoại thân đã dựa theo cách của Liệp Thần giả thôn phệ hấp thu. Bắt đầu dung hợp luồng sức mạnh đó từng chút một. Trong lúc này, trong óc hóa thân ngoại thân cũng tiếp thu những tin tức đứt quãng. Tin tức này đến từ ý thức tự chủ của luồng sức mạnh đó. Toàn bộ đều là về ý nghĩa thâm ảo của sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc.

Trong đó còn có phương pháp đầy đủ về việc tu luyện và sử dụng pháp châu hủy diệt!

Đỉnh Linh quả nhiên diệu dụng vô cùng. Trải qua luyện hóa của nó, luồng sức mạnh đó không còn ý thức phản kháng nữa, rất phối hợp dung hợp với hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc. Hắn chỉ cảm thấy thần lực hủy diệt trong cơ thể mỗi một khắc lại tăng lên nhanh chóng. Cảm giác sức mạnh tràn ngập các ngõ ngách thân thể tựa như bản thể Hàn Thạc mượn sức mạnh Đỉnh Linh vậy.

Cái khác là Hàn Thạc biết thần lực của hóa thân ngoại thân không ngừng tăng vọt, tương lai vĩnh viễn trở thành một bộ phận thân thể hắn! Không giống như sức mạnh của Đỉnh Linh chỉ là tạm thời mà thôi!

Cảm ngộ kỳ diệu thoáng cái nhập vào đầu hóa thân ngoại thân. Đột nhiên, thần lực trong cơ thể hắn lại dâng lên mãnh liệt. Bắt đầu ép lại theo một quỹ tích đặc thù. Cứ như hắn từng lợi dụng thần lực hủy diệt ngưng kết thành pháp châu Hủy Diệt, thần lực trong cơ thể hắn ngưng tụ rất nhanh!

Đột phá!

Hàn Thạc vô cùng mừng rỡ. Hắn biết hóa thân ngoại thân Hủy Diệt hệ đã sắp tu tới Trung vị thần rồi!

744. Chương 744:đột Phá

Hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc trong Vạn Ma Đỉnh hóa khí, dựa vào một lực kỳ dị thành công đột phá tới cảnh giới Trung vị thần.

Càng làm cho Hàn Thạc vui hơn là luồng sức mạnh đó còn dung hợp với hắn!

Đạt tới Hủy Diệt hệ Trung vị thần sơ kì, luồng sức mạnh đó vẫn tiếp tục không ngừng dung hợp với Hàn Thạc, thân thể hắn tiếp tục tăng vọt, một đoạn linh ngộ về đầu mối của Hủy Diệt pháp tắc dần dần giao dung với linh hồn hóa thân ngoại thân.

Trong quá trình này, gân mạch và xương cốt bị gãy của bản thể Hàn Thạc cũng rất nhanh được xây dựng lại. Thân thể hần không ngừng vang lên những tiếng lạo xạo, cơ thể như là vỡ tung như cái xác pháo, làm cho bất kỳ ai thấy cũng nhất định sợ đến nhảy dựng lên.

Dưới loại trạng thái này, khái niệm thời gian thường thường rất mờ nhạt. Bản thân hần cũng không biết qua bao lâu rồi, chỉ nghe liên tiếp những tiếng vang trên mọi khu vực khắp toàn thân, cả người cũng run rẩy không tự chủ được theo tiếng lạo xạo này, thoạt nhìn trông cực kỳ quỷ dị

- Chúc mừng chủ nhân, thân thể ngài một lần nữa được cường hóa, xem ra thì Thiên Ma Bất Diệt Thể của ngài hần là chính thức tu tới cảnh giới tầng thứ hai rồi! - Thanh âm Đỉnh Linh vang lên trong thần thức Hàn Thạc.

Bị đánh thức từ trong yên lặng, Hàn Thạc lắc lắc đầu, rồi vận cổ kêu răng rắc, như là một cỗ máy dụng cụ rất tinh xảo, đang vận hành theo qui luật đặc thù.

Thân thể từ từ không còn những tiếng động nữa, Hàn Thạc nhếch miệng cười, hỏi Đỉnh Linh:

- Người nói là nếu không mượn sức mạnh của người, một khi ta gặp phải công kích thì Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng có thể tự động hình thành à?

- Đúng vậy, chẳng những như vậy, vì thân thể ngài được cường hóa một lần nữa, thời gian mượn sức mạnh của ta cũng có thể dài hơn! - Đỉnh Linh giải thích.

- Ha ha, tốt quá tốt quá! - Hàn Thạc mừng rỡ.

Hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc trong Vạn Ma Đỉnh vẫn còn đang trong tĩnh tu. Sau quá trình khôi phục lâu dài thân thể bị luồng sức mạnh tàn phá nặng nề, cũng không biết qua bao lâu rồi. Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy cái cung điện thật lớn ngằm dưới đất này đã không còn một bóng người.

Những khối đá vụn rải rác khắp nơi. Màu của những tảng đá này là màu tím sậm, dưới ánh sáng ngằm dưới đất thoạt nhìn đen như than, chung quanh vài tòa tháp năng lượng đã sụp đổ. Trung ương cung điện bị đá vụn bắn thủng hàng ngàn lỗ, sớm đã mất đi vẻ hào nhoáng lúc trước.

Hai người Tật Phi và Thanh Lâm trước khi li khai nhất định đã cẩn thận kiểm tra nơi này, hần là không có vật gì còn sót lại. Hần đi vòng quanh vài vòng, cũng chẳng tìm được cái gì có giá trị cả. Cung điện và tháp năng lượng ở đây toàn bộ đều là đá, đưa mắt nhìn quanh nơi nơi đều là những tảng đá vụn, căn bản không có thứ gì khác.

Nơi đây đã bị phát hiện, Liệp Thần giả cũng sớm bỏ chạy rồi. Thương thể Hàn Thạc đã khôi phục rồi, ở đây cũng không tìm thấy cái gì có giá trị, cảm thấy không cần phải lưu lại, lập tức theo đường cũ bay lên phía trên.

Xuyên qua thông đạo tối đen, Hàn Thạc đi tới lối vào. Mấy con ma đầu bay quanh vài huyệt động xung quanh theo lệnh của hần từ trước, nhưng những huyệt động này đã không còn một bóng người, kể cả Thần Vệ ba thành thị lẫn Liệp Thần giả đều đã hoàn toàn biến mất.

Đi tới chỗ hàn đàm, Hàn Thạc cúi đầu nhìn xuống đáy một chút, cảm giác trọng lực nơi này lại khôi phục như bình thường, mới chậm rãi hạ xuống. Nhìn nước đầm đen thui, hần nhíu mày nghĩ ngợi một chút, lấy ra một bình thuốc nhúng vào nước đầm.

- Ủa?

Hàn Thạc khẽ hô một tiếng, quan sát tỉ mỉ nước trong bình thuốc trong chốc lát, lại nhìn nước đầm đen huyền, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhớ tới loại độc được do Thần Trạch được tề luyện chế ra, Hàn Thạc bây giờ vẫn còn lạnh mình, đến cả Trung vị thần mà rơi vào trong nước cũng lập tức tan rã, loại nước đầm này có tính ăn mòn mãnh liệt, do đó hần kiêng kỵ cực kỳ.

Vốn Hàn Thạc vẫn cho là nước đầm bị cho rất nhiều độc được nên mới có tính ăn mòn đáng sợ như vậy, nhưng bây giờ ngẫm nghĩ một chút đột nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Hàn đàm này chiếm diện tích rất lớn, nước đầm lại sâu không thấy đáy, nếu muốn cho nước đầm có tính ăn mòn mãnh liệt như vậy, vậy phải lãng phí bao nhiêu độc dược đây?

Hàn Thạc đã thấy đám Thần cầm thứ thuốc này. Loại độc dược xem ra có vẻ rất trân quý, có vẻ quá trình luyện chế cực kỳ không dễ. Theo tính toán của Hàn Thạc, nếu hàn đàm muốn có tính ăn mòn mãnh liệt như vậy, ít nhất phải có vài tấn độc dược hòa tan vào đó mới được!

Song, phí phạm nhiều độc dược trân quý như vậy, toàn bộ chỉ đổ vào cái hàn đàm này để hình thành một chướng ngại không phải là quá lớn như vậy, vậy chẳng phải đám Liệp Thần giả này đều tâm thần cả hay sao?

Hàn Thạc lấy làm lạ, cảm thấy tựa hồ không ổn, bắn ra luồng thần thức tinh tế quan sát nước hồ bên trong bình thuốc.

Đột nhiên, Hàn Thạc phát hiện ra nước hồ mặc dù có thành phần độc dược này, nhưng lại không bá đạo bằng độc dược do Thần Trạch dược tề luyện chế ra. Cẩn thận nghĩ ngợi một chút, Hàn Thạc đột nhiên đưa ra một kết luận: chẳng phải độc dược của Thần Trạch dược tề được luyện chế từ nước hàn đàm này hay sao?

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Hàn Thạc, hần lập tức cảm thấy rất có khả năng, lại nhìn hàn đàm đen huyền, ánh mắt không khỏi thêm phần kinh hãi!

Do dự một chút, vươn ngón trở tay trái ra, tay phải cầm bình thuốc nhỏ một giọt nước hồ vào ngón trở tay trái.

“Xèo...”

Một luồng khói nhẹ lập tức từ ngón trở Hàn Thạc bốc lên, sức mạnh ăn mòn mãnh liệt thoáng cái xâm nhập vào từng tế bào và xương tay ở ngón trở Hàn Thạc, như muốn hòa tan xương thịt của hần thành nước.

Thiên Ma Bất Diệt Thể cảm nhận được sức mạnh ăn mòn phá hỏng đáng sợ, chủ động điều động Ma Nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc. Khi giọt nước đầm nhỏ vào ngón trở, lập tức hình thành tầng tầng phòng ngự ngăn cản sức mạnh ăn mòn đó. Ma Nguyên lực của hần nhanh chóng tiêu hao.

“Xèo xèo”

Làn khói trên ngón tay đặc sệt, đen sẫm lại.

Dưới tác dụng của Thiên Ma Bất Diệt Thể, hao phí một chút Ma Nguyên lực để điều hòa sức mạnh ăn mòn, những tế bào bị hòa tan trên ngón tay hần đã được xây dựng lại, trong chốc lát ngón tay hần đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Lực ăn mòn thật mạnh! So với acid mãnh liệt nhất còn đáng sợ hơn gấp trăm lần!” - Hàn Thạc giật mình kinh hãi.

Đám Thần Vệ và Liệp Thần giả rơi vào hàn đàm này, vì cả thân thể không chịu được lực ăn mòn này, trong thời gian rất ngắn đã bị hao tổn hết toàn bộ thần lực trong cơ thể, cho nên mới bị ăn thành xương trắng, cuối cùng hóa thành huyết thủy dung nhập vào trong hàn đàm. Hàn Thạc đã có đề phòng từ trước, lại có Thiên Ma Bất Diệt Thể cực kỳ thần kỳ, một giọt nước hồ đương nhiên không thương tổn được hần.

Thật sự là thứ thuốc để giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích tốt nhất!

Hàn Thạc cảm khái một câu, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bình thật lớn, bắt đầu lấy nước đầm, chuẩn bị từ từ nghiên cứu một phen. Nước trong hồ này có lực ăn mòn kinh khủng, chẳng những rất thích hợp cho việc hủy thi diệt tích, nếu bôi vào vài thứ ma bảo ác độc, lực sát thương của ma bảo đương nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

Hàn Thạc dám thôn phệ thần lực của người khác, nên cũng chẳng thành kiến gì với loại độc dược này. Nếu Thần Trạch dược tề không ra tay đối phó với hần trước, Hàn Thạc căn bản cũng chẳng quan tâm đến những gì Thần Trạch dược tề làm, nói không chừng còn có thể âm thầm mua vài thứ độc dược ác ôn của chúng.

Để đạt mục đích không từ thủ đoạn, đó là phương châm mà Hàn Thạc tôn sùng. Hắn rất vui, trút nước đầm vào đầy cả một bình lớn. Xem ra Thần Trạch được tề người hẳn là cũng lấy nước ở đây mà luyện ra độc được, chút nước này coi như là tiện nghi cho lão tử!

“Nhưng, tại sao hàn đàm này lại biến thành như vậy nhỉ?”

Hàn Thạc nghi hoặc khó hiểu, hàn đàm tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ biến thành tình trạng như thế này, nhất định là có nguyên nhân gì đó!

Do dự một chút, Hàn Thạc quyết định tìm kiếm tình huống của hàn đàm!

Nước hồ có lực ăn mòn kinh người, trong tình thế Thiên Ma Bất Diệt Thể còn chưa đại thành, mạo hiểm xông vào thì toàn thân sẽ không chịu được lực ăn mòn kinh khủng này. Chỉ thử qua công hiệu một giọt nước đầm, Hàn Thạc thấy Ma Nguyên lực của mình không thể đảm bảo rằng cả người hẳn có thể chui vào hàn đàm.

Trước hết phải thử một chút. Hàn Thạc nhúng vào hàn đàm các loại thùng chứa sắt đá, thủy tinh, và cả tinh tể nữa. Phát hiện ra nước đầm tựa hồ có tính ăn mòn đáng sợ chỉ với huyết nhục thân thể, còn loại đồ đặc giống như thủy tinh, lại tựa hồ không chịu ảnh hưởng nhiều.

Hàn Thạc cũng từng dùng ma đầu thử qua. Nhưng phát hiện ra nước đầm lại có tác dụng ăn mòn cả ma đầu, mặc dù không rõ ràng như thân thể huyết nhục, nhưng ma đầu rất sợ rơi vào hàn đàm.

Lực ăn mòn của nước hồ dường như có tác dụng trên mọi sinh vật có sinh mạng!

Trầm tư trong chốc lát, Hàn Thạc lấy ra Thiên Ma Bích Diễm Thoa, tâm thần vừa động, Thiên Ma Bích Diễm Thoa cũng bay vào hàn đàm.

Thiên Ma Bích Diễm Thoa là ma bảo do Hàn Thạc luyện chế, không có sinh mạng dao động. Khi rơi vào nước hồ cũng bị lực ăn mòn ảnh hưởng, nhưng Thiên Ma Bích Diễm Thoa lại hoàn toàn có thể chịu được.

Không có ma đầu bay theo Thiên Ma Bích Diễm Thoa, Hàn Thạc không thể bằng vào Thiên Ma Bích Diễm Thoa mà nhìn rõ ràng đáy đầm được, chỉ có thể nhận thấy được độ sâu của nước hồ, lợi dụng Thiên Ma Bích Diễm Thoa bay lượn một lát, không thể nhìn thấy rõ ràng đáy đầm, Hàn Thạc xem ra vẫn chưa thu được gì, đành phải thu Thiên Ma Bích Diễm Thoa về.

- Chủ nhân, ta xuống đó nhé. - Đột nhiên, Đỉnh Linh truyền tấn trong đầu Hàn Thạc.

Hàn Thạc sững sốt, hơi lo:

- Ta thử rất nhiều lần, nước trong hồ có lực ăn mòn tất cả các sinh vật có sinh mạng, ma đầu cũng không dám chui xuống, người vào đó có vấn đề gì không?

- Là vạn ma chí bảo, loại lực ăn mòn này không làm gì được ta đâu, lúc bên trong đỉnh ta có trên vạn ma đầu, lực ăn mòn còn lớn hơn gấp trăm lần loại này mà ta còn không sợ! - Đỉnh Linh ngạo nghễ nói.

Nghe hẳn nói thế, Hàn Thạc chợt nhớ ra Đỉnh Linh là vạn ma chí bảo, có thể trở thành đệ nhất ma khí trong tay Ma Tôn Cổ Thiên Tà, trở thành tín vật mà tất cả những người tu ma phải lễ bái, mặc dù nguyên khí đại thương, nhưng hẳn cũng không phải là loại nước đầm này có thể thương tổn được.

- Tốt lắm, người cẩn thận một chút, xem bên trong hàn đàm có gì cổ quái không. Ta vẫn cảm thấy nước ở hàn đàm này có lực ăn mòn mãnh liệt như vậy, nhất định là có nguyên nhân đặc thù, không có khả năng tự nhiên hình thành loại trạng thái kỳ lạ này! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút, rồi khẽ gật đầu.

Tâm thần vừa động, Đỉnh Linh từ trong cơ thể Hàn Thạc từ từ bay ra, tự động bay vào hàn đàm.

745. Chương 745:mười Bảy Cái Răng Nanh

Lúc Đỉnh Linh vừa rơi vào hàn đàm, Hàn Thạc còn khấn trương một chút. Sau đó hẳn thu được tin tức của Đỉnh Linh:

- Chủ nhân, yên tâm đi, ta không việc gì đâu!

Có lời cam đoan của Đỉnh Linh, Hàn Thạc lúc này đã yên lòng.

Hắn có liên lạc với Đỉnh Linh. Đỉnh Linh vừa xuống hàn đàm, thông qua Đỉnh Linh hắn lập tức thấy rõ tình huống dưới hàn đàm, đi xuống trong chốc lát, cuối cùng cũng đến đáy hàn đàm.

Mười mấy đốm sáng lóe lên đen huyền, dưới đáy đầm không ngừng tản ra ánh sáng yếu ớt. Đỉnh Linh chạy một vòng quanh đáy đầm, đi tới điểm sáng đen huyền đầu tiên.

Một mũi nhọn dài hơn một thước phát ra ánh sáng màu đen, giữa đáy đầm an tĩnh bằng phẳng, mũi nhọn đen huyền đó lóe sáng trông rất sắc bén, thoạt nhìn rất kinh khủng, trông như răng nanh một con thú khổng lồ nào đó. Khi Đỉnh Linh đến gần mũi nhọn đó, nó truyền tấn cho Hàn Thạc:

- Chủ nhân, mấy cái răng nanh này hình như là nguyên nhân chủ yếu tạo thành lực ăn mòn mãnh liệt của nước đầm, nước đầm ở gần răng nanh này có lực ăn mòn rất mạnh!

- Thu nó vào! - Hàn Thạc hạ lệnh rất đơn giản.

Đỉnh Linh hành động theo lệnh. Răng nanh đó lập tức bị kéo tới gần miệng đỉnh, bên trong Vạn Ma đỉnh chợt lóe hào quang rồi biến mất. Răng nanh dài hơn một thước lập tức biến mất trong đỉnh. Đỉnh Linh di chuyển rất nhanh dưới đáy hàn đàm, đi tới điểm sáng khác, lại một cái răng nanh sắc nhọn nữa bị Đỉnh Linh nhặt lên.

Sau khi vòng quanh đáy đầm một vòng, ở đáy đầm lúc này không còn có điểm sáng màu đen nữa, còn nước đầm dường như đột nhiên trở nên trong hơn một chút.

- Không còn gì nữa! - Đỉnh Linh truyền tấn.

- Được rồi, lên đi. - Hàn Thạc phân phó.

Đỉnh Linh mang theo tổng cộng mười bảy đoạn răng nanh chậm chậm nổi lên. Sau khi thu được một đồng răng nanh sắc nhọn, Vạn Ma đỉnh trở nên lớn lên một chút. Khi nó nổi hẳn lên trên hàn đàm, thể tích lúc này lớn hơn mười lần so với lúc trước.

“Choang”

Miệng Vạn Ma đỉnh mở ra, ném tổng cộng mười bảy đoạn răng nanh ra ngoài. Mấy cái răng nanh va chạm vào nhau phát ra âm thanh kim loại trong trẻo.

Mười bảy đoạn răng nanh sắc nhọn được bày ra trước mặt Hàn Thạc. Ngắn nhất dài một thước, dài nhất là một thước bảy. Mỗi một cây đều lóe sáng màu đen. Lấy ra một thanh trường kiếm bình thường, Hàn Thạc chém một phát vào đó. Chỉ nghe “leng keng”, thanh trường kiếm đó đã bị gãy vụn. Còn đoạn răng nanh đó lại không hề trầy xước chút nào!

Trường kiếm mặc dù bình thường, nhưng khi Hàn Thạc chặt xuống đã dùng lực đạo cực kỳ mạnh. Đến cả trường kiếm cũng bị gãy thành bảy tám khúc. Còn răng nanh lại bình yên vô sự. Việc này làm Hàn Thạc lập tức hiểu được sự cứng rắn kinh người của răng nanh.

- Ủa!

Hàn Thạc hô lên. Hắn chẳng những phát hiện ra mười bảy đoạn răng nanh cực kỳ bén nhọn, hơn nữa còn cảm giác được chúng có hàn khí bức người. Đứng bên cạnh mười bảy đoạn răng nanh giống như bước vào một băng quật.

Với lực thích ứng biến thái của Hàn Thạc đối với hoàn cảnh, không ngờ vẫn có loại ảo giác như bị chôn vào hầm băng. Điều này nói lên sự âm lạnh thấu xương của răng nanh!

- Mười bảy đoạn răng nanh lạnh buốt. Hơn nữa mang theo lực ăn mòn kinh khủng. Chúng có thể luyện chế thành một kiện ma khí! - Sau khi Đỉnh Linh bỏ đồng đồ trước mặt Hàn Thạc, rồi chủ động trở về thân thể Hàn Thạc, sau đó truyền tấn cho hắn.

Khẽ gật đầu, Hàn Thạc cười tươi như hoa nở, thấp giọng nói:

- Hắc hắc. Vạn khí ta quả nhiên không tệ. Nhưng cũng là nhờ có người. Ta nghĩ hẳn là cũng đã có người rất tò mò về dị thường của hàn đàm, nhưng không ai dám đem thân thể huyết nhục ra mà điều tra. Còn ở

vũ trụ này thần khí bình thường khó có thể đạt tới mức tùy tâm mà điều khiển, cho dù biết rõ phía dưới có bảo vật cũng vô kế khả thi!

- Hàn đàm có biến hóa kìa! - Đỉnh Linh nhắc nhở.

Dùng một thanh trường kiếm, gạt mười bảy cái răng nanh vào không gian giới chỉ trước. Xong xuôi mọi việc, Hàn Thạc mới chú ý tới mặt hồ trước mặt.

Mất đi mười bảy đoạn răng nanh, hàn đàm không còn hàn khí như lúc nãy, hơn nữa nước hồ đen huyền cũng tựa hồ dần dần trong xanh. Thấy nước hàn đàm biến hóa như vậy, rõ ràng mười bảy đoạn răng nanh chính là căn nguyên tạo thành hiện tượng dị thường ở hàn đàm này. Việc này làm Hàn Thạc rất hưng phấn, không ngờ tới là lần này hắn có thu hoạch lớn như vậy.

Sau khi thoát chết gặp phúc, hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt pháp tắc của Hàn Thạc chẳng những có được đột phá, đạt tới cảnh giới Trung vị thần, mà Thiên Ma Bất Diệt Thể của bản thể cũng không cần dựa vào sức mạnh Đỉnh Linh nữa, cũng đang tu tới giai đoạn tầng thứ hai. Bây giờ lại tìm được mười bảy đoạn răng nanh có thể luyện chế ma khí. Hắn thật sự thu hoạch rất dồi dào.

Lợi dụng ma đầu tìm kiếm thêm chung quanh một chút nữa, Hàn Thạc không thể phát hiện ra một Liệp Thần giả hoặc Thần Vệ ba thành thị nào nữa. Mất thấy sơn cốc Liệp Thần giả này cũng không còn gì hấp dẫn nữa, hắn quyết định trở lại pháo đài Thiên Lan ở Âm Ảnh thành.

Trong vòng ba ngày sau khi Hàn Thạc ly khai, hàn đàm vì đã mất đi mười bảy đoạn răng nanh, dưới ánh mặt trời chói chang chiếu rọi xuống đầm, những luồng khói đen trong nước dần dần bốc lên rồi tản mất. Qua vài ngày nữa, nước hồ rốt cuộc không còn lạnh nữa, thành một cái hồ rất bình thường, nước hồ trở nên trong xanh leo lẻo.

Một đoàn người lén lút đi tới bên cạnh hàn đàm. Có một người không ngừng kêu lên, tựa hồ truyền ra tín hiệu gì đó.

Kêu một lúc lâu, người nọ kỳ quái nói:

- Đám Liệp Thần giả này đâu nhỉ, sao không có lấy một ai đáp lại?

- Hôm nay hơi kỳ quái. Trên đường không gặp phải tầng tầng xét hỏi. Chúng ta dễ dàng đi thẳng tới nơi này. Quả rất khác thường! - Một người khác hô khẽ.

- Mặc kệ. Trước hết lấy đồ rồi tính sau!

Lại có một người lấy ra một thùng sắt thật lớn, kéo thùng tới hàn đàm.

“A!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

- Sao thế? - Những người khác giật nảy mình, vội vàng truy vấn.

- Nước hồ. Nước hồ làm sao trở thành như thế này?

Người vừa thét lên chỉ vào mặt hồ trước mặt, thần tình rất kinh hãi.

Mấy người còn lại bu lại gần, thấy nước hồ nguyên trước đây màu đen huyền lạnh buốt, nay trở nên trong trẻo, yên lặng trong sơn cốc u tĩnh có vẻ rất hữu tình.

Nhưng rất hiển nhiên, chúng cũng không thích cái cảnh êm đềm này.

Một người tiện tay lấy ra một con ma thú trông giống như con chuột nhỏ, dùng một cái trường mâu chọc nó tiến vào nước đầm. Con ma thú trông như chuột đó rơi tòm vào trong đầm, chẳng có dấu hiệu gì bị hòa tan cả.

- Sao lại như vậy?

Hắn vô cùng ngạc nhiên, nói:

- Chết rồi, không biết nói với chủ nhân như thế nào đây!

- Đám Liệp Thần giả này đã xảy ra chuyện rồi. Bên trong chẳng có lấy một ai! - Một người xem ra vừa đi điều tra về, về mặt ngưng trọng nói khẽ.

- Nơi đây không nên ở lâu. Chúng ta ly khai nhanh lên. Đỡ dính phải vạ lây! - Người nọ tiện tay vớt con chuột nhỏ, quay đầu bước ra bên ngoài. Mấy người còn lại cũng biết nơi này không còn bí mật an toàn nữa, thừa dịp còn có không ai tới vội vàng rời khỏi chỗ thị phi này.

U Mạc thành. Trong mật thất của Thần Trạch được tề.

Cáp Tư Cách Lâm về mặt âm trầm nghe một người báo cáo trong ma pháp kính, lát sau mới mở miệng hỏi:

- Không thấy bất kỳ một Liệp Thần giả nào à?

- Đúng thưa chủ nhân! - Tên lúc trước lấy thùng chuẩn bị mức nước trong đầm, cung kính báo cáo trong ma pháp kính.

Cáp Tư Cách Lâm cau mày, xem ra có vẻ rất bức mình, cúi đầu hỏi:

- Cho dù là Liệp Thần giả bị người ta toàn bộ giết chết, nhưng tại sao nước hồ lại biến thành như vậy?

- Không biết. Khi chúng tôi tới, nó đã thành như vậy rồi. - Hắc trả lời đơn giản.

Trầm mặc một lát, Cáp Tư Cách Lâm ngẩng đầu nghiêm túc nói:

- Từ nay về sau, đừng chủ động liên lạc với Liệp Thần giả. Những liên lạc trước kia với Liệp Thần giả toàn bộ chặt đứt. Xóa đi tất cả dấu vết liên quan giữa chúng ta và chúng!

- Biết rồi thưa chủ nhân! - Hắc đáp lại rất ngắn gọn.

Cắt đứt liên lạc trên ma pháp kính, Cáp Tư Cách Lâm đứng dậy rời mật thất, đi ra cửa hàng thuốc, tới nhà của Vụ Kim.

- Cáp Tư Cách Lâm tiên sinh. Đại nhân nhà chúng ta vẫn chưa về lại U Mạc thành. Xin lỗi! - Thị vệ trước cửa nhận ra Cáp Tư Cách Lâm, cung kính nói.

- Phiên sau khi Vụ Kim trở về thành, nói với hắc là ta tìm hắc nhé! - Cáp Tư Cách Lâm mỉm cười nhờ tên thị vệ này một câu, sau đó trở về nhà.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thủ lĩnh Liệp Thần giả đáng sợ như vậy, sơn cốc đó làm sao lại phát sinh việc ngoài ý muốn như thế chứ?”

Cáp Tư Cách Lâm nghĩ mãi không hiểu sơn cốc đã xảy ra việc gì, cũng không biết Hàn Thạc đã đoán được hắc cầu kết với Liệp Thần giả.

Pháo đài Thiên Lan.

Hàn Thạc đi tới trước cửa pháo đài, lập tức hỏi Thần Vệ:

- Thanh Lâm đại nhân và Hắc Thiên đại nhân có trong pháo đài không?

Thần Vệ nhận ra hắc, nghe vậy lắc đầu nói:

- Sau khi hai vị đại nhân cùng các người ly khai, vẫn chưa về pháo đài. Ta còn tưởng rằng đại nhân đi với người tại, chẳng lẽ không phải?

- Từ lúc chúng ta rời pháo đài đến giờ đã qua bao lâu rồi? - Trong lòng Hàn Thạc giật mình, kêu lên.

- Gần hai tháng rồi! - Thần Vệ không biết Hàn Thạc tại sao hỏi một vấn đề ngớ ngẩn như vậy, trả lời về hơi nghi hoặc.

Việc đi tới pháo đài Thiên Lan đại khái mất của Hàn Thạc hơn một tháng. Họ ở bên ngoài sơn cốc hai ba ngày mới biết rõ tình thế, vậy thì thời gian dung hợp giữa luồng sức mạnh đối kháng và hóa thân ngoại thân đại khái mất mười lăm mười sáu ngày.

Hàn Thạc biết ma công mỗi một lần đột phá hoặc hóa thân ngoại thân mỗi một lần đốn ngộ, thời gian luôn luôn trôi qua bất tri bất giác như vậy, nghe Thần Vệ vừa nói như vậy, hắc nhủ mày nghĩ ngợi một chút. Có

thể kháng định trong khi hấn cùng với luồng sức mạnh đó đối kháng với nhau, bọn người Thanh Lâm hấn là không lập tức về pháo đài Thiên Lan, rất có thể theo một vài dấu vết tiếp tục lục soát Liệp Thần giả.

- Thanh Lâm đại nhân và Hắc Thiên đại nhân chưa về pháo đài, vậy có truyền đạt tin tức gì về không? - Hàn Thạc lại hỏi.

Thần Vệ vẫn lắc đầu.

Hàn Thạc thầm thở dài một tiếng bất lực, cúi đầu ủ rũ tiến vào pháo đài Thiên Lan. Đi tới căn phòng mà Hắc Thiên chuẩn bị cho hấn, Hàn Thạc nhấn người phụ trách tạm thời pháo đài này, bảo hấn một khi nhận được tin của Thanh Lâm và Hắc Thiên, lập tức phải thông báo cho hấn.

Trước mặt Ưông Dương đại hải, bốn người Thanh Lâm, Hắc Thiên, Tật Phi, Vụ Kim đang nhìn biển trầm tư suy nghĩ.

Lắc lắc đầu, Thanh Lâm bất lực nói:

- Tuy nói trên đường đi giết không ít Liệp Thần giả, nhưng ba tên đó đã chạy thoát rồi. Lần này cũng không biết hành động của chúng ta có tính là thành công không nữa?

- Cũng có thể coi là như vậy. Ít nhất chúng ta chưa bao giờ giết được nhiều Liệp Thần giả như lần này. Huống chi chúng ta còn tìm được sào huyệt của chúng! - Tật Phi suy nghĩ một chút, rồi trầm giọng nói.

- Cũng không biết Bồ Lai Ân rốt cuộc như thế nào rồi. Chà, nếu sớm biết rằng sẽ như vậy, ta tình nguyện bị luồng sức mạnh đó giết chết!

Hắc Thiên sắc mặt tái nhợt, khí sắc rõ ràng không được như đám ba người Thanh Lâm. Xem ra hấn phải cần một thời gian nữa mới có thể khôi phục.

Nhìn một nữ Thần Vệ ôm An Đức Lệ Na cách đó không xa, Thanh Lâm thở dài một tiếng, nói:

- An Đức Lệ Na vẫn chưa tỉnh lại. Bồ Lai Ân lại không biết như thế nào, lần này chúng ta căn bản không tính là thành công!

- Ba người Bồ La Tư Đặc biến mất ngay ở vùng Ưông Dương đại hải này. Trong cả khu vực này chúng ta cũng không có khả năng tìm ra ba người này. Ta nghĩ chúng ta hấn nên trở về thôi!

Vụ Kim ở U Mạc thành nhìn An Đức Lệ Na ở xa xa, do dự một chút rồi nói:

- Dựa theo lời các người, thủ lĩnh Liệp Thần giả hấn là nhận ra An Đức Lệ Na. Tiểu cô nương này là mấu chốt. Nếu nàng tỉnh lại thì có thể giải thích rõ ràng được việc ngày đó, lúc đó xin thông cáo cho U Mạc thành chúng ta một tiếng!

- Đến lúc đó nói lại đi! - Hắc Thiên rõ ràng không để ý tới Vụ Kim. Từ khi hấn biết Hàn Thạc cứu hấn một mạng, vẫn hăm hừ với Vụ Kim người vẫn luôn gây gổ với Hàn Thạc. Câu nói trống không này hiển nhiên không có thành ý gì.

Vụ Kim cũng không so đo, khẽ gật đầu trầm giọng nói:

- Vậy ta cáo từ trước!

Phất phất tay, Thanh Lâm nói về không quan tâm:

- Đi đường may mắn, không tiễn!

Ngay lúc đó, ở giữa hư không trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên sinh ra một luồng năng lượng dao động mãnh liệt. Một cái bóng mơ hồ hiện ra dần dần trong hư không. Bộ trường bào trắng mờ hoàn toàn bao phủ cả thân thể, tướng mạo người này cũng rất mơ hồ.

Năng lượng quỷ dị dao động thoáng cái bao phủ cả khu vực. Sinh vật trong phương viên mấy trăm dặm đều có thể cảm giác được loại sức mạnh này tuyệt đối không phải một Thần bình thường có thể chống lại.

Bọn người Thanh Lâm sắc mặt đại biến, toàn bộ ngừng đầu nhìn cái bóng hiện ra trong hư không. Đột nhiên phát hiện ra đến cả năng lực ngăn cản của cơ thể cũng đã biến mất. Thần lực trong cơ thể bây giờ

gần như không còn có ý muốn phản kháng gì nữa, tựa hồ nữ nhân đó chỉ nói một câu, họ sẽ nguyện ý chết trước mặt nàng!

Loại cảm giác vô lực một cách cam tâm tình nguyện này làm họ sợ hãi vô cùng, ai nấy mở to hai mắt vào nữ nhân mơ hồ hiện lên trong hư không, không ai có thể mở miệng nói một câu nào.

- Ta tới đón An Đức Lệ Na về nhà. Ta là mẫu thân nó! - Thanh âm thanh thúy dễ nghe chậm chậm truyền đến. Thân thể nhỏ bé của An Đức Lệ Na từ từ bay lên, nữ Thần Vệ ôm thân thể An Đức Lệ Na, hai mắt bất lực, ngây ngốc nhìn thân thể An Đức Lệ Na càng lúc càng bay cao, căn bản không có bất kỳ ý nghĩ gì muốn cản trở.

An Đức Lệ Na được một luồng sức mạnh kỳ dị dẫn dắt, càng lúc càng xa. Đến khi thân thể nàng cũng dần dần trở nên mơ hồ, nữ nhân giữa hư không đó nhẹ giọng nói:

- Làm phiền chuyển một lời cho Bố Lai Ân, nói là ta cảm ơn đã chiếu cố cho An Đức Lệ Na trong những ngày vừa qua!

Nói xong, một đạo dị quang hiện lên giữa không trung, An Đức Lệ Na và cái bóng nữ nhân đột nhiên biến mất tăm.

Chốc lát, sức mạnh bao phủ cả không gian thoáng cái đã biến mất. Tất cả mọi người khôi phục lại bình thường, ai nấy sắc mặt vô cùng bối rối.

- Nữ nhân đó là ai? Tại sao trước mặt nàng, rõ ràng ta vẫn còn tất cả thần lực, nhưng lại không thể sử dụng! - Vụ Kim kêu khê, hẳn chưa bao giờ ngờ tới có một ngày sẽ đối mặt với một người giữa không trung mà sinh ra loại cảm giác bị khoá chặt không làm gì được này.

Thanh Lâm cười khổ, nói:

- Sao ta cảm thấy được nữ nhân này còn đáng sợ hơn cả thủ lĩnh Liệp Thần giả nữa. Trước mặt thủ lĩnh Liệp Thần giả đó, mặc dù ta chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ít ra còn có thể liều chết một trận. Nhưng đối mặt với nàng, làm như nàng nói với ta là tự sát đi, thì ta sẽ chấp hành không chút do dự. Thật là đáng sợ!

- Bà ấy nói bà ấy là mẹ của An Đức Lệ Na. Vậy An Đức Lệ Na hẳn là không có việc gì rồi. Chỉ là không biết phải nói với Bố Lai Ân như thế nào thôi! - Hắc Thiên vẫn chưa hoàn hồn, thở dài nói.

- Hẳn đã chết rồi. Còn có gì mà phải nói? - Bên kia Vụ Kim nhỏ giọng thì thầm một câu!

- Câm miệng! - Hắc Thiên căm tức nhìn Vụ Kim. Thanh Lâm và Tật Phi cũng đều có vẻ bất thiện lạnh lùng nhìn hắn, tựa hồ một lời không hợp là ba người sẽ liên thủ đánh hắn vậy! Không khí thoáng cái đã căng thẳng, một vài Thần Vệ xa xa đều tỏ ra thận trọng.

- Ta cần phải trở về. Gặp lại!

Vụ Kim hiển nhiên biết không được hoan nghênh, ngẩng đầu nhìn hư ảnh sớm đã biến mất giữa không trung, trong lòng khổ sở, thầm nghĩ nữ nhân đó là ai? Tại sao lại đáng sợ như vậy?

Vụ Kim chẳng mấy chốc đã rời đi. Tật Phi suy nghĩ một chút, cười khổ nói:

- Lần này gặp phải quá nhiều việc cổ quái. Hai vị, ta cũng phải lập tức về Áo Ảnh thành hồi báo rồi!

Tật Phi quả là cảm thấy vô cùng nghi hoặc về lần hành động này. Trên đường đi rất nhiều việc xảy ra đã khác hẳn hần tưởng tượng. Hẳn đang đau đầu là như thế nào mới báo cáo chuyện này với thành chủ Áo Ảnh thành.

- Sau này thế nào cũng gặp lại, chừng nào người tới Áo Ảnh thành, ta mời người uống rượu! - Hắc Thiên có ấn tượng cũng không tệ lắm về Tật Phi, thấy hắn lập tức phải đi bèn mỉm cười nói.

- Không thành vấn đề!

Tật Phi ha ha sảng khoái cười lớn một tiếng, sau đó thần sắc buồn bã, nói:

- Nếu gặp lại được Bồ Lai Ân, cũng gửi lời hỏi thăm của ta tới hấn nhé. Khi nào các người tới Áo Ảnh thành nhớ báo nhé, ta cũng sẽ nhiệt liệt khoản đãi!

Nói xong, Tật Phi lắc đầu thở dài, dẫn đám Thần Vệ Áo Ảnh thành ly khai.

- Chúng ta có nên trở lại sơn cốc đó không? Bồ Lai Ân nói không chừng còn ở đó đó! - Sau khi Tật Phi dẫn người đi, Hắc Thiên do dự một chút, thấp giọng hỏi ý kiến Thanh Lâm.

- Nếu Bồ Lai Ân không có việc gì, tuyệt sẽ không còn ở lại trong sơn cốc!

Thanh Lâm trừng mắt nhìn Hắc Thiên nói:

- Người nói như vậy, có phải là cảm thấy hấn thật sự đã chết không?

Thấy Thanh Lâm trừng mắt, Hắc Thiên rứt đầu sợ hãi, bắt lực thở dài nói một câu:

- Luồng sức mạnh đó rất kỳ lạ. Khi vào cơ thể ta đã phá tung cả Thần thể ta, rất lợi hại. Còn ta thì không làm gì được! Bồ Lai Ân... cơ hội sống sót rất xa vời!

Khi ở trước mặt người ngoài, Hắc Thiên vừa nghe có người nói là Hàn Thạc đã chết, lập tức giận dữ lời đình, nhưng trong nội tâm thì hấn cũng không cho là Hàn Thạc có thể còn sống.

- Khi Bồ Lai Ân đuổi chúng ta đi, hấn còn khỏe khoắn lắm, không vô dụng như người đâu. Ta cho là hấn sẽ bình yên vô sự!

Thanh Lâm hàm hừ nói:

- Ta biết hấn chỉ một thời gian ngắn, nhưng ta tin hấn hơn người, ta nghĩ hấn không có việc gì đâu! Tiểu tử đó khi đuổi ta đi còn phun ra những lời rất khó nghe, ta còn chưa tìm hấn tính sổ nữa là. Hấn làm sao có thể chết được?!

- Được rồi, ta không về đó nữa!

Hắc Thiên rất sợ Thanh Lâm, phát phát tay, rồi gọi một tên thủ hạ tới phân phó:

- Người về đó xem, xem sơn cốc đó bây giờ thành cái dạng gì rồi. Nếu còn có Liệp Thần giả, lập tức phải hồi báo ngay!

Trong lúc nói những lời này, Hắc Thiên chớp chớp mắt, rõ ràng có ý gì đó.

Tên Thần Vệ đó là tâm phúc của Hắc Thiên, đương nhiên hấn hiểu ý, lập tức gật đầu trả lời:

- Đại nhân yên tâm, ta biết nên làm như thế nào!

"Không phải là đi tìm thi thể Bồ Lai Ân sao? Việc nhỏ ấy đương nhiên có thể làm thỏa đáng cho ngài rồi." - Thần Vệ đó quả cũng không ngốc.

- Đi đi!

Hắc Thiên phát phát tay, sau đó mới nói với Thanh Lâm:

- Chúng ta có thể trở về chưa?

- Đi thôi!

Thanh Lâm làm gì nhìn không ra ẩn ý của Hắc Thiên khi phân phó tên Thần Vệ, trong lòng thở dài một tiếng, nàng cũng không nói gì thêm về cách làm của Hắc Thiên. Cho dù Hắc Thiên không làm như vậy nàng cũng sẽ hạ lệnh một Thần Vệ quay lại sơn cốc xem tình huống thế nào. Nếu Hàn Thạc thật sự đã xảy ra chuyện, ít nhất cũng phải đưa thi thể về, coi như là báo cáo lại cho thành chủ.

- Hai vị đại nhân rốt cục đã về rồi!

Ở cửa pháo đài Thiên Lan, một Thần Vệ cung kính hành lễ, sau đó cười khổ nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân đã đợi hơn mười ngày rồi. Hai vị đại nhân mà không trở lại, hấn phỏng chừng muốn ra khỏi thành tìm hai vị đại nhân nữa!

- Hừ. Cái gì?

Hắc Thiên kinh hô một tiếng, vội vàng hỏi:

- Người vừa mới nói cái gì? Nói lại một lần xem!

- Ta nói ta hoan nghênh hai vị đại nhân trở về thành!

Tên Thần Vệ đó giật bắn cả người. Hắn chưa bao giờ thấy Hắc Thiên có bộ dạng khấn cấp như vậy, có vẻ cực kỳ không thích ứng, thầm nghĩ chẳng lẽ mình nói sai cái gì?

- Không phải câu này, là câu sau ấy! - Hắc Thiên một lần nữa quát, lần này trên mặt có vẻ vui mừng khó kìm chế được.

- Bồ Lai Ân đại nhân đã đợi hơn mười ngày rồi!

Thần Vệ trong lòng thấp thỏm. Thầm nghĩ chẳng lẽ mấy người Hắc Thiên và Bồ Lai Ân đại nhân xảy ra xung đột gì?

- Ha ha, chính là câu này!

Hắc Thiên vui vẻ cười to, mừng rỡ mất hẳn vẻ nghiêm túc của Thần Vệ trưởng đội ba, cười hì hì quay sang nói với Thanh Lâm lúc này sắc mặt cũng đột nhiên trở nên thanh thản:

- Thấy chưa, ta nói mà. Tiểu tử đó phúc đại mạng lớn, làm sao xảy ra chuyện chứ?!

Thanh Lâm nghe nói Hàn Thạc không có việc gì, tâm tình cũng tốt lên nhiều, trừng mắt nhìn Hắc Thiên, trách mắng:

- Lúc trước là ai không tín nhiệm. Hừ. Còn phái người về đó nhật xác cho hắn. Khinh ta không biết người muốn làm gì à?

- Không có việc gì. Không có việc gì!

Hắc Thiên cười ha ha, vỗ vai tên Thần Vệ đó, cười tủm tỉm nói:

- Làm tốt lắm, làm tốt lắm!

Tên Thần Vệ tỏ vẻ ngạc nhiên, đứng thẩn cả người, căn bản không rõ chuyện gì. Suy nghĩ một chút mới thầm vui mừng, thầm nghĩ “chẳng lẽ thời gian gần đây mình chăm chỉ, đến cả Hắc Thiên đại nhân cũng phát hiện ra? Ha ha. Ta bây giờ thì rốt cục đã được ra mặt rồi. Không cần một mạch trông cửa nữa rồi.”

Hàn Thạc khổ sở đợi hơn mười ngày trong pháo đài Thiên Lan, xem ra hắn không kiềm chế được nỗi lo lắng trong lòng. Khi chuẩn bị không mòn mỏi đợi tin tức nữa mà ra ngoài điều tra, lại đột nhiên nhận được tin Thanh Lâm trở về.

Hàn Thạc quá mừng, lập tức chạy ra khỏi căn phòng mà Hắc Thiên an bài, bất chấp sự kinh ngạc của các vị Thần ở pháo đài Thiên Lan, đi thẳng tới lộ khẩu.

Cẩn thận liếc mắt nhìn tới, Hàn Thạc không phát hiện ra cái bóng của An Đức Lệ Na, lúc này chợt thấy lòng trầm xuống, sắc mặt lập tức ỉu xiu.

Hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm thần tình vui vẻ, đối lập hẳn với vẻ mặt ỉu xiu của Hàn Thạc khi gặp nhau trên đường. Hai người vừa thấy Hàn Thạc thì trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng thương thế hắn vẫn chưa toàn bộ có thể khôi phục, đều giật nảy mình. Hắc Thiên đi trước, nói về quan tâm:

- Bồ Lai Ân. Thế nào? Thương thế đã hoàn toàn khôi phục chưa?

Không trả lời câu hỏi của Hắc Thiên, Hàn Thạc trầm giọng hỏi Thanh Lâm:

- An Đức Lệ Na đâu. Tại sao hai người các người trở lại mà không thấy bóng dáng nàng? Lúc trước ta giao An Đức Lệ Na cho người, người hứa với ta như thế nào? Người đâu?

Khi nói câu cuối cùng, ngữ khí Hàn Thạc có vẻ rất kịch liệt!

746. Chương 746: bí Mật Về Chủ Thần

Thanh Lâm và Hắc Thiên nhanh chóng kể cho Hàn Thạc những chuyện đã trải qua, đợi hai người kể xong, hẳn trầm lặng hồi lâu.

Một lát sau, Hàn Thạc mới thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Vậy cũng tốt, mẫu thân của nàng ta chắc sẽ chăm sóc cho nàng ta thật tốt.
- Không biết nữ nhân đó là ai? Ta cảm thấy bà ta còn đáng sợ hơn cả thủ lĩnh của Liệp Thần giả, ở trước mặt bà ta, ta căn bản chẳng có một chút ý phản kháng! - Vừa mới nhắc đến mẫu thân của An Đức Lệ Na, Hắc Thiên tỏ ra hơi sợ hãi.
- Chuyện lần này coi như đã kết thúc, trong khoảng thời gian ngắn, pháo đài Thiên Lan chắc sẽ không có Liệp Thần giả xuất hiện nữa, ta cùng hai người quay về Âm Ảnh thành, báo cáo việc lần này với Thành chủ đại nhân! - Thanh Lâm nói.
- Hắc Thiên, vậy còn lai lịch và thực lực của thủ lĩnh Liệp Thần giả, ngươi có biết không? - Hàn Thạc nghĩ một lát rồi hỏi Hắc Thiên.

Cười khở lắc đầu, Hắc Thiên nói:

- Không biết gì hết, nhưng theo như ta quan sát, cái tên thủ lĩnh Liệp Thần giả ở dưới lòng đất chắc chỉ là một phân thân. Cũng không biết An Đức Lệ Na đã dùng cách gì mà lại có thể đánh nát cái phân thân đó. Nếu không, đám chúng ta e rằng đừng hòng còn ai sống sót mà rời khỏi đó!
- Điều này thì chưa chắc, Hàn Thạc thầm nói, cho dù không có An Đức Lệ Na ra tay, hẳn cũng có thể dùng Huyết độn chi thuật ung dung mà rút lui, chỉ là mấy người bọn Hắc Thiên và Thanh Lâm có thể khó thoát khỏi cái chết.
- Đáng tiếc, An Đức Lệ Na đã bị mẫu thân của nàng ta đưa đi rồi, nếu không, đợi nàng ta tỉnh lại có thể hỏi nàng ta. Thủ lĩnh Liệp Thần giả và An Đức Lệ Na biết nhau, nàng ta chắc chắn biết một vài việc liên quan đến tên thủ lĩnh Liệp Thần giả đó! - Thanh Lâm thất vọng nói.
- Cho dù An Đức Lệ Na không bị mẫu thân nàng ta đón đi, thì khi nàng ta tỉnh lại, chắc cũng sẽ không nói thêm gì đâu! - Hàn Thạc lắc đầu, hẳn và An Đức Lệ Na quen biết lâu như vậy, sớm đã biết rằng chuyện gì mà An Đức Lệ Na không muốn nói thì có hỏi mấy cũng vô ích.

- Tại sao?

Hắc Thiên hỏi, ngừng một chút, lại nói:

- Bố Lai Ân, rốt cuộc ngươi và An Đức Lệ Na quen nhau như thế nào?
- Ngẫu nhiên gặp nhau, lúc ta quen An Đức Lệ Na cũng đúng là lúc nàng ta đang bị Liệp Thần giả truy sát.

Trả lời câu hỏi sau của Hắc Thiên trước, sau đó Hàn Thạc mới nói:

- Ta đã sớm hỏi qua An Đức Lệ Na về Liệp Thần giả, chỉ là nàng ta giữ kín như bưng, không nói thêm một chút nào, ta cũng hết cách!
- Vậy à...

Thanh Lâm gật đầu, nói:

- Được rồi, không cần phải nói nhiều nữa, chúng ta cùng quay về Âm Ảnh thành. Về thành nói chuyện này với thành chủ, với nhân quang của đại nhân, chưa biết chừng có thể biết thêm một chút tình hình liên quan đến cái tên thủ lĩnh Liệp Thần giả đó!
- Cũng được! - Hắc Thiên đồng ý

Hàn Thạc tất nhiên là không có ý kiến, mọi người ở lại pháo đài Thiên Lan thêm một ngày, Thanh Lâm và Hắc Thiên còn phải sắp xếp cho thuộc hạ, dẫn dò một vài việc với mấy người phụ trách tại đây, rồi mới đi cùng Hàn Thạc rời đi.

Nửa tháng sau, ba người cùng về tới Âm Ảnh thành.

Hàn Thạc còn chưa kịp quay về Thiên Cơ được tề, đã cùng hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm cùng đến gia tộc Tái Nhân Đặc, gặp mặt Âm Ảnh thành chủ Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt.

Trong căn phòng rộng rãi nơi Hoa Lai Sĩ dùng để bàn việc công, xung quanh là từng cột đá, bên trên đều khắc những hoa văn kỳ diệu, kết giới cách âm ngăn trở người bên ngoài nghe lén.

Hoa Lai Sĩ ngồi trên một chiếc ghế tựa rộng rãi, vẻ mặt nghiêm túc, An Đức Liệt đứng ở một bên, chờ mấy người Hàn Thạc đến.

- Chuyện gì vậy?

Hoa Lai Sĩ thấy ba người tiến vào, liền trầm giọng hỏi:

- Tin tức mà người chuyển về nói không rõ ràng. Rốt cuộc ở trong sơn cốc đó đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Lâm rất được Hoa Lai Sĩ coi trọng, nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở:

- Chuyện rất phức tạp. Là thế này...

Chuyện xảy ra trong sơn cốc do Thanh Lâm từ từ kể lại, Hắc Thiên thường ngắt lời, bổ xung mấy câu. Hàn Thạc đứng ở một bên, không nói một lời, im lặng nghe hai người kể lại.

Khi Thanh Lâm kể tới đoạn thủ lĩnh Liệp Thần giả dễ dàng phá hủy quyền trục do Hắc Thiên phát ra, đôi mắt xanh lục lóe lên một cái đã đánh Hắc Thiên trọng thương, Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt đều biến sắc mặt, xem ra vô cùng kinh hãi.

Thanh Lâm và Hắc Thiên nhanh chóng kể chi tiết những chuyện đã trải qua. Hai người kể xong, Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt hồi lâu không nói, dường như đang suy nghĩ đến một chuyện trọng đại.

- Chuyện là như vậy... - Thấy Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt vẫn im lặng, Thanh Lâm khẽ ho, lên tiếng nhắc nhở hai người.

Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt trao đổi ánh mắt nặng nề, sau đó, Hoa Lai Sĩ nhíu chặt mày hỏi Hắc Thiên:

- Nói như vậy thì tên Liệp Thần giả đó căn bản chẳng hề phí chút sức lực đã phá hủy Hắc Âm quyền trục mà ta cho người.

- Đúng vậy, đại nhân, ở trước mặt hắn gần như ta không có sức đánh trả! - Hắc Thiên khổ sở than thở, lộ vẻ vô cùng chán nản và bất lực.

- Không thể trách người được!

Hoa Lai Sĩ an ủi rồi tiếp:

- Cho dù là ta ở đó cũng không phải là đối thủ của tên thủ lĩnh Liệp Thần giả đó!

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ An Đức Liệt ra, cả ba người Thanh Lâm, Hắc Thiên và Hàn Thạc đều biến sắc. Hoa Lai Sĩ là thành chủ Âm Ảnh thành, có thực lực Thượng vị thần mật kỳ. Nếu theo như hắn nói thì thực lực của tên thủ lĩnh của Liệp Thần giả và hắn chắc không cùng một đẳng cấp.

Điều đó có nghĩa là gì? Chủ thần sao? Chủ thần sao có thể là thủ lĩnh Liệp Thần giả.

- Ý của đại nhân là... - Thanh Lâm sắc mặt lo lắng, hỏi dò.

Gật đầu một cách khẳng định, Hoa Lai Sĩ nói:

- Không sai, là Chủ thần!

“A...”

Hàn Thạc không nhịn được khẽ thốt, kinh hãi kêu lên:

- Không thể nào, mười hai hệ lực lượng chỉ có mười hai Chủ thần, Chủ thần đâu có thiếu thần lực, thì sao lại có thể là Liệp Thần giả?

Hoa Lai Sĩ không trả lời câu hỏi này, mà đưa mắt ra hiệu cho An Đức Liệt, nói:

- Bố Lai Ân vừa mới đến Chúng Thần đại lục chưa lâu, đối với tình hình của nơi này còn chưa rõ lắm, đệ hãy giải thích cho hắn đi!

An Đức Liệt gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Không sai, mười hai hệ lực lượng đích thực chỉ có mười hai Chủ thần, thế nhưng Chủ thần đang nói đến ở đây là chỉ Chủ thần sở hữu lực lượng áo nghĩa có từ bản nguyên thần cách. Vũ trụ này tuy vô cùng rộng lớn, nhưng thần cách của mười hai hệ lực lượng thì mỗi một hệ chỉ có một, Chủ thần có được thần cách mới chính là chủ nhân mà chúng ta luôn luôn thờ phụng.

Mười hai hệ lực lượng trong vũ trụ này tự nhiên sinh ra mười hai thần cách, mỗi một hệ chỉ có một, thế nên Hàn Thạc trước nay vẫn luôn nghĩ rằng chỉ có mười hai Chủ thần, cũng chính là mười hai Chủ thần sở hữu thần cách duy nhất của hệ đó.

- Thế nhưng...

An Đức Liệt đột nhiên đổi giọng, trầm giọng tiếp:

- Chủ thần chia làm hai loại, một là Chủ thần sở hữu thần cách. Trong cả vũ trụ này, mười hai hệ lực lượng mỗi một hệ chỉ có một Chủ thần, loại Chủ thần này vĩnh viễn chỉ có mười hai người, Chủ thần mà các thần vực thờ phụng chính là loại Chủ thần có thần cách này! Còn có một loại Chủ thần nữa, vượt hơn hẳn Thượng vị thần mặt kỳ, trải qua năm tháng lâu dài mà đạt đến cảnh giới Chủ thần, nhưng lại không có thần cách duy nhất do tự nhiên sinh ra. Thực lực loại Chủ thần này nếu so với Chủ thần sở hữu thần cách thì một trời một vực, nhưng nếu so với những Thượng vị thần như chúng ta thì mạnh hơn nhiều!

An Đức Liệt nói vậy, Hàn Thạc suy nghĩ mau chóng, lập tức hiểu được ý hắn ta nói, trầm giọng hỏi:

- Ý ngài là, tên thủ lĩnh Liệt thần giả xuất hiện trong sơn cốc chính là Chủ thần không có thần cách?

- Không sai!

An Đức Liệt nói một khẳng định:

- Uy lực của quyền trục mà đại ca của ta giao cho Hắc Thiên ta quá rõ, cao thủ Thượng vị thần mặt kỳ tuyệt đối không thể dễ dàng phá hủy quyền trục như vậy. Vậy thì xem ra, chỉ có một khả năng, hắn ta là một Chủ thần!

Dừng một lúc, An Đức Liệt giải thích:

- Đúng như trước đây người đã nói, Chủ thần có thần cách hoàn toàn không cần thiết phải hấp thu thần lực của thần phổ thông, đối với họ mà nói tín ngưỡng của các thần trong thần vực mới là nguồn năng lượng căn bản mà bọn họ có được. Bọn họ tuyệt đối không làm như vậy. Thế nên có thể nói rằng, tên đó chắc chắn là một Chủ thần không có thần cách!

- Thật không ngờ hắn thật sự là một Chủ thần!

Thanh Lâm khê hô lên một tiếng, nói:

- Liên quan đến việc có hai loại Chủ thần khác nhau, ta cũng đã từng nghe qua, nhưng từ trước đến nay chưa từng gặp phải loại Chủ thần không có thần cách, thật không ngờ lại gặp phải trong sơn cốc!

Những điều An Đức Liệt nói khiến Hàn Thạc kinh ngạc. Chủ thần mà trước đây hắn được biết chỉ có mười hai, thật không ngờ Chủ thần còn có đến hai loại. Điều này vượt ngoài kiến thức của Hàn Thạc. Nghĩ một lát, hắn lại hỏi An Đức Liệt:

- Mười hai hệ lực lượng trong vũ trụ này chỉ sinh ra mười hai thần cách. Hiện giờ đều đã được dung hợp bởi mười hai Chủ thần mà chúng ta thờ phụng, vậy loại Chủ thần không có thần cách, há không phải là vĩnh viễn không có cơ hội tiến bộ hơn một bước sao?

Câu hỏi của Hàn Thạc khiến cho An Đức Liệt có chút khó xử. Do dự hồi lâu, hắn cẩn thận đưa mắt nhìn Hoa Lai Sĩ, thấy ca ca mình gật đầu cho phép, mới nhẹ giọng nói:

- Những tên Chủ thần đó muốn có được thần cách, chỉ có một cách để chiếm đoạt! Khi một vị Chủ thần có thần cách chết đi, thì thần cách sẽ lại quay lại trong vũ trụ, Chủ thần không có thần cách cùng hệ, có thể cảm ngộ thần cách, người đầu tiên liên hệ được với thần cách hơn nữa dung hợp thành công, sẽ chính là chủ nhân mới của thần vực, Chủ thần có thần cách mới!

- Cũng có nghĩa là nếu Chủ thần có thần cách mà không chết, thì các Chủ thần cùng hệ đó sẽ không có cơ hội sở hữu thần cách? - Hàn Thạc khê khê lên.

- Chính là như vậy!

An Đức Liệt gật đầu, nói:

- Chỉ là Chủ thần sở hữu thần cách so với Chủ thần bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, giống như sự khác biệt giữa Trung vị thần và Thượng vị thần. Muốn giết chết một vị Chủ thần sở hữu thần cách thì cho dù các Chủ thần bình thường liên thủ lại cũng gần như không có khả năng!

- Có Chủ thần nào từng chết chưa? - Hàn Thạc lại hỏi.

An Đức Liệt im lặng một lúc, gật đầu nói:

- Có, nhưng cái chết của bọn họ không phải do Chủ thần bình thường tạo ra!

- Được rồi, có những lời không thể bàn sâu hơn được! Đây là chuyện phạm húy! - Hoa Lai Sĩ đột nhiên ngắt lời Hàn Thạc và An Đức Liệt, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, hình như đang lo lắng chuyện gì đó.

An Đức Liệt lập tức cúi đầu ngậm miệng, không nói thêm một câu.

Tin tức mà hắn ta tiết lộ đối với Hàn Thạc mà nói thì đã đủ rồi. Hắn khẳng định Chủ thần có thần cách thì không phải Chủ thần bình thường có thể chống lại, nhưng lại nói Chủ thần có thần cách cũng từng có người chết, vậy chỉ có một khả năng, bọn họ bị Chủ thần cùng đẳng cấp giết chết, ví như Chủ thần của hệ khác, hoặc cũng có thể là bị những tồn tại cao hơn một cấp giết chết, ví như Sáng thế thần.

- Chuyện này chấm dứt ở đây, những chuyện nói hôm nay hi vọng các người không nói với bất kỳ ai, có những chuyện nói linh tinh sẽ có xảy ra vấn đề lớn!

Hoa Lai Sĩ trầm giọng dặn dò:

- Được rồi, ta đã rõ tình hình, ta cần phải đến Hắc Ám tổng thần điện một chuyến, mọi chuyện ở Âm Ảnh thành tạm thời sẽ giao cho An Đức Liệt quản lý!

Hắc Ám thần điện phân bố khắp các tòa thành thị của Hắc Ám thần vực, nhưng tổng thần điện thì không nằm trong bất kỳ một tòa thành thị của Hắc Ám thần vực. Tổng thần điện thật sự nằm ở nơi nào thì chỉ những người được Chủ thần cho phép mới có tư cách được biết, người bình thường không thể biết được.

Rõ ràng, Hoa Lai Sĩ chính là một người có tư cách biết về Hắc Ám tổng thần điện, hơn nữa có tư cách để tiến vào đó. Vào lúc này hắn ta đột nhiên đề xuất muốn đến Hắc Ám tổng thần điện, là muốn làm gì, trong lòng mọi người đều đã rõ.

Chủ thần có thể chủ động liên hệ với các tín đồ trung thành, nhưng những thần bình thường nếu muốn gặp được Chủ thần thì không đơn giản như vậy. Tuy toàn bộ Hắc Ám thần vực ai cũng biết có sự tồn tại của Hắc Ám Chủ thần, nhưng những người thật sự có khả năng liên hệ với Hắc Ám Chủ thần thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hoa Lai Sĩ có được vinh dự như vậy, điều đó thể hiện ông ta ở Hắc Ám thần vực đích thực có chút địa vị.

Hoa Lai Sĩ là người dứt khoát, nói làm là làm, dặn dò An Đức Liệt xong, lập tức một mình rời khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc, không mang theo một thần vệ nào, cũng không ai biết hắn ta đi về địa phương nào.

Sau khi Hoa Lai Sĩ rời đi, An Đức Liệt hỏi thật kỹ Hàn Thạc về An Đức Lệ Na, tựa hồ lòng hiếu kỳ với nàng đột nhiên tăng lên mấy chục lần. Thật ra mà nói, Hàn Thạc cũng không biết nhiều về An Đức Lệ Na, khi An Đức Liệt hỏi, hắn chỉ cười khỏ, nói:

- An Đức Liệt đại nhân. Ta thật không biết nhiều hơn về An Đức Lệ Na, ngài có hỏi ta mấy cũng như không!

- Người và nàng ta ở cùng trong thời gian dài như vậy mà lại không biết gì về nàng ta sao?

An Đức Liệt lòng đầy nghi ngờ, nói:

- Bố Lai Ân, chuyện này rất quan trọng, An Đức Lệ Na là manh mối trọng yếu, không phải ta bới lông tìm vết. Chỉ là mẫu thân của nàng quá khiến cho người ta phải kinh ngạc!

Hàn Thạc ngẩng ra, đột nhiên hỏi:

- An Đức Liệt đại nhân, ngài biết thân phận của mẫu thân An Đức Lệ Na sao?

An Đức Liệt lắc đầu, trước ánh mắt sáng rực của Hàn Thạc, lại kỳ quái gật đầu, hoàn toàn trái ngược với hình tượng ngày thường, do dự một lúc, mới cười khổ nói:

- Ta không biết thân phận của mẫu thân An Đức Lệ Na, thế nhưng qua lời miêu tả của Hắc Thiên và Thanh Lâm, thì dường như có thể liên tưởng tới một người, nếu như thật sự là người đó, Bố Lai Ân à, vận may của tiểu tử ngươi đã đến rồi đó!

Lời vừa nói ra, chẳng những là Hàn Thạc mà Hắc Thiên và Thanh Lâm cũng đều hướng ánh mắt về phía An Đức Liệt, tuy không nói ra lời, nhưng ý tứ dò hỏi trong ánh mắt đã quá rõ ràng.

- Cái tên Liệt Thần giả đó có thể khẳng định hẳn là một Chủ thần không có thần cách, nhưng nếu như cảm giác của hai người các ngươi không có vấn đề, vậy thì vị đó rất có khả năng là một vị Chủ thần thật sự sở hữu thần cách! - An Đức Liệt khê nói.

- Là vị nào? - Hàn Thạc, Thanh Lâm, Hắc Thiên đồng thời hô lên.

Chủ thần sở hữu thần cách chỉ có mười hai người, hơn nữa lại phân ra mỗi người một hệ, trong vũ trụ mệnh môn chỉ có mười hai người, phạm vi quá hẹp, cũng rất dễ nhận biết.

“Nói những điều không liên quan đến ba Chủ thần: Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, chắc ba vị đại nhân sẽ không trách tội ta chứ?”

An Đức Liệt do dự một lúc, mới cẩn thận thấp giọng nói:

- Ta đoán, chắc là vị Chủ thần thần bí nhất - Vận Mệnh nữ thần!

747. Chương 747:a Ty Đồ Thần Kiểm Trộn

Vận Mệnh nữ thần, vị thần bí nhất trong mười hai Chủ thần. Nghe nói Vận Mệnh nữ thần đại diện cho ý chí của Sáng thế thần, bình thường sẽ không can thiệp vào cuộc hỗn loạn của Chúng Thần đại lục, chỉ đến khi những vị Chủ thần đó làm loạn đến mức không thể kết thúc thì Vận Mệnh nữ thần mới đứng ra hòa giải.

Vận Mệnh nữ thần là một tồn tại đặc biệt, mười một vị Chủ thần khác dù ít hay nhiều cũng phải nể mặt bà ta một chút. Cho tới nay Vận Mệnh thần vực vẫn mãi là phe trung lập, ngay cả những thần tu luyện Vận Mệnh pháp tắc cũng rất ít có thể nhìn thấy bà ta, nghe bà ta dạy bảo. Lần này hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm may mắn được tiếp xúc với bà ta, An Đức Liệt tự nhiên cực kỳ kinh ngạc.

Do An Đức Liệt nhắc nhở, hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên mới thầm nhớ lại tình hình lúc đó, thần sắc chấn động, vẻ mặt run sợ. Điều này khiến cho Hàn Thạc đang ngầm quan sát hai người trong lòng cũng kinh hãi, lập tức ý thức được những lời An Đức Liệt nói không phải giả, người đã xuất hiện trước mặt Thanh Lâm và Hắc Thiên đích thực là Vận Mệnh nữ thần - vị Chủ thần thần bí nhất của Chúng Thần đại lục.

Vận Mệnh nữ thần tự xưng là mẫu thân của An Đức Lệ Na, vậy thân phận của An Đức Lệ Na cũng hơi quá cao quý rồi? Chỉ có điều nàng là con gái của Vận Mệnh nữ thần, tại sao lại xuất hiện ở Hắc Ám thần vực, tại sao lại căm thù Liệt Thần giả như vậy?

Hàn Thạc nghĩ đi nghĩ lại nhưng không biết chân tướng rốt cuộc là như thế nào.

Sâu trong lòng hẳn cũng tin tưởng suy đoán của An Đức Liệt, cũng chỉ có cách giải thích này mới có thể nói rõ vì sao An Đức Lệ Na lấy ra một viên bảo thạch thần kỳ liền có thể đánh tan phân thân của thủ lĩnh Liệt Thần giả. Mẫu thân của nàng là Vận Mệnh nữ thần, thần khí phòng thân giao cho nàng nhất định là Chủ thần khí, cũng chỉ có Chủ thần khí của các Chủ thần có thần cách ban cho mới có loại uy lực khủng bố đó.

- Bố Lai Ân, nếu như chúng ta đoán không sai An Đức Lệ Na thật sự là con gái của Vận Mệnh nữ thần, thì nàng ấy nhất định sẽ không có việc gì!

An Đức Liệt an ủi Hàn Thạc, mỉm cười nói:

- Trước khi Vận Mệnh nữ thần rời đi, đã từng nhờ Thanh Lâm chuyển lời cảm ơn người, vận khí của tiểu tử Bố Lai Ân nhà người thật sự quá tốt, lại chiếm được cảm tình của Vận Mệnh nữ thần!

Ánh mắt hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên nhìn Hàn Thạc cũng hết sức hâm mộ. Mười hai vị Chủ thần đối với người bình thường mà nói là sự tồn tại xa vời không thể nào với tới, nhất là vị Vận Mệnh nữ thần thần bí nhất. Hàn Thạc mới đến Chúng Thần đại lục không bao lâu, không ngờ có thể chiếm được cảm tình của Vận Mệnh nữ thần, lại còn thiết lập được tình hữu nghị với con gái của bà ta, vận khí này cũng quá tốt đi?

- Chỉ cần An Đức Lệ Na không việc gì là tốt rồi! - Hàn Thạc mỉm cười, hẳn cũng thực sự không ngờ An Đức Lệ Na lại có thân phận cao quý như vậy.

- Việc hôm nay chỉ mấy người chúng ta biết, hy vọng mọi người sẽ không đem cuộc nói chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài. - An Đức Liệt suy nghĩ một chút rồi mở miệng dặn đi dặn lại.

Ba người nhóm Hàn Thạc gật gật đầu, ra hiệu đã hiểu ý An Đức Liệt.

- Được rồi, những việc khác đợi đại ca ta quay lại hãy nói, mọi người giải tán đi!

An Đức Liệt cười nói. Trước khi Hàn Thạc rời đi, hẳn khê gọi:

- Bố Lai Ân!

Hàn Thạc dừng bước, hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên làm như không nghe thấy, im lặng biến mất trước mặt An Đức Liệt.

- Chuyện gì vậy?

Hàn Thạc quay đầu lại kinh ngạc nhìn hắc, nghi hoặc hỏi:

- An Đức Liệt đại nhân, còn có chuyện gì sao?

An Đức Liệt cười ôn hòa, nói:

- Bố Lai Ân, đại ca đối với biểu hiện của người cực kỳ khen ngợi. Nếu như không có gì bất ngờ, phỏng chừng qua một thời gian sẽ bổ nhiệm người làm Thần vệ trưởng đội năm, người chuẩn bị tâm lý đi!

Hàn Thạc sắc mặt vui vẻ, thật lòng nói:

- Đa tạ!

- Đừng khách khí, người đã vì Âm Ảnh thành cống hiến rất lớn, lại thêm lần này người có thể chịu đựng được lực lượng của Chủ thần mà ngay cả Hắc Thiên cũng chế ngự không nổi, như vậy đã đủ chứng minh thực lực của người rồi!

An Đức Liệt lại cười nói:

- Trở về chuẩn bị một chút đi, cũng có thể thử chiêu mộ một số thần nữa, đã có khả năng phải làm Thần vệ trưởng đội năm, dù sao vẫn phải có một ít lực lượng nòng cốt của mình, không phải sao?

Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, Hàn Thạc không tiếp tục nói thêm điều gì, hành lễ với An Đức Liệt rồi hết sức thỏa mãn rời khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc.

Hành động đuổi bắt Liệt Thần giả lần này đối với Thanh Lâm và Hắc Thiên mà nói không phải thành công, nhưng đối với Hàn Thạc mà nói kết cục lại vô cùng hoàn mỹ. Không những ma công và thân ngoại hóa thân Hủy Diệt pháp tắc đồng thời thu được đột phá, mà còn lấy được mười bảy chiếc răng nanh độc cực lớn, biết rõ mối quan hệ giữa Liệt Thần giả và Thần Trạch được tề, hơn nữa lại chứng minh đầy đủ năng lực của mình.

Ngoài chuyện An Đức Lệ Na bị mẫu thân dẫn đi, lần này xem thể nào Hàn Thạc cũng là người thắng lớn nhất rồi.

Về đến Thiên Cơ được tề, hai người Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ nói lại với Hàn Thạc tình hình của nơi này. Dưới sự cố gắng của hai nàng, toàn bộ cửa hàng của Thiên Cơ Được tề đều khai trương, buôn bán thịnh vượng giống như Âm Ảnh thành. Trong cả Âm Ảnh thành, Thiên Cơ Được tề chiếm đến 70% định mức của ngành được tề (ngành thuốc), vượt xa những cửa hàng được tề lớn nhỏ khác.

Đến bây giờ, Thiên Cơ Được tề tất cả đã đi vào quỹ đạo, rất nhiều chuyện đều dựa theo quy trình mà làm, ngay cả Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ cũng được giải thoát, cũng dành nhiều thời gian hơn cho việc tu luyện.

Mấy người đến từ Kỳ Áo đại lục trong khoảng thời gian này gần như là không rời khỏi phòng mình lấy một bước, như đói như khát nhờ vào sự trợ giúp của nguồn tài nguyên khổng lồ của Hàn Thạc để nâng cao thực lực của bản thân. Nhân vật mà ở hoàn cảnh gian khổ như Kỳ Áo đại lục vẫn có thể tu luyện đến đỉnh cao, trong hoàn cảnh có đầy đủ tài nguyên và nguyên tố đậm đặc gấp mấy trăm lần so với Kỳ Áo đại lục thì tiến bộ đương nhiên là ngày đi ngàn dặm.

Trong thời gian ngắn ngủi, thực lực của mọi người cơ hồ đều tăng lên một tầng. Những người bọn lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc đã đến giai đoạn Hạ vị thần sơ kỳ. Loại vốn có thực lực không cao như Khảm Địch Đạt và Ngải Mã càng nhảy tới mấy cấp lập tức đã đạt tới cảnh giới Cơ thần rồi.

Trước khi rời đi, Hàn Thạc không những đã cung cấp cho bọn họ Niết đan và Tuyền Cơ đan tự tay mình chế luyện, mà còn phân phát cho mỗi người một phần hắc tinh tề để bọn họ tùy ý mua sắm thần khí và quyền trục Thần cần thiết. Dưới sự giúp đỡ lớn lao này, những người có tư chất bản thân phi phàm này tự nhiên tăng tiến vùn vụt rồi.

Mà ngay cả hai người bận rộn công việc của Thiên Cơ được tề như Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ cũng ở cảnh giới Bán thần, sắp tới cảnh giới Cơ thần rồi.

Nghe hai người Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ kể lại tình hình của mấy người kia một lần, trong lòng Hàn Thạc cực kỳ vui mừng. Tuy hẳn sớm biết bọn họ có tài nguyên đầy đủ rồi nhất định sẽ tiến bộ nhanh chóng, nhưng khi biết bọn họ trong một khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi lại đột phá một cảnh giới hoặc vài cảnh giới, hẳn vẫn phải giật mình ngạc nhiên.

- Bố Lai Ân, dựa vào tình thế này mà xem, không cần đến vài năm nữa mấy người này đều có thể tiến vào cảnh giới Hạ vị thần rồi! - Ngải Mễ Lệ mỉm cười nói với Hàn Thạc.

- Tốt quá rồi!

Hàn Thạc khen ngợi rồi nói:

- Hoa Lai Sĩ có ý muốn ta tiếp quản đội năm Thần vệ, ta đang lo trong tay không có người đáng dùng, hắc hắc, mấy người này ở Kỳ Áo đại lục đều có chức vị quan trọng, chỉ cần thực lực nâng cao rồi, có bọn họ trợ giúp ta nhất định nhẹ nhõm rất nhiều!

Như mấy người Khảm Địch Đạt và Ngải Mễ Lệ trước kia ở Kỳ Áo đại lục là cấp cao ở Âm Mạc, trách nhiệm của thần vệ ở Âm Ảnh thành thực ra giống với Âm Mạc của đế quốc Lan Tư Lạc Đặc lúc trước. Đám Khảm Địch Đạt chỉ cần hơi làm quen một chút thì lập tức có thể bắt đầu, nói không chừng làm còn tốt hơn so với bọn thần vệ trước kia.

Đám A Nhĩ Mai Lý Khắc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cũng đều là nhân vật lâu năm thành tinh, một khi tiến vào cảnh giới Hạ vị thần sẽ là trợ thủ tốt của Hàn Thạc trong rất nhiều chuyện, tương lai sẽ thành trụ cột gia tộc của hắn.

Chính là bởi vì mấy người này có năng lực đặc biệt, nên Hàn Thạc mới không ngại cực khổ tiếp đón từng người bọn họ từ Kỳ Áo đại lục qua, hơn nữa không tiếc hắc tinh tề trong tay để nâng cao thực lực của họ.

Đến Chúng Thần đại lục, do công việc bận rộn mà thời gian sống chung của Hàn Thạc và mấy nữ nhân cũng giảm đi rất nhiều. Một đồng sự kiện ở Chúng Thần đại lục đang chờ hắn, hơn nữa hắn có cảm giác thực lực bản thân không đủ, liên tục gian khổ tu luyện nâng cao bản thân, mấy nữ nhân ở Chúng Thần đại

lực cũng có cảm giác vô cùng tự ti. Bọn họ giảm bớt thời gian thân cận với Hàn Thạc để cố gắng kéo gần khoảng cách với các thần của Chúng Thần đại lục.

Hai người Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ đem tình hình trước mắt của Thiên Cơ Được tề thuật lại đơn giản một lần, rồi họ lập tức chuẩn bị nắm bắt thời gian tu luyện. Hai người hiện nay đều ở bên bờ đột phá, mắt thấy thực lực của Hàn Thạc càng ngày càng cao, sợ khoảng cách giữa mình và hắn càng ngày càng xa cho nên càng phải khắc khổ hơn bất cứ lúc nào..

- Không ở lại cùng với ta? Mấy người chúng ta đã lâu không có... - Hàn Thạc liếm mặt, kéo bàn tay nhỏ bé của Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ nói.

- Đừng nghịch nữa, bây giờ không có tâm tình, chờ bọn thiếp đến cảnh giới Hạ vị thần rồi sẽ lại thân mật cùng chàng! - Phỉ Bích vỗ về hắn một chút, nũng nịu nói.

- Chúng ta có giao hẹn, chỉ có đến được cảnh giới Hạ vị thần mới có thể thân mật cùng chàng, ai tới Hạ vị thần trước thì người đó cùng chàng trước!

Ngải Mễ Lệ cười hi hi, yêu kiều nói:

- Chúng ta cũng chịu đựng rất vất vả, nhưng mà vì rút ngắn khoảng cách với chàng, chỉ có thể làm như vậy thôi. Ôi, không có cách nào, ở Chúng Thần đại lục ngay cả một đứa trẻ cũng có thực lực Bán thần, Cơ thần, chúng thiếp cũng không muốn bị người ta khinh thường!

- Đi thôi đi thôi, ta có dự cảm sắp đột phá đến Cơ thần rồi, không lãng phí thời gian với chàng nữa! - Phỉ Bích giằng khỏi sự lôi kéo của Hàn Thạc, cùng với Ngải Mễ Lệ rời đi, tránh hắn như tránh ôn thần, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười đáng yêu như tiếng chuông bạc.

“Vậy ta không phải sắp bị cấm dục liên tục sao?” - Hàn Thạc vẻ mặt cười khổ, lắc đầu than thở không thôi. Không những Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ, hắn tìm Phạm Ny và Hải Luân, phát hiện từng người bọn họ đều vô cùng kiên định. Phạm Ny vì sợ cự tuyệt không được sự khiêu khích của hắn, ngay cả cửa cũng không mở khiến hắn xấu hổ không thôi.

Hàn Thạc đành chịu, cũng chỉ đành dùng phần lớn thời gian để tu luyện.

Mười bảy chiếc răng nanh lấy được từ sơn cốc nọ trở thành đối tượng quan tâm của Hàn Thạc. Suốt bảy ngày liên tiếp, hắn mua sắm rất nhiều nguyên liệu hiếm lạ cổ quái trong mắt người khác tại các cửa hàng thần khí lớn ở Âm Ảnh thành, sau đó một mình rời khỏi thành tạm thời ở tại một sơn cốc kín đáo gần đó.

Hàn Thạc không mong muốn bất kỳ người nào phát hiện bí mật chế luyện ma bảo của hắn, nên vào trong sơn cốc rồi còn cẩn thận bố trí ở xung quanh trận pháp che giấu, sau đó mới lấy từng cái trong mười bảy chiếc răng nanh ra, suy nghĩ rất cuộc nên luyện chế ma khí gì.

- Mười bảy chiếc răng nanh này vô cùng cứng rắn, hơn nữa đầu răng lại cực kỳ sắc bén, có thể chế luyện thành những vũ khí công kích sắc bén, ví dụ như các loại phi kiếm. Bản thân nguyên liệu cực kỳ tốt rồi, cũng không cần thiết tốn quá nhiều thời gian, trực tiếp mài đi một chút rồi đem bản mệnh tinh huyết dung nhập vào, thì có thể tạo thành một kiện ma khí rất bá đạo rồi! - Đỉnh Linh dùng thần thức truyền tấn tới tai Hàn Thạc.

- Vậy thì chế luyện thành mười bảy thanh phi kiếm! - Suy nghĩ một chút, Hàn Thạc quyết định.

- Trên mặt mười bảy thanh phi kiếm người dựa theo yêu cầu của ta thay đổi một chút, đến lúc đó ta lấy ra mười mấy ma đầu phụ ở trên đó, mười bảy lưỡi phi kiếm còn có thể tổ hợp thành kiếm trận. Hơn nữa loại nguyên liệu này có tính ăn mòn mãnh liệt, kiện ma khí này đem so với những ma khí trước kia của người thì ác độc hơn rất nhiều! - Đỉnh Linh đề nghị.

- Như vậy là tốt nhất! - Nghe Đỉnh Linh nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc đại hỷ, đối với hắn mà nói lực sát thương của ma khí càng lớn càng tốt, còn ác độc hay không hiển nhiên không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Dưới sự giúp đỡ của Đỉnh Linh, Hàn Thạc sử dụng nguyên liệu sưu tập được trong khoảng thời gian này bố trí thành trận pháp đặc biệt bên trong sơn cốc, sắp xếp mười bảy chiếc răng nanh dựa theo phương vị của

kiếm trận, sau đó ngồi xếp bằng ở giữa chúng, đem Ma Nguyên lực trong cơ thể phóng ra ngoài, mượn sức mạnh của trận pháp liên kết mười bảy chiếc răng nanh lại với nhau.

Có lẽ bởi vì uy lực của kiện ma khí này quá lớn, nên Hàn Thạc ngồi như vậy đã quá nửa năm. Toàn bộ mười bảy chiếc răng nanh ngâm trong một ao dung dịch đặc biệt, nước trong ao đen sẫm có lẫn từng điểm màu đỏ đậm, màu đỏ đậm đó là do Hàn Thạc đã nhỏ bản mệnh tinh huyết vào.

Hơn nửa năm, Hàn Thạc rất vất vả mới đưa được bản mệnh tinh huyết trong nước ao vào bên trong mười bảy chiếc răng nanh, giữa chừng, bởi vì lực ăn mòn ghê gớm của răng nanh nên hắn rất là hao tổn công phu.

Sau khi trong răng nanh đã tràn ngập bản mệnh tinh huyết, Hàn Thạc lại bắt đầu bỏ thêm vào trong nước đủ loại dung môi. Những dung môi kia vừa rót vào nước ao đen sẫm liền bốc lên một làn sương khói đậm đặc, lượn lờ mãi không tan ở trên mặt của mười bảy chiếc răng nanh.

Thời gian vùn vụt, một năm lại nháy mắt trôi qua, Hàn Thạc bắt đầu cung cấp Ma Nguyên lực để cải tạo kết cấu bên trong của mười bảy chiếc răng nanh, giữa chừng lại dựa theo sự dẫn dắt của Đỉnh Linh ở mặt trên của mỗi chiếc răng nanh đều khắc một ma trận nhỏ. Sau khi từng phù hiệu đẹp đẽ đó hình thành trên mặt của răng nanh, ngoại hình của răng nanh cũng xảy ra thay đổi, biến thành mười bảy thanh phi kiếm sắc lạnh.

Phi kiếm chẳng những có lực ăn mòn mãnh liệt còn vô cùng âm hàn. Chỉ cần đến gần kẻ địch liền có thể cản trở lực hoạt động của hắn. Một khi phi kiếm đâm phá kẻ địch rồi, lực ăn mòn và hàn độc cùng phát tác càng khó đối phó.

Sau khi răng nanh biến hóa ngoại hình thành phi kiếm, Hàn Thạc lại tiêu tốn thời gian để tâm ý tương thông với mười bảy thanh phi kiếm, điều khiển chúng bay lượn vòng quanh, rồi lại dựa theo kiến giải của Đỉnh Linh điều khiển chúng diễn tập A Tỳ đồ thần kiếm trận.

- A Tỳ đồ thần kiếm trận là một loại kiếm trận vô cùng bá đạo, bởi vì trên mặt của mười bảy lưỡi phi kiếm đều khắc những phù văn đặc biệt, bố trí trận đồ A Tỳ đồ thần kiếm trận cỡ nhỏ mới có thể thúc động mười bảy thanh phi kiếm ra.

- A Tỳ đồ thần kiếm trận điều khiển vô cùng phức tạp, ngay cả Hàn Thạc có lực cảm ngộ thần thức biến thái, còn có Đỉnh Linh không ngừng chỉ đạo mà vẫn phải hao tổn đến năm năm mới sử dụng thành thạo hoàn toàn.

Nhưng uy lực của A Tỳ đồ thần kiếm trận cũng vô cùng kinh người, tâm thần vừa động mười bảy thanh phi kiếm ở bên trong sơn cốc liền bay múa theo một quỹ đạo đặc biệt, sau đó vài ngọn núi âm âm sụp đổ vỡ vụn thành những đồng đất đá.

- Có A Tỳ đồ thần kiếm trận này rồi, cho dù không mượn sức mạnh của ta, người cũng có thể đồ sát được cao thủ Thượng vị thần sơ kỳ rồi! - Khi kiếm trận đại thành, Đỉnh Linh truyền tấn với Hàn Thạc.

Hàn Thạc hết sức vui mừng, trong quá trình luyện A Tỳ đồ thần kiếm trận hắn có thể cảm thấy Ma Nguyên lực trong cơ thể càng ngày càng tinh thuần. Thời gian bảy năm chớp mắt trôi qua, đến khi ra khỏi sơn cốc hắn cảm thấy tâm cảnh của cảnh giới Thiên Ma càng ngày càng vững chắc, lòng tự tin khuếch trương chưa từng có.

Thời gian bảy năm đối với người thường mà nói đúng là hơi lâu dài, nhưng đối với những thần có tuổi thọ gần như vô tận trên Chúng Thần đại lục cũng chỉ là trong nháy mắt.

Cho nên khi Hàn Thạc trở lại Âm Ảnh thành, cũng không phát hiện nó có bất kỳ biến đổi đặc biệt gì, cũng không có ai cảm thấy thời gian hắn rời đi rất dài, mỗi người nhìn thấy hắn đều vẫn cung kính.

Những người đến từ Kỳ Áo đại lục kia, sau bảy năm toàn bộ đều đạt đến cảnh giới Hạ vị thần - là toàn bộ.

Trong đó mấy người A Nhĩ Mai Lý Khắc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ thậm chí còn đạt tới Hạ vị thần mặt kỳ. Bọn họ chỉ chuyên tâm tu luyện không màng đến xung quanh, tư chất xuất chúng kết hợp với nguồn tài nguyên khổng lồ của Thiên Cơ được tề đã đưa ra kết quả kinh người. Hàn Thạc nghe nói mấy người này từng người một đạt đến cảnh giới hoàn toàn mới, nhất thời có chút không dám tin.

Khiến cho Hàn Thạc vui mừng nhất vẫn không phải là mấy người A Nhĩ Mai Lý Khắc và Tư Thập Tác Mỗ đạt đến Hạ vị thần mật kỳ, mà sự tiến bộ của ba người Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, Bác Lan Tư càng làm cho hắn vui mừng kinh ngạc.

Trong đó Huyết Linh và Bác Lan Tư chuyên tu ma công, Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh sắp tới đại thành. Mặc dù Huyết Thần Kinh không thể xác định đẳng cấp thật sự nhưng Huyết Linh hiện nay đã chắc chắn vượt qua mấy người A Nhĩ Mai Lý Khắc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, trở thành người có sức chiến đấu mạnh nhất Thiên Cơ được tề.

Hàn Thạc biết Huyết Linh có Huyết Linh chi thể, Huyết Thần Kinh căn bản chính là vì thân thể của hắn mà chuẩn bị. Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh rất ít dựa vào thiên địa nguyên tố, lúc ở Kỳ Áo đại lục cũng đã vô cùng bất phàm, đến Chúng Thần đại lục lại được Hàn Thạc hết sức chỉ điểm một phen, có thể lột xác như vậy cũng là hợp lẽ thường.

Bác Lan Tư tu luyện Thí Thần ma đạo, có thể tùy ý thu vào phát ra sát ý toàn thân. Trong mấy người này thì Bác Lan Tư sớm được Hàn Thạc sắp xếp là thủ hạ của Hắc Thiên, trở thành một hung khí hiếu sát vô cùng. Trong thời gian bảy năm này hắn chinh chiến khắp nơi giết người vô số, sát khí trên người càng ngày càng đậm, một khi đã phóng ra ngoài quả thật là ngút trời, người tâm chí không đủ kiên định chưa khai chiến thì đã khiếp sợ rồi.

Còn Cát Nhĩ Bá Đặc được Hàn Thạc luyện mới lại, thân thể và linh hồn cực kỳ kiên cường dẻo dai, hơn nữa toàn bộ đều có đặc tính của ma công. Hắc Long tu luyện cũng là lực lượng Hắc Ám, cho đến bây giờ cũng lên đến Hắc Ám hệ Hạ vị thần sơ kỳ.

Chỉ là Cát Nhĩ Bá Đặc được Hàn Thạc xem như ma khí mà chế luyện ra, nên sau khi thành Hắc Ám hệ Hạ vị thần, Hắc Ám thần lực và thần hồn rõ ràng không giống với thần thông thường, trong đó có chứa sức mạnh đặc thù của ma khí. Không những thân thể vô cùng vững chắc mà Hắc Ám thần lực cũng bá đạo kinh người, Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ có tu vi Hạ vị thần sơ kỳ, trong tu luyện tròng lại đánh cho mấy Hạ vị thần mật kỳ như lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc thảm hại vô cùng.

Trong Thiên Cơ được tề, ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc là những người đến sau mà về trước, mơ hồ áp đảo mấy người chuyên tu sức mạnh của vũ trụ này, hình thành một tổ hợp vô cùng lạ lùng của Thiên Cơ được tề, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc thì hai người đầu chuyên tu một loại ma công đặc biệt, còn Cát Nhĩ Bá Đặc thân thể được Hàn Thạc đặc biệt bồi luyện qua, vả lại lúc hắn ở trạng thái linh hồn còn bị Hàn Thạc buộc phải tu luyện ma công cường hóa linh hồn, cho nên ba người này mới có thể trong một thời gian ngắn ngủi mà biến thành lợi hại như vậy.

“Nhân tài đông đúc thật!” - Hàn Thạc sau khi trở về Thiên Cơ được tề, từ đáy lòng cảm thán.

748. Chương 748: gia Tộc Mới

Bảy năm không gặp, tất cả những người đến từ Kỳ Áo đại lục toàn bộ đều đột phá đến cảnh giới Hạ vị thần, bởi vì thiên tư không giống nhau nên thực lực của mọi người cũng có thấp có cao. Mấy người Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc đạt đến Hạ vị thần mật kỳ, nhưng mấy người Khảm Địch Đạt và Ngải Mã bởi vì khởi đầu chậm hơn bọn lão yêu Tư Thập Tác Mỗ một bước cho nên chỉ mới tới Hạ vị thần sơ kỳ.

Mấy nữ nhân Phạm Ny, Phỉ Bích toàn bộ cũng tu luyện đến Hạ vị thần, theo như giao hẹn giữa bọn họ với nhau, không tiếp tục cảm đoán - vui vẻ” với Hàn Thạc nữa, bởi vậy sau khi trở lại Thiên Cơ được Tề, Hàn Thạc cuối cùng cũng gặp lại cuộc sống - hạnh phúc”.

Hàn Thạc sau khi trở về thường kiếm thời gian để nói chuyện với ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc một phen, một mặt hướng dẫn ba người một chút phương pháp tu luyện ma công, mặt khác cũng là để tìm hiểu thực lực thật sự của bọn họ.

Hai người Huyết Linh, Bác Lan Tư bây giờ chuyên tu ma công, Hàn Thạc xem như rất rõ tình trạng của họ. Chỉ là Cát Nhĩ Bá Đặc có một chút đặc biệt, thân thể của hắn là do chế luyện ma khí mà thành, linh hồn đã tu luyện qua ma công, hơn nữa bây giờ lại liên tục không ngừng luyện tập ma công cường hóa linh

hồn. Nhưng sau khi đến Chúng Thần đại lực hấn lại tu luyện Hắc Ám lực lượng, mà còn đột phá đến cảnh giới Hạ vị thần ở phương diện Hắc Ám lực lượng.

Tình trạng của Cát Nhĩ Bá Đặc và Hàn Thạc có chút không giống nhau. Hàn Thạc tuy tu luyện ma công, Tử Vong lực lượng và Hủy Diệt lực lượng nhưng lại phân ra ba thân thể mà tu luyện. Còn Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ có một thân thể, toàn bộ hai loại sức mạnh đều tập trung bên trong một thân thể, khiến cho Hắc Ám thần lực của hắn có vẻ cực kỳ quái dị.

Hàn Thạc cẩn thận tìm hiểu một chút, phát hiện trong Hắc Ám thần lực của Cát Nhĩ Bá Đặc có một phần Ma Nguyên lực của bản thân ma khí mà Hàn Thạc giao cho. Thần hồn của hắn do không ngừng luyện tập theo phương pháp rèn luyện mà hắn đã chỉ cho nên cũng cường đại vượt xa Hắc Ám Hạ vị thần thông thường rất nhiều, loại đặc biệt này tạo thành sự quý dị và cường đại của sức mạnh của gã, ngay cả Hàn Thạc trong nhất thời cũng không đoán được rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Thực lực của ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc ở Thiên Cơ được tề xếp ba hạng đầu, còn cao hơn mấy Hạ vị thần mặt kỳ bọn lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ. Dựa theo tốc độ tu luyện của những người này, thực lực tiến thêm một bước nữa dường như cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thiên Cơ được Tề trong bảy năm đã trở thành nhà buôn được tề lớn nhất ở Âm Ảnh thành, đã kiếm được cho Hàn Thạc gần hai trăm vạn hắc tinh tệ. Bây giờ thần binh thường của Âm Ảnh thành dù thế nào cũng tìm mọi cách đến mua một ít được tề do Hàn Thạc tự tay luyện chế. Được tề do hắn tự tay chế luyện đã trở thành vật phẩm vừa thấy đã đặc biệt ở Âm Ảnh thành, hấp dẫn rất nhiều thần đến Âm Ảnh thành.

Đây cũng là chủ ý của Phỉ Bích, lúc đầu được tề do Hàn Thạc tự tay chế luyện đã bị nàng lấy đi một phần, trong bảy năm nàng ta thường thường lấy ra một ít, bán ra tại các cửa hàng của Thiên Cơ được tề. Mỗi một phân hiệu của hàng chỉ phân phối mấy chục bình, trong một vài ngày đặc biệt với tư cách trấn điểm chỉ bảo đem bán ra, mỗi lần thu hút hàng loạt người hâm mộ, kiếm được càng nhiều hắc tinh tệ cho Thiên Cơ được tề.

Đầu óc buôn bán của Phỉ Bích quả thực khiến cho người ta thán phục, dưới sự quản lý của nàng việc buôn bán của Thiên Cơ được tề phát triển không ngừng. Chẳng những được tề do Hàn Thạc tự tay luyện chế thần kỳ vô cùng, nàng còn phát cho được tề sư tiền lương đầy đủ khiến cho bọn họ từng người từng người cố gắng chế luyện ra được tề vượt xa được tề của những cửa hàng thông thường.

Nói không cần khiêm tốn, được tề bình thường chế luyện trong Thiên Cơ được tề đích thực hoàn mỹ và hiệu quả hơn một bậc so với được tề chế tạo ở mấy cửa hàng thông thường. Đó cũng là nguyên nhân tại sao mặc dù Hàn Thạc không tự tay chế luyện ra được tề mà Thiên Cơ được tề cũng có thể vững vàng trấn áp mấy cửa hàng khác.

Cuộc sống tốt đẹp không kéo dài được bao lâu, An Đức Liệt phái người đến mời Hàn Thạc đến Tái Nhân Đặc gia tộc.

Hàn Thạc vừa đến Tái Nhân Đặc gia tộc, Tạp Mai Lệ Tháp luôn luôn bị Hoa Lai Sĩ bắt buộc tu luyện đã ra đón. Nàng đi tới đánh hấn một cái, mắng:

- Tiểu tử thôi, lêu lổng đến chỗ nào, vừa đi đã là bảy năm!

Trên mặt Tạp Mai Lệ Tháp không còn sót lại một chút sắc tố đen nào. Tướng mạo không còn hung thần ác sát như trước nhưng cũng không nói được là xinh đẹp, chỉ là loại hình dáng bình thường. Nhưng lại khiến cho Hàn Thạc vô cùng thoải mái, có lẽ là do tính cách của Tạp Mai Lệ Tháp có chỗ nào đó khiến hắn cảm thấy ở cùng với nàng vô cùng vui vẻ, không có áp lực gì.

- Ra ngoài tu hành một thời gian.

Hàn Thạc cười giải thích rồi chột dờ hỏi:

- Đúng rồi, An Đức Liệt đại nhân bảo ta tới có việc gì?

- Lần này là ý của cha ta, dù sao cũng chắc chắn là chuyện tốt đấy! - Tạp Mai Lệ Tháp trên đường dẫn Hàn Thạc vào, không ngừng hỏi thăm hấn tình hình Liên Thần giả trong sơn cốc lần trước, đặc biệt có hứng thú với hành động trước kia của bọn họ.

- Hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên đều biết, nàng sớm phải biết rồi mới đúng chứ, tại sao còn hỏi ta? - Hàn Thạc nghe Táp Mai Lệ Thập hỏi han liên hồi, mới kỳ quái hỏi lại.

- Hai người đó ập a ập ứng, nói không rõ ràng, dường như có điều bí ẩn gì không muốn cho ta biết, cho nên ta mới hỏi người. - Táp Mai Lệ Thập tức giận nói.

Nàng ta nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc chợt động, hiểu rõ tại sao hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên không đem sự tình giải thích rõ cho Táp Mai Lệ Thập.

Sự kiện đó liên quan đến hai vị Chủ thần, nhất là trong đó còn có vị thần bí nhất - Vận Mệnh Chủ thần, hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên lúc trước đã được An Đức Liệt nhắc nhở qua, biết rõ có một số việc phải giữ im lặng trong lòng mãi đến cuối cùng. Nhất là Táp Mai Lệ Thập không có suy tính gì, nói chuyện lại bụng dạ thẳng thắn, loại người không giấu được tâm tư hạng nhất này nếu cho nàng biết rồi rất có khả năng sẽ vô ý nói ra, nên hai người mới ập a ập ứng không dám nhiều lời.

Táp Mai Lệ Thập liên tục hỏi, Hàn Thạc do dự có nên nói cho nàng hay không, tính cách của nàng hẳn đã sớm biết rõ, chuyện liên quan đến hai vị Chủ thần nàng nếu đã không biết, điều này nói rõ An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ không muốn nàng biết. Suy nghĩ một lát, Hàn Thạc cũng không giải thích nhiều:

- Lúc đó ta bị thương trước, liên tục ở trong tình trạng khôi phục vết thương, tình hình cụ thể cũng chỉ có hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên biết rõ, nàng hỏi ta cũng vô dụng thôi.

- Hóa ra người cũng không biết!

Táp Mai Lệ Thập khê hừ một tiếng, sau đó chỉ chỉ vào bên trong nói:

- Phụ thân ta ở bên trong đó, ta không vào đâu!

Không giống với chỗ lần trước Hoa Lai Sĩ tiếp đãi Thanh Lâm, Hắc Thiên và Hàn Thạc, phòng tiệc này có vẻ trang trọng nghiêm túc, trên bốn bức tường trong phòng có hoa văn đen sẫm, trên mấy cái cột đá lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt của ma pháp thạch, trên đỉnh đầu có một chiếc đèn ma pháp bằng lưu ly, rực rỡ chiếu sáng phòng tiệc.

Trong phòng tiệc tập hợp đông đủ người quyền quý của Âm Ảnh thành, án chiếu theo thân phận địa vị mà ngồi.

Tộc trưởng Táp Tư Phách của Kim Sâm gia tộc và vợ Bối Ti, con gái Cơ Nhã, còn có muội muội Táp Mễ Lạp của hắn ngồi ở phía dưới. Trong đó Táp Mễ Lạp chính là thần vệ trưởng của đội bốn Thần vệ, là một Hắc Âm Thượng vị thần trung kỳ giống như Hắc Thiên.

Bên Cơ Tát gia tộc là tộc trưởng Kim Lạc Khắc, còn có Thần vệ trưởng đội năm Cách Lỗ Tây và vài họ hàng thân thích trong gia tộc.

Tộc trưởng Lao Lô Nhĩ của Bồ Lạc gia tộc, Thần vệ trưởng Ba Đằng của đội bảy Thần vệ, Đồ Tây - thay thế vị trí của Đồ Á Tư ngồi cùng một chỗ.

Tộc trưởng và tộc nhân của một vài gia tộc nhỏ ngồi ở góc tương đối khuất trong phòng tiệc, phân biệt rất rõ ràng.

Hàn Thạc vừa tiến vào phòng tiệc, nhìn sơ lược tình hình trong phòng, lập tức hiểu rõ lần này có chuyện quan trọng cần thương nghị, trong lòng nhảy dựng, không biết trận thế hôm nay rốt cuộc là vì cái gì đây.

- Bồ Lai Ân, bên này! - An Đức Liệt liếc mắt thấy Hàn Thạc đang đứng ở cửa, vẫy tay ra hiệu.

Mấy người trong phòng tiệc nghe An Đức Liệt gọi như vậy, dồn tập trung chú ý lên người Hàn Thạc, mấy người trong ba đại gia tộc có quan hệ chặt chẽ với hắn từng người mỉm cười thăm hỏi. Tộc trưởng của tam đại gia tộc chưa từng gặp qua Hàn Thạc cũng đều gật gù chào hắn, cho hắn chút thể diện.

Năm đại gia tộc của Âm Ảnh thành, ngoại trừ một người của Lai Phát Tư gia tộc chưa tới, bốn gia tộc khác đã tập hợp đầy đủ ở đây, thêm vào bảy tám gia tộc nhỏ, trong phòng tiệc có ba mươi mấy người, mỗi người đều rất có địa vị trong Âm Ảnh thành.

Dưới sự mời gọi của An Đức Liệt, Hàn Thạc ngỡ ngàng đi về phía hắn, nhưng mà bên phía An Đức Liệt không có ghế ngồi. Sau khi Hàn Thạc đi qua đó, nhìn qua nhìn lại xung quanh, trong lòng có chút nghi hoặc, tất cả mọi người đều ngồi ở đó chỉ có một mình hắn đứng, điều này khiến cho hắn hơi ngượng ngùng.

Ở đây những người có quan hệ hữu hảo với Hàn Thạc không ít, bên chỗ mấy đại gia tộc còn có một ít chỗ trống, nhưng lại không có ai mời hắn ngồi xuống, tình hình dường như có phần nghiêm túc đặc biệt.

- Đại ca, có thể sắp xếp riêng cho Thiên Cơ được tề một vị trí không? - An Đức Liệt quay đầu sang Hoa Lai Sĩ đang ngồi trên ghế cao nhất dò hỏi.

Hoa Lai Sĩ liếc nhìn Hàn Thạc một cái, gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Sắp xếp cho Thiên Cơ được tề một khu vực, đem ghế lại đây!

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng liền liếc mắt, tộc trưởng mấy đại gia tộc cũng đều kinh ngạc nhìn Hàn Thạc. Những người của mấy gia tộc nhỏ càng thấp giọng bàn tán:

- Hắn làm sao có tư cách ngồi ở đây? Lúc trước Thần Trạch được tề cũng không có vị trí, tên tiểu tử này leo cũng nhanh quá đi?

- Bố Lai Ân, chúc mừng người! - Cách Lỗ Tây ha hả cười, gật đầu ra hiệu với Hàn Thạc.

- Chúc mừng chúc mừng! - Cơ Nhã khẽ cười, cũng thấp giọng chúc mừng.

Những người trong ba đại gia tộc có qua lại với Hàn Thạc cũng ào ào chúc mừng hắn, trên mặt tộc nhân của mấy gia tộc nhỏ tràn đầy hâm mộ, ánh mắt nhìn về phía hắn rất kỳ quái.

Hàn Thạc đang ngẩn người lập tức hiểu ra, khom người hành lễ với Hoa Lai Sĩ, nói:

- Đa tạ thành chủ đại nhân!

Khó trách trong phòng tiệc chỉ có vài khu vị trí như vậy! Mỗi một gia tộc đều có một khu vực riêng của mình, chẳng trách vì sao bên chỗ Cách Lỗ Tây rõ ràng có chỗ trống mà lại không mời hắn ngồi xuống. Hóa ra, trong phòng tiệc lại xem trọng điều này như vậy, chỉ có gia tộc lớn trong Âm Ảnh thành mới có tư cách ngồi đây.

Câu nói đó của Hoa Lai Sĩ là sắp xếp cho Thiên Cơ được tề một khu vực mà không phải là sắp xếp cho Bố Lai Ân một khu vực ý nghĩa là cái gì, Hàn Thạc lập tức lĩnh ngộ được.

Bắt đầu từ giờ khắc này, Thiên Cơ được tề không chỉ là cửa hàng được tề, mà đã là một gia tộc trong Âm Ảnh thành, điều này có nghĩa là Hàn Thạc đã chính thức gia nhập vào tầng lớp quý tộc của Âm Ảnh thành.

- Bố Lai Ân, tên đầy đủ của người là gì? Mỗi một gia tộc mới đều cần phải có gia tộc huy chương đặc thù, rất đáng coi trọng, phương diện này không được qua loa! - Khi mấy thân vệ sắp xếp chỗ ngồi mới cho Hàn Thạc, An Đức Liệt cười hỏi.

Hàn Thạc do dự một chút, nói:

- Bố Lai Ân Hàn.

- Họ Hàn rất kỳ quái, ha ha, nhưng không cần lo, còn có một số họ kỳ quái mà ta cũng từng gặp qua.

An Đức Liệt mỉm cười, nói:

- Bố Lai Ân, từ hôm nay trở đi Thiên Cơ được tề là sản nghiệp của Hàn gia rồi, người có thể có thân vệ của gia tộc mình, có gia tộc huy chương của mình rồi!

- Đa tạ! - Hàn Thạc nói cảm ơn lần nữa, mục tiêu của hắn ở Chúng Thần đại lục cuối cùng đã thực hiện được rồi. Từ hôm nay trở đi, Thiên Cơ được tề không còn là một quầy được tề bình thường, mà là một bộ phận của Hàn gia, những người đến từ Kỳ Áo đại lục sẽ đều là thành viên của Hàn gia.

- Ngồi đi! - Hoa Lai Sĩ phất phất tay, ra hiệu Hàn Thạc ngồi xuống.

Đợi sau khi Hàn Thạc ngồi xuống, Hoa Lai Sĩ mới trầm giọng nói:

- Tộc trưởng Phỉ Nhĩ Đức của Lai Phất Tư gia tộc đã rời khỏi Âm Ảnh thành, những người họ hàng thân thích trực thuộc gia tộc cũng đã sớm rời đi một bước rồi. Từ hôm nay trở đi Âm Ảnh thành không còn Lai Phất Tư gia tộc nữa, tuy Phỉ Nhĩ Đức rời đi rồi nhưng mấy sản nghiệp trước kia của Lai Phất Tư gia tộc vẫn còn, bao gồm cửa hàng, mấy căn nhà họ nắm giữ trước đây, còn có mấy tòa cứ điểm và thành trì phụ thuộc được ban cho lúc đầu.

- Những tài nguyên này thuộc về Âm Ảnh thành, mấy người thuộc Lai Phất Tư gia tộc không còn nữa, dù sao cũng cần phải có người tiếp quản. Nhất là mấy tòa cứ điểm và thành trì của thuộc hạ, càng không thể một ngày không có chủ nhân. Tái Nhân Đặc gia tộc chúng ta tinh lực có hạn, gần đây chủ trương đem tài nguyên trong thành phân phát cho các vị. Hôm nay mời các vị đến Âm Ảnh thành chính là để bàn bạc một chút nên phân phối những tài nguyên này như thế nào!

Chuyện tộc trưởng Phỉ Nhĩ Đức của Lai Phất Tư gia tộc rời đi, Hàn Thạc quay lại Âm Ảnh thành không bao lâu đã nghe được rồi. Phỉ Nhĩ Đức đã ở Âm Ảnh thành nhiều năm, không có công trạng cũng có lao khổ, mặc dù do Ngải Phất Lý mà Phỉ Nhĩ Đức mất đi tín nhiệm của Tái Nhân Đặc gia tộc, nhưng Hoa Lai Sĩ không làm quá, mặc kệ cho hắn rời đi.

Lai Phất Tư gia tộc chính là một trong năm đại gia tộc của Âm Ảnh thành, tuy không có thực lực lớn mạnh như Tái Nhân Đặc gia tộc, nhưng tài nguyên nắm trong tay cũng không thể xem thường. Phỉ Nhĩ Đức vừa đi, những thành trì, cứ điểm và nhà cửa, cửa hàng kia tự nhiên toàn bộ bị Hoa Lai Sĩ thu về. Một đám hỗn loạn lớn như vậy không có người quản lý đương nhiên là không được, vì sự ổn định của Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ mới triệu tập người trong các đại gia tộc đến đây.

- Đều do thành chủ đại nhân làm chủ! - Từng người trong gia tộc nhỏ đồng thời hô lên, tộc trưởng ba đại gia tộc khác gật đầu không nói.

Ở Âm Ảnh thành, Tái Nhân Đặc gia tộc chính là vương quyền, mấy người đó nhìn dáng vẻ của Hoa Lai Sĩ đã biết hắn sớm có kế hoạch rồi, đương nhiên không muốn làm ra chuyện khiến cho thành chủ đại nhân khó chịu.

Hoa Lai Sĩ gật đầu nói:

- Tốt lắm.

Ra hiệu với An Đức Liệt một chút, Hoa Lai Sĩ phân phó:

- Đệ nói đi.

An Đức Liệt từ chỗ ngồi đứng dậy, mỉm cười nói:

- Kim Sâm gia tộc, Cơ Tát, Bố Lặc tiếp quản mười tám cửa hàng vốn có của Lai Phất Tư gia tộc. Trừ cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ra, các thành trì và cứ điểm còn lại mỗi nhà một cái!

Nói xong, An Đức Liệt chỉ chỉ tộc trưởng của mấy gia tộc nhỏ, người nào được hắn chỉ tới tinh thần phấn chấn, người không được hắn chỉ tới thì thở dài một tiếng.

- Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và nhà ở của Lai Phất Tư gia tộc ở Âm Ảnh thành thuộc về Hàn gia! - An Đức Liệt nói tiếp.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc hết sức vui mừng, những người thuộc mấy gia tộc nhỏ kia từng người từng người hô lớn hô nhỏ, dường như có chút bất mãn với cách phân chia này.

Bất luận là cứ điểm Bá Cách Lạp Tư hay là nhà ở của Lai Phất Tư gia tộc ở Âm Ảnh thành đều là một miếng thịt béo bở.

Bỗng chốc giao đến tay của Hàn Thạc vừa mới lên cấp, mấy người kia bắt đầu không vui. Tộc trưởng của ba đại gia tộc tuy cũng có chút kinh ngạc, nhưng lại không có biểu hiện gì, ba người bọn họ xem trọng nhất vẫn là đội năm Thần vệ, nên đều đang đợi món béo bở lớn hơn này.

749. Chương 749:tranh Vị

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư là cứ điểm lớn nhất của Lai Phát Tư gia tộc, cứ điểm này lớn bằng một phần bảy Âm Ảnh thành. Xung quanh cứ điểm Bá Cách Lạp Tư được núi bao bọc, sản vật trên núi phong phú, còn có mấy mỏ năng lượng cỡ nhỏ. Là một cứ điểm có thể lực lớn nhất của Lai Phát Tư gia tộc ở bên ngoài Âm Ảnh thành.

Cứ điểm này so với các thành trì mà An Đức Liệt bố trí cho các gia tộc nhỏ khác rõ ràng quý giá hơn nhiều. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ngoài việc cách hơi xa Âm Ảnh thành một chút, những mặt khác thật không có gì để nói. Chủ trách tộc trưởng của những gia tộc nhỏ kia vừa nghe An Đức Liệt nói đem giao cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cho Hàn Thạc liền không vui.

Nhà ở của Lai Phát Tư gia tộc ở Âm Ảnh thành, lúc Hàn Thạc mới đến thành này đã từng tới qua. Những công trình kiến trúc đó từng cái một đều cao vút tận mây xanh, chiếm diện tích cực lớn, bên trong những thứ cần có đều có. Năng lượng thấp và năng lượng kết giới phân bố rải rác khắp mỗi khu vực. Chỉ riêng tu luyện trường thì cũng có vài cái.

Đó thật sự là một khu nhà cao cấp ở Âm Ảnh thành tấc đất tấc vàng này! Thiên Cơ được tề mà Hàn Thạc đang ở so sánh với chỗ đó cũng kém xa không bì kịp. Lai Phát Tư gia tộc, một trong năm đại gia tộc đã rời đi rồi nhưng khu nhà cao cấp đó đem ra bán, không có mấy trăm vạn hắc tinh tệ căn bản là không với tới được.

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cùng khu nhà cao cấp của gia tộc ở Âm Ảnh thành, đó mới là hai khối thịt béo nhất mà Lai Phát Tư gia tộc lưu lại. Bây giờ hai khối thịt béo đó, An Đức Liệt đều giao cho Hàn gia, thủ lĩnh của mấy tiểu gia tộc kia không kêu ca mới kỳ quái.

Hàn Thạc cũng không ngờ An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ lại khảng khái như vậy, phẳng phất như tất cả những chuyện tốt đều đặt hết lên người mình. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cùng khu nhà của Lai Phát Tư gia tộc là hai khối thịt béo khiến cho người ta thèm thuồng. Làm cho hắn cũng cảm thấy không biết làm gì, không hiểu vì sao hai người này lại giao cho mình.

Tộc trưởng của mấy tiểu gia tộc ở phía dưới vẫn còn đang tranh cãi, ở phía trên, hai người An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ không có động tĩnh gì. Qua một lúc, thấy những người đó vẫn còn tranh cãi không ngừng, Hoa Lai Sĩ mới hừ nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Lần trước Bố Lai Ân vì Âm Ảnh thành thành lập được đại công, tìm thấy cứ điểm lớn nhất của Liệt Thần giả, khiến chúng ta gây được trọng thương cho chúng. Chuyện này cả Âm Ảnh thành và U Mạc thành đều biết. Ngoài ra, Hàn gia vừa mới khởi đầu, cho thêm một chút thuận lợi cũng là bình thường. Chuyện này không cần thảo luận nữa.

Hoa Lai Sĩ đã lên tiếng, tộc trưởng của những tiểu gia tộc kia kể cả đầy một bụng không hài lòng cũng chỉ có thể im lặng. Ánh mắt của từng người nhìn về phía Hàn Thạc đều đầy đổ kỵ.

- Các người cũng đừng có không phục. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cùng khu nhà đó, Hàn gia cũng không có lấy không.

An Đức Liệt hơi mỉm cười, nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, người chiếm được tiện nghi lớn như vậy, một trăm vạn hắc tinh tệ là không thể thiếu được.

- Không thành vấn đề! - Hàn Thạc cười nhẹ, sẵn khoải đáp ứng. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cùng khu nhà đó, một nghìn vạn hắc tinh tệ cũng không kiếm được. Đặc biệt là cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, căn bản là một tòa thành trì so với cương vực của Lan Tư Lạc Đặc đế quốc ở Kỳ Áo đại lục còn lớn hơn mấy lần, đối với Hàn Thạc có giá trị to lớn không thể ước lượng.

Huống hồ, có cây tiền như Thiên Cơ được tề, trước mắt Hàn Thạc cũng không cần lo lắng về tinh tệ. Mấy người bọn Khảm Dịch Đạt, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, A Nhĩ Mai Lý Khắc đều là nhân tài am hiểu quản lý thành thị. Trong tay bọn họ, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư có thể mang lại lợi ích to lớn cho Hàn Thạc đơn giản là không thể tưởng tượng.

- Nếu phân cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và khu nhà đó cho ta, ta nguyện đưa ra năm trăm vạn hắc tinh tệ! - Tộc trưởng của một tiểu gia tộc bất bình nói nhỏ.

- Chuyện này đã quyết định như vậy rồi, không cần nói nhiều thêm nữa. - Hoa Lai Sĩ nhú mày quát nhỏ. Tộc trưởng của các tiểu gia tộc đều ngậm miệng, không còn dám nói nhiều nữa.

Ho khẽ một tiếng, An Đức Liệt thu hút sự chú ý của mọi người, hơi mỉm cười nói:

- Được rồi. Chúng ta tiếp tục thảo luận việc khác. Cái ghế trống Thần vệ trưởng đội năm của Ngải Phát Lý, ý tứ của đại ca ta là cần có người bổ sung. Về chuyện này mọi người có thể đề cử một vài người được việc. Đại ca của ta sẽ xem xét lựa chọn.

Lời này của An Đức Liệt vừa nói ra, ánh mắt của tộc trưởng ba đại gia tộc kia đều sáng lên, từng người đều ngồi thẳng dậy, tỏ vẻ cực kỳ coi trọng.

Đối với tộc trưởng ba đại gia tộc mà nói, chức vụ Âm Ảnh thành Thần vệ trưởng có ý nghĩa là vũ lực. So sánh với những cửa hàng có thể kiếm lời và nhà cửa cùng cứ điểm Lai Phát Tư gia tộc lưu lại, bọn họ càng coi trọng quyền lợi và vũ lực mà chức Thần vệ trưởng nắm giữ. Trong tay ba đại gia tộc tịnh không thiếu cứ điểm và cửa hàng. Những cửa hàng mà An Đức Liệt ban tặng, đối với bọn họ mà nói chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi.

Tuy nhiên, bảy Thần vệ trưởng của Âm Ảnh thành, mọi người đều có quyền lợi có được một đội thần vệ tinh nhuệ. Đội thần vệ tinh nhuệ này mới chính là lực lượng bọn họ thực sự quan tâm.

Trong Âm Ảnh thành, đại gia tộc có quyền lợi chiêu mộ gia tộc thần vệ, nhưng về số lượng thì Tái Nhân Đặc gia tộc sẽ nghiêm khắc khống chế, để tránh xuất hiện tình trạng số lượng và chất lượng thần vệ của tiểu gia tộc vượt quá Tái Nhân Đặc gia tộc. Căn cứ sự lớn mạnh của gia nghiệp và sự phân tán thực lực của gia tộc, số lượng gia tộc thần vệ đều có sự khống chế nghiêm khắc.

Trên Chúng Thần đại lục, tài phú và thân phận địa vị đều dựa vào thực lực của gia tộc mà đoạt lấy. Thực lực một gia tộc cao hay thấp chủ yếu nhất vẫn là độ cường hãn của vũ lực. Về phương diện này chính là số lượng và sự tinh nhuệ của thần vệ. Một gia tộc có hai Thần vệ trưởng, tương đương với có được một nhóm vũ lực mới. Bởi vậy, khi nghe An Đức Liệt nói tới đội năm Thần vệ, tộc trưởng của ba đại gia tộc lập tức lộ vẻ khao khát.

Ánh mắt của tộc trưởng các tiểu gia tộc phát sáng. Bọn họ đương nhiên cũng biết chỉ cần trong tay có đủ vũ lực, những cửa hàng và nhà cửa sớm muộn gì cũng có thể có được. Từ trước tới nay, các gia tộc Tái Nhân Đặc, Kim Sâm, Lai Phát Tư, Cơ Tát, Bồ Lạc sở dĩ có thể đứng trên các tiểu gia tộc, chính là bởi vì nắm trong tay cơ cấu vũ lực của Âm Ảnh thành.

Tái Nhân Đặc gia tộc sở dĩ có thể vượt xa bốn đại gia tộc, trừ việc bản thân gia tộc thần vệ tinh nhuệ, cao thủ như mây, ba Thần vệ trưởng đứng đầu đều tới từ nó cũng là mấu chốt.

Đối với những tiểu gia tộc đó mà nói, chỉ có trong gia tộc có người trở thành Thần vệ trưởng, gia tộc của mình mới tính là tiến vào được hàng ngũ đại gia tộc. Thần vệ trưởng đội năm đối với đại gia tộc mà nói, ý vị là có thể tiến thêm một bước, trở thành đại gia tộc đứng thứ hai ở Âm Ảnh thành, sát ngay sau Tái Nhân Đặc gia tộc. Còn với tiểu gia tộc mà nói, thì có ý nghĩa là chân chính trở thành một trong những gia tộc đứng đầu.

Mọi người vốn đều thêm muốn chức vụ Thần vệ trưởng đội năm, vừa nghe nói Hoa Lai Sĩ có ý tìm người tiếp thu chức vị này, lập tức rục rịch, vẻ mặt ai cũng hưng phấn.

- An Đức Liệt, không phải nói phải đưa ra đầu của Ngải Phát Lý mới có thể ngồi lên vị trí này sao? - Một tộc trưởng của tiểu gia tộc nghi hoặc nói.

- Ngải Phát Lý biến mất không chút tung tích. Nhưng chức Thần vệ trưởng đội năm không thể cứ mãi để không. Trước mắt cần tìm trước một người thay vị trí của hắn. Nếu như có người có thể lấy được đầu của Ngải Phát Lý, tới lúc đó hãy thương nghị lại. - An Đức Liệt nói.

Những người này đều đã thêm muốn đội năm Thần vệ rất lâu rồi, nghe An Đức Liệt nói vậy, mỗi người đều âm thầm tính toán.

Trong sảnh, từng người đều nghiêng đầu ghé tai nhau, không ngừng nghị luận về chỗ trống Thần vệ trưởng đội năm. Ba đại gia tộc cũng không giữ được bình tĩnh, cùng người trong gia tộc thấp giọng thảo luận, tỏ rõ sự hứng thú rất lớn đối với chức vị Thần vệ trưởng đội năm này.

Nhẹ ho một tiếng, Hoa Lai Sĩ trầm giọng quát:

- Chức Thần vệ trưởng đội năm trách nhiệm to lớn, người tiếp nhận phải có đủ thực lực và tài năng. Các vị có nhân tuyển thích hợp nào?

Câu này của Hoa Lai Sĩ vừa dứt, mọi người trong sảnh giống như là nổ tung, trong chốc lát đã đề cử rất nhiều người.

Tộc trưởng ba đại gia tộc không nói một lời. Từng người trong gia tộc của bọn họ đều đưa lên người trong cùng gia tộc mình. Hàn Thạc chú ý quan sát một lúc, liền không thấy những người đó đề cử người ngoài, cơ hồ đều là lựa chọn trong gia tộc của mình. Từng người đều tỏ ý nhất định phải đạt được.

Trong sảnh nghị luận sôi nổi, đủ loại người đều được đưa lên. Các thế lực đều không nhường một bước, khiến cho tình thế rơi vào thế giằng co.

Thấy tiếng thảo luận càng lúc càng lớn, nhưng thủy chung vẫn không có được một nhân tuyển chính xác, trên mặt Hoa Lai Sĩ có chút mất kiên nhẫn, trầm giọng quát:

- Chức Thần vệ trưởng đội năm trách nhiệm to lớn, người thay thế ít nhất phải là Thượng vị thần, đây là yêu cầu thấp nhất.

Lời này vừa nói ra, Trung vị thần do mấy tiểu gia tộc đề cử coi như bị phán tử hình! Những tộc trưởng đó đều hơi biến sắc mặt, ra hiệu cho mấy người trong gia tộc một chút. Người trong gia tộc bọn họ bắt đầu thay nhau đề cử bản thân tộc trưởng ra tiếp nhận đội năm Thần vệ.

Trong tiểu gia tộc, Thượng vị thần cực ít, bất quá bản thân tộc trưởng cơ hồ đều là Thượng vị thần.

Hàn Thạc hơi tính toán một chút, được đề cử trở thành Thần vệ trưởng đội năm tổng cộng có chín người, toàn bộ đều tới từ các gia tộc.

- Ta cảm thấy Bồ Lai Ân không tệ. Lần trước hành động truy sát Liệt Thần giả, Bồ Lai Ân đã chứng minh được năng lực và thực lực của mình. Ta chọn! - An Đức Liệt trong giây lát mọi người ngừng lại, đề cử Hàn Thạc.

Tộc trưởng ba đại gia tộc nhíu mày một cái, ánh mắt lóe lên, còn tộc trưởng các tiểu gia tộc kia lập tức ngậm miệng. Trong sảnh bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

An Đức Liệt tới từ Tái Nhân Đặc gia tộc, hẳn nói như vậy liệu có phải là ý tứ của Tái Nhân Đặc gia tộc? Có phải Hoa Lai Sĩ cũng có ý tứ này? Mọi người sau khi sửng sốt, lập tức nghĩ tới vấn đề này, bởi vậy rất nhiều người bỗng chốc trở nên trầm mặc.

Hàn Thạc sớm đã biết An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ có ý để hắn tiếp quản đội năm Thần vệ. Nghe An Đức Liệt nói như vậy, giả bộ kinh hãi, khiêm tốn nói:

- An Đức Liệt đại nhân quá khen rồi!

Câu này vừa dứt, Hàn Thạc cũng ngậm miệng, không tỏ vẻ để ý vị trí này, cũng không từ chối, thái độ đáng để cân nhắc.

- Ta thấy Bồ Lai Ân cũng có thể. - Hoa Lai Sĩ trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nhẹ giọng nói.

Tộc trưởng mấy tiểu gia tộc vừa nghe Hoa Lai Sĩ nói như vậy, trong lòng đau khổ, trên mặt vẫn giữ một bộ dạng nghiêm túc, nhưng mà không có ai lên tiếng.

Tộc trưởng ba đại gia tộc cùng Hàn Thạc chẳng có mấy liên hệ, nhưng một vài người trong gia tộc bọn Hàn Thạc, vì nguyên nhân Thiên Cơ được tề, khá thân cận với Hàn Thạc. Nếu như là chức vị bình thường, tộc trưởng ba đại gia tộc nói không chừng sẽ đẩy thuyền theo nước, nhường cho Hàn Thạc. Chỉ là chuyện lần này quan hệ trọng đại, dù cho bình thường quan hệ không tệ với Hàn Thạc, cũng không thể nhường nhịn.

Bởi vậy, tộc trưởng ba đại gia tộc toàn bộ đều trầm mặc không nói, ánh mắt lấp lóe bất định, tuy nhiên không lên tiếng, nhưng cũng gián tiếp lộ ra sự không phối hợp của mình.

Hoa Lai Sĩ đối với việc tộc trưởng ba đại gia tộc không nói một lời, chủ động hỏi ý kiến ba người:

- Ý kiến ba vị thế nào?

Ba người liếc nhìn nhau một cái. Kim Lạc Khắc của Cơ Tắt gia tộc do dự một chút, nói:

- Bố Lai Ân niên kỷ hơi ít, đối với tình huống của Âm Ảnh thành không quá quen thuộc. Vừa mới nắm trong tay một gia tộc, năng lực còn chưa chân chính khẳng định, lại bắt đầu tiếp nhận đội năm, bước nhảy liệu có phải hơi quá lớn một chút không?

Tộc trưởng hai đại gia tộc kia nghe Cơ Tắt nói như vậy, cũng thay nhau gật đầu tỏ ý hần nói không sai, đều nhất trí cho rằng Hàn Thạc còn cần rèn luyện. Trên vấn đề quan trọng này, ba người không nguyên ý từ bỏ dễ dàng.

- Như vậy à.

Hoa Lai Sĩ thấp giọng lẩm bẩm một câu, sau đó lại nhìn tộc trưởng các tiểu gia tộc, nói:

- Ý kiến của các vị thì sao?

Mắt thấy có người dẫn đầu, đám người đó cũng thay nhau tỏ ý nhất trí với Kim Lạc Khắc.

Dưới nhiều ý kiến phản đối như vậy, Hoa Lai Sĩ cũng không thể thiên vị Hàn Thạc quá rõ ràng. Trầm mặc một lúc, hần đột nhiên lên tiếng:

- Như vậy đi. Chuyện của Ngải Phát Lý coi như xong. Trước mắt trong tay ta còn một chuyện khó giải quyết. Ở biên cảnh gần cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, ta thu được tin tức có người phát hiện một mỏ năng lượng tinh thạch lớn. Khu vực đó không thuộc về thành thị nào. Hiện giờ các phương thế lực đều ào ào hội tụ về đó. Một số nhân thủ ta phái đi tới bây giờ vẫn không có tin tức truyền về, xem chừng lạnh ít dữ nhiều rồi! Ai có thể tìm thấy mỏ tinh thạch đó, hơn nữa biến nó trở thành tài sản riêng của Âm Ảnh thành chúng ta, thì chính là Thần vệ trưởng mới của đội năm Thần vệ. Như vậy công bằng chứ?

Hoa Lai Sĩ nói như vậy, mọi người đều không tiếp tục phản đối. Tộc trưởng ba đại gia tộc dẫn đầu gật đầu tỏ ý tán đồng.

Ba đại gia tộc đứng ngạo nghễ ở Âm Ảnh thành nhiều năm, ở các phương diện đều có ưu thế hơn các gia tộc khác. Sự hơn kém này chính là tài nguyên to lớn. Bọn họ hiển nhiên cho rằng mình chiếm được tiện nghi, bởi vậy liền đáp ứng. Tộc trưởng các tiểu gia tộc thấy Hoa Lai Sĩ nói như vậy, tộc trưởng ba đại gia tộc cũng đều gật đầu, biết rằng chuyện này cơ hồ là quyết định như vậy rồi, phản đối cũng không có tác dụng, cũng đều gật đầu đồng ý.

- Vậy thì cứ thế đi.

Hoa Lai Sĩ kết thúc, liền đó trầm giọng nói:

- Ta sẽ phái người dò xét, hy vọng các đại gia tộc không được sử dụng lực lượng của gia tộc mình. Mỗi một người cạnh tranh chỉ cho phép có mười người tới đó. Vượt quá số lượng này tự động loại bỏ. Còn nữa, ngoại trừ người cạnh tranh, các thần vệ mang theo không được có Thượng vị thần.

Tộc trưởng ba đại gia tộc nghe Hoa Lai Sĩ nói như vậy, bĩu môi, bất quá cũng không nói gì. Dù cho chỉ là mười thần vệ, bọn họ cũng cho rằng những người gia tộc mình tới đó mới là tinh anh. Càng huống hồ nhân số mặc dù chỉ có mười người, trước khi tới đó lại có thể sử dụng lực lượng của gia tộc dò xét tình huống ở đó.

- Cuối cùng nhắc nhở các vị một câu. Nghiêm cấm người của mình đánh giết lẫn nhau. Một khi vi phạm điều này, hậu quả các người tự biết.

Hoa Lai Sĩ vừa dứt câu, xua xua tay, nói:

- Hôm nay tới đây thôi, các vị đều quay về đi.

Mọi người lần lượt đứng dậy, hành lễ với Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt xong, liền rời khỏi phòng.

Hàn Thạc đang chuẩn bị rời đi, An Đức Liệt ho khẽ một tiếng, nói:

- Bố Lai Ân, về chuyện một trăm vạn hắc tinh tệ đó, chúng ta còn cần thảo luận.

Trong lòng Hàn Thạc hơi động, mỉm cười gật đầu. Hẳn tự nhiên biết An Đức Liệt có lời muốn nói với hắn.

Tộc trưởng của các gia tộc đều biết quan hệ giữa Hàn Thạc và Tái Nhân Đặc gia tộc không đơn giản. Thấy An Đức Liệt giữ riêng Hàn Thạc lại, mỗi người đều thăm bất bình, nhưng lại không có ai dám nói gì.

Rất nhanh, mọi người trong phòng đã đi hết, Hoa Lai Sĩ đứng dậy gật đầu với Hàn Thạc, hơi mỉm cười nói:

- Ta mặc dù có lòng để người tiếp quản đội năm Thần vệ, thế nhưng trở ngại thật quá lớn. Người vẫn phải tự cố gắng một chút.

Ngừng một chút, Hoa Lai Sĩ bước tới, vô cùng hòa khí vỗ vai Hàn Thạc, nói:

- Làm cho tốt, Âm Ảnh thành sẽ không bạc đãi người.

Nói xong, Hoa Lai Sĩ gật gù đầu với An Đức Liệt, cũng rời đi.

Hoa Lai Sĩ đi xong, An Đức Liệt mỉm cười nói:

- Đại ca của ta nghĩ rằng bất luận là ai nổi lên, đều cần từ trong cạnh tranh tàn khốc đi ra. Biểu hiện của người lúc truy sát Liệt Thần giả giúp người đoạt được cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và khu nhà của Lai Phát Tư gia tộc. Có thể mang đội năm Thần vệ về tay Hàn gia hay không, vẫn cần người tự mình nỗ lực.

- An Đức Liệt đại nhân, ngài lưu ta lại, chắc là không chỉ nói những câu này chứ? - Hàn Thạc hơi mỉm cười, nhắc khéo.

- Ha ha, tiểu tử nhà người!

An Đức Liệt cười lớn một tiếng, nói:

- Hắc Thiên hiện đang ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Ta sớm đã bảo hắn lưu ý chuyện nơi đó. Sau khi người tới, nói chuyện với Hắc Thiên. Ta nghĩ hắn sẽ đem tin tức nắm được nói cho người.

Thế giới này trước giờ không hề có công bình thực sự. An Đức Liệt nói với Hàn Thạc như vậy, hiển nhiên cũng tính là ăn gian rồi. Với giao tình cứu một mạng của Hàn Thạc với Hắc Thiên, Hắc Thiên nếu như có được tin tức gì, tự nhiên sẽ không chút do dự nói cho Hàn Thạc. Xem chừng những thần vệ tinh nhuệ của đội ba cũng sẽ trực tiếp cho Hàn Thạc mượn mấy người.

- Ta biết An Đức Liệt đại nhân lưu ta lại, nhất định là có chuyện tốt cho ta. - Hàn Thạc ha hả cười lớn.

- Được rồi. Tiểu tử người có thể tới Âm Ảnh thành cũng coi như là phúc khí của Tái Nhân Đặc gia tộc. Ấn tượng của Vận Mệnh nữ thần với người tốt như vậy, Tái Nhân Đặc gia tộc chúng ta sau này không chừng còn có thể được nhờ sự vẻ vang của người đó.

An Đức Liệt nói đùa một câu, sau đó vỗ vỗ vai Hàn Thạc, hữu nghị nói:

- Còn một trăm vạn hắc tinh tệ đó, là dùng để bịt miệng một vài người trong Tái Nhân Đặc gia tộc chúng ta. Người quay về nói với Phỉ Bích một chút đi.

Ngừng một chút, An Đức Liệt tán thưởng:

- Tiểu tử người vận khí thực là tốt. Phỉ Bích rất có đầu óc buôn bán. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư giao cho các người quản lý, chắc là không có vấn đề gì.

- Được rồi. Ta biết nên làm thế nào. - Hàn Thạc cười đáp rồi rời khỏi Tái Nhân Đặc gia tộc.

Mấy năm nay Phỉ Bích luôn đúng hạn đưa tới cho Tạt Mai Lệ Tháp phần được hưởng. Bởi vì Thiên Cơ được tề dưới sự quản lý của nàng ta phát triển không ngừng, hắc tinh tệ mỗi lần phân tới Tạt Mai Lệ Tháp cũng càng lúc càng nhiều, khiến cho Tái Nhân Đặc gia tộc vô cùng hài lòng, theo đó cũng khá tán thưởng khả năng nhìn người của Hàn Thạc.

Về tới Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc triệu tập mọi người lại, nói với mọi người tin tức ngày hôm nay.

Vừa nghe thấy địa vị Hàn gia chính thức xác lập tại Âm Ảnh thành, còn có được cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và khu nhà của Lai Phất Tư gia tộc, ai cũng hưng phấn vô cùng. Nhất là mấy nữ nhân của Hàn Thạc. Đám Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, Lỵ Toa, Khiết Bích Nhi... nhao nhao đòi lập tức chuyển tới khu nhà mới.

- Chuyện này mọi người lo liệu.

Hàn Thạc vui vẻ trao quyền, sau đó nói với Phỉ Bích:

- Lấy một trăm vạn đưa tới Tái Nhân Đặc gia tộc!

Chỉ ba người bọn Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc lại nói:

- Ba người các người theo ta ra ngoài một chuyến!

750. Chương 750:đừng Làm Đắm Máu Quá!

Huyết Linh, Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc trước mắt là ba người có thực lực mạnh nhất Thiên Cơ được tề. Trong đó, Bác Lan Tư hoạt động liên tục ở đội ba nên có kinh nghiệm phong phú. Còn Huyết Linh lại có thực lực mạnh nhất, cái thiếu là kinh nghiệm thì chỉ cần ma luyện. Cát Nhĩ Bá Đặc có tâm thần tương thông với Hàn Thạc. Ở một số phương diện có thể trợ giúp Hàn Thạc rất lớn.

Đoàn người này không cần quá nhiều, mấy tinh nhuệ là đủ, cho nên Hàn Thạc đã chọn ba người Huyết Linh theo.

Còn những chuyện khác ở Thiên Cơ được tề hẳn cũng không lo nữa mà giao cho các nàng Phỉ Bích quản lý, và tin tưởng rằng khi hẳn trở về tất cả sẽ được xử lý thỏa đáng. Mấy nàng cực kỳ hứng thú với khu nhà của gia tộc Lai Phất Tư giành được, sẽ vào ở rất nhanh.

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư nằm ở vùng biên của Âm Ảnh thành, gần U Mạc thành và Âm Linh thành. Từ cứ điểm này đi thẳng về phía bắc, sau đó vượt qua đại dương mênh mông và núi non trùng điệp thì có thể đi tới Hủy Diệt thần vực!

Ở Âm Ảnh thành có rất nhiều pháo đài. Còn cứ điểm Bá Cách Lạp Tư có diện tích rất lớn, sản vật chung quanh cũng vô cùng phong phú. Ngoài việc thành chủ nằm ở hơi xa một chút ra thì mọi phương diện đều khiến cho Hàn Thạc rất hài lòng.

Sau nửa tháng thì nhóm Hàn Thạc cũng đã tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Do công văn chưa chính thức truyền đạt xuống nên Bá Cách Lạp Tư trước mắt chưa phải là lãnh địa của Hàn Thạc. Tạm thời thì các sự vụ ở đây do Hắc Thiên bố trí người phụ trách quản lý.

Không vội vã đi tìm Hắc Thiên ngay, Hàn Thạc mang ba người Huyết Linh đi dạo trong cứ điểm. Hẳn phát hiện rằng số lượng Thần chỉ đại khái năm nghìn người. Trong đó đại đa số là Cơ Thần, sau đó đến Hạ vị thần và Trung vị thần. Còn Thượng vị thần rất ít khi thấy được.

Chúng Thần đại lục có diện tích rất lớn. Số lượng Thần cũng rất nhiều. Tuy nhiên, Thần dù sao cũng là Thần, số lượng vẫn ít hơn người bình thường. Lan Tư Lạc Đặc đế quốc có dân chúng mặc dù không nhiều, nhưng so với cứ điểm Bá Cách Lạp Tư vẫn còn ít hơn một chút. Nhưng số lượng đạt đến Thần thì chỉ vèo hơn năm nghìn người.

Các thành thị lớn ở Chúng Thần đại lục cũng đại khái như vậy. Thần có số lượng kém rất xa số người bình thường ở vị diện có đẳng cấp thấp. Mà ngay cả Âm Ảnh thành số người cũng chỉ có mấy vạn mà thôi. Nghe nói những thành thị náo nhiệt nhất thì Thần cũng chỉ khoảng hai mươi, ba mươi vạn, không đông đúc giống như người bình thường.

Hàn Thạc cùng ba người Huyết Linh đi dạo một vòng xem như cũng hiểu được một số tình huống ở Bá Cách Lạp Tư. Lúc này mới hướng tới nhà khách trung tâm Hắc Thiên tạm cư ngụ.

Ở đó vốn thuộc về gia tộc Lai Phát Tư, chiếm mấy chục mẫu. Từng tòa kiến trúc cao vút chọc thủng tầng mây. So với khu nhà của gia tộc Lai Phát Tư ở Âm Ảnh thành còn rộng rãi hơn. Bởi vì giá đất ở đây rất rẻ, số người so với Âm Ảnh thành ít hơn nhiều, cho nên mỗi vị Thần đều có thể được phân một khu đất lớn.

Mặc dù diện tích nơi này lớn hơn so với khu nhà của gia tộc Lai Phát Tư ở Âm Ảnh thành nhưng cơ sở không bì kịp. Trong mỗi khu vực không thấy tháp năng lượng và tháp kết giới phân bố. Mấy trường tu luyện cũng chẳng có thần khí và kết giới phòng hộ mãnh liệt rành mạch phân minh. Vật trang trí của mỗi tòa kiến trúc cũng không quý, đẹp gì, trông còn khá đơn giản.

Nhận được tin Hàn Thạc đã đến khiến cho Hắc Thiên vô cùng mừng rỡ. Sau đó dẫn bốn người Hàn Thạc tới phòng lớn nhất ở bên trong. Hắc Thiên khẽ cười nói:

- Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư đã được thành chủ ban cho Hàn gia các người. Dựa theo đạo lý mà nói thì Bố Lai Ân người mới là chủ nhân của nơi này. Ta chỉ tạm thời ở vài ngày.

- Trước khi có công văn chính thức thì cứ điểm này vẫn do người quản lý. Chừng nào có công văn chính thức thì nơi này mới là của Hàn gia ta. - Hàn Thạc cười nói.

- Bác Lan Tư. Bố Lai Ân đã trở lại. Người có phải muốn rời khỏi đội ba? - Hắc Thiên cười nhìn Bác Lan Tư dò hỏi.

Hàn Thạc lúc trước khi rời đi có bố trí Bác Lan Tư ở bên cạnh Hắc Thiên. Bác Lan Tư cùng A Nhĩ Mai Lý Khắc và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ có chút bất đồng. Hắn chỉ có thể giết nhiều người thì thực lực mới có thể tiến bộ nhanh. Những thần sau khi chết dưới tay hắn thì làm cho hắn ngưng tụ sát khí toàn thân thành thực chất để hình thành một loại Ma Nguyên lực tương tự như thần lực làm hắn tiến vùn vụt.

Ở Kỳ Áo đại lục, Bác Lan Tư là một sát thủ có tiếng nên đối với phương diện này cũng có một số cách thức vô cùng quen thuộc. Nên sau khi tới đội ba đã giúp cho Hắc Thiên diệt trừ không ít kẻ địch. Bây giờ hắn sắp trở về bên cạnh Hàn Thạc, Hắc Thiên cũng có một chút luyện tiếu.

Bác Lan Tư lạnh lùng gật gật đầu nói:

- Tài nghệ ta được như hôm nay cũng nhờ sư huynh truyền dạy. Đến đội ba cũng là chủ ý của sư huynh ta. Nay sư huynh đã trở lại nên ta phải theo người!

- Bố Lai Ân. Tiểu tử nhà ngươi vận khí thực sự không tệ ha! - Hắc Thiên tỏ vẻ hâm mộ nói.

- Người cũng biết. Vận Mệnh nữ thần cũng đứng về phía ta mà!

Trong truyền thuyết Vận Mệnh nữ thần là người trông coi vận mệnh của dân chúng. Lấy kinh nghiệm của Thanh Lâm và Hắc Thiên mà xem thì Vận Mệnh nữ thần xác thực đối với Hàn Thạc rất có thiện cảm. Vì vậy hắn nói câu nói đùa này cũng có nửa thật nửa giả.

- Tốt lắm. Lần này người tới mọi việc ta đều biết rồi. Lúc trước An Đức Liệt đại nhân đã cho ta một số tin tức bảo ta chú ý tới một khu mỏ cách Bá Cách Lạp Tư khá xa. Ta đã phái người đi dò xét một phen. Dích thực thu được một ít tin tức.

Hắc Thiên sắc mặt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Cái mỏ đó không thuộc về bất cứ thành thị nào mà ở giữa U Mạc Thành và Âm Linh Thành. Trước chúng ta ở Âm Ảnh thành có thần nghe nói nơi đó phát hiện một mỏ năng lượng tinh thạch khổng lồ. Vài thủ hạ của An Đức Liệt đại nhân đi tìm hiểu tin tức đều không ai trở về. Xem ra lành ít dữ nhiều. Sau khi An Đức Liệt đại nhân cho ta biết, vừa lúc ở gần đó nên ta đã phái một tiểu đội Thần Vệ đi do thám. Căn cứ theo tin tức thu được thì nơi đó đích xác có một mỏ năng lượng tinh thạch khổng lồ.

- Trừ cái đó ra thì còn có tin tức nào đặc biệt nữa không?

Hàn Thạc mỉm cười hỏi.

- Hắc hắc, ý thành chủ đại nhân thế nào hắn người cũng biết. Ta chỉ có thể chiếm hữu khu mỏ đó thì mới có thể chính thức tiếp quản đội năm. Hiện giờ tam đại gia tộc hắn cũng đã huy động lực lượng hành động rồi. Bọn họ ở Âm Ảnh thành kinh doanh nhiều năm chiếm được một số tiện nghi so với ta. Nếu như người không đưa cho ta đủ tin tức thì ta cũng không nắm chắc được gì!

- Vị trí của nó ta đã xác định được. Lần này đi tới đó ngoài người Âm Ảnh thành chúng ta, còn có thần vệ của U Mạc thành và Âm Linh thành. Đến lúc đó chắc không thể nào tránh được va chạm. Người nên chuẩn bị tâm lý đi!

Hắc Thiên nghĩ một chốc rồi nói tiếp:

- Tình huống cụ thể người liên hệ với An Ni Tháp của đội ba. Ta biết người và hắc có quan hệ khá tốt cho nên lần này phải hắc đi trước!

- Ta liên hệ với An Ni Tháp bằng cách nào? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

- Chuyện này người không cần lo. Bác Lan Tư biết cách liên hệ với An Ni Tháp.

Hắc Thiên mỉm cười nói.

- Mặc dù tên người cũng đã ở đội ba chúng ta nhưng mà Bác Lan Tư mới thực sự tiếp xúc với hạch tâm của đội ba. Tiểu tử người lần trước đơn thuần là đến đội ba để chiếm công lao!

Hàn Thạc liếc Bác Lan Tư thấy hắc gật gù đầu thì mới biết quả nhiên Bác Lan Tư rõ phương pháp liên hệ đội ba.

- Được rồi. Ta đi trước đây. Hy vọng có thể đến sớm để giành mỏ tinh thạch ấy. - Từ chỗ Hắc Thiên thu được những tin tức hữu ích, Hàn Thạc cũng không ở lại mà lên đường sớm một chút để ổn thỏa công việc.

Hắc Thiên cũng biết đi càng sớm thì càng có lợi nên cũng không ngăn cản Hàn Thạc, chỉ cười nói:

- Thuận buồm xuôi gió. Ta sẽ chờ người quay về tiếp quản đội năm Thần Vệ.

- Nếu không có gì bất ngờ thì đội năm trong tay ta rồi. - Hàn Thạc cười to. Hắc và Hắc Thiên quan hệ không cạn nên nói chuyện cũng không có gì cố kỵ. Sau khi mười bảy phi kiếm luyện thành, A Tị Đồ Thần kiếm trận đại thành, Hàn Thạc đối với thực lực bản thân có đủ tin tưởng. Chuyến đi này chỉ cần không gặp chuyện bất ngờ thì hắc tin rằng nhất định có thể lấy được mỏ tinh thạch kia.

Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi cùng Hàn Thạc rời cứ điểm Bá Cách Lạp Tư thì hỏi:

- Chủ nhân, giờ chúng ta làm gì?

- Bây giờ đi xem tình hình một chút rồi tính. Mục đích chủ yếu là chúng ta phải lấy cho được khu mỏ kia. Năng lượng tinh thạch rất hữu dụng. Cho dù với mỗi Thần, mỗi thành thị đều thiếu. - Hàn Thạc mỉm cười nói.

Đi khảo sát một vòng cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hàn Thạc phát hiện chung quanh dù vẫn còn sản xuất các loại khoáng thạch nhưng mà lực lượng phòng ngự cần được tăng cường thêm. Nó cũng không có tháp năng lượng và tháp kết giới. Dù loại tháp năng lượng và tháp kết giới đã trở thành một bộ phận không thể thiếu với thần, đều cần tiêu hao năng lượng tinh thạch rất lớn. Hàn Thạc nếu muốn cải tạo lại cứ điểm này thì cũng cần năng lượng tinh thạch. Nên lần này phát hiện được một mỏ tinh thạch khổng lồ, đương nhiên hắc sẽ không bỏ qua.

Nhóm bốn người đi năm ngày đường, vào lúc chạng vạng đã tới được khu mỏ mà Hắc Thiên đã chỉ. Lập tức Hàn Thạc phóng ma đầu ra dò xét xung quanh, sau đó hắc phát hiện ra có rất nhiều vị Thần ở đây.

Bác Lan Tư sau khi tới không lâu đã phát hiện ra một vài ký hiệu đặc biệt trên mấy thân cây đại thụ. Hắc suy tư một hồi rồi cung kính nói với Hàn Thạc:

- Sư huynh. Đi theo ta.

Hàn Thạc biết Bác Lan Tư đã phát hiện được những tin tức mà An Ni Tháp lưu lại, liền dẫn Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo.

Trong một cái động ở khu mỏ, Hàn Thạc cùng Bác Lan Tư đã thấy An Ni Tháp. Một tiểu đội Thần Vệ mười người nhưng giờ cạnh hắc chỉ còn ba người, hơn nữa quần áo An Ni Tháp tả tơi, sắc mặt thảm hại, vạt áo trước ngực còn có một số vết máu như vừa bị chặn đánh với tổn thất khá nặng.

An Ni Tháp thấy Bác Lan Tư xuất hiện thì sắc mặt vui vẻ hẳn lên. Sau đó hắn phát hiện phía sau Bác Lan Tư chính là Hàn Thạc thì càng hơn hớn ra mặt, hô:

- Bố Lai Ân đại nhân cũng đến rồi.

Ba tên Thần Vệ bên cạnh An Ni Tháp cũng đều biết Hàn Thạc nên vẻ mặt ai nấy đều chấn động, rõ ràng khá hưng phấn.

- An Ni Tháp. Sao lại thế này ? Nhìn người hình như bị thương không nhẹ? - Hàn Thạc nhú mày không rõ nguyên nhân hỏi.

- Là người của U Mạc thành và Âm Linh thành làm. Sáu huynh đệ khác của chúng ta đã bỏ mạng rồi. - An Ni Tháp lộ vẻ phần nộ nói.

- Đáng hận nhất là tên Vũ Kim. Lần trước ba thành chúng ta còn hợp tác đuổi giết Liệt Thần giả. Không ngờ lần tranh đoạt mỏ tinh thạch này, hắn lại hạ độc thủ như vậy. - Một Thần Vệ tên là Đức Khoa cảm hận nói.

Lần trước lúc đuổi giết Liệt Thần giả, Hàn Thạc có thấy hắn ở bên cạnh Hắc Thiên.

- Vũ Kim?

Hàn Thạc sững sờ rồi rất nhanh lại cười lạnh:

- Không ngờ lần này gặp lại người quen.

Vũ Kim trên đường đuổi bắt Liệt Thần giả luôn châm chọc khiêu khích Hàn Thạc. Hắn và chủ nhân Thần Thạch được tề là Cáp Tư Cách Lâm có quan hệ thân mật. Hắn luôn nhìn Hàn Thạc không vừa mắt nhưng không nghĩ lần này lại có thể xuống tay với Thần Vệ Âm Ảnh thành.

Thôn Vân thành, Hắc Thủy thành, Hắc Thạch thành, Ảo Ảnh thành, Âm Linh thành, Âm Ảnh thành, U Mạc thành là bảy tòa thành lớn trong Hắc Ám thần vực. Thực lực của bảy tòa thành cũng xếp như trên, dẫn đầu là Thôn Vân thành, xếp cuối là U Mạc thành.

Bảy thành đều thờ phụng Hắc Ám Chủ thần. Tuy nhiên giữa bảy thành này luôn tồn tại những cạnh tranh và có những xung đột nhỏ với nhau. Đều là bảy tòa thành lớn của Hắc Ám thần vực cho nên giữa các thành trì chưa bao giờ bạo phát chiến tranh. Nhưng một số xích mích có phạm vi nhỏ tới bây giờ vẫn xảy ra không ngừng.

Bảy tòa thành này đều tiếp giáp với nhau. Ở một số vấn đề về lãnh thổ thường xảy ra một số cuộc chiến tranh ngầm, chết vài Thần Vệ cũng là hiện tượng bình thường. Bảy thành chủ cũng đều ngầm thừa nhận loại cạnh tranh ngầm này. Tuy nhiên, giữa một số gia tộc nhỏ phía dưới không thuộc cùng một thành thì những xung đột này càng lớn, thường thường chém giết lẫn nhau.

Chủ thần của tam đại thần vực Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt cho rằng những cuộc xung đột này có trợ giúp cho sức chiến đấu của các thần thuộc hạ thêm dồi dào. Chỉ cần những xung đột kia không ảnh hưởng nguy hại đến căn bản thần vực thì nhất định họ sẽ áp dụng thái độ phớt lờ. Chỉ khi xảy ra một cuộc đại chiến có thể làm tổn hao thực lực của thần vực thì Chủ thần mới ra mặt can thiệp.

Vì một số vùng không ai quản như thế này mà lợi ích đột nhiên dẫn đến tranh đấu ở Hắc Ám thần vực là hiện tượng vô cùng bình thường. Hoa Lai Sĩ phái Hàn Thạc tuyệt nhiên cũng không quản hắn hành động như thế nào. Trong quá trình đó có chết người của thần vực khác với hắn cũng không sao cả, chỉ cần cuối cùng chiếm được mỏ tinh thạch đó. Vậy là không còn vấn đề nữa.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hàn Thạc nhú mày trầm giọng hỏi.

- Vũ Kim cùng với những tên Thần Vệ của hắn cũng đã đến đây. Khu mỏ này có rất nhiều mỏ. Chúng ta đã đại diện cho Hắc Thiên đại nhân chiếm trước một mỏ chủ yếu. Nhưng chưa có cơ hội khai thác thì đã bị tên Vũ Kim phát hiện. Hắn lại còn nói mỏ này là do bên hắn phát hiện trước, bắt chúng ta rời khỏi. Chúng ta không bằng lòng thì xảy ra xung đột, mà Hắc Thiên đại nhân không có ở đây. Kết quả có lẽ đại nhân cũng có thể đoán được. Bọn chúng đã giết chết sáu chiến hữu của chúng ta. - An Ni Tháp tức giận nói.

- Vưu Kim nhất định là vì thù hận lần trước Hắc Thiên đại nhân ác ngôn với hắc cho nên mới thừa cơ hội này mà trả thù. - Đức Khoa cũng giận dữ nói. Lần hành động đuổi giết Liệp Thần giả trước, hắc đã nhìn thấy Hắc Thiên và Vưu Kim xảy ra xung đột. Lúc đó là vì Hắc Thiên đi cùng Thanh Lâm nên Vưu Kim chỉ đành ngậm miệng, không dám làm gì với Hắc Thiên.

Lần tranh mỏ tinh thạch này thì không giống, Hoa Lai Sĩ coi như là một cuộc khảo nghiệm đối với Thần Vệ trưởng mới của đội năm, cho nên Hắc Thiên không tới. Nếu đại đối thủ không có ở đây, dĩ nhiên Vưu Kim không để bọn thủ hạ Thần Vệ của Hắc Thiên vào trong mắt. Hắc ra tay cũng là điều bình thường.

- Tên Vưu Kim đó hiện giờ ở mỏ nào? Dẫn chúng ta đến đó. - Sau khi Hàn Thạc hiểu rõ sự tình, ung dung nói.

- Bố Lai Ân đại nhân, lần này Vưu Kim mang theo năm mươi mấy tên Thần Vệ đến. Chúng ta chỉ có vài người liệu có hơi ít không?

An Ni Tháp kinh hãi hỏi, rồi tiếp:

- Chuyện này ta vừa mới báo cho Hắc Thiên đại nhân. Ngài kêu ta không được hành động thiếu suy nghĩ, nói đợi những đối thủ cạnh tranh với Âm Ảnh thành tới rồi cùng khai đao tên Vưu Kim.

- Không cần. Mấy người chúng ta là đủ rồi. - Hàn Thạc lắc lắc đầu nói. Chờ những phe kia tới đây thì mỏ tinh thạch kia cũng đã bị lấy. Cho dù có nảy sinh tranh chấp trên phương diện phân phối thì Hàn Thạc cũng không muốn đám người kia được phân một chén canh.

- Người cần nhằn cái gì. Chủ nhân ta kêu làm gì thì làm cái đó. Ít nói nhảm đi. - Cát Nhĩ Bá Đặc ngang tàng nói. Với lại gần đây thực lực tăng mạnh nên không chút khách khí nói.

- An Ni Tháp. Dẫn đường đi! - Bác Lan Tư cũng khề quát, toàn thân đặng đặng sát khí.

- Bác Lan Tư hoạt động ở đội ba cũng đã được bảy năm, cũng có vài phần cảm tình. Bây giờ nghe tin Vưu Kim ức hiếp huynh đệ hắc, hắc lập tức giận tím mặt. Mấy năm nay Bác Lan Tư giết không ít Thần Vệ của các thành khác, toàn thân sát khí cực kỳ nồng nặc. Sau khi tu luyện ma công thì càng ngày càng thích giết chóc hơn. Ngoài Hàn Thạc ra, người bình thường căn bản khó có thể ngăn cản hắc.

An Ni Tháp đối với Bác Lan Tư cũng là chỗ quen biết. Hắc biết lão gia hỏa này giết người không hề chớp mắt, là tên điên giết chóc thành tính. Vừa nghe Bác Lan Tư mở miệng, An Ni Tháp cũng có chút sợ hãi, dè dặt nói:

- Vậy được rồi, nhưng mà Bác Lan Tư đại nhân cũng nên cẩn thận một chút. Lần này đối thủ là Vưu Kim, một Thượng vị thần.

- Có sự phụ ta ở đây. Vưu Kim là cái thá gì chứ? - Huyết Linh hai mắt ngưng tụ, lạnh lùng nói.

Huyết Linh mặc dù so thực lực thì còn có lẽ đáng sợ hơn Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc. Nhưng mà đối với Hàn Thạc thì cũng giống như mấy nàng Phạm Ny, có lòng tin mù quáng. Trong tâm hắc thì không có gì mà Hàn Thạc không thể làm được. Mặc dù trước kia hắc chưa từng nghe qua tên Vưu Kim này nhưng Huyết Linh vẫn cho rằng nếu đối mặt với Hàn Thạc cũng chỉ có một con đường chết.

Huyết Linh nói như vậy, Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc cùng gật đầu. Xem ra đều đồng ý với những gì mà Huyết Linh vừa nói.

- Vậy được, ta dẫn mọi người đi! - Không biết vì sao, khi Huyết Linh trừng mắt nhìn hắc, An Ni Tháp còn cảm thấy áp lực hơn so với Bác Lan Tư, cho nên lập tức đồng ý. Bên cạnh hắc bây giờ người nào cũng đặng đặng sát khí. Chưa từng gặp qua Hàn Thạc lúc hung tàn, lại thấy hắc xử sự còn treo nụ cười nên An Ni Tháp không rõ Hàn Thạc rốt cuộc là một nhân vật như thế nào mà có thể trấn áp được ba tên sát tinh kia?

Rất nhanh, An Ni Tháp dẫn theo bốn người Hàn Thạc đi tới bên trong mỏ tinh thạch khổng lồ.

- Ồ?

Một tên Thần Vệ phía Vưu Kim hắc hắc cười quái dị nói:

- Còn dám tới à? Lần trước có phải không giết sạch bọn ngươi thì các ngươi cho rằng đại nhân Vưu Kim tương đối nhân từ chăng?

- Ha ha. Lại tới tìm chết. - Một tên Thần Vệ khác cũng cười sằng sặc. Rõ ràng không để An Ni Tháp cùng bốn người Hàn Thạc vào mắt.

An Ni Tháp sắc mặt khó coi:

- Ngài xem.

- Ôi. Còn mang theo người giúp đỡ nữa kìa. Ha ha! - Tên Thần Vệ kia nghe An Ni Tháp nói vậy dường như lúc này mới thấy Hàn Thạc, liền lộ vẻ kinh ngạc hô lên một cách châm biếm.

- Sư huynh. Ngươi thấy sao? - Nếu như lúc trước thì Bác Lan Tư đã sớm giết chết hai tên Thần Vệ đó. Tuy nhiên, bên cạnh hắn lúc này còn có Hàn Thạc nên hắn mới tỏ ý hỏi sư huynh mình. Hắn dám không nể mặt Hắc Thiên cùng thành chủ Hoa Lai Sĩ của Âm Ảnh thành nhưng lại không dám làm trái ý Hàn Thạc. Bởi vì hắn biết tất cả những gì hắn có đều do Hàn Thạc ban cho.

Hàn Thạc trên mặt vẫn nở một nụ cười thoải mái, đứng đưng gật gật đầu nói với Bác Lan Tư:

- Làm đi. Đừng đâm máu quá!

751. Chương 751: các Người Căn Bản Không Phải Đối Thủ!

Bác Lan Tư đang chờ chính là một câu nói này của Hàn Thạc!

Lời nói vừa dứt, Bác Lan Tư đột nhiên đằng đằng sát khí lao ra. Sát khí lượn lờ xung quanh thân thể hắn, ngưng tụ thành dạng như sương mù tản ra. Sau khi sát khí ngưng tụ thành thực chất, vài luồng đột nhiên phiêu dật bay đến trước mặt hai tên ở động khẩu.

Vẫn đang chuẩn bị nói lời châm chọc bọn An Ni Tháp, hai người lập tức bị làm cho kinh sợ. Dưới sát khí đáng sợ của Bác Lan Tư, cả hai đều cảm thấy hô hấp khó khăn, thân lực trong cơ thể cũng bị ảnh hưởng; ngay cả một nửa thực lực của ngày thường cũng không phát huy ra được.

Kiểm quang hẹp dài đột ngột xuất hiện rồi biến mất, đan xen chém xuống trên thân thể hai gã kia. Chỉ nghe mấy tiếng “răng rắc” từ người chúng truyền đến, hai kẻ đó vẫn còn duy trì tư thế kinh hãi, sững sờ nhìn mấy người Hàn Thạc.

Vài giây sau đó, chỉ nghe “ầm ầm”. Hai thi thể vỡ vụn thành từng khối huyết nhục rơi xuống. Máu đỏ tươi trào xuống, mùi máu gay mũi nồng nặc tản ra bốn phương. Từng khối huyết nhục cùng với từng đoạn nội tạng và ruột trong cơ thể hai người chảy đầy đất. Quang cảnh quả thực vô cùng thê thảm!

Bác Lan Tư nhìn xuống hai thi hài không còn toàn vẹn đang phủ đầy mặt đất, trên mặt hốt nhiên hiện ra một nét cười nhạt vừa lòng. Dường như vô cùng hưởng thụ loại cảm giác trong quá trình giết chóc, hưởng thụ loại quang cảnh máu chảy đầm đìa này.

Bác Lan Tư tu luyện Thí thần ma đạo, cùng với sự thăng tiến của ma công sẽ trở nên càng ngày càng cực đoan, cảm thấy đối với giết người có cảm giác trầm mê đến biến thái. Một mặt này ngay cả Hàn Thạc cũng không thể khống chế được. Hắn hoặc là không động thủ, một khi động thủ rất khó khống chế được cảm xúc trong lòng. Tự nhiên sẽ có người chết vào tay hắn, với lại cảnh tượng sẽ không quá hài hoà. Đó cũng là lý do vì sao Hàn Thạc trước tiên đã dặn hắn - Đừng làm cho đâm máu quá.

An Ni Tháp, Đức Khoa và mấy gã Thần Vệ đội ba, thấy Bác Lan Tư mãi vẫn không lộ vẻ mặt gì, đứng trước cảnh máu tươi thịt nát mà còn lộ ra một nụ cười lạnh nhạt. Bốn gã tự nhiên đều cảm thấy sợ hãi đến sồn tóc gáy, trong lòng liên tục thầm nhủ: Gã điên. Thật sự là một gã điên! Sau này nghìn vạn lần cũng không thể trêu chọc hắn!

Nhú nhú lông mày, Hàn Thạc nói:

- Dặn ngươi đừng làm đâm máu quá mà?

Bác Lan Tư vẻ mặt đau khổ, có vẻ hơi sợ hãi quay đầu lại hướng tới Hàn Thạc khom người xá một cái rồi giải thích:

- Sư huynh. Ta đã vô cùng kiểm chế rồi!

Phất phất tay, Hàn Thạc lùi về sau vài bước nói: - Bỏ qua đi. Chúng ta chờ mấy kẻ kia trong động đi ra!

Động khẩu nồng nặc mùi máu tươi như vậy, chỉ cần trong động có người nhất định sẽ lập tức đi ra. Trong động quá hẹp, không thích hợp cho tranh đấu dữ dội. Cho nên Hàn Thạc dự định đem chiến trường ra bên ngoài này.

Mùi máu tươi nồng nặc lan vào bên trong động. Qua một lát đã có vài tên Thần Vệ của Vũ Kim trở lại dò xét tình huống. Vừa thấy ruột non ruột già cùng với từng mẩu nội tạng vỡ vụn rải rác đầy đất, thiếu chút nữa lập tức nôn thốc ra. Khi bọn hắn thấy màu sắc thần giáp dưới lòng bàn chân đồng đội còn đang chảy máu đầm đìa, lập tức gào lớn vào trong động.

Bác Lan Tư khoe miệng nở ra một nụ cười gần ác độc. Trường kiếm trong tay rung một cái, đã chuẩn bị tiếp tục động thủ.

- Chờ một chút. Chờ bọn chúng đi ra hết rồi nói! - Hàn Thạc vừa thấy Bác Lan Tư định hành động, lên tiếng ngăn lại.

- Vâng. Sư huynh! - Bác Lan Tư cung kính đứng trang nghiêm ở đằng kia, vẫn không nhúc nhích. Chỉ đưa đôi mắt nhìn chăm chú lên mấy tên Thần Vệ, như là ma thú khát máu, muốn nuốt trọn mấy người, dùng răng nanh cắn xé.

Rất nhanh, từ trong động bay ra rất nhiều Thần Vệ. Chỉ nhìn qua đã biết toàn bộ đều là Thần Vệ bên cạnh Vũ Kim.

Những người đó sau khi đi ra, nhìn thấy thảm trạng ở động khẩu, từng người sắc mặt đều vô cùng khó coi. Trong đó cũng có vài nữ Thần Vệ, thiếu chút nữa đã nôn mửa ra, sắc mặt tái nhợt.

Nhân vật quan trọng nhất thường thì cuối cùng mới xuất hiện. Đến khi tất cả các Thần Vệ đã đi ra hết, Vũ Kim của U Mạc thành mới đi ra với vẻ mặt âm trầm. Nhìn cảnh xương tan thịt nát trước mặt, ánh mắt càng lộ vẻ âm u, quát:

- Các người nhất định là đến tìm chết!

- Lão già kia. Đáng chết là ngươi! Ngay cả đồ của chủ nhân ta cũng dám cướp. Con mẹ ngươi, chán sống rồi chắc!

Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ vào Vũ Kim chửi ầm lên, nham hiểm nói:

- Nhìn mặt ngươi đã biết xui xẻo rồi. Xem chừng khó sống qua hôm nay rồi. Thúc thời thì tự cắt cổ bản thân đi, đừng làm phiền lão tử đi giết ngươi nữa!

Lời nói của Cát Nhĩ Bá Đặc cực kỳ lưu loát, làm cho Hàn Thạc cũng phải liếc mắt lại. Không ngờ mặc dù đã tới Chúng Thần đại lục, đã chết một lần rồi mà Hắc Long cũng không thay đổi được bản tính của hắn. Với lại xem ra, Cát Nhĩ Bá Đặc so với trước kia còn ác độc hơn một chút. Ít nhất loại lời nói này, Hàn Thạc từ trước tới giờ vẫn chưa từng nghe qua.

Trong khi Vũ Kim đang xanh cả mặt, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không ngừng chửi mắng, đắc ý vênh vang nói:

- Chắc chắc. Mọi người xem hắn xanh cả mặt kia. Rõ ràng là hắn hôm nay chắc chắn toi đời rồi!

Cát Nhĩ Bá Đặc như tên thần côn chỉ vào Vũ Kim đang tức giận đến xám xanh, tiếp tục nói móc.

- Tiêu diệt tiểu tử này cho ta! - Vũ Kim rốt cuộc chịu đựng không nổi, hét lớn.

Thấy Hàn Thạc tới đây, Vũ Kim vốn đang chuẩn bị tiên lễ hậu binh. Đâu ngờ, Cát Nhĩ Bá Đặc một câu rồi lại một câu khắc nghiệt ác độc, với lại vẫn không có ý định ngừng lại. Trong cơn giận dữ, Vũ Kim chỉ có tiêu diệt Cát Nhĩ Bá Đặc trước rồi mới cùng Hàn Thạc bàn bạc vấn đề khu mỏ.

Vài tên Thần Vệ lập tức từ phía sau người Vưu Kim bay ra. Mấy tên này đã sớm nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc không vừa mắt, nhất là khi bọn hắn phát hiện Hắc Long chỉ ở cảnh giới Hạ vị thần sơ kì. Tất cả đều không thể nhịn được nữa với sự kiêu căng ngạo mạn, cuồng vọng của Cát Nhĩ Bá Đặc. Như thế nào cũng không nghĩ được, một tên Hạ vị thần vì sao dám hung hăng càn quấy như vậy?

- Hắc hắc. Một đám ngu ngốc! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười quang quác. Đợi một tên Trung vị thần đến gần, hắn cười sằng sặc đánh ra một quyền. Cánh tay đen như mực, trên cánh tay gân mạch từng đường như là những con rắn nhỏ kì lạ màu đen làm cánh tay hắn đầy vẻ mỹ cảm bạo lực.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng. Gã Thần Vệ đầu tiên với thực lực Trung vị thần sơ kỳ đang nhắm phía Cát Nhĩ Bá Đặc lao đến, cả người lẫn thần khí trong tay bị Hắc Long đánh bay trở về. Gia hỏa này vẫn không để Cát Nhĩ Bá Đặc trong mắt, còn chưa kịp biểu lộ ra thực lực chân chính của bản thân đã bị trọng thương rồi.

Huyết Linh trong mắt lệ mang lóe lên rồi đột ngột biến mất. Hai tròng mắt màu đỏ thẫm liếc mắt vào người kia. Gã bị Cát Nhĩ Bá Đặc đánh trọng thương đột nhiên cảm thấy một luồng lực lượng từ đôi mắt Huyết Linh chạy vào thân thể hắn. Sau một khắc, hắn chợt phát hiện máu tươi trong cơ thể như không còn không chế được, bắt đầu từ miệng mũi, hai mắt, lỗ tai, “tiểu huyệt đệ”, hậu môn chảy ra.

- A a! - Trên thân thể gã kia chỗ nào cử động đều tràn ra từng luồng máu tươi. Hắn chịu đựng không nổi loại cảm giác tiến gần với tử vong này vội vã hô to gọi nhỏ lên.

Hai tròng mắt đỏ thẫm của Huyết Linh hồng quang đại thịnh, khoe miệng lộ ra một nét cười nhạt thoả mãn.

Sát khí ngút trời đột nhiên trùng trùng nổi lên. Bác Lan Tư trên mặt đầy nét điên cuồng dữ tợn khát máu, thanh phi kiếm trong tay đã được Hàn Thạc luyện chế toả ra kiếm quang lạnh lẽo. Vài tên Thần Vệ nhắm phía Cát Nhĩ Bá Đặc lao tới hoảng hốt lo sợ thối lui. Chúng lui lại không kịp, trước ngực đã xuất hiện vết máu. Máu tươi chảy ra đầm cả ra thần giáp.

- Sao lại thế này. Sao lại thế này? Máu tươi trong cơ thể ta không không chế được nữa rồi! - Trên mặt đất, gã kia vẫn còn sợ hãi rít lên, âm thanh càng ngày càng suy yếu. Cùng với việc mất máu quá nhiều, sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, cũng không còn một tia huyết sắc nào.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thân thể của hắn dần dần khô quắt. Máu và hơi nước tựa hồ cũng bị rút kiệt. Cuối cùng toàn thân co rút uốn khúc một hồi, rồi như là một đoạn củi khô cứng ngắc đổ xuống.

Bốn người bọn An Ni Tháp vốn định trợ giúp Cát Nhĩ Bá Đặc đối địch, sắc mặt mỗi người đều sợ hãi. Thực lực của Bác Lan Tư bọn họ đã rõ ràng. Còn Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh bởi vì trước đây chưa từng rời khỏi Thiên Cơ được tể, bọn họ căn bản không biết hai người cũng có thực lực khoa trương như vậy.

Mất thấy Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ là Hạ vị thần sơ kì vậy mà một quyền đánh cho một kẻ cao hơn một bậc trọng thương. Còn có Huyết Linh với con người đỏ thẫm lóe lên làm cái tên kia toàn thân máu không ngừng chảy tràn ra. Bọn họ đã bị biểu hiện của hai người làm cho kinh ngạc quá rồi!

Quái vật! Thiên Cơ được tể toàn là quái vật! Một gã Bác Lan Tư đã đủ làm cho người ta sợ hãi rồi. Không nghĩ tới gã thiếu niên hai tròng mắt đỏ thẫm kia càng thêm quỷ dị. Hai tròng mắt huyết quang vừa lóe lên, kẻ địch máu đã chảy thành dòng. Quá kì lạ rồi! An Ni Tháp và ba người đều kinh hô ở trong lòng.

Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, ba người ra tay lập tức chấn nhiếp Thần Vệ bên Vưu Kim. Vưu Kim sắc mặt càng thêm khó coi, hắn cũng không ngờ rằng bên cạnh Hàn Thạc lại có mấy tên kỳ quái như vậy. Hắn đối với lực lượng ảo nghĩa do Huyết Linh, Bác Lan Tư tu luyện hoàn toàn không biết gì cả. Kể duy nhất có thể nhìn ra là Cát Nhĩ Bá Đặc lại chỉ một quyền đánh cho một Thần Vệ bị trọng thương. Hắn bắt đầu đã cảm thấy nhìn không thấu rồi.

Bởi vậy, Vưu Kim cũng không dám lập tức hành động thiếu suy nghĩ nữa.

- Đều rút ra khỏi cái sơn động này cho ta. Từ hôm nay trở đi, tất cả nơi này đều thuộc Âm Ảnh Thành Hàn gia!

Cát Nhĩ Bá Đặc lại bắt đầu vênh vang đắc ý, chỉ vào Vưu Kim khinh thường nói:

- Các người căn bản không phải đối thủ!

- Giết tên ngạo mạn này cho ta!

Vưu Kim giận dữ, quát:

- Tiểu đội hai, ba cùng động thủ. Bất kể xảy ra chuyện gì, đều do ta chịu trách nhiệm!

Những Thần Vệ phía sau Vưu Kim bỗng chốc xông tới. Chúng đều nháy mắt ra dấu với nhau. Mười tên đánh về phía Cát Nhĩ Bá Đặc. Mười tên đánh về phía Bác Lan Tư. Còn có mười tên đánh về phía Huyết Linh.

Thực lực của ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc vừa mới quan sát xong đã có nhận định. Trong đó Huyết Linh thực lực cao nhất, phỏng chừng có thực lực Trung vị thần trung kỳ. Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc hơi thấp hơn một chút, dựa vào lực lượng bản thân mà nói thì có thực lực Trung vị thần sơ kỳ.

Huyết Linh, Bác Lan Tư bởi vì một người hiểu được không chế máu huyết trong cơ thể, một người có thể lợi dụng sát khí làm kinh sợ ở kẻ địch nên thực lực so với người cùng cấp bậc đều cao hơn một chút. Một chọi một mà nói, Hàn Thạc tin tưởng ba người đều có thể tiêu diệt đối thủ cùng cấp bậc. Nhưng mà nếu mười người cùng tiến đến như vậy, hẳn biết ba người đã vô cùng nguy hiểm rồi.

Dù sao, Thần Vệ bên cạnh Vưu Kim đều là Trung vị thần!

Mắt thấy ba người vẻ mặt ngưng trọng, Hàn Thạc nhếch mép cười. Tâm thần khẽ động một chút, mười bảy phi kiếm đột nhiên từ trong cơ thể bay ra. Mỗi thanh đều mạnh mẽ cực kỳ, mang theo tiếng rít chói tai chuyển động một vòng ở trên đỉnh đầu mọi người. Lập tức từng tiếng kêu thê lương thấm thiết vang lên không dứt bên tai.

Từng thân thể đột nhiên rơi xuống. Sau khi rơi xuống đất toàn bộ đều bị chia năm xẻ bảy. Huyết nhục mơ hồ! Trong nháy mắt tất cả xác chết đều bị hòa tan thành máu thịt. Ngay cả một mẫu xương cốt hay một miếng thịt vụn cũng không còn.

Hai mươi mấy Thần Vệ tinh nhuệ đi theo Vưu Kim nam chinh bắc chiến đều đã biến thành một vũng máu loãng thấm vào lòng đất, không để lại một chút dấu vết nào.

Bốn người An Ni Tháp trước luôn luôn không rõ ba tên hung thần Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc này vì sao có thể ngoan ngoãn với Hàn Thạc như vậy. Lần này, rốt cuộc cũng hiểu ra rồi!

Hàn Thạc trên mặt bây giờ vẫn treo nụ cười ôn hòa. Chỉ là nét ôn hoà trong ngày thường này, hiện tại trong mắt đám An Ni Tháp đột nhiên có một luồng ý vị hung tàn dữ tợn không nói nên lời!

- Vưu Kim. Mang người của ngươi rút ra khỏi nơi này! Năng lượng khoáng thạch đã khai thác đều lưu lại cho ta. Từ hôm nay trở đi, cả khu mỏ thuộc về Âm Ảnh thành Hàn gia! - Sau khi xuất thủ, Hàn Thạc vẫn bình tĩnh thông dong, cười tủm tỉm nói với Vưu Kim.

- Người. Người dám giết ngay cả hai mươi mấy người của ta? - Vưu Kim toàn thân run rẩy. Mắt thấy hai mươi mấy thủ hạ tinh nhuệ đã phải vất vả bồi dưỡng nay ngay cả xương cốt cận bã đều không còn. Trong lòng hẳn sự phẫn nộ đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với Hàn Thạc rồi, lúc này rít lên.

Lắc đầu thở dài, Hàn Thạc nhẹ nhàng nói:

- Không thức thời. Cái này khó rồi!

Lời vừa nói ra, mười bảy thanh phi kiếm vẫn đang ngừng ở trên hư không nhằm thẳng hướng những kẻ còn lại lao đi. Từng tiếng kêu thét phá vỡ bầu trời, ngoài Vưu Kim ra, tất cả Thần Vệ đều bị chém chết, biến thành từng bãi máu loãng!

Đỉnh Linh đột nhiên từ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra, giữa mùi máu tươi nồng phóng lên bầu trời nơi xảy ra thảm án lượn vài vòng, thu hết từng thần hồn còn chưa tiêu tan ở trong trời đất.

- Người. Người?

Vưu Kim chỉ vào Hàn Thạc, tâm tình dường như không khống chế được nói:

- Ta liều mạng với người!

Mười bảy thanh phi kiếm bỗng chốc bắn về phía Vũ Kim. Nụ cười trên mặt Hàn Thạc dần dần lạnh hẳn. Con mắt từ từ nhắm lại, lấy thần thức khởi động A Tì Đồ Thần kiếm trận. Mười bảy phi kiếm như là mười bảy tàn ảnh, ở trên hư không hình thành từng đồ án huyền ảo phức tạp. Trong từng hồi âm phong, sát khí phóng thẳng lên cao, giống như là mười tám tầng địa ngục.

Vũ Kim chính là cao thủ Thượng vị thần trung kỳ. Một kẻ như vậy đặt ở bất luận nơi nào cũng đều là cường giả. Hàn Thạc không thể không sử dụng A Tì Đồ Thần kiếm trận. Thần thức ngự động kiếm trận. Từng đường kiếm quang tung hoành đan chéo, đảo loạn thần chi lĩnh vực Vũ Kim đang cố gắng phóng ra, khiến cho hắn căn bản không thể mượn được bao nhiêu thiên địa nguyên tố.

Lúc trước, vào khi Hàn Thạc đi ra khỏi sơn cốc, Đỉnh Linh từng nói A Tì Đồ Thần kiếm trận mà đại thành, Hàn Thạc không mượn lực lượng của nó cũng có thể giết chết cao thủ Thượng vị thần sơ kỳ. Hôm nay, sau khi thử qua uy lực kiếm trận, Hàn Thạc càng chắc chắn Đỉnh Linh không phải nói quá.

Chỉ là, Vũ Kim là cao thủ Thượng vị thần trung kỳ. Mặc dù ở trong A Tì Đồ Thần kiếm trận hắn cũng không có sức đánh trả, tuy nhiên xem ra còn có thể nỗ lực chống đỡ hồi lâu. Hàn Thạc nếu như muốn giết hắn cũng cần phải chút chi phí!

- Đỉnh Linh quay về! - Hàn Thạc không hề muốn lãng phí thực lực ở trên người Vũ Kim. Tâm thần động một chút, Đỉnh Linh đã thu thập xong xuôi thần hồn bay lại vào trong cơ thể Hàn Thạc. Lực lượng của nó trong nháy mắt quán chú vào trong cơ thể hắn. A Tì Đồ Thần kiếm trận, thứ thứ nhất A Tì đích ngục (Ngục A Tì) lúc này mới có thể thúc động.

Ngục A Tì vừa xuất, kiếm quang tung hoành bay vút ngưng tụ thành thực chất. Âm phong, sát khí mãnh liệt lên gấp mười lần. Từng đạo lực lượng kỳ dị trong kiếm trận bắt đầu phá hủy tầng tầng lớp lớp phòng ngự kết giới của Vũ Kim. Chỉ nghe một tiếng gào thét thê lương bi thảm vang lên. Xương thịt Vũ Kim bắn loạn ra đầy trời.

- Thượng vị thần thần hồn. Ha ha. Thật tốt quá. Ta cuối cùng có thể luyện chế ma đầu cao cấp nhất rồi! - Đỉnh Linh hô to gọi nhỏ, so với những ngày qua đã hoạt bát lên rất nhiều. Hắn lập tức từ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra, lao thẳng tới chỗ Thượng vị thần thần hồn còn chưa tan đi của Vũ Kim!

752. Chương 752:xin Lỗi, Người Nói Đã Mượn Rồi!

Đoàn người Vũ Kim của U Mạc thành không một ai có thể thoát khỏi độc thủ của Hàn Thạc. Toàn bộ đều mất mạng tại động khẩu.

Phía bên trong động khẩu mùi máu tươi nồng nặc. Đỉnh Linh bay vòng không ngừng chung quanh, hấp thu thần hồn của Thượng vị thần trung kỳ Vũ Kim. Mà thần hồn của đám Thần Vệ kia cũng không có người nào thoát khỏi tác dụng của Đỉnh Linh, tất cả đều bị hút vào bên trong Vạn Ma đỉnh.

Dựa theo lời của Đỉnh Linh, chỉ có thần hồn của Thượng vị thần mới có thể luyện chế thành cấp bậc tối cao Linh Ma. Linh Ma là loại có đẳng cấp cao nhất, uy lực càng mạnh mẽ, càng có thể tạo cho Đỉnh Linh thêm nhiều lực lượng. Từ khi Ma Tôn tiêu vong, ma đầu trong Vạn Ma đỉnh cũng đã tổn hao rất nhiều. Mãi cho đến tận bây giờ, bên trong Vạn Ma đỉnh cũng không sinh ra được thêm một ma đầu có đẳng cấp cao nhất nào. Lần này hấp thụ được thần hồn của Vũ Kim, trong Vạn Ma đỉnh cuối cùng lại có Linh Ma mới hình thành.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cả động khẩu nhuộm máu. Những kẻ do mười bảy phi kiếm của Hàn Thạc giết chết liền biến thành máu loãng. Còn thi hài bị Bác Lan Tư giết chết thì nằm rải rác khắp nơi. Quả thật khiến cho tình cảnh nơi này vô cùng thê thảm.

An Ni Tháp cùng với Đức Khoa, bốn Thần Vệ của đội ba sắc mặt ngơ ngác. Dường như trong lúc nhất thời vẫn chưa thể tỉnh lại.

- An Ni Tháp! Ngoài Vũ Kim ra, các người không phải còn gặp được địch nhân từ Âm Linh thành sao? Còn suy nghĩ cái gì vậy? Dẫn đường đi! - Bác Lan Tư liếc mắt nhìn An Ni Tháp quát khế.

Cho đến tận lúc này An Ni Tháp dường như mới tỉnh táo lại. Chỉ thấy hắc trong bộ dạng sợ hãi, hoảng hốt nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Bố Lai Ân đại nhân! Ngài, ngài giết Vũ Kim rồi?

- Có vấn đề gì sao? - Hàn Thạc cười thoải mái, ung dung hỏi.

- Bố Lai Ân đại nhân, bảy tòa thành lớn tại Hắc Ám thần vực mặc dù ám đấu không ngừng, nhưng mà thông thường sẽ không giết chết Thần Vệ trưởng của đối phương. Một khi có Thần Vệ trưởng tử vong thì cũng không còn là một chuyện nhỏ nữa rồi. Vũ Kim chính là một trong số các Thần Vệ trưởng tại U Mạc thành, hắc bây giờ chết ở chỗ này, thành chủ U Mạc thành nhất định sẽ hỏi đến đó! - An Ni Tháp sốt ruột nói. Chiến đấu giữa các thành cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ngừng. Nhưng bởi vì thực lực của Thần Vệ trưởng quá siêu phàm nên cơ bản chưa bao giờ xuất hiện tình huống Thần Vệ trưởng mất mạng.

Thần Vệ trưởng là một trụ cột vững vàng của một thành thị. Một khi có Thần Vệ trưởng bỏ mình, việc này rất có thể làm cho thành chủ của đối phương giận đến tím mặt, thậm chí còn có thể dẫn đến hai thành khai chiến với nhau. Cho nên Vũ Kim vừa chết, An Ni Tháp lập tức rất sợ hãi, liền tưởng ngay đến những hậu quả nghiêm trọng của việc này.

- Không sao. Ta sẽ báo cáo lại cho thành chủ đại nhân! - Hàn Thạc bây giờ thực lực bạo tăng, căn bản sẽ không vì chuyện này mà bận tâm!

An Ni Tháp nghe Hàn Thạc nói như vậy, trong lòng lại hơi nơm nớp lo sợ. Nghĩ tới thái độ ác liệt của hắc đối với Hàn Thạc tại Âm Ảnh Thành khi trước, An Ni Tháp không khỏi có cảm giác lạnh toát cả sống lưng. Thâm kêu may mắn, mình và hắc cuối cùng đã trở thành bằng hữu, nếu không thì mình ngay cả đến chết như thế nào, phỏng chừng cũng không biết. Đây thật sự là một kẻ tàn nhẫn, giết người không chớp mắt! Trước kia ẩn tàng kín như vậy, nhưng một khi bộc phát thực sự quá khủng bố!

- Đại nhân, xin hãy đi theo ta. Địch nhân đến từ Âm Linh thành cũng là một Thần Vệ trưởng. Bọn chúng cũng đã giết chết hai người của chúng ta! - Đức Khoa trái lại so với An Ni Tháp lớn gan hơn rất nhiều, mạnh dạn tiến lên trước, dẫn đường cho Hàn Thạc.

Đi được nửa đường, Đức Khoa giải thích cho Hàn Thạc một chút nữa. Hóa ra Âm Linh thành là thành đầu tiên đến được tới khu mỏ, sau khi tới được đây bọn họ liền ngăn cấm không cho bất luận kẻ nào tiến lại gần. Khi mấy người An Ni Tháp tới thăm dò thì bị phát hiện tung tích, cho nên mới bị người Âm Linh thành đuổi giết ra ngoài.

Sau đó Vũ Kim mang Thần Vệ từ U Mạc thành tới. Người của Âm Linh thành vừa nhìn thấy quân đội của Vũ Kim liền xảy ra xung đột. Song thực lực hai bên là ngang ngửa nhau. Sau đó, người của Âm Linh thành chủ động lui bước, chiếm cứ vài mỏ lớn nhất, còn lại thì bỏ qua không để ý tới, mặc cho bọn Vũ Kim tự tìm lấy khu vực khai thác.

Thần Vệ trưởng của Âm Linh thành tên là Cát La Phí, có thực lực tương đương với Vũ Kim, cũng là một Thượng vị thần trung kỳ, tu luyện Hủy Diệt lực lượng.

Nhờ có Đức Khoa dẫn đường, đoàn người rất nhanh đến được vị trí trung tâm của khu mỏ. Chung quanh có rất nhiều động âm u sâu không thấy đáy. Trước mỗi cửa động đều có vài tên Thần vệ từ Âm Linh thành đứng trông coi.

- Bố Lai Ân đại nhân, Thần Vệ trưởng của Âm Linh thành, Cát La Phí hắc là trông chừng ở cái động lớn nhất kia! - Sau khi trở lại, Đức Khoa chỉ chỉ vào một cái động lớn nhất cho Hàn Thạc.

- Nơi này đã thuộc về Âm Linh thành. Các người tới nơi khác mở khoáng trường đi, đừng ép chúng ta phải động thủ! - Một tên Thần Vệ của Âm Linh thành đang đứng ở động khẩu lạnh lùng nhìn đoàn người của Hàn Thạc kiêu căng nói.

- Bác Lan Tư, Huyết Linh! Giết vài người cho bọn hắc nhìn thấy một chút màu sắc đi! - Hàn Thạc cũng không nói nhiều, mỉm cười quay lại hạ lệnh cho Bác Lan Tư và Huyết Linh.

Âm Linh thành đã giết chết mấy người đội ba. Điều này nói rõ bọn họ ỷ vào thực lực cường đại của bản thân động thủ. Bởi vậy, Hàn Thạc sẽ không khách khí. Thông qua giết người, Bác Lan Tư có thể đề cao sát

khí của bản thân. Huyết Linh cũng có thể giành thêm năng lượng mới từ máu huyết của đối phương. Còn Hàn Thạc lại có thể thu hoạch thần hồn. Đối với ba người tu luyện ma công bọn họ, giết người có lợi mà vô hại. Huống chi đối phương đã gây hấn trước, thì tất nhiên Hàn Thạc sẽ không khách sáo.

Khi tiếng nói của Hàn Thạc vừa dứt, Bác Lan Tư, Huyết Linh liền đột ngột tiến hành công kích tới hai gã Thần Vệ Âm Linh thành đang đứng trước cửa động khẩu. Huyết Linh trong tay kéo theo một sợi tơ máu, hai tròng mắt đỏ thẫm, tà dị nhìn chòng chọc vào con mắt của hai gã Thần Vệ. Hai cặp mắt của Thần Vệ và Huyết Linh vừa giao nhau, bọn chúng liền lập tức cảm ứng được trong máu tươi cơ thể mình bỗng nhiên sôi sục.

Bác Lan Tư lúc này đã sớm ra tay giết chóc. Phi kiếm hẹp dài trong tay hắt lên ánh sáng, từng đường kiếm quang đan xen ụp xuống cơ thể hai gã Thần Vệ. “Ken két”, hai tên liền bị chém rời ra. Thịt nát cùng với máu tươi văng xuống tung tóe phun trào khắp nơi.

Mấy Thần Vệ đang canh giữ các động khẩu gần đó còn chưa kịp xuất thủ trợ giúp thì thảm án đã xảy ra.

Mấy tên vừa thấy trước động khẩu máu chảy thành sông, tức thì rú lên the thé, cấp báo cho Cát La Phí ở trong động. Bọn họ đã nhìn ra sự đáng sợ của Bác Lan Tư và Huyết Linh. Mắt thấy đối phương dường như còn có một đầu lĩnh là Hàn Thạc còn chưa động thủ, từng tên đều không dám lơ là. Sau tiếng rú báo động bọn chúng như gặp phải đại địch, cẩn thận đề phòng Huyết Linh và Bác Lan Tư tiếp tục động thủ.

Chỉ trong chốc lát, ba mươi bảy Thần Vệ cùng với Thần Vệ trưởng Cát La Phí từ trong động đã đi ra ngoài. Bọn chúng mỗi người đều mặc quần áo đen sẫm, xem ra vừa mới đang khai thác năng lượng tinh thạch, sau khi nghe được tiếng báo động truyền liền vội vàng vàng chạy ra.

- Chuyện gì thế? - Cát La Phí vẻ mặt như có khối mù che phủ, nhìn vết máu tươi dưới chân với vẻ cực kỳ phần nộ. Cát La Phí tưởng phương phi, vóc người mập mạp, duy chỉ có hai con mắt lấp lánh tinh quang. Lúc này, cặp mắt sáng quắc của hắn đang nhìn chăm chú vào Hàn Thạc đang đứng bình tĩnh ở giữa.

- Từ hôm nay trở đi. Khu mỏ này thuộc về Âm Ảnh Thành Hàn gia!

Cát Nhĩ Bá Đặc đứng ra ngạo mạn liếc mắt nhìn Cát La Phí nói:

- Vưu Kim không thức thời đã chủ nhân ta tiêu diệt. Các ngươi nếu như không muốn đến hài cốt cũng không còn thì nên sớm rời đi!

- Âm Ảnh Thành Hàn gia?

Cát La Phí nhíu mày rồi rất nhanh lạnh lùng nói:

- Ta chỉ biết trong Âm Ảnh Thành có gia tộc Tái Nhân Đặc, Lai Phát Tư, Kim Sâm, Cơ Tát, Bồ Lạc. Từ khi nào lại xuất hiện một Hàn gia nữa chứ?

- Ít nói nhảm thôi! Lưu lại năng lượng tinh thạch đã khai thác được rồi rút nhanh khỏi nơi này cho ta!

Cát Nhĩ Bá Đặc ngang ngược, chỉ chỉ Cát La Phí nói:

- Nếu chậm thì đừng mong rời đi!

Cát La Phí xem ra so với Vưu Kim thì khó đối phó hơn một chút. Đối mặt với sự xúc phạm như vậy của Cát Nhĩ Bá Đặc vậy mà vẫn chưa tức giận, mặt núng nính nói:

- Không biểu hiện đủ thực lực lại muốn chúng ta rút đi. Đâu có dễ dàng như vậy chứ?

Trong khi nói chuyện, Cát La Phí nhìn thẳng vào Hàn Thạc. Hắn đã sớm nhận ra ai mới là thủ lĩnh của nhóm người này.

Trước cái nhìn khiêu khích của Cát La Phí, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Vậy thì đều không chạy được rồi!

Lời vừa dứt, mười bảy phi kiếm lần thứ hai được sử dụng đến, kéo theo từng trận âm phong rít lên liên tục, đánh thẳng tới bọn Thần Vệ đang cầm giận gườm họ. Mười bảy phi kiếm bản thân sắc bén vô cùng, lại thêm có chứa lực ăn mòn khủng bố và hàn độc, dưới sự khống chế tuyệt diệu của Hàn Thạc biến thành đạo

đạo tàn ảnh xé rách bầu trời, nhắm vào cơ thể của các Thần Vệ mà vút qua. Tất cả các Thần Vệ bị phi kiếm đánh trúng, máu thịt bị ăn mòn nhanh chóng hóa thành nước, chỉ trong nháy mắt liền trở thành máu loãng.

Cát La Phí quá hoảng sợ, bị các thanh phi kiếm ác độc của Hàn Thạc dọa cho đến khiếp người. Chỉ thấy trong hai tròng mắt chợt lóe lên ánh sáng, lập tức quát to:

- Dừng tay! Chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức!

Trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa. Hàn Thạc nói khẽ:

- Xin lỗi. Người nói quá muộn rồi!

Mười bảy phi kiếm chợt chụp xuống Cát La Phí, lực lượng của Đỉnh Linh bỗng chốc tràn vào trong cơ thể Hàn Thạc. Thứ thứ nhất của A Tị Đồ Thần kiếm trận, A Tị Đích Ngục (ngục A Tị, theo đạo Phật) xuất ra. Cảnh tượng của Tu La địa ngục bỗng chốc nuốt lấy Cát La Phí. Cảm thụ được kinh mạch trong cơ thể có cảm giác như bị kim châm, Hàn Thạc dùng thần thức điều khiển kiếm trận đâm vào người Cát La Phí có thực lực ngang Vưu Kim như tổ ong.

Trong khi phi kiếm hình thành chiêu A Tị Đích Ngục, người ngoài chỉ còn thấy vũ điệu của phi kiếm. Cả khu vực công kích không khí biến thành một mảnh đen sẫm, căn bản không biết tình cảnh bên trong đến tột cùng là như thế nào.

Đột nhiên, Hàn Thạc nhoáng lên, bỗng chốc nhào vào trong khu vực của A Tị Đích Ngục. Nhờ chiêu thức này che dấu, hắn tiến đến phía sau người Cát La Phí vẫn còn đang thoi thóp do mình cố gắng khống chế. Hủy Diệt hệ thân ngoại hóa thân từ trong Vạn Ma đỉnh bay ra, bắt đầu thôn phệ Hủy Diệt thần lực còn lại của Cát La Phí.

Cát La Phí tu luyện Hủy Diệt lực lượng, dưới sự tấn công của A Tị Đồ Thần kiếm trận, thần lực đã tiêu hao bảy tám phần. Nhưng vì hắn là Thượng vị thần trung kỳ, thêm vào Hàn Thạc đã tận lực khống chế độ chặt chẽ và chính xác của phi kiếm; cho nên phi kiếm chỉ lưu lại vài lỗ hổng ở trên cơ thể hắn. Lực ăn mòn mãnh liệt kia bị lực lượng thần lực trên cơ thể hắn chống lại nên trong chốc lát cũng chưa lan hết toàn thân hắn.

Trước khi Cát La Phí chết, Hàn Thạc nhân cơ hội tiến vào, hấp thu lượng Hủy Diệt thần lực còn lại trong cơ thể hắn. Cát La Phí chính là một Thượng vị thần, mặc dù bây giờ chỉ còn lại một bộ phận rất ít thần lực, nhưng cũng đã đủ khiến cho Hủy Diệt hệ thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc thu được lợi ích tương đối.

Dần dần, thần lực của Cát La Phí hoàn toàn bị thôn phệ. Cơ thể hắn cũng không thể chống lại lực lượng ăn mòn của phi kiếm và cũng bị biến thành một bãi máu loãng trong A Tị Đích Ngục. Không gian giới chỉ của hắn cũng bị Hàn Thạc tiện tay thu lấy.

Mười bảy phi kiếm thu về trong cơ thể, Đỉnh Linh lập tức bay ra, kêu to “oa oa” rồi thu thần hồn Thượng vị thần của Cát La Phí vào. Sau đó bay vòng quanh bốn phía, hút hết thần hồn của những kẻ đã bị Hàn Thạc giết chết trước đó vào trong đỉnh. Còn có vài tên Thần Vệ của Âm Linh thành, dưới sự truy sát của Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đang chạy loạn khắp nơi nhưng xem ra cũng sống được bao lâu nữa.

Hàn Thạc không tự thân ra tay đuổi giết bọn đó mà để cho Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc thực hiện việc này. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc không thể so được với Bác Lan Tư, kinh nghiệm trong phương diện săn giết còn quá ít. Nhưng vì muốn sau này hai người có thể gánh vác thêm trách nhiệm, Hàn Thạc nhất định phải nhanh chóng rèn luyện bọn họ.

Có ma đầu nhìn chăm chú vào tung tích của mấy người kia, còn có lão sát thủ Bác Lan Tư ở bên cạnh trợ giúp, Hàn Thạc hoàn toàn tin tưởng mấy người Thần Vệ của Âm Linh thành đừng hòng có thể chạy thoát được lấy một người.

- Đại... Đại nhân. Ngài thật là làm cho người ta chấn kinh rồi! - Đức Khoa sùng bái nhìn Hàn Thạc, hô nhẹ.

An Ni Tháp có vẻ khá sợ hãi, buồn rười rượi nói với Hàn Thạc:

- Bồ Lai Ân đại nhân. Cát La Phí của Âm Linh thành cũng là Thần Vệ trưởng. Bây giờ tới hai Thần Vệ trưởng chết ở trong tay ngài. Hai thành chủ bên đó nhất định sẽ không bỏ qua đâu!

- Bỏ qua chuyện gì?

Hàn Thạc với vẻ mặt vô tội, hắc hắc cười quái dị nói:

- Rõ ràng là Vưu Kim và Cát La Phí vì tranh đoạt quyền kiểm soát khu mỏ nên ra tay tàn sát lẫn nhau, đồng quy vu tận ở đây. Khi chúng ta tới thì bi kịch đã xảy ra rồi, làm gì gây ra chuyện đâu!

- Rõ ràng là?

An Ni Tháp thấy Hàn Thạc nói dối không chớp mắt như vậy, chỉ vào hắc hô nhỏ. Nhưng bỗng nhiên vẻ mặt An Ni Tháp chấn động, dường như nghĩ tới điều gì, rồi tức khắc cười hắc hắc, bái phục nói:

- Đại nhân sáng suốt!

- Chỉ cần U Mạc thành và Âm Linh thành không còn một tên nào còn sống đi ra. Chúng ta nói cái gì thì chính là thế ấy. Bất kể hai tên thành chủ có tin hay không, không có chứng cứ, chúng ta thà chết không thừa nhận, bọn họ đích thực không làm được gì chúng ta cả!

Đức Khoa cũng lộ vẻ kính nể, nói xong rồi tiếp tục hỏi:

- Đại nhân. Mấy tên gia hỏa đang chạy trốn kia, liệu có thể thoát được hay không?

- Yên tâm đi. Do lão sát thủ Bác Lan Tư đứng ra đảm nhiệm tất nhiên sẽ không một ai sống sót!

Hàn Thạc mỉm cười, do dự một chút rồi mới mở miệng nói:

- Việc hôm nay, ta hy vọng mấy vị cũng có thể giữ bí mật. Cho dù là đối với Hắc Thiên đại nhân và Thành chủ đại nhân, chúng ta cũng phải thống nhất lý do. Nếu không, một khi lời nói không khớp làm lộ ra, mọi người ai cũng sẽ có phiền toái cả!

An Ni Tháp và đám Đức Khoa nghe Hàn Thạc nói như vậy đều ào ào vỗ ngực cam đoan. An Ni Tháp tiếp:

- Xin đại nhân cứ yên tâm. Chuyện này chúng ta nhất thiết sẽ thống nhất lời nói với tất cả anh em. Hắc hắc, tuy nhiên ta nghĩ dưới suy nghĩ sáng suốt của thành chủ đại nhân chắc hẳn ngài cũng sẽ có thể đoán ra một chút!

- Vậy thì không tính rồi. Chỉ cần mấy người chúng ta không tiết lộ là được!

Đức Khoa cười nói. Trải qua chuyện lần này, bọn họ đối với Hàn Thạc vừa kính vừa sợ. So với người đã dẫn dắt bọn họ nhiều năm là Hắc Thiên còn có phần tin phục hơn. Hơn nữa trong chuyện này cũng có phần tham gia của bọn họ nên tất nhiên sẽ phải vì lợi ích của bản thân mà quyết định cho tốt.

- Các người cẩn thận gỡ các không gian giới chỉ kia xuống. Bọn chúng nhất định đã khai thác được không ít năng lượng tinh thạch. Những năng lượng tinh thạch này đều là của chúng ta, cũng không thể dễ dàng để lại cho chúng được! - Hàn Thạc dặn dò bốn người An Ni Tháp.

Những tên bị Hàn Thạc giết chết, cơ thể liền biến thành máu loãng thấm vào trong đất, chỉ có thần khí kim loại và không gian giới chỉ là lưu lại. Việc thu nhặt chúng chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không có vấn đề. Còn những kẻ bị Huyết Linh, Bác Lan Tư giết chết mặc dù thảm trạng như nhau, nhưng lại không cần lo lắng sẽ bị ăn mòn cho nên cũng không phải là vấn đề.

Trong khi bốn người An Ni Tháp đi thu thập chiến lợi phẩm cho Hàn Thạc, thì Bác Lan Tư đã trở về trước. Hắn hướng về phía Hàn Thạc cúi người hành lễ, thấp giọng nói:

- Sư huynh. Toàn bộ đã giải quyết xong!

Hàn Thạc gật gật đầu, mỉm cười không nói. Hắn đối với kết quả của chuyến đi này rất vừa lòng.

753. Chương 753:ám Ảnh Thành Hàn Gia!

Vưu Kim, Cát La Phí, hai Thần Vệ trưởng và các Thần Vệ cấp dưới đều chết trong tay bốn người phía Hàn Thạc. An Ni Tháp và mấy người còn lại phụ trách thu thập các chiến lợi phẩm cùng thống kê. Sau đại khái khoảng nửa ngày, bọn họ đã hoàn tất công việc.

Năng lượng tinh thạch lớn nhỏ hơn năm nghìn khối, các loại thần khí, thần giáp hơn bảy mươi cái. Từ Vưu Kim và Cát La Phí đều thu được một kiện Thượng vị thần khí. Tổng giá trị tạm thời không ước lượng được. Nhưng phỏng đoán sơ sơ thì những vật phẩm này sẽ có tổng giá trị không thấp hơn hai trăm vạn hắc kim tệ.

Quan trọng nhất là cả khu mỏ này xem như đã bị Hàn Thạc chiếm cứ được. Vưu Kim, Cát La Phí mới khai thác được vài ngày, căn bản không có khả năng khai thác được bao nhiêu năng lượng tinh thạch trong mỏ. Cả một khu mỏ, bên trong rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng tinh thạch quả thực không thể phỏng đoán chính xác được. Tổng giá trị tối thiểu cũng phải lên đến mức nghìn vạn.

Người của U Mạc thành và Ám Linh thành đều bị tiêu diệt toàn bộ. Bác Lan Tư mang theo An Ni Tháp mấy người cẩn thận xử lý hiện trường, xóa sạch toàn bộ dấu tích có thể chứng minh nhóm Hàn Thạc động thủ. Còn tận lực chôn giấu trong lòng đất một ít thần khí không đáng giá, đem mấy xác chết không hoàn chỉnh của hai bên đặt ở cùng nơi, tạo dựng hiện trường giả giống như tình cảnh hai bên đã chiến đấu đến mức lưỡng bại câu thương.

Bác Lan Tư đối với việc này đã trở nên quá quen thuộc, trái lại Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc thì lại không quá tinh thông. Dưới sự chỉ dẫn của Bác Lan Tư cùng bọn An Ni Tháp, hai người họ cũng rất nhanh nắm được cách thức vu oan giá họa này, ra tay trợ giúp đám An Ni Tháp xử lý sạch sẽ.

Hàn Thạc sau đó cũng không rời đi. Hắn tạm thời lưu lại bên trong khu mỏ, tiếp tục chờ đợi người đến tranh giành từ các đại gia tộc khác.

Trong lúc đó, nhóm bốn người An Ni Tháp và Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đang tiến hành khảo sát toàn bộ các mỏ lớn trong khu mỏ một vòng. Cửa mỗi một mỏ có năng lượng khoáng thạch đều được mấy người khắc lên một đồ án đặc biệt - đồ hình của Vạn Ma đỉnh!

Hàn gia mới thành lập trong thời gian quá ngắn ngủi, Hàn Thạc trong lúc nhất thời chưa nghĩ tới việc chế tạo ra một huy chương đặc thù gì đó. Trước mắt, hắn dùng Vạn Ma đỉnh làm dấu hiệu huy chương của Hàn gia.

Mỗi một cửa hang đều có một đồ án Vạn Ma đỉnh, phía trên mặt có khắc rõ ràng một hàng chữ nhỏ rõ ràng - Ám Ảnh thành Hàn gia!

Năm ngày sau, khi tốp người cạnh tranh đầu tiên từ ba đại gia tộc đến, huy động lực lượng của gia tộc tìm kiếm thật vất vả mới tìm được đến vùng mỏ. Vậy mà, vừa đến nơi đã phát hiện ở trên lối vào mỏ có dấu hiệu đặc biệt - Ám Ảnh thành Hàn gia!

Những người này toàn bộ đều trợn tròn mắt ngạc nhiên, nhìn cái đồ án có hình tiểu đỉnh kỳ dị kia cùng với hàng chữ nhỏ rõ ràng bên trên, bọn họ nhận ra bản thân mình đã đến chậm một bước.

Ám Ảnh thành có quy củ của Ám Ảnh thành. Trước đây Hoa Lai Sĩ từng nhắc nhở rõ ràng rằng bản thân người trong thành đều nghiêm cấm tư dấu.

Mất thấy khu mỏ đã bị Hàn Thạc lấy mất, những người này mặc dù trong lòng rất khó chịu nhưng cũng không thể nói gì hơn. Khi gặp Hàn Thạc vẫn phải giơ cái bộ mặt đau khổ kia ra mà chúc mừng hắn.

Người cạnh tranh từ ba đại gia tộc phân biệt tên là Cơ Vĩ, Mạn Lợi, Gia Tư Khoa. Ba người này trước đây hoặc nhiều hoặc ít đều biết được chuyện Thiên Cơ được tề và có chút giao tình với Hàn Thạc. Nên khi việc đã đến nước này, tất cả đều rõ ràng tình thế hiện tại đã không thể thay đổi được nữa, chỉ còn cách bất lực chấp nhận sự thật mà thôi.

Qua thêm ba ngày nữa, người cạnh tranh từ các gia tộc khác mới lần lượt kéo đến. Nhưng ngay cả người của ba đại gia tộc còn không có lời nào để nói, bọn họ lại càng không dám nói thêm điều gì. Nhất là khi

những người này đều biết được mối quan hệ thân mật giữa Hàn Thạc và Tái Nhân Đặc gia tộc. Căn bản là không dám có ý khác.

Sau bảy ngày, Hắc Thiên và Thanh Lâm mang theo Thần Vệ thủ hạ hùng hùng dũng dũng tiến đến khu mỏ. Hai người này khi nghe lời Hàn Thạc kể lại tình huống đều hết sức kinh ngạc, rõ ràng đều tỏ vẻ không tin vào câu chuyện mà Hàn Thạc đưa ra.

Ám Ảnh thành Cát La Phí và U Mạc thành Vưu Kim, nếu nói hai người bởi vì khu mỏ mà tranh đấu với nhau thì rất có khả năng. Nhưng mà như lời Hàn Thạc nói cả hai đánh nhau đến mức lưỡng bại câu thương rồi đều mất mạng thì quả thật là khó mà tin nổi! Hắc Thiên và Thanh Lâm bụng đầy nghi ngờ, nhưng cũng không thể lấy được thông tin gì thêm từ bốn người Hàn Thạc.

Cuối cùng, Hắc Thiên đành gọi bốn người An Ni Tháp lại rồi hỏi dò:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cả bốn đều chột dạ, không dám nói sự thật là do người của Ám Linh thành và U Mạc thành giết đồng bọn của chúng nên bị Bồ Lai Ân đại nhân tới báo thù!

Đám An Ni Tháp dám lừa gạt An Đức Liệt hoặc là thành chủ Hoa Lai Sĩ, nhưng trước mặt Hắc Thiên, người lãnh đạo trực tiếp của bọn hắn, với lại cho tới nay đối xử với bọn hắn không tệ, bọn hắn cũng không có khả năng cái gì cũng giấu giếm hết được. Huống chi, Hàn Thạc cũng đã ngầm ra hiệu cho mấy người một chút, nên bọn hắn trong lòng cũng hiểu rõ.

Tình huống nơi này quỷ dị như vậy, với sự hiểu biết của hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm hiển nhiên sẽ nhận ra sự bất thường trong câu chuyện. Nghe đám An Ni Tháp nói khó hiểu như thế, Hắc Thiên và Thanh Lâm đều lắc đầu ngán ngẩm. Hai người bọn họ tới phụ trách khắc phục hậu quả. Bây giờ có đến hai Thần Vệ trưởng chết ở chỗ này, chuyện này thật sự là vô cùng khó giải quyết.

Nhưng cho dù thế nào, hai người cũng sẽ không cho rằng hai Thần Vệ trưởng mất mạng là do Hàn Thạc dứt khoát ra tay tiêu diệt. Họ đành nhân cơ hội này kiếm tiện nghi rồi xử lý những thi thể Thần Vệ còn may mắn sót lại.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn còn sai lầm đánh giá thấp thực lực hiện tại của Hàn Thạc!

- Phiền toái lớn rồi nha!

Thanh Lâm cười gượng, thở vắn than dài:

- Ý tứ của Thành chủ đại nhân là để chúng ta giao thiệp với cả hai bên. Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, ta sợ rằng cả hai bên kia sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu?

- Cũng đành vậy thôi! Chúng ta cứ báo lại cho thành chủ đại nhân quyết định. Ta nghĩ xảy ra chuyện lớn như vậy, hai tên thành chủ kia nhất định sẽ thân hành đến nói chuyện với đại nhân đây! - Hắc Thiên cũng đầu to như cái đầu, trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp ổn thỏa nào, mặt mày ủ rũ nói.

- Hai vị! Chuyện còn lại nhờ hai vị xử lý. Chờ các người và hai bên kia thương thảo xong xuôi, ta sẽ bố trí người quay trở lại khai thác mỏ. Sau này phân chia năng lượng khoáng thạch như thế nào, chúng ta sẽ bàn luận sau nhé!

Hàn Thạc vẻ mặt tươi cười, duỗi người, nói tiếp:

- Lần này vận khí tốt thật. Gặp đúng lúc hai phe thương vong nặng nề mà chiếm hết được tiện nghi!

Nghe hắn nói như vậy, bọn An Ni Tháp, Đức Khoa đang đứng bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt quái dị. Bọn họ đều tận mắt chứng kiến Hàn Thạc chẳng tốn bao nhiêu sức lực nhẹ nhàng xử lý cả Vưu Kim lẫn Cát La Phí. Làm gì có nhân tố vận khí nào ở đây chứ? Họ biết, cho đến tận bây giờ Hàn Thạc vẫn đang tận lực che dấu năng lực của bản thân. Hơn nữa, lúc phân phối thần khí trước đó, bốn người đều có thu hoạch rất phong phú nên bây giờ phối hợp với Hàn Thạc rất ăn ý, mồm năm miệng mười nói hươu nói vượn làm Hắc Thiên và Thanh Lâm không thể đoán được ra chân tướng sự việc.

- Thăng cha này phải mông đi rồi, để hai người chúng ta lại thu dọn cái cục diện rối rắm này cho người!

Hắc Thiên cười khở lắc lắc đầu, nói:

- Bồ Lai Ân à Bồ Lai Ân. Hai Thần Vệ trưởng mất mạng. Chuyện này không nhỏ đâu!

- Bọn họ cùng toi. Bản thân đã tự tìm cái chết thì còn oán được ai khác, hai vị đại nhân cứ kể lại sự thật là được. Ta nghĩ với sự sáng suốt của thành chủ đại nhân hẳn sẽ không nói cái gì đâu!

Hàn Thạc cười hắc hắc nói:

- Thôi ta không cản trở hai vị đại nhân làm việc nữa. Chúng ta quay lại Âm Ảnh thành trước. Chuyện xử lý xong rồi, khi các vị trở lại thành, ta xin mời hai vị cùng uống một chén!

- Chén rượu này của người, uống không dễ đâu!- Thanh Lâm trừng mắt với Hàn Thạc. Nàng có thể cảm giác được chuyện này đã bị hấn gở trò. Đáng tiếc lại tìm không thấy chứng cứ, tuy nhiên cho dù thực sự tìm được chứng cứ rồi, nàng có thể làm khác sao? Vẫn cứ phải tận lực trợ giúp Hàn Thạc che dấu, khắc phục hậu quả!

- Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, chúng ta đi! - Hàn Thạc gọi ba người kia rồi quay trở lại cáo biệt người của các đại gia tộc. Hấn là người đầu tiên đến đây, cũng sẽ là người đầu tiên rời đi.

Hàn Thạc trở về tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư thì phát hiện Khảm Dịch Đạt, Ngải Mã, Cách Lại Ai, Già Tác Tư v.v. đã đến rồi. Những người này đối với việc quản lý thành thị rất có kinh nghiệm, liền chủ động yêu cầu nắm vững toàn bộ tình huống tại Bá Cách Lạp Tư, chuẩn bị sẵn sàng cho việc tiếp nhận thành thị của Hàn gia.

Mấy người Khảm Dịch Đạt đã sớm biết mục đích chuyến đi lần này của đoàn người Hàn Thạc. Đến khi Hàn Thạc quay trở lại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, bèn lập tức hỏi hấn tình hình cụ thể tại khu mỏ. Chi tiết như thế nào Hàn Thạc né tránh, chỉ nói ngắn gọn:

- Xong rồi. Đội năm Thần Vệ đã là của chúng ta!

Bọn lão hồ ly Khảm Dịch Đạt đều hiểu rõ ràng vũ lực mới là căn bản để sinh tồn. Nghe Hàn Thạc nói vậy mọi người đều hết sức vui mừng. Bây giờ bọn họ đều xem như là người của Hàn gia, cùng lên cùng xuống với số phận của Hàn Thạc nên tất nhiên sẽ hy vọng thực lực của Hàn gia ở Âm Ảnh thành càng được củng cố càng tốt.

Sinh sống ở Chúng Thần đại lục một khoảng thời gian, bọn họ sớm đã nhận thức đầy đủ tính tất yếu để một gia tộc tồn tại. Bọn họ chủ động xin đi giết giặc rồi đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, cũng đều là vì Hàn gia mà ra công đóng góp. Bọn họ hiểu chỉ có sự cường đại của Hàn gia mới có thể đảm bảo cho tánh mạng của mình, và có chỗ đứng vững vàng tại Âm Ảnh thành.

Năng lượng tinh thạch lấy được từ khu mỏ được Hàn Thạc lấy ra một bộ phận giao cho đám Khảm Dịch Đạt, để bọn họ đem trang bị cho tháp kết giới tháp năng lượng cho phủ đệ của Hàn gia tại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Năng lượng tinh thạch chính là căn bản của những thứ này. Một khi có được đầy đủ năng lượng tinh thạch, phủ đệ Hàn gia tại đây có thể đề cao lực phòng ngự lên thêm một tầng nữa.

Hấn cùng với Khảm Dịch Đạt thảo luận về vấn đề của cứ điểm Bá Cách Lạp Tư nửa ngày. Phương diện quản lý thành trì không phải sở trường của Hàn Thạc. Lúc trước tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ, hấn cũng toàn quyền uỷ thác cho hai người Đa Khắc Tư và Kiệt Khắc, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư này cũng không phải là ngoại lệ. Nói là bàn bạc, nhưng chủ yếu là Hàn Thạc nghe đám Khảm Dịch Đạt nói. Có một vài vấn đề mấu chốt, họ cần đến sự đồng ý của Hàn Thạc mới dám hành động. Bọn họ chủ yếu chính là muốn lấy được sự ủng hộ của hấn.

Hàn Thạc biết lúc này ở Chúng Thần đại lục, bọn người Khảm Dịch Đạt hoàn toàn không có chỗ dựa, hơn nữa bây giờ trên người lại có dấu vết vĩnh cửu của Hàn gia nên bọn họ nhất định sẽ thật lòng thật dạ vì hấn. Cho nên hấn cũng vô cùng dứt khoát đồng ý các yêu cầu của bọn họ. Ở mọi phương diện, đều uỷ quyền đồng thời cấp thuận lợi cho họ.

Thẳng đến khi mấy người Khảm Dịch Đạt cũng không còn bất luận nghi vấn gì nữa, lúc này Hàn Thạc mới cùng ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc rời đi trở về Âm Ảnh thành.

Trong Tái Nhân Đặc gia tộc tại Âm Ảnh thành, thành chủ Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt đang đứng đối diện với ma pháp kính.

Bên trong kính là hình ảnh của Thanh Lâm và Hắc Thiên. Hai người gương cười báo cáo lại toàn bộ tình thế tại sơn cốc với Hoa Lai Sĩ. Khi nói đến đoạn Vưu Kim của U Mạc thành và Cát La Phí của Âm Linh thành đều chết ở trong sơn cốc, Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt sắc mặt hơi đổi. Hoa Lai Sĩ quát khẽ:

- Còn Bố Lai Ân? Cả những người khác thì sao?

- Bố Lai Ân không có việc gì. Khi ta và Thanh Lâm tới thì Bố Lai Ân đã nắm chắc được cả khu mỏ!

Hắc Thiên cười khổ tiếp:

- Tuy nhiên sau khi Bố Lai Ân nói rằng Vưu Kim và Cát La Phí đã đánh nhau cho đến chết, chúng ta đã tiến hành tìm kiếm thì thấy không còn một ai sống sót. Tất cả Thần Vệ của Âm Linh thành và U Mạc thành đều chết không toàn thây. Tình huống này thật sự có điểm kì lạ!

- Vưu Kim và Cát La Phí chết ở bên trong sơn cốc. Thành chủ của U Mạc thành và Âm Linh thành nhất định sẽ đến tìm đại ca gây phiền toái!

An Đức Liệt cũng khá đau đầu về vấn đề này. Nghĩ thêm một chút, hắn quay lại hỏi Hắc Thiên:

- Theo người, liệu có khả năng Vưu Kim và Cát La Phí đã đánh nhau đến mức cả hai cùng mất mạng không?

- Nhân chứng toàn bộ đều đã chết hết rồi. Chúng ta cũng không biết rõ điều này nữa!

Hắc Thiên tiếp lời:

- Tất cả Thần Vệ của U Mạc thành và Âm Linh thành không một ai sống sót. Tình huống này thật sự không dễ dàng xảy ra. Tuy nhiên ta đã hỏi lại Bố Lai Ân, hắn một mực chắc chắn rằng bọn họ đánh nhau đến khi cả hai bên đều chết. Tại hiện trường còn tìm được một số dấu vết, dường như chỉ rõ hai bên có tiến hành giao chiến ác liệt trong sơn cốc!

Hoa Lai Sĩ lộ vẻ rất ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Mỏ khoáng đã chiếm được. Các người đem tin tức về Thần Vệ trưởng mất mạng thông báo lại cho U Mạc thành và Âm Linh thành. Bất kể ai hỏi đều nói là bọn họ cùng đánh nhau đến chết. Hiện trường nếu có cái gì dễ sót, các người cần xử lý sạch sẽ!

- Tuân lệnh đại nhân! - Hắc Thiên trả lời.

Ngắt kết nối qua ma pháp kính, Hoa Lai Sĩ dụi mắt, mỉm cười nói:

- Tiểu tử kia thật đúng là đã làm cho người ta đau đầu. Tuy nhiên việc Vưu Kim và Cát La Phí chết chắc chắn có quan hệ với hắn. Hắc hắc, ta xem hai tên thành chủ kia muốn không nổi giận cũng không được nữa rồi!

- Đại ca, Bố Lai Ân, hắn không có khả năng giết chết cả Vưu Kim và Cát La Phí chứ? - An Đức Liệt ngăn người, hoài nghi hỏi lại.

- Nếu vậy người làm sao giải thích tình huống phát sinh ở trong sơn cốc như thế nào đây?

Hoa Lai Sĩ liếc nhìn An Đức Liệt, hắc hắc cười quái dị:

- Hắn có lẽ không có thực lực để một lúc tiêu diệt cả hai người. Nhưng mà nếu như có ý lợi dụng thời cơ thích hợp, nhằm khi hai người đang tranh đấu mà đột nhiên ra tay. Cũng không phải không có khả năng thành công. Hắc hắc, dấu vết hai bên chiến đấu đều giữ lại hoàn hảo, tiểu tử kia thật sự là một nhân tài. Xem ra, giao đội năm cho hắn cũng có thể so được với Ngải Phát Lí lắm chứ!

- Lá gan tên tiểu tử Bố Lai Ân cũng lớn quá chứ, ngay cả Thần Vệ trưởng cũng dám giết! - An Đức Liệt cảm thán nói.

- Gan lớn, hiểm độc, suy nghĩ thận trọng là các phẩm chất cần thiết nhất của người làm đại sự. Qua sự kiện này đã chứng minh đầy đủ hắn đích thực có năng lực đảm nhiệm được chức Thần Vệ trưởng đội năm! Tốt lắm. Xế chiều hôm nay chuẩn bị các công văn liên quan cho sẵn sàng. Còn nữa, những tên đội năm ban

đầu không có vấn đề đều bỏ qua hết đi! - Hoa Lai Sĩ cũng không vì Hàn Thạc gây họa mà tức giận. Ngược lại, hắn rất vừa lòng với tác phong hung ác lớn mật của Hàn Thạc, bèn dặn An Đức Liệt.

An Đức Liệt gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ rồi quay người đi ra xử lý công việc.

Sau khi hắn rời đi, Hoa Lai Sĩ lại dùng ma pháp kính để liên hệ với thành chủ U Mạc thành và Âm Linh thành. Một lời khẳng định việc Vu Kim và Cát La Phí cùng đánh nhau đến mức mất mạng. Mặc kệ cho hai thành chủ còn lại nổi trận lôi đình, Hoa Lai Sĩ vẫn tỏ thái độ rất cứng rắn, khẳng định quyền khai thác mỏ là thuộc về Âm Ảnh thành, cùng với hai tên kia ở trong ma pháp kính tranh chấp kịch liệt tới mặt đỏ tía tai. Sau nửa tháng bốn người Hàn Thạc mới về đến Âm Ảnh thành. Âm Ảnh thành tất cả lại trở về như cũ, chỉ có duy nhất một số biến hóa ở Thiên Cơ được tề.

Phạm Ny, Phỉ Bích và vài người khác đã chuyển đến chỗ Lai Phát Tư gia tộc. Bây giờ trong Thiên Cơ được tề, chỉ còn lại được tề sư chân chính hiểu việc luyện chế được tề. Những người đến từ Kỳ Áo đại lục, từng người, từng người ào ào tiến vào nhà mới của họ - Hàn gia!

So sánh với Thiên Cơ được tề, nơi ở mới lại càng thêm rộng rãi khí thế và phong thái. Đủ loại phương tiện cái gì cũng đều có đủ cả. Công trình trên Chúng Thần đại lục luôn được xây dựng theo phong cách nghiêm túc trang nghiêm, những vật phẩm trang trí đều được lựa chọn rất tỉ mỉ công phu. Nhóm Phạm Ny, Phỉ Bích đến từ Kỳ Áo đại lục mặc dù không thích phong cách của nhà Lai Phát Tư, nhưng ở nhà mới, mỗi khu vực đều trồng rất nhiều cây cỏ. Giã sơn, cầu nhỏ, suối, quái thạch phân bố ở khắp các ngõ ngách trong Hàn gia làm cho khung cảnh trở nên lịch sự, tao nhã, tinh tế hơn nhiều.

Khoan thai tản bộ trong những bụi cây, Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn từng tòa kiến trúc vươn cao vững chãi, có cảm giác bình tĩnh trước một thế hệ.

Hắn còn nhớ thời gian mới từ Kỳ Áo đại lục tiến vào Chúng Thần đại lục, dọc đường đi trải qua trăm cay nghìn đắng mới đi vào được Âm Ảnh thành. Lần đầu tiên tiến vào nơi này thật giống như là một người nông dân ngờ nghệch ngỡ ngàng. Nhớ lại hồi tranh chấp với Khải Kỳ, Đa Lạc Hưu Tư ở tu luyện trường ở cách đó không xa, rồi bị hai người của Lai Phát Tư gia tộc ăn chơi trác táng vũ nhục mà giận dữ rời đi.

Mới đó thôi mà bây giờ nơi này tất cả đã thuộc về Hàn gia. Thuộc về Hàn Thạc hắn!

Hít thở không khí thanh tân ở nơi này, Hàn Thạc rất thoải mái hưởng thụ cái loại cảm giác nắm tất cả trong lòng bàn tay mình. Hắn dường như nghĩ thấy được mùi vị tuyệt vời của quyền lợi đang có trong tay.

Phạm Ny, Phỉ Bích và những cô gái khác biết Hàn Thạc trở về, đều ủa ra chào đón. Dọc trên đường đi oanh oanh yến yến, dào dạt tiếng nói cười hoan hỉ vây lấy hắn.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư bị lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc lôi đi. Hai người không ngừng truy hỏi bọn hắn xem ở trong sơn cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đến khi biết được Hàn Thạc đã nắm được quyền khai thác mỏ, lại sắp nắm chắc đội năm Thần Vệ thì mọi người đều vô cùng hưng phấn.

- Bố Lai Ân! Mấy người Khảm Dịch Đạt chủ động đi đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Chàng có gặp bọn họ không? - Ngải Mễ Lệ trong thời khắc này vẫn không quên chính sự, lập tức hỏi Hàn Thạc.

- Gặp qua rồi. Bọn họ còn kéo ta lại hỏi một đống vấn đề. Ta thật đã bị phiền phức đến nhức hết cả đầu!

Hàn Thạc cười khổ lắc lắc đầu nói:

- Quản lý một thành thị thật không phải là điều mà ta am hiểu. May mà họ đã theo ta ngàn dặm xa xôi từ Kỳ Áo đại lục. Nếu không thì cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cho dù thuộc về Hàn gia chúng ta, nhất thời cũng khó tìm được nhân tuyển thích hợp để quản lý!

- Bố Lai Ân! Những người đến từ Kỳ Áo đại lục ngay từ khoảnh khắc đầu tiên bước chân vào Chúng Thần đại lục đã vĩnh viễn có ấn ký của Hàn gia. Bọn họ đều rất đáng được tín nhiệm! Rời khỏi Hàn gia, những người này căn bản không có cách nào khác để sinh tồn ở đây. Cho nên, bọn họ cũng đều biết nên làm như thế nào! - Ngải Mễ Lệ nói nhẹ nhàng.

Hàn Thạc đã sớm biết đạo lý này, nghe vậy gật gật đầu, cười nói:

- Ta hiểu ý của nàng. Bọn họ sau này sẽ là trụ cột vững vàng của Hàn gia. Ta thì chẳng có nhiều ưu điểm nhưng lại rất biết uỷ quyền. Người nào thích hợp làm cái gì, trong lòng ta đều hiểu rõ. Bọn họ ở Chúng Thần đại lục nhất định có thể tìm được vị trí xứng đáng cho bản thân!

- Bố Lai Ân. Đây là công văn An Đức Liệt phái người đưa tới, nói chàng sau khi trở về thì sớm một chút tới nhận chức ở đội năm.

Phỉ Bích đem một chồng lớn giấy tờ đưa cho Hàn Thạc, khẽ cười nói :

- An Đức Liệt nói ở đội năm có một số người tương đối cương quyết không tuân theo. Mặc dù không theo Ngải Phát Lý làm loạn, nhưng mà một lòng vô cùng tin phục hắn. Chàng phải có tính toán đó!

Hàn Thạc tiếp nhận chồng công văn kia liếc qua, rồi ung dung cười nói:

- Ta thích nhất chính là thuần phục những tên tướng lĩnh bất tuân đó!

754. Chương 754:đội Năm Của Ta Không Cần Loại Rác Rưởi Các Người!

Thần Vệ của Âm Ảnh thành gồm có bảy đội, số lượng mỗi đội hạn chế ở một ngàn.

Một tiểu đội thần vệ có mười người, một đại đội là một trăm người, mỗi một đội Thần Vệ thường được chia làm mười đại đội, do mười đại đội trưởng chỉ huy, trên đại đội trưởng chính là Thần vệ trưởng.

Bảy đội Thần Vệ của Âm Ảnh thành chịu trách nhiệm tuần tra từng khu vực bên trong Âm Ảnh thành và bảo đảm an toàn cho cổng thành. Ngoài ra, Thần Vệ cũng chịu trách nhiệm về những kẻ từ bên ngoài muốn gây bất lợi với Âm Ảnh thành, kể cả về vấn đề cướp đoạt tài nguyên, việc tranh chấp giữa những thành trì, một số công việc bẩn thỉu, cũng đều do Thần Vệ làm.

Đội năm bởi vì Ngải Phát Lý mất tích, thành ra mười đại đội trưởng mất tích tới bảy người, bảy người này đều cùng hắn rời đi. Hai trong ba đại đội trưởng còn lại bởi vì gia đình ở Âm Ảnh thành, nên không tham gia sự kiện Ngải Phát Lý làm loạn, nhưng sau đó cũng viết đơn xin từ chức, rời khỏi Đội năm.

Thần Vệ của Đội năm rời đi hầu hết, bây giờ chỉ còn lại một đại đội trưởng tên là Lạp Mông Đặc, toàn bộ Thần Vệ cũng không đủ hai trăm người, số lượng giảm mạnh.

Một ngàn thần vệ của Đội năm, trong đó có một nửa là theo Ngải Phát Lý rời đi, còn có một nửa tự biết tiếp tục ở lại không có tác dụng. Hơn nữa đối với cách làm của gia tộc Tái Nhân Đặc có chút bất mãn, cũng đều rời khỏi đó, mới khiến cho Đội năm như hiện tại không có người để sử dụng, tất cả mọi việc đều rơi vào tình trạng trì trệ.

Hoa Lai Sĩ biết được tình huống ở Đội năm, tất cả công việc do Đội năm phụ trách tạm thời phân cho Đội một, hai, ba làm. Điều này làm cho Đội năm không có chuyện gì để làm, tất cả Thần Vệ tụ tập ở đó hàng ngày chỉ biết uống rượu tán gẫu, sự hăng hái của mỗi người đều rơi rụng hết.

Trong sảnh làm việc của Đội năm, đại đội trưởng duy nhất Lạp Mông Đặc uống đến say khướt, cùng vài nữ Thần Vệ chưa ngoa đang trêu trọc nhau. Xem ra rất khoái hoạt!

- Lạp Mông Đặc đại nhân, nghe nói chủ nhân của Thiên Cơ được tề sắp tới Đội năm. Nếu hắn qua đây, thì những ngày tháng tốt lành của chúng ta cũng kết thúc! - Một tiểu đội trưởng dưới trướng Lạp Mông Đặc rót cho hắn một ly rượu hổ phách tràn cả ra ngoài, sắc mặt đỏ rực nói.

Rượu của Ngải Phát Lý rất ngon, đây là rượu do hắn vợ vét và nhận được của một số tiểu gia tộc cung phụng mà chỉ có mình hắn sử dụng. Sau khi Ngải Phát Lý rời đi số rượu đó trở thành vô chủ, thế là tiện nghi cho đám Thần Vệ này, mấy ngày nay bọn họ được uống thực sự là rất sướng khoái.

Lạp Mông Đặc mắt say lơ đãng, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Một kẻ chỉ là chủ của cửa hàng nhỏ, làm sao đủ đức đủ tài? Lại còn đủ tư cách nắm giữ Đội năm của chúng ta, không phải bởi vì có quan hệ với gia tộc Tái Nhân Đặc sao. Đội năm Thần Vệ phụ trách nhiều công việc như vậy, nào cần tiểu tử kia đến quản.

- Đại nhân. Ngải Phát Lý rời đi. Thần vệ trưởng đội năm hắc tuyến từ mấy người lâu năm như chúng ta. Trong nhiều người như vậy, ta thấy đại nhân là người đủ tư cách tiếp quản nhất. Đáng tiếc là thành chủ đại nhân căn bản là không nhắc tới. Lại cố ý đem chức Thần Vệ trưởng giao cho một tên tiểu thương miệng còn hôi sữa. Thật là... - Tay tiểu đội trưởng uống quá nhiều. Trong lời nói còn có ý trách cứ thành chủ Hoa Lai Sĩ.

Lạp Mông Đặc nghe tay tiểu đội trưởng nói vậy, thở dài:

- Ai biết thành chủ đại nhân nghĩ như thế nào đây?

Hắn không cùng Ngải Phát Lý rời đi, cũng không chủ động chào từ giả. Thứ hắn muốn chính là địa vị tiếp quản Đội năm mà Ngải Phát Lý nắm giữ. Dựa theo ý nghĩ tốt đẹp của Lạp Mông Đặc, chín đại đội trưởng của Đội năm đều vắng mặt. Chức Thần Vệ trưởng tự nhiên là sẽ lọt vào tay đại đội trưởng duy nhất là hắn. Cho nên hắn mới kiên trì ở lại.

Đáng tiếc, việc trên đời không theo ý người. Hoa Lai Sĩ căn bản chưa từng nghĩ tới việc đưa người cũ của Đội năm lên tiếp quản chức Thần Vệ trưởng. Không chỉ như thế, Hoa Lai Sĩ còn tạm thời tước đoạt quyền lợi vốn có của Đội năm. Điều đó làm cho dã tâm bùng bùng của Lạp Mông Đặc căn bản không thể thực hiện được.

Bởi vậy, Lạp Mông Đặc cảm thấy ảm ức. Hùng tâm tráng chí đầy bụng gặp phải trở ngại vô hạn. Vừa vặn nhờ vào rượu ngon có tại Đội năm giải sầu, uống cả ngày đến khi say khướt.

- Lạp Mông Đặc đại nhân. Cái tên thương nhân Bồ Lai Ân kia căn bản là không biết chức trách của Đội năm, đối với công việc Đội năm chúng ta cũng không biết gì cả. Hắc hắc. Chờ hắn qua đây. Chỉ cần chúng ta ngáng chân hắn, khiến cho hắn không nắm được quyền lợi của Đội năm, thành chủ tự nhiên sẽ nhìn ra hắn không có năng lực. Đến lúc đó sẽ cắt chức Thần Vệ trưởng của hắn. Nói không chừng thành chủ đại nhân sẽ nhớ đến việc nên sử dụng người lâu năm như Lạp Mông Đặc đại nhân! - Tên tiểu đội trưởng luôn luôn đi theo Lạp Mông Đặc, cười xấu xa đề nghị.

Lạp Mông Đặc mắt say lơ đãng ý cười, nâng chén sáng khoái nói:

- Uống rượu uống rượu!

Hắn sở dĩ biết được tin tức Hàn Thạc sắp đến nhận chức nên còn lưu lại không đi, cũng vì có tính toán này, vừa thấy tay tiểu đội trưởng kia thức thời như vậy, tâm tình của hắn lập tức thoải mái lên.

Hàn Thạc dẫn mấy người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc tới trước cửa Đội năm. Còn chưa vào đến cửa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, bên trong là tiếng cười nói ăn uống linh đình, nào đâu còn sự nghiêm túc mà một đội Thần Vệ cần phải có?

Nếu người nào không biết đến đây, nhất định sẽ không cho rằng nơi này chính là Đội năm Thần Vệ, nói không chừng còn cho rằng mình đang đi vào một quán rượu.

A Nhĩ Mai Lý Khắc ngẩng đầu nhìn lên tám biển lớn “Đội năm Thần Vệ”, ngạc nhiên nói:

- Một tổ chức quyền lực của Âm Ảnh thành sao lại có bộ dạng này.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cũng lắc đầu, cau mày nói:

- Với tình trạng này thì tổ chức của thần vệ cao bao nhiêu cũng có thể nghĩ ra. Bồ Lai Ân, tiếp quản nơi này xem ra phải chỉnh đốn nhiều đây!

Hàn Thạc trầm mặt, gật đầu nói:

- Tùy Bác Lan Tư cùng các người, chúng ta có thể tuyển mới huấn luyện Thần Vệ lại từ đầu, bây giờ bên trong người nào không thức thời, đá cho bọn chúng cút hết đi!

- Sư huynh, mời vào bên trong! - Bác Lan Tư đi tới trước cửa, khom người nhường Hàn Thạc đi vào.

- Là ai? - Khi đoàn người của Hàn Thạc đi vào, một tiếng hét to vênh váo vang lên, sau đó chỉ thấy hai tên Thần Vệ kẻ vai sát cánh đi ra, mặt chúng đỏ phừng phừng, trong tay vẫn cầm một bình rượu còn lưng chừng, xem ra cuộc sống vô cùng thoải mái.

- Thần Vệ trưởng tân nhậm tới rồi, các ngươi cho mọi người tập hợp! - Bác Lan Tư sắc mặt lạnh lẽo nói.

- Ồ, thế hả.

Bất ngờ, hai Thần Vệ chả sợ hãi chút nào, trái lại cười hì hì dò xét Hàn Thạc, một người trong đó say khướt nói:

- Vị nào là Thần Vệ trưởng mới?

- Nói nhảm ít mẹ nó đi, mọi người tập hợp. - Cát Nhĩ Bá Đặc đã sớm nhìn hai người khó chịu. Thấy hai tên không có một chút cung kính, lập tức phần nộ quát!

- Con mẹ ngươi nói ai? Ngươi là Thần Vệ trưởng mới sao? Xem ra ngươi cũng không phải! Ngươi không phải là Thần Vệ trưởng mới, hết gì mà hét? - Tên Thần Vệ này cũng chả sợ sệt. Cái cổ đỏ hướng phía Cát Nhĩ Bá Đặc hét lớn.

- Phản rồi! - Cát Nhĩ Bá Đặc hét lên giận dữ, âm thanh lạnh lạnh chói tai, xông lên đập tên vừa phát ngôn.

Thần Vệ đội năm không phải ai cũng là Trung vị thần, nhưng hai tên này lại đều là Trung vị thần, bọn chúng đã sớm nhìn ra Cát Nhĩ Bá Đặc đang tranh cãi chỉ có thực lực của Hạ vị thần, làm sao có thể dễ uy hiếp của Hạ vị thần trong lòng? Thấy Hắc Long tát tới, Thần Vệ kia mang trên mặt điệu cười lạnh lùng châm chọc, ra tay nhanh như chớp, đánh bật tay của hắn lại.

“Ừm!” một tiếng, tên thần vệ này bị Cát Nhĩ Bá Đặc đánh cho ngồi bệt xuống đất, một trảo của hắn đánh lên trên người Cát Nhĩ Bá Đặc, Hắc Long không một chút sứt mẻ. Thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc được Hàn Thạc dùng ma công luyện chế vô cùng vững chắc, một trảo nhẹ nhàng của tên này căn bản không thể công kích nổi Hắc Long.

Hàn Thạc cười nhạt nhìn màn biểu diễn của hai Thần Vệ, mấy ma đầu sớm đã bay vào bên trong, cẩn thận thăm dò rất rõ ràng bọn người Lạp Mông Đặc. Những lời bọn họ thăm thì với nhau cũng bị hắn nghe thấy, sớm minh bạch những người này muốn cái gì.

- Bác Lan Tư. Huyết Linh, cắt đứt tay chân của hai Thần Vệ này đi! - Hàn Thạc nhẹ giọng dặn dò.

Hai người Bác Lan Tư và Huyết Linh sớm đã nhìn bọn chúng không vừa mắt. Nghe thấy vậy lập tức xông ra, không nói thêm câu nào cùng Cát Nhĩ Bá Đặc liên thủ nhào tới. Có hai người Bác Lan Tư, Huyết Linh như mãnh hổ gia nhập, hai Thần Vệ say khướt nào có phải là đối thủ, hai người gần như trong nháy mắt đã bị khống chế.

“Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!”

Tiếng xương vỡ và tiếng kêu thảm đồng thời vang lên, hai Thần Vệ vốn say khướt con mắt bỗng chốc sáng lên, vẫn trừng mắt thù hận nhìn Hàn Thạc, kêu thảm:

- Cho dù là Thần Vệ trưởng, không có lý do gì cũng không thể tùy ý trừng trị bọn ta?

- Coi thường cấp trên! Tội danh này là đủ rồi!

Hàn Thạc cười hững hờ, nói:

- Vừa rồi không phải say khướt sao? Sao bây giờ thoáng cái đã tỉnh vậy?

- Ta muốn kiện ngươi, ta muốn bẩm báo Tái Nhân Đặc gia tộc! - Thần vệ kia rít lên với vẻ đau khổ cùng cực.

“Ừm!”

Cát Nhĩ Bá Đặc một quyền đánh vào cằm người kia, lập tức khiến cho hắn máu tươi đầy miệng, sau đó Hắc Long không thể kiên nhẫn được nữa chửi ầm lên:

- Cáo con mẹ ngươi ấy! Tái Nhân Đặc gia tộc lại đi giúp bọn ngươi sao? Ngu ngốc!

Một thần vệ kêu thảm thiết, đang chuẩn bị mở miệng kêu la, vừa thấy đồng bạn miệng đầy máu tươi, lập tức câm như hến.

- Sao lại thế này?

Lạp Mông Đặc sắc mặt đỏ gay, mang theo mấy tiểu đội trưởng thủ hạ đã đi tới, hấn giả vờ giận dữ hỏi:

- Các người là ai? Vì sao tới Đội năm hành hung? Lại coi rở Thần Vệ Ấm Ảnh thành chúng ta?

- Nhìn bộ dáng uống đến say khướt của hấn như vậy, là loại Thần Vệ gì?

Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt khinh thường cười quái dị, liếc mắt nhìn Lạp Mông Đặc, ngao nghễ nói:

- Chúng ta là người của Hàn gia Ấm Ảnh thành, lần này là cùng chủ nhân tiếp quản Đội năm, hai tiểu tử này coi thường chủ nhân của ta, cho nên bị chúng ta dạy dỗ một chút, người hỏi gì?

- Không lấy ra công văn chứng nhận thân phận ra trước, các người đều là người ngoài, bọn họ có làm gì sai?

Lạp Mông Đặc căm tức nhìn Hàn Thạc, hừ lạnh nói:

- Cho dù người là Thần Vệ trưởng mới tới, cũng phải dựa theo quy củ mà làm việc!

- Từ hôm nay trở đi, ở Đội năm Thần Vệ ta chính là quy củ!

Hàn Thạc mỉm cười, nói:

- Người là Lạp Mông Đặc phải không? Tốt lắm, hiện tại người bị khai trừ khỏi đây! Còn những thủ hạ cùng say rượu này, đều cắt khỏi Đội năm cho ta! Đội năm của ta không cần loại rác rưởi các người!

- Chỉ dựa vào việc chúng ta uống rượu mà đuổi chúng ta, lý do này quá gượng ép rồi! - Lạp Mông Đặc giận dữ, trừng mắt không chút nhượng bộ với Hàn Thạc.

- Ta nói rồi, ở Đội năm ta chính là quy củ! - Hàn Thạc hắc hắc khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên áp sát Lạp Mông Đặc, tay trái nhẹ nhàng đặt trên ngực hấn.

“Thình!”

Thân thể Lạp Mông Đặc tung lên, từ trên bậc thang trước cửa Đội năm bay thẳng rơi xuống bên ngoài, khoe miệng hai dòng máu tươi chậm rãi chảy ra, trừng hai tròng mắt đổ kị thù hận nhìn Hàn Thạc, kêu to:

- Ta muốn kiện người, ta muốn kiện người!

- Cút đi!

Hàn Thạc phát tay, không kiên nhẫn nói:

- Còn dám đến gần Đội năm, cắt chân chó của các người, chơi đùa cái gì, loại rác rưởi các người, ở lại đây chỉ thêm phiền toái!

- Người, người, người, cả người nữa!

Cát Nhĩ Bá Đặc điều võ dương oai chỉ vào mấy thần vệ sắc mặt đỏ bừng, hét lớn:

- Còn không cút cho ta, chẳng lẽ muốn ta tự mình động thủ sao?

Mấy thần vệ đi theo Lạp Mông Đặc bị Hắc Long chỉ đến, cả đám sắc mặt sợ hãi, mấy tiểu đội trưởng trước kia luôn nịnh nọt lấy lòng Lạp Mông Đặc, vừa thấy tình thế không tốt, lập tức mặt như đưa đám cầu xin:

- Chúng ta chỉ uống một chút rượu, cũng không có ý xúc phạm đại nhân, chúng ta vẫn muốn ở lại Đội năm!

- Toàn bộ người say rượu cút ngay, từ hôm nay trở đi tên các người ở Đội năm bị xóa rồi!

Cát Nhĩ Bá Đặc không kiên nhẫn được hô lớn:

- Tiểu tử người cũng đừng nói lời thừa, còn lảm nhảm nữa, cắt đứt chân chó của người ném ra ngoài!

Bị Cát Nhĩ Bá Đặc nói như vậy, những người mặt đỏ rục rơm nấp lo sợ. Từ về Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc như hung thần ác sát tương đối thờ ơ, cả đám cũng không dám ở lại, cuối cùng mặc dù trong bụng không cam lòng, cũng chỉ đành đi theo Lạp Mông Đặc rời đi hết. Tổng cộng có năm mươi sáu mươi người, bởi vì toàn bộ đại đội trưởng đều rời đi, Lạp Mông Đặc trở thành người có quyền lực nhất Đội năm, hấn đem rượu ngon do Ngải Phát Lý cất giữ ra thu lòng người, vì cái ghế của hấn mà tích vốn.

Hàn Thạc vừa làm như vậy, Đội năm Thần Vệ chỉ còn lại không đến năm mươi người. Những người này không có một ai say rượu, từng người giữ cho mình trong sạch. Hàn Thạc quan sát chú ý một chút, phát hiện năm mươi người còn lại thần sắc lạnh lùng, đều thờ ơ nhìn trờ hể ở trước cửa, ánh mắt nhìn về Hàn Thạc không chút ngạc nhiên, dường như còn đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Hàn Thạc trước khi tới đây với những người này đều có chút nghe ngóng, năm mươi người còn lại phần lớn đều đến từ một số thôn làng nghèo khó, không có bất cứ gia tộc nào làm chỗ dựa. Trong bọn họ, một bộ phận là do Tái Nhân Đặc gia tộc xếp vào, từng người đối với Đội năm, đối với Âm Ảnh thành tận lực cống hiến, không phải vì thay đổi Thần Vệ trưởng mà biến đổi.

Với Hàn Thạc mà nói, bọn họ mới là những nhân vật được coi trọng, cũng chính là nền tảng để Đội năm hoạt động. Hắn tiếp quản từ con số không, chuyện quan trọng nhất chính là giành được lòng tin nơi họ, có bọn họ giúp đỡ hắn sẽ hoàn thành xây dựng lại Đội năm.

- Những người còn lại tập hợp lại! - Sau khi đuổi đám người Lạp Mông Đặc chuẩn bị nhân cơ hội gây rối loạn để đoạt quyền ra ngoài, Hàn Thạc đi thẳng vào bên trong. Lúc vào đại sảnh tập hợp khẽ quát một tiếng, chưa tới năm mươi Thần Vệ còn lại trầm tĩnh nhìn tình hình tiến triển, từng người lặng lẽ đi tới trước mặt Hàn Thạc tập hợp.

- Trước kia các người ở Đội năm làm cái gì thì làm cái đó, chức vụ vốn có của các người không thay đổi! Do nhân thủ không đủ, toàn bộ các người thuộc về đại đội một, do chính ta lãnh đạo! - Hàn Thạc không nói gì thêm những lời vô ích mê hoặc lòng người, chỉ lạnh giọng nói.

Bởi vì Hàn Thạc biết nói nhiều cũng vô dụng, chỉ có từ giờ chứng minh được năng lực và sự quyết đoán của mình, mới có thể chân chính thuần phục những nhân tài kiêu ngạo bất tuân này!

755. Chương 755:tạo Thế!

Đám Lạp Mông Đặc bị đuổi khỏi Đội năm. Những người còn lại cộng thêm Hàn Thạc dẫn đám Bác Lan Tư, Huyết Linh đến tổng cộng không đến một trăm. Ngay cả số lượng một đại đội Thần Vệ cũng không đủ!

Không đến một trăm người, muốn quản lý cả Đội năm to như vậy cho ổn dường như không thể. Hàn Thạc biết sau khi tiếp quản Đội năm thì việc đầu tiên chính là chiêu nạp người. Thần Vệ được triệu tập mới tổ chức lại nơi này!

Đội năm Thần Vệ có tiếng này mà ra thông báo, Hàn Thạc cho rằng căn bản không lo không chiêu mộ được nhân tuyển thích hợp. Đến khi hắn bắt tay vào làm mới ý thức được Âm Ảnh thành tuy lớn, nhưng muốn chiêu mộ được Thần Vệ thực sự thích hợp cũng không dễ dàng.

Âm Ảnh thành tuy lớn. Nhưng những người thực sự có tài năng thì đều thuộc các đại gia tộc rồi. Những cường giả đến từ cứ điểm hoặc thành trí trực thuộc, một khi tới Âm Ảnh thành, người của các đại gia tộc đều ào ào phái người qua mời. Còn những người chưa tiến vào Âm Ảnh thành thì cũng bị các đại gia tộc phái người đi bàn bạc thảo luận đưa ra những điều kiện hấp dẫn, vốn không có cơ hội đi vào Đội năm, đã sớm bị phân chia xong xuôi rồi.

Bây giờ Âm Ảnh thành Hàn gia mặc dù có chút tiếng tăm. Nhưng mà đối với người bên ngoài mà nói, Hàn gia thực chất chỉ dựa vào Thiên Cơ dược tề mà thành danh. Đây là một loại gia tộc dựa vào buôn bán mà lập nghiệp. Thực lực nhất định sẽ không thể so bì với những đại gia tộc cổ xưa của Âm Ảnh thành. Những điều kiện đưa ra tuy giống nhau, nhưng những người đó đều bằng lòng quy thuận những gia tộc cổ xưa trong Âm Ảnh thành mà không phải là Hàn gia!

Đội năm nhất định phải xây dựng lại. Nhưng mà lại thiếu quá nhiều người. Ở phương diện này thì Hàn Thạc tương đối ngặt nghèo. Theo nguyên tắc binh quý hồ tinh bất quý hồ đa, những người đến tiếp nhận kiểm tra ở chỗ Tư Tháp Tác Mỗ, Bác Lan Tư thì đại đa số bị đánh giá là không đạt. Chỉ có lác đác vài người thông qua được kiểm tra ở chỗ họ.

Thời gian vội vã. Nháy mắt một cái mà một tháng đã qua rồi. Ở trong khoảng thời gian này, Đội năm tổng cộng chiêu mộ được ba mươi mấy người. Ba mươi mấy người này đều làm cho các đại gia tộc chướng mắt. Họ đều thuộc loại trung bình.

Hàn Thạc tự nhiên không hài lòng với tình hình này. An Đức Liệt đã thúc giục Hàn Thạc vài lần, nói hẩn giải quyết sớm một chút vấn đề Thần Vệ còn lại ở Đội năm, dẫn đội làm tròn trách nhiệm hết mức. Đối diện với hơn chín trăm ghế trống, Hàn Thạc cũng thấy khá đau đầu. Hẩn đã lợi dụng thêm Thiên Cơ được tề tranh thủ chiêu mộ thêm tại các thành thị cứ điểm trực thuộc.

Trong nghị sự sảnh Đội năm, Cát Nhĩ Bá Đặc nói kháy:

- Mấy ngày nay tổng cộng có bảy tám chục người vào thành. Trong đó có hai mươi người thực lực Trung vị thần. Mười ba người có thân thể trong sạch không có vấn đề. Đáng tiếc vừa tiến vào Âm Ảnh thành đã bị ba đại gia tộc dẫn đi. Mẹ nó. Ta nhắc tới Âm Ảnh thành Hàn gia, những thằng cha kia bảo chưa từng nghe qua. Căn bản là khinh thường Đội năm chúng ta. *@#\$\$%

- Bố Lai Ân. Bất luận Hàn gia hay là Đội năm. Nhưng bởi vì vừa mới thành lập nên chưa có thanh danh gì. Đối với những người đích thực có năng lực muốn vươn lên, chúng ta thực không phải lựa chọn tốt nhất. Tình hình thế này trong khoảng thời gian ngắn e là khó thay đổi. Xem ra chúng ta cần phải thay đổi sách lược! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ bản thân là quốc sư hoàng triều Phàm Nhĩ Đăng, mắt thấy một tháng trôi qua rất nhanh, Đội năm vẫn chưa tìm được đủ Thần Vệ, hẩn cũng có chút sốt ruột.

Âm Ảnh thành không phải là không có ai. Các Hạ vị thần tu luyện các loại lực lượng thâm ảo đầy ra. Bọn họ trông mong có thể chen vào Đội năm hoặc là Hàn gia. Đáng tiếc Hàn Thạc chướng mắt với bọn họ, vẫn theo nguyên tắc ít nhưng phải chất. Hẩn đối với Thần Vệ Đội năm yêu cầu thấp nhất phải có thực lực Trung vị thần. Ngoài điều này ra cũng còn có những điều kiện cơ bản khác như tính tình, phẩm chất. Những việc này đều giao cho bọn Bác Lan Tư, Tư Thập Tác Mỗ kiểm tra đánh giá. Nếu thông qua được thì có thể thực sự gia nhập Đội năm.

Những người thích hợp đa số đều bị các đại gia tộc lôi kéo. Số người còn lại tới chỗ Tư Thập Tác Mỗ, Bác Lan Tư để kiểm tra tự nhiên là phần lớn đều không đạt yêu cầu. Bởi vậy tiến độ rất chậm, không tìm thấy những Thần Vệ thích hợp cũng là chuyện đương nhiên.

- Người có ý kiến gì hay? - Hàn Thạc biết mặc dù thực lực của Tư Thập Tác Mỗ chưa đề cao được ngay nhưng ánh mắt hẩn tuyệt không thấp. Nghe vậy liền nhíu mày hỏi.

- Tạo thế! - Tư Thập Tác Mỗ tao nhã cười, nói ra ngắn gọn hai chữ.

A Nhĩ Mai Lý Khắc trầm tĩnh gật gật đầu, phụ họa:

- Ta và Tư Thập Tác Mỗ đã thương lượng một chút. Cảm giác chỉ có đề cao vị trí của Hàn gia ở Âm Ảnh thành, làm cho người ta thay đổi ấn tượng đối với Hàn gia thì mới có khả năng hấp dẫn nhân tài đến đây. Cho tới nay, Hàn gia chỉ để ấn tượng cho mọi người là Thiên Cơ được tề. Đối với những người muốn một lòng phấn đấu, một cửa hàng cho dù to thế nào cũng chỉ là một cửa hàng, không tạo được vị thế mà họ muốn có. Chỉ có tạo thế, cho dù bọn ta không chủ động mời, bọn họ cũng sẽ ùn ùn tự dẫn xác tới!

Hai người Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc đều là loại cáo già. Bây giờ hai người đều toàn tâm toàn ý vì Hàn gia mà làm việc. Trên nhiều phương diện đều đưa ra rất nhiều kiến nghị hợp lý, khiến cho Hàn Thạc bớt đi không ít phiền toái.

Nghe hai người làm sáng tỏ tình thế, Hàn Thạc nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu nói:

- Ý của các người thì ta hiểu. Ta cũng biết rõ vấn đề đích thực ở chỗ nào. Nhưng mà chúng ta muốn tạo thế thì nên làm thế nào? Không phải là nhảy ra nói Hàn gia của chúng ta vô cùng mạnh mẽ thì tất cả bọn họ đều đến với Hàn gia chúng ta chứ?

- Tự nhiên không phải!

A Nhĩ Mai Lý Khắc mỉm cười:

- Chúng ta có thể mượn người mượn việc để tạo thế!

- Nói tí mĩ xem! - Hàn Thạc cảm thấy hứng thú, mỉm cười nói. Hẩn đối với A Nhĩ Mai Lý Khắc vô cùng hiểu rõ. Vừa nghe hẩn nói như vậy, hẩn biết lão hẩn là đã có chủ ý.

Ám Ảnh thành có bảy đội Thần Vệ. Cứ cách mỗi trăm năm, bảy đội Thần Vệ đều so tài một phen để xếp hạng! Mỗi lần so tài đều giới hạn số người một đại đội tham gia. Thông qua lực lượng tinh nhuệ ở mỗi đội mà đoán được thực lực chân chính của đội đó. Bảy đại Thần Vệ trưởng của Ám Ảnh thành cũng so tài với nhau. Giống như các đội Thần Vệ, Thần Vệ trưởng cũng xếp hạng!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ giải thích:

- Kì so tài lần này cũng gần đến rồi. Nhân số Đội năm chúng ta cũng gần một đại đội. Nếu như chúng ta có thể đè bẹp các đội khác, người cũng đánh bại vài Thần Vệ trưởng. Như vậy danh khí Đội năm và Hàn gia thật sự thực sự được đề cao rồi.

A Nhĩ Mai Lý Khắc mỉm cười gật đầu nói:

- Một khi cùng so tài với các đội Thần Vệ khác mà người và Đội năm được xếp hạng cao, như vậy Hàn gia lập tức sẽ thoát khỏi tên cửa hàng, trở thành một đại gia tộc có thực lực chân chính. Đến lúc đó mặc dù người không chủ động chiêu mộ, cũng có người không ngại khổ cực tới đề nghị được gia nhập Hàn gia và Đội năm!

- Bố Lai Ân. Đây là một cơ hội nghìn năm khó gặp!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ xúi giục:

- Bảy đội Thần Vệ so tài với nhau, người thắng chắc là còn được phần thưởng rất hấp dẫn. Người không muốn bỏ qua chứ?

- Khen thưởng cái gì? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

Nắm tay lại. Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ mỉm cười nói:

- Quyền lợi lớn hơn!

- Ta cũng có nghe nói về việc so tài giữa bảy đội Thần Vệ. Tuy nhiên không có ai để trong lòng. Người hãy nói tỉ mỉ tình huống, còn thời gian chính xác nữa! - Hàn Thạc hơi động tâm rồi, bắt đầu hỏi chi tiết Tư Thập Tác Mỗ.

A Nhĩ Mai Lý Khắc và Tư Thập Tác Mỗ vừa thấy Hàn Thạc động lòng, lập tức đem những tư liệu đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho hắn xem, giải thích kỹ càng tình hình so tài của bảy đội Thần Vệ.

Vì đề cao sức chiến đấu của Thần Vệ và Thần Vệ trưởng Ám Ảnh thành, đẩy mạnh sự cạnh tranh, Hoa Lai Sĩ tự mình chủ trì mỗi lần so đấu. Tỷ đấu phân ra hai loại. Một là giữa Thần Vệ trưởng so đấu. Ngoài ra một loại khác là mỗi đội toàn lực so đấu. Trong đó tỷ đấu thực lực chính thể toàn đội quan trọng hơn.

Lần so đấu các kì trước của bảy đội, thực lực chính thể và cá nhân ba đội đứng đầu đều do gia tộc Tái Nhân Đặc giữ vững. Xếp đầu luôn là Thanh Lâm. Xếp thứ hai là một vị Thần Vệ trưởng thần bí. Hắc Thiên xếp thứ ba. Bốn vị trí sau thường xuyên thay đổi. Bốn đại gia tộc còn lại thực lực không phân biệt lắm, chỉ ngang ngửa nhau.

Tuy nhiên toàn đội so đấu, vài đợt gần nhất đều do Đội hai xếp thứ nhất. Thần Vệ trưởng Đội hai là Lạp Nhĩ Phu rất ít ở lại Ám Ảnh thành, cũng rất ít người thấy hắn. Tuy nhiên thực lực của hắn không thể coi thường. Sức chiến đấu toàn Đội hai ở Ám Ảnh thành có tiếng rất dũng mãnh. Mỗi Thần Vệ xuất thân từ Đội hai đều có năng lực xuất chúng, dũng cảm giết chóc.

Nghe nói Đội hai được gọi là Ảnh tử bộ đội của Ám Ảnh thành, chuyên môn phụ trách săn giết một số mục tiêu đặc biệt. Những kẻ địch tiềm ẩn có mưu đồ làm loạn đối với Ám Ảnh thành, thường bị sát thủ Đội hai tiêu diệt lặng lẽ. Điều này làm cho Đội hai ở Ám Ảnh thành có được một vị trí đặc thù. Ngoài Tái Nhân Đặc gia tộc, tộc trưởng ba đại gia tộc còn lại đối với Đội hai có cảnh giác rất mãnh liệt.

Cầm trong tay những tư liệu tỷ đấu, nghe A Nhĩ Mai Lý Khắc và lão yêu Tư Thập Tác Mỗ giới thiệu, Hàn Thạc rất nhanh đã hiểu được tình huống so đấu giữa bảy đội Thần Vệ rõ ràng.

Theo như lời Tư Thập Tác Mỗ. Theo mỗi kì so đấu như vậy, chức trách của bảy đội Thần Vệ có thể theo thứ hạng cao thấp mà sắp xếp điều chỉnh tương ứng. Thực lực toàn đội xếp hạng một có nghĩa là lấy được đặc quyền tiền trăm hậu tấu đối với người trong các đại gia tộc! Kể cả gia tộc Tái Nhân Đặc!

Cũng tức là mặc dù đối phương là người trong các đại gia tộc. Một khi lấy được đặc quyền này của Thần Vệ trưởng, khi phát hiện đối phương có hành vi nguy hại đối với Âm Ảnh thành có thể trực tiếp giết ngay tại chỗ. Chỉ cần sau đó lấy đủ chứng cứ giao cho Hoa Lai Sĩ là được! Cực tiện lợi. Nếu như Thần Vệ trưởng xem ai không vừa mắt có thể lợi dụng việc công để trả thù việc tư. Sau đó, chỉ cần đưa chứng cứ bịa đặt báo cáo cho Hoa Lai Sĩ!

Nhiều năm qua như vậy, đặc quyền đều được Thần Vệ trưởng Đội hai Lạp Nhĩ Phu nắm trong tay. Lạp Nhĩ Phu đối với Hoa Lai Sĩ rất trung thành và tận tâm. Mặc dù nắm chắc đặc quyền này nhưng mấy năm nay không hề lợi dụng đặc quyền này. Hành động của hắn có thể xoay vòng một chút. Nhưng hắn ở Âm Ảnh thành nhiều năm gần như không có phạm sai lầm.

- Đặc quyền được tiền trăm hậu tấu. Hắc hắc. Không tệ, không tệ!

Hàn Thạc cười vô cùng thoải mái, quyết định dứt khoát:

- Tốt lắm. Chuẩn bị đi. Chúng ta tốt nhất là giành chiến thắng ở giải đấu lần này. Vì Đội năm và Hàn gia, chúng ta cũng nên bộc lộ khả năng của mình.

A Nhĩ Mai Lý Khắc và Tư Thập Tác Mỗ chờ chính là những lời này của Hàn Thạc. Nghe vậy đại hỉ nói:

- Cho dù không xếp hạng một, cũng phải vượt qua Thần Vệ ba đại gia tộc kia mới được. Một khi chúng ta đề được ba đại gia tộc kia, những thần vào Âm Ảnh thành sẽ có lựa chọn mới. Đến lúc đó Đội năm sẽ không còn lo việc không thể tìm người thích hợp nữa!

- Trước mắt, Đội năm chúng ta có bao nhiêu người có thể dùng? - Hàn thạc hỏi Tư Thập Tác Mỗ.

- Tính luôn cả chúng ta, tổng cộng được chín mươi một người. Miễn cưỡng đủ cho lần đại hội này! - Tư Thập Tác Mỗ cười khổ.

- Quý ở chất, không phải ở lượng. Chín mươi một người cũng đủ rồi. Vì để có thể chiến thắng trong lần so đấu này, xem ra ta phải đích thân thao luyện bọn họ rồi!

Hàn Thạc trong mắt lóe lên tia tinh quang:

- Hiện tại Đội năm không còn chính thức tiếp quản chức vụ gì. So đấu còn một khoảng thời gian mới đến thời hạn. Truyền lệnh xuống, để tất cả Thần Vệ Đội năm tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

Hàn Thạc mang ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc tới đó trước. Bên trong sơn cốc gần cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, nhóm Hàn Thạc cùng làm việc lu bù cả lên. Họ đảo lộn cả sơn cốc. Ở bên trong bố trí những cột đá đen sẫm. Mặt trên mỗi cây đều khắc đầy những đồ án có chữ rườm rà như gà bới. Bên trong bị bốn người dùng phi kiếm mở ra từng cái rãnh rồi ném từng vật liệu có công dụng đặc biệt vào.

Mười bảy thanh phi kiếm bay vút khắp nơi, biến thành từng đường kiếm quang, cắt thạch bích (vách đá) chung quanh sơn cốc thành bằng phẳng. Từng khối đá lớn bổ sung ở những vị trí đặc biệt. Vạn Ma đỉnh lượn lờ khắp nơi quanh sơn cốc. Nơi Vạn Ma đỉnh đi qua đều để lại những ký hiệu huyền ảo bám vào mặt trên cột đá. Chúng xen lẫn vào nham thạch trên thạch bích.

Bận rộn với khí thế sôi sục khoảng mười ngày. Hàn Thạc dẫn lửa, lại cho vào một số hung hồn ma thú, chính thức biến nơi này thành Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, rồi khởi động nó. Vạn Ma đỉnh đem Linh Ma mạnh nhất do Thần hồn Vưu Kim luyện chế ra làm mắt trận của trận pháp.

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận vừa xong được vài ngày thì những Thần Vệ Đội năm từ Âm Ảnh thành cũng đã tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Những người đó vừa tới đây thì đã bị Khảm Dịch Đạt dẫn tới bên trong sơn cốc. Hàn Thạc cũng không nói nhảm, hồ hững liếc mắt quét ngang rồi nói:

- Cuộc thi đấu giữa bảy đội Thần Vệ sắp bắt đầu rồi. Đội năm chúng ta mặc dù số người còn chưa đủ, nhưng cũng không thể chịu thua. Ta triệu tập các vị từ Âm Ảnh thành đến cứ điểm này chính là để rèn luyện các vị trước khi so đấu bắt đầu. Hy vọng các người trong cuộc thi không làm ta mất mặt!

- Đại nhân bảo chúng ta tới đây, dự định rèn luyện như thế nào? - Một Thần Vệ tên là Ba Nạp Đức, vẻ mặt thần nhiên hỏi.

Chỉ vào Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục từng trận âm phong tà khí ngút trời, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ở trong này, tất cả các người đều phải vào. Các người sẽ phải đối mặt với tâm ma của các người và đủ loại hung hiểm đáng sợ. Ta sẽ từng bước đề cao khó khăn. Các người ở bên trong phải biết phối hợp với nhau cho tốt. Nếu xảy ra bất cứ thương tổn gì ta sẽ không chịu trách nhiệm!

Ba Nạp Đức là một thần vệ bình dân, một tiểu đội trưởng của đội Thần Vệ mười người. Khi nghe Hàn Thạc nói vậy, hắn gật đầu, không chút do dự nói:

- Tiểu đội ba. Theo ta đi vào trước!

Nói xong. Ba Nạp Đức dẫn đầu đi vào trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Vừa thấy Ba Nạp Đức tiến vào bên trong, thành viên của tiểu đội ba cũng ào ào tiến vào không hề có do dự. Những tiểu đội Thần Vệ khác cũng không có quá nhiều do dự, cũng lần lượt đi vào bên trong trận.

Những người này đối với cách thức của ma trận hoàn toàn không biết gì, trong lòng cũng không thật sự để Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận trong mắt. Không ngờ rằng Hàn Thạc đã bố trí rất nhiều ma đầu của Đỉnh Linh vào trong, lại thêm lực lượng của Hàn Thạc chống đỡ. Những người kia không mất bớt một tầng da mới là lạ. Khi họ vừa mới tiến vào bên trong thì đã nghe thấy những tiếng kêu thê lương thảm thiết làm người nghe sởn cả tóc gáy rụng ra. Xem chừng họ dường như chứng kiến cảnh tượng cực kỳ đáng sợ. Bỗng chốc có người không chịu nổi bật lên tiếng thét.

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tập hợp những ảo trận, mê trận, tâm trận cùng một vài đại ma trận. Người tiến vào chẳng những phải chống lại tâm ma, mà còn phải đối mặt với những công kích của ma đầu ngưng tụ thực chất. Những ma đầu kia ở trong trận pháp uy lực đại tăng. Nhờ vào sức mạnh của Đỉnh Linh và Hàn Thạc, đã tạo thành lực sát thương cực lớn với họ.

Sau khi từng tiếng rít vang lên, ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc ai cũng hắc hắc cười lạnh. Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận khi vừa mới hình thành, ba người bọn họ là nhóm đầu tiên bị Hàn Thạc đưa vào bên trong. Ở bên trong, bản thân ba người đã trải qua vô vàn những tình cảnh không thể tưởng tượng nổi. Cho tới bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Bây giờ bên trong vang lên từng tiếng rít khủng bố, ba người như cười trên nỗi đau của họ.

- Chủ nhân. Những tên vô dụng này nên thao luyện cho tốt! Ta xem bọn hắn đều miệng phục nhưng tâm không phục ngài. Bọn chúng đều nhìn về phía chủ nhân với ánh mắt đầy ngoài ngời, dường như nhận định chủ nhân không thể làm tốt vị trí này. Việc đó làm cho ta rất khó chịu! - Cát Nhĩ Bá Đặc hung dữ nói.

- Sư huynh. Tình huống bên trong đối với bọn họ có tàn khốc quá không?

Bác Lan Tư do dự một chút nhắc nhở Hàn Thạc:

- Đội năm bây giờ không có mấy người. Vạn nhất mấy tên kia không chịu nổi đều chết hết trong kia. Chúng ta đi đến đâu tìm người đây?

Bác Lan Tư sát phạt quyết đoán. Có thể nói ra như vậy thật sự không phải dễ, hẳn chính là vì nghĩ cho Hàn Thạc, sợ sư huynh mình đưa đám Thần Vệ kia thao luyện cho đến chết, khiến cho Đội năm Thần Vệ không còn người để dùng nữa!

- Yên tâm. Sẽ không có chuyện đó!

Hàn Thạc khuyên giải Bác Lan Tư rồi cười nói:

- So với cường độ mà ba người trải qua sẽ bất đồng. Ta sẽ từng bước đề cao lực lượng trong trận pháp, làm cho bọn họ thích ứng từng chút một. Bọn họ tương lai sẽ là trụ cột của Hàn gia và Đội năm. Ta sẽ không để bọn họ đi chết!

- Sư phụ. Từ nay về sau những Thần Vệ gia nhập Đội năm nên dứt khoát đem tới đây để trải nghiệm một phen. Rèn luyện trong đó với người mới vô cùng có ích. Ở trong hoàn cảnh tàn khốc như vậy mới có thể làm cho bọn họ phát triển nhanh được, trở thành loại nhân tài Đội năm chúng ta cần nhất! - Huyết Linh đề nghị.

- Ta cũng có ý tứ này. Chúng ta có thể dành chút thời gian biến nơi đây thành trường huấn luyện Thần Vệ chuyên môn. Nơi này và Âm Ảnh thành cách nhau cực kỳ xa nên sẽ không xảy ra sự cố gì. Nhưng Thần Vệ kia căn bản không biết tác dụng của ma trận ma công. Sau khi đi vào đại bộ phận đều không rõ tình hình.

Chúng ta sẽ lợi dụng thấp năng lượng và thấp kết giới để nguy trang một chút. Vậy thì càng thỏa đáng! - Hàn Thạc đối với đề nghị của Huyết Linh rất vừa lòng, mỉm cười nói.

Nhóm Hàn Thạc ở ngoài trận chuyện trò vui vẻ. Những Thần Vệ bên trong cũng không gặp phải tình trạng cực kỳ hiểm ác. Dưới sự công kích của mấy trăm ma đầu ngưng tụ thực chất, những Thần Vệ kia tự nhiên sẽ hình thành vòng phòng ngự, phối hợp ăn ý với nhau và độ ăn ý ngày càng được đề cao.

Chỉ khi đối mặt với nguy cơ sinh tử, những khả năng tiềm tàng trong người mới có thể toàn bộ bị thúc đẩy ra.

756. Chương 756:la Ti, Còn Nhớ Rõ Ta Không?

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận ngay từ đầu hoàn toàn do Hàn Thạc khống chế. Đến về sau thì là do Đỉnh Linh tiếp nhận. Hàn Thạc từ đó được giải thoát.

Những Thần Vệ kia ở bên trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận từng người gào khóc thảm thiết, bị bắt buộc ra sức thao luyện. Theo thời gian cực nhanh, bọn họ càng ngày càng hiểu được tầm quan trọng của sự phối hợp. Thêm vào Đỉnh Linh cố gắng chỉ dẫn, mỗi lần họ phải gặp phải sinh tử tồn vong đều lần lượt ngoan cường tiếp tục chống đỡ.

Đang khi bọn họ cảm thấy độ ăn ý trong phối hợp được đề cao lên thì những nguy hiểm gặp phải đều giảm hẳn. Những người này đều phát hiện ý nghĩ của mình đã hoàn toàn sai. Đỉnh Linh không ngừng tăng mạnh uy lực Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, làm cho bọn họ mọi thời khắc đều bị vây khốn đến điểm tới hạn. Mỗi khi ở thời khắc mấu chốt bản thân đều tự đột phá.

Đến về sau, Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc mất thấy uy lực trận pháp tăng mạnh, cũng chủ động yêu cầu tiến vào bên trong tôi luyện. Hàn Thạc tự nhiên đồng ý, mặc cho ba người tiến vào. Hẳn lại sai khiến Đỉnh Linh đẩy uy lực Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận cao lên một ít, chuyên môn mở một khu vực đặc thù dành cho ba người.

Thời gian vội vã. Một tháng lặng yên trôi qua.

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tuy rằng do Đỉnh Linh nắm trong tay, Hàn Thạc lại ở một bên chiếu cố quan sát. Thông qua tâm thần tương thông với Đỉnh Linh, hẳn hiểu rõ tiến bộ của những Thần Vệ này, biết bọn họ trong khoảng thời gian này từng người tiến bộ thần tốc.

Vì có thể để những Thần Vệ này phát huy ra lực lượng đến trình độ lớn nhất. Hàn Thạc và Đỉnh Linh thương nghị một chút, để cho Đỉnh Linh tiết lộ một số phương pháp phối hợp ma trận đơn giản cho những Thần Vệ kia. Những ma trận phối hợp đơn giản này đa số đều là trận pháp phối hợp ba người, bốn người, năm người, sáu người, bảy người.

Được Hàn Thạc trao quyền, Đỉnh Linh lệnh cho ma đầu biến thành bộ dáng Hàn Thạc, mang nguyên lý những trận pháp đơn giản trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận thuật cho những thần vệ một lần. Những trận pháp này chủ yếu là căn bản, đều dễ dàng lý giải. Các Thần vệ những ngày này phối hợp ăn ý với nhau. Từ khi Đỉnh Linh diễn giải mấy lần sau nữa, rất nhiều người cũng dần dần lần mò ra cách thức.

Đỉnh Linh tiếp tục lợi dụng Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận thao luyện bọn họ. Đám Thần Vệ kia dần dần tập cách phối hợp. Dựa theo những phương pháp phối hợp ma trận kia, lập tức nhận ra được chỗ hữu dụng của nó. Vì vậy bọn họ tăng vọt nhiệt tình, từng người đều gắng sức nghiên cứu loại phương pháp phối hợp đặc biệt kia.

Những Thần Vệ này bất tri bất giác tiến bộ thần tốc. Có một số ít người dưới áp lực đáng sợ của Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đã rất nhanh đột phá đến đến cảnh giới mới. Điều đó làm cho các thần vệ khác hết sức phấn chấn, dồn tất cả sự nhiệt tình vào trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Hàn Thạc căn bản không cần phải thúc giục bọn họ.

Trong nháy mắt lại hơn một tháng đi qua. Vào một ngày, Khảm Dịch Đạt phái người tới sơn cốc, nhắn với Hàn Thạc là Hắc Thiên và Thanh Lâm đã tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và đang muốn gặp hắn.

Hàn Thạc không muốn để cho người ta biết hết thấy bên trong sơn cốc. Cho nên Khảm Dịch Đạt không dám đem tình huống ở nơi này nói cho Hắc Thiên cùng Thanh Lâm. Dù sao tương lai khi thần vệ so đấu, hai người họ cũng coi như là đối thủ tiềm tàng của hắn. Nếu làm cho Hắc Thiên cùng Thanh Lâm biết tình huống Đội năm, vậy không ổn rồi.

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tạm thời do Đỉnh Linh phụ trách khống chế. Hàn Thạc tin tưởng có Đỉnh Linh ở đó sẽ không xảy ra vấn đề gì. Cho nên sau khi nhận được tin tức hắn liền rời khỏi sơn cốc, trở về cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

Sau khi Khảm Dịch Đạt thu lấy năng lượng tinh thạch từ Hàn Thạc liền đem về cứ điểm Bá Cách Lạp Tư trực thuộc Hàn gia trang bị mới lại một phen. Hàn Thạc đi vào tòa kiến trúc cao lớn nhất trong cứ điểm, đã thấy được tháp năng lượng cùng tháp kết giới rải rác ở một số góc.

Hắc Thiên và Thanh Lâm ở phòng tiếp đãi khách chờ Hàn Thạc. Mắt thấy hắn từ bên ngoài đi vào, hai người nhòe dầy, đồng thời hướng Hàn Thạc chúc mừng.

Giờ đây Hàn Thạc vinh quang chiếm được chức Thần Vệ trưởng Đội năm. Cùng Hắc Thiên, Thanh Lâm xem như là đã ngang vai ngang vế. Về sau ở Âm Ảnh thành một vài sự vụ mặc dù mặt trên hợp tác, hai người cũng không phải là thượng cấp của Hàn Thạc. Rất nhiều chuyện cần làm đều phải thương lượng.

Đương nhiên. Nhờ vào quan hệ tốt đẹp giữa Hắc Thiên Thanh Lâm với Hàn Thạc, rất nhiều sự việc cũng thật không có gì phải so đo. Hắn vinh quang đang lên cao, hai người cũng vô cùng cao hứng. Dù sao cuối cùng Hàn Thạc ngồi được trên vị trí này cũng tốt hơn so với một số tên gia hỏa cường đại thượng tầng xem không vừa mắt.

- Hai vị đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư tìm ta có chuyện gì không?

Hàn Thạc mỉm cười nhìn Hắc Thiên và Thanh Lâm hỏi:

- Chuyện kia ở sơn cốc đã giải thích rõ rồi chứ? Hai tên thành chủ U Mạc thành và Âm Linh thành không tìm các người gây phiền toái, vấn đề này giải quyết cũng không phải đặc biệt thuận lợi.

- Đừng nói nữa. Sau khi hai tên thành chủ kia biết thủ hạ Thần Vệ trưởng tử vong thì nổi cơn lôi đình. Không chỉ là ta và Thanh Lâm, ngay cả thành chủ đại nhân đều bị phiền phức giày vò!

Hắc Thiên lắc đầu than thở, cười khổ:

- Một cái cục diện rối rắm như vậy, không phải dễ dàng giải quyết. Mấy ngày nay thành chủ đại nhân và chúng ta mỗi lần trò chuyện, bảo hai người chúng ta làm sao mau chóng giải quyết vấn đề nơi này. Bầy đội sắp bắt đầu tỷ đấu rồi. Chúng ta đều phiền phức chết mất!

- Hai người các người bận rộn như vậy. Như thế nào còn có thời gian tới tìm ta? - Hàn Thạc sững sốt, hơi nghi hoặc hỏi.

- Còn không phải bởi vì vấn đề phân phối cái mỏ năng lượng kia sao!

Thanh Lâm trừng mắt nhìn Hàn rồi nói:

- Cái tên tiểu tử thói người gây ra chuyện lớn như vậy. Người thì tốt rồi, xong việc là chuồn. Hai người chúng ta bị phiền chết đi được.

Hàn Thạc cười gượng hai tiếng, sau đó mới nghiêm mặt nói:

- Một khu mỏ năng lượng tinh thạch kia tổng giá trị giá trị ít nhất một ngàn vạn hắc tinh tệ. Thành chủ đại nhân có ý gì?

- Vốn ban đầu thành chủ đại nhân đích thực muốn độc chiếm mỏ khoáng thạch kia. Nhưng bởi vì U Mạc thành và Âm Linh thành có hai Thần Vệ trưởng toi đời. Hai tên thành chủ kia giận tím mặt, nhất định không buông tha. Thành chủ đại nhân cũng đành chịu phải lui một bước. Mỏ khoáng thạch chia ra làm ba phần, ba thành chia đều. Âm Ảnh thành lấy một phần, một nửa thuộc về Hàn gia các người. Một nửa thuộc về Tái Nhân Đặc gia tộc! - Thanh Lâm nói.

- Nói như vậy, ít nhất hơn phân nửa hắc tinh tệ thuộc về U Mạc thành và Âm Linh thành rồi?

Hàn Thạc vẻ mặt tiếc nuối:

- Chúng ta vất vả vất vả mới chiếm được mỏ khoáng thạch kia.

- Ai bảo người giết chết hai tên Thần Vệ trưởng kia? - Khi nói những lời này, Thanh Lâm nhìn thẳng Hàn Thạc, đôi mắt rạng rỡ hào quang, dường như muốn thấy rõ phản ứng của hắn.

- Bọn họ đồng quy vu tận, ta chẳng có liên quan gì!

Hàn Thạc nhún vai, tiêu sái nói:

- Người không nên nói lung tung?

“Khích khích”

Thanh Lâm dường như cảm thấy bộ dạng này của thấy Hàn Thạc vô cùng thú vị, gật gật đầu khẽ cười:

- Được rồi. Là ta nhầm! Ngoài việc nói cho người biết vấn đề phân phối mỏ năng lượng, chúng ta lần này tới còn có một tin tức nói cho người biết!

- Tin tức gì? - Hàn Thạc thuận miệng hỏi.

- Ta thu được tin tức từ Lạp Nhĩ Phu. Ngải Phát Lý trước mắt đang ở U Mạc thành, có vẻ đang ở cùng cùng với chủ nhân Thần Trạch được tề Cáp Tư Cách Lâm. Bất luận là Ngải Phát Lý hay là Cáp Tư Cách Lâm thì quan hệ với người dường như quan đều vô cùng không ổn. Hai người này tụ tập cùng một chỗ, sớm muộn cũng sẽ không bỏ qua cho người. Căn cứ theo lời Lạp Nhĩ Phu, bọn chúng đang thương lượng đối phó người. Ta tới chính là muốn nhắc người cẩn thận một chút!

Thanh Lâm vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tên Ngải Phát Lý này đã không dễ dàng đối phó. Chủ nhân Thần Trạch được tề kia lại càng thêm khó chơi. Thần Trạch được tề mặc dù không bằng một đại gia tộc cường thịnh, nhưng mà cửa hàng được tề của bọn họ phân bố khắp Hắc Ám thần vực. Ở phương diện thu thập tình báo so với một số đại gia tộc còn muốn chiếm ưu thế hơn. Hai người này nếu như tính trăm phương ngàn kế đối phó người. Người phải cẩn thận một chút!

- Hóa ra Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm móc ngoặc cùng nhau. Khó trách! - Hàn Thạc gật gật đầu, trầm giọng nói. Lời nói tuy cẩn thận, nhưng hắn có phần không xem trọng. Cáp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý đều là kẻ địch của Âm Ảnh thành. Ở bên trong Âm Ảnh thành, bọn chúng không có bao nhiêu lực ảnh hưởng. Chỉ cần mình không rời khỏi Âm Ảnh thành, hai người kia có thể có biện pháp gì?

Huống chi, cho dù hai người cùng đến thì có thể làm được gì? A Tị Đồ Thần kiếm trận đã đại thành, chẳng lẽ còn sợ hai tên nhảy nhót trước mặt?

- Công văn chính thức đã chuyển xuống Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư bây giờ chính thức thuộc về Hàn gia các người. Đối với cứ điểm này, các người nên quan tâm. Nó sau này chính là gốc rễ của Hàn gia các người. - Thanh Lâm nhắc nhở Hàn Thạc nên làm như thế nào.

- Cái nên nói đều nói rồi. Người lo xử lý đi!

Hắc Thiên nghĩ một chút, lại hỏi:

- Đúng rồi. Cuộc tỷ đấu bảy đội Thần Vệ trăm năm một lần, Đội năm của người phải chẳng không tham gia?

- Tham gia chứ! Sao lại không tham gia?

Hàn Thạc lập tức cười nói:

- Thịnh hội long trọng như vậy, tại sao có thể thiếu Đội năm chúng ta.

Hồ nghi nhìn Hàn Thạc, Thanh Lâm cười khanh khách trêu chọc:

- Bồ Lai Ân. Tình huống Đội năm các người ta có nghe nói một chút. Các người tập hợp được số người đủ một đại đội sao? Huống chi, chúng ta so đấu là thực lực chung. Lấy tư chất những Thần Vệ Đội năm mà gần đây các người vừa mới chiêu mộ, tham gia cuộc tỷ đấu này rõ ràng là xếp hạng bét!

- Tham gia, cứ tham gia đi. Trọng ở tham dự thôi!

Hắc Thiên cười ha hả vỗ vỗ bả vai Hàn Thạc nói:

- Bất quá không cần quá để ý thành tích. Đội năm các người vừa mới khôi phục, đạt thứ bậc nào cũng đều được. Khi đụng tới đội ba, đội một của ta cùng Thanh Lâm, chúng ta sẽ không để người thua quá khó coi là được!

- Chúng ta quen thuộc như vậy, mặc dù không có khả năng phóng tay làm bừa, nhưng sẽ cho người chút mặt mũi! - Thanh Lâm cũng cười khanh khách. Hai người dường như nhận định Đội năm của Hàn Thạc lần này tham gia thuần túy là góp cho đủ số. Căn bản họ không cho rằng Đội năm vừa mới xây dựng lại lần này có thể đạt được thứ hạng gì!

“Đến lúc đó ai thua ai thắng vẫn còn chưa biết được!”

Hàn Thạc trong lòng hắc hắc cười quái dị. Mặt lại ôn hòa như lúc ban đầu, cười tủm tỉm nói:

- Vậy thì ta cảm ơn hai vị trước.

Thanh Lâm và Hắc Thiên không nói gì thêm, sau đó nói lời cáo từ rời đi. Hàn Thạc biết hai người bề bộn nhiều việc nên cũng không giữ lại.

- Ngải Phát Lý, Cáp Tư Cách Lâm. Các người nếu như dám đến, ta không ngại tiêu diệt các người! - Sau khi Thanh Lâm và Hắc Thiên rời đi, Hàn Thạc cười lạnh lạnh bầm.

Hắn vốn định trở về sơn cốc tiếp tục rèn luyện những Thần Vệ kia. Nghĩ lại có Đỉnh Linh ở đó điều khiển nên cũng không vội vã trở lại, mà hắn cùng đám Khảm Dịch Đạt bàn bạc công chuyện của cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

Trong thảo luận về ranh giới của cứ điểm, Hàn Thạc vô ý thấy tên của Ác Ma phong (núi Ác Ma). Ác Ma phong ở giữa cứ điểm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư và cứ điểm Thiên Lan, thuộc về lãnh thổ của Âm Ảnh thành. Khi vừa đến Chúng Thần đại lục, địa phương mà Hàn Thạc và A Khắc Lợi kiểm được lượng lớn thần tinh chính tại ngọn núi này.

Ở đó, Hàn Thạc gặp được nữ thần nhện La Ti. Thời điểm còn ở Kỳ Áo đại lục, ả này từng mượn thân thể A Đại Nhi thiếu chút nữa giết chết hắn. Về sau lại sai khiến A Đại Nhi truyền bá tín ngưỡng tại thành Bồ Lô Đặc Nhĩ. A Đại Nhi bị Hàn Thạc chế trụ sau đó hắn cũng từng liên hệ với La Ti...

Liên tiếp nhớ lại chuyện cũ, Hàn Thạc trong lòng trầm nghĩ một chút, cảm thấy cần phải đi Ác Ma phong một chuyến. Một mặt vì nơi đó xem như là lãnh địa của Bá Cách Lạp Tư. Mặt khác cũng là muốn sớm giải quyết sớm đoạn ân oán này.

La Ti mặc dù là người dị tộc, tu luyện lại là Hắc Ám lực lượng, có thực lực Thượng vị thần.

Đối với Hàn Thạc mà nói, mặc dù không mượn dùng lực lượng của Đỉnh Linh, hắn sử dụng A Tị Đồ Thần kiếm trận cũng có thể chống lại cao thủ Thượng vị thần sơ, trung kỳ. Dựa theo cảm giác của Hàn Thạc lúc trước đối với La Ti, ả ta chỉ có thực lực Hắc Ám Thượng vị thần trung kỳ. Loại thực lực này hắn tự tin có thể đối phó. Hơn nữa vẫn còn cần Đỉnh Linh thao luyện những Thần Vệ kia. Hàn Thạc sẽ không mang theo nó mà một mình tiến về phía sơn cốc.

Ác Ma phong, từ bề ngoài xem ra tựa như một con ác ma dữ tợn, cao vút trong mây. Hàn Thạc sau khi tới Ác Ma phong liền triển khai thần thức. Hắn lập tức phát hiện trong lòng Ác Ma phong có khí tức sinh mạng cường đại. Hắn lập tức biết nữ thần nhện La Ti quả nhiên là ở bên trong. Chúng Thần đại lục là một vị diện nhiều loại chủng tộc. Trong đó người dị tộc tương tự cũng có thể tu luyện mười hai đại lực lượng. Bọn họ đồng dạng thờ phụng mười hai đại chủ thần, cho nên cũng có quyền lợi sinh tồn ở các đại thần vực, so với người bình thường không có bất luận khác biệt gì.

Bên trong các đại thần vực cũng vẫn có một số thành chủ do người dị tộc đảm đương. Theo truyền thuyết trong mười hai đại chủ thần cũng có mấy người bản thân chính là người dị tộc. Cho nên ở Chúng Thần đại lục cũng không có quá nhiều bất đồng so với đời sống và tập tính của loài người. Có một số người không quá thích quần cư. Ví dụ như nữ thần nhện La Ti kia chỉ thích đơn độc sinh hoạt ở trong lòng núi, không thích hóa thành hình người đi vào sống ở Âm Ảnh thành.

Như loại dị tộc cấp bậc như nữ thần nhện La Ti, nếu như tiến vào Âm Ảnh thành nhất định có thể có được sự trọng dụng. Bốn đại gia tộc chắc chắn sẽ tranh giành nàng.

Cảm thụ được khí tức cường đại của nữ thần nhện La Ti trong lòng núi, Hàn Thạc cũng không e ngại, vẫn thảnh thơi nhắm hướng Ác Ma phong bước tới. Lần này nữ thần nhện La Ti cũng không ngủ mê mệt như lần trước. Hàn Thạc vừa mới tiến vào Ác Ma phong, chưa thâm nhập vào trong lòng núi đã bị nàng ta phát hiện.

- Đây là lãnh địa của ta. Xin hãy rời đi! - Giọng nói của nữ thần nhện La Ti từ trong lòng Ác Ma phong vọng ra.

Nói đại khái người dị tộc cấp bậc như La Ti mà sinh hoạt ở Âm Ảnh thành, trước đó đều phải được chủ nhân cho phép. Nói cách khác thành chủ Hoa Lai Sĩ hẳn là biết sự tồn tại của nàng, rồi ban một ngọn Ác Ma phong phong cho nàng. Tương ứng La Ti cũng phải tuân thủ quy củ của Âm Ảnh thành, không thể tùy tiện ra tay giết hại các thần gần đó.

Lần trước nếu như Hàn Thạc và A Khắc Lợi không phải rắp tâm đến trộm thần tinh của La Ti, nàng ta cũng sẽ không nổi cơn lôi đình một mực đuổi giết hai người.

- La Ti, còn nhớ rõ ta không? - Hàn Thạc mỉm cười đi vào Ác Ma phong. Thần thức hắn bắt đầu liên tục biến hóa, điều chỉnh dấu vết linh hồn đến tình trạng lúc trước khi còn ở Kỳ Áo đại lục!

757. Chương 757:ta Đầu Hàng, Nguyện Làm Người Hầu!

Ma công mỗi lần đột phá, ấn ký thần thức cũng theo đó thay đổi theo. Năm đó ở Kỳ Áo đại lục, ma công của Hàn Thạc còn chưa đạt đến cảnh giới như bây giờ, ấn ký thần thức so với bây giờ là hoàn toàn bất đồng.

Thần thức có diệu dụng vô cùng, thay đổi ấn ký cũng không phải là chuyện khó khăn. Hàn Thạc lúc đi vào Ác Ma phong thì ấn ký của thần thức theo đó thay đổi, biến thành giống như lúc đầu với La Ti ở Kỳ Áo đại lục.

Nữ thần nhện nhện La Ti thấy Hàn Thạc nghe xong lời quát mắng vẫn định xông đến, trong lòng đã không còn kiên nhẫn nữa, chuẩn bị động thủ giết chết hắn trước Ác Ma phong.

La Ti đang ở tại Âm Ảnh thành nên phải tuân theo quy củ của Âm Ảnh thành, nàng ta không thể chủ động hạ sát thủ với các thần phía đó. Nhưng nếu mà có người tự ý xông vào lãnh địa của mình, nàng ta lại đã nhắc nhở mà còn dám tiến vào, vậy coi như là đã khiêu khích tới mình. Do đó nàng ta có ra tay giết chết cũng coi như có đạo lý, không hề làm trái quy củ của Âm Ảnh thành.

Hắc Ám thần lực của La Ti đã chuẩn bị xuyên vào Ác Ma phong, chợt nghe Hàn Thạc nói một câu:

- La Ti, ngươi còn nhớ rõ ta không?

La Ti không lập tức động thủ đối phó Hàn Thạc mà hơi nghi hoặc khó hiểu dò xét đối phương. Sự nghi hoặc trong lòng nàng ta càng lúc càng lớn, đến khi ấn ký thần thức của Hàn Thạc biến hoá triệt để, La Ti ở trong hang động âm u nói:

- Hoá ra là ngươi!

- Không sai, lúc trước ở Kỳ Áo đại lục, chúng ta cũng từng đối thoại rồi. Hiếm thấy ngươi còn nhớ rõ ta, rất tốt, rất tốt!

Hàn Thạc ung dung đi vào Ác Ma phong, không hề để ý đến từng bước hung hiểm bên trong, miệng vẫn tiếp tục:

- À, đúng rồi, lần trước ta đã tới, số thần tinh người cất giữ kia cũng bị ta đoạt được, người hắc có ấn tượng chứ?

Ở bên trong lòng núi, La Ti nghe vậy giận tím mặt, cười lạnh:

- Xem ra hôm nay người tới đây đặc biệt tìm chết mà!

Từng con nhện nhỏ từ sâu trong lòng núi bò ra, vòng qua người Hàn Thạc, đi thẳng ra cửa động phía sau hắc. Chúng phụt ra tơ nhện, nhanh chóng bịt kín cửa động lại, trên bề mặt toả ra ba động của Hắc Ám thần lực vô cùng mãnh liệt.

Hàn Thạc nhìn thấy tình huống phía sau vô cùng rõ ràng, hắc biết lần này La Ti đã động sát tâm rồi. Tuy nhiên Hàn Thạc cũng không thêm để ý, lần này và lần tới trước đó căn bản không giống nhau. Hiện giờ đối mặt với La Ti, hắc không cần ẩn nấp nữa.

Dám đến đây đã chứng minh sự tự tin của hắc rồi.

Từng con nhện nhỏ ở sau lưng Hàn Thạc kết lưới. Hàn Thạc với tốc độ cực nhanh đã vượt qua hang đông quanh co, thẳng theo hướng cái động cực lớn Kim Giáp thi đã từng đào vào. Nữ thần nhện La Ti với thân hình to lớn chiếm cứ ở khu trung tâm, một cái mạng nhện toả ra khắp mọi ngõ ngách. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta ngẩng lên đối diện Hàn Thạc, hiện ra một đôi mắt âm u lạnh lẽo vô tình.

Nếu không nhìn đến thân hình to lớn của nữ thần nhện, chỉ đơn thuần nhìn vào khuôn mặt kia, người bình thường đều sẽ động lòng. Khuôn mặt ấy xinh đẹp động lòng người, đôi mắt xa xăm, đôi môi đầy đặn phơn phớt hồng. Dù nhìn thế nào cũng là bộ dạng của một mỹ nhân.

- La Ti, người cũng là một Thượng vị thần, vì sao lại ở nơi hang động vĩnh viễn không có ánh mặt trời này?
- Hàn Thạc mỉm cười bước đến, trước tiên dò xét xung quanh một lượt, sau đó mới điềm nhiên như không hỏi.

Đôi mắt âm u lạnh lẽo của La Ti ngưng tụ trên người Hàn Thạc, cũng không trả lời vấn đề của hắc. Ở trong đó, nó như coi tên kia chỉ là một Trung vị thần, nàng ta không rõ vì sao một Trung vị thần lại đến đây tìm chết?

La Ti trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhất là khi Hàn Thạc thông dong, rõ ràng là có chỗ dựa nên không hề lo sợ gì vậy. Đối với hắc, nàng ta cực kỳ oán hận nhưng ngược lại không dám manh động.

- Ta lần này trở lại là dự định cùng người thanh toán một khoản nợ cũ!

Thấy La Ti chưa trả lời, Hàn Thạc cũng không hỏi nhiều, mỉm cười nhìn nàng ta nói ra mục đích chuyến đi này:

- Lúc trước ở Kỳ Áo đại lục, người lợi dụng thần nô A Đại Nhi của người thiếu chút nữa là đã hại chết ta. Về sau lại sai khiến ả ta làm loạn lên ở lãnh địa của ta. Người nói bây giờ nên làm sao đây?

- Người hỏi ta làm thế nào?

Giọng của La Ti đột nhiên rít lên, cười lạnh:

- Ở vị diện hạ cấp kia, người luôn phá hỏng chuyện tốt của ta, cưỡng gian rồi giết chết tín đồ của ta! Sau khi tới vị diện này, lại còn trộm thần tinh của ta, người còn dám hỏi ta làm thế nào? Tiểu tử, ta bất kể người có cái gì để dựa vào, hôm nay dám vào đến đây thì đừng mong sống mà ra ngoài!

- Đường như bên trong hang động của người không có thần tinh nữa rồi, ôi, xem ra lần này không lấy được đủ chiến lợi phẩm! - Hàn Thạc nhìn quanh một vòng, sau đó mới nhẹ nhàng thở dài, có phần bất đắc dĩ.

Kể này rõ ràng là đến đây kích nộ La Ti, làm cho nàng ta nhớ tới lúc trước hắc ở trên Ác Ma phong đã ăn cắp thần tinh của mình. Thế là La Ti không kiềm chế nổi nữa, lúc này tiếng rít cực kỳ chói tai vang lên, vọng khắp ngọn núi Ác Ma mãi không dứt.

Khi tiếng rít nổi lên, tiêm thảo (vuốt) sắc bén của La Ti như một ngọn trường đao lớn, đột nhiên bổ về phía Hàn Thạc.

Từng ngọn cỏ lập lòe ánh sáng yếu ớt, Hắc Ám thần lực như là nước di động bên trong tiêm thảo. Cùng lúc đó, Hắc Ám thần chi linh vực đột nhiên triển khai. Vốn trong lòng núi đang mờ tối, bỗng chốc rơi vào trong bóng đêm tuyệt đối đưa năm ngón tay ra cũng không nhìn thấy. Hắc Ám nguyên tố từ bốn phương tám hội tụ về hướng thần chi linh vực của La Ti, theo đó Hắc Ám nguyên tố tích tụ lại càng ngày càng nhiều, tất cả ánh sáng nơi này đều bị bóng tối nuốt hết.

La Ti thấy Hàn Thạc đến rất quý dị, bộ dạng lại như có chỗ dựa không hề sợ hãi cho nên không dám coi thường hẳn chút nào. Nàng ta vừa ra tay đã xuất toàn lực, coi Hàn Thạc là một cao thủ đồng cấp bậc với mình!

Hàn Thạc hai mắt nhìn thẳng La Ti, vẻ mặt bình tĩnh. Mãi cho đến khi tiêm thảo của La Ti nổ tới, mới đưa mười bảy thanh phi kiếm ra.

Tâm tuy vừa động, mười bảy thanh phi kiếm phía sau hẳn như là khổng tước khai bình (chim khổng tước xòe đuôi), cản lại toàn bộ tiêm thảo của La Ti. Phi kiếm so với tiêm thảo còn sắc bén hơn, mặt trên mang theo toan độc (axit) có lực ăn mòn khủng bố cùng với hàn độc. Chỉ nghe một tràng âm thanh như là sắt thép va chạm vào nhau truyền đến, tiêm thảo La Ti nổ ra như tia chớp thì tốc độ thu hồi càng nhanh hơn.

Chỉ một lần va chạm, La Ti cũng cảm nhận được vừa rồi trên phi kiếm của Hàn Thạc có lực ăn mòn đáng sợ. Nó vừa đụng vào tiêm thảo của nàng, lực ăn mòn và hàn độc lập tức thông qua tiêm thảo thấm vào trong cơ thể nàng. Tiêm thảo lúc đầu dùng để giết Hàn Thạc bên trong chứa Hắc Ám thần lực, ngược lại toàn bộ dùng để chống đỡ hàn độc và ăn mòn rồi, căn bản không thể phát huy tác dụng cần phải có nữa.

May mà từ đầu La Ti đã toàn lực công kích không vì cho rằng đối phương là Trung vị thần mà khinh địch, nếu không thì chỉ đòn thứ nhất thôi nàng ta đã phải ăn quả đắng rồi.

- Tiểu tử, ngươi dùng là loại lực lượng gì thế? Vì sao thị lực không bị ảnh hưởng chút gì vậy? Còn nữa, thần khí của ngươi sao lại âm độc như vậy? -Sau một đòn, La Ti lúc này rít lên.

Mười bảy thanh phi kiếm được Ma Nguyên lực quán chú vào, tiêm thảo của La Ti chạm vào một cái ngay lập tức phát hiện ra một luồng lực lượng rất lạ lẫm, toan độc và hàn độc trên bề mặt phi kiếm càng thâm độc bá đạo. Nó làm cho nàng ta lập tức lại càng hoảng sợ, nhìn Hàn Thạc càng lúc càng cảm thấy sâu xa khó lường, càng thêm không dám coi thường!

- Ngươi quán được sao? - Hàn Thạc cười hắc hắc, mười bảy thanh phi kiếm sừng sững ở sau lưng đột nhiên vọt ra thẳng đến chỗ La Ti với thực lực quả thật là Thượng vị thần trung kỳ!

Mười bảy thanh phi kiếm rít lên phóng tới, không đếm xỉa gì đến không gian tuyệt đối Hắc Ám của La Ti, lấy quỹ tích A Tị Đồ Thần kiếm trận bao phủ nàng ta. La Ti có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, nếu không mượn lực lượng của Đỉnh Linh, Hàn Thạc cũng không thể không toàn lực ứng phó!

Tiếng rít của phi kiếm ở bên trong hang động cực kỳ chói tai, so với tiếng kêu của La Ti lúc trước có phần giống nhau. Tuy nhiên bởi vì là mười bảy thanh phi kiếm vì phóng cực nhanh, so với tiếng rít chói tai rõ ràng của La Ti thì càng mạnh hơn, ngân cũng lâu hơn.

Từng tiếng rít lạc vào tai của La Ti làm cho nàng ta cảm thấy tâm thần không yên. Cũng không hề suy nghĩ nhiều, tóc trên đầu La Ti như tơ nhện chọt vờn bay, từng con nhện nhỏ theo mái tóc bạc đang uốn lượn kia nhẹ nhàng xuất hiện. Số lượng chúng lên đến hàng trăm hàng ngàn con. Chỉ cần liếc mắt qua cũng khiến người ta có cảm giác sờn tóc gáy.

Từng con nhện nhỏ bên trong có Hắc Ám thần lực của La Ti ban cho. Hàng trăm ngàn con cùng tràn qua, nếu để cho chúng bao phủ cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Từng con nhện nhỏ được La Ti dùng mái tóc dài tổng ra, tiêm thảo của nàng ta liên tiếp lập lòe khua lên. Quanh người hình thành một màn ánh sáng màn đen sẫm, vũng vàng ngăn trở mười bảy thanh phi kiếm của Hàn Thạc.

La Ti đối với sự đáng sợ của chúng rất cố kỵ. Những con nhện nhỏ bị nàng ta dùng để công kích Hàn Thạc, cũng không ngừng dùng chúng để phòng ngự đối với mười bảy thanh phi kiếm.

A Tì Đồ Thần kiểm trận tự nhiên không phải dễ dàng đối phó như thế. Mặc dù không có sức mạnh của Đỉnh Linh nên không thể thi triển ra A Tì địa ngục, nhưng lấy trụ cột nhất trận pháp diễn luyện ra cũng rất khó ngăn cản. Nhất là mười bảy thanh phi kiếm bản thân còn mang theo sự ăn mòn khủng bố và hàn độc, cái này lại càng không dễ đối phó.

Một tràng âm thanh va chạm “Leng keng leng keng” vang lên. Mười bảy thanh phi kiếm bắn ra chạm vào màn sáng đen sẫm do tiêm thảo La Ti múa lên hình thành. Màn ánh sáng đen sẫm dưới sự công kích mãnh liệt của hai loại độc đã khiến cho Hắc Ám thần lực của La Ti tiêu hao kinh người, làm cho nàng ta khổ không thể tả!

La Ti trong lòng kêu khổ không thôi, không ngừng ra lệnh cho hàng trăm hàng ngàn con nhện nhỏ, khiến chúng mau chóng cắn chết cái tên đầu sỏ này.

Nhìn thấy từng con nhện nhỏ lú rú khoan khoái vọt tới, Hàn Thạc cười lạnh. Hắn vấy tay theo hướng những con nhện nhỏ kia, Lục Lân Sa vừa rơi dưới, từng con nhện nhỏ vừa đụng vào lập tức dấy lên những luồng lửa lân tinh yếu ớt. Lân hỏa (lửa lân tinh) do hắn đặc biệt luyện chế ra có thể đốt cháy bất cứ thứ gì. Hàng trăm hàng ngàn con nhện nhỏ vốn vô cùng dày đặc, vừa bị Lục Lân Sa vấy lên, tức thì toàn bộ bốc cháy.

Lục Lân Sa cũng là một loại ma khí cực kỳ ác độc, nhất là đối với những con nhện nhỏ mà sinh mệnh lực không quá mạnh kia, quả thực chính là sát khí lớn nhất. Trong tiếng đốt cháy “lách tách”, chúng lú rú thét lên chói tai không dứt, trong không khí đầy mùi vị khét lẹt.

Đang liều mạng chống lại mười bảy thanh phi kiếm, nữ thần nhện nhện La Ti đem hy vọng gửi gắm toàn bộ lên những con nhện nhỏ kia. Giờ vừa thấy chúng bị lân hỏa bao trùm, toàn bộ đều bốc cháy lên, La Ti đột ngột biến sắc, đau lòng nhìn từng con nhện nhỏ trong biển lửa bị đốt cháy thành từng điểm đen nhỏ. Nàng ta cất lên một tiếng rít, chỉ thấy cả mạng nhện đang bao phủ trong lòng núi bỗng chốc lắc lư, đột nhiên chộp về phía Hàn Thạc. Mạng nhện kia vô cùng to lớn, tốc độ trùn xuống vừa nhanh chóng lại vừa bất ngờ, Hàn Thạc trong nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, Hàn Thạc bị cả mạng nhện to lớn kia bao lại, từng sợi tơ nhện vô cùng linh hoạt, vừa chạm đến người hắn là cố hết sức bám vào. Chỉ trong nháy mắt, tất cả tơ nhện đều đã thu chặt lại, Hàn Thạc bị nhốt cứng lại.

Hắc Ám thần lực bởi vì bị mười bảy thanh phi kiếm công kích không ngừng nên tiêu hao càng lúc càng lớn. Đột nhiên một tiếng cười lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!

Nói xong, Hắc Ám thần lực của La Ti thấu nhập vào trong lòng núi mà nàng ta luôn luôn tu luyện ở trong. Nhờ vào sự bao phủ của Hắc Ám thần chi linh vực, những sợi tơ chứa Hắc Ám thần lực kia trói chặt ma thể của Hàn Thạc. Tơ nhện có Hắc Ám thần lực truyền vào thêm, từng sợi càng thêm linh hoạt cứng chắc.

Một bộ phận tơ nhện vẫn cuộn chặt lấy Hàn Thạc, còn một bộ phận lại thả ra. Chúng như là những mũi châm nhọn hướng về phía Hàn Thạc đâm tới.

Thiên Ma Bất Diệt thể tự động vận chuyển. Ở tầng thứ hai, lực phòng ngự càng thêm kinh người, từng sợi tơ như kim nhọn đâm vào ma thể của Hàn Thạc như là đâm vào mặt trên của nham thạch cứng rắn nhất, còn truyền đến một tràng âm thanh “đình đang” nghe rất trong trẻo êm tai, ngay cả da thịt của Hàn Thạc cũng không đâm thủng.

- Làm sao có thể? - Bên kia La Ti rít lên từng tiếng lớn. Căn bản nàng ta không ngờ thân thể đối phương mạnh mẽ như vậy, bỗng chốc tâm tình đại loạn, không biết phải làm gì cho đúng.

“Đang đang đang...” Từng sợi tơ nhện chưa từ bỏ ý định vẫn đâm vào trên người Hàn Thạc, thế nhưng lại không thể thật sự tổn thương tới hắn.

- Không phải uống công suy nghĩ nữa, những sợi tơ nhện này chỉ tiếp nhận được quá ít Hắc Ám thần lực, căn bản không tổn thương được ta! - Bị tơ nhện vây khốn, mặc dù không thể giãy dụa, nhưng hắn vẫn bình tĩnh. Thần thức một mặt khống chế mười bảy thanh phi kiếm tiếp tục công kích La Ti, một mặt châm chọc đối phương.

- Ta cũng không tin người toàn thân đao thương bất nhập! - La Ti kêu to thất thanh, từng sợi tơ nhện quanh co hướng về phía lỗ tai, lỗ mũi, con mắt của Hàn Thạc.

- Vậy thì ta sẽ cho người triệt để hết hy vọng! - Hàn Thạc mỉm cười, lực khổng chế mạnh mẽ biến từng miếng thịt nhỏ chặn trước tai, mũi. Mắt hắc cũng nhắm lại, nhếch miệng. Tơ nhện đâm tới cũng không được đành phải trở về.

Từng sợi tơ nhện chỉ có thể tiếp nhận Hắc Ám thần lực một cách giới hạn. Loại công kích cỡ này nếu là tấn công cao thủ khác, dù là loại như Hắc Thiên và Thanh Lâm cùng thực lực như La Ti, khi đối phó cũng cực kỳ đau đầu. Một khi bọn họ bị tơ nhện quấn lấy, nàng ta lại lợi dụng phương thức này công kích, cho dù là Thanh Lâm và Hắc Thiên cũng có thể bị đâm thành tổ ong, rất có khả năng bị La Ti giết chết rồi.

Đáng tiếc, La Ti lại dụng phải Hàn Thạc.

Bản thân ma thể Hàn Thạc đã vô cùng mạnh mẽ dẻo dai. Thiên ma bắt diệt thể sau khi đạt đến tầng thứ hai, lực phòng ngự càng tăng mạnh. Tơ nhện lại chứa Hắc Ám thần lực có hạn, tất nhiên là không thể tổn thương đến hắn.

La Ti vừa thấy Hàn Thạc chẳng những toàn thân đao thương bất nhập, hơn nữa ngay cả lỗ mũi và lỗ tai đều có thể tùy tâm điều khiển, có cảm giác như ban ngày thấy quỷ. Người tu luyện ma công như Hàn Thạc cho tới bây giờ La Ti tự nhiên chưa từng gặp, nàng ta căn bản không thể tưởng được có người có thể tu luyện lực khổng chế tới mức thần kỳ như thế.

Nhìn thấy những công kích của mình hoàn toàn vô dụng, thêm nữa còn phải ngăn cản mười bảy thanh phi kiếm nên tiêu hao rất nhiều Hắc Ám thần lực, La Ti đột nhiên thoái lui rất nhanh không còn lòng dạ dấy đưa nữa. Nàng ta căn bản không thể đến gần để gây tổn thương cho Hàn Thạc, song lại thấy đối thủ bị cuốn lấy, nên cũng cho rằng Hàn Thạc cũng không thể giữ nàng ta lại được, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để rời đi!

- Tiểu tử, ta nhớ kỹ người rồi, hôm nay không tiếp nữa, ta sớm muộn cũng sẽ tìm người báo thù! - La Ti hai mắt âm u lạnh lẽo, oán độc trừng mắt với Hàn Thạc, đã chuẩn bị đi khỏi Ác Ma phong.

Vừa thấy La Ti muốn chạy, Hàn Thạc dùng lực để thoát ra khỏi sự vướng mắc của tơ nhện trên thân mình. Nhưng mà bởi vì mười bảy thanh phi kiếm cần Ma Nguyên lực của hắn để chống đỡ, thể nên hắn cũng không thể toàn lực thoát ra. Mỗi một sợi tơ nhện kia đều có Hắc Ám thần lực của La Ti, bám chi chít trên người hắn ứng phớ, thật đúng là không dễ dàng thoát ra như vậy.

- Chúng ta hôm nay chỉ xem như là ngang tay, lần này thần lực của ta tiêu hao quá lớn, còn có mấy dạng công kích không phát huy được. Lần sau ta nhất định sẽ cho người mất mặt! - La Ti trầm tĩnh trừng mắt liếc Hàn Thạc, để lại một câu.

Nói là nói như vậy, nhưng La Ti biết lần này nàng ta đã thua rồi. Nếu như nàng ta không rời đi mà vẫn không gây được tổn thương cho Hàn Thạc thì mười mấy thanh phi kiếm kia không ngừng làm hao mòn nàng ta, thần lực của nàng ta sớm muộn cũng sẽ tiêu hao hết, đến lúc cuối cùng người chết nhất định sẽ là nàng ta!

- La Ti, người chạy không thoát đâu! - Thoát ra mấy lần không được, Hàn Thạc cười lạnh. Vừa dứt lời, một thanh phi kiếm từ trước người La Ti bay trở về, rất nhanh chém về phía tơ nhện đang bám chặt trên người.

Chỉ là tơ nhện của La Ti đích thực là bền vững kiên cố, một kiếm chém xuống cũng chỉ có vài sợi đứt ra. Chỉ dựa vào một thanh phi kiếm mà chặt đứt tất cả tơ nhện, quả thật còn cần một chút thời gian.

Chỉ có điều La Ti hiển nhiên không cho Hàn Thạc có thời gian chặt toàn bộ đứt tơ nhện. Khi áp lực rõ ràng buông lỏng một chút, nàng ta cũng không dám tiếp tục nói lời thừa với đối thủ, vừa ngăn cản mười sáu thanh phi kiếm, vừa theo hướng bên ngoài Ác Ma phong bỏ chạy. Tiềm trào của nàng ta liên tục bổ vào trong lòng núi, từng tảng đá lớn rớt xuống, dùng để ngăn cản những thanh phi kiếm truy kích đằng sau.

Linh quang lóe lên, mười sáu thanh phi kiếm toàn bộ được thu về. Quang mang bắn ra, chúng không ngừng lượn vòng quanh người hắn, từng sợi tơ nhện bị chém đứt.

Rất nhanh chóng, Hàn Thạc đã được giải thoát khỏi mớ bòng bong kia. Thần thức phát động một chút, hần lập tức cảm ứng được phương hướng La Ti chạy trốn, lập tức dùng Ma Động Cửu Thiên thuật đuổi theo. La Ti hôm nay thần lực tiêu hao quá lớn, đây chính là cơ hội tốt để tiêu diệt nàng ta. Nếu bỏ lỡ hôm nay, sau này muốn tìm nàng ta cũng không dễ dàng nữa.

La Ti mặc dù chạy trốn nhanh chóng, nhưng mà tốc độ truy kích của Hàn Thạc còn nhanh hơn. Nàng ta vừa mới chạy ra được mấy trăm dặm, đối thủ đã đứng chắn ở trước mặt. Không nói hai lời, mười bảy thanh phi kiếm lại được sử dụng. Lần này bản thân Hàn Thạc cũng không nhàn rỗi, khoảnh khắc phi kiếm vây chặt lấy La Ti, hần nhắm thẳng hướng nữ thần nhện, hóa thân ngoại thân Huỷ Diệt hệ hoá thành Lục Ma Phong, được Hàn Thạc cầm trong tay.

- Đợi đã, chúng ta thực ra cũng không có thù hận gì không thể giải được, những thần tinh kia ta không cần nữa! - Nhìn thấy Hàn Thạc như hung thần ác sát vọt tới, La Ti thực sự luống cuống. Đánh thì đánh không lại, trốn thì lại không thoát, nàng ta không biết phải làm như thế nào cho phải, giọng nói bắt đầu tỏ ý chịu thua.

Hàn Thạc đã dự tính trước, không nói một lời, hai tròng mắt nhìn chăm chăm La Ti, khuôn mặt lãnh khốc, rõ ràng không muốn buông tha nàng ta.

- Ta đầu hàng, nguyện làm người hầu! - La Ti thấy Hàn Thạc bất động, vội la lên.

758. Chương 758:cường Bức Dụ Dỗ

Mười bảy thanh phi kiếm bay đến trước người La Ti đột nhiên dừng lại, mũi kiếm lạnh lẽo chĩa thẳng vào nàng ta. Khí lạnh thấu xương bức nhân, thân thể La Ti cứng lạnh như băng, trong lòng thấp tha thấp thỏm.

Tay cầm Lục Ma Phong, Hàn Thạc vẻ mặt lạnh lùng đi về phía La Ti, bước chân từ tốn, đôi mắt chăm chăm nhìn nàng ta lạnh nhạt hỏi:

- Ta nên tin người như thế nào?

Đội năm Thần Vệ đang thiếu người, cao thủ cấp Thượng vị thần lại càng hiếm có, loại cường giả cấp bậc giống La Ti này là đối tượng mà bất kỳ thế lực nào cũng sẽ hết sức lôi kéo. Hiện nay cao thủ Thượng vị thần của Hàn gia chỉ có một mình hần, vừa đúng lúc đang thiếu người, nếu như La Ti thực sự đầu hàng, thực lực Hàn gia tất nhiên sẽ tăng cao cực kỳ.

Giữa hần và nàng ta thực sự có thù oán, nhưng nghĩ kỹ lại La Ti cũng không thật sự làm hại tới hần và người thân. Ngược lại là trong lúc hai người đánh nhau Hàn Thạc liên tục chiếm ưu thế.

Đối diện với khí thế sắc bén lạnh lẽo của mười bảy thanh phi kiếm, dưới cái nhìn chòng chọc hùng hổ dọa người của Hàn Thạc, sắc mặt của La Ti khá lo lắng, hấp tấp cất giọng trong trẻo lạnh lạnh:

- Giữa chúng ta cũng không có thù sâu oán nặng gì không thể giải quyết được, chỉ vì một chuyện nhỏ ở vị diện cấp thấp, không cần thiết phải ồn ào đến mức không chết không thôi!

- Ta làm thế nào tin tưởng người đồng ý làm nô bộc, thật lòng thật dạ làm việc cho ta? - Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong cùng chĩa vào La Ti đang đối diện với mười bảy thanh phi kiếm, lạnh nhạt nói một câu nói rất không hợp tác, lập tức có ý đại khai sát giới.

La Ti lập tức biết mình căn bản không có lựa chọn, nếu như không thể cho Hàn Thạc một câu trả lời thuyết phục, nàng ta hôm nay khó tránh khỏi cái chết! Trong lòng nàng ta nhanh chóng nghĩ cách, do dự một chút rồi nói:

- Ta nguyện lấy tên của Hắc Ám chủ thần ra thề!

- Ta không tin lời thề!

Hàn Thạc lạnh lùng quát, rồi nói:

- Cho một đề nghị có tính thực tiễn chút đi!

Gương mặt loài người diễm lệ của La Ti đau khổ, ủ rũ nói:

- Người bảo nên làm sao bây giờ?

- Buông lỏng thần hồn ra, chúng ta ký kết khế ước chủ nô! - Hàn Thạc trầm lặng một lúc rồi đột nhiên quát.

Sắc mặt La Ti kinh hãi, khế ước chủ nô nhất thiết phải có một bên thả lỏng toàn bộ thần hồn, mặc cho đối phương xâu xé mới có thể ký kết thành công. Khế ước vừa thành lập, thân phận chủ nô liền được xác nhận, chỉ cần trong lòng chủ nhân niệm một cái, hoàn toàn có thể dùng khế ước chủ nô lấy đi tính mạng của nô bộc. Khế ước này một khi đã hoàn thành La Ti quả thật không gian trá được gì nữa.

- Hoặc là chết, hoặc là buông lỏng toàn bộ thần hồn ra, mặc cho ta tiến thẳng vào, ký kết khế ước chủ nô với ta! - Hàn Thạc thấy La Ti do dự, biết nàng ta cũng không thành tâm thành ý đầu hàng. Trong lòng sát khí lại nổi lên, trên mặt đầy vẻ không kiên nhẫn. Ánh sáng của Lục Ma Phong trong tay và phi kiếm lấp lánh, dần dần bức lại gần La Ti.

Cùng với việc phi kiếm và Lục Ma Phong bức lại gần từng tắc một, sự kinh hãi trên mặt của La Ti càng ngày càng trầm trọng, nàng ta đột nhiên cảm nhận được không gian xung quanh hơn bao giờ hết giống như bị đông lại. Mười bảy thanh phi kiếm đó phóng ra sức mạnh tuyệt diệu, đang chặt đứt từng chút một hy vọng chạy trốn của La Ti.

Bình thường Thượng vị thần chắc hẳn đều chuẩn bị cho mình một vài thủ đoạn chạy trốn. Đương nhiên một khi loại thủ đoạn này phát huy nhất định sẽ có chút tổn thương đối với bản thân người phóng thích ra, hoặc là bị thương, hoặc là hao phí một kiện thần khí cực tốt. Hàn Thạc tin tưởng La Ti chắc hẳn cũng sẽ có loại thủ đoạn này.

La Ti thà rằng giả bộ đầu hàng cũng không muốn thi triển thủ đoạn đó, rõ ràng một khi phóng thích ra nhất định tổn thương rất lớn đối với nàng ta! Hàn Thạc từng bước tiến lại gần, ngấm ngấm thôi thúc sức mạnh của mười bảy thanh phi kiếm thi triển ra trời buộc, làm không gian giữa mười bảy thanh phi kiếm tràn ngập sức mạnh hỗn loạn, chính là để cho La Ti không có cơ hội chạy trốn.

Cảm nhận được chấn động kỳ lạ của không gian xung quanh, La Ti đột nhiên có cảm giác tự chui đầu vào rọ. Nàng ta vốn dĩ muốn giả bộ đầu hàng, sau đó tìm cơ hội khác tiêu diệt Hàn Thạc, không ngờ tới hẳn thâm độc như vậy, lại nhân cơ hội cắt đứt từng chút một hy vọng chạy trốn của nàng ta, tạo thành tình cảnh vô kế khả thi như hiện tại.

- La Ti, người không cần uống công suy tính, bất luận người có thủ đoạn ẩn giấu gì, bây giờ cũng vô dụng rồi!

Giọng Hàn Thạc âm u lạnh lẽo, dừng dừng nói:

- Lúc người hao phí tâm tư kéo dài thời gian với ta, đường lui của người đã bị ta chặt đứt từng chút một, bây giờ người thật sự chỉ có hai con đường! Hoặc là bị ta chém giết, thần hồn mất đi, hoặc là thả lỏng toàn bộ thần hồn ra, mặc cho ta chủ đạo, chúng ta ký kết khế ước chủ nô.

La Ti có thứ cảm giác khóc không ra nước mắt, nghe lời nói bình thản của Hàn Thạc, cảm nhận được sát ý trên người hắn, nàng ta lúc này thoáng chốc hoảng loạn thật sự.

Nàng ta không muốn bị người khác ép buộc, một khi ký kết khế ước chủ nô, La Ti sẽ vĩnh viễn không có tự do, thành công cụ trong tay Hàn Thạc. Chỉ là nếu hôm nay không tham sống sợ chết, nàng ta biết chỉ có một con đường chết, lựa chọn gian nan xảy ra trước mắt, khiến La Ti tiến thoái lưỡng nan. Lặng lẽ chăm chú nhìn La Ti, Hàn Thạc sử dụng mười bảy thanh phi kiếm phong tỏa triệt để đường chạy trốn của nàng ta, Lục Ma Phong trong tay đâm từng chút một về hướng nàng ta, quát lớn:

- Thật muốn tìm chết?

Tiếng quát to này chói tai vô cùng, ma công Nhiếp hồn ma âm được Hàn Thạc sử dụng ma âm có sức mạnh mê hoặc lòng người rất kỳ diệu, thoáng chốc xâm nhập vào trong lòng và thần hồn của La Ti.

Đổi lại là lúc khác, Nhiếp hồn ma âm có thể không có cách nào tác dụng đến La Ti, nhưng nàng ta đang tâm trí thất thủ, đối với tình trạng tâm tư hoảng loạn kiểu này Nhiếp hồn ma âm lập tức phát huy tác dụng.

La Ti vẫn còn đang khó xử do dự không quyết định, bỗng chốc bị năng lực mê hoặc của Nhiếp hồn ma ám ảnh hưởng đến, lập tức hoảng loạn rít lên:

- Ta đầu hàng!

Tiếng nói vừa dứt, dưới ảnh hưởng của Nhiếp hồn ma ám La Ti đã giải phóng thần hồn, hoàn toàn mất đi khả năng nắm bắt ý chí của bản thân, không có một chút ngăn cản, mặc cho thần thức Hàn Thạc thần tốc tiến vào trong thần hồn của nàng ta, ký kết khế ước chủ nô không công bằng nhất với nàng ta.

Ánh sáng hắc ám lấp lánh chợt lóe lên trong đôi mắt của La Ti rồi biến mất, mắt của Hàn Thạc và nàng ta đối diện nhau, một lát sau, khế ước chủ nô đã ký kết xong, hình thành một đạo ấn ký bên trong thần hồn của nàng ta. Đường ấn ký đó và thần thức của Hàn Thạc tương ứng lẫn nhau, chỉ cần tâm thần hấn động một cái thì có thể quyết định sinh tử của La Ti.

- Ta, ta...

Khế ước chủ nô đã hoàn thành, La Ti lập tức ý thức được có gì đó không ổn thỏa, khuôn mặt nàng ta đầy hoảng sợ nhìn Hàn Thạc, hét lớn:

- Người, người vừa rồi đã làm gì với ta?

Nhún nhún vai, trên mặt Hàn Thạc đầy nét cười nói:

- Ký kết khế ước chủ nô với người.

Mười bảy thanh phi kiếm cũng ào ào quay về trong tay hắn, tỏ vẻ mình đã xóa bỏ thái độ thù địch đối với nàng ta.

“Á!”

La Ti gào lên đau khổ. Từng cái móng vuốt sắc nhọn như lưỡi đao điên cuồng hươ loạn, dường như trong nhất thời có phần không thể chấp nhận sự thực này.

Hàn Thạc chăm chú nhìn La Ti đang thất thế, móng vuốt sắc nhọn điên cuồng khua lên chặt đứt những cây cỏ thụ trên núi. Cả khu vực này cát đá mù mịt, nàng ta thân nện mặt người to lớn nhô lên hạ xuống. Chỗ này thiếu chút nữa đã bị san thành bình địa.

Hàn Thạc từ đầu đến cuối mỉm cười nhìn La Ti, khế ước chủ nô một khi đã thành, nàng ta không có năng lực xoay chuyển trời đất. Từ hôm nay trở đi là nô bộc trung thành của Hàn gia, trong tay bỗng chốc thêm một nô bộc Thượng vị thần, hắn không vui mừng mới lạ đó.

La Ti điên cuồng một trận xong rồi, dần dần hồi phục lại. Dưới sự mỉm cười nhìn chăm chú của Hàn Thạc, thân hình nàng ta từ từ co rút lại, từng cái móng vuốt sắc nhọn thu vào bên trong cơ thể, thân thể từ từ xảy ra biến hóa. Thân nện chậm rãi thu nhỏ lại, một thân hình phụ nữ loài người mềm mại cao lớn chậm chậm hình thành.

Chỉ mấy mươi giây, khuôn mặt của nữ thần nện La Ti không có biến đổi, nhưng thân hình lại biến thành hình dáng của một phụ nữ trẻ tuổi có đôi chân dài thon đẹp. Thân nện rút đi, thêm vào một thân người mới cho khuôn mặt diễm lệ kia. Nữ thần nện La Ti bỗng chốc trở nên xinh đẹp rung động lòng người, toàn thân còn có một luồng khí chất yêu mị tà dị, vô cùng hấp dẫn người khác.

Bộ y phục màu đen sẫm ôm sát toàn thân, có hoa văn thần bí làm nổi bật đôi chân xinh đẹp thon dài. La Ti thân thể mềm mại, đường cong hoàn mỹ, hấp dẫn người khác nhất là mái tóc bạch kim dài, sáng bóng như tơ lụa, nhìn thế nào cũng giống tơ nện.

La Ti xinh đẹp ngạo nghễ, đứng thẳng tắp như vậy trước mặt Hàn Thạc, hắn làm thế nào cũng không thể liên tưởng nàng ta với hình dáng con nện mặt người vừa này.

- Người, người vừa này làm gì ta? - Đôi mắt La Ti vẫn u ám lạnh lẽo như vậy, rất oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc.

- Chậc... chỉ là ký kết khế ước chủ nô mà thôi!

Nhìn thấy hình dáng La Ti thay đổi lớn, Hàn Thạc thất kinh một trận, lắc lắc đầu nói:

- Sau khi biến thành người, xem chút nhận không ra!

- Ý ta là nói trước khi ký kết khế ước chủ nô.

La Ti nhìn Hàn Thạc không cam tâm, giọng nói trong trẻo lạnh lùng:

- Người nhất định đã làm gì đó với ta! Nếu không ta sẽ không ký kết khế ước chủ nô với người dễ dàng như vậy, sau khi ký kết khế ước chủ nô với người xong, ta đột nhiên sinh ra một thứ cảm giác không ổn cực kỳ mãnh liệt!

Thượng vị thần dù sao cũng là Thượng vị thần, mặc dù trong tình trạng không giữ được tâm trạng vẫn duy trì được tinh thần cảnh giác đáng sợ. Nhịp hồn ma âm nếu không phải nhờ tình huống đó, nhất định không thể nảy sinh hiệu quả với La Ti. Nàng ta tỉnh lại cũng lập tức nhận thấy không ổn, nhìn đáng vẻ là nhận ra được Hàn Thạc đã động tay động chân không sạch sẽ.

- Sau này phải nhớ kêu chủ nhân!

Lạnh lùng quát một tiếng, Hàn Thạc nói:

- Khế ước chủ nô đã hoàn thành, từ hôm nay trở đi người chính là nô bộc của ta, xưng hô quy củ một chút cho ta!

Khế ước chủ nô không những có thể cho chủ nhân nắm giữ sinh mệnh của nô bộc, mà còn có thể hình thành một mối liên hệ kỳ diệu giữa hai người. La Ti tức giận bất bình nhìn Hàn Thạc. Hắn cũng không hề khách khí lạnh lùng nhìn đối lại nàng ta. La Ti giống như sắp bại trận tới nơi, tuy không cam lòng cuối cùng vẫn khẽ kêu một tiếng:

- Chủ nhân.

- Ủ!

Hàn Thạc gật gật đầu nói:

- Thân là nô bộc không được có bất kỳ chất vấn nào đối với chủ nhân, đi thôi, cùng ta rời khỏi Ác Ma phong. Từ hôm nay trở đi, La Ti nhà ngươi không còn là nữ thần nhện nữa, mà là nô bộc trung thành của Hàn gia, người sớm quên thân phận ban đầu của người đi cho ta!

Đôi mắt âm u lạnh lẽo sáng ngời nhìn Hàn Thạc chăm chú, đôi môi đầy đặn gợi cảm của La Ti khẽ nhếch lên, xem chừng vẫn rất không cam chịu thân phận của bản thân, theo bản năng cũng có chút kháng cự đối với danh xưng nô bộc hèn mọn này.

Bao năm tháng dài đằng đẵng nàng ta luôn ở tuốt trên cao, cho dù đối diện với mấy Thượng vị thần lợi hại hơn Hàn Thạc cũng chưa từng chịu qua loại đối xử áp bức và lăng nhục này. Đột nhiên từ thần đàn tuốt trên cao bị đánh xuống phạm trần, còn biến thành nô bộc của một tên tiểu thần ở vị diện cấp thấp đã từng thấy chướng mắt. Loại cảm giác này nghĩ lại cũng cảm thấy vô cùng uất nghẹn.

Nhất là La Ti còn vô cùng cao ngạo, lại càng khó chấp nhận thân phận mới này, một cách bản năng bắt đầu bài xích thân phận nô bộc.

Hàn Thạc thu vào trong đáy mắt biểu cảm thay đổi trên mặt La Ti, biết rằng muốn làm cho Thượng vị thần này thật tâm phục trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể, may mà khế ước chủ nô đã thành, hắn có thời gian cho nên cũng không đặc biệt để ý.

- Đúng rồi, ta rất tò mò về kỹ năng chạy trốn của người, nếu như ta không dùng vùng không gian đó giam cầm, người sẽ làm như thế nào? - Khi bước vào cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hàn Thạc quay đầu lại nhìn La Ti đang theo sát phía sau, dừng dừng hỏi.

La Ti bỗng nhiên khẽ uốn éo vặn vẹo, con mắt né tránh sự chú ý của Hàn Thạc, không nhìn tới hắn, thấp giọng nói:

- Ta có thể không nói được không?

- Không thể! - Hàn Thạc quát.

Tức giận trừng mắt nhìn Hàn Thạc, La Ti nói:

- Ta có thể sử dụng mái tóc dài chạy trốn, nhưng sau đó thần lực sẽ thụt lùi, quan trọng nhất là tóc sẽ rụng hết toàn bộ, ta sẽ biến thành người hói đầu!

Lúc La Ti nói tới bản thân sẽ biến thành người hói đầu, vẻ mặt kinh hãi, dường như chuyện này so với việc thần lực thụt lùi còn đáng sợ hơn.

Hàn Thạc yên lặng, dờ khóc dờ cười hỏi:

- Người quan tâm thần lực thụt lùi hay là biến thành người hói đầu?

- Đương nhiên là không có tóc càng đáng sợ!

La Ti lập tức trả lời, lạnh lùng nhìn Hàn Thạc nói:

- Nếu như không phải không có tóc thật sự rất khó coi, ta làm sao lại có thể bị người khổng chế, suy bại đến mức như bây giờ.

“Phụ nữ cuối cùng cũng là phụ nữ, mặc dù là người dị tộc nhưng cũng không thoát được bản tính đàn bà!”

Hàn Thạc lắc lắc đầu, thật sự cảm thấy nửa cười nửa mỉa, chỉ vì mái tóc dài đó mà chần chừ không dám manh động, cuối cùng lâm vào tình thế biến thành nô bộc của mình, suy nghĩ của phụ nữ quả nhiên vô cùng kỳ quái!

Nhưng mà, La Ti ngoài đôi chân thon đẹp thẳng tắp ra, mái tóc dài trắng như tuyết cũng vô cùng đẹp mắt. Trượt theo mái tóc dài trắng như tuyết mềm mại sáng bóng đến tận ngọn, lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ, cho người ta một vẻ đẹp tà dị rung động lòng người.

- Người muốn dẫn ta đến chỗ nào? - La Ti đi phía sau Hàn Thạc, qua một lát mở miệng hỏi.

- Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. - Hàn Thạc quay đầu liếc nhìn nàng ta, dừng dừng đáp.

- Ta có thể không đi được không?

La Ti nhú mày một chút, nhỏ giọng nói:

- Ta không thích chỗ đông người!

- Người nhất định phải đi theo ta!

Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Thói quen có thể thay đổi, từ giờ trở đi người phải bắt đầu phải thay đổi thói quen ban đầu đi! Đi theo sau ta, người đừng nói nhảm, ta bảo người làm cái gì thì người làm cái đó, nếu như người làm ta vừa lòng, sau một trăm năm, ta sẽ giải trừ khế ước chủ nô với người, đến lúc đó đi hay ở tùy người.

Ngay từ đầu vẻ mặt La Ti rất không bằng lòng, nhưng sau đó nghe Hàn Thạc nói sau một trăm năm đi hay ở tùy nàng ta, đôi mắt La Ti sáng rõ, giọng nói rõ ràng có chút kích động, ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thật chứ? Sau một trăm năm sẽ giải trừ khế ước chủ nô với ta?

Đối với loại thần như La Ti mà nói, thời gian một trăm năm quả thật rất ngắn ngủi, vừa nghe bản thân có hy vọng tự do, hy vọng trong lòng La Ti bùng cháy mạnh.

Gật gật đầu, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Vậy phải xem biểu hiện của người, nếu trong một trăm năm chuyện người làm khiến ta vừa lòng, ta nhất định tuân thủ lời hứa.

- Được, ta sẽ theo người đến chỗ đông người, chỉ hy vọng người tuân thủ lời hứa! - Trong lòng La Ti lại có hy vọng rồi, cũng không so đo mấy chi tiết nhỏ nữa, lập tức thành thật trả lời lại.

- Yên tâm đi, sau một trăm năm ta sẽ cho người tự do! - Hàn Thạc nghiêm mặt cam đoan, một trăm năm đối với La Ti rất ngắn nhưng đối với hắn mà nói lại đủ làm rất nhiều chuyện. Sau trăm năm cho dù La Ti tự do rồi, phỏng chừng cũng đi không khỏi Hàn gia, trong lòng hắn thầm cười.

759. Chương 759: đưa Người Đi Giết Người!

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Hàn gia.

Thời gian Hàn Thạc rời đi không lâu. Sau khi hắn trở về, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cũng không xảy ra biến đổi gì, hoàn toàn như cũ. Có thay đổi chẳng là bản thân Hàn Thạc. Lúc đi hắn đi một mình, lúc về bên cạnh lại thêm một nữ thần nhện yêu mị La Ti.

La Ti không thích ở chung với người khác, luôn luôn trầm lặng theo sau Hàn Thạc. Về đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cũng không tỏ vẻ hứng thú với bất kỳ cảnh vật và người xung quanh nào, từ đầu đến cuối không nói một lời, im lặng như đá.

Nhóm người Khảm Định Đạt bận rộn vì cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Mấy người bọn họ có kinh nghiệm quản lý thành trì. Sau khi nắm quyền lực trong tay, từng người hưng phấn cao độ, sử dụng năng lượng tinh thạch mà Hàn Thạc cấp cho trang bị lên mấy tháp năng lượng tháp kết giới trên cổng thành, tăng cường lực phòng ngự cho toàn thể cứ điểm.

Dừng lại ở Hàn gia một chút, Hàn Thạc thấy tất cả đã đi vào quỹ đạo, liền không lưu lại quá lâu, lại dẫn theo La Ti đi đến sơn cốc nọ huấn luyện các Thần vệ Đội năm.

Trong sơn cốc, Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận bị Đỉnh Linh khống chế, từng trận âm phong, sát khí xung thiên. Từng luồng ánh sáng đủ màu sắc đan chéo nhau bên trong trận pháp. Từng tiếng gào thét thê lương từ trong đó truyền tới. Những Thần Vệ đó dưới sự thao luyện hung ác của Đỉnh Linh, chưa từng có một khắc lơ lửng.

Trong sơn cốc ngoài Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, còn có mười mấy Thần Vệ thản nhiên ngồi xếp bằng ở đó. Về mặt từng người chuyên tâm, thảnh thơi trên người có luồng sáng khác thường lóe lên. Thần chỉ linh vực không xâm phạm nhau.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Thạc đã biết mười mấy thần vệ ở bên trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đã trải qua rèn luyện tàn khốc. Về mặt tâm chí đã nâng cao với phạm vi lớn. Đối với ý nghĩa thâm sâu của việc tu luyện sức mạnh có lĩnh ngộ mới. Để có thể khiến cho bọn họ thu được toàn bộ lĩnh ngộ đột nhiên có được vào đáy lòng, Đỉnh Linh đã đuổi mấy người này từ trong trận pháp ra ngoài. Làm cho bọn họ có thể tĩnh tâm lại nhận ra được một cách tỉ mỉ ý nghĩa thâm ảo của lực lượng, để có thể càng tiến bộ thêm một bước.

Cát Nhĩ Bá Đặc cũng là một trong số những người này. Hắn về mặt nghiêm túc, ngồi xếp bằng trên một tảng đá. Trên mặt không có vẻ suồng sã như ngày thường, trầm tĩnh lĩnh ngộ điều tâm đắc thu hoạch được bên trong trận pháp. Cát Nhĩ Bá Đặc lúc ban đầu tới Chúng Thần đại lục, cảnh giới cũng vừa mới đạt tới Hạ vị thần sơ kỳ hệ Hắc Ám. Lúc này càng có thể tiến thêm một bước rất dễ dàng, dưới sự tôi luyện của trận pháp có thể đột phá không ngoài suy nghĩ của Hàn Thạc.

Nữ thần nhện La Ti đi theo sau Hàn Thạc mà không nói một lời, đến sơn cốc tỏ ra có chút kinh ngạc. Trước khi tiến vào nàng ta đã thấy xung quanh sơn cốc nguy trang tầng tầng lớp lớp kết giới. Bình thường người thực lực thấp muốn phát hiện tình hình bên trong sơn cốc tuyệt đối không dễ dàng. Sau khi vào La Ti càng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong sơn cốc. Cực kỳ hiếu kỳ đối với sức mạnh kỳ lạ bên trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, nàng ta cẩn thận phóng ra một tia thần lực hắc ám để thăm dò một chút. La Ti lập tức phát hiện khí tức bên trong trận pháp và khí tức trên người Hàn Thạc có chút tương tự.

Quay đầu liếc mắt nhìn La Ti phía sau, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Thế nào?

- Không, không có gì!

La Ti cuống quýt trả lời một câu, lại dò xét tình hình xung quanh một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Chỗ kia dùng để làm gì? Ta có thể cảm nhận được khí tức trên người ngài ở trong đó!

- Huấn luyện!

Hàn Thạc chỉ vào đại trận, giải thích:

- Những người đó là thủ hạ Đội năm Thần Vệ của ta. Thực lực của bọn họ còn cần phải nâng cao. Ta cần bọn họ thích ứng với tốc độ nhanh nhất với hoàn cảnh ác liệt. Cho nên để cho bọn họ ở bên trong đối diện với nguy hiểm đáng sợ!

- Chỗ nào có thể rèn luyện bọn họ? - La Ti hơi kinh ngạc. Nàng ta có thể cảm nhận được nguy hiểm bên trong, nhưng lại không cách nào biết một số tác dụng tuyệt vời của ma trận.

Hàn Thạc cười mà không trả lời, bắt đầu kết nối với Đỉnh Linh.

- Chủ nhân. Những tên đó xem ra không tệ. Đại đa số đều nắm chắc và phối hợp được thành trận pháp. Có một bộ phận khi đối diện với nguy cơ sinh tử đã lần lượt đột phá, xem ra thành tựu tương lai chắc hẳn không thấp. Nhất là ba người đó càng tiến bộ thần tốc. Không hổ danh là người tu luyện ma công.

Nghe Đỉnh Linh nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc khá mừng rỡ. Nhất là nghe được ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc tiến bộ thần tốc càng khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hài lòng. Bọn họ từ nay về sau sẽ là cánh tay trái phải của hắn. Chỉ có thực lực của ba người dần dần lớn mạnh thì tương lai Đội năm mới có thể đứng vững ở thành Âm Ảnh.

Đội năm Thần Vệ lớn mạnh cũng có nghĩa là Hàn gia có thể triệt để thoát khỏi danh hiệu nhà buôn yếu đuối. Chỉ dựa vào một mình Hàn Thạc dũng mãnh là rất thiếu, Hàn gia nhất định phải giống như gia tộc Tái Nhân Đặc, cường giả như mây. Số lượng Thượng vị thần phải nhiều thêm một chút mới được. Mà bọn người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc tương lai cũng có thể là nhân vật đảm đương một phương. Hàn Thạc đương nhiên hy vọng thực lực bọn họ càng mạnh càng tốt.

- Tiếp tục huấn luyện bọn họ!

Dặn dò Đỉnh Linh, Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Không có hai người chúng ta chủ trì đại trận, bên trong vốn vẹn chỉ dựa vào một ma đầu dùng thần hồn Vũ Kim chế luyện thành mà khống chế đại trận, có thể duy trì công hiệu của đại trận hay không?

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận rất ích lợi đối với đám Hạ vị thần và Trung vị thần đó. Sau khi thử qua hiệu quả của trận pháp, Hàn Thạc cảm thấy đám lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, bao gồm cả nhóm Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cũng nên rèn luyện trận pháp một phen. Tin rằng một thời gian ngắn ở trong trận pháp mỗi người bọn họ đều có thu hoạch lớn.

Chỉ là Hàn Thạc và Đỉnh Linh không thể trấn giữ mãi bên trong trận pháp. Cho nên hắn mới hỏi câu này.

- Nếu chỉ dựa vào một ma đầu trấn thủ bên trong, hiệu quả của trận pháp chắc chắn sẽ giảm nhiều.

Đỉnh Linh trả lời. Dừng lại một chút, nó tiếp:

- Nhưng mà đối với những thần đẳng cấp thấp mà nói, trận pháp có bị giảm nhiều cũng có thể huấn luyện đầy đủ cho bọn họ. Chủ nhân nếu muốn ma luyện nhóm tới từ Kỳ Áo đại lục, uy lực trận pháp cũng đã đủ rồi.

Đỉnh Linh vừa nói như vậy, Hàn Thạc lập tức yên lòng. Chuẩn bị chờ sau khi nhóm Thần Vệ này ra khỏi trận pháp sẽ cho từng người của Hàn gia đi vào.

Nhưng mà, thành Âm Ảnh cách nơi này mười mấy ngày đi đường. Tới tới lui lui có chút không thuận lợi lắm. Hàn Thạc bắt đầu suy xét đem toàn bộ chỗ này hủy hết đi. Đến Hàn gia ở thành Âm Ảnh ta sẽ đặc biệt tìm một chỗ bí mật mới để làm chỗ tu luyện Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận.

Thời gian trôi nhanh. Chớp mắt lại là nửa năm.

Thấy kỳ hạn tỷ đấu giữa bảy đội càng ngày càng gần, cuối cùng Hàn Thạc hạ lệnh bảo Đỉnh Linh tạm dừng Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận cho tất cả Thần Vệ từ bên trong ra ngoài.

Thời gian ngắn ngủi nửa năm, lại có mấy Thần Vệ có lý giải mới về ý nghĩa thâm ảo của sức mạnh mà bản thân tu luyện. Mấy chục Thần Vệ ở trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tổng cộng hơn một năm. Trong khoảng thời gian này mỗi thời mỗi khắc của bọn họ đều trải qua các loại nguy hiểm đáng sợ. Sau khi ra khỏi sắc mặt của từng người lạnh lùng, khí tức điềm tĩnh, rất có phong thái kiên cường của người đã từng một phen giết chóc.

Thời gian chỉ hơn một năm mà khí thế của các Thần Vệ sáng bừng hẳn lên. Chẳng những thực lực được nâng cao cực lớn mà tâm chí mỗi người cũng vô cùng kiên cường. Bây giờ cho dù lại gặp phải nguy hiểm đáng sợ cũng sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng. Cho dù đứng trước Thượng vị thần cũng sẽ không run rẩy sợ hãi.

Sau khi đám Thần Vệ này từ bên trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đi ra ngoài, ánh mắt nhìn Hàn Thạc đã hoàn toàn không giống trước. Bớt đi cảnh giác và hoài nghi trước kia, tăng thêm một chút thật tâm kính sợ và tin phục.

Lúc trước các Thần Vệ không cho rằng Hàn Thạc có thể thống lĩnh bọn họ. Nhưng mà hắn chỉ dựa vào Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận thì có thể khiến mấy Thần Vệ đó nhận thấy được hắn không tầm thường. Mãi cho đến lúc này mấy người bọn họ cũng còn chưa rõ kinh nghiệm trải qua chiến trận khủng bố của bản thân hình thành như thế nào nữa. Bọn họ chỉ có thể khẳng định là những trận chiến đó toàn bộ đều đến từ sự bố trí của Hàn Thạc.

Chắc chắn điểm này thì cũng đủ để các Thần Vệ tin phục, đủ để bọn họ kính sợ hơn đối với Hàn Thạc.

Nhất là mấy Thần Vệ đột phá trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận càng tràn đầy lòng dạ cảm kích thực tâm đối với Hàn Thạc. Những thần trên Chúng Thần đại lục có được sự đột phá thường kèm theo năm tháng dài dằng dặc. Lần này đối mặt với áp lực lại ào ào đột phá, đem lại cho bọn họ lợi ích mà chỉ có bản thân họ mới biết.

Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi tỉnh lại, nhìn La Ti bên cạnh Hàn Thạc một cách kỳ quái hỏi:

- Chủ nhân, cô gái tóc trắng này là ai? Ta từ trước đến giờ chưa từng gặp qua. Là nữ nhân mới của chủ nhân sao?

Ánh sáng sắc lạnh trong mắt La Ti vừa xuất hiện thì một sợi tóc dài nhanh như chớp bay ra bắn thẳng về phía Cát Nhĩ Bá Đặc. Hắn vẫn chưa kịp phản ứng lại đã bị nó giống như là có thể kéo dài vô tận cuốn lấy, bỗng chốc ném bay lên. Lúc rơi xuống hắn đau đớn không dứt, lớn tiếng hét:

- Á tóc trắng, ngươi làm gì vậy?

Hai người Huyết Linh và Bác Lan Tư trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Họ đều kinh ngạc nhìn vẻ mặt thản nhiên của La Ti, lập tức lưu tâm đến người phụ nữ tướng mạo xuất chúng thực lực khủng bố này.

Hai người Huyết Linh, Bác Lan Tư biết thực lực của Cát Nhĩ Bá Đặc. Thấy La Ti vốn vẹn chỉ dựa vào một sợi tóc dài gần như có thể thu thập được Cát Nhĩ Bá Đặc, bọn họ lập tức biết rằng bản thân chống lại La Ti không có một chút phần thắng. Hai người cũng thấy kỳ lạ, bên cạnh Hàn Thạc từ khi nào đột nhiên có thêm một cao thủ như vậy?

- Tóc của ta là màu bạc, không phải màu trắng!

La Ti lạnh lùng nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc nói:

- Còn nữa, ta cũng không phải nữ nhân mới của hắn.

Cát Nhĩ Bá Đặc hùng hùm hổ hổ đứng dậy. Hắn biết bản thân không phải là đối thủ của La Ti, lăm bằm nói:

- Ngươi không phải nữ nhân mới của chủ nhân, vậy ngươi là ai?

- Cũng giống như ngươi, ta là nô bộc của hắn. - La Ti do dự một lát, liếc mắt nhìn Hàn Thạc đang tùm tùm cười, trả lời có phần không tình nguyện.

- Ôi.

Cát Nhĩ Bá Đặc hú lên quái dị, lớn tiếng nói:

- Nô bộc à. Hắc hắc. Nô bộc xinh đẹp như vậy, chủ nhân ta thật có phúc.

Lúc nói chuyện Hắc Long nháy nháy mắt. Mấy Thần Vệ xung quanh thấy hắn nói như vậy, thần sắc từng người ám muội, vẻ mặt biểu lộ cổ quái.

- Ngươi! - La Ti hiển nhiên nghe được ý Cát Nhĩ Bá Đặc muốn ám chỉ. Từ biểu hiện xấu xa của các Thần Vệ xung quanh đại khái cũng có thể đoán được bọn họ suy nghĩ gì. Nét mặt nghiêm lại, chuẩn bị nổi cơn giông bão nữa.

- Được rồi!

Hàn Thạc quát nhẹ, nói với mấy Thần Vệ kia:

- Các ngươi quay về thành Âm Ảnh trước đi!

- Đại nhân, ngài không cùng về với chúng tôi sao? - Ba Đức Nạp trải qua thời gian một năm đã dần dần thừa nhận thân phận của Hàn Thạc, lập tức lên tiếng hỏi. Hắn trong thời gian một năm đã trải qua rất nhiều rèn luyện, thực lực thu được tiến bộ lớn, bắt đầu tôn kính Hàn Thạc hẳn lên.

- Ta còn có chút việc phải làm, cũng sẽ trở về rất nhanh. Ừm, tạm thời đội do ngươi dẫn dắt. - Hàn Thạc gật gật đầu.

- Tuân lệnh! - Ba Nạp Đức khom người trả lời, sau đó dẫn đám Thần Vệ đang lưu luyện không muốn rời Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Đối với bọn họ mà nói, trận pháp tràn đầy nguy hiểm đáng sợ đó đã trở thành một hồi ức quan trọng nhất trong cuộc đời. Bọn họ vô cùng lưu ý đối với kinh nghiệm đã trải qua bên trong.

Sau khi mấy thần vệ đó rời đi, Hàn Thạc nói với ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Cùng ta phá hủy chỗ này đi. Không lưu lại thứ gì! Sau khi về Hàn gia, chúng ta còn phải phục hồi lại toàn bộ trận pháp.

Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc mới là thân tín thật sự của Hàn Thạc. Ba người cũng có chút hiểu rõ ma công mà hắn tu luyện. Việc này đương nhiên phải bảo bọn họ cùng đi giúp.

Ba người Huyết Linh vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, lập tức dựa theo dẫn dò của hắn mà động thủ. Lại bắt đầu khí thế ngất trời mà tháo dỡ Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Mỗi một cột đá ở bên trong, mỗi một khối nham thạch ở dưới lòng đất cũng không bỏ qua. Rất nhiều tài liệu đặc biệt lại càng cẩn thận chôn xuống đất, sợ rằng làm hỏng rồi tương lai không phục hồi lại được.

Sau khi mọi thứ đã sắp xếp xong, mấy người bọn Hàn Thạc nhất loạt động thủ, xóa sạch tất cả dấu vết bên trong sơn cốc. Sau khi xác định không còn một chút dấu vết, Hàn Thạc mới dặn dò ba người bọn Huyết Linh:

- Các ngươi về thành Âm Ảnh trước. Trước khi bắt đầu cuộc tỷ thí giữa bảy đội, ta sẽ nhanh chóng trở về.

- Sư phụ, người đi chỗ nào?

- Chủ nhân, người muốn đi đâu? Mang theo Hắc Long ta đi! - Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc cùng nói. Bác Lan Tư trầm lặng, ánh mắt lại mang theo hy vọng.

- Giải quyết một số tai họa ngầm. Dem theo ba người các ngươi rất bất tiện. Đợi sau khi các ngươi có thực lực săn giết được Thượng vị thần, ta mới có thể yên tâm dẫn các ngươi ra vào long đàm hổ huyệt. - Hàn Thạc mỉm cười cự tuyệt.

Bị Hàn Thạc nói như vậy, ba người có chút ủ rũ. Chỉ là sự thật bày ra đó, họ đành chịu không có cách nào. Theo yêu cầu của Hàn Thạc, theo sau mấy Thần Vệ kia cùng đi về thành Âm Ảnh.

Hàn Thạc không quay về thành Âm Ảnh, mang theo một mình La Ti hướng về phía thành U Mạc mà đi.

- Ngươi muốn làm gì? - La Ti thấy phương hướng của Hàn Thạc không phải là thành Âm Ảnh, ngay lập tức mở miệng hỏi. Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tràn đầy nghi hoặc.

- Mang ngươi đi giết người!

Hàn Thạc quay đầu nhếch mép cười nói:

- Chúng ta tới thành U Mạc, tiêu diệt trước một bước mấy kẻ thù uy hiếp gia tộc của ta.

Từ sau khi nghe Thanh Lâm và Hắc Thiên nói lại hành tung của Ngải Phát Lý, Hàn Thạc liền quyết định phải trừ khử người này. Nhất là khi Hàn Thạc biết được hắc và Cáp Tư Cách Lâm ở cùng, ý nghĩ diệt trừ hai người này của Hàn Thạc càng gia tăng mãnh liệt.

Đúng như Thanh Lâm và Hắc Thiên nghe nói, Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm tuyên bố sẽ không bỏ qua cho hắc và Hàn gia. Thực lực của hai người không tầm thường. Cáp Tư Cách Lâm lại nắm giữ Thần Trạch được tề to lớn. Nguy cơ ẩn nấp trong tối lớn như thế này, Hàn Thạc cảm thấy có chút vướng víu nơi cổ họng. Hắc không sợ Cáp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý đối phó hắc. Nhưng mà chúng có ý định ra tay với Hàn gia, hắc không thể bảo vệ chu toàn hết mọi người.

Trong tình huống này, cách thỏa đáng nhất chính là thừa dịp hai người còn chưa ra tay, sớm chém sạch hai cái tai họa ngầm này.

Mà Hàn Thạc hiện nay quả thật có thực lực này.

Cáp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý đều ở thành U Mạc. Cáp Tư Cách Lâm lại là khách quý trong thành đó.

Quý tới mức được thành chủ thành U Mạc coi trọng. Hàn Thạc lần này đi thành U Mạc để chém chết hai người, biết rằng sẽ không dễ dàng như vậy. Thực lực của ba người bọn Huyết Linh tuy đột nhiên tăng mạnh, nhưng dù sao cũng không phải là Thượng vị thần. Ba người ở trong thành U Mạc không có cách nào giúp Hàn Thạc, ngược lại có khả năng trở thành gánh nặng. Cho nên hắc không thể dẫn họ theo.

La Ti không giống với bọn họ. Nàng ta có thực lực Thượng vị thần trung kỳ. Cho dù hắc gặp phải nguy hiểm rơi vào hoàn cảnh khó khăn tại thành U Mạc, cũng có thể ung dung dẫn theo La Ti chạy thoát. Nhờ vào sự giúp đỡ của ma đầu ở bất cứ chỗ nào cũng có thăm dò khác thường, Hàn Thạc tin tưởng thành U Mạc căn bản không làm khó được hắc, cho nên mới tự tin dẫn theo La Ti đi hành động.

- Giết người nào? - La Ti cũng không phải là người nhân từ nương tay, nghe Hàn Thạc nói như vậy không chút kinh ngạc, hỏi có vẻ vô cùng bình thường.

- Đến rồi người sẽ biết. - Hàn Thạc mỉm cười, biểu hiện vô cùng hài lòng đối với La Ti, nhưng lại không nói tình hình cụ thể cho nàng ta.

Bá Cách Lạp Tư ở biên giới thành Âm Ảnh, chỗ này cách thành U Mạc cực kỳ gần. La Ti bởi vì không có hứng thú nói chuyện với Hàn Thạc cho nên hai người trên đường đều cầm đầu mà đi. Mấy ngày đã vượt qua dải đất rộng lớn giữa hai thành, tiến vào vùng biên giới của thành U Mạc.

Thành U Mạc giống như thành Âm Ảnh, thành chính ở trung tâm, xung quanh toàn bộ đều là cứ điểm lớn nhỏ và làng mạc nhỏ. Sau khi tiến vào biên giới của thành U Mạc, hành động của Hàn Thạc không hề càn quấy. Hắc cùng với La Ti tránh xa hết mức Thần Vệ và đám người của thành U Mạc. Cứ như vậy cố gắng tránh chút phiền toái không cần thiết.

La Ti thân là một Thượng vị thần, khí tức khủng bố trên người quá rõ ràng. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Hàn Thạc nàng mới thu hồi khí tức trên người lại. Làm cho mấy Hạ vị thần, Trung vị thần thực lực không bằng nàng sẽ không khiếp sợ như vậy, tận lực làm cho người ta buông lỏng cảnh giác.

Bản lĩnh che dấu khí tức của Hàn Thạc vượt xa La Ti. Chỉ cần không sử dụng Ma Nguyên lực trong cơ thể, Hàn Thạc mượn hóa thân Trung vị thần thuộc hệ Tử Vong và hóa thân hệ Hủy Diệt thì có thể che dấu bản thân một cách hoàn mỹ nhất. Ngay cả La Ti cũng không nhìn ra được thực lực chính xác của hắc. Hạ vị thần và Trung vị thần bình thường đương nhiên càng không biết sự đáng sợ của Hàn Thạc.

Đã đi được mười tám ngày ở biên giới thành U Mạc, hắc và La Ti cuối cùng đã đến trước cổng thành chính.

Tên thần bài mà Hàn Thạc sử dụng là Bồ Lai Ân. Trên Chúng Thần đại lục, thần rất đa dạng, người trùng tên trùng họ cũng rất nhiều. Các Thần Vệ trong thành U Mạc căn bản không nghĩ tới hắc chính là chủ nhân của Thiên Cơ được tề danh ở thần vực Hắc Âm thời gian gần đây, rất thờ ơ để Hàn Thạc đi vào.

La Ti mặc dù không thích chỗ đông người, nhưng mà giống như mỗi thần đều có thần bài. Mà hình dạng thần bài của La Ti lại không giống với Hàn Thạc, có vẻ vô cùng cổ xưa. Lúc Thần Vệ của thành Âm Mạc

tiếp nhận thần bài của La Ti, nét mặt khá tôn kính, giọng nói cũng có vẻ vô cùng khách sáo. So với lúc đối xử với Hàn Thạc thì ngạo mạn hoàn toàn khác hẳn.

La Ti vẻ mặt kiêu căng đi vào thành U Mạc, lúc đến bên cạnh Hàn Thạc ngẩng cao đầu nói:

- Thần bài của ta là loại cổ xưa nhất. Thần còn sống mà có được thần bài này thông thường thực lực sẽ không kém đâu! Bất luận ở chỗ nào, các Thần Vệ sẽ không tiếc sự tôn kính của bản thân đối với người thực lực cao cường. - Lúc nói lời này La Ti có một chút kiêu hãnh, dường như cảm thấy bản thân nô bộc này được đối xử còn tốt hơn so với chủ nhân. Nó khiến cho nàng cảm thấy tìm được chút tôn nghiêm, trong lòng mừng thầm.

Hàn Thạc cũng không để ý điểm này, mỉm cười gật gật đầu nói:

- Vậy ngươi chắc hẳn rất rõ tình hình của Chúng Thần đại lục. Rất tốt. Có thời gian thì kể lại một số chuyện cổ xưa của Chúng Thần đại lục cho ta. Ta rất có hứng thú.

- Cái này không thành vấn đề! - La Ti đối với thái độ khiêm tốn thỉnh giáo của Hàn Thạc hơi kinh ngạc. Nghe vậy gật đầu trả lời lại, thâm nghĩ tên này vẫn còn có một chút ưu điểm.

760. Chương 760:mỹ Nữ Đến Gần

Bên trong U Mạc thành, một trong bảy tòa chủ thành của Hắc Ám thần vực.

Hàn Thạc và La Ti sống vai nhau dạo bước trên con đường bên trong thành. U Mạc thành và Âm Ảnh thành cũng không có nhiều điểm khác biệt lớn. Dọc đường cũng đều là các cửa hàng rực rỡ muôn màu. Rất nhiều thần ẩn hiện ở bên trong cửa hàng mua sắm thần khí năng lượng tinh thạch và quyền trục thần, vì sự tu luyện của mình mà cố gắng.

Thần Trạch được tề ở U Mạc thành có danh tiếng cực lớn. So với Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành thì địa vị cũng tương đương với nhau, đều là nhà thuốc lớn nhất trong thành. Chỉ cần tùy hồi bất kỳ một thần nào trên đường, Hàn Thạc đã biết được vị trí của Thần Trạch được tề.

U Mạc thành cũng thật sự là một tòa thành rất lớn. Từ cửa thành đi tới chỗ cửa hàng của Thần Trạch được tề, Hàn Thạc tổng cộng đã phải mất gần ba giờ. Dừng ở trước cửa, nhìn vào từng tòa kiến trúc khổng lồ vững vàng vươn cao đến tận mây xanh, hắn mới biết được tổng bộ của Thần Trạch được tề quả nhiên có khí thế và phong thái hơn rất nhiều so với Thiên Cơ được tề.

Từng được tề sư khoác trên mình bộ trường bào đặc biệt màu trắng như tuyết xuyên qua lại phía bên trong các phòng luyện được. Ven đường, một vài Thần Vệ phụ giúp đang đẩy những cỗ xe chở đầy dụng cụ thủy tinh vào trong khu vực đỗ phi bức (dời bay), chuyển chúng vào trong công cụ phi hành này để vận chuyển đến các chủ thành khác của Hắc Ám thần vực.

Quy mô nơi này so với Thiên Cơ được tề hoàn toàn bất đồng. Ở phía bên ngoài U Mạc thành, Thần Trạch được tề còn có nhiều phân bộ trải khắp các tòa thành trong Hắc Ám thần vực, phục vụ việc cung ứng được tề đặc biệt cho các đại gia tộc.

Những được tề này đều được sản xuất ngay ở bên trong Thần Trạch được tề, sau đó mới dùng phi bức vận chuyển đến các địa điểm khác.

Thần Trạch được tề ngoài mối liên hệ khá chặt chẽ với các thành thị lớn thì còn qua lại với cả Liệp Thần giả, cho nên loại hình buôn bán đường dài này gần như không xảy ra bất kỳ trục trặc nào. Từ đó giúp cho họ có thể kiếm được rất nhiều hắc tinh tệ từ mỗi đại gia tộc trong Hắc Ám thần vực.

Chỉ là, bỗng nhiên mấy năm nay có sự nổi lên mạnh mẽ từ phía Thiên Cơ được tề của Hàn Thạc khiến cho các đại gia tộc tại Âm Ảnh thành không còn mua thuốc của Thần Trạch được tề nữa. Cùng với việc thanh danh của Thiên Cơ được tề và những đan dược do Hàn Thạc luyện chế nổi như cồn, việc buôn bán của Thần Trạch được tề cũng dần dần bị ảnh hưởng không nhỏ.

Tuy nhiên Thần Trạch được tề đã đứng vững ở Hắc Ám thần vực nhiều năm, quả thật không thể chỉ trong ngày một ngày hai mà Thiên Cơ được tề có thể vượt qua được. Quy mô hiện tại của nó vẫn còn vượt quá xa so với Thiên Cơ được tề vừa mới thành lập không được bao lâu.

Đứng ở trước cửa Thần Trạch được tề, Hàn Thạc cũng chưa vội vã tiến vào hoặc tìm hiểu tình hình hiện tại của Cấp Tư Cách Lâm, mà trước tiên thả ma đầu ra bay xung quanh khu vực Thần Trạch được tề, thu toàn bộ địa thế ở đây vào trong mắt.

Thần Trạch được tề thực tế chỉ là một cửa hàng lớn cần phải mở rộng cửa để làm ăn, cho nên lực lượng phòng ngự của nơi này cũng không phải là quá nghiêm ngặt, nếu như đem so sánh với một số đại gia tộc thì tất nhiên còn xa mới theo kịp. Ma đầu của hắn lượn vòng quanh cũng không gặp phải ngăn cản nào đáng kể, rất nhanh đã có thể hiểu rõ tình hình hoạt động của nơi đây.

- Người tới chỗ này làm gì? - La Ti thấy Hàn Thạc đứng yên ở trước cửa Thần Trạch được tề, không đi vào cũng không rời đi, có một chút nghi hoặc bèn cất tiếng hỏi.

Mỉm cười, Hàn Thạc quay đầu liếc mắt nhìn La Ti nói:

- Ta ở đây xem xét tình hình trước một chút. Ừm, đứng ở ngay trước cửa quả thực có hơi chướng mắt. Đi thôi, chúng ta tùy tiện tiến vào bên trong xem!

La Ti như “thiên lôi” của Hàn Thạc, cũng không có ý kiến phản đối gì. Nhìn thấy hắn đã tiến vào Thần Trạch được tề, nàng cũng không do dự, đi cùng với hắn tiến vào bên trong.

Bản thân là chủ nhân của Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc đối với hình thức kinh doanh của Thần Trạch được tề vô cùng để ý. Sau khi đi vào, hắn một mặt lợi dụng ma đầu tiếp tục tìm hiểu những địa điểm bí mật bên trong Thần Trạch được tề, một mặt cùng với La Ti hồi hải ngược xuôi, giả bộ rất có hứng thú đối với những thứ trong cửa hàng.

La Ti theo sát phía sau Hàn Thạc, nàng luôn rất hiếu kỳ quan sát những hành động của hắn. Nàng có thể cảm giác được sát tâm ẩn giấu vẻ yên lặng ôn hòa bề ngoài. Tiến vào Thần Trạch được tề không được bao lâu, La Ti đã phát hiện ra mục tiêu của Hàn Thạc hắn là một người nào đó của cửa hàng được tề này. Nàng thâm gia tăng lưu ý đến Hàn Thạc, sợ hắn sẽ ở ngay dưới tình huống ban ngày ban mặt mà hạ sát thủ trong Thần Trạch được tề. Như vậy cũng sẽ làm cho nàng rơi vào nguy cơ vô cùng bất lợi.

- O! Đây không phải Bồ Lai Ân tiên sinh sao? - Một tiếng kêu khê vang lên bên tai Hàn Thạc, rồi một bóng người ung dung trang nhã uyển chuyển đang từ đằng xa đi tới.

Hàn Thạc sững sờ, mục đích của hắn trong lần đến Thần Trạch được tề này rất rõ ràng, chính là muốn tiêu diệt Cấp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý! Bởi vì trước đây, Cấp Tư Cách Lâm chưa bao giờ từng gặp qua hắn, cho nên Hàn Thạc lần này đi cũng không cố gắng che dấu hình dáng của mình. Hắn ở U Mạc thành không hề có một người quen, nay bỗng nhiên nghe được có người kêu tên mình, trong lòng bỗng nhiên giật mình kinh hãi.

Trong lòng tràn đầy kinh ngạc, Hàn Thạc quay đầu nhìn lại về hướng tiếng gọi vừa rồi, lập tức nhìn thấy Hạ Lạc Đặc với đôi mắt sáng ngời đang nhìn thẳng về phía mình. Nàng có vẻ vô cùng ngạc nhiên. Lần trước ở Âm Ảnh thành, Lạp Khắc Nạp gia tộc từng trợ giúp Ba Đặc Lai Mỗ ngăn cản công kích của Hàn Thạc, sau đó Hạ Lạc Đặc tìm Tạt Mai Lệ Tháp để xin nhận lỗi với hắn, chứng minh là mình và Ba Đặc Lai Mỗ không có liên quan trong chuyện kia.

Hàn Thạc đối với cô gái Hạ Lạc Đặc này bản thân cũng không có gì thành kiến, chỉ là bởi vì Ba Đặc Lai Mỗ nên mới giận cá chém thớt đến nàng. Về sau có Tạt Mai Lệ Tháp đến xin, thêm vào Hạ Lạc Đặc cũng dịu dàng xin nhận lỗi, Hàn Thạc cuối cùng cũng bỏ qua không muốn tìm Hạ Lạc Đặc báo thù nữa.

Chỉ là, khúc mắc trong lòng hắn nhất thời cũng không phải tan biến dễ dàng như vậy. Hàn Thạc mặc dù nói không tìm Hạ Lạc Đặc báo thù thì cũng không có ẩn tượng tốt nào đối với cô nàng cả. Bởi vậy, thuốc do hắn tự tay luyện chế kia đương nhiên sẽ không bán ra cho nàng hoặc gia tộc đứng sau lưng nàng.

Hạ Lạc Đặc mỉm cười đi tới, thái độ vô cùng thân thiện, vừa đến đã lên tiếng khiêm nhường:

- Chuyện xảy ra lần trước thực sự rất xin lỗi ngài. Không phải ta có ý xúc phạm, chỉ là tình huống đặc biệt, ta cũng bị bức đến bất lực. Hy vọng Bồ Lai Ân tiên sinh đại nhân sẽ không tính toán với kẻ tiểu nhân này.

Hàn Thạc không ngờ rằng ở chỗ này lại có thể gặp được Hạ Lạc Đặc, thấy nàng tỏ thái độ khiêm nhường trong lúc gặp mặt thì chỉ hờ hững gật gật đầu, cũng không có ý muốn tiếp chuyện thêm cùng nàng.

Hạ Lạc Đặc thân là một Thượng vị thần, đối với những người có thực lực cao cường hơn mình nàng đều có thể nhận ra theo bản năng. Sau khi nàng và Hàn Thạc cười với nhau lập tức hơi kinh ngạc nhìn sang La Ti. La Ti so với nàng thực lực còn mạnh hẳn một cảnh giới, nàng cảm giác được áp lực to lớn mà La Ti gây cho nàng. Trong lòng vừa sợ vừa kinh ngạc, không nghĩ ra vì sao một người như vậy ở bên cạnh Hàn Thạc. Chỉ thấy hần hơi gật gật đầu đã định rời khỏi, Hạ Lạc Đặc tiến lên một bước, khẽ cười nói:

- Bồ Lai Ân tiên sinh, chúng ta có thể gặp nhau ở nơi này cũng là có duyên. Không biết có thể tìm một chỗ nào đó ngồi nói chuyện một chút, ta muốn biểu lộ xin lỗi thực tâm!

Bởi vì lần trước do nàng đã tùy tiện hành động nên khiến cho Hạ Lạc Đặc không thể đại biểu cho Bồ Lạp Khắc Nạp gia tộc đứng ra mua sắm được được tể thần kỳ kia từ trong tay Hàn Thạc. Bị rơi vào đường cùng, Hạ Lạc Đặc đành phải tiến đến Thần Trạch được tể, lùi một bước, dự định mua sắm một số thuốc thường dùng ở đây.

Ở chỗ này đột nhiên lại nhìn thấy Hàn Thạc, bên cạnh đứng lúc lại không có tên Ba Đặc Lai Mỗ không thức thời quần là áo lượt, Hạ Lạc Đặc cho rằng đây chính là một cơ hội tốt để hóa giải hiềm khích với Hàn Thạc nên hết sức nhiệt tình, không muốn buông bỏ.

Lắc lắc đầu, Hàn Thạc hiển nhiên không có hứng thú nói chuyện cùng với Hạ Lạc Đặc vào lúc này. Hần phát phát tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Không cần xin lỗi nữa, Tạp Mai Lệ Thập đã từng tìm ta nói chuyện, ta sẽ không giữ chuyện đó ở trong lòng đâu.

Thấy hần lạnh nhạt nói ra một lời như vậy, ý nghĩa rất rõ ràng là hần vẫn không có thiện cảm đối với nàng, nhưng sẽ không vì chuyện kia mà truy cứu trách nhiệm của Bồ Lạp Khắc Nạp gia tộc nữa. Tuy vậy, lời nói này vẫn ngược hoàn toàn với mong đợi của Hạ Lạc Đặc, cho nên nghe hần nói xong, nét mặt của nàng có phần ảm đạm.

Với thái độ lạnh nhạt của hần như vậy, lúc này nếu Hạ Lạc Đặc không thức thời mà vẫn tiếp tục chèo kéo thì chỉ thu được kết quả ngược lại mà thôi. Bởi vậy nàng ngăn cả người, lộ nụ cười cay đắng trên khuôn mặt trắng nõn của mình rồi cũng thôi không có ý định tiếp tục làm phiền Hàn Thạc nữa.

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ, tỷ có chọn được món đồ nào tốt không? - Một giọng nói êm tai, thanh lịch mà tao nhã bỗng vang đến. Một cô gái toàn thân mặc một tấm áo bào xanh gọn gàng, với một khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ nhẹ nhàng bước tới. Đây quả thật là một mỹ nữ với làn da trắng nõn, dáng người dong dỏng cao, lông mày lá liễu, đôi mắt hẹp dài cùng ánh mắt có phần hờ hững thanh cao thoát tục.

- Không có đâu, ta chỉ mới gặp người quen thôi!

Hạ Lạc Đặc quay đầu lại nhẹ nhàng cười nói:

- Bây giờ chúng ta tiếp tục đi chọn, sau đó vào Thần Trạch được tể cùng thảo luận nhé.

Đột nhiên, cô gái xinh đẹp kia hướng con người màu lam nhìn về phía Hàn Thạc, có vẻ rất đối ngạc nhiên, hô nhỏ:

- Là người! Người tại sao lại ở chỗ này?

Hàn Thạc sững sờ, cổ quái nhìn lại mỹ nữ thanh lệ thoát tục này, nghi hoặc hỏi:

- Cô là ai? Ta hình như chưa từng gặp cô?

Trong khi nói những lời này, Hàn Thạc nhíu mày suy nghĩ thêm một chút, cảm thấy đối với cô gái này hần dường như cảm thấy đôi chút quen thuộc, đặc biệt là tiếng nói êm tai của nàng dường như càng cảm giác trong trí nhớ của hần đích thực đã từng nghe qua.

Chỉ là nếu nhìn vào khuôn mặt thanh lệ rung động lòng người này, cho dù Hàn Thạc đã khổ sở suy nghĩ một hồi nhưng cũng không thể nào nhớ ra được đã gặp mặt nàng ở trong hoàn cảnh nào.

Sau khi thốt lên lời nói vừa rồi, mỹ nữ có vẻ cực kỳ mừng rỡ, vượt qua Hạ Lạc Đặc đi thẳng tới bên cạnh Hàn Thạc kích động hỏi:

- Người đến đây từ lúc nào? Ta lúc trước đã nói với người, chờ đến khi người tới, dựa theo phương pháp ta nói cho người để tìm ta, người vì sao không tới?

Hàn Thạc không hiểu ra sao, ngỡ ngàng nhìn lại vẻ mặt xinh đẹp kinh động lòng người của người con gái đang đứng trước mặt, ngạc nhiên nói:

- Cô nhất định nhận lầm người rồi. Ta thật sự không biết cô!

Nơi khoe miệng mỹ nữ chợt xuất ra một nụ cười mang vẻ rất thú vị, nàng nói:

- Không sai được, chính là người! Gã này lại quên cả ta nữa chứ!

Cùng với nàng nói chuyện một lát, trong lòng Hàn Thạc cảm giác sự thân quen càng lúc càng mãnh liệt. Chỉ là nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, hắn có thể chắc chắn rằng mình chưa bao giờ gặp qua một người như vậy. Với trí nhớ kinh ngạc của hắn cùng với vẻ xinh đẹp khác thường của cô gái này thì chỉ cần liếc mắt nhìn qua, Hàn Thạc tin tưởng sẽ tuyệt đối không thể quên được.

Nhưng mà, hắn có thể cảm giác được mình đối với cô gái này thật sự có một cảm giác thân quen, hiểu rõ không thể nói lên lời. Điều này làm cho Hàn Thạc càng ngày càng thấy kỳ quái, rồi cười gượng:

- Ta thực sự nghĩ không ra. Nếu được, cô nhắc nhở giùm chút được không?

- Chả ra sao!

Mỹ nữ cười khẽ lắc lắc đầu, nghiêng răng trềng mắt với Hàn Thạc:

- Người, người quên ta thật rồi. Thật là quá đáng mà!

- Bối Hi Ma Tư, mọi người biết Bồ Lai Ân? - Hạ Lạc Đặc đang đứng bên cạnh nghe xong một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được chen vào, vẻ mặt nghi hoặc dò hỏi.

“Bối Hi Ma Tư” - Bốn chữ này vừa thoát ra, lập tức như một dòng nước tinh tú tràn vào trong óc Hàn Thạc, hắn giật mình chợt nhớ ra mình đã gặp cô gái này ở đâu. Tất cả các sự việc nảy sinh ở Thâm Uyên giới chợt bừng sáng trong lòng, hình tượng của đại ma vương Bối Hi Ma Tư của Thâm Uyên giới dần dần hòa vào cùng với hình dáng của người mỹ nữ trước mặt hắn.

Lúc trước ở Thâm Uyên giới, Bối Hi Ma Tư từ đầu đến cuối mang một tấm mặt nạ với mặt mũi hung dữ, thường ngày nói chuyện cũng đại đa số là lấy giọng nam để biểu hiện, chỉ có khi ở trong trạng thái thất thần, lơ đãng mới lộ ra một giọng nói trong trẻo êm tai của phái nữ. Hồi đó, lúc cuối cùng trước khi nàng rời đi, Hàn Thạc cũng đã từng hỏi qua nàng rốt cuộc là nam hay là nữ, khi đó Bối Hi Ma Tư đúng là rơi vào trạng thái này nên Hàn Thạc mới khẳng định được Bối Hi Ma Tư đích thật là đàn bà, chỉ là từ đầu đến cuối chưa từng được nhìn thấy chân diện mục của nàng thôi. Cũng khó trách Hàn Thạc cảm thấy đối với nàng có phần thân quen, mà lại từ đầu đến cuối cũng không nhớ được đã từng gặp nàng ở địa phương nào.

- Bối Hi Ma Tư, là cô sao?

Sau khi đã nhận rõ thân phận của nàng rồi, Hàn Thạc cũng vô cùng kinh ngạc vui mừng, cười nói ha ha:

- Thực sự bất ngờ, lại có thể gặp lại cô tại Chúng Thần đại lục! Ha ha, thế nào, gần đây có khỏe không?

- Thăng cha này, ta lúc trước khi rời đi cũng đã cho người biết phương pháp liên hệ với ta. Người tới đây vì sao không tới tìm ta? - Bối Hi Ma Tư mỉm cười nhìn Hàn Thạc, tuy nhiên giọng nói đầy chất vấn.

Cho Bối Hi Ma Tư nói một chút, Hàn Thạc mới nhớ tới nàng đích thực đã từng cho mình phương pháp để liên lạc với nàng. Chỉ là, hắn về sau ở Kỳ Áo đại lục kinh qua nhiều biến cố liên tiếp và nhất là sau khi gặp Đường Na được nàng xử lý cho tất cả mọi chuyện, Hàn Thạc cũng không còn suy nghĩ về Bối Hi Ma Tư nữa. Cho nên phương pháp liên hệ kia tất nhiên đã sớm bị hắn quên đến lên chín tầng mây rồi.

- Ôi... xấu hổ quá, ta quên mất rồi! - Hàn Thạc tỏ ra hơi có một chút hối lỗi và xấu hổ, thật thà đáp lại.

- Nhìn người quần áo rất sang trọng, hẳn là cuộc sống ở Chúng Thần đại lục dường như cũng không tệ lắm nhỉ!

Bối Hi Ma Tư nhìn kỹ lại Hàn Thạc, sau đó mới hừ hừ nói:

- Phạt người mời ta tới chỗ tốt nhất của U Mạc thành, Thần Phúc tửu quán tiếp đãi ta ăn uống thoải mái một trận, nếu không thì ta sẽ không để yên cho người vụ này đâu! Ta thật vô cùng thất vọng!

Bởi vì gặp lại Hàn Thạc ở Chúng Thần đại lục nên Bối Hi Ma Tư có vẻ hơi kích động. Thêm vào sau khi rời khỏi Thâm Uyên giới từ bỏ cái mặt nạ hung dữ, lạnh lùng trở thành một cô gái thanh lệ xinh đẹp nho nhã, thật sự Bối Hi Ma Tư đã có dáng vẻ dễ gần hơn rất nhiều.

Hạ Lạc Đặc ở bên cạnh nhìn thấy Bối Hi Ma Tư và Hàn Thạc nhận ra nhau, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nghe qua cuộc đối thoại của hai người nàng dần dần hiểu được họ đã từng quen biết nhau ở một địa phương nào đó. Với những kinh nghiệm có được ở Thâm Uyên giới, khi Bối Hi Ma Tư trở về Chúng Thần đại lục đã nói lại cẩn thận với Hạ Lạc Đặc, do đó nàng biết muội muội mình ở Thâm Uyên giới từng gặp được một người rất thần kỳ, cũng nghe được những kinh lịch đã trải qua.

Lúc này, Hạ Lạc Đặc nghe Bối Hi Ma Tư nói Hàn Thạc dường như có cuộc sống không tệ, trong lòng bỗng nhiên cười khổ không ngừng.

- Hàn Thạc há chỉ là sống không đến nỗi tệ sao?

Bây giờ Hàn gia ở Âm Ảnh thành đã chính thức ở tốp trên. Thiên Cơ được tề buôn bán phân bổ khắp cả Âm Ảnh thành, ngay cả gia tộc Bồ Lạp Khắc Nạp của các nàng cũng cần cầu đến Hàn Thạc mới có hi vọng mua sắm được một số được tề thần kỳ kia.

Làm được tất cả điều này, đối với Hàn Thạc chỉ là vài chục năm thời gian. Nếu đến như hắn mà mới chỉ nói là sống không tệ, thì toàn bộ mọi người đến từ những vị diện thấp khác đều là ăn xin cả. Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Đi thôi, hôm nay ta chiêu đãi!

Vừa thấy Hàn Thạc đối với Bối Hi Ma Tư có thái độ hữu nghị như vậy, Hạ Lạc Đặc trong lòng vô cùng vui vẻ. Lúc này nàng hoàn toàn vứt bỏ việc mua sắm ở Thần Trạch được tề, mỉm cười trở lại; trong lòng thầm quyết định nhất định phải cải thiện quan hệ hiện nay của nàng đối với hắn!

761. Chương 761:đã Động Thủ, Làm Sạch Sẽ Chút!

Bối Hi Ma Tư thấy Hàn Thạc đáp ứng sảng khoái như vậy thì hơi bất ngờ. Trong U Mạc thành, Thần Phúc tửu quán giá cực cao, một món ăn, một bình rượu giá đều hơn một trăm hắc tinh tệ. Loại chi phí này mặc dù có là con cháu của các tiểu gia tộc cũng không chịu nổi. Thấy Hàn Thạc đáp ứng một cách thống khoái như vậy, Bối Hi Ma Tư lại có chút chần chừ do dự.

- Nếu không hay là đổi lại chỗ khác đi. Ta không muốn người chi trả không nổi! - Bối Hi Ma Tư suy nghĩ, có phần phỏng đoán không chuẩn tài lực của Hàn Thạc.

- Thần Phúc tửu quán đó, ta nghe nói thức ăn và rượu rất ngon. - Nhìn thấy sự do dự của Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc mỉm cười nói.

- Bối Hi Ma Tư. Muội không cần phải lo lắng cho hắn. Hắn chi trả được! - Hạ Lạc Đặc biết rằng Hàn Thạc nhờ vào Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành mà quật khởi nên không có bất cứ vấn đề gì, thản nhiên cười nói.

- Đi thôi. Ta mời khách. - Hàn Thạc quay đầu lại nhìn nhìn La Ti, ra hiệu cho nàng đuổi kịp mình.

La Ti từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ trầm lặng, ở bên cạnh Hàn Thạc như là một người ngoài cuộc. Đối với Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư đều không có tỷ hứng thú gì, mi mắt hơi buông xuống, lặng lẽ đi theo.

Do có hai người Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư dẫn đường, nhóm bốn người Hàn Thạc tới Thần Phúc tửu quán. Bối Hi Ma Tư và Hạ Lạc Đặc đối với nơi này rất quen thuộc, thành thực tìm một vị trí lịch sự tao nhã. Cúi đầu xuống có thể nhìn thấy dòng người phía dưới nối liền không dứt. Cách đó không xa còn có vài tòa tháp năng lượng đủ mọi màu sắc.

Một cô hầu gái ăn vận lịch sự đi tới, nhiệt tình hỏi:

- Xin hỏi mấy vị dùng gì? Uống gì?

Hàn Thạc cũng không phải là người hay chú ý đến sinh hoạt bình thường. Ma công của hắn đạt đến loại cảnh giới này đối với thực vật không có ý nghĩa quá nhiều. Hàn Thạc mỉm cười chỉ vào Bối Hi Ma Tư, nói:

- Hỏi nàng đi!

- Người có vẻ thực sự không tệ lắm!

Bối Hi Ma Tư cười nhẹ, thuận miệng gọi vài món thức ăn và một bình rượu ngon gọi là “Mộng ảo lam môi”. Chờ khi nữ hầu mỉm cười rời đi, Bối Hi Ma Tư mới dò hỏi:

- Người đến Chúng Thần đại lục lúc nào? Gần nhất là khi nào?

- Hai mươi năm trước. Chúng Thần đại lục không tệ. Ở nơi này ta lại tìm được thứ đáng để phấn đấu.

Hàn Thạc nhú nhú lông mày cũng không trả lời ngay vấn đề của Bối Hi Ma Tư mà hỏi ngược lại:

- Đúng rồi. Cô cũng là người của gia tộc Bồ Lạp Khắc Nạp à?

- Đúng vậy. Làm sao thế? - Bối Hi Ma Tư thấy Hàn Thạc nhắc tới gia tộc của nàng sắc mặt liền có một chút quái dị, nhưng không đoán được ý của Hàn Thạc.

- Bồ Lai Ân tiên sinh. Chuyện lần trước ta vô cùng có lỗi. Xin ngài tha thứ! - Hạ Lạc Đặc bỗng nhiên đứng lên, khom người hành một lễ với Hàn Thạc, lại trịnh trọng nhận lỗi.

Bối Hi Ma Tư càng thêm kinh ngạc.

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ. Tỷ làm cái gì vậy?

Bối Hi Ma Tư ngăn người ra, chợt nghi hoặc nhìn sang Hàn Thạc hỏi:

- Người từ khi nào thì lại thành Bồ Lai Ân rồi?

Sau khi tới Thâm Uyên giới, bởi vì không có người nào biết hắn cho nên Hàn Thạc xưng tên vốn có. Bối Hi Ma Tư thấy Hạ Lạc Đặc xưng hô với Hàn Thạc là Bồ Lai Ân, có vẻ vô cùng kinh dị.

- Mới ở vị diện này thôi. Ở nơi này ta gọi là Bồ Lai Ân. Đường nhiên, cô vẫn còn có thể xưng hô ta là Hàn Thạc. Không sao cả đâu!

Hàn Thạc nhún vai. Sau đó mới nhìn tới Hạ Lạc Đặc, thản nhiên nói:

- Quên đi. Lấy giao tình giữa ta và Bối Hi Ma Tư, chuyện lần trước coi như bỏ qua. Nếu như cô muốn mua thuốc tại Thiên Cơ dược tề, sau này có thể từ từ bàn bạc.

Những lời này từ trong miệng Hàn Thạc nói ra, Hạ Lạc Đặc biết hắn thật sự không hề so đo chuyện nàng ra tay trợ giúp Ba Đặc Lai Mỗ tại Âm Ảnh thành. Sắc mặt vui vẻ, Hạ Lạc Đặc mỉm cười nói một tiếng cảm ơn, sau đó liền ngồi xuống nói với Bối Hi Ma Tư:

- Lần trước tại Âm Ảnh thành, vị Bồ Lai Ân tiên sinh mà ta nhắc với muội chính là bằng hữu mà muội quen ở Thâm Uyên giới!

Lời vừa dứt, Bối Hi Ma Tư đầy kinh hãi, không dám tin khe khẽ kêu lên:

- Làm sao có thể?

Hạ Lạc Đặc từng nhắc Bối Hi Ma Tư chuyện xảy ra ở Âm Ảnh thành, nhất là quá trình Hàn Thạc không lưu tình chút nào định giết Ba Đặc Lai Mỗ, ngữ khí càng miêu tả kỹ càng. Còn kể cho nàng nghe qua về sự thần kỳ của Thiên Cơ dược tề. Điều này làm cho Bối Hi Ma Tư vô cùng ngạc nhiên. Tuy lúc Bối Hi Ma

Tư ở Thâm Uyên giới gặp được Hàn Thạc, hẳn mặc dù thần kỳ nhưng thực lực lại không có cao cường như thế. Nàng dù thế nào cũng không thể liên hệ được kẻ đã bức Ba Đặc Lai Mỗ thảm hại với người đang ngồi trước mặt là cùng một người.

Hạ Lạc Đặc biết Bối Hi Ma Tư nhất định sẽ cực kỳ sợ hãi. Khi nàng biết rằng Hàn Thạc chính là người mà Bối Hi Ma Tư từng nhắc tới khi ở Thâm Uyên giới, Hạ Lạc Đặc làm thế nào cũng không dám tin.

Dựa theo lời nói Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc khi ở Thâm Uyên giới thực lực còn không bằng nàng ta. Ngần ngủi vài chục năm, hẳn đã có thể làm cho Ba Đặc Lai Mỗ trọng thương. Việc này ý nghĩa như thế nào? Nghĩa là Hàn Thạc chỉ cần thời gian vài chục năm đã tiến từ Hạ vị thần thấp tới Thượng vị thần! Loại tốc độ tiến bộ này căn bản là không thể nào tưởng tượng nổi!

Thấy được sự nghi ngờ trong ánh mắt của Bối Hi Ma Tư, Hạ Lạc Đặc cười khổ gật liên tục, nói:

- Muội biết rồi đấy, ta sẽ không đem chuyện này ra đùa với muội!

Dừng một chút, Hạ Lạc Đặc tiếp:

- Chuyện của chủ nhân Thiên Cơ được tề tại Âm Ảnh thành, ta nghĩ muội hẳn đã được nghe nói tới rồi. Muội phải biết chuyện này tuyệt đối là sự thật!

Bối Hi Ma Tư càng thêm kinh ngạc, không hết ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Khi ở Thâm Uyên giới, có phải ngươi vẫn giấu kín thực lực của mình hay không vậy?

Hàn Thạc cười khổ, không biết nên trả lời Bối Hi Ma Tư như thế nào. Lúc trước khi ở Thâm Uyên giới, hẳn thực sự không ẩn tàng thực lực. Tuy nhiên nếu như trung thực nói với Bối Hi Ma Tư sự thực, nàng e rằng sẽ càng không tin. Do dự một chút, Hàn Thạc quyết định kiên trì đến cùng, gật gật đầu.

- Tên hỗn đản nhà ngươi. Đối với người nào cũng có thủ đoạn đề phòng!

Bối Hi Ma Tư tức giận trừng mắt nhìn Hàn Thạc:

- Làm ta phải lo lắng sau khi ngươi tới Chúng Thần đại lục có thể gặp khó khăn. Còn dự định dẫn ngươi tới tiến cử gia tộc của bọn ta! Nếu sớm biết ngươi có thực lực Thượng vị thần, ta việc gì phải hao phí tâm tư nữa!

Dứt lời, Bối Hi Ma Tư đột nhiên khẽ quát một tiếng với nữ hầu phía xa:

- Bỏ rượu và thức ăn vừa gọi. Đổi lại những thứ đắt nhất trong quán!

Rất rõ ràng, Bối Hi Ma Tư tức giận rồi, muốn “làm thịt” Hàn Thạc!

- Lập tức đổi cho các vị! - Người hầu nữ vừa nghe Bối Hi Ma Tư quát nhẹ, hết sức vui mừng, sợ nàng có thể sẽ nuốt lời, vội vàng lên tiếng.

Trong chốc lát, từng loại rượu và thức ăn mà Hàn Thạc cho tới bây giờ chưa từng gặp nổi liền không dứt được bưng lên, trước mặt bốn người trên bàn bày bày đầy thức ăn. Bối Hi Ma Tư oán hận lườm Hàn Thạc, tiếp đón Hạ Lạc Đặc đang ăn uống thả cửa. Miếng thịt được chế biến ngon, đẹp mắt kia nàng dùng lực nhai nuốt, dường như coi chúng là Hàn Thạc vậy.

Hạ Lạc Đặc có phần kinh ngạc nhìn Bối Hi Ma Tư. Nàng chưa từng nhìn thấy muội muội mình ở trước mặt một nam nhân nào lại lộ ra loại tư thái suồng sã này bao giờ. Trong lòng ít nhiều có loại ý nghĩ đặc biệt.

Nữ thần nhên nhện La Ti không nói một lời nào. Nhưng mà sau khi những món ăn ngon kia được bưng lên, nàng căn bản không khách khí với Hàn Thạc nữa. Không cần người bắt chuyện, cùng với Bối Hi Ma Tư giống như là đang thi đấu vậy, cúi đầu xuống những chiếc đĩa trước mặt tập trung chuyên môn chén.

Hàn Thạc đối với thực vật không có cảm giác gì đặc biệt. Mỗi một loại đồ ăn đều chỉ lướt qua mà thôi. Rượu ngon cũng chỉ uống mấy chén nhỏ, cảm thấy mùi vị rượu và đồ ăn nơi này đích thực cũng không tệ. Xem ra giá trị khá xa xỉ.

Đến khi tính tiền, nữ hầu báo ra giá là chín ngàn sáu trăm hắc tinh tệ, Hàn Thạc cũng chỉ là hơi giật mình một chút. Bây giờ hắn khá giàu có, tự nhiên sẽ không vì một ít hắc tinh tệ này mà chặc lưỡi. Dưới cái nhìn chăm chú của Bối Hi Ma Tư, Hàn Thạc vô cùng sáng khoái ném ra một túi một vạn hắc tinh tệ.

Bối Hi Ma Tư, Hạ Lạc Đặc, La Ti, ba nữ đều có uống chút rượu. Khuôn mặt từng người đều hơi ửng đỏ, lộ vẻ diễm lệ. Hạ Lạc Đặc còn đỡ, nàng khí chất thật tốt thể nhưng dung mạo chỉ thuộc hạng trung. Bối Hi Ma Tư và La Ti đều vô cùng mỹ lệ. Trên khuôn mặt xinh đẹp hồng hào càng làm tăng thêm sức hấp dẫn của hai người, khiến cho Hàn Thạc nổi lên cảm giác hâm mộ.

Bối Hi Ma Tư vẫn luôn dò xét Hàn Thạc. Thấy hắn bình tĩnh thanh toán tiền, nhỏ giọng lầm bầm:

- Thật đúng là phát đạt rồi! Một vạn hắc tinh tệ mà không nhú mày lấy một chút nào. So với cha ta còn xa xỉ hơn!

- Đi thôi! - Hàn Thạc cất bước.

Thân hình hùng vĩ ấy nổi bật cả Thần Phúc tửu quán. Việc hắn ra tay rất xa xỉ, bên cạnh còn có ba nữ nhân hấp dẫn đã dẫn tới rất nhiều ánh mắt của kẻ khác, lòng thầm nghĩ:

”Người kia là ai. Trong U Mạc thành khi nào lại có một gã diễm phúc vô biên như vậy!

Có thể tới Thần Phúc tửu quán đều là người có chút địa vị ở trong U Mạc thành. Bọn họ đều rất quen thuộc nhau. Nhìn mặt Hàn Thạc trông không quen, từng người đều lưu tâm, thầm suy nghĩ về thân phận của hắn.

Ba nữ nhân cũng đều đứng lên, theo phía sau Hàn Thạc đi ra ngoài. Sắp ra khỏi, Bối Hi Ma Tư chán ghét nhìn một thanh niên ở gần cửa, miệng nói nhỏ:

- Buồn nôn!

Người thanh niên kia từ đầu tới cuối đều nhìn chăm chú ba nữ. Trong mắt không hề che giấu ý vị dâm tục. Bối Hi Ma Tư mắng hắn như thế cũng coi như không oan uống cho hắn.

Chỉ là từng người ở đây đều kinh ngạc đánh giá diễm phúc vô biên của Hàn Thạc.

Im lặng một hồi. Bối Hi Ma Tư nói một tiếng “buồn nôn” có vẻ vô cùng rõ ràng, truyền vào lỗ tai của mỗi người. Người thanh niên kia ở trong U Mạc thành cũng có đôi chút địa vị. Sau khi bị Bối Hi Ma Tư mắng, từng người trong Thần Phúc tửu quán đều hứng thú nhìn hắn, dường như muốn chế nhạo hắn.

Thanh niên kia ngẩn người, rồi phát hiện từng người quen xung quanh chế giễu nhìn hắn. Hắn lập tức cảm thấy mất mặt liền không nhìn được nữa. Sạm mặt đều giả dò xét Bối Hi Ma Tư, hắn cười lạnh:

- Con đi*m. Người nói ai?

Bối Hi Ma Tư sầm mặt, càng tỏ rõ vẻ chán ghét nói:

- Thứ không có giáo dục. Nhìn vào càng khiến cho người ta lộn mửa!

Nói xong, Bối Hi Ma Tư ngay cả hứng thú nói thêm một câu nữa với hắn cũng không có. Y như là tránh né một con ruồi có mùi, khẩn trương rời đi, thúc giục Hàn Thạc:

- Chúng ta đi!

- Ba con đàn bà đi theo một thằng đàn ông. Còn đều uống say khướt. Không biết lập tức đi làm gì. Thật sự là phóng đảng dâm loạn mà! - Người thanh niên kia ngẩn người, chột cúi đầu cười dâm đảng. Hắn vừa nói như vậy, những người trong Thần Phúc tửu quán đều có sắc mặt mập mờ, nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt đầy hâm mộ.

Hàn Thạc sững sốt. Trong đầu không kiềm chế được hiện ra cảnh tượng mình trần như nhộng độc chiếm Hạ Lạc Đặc, Bối Hi Ma Tư, La Ti, trên mặt cũng hiện ra nụ cười có chút quái dị. Cười lắc lắc đầu, hắn thầm nghĩ mình quả nhiên không phải hạng tốt đẹp gì. Trong hoàn cảnh này lại còn thuận thể ảo tưởng tình cảnh dâm loạn như vậy.

“Bốp!” Một cái tát vung lên. Hạ Lạc Đặc vẻ mặt lạnh lùng nhìn người thanh niên kia nói:

- Ta bắt kẻ người thuộc gia tộc nào. Nói chuyện sạch sẽ cho ta!

- Tiện nhân. Người dám đánh ta? - Người thanh niên kia rít lên. Một vài Thần Vệ đang ăn uống cùng bàn hân hạnh nhậm đứng lên. Trong nháy mắt tản đi khắp nơi, vây nhóm bốn người Hàn Thạc lại. Xem ra chuyện này không thể giải quyết một cách dễ dàng nữa rồi.

Hạ Lạc Đặc ra tay quá nhanh. Mà thanh niên kia chỉ có thực lực Tử Vong Trung vị thần, căn bản không kịp phòng ngự được. Khi Hàn Thạc phục hồi lại tinh thần, đám Thần Vệ bên cạnh thanh niên kia đã kịp bao vây bọn họ.

Hàn Thạc cũng không sợ phiền toái. Chỉ là lần này hân tới U Mạc thành chủ yếu là vì tiêu diệt Cáp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý. Nếu như trước đó bại lộ thân phận của mình, đối với hành động của hân sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Nhìn thấy chuyện xảy ra đến mức này rồi, trong lòng Hàn Thạc trầm xuống, bắt đầu suy nghĩ nên giải quyết vấn đề nhanh chóng như thế nào.

Người thanh niên kia chỉ có thực lực Trung vị thần. Thần Vệ bên cạnh hân cũng chỉ là xấp xỉ đến cảnh giới ấy, không có một Thượng vị thần nào. Những người ở bên trong Thần Phúc tửu quán cũng chỉ có thực lực đến vậy, không có một Thượng vị thần tồn tại. Phía Hàn Thạc ngoài Bối Hi Ma Tư trở lại Chúng Thần đại lục đột phá đến Trung vị thần ra thì Hàn Thạc, Hạ Lạc Đặc, La Ti đều có thực lực Thượng vị thần. Chỉ cần một người trong đó ra tay là có thể diệt toàn bộ gã thanh niên kia và Thần Vệ bên cạnh hân.

Chỉ có điều nơi này là Thần Phúc tửu quán. Ở trong U Mạc thành nếu làm ra loại chuyện này chắc chắn sẽ khiến cho mọi người chú ý đến. Muốn thoát thân rất không dễ dàng. Sự việc càng ồn ào thì thân phận của Hàn Thạc rất dễ bị phát hiện. Một khi khiến cho Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm biết hân ở đây, không cần Hàn Thạc tìm tới cửa, bọn chúng sẽ đi trước một bước tới tận nơi đuổi giết.

“Có phần khó khăn đây.” - Hàn Thạc nhíu nhíu lông mày.

- Nơi này là U Mạc thành. Các người là người từ bên ngoài đến mà dám điên cuồng ngang ngược ở đây. Đó là tự tìm đường chết!

Thanh niên hét lớn:

- Bắt bọn chúng lại. Áp giải tới Đội sáu thẩm vấn!

U Mạc thành giống với Âm Ảnh thành, cũng có Thần Vệ. Tuy nhiên U Mạc thành tổng cộng chỉ có sáu đội. Xem chừng thanh niên kia đích thực cũng có chút địa vị. Thần Vệ bên cạnh hân, từng người đều có vẻ mặt lạnh lùng, hiển nhiên đều là loại đã kinh qua ma luyện.

- Các vị. Có vấn đề gì xin ra bên ngoài giải quyết! - Vào lúc này, một lão béo có mái tóc hoa râm mặc y phục của Thần Phúc tửu quán bước tới. Trên mặt hân treo một nụ cười theo tính chất nghề nghiệp, tựa hồ bàng quan với tình cảnh này.

Thân là một trong những nơi chỉ tiêu xa xỉ nhất U Mạc thành, Thần Phúc tửu quán không đơn giản như vậy. Thanh niên vừa gào kia biết rõ về nơi này, nghe vậy gật gật đầu, phát phát tay nói với các Thần Vệ:

- Chúng ta ra ngoài bắt người!

Lời kết thúc, hân nhìn bốn người Hàn Thạc một cách lạnh lùng, dẫn đầu đi ra khỏi Thần Phúc tửu quán.

Những người ở bên trong Thần Phúc tửu quán vừa thấy có việc thú vị thì kẻ nào cũng hứng thú bưng bưng, hoặc là tính tiền theo xuống, hoặc là đến bên cửa sổ cúi đầu nhìn xuống bên dưới, cực kỳ chú ý chuyện này.

- Cách Lan La gia tộc, chỉ càn của một trong bốn đại gia tộc!

Hạ Lạc Đặc nghe thanh niên kia đưa ra chiêu bài Đội sáu của U Mạc thành, mỉm cười nói với Bối Hi Ma Tư. Sau đó quay đầu lại liếc nhìn Hàn Thạc, Hạ Lạc Đặc nói:

- Việc nhỏ.

Nghe Hạ Lạc Đặc nói như vậy, trong lòng Hàn Thạc có phần kinh ngạc. Nghĩ thoáng một chút hân mới loại bỏ nó. Bối Lập Khắc Nạp gia tộc và Tái Nhân Đặc gia tộc tại Âm Ảnh thành gần giống như nhau, đều

là cái loại gia tộc cổ xưa nhất. Một tiểu gia tộc xếp hạng thấp nhất tại U Mạc thành hiển nhiên các nàng không để vào mắt.

Trong lòng máy động, Hàn Thạc yên lòng, mỉm cười gật đầu rồi nói:

- Ta không muốn có người biết ta ở U Mạc thành!

“Sẽ không làm phiền người động thủ.”

Hạ Lạc Đặc ngăn người ra, không rõ Hàn Thạc vì sao lại nói như vậy. Tuy nhiên nàng vẫn gật đầu, ra hiệu nàng hiểu ý của hắn.

La Ti không hề nói một lời nào, nhưng sắc mặt không dễ coi. Thanh niên kia ăn nói quá khó nghe, nàng hiển nhiên cũng tức giận rồi.

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ. Giáo huấn tên kia một trận! - Bối Hi Ma Tư âm thanh lạnh lạnh, xem ra rất không thoải mái.

- Quên đi. Nơi này là U Mạc thành. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Ta đã cho hắn một cái tát rồi. Đợi lát nữa chứng tỏ thân phận, ta nghĩ hắn không dám lấy bất rồi áp giải chúng ta đến Đội sáu đâu! - Hạ Lạc Đặc dường như cũng không muốn chuyện biến thành ồn ào, nhỏ nhẹ khuyên giải Bối Hi Ma Tư.

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ. Hắn nói chuyện khó nghe như vậy, sao có thể bỏ qua được? - Bối Hi Ma Tư có vẻ không vui, giận dữ nói.

Trong lúc đang nói chuyện, bốn người Hàn Thạc đã đi ra khỏi Thần Phúc tửu quán. Hạ Lạc Đặc thờ ơ liếc mắt nhìn thanh niên kia, đã chuẩn bị chứng tỏ thân phận của mình.

Chỉ là không đợi nàng mở miệng, thanh niên kia lại giành trước quay ra cười lạnh với Hàn Thạc:

- Tiểu tử điểm phúc cạn ha. Một hơi ba vị hắn không tẹt đúng không? Hắc hắc. Chờ một lát đến Đội sáu rồi, ta sẽ cho người hưởng thụ lớn hơn nữa, Cho người trải nghiệm mùi vị càng tuyệt vời hơn!

Dường như thanh niên đối với La Ti còn có hứng thú lớn hơn nữa. Hai tròng mắt càn rỡ đảo qua lại người nàng rồi cười hắc hắc:

- Mỹ nữ tóc trắng, ta thích nhất là người đó. Chúng ta lát nữa có thể giao lưu một chút!

Trong ba nàng chỉ có La Ti là không nói một lời nào, đối với hắn không có lời lẽ cay độc hay động thủ gì. Hắn có ấn tượng khá tốt với nàng. Loại đùa giỡn này nói ra rất là lớn gan.

Chỉ có điều hắn hiển nhiên không biết La Ti không hề nói một lời nào mới thật sự chính là sát thủ! Nhất là hắn còn xưng hô La Ti là “Mỹ nữ tóc trắng”. Điều này đã phạm kiêng kỵ lớn nhất của La Ti.

Hàn Thạc thấy La Ti hai mắt hàn quang vừa hiện, đã biết không tốt. Còn chưa kịp nói thêm cái gì, vài sợi tóc của La Ti bỗng nhiên bắn ra. Khoảng cách giữa nàng và thanh niên kia quá gần. Hắn ngay cả cái tát của Hạ Lạc Đặc cũng không tránh được, đối với La Ti thực lực còn cao hơn Hạ Lạc Đặc một bậc càng bất lực!

Mấy sợi tóc dài đột ngột xuất hiện rồi biến mất, cắm lút vào ngực thanh niên kia. La Ti lắc lắc tóc, máu tươi của thanh niên kia bắn nhanh ra ngoài, nhẹ nhàng bay ra xa xa. Khi rơi xuống đất cũng đã tuyệt khí.

Hàn Thạc biến sắc, vừa thấy La Ti ra tay hắn đã biết không còn tốt lành gì rồi. Không đợi Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư kịp phản ứng. Hàn Thạc quát khẽ:

- Đã động thủ, làm sạch sẽ chút!

La Ti nghe Hàn Thạc nói như vậy, khuôn mặt lạnh lùng múa loạn mái tóc lên. Thần Vệ xung quanh sợ hãi, ào ào bị tóc của nàng xoắn xuyên qua tiểu phúc. Toàn bộ khí tuyệt tại chỗ! Không một kẻ nào có thể chạy thoát!

- Còn chờ cái gì. Đi mau! - Hàn Thạc khê quát với Bối Hi Ma Tư và Hạ Lạc Đặc rồi thò tay kéo tay nhỏ nhắn của Bối Hi Ma Tư, lập tức phóng về khu vực tương đối hẻo lánh phía xa.

Mọi người chung quanh đang chăm chú nhìn thấy vậy hết sức hoảng sợ, từng tràng kinh hô rộ lên!

Bọn họ làm sao cũng không ngờ rằng đoàn người Hàn Thạc lại dám giết người trên đường. Với lại ra tay không lưu tình chút nào! Có lẽ bởi vì La Ti động thủ quá dứt khoát lưu loát, những người ở đó không ai dám ngăn trở. Trơ mắt nhìn nhóm Hàn Thạc sau khi giết người xong liền nghênh ngang rời đi mà không ai dám can thiệp vào!

762. Chương 762:xông Vào Giết

Thần Phúc tửu quán nằm ở ngay trên quảng trường phồn hoa tại trung tâm U Mạc thành. Việc La Ti ngay ở ven đường tiêu diệt mấy người kia có rất nhiều người chứng kiến rõ ràng, nếu tiếp tục lưu lại thì sớm muộn cũng sẽ bị mấy đội Thần Vệ của U Mạc thành tìm đến. Hàn Thạc không thể không rời đi.

Dưới sự quan sát của ma đầu, Hàn Thạc dẫn ba người vượt qua một loạt khu phố, quảng trường, nhắm đến những khu vực tương đối vắng vẻ tiến tới. Qua một lúc mới dừng lại tại một khu vực bình dân, hẻo lánh trong U Mạc thành.

Những địa phương loại này, các Thần Vệ thông thường cực kì ít chú ý đến và cũng sẽ không có quá nhiều con cháu của các đại gia tộc lai vãng. Trong khoảng thời gian ngắn trước mắt hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Hạ Lạc Đặc dùng thần bài của mình tiêu tốn một vài hắc tinh tệ, thuê lấy một trường tu luyện đơn sơ. Bốn người cùng tiến vào trong đó, tạm coi đây như là địa điểm dừng chân trước mắt.

Hai người Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư vẫn còn có một chút kinh ngạc không thôi, không ngờ rằng La Ti quá táo gan dám ở ngay bên trong trung tâm U Mạc thành, dưới sự chứng kiến của bao nhiêu con cháu quý tộc, một lời không hợp đã xuất thủ giết người ngay!

Đương nhiên, câu nói của Hàn Thạc “Đã động thủ, làm sạch sẽ chút” các nàng càng nghe thấy rõ ràng nên đối với hai người đều vô cùng kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc là họ suy nghĩ như thế nào.

Theo như suy nghĩ của Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư, nhiều lắm là giáo huấn người thanh niên kia một chút, cho hắn biết khó mà lui là được. Tuyệt đối không nên làm như vừa rồi, sáng khoát nhấc tay giết sạch cả hắn và Thần Vệ bên cạnh!

- Hàn Thạc! Người thật đúng là gan lớn mà!

Bối Hi Ma Tư vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc nói:

- Người thanh niên kia ở U Mạc thành ắt hẳn là có chút địa vị, các người cứ như vậy giết chết hắn. Gia tộc của hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!

La Ti vẫn tỏ vẻ an nhiên, cũng không cảm thấy hành động của mình có gì không ổn, vẫn mang dáng vẻ trầm lặng như phong thái thường lệ.

Đối với Hàn Thạc thì sóng to gió lớn hẳn đã trải qua nhiều rồi. Mặc dù cảm thấy cách làm của La Ti cũng hơi lỗ mãng, nhưng cũng không thực sự coi trọng. Nghe vậy hắn mỉm cười, nói:

- Chỉ là giết một kẻ ăn chơi trác táng thôi, không có gì ghê gớm đâu!

Dừng một chút, Hàn Thạc nhìn Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư nói:

- U Mạc thành nhất định sẽ truy xét mấy người chúng ta. Hai người nên rời khỏi U Mạc thành sớm một chút, ở lại đây nói không chừng có thể sẽ gặp nguy hiểm. Ta biết gia tộc các cô có thực lực phi phàm, nhưng gã thanh niên kia và toàn bộ Thần Vệ đều bị giết chết. Chuyện này cũng đã đủ ồn ào rồi, cho dù gia tộc các cô thực lực có lớn nhưng ta phỏng đoán vẫn gặp phải phiền toái lớn.

- Người không rời đi cùng chúng ta à? - Bối Hi Ma Tư kinh ngạc hỏi lại.

- Ta còn có một số việc muốn làm, sau một khoảng thời gian mới có thể rời đi được!

Hàn Thạc nhìn Hạ Lạc Đặc nói:

- Tạm thời trong tay ta cũng không dư thừa được tề. Lần tới ta tiếp tục luyện chế thì cô có thể phái người đến Âm Ảnh Thành mua. Chỉ cần có thể chứng minh được thân phận của gia tộc các cô, ta sẽ không làm khó giống như lần trước nữa!

Có được lời cam đoan này của Hàn Thạc, Hạ Lạc Đặc sắc mặt vui vẻ hẳn lên, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, sau đó mới kéo Bối Hi Ma Tư nói:

- Chúng ta nên rời đi trước. Ta thấy Bồ Lai Ân và vị bằng hữu này có thực lực khác thường. Cho dù có gặp một chút phiền toái thì cũng có thể thoát thân không mấy khó khăn. Trái lại hai người chúng ta nếu như thật sự bị vây khốn tại đây, muốn rời khỏi sẽ không dễ dàng như vậy!

Hạ Lạc Đặc đối với tình thế hiện tại nhận định vô cùng rõ ràng. Ngay cả trong tình trạng này mà Hàn Thạc vẫn không rời U Mạc thành thì nhất định hẳn có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn làm. Thực lực vừa biểu hiện của La Ti đã làm cho tim Hạ Lạc Đặc đập mạnh, bản thân Hàn Thạc lại quá thần bí khó lường. Nàng hiểu rằng dưới tình thế hiện tại tốt nhất là không nên ở gần với Hàn Thạc.

Bối Hi Ma Tư nhún nhún mày, dường như không vui lắm, liếc Hạ Lạc Đặc hỏi nhỏ:

- Hạ Lạc Đặc tỷ tỷ, như vậy không tốt đâu.

- Chúng ta lưu lại cũng không thể giúp Bồ Lai Ân. Nói không chừng còn có thể trở thành gánh nặng cho hắn! - Hạ Lạc Đặc đôi mắt sáng khê chuyển, nhẹ giọng khuyên giải Bối Hi Ma Tư.

Bối Hi Ma Tư nghe Hạ Lạc Đặc nói như vậy, bèn hướng mắt sang nhìn Hàn Thạc như muốn hỏi ý kiến. Hắn nhún vai nói:

- Ta còn có một số việc phải xử lý, ít người, hành động mới thuận lợi!

Dừng một chút, Hàn Thạc nói khẽ:

- Còn nữa, chuyện ta muốn làm tốt nhất là các cô đừng nên tham dự vào. Nếu không, việc này đối với Bồ Lạp Khắc Nạp gia tộc sẽ nảy sinh ra ảnh hưởng cực kỳ ác liệt. Cho dù các cô không vì bản thân mình thì cũng phải vì lợi ích gia tộc mà suy nghĩ cẩn thận một chút!

Bản thân là con cháu trong đại gia tộc, mặc dù có rất nhiều tiện nghi nhưng tất nhiên cũng sẽ có rất nhiều kiêng kỵ, nhất định phải lấy lợi ích của gia tộc làm chủ. Bối Hi Ma Tư là người của Bồ Lạp Khắc Nạp gia tộc, hiển nhiên cũng phải suy nghĩ cho gia tộc của mình. Nghe thấy Hàn Thạc nói như vậy, vẻ mặt xinh đẹp của nàng cuối cùng cũng đành nở một nụ cười khổ, chịu thua mà gật gật đầu.

Với cách làm không hề cố kỵ điều gì đại khai sát giới của Hàn Thạc và La Ti, chuyện bọn họ muốn làm tại U Mạc thành nhất định là không nhỏ. Bối Hi Ma Tư cũng không dám rước lấy phiền phức không cần thiết cho gia tộc, cho nên cũng chỉ có thể đồng ý với đề nghị của Hàn Thạc.

Hai người Hạ Lạc Đặc và Bối Hi Ma Tư cùng với Hàn Thạc ngồi lại bàn bạc thêm một chốc về chuyện hợp tác trong tương lai, chờ đến khi sắc trời tối hẳn hai người mới chính thức rời đi, chuẩn bị sớm rời khỏi U Mạc thành.

Hai người mới đi được không bao lâu, Hàn Thạc liếc mắt nhìn La Ti nói:

- Đi thôi! Chúng ta cũng nên đổi sang một địa điểm khác!

Tu luyện trường này là đất thuê được nhờ vào thần bài của Hạ Lạc Đặc, Hàn Thạc chung quy vẫn có một chút không thật sự yên tâm. Nhìn ra ngoài thấy thấy sắc trời đã tối hẳn, hắn cũng muốn hành động sớm một chút, nhanh chóng đến Thần Trạch được tề xử lý vấn đề một cách thỏa đáng.

Sự việc xảy ra hôm nay ở bên đường khi La Ti giết chết người thanh niên kia nhất định đã rước lấy sự chú ý của những kẻ có tâm. Điều Hàn Thạc cần làm bây giờ là trước khi thân phận của hắn bị bại lộ, tung tích của hắn còn chưa bị phát hiện thì phải diệt trừ Cấp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý. Nếu không, thời gian càng kéo dài đối với hắn sẽ càng bất lợi.

La Ti vẫn không nói một lời nào trước những quyết định của hắn, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau.

Bóng đêm dần dần buông xuống, phòng vệ bên trong U Mạc thành rõ ràng đã được tăng cường nghiêm ngặt hẳn lên. Từng đội Thần Vệ đi tuần qua lại trong đêm trên các mặt phố, ánh mắt cảnh giác quan sát khắp nơi, để ý đến tất cả các dấu vết khả nghi có thể.

Hàn Thạc hiểu rằng đám Thần Vệ kia chắc chắn là đang tìm hắc và La Ti. Nhờ vào tầm nhìn của ma đầu, hai người thoải mái né qua từng đội thị vệ, nhanh chóng rời đi, quá nửa đêm một chút thì lại xuất hiện trước cửa Thần Trạch được tề.

Trong bóng đêm, Thần Trạch được tề hiện lên thật yên lặng và u tĩnh. Chỉ có một số ít thần đang ngâm tu luyện, các được tề sư sau một ngày làm việc mệt nhọc cũng đã chìm vào giấc ngủ sâu. Nhìn vào phía bên trong của Thần Trạch được tề chỉ có một vài phòng còn sáng với những ánh đèn u ám.

Lúc ban ngày, Hàn Thạc đã điều khiển ma đầu thăm dò được hầu hết tình huống của Thần Trạch được tề. Đối với mặt ngoài của toàn bộ khu vực hắc đã nắm vững như lòng bàn tay. Chỉ còn có mặt thất và một số nơi bí mật được bao phủ bởi kết giới và phong ấn đặc biệt, hắc e ngại ma đầu có thể gây ra động tĩnh nên chưa thực hiện việc thám thính.

Với ma đầu do Trung vị thần hoặc Hạ vị thần luyện chế ra, bọn chúng chỉ có thể hóa thành hư thể, ẩn nấp từ một nơi bí mật quan sát động tĩnh trong Thần Trạch được tề từ phía xa. Nhưng sử dụng ma đầu được luyện chế từ hai Thượng vị thần như Vu Kim, Hàn Thạc có thể sai bọn chúng xông vào những địa điểm bí mật có kết giới và phong ấn kia. Ma đầu do Thượng vị thần luyện chế ra thì nó đã thuộc về đẳng cấp cao nhất, Linh Ma. Loại ma đầu này có lực lượng lớn hơn nhiều và năng lực ẩn thân càng mạnh mẽ. Do đó cho chúng tìm kiếm một số khu vực bí mật càng có phần chắc chắn hơn.

La Ti đang đứng bên cạnh Hàn Thạc, nàng có thể cảm thấy từng sinh mạng kỳ dị từ trong cơ thể của Hàn Thạc bay ra, cứ như là những côn trùng ẩn hình phân bố ở bốn phương tám hướng. Cũng giống như An Đức Lệ Na, La Ti hiện tại cũng nổi lên lòng hiếu kỳ vô cùng mãnh liệt với những biểu hiện khác thường của Hàn Thạc khi vận dụng ma đầu. Mặc dù nàng vẫn luôn trầm lặng cũng không nên được mà kinh ngạc nhỏ giọng hỏi:

- Những thứ bay ra từ thân thể của người đó, rốt cuộc là cái gì vậy?

- Cũng giống như việc người khổng chế những con nhện nhỏ kia thôi mà. Đi tìm hiểu thông tin thôi! - Hàn Thạc thuận miệng trả lời qua loa, cũng không có ý định giải đáp một cách kĩ càng tỉ mỉ.

- Không đúng. Những con nhện đó là do các tế bào trong cơ thể ta thông qua một lực lượng đặc biệt thúc đẩy sinh trưởng mà thành. Chúng không có được khả năng phi hành và ẩn thân như vậy!

Dừng một chút, La Ti nhắm mắt tập trung cảm nhận thêm rồi nói tiếp:

- Với lại, chúng cũng còn xa mới bì kịp loại sinh mạng lợi hại này của người. Người không phải người dị tộc, vậy làm thế nào mà người có thể luyện chế được chúng vậy?

- Người thân là nô bộc, nên ít hỏi đi và hành động nhiều lên! - Hàn Thạc không muốn trả lời thêm, ngắt lời La Ti rồi kéo sụp chiếc mũ đang đội xuống.

La Ti ánh mắt buồn bã, dường như lại nghĩ tới thân phận của bản thân nên có một chút đau khổ, bĩu môi, khinh thường nói:

- Cũng có gì đặc biệt hơn người đâu chứ!

Không để ý thêm đến nàng nữa, Hàn Thạc tập trung vào hai con ma đầu cao cấp nhất của mình, hiện đang lao đi giữa cơn mưa lất phất trong màn đêm, tiến gần đến địa điểm có mặt thất được kết giới bao phủ. Hắc có thể từ rất xa cảm nhận được uy lực của kết giới đang tồn tại không thật sự mạnh mẽ. Hai con ma đầu cao cấp dễ dàng như trở bàn tay đã phá vỡ kết giới và tiến được vào bên trong, sau đó tiếp tục bay thẳng về phía trước.

Đây là một mặt đạo thông phía dưới lòng đất. Hai bên vách tường được khảm lên rất nhiều năng lượng tinh thạch, chiếu sáng cho thông đạo nên nó không mở tối chút nào.

Hai ma đầu tiếp tục một mạch đi xuống, bám theo thông đạo để dần dần thâm nhập vào bên trong. Trên đường có bảy tám cái kết giới nhỏ chặn đường đều bị chúng bình yên vượt qua, không gặp phải sự dị thường

của kết giới.

Cho đến khi thâm nhập xuống phía dưới lòng đất khoảng năm sáu trăm mét thì xuất hiện một cánh cửa bằng đá đen ngăn hai con ma đầu tiếp tục do thám. Phía trên mặt cửa đá lộ ra lực lượng kết giới vô cùng nồng đậm, thêm vào đó là các khối năng lượng tinh thạch với độ tinh khiết cao được khảm vào từng cái lỗ trên đó. Chỉ nhìn sơ qua cũng có thể nhận thấy, lực lượng kết giới loại này nhất định là rất mạnh. Hiện tại, việc tiếp tục sử dụng ma đầu để thâm nhập đã không thể làm được nữa rồi.

Phía sau cánh cửa bằng đá đen này nhất định có một bí mật gì đó. Vì chưa xác định được có Ngải Phát Lý ở bên trong hay không nên Hàn Thạc cũng không dám mạo muội điều khiển ma đầu xâm nhập. Một khi sơ suất làm kết giới nảy sinh phản ứng, gây kinh động đến người phía bên trong và khiến cho bọn chúng cảnh giác đề phòng thì hành động lần này của bọn hắn sẽ có rất nhiều ảnh hưởng bất lợi.

Khống chế hai ma đầu dừng lại ở phía trước mặt cánh cửa, Hàn Thạc hiện tại cũng phân vân, trong lòng tự hỏi không biết có nên mạo hiểm một lần hay không.

Trong khi Hàn Thạc đang đắn đo suy nghĩ thì một ma đầu bố trí ở bên ngoài Thần Trạch được tề bồng phát hiện được một được tề sư mặc trang phục của Thần Trạch được tề đang nhắm hướng bên trong đi tới. Trong tâm chợt động, Hàn Thạc lập tức ngừng suy nghĩ lung tung, im lặng chờ cho người kia đi sâu vào bên trong.

Quả nhiên không phụ lòng mong đợi của hắn, người này cẩn thận đi vào bên trong, rồi một mạch thẳng hướng đến cánh cửa đá đen đi tới. Qua một đoạn thời gian, người kia đã đứng ở phía trước cánh cửa, rồi vịn một cái tinh thạch la bàn. Sau đó từ phía bên trong cửa đá truyền đến một tiếng hô nhỏ:

- Ai đó?

- Là ta, Táp Phu đây! - Người được tề sư chắc đã đến đây nhiều lần, khẽ quát một tiếng rồi đưa khuôn mặt sát vào cánh cửa.

Lực lượng kết giới dần dần yếu đi, sau đó cửa chính từ từ mở ra. Một người mỉm cười mời Táp Phu vào và nói:

- Hôm nay ngươi lại mang thứ gì tốt đến đây?

Sau khi tiếp quản, Hàn Thạc khá lưu tâm tới những tư liệu vốn có về Đội năm Thần Vệ. Hắn đã có sự tính toán.

- Ngải Phát Lý đại nhân vẫn còn ở bên trong tu luyện sao? - Táp Phu mỉm cười hỏi.

- Vẫn ở bên trong. Ta đưa ngươi qua đó. - Tên nguyên là Thần Vệ Đội năm cười trả lời. Lúc này cánh cửa đá đen đã lại khép lại, các kết giới cũng được lần lượt khởi động, tiếng nói chuyện của hai người trở nên càng lúc càng nhỏ dần rồi mất hẳn.

Phía bên ngoài Thần Trạch được tề, Hàn Thạc vẻ mặt chấn động, mỉm cười nói:

- Rất tốt! Tin tức của Lạp Nhĩ Phu ở Đội hai quả nhiên chính xác. Ngải Phát Lý đúng là vẫn ở cùng với Cấp Tư Cách Lâm. Khó trách Tái Nhân Đặc gia tộc tìm không thấy hắn!

Trong lúc đang nói, Hàn Thạc quay lại nhìn La Ti gật gật đầu rồi từ chỗ tối đi ra, hô nhỏ:

- Đi theo ta!

Hắn đi về phía bên trong Thần Trạch được tề. Có ma đầu quan sát động tĩnh khắp nơi, Hàn Thạc dễ dàng tránh né được toàn bộ sự canh gác của các Thần Vệ trong Thần Trạch được tề, rồi nhắm thẳng cánh cửa mật thất kia tiến đến.

Kết giới ở phía trên cánh cửa mật thất chỉ là dùng để báo động và che giấu sự tồn tại của mật thất, với thực lực của Hàn Thạc và La Ti thì vượt qua không hề khó khăn chút nào. Hai người cẩn thận ẩn giấu toàn bộ khí tức trên người, sau khi La Ti ra tay dùng Hắc Ám thần lực làm rối loạn công hiệu của kết giới, Hàn Thạc và nàng lặng lẽ xông vào bên trong.

Trước đó ma đầu đã quan sát toàn bộ tình hình bên trong thông đạo một cách rất rõ ràng. Với các thông tin này, Hàn Thạc và La Ti hành động vô cùng thuận lợi, dọc trên đường đi liên tục giải trừ các kết giới nhỏ, cuối cùng cũng đến được chỗ cánh cửa đá đen.

Sau khi dùng thần hồn hai Thượng vị thần để luyện chế ma đầu, khả năng ẩn nấp khí tức của chúng càng khiến cho người ta phải kinh ngạc. La Ti sau khi một mạch đi đến nơi đây mới bỗng nhiên kinh hãi, cảm giác được trong bóng tối đang ẩn núp hai luồng khí tức sinh mạng kỳ dị. Với vẻ mặt kinh dị nàng nhìn lại Hàn Thạc rồi lui ra phía sau vài bước hô nhỏ:

- Thật đúng là vô cùng thần kỳ!

Ngay cả đối với nàng là cấp bậc Thượng vị thần mà vẫn phải cần đến gần mới cảm giác được tung tích của ma đầu loại này, người bình thường làm sao có thể phát hiện ra được bên cạnh mình đang có một cặp mắt theo dõi. Có được loại quan sát không chỗ nào không có này, bất kể là chạy trốn hay đuổi giết cũng cực kỳ hữu ích. Quả thực mọi việc đều trở nên thuận lợi vô cùng!

Chỉ chỉ vào cánh cửa có lực lượng kết giới cường đại, Hàn Thạc hỏi khẽ:

- Người có nắm chắc phá vỡ kết giới này lặng yên không một tiếng động không?

La Ti tiến lên phía trước một bước, quan sát kỹ trong chốc lát, rồi lắc đầu nói:

- Không thể, người bố trí kết giới này có thực lực không hề kém ta. Chúng ta một khi ra tay sẽ lập tức kinh động người phía bên trong!

Nghe La Ti nói như vậy, Hàn Thạc không khỏi nhú mày suy tính rồi sau đó mới bình tĩnh nói:

- Đã như vậy, thì chỉ có cách xông vào giết mà thôi!

Lời vừa nói ra, mười bảy thanh phi kiếm lập tức bay ra từ trong cơ thể. Dưới sự điều động của Hàn Thạc, với quỹ đạo đặc biệt chúng bỗng nhiên oanh kích mãnh liệt vào cánh cửa đá. Một tiếng vang lớn kinh thiên động địa bỗng chốc từ nơi này truyền ra ngoài. Dưới lực lượng khủng bố của mười bảy phi kiếm, tầng tầng lớp lớp kết giới toàn bộ bị phá hủy, cánh cửa đá chính cũng bị chém vụn thành từng khối nhỏ.

Trong đám đá vụn bay mù mịt, Hàn Thạc ngạo nghễ cất bước tiến vào, quay lại hạ lệnh cho La Ti:

- Không được lưu lại người sống. Giết chết toàn bộ cho ta!

- Kẻ nào? - Dưới đám đá vụn bay tán loạn, tiếng hét hoảng hốt lo sợ từ bên trong vọng ra.

Hàn Thạc không nói một lời. Phi kiếm hướng về phía xuất phát ra âm thanh vọt tới, từng tiếng thét kinh sợ rất nhanh chuyển thành những tiếng gào rú thê lương thảm thiết. La Ti cũng không nhàn rãi, mái tóc dài trên đầu bắt đầu múa loạn. Vài bóng người lao ra đều bị mái tóc nàng hất bay đi, trên người bắn ra từng vòi máu tươi, khi rơi xuống đất thì cũng đã tuyệt khí, mất mạng.

763. Chương 763:con Của Người Không Phải Do Tật Mai Lệ Thập Giết, Là Ta!

Một tràng đầu đá lung tung. Tất cả Thần Vệ bên Ngải Phát Lý chỉ cần lộ đầu ra là bị hai người chém chết.

Cả một khu mật thất rộng rãi dưới lòng đất đầy tiếng gào khóc thảm thiết vang lên liên tiếp. Thần Vệ chết dưới mười bảy thanh phi kiếm liền ào ào hóa thành máu loãng. Những Thần Vệ bị La Ti giết chết một khi tiếp xúc phải máu loãng cũng rất nhanh bị ăn mòn. Hai người một mạch xộc vào, quả là gặp thần sát thần.

Thời gian cấp bách. Nơi này lại là Thần Trạch được tề trong U Mạc thành. Hàn Thạc biết tuyệt đối không thể ở lại nơi này thời gian quá dài. Nếu không một khi bị Thần Vệ ở U Mạc thành tụ tập bao vây, cho dù hắn và La Ti có thực lực phi thường cũng không chắc chắn có thể an toàn rút lui.

Cho nên Hàn Thạc ra tay không lưu tình chút nào. Mười bảy thanh phi kiếm đi qua nơi nào là máu chảy thành sông. Bước qua một vùng máu, hai người tiến thẳng vào gian mật thất trong cùng.

Sau một hồi đại khai sát giới. Hai ma đầu đã sớm thâm nhập vào trước đó, vị trí của Ngải Phát Lý được chúng phát hiện Hàn Thạc đã rõ trong lòng. Hắn căn bản không cần tốn nhiều thời gian tìm tòi, thông suốt đi tới mật thất đang đóng chặt của Ngải Phát Lý.

Đột nhiên tên được tề sư của Thần Trạch được tề là Táp Phu từ bên trong rú lên chạy ra. Không đợi tiếng thét chói tai của hắn kết thúc, hai thanh phi kiếm đột ngột lóe lên ở cổ hắn rồi biến mất. Đầu của hắn bay lên cao, máu tươi phun trào. Thi thể đổ “rầm” xuống.

Hắc Ám thần lực đằng sau Táp Phu đột nhiên vọt tới. Thần chi lĩnh vực trong nháy mắt hình thành. Vốn là mật thất đang mở tối đột nhiên đen thui. Một cái bóng u ám trong bóng đêm lướt đến cực nhanh. Thần lực kéo theo cả máu trên mặt đất, trườn về phía hai người Hàn Thạc và La Ti.

La Ti cũng là người tu luyện lực lượng hắc ám. Bản thân Hàn Thạc đối với cảnh vật chung quanh không bị ảnh hưởng quá lớn. Thân ảnh ẩn tàng ở trong Hắc Ám Thần chi lĩnh vực kia căn bản không tránh được tầm mắt hai người. Hàn Thạc vẻ mặt bình tĩnh, không nói một lời. Mười bảy thanh phi kiếm như một vệt dài bắn thẳng đến bóng đen kia nhanh như tia chớp, lực đạo cực kỳ mạnh mẽ.

Phi kiếm ở trong mật thất rít chói tai như tiếng nhiếp hồn đoạt phách, mang một loại âm rung quấy nhiễu lòng người, bỗng chốc tiến đến bên cạnh bóng đen.

Bóng đen bỗng nhiên bị che phủ ở bên trong, không cho hắn thoát khỏi trời buộc.-

Mười bảy thanh phi kiếm đồng thời quay lại. Hàn Thạc thân ảnh như quỷ mị liền lui lại, tránh khỏi một luồng máu như mưa phùn đang trườn tới. Hắn quát trầm:

- Ngải Phát Lý. Hôm nay ngươi chết chắc rồi.

Lời vừa dứt, lực lượng của Đỉnh Linh chợt rót vào trong cơ thể. Phút chốc, trên người Hàn Thạc tràn ngập lực lượng khủng bố. Đồng thời mười bảy thanh phi kiếm rít lên chói tai như muốn xé rách màng nhĩ. A Ti địa ngục hình thành trong nháy mắt, hoàn toàn bao phủ Ngải Phát Lý ở bên trong. Khí tức thô bạo tà ác từ bên Ngải Phát Lý truyền đến.

Cùng lúc đó, thân thể Hàn Thạc như quỷ mị liền rút về, tránh khỏi những chỗ máu huyết đang bắn tới kia.

La Ti trên mặt kinh hãi, vốn nàng định trợ giúp Hàn Thạc động thủ. Nhưng trong nháy mắt Hàn Thạc hấp thu lực lượng Đỉnh Linh, lập tức nàng cảm giác Hàn Thạc cùng ngày thường giống như hai người khác nhau. Cái loại lực lượng làm cho tim đập mạnh và sự cuồng bạo của mười bảy thanh phi kiếm lúc này khiến cho nàng cực kỳ hoảng sợ.

“Hóa ra, lần trước hắn căn bản chưa xuất toàn lực. Ta còn tưởng chờ khi hắn giải trừ khế ước chủ nô sẽ báo thù rửa hận. Buồn cười, thật sự là buồn cười mà.” La Ti trong lòng cay đắng vô cùng.

Trong trường lực A Ti địa ngục hình thành, La Ti bị lực lượng đáng sợ kia chấn nhiếp. Nàng ngơ ngác đứng cùng Hàn Thạc, không dám đến gần A Ti địa ngục để giúp hắn đối phó Ngải Phát Lý. Cũng vào giờ khắc này, La Ti triệt để vứt bỏ mong muốn báo thù đối với Hàn Thạc, còn sinh ra loại cảm giác sợ hãi với hắn.

La Ti so với đại đa số người ở Chúng Thần đại lục hiểu khá rõ về Hàn Thạc. Lúc trước ở Kỳ Áo đại lục, khi nàng thông qua tín đồ A Đại Nhi đã từng thăm dò được lực lượng trên người hắn. Không lâu sau gặp lại, Hàn Thạc vậy mà đã có thực lực kinh khủng như thế. Quá trình này quá ngắn ngủi làm cho La Ti cảm thấy không thể tưởng tượng được. Đồng thời, sự sợ hãi đối với Hàn Thạc cũng in thật sâu.

Ngải Phát Lý thực lực còn không bằng La Ti. Lần này Hàn Thạc lại còn dùng lực lượng của Đỉnh Linh toàn lực ra tay. Ở trong A Ti địa ngục hắn không hề có lực đánh trả. Hắc Ám thần lực trong cơ thể bị hàn độc cùng toan độc (độc axit) của mười bảy thanh phi kiếm xâm nhập, chỉ qua vài giây tâm đã sinh tuyệt vọng.

Hàn Thạc đột nhiên vút tới chỗ Ngải Phát Lý. mặt lãnh khốc quáт khê:

- Con của ngươi không phải do Táp Mai Lệ Tháp giết. Là ta.

Ngải Phát Lý hai tròng mắt đột nhiên bắn ra hận ý cực kỳ căm thù. Hắn dường như cảm thấy chết đi như vậy thật không cam lòng, cắn răng chuẩn bị trước khi chết cũng phải làm cho Hàn Thạc trọng thương.

Đáng tiếc, Hàn Thạc không cho Ngải Phát Lý một chút cơ hội nào. Mười bảy thanh phi kiếm ở trước ngực hắn giao nhau chuyển một vòng, chặt đứt tất cả cơ hội sống trong cơ thể Ngải Phát Lý. Không đợi toan độc ăn mòn hắn, mười bảy thanh phi kiếm đột nhiên nhanh chóng bay ngược trở về.

Hàn Thạc chợt áp sát. Tay trái duỗi ra, Thiên Ma lợi nhận lòi ra, rạch trên cổ Ngải Phát Lý một cái. Khí lạnh lướt qua, cổ Ngải Phát Lý máu tươi không chảy ra, một cái đầu người bay lên cao.

Dụng cụ thủy tinh sớm đã chuẩn bị xong xuôi được Hàn Thạc thuận thế lấy ra. Ở bên trong lưu lại một chút khí lạnh rồi mới bỏ đầu của Ngải Phát Lý vừa chém xuống vào. Đỉnh Linh lập tức bay ra, bằng tốc độ nhanh nhất hấp thu thần hồn của hắn.

Nhìn bốn phía xung quanh, Hàn Thạc thấy khắp nơi chỉ là những vũng máu, không có một người sống sót. Hắn dứt khoát quát:

- Đi.

La Ti ngơ ngác nhìn Hàn Thạc, nghe vậy khẽ “ồ” một tiếng rồi lặng lẽ theo sau hắn. Đôi mắt sáng nhìn Hàn Thạc từ phía sau lưng ánh lên sự ngạc nhiên và sợ hãi.

Từ lúc xông thẳng vào giết chết tất cả, thời gian không vượt qua hai phút. Mà lúc này những người bên ngoài Thần Trạch được tề mới cảm nhận được dị thường dưới lòng đất, vẫn chưa kịp đến trước cửa để tiến vào bên trong.

Hàn Thạc và La Ti một mạch tung hoành bay vút lên, dựa theo đường cũ nhanh chóng quay lại, rất nhanh đã xuất hiện ở trước cửa.

Cho đến khi Hàn Thạc và La Ti trở lại cửa vào mới nhìn thấy các Thần Vệ của Thần Trạch được tề vội vàng tới. Trước đó Hàn Thạc đã dùng ma đầu tìm hiểu qua tình huống bên trong Thần Trạch được tề, cũng không phát hiện ra tung tích Cấp Tư Cách Lâm. Một Thần Trạch được tề to như vậy, người thật sự có thể hình thành uy hiếp với hai người Hàn Thạc căn bản không có.

Thần Vệ đối mặt Hàn Thạc và La Ti chỉ là tìm cái chết. Hai người ra tay không lưu tình chút nào, đám Thần Vệ đã chết thảm tại chỗ. Hàn Thạc và La Ti cũng không cần ở nơi này lâu. Sau khi giết vài Thần Vệ đám cả gan chặn đường lập tức phi thân rời đi, để tránh Thần Vệ trong U Mạc thành nghe thấy tin tức mà đến.

Lần ám sát này, đến tận đây đã kết thúc sạch sẽ xong xuôi. Thừa dịp mưa lất phất trong bóng đêm, hai người thoải mái thoát đi. Lưu lại trong mắt mọi người ở Thần Trạch được tề chỉ là hai cái bóng nhanh nhẹn.

Trong một ngày U Mạc thành xảy ra hai vụ huyết án. Hung thủ còn từ cùng một nhóm người. Cao thủ các đại gia tộc U Mạc thành đều bị kinh động. Nhất là Thần Vệ trưởng Đội sáu, bị chết mất con trai hắn điên cuồng truy tìm hung thủ. Tuyên bố một khi tìm được hung thủ, phải chém thành trăm ngàn lần.

Bên trong gia tộc Hoắc Phúc Lợi lớn nhất U Mạc thành. Thành chủ, cũng là tộc trưởng Hoắc Phúc Lợi gia tộc, Hoắc Phu Tư lúc này vẻ mặt âm u, đang nổi cơn thịnh nộ. Ở trước mặt hắn, mấy Thần Vệ trưởng từng người cầm như hến, trong lòng hận hung thủ đến tận xương tủy.

- Trong vòng ba ngày tìm ra hung thủ cho ta. Chết sống miễn bàn. - Hoắc Phu Tư xem ra tướng mạo nho nhã có vẻ cao gầy. Nhưng mà người quen đều biết hắn tính tình cực kỳ nóng nảy. Hắn lần này thật sự là cực kỳ phẫn nộ. Thần Vệ trưởng Vưu Kim lúc này mới chết không được vài ngày. Hắn nổi giận trong bụng không có nơi phát tiết. Giờ U Mạc thành lại vừa xảy ra loại huyết án này, hiển nhiên vượt qua sự nhẫn nại cực hạn của hắn.

Thần Vệ trưởng không người nào dám nhiều lời. Chỉ có Thần Vệ trưởng Đội sáu Tát Lạc Hào Kỳ bị mất con trai quát to:

- Thành chủ đại nhân yên tâm. Tất cả Thần Vệ Đội sáu đã được điều động. Các cửa thành lớn tối nay cũng toàn bộ nhận được thông báo, không cho phép bất luận bạch phát nữ nhân nào rời đi. Chuyện ở Thần Trạch được tề xảy ra sau khi cửa thành phong tỏa. Có thể chắc chắn hung thủ hiện nay vẫn còn trong U Mạc thành. Chỉ cần chúng ta tăng cường tìm tòi, hai tên đó tuyệt đối trốn không thoát.

- Ta bắt kẻ các người dùng biện pháp gì. Tóm lại trong vòng ba ngày, ta muốn sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể.

Hoắc Phu Tư tức giận tới cực điểm nói:

- Cáp Tư Cách Lâm còn chưa đến sao?

- Đại nhân. Cáp Tư Cách Lâm đang ở trong Hỏa Sa trấn.

- Tin tức đã được truyền đi. Lấy khoảng cách Hỏa Sa trấn và trong U Mạc thành, phỏng đoán rất nhanh đã sẽ tới chỗ Cáp Tư Cách Lâm. - Thần Vệ trưởng Đội một Lạc Đan Lợi cung kính nói.

- Hai người kia vì sao lại đến Thần Trạch được tề giết người? Trong mật thất thấy người khắp nơi. Ngay cả một cái thi hài nguyên vẹn cũng không thấy. Người chết rốt cuộc là thân phận gì? - Hoắc Phu Tư thỉnh linh vỗ bàn.

Chỉ nghe một tiếng “phành”, cả cái bàn vỡ tung. Đá vụn rải rác bắn ra.

Lạc Đan Lợi sắc mặt đau khổ nói:

- Hiện trường không có bất cứ dấu vết gì. Tạm thời vẫn chưa rõ ràng tình huống thế nào. Chỉ có chờ Cáp Tư Cách Lâm trở lại hỏi hần mới biết.

- Thành chủ đại nhân, chủ nhân Thần Trạch được tề cầu kiến. - Vừa lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng Thần Vệ bẩm báo.

Tất cả mọi người đang đợi Cáp Tư Cách Lâm đến. Hoắc Phu Tư lạnh lùng quát:

- Cho hần vào đi.

Trong chốc lát, Cáp Tư Cách Lâm với khuôn mặt như trẻ em kinh sợ đi đến. Vừa tới đã hướng Hoắc Phu Tư hành đại lễ, đầu buồn cất tiếng:

- Xin Thành chủ đại nhân làm chủ cho ta.

Hoắc Phu Tư vẻ mặt không còn kiên nhẫn nữa, hừ lạnh:

- Người chết trong mật thất rốt cuộc liên quan gì đến người?

- Âm Ảnh thành Ngải Phát Lý. Còn có những Thần Vệ vốn thuộc về Đội năm với hần. Ngải Phát Lý và Tái Nhân Đặc gia tộc ở Âm Ảnh thành sau khi trở mặt, bởi vì ta và hần đều không khoái gì Tái Nhân Đặc gia tộc nên hần tìm người liên hệ đến ta. Hy vọng ta cho phép bọn họ một chỗ nương thân. Ta thấy Tái Nhân Đặc gia tộc bá đạo như vậy, lại thêm thái độ Ngải Phát Lý cũng vô cùng thành khẩn, ta ôm ý nghĩ chiêu mộ nhân tài vì U Mạc thành nên tạm thời bố trí ở trong mật thất Thần Trạch được tề. Chờ thêm một khoảng thời gian Tái Nhân Đặc gia tộc không quá chú ý việc này nữa sẽ bẩm báo với đại nhân.

- Không ngờ lại xảy ra loại chuyện này. Tái Nhân Đặc gia tộc cũng quá lớn gan, lại dám đến U Mạc thành hành hung, quả thực không xem U Mạc thành chúng ta ra gì. Lần trước người của bọn họ mới giết Vưu Kim. Lần này lại càng thêm láo xược. Đại nhân, U Mạc thành không thể lại mềm yếu nữa. - Cáp Tư Cách Lâm nước mắt không ngừng, Ở trước mặt Hoắc Phu Tư khóc hô.

Chuyện lớn như vậy xảy ra ở trong Thần Trạch được tề, Cáp Tư Cách Lâm biết việc căn bản không thể giấu giếm được. Ngoài ra hần và Tái Nhân Đặc gia tộc có thù riêng, bất kể Ngải Phát Lý chết ở trong tay ai, tóm lại trước tiên cứ đổ vắn đề lên đầu Tái Nhân Đặc gia tộc rồi nói. Nếu như U Mạc thành và Âm Ảnh thành khai chiến tự nhiên tốt nhất. Mặc dù không thể, cũng muốn khiến cho Hoắc Phu Tư giận dữ, cho Tái Nhân Đặc gia tộc một phen mất mặt.

- Là Ngải Phát Lý sao.

Hoắc Phu Tư nghe Cáp Tư Cách Lâm nói như vậy, lúc này nổi điên quát:

- Vì sao không nói sớm?

- Đại nhân công việc bận rộn, lại thêm Tái Nhân Đặc gia tộc truy sát Ngải Phát Lý gắt gao. Ta chuẩn bị từ từ vài ngày rồi mới báo cáo đại nhân. Không ngờ rằng lại có chuyện. Đại nhân tha thứ, Cáp Tư Cách Lâm

ta đối với đại nhân trung thành và tận tâm, hy vọng đại nhân minh xét. - Cáp Tư Cách Lâm vội vàng âm lên.

- Thành chủ đại nhân. Chết nếu là Ngải Phát Lý của Âm Ảnh thành, vậy không xem là người trong U Mạc thành chúng ta. Nếu như thật sự là Tái Nhân Đặc gia tộc, chúng ta cũng hơi đuối lý. Dù sao lúc trước Hoa Lai Sĩ đã thông cáo, không cho phép bắt luận người nào trong Hắc Âm thần vực bao che Ngải Phát Lý. Người ta muốn bắt can phạm, Ngải Phát Lý lại xuất hiện ở trong mật thất Thần Trạch được tề. Chúng ta có phần không đúng. - Thần Vệ trưởng Đội hai nhẹ giọng nhắc nhở.

- Vậy thì sao? Tái Nhân Đặc gia tộc nếu đã biết Ngải Phát Lý ở Thần Trạch được tề, vì sao không đánh tiếng với thành chủ đại nhân trước, cứ xông thẳng vào Thần Trạch được tề giết người là thế nào? Còn nữa, Ngải Phát Lý cũng thôi. Con ta chỉ là hơi mềm mại, mà bọn họ giết chết nó ngay trên phố. Chuyện này nên coi như thế nào? Tái Nhân Đặc gia tộc của Âm Ảnh thành làm như vậy, quả thực không coi U Mạc thành chúng ta vào đâu. Nếu như U Mạc thành chúng ta yếu thế, bọn họ chỉ biết càng ngày càng lão xược. Xin thành chủ đại nhân minh giám. - Tát Lạc Hào Kỳ mất con trai to tiếng.

Hoắc Phu Tư nghe các Thần Vệ trưởng tranh cãi, lại nhìn sang Cáp Tư Cách Lâm. Hắn âm u quát trầm:

- Bất kể nói như thế nào, giết người trong U Mạc thành của ta thì đừng hòng rời đi. Mấy người các người điều động Thần Vệ điều tra. Một khi phát hiện tung tích mấy người kia, giết chết tại chỗ cho ta. Âm Ảnh thành đã giết Vưu kim, lại còn dám lão xược trong U Mạc thành của ta. Ta bất kể Hoa Lai Sĩ nói như thế nào, lần này nhất định phải nói rõ ràng với hắn.

Hoắc Phu Tư sau khi biết nguyên nhân hậu quả sự việc, vẫn không thay đổi ý kiến của mình, truyền đạt mệnh lệnh xuống giết chết không cần luận tội. Đám Thần Vệ này đều biết Hoắc Phu Tư nếu đã quyết định sẽ không sửa đổi nữa. Bị người cời lên đầu, đến các Thần Vệ trưởng cũng đều nén giận. Nghe vậy từng người mặt lạnh lẽo đi ra, triệu tập tất cả Thần Vệ bên trong thành bắt đầu tiến hành hành động lùng bắt.

Lúc này, hai người Hàn Thạc và La Ti làm cho U Mạc thành long trời lở đất vẫn ở tại một ngã tư hẻo lánh. Họ lại tìm một tu luyện trường mới rồi dừng lại.

Chỉ có điều trước khi đi vào tu luyện trường, La Ti đã tìm một cái khăn lụa đen sẫm che mái tóc bạch kim lại. Sau khi che dấu đi đặc trưng dễ thấy kia, hai người mới tìm tới tu luyện trường.

Hàn Thạc lần này dùng là thần bài của chính mình để thuê. Vào trong tu luyện trường, hắn yên lòng ngồi xuống, có vẻ không sốt ruột tí nào.

Chỉ là sau khi trải qua một phen giết chóc ở Thần Trạch được tề, Hàn Thạc phát hiện ánh mắt La Ti nhìn về phía hắn có một chút biến hóa, còn thường thường nhíu mày nhìn hắn, dường như có lời gì muốn hỏi lại ngại ngại không dám.

Qua mấy lần.

Hàn Thạc có phần không kiên nhẫn nữa, nhìn La Ti ở xa xa hỏi:

- Người rốt cuộc có lời gì muốn nói?

La Ti sửng sốt, do dự một chút mới hỏi:

- Lúc trước khi ở Ác Ma phong, người vì sao không hạ sát thủ ngay từ đầu? Dựa theo thực lực đem qua người thể hiện ra, nếu như lúc trước người toàn lực ra tay, ta căn bản không có cơ hội sống sót.

Lúc đó Hàn Thạc đã toàn lực ra tay rồi. Chỉ có điều Đỉnh Linh không ở trên người nên không cách nào thật sự chém giết La Ti. Mà Đỉnh Linh lại là bí mật lớn nhất của Hàn Thạc, hắn tự nhiên không thể nói ra tính quan trọng của Đỉnh Linh đối với hắn. Nhìn La Ti cực kỳ tò mò đang tìm kiếm đáp án, Hàn Thạc ngăn người ra. Một lúc lâu tìm không được lý do qua loa đáp lời, hắn lại bắt đầu lạnh lùng nói:

- Nhớ kỹ thân phận của người. Hối ít một chút sẽ không có vấn đề gì.

Nói xong, Hàn Thạc nhắm mắt trầm lặng, không để ý đến La Ti nữa.

La Ti cực kỳ giận dữ. Càng đi chung với Hàn Thạc, nàng càng cảm thấy hấn đáng hận. Rõ ràng một thân thần bí lại giữ kín như bưng, ngay cả một câu nói thật cũng không thốt ra. Lại còn cả ngày sai khiến nàng làm này làm kia, điều này làm cho trong lòng La Ti đầy phần uất, lại không chỗ trút giận.

- Chúng ta khi nào thì rời đi?

La Ti oán hận nhìn Hàn Thạc, lại hỏi:

- Cả ngày hôm qua toàn lực hạ sát thủ, phỏng chừng toàn bộ U Mạc thành đều náo loạn rồi. Người cũng bảo ta che mái tóc trắng đi, vậy phải biết U Mạc thành chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Dưới tình huống như vậy, một khi chúng ta bị phát hiện, cao thủ cả U Mạc thành tập hợp lại nơi này. Cho dù hai người chúng ta thực lực không tệ, chỉ sợ cũng trốn không thoát khỏi sự liên hợp đuổi giết này.

La Ti mặc dù đối với thực lực của mình có phần tin tưởng, nhưng cũng biết với chừng đó thì tuyệt đối không thể thoát khỏi U Mạc thành bị bao vây tầng tầng lớp lớp được. Chỉ một U Mạc thành chủ nàng đã không phải là đối thủ, lại còn đám cao thủ trong U Mạc thành kia, nàng tin ngay cả Hàn Thạc cũng không có biện pháp an toàn thoát thân.

- Hiện tại toàn U Mạc thành đề phòng. Trên đường phố Thần Vệ so với người đi đường còn nhiều hơn. Các cổng thành nhất định bị phong tỏa hết rồi. Nếu chúng ta rời khỏi U Mạc thành bây giờ cũng không phải là thời cơ chính xác. Khả năng bại lộ rất lớn.

Vẫn còn nhắm mắt, Hàn Thạc lười biếng nói:

- Ngoài ra. Chuyện này vẫn chưa xử lý gọn gàng sạch sẽ đâu.

- Người không phải đã giết hết rồi sao, còn muốn thế nào nữa? - La Ti sững sốt, kinh ngạc hỏi lại.

- Còn thiếu một người. Tên kia so với Ngải Phát Lý còn khó đối phó hơn, đó là chủ nhân Thần Trạch được tề, Cáp Tư Cách Lâm.

Hàn Thạc mở mắt liếc La Ti, giải thích:

- Bỏ qua oán thù cá nhân ta và Cáp Tư Cách Lâm không nói, coi như là vì Thiên Cơ được tề có thể độc bá Hắc Ám thần vực. Ta nhất định phải diệt trừ hấn.

- Vào lúc này người còn dám động thủ hử?

La Ti bị Hàn Thạc dọa cho cực kỳ kinh sợ rồi, hô lên:

- Người cũng biết U Mạc thành bây giờ cỏ cây cũng là binh lính. Tất cả đang tìm hai người chúng ta. Hiện tại động thủ có quá ngông cuồng không?

Trên mặt lộ ra một nụ cười hồ hững, Hàn Thạc nhún vai, khuyên giải La Ti:

- Yên tâm đi. Ta tự tin có thể mang người sống sót ra khỏi U Mạc thành. Nghỉ ngơi cho tốt. Chúng ta buổi tối lại đi một chuyến đến Thần Trạch được tề. Ta nghĩ chỗ đó xảy ra chuyện lớn như vậy, Cáp Tư Cách Lâm hấn đã trở về rồi.

La Ti vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại cười khổ không ngừng, thầm nghĩ không ngờ lại theo một tên điên. Lần này không biết có còn mạng ra khỏi U Mạc thành hay không nữa?

La Ti mặc dù tu luyện nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp loại người to gan lớn mật như Hàn Thạc. Hấn như một kẻ điên không coi ai ra gì. Nàng trong lòng vậy mà lại có chút hưng phấn nho nhỏ, đối với việc ban đêm ám sát vừa lo lắng lại vừa kích động, muốn một lòng bảo trì yên tĩnh mà không được.

764. Chương 764:trừ Tận Gốc

Màn đêm buông xuống. Trên đường phố trong U Mạc thành đông nghịt Thần Vệ, từng người sắc mặt âm u, trầm lặng không nói. Hai mắt cảnh giác hết nhìn đông tới nhìn tây.

Rất nhiều tiểu gia tộc và tu luyện trường đều bị đám Thần Vệ này đến tra xét. Về “mỹ nữ tóc trắng” trong khi thẩm vấn lần lượt được nhắc tới. Những người trong tiểu gia tộc và một số thần binh thường trong tu

luyện trường, đại bộ phận đều không biết chuyện đã xảy ra ngày hôm qua trong thành. Tuy nhiên bọn hắn đều suy đoán U Mạc thành đích thực đã xảy ra đại sự. Nếu không Thần Vệ cũng sẽ không đầy đường phố thế này.

U Mạc thành rơi vào trạng thái cảnh giác trước đó chưa từng có. Quảng trường phồn hoa bị các Thần Vệ lấp đi lấp lại tra xét. Theo đó vòng kiểm tra thu nhỏ lại, dần dần hướng tới cả những khu vực nghèo khó tương đối hẻo lánh. Bọn họ rõ ràng không hề muốn bỏ qua một ngõ ngách nào trong U Mạc thành.

Mà vào lúc này, Hàn Thạc cùng La Ti đã lặng lẽ rời đi khỏi tu luyện trường hẻo lánh kia, lại đi tới quảng trường náo nhiệt phồn hoa chỗ Thần Trạch được tề.

Đi ra khu vực hẻo lánh kia, Hàn Thạc lập tức sử dụng ma đầu nhận ra được Thần Vệ không đâu không có. So sánh với đêm qua, hôm nay mặc dù nhờ vào tầm quan sát của ma đầu, thế nhưng hành động của hai người lại trở nên cực kỳ gian nan. Họ phải vô cùng cẩn thận mới có thể né qua hàng hàng lớp lớp Thần Vệ nối liền không dứt.

Trên đường đi đến Thần Trạch được tề, ngay cả La Ti cũng có phần thấp thỏm. Thân là cao thủ đạt tới Thượng vị thần trung kỳ, thánh lực không tầm thường. Cách đó không xa, từng lời nói về “mỹ nữ tóc trắng” không ngừng phát ra từ miệng các Thần Vệ chung quanh, làm cho La Ti giận dữ đồng thời cũng cảm thấy có chút bất an.

Có mấy lần La Ti muốn khuyên Hàn Thạc bỏ chủ ý tiến về Thần Trạch được tề. Bởi vì số lượng Thần Vệ trên đường đi khiến nàng cảm nhận nguy cơ mãnh liệt. Càng đi về phía quảng trường náo nhiệt phồn hoa thì số lượng Thần Vệ càng nhiều. Các trạm kiểm tra xuất hiện lấp đi lấp lại. Mạo muội đi tới như vậy quả thực không khác đi tìm chết mấy.

Nhưng khi La Ti định khuyên nhủ Hàn Thạc vứt bỏ ý định tiến về phía Thần Trạch được tề, nàng lại nhìn thấy vẻ mặt kiên định của hắn. Không biết vì sao, La Ti lại cảm thấy chuyến đi này dường như cũng không phải đặc biệt hung hiểm, hình như nếu có Hàn Thạc bên cạnh thì sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

Mơ hồ, La Ti trong lòng lại còn nảy sinh chút hưng phấn, đối với nguy cơ trước mắt không ngờ lại đầy mong đợi.

Càng đi đến gần Thần Trạch được tề, trên quảng trường số lượng Thần Vệ càng nhiều. Bởi vì đây là hiện trường vụ hung án đã xảy ra hôm qua, thế nên địa phương này là nơi các Thần Vệ tra xét tìm kiếm rất kỹ càng. Thần Vệ trưởng Đội sáu cũng đang tìm kiếm ở đây. Hắn như là một con mãnh thú đang rơi vào trạng thái cuồng bạo, trên đường liên tục chửi rủa thổ hổ hển.

Nếu không phải có ma đầu quan sát được những chỗ Thần Vệ Đội sáu không có mặt, Hàn Thạc căn bản sẽ không mang La Ti xông thẳng vào Thần Trạch được tề. Đương nhiên, nếu không có sự tồn tại của ma đầu, hẳn cũng đừng hòng mơ tưởng đến tình huống không kinh động tý nào đến các Thần vệ mà âm thầm tiếp cận.

Đã có kinh nghiệm ám sát hôm qua, mỗi một tình huống trong Thần Trạch được tề đều bị Hàn Thạc trông thấy rõ ràng. Vừa tới gần khu vực này, hắn lập tức tìm tất cả những chướng ngại có thể ẩn giấu tung tích. Hắn và La Ti thực lực siêu phàm, chỉ cần có thứ có thể che dấu thân thể hai người, những Thần Vệ kia thực lực không bằng nên dĩ nhiên là không thể nhận ra khí tức trên người họ.

La Ti tu luyện Hắc Ám lực lượng. Nàng tận lực phóng ra làn sương đen nhàn nhạt. Trong màn đêm, nhờ vào nó hai người từng bước tìm các vật che chắn, dốc hết sức bình sinh cuối cùng mới có thể tiếp cận được Thần Trạch được tề.

Khác với hôm qua, từ vị trí hôm nay tới Thần Trạch được tề còn có một khoảng cách lớn. Bởi vì ở chung quanh Thần Trạch được tề có rất nhiều Thần Vệ tuần tra. Hơn nữa lại không có chỗ nào để ẩn thân. Hai người muốn vượt qua thông suốt căn bản là không có khả năng, chỉ có thể lui lại cách đó khá xa rồi ẩn nấp chờ thời cơ.

Hôm qua giết đoàn người Ngải Phát Lý, trong Vạn Ma đỉnh lại có thêm mấy chục ma đầu. Ngải Phát Lý bởi vì có thực lực Thượng vị thần nên ma đầu đẳng cấp cao nhất khi luyện chế cần thời gian dài hơn một chút. Cho nên tạm thời vẫn không thể sử dụng. Hàn Thạc bố trí những tiểu ma đầu lực lượng thấp kém

quan sát từ xa, lấy hai ma đầu luyện chế từ hai Thượng vị thần thần Vụ Kim cẩn thận né qua Thần Vệ trưởng đội sáu rồi lén vào Thần Trạch được tề.

Lần này Hàn Thạc không dám mạo hiểm như vậy.

Bởi vì hắn suy đoán Cáp Tư Cách Lâm hẳn đang ở bên trong Thần Trạch được tề. Cáp Tư Cách Lâm bản thân có thực lực phi thường. Cho dù là lấy hai ma đầu kia, nếu như là đến gần Cáp Tư Cách Lâm cũng có thể bị phát hiện. Trước mắt chưa thể xác định rõ ràng, Hàn Thạc không muốn xảy ra bất ngờ gì.

Hai con ma đầu dần dần vượt qua những Thần Vệ đang canh gác tứ phía, rốt cuộc đã thâm nhập vào bên trong Thần Trạch được tề.

So với lần trước còn thuận lợi hơn. Hai ma đầu mới tiến vào bên trong lập tức đã thấy được Cáp Tư Cách Lâm đang nán lại trên đỉnh một tòa kiến trúc xa xa, đang nhíu mày suy nghĩ cái gì đó.

U Mạc thành đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Thần Trạch được tề lại là nơi xảy ra hung án chủ yếu, Cáp Tư Cách Lâm bản thân có muốn trốn tránh trách nhiệm cũng không thoát khỏi. Vì muốn chứng tỏ với U Mạc thành chủ mình toàn tâm toàn ý vì U Mạc thành làm việc, Cáp Tư Cách Lâm triệt tiêu tất cả kết giới phong ấn bên trong Thần Trạch được tề. Bản thân cũng không trốn trong bóng tối trừ tính cái gì, xuất hiện ở địa phương dễ thấy nhất trong Thần Trạch được tề, dường như muốn chứng tỏ mình quang minh lỗi lạc.

U Mạc thành bây giờ cỏ cây cũng là binh. Tất cả Thần Vệ cũng được điều động. Thêm vào Cáp Tư Cách Lâm cũng không biết mục tiêu chủ yếu của Hàn Thạc còn có một mình hắn, cho nên căn bản sẽ không vì an nguy của bản thân mà lo lắng. Hắn biểu hiện ra ngoài vẻ lo lắng, còn trong lòng lại cực kỳ mừng rỡ. Hắn đã lên kế hoạch nhiều năm tất cả mọi thứ đều là vì đối phó Tái Nhân Đặc gia tộc. Mắt thấy U Mạc thành chủ hấp tấp quyết định khai chiến, Cáp Tư Cách Lâm sao lại không phấn khởi cho được?

Ma đầu mới tiến vào Thần Trạch được tề, lập tức đã thấy được Cáp Tư Cách Lâm đứng ngạo nghễ ở chỗ cao nhất. Tóc bạc, mặt như ngọc, đặc trưng vô cùng rõ ràng. Hàn Thạc chắc chắn ngay quả nhiên là hắn liền quay sang La Ti bên cạnh nói nhỏ:

- Tìm được rồi!

- Người ở chỗ nào? - La Ti sửng sốt. Không ngờ rằng lần này Hàn Thạc có thể tìm được mục tiêu nhanh như vậy.

Chỉ chỉ công trình kiến trúc cao nhất ở chỗ xa, Hàn Thạc khẽ cười nói:

- Ở trên đỉnh kiến trúc cao nhất kia. Chúng ta cách chỗ đó quá xa, người không nhìn thấy hắn. Hiện tại, chúng ta cần phải suy nghĩ làm sao im hơi lặng tiếng đến gần địa điểm kia. Sau đó dùng thủ đoạn sấm sét giết chết Cáp Tư Cách Lâm!

- Từ nơi này đến Thần Trạch được tề chung quanh là khoảng không rộng lớn, căn bản không có bất luận vật che giấu nào. Chúng ta muốn tránh né tất cả tai mắt của Thần Vệ có rất ít khả năng. Ta thấy chúng ta hãy đợi thêm một lát nữa đi! - La Ti nhìn bốn phía xung quanh, nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói. Nàng khẳng định dưới tình huống như vậy thực sự không cách nào im hơi lặng tiếng đến gần bên kia.

“Nếu như lúc này có Thổ Giáp thi ở đây thì tốt rồi.” Hàn Thạc nhìn kiến trúc xa xa, bỗng nhiên cảm thán, bắt đầu hoài niệm cuộc sống có Ngũ Hành Giáp Thi bên cạnh.

Dưới tình huống hiện nay, bay trên trời cũng không tránh được sự kiểm tra giám sát của Thần Vệ trong U Mạc thành. Chỉ có lợi dụng Thổ Giáp thi đột thổ mới có thể không kinh động kẻ nào tiếp cận nơi đó được. Chỉ có điều mấy người Thổ Giáp thi vì đề cao thực lực bản thân nên toàn bộ không có bên cạnh, Hàn Thạc cũng chỉ có thể nghĩ rồi thôi.

- Ta không muốn ngồi chờ chết. Thời gian của chúng ta cũng không nhiều! - Hàn Thạc dùng hai ma đầu nhìn chăm chú Cáp Tư Cách Lâm, bình tĩnh nói nhỏ.

- Vậy người nói trong tình huống này, chúng ta làm sao mới có thể bí mật áp sát? - La Ti thấy Hàn Thạc cố chấp như vậy, mặc dù trong lòng hơi hơi kính nể tuy nhiên vẫn phải nói rõ sự thực, cho hắn biết rằng quả thực không có cơ hội nào.

Hàn Thạc không nói một lời, con ngươi lóe lên ánh sáng kì dị, đầu óc vận chuyển rất nhanh nhằm suy ra biện pháp thích đáng.

Hồi lâu sau, Hàn Thạc khoe miệng nhếch lên tự tin, cười nhạt:

- Có rồi!

- Làm thế nào? - La Ti chợt kinh hãi, có phần ngạc nhiên nhìn Hàn Thạc, không biết trong tình hình này hắn có thể làm thế nào?

- Tất cả mọi người đang tìm ngươi. Ngươi nói nếu như ngươi xuất hiện ở quanh đây sẽ dẫn đến phản ứng gì? - Hàn Thạc mỉm cười.

Trong lòng lạnh toát, La Ti mặt mày ảm đạm, không nhìn Hàn Thạc nữa, cúi đầu nói nhỏ:

- Ngươi muốn để ta ra ngoài dẫn dắt bọn chúng rời đi. Dưới tình huống ta đột nhiên xuất hiện, lại không có người phối hợp chặt chẽ, ta không cho rằng ta có thể chạy ra khỏi sự đuổi giết của cả U Mạc thành! Chủ nhân. Ngươi đang khiến ta đi chịu chết?

Từ lúc Hàn Thạc thu phục La Ti, nếu hắn không ra lệnh rõ ràng thì La Ti trước giờ vẫn không gọi hắn một tiếng chủ nhân. Vào lúc này, La Ti không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, có lẽ là nản chí ngã lòng, hoặc con tim đã chết, lại xưng hô hắn là chủ nhân!

Vừa thấy bộ dạng này của La Ti, Hàn Thạc lập tức biết nàng hiểu sai rồi. Không biết vì sao, nhìn hình dạng nàng ảm đạm như chết ở trong lòng, Hàn Thạc lại có chút không đành lòng. Lắc lắc đầu, vứt bỏ cảm giác quái dị qua một bên, hắn lạnh lùng nói:

- Ta chưa từng nghĩ tới việc đẩy người ta đi chịu chết!

Trên mặt đầy vẻ ảm đạm, nghe Hàn Thạc nói như vậy, La Ti chợt kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu lên.

Nàng nói:

- Vậy ngươi dự định làm như thế nào?

Một ma đầu dần dần từ hư không biến hóa thành thực chất. Hàn Thạc hai mắt rạng rỡ nhìn chăm chú vào La Ti, ra lệnh:

- Bỏ khăn trùm đầu ra đi!

La Ti dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc có phần không thoải mái. Tránh né cái nhìn của hắn, nàng bỏ cái khăn ra. Mái tóc dài màu bạc như tơ lụa tung bay, buông xuống đến phần eo.

Hàn Thạc nhìn chăm chăm vào La Ti. Nàng càng lúc càng thấy không đúng, không biết ánh mắt hắn lúc này tại sao lại quái dị như vậy.

Đột nhiên, La Ti kinh hoàng che đi đôi môi đầy đặn gợi cảm, sợ bản thân sẽ kêu lên. Ngoài ra, một ngón tay chỉ vào ma đầu đang dần dần biến hóa, La Ti có phần không dám tin, trong lòng cảm thấy rối loạn!

- Nó không phải người, chỉ là một cái hình dáng biến hóa ngưng tụ mà thành. Thế nào, giống y như thật phải không? - Dưới tâm thần khổng lồ của Hàn Thạc, ma đầu ngưng tụ lại hình dáng của La Ti, mái tóc bạch kim điểm lệ có vẻ vô cùng làm người khác chú ý.

La Ti nhìn Hàn Thạc liên tục gật đầu, kinh ngạc nói không ra lời. Nhìn vào trước mặt đột nhiên xuất hiện một người giống bản thân như đúc, thông thường người nếu không chuẩn bị tâm lý, đều có thể như La Ti không cách nào thích ứng, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

- Nó có thể thay thế người dẫn dụ những Thần Vệ kia rời đi. Chỉ cần duy trì khoảng cách thích hợp, bọn kia hẳn là không phân biệt sự chân thật giữa nó và người. Chờ đám Thần Vệ đó phát hiện khí tức trên người nó và người khác hẳn, khi sứ mạng của nó hoàn thành thì nó sẽ tự dừng biến mất. Mà chúng ta chắc chắn đã liên thủ tiêu diệt Cấp Tư Cách Lâm rồi! - Hàn Thạc mỉm cười nói.

La Ti sửng sốt một hồi lâu mới có phản ứng trở lại, hô lên:

- Quá thần kỳ rồi!

- Cái này không thành vấn đề chứ? - Hàn Thạc muốn sớm giết Cáp Tư Cách Lâm, cuối cùng hỏi La Ti.

- Không. Không thành vấn đề nữa! - La Ti đột nhiên có một chút xấu hổ. Có thể là bởi vì nàng vừa mới hiểu lầm dự định của Hàn Thạc, bây giờ nghĩ lại dường như bản thân đã hơi cả nghĩ.

- Tốt lắm. Ta hiện tại động thủ. Trong chốc lát một khi những Thần Vệ kia bị dẫn dắt rời đi rồi, chúng ta lập tức qua đó làm thịt hắn! - Hàn Thạc khẽ quát. Ma đầu hóa thân thành La Ti từ chỗ ẩn nấp bên này từ từ đi ra ngoài, nhanh chóng bay về phía Thần Trạch được tề.

Ma đầu ngưng tụ thực thể nhẹ như không, như cánh liễu phất phơ bay bổng về phía Thần Trạch được tề. Xung quanh Thần Vệ rất nhiều. Gần như khi ma đầu biến hóa ra La Ti vừa xuất hiện, đã bị phần đông Thần Vệ phát hiện. Bọn họ từng người lập tức hô to gọi nhỏ lên.

- Nữ nhân tóc trắng. Là ả. Nhất định là ả. ả ta vẫn dám tới!

- Thành chủ có lệnh. Giết chết bọn chúng bất luận tội. Mọi người không cần nương tay!

- Mau hành động. Nghìn vạn lần đừng để chúng chạy mất. Nếu không thì không có cách nào bảo đảm với thành chủ!

Các Thần Vệ hô to gọi nhỏ làm bầu trời đêm yên tĩnh bỗng chốc vang lên âm thanh huyền ảo. Tất cả Thần Vệ không thấy ma đầu kia cũng đều bị kinh động, từ chỗ sáng chỗ tối ào ào lao tới, đuổi theo hướng “La Ti”.

Vừa mới đến gần Thần Trạch được tề, ma đầu biến hóa ra La Ti dường như nhận ra được điều không ổn, lập tức nhanh chóng quay đầu rời đi, biến mất cực nhanh phía xa.

Tất cả Thần Vệ người nào cũng đều hưng phấn hẳn lên, ào ào kêu gào đuổi theo. Đám Thần Vệ trước cửa Thần Trạch được tề kia cũng nhao nhao hô to gọi nhỏ bay ra.

U Mạc thành chủ Hoắc Phu Tư cho bọn hắn thời hạn chỉ có ba ngày. Đám Thần Vệ này đều biết Hoắc Phu Tư tính tình nóng nảy. Nếu như ba ngày sau vẫn không thể tiêu diệt hung thủ, vị thành chủ không chừng có thể răn dạy mấy Thần Vệ Trưởng. Rõ ràng trên gặp tai ương, bọn họ thân là thuộc hạ cũng sẽ tránh không khỏi trừng phạt, không biết sẽ bị Thần Vệ Trưởng mắng cho thành cái dạng gì!

Cho nên, vì có thể tránh né hậu quả ác liệt kia, bọn họ người nào cũng như là ăn phải xuân dược đuổi theo ào ạt.

Trong nháy mắt, Thần Vệ vây quanh ở chung quanh Thần Trạch được tề bỗng chốc giải tán. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào ma đầu biến hóa ra La Ti rồi truy đuổi. Ở trên công trình kiến trúc kia, Cáp Tư Cách Lâm hiển nhiên cũng phát hiện ra. Hắn cũng do dự một chút, tuy nhiên cuối cùng cũng không đuổi theo ra ngoài, vẫn ở tại chỗ.

Đuổi giết hung phạm là trách nhiệm của Thần Vệ U Mạc thành. Hắn không việc gì phải làm thay việc người khác. Mặc dù đây bụng tỏ mò cũng chỉ có thể làm ngơ, Trong lòng còn cảm thấy kỳ quái:

- ả kia có phải điên rồi hay không? Biết rõ hung án quan trọng nhất tại Thần Trạch được tề thì nhất định sẽ có hàng loạt Thần Vệ ở chung quanh, sao còn dám trở lại?

Các Thần Vệ trước cửa Thần Trạch được tề vừa đi, Hàn Thạc lập tức khẽ quát:

- Đi!

Không có các Thần Vệ quan sát khắp nơi, Hàn Thạc và La Ti không cần lo lắng chưa tiến vào bên trong Thần Trạch được tề đã bị người phát hiện ra tung tích. Cáp Tư Cách Lâm mặc dù đứng ở chỗ cao nhất kia cũng không thể nhìn thấy tất cả tình cảnh bên dưới. Hai người lại chọn là một góc khuất, cho nên căn bản không dẫn tới sự chú ý của hắn.

Hai người thành công lén vào Thần Trạch được tề. Vừa tiến vào bên trong, có rất nhiều chỗ có thể ẩn thân. Có ma đầu sớm tìm kiếm, Hàn Thạc không cần đi vào trước đã chọn ra một điểm dừng chân rất tốt. Dẫn La Ti đi dọc trên đường ở những góc tường khuất, xuyên qua góc núi đá bên trong nhanh chóng lén đi. Dọc đường lại né qua vài tên Thần Vệ của Thần Trạch được tề, cuối cùng họ đi tới dưới chỗ Cáp Tư Cách Lâm đang đứng.

Không bay trực tiếp lên, hai người ẩn giấu khí tức trên người rồi từ tầng thứ nhất lấy tốc độ nhanh nhất xông lên tầng trên cùng. Thời gian cấp bách, Hàn Thạc không lãng phí một giây đồng hồ. Thời gian cực ngắn đã đến tầng gần chốt.

- Kể nào? - Cho đến lúc này, Cáp Tư Cách Lâm mới chợt nhận ra khí tức từ bên dưới đột nhiên vọt lên. Hẳn quát lớn, không chút nghỉ ngơi đã chuẩn bị ra tay trước chiếm lợi thế. Lúc này có người đột nhiên xuất hiện tuyệt đối không phải là bạn bè. Cáp Tư Cách Lâm hiểu rất rõ điểm này!

Trần đá của tầng dưới thỉnh thoảng ầm ầm vỡ tung. Đá vụn bắn tung rồi rơi xuống đầu Cáp Tư Cách Lâm. Mười bảy thanh phi kiếm chợt xuất hiện, bỗng chốc vây Cáp Tư Cách Lâm vào bên trong. Hàn Thạc không nói hai lời nhắm chặt mắt, dùng tốc độ nhanh nhất hấp thu lực lượng Đỉnh Linh vào thân thể, thúc giục “Ngục A Ti” toàn lực ứng phó với Cáp Tư Cách Lâm.

Bên trên xảy ra động tĩnh lớn như vậy đã dẫn tới sự chú ý của đám Thần Vệ phía dưới Thần Trạch được tề. Mười mấy Thần Vệ kêu gào khẩn cấp xông lên. Chúng không theo tầng tầng lớp lớp mà trong chớp mắt đã bay thẳng lên nóc cao nhất. Vừa liếc mắt thấy La Ti vẻ mặt lạnh lẽo, không chút nghỉ ngơi lập tức động thủ.

Hàn Thạc sở dĩ không muốn mang La Ti theo chính là để nàng ở phía sau giúp hắn xử lý đám tiểu lâu la. Vì phải tranh thủ trong thời gian ngắn nhất giải quyết Cáp Tư Cách Lâm, La Ti biết lúc này Hàn Thạc không thể phân tâm. Nàng hiển nhiên không làm cho hắn thất vọng, mái tóc dài liền múa lên. Mười mấy tên Thần Vệ ở Thần Trạch được tề xông lên bị La Ti dùng mái tóc đánh bay tứ tán. Từng vòi máu tươi từ ngực bọn họ trào ra, phun cả xuống dưới.

Hàn Thạc hai mắt đóng chặt, đối với mọi việc chung quanh như không thấy. Tất cả sự chú ý tập trung lại, toàn bộ đặt lên “Ngục A Ti”. Mười bảy thanh phi kiếm rút lên chói tai phá tan sự yên tĩnh của bầu trời đêm, truyền thật xa ra ngoài.

Cách đó không xa, rất nhiều Thần Vệ U Mạc thành cũng nghe được âm thanh nhiep hồn đoạt phách bên trong Thần Trạch được tề. Có một số người nhận ra dường như có gì đó không ổn, vội vàng vàng quay trở về phía Thần Trạch được tề.

Cảnh giới Cáp Tư Cách Lâm so với Ngải Phát Lý cao hơn một chút, có thực lực Thượng vị thần trung kỳ. Đối mặt “Ngục A Ti”, thời gian chống đỡ rõ ràng dài hơn nhiều. Hắn liều mạng chống lại lực ăn mòn và hàn độc của mười bảy thanh phi kiếm. Bên trong vang lên tiếng quát:

- Ta nhận ra ngươi. Ngươi là chủ nhân Thiên Cơ được tề!

- Ta cũng nhận ra ngươi. Ngươi từng ra tay hãm hại ta, thiếu chút nữa làm cho Thiên Cơ được tề của ta ở Âm Ảnh Thành xong đời. Còn nữa, ngươi và Liệp Thần giả có quan hệ mật thiết. Thần Trạch được tề lại là nhà thuốc lớn nhất Hắc Âm thần vực Cho nên hôm nay ngươi nhất định phải chết! - Hàn Thạc đột nhiên quát trầm. Hai tròng mắt hắn mở to, mười bảy thanh phi kiếm đang bao vây Cáp Tư Cách Lâm bỗng nhiên hóa thành từng đạo âm ảnh không thể thấy rõ, đan chéo nhau giống như một cái lưới lớn cuốn lấy Cáp Tư Cách Lâm.

Hàn Thạc nhờ có ma đầu nhìn thấy cách đó không xa Thần Vệ U Mạc thành đang đến gần, liền xuất toàn lực áp sát Cáp Tư Cách Lâm. Hắn thúc giục tất cả lực lượng trong cơ thể sử dụng ra Lục Ma Phong chém về phía đối thủ. Lực lượng hai thân ngoại hóa thân và lực lượng bản thể hợp lại, trong nháy mắt dường như nảy sinh biến hóa kỳ dị nào đó. Đầu Cáp Tư Cách Lâm tức thì bị Lục Ma Phong cắt bay.

Đỉnh Linh hốt nhiên bay ra, thu thần hồn Cáp Tư Cách Lâm rất nhanh chóng. Hàn Thạc tiện tay cướp lấy không gian giới chỉ của Cáp Tư Cách Lâm, khẽ quát:

- Đi!

Lời vừa dứt đã nhún người lướt về phía xa. La Ti theo sát ngay sau.

765. Chương 765:đại Khai Sát Giới

Các Thần Vệ U Mạc thành tản ra từ Thần Trạch được tề trước đó, nay ào ào từ lân cận đổ về. Trùng hợp lại thấy hai người Hàn Thạc và La Ti từ tòa nhà cao nhất của Thần Trạch được tề bay đi, bọn họ lập tức đuổi theo.

Cùng lúc đó, từ hướng bọn họ chạy tới truyền đến một tiếng gầm nóng nảy giận dữ:

- Con mẹ nó. Đó chỉ là một ảo giác!

Âm thanh phát ra từ Thần Vệ trưởng Đội sáu Tất Lạc Hào Kỳ. Hắn dẫn một đám Thần vệ truy kích đã nửa ngày rồi. Ma đầu hóa thành La Ti, thật vất vả mới đuổi kịp. Tất Lạc Hào Kỳ lập tức cảm giác được khí tức trên người ma đầu có gì đó không đúng. Sau khi ma đầu biến hóa rồi nhanh chóng tan biến, hắn biết ngay cái mà bọn họ chỉ truy kích chỉ là ảo giác mà thôi.

Tất Lạc Hào Kỳ có thể cảm nhận được quỹ đạo phi hành của ma đầu kia. Tuy nhiên lúc này ở phía sau truyền đến tiếng kinh hô. Hắn lập tức biết đây là kẻ điểu hổ ly sơn. Cũng mặc kệ ma đầu kia bay đi đâu, hắn nhanh chóng quay trở về, cùng với đội Thần Vệ kia truy đuổi theo hướng của Hàn Thạc và La Ti.

- Cáp Tư Cách Lâm chết rồi! Cáp Tư Cách Lâm chết rồi!

- Chủ nhân chết rồi. Chủ nhân bị giết!

Bên trong Thần Trạch được tề vang vọng tiếng kêu la của Thần Vệ U Mạc thành và người của Thần Trạch được tề. Tin tức Cáp Tư Cách Lâm bị ám sát bỗng chốc truyền ra. Những Thần Vệ phụ cận đó lập tức nhận được tin này.

Trong U Mạc thành tất cả Thần Vệ đều bị kích động. Trong vòng phòng ngự chặt chẽ tầng lớp như thế, bàn tay đen vậy mà quay lại được Thần Trạch được tề giết chết Cáp Tư Cách Lâm. Thủ pháp đuổi tận giết tuyệt, cả gan làm loạn ở U Mạc thành này quả thực không coi Thần Vệ ở đây ra gì, coi họ như không khí.

Khiến cho bọn họ khó chấp nhận nhất là hung thủ lại còn thành công nữa!

Làm nhục. Điều này chẳng khác nào trắng trợn sỉ nhục cùng khiêu khích họ!

- Cái gì?

Tất Lạc Hào Kỳ như trúng đòn nghiêm trọng, phần nộ như núi lửa bộc phát. Hắn như là hóa thành một con mãnh thú cuồng bạo, thở phì phò từng ngụm, sau đó dữ dội quát:

- Mẹ nó, ngăn bọn chúng lại cho ta. Hôm nay hai tên đó không chết thì các người chết cho ta!

Tất cả Thần Vệ U Mạc thành đều điên cuồng rồi, từ mỗi ngõ ngách vọt ra truy đuổi không ngừng về phía Hàn Thạc và La Ti. Những Thần Vệ khác gần đó cũng vừa nghe tin tức mà đến. Quảng trường khu này bỗng chốc náo loạn cả, trong vòng mười mét thể nào cũng có một Thần Vệ.

Ở nơi tập trung nhiều Thần Vệ vây giết như vậy, Hàn Thạc dù có bản lãnh thông thiên cũng đừng mơ tưởng ẩn giấu triệt để tung tích. Bốn phương tám hướng đều là Thần Vệ U Mạc thành. Mỗi người đều nhìn chòng chọc hai người. Trừ khi hắn có thể ẩn hình giống ma đầu, nếu không thì đừng hòng bỗng dưng biến mất được dưới ánh mắt theo dõi của chúng.

La Ti theo sát Hàn Thạc. Hai người đều không có ý chiến đấu, nên chọn khu vực có nhóm người lỏng lẻo mà xông ra. Đụng phải đại đội Thần Vệ cản đường cũng đành mạnh mẽ đột vây, không dám để mình bị bao vây.

Mấy trăm Thần Vệ tụ tập ở vùng quảng trường này. Một khi Hàn Thạc cùng La Ti tạm thời bị vây khốn, những Thần Vệ của khu vực khác có thể còn không ngừng cuộn cuộn kéo tới. Đến lúc đó tất cả cường giả đều tập hợp ở khu vực này, hai người thật sự sẽ bị vây chết. Cho dù họ có thực lực siêu phàm nhưng muốn mở một đường máu chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Không có ý định chiến đấu, Hàn Thạc không nói một lời, đột vây trong bóng tối ở chung quanh các tòa nhà, cố gắng né quá những khu vực tập trung nhiều Thần Vệ. Dù vậy, vẫn có Thần Vệ phát hiện được tung tích

hai người, từ bốn phương tám hướng lập tức tụ lại. Lúc này Hàn Thạc lập tức tìm khe hở, nhanh chóng sớm rời đi.

Từng ma đầu rải rác ở chung quanh quảng trường không ngừng hoạt động thay đổi vị trí, chuyển hành tung của tất cả Thần Vệ gần đó cho Hàn Thạc. Còn hần bình tĩnh, tâm, thần, thể đạt tới cảnh giới dù có sóng gió vẫn bất động, nhanh chóng nhớ kỹ tất cả tầm nhìn của ma đầu rồi bằng tốc độ nhanh nhất để tìm phương pháp xử lý thích hợp nhất.

Trong U Mạc thành đầy các tháp năng lượng và tháp kết giới. Bên trong thành các Thần Vệ trưởng có phương pháp liên hệ đặc biệt. Vốn đám Thần Vệ trưởng kia tìm kiếm tung tích hai người ở mỗi khu vực, nhưng rất nhanh đã nhận được tin tức chủ nhân Thần Trạch được tề Cách Tư Cách Lâm bị người giết chết. Họ cũng đều nhận thấy hung thủ rất ngông cuồng.

Tất cả Thần Vệ trưởng đều bị chọc giận, đều bị hành vi to gan lớn mật của Hàn Thạc làm nổi điên lên. Cảm nhận được việc bị sỉ nhục, các Thần Vệ trưởng ào ào triệu tập thủ hạ chủ lực của mình, bằng tốc độ nhanh nhất hướng về khu vực Thần Trạch được tề vội vàng đuổi theo. Cả U Mạc thành nơi nơi đều có tiếng kêu to chói tai.

Đêm nay thế nào cũng không bình lặng được. Trong màn đêm khuya yên tĩnh, vô vàn Thần Vệ bay lượn, nơi quất khê, nơi gào ầm lên. Mỗi người bọn họ mặt đỏ tới mang tai, miệng hùng hùng hổ hổ. Hoặc là sắc mặt âm u như là kiềm nén một bụng oán khí, đằng đằng sát khí nhanh chóng lên đường ở trong thành.

Đêm khuya một số tiểu gia tộc và thần bình thường thấy thế, đều biết ngay rằng U Mạc thành đã xảy ra biến cố lớn. Ai nấy đều hoảng sợ, phòng thủ chặt cửa nhà mình. Bỗng chốc rất nhiều kết giới phong ấn mở ra. Cả U Mạc thành tháp năng lượng và tháp kết giới được cung cấp năng lượng đột nhiên sáng chói.

Trong chốc lát, đêm khuya đột nhiên biến thành trời sáng sủa. Cả U Mạc thành bây giờ đã sáng như ban ngày.

Bởi vậy, hoàn cảnh của hai người Hàn Thạc và La Ti lúc này càng thêm gian nan khó khăn. Không thể nhờ vào tình thế đêm tối đặc thù để né tránh tầm quan sát của Thần Vệ. Nhất cử nhất động của hai người nhanh chóng bại lộ.

La Ti thấy hơi luống cuống. Tháp năng lượng của U Mạc thành đột nhiên phát sáng mạnh, điều đó có nghĩa hai người bọn họ đã kích động toàn bộ các đại gia tộc trong thành rồi. Tình thế đối với hai người càng ngày càng bất lợi.

Tháp năng lượng đột nhiên phát sáng mạnh chỉ làm Hàn Thạc nhú nhú mày. Đường như chỉ hơi gai mắt với ánh sáng lòe loẹt đó. Hần còn hừ lạnh một tiếng, khóe miệng nhếch lên khá coi thường, vẫn như con thoi tiến nhanh về phía trước.

Dần dần, bởi vì tháp năng lượng chói sáng và Thần vệ các đội ở xa cũng nhanh chóng đến nơi, Hàn Thạc và La Ti cất bước cũng gian nan, muốn tìm được một khe hở để đột phá cũng trở nên khó khăn hơn.

Lòng lạnh lùng, vốn Hàn Thạc không có kế hoạch đại khai sát giới U Mạc thành. Nhưng xem chừng U Mạc thành như là chuẩn bị bằm hần và La Ti nát thành cám. Việc đã đến nước này, Hàn Thạc cũng không cố kỵ nữa làm gì. Mười bảy thanh phi kiếm mang theo tiếng rít chói tai rạch ngang bầu trời. Ánh sáng của chúng rực rỡ chói mắt.

Các Thần vệ chắn ở phía trước Hàn Thạc vừa mới hình thành vòng vây, liền sớm một bước bị phi kiếm đánh tan bay ra. Mười bảy thanh phi kiếm sắc bén cực kỳ, còn mang theo độc axit và hàn độc cực kỳ khủng bố. Chỉ cần bất kỳ Thần Vệ nào bị chúng đâm trúng, thân thể lập tức bắt đầu hòa tan, cuối cùng chỉ còn lại một bãi máu loãng.

Hàn Thạc không nói lấy một lời, dùng ma đầu xem xét tình hình chung quanh coi có xảy ra dị thường nào không. Mười bảy thanh phi kiếm ở phía trước hần gào thét quét tới, lập tức chém sạch tất cả những kẻ dám cản đường. Hành động quyết đoán!

Mười bảy thanh phi kiếm đã đem ra sử dụng. Trong ánh sáng chói mắt, từng Thần Vệ cản đường trong một khoảng thời gian ngắn ngủi toàn bộ đều bị chém chết dồn dập. Gần ba mươi Thần Vệ có thực lực từ Hạ vị thần tới Trung vị thần đều biến thành một vùng máu lênh láng. Vạn Ma Đình tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ

hội thăng tiến thực lực này, lập tức từ trong cơ thể Hàn Thạc rú lên bay ra, hấp thu sạch sẽ thần hồn của từng người.

Hàn Thạc vẻ mặt bình tĩnh, vững như bàn thạch. Hai mắt bỗng phát ra ánh sáng kì dị, chiếu rọi ra hình ảnh của mười bảy thanh phi kiếm.

Nhờ có chúng mở đường, những Thần Vệ cản đường không đợi Hàn Thạc đến gần đều bị giết chết, căn bản không thể hình thành vòng vây, ngay cả một khắc cũng không duy trì nổi. Từng vòng phòng ngự do đám Thần Vệ tạo ra mặc cho Hàn Thạc một mạch giết chóc, xông thẳng ra ngoài.

Nơi nào Hàn Thạc và La Ti đi qua đều lưu lại xác chết bị hóa tan. Xung quanh một số Thần Vệ mắt thấy Hàn Thạc ra tay như sát thần giết bất cứ ai chống đỡ, hơn nữa ra tay rất thâm độc, đều ào ào do dự. Vốn một đội Thần Vệ đang chắn trước mặt hắn, thấy mười bảy thanh phi kiếm gào thét mà đến, vậy mà lại sợ hãi để lộ ra một thông đạo.

Vừa thấy có thông đạo tách ra, mười bảy thanh phi kiếm biến thành mười bảy chùm sáng rít lên vút qua. Chúng cũng không lãng phí thời gian chút nào, tranh thủ chém giết những Thần Vệ nhường đường. Mười bảy phi kiếm vừa thông qua, bóng dáng của Hàn Thạc và La Ti cũng lóe lên rồi biến mất, từ trong vòng vây của một nhóm người đột phá thoát ra.

Sau khi mười bảy thanh phi kiếm xuất hiện, Hàn Thạc một mạch gặp thần sát thần. Độc axit và hàn độc làm cho những Thần Vệ chặn đường chết như ngã rạ. Tất cả Thần Vệ thấy được cảnh này đều sợ hãi không thôi. Có nhóm đầu tiên nhường đường, các nhóm sau cũng bắt đầu nhường đường, mặc cho Hàn Thạc xông thẳng ra trong vòng vây tầng tầng lớp lớp.

Đỉnh Linh trở thành một cái bóng đen mờ ảo, theo sát mười bảy đạo phi kiếm, tập trung tâm trí thu những thần hồn chết dưới phi kiếm này. Đôi khi nó còn thả ra vài ma đầu giúp đỡ một phen. Trên đường đi họ không hề gặp tình huống một Thượng vị thần nào nên một mạch thông suốt, trực tiếp lao ra từ quảng trường chỗ Thần Trạch được tề bên này.

Vừa mới lao ra khỏi quảng trường. Thần Vệ trưởng Đội hai vội vã lao tới. Hắn vừa tới lập tức nhìn thấy Hàn Thạc đằng đằng sát khí. Bị hành động cuồng vọng của Hàn Thạc làm cho nổi giận, vị Thần Vệ trưởng này không nói hai lời, tức tốc lướt tới hướng Hàn Thạc, âm u lạnh lẽo nói:

- Để ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Vừa thấy một gã Thượng vị thần trung kỳ mang một đại đội Thần Vệ đến, xung quanh rất nhiều Thần Vệ cũng đang nhanh chóng vọt đến, lòng Hàn Thạc trầm xuống. Hắn tức thì biến đổi phương hướng, né qua Thần Vệ trưởng Đội hai, phóng về một phương hướng khác.

Mặc dù là mười bảy thanh phi kiếm phát huy “A Tì địa ngục” đến cực hạn, Hàn Thạc cũng không có khả năng chính diện tiêu diệt một Thần Vệ trưởng có thực lực Thượng vị thần trung kỳ. Bây giờ là lúc phải tranh thủ từng phút từng giây. Chỉ cần lãng phí vài giây ở đây, Thần Vệ trưởng Đội sáu phía sau sẽ đuổi đến. Những Thần Vệ trưởng của U Mạc thành ở xa hơn cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện. Một khi rơi vào vòng vây của chúng, Hàn Thạc cũng đừng hòng mơ tưởng chạy thoát mà còn sống.

Cho nên hắn không thể lãng phí một giây nào với tên Thần Vệ trưởng này, né luôn qua hắn, từ những khu vực yếu xung phong liều chết xông ra.

Mười bảy thanh phi kiếm phát ra những tiếng rít cực kỳ chói tai. Mấy người ở địa phương kia căn bản là không kịp đề phòng, trong nháy mắt đã bị chúng xuyên qua thân thể. Người còn chưa hòa tan thành máu loãng thì đã bị quăng lên cao. Máu tươi vọt như tên bắn khắp bốn phương tám hướng.

- Không được lui. Chết cũng ngăn hắn lại cho ta! -Thần Vệ trưởng Đội hai thấy lực sát thương khủng bố của mười bảy thanh phi kiếm bức từng Thần Vệ lui bước theo bản năng, lúc này hét tướng lên.

Vốn định lách mũi nhọn, nghe vậy các Thần Vệ mạnh mẽ ra tay, ôm quyết tâm cho dù phải chết cũng thúc đẩy tất cả thần lực trong cơ thể. Thần khí trong tay không công kích mười bảy thanh phi kiếm đoạt mạng kia, ngược lại không cần mạng viễn công về phía Hàn Thạc.

Từ Thần Trạch được tề một mạch xông ra đến giờ, bởi vì tốc độ của Hàn Thạc và La Ti quả thực quá nhanh, thêm nữa ở trên không không có bất cứ cái gì ngăn cản, cho nên các Thần Vệ đều không ra tay công kích từ cự ly xa. Đó là bởi vì bọn họ không hề đuổi kịp tung tích của Hàn Thạc và La Ti, có mạnh mẽ ra tay cũng không thu được bất cứ hiệu quả gì.

Mười bảy thanh phi kiếm sau khi đem ra sử dụng, những Thần Vệ chắn ở phía trước vốn có cơ hội ra tay. Nhưng lực sát thương từ đám phi kiếm thực sự biến thái nên ai nấy chỉ có thể cố tự bảo vệ mạng sống của mình, quên mất phải công kích chủ nhân của phi kiếm là Hàn Thạc.

Nhưng mà khi Thần Vệ trưởng Đội hai hét to một tiếng, một ít Thần Vệ Đội hai cũng kiên quyết quăng đi nỗi sợ hãi tử vong, quyết tâm cho dù phải chết cũng mặc kệ nhóm phi kiếm. Thần khí cầm trong tay quán chú tối đa thần lực trong cơ thể, vòng qua mười bảy thanh phi kiếm đánh thẳng về phía Hàn Thạc và La Ti.

Đám phi kiếm không có gì bất ngờ đều hạ xuống người bọn họ, đâm mấy tên Thần Vệ thành tổ ong. Nhưng mà mấy người này trước khi chết cũng đã dùng thần khí chính diện đánh tới. Hàn Thạc và La Ti một mạch lao đi có muốn tránh cũng không thể thoát. Hai người không thể tạm hoãn tốc độ, ra tay ngăn cản thần khí phóng tới.

Mấy Thần Vệ kia mặc dù chỉ có thực lực Trung vị thần, nhưng mà trước khi chết toàn lực công kích thì không thể xem thường được. Hai người Hàn Thạc và La Ti mặc dù phá được công kích của tất cả thần khí, có điều cũng làm họ bị trì hoãn chốc lát. Trong thời gian ngắn ngủi chỉ có vài giây, gần trăm Thần Vệ đã kịp xông lên bao vây lấy hai người.

Một khi Hàn Thạc và La Ti dừng lại, đám Thần Vệ kia có mục tiêu là có thể từ cự ly xa mà ra tay. Trong nháy mắt, mấy trăm thần khí với ánh sáng chói mắt và hình thù kỳ lạ nhắm thẳng hướng Hàn Thạc và La Ti công kích. Vốn dùng mười bảy thanh phi kiếm để giết người cho nên Hàn Thạc lúc này không thể lập tức thu lại bên cạnh để ngăn cản đủ loại công kích này.

Những sợi tóc trên đầu La Ti chẳng những múa loạn lên mà còn rất nhanh chóng phóng ra Hắc Ám thần lực bố trí trên từng đạo kết giới, phòng hộ đám Thần Vệ chung quanh liên thủ công kích từ cự ly xa.

Hàn Thạc sợ nhất chính là rơi vào tình trạng này. Cho dù hắn và La Ti thực lực cường đại, đối mặt với mấy trăm Thần Vệ vây công cũng vô cùng phiền toái. Nhất là trong đó lại có một Thần Vệ trưởng Đội hai. Mà Đội sáu cùng mấy Thần Vệ trưởng khác cũng đang nhanh chóng tới đây. Dựa theo tình thế đang xảy ra, hắn và La Ti thực sự rất khó khăn để thoát khỏi nơi đây.

Hàn Thạc lập tức biết mình rơi vào hoàn cảnh bất lợi và khó khăn nhất. Dưới tình huống như vậy hắn không thể trong thời gian ngắn lao ra ngoài vòng vây. Một khi vài Thần Vệ Trưởng khác tới thì có lẽ hôm nay e rằng rất khó còn sống sót thoát ly.

Một mặt vẫn yên lặng như cũ, Hàn Thạc bình tĩnh không chế mười bảy thanh phi kiếm hình thành “A Ti địa ngục” phá hết tất cả các loại công kích, trong lòng không ngừng suy nghĩ phương pháp phá vòng vây.

Bên cạnh, sắc mặt La Ti càng ngày càng khó coi. Trong lòng nàng dần dần dâng lên một loại cảm giác tuyệt vọng. Đối mặt với nhiều Thần Vệ bao vây, chung quanh còn có nhiều Thần Vệ vội vàng tới, La Ti biết hôm nay có lẽ rất khó sống sót để rời khỏi U Mạc thành rồi.

“Ừm!”

Hắc Ám kết giới do La Ti bố trí bị Thần Vệ trưởng Đội hai phá tan. Vài đạo thần lực của Trung vị thần thừa thế oanh kích trên người La Ti làm người nàng hơi lắc lư một chút. Thần Vệ trưởng Đội hai vừa thấy La Ti dường như là kẻ yếu hơn trong hai người, lập tức cười lạnh tập trung công kích vào nàng.

Hàn Thạc biến sắc nhưng vẫn bình tĩnh hạ lệnh cho Đinh Linh:

- Thả tất cả ma đầu ra. Ta muốn làm một trận kinh thiên động địa ở U Mạc thành!

766. Chương 766: đại Náo U Mạc Thành

Hàn Thạc và La Ti đã rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp. Tình thế rất cấp bách. Càng lúc càng có nhiều Thần Vệ và Thần Vệ trưởng đuổi tới. Hoàn cảnh của hai người càng trở nên khó khăn nguy hiểm. Trong tình huống này, Hàn Thạc không còn sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải dùng hết mọi thủ đoạn, như vậy mới mong đột phá khỏi vòng vây của tầng tầng lớp lớp Thần Vệ.

Ngay từ lúc bắt đầu đặt chân lên Chúng Thần đại lục, Hàn Thạc đã chú ý đến việc bổ sung thần hồn cho Đỉnh Linh. Trải qua nhiều năm như vậy, số lượng ma đầu trong Vạn Ma đỉnh sớm đã tăng lên mấy lần, giờ đây phải có tới hơn sáu bảy trăm. Thường ngày Hàn Thạc chỉ sử dụng một bộ phận rất ít ma đầu đi thăm dò tin tức, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thả toàn bộ chúng ra để đánh giết.

Đỉnh Linh và Hàn Thạc tâm linh tương thông, đương nhiên cũng biết tình thế nguy cấp, nhận được lệnh của Hàn Thạc, chỉ trong nháy mắt đã bắt đầu thả ma đầu ra. Ma đầu lúc đầu còn ở dạng hư thể. Không ai thấy được chúng, ngoại trừ La Ti ngay bên cạnh Hàn Thạc, nàng đột nhiên cảm giác được rất nhiều thể sinh mạng trong cơ thể Hàn Thạc thoáng cái đã trào ra ngoài. Phía bên kia, đám Thần Vệ đang tấn công từ xa cũng không thể nhìn thấy ma đầu.

Trong chốc lát, đàn đàn lớp lớp hư thể mà mắt thường khó có thể nhìn thấy đã rải rác trong không trung, chúng tập trung chủ yếu xung quanh đám Thần Vệ đang vây công Hàn Thạc và La Ti. Lúc này Đỉnh Linh đột nhiên lệnh cho ma đầu tấn công, hàng loạt các bóng mờ nhạt hiện hình trong nháy mắt, chúng bổ nhào vào đám Thần Vệ đang bị bất ngờ không kịp phòng bị.

Một số ít ma đầu chung quanh đó vốn nhận nhiệm vụ thám thính cũng nhao nhao hiện hình, từng bóng dáng quỷ quái dữ tợn đáng sợ điên cuồng xông tới. Các ma đầu tụ tập lại chỗ, chúng vừa gào lên như quỷ khóc sói tru vừa ập vào đám Thần Vệ, không ngừng cắn xé, cào cấu bọn chúng, có thể nói là tốc độ “lai vô ảnh khứ vô hình” của ma đầu được thi triển đến cực hạn.

Ma đầu được luyện chế từ thần hồn của Thượng vị thần và Trung vị thần nên có sức tấn công rất mạnh. Đáng sợ nhất là những ma đầu mỗi lần xông tới đều đi theo đàn và rú lên bất thành hình, cứ như là chúng không hề sợ đòn tấn công của thần khí và thần lực, rồi đột nhiên lại bạo phát, trong nháy mắt nhập vào trong cơ thể mấy chục Thần Vệ, thôn phệ thân thể và thần hồn.

Đột nhiên, đám Thần vệ U Mạc thành bao vây Hàn Thạc và La Ti từng người từng người một hét lên cực kì hoảng sợ, rất nhiều thần thể đã bị ma đầu nhập vào. Trong cơ thể, thần lực thoát ra như nước sông bị vỡ đê. Thần hồn bị ma đầu ăn mòn. Ý thức cũng dần tan biến.

Ma đầu có thể biến từ hư thể sang thực thể, vì thế có thể gây sát thương cực mạnh cho thần thể và thần hồn của đám thần vệ. Nhất là thần hồn của đám thần vệ, một khi đã bị ma đầu ăn mòn thì rất khó có khả năng thoát ra. Chỉ cần bị ảnh hưởng bởi lực lượng của ma đầu là rất khó có biện pháp hiệu quả để chống cự lại. Thần thể, thần lực và tính mạng lực bị ma đầu thôn phệ sạch sẽ, còn thần hồn mất đi ý thức và trở thành phân bón cho Vạn Ma đỉnh, tức là biến thành một ma đầu khác.

Từng con ma đầu cứ gào thét xông tới, trong ánh sáng chói mắt, đàn đàn lớp lớp những cái bóng mờ nhạt lóe lên rồi biến mất. Kế tiếp là từng Thần Vệ kêu la thảm thiết, tính mạng lực của rất nhiều thần vệ nhanh chóng bị bào mòn, trên người không chỗ nào bị chảy máu, nhưng cứ thế trơn mắt ngã xuống đất. Khi thần vệ khác nhìn qua thì phát hiện bọn chúng đều đã tuyệt mệnh.

Chỗ nào cũng loạn. Năm sáu trăm ma đầu ào ạt công kích, số lượng ma đầu hoàn toàn vượt trội số thần vệ chung quanh. Khắp nơi đều thấy mười mấy ma đầu tụ tập cùng một chỗ lao tới, sau đó điên cuồng nhập vào trong cơ thể một người, loáng cái đã thôn phệ sạch sẽ tính mạng lực của tên đó.

- Cái gì thế? Rốt cuộc là cái gì? A Lạc Khắc chết rồi à?

- Mẹ nó chứ, rốt cuộc là cái quỷ gì thế. Thần khí công kích không có tác dụng. Aaaaaaaa! Trong thân thể ta lại có thêm nữa rồi...

- Giết không chết. Sao lại giết không chết!

- Mọi người rút lui thôi! Hình như kẻ địch lại tấn công ồ ạt nữa rồi! A! Ta... Ta chết mất...

Thần Vệ của U Mặc thành hoảng hốt lo sợ. Bọn chúng chưa từng thấy qua sinh mệnh thể như loại ma đầu này. Công kích bình thường không uy hiếp được ma đầu. Đám Thần Vệ không tìm được phương pháp thích hợp, cho nên không có bất cứ sức chống trả nào, thoáng cái đã bị ma đầu giết thêm vài chục người.

Đỉnh Linh bay bổng trên không trung cũng gào rít. Thực thể được ẩn đi và bay vào giữa đám Thần vệ, vừa thu hoạch thần hồn vừa chỉ huy đám ma đầu tấn công những thần vệ dễ bị ma đầu ảnh hưởng nhất.

Thần Vệ trưởng Đội hai ở giữa đám thần vệ không ngừng hò hét, hấn kêu gọi các thần vệ khác nghĩ cách chống cự hiệu quả. Nhưng tất cả mọi người đều đang kinh hoàng, hơn nữa ma đầu liên tục gào khóc thảm thiết, thanh âm của hấn căn bản không có mấy người nghe được.

Đỉnh Linh biết thực lực của Thần Vệ trưởng Đội hai rất cường đại, cũng không để ma đầu tiếp cận hấn, chỉ chuyên lệnh cho ma đầu tấn công những thần vệ có thực lực thấp kém, khiến tình cảnh ngày càng thêm hỗn loạn. Nổi bật nhất là số ma đầu có uy lực vượt trội được luyện chế từ Thượng vị thần như Vưu Kim. Bọn chúng cứ gào thét xông tới là đám thần vệ không thể ngăn cản, trong nháy mắt toàn bộ tính mạng lực bị loại ma đầu cao cấp nhất này ăn mòn, thần hồn cũng bị Đỉnh Linh thu thập.

Hai ba trăm thần vệ gào thét, không ngừng có người chết. Trong tình huống này, căn bản không có ai còn lòng dạ nào mà đối phó với hai người Hàn Thạc và La Ti. Nhân cơ hội hai người cũng dốc sức thoát khỏi vòng vây. Không bỏ lỡ dịp kẻ địch thất thế, mười bảy thanh phi kiếm gào rít lao vào đám người. Những tên Thần Vệ bị cắt thành từng mảnh. Đầu người, chân tay cụt bay đầy trời, máu tươi bắn khắp nơi.

Tinh táo chỉ huy mười bảy thanh phi kiếm chém giết, Hàn Thạc một mặt lợi dụng mấy ma đầu gần mình nhất vòng ra xa thăm tít, mặt khác thừa cơ kết hợp với La Ti tàn sát Thần Vệ, giúp Đỉnh Linh hấp thu càng nhiều thần hồn.

La Ti cảm thấy hưng phấn lạ thường. Nàng vốn cho rằng chết chắc rồi, rồi đột nhiên như vừa từ cửa địa ngục trở lại. Ý chí cầu sinh khiến nàng bộc lộ ra sức chiến đấu kinh người. Theo sát phía sau Hàn Thạc, La Ti không chút lưu tình đánh giết Thần Vệ chung quanh.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, số Thần Vệ vây công Hàn Thạc và La Ti đã bị giết hơn một trăm người. Thần Vệ trưởng Đội hai mặc dù ra sức hò hét nhưng không có một chút tác dụng, chỉ có thể trở mắt nhìn số Thần Vệ chung quanh ngày càng ít đi và nghe tiếng gào không cam lòng của đám Thần Vệ ấy trước khi chết.

Các Thần Vệ kêu gào trong hoảng sợ. Dưới tâm lý thất thủ, trong nhất thời càng tìm không được phương pháp đối phó ma đầu, càng cảm thấy cuống cuống và bất lực. Cảnh từng bằng hữu một hét lên rồi chết tạo thành bóng ma trong lòng bọn chúng, khiến bọn chúng càng không biết phải làm sao.

Thần Vệ trưởng Đội hai gào lên điên cuồng, nhưng không có một chút hiệu quả, trái lại phát hiện Hàn Thạc dẫn theo La Ti đang chém giết một mạch về phía hấn.

Mười bảy thanh phi kiếm mở đường. Từng tên Thần Vệ cản đường đều bị đánh bay. Mấy chục ma đầu đen nghìn nghịt cũng vọt theo, bám sát phía sau Hàn Thạc trông như một đám mây đen. Tất cả khiến Thần Vệ trưởng Đội hai cực kỳ rung động.

Mái tóc dài của La Ti bay phấp phật. Hắc ám thần lực thẩm thấu vào trong tóc, khiến cho từng sợi tóc dài của nàng như biến thành kim châm sắc nhọn, vừa lợi hại vừa lạnh như băng. Mái tóc dài đánh trúng Thần Vệ nào là đều xuyên thẳng qua thân thể kẻ đó, tất cả chúng ào ạt ngã xuống đất rồi tuyệt khí.

Thần Vệ trưởng Đội hai sa sầm mặt. Hấn mở mắt trừng trừng nhìn Hàn Thạc và La Ti càng lúc càng đến gần, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ phương pháp đối phó. Mấy chục giây sau, hấn quyết định lùi về sau, tạm thời bỏ qua ý nghĩ đối đầu trực diện với Hàn Thạc và La Ti.

- Công kích vật lý không có hiệu quả. Hãy dùng thần lực trong cơ thể hoặc hỏa diễm để tấn công. Mấy thứ này sợ lạnh, sợ lửa, cũng sợ lực lượng của thần lực xoắn ốc xuyên qua. - Đột nhiên trong đám người có một Thần Vệ la lên. Trong lúc vô tình hấn đã tìm được phương pháp đối phó ma đầu.

Các Thần Vệ vốn luôn bất lực với ma đầu phần chấn hấn lên, lập tức dựa theo phương pháp của Thần Vệ kia để công kích ma đầu. Ngay sau đó phát hiện ma đầu quả nhiên sợ hãi thối lui. Có một số tránh không kịp bị hỏa diễm đốt cháy liền kêu lú lú rú rú một cách kì quái, dường như là bị thương.

Bởi vậy, những Thần Vệ không còn vô kế khả thi nữa, ào ào dựa theo phương pháp mới để đối phó ma đầu. Các Thần Vệ còn lại khi đã tìm được nhược điểm của ma đầu thì số lượng tử vong giảm mạnh. Những ma đầu nhảy vào trong cơ thể cũng bị Thần Vệ dùng liệt hỏa thiêu đốt, chúng còn chưa bị cháy đen đã chịu không nổi, vội vàng bỏ chạy.

Hàn Thạc thấy đám Thần Vệ tìm được nhược điểm của ma đầu, lại thông qua ma đầu tuần tra ở nơi xa nhất phát hiện được càng ngày càng có nhiều Thần Vệ tập hợp về hướng này, hẩn hừ lạnh một tiếng rồi nói với La Ti:

- Đi!

Vừa nói dứt lời, Hàn Thạc lại dẫn đầu phóng ra ngoài. La Ti cũng không do dự, lập tức đi theo.

Mấy trăm ma đầu tụ tập cùng một chỗ, trông giống như một đám mây đen khổng lồ bao bọc quanh mười bảy thanh phi kiếm, chúng bay phía trước Hàn Thạc để mở đường. Vài Thần Vệ lẻ tẻ chặn đường hoặc là bị ma đầu cầm chân, hoặc là bị mười bảy thanh phi kiếm đánh chết, đành mặc cho hai người đi thẳng một mạch.

Bất cứ sinh vật nào cũng có nhược điểm, không có gì là vô địch, ma đầu cũng không ngoại lệ. Có điều, mặc dù ma đầu sợ lửa và sợ hơi lạnh, nhưng mấy trăm ma đầu đồng thời ào về phía một người cũng có thể lập tức cầm chân hẩn. Cái này giống như châu chấu và kiến sa mạc vậy. Chỉ một con thì không sợ, ai cũng có thể nhẹ nhàng giẫm chết một con kiến hay một con châu chấu.

Nhưng nếu như hàng ngàn hàng vạn con châu chấu và con kiến ập đến đông chi chít, chỉ có cách nhượng bộ lui binh, nếu không chắc chắn sẽ bị cắn xé thành bộ xương trắng, mạng cũng chẳng còn.

Chính vì thế, được mấy trăm ma đầu mở đường, lại thêm mười bảy thanh phi kiếm ẩn nấp giữa ma đầu như đỉnh của đám mây đen. Những Thần Vệ chặn đường đều không có bất cứ may mắn gì. Toàn bộ bị tận diệt tại chỗ, mặc cho Hàn Thạc và La Ti lao ra khỏi vòng vây trùng điệp.

Nhờ vào mấy chục ma đầu ẩn hình, Hàn Thạc thừa dịp vòng vây còn chưa thật sự khép lại, hẩn chọn khu vực nào có ít Thần Vệ mà thẳng tay tàn sát, cuối cùng thành công đột phá ra ngoài. Sau đó không nói hai lời, chạy thẳng một mạch về phía cổng thành.

Tối nay so với đêm qua còn điên cuồng hơn nhiều. Hàn Thạc tin nếu tối nay không đi, có lẽ toàn bộ tộc trưởng của các đại gia tộc nổi tiếng đều sẽ lên đường. Nói không chừng ngay cả thành chủ U Mạc thành cũng sẽ đích thân xuất mã. Hẩn không cho rằng thực lực của một mình mình có thể đối kháng với cả một thành, nhất định phải thừa dịp bọn chúng còn chưa kịp có hành động gì, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi U Mạc thành.

Một khi đã rời khỏi U Mạc thành, sẽ tiến vào dãy núi vô cùng rộng lớn. Đến lúc đó cho dù bị toàn bộ cao thủ đối phương đuổi giết, dựa vào tầm quan sát của ma đầu, Hàn Thạc cũng tự tin có thể thoát khỏi địa hạt của U Mạc thành.

Từ chỗ Thần Trạch được tề lao tới, Hàn Thạc và La Ti không có ý định ẩn nấp tung tích bản thân. Bằng tốc độ nhanh nhất tiến đến cửa thành, chuẩn bị xông thẳng ra.

Lúc này, Thành chủ U Mạc thành Hoắc Phu Tư cũng nhận được tin tức về việc hai người đại náo U Mạc thành.

Nếu nói lần trước Hoắc Phu Tư chỉ nổi trận lôi đình, như vậy lần này phải nói là hẩn đã hoàn toàn nổi điên. Khi hẩn biết Hàn Thạc và La Ti ở trước mắt bao người lại có thể giết chết chủ nhân của Thần Trạch được tề Cấp Tư Cách Lâm, hơn nữa còn thả ra rất nhiều sinh mạng thể kỳ dị khiến cho mấy trăm Thần Vệ trong thành cũng bị thảm sát, Hoắc Phu Tư đã thực sự nổi điên!

- Thông báo cho tộc trưởng các đại gia tộc huy động Thần Vệ của gia tộc mình. Gia tộc nào giết được hai tên kia, chức vị Thần Vệ trưởng Vưu Kim để lại sẽ do người của gia tộc đó kế nhiệm! - Hoắc Phu Tư thực sự điên mất rồi. Gia tộc của hẩn cũng chỉ có ba người làm Thần Vệ trưởng, một khi có gia tộc khác nắm giữ hai chức Thần Vệ trưởng, rất có thể sẽ uy hiếp đến địa vị của gia tộc bọn họ. Điểm này hẩn không phải không biết, nhưng vẫn đưa ra một mệnh lệnh như vậy.

- Gia chủ. Điều này sao có thể? - Một trưởng lão của Hoắc Phúc Lợi gia tộc lập tức phản đối.

- Bớt nói nhảm đi! Lập tức truyền tin cho ta! - Hoắc Phu Tư nổi giận gầm lên. Hoắc Phúc Lợi gia tộc cũng dẫn theo Thần Vệ tinh nhuệ nhất của mình ào ra đường phố của U Mạc thành. Căn cứ theo tin tức do thủ hạ của Thần Vệ trưởng truyền đến, tất cả phóng về hướng cổng thành.

Hoắc Phu Tư và Hoa Lai Sĩ đều tu luyện hắc ám lực lượng đến Thượng vị thần hậu kỳ. Đã nhiều năm Hoắc Phu Tư không đích thân xuất thủ., nhưng lần này thực sự là bị tức điên rồi, hắn muốn băm vằm hai người Hàn Thạc và La Ti thành vạn mảnh.

Trong bảy thành của Hắc Ám thần vực, mặc dù U Mạc thành xếp ở vị trí thấp nhất, nhưng vẫn chưa có ai dám chọc vào hắn đến như vậy. Lần này, hai người Hàn Thạc và La Ti đại náo, ở trong địa bàn của hắn đại khai sát giới, với lại cho tới bây giờ không có Thần Vệ trưởng nào bắt được hai người. Điều này hiển nhiên làm hắn tức điên.

Thực lực của U Mạc thành vốn không bằng các thành khác, khi cần cũng không tập hợp được bao nhiêu lực lượng. Hàn Thạc và La Ti đại khai sát giới khiến cho nguyên khí của U Mạc thành hao tổn nghiêm trọng. Nếu như để hai người sống sót chạy ra, từ nay về sau U Mạc thành cũng đừng mong ngẩng đầu lên nổi. Nói không chừng ngay cả Hắc Ám Chủ thần cũng sẽ nghi ngờ hắn không có năng lực, xóa bỏ chức vị thành chủ U Mạc thành của hắn cũng nên.

Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, ba đại chủ thần đều là loại hiếu chiến. Yêu cầu của bọn họ đối với thủ hạ cũng vô cùng đơn giản - tin tưởng và nghe lời bọn họ, sau đó càng mạnh càng tốt!

Hoa Lai Sĩ và Hoắc Phu Tư sở dĩ có thể trở thành chủ nhân của một trong bảy tòa thành ở Hắc Ám thần vực, hoàn toàn là nhờ vào thực lực cường đại của bản thân cũng như gia tộc. Nếu như bọn họ không thể chứng minh cho Hắc Ám Chủ thần thấy được năng lực của bản thân, bọn họ rất có thể sẽ bị Chủ thần vứt bỏ!

Khi mà Hoắc Phu Tư mang theo gia tộc cũng là Thần Vệ tinh nhuệ nhất của U Mạc thành xuất mã, tộc trưởng các gia tộc khác cũng nhận được tin tức do Hoắc Phúc Lợi gia tộc truyền đến. Vừa nghe nói giết được Hàn Thạc và La Ti là có thể ngồi vào ghế Thần Vệ trưởng đang bỏ trống, toàn bộ tộc trưởng các gia tộc lập tức trở nên hưng phấn.

Những tộc trưởng gia tộc vốn lúc đầu trong lòng có dự định khác cũng không nói hai lời, lập tức triệu tập Thần Vệ tinh nhuệ của gia tộc. Vì lợi ích trăm ngàn vạn năm sau của gia tộc ở U Mạc thành, từng người từng người bắt đầu xuất phát.

Trong nhất thời, trong cả U Mạc thành, bất kể là đại gia tộc hay tiểu gia tộc, chỉ cần có hứng thú với chức vị Thần Vệ trưởng là đều xuất phát.

Các Thần Vệ tinh nhuệ nhất của các đại gia tộc ào ạt xuất phát. Cứ thế, không một lúc nào ngừng lại, U Mạc thành dường như càng rơi vào cơn địa chấn lớn hơn. Trong thành, một số ít thần binh thường không hiểu rõ nguyên nhân đều hết sức kinh hãi, còn tưởng rằng Sinh Mệnh thần vực và Quang Minh thần vực cử đại quân đến xâm phạm, ai cũng giật nảy mình.

U Mạc thành hỗn loạn. Làn sóng nổi lên bốn phía. Có rất nhiều phiên bản bất đồng giải thích về hành động của các đại gia tộc. Có một số Thần Vệ biết tình hình cụ thể thì mô tả Hàn Thạc và La Ti có thực lực như là yêu ma, khiến cho câu chuyện về hai người càng mang thêm sắc thái thần bí!

767. Chương 767:đánh Giết Xông Ra

Hàn Thạc và La Ti cũng không biết các thần trong U Mạc thành đang vì hai người bọn họ mà hoảng loạn lên. Lúc này, toàn bộ tinh lực bọn họ đều tập trung ở việc tìm biện pháp rời khỏi U Mạc thành, căn bản không có thời gian để suy nghĩ, chú ý đến chuyện khác.

U Mạc thành tuy lớn, nhưng khi hai người không do dự gì mà cấp tốc rời đi, đã nhanh chóng tiến gần tới nơi cổng thành.

Bởi vì vụ chém giết bên trong Thần Trạch được tề đã thu hút quá nhiều Thần Vệ tập trung trước đó nên trên đường đánh giết xông ra, hai người trái lại không gặp quá nhiều cản trở. Dọc trên đường đi, vài gã Thần Vệ lẻ tẻ liên thủ cũng không dám ngăn cản hai người. Vừa thấy hấn và La Ti xuất hiện đều ào ào tự động tránh ra. Chờ khi hai người biến mất, mới khẩn trương thông báo lại cho Thần Vệ trưởng của đội mình.

Cho nên hành tung của Hàn Thạc và La Ti từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi bàn tay của các Thần Vệ U Mạc thành được. Tộc trưởng các đại gia tộc và thành chủ Hoắc Phu Tư cũng đều dễ dàng sớm nhận biết được mục đích của Hàn Thạc, liền ào ào tiến lại phía cổng thành.

La Ti vẫn chăm chú đi theo phía sau Hàn Thạc. Sau những lần chiến đấu đẫm máu trước đó, nàng đối với hấn dần dần đã hình thành một loại cảm giác tín nhiệm không giống bình thường. Ở trong tình thế cả hai đang bị hãm sâu trong trùng vây như thế này, Hàn Thạc còn có thể bình tĩnh đánh giết lao ra, biểu hiện này đã làm cho La Ti cực kỳ tin tưởng. Ban đầu còn cảm thấy chuyện này chết chắc, nhưng nay nàng lại giống như mấy người Phỉ Bích, Phạm Ny, lòng tín nhiệm với Hàn Thạc bắt đầu trở nên có vài phần mù quáng.

Cứ theo sát Hàn Thạc đánh giết như vậy, cao thủ của U Mạc thành nhất định sẽ kéo ra bằng hết. Lúc này nỗi sợ hãi tại nơi cổng thành kia, ngược lại đã mơ hồ chuyển thành một chút hưng phấn. Chỉ hận không thể tiếp tục đại sát bốn phương, khiêu chiến với cường giả chân chính của U Mạc thành!

Hàn Thạc chau mày, cao thủ của U Mạc thành cho tới bây giờ nhất định đã xuất động toàn bộ. Lúc này tại cổng thành, nói không chừng cũng đã có cao thủ ở lân cận chạy tới. Muốn bắt chặp mà lao ra khỏi U Mạc thành có lẽ không dễ dàng như vậy. Hấn hiện tại đang lo lắng tới đây sẽ phải xử lý như thế nào.

Còn chưa đến gần cổng thành, hấn đã từ sự dị thường của các tháp năng lượng chung quanh cảm nhận được một chút. Uy lực của kết giới bao phủ toàn bộ U Mạc thành không chỗ nào không có bỗng chốc được gia tăng lên rất nhiều. Tháp năng lượng, tháp kết giới bên trong thành phát sáng rực rỡ, mang tất cả năng lượng tinh thạch kích hoạt lên, khiến cho kết giới của U Mạc thành càng thêm vững chắc và kiên cố.

Cũng giống như Âm Ảnh thành, bên trong U Mạc thành chỉ có vài chỗ cổng thành bởi vì dành cho người ra vào nên mới có lỗ hổng. Sức một người Hàn Thạc không có khả năng công phá được kết giới phòng ngự do hàng trăm hàng ngàn tháp năng lượng, tháp kết giới tạo thành. Hấn không thể không lợi dụng những lỗ hổng tại các cổng thành để chạy trốn.

Nhưng mà ngày thường tại các cổng thành này dù không có đại sự gì xảy ra thì cũng đã có Thần Vệ phòng hộ. Trong tình thế nguy hiểm đáng sợ như tối nay, lực lượng phòng ngự tại các cổng thành sẽ càng thêm mạnh mẽ. Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ, khi hấn đến được một cổng thành trong số đó, tất sẽ không thể tránh khỏi một trận huyết chiến vô cùng hung hiểm.

Chỉ khi thoát ra được từ trong trận huyết chiến đó, xông ra khỏi U Mạc thành thì chuyển đi lần này mới có thể xem như là kết thúc hoàn mỹ. Nếu không, hấn không thể không sử dụng Huyết Động, chấp nhận tổn thương nguyên khí mà thoát đi, còn La Ti sẽ chết chắc. Chẳng những sẽ chết, mà thậm chí trước khi chết nàng còn phải chịu sự tra tấn hành hạ khủng khiếp của U Mạc thành.

Đưa các loại khả năng ra suy tính một lượt, Hàn Thạc nét mặt bình tĩnh, không nói một lời, trong khi gấp rút rời đi bất giác vẫn quay đầu lại nhìn La Ti một chút.

Bất ngờ thay, La Ti trước nay vẫn luôn luôn lạnh nhạt đối với Hàn Thạc, vừa thấy hấn quay đầu lại an nhiên mỉm cười. Khác hẳn những lời nói lạnh nhạt thường ngày với Hàn Thạc, nàng hơi có chút hưng phấn nói:

- Ta biết. Chúng ta nhất định có thể sống sót thoát khỏi nơi này!

Hàn Thạc ngạc nhiên. Một mặt là vì thái độ đối xử của La Ti, mặt khác là sự tin tưởng không hề có căn cứ kia của nàng.

Trong ngày thường, khi La Ti vẫn lạnh lùng không phục hấn, tướng mạo ban đầu đã cực kỳ xuất chúng. Trong lúc này mỉm cười càng có thêm vẻ mỹ lệ yêu mị, khiến cho Hàn Thạc có một thoáng ngơ ngẩn thất thần. Không vì lý do gì cũng nảy sinh tin tưởng lần này có thể bình yên vô sự rời đi, loại tin tưởng này cũng giống như của La Ti hoàn toàn không có căn cứ.

Bởi vì nụ cười này của La Ti, tầng băng vô hình vẫn luôn ngăn cách giữa hai người dường như bắt đầu dần dần tan biến. Mặc dù phải đối mặt với sự bao vây đuổi giết của toàn bộ cường giả trong U Mạc thành, Hàn Thạc cũng đột nhiên cảm thấy chuyến đi này trở nên thú vị hẳn.

Bên trong U Mạc thành, Thành chủ và tộc trưởng các đại gia tộc đã biết được hành tung của hai người. Những lão hồ ly này đều đoán được Hàn Thạc muốn mạnh mẽ thoát ra từ cổng thành kia, liền mang theo Thần Vệ tinh nhuệ của gia tộc ào ào tiến đến nơi đó.

Một trong bốn đại gia tộc của U Mạc thành, gia tộc Tây Mông ở cách chỗ cổng thành kia rất gần. Cổng thành đó cũng do Tây Mông gia tộc phụ trách canh giữ. Tộc trưởng Tây Đinh của Tây Mông gia tộc sau khi thu được tin tức từ Hoắc Phúc Lợi gia tộc, đã mang theo Thần Vệ tinh nhuệ của mình tất tả chạy đến đầu tiên.

Cổng thành ban đầu đã có bảy trăm Thần Vệ, thêm vào năm trăm Thần Vệ tinh nhuệ nhất Tây Mông gia tộc do Tây Đinh mang đến, nơi này bỗng chốc có đến một ngàn hai trăm Thần Vệ. Trong đó, năm trăm Thần Vệ tinh nhuệ của Tây Đinh gia tộc, mỗi một người đều có cảnh giới Trung vị thần hậu kì.

Trong gia tộc Tây Mông tại U Mạc thành ngoại trừ Thần Vệ trưởng đội bốn là một trong ba cao thủ Thượng vị thần, đã toàn bộ tụ tập tại nơi này. Tây Đinh vừa đến, đã diễm tĩnh dạn dò khắp nơi:

- Không cần tụ tập cùng một chỗ. Phân tán ra ở hai bên cửa thành. Để lại một thông đạo thoát ra ngoài. Chờ khi hai kẻ đó tiến vào thông đạo, chúng ta sẽ từ hai bên vây công như vũ bão!

Người có thể trở thành tộc trưởng của một gia tộc tuyệt đối sẽ không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Từ lời nói của Thần Vệ trưởng Đội bốn, Tây Đinh đã nhận biết được sự lợi hại của Hàn Thạc và La Ti. Hắn hiểu rất rõ lúc này đây, hai người không khác con thú bị bao vây. Một Thượng vị thần diễm cuồng đã là đáng sợ, hai người lại còn đáng sợ hơn!

Dưới sự dẫn dò của Tây Đinh, Thần Vệ Tây Mông gia tộc đang tụ tập cùng một chỗ bắt đầu từng người phân tán ra. Họ để lại một con đường lớn quang đãng tại cổng thành, các Thần Vệ phục kích rải rác ở hai bên, lặng lẽ nhìn về phía trước, chờ cho hai người Hàn Thạc và La Ti chui đầu vào lưới.

- Anh rể. Lần này gia tộc bọn ta có thể có hai Thần Vệ trưởng rồi. Cái ghế trống của Vưu Kim để lại hẳn do ta bổ sung rồi!

An Kha, kẻ tu luyện Tử Vong lực lượng, vừa mới vừa tiến nhập cảnh giới Thượng vị thần sơ kỳ không đến trăm năm. Hắn vẫn luôn phụ trách cứ điểm phía bắc cho Tây Mông gia tộc. Lần này cũng là do thêm thường chức Thần Vệ trưởng của Vưu Kim mới gấp rút trở về. Ban đầu Tây Đinh đã nói rõ cho hắn biết, Hoắc Phu Tư không có khả năng đem chức Thần Vệ trưởng còn trống kia cho gia tộc của mình. An Kha mặc dù thất vọng cực độ nhưng cũng không dám mang ảo tưởng nữa. Không ngờ, U Mạc thành đột nhiên lại xảy ra một đại sự như vậy, làm cho Hoắc Phu Tư đột nhiên nổi điên thay đổi chủ ý. An Kha trong lòng vô cùng hưng phấn, có phần không khống chế nổi tâm tình của mình nữa.

Tây Đinh liếc mắt nhìn An Kha, trầm giọng nói:

- Điều đó còn phải đợi sau khi giết chết hai kẻ kia đã. Người đừng tưởng rằng chuyện này đã nắm chắc, nói không chừng giữa đường sẽ có chuyện bất ngờ!

An Kha ha ha cười, lắc đầu nói:

- Có thể bất ngờ gì chứ? Cho dù hai người bọn chúng đều có thực lực của Thành chủ đại nhân. Nhưng muốn đột phá khỏi vòng vây của hơn một ngàn người chúng ta cũng không có khả năng. Huống chi, ở đây chúng ta còn có năm trăm Thần Vệ tinh nhuệ nhất Tây Mông gia tộc!

Nghe An Kha nói như vậy, Tây Đinh này giờ vẫn luôn diễm tĩnh chờ Hàn Thạc La Ti tiến đến, cũng hiểu rõ An Kha nói có chút đạo lý. Hắn đối với Thần Vệ tinh nhuệ của gia tộc mình rất có lòng tin. Hơn một ngàn người chắn ở trước cổng thành này, hai kẻ đó căn bản không có khả năng thoát đi được.

- Ta không phải lo lắng bọn chúng thoát đi.

Mỉm cười, Tây Đinh nói:

- Mà ta lo lắng là khi chúng ta bày ra cục diện này, hai kẻ kia vừa đến đã lập tức quay đầu rời đi. Đến lúc đó chẳng phải là tiện nghi cho các gia tộc khác ư!

An Kha sửng sốt, lập tức đồng ý:

- Không sai. Chúng ta hơn một ngàn người chặn ở nơi này. Chỉ cần không phải là kẻ ngu si, sau khi đã tới đây chắc chắn sẽ chọn cách tránh đi. Anh rể! Xem ra chúng ta cần phải cho bọn chúng một chút hy vọng. Nếu không thì thực sự có thể sẽ thành tiện nghi cho các gia tộc khác mất!

Gật gật đầu, Tây Đinh nghĩ một chút, rồi lập tức hạ lệnh:

- Đội bốn, đội sáu, đội bảy, các người tản ra xa xa một chút. Tùy tiện tìm một kiến trúc nào đó để ẩn giấu tung tích của mình. Đội một, đội hai tạm thời tiến vào cửa thành, không được làm bọn chúng sợ mà chạy mất!

Dưới sự dẫn dò của Tây Đinh, Thần Vệ tinh anh của Tây Mông gia tộc lại phân tán ra nữa. Hơn nữa còn tìm đến vật chướng ngại cố gắng ẩn giấu bản thân, thực hiện theo như lời dẫn dò của Tây Đinh.

Rất nhanh, nhân thủ của Tây Mông gia tộc càng ngày càng phân tán. Tung tích của rất nhiều Thần Vệ cũng biến mất ở những nơi bí mật gần đó.

Làm xong tất cả điều này, Tây Đinh mới thâm yên lòng, phát phát tay nói:

- Đi! Chúng ta đi đến bên cạnh tháp năng lượng. Đừng để cho chúng biết chúng ta thực ra đã đến rồi, tránh việc bọn chúng chưa đánh đã chạy!

Ngoài An Kha ra, trong gia tộc Tây Mông còn có một Thượng vị thần là Tiễn Lạc Tắc. Hắn nghe Tây Đinh nói như vậy cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi vội vàng bắt chước Tây Đinh, tiến tới ẩn núp ở bên trong tháp năng lượng gần đó, e ngại sẽ đứt dây động rừng, khiến cho thất bại trong gang tấc.

Số nhân thủ này của gia tộc Tây Mông vừa mới bố trí xong xuôi thì Hàn Thạc và La Ti cũng chạy tới.

Hàn Thạc thâm cười lạnh, ma đầu của hắn đã sớm tới đây, nghe không sót lời nào của mấy người Tây Đinh. Bọn họ dự định làm cái gì, sao có thể có thể lừa gạt được hắn?

Tuy nhiên, bố trí của Tây Đinh lại chính hợp với mong muốn của Hàn Thạc. Nếu như Tây Mông gia tộc tụ tập tất cả Thần Vệ lại chặn ở trước cửa thành, Hàn Thạc và La Ti muốn đột phá vòng vây thực sự sẽ gặp phiền toái lớn. Hiện tại Tây Đinh ra lệnh cho toàn bộ Thần Vệ gia tộc phân tán ra, với lại còn tản ra khá xa. Điều này vừa khéo tạo cơ hội cho Hàn Thạc.

Một kế sách tốt đôi khi có thể sử dụng lặp đi lặp lại. Chỉ cần có thời cơ thỏa đáng, sẽ thu được hiệu quả kì diệu.

Linh quang chợt hiện, Hàn Thạc chuyển một mệnh lệnh cho Đinh Linh. Hai ma đầu liền biến ảo thành hình dáng của hắn và La Ti, lao lên phía trước nhằm hướng cổng thành. Vừa tới khu vực đó, hai ma đầu sau khi biến hình đột nhiên lộ vẻ kinh hãi, rồi hướng phía Thần Vệ của Tây Mông gia tộc đang ẩn nấp cảnh giác quan sát.

Ma đầu biến hình này chợt biến sắc, liếc nhìn nhau, rồi đồng thời ngán ngẩm quay đầu. Trạng thái biểu lộ trên vẻ mặt giống như đúc, nhìn từ xa lại, không có một chút sơ hở.

Bên trong tháp năng lượng, Tây Đinh và An Kha trong lòng khê trầm xuống. Bọn họ nhìn chăm chăm vào hai ma đầu biến thành Hàn Thạc và La Ti, từ xa cũng có thể thấy được nét mặt biến đổi của ma đầu.

“Quả nhiên là cao thủ! Vừa đến đã lập tức phát hiện được có Thần Vệ đang ẩn nấp trong bóng tối. Xem ra tình huống có phần không ổn!” - Tây Đinh và An Kha trong lòng cả kinh. Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh, hai ma đầu giả kia đã dựa theo đường cũ vội quay trở về, thối lui!

- Mẹ nó. Đuổi theo cho ta! - Tây Đinh còn chưa phản ứng, An Kha đang nóng lòng muốn thay thế Vưu Kim làm Thần Vệ trưởng, đã nhịn không được, chính mình dẫn đầu từ bên trong tháp năng lượng lao vọt ra. Những Thần Vệ đang ẩn núp vừa thấy mục tiêu rời đi cũng đều lập tức theo sau lao ra ngoài, thẳng hướng hai ma đầu đuổi giết.

La Ti sắc mặt vui vẻ, hô khẽ:

- Thành công rồi!

Hàn Thạc vẫn lạnh lùng bình tĩnh. Lợi dụng hai ma đầu lợi hại nhất, hắn quan sát được Tây Đinh vẫn còn ở bên trong tòa tháp năng lượng kia, cũng không lao ra truy đuổi. Gã tộc trưởng Tây Mông gia tộc này hiển nhiên không phải là kẻ lỗ mãng. Cũng không biết hắn đến cuối cùng đã phát hiện được cái gì đặc biệt hay chưa. Tây Đinh chẳng những không đuổi theo cùng với An Kha mà vẫn còn ở bên trong tháp năng lượng dằn dò:

- Đội một, đội hai, đội năm lưu lại. Nơi đây là địa điểm mà bọn chúng nhất định phải đi qua. Bọn chúng sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy!

Nếu bỏ lỡ thời cơ tốt như tối nay, toàn bộ các cửa thành của U Mạc thành sẽ bị phong tỏa hoàn toàn. Canh phòng tại U Mạc thành lại càng thêm nghiêm ngặt. Tây Đinh cho rằng hai người Hàn Thạc và La Ti sẽ không bỏ qua cơ hội đột phá vòng vây tối nay, cho nên cũng không ra ngoài truy đuổi cùng với An Kha.

Bởi vì khoảng cách đến hai ma đầu khá xa, Tây Đinh tự nhiên cũng không biết Hàn Thạc và La Ti do ma đầu biến hóa chỉ là ảo giác. Hắn sở dĩ chắc chắn như vậy, hoàn toàn là bằng trực giác và kinh nghiệm tích lũy nhiều năm qua.

Có thể ngồi vững trên ghế tộc trưởng Tây Mông gia tộc, hắn tất nhiên đã kinh qua rất nhiều khảo nghiệm. Kinh nghiệm tích lũy được từ trong tầng tầng lớp lớp chém giết cũng là một khoản của cải vĩ đại. Có đôi khi tác dụng của những kinh nghiệm loại này so với thực lực bản thân còn trọng yếu hơn.

Lần này, Tây Đinh nhờ vào những kinh nghiệm đó đích thực đã lựa chọn đúng. Chỉ là điều xảy ra sắp tới đây với hắn là vận may hay vận rủi? Cũng không phải do hắn làm chủ được!

Dưới sự cản dận của Tây Đinh, một bộ phận Thần Vệ của Tây Mông gia tộc ở lại đều âm thầm đề phòng.

Ngoài ra một Thượng vị thần khác là Tiễn Lạc Tắc cũng không rời đi. Hắn chỉ hành động theo Tây Đinh mà không theo người khác. Thấy Tây Đinh không đi, hắn cũng không làm bừa, trầm lặng ẩn nấp ở bên trong một tòa tháp năng lượng gần đó, lặng lẽ quan sát biến hóa tiếp theo.

- Còn có một bộ phận không đi ra!

La Ti cũng nhìn ra mối nguy hiểm đáng sợ ở trước cửa thành, khẽ nói:

- Xem ra trước cổng thành không phải chỉ có đám Thần Vệ như chúng ta thấy. Có một chút không hợp lý rồi!

- Có hai tên Thượng vị thần phân biệt trốn ở bên trong hai tháp năng lượng chung quanh!

Hàn Thạc thò tay chỉ chỉ hai tòa tháp năng lượng kia, thấp giọng nói:

- Chúng ta không có thời gian so đo kiên nhẫn cùng bọn chúng. Cao thủ của các đại gia tộc khác trong U Mạc thành đang tập hợp về nơi này. Chúng ta nhất định phải nhân khi An Kha chưa trở lại để xông ra. Người cần cẩn thận một chút. Hai gã Thượng vị thần ẩn nấp trong hai tháp năng lượng kia có thể sẽ bất ngờ ra tay, không được để bọn chúng làm bị thương đấy!

- Chuẩn bị hành động chứ? - La Ti có một chút hưng phấn, rục rịch nói.

Hàn Thạc hồ hững gật gật đầu. Các ma đầu đang ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, từng con từng con ào ào hướng tới các Thần Vệ của Tây Mông gia tộc đang ẩn nấp trước cổng thành bay đến. Những ma đầu này sau khi ẩn hình lại chủ tâm né qua hai Thượng vị thần Tây Đinh và Tiễn Lạc Tắc, cho nên cũng không dẫn tới sự chú ý của những Thần Vệ kia.

- Đi! - Khẽ quát một tiếng, Hàn Thạc hét lớn xông ra, khuôn mặt lạnh như băng dùng tốc độ nhanh nhất xông tới cổng thành.

- Quả nhiên đến rồi! - Con người của Tây Đinh khẽ thu lại. Trong lòng mừng rỡ, hắn lập tức quan sát hết sức chăm chú Hàn Thạc và La Ti đột ngột xuất hiện, chuẩn bị sẵn sàng cho dự định ra tay vào đúng thời cơ của mình.

Những gã Thần Vệ của Tây Mông gia tộc ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, mỗi người đều không khỏi hưng phấn, đối với sức phán đoán của tộc trưởng Tây Đinh thậm chí hết sức thán phục. Mắt thấy Hàn Thạc và La Ti đang rất nhanh liều chết xung phong đến, bọn chúng không hề e ngại, cảm thấy dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng Tây Đinh nhất định sẽ chém chết hai người Hàn Thạc và La Ti.

Dựa theo lời dẫn dò của Tây Đinh, một thông đạo thông thoáng trước cổng thành đã được tận lực để lộ ra, chờ Hàn Thạc và La Ti tiến vào bên trong.

Hàn Thạc biết rõ tính toán của Tây Đinh, nhưng lại không có lựa chọn nào khác. Bởi vì hắn cần cường mãnh xông ra khỏi cửa thành, cho nên nhất định phải từ thông đạo đó rời đi!

Mười bảy thanh phi kiếm kêu to rạch ngang bầu trời. Trong tiếng huýt gió khiến cho sơn gai ốc, Hàn Thạc và La Ti theo sau chúng một mạch bay tới.

Hàn Thạc sớm đã biết ở chung quanh đường mai phục rất nhiều Thần Vệ. Mười bảy thanh phi kiếm như có thể phát hiện ra địch nhân từ xa, chuyên hướng tới những góc hẻo lánh chung quanh bay tới, chém chết tại chỗ từng gã Thần Vệ đang tự cho là ẩn nấp kín đáo.

Cùng lúc đó, những ma đầu đã phân bố rải rác ở bên cạnh các Thần Vệ kia, từng con từng con từ hư hoá thực. Chúng ào ào biến thành những cái bóng ảnh mờ đục xông đến tấn công mục tiêu đã định trước. Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, rất nhiều Thần Vệ của Tây Mông gia tộc lũ lượt trúng chiêu, bị ma đầu trong nháy mắt giết chết.

Tiếng gào khóc thảm thiết bắt đầu vang lên. Những Thần Vệ kia mặc dù đã được cảnh báo về nhược điểm của ma đầu, nhưng dưới sự công kích quá bất ngờ này vẫn bất lực. Ma đầu thường hay tấn công theo nhóm, căn bản không cho bọn chúng có cơ hội ứng phó, chỉ trong thời gian cực kì ngắn đã giết chết bọn chúng.

Thần Vệ Tây Mông gia tộc ban đầu vốn đã được bố trí rất tốt, quân tinh nhuệ đều ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó. Mà công kích của Hàn Thạc lại như có thể quan sát được từ xa toàn bộ tấn công lên những Thần Vệ đang ẩn nấp bí mật ở gần đó. Ma đầu đột nhiên biến hóa so với khả năng ẩn nấp của bọn hắn còn tốt hơn, bỗng chốc làm bọn hắn không biết làm thế nào, ào ào trúng chiêu kêu lên thê lương thảm thiết.

Trên tháp năng lượng, Tây Đinh vẻ mặt kinh hãi. Hắn không ngờ rằng Hàn Thạc có thể thần kỳ như thế biết trước mọi việc. Mắt thấy từng Thần Vệ của gia tộc ẩn nấp trong bóng tối ngược lại đang bị ma đầu tập kích, Tây Đinh lúc này mới truyền đạt mệnh lệnh:

- Không tiếp tục ẩn nấp nữa, đều quang minh chính đại đứng ra cho ta. Hôm nay hai kẻ này quyết tâm xông ra từ cửa thành của chúng ta. Ta muốn xem bọn chúng làm sao có thể đánh giết ra ngoài được!

Hàn Thạc và La Ti vẫn cực nhanh tiến về phía trước, không ngừng ra tay đối phó với công kích từ xa từ đám Thần Vệ xung quanh. Thiên Ma Bích Diễm Toa, Giao Long Độc Vân Vồng, Lục Lân Sa, Huyền Mạc Phiến mấy thứ ma khí toàn bộ được Hàn Thạc phóng ra, hướng các Thần Vệ bốn phương tám hướng bay tới.

Bích Diễm Toa rút lên lướt tới. Giao Long Độc Vân Vồng từ trên không chụp xuống. Mấy độc và mười bảy thanh phi kiếm có lực ăn mòn ghê gớm giống nhau. Lục Lân Sa gặp cái gì đốt cái nấy. Huyền Mạc Phiến biến bóng dáng của Hàn Thạc và La Ti ra rất nhiều, làm cho kẻ địch không thể phân biệt được thật giả.

Trong chốc lát, dưới tác dụng của mấy loại ma khí, đã có rất nhiều Thần Vệ bị ảnh hưởng. Mấy thứ ma khí này đã được Hàn Thạc thổi luyện nhiều lần, mỗi cái đều vô cùng ác độc, đối với thân thể và thần hồn có lực sát thương cực đại, làm cho bọn chúng trong lúc nhất thời luống cuống tay chân. Rất nhiều kẻ trên người bùng lên ngọn lửa, có kẻ bị Bích Diễm Toa xuyên thấu thân thể, hoặc là bị Độc Vân Vồng cuốn lấy biến thành từng bộ xương trắng.

Huyền Mạc Phiến tạo ra rất nhiều ảo ảnh. Công kích đến từ bốn phương tám hướng bỗng chốc không phân biệt được thật giả, khiến cho áp lực lên Hàn Thạc và La Ti giảm đi, tiếp tục hướng phía trước đấu đá lung tung.

Hai người đột nhiên phát động ma khí trợ giúp, thoáng cái đã đến được thông đạo trước cổng thành. Tại cửa thành tự nhiên càng có nhiều Thần Vệ, cổng thành cũng bị khóa trái lại. Đây chính là cửa khẩu cuối cùng giành cho hai người bọn hắn.

Một nắm to Bạo Diệt Châu được Hàn Thạc lấy ra, cũng không thèm nhìn hắn ném thẳng tới chỗ cổng thành. Sau khi đã sử dụng Bạo Diệt Châu, Hàn Thạc đối với loại ma khí bạo tạc mãnh liệt này cảm thấy vô cùng hứng thú. Hắn từ Đinh Linh thu được một phương pháp làm cho uy lực của Bạo Diệt Châu còn đề cao thêm vài lần so với ban đầu.

Một nắm to Bạo Diệt Châu ném tới như thế. Toàn bộ U Mạc thành giống như là sắp sụp đổ. Từ cửa thành truyền đến một chuỗi tiếng nổ kinh thiên động địa. Rất nhiều bộ phận thân thể của Thần Vệ bắn tung toé ra khắp nơi, vô cùng thê thảm.

Mà cổng thành cũng bị mấy chục trái Bạo Diệt Châu làm cho vỡ toang luôn ra rồi!

768. Chương 768: vũ Đài Này Là Của Chúng Ta Rồi!

Cổng thành nổ tung trong nháy mắt khiến cho mấy chục Thần Vệ huyết nhục tung toé. Tiếng núi lở âm vang làm kinh động những người ở quanh đó. Cổng U Mạc thành không chịu đựng được vụ nổ dữ dội, bỗng chốc mở rộng ra.

- Đi mau! - Hàn Thạc khê quát. Dù các loại ma khí bỗng chốc uy lực tấn công được gia tăng tới mức mạnh nhất, toàn lực công kích thần vệ Tây Mông gia tộc ở những góc bí mật.

Từ tháp năng lượng, lúc này Tây Đinh cùng Tiễn Lặc Tắc bay xuống dưới. Hai người đồng thời ra tay công kích Hàn Thạc cùng La Ti.

Mười bảy phi kiếm bỗng bùng đột ngột hiện ra che trước mặt Hàn Thạc. Mười bảy hư ảnh đan chéo thành một màn ánh sáng ngăn cản toàn bộ khu vực trước người hắn khỏi công kích của Tập Tây và Tiễn Lặc Tắc.

La Ti biết đòn này của Hàn Thạc chủ yếu là giúp nàng tranh thủ một chút thời gian. Chỉ cần hai tên kia bị chặn lại thì Thần Vệ bình thường dưới sự ngăn cản của ma khí và ma đầu không thể gây ra phiền toái đối với nàng.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm đáng sợ vạn phần này Hàn Thạc lại sẵn sàng mạo hiểm vì nàng mà tranh thủ chút thời gian khiến cho La Ti trong lòng chợt dâng lên một cảm giác cực kì vi diệu. Ánh mắt nàng ngoảnh lại nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Hàn Thạc đang dùng mười bảy thanh phi kiếm chặn đánh Tây Đinh cùng Tiễn Lặc Tắc có mấy phần cảm kích rồi rất nhanh quay đầu đi.

Thừa dịp Hàn Thạc đang ngăn cản hai tên kia, còn chung quanh thì Thần Vệ đang bị đám ma đầu và ma khí điên cuồng tấn công, La Ti dọc đường đi đánh trả rất nhiều công kích của các Thần Vệ bình thường, thành công vượt qua cổng thành bị phá thoát ra bên ngoài thành U Mạc.

Mười bảy thanh phi kiếm không ngừng giao nhau nhưng hạ xuống trên vị trí đỉnh đầu. Trong lòng Hàn Thạc không khỏi trầm xuống, lúc này quay đầu hướng bên ngoài U Mạc thành bay đi.

- Chết cho ta! - Một tiếng rống đầy giận dữ từ nơi xa truyền tới. Một cây trường thương đen sẫm vạch ngang bầu trời lao đến như một tia chớp màu đen. Sức mạnh hắc ám kinh người đi kèm đột nhiên đánh úp về phía Hàn Thạc.

Tây Đinh cùng Tiễn Lặc Tắc vừa nghe thấy phía sau có người hét to cũng đồng thời toàn lực tấn công Hàn Thạc, muốn ngăn cản hắn lại.

Hai tên này một người là Thượng vị thần trung kì, người kia là Thượng vị thần sơ kì. Hàn Thạc đối phó mặc dù không dễ nhưng cũng phải vấn đề gì quá lớn. Mười bảy phi kiếm như những luồng điện quang đan chéo sau lưng đánh tan công kích của Tây Đinh cùng Tiễn Lặc Tắc.

Nhưng một thương uy lực kinh người, nhanh như tia chớp kia không thể dùng cách thông thường đối phó được. Mà lúc này cũng có rất nhiều Thần Vệ vây đến cửa thành, lúc này nếu như quay đầu toàn lực đối phó với trường thương phía sau thì Hàn Thạc không có cơ hội rời đi nữa.

Mười bảy thanh phi kiếm phá xong công kích của Tây Đinh và Tiễn Lặc Tắc còn chưa kịp quay trở lại thì cây trường thương như hình với bóng đã lao tới. Hàn Thạc hạ quyết tâm không quay đầu đối phó với trường thương kia mà toàn lực nhằm về phía cổng thành chưa có Thần Vệ chắn chạy tới.

Hai tay không ngừng múa lên về phía trước, đón đỡ từng đợt công kích đánh tới. Thiên Ma Bất Diệt Thể tự động vận chuyển, công kích của của Trung vị thần bình thường đánh vào Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

“Bùm!” Trường thương rít lên lao đến đâm vào phía sau lưng của Hàn Thạc. Lục Ma Phong thoát ra khỏi một đòn của trường thương.

Một luồng Hắc Ám thần lực cuồng mãnh bỗng nhiên thông qua Lục Ma Phong xộc vào phía sau lưng của Hàn Thạc. Thiên Ma Bất Diệt Thể trong nháy mắt thừa nhận tất cả tập kích. Một đòn toàn lực của U Mạc thành chủ Hoắc Phu Tư đâu phải trò đùa, ngay cả Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng không thể hóa giải tất cả sức mạnh đó.

Một vùng lưng đột nhiên bị trúng xuống, một mũi nhọn đâm vào trong người. Hàn Thạc cảm thấy trong miệng hơi ngọt, hai dòng máu trào ra khoé miệng.

Hàn Thạc biết đây là đòn toàn lực của Thượng vị thần hậu kì, mình đã bị thương.

May mà Thiên Ma Bất Diệt Thể đã triệt tiêu đại bộ phận sức mạnh. Nếu không một đòn này đánh xuống, Hàn Thạc không những cả lưng bị xuyên thủng mà còn mất khả năng chiến đấu.

Khoé miệng rỉ máu, hắc chỉ cần liếc qua bản thân một chút, lập tức biết được tình trạng vết thương là không nặng. Nhờ vào một thương toàn lực của Hoắc Phu Tư mà tốc độ bay ra khỏi cổng thành càng nhanh hơn. Lúc này mười bảy thanh phi kiếm đang chiến đấu cùng Tây Đỉnh và Tiễn Lạc Tắc cũng bay trở về trợ giúp Hàn Thạc ngăn cản công kích của Thần Vệ xung quanh.

Bóng dáng như điện chớp trên bầu trời chợt lóe lên ở chỗ cổng thành rộng mở rồi biến mất. La Ti ở bên ngoài đang chờ đợi khẩn trương.

- U Mạc thành chủ đến rồi, đi mau! - Hàn Thạc khẽ quát, nắm lấy tay của La Ti rồi mượn sức mạnh của Đỉnh Linh thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật, biến thành ma ảnh mắt thường khó thấy cấp tốc biến mất ở nơi xa.

Thành chủ U Mạc thành Hoắc Phu Tư cảnh giới Thượng vị thần hậu kì. Một đối một với hắc hãn nhưng nhờ vào mười bảy thanh phi kiếm và lực của Đỉnh Linh nên Hàn Thạc tin tưởng với thực lực của mình sẽ không thua kém so với hắc.

Nhưng Hoắc Phu Tư lần này tới còn mang theo vài tên Thượng vị thần trong U Mạc thành, mà cổng thành lúc trước còn có hai tên Thượng vị thần, Tây Đỉnh và Tiễn Lạc Tắc. Ngoài xa còn có mấy tên tộc trưởng cũng là Thượng vị thần đang nhanh chóng bay lại đây. Lúc này mà quyết chiến với bọn chúng thì chỉ cần Hàn Thạc không điên cũng biết kết quả là gì.

Một khi bị nhiều Thượng vị thần như vậy vây quanh, ngoài lợi dụng Huyết độn để trốn thoát thì Hàn Thạc tuyệt đối không còn cách nào khác. Huyết Độn chi thuật đối với Ma Thể ma công tổn thương quá lớn. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ hắc sẽ tuyệt không dùng tới, nhất là dưới tình trạng ma công tiến triển chậm chạp như bây giờ!

La Ti có thực lực Thượng vị thần trung kì. Tốc độ so với thần bình thường thì nhanh hơn nhiều nhưng so với những người tu luyện hắc ám lực lượng lại có thực lực Thượng vị thần hậu kì như Hoắc Phu Tư, Hàn Thạc tin rằng nàng không thể nào hơn được. Nhờ có lực lượng của Đỉnh Linh lực, tốc độ Hàn Thạc được đề cao thêm một bậc cho nên mới lôi kéo La Ti nhanh chóng rời đi.

Hai đạo ma ảnh ở ngoài U Mạc thành lóe lên rồi biến mất, hòa lẫn cực nhanh vào trong rừng cây cổ thụ.

Hoắc Phu Tư mang theo cao thủ của gia tộc và mấy người Tây Đỉnh đuổi theo sát sạt. Hoắc Phu Tư mặt dữ tợn, vừa bay vừa hét lớn:

- Khám xét cho ta, tiểu tử kia bị trúng một thương của ta, trốn không xa được đâu! Ai giết được bọn chúng thì chiếc ghế trống của Vưu Kim sẽ do người đó đảm nhận!”

Hai vị tộc trưởng gia tộc khác lúc này cuối cùng cũng đến, trùng hợp nghe thấy lời này của Hoắc Phu Tư. Hai người vẫn còn bàng hoàng vì thảm cảnh xảy ra ở tường thành không nói lời nào lập tức mang Thần Vệ chạy đi.

Hoắc Phu Tư dẫn đầu, Tây Đinh và Tiễn Lạc Tắc cùng vài Thượng vị thần nhanh chóng truy theo hướng Hàn Thạc chạy thoát.

U Mạc thành bị đại náo một hồi, Thần Vệ chết không biết bao nhiêu người. Kể đến còn cường công lại còn thành công xông ra khỏi U Mạc thành. Chuyện này một khi truyền ra Hắc Ám thần vực thì Hoắc Phu Tư sẽ mất hết thể diện, địa vị Hoắc Phúc Lợi gia tộc ở U Mạc thành cũng sẽ bị nghi ngờ, đây là cục diện mà hắn không muốn thấy nhất.

Trưởng Tây Mông gia tộc, Tây Đinh trong lòng cũng ngập tràn phần nộ. Cổng thành bị phá là do người của Tây Mông gia tộc phụ trách trông coi nhưng lại để hai người Hàn Thạc từ giữa vòng vây của bọn họ giết ra ngoài, việc này đối với nhà Tây Mông thật sự là vô cùng sỉ nhục. Với tính tình của Hoắc Phu Tư thì sau việc này nhất định sẽ tìm hắn tính sổ.

Quan trọng nhất là gia tộc Tây Mông bọn họ trong nghìn vạn năm qua thật vất vả mới bồi dưỡng chiêu mộ được một số tinh anh nhưng chỉ một vị nỗ kinh thiên ở cổng thành bỗng chốc đã tiêu diệt gần một trăm Thần Vệ gia tộc của bọn họ. Mỗi Thần Vệ đều quý giá vô cùng, thoáng cái chết gần trăm người khiến cho thực lực của Tây Mông gia tộc đại giảm, Tây Đinh sao có thể không phần nộ chứ?

U Mạc thành cường giả ào ào rời thành ngày càng nhiều tiến vào dãy núi chung quanh tìm kiếm.

Trong dãy núi không có tháp năng lượng và kết giới. Nơi nơi đều là cỏ thụ chọc trời và đỉnh núi vươn tận mây xanh. Những vật che chắn nơi nơi đều có. Đối với những cường giả của U Mạc thành thì ở trong dãy núi này tìm kiếm, mức khó khăn đề cao gấp trăm lần.

Bị Hàn Thạc lôi kéo phóng như bay, La Ti ngay từ đầu đã vô cùng khấn trương với việc truy đuổi của thành chủ Hoắc Phu Tư. Dần dần, nàng phát hiện ra những Thượng vị thần đang đuổi theo của U Mạc thành bị hai người bỏ rơi càng ngày càng xa mà tốc độ Hàn Thạc chẳng những không giảm mà càng lúc càng nhanh. Đường như mỗi khu vực ở dãy núi chung quanh này với hắn đều rõ như lòng bàn tay. Trên đường trốn chạy biến đổi vị trí không ngừng thật sự làm cho khoảng cách hai bên kéo ra rất nhiều.

La Ti đã yên tâm.

Yên tâm rồi, La Ti mới có thể suy nghĩ chuyện khác, sau đó nàng cảm nhận thấy bàn tay nhỏ nhắn của mình đang được bàn tay thô ráp của Hàn Thạc nắm chặt. Nó thật ấm áp. Kinh mạch đập mạnh mẽ, La Ti bỗng cảm thấy bàn tay mình bỗng nhiên ra mồ hôi. Nàng biết ngay mình đang khấn trương quá độ.

Trong lòng có một chút háo hức khác thường, La Ti cùng Hàn Thạc gần trong gang tấc, nàng phát hiện ra vẻ mặt hắn rất kiên nghị bình tĩnh, máu trào ra ở khoé miệng mà vẫn ung dung tự tin. Khuôn mặt góc cạnh như được điêu khắc tràn đầy sự dũng mãnh và khí chất lãnh khốc nam nhân vốn có.

Mà ngay cả vết máu ở khoé miệng của Hàn Thạc giờ phút này cũng đầy sự hấp dẫn rung động lòng người khiến cho La Ti vốn định giúp hắn xóa đi cũng không muốn làm nữa. Chỉ là hai mắt kinh ngạc nhìn Hàn Thạc, đầu óc thì suy nghĩ miên man.

Có lẽ cũng chỉ có loại nam nhân như này mới có thể đứng ngạo nghễ ở trên đầu mọi người!

La Ti thầm nghĩ cùng Hàn Thạc kinh qua tất cả điều này, nàng đối với hắn đã chẳng còn một chút thành kiến, còn vô cùng kính nể tính cách kiên cường của hắn. Làm việc điềm tĩnh, vì đạt được mục đích dùng mọi thủ đoạn, thề không bỏ qua. Đủ mọi phẩm chất tập trung trên một con người, hắn còn có tiềm lực vô hạn và thực lực khủng bố. Người như thế làm sao lại không thành công?

Hàn Thạc căn bản không lưu ý đến La Ti ở bên cạnh, chỉ trầm mặt nhanh chóng bay đi, trong lòng không ngừng cười lạnh, xem U Mạc thành liệt vào một trong những kẻ địch. Việc hôm nay hắn cùng La Ti làm ở U Mạc thành sẽ làm cho toàn thành U Mạc kinh ngạc. Cho dù hắn và La Ti đã thay đổi tướng mạo rồi ẩn núp nhưng thân phận của bọn họ sớm muộn cũng bị Hoắc Phu Tư điều tra ra được.

Áp bức và lúng nhục lớn như vậy, U Mạc thành nhất định sẽ không từ bỏ ý định, thù này xem như đã kết không thể giải. Hàn Thạc đang nghĩ làm thế nào đã kích đến mức lớn nhất lực lượng của U Mạc thành để cho Hoắc Phu Tư và thực lực gia tộc của hắn yếu đi, không rảnh để quản sát tình của cái thành U Mạc này.

Đột nhiên, Hàn Thạc quay đầu, trầm giọng nói với La Ti:

- Ở trong dãy núi này chúng ta mới là thợ săn. Bọn chúng đuổi theo lâu như vậy, người đã tản ra. Hiện tại, vũ đài này là của chúng ta rồi!

769. Chương 769: hai Linh Vực Biến Đổi

Từ khi thoát ra khỏi U Mạc thành, Hàn Thạc thực sự nghĩ rằng hai người đã bình yên vô sự. Trong dãy núi rộng lớn này, chỗ nào cũng có thể là nơi ẩn náu tốt, trên trời cũng không có kết giới bao phủ. Hàn Thạc tựa như cá gặp nước, chim trên trời không hề lo lắng về khả năng bị lọt vào trùng vây nữa.

Hàn Thạc không đi liều mà thông qua sự quan sát của ma đầu không nơi nào không đến được, dẫn La Ti thoải mái di chuyển trong rừng cây, tìm địa điểm ẩn nấp tốt nhất.

Hàn Thạc và La Ti tạm thời chọn một vách đá có sương mù dày đặc bao phủ làm chỗ ẩn nấp. Hai người đứng trên vách đá, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi rồi mỉm cười nói:

- Khắp chung quanh đều có sương mù bao phủ dày đặc, trừ là cao thủ cỡ Hoắc Phu Tư còn kẻ khác tới thì căn bản cũng không có khả năng tìm ra tung tích của hai chúng ta. Hãy nghỉ ngơi một chút đi! Chúng ta sẽ chờ bọn người U Mạc thành truy đuổi tới.

Đám người U Mạc thành đã bị hai người bỏ lại rất xa, muốn đến được đây cũng cần phải có thời gian. Hàn Thạc và La Ti có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, dĩ dật đãi lao mà chờ bọn chúng tới.

- Này! Buông tay ra đi chứ? - La Ti cúi đầu, chớp mắt, khẽ nói.

Hàn Thạc ngẩn người ra, giờ mới phát hiện rằng hắn vẫn đang nắm tay La Ti, xấu hổ cười ha ha mấy tiếng rồi lập tức buông tay. Sau đó hắn liền ngồi xếp bằng tại chỗ, nhắm mắt định điều tức một chút.

- Vết thương của ngươi giờ thế nào? Không việc gì chứ? - La Ti tần ngần một lát rồi hỏi giọng lí nhí.

Hàn Thạc tròn mắt nhìn La Ti, lắc đầu đáp:

- Không sao đâu, ngươi cứ yên tâm.

- Cám ơn ngươi vừa rồi đã cản bọn chúng cho ta chạy trước. - La Ti nhẹ nhàng nói tiếp.

Hàn Thạc có thể cảm nhận được sự chuyển biến trong thái độ của La Ti. Cô ta thường không nói lấy một lời, nếu phải giao tiếp với Hàn Thạc thì cũng là cách nói trống không lạnh nhạt. Tự nhiên hắn cảm thấy không thích ứng kịp trước sự quan tâm bất ngờ của La Ti, hơi giật mình rồi thần nhiên nói:

- Ta không quen để người bên cạnh mình chịu chết, ngoài ra cũng tin rằng mình có thể chạy thoát được, người không phải áy náy.

Nói xong, Hàn Thạc lại nhắm mắt, tập trung nhập định.

La Ti còn định nói thêm gì đó nhưng thấy Hàn Thạc bắt đầu tập trung tinh thần khôi phục sức lực nên không lên tiếng quấy rầy hắn nữa, đành im lặng ngồi bên cạnh nhìn hắn. Không biết vì sao, La Ti bỗng cảm thấy việc nàng và Hàn Thạc hai người không nói một lời ngồi trên vách đá mây mù che kín này lại khiến cho nàng vô cùng an tâm và có một cảm giác thư thái không thể nói nên lời.

La Ti khẽ mỉm cười, cảm thấy tâm ý yên tĩnh lại, ngồi xuống bên Hàn Thạc lặng lẽ khôi phục lại thần lực mình bị tiêu hao trong cuộc chiến tại U Mạc thành.

Hoắc Phu Tư tỏ vẻ hoang mang, phần nộ điên cuồng hét lên:

- Khám xét tất cả cho ta, dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm bằng được bọn chúng về đây cho ta!

Toán người Hoắc Phu Tư sau cuộc tìm kiếm thật lâu nhưng ngay cả bóng dáng của Hàn Thạc cũng không thấy. Các cao thủ của ba đại gia tộc đi theo truy kích đã bắt đầu hoài nghi không biết hắn có đánh trúng hung thủ hay không.

Theo lời Hoắc Phu Tư nói thì hắn đã dùng toàn lực đánh một đòn trúng vào giữa lưng hung thủ. Với thực lực Thượng vị thần hậu kỳ của hắn, chỉ cần không phải là cao thủ cấp bậc Chủ thần thì trúng một đòn toàn

lực như vậy tuyệt đối không thể không bị chút ảnh hưởng nào. Cho dù đối phương có là Thượng vị thần hậu kỳ như hần thì trúng một đòn như vậy ắt cũng phải trọng thương.

Một Thượng vị thần bị trọng thương tuyệt đối không thể không chịu ảnh hưởng, lại bị bọn họ truy đuổi gắt gao trong suốt thời gian dài như thế này thì nhất định phải kiệt sức, cuối cùng sẽ bị bọn chúng đuổi kịp và chém chết tại chỗ mới đúng.

Nhưng sự thật lại khác xa một trời một vực so với những gì chúng dự đoán. Hung thủ chẳng những không bị ảnh hưởng gì mà ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh, sau khoảng thời gian dài bị truy đuổi ngược lại còn bỏ bọn chúng lại ở tít đằng sau, khiến bọn chúng hoàn toàn mất tung tích đối phương. Điều này hiển nhiên không phù hợp với lời nói của Hoắc Phu Tư.

Nếu Hoắc Phu Tư không phải là Thành chủ của U Mạc thành, tộc trưởng của gia tộc Hoắc Phúc Lợi thì có lẽ những người này đã chỉ trích hần từ lâu rồi, rằng hần chỉ huy không sáng suốt, không nắm vững tình hình, thậm chí còn hiềm nghi hần nói dối nữa.

- Thành chủ đại nhân, dãy núi này quá lớn, mục tiêu bây giờ đã biến mất, chúng ta nếu cứ lao đầu tìm kiếm như ong vỡ tổ thì e là có chút không thỏa đáng. Chi bằng mọi người phân tán ra, lấy gia tộc làm đơn vị tìm kiếm. Hai kẻ kia mặc dù thực lực không tầm thường, nhưng mỗi gia tộc tuyệt đối có thể trấn áp được bọn chúng. Thậm chí nếu không bắt được thì cũng có thể phát ra tín hiệu. Đại nhân thấy thế nào? - Tộc trưởng Cách Lan La gia tộc chau mày đề nghị.

Hoắc Phu Tư chỉ vì quá phần nộ nên đầu óc không còn minh mẫn nữa, vừa nghe Cách Lan La đề nghị thì lập tức nhận ra đây là phương án thỏa đáng nhất trong tình hình hiện thời. Hần âm trầm gật đầu, nói:

- Được, vậy thì lấy gia tộc làm đơn vị, mọi người tản ra tiếp tục tìm kiếm. Một khi phát hiện ra tung tích của hai kẻ kia phải lập tức báo hiệu cho mọi người biết.

Tây Đinh đã tổn thất hơn hai trăm Thần Vệ tinh nhuệ của gia tộc, chờ đợi câu nói này của Hoắc Phu Tư đã lâu, giờ nghe được thì không nói một lời, quay lại nháy mắt ra dấu với Thần Vệ của mình rồi là gia tộc thứ nhất mang Thần Vệ rời khỏi chỗ này. Hai gia tộc còn lại cũng nhanh chóng tách khỏi Hoắc Phu Tư, chọn phương hướng tiếp tục tìm kiếm.

Cứ như vậy, toán bốn đại gia tộc U Mạc thành gồm cả Hoắc Phu Tư đã tách ra thành bốn nhóm tiếp tục tìm kiếm. Bọn Thần Vệ bốn nhóm tản ra truy tìm theo các hướng khác nhau, khoảng cách giữa các bên cũng ngày càng cách xa. Tình thế này có chút tương tự so với lúc trước Hàn Thạc trêu chọc các Liệp thần giả.

Ánh sáng ban ngày dần thay thế màn đêm, đến khi mặt trời chói chang đã lên cao thì khoảng cách giữa bốn đại gia tộc cũng đã trở nên rất xa.

Ánh sáng mặt trời chói mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, chiếu xuống người Hàn Thạc đang ngồi trên vách đá. Hần đang tỉnh tóa bỗng nhiên mở to đôi mắt, khẽ thốt lên:

- Có người tới!

La Ti cũng đang trong trạng thái tu luyện trầm lặng, khẽ chớp đôi hàng mi dài, lặng lẽ hướng cặp mắt trong sáng xinh đẹp nhìn sang hỏi Hàn Thạc:

- Người nói giờ nên làm thế nào đây!

Sau khi kề vai sát cánh chiến đấu ở trong U Mạc thành, La Ti đã cực kỳ thần phục Hàn Thạc, không một chút hoài nghi về cách hành động của hần. Mấy lời nói này đủ chứng minh La Ti giờ đã hoàn toàn tin phục Hàn Thạc.

- Gia tộc Tây Mông đang đến đây. Hắc hắc! Gia tộc này thật là xui xẻo, lần nào cũng đụng phải chúng ta!

Hàn Thạc nhếch miệng cười, vươn người đứng thẳng lên, nói với La Ti:

- Lần này, chúng ta sẽ đi săn giết cái tên Thượng vị thần An Kha kia!

- Được đấy!

La Ti hưng phấn khê thốt lên, đứng ở phía sau Hàn Thạc rồi hỏi tiếp:

- Hành động thế nào đây?

- Theo ta! - Hàn Thạc đi ra khỏi khu vực sương mù, chậm rãi tiến vào khu rừng rậm bên dưới, dẫn La Ti khéo léo tránh khỏi tai mắt của mấy tên Thần Vệ ở xung quanh, âm thầm tiếp cận vị trí của An Kha.

Sở dĩ lựa chọn An Kha làm mục tiêu là vì tên này tu luyện Tử Vong lực lượng. Đối với Hàn Thạc mà nói, lực lượng Tử Vong của An Kha cũng có chỗ hữu dụng.

Vài ma đầu đã sớm được cử ra theo dõi mọi hoạt động của An Kha. Tên này đã lộ rõ tham muốn đối với chức Thần Vệ trưởng của U Mạc thành nên có chút không khống chế nổi dục vọng trong lòng. Khi còn ở trong U Mạc thành, Hàn Thạc đã nhận ra sự nôn nóng của hắn nên đã dùng ảo giác mà lừa gạt hắn.

Sau khi tiến vào dãy núi này, An Kha càng có vẻ như không thể chờ đợi thêm được nữa, không ngừng quát thủ hạ phân tán ra tìm kiếm ở những nơi xa hơn.

Với thực lực của những tên Thần Vệ này, mười mấy người tập hợp lại cũng không bỏ để Hàn Thạc và La Ti ra tay chém giết. An Kha hạ lệnh như vậy rõ ràng là không để ý tới tính mạng của đám Thần Vệ này, trong lòng hắn có lẽ còn hận không thể chứng kiến hai đào phạm ra tay giết chết chúng mà lộ ra hành tung để hắn dẫn thêm Thần Vệ đến bao vây tiêu diệt.

Hắn liên tiếp lộ diện chứng kiến Hàn Thạc và La Ti ra tay giết người, vẫn chưa biết rõ về thực lực khủng bố của hai người. Lúc này, điều mà hắn hi vọng nhất là Hàn Thạc và La Ti xuất hiện sớm một chút, tạo cho hắn cơ hội được thỏa mãn nguyện vọng chiếm được chức vị Thần Vệ trưởng của U Mạc thành.

Có lẽ là sự kỳ vọng trong lòng hắn đã làm Sáng Thế thần cảm động nên tung tích của Hàn Thạc và La Ti đã thực sự hiện ra ở đằng xa, hơn nữa còn có vẻ như đang đi về phía hắn.

An Kha mừng hơn bất được của, thầm ca ngợi Sáng Thế thần, rồi lập tức gào thét điên cuồng:

- Giết chúng cho ta!

Những Thần Vệ theo An Kha đều xuất phát từ U Mạc thành cùng hắn nên cũng tương tự không biết rõ về thực lực khủng bố của Hàn Thạc và La Ti, nghe thấy mệnh lệnh của An Kha đều không chút sợ hãi xông ra, trong lòng mỗi người tràn ngập hưng phấn.

Nhưng sự thật lại tàn khốc. Hàn Thạc khê gật đầu với La Ti, thừa dịp đám Thần Vệ của gia tộc Tây Mông còn chưa kịp đến gần, bèn mỉm cười bay về phía An Kha. Nụ cười hưng phấn của An Kha còn chưa kịp tan đi, mười bảy thanh phi kiếm từ trong cơ thể hắn đã gào rú bay ra, bỗng chốc bao phủ An Kha vào bên trong.

An Kha thậm chí còn chưa kịp ra tay thì đã phát hiện mình như thể lọt vào trong một không gian tà ác kì dị. Một loại lực lượng Tà Ác hắn chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe nói bỗng chốc từ bốn phương tám hướng quét tới khiến hắn thấy mình như một con thuyền nhỏ đang ở giữa biển khơi gió bão mịt mù, đột nhiên cảm giác mình chưa bao giờ đến gần cái chết như thế.

Đến lúc này, An Kha mới biết mình đã sai, quá sai rồi. Một sai lầm vô cùng nghiêm trọng!

Đáng tiếc, bây giờ hắn hối hận thì đã quá muộn rồi. Đối diện với sự ăn mòn điên cuồng của mười bảy thanh phi kiếm của Hàn Thạc, thực lực vừa mới tiến vào Thượng vị thần không bao lâu của An Kha căn bản không thể chịu nổi, thần lực trong cơ thể nhanh chóng mất đi, theo đó sinh mệnh lực cũng càng ngày càng yếu.

Tử Vong hệ phân thân vọt ra khỏi cơ thể, lập tức bay về phía An Kha ở giữa mười bảy thanh phi kiếm. Hủy Diệt hệ phân thân thì chăm chú quan sát một tên Thần Vệ Trung vị thần cùng tu luyện Hủy Diệt lực lượng đã bị La Ti đánh trọng thương, bất ngờ lao tới tập kích từ phía sau không chế kẻ đó.

Trong chốc lát, hai phân thân đồng thời bắt đầu hấp thu thần lực trong cơ thể kẻ đang bị khống chế.

Cùng lúc đó, bản thể của Hàn Thạc bình tĩnh lạnh lùng điều khiển Thiên Ma lợi nhận hỗ trợ La Ti chém giết bọn Thần Vệ còn lại. Hắn tất nhiên phải ra tay, không thể để cho một tên nào trong đám Thần Vệ ở nơi này sống sót, nếu không một khi tin tức truyền bá ra ngoài sẽ cực kỳ bất lợi cho hắn.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thân - tâm - thần của bản thể tĩnh lặng lại, dường như đột nhiên ảnh hưởng đến hai phân thân đang hấp thu lực lượng kia. Trong chốc lát, thần hồn của cả hai phân thân và thần thức của bản thể chợt hình thành nên một loại liên hệ tương thông kỳ diệu. Ba linh hồn cộng sinh dường như trong nháy mắt dung hợp với nhau.

Tử Vong, Hủy Diệt thần chi lĩnh vực đột nhiên hình thành ở hai phân thân đang hấp thu lực lượng kia. Hai luồng thần chi lĩnh vực này chợt quán lấy nhau rồi nhanh chóng hòa vào thành một thể bằng một phương thức kỳ dị không ai hiểu nổi.

Đột nhiên, một loại thần chi lĩnh vực hoàn toàn kì lạ bỗng xuất hiện. Lực lượng Hủy Diệt pháp tắc dưới ảnh hưởng của thần chi lĩnh vực bắn ra khắp bốn phía, Tử Vong nguyên tố ở xung quanh tràn vào bên trong thần chi lĩnh vực với tốc độ nhanh gấp mấy chục lần so với bình thường. Ngoài Tử Vong nguyên tố, tất cả các thiên địa nguyên tố khác quanh người Hàn Thạc bỗng nhiên tan biến không còn tung tích.

Biến hóa kì dị vẫn tiếp tục diễn ra...

770. Chương 770: sợi Tín Ngưỡng

Những sợi tơ nhỏ bé bỗng xuất hiện ở khu vực thần chi lĩnh vực đang giao thoa với nhau, chỉ có Hàn Thạc mới có thể cảm nhận rõ ràng được chúng chứ nhìn bằng mắt thường thì không thể phát hiện ra. Cố gắng cảm thụ thêm một chút, Hàn Thạc mới phát hiện ra những sợi tơ kia dường như là tín ngưỡng lực đến từ thần hồn trong Kỳ Áo đại lục và Thâm Uyên giới.

Tín ngưỡng lực có thể làm gia tăng lực lượng của thần chi lĩnh vực, còn có thể luôn luôn vận chuyển những tia thần lực mong manh đến cho hắn. Thần lực do tín ngưỡng của những người phạm trần biến hóa thành mặc dù yếu ớt đến mức chỉ có thể cảm giác được như một điểm nhưng lại cuộn cuộn không ngừng, tích lũy quanh năm suốt tháng cũng trở thành một luồng thần lực đáng kể.

Cho tới giờ, tuy Hàn Thạc vẫn có thể cảm nhận được tín ngưỡng lực đang vận chuyển những tia thần lực yếu ớt đến cho hắn nhưng chưa bao giờ cảm giác được tác dụng của tín ngưỡng lực đối với thần chi lĩnh vực. Đến lúc này, Hàn Thạc mới cảm nhận được rõ ràng về việc này.

Những sợi tín ngưỡng lực thông thường xuất hiện dày đặc ở bên trong khu vực giao thoa của thần chi lĩnh vực. Hơn nữa, Hắc Ám kết hợp theo quỹ tích của Hủy Diệt pháp tắc không ngừng xoay tròn chung quanh Hàn Thạc. Những tia tín ngưỡng nhỏ bé không ngừng uốn lượn, tia này quán vào tia khác, tết lại thành những sợi tín ngưỡng to lớn hơn.

Có điều là chỉ có thần hồn của Hàn Thạc mới cảm thụ được những biến hóa này, nhìn bằng mắt thường thì không thấy có mấy may biến hóa.

Càng lúc càng có nhiều luồng khí tử vong thù hận hội tụ điên cuồng vào trong thần chi lĩnh vực, Hàn Thạc cũng không cần dùng chút lực lượng hoặc kỹ xảo nào. Hắn còn chợt phát hiện rằng ba đại kết giới già yếu, sợ hãi, suy yếu đã chủ động hình thành ở bên trong lĩnh vực mới, bên trong mỗi kết giới đều tràn ngập những sợi tơ nhỏ bé mà mắt thường không thấy được. Những sợi tơ này dường như có thể hấp thu Tử Vong nguyên tố đang cuộn cuộn tràn vào, hơn nữa còn thay đổi kết cấu tạo thành ba đại kết giới này.

Đột nhiên, uy lực của ba đại kết giới không ngừng được tăng cường. Hàn Thạc có thể cảm nhận rõ ràng rằng sức ảnh hưởng của ba đại kết giới đang mở rộng nhanh chóng, chồng chéo lên nhau rồi bao trùm toàn bộ thần chi lĩnh vực.

Lấy Hàn Thạc làm trung tâm, những sợi tơ mang theo tín ngưỡng lực ôn hòa hút lấy Tử Vong nguyên tố đang cuộn cuộn đổ vào rồi theo phương thức của Hủy Diệt pháp tắc mà uốn lượn xung quanh hắn, không ngừng thay đổi kết giới bên trong lĩnh vực, khiến cho lực lượng của ba đại kết giới càng ngày càng mạnh.

-Ồ!

La Ti buột miệng kêu lên kinh ngạc. Cô ta bỗng nhiên cảm nhận được một khu vực khác thường bên người Hàn Thạc, bèn khẽ hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hàn Thạc bình tĩnh lại. Hắn lập tức ý thức được lúc này cũng không phải là lúc để tâm cảm thụ những đặc điểm của lĩnh vực mới. Hai đối tượng giờ đã bị hút hết toàn bộ sinh mệnh lực, Hàn Thạc bèn triệu hoán những phi kiếm còn đang cắm trên người của An Kha và tên trung vị thần tu luyện Hủy Diệt pháp tắc quay về. Xác bọn chúng dần dần biến thành máu loãng.

Mái tóc màu trắng bạc của La Ti đã bị nhuộm thành đỏ rực. Cô ta lạnh lùng đứng giữa đám thi thể, chăm chú nhìn Hàn Thạc bằng ánh mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên nghi hoặc.

Mười mấy Thần Vệ của An Kha không có một ai sống sót, tất cả đều bị La Ti giết sạch. Thông qua ma đầu, Hàn Thạc có thể cảm ứng được rất nhiều cao thủ của Tây Mông gia tộc đang nhanh chóng tiến về phía này.

- Đi! - Hắn khẽ hô lên rồi nhanh chóng chạy đi.

Hai người vừa rời khỏi thì đã thấy Tây Đinh và Tiễn Lạc Tắc dẫn mấy trăm Thần Vệ tinh nhuệ của gia tộc Tây Mông chạy đến.

Cảnh tượng trước mặt chúng vô cùng thê thảm. Thi hài la liệt, thân thể của Thượng vị thần An Kha đã bị hòa tan một nửa, mất sạch sinh mệnh lực.

Căn bản không cần suy nghĩ nhiều, thân thể đang tan dần ra thành máu loãng của An Kha đã chỉ rõ ai là hung thủ. Tây Đinh chưa bao giờ cảm thấy phần nộ như hiện giờ. Thực lực của Tây Mông gia tộc đang suy giảm mạnh, một Thượng vị thần chết đi càng làm cho khó khăn thêm chồng chất. Hơn nữa, An Kha còn là em trai vợ hắn. Hắn bắt đầu cảm thấy không biết sẽ phải báo cáo gia tộc như thế nào.

- Tộc trưởng, làm thế nào đây?

Tiến Lạc Tắc tiến đến gần Tây Đinh, trầm giọng nói:

- Hai kẻ kia thoát ần thoát hiện, thực lực lại khủng bố như vậy. Chúng ta phải làm gì mới có thể truy giết được bọn chúng đây?

Tiến Lạc Tắc không giống như An Kha, đã tận mắt nhìn thấy hai người Hàn Thạc thể hiện sức sát thương khủng bố ở cửa thành U Mạc thành. Tiến Lạc Tắc là người của Tây Mông gia tộc, tất nhiên thù hận Hàn Thạc và La Ti để tận xưng tủy, nhưng đằng sau lòng thù hận đó còn có sự kính sợ đối với hai người này. Hắn biết nếu một chọi một thì chỉ e ngay cả Tây Đinh cũng không phải là đối thủ của gã thanh niên lạnh lùng hà khắc đó. Cho nên lúc nào hắn cũng dẫn theo một lượng lớn Thần Vệ, sợ sẽ gặp phải sự cố nào đó. Làm người phải luôn cẩn thận.

Cũng chính bởi vì hắn thận trọng và Hàn Thạc cũng không tìm tới hắn, nên hắn mới được yên ổn nhưng lại không rõ nguyên nhân vì sao An Kha bị giết chết. An Kha chết có ảnh hưởng rất lớn đối với Tiến Lạc Tắc. Hắn bắt đầu lo lắng rằng mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo.

- Phát tín hiệu, nói là đã phát hiện ra hai tên đó ở khu vực lân cận!

Tây Đinh sa sầm mặt suy tính một lúc lâu, đột nhiên hét lên. Ngay một chút, hắn nói tiếp:

- Tất cả mọi người phải tập trung lại, không được khinh thường đi tách ra. Những người tách ra đi trước đã chết hết rồi, ta thì trọng thương nên nếu không phải bắt đắc dĩ thì tuyệt đối không được động thủ làm lộ thân phận.

- Tộc trưởng! Ý của người là Thành chủ đại nhân nói láo?

Tiến Lạc Tắc ngây người, nhìn quanh một vòng rồi hạ giọng hỏi.

Tây Đinh lắc đầu, khẽ thở dài rồi nói:

- Thành chủ tất không đùa trong thời điểm loại này đâu. Huống chi theo hiểu biết của ta thì ông ấy tuyệt không phải là một kẻ nói năng bừa bãi.

Tây Đinh nhìn kỹ Tiến Lạc Tắc một lượt rồi nói tiếp:

- Lời Thành chủ đại nhân nói hoàn toàn không sai. Tên kia chẳng những không chạy trốn mà ngược lại còn biến chúng ta thành con mồi. Điều này cho thấy một điều là có lẽ hắn còn mạnh hơn thành chủ đại nhân một chút!

Tiền Lạc Tắc nghe thấy mấy câu này, tức thì biến sắc mặt. Căn cứ theo lời Tây Đình, thâm suy nghĩ thêm một chút, sắc mặt hắn lại càng thêm khó coi, trong lòng tưởng tượng đến một Thượng vị thần siêu việt, chỉ không mang trên người thần cách chủ thần mà thôi. Bởi vậy, hắn càng thêm hoảng sợ, có chút bối rối hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Đừng nghĩ đến việc giết bọn chúng nữa. Gia tộc chúng ta đã bị hao tổn quá nhiều lực lượng, chỉ cần có thể thoát khỏi dãy núi này là được rồi.

Tây Đình tỏ vẻ nhịn nhục nhưng vẫn nói vớt vát thêm:

- Không được để gia tộc chúng ta đụng độ với hắn. Mặc kệ cho họ đi trước, cũng nên để bọn chúng gánh chịu một chút tổn thất chứ. Nếu không khi về U Mạc thành, địa vị của gia tộc Tây Mông chúng ta có thể sẽ bị thách thức đó!

Hắn là tộc trưởng của Tây Mông gia tộc, vì lợi ích của gia tộc nên không thể không đưa ra lựa chọn khó khăn này. Kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu khiến cho Tây Đình có năng lực quan sát rất nhạy bén. Cũng giống như lần trước hắn phán đoán Hàn Thạc nhất định sẽ quay lại thành, sự quyết đoán lần này của hắn lại lần nữa chính xác.

Nhờ Thiên Ma Bất Diệt Thể nên thực lực của Hàn Thạc được đánh giá quá cao, lúc này cũng khá là đau đầu. Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của La Ti, Hàn Thạc không biết nên giải thích như thế nào nữa.

Lúc trước thôn phệ An Kha, vì có mười bảy lưỡi phi kiếm ngăn trở nên La Ti không trông thấy rõ sự việc. Nhưng sau đó Hàn Thạc động thủ hấp thu một trung vị thần tu luyện Hủy Diệt lực lượng khác thì La Ti đã nhìn ra hắn đang làm việc gì, lập tức giật mình kinh hãi.

Liệp thần giả ở Chúng Thần đại lục đều là những kẻ vô cùng đặc biệt, La Ti hiển nhiên cũng biết một toán Liệp thần giả, nhưng khi tận mắt chứng kiến Hàn Thạc thôn phệ gã trung vị thần tu luyện Hủy Diệt lực lượng kia thì trong lòng cực kỳ kinh hãi vì căn bản không ngờ Hàn Thạc lại là một Liệp thần giả khét tiếng xấu xa.

Sau khi hai người thành công rút khỏi khu vực đó, La Ti vẫn cứ nghi hoặc nhìn hắn, khiến Hàn Thạc cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Đi tới một vùng cây cối um tùm, Hàn Thạc quay lại hỏi:

- Vì sao ngươi lại nhìn ta như vậy?

- Tự ngươi cũng phải biết chứ?

La Ti nhìn thật kỹ Hàn Thạc và hỏi:

- Ngươi là Liệp thần giả?

- Không phải!

Hàn Thạc kiên quyết phủ nhận rồi nghiêm túc giải thích cho La Ti:

- Liệp thần giả là bọn người không thể khống chế được ham muốn thôn phệ ở trong lòng, bị lòng tham lam choán hết tâm trí, chỉ luôn muốn hấp thu thần lực của người khác để đề cao thực lực của bản thân. Bọn chúng có liên minh và cơ cấu tổ chức riêng. Trong tâm trí bọn chúng, ham muốn thôn phệ đã chiếm chỗ của lý trí. Chỉ cần bọn chúng không chết thì ham muốn này vẫn còn tồn tại, khiến bọn chúng không ngừng tìm cách thôn phệ người khác!

- Điểm này không cần ngươi giải thích! Ta ở Chúng Thần Đại Lục lâu hơn ngươi rất nhiều, biết rất rõ câu chuyện về Liệp thần giả!

La Ti dừng một chút rồi bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ, ngươi có cái gì khác với bọn chúng?

- Tất nhiên là khác chứ!

Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Ta có thể vượt qua ham muốn kia, hoàn toàn không bị nó ảnh hưởng đến tâm trí. Chỉ cần ta không muốn, cho dù người có trời một người đặt ở trước mặt ta thì ta cũng có thể không thôn phệ hắn. Bọn chúng là một đám người bị lòng lam không chế và chi phối, còn ta thì khác vì ta có thể không chế được lý trí của bản thân, không bao giờ làm loại việc này.

- Ta không tin. Ta chưa từng nghe nói đến bất kỳ ai có thể vượt qua được ham muốn đó. Loại việc này một khi đã bắt đầu thì sẽ không thể ngừng lại được nữa!

La Ti nhú cặp lông mày dài thanh mảnh, khẽ thở dài nói:

- Tại sao người lại trở thành loại người đó?

Hàn Thạc mỉm cười, đáp:

- Ta có phải loại người vậy hay không thì người phải biết rất rõ mới đúng! Nếu quả thật ta là Liệp thần giả, mọi hành động của ta tất phải nhằm mục đích hấp thu kẻ khác. Nhưng người ở cùng ta bấy lâu nay, đã bao giờ phát hiện ta hành động vì cái mục đích là để thôn phệ kẻ khác hay chưa?

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, La Ti chợt sửng sốt, ngẫm nghĩ thì thấy lời nói của Hàn Thạc vô cùng có lý. Nàng đi cùng với Hàn Thạc trong khoảng thời gian không hề ngắn, nếu theo cách nói của bên ngoài về Liệp thần giả thì bọn người này bị nội tâm điều khiển, nếu sau một khoảng thời gian không thôn phệ được người khác thì sẽ vô cùng khó chịu, không làm chủ được hành động của mình.

La Ti và Hàn Thạc đã ở cùng một nơi trong một khoảng thời gian dài. Vì thân phận chủ tớ nên La Ti căn bản không bao giờ rời xa Hàn Thạc, trong suốt thời gian này, nàng thực sự không phát hiện Hàn Thạc có hành động gì khác thường cả, mọi biểu hiện của hắn chẳng những hoàn toàn bình thường mà còn tỏ rõ tâm chí hẩn cực kỳ vững chắc, khả năng khống chế bản thân đã đạt tới trình độ siêu phàm.

Một nhân vật như vậy rõ ràng là khác hẳn so với các đặc trưng của Liệp thần giả. Trong lòng La Ti có chút phân vân. Qua một lúc lâu, cô ta mới bán tín bán nghi hỏi:

- Không ai có thể khắc phục được điều đó, người nói người có thể sao?

- Ta nghĩ nhất định là có người khắc phục được, chỉ là người bình thường không biết mà thôi.

Hàn Thạc khẽ cười một tiếng, nói:

- Sự thật như thế nào, người hãy từ từ suy nghĩ thêm đi. Thời gian chúng ta đi cùng nhau còn dài lắm!

- Ta tạm thời tin người!

La Ti lẩm bẩm nói, nhưng đột nhiên nhớ đến điều gì đó và lại kinh hãi kêu lên:

- Đúng rồi. Ta nhớ là vừa rồi, khi người thôn phệ gã trung vị thần tu luyện Hủy Diệt lực lượng thì người rõ ràng ở đằng kia. Nhưng dường như người cũng đang chém giết ở cách đó không xa. Chẳng lẽ người dùng cái loại sinh mạng hóa thân để thôn phệ? Nếu như vậy, đúng là người không chịu ảnh hưởng rồi!

Phân thân đã làm cho La Ti nảy sinh nghi hoặc. Hàn Thạc biết hắn và La Ti còn đi chung với nhau trong thời gian dài, cô ta sớm muộn cũng sẽ biết bí mật về phân thân. Do dự một chút, Hàn Thạc nói:

- Cũng gần như vậy.

Trong lúc nhất thời khó mà giải thích rõ ràng được nên Hàn Thạc cũng không nói nhiều, định chờ sau này La Ti phát hiện ra thì mới nói tiếp.

La Ti cũng không truy hỏi thêm nữa nhưng trong lòng vẫn tràn ngập tò mò về Hàn Thạc. Tuy nhiên thấy Hàn Thạc tỏ ý không muốn nói cụ thể, La Ti cũng không tiện kỳ kèo thêm mà chỉ nhìn hắn không rời mắt.

Tây Môn gia tộc đã bỏ đi. Hàn Thạc lợi dụng ma đầu quan sát thêm một lát, phát hiện tất cả Thần Vệ của Tây Môn gia tộc đều tụ tập lại một chỗ. Hắn hiểu rằng lần này Tây Đinh đã có ý đề phòng nên không còn dễ dàng tìm được cơ hội động thủ nữa.

Những gia tộc khác của U Mạc thành nhận được tin báo của Tây Đỉnh, giờ đang lũ lượt kéo về tập trung ở đây. Thấy Thần Vệ đến càng ngày càng nhiều, Hàn Thạc và La Ti bèn nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Khi toán người của Thành chủ U Mạc thành Hoắc Phu Tư đến nơi thì Hàn Thạc và La Ti đã bỏ đi xa rồi. Bọn chúng tiến hành lùng sục toàn bộ khu vực chung quanh, bố trí kết giới ở khắp nơi nhưng cũng chẳng phát hiện được gì.

Một lúc sau, đám người này lại một lần nữa phân tán ra, lấy gia tộc làm đơn vị, tiếp tục tìm kiếm trong dãy núi. Mấy Thần Vệ trưởng mới từ U Mạc thành đến cũng ào ào tham gia, hoặc là hợp vào một gia tộc hoặc là hành động một mình. Phạm vi tìm kiếm càng lúc càng mở rộng thêm.

Trong nửa tháng, Hàn Thạc lại có cơ hội để bất ngờ, tàn nhẫn hạ sát thủ. Hắn không để cho đại bộ phận cao thủ đến gần mà dựa vào sự hỗ trợ của ma đầu không đầu không có mặt để lẫn tránh. Gần trăm Thần Vệ và hai tên Thượng vị thần của Hoắc Phu Tư gia tộc và Tát Lạc Hào Kỳ gia tộc đã liên tiếp bị giết chết trong nửa tháng này.

Bất kể đám người Hoắc Phu Tư cẩn thận đến thế nào, đề phòng đến mức nào thì số lượng thương vong chỉ có tăng mà không giảm. Chỉ cần rời xa nhau một khoảng cách nhất định, thảm án tự nhiên sẽ phát sinh. Sau đó cho dù bọn họ lùng sục thế nào cũng không thể tìm thấy bóng dáng của Hàn Thạc và La Ti. Ở trong dãy núi rộng lớn này, Hàn Thạc và La Ti tựa như hai bóng ma vô hình không ngừng chém giết những Thần Vệ bên cạnh bọn chúng khiến bọn chúng nghĩ nát nước nhưng vẫn vô kế khả thi.

Nỗi sợ hãi bao trùm lên tất cả các Thần Vệ bình thường, ngay cả vài Thượng vị thần của một số gia tộc cũng sợ đến mất mặt. Bọn chúng không dám phân tán ra nữa mà tập trung lại một nơi, trong phạm vi nghe được tiếng hô hoán của nhau. Không còn có ai dám coi khinh hai hung thủ đang ẩn hình trong dãy núi kia nữa.

Hoắc Phu Tư cảm thấy nửa tháng này là thời gian nhọc nhằn nhất trong cuộc đời của hắn. Gần như tất cả cao thủ của các gia tộc trong U Mạc thành đều đã được huy động đến, vậy mà ngay cả bóng dáng của đối phương cũng không thấy, ngược lại còn không ngừng có người bị giết. Loại cảm giác này dồn ép hắn đến mức phát điên lên. Hoắc Phu Tư càng ngày càng hấp tấp, đôi khi còn không khống chế được bản thân, chỉ cần các Thần Vệ bên cạnh có chút sơ sẩy là ra tay nghiêm trị.

Những Thần Vệ này đi theo Hoắc Phu Tư đã nhiều năm, hiển nhiên biết rằng hắn đến trạng thái này là đã hoàn toàn điên cuồng rồi. Không một ai dám trêu chọc hắn, thậm chí không người nào dám đến gần hắn nữa. Ngay cả đến vài trưởng giả của Hoắc Phúc Lợi gia tộc cũng cảm thấy thấp thòm, sợ Hoắc Phu Tư trong lúc điên cuồng không thêm để ý gì nữa, ngay cả đối với bọn họ cũng dám ra tay động thủ.

- Cứ trốn trốn tránh tránh như vậy thì có ra cái gì! Có khí phách đi ra một chọi một với ta! Mẹ nó, ta thề không cần một tên Thần Vệ nào trợ giúp! - Hoắc Phu Tư điên cuồng rống lên trong các khu rừng cây, sóng âm cứ lan truyền xa mãi.

Hắn đã bị điên rồi. Loại hành vi quá thất thố này căn bản không phải là cách làm của một đại thành chủ. Trong nửa tháng qua, sự điềm tĩnh và khôn ngoan của hắn đã tiêu ma hết. Dưới tình thế dùng mọi phương pháp đều không mang lại hiệu quả, Hoắc Phu Tư đã đánh mất bản thân mình.

Chỉ thấy hắn vừa lớn tiếng gầm thét, vừa một mình bay nhanh về phía trước. Mỗi khi có Thần Vệ đến gần, Hoắc Phu Tư lập tức trợn mắt nhìn rồi quát lạnh:

- Cút đi!

Hắn thực sự chuẩn bị đánh tay đôi với Hàn Thạc một trận!

Các Thần Vệ vốn sợ tâm tính lúc này của Hoắc Phu Tư, vừa thấy hắn chủ động ra lệnh cho mình đi xa ra thì trong lòng ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm, vui vẻ tuân lệnh lui lại, mặc hắn một thân một mình bay ra đằng xa. Ban đầu, các cao thủ của Hoắc Phúc Lợi gia tộc còn có ý đi theo, nhưng nghĩ đến thực lực cực cao của Hoắc Phu Tư, trong trạng thái điên cuồng hắn càng trở nên đáng sợ, bọn họ cuối cùng cũng không còn lo lắng cho Hoắc Phu Tư nữa.

Ở cạnh Hoắc Phu Tư đã rơi vào trạng thái vô cùng nóng nảy này, đối với mọi người mà nói, là một loại cực hình. Thấy hắn chủ động rời đi, những tên Thần Vệ của Hoắc Phúc Lợi gia tộc còn thầm kêu may mắn,

lòng nghĩ cho dù người muốn làm gì thì hai kẻ kia cũng không dám chủ động trêu chọc vào. Chúng ta muốn quân cũng không được, vậy thì không quân nữa.

- Ra đi. Lăn ra đây! - Hoắc Phu Tư gầm rống giận dữ suốt dọc đường, dần dần tách khỏi đoàn người.

Tiếng rống của Hoắc Phu Tư cực kỳ to, Hàn Thạc và La Ti ở cách xa trăm dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. La Ti nhận thấy sự giận dữ và điên cuồng của Hoắc Phu Tư thì điềm nhiên cười, quay sang nói với Hàn Thạc:

- Người xem. Tên kia bị người bức bách đến mức sắp điên rồi!

Sau thời gian nửa tháng, Hàn Thạc đã chứng minh cho La Ti thấy mình hoàn toàn có thể khống chế tâm trí. Ngay trước mặt La Ti, chỉ cần cô ta nói không thì Hàn Thạc đều có thể mỉm cười mà dừng tay, không tiến hành thôn phệ những Thần Vệ bị bắt. Năm lần bảy lượt như vậy, La Ti cuối cùng cũng tin vào lời Hàn Thạc.

Khi Hàn Thạc chứng minh rằng hắc hắc hắc bọn Liệp thần giả, La Ti đã cực kỳ kinh ngạc, nhưng sau đó nàng cũng không còn ngăn cản Hàn Thạc thôn phệ nữa. Cô ta nhận thấy mặc dù hành vi của hắc hắc hắc giống như bọn Liệp thần giả nhưng lại cao hơn bọn kia hắc hắc hắc một tầng.

- Hắc hắc hắc điên rồi! - Hàn Thạc gật gù đầu, đồng ý với La Ti. Trong nửa tháng, hai phân thân đều đã thôn phệ đủ thần lực, giờ đang trong quá trình tiêu hóa. Một khi tiêu hóa xong, có thể tiến bộ thêm được hay không còn phải trông vào sự linh ngộ về lực lượng của hai phân thân nữa.

- Ta nghĩ chúng ta cần phải rời đi thôi. Đám Thần Vệ kia đã tập trung một chỗ, không còn cơ hội để ra tay nữa! - La Ti đề nghị.

Hàn Thạc lắc đầu cười, nói:

- Không cần gấp!

Trước vẻ mặt nghi hoặc của La Ti, hắc hắc hắc nói tiếp:

- Đúng là đám Thần Vệ kia đã tập trung lại một chỗ, nhưng không phải là có kẻ đang một mình tách ra hay sao?

La Ti sửng sốt, kinh hãi hô lên:

- Người chuẩn bị đối phó với Thành chủ U Mạc thành ư? Hắc hắc hắc là Thượng vị thần hậu kỳ đó, mà còn đang trong trạng thái nổi điên nữa! Chẳng lẽ người muốn điên theo hắc hắc hắc sao?

Hàn Thạc gật đầu, cười nói:

- Hắc hắc hắc biểu hiện đủ thành ý rồi. Sao ta lại để cho hắc hắc hắc thất vọng chứ?

Chú thích:

vô kế khả thi: không có kế sách nào dùng được

771. Chương 771:ảo Ảnh Trùng Trùng

Không còn khả năng quan hệ thân thiện với U Mạc thành được nữa. Hoắc Phu Tư đã thể hiện rõ ý chí phải giết bằng được hai người nên dù lần này có chạy thoát khỏi U Mạc thành thì sau này hắc hắc hắc cũng không chịu ngừng tay. Nhưng nếu có thể tiêu diệt Hoắc Phu Tư thì nói không chừng cục diện của U Mạc thành sẽ thay đổi hắc hắc hắc, không còn do gia tộc Hoắc Phúc Lợi độc bá nữa.

Để loại trừ mối uy hiếp này, Hàn Thạc có ý định giết chết Hoắc Phu Tư ngay tại vùng núi này, ngoài ra cũng muốn thử xem liệu A Ti Đồ Thần kiếm trận kết hợp với Đỉnh Linh có thể tiêu diệt cao thủ cấp bậc Thượng vị thần hậu kỳ hay không. Đây là một cơ hội và cũng là một thách thức đối với Hàn Thạc nên hắc hắc hắc không muốn bỏ lỡ.

La Ti hiển nhiên phát khiếp về quyết định này của Hàn Thạc bởi theo cô ta, hiện giờ mà cứng đối cứng với Hoắc Phu Tư là vô cùng thiếu sáng suốt. Chưa nói đến chuyện có thể thắng được Hoắc Phu Tư hay không,

âm thanh do hai người giao chiến sẽ thu hút các cao thủ U Mạc thành chạy tới, nếu Hàn Thạc khi đó lại bị Hoắc Phu Tư cuốn lấy thì hắn sẽ lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Nhưng La Ti biết rằng mình không thể thuyết phục được Hàn Thạc. Thấy hắn hạ quyết tâm chiến đấu với Hoắc Phu Tư, cô ta chỉ có thể than thở vài câu, ngầm oán trách Hàn Thạc to gan lớn mật rồi chau mày nói:

- Cũng được. Ta sẽ áp trận cho ngươi.

Cùng tu luyện Hắc Âm lực lượng, nhưng Thượng vị thần thuộc cảnh giới trung kỳ như La Ti quyết không phải là đối thủ của Hoắc Phu Tư. Một khi Hàn Thạc và Hoắc Phu Tư thật sự chiến đấu, cô ta chỉ có thể cố gắng hết sức giúp Hàn Thạc quét sạch các mối uy hiếp ở chung quanh, sử dụng hết khả năng của mình để tranh thủ thời gian cho Hàn Thạc.

- Ngươi cứ ở quanh đây là được rồi. Ta sẽ nói cho người biết có người đến gần hay không. Người không cần phải lo lắng, Hoắc Phu Tư không làm gì được ta đâu. - Hàn Thạc vô cùng tự tin. Hoắc Phu Tư giờ có tâm lý bại trận, hoàn toàn chìm trong phần nộ, còn Hàn Thạc lại vô cùng bình tĩnh. Xét mình xét người, hắn biết mình chưa đánh đã có ưu thế.

La Ti nghe thế nhếch miệng cười khổ, chợt cảm thấy trong thời điểm mấu chốt nàng dường như chẳng thể hỗ trợ Hàn Thạc được mấy. Điều này làm cho nàng cảm thấy mình vô dụng. Là một Thượng vị thần, La Ti rất ít khi trải qua cái loại cảm giác rằng mình vô dụng, thể nghiệm lần này khiến trong lòng nàng cảm thấy có chút khác lạ.

Hàn Thạc không nói gì thêm với La Ti, vừa nói ra quyết định thì thân hình đã nhanh chóng di chuyển về phía Hoắc Phu Tư ở đằng xa. Mấy chục ma đầu đã đi trước một bước, khuếch tán về phía chỗ Hoắc Phu Tư, tiến hành dò xét tỉ mỉ toàn bộ khu vực đó.

Mỗi một tảng đá nhô lên, mỗi một cây cỏ thụ ngất trời, mỗi bụi cây ngọn cỏ đều nhanh chóng được phản chiếu trong đáy lòng Hàn Thạc. Người còn chưa tới, Hàn Thạc đã nắm rõ toàn bộ địa hình nơi đó như lòng bàn tay. Một khi chiến đấu xảy ra, Hàn Thạc có thể dựa vào ưu thế nắm chắc địa thế mà trốn tránh hoặc tấn công.

Khác hẳn những Thượng vị thần đã chết trong A Tì địa ngục, Hoắc Phu Tư có thực lực hậu kỳ cộng với kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, hơn nữa còn có một cây trường thương màu đen ẩn chứa Hắc Âm thần lực cực kỳ mãnh liệt. Hàn Thạc coi đây là một đại kinh địch, không thể không toàn lực đối phó, lợi dụng mọi ưu thế có thể có để bố trí sẵn sàng cho sự kiện sắp đến.

Dần dần Hàn Thạc cũng tới khu vực của Hoắc Phu Tư. Hoắc Phu Tư vẫn còn trong trạng thái nổi điên, lồng lộn gầm rú, sóng âm khuếch tán ra xa tựa như sóng nước mang theo lực lượng Hắc Âm có sức tàn phá mãnh liệt. Những bụi cây ở bên cạnh hắn như bị dao sắc phạt qua, gãy rụng lả tả.

- Người ở gần đây là được rồi. Không được đến gần thêm nữa! - Hàn Thạc đang ở trên không đột ngột hạ xuống, điều chỉnh tâm cảnh đến trạng thái tốt nhất, chậm chậm thở ra một hơi.

La Ti đang đi theo sau diềm nhiên gật đầu, không đi tiếp nữa. Cô ta biết thực lực của mình không bằng Hoắc Phu Tư, nếu tiến đến quá gần thì sẽ bị phát hiện ra. Như vậy thì Hàn Thạc sẽ không thể ẩn giấu tung tích được nữa và Hoắc Phu Tư cũng sẽ lập tức biết rằng có người đến.

La Ti dừng lại, lo lắng nhìn Hàn Thạc, ngập ngừng một lát rồi mới khẽ nói:

- Cần thận nhé!

- Cứ yên tâm. Không có vấn đề gì đâu.

Hàn Thạc cười diềm đạm đáp. Cặp mắt hắn dần dần trở nên sắc lạnh, mọi cảm xúc dường như không tồn tại nữa, tinh thần tiến vào cảnh giới bình tĩnh tuyệt đối thích hợp nhất để chiến đấu.

Sau một khắc, hình bóng Hàn Thạc dần dần nhòa đi. La Ti lặng lẽ nhìn Hàn Thạc rời đi càng lúc càng xa, chợt nhận thấy bóng dáng Hàn Thạc càng mờ nhạt đi thì khí tức trên người hắn cũng giảm bớt từng chút từng chút một, cuối cùng cả người hắn dường như không còn tồn tại, thậm chí thần hồn của nàng cũng không cảm thụ được khí tức của Hàn Thạc.

La Ti lại một lần nữa bị kinh ngạc, cười khở khe khê lắc đầu, lẩm bẩm:

- Rốt cuộc trên người người còn có bao nhiêu bí mật nữa đây?

Hoắc Phu Tư càng đi càng xa, tiếng gầm gừ phẫn nộ càng lớn.

Đột nhiên, Hoắc Phu Tư bỗng yên lặng, phóng mắt điên cuồng nhìn khắp bốn phía, hơi nhú cặp lông mày lại.

Hắn bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, phảng phất như có người đang ẩn nấp gần đó đang tựa như dã thú lặng lẽ nhìn hắn chằm chằm.

Loại cảm giác này đến rất đột ngột, khiến hắn lập tức dấy lên lòng cảnh giác:

“Không phải chứ. Hai tên đó quay lại thật sao?”

Ý nghĩ đó chợt xuất hiện khiến Hoắc Phu Tư càng thêm kinh ngạc. Mặc dù cứ lồng lộn gào rú loạn lên như vậy nhưng hắn cơ bản cũng không có bao nhiêu hy vọng, không cho rằng Hàn Thạc và La Ti sẽ để ý đến hắn.

Nhưng cái cảm giác bị kẻ khác rình trộm lại rất chân thực. Với kinh nghiệm bao năm chiến đấu, Hoắc Phu Tư biết cảm giác này tuyệt đối là không sai. Ban nãy, tất cả các Thần Vệ bên cạnh đã bị hắn quát mắng đuổi lui, ngay cả cường giả của gia tộc cũng vì ý định kỳ lạ của hắn mà dừng bước, kẻ đang ẩn núp trong bóng tối kia tuyệt đối sẽ không phải là người của U Mạc thành.

Cảm giác bất an như đang ngồi trên đồng lửa làm cho Hoắc Phu Tư bỗng nhiên tỉnh lại. Cặp mắt vẫn mang đầy vẻ điên cuồng như cũ, không ngừng quan sát bốn phía nhưng Thần hồn lại cố gắng cảm thụ những gì khác thường ở khu vực chung quanh. Từng sợi khói mỏng màu đen từ bên trong thân thể của hắn toát ra, từ từ bay hướng về phía các bụi cây chung quanh và các cây cổ thụ chọc trời tìm kiếm.

Qua một lúc, Hoắc Phu Tư lại càng thêm nghi hoặc. Cái cảm giác về kẻ ẩn nấp bí mật chưa từng tan đi, nhưng Hắc Ám thần lực từ trong cơ thể hắn bay ra lại không phát hiện được bất kỳ một dấu vết tánh mạng nào ở khu vực lân cận. Điều này khiến cho cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng nặng.

Hoắc Phu Tư lần thứ hai thả ra Hắc Ám thần lực, còn chính bản thân mình thì đột nhiên nhảy lên trên không, từ cao lạnh lùng quan sát xuống dưới, cố gắng tìm cái mục tiêu đang khiến hắn cảm thấy bất an kia. Cảm giác vẫn y nguyên nhưng mãi mà mục tiêu vẫn không phát hiện được!

- Ra đi! Người đã quay lại thì đừng lên lên lút lút nữa! - Hoắc Phu Tư đột nhiên hét lớn. Hắn đã không kiên nhẫn được nữa.

Một bóng người đột ngột xuất hiện ở bên một gốc cây cổ thụ, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Hoắc Phu Tư ở trên không, nói:

- Người trước đã đánh ta bị thương. Ha ha! Ta trở lại là muốn cho người nếm thử mùi vị bị công kích từ sau lưng như thế nào!

- Quả nhiên là người! - Hoắc Phu Tư tức quá hóa cười, đột nhiên từ trên không phi xuống. Khí Hắc Ám vô tận bỗng nhiên xuất hiện trên thân hình hắn, lan đến bao quanh cây trường thương màu đen sẫm, rồi bắt ngờ từ cao đâm cực nhanh xuống đỉnh đầu Hàn Thạc. Khí tức Hắc Ám bám vào bề mặt của cây trường thương, cây trường thương tựa như một tia chớp màu đen phát ra những tiếng “vù vù” khác thường, đến nửa đường thì tốc độ đâm đã được đẩy lên đến mức tận cùng, không còn thấy được hình dạng nữa.

Trong khoảnh khắc, Hắc Ám vô tận chụp xuống, ánh sáng như bị Hắc Ám hấp thu hết. Toàn bộ khu vực bỗng rơi vào bóng tối tuyệt đối xòe tay không thấy ngón. Những luồng Hắc Ám thần lực đen đặc quấn quanh bề mặt trường thương khiến nó hoàn toàn biến mất trong bóng tối vô tận.

“Ầm ầm ầm...”

Một tiếng nổ rung trời lệch đất truyền đến, một cái hố to dùng khoét sâu xuống dưới mặt đất hiện ra. Tất cả cây cối, đá tảng đều bị đánh tan thành bụi phấn.

Chỉ là bóng dáng Hàn Thạc lại biến mất tự bao giờ!

Trong bóng tối vô tận, Hoắc Phu Tư đáp xuống, đứng bên cạnh cái hố cực lớn trên mặt đất, về mặt hung thần ác sát, tay cầm cây trường thương đen sẫm, cặp mắt sáng lóng lánh hết nhìn đông lại nhìn tây, cố gắng tìm kiếm cái bóng đáng vừa mới tan biến kia.

Hoắc Phu Tư tạo ra vùng Hắc Ám vô tận này, tất nhiên hoạt động của hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Hắn cũng biết chiêu tấn công vừa rồi không có hiệu quả nên càng không dám khinh xuất, thật sự coi Hàn Thạc là một đối thủ ngang sức.

- Đến lượt ta nhé! - Trong bóng tối vô tận bỗng nhiên vang lên tiếng cười chế nhạo rồi bảy cái bóng mờ mờ bất ngờ hiện ra từ các hướng khác nhau, lao về phía Hoắc Phu Tư. Mỗi hình bóng đều mang dáng dấp của Hàn Thạc và ẩn chứa khí tức không tầm thường.

Hoắc Phu Tư ban đầu cho rằng đây chỉ là ảo giác, nhưng khi hắn dùng Thần Hồn cảm nhận kỹ lưỡng thì đột nhiên phát hiện ra mỗi bóng ảnh này đều rất chân thực, trên thân thể đều có khí tức của Thượng vị thần. Điều này lập tức làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hoắc Phu Tư không hiểu rõ tình thế nên tuyệt đối không dám lỗ mãng ra tay công kích bất cứ một ai mà ngược lại quyết định phòng ngự. Hắn múa cây trường thương, nhanh chóng lập nên tầng tầng lớp lớp lá chắn Hắc Ám. Khí Hắc Ám đen đặc bỗng tuôn cuộn cuộn về hướng Hoắc Phu Tư, che phủ toàn bộ khu vực này.

Mỗi bóng ảnh đều do một ma đầu Thượng vị thần biến ảo thành. Vì các ma đầu do Thượng vị thần huyền hóa ra đều có thực lực không tầm thường, mà lại tồn tại thực sự nên cảm giác kia của Hoắc Phu Tư hoàn toàn không sai. Đó đích thực không phải là ảo giác. Khi không dự đoán được tình thế, Hoắc Phu Tư phải phòng ngự cũng không hề sai.

Tuy nhiên, mục đích của Hàn Thạc lại chính là ép hắn phải phòng ngự!

Bởi vì chỉ có như thế thì hắn mới có thể toàn lực điều khiển mười bảy lưỡi phi kiếm để có thể có cơ hội thi triển ra A Tì Đồ Thần kiếm trận bao vây Hoắc Phu Tư. Một khi Hoắc Phu Tư đã bị mười bảy lưỡi phi kiếm bao vây, Hàn Thạc mới dám cả gan công kích toàn lực, không cần chú ý đến các vấn đề khác nữa.

Mười bảy lưỡi phi kiếm gào rít bay ra, những bóng ảnh mờ mờ do ma đầu huyền hóa ra lại biến mất tăm tích, chỉ còn chân thân của Hàn Thạc đứng ngạo nghễ ở trước mặt Hoắc Phu Tư.

Đây thực sự lại chỉ là ảo giác! Hoắc Phu Tư sửng sốt. Mấy bóng ảnh Hàn Thạc do ma đầu biến ảo ra đã tan biến đi khiến hắn bắt đầu hoài nghi cảm giác của chính mình. Đến lúc này những Hàn Thạc do ma đầu biến ảo thành kia lại chính là ảo giác cho nên Hoắc Phu Tư lại xác định được Hàn Thạc đang ở đâu.

Mười bảy lưỡi phi kiếm dưới sự điều khiển của Hàn Thạc đâm vào Hoắc Phu Tư ở giữa khu vực có khí Hắc Ám nồng đậm, nhưng giống như đâm phải một bạch bông vô cùng mềm dẻo, chúng lại không thể xuyên phá được Hắc Ám thần lực để đánh trúng Hoắc Phu Tư.

Thượng vị thần hậu kỳ! Thần lực quả nhiên lợi hại! Hàn Thạc thầm tán thưởng rồi dùng thần thức nói với Đỉnh Linh:

- Cho ta sử dụng lực lượng của người. Xem chừng muốn thắng hắn, ta muốn không dùng lực lượng của người cũng không được!

Đỉnh Linh không nói nhiều, lập tức truyền lực lượng của ma đầu vào trong cơ thể Hàn Thạc, giúp hắn đại chiến một trận toàn lực với Hoắc Phu Tư!

772. Chương 772:lĩnh Vực Đối Chiến

Cảm giác đau đớn như kim châm quen thuộc lập tức truyền khắp thân thể. Mỗi một lần lực lượng của Đỉnh Linh rót vào trong cơ thể, Hàn Thạc đều phải chịu đựng những cảm giác cực kỳ đau đớn không thể tránh né được. Lần này cảm giác thống khổ lại càng mạnh hơn, trong chốc lát, Hàn Thạc có ảo giác như bị lọt vào máy xay thịt, đau đớn như làn sóng xâm nhập vào hệ thần kinh làm cho hắn không nhận được phải kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Tại sao lại đau như vậy chứ?

Song song với sự đau đớn dữ dội đó là một lực lượng vô tận mạnh mẽ vượt xa lúc bình thường. Khi hần hết lên đau đớn thì đồng thời cũng cảm thấy lực lượng trong cơ thể tăng lên không ngừng, chỉ muốn điên cuồng trút bỏ toàn bộ lực lượng trong cơ thể ra ngoài.

- Chủ nhân, thời gian vừa qua ta đã hấp thu rất nhiều thần hồn, trong đó có cả thần hồn của các Thượng vị thần, nên lực lượng của ta đã tăng lên rất nhiều! Lực lượng rót vào cơ thể ngươi lần này lớn hơn nhiều so với bình thường cho nên người mới thấy khó chịu hơn so với trước kia. Đương nhiên, lực lượng tràn ngập trong cơ thể ngươi hiện giờ cũng lớn hơn trước nhiều lắm! - Đỉnh Linh ở bên trong thần thức của Hàn Thạc truyền tin đến.

Hàn Thạc kinh ngạc, cẩn thận cảm ngộ một chút thì lập tức phát hiện quả nhiên đúng như lời Đỉnh Linh nói. Hần có thể cảm nhận được lực lượng trong cơ thể bây giờ lớn hơn rất nhiều so với lúc bình thường. Tâm thần vừa động, lực lượng đó đã truyền đến mười bảy thanh phi kiếm, khiến chúng rít lên những tiếng cực kỳ chói tai.

Mười bảy thanh phi kiếm được bổ sung lực lượng cực lớn chỉ một chiêu đã phá tan quãng khí Hắc Ám dai chắc như chần bông kia rồi liên tiếp công phá xuyên thủng mấy chục tầng kết giới phòng ngự, cuối cùng cũng đánh đến trước mặt Hoắc Phu Tư.

Hoắc Phu Tư dùng Hắc Ám kết giới bao bọc quanh người đột nhiên cảm thấy vô cùng kinh hãi, không ngờ Hàn Thạc lại khó chơi đến vậy. Khí Hắc Ám vô tận từ trong cơ thể hần được phóng thích ra ngoài. Hắc Ám nguyên tố ở trong Hắc Ám Thần chi lĩnh vực đột nhiên tập trung vào cây trường thương màu đen trong tay hần.

Trường thương vừa động, khí Hắc Ám bao quanh bề mặt trường thương tựa như một cái trụ lớn màu đen sẫm nhanh chóng đâm tới Hàn Thạc.

Mười bảy thanh phi kiếm thoát ẩn thoát hiện, tất cả nhằm vào cây trường thương đen sẫm đang công kích tới. Từ chỗ cây trường thương truyền đến những tiếng choang choang, khí Hắc Ám bao phủ trên bề mặt bị những va chạm dữ dội làm cho tiêu tán mất. Trong chốc lát, Hắc Ám thần lực cường đại đã bị mười bảy thanh phi kiếm quét sạch, làm cây trường thương lộ ra nguyên hình.

Hoắc Phu Tư hừ lạnh một tiếng, không biết làm cách nào đã né qua mười bảy thanh phi kiếm, xuất hiện ở bên cạnh Hàn Thạc. Thần chi lĩnh vực khủng bố tập trung Hắc Ám nguyên tố thành một cái hắc động, từ đó sinh ra một lực hấp dẫn mãnh liệt cuốn hút tất cả thực vật ở cả bốn phương tám hướng vào bên trong.

Đang toàn lực khống chế mười bảy thanh phi kiếm, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy thân thể như bị hàng trăm hàng ngàn sợi dây thừng cho cuốn lấy, kéo hần về phía trung tâm của hắc động kia. Ở bên trong hắc động tràn đầy những lực lượng hỗn loạn, dường như có thể vận nát mọi vật, điều này làm cho Hàn Thạc hết sức kinh hãi. Hần biết rằng Hắc Ám thần lực bên trong hắc động kia đang xoay tròn với tốc độ cao theo quỹ đạo đặc biệt, tuyệt đối không dễ đối phó.

Cảm giác đau đớn như kim châm trên thân thể càng lúc càng đậm, Đỉnh Linh cuộn cuộn không ngừng cung cấp lực lượng cho Hàn Thạc. Được lực lượng trong Đỉnh Linh trợ giúp, Hàn Thạc thì triển ra Thiên Ma Bất Diệt Thể. Thiên Ma Bất Diệt Thể vừa hoàn thành, Ma thể của Hàn Thạc như một khối đá vụn nằm do thiên địa sinh ra, đứng sừng sững bất động.

Mặc cho hắc động kia có lực hấp dẫn kinh người đến thế nào, Hàn Thạc vẫn bất động, tiếp tục điều khiển mười bảy thanh phi kiếm, ra lệnh cho chúng bay về bên cạnh mình.

Hoắc Phu Tư chứng kiến mình dùng Hắc Ám thần lực thì triển ra hắc động mà vẫn không hút được Hàn Thạc vào trong, bèn ẩn thân trong hắc động, sử dụng thân thể điều khiển hắc động bay lượn vòng tròn, vút lên cao rồi chụp xuống khu vực có Hàn Thạc ở bên dưới.

Những cây cổ thụ chọc trời, nham thạch, bụi cây, nước sông suối ở phía xa bị lực lượng của hắc động hấp dẫn, không chống lại được mà bị hút vào trong đó. Ngay cả đám ma đầu hình thể hư ảo ở khu vực lân cận cũng cảm nhận được một lực lượng hấp dẫn đáng sợ, cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. May mà ma đầu có hình thể hư ảo, đối với loại lực hấp dẫn này, ma đầu chỉ cần hơi chú ý một chút thì sẽ không bị hút vào bên trong hắc động.

Mười bảy thanh phi kiếm đã quét sạch toàn bộ Hắc Âm thần lực của Hoắc Phu Tư ở trên mặt cây trường thương. Cây trường thương đó cũng bị một luồng hắc quang hút vào trong hắc động, quay lại trong tay của Hoắc Phu Tư.

Các thanh phi kiếm lao về hướng Hoắc Phu Tư. Vốn đã có tốc độ cực nhanh, giờ lại thêm lực hấp dẫn của hắc động, mười bảy thanh phi kiếm càng như thể là những tia chớp, trong nháy mắt đã bay đến trước hắc động. A Tì Đồ Thần kiếm trận lập tức được hình thành, lập tức bao vây ngược lại hắc động.

Ma nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển đến mười bảy thanh phi kiếm. A Tì địa ngục lập tức được hình thành, âm phong nổi lên từng trận từng trận, sát khí bốc cao tận trời. Mười bảy thanh phi kiếm rít lên những tiếng ma khóc quỷ gào kinh hồn lạc phách. Ở trong khoảnh khắc A Tì địa ngục hình thành, mười bảy thanh phi kiếm không còn chịu ảnh hưởng của hắc động nữa, những đạo kiếm mang lạnh lẽo đan kết thành một tấm lưới ánh sáng, bay vù vù về phía hắc động.

Lực ăn mòn và khí lạnh từ mười bảy thanh phi kiếm rất nhanh làm tiêu tan vầng khí Hắc Âm nồng đậm quần quanh hắc động, đánh tan từng chút Hắc Âm thần lực cấu thành bề mặt của nó. Hoắc Phu Tư đột nhiên phát hiện ra mình ngược lại trở thành bên bị bao vây, lập tức cảm thấy vô cùng bất ổn.

Mười bảy thanh phi kiếm ở chung quanh tuôn dịch độc và hàn độc xuống, hắn cảm thấy khí Hắc Âm trên bề mặt hắc động đang bị tiêu hao từng chút từng chút. Hắc động cũng đang dần dần co rút lại, trở nên càng ngày càng nhỏ hơn.

Hàn Thạc chuyên tâm toàn lực khống chế mười bảy thanh phi kiếm đối phó Hoắc Phu Tư. Nhưng Hoắc Phu Tư có thực lực kinh người, thần lực trong cơ thể cực kỳ sung mãn. Mặc dù lực ăn mòn và hàn độc của mười bảy thanh phi kiếm lợi hại, nhưng theo tình huống hiện tại nếu không mất mấy giờ thì căn bản đừng nghĩ đến chuyện làm tiêu hao một cách rõ ràng thần lực trong cơ thể của Hoắc Phu Tư.

Nhất là dưới ảnh hưởng của Hắc Âm Thần chi lĩnh vực, Hắc Âm nguyên tố trong vòng phạm vi trong trăm dặm đều hướng tập hợp về chỗ hắn rất nhanh chóng. Hắc Âm nguyên tố tụ tập lại đó cũng ở trợ giúp Hoắc Phu Tư triệt tiêu lực ăn mòn của mười bảy thanh phi kiếm. Bởi vậy, Hàn Thạc muốn dùng A Tì địa ngục để nhanh chóng làm tiêu tan hết thần lực trên người Hoắc Phu Tư lại càng thêm khó khăn.

Hoắc Phu Tư ở trong hắc động cũng không sợ hãi, lợi dụng lực hấp dẫn đáng sợ của hắc động để tiêu hóa Ma nguyên lực của Hàn Thạc phủ trên bề mặt mười bảy thanh phi kiếm. Sở dĩ mười bảy thanh phi kiếm có thể chống lại ảnh hưởng của hắc động hoàn toàn là nhờ có Ma nguyên lực trong cơ thể Hàn Thạc không ngừng duy trì.

Đột nhiên, cuộc chiến đấu giữa hai người đã chuyển thành cuộc chiến xem bên nào bị tiêu hao nhiều hơn. Đối với Hàn Thạc mà nói, nếu đổi sang hoàn cảnh khác thì hắn tuyệt đối không lo lắng mà đấu sức chịu đựng với Hoắc Phu Tư đến cùng.

Nói về sức chịu đựng, nhờ có Đỉnh Linh là Ma Môn chí bảo cuộn cuộn không ngừng cung cấp lực lượng cho hắn, Hàn Thạc tin tưởng không có mấy người có thể vượt qua hắn được về sức chịu đựng, Hoắc Phu Tư cũng không thể.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, với hình thức tranh đấu thể này thì người giành thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ là hắn. Hàn Thạc tuyệt đối nắm chắc về điều này.

Nhưng mà, mặc dù dãy núi này đã ở ngoài xa nhưng vẫn là coi là vùng biên cương của U Mạc thành và quan trọng nhất là xung quanh chỗ này có rất nhiều Thần Vệ của U Mạc thành cùng với cao thủ của ba đại gia tộc đang tiến hành tìm kiếm tung tích của hắn. Ở đây phát ra tiếng đánh nhau lớn như vậy, đã có người nghe thấy và từ đằng xa chạy lại rồi.

Dưới tình huống như vậy, một khi có nhiều cao thủ của U Mạc thành tới, Hàn Thạc và La Ti đã bị tiêu hao quá nhiều lực lượng sẽ trở nên vô cùng bị động. Nếu Hoắc Phu Tư cứ liều mạng cuốn lấy hắn, tình thế sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Các ý nghĩ liên tiếp lướt qua trong đầu, Hàn Thạc chợt động tâm, nhớ tới sự dung hợp thần kỳ lần trước giữa Thần chi lĩnh vực của hai phân thân. Khi đó, hai Thần chi lĩnh vực sau khi hoà vào nhau thì trở nên

vô cùng bá đạo bài xích tất cả nguyên tố khác, chỉ để cho Tử Vong nguyên tố ở bốn phương tám hướng điên cuồng tập hợp về phía hắn.

Tâm niệm chợt động, hai phân thân dần dần từ Vạn Ma Đỉnh trong cơ thể Hàn Thạc bay ra. Hai Thần chi lĩnh vực Tử Vong và Hủy Diệt tức thì cũng được triển khai.

Nhưng mà lại không dung hợp!

Hàn Thạc ngẩn người. Mười bảy thanh phi kiếm thiếu lực lượng, suýt chút nữa để cho Hoắc Phu Tư khôi phục lại được.

Bản thể liền tập trung toàn lực khống chế mười bảy thanh phi kiếm. Thần hồn của hai phân thân không ngừng tìm hiểu phương pháp dung hợp Thần chi lĩnh vực, thử nghiệm một hồi lâu nhưng vẫn không nắm được yếu quyết.

Nhớ lại tỷ mỷ tình huống hai Thần chi lĩnh vực dung hợp lần trước, chậm rãi phân tích, Hàn Thạc như bỗng phát hiện được điều gì đó, lập tức thử điều chỉnh hai thần hồn, đưa ấn ký của thần hồn và thần thức của bản thể cùng vào trạng thái tĩnh lặng. Giữa ba linh hồn đột nhiên hình thành nên một mối liên hệ kỳ diệu.

Hiện tượng kỳ dị lại lần nữa phát sinh. Hai Thần chi lĩnh vực lại bắt đầu hòa vào nhau, những sợi tơ mắt thường khó nhìn thấy tràn ngập bên trong Thần chi lĩnh vực. Tử Vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng điên cuồng hội tụ vào bên trong. Thần chi lĩnh vực lan rộng ra, không thể tránh khỏi tiếp xúc với Hắc Ám Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư.

Thần chi lĩnh vực mới do hai Trung vị thần dung hợp thành có tính xâm lược cực kỳ bá đạo. Khi tiếp xúc với Hắc Ám Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư, Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc lập tức thể hiện tính hiếu chiến và bài ngoại của nó, cắt đứt toàn bộ luồng Hắc Ám nguyên tố ở chung quanh đang tiến vào trong Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư, không để cho dù chỉ một chút Hắc Ám nguyên tố nào có thể tiến lại gần khu vực đó.

Đồng thời, Thần chi lĩnh vực do hai phân thân của Hàn Thạc hình thành còn từng chút một bức bách Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư. Những sợi tơ nhỏ bé mà mắt thường khó thấy được nhanh chóng vận chuyển theo quỹ đạo của Hủy Diệt pháp tắc, điên cuồng hấp thu Tử Vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng đang hội tụ lại. Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc không ngừng lan rộng tựa như một quả bong bóng lớn đang liều mạng dồn nén Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư.

Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư chịu áp lực từ bên ngoài, lập tức không ngừng uốn lượn biến động. Những luồng khí Hắc Ám đen sẫm lấy Hoắc Phu Tư làm trung tâm, toả ra phía ngoài ngăn chặn, hình thành bức tường Hắc Ám tầng tầng lớp lớp.

Hàn Thạc và Hoắc Phu Tư toàn tâm thi triển, hai Thần chi lĩnh vực chen đẩy lẫn nhau, không nhường một bước. Theo đạo lý mà nói, nếu chỉ là Thần chi lĩnh vực của hai phân thân có thực lực Trung vị thần trung kỳ thì căn bản không có khả năng đối kháng với Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư. Bởi vì hai bên hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc!

Nhưng Thần chi lĩnh vực do hai thần hồn của Hàn Thạc hòa hợp với nhau tạo nên lại thật sự có thể chống lại Thần chi lĩnh vực của Hoắc Phu Tư mà không phân cao thấp, hoàn toàn không giống như Thần chi lĩnh vực của Trung vị thần thông thường chỉ chịu một đòn sẽ lập tức bị vỡ tan.

Cứ như thế này, Hoắc Phu Tư tổn tâm phí sức vì phải khống chế Thần chi lĩnh vực, Hắc động dần dần không chống đỡ nổi lực ăn mòn của mười bảy thanh phi kiếm. Thế tất bại của hắn đã dần lộ ra.

773. Chương 773:chặt Tay

Hoắc Phu Tư không có hai phân thân như Hàn Thạc, cũng không có lực lượng của Đỉnh Linh để có thể mượn, tự nhiên không thể chiếu cố cùng một lúc hắc động cùng Thần chi lĩnh vực. Do đó, dần dần Thần chi lĩnh vực của hắn bị dồn ép chỉ còn một khu vực rất nhỏ, Hắc Ám nguyên tố xung quanh cũng không thể hội tụ bên trong Thần chi lĩnh vực của hắn.

Đến lúc này, trong lòng Hoắc Phu Tư sinh ra hối hận, hắn bắt đầu cảm thấy được một mình tiến đến là một sai lầm rồi.

Đáng tiếc, lúc này cũng không phải thời điểm để hối hận, cho dù Hoắc Phu Tư có hối hận cũng không có cách nào xoay chuyển cục diện trước mắt, mà chỉ có thể cố hết sức lấy Hắc Ám khí ở hắc động nỗ lực chống đỡ.

Dần dần, Hoắc Phu Tư càng ngày càng thấy mỏi mệt. Hắc Ám nguyên tố trong phạm vi trăm dặm không thể tiến vào bên trong Thần chi lĩnh vực của hắn, do đó khi Hắc Ám thần lực tiêu hao sẽ không có lực lượng nào bổ sung. Mà dưới tình huống Thần chi lĩnh vực kỳ lạ của Hàn Thạc cùng mười bảy thanh phi kiếm đang ép sát lại thì Thần lực của hắn tiêu hao càng lớn.

“Đám chết toi kia nếu như nghe được tin tức mà đến thì tốt rồi!” - Bỗng nhiên Hoắc Phu Tư ảo tưởng như vậy.

Cũng không biết là có phải vận khí hắn tốt hay các cao thủ U Mạc thành nghe được những lời trong lòng của hắn mà thật sự đang nhanh chóng tiến về bên này.

Hoắc Phu Tư đang toàn lực ứng phó công kích khủng bố của Hàn Thạc nên tự nhiên không biết tình hình chung quanh. Nhưng thông qua ma đầu Hàn Thạc đã phát hiện tình huống này. Cường giả mấy đại gia tộc tại U Mạc thành đang tới, mấy người cầm đầu đều có thực lực Thượng vị thần. Những người này hẳn là nghe được động tĩnh giao thủ của Hàn Thạc cùng Hoắc Phu Tư, cho nên mới vội vàng tới.

Bọn họ cũng biết Hàn Thạc đáng sợ cho nên từng người đều mang theo Thần Vệ của gia tộc, lập thành vòng tròn dần dần đến gần, ý định muốn bao vây hai người lại.

La Ti không rõ ràng lắm tình hình chung quanh, nằng theo lời Hàn Thạc căn dặn vẫn cảnh giới ở gần đó. Ban đầu Hàn Thạc hy vọng La Ti có thể giúp hắn cản lại một số Trung vị thần, chỉ có điều hiện tại đám Thượng vị thần đang nhanh chóng đến gần. Hàn Thạc biết nếu hắn không nhanh chóng phân thắng bại với Hoắc Phu Tư, do La Ti không rõ ràng tình hình sắp đến, rất có thể nàng sẽ gặp nạn trước tiên.

Hoắc Phu Tư tuy rằng sắp thất bại, nhưng dù sao hắn cũng có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Thạc cũng không thể lập tức giết chết hắn đương trường.

Suy nghĩ rất nhanh, Hàn Thạc tìm phương pháp lập tức chém chết Hoắc Phu Tư. Đột nhiên, hắn truyền thần thức cho Đỉnh Linh:

- Cho ta mượn thêm nhiều lực lượng nữa, ta cần thi triển thức thứ hai của A Tị Đồ Thần kiếm trận, Diệt Thần Trảm!

- Không được!

Đỉnh Linh hơi kinh hãi, vội vàng nói với Hàn Thạc:

- Thức thứ hai Diệt Thần Trảm cần rất nhiều lực lượng mới có thể thi triển được. Ta mặc dù có thể cho ngài mượn lực lượng nhiều hơn, nhưng mà thân thể của ngài chắc chắn không chịu đựng nổi. Một khi ngài thi triển Diệt Thần Trảm, Ma Anh của ngài rất có thể sẽ bị thương!

- Ta hiểu rõ, người hãy cung cấp lực lượng cho ta, khi Ma Anh không chịu nổi, ta sẽ lập tức ngừng thi triển Diệt Thần Trảm! Nhanh lên một chút, thời gian còn rất ít! - Hàn Thạc vội nói.

Dù sao Hàn Thạc cũng là chủ nhân, khi hắn yêu cầu mãnh liệt thì Đỉnh Linh cũng đành phải quán chú lực lượng khổng lồ vào trong cơ thể Hàn Thạc.

Chỉ một lát sau, hai tròng mắt Hàn Thạc đỏ tươi như máu. Càng nhiều lực lượng của Đỉnh Linh được rót vào, Ma Thể của hắn da thịt bị tróc rồi nứt ra, cổ nổi gân xanh, dường như bất cứ lúc nào đều có thể nứt toác.

Lực lượng mới này bỗng chốc tràn ngập Ma Thể, nó so với trước kia phải mạnh hơn năm lần, do đó đau khổ cũng mãnh liệt gấp năm lần lan khắp toàn thân. Hàn Thạc gần như không chịu nổi, hai tròng mắt đỏ sọc, khoe miệng trào máu. Đột nhiên hắn giống như một con mãnh thú hung ác, ngửa mặt lên trời rồng lên giận dữ, sóng âm đình tai nhức óc theo tám hướng truyền ra xa.

Ma Nguyên lực điên cuồng tràn vào trong mười bảy thanh phi kiếm. Trong tiếng thét chói tai chúng không ngừng bay lượn tạo thành A Tì Đồ Thần kiếm trận. Đột nhiên ánh sáng đen đại thịnh. Mười bảy thanh phi kiếm hết như mười bảy con cự long nổi điên, kéo theo ánh sáng đen thật dài từ mười bảy phương hướng chém thẳng vào trung ương nơi Hoắc Phu Tư đang đứng.

Ánh sáng đen hội tụ lại theo mười bảy thanh phi kiếm bổ xuống. Mỗi lần hội tụ, sát khí trên đám phi kiếm liền nồng nặc thêm một phần. Khi ánh sáng đen do mười bảy thanh phi kiếm phát ra trở thành một trụ sáng lớn, cuối cùng nhóm phi kiếm cũng từ bốn phương tám hướng bổ tới hắc động của Hoắc Phu Tư.

Sát khí kinh thiên động địa khuấy động cả khu vực. Bỗng nhiên, khí tức hủy thiên diệt địa chợt bộc phát, mười bảy thanh phi kiếm như là kết hợp thành một thanh, cột sáng đen khổng lồ thành linh tấn công vào hắc động. Chỉ nghe một tiếng nổ rung trời đột nhiên truyền đến.

“A...”

Trong tiếng nổ đó vọng lại một tiếng gào thét thê lương bi thảm của Hoắc Phu Tư.

Chỉ chớp mắt, hắc động đã bị Diệt Thần Trảm đập tan tát cả khí tức Hắc Ám. Lực lượng của mười bảy thanh phi kiếm chỉ chậm lại một chút, sau đó như nghiền nát cả khu vực, trực tiếp đánh cho cây trường thương đen sẫm và cả cánh tay phải Hoắc Phu Tư đang cầm nó cắm sâu vào lòng đất. Trúng đòn này, tay hắn vỡ tung ra.

Cánh tay phải Hoắc Phu Tư vỡ nát, người cũng bị vùi sâu trong đất. Nhưng cây trường thương đen sẫm lại đột nhiên nổ tung thành từng khối đen sì. Cũng không biết nó do chất liệu gì chế thành mà sau khi nổ tung lại có thể hình thành một kết giới Hắc Ám mãnh liệt, ngăn trở một kích Diệt Thần Trảm tất sát.

Lực lượng của Đỉnh Linh như thủy triều rút khỏi cơ thể Hàn Thạc. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, sau một khắc, hắn đã biết lúc này mình vẫn không thể hoàn toàn thi triển được Diệt Thần Trảm. Vừa rồi Ma Anh đã bị thương, chính do Đỉnh Linh biết Ma Anh của Hàn Thạc bị thương, mới không đợi Hàn Thạc mà tự quyết định rút sức mạnh của mình về.

Hắc Ám kết giới kia ngăn trở Diệt Thần Trảm cuối cùng cũng bị phá hủy. Lúc này, Hoắc Phu Tư bị thương so với Hàn Thạc nặng hơn rất nhiều. Chỉ cần có thể lại mượn được sức mạnh của Đỉnh Linh, hắn tin tưởng tuyệt đối có thể triệt để chém chết Hoắc Phu Tư.

Nhưng mà thân thể của hắn vừa mới phải chịu lực lượng mãnh liệt năm lần so với bình thường, kinh mạch và tế bào chưa kịp khôi phục để sử dụng sức mạnh của Đỉnh Linh nữa. Quan trọng nhất là, các cường giả của U Mạc thành cuối cùng đã tiến tới gần, Hàn Thạc biết rằng nếu hắn lúc này không đi, chẳng những không giết được Hoắc Phu Tư mà mình còn có thể phải bỏ mạng.

Bởi vì ép mình thi triển Diệt Thần Trảm, Ma Thể của Hàn Thạc đã bị thương rất nghiêm trọng. Mà ngay cả Ma Anh cũng thụ thương nhẹ. Lúc này, nếu như hắn thi triển Huyết Động chi thuật thì hắn sẽ bị thương càng nặng, e rằng không có thời gian trăm năm tuyệt đối không thể khôi phục.

Cho nên, Hàn Thạc chỉ có thể đành vứt bỏ ý nghĩ tiếp tục động thủ với Hoắc Phu Tư, quả quyết bay về phía La Ti, nói:

- Đi mau!

Hàn Thạc và Hoắc Phu Tư giao thủ gây ra động tĩnh rất lớn, làm kinh động tất cả mọi người xung quanh. Khi khí tức khủng bố của Diệt Thần Trảm lan ra xa, La Ti cũng không kiềm chế được tiến vào muốn xem rốt cuộc Hàn Thạc đã xảy chuyện gì.

Nhưng mà không đợi La Ti đến gần, Hàn Thạc đã đi tới bên cạnh nàng. Lần này bởi vì không thể nhờ vào lực lượng của Đỉnh Linh, tốc độ hắn chỉ có thể bằng với La Ti, nên không mang nàng cùng đi. La Ti vừa thấy khóe miệng Hàn Thạc trào máu tươi, vội vàng rời đi, trong lòng nàng đầy lo lắng, nhưng mà lúc này cũng không nói gì thêm.

Hai người rời đi không bao lâu, rất nhiều cường giả trong U Mạc thành từ nhiều phương hướng khác nhau đã tới. Tiếng gầm như mãnh thú kinh thiên động địa của Hàn Thạc đã gây chú ý đến tất cả, sợ hãi và hiếu kỳ trong lòng bọn họ đã lên tới đỉnh điểm.

Khi những người này cuối cùng đuổi đến, mới phát hiện nơi này cảnh hoang tàn khắp nơi. Một khu vực rộng lớn bị san phẳng thành đất bằng, mà tại trung tâm xuất hiện một cái hố tròn sâu, trong hố loạn thạch tứ tung, còn có sát khí nồng nặc không tan, đang khuấy động không ngừng.

“Ừm!” Loạn thạch bay tán loạn, Hoắc Phu Tư với mặt bụi bặm chui ra, thở hổn hển trừng mắt khắp nơi.

- Tộc trưởng, ngài, tay phải của ngài...! - Lúc này, một cường giả thuộc gia tộc Hoắc Phúc Lợi mới thất thanh kêu lên.

Cánh tay phải của Hoắc Phu Tư và trưởng thương cùng bị huỷ. Hắn không có năng lực khôi phục biến thái như Hàn Thạc, do đó cánh tay phải này đã vĩnh viễn không thể khôi phục được nữa rồi. Mất một cánh tay, thực lực Hoắc Phu Tư sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, lần sau nếu gặp mặt Hàn Thạc sẽ càng thảm hại hơn.

Những cao thủ gia tộc Hoắc Phúc Lợi vừa thấy Hoắc Phu Tư mất đi cánh tay phải, mặt đầy hoảng sợ. Tộc trưởng ba đại gia tộc khác ở U Mạc thành cũng đều chau mày, liền liệt thanh niên đã bắt tằm tung tích kia vào loại nhân vật kinh khủng nhất, thậm chí quyết định cho dù Hoắc Phu Tư hạ lệnh cũng nên cố gắng né tránh sát thần này.

Bản thân Hoắc Phu Tư là Thành chủ U Mạc thành, có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ. Ở trong thành, Hoắc Phu Tư chính là người mạnh nhất, ngay cả hắn cũng bị chém đứt cánh tay phải, thử hỏi còn có ai đơn đả độc đấu có thể là đối thủ của người kia?

Mặc dù sợ hãi Hàn Thạc nhưng đồng thời trong lòng tộc trưởng tam đại gia tộc này còn có phần mừng thầm. Đối với bọn họ mà nói, gia tộc Hoắc Lợi Phúc sở dĩ có thể bền vững chiếm cứ vị trí đại gia tộc lớn nhất U Mạc thành thì nguyên nhân chủ yếu là thực lực cường hãn của Hoắc Phu Tư.

Nhưng mà hiện tại Hoắc Phu Tư mất một cánh tay phải, thực lực của hắn sẽ suy giảm mạnh, bởi vậy sự ảnh hưởng của gia tộc Hoắc Phúc Lợi đối với U Mạc thành theo đó sẽ yếu đi, mà ba đại gia tộc bọn họ sẽ có nhiều cơ hội hơn.

- Thành chủ đại nhân, làm sao bây giờ?

Dù mừng thầm, tuy nhiên Tây Đinh lại tỏ vẻ nghiêm nghị, đau buồn nói:

- Thành chủ đại nhân, cánh tay quan trọng hơn, trước hết dưỡng thương cho ổn đã, ba đại gia tộc chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ, nhất định tìm ra hung thủ!

U Mạc thành có nhiều cao thủ lực soát như vậy, đến bây giờ ngay cả cái bóng đối phương cũng không phát hiện được. Thần Vệ của gia tộc mình lại chết hơn một trăm người, cam đoan của Tây Đinh lúc này hiển nhiên chỉ là nói mà thôi, chính hắn cũng không tin mình có thể bắt được Hàn Thạc.

- Ta trở về thành trước, còn lại giao cho các người!

Hoắc Phu Tư sắc mặt hung tàn như một con sói độc bị đói đã trăm năm, nhìn một vòng ba tộc trưởng, nói:

- Ba đại gia tộc các người tạm thời ở lại trong dãy núi, toàn lực tra cho ra người kia cho ta!

Lời vừa dứt, Hoắc Phu Tư triệu tập Thần Vệ của gia tộc Hoắc Phúc Lợi, bỏ tất cả trở về U Mạc thành.

Hắn đã mất một cánh tay, thân thể còn bị thương không nhẹ, lúc này hắn nhất định phải trở về U Mạc thành, một mặt là khôi phục thương thể nhanh chóng, ngoài ra còn phải về cố gắng sắp xếp cục diện một phen, để tránh ba đại gia tộc kia có dị tâm.

- Đi thôi, chúng ta trở về Âm Ảnh thành! - Sau cuộc chiến, Hàn Thạc biết rằng Hoắc Phu Tư được bảo vệ rất cẩn mật, hắn đã mất cơ hội hạ thủ tiếp rồi.

774. Chương 774: thanh Danh Vang Dội

Tin tức Hoắc Phu Tư bị người chặt đứt cánh tay phải trong khoảnh khắc đã truyền khắp toàn bộ Hắc Âm thần vực. Các gia tộc đều ngầm đàm luận về việc đã xảy ra trong U Mạc thành, do vậy, hai người Hàn Thạc và La Ti bỗng nhiên trở thành những nhân vật được quan tâm nhất Hắc Âm thần vực.

Mặc dù hai người Hàn Thạc gây náo loạn chấn động U Mạc thành, nhưng người U Mạc thành cũng chưa từng thấy hấn, cho nên thân phận của hai người cho tới bây giờ vẫn là một bí mật. Dựa theo sự suy đoán của các đại gia tộc tại U Mạc thành, bọn họ đều nói rằng cả hai là người gia tộc Tái Nhân Đặc.

Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt tự nhiên biết rõ gia tộc mình không tham dự việc này, nên ngay lập tức ra mặt bác bỏ tin đồn, khẳng định chuyện đã xảy ra tại U Mạc thành không có quan hệ gì với bọn họ. Bởi vậy, tình thế càng thêm khó bề phân biệt.

Sau khi Hoắc Phu Tư bị đứt chém cánh tay phải cũng không xuất hiện nữa, chẳng quan tâm đến chuyện trong U Mạc thành nữa mà chỉ bế quan khôi phục thương thế. Do đương sự không đứng ra giải thích nên những lời đồn đại càng ngày càng nhiều và càng hỗn tạp. Vô tình, hình tượng hai người Hàn Thạc và La Ti càng thêm dữ tợn và đáng sợ.

Tại gia tộc Tái Nhân Đặc, Âm Ảnh thành.

Hai người Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt lại vừa phải trả lời các thắc mắc từ các Thành chủ khác. Những người đó liên tục chất vấn Hoa Lai Sĩ, muốn biết rõ ràng hai người đã làm ra đại sự trong U Mạc thành kia rốt cục có phải là người gia tộc Tái Nhân Đặc không.

- Rốt cuộc không biết là ai đây?

Hoa Lai Sĩ trầm mặt nói:

- Mặc dù Hoắc Phu Tư là người có thực lực yếu nhất trong bảy đại Thành chủ, nhưng dù sao cũng có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, không ngờ ở ngay trong phạm vi U Mạc thành lại bị người khác chặt đứt một cánh tay, thật đúng là không thể tưởng tượng được!

- Hấn làm thế là vì cái gì? Sao lại phải giết chết Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm? Không lẽ hai người này và hấn có thù hận gì? - An Đức Liệt cũng đầy bụng nghi hoặc.

- Không, cho dù thế nào, cái chết của Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm đối với chúng ta trăm lợi mà không hại, khó trách người ta hoài nghi là do gia tộc chúng ta làm!

Hoa Lai Sĩ bật cười, nói tiếp:

- Nếu đơn đả độc đấu ta mặc dù có thể đánh bại Hoắc Phu Tư, nhưng không nắm chắc có thể thoải mái chạy thoát khi đối mặt với sự vây bắt của nhiều cao thủ U Mạc thành, thậm chí còn giết nhiều Thần Vệ như vậy, bọn kia thật quá thần kỳ!

- Đại ca, liệu có thể là Bồ Lai Ân không?

An Đức Liệt linh quang lóe lên, cau mày nói:

- Ở Âm Ảnh thành, ngoài gia tộc chúng ta ra, cũng chỉ có Bồ Lai Ân có cừu oán với Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm. Mà Bồ Lai Ân lại sở trường thuật ẩn nấp, thủ đoạn chạy trốn cũng rất độc đáo, mà khoảng thời gian vừa qua, hấn lại biến mất thần bí, có thể là hấn hay không?

- Không có khả năng!

Hoa Lai Sĩ cười, lắc đầu liếc An Đức Liệt, nói:

- Tiểu tử kia mặc dù thực lực không tệ, nhưng cũng không đến mức khủng khiếp thế chứ? Không có khả năng, hấn không thể chặt đứt cánh tay phải Hoắc Phu Tư được, thực lực của Hoắc Phu Tư ta biết rất rõ!

- Cái đó thì chưa chắc!

An Đức Liệt nghiêm túc nói:

- Chúng ta trước giờ không biết rõ ràng thực lực của Bồ Lai Ân. Mặc dù An Đức Lệ Na là con của Vận Mệnh nữ thần nhưng chúng ta vẫn có thể nhận ra được nàng đang ẩn dấu thực lực. Nhưng còn Bồ Lai Ân, nếu không phải lúc trước ở phòng tiệc hấn quá giận nên ra tay thì ai biết hấn có thực lực khủng bố như vậy?

Hít sâu một hơi, An Đức Liệt trầm giọng nói:

- Đại ca, nếu như thật sự là do Bồ Lai Ân làm thì chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hoa Lai Sĩ trầm mặc một chút rồi nói:

- Nếu thật sự là do Bồ Lai Ân làm, vậy càng tốt!

- Nhưng mà còn bên U Mạc thành...? - An Đức Liệt muốn nói lại thôi.

- Hoắc Phu Tư đã bị thương, thực lực của U Mạc thành đã bị tổn thất quá lớn. Ta sao lại sợ hấn!

Hoa Lai Sĩ hừ lạnh, tiếp lời:

- Việc U Mạc thành ngầm chứa chấp Ngải Phát Lý ta còn chưa tính sổ với hấn, hấn lại còn dám trêu chọc chúng ta sao?

Dừng một chút, Hoa Lai Sĩ khẽ cười, nói tiếp:

- Nếu như thật sự là Bồ Lai Ân cũng không có vấn đề gì lớn. Lần trước, khi ta đi gặp mặt Hắc Âm chủ thần, đã từng nhắc tới chuyện của Bồ Lai Ân với người. Sau khi Hắc Âm chủ thần nghe nói Vận Mệnh nữ thần chủ động tỏ ý tốt đối với hấn, người đã đề nghị gia tộc chúng ta nhất định phải đối xử tử tế với Bồ Lai Ân. Đề nói xem, hấn còn có thể có vấn đề gì?

- Mặt mũi Vận Mệnh nữ thần ghê gớm thật!

An Đức Liệt suy nghĩ, tán thưởng nói:

- Tiểu tử kia vận khí tốt thật!

- Được rồi, nếu thật sự là Bồ Lai Ân, cũng sẽ không có vấn đề gì!

Hoa Lai Sĩ mỉm cười:

- Nhưng chúng ta cũng không cần lo lắng quá, tiểu tử kia không chắc đã có thực lực cao như vậy!

Tình hình sục sôi bên ngoài tự nhiên cũng đã truyền tới Hàn gia. Đám Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi nghe được tin tức truyền đến, không cần suy nghĩ lập tức biết rằng người động thủ nhất định là Hàn Thạc.

Nguyên nhân là do lúc trước khi Hàn Thạc và ba người chia tay, bên cạnh vừa khéo dẫn theo La Ti. Với lại trước khi rời đi Hàn Thạc nói rằng còn có chuyện cần làm, sợ ba người sẽ làm vướng chân vướng tay nên mới không mang theo bọn họ.

Đối chiếu với chuyện ở U Mạc thành một chút, ba người bọn họ lập tức biết người làm ra đại sự kinh thiên động địa ở đó chắc chắn là do Hàn Thạc và La Ti. Ba người hết sức kinh ngạc vui mừng, ai nấy càng cục cù bội phục thực lực của Hàn Thạc.

Rất nhanh, toàn bộ những nhân vật chính của Hàn gia như Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc từ miệng ba người đã biết được tình hình thực tế. Cả nhóm tỏ ra vô cùng cẩn thận, lập tức cấm bọn họ tiết lộ ra ngoài còn mình lại ngầm thảo luận.

Người đã thấy La Ti còn có đám Thần Vệ thuộc Đội năm, chỉ là nữ nhân tóc trắng ở Hắc Âm thần vực cũng không ít.

Những người khác đối với tình huống của Hàn Thạc không rõ lắm, căn bản không có ai liên tưởng đến đại sự này, cho nên chỉ có nhóm người trong Hàn gia là thật sự hiểu rõ tình hình.

Sau một tháng, hai người Hàn Thạc và La Ti đã về tới Âm Ảnh thành.

Trong khoảng thời gian này, dọc trên đường đi Hàn Thạc thu thập được rất nhiều dược liệu quý hiếm trên Chúng Thần đại lục, luyện chế ra khá nhiều đan dược dùng để bồi bổ Ma Anh. Sau một tháng điều dưỡng, nhìn chung Ma Anh cũng dần dần khôi phục, tuy nhiên nếu như muốn phục hồi hoàn toàn thì còn cần thêm một khoảng thời gian nữa.

Ma Anh không giống như Ma Thế. Trụ cột của người tu ma là Ma Anh, một khi Ma Anh bị tổn thương thì để phục hồi sẽ rất phiền toái. Điều đó cũng giải thích nguyên nhân vì sao khi Ma Anh mới bị hao tổn một chút, Đinh Linh lập tức rút lực lượng khỏi Hàn Thạc.

Trong thời gian sử dụng các loại dược liệu để bồi bổ Ma Anh, đồng thời Hàn Thạc cũng không ngừng luyện tập tác dụng tuyệt vời khi dung hợp hai loại Thần chi linh vực. Hắn đã tìm được bí quyết, đó là nếu Thần hồn của hai phân thân và bản thể đạt được sự thống nhất là có thể dung hợp hai loại Thần chi linh vực vào nhau.

Cụ thể tác dụng tuyệt vời của Thần chi linh vực mới Hàn Thạc còn chưa triệt để nắm rõ, nhưng hắn đã biết dung hợp lực lượng của hai Thần chi linh vực sẽ tạo thành một lực lượng thần kỳ có thể chống lại Thần chi linh vực của Hoắc Phu Tư. Sau khi kết thúc chiến đấu, Hàn Thạc đã tìm thấy một phương hướng tu luyện mới, dung hợp lực lượng!

Sau một tháng mò mẫm, hắn phát hiện ở trong Thần chi linh vực mới thì bất cứ sức mạnh kết giới nào mà hai phân thân Tử Vong, Hủy Diệt phóng ra đều có thể gia tăng vài lần, tốc độ hấp thụ nguyên tố so với trước kia nhanh hơn nhiều. Ngoài ra Thần chi linh vực mới này còn có tính xâm lược bá đạo, những tính năng đặc biệt này đều làm Hàn Thạc vô cùng hưng phấn.

Do thời gian quá ngắn nên Hàn Thạc vẫn chưa thấu triệt Thần chi linh vực mới. Hắn và La Ti đã xuất hiện ở Âm Ảnh thành. Bởi vì La Ti có mái tóc bạch kim quá dễ thấy, nên để tránh có người chú ý, Hàn Thạc đã bảo nàng dùng một cái khăn xanh trùm che lại. Bởi vậy, đặc trưng dễ thấy nhất của nàng sẽ không còn nữa.

Hàn Thạc cũng nghe được một số những lời đồn đại xôn xao về mình. Hắn cũng không ngờ rằng mình có thể nhanh thành danh như vậy, bỗng chốc trở thành nhân vật được mọi người chú ý tại Hắc Âm thần vực, trong lòng hắn còn cảm thấy có chút kỳ quái.

Về đến Hàn gia, nhìn vào khung cảnh huy hoàng, khắp nơi là cây cối và hoa cỏ, lòng hắn lập tức an tĩnh lại.

La Ti đối với cảnh sắc Hàn gia dường như vô cùng hiếu kỳ. Bố trí theo phong cách của Kỳ Áo đại lục rất phù hợp với tâm ý của nàng, đột nhiên nàng cảm thấy mặc dù ở trong thành thị náo nhiệt, phồn hoa, cũng không phải hoàn toàn là không thú vị.

Hơn nữa, càng làm cho La Ti cảm thấy an tâm vẫn là Hàn Thạc ở bên. Trong khoảng thời gian đi chung với nhau vừa qua làm cho nàng dần dần hiểu rõ hắn thêm. Nàng phát hiện rằng tuy rằng nàng và Hàn Thạc có quan hệ chủ - nô, nhưng chưa bao giờ hắn đối xử với nàng như một nô bộc, ngày thường nói chuyện cũng không thét to sai khiến, ngược lại đối xử vô cùng nhã nhặn.

Khi đối mặt với nguy cơ, hắn làm chủ nhân ngược lại luôn gánh vác đầu tiên, tuyệt đối không để cho nô bộc như nàng phải gánh chịu. Điều này làm cho La Ti cũng không cảm thấy buồn về quan hệ nô bộc giữa hai người, nàng cảm thấy cứ thế này cũng không tệ.

Khi Hàn Thạc trở lại Hàn gia tại Âm Ảnh thành, ba người Huyết Linh, mấy nữ nhân cùng lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ lập tức ra đón. Đoàn người rất nhanh đi tới mật thất, trao đổi một số việc mới xảy ra.

Trong thời gian này, Âm Ảnh thành không có đại sự gì sinh ra, chỉ có duy nhất một việc chính là cuộc so tài giữa bảy đội thần vệ sắp bắt đầu. Tiếp đó chủ yếu là mọi người tò mò về sự việc ở U Mạc thành mà Hàn Thạc đã trải qua, không ngừng hỏi han hắn.

Hàn Thạc biết thông qua ba người Huyết Linh, mọi người có thể đoán được việc ở U Mạc thành là do hắn làm, do vậy chỉ đơn giản thuật lại sơ qua. Trong lúc đó mấy người Ngải Mễ Lệ không ngừng tò mò nhìn La Ti, thâm kinh hãi đối với thực lực khủng bố của mỹ nữ tóc trắng này và không biết Hàn Thạc làm thế nào mà thu phục được nàng.

- Bắt đầu từ hôm nay, nàng coi như là một phần tử của Hàn gia chúng ta! - Chỉ La Ti, Hàn Thạc giải thích.
- Chủ nhân, các loại vật liệu để lập Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đều đã được vận chuyển đến Âm Ảnh thành rồi, chúng ta có nên tìm tu luyện trường lớn nhất để bố trí không? - Cát Nhĩ Bá Đặc hỏi.

Nghe Cát Nhĩ Bá Đặc nói như vậy, bọn người Ngải Mễ Lệ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cũng đều biểu hiện rất hứng thú. Qua sự miêu tả của những Thần Vệ Đội năm trở về và ba người Huyết Linh, bọn họ đã biết tác dụng của Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, ai nấy đã sớm quyết định sẽ đi vào đó rèn luyện.

Đại bộ phận Thần Vệ tiến vào Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, thực lực bản thân đều đã được đề cao không ít thì nhiều. Những người đến từ Kỳ Áo đại lục, tư chất ai cũng không tệ, một khi được rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, nhất định đều có thể thu hoạch rất lớn, đưa thực lực tiến thêm một bước.

- Được, ta sẽ lập lại Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận ngay tại Hàn gia. Hắc hắc, uy lực trận pháp lần này sẽ lớn hơn nữa, ba người Huyết Linh các người nếu có hứng thú, ta có thể làm bọn người ném thử cảm giác bị công kích bởi Thần hồn Thượng vị thần là như thế nào! - Hàn Thạc cười xấu xa nói.

Từ trong U Mạc thành, hắn đã thu được rất nhiều Thần hồn, trong đó còn có vài Thần hồn của Thượng vị thần. Những Thần hồn này sẽ làm cho uy lực của Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận được đề cao hơn nữa, ma luyện đối với hắn càng có hiệu quả.

775. Chương 775: hai Cái Đầu Người

Hàn Thạc lập Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận mất năm ngày. Trận pháp được hắn bố trí ở tu luyện trường lớn nhất dưới lòng đất của Hàn gia, xung quanh được bố trí chín tầng kết giới lớn nhỏ, sáu tháp năng lượng được dùng để cung cấp năng lượng cho chín tầng kết giới này, che dấu sát khí khủng khiếp trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận.

Đại trận ở tu luyện trường dưới lòng đất, chỉ có người của Hàn gia biết, thông thường người ngoài không được phép sẽ không vào được tu luyện trường. Hơn nữa nếu đến được tu luyện trường nhưng không có người của Hàn gia chỉ dẫn cũng sẽ không tìm thấy cửa vào.

Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận sau khi hình thành, không chỉ những người từ Kỳ Áo đại lục liên tục tiến vào bên trong, mà Hàn Thạc còn cho ba người Huyết Linh cũng tiến vào ma luyện. Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận mới do Đỉnh Linh nắm giữ, đã mở rất nhiều không gian nhỏ, bên trong mỗi một không gian đó thì uy lực của trận pháp đều không giống nhau.

Sau khi bố trí xong xuôi Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, Hàn Thạc mới rời đi. Ở trong Âm Ảnh thành, hắn cũng không cần quá lo lắng an nguy của bản thân, tạm thời để Vạn Ma đỉnh lưu lại bên trong trận pháp, dùng Thần hồn trong đỉnh để rèn luyện những người tiến vào.

Sau khi La Ti vào Hàn gia, được hắn bố trí ở trong một đại lâu tĩnh mịch. La Ti bế môn không ra nên Hàn Thạc cũng không cần lo lắng có người nào nhận ra nàng.

Trở về thành được mấy ngày, gia tộc Tái Nhân Đặc cũng xin gặp hắn vài lần. Sau khi bố trí thành công Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, Hàn Thạc cũng không tránh né nữa mà tới gia tộc Tái Nhân Đặc.

Bởi vì cuộc so tài bảy đội Thần Vệ đã sắp đến nên Tạp Mai Lệ Thập không bị phụ thân tiếp tục ép tu luyện. Sau khi tới gia tộc Tái Nhân Đặc, đầu tiên Hàn Thạc và Tạp Mai Lệ Thập cùng nhau nói vài chuyện về tình hình gần đây, nghe nàng không ngừng oán giận rằng cuộc sống không thú vị.

Khi Tạp Mai Lệ Thập hỏi Hàn Thạc ra bên ngoài làm những gì trong những ngày vừa qua, hắn liền giải thích mình phải ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư quản lý, không hề đề cập đến chuyện đã xảy ra tại U Mạc thành.

Tạp Mai Lệ Thập cũng đã được nghe nói sự việc xảy ra ở U Mạc thành, nhưng nàng hiển nhiên không hề hoài nghi Hàn Thạc, ngược lại rất hào hứng nói chuyện náo loạn tại U Mạc thành với hắn và tỏ ra rất kính nể đối với hai người đã gây ra sự kiện đó.

Nghe Tạp Mai Lệ Thập không hề cố kỵ tỏ ra bội phục mình trước mặt, Hàn Thạc cảm thấy khá cổ quái, nói chuyện phiếm với nàng một lát mới đi gặp An Đức Liệt.

- Cuộc so tài giữa bảy đội Thần Vệ sắp bắt đầu, người nếu muốn tham dự thì nên sớm chuẩn bị một chút đi!

An Đức Liệt đợi sau khi Hàn Thạc ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề, nhìn hắn rất chăm chú, dò hỏi:

- Khoảng thời gian gần đây ngươi đã đi đâu thế?

- Ta quản lý ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư quản lý, ha ha, bây giờ nó thuộc về Hàn gia ta rồi, ta đương nhiên phải quản lý cho tốt. - Hàn Thạc ung dung chậm rãi trả lời. Nhìn ánh mắt thăm dò của An Đức Liệt, Hàn Thạc hiểu rằng hắn đã hoài nghi mình. Hành động quá khoa trương của hắn và La Ti trong U Mạc thành chắc chắn sẽ không giấu được bao lâu, do vậy Hàn Thạc vẫn do dự có nên nói thẳng sự tình ra hay không.

- Bố Lai Ân, ngươi có biết đại sự đã xảy ra trong U Mạc thành không?

An Đức Liệt vẫn nhìn chằm chằm Hàn Thạc, đột nhiên ôn hòa cười, nói:

- Không biết vì sao, chung quy ta cảm thấy chuyện ở U Mạc thành và ngươi có quan hệ. Những người khác, kể cả đại ca của ta đều không cho rằng ngươi có thể làm ra chuyện lớn như thế, nhưng ta lại cho rằng ngươi có thể.

Hàn Thạc thầm nhảy dựng lên, nhưng trên mặt lại tỏ ra tự nhiên, mỉm cười nói:

- An Đức Liệt đại nhân thật đúng là coi trọng ta!

An Đức Liệt gật đầu nói:

- Không sai! Đã qua nhiều năm, ta nhìn người đều rất chuẩn xác, nhưng mà mặc dù ngươi và ta qua lại với nhau lâu như vậy mà ta vẫn không thể phát hiện thực lực chân chính của ngươi. Nếu không phải do ngươi đuổi giết Ba Đặc Lai Mỗ ở trong phòng tiệc, thì có lẽ đến nay ta vẫn còn không biết ngươi có thực lực Thượng vị thần!

Dừng một chút, khi Hàn Thạc nhú mày lặng im suy nghĩ, An Đức Liệt nói tiếp:

- Cho đến nay, ngươi là người duy nhất giấu giếm được cảm giác của ta, cho nên, ta tin tưởng và coi trọng ngươi cũng không sai!

Trầm lặng một lát, An Đức Liệt nhìn Hàn Thạc thật sâu, nhẹ giọng nói:

- Bố Lai Ân, có thể nói thật cho ta biết, chuyện ở U Mạc thành có phải là do ngươi làm không? Nếu như thật sự là ngươi làm, Âm Ảnh thành chúng ta nhất định phải sớm đề phòng một số hậu quả có khả năng xảy ra!

Hàn Thạc ngưng nhìn An Đức Liệt. Ở hắn, Hàn Thạc cảm giác được sự chân thành, hắn biết An Đức Liệt không hề có ác ý với hắn, lợi ích của gia tộc Tái Nhân Đặc và lợi ích của Hàn gia hắn là một. Cáp Tư Cách Lâm và Ngải Phát Lý bị giết cũng đều là kẻ địch của gia tộc Tái Nhân Đặc. Từ phương diện này, hành động của Hàn Thạc xem như đã hoàn thành tâm nguyện của An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ.

Vô luận là xem xét trên góc độ nào, gia tộc Tái Nhân Đặc đều sẽ bảo vệ hắn, mà hành động ở U Mạc thành sớm muộn cũng sẽ bị người ta điều tra ra. Việc đã đến nước này, Hàn Thạc biết cũng không cần thiết phải giấu giếm An Đức Liệt nữa. Nhếch mép cười, hắn cũng không thừa nhận hay phủ nhận mà lấy luôn hai cái bình thủy tinh từ trong không gian giới chỉ ra.

Trong đó chính là hai cái đầu người của Ngải Phát Lý và Cáp Tư Cách Lâm!

Không cần giải thích hay chứng minh gì, An Đức Liệt chỉ nhìn thoáng qua là lập tức biết hung án trong U Mạc thành đúng là do bàn tay của Hàn Thạc. Mặc dù đã có ý nghi ngờ nhưng khi Hàn Thạc đem hai cái đầu người ra thì An Đức Liệt vẫn bị chấn kinh.

Hít sâu một hơi, thanh âm An Đức Liệt có chút biến đổi, nói:

- Thật sự là ngươi! Là ngươi làm thật! Trời ạ, thật không thể tưởng tượng nổi!

Phản ứng của An Đức Liệt trái lại khiến cho Hàn Thạc hơi giật mình. Hắn vốn tưởng rằng An Đức Liệt trịnh trọng như vậy, nhất định là đã nắm được một số chứng cứ rồi. Nhưng mà hiện tại nhìn bộ dạng chấn kinh của An Đức Liệt, hắn mới biết tất cả sự việc An Đức Liệt cũng chỉ suy đoán mà thôi.

Mở to hai mắt nhìn Hàn Thạc, vẻ kinh hãi trên mặt An Đức Liệt duy trì hồi lâu, cuối cùng hắn hít một hơi sâu, bình tĩnh lại, nói luôn:

- Đi, đến chỗ đại ca ta, chuyện ồn ào tại U Mạc thành quả thật quá lớn, chúng ta nhất định phải trao đổi với đại ca một chút!

Rất nhanh, An Đức Liệt mang Hàn Thạc lướt tới tìm Thành chủ Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ.

Chưa nói lời nào, An Đức Liệt đã mang luôn hai cái đầu người của Ngải Phất Lý và Cáp Tư Cách Lâm ra, đặt ở trước mặt Hoa Lai Sĩ, sau đó mỉm cười quái dị chỉ Hàn Thạc.

Hoa Lai Sĩ đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh hai mắt sáng lên, so với An Đức Liệt còn kinh hãi hơn, nhìn Hàn Thạc thốt lên:

- Là người?

Hàn Thạc thản nhiên thừa nhận, gật gật đầu.

Vừa thấy Hàn Thạc thừa nhận, Hoa Lai Sĩ cũng trợn tròn mắt, dờ dẩn nhìn Hàn Thạc. Hồi lâu, vị thành chủ này mới cười khổ gật gật đầu, lẩm bẩm:

- Không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được, ngay cả ta cũng nhìn nhầm rồi, là người thật!

Dừng một chút, Hoa Lai Sĩ kinh sợ nói:

- Người làm như thế nào?

Hàn Thạc ngẩn ngơ, sửng sốt chốc lát mới nhún vai nói:

- Đã như vậy rồi.

- Đại ca, ta nghĩ chúng ta cần phải xử lý thích đáng chuyện này, Hoắc Phu Tư của U Mạc thành là một con chó điên, hẳn tuyệt đối sẽ không hiền lành bỏ qua đâu, chúng ta cần phải sớm chuẩn bị! - An Đức Liệt trầm giọng nói.

- Yên tâm đi, trong thời gian ngắn không có ai biết được chuyện ở U Mạc thành là do Bồ Lai Ân làm!

Hoa Lai Sĩ đột nhiên cười, nói:

- Gần đây, một số gia tộc ở các thành lớn có cừu oán với gia tộc Hoắc Phúc Lợi liên tục đứng ra nhận chuyện tại U Mạc thành là do bọn họ làm, có ba đại gia tộc bằng lòng gánh chịu sự tức giận Hoắc Phu Tư!

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc cảm thấy kinh ngạc, cười khổ nói:

- Những người đó muốn gì?

- Muốn danh tiếng!

Hoa Lai Sĩ giải thích:

- Có thể chặt đứt tay phải của Hoắc Phu Tư, hơn nữa ở U Mạc thành giết người nhiều như vậy còn có thể bình yên rút đi, đây nào phải ai cũng có thể làm được? Đối với những gia tộc kia mà nói, thừa nhận chuyện ở U Mạc thành nghĩa là gia tộc của chúng ở Hắc Âm thần vực lập tức nổi tiếng, từ đó nói không chừng có nhiều cao thủ vì ngưỡng mộ danh tiếng mà xin gia nhập, điều này sẽ khiến cho thực lực gia tộc bọn chúng nhanh chóng được tăng cường!

- Bồ Lai Ân, người có thể không biết, hành động của người ở U Mạc thành có ảnh hưởng rất lớn đến Hắc Âm thần vực!

An Đức Liệt cười cười, nói tiếp:

- Ở Hắc Âm thần vực, có một số nữ nhân thậm chí cố ý làm tóc thành màu bạch kim. Người và nữ nhân kia đều đã trở thành đối tượng để bắt chước rồi, người xem, điều đó vô cùng thú vị, phải không?

Hàn Thạc bật cười khanh khách, hẳn thực sự không ngờ rằng những việc hắn và La Ti làm ở U Mạc thành có thể tạo thành ảnh hưởng lớn đến vậy.

- Cho nên người tạm thời cứ việc yên tâm, mấy gia tộc kia đã hấp dẫn rất nhiều sự chú ý, chỉ cần người không đề cập tới chuyện đó là do người làm, căn bản không có người nào hoài nghi người!

Hoa Lai Sĩ khuyên giải Hàn Thạc, lại cười nói:

- Xem ra, sau cuộc so đấu Thần Vệ trưởng bảy đội lần này thì thứ tự các Thần Vệ trưởng sẽ có biến hóa lớn rồi!

An Đức Liệt gật gật đầu, nói:

- Cho tới nay, Thanh Lâm đều đứng đầu bảy đại Thần Vệ trưởng, lần này có lẽ nàng sẽ lui xuống thứ hai rồi!

Hàn Thạc có thể chém đứt tay Hoắc Phu Tư, hơn nữa ở trong U Mạc thành giết người máu chảy thành sông, loại năng lực này không phải Thanh Lâm có thể làm được, An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ cho là như thế cũng là chuyện đương nhiên.

- Chuyện của người ở U Mạc thành, ta và An Đức Liệt sẽ không nói ra, người cũng chỉ đạo cho người bên cạnh đều im thin thít, tạm thời sẽ không gặp phiền toái gì.

Dừng một chút, Hoa Lai Sĩ nói:

- Người đã giết Ngải Phát Lý, vị trí Thần Vệ trưởng Đội năm đã nắm chắc. Khi Thần Vệ trưởng bảy đội so đấu người hãy nghiêm túc chiến đấu, đánh bại Thanh Lâm thì Hàn gia sẽ rất có lợi. Còn cuộc tỷ đấu giữa bảy đội Thần Vệ, người cũng không nên coi trọng, dù sao Đội năm các người cũng có quá ít người!

Xem ra, Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt đều cho rằng khi các đội Thần Vệ thi đấu thì Đội năm sẽ đứng cuối cùng. Hắc Thiên và Thanh Lâm trước cũng cho là như vậy.

- Ta hiểu! - Hàn Thạc gật đầu trả lời, sau khi trao đổi với An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ một số chi tiết nữa mới rời khỏi gia tộc Tái Nhân Đặc, lòng thầm nghĩ các Thần Vệ trong Đội năm sau khi qua rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận nên dùng phương thức nào làm cho bọn họ bất ngờ một phen.

Những Thần Vệ đã trải qua ma luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, tất cả các phương diện đều có đột phá, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Khi chiến đấu theo đoàn, bọn họ chính là đội ngũ đáng sợ nhất, Hàn Thạc tin rằng họ tuyệt đối sẽ không làm cho mình thất vọng.

776. Chương 776:mục Tiêu Mới

Trong tu luyện trường tại Hàn gia.

Hai phân thân Tử Vong, Hủy Diệt phát ra Thần chi linh vực. Ba linh hồn đạt được sự thống nhất. Hai Thần chi linh vực lặng lẽ hòa quyện với nhau. Biến hóa kỳ dị ở tu luyện trường dần dần phát sinh...

Tu luyện trường được kết giới tháp năng lượng mạnh mẽ bảo vệ bốn phía. Lực lượng nguyên tố khắp bốn phương tám hướng bị ngăn cách ở bên ngoài, dưới tình hình như vậy dù có phóng ra Thần chi linh vực thì lực lượng nguyên tố cũng khó mà xuyên qua kết giới tiến vào trong tu luyện trường. Nhưng sau khi Thần chi linh vực của hai phân thân của Hàn Thạc dung hợp, bốn vách tường kết giới hình tháp của tu luyện trường không ngừng phát ra âm thanh “Bốp bốp”. Nguyên tố Tử Vong ở chung quanh như bị sức hấp dẫn mãnh liệt, cố hết sức đột phá năng lượng kết giới để tiến vào trong tu luyện trường.

Ba Hàn Thạc đứng sát cạnh nhau trong tu luyện trường. Hai phân thân Tử Vong và Hủy Diệt dùng tinh thần cảm nhận chi tiết những biến hóa của Thần chi linh vực trong tu luyện trường. Vô số sợi tín ngưỡng tràn ngập ở bên trong Thần chi linh vực, xoay chuyển rất nhanh theo quỹ đạo của Hủy Diệt pháp tắc.

Hàn Thạc vừa động tâm, Hủy Diệt thần lực trong cơ thể ngưng tụ thành một viên Pháp Châu hủy diệt. Ở trong Thần chi linh vực mới, tốc độ ngưng tụ Pháp Châu hủy diệt tăng mấy mấy lần. Pháp Châu hủy diệt vừa mới hình thành liền chủ động di chuyển theo quỹ đạo đặc thù ở bên trong Thần chi linh vực, duy trì sự thống nhất với sợi tín ngưỡng bên trong Thần chi linh vực.

Những viên Pháp Châu hủy diệt ngưng tụ hình thành ở Hủy Diệt phân thân. Pháp Châu hủy diệt đen nhánh lấp lánh, Hủy Diệt thần lực ở bên trong giống như những tia chớp phát ra âm thanh “tách tách” loạn xạ làm cho Pháp Châu hủy diệt tràn đầy lực lượng Hủy Diệt khủng bố.

Ở bên trong Thần chi lĩnh vực mới, những viên Pháp Châu hủy diệt di chuyển theo quỹ đạo riêng làm cho Hàn Thạc mất khống chế đối với chúng. Tất cả dường như đang bị Thần chi lĩnh vực mới điều khiển, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Pháp Châu hủy diệt bay loạn bên trong Thần chi lĩnh vực mới, trên bề mặt được những sợi tín ngưỡng mất thường khó thấy cuốn lấy, ban đầu chỉ bằng nắm tay đang dần dần phình to ra. Hủy Diệt thần lực tụ tập bên trong càng ngày càng nhiều khiến cho lực lượng của Pháp Châu hủy diệt càng ngày càng mạnh.

Thoát khỏi sự khống chế của Hàn Thạc, uy lực của Pháp Châu hủy diệt ở trong Thần chi lĩnh vực mới tăng lên rất nhiều, nhanh chóng di chuyển theo quỹ đạo Hủy Diệt pháp tắc làm cho Thần chi lĩnh vực mới của Hàn Thạc trở nên hỗn loạn hơn.

Đúng lúc này, một bóng người cao cao từ bên ngoài đi vào tu luyện trường.

Người đó vừa tiến vào trong tu luyện trường, lực lượng bên trong Thần chi lĩnh vực mới do hai phân thân tạo nên như tìm được nơi phát tiết, đột nhiên lao tới người mới đến. Pháp Châu hủy diệt chứa đầy Hủy Diệt lực lượng đang bay lượn bên trong Thần chi lĩnh vực, theo quỹ đạo đặc thù của Hủy Diệt pháp xông tới tấn công.

Những tiếng nổ vang “bùm bùm” liên tiếp từ khu vực đó truyền lại, bóng người kia như gặp đại địch đối phó với đòn công kích chủ động bởi Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc, rút lui ra vô cùng thảm hại.

Hàn Thạc lại động tâm, mối liên hệ giữa ba linh hồn tan biến, Thần chi lĩnh vực mới dung hợp lại như không tồn tại. Những viên Pháp Châu hủy diệt tức thì biến mất khỏi Thần chi lĩnh vực mới, từng viên bay trở về trong lòng bàn tay của Hàn Thạc, trả lại cho hắn quyền khống chế.

Khi Thần chi lĩnh vực không còn một chút dấu vết, bóng người cao cao đó mới lại từ bên ngoài đi vào, kinh dị liếc mắt nhìn Hàn Thạc. La Ti ngạc nhiên hỏi:

- Lần này sao thế?

- Không sao. - Hàn Thạc cau mày, có vẻ như đang suy nghĩ.

Cuộc tỷ thí giữa bảy đội thần vệ của Âm Ảnh thành đã đến gần nên trong khoảng thời gian này Hàn Thạc đều ở trong Hàn gia. Bởi vì có Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, nhóm Ngải Mễ Lệ đều tiến vào trong đó tu luyện. Hắn vừa tiếp tục điều tức thương thể Ma Anh của bản thể, vừa ngầm nghiên cứu những điều kỳ dị sau khi hai Thần chi lĩnh vực dung hợp.

Trong trận đánh với Hoắc Phu Tư ở U Mạc thành lần trước, sự quỷ dị thần kỳ sau khi hai Thần chi lĩnh vực dung hợp đã khiến Hàn Thạc vô cùng kinh hãi, sau đó hắn liền không ngừng phóng ra Thần chi lĩnh vực mới, muốn biết rốt cuộc nó có tác dụng thần kỳ gì. Sau khi trở lại Âm Ảnh thành, hắn cũng nhận rõ không có việc gì nên kiểm La Ti cùng luyện.

La Ti tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên về sự tồn tại hai phân thân của Hàn Thạc. Sự dung hợp Thần chi lĩnh vực của hai phân thân càng làm cho nàng thêm kinh hãi. La Ti chưa bao giờ nghe nói về loại việc này cho nên cũng tỏ ra cực kỳ hứng thú, luôn phối hợp với Hàn Thạc chuyên tâm nghiên cứu Thần chi lĩnh vực mới, muốn biết rõ Thần chi lĩnh vực mới có gì khác với Thần chi lĩnh vực đơn hệ bình thường.

- Thần chi lĩnh vực của ngươi có tính bài xích rất mạnh. Trừ bản thân ngươi ra, bất cứ người nào tới gần cũng bị nó ảnh hưởng hoặc công kích. Điều này vô cùng bá đạo, ngươi có thể khống chế được không? - La Ti suy nghĩ một chút, hỏi về có phần lo lắng.

Đây đúng là vấn đề khó khăn nhất. Thực nghiệm suốt bao lâu, Hàn Thạc phát hiện hắn tạm thời không thể khống chế được Thần chi lĩnh vực mới. Một khi hai Thần chi lĩnh vực của hắn dung hợp với nhau, ngoài hắn ra thì bất cứ ai tới gần đều bị công kích, dù là bằng hữu thân thiết nhất cũng vậy!

Đối với Hàn Thạc mà nói, vấn đề này thật đúng là đau đầu. Một khi giao chiến với người khác thì không thể có bằng hữu ở bên cạnh, nếu không thì bằng hữu sẽ bị Thần chi lĩnh vực mới của hắn công kích đầu tiên. Việc không thể khống chế này vô cùng nguy hiểm, nhóm Ngải Mễ Lệ, Lị Toa thực lực thấp kém, nếu ở trong Thần chi lĩnh vực thì rất nhiều khả năng sẽ bị trọng thương hay tử vong. Đó hiển nhiên không phải là việc Hàn Thạc muốn thấy.

Hàn Thạc nhíu mày cân nhắc, lắc đầu cười khổ, nói:

- Cũng không biết sao lại thế. Ồi, ta còn đang tìm phương pháp khống chế nó. Ta nghĩ sớm muộn gì cũng tìm được cách giải quyết!

Dừng một chút. Hàn Thạc lại vui vẻ nói:

- Pháp Châu hủy diệt ở bên trong Thần chi lĩnh vực có thể bay vòng tròn theo quỹ đạo của Hủy Diệt pháp tắc, uy lực của nó cũng tăng lên nhiều. Xem ra Thần chi lĩnh vực mới chẳng những gia tăng tác dụng cho kết giới hai hệ mà còn có hiệu quả tương tự đối với công kích bình thường!

- Thật chứ! Vậy thì tốt quá!

La Ti khẽ thốt lên vui mừng, sau đó tán thưởng:

- Hiện giờ hai phân thân của ngươi còn là Trung vị thần mà sau khi dung hợp Thần chi lĩnh vực đã đáng sợ như vậy. Một khi hai phân thân của ngươi đều đột phá, ngươi lại thực sự hiểu rõ phương pháp vận dụng Thần chi lĩnh vực mới thì tin rằng lực lượng của ngươi sẽ được đề cao hơn rất nhiều. Điều này thật không thể tưởng tượng nổi!

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, nói:

- Vì thế nên ta muốn mau chóng nắm được phương pháp vận dụng Thần chi lĩnh vực mới!

Cuộc tỷ thí giữa bảy đội thần vệ đang đến gần, Hàn Thạc thảo luận với La Ti một chút về đặc điểm của Thần chi lĩnh vực mới rồi rời khỏi tu luyện trường. La Ti trái lại không rời đi mà ở lại bắt đầu tu luyện một mình.

Tu luyện trường này chỉ có nàng cùng Hàn Thạc sử dụng. Điều này làm nàng cực kỳ vui thích.

- Sư phụ. Có vài bằng hữu của người tới! - Hàn Thạc vừa ra khỏi tu luyện trường, đến ngồi trong đại sảnh nghị sự của Hàn gia thì Huyết Linh chạy đến báo tin.

- Ai thế? - Hàn Thạc sững sốt hỏi. Hắn có rất nhiều bằng hữu ở trong Âm Ảnh thành, hiện tại các đại gia tộc đều tung cánh ô-liu với Hàn Thạc, cố gắng chèo kéo lập quan hệ với hắn, lũ lượt kéo đến tìm gặp nên Hàn Thạc không biết Huyết Linh đang nói tới ai.

- Không phải người của Âm Ảnh thành. Có mấy người trẻ tuổi tới.

Huyết Linh suy nghĩ một chút, nói thêm:

- Hình như tên gọi là Ba Đốn, Lệ Vi gì đó.

- Hả!

Hàn Thạc khẽ buột miệng, mỉm cười nói:

- Không ngờ lại là bọn họ! Bọn họ đang ở đâu?

- Đến từ bảy hôm trước. Tạm thời thu xếp ở phòng khách khu phía đông. - Huyết Linh trả lời.

Hàn Thạc gật đầu, không nói gì thêm, lập tức đi tới phòng khách khu phía đông. Người còn chưa tới nhưng thông qua ma đầu hắn đã tìm được vị trí của hai người Lệ Vi cùng Ba Đốn.

- Bằng hữu từ phương xa tới, vui mừng khôn xiết, ha ha, xin chào, xin chào! - Hàn Thạc cười vang cất bước đi vào trong phòng khách.

Có Ba Đốn, Ba Văn và Lệ Vi đến, nhưng khiến Hàn Thạc cao hứng lại là một người khác đi cùng với Lệ Vi, Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây!

Năm đó ở Kỳ Áo đại lục, Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây từng trợ giúp Hàn Thạc, có ân chỉ dẫn đối với hắn. Rồi Đạt Gia Tây đi tới Chúng Thần đại lục, hắn không còn gặp mặt lão nữa nhưng mà về sau thông qua Lệ Vi cũng biết rằng Đạt Gia Tây đã đến gia tộc của cô ta.

Nhiều năm xa cách, Đạt Gia Tây tu luyện Hắc Âm lực lượng đã đạt đến Hạ vị thần trung kỳ, dáng vẻ già nua của lão cũng không có gì thay đổi nhiều. Đạt Gia Tây trông thấy Hàn Thạc thì có vẻ cực kỳ ngạc nhiên, lúc đầu còn không dám nhận người quen, sau một lúc lâu mới kinh ngạc hô lên:

- Bố Lai Ân, thật sự là người ư?

Hàn Thạc cười ha ha, tiến lên một bước ôm lấy Tích dịch tổ vương, hào hứng nói:

- Đương nhiên là ta! Thật không ngờ có thể gặp người mau thế này!

- Ta nghe Lệ Vi tiểu thư nói đã từng gặp người ở Kỳ Áo đại lục nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Bố Lai Ân ở Âm Ảnh thành lại là người. Bố Lai Ân, thật sự không ngờ. Người vậy mà đã nhanh chóng đứng vững ở Âm Ảnh thành, tiểu tử người đứng là không thể tưởng tượng nổi! - Đạt Gia Tây cảm thán, cũng tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

- Có gì mà không được. Chà đáp Lai Phát Tư gia tộc của Đường Na tỷ tỷ, nình bộ Tái Nhân Đặc gia tộc ra mặt, hiện giờ đã chiếm lấy nhà cửa của Đường Na tỷ tỷ. Thế mà Đường Na tỷ tỷ còn chiều cổ hủ, thực không ngờ hủ lại là loại người này! - Lệ Vi liếc xéo Hàn Thạc, lên tiếng châm chọc.

Ba Đồn ở bên cạnh tỏ vẻ hơi xấu hổ, cười ha hả giảng hòa, nói:

- Bố Lai Ân, lần này chúng ta được gia tộc ủy thác tới đây bàn bạc với người về chuyện Thiên Cơ được tề. Ha ha. Mặc dù chúng ta thuộc Tử Vong, Hắc Âm thần vực riêng nhưng vẫn nghe nói một số việc về Thiên Cơ được tề của các người. Trưởng bối của gia tộc biết chúng ta quen người nên phái chúng ta tới đây gặp người.

Hàn Thạc chỉ cười gượng nhìn Lệ Vi, mãi lâu sau mới khẽ thở dài, nói:

- Cũng khó trách người có hiểu lầm, nhưng ta muốn nói với người rằng ta chưa từng quên Đường Na đại tỷ có ân với ta. Ta cũng không có cừ hận gì với Lai Phát Tư gia tộc, chỉ vì Ngải Phát Lí nhiều lần muốn dồn ta vào chỗ chết nên mới không thể không ra tay. Ta chỉ có thù riêng với Ngải Phát Lí, chứ không có bất cứ vấn đề gì với Đường Na đại tỷ!

- Hiện tại người chiếm được Lai Phát Tư gia tộc, ngược lại Đường Na đại tỷ thì không nhà để về. Nói mấy chuyện này thì có tác dụng gì? - Lệ Vi lẩm bầm.

Tuy nói Hàn Thạc là do bất đắc dĩ, nhưng thực tế hủ vẫn giành được thắng lợi cuối cùng. Mọi người bình thường đều ủng hộ kẻ yếu, Lệ Vi khó có thể chấp nhận lý giải của Hàn Thạc, lắc đầu. Hủ không tiếp tục giải thích, quay sang hỏi Ba Đồn:

- Gia tộc các người muốn mua thuốc do chính tay ta luyện chế à?

- Không phải!

Ba Đồn cười lắc đầu, nói:

- Trưởng bối chúng ta có ý muốn bàn chuyện với người về việc mở rộng phân bộ Thiên Cơ được tề tới Hủy Diệt thần vực của chúng ta. Người có hứng thú hay không?

Hàn Thạc nghe được lời nói này thì trong lòng rất mừng, tức thì gật đầu mỉm cười đáp:

- Tất nhiên là có!

777. Chương 777:giờ Đây Ta Là Nô Bộc Của Hủ!

Một đại gia tộc nếu muốn nghĩ đến việc nhanh chóng phát triển đều phải dựa rất nhiều vào tinh tề. Như hiện nay nhân số của Hàn gia càng ngày càng nhiều. Trong đó sự tu luyện và phát triển của mỗi người đều phải tiêu hao một số lượng lớn kim tề. Dựa vào thu nhập của Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành thì trước mắt còn có thể lo toan được.

Nhưng khi nhân số tăng thêm, số Thần Vệ tương lai sẽ gia nhập vào cũng sẽ tiêu hao một lượng lớn kim tề nữa thì khả năng sau này Hàn gia sẽ lâm vào cảnh giặt gấu và vai rồi.

Vì điều này mà Hàn Thạc luôn phải đau đầu suy nghĩ, gần đây luôn cùng Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ trao đổi làm sao để Thiên Cơ được tề mở rộng sức ảnh hưởng tới vài thành thị khác của Hắc Ám thần vực. Hắc không quân nghìn dặm xa xôi đi tới U Mạc thành giết chết Cấp Tư Cách Lâm giết chết cũng là vì để sớm quét sạch ảnh hưởng của Thần Trạch được tề ở Hắc Ám thần vực.

Đột nhiên hai gia tộc của hai đại thần vực Tử Vong và Hủy Diệt ném cho hắc một cảnh ô-liu cùng nghĩa với việc Thiên Cơ được tề sẽ mở rộng đến hai đại thần vực này. Cũng có nghĩa là Hàn gia sẽ thu được lợi nhuận lớn hơn nữa. Chuyện tốt đưa đến cửa như vậy, Hàn Thạc đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

- Ha ha. Ý của tộc trưởng chúng ta là muốn cùng người hợp tác, để cho Thiên Cơ được tề bám rễ ở Hủy Diệt thần vực của chúng ta. Các người cung cấp thuốc và luyện được sư. Vị trí cửa hàng và các mối quan hệ trong thần vực sẽ do gia tộc chúng ta phụ trách. Lợi nhuận trong tương lai sẽ chia đều cho hai bên! - Ba Đốn thấy Hàn Thạc sáng khoái như vậy thì cũng không giấu giếm gì nữa nói thẳng luôn ý truyền đạt của gia tộc.

- Ha ha. Trước kia chúng ta ở Kỳ Áo đại lục đã có quan hệ không đơn giản. Chuyện này không phải là vấn đề quá lớn.

Hàn Thạc cười thoải mái:

- Thế nhưng đối với chi tiết cụ thể thì do người và người chuyên phụ trách chuyện này của Hàn gia bàn như thế nào cho ổn đi. Hiện tại công việc của Thiên Cơ được tề ta cũng chỉ nắm đại khái, bản thân xử lý các sự vụ ở phương diện này cũng không am tường lắm.

Sự thực là các thao tác cụ thể thì Hàn Thạc đúng là cũng không hiểu nhiều. Tuy nhiên với sự am hiểu của Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ thì hắc tin tưởng hai nàng nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa.

- Không thành vấn đề!

Ba Đốn cũng cười vui vẻ đồng ý:

- Ta cũng chỉ là người đặc biệt tới truyền đạt ý của gia tộc. Cụ thể làm như thế nào gia tộc bọn ta cũng sẽ phái người nói chuyện sau. Dù sao chỉ cần người nhận lời là tốt rồi. Chút nữa chúng ta sẽ truyền tin cho tộc trưởng.

Đây là một thương vụ mà hai bên cùng có lợi. Ba Đốn được gia tộc phái tới là bởi vì gã và Hàn Thạc đã thiết lập được quan hệ hữu nghị từ trước ở Kỳ Áo đại lục. Với sự thần kỳ của thuốc mà Hàn Thạc luyện chế ra thì gia tộc bọn họ nếu hợp tác được có thể kiếm được lợi nhuận ổn định. Bọn họ phái Ba Đốn đến chủ yếu cũng chỉ là để biết được ý tứ của Hàn Thạc. Một khi Hàn Thạc đã đồng ý thì về phương diện chi tiết tự nhiên sẽ không phiền đến bọn Ba Đốn và Ba Văn nữa mà sẽ có người chuyên trách lo việc này.

- Tốt. Ta lập tức đi nói chuyện với người của ta. Đợi khi người của các người quay lại thì sẽ thống nhất chi tiết nhé. - Hàn Thạc gật đầu, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Một khi Thiên Cơ được tề phát huy sức ảnh hưởng bao trùm đến các thần vực Tử Vong và Hủy Diệt thì trong tương lai gần nó chính là tài nguyên mà hắc có thể dựa vào. Có đủ tinh tề làm căn bản thì Hàn gia cũng sẽ nhanh chóng phát triển, lực ảnh hưởng cũng càng lúc càng lớn.

- Lệ Vi tiểu thư. Ta nghĩ chúng ta cũng không cần tỏ thái độ nữa rồi chứ? - Lúc này Đạt Gia Tây và Lệ Vi cùng tới. Lão thấy Ba Đốn đã xác nhận công việc với Hàn Thạc rồi thì không khỏi nhắc khẽ Lệ Vi.

Đạt Gia Tây đối với Hàn Thạc không có thành kiến. Ngược lại lão còn vô cùng vui vẻ với hắc. Lần đến Âm Ảnh thành này cũng là đại biểu cho ý tứ của gia tộc... Tuy rằng bởi vì chuyện của Đường Na mà Lệ Vi có chút bất mãn với hắc nhưng với đại cục trước mắt thì nàng vẫn phân biệt rõ ràng.

Khẽ nhếch môi, Lệ Vi có chút không tình nguyện, hừ khẽ:

- Ý của gia tộc Cát Á Lan chúng ta cũng là vậy!

Hàn Thạc biết Lệ Vi đối với hắc còn có khúc mắc nhưng hắc cũng không so đo với nàng, vẫn mỉm cười nói:

- Không thành vấn đề, cũng quyết định như Ba Đốn gia tộc đi. Chờ người trong gia tộc các người quay trở lại thì sẽ có người chuyên lo việc này thảo luận về các chi tiết với bọn họ!

Dừng một chút, hần tiếp:

- Các người cũng khó khăn mới đến được Âm Ảnh thành một chuyến. Chi bằng ở lại nơi này thường ngoạn vui vẻ đi. Ha ha. Nếu như các người có cần gì cứ nói, ta có thể chiều cố đặc biệt.

- Không cần! Ta đã từng tới Âm Ảnh thành rồi, biết nơi đây có chỗ nào đẹp để thưởng ngoạn!

Lệ Vi dứt khoát cự tuyệt, hừ lạnh:

- Người là quý nhân ắt có nhiều chuyện. Chúng ta sao dám làm phiền người tự mình tiếp khách!

Ba Đồn vốn đang muốn nói tốt, nghe Lệ Vi nói như vậy cũng chỉ đành im bật cười gượng hai tiếng.

- Lệ Vi tiểu thư, ta và Bố Lai Ân đã lâu không gặp. Nếu như cô không ngại thì để ta và hần tâm sự một chút nhé. - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây cúi người hành lễ với Lệ Vi rồi đề nghị.

- Người cứ tùy tiện! - Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Vi vẫn lạnh băng, xem bộ vẫn còn giận dữ với Hàn Thạc.

Thầm than một tiếng, Hàn Thạc biết bởi vì quan hệ giữa hần và gia tộc Lai Phát Tư mà Lệ Vi hơi hiểu sai hần. Nhưng bất kể làm sao thì hiện tại cũng đều là hần chiếm đoạt của gia tộc Lai Phát Tư. Ngay cả cứ điểm Bá Cách Lạp Tư bây giờ cũng là lãnh địa của Hàn gia. Nói theo lời của Lệ Vi là hần đã giẫm lên gia tộc Lai Phát Tư cũng là sự thật không thể phản bác.

Lệ Vi tức giận rời đi, Ba Đồn cũng đành chịu, nhún vai cười với Hàn Thạc:

- Vấn đề giữa người và gia tộc Lai Phát Tư chúng ta cũng đã nghe qua. Quan hệ cá nhân giữa Lệ Vi và Đường Na đại tỷ rất tốt nên nhất thời có chỗ chưa thông, người đừng để ý.

Dừng một chút, y nói tiếp:

- Tranh đấu giữa các đại gia tộc chưa bao giờ ngừng lại. Sự hưng thịnh hay suy vong của một gia tộc cũng không ai nói chính xác được. Gia tộc Lai Phát Tư rời khỏi Âm Ảnh thành không chắc chắn sẽ xuống dốc, vì thế người cũng không cần quá chú ý!

Đối với sự tức giận của Lệ Vi, Hàn Thạc không hề tức giận mà ngược lại còn cảm thấy hơi vui vẻ. Chính sự thờ ơ của Ba Đồn mới làm cho hần cảm giác có chút nịnh bợ. Lúc trước ở Kỳ Áo đại lục, Đường Na đối với Ba Đồn Ba Văn cũng coi là chiều cố. Bây giờ hần không chút giận dữ rõ ràng là vì hiện tại Hàn gia vô cùng đáng kết giao với gia tộc bọn họ. Như vậy xem ra Lệ Vi là thật tình mà Ba Đồn ngược lại có phần bạc tình rồi.

Hàn Thạc gạt đầu, vẫn giữ nguyên nụ cười:

- Yên tâm đi, ta sẽ không để ý. Ta cũng có chút áy náy với Đường Na đại tỷ. Nếu như lần sau có thể gặp mặt nàng thì ta sẽ nói rõ sự tình.

Hai bên hợp tác đều có lợi. Bản thân là chủ của Hàn gia, Hàn Thạc cũng sẽ không đẩy tài thân ra bên ngoài. Bởi vậy nên hần cũng giả lả nhiệt tình cười nói với Ba Đồn.

Sau khi Ba Đồn và Ba Văn cũng rời đi như Lệ Vi thì chỉ còn lại Đạt Gia Tây. Lão lập tức bưng bưng hứng thú hỏi Hàn Thạc một số chuyện ở Kỳ Áo đại lục, trong đó rất chú ý tới cuộc sống của Tích dịch nhân ở thế giới trong lòng đất.

- Yên tâm đi! Cuộc sống của tử tôn người tại thế giới dưới lòng đất rất tốt. Đi, ta dẫn người đi gặp một người. - Hàn Thạc cười nói.

- Gặp ai? - Đạt Gia Tây vẻ nghi hoặc hỏi.

- Cứ đi rồi sẽ biết! - Hàn Thạc mỉm cười, đi thẳng tới tu luyện trường chỗ La Ti.

La Ti vẫn còn trong tu luyện trường. Vừa thấy Đạt Gia Tây đi vào nàng lộ ra một tia dị quang nhìn chăm chăm vào lão, lạnh nhạt gạt gạt đầu:

- Hóa ra là con thần lần lớn kia à!

Đạt Gia Tây sửng sốt không rõ lý do, hỏi vẻ nghi hoặc:

- Người là ai? Sao biết ta?

Một hư ảnh to lớn xuất hiện phía sau La Ti. Vẫn là khuôn mặt động nhân đó nhưng thân hình lại là một con nhện vĩ đại. Bản thể của nữ thần nhện La Ti từ giữa không trung quất lớn:

- Đại thần lẩn. Tín đồ của ta đã đụng người không ít!

Xem ra những lời này La Ti đã từng nói với Đạt Gia Tây. Cùng với tiếng thét chói tai, toàn thân Đạt Gia Tây chấn động, kinh hãi nói:

- Nữ thần nhện La Ti!

Hư ảnh đột nhiên tan biến, La Ti gật nhẹ:

- Không sai. Chính là ta! Còn nhớ rõ ta và người đã từng nói những lời này sao?

Vẻ kinh sợ trên mặt Đạt Gia Tây càng hiện rõ, lão thốt lên:

- Người tại sao lại ở chỗ này? Sao lại có thể ở cùng một chỗ với Bồ Lai Ân?

Dừng một chút, lão đột nhiên nhìn sang Hàn Thạc:

- Bồ Lai Ân, hay là người đem Tích dịch nhân bán rẻ cho nàng ta rồi?

Ở thế giới dưới lòng đất, những tộc dân của Đạt Gia Tây và Hắc Ám tinh linh luôn luôn có mâu thuẫn. Lão vừa thấy Hàn Thạc và La Ti ở cùng chỗ thì lập tức hiểu nhầm.

La Ti trầm lặng không nói, chỉ có Hàn Thạc mỉm cười giải thích:

- Đương nhiên không phải. Hiện tại Hắc Ám tinh linh cùng tộc nhân của người chung sống hòa bình với nhau. Bây giờ La Ti xem như là người của Hàn gia. Ta sao lại để cho những Hắc Ám tinh linh kia khi dễ tộc nhân của người chứ. Chỉ có điều ta biết người và La Ti quen nhau nên cho cả hai gặp mặt một lần.

Quay đầu lại liếc nhìn La Ti, hần cười nói:

- Người nhìn người ta lâu vậy rồi thì cũng nên nói một tiếng xin lỗi đi chứ!

Lúc trước Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây bị phong ấn thì người ra tay chính là nữ thần nhện La Ti. Nàng trả một cái giá đắt bằng sinh mạng của mấy trăm Hắc Ám tinh linh, hiện thân xuống Kỳ Áo đại lục một thời gian ngắn. Vì chủ nhân của Đạt Gia Tây đã từng là người của gia tộc Cát Á Lan tại Tử Vong thần vực nên nàng không giết chết lão mà chỉ đặt phong ấn lên người lão.

Đến khi Hàn Thạc vì đi kiếm ma tinh khoáng thạch mà tìm được đỉnh núi kia, trong lúc vô ý đã phá hủy phong ấn để cho Đạt Gia Tây thoát ra. Đạt Gia Tây bởi vì biết đối tượng tín ngưỡng của Hắc Ám tinh linh là La Ti nên sau khi thoát vây cũng không đại khai sát giới với bọn họ.

La Ti có chút không tình nguyện. Bởi vì lúc trước Đạt Gia Tây còn chưa bị phong ấn đã từng huyết tẩy đối với Hắc Ám tinh linh. Nàng cuối cùng chỉ là phong ấn mà không giết chết lão nên coi như cũng không làm gì sai. Tuy nhiên mệnh lệnh của Hàn Thạc thì nàng không dám làm trái, ngập ngừng trong chốc lát rồi thấp giọng:

- Phong ấn người nhiều năm như vậy quả thực là có lỗi rồi!

Đạt Gia Tây hết nhìn La Ti rồi lại nhìn sang Hàn Thạc, vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc:

- Các người ! Hai người các người rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Đạt Gia Tây vừa hỏi như vậy, trên mặt La Ti có chút không nén được giận, nàng liếc mắt nhìn Hàn Thạc mỉm cười, nói nhỏ:

- Ta. Ta. Ta bây giờ là nô bộc của hần!

- Cái gì?

Đạt Gia Tây há hốc mồm hô:

- Người là nô bộc của hân? Nhưng La Ti người là một Thượng vị thần. Điều này là khi ta tới Chúng Thần đại lục mới biết. Vì thế nên ta không dám tìm người báo thù. Làm sao người có thể là nô bộc của hân?

- Chuyện này tương đối phức tạp!

Hàn Thạc mỉm cười nói với Đạt Gia Tây:

- Chuyện đã qua lâu như vậy. La Ti cũng đã xin lỗi người rồi, coi như xong đi nhé.

Đạt Gia Tây vẫn còn chưa hết kinh ngạc. Hồi lâu lão mới than thở:

- Bố Lai Ân à Bố Lai Ân. Tiểu tử người thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi nữa rồi. La Ti hiện tại cũng đủ xui xẻo rồi. Người chèn ép thế ta còn nói năng gì được nữa? Huống chi ta còn lâu mới là đối thủ của nàng ta mà!

- Ha ha. Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi. Ta sẽ giúp người trừng phạt nàng cho thỏa! - Hàn Thạc cười hắc hắc không ngừng. Hân nhìn nhìn vẻ yêu mị rung động lòng người của La Ti, trong lòng không biết nghĩ cái gì.

778. Chương 778:cuồng Ngôn

Liên tiếp mấy ngày sau, Hàn Thạc đều hàn huyên với Đạt Gia Tây về những chuyện xưa ở Kỳ Áo đại lục.

Ngoài dự liệu của Hàn Thạc, mẹ hờ Hỏa Diễm Đế Vương của Hỏa Giáp thi lại có quen biết từ trước với Đạt Gia Tây. Khi bà ta bất ngờ thấy lão thì tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn, hai người lại cũng chụm đầu ôn lại chuyện xưa.

Hỏa Diễm Đế Vương tu luyện Hỏa hệ lực lượng, hiện nay có thực lực Hạ vị thần trung kỳ. Lúc trước ở U Âm sâm lâm thì bà ta và Đạt Gia Tây coi như là láng giềng. Lúc lão còn chưa bị La Ti phong ấn từng đi qua Hỏa Tuyệt chi địa, thậm chí còn xung đột với bà ta.

Ở trong Hỏa Tuyệt chi địa thì dĩ nhiên bà ta chiếm ưu thế, Đạt Gia Tây không thể làm gì được. Hai người không ai tổn thương được ai, cuối cùng ngược lại còn trở thành bằng hữu. Xa cách nhiều năm như vậy, không nghĩ tới còn có thể gặp lại ở Chúng Thần đại lục nên cả hai đều mừng rỡ, bồi hồi nhớ lại một số sự tình thú vị lúc xưa.

Hồi ở Kỳ Áo đại lục, Đạt Gia Tây đã từng trợ giúp Hàn Thạc. Bây giờ lão đã đến Hàn gia ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc tự nhiên phải có chút biểu hiện. Hơn nữa thân phận của Đạt Gia Tây ở gia tộc của Lệ Vi cũng không quá tầm thường. Các loại thần khí, thần giáp lão hân không thiếu. Nghĩ thông như vậy rồi nên Hàn Thạc tự mình luyện chế một ít đơn dược đưa cho Đạt Gia Tây.

Hiện tại được tề do Hàn Thạc tự tay luyện chế đã có danh tiếng vang dội. Đạt Gia Tây và hân quan hệ rất tốt nên cũng không đưa đẩy mà cứ thế cầm luôn. Hàn Thạc cũng nhanh chóng nhận thấy lão và Hỏa Diễm Đế Vương trò chuyện tâm đắc nên dành nhiều thời gian riêng cho hai người.

Qua vài ngày sau, Hàn Thạc và La Ti vẫn chuyên chú nghiên cứu diệu dụng của cái Thần chi linh vực mới kia. Đáng tiếc thủy chung vẫn chưa thể tham thấu một số điểm cốt yếu nên vẫn chưa thể khống chế nó.

Những người của Hàn gia vẫn tiếp tục khổ luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Tại đó, bọn họ được Đỉnh Linh ra sức thao luyện. Đã trải qua rất nhiều trong kiếp nạn và ma trận, khả năng tiềm tàng mỗi người đều bị kích phát. Thường thường lại có kẻ đột nhiên giác ngộ làm thực lực bản thân tăng lên rất nhanh.

Hàn gia bây giờ có một tàng thư khổng lồ chuyên môn cất giữ các quyển trục thần. Các quyển trục là do Hàn Thạc phái người thu thập từ cửa hàng, nội dung ghi lại những thể ngộ của các cảnh giới tu luyện đủ các chủng loại. Hàn gia và những người tu luyện đó đều miệt mài ghi chép ra những sở đắc mà không giấu giếm để cho những người đi sau không cần phải vòng vèo.

Bởi vậy mà bất tri bất giác đám người của Hàn gia từ Kỳ Áo đại lục tới đây, thực lực lại một lần nữa được đề cao lên gấp bội.

Thấy cũng sắp đến thời gian thi đấu của bảy đội Thần Vệ, Hàn Thạc cũng tạm dừng việc thảo luận về Thần chi linh vực đối với La Ti để dẫn ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc tới chỗ Đội năm Thần Vệ.

Đã được hấn chỉnh đốn qua một lần, cả Đội năm rõ ràng có trật tự hơn hẳn. Từng Thần Vệ đứng thẳng tắp trước cửa, vẻ mặt ai cũng bộc lộ sự điềm tĩnh và lạnh lùng. Bên trong thậm chí còn không nghe được một tiếng động nào, còn chưa tiến vào đã cảm giác được không khí thâm nghiêm.

Tên Thần Vệ đứng trước cửa của Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đã từng gặp Hàn Thạc, vừa thấy hẳn tới lập tức khom mình hành lễ, trầm giọng:

- Ra mắt đại nhân!

Hàn Thạc gật đầu, phân phó:

- Lệnh cho mọi người tập hợp. Cuộc thi đấu giữa bảy đội Thần Vệ sắp bắt đầu rồi, ta muốn xem sự chuẩn bị của bọn họ có tốt không?

- Đại nhân yên tâm đi! Mọi người đều nôn nóng được tham chiến rồi! - Tên Thần Vệ cười ha ha, vẻ mặt lộ rõ sự mong đợi.

Nghĩ lại lần trước đến đây, các Thần Vệ này căn bản không có ý định tham gia vào cuộc thi đấu giữa bảy đội Thần vệ, hết thảy đều có ý nghĩ đến đâu hay đến đấy, không hề có một chút đấu chí. Nhưng sau khi trở ra từ Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, trải qua những tình cảnh khủng bố trong trận, khí chất của bọn họ đều có sự biến đổi cực lớn. Chẳng những không sợ sự khiêu chiến mà còn ngược lại vô cùng mong đợi, hận không thể chạy ngay tới các đội Thần Vệ khác so tài một phen.

Rất nhanh sau đó, dưới sự triệu tập của mấy tên Thần Vệ, một đại đội Thần Vệ tập hợp từ Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tới trước mặt Hàn Thạc. Gần một trăm Thần Vệ vẻ mặt lạnh lùng, sắc mặt điềm tĩnh đứng ở trước mặt hắn. Một luồng sát khí vô hình từ từ tỏa ra từ bọn họ.

Từ thân thể của mỗi Thần vệ đều toát ra sự coi thường tính mạng, khí chất coi thường tử vong. Ánh mắt bọn họ đều lãnh khốc kiên nghị, biểu lộ sự khổ luyện trong chém giết không lẫn đi đâu được!

Nhìn lướt qua một lượt những biến đổi trên từng gương mặt, Hàn Thạc thầm gật đầu hài lòng với khí chất của bọn họ. Thầm nghĩ diện mạo và tinh thần của bọn họ trước và sau khi tiến vào Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận quả thực là bất đồng, hẳn tin tưởng lần giao đấu này bọn họ nhất định sẽ làm cho một số người thất sắc.

- Mọi người đều biết cuộc thi đấu giữa bảy đội Thần Vệ sắp bắt đầu rồi. Thời gian càng ngày càng gần, vì có thể đưa thực lực mọi người lên trình độ cao nhất mà ta đã hao phí không ít công phu. Lần này chính là cơ hội của Đội năm chúng ta đứng vững tại Âm Ảnh thành. Hy vọng các người không làm cho ta thất vọng! - Nhìn xoáy vào cả bọn, Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Đại nhân yên tâm, Đội năm hiện giờ đã không còn là Đội năm cả ngày say sưa trước đây. Ta tin tưởng trong cuộc tỷ đấu giữa bảy đội lần này, Đội năm chúng ta nhất định sẽ có được một chỗ đứng tốt! - Vẻ mặt Ba Nạp Đức tự tin, khẳng định với Hàn Thạc.

Khẽ nhếch miệng cười hài lòng, Hàn Thạc ngạo nghễ nói:

- Đã tham chiến, chúng ta chỉ có một mục tiêu, giành hạng nhất!

Trong ánh mắt kinh ngạc của các thành viên Đội năm, Hàn Thạc cười hắc hắc, nói tiếp:

- Không cần giạt mình. Ta tin tưởng các người nhất định có thể đoạt được vị trí thứ nhất! Lần này, bài danh bảy đội Thần Vệ của Âm Ảnh thành sẽ thay đổi lớn. Các người lấy vị trí đại đội đứng đầu cho ta. Còn ta, sẽ đánh bại Thanh Lâm trở thành Âm Ảnh thành đệ nhất Thất đại Thần Vệ trưởng. Đội năm chúng ta hoàn toàn xứng đáng trở thành đội Thần vệ số một của Âm Ảnh thành!

Những lời vô cùng cuồng vọng này của Hàn Thạc lọt vào tai những Thần Vệ đang đứng lại trở thành vô cùng dửng dưng cảm tự tin. Mỗi bọn họ đều sùng bái cường giả chân chính, khi hắn ngang ngược nói có thể đánh

bại Thần vệ trưởng đứng đầu là Thanh Lâm thì không biết vì sao nhiệt tình bỗng bốc lên ngùn ngụt trong lòng họ.

- Đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đánh bại Đội hai!

- Đại nhân có tự tin đánh bại Thanh Lâm đại nhân thì chúng ta cũng tự tin lấy được vị trí đứng đầu trong cuộc chiến các đội!

- Yên tâm đi đại nhân. Lần tỷ đấu này của các Thần Vệ tại Âm Ảnh thành, Đội năm của chúng ta sẽ là người dành thắng lợi cuối cùng!

Từng Thần Vệ đều bày tỏ thái độ sôi nổi trước mặt Hàn Thạc. Xem bộ dạng bọn họ rõ ràng đã bị kích phát toàn bộ nhiệt tình, đối với cuộc tỷ đấu sắp tới tràn đầy hứng thú!

- Rất tốt!

Hàn Thạc quát lên một tiếng lớn:

- Giẫm lên hết bọn họ cho ta. Đội năm của chúng ta mới là đội ngũ chiến đấu mạnh nhất!

- Chúng ta mạnh nhất...! - Các Thần Vệ ào ào rú lên diên cuồng, chiến ý tràn ngập trên mặt.

Thời gian sau đó, Hàn Thạc không rời Đội năm một bước. Hắn ở bên họ từ sáng đến tối, hòa mình vào đội ngũ.

Khi bọn họ giao đấu trong tu luyện trường, Hàn Thạc luôn giữ thái độ bàng quan, tuyệt không tham dự. Trái lại ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư thì sẵn sàng tiếp nhận khiêu chiến của bọn họ.

Bản thân ba người đã vô cùng lợi hại rồi, trải qua khổ luyện ở Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận nên thực lực đại tiến. Bọn Thần Vệ khiêu chiến đều lần lượt bị đánh bại.

Bọn Huyết Linh thì hoặc là nô bộc hoặc là đồ đệ của Hàn Thạc. Ngay cả ba người mà cũng đánh không lại nên dù các Thần Vệ không thấy được thực lực của Hàn Thạc nhưng trong lòng cũng vô cùng kính sợ. Hàn Thạc trong mắt bọn họ giờ là một kẻ vô cùng thần bí, cũng cực kỳ đáng sợ.

Thời gian trôi nhanh, kỳ hạn cuộc tỷ đấu cuối cùng cũng đã tới.

Theo thông báo chính thức từ gia tộc Tái Nhân Đặc đến Đội năm thì địa điểm thi đấu lần này là dãy núi Phi Vân bên ngoài Âm Ảnh thành. Sau khi nhận được thông báo, Hàn Thạc chuẩn bị một chút rồi dẫn Đội năm chưa tới một trăm người, hợp thành một đại đội duy nhất rời thành tiến về dãy núi Phi Vân.

Dãy núi Phi Vân nằm ở phía bắc Âm Ảnh thành. Hàn Thạc bởi vì thu thập được liệu nên từng đi qua đây mấy lần, nắm rất rõ địa hình. Đội ngũ Thần Vệ đã trải qua khổ luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận hùng dũng đi theo sau hắn, biểu lộ ra vẻ bưư hãn cùng khí chất mạnh mẽ. Một số con cháu tiểu gia tộc cùng một số thần trên đường gặp phải đều ào ào tránh né.

Trải qua lần vây công sào huyệt của Liệp thần giả thì Liệp thần giả đã vắng bóng trong khu vực của Âm Ảnh thành. Trong một thời gian dài không hề thấy bóng dáng bọn chúng, đường đi vào dãy núi bỗng chốc trở nên an toàn.

Ban đầu Hàn Thạc còn định lợi dụng dùng các Thần Vệ tìm các Liệp thần giả để khai đao nên phái ma đầu tìm xung quanh nhưng hồi lâu cũng không thấy có dấu vết nên đành thôi. Cả đoàn không nhanh không chậm tiến vào dãy núi Phi Vân. Trên đường đi, Bác Lan Tư chỉ đạo thêm cho các Thần Vệ các kỹ xảo tiềm hành và ám sát.

Thực lực của hai người Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc đã tiến bộ thần tốc nhưng một số kỹ năng đặc biệt thì vẫn còn lâu mới bằng Bác Lan Tư. Do Hàn Thạc dặn dò nên hai người cũng vô cùng khiêm tốn thỉnh giáo Bác Lan Tư một ít kỹ xảo săn bắt truy đuổi, cùng đám Thần Vệ nghiên cứu học tập.

Kỹ xảo tiềm hành và truy tung cần cự ly dài để thực tập. Bởi vì xung quanh Âm Ảnh thành đã lâu không có Liệp thần giả xuất hiện nên Hàn Thạc cho phép cả bọn tách ra xa để thực hành cho giống thực tế, hy vọng bọn họ có thể đuổi kịp lão sát thủ Bác Lan Tư.

Vào một ngày, Hàn Thạc đang nhắm mắt suy nghĩ làm sao có thể khống chế Thần chi linh vực thì đột nhiên thấy Ba Nạp Đức về mặt vội vã đi tới. Sau khi hành lễ hắn nói về gấp gáp:

- Đại nhân. Đã qua năm ngày rồi mà có hai người thủy chung vẫn chưa thấy về.

Đối với việc tập luyện của các Thần Vệ về tiềm phục, ám sát, truy đuổi, Hàn Thạc từng có quy định rõ ràng. Bất kể như thế nào, trong bốn ngày phải trở về báo tin để nắm tình hình. Ba Nạp Đức nói có hai người năm ngày không trở về rõ ràng là họ đã gặp phiền phức hoặc xảy ra chuyện gì rồi.

- Ta biết rồi. - Hàn Thạc gật đầu, đang từ trong im lặng tu luyện chuyển thân đứng lên.

779. Chương 779:kẻ Địch Trong Bóng Tối

Hai Thần Vệ mất tích khiến Hàn Thạc sinh lòng cảnh giác. Hắn lập tức quyết định không cho các Thần Vệ rời đi quá xa, chỉ cho phép trong phương viên trăm dặm. Bởi vì lực bao trùm của ma đầu cũng chỉ trong phạm vi này, chỉ cần bọn họ còn ở trong đó thì hắn có thể lợi dụng ma đầu để có thể nhanh chóng xoay chuyển tình hình.

Vài ngày sau, các Thần Vệ cũng đều đã trở nên cẩn thận. Hàn Thạc dùng ma đầu thu thập tất cả tình hình xung quanh để tìm kiếm dấu vết hai Thần Vệ đột nhiên mất tích nhưng không có kết quả gì.

Cả đoàn vẫn giữ nguyên hành trình tiến về dãy núi Phi Vân song với tốc độ chậm hơn một chút. Về phương diện ẩn nấp và tìm kiếm, các Thần Vệ dưới sự chỉ đạo của Bác Lan Tư cũng đã tiến bộ rất nhiều. Chỉ có điều là trong phạm vi trăm dặm, hai Thần Vệ mất tích kia vẫn không thấy dấu vết.

Nhờ vào tầm nhìn của ma đầu, Hàn Thạc thấy được rất nhiều thương đội qua lại ở trên đường, còn có thêm cả một số con cháu của các tiểu gia tộc tiến vào núi mài giũa. Theo như quan sát của ma đầu thì hắn cũng không thấy những người này có gì khác lạ.

Hàn Thạc cũng không còn cách nào khác, không ngừng tự hỏi rốt cuộc tại sao hai Thần Vệ kia mất tích. Nếu có chuyện gì thì phải nhằm vào hắn mới đúng chứ, hai người kia thì trên chóc ai được?

Trong nháy mắt đã qua năm ngày, hai Thần Vệ mất tích kia vẫn chưa thấy quay về, xem ra là lạnh ít dữ nhiều rồi.

Bởi vậy, Hàn Thạc bắt đầu suy nghĩ khả năng kẻ địch nào đã ra tay. Tiến vào Chúng Thần đại lục thời gian dài như vậy, quả thực hắn đắc tội với không ít người. Trong đó kẻ có khả năng ra tay nhất là Hoắc Phu Tư mà hắn vừa mới dây vào. Nhưng mà khoảng thời gian này U Mạc thành cũng không yên ổn, Hoắc Phu Tư thương thế chưa lành, lại còn phải toàn lực trấn áp những kẻ phản đối trong thành, chắc chắn không có thời gian vượt nghìn dặm xa xôi đến cương vực Âm Ảnh thành tìm hắn gây phiền toái.

Ngoài Hoắc Phu Tư ra, các Liệt thần giả cũng coi Hàn Thạc là đại địch. Song đối với chiến dịch truy quét vừa rồi, biểu hiện của hắn không hề phô trương. Bọn chúng theo lý không thể lấy hắn làm mục tiêu chính mà muốn động thủ trước hết cũng phải tìm gia tộc Tái Nhân Đặc mới đúng chứ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Thạc phát hiện kẻ có khả năng ra tay trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không tìm đến hắn được, tạm thời coi như chưa tìm ra manh mối. Chuyện này coi như đành phải bỏ qua, cả đoàn vẫn nhằm dãy núi Phi Vân thẳng tiến.

...

Cách Hàn Thạc ba trăm dặm, có một thác nước khổng lồ. Dòng nước cuộn cuộn từ trên cao xuống tỏa sáng óng ánh, đổ xuống một cái đầm sâu thẳm, nước văng tung tóe ra bốn phía.

Phía trước đầm có vài tảng đá lớn bị dòng nước mài nhẵn bóng như ngọc, có mấy thần sắc mặt thâm trầm đứng trên đó.

Tộc trưởng Phỉ Nhĩ Đức của gia tộc Lai Phát Tư sầm mặt nhìn Đa Lạc Lôi Tư đang thấp thỏm bất an, quát:

- Ai cho ngươi tự tiện động thủ?

Thế lực của gia tộc Lai Phát Tư từ khi rời bỏ Âm Ảnh thành thì Đa Lạc Lôi Tư cũng không thể tránh né cùng biến mất với gia tộc. Chỉ là lòng căm thù với Hàn Thạc thì y luôn ghi lòng tạc dạ, cho tới bây giờ vẫn không thể quên.

- Tộc trưởng, ta chỉ muốn tiêu hao một chút thực lực của bọn chúng thôi. - Nghe Phỉ Nhĩ Đức quát mắng, Đa Lạc Lôi Tư cúi đầu, xem chừng có vẻ chột dạ.

- Đồ ngu. Người làm như vậy chỉ tổ rút dây động rừng, khiến cho tên tiểu tử âm độc tàn nhẫn giảo hoạt kia sinh lòng cảnh giác mà thôi!

Phỉ Nhĩ Đức quát trầm, tiếp tục giáo huấn:

- Ta đã sớm nói với người, mục đích quay lại lần này là để báo thù cho nhị thúc. Tiểu tử kia ngay cả nhị thúc Ngải Phát Lý cũng có thể tiêu diệt, người làm như vậy chỉ có hậu quả ngược lại mà thôi!

- Tộc trưởng. Ta sai rồi!

Thấy Phỉ Nhĩ Đức nổi trận lôi đình, Đa Lạc Lôi Tư vội vàng thành khẩn thừa nhận sai lầm. Dừng một chút, hần nghi hoặc hỏi:

- Tộc trưởng, chuyện ở U Mạc thành thật sự là do tiểu tử kia làm sao? Ta đã gặp qua hần vài lần, nhìn hần đâu có vẻ đáng sợ như vậy chứ!

- Nếu như ngay cả người cũng lừa không được, hần sao có thể thay thế địa vị gia tộc bọn ta ở Âm Ảnh thành được chứ?

Phỉ Nhĩ Đức hừ lạnh, khiển trách:

- Đường Na hiểu hần hơn người nhiều. Ngải Phát Lý vừa chết là nó đoán ra ngay người ra tay ở U Mạc thành là Bồ Lai Ân. Lúc trước ở vị diện cấp thấp kia, nó đã từng thấy qua thể thân kỳ lạ kia của hần, tuyệt đối không sai được!

- Tộc trưởng, vì sao không cho Đường Na tỷ tỷ cùng đến. Với sự hiểu rõ của tỷ tỷ về hần, chuyện này càng nhiều cơ hội thành công hơn mà! - Đa Lạc Lôi Tư nghe Phỉ Nhĩ Đức nói như vậy, do dự một chút rồi hỏi có vẻ thấp thỏm.

Phỉ Nhĩ Đức than khẽ, hô nhỏ:

- Không biết vì sao, Đường Na từ đầu đến cuối không bằng lòng thật sự ra tay với tiểu tử kia. Việc lần này ta còn phải gạt nó đấy.

Đa Lạc Lôi Tư xem ra đối với Đường Na có lời oán thán. Y vốn cho rằng sự xuống dốc của gia tộc Lai Phát Tư có nguyên nhân chính là Đường Na, cảm thấy nếu không phải nàng đưa Bồ Lai Ân dẫn tiến đến Âm Ảnh thành thì gia tộc bọn họ sẽ không trải qua nhiều đau khổ như vậy. Nếu không phải Đường Na là con gái của Phỉ Nhĩ Đức, chỉ sợ y sớm đã đề nghị xử lý nàng rồi.

- Tộc trưởng Phỉ Nhĩ Đức. Gia tộc Lai Phát Tư các người đã tới Thôn Vân thành của chúng ta. Dựa theo hiệp nghị lúc trước, chúng ta nhất định cố gắng giúp người giết tên tiểu tử kia!

Một người trạc tuổi trung niên, thân thể thấp bé với gương mặt có hàng râu quai nón ngăm đen vẫn nghe Phỉ Nhĩ Đức và Đa Lạc Lôi Tư đối thoại chột lên tiếng, dừng một chút lão nói tiếp:

- Tuy nhiên người cũng nên biết tình thế tại Hắc Âm thần vực một chút. Tuy rằng thực lực của Âm Ảnh thành còn xa mới bằng Thôn Vân thành của chúng ta, nhưng vì để tránh đại chiến giữa hai thành mà chúng ta chỉ có thể ngầm ngầm giúp người, hy vọng không kinh động đến gia tộc Tái Nhân Đặc!

- Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân. Gia tộc Lai Phát Tư ở Hắc Âm thần vực nhiều năm, tự nhiên biết sự kiêng kỵ về phương diện này.

Phỉ Nhĩ Đức đối với lão này cực kỳ cung kính, nói tiếp:

- Ta biết các người không có khả năng bất chấp sự phẫn nộ của Chủ thần để mạo hiểm đối phó gia tộc Tái Nhân Đặc. Ta chỉ muốn tên tiểu tử kia chết là được rồi! Nếu như không phải xảy ra chuyện trong U Mạc thành, ta tuyệt đối không dám làm phiền Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân đi cùng!

Lạp Khắc Lý Sâm gật đầu, mỉm cười nói:

- Người hiểu là tốt rồi. Yên tâm đi. Hoắc Phu Tư của U Mạc thành là Đại thành chủ có thực lực yếu nhất. Thần trong Thôn Vân thành có thực lực cường đại hơn Hoắc Phu Tư không chỉ có một người, mặc dù chuyện trong U Mạc thành thật sự là do tiểu tử kia làm ra thì cũng không vấn đề gì!

Gia tộc Lai Phát Tư mặc dù đã rời khỏi Âm Ảnh thành nhưng vẫn bảo tồn được thực lực gia tộc. Lực lượng tinh nhuệ và tài phú của bọn họ có sức hấp dẫn phi thường đối với bất kỳ thành chủ nào của Hắc Âm thần vực. Ngay từ khi gia tộc bọn họ chưa rời khỏi Âm Ảnh thành thì một vài thành chủ đã lặng lẽ phái người tiếp xúc với Phỉ Nhĩ Đức.

Cần nhắc thực lực các Đại thành chủ, cuối cùng Phỉ Nhĩ Đức lựa chọn Thôn Vân thành có thực lực cường đại nhất Hắc Âm thần vực làm chỗ dựa. Bọn họ đã đạt được hiệp nghị tương trợ lẫn nhau. Gia tộc Lai Phát Tư nếu đến ở Thôn Vân thành thì có thể làm cho thực lực của nó thêm cường đại, dĩ nhiên Thôn Vân Thành cũng sẽ bảo đảm lợi ích của gia tộc Lai Phát Tư.

Trong hiệp nghị có một điều khoản là Thôn Vân thành phải trợ giúp giết chết Hàn Thạc. Đối với Thôn Vân thành mà nói, lợi ích mà gia tộc này đem lại vượt xa một thanh niên cao thủ vừa lộ diện nên bọn họ đáp ứng không chút do dự.

Phỉ Nhĩ Đức ở Âm Ảnh thành đã nhiều năm nên hiểu chỗ này như lòng bàn tay. Lão biết ở trong thành muốn giết chết Hàn Thạc là rất khó khăn, có đặc thủ thì cũng không dễ dàng thoát thân, nên không ngừng tìm thời cơ thích hợp.

Thời gian thi đấu của bảy đội Thần Vệ chính là một cơ hội cực tốt để giết chết Hàn Thạc. Phỉ Nhĩ Đức lợi dụng quan hệ của gia tộc Lai Phát Tư ở Âm Ảnh thành trước kia đã biết rõ địa điểm thi đấu lần này là dãy núi Phi Vân nên đã chuẩn bị đón lõng ở đây từ rất sớm.

- Đa tạ Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân. Chỉ cần lần này có thể thành công giết chết tiểu tử kia, ta nhất định thuyết phục tiểu nữ để nó chịu gả cho lệnh lang! - Phỉ Nhĩ Đức trầm giọng nói.

Lạp Khắc Lý Sâm cười ha hả rồi nói với vẻ cực kỳ cao hứng:

- Lúc này chúng ta là người một nhà rồi! Yên tâm đi, ta sẽ toàn lực giúp người!

- Nhưng bên cạnh tiểu tử kia là cả gần một trăm tên Thần Vệ, chúng ta muốn tiêu diệt hắn cũng không phải là dễ dàng. Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân ý kiến gì hay không?

Dừng một chút, Phỉ Nhĩ Đức nói:

- Căn cứ như theo lời của tiểu nữ nói thì hắn sở hữu những thể thân vô cùng thần kỳ, lại tựa hồ có thể ẩn hình nên có thể làm tai mắt cho hắn. Biểu hiện của hắn tại U Mạc thành chứng tỏ lời của tiểu nữ là không sai. Chuyện này vô cùng phiền toái!

- Không sao cả, lần này chúng ta đi ít người, ta có thể mang bọn người tránh được sự thám sát của các thể thân kia. Các Thần Vệ bên cạnh tiểu tử kia cũng không thể kè kè bên cạnh hắn mãi được. Chỉ cần tìm cơ hội thích hợp là chúng ta có thể cùng ra tay đối phó một mình hắn. Ta nghĩ hắn sẽ cực khó mà đào thoát như lúc ở U Mạc thành! - Lạp Khắc Lý Sâm dường như sớm đã lập kế hoạch, vô cùng tự tin nói.

- Đại nhân nói như vậy, ta an tâm rồi! - Phỉ Nhĩ Đức gật đầu, xem ra vô cùng tin tưởng đối với Lạp Khắc Lý Sâm.

...

Hàn Thạc có nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra rằng kẻ địch trong bóng tối lần này là gia tộc Lai Phát Tư sớm đã rời khỏi Âm Ảnh thành. Hắn dẫn các Thần Vệ tiếp tục từ tốn tiến vào dãy núi Phi Vân.

Bởi vì suy nghĩ muốn tiếp tục rèn luyện nên Đội năm Thần Vệ là đội tiến vào dãy Phi Vân sớm nhất, dọc đường không hề thấy bóng dáng của bất kỳ đội Thần Vệ nào. Bất tri bất giác, họ đã ngày càng tiến đến gần dãy Phi Vân.

Vào một ngày, cả đoàn tiến tới chỗ thác nước mà bọn Phỉ Nhĩ Đức mật đàm hôm trước. Đội năm Thần Vệ cũng không phải toàn là nam nhân, vừa thấy thác nước sạch sẽ kia, các nữ Thần Vệ vô cùng hưng phấn, ào ào yêu cầu tắm rửa trong đầm nước mát mẻ này một chút.

La Ti luôn hờ hững đi theo sau Hàn Thạc cũng quay sang hẩn biểu thị chút ý tứ. Hàn Thạc cũng không vội vàng nên chấp nhận lời thỉnh cầu của các nàng. Các nam Thần Vệ xung quanh hẩn vì để tránh mọi ngại ngùng nên tất cả đều tản ra.

Không biết vì sao, trong lòng Hàn Thạc bỗng nhiên sinh ra cảm giác không thoải mái. Vốn hẩn luôn tin vào năng lực cảm ứng của bản thân, cộng với hai Thần Vệ mật tích bí ẩn vừa rồi nên lập tức cảnh giác.

780. Chương 780:phá Phong

Cạnh Hàn Thạc từ đầu đến cuối có mấy ma đầu ẩn nấp, trong lòng hẩn cảm thấy không thoải mái liền điều chúng bay đi kiểm tra nhưng lại không thu hoạch được gì.

Cảm giác không thoải mái vẫn không tan biến, điều này làm cho Hàn Thạc càng thêm cảnh giác. Mười bảy thanh phi kiếm đã tích sức lực chờ phát động, chuẩn bị đối phó nguy cơ bất cứ lúc nào.

Lúc này Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đang ở cách đó không xa cùng các Thần Vệ nghe Bác Lan Tư giảng giải kỹ xảo ám sát. Thần vệ gần Hàn Thạc nhất cũng cách ngoài ba trăm mét.

Tình huống hơi quỷ dị. Cảm giác nguy cơ quái lạ cứ mãi không tan đi, nhưng ma đầu lại không thể phát hiện bất cứ dị thường nào. Điều này làm cho Hàn Thạc càng thêm cẩn thận. Trong lòng hẩn sớm đã nổi cơn ba đào, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ ung dung, ôn hòa tự nhiên, im lặng ngồi trên một khối đá cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Đột nhiên, không gian trước người Hàn Thạc như bị xé rách. Một luồng ánh sáng mạnh lóa mắt khiến không gian uốn khúc, tầng tầng lớp lớp chấn động không gian bỗng nhiên bị khuấy động.

Sau một khắc, Hàn Thạc chợt phát hiện không gian như bị ngưng lại. Gió ngừng thổi, cây cỏ ngừng lay, tất cả giống như trong nháy mắt liền bất động.

Vài chùm ánh sáng hình người thành linh lộ ra từ khu vực sinh ra chấn động không gian mãnh liệt kia. Một luồng sức mạnh trời buộc cường đại ngưng tụ lại từ khu vực đó bỗng chốc tuôn ra. Nó mạnh vô cùng, đến cùng đột ngột. Hàn Thạc chưa kịp phản ứng hoàn toàn thì bỗng nhiên cảm thấy thân thể như bị giam trong một cái lồng, tay chân bị xiềng xích vô hình quấn chặt.

Mấy chùm sáng nhanh chóng lướt tới Hàn Thạc. Trên mặt mỗi người đều đeo một cái mặt nạ mỏng trắng bột, trên mặt nạ không để hở miệng mũi, chỉ có hai cái lỗ nhỏ dài lộ ra hai mắt, có vẻ hơi âm u đáng sợ.

Tổng cộng có năm người, toàn bộ đều có thực lực Thượng vị thần. Người gần nhất tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, vóc dáng thấp bé, tay còn đeo găng đen sẫm không biết chế tạo từ vật liệu gì. Mặt găng tay có những điểm loang lỗ kỳ dị, Hủy Diệt khí tức lượn lờ khiến người ta kinh ngạc.

Bốn người sau thực lực kém hơn một chút, mặc y như tên thấp bé trước, vóc dáng cao thấp không đồng đều, vũ khí trong tay cũng bất đồng, nhưng xem ra đều là vật phi phàm.

Năm người hai tròng mắt đều lạnh lẽo, từng luồng sát khí trên người khóa chặt Hàn Thạc, rõ ràng là muốn hẩn bỏ mạng tại chỗ.

Sức mạnh trời buộc trên người cực lớn, tay chân Hàn Thạc đều bị chế trụ chặt chẽ. Năm luồng lực lượng bất đồng đầy sức mạnh từ năm người giam cầm hẩn lại. Trong giây phút điện quang hỏa thạch, Hàn Thạc đột nhiên tỉnh táo hẩn.

Năm người kia đều có thực lực Thượng vị thần. Tên thấp bé đầu tiên tu luyện Hủy Diệt pháp tắc thực lực còn là cảnh giới hậu kỳ, so với gã Hoắc Phu Tư khoảng thời gian trước chiến đấu với hẩn đều khó chơi như nhau. Ngoài ra bốn tên kia cũng không dễ chọc. Năm người này lực lượng bỗng chốc thông qua công xiềng đặc biệt tác động lên người hẩn, Hàn Thạc muốn giải thoát thực quá khó.

Mắt thấy năm người ngay lập tức áp sát, Hàn Thạc linh quang lóe lên. Hai thần hồn của phân thân lập tức đạt được sự thống nhất với bản thể, còn phân thân vẫn ở trong Vạn Ma Đỉnh. Hai Thần chi lĩnh vực trong cơ thể hấn trong nháy mắt hòa vào nhau, trong chốc lát, Thần chi lĩnh vực mới hình thành.

Tử Vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng đột nhiên điên cuồng hội tụ lại chỗ Hàn Thạc. Từng sợi tín ngưỡng mắt thường khó thấy dựa theo quỹ đạo Hủy Diệt pháp tắc nhanh chóng xoay chuyển. Thần chi lĩnh vực lấy Hàn Thạc làm trung tâm, bỗng nhiên lan rộng ra rất nhanh. Tính xâm lược bá đạo xua hết tất cả nguyên tố khác trong khu vực cạnh hấn ra.

Năm kẻ tập kích muốn nhân cơ hội chém chết Hàn Thạc lập tức bị Thần chi lĩnh vực của hấn bao vây hết lại. Những sợi tín ngưỡng như là từng bàn tay nhỏ bé vô hình cuốn đến năm người, khiến cho cả năm bỗng chốc như rơi vào vũng bùn, tốc độ đang lướt tới cực nhanh đột nhiên chậm lại.

Năm cặp mắt dưới mặt nạ chợt lộ vẻ kinh hãi, cả năm ánh mắt phát lạnh, ào ào triển khai Thần chi lĩnh vực của mình. Bỗng dưng ba loại Thần chi lĩnh vực Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám đột nhiên từ chỗ năm người truyền đến, trong đó Hắc Ám Thần chi lĩnh vực hình thành ba khu vực, hiển nhiên là từ ba người khác nhau.

Sau một khắc, trong không gian chật hẹp bỗng nhiên tràn ngập sáu Thần chi lĩnh vực. Năm Thần chi lĩnh vực của năm tên kia vây Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc vào bên trong, hơn nữa còn nhanh chóng mở rộng cả khu vực, hùng hổ dọa người áp bức về phía hấn.

Khác với Hàn Thạc, năm người này đều có thể tự nhiên khống chế Thần chi lĩnh vực của mình. Bọn họ có mục tiêu và là đồng minh nước giếng không phạm nước sông, cùng hợp lực bành trướng về phía hấn. Hàn Thạc lập tức cảm thấy Thần chi lĩnh vực của mình phải thừa nhận áp lực gấp năm lần. Bản thân hấn như bị vạ lây, thân thể bị trói buộc như là bị năm khí cầu bành trướng dồn nén, cực kỳ khổ sở!

Thần chi lĩnh vực của hấn mặc dù bá đạo, nhưng mà bỗng chốc bị năm Thần chi lĩnh vực của Thượng vị thần cùng áp bức, không thể không liên tiếp bại lui. Dù sao Thần chi lĩnh vực mới hình thành này chỉ do hai Thần chi lĩnh vực của Trung vị thần dung hợp mà thành, mà bản thân Hàn Thạc vẫn chưa thể triệt để nắm chắc diệu dụng của nó.

Theo Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc dần dần co rút lại, năm tên kia cách hấn ngày càng gần. Con mắt năm kẻ tập kích dưới tấm mặt nạ đều hiện vẻ đắc ý tàn nhẫn khi sắp chém giết được đối thủ, dường như thời hạn chết của Hàn Thạc đã sắp đến. Hàn Thạc bị năm người hợp lực trói buộc tay chân không dùng được, căn bản không thể lợi dụng thần khí để chống cự hiệu quả, cũng không có biện pháp di động tránh né công kích của năm người. Hiện tại ngay cả Thần chi lĩnh vực cũng bị dồn nén liên tiếp nhỏ lại. Vô luận như thế nào khi thấy Hàn Thạc mất đi lực phản kháng, trong lòng bọn họ đã xem hấn không khác gì người chết!

Tay chân không thể động, miệng không thể nói nhưng cũng không có nghĩa là Hàn Thạc chỉ có thể mặc cho người ta mổ xẻ!

Thần thức vô hình không giới hạn lại căn bản không bị ảnh hưởng của việc giam cầm. Mắt thấy mười con người tàn nhẫn lạnh lẽo nhìn mình chòng chọc, Hàn Thạc bình tĩnh tự nhiên suy nghĩ phương pháp thoát khỏi hiểm cảnh. Đột nhiên, một cánh tay từ sau lưng hấn thò ra, nó thuộc về một phân thân, lòng bàn tay nắm một chùm Bạo Diệt Châu!

Sức mạnh giam cầm của năm người chỉ nhằm vào bản thể Hàn Thạc, nhưng với hai phân thân của hấn thì không có bất cứ tác dụng gì. Hai phân thân chỉ có thực lực Trung vị thần, liều lĩnh xuất hiện trước mặt bọn họ chỉ trong nháy mắt là bị chém giết, cho nên Hàn Thạc không dám lộ hấn phân thân ra. Hấn chỉ huy một cánh tay lộ ra sau lưng ở góc chết nắm chùm Bạo Diệt Châu vùng mạnh ra.

Từng viên Bạo Diệt Châu từ phía sau hấn bay ra. Cùng lúc đó, mười bảy thanh phi kiếm cũng đột nhiên từ trong cơ thể vọt ra. Hàn Thạc dường như bỗng chốc biến thành một con nhím lớn. Mười bảy thanh phi kiếm giống như là những cái gai nhọn cắm trên người hấn, liên tiếp chém tới lực lượng vô hình năm người đang ràng buộc hấn.

Giữa Hàn Thạc và ma khí có sự cảm ứng kỳ diệu. Mặc dù thân thể bị giam cầm, chỉ cần Hàn Thạc có thể suy nghĩ, thần thức không bị ảnh hưởng là có thể sử dụng bất luận ma khí nào.

Từng viên Bạo Diệt Châu bắn nhanh ra bên ngoài, Hàn Thạc bình tĩnh dùng tâm thần chỉ huy quỹ tích của chúng. Khi Bạo Diệt Châu bắn tới khu vực tập kích sau lưng năm người, hần kích phát một giọt bản mệnh tinh huyết của mình trong những viên châu.

Năm người không nhìn thấy trong Bạo Diệt Châu ra sao. Giọt máu khi Hàn Thạc luyện chế Bạo Diệt Châu đã hòa hợp vào bên trong, đột nhiên bắn tung tóe ra. Nó chính là đầu mối then chốt để hần khống chế Bạo Diệt Châu từ xa. Từng viên Bạo Diệt Châu thành linh nổ ầm ầm sau lưng năm người.

Bạo Diệt Châu mới được luyện chế có lực nổ tung kinh người. Thêm nữa là khoảng cách giữa năm người rất gần, sức mạnh xung kích bỗng chốc tuôn vào trong năm Thần chi lĩnh vực. Thứ Hồn châm bên trong Bạo Diệt Châu bắn tứ tung, tập trung dày đặc chộp tới năm kẻ đánh lén.

Cùng lúc đó, mười bảy thanh phi kiếm dưới sự điều khiển của Hàn Thạc liên tiếp chém đứt toàn bộ ràng buộc vô hình của năm người. Trói buộc đã bị giải trừ, Thiên Ma Bát Diệt Thể lập tức thi triển thoát khỏi khốn lực vô hình, rốt cuộc không có cảm giác bị áp bức nữa.

“Ầm ầm ầm...”, tiếng Bạo Diệt Châu nổ đinh tai nhức óc. Lực xung kích dồn nén lên năm Thần chi lĩnh vực, làm cho năm người lão đảo bất ổn. Thần chi lĩnh vực của bọn họ bị vụ nổ đẩy đụng phải Thần chi lĩnh vực của Hàn Thạc khiến cho hần vừa thoát khỏi trói buộc cũng ngã trái ngã phải.

May mà Hàn Thạc sớm có dự liệu. Vụ bạo tạc vừa xảy ra, hần mới được giải thoát lập tức triệt ly Thần chi lĩnh vực. Hần ổn định được thân thể trước nhất, mười bảy thanh phi kiếm rít lên vang vọng, phi thẳng đến tên thấp bé tập kích đầu tiên.

Mấy ma đầu dùng thần hồn Thượng vị thần luyện chế từ đằng xa được triệu tập trở lại. Khoảnh khắc Hàn Thạc hành động chúng cũng ào ào từ hư thể hóa thực thể, bất chấp tất cả tấn công về phía bốn Thượng vị thần khác. Chúng hung thần ác sát cuốn lấy bọn họ, làm cho bọn họ trong lúc nhất thời ứng phó không xuể, căn bản không có dư lực để đối phó Hàn Thạc.

Vụ nổ cực lớn nơi này tức khắc đánh động đám Thần Vệ ở gần đó. La Ti đang tắm ở đầm nước lạnh xa xa cũng lập tức phủ trường bào rộng rãi lên, bất kể đầu tóc thân thể còn đang ướt sũng chạy trở lại.

Các Thần Vệ ở phụ cận và Bác Lan Tư cũng toàn bộ chạy về phía bên này. Những kinh nghiệm rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận khiến đám Thần Vệ vẻ mặt từng người đều lạnh lùng, hành động vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng.

Thân thể vừa thoát khỏi chế trụ, Hàn Thạc lập tức toàn lực ra tay. Hần vừa khống chế mười bảy thanh phi kiếm công kích tên thấp bé lợi hại nhất, vừa kêu gọi ma đầu lân cận bao vây tấn công bốn tên kia. Đám ma đầu dùng thần hồn Thượng vị thần ở U Mạc thành luyện chế con nào con nấy vô cùng lợi hại, đánh cho bốn người kia run rẩy.

Khi La Ti và đám Thần Vệ đổ về từ bốn phương tám hướng, đều thấy cảnh tượng mình Hàn Thạc đại triển thần uy, lấy sức một người cuốn chặt lấy năm cao thủ đeo mặt nạ.

Khí tức Thượng vị thần của năm kẻ tập kích vô cùng rõ ràng. Tên thấp bé cầm đầu với Hủy Diệt lực lượng bắn khắp nơi, rõ ràng ở phương diện tu luyện Hủy Diệt pháp tắc đã đạt tới cảnh giới cực cao. Dù như vậy thì năm Thượng vị thần vẫn bị mình Hàn Thạc gây phiền toái, hơn nữa không hề có hiện tượng thất bại. Đám Thần Vệ đổ về toàn bộ nhìn đến phát ngốc.

Bọn họ luôn luôn ngầm suy đoán thực lực của Hàn Thạc, cho rằng khả năng vị đội trưởng này so với Thần Vệ trưởng Đội năm cũ Ngải Phát Lý còn mạnh hơn một chút. Bây giờ nhìn Hàn Thạc lấy một địch năm, bọn họ mới biết được Ngải Phát Lý căn bản không cùng một cấp bậc so với Hàn Thạc!

781. Chương 781:đây Chính Là Hai Thượng Vị Thần, Các Người Cứ Chơi Thoải Mái!

Đám Thần Vệ bị thực lực cường hãn Hàn Thạc biểu hiện chấn nhiếp, trong lúc nhất thời dờ ra không thiết động thủ. Chỉ có La Ti nhìn thoáng qua lập tức xông lại gia nhập vòng chiến, tấn công một tên tập kích đang bị ma đầu cuốn lấy, cùng hợp lực với nó chặn đường lui của hần.

- Còn thất thần gì nữa, không lại giúp đại nhân tiêu diệt những tên đánh lén vô sỉ này! - Bác Lan Tư quát lạnh, thanh phi kiếm được Hàn Thạc tự tay luyện chế lơ lửng không xác định bắn ra, nhằm thẳng một kẻ tập kích khác.

Bác Lan Tư hét lớn liền thức tỉnh các Thần Vệ đang kinh hãi vô cùng. Trong chớp lát, đủ loại lực lượng kỳ dị bay vút tới, đánh thẳng tới ba kẻ còn lại. Chỉ thấy trong tràng chiến đấu ánh sáng bắn loạn xạ, thần khí và thần lực bay khắp bầu trời chụp tới phía những kẻ tập kích bị ma đầu cuốn lấy.

Các Thần Vệ đều biết mấy tên mang mặt nạ này đều có thực lực Thượng vị thần, nên không đến gần chiến đấu mà ào ạt công kích từ cự ly xa. Thực lực của mỗi người quả thật không bằng bất luận một ai trong đám kia, nhưng khi mấy chục người hợp lực tấn công một tên thì màn công kích dày đặc ấy cũng đủ khiến cho những người này luống cuống tay chân.

Việc đã tới nước này, những kẻ đánh lén không thể chém giết Hàn Thạc nổi mà mình ngược lại rơi vào vòng bao vây trùng điệp. Hàn Thạc, La Ti và gần trăm Thần Vệ cùng ra tay, trong đó còn có ma đầu đông nghìn nghịt kéo róc tới, mặc dù là năm Thượng vị thần cũng ăn không tiêu.

Năm người này ai nấy như lâm đại địch khi chủ công là Hàn Thạc và La Ti, lại thêm màn công kích như mạn thiên phi vũ của đám Thần Vệ nên càng đỡ không xuể. Ba người trong đó bị trúng chiêu liên tiếp, người bị các loại thần khí và thần lực đánh lén, thần lực trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao.

Uy lực công kích của các Thần Vệ có hạn, không thể lập tức gây trọng thương cho mấy người, nhưng mật độ công kích lại làm cho chúng càng ngày càng hoảng loạn. Một khi bọn họ lộ ra khe hở, ma đầu đông nghịt lập tức áp sát vào từ mọi chỗ, lực lượng kỳ lạ của chúng khiến cho bọn chúng đau đầu không thôi.

- Hắc hắc, muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy đâu! - Thần Vệ và La Ti vừa ra tay, áp lực lên Hàn Thạc giảm đi, hắn vừa tiếp tục khống chế mười bảy thanh phi kiếm bao vây tấn công tên mạnh nhất, vừa thờ ơ châm chọc.

Năm người đều mang mặt nạ, Hàn Thạc không nhìn ra thân phận thật cho nên mở lời thăm dò.

Năm người kia dường như biết mục đích của Hàn Thạc nên không ai trả lời. Bọn chúng lúc này lúng ta lúng túng, làm sao nhàn hạ nói nhảm với hắn được, trong lòng chắc chắn đang tìm cách làm thế nào mới có thể thoát khỏi bao vây trùng điệp.

Đột nhiên, mười bảy thanh phi kiếm vòng qua tên thấp bé, trong nháy mắt đã xuất hiện ở sau lưng tên có thực lực yếu nhất. Hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị chúng vây lại, thứ thứ nhất của A Tì Địa Ngục kiếm trận, A Tì Địa Ngục đã thi triển.

Mười bảy thanh phi kiếm rít lên chói tai, A Tì Địa Ngục vừa thành, âm khí sát khí nồng nặc lập tức bao bọc lấy tên này, hàn độc cùng độc axit mãnh liệt trên bề mặt phi kiếm liền nhanh chóng tiêu hao thần lực của hắn.

Tên thấp bé mạnh nhất quá khó đối phó, mặc dù lợi dụng A Tì Địa Ngục vây chặt hắn, trong thời gian ngắn cũng dùng đòn giết chết hắn tại chỗ được, cho nên Hàn Thạc thay đổi đối sách, hạ thủ tên yếu nhất trước.

Giữa A Tì Địa Ngục, tên tập kích tu luyện Hắc Ám thần lực tỏ xung hữu đột, nhưng rốt cuộc không thể lao ra khỏi không gian kỳ lạ do A Tì Địa Ngục hình thành, mà thần lực tiêu hao càng lúc càng lớn. Hắn chỉ có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, trước kia bị ma đầu và rất nhiều thần khí thần lực công kích nên đã tiêu hao cực lớn, giờ bị Hàn Thạc đột nhiên tập kích liền nhanh chóng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Axit độc và hàn độc phóng ra, mười bảy thanh phi kiếm như dệt thành cái lưới tung hoành bay lại trong A Tì Địa Ngục. Từng đạo quang điện đen sẫm lóe lên, vô vàn điểm sáng li ti kì dị chiếu vào tên kia, từng luồng khí lạnh lũ lượt chui vào trong cơ thể hắn, làm thần thể hắn càng lúc càng cứng đờ.

Đột nhiên, mười bảy thanh phi kiếm biến đổi quỹ tích bay chung quanh, từ mười bảy phương hướng cùng đâm về phía lòng ngực hắn. Chỉ nghe một loạt tiếng “phập phập”, từng bùm máu tươi từ ngực kẻ tập kích phọt ra, hai tròng mắt bỗng nhiên lộ vẻ hoảng sợ, sinh mệnh lực theo từng dòng máu tươi bắn tung tóe nhanh chóng cạn kiệt.

Đám phi kiếm xuyên qua ngực hấn tạo thành mười bảy cái lỗ máu xong, lập tức thay đổi mục tiêu, lại vây công một kẻ khác đang định nhân cơ hội thoát đi.

Trước thời điểm nhóm phi kiếm lướt qua từ bên hông tên thấp bé, hấn dường như hơi do dự một chút. Sau đó không đợi hấn quyết định, công kích ngập trời do đám Thần Vệ công tới, khiến cho hấn không thể không ra tay đối phó.

Chủ yếu nhất vẫn còn đám ma đầu như mây đen áp đỉnh kéo tới, trong đó còn có năm con hình thái cực mạnh dùng thần hồn Thượng vị thần luyện chế thành. Chúng xen lẫn trong đám ma đầu đông nghìn nghịt, hình thành uy hiếp, quấn chặt lấy khiến cho hấn không thể thoát ly vòng chiến.

Sức mạnh mười bảy thanh phi kiếm rõ ràng yếu đi một chút, điều này là bởi vì Vạn Ma Đỉnh từ trong cơ thể Hàn Thạc lặng lẽ thoát ra, thừa dịp hỗn loạn và ma đầu bay múa đầy trời, lén lút hấp thu thần hồn tên Thượng vị thần vừa mới chết.

Một thần sau khi tử vong, thần hồn nhất định phải hấp thu cho nhanh, nếu không rất có thể trở thành một hệ nguyên tố đơn thuần hòa hợp vào trong trời đất.

Mà loại thần hồn thực lực như vị thần này thì càng cần mau chóng thu lại, bằng không bọn họ nói không chừng có thể nhờ vào lực lượng nguyên tố không chỗ nào không có chạy trốn.

Hàn Thạc vừa khổng chế phi kiếm công kích tên thấp bé, vừa thăm quan sát tình thế trong tràng đấu. La Ti có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, lúc này đang ngăn trở một cao thủ ngang cấp bậc. Nàng phối hợp với ma đầu tập kích từ mọi chỗ, người kia lộ vẻ đầy sốt ruột, nhưng lại không thể thoát ra được.

Ngoài hai tên này ra, hai tên còn lại vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ đám thần vệ với ma đầu. Áp lực lên hai tên này là yếu nhất, cũng không phải chúng không có khả năng nhân cơ hội chạy trốn. Chỉ có điều hai người này cũng không dám chạy trốn, không ngừng liếc sang tên thấp bé đang bị Hàn Thạc đánh rết.

Chỉ quan sát một chút, Hàn Thạc lập tức biết tên thấp bé này mới là thủ lĩnh đám này. Không có phân phó của hấn, hai tên kia dù có cơ hội chạy trốn nhưng vẫn không dám manh động, dường như đang đợi hấn hạ mệnh lệnh gì đó.

Từ tình thế trước mắt, hành động của đội ngũ này đã triệt để thất bại, bọn chúng có thể rút lui an toàn hay không cũng là vấn đề lớn. Nhưng Hàn Thạc cũng không dám buông lỏng, sử dụng lực lượng lớn nhất đối phó tên thủ lĩnh tu luyện Hủy Diệt pháp tắc.

Loại cao thủ cấp bậc này không thể buông tha, nếu không tương lai thế nào cũng phiền toái. Nhất là khi Hàn Thạc lợi dụng A Tì Địa Ngục giết chết tên Thượng vị thần tu luyện Hắc Âm lực lượng kia, lấy phi kiếm nâng mặt nạ hấn lên nhưng không nhận ra người này. Hấn càng muốn làm rõ ràng thân phận những kẻ này.

Địch nhân không biết là đáng sợ nhất, bởi vì người không thể dự liệu được bọn họ khi nào sẽ ra tay đối phó người. Nếu như chỉ là nhằm vào bản thân Hàn Thạc thì hấn cũng không quá để ý, nhưng mà bây giờ gia nghiệp Hàn gia không nhỏ, người trong Hàn gia tại Âm Ảnh thành đều có tình cảm nồng thắm với hấn. Hàn Thạc tuyệt đối không cho phép bất cứ ai trong bọn họ bị giết.

Vì ngăn chặn thảm án xảy ra, phương pháp đơn giản nhất chính là giết sạch địch nhân cả trong tối lẫn ngoài sáng. Chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm người thân và bằng hữu bên cạnh mình vô sự.

Đỉnh Linh sau khi thu lại thần hồn Thượng vị thần kia, lại chui vào trong người Hàn Thạc. Bởi vậy sức mạnh của hấn lại được tăng cường, tên thấp bé đối mặt với mười bảy thanh phi kiếm lập tức cảm thấy áp lực đại tăng. Luôn do dự từ đầu đến giờ, hấn đột nhiên hạ quyết tâm.

Từng điểm lốm đốm trên găng tay hấn đeo đột nhiên tỏa ra ánh sáng nhạt. Trong chốc lát, không gian ở bên cạnh hấn nhanh chóng uốn khúc, tầng tầng lớp lớp như gợn sóng lan rộng ra. Giống như không gian bị một vật mạnh mẽ khai mở, rất nhiều lực lượng hỗn loạn bỗng nhiên do khu vực kia xuất hiện mở ra.

Tên thấp bé di động như cá bơi trong nước, thần kỳ lại gần cạnh tên đang giao thủ với La Ti. Một quang sáng thành hình linh che khuất cả khu vực đó, Hàn Thạc đột nhiên la lớn:

- La Ti, lùi về!

La Ti kinh hãi, lập tức nghe lời né ra, cấp tốc thối lui khỏi quang sáng vô cùng nguy hiểm kia.

Màn ánh sáng dần dần nhạt nhòa, rồi bỗng nhiên trở thành vô sắc như không khí. Tên thấp bé có thực lực cường đại nhất cùng tên giao thủ với La Ti tan biến mất một cách kỳ lạ. Chấn động không gian mãnh liệt do khu vực kia khuấy động ra, một quyển trục kỳ dị từ đó hiện rõ. Khi Hàn Thạc ngừng thần nhìn sang, quyển trục kia thành linh nứt ra.

- Không! - Hai tiếng hét kinh hoàng bắt cam từ miệng hai tên còn lại vang lên. Hai tên luôn không hé răng vừa thấy thủ lĩnh mang một người rời đi, biết ngay rằng mình đã bị vứt bỏ.

Đối mặt với Hàn Thạc, La Ti và gần trăm Thần Vệ bao vây trùng điệp, hai tên này luôn do dự không quyết biết cơ hội sống của mình mù mịt, cho nên mới không tìm được rít lên, âm thanh ngập tràn sự không cam lòng và tuyệt vọng!

- Nói ra thân phận và mục đích của các người, ta nói không chừng có thể hảo tâm tha cho các người một mạng! - Hàn Thạc phát phát tay, ra hiệu các Thần Vệ tạm thời ngừng công kích, bước từng bước tới hai người, cười ôn hòa khuyên.

Hai kẻ tập kích liếc nhìn nhau, bốn con mắt dưới hai tấm mặt nạ đầy vẻ tuyệt vọng. Bọn chúng căn bản không tin lời Hàn Thạc nói, liền tích sức dư lực định phá vòng vây, xem ra không định thỏa hiệp với hắn.

Lại phát phát tay, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Giết bọn chúng đi, hai tên này chính là Thượng vị thần đấy, các người cứ chơi cho thoải mái!

Các Thần Vệ hưng phấn hẳn lên, có Hàn Thạc và La Ti lược trận, bọn họ đều vô cùng yên tâm, biết hai tên này nếu không có gì bất trắc thì hôm nay tuyệt không chạy thoát. Loại kinh nghiệm vây giết Thượng vị thần thể này sẽ đề cao lòng tin và chí khí bọn họ cực lớn, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cười nanh ác rồi ào ào công kích cả hai tên.

782. Chương 782:sẽ Không Ai Lắm Miệng!

Hai người Hàn Thạc La Ti lặng lẽ nhìn bọn họ, phân biệt chắn trước con đường chạy trốn của hai người. Hàn Thạc còn phân ra mấy ma đầu ẩn nấp từ một nơi bí mật, một khi hai người có ý định lợi dụng phương pháp đặc thù để rời đi, ma đầu sẽ xông ra, không cho bọn họ rảnh rỗi.

Hai tên Thượng vị thần mang mặt nạ mắt đầy vẻ tuyệt vọng. Bọn họ biết khó tránh cái chết, không ngừng sử dụng lực lượng còn lại áp sát các Thần Vệ, dường như dự định trước khi chết cũng phải làm trọng thương đối phương.

Các Thần Vệ biết cả hai đều là Thượng vị thần, không muốn tiếp xúc với bọn họ, một khi thấy bọn họ lại gần là lập tức vây công từ xa, bào mòn từng chút thần lực và tính nhẫn nại của đối thủ. Hàn Thạc và La Ti không ra tay, hai người chỉ đứng ở lân cận, bố trí vài bức chắn.

Dần dần, dưới sự vây công của gần trăm Thần Vệ, thần lực hai Thượng vị thần này dần dần khô kiệt. Một khi phát hiện sự bất thường này, những ma đầu ẩn nấp ở lân cận liền quần công, ngăn cản những dị thường trên cơ thể bọn họ, không cho bọn họ có thể sử dụng phương pháp đặc biệt để thoát đi.

Bác Lan Tư cũng không ra tay, hắn không ngừng chỉ huy các Thần Vệ xung quanh, truyền đạt cho bọn họ phương pháp hữu hiệu vây công một cường giả. Các Thần Vệ hưng phấn cách xa hai tên Thượng vị thần kia, phối hợp theo trận pháp công kích học được từ Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, tập trung lực công kích không để lộ ra một khe hở nào, bức cho đối phương không giữ được bình tĩnh.

Đối với hai tên Thượng vị thần kia, e rằng cả đời này chưa từng trải qua tình cảnh bị áp bức và lãng nhục như vậy. Khi bọn họ cố tập trung lực lượng chuẩn bị không tiếc bị trọng thương hay thậm chí lùi một cảnh giới để chạy trốn thì đều bị ma đầu cứng rắn dập tắt mọi cơ hội. Sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần, hai người cuối cùng cũng biết lần này chỉ có một con đường chết.

Ở bên trong kết giới của Hàn Thạc và La Ti, bọn họ thậm chí không thể xông đến các Thần Vệ xung quanh để cùng ngọc nát đá tan. Mắt thấy mình trở thành đối tượng cho người khác làm nhục, biến bọn họ thành

mục tiêu để rèn sự phối hợp trơn tru, hai người không còn chút hy vọng cuối cùng cũng không thể chịu nổi nỗi khuất nhục này nữa.

Hai người đột nhiên vứt bỏ sự chống cự, tùy ý cho các Thần Vệ xung quanh dùng vũ khí cùng thần lực tấn công lên người. Dưới sự công kích rợp trời như vậy, thần lực trong cơ thể bọn hắn đã tiêu hao bảy, tám phần, cuối cùng sinh mệnh lực hao hết, ngã xuống trong vũng máu.

Đỉnh Linh tự nhiên bay ra, nhân cơ hội thôn phệ thần hồn hai tên Thượng vị thần, theo đó số lượng ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh càng ngày càng nhiều, chất lượng cũng càng ngày càng cao. Hàn Thạc mỗi một lần hấp thu lực lượng của Đỉnh Linh đều có thể cảm nhận rõ ràng được Vạn Ma Đỉnh đang rất nhanh trở nên cường đại.

Đối với Hàn Thạc mà nói, Vạn Ma Đỉnh cường đại có nghĩa là chính hắn cường đại, cho nên Hàn Thạc luôn dốc hết sức giúp Đỉnh Linh thu nhận thật nhiều thần hồn.

- Chết nhanh thế! - Ba Nạp Đức tức giận nhưng chỉ dám chửi khê, xem ra vẫn chưa chơi thoải mái.

Xung quanh, đám Thần Vệ cũng có phần cụt hứng. Không ngờ rằng khi bọn họ đang hưng phấn nhất thì hai kẻ tập kích lại đột nhiên hết chống cự, hai bọn họ chơi đùa không được sang khoái.

Bác Lan Tư không nói một lời, lúc Vạn Ma Đỉnh hấp thu thần hồn hai tên Thượng vị thần, hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh hai cỗ thi thể. Bỏ mặt nạ ra, cẩn thận quan sát, Bác Lan Tư đứng dậy đi tới chỗ Hàn Thạc, hồ hững lắc lắc đầu rồi nói:

- Sư huynh. Gương mặt đều xa lạ!

Bác Lan Tư đã ở Đội ba Thần Vệ của Hắc Thiên vài năm, đối với người trong các đại gia tộc ở Âm Ảnh thành đều vô cùng quen thuộc. Rất nhiều nhân vật ngay cả Hàn Thạc chưa từng gặp nhưng Bác Lan Tư sớm đã có quen biết rồi. Mà Thượng vị thần ở bất cứ một thành thị nào đều là đoàn thể đặc thù có số lượng ít nhất cùng địa vị cao nhất. Nếu như hai người kia là người của Âm Ảnh thành, hắn không có lý do gì lại không biết.

Bởi vậy, thấy Bác Lan Tư lắc đầu nói không biết, Hàn Thạc có thể chắc chắn hai người kia tuyệt đối là đến từ một thành thị khác. Cẩn thận suy nghĩ, hắn phát hiện mình đã đắc tội với U Mạc thành, và cả Ba Đắc Lai Mỗ từ một thần vực khác. Hắn thầm suy xét có thể là một tên trong đó ra tay không.

Nhú mào trầm tư hồi lâu, Hàn Thạc nhìn xung quanh bốn phía, khê nói:

- Chuyện lần này xảy ra, trước khi ta chưa điều tra rõ ràng, không một ai được lộ tin tức ra!

Dừng một chút, hắn bổ sung:

- Kể cả người của Tái Nhân Đặc gia tộc!

Năm tên Thượng vị thần đến tập kích hắn thì ba chết hai chạy trốn. Điều này có nghĩa khả năng hắn đã đắc tội với một thế lực vô cùng mạnh mẽ.

Hắn hiện nay xem như là người của Âm Ảnh thành, một khi để cho Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt biết được, hai người có thể sẽ nghi ngờ, nói không chừng sẽ truy hỏi hắn suốt tình huống cụ thể thế nào. Nếu để cho một gia tộc bên ngoài biết chuyện này, nhất định sẽ rất kinh ngạc về thực lực khủng bố của Hàn Thạc, lần tỷ đấu giữa các Thần Vệ trưởng này cũng không còn quá kịch tính nữa.

Trải qua lần chiến đấu này, tất cả ánh mắt của thành viên Đội năm nhìn về phía Hàn Thạc đều đầy kính sợ. Những Thần Vệ trước kia đối với hắn còn có chút hoài nghi thì lần này không còn bất luận nghi hoặc gì nữa, từng người đều hoàn toàn bái phục hắn.

Bởi vậy, Hàn Thạc một lời nói ra, gần trăm tên Thần Vệ đều nhất trí cung kính gật đầu xác nhận, âm thanh chính tề vang lên, không một ai có ý kiến khác.

Trên Chúng Thần đại lục tu luyện thành phong trào, đại bộ phận mọi người đều coi việc đề cao thực lực mình là việc quan trọng nhất.

Bởi vì như thế, cho nên người trên Chúng Thần đại lục đều sùng bái, thể hiện sự tôn kính với cường giả. Khi Hàn Thạc chứng minh cho bọn họ thực lực mình có thể dễ dàng giết chết Thượng vị thần thì những Thần Vệ cương quyết không thuận phục cũng đều thành thật hẳn, thật lòng thật dạ đồng ý việc Hàn Thạc trở thành Thần Vệ trưởng mới.

- Đại nhân yên tâm, sẽ không ai lăm miệng! - Ba Nạp Đức bây giờ nhìn Hàn Thạc, ánh mắt cũng hoàn toàn bất đồng, ngữ khí trong khi nói chuyện cũng đều phát ra sự kính sợ từ trong lòng.

Gật gật đầu Hàn Thạc nói:

- Ta là Thần Vệ trưởng của các người, mệnh lệnh của ta các người chỉ cần thực hiện cho tốt, cứ như vậy mà tuân thủ sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhìn bốn phía chung quanh, hần mỉm cười nói:

- Được rồi, ta nghĩ hai tên chạy thoát chắc sẽ không dám trở lại nữa, mọi người tiếp tục tiến thẳng về dãy núi Phi Vân!

- Sư huynh, sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa chứ, bọn họ có thể tiếp tục vừa đi vừa bí mật tiến hành tu luyện phương thức truy đuổi hay không? - Bác Lan Tư khom người xin chỉ thị của Hàn Thạc.

- Có thể. - Hàn Thạc cũng không cho rằng hai người kia còn dám quay trở lại, liền sáng khoái đáp ứng.

Khi Bác Lan Tư dẫn những Thần Vệ kia tiếp tục tiến hành đủ mọi loại huấn luyện, Hàn Thạc dặn La Ti:

- Đừng cho người quấy rầy ta!

La Ti sửng sốt, không rõ vì sao hần đột nhiên có mệnh lệnh này, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ hờ hững gật gật đầu. Mặc dù hiện tại quan hệ giữa nàng và Hàn Thạc sớm đã hòa hoãn, nhưng La Ti vẫn rất ít khi nói chuyện, thông thường chỉ có Hàn Thạc hỏi thì mới trả lời, căn bản sẽ không chủ động nói chuyện với hần.

Hàn Thạc dặn dò rồi cũng không nhìn lại La Ti, bắt đầu nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống. Thần thức khởi động, một ma đầu được luyện chế từ thần hồn Thượng vị thần từ bên cạnh hần bay ra, thẳng hướng phía Bắc lao đi rất nhanh.

Với ma đầu này, Hàn Thạc tập trung tinh thần truyền đạt cho nó một mệnh lệnh, hơn nữa còn truyền cho nó một chút Ma nguyên lực. Ma đầu hình dạng hư thể tốc độ cực nhanh vượt quá sức tưởng tượng, so với Hàn Thạc sử dụng sức mạnh của Đỉnh Linh toàn lực thi triển Ma Động Cửu Thiên thuật còn nhanh hơn rất nhiều.

Ma đầu vô hình, không bị trọng lực ảnh hưởng, bản thân đã có ưu thế về phương diện ưu thế tốc độ, còn có sức mạnh của Đỉnh Linh thúc đẩy nó, tốc độ kia tự nhiên phải nhanh hơn.

Lúc đại chiến với hai tên vừa rồi, Hàn Thạc đã lưu lại ở trên áo giáp của tên có thân hình thấp bé một giọt bốn mạng tinh huyết, giọt máu này có liên hệ kỳ diệu với hần. Hai người kia mặc dù nhờ vào không gian thần khí bất phạm để chạy thoát, nhưng bởi vì trên người tên có thân hình thấp bé còn có giọt máu kia, cho nên khi Hàn Thạc cẩn thận cảm ứng, có thể lơ mơ cảm ứng được vị trí của hai người.

Hần có thể cảm giác được hai người cách hần cực xa, với lại còn đang di chuyển rất nhanh. Lúc này cho dù bản thể Hàn Thạc toàn lực cũng không chắc có thể đuổi kịp hai người, quan trọng nhất là hần nhất định phải luôn ở gần nhóm Thần Vệ, nếu không một khi thực sự xảy ra nguy cơ, hần sợ đám Thần Vệ không đối phó nổi.

Cho nên Hàn Thạc không hành động ngay, mà là lợi dụng Linh Ma, loại hình thái mạnh nhất làm cứu cánh. Hần không cầu ma đầu có thể gây thương hại cho hai người kia, chỉ cầu có thể biết được thân phận của kẻ địch, để cho hần có sự cân nhắc, tương lai cũng có thể chuẩn bị đề phòng cho tốt, hoặc là khi có cơ hội thì tiêu diệt luôn cái uy hiếp này.

Đẩy tốc độ đến mức tận cùng, ma đầu giống như vị diện di động, hư thể ở trong không khí chỉ để lại một tia dao động yếu ớt, nhanh chóng lên tới khu vực mà Hàn Thạc cảm ứng được.

Sau nửa giờ, thần thức Hàn Thạc chợt thu lại, ma đầu đang di động tốc độ cao bỗng chốc chậm lại, bắt đầu cẩn thận đến gần phía trước.

Hai bóng người đang chạy đi nhanh chóng, không có ý định dừng lại. Từ dấu lấm chấm trên bao tay của tên có thân hình thấp bé, Hàn Thạc biết đây chính là hai kẻ tập kích vừa chạy thoát. Hai người một mạch lướt đi, căn bản không biết phía sau ở xa xa còn có một con mắt vô hình dõi theo.

Ma đầu đi theo phía sau hai người khoảng mười phút, đột nhiên thấy tốc độ hai người chậm lại, rồi thỉnh thoảng rẽ vào một cửa sơn động được đá vụn và nhánh liễu che giấu. Tên có thân hình thấp bé ho nhẹ.

Mấy cái bóng đen từ trong sơn động từ từ hiện ra. Theo đó, tướng mạo bọn họ cũng dần dần rõ ràng, cầm đầu chính là người đã mất tích rất lâu, Đa Lạc Lôi Tư. Sau khi đi ra, sắc mặt vui vẻ hẳn hoi:

- Tộc trưởng, thành công rồi sao?

Tháo mặt nạ xuống, tộc trưởng Lai Phát Tư gia tộc Phỉ Nhĩ Đức vẻ mặt âm trầm nói:

- Thất bại rồi, còn có ba người không trở về được!

Quay đầu lại nhìn liếc qua Lạp Khắc Lý Sâm cũng đang tháo mặt nạ xuống, Phỉ Nhĩ Đức nặng nề nói:

- Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân, thật có lỗi, khiến cho người tổn thất ba trợ thủ đắc lực!

Lạp Khắc Lý Sâm mặt oán độc, lạnh như băng nói:

- Ba Tử Vong Thượng vị thần, ta cũng không biết nên ăn nói như thế nào với đại ca ta!

Phỉ Nhĩ Đức biết Lạp Khắc Lý Sâm lúc này giống như một ngọn núi lửa sắp bộc phát, cũng không biết nói như thế nào, chỉ đành bất lực than thở, không nói được một lời.

- Về Thôn Vân thành trước đã! - Lạp Khắc Lý Sâm lạnh lùng liếc nhìn Phỉ Nhĩ Đức, khề hừ một tiếng rồi dẫn đầu rời đi. Phỉ Nhĩ Đức khề thở dài, dẫn đám người Đa Lạc Lôi Tư đuổi theo sau.

783. Chương 783:chuẩn Bị Chu Đáo

Thôn Vân thành đứng đầu trong bảy đại thành ở Hắc Ám thần vực, thực lực hoàn toàn xứng đáng xếp vị trí số một!

Lạp Khắc Lý Sâm, em ruột của Thôn Vân thành chủ Đa Lỗ Tư, tu luyện Hủy Diệt lực lượng, cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ.

Trong bảy thành ở Hắc Ám thần vực, Thôn Vân thành tụ tập nhiều Thượng vị thần nhất. Bố La Đức Hách Tư Đặc gia tộc của Đa Lỗ Tư cũng là gia tộc cổ xưa nhất, mạnh nhất ở Hắc Ám thần vực, được Hắc Ám chủ thần đặc biệt coi trọng!

Ám Ảnh thành trong bảy thành ở Hắc Ám thần vực xếp hạng về thực lực chỉ vèn vèn đứng trên U Mạc thành do Hoắc Phu Tư nắm giữ, xem như là thành xếp áp chót. So với Thôn Vân thành xếp thứ nhất, thực lực tổng thể Ám Ảnh thành còn rất xa mới theo kịp.

Trong Ám Ảnh thành, thực lực cường đại nhất chỉ có Hoa Lai Sĩ là Thượng vị thần hậu kỳ. Ngoài hắn ra, cả Ám Ảnh thành cũng không có một cường giả Thượng vị thần hậu kỳ thứ hai. Mà Thôn Vân thành không như vậy, trong bảy đại gia tộc tộc trưởng gần như đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, Thôn Vân thành chủ Đa Lỗ Tư nghe nói thực lực đã hơn hẳn Thượng vị thần, đạt tới cảnh giới Chủ thần rồi.

Đương nhiên, là loại Chủ thần không có thần cách!

Khi Hàn Thạc biết năm người hôm nay đến tập kích hắn, ngoài Phỉ Nhĩ Đức của Lai Phát Tư gia tộc ra, còn lại toàn bộ đều đến từ đại gia tộc Bố La Đức Hách Tư Đặc lớn nhất ở Thôn Vân thành thì thực sự vô cùng kinh ngạc!

Sống ở Ám Ảnh thành lâu như vậy, đối với tình huống ở Hắc Ám thần vực Hàn Thạc ít nhiều cũng biết, thực lực Thôn Vân thành xếp hạng nhất cùng đệ nhất gia tộc Bố La Đức Hách Tư Đặc sẽ không sai. Bởi vậy,

khi Phỉ Nhi Đức gọi lên tên của tiểu ả tử kia, Hàn Thạc cũng đã biết được thân phận của ba tên Thượng vị thần đã bị hấn tiêu diệt.

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Thạc đã rõ. Sau khi Lai Phát Tư gia tộc rời Âm Ảnh thành, thông qua các con đường đi tới Thôn Vân thành, đã được Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc trong thành che chở, và có một thỏa thuận bí mật nào đó với Lạp Khắc Lý Sâm đệ đệ của Da Lỗ Tư.

Lai Phát Tư gia tộc tới Thôn Vân thành khiến cho thực lực của Thôn Vân thành tiếp tục tăng vọt bỏ xa sáu thành còn lại. Gia tộc này có sự che chở của Thôn Vân thành, mặc dù Phỉ Nhi Đức có hành động gì bất lợi cho Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ cũng phải thận trọng cân nhắc. Thôn Vân thành không như U Mạc thành xếp chót, vô luận là về thực lực chính thể hay là quan hệ giữa Da Lỗ Tư và Hắc Âm chủ thần, Hoa Lai Sĩ đều không thể so sánh được.

Hoa Lai Sĩ dám vì Hàn Thạc đắc tội với Hoắc Phu Tư của U Mạc thành, nhưng mà Hoa Lai Sĩ có dám vì hấn mà đắc tội với Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc của Thôn Vân thành hay không, cái đó thật khó nói.

Mặt âm trầm, Hàn Thạc từ tư thế ngồi khoanh chân đứng lên. Ma đầu đi bí mật dò xét chân tướng sự tình kia, dưới mệnh lệnh của hấn cũng theo đường cũ trở về.

Cho dù là ma đầu được luyện chế ra từ thần hồn Thượng vị thần, ở Chúng Thần đại lục thì độ bao trùm cũng có giới hạn. Một khi cách Hàn Thạc quá xa, liên hệ giữa hai bên sẽ trở nên vô cùng yếu ớt, không có Hàn Thạc là chủ nhân nắm trong tay, ma đầu mất đi sự ràng buộc cứ gặp người là giết. Nếu như rời Hàn Thạc quá xa liên hệ bị cắt đứt, ma đầu không nhận được mệnh lệnh từ Hàn Thạc sẽ vĩnh viễn tiếp tục giết chóc không có mục đích, cho đến khi bị người tiêu diệt mới thôi.

Cho nên, Hàn Thạc không để cho ma đầu tiếp tục đi theo.

La Ti nhìn ra Hàn Thạc sắc mặt có chút nặng nề, do dự một chút, nằng thắp giọng hỏi:

- Làm sao vậy? Tu luyện lại gặp khó khăn gì sao?

Nàng cũng không biết Hàn Thạc đã lưu lại trên người Lạp Khắc Lý Sâm một giọt tinh huyết của mình, cũng không biết hấn đã biết rõ kẻ tập kích là ai. Nàng chỉ thấy Hàn Thạc mới điều tức khôi phục lại lực lượng tiêu hao trước đó, nên cho rằng Hàn Thạc trong tu luyện gặp phải vấn đề gì đó.

Câu hỏi quan tâm của La Ti khiến Hàn Thạc trong lòng ấm áp. Theo thời gian dài hai người sống chung với nhau, hấn phát hiện thái độ đối xử của nàng dần dần thay đổi, loại chuyển biến này Hàn Thạc vui sướng muốn thấy. Tạm thời quẳng lo lắng trong lòng qua một bên, Hàn Thạc mỉm cười lắc lắc đầu, nói:

- Không có gì, vừa mới nghĩ đến một chuyện nên quá mê mẩn thôi!

Uy hiếp của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc là trọng trách nặng nề, ngay cả Hàn Thạc cũng thâm kinh hãi, nói cho La Ti biết chỉ càng làm cho nàng thêm lo lắng. Áp lực trầm trọng này có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh tu luyện của La Ti, cho nên hấn không nói chuyện này với bất kỳ ai, chỉ để mình mình gánh chịu nó.

Bản thân là chủ một nhà, hấn nhất định phải suy nghĩ tất cả vì Hàn gia. Rèn luyện lâu dài khiến cho Hàn Thạc không sợ hãi trước bất kỳ áp lực nào, hấn tin tưởng rằng uy hiếp của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc không thể làm hấn sụp đổ được, nói không chừng còn có thể trở thành động lực đôn đốc hấn!

- À, vậy thì tốt, không cần suy nghĩ nhiều, dù sao kẻ tập kích cũng chết ba tên rồi! Ngoài ra hai người kia cũng không tổn thương được người, tiếp theo càng không có cơ hội, người cần bản không cần vì chuyện này mà lo lắng gì! - La Ti hiển nhiên không ngốc, cẩn thận quan sát một chút biến hóa trên mặt Hàn Thạc, là biết hấn không phải gặp phiền toái trên phương diện tu luyện.

Cười tiêu sái, Hàn Thạc gật gật đầu, dùng ma đầu quan sát một chút tình huống của các Thần Vệ ở lân cận, thấy mọi người của Đội năm đều không rời khỏi ngoài phạm vi trăm dặm, thâm yên tâm. Trước khi biết kẻ địch là Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc của Thôn Vân thành thì Hàn Thạc cũng không lo lắng họ còn dám tới tập kích, nhưng mà sau khi hấn biết sự thực này, bắt đầu không còn tự tin như trước nữa.

Thực lực Thôn Vân thành quá mạnh, nếu như Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc cố ý toàn lực đối phó hấn, hiện nay Hàn gia cơ bản không chịu nổi một kích.

- Đúng rồi La Ti, người có quen biết một số thần có thực lực mạnh không? Ý ta là những cường giả chưa gia nhập bất luận một đại gia tộc nào, ít nhất cũng phải có thực lực Thượng vị thần, kể cả dị tộc cũng không có vấn đề gì!

La Ti sửng sốt, kỳ quái nhìn Hàn Thạc, nghi hoặc hỏi:

- Vì sao người đột nhiên hỏi việc này?

Hàn gia hiện nay có đủ tinh tể, lực ảnh hưởng ở Âm Ảnh thành cũng ngày càng mở rộng. Một khi Đội năm trong cuộc so đấu giữa bảy đội giành được toàn thắng, Hàn Thạc tin tưởng sẽ có một số Trung vị thần đến để nương nhờ vào Hàn gia và Đội năm, loại cấp bậc thần này tương lai chắc sẽ không thiếu.

Hàn gia hiện tại trừ bản thân hắn cùng La Ti ra, cũng không còn một Thượng vị thần nào, mà một gia tộc có cường đại hay không, quan trọng nhất chính là căn cứ vào số lượng Thượng vị thần! Vì nhanh chóng đề cao thực lực của Hàn gia, Hàn Thạc không thể không chuẩn bị trước.

Trước hôm nay, Hàn Thạc vẫn chưa có dự định đề cao thực lực Hàn gia như vậy. Bởi vì một khi thực lực bên phía hắn nhanh chóng khuếch trương, có khả năng sẽ nảy sinh xung đột với Tái Nhân Đặc gia tộc. Chủ nhân Âm Ảnh thành hiện vẫn là gia tộc này, nhưng mà một khi thực lực của Hàn gia lớn mạnh có thể uy hiếp đến Tái Nhân Đặc gia tộc, thì quan hệ giữa hắn và bên phía Hoa Lai Sĩ chắc chắn sẽ không còn hòa hợp như hiện tại.

Nhưng mà uy hiếp của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc thực quá lớn. Vì để có thể rút ngắn khoảng cách với các đại gia tộc nhanh nhất, Hàn Thạc cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

- Người ở Chúng Thần đại lục đã nhiều năm, nhất định là quen biết rất nhiều thần cô độc như người chứ? Bất kể là địch hay bạn, chỉ cần người biết đều nói hết cho ta biết, ta muốn liên hệ với bọn họ! - Hàn Thạc nghiêm mặt nói.

- Người muốn làm gì? - Nghi hoặc trên mặt La Ti càng đậm, có phần không dự đoán được ý đồ của Hàn Thạc.

- Căn cơ Hàn gia ta quá yếu kém, ta muốn mau chóng đề cao thực lực của Hàn gia! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

Do dự một chút, La Ti nói:

- Có một nơi có rất nhiều cao thủ, nơi đó vô cùng hỗn loạn, rất nhiều Thượng vị thần, mà ngay cả cường giả đạt tới cảnh giới Chủ thần không có thần cách cũng đều có. Người nếu như muốn tìm Thượng vị thần để gia nhập Hàn gia thì chỗ đó là nơi tốt nhất, chỉ là, vô cùng nguy hiểm!

- Địa phương nào? - Hàn Thạc thăm vui vẻ, vội vàng hỏi.

- Vùng Đất Hỗn Loạn!

La Ti than nhẹ, giải thích tiếp:

- Ở giữa Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực! Không thuộc về bất cứ một trong mười hai đại Thần Vực nào, không có Chủ thần nào quản lý! Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực không cấm bất kỳ một thần nào tiến vào, các thần ở các đại thần vực mặc phải tội lớn đều tiến về phía hai thần vực này lánh nạn. Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực mặc dù không cấm bất luận thần một hệ nào tiến vào nhưng cũng có một quy củ đặc thù. Còn Vùng Đất Hỗn Loạn lại không giống, ở giữa Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực, là một chỗ không có quy củ và hỗn loạn nhất trên Chúng Thần đại lục. Vùng Đất Hỗn Loạn không do một Chủ thần nào nắm quyền, ở nơi này người nào có quyền đầu lớn thì lời nói có phân lượng. Ta lúc trước cũng ở nơi này một thời gian, mấy lần thiếu chút nữa bị người giết chết, bởi vì ta tu luyện Hắc Âm lực lượng, cho nên ta mới đến sống ở Hắc Âm thần vực.

- Vùng Đất Hỗn Loạn?

Hàn Thạc mỉm cười, nói:

- Nghe tên đã biết là một nơi thú vị!

Dừng một chút, hần hỏi La Ti:

- Mà ngay cả người ở đó cũng suýt bị người giết chết?

- Mấy tên từng ra tay đối phó ta, ta đều nhớ rõ, một khi ta có tự tin có thể tiêu diệt sạch bọn chúng, ta sẽ đi báo thù! - Nhắc tới Vùng Đất Hỗn Loạn, La Ti có phần không kìm được giận, oán hận nói.

- Không cần đợi lâu, lần này sau khi tỷ đấu giữa bảy đội chấm dứt, ta sẽ xử lý ồn thỏa chuyện Âm Ảnh thành Hàn gia. Đến lúc đó ta và người cùng đi Vùng Đất Hỗn Loạn, ta sẽ giúp người báo thù! - Hàn Thạc hứa hẹn với La Ti.

Vừa nghe Hàn Thạc muốn vì mình báo thù, sắc mặt La Ti có chút kỳ quái. Liếc mắt nhìn hần thật chăm chú, nàng cúi đầu nói nhỏ:

- Cảm ơn!

- Hắc hắc, hai chúng ta coi như là cùng trải qua hoạn nạn, người còn là người của ta, ta tự nhiên sẽ vì người mà làm chủ! - Hàn Thạc mỉm cười.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, vẻ mặt La Ti càng thêm kỳ quái, kiều nhan thanh lệ hơi ửng hồng, hô nhỏ:

- Ta không phải là người của người!

Hàn Thạc sững sốt, nụ cười trên mặt càng đậm, dò xét một chút sự yêu mị rung động lòng người của La Ti, trêu đùa:

- Ta không có ý khác, người đừng hiểu sai nha!

La Ti sắc mặt càng đỏ hơn, hơi oán hận lườm Hàn Thạc, cúi đầu không để ý tới hần nữa.

Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy tâm tình bỗng chốc tốt lên rất nhiều, hần không ngờ rằng La Ti lại thú vị như vậy. Tuy nhiên nhìn nàng dường như đã tức giận rồi, Hàn Thạc cũng không muốn tiếp tục bức lui nàng nữa, hắc hắc cười nói:

- Được rồi, được rồi, chúng ta tới dãy núi Phi Vân nhanh đi, ta có phần không đợi được nữa rồi!

Sau khi trải qua màn bị năm người kia đánh lén, trên đường đi cũng không còn gặp phiền toái gì nữa. Sáu ngày sau, Hàn Thạc dẫn các thành viên của Đội năm cuối cùng cũng đi tới dãy núi Phi Vân.

784. Chương 784:dãy Núi Phi Vân

Từng cụm mây vây quanh dãy Phi Vân, nhìn lên chúng bay đầy trời, thoạt nhìn lại cực thấp, giống như từng đám bông phiêu phù ở giữa không trung, dường như nhún người nhảy lên có thể với tới được.

Buổi sáng sớm, sương mù óng ánh lơ lửng trên các bụi cây, trên thảm cỏ xanh tựa như những mảng pha lê nhỏ. Chúng lượn lờ khắp nơi, thực vật dày đặc cùng những cây cổ thụ trọc trời rậm rạp ở trong dãy núi, cùng với những đám mây ở trên trời, làm cả dãy núi Phi Vân ánh lên vẻ đẹp mông lung huyền ảo.

Quả nhiên nhóm Hàn Thạc là nhóm đầu tiên tiến vào dãy núi Phi Vân. Sau khi tiến vào, hần lợi dụng ma đầu tuần tra bốn phía một vòng, phát hiện chưa có một nhóm Thần Vệ nào đến đây.

Mất thấy mình là nhóm người đầu tiên tiến vào dãy núi Phi Vân, Hàn Thạc nghĩ một chút liền bảo Bác Lan Tư phân tán các Thần Vệ ra, chia bọn họ thành chín tiểu đội tìm hiểu rõ địa hình và một số hang động sông suối bị che khuất, sớm chuẩn bị tốt cho cuộc tỷ đấu.

Trong Đội năm có một bộ phận là người mới, bọn họ không quen thuộc với một số tình huống lân cận Âm Ảnh thành, mà cuộc so đấu sắp tới chắc chắn sẽ diễn ra giữa dãy Phi Vân, đến sớm tự nhiên nên sử dụng thời gian nhàn hạ nắm vững tất cả chung quanh cho tốt.

Ngoài ra các đơn vị còn có một số lão nhân, bọn họ thường xuyên thực hiện nhiệm vụ ở các khu vực xung quanh Âm Ảnh thành, cho nên chắc chắn không còn lạ lẫm gì với dãy núi Phi Vân. Nói không chừng với một số người đều rõ ràng mỗi một khu vực trong dãy núi này như trong lòng bàn tay, đây chính là lý do mà bọn họ không nhanh chóng tản ra.

Dưới dẫn dò của Bác Lan Tư, các Thần Vệ chia làm chín tiểu đội, lấy Hàn Thạc làm trung tâm phân tán ra. Từng người cẩn thận tiến vào trong các làn khói nhẹ lướt lơ để hiểu rõ tất cả về dãy núi Phi Vân.

Hàn Thạc người ở một chỗ. Ma đầu đi được tới mọi nơi, hẳn căn bản không cần đi lại cũng có thể thông qua chúng hiểu rõ toàn bộ dãy núi Phi Vân. Từng ma đầu ẩn nấp đi theo phía sau chín tiểu đội đang tản ra, âm thầm quan sát tình thế trong dãy núi.

Dãy núi Phi Vân chiếm diện tích bao la, so với cứ điểm Bá Cách Lạp Tư nay thuộc về Hàn gia còn rộng hơn, dùng hai ngày thời gian ma đầu cũng chỉ có thể đi hết nửa. Dãy núi này cũng có rất nhiều ma thú cùng đủ loại thực vật, tuy nhiên do cách quá gần Âm Ảnh thành, ma thú nơi này đều không cường đại, không có gì uy hiếp với nhóm Hàn Thạc.

Các loại thực vật kỳ dị mà dãy núi Phi Vân nuôi dưỡng ra kia chính là đối tượng để Hàn Thạc thu thập. Đám Thần Vệ ban đầu cũng chỉ là muốn hiểu rõ tình thế lân cận, dù sao cũng không có chuyện gì gấp gáp, cho nên hẳn truyền đạt cho bọn họ mệnh lệnh đi thu thập những thực vật kỳ dị ở gần đó. Các Thần Vệ không biết thực vật nào mà Hàn Thạc cần, chỉ dựa theo dẫn dò của hắn đặc biệt tìm một số thực vật bất đồng so với thông thường, chuyên chọn những thứ có hình thù kỳ quái.

Loại phương pháp này thật đúng là không tệ, loại này so với thực vật thông thường khác nhau một trời một vực, hoặc là có độc, hoặc là vật có công dụng đặc biệt. Từng Thần Vệ phân tán ra, cẩn thận tìm kiếm ở tứ phía, nhân đó đã giúp Hàn Thạc thu thập được rất nhiều thực vật đặc biệt để luyện chế đan dược.

Một tên Thần Vệ thu thập được cho Hàn Thạc mấy chục cây nhỏ có màu sắc đỏ tươi, cành lá sắc bén như mũi kiếm, rễ cây đỏ như máu, giống như là có máu tươi chảy ở bên trong.

- Thu thập được ở đâu thế? - Hàn Thạc nhìn thoáng qua mấy chục cây nhỏ mà thân có màu sắc đỏ tươi mà mắt lóe sáng, hỏi vội.

Đây là Huyết Tinh thảo, một loại thực vật đặc biệt có thể lưu thông khống chế máu. Người bình thường nếu không biết công hiệu của nó mà mạo muội nuốt vào có thể làm cho máu tươi trong cơ thể không kiểm chế được trào ra ngoài. Nhưng mà Hàn Thạc hiểu được người nào sau khi sử dụng nó sẽ có công hiệu, có thể tiêu hóa được lực trong Huyết Tinh thảo, kết hợp với Ma nguyên lực sẽ ngưng tụ thành bản mệnh tinh huyết.

Bản mệnh tinh huyết chính là động lực cơ bản để nuôi dưỡng Ma Anh. Một số ma khí đặc thù khi luyện chế và sử dụng thường thường cần phải có bản mệnh tinh huyết làm thuốc dẫn. Mấy chục cây Huyết Tinh thảo này có thể giúp cho Ma Anh của Hàn Thạc hình thành được mấy trăm giọt bản mệnh tinh huyết, giảm đi rất nhiều tiêu hao đối với Ma nguyên lực.

-Ồ!

Huyết Linh cảm thán, tỏ ra rất hứng thú đi tới. Liếc qua Huyết Tinh thảo, hai con mắt Huyết Linh dần dần đỏ lên, kinh ngạc vui mừng nói:

- Bên trong loại thực vật này có một loại lực lượng rất thần kỳ. Ta có thể cảm ứng được. Loại thực vật này dường như rất hữu dụng với ta!

Huyết Linh vừa nói như vậy, Hàn Thạc hơi sửng sốt, quay đầu nhìn đồ đệ mình. Đến khi hắn phát hiện hai con mắt Huyết Linh hơi đỏ lên, đột nhiên tỉnh ngộ, liền mỉm cười nói:

- Suýt nữa ta quên người đang tu luyện Huyết Thần Kinh!

Chỉ thu lại chín cây Huyết Tinh thảo, toàn bộ số còn lại Hàn Thạc đưa cho Huyết Linh, nói:

- Trực tiếp nuốt vào để lấy được lực lượng từ bên trong, tác dụng của nó với ngươi còn nhiều hơn ta!

Huyết Linh cũng chỉ nói là nói vậy thôi, cũng không có ý định lấy Huyết Tinh thảo, nghe Hàn Thạc nói như vậy, hắn vội vàng lắc đầu, nói:

- Sư phụ, người lấy dùng đi, ta nghĩ người cần nó hơn so với ta!

Huyết Linh luôn rất nghe lời Hàn Thạc. Từ sau khi rời khỏi Thâm Uyên giới Huyết Linh đã coi Hàn Thạc là người thân duy nhất, với hắn chỉ cần sự phụ mình càng ngày càng mạnh mẽ, bọn họ tự nhiên càng thêm an toàn.

Vừa nghe Huyết Tinh thảo cũng hữu dụng với Hàn Thạc, hắn lập tức giao toàn bộ cho sự phụ.

Cười lắc lắc đầu, Hàn Thạc giải thích:

- Cái này gọi là Huyết Tinh thảo, lực lượng người cảm ứng được bên trong có thể giúp ta ngưng tụ một ít bản mệnh tinh huyết, nhưng loại lực lượng đó có thể trực tiếp gia tăng thực lực của người, cho nên, nó càng hữu dụng với người!

Dừng một chút, Hàn Thạc nói tiếp:

- Người là đồ đệ của ta, thực lực của người càng cường đại ta càng thấy hãnh diện, đây là mệnh lệnh của ta, người không được chối từ!

Hàn Thạc nói như vậy, Huyết Linh do dự một chút, cuối cùng gật gật đầu, vui mừng tiếp nhận Huyết Tinh thảo từ trong tay hắn, nuốt luôn vào.

Mấy chục cây Huyết Tinh thảo một hồi đều bị hắn nhai nuốt hết. Nhựa của Huyết Tinh thảo tựa như máu tươi, còn theo khóe miệng của hắn chảy ra, Huyết Linh cảm thấy rất mỹ mãn tuyệt vời, làm hắn nhìn có chút quý dị.

Hai con mắt của Huyết Linh đột nhiên biến thành màu đỏ tươi như màu máu, sắc mặt phủ lên một màu đỏ thẫm. Từng tia huyết vụ từ trên người Huyết Linh chậm rãi bay ra ngoài, nhưng không tản ra, chỉ lượn lờ bên cạnh hắn, mùi máu tươi nhàn nhạt cũng tỏa ra từ trên người Huyết Linh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, hai con mắt Huyết Linh huyết quang dần dần lóe lên, lực lượng bên trong Huyết Tinh thảo từng chút hòa hợp cùng máu tươi trong thân thể hắn. Hồi lâu sau, Huyết Linh hít sâu một hơi, huyết vụ lượn lờ xung quanh bỗng chốc bị hắn hút hết vào trong bụng.

Cảm thấy mỹ mãn ợ lên một tiếng, Huyết Linh vui vẻ nói:

- Cảm ơn sự phụ, loại Huyết Tinh thảo này đối với ta vô cùng hữu ích, ta có thể cảm giác được máu tươi trong cơ thể ngày càng tinh thuần!

- Vậy là tốt rồi!

Hàn Thạc mỉm cười gật gật đầu, quay lại liếc nhìn người Thần Vệ kia, hỏi:

- Những loại cỏ kỳ quái này người tìm được ở chỗ nào?

Nhìn chăm chú Huyết Linh hồi lâu, bị biểu hiện của Huyết Linh làm cho Thần Vệ từ kinh ngạc trở nên kinh hãi, lúc này mới có phản ứng, vội vàng nói:

- Cụ thể nơi đó ta cũng không miêu tả được, nhưng ta có thể dẫn ngài quay lại đó!

Tên Thần Vệ này ở Chúng Thần đại lục lâu như vậy cũng chưa có từng gặp qua người nào như Huyết Linh. Đường như việc có thể thuần thực vận dụng lực lượng máu tươi trong cơ thể đối với hắn mà nói vô cùng mới lạ kinh ngạc, thậm chí quả nhiên có sự phụ như vậy thì mới có đồ đệ như thế, đều không tầm thường.

- Được, dẫn đường đi! - Hàn Thạc hồ hững nói, rồi cùng Huyết Linh theo sau tên Thần Vệ kia.

Huyết Tinh thảo là một loại thực vật đặc biệt có thể hấp thu lực lượng máu tươi. Bất kể máu tươi ở trong cơ thể sinh vật nào đều sức mạnh, máu tươi trong cơ thể của sinh vật càng cường đại thì lực lượng càng cường đại. Khi những sinh vật này trùng hợp mà chết bên cạnh những thực vật kia, máu tươi trong cơ thể sẽ bị Huyết Tinh thảo hấp thu, khiến cho nó phát triển khỏe mạnh, rễ cây cũng có màu đỏ tươi như máu.

Nói như vậy, mặc dù lân cận chết vài loại sinh vật thực lực cường đại nhưng nhiều lắm cũng chỉ đủ để nuôi một hai cây Huyết Tinh thảo. Tên Thần Vệ này liền lúc thu thập mấy chục cây, điều này có vẻ vô cùng kì lạ, cho nên Hàn Thạc mới bảo hắn dẫn mình qua đây xem.

Rất nhanh, Thần Vệ đã dẫn hai người đi tới một con sông nhỏ chảy róc rách. Nước sông chỉ ngập không quá đùi, trên mặt nước có đủ loại thực vật khác nhau, còn có vài cây Huyết Tinh thảo chưa bị thu thập.

Chỉ chỉ con sông nhỏ, Thần Vệ nói:

- Ta thu thập chúng ở đây, ta thấy màu sắc loại cỏ này hơi kỳ quái, dường như bên trong có máu tươi lưu thông cho nên mới nhỏ. Ngài xem, nơi ấy vẫn còn vài cây, ta cũng không biết loại cỏ này có ích không, nên cũng không thu thập hết toàn bộ!

Thần Vệ vừa nói ra, Huyết Linh đã bay vút đi nhổ nốt mấy cây Huyết Tinh thảo còn lại, cười ha ha đem chúng về đưa cho Hàn Thạc, nói:

- Sư phụ, ta vừa mới đã ăn mấy chục cây rồi, những cái này người giữ đi!

Hàn Thạc cũng không có chối từ, tiện tay thu vài cây Huyết Tinh thảo lại, ánh mắt lại dõi xuống chỗ có Huyết Tinh thảo mọc lên, thần thức lặng lẽ ngừng tụ lại ở khu vực kia, thăm dò xét bí mật của con sông này.

- Sư phụ, người đang nhìn cái gì vậy? - Huyết Linh thấy sau khi Hàn Thạc nhận Huyết Tinh thảo cũng không nói một lời, chỉ không ngừng chăm chú nhìn vào đáy con sông nhỏ, nhin không được liền đặt câu hỏi.

Không có trả lời, Hàn Thạc tâm thần vừa động, mười bảy thanh phi kiếm rít lên, vọt thẳng tới một khúc sông. Một loạt tiếng nổ “phành phành” từ dưới khúc sông kia truyền lên, đám phi kiếm đã quét sạch tất cả cỏ dại không liên quan rồi hoàn toàn chìm vào bên trong lòng sông, làm cho đất đá dưới đáy bay tán loạn, nước bùn cũng tung tóe.

Đột nhiên mười bảy thanh phi kiếm bay ngược trở lại, Hàn Thạc đột nhiên lướt qua chỗ khúc sông nhỏ kia, từ dưới đáy sông lộ ra một khối nham thạch dài hai thước chiều rộng bằng eo người có màu đỏ như máu. Nham thạch như là được phun một lớp máu tươi hồng làm cho người ta cảm thấy yêu dị, thoạt nhìn gây cho người ta một cảm giác không thoải mái.

Lấy khối nham thạch đỏ như máu ra, Hàn Thạc mỉm cười nói với Huyết Linh:

- Người vẫn luôn thiếu một món vũ khí vừa tay, ha ha, xem ra bây giờ có vật liệu rồi!

785. Chương 785:luyện Khí

Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc đều tu luyện ma công do Hàn Thạc truyền thụ. Trong đó Cát Nhĩ Bá Đặc chủ yếu tu luyện ma công rèn luyện linh hồn, trong cơ thể vẫn lưu chuyển Hắc Ám thần lực, mặc dù thần lực cùng thân thể đặc thù của hắn có sự biến hoá quỷ dị nhưng hắn vẫn có thể sử dụng thần khí của thế giới này.

Bác Lan Tư tuy rằng trước kia có tu luyện đấu khí, nhưng sau khi được Hàn Thạc dạy cho Thí thần ma đạo đã buông bỏ chỉ tập trung tu luyện ma công. Bởi vậy vũ khí bình thường của thế giới này không thích hợp với hắn nữa. May mà Hàn Thạc đã luyện chế cho hắn một thanh phi kiếm dùng vô cùng thuận tay.

Huyết Linh lại khác với Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc. Huyết Linh căn bản không tu luyện sức mạnh gì, hắn từ đầu tới cuối chỉ tu luyện Huyết thần kinh mà Hàn Thạc dạy cho. Lại thêm hắn chính là Huyết linh chi thể cho nên mới có tiến bộ thần tốc.

Bởi Huyết Linh đang tu luyện Huyết thần kinh đặc thù nên Hàn Thạc vẫn chưa tìm được cho hắn ma khí nào thích hợp. Thị huyết phiên Hàn Thạc sớm đã đưa cho Huyết Linh nhưng Thị huyết phiên là ma khí hắn luyện chế ở giai đoạn đầu, phẩm chất vật liệu cũng có hạn, với lại cũng không nhằm vào hướng tu luyện Huyết thần kinh mà luyện chế nên Huyết Linh sử dụng Thị huyết phiên cũng không được thuận tay.

Hắn tu luyện ma công khác với người bình thường, ma khí phù hợp với hắn vô cùng khó chế tạo. Hàn Thạc tuy cũng muốn giúp hắn luyện chế một món ma khí thích hợp nhưng đáng tiếc là không tìm thấy vật liệu phù hợp.

Mà khối đá đỏ như máu dưới sông lại chính là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo ma khí cho Huyết Linh.

- Sư phụ, khối nham thạch này có tác dụng gì? - Huyết Linh nghi hoặc hỏi.

Hắn thấy khối đá ấy chỉ là nhìn có chút thuận mắt chứ cũng không có gì đặc biệt nên tò mò.

Gã Thần vệ dẫn Hàn Thạc và Huyết Linh tới lúc này đột nhiên vẻ mặt trở nên kỳ quái, sắc mặt đỏ rực, ngơ ngác nhìn Hàn Thạc và Huyết Linh rồi hô lên:

- Á, ta, máu trong cơ thể ta không khống chế được nữa rồi!

Huyết Linh sửng sốt, kỳ quái liếc mắt dò xét tên Thần vệ, vẻ mặt vô tội nói:

- Ta không ra tay với người mà!

Đại thủ vung lên, một luồng lực lượng trực tiếp khiến tên Thần vệ bay lên. Nhìn tên Thần vệ bay lên đến trăm mét vẻ mặt mới trở nên bình thường Hàn Thạc quát khẽ:

- Người hãy rời khỏi nói này!

Chờ Thần vệ rời đi, hắn mỉm cười nói với Huyết Linh:

- Đích thực là không phải người!

Đoạn chỉ vào khối đá đỏ đỏ như máu trên đất, nói:

- Là nó!

Bộ dạng sợ hãi, Huyết Linh không tưởng tượng nổi hỏi:

- Sao có khả năng?

Trùng mắt nhìn khối đá dưới chân, hắn nói tiếp:

- Tại sao ta không cảm giác được bất cứ dị thường nào?

- Cũng chỉ có người là không chịu ảnh hưởng gì! - Hàn Thạc mỉm cười, giải thích.

- Sư phụ, người cũng không việc gì sao? - Huyết Linh vừa kinh ngạc nhìn khối đá dưới chân, vừa nhìn Hàn Thạc, hỏi.

- Ta tự nhiên cũng bị ảnh hưởng!

Dừng một chút, Hàn Thạc nói tiếp:

- Tuy nhiên, loại ảnh hưởng này ta hoàn toàn có thể chịu được, máu trong cơ thể ta sẽ không vì nó mà phát sinh dị biến!

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Huyết Linh hiểu được sự đặc biệt của khối đá. Hắn càng xem càng vui thích, dường như khối đá này vốn dĩ là thuộc về hắn.

- Người hãy sờ thử xem, dùng tâm nhận thức sẽ biết khối đá này với đá bình thường đối với người có gì khác! - Hàn Thạc cười cười rồi nhắc nhở.

Huyết Linh đang suy nghĩ, lập tức đặt tay lên khối đá đỏ như máu đó. Một ngón tay vừa chạm vào, sắc mặt hắn đã hiện ra vẻ kinh hãi, nhìn Hàn Thạc hưng phấn nói:

- Bên trong khối đá có một luồng lực lượng, luồng lực này giống như trong Huyết Tinh thảo. Ôi, không, hơi khác một chút, lực lượng đó còn tinh thuần hơn!

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Khối đá này gọi là Huyết Tinh, nơi này sở dĩ có thể sinh ra nhiều Huyết Tinh thảo như vậy cũng là nhờ nó. Huyết Tinh có thể hội tụ năng lượng trong máu tươi của tất cả sinh vật sau khi chết. Nếu không phải nó bị chôn sâu dưới đất thì bất cứ sinh vật nào đến gần khu vực này đều sẽ bị ảnh hưởng, tựa như người vận dụng Huyết thần kinh vậy. Máu tươi trong cơ thể sẽ không khống chế được mà chảy ra hết!

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Huyết Linh hết sức kinh sợ, nói:

- Nó thật sự có công hiệu như vậy sao, nhưng ta dùng nó có thể làm gì?

- Tối thiểu có thể tăng uy lực công kích của Huyết thần kinh, còn có tác dụng gì khác thì chính người phải tự mò lấy. Yên tâm đi, khối Huyết Tinh này nhất định sẽ trợ giúp lớn cho người, tốc độ tu luyện sẽ được đề cao. Bởi ta không tu luyện Huyết thần kinh nên tác dụng cụ thể người cần từ từ tìm hiểu!

Hàn Thạc giải thích thêm cho Huyết Linh rồi hỏi:

- Được rồi, người muốn dùng nó luyện chế ma khí gì?

- Nó lớn như vậy, có thể luyện ra cái gì? - Huyết Linh ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

Đối với Huyết Linh, một kiện ma khí có thể đề cao lực công kích cùng tốc độ tu luyện của mình quả thực quá có ích. Hắn biết Bác Lan Tư sau khi có phi kiếm mà Hàn Thạc luyện chế ra như hổ mọc thêm cánh, hắn cũng rất hâm mộ mười bảy thanh phi kiếm có lực sát thương khủng bố của sư phụ mình, không ngờ mình cũng sẽ có một món như thế. Hắn không hưng phấn mới là lạ.

- Xem ra, một khi loại bỏ toàn bộ tạp chất, thể tích ít nhất cũng nhỏ lại vài lần!

Hàn Thạc nhìn Huyết Linh, nói:

- Người suy nghĩ một chút, muốn dùng nó luyện chế thành vũ khí gì, ta sẽ theo yêu cầu của người luyện nó thành một kiện ma khí có hình dạng thích hợp!

- Kiếm! Ta thích kiếm! - Huyết Linh nhìn Hàn Thạc và Bác Lan Tư đều dùng phi kiếm, lúc này kinh hỉ hô lên.

- Tốt, vậy luyện thành kiếm!

Hàn Thạc gật gù đầu, lại nói:

- Bởi kiện ma khí này thuộc về người, ta chỉ giúp người luyện hoá tạp chất, sau khi thành kiếm hình thì người cần dùng tâm và máu mình tiếp tục luyện chế!

- Ta biết rồi, sư phụ! - Huyết Linh gật liên tục, bộ dạng rõ ràng là không đợi được nữa.

Không nói thêm gì, Hàn Thạc liền tĩnh tâm, hai tay dùng Ma nguyên lực, khối đá đỏ máu dưới đất liền bay lên trôi nổi nơi lòng bàn tay hắn, không ngừng xoay tròn nhanh chóng.

- Lên.

Một luồng lửa lớn từ lòng tay Hàn Thạc bùng lên phía dưới khối đá. Nhiệt độ hùng hực thiêu đốt của hoả diễm khiến người ta kinh ngạc. Đứng bên cạnh Hàn Thạc, lúc này Huyết Linh cảm nhận được sức nóng cực độ, không tự chủ phải lùi về phía sau.

Hoả diễm hùng hực thiêu đốt khối đá đỏ máu, viêm lực kỳ dị hoà tan nó dần ra. Khối Huyết Tinh trong lòng bàn tay Hàn Thạc dưới hoả diễm thiêu đốt càng lúc càng đỏ lên, thực sự như sắp nhỏ ra máu. Bề mặt nhám thạch xuất hiện những khe nứt cháy xém. Hoả diễm như bức lực lượng tinh thuần của Huyết Tinh vào đến tận cùng bên trong.

- Ồ! - Một tiếng hô nhỏ vọng lại. La Ti kinh ngạc đứng lặng yên phương xa, ngơ ngác nhìn Hàn Thạc luyện khí.

Sau khi tới dãy Phi Vân, La Ti tìm được một chỗ ẩm áp, hai ngày nay nàng luôn mang vại nữ Thần vệ thoải mái ngâm mình nơi này.

Hôm nay nàng vừa ngâm mình, nghe mấy Thần vệ nói Hàn Thạc đi đến nơi này mới hờ hững tới. Không ngờ vừa tới nơi liền thấy được Hàn Thạc đang luyện khí.

Trên Chúng Thần đại lục, mỗi một đại luyện kim thuật sư khi luyện chế Thần khí đều cần vại tòa năng lượng thấp để luyện vật liệu, còn phải khắc nhiều ma pháp trận rườm rà trên mặt đất, điều động các loại lực lượng, hao phí nhiều thời gian để luyện chế một món thần khí. Quá trình này vô cùng phiền toái phức tạp.

Cái loại giống như Hàn Thạc không cần nhờ vào bất luận môi giới gì, cách làm chỉ dùng một khối vật liệu, một đôi tay để luyện chế vũ khí thì trên Chúng Thần đại lục cho tới bây giờ chưa hề có. La Ti không hiểu

Hàn Thạc không dùng ma pháp trận đặc biệt và tháp năng lượng trợ giúp mà vật liệu trong tay hắn có thể hình thành nên hình dáng của một món vũ khí.

La Ti vẻ mặt ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Hàn Thạc đang chăm chú luyện chế ma khí phía xa. Không biết tại sao, nàng cảm thấy giờ phút này vẻ mặt chuyên chú của hắn vô cùng hấp dẫn, không có căn cứ mà khẳng định vũ khí Hàn Thạc luyện chế ra sẽ rất hoàn mỹ.

Dưới cái nhìn chăm chú của La Ti và Huyết Linh, từng vụn đá đen sẫm bề ngoài Huyết Tinh dần rơi xuống. Một khối Huyết Tinh dài hai thước rộng chừng một vòng eo, dưới hoả diễm nơi chưởng tâm Hàn Thạc dần thu nhỏ lại. Đồng thời, sắc đỏ xung quanh dường như toàn bộ hội tụ giữa trung tâm làm cho trung tâm khối đá rực một màu đỏ tươi, dường như có máu tươi thực sự chảy bên trong.

Dần dần, khối Huyết Tinh hình thành nên hình dạng ban đầu của một thanh khoát kiếm (kiếm bản rộng). Ngọn lửa trong tay Hàn Thạc càng lúc càng vượng. Thanh khoát kiếm không ngừng xoay tròn trong tay hắn, từng khối đá vụn dần rơi xuống mà thanh kiếm cũng từ tỏa ra hồng quang huyết sắc.

Qua một lát, hoả diễm trong tay Hàn Thạc dần yếu ớt mà huyết quang của thanh khoát kiếm càng lúc càng ngời sáng. Theo đó, khu vực lân cận dường như bị nhuộm thành một mảng đỏ rực, hơn nữa trong đó đã phảng phất vị máu tươi nhàn nhạt.

Huyết Linh đứng bên cạnh Hàn Thạc hai mắt hưng phấn nhìn chăm chú như không chờ đợi nổi. Khi Hàn Thạc loại bỏ hết tạp chất trong Huyết Tinh, để lộ ra bản chất tinh thuần nhất của khối đá thì hồng quang đại thịnh. Huyết Linh tu luyện Huyết thần kinh đột nhiên cảm giác dường như mình cùng thanh kiếm kia có một mối liên hệ kỳ diệu, máu tươi trong cơ thể trở nên linh động lạ thường.

“Pặc”, khối Huyết Tinh dạng khoát kiếm rơi xuống đất. Ngọn lửa trong tay Hàn Thạc vừa thu lại, lòng bàn tay nhắm phía con sông vung lên. Được nước sông tẩy rửa trên mặt, Huyết Tinh bốc lên làn sương khói nồng đậm cùng với tiếng “xuy xuy”.

Lập đi lập lại vài lần, bề mặt thanh kiếm hoàn toàn được rửa sạch. Hàn Thạc liếc mắt nhìn Huyết Linh đang cực kỳ hưng phấn, nói:

- Cầm lên thử đi!

Huyết Linh hết sức vui mừng, vội vàng đi lên nắm lấy thanh khoát kiếm do Huyết Tinh tạo thành, đoạn hét lên một tiếng:

- Nặng thật!

Huyết quang mãnh liệt đột nhiên từ khoát kiếm bắn ra. Ngay cả máu huyết của Hàn Thạc cũng rung động một cách dị thường, dường như muốn từ trong cơ thể trực tiếp bắn ra, phóng lên thanh kiếm.

- Ha ha, ta rất thích nó, tạ ơn sư phụ, tạ ơn sư phụ! - Huyết Linh kích động reo hò. Xem ra thanh khoát kiếm do Huyết Tinh luyện chế thành này thực sự vô cùng thích hợp với hắn.

786. Chương 786:điềm Tốt

Huyết Linh cầm thanh khoát kiếm (kiếm bản rộng) do Huyết Tinh luyện chế ra, yêu thích không nỡ buông tay. cảm thấy nó như trở thành một bộ phận trên người hắn, nắm trong tay cảm giác quan hệ hòa hợp gần bó khiến hắn vô cùng thư thái.

Hàn Thạc loại bỏ hết tạp chất trong Huyết Tinh, lúc này khối đá mới thu lại thành hình dạng một thanh khoát kiếm. Bởi vì không hiểu rõ lắm tác dụng cụ thể của Huyết Tinh, Hàn Thạc cũng chỉ có thể làm được một bước này, chuyện còn lại vẫn phải do Huyết Linh tự làm.

- Kiếm đã thành hình, còn lại phải dựa vào chính người và nó đạt được sự ăn ý, trích máu nhận chủ ta thấy chưa chắc thích hợp, người tự nghĩ biện pháp giải quyết đi! - Hàn Thạc suy nghĩ một tý, nói với Huyết Linh.

- Không cần trích máu nhận chủ, nó dường như đã thành một bộ phận của cơ thể ta rồi! - Huyết Linh hưng phấn giải thích cho Hàn Thạc. Thanh kiếm đột nhiên bay vào cơ thể Huyết Linh tan biến không thấy, chỉ thấy hắn ha ha cười, một thanh khoát kiếm lại từ ngực hắn bay ra.

Có thể thu ma khí vào trong cơ thể, Huyết Linh và thanh kiếm kia đã có sự liên hệ tâm thần. Hàn Thạc không biết đồ đệ mình làm thế nào, tuy nhiên sự thật xảy ra trước mắt, hẳn biết Huyết Linh thật sự đã có được thanh khoát kiếm này, thâm cao hững cho gã.

- Không tệ, từ nay thanh kiếm này thuộc về ngươi rồi! Ngươi có thể tự đặt tên cho nó, cố gắng tìm hiểu được toàn bộ công dụng của nó!

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói tiếp:

- Mỗi một món ma khí quý giá đều có không gian tiến hóa vô tận, khi nó tiến hóa đến mức nhất định sẽ hình thành Ma Linh, ngươi phải chú ý một chút. Ta xem cây kiếm này so với cây kiếm của Bác Lan Tư còn kì lạ hơn rất nhiều, xem ra rất có thể hình thành Ma Linh!

- Sự phụ yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào! - Huyết Linh không ngừng không chế kiếm chui tới chui lui trong cơ thể, mục đích chính là muốn tìm hiểu tác dụng của kiếm, thử lợi dụng Huyết Thần Kinh cùng kiếm đạt được sự hợp tác ăn ý.

Huyết Linh đắm chìm trong sự sung sướng khi có vũ khí mới, hẳn siêng năng đem nó ra luyện tập, trong lúc nhất thời ngay cả Hàn Thạc bên cạnh cũng quên tiết.

Cách đó không xa, La Ti lẳng lặng quan sát Hàn Thạc, vẻ mặt chuyên chú.

Hàn Thạc đã sớm thấy nàng. Sau khi hắn giao thanh khoát kiếm cho Huyết Linh, mới mỉm cười đi tới trước mặt La Ti hỏi:

- Ngươi tới làm gì?

La Ti chưa trả lời, vẫn còn nhìn Hàn Thạc thật sâu, qua một lát mới thở dài một hơi, dường như muốn quẳng sự kinh ngạc trong lòng đi, hỏi nhỏ:

- Ngươi còn có thể luyện chế vũ khí?

Cười gật gật đầu, Hàn Thạc giải thích:

- Chỉ là chút tài mọn mà thôi. Chưa dám nói tới luyện khí!

- Ta thấy không phải!

La Ti thở nhẹ, nói:

- Ta cho tới bây giờ chưa từng gặp ai có thể luyện khí giống như ngươi vậy. Tài nghệ luyện chế vũ khí của ngươi đã xuất thần nhập hóa rồi. Ta thấy bản lĩnh luyện khí của ngươi không kém so với bản lĩnh luyện chế được tề!

Trong Hắc Ám thần vực, Hàn Thạc được biết đến là thiên tài được tề sư. Tất cả mọi người đều biết hắn có bản lĩnh luyện chế được tề cực kỳ cao siêu. Nhưng không một ai biết hắn còn am hiểu luyện chế vũ khí. Nếu như không phải hôm nay La Ti đúng lúc trở lại thấy được Hàn Thạc luyện chế kiếm cho Huyết Linh, e là ngay cả chính nàng cũng không tin hắn lại còn có tài như thế.

Cũng cho tới bây giờ La Ti mới biết những thần khí lạ lùng mà Hàn Thạc sử dụng, toàn bộ đều là do hắn tự tay luyện chế mà thành. Trước ở U Mạc thành nàng nhìn thấy hắn sử dụng đủ loại vũ khí lạ lùng đánh giết tan tác hàng loạt Thần Vệ, nàng khi đó cảm thấy chúng không bình thường. Trong lòng La Ti còn vô cùng hiếu kì hắn tìm hiểu được phương pháp luyện kim từ địa phương kỳ quái nào.

Hôm nay vừa thấy, La Ti đã hiểu rõ hoàn toàn.

“Một thiên tài được tề sư đã làm Hàn Thạc ở Hắc Ám thần vực thanh danh vang dội rồi. Nếu như bọn họ biết hắn ở phương diện luyện khí cũng am hiểu, có lẽ tất cả mọi người sẽ bị chấn kinh nhỉ?” - La Ti trầm nghĩ.

- Ngươi đừng tưởng tượng mọi thứ thần kỳ như vậy, chỉ là một ít thủ đoạn rất bình thường mà thôi! - Chỉ một cái liếc mắt sang La Ti, Hàn Thạc đã biết nàng nghĩ cái gì, tạm thời hắn cũng không muốn làm cho mọi người biết mình có quá nhiều thần bí, cho nên mới nói lấy lệ với La Ti.

- Tốt quá, ta hy vọng người cũng luyện chế cho ta một món vũ khí, chính là cái loại không có gì đặc biệt kia! - La Ti nhìn chằm chằm Hàn Thạc, qua một lát như mỉm cười, yêu cầu với hắn.

Hàn Thạc sững sờ, liếc mắt cổ quái dò xét La Ti rồi cười lắc đầu nói:

- Lực lượng mà người tu luyện và vũ khí của ta khác một trời một vực, mặc dù ta có thể luyện chế cho người một món vũ khí, nhưng mà người không biết lực lượng có ý nghĩa thâm ảo ta và đám Huyết Linh tu luyện, cũng không thể hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của bất cứ vũ khí nào.

- Không sao, ta chỉ cần người luyện chế cho ta một món, dạng gì cũng được. Bởi vì, tài nghệ luyện chế vũ khí của người xuất thần nhập hóa, ta cảm thấy vô cùng thú vị! - La Ti cũng không vì Hàn Thạc tránh né mà buông bỏ, quyết tâm muốn hắn luyện chế cho mình một món vũ khí.

Hắn co phần không biết phải làm sao. La Ti trong khoảng thời gian này vô cùng phối hợp với hắn. Hiện tại nàng lại là nô bộc của hắn, mà Hàn Thạc cũng không phải là một người cự tuyệt yêu cầu của bằng hữu. Nghĩ một chút, hắn cười khổ gật đầu, nói :

- Được rồi, ta sẽ luyện chế cho người một món vũ khí, ừm, người cắt đầu ngón tay, nhỏ một ít máu vào cái bình thuốc này!

Nói xong, hắn đưa dụng cụ thủy tinh cho La Ti.

La Ti kinh ngạc, nàng không rõ luyện chế một món vũ khí và máu tươi có quan hệ gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, vừa nghe Hàn Thạc đáp ứng liền cực kỳ cao hứng.

Bỗng nhiên một sợi tóc bạc dài thẳng tắp hướng ngón trỏ tay trái đâm vào, một giọt máu tươi theo sợi tóc chảy vào trong bình thuốc kia. Hai phút sau, bên trong bình thuốc đã chứa non nửa máu tươi đỏ thẫm, La Ti đưa cho Hàn Thạc.

Cầm bình thuốc lên, Hàn Thạc trước mặt La Ti thu thập các loại quái thạch luyện thành Bạo Diệt Châu, từng viên tinh thạch Bạo Diệt Châu màu nâu đỏ dưới ngọn lửa đang luyện thành hình, mỗi viên đều nhẵn bóng trong sáng, còn lóe lên ánh sáng nhạt.

Từng giọt máu tươi của La Ti rơi vào giữa Bạo Diệt Châu, Bạo Diệt Châu liền tỏa ra đồ ảnh đỏ rực rỡ, dường như bên trong hạt châu có từng ngọn lửa đang cháy, nhìn rất đẹp mắt. Hạt châu sáng bóng loáng, bên trong còn có bóng ngọn lửa nhạt.

La Ti vừa mới liếc mắt qua Huyết Linh, hắn cũng có vẻ vô cùng mừng rỡ. Khi Hàn Thạc dùng máu tươi của La Ti luyện chế Bạo Diệt Châu rồi đưa tới tay mình, nàng còn có thể cảm thấy mơ hồ có sự liên hệ yếu ớt với nó, càng khiến cho nàng mừng rỡ vô cùng.

- Người không tu luyện lực lượng có ý nghĩa thâm ảo của ta, máu tươi của người cũng không ngưng tụ đặc biệt, cho nên chỉ có một chút liên hệ yếu ớt như vậy. Mặc dù là chỉ có một chút, nhưng người cũng có thể điều khiển nó nổ tung ra... - Hàn Thạc giải thích cho La Ti phương pháp sử dụng Bạo Diệt Châu.

Một chút liên hệ yếu ớt là đủ để La Ti dễ dàng kích nổ Bạo Diệt Châu trong phạm vi trăm mét, nếu sử dụng tốt, ở thời điểm mấu chốt thậm chí có thể cứu nàng một mạng.

Nhưng xem ra La Ti cũng không định sử dụng Bạo Diệt Châu làm vũ khí, dường như nàng xem Bạo Diệt Châu như một thứ hàng mỹ nghệ xa hoa. Theo yêu cầu của nàng, Hàn Thạc bắt buộc dĩ phải lấy ma lực tạo trong Bạo Diệt Châu một cái lỗ, rồi lấy gân ma thú khâu thành một cái lắc tay đưa cho nàng.

La Ti cảm thấy mỹ mãn, không ngừng ngắm nghía cái lắc tay do Bạo Diệt Châu tạo thành, có vẻ cực kỳ cao hứng.

Nhìn La Ti cho rằng Bạo Diệt Châu là trang sức, Hàn Thạc dở khóc dở cười, cũng không biết nàng rốt cuộc có nghe được hắn cẩn thận giải thích phương pháp sử dụng và lực công kích của Bạo Diệt Châu hay không, thậm chí quả nhiên suy nghĩ của đàn bà không như người bình thường, một món bảo vật như vậy mà nàng xem như là châu báu do nó đẹp!

Thời gian trôi đi vội vã. Sau nửa tháng, mấy đơn vị Thần vệ Âm Ảnh thành khác đã tới chỗ so đấu, trước sau cuối cùng đều đã tiến đến dãy núi Phi Vân.

Bản thân là chủ nhân Âm Ảnh thành chủ nhân và là người chủ trì, người của gia tộc Tái Nhân Đặc tự nhiên sẽ không vắng mặt trong việc trọng đại này. Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt, Tạt Mai Lệ Thập v.v. đều ào ào tới dãy núi Phi Vân.

Bởi vì ba đơn vị Thần Vệ phân biệt đến từ ba đại gia tộc khác, mà việc tỷ đấu của bảy đội Thần Vệ lại liên quan đến lợi ích của gia tộc chính bọn họ, nên người của ba đại gia tộc cũng ồ ạt kéo đến. Đội Bốn, đội Sáu, đội Bảy đi cùng đến.

Dãy núi Phi Vân bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Trước cuộc thi đấu, dãy núi Phi Vân tạm thời được phân thành bảy khu vực. Bảy khu vực này sớm đã được Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt phân chia ổn thỏa. Trung tâm dãy Phi Vân là chỗ của Hoa Lai Sĩ và người trong ba gia tộc, bọn họ phụ trách xử lý khả năng bất ngờ xảy ra trước và trong cuộc thi.

Khi sáu đội Thần Vệ và người trong Tái Nhân Đặc gia tộc lục tục đến dãy núi Phi Vân, thì đã nhìn thấy Hàn Thạc và đội Năm sớm đến trước. Đoàn người đều vô cùng kinh ngạc, từng người đánh giá thần sắc đám thần vệ đội Năm, trên mặt đều đột nhiên ít nhiều tỏ vẻ cảnh giác.

Kinh nghiệm rèn luyện qua Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận và sự dày vò mấy ngày này lặp đi lặp lại, cái khí thế lạnh lùng nghiêm nghị trầm ổn của đám Thần Vệ đội Năm rõ ràng vô cùng. Nhìn thế nào cũng không thấy giống một đội ngũ ngư long hỗn tạp do lính mới tạo thành. Ban đầu mọi người vốn cho đội Năm không thể thay đổi cái thế lột đường, giờ đã thâm tính toán nhiều hơn.

An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ thâm gặt đầu, càng ngày càng cảm thấy Hàn Thạc sâu không lường được, trong khoảng thời gian ngắn như vậy hắn có thể rèn giữa đội Năm đến mức này, loại năng lực này cũng thật là làm cho người ta giật mình. Dù là Hoa Lai Sĩ cũng không tự tin làm được như vậy.

- Lần này, không nhất định đội Năm xếp chót ha! - Hoa Lai Sĩ liếc sang An Đức Liệt, nói nhỏ.

Mỉm cười gật gật đầu, An Đức Liệt quở quái nói:

- Đại ca, Tạt Mai Lệ Thập đến nay chưa gả, huynh nói lần bảy đội so đấu này, hay chúng ta tạo thêm niềm tốt?

Hoa Lai Sĩ sững sốt, hỏi:

- Đệ có ý gì?

- Hàn gia thế lực rất mạnh, Bố Lai Ân có thể đánh bị thương Hoắc Phu Tư của U Mạc thành, cứ theo tình hình này mà phát triển, tương lai nhất định sẽ xung đột lợi ích với gia tộc chúng ta. Những người đó sẽ không cho phép Hàn gia uy hiếp địa vị của nhà chúng ta, cuối cùng Hàn gia rất có thể rời khỏi Âm Ảnh thành. Nhưng nếu mà gả Tạt Mai Lệ Thập cho tiểu tử kia, vấn đề kia đã giải quyết dễ dàng rồi! Đại ca, huynh nhìn đi đâu đấy? - An Đức Liệt thấp giọng hỏi.

Hoa Lai Sĩ nghe An Đức Liệt nói như vậy, bỗng chốc nghĩ tới khả năng mà hắn nói, tự nhiên trầm mặc hẳn.

787. Chương 787:hắn Cùng Lắm Đứng Ba!

Mặc dù Hàn Thạc có thực lực kinh nhân cùng tiềm lực vô hạn nhưng dưới con mắt một người cha thì bên cạnh con rể như hắn có quá nhiều nữ nhân, nhưng không người nào có một danh phận, tương lai không chừng có thể còn xảy ra chuyện ồn ào. Hoa Lai Sĩ không cho rằng Tạt Mai Lệ Thập có thể chế trụ được Hàn Thạc.

Một khi Tạt Mai Lệ Thập thực sự cưới Hàn Thạc, Hoa Lai Sĩ thấy nàng cũng sẽ không được hạnh phúc. Cho nên hắn cũng không được nguyện ý lắm.

Nhưng mà, theo như lời An Đức Liệt khả năng này đích thực tồn tại. Chỉ xem thực lực mà Hàn Thạc biểu hiện ra, Hoa Lai Sĩ cảm thấy hắn sẽ không chịu cảnh người dưới lầu. Thiên Cơ được tể còn là một cái cây hái ra tiền, tương lai Hàn gia khả năng sẽ hoàn toàn thay thế địa vị Tái Nhân Đặc gia tộc ở Âm Ảnh thành.

Bởi bản thân Hàn Thạc có thực lực cường hãn, sau lưng lại có Thiên Cơ được tề tài nguyên phong phú, tương lai tiền đồ Hàn gia không thể lường được. Một khi có một ngày sự tồn tại của Hàn gia uy hiếp được địa vị của gia tộc Tái Nhân Đặc, song phương nếu không có lợi ích kết hợp vững chắc thì những lão nhân của gia tộc nhất định sẽ không ngồi yên không lý tới.

Cẩn thận suy xét, Hoa Lai Sĩ cho rằng kết quả cuối cùng không phải là điều hắn muốn thấy. Mà đề nghị của An Đức Liệt một khi sớm thực hiện thì thực có khả năng tránh được chuyện này xảy ra. Hắn cũng có phần động lòng, nhưng rồi lại cảm thấy Hàn Thạc quá hoa tâm, trong lúc nhất thời hắn thực khó mà đưa ra quyết định.

- Đợi thêm chút, tiểu tử kia tuy điểm nào cũng làm ta vừa lòng nhưng đáng tiếc nữ nhân bên hắn quá nhiều. Mà Tạp Mai Lệ Tháp và hắn hiện nay không có biểu hiện tiến triển nào. Ta không muốn mạo muội quyết định! - Trầm mặc một lúc lâu, Hoa Lai Sĩ nói với An Đức Liệt.

Gật gật đầu, An Đức Liệt không nói thêm gì nữa. Hắn biết huynh trưởng mình trong lòng băn khoăn cái gì nên cũng không khuyên nhủ nhiều.

Bảy đội so đấu còn chưa chính thức bắt đầu. Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều giành thời gian tìm hiểu tình thế các khu vực dãy Phi Vân. Chỉ có đội Năm của Hàn Thạc bởi đã sớm tiến vào nên đã chuẩn bị tất cả ổn thoả. Hắn dẫn dò thủ hạ không tiếp tục ra ngoài nữa, tất cả ở trong khu vực Hoa Lai Sĩ phân chia mà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hàn Thạc lại không có gì cố kỵ, thường xuyên tìm Hắc Thiên và Thanh Lâm uống rượu cười vui. Thông thường lúc này Tạp Mai Lệ Tháp cũng đều ở bên cạnh. Mọi người đều không vì cuộc tỷ thí mà khẩn trương và kích động.

Hôm nay, Hàn Thạc cùng Hắc Thiên, Tạp Mai Lệ Tháp đang loạn đàm với đám Thần vệ của Thanh Lâm. Đột nhiên một nam tử với làn da xanh sẫm đi vào, ánh mắt sắc bén. Người này tóc ngắn dựng đứng sạch sẽ, có vẻ rất nghiêm cẩn cao ngạo.

Lúc tiến vào hắn gật đầu với Hắc Thiên, đoạn tiến đến trước mặt Thanh Lâm. Tới nơi hắn không nói lời nào mà chỉ nhìn nàng vài giây rồi hờ hững gật đầu, nói:

- Không tệ, thực lực cũng không giạt lùi!

Nói xong hắn hô nhỏ:

- Thanh Lâm, năm nay ta sẽ đánh bại cô!

Thanh Lâm dường như đã sớm biết tính tình người này. Khóe miệng khinh thường hơi cong lên, khẽ hừ một tiếng, đoạn nói:

- Mấy kỳ đấu ngươi cho tới bây giờ cũng không thể thắng được ta. Lần này cũng sẽ thế thôi!

- Lần này sẽ không như vậy nữa! - Nam tử vẻ mặt nghiêm nghị, khi nói những lời này vẻ mặt vô cùng tự tin, không biết rằng sự tự tin của hắn cũng không cảm hóa được mọi người.

- Sẽ giống nhau thôi!

Thanh Lâm cũng không yếu thế chút nào, khẽ cười nói:

- Lạp Nhĩ Phu. Người dùng thủ đoạn tàn khốc nhất quần cấp dưới, không tiếc tính mệnh thủ hạ đưa bọn họ tới nơi có hoàn cảnh nguy hiểm đáng sợ nhất để rèn luyện mới tạo nên đội Hai có sức chiến đấu mạnh nhất!

Dừng một chút, nàng tiếp lời:

- Ta không dám làm như ngươi. Mặc dù đầu đoàn đội, đội Hai của ngươi xưa nay đứng đầu nhưng cũng không có nghĩa phương pháp kia của ngươi là chính xác!

- Chuyện của ta không tới lượt cô quần!

Lạp Nhĩ Phu hừ lạnh:

- Tóm lại, đội Hai chúng ta sẽ đạt được toàn thắng. Mà cô, sẽ bị ta đánh bại!

- Hừ! Gã này cuồng vọng thật! - Tạp Mai Lệ Tháp có chút không vừa mắt. Lạp Nhĩ Phu mặc dù trung thành tận tâm với phụ thân nàng, nhưng đối với những người khác trong Tái Nhân Đặc gia tộc thì không coi ra gì. Ngay cả nàng đang ở nơi này mà cũng không chào hỏi, rõ ràng hắn coi mình chỉ là nô bộc của Hoa Lai Sĩ chứ không phải là nô bộc của Tái Nhân Đặc gia tộc.

Lạp Nhĩ Phu liếc nhìn Tạp Mai Lệ Tháp, lãnh đạm nói:

- Mấy năm nay ngươi đã hai lần bị thương, làm đại nhân phải hao tâm tổn trí. Không giữ lời tu luyện cho tốt mà lại còn ra ngoài đúc kết gì nữa!

Tạp Mai Lệ Tháp nghe vậy đại nộ, chỉ Lạp Nhĩ Phu quát:

- Ngươi thì có gì đặc biệt hơn người chứ. Mấy tên đội Hai không phải đều như ngươi, lạnh băng âm u không giống người sao? Cái gì mà sức chiến đấu đứng đầu? Ta còn không biết ngươi vì huấn luyện mà làm chết bao nhiêu người sao?

Ám Ảnh thành tuy lớn, nhưng dám chỉ trích thẳng Lạp Nhĩ Phu như Tạp Mai Lệ Tháp thì thực sự ít, rất ít. Tạp Mai Lệ Tháp từ lâu đã nhìn Lạp Nhĩ Phu không vừa mắt, nhưng hắn rất được Hoa Lai Sĩ tín nhiệm và coi trọng, vì vậy nàng không làm gì được. Chính vì thế, Lạp Nhĩ Phu luôn xem thường bỏ qua nàng. Lại thêm thực lực bản thân cao hơn nàng, nên mỗi lần đối mặt với Lạp Nhĩ Phu, Tạp Mai Lệ Tháp đều cảm thấy vô kế khả thi.

- Bố Lai Ân, giúp ta giáo huấn hắn! - Tạp Mai Lệ Tháp tựa hồ đã tức giận đến đỉnh điểm.

Đều là người của Tái Nhân Đặc gia tộc, Thanh Lâm và Hắc Thiên không quan hệ tốt lắm với Lạp Nhĩ Phu. Mà hiện nơi này chỉ có Hàn Thạc là ngoại nhân cho nên khi tuyệt vọng nàng chỉ có thể cầu hắn.

Hàn Thạc sững sờ, cười khổ lắc đầu với Tạp Mai Lệ Tháp, bất đắc dĩ nói:

- Đây là việc riêng của gia tộc ngươi, ta dục vào không tiện lắm!

Theo hắn thấy thì Lạp Nhĩ Phu mặc dù khiến cho hắn có phần chán ghét, nhưng dù gì hắn cũng là người được Hoa Lai Sĩ coi trọng, nói thế nào thì cũng là người của Tái Nhân Đặc gia tộc. Mâu thuẫn giữa Tạp Mai Lệ Tháp và hắn xem như là việc riêng của gia tộc, hắn thờ tay vào không tốt lắm.

Tuy Hàn Thạc không muốn gây xung đột với Lạp Nhĩ Phu, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Liếc mắt nhìn Hàn Thạc, Lạp Nhĩ Phu khinh thường cười lạnh rồi nói:

- Hắn còn chưa có bản sự giáo huấn ta!

Hàn Thạc nhú mày, trong lòng có chút không vui. Hắn sớm đã nghe qua cái tên Lạp Nhĩ Phu này tính tình cổ quái, ở Ám Ảnh thành vì được Hoa Lai Sĩ coi trọng nên ngay cả tộc trưởng của tam đại gia tộc cũng không nể mặt. Làm việc thì không hề cố kỵ, không như Hắc Thiên và Thanh Lâm. Hôm nay vừa gặp thì quả nhiên là thế.

Thanh Lâm cùng Hắc Thiên nghe nói vậy, thầm hô một tiếng “hồng rồi”. Hai người đều biết Hàn Thạc mặc dù bề ngoài đối với người nhà nhận ơn tồn nhưng chính là nhân vật “tiểu lý tàng đao” điển hình, không phải kẻ có thể chịu thiệt.

Quả nhiên, Hàn Thạc nhìn Lạp Nhĩ Phu trong chốc lát, cười khẩy trong lòng, nói:

- Nghe nói đội Hai luôn có sức chiến đấu xếp thứ nhất trong bảy đội Thần vệ. Hắc hắc, ta vẫn không tin tưởng lắm. Ừm, thật muốn bắt đầu ngay. Đội Năm của ta vừa mới tổ chức lại, đối với đội Hai vô cùng mong đợi đấy!

Dừng một chút, Hàn Thạc lạnh lùng cười, tiếp lời:

- Ngoài ra, ta nghĩ Thần vệ trưởng so đấu lần này, Lạp Nhĩ Phu đại nhân nhất định sẽ không còn xếp hạng hai nữa!

- Hắn không xếp nhất được đâu! - Thanh Lâm khanh khách cười.

Mỉm cười nhìn Thanh Lâm, Hàn Thạc nói:

- Ai nói hần xếp thứ nhất chứ?

Dừng một chút trên vẻ mặt mờ mịt của Lạp Nhĩ Phu, hần khẳng định:

- Theo ta thấy, hần lần này nhất định xếp thứ ba!

Thanh Lâm sững sốt, sau liền hứng thú, khẽ cười, hỏi:

- Ý người là người sẽ xếp thứ hai?

Nhún vai, Hàn Thạc hắc hắc cười:

- Đánh bại hần ta vẫn có chút tự tin! Hần cùng lắm đứng thứ ba!

Lời vừa dứt, Hắc Thiên và Táp Mai Lệ Thập bên cạnh đều có ngạc nhiên. Qua vài giây, Hắc Thiên về quái dị lắc lắc đầu, còn Táp Mai Lệ Thập thì vỗ tay reo hò, cao hứng nói:

- Tốt, Bố Lai Ân, ta thích sự tự tin của người! Lần này các Thần vệ trường thi đấu, người đánh bại hần ta nhất định cảm tạ người!

- Chắc chắn! - Hàn Thạc ngạo mạn nói.

Lạp Nhĩ Phu nghe Hàn Thạc đứng đó khoác lác mà không biết ngượng, sắc mặt ngày càng khó coi. Khi Hàn Thạc nói câu sau cùng, hần đột nhiên quát lạnh:

- Không cần chờ phân thắng bại trong cuộc tỷ thí, để ta xem sự tự tin của người từ đâu mà có!

Vừa dứt lời, Lạp Nhĩ Phu đột nhiên ra tay, thần lực Huỷ Diệt quán chú vào trong lòng bàn tay, trong gang tấc bắn thẳng tới Hàn Thạc.

Trên mặt Hàn Thạc vẫn là nụ cười ôn hòa, thờ ơ nhìn bàn tay Lạp Nhĩ Phu chụp tới. Lực lượng của Đỉnh Linh bỗng âm âm rót vào cơ thể, sức mạnh tập trung trên ngón trở tay phải rồi như tia chớp điểm vào bàn tay của Lạp Nhĩ Phu đang chụp tới. Một đạo dị quang từ chưởng tâm Lạp Nhĩ Phu bắn ra.

Lực lượng kỳ dị bùng ra, một sức mạnh cuộn trào mãnh liệt truyền vào chưởng tâm Lạp Nhĩ Phu, chế trụ luôn chiêu hần vừa phát. Hàn Thạc đột nhiên biến chỉ thành quyền, phút chốc đánh vào chưởng tâm Lạp Nhĩ Phu, lực lượng mãnh lực bộc phát như lũ.

“Thịch thịch thịch...” Lạp Nhĩ Phu không tự chủ phải lùi về sau mấy bước.

Đến khi Lạp Nhĩ Phu ổn định thân thể, khuôn mặt nhìn Hàn Thạc đã không còn khinh thường chút nào mà trở nên vô cùng ngưng trọng. Hờ hững gạt đầu, hần quát khê:

- Không tệ, quả nhiên có chút thủ đoạn. Nhưng người muốn hơn ta thì chỉ là kẻ ngốc nói mơ!

Nói đoạn Lạp Nhĩ Phu quay người rời đi, còn nói:

- Đại nhân nghiêm cấm đánh nhau trong khi tỷ thí. Đợi đến khi chính thức thi đấu ta sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục!

Lạp Nhĩ Phu vừa ra tay chỉ là thăm dò, cũng không sử dụng sức mạnh thực sự. Hần bị Hàn Thạc một đòn bức lui cũng không hề nổi giận, ngược lại hiểu được đại khái thực lực của đối phương. Nhìn bộ dạng tự tin của Hàn Thạc, hần còn có hậu chiêu.

Chỉ là, hần còn chưa sử dụng toàn lực, ngay cả mười bảy thanh phi kiếm Hàn Thạc còn chưa xuất ra, làm sao đã toàn lực xuất thủ.

Hàn Thạc phì cười, nói với về bóng lưng Lạp Nhĩ Phu:

- Khi so đấu, đừng nói là Thần vệ trường một đối một mà ngay cả vị trí đoàn đội đệ nhất của đội Hai các người, nói không chừng cũng phải thoái vị nhường hiền thôi!

Thân ảnh Lạp Nhĩ Phu chợt dừng lại, quay đầu liếc nhìn Hàn Thạc, cười lạnh:

- Bọn ta đợi người!

Đội Hai liên tục xếp thứ nhất trong đoàn chiến. Lạp Nhĩ Phu còn tự tin về chiến lực của phe mình hơn so với thực lực bản thân. Hắn hiện giờ đột nhiên cảm thấy Hàn Thạc dường như còn cuồng vọng hơn cả hắn.

788. Chương 788: người Có Thể Vượt Giới Hạn!

Lạp Nhĩ Phu vẻ mặt âm trầm rời đi. Khi bóng hắn biết mất hẳn trước mặt mọi người, Táp Mai Lệ Thập vẻ mặt tươi cười, nói:

- Bố Lai Ân, làm tốt lắm!

Thanh Lâm và Hắc Thiên cũng luôn không hợp với Lạp Nhĩ Phu, cách làm của Hàn Thạc khiến hai người vô cùng hả hê. Lạp Nhĩ Phu vừa đi, hai người lập tức khen ngợi Hàn Thạc.

- Bố Lai Ân, tên Lạp Nhĩ Phu này luôn quen thói kiêu ngạo, tuy nhiên hắn đích thực có chút thủ đoạn. Sự việc hôm nay người cũng đừng để trong lòng.

Hắc Thiên khuyên giải Hàn Thạc, đoạn hừ nhẹ, nói:

- Đội Hai của hắn luôn đề đầu cười cổ ta, lần này ta sẽ không cho hắn được dễ chịu!

- Người nên bình tĩnh, ta thấy người cũng không phải đối thủ của hắn. Sức chiến đấu chính thể của đội Hai đích thực khiến người ta kinh ngạc, ngay cả ta cũng không nắm chắc thắng hắn. Đội Ba của người lại càng không có hy vọng gì rồi! - Thanh Lâm mỉm cười, nàng không cho rằng Hắc Thiên có thể qua được Lạp Nhĩ Phu.

Mỗi Thần vệ trưởng của Âm Ảnh thành đều biết Thanh Lâm và Lạp Nhĩ Phu vì vị trí Thần vệ trưởng đứng đầu mà giao phong mấy lần. Nàng hiểu rõ thực lực của hắn cũng như của Hắc Thiên. So sánh hai bên, nàng không thấy Hắc Thiên có lợi thế.

- Bố Lai Ân, Lạp Nhĩ Phu tuy khó đối phó, nhưng đều là Thần vệ trưởng của Âm Ảnh thành, hắn sẽ không dám tìm người gây phiền toái. Sự tình hôm nay, người cũng không cần quá để ý. Lạp Nhĩ Phu đến chủ yếu để trấn nhiếp sĩ khí của phe ta, thuận tiện tìm hiểu một số tình huống phía ta. Đến khi thực sự giao chiến, ta sẽ khiến cho hắn đẹp mắt! - Thanh Lâm và Hắc Thiên cười vui mấy câu, đoạn giải thích cho Hàn Thạc.

Cười cười gật đầu, Hàn Thạc hiểu rằng bất luận là Thanh Lâm hay Hắc Thiên, khi nghe hắn có ý xuất khẩu cuồng ngôn chọc giận Lạp Nhĩ Phu thì đều không cho rằng đội Năm của hắn có khả năng so với đội Hai của Lạp Nhĩ Phu.

Không tiếp tục nói nhảm với hai người nữa, Hàn Thạc cáo từ rời đi.

Táp Mai Lệ Thập cười hì hì theo ra ngoài. Rời khỏi chỗ Thanh Lâm, nàng lập tức mở miệng:

- Bố Lai Ân, người đúng là thâm tàng bất lộ nha!

Cho tới nay, Hàn Thạc trước mặt nàng đều không biểu hiện thực lực cường đại. Tuy rằng An Đức Liệt và Hoa Lai Sĩ từng nói cho nàng một số sự việc, nàng cũng biết việc lúc trước tại phòng tiệc ở Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc từng ra tay đánh Ba Đặc Lai Mỗ bỏ lê bỏ cang nhưng mà không thấy tận mắt. Táp Mai Lệ Thập luôn không xem Hàn Thạc là cao thủ cùng cấp bậc.

Lần này thì khác, nàng tận mắt nhìn thấy Hàn Thạc một quyền bức lui Lạp Nhĩ Phu, mà Lạp Nhĩ Phu so với nàng còn cao hơn một cảnh giới!

Táp Mai Lệ Thập đột nhiên có cảm giác sáng suốt ra. Thầm nghĩ chẳng trách lúc trước tại chỗ sơn mạch kia, Thần vệ bên nàng tất cả đều bị giết chết nhưng chỉ có mình hắn may mắn sống sót, lại còn có thể mang nàng bình yên vô sự trở về Âm Ảnh thành.

Hoá ra, hắn từ đầu tới cuối chính là một tuyệt thế cao thủ, chỉ là đang che dấu thực lực thôi!

Dưới ánh mắt chăm chăm kinh hãi của Táp Mai Lệ Thập, Hàn Thạc chỉ bất lực cười khổ. Hắn không biết nên giải thích điều này với nàng thế nào. Chả nhẽ nói với nàng rằng lúc đó tại sơn mạch thì mình đích thực chỉ có thực lực Hạ vị thần. Lời này nói ra, đừng nói là Táp Mai Lệ Thập mà bất cứ ai cũng sẽ không tin.

Dù sao thì ở Chúng Thần đại lục còn chưa có bất kỳ người nào có thể trong một thời gian ngắn như vậy từ một Hạ vị thần tiến giai tới cảnh giới Thượng vị thần.

- Tạp Mai Lệ Tháp, Lạp Nhĩ Phu tính tình thật ngang tàng. Đến cả người mà cũng không nể mặt! - Hàn Thạc gạt chủ đề sang một bên mà nói về chuyện Lạp Nhĩ Phu.

Tạp Mai Lệ Tháp vốn đang định hỏi Hàn Thạc chuyện khác, nghe hắn nói vậy tức thì nổi giận, nói:

- Đừng có nhắc đến cái tên ấy, cha ta căn bản là đã nuôi một con chó điên! Ở trong Âm Ảnh thành, ngoài cha ta ra, hắn đụng đâu cắn đó! Nhưng đội Hai của thằng cha này chẳng những có sức chiến đấu đáng ngạc nhiên mà còn có năng lực hơn người, rất nhiều nan đề của Âm Ảnh thành hắn đa phần có khả năng giải quyết. Cho nên tuy hắn là một con chó điên cuồng vọng nhưng lại không có ai có thể làm rung chuyển địa vị của hắn tại Âm Ảnh thành!

Những lời đồn đại về Lạp Nhĩ Phu, Hàn Thạc đã được nghe không ít. Những việc không được vẽ vang sạch sẽ ở Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ đều giao cho người này đi xử lý. Mà hắn cũng thường không phụ mong đợi của vị thành chủ, tất cả sự tình đều làm giải quyết ổn thoả. Cho nên Hoa Lai Sĩ tín nhiệm hắn nhất trong các Thần vệ trưởng. Ngay cả Tạp Mai Lệ Tháp khó chịu đối với Lạp Nhĩ Phu, Hoa Lai Sĩ cũng chỉ cười trừ, không để ý tới.

- Yên tâm đi, khi kết thúc lần so đấu này, Lạp Nhĩ Phu nhất định sẽ hiền lành đi!

Hàn Thạc vẻ mặt bình tĩnh, tự tin nói:

- Đoàn đội thi đấu, đội Hai tất sẽ bị đội Năm chúng ta đánh bại!

Nghe Hàn Thạc nói vậy, Tạp Mai Lệ Tháp có vẻ vô cùng kinh ngạc. Nàng không biết sự tự tin của hắn từ đâu, trong lòng cũng không quá tin tưởng. Chỉ là hắn vừa ra mặt vì nàng, Tạp Mai Lệ Tháp tự nhiên sẽ không biểu lộ hoài nghi ra, vẫn cười vỗ vỗ vai Hàn Thạc:

- Cái đó phải trông vào người!

Hàn Thạc gạt gạt đầu, đoạn hai người tách ra. Hắn trở về đội Năm, Tạp Mai Lệ Tháp trở về khu trung tâm chỗ Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt.

Trong một khu rừng sum suê phía đông nam, từng nóc trướng bông màu lục là doanh trại tạm thời của đội Hai.

Lạp Nhĩ Phu vẻ mặt âm trầm bay trở về. Đại đội trưởng tham chiến lần này, Cơ Phạm vừa trông thấy thủ lĩnh mình sắc mặt như có sương mù bao phủ lập tức từ xa đi tới, hơi khom người hỏi:

- Đại nhân, làm sao vậy?

Cơ Phạm trước kia là con riêng trong một tiểu gia tộc, hắn trong gia tộc bị khi dễ làm nhục. Trong lòng tràn ngập oán hận vô tận nhưng sức một người không cách nào phát tiết oán khí đã bao năm dồn nén. Cho đến khi hắn gặp được Lạp Nhĩ Phu. Lạp Nhĩ Phu nhìn thấy trong mắt oán khí điên cuồng muốn giết chóc đã đưa hắn vào đội Hai Thần vệ, còn giúp hắn diệt môn cái tiểu gia tộc kia, trở mắt nhìn Cơ Phạm giết cả cha đẻ mình.

Lạp Nhĩ Phu vì Cơ Phạm báo thù, trong lòng Cơ Phạm đã coi Lạp Nhĩ Phu chính là chủ nhân của hắn, nhiều năm qua luôn vì thủ lĩnh mình vào sinh ra tử. Hắn dùng phương pháp điên cuồng cực đoan huấn luyện Thần vệ mới của đội Hai, không hề để ý tới tính mạng họ. Sau khi trả giá bằng hàng loạt thương vong cuối cùng mới đưa toàn bộ thần vệ đội Hai biến thành một đám ác ma điên cuồng khát máu.

- Hôm nay ta đã gặp tên Thần vệ trưởng đội Năm vẫn được đồn đại! - Lạp Nhĩ Phu liếc nhìn Cơ Phạm, nói.

Cơ Phạm sững sốt, khoé miệng nhếch lên vẻ khinh thường, lạnh nhạt nói:

- Chính là tên được tề sư thiên tài kia sao? Tiểu tử đó không lo luyện thuốc cho tốt, lại dám nắm giữ đội Năm, còn tham gia thi đấu, thật không biết trời cao đất rộng! Đại nhân, ngài có phải đã dạy dỗ hắn rồi không?

Lạp Nhĩ Phu sắc mặt lạnh lùng, dường như đang nghĩ tới chuyện Hàn Thạc một quyền bức lui hẳn, quát lạnh:

- Hẳn tuyên bố sẽ đánh bại đội Hai chúng ta, đánh bại đại đội do người dẫn dắt!

Cơ Phạm ngạc nhiên, lúc lâu mới hắc hắc nhe răng cười:

- Thật là một tiểu tử thú vị. Đội Hai chúng ta từng sống tại Âm Ảnh thành nhiều năm, hẳn vừa mới nhậm chức đã nghĩ thay thế địa vị chúng ta ở Âm Ảnh thành, thật đúng là to gan lớn mật!

- Cơ Phạm, hằng năm đoàn đội so đấu đều có giới hạn thương vong! Năm nay, khi đấu với đội Năm, người có thể vượt giới hạn đó, có vấn đề gì ta chịu trách nhiệm! - Lạp Nhĩ Phu trầm mặc một chút, đột nhiên nói.

Cơ Phạm lập tức kinh ngạc, hẳn biết Lạp Nhĩ Phu đối với cái tên thiên tài được tề sư kia đã thực sự tức giận. Nếu không thì hẳn sẽ không làm trái mệnh lệnh của thành chủ Hoa Lai Sĩ, hạ lệnh vượt giới hạn đánh chết Thần vệ đội Năm.

Cơ Phạm chỉ nghe theo Lạp Nhĩ Phu. Hẳn trung thành với Lạp Nhĩ Phu chứ không phải Hoa Lai Sĩ, cho nên khi nghe nói vậy hẳn chỉ hơi sửng sốt, sau đó gạt đầu ý đã hiểu, đoạn nói:

- Đại nhân yên tâm, một khi gặp được đội Năm, ta sẽ cho chúng biết dám đắc tội đại nhân sẽ có kết cục gì!

- Rất tốt! - Lạp Nhĩ Phu tâm tình trở nên tốt hơn, dường như thấy được tình cảnh Thần vệ đội Năm ào ào bị chém chết trong khi tỷ đấu.

Phía bên kia, Hàn Thạc lạnh lùng cười:

- Hoá ra còn có giới hạn thương vong. Hắc hắc, Lạp Nhĩ Phu à Lạp Nhĩ Phu, lần này ta thật muốn thương vong bên chúng ta nhiều một chút!

Nói xong, hẳn tìm Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư, còn có tên đội trưởng Ba Nạp Đức thăm dò.

Ba ngày sau, bảy đại Thần vệ trưởng và các đại đội trưởng tập trung tại khu vực trung ương. Hoa Lai Sĩ và vài đại gia tộc trưởng tại Âm Ảnh thành đều ở đây. Trung ương là một khán đài có sa bàn lớn hình ôvan. Trên sa bàn miêu tả hình thể Phi Vân sơn mạch, còn có chi chít những dấu hiệu, sợi chỉ xanh đỏ.

Khi Hàn Thạc xuất hiện, Lạp Nhĩ Phu cứ chăm chăm nhìn hẳn, ánh mắt khiêu khích không một chút che giấu. Hoa Lai Sĩ cùng bọn An Đức Liệt đều chú ý tới, âm thầm lưu tâm.

Hàn Thạc đối với ánh mắt khiêu khích của Lạp Nhĩ Phu thì coi như không thấy, chỉ to nhỏ nói chuyện với đám Hắc Thiên và Thanh Lâm, thi thoảng còn cười lên hô hố, hiển nhiên không hề nhận thấy ánh mắt căm thù của Lạp Nhĩ Phu.

An Đức Liệt ở khán đài nhìn Hàn Thạc phía xa, lại lặng lẽ nhìn Lạp Nhĩ Phu, đôi mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Hoa Lai Sĩ cùng ba đại tộc trưởng trao đổi ý kiến một chút, đoạn giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng. Khi mọi người đều đã trật tự, Hoa Lai Sĩ trước tiên phát biểu khích lệ, sau đó bắt đầu khấu bái Hắc Âm chủ thần.

Mỗi năm trước giải đấu đều có nghi thức như vậy. Mọi người đều đã quen thuộc, toàn bộ theo như quy củ cùng Hoa Lai Sĩ dập đầu bái lạy, chỉ có Hàn Thạc trong lòng có chút không bằng lòng. Thấy không có người chú ý, hẳn chỉ cung kính khom người chứ không quỳ gối xuống đất.

Trong mắt hẳn, Hắc Âm chủ thần cũng không phải thần linh hẳn tín ngưỡng, hẳn chẳng có lý do gì để cung kính cả.

Hẳn tưởng rằng tất cả mọi người còn đang cúi chào, không có ai chú ý đến mình. Nhưng khi nghi thức gần chấm dứt, lúc hẳn ngẩng đầu chuẩn bị đứng lên thì thấy được ở phía xa Lạp Nhĩ Phu đang lạnh lùng nhìn hẳn, khoé miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh.

789. Chương 789:xung Đột

Mỗi một thần vực trên Chúng Thần đại lục đều phải kính trọng đối với việc thờ phụng Chủ thần. Như hành vi được cho là khinh nhờn Chủ thần, cái này quy ra tội danh không lớn nhưng cũng không nhỏ, nếu cố ý truy cứu đến cùng thậm chí sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ của Hàn Thạc ở Âm Ảnh thành sau này.

Bởi vậy, khi Hàn Thạc thấy Lạp Nhĩ Phu nhếch mép cười lạnh thì trong lòng bất giác thấy không ổn.

Quả nhiên, Lạp Nhĩ Phu chờ Hoa Lai Sĩ chấm dứt nghi thức, khi tất cả mọi người lại ngẩng đầu lên lần nữa, lập tức quát trầm:

- Bồ Lai Ân đại nhân, người vừa rồi không thành kính với Chủ thần, lại không chịu quỳ xuống, bản thân là tín đồ của Chủ thần, hành vi khinh nhờn Chủ thần này của người là không thể tha thứ!

Hoa Lai Sĩ đang chuẩn bị tuyên bố gì đó, nghe Lạp Nhĩ Phu nói vậy có vẻ hơi giật mình, quay đầu liếc mắt Hàn Thạc, cau mày hỏi:

- Bồ Lai Ân, lời của Lạp Nhĩ Phu là thật?

- Không ngờ Lạp Nhĩ Phu đại nhân lòng dạ hẹp hòi như thế. Hai ngày trước chúng ta tuy lời nói có chút không hợp nhưng chỉ vậy mà Lạp Nhĩ Phu đại nhân lại có dụng ý xấu phỉ báng ta, thật sự khiến ta quá kinh ngạc rồi! - Hàn Thạc đương nhiên sẽ không thừa nhận, bị chụp mũ tội khinh nhờn thần linh, qua đó xoay qua nói chuyện của mình, hẳn thật sự sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

- Bồ Lai Ân đại nhân bản lĩnh nói dối không chớp mắt thật sự không nhỏ, dám làm vì sao không dám nhận?

- Lạp Nhĩ Phu quát lạnh, con mắt lóe tinh quang nhìn thẳng Hàn Thạc, dường như có ý áp đảo khí thế làm cho Hàn Thạc nảy sinh chột dạ mà sơ hở. Ở bên cạnh, bọn người Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt ánh mắt như điện, chỉ cần Hàn Thạc lộ ra một chút hoảng hốt đều có thể bị nhìn ra.

Đáng tiếc Hàn Thạc tâm chí kiên định không phải Lạp Nhĩ Phu có thể tưởng tượng. Dưới ánh mắt như ưng của Lạp Nhĩ Phu, vẻ mặt hắn không những chẳng chột dạ mà còn nguy tạo vẻ oan khuất như thật, phần nội tình mắt nhìn Lạp Nhĩ Phu, gay gắt nói:

- Lạp Nhĩ Phu đại nhân, ai nói dối trong lòng đều hiểu rõ, người không có một chút khí độ nào sao?

- Người, người nói dối! - Lạp Nhĩ Phu thật sự không ngờ Hàn Thạc lại khó chơi như vậy, phần nội tình.

Than thở một tiếng, Hàn Thạc lắc đầu nói:

- Ta luôn nghĩ Lạp Nhĩ Phu đại nhân là người quang minh lỗi lạc, thực sự không ngờ vên vẹn chỉ vì một cuộc tranh cãi nhỏ người lại làm ra cái chuyện đặt điều vô căn cứ như thế này, thật làm người ta quá thất vọng rồi!

- Ấy, Lạp Nhĩ Phu, chuyện nhỏ như thế người không nên động can qua lớn như vậy chứ?

Hắc Thiên có ý xấu cao giọng nói, khi phát hiện sự chú ý của mọi người bỗng chốc tập trung trên người mình mới giải thích:

- Mấy ngày trước ở chỗ Thanh Lâm đại nhân, Bồ Lai Ân có tranh cãi chút với Lạp Nhĩ Phu.

- Ta thấy Bồ Lai Ân không phải là loại người nói dối! - Tộc trưởng Kim Sâm gia tộc, Tập Tư Phách đột nhiên lên tiếng.

Hai tộc trưởng hai đại gia tộc kia cũng gật đầu xác nhận, đều tỏ vẻ nhận định Hàn Thạc không phải là loại người nói dối, ẩn ý chính là cho rằng Lạp Nhĩ Phu cố ý vu oan cho Hàn Thạc. Lạp Nhĩ Phu ở Âm Ảnh thành đánh mất lòng dân, cả ba đại gia tộc trưởng đều ôm oán niệm với hắn. Bọn họ lập tức nắm bắt lấy cơ hội này, đều tỏ vẻ tin tưởng Hàn Thạc nhưng cũng không nói thẳng Lạp Nhĩ Phu cái gì.

Hoa Lai Sĩ nhíu mày nhìn Lạp Nhĩ Phu, lại nhìn chằm chằm Hàn Thạc. Trầm lặng một chút hắn mới nói:

- Lạp Nhĩ Phu khả năng hoa mắt nhìn lầm thôi. Được rồi, chuyện này không cần nói thêm nữa, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi.

Hoa Lai Sĩ nói như vậy, Lạp Nhĩ Phu tuy tức giận nhưng cũng đành im lặng, hẳn biết những lời này của Hoa Lai Sĩ đã là bảo vệ hắn rồi, cũng không một mực chắc chắn Hàn Thạc thực sự khinh nhờn thần linh nữa.

Hàn Thạc vẫn trưng cái vẻ mặt vô tội oan khuất nhìn về phía Lạp Nhĩ Phu đầy đau đớn. Người không biết còn tưởng là hắn vô cùng thất vọng về thái độ làm người của Lạp Nhĩ Phu nữa chứ.

Nhưng mà Hàn Thạc lại thầm cười lạnh, từ thái độ ba đại gia tộc hắn đã biết Lạp Nhĩ Phu quả nhiên không được lòng người. Mà những người còn lại trong gia tộc Tái Nhân Đặc từ đầu đến cuối cũng không nói giúp cho Lạp Nhĩ Phu một câu. Từ điểm đó chứng minh Tạp Mai Lê Thập nói không sai, cho dù là người trong gia tộc Tái Nhân Đặc cũng không thích tên tay sai trung thành của Hoa Lai Sĩ này.

Mà hắn mất lòng dân như vậy trái lại khiến cho Hàn Thạc thầm buồn lòng, một khi hắn cùng Lạp Nhĩ Phu thực sự xung đột, chỉ bằng điểm này hắn đã chiếm ưu thế trước rồi.

Một hồi phong ba nhỏ đến đây tạm lắng, Hoa Lai Sĩ nói xong, lập tức bắt đầu giới thiệu quy tắc so đấu.

Ngoài Hàn Thạc là người mới gia nhập, mọi người còn lại đều nắm rõ ràng như lòng bàn tay. Lời Hoa Lai Sĩ nói chủ yếu là cho Hàn Thạc nghe, tuy thế hắn cũng đã biết trước từ miệng Hắc Thiên và Thanh Lâm. Khi Hoa Lai Sĩ mất thấy Hàn Thạc hồ hững gật đầu ra hiệu mình đã hiểu rõ thì cũng nhanh chóng kết thúc.

Trong cuộc thi đấu giữa bảy đội thần vệ, mỗi một phương một đại đội, số lượng Thần vệ không cho phép vượt quá trăm người. Trong đội không được có Thượng vị thần! Trong khi tỷ đấu, ngộ thương và ngộ sát có thể tha thứ nhưng giết người có mục đích có kế hoạch thì cấm chỉ, cho dù ngộ sát ngộ thương một đội cũng không được phép vượt quá năm tên.

So đấu ngay từ đầu xưa nay đều là đoàn đội chiến đấu, mỗi một lần đều có qui tắc khác nhau. Có đôi khi là lựa chọn một mục tiêu, bảy đại đội cùng hướng mục tiêu xuất phát, trên đường cấm chỉ đánh nhau, người dẫn đầu tới mục tiêu thì xếp hạng nhất.

Đôi khi tỷ thí là ở trong dãy núi đuổi giết một số ma thú. Dưới tình huống này so đấu thường là ở nơi ma thú hoành hành, chiến thắng sẽ thuộc về người giành được nhiều tinh hạch ma thú nhất.

Lần thi đấu này có hơi đặc biệt, Hoa Lai Sĩ trước đó đã giấu ở bên trong khu vực phía đông dãy Phi Vân rất nhiều thần tinh có năng lượng ba động đặc thù, những thần tinh này có vị trí vô cùng kín đáo. Hoa Lai Sĩ ra hạn thời gian là bảy ngày, trong thời gian này, các đội có thể tìm kiếm thần tinh, cũng có thể cướp đoạt thần tinh của người khác. Những thần tinh này có năng lượng ba động cực kỳ đặc biệt, lại có ẩn khí của Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt lưu lại, một khi bị tìm ra từ địa điểm ẩn nấp sẽ hiển lộ mục tiêu rõ ràng.

Bởi vậy trong bảy ngày có thể cướp đoạt thần tinh, có thể tìm kiếm thần tinh, bất kể dùng phương pháp gì, cuối cùng phe nào có được nhiều thần tinh nhất chính là người chiến thắng. Tuy thế, trong đó vẫn có một qui định bất di bất dịch: Giữa bảy đội không được hợp tác với nhau, mỗi khi hai đội khai chiến, các đội còn lại cũng không được tham dự.

Qui định này kì thực đặc biệt vì hai người Hắc Thiên và Thanh Lâm mà thêm vào. Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt biết Hắc Thiên chân tâm với Thanh Lâm, một khi đội Một và đội Ba có thể liên thủ, lần tỷ thí này nhất định chiến thắng thuộc về phe bọn họ. Vì tránh loại chuyện này xảy ra mới có qui định bất luận ra sao cũng không được có sự kết hợp giữa hai phương.

Hoa Lai Sĩ nói xong, bảy đại đội trưởng chuẩn bị tham chiến do bảy Thần vệ trưởng chỉ định. Dưới sự dẫn dắt của Hoa Lai Sĩ, từng đại đội hướng phía đông dãy núi Phi Vân bắt đầu khởi hành.

Lúc Cơ Phạm rời đi, Lạp Nhĩ Phu tiến đến bên hắn khẽ dặn dò vài câu. Cơ Phạm gật đầu liên tục, trước khi dẫn Thần Vệ của mình rời đi hắn lại âm độc quét ánh mắt về Ba Nạp Đức ở phía xa.

Thần vệ đội Hai từng người về mặt đỡ đỡ nhưng trên người lại có sát ý nồng đậm, ánh mắt bọn họ nhìn về phía người khác đều vô cùng hung ác, dường như là ma thú khát máu thăm dò con mồi. So sánh với các đội Thần vệ khác, những thần vệ đội Hai kia rõ ràng đã giết người quá nhiều, luồng khí thể trên người thần vệ thông thường không thể so sánh được.

Các thần vệ bên đội Năm của Hàn Thạc trước khi tham chiến lại tỏ vẻ thoải mái làm người ta khó có thể tin. Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh cầm đầu, dọc đường đi tiếng cười không dứt, không chút khấn trương trước đại chiến, người không biết còn cho là bọn họ đang đi du ngoạn nữa chứ.

So với những thần vệ của đội Hai, đội Năm đúng là hoàn toàn đối lập. Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt, ba tộc trưởng tam đại gia tộc, các đại Thần vệ trưởng trừ Hàn Thạc ra, từng người vẻ mặt đầy quái dị, không ngờ được đội Năm ban đầu còn vô cùng trầm mặc, nghiêm nghị như thế, đến khi thật sự tham chiến lại trở nên không nghiêm túc như vậy.

Chỉ có một mình Hàn Thạc là cười hài lòng. Sau khi những người khác tới dãy núi Phi Vân, hẳn lại cho các Thần vệ nghỉ ngơi thư giãn, còn cho phép bọn họ uống rượu mua vui, làm cho bọn họ không hề bị áp lực vì đại chiến. Những thần vệ này từ sau khi đi ra khỏi Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, Hàn Thạc không chút lo lắng về năng lực của bọn họ, điều duy nhất hẳn hơi không yên lòng là sợ bọn họ lại tự tạo áp lực lớn cho mình. Hiện tại thấy bọn họ từng người nói nói cười cười tiến về khu vực phía đông, Hàn Thạc cuối cùng an tâm hẳn.

Bảy đội với gần bảy trăm thần vệ dựa theo dặn dò của Hoa Lai Sĩ phân ra rời đi.

P phía đông dãy núi Phi Vân cách nơi đây một ngày lộ trình. Sau khi các đội đã rời đi, Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt lục tục bố trí trên trung ương sa bàn trên khán đài. Trong tay Hoa Lai Sĩ là một kiện không gian chiết ảnh thần khí, nó không ngừng tuôn ra từng luồng thần lực dừng tại khu vực phía đông trên mặt sa bàn, khu vực đó có những tháp năng lượng bố trí trước chiếu rọi vào nhau.

Qua chốc lát, kiện không gian thần khí trong tay Hoa Lai Sĩ đột nhiên cắm vào trung ương sa bàn, một hồi chấn động mãnh liệt ồng khúc trên mặt sa bàn. Tiếp đó, một không gian kết giới thành hình.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, tràng cảnh mặt trên sa bàn đột nhiên biến hóa, tất cả vật chết bỗng chốc trở nên rất sống động. Qua một lát, lại một không gian uốn khúc lại hình thành ở giữa sa bàn.

Đến khi các chấn động ngừng lại, lúc Hàn Thạc nhìn lại sa bàn chợt phát hiện khu vực phía đông sa bàn kia như bị phóng đại vô hạn, bên trong tất cả cảnh vật đều hiện rõ, cả những chấm đen đang di động nhỏ như kiến.

- Kiện không gian thần khí này có hình thành liên hệ kì diệu cùng với tháp năng lượng ở khu vực kia. Chúng ta từ nơi này có thể thấy được tất cả biến hóa bên trong, có chúng ta ở đây quan sát ta nghĩ ở khu vực đó cũng không xảy ra bất trắc gì, mọi người cũng có thể thấy được rốt cuộc là Thần vệ phương nào mạnh nhất.
- Hoa Lai Sĩ mắt thấy tình cảnh sa bàn đã sắp xếp xong xuôi, trên mặt có một chút đắc ý, ngẩng đầu quét mắt từng người, cười giải thích.

Mọi người tự nhiên đều tranh nhau khen ngợi sự lợi hại của thần khí này, xúm đến tăng bốc Hoa Lai Sĩ. Chỉ có Hàn Thạc là cười khổ, hẳn không biết Hoa Lai Sĩ còn có chiêu này cho nên trước đó đã truyền đạt bọn Ba Nạp Đức một số mệnh lệnh không quang minh cho lắm. Nếu như Ba Nạp Đức làm theo dặn dò của hắn, tất cả tình hình lại lọt vào mắt đám người Hoa Lai Sĩ thì đối với Hàn Thạc quả thật là bất diệu.

790. Chương 790:tranh Đoạt

Mấy đợt thi đấu trước cũng chưa từng có dạng giám thị toàn bộ hành trình như lần này, kiện không gian thần khí kia hẳn tới tay Hoa Lai Sĩ chưa được bao lâu.

Trong sa bàn hiển thị chính là cảnh thực khu vực so đấu, chỉ là nhân vật bị thu nhỏ đi mấy trăm lần, nhưng cũng vừa có thể cho bọn Hàn Thạc nhìn rõ ràng toàn bộ cảnh vật bên trong.

Dần dần, bảy đội ngũ từ bảy phương hướng tiến vào bên trong khu vực tỷ thí. Sau khi tiến vào, bảy đội ngũ lại lập tức phân tán ra, giống như bảy sợi dây đen dài di động theo bảy phương hướng.

Các tộc trưởng tứ đại gia tộc, bảy đại Thần vệ trưởng, còn có một số nhân vật có địa vị cao quý ở Âm Ảnh thành đều tập trung tinh thần nhìn vào động tĩnh bên trong sa bàn. Thần vệ trưởng đội Hai Lạp Nhĩ Phu hơi nhăn mày, hẳn giống Hàn Thạc, cũng truyền mệnh lệnh đặc biệt cho Cơ Phạm, trước đó hẳn cũng không

ngờ được Hoa Lai Sĩ lại có thủ đoạn như vậy. Một khi trong lúc so đấu bọn Cơ Phạm cố ý động thủ giết hại các thần vệ đội Năm thì đám Hoa Lai Sĩ nhất định phát hiện ra.

Nhĩ vậy, Lạp Nhĩ Phu trong lòng có chút bất an, không nhịn được quay đầu nhìn sang phía Hàn Thạc, mà Hàn Thạc trong lòng lúc này đang có quỷ cũng liếc xéo sang Lạp Nhĩ Phu. Ánh mắt hai người gườm nhau, Lạp Nhĩ Phu sắc mặt lạnh lùng khê hừ một tiếng, Hàn Thạc lại thần nhiên mỉm cười.

- Những thần tinh này có năng lượng chấn động đặc thù, trong địa điểm ẩn giấu thì không thấy được dấu hiệu nhưng một khi được tìm ra, năng lượng chấn động sẽ lan rộng ra, những người khác ở lân cận có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng. - Thấy mọi người không nói một lời, Hoa Lai Sĩ buông lời giải thích.

- Vừa tiến vào bên trong khu vực, tạm thời còn chưa ai phát hiện viên thần tinh nào, ha ha lần này thú vị thật, chúng ta có thể xem xem rốt cuộc phương nào thực lực mạnh nhất. - Thần vệ trưởng đội Sáu Cách Lỗ Tây mỉm cười nói.

Hoa Lai Sĩ vừa mở lời, mọi người lập tức nhao nhao phụ họa, đều phát biểu ý kiến riêng của mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bảy đại đội tiến vào khu vực thi đấu đã hơn nửa ngày. Trong khu rừng cây cối rậm rạp và chằng chịt cùng với các quái thạch lởm chởm, khoảng cách giữa bảy đội ngũ ngày càng xa nhau, tất cả đều cẩn thận dò xét mọi biến hóa chung quanh, tìm kiếm các địa phương lân cận có khả năng tồn tại thần tinh.

Đội Năm trên danh nghĩa do Ba Nạp Đức dẫn dắt, từ tốn đi về một hướng. Trên đường Bác Lan Tư chia đội ngũ thành chín tiểu đội. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đều dẫn một tiểu đội, giữa chín tiểu đội luôn duy trì đội hình và khoảng cách, phối hợp chặt chẽ, cẩn thận hành động trong khu vực rừng rậm và quái thạch.

- Bác Lan Tư, ý của đại nhân là bảo chúng ta đi cướp đoạt của đội Hai, không cần quan đến đội Một và đội Ba! Nhưng mà khu vực này lại rộng lớn quá, hiện tại khoảng cách giữa chúng ta và các đội ngũ khác cũng đã phân tán rồi, nếu như không gặp được đội Hai thì làm thế nào? - Ba Nạp Đức cất tiếng hỏi.

Trên danh nghĩa, Ba Nạp Đức là thủ lĩnh nhưng thực chất hạ mệnh lệnh lại là Bác Lan Tư. Bác Lan Tư nhiều năm ở đội Ba rèn luyện nên đối với cách hành động của Thần vệ rất rõ ràng, thêm bản thân hắn thực lực siêu phàm và làm việc luôn bình tĩnh, cho nên mặc dù Hàn Thạc không có dặn dò Ba Nạp Đức cái gì nhưng hắn cũng biết nên làm như thế nào.

- Không phải lo, ta biết vị trí của bọn người bên đội Hai! - Bác Lan Tư trước đã lưu lại ấn kí trên người một thần vệ đội Hai, trong lòng đã sớm có kế hoạch.

- Cái đám kia đều rất kiêu ngạo, con mẹ nó, lúc khởi hành còn quét ánh mắt khốn nạn về phía chúng ta. Hắc hắc, lần này nhất định phải cho chúng biết ở Âm Ảnh thành này rốt cuộc ai mạnh nhất! - Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ sợ thiên hạ không loạn, hung dữ nói.

- Sức chiến đấu của đội Hai ở Âm Ảnh thành luôn đứng đầu, ta nghĩ bọn chúng sẽ ra tay cướp đoạt thần tinh của người khác kiếm được trước! Đã vậy chúng ta dứt khoát nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, chờ đội Hai cướp đoạt thần tinh của các đội khác, lúc đó chúng ta xuất thủ cướp của chúng lại, thế nào? - Huyết Linh cũng nổi thói hung dữ, hứng khởi định ra tay với đối phương.

Hắn nói như vậy liền có mấy người xông xáo tán thành, đều cảm thấy phương pháp này rất hay.

Chỉ có Bác Lan Tư không nói một lời, trầm mặc một hồi mới lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Phương pháp này hơi mạo hiểm, vạn nhất trong tay đội Hai không có bao nhiêu thần tinh, mà trước đó chúng ta lại không tìm được chút nào. Đến lúc đó dù chúng ta cướp đoạt của đội Hai rồi cũng không nắm chắc đứng nhất được.

Dừng một chút, hắn tiếp lời:

- Để chắc chắn, chúng ta vẫn phải bỏ ra một chút thời gian tìm kiếm thần tinh, trong tay có một ít rồi, cuối cùng cướp đoạt của đội Hai, như vậy mới không có sơ hở!

Bác Lan Tư sở dĩ có thể trở thành thủ lĩnh thật sự chính là bởi vì hắn không xung động, vào bất luận thời khắc nào đều có thể duy trì đầu óc tỉnh táo, không vì lỗ mắng mà làm hỏng đại sự.

Mọi người nghĩ một lát cũng đều cảm thấy đề nghị của Bác Lan Tư mới bảo đảm nhất, tiếp tục duy trì đường cũ, tiến hành tìm kiếm ở các khu vực bốn phía.

Đạt được viên thần tinh đầu tiên không phải đội Hai hay đội Năm mà là đội Sáu của Cách Lỗ Tây. Xem ra vận khí của đội Sáu thật tốt, trong đội có một người bị sa vào đầm lầy, cả người bị bùn đất bao lấy lại đột nhiên cảm ứng được trong đó có năng lượng chấn động kì diệu.

Reo hò một tiếng, đám Thần Vệ đội Sáu bay vào trong đầm lầy, từ chỗ bùn đất sâu nhất tìm được một viên thần tinh. Đầm lầy đã bị bố trí phương pháp đặc thù, khi thần tinh không rời khỏi vị trí thì chỉ có người rơi vào bên trong mới có thể cảm nhận được chấn động.

Cũng vì thế, ngay khi viên thần tinh kia được tìm ra, mất đi phương pháp ẩn giấu, năng lượng chấn động của thần tinh càng thêm rõ ràng.

Ở trung tâm dãy núi Phi Vân, đám người Hàn Thạc có thể thấy rõ khu vực của đội Sáu xuất hiện thêm một điểm sáng màu đỏ. Hoa Lai Sĩ chỉ vào điểm sáng đỏ kia, giải thích:

- Mỗi viên thần tinh đều được xử lí đặc biệt, chúng ta ở nơi này có thể thấy được điểm sáng này, các thần vệ mà thâm nhập khu vực kia, trong phạm vi nhất định cũng có thể thấy được!

Mục đích làm như vậy chủ yếu là khiến cho các đội ngũ chém giết nhau, nếu không có sự tranh đấu quyết liệt thì cũng sẽ không cách nào nhìn ra sức chiến đấu của phương nào là mạnh nhất. Chỉ có tỷ thí như thế mới phân cao thấp được.

Thần vệ trưởng đội Sáu Cách Lỗ Tây vẻ mặt mỉm cười, nói:

- Xem ra vận khí của đội Sáu chúng ta quả là không tệ!
- Vừa mới bắt đầu thôi, vận khí tốt hay không thì còn phải xem tiếp.

Thần vệ trưởng đội Bốn Tạt Mễ Lạp liếc nhìn Cách Lỗ Tây, thản nhiên nói:

- Huống chi vận khí cũng không phải là quan trọng nhất!

Đội Sáu lấy được viên thần tinh đầu tiên, có khởi đầu này, thời gian còn lại trong ngày mỗi đội ngũ đều tìm thấy thần tinh từ trong một loạt các địa phương cổ quái: quái thạch, rễ cây cổ thụ, dưới đáy sông v.v. Những viên thần tinh này có vị trí đều rất kín đáo, chỉ có Thần Vệ giỏi quan sát và cẩn thận mới có thể tìm ra được.

Vận may của đội Sáu cũng không tiếp tục duy trì. Sau một khoảng thời gian, đội Bốn của Tạt Mễ Lạp vận khí thật tốt, liên tiếp tìm ra được bảy viên thần tinh. Những thần tinh này một khi rời khỏi vị trí bí mật đều tỏa ra ánh sáng chói mắt, hơn nữa còn phát ra năng lượng chấn động rất mạnh. Để cuộc tỷ thí diễn ra tình hình chém giết, Hoa Lai Sĩ còn không cho phép bọn họ thu hồi thần tinh lại, cho nên chỉ cần khu vực có ánh sáng lóe lên là nhất định có thần vệ ở đó.

So sánh với đội Bốn và đội Sáu, đội Năm do Bác Lan Tư dẫn đầu vận khí không tốt chút nào, khu vực bọn họ chọn xem chừng có rất ít thần tinh, cho nên tới bây giờ cũng chỉ kiếm được hai viên mà thôi. Đội Hai dưới sự dẫn dắt của Cơ Phạm lấy được năm viên thần tinh, thành tích trong các đội ngũ coi như không tệ.

Lại nửa ngày trôi qua, bảy đội ngũ đều đạt được một ít thần tinh. Đội Bốn vận khí tốt không dứt, trong thời gian này lại kiếm được tiếp năm viên thần tinh. Đội Hai cũng tìm được thêm hai viên, bên này Bác Lan Tư chỉ thêm có một viên, trở thành đội ngũ có thành tích vận khí kém nhất.

Tạt Mễ Lạp thấy đội Bốn của nàng một mạch vượt lên dẫn đầu có vẻ vô cùng mừng rỡ, cười nói với Cách Lỗ Tây:

- Xem ra chỉ có vận khí luôn duy trì mới là may mắn thật sự!

Cách Lỗ Tây cười hắc hắc:

- Người cũng vừa nói, vận khí không phải quan trọng nhất!

Dần dần, lại một khoảng thời gian trôi qua, có vẻ như thần tinh đều bị tìm ra cả, cả bảy đội ngũ hiện tại cũng không có thu hoạch mới gì nữa.

- Gần đến lúc rồi, thần tinh cũng đã được tìm ra chín phần mười rồi.

An Đức Liệt mỉm cười, dõi nhìn mọi người đang một mực chăm chú bên sa bàn giải thích:

- Kế tiếp đến phần đặc sắc nhất rồi!

Thần tinh gần được tìm ra hết, mỗi đội ngũ đều lấy được hoặc ít hoặc nhiều. Đội ngũ thu được ít thần tinh nếu như muốn giành thắng lợi chỉ có cướp đoạt thần tinh từ trong tay đội ngũ khác. Lúc này sẽ tiến vào giai đoạn hỗn chiến, thực lực của các đội như thế nào, tiếp theo chính là lúc có thể thấy rõ.

Tộc trưởng các đại gia tộc, Thần vệ trưởng từng người càng thêm chăm chú, biết thời khắc ngoạn mục sắp tới, lập tức tập trung tinh thần nhìn sa bàn, phỏng chừng muốn xem hai đội ngũ nào giao chiến đầu tiên.

Nói chung, lúc này đội Hai có thực lực toàn thể cường đại nhất có thể sẽ ra tay trước. Mà trên thực tế, đội Hai dưới sự dẫn dắt của Cơ Phạm cũng đang hướng nhanh đến vị trí có năng lượng chấn động mạnh nhất, đó chính là khu vực đội Bốn của Tập Mễ Lạp.

Sức chiến đấu của đội Hai có tiếng mạnh mẽ. Trên đường đi, đại đội trưởng đội Sáu và đội Bảy vừa nhìn thấy đều cố ý tránh, rõ ràng không muốn ngay từ đầu đã xung đột với đội Hai. Ý nghĩ của Cơ Phạm có vài phần tương tự Bác Lan Tư, trước cướp thần tinh của đội có số lượng nhiều nhất, sau đó cộng với số thần tinh của chính mình, bảo đảm dẫn đầu số lượng thần tinh, sau đó mới tìm đội Năm của Hàn Thạc tính sổ.

Mất thấy đội Hai hướng thẳng đội Bốn của mình lao đến, Tập Mễ Lạp sắc mặt khá khó coi. Đội Hai do Lạp Nhĩ Phu huấn luyện ra nổi danh có sức chiến đấu khủng bố. Mấy lần tỷ đấu trước đó, đội Bốn của nàng trước giờ chưa từng vượt được, lần này thật vất vả mới chiếm được chút ưu thế, một khi bị những tên hung thần ác sát của đội Hai bức bách, Tập Mễ Lạp biết những thần vệ dưới trướng nàng nhất định gặp bất lợi.

Chỉ là, cuộc chiến đấu đầu tiên cũng không phải giữa đội Hai và đội Bốn, mà là đội Bảy của thủ hạ Bồ Lặc gia tộc, Ba Đằng với đội Năm của Hàn Thạc. Xem ra đội Bảy xem đội Năm như phe dễ đối phó nhất, bọn họ không dám vọng động nhìn đội Hai truy đuổi đội Bốn trước mặt mình, đến lúc đội Hai vừa rời đi, lại lập tức tìm đến đội Năm.

Hai bên gặp mặt, chiến đấu vừa mới bắt đầu, Ba Đằng thâm liếc nhìn Hàn Thạc, trong lòng lại tán thưởng thủ hạ sáng suốt.

“Đội Năm thực lực yếu nhất, mặc dù trong tay thần tinh không nhiều nhưng đoạt được trước vẫn có thể chiếm chút tiện nghi.” Ba Đằng thầm nghĩ.

791. Chương 791:chênh Lệch Quá Lớn!

Là vì biểu hiện của đám đội Năm trước khi tiến vào thật quá tùy tiện nên trong mắt đám người Ba Đằng đã coi đội Năm do Hàn Thạc dẫn theo trở thành phe dễ đối phó nhất. Đến khi đội Bảy thủ hạ của Ba Đằng xung phong tập kích đám người Bác Lan Tư trước tiên thì vẻ mặt Ba Đằng trở nên vui vẻ hẳn, ngấm ngấm tán thưởng trong lòng.

Chẳng những Ba Đằng mà ngay cả tên Cách Lỗ Tây của đội Sáu cũng cho rằng phe của Bác Lan Tư không chịu nổi một đòn. Nhìn thấy đội thần vệ của Ba Đằng ra tay tập kích trước, khiêu khích đội Năm thủ hạ của Hàn Thạc, Cách Lỗ Tây không khỏi liếc mắt nhìn Ba Đằng, ánh mắt tràn đầy nét buồn bực vì bị người khác đoạt mất tiên cơ.

Xem ra không chỉ Ba Đằng mà ngay cả Cách Lỗ Tây cũng đang nghĩ cách cướp đoạt Thần tinh trong tay đại đội này của Hàn Thạc. Đáng tiếc là Hoa Lai Sĩ đã có quy định: khi một trong hai đội khai chiến thì đội kia không được nhúng tay can thiệp, cũng không được hiệp lực với phe nào. Cho nên đội kia của Ba Đằng vừa ra tay thì thần vệ thủ hạ của Cách Lỗ Tây cho dù có dã tâm cùng không cách nào tham dự vào được.

Đội Bốn, đội Hai còn chưa tề tụ lại thì đội Bảy thủ hạ của Ba Đằng cùng với đội Năm của Hàn Thạc đã quần lấy nhau trước tiên.

Mọi người liên tục tập trung chú ý tới trận giao chiến đầu tiên giữa đội Bảy cùng đội Năm. Ánh mắt của Hoa Lai Sĩ cùng An Đức Liệt tập trung vào trận giao chiến. Hai người đều muốn nhìn xem thực lực thật sự của

đội Năm kia là thế nào. Hôm nay thông qua hình ảnh do sa bàn thu lại thì có thể nhìn thấy mọi thứ rõ rõ ràng ràng. Cơ hội thế này thật là ngàn năm khó gặp.

Cái nhìn của hai huynh đệ Hoa Lai Sĩ khác hẳn với Ba Đăng và Cách Lỗ Tây. Từ sau khi biết Hàn Thạc đã đánh bại thành chủ Hoắc Phu Tư của U Mạc thành, hai người đã không còn coi Hàn Thạc là một Thần vệ trưởng bình thường. Sau khi đoàn người Bác Lan Tư tiến vào khu vực đấu trường thì vẻ ung dung tươi cười nói chuyện đều ngấm ngấm mang theo nét kiêu ngạo khó hiểu. Hai người Hoa Lai Sĩ đều không cho rằng đội Năm sẽ dễ dàng bị giải quyết.

- Hừ, vận may của Ba Đăng nhà ngươi cũng khá lắm! - Thần vệ trưởng đội Bốn, Táp Mễ Lạp lòng đầy phần nộ trợn mắt nhìn đội ngũ của Cơ Phạm đang hùng hùng hổ hổ tiếp cận thủ hạ của mình. Đến khi nàng thấy thủ hạ của Ba Đăng bỏ qua đội Hai do Cơ Phạm dẫn theo mà không đánh, lại đi khiêu chiến xuống tay với đám đội Năm để chiếm tiện nghi liền lập tức cảm thấy dùng dằng dằng phần nộ.

- Ha ha, sách lược của bọn thủ hạ khá quá! - Ba Đăng cũng chẳng khiêm tốn, vẻ mặt đầy nét đắc ý.

Nói xong, Ba Đăng cũng thấy có chút không được tốt lắm liền nhìn sang Hàn Thạc rồi mỉm cười nói:

- Bố Lai Ân đại nhân, về mặt giao đấu mặc dù không thể hạ thủ lưu tình, nhưng ta đã có giao phó trước đó với bọn chúng. Ngươi cứ yên tâm đi, bọn chúng có chừng mực mà, quyết sẽ không làm tổn thương tới người của ngươi!

Câu nói này của hắn ý là trước đó Ba Đăng đã có ra mệnh lệnh, xem ra từ đầu tới cuối Ba Đăng đã coi phe đội Năm của Hàn Thạc là yếu kém nhất. Nhưng vì gia tộc Bồ Lạc còn phải mua thuốc từ Thiên Cơ được tề do chính tay Hàn Thạc luyện chế ra, cho nên mới phân phó trước cho đám thủ hạ không được để hắn khó xử.

Hàn Thạc dở khóc dở cười, cũng chẳng biết trả lời thế nào cho phải, đành chỉ gật gật đầu giả dờ cảm kích:

- Vậy thì đa tạ Ba Đăng đại nhân rồi!

Ba Đăng vừa định chuẩn bị khiêm tốn trả lời một hai câu để giao hảo quan hệ với Hàn Thạc, nhưng trong lúc vô ý lại liếc mắt nhìn tới tình hình chiến đấu trong sa bàn, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, nhin không được la lên một tiếng.

Từ hình ảnh thu nhỏ của sa bàn, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng đội Năm do Bác Lan Tư thống lĩnh giống như một thanh trường kiếm vô cùng sắc bén, bày trận thành thế trùy hình đâm thẳng vào đội Bảy đang vây vạ.

Đi đầu là ba người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh. Ba người này ở ngay phía trước nhất của trận thế, tạo thành một mũi nhọn sắc bén đâm thẳng vào bụng của đội hình đội Bảy! Hơn nữa lại mang theo thế như chẻ tre đâm ngay chỗ ánh sáng chói ngời của Thần tinh, rõ ràng là chuẩn bị đoạt lấy Thần tinh của hộ vệ đội Bảy.

Đội ngũ hình trùy này đâm xuyên tới một cách hung bạo như chẻ tre. Đây là vì ba người Bác Lan Tư và đám thần vệ sau khi trải qua trau luyện trong Bát hoang ly hợp luyện ngục trận, ai nấy đều mang đầy sát khí gây chiến mãnh liệt, dùng thần khí thần lực làm thủ đoạn công kích, nhịp nhàng phối hợp lẫn nhau, trực tiếp xông thẳng tới trước.

Về mặt Cát Nhĩ Bá Đặc đầy phần nộ, dùng Hắc Ám thần lực đánh văng tên thần vệ đội Bảy cản ngay phía trước, miệng thì mở lời chửi rửa dơ dáy:

- Mẹ nó, thật là khi dễ bọn ta quá rồi. Lão tử còn chưa giành giật với bọn ngươi mà không ngờ lại dám xuống tay với bọn ta, thật là chán sống con mẹ nó rồi!

Hắn thật sự là giận dữ lắm. Đám người Cát Nhĩ Bá Đặc vốn chỉ định xuống tay với đám đội Hai mà thôi, rồi mới nhân hạ tiếp tục đi truy tìm Thần tinh có khả năng bị cất giấu. Nay lại đột nhiên hiện ra tên Đồ Nặc về mặt khinh thường kia dẫn người kéo tới, lại còn cười nham hiểm bao vây bọn họ lại, chẳng nói lời nào mà còn xông đến.

Theo Hắc Long thấy thì hắn còn chưa khai đao với đám gia hỏa này là đã nể mặt lắm rồi, không ngờ đám người này lại còn không biết điều, dám chủ động trên chọc tới hắn.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, không thể giết bọn chúng! Người xuống tay có chừng mực một chút cho ta! - Bác Lan Tư biết rõ tính khí của Hắc Long liền lập tức quát lớn.

Bác Lan Tư nhìn ra được mục tiêu của đám người Đồ Nặc là Thần tinh bọn họ đang bảo vệ trong tay. Phương pháp của thần vệ đội Bảy mặc dù là tìm chết nhưng lúc ra tay cũng còn để lại chút chỗ qua lại, chứ không hề có ý giết người. Trước khi tới Hàn Thạc đã dặn dò Bác Lan Tư, nói rằng ngoại trừ đám đội Hai là có thể thả tay hạ độc thủ tàn nhẫn, còn các đội khác thì cứ dựa theo thái độ của họ mà tự mình quyết định đối sách.

Sau khi quan sát một hồi thì Bác Lan Tư đã nhìn rõ được mục tiêu của đội Bảy, liền lập tức ra dấu hiệu với mọi người, tỏ ý không nên ra tay giết chóc hung ác mà chỉ đoạt lấy Thần tinh là được rồi.

Cát Nhĩ Bá Đặc thì hoàn toàn nghe theo lời Bác Lan Tư, vừa nghe hắn ta quát lên như vậy, liền chỉ phần nộ chữ thêm vài câu rồi cùng với Huyết Linh, Bác Lan Tư tiếp tục mở đường, xuống tay đối phó với các chỗ khác của đám người Đồ Nặc của gia tộc Bồ Lặc.

Đồ Nặc là đại đội trưởng của đội Bảy, hắn hiện giờ vô cùng hối hận trong lòng. Nhìn thấy ba người Bác Lan Tư điên cuồng xông pha ngang dọc, đẩy tan tành từng tên thần vệ bên phe hắn, đến lúc đó Đồ Nặc mới hiểu rõ lần này đã đụng nhằm thiết bản rồi.

Đồ Nặc lập tức phản ứng, điều động cao thủ xông về phía ba người Huyết Linh, hơn nữa còn phái mấy tên tiểu đội trưởng dẫn người tấn công phía bên hông. Theo Đồ Nặc thấy thì đội Năm chỉ có ba người Huyết Linh là có thực lực mạnh nhất, đám thần vệ còn lại nghe nói đều là tay mơ cả, nhất định là sẽ chịu không nổi một đòn. Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra là mình đã sai lầm. Đến khi từng tên tiểu đội trưởng ử rũ quay về bẩm báo là phòng ngự phía hông của đối phương vững chắc chặt chẽ vô cùng thì Đồ Nặc mới biết là vấn đề đã trở nên nghiêm trọng rồi.

Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc mở đường, cứ như là một lưỡi dao đâm vào bụng của đội Bảy. Cho dù có Đồ Nặc chống đỡ bên trong, căn bản cũng không cách nào tổ chức được đối sách hữu hiệu gì, mặc cho đám thần vệ phía sau ba người xông tới khu vực có Thần tinh.

Cảnh chiến đấu bừa bừa khí thế, sắc mặt của Ba Đẳng ở bên ngoài sa bàn cũng dần dần có chút xanh rờn. Bốn tộc trưởng của tứ đại gia tộc cùng với mấy tên Thần vệ trưởng vốn đang thấp giọng bàn luận tình thế, dường như đang phỏng đoán tình hình, đột nhiên đều trầm mặc hẳn.

Cả đoàn người vây quanh sa bàn nhìn không chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn đội Năm trong sa bàn tung hoành không coi ai ra gì. Vẻ mặt ai nấy đều trở nên trầm trọng.

Căn bản không phải là cùng đẳng cấp.

Đây là trực giác trong lòng của mọi người.

Đám thủ hạ đội Năm của Hàn Thạc giống như một thanh kiếm bén vô địch, đâm chém mãnh liệt vào giữa đám thần vệ đội Bảy, căn bản không đụng phải cản trở phiền toái gì. Vì bọn họ đứng bên mà nhìn nên càng có thể thấy rõ ràng nét mạnh mẽ sắc bén của đội hình đội Năm. Dưới lực lượng thế này, đội Bảy do Đồ Nặc dẫn theo dường như ngoài việc né tránh thì căn bản không còn sức để trả đòn.

Chênh lệch lớn quá!

Hoa Lai Sĩ cả kinh liếc nhìn Hàn Thạc. Hiện giờ vẻ mặt của Hàn Thạc vẫn mỉm cười lãnh đạm, không vui vẻ cũng chẳng buồn bã, tựa hồ như mọi biến hóa trong sa bàn đều không thể ảnh hưởng tới hắn. Vẻ ung dung tự nhiên như thể mọi sự đều nằm trong tầm kiểm soát của mình thế này, ngay cả Hoa Lai Sĩ cũng tự cho rằng mình cũng không làm được.

“Cái tên tiểu tử này thật khiến người không thể tưởng tượng được!” Hoa Lai Sĩ thầm nói, rồi nhin không được nghĩ tới đề nghị trước đó của An Đức Liệt, tiếp đó liếc mắt nhìn đệ đệ mình.

Hai người cùng đứng ở một nơi, An Đức Liệt lập tức cảm ứng được ánh mắt của Hoa Lai Sĩ, liền cười khở ngắc ngắc, vẻ mặt quái dị lắc lắc đầu rồi nói nhỏ:

- Quả nhiên thế, ta biết đội Năm sẽ không dễ dàng đối phó như vậy!

- Bồ Lai Ân đại nhân, người đã chơi gian rồi!

Ba Đẳng đột nhiên quát nhỏ. Biến hóa trong sa bàn đã khiến hắn trở nên có chút thất thường. Đến khi hắn thu hút được sự chú ý của mọi người, Ba Đẳng liền chỉ ngay ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc ở ngay tiền phương của trùy trận mà nói:

- Thực lực bọn họ mạnh quá. Phòng ngự của đám thủ hạ của ta đã đạt tới thực lực Trung vị thần hậu kỳ, không ngờ lại chịu không nổi sự tung hoành ngang dọc của ba người này. Điều này rõ ràng ba tên Trung vị thần không thể làm được!

Lời nói của Ba Đẳng như vậy, sau khi mọi người suy nghĩ rõ ràng cũng đều tán thành.

Đặc biệt là sắc mặt cũng khó coi hết như vậy của thần vệ trưởng đội Hai Lạp Nhĩ Phu. Sau khi nhìn thấy thực lực kinh người của đám đội Năm, so với Ba Đẳng thì Lạp Nhĩ Phu còn nóng giận hơn. Cho dù Ba Đẳng có thua thì cũng sẽ chẳng bị gì, nhưng thực lực của đội Năm sẽ tạo thành uy hiếp nghiêm trọng tới vị trí đội Hai của hắn tại Âm Ảnh thành.

Điều quan trọng là trước khi Cơ Phạm tiến vào khu thi đấu, Lạp Nhĩ Phu đã ra mệnh lệnh cho Cơ Phạm giết chết thần vệ đội Năm. Nhưng chiếu theo tình hình triển khai hiện giờ thì cũng không chắc là ai sẽ giết ai đây?

- Không sai, thực lực của ba người kia mạnh như vậy thật có chút quỷ quái! Ta không cho rằng ba tên Trung vị thần có thể liên thủ đánh tan hàng phòng ngự của mười tên thần vệ Trung vị thần hậu kỳ nhanh như vậy được!

Lạp Nhĩ Phu trầm mặt quát lên rồi lạnh lùng nhìn Hàn Thạc nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân, có phải người sắp xếp cho một tên Thượng vị thần tiến vào không?

Nghi vấn này không chỉ Ba Đẳng và Lạp Nhĩ Phu có mà mấy Thần vệ trưởng khác đều đầy vẻ nghi hoặc như vậy. Lời nói của Lạp Nhĩ Phu vừa phát ra, mọi người đã nhìn chằm chằm về phía Hàn Thạc, chỉ có một mình An Đức Liệt là nhíu nhíu mày.

Hàn Thạc cười ha hả lắc đầu nói:

- Thực lực như nhau, nếu hiểu cách công kích phối hợp, vậy thì lực công kích phát ra cũng không giống nhau! Đây không phải là chuyện to lớn gì! Nếu như lực công kích cùng đẳng cấp phát ra đều như nhau, ta nghĩ tỉ đấu giữa các đội thể này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dựa theo cách nhìn của nhà người, có phải là nếu cùng cảnh giới Trung vị thần hậu kỳ, tất cả mọi người khi giao chiến đều sẽ bất phân thắng bại sao?

- Phối hợp đoàn đội quả nhiên có thể phát huy ra được lực lượng cường đại. Nhưng lực công kích do ba người của người phối hợp phát huy ra lại hơi có chút quá mức! - Ba Đẳng nhíu chặt mày, rồi mở lời biện bạch.

Hàn Thạc bật cười tự tin nói:

- Hơi quá mức một chút à. Chỉ là các người chưa thấy trước kia mà thôi!

792. Chương 792:ta Thua Tâm Phục Khẩu Phục!

- Ta không tin!

Lạp Nhĩ Phu quát khẽ rồi quay sang thành chủ Hoa Lai Sĩ nói:

- Đại nhân, trong ba người đó nhất định có Thượng vị thần!

Nghe Lạp Nhĩ Phu nói vậy, Hoa Lai Sĩ nhíu mày rồi quay sang nhìn Hàn Thạc.

- Hàn gia của ta không có nhiều Thượng vị thần như vậy. Trước khi tiến nhập vào khu thi đấu, ai nấy trong bọn họ đều đã chịu kiểm tra của gia tộc Tái Nhân Đặc. Ta nghĩ nếu như bọn họ có thực lực Thượng vị thần, hẳn là sẽ không sẽ tiến vào khu vực thi đấu được! Điểm này, An Đức Liệt đại nhân hẳn là có quyền lên tiếng! - Hàn Thạc mỉm cười rồi quay sang gật gật đầu với An Đức Liệt.

- Không sai, phương diện này do người của ta phụ trách! Bất kỳ đội ngũ nào tiến vào khu thi đấu, đều sẽ truyền vào thần lực ở trong tinh thạch kiểm tra thần lực. Ba người kia có thể tiến vào, chắc chắn không phải là Thượng vị thần! - An Đức Liệt lên tiếng khẳng định.

Bởi vì cường độ thần lực trong cơ thể Thượng vị thần khác với Trung vị thần, tinh thạch kiểm tra thần lực kia có thể thông lực lượng xuất ra của Thượng vị thần để phân biệt. Nhưng đám người Bác Lan Tư cùng Huyết Linh đều không tu luyện lực lượng có ý nghĩa thâm ảo của thế giới này, tự nhiên là sẽ không đo lường được gì. Cảnh giới thật sự hiện giờ của Cát Nhĩ Bá Đặc vẫn còn là Hạ vị thần, cho dù có tăng thêm cũng không có vấn đề gì.

Nhìn thấy An Đức Liệt mở lời bảo đảm, Hoa Lai Sĩ tự nhiên không còn hoài nghi gì, chỉ thần nhiên nói:

- Vậy hẳn là không có vấn đề gì rồi. Hai vị không cần nhiều lời nữa!

Hai người Lạp Nhĩ Phu cùng Ba Đằng đều ngẩn ra, sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc. Bọn họ tự nhiên không cho rằng dưới tình cảnh này mà An Đức Liệt lại nói dối. Nếu vậy thì ba người kia hẳn nhiên thật sự không phải là Thượng vị thần rồi. Nếu nói bọn họ không phải là Thượng vị thần thì sao lại có thể bạo phát ra lực lượng đáng sợ như thế, có phải là chuyện khó bề tưởng tượng hay không đây?

Lời bảo chứng của An Đức Liệt vừa phát ra thì ánh mắt của mọi người lại đổ ào ạt lên người Hàn Thạc. Ai nấy đều đầy vẻ kinh ngạc, nghi hoặc, không hiểu rõ vì sao đám thủ hạ thần vệ đội Năm của hắn lại xuất chúng như vậy.

Cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn. Trong lúc mọi người vẫn đang bàn luận quanh sa bàn thì ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đã phá từng tầng phòng ngự của đội Bảy, trực tiếp kéo đến khu vực sáng ngời nhấp nháy của Thần tinh.

Đối với ba người Bác Lan Tư mà nói, đoạt được Thần tinh từ trong tay đội Bảy cũng chẳng khó khăn gì lắm. Khi bọn họ thế như chẻ tre kéo tới trước mặt Đồ Nặc thì cơ hồ lực đối kháng của đám đội Bảy đối với bọn họ đã mất hết.

Có ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc mở đường, hàng phòng ngự phía sau của đội Năm cũng trở nên nghiêm ngặt, sau đó ngăn trở lấy đòn công kích từ hai bên hông rồi nhanh chóng tiến vào khu vực trung tâm do thần vệ bên đội Bảy bảo hộ.

- Vậy lại! - Bác Lan Tư quát lớn, lập tức đội ngũ hình trụ biến đổi. Trong khoảnh khắc đám thần vệ phía sau tản mác ra, chuyển ra bao vây lấy khu vực của đội Bảy.

- Không được giết người! - Bác Lan Tư lại phân phó thêm một câu, ra hiệu cho đám thần vệ ra tay công kích rồi lập tức quay sang gạt đầu với hai người Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc.

Đám thần vệ phụ trách yểm hộ Ba Nạp Đức. Đòn công kích trùng trùng điệp điệp của bọn họ từ trên không đổ ụp xuống. Ba người Bác Lan Tư thừa thế xông tới trước. Bác Lan Tư cùng Huyết Linh dẫn đầu xung trận, sát khí đầy đặc trên người không ngừng toát ra. Thanh khoát kiếm dùng Huyết Tinh luyện chế ra trong tay Huyết Linh bắn ra huyết quang chói lòa. Máu huyết của đám thần vệ đội Bảy trong phạm vi gần đó đều náo động, ảnh hưởng đến sự lưu chuyển thần lực của bọn họ.

Thanh kiếm này đối với Huyết thần kinh có tác dụng tăng tác dụng. Huyết Linh cầm trong tay thanh kiếm mang theo huyết mang quái dị chói mắt này, da thịt đỏ hồng như máu, đôi con mắt đỏ ngầu, trên đường đi tới thì đám thần vệ hai bên ai nấy đều không khống chế nổi máu tươi trong người, thay nhau thối lui về sau.

Hàn quang từ thanh phi kiếm của Bác Lan Tư sáng lòa. Từng điểm kiếm mang như tinh quang loé lên rồi biến mất, không ngừng ép bức đám thần vệ thối lui.

Vì Huyết Linh và Bác Lan Tư tu luyện ma công đặc thù, trên người có được khí thế chấn nhiếp người kỳ dị. Lại thêm sát khí toàn thân của cả hai đẳng đẳng, khiết đám thần vệ đội Bảy đều kinh hồn khiếp đảm, tranh nhau nhượng bộ thối lui tránh đường hai người.

Ba người Huyết Linh cứ như thế mà xông pha, kéo róc tới trước mặt tên thần vệ đội Bảy đang bảo quản Thần tinh. Đến khi mũi kiếm chỉ ngay người tên đó thì hắn vội vàng vâng lời đem Thần tinh trong tay đưa

cho nhóm Huyết Linh, Bác Lan Tư. Ánh mắt của hắn đầy vẻ kính sợ.

Mấy đội ở dãy núi Phi Vân chỉ là tỷ đấu mà thôi, tất cả đều là thần vệ của Âm Ảnh thành nên tự nhiên sẽ không thật sự động can qua. Đến khi tên thần vệ hiểu được đội Bảy mình đã đâm đầu vào thiết bản, người ta thì phá tan đội ngũ hắn như chẻ tre thì đã dự liệu đến kết quả này cho nên cũng chẳng ra tay kháng cự vô dụng làm gì.

Mục đích lần này chỉ là lấy Thần tinh, đến khi Thần tinh tới tay thì Huyết Linh lập tức gật gật đầu, cong tay thì lễ với người kia:

- Đã đắc tội!

Tên thần vệ kia có chút vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói:

- Khách sáo rồi, khách sáo rồi!

Theo hắn thấy, ba người Huyết Linh đã chiếm thượng phong tuyệt đối. Dưới tình huống như vậy thì cũng chẳng cần phải khách sáo như vậy.

Huyết Linh theo Hàn Thạc đã lâu, dần dần rồi cũng học hỏi được một chút phong thái hành động của sư phụ mình, biết được khi nào thì phải ngồng cuồng ngang ngược, khi nào thì phải tự mình biểu hiện phong độ thỏa đáng. Lúc đang thắng lợi mà có thể để lộ khí thế không kiêu không ngạo thế này đã có chút phong cách của Hàn Thạc rồi.

- Hy vọng các người có thể giải quyết đám gia hỏa đội Hai kia! - Tên thần vệ kia thấy Huyết Linh lấy được Thần tinh chuẩn bị rời đi liền đột nhiên mở miệng nói.

- Yên tâm đi, bọn ta nhất định sẽ khiến cho đám đội Hai bò lăn bò cang! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha hả, vẻ mặt điên cuồng ngang ngược.

- Đừng nói lời thừa, đi thôi! - Bác Lan Tư quát nhỏ rồi dẫn đầu đoàn người bỏ đi. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc theo sát đằng sau.

Khi đoạt Thần tinh, ba người Bác Lan Tư đã biểu hiện rõ thực lực. Đám người đội Bảy tự biết không phải là đối thủ nên cũng không ra sức giãy chết, chỉ giương mắt nhìn đám người đội Năm phủi áo bỏ đi.

...

Tại chỗ sa bàn, Ba Đằng cười khổ lắc đầu nói:

- Ta thua tâm phục khẩu phục!

Trận chiến này căn bản không có chút may mắn nào, từ đầu tới cuối đều là đội Năm giữ được ưu thế tuyệt đối, không cho đám người Đồ Nặc chút cơ hội nào! Mặc dù trong lòng ít nhiều cũng có chút không phục, nhưng khi ba người Bác Lan Tư đoạt được Thần tinh vào tay, hơn nữa theo cảnh chiếu lại không hề đã thương một thần vệ đội Bảy nào, Ba Đằng cũng bỏ được nỗi chấp nhất trong đầu.

- Ba Đằng đại nhân không cần phải để trong lòng, chỉ là may mắn thôi! - Hàn Thạc mỉm cười rồi ôn hòa trả lời.

Ai nấy đều có thể nhìn ra được thực lực của đội Năm hoàn toàn áp đảo đội Bảy. Chuyện này căn bản không có chút gì gọi là may mắn. Ai cũng biết Hàn Thạc chỉ là khiêm tốn mà thôi. Ba Đằng nhìn thấy Hàn Thạc không hề để lộ ngạo khí áp người, mà lại còn khiêm tốn nhã nhặn như vậy nên trong lòng cũng dễ chịu thêm được một chút rồi chỉ cười khổ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắc Thiên đột nhiên tiến tới vỗ vai Hàn Thạc rồi nói nhỏ:

- Cái tên gia hỏa nhà ngươi, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Hắc Thiên ngưng một chút, liếc mắt nhìn vẻ mặt khó coi của Lạp Nhĩ Phu cách đó không xa rồi mới tiếp lời:

- Xem ra lời nói lúc trước của ngươi với Thanh Lâm không phải là mở lời ngồng cuồng ha!

- Bố Lai Ân, hạ đám đội Hai đi! - Không biết từ lúc nào, Thanh Lâm đã từ bên cạnh An Đức Liệt bước tới, nói khẽ.

Về mặt Hàn Thạc mỉm cười, ung dung gật đầu tự tin nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần hai bên giao chiến, phe chiến thắng nhất định là đội Năm bọn ta!

- Hừ! - Lạp Nhĩ Phu cách đó không xa lạnh lùng liếc mắt nhìn tới phía này.

Bất luận là ai đều có thể nhìn được trong khu thi đấu chỉ có đội Năm mới có thể thật sự đối kháng được lại đội Hai. Lạp Nhĩ Phu trước giờ không hề được lòng người. Lực lượng của đội Hai căn bản chỉ là có hãn mới có thể có chỗ đứng tại Âm Ảnh thành. Một khi trong trường tỷ đấu giữa các đoàn đội mà đội Hai bị Hàn Thạc giải quyết thì sẽ tạo ra đả kích rất lớn với Lạp Nhĩ Phu.

Ở trong đấu trường đều là kẻ không phú thì quý, nhưng đa số người đều nhìn Lạp Nhĩ Phu không thuận mắt. Trong lòng bọn họ phỏng chừng đều mong hãn thua không còn manh giáp. Ánh mắt ai nấy đều đầy vẻ như đang cười trên nỗi đau của Lạp Nhĩ Phu.

- Đội Hai cùng đội Bốn bắt đầu chiến đấu kìa! - Đột nhiên Cách Lỗ Tây hô lên.

Tâm tư mọi người lập tức lại chú ý lên sa bàn. Thông qua hình ảnh thu nhỏ trên đó, bọn họ có thể nhìn thấy rõ đội Hai hùng hùng hổ hổ xông tới đội Bốn. Tác phong của đội Hai xưa nay tàn nhẫn. Mặc dù không trực tiếp ra tay giết người, nhưng người bị thương vì bọn chúng mà nói thì như chuyện cơm bữa.

Khi tiến tới trước chỗ Thần tinh của đội Bốn, dưới sự thống lãnh của Cơ Phạm đều là đám thần vệ còn sống sót qua các cuộc chiến giết chóc đẫm máu. Một khi ra tay thì sẽ khiến đội Bốn ai nấy đều bị thương. Chỉ trong chốc lát, đám thần vệ đội Bốn tay chân bị gãy lìa đã trở nên không ít.

Chỉ cần là tỷ đấu thì sẽ chịu thương tích vì khi chiến đấu thì hai bên đều có thể phóng tay. Mỗi lần tỷ đấu đều có giới hạn về thương vong. Mặc dù khi thi đấu nghiêm cấm cố ý giết người, nhưng trong đó có một số thương tích nhẹ khó tránh thì cũng được cho phép.

Đó là lý do vì sao đội Hai không được lòng người, nguyên nhân chủ yếu là trong những cuộc tỷ đấu lần trước bọn chúng hơi một chút là đả thương người.

Ai nấy đều nhìn ra lực chiến đấu của đội Hai cao hơn đội Bốn. Dưới cuộc chiến thực lực chênh lệch quá xa này, đội Hai hoàn toàn có thể không cần đả thương người mà vẫn đoạt được Thần tinh! Nhưng thần vệ đội Hai vẫn khẳng khái không chịu làm như vậy. Đám người trong đội ngũ này đều là những kẻ bất chấp tính mạng qua huấn luyện tàn khốc, chỉ đả thương người theo cái nhìn của bọn họ đã là vô cùng khách khí rồi.

Thương binh của đội Bốn càng lúc càng nhiều. Sắc mặt Tật Mễ Lạp càng lúc càng khó coi. Nàng ráng đè nén cơn giận trong lòng, chỉ sầm mặt chăm chú nhìn tình cảnh trong sa bàn, trong lòng thì hận Lạp Nhĩ Phu tới tận xương tủy!

Cũng chiến đấu như nhau, đám thủ hạ đội Năm của Hàn Thạc lại không hề đánh thương một tên thủ hạ thần vệ nào của Ba Đằng. So sánh giữa hai bên càng khiến Tật Mễ Lạp thêm cực kỳ khó chịu, còn Ba Đằng thì ngược lại bắt đầu ngấm ngầm cảm thấy may mắn.

- Lần nào cũng như vậy!

Hắc Thiên thở dài một tiếng rồi tự lẩm bẩm:

- Rõ ràng không cần phải như vậy, không cần phải ra tay đả thương người. Hãn một khi mà thất thế tại Âm Ảnh thành, sợ rằng ai nấy đều sẽ thừa cơ hãm hại!

Lời này tựa hồ có ý chỉ ra chuyện này. Hàn Thạc không khỏi ngoảnh đầu liếc nhìn Lạp Nhĩ Phu, lòng thầm nói cái tên gia hỏa này quả là tên điên mà. Sau cuộc thi đấu hôm nay thì mình phải tính toán cho sớm, khỏi phải để hãn nổi điên làm ra mấy chuyện rồ dại gì.

Đội Bốn không có khả năng đối phó với đội Hai. Sau mười mấy phút, tới khi rất nhiều thần vệ đội Bốn bị đánh thương thì đội Hai mới thành công đoạt lấy toàn bộ Thần tinh của đội Bốn.

Sau đó đội Hai ra tay thì không thể kèm chế được nữa, lập tức đoạt lấy Thần tinh của đội Sáu của Cách Lỗ Tây. Sau đó thì đến đội Ba. Lực chiến đấu của đội Ba so với đội Sáu, đội Bốn thì mạnh hơn một chút, nhưng cũng không phải là đối thủ của đội Hai. Sau khi phải trả bằng cái giá mười tên thương binh thì đội Ba cũng bị đánh bại.

Sắc mặt của Cách Lỗ Tây, Tạp Mễ Lạp, Hắc Thiên ai nấy đều khó coi, ánh mắt gườm Lạp Nhĩ Phu đều lấp lánh hung quang, chỉ là Lạp Nhĩ Phu chẳng hề có phản ứng gì.

Ngay lúc đó đột nhiên đội Năm lập tức nhanh chóng tiến tới trước, từ một hướng khác phóng thẳng tới chỗ đội Hai.

Ánh mắt đám người Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt, Cách Lỗ Tây, Hắc Thiên đột nhiên sáng ngời. Ai nấy đều tập trung chú ý tới đám đội Năm, trông chờ tới lần gặp gỡ giữa hai đội này.

793. Chương 793:chết Người Rồi!

Trong ánh mắt mọi người thì có thể đối kháng với đội Hai chỉ có đội Năm. Điểm này thì không thể phủ nhận được.

Các Thần vệ trưởng ở Âm Ảnh thành đều hiểu rất rõ ràng về thực lực. Bọn họ đều hiểu rõ sự đáng sợ của đám đội Hai do Lạp Nhĩ Phu huấn luyện ra. Mặc dù nói thần vệ đội Một của Thanh Lâm vẫn còn chưa giao chiến với đội Hai, nhưng theo kỷ lục giao chiến hàng năm thì chiếu theo biểu hiện hôm nay của đội Hai, mọi người đều không cho rằng đội Một có thể thắng được đội Hai.

Chỉ có biểu hiện năm nay của đội Năm là khiến mọi người mở bừng mắt. Thực lực của bọn họ thật là không tầm thường khi họ tiến, lùi đoạt lấy Thần tinh của đội Bảy một cách gọn gàng, sạch sẽ. Xem như vậy thì tựa hồ cũng chỉ có đội Năm mới thật sự có thể áp chế được đội Hai của Lạp Nhĩ Phu.

Mọi người nghĩ trong lòng như vậy, ánh mắt đều tập trung tại sa bàn, toàn bộ chăm chú nhìn tới cuộc gặp gỡ giữa hai bên.

Hàn Thạc vẫn giữ vẻ mặt ung dung mỉm cười thản nhiên. Sau khi trải qua trau dồi tại Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận cộng thêm bồi dưỡng của Đinh Linh, đám thủ hạ thần vệ ai nấy đều nắm được sự phối hợp đặc biệt của ma trận đơn giản. Đám thần vệ tùm năm tùm ba tại một chỗ là có thể phát huy ra được tiềm lực ở mức độ mạnh nhất.

Mặc dù lực chiến đấu của thần vệ do đội Hai huấn luyện ra rất kinh người, nhưng một khi thật sự bắt đầu tác chiến thì còn phải xem sự phối hợp tổng thể của cả đội ngũ. Về phương diện này thì Hàn Thạc tin tưởng rằng đội Năm nhất định có khả năng thắng được đội Hai! Ngoài ra, thực lực của ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc trong đội phi phạm. Đặc biệt là hai người Huyết Linh cùng Bác Lan Tư đều nắm được thủ đoạn công kích độc đáo. Hàn Thạc có thể khẳng định là đến lúc quan trọng, thì ba người Huyết Linh có thể tạo ra tác dụng bất ngờ.

Mục tiêu của đội Năm là đội Hai. Cũng hết như vậy, sau khi đoạt được Thần tinh của đội Bốn vào tay, Cơ Phạm cũng chiếu theo lời phân phó của Lạp Nhĩ Phu mà tìm tới đội Năm. Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, trận chiến này đã không thể nào tránh khỏi rồi.

Đến khi thật sự đụng nhau thì Hàn Thạc mới có chút bất an, bởi vì thông qua sa bàn, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng hơn một chút biến hóa bên trong khu thi đấu. Hàn Thạc sợ rằng đám người Bác Lan Tư làm ra chuyện gì không lý trí khiến đám người Hoa Lai Sĩ phát hiện ra. Lạp Nhĩ Phu lại còn khẩn trương hơn cả Hàn Thạc bởi vì hắn đã ra lệnh cho Cơ Phạm giết chết thần vệ đội Năm. Dưới cái nhìn lom lom chăm chú của mọi người thế này, một khi Cơ Phạm rắp tâm giết người, căn bản không thể nào né tránh được việc bị phát hiện.

Chỉ là mấy chuyện này đều đã muộn màng. Hai người Hàn Thạc cùng Lạp Nhĩ Phu đều không cách nào thay đổi được.

Trận chiến không thể nào tránh được nữa. Sau khi Cơ Phạm dẫn theo đội Hai thắng liên tiếp mấy trận liền theo khí thế không ai bì nổi áp tới, chưa thật sự sắp lại gần thì Cơ Phạm đã lạnh lùng quát lớn:

- Xông lên, không cần quá khách sáo!

Đội Hai liên tục đoạt được Thần tinh trong tay của đội Bốn, đội Sáu, đội Ba, đến lúc này thì khí thế dâng cao, ai nấy đều sát khí đằng đằng. Mỗi người bọn họ đều đã từng trải qua khảo nghiệm tàn khốc nhất mà vẫn còn sống, thực lực của mỗi người đều thật sự mạnh hơn bất kỳ thần vệ nào. Về mặt bọn họ lạnh lùng ngoan độc xông tới như vậy thì thật sự vô cùng có khí thế.

Bác Lan Tư vẫy tay bình tĩnh nói:

- Đội Hai không thể coi như đội Bảy được, phải dùng phương pháp phòng ngự!

Thần vệ đội Năm sau khi trải qua Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, ở trong tình cảnh sinh tử lâu như vậy, tâm chí ai nấy đều được mài giũa vô cùng kiên định, không hề chịu ảnh hưởng chút nào của khí thế đằng đằng sát khí từ đội Hai. Theo lời phân phó của Bác Lan Tư, các thần vệ lập tức phân tán ra tạo thành một đội ngũ hình tròn. Sau khi để lộ ra một thông đạo, bọn họ bình tĩnh đợi chờ đám đội Hai kia tấn công.

- Trước tiên cứ để bọn chúng tiến tới! - Tới lúc quan trọng, Bác Lan Tư không ngừng hạ mệnh lệnh chính xác, không còn vẻ điên cuồng xông pha như khi đối phó với đội Bảy.

Tất cả thần vệ đội Năm đều lạnh lùng nhìn đám người đội Hai đang xông tới tấn công rồi theo lời phân phó của Bác Lan Tư mà gọn gàng biến hóa đội hình thêm một lần, để lộ ra một cửa vào hình tròn vừa đủ cho năm sáu người tiến vào. Khoảng cách giữa mỗi thần vệ đều chỉ hai ba thước, đến lúc thì chi viện cũng tốt mà lại vẫn có đủ khoảng cách để thuận tiện ra tay.

Từ trên sa bàn mà nhìn thì đội hình của đội Năm biến đổi nhanh chóng như một đồ án quái dị. Chỉ trong nháy mắt là đã có thể xếp hàng chỉnh tề. Cúi đầu nhìn kỹ thì khoảng cách giữa mỗi thần vệ đều như nhau, còn hình tròn khi phân tán ra thì cứ như là lợi dụng một khí cụ nào đó để vạch ra, vô cùng chính xác.

Trong mắt mọi người đều loé lên vẻ kinh dị. Trước tiên không những thực lực chiến đấu thật sự của đội Năm cỡ đó mà chỉ vẻn vẹn nhìn theo đội hình ăn ý chỉnh tề ngay ngắn như vậy đã khiến mọi người biết ngay mỗi thần vệ đều luyện tập gian khổ cỡ nào. Chỉ nhìn theo đội hình kiểu này thì mỗi một thần vệ đều dường như tự biết phải ở vào vị trí nào, phải như thế nào để có thể phát huy được thực lực của mình tới mức tối đa.

“Thật không đơn giản!” Đây cơ hồ chính là lời tự trong đáy lòng mọi người!

Lập Nhĩ Phu cũng là kẻ biết nhìn, chỉ cúi đầu thấy sự phối hợp vô cùng ăn ý kia của đội Năm là biết ngay đội ngũ này đã phí bao thời gian để được nhịp nhàng vậy. Thường thường thì đội ngũ có thể mang thực lực tổng thể phát ra được thì mới là đáng sợ nhất. Nhìn thấy thủ hạ của mình tự tin xông vào trong, không biết vì sao Lập Nhĩ Phu đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Trận chiến trong nháy mắt xảy ra!

Kể ra tay trước tiên không phải là đội Hai mà lại là đội Năm đang thi triển phương pháp phòng ngự.

Khi Cơ Phạm dẫn theo thần vệ đội Hai sát khí đằng đằng tiến vào trung ương hình tròn, Bác Lan Tư lập tức lạnh lùng vẫy tay. Đám thần vệ đội Năm chung quanh không đợi cho người của Cơ Phạm chuẩn bị xong, đã đột nhiên phóng tới đủ loại công kích.

Hai người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc xung phong dẫn đầu, trợn mắt nhìn Cơ Phạm đang phóng tới.

Bác Lan Tư không hề gia nhập vòng chiến mà lại không ngừng lạnh lùng hô lớn, chỉ huy từng nhóm thần vệ tùm năm tùm ba vây công từng tên thần vệ đối phương. Thân là người chỉ huy trận chiến này, hẳn không hề có chút kích động nào, điều động tỉ mỉ rõ ràng lực lượng đội ngũ, trong nháy mắt đã vây lấy những tên đội Hai đang tiến tới.

Lực chiến đấu cá nhân của đội Hai cao hơn đội Năm một chút, nhưng sự phối hợp đội ngũ của bọn họ không qua được đội Năm. Dưới tình cảnh phối hợp ăn ý như vậy lại thêm từng đạo công kích phóng xuống, khiến tất cả đám người của đội Hai trong nhất thời không tìm được cơ hội để hoàn thủ.

Mệnh lệnh của Hàn Thạc với Bác Lan Tư vô cùng đơn giản. Đối với đội Hai thì cứ việc ra tay hung ác! Bác Lan Tư triệt để tuân theo mệnh lệnh của hắn, nên đã cho thủ hạ toàn lực đối phó trong cuộc đối đầu này.

Đòn công kích vừa phát ra, những tên thần vệ của đội Hai né tránh không kịp lập tức bị thương hết mấy tên.

- Đẹp mắt quá! Đây mới là phối hợp đội ngũ thật sự!

Tập Mễ Lạp mở miệng hoan hô, vẻ mặt tươi rói, hoan hỉ nhìn Hàn Thạc rồi nói:

- Hôm nay thật sự được mở mang kiến thức. Đội Năm của các người ai nấy đều coi mình là một thành viên của đội ngũ, không có ai liều lĩnh thoát ly đội ngũ một bước, hơn nữa lại vô cùng chính xác chặn lại các khe hở thích hợp để bị tập kích. Quả nhiên là bất phàm!

Ngừng một chút rồi Tập Mễ Lạp khinh thường liếc mắt nhìn vẻ mặt khó coi của Lạp Nhĩ Phu nói:

- So ra mà nói, lực chiến đấu đơn lẻ của phe bên kia chỉ lợi hại hơn một chút, còn phương diện phối hợp thì rõ ràng còn lâu mới theo kịp đội Năm!

Đội Bốn của Tập Mễ Lạp bị tổn thương nghiêm trọng trong tay đám người Cơ Phạm, nhìn thấy kẻ địch chịu đả kích tương tự như vậy, rõ ràng năng lực vô cùng cao hừng, rồi không ngừng mở lời công kích Lạp Nhĩ Phu.

Hai người Cách Lỗ Tây cùng Hắc Thiên đều bị thua thiệt nặng trong tay Lạp Nhĩ Phu, đương nhiên cũng sẽ không hề khách khí. Hắc Thiên lập tức phụ họa:

- Không sai, xem ra thì người giỏi còn có người giỏi hơn. Xem ra danh vọng lực chiến đấu đệ nhất của đội Hai cũng phải dang ra rồi.

- Ta thấy cái gọi là lực chiến đấu đệ nhất hẳn chỉ là cho thực lực đơn lẻ của thần vệ thôi. Chiếu theo tình hình hiện giờ thì bọn họ cũng không hiểu làm sao để phát huy mạnh nhất lực lượng của cả đội ngũ! - Cách Lỗ Tây cũng thừa cơ hội châm chọc đôi câu.

Trong phút chốc ba người chột cao hừng hẳn lên, cảm thấy vì Hàn Thạc mà bọn xả ra được buồn bực trong lòng, còn mắt thì không ngừng ngó chăm chăm Lạp Nhĩ Phu, mở lời lạnh lùng quái gở nói không ngừng, khiến cho sắc mặt gã kia càng lúc càng khó coi.

Song quyền khó đo bốn tay. Lạp Nhĩ Phu đương nhiên hiểu rõ đạo lý này. Mặc dù trong lòng hấn phần nộ nhưng cũng không phản bác, bằng không có khả năng hẳn không phải chỉ bị ba người Hắc Thiên châm chọc, nói không chừng tộc trưởng của ba đại gia tộc cũng sẽ cùng tham dự vào. Người hấn đắc tội thật sự là quá nhiều!

- Được rồi, các người mệt chưa? - Hoa Lai Sĩ cảm thấy ngứa mắt trước tiên, liền nhíu mày quát.

Hoa Lai Sĩ vừa mở lời thì đám người Hắc Thiên liền thức thời ngậm miệng. Ai nấy đều gượng cười ha hả rồi tiếp tục chú tâm giả vờ quan sát tình cảnh biến hóa bên trong sa bàn, vẻ mặt đầy nét đắc ý đại thù được báo.

“Đám gia hỏa các người chờ đó cho ta!” Lạp Nhĩ Phu nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, vẻ mặt lạnh như tiền, ngẫm ngẫm suy nghĩ đợi sau khi tỷ đấu hôm nay kết thúc thì phải dùng biện pháp nào để giáo huấn đám người này.

- Chết người rồi! - Đột nhiên An Đức Liệt quát lên.

Mọi người cảm thấy ngạc nhiên rồi lập tức ngừng việc châm chọc, vẻ mặt nghiêm túc chú ý tới trận giao chiến trong sa bàn.

Một tên thần vệ đội Hai dưới đòn công kích đầy trời đã ngã gục. Mặc dù từ sa bàn nhìn thì chỉ thấy ra một điểm đen, nhưng bộ dạng không động đậy đó rõ ràng chứng minh là hẳn không còn sinh cơ. Bằng không thì dưới đòn công kích đầy trời như vậy hẳn phải trốn chui trốn nhủi mới phải!

Sắc mặt Hoa Lai Sĩ chột biến đổi rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc, trong ánh mắt có ý muốn chất vấn hẳn. Hàn Thạc chỉ cười gượng nhún vai với Hoa Lai Sĩ, ý bảo chính hẳn cũng không biết sao lại phát sinh tình huống thế này, nhưng trong lòng Hàn Thạc lại thấy có chút bất an.

- Hẳn vốn không đáng chết!

An Đức Liệt lại mở lời, ngừng một chút rồi giải thích:

- Nếu như đám đồng ngũ bên cạnh kịp thời ra tay tương trợ thì hẳn chỉ bị thương nhẹ thôi. Nhưng đến lúc quan trọng thì đám đồng ngũ lại lạnh lùng thối lui. Là người của bọn hắn hại chết hẳn thôi!

Lời này vừa nói ra, Hoa Lai Sĩ liền hơi có chút sững sốt. Mỗi lần thi đấu đoàn đội là đội Hai đều có tiếng là tấn công điên cuồng. Dưới năng lực cá nhân khủng bố như vậy thì rất nhiều thói xấu đều đã bị che giấu chính là vì lực chiến đấu của đội Hai thật kinh người. Một khi chiến trận thật sự bắt đầu thì bọn họ thường hay chiếm được thượng phong tuyệt đối, chưa bao giờ ở vào thế bị động như bây giờ, cho nên nét lạnh lùng giữa các đồng đội không bao giờ để bị bộc lộ!

An Đức Liệt nói như vậy rõ ràng là đem trách nhiệm thoái thác đặt lên người của đám đội Hai.

Trong lòng Hàn Thạc đã ổn định lại được một chút, rồi chỉ mỉm cười nhìn An Đức Liệt. Hẳn biết vì lời giải thích này của An Đức Liệt mà Hoa Lai Sĩ tuyệt sẽ không đổ trách nhiệm nào lên người của hắn.

- Lại chết thêm một tên!

Ba Đẳng kinh ngạc hô lên một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn Lạp Nhĩ Phu nói:

- Tình huống cũng hết như vừa rồi. Người của người đường như chưa hề lâm cảnh phải ra tay cứu trợ bạn đồng đội trong giây phút nguy cơ sinh tử! Đây là cái người gọi là lực lượng đoàn đội hả?

794. Chương 794: nghiêng Về Một Phía

Mọi người cúi đầu nhìn thì phát hiện tình cảnh trong sa bàn không thay đổi, chỉ là càng lúc càng nhiều dấu hiệu chết hoặc bị thương. Nhìn toàn cuộc thì mọi người có thể thấy rõ ràng nơi bị công kích như mưa của thủ hạ Hàn Thạc thì thần vệ đội Hai ở đó đều lạnh lùng lạ thường, đối với sinh tử an nguy của người bên cạnh đều thờ ơ lạnh lùng.

Chính là vì thứ người này chỉ làm việc vì mình, khiến đám thần vệ đội Hai vốn chỉ bị thương nhẹ có thể né tránh được, lại bị trọng thương hay ngã gục mà chết!

Người nào cũng ích kỷ tự tư tự lợi, căn bản không có chút tinh thần đồng đội nào.

Sắc mặt Lạp Nhĩ Phu càng lúc càng khó coi. Đám thần vệ này được huấn luyện vô cùng tàn khốc. Dưới tình huống ai nấy bên cạnh đều có thể là địch nhân, thần vệ đội Hai căn bản không có chút tín nhiệm gì với bất kỳ ai, ngay cả lòng tin cơ bản nhất cũng không có, chứ đừng nói tới chuyện phối hợp nhịp nhàng.

Thói xấu vừa lộ ra, cho dù muốn cứu vãn cũng không kịp. Trước đó Bác Lan Tư đã được Hàn Thạc dặn dò đặc biệt, chỉ lạnh lùng ra từng mệnh lệnh tàn khốc. Đòn công kích càng phát ra dày đặc hơn, số tử thương của thần vệ đội Hai lại càng trầm trọng hơn.

- Thú vị, thật là thú vị!

Thanh Lâm duyên dáng hô một tiếng rồi lạnh lùng nhìn Lạp Nhĩ Phu mỉa mai:

- Người huấn luyện ra không phải là thần vệ mà là một đám tử sĩ! Thực lực của bọn chúng quả thật là xuất chúng, không hề sợ chết, nhưng bọn chúng lại không hiểu cách cùng với người bên cạnh hiệp lực ra tay. Trận chiến này người đã bại ngay từ đầu rồi!

Hoa Lai Sĩ trầm tĩnh liếc nhìn Lạp Nhĩ Phu, trầm mặc không nói gì, cũng chính là lần đầu nảy sinh ra lòng hoài nghi với phương pháp huấn luyện thần vệ của Lạp Nhĩ Phu.

Trận chiến vẫn còn đang tiếp diễn...

Lực chiến đấu của đội Hai quả thật bất phàm. Đối với đòn công kích mãnh liệt như vậy của đội Năm mà vẫn không hề chùn bước, mỗi tên đều vẫn không sợ chết công kích tới nơi tụ tập Thần tinh của đội Năm. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Cơ Phạm giao chiến với nhau. Năm tên thần vệ dùng mảnh do Cơ Phạm dẫn theo đã bước ra ngăn cản Huyết Linh cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc.

Cơ Phạm với năm tên thần vệ kia căn bản không hề để ý tới thương tích trên người của mình, chỉ lạnh lùng nhìn chòng chọc Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc không ngừng. Đòn công kích nào cũng đều không kiêng dè tới quy tắc giao chiến, rõ ràng là muốn lấy mạng hai người đối phương.

Hai người Huyết Linh tự nhiên cũng chẳng phải là kẻ hiền lành. Trước đó đã nghe được mệnh lệnh của Bác Lan Tư, lại hiểu rõ được tâm ý Hàn Thạc, cho nên cũng hệt như đám người Cơ Phạm, Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc dùng từng chiêu thủ pháp công kích ngoan độc để đối phó. Đám người này giao chiến lẫn nhau khó bề chia lìa, dẫn tới giai đoạn giằng co.

Đại đa số đám thần vệ đội Hai đều không thoát khỏi được vòng công kích của Bác Lan Tư, ai nấy đều bất chấp tất cả giết đám thần vệ đang xông lên. Thường thì dưới tình cảnh công kích dày đặc thế này, kết cuộc đều giống như nhau, không chết thì bị thương.

Phối hợp của thần vệ đội Năm rất nhịp nhàng, ai nấy đều tìm được vị trí của chính mình trên chiến trường, hơn nữa còn chiếu theo lời phân phó của Bác Lan Tư mà công kích theo trình tự khiến đội Hai nhất thời không phá được cục diện này. Theo thời gian dần trôi, tình thế của đội Hai càng lúc càng bất lợi, không ngừng có thêm người bị chết hoặc bị trọng thương.

Dưới tình cảnh này, lựa chọn sáng suốt nhất của đội Hai phải là kịp lúc thoái lui, để lại Thần tinh, không cần kháng cự vô ích như vậy.

Nhưng bọn chúng lại không hề nghĩ vậy. Dưới tình cảnh thua chắc như vậy mà không có một tên đội Hai nào thoái lui, không hề tiếc rẻ tính mạng của mình mà tiếp tục bất chấp tất cả xông lên.

Lại có thêm nhiều thần vệ đội Hai thụ thương, số người bị chết đã vượt xa giới hạn của mỗi cuộc chiến.

- Lạp Nhĩ Phu, hạ lệnh cho người của ngươi buông tay đi!

An Đức Liệt đột nhiên quát nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lạp Nhĩ Phu nói:

- Cứ như vậy thì đám tinh nhuệ của đội Hai phía ngươi đều sẽ chết sạch!

- Không, bọn chúng vẫn chưa thua! - Lạp Nhĩ Phu quát lớn, vẻ mặt hoang mang cố chấp.

Chuyện đến thế này, ai nấy đều nhìn ra đội Hai đã lâm vào thế hạ phong. Số lượng thương binh cùng tử vong của đội Hai càng tăng thì lực chiến đấu của bọn chúng càng yếu.

Ngược lại đám người bên phe Hàn Thạc thì khí thế vẫn dâng cao, cứ kéo dài như vậy thì kết cuộc của đội Hai coi như đã định rồi.

Lạp Nhĩ Phu có lẽ trước giờ chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ bị thua cuộc. Dưới tình huống này trong nhất thời không buông được chấp nhất trong lòng, không cam tâm thừa nhận thất bại cho nên mới tiếp tục kiên trì.

- Đáng kiếp! - Tạp Mai Lệ đắc ý trong lòng, thừa cơ mắng nhỏ, sau đó ngẩng đầu cười hề hề với Hàn Thạc, tỏ vẻ vô cùng cao hứng.

- Lạp Nhĩ Phu, hạ lệnh kêu người của ngươi dừng tay đi! - Hoa Lai Sĩ rút cuộc cũng thấy khó coi, trầm giọng quát.

Lạp Nhĩ Phu là tay sai trung thành nhất của Hoa Lai Sĩ. Ở Ám Ảnh thành hẳn chẳng nghe lời của ai cả, nhưng chỉ có mệnh lệnh của Hoa Lai Sĩ là phục tùng. Mặc dù vẻ mặt hắn đầy nét không cam tâm, nhưng Lạp Nhĩ Phu vẫn lấy một tấm ma pháp thủy tinh truyền tấn ra, trước mắt mọi người liên lạc với Cơ Phạm, ra lệnh cho thủ hạ mình đình chỉ trận công kích vô vị.

- Thật là một đám điên cuồng! - Nhìn thấy đám đội Hai ngưng hẳn đợt tấn công vô vị, Bác Lan Tư cũng ngấm ngấm thở phào một hơi. Nếu để chuyện tùy ý phát triển thêm nữa, đám thần vệ đội Hai phát điên thì rất có khả năng sẽ bị bọn họ giết sạch. Kết quả này tuyệt đối không phải là chuyện Hàn Thạc tình nguyện muốn thấy.

- Mẹ nó, sao lại đột nhiên ngừng tay. Tiếp tục đi chứ! *** các ngươi tiếp tục đi! - Cát Nhĩ Bá Đặc chưa giết được đám người Cơ Phạm, vẫn còn chưa hả giận, vừa thấy bọn chúng đột nhiên dừng tay, liền chỉ chỉ trỏ trỏ mấy tên này mà chửi rủa.

Đại đội đội Hai tổng cộng một trăm người, hôm nay thật sự bình yên vô sự chỉ chưa tới ba chục, chết mất hai mươi người, số bị thương nhẹ gần năm chục người. Nhìn toàn cuộc thì lực chiến đấu đã thua xa so với đám thủ hạ đội Năm của Hàn Thạc, ai nấy sắc mặt vẫn còn điềm tĩnh, chỉ có mười người bị thương nhẹ, số bị trọng thương và chết thì không có tới một người.

Ai mạnh ai yếu nhìn cái là hiểu ngay!

Đại cuộc đã định, mọi người đều kinh hãi nhìn Hàn Thạc, thế nào cũng không hiểu vì sao lực chiến đấu của đội Năm lại khủng bố như vậy!

- Ta nghĩ không cần phải thi đấu nữa!

Thanh Lâm cười khỏ nói với Hoa Lai Sĩ:

- Đội Một cũng không phải là đối thủ của đám thủ hạ của Bồ Lai Ân.

Theo dõi lâu như vậy, Thanh Lâm đã tính toán được thực lực của đám đội Năm. Dưới sự phối hợp có thể nói là hoàn mỹ của đội Năm, đội Hai cơ hồ chỉ một đòn là bị tan vỡ. Thanh Lâm nàng cũng không phải tự cho thủ hạ của mình mạnh hơn đội Hai bao nhiêu. Dù sao khẳng định là sẽ thua, chẳng bằng cứ sáng khoái một chút.

Trong đây chỉ có mỗi đội Một là chưa giao đấu, còn sáu đội thần vệ đều đã biểu hiện ra lực chiến đấu của mình. Thực lực thế nào thì người xem đều hiểu rõ trong lòng. Thanh Lâm nói lời này cũng có ý chủ động bỏ cuộc. Nói vậy thì lần này đội Năm coi như đã thắng cuộc.

Thực lực đội Năm như vậy, mọi người đều chẳng còn lời gì. Hiện giờ Thanh Lâm lại chủ động buông tay, Hoa Lai Sĩ cũng thức thời gật đầu, trầm giọng tuyên bố:

- Không cần tiếp tục thi đấu nữa. Đội Năm đã giành được thắng lợi!

- Xin phép, xin phép!

Về mặt Hàn Thạc tươi cười quay sang gật đầu chào hỏi với mọi người. Khi đến chỗ Lạp Nhĩ Phu thì hần lại càng vui vẻ hơn, mở miệng cười lớn:

- Thật là ngại cho Lạp Nhĩ Phu đại nhân rồi. Xem ra vẫn là thủ hạ của ta hăng hái hơn một chút!

Nét mặt của Lạp Nhĩ Phu cứ như là vừa bị người khác giẫm chân chà đạp, hơi có chút vặn vẹo. Dưới nụ cười châm chọc của cả đám đối địch, Lạp Nhĩ Phu hận không tiếp xông tới đấu với Hàn Thạc một trận. Khó khăn lắm hần mới kềm chế được xung động trong người rồi chỉ nhìn Hàn Thạc, từ từ gật đầu nói:

- Đến lúc thi đấu của Thần vệ trưởng thì ta sẽ khiến người hối hận!

Nét tươi cười của Hàn Thạc lại càng rạng rỡ hơn, hần chỉ ung dung thản nhiên nói:

- Tốt lắm, ta cũng rất mong đợi được thật sự giao đấu với người!

- Bồ Lai Ân!

Hoa Lai Sĩ đột nhiên mở miệng, sắc mặt có chút khó coi, trừng mắt nói với Hàn Thạc:

- Người xử tử nhiều người như vậy, giải thích sao đây?

- Ngộ sát thôi!

Hàn Thạc lập tức tỏ thái độ, sắc mặt ra vẻ oan ức:

- Vừa rồi An Đức Liệt đại nhân cũng đã có nói, chuyện này đều là do người của đội Hai thấy chết không cứu. Cái chết của bọn họ không quan hệ gì đến bọn ta mà!

- Mấy cái chết đầu tiên thì coi như là ngộ sát, nhưng đám người đó của người về sau rõ ràng là biết tác phong của đội Hai, thế mà ra tay cũng không hề kềm chế bớt, ngược lại còn ra đòn công kích nghiêm trọng hơn. Cái này cũng coi là ngộ sát sao? - Sắc mặt Hoa Lai Sĩ trầm xuống, rồi quát nhỏ.

- Ấc... cái này... chuyện đó... - Hàn Thạc tắc tiếng, không biết phải trả lời thế nào cho phải.

- Đại ca, chuyện này không thể trách Bồ Lai Ân được. Tác phong hành sự của đội Hai hung bạo quá, ai nấy đều dũng mãnh không sợ chết. Nếu như thủ hạ của Bồ Lai Ân không tàn nhẫn thì bọn chúng một khi xông ra khỏi vòng vây, nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình với thủ hạ của Bồ Lai Ân! Dưới tình huống này, bọn họ cũng chỉ bị ép buộc mà thôi! - An Đức Liệt luôn cảm thấy khó chịu với Lạp Nhĩ Phu, còn với Hàn Thạc thì rất chiều cổ. Lần này cũng không ngoại lệ, lập tức lên tiếng biện bạch cho hần.

An Đức Liệt vừa nói xong, Cách Lỗ Tây, Tạt Mễ Lạp, Hắc Thiên, Thanh Lâm, Ba Đằng, thậm chí cả tộc trưởng của tam đại gia tộc cũng lên tiếng tỏ rõ thái độ, cùng nói là cách làm của đội Năm mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng cũng không phải là lỗi lầm lớn, chẳng ai vì thủ hạ của Lạp Nhĩ Phu mà xin xỏ. Lạp Nhĩ Phu một mình đứng trơ trọi ở đó, cặp mắt lạnh lẽo nhìn tới nhìn lui đám người này.

Hàn Thạc nở nụ cười khổ còn trong lòng lại tươi như hoa nở, thầm nghĩ đáng đời cái tên Lạp Nhĩ Phu xúi quẩy kia, ai bảo người không biết làm người chứ?

Có bao nhiêu người xin xỏ cho Hàn Thạc, lại thêm Hoa Lai Sĩ biết Vận Mệnh nữ thần rất có hảo cảm với Hàn Thạc nên cũng chẳng có ý trách phạt nghiêm khắc gì hắn. Cuối cùng rồi cũng chỉ trách móc Hàn Thạc vài câu, kêu hắn lần sau phải kiểm điểm hành động một chút, không được ra tay tàn nhẫn với người của mình.

Hàn Thạc tự nhiên là thức thời, vội vàng gật gật đầu xin nghe, nói rằng nhất định sẽ trách mắng thật nhiều đám thủ hạ không nghe lời.

Chuyện thế này thì coi như là sống chết mặc bay, một phe thì vui vẻ, còn phe kia thì oan uổng.

Dưới lời phân phó của Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt phái người tới khu thi đấu, tuyên bố cuộc thi đấu đoàn đội lần này đã kết thúc. Thần tinh do mỗi đội thu được, Hoa Lai Sĩ không hề thu hồi lại, toàn bộ trao cho phe thắng lợi thu giữ. Đây cũng coi như là món quà khen thưởng.

Rất nhanh sau đó, các chi đội đều nhận được mệnh lệnh, dưới sự quan sát của mọi người xếp thành từng hàng rời khỏi khu thi đấu, trở về lại khu vực cư trú của mình.

Thi đấu đoàn đội đã kết thúc trước hạn định. Hoa Lai Sĩ cũng không lập tức triển khai cuộc thi đấu của các Thần vệ trưởng mà chỉ hạ lệnh cho mọi người trở về nghỉ ngơi, ba ngày sau mới tiến hành thi đấu Thần vệ trưởng.

Mọi người cùng nhau giải tán, kẻ vui vẻ, kẻ than thở, kẻ giận càn hông không cam lòng cùng nhau chuẩn bị rời khỏi nơi này. Đến khi bóng dáng từng viên Thần vệ trưởng biến mất thì Hoa Lai Sĩ mới đột nhiên liếc mắt nhìn Lạp Nhĩ Phu, lặng lẽ gật gật đầu.

Lạp Nhĩ Phu không bỏ đi, chỉ trầm mặc đứng lại. Hắn biết Hoa Lai Sĩ có chuyện muốn nói với hắn.

795. Chương 795:cô Bé Này Có Ý Với Người!

Lạp Nhĩ Phu không có thiện cảm với ai nhưng lại vô cùng trung thành với Hoa Lai Sĩ. Cho dù không ai thích Lạp Nhĩ Phu nhưng Hoa Lai Sĩ vẫn tín nhiệm hắn.

Bóng dáng từng viên thần vệ trưởng cùng gia tộc trưởng biến mất, An Đức Liệt nhìn thấy Lạp Nhĩ Phu đơn độc đứng lại, liền biết đại ca Hoa Lai Sĩ có chuyện muốn nói với Hoa Lai Sĩ.

- Đi thôi Tạt Mai Lệ Thập! - An Đức Liệt nhỏ giọng cười, Tạt Mai Lệ Thập liền thức thời đi theo khiến cả khu vực này chỉ còn lại hai người Hoa Lai Sĩ và Lạp Nhĩ Phu.

- Chuyện hôm nay người không cần phải quá bận tâm. - Đến khi hai bên đều không còn người, Hoa Lai Sĩ mới nhìn thật kỹ Lạp Nhĩ Phu rồi mở lời an ủi.

- Đại nhân, ta không cam lòng!

Lạp Nhĩ Phu cúi đầu, từ cổ họng phát ra một tiếng gào bực dọc. Rồi hắn đột nhiên ngẩng đầu nói với Hoa Lai Sĩ:

- Đội Hai thần vệ được huấn luyện dưới mệnh lệnh của đại nhân, luôn chấp hành các nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Đặc quyền của đội Hai bọn ta là dùng nhân mạng chồng chất đổi lại, không hề có chút may mắn gì!

- Ta biết!

Hoa Lai Sĩ trầm mặt gật đầu nói:

- Sự tồn tại của đội Hai giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn của Âm Ảnh thành, địa vị của nó sẽ không chịu ảnh hưởng lớn gì. Điểm này thì người yên tâm đi!

Ngưng một chút rồi Hoa Lai Sĩ tiếp tục an ủi Lạp Nhĩ Phu:

- Mặc kệ thế nào, đội Hai mới là lực lượng của gia tộc Tái Nhân Đặc bọn ta. Đội Năm mặc dù mạnh nhưng chủ nhân vẫn là Bố Lai Ân, vẫn là người Hàn gia, người hiểu ý của ta chứ?

Lạp Nhĩ Phu sững sốt, trầm mặc một hồi rồi mới nói:

- Ta biết rồi!

Mặc kệ thế nào, đội Hai của Lạp Nhĩ Phu cũng là lực lượng trong tay thuộc về Hoa Lai Sĩ. Lực lượng này cũng là để Hoa Lai Sĩ dùng để bảo đảm quyền lợi, địa vị của chính mình. Đối với Hoa Lai Sĩ mà nói, Lạp Nhĩ Phu không được lòng người mới chính là chuyện khiến hắn ta vừa lòng. Hắn cần một nhân vật như Lạp Nhĩ Phu để trấn áp mấy đại gia tộc.

Hoa Lai Sĩ thân là thành chủ Âm Ảnh thành, rất nhiều chuyện không tiện giải quyết quá cực đoan, một số người hắn coi không thuận mắt đều để cho Lạp Nhĩ Phu thu xếp. Cứ thế mà Lạp Nhĩ Phu trở thành ác nhân dữ dần nhất, kỳ thật thì mọi việc bên trong đều là do tâm ý của Hoa Lai Sĩ mà ra. Vì công tác của Lạp Nhĩ Phu có tính chất đặc biệt nên hắn nhất định không thể nào trở thành bạn bè của tam đại gia tộc, cũng không được sự chấp thuận của đại đa số người trong gia tộc Tái Nhân Đặc.

Tất cả chuyện này đều nằm trong vòng tay quản lý của Hoa Lai Sĩ. Cũng chính là mệnh lệnh của Hoa Lai Sĩ mới khiến Lạp Nhĩ Phu bị kẹt trong cục diện này.

Lạp Nhĩ Phu nghe được Hoa Lai Sĩ nói lời này, hắn hiểu rõ cho dù cả cái Âm Ảnh thành ai nấy đều ghét hắn thì vị thành chủ Hoa Lai Sĩ này cũng sẽ bảo vệ hắn. Bởi vì đội Hai với hắn tất cả tồn tại đều là vì Hoa Lai Sĩ! Cũng giống như hắn và đội Hai cần dựa vào Hoa Lai Sĩ, thì Hoa Lai Sĩ cũng cần tới hắn.

- Người hiểu là tốt!

Hoa Lai Sĩ mỉm cười nói:

- Cho nên mặc kệ là trận chiến này người thua hay được, quyền lợi cùng địa vị của người với đội Hai tại Âm Ảnh thành đều sẽ không bị ảnh hưởng gì!

- Biết rõ đại nhân!

Lạp Nhĩ Phu đã yên tâm lại, liền lập tức cười lạnh nói:

- Ba ngày sau tại cuộc tỷ đấu thần vệ trưởng, ta sẽ khiến hắn mất mặt!

Hoa Lai Sĩ lắc lắc đầu, có chút tội nghiệp nhìn Lạp Nhĩ Phu rồi thở dài nói:

- Bỏ đi, thi đấu giữa các thần vệ trưởng, người lại càng không phải là đối thủ của hắn!

Hoa Lai Sĩ biết Hàn Thạc đã đánh bị thương ngay cả Hoắc Phu Tư của U Mạc thành. Hoắc Phu Tư là Thượng vị thần hậu kỳ, rõ ràng là mạnh hơn Lạp Nhĩ Phu mà Hàn Thạc vẫn có thể đánh bại Hoắc Phu Tư, Lạp Nhĩ Phu hắn làm sao mà là đối thủ được?

- Không thể nào, ta rất có lòng tin!

Về mặt Lạp Nhĩ Phu đầy nét tự tin, mở lời thề son sắt:

- Đại nhân yên tâm đi, ta nhất định sẽ đánh bại hắn!

Hoa Lai Sĩ không kể lại chuyện Hàn Thạc đánh bại Hoắc Phu Tư cho Lạp Nhĩ Phu. Mặc dù trong lòng biết được sự thật này, nhưng cũng không biết phải nói thế nào cho phải, bằng không lại tạo ra tác dụng ngược. Hoa Lai Sĩ không còn cách nào chỉ đành nhắc nhở Lạp Nhĩ Phu phải cẩn thận.

Lạp Nhĩ Phu được Hoa Lai Sĩ an ủi vài câu, trong lòng đã hơi yên ổn, ôm lòng nghĩ cách báo thù, ba ngày sau mà rời khỏi nơi này, trở về chuẩn bị trách phạt đám thủ hạ bị thất bại hôm nay.

...

Thanh Lâm cùng Hắc Thiên vui vẻ kéo tới khu vực tụ tập của đội Năm, trong tay cầm theo mỹ tửu để chúc mừng Hàn Thạc. Đặc biệt Hắc Thiên, vẻ mặt hẳn vô cùng vui vẻ, dường như chiến thắng đội Hai lần này là do thủ hạ của hắn vậy.

- Hả, nàng là? - Vừa tới chỗ đội Năm, Hắc Thiên lập tức chú ý tới nữ thần nhện La Ti. Cùng tu luyện Hắc Âm lực lượng, Hắc Thiên phát giác ra ngay sự đáng sợ của La Ti.

Vì lo lắng có quá nhiều người biết ngọn nguồn của La Ti, dưới tình huống bình thường thì Hàn Thạc sẽ không dẫn nàng tới các chỗ đông người, cho nên hai người Hắc Thiên cùng Thanh Lâm chưa hề thấy được La Ti.

Thanh Lâm cũng giật mình, nàng ngấm ngấm cảm nhận rồi liền lập tức tiến tới trước cô nàng xinh đẹp đầu choàng khăn đen có thực lực tương tự như nàng kia.

“Bên cạnh tên tiểu tử này sao đột nhiên lại có nhiều cao thủ như vậy?” Hai người Hắc Thiên cùng Thanh Lâm đều vô cùng kinh ngạc, trong nháy mắt cả hai đều cùng nghĩ như vậy.

- Nàng ta là hộ vệ La Ti của Hàn gia ta! - Hàn Thạc mỉm cười giới thiệu với hai người.

Trước mặt người ngoài, La Ti vẫn giữ thói quen lạnh lùng, nàng chỉ gật đầu với Hắc Thiên và Thanh Lâm rồi bỏ đi không nói tiếng nào.

Khu vực này cực lớn, thần vệ đội Năm vừa trở về đã tản mác khắp nơi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng La Ti.

- Không đơn giản ha, Bố Lai Ân. Hàn gia người vừa bắt đầu, sao lại chiêu mộ được cao thủ cấp bậc này chứ.

Hắc Thiên tiện tay thấy cho Hàn Thạc bình mỹ tửu rồi cười nói:

- Cái tên tiểu tử người thật là khó tưởng tượng nổi. Ta còn cho là đội Hai của Lạp Nhĩ Phu vẫn sẽ đề đầu người khác, không ngờ lại bị người giải quyết rồi!

- Đội Năm của người thành lập chưa bao lâu, không ngờ lại lên cao nhanh như vậy. Bố Lai Ân, tiền đồ của người không lường trước được nha! - Thanh Lâm cũng vừa cười vừa ta thán.

- Hả, đây không phải là Hắc Thiên đại nhân cùng với Thanh Lâm đại nhân sao? A a, hôm nay ta vừa tới, nghe được Bố Lai Ân đại nhân đánh bại đội Hai, vì a di của ta mà báo thù, cho nên mới đặc biệt tới tạ ơn Bố Lai Ân đại nhân! - Tiếng hô to vang vọng từ nơi xa truyền đến, rồi thì Cơ Nhã của gia tộc Kim Sâm nhanh nhẹn đi tới, trên mặt tươi cười mang đầy nét ưu nhã nhẹ nhàng.

Hàn Thạc sửng sốt, không ngờ được nàng mỹ nữ của Kim Sâm gia tộc đặc biệt tới cảm tạ. Thần vệ đội Bốn của Tập Mễ Lạp bị thương trong tay đám người Cơ Phạm rất nhiều. Đến khi Hàn Thạc cùng Lạp Nhĩ Phu xung đột thì Tập Mễ Lạp cũng vô cùng ủng hộ Hàn Thạc. Đội Năm của Hàn Thạc giáo huấn đám người Cơ Phạm như vậy khiến nàng ta vô cùng cảm kích.

- Bố Lai Ân đại nhân có phải là không hoan nghênh ta không? - Nhìn thấy Hàn Thạc sửng sốt tại đó, Cơ Nhã có chút bất an nhẹ nhàng mở lời hỏi han.

- Có mỹ nữ tới thăm tự nhiên là hoan nghênh chứ. À à, chỉ là trong doanh trại không có nơi nào sạch sẽ, sợ rằng sẽ thất lễ với Cơ Nhã tiểu thư! - Hàn Thạc cười ha hả trả lời.

- Bố Lai Ân đại nhân quá khách sáo rồi.

Cơ Nhã mỉm cười, đôi mắt sáng ngời liếc nhìn đám thần vệ sau lưng Hàn Thạc, đặc biệt là khi nhìn về hướng Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc thì lại càng nhìn kỹ một hồi rồi mới mở lời ta thán:

- Trong thời gian ngắn ngủi, Bố Lai Ân đại nhân huấn luyện đội Năm ra được như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

- Tư chất bọn họ tốt lắm, ta chẳng hề phí nhiều sức lắm! - Hàn Thạc vô cùng khiêm tốn, thần nhiên trả lời qua lại từng câu với Cơ Nhã.

Cơ Nhã dung mạo xuất chúng, phong tư thướt tha, khiến ánh mắt của đám thần vệ chung quanh đều bám lấy, vẻ mặt ai nấy đều mơ màng. Theo bọn họ thấy thì chuyện nàng mỹ nữ Cơ Nhã có tiếng ở Âm Ảnh thành này đặc biệt tới đây, cố ý viếng thăm, khiến trong lòng họ đều ngấm ngấm hâm mộ diễm phúc của cái tên thần vệ trưởng Hàn Thạc này.

La Ti cũng là mỹ nữ, đáng tiếc là đối với ai đều mang theo vẻ lạnh lùng. Đám thần vệ cũng từng thấy qua thực lực kinh người của La Ti, cho nên ai nấy đều nơm nớp lo sợ đối với nàng, vì trong tâm lúc nào cũng kính sợ, cho nên không dám dùng ánh mắt dòm ngó La Ti, sợ rằng nàng ta sẽ ra tay giáo huấn bọn họ.

Còn nàng La Ti cực kỳ xinh đẹp, thực lực xuất chúng kia lại một lòng nghe lời Hàn Thạc, mặc cho Hàn Thạc sai bảo trách mắng, cứ thành thật mà nghe lời.

Hiện giờ tại Hàn gia, chỉ về hồng nhan tri kỷ thì Hàn Thạc đã có vài cô, ai nấy đều sắc nước hương trời, toàn bộ đều là mỹ nữ thật sự ngàn dặm chọn ra một. Có thể khiến bao nhiêu người đẹp ở chung hòa nhã với nhau như vậy, hơn nữa lại luôn có mỹ nữ tới viếng thăm, thủ đoạn kiểu này thật người thường không có được!

Đối với đám thần vệ mà nói, thực lực bản thân của Hàn Thạc đương nhiên là mạnh. Nhưng thủ đoạn điều khiển nữ nhân này lại càng khiến bọn họ bội phục không thôi! Nam nhân mà, về phương diện đó thì chấp nhất trong lòng không hề có chút lý trí. Trong lòng bọn họ cho rằng thủ đoạn đối đãi nữ nhân của Hàn Thạc đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa rồi.

Nhìn thấy Hàn Thạc mỉm cười rạng rỡ, nhẹ nhàng ung dung nói chuyện qua lại với Cơ Nhã, đám thần vệ ai nấy đều ra sức chú ý, so với khi khác đều tập trung hơn, ngấm ngấm ghi nhớ từng câu nói của Hàn Thạc, chuẩn bị khi trở về sẽ nghiền ngẫm cho kỹ hồng đề cao kỹ nghệ bản thân về phương diện này.

Có thêm Cơ Nhã, Hàn Thạc cùng Hắc Thiên, Thanh Lâm nói chuyện càng không cấm kỵ, cười nói ha hả một hồi rồi Cơ Nhã chủ động rời đi. Trước khi đi còn nói đi nói lại là mình rất bội phục nhân vật như Hàn Thạc, ánh mắt nhìn hắn cũng có nét gợi ý bóng gió khó hiểu mơ hồ.

- Cô bé này có ý với ngươi rồi! - Cơ Nhã vừa bỏ đi, Hắc Thiên đã cười quái dị kêu lớn lên, khuôn mặt hắc đỏ bừng.

- Nói vậy, ta thấy nàng ta tới chủ yếu là nối quan hệ, hy vọng lần tới ta sẽ tự tay luyện chế ra thuốc, có thể phân phát một số cho gia tộc nàng ta! - Hàn Thạc cười nói.

- Nhìn bộ dạng của ngươi kìa. Rõ ràng trong lòng đã có tính toán, còn giả vờ chẳng biết chút gì! Tên tiểu tử nhà ngươi, quả nhiên chẳng phải là thứ tốt lành gì!

Thanh Lâm trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi lầm bầm:

- Nhưng mà tiểu tử nhà ngươi quả thật là có thể kiêu ngạo được. Con mắt của con bé nha đầu Cơ Nhã kia ở Âm Ảnh thành cũng nhìn cao lắm, chưa hề nghe nói nàng ta thuận mắt với thanh niên nào khác. Lần này lại đơn độc tới tìm ngươi cảm tạ, nếu như nói không có ý với ngươi thì đó mới là quỷ quái!

Hàn Thạc nhún vai nói:

- Lo cái gì chứ? Nữ nhân thì ở nhà ta đã có nhiều rồi, ta hiện giờ thấy mỹ nữ là đau cả đầu, hy vọng nàng ta đừng tới làm phiền ta!

Thanh Lâm trợn mắt lên, hai tay chống nạnh nói:

- Thấy ta ngươi có bị đau đầu không?

- Không có! - Hàn Thạc rút đầu rồi vội vàng nói. Lời nói vừa phát ra, lập tức Thanh Lâm càng nổi giận hơn, khiến hắn biết ngay là có chuyện không hay rồi.

- Vậy ngươi nói ta không phải là mỹ nữ phải không? - Quả nhiên đã khiến Thanh Lâm nổi giận.

796. Chương 796:mua Chuộc Lòng Người

- Đương nhiên không phải!

Hàn Thạc vội vàng giải thích:

- Trong lòng ta luôn nghĩ là nàng và Hắc Thiên là một đôi, cho nên... hà hà...

Thanh Lâm nghe Hàn Thạc nói vậy không khỏi quay đầu liếc nhìn Hắc Thiên lúc này đang nhìn nàng một cách say đắm. Không biết vì sao Thanh Lâm lại cảm thấy trên người Hắc Thiên thiếu một điểm gì đó để hấp dẫn nàng, khiến cho nàng không cách nào nảy sinh lửa tình với Hắc Thiên:

- Ta không có cảm giác với hắn!

Thanh Lâm cũng không sợ đả kích Hắc Thiên mà quay sang hắn nhủ mày nói.

Sớm đã quen với cách ăn nói của Thanh Lâm nên Hắc Thiên không hề để ý, vẫn nhìn Thanh Lâm bằng ánh mắt say đắm không hề biến đổi. Cái tướng hà tiện như vậy khiến Hàn Thạc rất là coi thường, trong lòng thầm nghĩ Hắc Thiên dù sao cũng là nhân vật có mặt mũi tại Âm Ảnh thành, sao lại có cái thái độ đó khi đối diện với Thanh Lâm chứ?

- Người cẩn thận với Lạp Nhĩ Phu một chút. Cái tên gia hỏa này có thù tất báo nhưng dám thủ hạ quả thật có chút thực lực. Trong trận thi đấu thần vệ trưởng ba ngày sau, người ngàn vạn lần không được coi thường, nhất định phải phòng bị cho kỹ đòn báo thù của Lạp Nhĩ Phu! - Thanh Lâm né tránh cái nhìn thâm tình của Hắc Thiên rồi thận trọng dặn dò Hàn Thạc.

Nếu như Thanh Lâm biết sự tình như Hoa Lai Sĩ rằng Hàn Thạc ngay cả thành chủ U Mạc thành Hoắc Phu Tư cũng đánh thương được thì căn bản không cần phí miệng lưỡi để khuyên bảo hắn, nói không chừng lúc đó lại còn nên lo lắng cho an nguy của chính mình.

- Yên tâm đi, sẽ để ý mà! - Hàn Thạc mỉm cười gật đầu, ý bảo mình đã rõ. Hắn rất có cảm tình với hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên. Hai người này không phải là loại người vì thân phận địa vị của mình mà có thành kiến gì với Hàn Thạc, ngược lại còn giúp hắn trong rất nhiều chuyện. Chuyện này hắn cảm thấy rất khó có được.

Hai người Thanh Lâm cùng Hắc Thiên cũng chẳng ở lại lâu tại nơi này. Cùng Hàn Thạc nói huyền thuyên một lúc rồi cáo từ bỏ đi. Trận đấu thần vệ trưởng ba ngày sau quan hệ trọng đại, cho dù là họ cũng phải chuẩn bị cho kỹ để khỏi gặp cảnh lật thuyền trong cồng.

Hai người vừa đi khỏi, thì đám thần vệ đội Năm, Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, Bác Lan Tư, Ba Nạp Đức lập tức ồ ạt kéo tới chào. Ba Nạp Đức phụ trách mang chiến lợi phẩm trong cuộc đấu này trao lên Hàn Thạc:

- Đại nhân, đây là thu hoạch của bọn ta!

Bởi vì đa số người tham chiến đều là những người tu luyện lực lượng của Tử vong, Hủy diệt, Hắc ám cho nên Hoa Lai Sĩ mới để ba loại Thần tinh này tại khu thi đấu. Số Thần tinh này đối với các thần vệ mà nói thì vô cùng hữu dụng. Ba Nạp Đức không tự tiện đụng tới một khối nào, toàn bộ giao lên đủ thấy kỷ luật của đội Năm nghiêm minh thế nào.

Đối với Hàn Thạc mà nói, loại Thần tinh có thể đề cao thần lực không có tác dụng gì lắm với hắn. Sau khi liên tiếp thôn phệ mấy tên có thần lực thần kỳ tại U Mạc thành, thần lực của hai phần thân của hắn đã bão hòa, trước mắt cái hắn thiếu chính là lãnh ngộ của cảnh giới trên chứ không phải là Thần tinh để tăng tiến thần lực.

- Không cần giao ra, các ngươi tự an bài phân phát cho nhau hết đi! - Hàn Thạc lắc lắc đầu, không nhận lấy Thần tinh do Ba Nạp Đức đưa lên.

Ba Nạp Đức giật mình vội vàng nói:

- Đại nhân, đây chính là Thần tinh đấy. Có thể trực tiếp hấp thụ vào trong thần lực. Đại nhân vì sao lại không cần tới chứ?

- Ta không cần đâu!

Hàn Thạc mỉm cười sáng khoái nói:

- Ta tạm thời không cần thần tinh để tăng tiến thần lực. Trận chiến này các người biểu hiện ưu tú lắm, Thần tinh cũng là do các người dùng bản lãnh lấy về, đúng lý thì cũng nên do các người tự phân phát cho nhau!

Thấy Ba Nạp Đức cứ do dự mãi, Hàn Thạc không đành lòng được liền nói:

- Được rồi, đừng nói nhiều lời thừa nữa, mang đi phân chia cho nhau đi. Người là đại đội trưởng, làm sao phải phân phối thì người tự mình xem đi!

- Bác Lan Tư tiên sinh! - Ba Nạp Đức sững sốt, có chút khó xử nhìn Bác Lan Tư. Trong cuộc chiến này, Bác Lan Tư mang lại tác dụng quan trọng nhất. Ba Nạp Đức rất nghe lời hắn, lại thêm vào quan hệ giữa Bác Lan Tư và Hàn Thạc, Ba Nạp Đức dự tính chỉ đành hỏi ý kiến hắn.

- Sư huynh ta nói sao thì làm thế đi! - Bác Lan Tư hờ hững quét mắt nhìn Ba Nạp Đức rồi ngạo nghễ nói.

- Cái tên gia hỏa nhà người nói lắm lời thừa làm gì, chủ nhân đã nói mang đi phân phát thì còn không mau mang đi phân phát cho rồi! - Cát Nhĩ Bá Đặc thấy Ba Nạp Đức cứ lo lắng trong lòng liền lên tiếng, còn vẻ mặt thì đầy vẻ sỗ ruột.

- Dạ dạ...

Ba Nạp Đức cuối cùng vui mừng quá đổi, cao hứng mang theo Thần tinh trong tay phóng thẳng về phía đám thần vệ gần đó hô lớn:

- Đại nhân cho chúng ta phân chia Thần tinh kìa, đại nhân cho chúng ta phân chia Thần tinh kìa.

Tiếng hoan hô đột nhiên từ phía đám thần vệ truyền tới. Chỉ trong chốc lát cả đám thần vệ quây quanh Ba Nạp Đức, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm lên Thần tinh trong tay hắn, tùy lúc lại liếc mắt nhìn về phía Hàn Thạc, trên mặt đầy vẻ sùng bái.

- Lúc xưa khi Ngải Phất Lý còn nắm quyền, bất kỳ món đồ tốt nào của đội Năm đều phải toàn bộ dâng lên cho hắn, chỉ có đồ hắn hoàn toàn không cần mới phân phát cho đám thủ hạ thần vệ!

Bác Lan Tư rất hiểu tâm tính của đám thần vệ trưởng liền lên tiếng giải thích với Hàn Thạc:

- Cách làm của sư huynh so với hắn mà nói thì khác không thể tưởng tượng được. Ai nấy đều biết sự trân quý của Thần tinh còn sư huynh cho dù không dùng tới cũng có thể bán đi để đổi lấy một số lượng lớn Hắc tinh tệ mà dùng. Hành vi ban phát cho thủ hạ rộng tay thế này sợ rằng chẳng có thần vệ trưởng nào ở Âm Ảnh thành có thể làm được!

Bác Lan Tư giải thích vậy khiến Hàn Thạc lập tức hiểu ra, trong lòng nghĩ thì ra mình quá hào phóng rồi! Ngày nay mua bán tại Thiên cơ được tề một ngày thu vạn kim, hắn đối với tinh tệ căn bản không còn khái niệm gì lắm, còn thói quen tìm cường giả để thôn phệ thần lực của Hàn Thạc lại căn bản không cần tới Thần tinh, cho nên mới hào phóng như vậy.

Không ngờ hành vi hào phóng thế lại giành được sự ủng hộ và cảm kích từ đáy lòng của đám thần vệ. Chỉ quét mắt sơ qua là Hàn Thạc có thể thấy nét kính nể sùng bái của họ với hắn càng lúc càng đậm. Chiếu theo tình hình này thì không cần bao lâu sẽ biến đám thần vệ thành hộ vệ riêng của Hàn gia rồi.

Đây chính là kết quả Hàn Thạc muốn thấy nhất.

Hàn Thạc giật mình khi đột nhiên khám phá ra được khổng chế đám thần vệ thật sự rất dễ dàng lắm. Chỉ cần trên mặt vô lực khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, sau đó dùng mị lực của nhân cách để chinh phục bọn họ, ngoài ra trao ra chút điều lợi cho họ là bọn họ liền sẽ ngoan ngoãn theo về dưới trướng, một lòng một ý phục vụ vì người.

- Sư huynh, bọn họ ai nấy đều không tệ, theo năm tháng đều sẽ trở thành nhân tài tự đảm đương trọng trách được! - Bác Lan Tư ở chung với Hàn Thạc đã lâu, lại thêm vào bản lãnh lịch duyệt phi thường của bản thân, cho nên vừa nhìn là đã thấu được tâm tư của sư huynh mình.

Hàn Thạc mỉm cười gật đầu rồi lập tức nhìn thật kỹ Bác Lan Tư nói:

- Người phí nhiều tâm sức một chút, đám thần vệ được mài dũa từ trong Bát Hoang Ly Hợp luyện ngục trần mà ra này, sau này sẽ là nòng cốt trung kiên nhất của Hàn gia chúng ta!

- Sư huynh yên tâm, ta sẽ khiến bọn họ sau này không còn coi mình là thần vệ đội Năm nữa mà sẽ coi mình là một phần tử của Hàn gia! - Về mặt Bác Lan Tư nghiêm túc lên tiếng bảo đảm.

Bác Lan Tư làm việc Hàn Thạc vô cùng yên tâm. Sau khi cùng hắn trò chuyện một hồi, Hàn Thạc liền bảo Bác Lan Tư nếu cần tinh tề hay được tề gì thì trực tiếp tìm Phỉ Bích hay tìm hắn. Chỉ cần có thể nắm giữ được đám nhân tài này, trước tiên phải tốn một số tinh tề cùng được tề thì hoàn toàn đáng giá.

Bác Lan Tư ra ý mình đã hiểu rõ. Đám thần vệ này rất tin tưởng hắn, chuyện này giao cho hắn hẳn nhiên sẽ không xảy ra rắc rối gì.

Huyết Linh không ngừng ở trước mặt Hàn Thạc miêu tả lại sự lợi hại của thanh kiếm trong tay hắn, nói rằng thanh Huyết hồng khoát kiếm do Hàn Thạc luyện chế ra tiện tay thế nào, đối với Huyết thần kinh của hắn còn tăng thêm tác dụng. Xem bộ dạng hắn rõ ràng là vô cùng vừa ý với thanh kiếm này.

Thanh kiếm do Huyết Tinh luyện chế ra căn bản chính là vì do thân người Huyết Linh để chế ra, hắn cảm thấy không thuận tay mới là chuyện lạ!

Nghe Huyết Linh hưng phấn tả lại, Hàn Thạc liền khuyên thêm vài câu, bảo hắn phải lãnh ngộ thêm những tác dụng thần kỳ của kiếm, rồi sau đó liền bỏ đi, trực tiếp tới tìm La Ti.

Khu ôn tuyền hơi nước mù mịt đã bị đám nữ thần vệ ra sức chiếm cứ, có mấy nữ thần vệ đầu tóc ướt át thủ ở ngay cửa ôn tuyền để khỏi bị đám nam thần vệ đột nhiên tiến vào. Cái thứ người như Cát Nhĩ Bá Đặc chính là đối tượng phòng bị trọng điểm của bọn họ.

- Đại nhân! - Vừa thấy Hàn Thạc đi tới, mấy nữ thần vệ phòng thủ liền vội vàng nghiêm mặt, cung cung kính kính hành lễ với hắn.

- Ta đi tìm La Ti! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn mấy nữ thần vệ rồi thản nhiên lên tiếng.

Tướng mạo mấy nữ thần vệ này chẳng có gì xinh đẹp đáng nói, nhưng thân thể ai nấy đều cao, da thịt chắc nịch có sức. Vì đã được huấn luyện qua thời gian dài nên không có một tí mỡ thừa nào, xem ra đều mang theo nét oai hùng hùng hực, cuồng dã động lòng người.

- La Ti đại nhân đang ở trong! - Nữ thần vệ đứng trước cười duyên dáng tựa hồ như đang nghĩ tới gì đó, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc đầy vẻ mơ hồ. Thân thể người nữ này cao lớn, khi đứng thẳng thì hai mắt có thể tới ngang miệng Hàn Thạc. Tướng mạo nàng ta cũng chẳng xuất chúng lắm, nhưng hai bên ngực lại to lớn cao ngất vô cùng. Sau khi cởi bỏ thần giáp thay vào bằng áo bào mềm mại, bộ ngực nặng trĩu kia như muốn toát vải phò ra ngoài.

Dường như cảm thấy ánh mắt Hàn Thạc đang nhìn chăm chú, nữ thần vệ đột nhiên thẳng người, cặp ngực dong đưa kịch liệt, rung rẩy dao động qua lại làm người ta mê chết được. Nàng ta nhìn Hàn Thạc bằng ánh mắt nóng bỏng rồi cười quyến rũ nói:

- Đại nhân, ta tên là La Xuyên!

“Thật là to quá a!”

Hàn Thạc trầm hô nhẹ một tiếng, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nét trang nghiêm, chỉ gật đầu rồi nói:

- La Xuyên, ừ, ta nhớ tên của ngươi rồi!

Thân là thần vệ, có thể chỉ nhận một nhiệm vụ nguy hiểm là sẽ lập tức bỏ mạng, không có chút bảo đảm an toàn nào! Chính vì thế, đám nữ thần vệ này ai nấy cũng đều đánh đá, cuồng dã cả. Một khi thấy được người nào căn bản không giống nữ nhân là sẽ chủ động ra tay tập kích.

Theo cái nhìn của La Xuyên thì Hàn Thạc cao thâm mạc trắc hơn nữa thực lực lại khủng bố thì đó mới là hình tượng cường tráng như núi non hùng vĩ. Thứ nam nhân tài năng lộ lộ, nổi bật xuất chúng đối với nàng ta mà nói, có một sức hấp dẫn khó lòng kháng cự. Nàng ta không hề để tâm muốn tìm lấy Hàn Thạc để được giao hoan một phen, chỉ cầu được niềm vui nhất thời.

Cho nên khi nàng ta phát hiện ánh mắt Hàn Thạc lơ đãng nhìn lưu luyến nhìn tới bộ ngực đáng tự hào nhất của mình, không những không có chút ngượng ngùng mà ngược lại còn chủ động ưỡn bộ ngực thẳng lên để càng hấp dẫn sự chú ý của Hàn Thạc, hy vọng hắn vừa mắt với nàng ta nên mới ra sức vận động tới mức lâm li mê hồn.

Mấy nữ thần vệ bên cạnh thấy ánh mắt Hàn Thạc liếc mấy lần trên bộ ngực La Xuyên đều hận sao ngực của mình lại không được nổi bật như vậy, đành chỉ đem những bộ phận thân thể hấp dẫn nhất của mình phô bày ra cho Hàn Thạc, hy vọng có thể khiến hắn chú ý.

Đối với đám nữ thần vệ này, Hàn Thạc là thần trong tâm bọn họ. Thứ nam nhân này thuộc về loại chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Chỉ cần Hàn Thạc ngoắc ngoắc đầu ngón tay, bọn họ thậm chí sẽ nguyện ý chủ động cởi bỏ y phục, tắm rửa thay đồ lên giường nằm đó chờ ân sủng của hắn.

Đối với đám sùng bái cường giả như bọn họ thì Hàn Thạc chính là một vị độc được.

797. Chương 797:dòm Trộm

Dạng nữ nhân nào mà Hàn Thạc chưa thấy qua chứ?

Bất gặp ánh mắt long lanh của La Xuyên nhìn mình mấy cái là Hàn Thạc biết ngay cô nàng đang nghĩ gì. Hắn từng trải bao nhiêu nữ nhân như vậy, sau khi đột phá cảnh giới Túng Dục, đã không còn cần dùng nữ nhân để tô điểm, điều hòa sinh hoạt nữa. Đặc biệt La Xuyên lại là thuộc hạ của hắn. Hắn thân là Thần vệ trưởng còn có trách nhiệm phải gương mẫu trang nghiêm, đương nhiên không thể làm loạn như vậy.

Hàn Thạc thần nhiên gật đầu không hề để ý tới ánh mắt quyến rũ của La Xuyên mà chỉ tiếp tục đi khỏi nàng ta về phía ôn tuyền.

La Xuyên nhìn thấy Hàn Thạc chẳng hề bị rung động bỏ đi thì sắc mặt có chút buồn bã, cúi đầu tự nhìn lấy bộ ngực vươn to kiêu ngạo của mình. Trong lòng La Xuyên thầm than thở, chẳng lẽ mình còn chưa đủ sức hấp dẫn người? Vì sao Thần vệ trưởng đại nhân lại không ra ám thị gì cả?

Mấy nữ thần vệ khác thấy Hàn Thạc thần nhiên bỏ đi, trong lòng vừa ỉu rĩ lúc lại trở nên cao hứng. Cao hứng là vì Hàn Thạc không bên trọng bên khinh mà biểu hiện ra ý đồ đặc biệt gì với La Xuyên. Ủ rĩ là vì Thần vệ trưởng đại nhân ngay cả tư thái hấp dẫn như La Xuyên mà còn không để mắt thì chẳng phải là mình cũng chẳng có chút cơ hội sao?

- Chúng ta dù sao cũng không phải là La Ti đại nhân, cũng chỉ có tướng mạo xinh đẹp cùng thực lực của La Ti đại nhân mới kết đôi được với Thần vệ trưởng đại nhân! - Một nữ thần vệ có cặp chân thon dài chua chất lên tiếng.

Trong lòng bọn họ, thì La Ti lúc nào cũng răm rắp nghe lời Hàn Thạc như vậy rõ ràng đã sớm là nữ nhân của hắn rồi.

Nghĩ tới nét đẹp siêu phàm cùng với thực lực có thể xưng là khủng bố của La Ti, mấy nữ thần vệ đột nhiên mới thấy thoải mái được một chút rồi ai nấy đều thở dài than vãn tại sao mình lại không có đủ điều kiện tiên thiên.

- Nếu có thể cùng nam nhân như Thần vệ trưởng giao hoan một đêm, cho dù chết cũng không hối hận! - Một nữ thần vệ trông khá quyến rũ liếm liếm khoé môi, nét mặt đầy vẻ hâm mộ.

- Cơ Ba không phải là đang khổ tâm theo đuổi nhà người sao? Người đối với người ta lại một mực ngoảnh đầu, sao cứ khăng khăng chà đạp mình thế chứ. Không biết trong đầu nghĩ gì nữa? Chỉ cần người ngoắc ngón tay, Cơ Ba sẽ như con chó nằm liếm ngón chân nhà người. Người cũng chẳng cần phải thiếu nam nhân làm chi! - Một nữ thần vệ thiếu nhan sắc nhất nổi nóng. À ta thích Cơ Ba, tiếc thay người ta lại chẳng lý gì tới ả.

- Cái thứ người như Cơ Ba làm sao mà so được với Thần vệ trưởng đại nhân chứ!

Nữ thần vệ khá quyến rũ kia nhếch miệng cười rồi nói:

- Ta cam chịu nằm rạp trước mặt Thần vệ trưởng đại nhân để liếm ngón chân của ngài, cũng không nguyện ý cản đám nam nhân vô dụng nịnh hót, lấy lòng!

Lời này vừa nói ra, mấy nữ thần vệ khác đều thấu hiểu, ai nấy đều tỏ vẻ tán đồng.

Hàn Thạc không hề lãng phí ma đầu để theo dõi ảo tưởng của đám nữ thần vệ này với hắn, mà chỉ ung dung đi về hướng ôn tuyền hơi nước dạt dờ. Diện tích của khu vực ôn tuyền thiên nhiên này chiếm cả ngàn thước, hơn nữa lại còn chia thành từng ô nhỏ, có thể tạo thành một khu vực nhỏ để ngâm mình riêng từng người. La Ti có thực lực ở nơi này, tự nhiên sẽ có một khu vực đặc biệt riêng rẽ, cho nên hắn đi thẳng về chỗ của nàng.

Khi đi xuyên qua mấy khu ôn tuyền thì mấy nữ thần vệ đang ngâm mình thoải mái khi thấy nam nhân đi tới, ai nấy đều kinh hoàng thét lên. Nhưng khi bọn họ thấy người đi đến là Hàn Thạc thì tiếng la thét của mấy nữ thần vệ này càng lớn hơn.

Nhưng Hàn Thạc thế nào cũng không nghe ra trong tiếng kêu la của bọn họ có chút điểm sợ hãi nào mà toàn là nét hưng phấn cả.

Phàm những nơi nào Hàn Thạc đi qua thì nữ thần vệ đang tắm ở đó đều toàn bộ giả vờ che lấy những nơi trọng yếu trên người. Chỉ là không biết các chỗ trọng yếu của bọn họ diện tích quá lớn hay không hay là các ngón tay bọn họ không thể khép chặt lại, khiến cho khi bàn tay bọn họ che lại chỗ trọng yếu trên ngực, thế nào mà lại cứ để lộ ra một khe hở thật rộng trưng ra đồ vật tuyệt vời trong đó.

Nào là các chỗ đồ hồng trên ngực, nào là các gò cổ non thẹn thùng...

Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy đám nữ thần vệ thủ hạ này ai nấy cũng đều như hổ sói, ánh mắt nhìn về phía hắn như sói mẹ đang chờ đợi con mồi đã lâu, cũng không biết các ả ta có phóng về phía mình hay là chủ động cắn xé gì không khiến cho hắn cả kinh trong lòng.

Hàn Thạc khổ tâm xoa xoa huyết Thái dương rồi mắt không nhìn nghiêng ngửa mà chỉ nghiêm mặt chính phái đi về phía La Ti. Còn một con ma đầu thì được hắn thả ra không nghe tiếng động, thu hết vẻ xuân sắc trong các hồ nước vào trong mắt...

“Mẹ nó, đám nữ thần vệ này thật là loạn! Chắc có nhìn cũng không sao, hướng chi không ai có thể phát hiện”, cho nên hắn cũng không khách sáo, lợi dụng một con ma đầu mang hết tất cả vẻ mỹ miều của đám nữ thần vệ tận lực khắc sâu vào trong tâm khảm.

- Giả dối! - Cuối cùng rồi cũng tới hồ ôn tuyền của La Ti. Nàng ta thư thái mặc một tấm trường bào bằng tơ, đang vắt mái tóc ướt đầm còn miệng thì không vui quá nhỏ.

Đám nữ thần vệ không cảm ứng được ma đầu do Hàn Thạc thả ra nhưng La Ti đã biết rõ thủ đoạn trên người Hàn Thạc nên lại phát giác ra được. Không biết vì sao La Ti lại phát hiện ra được con ma đầu ẩn mình bên cạnh đám nữ thần vệ đang phô bày nét quyến rũ kia. Nàng hận muốn chết không bắt được được con ma đầu kia, nên cứ muốn trực tiếp đi thẳng tới bên kia giáo huấn cho mấy nữ thần vệ không biết xấu hổ kia một trận.

Nàng biết con ma đầu kia đã truyền hết không sót một điểm cảnh xuân sắc trong các hồ nước cho Hàn Thạc. Nhìn thấy hắn một mặt mắt không ngó nghiêng đi tới, một mặt lại lợi dụng ma đầu chiếm tiện nghi, La Ti giận thiếu điều muốn đánh cho một trận.

- Ặc...

Hàn Thạc lập tức biết La Ti đã phát hiện được hành vi xấu xa của hắn, vẻ mặt hơi có chút xấu hổ. Nhưng Hàn Thạc cũng không thu hồi lại con ma đầu mà chỉ giả dò không biết, ra vẻ cả kinh nói với La Ti:

- Ta tìm nàng là muốn nói chuyện về Hỗn Loạn chi địa đây. Có thời gian không? Chúng ta bàn luận cho kỹ.

- Người không thu cái con sinh mệnh kỳ dị kia về người đi thì ta chết cũng không nói! - La Ti chẳng thèm nhìn Hàn Thạc, chỉ ra sức vắt tóc. Nhìn thấy nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi như thế, tựa hồ không phải là vắt tóc mà đang vận đầu cái tên nhìn trộm tâm tư bất lương nào đó!

Hàn Thạc bật cười, chỉ đành thu hồi con ma đầu trở lại rồi mới mở bàn tay tỏ ý trong sạch sau đó mới hỏi lại:

- Hiện giờ đã được chưa?

- Lần trước ngươi không phải đã hỏi rồi à, sao lại hỏi thêm về tình huống của Hỗn Loạn chi địa làm gì? - Lực vất tóc của La Ti lập tức nhẹ hơn một chút rồi đột nhiên mới nghĩ ra dùng sức vất tóc để đả kích như vậy thật là không khá lắm, liền vội vàng chỉ vậy nhẹ mái tóc buộc dài kia còn đầu thì đau gần chết.

- Không có gì, chỉ là hiếu kỳ về Hỗn Loạn chi địa mà thôi, muốn được rõ ràng một chút!

Hắn không biết An Đức Liệt có ý mang Táp Mai Lệ Thập kết thông gia với Hàn gia, lại nghe được cuộc nói chuyện giữa Lạp Nhĩ Phu và Hoa Lai Sĩ. Vì một mực lưu ý tới Lạp Nhĩ Phu, sợ rằng hắn sẽ ngấm ngấm làm chuyện quỷ quái gì nên Hàn Thạc thả một con ma đầu lợi hại nhất tiềm ẩn bên cạnh Lạp Nhĩ Phu. Khi rời khỏi trung ương của Phi Vân sơn mạch thì con ma đầu này vẫn không rời theo.

Lời nói của Hoa Lai Sĩ từng chữ cũng không lọt khỏi tâm khảm Hàn Thạc. Cũng tại lúc đó, Hàn Thạc đột nhiên cảm thấy nguy cơ trở nên cao hẳn lên một cách mãnh liệt. Đúng như Hoa Lai Sĩ nói, mặc kệ thế nào thì Lạp Nhĩ Phu cũng là người của gia tộc Tái Nhân Đặc, quả thật là người của Hoa Lai Sĩ hẳn.

Còn như Hàn Thạc, vô luận thực lực có cường đại thế nào đi nữa thì cũng là gia chủ của Hàn gia!

Trước mắt thì Hàn gia vẫn chưa có xung đột gì với gia tộc Tái Nhân Đặc, bởi vì sự tồn tại của Hàn gia cũng còn lâu lắm mới uy hiếp được địa vị của gia tộc Tái Nhân Đặc tại Âm Ảnh thành.

Nhưng sau này thì sao?

Tiềm lực kinh người của Hàn gia ai nấy đều thấy được. Biểu hiện trong cuộc chiến lần này của đội Năm lại càng khiến người khác chú ý. Đặc biệt là ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Ba Đặc này, rõ ràng là nhân tài trong thời gian ngắn sẽ trở thành Thượng vị thần. Cộng thêm sức ảnh hưởng của Thiên Cơ được tể tại Âm Ảnh thành và thậm chí cả khu Hắc Âm thần vực càng ngày càng mạnh, sớm muộn sẽ có một ngày Hàn gia sẽ phát triển tới mức khiến gia tộc Tái Nhân Đặc nhức đầu.

Đến khi đó thì quan hệ giữa hắn cùng Hoa Lai Sĩ, An Đức Liệt nhất định sẽ không còn hòa hợp như hiện giờ! Thậm chí có thể nảy sinh tranh đấu.

Gia tộc Lai Phát Tư là vết xe đổ trước đó. Thân là gia chủ Hàn gia, Hàn Thạc cần phải lo lắng tới an nguy tương lai trong lúc yên ổn hiện giờ. Ngày nay hắn đã không còn là kẻ cô độc một mình, không thể cứ gặp nguy cơ là lập tức xoay mình bỏ đi. Hắn không khỏi vì Hàn gia mà phải tính toán sớm, khỏi phải cảnh một ngày nào đó Hàn gia lâm vào tình cảnh bất lợi.

Còn Hỗn Loạn chi địa chính là nơi khiến Hàn Thạc thấy rất có hy vọng!

- Cao thủ của Hỗn Loạn chi địa như mây, không hề thuộc phe nào của mười hai đại thần vực của Chúng Thần đại lục. Nơi đó không có một chút ước thúc của Chủ thần. Chỉ cần ngươi có đủ thực lực, hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm, không ai có thể ước thúc được ngươi! Nơi đó là thiên đường của đám trọng phạm. Chỗ mà đám côn đồ cùng hung cực ác của mười hai đại thần vực thích nhất chính là Hỗn Loạn chi địa, bởi vì không có ai có năng lực có thể quản tới bọn chúng... - La Ti không biết vì sao Hàn Thạc lại chú ý tới Hỗn Loạn chi địa, nhưng vẫn nghĩ kỹ lại tình huống nơi đó để miêu tả lại cho hắn một lượt.

- Không thuộc về thần vực nào của mười hai đại chủ thần, không thuộc về thần vực của mười hai đại chủ thần à...

Hàn Thạc lẩm bẩm rồi đột nhiên ngẩng đầu nhíu mày nói:

- Nơi này thật không có sự quản lý của Chủ thần sao?

- Hỗn Loạn chi địa là nơi giao giới giữa Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực. Mà bất kể là Thời Không chủ thần hay Vận Mệnh chủ thần đều không có phản ứng gì tới phân tranh của Chúng Thần đại lục. Trong lãnh địa của bọn họ không cấm bất cứ thần của hệ phái nào tiến vào. Còn về khu trung tâm chỗ giao giới thì lại càng sẽ không quản tới!

La Ti ngưng một chút rồi tiếp tục giải thích:

- Hồn Loạn chi địa thuộc về nơi giao giới giữa Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực, mười đại chủ thần khác tự nhiên sẽ không dám dấn tới mạo hiểm nhúng tay vào Hồn Loạn chi địa của hai vị Chủ thần trung lập này. Đặc biệt là Vận Mệnh nữ thần lại còn được coi là người phát ngôn của Sáng thế thần nữa! Mỗi một Chủ thần đều thuộc tầng lớp khôn ngoan thâm trầm, hai vị Chủ thần kia một mực đứng trung lập, ai dám mạo muội dấn tới chứ?

Nghe La Ti phân tích như vậy, Hàn Thạc âm thầm gật đầu rồi mỉm cười nói:

- Nơi tốt đây, thật là một nơi tốt!

- Tốt cái gì chứ?

La Ti trợn mắt:

- Đó là nơi hỗn loạn nhất của Chúng thần đại lục. Liệp thần giả không công khai xuất hiện tại Chúng thần đại lục, thần có thực lực yếu một chút là có thể còn chưa tiến vào đã bị Liệp thần giả bên ngoài giải quyết rồi!”

La Ti từng chịu thiệt thòi lớn tại Hồn Loạn chi địa nên đối với nơi này chẳng có chút thiện cảm nào. Nếu như không phải Hàn Thạc cứ rêu rao muốn đi, thì nàng sợ rằng ngàn vạn năm đều sẽ không đạp chân một bước lại Hồn Loạn chi địa. Nàng ta thật sự vô cùng kiêng kỵ nơi đó.

La Ti càng kiêng kỵ thì Hàn Thạc lại càng hứng thú dồn dập. Hẳn trước giờ không hề ỷ kỵ khiêu chiến. Đặc biệt là sau khi nghe La Ti cứ luôn cường điệu hóa nét đặc thù của Hồn Loạn chi địa, hẳn lại càng nảy sinh hứng thú cực lớn. Trời sinh Hàn Thạc có tính thích chinh phục, liền xem Hồn Loạn chi địa thành mục tiêu không đi không được. Không những phải đi mà Hàn Thạc còn muốn chinh phục cả nơi đó, trở thành bá chủ của Hồn Loạn chi địa.

798. Chương 798:nàng Ta Không Phải Có Ý Với Mình Chứ?

Nói chuyện một hồi thì Hàn Thạc từ miệng La Ti biết được một số tin tình báo về Hồn Loạn chi địa cho mục tiêu chủ yếu nhất trong tương lai.

Khi bắt đầu rời khỏi khu vực ôn tuyền thì từng ả nữ thần vệ lại kéo tới trước mặt Hàn Thạc phô trương lẳng lơ, ước gì hắn có thể kéo bọn họ đi làm chuyện gì đó. Hàn Thạc vì nghĩ đến tương lai Hàn gia, lo lắng về quan hệ sau này với gia tộc Tái Nhân Đặc nên không hề phách ma đầu ra nhòm trộm đám nữ thần vệ, chỉ nghĩ đến tình huống của Hồn Loạn chi địa rồi thần nhiên rời khỏi.

Đám nữ thần vệ kia vô cùng thất vọng, sau khi Hàn Thạc bỏ đi đều thở dài than vắn, ai oán đau khổ.

Ba Nạp Đức dựa theo biểu hiện của mỗi thần vệ mà đem Thần tinh nắm trong tay ra ban phát. Dưới ánh mắt quan sát lạnh lùng của Bác Lan Tư không ai dị nghị gì về phần phân phối. Người được chia phần Thần tinh tự nhiên là vui mừng hưng phấn, kẻ không được thần tinh cũng chỉ hơi có chút thất vọng chứ chẳng bất mãn gì lắm.

Bác Lan Tư, Huyết Linh đều là kẻ luyện ma công, không hề cần Thần tinh để nâng cao lực lượng. Cát Nhĩ Bá Đặc thì có chút khác biệt, thần lực Hắc Ám trong cơ thể của hắn vẫn còn cần Thần tinh. Vì là một trong những công thần chủ yếu nhất trong trận chiến kỳ này nên hắn được một khối Hắc Ám thần tinh to nhất.

Tỷ đấu giữa các đội thần vệ đã chấm dứt, đối với đám đội Năm thần vệ mà nói thì tạm thời vô sự, hoàn toàn có thể mặc tâm vui chơi. Nhưng Bác Lan Tư cũng chẳng để đám thần vệ này được rảnh rồi lâu dài lắm. Đến ngày thứ hai thì đã bắt đầu triệu tập thần vệ lại để bàn luận về những chuyện trải qua trong kỳ thi đấu nhằm thu lượm lại thêm một số kinh nghiệm còn thiếu.

Trong mắt tộc trưởng các đại gia tộc cùng Thần vệ trưởng thì sự phối hợp trong đội Năm đã đến mức xuất thần nhập hóa nhưng một người lãnh đạo như Bác Lan Tư lại cảm thấy biểu hiện của đám thần vệ còn lâu mới đạt đến yêu cầu của hắn. Khi thi đấu thật sự thì về phương diện phối hợp vẫn còn chưa đủ thuần thục. Bác Lan Tư muốn lợi dụng toàn bộ thời gian để phát xuất ra được tiềm lực của đám thần vệ, lại còn phải khiến bọn chúng thay đổi cách suy nghĩ của chính mình, coi mình là một thành viên trong Hàn gia.

Vì thế bắt đầu từ ngày thứ hai, Bác Lan Tư bắt đầu truyền thụ tư tưởng mới cho đám thần vệ, bảo bọn họ biết sở dĩ có thể chiến thắng đội Hai toàn bộ đều là nhờ công lao tôi luyện tại Bát Hoang Ly Hợp luyện ngục trận, hơn nữa nguyên nhân chủ yếu bọn họ thắng lợi là do Hàn Thạc đã bố trí ra trận pháp đó.

Bác Lan Tư đem hình tượng của Hàn Thạc khắc sâu vào lòng đám thần vệ, khiến bọn họ biết rằng tất cả đều là do Hàn Thạc ban cho họ. Dưới cách bồi dưỡng sắp tâm này, trong nội tâm đám thần vệ đã dần dần theo về với thuyết pháp của Bác Lan Tư, dần dần thay đổi nhận thức của chính bản thân mình.

Hàn Thạc nhìn thấy được tất cả, trong lòng ngấm ngầm gật đầu. Có tay trợ thủ tốt như Bác Lan Tư thay hẳn quản lý đội Năm, Hàn Thạc tin rằng sẽ không có vấn đề lớn gì.

Trong tương lai hẳn sẽ đi tới Hỗn Loạn chi địa, cho dù là Hỗn Loạn chi địa hay là Âm Ảnh thành thì chỉ cần trong tay có đủ lực lượng mới có thể ổn định được đường đi nước bước. Thiên Cơ được tề của Hàn gia nếu muốn khuếch trương tại Hắc Ám thần vực thì cũng cần đến sự bảo hộ của thần vệ. Chính là vì thế nên hẳn mới không tiếc mọi giá để làm tăng thực lực Hàn gia.

Thời gian ba ngày nháy mắt trôi qua. Tộc trưởng các đại gia tộc cùng bảy đại Thần vệ trưởng lại tề tụ về Phi Vân sơn mạch.

Lần này thái độ của tộc trưởng các đại gia tộc cùng với các cao thủ gia tộc với Hàn Thạc đã trở nên càng thêm nhiệt tình. Hẳn vừa xuất hiện là đã có một số người tới chào hỏi, khiến Hàn Thạc trong lúc nhất thời có chút không được thích ứng lắm.

Trước kia mỗi lần Kim Sâm, Bồ Lặc, Cơ Tát tộc trưởng ba đại gia tộc nhìn thấy Hàn Thạc thì chỉ bất quá là gật đầu, căn bản không coi hẳn là nhân vật cùng đẳng cấp. Trong lòng bọn họ thì Hàn gia vừa quật khởi là chỉ nhờ vào Thiên Cơ được tề mà lên địa vị cao. Một gia tộc không có võ lực trong tay so với các gia tộc lâu đời như bọn họ thì còn lâu mới sánh được.

Mặc dù Hàn Thạc được Hoa Lai Sĩ cho tiếp quản đội Năm thần vệ, nhưng theo bọn họ thấy thì thần vệ đội Năm ngay cả tập trung mười đại đội không đủ như thế là chỉ có danh không thực, cũng chẳng tính là gì.

Mãi đến khi đội Năm thi triển sức chiến đấu kinh người ba ngày trước đây thì tộc trưởng tam đại gia tộc mới thật sự để Hàn gia vào mắt, cho Hàn Thạc là một nhân vật có thể ngồi nói chuyện ngang hàng với họ.

“Mặc kệ là đâu, chỉ có đủ thực lực mới có thể được người khác tôn kính!” Hàn Thạc thầm nhủ lòng khi thấy thái độ của tộc trưởng ba đại gia tộc đã thay đổi.

Về mặt của Lạp Nhĩ Phu đội Hai thâm trầm, không hợp với lời chào hỏi vui vẻ nơi này. Cặp mắt oán hận lạnh lẽo của hắn không hề che giấu cứ nhìn lấy người Hàn Thạc. Lạp Nhĩ Phu chỉ đứng cô độc lặng lẽ tại một góc cứ như là một con độc xà đang le lười ẩn núp tiềm phục một bên. Mục tiêu đương nhiên chính là Hàn Thạc.

Tộc trưởng ba đại gia tộc cùng với mấy viên Thần vệ trưởng khác không hề để lộ chút vẻ mới quen bước tới chào hỏi, dường như là quan hệ kết giao với kẻ cùng đẳng cấp, không hề có chút cẩn trọng, lo lắng khi gặp người mới lên. Hàn Thạc vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, vui vẻ chào hỏi tất cả mọi người, đàm luận về rượu ngon, tham khảo về cách quản lý thần vệ...

Cái đám gia tộc trưởng và Thần vệ trưởng mặt trong mặt ngoài này trong lòng đều ngầm khen vẻ thành thực của Hàn Thạc. Cái thứ năng lực xuất chúng trong giao tiếp đối xử này không được bồi dưỡng mười năm trăm năm thì không được như vậy. Hàn Thạc có thể thần nhiên ứng phó hết thảy khiến bọn họ càng nhìn hẳn với con mắt khác.

Mặc dù Lạp Nhĩ Phu thực lực kinh người, trong tay có đám hung thần ác sát bên đội Hai giết người không chớp mắt kia, hơn nữa lại có chỗ dựa phía sau nên các tộc trưởng ba đại gia tộc đều ghét thứ người này. Nhưng nguyên nhân hẳn thật sự trở thành đối thủ của bọn họ chính là vì hắn không biết cách làm người.

Một tên mãng phu cho dù thực lực mạnh đến cỡ nào cũng chỉ là một tên mãng phu! Một tên mãng phu không hiểu được nhân tình thế thái, không biết ẩn nhẫn che giấu ở nơi đỉnh cao, cấp bậc này căn bản chẳng làm được trò gì, cũng chẳng leo được bao xa.

Hàn Thạc thì khác. Theo các tộc trưởng ba đại gia tộc thì Hàn gia trong thời gian cực ngắn đã phát triển được Thiên Cơ được tề, hơn nữa lại còn nắm lấy đội Năm, lại còn huấn luyện ra được thần vệ như vậy thì Hàn Thạc này thật là đáng sợ! Đặc biệt là Hàn Thạc không bị trở ngại chút nào khi hòa chung với bọn họ, thông thả tới lui bàn tán đủ chuyện lấy lòng khiến bọn họ ngấm ngấm phải thêm vài phần đề phòng với hắn.

“Sói tới rồi!” Đây chính là tiếng lòng của các tộc trưởng ba đại gia tộc.

Mặc dù các thế lực của Âm Ảnh thành rối beng, nhưng đáng sợ nhất vẫn là mấy đại gia tộc bọn họ. Lãnh thổ của Âm Ảnh thành lớn như vậy, trong đó đa số tài nguyên đều nằm trong sự quản lý của mấy đại gia tộc. Nếu sự quật khởi của Hàn gia nảy ra xung đột với bọn họ, thì Hàn gia nếu muốn có được thêm lãnh thổ, rất có khả năng là đoạt trong tay bọn họ.

Dưới tình huống này, tộc trưởng các đại gia tộc mặc dù đang cười nói vui vẻ với Hàn Thạc nhưng đã ngấm ngầm coi hắn là đối thủ.

Khi đã thật sự xem Hàn Thạc thành đối thủ cùng đẳng cấp thì các tộc trưởng đại gia tộc rốt cuộc cũng đã đề cao hắn, trong mắt không còn chút khinh thường nào.

- Quy tắc thi đấu đơn giản lắm, bốc thăm quyết định thôi! Đương nhiên cũng giống như lần trước, trước khi rút thăm có thể khiêu chiến. Chỉ cần người bị khiêu chiến tình nguyện nghênh chiến thì hai người có thể bỏ qua cuộc rút thăm thứ nhất mà thi đấu luôn! - Hoa Lai Sĩ dùng mắt quan sát mọi người rồi quát nhỏ.

Lý do có quy tắc khiêu chiến là vì kẻ thất bại đột trước có thể trực tiếp báo thù. Âm Ảnh thành không cho phép thi đấu riêng tư, nhưng lại không cấm khiêu chiến dưới tình cảnh này! Chỉ cần là tình huống hai bên đồng ý, lại có thêm người làm chứng thì hoàn toàn có thể tiến hành khiêu chiến.

Lời này của Hoa Lai Sĩ vừa nói ra thì Lạp Nhĩ Phu đang lạnh lẽo đứng như một tảng nham thạch liền đột nhiên từ một góc tiến tới, trước tiên lạnh lùng liếc nhìn Hàn Thạc rồi lập tức quay sang Hoa Lai Sĩ nói:

- Ta muốn khiêu chiến với Thần vệ trưởng Bồ Lai Ân của đội Năm!

Nói xong Lạp Nhĩ Phu cười khiêu khích nhìn Hàn Thạc nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân, có dám ứng chiến hay không?

Hàn Thạc đã sớm đoán được Lạp Nhĩ Phu sẽ làm thế này. Người này có thù tất báo, trong cuộc thi đấu đoàn đội bị thua thiệt như vậy nhất định sẽ không tình nguyện bỏ qua cơ hội thế này, bằng không thanh thế của hắn ở Âm Ảnh thành sẽ không còn được như trước.

- Có gì mà không dám!

Hàn Thạc mỉm cười, cúi người hành lễ với Hoa Lai Sĩ rồi nói:

- Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!

- Tốt, hai người các ngươi tạm chờ đã, năm người kia tiến tới rút thăm! Rút được thăm trống thì qua được vòng một! - Hoa Lai Sĩ gật gù đầu có chút tiếc nuối liếc nhìn Lạp Nhĩ Phu. Người có thể dả thương thành chủ Hoắc Tư Phu của U Mạc thành thì sao Lạp Nhĩ Phu lại có thể đối phó nổi được chứ?

Lạp Nhĩ Phu tự nhiên không biết Hoa Lai Sĩ nghĩ gì, chỉ thấy Hàn Thạc đáp ứng là hắn đã cười lạnh nói:

- Tốt, ta cũng muốn xem xem cái tên Thần vệ trưởng đội Năm nhà ngươi rốt cuộc có đủ thực lực để ngồi lên cái địa vị đó hay không!

Hàn Thạc chỉ nhún vai, so với Lạp Nhĩ Phu thì ung dung hơn nhiều, cũng chẳng lý gì tới hắn, chỉ ngoảnh sang Hắc Thiên cùng Thanh Lâm bên cạnh trêu chọc:

- Hai người các ngươi đừng có rút chung một thăm nhé!

- Nếu như đối thủ của ta là nàng thì ta sẽ chủ động nhận thua! - Hắc Thiên cười ha hả, không hề thấy việc nhận thua trước mặt Thanh Lâm là có gì không thỏa đáng, vẫn giữ bộ dạng chuyện đó là đương nhiên như vậy.

- Hắc Thiên, cái tướng này của ngươi khiến ta không được thoải mái! Ai khiến ngươi nhường ta chứ? Ta muốn ngươi làm gì ngươi đều làm đó thì ngươi còn có chút khí chất nam nhi hay không? - Thanh Lâm căn bản không lãnh món ân tình này, chỉ quay sang trách Hắc Thiên một trận.

Hắc Thiên vẫn giữ vẻ hà tiện như vậy, chỉ cười liên hồi nói:

- Ta thích vậy mà.

Hàn Thạc cũng hết lời, thầm nghĩ chẳng lẽ Thanh Lâm thủy chung không hề thích Hắc Thiên. Nữ nhân cường giả như nàng cần có nam nhân mạnh mẽ hơn chinh phục. Đối với Thanh Lâm mà nói thì cái thứ nam nhân cái gì cũng phục tùng nàng thì buồn tẻ vô vị lắm. Cho nên Thanh Lâm mặc dù biết rõ Hắc Thiên một lòng nghe lời nàng thì lại càng không hề thềm.

- Nếu ngươi được như Bồ Lai Ân, nói không chừng ta sẽ thuận theo ngươi! - Thanh Lâm giận dữ trừng mắt nhìn Hắc Thiên rồi nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hắc Thiên trở nên ngạc nhiên, ngẩng mạnh đầu nhìn Hàn Thạc. Hàn Thạc cũng có chút luống cuống, liên hồi quơ tay tỏ rõ thái độ:

- Ngươi đừng nghĩ bậy, ta cùng Thanh Lâm đại tỷ là thanh bạch mà!

- Ha ha!

Thanh Lâm cười rồi mắng Hắc Thiên:

- Ngươi nghĩ gì đây? Ta chỉ nói là ngươi cần có chút cốt khí của nam nhân, không để ta kêu ngươi làm gì thì ngươi làm. Ta không thích cái thứ nam nhân cái gì cũng đều nghe lời ta cả!

Hắc Thiên nghe Thanh Lâm nói vậy mới thở phào rồi cười khổ tự lẩm bẩm:

- Đối tốt với nàng thì có gì sai chứ. Nữ nhân thật là...

Hàn Thạc nhìn về phía Thanh Lâm, đột nhiên phát giác ánh mắt của nàng nhìn hắn có chút kỳ lạ. Hắn giật mình thầm nghĩ nàng ta không phải có ý với mình chứ? Vừa nghĩ như thế, Hàn Thạc giật nảy mình, ánh mắt nhìn Thanh Lâm cũng có chút khác thường.

799. Chương 799:do Người Làm!

Thanh Lâm tại Âm Ảnh thành cũng là mỹ nữ có tiếng, hơn nữa thực lực cũng xuất chúng. Cộng thêm lại là thân phận Thần vệ trưởng nên ngoại trừ thứ nam nhân cùng đẳng cấp như Hắc Thiên thì người bình thường đối với nàng không dám nghĩ ngợi gì nhiều.

Tao nhã, dung mạo xinh đẹp đều là tố chất của mỹ nhân. Đáng tiếc vì thân phận nàng cao quý, thực lực bản thân lại mạnh mẽ vô cùng nên chẳng có bao nhiêu nam nhân dám có cái nhìn mang theo ý tưởng đặc biệt gì.

Đây là nữ nhân mà Hắc Thiên hâm mộ. Hàn Thạc ngẫm răn hắn mấy câu như vậy, rồi mới thuận theo lời Thanh Lâm mà mỉm cười nói:

- Nữ nhân bên người ta nhiều lắm, nên không có bao nhiêu nàng khờ khạo bám theo nữa đâu. Thanh Lâm đại nhân là mỹ nữ độc đoán độc hành, cũng chẳng phải là mẫu người ta thích. Hắc Thiên ngươi cứ hết sức yên tâm đi.

Thanh Lâm nghe Hàn Thạc nói như vậy, cặp mắt xinh đẹp của nàng nhìn hắn đầy thâm ý rồi nhỏ giọng cười “phì” một tiếng mới nói:

- Ngươi sợ cái quỷ gì? Ngươi muốn thanh minh cái gì đây? Ngươi thật sự muốn Hắc Thiên tin tưởng là chúng ta không có chuyện gì à?

Hàn Thạc cười trêu ghẹo mấy tiếng rồi nói:

- Không sợ Hắc Thiên ghen sao?

- Yên tâm đi, nàng cho dù muốn chọn cũng sẽ không tự chà đạp bản thân. Điểm này ta hoàn toàn tin tưởng. À à, ta sợ cái gì chứ? - Nghe Hàn Thạc giải thích như vậy, Hắc Thiên mới nghĩ tới Hàn gia đã có bao nhiêu cô gái mỹ miều như vậy nên trong lòng cũng ổn định lại được.

- Nói không chừng có nên làm vậy không đây? - Tựa hồ như muốn đả kích thêm Hắc Thiên, Thanh Lâm liền cười bại hoại dí dỏm.

- Ấc... - Hắc Thiên không có lời gì để đáp, chỉ đành cười khổ không ngừng.

Trong lúc ba người Hàn Thạc nhỏ tiếng chuyện trò tươi cười thì ba Thần vệ trưởng Táp Mễ Lạp, Cách Lỗ Tây, Ba Đằng cũng đã rút thăm xong. Ánh mắt Hoa Lai Sĩ quét ngang liền nhìn tới chỗ nhóm Hàn Thạc ba người đang cười nói, lập tức trầm giọng nói:

- Thanh Lâm, Hắc Thiên, đến phiên hai người các người rồi!

Nhìn thấy Hàn Thạc cùng với hai thủ hạ Thần vệ trưởng của mình vui vẻ giao hảo với nhau như vậy, Hoa Lai Sĩ không những không thấy không khí có phần hài hoà mà trong lòng ngược lại ngấm ngấm có chút lo lắng. Vô tình cảm thấy Hàn Thạc đã có ảnh hưởng đến nhiều người bên cạnh của hắn. Táp Mai Lệ Thập, An Đức Liệt, Hắc Thiên, Thanh Lâm, mấy nhân vật này đều là nhân vật trọng tâm của gia tộc Tái Nhân Đặc, dường như đều có quan hệ thân mật với Hàn Thạc.

Đối với Hoa Lai Sĩ mà nói đây chẳng phải là điềm báo tốt lành gì!

- Tới đi! - Thanh Lâm nhẹ nhàng cười, trợn mắt nhìn Hàn Thạc, sau đó mới cùng Hắc Thiên đi tới rút thăm.

Hoa Lai Sĩ đứng nhìn ba người Hàn Thạc, đầu mày không khỏi nhíu chặt lại, đột nhiên cảm thấy dường như đám thủ hạ trung thực bên cạnh mình cũng chỉ còn mỗi Lạp Nhĩ Phu là chưa có dị tâm. Nghĩ tới đây Hoa Lai Sĩ không tự chủ được nhìn về phía Lạp Nhĩ Phu ở xa xa, nghĩ tới việc hắn có thể sẽ lập tức thất bại, không biết vì sao trong lòng Hoa Lai Sĩ lại ngấm ngấm có chút không được thoải mái.

Kết quả đến rất nhanh. Hắc Thiên cùng Thần vệ trưởng đội Bốn Táp Mễ Lạp sẽ giao chiến. Ba Đằng giao chiến với Cách Lỗ Tây. Thanh Lâm thì bắt được phiếu trống.

Thanh Lâm cầm trong tay tấm thăm trống liền vui vẻ nói:

- Vận khí thật không tệ, có thể tiết kiệm chút sức lực.

Đối với nàng mà nói, ngoại trừ Lạp Nhĩ Phu ra, mấy người khác căn bản không có khả năng tạo ra ảnh hưởng gì với nàng. Thanh Lâm không hề biết thực lực của Hàn Thạc, nên cũng cho hắn vào nhóm đó.

Theo nàng thấy thì thực lực của Hàn Thạc mặc dù bất phàm nhưng phỏng chừng cũng không nhất định là đối thủ của Lạp Nhĩ Phu. Bởi vì từng là đối thủ của Lạp Nhĩ Phu trong bao năm qua, Thanh Lâm rất rõ sự đáng sợ của hắn, cho nên mới nhắc đi nhắc lại Hàn Thạc cần phải cẩn thận với đối thủ, hy vọng hắn sẽ không lơ là cảnh giác.

Thanh Lâm trước giờ chưa hề thật sự giao chiến với Hàn Thạc, chỉ là từ một số tình cảnh bên ngoài biết được hắn từng ở Thiên Cơ được tề ra tay đối phó với Ba Đặc Lai Mỗ. Thứ gia hỏa vừa mới bước vào bậc Thượng vị thần như Ba Đặc Lai Mỗ trong mắt Thanh Lâm mà nói thì căn bản chẳng có tạo được chút uy hiếp gì.

Bởi thế vẫn theo nhìn nhận trước đó, cho rằng thực lực của Hàn Thạc tối đa cũng chỉ vừa tiến nhập vào bậc Thượng vị thần trung kỳ mà thôi.

Cao thủ cảnh giới này Thanh Lâm không hề cho là sẽ có thể thắng được mình.

- Tốt. Chiến trường cũng không cần phải chọn nơi nào khác, chính là ngay khu vực thần vệ thi đấu trước đây đi!

Hoa Lai Sĩ quát nhẹ rồi quét mắt nhìn Hàn Thạc cùng Lạp Nhĩ Phu nói:

- Nếu như không có vấn đề gì, hai người các người có thể đi đi. An Đức Liệt sẽ cùng đi với các người!

Lời nói vừa dứt Hoa Lai Sĩ đã lớn tiếng kêu to.

An Đức Liệt vốn không có ở đó, vừa nghe tiếng Hoa Lai Sĩ kêu to đã lập tức sắp xếp cho đám thần vệ của gia tộc Tái Nhân Đặc gần đó rồi hướng về phía xa xa gặt đầu, lại còn ra dấu với Hoa Lai Sĩ, tỏ ý mọi việc đều không có vấn đề.

Hàn Thạc chẳng nói lời nào, một mực đi về phía An Đức Liệt ở xa xa. Lạp Nhĩ Phu cầm hờn nhìn bóng hình hắt rồi cũng đi theo.

Trước đây đám thần vệ muốn tới khu vực thi đấu cần tới vài ngày. Hàn Thạc cùng Lạp Nhĩ Phu đều có địa vị Thượng vị thần, dùng tốc độ cực trí thi triển ra thì tự nhiên không cần lâu vậy. Theo An Đức Liệt dẫn đường chỉ phí vài tiếng đồng hồ là đã tới được khu vực thi đấu kia.

Vài tiếng đồng hồ so với đám Thượng vị thần động một tí là tu luyện mấy năm mà nói thì quả thực không đáng nhắc tới. Trên đường đi, An Đức Liệt chẳng lý gì tới Lạp Nhĩ Phu mà chỉ vui vẻ nói chuyện với Hàn Thạc. Theo An Đức Liệt thấy thì kết cuộc ngay từ đầu đã được quyết định, căn bản không có gay cấn gì. An Đức Liệt chẳng thích gì Lạp Nhĩ Phu, không nói vài câu châm chọc đã là phong độ vô cùng rồi.

Khu thi đấu có sự tồn tại của tháp năng lượng, tạo thành kết giới bảo vệ mạnh mẽ, trong lúc chiến đấu không cần phải lo lắng sẽ có người nào khác tạo ra ảnh hưởng. Điều trọng yếu là Hoa Lai Sĩ cùng tộc trưởng các gia tộc cũng có thể thông qua sa bàn mà nhìn rõ được tình cảnh nơi này và thực lực của các Thần vệ trưởng.

An Đức Liệt dẫn theo Hàn Thạc, Lạp Nhĩ Phu tới khu vực này rồi ra ý bảo hai người tiến vào. Đến khi Hàn Thạc đi trước vào đó, An Đức Liệt mới dặn dò hắt:

- Thương tích nhẹ thì không sao, nhưng ngàn vạn lần không nên đánh trọng thương hoặc giết chết. Đại ca của ta không hy vọng Thần vệ trưởng không thể tiếp tục dốc sức cho Âm Ảnh thành.

- An Đức Liệt đại nhân, người có ý gì đây? - Lạp Nhĩ Phu vừa chuẩn bị tiến vào liền lạnh mặt, trầm giọng quát.

An Đức Liệt chỉ liếc mắt nhìn Lạp Nhĩ Phu rồi chỉ cười cười lắc đầu không nói thêm gì, cuối cùng chỉ nói thêm với Hàn Thạc một câu:

- Hạ thủ lưu tình!

Nói xong liền tránh đường cho Lạp Nhĩ Phu rồi lớn tiếng phân phó cho các thần vệ bảo hộ chung quanh:

- Chiến trường đã chuẩn bị xong, toàn bộ tản ra, không ai được tiến vào!

Lạp Nhĩ Phu nén cái giận ghê gớm trong lòng, không biết phải đổ lên ai, nhìn thấy An Đức Liệt đã phân phó cho các thần vệ tản mác ra xong, lại còn giữ vẻ mặt ôn hòa cười cười ở bên cạnh mà nhìn, hắt chỉ đành hừ một tiếng rồi quay sang Hàn Thạc ở phía trước quát trầm:

- Bố Lai Ân đại nhân, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Hàn Thạc ngạc nhiên, mớ mớ lỗ tai rồi khuôn mặt đầy vẻ châm biếm nói:

- Vừa rồi An Đức Liệt muốn ta lưu tình, lỗ tai của người không có vấn đề gì chứ, không nghe rõ sao? Ha ha, người ngàn vạn lần không cần hạ thủ lưu tình. Nếu như người quả thật hạ thủ lưu tình, ta sợ rằng không chế không được sẽ giết chết người luôn!

- Chiến đấu đi! - Lạp Nhĩ Phu phát hiện vẻ mặt chửi lộn thì mình không phải là đối thủ của Hàn Thạc, cũng chẳng thèm nói lời thừa, lập tức xông vào nơi thi đấu.

Hai người bên này vừa tiến vào khu thi đấu, thì bên kia Hoa Lai Sĩ cùng tộc trưởng ba đại gia tộc cộng thêm mấy Thần vệ trưởng chưa tham chiến đều tập trung sức chú ý lên khu trung ương sa bàn. Không biết Hoa Lai Sĩ đã động thủ động cước gì mà hai chấm nhỏ trong sa bàn trong phút chốc đã được phóng lớn lên. Hình ảnh của Hàn Thạc cùng Lạp Nhĩ Phu cũng dần dần trở nên rõ ràng.

- Nếu như trận chiến này Lạp Nhĩ Phu cũng bị bại thì thật là có ý nghĩa quá! - Tạp Mễ Lạp nói nhỏ.

- Không biết Bố Lai Ân có thể thắng được không. À à, hắt tóm lại là không thể tưởng tượng nổi! - Cơ Nhã ở bên cạnh Tạp Mễ Lạp cười duyên, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tộc trưởng Tập Tư Phách của gia tộc Kim Sâm ngạc nhiên nhìn đứa con gái Cơ Nhã của mình. Hắn ta biết hai ngày trước Cơ Nhã đã tới chỗ đội Năm, trong lòng đã có chút nghi hoặc. Tập Tư Phách thường hay xem mặt đoán tính người, cảm giác được đứa con gái dường như có chút gì lạ với Hàn Thạc. Hiện giờ lại nghe Cơ Nhã mỉm cười mà nói đột nhiên cảm thấy động lòng, nảy ra một ý định trong đầu.

- Cơ Nhã, có phải con có ý với cái tên tiểu tử kia không hả? - Tập Tư Phách xụ mặt, hỏi khế.

Vì là phụ thân nên Tập Tư Phách tự nhiên không hề phải giấu giếm gì, có chuyện gì là hỏi ngay.

Cơ Nhã rõ ràng cả kinh, ngẩng đầu liếc nhìn Tập Tư Phách rồi lập tức hoảng loạn nói:

- Nào có đâu? Phụ thân người đừng có nghĩ lầm chứ!

“Quả nhiên thế!” Tập Tư Phách sao lại không hiểu tâm tư của con mình chứ. Đứa con gái này của hắn ta lúc nào cũng không hề thay đổi sắc mặt cho dù trời có sập. Lần này bị mình hỏi một câu không ngờ rõ ràng lại có chút hoảng loạn, nhất định có gì quý quái.

- Tên tiểu tử đó nghe nói phong lưu vô cùng, con phải tự thận trọng!

Tập Tư Phách nhỏ giọng rồi tiếp tục nhẹ nhàng nói:

- Nhưng nếu con tự nguyện, hơn nữa đã có quyết định thì phụ thân cũng sẽ không cản trở.

Cơ Nhã ngẩn người, không tưởng tượng được nhìn Tập Tư Phách. Người cha này của nàng không thể nào cởi mở vậy chứ. Bao nhiêu năm nay đám thanh niên ái mộ nàng đều bị hắn ta chửi cho thối lui. Lần này sao lại đột nhiên không phản đối vậy? Lại thêm ông ta biết người này phong lưu, không ngờ vẫn không ngăn trở sao?

Trong lúc Cơ Nhã đầy nghi hoặc tự hỏi thì Tập Mễ Lạp đột nhiên hô nhỏ:

- Sao lại chẳng thấy gì hết rồi?

Cơ Nhã cả kinh, không biết vì sao lại lo lắng cho Hàn Thạc, lúc này cũng mặc kệ lo nghĩ loạn xạ trong lòng, vội vàng quan sát cảnh tượng trong sa bàn.

Mọi thứ trong sa bàn vẫn như cũ, chỉ là có một áng mây trắng mù mịt không biết từ đâu bay tới, không ngờ lại che ngay khu vực Hàn Thạc đang giao chiến với Lạp Nhĩ Phu, khiến cả đám người đang mong đợi phải vô đầu bứt tai, vô cùng lo lắng, căn bản không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn trên sa bàn thì giữa phiến mây mù kia bám đầy bụi đất bốc lên, đôi khi lại có đá bị đánh vỡ bắn lên, bên trong rõ ràng đang xảy ra một cuộc đại chiến kinh thiên động địa.

- Thành chủ đại nhân, sao lại đột nhiên có mây mù xuất hiện thế? - Tập Tư Phách vội vàng hỏi.

Hoa Lai Sĩ cũng chẳng biết vì sao, lập tức lấy ra ma pháp kính để hỏi An Đức Liệt:

- Chuyện gì thế? Không phải đã chuẩn bị gọn gàng rồi sao? Đến lúc quan trọng sao lại đột nhiên kéo tới một đám mây mù thế?

Bên trong ma pháp kính An Đức Liệt chỉ cười khổ rồi nói:

- Bên trong mọi thứ đều đã được xem xét kỹ lưỡng, tuyệt đối không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. Tình huống hiện giờ nhất định là do người làm!

“Do người làm!” Hoa Lai Sĩ nhú mày. Tỷ đấu trước nay Lạp Nhĩ Phu đều điên cuồng tấn công, căn bản không rảnh đâu mà bận tâm tới tình cảnh chung quanh! Nếu như thật sự có người làm, giữa trận thì đấu mà còn rảnh rỗi tạo ra mây mù thì kẻ làm ra nhất định phải là Hàn Thạc. Điểm này Hoa Lai Sĩ khẳng định trăm phần trăm!

“Vì sao, vì sao khiến mọi người không được thấy hắn xuất thủ thế nào?” Hoa Lai Sĩ nhú chặt mày lại.

800. Chương 800:lập Nhĩ Phu, Có Cần Ta Đỡ Người Đi Không?

Hàn Thạc đương nhiên có lý do của hắn. Hắn muốn đánh bại Lạp Nhĩ Phu thì cần phải dùng tới sức mạnh chủ yếu với mười bảy thanh phi kiếm. Nhưng trước mắt mọi người mà Hàn Thạc lại để lộ thủ đoạn phòng thân của mình, có cả đám tộc trưởng ba đại gia tộc bên ngoài nhìn rõ mọi việc trên sa bàn, lại còn có mấy tên Thần vệ trưởng khác thì nhất định có thể lập tức liên tưởng đến chuyện phát sinh tại U Mạc thành.

Cửa miệng bọn họ có lẽ không cần mật lắm, chỉ cần có người mang tin tức này phát ra ngoài thì Hoắc Phu Tư của U Mạc thành sẽ đàn áp tình hình bên đó xuống rồi nhất định bất chấp mọi giá đối phó với hắn, đối phó với Hàn gia.

Đương nhiên điều này là chuyện Hàn Thạc không muốn thấy.

Một tấm Huyền mạc phiên vừa phát ra, từng tầng mây mù trùng điệp ào ạt tràn tới, hình thành một đám mây lớn để che thị tuyến khiến đám người Hoa Lai Sĩ không cách nào dò thám được cảnh giao chiến thật sự bên trong.

Ở ngay giữa lá cờ, Lạp Nhĩ Phu bị Hàn Thạc áp chế gắt gao, căn bản không còn chỗ để trở tay.

Mãi đến bây giờ Lạp Nhĩ Phu mới biết mình đã sai lầm quá mức! Trước khi tiến vào khu thi đấu, hắn còn hoang tưởng sẽ đánh bại Hàn Thạc tại nơi này. Sau khi thật sự giao đấu, Lạp Nhĩ Phu còn chưa xem rõ được tình thế thì đã bị từng đạo quang mang rực rỡ quần lấy. Dưới ánh quang ảnh của Huyền mạc phiên phát ra, Lạp Nhĩ Phu thậm chí còn không biết từng đạo quang mang rực rỡ kia chính là từ mười bảy thanh phi kiếm do Hàn Thạc phóng ra.

Thần chi linh vực của Lạp Nhĩ Phu đã bị áp chế chặt chẽ, tất cả những thủ đoạn đối với lực lượng không thể đối địch lại đang oanh tạc âm âm đều yếu ớt, vô lực. Ở trong A Tì địa ngục, Lạp Nhĩ Phu cảm thấy bản thân mình như một chiếc thuyền con trôi giữa dòng nước lũ, tùy thời đều có thể bị đánh chìm.

“Đê tiện!” Nghĩ đến biểu hiện của Hàn Thạc tại Âm Ảnh thành, lại nhìn thấy thực lực khủng bố thi triển thật sự ra như hôm nay, trong lòng Lạp Nhĩ Phu nhin không nổi phải chửi lớn một câu!

Một người có thể vững vàng áp chế hắn, một kẻ cường giả không cho hắn một tí cơ hội để trở tay, ngay từ đầu đã chọn phương pháp đánh lén, thật quá đê tiện rồi! Đây giống như một tên to con dùng mãnh thô kịch đánh nhau với một đứa bé, hơn nữa từ đầu lại còn từ sau lưng đá lật trước đứa bé một cước. Lạp Nhĩ Phu cảm nhận chính là mùi vị này.

Từng đạo quang mang sáng rực như một mạng lưới điện mang vô hình đan chéo lẫn nhau xẹt qua trước mắt hắn. Trước giờ Lạp Nhĩ Phu chưa hề cảm nhận qua lực lượng bá đạo thế này, chúng từ bốn phương tám hướng âm âm điên cuồng kéo tới. Từng tia khí lạnh băng hàn cùng sức mạnh ăn mòn tràn tới, không ngừng làm hao mòn thần lực trong thân thể Lạp Nhĩ Phu, khiến lực lượng chống cự của hắn càng lúc càng yếu.

Trong lòng Lạp Nhĩ Phu vô cùng bức dọc, bên trong A Tì địa ngục căn bản là không nhìn ra hình dáng của Hàn Thạc, bị không gian do mười bảy thanh phi kiếm tạo thành vây khốn hắn, căn bản là không xông ra khỏi được lao tù này, chỉ có thể nhanh chóng tiêu hao thần lực trong cơ thể để rảnh sức chống đỡ.

Còn kết cuộc thì dường như đã được quyết định ngay từ đầu! Lạp Nhĩ Phu biết mình đã bị thua rồi, mà còn là thảm bại nữa.

...

Ngay giữa sa bàn trong Phi Vân sơn mạch, đám người Hoa Lai Sĩ không còn cúi đầu nhìn sa bàn nữa, hơn nữa lại thì thầm không ngừng bàn luận tình huống thật sự trong khu thi đấu.

Khu vực quan trọng nhất bên trong sa bàn thủy chung luôn có sự tồn tại của mây mù, lại không hề có dấu hiệu là sẽ bay đi. Chuyện đã thế này, ai cũng đều có thể nhìn được làn mây mù này là do người làm ra. Ở giữa trung tâm giao chiến của hai Thượng vị thần, tuyệt không thể nào có dị tượng được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Hắc Thiên cùng Thanh Lâm đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút lo lắng.

- Thành chủ đại nhân, Lạp Nhĩ Phu làm vậy là có ý gì? Hắn cố ý tạo ra một làn mây mù, nhất định là nghĩ ra chuyện đề tiện gì đó để đối phó với Bồ Lai Ân! - Cách Lỗ Tây có chút phẫn nộ lên tiếng.

Hoa Lai Sĩ liếc mắt nhìn Cách Lỗ Tây rồi thản nhiên nói:

- Ai nói là nhất định do Lạp Nhĩ Phu làm ra?

- Không phải là hắn chẳng lẽ lại là Bồ Lai Ân sao?

Cách Lỗ Tây lắc lắc đầu nói:

- Thực lực của Lạp Nhĩ Phu nổi bật ở đây. Có chút công phu nhàn hạ để tạo ra đám mây mù như vậy thực lực nhất định cao hơn một chút, không hẳn thì là ai chứ?

Ở đây nhiều người vậy, nhưng trừ một mình Hoa Lai Sĩ ra, tâm tư của mọi người còn lại đều giống với Cách Lỗ Tây, đương nhiên đều cho làn mây mù che mắt đó là đến từ Lạp Nhĩ Phu.

Hai người Thanh Lâm và Hắc Thiên cũng đều nhíu mày. Quan hệ của hai người với Hàn Thạc là tốt nhất, tự nhiên sẽ không muốn thấy hắn có chuyện. Thanh Lâm do dự một hồi rồi nói:

- Cuộc chiến giữa Thần vệ trưởng chỉ là thi đấu, không phải là không chết không ngừng. Lạp Nhĩ Phu làm như vậy có phải là vì hận thù Bồ Lai Ân chiến thắng ba ngày trước mà cố ý báo thù hay không?

- Xem tiếp đi! - Hoa Lai Sĩ đột nhiên cảm thấy có chút bức bối chỉ lạnh lùng mở miệng.

Mọi người đều ngạc nhiên, từ giọng nói của Hoa Lai Sĩ đều nghe được sự bức bối. Đám người này ngó ra rồi không nói gì thêm, trong lòng đều nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Quy củ thi đấu giữa các Thần vệ trưởng là do Hoa Lai Sĩ tự mình đặt ra. Thần vệ trưởng đội Hai Lạp Nhĩ Phu cũng chỉ nghe mỗi mệnh lệnh ông ta, lẽ ra không nên làm ngược lại mệnh lệnh của ông ta. Nghĩ theo quan điểm này thì hẳn là phải không có vấn đề gì mới đúng? Hay là tự mình lo xa rồi?” Mọi người thầm nói.

Trong lúc mọi người thầm hoài nghi trong lòng thì Hàn Thạc biết nhuệ khí của Lạp Nhĩ Phu đã bị ăn ăn mòn tới tận cùng. Hắn chỉ cười lạnh trong lòng rồi đột nhiên phóng người tới trước, phi thân rơi vào giữa A Tì địa ngục. Trong lúc thần lực của Lạp Nhĩ Phu suy sụp nhất lại đột kích một đòn mãnh liệt, dùng thể công cường mãnh nhất để phá đi phần chống cự còn thừa lại của Lạp Nhĩ Phu.

Mười bảy thanh phi kiếm đột nhiên biến mất, các kết giới phòng ngự của Hàn Thạc liên tiếp nổ ầm ầm đánh mấy đạo ma lực lên ngay ngực Lạp Nhĩ Phu, ép hắn phải triệt để mất đi lực trả đòn.

Tâm khê động, Huyền Mạc phiên đã đột nhiên biến mất.

Lục ma phong từ trong tay Hàn Thạc phóng ra, mũi nhọn kẻ ngay lên yết hầu Lạp Nhĩ Phu.

- Mây mù tan rồi! - Tập Mễ Lạp la lên một tiếng. Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn kỹ lên sa bàn.

Tiếng thầm thì xôn xao bỗng biến mất, chung quanh chợt im lặng hẳn xuống. Tộc trưởng các đại gia tộc, đám Thần vệ trưởng ai nấy đều há hốc miệng sững sờ, kinh hãi nhìn cảnh tượng trong sa bàn, mặt ai nấy đều lộ vẻ không tưởng tượng nổi.

Sắc mặt Lạp Nhĩ Phu trong sa bàn trắng bệch, dường như cả người đều bị hư thoát xụi lơ trên mặt đất, ngay cả một chút tinh thần cũng không còn. Hai mắt hắn trương lớn, hoảng sợ nhìn lấy ngực của mình. Một thanh băng hàn trường kiếm đen ngòm nhọn hoắt đang chĩa ngay yết hầu Lạp Nhĩ Phu. Cho dù nhìn qua sa bàn, mọi người cũng không hoài nghi thanh trường kiếm hình dáng cổ quái này chỉ cần đẩy nhẹ tới trước là Lạp Nhĩ Phu sẽ lập tức táng mạng ngay tại chỗ.

Trong mắt mọi người Hàn Thạc vẫn giữ vẻ mặt cười mỉm thản nhiên, chỉ là khuôn mặt tươi cười ôn hoà bình thường trong lúc này hơi có chút lạnh lẽo. Đám tộc trưởng mấy đại gia tộc đều thấy lạnh trong lòng, đột nhiên cảm giác được cái tên Hàn Thạc vừa nói chuyện tươi cười với bọn họ trước đây là một tên ác ma đeo mặt nạ.

- Lạp Nhĩ Phu thua rồi!

Hoa Lai Sĩ chẳng hề thay đổi sắc mặt, chỉ nhìn Cách Lỗ Tây rồi nói:

- Nhất định kẻ tạo ra mây mù chính là người chiếm được hết thượng phong. Hiện giờ người hắc đã biết mây mù là từ đâu tới rồi chứ?

Dưới cái nhìn chăm chú của Hoa Lai Sĩ, Cách Lỗ Tây đầy xấu hổ gượng cười nói:

- Thật không ngờ Bồ Lai Ân lại đáng sợ như vậy, cả Lạp Nhĩ Phu cũng đánh bại được!”

- Lạp Nhĩ Phu đã thảm bại. Hắc đường như bị hư thoát không còn chút lực để trở tay. Bồ Lai Ân thì ngược lại, vẫn giữ bộ dạng như vừa mới tiến vào, tựa hồ không hề tiêu hao một chút lực lượng nào!

Về mặt Thanh Lâm nghiêm trọng nói:

- Đây chính là toàn thắng, cho dù ta cùng Lạp Nhĩ Phu giao chiến cũng không giữ được vẻ nhẹ nhàng như vậy. Vị trí Thần vệ trưởng đứng đầu của ta cũng nên dâng ra cho người tài rồi!

Lời này vừa nói ra, mọi người lại tập trung nhìn kỹ, biết ngay rằng lời của Thanh Lâm không phải là giả tạo.

Một phe thì chẳng mất một cọng tóc, một phe thì tan tành, trận chiến này là một trận đối chiến quá chênh lệch.

Nơi này trầm lặng một chút rồi lập tức ồn ào trở lại. Ai nấy đều chụm đầu kể tai bàn tán, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc, không ngừng lớn tiếng cảm khái về thực lực do Hàn Thạc biểu hiện ra.

Tộc trưởng Tập Tư Phách của gia tộc Kim Sâm nhìn thấy vẻ mặt vui tươi của đứa con gái Cơ Nhã, đột nhiên cảm thấy được nếu như hạnh phúc của đứa con gái có thể đổi lại một tên rể thế này thì còn tính toán nhiều gì nữa! Nghĩ tới đó Tập Tư Phách liền quyết định ngấm trong lòng, khi trở về nhất định sẽ tìm bà vợ thương lượng cho kỹ.

Tập Tư Phách cảm nhận được lực lượng cường đại của Hàn Thạc, ngay lúc này phải tranh thủ hành động sớm một chút thì sẽ tránh được một số bất hòa không cần thiết. Nếu như chuyện được thuận lợi thì địa vị của gia tộc Kim Sâm tại Âm Ảnh thành cũng sẽ trở nên kiên cố hơn. Thậm chí ngay cả gia tộc Tái Nhân Đặc cũng phải nhìn gia tộc Kim Sâm bọn hắc bằng cái nhìn mới.

Tập Tư Phách âm thầm tính toán, không hề kiêng kỵ gì tới hạnh phúc chung thân của đứa con gái Cơ Nhã của mình.

Không phải chỉ có mỗi Tập Tư Phách là đang nghĩ chuyện này. Trong lúc hắc đang tính toán thì Hoa Lai Sĩ đột nhiên nghĩ tới đề nghị của An Đức Liệt. Đề nghị này của An Đức Liệt đối với gia tộc Tái Nhân Đặc mà nói thì rất trọng yếu. Nghĩ tới đây, Hoa Lai Sĩ cũng không tự chủ được nhìn sang Tập Mai Lệ Thập nhưng chỉ thấy nàng đang cười nói lớn tiếng với Hắc Thiên, miệng thì kêu “Bồ Lai Ân”.

Hoa Lai Sĩ vốn đã định quyết tâm dạm hỏi, đột nhiên nghĩ tới quan hệ thân mật giữa Tập Mai Lệ Thập, Thanh Lâm, Hắc Thiên cùng với Hàn Thạc liền nhú mày lại. Hắc lại có chút do dự.

“Bọn họ thân cận quá, chuyện này chẳng phải là hiện tượng tốt”, Hoa Lai Sĩ thầm nói.

...

Nhìn thấy ánh mắt của Lạp Nhĩ Phu, Hàn Thạc chỉ từ từ thu Lục ma phong lại rồi lạnh lùng nói:

- Người thua rồi!

Lạp Nhĩ Phu vẫn cứ nhìn chòng chọc Hàn Thạc, miệng thì thở hổn hển, chẳng nói lời nào, không biết là đang nghĩ gì.

- Hôm nay chỉ là thi đấu nên ta sẽ không giết người!

Hàn Thạc quay người rồi thản nhiên nói:

- Nhưng nếu người dám động thủ động cước trong lúc riêng tư gì thì ta không dám bảo đảm. Người sẽ chết chắc không nghi ngờ gì nữa!

Nói xong Hàn Thạc liền đi thẳng ra ngoài.

Lập Nhĩ Phu nhìn theo bóng lưng của Hàn Thạc, trong lòng muôn vàn cảm xúc trào lên. Lúc thì lại nghĩ tới chuyện báo thù, khi thì lại tự bảo mình phải nhẫn nhịn, mặt mày thì lại lúng túng ngơ ngàng.

- Bố Lai Ân, khu vực thi đấu sao lại đột nhiên có mây mù? Đại ca của ta vừa hỏi ta đó? - An Đức Liệt đã sớm biết kết quả, chỉ nhìn Hàn Thạc đang mỉm cười bước ra, chỉ muốn truy hỏi nguyên nhân mây mù xuất hiện.

Chung quanh không hề có một ai nên Hàn Thạc liền giải thích:

- Người quan sát nhiều quá, nếu ta toàn lực ra tay, người bên ngoài có thể nhìn ra được vũ khí cùng với võ kỹ của ta. Nhiều người thì lắm miệng, ta không muốn chuyện của U Mạc thành truyền ra ngoài. Chuyện này đối với ta, đối với Ám Ảnh thành đều không tốt đẹp gì!

An Đức Liệt sững sốt, sau đó suy nghĩ một hồi rồi mới gật đầu nói:

- Thì ra như vậy, ta sẽ tự mình giải thích lại cho đại ca nghe!

- Đa tạ! - Hàn Thạc cảm ơn rồi rời khỏi khu thi đấu.

Qua một lúc rồi Lập Nhĩ Phu cũng bước ra ngoài. Về mặt ngày thường điều vô dương oai của hắn đã trở nên trắng bệch, như là kẻ bị bệnh nặng, dường như ngay cả đi lại cũng phải hết sức vậy. An Đức Liệt kinh ngạc hô lên:

- Lập Nhĩ Phu, có cần ta đỡ người đi không?

801. Chương 801:chờ Đến Khi Hắc Xuất Hiện, Ta Đã Thua Rồi!

Thắng lợi của Hàn Thạc nằm ngoài dự kiến của mọi người, ánh mắt chúng nhân hướng vào khi hắn từ khu vực thi đấu trở về khu trung tâm đầy kính sợ. Ngoại trừ Hoa Lai Sĩ đã sớm biết kết quả ra, toàn bộ ánh mắt của tộc trưởng ba đại gia tộc, năm Thần Vệ trưởng, thành viên hạch tâm của các đại gia tộc đều dán lên người hắn.

Rất vừa lòng với việc này, Hàn Thạc tin tưởng không bao lâu nữa, tin tức mình chiến thắng Lập Nhĩ Phu, rồi thủ hạ giành được hạng nhất sẽ truyền khắp cả thành Ám Ảnh.

Đến lúc đó, còn cần phải lo lắng không có người nương nhờ dưới trướng Hàn gia, dốc sức gia nhập đội Năm sao?

- Bố Lai Ân, người thực sự đánh bại Lập Nhĩ Phu rồi sao? - Mãi đến bây giờ Tạp Mai Lệ Thập vẫn không dám tin lắm. Thần Vệ trưởng đội Hai Lập Nhĩ Phu, biểu hiện thu hút của thành Ám Ảnh đã chính thức thất bại thảm hại. Đội Hai kiêu ngạo của hắn, rồi bản thân hắn cứ như thế bị Hàn Thạc vừa mới bộc lộ tài năng đánh bại hoàn toàn.

Đây là biến động quan trọng chưa từng có trong nhiều năm qua ở thành Ám Ảnh.

Kể từ sau ngày hôm nay, Lập Nhĩ Phu đã mất đi năng lực kiêu ngạo vốn có! Thành Ám Ảnh cũng sẽ không còn là chỗ cho hắn có thể ngang ngược nữa rồi! Bởi vì hắn đã mất tất cả trong tay Hàn Thạc.

Cười lạnh nhạt, Hàn Thạc trừng mắt nhìn, chỉ chỉ vào mặt sa bàn:

- Các ngươi không phải đã nhìn thấy toàn bộ rồi sao?

Tạp Mai Lệ Thập kinh ngạc, chợt có chút tức giận:

- Cái gì chứ? Cả quá trình chẳng thấy được gì! Tại sao người lại tạo ra một đám sương mù, che phủ cảnh giao chiến lại?

- Quá trình cũng không quan trọng, chủ yếu là kết quả!

Hàn Thạc vẽ mặt cười khả ố.

- Tóm lại, trận chiến này ta đã thắng, như vậy là đủ rồi!

- Không sai, quá trình không quan trọng, chủ yếu là kết quả! Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy Bồ Lai Ân dùng kiếm chĩa vào yết hầu của Lạp Nhĩ Phu, toàn bộ chúng ta đều là nhân chứng, Bồ Lai Ân đã thắng, Lạp Nhĩ Phu thất bại hoàn toàn, đơn giản như vậy đó! - Tập Tư Phách định nghĩa xong, mỉm cười nhìn thành chủ Hoa Lai Sĩ.

Mãi cho tới nay, đội Một, đội Hai, đội Ba do gia tộc Tái Nhân Đặc nắm giữ bất luận là trên phương diện thi đấu đồng đội hay thi đấu năng lực cá nhân Thần Vệ trưởng, đều áp đảo ba đại gia tộc một cách triệt để. Đấu tới đấu lui, ba Thần Vệ trưởng dẫn đầu, ba đội dẫn đầu cũng do gia tộc Tái Nhân Đặc vững vàng chiếm giữ, từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Nhưng mà, bắt đầu từ hôm nay tình thế đã không giống vậy nữa rồi!

Thản nhiên gật gật đầu, Hoa Lai Sĩ trầm giọng nói:

- Được rồi. Trận này Bồ Lai Ân chiến thắng. Không có dị nghị gì chứ?

Còn ai có dị nghị nữa? Sự thật bày ra trước mắt, chỉ cần không phải là người mù, đều có thể nhìn ra!

Tập Tư Phách và tộc trưởng hai đại gia tộc kia trao đổi với nhau một ánh mắt đầy thâm ý sâu xa. Mặc dù ở vào quan hệ đối địch nhưng giờ phút này họ lại đặc biệt ăn ý. Trong lòng đang có suy nghĩ gì chỉ có bản thân bọn họ mới hiểu.

Trước khi gia tộc Lai Phát Tư chưa rời đi, thành Âm Ảnh tổng cộng có năm đại gia tộc, nói là năm đại gia tộc nhưng tất cả mọi người đều biết gia tộc Tái Nhân Đặc áp đảo phía trên tất cả. Ngoài ra bốn đại gia tộc luôn luôn bị gia tộc Tái Nhân Đặc ràng buộc. Nó tựa như một nhân vật khổng lồ nắm chặt thành Âm Ảnh trong lòng bàn tay, không cho phép bất kỳ kẻ nào tranh giành quyền lực của nó.

Gia tộc khác lẽ nào thật sự không có suy nghĩ gì sao?

Đáp án chắc chắn là có! Bất luận là gia tộc Kim Sâm, gia tộc Cơ Tát, gia tộc Bồ Lặc thậm chí là mấy gia tộc nhỏ thuộc tầng lớp thấp hơn cũng thêm nhỏ dãi vị trí đứng đầu thành Âm Ảnh này.

Lãnh địa và tài nguyên của thành Âm Ảnh dù nhiều như vậy, nhưng đã sớm bị các gia tộc lớn nhỏ chia cắt không còn. Sự nổi lên của một gia tộc mới nhất định cần phải có lãnh thổ và tài nguyên các loại, cũng tức là nói chỉ có các gia tộc khác chấp tay nhường lợi ích của mình ra thì mới có thể hình thành một gia tộc mới.

Sự ra đời và phát triển của một đại gia tộc thường thường đi đôi với sự suy sụp của một đại gia tộc khác, đây là sự thật không đổi từ xưa đến nay. Sự nổi dậy của Hàn gia ở thành Âm Ảnh chính là một sự thật bình thường hiển nhiên. Gia tộc Lai Phát Tư bị trục xuất, Hàn gia dựa vào cái gì mà lên ngôi nhanh như vậy? Còn không phải là do chiếm cứ lãnh địa của gia tộc Lai Phát Tư, lấy được trang viên to lớn của gia tộc này mới chính thức leo lên địa vị quyền lực cao quý của thành Âm Ảnh sao.

Gia tộc Tái Nhân Đặc lúc mới khởi nghiệp lập gia, cũng chỉ là một gia tộc nhỏ của thành Âm Ảnh giống như ba gia tộc Kim Sâm, Bồ Lặc, Cơ Tát. Sở dĩ có thể có được tất cả như hôm nay cũng là do chủ nhân cũ của thành là gia tộc Thiên La, trong trận chiến giữa hai đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh đã tổn thất nặng nề, qua đó mới bị gia tộc Tái Nhân Đặc liên hợp với ba gia tộc kia diệt môn thay thế.

Nếu như có một ngày gia tộc Tái Nhân Đặc xuống dốc, vậy thì gia tộc Kim Sâm, Bồ Lặc, Cơ Tát thì cũng có khả năng thay thế, thành người cầm quyền mới ở thành Âm Ảnh, có được tất cả những gì gia tộc Tái Nhân Đặc đã có, thậm chí càng nhiều hơn.

Điều hấp dẫn này, có bao nhiêu người có thể chống lại được?

Ba đại gia tộc lúc trước không dám có tư tưởng phản kháng, là bởi vì gia tộc Tái Nhân Đặc ở các phương diện đều áp đảo hoàn toàn họ, còn có bản thân Hoa Lai Sĩ thực lực khủng bố chấn nhiếp. Mà hôm nay, sau khi Hàn Thạc qua loa dùng ưu thế tuyệt đối mà đánh bại Lạp Nhĩ Phu, gia tộc Tái Nhân Đặc - nhân vật to lớn cứ mãi sừng sững không đổ ở thành Âm Ảnh này hình như khẽ lay động một chút.

Chỉ là lay động một chút nhưng cũng đã đủ rồi!

Tộc trưởng ba đại gia tộc trao đổi ánh mắt, mặc dù không nói một lời nào nhưng lại hiểu rõ trong lòng nhau đang nghĩ cái gì.

Hoa Lai Sĩ quá mạnh, nếu thật sự phải tranh đấu lâu dài với gia tộc Tái Nhân Đặc, nhất thiết phải có người có thể đối phó được hắn! Tộc trưởng ba đại gia tộc đều hiểu rõ điểm này, bọn họ tự biết thực lực bản thân cũng sần sần cỡ Lạp Nhĩ Phu, đều là cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ, ba người tuyệt đối tin rằng mình giao chiến với Lạp Nhĩ Phu, cho dù thắng cũng không thể vậy được.

“Bố Lai Ân này có thể thắng được Hoa Lai Sĩ hay không?”

Trong lòng tộc trưởng ba đại gia tộc bất giác cùng lúc nổi lên một nghi vấn như vậy. Nghĩ như vậy, bọn họ đều đang cúi xuống trầm tư suy nghĩ một lần nữa lại ngẩng lên, ánh mắt lại tập trung lên người Hàn Thạc. Hay là lại chờ đợi xem sao, nếu hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại Thanh Lâm, thì gần như có thể khẳng định hắn có thực lực chống lại Hoa Lai Sĩ, ba người đa mưu túc trí thầm nghĩ.

- Trận sau, Hắc Thiên và Tạp Mễ Lạp! - Tiếng của Hoa Lai Sĩ lại vang lên một lần nữa.

- Ta đi đây! - Hắc Thiên đang cười nói với Hàn Thạc, nghe Hoa Lai Sĩ kêu đến tên mình, rời đi một cách bình tĩnh.

Bởi vì Hàn Thạc hiểu rõ Hắc Thiên, nên hắn tin tưởng trận chiến này đối với Hắc Thiên mà nói sẽ không có khó khăn gì.

Kết quả đích thực cũng không ngoài dự kiến của Hàn Thạc, Hắc Thiên mất nửa ngày đã thành công đánh bại Tạp Mễ Lạp. Tiếp theo là giao chiến của Ba Đằng và Cách Lỗ Tây, trận này hơi bất ngờ, Ba Đằng - người xếp hạng cuối, vào trận này dốc hết toàn lực, chiến thắng Cách Lỗ Tây, người đã đánh bại hắn lần trước. Bảng xếp hạng Thần Vệ trưởng lại xảy ra một chút thay đổi nhỏ.

Người chiến thắng sẽ tiếp tục tranh danh hiệu xếp hạng cao hơn, mà người thất bại cuối cùng sẽ tranh các hạng còn lại. Những người chiến thắng là Hàn Thạc, Hắc Thiên, Ba Đằng còn có Thanh Lâm rút được thăm trắng, lại rút thăm một lần nữa.

- Ba Đằng, nếu đấu với Bố Lai Ân thì bỏ cuộc luôn đi! - Còn chưa chính thức bốc thăm mà tộc trưởng Lao Lôi Nhĩ của gia tộc Bố Lạc đã dặn dò nhỏ Ba Đằng.

Ba Đằng vẽ mặt cười khổ:

- Tộc trưởng đại nhân, người không tin tưởng tôi như vậy sao?

Lao Lôi Nhĩ cười hắc hắc nói:

- Ba Đằng, chẳng lẽ ngươi có lòng tin sao?

Ba Đằng là người của gia tộc Bố Lạc, Lao Lôi Nhĩ thân là tộc trưởng nên đối với thực lực của hắn nắm rõ như lòng bàn tay, ông ta cũng không cho rằng Ba Đằng có thể chiến thắng Hàn Thạc.

- Không, không hề có lòng tin!

Ba Đằng lắc đầu, nói tiếp:

- Thật sự trước kia tôi không thấy Bố Lai Ân ra tay, cho dù muốn thua cũng phải làm rõ thực lực thật sự của hắn chứ?

Lao Lôi Nhĩ sững sốt, suy nghĩ một chút rồi mỉm cười gật đầu nói:

- Không sai, dù là tỷ đấu, nhưng đã chiến thì phải xong mới thôi.

Kết quả bốc thăm đã nhanh chóng xuất hiện, như lời của Lao Lôi Nhĩ, Hắc Thiên đấu với Thanh Lâm, Ba Đằng đấu với Hàn Thạc.

- Ta bỏ cuộc!

Không đợi Hoa Lai Sĩ tuyên bố gì, Hắc Thiên lập tức tỏ thái độ. Không một chút ngượng ngùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn nhún vai nói:

- Ta với Thanh Lâm về mặt cá nhân đã giao đấu nhiều lắm rồi, ta không phải là đối thủ của cô ấy, đây là sự thực, cũng không nên lãng phí thời gian của mọi người!

Nghe Hắc Thiên nói như vậy, mọi người bất giác mỉm cười. Chuyện hắc khôn khổ đeo đuổi Thanh Lâm người người đều biết rõ, mặc dù thực lực của Hắc Thiên không bằng nàng, nhưng mà thái độ biểu hiện thành thật như vậy vẫn khiến người ta hiểu sai, ánh mắt nhìn hắc và Thanh Lâm không khỏi có mấy phần ám muội.

- Ai cho ngươi bỏ cuộc, tại sao không đánh một trận? - Thanh Lâm tròng mắt dựng mày, không ngờ Hắc Thiên thật sự dứt khoát buông tay, không có một chút cốt cách nào.

- Ta đánh không lại nàng, cũng không lãng phí tinh lực của nàng và thời gian của mọi người nữa! - Hắc Thiên cười hắc hắc.

- Được rồi, Hắc Thiên đã chủ động bỏ cuộc, cứ như vậy đi! - Hoa Lai Sĩ nhú nhú chân mày, cảm thấy hai thủ hạ này hồng bét, cũng không biết nên nói quan hệ của bọn họ tốt hay hồ đồ nữa.

Hắc Thiên và Thanh Lâm không đấu, đương nhiên hai người Hàn Thạc và Ba Đằng lần nữa lại đi vào khu vực thi đấu. Trận chiến này cũng chẳng có gì hồi hộp, đám sương mù đã tan biến kia lại xông ra một cách kỳ lạ, che khuất hoàn toàn cảnh tỷ thí của khu vực giao chiến, làm cho những người muốn nhìn rõ thực lực của Hàn Thạc hận đến nghiến răng.

Cuối cùng đợi đến khi sương mù đã tan đi, tình cảnh của khu vực thi đấu một lần nữa lại lọt vào trong mắt của mọi người. Ba Đằng toàn thân suy nhược bị Hàn Thạc cầm kiếm chỉ vào, cũng không khác biệt mấy với trận chiến của Lạp Nhĩ Phu và Hàn Thạc. Chỉ là thời gian của trận này ngắn hơn, Ba Đằng cũng không giống Lạp Nhĩ Phu, ngay cả sức lực bước đi cũng không có.

Ba Đằng không hiểu ra sao bị Hàn Thạc kéo.

- Ba Đằng đại nhân, mạo phạm rồi! - Hàn Thạc biết người ở chỗ sa bàn đã nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên này, thò tay kéo Ba Đằng dậy, chân thành xin lỗi.

- Đây là thi đấu, ngươi không cần khách khí! - Tóm lại vẫn là thua, Ba Đằng vẫn không thể giống như Hàn Thạc về mặt mỉm cười làm như không có chuyện gì, hồ hững gật đầu với hắc, trầm lặng rời khỏi khu vực thi đấu.

Bởi vì trận sau phải đấu với Thanh Lâm, nên Hàn Thạc không có rời khỏi khu vực thi đấu, tiếp tục chân thành xin lỗi đối với hình dáng cô đơn của Ba Đằng, người vẫn lưu lại khi vực thi đấu.

- Thế nào? - Ba Đằng vừa quay về, Lao Lô Nhĩ đã vội vàng hỏi khê.

- Tôi giống như bị kéo vào một không gian, từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy Bồ Lai Ân ra tay lần nào! Đến khi hắc xuất hiện, tôi đã thua rồi! Giống với tình cảnh mà mọi người đã nhìn thấy thông qua sa bàn.

- Về mặt Ba Đằng uất ức, giận không phải vì kết quả này, thua không hề đáng xấu hổ, đáng xấu hổ chính là ngay cả tại sao thua hắc cũng không biết!

Ba Đằng càng nghĩ càng thấy oan ức, tức giận nói:

- Sớm biết như thế, ta đầu hàng cho xong, còn kiên quyết chiến đấu cái gì chứ?

Lao Lô Nhĩ ngạc nhiên, không biết từ lúc nào về mặt tộc trưởng hai đại gia tộc trưởng khác bên cạnh cũng quái dị.

“Tên Bồ Lai Ân này, rốt cuộc mạnh đến đâu?”

802. Chương 802:không Có Ngoại Lệ!

Hàn Thạc có thể thắng Ba Đằng cũng không có gì bất ngờ, dù sao thực lực ngay cả như Lạp Nhĩ Phu cũng không phải đối thủ của Hàn Thạc, Ba Đằng bị thua cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng Ba Đằng nói trong khi giao chiến thậm chí cũng không thấy được Hàn Thạc ra tay, cái này có vẻ thật khó tưởng tượng nổi.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của tộc trưởng Lao Lô Nhĩ, Ba Đẳng giận dữ nói:

- Sự thật đích thực như thế, ta không thấy được hấn ra tay!

- Vậy người sao lại bị thua? - Lao Lô Nhĩ càng thêm nghi hoặc.

- Lúc bắt đầu giao chiến, ta giống như là bị người nhốt vào lao tù nào đó, một thứ sức mạnh ăn mòn và hàn độc kinh người đồng thời công tới, ta không thể không bố trí kết giới phòng ngự. Khi thần lực trong cơ thể tiêu hao hầu như không còn, cuối cùng ta mới cảm thấy thoát khỏi lao tù, mà khi đó Bồ Lai Ân xuất hiện chế trụ ta! - Ba Đẳng vô cùng buồn bực, nói đến chuyện thua vừa rồi mà thấy oan ức.

Lao Lô Nhĩ trong lòng kinh hãi, trao đổi ánh mắt với hai đại gia tộc trưởng khác, bỗng nhiên trầm mặc hẳn.

Bên này mọi người đang nói chuyện thì Thanh Lâm cũng tiến vào khu vực so đấu.

Hàn Thạc đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng mỉm cười đứng dậy.

- Cô tới rồi?

Cười nhìn Thanh Lâm, hấn chần chừ, không biết có nên toàn lực ra tay đối phó nàng hay không. Thực lực Thanh Lâm, Hàn Thạc đã biết, e rằng nàng là cao thủ tiếp cận Hoa Lai Sĩ nhất ở Âm Ảnh thành, so thực lực với Lạp Nhĩ Phu còn phải cao hơn một chút. Đối phó Thanh Lâm, hấn vẫn nắm chắc, chỉ có điều quan hệ hai người tốt đẹp, điều này làm cho hấn hơi do dự.

Thanh Lâm thì thoải mái hơn so với hấn, cười hi hi đi đến, làn thu thủy mông lung liếc nhìn Hàn Thạc, cười duyên nói:

- Nhìn không ra nha, thật sự là thâm tàng bất lộ, ngay cả Lạp Nhĩ Phu, Ba Đẳng cũng bị người đánh bại nhẹ nhàng, xem ra lần tỷ đấu này ta phải toàn lực ứng phó!

- Mong rằng Thanh Lâm đại tỷ hạ thủ lưu tình! - Sắc mặt Hàn Thạc nghiêm túc, miệng khách khí nói.

- Người ấy, ta nào dám hạ thủ lưu tình! Nếu không e là còn thua khó coi đấy chứ! Hi hi, Bồ Lai Ân, toàn lực ứng phó đi, để ta thấy được thực lực chân chính của người! Đừng như Hắc Thiên làm rùa đen rút đầu!

- Thanh Lâm khê quát, đột nhiên vọt nhanh mà nhẹ nhàng về phía Hàn Thạc.

Khu vực thi đấu thình lình dấy lên một cơn sóng gió ngập trời. Quanh Thanh Lâm, đất đá bay mù mịt. Từng luồng lệ phong lượn vòng rất nhanh hội tụ bên cạnh nàng, vây chặt nàng ở trung tâm. Phong nguyên tố từ bốn phương tám hướng điên cuồng kéo về những luồng lệ phong kia. Chúng hình thành một bức tường gió chặt chẽ, không lưu lại mảy may khe hở nào.

Tu luyện Phong hệ lực lượng một khi thành Thần chi lĩnh vực, có thể tùy tâm sở dục lấy sức gió hình thành bức tường chắn bao lấy mình. Cũng có thể dung nhập thân thể vào trong đó để cao tốc độ. Thanh Lâm hiển nhiên là cao thủ nắm vững Thần chi lĩnh vực. Nàng dùng Phong nguyên tố bao toàn thân đến con kiến cũng chui không lọt. Ưu thế tốc độ của việc tu luyện Phong lực lượng được thể hiện, cả người hóa thành một đạo Long quyền phong mãnh liệt cuốn tới.

Cơn lốc cuốn theo đất đá bay mù trời, chỗ nào nó đi qua là từng gốc đại thụ bị nhổ tận gốc. Rễ cây cành lá tất cả bị hút vào trong Long quyền phong. Chỉ có những cây đại thụ ở trung ương có dựng tháp năng lượng mới chống đỡ được, không bị tận diệt.

Long quyền phong gào thét lướt đến, khí thế càng ngày càng lớn. Sau khi hút vào rất nhiều cây cối, cát đá, Long quyền phong mờ mịt lớn hơn mấy chục lần, như là một con phong long dài vài trăm thước đang uốn lượn. Trên đường đi, nó phá hủy tất cả dễ như bỡn, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Hàn Thạc.

Đạo Long quyền phong tàn phá bừa bãi như vậy, Hàn Thạc căn bản không cần tốn hao thêm tinh lực phóng Huyền Mạc Phiến ra. Trông cảnh mù trời của cơn lốc khổng lồ kia chính là bức tường chắn thiên nhiên, đám người chỗ sa bàn thị lực căn bản không xuyên thấu được màn bụi bậm cuộn cuộn kia.

Hàn Thạc bất động tại chỗ như tảng đá muôn đời sừng sững, chờ Thanh Lâm tích súc sức gió đến mức cao nhất, làm cho nàng thật tâm phục khẩu phục.

Cho đến khi sức mạnh Long quyền phong đạt đến mức cao nhất, cuối cùng cuốn về phía hắc, Hàn Thạc mới xuất thủ. Lực lượng Đỉnh Linh quán chú vào cơ thể, trong chốc lát, sức mạnh khổng lồ liên miên bất tuyệt tràn ngập khắp tứ chi bách hài ngũ tạng lục phủ. Kéo theo sự đau đớn khiếp người, hắc cũng cảm nhận được lực lượng vô cùng vô tận.

Không lập tức dùng mười bảy thanh phi kiếm, Lục Ma Phong đột nhiên như một tia chớp màu đen vút ra. Ma nguyên lực hội tụ vào nó, Lục Ma Phong đen bóng phút chốc hiện ra hồng mang yêu dị, từng luồng ánh sáng đỏ như máu hệt như đóa hoa nở rộ, trong nháy mắt tách ra thành một khóm lớn.

Ánh sáng đỏ như máu tiếp tục xoay tròn, hình thành một quả cầu cực lớn, đánh vang như tiếng sấm vào Long quyền phong đang cuốn tới.

Huyết quang vạn mang trăm ở cảnh giới Thiên Ma được thi triển. Vừa lọt vào Long quyền phong, tất cả tia máu bắn ra, căn bản không coi bức tường chắn bằng đá vỡ, cây cối đang bám rịt lấy vào đâu, xuyên thấu luôn qua cơn lốc, đâm thẳng tới Thanh Lâm ở trung tâm.

Vừa thấy bức tường ngưng tụ xung quanh Long quyền phong không chút tác dụng, Thanh Lâm hiển nhiên bị kinh hãi. Nàng vội vàng ngừng Long quyền phong đang xoay tròn mãnh liệt, ngưng tụ càng nhiều Phong nguyên tố lên mặt bức tường che, dùng khoảng chân không trong đó ngăn trở từng đạo kiếm quang ác liệt của chiêu Huyết quang vạn mang trăm đánh ra.

Tốc độ Long quyền phong đang xoáy tròn cực nhanh đột nhiên bị kiềm hãm, Hàn Thạc rõ ràng nắm chắc khe hở này, thân thể giống như là một viên đạn pháo đã tích sức lực lượng, bắn thẳng vào trong cơn lốc.

Long quyền phong cao mấy trăm thước, rộng mấy chục thước do thần lực trong cơ thể Thanh Lâm và Thần chi linh vực ngưng tụ thành tức thì nuốt luôn Hàn Thạc gần như trong nháy mắt. Cả người hắc bỗng nhiên tan biến giữa cơn lốc. Sức gió mãnh liệt xen lẫn với đá vụn cổ thụ ra sức vặn xoắn, Hàn Thạc sau khi bị nuốt vào cũng không tự chủ được xoay tròn.

Loại trình độ công kích này, Thiên Ma Bất Diệt Thể của Hàn Thạc không cần tự động hình thành. Lực phòng ngự vốn có của Ma Thể đã ngăn cản cùng. Va đập với vô vàn đá tảng, cây cối mà hắc không hề bị thương, mặc cho người xoáy tròn theo theo sức gió, dần tiếp cận Thanh Lâm ở chỗ trung tâm cơn lốc.

Thanh Lâm hết sức kinh ngạc, những thứ đá, cây kia mặc dù bản thân không có lực công kích lực xuyên thấu quá mạnh, nhưng sức mạnh kéo, xoáy tròn của Long quyền phong cực kỳ kinh người. Loại trình độ công kích này người bình thường cho dù có thể đối phó tự nhiên thân thể cũng phải hao tổn, nhưng nàng nhờ vào Phong nguyên tố có mặt khắp mọi nơi lại phát hiện Hàn Thạc vẫn bình yên vô sự.

Thanh Lâm vẫn đang hoài nghi thì theo sức gió, Hàn Thạc đã dần dần đến gần trung tâm. Bức tường gió do Thần chi linh vực Phong nguyên tố hình thành lại chắn trước mặt hắc, ngăn cản hắc tiến tới phía trước.

Tâm thần chợt động, mười bảy thanh phi kiếm cuối cùng cũng rít lên từ trong cơ thể bay ra. Sức mạnh vô địch của chúng với hàn độc và độc axit có ưu thế tự nhiên trước bất luận bức chắn nào. Dưới sự khống chế của Hàn Thạc, mười bảy thanh phi kiếm hội tụ thành một đường thẳng tắp, hướng vào một điểm công tới.

Bức tường gió theo sự xoay tròn của Long quyền phong không thời khắc nào không biến hóa vị trí, nhưng Hàn Thạc lại có thể nhìn chăm chú được một điểm. Tầm mắt biến thái khi đã nhắm trúng điểm này, bất luận bức tường gió biến hóa ra sao, mười bảy thanh phi kiếm như một đám vào điểm đó với lực xung kích mãnh liệt. Độc axit và hàn độc khủng bố kia hòa làm một.

Dưới nhân lực kinh người của Hàn Thạc, đám phi kiếm với sức mạnh vô địch chỉ dùng ba đợt tấn công đã đánh thủng bức tường gió Thanh Lâm đã ngưng kết. Trong nháy mắt đó, hắc bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, nhếch mép cười:

- Cô chạy không thoát rồi!

Thanh Lâm chỉ vừa ngẩng ra, không đợi nàng kịp phản ứng thì đã bị một không gian quỷ dị đột nhiên hình thành giam cầm. Từ khoảnh khắc nàng rơi vào không gian đó, đã phát hiện mình mất đi sức mạnh Phong nguyên tố chung quanh, cũng không cách nào tiếp tục khống chế cái khe nứt ra trên bức tường gió.

Một khi thần có thực lực không theo kịp Hàn Thạc, lại rơi vào trong chiêu A Tì Địa Ngục do mười bảy thanh phi kiếm của hắn hình thành, thì cũng chỉ có thể tỷ đấu về sự chịu đựng với hắn! Mà nhờ vào độc axit và hàn độc trên phi kiếm, bản thân Hàn Thạc đã có ưu thế rất lớn, hơn nữa sức mạnh Đỉnh Linh cung cấp cuộn cuộn không dứt, nếu thi gan với hắn về sức chịu đựng, nghĩa là gần như tự tìm cái chết!

Thanh Lâm cũng không ngoại lệ!

Ở chỗ sa bàn trong dãy Phi Vân, lần này mọi người không nhìn thấy màn sương mù đáng ghét kia, đáng tiếc là cảnh tượng hiện trên sa bàn càng thêm gay go. Long quyển phong khổng lồ do Thanh Lâm tạo ra gần như chiếm một phần mười không gian khu vực so đấu, trong cảnh cơn lốc tàn phá bờ bãi cát bay đầy trời, toàn bộ khu vực này gần như đều bị bụi bặm mù trời bao lại, không nhìn thấy được cái gì.

- Không biết tình hình thế nào? - Hắc Thiên thấp thỏm, trong lòng không biết nên hi vọng bên nào thắng lợi, một bên là bằng hữu, bên kia lại người mình yêu, điều này làm cho hắn khó xử.

- Thời gian lần chiến đấu này có dài hơn chút, ước chừng Bố Lai Ân rất khó đánh bại Thanh Lâm dễ dàng!

Cách Lỗ Tây vô cùng ảo não nói:

- Từ quy mô khu vực tỷ thí là biết trận chiến này vô cùng dữ dội, đáng tiếc quá, không nhìn thấy gì cả, ôi, cho tới bây giờ vẫn không biết Bố Lai Ân rốt cuộc dùng lực lượng ý nghĩa thâm ảo nào đây!

- Trận chiến này chắc vẫn là Bố Lai Ân thắng, vị trí Thần Vệ Trưởng đứng đầu của Thanh Lâm nên nhường lại rồi! - Ba Đằng mặc dù trong lòng thấy rất ảm ức, nhưng không thể không thừa nhận Hàn Thạc thực lực quý dị. Kẻ địch mà không biết nông sâu là loại hắn kiêng kỵ nhất, Thanh Lâm thực lực mặc dù vô cùng mạnh mẽ, nhưng Ba Đằng đã được chứng kiến năng động thủ, trong lòng ít nhiều cũng có nhận thức. Nhưng với Hàn Thạc, hắn lại cảm thấy mình như đối chiến với người vô hình, cái loại cảm giác nhìn không thấy sờ không được làm cho người ta thật sợ hãi.

- Tạt Mai Lệ Tháp, con hy vọng ai thắng? - Hoa Lai Sĩ đột nhiên lên tiếng.

Tạt Mai Lệ Tháp sững sốt, nghiêm túc nghĩ một tý rồi lắc đầu nói:

- Con không biết, Thanh Lâm đại tỷ rất tốt với con, mà Bố Lai Ân với con cũng không tệ. Ha ha, tuy nhiên Thanh Lâm đại tỷ ngồi trên vị trí này nhiều năm như vậy, có thay đổi cũng hay, như vậy Âm Ảnh thành mới càng có thêm sức sống!

Nghe Tạt Mai Lệ Tháp nói như vậy, Hoa Lai Sĩ bất giác ngẫm cười khổ, thầm nghĩ cái con bé gốc này căn bản không biết bởi sự quật khởi mạnh mẽ của tiểu tử kia sẽ gây ra phong ba thế nào, ôi, thành chủ hắn đây cũng sẽ không làm tốt được.

Khi Long quyển phong từ từ dừng lại, đá vụn và cây cối ào ào tản mát ra, khung cảnh khu vực thi đấu dần dần hiện rõ. Lần này Hàn Thạc không cầm Lục Ma Phong chỉ vào Thanh Lâm, nhưng mà từ nụ cười hờ hững của hắn và vẻ sa sút tinh thần của Thanh Lâm, mọi người cũng đều biết kết quả rồi.

Hắn lại thắng!

803. Chương 803:ngờ Vực

Ba người Hàn Thạc, Thanh Lâm, An Đức Liệt cùng trở về khu vực trung tâm. Ánh mắt mọi người tụ lại trên người Hàn Thạc. Âm thanh chúc mừng không ngừng từ ba đại gia tộc vang lên. Hàn Thạc mỉm cười ung dung ứng phó, vẻ mặt khiêm tốn, không kiêu căng không nóng nảy.

Ba gia tộc trưởng trong tâm nhiều mối suy nghĩ, không hiểu hiện nhiệt tình quá với Hàn Thạc. Nhưng đám Tạt Mai Lệ Tháp, Cơ Nhã, Hắc Thiên lại có quan hệ thân thiết với hắn nên không có gì cố kỵ, xem thắng lợi của hắn trở thành một chuyện vui không thể tin nổi. Trong lúc đó, Tạt Mai Lệ Tháp và Hắc Thiên vẫn đi an ủi sự thất bại của Thanh Lâm.

Thanh Lâm trước trận chiến như đã chuẩn bị sẵn tư tưởng. Dọc đường cùng Hàn Thạc, An Đức Liệt đàm luận trong chốc lát đã buông được, cũng không như mọi người đoán sẽ sa sút tinh thần. Trái lại, nàng giống bị kích phát ý chí chiến đấu, không ngừng ồn ào lần sau tìm hắn thử sức.

Hoa Lai Sĩ thấy Hắc Thiên, Thanh Lâm, Táp Mai Lệ Thấp, An Đức Liệt quan hệ với Hàn Thạc càng ngày càng hòa hợp, nỗi lo lắng cũng càng nhiều. Thân là tộc trưởng gia tộc, hẳn so với người khác phải suy nghĩ lâu dài. Việc phải lo lắng cũng nhiều hơn so với người khác. Trong nhất thời, Hoa Lai Sĩ bắt đầu nghiêm chỉnh đặt Hàn Thạc vào vị trí đặc biệt ở Âm Ảnh thành.

Vị trí đứng đầu đã được xác lập. Việc bài danh còn lại vẫn cần giao chiến. Trải qua một phen so tài nữa, thứ hạng Thần Vệ trưởng cuối cùng đã xác định - Hàn Thạc, Thanh Lâm, Hắc Thiên, Lạp Nhĩ Phu, Táp Mễ Lạp, Ba Đằng, Cách Lỗ Tây. Trong đó Lạp Nhĩ Phu bởi vì trận đánh với Hàn Thạc sức cùng lực kiệt nên khi đấu với Hắc Thiên bị thua, cái này có hơi ngoài dự đoán của mọi người.

Sau khi thứ hạng mới được xác định, Lạp Nhĩ Phu so với thường ngày còn trầm mặc hơn. Từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ thỉnh thoảng quét ánh mắt lên Hàn Thạc tới lui, không ai biết hẳn đang nghĩ gì.

Hàn Thạc tuy đã cảnh cáo Lạp Nhĩ Phu, nhưng vẫn có tâm đề phòng hẳn. Nếu không phải Lạp Nhĩ Phu trực tiếp do Hoa Lai Sĩ chỉ huy, Hàn Thạc có lẽ sẽ loại trừ luôn cái tai họa ngầm này. Mặc dù hẳn nghĩ như thế nhưng lại biết một khi mình động thủ, quan hệ giữa hắn và gia tộc Tái Nhân Đặc sẽ lập tức lâm vào tình trạng xấu nhất không thể cứu vãn được. Đây không phải là chuyện Hàn Thạc mong muốn trước mắt, cho nên cách làm này cũng chỉ có thể nghĩ rồi thôi.

- Sau khi kết thúc tỷ thí, mỗi hạng mục ba vị trí đầu đều có phần thưởng. Bố Lai Ân thân là Thần Vệ Trưởng đội Năm, mà còn đứng đầu cả hai hạng mục. Dựa theo quy tắc từ trước, đối với con cháu các đại gia tộc có quyền trực tiếp động thủ bắt người không cần báo trước. Mặt khác, tất cả thuế thu của cửa hàng và cứ điểm của Hàn gia giảm một nửa. - Hoa Lai Sĩ ra hiệu mọi người trật tự lại, tuyên bố phần thưởng.

Hoa Lai Sĩ tuyên bố xong, An Đức Liệt có hơi kinh ngạc. Phần thưởng này không quá đúng như hắn và Hoa Lai Sĩ đã nhất trí. Lúc này hẳn nhìn Hoa Lai Sĩ đầy nghi hoặc, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Ba đại gia tộc tộc trưởng cùng Thần Vệ Trưởng cũng đều nhíu mày. Dựa theo quy tắc từ trước, Thần Vệ Trưởng đứng đầu có thể được một lãnh địa. Những lãnh địa này thường là của một số tiểu gia tộc đã sa sút hoặc bị trục xuất, hoặc là từ gia tộc Tái Nhân Đặc cắt luôn ra. Nhưng lúc này đây phần thưởng của Hoa Lai Sĩ tuyên bố lại không có lãnh địa gì cho Hàn Thạc.

Thuế của cửa hàng và cứ điểm giảm một nửa thì mỗi đợt thi đều thế. Ngoại trừ việc đó ra, Hàn Thạc chỉ được một số thứ hư danh linh tinh. Ví dụ như Thần Vệ Trưởng đứng đầu, còn có năm mươi vạn hắc tinh tệ tiền thưởng.

So sánh với sự giàu có của Hàn gia Thiên Cơ được tề thì năm mươi vạn hắc tinh tệ cũng phải là con số lớn lắm, tuyệt đối không thể so sánh với việc có một lãnh địa hay cứ điểm.

Dường như Hoa Lai Sĩ nhìn ra sự nghi hoặc của mọi người nên giải thích:

- Hiện nay Âm Ảnh thành cũng không dư thừa đất phong. Mà Hàn gia trước đó vừa mới có được cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, cho nên ta dùng năm mươi vạn hắc tinh tệ để bồi thường.

An Đức Liệt muốn nói lại thôi. Do dự một hồi, cuối cùng hắn vẫn cúi đầu trầm mặc, cũng không mở miệng nói thêm cái gì.

- Đa tạ đại nhân! - Hàn Thạc khom người tạ ơn. Về mặt hắn vui sướng, không có chút gì là không vui.

Ba đại gia tộc trưởng vốn định nói cái gì đó. Tuy nhiên thấy bản thân Hàn Thạc đã vui vẻ nói lời cảm tạ, cuối cùng chỉ đành khế lặc đầu, dường như không quá tán thành việc khen thưởng Hoa Lai Sĩ cho Hàn Thạc. Nhưng cũng không nói gì thêm.

Hắc Thiên, Thanh Lâm, Lạp Nhĩ Phu đều có phần thưởng thần khí từ Hoa Lai Sĩ. Mặt khác người ba đại gia tộc bởi vì không xếp trong ba hạng đầu nên lần so đấu này đều không có thu hoạch gì. Tất cả bọn họ đã sớm đoán trước, cũng đều không nói thêm gì.

Hoa Lai Sĩ công bố khen thưởng xong, mọi người trong lòng tuy có nghi hoặc nhưng không ai nhiều lời.

Rất nhanh. Cuộc tỷ thí Thần Vệ Trưởng lần này xem như là chấm dứt. Lại là liên tiếp các nghi thức tế bái dựa theo quy củ được mọi người đang hoàn thành. Khi Hoa Lai Sĩ ra hiệu chúng nhân có thể tự giải tán,

cũng có nghĩa là tất cả mọi việc kết thúc.

Ba đại gia tộc trưởng cùng Thần Vệ Trưởng lần lượt rời đi. Hàn Thạc với vẻ mặt vui sướng cũng đi về phía khu vực đội Năm tụ tập.

Khi còn lại có Hoa Lai Sĩ cùng An Đức Liệt, An Đức Liệt ra hiệu cho Thần Vệ gia tộc Tái Nhân Đặc xung quanh rút lui rồi nghi hoặc hỏi:

- Trước đó ta nhớ phần thưởng không phải như vậy. Vốn phải có một lãnh địa làm phần thưởng chứ! Đại ca, vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý thế?

Trước mặt người ngoài An Đức Liệt tuyệt đối sẽ không chất vấn với quyết định của Hoa Lai Sĩ.

Nhưng tại thời điểm chỉ còn hai huynh đệ bọn họ thì hẳn rất cực không nhịn được nữa. Hoa Lai Sĩ và An Đức Liệt là anh em ruột, nói chuyện với nhau cũng không có nhiều cổ kị. An Đức Liệt luôn luôn cho rằng đại ca của mình không phải là người không có khí độ như vậy. Lần này quyết định của hắn hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của An Đức Liệt.

Hoa Lai Sĩ nhìn thật sâu đệ đệ mình, trầm giọng nói:

- An Đức Liệt. Ta biết ngươi có quan hệ không tệ với Bồ Lai Ân. Nhưng đại ca ngồi ở vị trí này sẽ phải suy nghĩ cho lợi ích của cả gia tộc Tái Nhân Đặc! Đệ không phát hiện ra Hàn gia phát triển quá nhanh và mạnh sao?

- Đại ca. Ta biết huynh cổ kị cái gì. Nhưng quy củ tặng thưởng phong đất cho mỗi Thần Vệ Trưởng đứng đầu qua mỗi đợt tỷ thí trước giờ chưa từng thay đổi! Lần này huynh đột nhiên làm như vậy, bất kì ai cũng có thể nhìn ra huynh kiêng nể Bồ Lai Ân. Tiểu tử kia ngoài mặt nhìn như ôn hòa nhưng tâm địa gian xảo trong lòng đều hơn người khác. Hẳn chắc chắn nhận rõ suy nghĩ của huynh hơn so với bất luận kẻ nào. Thời điểm này huynh làm như vậy là biến khéo thành vụng! - An Đức Liệt lần đầu tiên cảm thấy đại ca hắn làm sai, giận dữ nói.

- Ta đang muốn truyền đạt ý này tới Bồ Lai Ân và ba đại gia tộc trưởng. An Đức Liệt, trước kia gia tộc bọn ta có thể chấn nhiếp được ba đại gia tộc kia là bởi vì gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta có đủ thực lực. Chúng ta mạnh hơn nhiều so với bất cứ một gia tộc nào, cho nên bọn họ mới có thể cam tâm phục tùng. Nhưng hiện giờ Bồ Lai Ân xuất hiện. Hẳn chẳng những có lực lượng có thể uy hiếp ta, mà thực lực gia tộc hắn đang từng bước gia tăng. Chúng ta thật sự không thể không đề phòng!

Hoa Lai Sĩ vẻ mặt nghiêm nghị tiếp lời:

- Bất luận tại thời điểm nào, gia tộc Tái Nhân Đặc cũng là người cầm quyền tại Âm Ảnh thành. Tại thời khắc này ta muốn nhắc nhở những người đó điểm này. Bồ Lai Ân nếu trong lòng không có dị tâm, sẽ không vì quyết định đó của ta mà có ý kiến.

- Đại ca. Ta cảm thấy lần này huynh sai lầm rồi!

An Đức Liệt không đồng ý với suy nghĩ của Hoa Lai Sĩ, cười khổ lắc đầu nói:

- Có Bồ Lai Ân, có Hàn gia, thực lực tổng thể của Âm Ảnh thành chúng ta có thể được đề cao hơn. Dựa theo tình thế này phát triển tiếp, Âm Ảnh thành sẽ không còn đứng áp chót Hắc Âm thần vực nữa. Nói không chừng có một ngày có thể tranh cao thấp với Thôn Vân thành đứng đầu thần vực này. Nhưng nếu huynh cứ chèn ép mãi các đại gia tộc thì Âm Ảnh thành vĩnh viễn chỉ có thể hơn một chút so với U Mạc thành, căn bản không cần so sánh với các thành khác!

- Dựa theo tình thế này phát triển tiếp, Âm Ảnh thành nói không chừng có thể tranh cao thấp với Thôn Vân thành. Nhưng mà khi đó chủ nhân của Âm Ảnh thành khả năng không phải là gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta rồi!

Hoa Lai Sĩ hừ lạnh, nói:

- Chuyện này ta đã có tính toán. Ngươi không cần nói thêm nữa. Ta là tộc trưởng gia tộc. Ta tự biết có chừng mực!

Thấy Hoa Lai Sĩ lấy thân phận gia tộc trưởng để khuất phục mình, An Đức Liệt rất kinh ngạc. Đã nhiều năm qua, Hoa Lai Sĩ cho tới bây giờ vẫn không nói như vậy. Thái độ lúc này của huynh trưởng khiến An Đức Liệt trong lúc nhất thời không biết làm sao.

- Thôi. Ta không nói nhiều nữa. Hy vọng quyết định của huynh đúng!

An Đức Liệt có chút nản lòng, cười khổ lắc đầu rồi đi.

- Đệ hãy duy trì khoảng cách tương đối với hắn, tránh cho tương lai thật sự có phát sinh xung đột. Đệ sẽ khó xử! - Nhìn theo bóng dáng An Đức Liệt, Hoa Lai Sĩ trầm giọng nói.

Dừng lại một chút, An Đức Liệt khẽ nói:

- Ta biết thân phận của mình.

Nói xong, An Đức Liệt cũng không dừng lại, phi thân rời đi.

...

Trở lại khu vực đội Năm, một đám người đang háo hức chờ đợi, vừa thấy Hàn Thạc trở về lập tức truy hỏi:

- Đại nhân. Kết quả thế nào?

- Đúng như ta đáp ứng các người. Các người lấy vị trí thứ nhất. Ta tự nhiên cũng sẽ không rút lại! - Hàn Thạc mỉm cười.

Lời vừa nói ra, Thần Vệ đội Năm từng người hưng phấn reo hò. Nhất là những nữ thần vệ, họ nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt sáng ngời lưu chuyển, nhiệt tình đến nỗi khiến hắn cũng không dám đối mặt quá trớn với họ.

- Ta đã sớm nói rồi. Chủ nhân nhất định dễ dàng đánh bại đám kia, căn bản không cần nghi ngờ! - Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ mặt ngạo mạn, vênh vang nói.

Bác Lan Tư luôn luôn lạnh lùng cũng khó mà không nở nụ cười, chủ động mở miệng hỏi:

- Sư huynh. Khu lãnh địa nào được phân cho chúng ta thế?

Hắn ở đội Ba của Hắc Thiên lâu như vậy, rất rõ ràng quy củ thi đấu Thần Vệ Trưởng.

Hàn Thạc vẫn mặt mỉm cười nói:

- Lần này quy củ có hơi khác. Chúng ta không có được lãnh địa riêng, mà là được năm mươi vạn hắc tinh tộ!

Bác Lan Tư sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Cái này...

Phát phát tay, Hàn Thạc cũng không giải thích nhiều:

- Chuẩn bị một chút. Chúng ta trở về thành.

Bác Lan Tư còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị ánh mắt của Hàn Thạc ngăn lại.

Bác Lan Tư biết bên trong nhất định có ẩn tình. Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc khó hiểu nhưng hắn cũng không hỏi thêm gì, chỉ hờ hững gật đầu rồi bắt đầu truyền lệnh cho đám Thần Vệ.

Một số Thần Vệ biết tình hình cụ thể quy tắc so đấu đều trầm mặc không nói, không như các Thần Vệ không rõ nội tình vẫn đang hưng phấn. Sau khi Bác Lan Tư hạ mệnh lệnh chuẩn bị xong xuôi, hùng dũng tiến về Âm Ảnh thành.

804. Chương 804:cực Kỳ Hưng Thịnh

Hôm sau Hàn Thạc và các Thần Vệ đội Năm trở về Âm Ảnh thành.

Tại mặt thất của Hàn gia.

Hàn Thạc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc, Bác Lan Tư và đám phụ nữ Ngải Mễ Lệ tập hợp lại để bàn luận về kết quả trận tỷ thí Thần Vệ Trưởng trong núi Phi Vân.

- Hoa Lai Sĩ đã cảm thấy mỗi uy hiếp từ gia tộc bọn ta, làm thế này rõ ràng là có ý để phòng chúng ta rồi!
- Bọn A Nhĩ Mai Lý Khắc biết kết quả tỷ thí sớm hơn, sau khi mọi người ngồi xuống thì hắn lập tức phát biểu ý kiến của mình.

Tư Thập Tác Mỗ gật đầu nói:

- Không sai. Xem ra Hoa Lai Sĩ cũng không phải là người có lòng bao dung. Lực lượng của gia tộc Lai Phất Tư làm cho thực lực tổng thể của Âm Ảnh thành yếu đi một ít, Hàn gia chúng ta quật khởi vừa vặn bổ sung vào chỗ trống thế mà hắn chẳng những không giúp đỡ mà ngược lại còn kiềm chế. Làm như vậy thì không có lợi cho Âm Ảnh thành!
- Có lẽ Bồ Lai Ân đã thể hiện ra thực lực quá mạnh khiến cho Hoa Lai Sĩ không thể không đề phòng.

Ngải Mễ Lệ nhíu mày nói:

- Cứ thế này thì e rằng Hàn gia chúng ta sẽ không bao giờ phát triển thuận buồm xuôi gió ở Âm Ảnh thành được nữa!

Quan sát kỹ vẻ mặt của mọi người, Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Đối với chúng ta mà nói, chúng ta ở Âm Ảnh thành đã gặt hái đủ lợi ích rồi, Hoa Lai Sĩ dù có ý muốn chen ép chúng ta cũng không thể làm quá phận nên mọi người tạm thời không cần lo lắng quá mức.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi Hàn gia chúng ta không đặt trọng tâm phát triển ở Âm Ảnh thành nữa mà sẽ dần dần mở rộng ảnh hưởng của Thiên Cơ được tề sang các thần vực khác. Ngoài ra, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ở khu vực đường biên của Âm Ảnh thành thuộc về lãnh địa của chúng ta nên cần phải giữ vững. Mọi người cần quan tâm hơn đến nó!
- Ừm. Chỉ cần Hàn gia chúng phát triển ảnh hưởng rộng rãi sang các đại thần vực khác, bấy giờ có làm loạn Âm Ảnh thành chẳng nữa thì vẫn có thể có được kết quả tốt. Đất này không nhận người thì sẽ có đất khác chào đón. Hàn gia chúng ta ở thành thị nào mà không được! - Phỉ Bích tức giận nói.

Đối với người của Hàn gia, khi gia tộc phát triển mạnh nhất thì lại bị ngăn trở khiến cho tất cả mọi người, kể cả là Hàn Thạc đều không thoải mái. Họ không có ý đồ gì ở Âm Ảnh thành nhưng Hoa Lai Sĩ làm như vậy lại khiến họ chạnh lòng, không thể không sớm tính toán cho tương lai của mình.

- Chúng ta thực sự không đạt được lợi ích như dự tính trong cuộc chiến Thần Vệ Trưởng. Hoa Lai Sĩ chỉ cho chúng ta một chút hư danh!

Hàn Thạc bình tĩnh nói:

- Tuy nhiên, hắn thì coi hư danh là vô dụng nhưng lại là thứ chúng ta cần có nhất hiện nay! Hắc hắc. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã có gần trăm người nghe tin gia nhập Hàn gia và đội Năm. Trong tương lai, những người này đều có thể thành trụ cột vững chắc của Hàn gia chúng ta. Điều này trước kia khó có thể tưởng tượng được!

Hàn gia có tiền có lãnh địa, giờ thiếu nhất chính là người!

Trước khi Hàn Thạc thống lĩnh đội Năm trong trận tỷ thí bộc lộ tài năng, người gia nhập đội Năm và Hàn gia chỉ lác đác. Nhưng sau khi hắn đánh bại Lạp Nhĩ Phu, Thanh Lâm và đoạt chức Thần Vệ Trưởng đứng đầu, đội Năm cũng đánh tan đội Hai thì người biết tin tức tìm đến nương tựa bỗng chốc tăng hơn so với bình thường mấy chục lần!

Những người tìm nơi nương tựa này có tư chất và thực lực cao rất nhiều so với trước đây. Hàn Thạc cần chính là loại nhân tài này!

Họ vừa đến, những vị trí Thần Vệ khiêm khuyết trong Hàn gia và đội Năm liền nhanh chóng được bổ sung. Hàn gia không còn là một tiểu gia tộc chỉ có rất ít người thủ hộ nữa. Đường như chỉ qua một đêm Hàn gia đã mạnh mẽ hẳn lên.

- Ừm. Chúng ta cần người. Bây giờ số Thần Vệ gia nhập Hàn gia còn lâu mới đủ. Một khi đội Năm thu nhận đủ ngàn người, Hàn gia chúng ta cũng nhận đủ Thần Vệ thì sẽ cho họ rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, khi đó tố chất phẩm cách của bọn họ có thể sẽ phát triển lên một giai đoạn mới. Chỉ cần những người mới cũng trung thành lợi hại như Thần Vệ hiện nay ở đội Năm thì trong tương lai, cho dù chúng ta và gia tộc Tái Nhân Đặc thực sự có trở mặt chẳng nữa thì cũng có vốn để nói chuyện! - Bác Lan Tư gật đầu.

- Cần dồn sức chiêu mộ người mới nhưng nhất định phải tra rõ lai lịch. Ta không muốn những người đó đến từ các đại gia tộc với ý đồ khác, đến thời điểm then chốt trong tương lai lại cản trở chúng ta. Người nhất định phải nhớ kỹ điểm này. Bất cứ ai gia nhập đều phải kiểm tra kỹ lưỡng! - Hàn Thạc dặn đi dặn lại Bác Lan Tư về việc này. Có thể chiêu mộ ít đi một chút chứ tuyệt đối không thể nhận người bừa bãi.

- Sư huynh yên tâm. Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng! - Bác Lan Tư nghiêm túc cam đoan.

Các đơn vị Thần Vệ khác trong dãy núi Phi Vân và người trong đại gia tộc dần dần đã trở về Âm Ảnh thành. Thông qua việc cố ý hạ vô tình phát tán, tin tức về kết quả trận tỷ thí tại dãy núi Phi Vân được lan truyền khắp toàn bộ Âm Ảnh thành.

Được tề sư thiên tài đánh bại Thanh Lâm, Lạp Nhĩ Phu, huấn luyện thủ hạ trở thành một nhóm phối hợp ăn ý có sức chiến đấu cực mạnh...

Đủ loại tin tức về Hàn Thạc thông qua rất nhiều đường khác nhau được loan ra. Ở bất kỳ cứ điểm thành trấn nào trong Âm Ảnh thành đều ồn ào bàn tán về chuyện này. Những người có lòng tự tin vào bản thân, muốn xây dựng sự nghiệp đều bắt đầu động lòng, thầm suy tính xem có nên thay đổi chủ ý hay không.

- Tập Đặc. Chúng ta không đến gia tộc Cơ Tát nữa. Nương nhờ vào Hàn gia đi!

- Hàn gia hiện giờ cực kì hưng thịnh, lại có được tề có thể đề cao thực lực. Đó chính là lựa chọn sáng suốt!

- Đi. Đến đội Năm Thần Vệ. Nghe nói đội Năm giờ đang thiếu nhiều Thần Vệ. Đây là cơ hội nghìn năm khó gặp đó! Người không đi ư?

- Quên đi. Ta chỉ là Hạ vị thần, người ta chắc chẳng thèm nhìn đến!

- ...

Những chuyện tương tự diễn ra ở khắp các ngõ ngách trong Âm Ảnh thành. Những người bừng bừng đã tâm ở các khu vực tập hợp về Âm Ảnh thành rồi chạy về hướng đội Năm Thần Vệ và Hàn gia, tình nguyện chịu khổ nghiệm nặng nề chỉ cần không phải đầu rơi máu chảy cũng chen nhau vào.

Trong thoáng chốc, toàn bộ Âm Ảnh thành dường như náo nhiệt hẳn lên. Rất nhiều người không quản xa nghìn dặm tiến vào thành, trong đó thậm chí còn có một số người từ những thành thị của thần vực khác ngẫu nhiên đến Âm Ảnh thành, nghe nói Hàn gia chiêu mộ Thần Vệ liền đua nhau đến thử xem.

Hàn gia và đội Năm Thần Vệ bỗng nhiên bận rộn hẳn lên. Hai chỗ vốn thiếu nhân lực này bỗng có cả đám người xếp hàng dài. Sát hạch ở đội Năm là Bác Lan Tư, còn ở Hàn gia là Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc. Ba người bận rộn suốt ngày đêm dùng đủ loại điều kiện ngặt nghèo để xét duyệt Thần Vệ ứng tuyển.

Ba đại gia tộc chỉ âm thầm quan sát động tĩnh bên trong thành, lạnh lùng theo dõi Hàn gia rầm rộ chiêu binh mãi mã nhưng vẫn đều im lặng.

Trong gia tộc Tái Nhân Đặc, Hắc Thiên và Thanh Lâm bị Hoa Lai Sĩ bố trí quay lại biên giới ngay sau khi tỷ thí kết thúc nên không kịp chúc mừng Hàn Thạc, còn Tập Mai Lệ Thập và An Đức Liệt thì không biết vì sao mà mấy ngày nay không đến tìm hắn. Tất cả các gia tộc vẫn có quan hệ hữu nghị với Hàn gia đều không dám đến gần Hàn gia, dường như sợ bị ai đó nghi kỵ.

Bởi vì tình thế bên trong Âm Ảnh thành khá nhạy cảm nên Hàn Thạc cũng không đi đến Vùng Đất Hỗn Loạn mà ở lại Hàn gia chủ trì đại cục. Trong giai đoạn nhạy cảm này, một khi Hàn Thạc dẫn La Ti rời đi mà Âm Ảnh thành phát sinh hỗn loạn, Hàn gia không có Thượng vị thần thì căn bản không đứng vững được nên hẳn không thể không tạm thời ở lại. Không bảo đảm rằng Hàn gia sẽ bình yên vô sự thì Hàn Thạc sẽ không mạo hiểm rời đi.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã hết một năm. Trong thời gian này, Hàn gia và đội Năm chiêu mộ được hơn năm trăm Thần Vệ. Đó là vì điều kiện chiêu mộ quá ngặt nghèo, chỉ chọn những người có thân thể trong sạch và tư chất phi thường, còn những ai có vấn đề hoặc không dễ bảo, chỉ chuẩn bị lấy thực lực cao cường đầu cơ trục lợi thì đều bị loại trừ.

Thần Vệ đã gia nhập, một khi xác định tuyệt đối trung thành và hết lòng tận tụy với Hàn Thạc thì đều được đưa đi rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Sau khi từ đó trở về thì khí thế và thực lực đều được nâng cao lên rất nhiều. Những Thần Vệ khác còn chưa quyết định đem tính mạng phục vụ Hàn gia trở mắt nhìn những người cùng đến kia tăng cường thực lực và được đối xử tốt hơn, gần như đều thỏa hiệp vì không chống lại được cám dỗ.

Trong khoảng thời gian này, Cơ Nhã của gia tộc Kim Sâm lại thường lấy cố thỉnh giáo vũ kỹ mua sắm được tề để đến Hàn gia gặp Hàn Thạc, cứ quần lấy hẳn bàn bạc những chuyện đầu đầu mà không hề để ý tới ánh mắt muốn giết người của nhóm Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ.

Số lần gặp ngày càng tăng làm ngay cả những Thần Vệ vừa mới gia nhập Hàn gia cũng nhận ra Cơ Nhã rất có thiện cảm đối với Hàn Thạc, ai nấy đều nhìn Cơ Nhã với ánh mắt xăm xoi.

Không ít thanh niên trong thành thích Cơ Nhã, khi phát hiện việc nàng ta thường đến Hàn gia, hơn nữa lần nào cũng một mình gặp Hàn Thạc thì bọn họ vô cùng phẫn nộ. Nhưng Hàn gia và Hàn Thạc bây giờ thì không phải ai cũng có thể trêu chọc được nên mặc dù đám thanh niên uất ức tràn hông cũng không dám đến Hàn gia gây rối, chỉ rêu rao là không cho người trong gia tộc đến Thiên Cơ được tề mua thuốc. Chúng làm như vậy hiển nhiên là không tạo thành uy hiếp đối với Hàn gia.

- Ta ghét con tiểu hồ ly lẳng lơ kia! - Phỉ Bích đã nói những lời này không biết bao nhiêu lần. Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, Khiết Bích Nhi, Ly Toa đều nhất trí về đối ngoại. Mỗi lần Cơ Nhã đến đều khiến cho sắc mặt nàng không tốt, gây đủ chuyện sóng gió.

- Bố Lai Ân. Chúng ta đều không thích người đàn bà kia. Chàng hãy nói cho thật, rốt cuộc có tư tưởng đến cô ta hay không? - Hôm nay, sau khi “vui vẻ”, Ngải Mễ Lệ áp sát thân thể xinh đẹp mềm mại vào người Hàn Thạc, bàn tay mũm mĩm nhỏ bé vẽ vòng tròn trên ngực hắn khẽ dò hỏi.

Phỉ Bích mệt nhừ người nằm bên cạnh nghe thấy Ngải Mễ Lệ hỏi như vậy bèn cố gắng đầu lên nhìn Hàn Thạc, véo vào bắp chân hắn một cái, nói:

- Người đàn bà kia đối trá quá, thiếp cũng không thích. Bố Lai Ân, chàng không để ý đến cô ta được không?

Hàn Thạc cả người bủn rủn, thoải mái gật đầu thỏa mãn nói:

- Được. Có các nàng là đủ rồi.

Có được lời cam đoan của Hàn Thạc, Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ cực kỳ mừng rỡ, ôm lấy hắn ngủ thiếp đi.

Ba ngày sau, Hàn Thạc nhận được một phong thư do tộc trưởng Tật Tư Phách của gia tộc Kim Sâm tự tay viết, nói là muốn gả con gái cho hắn, lại muốn Hàn Thạc chuẩn bị một bữa tiệc lớn ở Âm Ảnh thành cưới hỏi đàng hoàng.

Bọn Ngải Mễ Lệ biết được tin này bèn ào ào đến trước mặt Hàn Thạc, vẻ mặt ai cũng đầy oán hận nhìn hắn. Các nàng theo Hàn Thạc như vậy mà còn chẳng có danh phận gì, nếu Hàn Thạc và Cơ Nhã đường đường chính chính kết hôn ở Âm Ảnh thành thì các nàng nhất định không chấp nhận được.

- Yên tâm. Ta không cưới đâu! - Hàn Thạc mỉm cười, viết thư ngay trước mặt các nàng khéo léo cự tuyệt ý tốt của Tật Tư Phách rồi sai Bác Lan Từ đích thân đưa đến gia tộc Kim Sâm.

Khi viết phong thư này, Hàn Thạc cũng không hề nghĩ rằng nó lại trở thành mầm họa chia rẽ các đại gia tộc trong Âm Ảnh thành.

805. Chương 805:đổi Sách

Tại gia tộc Kim Sâm.

Bác Lan Tư vừa đi khỏi, Tập Tư Phách đã xé nát lá thư trong tay, cười lạnh:

- Thật không ngờ hẳn lại cự tuyệt chứ!

Bối Ti và Tập Mễ Lạp ở bên cạnh cũng tỏ vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ rằng Hàn Thạc sẽ có quyết định này. Theo cách nhìn của bọn họ, một khi Hàn gia và Kim Sâm gia tộc kết thông gia, cho dù Tái Nhân Đặc gia tộc cố tình muốn đối phó Hàn gia cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Việc hai nhà kết hợp, bất kể là đối với Hàn gia hay Kim Sâm gia tộc, đều là trăm mối lợi mà không có hại.

Đặc biệt Cơ Nhã còn là cô gái xinh đẹp nổi tiếng ở Âm Ảnh thành, có ai tưởng tượng rằng một người tuyệt diệu như thế lại bị gia tộc bọn họ chủ động dâng cho, thế mà lại còn có người đóng cửa từ chối, chuyện này làm cho Tập Tư Phách quá bất ngờ.

- Rốt cuộc thì trong lòng người này nghĩ cái gì!

Bối Ti khá tức tối, oán hận nói:

- Chẳng lẽ là nhà Kim Sâm chúng ta không xứng với hẳn? Đúng là vài năm gần đây thế lực của Hàn gia rất mạnh nhưng bọn họ mới đến Âm Ảnh thành, còn nghĩ là mình có năng lực đối chọi với gia tộc Tái Nhân Đặc hay sao?

- Tập Mễ Lạp, báo tin cho gia chủ hai nhà kia đi, nói rằng tiểu tử đó không biết đối nhân xử thế, ta không có biện pháp, để cho hai nhà bọn họ thử xem! - Tập Tư Phách sa sầm nét mặt, lệnh cho em gái.

Tập Mễ Lạp gật đầu, lẳng lặng lui ra.

Tộc trưởng hai đại gia tộc khác mau chóng nhận được tin tức. Trong thời gian gần đây, tộc trưởng ba gia tộc từng có trao đổi riêng với nhau, nhất trí cho rằng có thể lợi dụng mâu thuẫn giữa Hàn gia và gia tộc Tái Nhân Đặc, định thông qua lực lượng của Hàn Thạc để thử thăm dò phản ứng của gia tộc Tái Nhân Đặc. Hành động của Tập Tư Phách là bước đầu tiên, không ngờ lại bị thất bại.

Sau khi nhận được tin từ Tập Mễ Lạp, Kim Lạc Khắc của gia tộc Cơ Tát và Lao Lô Nhĩ của gia tộc Bồ Lạc trả lời là tạm thời không nên manh động, chờ xem Hoa Lai Sĩ sẽ bố trí đội Năm Thần Vệ như thế nào.

Ngải Phát Lý chết đi, người của đội Năm tan tác bỏ đi, tất cả trách nhiệm đều được mấy đơn vị Thần Vệ khác chia nhau đảm nhiệm. Đội Năm bây giờ đã chiêu mộ được ba trăm Thần Vệ, tổ chức lại thành ba đại đội một trăm người, cộng thêm đại đội giành thắng lợi ban đầu kia nữa, đội Năm lần nữa lại có đủ năng lực cai quản khu vực từng phụ trách.

Đến lúc này, theo đạo lý thì Hoa Lai Sĩ cần phải trả lại quyền lợi, chỉ vì mãi không có tin tức nên bọn họ đều âm thầm quan sát gia tộc Tái Nhân Đặc và Hàn gia để xem hai bên có thể phát sinh xung đột hay không.

- Cái gì?

Ở trong gia tộc Kim Sâm, Cơ Nhã sau khi được mẫu thân Bối Ti nói cho biết tin thì giận tím mặt:

- Ai cho các người tự ý làm thế?

Tập Tư Phách không hề cho Cơ Nhã biết về việc trao đổi thư từ với Hàn Thạc. Nàng bỗng nhiên biết được sự việc này liền có cảm giác như bị lừa dối, mà kết quả lại còn tàn khốc không thể chấp nhận như vậy khiến nàng nổi giận cực kỳ mãnh liệt.

- Hiện giờ thì quá nửa số người ở Âm Ảnh thành đều biết chuyện con thích tên tiểu tử kia rồi. Phụ thân con làm như vậy cũng là muốn tốt cho con!

Bối Ti than khê:

- Chỉ không ngờ rằng tên tiểu tử kia lại không biết đối nhân xử thế như vậy. Hẳn bị mù mắt rồi, vì mấy người đàn bà mang theo từ vị diện cấp thấp đó mà lại cự tuyệt kết hôn với con gái bảo bối của ta. Loại tầm mắt này sao có thể làm việc lớn được!

- Đủ rồi! Chuyện của con không cần các người dính vào! - Cơ Nhã tỏ vẻ phẫn nộ, chạy ra cửa bỏ đi.

Hàn gia.

Mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích không còn oán giận nữa. Khi tận mắt thấy Hàn Thạc viết lá thư dùng lời lẽ khôn khéo từ chối đề nghị của Tập Tư Phách, các nàng như là nắng hạn gặp mưa rào, cả người thư thái!

Một toán Thần Vệ mới lại ra khỏi Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trần, ai nấy đều hào hứng tiếp nhận kiểm tra của Bác Lan Tư. Sau khi kiểm nghiệm xong, Bác Lan Tư cho rằng những Thần Vệ này hoàn toàn đủ năng lực đảm nhiệm các loại nhiệm vụ của Âm Ảnh thành, đáng tiếc gia tộc Tái Nhân Đặc tới giờ vẫn chưa nói gì chắc chắn khiến cho các Thần Vệ đều không được vào thành, không có việc làm.

Bác Lan Tư tìm Hàn Thạc báo cáo tình huống:

- Máy đại đội Thần Vệ bây giờ đều ở đội Năm, hết huấn luyện lại huấn luyện bởi vì đội Năm đến nay không hề có bất cứ nhiệm vụ gì. Công tác ban đầu là phụ trách một số khu vực trong thành cũng bị đội Một, đội Hai, đội Ba chia nhau đảm nhiệm cho nên căn bản không làm sao có kinh nghiệm thực tế. Không có nhiệm vụ, không có quyền hạn thực sự khiến chúng ta không có cơ hội đi huấn luyện ở bên ngoài thành, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp đâu!

Những Thần Vệ gia nhập đội Năm đã trải qua đợt huấn luyện nghiêm khắc của Bác Lan Tư, thật sự cho rằng bản thân mình là người của Hàn gia, coi lợi ích của Hàn gia là trên hết. Đáng tiếc hiện nay đội Năm luôn luôn không có việc làm, bọn họ cả ngày đều ở trong khu vực huấn luyện nên trong lòng đều phiền muộn.

- Ta đi hỏi An Đức Liệt xem sao, suốt thời gian gần đây hẳn không hề tới, coi bộ Hoa Lai Sĩ đã gây không ít áp lực với hắn! - Hàn Thạc suy nghĩ rồi quyết định đi tới gia tộc Tái Nhân Đặc. Chuyện này không trốn tránh được, Hoa Lai Sĩ giờ đã có ý nghi ngờ hắn nên có một số việc cần giải quyết càng sớm càng tốt.

- Sư huynh, không cần đòi hỏi quyền lợi gì, chỉ cần để chúng ta rời khỏi Âm Ảnh thành cũng được. Máy đơn vị Thần Vệ đến cử điểm Bá Cách Lạp Tư thì có thể tiếp cận các loại phương pháp rèn luyện tốt hơn! - Bác Lan Tư tất nhiên hiểu rằng quan hệ hiện nay giữa Hàn gia và gia tộc Tái Nhân Đặc không hòa thuận cho nên mới nói như thế.

- Ta hiểu mà! - Hàn Thạc gật đầu, đi về phía gia tộc Tái Nhân Đặc.

Mặc dù đã một năm không tới gia tộc Tái Nhân Đặc, những Thần Vệ ở đó vẫn nhận ra Hàn Thạc. Nhưng vừa nghe nói hắn muốn tìm An Đức Liệt thì vài thị vệ giữ cửa tỏ vẻ hơi khó xử, một người trong đó nói:

- Xin lỗi, sau khi An Đức Liệt đại nhân trở về từ dãy núi Phi Vân đã tu luyện luôn, không cho bất cứ ai quấy rầy. Ngay cả thành chủ đại nhân mấy lần muốn tìm mà ông ấy đều không tiếp, nhất định là tu luyện đã có đột phá quan trọng rồi!

Hàn Thạc nghe vậy thì bất giác sửng sốt. Theo lời nói của các Thần Vệ, hắn biết An Đức Liệt chắc là khá bất mãn đối với cách làm của Hoa Lai Sĩ, nếu không thì sẽ không dùng loại phương pháp này để cự tuyệt huynh trưởng mình. Hàn Thạc ngầm hiểu là Hoa Lai Sĩ có ý chèn ép Hàn gia, An Đức Liệt bị kẹt ở giữa rất khó khăn, ông ta dù sao cũng là người trong gia tộc Tái Nhân Đặc, không có khả năng làm trái ý tộc trưởng.

- Thì ra là như vậy, An Đức Liệt đại nhân đang trong thời gian tu luyện, Tập Mai Lệ Tháp cũng thế à? - Hàn Thạc mỉm cười, dò hỏi.

- Không sai. Cũng giống như An Đức Liệt đại nhân, tiểu thư Tập Mai Lệ Tháp từ dãy núi Phi Vân trở về cũng bị thành chủ bắt đến tu luyện trưởng, đến giờ vẫn chưa rời khỏi đó một bước! - Gã Thần Vệ vội vàng đáp.

- Ồ, thế à, thôi vậy. - Hàn Thạc không muốn gặp Hoa Lai Sĩ, không vào trong gia tộc Tái Nhân Đặc mà quay đầu bỏ đi.

Trên đường, hắn suy nghĩ cẩn thận, bỗng phát hiện nếu như trong thời gian này mình vắng mặt ở Âm Ảnh thành thì vẫn có thể xem là một biện pháp tốt. Mặc dù Hoa Lai Sĩ thật sự có ý đối phó với mình, một khi hắn rời khỏi Âm Ảnh thành thì Hoa Lai Sĩ không thể nào ra tay, cũng sẽ không uy hiếp Hàn gia được.

Đối với Hoa Lai Sĩ, hắn mới là người lão ta e ngại nhất, nếu thực sự muốn đối phó Hàn gia thì điều kiện đầu tiên là phải khống chế hắn, cần bản không thêm quan tâm đến những người khác của Hàn gia. Nói cách khác, chỉ cần hắn đi khỏi đây thì ngược lại người của Hàn gia sẽ an toàn, không bị Hoa Lai Sĩ làm khó.

Trở về Hàn gia, Hàn Thạc triệu tập Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Tư Tháp Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc đến phân việc:

- Chuyển trọng tâm phát triển gia tộc đến thành Bá Cách Lạp Tư. Bác Lan Tư, không cần làm theo quy tắc nữa, đội Năm Thần Vệ cần lợi dụng mọi loại lý do để tới đó. Ừm, chỉ để Thiên Cơ được tề ở lại trong Âm Ảnh thành, tất cả thành viên chủ yếu của gia tộc đều phải nhanh chóng đến thành Bá Cách Lạp Tư!

- Bố Lai Ân, chuẩn bị rời khỏi Âm Ảnh thành ư? - Tư Tháp Tác Mỗ hỏi.

Hàn Thạc gật đầu, cười nói:

- Có ý như vậy, tuy nhiên ta còn chưa quyết định. Tạm thời các người cứ ở tại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, trọng tâm của gia tộc có thể đặt ở thần vực hoặc thành thị khác. Không được xung đột với người của các đại gia tộc.

Sau đó Hàn Thạc viết vài bức thư tay, một cho Hoa Lai Sĩ, một cho Hắc Thiên, một cho Thanh Lâm rồi sai khiến Thần Vệ thủ hạ đưa đi, nói rằng mình muốn đi nơi khác một chuyến. Trong thư gửi Hoa Lai Sĩ, Hàn Thạc dùng lời uyển chuyển, ám chỉ rằng mình không nghĩ đến chuyện tranh giành quyền lợi trong Âm Ảnh thành. Hắn biết vị thành chủ này chưa chắc đã tin, nhưng chỉ cần mình thực sự không ở trong Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ dù có muốn chèn ép Hàn gia cũng sẽ không quá phận.

Trong thư gửi Hắc Thiên, Thanh Lâm, hắn tỏ hy vọng hai người có thể giúp hắn chăm sóc Hàn gia. Bằng quan hệ của Hàn Thạc với hai người thì chắc chắn bọn họ sẽ giúp, có thêm An Đức Liệt và Tập Mai Lệ Tháp nữa thì chỉ cần không phải là gia tộc Tái Nhân Đặc động thủ, Hàn Thạc không sợ gia tộc khác dám động đến Hàn gia.

- Dù đi đâu cũng nên cẩn thận một chút, người không có mặt ở Âm Ảnh thành, ta sẽ bảo đảm an toàn cho Hàn gia! - Ba ngày sau, Hàn Thạc nhận được hồi âm của Hoa Lai Sĩ. Hắn bật cười, từ ý tứ của bức thư này, hắn biết mình suy đoán không sai, Hoa Lai Sĩ lo lắng nhất chính là hắn, hắn đi khỏi thì vị thành chủ này tuyệt đối sẽ không động đến Hàn gia!

Hàn Thạc thật sự yên tâm, thu xếp mọi việc ở Âm Ảnh thành rồi dẫn La Ti nhanh chóng ra đi, một mạch không ngừng tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

Đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hàn Thạc trước hết tái hiện Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận. Sau đó hao tổn rất nhiều tài liệu dùng lực lượng của Đỉnh Linh bố trí tổng cộng bốn ma trận lớn nhỏ ở bên trong phủ đệ của mình tại đây - Tu La Huyền Thần trận, Thiên Lôi Phúc Đỉnh trận, Thiên Ma Tụ Linh trận, Vô Độc Huyền Âm trận. Bốn trận ở bốn phía phủ đệ, trung tâm chính là Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận.

Hàn Thạc mất nửa năm, dùng hết năm mươi vạn hắc tinh tề mà Hoa Lai Sĩ ban cho, thêm cả Vạn Ma Đỉnh trợ giúp mới lập xong bốn ma trận. Sau khi thử nghiệm uy lực của từng ma trận, hắn mới giải thích cụ thể, kỹ lưỡng phương pháp sử dụng cho Khảm Dịch Đạt và bọn Tư Tháp Tác Mỗ mới tới, rồi mới thực sự yên tâm.

Có bốn ma trận này, người của Hàn gia mặc dù bị tấn công mãnh liệt cũng có thể chống đỡ được khá lâu, kẻ địch dám cả gan tiến vào sẽ phải trả giá nặng nề. Với cảnh giới hiện giờ của hắn và Đỉnh Linh trợ giúp, cho dù là Thượng vị thần nếu mạo muội xông vào mà không cẩn thận thì cũng phải chết ở trong trận.

Bố trí tất cả mọi việc ổn thỏa, Hàn Thạc lại thấy nhóm Phỉ Bích cũng lần lượt từ Âm Ảnh thành đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư mà Hoa Lai Sĩ không hề có ý ngăn trở, thì mới cùng La Ti ra đi.

Mục tiêu là Vùng Đất Hỗn Loạn!

806. Chương 806:lại Đây Đánh Ta Đi!

Từ Hắc Ám thần vực đến Vùng Đất Hỗn Loạn phải qua Tử Vong thần vực, có thể dùng Lôi điện truyền tổng trận pháp.

Đó cũng là một hành trình dài đằng dặc, Hàn Thạc phải mất ba tháng mới vượt qua Ảo Ảnh thành, Hắc Thủy thành, đi tới biên giới của Thôn Vân thành.

Trong thời gian này, Hàn Thạc và La Ti cố gắng tránh vào các thành thị lớn. Khi qua Ảo Ảnh thành và Hắc Thủy thành thì cũng chỉ tạt qua một số thành trấn cứ điểm, không hề bước vào chủ thành, cuối cùng hôm nay cũng đến lãnh địa của Thôn Vân thành là thành thị hùng mạnh nhất trong Hắc Ám thần vực.

Khác với cách đi thông thường, Hàn Thạc lại không dẫn La Ti tiếp tục đi theo đường mòn hẻo lánh mà tiến thẳng về phía Thôn Vân thành.

- Ô, sao lần này lại không tránh nữa?

La Ti thấy Hàn Thạc dường như thay đổi chủ ý, có vẻ bị bất ngờ, hỏi:

- Người dự định tiến vào Thôn Vân thành ư?

Ba tháng qua chỉ có hai người Hàn Thạc và La Ti ở bên nhau, La Ti dường như có tâm tình không tệ, không còn giữ vẻ lạnh lùng ít nói, trò chuyện nhiều hơn so với khi ở Hàn gia tại Âm Ảnh Thành. Xem ra nàng quả thật không thích chỗ đông người.

Kể chủ mưu trận tập kích lần trước ở dãy núi Phi Vân là Phi Nhĩ Đức, nhưng thật sự ra tay lại là Lạp Khắc Lý Sâm của gia tộc Bồ La Đức Hách Tư Đặc. Gia tộc này chính là gia tộc hùng mạnh nhất Thôn Vân thành và Tộc trưởng Da Lỗ Tư là thành chủ Thôn Vân thành. Lạp Khắc Lý Sâm tập kích chẳng những không được như nguyện mà gia tộc Bồ La Đức Hách Tư Đặc còn bị Hàn Thạc đánh chết mất ba người.

Hàn Thạc không tin Lạp Khắc Lý Sâm có thể bỏ qua mối thù này!

Đã qua đây, hẳn nghĩ cũng nên biết rõ tình hình của Thôn Vân thành, nếu có thể thì hẳn còn dự định mạo hiểm diệt trừ Lạp Khắc Lý Sâm luôn, vì Hàn gia của mình mà xóa bỏ một mối họa trong lòng.

- Không sai, ta muốn biết thực lực của Thôn Vân thành như thế nào. - Hàn Thạc gật đầu.

La Ti không biết thân phận kẻ tập kích lần trước nên mới nghi hoặc về quyết định của Hàn Thạc:

- Thôn Vân thành là thành thị hùng mạnh nhất trong Hắc Ám thần vực, thực lực tổng thể vượt xa Âm Ảnh thành, Bồ La Đức Hách Tư Đặc cũng là gia tộc cổ xưa nhất của Hắc Ám thần vực, bên trong thành cường giả như mây, lại vô cùng đoàn kết!

- Sau khi gia tộc Lai Phát Tư rời khỏi Âm Ảnh thành thì di chuyển đến Thôn Vân thành. Ha ha, chúng ta chiếm đoạt cơ nghiệp của gia tộc Lai Phát Tư ở Âm Ảnh thành, dù nói thế nào thì họ cũng sẽ ghi hận trong lòng. Cũng không biết tình thế của gia tộc Lai Phát Tư ở Thôn Vân thành như thế nào?

Hàn Thạc mỉm cười, nói:

- Đi nào. Chúng ta đi Thôn Vân thành xem thế nào!

La Ti vẫn luôn nghe lời Hàn Thạc, tất nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

Nửa tháng sau, hai người Hàn Thạc và La Ti đã xuất hiện ở trước cổng Thôn Vân thành. Cổng thành trang nghiêm hùng vĩ xây bằng đá tảng màu đen bóng loáng cao ngút tầng mây. Những Thần Vệ trước cửa có vẻ mặt âm trầm, khí độ bất phàm.

Trên cổng thành có vài khẩu năng lượng tinh pháo vĩ đại giương cao chia về phía trước, nòng pháo sáng lấp lánh trông có vẻ vô cùng khủng bố.

- Mấy khẩu năng lượng tinh pháo dựa vào năng lượng từ những tháp năng lượng ở phía sau để bắn. Loại trình độ công kích này thì ngay cả như Thượng vị thần cũng không chịu nổi. Hạ vị thần mà bị bắn trúng thì tan xác ngay lập tức! - La Ti thấy Hàn Thạc không rời mắt khỏi những khẩu năng lượng tinh pháo bèn giải thích.

- Thôn Vân thành đích thực không tầm thường. Đi thôi. Chúng ta vào thành xem. - Hàn Thạc ở ngoài thành quan sát một lát rồi cũng La Ti nộp lệ phí đi vào Thôn Vân thành.

Sau khi vào thành, hần dẫn La Ti đi loanh quanh một lúc, phát hiện sức phòng ngự của Thôn Vân thành mạnh hơn nhiều so với Âm Ảnh thành. Ở đây có rất nhiều các loại tháp phòng ngự và năng lượng tinh pháo hoạt động dựa vào năng lượng tinh thạch, thỉnh thoảng lại có một đội Thần Vệ vẻ mặt điềm tĩnh lạnh lùng đi qua.

La Ti che đi mái tóc màu bạc, Hàn Thạc hơi thay đổi hình dáng, tin rằng không có người ở Thôn Vân thành nhận ra được, sau đó mới hỏi một đội Thần Vệ qua đường:

- Xin hỏi, gia tộc Lai Phát Tư ở hướng nào?

- Gia tộc Lai Phát Tư?

Một Thần Vệ của Thôn Vân thành ngăn người, nhìn vào những hắc tinh tệ trong tay Hàn Thạc rồi hỏi Thần Vệ bên cạnh:

- Trong thành có gia tộc tên là Lai Phát Tư sao?

- Có đó. Thời gian trước vừa mới có một gia tộc tên là Lai Phát Tư đến từ Âm Ảnh thành, nghe nói gia tộc đó có một người con gái tên là Đường Na mấy hôm nữa sẽ gả cho thiếu gia của Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân đó. Hắc hắc, điều này cũng có nghĩa là gia tộc Lai Phát Tư đó sẽ trở thành một gia tộc phụ thuộc vào gia tộc Bồ La Đức Hách Tư Đặc rồi!

Một gã Thần Vệ khác xen vào, nói với Hàn Thạc:

- Gia tộc Lai Phát Tư ở thành nam!

- Xin đa tạ! - Hàn Thạc và La Ti rời đi.

Xa cách không bao lâu, Hàn Thạc không ngờ rằng Đường Na lại gặp một ngày như thế này. Tuy giữa hần và gia tộc Lai Phát Tư đã từng có một trận thị phi, nhưng Hàn Thạc thủy chung vẫn biết ơn nàng. Lần trước Phỉ Nhĩ Đức dẫn người tập kích hần, nhưng Hàn Thạc tin rằng sự việc đó không có quan hệ gì với Đường Na.

Bây giờ nghe nói Đường Na bị gả cho con trai của Lạp Khắc Lý Sâm, không biết vì sao trong lòng Hàn Thạc lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Hàn Thạc và La Ti nghe được tin tức rồi thì lẳng lặng đi về khu vực phía nam Thôn Vân thành. Bởi vì nơi này có Thần Vệ đi lại không ngừng nên để không bại lộ thân phận và thực lực của bản thân, Hàn Thạc không thể đi quá nhanh, phải mất một ngày và nửa đêm mới đến nơi, tìm được vị trí của gia tộc Lai Phát Tư.

Trang viên hiện nay của gia tộc Lai Phát Tư xấu hơn phủ đệ của họ ở Âm Ảnh thành rất nhiều, mà thành nam cũng không phải là khu vực giàu có, nhìn bên trong trang viên chỉ có vài căn nhà lều tèo, trong lòng Hàn Thạc cũng có chút băn khoăn.

Không gặp phải phòng ngự đặc biệt nghiêm mật, mấy ma đầu có năng lực ẩn giấu khí tức mạnh mẽ do Thượng vị thần luyện chế ra im lặng theo màn đêm lén vào, không làm kinh động bất cứ một ai, xem xét rõ ràng tình hình hiện giờ của gia tộc Lai Phát Tư.

Một ma đầu nhanh chóng tìm được tu luyện trường của Đường Na. Dù sao thì Đường Na cũng không phải là Thượng vị thần, bức tường hắc ám mà nàng bố trí căn bản không có cách nào ngăn cản được ma đầu của Hàn Thạc.

Trong tu luyện trường, Đường Na mặc áo chiến đấu màu xanh biếc, tư thế oai hùng hiên ngang tấn công Đa Lạc Lô Tư, trên mi tâm hiện rõ u sầu không giải được, không có sự vui mừng của người sắp thành hôn. Đa Lạc Lô Tư hoàn toàn trở thành đối tượng cho Đường Na trút giận, bị nàng tấn công liên miên khổ không thể tả, thân thể bị đánh mấy quyền, mặt cũng có nhiều vết sưng u xanh xanh tím tím.

“Ầm!”, lưng của Đa Lạc Lô Tư va vào vách tường đá của tu luyện trường.

- Dừng lại!

Đa Lạc Lô Tư vội vàng giơ tay xin tha, nói giọng đáng thương:

- Gần hết giờ rồi, cũng muộn lắm rồi, ta phải về nghỉ ngơi thôi, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

- Lên tiếp! - Đường Na khẽ quát một tiếng, lại định động thủ đuổi theo.

- Đại tỷ, ta biết tỷ tâm tình khó chịu, nhưng tỷ cũng không thể ngày nào cũng trút giận vào ta chứ?

Đa Lạc Lô Tư hét to:

- Chuyện lần trước không liên quan đến ta, chỉ bởi vì ta hiểu khá rõ khu vực đó nên mới bị tộc trưởng đại nhân bắt đi mà thôi! Hơn nữa, tên tiểu tử kia giết chết Nhị thúc, chiếm đoạt mọi thứ của chúng ta ở Âm Ảnh thành, chúng ta trả thù cũng là cần thiết. Đại tỷ, tỷ cũng là người nhà Lai Phất Tư, cần phải phân biệt rõ tình thế mới đúng chứ!

- Nếu như không phải là đệ đệ của người lắm chuyện thì Bố Lai Ân sẽ không trở mặt với gia tộc bọn ta, cũng không có nhiều chuyện lung tung như vậy!

Đường Na nổi giận dưng dưng, nói:

- Hiện tại gia tộc Lai Phất Tư chúng ta suy bại đến nước này, ta cũng bị phụ thân lấy làm vật hi sinh gả cho gã ăn chơi trác táng kia, vì sao chứ? Vì sao ta lại phải gánh chịu tất cả những chuyện này?

Đường Na gào lên, lại quyền đâm cước đá một trận mãnh liệt vào Đa Lạc Lô Tư.

Phong độ ung dung trang nhã của Đường Na trước đây khi ở Kỳ Áo đại lục đến giờ phút này không còn sót lại chút nào. Đường Na liên tục đâm đá, dần dần không khống chế được lòng mình, tính tình xấu hơn rất nhiều so với bình thường.

Đa Lạc Lô Tư không dám ngăn cản, kệ cho Đường Na đâm như mưa vào thân thể, chờ cuối cùng nàng đánh đến mệt thì hẳn mới thét to:

- Tỷ đừng hỏi ta, muốn hỏi thì phải hỏi tộc trưởng đại nhân, ta không có tư cách giải thích nghi hoặc cho tỷ!

Nói xong, Đa Lạc Lô Tư vội vàng khập khiễng chạy ra khỏi tu luyện trường.

Đa Lạc Lô Tư đi rồi, Đường Na dường như không còn sức lực nữa, người bỗng mềm nhũn ra.

- Có ích lợi gì? Lợi ích của gia tộc cao hơn tất cả, ta từ nhỏ đã được giáo dục như vậy, có thể nào trở mặt nhìn gia tộc Lai Phất Tư bị người sỉ nhục, nhìn gia tộc bị diệt vong từ đây được? - Đường Na mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, vẻ mặt cam chịu bất lực.

- Lại đây đánh ta đi! - Một tiếng nói khẽ đột nhiên từ trước cửa tu luyện trường truyền đến. Âm thanh vừa vang lên, tất cả cửa chính của tu luyện trường đều tự động đóng lại, trong tu luyện trường bỗng hình thành những tầng kết giới kỳ dị ngăn cách âm thanh không để cho bất cứ ai ở bên ngoài nghe được.

Đường Na ngỡ ngàng lắc lắc đầu cười khổ, nhìn phía trước đột nhiên xuất hiện một người, lắm bầm:

- Nhất định gần đây ta bị đả kích quá lớn, nên giờ đã sinh ra ảo giác rồi!

- Đường Na đại tỷ, không phải ảo giác đâu, là ta! - Nhìn Đường Na ở trước mặt, trong lòng Hàn Thạc bỗng nhiên thấy chua xót, đây chính là Đường Na vô tư tự nhiên, ung dung trang nhã, gặp chuyện gì cũng không bối rối ngày trước sao?

Đường Na của Kỳ Áo đại lục và Đường Na hồn bay phách lạc sa sút tinh thần trước mặt quả thực là cách biệt một trời một vực!

- Ảo giác cũng được!

Đường Na bỗng hét lên một tiếng, xông vào Hàn Thạc, bắt chộp tất cả quyền đâm cước đá, vừa đánh vừa mắng:

- Vì sao, vì sao người vẫn cứ muốn đối phó gia tộc bọn ta? Vì sao, vì sao người phải giết Nhị thúc của ta? Vì sao người phải phá huỷ toàn bộ gia tộc Lai Phát Tư? Người nói xem, Đường Na ta có lỗi gì với người? Người giải thích lý do cho ta? Vì sao, vì sao người...

Mỗi quyền là một câu vì sao, Đường Na đâm “bốp bốp” vào Hàn Thạc, la hét như điên cuồng.

Qua một lát, nàng đang hồn bay phách lạc bỗng cảm thấy dường như mỗi quyền đánh xuống đều như thật, đột nhiên ngừng đánh, tỏ vẻ ngỡ ngàng nhìn Hàn Thạc, ánh mắt dần dần trong sáng trở lại. Một lúc lâu sau, Đường Na che miệng kinh hãi hô lên:

- Thực sao, là người thật sao? Không thể! Sao người lại ở đây?

- Ta vừa may đi ngang đây, đến thăm người một chút! - Hàn Thạc cười cười vẻ không tự nhiên.

Chăm chú nhìn Hàn Thạc thật sâu đến mấy chục giây, sau đó nàng bỗng nhiên gục đầu vào ngực hắn, ôm chặt lấy hắn rồi bật khóc thút thít.

807. Chương 807:chờ Người Một Lúc Lâu Rồi!

Ôm người ngọc trong lòng, Hàn Thạc có thể cảm nhận được thân thể Đường Na đang run rẩy, vô tình chợt nhớ lại những kỷ niệm với nàng trước kia ở Kỳ Áo đại lục...

- Người tới làm gì? - Không biết thút thít mất bao lâu, Đường Na bỗng nhiên đẩy Hàn Thạc ra, oán hận trừng mắt nhìn hắn.

- Nghe nói người sắp thành hôn, ta tới thăm người một lát! - Hàn Thạc không biết nên nói gì, sững sờ một lúc mới thốt lên một câu như vậy.

- Chuyện của ta không cần người lo!

Đường Na nghe hắn nhắc tới chuyện này, vô cớ nổi giận, oán trách:

- Người vừa lòng rồi chứ? Người làm hại nhà ta còn chưa đủ sao? Người còn muốn thế nào nữa?

Hàn Thạc đột nhiên nghẹn lời, nhìn Đường Na khóc nức nở mà trong lòng thấy áy náy, than khẽ:

- Ta cũng không muốn thấy kết quả này. Ta luôn bị động khi kết oán với gia tộc Lai Phát Tư các người, nếu không phải Nhị thúc Ngải Phát Lý của người nhiều lần gây khó dễ, hai lần ra tay muốn đẩy ta vào chỗ chết thì ta sẽ không động thủ giết lão!

- Nói những điều này để làm gì! Người thắng rồi! Người đoạt lấy tất cả những gì vốn thuộc về Lai Phát Tư chúng ta! Người giết chết Nhị thúc! Người lợi hại!

Đường Na hét lên thất thanh:

- Bây giờ chúng ta ăn nhờ ở đậu ở Thôn Vân thành, ta đã trở thành vật hy sinh duy nhất, người giờ lại đến làm gì?

- Đường Na đại tỷ, hãy theo ta đi!

Hàn Thạc đột nhiên nói:

- Ta biết người không thích những gì gia tộc sắp đặt, mối họa của gia tộc Lai Phát Tư không nên đổ lên mình người. Hãy rời khỏi nơi này, tìm cuộc sống mới ở nơi khác được không?

Mặt đầy vẻ thê lương, Đường Na lắc đầu, cười còn khó coi hơn cả khóc:

- Người cảm thấy có khả năng này sao? Một khi ta rời khỏi Thôn Vân thành, người có biết gia tộc Lai Phát Tư sẽ gặp phải cái gì hay không? Khả năng bị diệt tộc! Ta có thể ích kỷ đến mức vì mình mà bỏ mặc mấy trăm sinh mạng của gia tộc ở lại Thôn Vân thành sao?

Hàn Thạc trầm lặng, hắn biết Đường Na thực sự không phải là loại người này.

- Người đi đi, ta không muốn gặp lại người, coi như tới bây giờ ta vẫn chưa gặp người! - Đường Na hai mắt đầm lệ nhìn hần, nói giọng đứt khoát.

- Việc phụ thân người lần trước dẫn người tập kích ta, vì người nên ta sẽ không gây bất lợi lần thứ hai đối với gia tộc Lai Phát Tư!

Hàn Thạc nhìn thẳng vào Đường Na, nói:

- Dù như thế nào, ta luôn nhớ kỷ ân tình của người đối với ta! Đường Na đại tỷ, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Nói xong, Hàn Thạc quay đầu bước đi.

- Người là cái loại vô tình vô nghĩa. Nói đi là đi luôn! - Hàn Thạc vừa rời khỏi, Đường Na như mất hết sức lực, bỗng đổ sụp xuống đất, khóc thút thít.

Khi ở Kỳ Áo đại lục, Đường Na và Hàn Thạc cùng trải quan hoạn nạn. Những ngày cùng sống với nhau, nàng đã bị sự thần bí của hần hấp dẫn, sau đó hiểu rõ về nhau thì Đường Na càng ngày càng thích Hàn Thạc. Khi trở lại Chúng Thần đại lục, nàng dần dần phát hiện mình luôn nhớ mong khác thường đối với hần, cho nên mới thu xếp tất cả vì hần, luôn luôn chờ hần đến.

Ở Chúng Thần đại lục đau khổ nhiều năm, Đường Na dần dần phát hiện mình đối với Hàn Thạc không phải đơn thuần chỉ là thích. Đến ngày hần thật sự xuất hiện ở gia tộc Lai Phát Tư, không ai biết được trong lòng Đường Na cao hứng biết bao nhiêu!

Sau đó, khi Đường Na vừa mới xác định mình thực sự có cảm tình đối với Hàn Thạc thì quan hệ giữa hần và gia tộc Lai Phát Tư đột nhiên xấu đi, liên tiếp xảy ra chuyện, rồi quan hệ đó càng ngày càng tồi tệ, cuối cùng vì Ngải Phát Lý mà trở thành thế như nước với lửa.

Hàn Thạc và gia tộc Lai Phát Tư càng đối đầu gay gắt thì Đường Na mắc kẹt ở giữa lại càng đau khổ. Một bên là gia tộc và người thân đã sống từ nhỏ đến lớn, một bên là Hàn Thạc mà tình cảm vừa mới nảy nở, điều này khiến cho nàng không biết phải làm thế nào.

Đến khi gia tộc Lai Phát Tư bị ép phải rời khỏi Âm Ảnh thành và Hàn Thạc động thủ giết chết Ngải Phát Lý trốn trong U Mạc thành thì đau khổ trong lòng Đường Na lên tới cực điểm, hoàn toàn không biết làm sao cho tan đi được.

Ngay sau đó, ở Thôn Vân thành nàng vẫn biết thanh thế của Hàn Thạc ở Âm Ảnh thành cực kì cao. Hàn gia chẳng những thay thế hoàn toàn địa vị của gia tộc Lai Phát Tư ở Âm Ảnh thành, bản thân Hàn Thạc cũng đánh bại Thanh Lâm, Lạp Nhĩ Phu trở thành thủ lĩnh Thần Vệ Trưởng, đội Năm dưới trướng cũng trở thành đội mạnh nhất.

Xét theo thực lực mà Hàn Thạc thể hiện ra, hần rõ ràng đã đạt đến Thượng vị thần trung kỳ, mà nàng vẫn chỉ có cảnh giới Trung vị thần! Dù là địa vị của Hàn Thạc ở Âm Ảnh thành hay là thực lực của bản thân hần đều vượt nàng quá xa! Đột nhiên, Đường Na cảm thấy mình càng ngày càng cách xa Hàn Thạc!

Mà bây giờ gia tộc Lai Phát Tư lại bị Lạp Khắc Lý Sâm, nửa chủ nhân của Thôn Vân thành uy hiếp. Cha nàng cầu khẩn nàng đáp ứng yêu cầu của Lạp Khắc Lý Sâm là lấy cái tên ăn chơi trác táng nổi tiếng Thôn Vân thành, Đường Na vừa cảm thấy mình không còn xứng với Hàn Thạc nữa, vừa không đành lòng về sự sống chết của người trong gia tộc, cuối cùng đáp ứng yêu cầu của Phỉ Nhĩ Đức.

Đường Na đã hoàn toàn nản chí ngã lòng, đang cố quên đi tất cả thì Hàn Thạc lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, đáng tiếc mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa, nàng còn có thể làm được gì?

...

Trở về bên cạnh La Ti, sắc mặt Hàn Thạc âm trầm, rõ ràng là tâm tình không tốt lắm.

- Làm sao vậy?

La Ti cau mày, dò hỏi:

- Gia tộc Lai Phát Tư suy bại đến mức như ngày hôm nay cũng coi như là tự chuốc lấy, người phải cao hứng mới đúng chứ?

Ở Ấm Ảnh thành với Hàn gia lâu như vậy, La Ti cũng biết ít nhiều về xung đột giữa Hàn gia và gia tộc Lai Phát Tư. Rồi ở U Mạc thành cùng Hàn Thạc giết chết Ngải Phát Lý, nàng cho rằng Hàn Thạc sẽ đuổi tận giết tuyệt người của gia tộc Lai Phát Tư, không ngờ hẳn lại có biểu hiện trái ngược.

- Ta không quan tâm gia tộc Lai Phát Tư chết hay sống, nhưng trong đó có người từng năm lần bảy lượt giúp đỡ ta, ta sẽ không quên ân tình này!

Hắn cười khở lắc lắc đầu, quay đầu nhìn về phía gia tộc Lai Phát Tư trong bóng đêm, nói:

- Trước không rời đi vội, chờ ta giết người rồi hẵng đi!

La Ti tất nhiên không có dị nghị, hờ hững gật gật đầu.

...

Dừng chân ở Thôn Vân thành hai ngày, Hàn Thạc đã biết rõ ràng về Lạp Hi Đức, con trai của Lạp Khắc Lý Sâm.

Giống như tất cả những gã công tử bột, Lạp Hi Đức có thực lực thấp kém, cả ngày ăn chơi đàng điếm, mượn địa vị của gia tộc Bồ La Đức Hách Tư Đặc ở Thôn Vân thành, rất ít thanh niên dám đối chọi với gã. Gã suốt ngày dẫn một đám Thần Vệ đi khắp nơi trong Thôn Vân thành, mua sắm thần khí đắt tiền, ẩn hiện ở những nơi xa xỉ nhất.

Gã gần như không có gì gọi là ưu điểm, mê muội nữ sắc không chuyên tâm tu luyện, một khi Đường Na gả cho hẳn thì xem như là tan nát cuộc đời.

Hàn Thạc tìm hiểu cận kề về những nơi Lạp Hi Đức thường xuất hiện, cuối cùng mới động thủ.

Đêm nay, Lạp Hi Đức đang cùng một đám công tử bột ở trong “Mộng ảo ngân hà” lớn nhất Thôn Vân thành đấu giá nữ nô di tộc.

Chúng Thần đại lục cũng có Tinh Linh. Khuôn mặt xinh đẹp của Tinh Linh chẳng những nổi tiếng ở Kỳ Áo đại lục mà ở nơi này cũng khiến người khác chú ý. Lạp Hi Đức giờ đang ở đấu giá một nữ Tinh Linh vị thành niên, thân thể nhỏ xinh, nhìn chỉ bằng bé gái loài người.

Vài gã công tử bột đang bưng bưng hứng thú không ngừng tăng giá, nhìn chăm chăm vào bé gái Tinh Linh kia với ánh mắt nóng bỏng, dường như mỗi gã đều có một loại ham mê biến thái nào đó.

Qua mấy lần tăng giá, giá cả bé gái Tinh Linh từ khởi điểm năm nghìn hắc tinh tệ đã tăng vọt lên đến ba vạn hắc tinh tệ, tới cái giá đắt này thì không còn mấy người trả giá nữa. Lạp Hi Đức tỏ vẻ đắc ý, mặt đỏ tới mang tai, dường như cảm thấy đã cầm chắc thắng lợi trong tay.

- Lạp Hi Đức, người sắp phải lập gia đình rồi, còn dám mua nữ nô à? - Một người khác đấu giá với Lạp Hi Đức từ xa trêu đùa.

- Sợ cái gì?

Lạp Hi Đức cười hắc hắc, hoàn toàn thất vọng:

- Gia tộc của người đàn bà kia sớm đã suy sụp, cô ta quản được ta sao! Ta lấy cô ta cũng do ý của cha ta, hy vọng thông qua loại quan hệ này nắm lấy gia tộc kia vào trong tay, chính cô ta chắc cũng hiểu rõ điểm này, nào dám quản chuyện của ta. Hắc hắc, tuy nhiên phụ nữ lớn tuổi cũng không tệ, chơi thì cần phải đủ mùi vị!

- Nói như vậy thì hôm nay ngươi đã quyết chí rồi phải không? - Người kia sững sốt, cười hỏi.

- Đương nhiên!

Lạp Hi Đức cười lớn, xướng lên:

- Bốn vạn hắc tinh tệ! Đức Khắc, ngươi muốn tranh giành với ta sao?

Gã thanh niên tên là Đức Khắc nhún vai, nói:

- Bốn vạn hắc tinh tệ chỉ để mua một nữ nô như vậy ư? Không đáng! Ta không chơi!

- Ha ha, vậy thì cảm ơn nhé! - Lạp Hi Đức đắc ý nói, hần hưởng thụ chính là loại cảm giác hơn người này.

- Năm vạn! - Hàn Thạc hơi thay đổi tướng mạo, đột nhiên quát khê.

- O, người là ai? Trước nay chưa từng thấy, mới tới Thôn Vân thành hả? Lại dám tranh cướp với ta! - Lạp Hi Đức đang chuẩn bị hưởng thụ thành quả thì nghe còn có người đấu giá, tức thì nhú mày, mặt âm trầm nói.

- Người rút cuộc có muốn hay không, không có tiền thì sớm thôi đi, con mẹ nó đừng nói nhảm! - Hàn Thạc khoác vể mặt khiêu khích, lỗ mũi hét lớn.

Những người biết Lạp Hi Đức ở chung quanh đều tỏ vẻ ngạc nhiên, ai nấy nhìn về phía Hàn Thạc, thầm nghĩ tên này từ bên ngoài đến, chắc tối nay muốn phơi thầy đầu đường đây.

- Hay, hay, khó gặp được một người thú vị!

Lạp Hi Đức biến sắc, hét lớn:

- Sáu vạn!

- Bảy vạn! - Hàn Thạc thông thả nói.

Lạp Hi Đức quyết tâm, lại hô:

- Tám vạn!

- Mười vạn!

Hàn Thạc liếc mắt nhìn Lạp Hi Đức, châm chọc:

- Nếu như không có đủ tinh tệ thì nên dừng hô sớm một chút, người chơi không nổi đâu!

Để Hàn Thạc nói như vậy, Lạp Hi Đức tức tràn hông, hét:

- Mười một vạn!

- Bệnh thần kinh, một nữ nô mà thôi, nhiều lắm trị giá năm vạn hắc tinh tệ, đầu óc người hỏng mất rồi!

Hàn Thạc cười hắc hắc:

- Ta không chơi nữa!

Nói đoạn hần quay đầu rồi chạy.

Lạp Hi Đức chưa từng bị làm nhục kiểu này? Hần khê căn dặn người bên cạnh một câu:

- Người ở lại, mang nữ nô về cho ta!

Lạp Hi Đức nhìn mấy người khác, hạ lệnh:

- Mấy người các người theo ta!

- E rằng có người phải chết rồi! Đáng đời tên kia xui xẻo, chẳng biết gì cả, lại dám đắc tội với Lạp Hi Đức!

- Mọi người sôi nổi thảo luận.

Mới đi ra khỏi phòng đấu giá, vừa rẽ vào trong một đường hầm, không ngoài dự liệu Lạp Hi Đức đã dẫn người xông tới, cười lạnh nói:

- Tên tự tìm cái chết kia!

- Chờ người cũng đã lâu rồi! - Hàn Thạc nhếch mép cười, đột nhiên xông ra ngoài, mười bảy thanh phi kiếm vọt ra tiếng kêu như quỷ gào sôi hú, tất cả mọi người, kể cả Lạp Hi Đức, đều bị chém chết chỉ còn lưu lại một vũng máu loãng.

- Đi thôi, rời khỏi thành đến Vùng Đất Hỗn Loạn! - Hàn Thạc nói với La Ti ở trong bóng tối. Hai người ung dung rút lui, vài người từ phòng đấu giá đi tới định xem náo nhiệt chỉ kịp thấy bóng hai người biến mất.

808. Chương 808: không Linh Thành

Hàn Thạc và La Ti đi suốt hai năm mới qua được Tử Vong thần vực tới Thời Không thần vực.

Hàn Thạc không hề vội. Dọc đường đi, hần rong chơi khi ở trong các thành thị của Tử Vong thần vực, Lôi Điện thần vực, lặng yên suy nghĩ khi qua các núi lớn sông dài, thu gom rất nhiều được liệu luyện đan quý giá và các tài liệu chế tạo ma khí quý hiếm.

Hàn Thạc gác bỏ hết các trọng trách, trong hai năm này tâm cảnh vô cùng yên bình, dùng nhiều loại đan được thần kỳ bồi dưỡng Ma nguyên lực tăng tiến rất nhanh, mơ hồ có dấu hiệu đột phá cảnh giới Thiên Ma.

Tử Vong hệ thân ngoại hóa thân và Hủy Diệt hệ thân ngoại hóa thân trong hai năm này đã đến cảnh giới Trung vị thần hậu kì. Dọc đường đi, một khi khiếm khuyết Tử Vong và Hủy Diệt thần lực thì Hàn Thạc lòng bắt một số Liệp Thần giả lẫn khuất ở núi cao sông lớn nên hai thân ngoại hóa thân đều đến bên bờ đột phá, sắp tiến vào cảnh giới Thượng vị thần.

Hàn Thạc dung hợp xong thần chi lĩnh vực, vận dụng càng ngày càng thành thạo. Hai Trung vị thần thân ngoại hóa thân đã dung hợp hình thành thần chi lĩnh vực mới, chiếm ưu thế tuyệt đối trong trận chiến với La Ti, áp chế thần chi lĩnh vực của La Ti xuống chỉ còn một tác vuông phòng ngự.

Chỉ với thời gian hai năm ngắn ngủi, Hàn Thạc vận dụng tất cả những điều từng trải để tu luyện tâm cảnh, làm cho tâm cảnh được đề cao cực kỳ nhanh chóng, khiến cho người khác cảm giác hần càng ngày càng thâm sâu không lường được, ngay cả La Ti vẫn đi cùng cũng cảm thấy Hàn Thạc càng ngày càng không nhìn thấu nữa.

Đương nhiên, La Ti cũng nhận được từ Hàn Thạc rất nhiều lợi ích. Hần thu thập các tài liệu quý hiếm ở khắp nơi, luyện chế ra đan dược đắt tiền nhưng không hề keo kiệt mà chia cho La Ti cùng hưởng, làm cho thân thể nàng thoát thai hoá cốt, mỗi một lần sử dụng Tuyền Cơ đan tu luyện thì tâm cảnh đều yên tĩnh, luôn luôn lĩnh ngộ ra những điểm mới về phương diện lực lượng Hắc Ám.

Trải qua một thời gian lặng lẽ tu luyện, được đủ loại đan dược bồi dưỡng, thực lực của La Ti tiến vùn vụt, cũng đến tình trạng sắp đột phá.

Cả ngày cả đêm ở cùng Hàn Thạc, La Ti phát hiện hần chưa bao giờ đối xử với nàng như là một nô bộc mà trái lại mỗi khi có gì tốt thì nhất định không để nàng thiếu một phần. Hai năm ở cùng nhau, La Ti vô tình đã tạo thành thói quen ỷ lại vào Hàn Thạc, trong lúc nói chuyện hàng ngày cũng đã cười nhiều hơn, những chuyển biến này có nghĩa là trong tiềm thức, nàng đã chấp nhận thân phận của bản thân, tiếp nhận Hàn Thạc.

Hàn Thạc và La Ti vừa mới đến Thời Không thần vực liền phát hiện nơi này không giống với bất cứ một thần vực nào.

Gặp nhiều nhất ở ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt là người tu luyện ba loại lực lượng này, có rất ít tu luyện lực lượng phong, hỏa, lôi điện, đại địa, còn tu luyện lực lượng sinh mệnh, quang minh, thủy thì căn bản là không thấy.

Thời Không thần vực thì khác. Ở trong núi lúc đêm khuya thường thấy các vị thần tu luyện đủ loại lực lượng đi qua đi lại. Thần linh tu luyện lực lượng thuộc mười hai đại hệ có ở khắp nơi, đối với nhau như nước giếng không phạm nước sông, không hề cứ gặp mặt là chém giết như ở ba đại thần vực Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt.

Vùng Đất Hỗn Loạn ở giữa Thời Không thần vực và Vận Mệnh thần vực. Chỉ cần đi thêm một chút, nhiều lắm là ba tháng, Hàn Thạc sẽ có thể đến được đó. Tuy nhiên sau khi đặt bước chân đến lãnh thổ Thời Không thần vực, Hàn Thạc không vội rời đi.

Theo ước hẹn với Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu, hần sẽ gặp bọn họ ở Không Linh thành trong Thời Không thần vực. Tính toán ngày tháng, thời hạn cũng sắp đến rồi nên Hàn Thạc dự định ở lại Thời Không thần vực đợi một thời gian, gặp Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu rồi tính sau.

Đã lâu không gặp Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc quả thật rất nhớ. Cả Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu khi chia tay Hàn Thạc đều có thực lực không phải là xuất chúng. Hần lo lắng cho an

nguy của bọn họ giống như một người cha nhớ mong đứa con phiêu bạt bên ngoài.

Ngũ Hành Giáp Thi được luyện chế từ ngũ hành nguyên lực, có sức linh ngộ bản năng đối với lực lượng ngũ hành. Sau khi tu luyện được lực lượng đại địa, sinh mệnh, hỏa, thủy, kim thì sẽ có linh ngộ về mặt tâm cảnh nên Hàn Thạc không quá lo lắng. Hắn tin tưởng chỉ cần chúng có thể tăng cường thần lực lên thì tiến bộ sẽ nhanh hơn so với Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc.

Vài chục năm không gặp, Hàn Thạc tràn đầy mong đợi đối với Ngũ Hành Giáp Thi, không biết bọn họ giờ đã tu luyện tới cảnh giới gì rồi. Nếu không có gì bất thường, chắc Ngũ Hành Giáp Thi ít nhất cũng phải tiến vào cảnh giới Trung vị thần rồi? Hàn Thạc thầm nói.

Ngoài Ngũ Hành Giáp Thi, hắn còn đáp ứng Mạch Kim Lợi tu luyện lực lượng Thời Không pháp tắc ở bên trong Chén Thánh là sẽ đến Thời Không thần vực một chuyến, cho nên cũng cần tạm thời ở lại đây một thời gian.

Ma đầu lượn quanh dãy núi này một vòng, Hàn Thạc lấy Chén Thánh ra, thần thức kết nối với Mạch Kim Lợi:

- Mạch Kim Lợi, ta đến Thời Không thần vực rồi, tiếp theo nên làm như thế nào?
- Người đến Thời Không thần vực rồi ư?

Mạch Kim Lợi vừa nhận được tin tức của Hàn Thạc, lập tức hưng phấn hẳn lên, kinh ngạc hỏi:

- Người thực sự đã đến Thời Không thần vực rồi à?

Hàn Thạc lâu rồi không liên lạc với Mạch Kim Lợi, nhưng đã đáp ứng với ông ta là sẽ đến Thời Không thần vực. Mạch Kim Lợi chờ đã quá lâu, giờ thấy có cơ hội được giải thoát, linh hồn có vẻ vô cùng linh hoạt.

- Thời Không vào đêm khuya là một nơi thật thú vị, ha ha, ta bây giờ đã đứng ở trên lãnh thổ Thời Không thần vực rồi, nói đi, ta phải làm gì? - Hàn Thạc truyền tin hỏi.
- Trước hết hãy đến Không Linh thành, trước kia ta ở đó. - Linh hồn Mạch Kim Lợi hưng phấn nói.

Thời Không thần vực có diện tích nhỏ hơn Hắc Ám thần vực, chỉ có ba thành thị chính là Không Linh thành, Thánh Linh thành, Áo Không thành. Ba thành thị này chiếm đến hai phần ba diện tích của Thời Không thần vực, không hạn chế qua lại, thần linh tu luyện bất cứ loại lực lượng áo nghĩa gì cũng có thể vào ở trong đó.

Cũng tương tự, Thần Vệ ở ba thành thị cũng không can thiệp nhiều vào cuộc sống của cư dân trong thành. Những trận đánh nhỏ hoặc là tranh chấp vẫn thường xảy ra ở Thời Không thần vực nhưng chẳng ai quan tâm. Chỉ khi có những cuộc tỷ đấu lớn hoặc là những chuyện ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của ba thành thị thì Thần Vệ mới xuất hiện can thiệp.

Không phải tất cả Thần Vệ của Thời Không thần vực đều tu luyện thời không pháp tắc, phần lớn gia nhập một cách tự phát, tồn tại chỉ để duy trì hoạt động bình thường của ba thành thị. Bọn họ vì tránh né chiến tranh ở các thần vực khác mà đến Thời Không thần vực, yêu thích cuộc sống phóng khoáng tự do tự tại ở đây, không muốn có người phá hỏng mọi thứ ở Thời Không thần vực.

Thời Không Chủ Thần luôn đi lại khắp các vị diện, rất ít khi ở Thời Không thần vực, có thái độ mặc kệ mọi việc ở nơi này, trao quyền lực trong tay mình cho cấp dưới làm người chủ trì, khiến cho Thời Không thần vực thành một khu vực vô cùng đặc biệt.

Vừa nghe nói trước hết cần đến Không Linh thành, Hàn Thạc lập tức cười nói:

- Vậy thì tốt quá, ta cũng chuẩn bị đến Không Linh thành, có cùng mục tiêu thì ta cũng không cần phải đi đường vòng nữa!
- Người đi Không Linh thành làm gì? - Lần này đến lượt Mạch Kim Lợi thấy lạ. Ông ta biết Hàn Thạc trước nay chưa từng đến Thời Không thần vực, bởi vậy không rõ vì sao hắn lại muốn đến Không Linh thành trước tiên.
- Không có gì, chỉ là ước hẹn gặp người ở đó.

Hàn Thạc truyền tin cho Mạch Kim Lợi, nghĩ ngợi một lát rồi lại hỏi:

- Tới chỗ nào trong Không Linh thành? Gặp ai? Làm như thế nào?

Linh hồn Mạch Kim Lợi bên trong Chén Thánh do dự một lát, sau đó mới đáp:

- Trước hết hãy đến Không Linh thành đi, biết rõ tình hình hiện giờ ở đó rồi tính, tạm thời ta còn chưa quyết định.

Hàn Thạc hiểu rằng Mạch Kim Lợi giờ chỉ có linh hồn, không có năng lực phản kháng, một khi hắn quyết định mà gặp phải người có ý đồ đối với hắn thì hắn căn bản chẳng có cách nào phản kháng nên hắn nhất định phải suy nghĩ thận trọng.

- Được rồi, ta đi Không Linh thành, ngươi còn có thời gian suy nghĩ cho kỹ! - Hàn Thạc không nói thêm, bèn thu Chén Thánh chứa Mạch Kim Lợi lại.

- Thần hồn bên trong Chén Thánh vô cùng mạnh, hắn là ai thế? - La Ti hỏi về kinh ngạc. Hàn Thạc và Mạch Kim Lợi trao đổi nhưng không giấu nằng, cho nên nằng cảm nhận được dao động của thần hồn Mạch Kim Lợi ở bên trong Chén Thánh.

- Một Thượng vị thần xui xẻo. Lần này đến Thời Không thần vực cũng là để thu xếp cho hắn. - Hàn Thạc thuận miệng nói một câu giải thích.

La Ti có vẻ vô cùng kinh ngạc, sững sờ một lát mới hờ hững hỏi:

- Thần hồn đó ở cảnh giới gì?

- Thượng vị thần hậu kỳ, ha ha, giờ bị mất thần thể, chỉ có thể ở trong Chén Thánh một cách đáng thương như vậy.

Trả lời La Ti xong, Hàn Thạc hít sâu một hơi, cười nói:

- Đi thôi, đến Không Linh thành sớm một chút đi!

Sau nửa tháng, Hàn Thạc và La Ti vào đến Không Linh thành. Không Linh thành không giống bất cứ một thành thị nào của Hắc Ám thần vực, Thần Vệ nơi này không hề phòng ngự nghiêm mật, thậm chí không bắt bọn Hàn Thạc nộp tình tặc, chỉ xem thần bài của hai người rồi cho qua.

Thời Không thần vực không phải lo đối phó các thần vực khác tập kích, nói cách khác là bên trong thành không hề xảy ra tỷ đấu quy mô lớn. Thực chất những Thần Vệ này chỉ cần duy trì một số luật lệ đơn giản là được, đối với Không Linh thành mà nói thì sự tồn tại của bọn họ dường như có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Có thể gặp thần linh tu luyện các loại lực lượng ảo nghĩa ở khắp nơi bên trong Không Linh thành. Có lẽ vì Thời Không thần vực chỉ có ba chủ thành nên nơi này náo nhiệt hơn các thành thị mà Hàn Thạc đã đi qua, có đủ các loại cửa hàng buôn bán thần khí, quyền trục, năng lượng tinh thạch, được tề phân bố khắp các ngõ ngách.

Không Linh thành cực rộng, cho dù là phi hành cũng phải mất hai ba ngày mới có thể đi hết toàn bộ thành, đối với Thượng vị thần và Trung vị thần bình thường thì thời gian này còn lâu hơn một chút.

Hàn Thạc cũng không tỏ ra quá chú ý đối với sự náo nhiệt của Không Linh thành. Từ lúc vừa tiến vào thành, hắn đã phóng ra thần thức, dẫn La Ti lượn khắp mọi nơi trong thành.

Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu do Hàn Thạc dùng máu của mình luyện chế thành, ở trong phạm vi nhất định thì hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ. Chỉ cần có một người bọn họ ở trong Không Linh thành thì sau khi đi một vòng, Hàn Thạc nhất định có thể tìm ra!

Phóng toàn bộ thần thức ra, dẫn La Ti phi hành qua từng đường phố, nhưng hơn nửa ngày trôi qua mà hắn vẫn chưa phát hiện được khí tức của bất cứ một ai, chẳng lẽ chúng còn chưa đến? Hay có điều gì bất ngờ? Hàn Thạc hơi lo lắng trong lòng, nhủ thầm.

Đúng lúc Hàn Thạc đang phập phồng lo lắng thì đột nhiên cảm nhận được khí tức của Thổ Giáp Thi.

Hắn hết sức vui mừng, lập tức tăng tốc dẫn La Ti chạy vội về hướng đó.

809. Chương 809:ngũ Hành Giáp Thi Trưởng Thành

Ở phía tây Không Linh thành, một trận chiến đấu hoa mắt chóng mặt đang diễn ra hừng hực.

Ba Trung vị thần tu luyện Đại Địa lực lượng đứng thành hình tam giác đang cảnh giác nhìn ngang nhìn dọc, cặp lông mày nhú chặt, chuẩn bị đối phó với những đòn công kích xuất quỷ nhập thần có thể đến bất cứ lúc nào.

Vùng đất ở giữa ba người bỗng sụt xuống, hai cái tay thò lên thần không biết quỷ không hay, đột ngột chụp vào mắt cá chân một trong ba người.

- Hắn lại đến đó! - Người này thất kinh, tay vung cây chùy lớn gõ ầm ầm xuống đất.

Hai người kia giật mình rồi lập tức thét lên:

- Giết!

Hai người này cùng phóng ra Đại Địa lực lượng đánh xuống đôi tay kì lạ kia.

Đôi tay từ dưới lòng đất thò lên kia đột nhiên biến thành dạng tinh thể, Thổ nguyên tố điên cuồng hội tụ vào trong lòng bàn tay tạo nên một tầng lân giáp dày. Tay phải vươn ra phía trước ngăn chặn cây chùy lớn đang giáng xuống, còn tay trái không có gì thì bất ngờ đánh mạnh vào bàn chân của người kia.

- Ái!

Người đó đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, bàn chân trúng một đòn cảm thấy như bị toàn bộ Đại Địa lực lượng xuyên vào. Chỉ thấy vài tiếng “răng rắc” vang lên, toàn bộ xương cốt nơi bàn chân hắn vỡ nát, máu tươi bắn phụt ra.

- Không được đặt chân xuống đất! - Người bên cạnh hét lớn, phát ra thần lực đánh vào khu vực đó. Đòn tấn công trúng mặt đất, nhưng dường như mặt đất quen thuộc bỗng trở nên lạ lẫm, tựa như có tầng tầng lớp lớp chướng ngại vật ngăn chặn hết thần lực của hắn. Hắn lập tức biết đòn tấn công vừa rồi không có hiệu quả.

Một thanh khoát kiếm sáng loáng chứa đựng thần lực của người thứ ba đột nhiên đâm vào khu vực có bàn tay kia. Chỉ nghe “choang”, mặt đất vốn mềm nhũn chợt cứng lại như sắt đá, những tia lửa từ mũi thanh khoát kiếm liên tiếp bắn tóe ra.

Rất rõ ràng là đòn tấn công này cũng tương tự không gây tổn thương cho kẻ đánh lên.

Các vị thần muôn hình muôn vẻ của Không Linh thành đứng vây quanh, từ xa quan sát trận giao chiến này, châu đầu ghé tai trao đổi về vô cùng hiếu kì.

Cũng là vị thần tu luyện Đại Địa lực lượng nhưng kẻ ẩn sâu trong lòng đất đánh lên kia quả thực đã vận dụng sức mạnh đến mức quỷ khóc thần sầu, từ đầu tới cuối vẫn chưa hề trông thấy hình dáng của hắn, có lẽ đó mới chính thức là đứa con yêu của đất mẹ! Từ Đại Địa thần lực mà đôi tay kia thi triển ra thì thực lực của kẻ đánh lên không khác biệt nhiều so với ba người trên mặt đất, đều thuộc cảnh giới khoảng Trung vị thần trung kỳ.

Tuy nhiên, dù có thực lực tương đương nhưng kẻ ẩn sâu dưới lòng đất lại luôn luôn chiếm được lợi thế trong giao chiến. Hắn không rời mặt đất một bước, tùy ý xuất hiện hoặc ẩn núp ở bất cứ khu vực nào, ra một đòn gặp bất lợi là lập tức thoát ra và chui tuột vào trong lòng đất. Rõ ràng là cách vận dụng Đại Địa lực lượng của kẻ đó đã đạt tới cảnh giới cực kỳ thần kỳ rồi.

- Rốt cuộc thì kẻ đó là ai? Chỉ có cảnh giới Trung vị thần mà lại vận dụng Đại Địa lực lượng tới mức độ tuyệt diệu như thế! Thật là không thể tin nổi! - Một người tu luyện Phong hệ lực lượng đứng bên quan sát khâm phục thốt lên.

- Không biết. Ta cũng ra từng gặp một vài Thượng vị thần tu luyện Đại Địa lực lượng nhưng chưa từng thấy một ai có thể tùy ý chui vào trong lòng đất ẩn nấp. Đây lại chỉ là một Trung vị thần, bàn tay lại có thể ngưng tụ Thổ nguyên tố thành Tinh thể hộ bích ! Không phải người này đang giấu giếm thực lực chứ? Nếu không thì một Trung vị thần làm sao có thể lĩnh ngộ một cách tinh vi ảo diệu như vậy về Đại Địa lực lượng được! - Một người xem khác khẽ nói, tỏ vẻ vô cùng thán phục.

- Không biết. Vị cao thủ thần bí này đã vào Không Linh thành được một khoảng thời gian nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng chui ra khỏi lòng đất, cũng không hiểu rốt cục là người như thế nào! - Những người đứng quanh quan sát ồn ào bàn tán.

Trong khi mọi người nói chuyện, kẻ ở trong lòng đất kia lại lần nữa tan biến một cách kỳ lạ vào trong lòng đất, tựa như từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện ra vậy. Ba Trung vị thần tu luyện Đại Địa lực lượng thì có hai người công kích không trúng, một người bị nát hần bàn chân. Thần lực truyền vào làm vỡ tung kinh mạch của bàn chân khiến máu tươi theo huyết quản cứ chảy xuống ròng ròng.

Ba người không dám đứng trên mặt đất mà cùng bay bổng lên trên không trung, dáng vẻ như gặp đại địch, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thần tu luyện áo nghĩa Đại Địa lực lượng chỉ có thể phát huy lực lượng tối đa khi đứng trên mặt đất. Khi chân chạm đất thì bọn họ mới có thể mượn sức mạnh của đất, tốc độ tập trung Thổ nguyên tố cũng nhanh hơn nhiều so với đứng ở trên không trung. Trong mắt mọi người, cái cảnh tượng ba vị thần tu luyện áo nghĩa Đại Địa lực lượng đối phó với một kẻ đánh lên cùng cảnh giới nhưng lại không dám đáp xuống đất trông có vẻ cực kỳ trào phúng.

Nếu ai không biết thì có khi còn tưởng là ba người tu luyện Phong hệ lực lượng hợp lực đối phó với một cao thủ Địa hệ vô hình vô ảnh ấy chứ!

- Hàn Thổ, có khí phách thì hãy xuất hiện ứng chiến, đừng có rúc trong lòng đất làm con rùa đen rút đầu! - Trung vị thần một chân vẫn chảy máu tươi ròng ròng, cúi nhìn xuống mặt đất, gầm lên cực kỳ giận dữ.

Hai người khác ở hai bên hần nhúu tí lông mày, trông có vẻ vô cùng đau đầu.

- Hàn Thổ! Thì ra là hần! Làm sao hần có thể đến được Thời Không thần vực! - Đột nhiên, một Trung vị thần tu luyện Hỏa hệ lực lượng bật kêu lên, dường như có biết lai lịch kẻ dưới đất.

- Bằng hữu, người biết người thần bí tu luyện Địa hệ lực lượng phía dưới ư? - Một số người bên cạnh vội vàng đổ dồn ánh mắt vào hần, ai nấy đều tò mò muốn chết đi được.

- Hàn Thổ là một cao thủ Địa hệ mới nổi trong thời gian gần đây ở Đại Địa thần vực. Nghe nói khi hần mới tới Đại Địa thần vực thì chỉ có thực lực Hạ vị thần trung kỳ, nhưng chỉ qua thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, đã tiến bộ không ngừng, đạt tới Trung vị thần trung kỳ.

- Hần xung đột với rất nhiều người ở thần vực đó nhưng không một ai có thể bắt được hần! - Người biết chuyện thấy mọi người đổ dồn ánh mắt vào mình, lòng hư vinh đạt đến cực điểm.

Hần dừng lại một chút, quan sát xung quanh, thấy mọi người vẫn còn nhìn mình, bèn mỉm cười tiếp tục giải thích:

- Hần vô cùng am hiểu cách vận dụng Đại Địa lực lượng, có người nói có thể Thượng vị thần cũng không sánh kịp hần về mặt lý giải Đại Địa áo nghĩa. Đây là một nhân vật vô cùng thần bí, không một ai biết hần đến từ nơi nào, mục đích của hần là gì! Hần đến Đại Địa thần vực không lâu đã được rất nhiều Thượng vị thần chú ý, có lời đồn là có Đại Địa thần điện đã loan tin rằng Đại Địa Chủ thần muốn triệu kiến hần, nhưng hần lại không đến. Ở Đại Địa thần vực, hần luôn hành động một mình, chọc giận với không ít người, nhưng ngay cả các Thượng vị thần cũng không bắt được hần!

- Hóa ra là hần! Lần trước ta đi qua Đại Địa thần vực cũng đã được nghe chuyện về người này.

Một vị thần mới từ xa tới tiếp lời:

- Gần đây không biết xảy ra chuyện gì mà các đại thần vực đều xuất hiện cao thủ trẻ tuổi, nghe nói Sinh Mệnh thần vực có người gọi là Hàn Mộc cũng vô cùng lợi hại, tương tự được Sinh Mệnh Chủ thần chú ý, Hỏa thần vực cũng có một người gọi là Hàn Hỏa. Rất kỳ quái là trong tên gọi đều có một chữ Hàn!

- Hắc Âm thần vực còn có một người gọi là Bồ Lai Ân, cũng cực kỳ nổi tiếng. Nghe nói hắn từ một vị diện đẳng cấp thấp mới đến Chúng Thần đại lục không được bao lâu, có năng lực luyện thuốc thần kỳ, mà thực lực cũng vô cùng khủng bố, nghe nói đánh bại cả Thượng vị thần nữa. Đúng là thời gian gần đây, cao thủ cổ quái hiếm có xuất hiện ở các đại thần vực thật nhiều đó! - Một Hạ vị thần tu luyện Tử Vong lực lượng cũng hết lên.

- Người gọi là Bồ Lai Ân mới thực sự là lợi hại, khi ta ở Hủy Diệt thần vực cũng được nghe một số tin tức, rằng hắn còn lập ra một cái Thiên Cơ được tề giở đó, tạo thành danh tiếng lừng lẫy ở Hắc Âm thần vực cơ đấy!

- ...

Người quan sát ở chung quanh mồm năm miệng mười thảo luận, đều coi thường ba Trung vị thần Địa hệ đang lượn lờ trên không trung, cảnh giác nhìn bốn phía kia.

Đột nhiên, một nhóm thần đều tu luyện Địa hệ lực lượng, ăn mặc cùng một kiểu thần giáp chạy đến từ một nơi cách đó không xa. Cái tiểu đội mười người này rõ ràng đến từ một gia tộc hoặc là một đơn vị Thần Vệ nào đó, trong đó có một Thượng vị thần sơ kỳ, ba Trung vị thần hậu kỳ, còn lại đều là Trung vị thần trung kỳ giống như ba người kia.

Thượng vị thần cầm đầu có thân hình thấp đậm, da dẻ khô màu vàng, tay chân cực mảnh, vừa đến đã tức giận trầm giọng quát ba người đang bay lượn trên không:

- Còn chưa chịu xuống?

Ba Trung vị thần này giờ vẫn không dám hạ xuống đất, mặt đầy vẻ sợ hãi, nghe thấy tiếng quát liền vội vàng hạ xuống đất. Trung vị thần bị phế hủy một chân tỏ vẻ van xin, nói:

- Sa Đặc Bối Long đại nhân, Hàn Thổ đang ở dưới lòng đất!

- Ta cần người nhắc sao?

Người có tên là Sa Đặc Bối Long khẽ quát lên, hai mắt sáng rực hung quang quét một vòng khắp bốn phía, lạnh lùng nói:

- Các vị đứng coi náo nhiệt, phải chăng là nên lùi xa ra một chút đi!

Sa Đặc Bối Long có thực lực Thượng vị thần, mà đại bộ phận thần ở xung quanh quan sát lại chỉ có thực lực Trung vị thần và Hạ vị thần, bị hắn quát như vậy thì ai nấy đều tự động lui lại, không muốn rước họa vào thân.

- Hàn Thổ, ta biết ngươi ở trong lòng đất. Đừng tưởng rằng vào Thời Không thần vực là có thể trốn thoát! Ta cho ngươi biết, bất kể ngươi chạy xa đến nơi nào thì chúng ta vẫn sẽ tìm ra ngươi! - Khi những người quan sát bên cạnh tránh xa rồi, Sa Đặc Bối Long mới cúi đầu nhìn xuống dưới chân lạnh lùng nói.

Bỗng nhiên, những chiếc chông nhọn hoắt từ dưới mặt đất đâm ngược lên. Trung vị thần đã bị phế hủy một chân kia lập tức trúng chiêu, bị một cây chông đâm sắc nhọn đâm trúng chỗ giữa hai chân, hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, mắt trắng dã, máu tươi từ bắp đùi bắt đầu chảy ròng ròng.

Những Thần Vệ này đều không ngờ có Sa Đặc Bối Long ở đây mà vẫn còn bị tập kích, bất ngờ không kịp đề phòng nên có ba người trúng chiêu, hoặc là bàn chân bị xuyên qua, hoặc là cẳng chân và đùi bị trúng thương, vội vàng bay vọt trời, nghe rằng trợn mắt quát mắng xuống phía dưới:

- Hèn hạ.

- Hàn Thổ, có khí phách thì ra đây! - Sa Đặc Bối Long giận điên người, đột ngột phát thần lực đánh xuống mặt đất.

Một tiếng nổ vang từ dưới sâu trong lòng đất truyền đến tiếng cả tai, Sa Đặc Bối Long dù sao cũng có thực lực Thượng vị thần, uy lực của chiêu này thực sự không phải chuyện đùa.

Thổ Giáp Thi tướng mạo thô lỗ chui ra ở ngoài xa trăm mét, nói với sang với Sa Đặc Bối Long ở đằng xa:

- Có khí phách thì đừng có chạy, cha ta sắp tới rồi, ta muốn xem ngươi lát nữa còn dám bị bỏ nữa không!

Nhiều năm đã trôi qua, mặc dù tướng mạo của Thổ Giáp Thi không thay đổi nhưng trong mắt tràn đầy linh khí, bắt đầu có thể dùng tiếng lòng nói chuyện. Hắn đứng ở ngoài xa khoa trương chỉ vào Sa Đặc Bối Long, trông có vài phần giống Hàn Thạc.

Sa Đặc Bối Long sửng sốt, có lẽ không ngờ rằng Thổ Giáp Thi còn có cha, nhưng thấy đám thủ hạ kêu rên hừ hừ thăm thiết thì phần nộ quát:

- Đừng nói là cha ngươi, dù hôm nay ông nội ngươi đến cũng không được tích sự gì. Ta không thèm đi, xem ngươi có thể làm gì được ta!

810. Chương 810:bao Che Khuyết Điểm

Hàn Thạc ở đằng này đang vội vàng bay tới, đã cảm nhận được sự hưng phấn của Thổ Giáp Thi. Cũng giống như vậy, ở trong một phạm vi nhất định thì Thổ Giáp Thi có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

La Ti luôn luôn theo Hàn Thạc đi lang thang trong Không Linh thành, thấy hắn xác định đúng phương hướng rồi đột nhiên dùng toàn lực tăng tốc độ chạy đi thì có vẻ vô cùng kinh ngạc, không biết rốt cuộc hắn định làm gì.

La Ti cũng không hỏi một câu nào, chỉ lặng lẽ theo sau Hàn Thạc, thâm suy đoán trong lòng.

- Phụ thân, người tới chưa? - Mặc dù còn cách nhau đến mấy khu phố, tiếng hoan hô mừng rỡ ở sâu trong linh hồn Thổ Giáp Thi đã truyền đến thần thức của Hàn Thạc.

- Ta đến ngay đây! - Ma đầu bay ở khu vực lân cận đã tới chỗ Thổ Giáp Thi từ trước, quan sát được toàn bộ tình hình giao chiến giữa hắn và ba Trung vị thần, tất nhiên là Hàn Thạc cũng nghe được toàn bộ những lời khiêu khích nhau giữa Sa Đặc Bối Long và con mình.

Hàn Thạc không ngờ mới qua mấy chục năm mà Thổ Giáp Thi đã đạt đến cảnh giới Trung vị thần trung kỳ, hơn nữa còn gây dựng được danh tiếng ở Đại Địa thần vực, điều đó khiến hắn vô cùng mừng rỡ. Với hắn mà nói, Ngũ Hành Giáp Thi càng hùng mạnh thì bọn chúng mới càng an toàn. Hàn Thạc nghe nói là ngay cả Chủ thần của Đại Địa thần vực cũng muốn triệu kiến Thổ Giáp Thi thì càng thêm kinh ngạc.

Hàn Thạc không biết Thổ Giáp Thi và Sa Đặc Bối Long tranh cãi nhau vì chuyện gì, nhưng đối với hắn thì điều này không quan trọng. Bất kể Thổ Giáp Thi đúng hay sai, Sa Đặc Bối Long dám ra tay đối phó Thổ Giáp Thi thì Hàn Thạc sẽ không bỏ qua.

Bao che khuyết điểm là tính xấu của người cha, Hàn Thạc cũng không ngoại lệ!

- Ngươi cứ đợi đấy, khi cha ta đến đây thì tất cả các ngươi đều phải chết! - Thổ Giáp Thi vẫn còn chui một nửa người ở trong lòng đất, nhìn Sa Đặc Bối Long đang giận điên người ở phía xa, nói giọng hung hăng.

- Ta đang muốn xem cha ngươi là ai, không bắt được ngươi tính sổ thì tìm đến lão cũng được! - Sa Đặc Bối Long trừng mắt nhìn Thổ Giáp Thi đang khoa môi múa mép ở đằng kia, biết rằng cách xa như vậy, chỉ cần mình vừa động tay chân là Thổ Giáp Thi sẽ lập tức trốn vào trong lòng đất.

Sa Đặc Bối Long cũng tu luyện Đại địa lực lượng, phát hiện mình là một Thượng vị thần mà chẳng có cách nào bắt được đối phương, cái cảm giác này khiến cho hắn vô cùng uất ức. Đôi khi hắn cũng hoài nghi không biết có phải Thổ Giáp Thi cố ý trêu chọc bọn hắn hay không, chứ một tên Trung vị thần vớ vẩn thì làm sao có thể hiểu về ý nghĩa thâm ảo của Đại địa lực lượng đến một mức độ cao không thể tưởng tượng nổi như thế?

- Ngươi có khí phách thì cứ đứng đấy đừng có chạy! - Thổ Giáp Thi ngang nhiên nhảy ra khỏi lòng đất, chỉ vào Sa Đặc Bối Long nói giọng khiêu khích.

Thổ Giáp Thi cảm giác được rằng Hàn Thạc có thể đến nơi đây ngay lập tức. Có chỗ dựa nên hắn càng không sợ, trở nên ngang ngược hơn. Hắn vẫn khoát vẻ mặt ngạo ngạo nhưng lọt vào trong mắt Sa Đặc Bối Long thì đáng điệu lác cắc này quả thực là đáng hận nhất trong Chúng Thần đại lục!

- Không đi thì không đi! Hôm nay cho dù là ai tới thì cũng đừng mơ dễ dàng rời khỏi đây được! - Sa Đặc Bối Long lạnh lùng hét lên.

Trong khi Thổ Giáp Thi và Sa Đặc Bối Long đang chầm chọc nhau kịch liệt thì một luồng ánh sáng kì dị rạch ngang bầu trời rồi đột ngột dừng lại bên cạnh Thổ Giáp Thi.

- Phụ thân. Người tới rồi. Ha ha. Gặp người thực là tốt quá! - Thổ Giáp Thi lên tiếng hò reo và ngây ngô cười phá lên ha ha.

- Không sao chứ?

Hàn Thạc nhìn đi nhìn lại khắp người Thổ Giáp Thi vài lần, không phát hiện thấy có thương tổn gì thì mới yên tâm. Hắn đưa mắt nhìn Sa Đặc Bối Long đang cúi gập như điên ở phía xa, cau mày hỏi:

- Là cái tên kia hả?

- Đúng vậy! Nó cứ như oan hồn bất tán, bắt đầu leo đèo đuổi theo con từ Đại Địa thần vực, phiền phức muốn chết được!

Thổ Giáp Thi tỏ vẻ chán ghét, tức giận nói:

- Không phải chỉ giết mất vài người trong thành của bọn họ thôi mà, có gì đặc biệt đâu chứ. Huống chi bọn đó còn đắc tội với con trước!

- Người người giết toàn là con cháu các đại gia tộc có thân phận cao quý, không bắt được người trở về thì ta biết ăn nói thế nào với các gia tộc đó! - Sa Đặc Bối Long nghe thấy Thổ Giáp Thi nói như vậy thì càng giận dữ, chỉ vào đối phương găm lên.

- Người không cần phải nói gì cả, chúng ta đã gặp mặt thì người đừng nghĩ chuyện trở về nữa!

Hàn Thạc lạnh lùng nhìn Sa Đặc Bối Long, miệng thì lại hỏi Thổ Giáp Thi:

- Người muốn hắn chết như thế nào?

Sa Đặc Bối Long giờ đã biết Thổ Giáp Thi bắt chước cái vẻ ngang tàng kia ở đâu rồi. Thổ Giáp Thi đã lắc các rồi, giờ cái tên phụ thân không rõ lai lịch của nó càng láo xược hơn, vừa nhìn hắn một cái đã dám phán quyết sự sống chết của hắn, lại còn có vẻ như là chuyện tất nhiên, dường như giết chết một Thượng vị thần như hắn dễ như trở bàn tay, không khó khăn một chút nào.

Sa Đặc Bối Long giận quá hóa cười:

- Ha ha, con thì chỉ biết lẩn trốn, ta thấy cái tên gọi là cha này chắc cũng chỉ mạnh miệng thôi. Đến đây, có khí phách giết ta không?

- La Ti, giết sạch bọn chúng!- Hàn Thạc nhíu mày, ra lệnh cho La Ti vừa mới tới.

La Ti vừa đến bên cạnh Hàn Thạc, tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Thổ Giáp Thi, nghi hoặc hỏi:

- Hắn, hắn là con của người?

- Ừm.

Hàn Thạc gật đầu, hỏi lại:

- Sao? Có việc gì?

La Ti lắc đầu, nói:

- Không vấn đề gì, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái mà thôi!

Lúc trước còn ở Ác Ma đỉnh, nữ thần nhện La Ti đã gặp hai người Thổ Giáp Thi và Kim Giáp Thi, tuy nhiên La Ti chưa từng bao giờ nghĩ Thổ Giáp Thi và Hàn Thạc lại có quan hệ thân thiết như vậy.

- Phụ thân, cô ta là ai? - Thổ Giáp Thi cười hờn hậu, hỏi dò.

- Người cảm giác cẩn thận một chút! - Hàn Thạc mỉm cười, căn bản không coi Sa Đặc Bối Long ở đằng xa đang nổi giận đùng đùng kia vào đâu, nói với Thổ Giáp Thi.

Mặc dù sức cảm ứng của Thổ Giáp Thi không khủng bố được như Hàn Thạc nhưng vẫn lợi hại hơn rất nhiều so với người bình thường trên Chúng Thần đại lục, chỉ thấy hắn chăm chú nhìn La Ti một lát rồi đột nhiên nhảy bật lên, kêu lên kinh hãi:

- Là người kia ở trong Ác Ma đỉnh à?

- Hừ!

La Ti trừng mắt nhìn Thổ Giáp Thi, trong lòng vẫn còn tức tối:

- Tên tiểu tặc ăn trộm đồ của ta!

- Hắc hắc, đúng là ta ăn trộm, ngươi muốn thế nào? - Mặc dù bề ngoài ngô nghê nhưng Thổ Giáp Thi lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm, đến giờ hiểu biết rất nhiều. Hắn vừa nghe thấy Hàn Thạc ra lệnh cho La Ti thì liền biết nàng ta hiện giờ nhất định có quan hệ tế nhị với cha mình nên không hề sợ hãi.

- Chết tiệt, bọn chúng căn bản chẳng coi chúng ta ra gì! - Một Thần Vệ bên cạnh Sa Đặc Bối Long không kìm được nữa, giận dữ nói.

Bị coi khinh như kẻ đã chết rồi, Sa Đặc Bối Long không chịu đựng thêm được nữa, cuối cùng rống một tiếng dữ dội xông về phía Hàn Thạc.

- Được rồi, đừng làm loạn nữa!

Hàn Thạc quát khê rồi nói với La Ti:

- Bọn chúng vội vã tự tìm cái chết, ngươi tiễn họ một đoạn đường đi!

La Ti lại trừng mắt với Thổ Giáp Thi rồi nghe lệnh tiến ra nghênh đón Sa Đặc Bối Long. Nàng ta khẽ chuyển động thân hình, một vầng hắc ám giờ tay không thấy ngón đột nhiên bao phủ hoàn toàn khu vực kia, khí tức hắc ám vô cùng vô tận thôn tính hết cả ánh sáng. La Ti ở trong đó như cá gặp nước, trong nháy mắt đánh chết vài Thần Vệ Trung vị thần.

La Ti là Thượng vị thần trung kỳ, Sa Đặc Bối Long chỉ là Thượng vị thần sơ kỳ, mặc dù hai người chỉ chênh lệch có một cảnh giới nhưng khoảng cách này lại khó có thể vượt qua.

Nhất là La Ti đã chiếm tiên cơ động thủ trước, bao phủ toàn bộ khu vực vào trong Hắc Ám Thần chi lĩnh vực của cô ta. Sa Đặc Bối Long mất tiên cơ, lại không biết về thực lực chân chính của La Ti, rõ ràng chỉ có đường chết mà thôi.

- Phụ thân, tại sao người lại đi cùng cô ta? - Thổ Giáp Thi vô cùng hiếu kỳ về quan hệ giữa Hàn Thạc và La Ti, lại chứng kiến La Ti ngoan ngoãn ra đánh nhau với Sa Đặc Bối Long bèn hỏi dò ngay lập tức.

- À, sau khi các người rời đi, thực lực của ta cũng tăng cao được một chút nên đi vào Ác Ma đỉnh một chuyến để báo thù cho người và Kim Giáp Thi. Ta và La Ti giao chiến một hồi, cô ấy tự nguyện xin làm nô bộc, ta nhân đó thu nhận thôi. - Hàn Thạc nói về chuyện này có chút không vui, dù sao thì hắn vẫn không giết La Ti nên lo lắng Thổ Giáp Thi có thể sẽ trách hắn không là người cha tốt.

- Hổ hổ, hóa ra là như vậy. Lúc ấy cô ta còn diều võ dương oai đuổi giết chúng ta, giờ không phải lại là bán mạng cho chúng ta sao! - Thổ Giáp Thi tỏ vẻ đắc ý, cũng không vì Hàn Thạc không giết chết La Ti mà có chút bất mãn nào.

La Ti ở cùng với Hàn Thạc trong thời gian dài, tác phong cũng đã bị nhiễm một chút phong cách của hắn. Ngay từ đầu khi bố trí Thần chi lĩnh vực nàng cũng không chọn ra tay với Sa Đặc Bối Long mà ngược lại lợi dụng hắn bị lạc lối trong đó để đi giết chết vài Trung vị thần Thần Vệ kia.

Trung vị thần nhỏ nhoi đương đầu với La Ti thì tất nhiên chỉ có một đường là chết. Trong chớp mắt, những Thần Vệ luôn đuổi giết Thổ Giáp Thi từ Đại Địa thần vực đến Thời Không thần vực đã bị La Ti giết chết sạch. Sau khi những bộ thi thể đó vô lực ngã xuống, nàng mới toàn lực ra tay đối phó Sa Đặc Bối Long.

Trước sự công kích của La Ti, Sa Đặc Bối Long không dám đánh trả mà chỉ liều mạng chống đỡ, cảm thấy càng ngày càng kiệt sức.

Khi Sa Đặc Bối Long nhìn thấy Hàn Thạc thì xem hắn như là một Trung vị thần. Bởi vì không ai có thể nhìn ra manh mối ma công cực mạnh của Hàn Thạc nên hắn thường hay để lộ ra trước mặt người khác năng lực của thân ngoại hóa thân tu luyện Tử Vong lực lượng. Mà Sa Đặc Bối Long lại không biết danh tiếng của Hàn Thạc nên trong mắt hắn, Hàn Thạc chỉ là một tên Trung vị thần mà thôi.

Tất nhiên là Sa Đặc Bối Long không coi một tên Trung vị thần vào đâu, mà cũng không thèm để ý đến cả La Ti có liên quan với hắn.

Tuy không cảm nhận được thực lực của La Ti nhưng hắn thấy Hàn Thạc ra lệnh sai khiến La Ti nên cho rằng một nhân vật như cô ta mà bị loại Trung vị thần như Hàn Thạc sai khiến thì thực lực dù có mạnh đến mấy thì cũng không được bao nhiêu, cho nên mới khinh thường La Ti.

Cho đến khi La Ti xuất thủ phóng ra Thần chi linh vực đặc thù của Thượng vị thần thì Sa Đặc Bối Long mới biết mình sai lầm, mà lại là hoàn toàn sai lầm. Nếu như hắn sớm biết La Ti có thực lực Thượng vị thần trung kỳ thì chắc chắn sẽ không nấn ná ở chỗ này mà đã dẫn người chạy trốn càng xa càng tốt từ lâu rồi.

Sa Đặc Bối Long vô cùng hối hận, gắng gượng đối phó với những đòn công kích vô tình của La Ti, theo tình thế này mà xét thì việc hắn thua trận bị giết chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Đúng lúc Sa Đặc Bối Long sắp tuyệt vọng thì một giọng nói già nua từ đằng xa truyền đến:

- Các vị, xin hãy dừng tay!

Một ông lão đầu bạc trắng, chống cây trượng gỗ màu vàng đột nhiên xé rách không gian xuất hiện. Chỉ thấy ông phát phát tay, vùng không gian mà La Ti và Sa Đặc Bối Long đang giao chiến lập tức bị cấm chế, thời gian dừng lại, thân hình La Ti và Sa Đặc Bối Long đứng yên bất động.

811. Chương 811:ta Nói Giết Người Thì Người Phải Chết!

Lực lượng cấm chế kỳ lạ từ cây Mộc trượng màu vàng trong tay lão già kia truyền đến, một khắc sau cả Sa Đặc Bối Long và La Ti đều đứng yên không nhúc nhích.

Trong sát na luồng lực lượng cấm chế truyền ra, ngay cả Hàn Thạc cũng bị ảnh hưởng. Sau hai giây, hắn hoàn toàn tỉnh lại, nhìn La Ti thì phát hiện cô ta và Sa Đặc Bối Long đã bị tách rời ra không biết từ khi nào, thần chi linh vực La Ti phóng ra cũng tan biến không còn dấu vết.

Hàn Thạc lập tức hiểu rằng mình cũng bị lực lượng kì lạ của Thời gian tĩnh chỉ (thời gian ngưng đọng) tác động, thâm kinh hãi, chăm chú nhìn vào lão già vừa đột ngột xuất hiện, trầm giọng hỏi:

- Người là ai?

La Ti và Sa Đặc Bối Long mất hồn một lát thì mới chợt hiểu chuyện gì đã xảy ra. La Ti khá tức giận, bởi vì chỉ cần thêm một lúc nữa là mình đã có thể giết chết Sa Đặc Bối Long, vậy mà không hiểu sao lại bị người khác cấm chế mất vài giây, làm lỡ mất cơ hội tốt nhất để giết đối thủ.

Khác hẳn La Ti, Sa Đặc Bối Long vừa từ quỷ môn quan trở về thì lại hết sức vui mừng, vội vàng quay sang cảm ơn lão già cầm cây Mộc trượng màu vàng:

- Đa tạ Bảo Mỗ đại nhân!

Lão già tên gọi Bảo Mỗ vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như không, khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

- Sa Đặc Bối Long, ta thấy ngươi nên trở về đi. Ngươi không thể bắt được người gọi là Hàn Thỏ kia đâu!

Sa Đặc Bối Long quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thạc và Thỏ Giáp Thi, cười khổ nói:

- Ta hiểu. Ta về sẽ bẩm báo việc này. Bảo Mỗ đại nhân, gây thêm phiền toái cho ngài rồi.

- Không sao. - Bảo Mỗ đáp.

- Hàn Thỏ, cái tên tiểu tử kia, chuyện này chưa kết thúc đâu, Xích Thỏ thành sẽ không bỏ cuộc đâu! Bọn người chờ đấy!

Sa Đặc Bối Long vẫn còn cố làm tàng, nói:

- Mụ kia, người tên là gì? Ta “nhớ” rồi đấy!

La Ti chẳng thèm đáp, đứng bên cạnh Hàn Thạc không nói tiếng nào.

- Người chạy được sao?

Hàn Thạc lạnh lùng quát lên, trầm giọng nói:

- Ta nói muốn giết người thì người sẽ phải chết! Không một ai cản được!

Nói xong, hắn đột nhiên cất bước đi về phía Sa Đặc Bối Long, nhưng cặp mắt lại nhìn chằm chằm vào lão già tên gọi Bảo Mỗ kia.

Bảo Mỗ nhú mày, tựa hồ khó chịu trước sự lão xược của Hàn Thạc.

- Ta là Thành chủ Không Linh thành. Bên trong thành không được phép tỷ đấu. Cho dù các hạ là ai, nhưng đã tới Không Linh thành thì cũng nên tuân thủ quy củ ở đây! - Bảo Mỗ nhìn Hàn Thạc đang từng bước tiến đến gần, nói giọng nhẹ nhàng.

- Lúc trước bọn người Sa Đặc Bối Long động thủ đuổi giết Hàn Thỏ thì tại sao người không xuất hiện ngăn cản mà giờ thấy hắn sắp phải phơi thây tại chỗ thì lại đột nhiên hiện ra. Người làm Thành chủ quả thật có chút không xứng đáng. - Hàn Thạc cười lạnh.

Bảo Mỗ có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, tu luyện Thời Không pháp tắc thần bí khó lường. Trong tình huống thông thường thì Hàn Thạc không muốn có kẻ địch loại này, nhưng theo hắn quan sát thì Bảo Mỗ rõ ràng có quen biết Sa Đặc Bối Long, về cơ bản thì cách làm hiện giờ của lão ta chính là che chở cho tên kia.

Vì Thỏ Giáp Thi, Hàn Thạc không sợ đắc tội với Bảo Mỗ. Mặc dù lão ta có khả năng dùng Thời gian tĩnh chỉ cấm chế lực lượng trong một khoảng không gian nhưng cũng không thể duy trì thời gian dài. Ban này sợ dĩ Hàn Thạc trúng chiêu là vì hoàn toàn không phòng ngự, hắn tin tưởng rằng một khi mình đã chuẩn bị trước thì Bảo Mỗ muốn cấm chế vị trí không gian của mình cũng không dễ dàng.

- Ngõ ngách nào trong Không Linh thành mà không có Trung vị thần đánh nhau, ta đâu đủ sức chú ý khắp mọi nơi. Chỉ khi các Thượng vị thần giao chiến thì ta mới có thể sử dụng tháp năng lượng bố trí từ trước mà dò xét được. - Bảo Mỗ nhìn Hàn Thạc chằm chằm, bình tĩnh giải thích.

Lão ta cảm thấy người này quá khác thường, có luồng khí thể mà không phải một tên Trung vị thần có thể có được. Sau khi biết thân phận của mình mà vẫn còn dám mạo muội động thủ thì ngoài kẻ ngu ngốc ra thật sự chỉ có cường giả không biết sợ.

Mà Hàn Thạc hiển nhiên là loại người sau!

- Nói luyện thuyết! - Hàn Thạc cười nhạt trước cách giải thích của Bảo Mỗ, khề hét lên, tăng nhanh tốc độ đi về hướng Bảo Mỗ và Sa Đặc Bối Long, chuyển lực lượng của Đỉnh Linh vào trong cơ thể, trong nháy mắt hình thành nên Thiên Ma Bất Diệt Thể.

Bảo Mỗ trong lòng trầm xuống, thâm nghĩ không hay, tay vung cây Mộc trượng màu vàng lên, đột nhiên từ trong Mộc trượng tỏa ra những sóng dao động lực kỳ dị ảnh hưởng đến Thời Không quy tắc, bỗng chốc tạo thành Thời Không kết giới chụp xuống Hàn Thạc.

Trong sát na, Hàn Thạc cảm thấy bản thân mình có ảo giác như ở trong gương không gian, không thể động đậy, còn có một luồng sóng dao động tiến vào thần thức của hắn, dường như làm cho mọi suy nghĩ đông cứng lại!

Thần thức bỗng nhiên phân tán làm hàng trăm hàng ngàn tia, không ngừng rung động giao thoa với nhau tạo thành một vòng xoáy ở bên trong não vực, nuốt hết mọi dao động sóng tập kích thần thức kia. Hàng trăm vòng xoáy trong thần thức Hàn Thạc đã âm âm công kích luồng dao động sóng kỳ dị, tức thì phá nát không cho nó kịp kháng cự.

Thần thức không còn bị uy hiếp, hắn lập tức nhận thấy mỗi một tế bào dường như đều bị đông cứng lại, hơn nữa còn cảm giác không gian xung quanh người dường như ngưng lại, hoá thành đá, mà bản thân mình

thì trở thành một tiêu bản bên trong hoá thạch đó. Loại cảm giác này vô cùng quái dị khiến cho Hàn Thạc rất khó chịu.

Lực lượng của Thời Không kết giới tràn ngập từng góc ngách trong khu vực này, nhưng mà sau khi thần thức tránh được một đợt tập kích của luồng lực lượng kia thì Hàn Thạc có cảm giác quái dị là cứ duy trì được một vài giây, các tế bào trong cơ thể hắn như là được kích hoạt, nhanh chóng nổ tung, phân tách, tổ chức lại.

Thiên Ma Bất Diệt Thể như là khối thuốc nổ được châm lửa, trong nháy mắt bộc phát ra lực phòng ngự kinh người, chỉ nghe xương cốt Hàn Thạc phát ra những âm thanh trong trẻo, cuối cùng vang lên một tiếng “rắc” lớn, hắn hoàn toàn khôi phục lại năng lực hành động.

Trong khoảnh khắc đó, Hàn Thạc cảm thấy khoảng không gian này như một tấm gương nguyên vẹn bị đánh nát ra tạo thành những vết nứt không gian mà mắt thường thấy rõ, sau đó lại liền lại với tốc độ nhanh hơn.

Hàn Thạc vẫn sải bước rất nhanh về hướng Bảo Mỗ và Sa Đặc Bối Long như không hề có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc.

Ngoài Bảo Mỗ ra thì Sa Đặc Bối Long, La Ti, Thổ Giáp Thi sau khi nghe thấy tiếng “rắc” kia thì đều giật nảy mình, biết rằng nhất định xảy ra chuyện gì đó giữa Hàn Thạc và Bảo Mỗ, nhưng bởi vì bị Thời Không kết giới ảnh hưởng nên không rõ tình hình cụ thể, chỉ đành ngơ ngàng giương mắt nhìn hai người kia.

Sa Đặc Bối Long vốn đã định bỏ đi ngay lập tức, nhưng vừa thấy Hàn Thạc vẫn ra tay bắt chấp sự ngăn cản của Bảo Mỗ thì trái lại hết sức vui mừng, không vội vã bỏ đi khỏi khu vực nguy hiểm này, bưng bưng hứng thú chờ kết cục thế thảm mà Hàn Thạc sẽ gặp phải.

Khi đến đây, Sa Đặc Bối Long đã nghe nói về sự lợi hại của vị Thành chủ Không Linh thành này. Biết mặc dù thời gian qua Bảo Mỗ không thích cai quản công việc nhưng thực lực sâu không lường được, nếu không phải đã cầm lệnh bài của Thành chủ của mình đến ra mắt Bảo Mỗ thì Sa Đặc Bối Long thật sự không dám truy kích Thổ Giáp Thi ở Không Linh thành.

Trông thấy Bảo Mỗ cau mày nhìn Hàn Thạc là kẻ có can đảm khiêu chiến sự uy nghiêm Thành chủ, Sa Đặc Bối Long dường như một lần nữa thấy lại hy vọng bắt được Thổ Giáp Thi.

- Ta muốn giết Sa Đặc Bối Long không liên quan tới ngươi! Ngươi thật sự muốn cản ta? - Hàn Thạc phá vỡ Thời Không kết giới, tận lực phát ra khí thế ngút trời của lực lượng Đỉnh Linh, tiếp tục sải bước về hướng Bảo Mỗ, vừa nhìn lão ta chằm chằm vừa trầm giọng quát.

Bảo Mỗ lâm vào thế khó xử. Người có thể phá vỡ Thời Không kết giới chỉ trong vài ba giây ngắn ngủi tuyệt đối có thực lực chiến đấu với lão một trận! Trong lòng lão hiểu rằng một khi thật sự khai chiến thì chắc chắn kết quả sẽ không tốt đẹp gì, nói không chừng lão có khả năng bị thương!

Chỉ cần lưu ý cẩn thận thì người tu luyện Thời Không lực lượng thường sẽ không bị dồn vào đất chết, bị thương đã là trường hợp rất bi thảm rồi. Mặc dù Bảo Mỗ cũng e ngại đối với lực lượng của Hàn Thạc, nhưng vì Hàn Thạc không có ưu thế áp đảo về lực lượng nên Bảo Mỗ cũng không lo lắng về sự an toàn tính mạng của mình.

Chỉ là, đối với cao thủ thuộc loại cảnh giới của lão mà nói, bị thương cũng là một chuyện vô cùng đau khổ. Trông thấy Hàn Thạc từng bước tiến đến gần, Bảo Mỗ bắt đầu suy nghĩ xem có nên vì người kia mà phải đại chiến một trận thật sự với Hàn Thạc hay không.

Sa Đặc Bối Long dường như nhận thấy Bảo Mỗ đang do dự, vội vàng nói:

- Bảo Mỗ đại nhân, nơi này là Không Linh thành, bản thân người là Thành chủ thì cần phải nghiêm khắc ngăn chặn người ngoài dám đến khiêu khích sự uy nghiêm của Thành chủ!

Sa Đặc Bối Long không biết Thành chủ của mình và Bảo Mỗ có giao tình thế nào, nhưng xét theo tình thế bây giờ thì giao tình đó chắc không sâu, hắn bắt đầu lo lắng có thể Bảo Mỗ thấy thực lực Hàn Thạc hùng mạnh sẽ không bảo vệ hắn nữa.

Sa Đặc Bối Long nói giọng oang oang khiến Bảo Mỗ hết do dự hạ quyết tâm. Lão ta là Thành chủ Không Linh thành, cho dù vì cái thể diện Thành chủ này thì hắn cũng không thể không chiến đấu!

- Người muốn giết Sa Đặc Bối Long thì hãy chờ hẩn rời khỏi Không Linh thành!

Bảo Mỗ lẳng lặng nhìn Hàn Thạc, con người dần dần co lại:

- Chỉ cần hẩn ở Không Linh thành, ta nhất định phải ngăn cản người!

- La Ti, giết hẩn cho ta. Ta sẽ ngăn lão già này lại! - Đã có đáp án, Hàn Thạc không do dự thêm nữa. E rằng Sa Đặc Bối Long sẽ nhân cơ hội chạy trốn, Hàn Thạc bình tĩnh dặn La Ti.

Vừa nói dứt lời, Lục Ma Phong đột nhiên từ trong lòng bàn tay bay vụt ra, mười bảy thanh phi kiếm cũng gầm rú ra theo, chém thẳng xuống mặt Bảo Mỗ. Mười bảy thanh phi kiếm vừa bay ra, Hàn Thạc cầm Lục Ma Phong cũng lao tới đánh giết, tiện thể còn dùng tay trái quăng Huyền Mạc Phiên ra, vừa làm vướng tầm mắt của Bảo Mỗ vừa bao chặt lấy Sa Đặc Bối Long thấy tình thế không ổn đang chuẩn bị chuồn.

La Ti đã đi theo Hàn Thạc bao lâu rồi, bình thường hỗ trợ nhau chiến đấu đã thành thói quen, hiểu rõ bảo bối này của Hàn Thạc như lòng bàn tay.

Hàn Thạc vừa hành động, La Ti liền phối hợp ăn ý bay người ra, truyền Hắc Ám thần lực vào trong mái tóc dài, nhờ sự che chở của Huyền Mạc Phiên mà xuất quỷ nhập thần lên tới bên cạnh Sa Đặc Bối Long, một lần nữa phát ra Hắc ám vô tận bao phủ lấy Sa Đặc Bối Long không để hẩn kịp phản ứng.

Bị mười bảy thanh phi kiếm ầm ầm chém tới, Bảo Mỗ lập tức cảm thấy áp lực tăng mạnh, không thể không vùng Mộng trượng cưỡng bức thay đổi Thời Không pháp tắc, làm cho không gian khu vực bên cạnh uốn khúc khiến bản thân lão ta như ở giữa không gian loạn lưu, những luồng ánh sáng chói lóa đột ngột xuất hiện ở bên cạnh hẩn rồi biến mất, tất cả đều là những vết rách không gian.

Phi kiếm rõ ràng đâm vào hướng Bảo Mỗ nhưng lại bị không gian uốn khúc kia chặn động, lập tức giống như là rơi vào một vùng không gian khác, nếu Hàn Thạc không có tinh thần tương thông với phi kiếm, vận dụng mỗi thanh phi kiếm vô cùng thành thạo, khi đã bay còn chưa bị Thời Không loạn lưu làm cho triệt tiêu hết đã dùng sức mạnh thu về thì có lẽ mười bảy thanh phi kiếm đã bị mất sạch.

“Kẻ tu luyện lực lượng Thời Không pháp tắc quả nhiên khó chơi!” Hàn Thạc thầm nghĩ.

812. Chương 812: phá Hủy Không Gian Bình Chương

Lực lượng tám đại nguyên tố Hắc Ám, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi Điện, Quang Minh, Sinh Mệnh; bốn pháp tắc Thời Không, Vận Mệnh, Hủy Diệt, Tử Vong là những hệ lực lượng mà tuyệt đại đa số người trong Chúng Thần đại lục tu luyện.

Trong mười hai đại hệ lực lượng đó lực lượng pháp tắc hệ tương đối đặc biệt, mà trong áo nghĩa pháp tắc lực lượng thì hai hệ Vận Mệnh và Thời Không lại là thần bí nhất.

Cho tới nay, Hàn Thạc rất ít khi đánh nhau với các thần của hai hệ này nên cũng không biết rõ lắm về phương thức công kích của bọn họ. Trong trận chiến chống lại Bảo Mỗ này, hẩn mới phát hiện rằng đối phó với kẻ tu luyện Thời Không pháp tắc là cực kỳ đau đầu.

Không gian bên cạnh Bảo Mỗ không ngừng uốn khúc biến đổi. Người lão rõ ràng đứng ở đằng kia nhưng dưới ảnh hưởng của pháp tắc chiết xạ không gian, Hàn Thạc thậm chí có ảo giác cách xa lão trùng trùng vị diện, mà loại cảm giác này lại vô cùng chân thực, hẩn muốn công kích trúng mục tiêu cũng vô cùng khó khăn.

Không gian bị xé nát thành vô số vết rách, tạo thành khu vực không gian loạn lưu như ma trận kì quái. Do không đề phòng, mười bảy thanh phi kiếm lọt vào trong vết rách không gian, nếu không phải Hàn Thạc phản ứng nhanh và có liên hệ cực kỳ huyền diệu với phi kiếm thì trong chỉ thoáng chốc đó, sợ rằng chúng đã bị vết rách không gian hút mất.

Không gian uốn khúc cũng tạo ra lực cản trở trùng trùng điệp điệp đối với sự quan sát bằng thần thức của Hàn Thạc. Trong tình huống tương tự, chỉ cần hẩn tập trung thần thức vào một người thì bất kể kẻ đó che dấu khí tức của mình như thế nào cũng khó tránh khỏi sự cảm ứng của Hàn Thạc. Nhưng Bảo Mỗ thì khác,

không gian không ngừng vận vẹo biến đổi, Hàn Thạc rõ ràng tập trung thần thức vào lão, sau một khắc Thời Không lại dao động một lượt khiến cho hắn lại lạc mất tung tích của Bảo Mỗ.

Có đôi khi Hàn Thạc trông thấy Bảo Mỗ rõ ràng ngay trước mắt nhưng thần thức lại không cảm giác được sự tồn tại của lão, dường như hình dáng lão hiển hiện ở trước mặt lại chỉ là một ảo ảnh mơ hồ, tạo cho hắn một loại ảo giác cực kỳ không chân thực.

Không có cách nào xác định được Bảo Mỗ, sức công kích của mười bảy thanh phi kiếm tự nhiên bị giảm xuống rất nhiều. Vô số tầng sóng dao động của bức tường không gian ngăn trở, làm tiêu hao rất nhiều Ma nguyên lực ở trên mười bảy thanh phi kiếm của Hàn Thạc, khiến cho hắn không thể thật sự uy hiếp hay làm thương tổn Bảo Mỗ được.

Đây là một chuyện vô cùng phiền toái, Hàn Thạc rõ ràng có lực lượng trào dâng cuộn cuộn mãnh liệt nhưng lại không tìm được nơi xả, không có cách nào công kích trúng được người Bảo Mỗ.

Lực lượng của Đỉnh Linh lưu chuyển điên cuồng trong cơ thể Hàn Thạc, thần thức của hắn lại phân tán thành từng luồng đi truy tìm tung tích của Bảo Mỗ. Mười bảy thanh phi kiếm gầm rít lao đi, bị những vết rách không gian ngăn cản và bức tường không gian làm biến đổi đường bay không còn chính xác được nữa. Hàn Thạc và nhóm phi kiếm dường như bị lạc trong bầu trời mênh mông bát ngát.

Hàn Thạc uất ức đến muốn chết, nhưng Thành chủ Không Linh thành Bảo Mỗ cũng tương tự chẳng tốt gì hơn.

Mười bảy thanh phi kiếm bay loạn xạ ở trong Thời Không uốn khúc của lão, mỗi một lần rú rít đều phát tán ra sức ăn mòn mạnh mẽ và hàn độc khiến lão không thể không liên tục dùng thần lực chi phối không gian pháp tắc, miễn cưỡng xé nát không gian thành những vết rách để ngăn cản quỹ đạo phi hành của phi kiếm.

Hàn Thạc vô cùng buồn bực, chẳng lẽ Bảo Mỗ lại không?

Thường thì khi hắn phát ra không gian uốn khúc, dùng thần lực xé rách không gian thành những khe hở hút bất cứ sinh vật nào vào trong đó. Một sinh vật, khi lọt vào trong vết nứt không gian thì sẽ vĩnh viễn bị trôi dạt trong vũ trụ vô bờ vô hạn không bao giờ có khả năng quay trở lại cái vị diện thực thể Chúng Thần đại lục này nữa.

Nhưng mười bảy thanh phi kiếm lại phá vỡ cái lệ thường này!

Bảo Mỗ rõ ràng trông thấy phi kiếm lần lượt lọt vào vết rách Thời Không nhưng rồi lại lần lượt vượt qua vạn nỗi nguy hiểm mà bay trở về. Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi. Đừng nói là vũ khí vốn không có tính mạng mà cho dù là một thần hùng mạnh bị hút vào vết rách không gian thì cũng đừng hòng tìm được đường trở về.

Nhưng mà mười bảy thanh phi kiếm do Hàn Thạc điều khiển lại làm được!

Mỗi lần lọt vào trong vết rách không gian thì chúng lại nhanh chóng quay trở về, y như cũ tiếp tục toàn lực truy tìm lão chém giết khiến cho lão không thể không kiên trì thi triển thần lực uốn khúc không gian, xé rách không gian để ngăn cản không cho phi kiếm đến gần.

Lão không hề thoải mái hơn Hàn Thạc!

Càng làm cho lão thêm kinh hãi là ở trong khu vực Thời Không loạn lưu biến loạn do lão tạo nên này, Hàn Thạc dường như có thể nhận ra tất cả mọi vị trí, mười bảy thanh phi kiếm cứ nối nhau lao vào chém giết buộc lão không thể không di chuyển xuyên qua các vết rách Thời Không để tránh né. Đây cũng là một tình huống lạ lùng khiến lão sợ hãi đến biến sắc.

Ở trong khu vực Thời Không loạn lưu này, lão đã kết nối khoảng mười cái thông đạo không gian lại với nhau để cho lão có thể trong thời gian ngắn di chuyển qua lại giữa các không gian, coi như người vẫn còn ở nơi này. Chỉ khi nào lão tiến vào một vết rách không gian, rời khỏi Chúng Thần đại lục trong khoảng cách không biết bao xa thì mới phải liên tục thay đổi vị trí của vị diện, di chuyển qua các Thời Không mà quay trở về Chúng Thần đại lục, thế mà Hàn Thạc lại có thể lập tức vây lấy lão, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Bảo Mỗ càng ngày càng kính sợ Hàn Thạc!

Trong khi hai người Hàn Thạc và Bảo Mỗ đang khổ sở đến muốn chết thì La Ti theo lời căn dặn của Hàn Thạc lao đến chỗ Sa Đặc Bối Long. Sa Đặc Bối Long trước kia đã chiến đấu với La Ti, tất nhiên hiểu cô gái này có thực lực vững vàng hơn hẳn gã, lại thấy Hàn Thạc cũng không bị Bảo Mỗ đánh bại trong nháy mắt, trong lòng chỉ còn ý muốn bỏ chạy.

Đáng tiếc, La Ti không cho gã có cơ hội, trong nháy mắt mà Hàn Thạc động thủ thì La Ti cũng ra tay!

Sa Đặc Bối Long chỉ vừa ngơ ngác trong khoảnh khắc, khi vừa tỉnh táo trở lại thì La Ti đã đến bên cạnh rồi. Gã còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện đã lọt vào trong Hắc Ám vô bờ vô hạn, mà thể công hùng dữ mạnh mẽ của La Ti cũng đã ập xuống người gã.

Lúc này Sa Đặc Bối Long mới hồi hận, thầm nghĩ tại sao vừa rồi lại không lợi dụng cơ hội chạy trốn, không nên ở lại quan sát làm gì, xem ra bây giờ thì toi rồi, lại bị cái con mụ khủng bố này quấn lấy rồi.

Sa Đặc Bối Long rõ ràng không phải là đối thủ của La Ti. Lần này La Ti lại toàn lực ra tay, thậm chí có lúc đánh giết gã mà chẳng quản bản thân có thể bị thương, bởi vậy Sa Đặc Bối Long càng không còn đường sống nữa, chỉ trong chớp lát trên người đã bị thương khắp nơi.

Công kích hồi lâu mà vẫn chưa tìm ra cách đánh, Hàn Thạc bực bội muốn chết. Hắn đã từng giao chiến với biết bao nhiêu cao thủ, cho tới giờ vẫn chưa một lần có dư sức lực mà không sử dụng được như ngày hôm nay. Cho dù là đương đầu với Thượng vị thần hậu kỳ Hoắc Phu Tư, Hàn Thạc cũng hăng say chiến đấu, lại còn dựa vào lực lượng của Đỉnh Linh mà chiếm được một chút ưu thế.

Nhưng khi đối đầu với Bảo Mỗ tu luyện lực lượng Thời Không pháp tắc, cho tới bây giờ mười bảy thanh phi kiếm của hắn cũng không thể lập thành trận pháp A Tì địa ngục, thậm chí chỉ thoáng mất tập trung là sẽ lập tức mất mát tung tích của Bảo Mỗ, không cảm giác được khí tức của lão. Hàn Thạc cảm thấy vô cùng bất lực, nhưng lại vô kế khả thi.

Khi trong lòng Hàn Thạc vô cùng buồn bực nhện không được đang muốn chửi rủa thì nhận được thông tin Đỉnh Linh truyền đến:

- Chủ nhân, ta tới giúp ngài nhé!

- Người có thể phá được cái Thời Không bình chương đáng ghét này ư? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

- Nơi này do khoảng mười cái thông đạo không gian nhỏ bị ép dung hợp lại cùng nhau. Cái lão kia không ngừng chuyển đổi vị trí ở bên trong đó, hắn cứ tiến vào một cái thông đạo không gian nào thì đều cắt đứt liên hệ với Chúng Thần đại lục cho nên thần thức của ngài mới đột nhiên mất dấu về sự tồn tại của lão ta.

Đỉnh Linh giải thích sơ qua rồi tiếp tục truyền tin:

- Chủ nhân, ngài không được quên rằng Đỉnh Linh ta cũng là một vùng không gian độc lập, ở không gian lớn nhất trong đỉnh còn có những vùng không gian nhỏ khác ta mở ra cho các ma đầu nên ta cũng hiểu về không gian ảo nghĩa không hề thua kém hắn! Lúc trước Ma Tôn dùng sức mạnh khai phá ra vị diện thông đạo giữa hai vũ trụ thì cũng dựa vào sự hiểu biết của ta về không gian ảo nghĩa. Đối với ta mà nói, đánh phá cái bức tường không gian này thì chắc chắn là không thành vấn đề!

- Tốt lắm, người thử xem! - Hàn Thạc hết sức vui mừng, vội vàng truyền tin.

- Vậy trước hết ta phải thu hồi bớt lực lượng đã cấp cho ngài, nếu không thì có thể không đủ ma lực! - Đỉnh Linh giải thích thêm cho Hàn Thạc. Hàn Thạc lập tức cảm thấy lực lượng trong cơ thể nhanh chóng truyền ngược trở lại Đỉnh Linh.

Hàn Thạc vừa mới cảm thấy bị rút kiệt sức lực thì Đỉnh Linh đột nhiên từ trong cơ thể hắn bay vụt ra, phóng một đạo ám mang thẳng vào bức tường không gian của Bảo Mỗ.

Đột nhiên, mấy trăm bóng ảnh đen kịt như là bầy dơi che kín trời cuộn cuộn từ trong Vạn Ma đỉnh bay ra, tỏa khắp bốn phương tám hướng của khu vực không gian uốn khúc kia, ngay cả mười bảy thanh phi kiếm cũng đồng dạng bị Vạn Ma Đỉnh khống chế, rít lên hóa thành mười bảy luồng hắc ám bắn ra mười bảy hướng.

Bảo Mỗ cũng đang vô cùng bức bối, lập tức cảm thấy không gian do mình ngưng kết xảy ra chấn động mãnh liệt. Tầng tầng lớp lớp chấn động tỏa ra khắp các thông đạo vị diện do lão dùng thần lực tạo thành, mà lại vô cùng kỳ diệu lan tới các điểm tiếp xúc giữa các thông đạo vị diện.

Bảo Mỗ đang di chuyển qua lại giữa các thông đạo vị diện bỗng tỏ vẻ ngỡ ngàng, biết rằng trừ khi là người cùng tu luyện Thời Không pháp tắc, hơn nữa phải có thực lực tương đương với lão thì mới có thể tìm được điểm tiếp xúc giữa các thông đạo vị diện của lão! Nhưng người kia rõ ràng không tu luyện Thời Không pháp tắc cơ mà, sao có thể như thế được? Bảo Mỗ sợ đến tái mét mặt.

Tới lúc này, Bảo Mỗ mới thực sự hoảng loạn. Một người có thể tìm thấy một cách chuẩn xác điểm tiếp xúc của thông đạo giữa các Thời Không, cũng có nghĩa là khi lão xé rách không gian rời khỏi nơi này thì đối phương có thể tìm được điểm tiếp xúc của vị diện không gian mà lão vừa xé rách, hơn nữa còn phá tan cơ hội chạy trốn của lão.

Nói cách khác, một khi Hàn Thạc chiếm lợi thế tuyệt đối trong trận chiến này, có khả năng lão sẽ không chỉ đơn giản là bị thương mà còn bị chết!

Bảo Mỗ bắt đầu hối hận, hối hận vì sao lại vì một chút tình cảm nhỏ nhoi mà để cho mình rơi vào hoàn cảnh bất lợi thế này!

Đúng lúc này, lão đột nhiên cảm thấy ở chỗ tiếp xúc của vị diện thông đạo bị một luồng lực lượng công kích. Không chờ lão kịp phản ứng, một tiếng nổ dữ dội từ bốn phương tám hướng truyền đến, mọi không gian thông đạo vỡ nát trong nháy mắt. Bảo Mỗ trong lòng hoảng loạn, vội vàng vàng vọt ra khỏi cái thông đạo không gian đang tạm trú kia để tránh bị làn sóng nổ lan đến kéo cả chính mình vào vũ trụ bên cạnh, nơi lão không phải là Thời Không Chủ thần, không thể nào chỉ cần một ý niệm là có năng lực di chuyển qua lại giữa các vị diện!

Lúc bức tường không gian hoàn toàn tan vỡ, một tiếng gào thê lương thảm thiết cũng lọt vào tai Bảo Mỗ. Lão cuống cuống cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Sa Đặc Bối Long đã bị giết!

Tận mắt chứng kiến Sa Đặc Bối Long đã hết sinh cơ, nằm bất động trên mặt đất, Bảo Mỗ biết cố gắng của lão xem như đã uống phí. Không biết vì sao trong lòng lão còn thầm thấy có chút may mắn bởi vì Sa Đặc Bối Long đã chết, lão và Hàn Thạc dường như cũng sẽ không cần thiết phải tiếp tục chiến đấu nữa.

813. Chương 813:biến Chiến Tranh Thành Hòa Bình

Không gian bình chương (bức tường không gian) vừa bị phá, Hàn Thạc lập tức có thể cảm nhận rõ ràng được sự tồn tại của Bảo Mỗ. Đỉnh Linh đã rời khỏi cơ thể, hẳn không còn dựa vào lực lượng của nó nữa nên cũng không vội ra tay với Bảo Mỗ.

Cũng vào lúc này, Hàn Thạc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết khi Sa Đặc Bối Long chết thì ngẩn người ra. Gã ta đã chết, hẳn bắt đầu suy xét có nên tiếp tục trận chiến với Bảo Mỗ nữa hay không.

Hắn và Bảo Mỗ không oán không cừ, cũng không có lý do đánh nhau không chết không ngừng. Trong lòng Hàn Thạc vẫn khá là e ngại người này, bởi vì mặc dù đã phá hủy được Không gian bình chương nhưng hắn vẫn không nắm chắc sẽ tiêu diệt được Bảo Mỗ.

Bởi vậy, Hàn Thạc cũng bắt đầu do dự.

Đúng lúc này, Đỉnh Linh lại bay trở về, trong nháy mắt nhập vào trong cơ thể Hàn Thạc, hơn nữa lập tức truyền tin:

- Chủ nhân, Không gian bình chương đã bị phá, thực lực của người kia không phải chuyện đùa, không biết còn có thủ đoạn khác hay không, muốn động thủ hay thôi?

La Ti đã giết chết Sa Đặc Bối Long, không nói một lời lạnh lẽo trở lại bên cạnh Hàn Thạc, cảnh giác nhìn Bảo Mỗ, chỉ chờ hắn hạ lệnh là sẽ xông lên liều mạng với Bảo Mỗ.

- Sa Đặc Bối Long đã chết, ta nghĩ chúng ta không cần phải đánh nhau đến sống chết nữa chứ? - Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, khi hắn còn đang do dự chưa quyết định thì Bảo Mỗ lại nhin không được lên tiếng trước, thái độ tốt hơn nhiều so với trước, còn tìm cách miễn cưỡng mỉm cười.

Nhìn cũng biết Bảo Mỗ là loại người dường như không thích hợp lắm với kiểu mỉm cười, nụ cười của hắn cứ như là nắm lấy da thịt mà kéo banh ra, nhìn thế nào cũng thấy không tự nhiên.

Hàn Thạc đứng yên một lát, chăm chú nhìn Bảo Mỗ lẳng lặng không nói gì, cặp mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Bảo Mỗ kinh hãi, thầm nhủ “cái tên này sẽ không bất chấp tất cả mà liều mạng với ta chứ?”

Khi Không gian bình chương bị phá vỡ, lão đã biết chẳng những Hàn Thạc có thể đại chiến một trận thật sự với lão mà thậm chí còn có thủ đoạn uy hiếp tính mạng của lão. Lão cũng rất e ngại Hàn Thạc, không muốn vì một người như Sa Đặc Bối Long mà kết thù sâu oán nặng không thể giải được với hắn.

Bảo Mỗ vừa miên man suy nghĩ vừa thầm đề phòng, sợ Hàn Thạc đột nhiên nổi hung giáng đòn công kích mãnh liệt khiến lão trở tay không kịp.

- Không sai. Chúng ta không cừu không oán, không cần thiết gây chiến vì một tiểu nhân vật. - Trong khi Bảo Mỗ tâm trí hoảng loạn, Hàn Thạc bỗng nhiên mỉm cười, chủ động thu hồi lại mười bảy thanh phi kiếm đang đứng bất động trên không trung, tỏ ý mình không định tiếp tục đánh nhau nữa.

Nơi này là Không Linh thành. Hàn Thạc còn muốn lưu lại ở trong thành chờ bốn tên kia và Tiểu Khô Lâu đến. Bảo Mỗ lại là Thành chủ nơi đây, nếu thật sự bất chấp tất cả tiếp tục đánh nhau, cho dù hắn có chiến thắng thì sợ rằng cũng không thể ở lại Không Linh thành được nữa. Vả lại, cứ cho là thắng thì cũng không có khả năng hắn không mảy may thương tổn.

Một khi giao chiến, kết quả nhiều khả năng nhất là cả hai đều bị thương. Một khi bị thương vào thời khắc này, kế hoạch tiếp tục tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ bị đình trệ không kì hạn. Rất hiển nhiên là điều này không phù hợp với ước nguyện ban đầu của Hàn Thạc nên hắn không lỗ mãng ra tay.

Vừa thấy Hàn Thạc chủ động thu lại loại vũ khí thần kỳ kia, Bảo Mỗ thầm thở dài một hơi rồi cũng triệt tiêu sự phòng ngự như gặp đại địch của mình. Lão ngắm nghía Hàn Thạc vài lần rồi giải thích:

- Ta và Thành chủ Xích Thổ thành đã từng gặp nhau một lần, coi như là có chút giao tình nên vừa rồi đích thực là có ý bảo vệ Sa Đặc Bối Long, nhưng không ngờ người lại có thực lực đến mức này. Giao tình giữa ta và Thành chủ Xích Thổ thành còn chưa tới mức độ chết thay cho hắn. Bây giờ Sa Đặc Bối Long đã chết, vậy ta cũng không còn gì để nói nữa.

“Người này cũng khá là thẳng thắn thành khẩn đây.”

Hàn Thạc thầm nghĩ. Hắn không có thiện cảm nhưng cũng không có ấn tượng xấu đối với Bảo Mỗ, nghe vậy chỉ yên lặng gật gật đầu, ôn tồn nói:

- Ừm. Trước có một chút hiểu lầm, hy vọng thành chủ đại nhân không quá để tâm.

Đột nhiên, một đại đội Thần Vệ từ đằng xa bay tới, trong đó có ba Thượng vị thần, hai người sơ kì, một người trung kỳ.

Sau khi đến nơi, vị thần trung kỳ cầm đầu đại đội Thần Vệ này này vội vàng hỏi:

- Thành chủ đại nhân, có chuyện gì thế này?

Hàn Thạc và Bảo Mỗ chiến đấu gây nên chấn động rất mạnh, cường giả có thực lực đạt tới cảnh giới nhất định thì chỉ cần từ những chấn động không gian bất thường sẽ có thể cảm nhận được. Đại đội Thần Vệ này đúng lúc đang tuần tra ở khu vực lân cận, nghe thấy tiếng như vậy nên tìm đến.

Bọn họ đến nơi thì cứ thế là vây quanh bọn ba người Hàn Thạc, La Ti, Thổ Giáp Thi, tên nào cũng như gặp đại địch, rõ ràng cho rằng ba người Hàn Thạc là kẻ đến quấy nhiễu trật tự của Không Linh thành. Chỉ cần Bảo Mỗ ra lệnh một tiếng là bọn họ sẽ không chút khách khí xông lên chém giết.

Tình thế vừa mới hòa hoãn bỗng chốc lại trở thành giương cung bạt kiếm tràn ngập mùi thuốc súng.

Có ma đầu tản mát ở bốn phía, việc đội Thần Vệ này chạy đến hoàn toàn lọt vào mắt Hàn Thạc. Với thực lực của ba người, Hàn Thạc, La Ti, Thổ Giáp Thi muốn bỏ đi thì không một chút khó khăn, cho nên hắn cũng không coi trọng bọn chúng, chỉ nhìn Bảo Mỗ với vẻ hứng thú hơn.

Bảo Mỗ vừa mới đại chiến một trận với Hàn Thạc, biết thực lực của hắn khủng bố hơn so với bất cứ kẻ nào từng gặp. Giờ thấy đội Thần Vệ xuất hiện không hợp thời điểm, hơn nữa vừa đến đã cho rằng ba người Hàn Thạc là kẻ địch mà bao vây lại, Bảo Mỗ trong lòng thất kinh, vội vàng nói:

- Không được động thủ, ta và vị bằng hữu này chỉ là có chút hiểu lầm, hiện tại đã giải quyết xong rồi.

Đám Thần Vệ mới tới nghe Bảo Mỗ nói như vậy thì đều tỏ vẻ nghi hoặc, trước khi tới bọn chúng đều cảm thụ được chấn động không gian mãnh liệt ở nơi này. Từ chấn động không gian quen thuộc đó, bọn chúng biết chắc chắn là Bảo Mỗ đã toàn lực ra tay, Sa Đặc Bối Long mà lần trước đã tới phủ thành chủ còn phơi xác ở đằng kia, dưới tình huống này mà Bảo Mỗ lại nói tất cả chỉ là hiểu lầm thì quá là không hợp với lẽ thường rồi.

Thấy Bảo Mỗ lên tiếng ngăn cản đám Thần Vệ kia manh động, Hàn Thạc biết lão thật sự không có ý định tiếp tục liều mạng với hắn, bèn mỉm cười, nói:

- Bảo Mỗ thành chủ, nếu không có chuyện gì, chúng ta có thể rời đi được hay không?

- đương nhiên, đương nhiên.

Bảo Mỗ vội vàng gật đầu, sau đó ngăn người ra một lát rồi đột nhiên nói:

- Đợi một chút!

Hàn Thạc nghiêm sắc mặt, hơi nhíu lông mày, nhìn Bảo Mỗ vẻ khó hiểu.

- Đừng hiểu lầm, ta không có ý khác!

Thấy Hàn Thạc dường như có vẻ không vui, Bảo Mỗ vội vàng giải thích:

- Ta chỉ muốn biết người là ai? Một cao thủ trẻ tuổi như người thì ở bất cứ một thần vực nào cũng không thể là người vô danh, ta muốn biết thân phận người vừa đánh nhau với ta, yêu cầu này không quá đáng chứ?

Hàn Thạc bật cười khanh khách, nói:

- Hóa ra là như vậy, ha ha, ta là Bồ Lai Ân, đến từ Âm Ảnh thành của Hắc Âm thần vực.

- Bồ Lai Ân... Bồ Lai Ân...

Bảo Mỗ khẽ lắc đầu, dường như đang suy xét thân phận của Hàn Thạc. Một lúc sau, lão bật kêu lên một tiếng, hỏi:

- Người là chủ nhân của Thiên Cơ được tề ở Âm Ảnh thành ư?

Bây giờ lại đến lượt Hàn Thạc giật mình. Âm Ảnh thành cách Không Linh thành không biết bao xa, hắn thực sự không ngờ rằng cái vị Thành chủ Không Linh thành này lại biết hắn.

- Ồ... Không sai. Ta là chủ nhân của Thiên Cơ được tề. - Điều này cũng không có gì cần phải giấu giếm, Hàn Thạc thần nhiên thừa nhận.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Thần Vệ của Không Linh thành đứng xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi, xem ra đều đã nghe qua tên tuổi của Hàn Thạc, ánh mắt đã khác hẳn so với ban nãy, dường như đang mong đợi điều gì.

- Không ngờ lời đồn đại lại là sự thực. Anh hùng xuất thiếu niên! - Bảo Mỗ hết sức ngạc nhiên, dường như trước kia căn bản không tin lời đồn đại từ Âm Ảnh thành của Hắc Âm thần vực, cho rằng đó chỉ là những lời khoa trương khoác lác về thực lực của Hàn Thạc. Sau trận chiến hôm nay, lão mới biết được đồn đại thật là sai lầm, không phải là phóng đại về năng lực của Hàn Thạc mà ngược lại là hạ thấp đi thực lực của hắn!

Bảo Mỗ kinh hãi, thâm suy tính rất nhanh rồi đột nhiên nói:

- Bồ Lai Ân, không biết người có hứng thú mở Thiên Cơ được tề ở Không Linh thành hay không? Nếu như người bằng lòng, chúng ta có thể thương lượng thêm. Có một số người của Hắc Ám thần vực qua lại Không Linh thành, ai cũng như ai đều khen ngợi thuốc do người tự tay luyện chế rất thần kỳ. Ta nghĩ, ở bất cứ một thành thị nào, chỉ cần có thần linh tồn tại thì đều vô cùng mong đợi thuốc của người!

Những Thần Vệ của Không Linh thành vừa mới rồi còn như hổ đói nhìn chăm chăm vào ba người Hàn Thạc, nghe Bảo Mỗ nói như vậy thì ánh mắt người nào cũng sáng rực, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Từ miệng những thần linh đến từ Hắc Ám thần vực, bọn họ đã nghe nói quá nhiều về sự thần kỳ của những được tề do Hàn Thạc tự tay luyện chế. Đáng tiếc Không Linh thành cách xa Ám Ảnh thành hàng vạn dặm, bọn họ có muốn mua sắm thuốc do Hàn Thạc tự tay luyện chế cũng không có khả năng tốn khoảng thời gian dài như vậy để vượt qua mấy thần vực đi tới Ám Ảnh thành.

Nhất là thần linh tu luyện lực lượng Sinh Mệnh, Quang hệ, Thủy hệ thì căn bản không thể tiến vào ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, cho dù trong tay có rất nhiều tinh tệ cũng đành chịu. Mà những người mua được được tề do Hàn Thạc tự tay luyện chế thì đều coi đó như bảo vật, giữ gìn lấy không bán lại cho nên mặc dù bên ngoài tán dương rất nhiều về chúng nhưng thật sự mua được thì lại không có mấy người.

Vừa nghe nói Hàn Thạc lại chính là chủ nhân của Thiên Cơ được tề, bảo sao những Thần Vệ kia lại không kích động?

Hàn Thạc sửng sốt. Hắn vẫn không ngờ rằng Bảo Mỗ vừa mới đánh nhau khó có thể hoà giải với mình lại chủ động mời hắn đặt Thiên Cơ được tề ở Không Linh thành. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hàn Thạc suy nghĩ cẩn thận thêm một chút, cảm thấy đề nghị này của Bảo Mỗ đối với hắn mà nói là trăm lợi mà không có một hại. Có Thiên Cơ được tề ở Không Linh thành, hẳn chẳng những có thể kiếm được càng nhiều tinh tệ, lợi dụng tình hình đặc biệt của Không Linh thành, hắn còn có thể mở rộng ảnh hưởng của Thiên Cơ được tề đến tất cả thần vực của Chúng Thần đại lục!

Điều này vô cùng hấp dẫn, bởi vậy trước cảnh ôliu mà Bảo Mỗ chủ động đưa ra, Hàn Thạc chỉ hơi thoáng do dự rồi liền gật đầu đáp ứng:

- đương nhiên có thể, vậy ta phải cảm ơn Thành chủ đại nhân trước rồi!

- Không cần khách khí, đây là vinh hạnh cho Không Linh thành của ta!

Bảo Mỗ vội vàng khách sáo, rõ ràng có chút ngạc nhiên vui sướng, chủ động nói:

- Nếu như người không có việc gì, chúng ta tìm một nơi khác để thảo luận tốt hơn không? Ta cam đoan sẽ giúp người lựa chọn một mảnh đất thích hợp, nếu người cần thì ta cũng có thể tìm người làm cho người. Thời Không thần vực không như ba đại thần vực Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám. Hoàn cảnh nơi này tự do hơn, thích hợp cho mọi loại hàng hoá, trao đổi với người tu luyện các hệ khác về căn bản cũng không có gì quá phải e ngại!

- Tốt lắm, chúng ta sẽ thảo luận kỹ lưỡng! - Hàn Thạc vui vẻ đáp ứng, thật không ngờ đánh nhau một trận lại mang đến một điều tốt lành lớn đến như vậy.

814. Chương 814:đổi Xử Ưu Đãi

Không Linh thành, phủ Thành chủ.

Bảo Mỗ tôn Hàn Thạc làm khách quý, dùng nghi lễ cực cao đón tiếp hắn. Một số ít người trong phủ Thành chủ không biết chuyện nên thầm ngạc nhiên, không hiểu vì sao Thành chủ đại nhân lại đối xử long trọng như vậy với một người trẻ tuổi.

Khi được đám Thần Vệ đứng chung quanh cho biết về thân phận của Hàn Thạc, những người đó đều nhìn về phía hắn với ánh mắt vô cùng hưng phấn, xem ra những thần linh từng đến mua sắm ở Thiên Cơ được tề trong Ám Ảnh thành đã tuyên truyền giúp Hàn Thạc không ít.

Bảo Mỗ khác hẳn với những đại gia tộc cổ xưa ở Âm Ảnh thành, dù bản thân lão là Thành chủ Không Linh thành nhưng lại không thành lập đại gia tộc, thậm chí không có một ai thân thích, phủ Thành chủ tuy có vẻ vô cùng đơn giản nhưng lại tạo nên cảm giác trang nghiêm.

Có thể thấy những Thần Vệ này đều vô cùng yêu quý Thành chủ của họ, mặc dù bản thân lão không thành lập gia tộc nhưng lại có trong tay vài đơn vị Thần Vệ, đủ lực lượng để lão hoàn toàn khống chế Không Linh thành.

Sau khi đến phủ Thành chủ, Hàn Thạc và Bảo Mỗ rất nhanh chóng thống nhất về vấn đề địa điểm cửa hàng Thiên Cơ được tề và các chi tiết hợp tác khác. Bảo Mỗ vô cùng hào phóng cắt cho Hàn Thạc một cửa hàng ở vùng phồn hoa nhất trong Không Linh thành, hơn nữa còn nhiệt tình nói sẽ giúp hắn hoàn thành mọi việc.

Bảo Mỗ thay đổi quá đột ngột khiến cho Hàn Thạc nhất thời không kịp thích ứng, nghe Bảo Mỗ nói sẽ thu xếp mọi việc ổn thỏa cho hắn bèn dò hỏi:

- Đa tạ thành chủ đại nhân yêu mến, ừm, ta sẽ trích ba phần mười lợi nhuận của Thiên Cơ được tề cho người, người thấy thế nào?

Trước đây, hai người Ba Đốn và Lệ Vi không quản nghìn dặm xa xôi đi đến Âm Ảnh thành tìm hắn và muốn Thiên Cơ được tề mở chi nhánh ở chỗ gia tộc bọn họ, chính là có ý hợp tác cùng có lợi. Hàn Thạc thấy Bảo Mỗ nhiệt tình như vậy, muốn giúp hắn làm xong tất cả mọi việc cần thiết, trong lòng liền nghĩ ra phương thức phân chia như vậy.

Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, vừa nghe hắn nói thẳng ra phương thức phân chia như vậy, Bảo Mỗ lại lắc đầu quầy quậy nói:

- Không cần! Người chỉ cần tuân theo quy tắc của Không Linh thành đối với tất cả các cửa hàng là nộp thuế cho Không Linh thành một phần là đủ rồi. Đây là quy củ của Không Linh thành, bản thân ta cũng không lấy nhiều hơn của người một phần!

Hàn Thạc ngẩn người, thấy hơi khó hiểu. Bảo Mỗ phân cho hắn cửa hàng không hề nhỏ, còn nguyện ý trợ giúp chiêu mộ người, làm xong xuôi tất cả mọi thủ tục, Hàn Thạc chỉ cần luyện chế ra được tề là có thể bán được ngay, lão nhiệt tình giúp mình chuẩn bị mọi việc như vậy mà lại không thu thêm lợi ích thì cũng quá là kỳ quái đi chứ?

Thấy ánh mắt kinh dị của Hàn Thạc, Bảo Mỗ giải thích:

- Người không cần phải kỳ quái như vậy, ta vừa mới nói với người là Thời Không thần vực không giống như Vận Mệnh thần vực và các thần vực khác, nơi này không cấm bất kỳ ai đến sinh sống. Bản thân những người quản lý chúng ta cũng chỉ là kẻ giúp duy trì một số lễ lối đơn giản mà thôi, mọi thứ ở đây hoàn toàn tự do. Với tình trạng như vậy, chúng ta sẽ không can thiệp vào mọi công việc của các người, ta chỉ cần thu thuế một phần lợi tức của cửa hàng trong Không Linh thành để duy trì đội Thần Vệ là đủ rồi.

Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng thấy Bảo Mỗ không có vẻ như là làm bộ làm tịch thì trái lại có thêm chút thiện cảm đối với Không Linh thành. Thấy lão ta thực sự không muốn thu thêm lợi, Hàn Thạc tất nhiên cũng không cố gắng đưa tiền cho lão, bèn mỉm cười, gật đầu nói:

- Không Linh thành đúng là một nơi thật tốt. Ha ha. Ta bắt đầu thích nơi này rồi!

- Đối với Không Linh thành mà nói, sự tồn tại của Thiên Cơ được tề sẽ tạo phúc cho tất cả các thần linh, cho nên ta mới dốc hết sức trợ giúp người hoàn thành tất cả mọi việc!

Bảo Mỗ nói:

- Nhiều nhất là sau năm ngày, ta sẽ chuẩn bị xong cửa hàng cho người. Người có thể ra tuyên bố chiêu mộ nhân viên cửa hàng và được tề sư, ta sẽ lập tức ra lệnh cho các Thần Vệ loan báo tiếp. Không Linh thành có đủ các loại nhân tài, một vài được tề sư có tài thực sự thì chắc là không thiếu. Ở nơi này, người có thể đạt được tất cả những gì người muốn!

- Vậy thì tốt quá rồi! - Hàn Thạc tỏ vẻ vui mừng, không ngờ rằng sau khi đánh nhau mà Bảo Mỗ vẫn còn có thể đối xử với mình như vậy. Vị Thành chủ không có gia tộc hậu thuẫn này khiến cho hắn nổi lên một

chút hiếu kì.

- Nếu như người tạm thời không có chỗ ở thì có thể ở tạm trong phủ Thành chủ. Nơi này bố trí rất nhiều phòng ở và tu luyện trường, chỉ cần người không chê điều kiện ở đây sơ sài thì muốn ở bao lâu cũng được. - Bảo Mỗ mời mọc.

- Vậy thì làm phiền rồi. - Hàn Thạc cũng không làm khách, cười và đáp ứng.

Bảo Mỗ không tiếp tục khách sáo với Hàn Thạc nữa, sai người bố trí một tầng tương đối yên tĩnh trong tòa nhà cao bảy tầng cho ba người bọn hắn. Trừ tầng một là tu luyện trường ra, mấy tầng trên đều có thể ở được, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày thì cái gì cần đều có.

La Ti trải qua một chuyến đi dài như vậy, lại ưa sạch sẽ nên vừa lên lầu đã đi tắm rửa thay quần áo. Hàn Thạc và Thổ Giáp Thi đi vào một gian phòng khách rộng rãi trên tầng ba, Thổ Giáp Thi kể lại những chuyện hắn đã trải qua sau khi chia tay và cả sự thật về vụ tranh cãi với Sa Đặc Bối Long.

Từ câu chuyện của Thổ Giáp Thi, Hàn Thạc biết sau khi rời đi, hắn đã tiến thẳng đến Đại Địa thần vực, bởi vì Đại Địa thần vực có nhiều người tu luyện Đại Địa lực lượng nhất, tư liệu về áo nghĩa của Đại Địa lực lượng và thần khí cũng nhiều nhất. Sau khi đi vào Đại Địa thần vực, Thổ Giáp Thi bắt đầu thử giao tiếp với con người ở đây.

Khi thật sự rời xa Hàn Thạc và chuẩn bị hòa nhập vào thế giới này, Thổ Giáp Thi mới biết thế giới có bao nhiêu điều hay, có bao nhiêu cái phức tạp và đủ các loại quan hệ.

Thổ Giáp Thi mau chóng trưởng thành, hắn từng gặp được người tốt, cũng từng gặp phải kẻ vô tích sự.

Trong vài năm ngắn ngủi, Thổ Giáp Thi gặp được bạn tốt, cũng từng bị phản bội, vài lần còn rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, cuối cùng đều nhờ vào hiểu biết bản năng của hắn đối với Đại Địa lực lượng mà lần trốn vào trong lòng đất để bảo vệ tính mạng. Trong quá trình này, thực lực của hắn nhanh chóng được nâng cao.

Bản thân hắn là do Hàn Thạc dùng Thổ nguyên lực của Thổ Tuyệt chi địa ngưng tụ thành, là đứa con yêu của đất mẹ nên hắn hiểu nhanh hơn bất cứ ai về Đại Địa lực lượng. Liên tiếp chiến đấu sinh tử, hắn nhiều lần đột phá bản thân, với tốc độ kinh người, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài chục năm đã tu luyện tới Trung vị thần trung kỳ.

Ở Đại Địa thần vực, hắn thành danh rất nhanh nhờ bản lĩnh đi lại trong lòng đất xuất quỷ nhập thần, tiếp theo lại liên tục gặp rất nhiều chuyện, đặc biệt với vài thanh niên là con cháu đại gia tộc của Xích Thổ thành. Trải qua nhiều chuyện như vậy, Thổ Giáp Thi càng ngày trở nên táo tợn, dựa vào bản lĩnh có thể tự do đi lại dưới lòng đất nên hắn ngang nhiên giết chết mấy đứa con cháu đại gia tộc kia.

Chuyện nhanh chóng bại lộ, các đại nhân vật của Xích Thổ Thành có con cháu bị giết chết giận tím mặt, phái người đuổi giết hắn khắp nơi bên trong Thành. Lúc này, hắn tính ngày thì thấy cũng sắp đến thời gian hẹn ước với Hàn Thạc, bèn đi tới Không Linh thành, dọc đường thỉnh thoảng đi ra khỏi lòng đất thì lại bị nhận ra, sau đó kết quả là bị Sa Đặc Bối Long đuổi giết.

Trong vài chục năm, Thổ Giáp Thi liên tiếp trải qua nhiều chuyện như vậy nên nhanh chóng trưởng thành, kể cả về lời ăn tiếng nói hay trí tuệ đều thành thạo hơn rất nhiều. Nghe hắn kể lại trôi chảy những chuyện đã trải qua, Hàn Thạc biết hắn đã thật sự trở thành một sinh mạng có chỉ số thông minh cao, không còn là Thổ Giáp Thi thô lỗ chỉ đơn thuần biết tiếp nhận mệnh lệnh làm việc như trước kia nữa!

- Không nghĩ rằng sau khi rời khỏi ta, người lại trải qua nhiều chuyện như vậy, xem ra quyết định lúc trước của người là đúng. - Hàn Thạc cảm thán.

Khi còn ở chung với hắn, bọn Thổ Giáp Thi hoàn toàn ỷ lại vào hắn, làm việc theo mệnh lệnh của hắn. Ở Vong Linh giới cũng chỉ gặp được một vài sinh vật có trí tuệ cấp thấp nên tốc độ phát triển của mấy người bọn họ rất chậm. Đi tới Chúng Thần đại lục, sau khi đến thần vực khác, bọn họ tiếp xúc với toàn những kẻ thiện nghệ về ngâm ngẫm đấu đá tàn nhẫn, trong hoàn cảnh này tất nhiên là bọn họ có thể phát triển nhanh hơn.

- Vâng, thế giới này rất hay, thú vị hơn nhiều so với Vong Linh giới. Tuy nhiên, mỗi người ở đây đều vô cùng mạnh và cực kỳ giảo hoạt, sống lâu với bọn chúng, đương nhiên con cũng trưởng thành lên. Ha ha, phụ thân, hình như người mạnh hơn nhiều so với trước kia đó, ngay cả cô gái này cũng phải tuân phục! - Ở trước mặt Hàn Thạc, Thổ Giáp Thi vẫn giữ dáng điệu thờ ngây như cũ, cười ha ha hời.

- Các người đều tiến bộ, ta đương nhiên cũng không thể dậm chân tại chỗ, nếu không thì tương lai đúng là cần các người bảo vệ ta rồi! - Hàn Thạc rất vui mừng, giờ nói chuyện với Thổ Giáp Thi giống như là với một bằng hữu vô cùng thân thiết, loại cảm giác này khiến hắn vô cùng thoải mái.

Hắn ở cùng với Thổ Giáp Thi, nhỏ nhẹ ôn lại những chuyện xưa kia, chẳng để ý đã đến nửa đêm từ lúc nào.

La Ti tắm gội thay quần áo xong, thay một chiếc áo bào màu tím, thoải mái tiến tới trước mặt Hàn Thạc, mái tóc dài màu bạch kim ướt sũng rồi bù, trên người vẫn còn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt sau khi tắm.

- Người đáp ứng là vào Không Linh thành thì sẽ liên lạc với linh hồn trong Chén Thánh rồi mà. - La Ti đi đến bên cạnh Hàn Thạc, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, khẽ nhắc nhở hắn.

Nghe cô ta nói như vậy, Hàn Thạc mới nhớ tới chuyện này, cười đáp:

- May là người nhắc nhở, nếu không thì thật đúng là ta nhất thời nghĩ không ra.

Hắn chỉ quan tâm tới sự an nguy của bọn Thổ Giáp Thi, vừa đến đã đi tìm mấy người này, sau lại đánh nhau với Bảo Mỗ một trận, thật vất vả mới gặp được Thổ Giáp Thi nên trong lòng cao hứng, thật đúng là đã quên mất sự tồn tại của Mạch Kim Lợi.

Hàn Thạc lấy Chén Thánh ra, bắt đầu tiến hành liên lạc với thần hồn của Mạch Kim Lợi:

- Ta đến Không Linh thành rồi, sau đây ta cần phải làm gì cho người?

- Cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi...

Mạch Kim Lợi rõ ràng rất hưng phấn, trong khoảng thời gian này lão cần phải suy nghĩ cẩn thận. Lão nhảy nhót một hồi, rồi nói với Hàn Thạc:

- Giúp ta tìm một người tên là Bảo Mỗ. Nếu như hắn vẫn còn ở Không Linh thành thì chắc không khó tìm được hắn. Hắn là bằng hữu tốt nhất của ta trước kia, chắc cũng phải đến Thượng vị thần hậu kỳ rồi!

“Bảo Mỗ!”

Thầm nghĩ thật trùng hợp, Hàn Thạc lập tức truyền tin:

- Ha ha, là Thành chủ Không Linh thành Bảo Mỗ à, ha ha, thật trùng hợp đấy. Ta hiện đang ở trong phủ thành chủ của Bảo Mỗ đây!

- Cái gì? Hắn đã trở thành Thành chủ Không Linh thành rồi sao? - Mạch Kim Lợi cực kỳ bất ngờ.

- Không sai, Thành chủ Không Linh thành hiện giờ chính là Bảo Mỗ. Hắn có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, và cũng tu luyện Thời Không pháp tắc như người, chắc là không sai chứ? - Hàn Thạc cười hỏi.

- Là hắn! Nhất định là hắn! Tuyệt đối không sai được. Cái đồ vô lại đáng chết nghìn vạn lần này, nhất định là vì bán rẻ ta nên hắn mới ngoi lên vị trí này được! Vị trí Thành chủ Không Linh thành này vốn là của ta đó! - Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, sau khi Mạch Kim Lợi nghe được tin tức này thì thần hồn tức giận dật thường, dường như có thù sâu oán nặng với Bảo Mỗ.

815. Chương 815:lại Đem Đến Cho Ta Chuyện Thị Phi Rồi!

Từ câu chuyện của Mạch Kim Lợi, Hàn Thạc hiểu ra chân tướng sự việc.

Hóa ra Thành chủ Không Linh thành vốn không phải là Bảo Mỗ. Người tu luyện Thời Không pháp tắc, sau khi thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định thì cần phải thường xuyên ở sâu trong vũ trụ mệnh môn, không ngừng phiêu bạt để cảm thụ không gian lực. Thành chủ trước đây của Không Linh thành cũng có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, vì muốn tìm cách nâng cao lực lượng nên không thể không rời khỏi Chúng Thần đại lục đến các vị diện thông đạo để tăng cường thần lực của mình.

Trước khi rời đi, ông ta muốn lựa chọn một Thành chủ mới cho Không Linh thành. Lúc đó, có cơ hội lớn nhất để trở thành người đứng đầu Không Linh thành chính là Mạch Kim Lợi và Bảo Mỗ, mà Mạch Kim Lợi lại hợp với nguyên Thành chủ hơn nên cơ hội lớn hơn một chút.

Nhưng mà vào thời điểm đó, Mạch Kim Lợi kết oán với Cổ Nhĩ là một trong ba đại Quang Chi Thủ Vệ. Cổ Nhĩ có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ nên Mạch Kim Lợi không thể không tạm thời tránh né một thời gian. Bởi vì ông ta có quan hệ tốt nhất với Bảo Mỗ nên mới cho Bảo Mỗ biết nơi ẩn náu, nào ngờ vừa mới ẩn nấp chưa được bao lâu thì Cổ Nhĩ đã tìm đến tận nơi.

Tuy rằng Cổ Nhĩ có thực lực hơn hẳn, nhưng Mạch Kim Lợi tu luyện Thời Không pháp tắc, vốn vẫn còn có cơ hội xé rách không gian chạy thoát, nhưng đúng lúc ông ta tạo ra không gian thông đạo và đang chuẩn bị tìm cơ hội bỏ chạy thì đột nhiên phát hiện không gian thông đạo đã bị ai đó phá hỏng, vì vậy mới dẫn đến cảnh thần hồn và thần thể của ông ta bị Cổ Nhĩ tách rời nhau.

Kể có thể phá hỏng không gian thông đạo chắc chắn cũng phải tu luyện Thời Không pháp tắc, và lại cảnh giới nhất định cũng không thấp. Mạch Kim Lợi sau này suy xét lại, liên tưởng đến việc chỉ có một mình Bảo Mỗ biết được chỗ ẩn nấp của mình, đương nhiên hiểu ra kẻ bán đứng mình là ai.

Bởi vì chỉ có ông ta biến mất thì Bảo Mỗ mới đủ khả năng trở thành Thành chủ mới của Không Linh thành!

- Vậy người còn muốn tìm hắc không? - Nghe Mạch Kim Lợi giải thích xong mọi chuyện, Hàn Thạc vẫn còn nghi hoặc.

- Không tìm hắc thì ta không cách nào lấy lại được thần thể! Lúc trước chính hắc bán đứng ta, hắc nhất định biết Cổ Nhĩ giấu thần thể của ta ở nơi nào! - Mạch Kim Lợi cũng đành cam chịu.

- Một khi Bảo Mỗ biết thần hồn của người ở bên trong Chén Thánh, để ngăn chặn tai họa về sau thì nhất định sẽ phá hủy thần hồn của người, không phải người muốn chết sao? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

- Bảo Mỗ không dám giết ta, trong thần hồn của ta có một đạo thần ấn do Chủ thần ban tặng, chỉ cần thần hồn tiêu tan hoàn toàn thì Thời Không Chủ Thần cũng sẽ biết ngay bất kể là cách xa bao nhiêu vị diện. Dựa vào năng lực Thời gian đảo lưu, Chủ thần lập tức sẽ có thể biết ai đã giết ta. Trước đây, ta đã trung thành tận tụy phục vụ Chủ thần trong nhiều năm, ông ấy nhất định sẽ truy cứu việc này, đó cũng là lý do khiến Cổ Nhĩ chỉ phong ấn ta chứ không dám thẳng tay giết chết! - Chuyện đã tới nước này, Mạch Kim Lợi không tiếp tục giấu giếm Hàn Thạc nữa, thản nhiên nói ra nguyên nhân khiến Bảo Mỗ không dám động thủ.

- Sở dĩ ta vẫn chưa dám quyết định có gặp Bảo Mỗ hay không là vì lo ngại Bảo Mỗ có thể giống như Cổ Nhĩ phong kín Chén Thánh rồi lại lần thứ hai vứt bỏ ta ra một cái vị diện đẳng cấp thấp không biết ở tận đâu nữa. - Mạch Kim Lợi tiếp tục giải thích cho Hàn Thạc.

Nghe Mạch Kim Lợi nói như vậy, Hàn Thạc khá là kinh ngạc, không ngờ rằng Thời Không Chủ Thần đã lưu lại một đạo ấn ký trong thần hồn của lão, xem ra trước đây cũng được Thời Không Chủ Thần cực kỳ tín cậy.

Hàn Thạc đã ở tại Chúng Thần đại lục lâu như vậy, tự nhiên biết được một số đồn đại về Chủ thần. Một khi Chủ thần cường đại đã lưu lại ấn ký ở trong thần hồn của tín đồ thì sẽ có thể thông qua phương pháp đặc biệt để cảm nhận được vị trí của người đó, khi tín đồ chết đi thì cũng có thể cảm thụ được. Bởi vì Thời Không Chủ Thần đạt được thần cách Thời Không pháp tắc nên lực cảm ứng về phương diện này chắc càng đáng sợ.

Nhưng Hàn Thạc cũng biết rằng chỉ có những tín đồ được Chủ thần coi trọng nhất mới đủ tư cách nhận được một đạo ấn ký của Chủ thần, bởi vì ấn ký là do Chủ thần tách từ trong cơ thể ra nên có thể làm Chủ thần tiêu hao một ít thần lực. Thần linh được Chủ thần ban ấn ký thì sẽ có tốc độ tu luyện linh ngộ áo nghĩa về hệ lực lượng đó nhanh hơn so với người bình thường.

Không ngờ Mạch Kim Lợi cũng là một nhân vật có tiếng ở Thời Không thần vực. Hàn Thạc rất ngạc nhiên, liên tục suy luận rồi nói:

- Nếu ta là Bảo Mỗ thì chắc chắn sẽ không giúp người tìm lại thần thể để rồi tự gây phiền phức cho mình. Còn có biện pháp đặc biệt nào nữa không?

- Ta đã chuẩn bị sẵn một số điều kiện, hy vọng đủ để làm kẻ phản bội kia rung động!

Mạch Kim Lợi trong lòng cực kỳ thù hận, nói:

- Ta cũng không nắm chắc lắm. Dưới tình huống hiện giờ, ta cũng không có cách nào tốt hơn, cũng chỉ có thể thử mà thôi. Cuộc sống nhàm chán ở bên trong Chén Thánh này thì ta thực sự đã chịu quá đủ rồi, không muốn sống mãi ở chỗ này.

- Người tạm thời cứ ở lại bên trong Chén Thánh đi, ta sẽ nghĩ cách giúp người. Dù sao ta ở bên cạnh Bảo Mỗ, sẽ giúp người điều tra thêm ở Không Linh thành. Nếu như thật sự không thu hoạch được gì thì ta sẽ nghĩ biện pháp moi từ trong miệng lão tin tức về thân thể của người. - Hàn Thạc nhíu mày suy nghĩ một lát rồi truyền tin cho Mạch Kim Lợi.

- Người? Người có thể có biện pháp gì?

Mạch Kim Lợi đành cam chịu. Sau khi tin tức này được truyền đi, lão trầm ngâm một lúc rồi dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi:

- Phải rồi, người làm sao có thể ở trong phủ Thành chủ của Bảo Mỗ chứ? Tại sao người có thể biết lão ta? Theo lẽ thường thì người không thể tiếp xúc được với loại nhân vật thuộc cấp bậc như Bảo Mỗ thì mới đúng chứ?

- Ta và Bảo Mỗ đánh nhau một trận, hiện giờ hắn tôn ta là khách quý. - Hàn Thạc nhếch mép, giải thích cho Mạch Kim Lợi.

- Cái...cái gì... ?

Mạch Kim Lợi truyền đến những dòng tin đứt quãng, rõ ràng là ông ta vô cùng kinh ngạc. Mạch Kim Lợi cố trấn tĩnh một lúc mới bình phục lại, vội vàng hỏi:

- Với thực lực của người, làm sao có thể giao chiến với Bảo Mỗ. Bố Lai Ân, người đưa ta đây hả?

Cũng khó trách Mạch Kim Lợi lại kinh ngạc đến như vậy! Khi còn ở Kỳ Áo đại lục, Mạch Kim Lợi coi như đã gián tiếp giao thủ với Hàn Thạc, biết rằng Hàn Thạc chỉ có thực lực Hạ vị thần. Mạch Kim Lợi tu luyện Thời Không pháp tắc, mặc dù bị phong ấn ở bên trong Chén Thánh những vẫn còn miễn cưỡng đối với thời gian, cũng biết thời gian từ đó đến nay còn chưa quá trăm năm.

Thời gian trăm năm xem như là rất dài đối với người bình thường, nhưng đối với loại Thượng vị thần có tính mạng dài dằng dặc như Mạch Kim Lợi thì căn bản không đáng để nhắc tới. Không đến trăm năm, ai có thể từ Hạ vị thần vượt lên đến Thượng vị thần hậu kỳ? Đối với Mạch Kim Lợi, căn bản là không dám tưởng tượng đến chuyện này!

- Ta đích thực đã chiến đấu với Bảo Mỗ một trận, ài... xem như là bất phân thắng bại đi! - Hàn Thạc thấy Mạch Kim Lợi truyền tin lấp bắp, không dám tiếp tục làm ông ta kích động nữa cho nên không nói thực ra là chính Bảo Mỗ nhất gan chủ động hủy trận chiến đấu.

- Bố Lai Ân, không phải người nói đùa với ta chứ? - Một lúc lâu sau, Mạch Kim Lợi mới lại truyền tin.

- Không đùa đâu. - Hàn Thạc miêu tả sơ qua về quá trình hắn và Bảo Mỗ giao chiến, nói ra chỗ kỳ dị về kết giới và Không gian bình chương do Bảo Mỗ tạo ra, tin tưởng rằng với nhãn quang của Mạch Kim Lợi thì sẽ có thể nhận ra hắn nói đúng sự thật.

Lại một khoảng thời gian trầm lặng kéo dài, sau đó Mạch Kim Lợi lại truyền tin, giọng nói rõ ràng kích động hơn nhiều:

- Ta tin! Nếu người chưa từng giao chiến với Bảo Mỗ thì không có khả năng mô tả tỉ mỉ và chính xác đến như vậy về đặc điểm của Không gian bình chương và kết giới được! Sao có thể, sao có thể thế chứ? Tại sao người có thể trở nên mạnh như vậy được?

Mạch Kim Lợi nói năng lộn xộn một hồi, hưng phấn đề nghị:

- Bố Lai Ân, xem ra chuyện này thật sự phải nhờ vào người rồi. Phải nhờ rồi. Nếu người tìm được tin tức về thân thể, ta nhất định sẽ rất cảm ơn người!

- Ừm, ta sẽ lưu ý. Người cứ yên tâm ở lại bên trong Chén Thánh đi! - Hàn Thạc biết Mạch Kim Lợi cần có thời gian để tiêu hóa sự kích động mà mình gây cho ông ta, chủ động cắt đứt liên lạc.

Mặc dù biết về mâu thuẫn giữa Mạch Kim Lợi và Bảo Mỗ nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự hợp tác hiện nay của Hàn Thạc với Bảo Mỗ, có tiện nghi thì vẫn cứ chiếm như thường. Hắn nghĩ thầm trong lòng, một khi Mạch Kim Lợi tìm được thân thể, nếu quả thật có thể khống chế toàn bộ Không Linh thành thì càng thêm có lợi đối với bản thân hắn.

Hắn vừa động tâm niệm, một ma đầu đẳng cấp cao bay vụt ra, dự định sẽ theo dõi Bảo Mỗ mọi nơi mọi lúc, trước hết quan sát đã rồi tính tiếp. Đối với tên này, Hàn Thạc luôn có ý đề phòng. Sau khi nghe xong chuyện của Mạch Kim Lợi, Hàn Thạc cảm thấy Bảo Mỗ là kẻ có tâm cơ âm trầm, bởi vậy hắn suy nghĩ thêm về một loạt những điều kiện hữu nghị do Bảo Mỗ đề nghị, mơ hồ cảm thấy Bảo Mỗ đối xử với mình tốt như vậy, nhất định là có ý đồ khác.

...

Năm ngày trôi qua rất nhanh, ma đầu cao cấp âm thầm ẩn nấp ở đằng xa quan sát nhất cử nhất động của Bảo Mỗ vẫn chưa phát hiện được điều gì đặc biệt. Trong năm ngày này, Bảo Mỗ bận bịu tui bụi, nhưng lại chính là vì lo cho cửa hàng Thiên Cơ được tề của hắn hoạt động, chẳng những phái người quét dọn vệ sinh sạch sẽ cho cửa hàng đã chọn mà còn công bố một thông báo, ý chính là Thiên Cơ được tề mở chi nhánh ở Không Linh thành, chiêu mộ nhân viên bán hàng và được tề sư có thực lực thực sự đến phủ Thành chủ gặp Hàn Thạc.

Hành động của Bảo Mỗ không có chỗ nào không ổn, nhưng khiến cho Hàn Thạc đang nghi ngờ lại càng thấy Bảo Mỗ bận rộn vì hắn như vậy mà không lấy chút báo đáp nào thì càng cảm thấy có gì đó không đúng. Ma đầu vẫn chăm chú quan sát Bảo Mỗ từ đầu đến cuối không dám lơ là.

Linh Ma do thần hồn của Thượng vị thần luyện chế ra, năng lực ẩn nấp càng thêm thần kỳ, mà Hàn Thạc đã từng chiến đấu với Bảo Mỗ một trận nên biết rõ người này rất đáng sợ, ma đầu luôn luôn duy trì khoảng cách an toàn một trăm mét. Một khi lão ta tiến vào khu vực nào đó có không gian kết giới thì ma đầu còn phải ở cách xa hơn, sợ sẽ bị Bảo Mỗ phát hiện ra.

Không Linh thành quả nhiên không thiếu nhân lực. Không bao lâu sau khi Bảo Mỗ phát ra thông báo chiêu mộ, từng đám người hưng phấn chen chúc nhau đến phủ Thành chủ. Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, dòng người tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập nối liền không dứt, trong số những người thật sự có năng lực thì cũng có vài được tề sư, ai nấy đều có chân tài thực học.

Hàn Thạc ở trong phủ Thành chủ của Không Linh thành, tự mình tuyển chọn người. Thần thức của hắn rất cường đại, Hạ vị thần và Trung vị thần thông thường căn bản không trốn thoát khỏi Hỏa Nhãn Kim Tinh của Hàn Thạc, thần thức của hắn vừa chuyển là có thể cảm nhận được những kẻ có ý đồ khác. Những người thật sự không có ý nghĩ phức tạp, không có ý đồ mới được giữ lại.

Một hôm, Hàn Thạc còn đang ở trong phủ Thành chủ tuyển người thì một Thần Vệ của Không Linh thành vội vàng vàng chạy đến, hỏi:

- Bố Lai Ân tiên sinh, có một người tự xưng là con của ngài đang đánh nhau to ở tây thành, hắn là Hàn Hỏa, ngài muốn qua đây xem hay không?

Hàn Thạc sửng sốt, lập tức phản ứng, cười nói:

- Mấy tiểu tử này đùa nào cũng đều như vậy, vừa mới đến thành, muốn gây chuyện là lập tức gây chuyện! Lại đem đến cho ta chuyện thị phi rồi. Ta đi xem sao!

816. Chương 816:dám Bôi Nhọ Ta?

Khi Hàn Thạc đến thành tây, trông thấy Hỏa Giáp Thi Hàn Hỏa thì mới bất ngờ phát hiện ra sau khi rời xa hắn, trí lực của Hàn Hỏa cũng tiến hóa lên được một bước.

Hàn Hỏa đang tranh cãi om sòm với một cửa hàng thần khí. Hắn đến Không Linh thành, mà ở đây hiện giờ có đủ loại cửa hàng ở khắp nơi nên hắn không vội lập tức tìm Hàn Thạc mà ngược lại đi dạo quanh các cửa hàng lớn bán thần khí. Chỉ vì giá cả khoáng thạch mà Hàn Hỏa xuất thủ đánh người.

Hỏa Giáp Thi tu luyện Hỏa hệ lực lượng, đã vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa. Trong cửa hàng này cũng không có ai quá lợi hại, năm sáu nhân viên bao vây tấn công một mình Hàn Hỏa còn bị hắn đánh cho thương tích đầy mình. Nếu không có Thần Vệ của Không Linh thành ở gần nghe thấy động chạy đến, hắn chưa đốt tan cái cửa hàng này thì chưa xong.

Thần Vệ của Không Linh thành đến nơi, sau khi nghe chính miệng hắn nói là con trai của Hàn Thạc, biết rõ thân phận của Hàn Hỏa nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức phái người về phủ thành chủ thông báo cho Hàn Thạc, sợ động thủ với Hàn Hỏa sẽ khiến Hàn Thạc tức giận.

Những Thần Vệ kia đều biết chuyện về Hàn Thạc. Từ thái độ của Thành chủ Không Linh thành đối xử với vị này, bọn họ liền biết Hàn Thạc cũng không phải là người dễ đối phó. Hơn nữa hắn còn có thân phận được tể sư thiên tài, một khi Thiên Cơ được tể mở ở Không Linh thành, nếu bọn họ sau này muốn đến mua sắm thuốc thích hợp thì nhất định phải tạo quan hệ tốt với Hàn Thạc. Vì thế căn bản không dám đắc tội với hắn.

Hàn Thạc đi vào cửa hàng này thì thấy cổng chính đã cháy đen thui, Hàn Hỏa đang hầm hừ đứng ở cửa trợn mắt nhìn mấy người nhân viên bán hàng.

- Phụ thân. Mọi người tới rồi à! - Hàn Thạc vừa xuất hiện, Hàn Hỏa lập reo lên, quá hưng phấn chạy tới ôm lấy Hàn Thạc trước tiên rồi mới cười hì hì nhìn Hàn Thạc.

- Làm sao vậy? - Hàn Thạc cũng vô cùng cao hứng, còn những Thần Vệ của Không Linh thành đứng chung quanh đều tỏ vẻ khó xử. Mấy người nhân viên đều nổi giận dùm dùm nhìn sang, có vẻ muốn hiểu rõ tình huống rồi mới tính.

- Ấy... Bố Lai Ân tiên sinh, con của ngài mua đồ không trả tiền! - Thần Vệ phụ trách việc này nhận ra Hàn Thạc bèn tỏ vẻ xấu hổ.

Hàn Thạc sững sốt, nghi hoặc nhìn Hàn Hỏa, dở khóc dở cười hỏi:

- Thực sự là chưa trả tiền ư?

- Bọn họ nói hươu nói vượn. Chỉ có một khối Hỏa Diệu thạch thôi mà bọn họ dám đòi con năm mươi hắc tinh tệ. Rõ ràng là chặt chém mà! Tiểu Kim trước đây từng nói rằng Hỏa Diệu thạch căn bản không đáng tiền, muốn bao nhiêu hắn có thể mang đến bấy nhiêu. Việc dễ dàng như vậy, con trả năm hắc tinh tệ là đã nể mặt mũi bọn họ lắm rồi!

Hàn Hỏa nổi giận dùm dùm, chỉ vào mấy người nhân viên quát mắng:

- Bọn vô lại các ngươi, có tin rằng lão tử sẽ phá hủy cửa hàng của các ngươi đi hay không. Ban ngày ban mặt mà dám mở hắc điểm, lại còn dám bôi nhọ ta?

- Khinh người quá đáng. Khinh người quá đáng. Ta liều mạng với ngươi! - Một nữ nhân viên cao ráo xinh đẹp tu luyện Thủy hệ lực lượng đỏ bừng mặt, tức giận run người, trông có vẻ muốn xông lên liều mạng.

Mấy nhân viên khác cũng giận tím mặt, nếu không phải e ngại Thần Vệ của Không Linh thành thì sợ rằng cũng đã xông lên liều mạng với Hàn Hỏa rồi.

- Ngươi không có hắc tinh tệ thì đừng mua. Cũng không phải ta muốn bán cho ngươi. Quẳng ra năm hắc tinh tệ rồi chớp lấy đồ và bỏ chạy, cái này căn bản là hành vi cưỡng đạo mà ngươi còn cãi lý nữa à? - Người nữ nhân viên cực kỳ tức giận, hoa tay xỉa xói Hàn Hỏa.

- Con mẹ diên. Đúng là các ngươi mở hắc điểm. Không phải là ta mua đồ sao?

Hàn Hỏa không thèm chấp nữ nhân viên kia, vẻ mặt khinh thường nói:

- Kêu cái gì mà kêu? Kêu nữa thì lão tử sẽ thiêu chết ngươi!

- Ta liều mạng với người! - Người nữ nhân viên hét toáng lên, giấy dựa thoát khỏi sự ngăn trở của một Thần Vệ Không Linh thành, xông thẳng về phía Hàn Hỏa.

- Có chuyện gì thì từ từ mà nói!

Thần Vệ phụ trách chuyện này quá to, vội vàng phát ra một lá chắn phong hệ chặn không cho người nữ nhân viên xông lên rồi cười khở giải thích với Hàn Thạc:

- Hỏa Diệu thạch ở bất cứ nơi đâu đều không dưới bốn mươi lăm hắc tinh tề, cửa hàng này niêm yết giá năm mươi hắc tinh tề cũng không có vấn đề gì. Cái này chúng ta không can thiệp được đâu.

- Tiểu Kim nói không đáng giá tiền thì là không đáng giá. Người chớ nói lung tung!

Hàn Hỏa trợn trừng nhìn gã Thần Vệ, mắt long lên, nói:

- Cái tên này, người nhất định phải giúp đỡ bọn chúng à. Chúng trả tiền cho các người, phải vậy không?

- Đồ dân. Tiểu Kim chẳng bao giờ bỏ tiền mua khoáng thạch. Có khoáng thạch nào mà hắn không tìm được? Hắn bảo không đáng giá thì đúng là không đáng giá. - Hàn Thổ cười ha ha, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị, giễu cợt Hàn Hỏa.

Kim Giáp Thi có sức cảm ứng siêu phàm đối với kim loại khoáng thạch, nếu như hắn chủ tâm tìm một loại khoáng thạch thì đúng không phải là việc khó. Hàn Hỏa lấy hắn làm tiêu chuẩn để định giá cả của vật khác thì đương nhiên là sai cả nghìn dặm rồi.

- A...

Người khác mà nói thì Hàn Hỏa không tin, nhưng Hàn Thổ nói như vậy lập tức khiến hắn chấn động, dường như giờ mới hiểu ra, gãi gãi đầu lẩm nhẩm:

- Nói vậy thì đúng là ta sai rồi à?

- Mụ kia, được rồi, trả cái viên khoáng thạch này lại cho người nhé. Có cái gì tốt chứ. Thôi đi thôi đi, đừng làm phiền lão tử nữa! - Một viên Hỏa Diệu thạch bay “vèo” ra, dừng lại đúng ở dưới chân người nữ nhân viên. Hỏa Diệu thạch vốn phải có hồng quang lấp lánh nhưng không biết vì sao lại biến thành ảm đạm không còn phát sáng, chỉ thấy có màu xám trắng như những viên đá bình thường không có gì đặc biệt.

- Đây không phải là Hỏa Diệu thạch. Người muốn lừa gạt à?! - Mấy nhân viên đứng sau nhìn viên Hỏa Diệu thạch dưới chân, lập tức nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Hàn Hỏa, cảm thấy mình bị lăng nhục. Một viên đá thể này thì người mù cũng thấy khác hẳn với viên lúc trước. Bọn họ cảm giác Hàn Hỏa cố ý lấy mình ra đùa giỡn.

- Là Hỏa Diệu thạch. Chỉ không còn tinh thể năng lượng ở bên trong nữa!

Bỗng nhiên, có một ông lão người chỉ có da bọc xương từ bên trong cửa hàng đi ra. Ông ta nhặt viên đá bình thường không có gì kì lạ kia lên, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hàn Hỏa, hiểu kỳ hỏi:

- Người làm thế nào được như vậy? Cho dù là đại luyện kim thuật sư thì cũng phải dựa vào ma pháp trận mới có thể rút năng lượng bên trong Hỏa Diệu thạch ra, mà cũng tốn thời gian ít nhất là vài ngày. Người cầm viên khoáng thạch không đến mười phút mà đã rút hết toàn bộ năng lượng bên trong. Sao có thể chứ?

- Mạ Lặc Tư gia gia. Sao người lại ra đây? - Mấy người nhân viên vừa thấy ông lão da bọc xương này thì đều kinh sợ, thái độ ai nấy đều trở nên cung kính. Ngay cả người nữ nhân viên đang giương nanh múa vuốt kia cũng bình tĩnh trở lại.

Mạ Lặc Tư phát phát tay ra hiệu cho mấy người nhân viên im lặng. Lão chỉ nhìn Hàn Hỏa, dường như muốn từ miệng hắn biết được một đáp án như ý.

- Không phải chỉ là một khối hỏa thạch hay sao? Muốn hút hỏa lực ở bên trong ra thì rất là đơn giản. Có gì mà không làm được! - Hàn Hỏa tỏ vẻ coi thường, làm bộ lưỡi biếng trả lời ông lão vừa mới xuất hiện.

Mạ Lặc Tư tuổi già sức yếu, không biết tu luyện lực lượng gì. Hàn Thạc quan sát một lúc, phát hiện lão vậy mà có thực lực Thượng vị thần, đáng tiếc lại không nhìn ra lão tu luyện hệ nào trong mười hai đại lực lượng.

- Cho người thêm một khối hỏa thạch, không lấy hắc tinh tề của người. Người có thể làm một lần cho ta xem không? - Mai Lạc Tư mỉm cười, lấy một viên Hỏa Diệu thạch lớn hơn từ bên trong không gian giới chỉ ra đưa cho Hàn Hỏa.

- Lão già thật thú vị. Ha ha. Vậy người nhìn cho kỹ nhé. - Hàn Hỏa cũng không khách sáo, nắm khối Hỏa Diệu thạch ở lòng bàn tay. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ánh sáng đỏ rực của viên đá cứ mờ nhạt dần. Không đến một phút, cả khối Hỏa Diệu thạch không còn một chút hồng quang nào nữa, trở thành một khối đá xám trắng bình thường không có gì kì lạ.

- Quá là thần kỳ!

Mai Lạc Tư khẽ kêu lên, kinh ngạc nhìn Hàn Hỏa, nói:

- Thật là không ngờ được. Người thực sự có thể làm được? Ha ha. Ta biết rất nhiều người tu luyện Hỏa hệ lực lượng nhưng chưa từng thấy có ai hút hỏa lực bên trong Hỏa Diệu thạch nhanh như vậy!

Hỏa Diệu thạch xem như là một loại năng lượng tinh thạch chứ không phải là cái loại Hỏa hệ thần tinh có thể trực tiếp hấp thu. Mặc dù là người tu luyện Hỏa hệ lực lượng cũng đừng hòng hấp thu được hỏa lực từ bên trong Hỏa Diệu thạch. Chẳng những Mai Lạc Tư hết sức kinh ngạc mà mấy người nhân viên trẻ tuổi và Thần Vệ Không Linh thành phụ trách việc này ai nấy đều tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Người tu luyện Hỏa hệ lực lượng bình thường thì tất nhiên không có cách nào làm được như vậy nhưng Hàn Hỏa thì lại khác. Toàn bộ thân thể của hắn đều do Hỏa Nguyên lực ở nơi Hỏa tuyệt chi địa rèn luyện nên. Khi trước ở Kỳ Áo đại lục, hắn đã lấy được Hỏa hệ chí bảo Hỏa Liên Hoa ở trong Hỏa tuyệt chi địa hình thành một cách tự nhiên trong không biết bao nhiêu vạn năm. Đối với hắn thì việc hấp thụ hỏa lực bên trong Hỏa Diệu thạch quả thực dễ như trở bàn tay.

- Không còn gì để nói nữa rồi chứ.

Hàn Hỏa dương dương tự đắc, mặt vênh lên, nói:

- Nếu như không có chuyện gì nữa thì ta sẽ đi đấy.

- Xú tiểu tử. Bao lâu rồi không gặp, người lại cong đuôi lên đấy hả? - Hàn Thạch thấy hắn tỏ vẻ càn quấy, không nhịn được cười mắng.

- Nào dám nào dám. Hắc hắc. Phụ thân, chúng ta vất vả lắm mới gặp nhau, không nên lãng phí thời gian với bọn họ ở chỗ này nữa. Đi thôi. Rời khỏi cái hắc điểm này. Chúng ta gặp nhau cho vui vẻ.

Hàn Hỏa quay đầu, vội vàng nịnh nọt lấy lòng Hàn Thạch. Hắn chẳng hề sợ ai nhưng lại có bản năng kính sợ đối với Hàn Thạch.

Hàn Thạch quăng một túi hắc tinh tề ra ngoài, rơi xuống trước cửa cửa hàng, mỉm cười nói:

- Một ngàn hắc tinh tề này xem như là ta bồi thường tổn thất cho cửa hàng của người. Hy vọng các vị bỏ qua cho!

- A... Một ngàn hắc tinh tề!

Ngoài dự kiến của Hàn Thạch, hai người Hàn Thổ và Hàn Hỏa cùng hét lên. Không đợi Hàn Thạch kịp phản ứng, hai người bỗng vọt tới cửa cửa hàng, nhặt lấy túi tinh tề mà hắn vừa quăng ra. Hàn Thổ nắm khư khư túi tinh tề, moi từ trong đó ra một trăm hắc tinh tề đặt xuống đất, cười nói:

- Cha ta chắc chắn lấy nhầm túi rồi. Tổn thất của cửa hàng người thì một trăm hắc tinh tề là đủ rồi!

Hàn Thạch vừa mới nói rõ ràng là một ngàn hắc tinh tề. Mọi người đều nghe đích rõ ràng. Hàn Thổ nói như thế này thì thật quả là vô sỉ.

Hàn Hỏa vội vàng gật đầu, nói giọng tiếc của:

- Vậy là đủ rồi. Vậy là đủ rồi!

Nói xong, hắn trừng mắt, tỏ vẻ hung thần ác sát mắng:

- Hắc điểm của các ngươi, cho một trăm hắc tinh tộ đã nể mặt mũi lắm rồi. Đừng thấy nể mặt mà không biết xấu hổ!

- Ôi... - Thần Vệ phụ trách việc này chỉ biết cười khổ.

Hàn Thạc hết sức xấu hổ, không ngờ hai đứa này lại keo kiệt như vậy. Dám chiết khấu lại phần lớn số hắc tinh tộ mà hắn đã đưa ra thì quá là ngoài dự kiến của hắn.

- Phụ thân. Người quá hoang phí đi. Tinh tộ là thứ tốt đó. Ở thế giới này có thể mua được bất cứ cái gì. Người sao lại lãng phí như vậy?

Hàn Hỏa oán trách nhìn hắn rồi thở ngán than dài:

- Nếu như ta có đủ hắc tinh tộ thì cần gì phải nói nhảm bao lâu như vậy với bọn họ. Người thì phá cửa, một ngàn hắc tinh tộ mà mất cũng không thèm chớp lấy một cái. Vung tay quá trán!

- Lũ không có tiền đồ! - Hàn Thạc dở khóc dở cười nhìn hai đứa nhóc keo kiệt. Với hắn thì mấy ngàn hắc tinh tộ căn bản không tính là gì. Xem ra thì hai đứa con trai này mặc dù thực lực trí lực đều tiến bộ đáng kinh ngạc nhưng bản lĩnh vợ vệt của cải thì không biết thành cái dạng gì nữa.

817. Chương 817: chủ Nhân Nhà Ta Tên Là Hàn Kim!

- Phụ thân, người không biết đâu. Mấy năm nay, thứ con thiếu nhất chính là hắc tinh tộ đó. Sau khi rời khỏi người, ta mới phát hiện trên thế giới này làm gì cũng cần hắc tinh tộ... - Hàn Hỏa mang bộ mặt đầy cảm xúc, nói liên thoảng như nã đạn tổ về oán hận trước sự tiện ích của tinh tộ với Hàn Thạc. Nhìn đáng điệu đó thì dường như hắn bị tinh tộ làm khó không ít.

Hàn Thổ đang đứng nhìn cũng gật đầu. Hắn khoắc vẽ mặt như thần giữ cửa, ôm khư khư lấy cái túi hắc tinh tộ Hàn Thạc vừa ném ra như sợ ai sẽ cướp mất của hắn.

- Việc này... - Mai Lặc Tư cười khổ. Lão nhìn Hàn Thạc giàu có hào phóng nhưng lại có Hàn Thổ Hàn Hỏa keo kiệt muốn chết, không rõ một người cha có tiền như Hàn Thạc làm sao có thể có hai người con keo kiệt dở hơi như vậy được. Lão lên tiếng nhưng không biết nói gì, không thể giải thích nổi sự hoài nghi trong lòng, rất tò mò về mối quan hệ giữa ba người.

Hàn Thạc trừng mắt nhìn Hàn Thổ Hàn Hỏa, tức giận nói:

- Mất mặt. Không phải chỉ là tinh tộ thôi sao. Sau này các ngươi muốn bao nhiêu ta cho bấy nhiêu!

Hàn Thạc quay lại cười, xấu hổ nói với Mai Lặc Tư:

- Chê cười chê cười rồi. Hai đứa con làm mất mặt quá.

Hàn Thổ Hàn Hỏa cứ phớt lờ đi nhưng mắt tràn ngập những tia hưng phấn, ngậy ngốc cười nhìn Hàn Thạc, đồng thanh hỏi:

- Phụ thân! Người giàu lắm hả? Làm sao có nhiều tinh tộ như vậy? Ha ha. Thật tốt quá. Thật tốt quá!

- Cho tới nay vẫn chưa bao giờ nghèo!

Hàn Thạc hừ một tiếng, nói:

- Hai tên xú tiểu tử, đi thôi. Đừng ở đây làm lão tử mất mặt nữa. Muốn bao nhiêu tinh tộ thì khi về ta cho các ngươi!

- Thật tốt quá!

Hàn Hỏa reo ầm lên rồi lập tức quay sang khinh thường nhìn Mai Lặc Tư, ngạo nghễ nói:

- Lão già nghe chưa? Cha ta có rất nhiều tinh tộ. Nói cho người biết, sau này đừng có dùng mắt chó nhìn người nhé!

- Ta nào có... - Mai Lặc Tư lắc đầu đau khổ không thôi, trong lòng buồn bực không tả, thầm nghĩ rõ ràng người cứ như cường đạo lấy đồ của ta thế mà lại nói ta sai chứ?

- Xin hai vị thiếu gia Hàn Hỏa, Hàn Thổ sau này nể mặt chúng tôi một chút, đừng quấy rối ở trong thành nữa được không? - Thần Vệ Không Linh thành phụ trách việc này thấy chuyện đã xong, cười khổ cầu khẩn sợ hai người này tiếp tục làm loạn gây thêm sóng gió ở đây.

- Nói thối như rắm!

Hàn Hỏa khinh thường nhìn hần, thuận mồm nói:

- Nhà các người như ổ chuột, căn bản không đáng một mồi lửa. Ta mà thêm ư?

- Người... người? - Thần Vệ này tắc họng, thấy có nói thì hần cũng không thèm nghe nên đành chịu, nhìn Hàn Thạc.

Hàn Thạc còn chưa kịp lên tiếng thì ông lão tên là Mai Lặc Tư bỗng giật mình như nhớ ra điều gì, ngạc nhiên hỏi Thổ Giáp Thi và Hỏa Giáp Thi:

- Các người... các người tên là gì?

- Ta là Hàn Hỏa, có vấn đề gì sao?

Hỏa Giáp Thi hung hăng quát lên:

- Lão già, người đừng có mà không biết đối nhân xử thế. Đã cho người một trăm hắc tinh tề, người còn muốn thế nào? Trêu vào ta thì ta sẽ đốt cửa hàng thật cho mà xem!

Mai Lặc Tư đột nhiên cười ha ha, thậm chí còn có vẻ cao hứng nhìn Hàn Hỏa, dường như không còn một chút lo lắng nào nữa.

- Lão già. Người tự tìm phiền phức sao?

Hàn Hỏa sững sốt, quay đầu nhìn Hàn Thạc, buông tay ra hiệu không phải mình sai rồi nói:

- Phụ thân, người thấy là lão ta muốn tìm phiền toái đó nhé!

- Ha ha. Nếu người đốt cửa hàng này thì người tổn thất chính là người! Đến lúc đó sẽ có người tính sổ với người, đánh người cũng không dám đánh trả! - Mai Lặc Tư không hề sợ, càng thêm hứng thú nhìn Hàn Hỏa chằm chằm.

- Mai Lặc Tư gia gia. Người có phải bị bệnh hay không? - Mấy nhân viên cùng sững sốt, cảm thấy hôm nay Mai Lặc Tư có gì không bình thường.

- Người nào mà lợi hại như vậy. Đánh ta mà ta không dám đánh trả? Ngoài cha ta ra, ai đánh ta thì ta sẽ trả gấp mười! - Hàn Hỏa thực sự bị Mai Lặc Tư chọc giận, mặt tỏ vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Mai Lặc Tư không hề để ý đến vẻ kinh ngạc của các nhân viên, trước sự phẫn nộ của Hàn Hỏa vẫn tùm tùm cười, chỉ vào tên cửa hàng mà nói:

- Ta không phải chủ nhân của cửa hàng này, chỉ phụ trách quản lý thôi. Người nhìn xem cửa hàng này tên gọi là gì?

- Kim Thạch. Có vấn đề gì sao? - Hàn Hỏa hằm hừ.

- Cửa hàng năng lượng thạch Kim Thạch chẳng những có ở Không Linh thành chúng ta mà còn có ở cả Hỏa thần vực, Sinh Mệnh thần vực, Vận Mệnh thần vực, Phong thần vực, Đại Địa thần vực, Lôi Điện thần vực. Đây là một chuỗi cửa hàng năng lượng thạch vô cùng lớn! - Một Thần Vệ bị Hàn Hỏa kích thích bèn trầm giọng giải thích.

- Thế thì sao? - Hàn Hỏa căn bản không sợ, mắt chẳng thèm nhìn tên Thần Vệ kia mà chỉ chăm chú nhìn Mai Lặc Tư.

- Cũng chẳng sao cả! Ha ha. Đúng, tên của chủ nhân nhà ta cũng mang một chữ Hàn! - Mai Lặc Tư vẫn tùm tùm cười, nhưng khi nói đến đây thì ánh mắt của lão lại hướng lên trên người Hàn Thạc, tựa hồ càng thêm tò mò đối với hần.

Hàn Thạc chợt động tâm, ánh mắt nghiêm chỉnh, thốt hỏi:

- Hẳn tên là gì?

- Chủ nhân nhà ta tên là Hàn Kim.

Mại Lặc Tư cười ha ha, dáng điệu rất vui vẻ. Được một lúc, lão mới thôi cười, khẽ nói:

- Không có bao nhiêu người biết đến cái tên này, nhưng ta nghĩ các ngươi chắc đều biết rõ chứ?

Hàn Hỏa, Hàn Thổ chợt ngơ ngác.

Một lúc sau, Hàn Hỏa mới hét lớn:

- Tiểu Kim! Chính là hẳn! Hắc hắc. Cái tên này. Ha ha. Khó trách, khó trách lửa giận tan đi trong nháy mắt.

Hắn đi qua thân thiện vỗ vỗ vai Mại Lặc Tư, cười hì hì nói:

- Ta nhìn ngươi sao lại vừa mắt như vậy. Hóa ra là người một nhà!

- Ôi... Mại Lặc Tư cười khỏ, thầm nghĩ “ngươi nhìn ta thuận mắt từ lúc nào vậy chứ, không phải vừa rồi còn định đốt cửa hàng đó sao?”

- Là chủ nhân Kim Thạch thì chắc không cần tinh tệ nữa! - Hàn Thổ gãi gãi đầu, mặt tỏ vẻ hối hận. Ở Đại Địa thần vực cũng có cửa hàng năng lượng thạch Kim Thạch, chỉ là cho tới bây giờ hẳn vẫn không hề nghĩ rằng chủ nhân của cửa hàng lại là Kim Giáp Thi.

- Chủ nhân nhà ta từng dặn dò là chỉ cần những người có tên bắt đầu bằng chữ Hàn, là Hàn Thạch, Hàn Thổ, Hàn Mộc, Hàn Hỏa, Hàn Thủy, Hàn Hạo đến thì cửa hàng miễn mọi chi phí. Muốn bao nhiêu tinh tệ thì đưa bấy nhiêu!

Mại Lặc Tư cười nhẹ giải thích rồi hỏi:

- Các vị. Muốn vào trong thảo luận hay không?

Hàn Thạch cũng quá mức kinh ngạc. Hẳn thực sự không ngờ rằng chủ nhân của cửa hàng này lại là Kim Giáp Thi. Nghe tên Thần Vệ kia nói cửa hàng Kim Thạch không chỉ vãn vẹn ở Không Linh thành mà còn có ở vài cái thần vực khác, tất nhiên cũng rất hoành tráng. Tiểu tử này xem ra có tiền đồ hơn so với mấy đứa kia.

Nhưng suy nghĩ kỹ hơn một chút thì Hàn Thạch lại cảm thấy điều này cũng không khó hiểu. Với năng lực cảm ứng kỳ diệu của Kim Giáp Thi đối với khoáng thạch, chỉ cần ở Chúng Thần đại lục có khoáng thạch thì hẳn tốn chút thời gian là nhất định sẽ tìm được. Một khu mỏ năng lượng trong vùng rừng núi, người bình thường cần vài năm đến vài chục năm khai thác mới có thể thu được khoáng thạch nhưng hẳn chỉ cần chui vào lượn một vòng là có thể lấy hết năng lượng thạch ở bên trong đó.

Kim Giáp Thi có bản lĩnh kỳ diệu như vậy. Cửa hàng của hẳn sẽ có ưu thế về các loại năng lượng tinh thạch quý hiếm mà những cửa hàng thông thường không có. Cửa hàng không lớn thì mới là kỳ quái!

Xây dựng Thiên Cơ được tề đứng vững ở Âm Ảnh thành như vậy, Hàn Thạch đã vô cùng tự hào rồi. Nhưng giờ so với chuỗi cửa hàng năng lượng thạch Kim Thạch phân bố khắp các đại thần vực của Kim Giáp Thi, hẳn bỗng nhiên cảm giác rằng đứa con này thật sự là sóng sau xô sóng trước.

Vào bên trong cửa hàng.

...

Cùng trong lúc này, trong một khu rừng rậm bao la bên ngoài Không Linh thành đang diễn ra một trận chiến đấu...

Một toán thần vệ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, toàn thân tràn đầy khí tức Tử Vong đang tấn công một tiểu gia tộc. Toán người này rõ ràng là Liep thần giả, tất cả đều tu luyện Tử Vong lực lượng, ai nấy đều vô cùng hung ác tàn nhẫn mạnh mẽ, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, dường như biết một trận pháp kỳ diệu nào đó.

Dưới sự xuất thủ của bọn họ, hết người này đến người khác trong tiểu gia tộc đang đến Không Linh thành này liên tiếp bị giết. Vật đáng giá bị cướp đoạt. Người tu luyện Tử Vong lực lượng bị hấp thụ Tử Vong thần lực, sinh mệnh lực tiêu hao hết mà chết đi.

- Gia tộc các người bao vây tiểu trừ chúng ta nhiều lần như vậy, có nghĩ rằng sẽ có kết quả ngày hôm nay không? - Một người mặt đầy sẹo, chỉ có một con mắt lạnh như băng chăm chú nhìn vào vị thần cuối cùng có thực lực Trung vị thần hậu kì, hỏi với giọng âm trầm lạnh lẽo.

- Không ngờ các người còn kết thành nhóm nữa. Nhưng sớm muộn tất cả các người sẽ chết chắc trong cuộc đỏi giết của tộc trưởng chúng ta!

Người này cũng là một nhân vật cứng đầu, biết rõ sẽ phải chết vẫn không sợ hãi. Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, quát:

- Cùng chết đi!

Nhìn dáng điệu của hắn rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn thủ đoạn, chuẩn bị đồng quy vu tận.

Một thanh Cốt mâu dài ba mét đột nhiên phá không bay tới. Cốt mâu đi qua nơi nào thì Tử Vong nguyên khí ở quanh nơi đó đều bị hút sạch. Người kia chưa kịp sử dụng ra thủ đoạn đồng quy vu tận thì đã bị nó găm vào người, làm hắn tức thì tuyệt khí!

Người này có thực lực Trung vị thần hậu kì mà bị một thanh Cốt mâu đột ngột tập kích giết chết tươi không hề có một chút sức phản kháng nào, rõ ràng là thực lực của người tập kích vượt hẳn quá xa!

Một thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh, bước đi không nhanh không chậm, ánh mắt tà dị âm u lạnh lẽo, sau lưng có bảy thanh cốt thứ trắng như tuyết như là từ trong cơ thể mọc ra, toàn thân có khí phách mãnh liệt đáng sợ. Hắn co năm ngón tay một cái, thanh Cốt mâu dài ba mét bay ngược trở về, chuẩn xác lọt vào lòng bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn.

Thiếu niên nhíu lông mày, trầm giọng nói:

- Lần sau đừng có nói nhảm. Giết chết luôn đi!

Tất cả toán Liệp thần giả đứng chung quanh vừa thấy thiếu niên xuất hiện thì đều cung kính khom mình hành lễ. Người mặt sẹo một mắt kinh sợ liếc mắt nhìn thiếu niên, cúi đầu đáp:

- Vâng, Lĩnh!

Thiếu niên gạt đầu, trực tiếp phân công:

- Ở lại vùng phụ cận tự do hoạt động. Ta phải đi Không Linh thành một chuyến! Không có mệnh lệnh thì không được bước vào thành một bước!

- Lĩnh. Chừng nào thì người trở về? - Liệp thần giả một mắt sững sốt, cẩn thận hỏi lại.

- Không biết. Ta vắng mặt thì các người phải hành động cẩn thận hơn. Không có ta thì các người không được động đến những nhóm có Thượng vị thần! - Thiếu niên vẫn lạnh lùng không tiếp tục nói nữa, rời khỏi đám hung thần ác sát này, một mình đi về hướng Không Linh thành.

818. Chương 818:lễ Vật Của Kim Giáp Thi

Mại Lạc Tư dẫn ba người Hàn Thạc, Hàn Thổ, Hàn Hỏa vào nhà kho bí mật ở bên trong cửa hàng năng lượng thạch Kim Thạch.

Sau khi vào trong cửa hàng, Hàn Thạc mới phát hiện quy mô cửa hàng của Kim Giáp Thi đúng là không nhỏ. Các gian hàng lớn nhỏ bên trong trưng bày đủ các loại khoáng thạch cổ quái hiếm có. Rất nhiều khoáng thạch phát sáng lấp lánh, không sử dụng bất cứ loại đèn ma pháp nào cũng khiến cho cửa hàng rực rỡ huy hoàng.

Mại Lạc Tư dặn dò vài người ở lại bên ngoài canh phòng cẩn mật rồi dẫn ba người Hàn Thạc đi một mạch vào trong kho hàng.

Thiên thạch Hỏa Diệu thạch sáng chói mắt, Liệt thạch Thổ La thạch màu vàng nhạt, Thủy phách Thạch Thủy ngọc trong sáng óng ánh và còn có các loại thần tinh chất thành đồng ở bên trong nhà kho có diện tích không nhỏ này. Tất cả các loại khoáng thạch bên trong đều vô cùng quý giá, hơn nữa cực kỳ có tác dụng đối với bốn Thổ Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi, Thủy Giáp Thi, Mộc Giáp Thi.

- Mười năm gần đây, chủ nhân liên tục mang những khoáng thạch đặc thù do các cửa hàng thu thập được theo nhiều đường đến Không Linh thành, còn cử ta đích thân trấn thủ để trông coi những khoáng thạch này cho cẩn thận. Ha ha. Chủ nhân từng nói toàn bộ khoáng thạch ở đây là chuẩn bị cho các người đó! - Mạ Lặc Tư mỉm cười nói với Hàn Hỏa, Hàn Thổ còn đang kinh ngạc.

Các loại khoáng thạch trưng bày ở trong kho hàng vô cùng có ích đối với bốn Giáp Thi. Trong đó còn rất nhiều thần tinh, đại đa số đều là Hỏa hệ, Sinh mệnh hệ, Thủy hệ, Đại Địa hệ và Tử Vong hệ, hiển nhiên tất cả đều để chuẩn bị cho bốn Hàn Thổ.

Khoáng thạch rực rỡ muôn màu la liệt khắp nơi trong nhà kho này. Chỉ riêng đồng thần tinh lớn kia thì ít nhất cũng phải tốn mấy trăm vạn hắc tinh tệ mới có thể mua được. Ngoài ra, tất cả khoáng thạch thuộc các hệ cũng đều là của quý hiếm, đối với mấy người Thổ Giáp Thi có tác dụng không hề thua kém so với thần tinh.

- Tiểu tử kia thật đúng là đáng sợ đó! - Hàn Hỏa hai mắt sáng bừng, chui cả người vào giữa một đồng năng lượng thạch Hỏa hệ, tham lam hấp thu năng lượng chứa bên trong.

Hàn Thổ cũng không khách sáo, ngậy ngô cười ha ha nói:

- Tiểu Kim thực sự có ý tứ, tìm nhiều thứ như vậy rõ ràng là để cho chúng ta!

Nói xong, hắn cũng như Hàn Hỏa nhặt lên một vốc lớn Thổ La thạch và bắt đầu hút lực lượng ẩn chứa trong tinh thạch.

Hàn Thạc nghe Mạ Lặc Tư nói như vậy bèn cảm thán bảo:

- Xem ra trong những năm này, tiểu tử này đúng là cố ý đó.

Hàn Thạc thâm hiểu rằng Kim Giáp Thi nhất định biết bọn họ sắp tập trung ở Không Linh thành cho nên mới chuyển tinh thạch đặc thù phân bố ở mỗi cửa hàng về đây, còn cố ý cử Mạ Lặc Tư giúp hắn trông coi mọi việc. Làm như vậy chính là để chờ bọn họ đến nơi thì giao toàn bộ những thứ này tới tận tay bọn họ.

- Chủ nhân từng dặn dò rằng nếu ngài đến Không Linh thành thì phải nghe ngài chỉ đạo tất cả mọi việc!

Mạ Lặc Tư khom người giải thích cho Hàn Thạc:

- Chỉ vì chủ nhân chỉ cho biết tên là Hàn Thạc, sau khi ngài đến Không Linh thành lại không sử dụng cái tên này cho nên chúng ta không biết chủ nhân của Thiên Cơ được tể chính là ngài!

- Người biết ta là ai không? - Hàn Thạc sững sốt, nhíu mày nhìn Mạ Lặc Tư.

Mạ Lặc Tư gật đầu cười đáp:

- Ngài là phụ thân của chủ nhân. Ha ha. Ta đương nhiên biết ngài là ai.

Nghe Mạ Lặc Tư nói như vậy, Hàn Thạc có thể khẳng định chắc chắn là thân tín của Kim Giáp Thi, nếu không thì lão không thể biết được nhiều chuyện như vậy, mà Kim Giáp Thi cũng sẽ không giao nhiều khoáng thạch thế này cho lão trông giữ.

Nói đến đây, Hàn Thạc nêu câu hỏi cuối cùng:

- Hiện giờ đang ở đâu? Kim Giáp Thi đã sắp xếp mọi việc ở Không Linh thành, thời gian hẹn ước đã sắp đến rồi nên bây giờ hắn cũng phải đến đây rồi chứ.

- Chủ nhân đang trên đường trở về, không bao lâu nữa sẽ tới Không Linh thành!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Thạc, Mạ Lặc Tư lập tức cười đáp. Lão ngập ngừng một chút rồi hỏi có vẻ lo lắng:

- Không biết ngài có giao phó gì không? Ngài có thể lấy đi tất cả mọi thứ trong cửa hàng Kim Thạch. Nếu ngài cần thì ta cũng có thể chuẩn bị cho ngài mấy trăm vạn tinh tệ!

Hàn Thạch lắc đầu cười nói:

- Mọi việc ở đây đều rất tốt, người cứ làm việc như bình thường là được. Tạm thời ta không cần các người làm gì, ta cũng không thiếu tinh tệ.

- Vậy được. Chờ chủ nhân trở về, mọi người sẽ nói chuyện. - Sau khi Mai Lặc Tư biết Hàn Thạch chính là chủ nhân Thiên Cơ được tề thì cũng hiểu hẳn chắc chắn không thiếu tinh tệ.

- À. Ta cần một ít khoáng thạch trong cửa hàng của các người. - Suy nghĩ một lát, Hàn Thạch mỉm cười nói. Các loại khoáng thạch bên trong cửa hàng Kim Thạch phong phú hơn so với bất cứ một cửa hàng nào. Vừa rồi, hắn đã để ý nhìn qua, thấy có vài loại tài liệu luyện khí vô cùng hiếm có. Dù sao cửa hàng cũng là của Kim Giáp Thi nên Hàn Thạch cũng không khách sáo.

- Chỉ cần cửa hàng có thì cứ lấy thôi! - Mai Lặc Tư là người thân tín của Hàn Kim nên đương nhiên biết quan hệ giữa hắn và Hàn Thạch, hơn nữa đã có căn dặn từ trước nên rất sáng khoái đồng ý luôn.

Mọi thứ đều là của Kim Giáp Thi nên Hàn Thạch có lấy cũng vẫn an lòng. Không nói thêm câu nào với Mai Lặc Tư, hắn trước hết lấy một ít khoáng thạch thần tinh đã lựa chọn ở trong mật thất, sau đó mặc kệ hai người Hàn Hỏa và Hàn Thổ, cùng Mai Lặc Tư đi ra bên ngoài chọn lựa thêm mấy chục loại khoáng thạch cổ quái hiếm có.

Tất cả làm xong, đợi thêm một lát thì Hàn Hỏa và Hàn Thổ mới từ trong nhà kho bí mật đi ra. Hai người tỏ vẻ thỏa mãn, tay không ngừng vuốt ve khoáng thạch thích hợp với mình mà bọn họ không cần biết đến nhà kho bí mật, cứ thế là thu nhặt lấy.

- Ủm. Chúng ta đi đây. Chờ hắn trở lại thì nói chuyện hôm nay cho hắn biết. - Thấy Hàn Hỏa, Hàn Thổ cũng đã đi ra, Hàn Thạch liền không nói chuyện thêm nữa, mỉm cười cáo từ Mai Lặc Tư.

- Yên tâm đi. Ta nhất định sẽ báo cáo cho chủ nhân chuyện ngày hôm nay. - Mai Lặc Tư khom người tiễn ba người Hàn Thạch.

- Mai Lặc Tư gia gia. Hắn là ai vậy? Cháu thấy bọn họ lấy rất nhiều thứ mà chẳng trả lấy một hắc tinh tệ. Rốt cuộc là ai thế? - Chờ đến khi bọn Hàn Thạch rời khỏi, người nữ nhân viên đánh nhau với Hàn Hỏa ban nãy mới nhăn nhó mặt mày tức giận cất tiếng hỏi.

Không chỉ có cô ta, các nhân viên khác của cửa hàng Kim Thạch cũng nghi ngờ ồn ào thắc mắc. Bọn họ trở mắt nhìn Hàn Thạch vợ vệt ở từng quầy hàng, không hề khách sáo lấy các dạng khoáng thạch thu vào không gian giới chỉ nhưng sau đó chẳng hề để lại lấy một khối tinh tệ, còn ra bộ như là việc đương nhiên vậy, mà ngay cả Mai Lặc Tư cũng phải cúi đầu khom lưng. Tất cả điều này đều vượt quá phạm trù giải thích của bọn họ.

Những thành viên cấp thấp hoàn toàn không biết về sự tồn tại của Kim Giáp Thi, chỉ có một số người chủ chốt mới biết Kim Giáp Thi là chủ nhân chân chính của chuỗi cửa hàng Kim Thạch, còn người có thể biết quan hệ giữa Kim Giáp Thi và bọn Hàn Thạch thì lại càng ít. Bọn họ không rõ nguyên nhân cũng là bình thường.

Mai Lặc Tư tỏ vẻ nghiêm túc, trầm giọng dặn mấy người này:

- Nhớ kỹ! không được nói chuyện hôm nay cho bất cứ một ai. Kẻ nào không cần biết thì không nên biết. Nếu có một ngày các người có thể được chủ nhân bổ nhiệm thành chủ quản cửa hàng Kim Thạch ở một phương thần vực thì mới có cơ hội để biết những bí mật này.

Mai Lặc Tư đưa ánh mắt nhìn khắp các nhân viên trẻ tuổi của cửa hàng một lần, hừ nhẹ:

- Một khi có ai để ta biết đã tiết lộ chuyện ngày hôm nay thì đừng trách ta không khách khí! Được rồi, cần làm gì thì làm đi!

Toàn bộ các nhân viên đều tỏ vẻ lo sợ. Bọn họ đều biết Mai Lặc Tư rất ít khi đối xử với bọn họ nghiêm túc như vậy, thâm hiểu thân phận của mấy người kia nhất định không phải chuyện đùa. Mọi người đều khúm

núm đáp ứng rồi lẳng lẳng tiếp tục đứng ở các quầy hàng không dám tiếp tục thắc mắc nữa.

...

Trong phủ thành chủ.

Thành chủ Bảo Mỗ nghe Thần Vệ vừa mới ở cửa hàng Kim Thạch đứng bên dưới báo cáo, cặp lông mày hơi nhăn lại, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nghi hoặc.

- Người nói là tên Hàn Hỏa đó cũng là con của hần? - Khi viên Thần Vệ mới kể được một nửa, Bảo Mỗ nghi hoặc hỏi.

Cũng như Hàn Thổ, Hàn Hỏa cũng có danh tiếng không nhỏ ở Hỏa thần vực, cũng thuộc loại tiếng xấu truyền xa. Hàn Hỏa tính tình nóng nảy, thường thì một lời không hợp là ra tay đánh nhau, đặc tội với không ít người ở Hỏa thần vực. Hần nắm Hỏa hệ lực lượng đến mức xuất thần nhập hóa, Hỏa hệ chỉ bảo Hỏa Liên Hoa cầm trong tay cũng không sợ khiêu chiến với các đối thủ vượt cấp, có danh tiếng không nhỏ trong số những người trẻ tuổi ở Hỏa thần vực.

Đối với Bảo Mỗ, một Thổ Giáp Thi Hàn Thổ là con trai Hàn Thạch đã khá là bất ngờ rồi, giờ lại nghe đến cả Hàn Hỏa ở Hỏa thần vực cũng là con của hần thì càng khiến lão thêm kinh ngạc. Lão càng ngày càng hiểu kì đối với Hàn Thạch, thậm chí phỏng đoán một người như vậy đến Không Linh thành thì rốt cuộc muốn làm cái gì...

Vị thần này gật gật đầu, cung kính nói:

- Không chỉ như thế. Ngay cả chủ nhân của cửa hàng Kim Thạch tựa hồ cũng có quan hệ không phải là kém với hần. Cửa hàng Kim Thạch là cửa hàng năng lượng thạch lớn nhất ở Không Linh thành của chúng ta. Mỗi một thần vực đều có chi nhánh của bọn họ, ảnh hưởng còn lớn hơn so với Thiên Cơ được tề của Bồ Lai Ân. Nhưng mà người phụ trách cửa hàng Kim Thạch vừa nghe đến tên của bọn họ là lập tức thay đổi thái độ...

- Cái gì? - Bảo Mỗ càng thêm giật mình. Nếu như chuyện hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa thì lão còn có thể tiếp nhận nhưng chuyện này thì thật có chút đáng sợ rồi.

Thổ Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi mặc dù có thực lực không tồi, mỗi người đều có một vài bản lĩnh kỳ diệu nhưng cũng chỉ là hai người. Hai người không phải Thượng vị thần, thực lực có mạnh đến đâu cũng không được Bảo Mỗ coi trọng. Nhưng cửa hàng Kim Thạch thì khác. Cửa hàng Kim Thạch nhiều tiền lắm của, phân bố ở khắp các đại thần vực, chủ nhân lại càng thần bí khó lường. Hàn Thạch và một người như thế quan hệ thân mật khiến lão bắt đầu thấy sợ hãi.

“Không biết mời người này ở lại Không Linh thành rốt cuộc là đúng hay không nữa?”

Trong lòng Bảo Mỗ cũng không xác định nổi. Lão suy nghĩ một lát rồi giao phó cho viên Thần Vệ này:

- Hãy lưu ý đến cửa hàng Kim Thạch. Ừm. Thăm dò mấy nhân viên cấp thấp của cửa hàng xem sau khi đi vào thì bọn chúng nói những chuyện gì.

- Đại nhân. Có cần lưu ý đến Bồ Lai Ân và mấy đứa con hần hay không? - Viên Thần Vệ này khom người nhận lệnh, sau đó tiếp tục hỏi.

Bảo Mỗ lắc đầu, mặt có vẻ nghiêm trọng, nói:

- Hần không phải là người mà các ngươi có thể đến gần. Không cần lo chuyện của hần. Cũng không phải người giám thị. Ta đã có tính toán.

- Tuân mệnh! - Vị thần này lập tức lui ra, chuẩn bị phái người đi cửa hàng Kim Thạch hỏi thăm tình hình.

- Bồ Lai Ân ơi Bồ Lai Ân. Người tới Không Linh thành là muốn làm gì? - Sau khi viên Thần Vệ rời đi, Bảo Mỗ cau mày lẩm bẩm, cũng không phát hiện ra trên một cây đại thụ cách khoảng hơn trăm mét có ma đầu của Hàn Thạch đang ngày đêm quan sát lão.

819. Chương 819:Ổn Định Chỗ Đứng

Một ngày thoáng cái đã trôi qua. Lợi dụng thời gian ở trong phủ Thành phủ, Hàn Thạc đã chiêu mộ đủ nhân viên và được sự. Bảo Mỗ cũng tu sửa xong xuôi cửa hàng Thiên Cơ được tề cho hẳn. Đến lúc này, Hàn Thạc không còn ở lại phủ Thành chủ nữa mà chuyển về ở chi nhánh của Thiên Cơ được tề tại Không Linh thành.

Nhờ ma đầu nghe được cuộc nói chuyện lần trước, Hàn Thạc khẳng định là Bảo Mỗ đích thực có ý khác đối với mình, tuyệt đối không phải là toàn tâm toàn ý giúp đỡ hẳn. Điều này gián tiếp chứng minh Mạch Kim Lợi suy đoán không sai. Bảo Mỗ là người có tâm cơ âm trầm, chắc chắn không dễ đối phó.

Sau đó, ma đầu bám sát Bảo Mỗ một phút không rời, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Trong khoảng mười ngày này, Bảo Mỗ đều ở trong phủ Thành chủ tu luyện, không hề gặp một ai, công việc cũng không có gì khả nghi cả.

Mấy ma đầu lượn lờ khắp phủ thành chủ trong mấy ngày đó. Hàn Thạc muốn giúp Mạch Kim Lợi tìm lại thân thể, nhưng trong phủ căn bản không có một chỗ cất giấu nào cả. Ma đầu đã điều tra mọi ngõ ngách trong phủ nhưng cũng không phát hiện ra bất cứ cái gì không ổn. Chuyện này chỉ có thể bày kế lâu dài mà thôi.

Bởi vì Bảo Mỗ phái một Thần Vệ đến cửa hàng Kim Thạch tìm hiểu tình hình nên Hàn Thạc để phòng ngừa vạn nhất đã ngầm thả thêm một con ma đầu nữa ra. Quan sát một lúc, hẳn phát hiện các nhân viên của cửa hàng Kim Thạch dường như đã được Mại Lặc Tư dẫn dắt, mọi người giữ kín như bưng về chuyện hẳn và lão ở bên trong cửa hàng lần trước. Đám Thần Vệ của Không Linh thành cũng không moi được một chút tin tức có ích nào.

Hàn Thạc càng ngày càng cảm thấy trong số mấy tiểu tử thì Kim Giáp Thi là một nhân tài am hiểu quản lý nhất. Trong thời gian này, hẳn vẫn chưa từng gặp người nào tu luyện Kim hệ lực lượng nên Kim Giáp Thi muốn tiến bộ nhanh chắc cũng không dễ. Nhưng hẳn lại có sở trường về việc vận dụng thiên phú thần thông của bản thân mình để trợ giúp Hàn Thạc được nhiều nhất.

Cửa hàng Kim Thạch phân bố ở khắp các đại thần vực, chỉ cần vận dụng tốt thì Hàn Thạc có thể thông qua đó mà biết được tình hình ở các đại thần vực. Hiện giờ Hàn Thạc rất mong mỏi gặp được Kim Giáp Thi, thảo luận kỹ lưỡng với hẳn về chuyện cửa hàng Kim Thạch, nhân thể tiếp thu một số kinh nghiệm về mặt quản lý. Thứ này cực kỳ có ích đối với sự phát triển của Thiên Cơ được tề trong tương lai.

Do Bảo Mỗ chủ động tuyên truyền, thần ở bất cứ khu vực nào trong Không Linh thành đều biết tin tức là Thiên Cơ được tề sắp thành lập chi nhánh ở trong thành. Có rất nhiều thần ở vùng lân cận không đợi Thiên Cơ được tề chính thức khai trương đã tới tận cửa cầu mua thuốc do Hàn Thạc tự tay luyện chế.

Từ Âm Ảnh thành đi đến Không Linh thành, dọc đường đi qua rất nhiều núi cao sông lớn, Hàn Thạc thu thập được đủ loại linh dược chất đầy không gian giới chỉ, luyện chế ra rất nhiều đan dược.

Hàn Thạc chưa từng có nhiều nhân viên như thế này. Đến khi các nhân viên tập trung đông đủ, các dược tề sư chiêu mộ được theo chỉ dẫn luyện chế ra một số dược tề thông thường dùng. Thiên Cơ được tề chính thức kinh doanh ở Không Linh thành.

Trong ngày đầu tiên, Hàn Thạc lấy một ngàn bình đan dược do chính tay mình luyện chế đặt ở một quầy trưng bày đặc biệt. Dòng người nối dài không dứt trong ngày khai trương đã mua hết sạch số thuốc đó, Hàn Thạc tức thì thu vào tay trên dưới bảy vạn hắc tinh tệ.

Những thần mua được đan dược do Hàn Thạc tự tay luyện chế, sau khi sử dụng thì lập tức nhận thức được lợi ích của loại dược tề kiểu mới này. Không cần hẳn phải nói, bọn họ tự tuyên truyền miễn phí cho Thiên Cơ được tề. Trong nhất thời, tất cả mọi người ở Không Linh thành đều bàn luận về sự thần kỳ của Thiên Cơ được tề.

Mọi việc tiếp tục diễn biến thuận lợi. Sau khởi đầu tốt đẹp, Hàn Thạc lại đưa một bộ phận thuốc ra bán. Trong vài ngày liên tục, cửa của Thiên Cơ được tề luôn luôn bị vây kín kiến chui không lọt. Thần ở các khu vực trong Không Linh thành chen nhau đến, không tiếc hắc tinh tệ tranh mua.

Mỗi một người mua được được tề đều có thể trở thành người tuyên truyền. Thiên Cơ được tề dần dần trở thành chủ đề bàn tán ở Không Linh thành, còn chủ nhân của Thiên Cơ được tề là Hàn Thạc cũng nhanh chóng nổi tiếng, mọi người đều biết.

Ngay từ đầu có một số người có cách cư xử khác biệt, vì muốn mua trước những được tề do chính tay Hàn Thạc luyện chế đã hoành hành muốn cưỡng mua cưỡng bán. Đối với loại người này, Hàn Thạc chỉ đưa mắt ra lệnh một cái là La Ti đã ném thẳng cánh bọn chúng ra khỏi cửa. Kẻ nào mà dám tới lên lút lên vào, một khi bị phát hiện sẽ bị giết chết luôn. Đến khi một vài thế lực phát hiện người của mình phải tới liên tiếp mất tích thì mới chính thức nhận ra rằng Thiên Cơ được tề tuyệt đối không phải chỉ là một cái cửa hàng thuốc đơn giản.

Sau năm lần bảy lượt như vậy, không còn mấy người dám áp dụng phương pháp làm loạn với Thiên Cơ được tề nữa. Khi đã vào quỹ đạo, Hàn Thạc giống như ở Âm Ảnh thành tuyên bố cách một khoảng thời gian mới bán thuốc do chính tay mình luyện chế. Mặc dù mọi người không vừa ý, nhưng danh tiếng của Thiên Cơ được tề đã lan rộng, tuy không có thuốc do chính Hàn Thạc luyện chế nhưng buôn bán vẫn tốt hơn nhiều so với các cửa hàng được tề khác.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc đã qua nửa tháng. Thiên Cơ được tề dần dần ổn định chỗ đứng ở Không Linh thành. Nhưng vẫn chưa thấy tung tích của Mộc Giáp Thi, Thủy Giáp Thi, Kim Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu. Điều này khiến cho Hàn Thạc khá lo lắng, hai lần tự chạy tới cửa hàng Kim Thạch hỏi Mai Lạc Tư mới biết tạm thời không liên lạc được với Kim Giáp Thi, chắc vẫn còn trên đường đi.

Tính toán thời gian thì qua nửa năm nữa sẽ tới ngày hẹn ước, mà đối với bọn họ thì nửa năm lại rất ngắn ngủi nên Hàn Thạc mới có chút lo lắng, thầm nghĩ mấy người kia có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Đến bây giờ Hàn Thạc dần dần mới có hiểu biết về việc làm cha, cuối cùng nhận ra làm cha thật sự cũng không dễ dàng. Cái cảm giác nóng ruột nóng gan thực sự khiến người rất không thoải mái, suốt ngày đứng ngồi không yên, muốn đi tìm nhưng lại không biết phải tìm như thế nào.

- Phụ thân không cần lo lắng. Bọn họ không sao đâu. - Hàn Thổ thấy trong thời gian này Hàn Thạc luôn phiền muộn, không đành được bèn lên tiếng khuyên giải. Bọn họ tâm thần tương thông với Hàn Thạc nên có thể cảm nhận được nguyên nhân khiến hấn phiền não.

“Bọn chúng sẽ không sao chứ?” Hàn Thạc nhăn tít cặp lông mày, không ngừng tự hỏi mình.

- Yên tâm đi. Tiểu Kim đang trên đường đến. Tiểu Mộc, Tiểu Thủy chắc cũng vậy. Còn đại ca thì nhất định càng không có chuyện gì. Đại ca lợi hại nhất! - Hàn Hỏa vẫn cứ tỏ ra hồn nhiên vui vẻ. Đại ca mà hấn nói đến chính là Tiểu Khô Lâu. Tiểu Khô Lâu là người đầu tiên mà Hàn Thạc luyện chế ra. Năm người bọn họ đều là sau này được Tiểu Khô Lâu dẫn tới gặp mặt Hàn Thạc. Đối với Ngũ Hành Giáp Thi thì Tiểu Khô Lâu hoàn toàn xứng đáng là lão Đại.

- Hy vọng bọn chúng không việc gì.

Hàn Thạc thở vắn than dài một hồi rồi phân công việc cho hai Giáp Thi:

- Tối nay các ngươi phải đề phòng cẩn thận hơn. Ta phải đến phủ Thành chủ, không biết Bảo Mỗ mời ta có việc gì.

- Yên tâm đi. Thời gian gần đây, người đến đánh lén bị chúng ta giết đã phát sợ, chắc không ai dám đến quấy nhiễu nữa! - Hàn Hỏa cứ nhăng nhâng, căn bản không coi bọn này vào đâu.

La Ti thấy Hàn Thạc chăm chú nhìn mình thì cũng khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Có ta ở đây thì chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Nghe La Ti nói như vậy, Hàn Thạc cũng an tâm hơn, nói với Hàn Thổ:

- Ngươi phải chú ý hơn. Nếu thật sự không chống lại được kẻ địch thì ngươi dẫn La Ti và Tiểu Hỏa chạy trốn là được rồi. Còn những nhân viên và được tề sư, ai có thể mang thì mang, không thể mang thì cũng không sao cả. Với ta, bọn họ không quan trọng!

- Biết rồi, phụ thân. Người nói nhiều quá! - Hàn Thổ cười ha ha, rõ ràng cũng không để tâm đến lời Hàn Thạc, cho rằng nhất định không có kẻ nào dám đến tìm chết.

Nghe Hàn Thổ nói thế, Hàn Thạc bật cười khanh khách. Hắn cũng thấy mình gần đây càng ngày càng lắm điều. Hàn Thạc luôn luôn lo lắng về Hàn Thổ và Hàn Hỏa, không ngại phiền phức giảng giải cho bọn chúng một số chuyện lung tung. Nhất là đối với Hỏa Giáp Thi, Hàn Thạc lúc nào cũng căn dặn hẩn sau này hành động phải cẩn thận, không được trêu chọc những kẻ địch mà hẩn tạm thời đánh không lại.

Thấy hai tên xú tiểu tử căn bản không để ý đến lời căn dặn của mình, Hàn Thạc không ngừng thầm cười khở, tuy nhiên nghĩ lại thời gian gần đây không hề có người đến đánh trộm, hẩn cũng không tiếp tục nói nữa, rời nhà đi về hướng phủ thành chủ của Bảo Mỗ.

Sau khi Hàn Thạc rời đi không bao lâu, màn đêm buông xuống, các nhân viên và được tề sư của Thiên Cơ được tề kéo nhau về nghỉ.

Thiên Cơ được tề là một trang viên được cải tạo lại, mặt tiền làm cửa hàng bán các loại thuốc, phía sau là các phòng ở cho nhân viên nghỉ ngơi và chỗ để được tề sư luyện được. Kho hàng chính là một căn nhà biệt lập được hai người Hàn Thạc và La Ti bố trí kết giới.

Nhân viên và được tề sư của Thiên Cơ được tề cũng đã quen với việc cửa hàng vào ban đêm thường có những âm thanh cổ quái. Ban đầu bọn họ còn lo lắng thối thỏm nhưng sau một thời gian bọn họ phát hiện mình cũng không bị thương tổn, tiếng la hét bí hiểm bên trong cửa hàng đều do những người xa lạ phát ra thì dần dần cũng hiểu Thiên Cơ được tề không hề đơn giản.

Màn đêm buông xuống. Bọn họ như lệ thường, ai nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, người luyện được thì luyện được, không một ai quan tâm đến những việc khác thường bên trong cửa hàng.

La Ti đang ở trong tu luyện trường bông nhú mảy, lập tức ngừng tĩnh tu đứng dậy. Khi chuẩn bị tiến về phía trước tìm Hàn Thổ, Hàn Hỏa thì nàng phát hiện ra hai người đang lén lút lút lút đi tới.

- Có địch. Lần này có điểm bất thường. Hình như có Thượng vị thần! - Hàn Thổ đến bên cạnh La Ti, nói khẽ.

- Mẹ nó. Lão Bảo Mỗ nhất định có vấn đề. Phụ thân ở cửa hàng bao lâu thì không sao, hôm nay vừa rời khỏi thì kẻ địch đã tới cửa rồi. Sao lại đúng lúc như vậy chứ? - Hàn Hỏa khẽ lẩm bầm chửi rủa.

- Hai người các người cẩn thận một chút. Nếu thật sự có nguy hiểm thì không cần để tâm tới ta, cứ chạy đi là được.

La Ti biết Hàn Thổ có bản lĩnh trốn vào trong lòng đất nên không quá lo lắng. Cô ta hiểu Hàn Thạc vô cùng yêu thương hai người, chắc chắn không thể tiếp nhận việc chúng có chuyện.

- Đồ đàn bà, lo lắng gì chứ. Không phải lúc rời đi cha ta đã dặn rồi sao? Thật sự có nguy hiểm không giải quyết được thì ba chúng ta cùng rời đi là được. Những nhân viên và được tề sư ở nơi này có chết thì chết. - Hàn Thổ không thêm quan tâm một chút nào.

- Đúng vậy. Người là người của cha ta, làm sao có thể để xảy ra chuyện với người? Nếu không có người, ai ngủ cùng với cha ta? - Hàn Hỏa cọt nhả rồi cười hắc hắc quái dị.

Bị hai tên này trêu chọc, La Ti rất lúng túng, bông này sinh ý nghĩ muốn đánh hai người. Nhưng như vậy, La Ti vốn đang rất khẩn trương bỗng nhiên trấn tĩnh lại. Hàn Thổ, Hàn Hỏa trông thấy vẻ mặt cổ quái của nàng thì cùng nhau cười rộ lên, người một câu ta một câu trêu chọc La Ti, chẳng hề sợ cô nàng có thực lực Thượng vị thần cường đại này một chút nào.

820. Chương 820:sờ Không Được Đánh Không Xong

Nhân viên cửa hàng và được tề sư không hề biết gì với tình hình chung quanh. Ba người La Ti lại không dám buông lỏng cảnh giác khoảnh khắc nào, đứng trên nóc nhà kho lặng lẽ quan sát hết thấy.

La Ti bỗng nhiên có cảm giác kỳ diệu, lúc Hàn Thạc liên tục ở bên thì nàng không cảm thấy gì, chưa bao giờ buồn phiền vì kẻ địch tới, dường như chỉ cần hẩn ở cửa hàng thì địch nhân cường đại thế nào cũng không

có tính uy hiếp. Nhưng tối nay Hàn Thạc vừa vắng mặt, cần nằng gánh tất cả trọng trách, La Ti lại cảm thấy không được kiên định cho lắm.

Nàng thấy thất kinh, hiểu rằng vô tình mình đã có thói quen ỷ lại Hàn Thạc, chỉ cần hẩn ở bên cạnh là mình không còn cảm thấy lo lắng về việc gì nữa. Nhưng khi Hàn Thạc vắng mặt, nằng đảm nhiệm vị trí lãnh đạo thì lại cảm giác không ổn như vậy.

Ngầm cười khổ, La Ti tạm thời quẳng mọi ý nghĩ lộn xộn đi, tập trung chú ý vào một số góc khuất bên ngoài cửa hàng, lặng lẽ cảm thụ số lượng và thực lực của đám người đến.

Trong khoảng thời gian này, La Ti đã quen với việc đêm hôm khuya khoắt có những kẻ mưu đồ tới xâm phạm. Bắt đầu từ nhóm đầu tiên, nhân số và thực lực đám tới những lần sau đều đang không ngừng đề cao. Cho đến lần gần nhất, sau khi một Thượng vị thần bị giết chết thì những kẻ kia đột nhiên mai danh ẩn tích, thời gian rất lâu sau không ai còn dám mạo muội tập kích nữa.

Vốn La Ti còn cho rằng bọn hẩn bị giết đến sợ hãi, cũng sẽ không tới cửa hàng tìm chết nữa, không ngờ rằng tối nay lại xuất hiện. Hơn nữa lần này tới tập kích còn do một cường giả Thượng vị thần trung kỳ dẫn đội, rất rõ ràng, lần này lại gặp phải một tràng ác chiến.

- Dẫn đội là một Thượng vị thần, có thực lực trung kỳ, ta có thể mơ hồ cảm giác hẩn tu luyện Lôi Điện lực lượng. Các người chốc nữa cẩn thận một chút, cái tên kia ta sẽ ngăn trở hẩn, đám còn lại giao cho các người, lần này hẩn vắng mặt, không được có sai lầm nào. - La Ti mày cau lại, lần thứ hai dặn dò Hàn Thổ, Hàn Hỏa.

- Yên tâm đi, đã đánh là phải thắng, đánh không lại thì bỏ chạy, không có gì ghê gớm. - Hàn Thổ cười ha ha, đến bây giờ cũng không cho rằng đám đang ẩn nấp kia làm nên chuyện.

Hàn Hỏa cũng gật gật đầu, cho rằng không sao cả, hẩn tin tưởng có Hàn Thổ ở đây, nhất định có thể nhẹ nhàng thoát đi, cho nên cũng không lo lắng gì.

Thấy hai người này đều có bộ dạng nhẹ như không, La Ti thầm hận, cũng không tiếp tục nhiều lời, bình tĩnh cảm thụ động tĩnh những chỗ khuất.

Đường phố đen thui bị sương mù che phủ mờ mịt. Dần dần, đám người đã ẩn nấp từ một nơi bí mật được một khoảng thời gian liền tiếp cận cửa hàng, từng cái bóng đen nhanh nhẹn bay thẳng tới nhà kho chỗ ba người La Ti.

Nhà kho dùng để bảo quản đủ loại dược tề. Bọn chúng nhất định cho rằng thuốc do Hàn Thạc tự tay luyện chế đều đặt ở chỗ này. Hơn nữa những người này cũng đều cảm nhận được sự tồn tại của ba người La Ti, biết nhất định phải vượt qua họ mới có thể lấy được thuốc đặc thù của Thiên Cơ dược tề.

- Kẻ nào? - Không đợi những bóng đen kia đến gần, La Ti khẽ quát. Vừa lên tiếng xong, nằng lập tức công kích. Hắc Âm thần lực phóng ra, Hắc Âm nguyên tố tụ tập trong đêm hình thành từng đám mây đen như mực. Chúng toả ra từng tia hắc ám, dần dần lan rộng trong màn đêm u ám.

Lấy nhà kho làm trung tâm, bầu trời như là bị nhuộm một màu đen như mực. Từng điểm ánh sáng yếu ớt trong màn đêm bị nuốt hết. Toàn bộ khu vực trong vài giây rơi vào trong bóng tối tuyệt đối nhìn không thấy năm ngón tay. Từng tia Hắc Âm thần lực như là những dòng suối nhỏ xú từ tồn, nhẹ nhàng lan ra bên ngoài.

Mấy kẻ tập kích xẹt tới trước tiên chưa kịp đến gần nhà kho, bỗng nhiên cảm thấy người nặng như chì, tay chân nặng trĩu. Những tia Hắc Âm thần lực chui vào trong thần thể bọn chúng. Mặc dù không thể lập tức giết chết nhưng sức mạnh ấy làm đảo loạn sự vận chuyển bình thường trong thần thể đối phương.

Bước chân bỗng nhiên chậm hẩn. Người không tu luyện Hắc Âm lực lượng triệt để mất đi thị lực với chung quanh, toàn bộ như bị mù lòa đi về phía trước. Từng tên đều cảnh giác, sợ dưới tình huống như vậy sẽ bị người đột nhiên tập kích.

Càng sợ cái gì thì cái đó sẽ đến. Hàn Thổ, Hàn Hỏa há bỏ qua thời cơ tập kích tốt nhất này sao?

Trong khi La Ti dùng Hắc Âm lực lượng duy trì không ngừng ảnh hưởng lên những kẻ tập kích, Hàn Thổ, Hàn Hỏa lặng yên tới gần bọn chúng. Hai tên cương thi được Hàn Thạc dùng phương pháp đặc biệt luyện

chế giống như phụ thân chúng, không bị hắc ám vô tận ảnh hưởng. Bọn họ thậm chí không cần lợi dụng thị lực, chỉ dựa vào cảm ứng với sinh mệnh khí tức lân cận là có thể ra tay tập kích chính xác.

Trong bóng đêm tuyệt đối, từng tiếng kêu rên thảm thiết bỗng nhiên vang lên. Những kẻ bị Hàn Thổ, Hàn Hỏa xuất thủ tập kích không dám kêu quá to, ăn phải quả đắng vội vàng lui về sau. Hai tên không kịp tránh né bị hai người đánh cho trọng thương dẫn đến tử vong đương trường.

Đám tập kích vốn đang muốn thừa dịp bóng đêm đến đánh lén, có lẽ không ngờ vừa lên đã bị La Ti dùng Hắc Ám thần lực làm cho ảnh hưởng, thành kẻ xui xẻo bị người khác nhân cơ hội tập kích lại.

- Trở về! - Hàn Thổ, Hàn Hỏa đang im lìm khoái trá đánh lén thì ở một góc bí mật khác, giọng một trung niên nam giới quát trầm.

Thanh âm vừa vang lên, đám khách không mời này ào ào rút lui, thoát khỏi khu vực bóng tối vô tận do La Ti hình thành.

Một nam nhân với thân hình cao lớn, bờ vai rộng xuất hiện, một tấm mặt nạ thô kệch xám trắng bao trùm cả khuôn mặt hắc, chỉ lộ ra đôi mắt rạng rỡ ánh sáng. Hắn dường như không ngờ rằng cửa hàng ngoài chủ nhân là Hàn Thạc ra, lại còn có cao thủ cấp bậc như La Ti. Sau khi phát tay cho đám thủ hạ tương tự cũng đeo những chiếc mặt nạ cổ quái hiểm thấy lui lại, hắn lập tức nhìn chăm chú vào La Ti biến mất trong đám mây Hắc Ám.

Muốn duy trì vô tận hắc ám phải không ngừng tiêu hao thần lực, La Ti thấy những kẻ tập kích nhất tề thoái lui, không tiếp tục thi triển Thần chi lĩnh vực nữa. Nàng hồ hững nhìn chúng, lạnh lẽo quát:

- Bắt kể các ngươi là ai, lập tức rời đi!

- Cái này không đơn giản chỉ là cướp bóc nữa rồi, lần trước đệ đệ ta chết, hôm nay toàn bộ các ngươi phải chết! - Kẻ mang mặt nạ xám trắng trầm giọng nói đầy oán giận!

Hắn nói như vậy, La Ti thấy lòng trầm xuống, biết chuyện này có lẽ khó có thể hữu nghị được rồi. Nếu như chỉ đơn thuần cướp bóc thuốc trong cửa hàng, có khả năng bởi vì thực lực bản thân nàng mà lui bước. Nhưng mà đệ đệ người này nếu đã chết ở nơi này, vậy khó tránh khỏi một trận chiến không chết không thôi!

Hàn Thạc vắng mặt, La Ti đối mặt với một cường giả, lại thêm một đám Trung vị thần như hổ như sói, không nắm chắc bảo vệ được cả cửa hàng. Nếu như người này bằng lòng rời nơi đây, nàng sẽ cho qua, nhưng nếu hắn quyết ý chiến một trận, nàng không thể không toàn lực ứng phó.

- Đệ đệ ngươi là ai? Khoảng thời gian gần đây, người chết ở cửa hàng chúng ta quá nhiều, đáng kiếp! - Mặc dù là đối mặt với tên cường giả có thực lực Thượng vị thần, Hàn Hỏa vẫn bình tĩnh không sợ hãi, lại còn chủ động khiêu khích.

- Người có thực lực Thượng vị thần sơ kì chết ở đây mười ngày trước chính là đệ đệ của ta! - Người kia phát phát tay, ra hiệu đám tập kích tản ra, còn bản thân bước tới chỗ La Ti.

- Ô, hóa ra là đồ đàn kia à, hắc hắc, bị đánh cho tàn phế không chạy trốn nổi, đáng đời hắn xui xẻo! - Hàn Hỏa liếc nhìn người này, cười quái dị ha ha.

- Giết! - Hắn khẽ quát, nhắm thẳng phía Hàn Hỏa, một con điện long vừa to vừa dài từ trong lòng bàn tay bắn ra. Con rồng đơn thuần do Lôi Điện ngưng tụ thành này vừa bay ra, Thần chi lĩnh vực của gã Thượng vị thần cũng thi triển, từng đạo tia chớp uốn lượn trên không trung, như là những con rắn nhỏ lắc lư.

- Mẹ nó, làm gì mà tìm ta! - Hàn Hỏa mắng to, vội vàng bay tới chỗ La Ti. Hàn Hỏa mặc dù tính tình nóng nảy lỗ mãng, nhưng mà cũng không ngốc. Lúc mở lời khiêu khích hắn đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng chuẩn được, vừa thấy kẻ kia thật sự động thủ, lập tức quay đầu bỏ chạy.

La Ti thấy hắn ra tay, không hề do dự, như là loài quỷ mị bỗng nhiên hạ từ trên nóc nhà kho xuống. Người chưa yên vị, từng chùm khí hắc ám đã chụp xuống Thượng vị thần tu luyện Lôi Điện lực lượng.

Đều là Thượng vị thần trung kỳ, hai người vừa giao thủ đều dốc toàn lực, lập tức chiến đấu với khí thế ngất trời, không rảnh chiếu cố chuyện khác.

Hàn Hỏa, Hàn Thổ né ra xa, tránh khỏi cuộc giao chiến, chiến đấu lẫn vào với đám đến tập kích.

Hai người mặc dù chỉ có thực lực Trung vị thần trung kỳ, nhưng mà lý giải đối với Hỏa hệ, Đại Địa hệ lực lượng ý nghĩa thâm ảo lại vượt quá xa thần thông thường. Đối mặt mười tên có cùng hoặc thậm chí cao hơn bọn họ một cảnh giới, hai người không hề có hiện tượng thất bại, đánh đến thiên hôn địa ám.

Hàn Hỏa sử dụng Hỏa Liên Hoa, thân thể được từng cánh hoa bao lấy, cả người giống như là cái bàn là nung đỏ rực, tỏa ra nhiệt lượng kinh người.

Mấy kẻ tập kích đối mặt với Hàn Hỏa, có loại cảm giác thất bại không sờ vào được, căn bản không dám dùng thân thể đánh hấn, đành phải lợi dụng thần khí công kích từ cự ly xa, nhưng không tạo thành tương tổn thật sự gì với hấn.

Thổ Giáp Thi lại càng làm bọn chúng bất lực, sau khi hấn phi thân rơi xuống lòng đất, bỗng chốc biến mất trước mặt bọn chúng.

Sau đó, trên mặt đất mỗi một khu vực hấn đều có thể đột nhiên nhô đôi tay ra, một đụn đất chồi lên rồi bắn chúng đi, khiến cho đám tập kích phiền phức vô cùng, không thể nào nắm được tung tích của Hàn Thổ, chỉ có thể bị động áp dụng phương pháp phòng ngự.

Đám người này đối phó với hai tầng tầng lớp lớp thủ đoạn của Hàn Hỏa và Hàn Thổ mà buồn bực tức anh ách vô cùng. Hàn Hỏa sờ không được đánh không xong, Hàn Thổ thì xuyên qua xuyên lại trong lòng đất, ngay cả người cũng không nhìn thấy thì hạ thủ làm sao?

- Bọn dần, đến đây, đến đánh ta à? - Hàn Hỏa cười ha ha, điên cuồng ngang ngược bay tới bay lui trong đám người, từng luồng lửa hùng hực trong tay hiện lên, ném đông một nhát, tây lại nhát khác. Thường thường một ngọn lửa ném ra đều đốt đầu tóc, quần áo những kẻ đó thành tro bụi, miệng thì phát ra những lời dơ bẩn “thăm hỏi” nữ thân thích của bọn chúng.

“Vèo vèo!” Một đạo băng tiễn không biết từ chỗ nào bắn ra, bỗng nhiên trúng vào lưng Hàn Hỏa. Điều đó nói lên rằng mũi tên này rõ ràng đến từ Thượng vị thần. Hàn Hỏa vẫn còn đang ngạo mạn đắc ý vênh váo, người bỗng nhiên loạng choạng, hơi lạnh xâm nhập vào trong cơ thể làm hấn thành linh rùng mình một cái, rốt cuộc không nói lời hạ tiện chữ bới người nữa.

821. Chương 821:cốt Thứ Bay Tới

Mũi tên vừa bắn ra, người đến mới dần dần hiện rõ ra từ trong xó xỉnh nào đó. Thân mình cứng nhắc cao lớn, đôi mắt vô tình lạnh như băng, lặng lẽ nhìn Hàn Hỏa bị băng tiễn đánh trúng, cũng không vội vã có hành động tiếp theo.

Mặt của hấn giống như là một tấm ván gỗ, bằng phẳng không có chỗ nào lồi lõm, thậm chí nhìn không ra dấu vết của môi mũi. Hấn hoặc là tướng mạo cực kỳ xấu xí hoặc là đã tận lực nguy trang, tóm lại khuôn mặt không phải của một người bình thường.

- ***! - Qua một lát, Hàn Hỏa mới dần hồi phục lại. Lúc này Hàn Thổ sớm đã ngừng tập kích địch nhân ở chung quanh, kéo nửa người Hàn Hỏa vào trong lòng đất.

Kẻ kia tu luyện Thủy hệ lực lượng, có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ. Hàn Thổ biết rõ sự chênh lệch giữa Thượng vị thần và Trung vị thần, không dám mạo hiểm ra tay, lập tức chuẩn bị cho việc chạy trốn, trôi lên tóm lấy Hàn Hỏa rồi định mang hấn rời đi.

- Còn người đàn bà kia đâu! - Nếu là một Trung vị thần thông thường, trúng một đòn như vậy có lẽ cơ năng của thân thể đã bị đông cứng, không chết cũng bị đóng băng không thể động đậy. Nhưng do Hàn Hỏa tương đối đặc biệt, Hỏa Liên Hoa bao trùm trên người chính là bảo vật thai nghén vạn năm của Hỏa Tuyệt chi địa, do đó đã triệt tiêu được quá nửa thần lực băng hàn, giúp hấn chẳng những có thể nói chuyện mà chỉ trong chớp lát thân thể cũng đã khôi phục lại bình thường.

- Chúng ta chờ nàng xuống. - Hàn Thổ hô nhỏ rồi một tay tóm Hàn Hỏa kéo sâu xuống lòng đất. Hai người như là trực tiếp hòa vào trong đại địa, tan biến đi mất.

Trong tiếng chữ bới lớn tiếng của bọn người đến tập kích, Hàn Thổ, Hàn Hỏa tiến ra một khu vực yên tĩnh ở vòng ngoài rồi hướng về phía La Ti vẫn còn giao chiến trên không trung hô lớn:

- Người đàn bà kia, mau chạy đi, đừng ham đánh nữa!

Nghe hai tên này kêu réo, La Ti rõ ràng bị phân tâm khiến cho kẻ tu luyện Lôi Điện lực lượng kia chiếm được lợi thế. Vài đạo điện mang như những con rắn nhỏ rơi xuống trên người La Ti, làm cho mái tóc dài của nàng tự nhiên dựng đứng lên, xem ra vô cùng quái dị.

Kẻ tu luyện Lôi Điện lực lượng này có cùng cảnh giới với nàng, thực lực của hắn so với nàng còn cao hơn một chút. Khi đã chiếm được tiên cơ lập tức từng hàng dài điện mang đầy trời uốn lượn lao đến phía La Ti. Toàn bộ bao phủ phía dưới gót chân nàng, chặn hết đường hạ xuống của La Ti, làm cho La Ti căn bản không thể liều lĩnh hạ xuống mặt đất được.

Cùng lúc đó, gã Thượng vị thần ở phía ngoài sau khi đã bỏ việc tập kích với hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa, đột nhiên không một tiếng động vọt tới La Ti.

Xem ra hắn cũng biết Hàn Thổ, Hàn Hỏa đang ở sâu dưới mặt đất, muốn giết chết hai người không phải là điều thực tế, nên quay ra đối phó với La Ti, kẻ có thực lực mạnh nhất, hơn nữa tạm thời còn đang không hạ xuống mặt đất được.

- Làm thế nào bây giờ? - Vừa thấy La Ti sắp bị hai người vây lấy, Hàn Hỏa vẻ mặt sốt ruột, hỏi Hàn Thổ bên cạnh.

- Ta cũng không biết. Liệu có cứu nàng hay không đây? - Hàn Thổ hơi khó xử. Hắn bình tĩnh hơn Hàn Hỏa, biết rất rõ Thượng vị thần tạm thời không phải là đối thủ mà hắn và Hàn Hỏa có thể đối phó được. Chỉ là Ngũ Hành Giáp Thi còn có Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, bất luận mấy người cũng có thể dung hợp lực lượng rồi thi triển ra. Nhưng Hàn Thổ lại không tuyệt đối nắm chắc. Hắn lo là một khi thi triển Thiên Thi Ngũ Hành đại trận thì ngay cả hắn và Hàn Hỏa cũng sẽ có thể bị sa vào bên trong.

- Hai người các ngươi đi mau. Không cần phải quan đến ta! - Trong khi Hàn Thổ, Hàn Hỏa còn đang do dự, La Ti bỗng hét lớn lên. Đột nhiên một đạo băng khí trắng xóa bắn tới, La Ti đang phải toàn lực đối phó với gã tu luyện Lôi Điện lực kia nên hoàn toàn không có khả năng tránh né được, lưng nàng chắc chắn sẽ phải hứng chịu đợt băng khí này.

- Mẹ nó! Liều mạng!

Hàn Hỏa vừa thấy La Ti ở lúc này mà còn ồn ào bảo bọn chúng rời đi trước, lập tức không do dự nữa. Bất kể Hàn Thổ nghĩ như thế nào, hắn vừa la to vừa xông ra ngoài.

- Thăng cha hèn hạ kia, chỉ biết tập kích sao? Có gan trở lại đây chính diện chiến đấu một hồi. Con mẹ người...

Thấy Hàn Hỏa chửi ầm lên, lao ra từ dưới lòng đất, Hàn Thổ than nhẹ, cũng không ẩn núp ở dưới mặt đất nữa. Từ lúc bắt đầu giao chiến đến nay, hắn lần đầu tiên từ dưới lòng đất chui ra, hơn nữa còn lấy tốc độ nhanh nhất lao theo Hàn Hỏa.

Hàn Thổ bình tĩnh hơn Hàn Hỏa, nếu không hoàn toàn nắm chắc, hắn có thể vứt bỏ La Ti mà chạy trốn. Nhưng chắc chắn hắn sẽ không để cho Hàn Hỏa phải gánh chịu nguy hiểm này một mình! Cho nên, Hàn Hỏa vừa động, hắn cũng không thể không động!

Từ khi Hàn Thổ rời khỏi lòng đất, từng khối thổ khâu (mô đất) cũng đồng thời phá đất chui ra. Trong khi đang bay về phía Hàn Hỏa, hắn hét lớn:

- Tiểu Hỏa, lập trận!

Hàn Hỏa sững sốt, rồi lập tức hắc hắc phá lên cười, dường như lúc này mới nhớ ra hắn có thể hợp lực cùng Hàn Thổ. Mắt thấy từng thổ khâu như là thổ long phá đất bay ra, từng đoá hoả diễm lớn lập tức bay về phía thổ khâu. Ngũ hành nguyên lực chỉ có loại sinh mạng đặc thù như bọn chúng mới có thể dung hợp được. Khi ngọn lửa vừa rơi xuống bề mặt thổ khâu liền thần kỳ dung nhập vào bên trong, thổ khâu ban đầu có sắc vàng bỗng nhiên biến thành đỏ hồng như mỡ hàn, bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực, nhằm phía gã tu luyện Thủy hệ lực lượng công kích.

Thổ nguyên lực và Hoả nguyên lực trên bề mặt thổ khâu hoàn mỹ dung hợp lại. Thổ khâu bị nung nóng cứng rắn như sắt đá, hơn nữa còn không ngừng duy trì tỏa ra nhiệt lượng khủng khiếp kinh người. Nếu để

cho những khối thổ khâu đó đánh lên người thì cho dù là Thượng vị thần tu luyện Thủy hệ lực lượng cũng đừng hòng có thể bình yên vô sự.

- Tìm chết! - Người kia quát lạnh, há mồm phun ra một luồng băng khí, băng khí ngưng tụ Thủy nguyên tố trong không khí, theo tiếng “Cót két két két” nhảy mắt đã đông lại thành một cây băng thương óng ánh trong suốt. Băng thương toả ra hàn khí khiếp người, tốc độ lại rất mau lẹ, mạnh mẽ đối đầu với mấy thổ khâu đỏ rực đang lao đến ở phía trước mặt.

“Keng keng!” Âm thanh kim loại va chạm nhau vang vọng trong không trung. Băng thương không thể phá nát được thổ khâu mà chỉ có thể đẩy lệch nó sang một bên, rồi sau đó bay tới phía Hàn Thổ, Hàn Hỏa.

-Ồ! - Kẻ vừa phóng băng thương kêu khẽ.

Dường như gã không ngờ một đòn này lại không thể phá tan thổ khâu. Hai tròng mắt toát ra kỳ quang không thể tin nổi. Dưới cái nhìn của hắn, hai Trung vị thần này mặc dù thần lực kỳ quái, nhưng cũng không thể ngăn cản được một đòn như vậy của gã. Thật không ngờ rằng một đòn này đánh xuống, thổ khâu kia lại cứng rắn như là sắt đá không bị vỡ ra.

Gã tựa hồ có hứng thú đối với Hàn Hỏa, Hàn Thổ, không tiếp tục truy kích La Ti nữa mà đặt tất cả sự chú ý lên thân hai người. Sau khi phóng ra băng thương, hắn ngưng tụ Thủy nguyên tố trong không khí hình thành một loạt thủy long nhắm phía Hàn Hỏa, Hàn Thổ uốn lượn tiến đến.

Bản thân hắn hai tròng mắt lạnh như băng, như đi dạo trong hư không chậm rãi thông thả tiến về phía Hàn Thổ và Hàn Hỏa.

Đối mặt với công kích của kẻ này, Hàn Thổ thúc giục Đại Địa lực lượng hình thành một tường chắn bằng đất, ở phía bên trong có dung hợp với hỏa diễm của Hàn Hỏa. Mục đích để ngăn cản công kích của kẻ kia, khiến hắn không để ý đến hai người mà quay lại tiếp tục tiến công La Ti.

Người này tuy rằng chỉ có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, nhưng dù sao vẫn là Thượng vị thần. Hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa mặc dù đã hợp lực đối phó cũng có chút khó khăn. Đã vậy lúc này những Trung vị thần ở chung quanh vừa thấy có cơ hội thuận tiện để tập kích liền cũng ào ào ra tay, dùng thần khí công kích đến tường đất đỏ rực khiến cho hai người càng gặp thêm nhiều phiền toái.

Hàn Thổ, Hàn Hỏa trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực. Đối mặt với đủ loại công kích lung tung đánh tới muốn chạy cũng hơi do dự, chỉ có thể bị động tiếp nhận. Phong thái bình tĩnh như vừa mới rồi sớm đã biến mất không còn sót lại chút nào.

Mất thấy có mỗi một cái tường đất do hai Trung vị thần tạo ra mà năm lần bảy lượt công kích vẫn không phá hủy được, gã Thượng vị thần tu luyện Thủy hệ lực lượng kia thẹn quá hóa giận, mấy thủy long băng thương tất cả đồng loạt lên, hùng dũng mãnh liệt công đến, đem lực lượng trong nhảy mắt phóng ra đến mức tận cùng.

“Ừm!”

Một tiếng nổ cực lớn truyền đến. Tường đất vẫn chưa vỡ, nhưng thân thể của Hàn Thổ, Hàn Hỏa đã bị chấn bay ra ngoài.

Để duy trì tường đất cần phải có hợp lực của hai người. Lực phản chấn trên tường đất chia thành hai luồng tiến vào thân thể hai người. Đối mặt với một đòn toàn lực này của Thượng vị thần, hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa cuối cùng không chịu nổi, ngã trái ngã phải bắn ra từ phía sau tường đất.

- Chạy mau! - Bên kia La Ti biết hai người là vì trợ giúp nàng nên mới ở lại, mất thấy bọn họ sắp gặp nguy hiểm, nhịn không được hét lớn.

Lúc này, nhân viên bên trong cửa hàng và rất nhiều được tề sư cũng cảm giác được tình thế không ổn, ào ào từ các nơi chạy ra, sốt ruột theo dõi biến hoá ở phía nhà kho trung ương của cửa hàng.

Trước kia mỗi đêm mặc dù cũng có tiếng đánh nhau nhưng đều chỉ là trong thời gian rất ngắn nên họ cũng không quá để ý, và lại tiếng kêu la thảm thiết cũng thường là âm thanh của bọn người xa lạ. Tối nay, La Ti đã hai lần hô lên về hốt hoảng cho nên bọn họ đều đi ra cả.

Đáng tiếc, những người này thực lực đều chả ra sao. Mắt thấy trận chiến này có Thượng vị thần nhúng tay vào, bọn họ đều biết mình mặc dù có ra tay cũng không mang lại bất cứ tác dụng gì, chỉ chịu chết vô ích mà thôi. Cho nên mặc dù trong bụng đầy lo lắng cũng chỉ dám đứng ở một nơi bí mật gần đó lặng lẽ quan sát.

Hàn Thổ, Hàn Hỏa bị chấn bay ra không tự chủ được. Hơn nữa phương hướng lại cách xa nhau, cho dù rơi xuống đất rồi Hàn Thổ cũng không có khả năng lập tức mang theo Hàn Hỏa trốn tiếp vào trong lòng đất nữa. Gã tu luyện Thủy hệ lực lượng kia hiểu rất rõ điều này, cho nên không truy đuổi kẻ có thể mượn đại địa đào thoát, mà bay nhanh về phía Hàn Hỏa.

Hàn Hỏa bị lực phản chấn đánh cho đến choáng đầu hoa mắt, lúc này vẫn không kịp phản ứng, vẫn vô tri vô giác từ không trung rơi xuống. Thân thể Hàn Thổ vừa chạm mặt đất liền tỉnh táo lại trước, lập tức hiểu được tình thế vội vã lên giọng hô lớn:

- Tiểu Hỏa, chạy mau!

Tiếng hét của Hàn Thổ vừa vang lên, chỉ nghe “phịch”, Hàn Hỏa cũng chạm đất rồi. Va chạm mạnh như vậy khiến cho hắn cũng nhanh chóng tỉnh lại nhưng Hàn Hỏa lại không có năng lực trốn vào trong lòng đất như Hàn Thổ. Lúc này gã tu luyện Thủy hệ lực lượng lao đến tập kích đã gần ngay trước mắt, Hàn Thổ lại ở cách hắn một khoảng quá xa, hắn căn bản không có biện pháp nào để né tránh được lần tập kích này.

Trong lòng Hàn Hỏa hiểu rõ lần này thực sự là vô cùng gay go!

- Chạy mau, mau lên! - Hàn Thổ một mặt la lớn, một mặt bắt chắp tất cả lao lại chỗ Hàn Hỏa. Hắn cũng biết Hàn Hỏa e rằng trốn không thoát nhưng lại chỉ có thể la lớn như vậy, trong lòng thoáng chốc đã bị nỗi sợ hãi cực lớn lấp đầy!

- Mẹ nó, lão tử liều mạng với người! Dù sao ta chết rồi, cha ta chắc chắn có thể báo thù cho ta! - Hàn Hỏa thấy tránh không được liền dứt khoát không né nữa. Ngược lại còn kích động nội khí lưu manh, hùng hùng hổ hổ không màng đến cái chết vọt tới gã kia.

- Tự tìm cái chết! - Kẻ tập kích mặt lãnh đạm, quát lạnh, mắt hiện đầy nét khinh thường.

Chính vào thời điểm này, trong hư không chợt vang lên một âm thanh chói tai. Một cây cốt thứ dài ba mét rạng rỡ lấp lánh bạch quang, mang theo tử khí kinh thiên động địa, xuyên phá khoảng cách không gian ngàn mét, nhằm thẳng phía kẻ đang đuổi giết Hàn Hỏa đâm tới!

822. Chương 822:đại Ca, Sao Huỳnh Lại Tới Đây?

Cốt thứ rít lên lao đến, mang theo tử khí mạnh mẽ khiếp người, vẽ ra một đường cong trên không trung, trong nháy mắt đã đến trước mặt kẻ tập kích.

Kẻ tập kích kia đã đến trước người Hàn Hỏa, nét khinh thường vừa rồi đã tan biến không còn chút tung tích, thay thế bằng sự ngưng trọng trước đó chưa từng có. Đồng tử hắn co rút lại, không dám buông lỏng khoảnh khắc nào, nhìn chăm chú vào thanh cốt thứ ba mét đang lao tới càng ngày càng gần. Thủy hệ thần lực trong cơ thể toàn bộ ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Mục tiêu của cốt thứ chính là hắn nên hắn có thể cảm nhận rõ ràng hơn bất luận kẻ nào khác, trên bề mặt thanh cốt thứ rạng rỡ bạch quang kia ẩn chứa sức mạnh Tử Vong đáng sợ đến thế nào. Hơn nữa ngoài Tử Vong lực lượng ra, trên bề mặt cốt thứ còn có một luồng huyết tinh sát khí càng làm hắn thêm kinh hãi. Cổ sát khí kia cực kỳ mạnh mẽ, không hề yếu hơn chút nào so với lực lượng Tử Vong.

Đối mặt với thanh cốt thứ đột ngột xuất hiện này, hắn không thể không toàn lực ứng phó, không còn tình lực dư thừa đi đối phó Hàn Hỏa nữa.

Hai mắt nhìn chăm chú vào thanh cốt thứ, Thủy hệ thần lực trong cơ thể ngưng tụ ở hai tay. Hai cánh tay trắng nõn thon dài của hắn bỗng nhiên trở nên trong suốt như ngọc. Hàn khí hội tụ tại lòng bàn tay, khiến cho song chưởng của hắn dường như là ngưng tụ thành tinh thể, tỏa ra từng luồng khí lạnh giá. Hai cánh tay trong nháy mắt đã đông thành băng cứng.

Nhưng nếu có người lại thật gần có thể phát hiện bên trong lòng bàn tay đã đông thành tinh thể của hân lại có những giọt nước nhỏ từ từ di động. Sau khi tu luyện Thủy hệ lực lượng tới cảnh giới Thượng vị thần, sự nhu hòa của thủy lực cùng với sự kiên cố của băng lực có thể đạt tới mức phối hợp thần kỳ. Sự khác thường trên hai tay người này đã chứng minh thể ngộ của hân đối với Thủy hệ lực lượng đích thực đã đạt tới cảnh giới Thượng vị thần rồi.

Từ năm đầu ngón tay trên bàn tay dạng tinh thể kia, từng luồng hàn khí lũ lượt phun ra. Những luồng hàn khí này nhanh chóng hội tụ lại, bằng tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó thấy được trong phút chốc hình thành nên một tấm băng thuần bèn vững che ở phía trước thân thể hân.

Kể này từ khi mới xuất hiện đã liên tục áp dụng thủ đoạn tập kích, nay đối mặt với thanh cốt thứ không biết từ đâu xuất hiện lại bắt đầu tiến hành phòng ngự. Điều này nói rõ, hân đối với thanh cốt thứ đó vô cùng kiêng kỵ!

Băng thuần vừa thành, cốt thứ đã đến!

“Keng keng!”, cốt thứ đánh chuẩn xác lên trên băng thuần. Một chùm bạch quang rực rỡ từ điểm va chạm giữa băng thuần và cốt thứ liên tiếp bắn ra, từ đó từng tia ánh sáng nhỏ bé bay ra bốn phương tám hướng, chúng còn phát ra những tiếng vang “xuy xuy” kỳ quái.

Kể tập kích như bị trúng đòn nghiêm trọng, băng thuần bảo hộ vang lên “cót két”. Hân có thể cảm thấy hai luồng lực lượng đang ở trên bề mặt băng thuần tàn phá bờ bãi, trong nháy mắt công kích mấy trăm lần lên Thủy hệ thần lực do hân tích tụ tại trung tâm băng thuần. Một trong hai luồng lực lượng đó, rõ ràng là do Tử Vong thần lực hình thành, đã đánh nát Thủy hệ thần lực của hân. Mà luồng lực lượng kì lạ mang theo cỗ sát khí ngút trời kia dường như có ý thức tự chủ, nhân cơ hội đó xuyên qua băng thuần vào trong lòng bàn tay hân, thẳng tiến sâu vào trong thân thể của hân, chui vào mọi chỗ.

Bị làm cho sợ hãi, hân lập tức thối lui mạnh. Thần lực trong cơ thể từ lòng bàn tay chảy ngược về trong thân thể, bất chấp tất cả ngăn cản luồng lực lượng tà ác đang điên cuồng công kích thân thể của mình.

Nhưng một khi đã sơ sẩy, luồng lực lượng tà ác đó đã tạo thành tổn thương cực lớn đối với thân thể. Chờ đến khi hân hội tụ được thần lực ở lòng bàn tay quay về ngăn cản thì cơ năng của thân thể đã bị phá hủy ít nhất ba phần mười. Chỉ cần hân do dự vài giây, toàn bộ thân thể sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Thêm vài giây nữa, chỉ sợ đến thần hồn cũng không trốn thoát được.

“Người tập kích này là ai?”

Hân kinh sợ cùng cực, mồ hôi lạnh toát ra đầy người, biết mình vừa mới dạo một vòng qua quỷ môn quan, thăm hỏi. Đối với Hàn Hỏa đang ở gần trong gang tấc liền không dám động tới một chút nào. Tâm tình sợ hãi nhìn về phía thanh cốt thứ đã đánh nát bấy băng thuần của hân thành băng vụn đầy trời. Hơn nữa, thanh cốt thứ đó nhắm vào hân công kích tiếp.

Hân đã khiếp sợ rồi!

...

Một thiếu niên vẻ mặt lạnh nhạt, lặng yên không một tiếng động đi ra từ chỗ sâu trong con phố u ám. Một con mắt của hân màu tím nhạt, trông vô cùng tà dị, sau lưng lộ ra bảy đoạn cốt thứ ngấn cắm sâu vào trong da thịt, mỗi đoạn đều lấp lánh bạch quang trắng hếu.

Chỉ mất vài giây, thiếu niên kia đã đi tới trước cửa hàng Thiên Cơ được tề ở trung tâm. Chỉ thấy cánh tay hân vươn ra, thanh cốt thứ kia trong nháy mắt đã hạ xuống lòng bàn tay, sau đó không buồn nói thừa, bay thẳng tới gã mới rồi đuổi giết Hàn Hoả.

Sắc tím trong mắt hân sáng ngời, một đóa hoa cực lớn yêu diễm do cốt thứ hình thành chợt hiện lên, nụ hoa do Tử Vong nguyên tố hội tụ mà thành xuất hiện dưới lòng bàn chân của kẻ kia. Nhụy hoa trong phút chốc nuốt hân đến tận thắt lưng, cánh hoa cốt thứ kẹp chặt lấy người hân. Máu tươi trong nháy mắt phun ra, nhuộm từng đoạn cốt thứ trắng toát kia thành màu đỏ thẫm lòe loẹt.

Thanh cốt thứ ba mét chém ra, vẽ trên không trung một đường cong tuyệt mỹ theo quỹ tích của một đường pa-ra-bôn, cắm thẳng vào đỉnh đầu của kẻ đó. Cốt thứ xuyên qua sọ của hân, đánh hân trực tiếp cắm xuyên

vào trong đoá hoa xương yêu dị vĩ đại kia.

Từ đầu đến cuối, hẳn đều không cơ hội đánh trả!

Năm ngón tay phải của thiếu niên co lại, hoa xương yêu dị mang kẻ kia vút đến trước mặt hắn. Thiếu niên tiến lên một bước, duỗi tay nắm chặt lấy thanh cốt thứ ba mét còn đang cắm chặt trên sọ kẻ kia, vận lực rút ra, hỗn hợp máu tươi trộn lẫn với não tương phun ra từ lỗ hổng trên sọ hắn.

Một khối không khí mờ ảo cũng nhân cơ hội này từ trong đó bay ra, vùng vẫy muốn trôi giạt ra ngoài, liền bị thiếu niên dùng tay trái túm lấy rồi nhét vào một trong bảy đoạn cốt thứ sáu lưng. Đoạn cốt thứ kia dường như có lực hút kỳ dị, khối không khí mờ ảo vừa rơi vào đó còn ánh lên một quang sáng nhu hoà, qua một lát mới yên tĩnh lại.

Hoa xương yêu dị vĩ đại bỗng nhiên tản ra, biến mất một cách quỷ dị trong hư không. Một thi thể đã mất đi sinh mạng, ngay cả thần hồn cũng trọn đời không siêu sinh được nữa, mềm nhũn rơi xuống mặt đất.

Liên tiếp biến hóa chỉ xảy ra trong khoảng thời gian nhanh như một ánh chớp, những nhân viên cửa hàng và được tề sư có thực lực thấp kém còn chưa kịp phản ứng, gã Thượng vị thần đến tập kích vừa mới rồi còn điều vô dương oai đã bị giết chết, hơn nữa còn chết rất không rõ ràng.

Gã Thượng vị thần tu luyện Lô hệ lực lượng vẫn đang đánh nhau cùng với La Ti, trong mắt đột nhiên lộ vẻ kinh hãi, động tác rõ ràng bị trì hoãn, không còn công kích mãnh liệt La Ti nữa, dường như đang suy tính mau chóng rút lui.

Áp lực lên La Ti vừa buông lỏng, nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn xuống thiếu niên vẻ mặt lãnh đạm phía dưới kia, trong lòng cũng đồng dạng dấy lên một cơn sóng gió động trời.

“Người kia là ai? Đến đây với mục đích gì? Rốt cuộc là địch hay là bạn? Nếu như là kẻ địch, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Cao thủ có thể giết chết Thượng vị thần sơ kỳ trong thời gian ngắn như vậy ắt phải có thực lực ít nhất là Thượng vị thần trung kỳ. Một gã tu luyện Lô hệ lực lượng đã khiến cho La Ti vô cùng đau đầu, nếu như thêm vào gã thiếu niên đầy khí tức tà ác này, La Ti thật sự không nắm chắc được chút nào.

Các nhân viên cửa hàng và được tề sư đang đứng xem cũng đều lộ vẻ kinh dị, không biết người đến là địch hay là bạn. Nếu như người này là địch, bọn họ có lẽ không ai có thể sống sót rồi đi nữa!

Trong khi ánh mắt mọi người đều như vô tình mà cố ý dừng lại ở trên người gã thiếu niên đột nhiên xuất hiện kia, Hàn Hỏa đột nhiên kinh ngạc, vui mừng hét lên:

- Đại ca, sao huynh lại tới đây?

- Đại ca, huynh đến lúc nào vậy? - Hàn Thổ thật vất vả đến bên cạnh Hàn Hỏa, cũng hưng phấn nhìn gã thiếu niên, ha ha cười nói.

- Vừa tới!

Gã thiếu niên vẫn luôn hờ hững lạnh như băng, trên mặt lúc này lại lộ ra một chút ý cười chân thành tha thiết. Hắn nhìn Hàn Hỏa và Hàn Thổ quát nhỏ:

- Hai người không cố gắng chút nào, thực lực quá yếu!

- Chúng ta đã rất cố gắng rồi. Ôi, chỉ là đại ca càng mạnh hơn thôi!

Hàn Hỏa gãi gãi đầu, lấy lòng nói:

- Đại ca, may mà huynh tới kịp thời, bằng không thì ta muốn giữ mạng cũng khó!

- Cho nên các người càng phải mạnh mẽ lên! - Hàn Hạo gật gật đầu, liếc mắt nhìn mấy gã Trung vị thần ở lân cận đang muốn tháo chạy, vài đoạn cốt thứ sáu lưng rít lên như là vạn quỷ kêu khóc bắn vọt ra. Cả cửa hàng bỗng nhiên nổi lên từng trận âm phong, gió lạnh thấu xương, chỉ nghe từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, mấy gã Trung vị thần mang mặt nạ không có một ai có thể chạy thoát, toàn bộ đều bị cốt thứ chém thành thịt nát.

Bảy đoạn cốt thứ vừa phát động, gã đang chiến đấu với La Ti kia không do dự nữa, quyết đoán bứt ra rời đi. Hắn vừa bay về phía xa, vừa liên tiếp quay đầu lại ngóng nhìn Hàn Hạo, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

La Ti vừa thấy kẻ kia thoát đi, đang định truy kích đã thấy Hàn Hạo bỗng nhiên cầm theo cốt thứ bay đi. Khi đến bên cạnh nàng, hắn khẽ quát:

- Người ở lại, ta đuổi theo!

La Ti sửng sốt, vốn định không nghe lời Hàn Hạo. Nhưng khi nhìn kỹ hắn lại phát hiện hắn và kẻ nào đó quả thật giống nhau đến năm sáu phần. Không biết vì sao lại lập tức đáp ứng, miệng hừ hừ rồi dừng lại, đáp xuống bên cạnh Hàn Thổ, Hàn Hỏa.

- Các người về nghỉ ngơi cả đi. Hôm nay không còn náo nhiệt nào để xem nữa đâu. Còn nữa, vừa rồi thấy được cái gì cứ coi như không thấy là được rồi! - La Ti lạnh lùng đảo mắt một vòng quanh đám người. Nhân viên cửa hàng và được tề sư đều biết điều, lần lượt quay trở về phòng, nhưng trong lòng lại dấy lên cơn sóng gió động trời.

Cho tới nay, bọn họ cũng chỉ cho rằng chủ nhân Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc tương đối lợi hại. Nhưng chuyện xảy ra tối nay đã làm cho tất cả bọn họ hiểu được rằng Thiên Cơ được tề là nơi ngọa hổ tàng long, dường như là nơi ẩn núp của một nhóm thế lực cực kỳ cường đại. Điều này làm bọn họ vừa bất ngờ vừa kinh ngạc vui mừng, sau khi trở về không ngừng thì thầm thảo luận những điều đã chứng kiến.

- Người đàn bà kia, biểu hiện của người hôm nay không tệ!

Nguy cơ được giải trừ, Hàn Hỏa lập tức lại bắt đầu tùy tiện kiêu căng, liếc xéo La Ti nói:

- Người không chạy trốn một mình, coi như có nghĩa khí! Ừm, sau này ta sẽ không ngần ngại nói xấu người nữa!

Nói mấy câu phía trước La Ti nghe còn rất thoải mái, nhưng mà câu sau của Hàn Hỏa lại làm cho nàng nổi giận, trừng mắt nhìn Hàn Hỏa. Bỗng nhiên một ý niệm lóe lên, không kiềm chế được nhìn về phía Hàn Hạo vừa lỵ khai, nghi hoặc hỏi:

- Người thiếu niên kia là ai?

- Đại ca của ta, Hàn Hạo, người chưa nghe đến bao giờ sao? - La Ti đã được Hàn Hỏa tín nhiệm, cho nên hắn cũng không giấu diếm điều gì cả.

- Cũng, cũng là con hắn? - La Ti ngạc nhiên, Hàn Thổ, Hàn Hỏa đã đủ khiến cho nàng giật mình rồi, Hàn Hạo xuất hiện càng làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Đương nhiên rồi!

Hàn Thổ tiếp lời cộc lốc, cười nhìn La Ti, nói:

- Có phải là người thích cha ta rồi không? Nếu thích thì nói ra là được rồi, chúng ta đều có tư tưởng rất tiến bộ, sẽ không quản những chuyện lung tung kia của cha đâu. Hắc hắc, dù sao những nữ nhân của phụ thân cũng không kém người đâu. Biểu hiện của người hôm nay không tệ, chúng ta rất vừa lòng!

- Câm miệng! - La Ti lúng túng, chửi nhỏ một câu rồi vội vàng vàng rời đi.

- Cái đồ đàn người, loại lời này làm sao lại có thể nói rõ ra như vậy chứ? Ta nhìn người từ đầu đến đuôi đều giả bộ khờ khạo, hóa ra cũng một bụng gian trá! - Hàn Thổ cười mắng.

823. Chương 823:tiểu Khô Lâu Hàn Hạo

Hàn Thạc cũng không biết Thiên Cơ được tề xảy ra biến cố, theo lời mời của Bảo Mỗ tới phủ thành chủ Không Linh thành.

Một khoảng thời gian gần đây, Hàn Thạc đều lợi dụng ma đầu cẩn thận theo dõi Bảo Mỗ. Ngoài việc nghe được lần trước lão dặn dò Thần Vệ điều tra tình huống của cửa hàng Kim Thạch ra, cũng không có phát hiện đặc biệt gì khác. Tuy nhiên, lần nói chuyện kia đối với Hàn Thạc mà nói là đã đủ rồi. Dù sao hắn biết

Bảo Mỗ dốc hết sức giúp hấn mở chi nhánh Thiên Cơ được tề ở Không Linh thành, nhất định còn có tư tâm khác nữa.

Tới phủ thành chủ, Bảo Mỗ tiếp đãi hấn ở phòng khách. Thấy Hàn Thạc đi vào, lão vô cùng nhiệt tình đón chào, hỏi han hấn có hài lòng với cửa hàng mới hay không.

Về mặt tươi cười, Hàn Thạc và Bảo Mỗ qua quýt một phen, sau đó nói thẳng vào chủ đề:

- Thành chủ đại nhân mời ta tới đây là có chuyện gì vậy?

- Là thế này. Ta có một bằng hữu muốn mua một số được tề đặc biệt. Không biết Thiên Cơ được tề các người có thể nghiên cứu luyện chế ra được không? - Bảo Mỗ thấy Hàn Thạc nhắc tới chính sự, do dự một chút rồi mới nói ra.

Hàn Thạc sững sờ. Trong khoảng thời gian này, ma đầu luôn ngầm theo dõi Bảo Mỗ ở cách trăm mét. Dựa vào ma đầu quan sát cũng không phát hiện lão tiếp kiến một bằng hữu đặc biệt nào. Lời nói này của Bảo Mỗ làm cho hấn có phần bất ngờ.

Thầm suy nghĩ một chút, Hàn Thạc chợt nghĩ Bảo Mỗ tu luyện chính là Không gian pháp tắc. Loại thần khí như Không gian kính diện (mặt gương không gian) sử dụng năng lượng tinh thạch tất nhiên sẽ rất dễ dàng chế tạo được. Do ma đầu quan sát Bảo Mỗ cần duy trì khoảng cách, khi lão ở trong tu luyện trường yên tĩnh tu luyện, ma đầu sẽ bị ngăn cách bởi kết giới và vách tường toà nhà nên không có cách nào nhìn trộm động tĩnh của lão. Nếu nói Bảo Mỗ gặp người nào, phỏng đoán cũng chỉ là lợi dụng Không gian ma pháp kính để liên hệ mà thôi.

- Không biết vị bằng hữu kia của người cần mua loại được tề đặc biệt nào? - Hàn Thạc nhíu nhíu mày, cười dò hỏi.

- Bằng hữu của ta buôn bán ở phương diện săn bắt ma thú. Có một số ma thú có da và xương cốt cứng rắn, hơn nữa còn vô cùng khó chơi. Hấn cần một ít độc được tề. Ừm. Ở Thần vực của hấn mang theo độc được tề xem như là một điều kiêng kị không nhỏ, tuy nhiên ở hai đại thần vực Vận Mệnh, Thời Không cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Nếu như người hứng thú thì có thể hợp tác. Chưa hứng thú thì ta cũng không phải kẻ cưỡng. - Bảo Mỗ sắc mặt tự nhiên, bình đạm nói.

Độc được tề ở mấy đại thần vực Quang Minh, Sinh Mạng bị cấm chỉ. Mặc dù ở ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, cửa hàng được tề thông thường cũng không dám quang minh chính đại buôn bán. Còn cái loại được tề sử dụng người sống để luyện chế, thí nghiệm độc được tề lại càng giống với Liệp thần giả, bị cộng đồng các đại thần vực ngăn chặn.

Càng là lĩnh vực nguy hiểm, lợi nhuận lại càng phong phú mê người. Hai loại hình này cũng không phải là ngoại lệ. Trong đó, độc được tề còn được coi trọng hơn. Một số cửa hàng được tề mặc dù vẫn quang minh chính đại bày thuốc trên quầy nhưng sau lưng vẫn sẽ bí mật bán ra một ít. Qua một thời gian dài loại hình kinh doanh được tề này cũng có không ít. Chỉ cần chuẩn bị tốt quan hệ với các thế lực trong thành, công việc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà, những độc được tề sư chuyên môn lấy người sống làm thí nghiệm thì lại bị mọi người kiêng kị vô cùng. Bọn họ mặc dù không có tiếng xấu truyền xa như Liệp thần giả, nhưng khi bị phát hiện cũng sẽ bị các Thần Vệ đuổi giết. Cho nên kẻ kinh doanh loại này tuyệt đối không dám bộc lộ trước bàn dân thiên hạ. Lúc trước Thần Trạch được tề ở Âm Ảnh thành chính là bởi vì bị Hàn Thạc khám phá ra sự tình này, nên mới bị Tái Nhân Đặc gia tộc niêm phong gia sản, hơn nữa còn hành quyết vài thành viên chủ chốt.

Hàn Thạc nhíu chặt mày, cửa hàng được tề chuyên môn luyện chế thuốc độc cũng không phải không có. Vì sao Bảo Mỗ lại phải tới tìm mình?

Bảo Mỗ bản thân là thành chủ Không Linh thành, lão đã muốn tìm mình bàn bạc việc này, chỉ cần mình đáp ứng là xong. Có lão là thành chủ phối hợp chặt chẽ sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Vậy lão rốt cuộc muốn làm gì đây?

Liên tiếp các ý nghĩ xẹt qua trong đầu, trầm mặc một hồi lâu Hàn Thạc bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Chuyện này hơi mạo hiểm. Ta cần gấp mặt vị bằng hữu kia của ngươi. Chỉ khi ta thấy vị đó không có vấn đề thì mới có thể yên tâm suy nghĩ chuyện này!

Hàn Thạc vốn định một mực từ chối. Tuy nhiên nghĩ lại Bảo Mỗ dốc hết sức trợ giúp mình như vậy, không chừng dự định bên trong chính là phương diện này. Để biết rõ ràng chân tướng sự thật, hẳn quyết định điều tra từng bước.

- Chính như lời ngươi nói, chuyện này hơi mạo hiểm. Ta sẽ hỏi ý kiến của hần, xem hần có bằng lòng gấp mặt ngươi hay không. - Bảo Mỗ nghĩ một tít, rồi đưa ra ý kiến.

- Được. Vậy khi nào ngươi có tin tức thì báo cho ta biết.

Hàn Thạc cười cười rồi nói tiếp:

- Nếu như không có chuyện gì khác, ta xin cáo từ.

- Cũng không có chuyện gì. Tuy nhiên, cá nhân ta muốn thỉnh giáo ngươi một số vấn đề, không biết có được hay không? - Bảo Mỗ vừa thấy Hàn Thạc muốn đi, lập tức lên tiếng tiếp.

- Thành chủ đại nhân khách sáo rồi. Có vấn đề gì cứ việc hỏi, chỉ cần ta biết nhất định sẽ không giấu diếm gì! - Hàn Thạc khách sáo ngồi xuống, cũng không vội vã rời đi nữa.

- Lần trước may mắn được chiến đấu với tiên sinh. Đối với thực lực của tiên sinh, ta vô cùng khâm phục. Nhưng mà sau đó nghĩ lại một chút, ta lại phát hiện tiên sinh sử dụng một loại lực lượng vô cùng lạ lùng. Ta ở Chúng Thần đại lục đã nhiều năm mà chưa bao giờ thấy hệ lực lượng này. Ta vô cùng hiếu kỳ. Không biết tiên sinh có thể giải thích nghi hoặc này cho ta được không? - Bảo Mỗ vô cùng thành khẩn, thực sự rất hiếu kỳ đối với lực lượng mà Hàn Thạc sử dụng.

Hàn Thạc tự nhiên sẽ không nói sự thật, nhưng hần cũng không dứt khoát cự tuyệt. Thế là nói lung tung, biến Ma công thành một loại phương thức biểu hiện khác của đấu khí. Trong đó còn pha thêm một số thuật ngữ ma công mà chỉ có hần mới biết, nói bừa bãi, vô căn cứ với Bảo Mỗ.

Sau khi nghe không sót, Bảo Mỗ lại càng kinh ngạc, vẫn không hiểu ra sao. Đối với ma công, lão hoàn toàn không biết gì cả. Lời Hàn Thạc nói thực thực giả giả, lão căn bản không phân biệt được liệu rốt cuộc Hàn Thạc có nói hươu nói vượn hay không.

Sau khi giải thích một phen Hàn Thạc giả bộ mỗi một nói:

- Lời nên nói ta đều đã nói. Loại lực lượng ảo nghĩa này tương đối đặc biệt. Bản thân ta cũng hiểu không rõ. Ngươi nếu như không hiểu thì cũng bình thường. Ừm! Cũng đến giờ rồi, ta phải trở về.

Nói xong không chờ Bảo Mỗ giữ lại, Hàn Thạc đã khom người cáo từ.

...

Giữa đêm khuya, gã Thượng vị thần vừa mới tập kích Thiên Cơ được tề gia như con thoi xuyên qua con đường mòn trong thành, lại phát hiện mình dường như từ đầu đến cuối bị ai đó bám theo.

Tránh tới tránh lui, thậm chí còn dừng lại chờ trên đường, xem xét chung quanh, nhưng hần vẫn không phát hiện được một chút tung tích nào. Mà cái loại cảm giác bị người theo dõi kia lại vẫn đang tồn tại.

Hần cực kỳ kinh hãi. Để có thể tận dụng cơ hội Hàn Thạc rời khỏi Thiên Cơ được tề gia nay mà đến báo thù cho đệ đệ, hần đã phải trả giá không nhỏ. Nhưng lại không ngờ rằng nữ nhân kia lại có thực lực không kém hần. Vốn giữa đường có tên can thiệp, hần còn tưởng hôm nay có thể đạt được mong muốn. Nào biết gã thiếu niên kia lại đáng sợ thế, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của hần.

Thủ đoạn của Hàn Hạo hơi hệt giết chết gã Thượng vị thần sơ kỳ đã để lại cho hần ấn tượng sâu sắc. Hần không nắm chắc có thể đánh bại Hàn Hạo, lại càng không nắm chắc có thể đối phó được hai người Hàn Hạo và La Ti hợp lực công kích, cho nên không thể không rút lui.

Nhưng cái cảm giác bị theo dõi kia lại khiến hần có nhà mà không dám về. Sợ bại lộ thân phận của bản thân, mang lại tai vạ cho gia tộc, chỉ có thể vòng đi vòng lại ở vùng rừng núi hoang vắng heo lánh nhất Không Linh thành, cố gắng toàn lực cho rơi kẻ theo dõi kia.

Qua nhiều lần, hắn chợt phát hiện bất kể mình sử dụng loại thủ đoạn nào, kẻ bám theo dường như vẫn luôn luôn tồn tại.

Rơi vào đường cùng, hắn dừng lại ở một khu thạch lâm hoang vu, không cố công tránh né nữa. Dò xét xung quanh một chút rồi quát trầm:

- Ta sẽ không chạy nữa. Đi ra đi!

Qua một lát, từ sau một khối đá lớn cách đó khoảng ngàn mét, Hàn Hạo hờ hững đi ra.

Hàn Hạo và Ngũ Hành Giáp Thi không giống nhau. Hắn mặc dù không như Ngũ Hành Giáp Thi có được Ngũ hành nguyên lực và Ngũ hành chí bảo, nhưng hắn còn may mắn hơn năm Giáp Thi. Bởi vì hắn lấy được một bộ phận ma công ký ức của Hàn Thạc! Điểm này tạo nên sự khác biệt. Ở vũ trụ này ngoài Hàn Thạc ra, kẻ thật sự có thể thành thực vận dụng ma công, không phải là Bác Lan Tư, không phải là Huyết Linh, lại càng không phải là Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc.

Mà là hắn - Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo!

Bất luận là Bác Lan Tư hay Huyết Linh cũng chỉ tu luyện theo những nhánh nhỏ của ma công do Hàn Thạc ban cho. Thí Thần Ma Đạo và Huyết Thần Kinh cũng không phải là con đường tu luyện chính thống của Ma Môn. Ngoài Hàn Thạc ra, chỉ có Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo do có ký ức của hắn mà kiêm tu lực lượng chính thống của Ma Môn. Nhưng do sinh mệnh hình thể của hắn không giống Hàn Thạc nên sự tu luyện của hắn dường như xuất hiện sai khác, không giống với Hàn Thạc cứ tiến bộ theo từng cảnh giới, mà hỗn tạp hoà cùng Tử Vong lực lượng. Cảnh giới cũng vô cùng mơ hồ, khó phân biệt.

Tuy nhiên, loại lệch hướng này đối với hắn mà nói dường như cũng không có hại, ngược lại làm cho thực lực của hắn càng thêm kì lạ khó lường. Tử Vong lực lượng và ma công hòa lẫn vào nhau khiến hắn trở nên càng ngày càng cường đại. Trước đây khi hắn và Hàn Thạc tách nhau ra, thực lực của hắn đã gần bằng Hàn Thạc. Năm mươi năm sau, thực lực của Hàn Thạc thăng tiến vùn vụt, thì thực lực của hắn cũng tiến bộ không kém hơn.

Hàn Hạo sở dĩ có thể theo sát kẻ tu luyện Lôi hệ lực lượng này, khiến cho hắn bất luận làm thế nào cũng không trốn thoát được sự truy đuổi của mình là bởi vì hắn cũng giống như Hàn Thạc, có thể lấy linh hồn để luyện chế ma đầu. Ma đầu do hắn luyện chế tuy rằng không tuyệt diệu bằng của Hàn Thạc nhưng vẫn có đủ các năng lực cơ bản như ẩn hình, nhìn trộm.

Bởi vậy, bất kể kẻ kia tránh né như thế nào, cũng không trốn thoát khỏi sự truy đuổi của hắn được!

- Là người? - Khi kẻ kia vừa thấy một thiếu niên lạnh lùng đi ra từ trong thạch lâm ra, trong lòng hắn đã thấy bất lực. Hắn và La Ti đã giao thủ. Nếu như người truy kích là La Ti, hắn có thể sẽ không quá lo lắng. Nhưng đối với Hàn Hạo, hắn thật sự không nắm chắc được chút nào.

Hàn Hạo căn bản không nói lời thừa với hắn. Vừa đi ra khỏi thạch lâm là hắn lập tức mang theo cốt thứ xông lại đánh giết. Thần chi linh vực mở ra, Tử Vong nguyên tố gần đó điên cuồng hội tụ lại. Ở trong phạm vi bao trùm của Thần chi linh vực của hắn còn có từng luồng sát khí ngút trời kinh người. Những luồng sát khí đó mang theo Tử Vong nguyên tố lưu động, trực tiếp hình thành một luồng khí lưu cuồng bạo cuốn tới kẻ kia.

- Ta thực sợ người hay sao? - Bị đuổi theo lâu như vậy, kẻ kia cũng vô cùng phẫn uất. Mặc dù tâm lý không muốn tiếp tục dây dưa với Hàn Hạo, nhưng khi đối phương đã động thủ, hắn cũng hiểu mình không có biện pháp nào trốn đi được.

Hàn Hạo từ đầu tới cuối không nói một lời, mang theo cốt thứ, theo sau luồng khí bão táp lao về phía đối thủ. Bấy đoạn cốt thứ sau lưng cũng phiêu dật bất định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra giết người.

Từng đạo thiểm điện nhanh chóng hình thành trong hư không, chắn ngang phía trước mặt kẻ kia. Điện mang ngưng trệ bất động, ngăn cản luồng khí lưu bão táp đang công đến.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên trong thạch lâm. Điện mang giống như rồng lượn bắn ra, tử khí sát khí ngút trời cũng tiêu tán rồi lại nhanh chóng ngưng tụ, chắn vỡ tan từng cây cột đá. Toàn bộ khu vực bỗng chốc

đất đá bay mù trời, ánh sáng kì dị chói mắt.

Hai luồng lực lượng kỳ dị cuốn lấy nhau đã đánh tan bức tường điện trước mặt. Tan rồi lại tụ, tụ rồi lại tan, cứ như vậy lặp đi lặp lại trong chớp lát rồi hình thành một luồng khí lưu âm âm vọt tới. Một cây cột thứ dài ba mét không biết từ khi nào đã xen kẽ trong loạn lưu, càng trợ giúp thêm cho lực lượng và khí thể của luồng khí lưu.

Chỉ một đòn, người kia đã cảm thấy sức mạnh của Hàn Hạo tựa hồ còn trên cả hắn, hơn nữa lực lượng áo nghĩa vô cùng tà ác. Mắt thấy một luồng loạn lưu do khí tức Tử Vong và sát khí trùng thiên hình thành lại công kích tới, hắn chợt cảm thấy bất lực, chỉ có cách dùng toàn lực để ngăn cản. Một tay hình thành Điện lực, một tay hình thành Lôi lực, hai tay hợp lại khiến cho Lôi lực, Điện lực tập trung. Lấy hắn làm trung tâm điện mang vang như sấm bùng phát ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Người tu luyện Lôi Điện lực lượng giống người tu luyện Thủy hệ lực lượng, có thể sử dụng thần lực để thi triển hai loại phương thức công kích. Lôi Điện lực lượng trong cơ thể sẽ do một loại lực lượng áo nghĩa đặc biệt thúc đẩy hình thành tiếng sấm hoặc thiểm điện công kích. Khi cả Lôi lực và Điện lực được cùng triển khai mới chính là lúc thần tu luyện Lôi Điện lực lượng toàn lực xuất thủ.

Những tiếng nổ khủng bố vang lên không ngừng. Mấy chục tia chớp lượn vòng xung quanh hắn, dần dần hội tụ thành một luồng lực lượng mạnh nhất. Cuối cùng đem toàn bộ Lôi Điện lực lượng chung quanh hội tụ lại, hình thành một tia chớp to như cổ thụ ngàn năm mấy người ôm. Hơn nữa thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng sấm cực lớn.

Thấy đối thủ đã toàn lực ra tay, bảy thanh cột thứ sáu lưng Hàn Hạo cuối cùng cũng cùng bay ra, phồng theo một quỹ đạo huyền ảo hoà vào trong luồng khí lưu do Tử Vong và sát khí ngưng tụ thành. Bảy đoạn cột thứ vừa tiến nhập vào luồng khí lưu, cổ khí lưu dường như có sinh mạng, cuốn mạnh đi thôn phệ tất cả ở xung quanh. Mấy chục cây cột đá to lớn đến mười mấy mét bỗng chốc cũng bị kéo vào trong đó.

Khi luồng khí lưu từ chín tầng trời oanh kích xuống, mấy chục cột đá đang nhanh chóng xoay tròn lao xuống đầu tiên, đã triệt tiêu đến quá nửa Lôi lực ngăn cản. Sau đó mới là luồng khí lưu càng cường đại hơn đánh đến. Cột thứ bên trong khí lưu nhân cơ hội bay vọt ra, theo phía sau các thạch trụ phân tán lao về phía hắn, làm hắn bỗng chốc trở tay không kịp, không phân tán được tinh lực để đối phó với cột thứ. Chẳng còn biện pháp nào, hắn chỉ đành phát huy lực lượng cực lớn của điện trụ đến mức tận cùng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ khu vực này truyền đến. Động tĩnh vĩ đại này sinh ra chấn động truyền ra xa. Kẻ kháng cự một cách bị động kia máu tươi đầm đìa, cũng không biết máu tươi rốt cuộc đến từ nơi nào.

Hàn Hạo hiện ra từ trong màn tro bụi đầy trời, hai mắt dõi theo sát hắn không tha, bảy đoạn cột thứ kì lạ dừng lại trên không trung ở phía sau lưng, trong tay vẫn cầm một cây cột thứ dài ba mét đứng đối diện hắn.

Đúng vào lúc này, không gian chấn động kì dị bỗng nhiên xảy ra. Hàn Hạo đang chuẩn bị tiếp tục động thủ công kích bỗng nhíu mày cảm thụ không gian chấn động một chút. Không nói hai lời, hắn lập tức quay đầu bay về phía xa, trước khi không gian bị xé rách, đã kịp rời xa khỏi nơi này.

Hắn vừa mới đi khỏi, không gian bị xé rách thành một khe hở, thành chủ Không Linh thành Bảo Mỗ đi ra.

Liếc mắt nhìn tên Thượng vị thần máu me đầm đìa kia, Bảo Mỗ nhíu nhíu lông mày, cũng không mở miệng hỏi han điều gì, chỉ bực mình phát phát tay. Sau đó lão lập tức bay nhanh về phía Hàn Hạo vừa rời khỏi.

824. Chương 824:con Còn Có Thể Luyện Khí.

Hàn Hạo sở dĩ lập tức rời đi là không muốn gặp Bảo Mỗ lúc này. Tuy rằng tu luyện Thời Không pháp tắc, nhưng nếu lão không thể nắm được phương vị của mục tiêu thì cũng rất khó tìm được người.

Rời đó đi, Hàn Hạo rút người lại biến thành một cái bóng đen, ẩn giấu hết khí tức khủng bố vào bên trong cơ thể. Hắn chuyên chọn những khu cư trú tập trung nhiều người, hòa khí tức trên người mình lẫn vào các

thần đang tu luyện trong tu luyện tràng. Điều đó làm cho sự cảm ứng của Bảo Mỗ bị lẫn lộn, không thể xác định vị trí chính xác của hân.

Bảo Mỗ không ngừng cảm thụ cẩn thận. Ở bên trong thành trì, lão nhờ vào không gian lực thuần di, khi hân cảm giác được vị trí của Hàn Hạo, tìm đến thì lại phát hiện mình nhận nhầm người.

Liên tục nhiều lần sau đó, Bảo Mỗ phát hiện mình cách Thiên Cơ được tề ngày càng gần. Vì sợ Hàn Thạc phát hiện ra gì đó, lão không dám tiếp tục tìm kiếm, quyết định quay về thật nhanh.

Thiên Cơ được tề.

Sau khi Hàn Thạc trở về, phát hiện trong cửa hàng đặt vài cỗ thi thể. Hai người Hàn Hỏa, Hàn Thổ đang vây quanh kiểm tra, cẩn thận nói thầm cái gì đó. Trong đó có một thi thể Thượng vị thần bị Tiểu Khô Lâu đâm xuyên qua đầu khiến cho Hàn Thạc chú ý. Thầm kinh hãi, bóng dáng hân như loài quỷ mị đáp xuống giữa hai người họ.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tối nay lại có Thượng vị thần tới? - Cúi xuống xem kỹ mấy cỗ thi thể, Hàn Thạc trầm giọng hỏi.

- Kỳ thực ngay cả La Ti cũng không ngăn được hân! - Hàn Thổ giải thích.

Biến sắc, Hàn Thạc liếc mắt kinh ngạc nhìn Hàn Thổ, Hàn Hỏa bên cạnh, hoài nghi hỏi:

- Người này chết như thế nào? Một người cuốn lấy La Ti. Tên còn lại không phải hai người có thể đối phó được?

Không có ai có thể hiểu rõ thực lực của Hàn Thổ, Hàn Hỏa như Hàn Thạc. Mặc dù chúng linh ngộ rất sâu đối với Đại Địa, Hỏa hệ lực lượng áo nghĩa, nhưng do cảnh giới hạn chế, thực lực hai người ngưng tụ theo lý hân là không ứng phó nổi với một Thượng vị thần.

- Là đại ca giết!

Hàn Hỏa vẻ mặt hưng phấn reo lên:

- Thật lâu không gặp, đại ca càng ngày càng lợi hại, người kia đối mặt với đại ca căn bản không có lực đánh trả, chỉ một chiêu đã toi đời! A ha, phụ thân, đại ca hiện tại đang đuổi theo một tên khác. Chắc lát nữa là trở lại!

- Cái gì? Hân, hân vừa đối một đã giết chết tên này? - Hàn Thạc ngẩn ngơ, bật thốt.

Trong lòng hân, Tiểu Khô Lâu vẫn là một đứa trẻ gầy nhỏ như xưa. Căn bản không ngờ được chỉ vùn vùn vài chục năm, tốc độ trưởng thành của Tiểu Khô Lâu lại nhanh như vậy. Có thể dễ dàng giết chết một Thượng vị thần sơ kỳ, điều đó chứng minh thực lực Tiểu Khô Lâu ít nhất cao hơn một cảnh giới.

Lúc trước khi rời đi, Tiểu Khô Lâu chỉ có thực lực Hạ vị thần. Vậy mà trong thời gian ngắn ngủi hân có thể đạt tới cảnh giới này. Tốc độ tiến bộ so với Hàn Thạc không kém bao nhiêu.

Cho tới nay, Hàn Thạc đều cho rằng thành tựu đạt được của Ngũ Hành Giáp thi so với Tiểu Khô Lâu có thể sẽ lớn hơn, bởi vì Ngũ hành giáp thi là do thai nghén từ ngũ hành tuyệt địa mà ra, chúng lại được trời ưu đãi với ngũ hệ chí bảo duy nhất. Lực lượng bọn chúng tu luyện trong vũ trụ này hân phải nhanh hơn Tiểu Khô Lâu mới đúng.

Không ngờ, Tiểu Khô Lâu chẳng những không yếu hơn Ngũ Hành Giáp thi, ngược lại từ đầu đến cuối đều vượt trên mấy người. Mà chênh lệch này dường như xu hướng càng ngày càng lớn.

- Phụ thân, người vừa đi thì những tên kia đến. Con thấy việc người tới phủ thành chủ của tên kia trước đó chắc có vấn đề? - Hàn Thổ thấy Hàn Thạc trầm lặng không nói gì, biết cha mình đang cực kỳ kinh ngạc, nhưng hân vẫn nói ra những nghi hoặc trong lòng.

- Kể lại chi tiết sự việc cho ta. - Hít sâu một hơi, Hàn Thạc tạm thời gác lại nỗi ngạc nhiên sững sốt về Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, bắt đầu suy nghĩ đến chính sự.

Sau khi hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa mồm năm miệng mười miêu tả lại câu chuyện một lượt, Hàn Thạc thấy lòng hơi trầm xuống, nảy sinh hoài nghi với Bảo Mỗ. Mà lúc này, Linh ma đang quan sát tu luyện trường Bảo Mỗ tĩnh tu cảm nhận được không gian chấn động mãnh liệt..

Hàn Thạc nhất thời kinh hãi, truyền lệnh ma đầu lại gần tu luyện tràng kia, cẩn thận cảm thụ. Thông qua ma đầu, hắn phát hiện Bảo Mỗ đã lặng lẽ biến mất khỏi phủ thành chủ. Ma đầu không thể xé rách không gian truy đuổi theo cho nên Hàn Thạc cũng không biết lão đã tới địa phương nào, gặp ai?

Qua lời kể của hai người Hàn Thổ, lại liên tưởng tới hành động dị thường của Bảo Mỗ, lập tức Hàn Thạc sinh nghi lão già này. Có điều Bảo Mỗ tạm thời mất tích, hắn cũng không làm rõ được chuyện này.

Mà lúc này, nghe được âm thanh của Hàn Thạc, La Ti từ bên trong tu luyện tràng của nàng cũng đi tới trước mặt Hàn Thạc, nói luôn với hắn:

- Đứa con kia của ngươi rất lợi hại. Hắn đã truy đuổi ra ngoài. Ta nghĩ hắn chắc sẽ tìm ra được gì đó. Những tên này đều chết hết rồi, hình dạng cũng rất lạ lẫm, trước giờ cũng chưa thấy, không biết rốt cuộc là đến từ thế lực nào.

- Ta rất cảm kích.

- Ngươi là chủ nhân của ta, lời ngươi dặn dò ta nhất định nghe theo! - Thấy Hàn Thạc cảm ơn chân thành, trong lòng La Ti có phần mừng thầm. Tuy nhiên bề ngoài nàng vẫn tỏ vẻ lãnh đạm, không nhìn ra chút cảm xúc dao động nào.

- Phụ thân. Thực lực nữ nhân này không tệ, còn lợi hại hơn nhiều so với những nữ nhân khác của người. Ừm. Người nói gì nàng ta nghe vậy. Hắc hắc. Hay là người... - Hàn Hỏa cười xấu xa, trộm liếc La Ti, rồi khuyên nhỏ Hàn Thạc.

Cái vẻ lén lút của Hàn Hỏa cộng thêm giọng nói chuyện mặc dù đã tận lực đè thấp nhưng La Ti cách bọn họ không xa, mà nàng còn là một Thượng vị thần, làm sao lại không nghe thấy.

Chỉ thấy La Ti ánh mắt chợt lóe lên khi nghe được những lời này nhưng lại làm bộ không thèm để ý. Coi như không nghe được lời nói lén lút kia của Hàn Hỏa, tuy nhiên hai tay nàng lại cố sức nắm chặt, rõ ràng khá khẩn trương.

- Đừng nói lung tung!

Hàn Thạc trừng mắt với Hàn Hỏa, quát khẽ:

- Quan hệ của chúng ta không phải như người tưởng tượng. Ta và nàng là bằng hữu. Sau một trăm năm, nàng sẽ hoàn toàn tự do, đến lúc đó đi hay ở tùy ý. Bận sau ít nói bậy cho ta!

Hàn Thạc trả lời nghiêm trang như vậy nhưng không dọa được Hàn Hỏa. Hắn cười hắc hắc quái dị, ánh mắt đảo tới đảo lui trên người Hàn Thạc cùng La Ti, không biết suy nghĩ cái gì.

Nghe hắn nói như vậy, La Ti thấy trong lòng vô cùng phức tạp, vừa vui mừng lại vừa thất vọng với lời giải thích của Hàn Thạc. Vui mừng là hắn không xem nàng như nô bộc mà đối đãi như với bằng hữu. Mà thất vọng cũng là Hàn Thạc coi nàng như bằng hữu, điều này làm cho La Ti thấy mất mát, không biết nên cao hứng hay là khổ sở.

Hàn huyền tạo ngộ tới nay với Hàn Thổ, Hàn Hỏa La Ti hồi lâu, sắc trời cũng tờ mờ sáng. Hàn Thạc sắc mặt vui vẻ, nhìn về phía cuối đường u ám đang lất phất mưa.

Một thiếu niên với vẻ mặt hồ hững xuất hiện không một tiếng động. Đến khi nhìn thấy Hàn Thạc đang ngạc nhiên vui vẻ, mặt hắn mới hiện vẻ mừng rỡ hiếm thấy.

- Phụ thân. - Bước tới, Tiểu Khô Lâu không nhiều lời, gọi thân mật.

- Ha ha. Tốt tốt. - Hàn Thạc hết sức vui vẻ. Trong mấy tiểu tử, Tiểu Khô Lâu vẫn là người thân với hắn nhất. Lúc trước khi còn ở Ma vũ học viện Ba Bử Luân, mỗi sáng sớm Tiểu Khô Lâu đều giúp hắn quét dọn vệ sinh, xử lý sạch sẽ nhiều năm. Mỗi khi Hàn Thạc nhớ tới hắn đều có thể tưởng tượng lại trời còn tờ mờ, Tiểu Khô Lâu thân thể nhỏ gầy vác hai cái túi rác tổ chẳng lạng lẽ mang tới bãi đổ rác.

Loại cảm tình này thậm trí vượt qua sự yêu mến với bất kỳ nữ nhân nào của Hàn Thạc. Khoảng thời gian đó hẳn thực sự cả đời khó quên. Nhiều năm đã qua, giờ hẳn phát hiện Tiểu Khô Lâu đã trưởng thành thành một thiếu niên anh tuấn khá giống hẳn. Cảm giác ấy bỗng biến đổi càng thêm mãnh liệt.

- Con không giết được tên kia. Thành chủ Không Linh thành xuất hiện nên con phải rời đi. Nếu không, bị lão quần lầy có thể sẽ vô cùng phiền toái. - Hàn Hạo nhìn Hàn Thạc, giọng nói vô cùng ôn hòa, còn có chút bất lực dường như sợ cha mình trách cứ hành sự bất lực. Cũng chỉ khi đối mặt với Hàn Thạc, hẳn mới để lộ ra vẻ mặt này.

- Vào trong rồi nói. - Hàn Thạc cười cười, điểm vào một thanh phi kiếm bay ra, vạch trên mấy cổ thi thể. Lúc chúng hóa thành máu loãng, hẳn dẫn mấy người La Ti đi vào một tòa nhà của Thiên Cơ được tề.

Có Hàn Thỏ ở đây, chi nhánh Thiên Cơ được tề tự nhiên có thể khai thác rất nhiều mật thất sâu dưới lòng đất, mà tòa nhà này chính là cửa vào mật thất đó. Đoàn người bước vào trong, lập tức hạ xuống dưới lòng đất sâu trăm mét, tới mật thất sạch sẽ được bố trí ở giữa.

Câu nói của Tiểu Khô Lâu khiến Hàn Thạc đã biết được hướng đi của Bảo Mỗ. Là thành chủ Không Linh thành, trong thành khi có có Thượng vị thần giao chiến, lợi dụng các tháp năng lượng là Bảo Mỗ có thể cảm thụ được. Lão dùng không gian lực thuận đi để đến khu vực đó cũng là đương nhiên.

Nhưng khi trăng đầu xảy ra ở Thiên Cơ được tề, thì lúc đó Bảo Mỗ không đến. Mà khi Tiểu Khô Lâu truy kích địch nhân đến vùng thạch lâm, vừa mới chiến đấu trong chốc lát thì Bảo Mỗ lại đến ngay lập tức. Hàn Thạc muốn không nghi ngờ Bảo Mỗ cũng rất khó.

- Phụ thân. Lão Bảo Mỗ này luôn có liên hệ với chúng ta. Lão cung cấp đủ loại vật tư. Mà bản thân hẳn cũng có quan hệ với một phe trong chúng ta! - Hàn Hạo vừa vào mật thất, lập tức giải thích cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc sững sờ, nghi hoặc nói:

- Các người? Ý người là?

- Liệp thần giả.

Hàn Hạo giải thích. Dừng một chút, hẳn nhìn Hàn Thạc tiếp lời:

- Sau khi tách ra, con đi Tử Vong thần vực. Vừa mới tiến vào đó, con đã bị một Liệp thần giả tu luyện sức mạnh Tử Vong đuổi giết. Tên kia thực lực cao hơn con một chút. Con mất rất nhiều sức mới giết được hắn. Từ miệng hắn, con biết sự tồn tại của Liệp thần giả, còn có phương pháp thôn phệ người khác để tăng tiến thần lực. Vì vậy con liền thôn phệ hắn. Con lập tức cảm giác được thần lực mình tăng trưởng...”

Thông qua giải thích của Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc mới biết được hóa ra từ khi hẳn tách mình ra lập tức gặp ngay phải Liệp thần giả. Tên xúi quẩy kia trở thành người đưa hẳn vào lĩnh vực này. Từ sau đó, Hàn Hạo không ngừng thôn phệ lực lượng đồng hệ khắp nơi để tăng tiến thực lực của mình.

Ngắn ngủi vài chục năm, số cao thủ chết trong tay hẳn đã gần trăm tên. Trong khoảng thời gian này, Tiểu Khô Lâu bộc lộ rõ tài năng trong cộng đồng Liệp thần giả. Rất nhiều tên hung ác cam tâm tình nguyện tụ tập bên cạnh hẳn. Mà khi còn ở Vong linh giới, thói quen chiêu quân mãi mã của Tiểu Khô Lâu đối với việc khống chế những tên hung thần ác sát này cũng không còn lạ lẫm.

Bởi vậy, đội ngũ Liệp thần giả của Tiểu Khô Lâu dần dần càng cường đại. Những thủ hạ tin cậy của Tiểu Khô Lâu đều lạnh lùng vô tình mà thực lực đều rất mạnh. Trong thời gian cực kỳ ngắn, chẳng những thực lực bản thân Hàn Hạo đề cao đến cảnh giới Thượng vị thần mà thực lực những thủ hạ vốn thấp kém đi theo hẳn cũng tăng vùn vụt, trở thành một nhóm Liệp thần giả khiến người người khiếp sợ trong Tử Vong thần vực.

Về sau, mấy thủ lĩnh khác của liên minh Liệp thần giả tìm được hẳn và mời hẳn gia nhập. Hẳn vì có thể phát triển thể lực của mình liên gia nhập liên minh này. Cho tới hôm nay, hẳn đã trở thành phe có ảnh hưởng ngày càng gia tăng trong liên minh Liệp thần giả tại Tử Vong thần vực.

Là một thể lực lớn, Tiểu Khô Lâu có tư cách biết một số việc bí mật. Về việc Bảo Mỗ hợp tác tình báo với mấy vị thủ lĩnh Liệp thần giả, trước khi tới Thần Không thần vực hẳn đã điều tra rõ ràng. Tuy nhiên vì

trước đó hắn cũng không tiếp xúc với Bảo Mỗ nên hai người cũng chưa thật sự gặp mặt. Hắn cũng không muốn Bảo Mỗ biết sự tồn tại của hắn. Bởi vậy, vừa thấy lão xuất hiện, hắn đã lập tức tránh đi.

- Tiểu tử nguoi. Không ngờ đã trở thành Liệp thần giả!

Nghe Tiểu Khô Lâu thuật lại sự tình, Hàn Thạc cuối cùng cũng hiểu vì sao thực lực hắn có thể cường đại hơn nhiều so với Ngũ Hành Giáp Thi như vậy. Bản thân Hàn Thạc coi như là nửa Liệp thần giả, thêm nữa Tiểu Khô Lâu là do chính tay hắn mang tới thế giới này, hắn tuyệt đối không vì Tiểu Khô Lâu thành Liệp thần giả mà có ý nghĩ gì khác. Dừng một chút. Hàn Thạc dò hỏi:

- Đúng rồi. Liệp thần giả đối với việc thôn phệ lực lượng người khác khó có thể không chế. Người có vượt qua được không?

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Hàn Hạo Hấn gật gật đầu, nhưng nét mặt có chút hoài nghi:

- Con đang muốn hơi phụ thân. Vì sao thủ hạ của con cách một khoảng thời gian mà không thôn phệ người khác, cả người sẽ không bình thường. Nhưng con lại không có tình trạng quái lạ này?

- Người chưa từng có? - Hàn Thạc ngẩn ngơ. Ngay cả chính hắn ban đầu khi thôn phệ một người cũng phải tốn một khoảng thời gian để vượt qua nỗi ham muốn đó. Tiểu Khô Lâu lại chưa từng bị. Điều này sao có thể?

- Đúng vậy. Từ đầu đến cuối, con không có cảm giác gì khác thường. Với con, có thể đề cao thực lực là điều tốt nhất. Nhưng nếu con cảm giác đối thủ quá mạnh mẽ, có thể tạo thành nguy hiểm thì con lập tức sẽ thoái lui. Mặc dù vài năm không thôn phệ, con cũng không có cảm giác gì! - Hàn Hạo đầy nuối tiếc nói.

Hàn Thạc cười khổ không thôi, đặc biệt đánh giá tiểu gia hỏa này, nói:

- Có lẽ là hình thái sinh mệnh người không giống chúng ta. Đúng rồi, người có phải cũng tu luyện ma công hay không. Trong cốt thứ sáu lưng người, ta cảm nhận được có ma đầu tồn tại. Là người luyện chế ra?

- Lúc trước từ phụ thân con đã có được ký ức về ma công. Con vẫn luôn luôn tu luyện, ngoại trừ luyện chế ma đầu ra, con còn luyện chế ma khí nữa! Người xem, cái thanh cốt thứ này không phải do chính con luyện chế ra sao? Ừm, cả thân thể mới của con, da thịt, huyết mạch cũng đều luyện chế ra! - Tiểu Khô Lâu gật gật đầu, cao hứng khoe thành tích với Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cuối cùng cũng biết vì sao Tiểu Khô Lâu còn mạnh hơn so với Ngũ Hành Giáp Thi, cả Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, Bác Lan Tư.

“Hóa ra mình đã cho hắn không ít chỗ tốt!”.

825. Chương 825:chẳng Lẽ Là Hắn?

Trong một trang viên lộng lẫy ở khu đông nam Không Linh thành.

Tên Lôi hệ Thượng vị thần vết thương đầy mình kia trên đường đi vô cùng cẩn thận, cuối cùng cũng trở về được. Vừa về đến trang viên của mình, hắn lập tức trốn vào trong tu luyện tràng dùng Lôi hệ thần tinh để khôi phục thần thể.

Đánh với Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo một trận đã làm cho thần thể của hắn bị thương không nhẹ, hắn cần phải có một khoảng thời gian mới có thể khôi phục triệt để.

Từng khối thần tinh lấp lánh ánh sáng trong lòng bàn tay, thần lực trong Lôi hệ thần tinh chậm rãi ngấm dần vào những nơi tổn thương trên thần thể, làm cho hắn từ từ trầm tĩnh lại.

Sau trận chiến này, trong lòng hắn đã sinh ra sự sợ hãi với Tiểu Khô Lâu. Hàn Hạo sử dụng Tử Vong lực lượng cùng với ma công hình thành một loại lực lượng cực kỳ tà ác cổ quái. Thực lực của hắn so với Tiểu Khô Lâu không kém bao nhiêu, nhưng mà khi giao chiến thật sự thì hắn lại hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Một kích cuối cùng, sự xuất quỷ nhập thần của mấy đoạn cốt thứ đã tạo thành thương tổn rất lớn với hắn, làm hắn căn bản không kịp tránh né, thoáng cái đã bị cốt thứ đâm thủng thần thể, lúc này việc tiếp tục kháng cự càng lép vế.

Hắn đang lặng lẽ điều tức trong mật thất, bỗng nhiên phát hiện trong trang viên xuất hiện một luồng không gian ba động dị thường. Nảy ra ý, hắn sử dụng một quả thủy tinh cầu rất to để quan sát, liền phát hiện Không Linh thành thành chủ Bảo Mỗ lặng yên không một tiếng động đáp xuống một góc hẻo lánh trong trang viên.

Tạm thời thu hồi thần tinh trong tay lại, hắn dùng thủy tinh cầu truyền lệnh:

- Đưa thành chủ đại nhân tới đây!

Từ chỗ bí mật, hai thần vệ lập tức đi ra, cung kính đưa Bảo Mỗ vào trong mật thất. Sau khi họ lui ra, vị thành chủ nhíu mày hỏi ngay:

- Lôi Ân, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

- Thiên Cơ được tề thật đáng sợ, nếu chỉ có người đàn bà kia thì thực lực không phân cao thấp với ta. Về sau bỗng nhiên một thiếu niên từ đâu nhảy ra, hắn một mạch truy đuổi ta từ Thiên Cơ được tề đến vùng thạch lâm, quần lấy ta không tha, sau khi đánh với hắn một trận mới phát hiện ta đánh không lại hắn!

Người được gọi là Lôi Ân sợ hãi nói:

- Chỉ cần người đàn bà kia cùng thiếu niên hợp lực là có thể đánh chết ta. Ta bây giờ rất cực tin tưởng lời ngài nói lúc đầu, Bồ Lai Ân kia hẳn có thực lực tương đương với ngài!

Một lần đến Thiên Cơ được tề, Lôi Ân hao binh tổn tướng, mà ngay cả chính bản thân mình cũng thảm bại trở về. Với hắn, đả kích này không nhỏ, thậm chí làm hắn nảy ý niệm lui bước, xem ra ngay cả thù hận của đệ đệ mình cũng có thể không để ý được nữa.

Bảo Mỗ nghe Lôi Ân nói như vậy liền hừ lạnh, nhắc nhở:

- Lôi Ân. Đừng quên đệ đệ ngươi chết như thế nào? Chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù nữa?

Lôi Ân chỉ cười gượng, than thở:

- Ta cũng muốn báo thù cho hắn. Nhưng mà ta sợ nếu thật sự kiên trì tiếp, ta và gia tộc của ta có thể sẽ chôn cùng! Thành chủ đại nhân. Thiên Cơ được tề này có lẽ ta không thể đối phó được nữa rồi. Nếu như ngài không nắm chắc, xin đừng đưa gia tộc chúng ta vào!

- Đừng lo lắng. Ta hiểu rõ Thiên Cơ được tề hơn ngươi. Hôm nay coi như là thăm dò thực lực chân chính của bọn họ. Ừm. Lần tiếp theo một khi chúng ta ra tay sẽ không như lần này nữa. Ngươi yên tâm. Chỉ khi nắm chắc một kích giết chết ta mới tìm ngươi!

Bảo Mỗ trấn an Lôi Ân, dừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Nói sơ qua về tên thiếu niên kia cho ta. Tướng mạo, thực lực, lực lượng áo nghĩa, tính tình. Ta muốn biết toàn bộ!

- Hắn thoát nhìn chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi. Tướng mạo tuấn tú nhưng yêu dị, tu luyện Tử Vong lực lượng. Tuy nhiên, loại Tử Vong lực lượng kia khá lạ lùng, dường như không tinh thuần lắm, nhưng uy lực lại vô cùng đáng sợ! Hắn trầm lặng ít nói, dường như không thích nói chuyện với người khác. Nhìn bộ dáng của hắn, hẳn đã giết không ít người. Người này xuất thủ tàn nhẫn không chút lưu tình, vừa động thủ đã ra sát chiêu, thật làm cho người ta phải kinh hãi! - Lôi Ân khi nhắc tới Hàn Hạo có vẻ kiêng kỵ.

Bảo Mỗ càng nghe càng kinh hãi. Theo miêu tả của Lôi Ân, lão cảm thấy cái hình tượng này dường như đã nghe ai nói tới. Đột nhiên, linh quang lóe lên trong, Bảo Mỗ biến sắc hô nhỏ:

- Chẳng lẽ là hắn?

- Ai?

Lôi Ân ngẩn ngơ, lập tức tò mò hỏi dò:

- Thành chủ đại nhân biết thân phận của hắn? Lại lịch hắn là gì? Tuổi còn trẻ mà đã có thực lực khủng bố như vậy. Ta ở Chúng Thần đại lục đã lâu mà cho tới bây giờ chưa từng nghe nói. Chẳng lẽ đại nhân biết?

- Không có gì, người cứ dưỡng thương cho tốt, trong khoảng thời gian này cố gắng đừng rời khỏi tu luyện tràng. Ừm. Chờ ta có sách lược vẹn toàn sẽ lại tới tìm ngươi! - Nói xong, Bảo Mỗ không đợi Lôi Ân hỏi tiếp, lập tức rời khỏi trang viên, nháy mắt đã biến mất không thấy.

...

Sau khi Tiểu Khô Lâu đến, Hàn Thạc vô cùng cao hứng, mấy ngày liền đều ở cùng với Hàn Hạo, Hàn Thổ, Hàn Hỏa, bàn tán đủ chuyện trên trời dưới đất. Trong lúc đó, Hàn Thạc đem những lý giải, thể ngộ về ma công mình tu luyện được nói hết cho Hàn Hạo.

Hàn Thổ, Hàn Hỏa cũng ở cùng, đáng tiếc hai người chẳng biết vì sao mà chẳng hiểu gì với ma công ảo nghĩa do Hàn Thạc dạy bảo, mà cũng không có biểu hiện hứng thú gì muốn tu luyện. Chúng đã không có hứng thú, Hàn Thạc miễn cưỡng cũng vô dụng, liền đặt hết tinh lực lên Tiểu Khô Lâu.

Lúc Hàn Thạc chân chính đàm luận với Hàn Hạo về ma công, hắn mới ngạc nhiên phát hiện ra vô tình Tiểu Khô Lâu hiểu đạo lý ma công rất sâu sắc.

Về các phương pháp cơ bản như luyện khí, luyện chế ma đầu, Tiểu Khô Lâu đã vô cùng thông thạo, mà ngay cả bố trí ma trận, lấy linh hồn điều khiển ma khí cũng rất hiệu quả, quả thực làm cho Hàn Thạc tán thưởng không thôi.

Đối với hai tầng lực lượng trong cơ thể Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc vô cùng ngạc nhiên. Hắn thực không ngờ rằng nhờ vào vẹn vẹn một số ký ức trong linh hồn của mình, không có người nào chỉ điểm mà Hàn Hạo có thể đạt tới trình độ như vậy, không thể không nói, những biểu hiện của Tiểu Khô Lâu quả thật là kỳ tích.

Càng giảng giải các ý nghĩ sâu xa về ma công, Hàn Thạc mới phát hiện ngộ tính Tiểu Khô Lâu kinh người. Cho dù là loại lực lượng vận dụng rườm rà nhất, Hàn Hạo chỉ trầm lặng suy nghĩ trong chốc lát là có thể hiểu ra, từ đầu đến cuối vẽ mặt đều không lộ ra bất kì chút ngỡ ngàng khó hiểu nào, giống như miếng bọt biển tiếp thu tất cả tri thức về ma công của Hàn Thạc.

Nháy mắt, nửa tháng đã qua đi nhanh chóng.

Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đều ở trong mật thất dưới lòng đất Thiên Cơ được tề nói chuyện. Hai người cũng không có ngữ khí thân mật hăng say như cha con, nhưng tâm thần họ tương thông, đều biết người đối diện mới là người thân thiết nhất trên đời. Thứ cảm tình này không cần bất cứ lời nói nhiệt tình phụ trợ nào, trừ bọn họ ra không có ai có thể lý giải được.

Ba người Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Kim chưa tới Không linh thành khiến Hàn Thạc bắt đầu lo lắng, dặn dò La Ti để nàng chuyển lời đến các Thần Vệ, để bọn họ lưu ý một chút với những người mới vào thành, nếu thấy ba người kia thì dẫn ngay tới Thiên Cơ được tề.

- Phụ thân, con nghĩ được biện pháp, nói không chừng có thể giúp người hỏi được nơi hạ lạc thần thể trong tay Bảo Mỗ! - Hôm nay, Hàn Thạc đang nói đến thành chủ Không Linh thành thì Tiểu Khô Lâu trầm mặc một hồi, đột nhiên đề xuất. Sự tồn tại của Mạch Kim Lợi, Hàn Thạc tự nhiên không giấu giếm gì hắn, cũng nói rõ nguyên nhân mình tạm thời chưa trở mặt với lão già kia.

- Người có biện pháp gì?

Hàn Thạc hơi kinh ngạc, nói:

- Tên Lôi hệ Thượng vị thần chạy thoát vừa rồi chưa chết, nói không chừng từ miệng hắn Bảo Mỗ đã biết thân phận của ngươi, ta nghĩ hiện tại ngươi mà gặp mặt lão, lão cũng sẽ không toàn tâm toàn ý tín nhiệm ngươi!

- Con có thể tìm một thủ lĩnh Liệp thần giả khác hỏi lão, chỉ cần giá cả hợp lý, mấy tên thủ lĩnh kia nhất định sẽ bằng lòng làm chuyện này!

Tiểu Khô Lâu nhíu nhíu mày, giải thích:

- Thế giới Liệp thần giả không có bằng hữu, không có cảm tình, chỉ có lợi ích! Chỉ cần giá cả ổn thỏa, cái gì bọn chúng cũng bằng lòng! Cũng dám làm!

- Tinh tề không thành vấn đề, nếu như người thật sự có biện pháp, thử xem cũng không sao! - Hàn Thạc nghĩ một chốc rồi mỉm cười nói.

- Vậy con phải rời Không linh thành một chuyến. Phụ thân, nếu như không cần thiết sau này chúng ta cố gắng ít gặp trước mặt người khác, muốn tìm người một mình con sẽ tới. Ở các thần vực khác, thanh danh của con không tốt, nếu như quan hệ của người và con bị người khác biết, có thể rất bất lợi với Thiên Cơ được tề của người! - Tiểu Khô Lâu do dự một chút mới đề nghị Hàn Thạc.

- Chuyện này sau hãy nói, người cẩn thận một chút. - Lời Tiểu Khô Lâu nói cũng là vấn đề mà Hàn Thạc đang lo lắng. Theo lời Hàn Hạo ở mấy Thần vực khác, đội ngũ Liệp thần giả thủ hạ của hắn làm không ít việc xấu, một khi để người ta biết hắn có quan hệ với mình, vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn với. Nhưng tạm thời cũng không có biện pháp ổn thỏa nào giải quyết được điều này.

- Phụ thân yên tâm đi, con muốn đi thì không mấy người có thể lưu con lại! Cho dù là Không linh thành chủ Bảo Mỗ cũng vậy! - Tiểu Khô Lâu tự tin nói. Hắn tu luyện qua ma công, tự nhiên cũng hiểu một số phương pháp trốn tránh đặc biệt, những lời này không hề cuồng vọng.

Hàn Thạc cười gật gật đầu, từ khi biết Tiểu Khô Lâu có thực lực có thể đả thương cao thủ thực lực Thượng vị thần trung kỳ, hơn nữa kiêm tu cả ma công, hắn rất an tâm với “đứa con” này.

Chúng Thần đại lục tuy lớn, mặc dù cường giả như mây, nhưng Hàn Thạc tin tưởng thần thực sự có thể giết chết Tiểu Khô Lâu e rằng số lượng cũng có hạn. Cho nên hắn nghe Hàn Hạo muốn đi, căn bản không quá lo lắng đáp ứng ngay.

Tiểu Khô Lâu rời đi được năm ngày, Hàn Thạc vẫn luôn chờ Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Kim cuối cùng cũng thu được một tin tức.

Tin tức từ cửa hàng Kim Thạch, người đưa tin chính là chủ nhân Mai Lạc Tư. Sắc mặt hắn rất khó coi, báo Hàn Thạc là Hàn Kim đã đến Không Linh thành, chỉ có điều đã bị trọng thương!

Hàn Thạc mặt mũi lạnh lẽo, không nói hai lời liền cùng Mai Lạc Tư rời Thiên Cơ được tề, nhanh chóng đi đến cửa hàng Kim Thạch.

Đi vào mật thất trong cửa hàng Kim Thạch, Hàn Thạc gặp được Hàn Kim với tình trạng suy yếu. Giờ phút này toàn thân hắn nhũn như chi chi, vừa thấy Hàn Thạc đến, hắn miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, ngoáy ngoáy muốn ngồi dậy.

Hàn Thạc bước lên, một tay đỡ lấy hắn, Ma nguyên lực tuần hoàn trong cơ thể Hàn Kim, quá khê:

- Không được nói chuyện, thương thế của ngươi không nhẹ, ổn định vết thương rồi nói!

Hàn Thạc cẩn thận lấy ra một vốc đan dược lỏng lánh sắc vàng, rồi đút luôn vào miệng Hàn Kim, bảo hắn nhai nuốt.

Sau khi ngốn hết vốc đan dược đó, sắc mặt Hàn Kim đã dần tốt lên.

826. Chương 826: danh Tiếng Vang Dội.

Mặc dù Hàn Kim chủ trì cửa hàng Kim Thạch, trong Ngũ Hành Giáp Thi là người giàu có nhất nhưng thực lực của hắn không thật mạnh lắm. Kim Thạch chỉ là kiểu cửa hàng năng lượng tinh thạch, không có đội ngũ vũ lực đặc biệt lợi hại, lần này Hàn Kim từ thần vực khác đến Không Linh thành, mang theo rất nhiều khoáng thạch hiếm thấy.

Lúc đến ranh giới Vùng Đất Hỗn Loạn, không biết tin tức làm sao lại bị tiết lộ ra ngoài. Đoàn người bọn họ bị một tiểu đội người của Vùng Đất Hỗn Loạn vây giết, chẳng những bị cướp sạch số khoáng thạch hiếm thấy, mà ngay cả những nhân viên của cửa hàng cũng bị giết chết.

Nếu không phải gần đó có những ngọn núi mọc lên san sát, sau khi Hàn Kim bị trọng thương, những nhân viên của hàng mất thấy không địch lại đã liều chết hộ vệ để hắn nhân cơ hội chui vào trong một khu mỏ, chỉ sợ hắn cũng khó tránh khỏi một kiếp.

Nhờ vào bản lĩnh trời cho, Hàn Kim lợi dụng khu mỏ dọc đường lẩn trốn mới có thể tới được Không Linh thành. Nhưng những khoáng thạch hiếm thấy hần không ngại cực khổ mang từ các thần vực khác đến, còn cả những nhân viên cửa hàng đều bị cướp giết sạch, trừ hần ra, đến giờ không có một nhân viên nào còn sống mà trở về Không Linh thành.

Ăn xong một nắm đan dược vàng lóng lánh, từng luồng nguyên lực kỳ dị dần dần lan tỏa khắp cơ thể Hàn Kim, giúp hần khôi phục thương tổn của các cơ quan và gân mạch.

Trước khi đến Không Linh thành, Hàn Thạc đã thu thập được rất nhiều linh dược hiếm có từ các ngọn núi con sông có tiếng, đặc biệt luyện chế một số đan dược cho Ngũ Hành Giáp Thi, có thể trực tiếp bổ xung thiên địa nguyên lực bọn họ đã tiêu hao, không nghĩ đã phải phát huy công dụng nhanh như vậy.

Nguyên lực trong cơ thể Hàn Kim tản ra, dần dần khôi phục thân thể hần. Cộng thêm Hàn Thạc cẩn thận dùng Ma nguyên lực điều dưỡng nên sắc mặt Hàn Kim từ tái nhợt đã trở nên có chút huyết sắc.

Qua nửa giờ, Hàn Kim ho lên dữ dội, từ trong miệng phun ra mấy ngụm máu tươi lớn tanh hôi vẫn đục. Hần bỗng chốc thoải mái hơn rất nhiều, mặt cười miễn cưỡng, nói với Hàn Thạc:

- Đừng lo lắng phụ thân, con không sao rồi!

Hàn Thạc cũng không trả lời, vẻ mặt chăm chú tiếp tục dùng thần thức thăm dò tình hình thân thể Hàn Kim. Một lúc lâu sau, hần mới thở phào, có vẻ mệt mỏi nói:

- Thương thế của ngươi không nhẹ, may là trước đó ta sợ các ngươi bị thương, sử dụng một số linh dược mang theo ngũ tuyệt nguyên lực luyện chế ra vài lô đan dược, nếu không thì thương thế kia của ngươi muốn chữa dứt điểm là không thể!

- Ha ha, con biết phụ thân nhất định ở trong thành, cho nên mới bất chấp tất cả để vào thành. - Hàn Kim suy yếu cười cười, ngọ nguậy dựa vào tường ngồi thẳng dậy, cự tuyệt giúp đỡ của Hàn Thạc.

- Có biết là ai làm không? - Hàn Thạc nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo.

- Nếu để con gặp lại bọn chúng, nhất định có thể nhận được! Tuy nhiên, con không quen thuộc tình hình của Vùng Đất Hỗn Loạn, không biết được thân phận thật sự của đám ra tay. - Hàn Kim nhắm mắt suy nghĩ một lúc, rồi miêu tả cho Hàn Thạc sơ qua hình dáng những người đó.

Cũng như Hàn Kim, Hàn Thạc chẳng biết mấy về các nhân vật ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng. Nghe Hàn Kim miêu tả một lượt mà hần cũng không được rõ ràng lắm.

- Ngươi nghỉ ngơi cho tốt. Ở đây có một trăm viên Kim nguyên đan, ngươi mỗi ngày dùng năm viên, không được gián đoạn giữa chừng. Trước tiên khôi phục thương thế đã, chuyện này chúng ta bàn sau! - Cẩn thận lấy ra một bình lớn đan dược có sắc vàng rạng rỡ, Hàn Thạc dặn dò Kim Giáp Thi.

- Cám ơn phụ thân. Con biết mình sẽ không có việc gì mà. - Hàn Kim cười trừ thu bình đan dược lại.

Không để Hàn Kim nhiều lời, Hàn Thạc đưa tay ngăn, nâng hần dậy:

- Đi, theo ta trở về Thiên Cơ dược tề. Nơi đó an toàn hơn. Ngươi cũng nên gặp mặt Tiểu Thổ, Tiểu Hỏa nữa.

- Chờ con dặn dò một chút.

Hàn Kim thở phào, rồi gọi Mai Lặc Tư đang chờ ngoài cửa vào. Hần truyền một loạt mệnh lệnh cho Mai Lặc Tư, bảo lão không được lộ tin tức hần bị thương cho các chi nhánh khác, còn dặn Mai Lặc Tư chú ý một chút tình hình của Vùng Đất Hỗn Loạn, tìm hiểu tin tức những người kia.

...

Vùng Đất Hỗn Loạn nằm trong trong một sơn cốc hẻo lánh phía tây bắc. Một gã đại hán tướng mạo thô lỗ đang áp một nữ nhân mặt mày kiều mị lên thân cây ra sức chinh phạt. Đám Liệp thần giả bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng đều coi như không nhìn thấy, chỉ hết sức chuyên chú tu luyện, hoặc là nghiên cứu quyền trục, hoặc là lau chùi thần khí trên tay...

Một đợt “nước rút” mãnh liệt, gã đại hán sảng khoái rú lên một tiếng dài, đẩy nữ nhân kiều mị đang thoi thóp kia ra, nằm lên một cái ghế đá lớn có bọc một tấm da thú ở trung tâm. Hắn lười biếng híp mắt nhìn lên vầng trăng xa xôi trên đỉnh đầu, dường như đang chờ cái gì đó.

Nửa giờ đồng hồ sau, một thiếu niên với vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện ở sơn cốc không một tiếng động, chậm rãi đi về phía gã đại hán.

Đám Liệp thần giả bên trong sơn cốc tên nào tên nấy ánh mắt hung ác, vừa cảm nhận có người ngoài tiến vào, ánh mắt dồn dập hung quang đại thịnh, thần khí trong tay lóe sáng, dường như đang chuẩn bị lập tức phân thân người sắp đến.

Nhưng khi bọn họ phát hiện người đến chỉ là một thiếu niên, hơn nữa hắn có một con mắt màu tím nhạt, sau lưng cắm bảy thanh cốt thứ quái dị thì biểu tình hung thần ác sát trên mặt lập tức tan biến không còn tung tích, thay vào đó là sự tôn kính, chủ động tách ra, mặc cho thiếu niên tiến vào một mạch.

- Nay, bằng hữu của ta, nghe nói vừa rồi ngươi diệt môn Lý Áo gia tộc, thật đã làm vang danh Liệp thần giả! Lần này tìm tới ta, có gì muốn mua bán sao? - Gã đại hán khoan khoái ăn trái cây, ôn hòa nhìn Hàn Hạo hỏi.

- Ba La, ta biết ngươi có một số giao dịch với Không Linh thành chủ, lần này ta tới là xin nhờ ngươi một việc!

Hàn Hạo vừa lạnh lùng nói, vừa lấy ra từng túi hắc tinh tệ vắt dưới chân Ba La, đề nghị:

- Đây là ba mươi vạn hắc tinh tệ, giúp ta hỏi tin tức từ miệng Bảo Mỗ về thân thể của một Không gian hệ Thượng vị thần tên là Mạch Kim Lợi. Nếu như ngươi có thể hỏi rõ ràng tin tức thân thể của tên kia cho ta, ta sẽ đưa thêm cho ngươi hai mươi vạn. Còn nếu có thể giao thần thể không có thần hồn kia cho ta, ta trả ngươi thêm năm mươi vạn hắc tinh tệ!

Ba La đang lười biếng híp mắt lại, nhưng vừa nghe Hàn Hạo nói như vậy, con ngươi hắn bỗng nhiên co rút lại, chợt ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn người trước mặt, đoạn hỏi lại:

- Ngươi có biết Mạch Kim Lợi là ai hay không? Có biết quan hệ giữa hắn và Bảo Mỗ ra sao không?

- Ta biết!

Hàn Hạo gật gật đầu, tử ma nhãn lóe lên, nói:

- Nghe nói từ rất sớm trước kia ngươi đã từng ở Thời Không thần vực, nhất định là có liên quan đến Bảo Mỗ cùng Mạch Kim Lợi. Bảo Mỗ và ngươi vẫn thường buôn bán qua lại, cho nên ta mới cần nhờ ngươi!

- Ngươi tìm thân thể của Mạch Kim Lợi, nhất định là bởi vì đã có thần hồn của hắn. Ta không cần biết ngươi làm sao lại có được thần hồn của Mạch Kim Lợi, nhưng một khi Mạch Kim Lợi có được thân thể, chắc chắn sẽ mang đến rất nhiều chuyện phiền toái cho Bảo Mỗ. Bảo Mỗ và ta đang buôn bán với nhau, nếu chỉ vì một trăm vạn hắc tinh tệ mà mang đến cho hắn một việc phiền toái như vậy, dường như không thỏa đáng lắm!

Ba La cười nhạt, neho mắt nhìn Hàn Hạo, đề xuất:

- Hai trăm vạn hắc tinh tệ, cho dù mạo hiểm đắc tội với Bảo Mỗ, ta cũng sẽ lấy ra được thân thể của Mạch Kim Lợi cho ngươi! Thế nào?

Hàn Hạo gật gật đầu, nói:

- Được, khi có được thân thể, ta sẽ giao phần còn lại cho ngươi!

- Không thành vấn đề, ta tin ngươi!

Ba La cười ha ha, thân thiết nói:

- Thăng cha Bảo Mỗ kia không tính là Liệp thần giả thuần túy, cả ngày ra vẻ đạo mạo, giả nhân giả nghĩa ở Không Linh thành của hắn, quan hệ tự nhiên sẽ không chặt chẽ như chúng ta!

- Có tin tức thì báo cho ta, ta đang ở Không Linh thành! - Hàn Hạo cũng không nhiều lời, lạnh nhạt chuyển thân đi, không ở lại quá lâu trong sơn cốc.

Hàn Hạo vừa đi, một Liệp thần giả thực lực Thượng vị thần sơ kì nhúu mày đến bên cạnh Ba La, khó hiểu dò hỏi:

- Đại nhân, vãn vãn có hai trăm vạn hắc tinh tề mà đắc tội với Bảo Mỗ, có đáng không? Chuyện giữa Mạch Kim Lợi cùng Bảo Mỗ ta cũng có nghe qua. Một khi thần hồn Mạch Kim Lợi dung hợp với thần thể, nhất định sẽ không bỏ qua cho Bảo Mỗ. Bảo Mỗ mà chết, buôn bán giữa chúng ta cùng Không Linh thành cũng đứt gánh, cái được không bù nổi cái mất!

- Người thấy Hàn Hạo mới bao tuổi? Hắn chỉ dùng năm mươi năm là đã trở thành một phe trong liên minh, hơn nữa đội ngũ do hắn dẫn dắt đã diệt môn rất nhiều gia tộc Liệp thần giả. Thời gian gần đây trong liên minh, danh tiếng hắn vang dội, ta thấy tiểu tử này tiền đồ không thể lường trước được! Mấy năm nay Hàn Hạo làm bất kể việc gì đều không thất bại. Hắn đã muốn đối phó Bảo Mỗ, ta xem lão già kia tám phần là chạy không thoát, lấy bảo vật trên người hắn càng có lợi cho chúng ta! - Ba La cười bí hiểm.

- Nhưng mà, chẳng lẽ hắn thật có thể đánh bại Bảo Mỗ sao? - Gã thủ hạ hoài nghi hỏi tiếp.

- Ha ha, gần đây ta mới nhận được một tin tức, nghe nói Bảo Mỗ thiếu chút nữa bị một thanh niên tên là Bồ Lai Ân đánh bại! Mà tên thanh niên đó lại có hai đứa con trai là Hàn Hỏa, Hàn Thổ! Hàn Hỏa, Hàn Thổ, Hàn Hạo, ta cứ cảm thấy chuyện này khá kì lạ? - Ba La ngồi thẳng người, sắc mặt ngưng trọng.

- Ý đại nhân là... Hàn Hạo có quan hệ với Bồ Lai Ân kia?

- Không rõ lắm, nhưng khả năng này rất lớn! Nếu thật sự là như vậy, ta thấy Bảo Mỗ lần này chết chắc rồi! Hắc hắc, thừa dịp lúc hắn chưa chết, bán cho tên Hàn Hạo kia một món nhân tình, còn có thể lấy được hai trăm vạn hắc tinh tề, vụ mua bán này rất có lời!

Ba La cười ha ha, dặn người này:

- Chuyển ba mươi vạn hắc tinh tề này cho Bảo Mỗ, nói ta muốn mượn thần thể Mạch Kim Lợi dùng vài ngày. Với quan hệ giữa ta và hắn, lại thêm số tiền này, Bảo Mỗ nhất định sẽ bằng lòng đưa cái thần thể vô dụng kia ra. Hắc hắc, Mạch Kim Lợi biến mất lâu quá rồi, ai có thể nghĩ rằng có người có được thần hồn của hắn?

- Tuân mệnh đại nhân!

Tên thủ hạ cung kính chấp hành ngay, nghĩ một lát lại nói:

- Đại nhân, Hàn Hạo ở trong Không Linh thành, sau khi ta lấy được thần thể của Mạch Kim Lợi có cần báo tin rồi đem giao luôn cho Hàn Hạo không?

- Không được, ở Không Linh thành Bảo Mỗ đã bố trí các loại tháp năng lượng, hắn khẳng định còn lưu lại ấn kí trên thần thể Mạch Kim Lợi, đừng có mạo hiểm như vậy. Người chỉ cần lưu lại tin tức ở Không Linh thành để Hàn Hạo tới đây là được rồi. Nhớ kỹ, mang cỗ thần thể kia nguyên vẹn về đây cho ta, nó trị giá những hai trăm vạn hắc tinh tề đấy! - Ba La dặn đi dặn lại.

- Đại nhân yên tâm, sẽ không có bất cứ sai sót gì! - Người này thề thốt bảo đảm.

827. Chương 827:trước Đó Cả Hai Cùng Tình Nguyên. Sau Đó Đường Ai Này Đi!

Ngoài Không Linh thành, ở sâu trong rừng núi.

Một nam một nữ đang vận động, thở hổn hển. Dù đã cố gắng kiềm chế thanh âm giao hoan nhưng tiếng động vẫn truyền xa ngoài ba mươi thước. Một thiếu niên tướng mạo tuấn tú, chừng mười sáu, mười bảy đang buồn chán xoa xoa một cái bong bóng nước trong lòng bàn tay. Nó ngưng trệ giữa không trung giống như một thủy tinh cầu, từ từ chuyển động.

Sau đó nửa giờ đồng hồ, trong rừng rậm tiếng thở gấp ngày càng cao. Thiếu niên anh tuấn cau mày, vẻ mặt cam chịu lắc đầu than nhẹ. Lại qua khoảng mười phút nữa, tiếng thở gấp đã ngừng, nhưng tiếng động trong khu vực kia càng lúc càng lớn, dường như không có ý dừng lại vậy.

- Tiểu Mộc. Xong chưa?

Thiếu niên có phần sốt ruột. Hắn thở dài cao giọng nói:

- Phụ thân đợi đến lo lắng rồi, người giải quyết nhanh nhanh một chút có được không?

- Xong ngay đây. Xong ngay đây! - Thiếu niên bên trong cười hi hi trả lời. Rồi hắn gia tăng tần suất động tác, lật ngược mỹ nữ sớm đã im lặng trở lại, lại áp lên thân cây tiếp tục chinh phạt.

Một lát sau, Hàn Mộc cao cao, tướng mạo cũng tuấn tú với cơ bắp cân đối, có vẻ mỹ mãn kéo quần lên bước ra. Hắn liếc thấy Hàn Thủy dùng thần lực ngưng tụ hơi nước, cười nói:

- Sáng tạo sinh mạng là chuyện vui thú nhất. Làm sao mà cái tên thiếu hiểu biết nhà ngươi lại không có hứng thú với loại vận động này vậy?

- Trên đường đi ngươi cứ luôn sáng tạo tính mạng, rốt cuộc có thật sự sáng tạo ra sinh mạng hay không? - Hàn Thủy khinh thường nói. Bọt nước bỗng chuyển động xoáy tròn bay về phía Hàn Mộc. Nó hóa thành một dòng nước mãnh liệt dội từ trên xuống dưới, gột sạch cái mùi dâm dật trên người Hàn Mộc.

- Không được! Ta trở về nhất định phải thỉnh giáo phụ thân. Vì sao thanh niên sinh mệnh lực dồi dào như ta lại không thật sự sáng tạo ra sinh mạng được?

Hàn Mộc hơi xấu hổ, hắc hắc cười nói:

- Có lẽ ngươi cũng nên thử một chút. Cô gái kia cũng không tệ, lúc này đã ngủ mê mết rồi, vừa khéo thuận tiện cho ngươi!

Lập tức lắc đầu cự tuyệt, Hàn Thủy chán ghét nói:

- Quá bẩn!

- Đi thôi đi thôi. Chúng ta tới Không Linh Thành. Đã lâu không gặp phụ thân rồi. Ta thật sự muốn gặp bọn họ! - Hàn Mộc biết Hàn Thủy về phương diện này có ác cảm, cười hi hi lắc lắc đầu tóc sũng nước, định khởi hành.

- Rồi người đàn bà kia làm thế nào?

Hàn Thủy nhú mày bất mãn:

- Trên đường đi ngươi đã làm chuyện này với chín nữ nhân rồi, lần nào cũng làm cho người ta hôn mê rồi chạy. Người không có chút trách nhiệm nào với họ sao?

- Trước đó cả hai cùng tình nguyện. Sau đó đường ai nấy đi! Ta cần gì phải chịu trách nhiệm?

Hàn Mộc không tính ngộ phủ nhận hoàn toàn, nhún vai nói:

- Đây là chuyện vui thú mà, làm gì có nhiều quy củ lung tung ràng buộc như thế. Người quá lạc hậu rồi!

- Đi thôi đi thôi.

Hàn Thủy vô cùng đau đầu, sợ người đàn bà kia tỉnh dậy quần rịt lấy bọn họ không tha, thì thầm:

- Tiểu Mộc. Lần sau đừng bảo ta canh gác đấy. Tiếng động của các người khó nghe lắm!

- Cổ hủ!

Mắng Hàn Thủy, Hàn Mộc ân hận nói:

- Một ưu điểm vĩ đại của phụ thân như thế mà vì sao ngươi không kế thừa được hả? Ngươi nhìn phụ thân đi. Đi đến đâu chơi đến đâu, cuộc sống tiêu sái tự do! Ta đều là bắt chước phụ thân, đầu óc người sao mà trì trệ vậy?

Hàn Thủy cười khỏ, lắc lắc đầu không nói thêm gì nữa. Bởi vì lời Hàn Mộc nói mặc dù có hơi thổi phồng nhưng lại đúng sự thật. Hắn không biết nên biện bạch như thế nào.

...

Nửa ngày sau, hai người đã ra khỏi vùng rừng rậm, tiến vào một cứ điểm nhỏ ngoài Không Linh thành.

Mới đến cứ điểm không bao lâu, một cô trẻ tuổi từ tu luyện trường ra vừa thấy hai người liền la to:

- Sát Thiên Dao Hàn Mộc. Cuối cùng tìm thấy ngươi rồi. Ta xem ngươi còn dám chạy không?

Lời vừa nói ra, trong tu luyện trường cũng có hai nữ nhân trẻ tuổi dường như có phản ứng. Họ đều phần nộ trừng mắt phần nộ nhìn Hàn Mộc, rít lên:

- Hàn Mộc. Đứng lại cho ta! Ngươi không phải nói sẽ đối xử tốt với ta hay sao? Tên vô lại này, lại thừa dịp ta ngủ rồi đi mất. Ngay cả một tờ giấy cũng không để lại.

Ba nữ nhân thuộc ba nhóm thế lực, một người đến từ một tiểu gia tộc, một người đến từ một cửa hàng, còn người còn lại chính lại là người của tiểu đội thần vệ. Ba người cùng đồng thanh hô, bỗng nhiên dường như phát hiện hóa ra ngoài mình còn có hai nữ nhân khác cũng thế.

Lửa giận áp chế bỗng chốc bộc phát. Ba người trẻ tuổi ứa nhìn đều phần nộ rồi. Cả ba như cọp cái xông tới phía Hàn Mộc, muốn bắt hắn trút giận.

Hàn Mộc thụt đầu lại cười khỏ không ngừng, khẩn trương nói với Hàn Thủy:

- Tiểu Thủy, chạy nhanh đi. Nơi này không thích hợp ở lâu!

Lời vừa dứt, Hàn Mộc quay đầu bỏ chạy. Sợ sẽ bị ba nữ nhân đuổi theo, hắn vừa chạy vừa la:

- Kiều Kiều, Tiểu Mễ, An Đồng. Các người không nghiêm túc như vậy chứ? Đại gia chỉ đùa giỡn mà thôi. Quần rịt thế này thì thật quá lắm đó! Ái chà. Tiểu Mễ à, mấy ngày hôm trước ngươi còn nói chỉ yêu mình ta, sao hôm nay lại ra tay đầy thù hận thế?

- Hàn Mộc. Ta liều mạng với ngươi! - Mỹ nữ tên Tiểu Mễ kia gương nanh múa vuốt vọt tới. Từng đạo ánh sáng bay loạn xạ khắp nơi.

Một số thần vừa mới vào cứ điểm lập tức gặp nạn, bị thương mà có tội gì đâu.

- Tiểu Thủy. Chạy mau, đừng để bên ngoài chặn lại! - Hàn Mộc la lớn, lùi đầu trong đám người tán loạn. Dường như hắn vô cùng quen làm những việc này, tức thì tránh đông né tây, một lát sau đã mất tăm mất tích.

Hàn Thủy đành bắt lực. Hắn phát hiện mình không trốn nhanh bằng Hàn Mộc, chạy lung tung một hồi liền bị ba nữ nhân chặn lại. Lòng thầm nghĩ sau khi gặp phụ thân sẽ nhờ người cha này quản giáo tên kia thật tốt. Cách một khoảng thời gian không gặp, hắn sắp không chịu được nữa.

- Các vị. Ta và hắn không có quan hệ. Các vị làm gì mà chặn ta? - Hàn Thủy cười gượng. Hắn vội vàng lên tiếng phủ nhận quan hệ giữa hai người. Thời gian này hắn y như bị vạ xấu ám, xui xẻo đến cực điểm.

- Không quan hệ sao hắn bảo ngươi trốn? Không có gì sao ngươi cũng vội vã chuồn.

Tiểu Mễ la to.

- Ngươi không dẫn ta đến chỗ Hàn Mộc, ta một mắt một còn với ngươi.

Nàng không thềm nói đạo lý nữa.

- Không quản chuyện của ta hả!

Hàn Thủy vội vàng giải thích:

- Ta và hắn chỉ quen trên đường, không biết gì về hắn. Các người đừng có giận cá chém thớt chứ.

- Ta bất kể. Hàn Mộc nói sẽ lấy ta! Dẫn ta tìm hắn trở về, ta sẽ không làm khó ngươi. Nếu không thì ngươi đừng hòng chạy.

An bài người xong nàng liền phát tay:

- Vây hấn lại!

Một đội thần vệ lại gần chăm chăm như hổ đói, chặn đường đi của Hàn Thủy.

- Đàn bà thúì. Người là ai? Dựa vào cái gì mà Hàn Mộc phải kết hôn với người? Người đủ tuổi sao?

- Hấn nói chỉ thích một mình ta. Các người đều cút hết cho ta. Không biết xấu hổ, dám cướp nam nhân của ta.

- Người mới là đồ rở dơ!! Hấn là của ta.

Không đợi Hàn Thủy mở miệng biện hộ, ba nữ nhân mở miệng mắng chửi lẫn nhau ngay trên đường, không ai nhường ai. Các nàng rõ ràng là vì tranh đoạt Hàn Mộc, có khả năng liều chết đánh nhau đến nơi rồi.

- Ôi chà... Các người đừng ồn ào nữa. Nghe ta nói một câu!

Hàn Thủy thâm mắng to Hàn Mộc. Thấy ba nữ nhân lập tức tập trung vào hấn, Hàn Thủy nghiêm mặt nói:

- Trừ các người ra. Hấn còn nói như vậy với nhiều nữ nhân khác. Đừng có ngốc thế. Hấn sẽ không quản chuyện của các người đâu.

- Bằng hữu. Bất kể người và hấn có quan hệ gì. Hôm nay không thể không tính với người!

Một đại hán trung niên mặt đầy vết sẹo bước tới bên cạnh mỹ nhân Tiểu Mễ nói:

- Nhưng trêu chọc nữ nhi của ta, phải chịu trách nhiệm! Bất kể hấn là ai, đều phải lấy nó. Nếu không, chẳng những là hấn, ngay cả người cũng gặp xui xẻo.

Đại hán mặt đầy vết sẹo này có thực lực Thượng vị thần sơ kì, tu luyện Hỏa hệ lực lượng. Nhìn bộ dạng hấn có vẻ tức giận đùng đùng, không lập tức hạ sát thủ là đã may mắn rồi.

“Hàn Mộc ơi Hàn Mộc. Việc tốt này của người muốn ta làm thế nào hả?” Hàn Thủy dở khóc dở cười. Nhưng người bị chặn ở nơi này. Ba phương thực lực cũng không yếu. Trong nhất thời sắc mặt hấn buồn rầu ảm đạm, khổ sở tìm ra phương pháp thoát khỏi nơi này.

- Bắt người trước rồi nói sau. - Thấy Hàn Thủy không nói không rằng, đại hán cũng không nói nhảm, phát tay, hạ lệnh bắt Hàn Thủy lại.

- Người này là của ta. Ai cũng không động vào được. - Mỹ nữ tên An Đồng la to.

“Bình bốp!” Ba phương thế lực bỗng nhiên vì tranh đoạt Hàn Thủy nên lao vào tấn nhau. Ba nữ nhân từng người đều mắng nhiếc nhau là đồ mặt dày, đánh loạn xì ngầu cả lên. Trước cửa cứ diễm bỗng chốc loạn, người ở gần đó đều nhìn hết lại.

- Hàn Mộc kia là ai vậy? Quá trâu rồi. Ba mỹ nữ vì hấn đánh loạn xạ trên đường. Ta nếu có diễm phúc này, chết cũng đáng!

- Ta từng nghe người này hình như đến từ Sinh Mệnh thần vực, nghe nói hấn đi đến đâu “chơi” đến đó. Tiếng xấu đồn khắp nơi, không biết có bao nhiêu mỹ nữ bị hấn hại rồi. Mẹ nó. Gã này lại đến Không Linh thành. Mọi người trông nom kĩ nữ nhân của mình, đừng để tên khốn kia câu mất.

- Sinh Mệnh thần vực làm sao lại có một tên bại hoại như vậy? Thế giới này đảo lộn thật rồi. Không có người đàn bà nào giết hấn à?

- Tên kia lấy sáng tạo sinh mạng làm mục tiêu, thấy mỹ nữ là ra tay. Vậy mà vẫn có một số đàn bà ti tiện còn nguyện ý bị lừa. Không biết tiểu tử kia làm thế nào mà được vậy?

- Con heo mập, Người nói ai là đàn bà ti tiện. Người mới ti tiện! - Đang giao chiến, Tiểu Mễ bỗng vọt lên, bắn loạn xạ anh sáng về phía người mập kia, không nương tay chút nào.

...

- Tiểu Thủy, Tiểu Thủy, chạy mau đi! - Trong khung cảnh hỗn loạn gà bay chó chạy, Hàn Mộc lén lén lút lút nép mình ở góc tu luyện trường hô nhỏ. Tất cả cây xanh ở khu vực gần đó bỗng chốc sống lại, cành cây như là một cái chổi lớn khua lên trong đám người. Bị hấn làm rối hết cả lên như vậy, nơi này càng lúc càng loạn.

Hàn Thủy lập tức phản ứng. Mắt thấy lúc này không có ai chú ý tới, hấn gấp rút phi thân chui vào đám người rồi nhanh chóng ẩn dưới đại thụ Hàn Mộc thoát đi. Hội hợp xong, hai người không dám nán lại cứ điểm thêm một giây, vội vội vàng vàng rời đi nhằm hướng Không Linh thành thẳng tới.

828. Chương 828:không Được Truy Đuổi!

- Điều tại ngươi cả. Cứ như vậy thì lúc nào mới xong đây? - Vừa chạy khỏi cứ điểm, Hàn Thủy lập tức trách cứ Hàn Mộc. Vừa rồi nếu không phải ba nữ nhân nọ quay ra đánh lẫn nhau thì hấn đã bị vây khốn lại phía sau rồi. Với lại hấn cũng chẳng phải lần đầu tiên đụng phải loại tình hình này.

- Mẹ nó chứ. Lũ đàn bà kia thật là dây dưa không dứt mà. Lần sau muốn tìm gái, xem ra nên nhắm vào mấy ả có chồng, xong việc đường ai nấy đi. Đàn bà thế mới sáng khoái chứ! - Hàn Mộc mở miệng chửi rửa, xem ra tức tối vô cùng.

Lúc này gã trung niên đại hán mặt sẹo đã bay tới. Ở phía sau hấn, vài Trung vị thần mặt mũi phẫn nộ cũng theo sát.

Thật vất vả mới có thể chạy khỏi cứ điểm mà còn bị đuổi sát, Hàn Mộc, Hàn Thủy liếc lại, không biết phải làm sao.

Gã trung niên đại hán mặt sẹo có thực lực Hỏa hệ Thượng thần sơ kì. Người còn chưa đến nơi đã nén giận ra tay. Từng đạo liệt diễm vọt lên bầu trời như một đám mây lửa rừng rực chụp xuống Hàn Mộc, Hàn Thủy, trong nháy mắt đã chặn đứng đường lui của hai người.

Hai người Hàn Mộc, Hàn Thủy tuy vô cùng tinh thâm với các hệ lực lượng áo nghĩa khác nhưng sự chênh lệch về sức mạnh quá lớn nên cũng không biết làm sao để đối chọi với làn hỏa diễm hùng lực. Họ chỉ có thể lập tức ngừng chạy trốn, trong khoảng khắc truy binh phía sau đã đuổi tới.

- Tiểu Thủy, hay là chúng ta liên thủ dùng trận pháp phá tường lửa vọt ra, chỉ cần chạy qua cánh đồng trước mặt là tới rừng rậm, tới lúc đó nhất định bọn kia sẽ không bắt nổi hai ta. - Hàn Mộc nói nhỏ với Hàn Thủy. Với trình độ Sinh Mệnh lực lượng của hấn, một khi chạy được vào khu vực cây cối chọc trời thì quả thật không có ai có thể bắt hấn được.

- Ta thấy không kịp rồi. - Hàn Thủy cười khổ lắc lắc đầu. Mới nói được mấy câu truy binh đã đuổi tới. Hiện giờ có muốn động thủ cũng đã muộn.

- Mẹ nó, phiền phức chết rồi! - Hàn Mộc chửi nhỏ. Hấn nhìn đông ngó tây một phen, lòng cảm thấy hối hận, thâm nghĩ không nên kéo Hàn Thủy vào trường tai vạ này.

- Hàn Mộc, bó tay chịu trời đi!

Trung niên đại hán bước từng bước tới, vẻ mặt giận dữ.

- Chỉ cần ngươi chịu cưới con gái ta, chuyện trước kia ta tuyệt không truy cứu. Nếu không thì hôm nay hai người các ngươi cũng đừng hòng bình yên vô sự!

- Ta và con gái ngươi không có tình cảm gì. Ngươi cần gì phải miến cưỡng thế? - Hàn Mộc vẻ mặt đau khổ, trông mắt đảo liên hồi.

- Bắt hấn lại rồi nói! - Đại hán dường như biết Hàn Mộc có kỹ thuật chạy trốn hạng nhất, lại thấy hấn không có thành ý nên không nói nhiều, phát tay ra hiệu bắt người.

Những Trung vị thần kia vốn đã nhìn Hàn Mộc không vừa mắt, lập tức không nói hai lời hùng hùng hổ hổ vọt tới.

Đúng lúc đó, giữa bầu trời đêm im lặng thình lình vang lên một tiếng rít chói tai. Một vệt đen sắc bén như dao cắt thẳng vào giữa đám người đang chuẩn bị động thủ. Một luồng lực lượng tà ác như là sấm sét nổ tung ra tứ phía. Mấy tên Trung vị thần bị nó đánh cho xiêu vẹo, không ai còn có thể đến gần Hàn Mộc Hàn Thủy.

- Đại ca! - Hàn Mộc, Hàn Thủy đồng thời hô to, lộ rõ sự mừng rỡ.

Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo mặt âm u lạnh lẽo, hai mắt liếc qua mấy gã Trung vị thần đang đứng sững ra đó. Hắn chậm rãi dừng ánh mắt ở gã Thượng vị thần kia, giờ cốt thứ chỉ thẳng vào người gã, không chút cảm xúc nói:

- Tiến lên một bước. Chết!

Nhìn thấy đám thủ hạ bị lực lượng cổ quái đánh cho ngã trái ngã phải, trung niên đại hán giận tím mặt đang định bất chấp tất cả động thủ giết người, bỗng cảm giác được một lực lượng tà ác khủng bố tràn ngập bốn phương tám hướng. Hắn cau mày, cẩn thận dùng thần thức quan sát, đoạn thất kinh hỏi:

- Người là ai? Có quan hệ gì với Hàn Mộc?

Tiểu Khô Lâu không trả lời, chỉ hờ hững nhìn hắn, rồi quay đầu nói với Hàn Mộc, Hàn Thủy còn đang hưng phấn:

- Đi thôi.

Nói xong, Hàn Hạo không để ý chút nào đến gã Thượng vị thần, rồi bước về hướng Không Linh thành.

Hàn Mộc, Hàn Thủy cúi đầu cười, đồng thời giơ ngón giữa với gã đó, rồi cũng không thèm nhìn lại sau lưng, đi theo Tiểu Khô Lâu vừa cười vừa nói.

Đám Trung vị thần vừa đứng vững lại thấy Hàn Hạo không coi ai ra gì, bị kích thích muốn phát điên. Bọn chúng cùng ngoác mồm mắng chửi, hùng hổ định tiếp tục xông lên chặt nhóm Hàn Hạo làm mấy khúc.

- Dừng tay!

Trung niên đại hán khề quát. Thấy đám thủ hạ đầy kinh ngạc nhìn lại, hắn lại trầm giọng quát:

- Không được truy đuổi.

- Đại nhân... - Một tên Trung vị thần có vẻ uất ức.

Trung niên đại hán phát tay chặn lại câu kể khổ của gã thủ hạ, ánh mắt phức tạp nhìn theo Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo đang rời bước nói:

- Đừng có nhiều lời, chúng ta trở về.

Đám Trung vị thần mặc dù lòng đầy nghi hoặc cũng không dám nói thêm gì, đều ỉu rù đi theo hắn, dọc đường thì thảo luận chuyện.

- Phụ thân. Người đâu, có bắt được không? - Tiểu Mễ chạy bổ đến hưng phấn hô to.

- Từ nay về sau khi cảm người nói đến cái tên Hàn Mộc nữa!

Đại hán mặt nghiêm trọng quát trầm:

- Gia tộc chúng ta không thể đụng vào người này. Con quên hẳn càng sớm càng tốt cho ta!

- Phụ thân, vì sao người lại làm vậy? - Nàng chưa bao bị trách mắng nặng nề như vậy, lệ đã chực ứa ra trên khóe mắt.

- Không thể vì con mà khiến cho gia tộc lâm họa diệt môn! Tiểu Mễ, con nhớ kỹ cho ta, ngàn vạn lần không được tìm Hàn Mộc! Nếu không ta nhốt con lại luôn! - Trung niên đại hán quát lạnh, không nề nang gì

- Đại nhân. Hai gã tiểu tử kia có thực lực như vậy sao? - Một tên Trung vị thần lộ vẻ không tin.

- Đủ để đánh bại bọn ta!

Đại hán liếc nhìn thủ hạ nói:

- Gã thiếu niên kia trên người sát khí rất nặng, tuyệt không phải hạng người nhân từ gì, vừa rồi nếu như chúng ta mạo muội xuất thủ, tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta!

Lời vừa nói ra, mấy gã Trung vị thần đều run sợ, ngay cả Tiểu Mễ cũng cảm như hén, không dám trách cứ cha của nàng có biểu hiện dị thường nữa.

...

- Sự việc là sao? - Vừa rời khỏi khu vực kia, tiến vào dãy núi trải rộng ngoài Không Linh thành, Hàn Hạo cất giọng hỏi hai người.

- Đại ca hỏi Tiểu Mộc ấy. - Hàn Thủy cũng trừng mắt nhìn Hàn Mộc.

Bị Tiểu Khô Lô nhìn chăm chú, Hàn Mộc cũng chột dạ, kể lại đại khái câu chuyện.

Hàn Hạo cẩn thận nghe một lượt, đến khi Hàn Mộc nói xong mới nhú mày khẽ khiển trách:

- Sau này cẩn thận một chút. Dùng tinh lực đó mà tu luyện!

- Biết rồi, đại ca. - Hàn Mộc có phần sợ hãi, thành thực đáp ứng không dám nói thêm gì với Tiểu Khô Lô.

- Hai người các ngươi thật là, để phụ thân sốt ruột chờ. Các ngươi nếu như không đến, người không khéo sẽ tự đi tìm đấy!

Nghe hần nhắc tới Hàn Thạc, Hàn Mộc, Hàn Thủy đều rất phi thường, cùng kêu lên:

- Phụ thân thế nào?

Hàn Hạo suy nghĩ một lúc, trả lời:

- Rất tốt.

...

Tại Thiên Cơ được tề trong Không Linh thành.

Bảo Mỗ đích thân tới Thiên Cơ được tề, dạo qua một vòng cửa hàng, rồi theo Hàn Thạc đi vào phòng khách, tùy ý hỏi:

- Nghe nói khoảng thời gian trước thường xuyên có kẻ tập kích cửa hàng?

- Phải.

Hàn Thạc cười nhạt, vung tay ra hiệu cho La Ti Hàn Hỏa, Hàn Thổ đi xuống, sau đó mới hỏi:

- Thành chủ đại nhân lần này tới có phải là đã có tin tức gì rồi không?

Bảo Mỗ gật đầu, lấy ra một chiếc gương ma pháp lơ lửng giữa không trung, đoạn quay sang Hàn Thạc giải thích:

- Bằng hữu kia của ta hiện không ở tại Không Linh thành, thường ngày đều thông qua gương ma pháp liên hệ với hần. Nếu như người không ngại nói vài lời, ta dùng phương thức để các người gặp mặt, được không?

Hàn Thạc nhú mày suy nghĩ một lúc rồi đáp ứng:

- Cũng được.

Bảo Mỗ không nói thêm nữa, rút một đạo thần lực vào gương ma pháp. Năng lượng tinh thạch khảm quanh mặt gương đồng loạt sáng lên. Một bóng người mơ hồ ở bên trong dần dần hiện rõ.

- Ngưỡng mộ đại danh chủ nhân Thiên Cơ được tề đã lâu. Ha ha. Được buôn bán với Thiên Cơ được tề, ta vô cùng vinh hạnh!

Từ giữa gương vang lên một thanh âm hào sảng, một mặt người trung niên tóc đỏ rồi bụ hiện ra.

- Người là? - Hàn Thạc lập tức tập trung chú ý quan sát người này. Thông qua gương ma pháp, hần không thể cảm thụ khí tức nên cũng không dự đoán được sức mạnh chân thực của đối phương.

Trung niên tóc đỏ giới thiệu qua về mình một chút, sau đó cười to nói:

- Ta vốn vô cùng tin tưởng Thiên Cơ được tề. Chỉ cần quan điểm của người hợp lý, chúng ta có thể bắt đầu được ngay. Khoản tinh tề đầu tiên Bảo Mỗ sẽ giao ngay tấp lự!
- Bồ Lai Ân. Chỉ cần người bằng lòng, ta có thể lập tức đưa năm mươi vạn hắc tinh tề của Lai Hi giao cho người! Trong tay ta có một tờ đơn thuốc, người chỉ cần dựa theo yêu cầu trong đó giao thuốc cho ta là được!
- Bảo Bảo Mỗ nói chen vào, trên tay quả thật là một danh sách thuốc dài chỉ chút chữ.

Hàn Thạc chỉ liếc mắt nhìn qua tờ đơn đã thấy có rất nhiều được tề là hàng cấm. Chuyện này nếu có Bảo Mỗ phối hợp chặt chẽ, ở Không Linh thành chắc sẽ chẳng có vấn đề. Với hắn mà nói việc này nhìn thế nào cũng là có lợi mà vô hại.

Tuy vậy, Hàn Thạc cũng không đáp ứng ngay mà cười cười nhận tờ đơn từ trong tay Bảo Mỗ nói:

- Tinh tề ta tạm thời không thu. Ta trước hết phải xem được tề sư chỗ ta có thể làm ra những loại thuốc ghi trong danh sách này không đã. Nếu bọn họ cảm thấy không có vấn đề gì thì chúng ta bàn tiếp.

Lai Hi trong gương ma pháp tỏ vẻ bất ngờ, dường như không nghĩ rằng Hàn Thạc lại lè mề như vậy. Việc này đã có lợi lớn, lại vô cùng an toàn mà đối phương vẫn cẩn thận cân nhắc như thế. Trong gương, vẻ mặt hắn hiện chút kỳ quái nhìn Hàn Thạc nói:

- Luận thực lực Thiên Cơ được tề, những loại thuốc ghi trong đơn tuyệt đối sẽ không thành vấn đề. Bảo Mỗ lại là thành chủ Không Linh thành, người còn băn khoăn gì sao?
- Cũng không phải thấy nghi ngại gì, chỉ là số lượng được tề sư bên ta quá ít. Số thuốc trị giá năm mươi vạn hắc tinh tề chưa chắc có thể giao đúng hạn. Ta cần bàn luận với họ trước một chút. - Thái độ Hàn Thạc vô cùng hữu hảo đưa ra lý do hợp lý.

Lai Hi suy nghĩ một chút rồi sảng khoái cười nói:

- Vậy được. Ta thích thái độ có trách nhiệm của người. Ta sẽ chờ tin tốt!

Nói xong, Lai Hi chủ động chấm dứt liên hệ. Bảo Mỗ cũng không nói thêm gì nữa, thuận miệng hàn huyên với Hàn Thạc vài câu chuyện phiếm rồi cáo từ.

829. Chương 829:là Người Suy Nghĩ Xấu Xa!

Hàn Thạc cuối cùng đã đón được Hàn Mộc và Hàn Thủy đã lâu không gặp. Khi hắn từ miệng Hàn Thủy biết mọi việc xấu mà Hàn Mộc đã làm ra thì dở khóc dở cười. Hàn Mộc còn luôn miệng nói là kẻ thừa phẩm tính tốt đẹp của Hàn Thạc khiến bản thân hắn không biết nên đánh hay là mắng.

Hàn Thạc vốn cảm thấy mình ở phương diện nam nữ đã đủ lợi hại rồi. Hiện tại nghe nói biểu hiện của Hàn Mộc đâm ra hắn tự ti. Có con như thế, Hàn Thạc không biết nên vui mừng hay nên mắng chửi nữa.

- Tóm lại. Sau này kiềm chế một chút cho ta. Chớ dây vào nhiều phiền toái như vậy! Còn nữa, ngàn vạn lần đừng có trêu chọc đàn bà, nhất là những cô gái trẻ đó. Kiểu người này luôn không còn lí trí nữa. Còn có... - Hàn Thạc tận tình khuyên bảo Hàn Mộc.

Hàn Mộc ngồi nghiêm chỉnh, bộ dạng cúi đầu như mình biết sai. Nhưng trong lòng hắn lại oán thầm, ánh mắt gian tà thỉnh thoảng cứ đảo qua đảo lại trên người La Ti, thầm nghĩ “chính bên cạnh người còn có một mỹ nữ, lại còn kêu ta kiềm chế. Quá đáng mà!”

Trong người Ngũ Hành Giáp Thi có bản mệnh tinh huyết của Hàn Thạc, mỗi đứa đều do hắn tự tay luyện chế ra, Hàn Mộc nghĩ cái gì hắn sao lại không biết. Thấy hắn đang tưởng tượng xấu xa chuyện giữa mình và La Ti, mà ý nghĩ càng ngày càng ghê tởm, Hàn Thạc không khỏi chán nản, giận dữ quát:

- Tên tiểu tử hỗn đản này, người nghĩ đi đâu đấy? Chuyện giữa ta và La Ti không dơ bẩn như người tưởng đâu!

La Ti vốn đang hứng thú nhìn Hàn Thạc dạy dỗ, cảm thấy giờ phút này hẳn rất thú vị. Rồi Hàn Thạc bỗng gầm to một tiếng như vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ra sức trừng mắt nhìn Hàn Mộc, không rời đi một li.

Hàn Mộc vội vàng nhận lỗi với La Ti:

- Xin lỗi, thực có lỗi. Biểu hiện của cô với phụ thân ta luôn nhất quán nên khó tránh ta hiểu sai. Cô đừng nóng giận nha.
- Là người suy nghĩ xấu xa.

La Ti càng giận sôi lên.

- Ta và hẳn ở cùng một chỗ lâu như thế, hẳn đều không làm loạn. Có đâu như những lời kinh khủng người vừa nói.
- Làm sao có thể?

Hàn Mộc kinh ngạc, nhìn Hàn Thạc vẻ dung tục rồi dè dặt hỏi:

- Phụ thân. Có phải là do nữ nhân đã quá nhiều nên phương diện kia không còn được tốt?

Gãi gãi đầu, hẳn đầy vẻ nghi ngờ, lăm bằm:

- Không có khả năng đâu. Phụ thân lợi hại lắm mà. Thế này không đúng lắm.

La Ti mặt đỏ ửng, buông một câu rồi bỏ đi.

- Xú tiểu tử người càng ngày càng lớn mật rồi đó!

Nghe Hàn Mộc nói hươu nói vượn, Hàn Thạc tức giận hét lớn:

- Từ hôm nay trở đi, không được ra khỏi Thiên Cơ được tề!!!
- Không được đâu. Thiên Cơ được tề không có mỹ nữ giống nữ nhân của phụ thân. Cái này sao được? - Hàn Mộc vừa nghe bị giam lỏng, lập tức tỏ vẻ đáng thương cầu khẩn, lập đi lập lại tỏ vẻ mình nhất định sẽ nghe lời, sẽ không làm càn nữa.

Hàn Thạc phát tay dẫn dò Tiểu Khô Lâu.

Hàn Hạo hồ hững gật gật đầu, mắt quét lên người Hàn Mộc, nói:

- Người có nề nếp chút đi!

Hàn Mộc biết Hàn Thạc vô cùng yêu thương chúng nên cũng không sợ hẳn lắm. Nhưng Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo ở Vong Linh giới dạy dỗ bọn họ từ trước tới nay vô cùng nghiêm khắc. Cho nên hẳn sợ Tiểu Khô Lâu hơn. Vừa nghe Hàn Hạo nói như vậy, hẳn tức khắc không hề rảnh nữa, chỉ trương cái vẻ mặt đau khổ nhìn qua nhìn lại, hi vọng đám Hàn Thủy, Hàn Thổ có thể cầu xin giúp mình.

Hàn Thủy, Hàn Thổ như hủ hê trên nỗi đau khổ của Hàn Mộc. Hàn Thạc, Hàn Hạo đều nói như vậy rồi, hai người bọn họ tự nhiên biết điều.

- Thế nào? - Sau khi đã răn dạy Hàn Mộc, Hàn Thạc ôn hòa hỏi Tiểu Khô Lâu.
- Đến. Chắc chắn tên kia sẽ lấy được thần thể Mạch Kim Lợi trong tay Bảo Mỗ. Phụ thân yên tâm đi. Hẳn mặc dù hám lợi, nhưng đích thực có chút thủ đoạn. Hẳn dám đáp ứng, hơn nữa đã lấy tiền ứng trước chỗ chúng ta, hẳn đã nắm chắc rồi. - Hàn Hạo trả lời.
- Mục đích thành thì phải thay đổi người. Hắc. Ban đầu ta còn dự định chờ các người tập trung đông đủ rồi mới đi Vùng Đất Hỗn Loạn. Hiện tại cứ chờ trước đã. - Hàn Thạc cười nói.
- Phụ thân. Người đi Vùng Đất Hỗn Loạn làm gì? - Tiểu Khô Lâu lần đầu tiên nghe được mục đích chính của Hàn Thạc, kinh ngạc hỏi.

Ở đây không có người ngoài, Hàn Thạc không phải cố kỵ gì, liền nói ra dự định của mình với bọn họ, rằng hẳn ở Âm Ảnh thành bị người gạt bỏ. Nơi đó cũng không phải ở lâu.

Nghe Hàn Thạc nói xong, Tiểu Khô Lâu trầm mặc một chút rồi nói:

- Phụ thân, nếu như người thích ở lại Âm Ảnh thành, chúng ta trở về giúp phụ thân giết người. Người có mấy chúng con trợ giúp, thì việc giành lấy cả Âm Ảnh thành không thành vấn đề!

- Đúng vậy. Xá gì Âm Ảnh thành hay U Mạc thành, chúng ta còn sợ việc không thành sao?

Hàn Hỏa lập tức đồng ý, hét lớn:

- Lão khốn Hoa Lai Sĩ kia lại tự tìm chết. Dứt khoát quay lại giết tất cả bọn chúng, đưa phụ thân làm Âm Ảnh thành chủ.

Hàn Hạo, Hàn Hỏa vừa nói như vậy, mấy tiểu tử khác cũng đều lập tức đồng ý, bộ dạng như chỉ sợ thiên hạ không loạn. Xem ra qua nhiều năm như vậy, bản tính ham chém giết đã ăn vào cốt tủy bọn họ, nó không những không giảm mà ngược lại ngày càng nặng thêm.

Cười khở lắc lắc đầu, Hàn Thạc giải thích:

- Phương pháp này không thể được. Hoa Lai Sĩ mặc dù với ta có tâm nghi kỵ, nhưng những người khác của Tái Nhân Đặc gia tộc lại có quan hệ không tệ với ta. Ta không thể không nghĩ tình cũ. Còn nữa, tiểu Mộc, tiểu Thủy tu luyện loại lực lượng khác biệt, ở Hắc Âm thần vực rất khó có chỗ đứng!

Dừng một chút, hần mỉm cười, tiếp lời:

- Quan trọng nhất là ta cảm thấy Âm Ảnh thành quá nhỏ. Hàn gia chúng ta cần phải có không gian phát triển lớn hơn. Hắc hắc. Vùng Đất Hỗn Loạn so với Âm Ảnh thành, Không Linh thành thì lớn hơn nhiều. Trong đó cao thủ nhiều như mây, đó mới là nơi mà Hàn gia chúng ta nên tới!

Đối với những lí do trước thì bọn Hàn Hạo không đặc biệt quan tâm. Nhưng khi Hàn Thạc nói lên lí do Âm Ảnh thành quá nhỏ thì, ngoài ánh mắt Hàn Hạo rạng rỡ, ngũ hành giáp thi đều mỉm cười gật đầu, cực kỳ tán thành ý kiến của cha mình.

- Tốt! - Hàn Hạo gật đầu không nói thêm gì nữa.

- Ủm, năm người các ngươi không dễ dàng mới tụ tập cùng một chỗ, hãy diễn luyện Thiên Thi Ngũ Hành đại trận dưới lòng đất cho ta xem! - Hàn Thạc dặn dò. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận có thể đề cao lực công kích của năm giáp thi lên nhiều lần. Thực lực chúng càng tăng tiến thì sức mạnh của trận pháp càng mạnh. Sau năm mươi năm, năm người bọn họ thực lực đều tiến bộ rất nhanh, Hàn Thạc tin tưởng Thiên Thi Ngũ Hành đại trận một khi thi triển, Thượng vị thần mà bị vây vào bên trong e rằng khó tránh khỏi cái chết.

...

Qua mười ngày, Hàn Thạc đang lặng lẽ tu luyện, bỗng nhiên thông qua ma đầu phát hiện Bảo Mộc tiếp kiến một Thượng vị thần.

Khê động tâm thần, Hàn Thạc gọi Tiểu Khô Lâu đang trông chừng Ngũ Hành Giáp Thi ở dưới lòng đất lên. Đến khi Hàn Hạo đi vào tu luyện trường, Hàn Thạc lập tức miêu tả cho hần tướng mạo vị Thượng vị thần kia.

- Hần là thủ hạ của Ba La. Nhất định là đến bàn bạc với Bảo Mộc về chuyện thần thể Mạch Kim Lợi. - Tiểu Khô Lâu vừa nghe là khẳng định luôn.

Về mặt chấn động, Hàn Thạc cười nói:

- Cuối cùng đến rồi!

Không nhiều lời với Tiểu Khô Lâu nữa, hần tập trung chú ý, cẩn thận dùng một ma đầu nhìn trộm động tĩnh trong phủ thành chủ.

Người kia sau khi tới phủ thành chủ được Bảo Mộc hạ lệnh dẫn vào mật thất có kết giới phòng ngự mạnh mẽ xung quanh. Trong đó Không gian pháp tắc hình thành kết giới vô cùng thần kỳ. Mặc dù là ma đầu luyện chế từ Thượng vị thần đều không có khả năng im hơi lặng tiếng lên vào bên trong.

Tuy nhiên Hàn Thạc cũng không sót ruột. Hắn biết người kia nhất định sẽ đem thần thể Mạch Kim Lợi ra. Chỉ cần thần thể kia rời khỏi phủ thành chủ, Hàn Thạc dùng ma đầu theo dõi hắn, không sợ không đoạt được.

Để ma đầu quan sát hồi lâu, Hàn Thạc cảm ứng được không gian ba động rất mạnh từ trong mật thất. Rất rõ ràng, Bảo Mỗ chắc đang xé rách một không gian nào đó giấu thần thể Mạch Kim Lợi để lấy nó ra ngoài.

Hàn Thạc từng sử dụng ma đầu theo dõi rất nhiều lần ở phủ thành chủ mà không phát hiện dấu vết của thần thể Mạch Kim Lợi. Sau đó hắn nghĩ đi nghĩ lại mới suy đoán Bảo Mỗ nhất định đã giấu nó ở một khe hở không gian độc lập nào đó. Bởi vì lão tu luyện Không gian pháp tắc nên có thể làm được điều này, đây cũng là cách làm bảo đảm nhất.

Sự thật chứng minh Hàn Thạc suy đoán hoàn toàn chính xác. Qua một lát, chấn động không gian bên trong mật thất dần dần ngừng lại. Đại khái mười phút sau đó, tên thủ hạ Thượng vị thần của Ba La mang theo một cái túi lớn từ cửa sau phủ thành chủ rời đi.

Bảo Mỗ qua cửa sổ công trình cao nhất trong phủ thành chủ lặng lẽ nhìn người kia rời đi, trông lão dường như khá lo lắng.

- Hắn sẽ lập tức rời thành. Đâu đâu trong thành cũng có tháp năng lượng, không tiện trực tiếp bắt người. Chúng ta cũng ra khỏi thành đi. - Hàn Thạc nói với Tiểu Khô Lâu.

- Phụ thân. Nếu thần thể Mạch Kim Lợi ở trong tay chúng ta và người kia chết, Ba La nhất định biết là chúng ta làm!

Tiểu Khô Lâu nhìn Hàn Thạc, nói:

- Liệp thần giả cũng có quy tắc. Chúng ta tương lai nếu muốn tới Vùng đất hỗn loạn thì Ba La còn có giá trị lợi dụng.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cười ha ha:

- Xem ra người không giống mấy tên chết bầm kia. Có người, ta hoàn toàn yên tâm rồi!

Tiểu Khô Lâu một phen chứng minh hắn tuyệt không phải người lỗ mãng. Xem ra những năm gần đây hắn có thể vươn lên ở Tử Vong thần vực trong thế giới Liệp thần giả quả nhiên không phải dựa vào vận khí. Có con trai như vậy mới thực sự àm Hàn Thạc yên tâm. Hắn đang suy nghĩ sau này có chuyện gì thì cứ giao hết cho Hàn Hạo làm.

- Con sẽ quản lý mấy tên kia thật tốt. Phụ thân cứ yên tâm! - Được Hàn Thạc khen ngợi như vậy, Tiểu Khô Lâu vẫn hơi xấu hổ, nở nụ cười nhẹ nhàng có phần không tự nhiên, rất giống nụ cười hàng ngày của Hàn Thạc.

830. Chương 830: chủ Thần Chi Uy

Ngoài Không Linh thành, tên thủ hạ của Ba La đi ra khỏi phủ thành chủ của Bảo Mỗ với vẻ vô cùng bất an, sắc mặt hắn trầm xuống, bỗng nhiên kêu nhỏ.

Không lâu sau, khoảng mười bóng đen từ chung quanh khu rừng rậm bay ra, lập tức vây quanh hắn.

Cầm một gói to trịnh trọng đưa cho một người trong đó, hắn trầm giọng nói:

- Không biết vì sao ta vẫn cảm thấy có cái gì đó không thỏa đáng lắm!

- Khoa Định Á đại nhân, người quá cẩn thận rồi.

Một Liệp thần giả nịnh nọt, cười nói:

- Chúng ta không phải trở về ngay sao?

Gật đầu, Khoa Định Á nói:

- Ta đã để lại tin tức ở trong thành, Hàn Hạo nhìn thấy sẽ tìm tới. Mọi người cẩn thận một chút, đây là một cỗ thần thể trị giá hai trăm vạn hắc tinh tệ, ta nói hết lời mới lấy được nó từ trong tay Bảo Mỗ, nghìn vạn lần đừng để mất.

- Chẳng nhẽ có người lại đi cướp một cỗ thần thể không có thần hồn sao chứ? - Người kia cười nói.

- Nói không chừng có đấy! - Khoa Địch Á nhíu mày, nhìn lại sau lưng.

Hàn Hạo căn bản không ẩn giấu thân hình và khí tức, cố ý làm cho Khoa Địch Á cảm nhận được sự có mặt của hắn, chậm rãi đi ra, ném dưới chân Khoa Địch Á từng túi hắc tinh tệ lớn, nói:

- Đây là số hắc tinh tệ còn lại, đưa thần thể cho ta!

Vừa thấy người đến chính là Tiểu Khô Lâu, Khoa Địch Á rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, trước dùng nghi lễ Liệp thần giả cung kính xá Hàn Hạo một lễ, sau đó mới cười nói:

- Hóa ra là người đã đến rồi.

Nhìn thấy đồng hắc tinh tệ, Khoa Địch Á có vẻ khó xử:

- Thần thể vốn nên đưa cho người, chỉ có điều đại nhân đã nói chúng ta mang về trước, nếu không thì người đi với chúng ta một chuyến?

Lắc đầu, Hàn Hạo đi thẳng đến Liệp thần giả đang cầm thần thể Mạch Kim Lợi, giành nó lại rồi hờ hững nói với Khoa Địch Á:

- Trở về bảo Ba La, người ở trên tay ta, hắc tinh tệ ta giao không thiếu một cắc, vụ giao dịch này kết thúc!

Nói xong, Tiểu Khô Lâu cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn kia, xách lấy cái túi chứa thần thể Mạch Kim Lợi nhanh chóng rời đi.

- Vậy?

Một người cười khổ nịch nột Khoa Địch Á, hỏi:

- Không có vấn đề gì chứ?

- Kiểm hắc tinh tệ có đủ hay không là được rồi.

Khoa Địch Á chờ Hàn Hạo vừa đi, lập tức mở cái túi ra xem. Cúi đầu kiểm tra một chút, hắn mỉm cười nói:

- Quả thật đủ rồi. Tên Hàn Hạo này làm việc quả dứt khoát nhanh nhẹn. Đi thôi. Chúng ta trở về báo cáo lại tình hình cho Ba La đại nhân. Dù sao đã ra khỏi Không Linh thành, ta nghĩ đại nhân hẳn sẽ không trách cứ chúng ta.

...

Trong một thạch cốc ngoài Không Linh thành, Tiểu Khô Lâu ném cái túi lớn kia xuống rồi lột lớp da thú bao quanh, hiện ra một cái quan tài bằng. Bên trong có một khối thần thể mất đi thần hồn được bảo tồn hoàn hảo.

- Quan tài bằng có thể làm cho cơ năng của thần thể Mạch Kim Lợi luôn ở trạng thái hoạt động. Bảo Mỗ cố ý làm thế.

Hàn Thạc đưa tay sờ sờ cảm nhận tỉ mỉ quan tài rồi nói tiếp:

- Lão có lưu trên mặt một ấn ký đặc biệt. Cũng may nơi này không phải là Không Linh thành, nếu không chúng ta vừa động vào thì Bảo Mỗ lập tức sẽ cảm nhận được vị trí.

Cùng lúc nói, một đạo Ma nguyên lực đã tràn vào cái quan tài bằng. Nó giống như là một sợi dây đen di chuyển trong thần thể Mạch Kim Lợi, từng chút xóa hết ấn ký mà Bảo Mỗ đã lưu lại trên mặt quan tài.

Sau một lát, Hàn Thạc thu tay lại, lấy Chén Thánh có chứa thần hồn của Mạch Kim Lợi ra.

- Ta cảm giác được rồi, ta cảm giác được rồi, vạn năm rồi, cuối cùng ta cảm giác được rồi... - Không đợi Hàn Thạc mở miệng, thần hồn bên trong Chén Thánh truyền đến chấn động kịch liệt, giờ phút này Mạch Kim Lợi hoàn toàn rối loạn, Chén Thánh chứa thần hồn của hắn quang rạng rỡ ánh sáng.

- Thần thể trong cái quan tài bằng băng là của hắn, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy nên Mạch Kim Lợi đã cảm nhận được. Hắn hưng phấn nói năng lộn xộn, chờ đợi vạn năm rồi cũng đã có kết quả, không còn phải sống tiếp ở trong cái Chén Thánh tối tăm ngột ngạt đó nữa. Với Mạch Kim Lợi, không gì có thể làm hắn kích động bằng việc kết hợp linh hồn và cơ thể thật sự của mình.

Từ Chén Thánh tràn ra thần hồn của Mạch Kim Lợi. Dần dần, một bóng dáng mơ hồ trôi ra, lực lượng Chén Thánh giam cầm hắn sớm đã bị Hàn Thạc giải trừ, Mạch Kim Lợi có thể thông suốt bay luôn ra ngoài.

Thần hồn mờ mờ của Mạch Kim Lợi sau khi ra khỏi Chén Thánh liền dề dặt tiến tới chỗ quan tài bằng, như là giọt nước rơi vào biển khơi, thuận lợi tan vào trong quan tài.

Đột nhiên, không gian chấn động mãnh liệt từ bên trong quan tài vọng ra. Chỉ nghe thấy “răng rắc”, quan tài bằng sinh ra chi chít các vết nứt, làn da trắng bột của thần thể Mạch Kim Lợi dần dần hồng hào lên, khí tức sinh mạng cuối cùng đã xuất hiện trên thần thể của hắn.

Mạch Kim Lợi bên trong quan tài là một lão ông đầu bạc óng ánh, hai chùm lông mi kéo dài tới quai hàm. Tuy nhiên da thịt lại không có vẻ mềm nhũn, vẫn giống như khi trẻ tuổi đầy sức sống. Khi xuất hiện khí tức sinh mạng của hắn trong thần thể, Hàn Thạc phát hiện toàn bộ thần thể của Mạch Kim Lợi đều nhanh chóng biến hóa.

Dần dần, sắc mặt của hắn hồng hào, cơ bắp ngày càng căng ra, mí mắt giật giật, rồi con ngươi thâm thúy sáng ngời mở ra.

“Ầm”, quan tài bằng cuối cùng vỡ tung, Mạch Kim Lợi đã hoạt động được tay chân, hưng phấn lắc lắc cái đầu.

Hắn vô thức la to:

- Haha, Bảo Mỗ, ngươi không thể tưởng được chứ? Ta đã trở về! Phí Nhĩ, ta cuối cùng đã trở lại đây, các ngươi hãy chờ đấy!

Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đứng ở bên, ánh mắt dán lên Mạch Kim Lợi. Thấy hắn la to, hai người đều biết Mạch Kim Lợi đã đợi ở bên trong Chén Thánh không biết bao nhiêu năm, bây giờ thần thể thần hồn hợp nhất, thực lực khôi phục, không còn là hạng dễ bị người chém giết mổ xẻ.

Kìm nén lâu như vậy, lần này lại được thấy ánh mặt trời, cũng khó trách hắn lại kích động như vậy.

Một lát sau, Mạch Kim Lợi mới ngừng lại, cười ha ha ôm lấy Hàn Thạc, nói:

- Cám ơn ngươi, Bố Lai Ân! Thực sự không ngờ được ngươi có thể tìm về thân thể cho ta, không tưởng tượng nổi, ta cũng không biết nên cảm ơn ngươi như thế nào nữa!

Bị một lão nhân ôm chặt lấy, Hàn Thạc toàn thân đều không tự nhiên, giãy dẩy Mạch Kim Lợi ra, cười nói:

- Ngươi dự định đối phó với Bảo Mỗ như thế nào, nếu như ngươi bằng lòng, ta có thể giúp ngươi trở về tiêu diệt lão luôn!

Vị trí thành chủ Không Linh thành vốn thuộc về Mạch Kim Lợi, chỉ cần Bảo Mỗ chết, Mạch Kim Lợi có rất có khả năng trở thành thành chủ mới. Đối với Hàn Thạc mà nói, giao tình giữa hắn cùng Mạch Kim Lợi, còn thân mật hơn so với Bảo Mỗ trước kia. Một khi Mạch Kim Lợi lên làm thành chủ mới sẽ càng có lợi cho sự phát triển của hắn.

- Ta có thể giúp ngươi luyện chế rất nhiều không gian thần khí, ngươi biết đấy, ta am hiểu nhất chính là cái này, vị diện truyền tống trận, gương ma pháp v.v... Chỉ cần ngươi muốn, ta đều có thể luyện chế ra. - Mạch Kim Lợi biết Hàn Thạc cần cái gì nhất, lập tức cười ha ha hứa hẹn.

Trên Chúng Thần đại lục, loại không gian thần khí vô cùng hiếm thấy, luyện kim thuật sư thông thường không thể rèn ra, cho nên loại thần khí này cực kỳ đắt tiền. Đôi khi mặc dù ngươi có đầy đủ hắc tinh tệ cũng không tìm thấy cường giả tu luyện Không gian lực lượng thích hợp luyện chế thần khí cho ngươi.

Mạch Kim Lợi ở phương diện tu luyện Không gian lực lượng đã đạt tới cảnh giới cực cao, hắn dám nói với Hàn Thạc những câu như vậy nhất định là vô cùng am hiểu những thứ này, mà cái này vừa khéo cũng là thứ Hàn Thạc thiếu sót nhất, bởi vậy nghe lão hứa hẹn, hắn vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá rồi!

- Tuy nhiên tạm thời thì chưa được, ta cần tới thời không thần điện một chuyến, hồi báo lại những việc đã trải qua với Chủ thần. Chỉ cần Chủ thần gật đầu, ta có thể lập tức quay lại bắt đầu đối phó Bảo Mẫu. Ừm, bởi vì Bảo Mẫu hiện nay là Không Linh thành chủ, bất kể hắn đã làm cái gì, trước khi ta giết hắn cần hỏi rõ ý Chủ thần. - Mạch Kim Lợi nói với Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiểu sự băn khoăn của Mạch Kim Lợi, gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, ta hiện nay ở Thiên Cơ được tề trong thành, người xin chỉ thị Chủ thần xong thì tới tìm ta là được.

Thần điện của Thời Không Chủ thần chắc chắn nằm ở một nơi nào đó trong Thời Không thần vực. Mạch Kim Lợi có thể được Chủ thần ban cho ấn ký, chắc chắn biết tới đó như thế nào.

- Ừm, hẹn gặp lại sau nhé. - Mạch Kim Lợi cười nói, mặt vẫn còn giữ nét hưng phấn.

- Người đi đi, giải quyết chuyện của người trước mới là quan trọng nhất! - Hàn Thạc biết Mạch Kim Lợi chắc chắn không thể chờ đợi được muốn báo thù rồi, liền thúc giục hắn.

Mạch Kim Lợi luôn miệng cảm ơn Hàn Thạc, hơn nữa cam đoan một khi hồi báo Chủ thần xong sẽ đến tìm hắn ngay, giúp hắn luyện chế mấy thứ không gian thần khí thường dùng nhất, xem chừng Mạch Kim Lợi dường như hơi ngại. Hàn Thạc luân phiên thúc giục mãi, cuối cùng Mạch Kim Lợi mới nói lời từ biệt. Chỉ thấy hắn phát tay đã mở ra một khe hở không gian, chui vào bên trong không thấy đầu nữa.

- Phụ thân, người nói hắn có thể thành công sao?

Tiểu Khô Lâu dường như không chắc chắn lắm, nói:

- Bảo Mẫu đã ngồi trên vị trí Không Linh thành chủ lâu như vậy, càng có cơ hội tiếp cận Chủ thần, người nói Chủ thần có thể tin lời Mạch Kim Lợi nói hay không?

- Ai biết được! Nhưng nhìn bộ dạng hắn đầy tự tin, dường như có cái gì dựa vào, nói không chừng nắm được con át chủ bài bí mật nữa. - Hàn Thạc suy nghĩ một chốc, chợt cảm thấy Hàn Hạo nói cũng khá có lý.

Hai ngày sau, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu trở về Không Linh thành. Hôm nay Hàn Thạc đang kiểm tra tình trạng vết thương của Kim Giáp Thi, bỗng nhiên tâm niệm chợt động, phát hiện toàn bộ Không Linh thành tựa hồ rung động một chút.

Hàn Thạc cả kinh, ma đầu quan sát chỗ Bảo Mẫu chợt thấy một luồng sóng ba động mãnh liệt bao trùm cả phủ thành chủ, nó mang theo sức mạnh không thể chống lại. Bỗng chốc cả phủ thành phủ tan thành bột mịn, tất cả thần vệ của phủ thành chủ đều tử vong hết.

- Không! Chủ thần tha mạng! - Chính giữa phủ thành chủ, Bảo Mẫu thất thanh kêu la thảm thiết.

Mấy trăm lưỡi dao không gian từ hư không giáng xuống, chém vào người Bảo Mẫu. Lão cũng không còn phát ra một tiếng kêu khóc nào nữa, thân thể dưới những lưỡi dao dày đặc ấy tan thành tro bụi, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Một sự đau đớn mãnh liệt dâng lên trong thần thức Hàn Thạc. Sau một khắc, hắn phát hiện con ma đầu bố trí ở phủ thành chủ cũng chịu chung thảm cảnh, bỗng chốc nổ tung ra. Cảnh tượng cuối cùng nó truyền về cho hắn chính là phủ thành chủ bị san thành đất bằng, một cái phủ thành chủ to như vậy, không còn một người sống sót!!!

831. Chương 831:con Đường Làm Quan Rộng Mở Cửa Mạch Kim Lợi

Phủ thành chủ biến đổi lớn đến mức không ngờ, chỉ trong chớp mắt đã bị san phẳng. Chẳng những tất cả Thần Vệ trong đó toàn bộ bị chết, mà ngay cả Bảo Mẫu cũng không tránh được, bị hủy diệt cùng với phủ

thành chủ.

Một ma đầu được Hàn Thạc cử theo dõi nhất cử nhất động của phủ thành chủ, không nghĩ đến khi không gian chấn động lan đến cũng bị nổ tung mà bỏ mình, ngay cả loại ma đầu không có thân thể cũng không tránh khỏi cái chết thì các sinh vật khác tự nhiên cũng không thể may mắn thoát được.

Chấn động dị thường của phủ thành chủ làm cho tất cả mọi người trong Không Linh thành rơi vào khủng hoảng. Sau khi toàn bộ phủ thành chủ bỗng chốc bị san bằng, tất cả mọi người đều không biết có nên tiếp tục ở lại nơi đây hay không.

Khi phủ thành chủ bị hủy đi, tại khu vực lân cận, một số người trong các tiểu gia tộc và ma đầu của Hàn Thạc đều nghe được tiếng kêu sợ hãi của thành chủ Bảo Mỗ trước khi chết. Tin tức nhanh chóng truyền khắp Không Linh thành, tất cả mọi người đều biết đến thảm biến của phủ thành chủ chính là do Thời Không Chủ Thần tự mình ra tay. Không một ai ở trong Không Linh thành dám bàn tán về việc này mà chỉ thầm suy đoán Bảo Mỗ rốt cuộc ở nơi nào đã chọc giận Thời Không Chủ Thần?

Vào lúc này, trong Không Linh thành ai ai cũng cảm thấy bất an, rất nhiều cửa hàng đều tạm đóng cửa, không kinh doanh.

Một số tiểu gia tộc và người từ thần vực khác vừa mới gia nhập Không Linh thành chưa lâu, sau khi biết tin tức này đều không dám ở lại mà ào ào tìm cơ rời đi.

Chủ thần giận dữ khiến cho toàn bộ người dân trong Không Linh thành đều sống trong sợ hãi!

Ở trong thành, mặc dù có vài đơn vị Thần Vệ còn tạm thời duy trì trật tự, nhưng là trong lòng bọn họ đều sợ đến mất mật, không biết tai nạn khủng khiếp của phủ thành chủ có hay không xảy ra trên người mình. Dù sợ nhưng cũng không có ai dám chạy trốn, quyền lực tuyệt đối của Chủ thần không phải là bọn họ có thể ngăn cản, hơn nữa lại là Thời Không Chủ Thần ra tay!

Bọn họ trong lòng đều hiểu, chỉ cần Thời Không Chủ Thần muốn họ chết, bất kể có trốn ở đâu cũng chỉ có một con đường chết, chỉ bằng thành thật ở lại Không Linh thành, chờ Thời Không Chủ Thần phán xét mà thôi.

Bên trong thành không kẻ nào biết đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra, chỉ có Hàn Thạc mơ hồ đoán biết được một chút. Nhất định là do Mạch Kim Lợi đã tiến vào Thần điện gặp mặt Thời Không Chủ Thần thì mới có thể hình thành cục diện trước mắt này. Nhưng là Hàn Thạc cũng không rõ Mạch Kim Lợi rốt cuộc đã cùng Thời Không Chủ Thần nói gì, không biết hẳn rốt cuộc thông qua phương pháp nào khiến cho Thời Không Chủ Thần đưa ra quyết định giết Bảo Mỗ.

Hàn Thạc tự nhiên không rời đi Không Linh thành ngay, mặt khác trong một số cửa hàng vẫn còn tiếp tục kinh doanh tại Không Linh thành có Thiên Cơ Dược Tề, coi như không có chuyện gì xảy ra. Hàn Thạc thúc giục các dược tề sư tiếp tục luyện chế những loại dược tề thường dùng, dựa trên tình hình cung không đủ cầu hiện nay để kiếm lời.

Hắn tin tưởng Mạch Kim Lợi đi gặp mặt Thời Không Chủ Thần, sẽ rất nhanh có thể trở về Không Linh thành.

Quả nhiên năm ngày sau, Mạch Kim Lợi bỗng nhiên đường hoàng tiến vào Không Linh thành.

Nhiều năm trước tại Không Linh thành, Mạch Kim Lợi là một người rất có danh tiếng. Lúc này khi người dân trong thành ai ai cũng hoảng sợ, Mạch Kim Lợi đại biểu cho chủ thần xuất hiện, cầm trong tay Thần phù được Chủ thần ban cho. Thần phù này đã chứng minh hẳn, Mạch Kim Lợi là thành chủ mới của Không Linh thành.

Ở thời khắc này, tâm tình mỗi người dân đều phập phồng lo sợ, không rõ Thời Không Chủ Thần tiếp theo có hay không giận cá chém thớt làm liên lụy đến mình. Tuy nhiên, Mạch Kim Lợi đến khiến cho mọi người đều bất ngờ, lòng người dần dần yên ổn xuống. Ngoại trừ lưu lại vài Thần Vệ phụ trách tiếp đón Mạch Kim Lợi, còn lại không có bất luận gì dị nghị. Nhất trí công nhận Mạch Kim Lợi là thành chủ mới của Không Linh thành.

Mạch Kim Lợi lên tiếng trấn an mọi người khiến cho sự việc cũng dần dần được làm rõ. Hắn đại biểu cho Thời Không Chủ Thần tuyên bố Bảo Mỗ với tội danh cấu kết với Liệp Thần giả nên ông ta và toàn bộ Thần Vệ trong phủ thành chủ toàn đã bị trừng phạt. Kẻ chủ mưu đã chết, mọi người sẽ không phải chịu bất kỳ hình phạt nào.

Sau đó, Mạch Kim Lợi tuyên bố Không Linh thành duy trì nguyên trạng không thay đổi. Hơn nữa ngầm thông báo Thời Không Chủ Thần sẽ không can thiệp quá nhiều sự việc bên trong thành và cũng sẽ không tiếp tục truy cứu những người khác có hành vi phạm tội.

Với Thần phù trong tay Mạch Kim Lợi đại biểu cho Chủ thần dễ dàng làm chủ Không Linh thành, tất cả Thần Vệ hoàn toàn ủng hộ hắn làm thành chủ, tuyên bố thành tâm cống hiến sức lực cho hắn và không ngừng chỉ trích tội danh của Bảo Mỗ.

Trong khoảng thời gian sau đó, Mạch Kim Lợi bận bịu với công việc của Không Linh thành, cũng không có đến tìm Hàn Thạc. Hắn lấy trang viên cũ của Bảo Mỗ làm Phủ thành chủ mới, gặp mặt tộc trưởng các đại gia tộc và chủ thương hội. Khi Không Linh thành một lần nữa trở về sự yên ổn vốn có, Mạch Kim Lợi mới tiến đến Thiên Cơ Dược Tề

Mạch Kim Lợi đến làm cho Hàn Thạc có chút ngạc nhiên, so với khoảng thời gian trước cảnh giới của Mạch Kim Lợi dường như lại tăng lên. Tất cả vẻ lo lắng trước đây của hắn đều biến mất, tinh thần phấn chấn và tràn đầy sức sống.

Quan sát một chút, Hàn Thạc cảm thấy Mạch Kim Lợi hiện giờ có lẽ so với Bảo Mỗ còn lợi hại hơn, xem ra ở trong Thời Không Thần điện hắn đã thu hoạch không ít. Có lẽ đã được Chủ thần ban ơn, nếu không thì thực lực không thể tiến triển lớn như vậy.

- Mạch Kim Lợi, Chắc ngươi ở trong Thần điện đã có không ít kỳ ngộ?

Dò xét một chút, Hàn Thạc cười hỏi.

Mạch Kim Lợi chỉ cười mà không đáp

“Khi con đường làm quan rộng mở, lúc đầu ta còn dự định không tiếc tinh tể cho người kiếm một cửa hàng mới. Nhưng sau khi nhìn qua Thiên Cơ Dược Tề, xem ra không cần dùng đến nữa rồi, Bảo Mỗ cho người chọn cửa hàng này đúng là không tệ.”

Sau khi hai người vừa nói vừa cười đi vào trong cửa hàng, Mạch Kim Lợi mới tỏ vẻ có lỗi nói:

- Về chuyện xảy ra trong Thần điện, ta cũng không tiện nói, mấy hôm trước chuyện trong phủ thành chủ người biết rồi chứ?

- Trong khoảng thời gian gần đây, mọi người trong Không Linh thành đều bàn tán về chuyện phủ thành chủ bị phá hủy, ta đương nhiên cũng nghe nói rồi. Không nghĩ tới người thật có thủ đoạn, không cần ra tay đã khiến cho Bảo Mỗ phải chết! - Hàn Thạc cười nói.

Mạch Kim Lợi chẳng những có một cuộc sống mới mà còn trở thành Thành chủ Không Linh thành, hắn cao hứng nói:

- Đó là do Bảo Mỗ đáng chết, với lại vị trí Thành chủ ban đầu nên là của ta, ta chỉ là lấy lại thứ thuộc về mình thôi. Ha ha, Bố Lai Ân, ta lần trước đáp ứng người, giúp làm mấy thứ Không Gian Thần khí, người muốn loại Không Gian Thần khí nào?

- Ta không cần Thần khí công kích, chỉ cần một loại có thể giúp những người ở cự ly xa có thể gặp mặt, ví dụ như Gương Ma Pháp (ma pháp Kính Diện). Ngoài ra, nếu như có thể, giúp ta làm một vị diện truyền tống trận, ta rất cần mấy thứ này.

Hàn Thạc sau khi suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời, bản thân hắn cũng có hiểu biết về việc luyện chế, nhưng so với Thần khí công kích thì Thần khí liên quan đến di chuyển giữa các vị diện hắn không am hiểu, cho nên về phương diện này cần nhờ đến Mạch Kim Lợi.

- Yên tâm đi, tất cả không thành vấn đề!

Mạch Kim Lợi vô cùng sảng khoái đáp ứng, sau đó thành khẩn giữ Hàn Thạc ở lại Không Linh thành, hy vọng hắn có thể tiếp tục sống tại đây.

Có Âm Ảnh Thành Hoa Lai Sĩ là vết xe đổ, Hàn Thạc cũng không dám tùy tiện đáp ứng. Mặc dù hắn và Mạch Kim quan hệ không tệ, Hàn Thạc đối với hắn còn có ân cứu mạng, nhưng mà một khi hai người chân chính có xung đột lợi ích, Mạch Kim Lợi còn có thể hay không giống như trước đối xử với mình thì không thể nói trước được.

Quan trọng là ... Thời Không Thần Vực và Hắc Âm Thần Vực giống nhau, chính là đều do hai vị Chủ thần cai quản lãnh địa, mặc dù Mạch Kim Lợi là Thành chủ Không Linh thành, cũng phải nghe theo lệnh của Thời Không Chủ Thần. Hàn Thạc cũng không tu luyện Thời Không pháp tắc, không có khả năng trở thành người đứng đầu Không Linh thành, nếu như Thời Không Chủ Thần nhìn thấy hắn không vừa mắt, Hàn Thạc cũng không có cách nào đối phó.

Sau khi thông qua ma đầu chứng kiến kết cục của Bảo Mỗ, Hàn Thạc đối với Chủ thần rất kiêng kỵ. Trong lòng hắn hiểu được, tạm thời hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Chủ thần. Nếu như chưa có đủ thực lực tốt nhất không nên trêu chọc vào bất kỳ một Chủ thần nào.

- Người thực sự không bằng lòng ở lại Không Linh thành? - Mạch Kim Lợi tỏ ra vô cùng thất vọng, thở dài nói:

- Thời gian này, Không Linh thành đang rất cần người, lấy thực lực của người nếu như ở lại Không Linh thành thì rất có thể Không Linh thành sẽ là thành trì cường đại nhất ở Thời Không Thần Vực. Ta bằng lòng cùng người quản lý Không Linh thành, bằng giao tình của chúng ta, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sự việc người gặp phải ở Âm Ảnh Thành. Dù sao, mạng của ta cũng là do người ban cho!

Nghe Mạch Kim Lợi nói thì xem ra hắn thực sự có ý tốt, dường như sẽ rất vui mừng nếu Hàn Thạc ở lại Không Linh thành.

Đáng tiếc, hắn mặc dù là thành chủ Không Linh thành, nhưng người làm chủ thật sự vẫn là Thời Không Chủ Thần, hơn nữa Hàn Thạc đã có quyết định của mình nên vẫn từ chối lời mời của Mạch Kim Lợi:

- Ta thực sự không có ý định ở lại Không Linh thành, tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ thường xuyên quay trở lại đây. Ha ha, Thiên Cơ Được Tề ở Không Linh thành sẽ còn nhờ người chiếu cố nhiều hơn nữa.

- Người yên tâm đi, Thiên Cơ Được Tề ở Không Linh thành sẽ không có gì bất cứ việc gì đâu.

Mạch Kim Lợi lập tức cam đoan.

- Người luyện chế Không Gian Thần khí, nếu cần vật liệu đặc biệt gì thì cứ nói cho ta biết, ta sẽ giúp người tìm.

Có của hàng Kim Thạch nên rất nhiều vật liệu luyện khí đặc biệt cũng có thể thu thập, Mạch Kim Lợi đã đáp ứng vì hắn luyện chế Thần khí, Hàn Thạc đương nhiên cũng muốn có chút chuẩn bị.

- Những vật liệu này không cần người quan tâm, ở Không Linh thành ta đã có khu vực vật liệu đặc biệt riêng. Bảo Mỗ vừa chết, ta còn phát hiện trên bầu trời của phủ Thành chủ có một không gian nhỏ của hắn, vật liệu luyện khí không thành vấn đề. Cho ta thời gian một năm, ta nhất định đem những Không Gian Thần khí đặc biệt nhất đến cho người. - Mạch Kim Lợi mỉm cười rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, người cần phải lựa chọn một khu vực để đặt vị diện truyền tống trận, ta nghĩ người hiện tại chưa có địa điểm tốt, cái này trước tiên có thể đợi một chút.

- Vậy cảm ơn trước, một năm sau ta sẽ lại đến Không Linh thành thăm người. - Hàn Thạc nói.

- Bố Lai Ân, sao người đi vội vã thế? Không bằng lưu lại một khoảng thời gian nữa đi? - Mạch Kim Lợi vừa nghe Hàn Thạc nói sẽ rời đi, khẩu khí dường như mang vài phần thương cảm.

- Con ta bị người ta làm bị thương, ta hiện tại đang muốn tìm hắn tính sổ! - Hàn Thạc gương mặt trầm xuống, nghĩ tới Kim Giáp Thi thiếu chút nữa bị người khai c giết thì chỉ muốn lột da kẻ đó ngay bây giờ. Hiện giờ Ngũ Hành Giáp Thi toàn bộ đã tập trung đầy đủ, chuyện của Mạch Kim Lợi coi như đã giải quyết hoàn mỹ, Hàn Thạc quyết định không trì hoãn nữa mà chuẩn bị tiến về vùng đất Hỗn Loạn.

832. Chương 832:bất Ngờ Xen Lẫn Vui Mừng

Ngũ Hành Giáp Thi tập hợp ở Không Linh Thành, Thiên Cơ Dược Tề đã được Hàn Thạc giao cho một người có thể tin tưởng trông coi. Mạch Kim Lợi bản thân là Thành chủ mới của Không Linh Thành sẽ thay Hàn Thạc trông nom tốt tất cả sự kiện bên trong thành, vấn đề liên quan đến cửa hàng Kim Thạch của Kim Giáp Thi cũng sẽ không xảy ra sự cố gì cả.

Sau khi đã sắp xếp tất cả, đoàn người Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu, Ngũ Hành Giáp Thi và La Ti rời khỏi Không Linh Thành, tiến về vùng đất Hỗn Loạn..

Tiểu Khô Lâu sau khi biết chuyện Kim Giáp Thi bị thương, hắn đã hỏi Kim Giáp Thi kĩ càng tỉ mỉ về kẻ đã tập kích nhưng cũng không biết người ra tay là ai.

Hàn Thạc sau khi hỏi thêm một chút mới biết được Tiểu Khô Lâu mặc dù biết vài thủ lĩnh Liệp Thần giả của vùng đất Hỗn Loạn nhưng hắn đối với tình huống cụ thể của nơi đó cũng không hiểu biết nhiều. Dù sao vùng đất Hỗn Loạn cũng không chỉ là do Liệp Thần Giả tạo thành, cường giả có ở khắp nơi, những kẻ hung ác nhất của mười hai đại Thần Vực cũng đều tập hợp ở đây. Tất cả đã biến vùng đất Hỗn Loạn thành một nơi nguy hiểm nhất.

Thực lực từng người trong nhóm của Hàn Thạc không hề yếu. Mỗi cá nhân trong Ngũ Hành Giáp Thi đều nắm những lực lượng kỳ diệu do đó có khả năng di chuyển rất nhanh. Chỉ mất vài ngày đã rời xa Không Linh thành đi tới một thung lũng hoang dã vô cùng rộng lớn.

Cho đến một ngày, Hàn Thạc cùng Ngũ Hành Giáp Thi đi tới địa điểm trước kia Hàn Mộc, Hàn Thủy từng bị bao vây tấn công. Khi Hàn Mộc vừa xuất hiện, ngay lập tức bên trong thì chúng thần ở đây cùng nhau hô hoán, nhìn về phía Hàn Mộc với ánh mắt kiêng kỵ. Đường như sợ Hàn Mộc sẽ gây ra chuyện gì khủng khiếp ở đây.

- Mẹ nó, các người nhìn mấy con đàn bà hư hỏng bên cạnh mình đi. Nhìn ta làm cái rắm gì! - Hàn Mộc nhìn quanh thấy tất cả mọi người đều cẩn thận đề phòng mình, nhin không được thấp giọng mắng.

Hàn Thạc bật cười khanh khách, trước kia khi nghe kể lại hắn không nghĩ rằng chuyện Hàn Mộc làm ra có gì to tát. Hiện tại vừa thấy hắn xuất hiện, tất cả các Thần có lão bà đều cảm thấy bất an, điều này làm cho Hàn Thạc hết sức kinh dị, khẽ dò hỏi: “Xú tiểu tử xem ra người đã hưởng thụ không ít!”

- Hắc hắc, kệ bọn chúng đi, là do bọn chúng quá căng thẳng đó thôi. - Hàn Mộc ngượng ngùng cười gượng nói với Hàn Thủy:

- Tiểu Thủy, người cần gì phải cẩn thận như vậy? Có phụ thân và đại ca ở đây, không có kẻ nào dám đến tìm chết đâu!

- Mấy người đàn bà kia đều là những kẻ điên, nếu như bọn họ đều không muốn sống, muốn tìm người tính sổ, người có thể ra tay giết bọn họ không? - Hàn Thủy trừng mắt, tức giận quát mắng.

Nghe Hàn Thủy nói như vậy Hàn Mộc không khỏi sửng sốt. Ngay lập tức cười khổ nhìn Hàn Thạc nói:

- Phụ thân, chúng ta đi nhanh thôi, Tiểu Thủy nói có lý. Nếu như những ... người đàn bà điên thực sự bất chấp sống chết, muốn tìm ta báo thù. Trong khi ta lại không tiện ra tay giết chết các nàng, như vậy vô cùng phiền toái!

Hàn Thạc ngạc nhiên, thầm nghĩ tiểu tử hỗn đản này đúng là đã tự đi tìm phiền toái rồi. Mất thấy chúng thần đều nhìn về phía bọn họ với ánh mắt kì quái, Hàn Thạc cũng không dự định tiếp tục ở lại lâu. Thừa dịp mấy người đàn bà điên của Hàn Mộc chưa đến, vội vàng kéo đoàn người rời đi.

Mấy người Hàn Mộc, Hàn Thạc mới rời khỏi cứ điểm không bao lâu, liền có bốn người đàn bà tới. Những người đàn bà này tuổi khác nhau nhưng đều trang điểm vô cùng diễm lệ, cùng đi vào khu vực Hàn Mộc vừa mới xuất hiện, dáo dác nhìn xung quanh rồi lớn tiếng gọi tên hắn. Bốn người vừa la mắng, còn nói hắn là đồ lòng lang dạ sói vô tình vô nghĩa.

Không lâu sau, họ đều phát hiện ngoài mình ra còn có ba người đàn bà khác. Trong cứ điểm, sau khi nghe chúng thần nói Hàn Mộc vừa mới rời khỏi cứ điểm thì cả bốn người liền không chúi mắng nữa mà đuổi theo

hướng Hàn Thạc vừa khỏi.

- Ha ha, xú tiểu tử ngươi thủ đoạn không tồi! - Từ xa, nghe bên trong cứ điểm có người liên tục gọi tên Hàn Mộc, Hàn Thạc về mặt cười khở nhìn với mấy người dẫn dò:

- Đi thôi, nhanh chóng rời khỏi nơi này... những người đàn bà điên kia sắp đuổi kịp rồi!

- Nhanh lên, nhanh lên! - Hàn Mộc liên tục thúc giục mọi người, hần bay lên trước tiên, dường như rất sợ bị bắt lại.

Sau khi rời khỏi cứ điểm, Tiểu Khô Lâu dẫn mọi người rất nhanh xuyên qua rừng rậm. Qua hai ngày, hần đột nhiên dừng lại trước một thác nước lớn. Thác nước chảy thẳng xuống dưới một cái đầm, bong bóng nước bắn tung tóe, hình thành những dòng suối nhỏ uốn lượn chảy đi xa.

Hàn Thủy vừa thấy cảnh vật phía trước, lúc này mới thở nhẹ một tiếng, hóa thành một cột nước trắng xóa giống như một con cá nhỏ hòa vào thác nước.

Hần tu luyện thủy hệ lực lượng, khó khăn lắm mới có thể gặp được một thác nước như thế này. Nếu như không đem chính mình tan vào trong nước thì hần cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Đây cũng là một cách hưởng thụ rất tốt.

Hai người Hàn Thổ, Hàn Hỏa vốn không thích nước cho nên chỉ đứng ở xa nhìn lại. La Ti, Hàn Mộc, Hàn Kim tiến tới, đứng ở trước một viên đá thạch bích nhẵn bóng rửa mặt. Tiểu Khô Lâu sau khi dẫn mọi người tới nơi này liền nói với Hàn Thạc:

- Phụ thân! Người của ta ở nơi này, ta đi bố trí một chút!

- Được. - Hàn Thạc gật gật đầu, ta hiệu cho hần đi nhanh rồi về.

Thân thể Hàn Hạo đột ngột biến mất, bay xuyên qua thác nước đang bắn tung tóe tiến vào sơn động u ám phía sau. Có người vào động, lập tức có vài Liệp Thần giả xuất hiện ở hang núi nhìn chằm chằm Hàn Mộc, Hàn Thủy với ánh mắt thù địch. Tên đại hán cầm đầu có vết sẹo dữ tợn trên mặt thấp giọng hô:

- Là người sao? Thủ lĩnh!

Tiểu Khô Lâu cũng không đáp lời mà chỉ lạnh lùng nói: "Khí tức tà ác trên người ra, dựa vào khí tức này để chứng tỏ thân phận của mình."

Vừa cảm nhận được lực lượng tà ác tràn ngập trong sơn động, đại hán lập tức khom người vui vẻ nói:

- Thật sự là người? - Sau đó, rất nhiều Liệp Thần giả từ các hang động xung quanh tụ hợp lại.

- Thủ lĩnh, những người kia là do người đưa tới sao? Có cần chúng ta tiêu diệt không? - Bọn họ vốn không biết quan hệ giữa Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc, mà Hàn Hạo từ trước tới giờ cũng không có đề cập qua. Trước kia Tiểu Khô Lâu cũng từng dẫn dụ một số kẻ địch đuổi giết hần hoặc có ý đồ xấu tới đây để tiêu diệt, những người này cho rằng lần này cũng giống như trước đây mà hành sự.

Từ khi bọn họ bắt đầu theo Hàn Hạo chưa từng thấy hần có bằng hữu, cũng chưa từng thấy hần giao hảo với ai! Ở trong tưởng tượng của bọn họ, Tiểu Khô Lâu hần là một kẻ hung ác, lạnh lùng, tuyệt tình tuyệt nghĩa. Cho nên đương nhiên đám người cho rằng bọn người Hàn Thạc cùng theo hần đến đây chỉ là con mồi.

- Bọn họ không phải con mồi mà là bằng hữu của ta! - Ngoài dự liệu của bọn họ, Tiểu Khô Lâu hờ hững trả lời, đồng thời chỉ vào mấy người Hàn Thủy, Hàn Mộc ở phía sau thác nước nói:

- Các ngươi nhớ kỹ hình dáng bọn họ. Mặc kệ ở trong tình huống nào, đều không cho phép động thủ đối với bọn họ. Đã hiểu chưa?

Những... Liệp Thần giả này cho tới bây giờ đây mới là lần đầu được hần dẫn dò như thế. Tất cả đều cảm thấy kinh hãi, thâm suy đoán thân phận mấy người kia. Qua một lúc sau mới phản ứng, từng người vội vàng gật đầu, liên tục tỏ vẻ nhất định sẽ nghe theo mệnh lệnh của hần.

- Các ngươi không phải đối thủ của họ đâu. - Tiểu Khô Lâu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu có một ngày gặp được bọn họ mà không muốn bị giết thì cứ nói là thủ hạ của ta!

Dừng một chút, Hàn Hạo nói tiếp:

- Các người hãy trở về Tử Vong Thần Vực, dẫn toàn bộ người tới vùng đất Hỗn Loạn. Sau này chúng ta sẽ không hoạt động ở Tử Vong Thần Vực nữa, sắp tới vùng đất Hỗn Loạn sẽ trở thành mục tiêu mới!

- Thật tốt quá. Thủ lĩnh! Ha ha, vùng đất Hỗn Loạn mới đúng là chỗ vui chơi của chúng ta. Chúng ta sẽ sớm trở thành một thế lực trong vùng đất Hỗn Loạn. Khi đó có thể quang minh chính đại xuất hiện, không ai có thể biết chúng ta là Liệp Thần giả. Thủ lĩnh, có phải toàn bộ chúng ta đều được ở vùng đất Hỗn Loạn không? - Đại hán dữ tợn kia nghe Tiểu Khô Lâu nói như vậy tỏ ra hết sức vui mừng.

Ở mười hai đại chủ thần vực, Liệp Thần giả bị các thế lực ở khắp nơi bài xích và chém giết. Nhưng tại vùng đất Hỗn Loạn do có tình thế đặc biệt là không có chủ thần nào cai quản. Hơn nữa người sống trong đó đều là những kẻ hung ác nhất của các đại Thần vực, cho nên Liệp Thần Giả cũng chưa tính là gì. Chỉ cần bọn họ không xâm phạm người khác thì cũng sẽ không có ai quản tới.

Ở bên trong vùng đất Hỗn Loạn, họ thậm chí có thể có một cuộc sống như người bình thường, quang minh chính đại tham gia các hoạt động mua bán. Đối với Liệp Thần giả và các thần cấp cường giả đã rời khỏi các Đại Thần vực mà nói, vùng đất Hỗn Loạn chính là một nơi vui chơi của bọn họ. Ở nơi này không cần phải lo lắng bị các lực lượng Thần vực lùng bắt, có thể khoan khoái hưởng thụ cuộc sống.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là phải sống sót đã!

Vùng đất Hỗn Loạn là nơi không bị mười hai Đại Chủ thần cai quản, nhưng bên trong những kẻ hung ác quá nhiều, nếu không đủ thực lực thì có thể vừa mới đi vào đã bị người ta giết chết!

- Không sai, sau này chúng ta đều ở vùng đất Hỗn Loạn. - Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo gật gật đầu nói:

- Đi đi, trên đường không được phép trì hoãn. Tất cả các người trở về Tử Vong Thần Vực dẫn những người còn lại đến đây. Khi đến vùng đất Hỗn Loạn, người tìm Ba La thăm dò tin tức của ta là được rồi.

- Tuân mệnh thủ lĩnh!

Đại hán mặt sẹo khom người gật đầu. Sau đó mang đám Liệp Thần giả kia lùi về bên trong động khẩu, từ phương hướng khác rời khỏi nơi này. Trước khi đi, bọn họ đều chăm chú nhìn thật sâu mấy người Hàn Thạc một lần. Ghi nhớ? hình dáng bọn họ ở trong lòng, miễn cho tương lai khi gặp phải lại xảy ra xung đột. .

Xử lý đám thủ hạ xong, Tiểu Khô Lâu từ trong thác nước đi ra. Chờ hán đi tới bên cạnh, Hàn Thạc cười nói:

- Không tệ, ánh mắt mấy người đó đều toát ra sự lạnh lùng, từ cách phối hợp khi ở trong hang động có thể thấy đã được rèn luyện không ít! - Thông qua ma đầu, cảnh nói chuyện giữa Tiểu Khô Lâu và mấy người kia đều lọt vào mắt Hàn Thạc.

- Trong trí nhớ của phụ thân cho ta. Có một ít bí pháp ma trận phối hợp, ta đã áp dụng đối với bọn họ. Cho nên so với Liệp Thần giả thông thường, họ càng thêm đoàn kết, càng thêm hiểu như thế nào lợi dụng lực lượng đoàn thể để giành chiến thắng. - Tiểu Khô Lâu cũng không khiêm tốn nói.

Mỉm cười gật gật đầu. Hàn Thạc khen ngợi nói:

- Con làm rất tốt!

Hán có thể chỉ dựa vào ký ức ma công làm được chuyện này xem ra đã thật sự kế thừa được ma công huyền ảo của mình. Dừng một chút, Hàn Thạc lại hỏi:

- Con nói ở Tử Vong Thần vực còn có thủ hạ, vậy trong tay con tổng cộng có bao nhiêu người? - Hàn Thạc vô cùng hiếu kỳ, trong năm mươi năm thời gian, hán rốt cuộc đã chiêu mộ được bao nhiêu Liệp Thần giả.

- Tổng cộng có ba đại đội hơn ba trăm người.

- Mỗi một người trong bọn họ đều được con tự mình huấn luyện qua, hiểu được nên phối hợp như thế nào. So với Thần Vực ở thành thị thông thường lợi hại hơn rất nhiều! - Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo ngạo nghễ nói

Nghe hần nói như vậy, Hàn Thạch trong lòng rất vui mừng. Không nghĩ tới Tiểu Khô Lâu thật sự đã khiến cho hần phải kinh ngạc đến như vậy.

Những người đó từng người có thực lực phi thường, giết người không gớm tay. Hơn nữa lại hiểu được ma trận phối hợp, những người này có lẽ so với những Thần Vệ do chính mình ở Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục huấn luyện còn lợi hại hơn một chút. Hơn nữa còn có số lượng ba trăm người, điều này thật sự là quá tốt rồi.

833. Chương 833:giết Hần!

Ở phía Tây Bắc của vùng đất Hỗn Loạn, Ba La - một trong các thủ lĩnh của Liệp Thần giả đã thu được hai trăm vạn hắc tinh tề sau khi đem thần thể Mạch Kim Lợi cho Hàn Hạo đang hết sức vui vẻ, dù sao hắc tinh tề đã đến tay hần rồi. Những ngày này, Ba La đang ở bên trong sơn cốc giày vò một mỹ nữ bị thủ hạ hần bắt được thì nhận được tin tức từ Không Linh Thành.

- Đại nhân, Bảo Mỗ chết rồi, căn cứ theo những lời đồn đại ở Không Linh Thành thì Thời Không Chủ Thần nổi giận đã san bằng toại n bỗ phu thối nh chu! - Khoa Dịch Á, thủ hạ lần trước phụ trách đem thần thể của Mạch Kim Lợi từ phủ thành chủ ra khom người hướng Ba La bẩm báo.

Ba La tỏ ra sợ hãi, nhẹ nói:

- Cái gì?

- Chủ thần giận dữ, Bảo Mỗ và toàn bộ những gì liên quan đến phủ thành chủ Không Linh Thành đều đã bị phá hủy! - Khoa Dịch Á thấp giọng nói lại một lần nữa.

Lập tức ngừng chinh phạt mỹ nữ bên dưới, Ba La quá sợ hãi nói:

- Ta đã đoán được Bảo Mỗ có thể sẽ chết nhưng không ngờ rằng là do chính Thời Không Chủ Thần ra tay, thật không thể tin được! Tình hình hiện tại của Không Linh Thành thế nào?

Ba La vốn tưởng rằng có thể Mạch Kim Lợi và Hàn Hạo hợp tác giết chết Bảo Mỗ, không nghĩ tới sự việc lại nằm ngoài sự suy đoán của hần

- Mạch Kim Lợi cầm trong tay Thần phù của Chủ thần, hiện ngang trở về Không Linh Thành. Bây giờ hần đã trở thành Thành chủ Không Linh Thành, ta nghĩ Mạch Kim Lợi cũng không phải một người muốn cùng chúng ta buôn bán, hần lên làm Thành chủ Không Linh Thành, đối với chúng ta mà nói dường như cũng không có nhiều lợi ích! - Khoa Dịch Á nhíu nhíu mày nói.

Ba La đã lấy mỹ nữ bên dưới thân thể ra, trầm giọng nói:

- Mạch Kim Lợi không cần quan tâm nữa, chủ yếu nhất vẫn là Hàn Hạo, hần đã cứu Mạch Kim Lợi, mà bản thân Hàn Hạo lại là một thủ lĩnh của liên minh Liệp Thần giả. Ta nghĩ Mạch Kim Lợi sẽ không làm gì quá đáng. Ừm, nếu có tin tức của Hàn Hạo thì báo ngay cho ta, xem ra hần càng ngày càng thú vị!

- Lần trước hần nhờ người trở lại chuyển một tin tức, nhờ chúng ta lưu ý sự kiện của hàng Kim Thạch bị cướp, chúng ta đã ở lân cận hỏi thăm nhưng tạm thời còn chưa phát hiện gì. - Khoa Dịch Á nói.

- Toàn lực đi thăm dò, ta thấy quan hệ giữa Hàn Hạo và chủ nhân cửa hàng Kim Thạch kia nhất định không phải chuyện đùa. Cửa hàng Kim Thạch ở các Đại Thần vực đều có chi nhánh, nghe nói trong tay bọn họ có những khoáng thạch mà các cửa hàng khác vĩnh viễn không thể tìm thấy. Nếu như chúng ta có thể cùng cửa hàng Kim Thạch thiết lập quan hệ, đối với tương lai sẽ có rất nhiều ích lợi! Truyền lệnh xuống, thăm dò cẩn thận chuyện này cho ta, một khi có tin tức phải lập tức báo cáo! - Ba La nhanh chóng ra lệnh.

- Tuân lệnh đại nhân! - Khoa Dịch Á khom người lui ra, mang theo vài Liệp Thần giả rời đi.

...

Nửa tháng trôi qua, cuối cùng đoàn người Hàn Thạch cũng đã rời khỏi Thời Không Thần Vực, chính thức tiến vào vùng đất Hỗn Loạn.

Vừa mới tiến vào vùng đất Hỗn Loạn. Hàn Thạc đã phát hiện ra sự hỗn loạn của khu vực này. Dọc trên đường đi, khắp nơi đều thấy những xác chết máu tươi đầm đìa, những trận chiến một sống một còn xuất hiện đầy rẫy. Một ít Liệp Thần giả không coi ai ra gì đang thôn phệ đối thủ tu luyện cùng hệ. Căn bản là không có một chút quy củ nào.

Đây mới chỉ là ngoài rìa của vùng đất Hỗn Loạn!

Theo đoàn người Hàn Thạc tiến dần vào trong, dọc trên đường đi ở khắp nơi, các vụ chém giết càng ngày càng nhiều. Vùng đất Hỗn Loạn không có trật tự, không có Thần Vệ quản lý, ở chỗ này chỉ cần một lần nhỡ lời là ngay lập tức xảy ra tranh đấu. Tại đây cũng không có ai quản việc đó, thậm chí đại đa số còn rất hứng thú đứng ngoài quan sát, một khi cảm thấy có cơ hội liền lao vào tham dự.

Nếu không có thực lực, trong vùng đất Hỗn Loạn ở đâu cũng có thể gặp phải kẻ địch. Nếu trên người có Thần khí đáng giá, dẫn theo mỹ nữ hoặc có thực lực yếu hơn so với Liệp Thần giả cùng hệ đều có thể trở thành lý do để bị người khác giết.

Liên tục đi sâu vào trong, cảnh chém giết càng nhiều, mấy người Hàn Thạc dần dần đã quen với thảm cảnh xác chết ở khắp nơi.

Trong đoàn người Hàn Thạc, La Ti trên người có khí tức đặc biệt của Thượng Vị Thần, Tiểu Khô Lâu với vẻ mặt lạnh lùng, nhìn mọi người với ánh mắt đầy hung quang. Ở các Đại Thần vực nhiều năm, Ngũ Hành Giáp Thi xem ra cũng không phải hạng người mềm yếu dễ bị ức hiếp, do đó không có mấy ai thiếu hiểu biết khiêu khích bọn họ.

- Mọi người không được lơ là mất cảnh giác, đây mới chỉ là vùng phụ cận của vùng đất Hỗn Loạn! - La Ti hiểu biết một ít đối với vùng đất Hỗn Loạn nên trên đường đi không ngừng giải thích:

- Càng đi vào sâu trong vùng đất Hỗn Loạn, chúng ta sẽ gặp được những Thần cấp có thực lực tăng dần! Hiện tại mọi người cũng nhìn thấy, xung quanh cũng chỉ là một ít Trung Vị Thần mà thôi, những Liệp Thần giả có thực lực Trung Vị Thần cũng không dám xuất hiện ở sâu bên trong, nếu không thì chính bọn họ sẽ trở thành mục tiêu bị người khác săn bắt!

- Bằng lực lượng của chúng ta, hẳn là sẽ không có những kẻ thiếu hiểu biết dám đến khiêu khích chứ?

Hàn Hỏa huênh hoang nói, trên đường đi cứ thấy có người chém giết, tranh đấu là hẳn đều la to, hận không thể chạy ào đến chém giết vui vẻ một chút.

- Tạm thời sẽ không, tuy nhiên đi sâu vào bên trong thì khó nói trước được! - La Ti không hề giống như bọn người Hàn Thạc ung dung tự nhiên, nằng nựa hồ đối với vùng đất Hỗn Loạn tràn đầy cố kỵ.

Ba ngày sau, đoàn người Hàn Thạc tiến vào trong vùng đất Hỗn Loạn, ở nơi này thường xuyên có thể thấy được tranh đấu giữa các Thượng Vị Thần, những Thượng Vị Thần ở đây ai nấy đều có vẻ mặt lạnh lùng, nhìn mọi người với ánh mắt đầy cảnh giác, dường như chỉ cần một ánh mắt không thích hợp liền có thể lập tức động thủ giết người.

- Hàn Kim, lần trước ngươi đã bị cướp ở khu vực này sao? - Đi vào một khu vực mà xung quanh có rất nhiều ngọn núi lớn, Hàn Thạc bắt đầu hỏi Hàn Kim.

Lúc trước, khi Kim Giáp Thi trở lại thì tổng cộng có mười mấy Thần Vệ, mỗi một người đều có thực lực Trung vị thần hậu kỳ, ngoài ra Kim Giáp Thi còn cố ý chọn lựa khu vực có nhiều núi bởi vì hẳn đoán chắc sẽ không có Thần cấp lợi hại qua đây, không ngờ vẫn không tránh khỏi vận rủi, bị một đám người xa lạ chặn lại.

- Đúng vậy phụ thân, nếu không phải lân cận có những ngọn núi này thì con khó có thể chạy thoát được!

Hàn Kim dường như nghĩ tới tình cảnh những thủ hạ của mình chết thảm, vẻ mặt đau buồn phẫn nộ, chỉ vào khu vực phía trước mà hướng Hàn Thạc giải thích:

- Nơi này, nơi đó, chính mắt con đã phải chứng kiến thủ hạ bị giết, không còn ai sống sót.

Trên đường đi tới, Hàn Thạc đã sớm nhận thấy rõ ràng ở vùng đất Hỗn Loạn này sùng bái cường giả, thực lực yếu lập tức sẽ bị đào thải.

Những tên sống lâu tại vùng đất Hỗn Loạn đều có chút biến thái, thủ pháp giết người của chúng vô cùng kỳ quặc, coi giết người như một thú vui, trước khi giết còn muốn hành hạ kẻ xấu số đến đau khổ tột cùng.

Nghĩ tới tại phụ cận khu vực này Kim Giáp Thi thiếu chút nữa bị giết, trong lòng Hàn Thạc đã cực kỳ căm tức, mấy Ma đầu được hãn phóng ra, Hàn Thạc nói:

- Trước tiên không vội tiến vào sâu vùng đất Hỗn Loạn. Chúng ta ở xung quanh nơi này tìm hiểu một chút tin tức, xem có thể hỏi được cái gì không.

Mấy người La Ti tự nhiên không có cái gì dị nghị, đều gật đầu đồng ý tạm thời ở lại nơi này.

Hàn Thạc đứng sững trên một khối nham thạch không nhúc nhích, thấy mấy Ma đầu ra biến thành đủ loại hình dạng bay ra các khu vực lân cận. Khi phát hiện người nào, Ma đầu này lập tức khiêu khích dẫn dụ người đó đến chỗ mấy người Hàn Thạc.

Lát sau, một nhóm bảy người bị Ma đầu khiêu khích làm cho nổi giận mà truy sát nó.

Ma đầu đến trước mặt Hàn Thạc bỗng nhiên tan biến, sau đó Hàn Thạc mỉm cười nói:

- Các vị, cho ta hỏi thăm một người.

- Tên kia đâu mất rồi? - Một Thượng Vị Thần trong đó quát lạnh một tiếng, nói:

- Các có phải đồng bọn của hãn không?

Thấy mấy người Hàn Thạc dường như cũng không phải loại người dễ bị bắt nạt, Thượng Vị Thần kia liền do dự, lần nữa hỏi:

- Sao? Các ngươi muốn gì?

La Ti biết rõ quy củ của vùng đất Hỗn Loạn, không nói hai lời trực tiếp tiến lên, ra tay giết vài tên vệ sĩ bên cạnh Thượng Vị Thần kia. Thượng Vị Thần kia cũng vừa mới đạt tới trung kỳ cảnh giới, nhìn thấy La Ti ra tay lập tức hiểu được thực lực chân chính của La Ti, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Tuy nhiên, vùng đất Hỗn Loạn cũng không thiếu những kẻ điên cuồng có can đảm dám mạo hiểm, hãn mặc dù trong lòng có cố kỵ thực lực của La Ti nhưng vẫn giận tím mặt nói:

- Con đàn bà kia, ngươi chết chắc rồi!

“Vù!” Một tiếng, gai xương trong tay của Tiểu Khô Lâu bắn ra, lực lượng Tà Ác khủng bố tràn ngập toàn bộ không gian, như sấm chớp bỗng nhiên chụp xuống.

Người này kinh hãi, lập tức lùi ra xa. Sau khi ổn định thân thể, sắc mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn La Ti và Tiểu Khô Lâu, hãn cuối cùng nhẹ nhàng, khe khẽ hỏi:

- Các người muốn hỏi gì? - Một mình La Ti hãn còn có một chút tự tin, nhưng nếu có thêm Tiểu Khô Lâu, hãn biết một khi hãn còn dám nhiều lời, lập tức chỉ có một con đường chết.

- Trước đây một khoảng thời gian, ở nơi này có một đám người cướp đoạt khoáng thạch, ngươi có biết là ai không? - Nói xong, Hàn Thạc vừa sai Hàn Kim miêu tả tướng mạo những người đó một lần.

Người này ngẩn người, nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Không biết, cũng không có nghe được tin tức về việc này.

- Giết hãn! - Hàn Thạc vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười.

Tiểu Khô Lâu, La Ti không nói hai lời lập tức bắt đầu công kích hãn, Ngũ Hành Giáp Thi cũng không nhàn rỗi, mặc dù không tạo thành Thiên Thi Ngũ Hành Đại Trận nhưng cũng đồng loạt ra tay.

Đối với Hàn Thạc mà nói, dù sao La Ti cũng đã ra tay giết thủ hạ của tên Thượng vị thần kia nên đã kết thù với hãn, vì để tránh lưu lại mầm tai họa, vẫn là tiêu diệt càng sớm càng tốt. Quan trọng nhất là trong khu vực Hỗn Loạn không có quy củ gì, giết người cũng không cần gánh chịu hậu quả. Hơn nữa hãn lại là Thượng Vị Thần, thân hồn chính là phân bón tốt nhất cho Vạn Ma Đỉnh, cho nên không ngại trực tiếp giết người.

Ở vùng đất Hỗn Loạn vài ngày, Hàn Thạc phát hiện nơi này mỗi người đều là những loại người không đáng được tồn tại, toàn bộ bọn họ đều là các ác nhân tới từ các Đại Thần Vực, đã làm không biết bao nhiêu chuyện mất hết tính người. Những người này cho dù toàn bộ bị giết chết hết, Hàn Thạc cũng sẽ không có một chút áy náy.

Một mình La Ti là đã có thể giết hắn, lại còn thêm Tiểu Khô Lâu và Ngũ Hành Giáp Thi tham dự, do đó người này ngay cả trốn thoát cũng không có cơ hội, chỉ trong chớp lát hắn đã bị bảy gai xương của Tiểu Khô Lâu đóng đinh trên mặt đất.

Vạn Ma Đỉnh thừa thế bay ra, đưa Thần hồn của hắn và thủ hạ toàn bộ thu vào. Thần hồn người này đã có thể đền bù cho Ma đầu của Hàn Thạc bị huỷ diệt ở Không Linh thành.

Không vội vã rời đi, Hàn Thạc theo cách cũ tiếp tục thực hiện, không ngừng lấy Ma đầu biến ảo khiêu khích, chỉ cần có người tới liền tiêu diệt toan—n bô—đ, đưa thần hồn bọn họ thu vào trong Vạn Ma đỉnh. Đáng tiếc, mặc dù hỏi rất nhiều người nhưng vẫn không có được tin tức gì.

Đến khi Hàn Thạc dự định bỏ cuộc, tiến sâu vào vùng đất Hỗn Loạn thì Khoa Dịch Á - thủ hạ của Ba La xuất hiện. Dường như nghe được tiếng kêu gào của nạn nhân khi bị gai xương của Tiểu Khô Lâu giết, chủ động tìm đến.

834. Chương 834:mục Tiêu Mới

Sau khi Khoa Dịch Á tiến đến, phát hiện ở bên cạnh Hàn Hạo có rất nhiều người lạ nên có chút kinh ngạc. Cẩn thận quan sát, Khoa Dịch Á phát hiện mấy người Hàn Thạc, La Ti, Ngũ Hành Giáp Thi không hề giống Liệp Thần giả, điều này làm cho Khoa Dịch Á nghi hoặc. Không biết quan hệ của Hàn Hạo và mấy người Hàn Thạc rốt cuộc là như thế nào.

Trong lòng mặc dù không hiểu, tuy nhiên sau khi nhìn thấy Hàn Hạo, Khoa Dịch Á vẫn cung kính, dùng lễ nghi thăm hỏi:

- Thủ lĩnh chúng ta rất lưu ý đối với chuyện người nhờ, đã phái thuộc hạ tuần tra tin tức ở một số vùng phụ cận. Sau một khoảng thời gian tìm kiếm, chúng ta đã có một chút manh mối. - Khoa Dịch Á sau khi cúi chào liền giải thích với Hàn Hạo.

Vừa nghe mấy người Khoa Dịch Á từ trước đến giờ luôn luôn tìm kiếm tin tức hộ hắn, Hàn Hạo lập tức hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Khoa Dịch Á trong mắt có một chút do dự, cũng không trả lời ngay, hơi đề phòng nhìn bọn người Hàn Thạc, cẩn thận hỏi thăm:

- Mấy vị này là...?

Hắn không đoán được thân phận mấy người Hàn Thạc nên cũng không dám mạo muội nói ra tin tức.

Hàn Hạo biết Khoa Dịch Á cố kỵ cái gì, hờn nhẹ một chút, nói:

- Bọn họ là bằng hữu của ta, người không cần lo ngại, có gì thì nói đi!

Khoa Dịch Á sững sốt, nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt đầy kinh dị, không hiểu bọn họ như thế nào có thể trở thành bằng hữu của Hàn Hạo. Khoa Dịch Á đã từng nghe nói qua danh tiếng của Tiểu Khô Lâu ở Tử Vong Thần Vực. Từ một nhân tài Liệp Thần giả mới xuất hiện, Hàn Hạo đã trở thành một người mà các Liệp Thần giả vô cùng kính sợ, bọn họ cho tới bây giờ chưa hề nghe nói qua Hàn Hạo từng có bằng hữu nào, cho nên khi nghe Hàn Hạo nói như vậy, hắn thật sự vô cùng ngạc nhiên..

Do dự một chút, dưới ánh mắt lạnh lùng của Hàn Hạo, hắn trầm giọng nói:

- Ta chỉ đạo thủ hạ dừng lại ở các khu vực lân cận một khoảng thời gian, cuối cùng cũng biết người ra tay là ai.

- Là ai? - Hàn Hạo hỏi ngay.

- Hắc tên gọi Ảnh Chuẩn, tu luyện Hắc Âm lực lượng, có thực lực Thượng Vị Thần trung kỳ. Mấy ngày trước, ta nghe nói hắc đang chuẩn bị đem những khoáng thạch cướp được bán ra ngoài. - Khoa Dịch Á thấy Hàn Hạo khẩn cấp như thế, không dám chần chừ mà vội vàng trả lời.

- Hắc ở đâu? - Hàn Thạc mỉm cười, đột nhiên chen vào nói, ánh mắt lạnh như băng, sát ý trong lòng chợt dâng lên.

Khi Khoa Dịch Á tới thì toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người La Ti, bởi vì hắc có thể cảm nhận rõ ràng được La Ti có khí tức Thượng Vị Thần. Không những thế, khí tức này mơ hồ cao hơn hắc một bậc, điều này làm cho hắc cả người đều không được tự nhiên.

Còn về phần Hàn Thạc, Khoa Dịch Á ban đầu nhìn qua liền không có chú ý tới. Trên người Hàn Thạc lực lượng ma công khi không phát ra thì yên lặng như nước. Nếu không đạt đến cảnh giới nhất định, người khác tuyệt đối khó nhận ra được sự khủng khiếp của hắc. Khoa Dịch Á cảm giác ở trên người Hàn Thạc không có bất luận cái gì uy hiếp tới mình nên đối đãi với hắc như là một Trung Vị Thần bình thường mà thôi.

Cho đến khi Hàn Thạc chen vào nói, Khoa Dịch Á mới có chút kinh ngạc, cảm thấy một tên Trung Vị Thần như vậy có tư cách gì chen vào nói? Trên mặt hắc có chút không vui, căn bản không trả lời Hàn Thạc, chỉ hướng Hàn Hạo giải thích:

- Ảnh Chuẩn và thủ hạ của hắc, trước đây sau khi tập kích đoàn người của cửa hàng Kim Thạch, Ảnh Chuẩn cũng không tiếp tục ra ngoài hành động, luôn luôn ở lại sào huyệt dưới lòng đất của hắc. Gần đây mới đi ra để chuẩn bị bán những khoáng thạch cướp được.

Thấy Khoa Dịch Á không nhìn thẳng vào mình, Hàn Thạc cũng không thêm để ý. Dù sao Khoa Dịch Á đã đem những điều cần nói cho Tiểu Khô Lâu.

- Sào huyệt dưới lòng đất của Ảnh Chuẩn ở địa phương nào? Bên trong có bao nhiêu người? Ngày thường, có phải hắc luôn ở đó không? - Hàn Hạo vẽ mặt bình tĩnh, tiếp tục hỏi.

- Sào huyệt dưới lòng đất của Ảnh Chuẩn ở phía đông của Già Cúc Sơn Cốc. Đại khái có khoảng năm sáu chục người. Ngoài Ảnh Chuẩn ra còn có ba, bốn Thượng vị thần, nhưng thực lực đều chỉ ở cấp sơ kỳ. Bình thường, Ảnh Chuẩn đều ở lại sào huyệt dưới lòng đất, tuy nhiên hiện tại thì khó nói trước được. Có thể hắc đi tới Thâm Cốc của vùng đất Hỗn Loạn để bán những khoáng thạch kia. - Khoa Dịch Á cũng không dám khẳng định.

- Trừ những chi tiết đó ra, người còn biết cái gì nữa? - Hàn Hạo hỏi lại.

- Ảnh Chuẩn được xem như là thủ hạ của Tát Lạp Tư, cứ cách một đoạn thời gian hắc đều tiến cống cho Tát Lạp Tư, nếu ngài chuẩn bị tiêu diệt Ảnh Chuẩn, thì tốt nhất đừng nên cho ai biết. Nếu ai biết ngài giết chết Ảnh Chuẩn rồi nói cho Tát Lạp Tư, rất có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn! - Khoa Dịch Á do dự một chút, giải thích với Hàn Hạo.

“Tát Lạp Tư!” Chưa đợi Hàn Hạo nói gì, La Ti đã kinh hô một tiếng, khẽ giải thích với Hàn Thạc:

- Ta đề cập qua với chủ nhân về Tát Lạp Tư, hắc là một trong năm Đại Quân Vương của vùng đất Hỗn Loạn, lúc trước khi ta rời đi vùng đất Hỗn Loạn, hắc đã có thực lực Chủ thần!

Trong lòng Hàn Thạc trầm xuống, hồ hững gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Trong vùng đất Hỗn Loạn có năm Đại Quân Vương là Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư. Năm người này đều có thực lực Chủ thần, chỉ là không có được Thần cách Chủ thần mà thôi.

Không chỉ ở vùng đất Hỗn Loạn, cho dù là ở một trong mười hai Đại Thần Vực, năm người này cũng đều có thể trở thành bá chủ một phương. Bọn họ mỗi người đều lấy việc giết người làm thú vui và chính là biểu hiện rõ nhất cho sự hỗn loạn ở đây. Tại vùng đất Hỗn Loạn, thủ hạ của năm người này cả ngày chỉ biết đến chém giết, vì lợi ích mà liều mạng không chết không thôi. Sở dĩ nơi này hỗn loạn như vậy, nguyên nhân chính là do bọn họ.

Năm người bọn họ mới đích thực là các quân vương kinh khủng nhất vùng đất Hỗn Loạn.

Như Ba La là thủ lĩnh Liệp Thần giả có thể ngay tại trung tâm vùng đất Hỗn Loạn điều vô dương oai nhưng thực lực so với một trong năm Đại Quân Vương còn cách một khoảng rất xa.

Rất nhiều người sinh sống ở vùng đất Hỗn Loạn, thông thường đều lựa chọn một phương để dựa vào. Nếu như muốn ở khu vực trung tâm của vùng đất Hỗn Loạn sống yên ổn, hàng năm bọn họ phải cung phụng rất nhiều vật tư mà mình đoạt được để được năm Đại Quân Vương che chở, tránh bị một trong năm người bọn họ không hài lòng ra tay tiêu diệt.

Mặc dù Ảnh Chuẩn cũng là một Thượng Vị Thần, nhưng thực lực còn kém rất nhiều so với năm Đại Quân Vương, hàng năm hắn đều phải hướng Tất Lạp Tư tiến cống những thứ do chính mình đoạt được. Do vậy, một khi Ảnh Chuẩn bị giết chết, Tất Lạp Tư cũng có thể sẽ vì hắn mà ra mặt, nếu như người giết Ảnh Chuẩn là thủ hạ của một vị quân vương khác thì một trận đại chiến tại vùng đất Hỗn Loạn là điều không thể tránh khỏi.

- Tóm lại người nên thật cẩn thận, nếu muốn động thủ thì tốt nhất là không được lưu lại người nào sống! - Nói đến Tất Lạp Tư, âm thanh của Khoa Định Á nhỏ đi nhiều, hắn còn nói thêm:

- Nếu như không phải Ảnh Chuẩn và Tất Lạp Tư có quan hệ, đại nhân của chúng ta có thể đã động thủ giúp người bắt hắn đem tới. Chính vì mối quan hệ đó mà đại nhân của chúng ta cũng không dám trêu chọc Tất Lạp Tư! Thành thật xin lỗi.

Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo gật gù đầu, nói:

- Ta hiểu rồi, người trở về nói với Ba La, ta sẽ ghi nhớ sự trợ giúp của hắn!

- Vậy ta cũng không quấy rầy các vị nữa! - Khoa Định Á khúm núm gật đầu, trước khi đi, hắn nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt quái dị. Đơn giản là cách cư xử của La Ti đối với Hàn Thạc là vô cùng khiêm tốn, giống như là đầy tớ với chủ nhân, điều này làm cho Khoa Định Á phải suy nghĩ, âm thầm dự đoán thân phận thực của Hàn Thạc.

Sau khi Khoa Định Á rời đi, sắc mặt La Ti có chút nặng nề nói:

- Tất Lạp Tư là loại người có thù tất báo, nhiều năm qua ở vùng đất Hỗn Loạn hắn chưa từng tha cho ai. Chúng ta có lẽ không phải là đối thủ của hắn!

Liếc qua La Ti, Hàn Thạc bình tĩnh, cười nói:

- Trước mắt tạm thời không phải lo lắng, hoặc là chúng ta không ra tay, một khi ra tay đối với sào huyệt dưới lòng đất của Ảnh Chuẩn thì tuyệt đối không để một ai trốn thoát!

- Phụ thân, chúng ta chống lại Tất Lạp Tư, liệu có nắm chắc không? - Tiểu Khô Lâu bỗng nhiên nhìn Hàn Thạc thật sâu, do dự một chút rồi vẫn nói ra ý nghĩ trong lòng.

Hàn Thạc sững sờ, nhíu mày nghĩ ngợi trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Không nắm chắc, chưa thử qua thì chưa thể biết được.

Lúc trước Hàn Thạc và mấy người Hắc Thiên từng gặp một thủ lĩnh Liệp Thần giả có thực lực Chủ thần, cho tới bây giờ Hàn Thạc vẫn chưa thể quên được khí tức khủng bố của hắn. Mặc dù hiện tại, thực lực Hàn Thạc tiến nhanh nhưng cũng không dám chắc có thể là đối thủ, hắn phân vân không biết liệu mình có thể đối phó được không.

- Đáng tiếc, hiện tại ta còn chưa đột phá được cảnh giới Thiên Ma lên Thiên Diệt, nếu có thể thì ta nắm chắc giành chiến thắng!

Trong lòng Hàn Thạc vô cùng tiếc nuối, theo các cảnh giới của Ma công, càng về sau để tiến thêm một cảnh giới cần càng nhiều thời gian, hắn vẫn cảm thấy chính mình đã đến bên bờ đột phá, nhưng đã qua một thời gian dài như vậy vẫn không thu hoạch được gì.

- Vậy chúng ta cần phải cẩn thận một chút! - Nghe Hàn Thạc nói không nắm chắc, Tiểu Khô Lâu suy nghĩ:

- Một khi đã ra tay, tuyệt đối không thể có sai sót!

- Đi, trước tiên tới trước sào huyệt của hắn nhìn xem!

Hàn Thạc trong lòng mặc dù phân vân, nhưng cũng không phải là quá lo lắng. Từ trước khi tiến đến vùng đất Hỗn Loạn, hắn đã từ trong miệng của La Ti biết được, nơi đây tồn tại vô số cao thủ, cho nên trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

Hàn Thạc cho rằng để Ma công của mình đột phá thì cũng chỉ có ở vùng đất Hỗn Loạn mới có khả năng, bởi vì mỗi một lần Ma công đột phá đều là dưới tình huống đối mặt với áp lực cường đại và kẻ địch khủng bố, mà tại vùng đất Hỗn Loạn tồn tại rất nhiều cường giả có thể giúp hắn đột phá nên mới làm cho Hàn Thạc không ngại cực khổ mà đến.

“Có phụ thân ở đây, một khi chúng ta ra tay, chắc chắn sẽ không có sai sót!” Hàn Hỏa hứng thú bưng bưng, vừa nghe nói giết người phóng hỏa hắn đã không nhịn được mà khoa chân múa tay.

Đem Ma đầu thả ra, dựa theo chỉ dẫn của Khoa Dịch Á, đoàn người Hàn Thạc tiến vào Già Cức Sơn Cốc, dọc trên đường đi Ma đầu chỉ cần gặp được những Thần cấp mà bọn họ có thể tiêu diệt, Hàn Thạc liền không chút khách khí động thủ giết người, đưa Thần hồn bọn họ thu vào Vạn Ma Đình, đề cao lực lượng của Vạn Ma Đình.

Hỗn Loạn Chi Địa là nơi tập hợp số lượng cao thủ vượt qua bất cứ thành trì nào, trên đường vào Già Cức Sơn Cốc, trong Vạn Ma đình của Hàn Thạc đã thu được ba Thần hồn Thượng Vị Thần, ba mươi tám Thần hồn Trung Vị Thần mà chỉ mất ngắn ngủi nửa ngày thời gian mà thôi.

Sau khi đi vào Già Cức Sơn Cốc, Hàn Thạc trước tiên dùng Ma đầu tuần tra bốn phía một chút, không có phát hiện cái gì đặc biệt, hắn quay sang Hàn Thổ gật gù đầu, phân phó nói:

- Con hãy tạo một cái thông đạo để thâm nhập xuống lòng đất.
- Con sẽ làm ngay!

Đối với Hàn Thổ mà nói, đây quả thực là việc rất dễ dàng, lời vừa nói ra, hắn đã chui xuống thật sâu trong lòng đất, rất nhanh tạo một thông đạo thẳng từ sào huyết của Ảnh Chuẩn tới ngay chỗ mấy người Hàn Thạc mà không cần mất thời gian tìm và loại bỏ thông đạo của Ảnh Chuẩn đã tạo ra.

“Phụ thân, xuống đây đi.” Chỉ trong vài phút, Hàn Thổ đã làm xong xuôi tất cả, ở phía dưới cười, vẫy tay về phía mấy người Hàn Thạc.

835. Chương 835:giết Người Cướp Của

Dưới đáy của sào huyết u ám này gồm nhiều phòng nhỏ hình vuông dùng để cất giữ các vật tư hay các vật dụng tu luyện, sinh hoạt. Trên vách tường có khảm nam châm nhiều đá quý phát ra ánh sáng mờ làm cho không gian tràn ngập một loại ánh sáng mờ lung huyền bí, mặc dù phát sáng không mạnh, nhưng cũng đủ cho mọi người có thể nhìn thấy được mọi vật. Quanh sào huyết của chúng bố trí cự trận đặc biệt, lấy năng lượng tinh thạch hình thành rất nhiều các loại kết giới phòng ngự. Thủ hạ của Ảnh Chuẩn sinh sống chủ yếu dựa vào việc cướp bóc từ những thương nhân đi qua vùng đất Hỗn Loạn, vật tư cướp được đều được đặt ở trong những căn phòng nhỏ này. Thông thường khi chưa tìm được người thích hợp để bán, bọn chúng đều ở bên trong sào huyết dưới lòng đất để bảo vệ những hàng hoá này.

Sào huyết dưới lòng đất cũng không ít cao thủ, có hai tên Thượng vị thần phụ trách phòng ngự bên trong. Bởi vì hàng năm, Ảnh Chuẩn đều tiến cống cho Tắt Lạ Tư cho nên những nhân vật hung ác qua lại vùng đất Hỗn Loạn hiểu rõ và không dám làm ẩu ở khu vực này. Bọn họ có thể không sợ hãi Ảnh Chuẩn nhưng trong lòng rất kính sợ Tắt Lạ Tư.

Bởi vì sau lưng có Tắt Lạ Tư làm chỗ dựa vững chắc, cho nên Ảnh Chuẩn và thủ hạ của hắn có thói quen ngang ngược, ngoại trừ cổ kị đối với thủ hạ của các Quân Chủ khác, còn lại đối với những thần cấp thông thường tại vùng đất Hỗn Loạn, bọn chúng căn bản không để vào mắt. Có Tắt Lạ Tư che chở nên bình thường không ai dám động vào bọn chúng.

Từng Ma đầu được Hàn Thạc thả ra, lấy hắn làm trung tâm, hình thành lên một mạng lưới kín đáo, lặng lẽ toả ra toàn bộ các góc ngách bên trong sào huyết dưới lòng đất của Ảnh Chuẩn. Toàn bộ các khu vực,

nhân thủ phân bố bên trong sào huyết từ Ma đầu được truyền lại cho Hàn Thạc một cách đầy đủ, chi tiết nhất.

Một lúc lâu sau, Hàn Thạc mỉm cười, phân phó Hàn Thổ:

- Con lấp đi thông đạo từ sào huyết của bọn chúng tới mặt đất cho ta!

Hàn Thổ cười hắc hắc, thân thể trong nháy mắt liền tiến vào trong lòng đất.

Sau khi cẩn thận cảm thụ một chút, Hàn Thạc quay sang Tiểu Khô Lâu và La Ti phân phó:

- Hiện tại, Ảnh Chuẩn không có mặt trong sào huyết dưới lòng đất. Tuy nhiên không sao, trước tiên giết mấy người ở bên trong, đoạt lại tất cả vật tư của bọn chúng đã cất giữ.

Liếc mắt qua Hàn Kim, Hàn Thạc nói:

- Số khoáng thạch của ta bị bọn chúng cướp đoạt không ở chỗ này, rất có thể đã bị Ảnh Chuẩn mang đi rồi, chỉ có tìm hắc mối mới có thể đòi lại được.

- Không cần sốt ruột. - Hàn Kim cười nói:

- Trước tiên xử lý chuyện ở đây đã.

Gật đầu, Hàn Thạc bình tĩnh nói: “Động thủ đi, không để người nào sống!”

Hàn Thạc vừa nói xong, hai người Tiểu Khô Lâu và La Ti liền xông ra ngoài, chia ra thành hai đường bắt đầu đại khai sát giới, nơi hai người đi qua những tiếng kêu thảm thiết, thê lương liên tiếp vang lên.

Hàn Kim, Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Hỏa bốn người ở cùng một chỗ, cũng rất phấn khích xông vào tham dự. Bọn chúng cũng không cần tận lực liên thủ mà bằng vào những lực lượng kỳ dị của bản thân, cộng với sự phối hợp ăn ý, đã đủ để trong nháy mắt đem bất cứ Trung Vị Thần nào giết chết.

Bản thân Hàn Thạc đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, những Ma đầu đang rải rác ở sào huyết dưới lòng đất hóa thành thực thể, tạo thành những vệt đen tàn phá xung quanh. Trong Vạn Ma đình, số lượng ma đầu sắp lớn hơn một ngàn, trong đó Ma đầu cấp cao được luyện chế từ thần hồn của Thượng Vị Thần cũng có hơn mười con. Chỉ cần lực lượng của số ma đầu này cũng đã đủ để tiêu diệt toàn bộ sào huyết dưới lòng đất này.

Đừng nói vài tên cao thủ của Ảnh Chuẩn vắng mặt, nếu có gấp đôi số thủ hạ bên trong sào huyết dưới lòng đất cũng không thể chống cự được đợt tấn công kinh khủng của mấy người Hàn Thạc. Liên tiếp có những tiếng kêu gào thảm thiết, thê lương phát ra, cùng với đó từng xác chết liên tiếp ngã xuống tạo thành những vũng máu ở trên mặt đất.

Ngày thường, bọn chúng đều là những kẻ lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn với những thương khách qua lại, nhưng khi chính mình bị người khác tấn công tiêu diệt. Bọn chúng lại vô cùng sợ hãi, liều mạng xông đến thông đạo để lên mặt đất để trốn đi.

Nhưng đáng tiếc, đường ra duy nhất của bọn chúng đã bị Hàn Thổ phá hỏng. Khi những tên chạy trốn xông lên thông đạo thì lập tức bị Hàn Thổ làm đất đá sụp đổ xuống, điên cuồng công kích. Chỉ trong chớp lát, hầu hết bọn chúng đã bị giết chết.

Ở sâu dưới lòng đất, thực lực của Hàn Thổ so với bình thường được đề cao mấy lần!

Hiện tại, nếu phải đối mặt một Thượng vị thần, Hàn Thổ cũng có thể lợi dụng lực lượng của Đại Địa để giết hắc mối. Khi ở sâu trong lòng đất, Hàn Thổ có thể sử dụng lực lượng đại địa công kích hay phòng ngự, nếu nói về sự am hiểu sử dụng lực lượng của mặt đất thì không có ai có thể so bì với hắc mối.

Chỉ thấy Hàn Thổ hưng phấn sử dụng lực lượng đại địa, từng căn phòng bên trong sào huyết dưới lòng đất bị một lực lượng khủng khiếp dồn nén, rất nhiều thủ hạ của Ảnh Chuẩn chưa kịp đi ra khỏi phòng đã bị lực lượng này ép chết, mấy tên may mắn còn sống, chưa kịp đến gần Hàn Thổ thì lập tức bị những tường đất dựng đứng bỗng nhiên xuất hiện ngăn trở, thân thể liên tục bị chèn ép không thể tiến lên được.

Khi bọn chúng còn chưa kịp có hành động gì, một con rồng đất không biết từ đâu bỗng nhiên chui ra, đâm chết vài tên Trung vị thần. Hàn Thổ cười vang phấn khích, theo sự khống chế của hắc mối, rất nhiều con rồng

đất đang uốn lượn, ẩn nấp trong lòng đất cùng với Ma đầu của Hàn Thạc đuổi giết những thủ hạ của Ảnh Chuẩn, bọn chúng thực sự không thể trốn thoát.

Không bao lâu sau, bên trong sào huyệt dưới lòng đất đã có bốn, năm mươi Thần cấp cao thủ bị giết chết, đồng thời bị Vạn Ma Đỉnh của Hàn Thạc hấp thu thần hồn, chỉ còn lại những thi thể không còn một tia sinh khí.

- Rốt cuộc các người là người nào? Chúng ta là thủ hạ của đại nhân Ảnh Chuẩn, đại nhân đã được Quân Chủ Tát Lạp Tư che chở, các người dám khiêu chiến với uy nghiêm của đại nhân Tát Lạp Tư tức là tự tìm đến cái chết đấy! - Một tên có thực lực Thượng vị thần đang bị Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo dùng gai xương trấn áp, ngoan cố nói.

- Ảnh Chuẩn đi đâu rồi? - Hàn Hạo cũng không vội vã động thủ giết người, yên lặng nhìn người này, nhẹ giọng hỏi.

- Rốt cuộc các người là ai? Chúng ta và các người có mâu thuẫn gì? - Nhìn những gai xương của Tiểu Khô Lâu đang chĩa vào người mình, hắn vẫn lớn tiếng kêu la.

Tiểu Khô Lâu nhíu mày, gai xương trong tay đột nhiên đậm tối, phá vỡ tất cả lực phòng ngự, trực tiếp xuyên thủng bụng hắn, đóng chặt tên Thượng vị thần vào mặt đất rồi hỏi lại:

- Ảnh Chuẩn ở chỗ nào?

Bị gai xương cắm vào bụng, lực lượng Tà Ác giống như là hàng trăm, hàng ngàn con kiến đang dần gặm cắn Thần thể làm cho trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi, nhìn Tiểu Khô Lâu với ánh mắt kinh hãi, không dám kích động, rụt rè hỏi:

- Có phải nếu ta nói cho người biết, người sẽ tha cho ta một mạng không?

Không trả lời hắn, Tiểu Khô Lâu nhẹ nhàng chuyển động cánh tay, ở trong cơ thể hắn, lực lượng Tà Ác đang tàn phá tất cả bồng chốc tràn vào giữa đầu óc hắn mà cắn phá. Không thể chịu được đau khổ đó, hắn lập tức gào khóc thảm thiết, liền không dám cò kè mặc cả với Hàn Hạo, vừa khóc vừa hô:

- Hắn đã mang một lượng lớn khoáng thạch đi tìm đại nhân Tát Lạp Tư rồi!

Gai xương vũ động một cái, trực tiếp xuyên qua gáy.

“Phụt” máu tươi lập tức phun ra như suối.

Vạn Ma Đỉnh đen kịt, quỷ mị lập tức bay đến bao phủ tại phía trên đỉnh đầu hắn, thu thần hồn vào. Sau đó, Vạn Ma Đỉnh tiếp tục trôi giạt, một khi có người tử vong thì liền bay đến, kịp thời hấp thu tất cả thần hồn.

Sau mười phút, bên trong sào huyệt dưới lòng đất máu chảy thành sông, tất cả thủ hạ của Ảnh Chuẩn đều bị tiêu diệt.

Các Ma đầu đang phân tán trong các ngõ ngách của sào huyệt dần dần hội tụ tại trung tâm của Vạn Ma Đỉnh, Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, La Ti, Ngũ Hành Giáp Thi, theo sự dẫn dắt của Hàn Thạc liền sưu tập vật tư ở từng nhà kho một.

Bên trong sào huyệt dưới lòng đất của Ảnh Chuẩn ngoài rất nhiều các loại vật tư, còn có một ít Thần khí thông thường, mấy thứ này đối với Hàn Thạc cũng không hữu dụng, hắn chỉ chọn lựa một ít dược liệu và khoáng thạch vô cùng hiếm thấy có thể chế tạo bộ da và bộ khung của Thần giáp.

Một lát sau, đoàn người một lần nữa tụ tập tại trước mặt Hàn Thạc, gương mặt mỗi người đều trở nên vui vẻ hơn.

Tiểu Khô Lâu, Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti đều là người một nhà, nếu bọn họ cần gì, Hàn Thạc sẽ không ra tay chiếm đoạt. Nhưng những thứ Hàn Thạc cần, bọn họ liền lập tức đưa đến cho dù vật tư đó đối với chính mình hữu dụng.

- Ô, con sao lại lấy nhiều như vậy?

Hàn Thạc phát hiện Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti đều thu thập rất ít, chỉ có Tiểu Khô Lâu lại dùng đến hai cái không gian giới chỉ, đem rất nhiều thứ mà Hàn Thạc cho rằng không có quá nhiều giá trị thu vào, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

- Phụ thân, con không cần những thứ này, nhưng thủ hạ của con lại dùng được.

Tiểu Khô Lâu sờ sờ đầu, giả thích với Hàn Thạc.

Hàn Thạc từng sốt, hắn bây giờ mới nhớ tới thủ hạ của Tiểu Khô Lâu là đội quân Liệp Thần giả, để cho thực lực của những Liệp Thần giả đó tăng lên xem ra hắn phải dốc hết sức vì bọn họ mà thu xếp Thần giáp, Thần khí. Cũng khó trách hắn thu nhập nhiều đồ như vậy.

- Hóa ra là như vậy. - Hàn Thạc gật gật đầu, dặn dò Hàn Thổ:

- Con vận dụng lực lượng đại địa, đem những thứ còn thừa chuyển xuống dưới lòng đất càng sâu càng tốt, sau này nếu cần có thể chúng ta quay lại lấy. Ha ha, chỉ sợ cũng chỉ có con mới có thể thoải mái đem những thứ đó lấy ra.

Vừa rồi sau khi lưu ý một chút, Hàn Thạc mới phát hiện ra Hàn Thổ khi ở sào huyệt dưới lòng đất thực lực so với trên mặt đất cường đại hơn rất nhiều. Ngoại trừ Hàn Thạc, ở sào huyệt dưới lòng đất giết người nhiều nhất không phải là Tiểu Khô Lâu, cũng không phải La Ti, mà chính là Hàn Thổ.

Hàn Thạc bỗng nhiên phát hiện, tác dụng của Ngũ Hành Giáp Thi đối với hắn không chỉ là lực lượng bản thân. Ngoài việc bọn chúng giỏi về vận dụng ngũ hành lực còn có thể trợ giúp cho Hàn Thạc lớn hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn.

- Được, con sẽ làm ngay!

Hàn Thổ cười sáng khoái, cũng không thấy hắn làm hành động đặc biệt gì, một gian phòng ô vuông dần chìm sâu vào lòng đất. Điều này làm cho mấy người Hàn Thạc cảm thấy như là chìm vào đáy biển, chỉ là trong chốc lát, tất cả vật tư thừa ở các phòng dưới sự quan sát chăm chú của Hàn Thạc liền như tan biến vào lòng đất.

- Cho dù là Ảnh Chuẩn trở về, muốn đi vào sào huyệt dưới lòng đất cũng phải tạo một thông đạo khác. Ha ha, khi hắn đi vào đây, có khi còn cho là mình đi nhầm chỗ đấy chứ! - Hàn Thủy hi hi cười khê.

Mọi người suy nghĩ một chút, cũng hiểu được điều Hàn Thủy nói đúng là vô cùng thú vị, nếu như Ảnh Chuẩn trở về Già Cúc Cốc, không thấy thông đạo tiến vào sào huyệt dưới lòng đất nhất định sẽ vô cùng nghi hoặc. Sau khi hắn thật vất vả tạo ra một thông đạo tiến vào dưới lòng đất, lại phát hiện không có cái gì, tất cả sào huyệt của hắn đều đã biến hóa, đến lúc đó có khi hắn còn nghĩ là chính mình đi sai đường rồi.

- Đi thôi, chúng ta đi tới Thâm Cốc nhìn một chút, ta nghĩ, hắn là không có ai biết tất cả chuyện phát sinh ở đây. - Hàn Thạc cười cười, sai Hàn Thổ mở đường, cả bọn rời khỏi sào huyệt dưới lòng đất.

836. Chương 836:thâm Cốc Hồn Loạn

Tuy sự hỗn loạn ở khu vực này nổi tiếng khắp Chúng Thần Đại Lục nhưng cũng có một số nơi được coi là an toàn, đó chính là Thâm Cốc nằm ở trung tâm của vùng đất Hồn Loạn.

Vùng đất Hồn Loạn chính là nơi các chúng thần mua bán và trao đổi, nếu khắp nơi đều không an toàn, thì ngay cả việc trao đổi hàng hóa đơn giản nhất cũng không thể tiến hành, điều này hiển nhiên là không thể chấp nhận.

Ở trung tâm của Thâm Cốc hỗn loạn, xem như cũng có thể gọi là một thành thị thô sơ, do năm cường giả mạnh nhất của vùng đất Hồn Loạn quản lý. Thâm Cốc chịu sự quản lý của năm đại quân chủ cho nên thường không xảy ra những vụ chém giết, nhưng là mỗi người khi tiến vào Thâm cốc đều phải nộp một khoản chi phí đắt đỏ để làm phí dừng chân.

Những người bị cấm ở mười hai Đại Thần vực, nếu như trong tay có đủ hắc tinh tặc, một khi có thể đột phá vòng vây bên ngoài tiến vào Thâm Cốc, sử dụng hắc tinh tặc có trong tay bọn họ cũng có thể có một cuộc

sống tốt ở đây. Bất kể bên ngoài Thâm Cốc có hỗn loạn bao nhiêu, năm Đại Quân Chủ cũng không quản đến. Ngay cả khi năm Đại Quân Chủ xảy ra tranh đấu, thì cũng sẽ tiến hành ở bên ngoài Thâm Cốc.

Ở vùng đất Hỗn Loạn nạn cướp bóc xảy ra rất nhiều, những người mang hàng hóa đến đây để bán hay đến để mua, chỉ có thể an toàn tiến hành khi đi vào trung tâm của Thâm Cốc. Đương nhiên, chỉ cũng vven vven là ở bên trong Thâm Cốc, nếu giao dịch xong rồi rời đi khỏi Thâm Cốc, gặp bất cứ chuyện gì thì đều phải tự do mình giải quyết.

Nói cách khác, mặc dù mua được vật tư ở bên trong Thâm Cốc nhưng một khi rời khỏi, cũng sẽ có người chặn giết. Ở giữa Thâm Cốc, do có sự cường đại của năm Đại Quân chủ mà không động thủ, nhưng bên ngoài Thâm Cốc dù sao cũng là vùng đất Hỗn Loạn, chỉ cần có đủ thực lực, hoàn toàn có thể nhân cơ hội người khác rời đi mà động thủ giết người.

Đó cũng là hoàn toàn phù hợp với quy củ của vùng đất Hỗn Loạn!

Thâm Cốc là một nơi lạ lùng, là một nơi bình an nhất ở trong vùng đất Hỗn Loạn, nhưng mà một khi cần tiến vào bên trong thành thì ít nhất là phải giao nộp một trăm hắc tinh tệ. Ở Thâm Cốc nếu dừng chân thêm một ngày, cần phải giao nộp thêm hắc tinh tệ, muốn có được an toàn trong một khoảng thời gian, cần phải tiêu tốn một lượng hắc tinh tệ khổng lồ để chi trả.

Năm Đại Quân Chủ sở dĩ bằng lòng cho Thâm Cốc tồn tại, một mặt là vùng đất Hỗn Loạn cần một nơi như vậy, mặt khác là việc thu thuế ở Thâm Cốc có thể cung cấp cho bọn họ một khoản tiền bất chính, mỗi ngày khoảng mười vạn hắc tinh tệ.

Đi mất tám ngày trời, đoàn người Hàn Thạc cuối cùng cũng đến được Thâm Cốc.

Trong tám ngày này, Hàn Thạc được chứng kiến mấy chục cuộc chiến lớn nhỏ, từ vài ba người cho đến vài trăm người cùng tham gia tạo ra những trận chiến với quy mô lớn. Trên đường đi cũng có năm sáu lần nhân vật chính là mấy người Hàn Thạc tuy nhiên những kẻ này đều bị chết trong tay Hàn Hạo và La Ti.

Trong tám ngày này, Hàn Thạc càng có cảm nhận sâu sắc về vùng đất Hỗn Loạn. Ở nơi này vốn không có quan niệm về đạo đức. Một khu vực được dựng nên bởi những kẻ hung ác nhất của mười hai Đại Thần vực. Một nơi hoàn toàn thờ phụng chân lý “cường giả vi tôn”. Coi mạng người như cỏ rác, chỉ một chút không vừa ý là ra tay giết người.

Rất nhiều hạng người hung ác không được chấp nhận ở mười hai Đại Thần vực nghìn dặm xa xôi mà tìm đến vùng đất Hỗn Loạn. Trong số bọn chúng đại đa số còn chưa thật sự tiến vào sâu bên trong vùng đất Hỗn Loạn thì đã bị những kẻ khác tiêu diệt. Những thần cấp cao thủ sau khi đi vào được sâu bên trong thì thường dựa vào các phương thế lực lớn hoặc nếu trong tay có đủ hắc tinh tệ thì sẽ dùng để làm chi phí cho sự an toàn ở Thâm Cốc.

Trên đường đi Hàn Thạc không khác gì như cá gặp nước. Chỉ cần hần nhìn thấy những người hành sự đơn độc thì lập tức dùng Vạn Ma đỉnh hấp thu vào. Trong thời gian tám ngày, số người chết trong tay đoàn người Hàn Thạc vượt quá con số hai trăm, trong đó có mười thượng vị thần sơ kì!

Đối với những người khác mà nói vùng đất Hỗn Loạn đúng là một cơn ác mộng. Nhưng là đối với Hàn Thạc thì đây chính là vùng đất để hần tăng cường thực lực. Số lượng ma đầu trong Vạn Ma đỉnh càng nhiều thì thực lực của Hàn Thạc càng mạnh. Mỗi lần hấp thu một thần hồn của thượng vị thần, hần đều có thể cảm thấy những biến hóa cho dù là nhỏ nhất của Vạn Ma đỉnh.

Đứng trước cửa Thâm Cốc, Hàn Thạc nhận thấy trung tâm của vùng đất Hỗn Loạn so với Không Linh Thành cũng không nhỏ hơn là mấy. Thâm Cốc chiếm diện tích khá rộng, mây mù phủ kín bầu trời. Liếc mắt nhìn qua, các công trình kiến trúc phân tán khá lộn xộn, trong đó số lượng người lui tới cũng không ít. Chỉ là trong những người này đều có ánh mắt hung ác, rõ ràng không phải hạng người lương thiện gì.

Ở sơn cốc này có năm cửa để tiến vào thành do thủ hạ của năm Đại Quân chủ nắm giữ. Mấy người Hàn Thạc tiến vào từ cửa khẩu do thuộc hạ của Ngõa Tây Tư canh giữ. Những người trông coi khu vực nhìn về phía Hàn Thạc ánh mắt tham lam lạnh lùng. Dường như muốn lấy đi tất cả những gì đáng giá trên người Hàn Thạc.

Bọn họ không cần nhìn thần bài, cái gì cũng không hỏi đến, nhưng nhất thiết người nào trước khi tiến vào thì cần phải giao nộp một trăm hắc tinh tệ. Cứ qua một ngày, muốn ở lại phải giao thêm một trăm hắc tinh tệ. Đoàn người Hàn Thạc gồm có tám người, sau khi giao nộp tám trăm hắc tinh tệ thì mới được tiến vào Thâm Cốc.

Ở những thành thị thuộc mười hai đại thần vực, chỉ cần giao vài tử tinh tệ là đủ rồi, nhưng mà Thâm cốc này thu tới một trăm hắc tinh tệ, cao hơn gấp trăm ngàn lần so với thành thị thông thường. Không những thế, cứ qua một ngày lại phải nộp thêm hắc tinh tệ.

Trong Thâm Cốc mặc dù chỉ có năm nghìn người nhưng một ngày thu thuế được năm mươi vạn hắc tinh tệ, vậy thì một tháng, một năm, mười năm được bao nhiêu đây?

Khó trách năm Đại Quân Chủ có thể hiệp sức lại quản lý Thâm Cốc, tiền thu thuế ở nơi này đúng là một con số rất lớn. Hàn Thạc thầm nghĩ, mặc dù hắc năm trong tay Thiên Cơ Được Tề, nhưng khi nghĩ tới Thâm Cốc một năm kiếm được bao nhiêu hắc tinh tệ thì cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Bởi vì ở khắp vùng đất Hỗn Loạn đầy xảy ra chém giết lẫn nhau cho nên những kẻ có thực lực thấp kém nhưng có trong tay hắc tinh tệ, chắc chắn sẽ vì sống sót, mà không tiếc chi hắc tinh tệ để ở trong Thâm Cốc, bọn họ dùng hắc tinh tệ để bảo toàn tính mạng của mình. Chính vì vậy mà có một Thâm Cốc đặc biệt như vậy tồn tại, khiến cho Thâm Cốc trở thành một trong những khu vực mà người ta điên cuồng vơ vét của cải nhất Chúng Thần Đại Lục.

- Phụ thân, nếu như chúng ta có thể nắm trong tay Thâm Cốc, thì có lẽ sẽ không bao giờ...vì hắc tinh tệ mà buồn rầu nữa!

Tiểu khố lâu Hàn Hạo đi phía sau Hàn Thạc, vừa tiến vào trong Thâm Cốc vừa khẽ nói với Hàn Thạc.

Trong Thâm Cốc thực ra cũng không có lực lượng phòng ngự quá cường đại, nhưng mỗi đội đều là thuộc hạ của năm Đại Quân Chủ, những người này phụ trách trật tự bên trong sơn cốc đồng thời đảm nhiệm việc thu thuế. Những người vào sơn cốc được giao cho một thẻ bài sáng lấp lánh đeo trên ngực, ngày hôm sau thì ánh sáng trên thẻ đột nhiên tiêu tan, lúc này cần phải bổ sung một nguồn năng lượng đặc biệt, đến khi đó cần phải giao nộp hắc tinh tệ lần thứ hai.

Những thủ hạ của năm Đại Quân Chủ, khi nhìn thấy tám thẻ trước ngực của một người nào không lấp lánh nữa, thì sẽ lập tức bắt hắn giao nộp thêm hắc tinh tệ để bổ sung thêm năng lượng. Nếu như lấy ra không đủ hắc tinh tệ, sẽ không nể tình gì mà đuổi ra khỏi Thâm Cốc. Chỉ khi nào nộp thêm một lần hắc tinh tệ nữa, làm cho tám thẻ trên ngực phát sáng trở lại, hắn mới có thể tiếp tục ở lại trong Thâm Cốc.

Sờ sờ tám thẻ nhỏ trước ngực, Hàn Thạc thả ra một chút thần thức kiểm tra năng lượng trong tám thẻ, hắn cảm nhận thấy loại năng lượng kỳ dị có ý thức ở bên trong. Thần thức Hàn Thạc còn chưa tới tám thẻ nhỏ, đã lập tức cảm giác được luồng lực lượng kia cảnh giác với thần thức của mình.

Trong lòng kinh hãi, Hàn Thạc có thể chắc chắn trong tám thẻ có ý niệm của chủ thần, tựa như luồng lực lượng kỳ dị lúc trước trong người của Hắc Thiên, cũng có tồn tại ý thức tự chủ. Hiện tại Hàn Thạc có thể đem luồng ý niệm kia xóa bỏ, nhưng là nếu làm vậy, một khi làm kinh động đến nguồn ý thức này, thì mấy người Hàn Thạc có thể sẽ phải đối mặt với sự chất vấn của vị Quân Chủ ở đây, nói không chừng lại xảy ra một hồi đại chiến nữa.

Còn chưa biết rõ tình huống ở vùng đất Hỗn Loạn, Hàn Thạc tất nhiên không có cái ý định khai chiến với một trong năm phương thế lực ở đây, tốt hơn hết là nên lặng lẽ thu thần thức trở về, Hàn Thạc nhìn sang Hàn Hạo gật đầu ra hiệu, nhẹ giọng nói:

- Không nên đụng vào luồng lực lượng kỳ dị ở bên trong thẻ bài.

Quan sát một chút, Hàn Thạc phát hiện Thâm Cốc so với thành thị của mười hai đại thần vực căn bản cũng không có gì khác biệt, nơi này cũng mọc lên một rừng cửa hàng và quảng trường, chỉ là những nơi này giá cả vô cùng đắt đỏ mà thôi. Khắp nơi đều diễn ra những giao dịch hàng hóa, rất nhiều vật tư bị cướp đoạt đều xuất hiện ở nơi này. Dùng hắc tinh tệ hay một số đồ vật đặc biệt có thể mua sắm hoặc trao đổi, những người tiến vào Thâm Cốc thường là những kẻ hung ác có thực lực đủ để chiếm cứ một phương, tới nơi này nhân cơ hội bán tháo những đồ cướp được.

Trừ những kẻ đó ra, trong Thâm Cốc còn có một số kẻ có nghề nghiệp đặc biệt - vệ sĩ, loại nghề nghiệp này giống như nhiệm vụ của những dong binh đoàn. Với tình hình ở vùng đất Hỗn Loạn nếu không có thực lực cường đại thì khả năng tử vong là rất lớn.

Bởi vì thế, loại nghề nghiệp vệ sĩ này tự nhiên nảy sinh ở đây, chỉ cần người có thể cung cấp cho ta đủ hắc tinh tỵ, tánh mạng của người không thể bị người khác uy hiếp được. Những vệ sĩ này đại đa số đều là thủ hạ trực hệ của năm Đại Quân Chủ hoặc là một thế lực cường đại khác, thực lực của bọn họ đều có thể tin tưởng được. Nếu có vệ sĩ bảo vệ thì những người không có thực lực mạnh mẽ hoặc không có chỗ dựa vững chắc mới có đủ dũng cảm để rời khỏi Thâm Cốc.

Đương nhiên giá cả cũng không dễ chịu gì, chi phí ít nhất cũng phải trên vạn hắc tinh tỵ. Nhưng chỉ vì mạng sống, rất nhiều người có thể bằng lòng với số tiền này, nếu không thì ngay khi vừa ra khỏi Thâm Cốc, đã có khả năng bị người ta giết chết rồi.

Đi dạo trong chốc lát, Hàn Thạc dần dần cũng có nhận thức sâu sắc về tình thế ở Thâm Cốc, tóm lại chỉ cần thực lực đủ cường đại, trong tay có nhiều hắc tinh tỵ, như vậy người có thể sống thoải mái ở vùng đất Hỗn Loạn.

Nếu không thì chỉ có con đường ngồi chờ chết!

- Ta thấy thích nơi này!

Quay một vòng, Tiểu Khô Lâu nhẹ giọng nói.

La Ti ở bên cạnh hắn cũng sững sốt, liếc nhìn Tiểu Khô Lâu, thầm nghĩ quả nhiên cặp phụ tử đều giống nhau, cũng đều cổ quái khó hiểu!

- O, đó không phải là La Ti sao? Haha, người lại còn dám trở về đây sao?

Bỗng nhiên có một tiếng cười điên cuồng, khó nghe từ nơi xa truyền đến, một lão bà da bọc xương, đầu trọc, vô cùng xấu xí bay tới.

837. Chương 837:có Hứng Thú Theo Ta Không?

Bà ta gầy trơ cả xương, cả người không đến mấy lạng thịt, da thì màu nâu xanh, đầu trọc, lông mi thưa thớt, mặt đầy nếp nhăn như những rãnh thật sâu. Khi nhếch miệng cười điên cuồng, chúng dồn lại một chỗ làm cho người ta nhìn mà thấy bị đá kích mạnh mẽ.

Cực kỳ xấu xí! Bất cứ người nào nhìn thấy cái “dung nhan” này của mẹ ta, đều sẽ cảm thán thốt như vậy.

Bà ta bay bổng đến, tử khí trên người cực kỳ nồng, cảnh giới đã là Thượng vị thần trung kỳ, tại Thâm Cốc, có thực lực thế rất hiếm. Phía sau bà ta còn bảy vệ sĩ, ba người trong đó có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, ai ai tướng mạo cũng khó coi, thần sắc âm u lạnh lẽo.

Người bình thường khi biết được thực lực cường đại của bà ta thì tuyệt đối không dám nói thẳng cảm giác ra, không ai dám nhắc đến khuôn mặt xấu xí của mẹ, tránh làm mẹ tức giận mà rước họa vào thân.

Nhưng bên cạnh Hàn Thạc có Hàn Hỏa, Hàn Mộc, toàn loại không hề kiêng nể ai. Mẹ già còn chưa tới trước mặt La Ti, Hàn Hỏa bỗng nhiên thất thanh hét ầm lên:

- Oa, quái vật gì thế này!

- Xấu ma chê quỷ hờn, chưa bao giờ gặp một con mẹ xấu như thế, mẹ nó, thật xui xẻo. - Hàn Mộc cũng hô to, vẻ mặt giống như bị hù dọa, làm bộ giật mình lui về phía sau tránh.

Sở dĩ ngay từ đầu hai người đã mở miệng châm chọc, bởi vì cảm thấy mẹ già này có thái độ thù địch với phe mình.

- Bách Toa, là người! - La Ti biến sắc, sát cơ hiện lên trong con ngươi xinh đẹp.

Mẹ già cười hắc hắc quái dị khó coi vô cùng, đến nơi đầu tiên là nhe răng cười với La Ti, sau đó liếc qua Hàn Hỏa, Hàn Mộc, nói:

- Hai tiểu tử các ngươi không biết thế nào là sống chết, ở đây ta không so đo với các ngươi, các ngươi tốt nhất đừng bao giờ rời khỏi Thâm Cốc, bằng không chỉ có một con đường chết!

- Mụ xấu xí, ngươi sinh ra đã xấu mà còn sợ người ta nói à?

Hàn Hỏa vừa nghe Bách Toa mở miệng uy hiếp, lập tức quái gở nói:

- Mặt ngươi rửa nát cả rồi, ta có thể ngửi thấy mùi vị làm người khác buồn nôn. Bộ dạng như thế mà ngươi vẫn dám xuất hiện ở đây, ta thật sự bội phục tinh thần can đảm của ngươi đó!

Hàn Mộc không tốn lời vô ích, đứng ra xa như tránh ôn dịch, vẻ vô cùng chán ghét hiện rõ trên nét mặt.

Bách Toa tự biết tướng mạo của mình đúng là vô cùng thô thảm. Thế nhưng bị người ta dùng lời ác độc như vậy châm chọc có lẽ vẫn là lần đầu tiên. Bà ta thành linh như con độc xà nhìn chòng chọc Hàn Hỏa, xem chừng đang chuẩn bị động thủ giết người.

- Bách Toa, không được gây sự ở chỗ này! - Một lời cảnh cáo bỗng từ xa vọng lại. Một đội vệ sĩ Thâm Cốc đang lạnh lùng nhìn sang bên này.

Cổ nén lửa giận ngập trời trong lòng, Bách Toa đưa mắt sang La Ti hạ giọng:

- Ta tìm ngươi rất lâu rồi, cứ tưởng rằng ngươi vẫn còn ẩn núp, hắc hắc, không ngờ ngươi còn dám tới Vùng Đất Hỗn Loạn này! Tốt! Rất tốt! Giờ phút rời Thâm Cốc cũng là lúc mấy người các ngươi phải chết!

Nói xong, Bách Toa nhìn Hàn Hỏa, Hàn Mộc gật đầu nhẹ nhàng cười nói:

- Hai tiểu tử kia, đến lúc đó các ngươi sẽ rất nhanh biết được cái gì là hậu quả!

Phất phất tay, mụ ra lệnh:

- Chúng ta đi!

Mấy vệ sĩ kia cũng nhìn thật kỹ như muốn khắc sâu hình dạng nhóm Hàn Thạc, sau đó mới hờ hững bỏ đi.

- Mụ ta là ai? Ngươi và mụ ta có cừu hận gì? - Sau khi Bách Toa đi khỏi, Hàn Thạc mới nhẹ giọng hỏi.

La Ti vẫn nhìn theo Bách Toa cho đến khi bóng lưng của mụ biến mất mới giải thích với Hàn Thạc:

- Trước đây ta có chút giao tình với Bách Toa. Nhưng sau này con của mụ mưu đồ dùng thuốc hồng gây bất lợi với ta, khi ta phát hiện liền giết chết hẳn.

Từ đó, Bách Toa điên cuồng truy sát ta. Trước khi ta rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn, mụ chưa hề ngừng việc này.

- Dạng như mụ mà cũng có nam nhân à? - Hàn Mộc có vẻ rất kinh ngạc.

- Hình dáng của mụ hiện tại là do trọng thương gây ra. Trước khi bị hủy dung, Bách Toa cũng có đôi chút nhan sắc. - Liếc Hàn Mộc, La Ti thần nhiên giải thích.

- Kệ mụ ta, khi chúng ta ra khỏi đây nếu thật sự mụ dụng phải chúng ta thì cũng tự tìm chết thôi! - Hàn Thạc căn bản không xem Bách Toa ra gì. Với hắn, một người chỉ có cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ thì không có tư cách uy hiếp được bọn hắn.

- Bách Toa còn dễ đối phó, nhưng nam nhân của mụ, Bồ Tư, khó mà dây vào.

La Ti than khẽ, giải thích:

- Bồ Tư có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, tu luyện sức mạnh Hủy Diệt, ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng là một người có tiếng tàn nhẫn, thủ hạ chiêu nạp được một bọn liều mạng. Bách Toa thấy chúng ta cũng có thực lực không tầm thường, nhất định sẽ lập tức đưa tin cho Bồ Tư. Ta nghĩ không bao lâu nữa tên kia sẽ tới Thâm Cốc, Bồ Tư có danh khí không nhỏ, rất nhiều người phải nể mặt hắn. Đến lúc đó, một khi chúng ta rời khỏi đây thì khẳng định sẽ khó thoát khỏi sự truy sát của cặp đôi này!

Nói đến đây, La Ti thần sắc buồn bã nhìn Hàn Thạc than thở:

- Xin lỗi, ta thật sự không muốn đem đến cho ngươi nhiều phiền phức như vậy.

Lắc đầu cười, Hàn Thạc nói:

- Tuy rằng tại Vùng Đất Hỗn Loạn kẻ ác người tàn nhẫn vô số, nhưng thực sự ta chỉ coi trọng ngũ đại quân chủ! Bồ Tư tuy lợi hại nhưng cũng chỉ là một Thượng vị thần mà thôi. Người yên tâm đi, nếu như hắc ám xuất hiện, ta không ngại tự mình xuất thủ để cho hắc nếm thử mùi vị đắc tội với chúng ta sẽ thế nào.

- Đúng đó, chỉ là một con đi*o dung túng cho con trai mà thôi, chúng ta sao phải sợ? - Hàn Hỏa tùy tiện an ủi La Ti.

Lần đối diện với rất nhiều kẻ tập kích ở Thiên Cơ được tề trong Không Linh thành vừa rồi, La Ti yêu cầu hắc với Hàn Thổ chạy trước nên ấn tượng của Hàn Hỏa với La Ti mới thay đổi hẳn.

Trong lòng hắc, Hàn Thạc mới là người cường đại nhất thế giới này. Với cha mình, hắc có một sự tin tưởng mù quáng, không thừa nhận có ai có thể chiến thắng được Hàn Thạc.

Sự tin tưởng mù quáng này xuất phát từ những chuyện đã trải qua trước giờ. Bao năm đi theo Hàn Thạc, bọn họ chưa bao giờ thấy cha mình chịu thua thiệt, lúc nào cũng vậy nên sự tin tưởng này càng ngày càng trở nên mù quáng.

- Phụ thân, chỉ cần người có thể đối phó được với Bồ Tư, chúng ta khẳng định sẽ không thua! - Tiểu Khô Lâu không lỗ mãng giống như Hàn Hỏa, theo thực lực ngày càng tăng nhanh, hắc càng phân tích đánh giá vấn đề trực quan.

- Yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu.

Hàn Thạc cười tự tin, nói tiếp:

- Đi, chúng ta tiếp tục dạo chơi, để xem có thể hỏi thêm một chút tin tức về Ảnh Chuẩn hay không.

Chỉ cần có hắc tinh tề, ở trong Thâm Cốc tuyệt đối có thể lấy được tin tức mình muốn. Trong Thâm Cốc có một nhóm người chuyên buôn bán tin tức, bọn họ được gọi là Phong Linh. Khu vực xung quanh Vùng Đất Hỗn Loạn thường có thương khách lui tới. Người ở Vùng Đất Hỗn Loạn muốn hạ thủ cướp bóc thì có thể thông qua Phong Linh ở trong Thâm Cốc lấy được những tin tức chi tiết nhất.

Thời gian đầu, Phong Linh chỉ buôn bán về tin tức. Dần dần, bất cứ tình báo gì chỉ cần người chịu bỏ ra hắc tinh tề, thì đủ các loại tin tức cổ quái hiếm thấy đều có thể biết được từ chỗ Phong Linh

Bỏ ra một ngàn hắc tinh tề từ Phong Linh, Hàn Thạc đã biết được tin tức của Ảnh Chuẩn. Biết hắc đã đến Thâm Cốc năm ngày trước, sau đó chuẩn bị cống nạp lên Tát Lạp Tư, hiện tại đang ở trên Thiên Thần phong của Tát Lạp Tư.

Năm người Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư tuy rằng phụ trách quản lý Thâm Cốc, nhưng bọn họ bình thường không đến Thâm Cốc làm gì. Bên trong Vùng Đất Hỗn Loạn rộng bao la có vô số núi sông, hồ nước, vực sâu đẹp nổi tiếng. Mỗi người trong số đó thường cư ngụ ở những khu vực thân bị nhất, hiếm trở nhất.

Tát Lạp Tư ở trên Thiên Thần phong, ngọn núi cao mười vạn thước, như một thanh kiếm bản rộng cao chọc trời xuyên tận vào mây xanh. Thiên Thần phong đại biểu cho uy nghiêm của vị quân chủ này, thủ hạ ở khu vực xung quanh của hắc hàng năm đều tiến cống. Bình thường Tát Lạp Tư sẽ không rời khỏi Thiên Thần phong, chỉ khi nào xuất hiện một vài chuyện mà thủ hạ không giải quyết được thì hắc mới ra mặt.

Vừa nghe nói Ảnh Chuẩn hiện đang trên Thiên Thần phong của Tát Lạp Tư, Hàn Thạc biết tạm thời rất khó tóm được tên này. Thiên Thần phong không chỉ có một mình Tát Lạp Tư, cao thủ hạch tâm dưới quyền hắc cũng quanh năm suốt tháng đóng quân ở đó. Nơi đó có bố trí kết giới dày đặc, Hàn Thạc biết hiện giờ nếu chỉ dựa vào mấy người Tiểu Khô Lâu, La Ti mà xông vào Thiên Thần phong thì khẳng định sẽ chịu không thấu.

Hàn Thạc tạm thời dự định không đến Thiên Thần phong gây chuyện với Tát Lạp Tư, chỉ còn cách chờ Ảnh Chuẩn rời khỏi đó rồi mới tính. Mấy người du ngoạn trong Thâm Cốc không lâu thì một đội vệ sĩ chủ động tìm tới. Gã thủ lĩnh sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, thần sắc kiêu ngạo có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, tu luyện sức mạnh Hắc Âm.

- Mấy vị, nghe nói các người đắc tội với Bách Toa và Bồ Tư? - Người cầm đầu đi tới trước mặt Hàn Thạc ngẩng đầu hỏi.

- Người quân cái rắm! - Hàn Hỏa thấy bộ dáng chỉ tay năm ngón như thế thì khó chịu, bực mình phang luôn.

- Sắp chết đến nơi mà còn không biết!

Hắn quát lạnh, đảo qua đoàn người Hàn Thạc một chút, cảm thấy La Ti là người có thực lực mạnh nhất mới nhìn nàng đề nghị:

- Tại Vùng Đất Hỗn Loạn, người dám không nể mặt Bồ Tư, Bách Toa không nhiều. Hiện tại bọn chúng đang chờ ngay bên ngoài, một khi các người rời khỏi Thâm Cốc lập tức sẽ bị cặp đôi này đuổi giết đến chết. Nếu như các người muốn bảo toàn tính mệnh thì đưa ra một trăm vạn hắc tinh tệ, ta sẽ dẫn người bảo vệ các người thoát đi, thế nào?

La Ti cũng không có trả lời, mà chỉ đưa ánh mắt sang Hàn Thạc.

Người nọ sững sốt, hắn là người giỏi về xem mặt bắt hình dong nên biết ngay rằng mình đã tìm sai mục tiêu, hóa ra Hàn Thạc mới chính là thủ lĩnh của nhóm người này. Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, quan sát kỹ lưỡng Hàn Thạc một hồi, phát hiện người này cũng không có năng lượng ba động đặc biệt hay mạnh mẽ gì, làm hắn cảm thấy khá quái lạ.

- Không cần! - Hàn Thạc lắc đầu cự tuyệt thẳng thừng.

Người nọ cũng không tiếp tục dây dưa, cười lạnh gật đầu, phất tay chuẩn bị dẫn thủ hạ đi. Xem chừng hắn cho rằng đám Hàn Thạc chết chắc.

- Chờ một chút!

Hàn Thạc lại lên tiếng, chờ người kia nghi hoặc quay đầu lại hắn mới cười hỏi:

- Xin hỏi đại danh các hạ?

- Cáp Lỗ Lợi! Thế nào, có phải thay đổi ý kiến rồi không?

Hắn ngạo mạn nói:

- Bây giờ phải là một trăm năm mươi vạn hắc tinh tệ, nếu không không bàn nữa!

Lắc đầu cười, Hàn Thạc bác bỏ:

- Không phải, ta thấy người hình như không thuộc về nhân mã của ngũ đại quân chủ. Ừm, thủ hạ của người cũng có chút thực lực, có hứng thú theo ta không?

Cáp Lỗ Lợi ngẩn ngơ giống như nhìn kẻ ngu si, nói chậm chọc:

- Người hỏi thăm xem tại Vùng Đất Hỗn Loạn ta là người như thế nào? Ngay cả ngũ đại quân vương cũng từng phái người đến lôi kéo mà ta cũng không đồng ý, người cho rằng người là ai?

Phất phất tay, Cáp Lỗ Lợi nói:

- Đi, cái tên này nhất định là bị điên rồi!

838. Chương 838: đã Muốn Ôn Áo Thì Làm Lớn Chút!

- Đại nhân, tên kia có phải bị bệnh thần kinh không? Thật buồn cười, một gã nhỏ nhỏ như hắn lại đề nghị đại nhân thần phục hắn! Đại nhân, chúng ta có nên tiêu diệt hắn! - Cáp Lỗ Lợi vừa rời đi, một thủ hạ lập tức phẫn nộ quát, trong mắt hắn, hành động của Hàn Thạc đáng bị giết chết mấy trăm lần.

- Lũ điên! Chẳng trách Bồ Tư muốn tiêu diệt bọn chúng, đám gia hỏa đó thực muốn chết mà!

Một tên thủ hạ khác vẻ mặt khinh thường lên tiếng:

- Căn bản không cần chúng ta ra tay, chỉ cần bọn chúng vừa rời khỏi Thâm Cốc thì đang chờ chúng ngoài đó chính là cái chết!

Cáp Lỗ Lợi sắc mặt u ám, làm sao cũng không thể ngờ Hàn Thạc lại dám nói ra những lời ngông cuồng đến thế, với hắn quả thực là một điều vô cùng nhục nhã.

Cáp Lỗ Lợi hẳn tại Vùng Đất Hỗn Loạn này dù sao cũng được xếp vào hàng nhân vật có số má, có đôi khi cả ngũ đại quân chủ lên tiếng chiêu mộ cũng không bán sức. Nhiều năm qua, hắn chưa từng ném trái quả đắng, danh tiếng còn cao hơn cả Bồ Tư, từ đó cũng hiểu được nguyên nhân vì sao hắn dám vợ về mình thế này.

Hắn vốn tưởng dưới tình huống như thế, đám Hàn Thạc chắc chắn sẽ vì mạng sống mà tốn cả trăm vạn hắc tinh tệ để cho hắn che chở. Tinh tệ dù có quý giá, nhưng còn xa mới đáng giá bằng mạng người. Không ngờ Hàn Thạc chẳng những không cần che chở, lại còn dám lớn tiếng ngông cuồng, to gan lớn mật muốn hắn thần phục, điều này quả thực không phải là suy nghĩ của một người bình thường.

- Lạc Hi Á, ở lại theo dõi, xem bọn chúng khi nào rời khỏi Thâm Cốc. Một khi thấy bọn chúng rời cốc, lập tức báo cho ta, ta muốn xem bọn chúng chết như thế nào! - Cáp Lỗ Lợi hừ lạnh, dặn dò thủ hạ ở bên cạnh.

Một Thượng vị thần tu luyện Đại Địa lực lượng gật gật đầu, lập tức chuyển thân biến mất nơi những con đường đan xen phức tạp, trốn ở xa xa theo dõi đám người Hàn Thạc.

...

- Trước kia ta chưa từng nghe qua tên Cáp Lỗ Lợi, nhưng mà hắn đối nghịch với Bồ Tư thì nhất định cũng có thực lực phi phàm. Chủ nhân, ngài cũng hơi đường đột một chút! - La Ti dở khóc dở cười, không biết tại sao Hàn Thạc lại mạo muội nói ra những lời như vậy. Bất kể như thế nào thì Cáp Lỗ Lợi ở Vùng Đất Hỗn Loạn này cũng được coi là một nhân vật tiếng tăm, bản thân Hàn Thạc lại không chứng tỏ thực lực khủng bố của mình trước, hắn nói vậy chỉ làm người ta thấy buồn cười.

Hàn Thạc tự nhiên có dự định của mình, cười nhìn La Ti nói:

- Đối với loại người tâm cao khí ngạo như Cáp Lỗ Lợi, cần dùng một số thủ đoạn đặc biệt mới được. Cô cứ chờ xem, hắn nhất định sẽ không cam lòng, ngầm chú ý nhất cử nhất động của chúng ta. Hắc hắc, chỉ cần trong lòng hắn có chút hiếu kỳ, ta sẽ từ từ kéo kẻ trộm như hắn lên thuyền.

- Chúng ta không hề quen thuộc Vùng Đất Hỗn Loạn. Nếu có thể thu phục địa đầu xà như Cáp Lỗ Lợi sẽ rất có lợi với hành động của chúng ta trong tương lai. Phụ thân! Tên kia nhất định sẽ chú ý đến chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể chứng minh thực lực cường đại vượt xa các thế lực thông thường, đến lúc đó phụ thân lại chân thành mời hắn, nói không chừng chuyện này thực sự có thể thành công! - Hàn Hạo suy nghĩ một chốc rồi phát biểu ý kiến của mình.

Đối với hạng người mắt trên đỉnh đầu như Cáp Lỗ Lợi, đầu tiên phải dùng khí thế áp đảo hắn, làm cho hắn phải thừa nhận mọi phương diện đều không bằng người. Sau đó lại thay đổi thái độ chân thành mời, như vậy thì khả năng thành công sẽ vô cùng cao. Nhìn Tiểu Khô Lâu gật gật đầu, Hàn Thạc thầm nghĩ xem ra vẫn là nó rõ ý nghĩ của mình nhất. La Ti chưa từng có kinh nghiệm chế phục người khác, ở phương diện này rõ ràng là nàng ta không am hiểu.

- La Ti. Cô nói là ở Vùng Đất Hỗn Loạn có một vài bằng hữu. Cô ráng suy nghĩ để họ có thể gia nhập bọn ta không? - Hàn Thạc trầm lặng nhíu mày một chút, bỗng dưng mở miệng hỏi.

La Ti sửng sốt, qua một lát mới gật đầu đáp:

- Quả thật là ta có một vài bằng hữu. Tuy nhiên những người đó không có trong Thâm Cốc. Bọn họ cũng không có nhiều hắc tinh tệ để tiêu. Nếu muốn tìm bọn họ, nhất định phải rời khỏi Thâm Cốc mới được. Nhưng hiện tại bên ngoài lại đang có Bồ Tư cản đường, cái này có phần khó giải quyết.

- Vậy trước tiên chúng ta rời khỏi Thâm Cốc, chiến đấu bên ngoài Thâm Cốc càng thích hợp với chúng ta.

Hàn Thạc chớp mắt, nói ra toan tính:

- Có một số người vô cùng chú ý đến nhất cử nhất động của chúng ta. Hắc hắc, xem ra ở Vùng Đất Hỗn Loạn này, chúng ta rất được chú ý đó chứ!

- Thực sự ngài muốn rời cốc? - Có lẽ Bồ Tư, Bách Toa đã lưu lại ấn tượng quá sâu sắc đối với nàng nên biểu hiện của La Ti có phần khác biệt so với ngày thường, không hề có sự dửng dưng.

- Rời cốc! - Hàn Thạc khẳng định, sau đó từ tốn tiến ra chỗ trạm kiểm soát. Hắn có thể cảm nhận được ở trong bóng tối có mấy người đang chăm chú quan sát bọn hắn, chắc là thủ hạ của hai người Bồ Tư, Cấp Lỗ Lợi.

Hai bên đường trong Thâm Cốc đầy các quầy hàng, hàng hóa bày la liệt. Dọc đường đi Hàn Thạc còn rảnh rỗi ngồi xổm xuống xem, nhìn thấy món hàng nào vừa mắt là sẵn sàng mua sắm.

Hàng hóa ở Vùng Đất Hỗn Loạn đương nhiên lai lịch cũng sẽ không bình thường, những người bày bán chúng cũng thường đại biểu cho các thế lực. Trong số những người này còn có rất nhiều người làm thêm một số loại hình buôn bán đặc biệt: trước tiên bán hàng cho người, sau khi nhận được đủ hắc tinh tệ rồi, đợi khi người rời khỏi cốc thì lập tức giết người cướp của, chẳng những cướp lại hàng mới vừa bán, ngay cả hắc tinh tệ và tánh mạng của người cũng xong luôn.

Cái hiện tượng lạ lùng này thường xuyên xảy ra ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Người nào đó bán ra những thứ đồ vật xa xỉ, hẳn lại lấy giá rẻ bán nó ra ngoài. Sau một hai ngày, người này lại xuất hiện, cũng vẫn bán ra món đồ đó, lại bán ra, vài ngày sau ở cùng một địa điểm cũng bán ra thứ hàng đó, bọn chúng buôn bán chính là kiểu này.

La Ti đối với phương diện này hết sức quen thuộc, khi Hàn Thạc mua những thứ hàng bậc cao như Ngọc Tủy Tinh Phách và Hàn Cực Băng Cốt với giá rẻ, nàng nhắc nhở khẽ hắn, bảo với Hàn Thạc mấy người kia buôn bán như thế nào.

Hàn Thạc chẳng những không chút lo lắng, còn hứng thú bưng bưng hỏi La Ti:

- Cô lưu ý cho ta một chút, nhìn xem còn có ai khác buôn bán kiểu này, hắc hắc, cái này hời không lột sạch không được.

- Nhưng mà, một khi chúng ta rời cốc, bọn chúng nhất định sẽ như đám ruồi bọ bầu đến! Hiện tại ngoài cốc đã có hai cường địch Bồ Tư, Bách Toa, cái tên Cấp Lỗ Lợi có lẽ cũng có ý đồ không tốt đối với chúng ta, nếu như lại thêm các phương thế lực khác, chúng ta chẳng phải đụng cường địch khắp nơi hay sao? - La Ti đã quen đọc lai độc vãng, trước kia ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều bo bo giữ mình, thông thường sẽ không trên chọc cường địch, cho nên nàng ta không thể nào hiểu được cách làm của Hàn Thạc.

- Ta muốn chính là điều này!

Hàn Thạc cười hắc hắc, thúc giục La Ti:

- Cô không cần để ý, chỉ cần nói cho ta biết người nào mua bán theo phương diện này là được rồi. Chúng ta đã muốn ồn ào, thì làm lớn một chút, nếu không làm sao nhanh chóng thành danh ở Vùng Đất Hỗn Loạn này được!

Hắn nói như vậy, La Ti không ngừng cười khỏ, thầm nghĩ chuyện mình dẫn Hàn Thạc tới Vùng Đất Hỗn Loạn, không biết là đúng hay sai. Hàn Thạc làm như vậy, không muốn đắc tội với các thế lực ở đây cũng không được. Nếu như hàng trăm hàng ngàn cao thủ ở Vùng Đất Hỗn Loạn tụ tập lại mà chinh phạt bọn họ cùng một lúc, La Ti không biết mình còn có thể sống mà rời khỏi nơi này hay không nữa.

Hàn Thạc chỉ liếc mắt sang La Ti thì đã đoán được ý nghĩ của nàng, không khỏi bật cười khanh khách nói:

- Cô theo ta lâu như vậy, có khi nào thấy ta đánh mà không nắm chắc không? Có mấy tiểu tử này ở đây, cho dù ngũ đại quân chủ có ra đây, chúng ta muốn rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn cũng dễ như trở bàn tay, cô đừng có nhọc tâm lo nghĩ nữa!

Ngũ Hành Giáp Thi mặc dù thực lực bản thân không cường đại bao nhiêu, nhưng mà bọn chúng có thiên phú thần thông vô cùng thần kỳ. Chỉ bằng vào năng lực độn thổ của Thổ Giáp thì đã có thể giúp bọn họ thoát khỏi tầng tầng lớp lớp truy binh, hơn nữa Kim Giáp thì đi lại trong lòng núi thông suốt, Mộc Giáp thì lại có bản lĩnh ẩn giấu thân hình trong rừng rậm, hỏi ai có thể túm được bọn chúng?

- Vậy được rồi, ta chỉ cho ngài. - La Ti không phí tâm nữa, quay đi dẫn đầu tiến về phía trước, ngằm chỉ cho Hàn Thạc một số hàng hóa đặc biệt, ra hiệu cho hắn biết những người đó đều là kẻ mua bán theo hình thức đặc biệt.

Lưu ý một chút, Hàn Thạc phát hiện đám kia ai nấy đều có ánh mắt vô cùng kỳ kỳ cổ quái, bọn họ cực kỳ để ý với những người xung quanh, ngằm quan sát thực lực và quần áo của người, dung lượng không gian giới chỉ, về mặt khi lấy hắc tinh tị ra mua hàng.

Mọi việc như thế, thông qua quan sát chi tiết, bọn họ có thể đoán đại khái thực lực và khả năng kinh tế của người đó, Sau đó lợi dụng đường liên hệ với bọn thổ phỉ làm ăn bên ngoài, triệu tập lực lượng thích hợp để chặn đường, cướp đi cả tính mạng và vật phẩm đáng giá của người.

Một lúc sau, không cần La Ti chỉ dẫn, Hàn Thạc cũng có thể nhìn ra những loại người chuyên mua bán kiểu này. Mặt luôn treo một nụ cười hòa nhã, trên đường tiến về cửa khẩu của Thâm Cốc, Hàn Thạc đều sẵn khoái mua nhiều vật báu với giá rẻ, trong lòng thì đang có ý định khác với những kẻ đó.

Dần dần, người đi theo sau Hàn Thạc càng ngày càng nhiều, chẳng những có thuộc hạ của Bồ Tư, Cáp Lỗ Lợi, thậm chí những gã được hắn mua đồ cũng đều âm thầm bám theo sau Hàn Thạc, làm nhiệm vụ tiên tiêu.

Bên ngoài Thâm Cốc, các thế lực đang bận rộn đợi sẵn ở những góc tối chờ Hàn Thạc.

- Có một con dê béo, các huynh đệ hãy tập trung chú ý. Mẹ nó, trong tay tiểu tử kia có ít nhất mấy trăm vạn hắc tinh tị, ta vừa mới bán cho hắn, thấy trong tay hắn đang sờ mó vài túi hắc tinh tị rất lớn, chỉ cần giải quyết được hắn, chúng ta có thể nghỉ ngơi một thời gian dài!

- Ô, đó không phải là người của Bồ Tư sao? ***, sao hắn cũng thu được tin tức rồi! Xem ra lần này có chút phiền toái rồi!

- A, người của Cáp Lỗ Lợi cũng đang núp ở một nơi gần đó, tiểu tử kia sao mà chọc vào nhiều người vậy! Các huynh đệ tạm thời rút lui, đừng nóng vội động thủ, tùy cơ hành sự!

Phía ngoài trạm kiểm soát, có vài nhóm thế lực đang dần dần tụ tập. Những người này rất hiểu nhau, từng người về mặt âm trầm, ngằm chờ nhóm Hàn Thạc ra khỏi cốc.

- Cáp Lỗ Lợi đại nhân, đã có hai mươi ba thế lực từ khắp nơi tới, hình như... mục tiêu đều là cái đám người kia! - Một người khề bẩm báo.

Cáp Lỗ Lợi sắc mặt khó coi, thấp giọng mắng:

- Đồ điên, tên kia đúng là một kẻ điên! Hắn đã dẫn đại bộ phận những tên tàn nhẫn nhất ở gần đây tới rồi! Thằng cha kia rốt cục muốn làm gì đây? Muốn tìm chết cũng đừng dùng biện pháp này chứ!

839. Chương 839:ta Muốn Người Chết!

Khi Hàn Thạc chậm chạp đi đến nơi cửa khẩu, chỉ cần ngẩng đầu nhìn về phía xa là có thể thấy từng đám người tụ tập ở một nơi bí mật gần đó, đều đang đợi hắn rời khỏi cốc.

- Bằng hữu, ta thấy tình thế bên ngoài kia cũng không tốt lắm đâu. Người có muốn giao nộp thêm tám trăm hắc tinh tị tiếp tục nghỉ lại trong Thâm Cốc một ngày chứ? Nếu không, ta e lúc người vừa rời cốc cũng là lúc người phơi thân đầu đường đầy! - Một người vệ sĩ nơi cửa khẩu đáng vẻ đồng tình, nhìn nhìn về phía trước hướng đi của Hàn Thạc, thiện chí nhắc nhở.

Hắn đã quan sát khu vực gần đó một lúc nên đoán được mục tiêu của những kẻ đang tụ tập này. Trong lòng đám vệ sĩ này đều thâm tò mò, không biết đó là một nhân vật thể nào mà có thể rước lấy sự chú ý của nhiều kẻ cướp như vậy. Cho nên, hắn vẫn luôn lưu tâm chú ý.

Từ khi những thế lực kia tụ tập lại xung quanh cửa khẩu, những kẻ ban đầu muốn rời khỏi trạm gác này đã xác định hoặc đi đường vòng, hoặc là ở lại luôn trong Thâm Cốc chờ đợi chứ không dám đi ra khỏi đây. Chờ lâu đến như vậy, đám người Hàn Thạc cuối cùng đã tới, bọn họ vừa mới xuất hiện ở cửa khẩu, phía bên ngoài đã truyền đến những tiếng thở dốc đầy hưng phấn.

Rất rõ ràng, Hàn Thạc chính là mục tiêu của bọn hung thần bên ngoài kia!

- Cám ơn người đã nhắc nhở, chúng ta muốn rời cốc! - Hàn Thạc cười cười, nhưng không coi trọng lời nói của gã vệ sĩ này.

Gật gật đầu, gã vệ sĩ cũng không nói thêm gì nữa, phất phất tay, cửa khẩu liền mở ra một con đường rộng rãi, rồi ra hiệu cho nhóm Hàn Thạc đi qua.

- Liều lĩnh! - Một tên vệ sĩ khác bĩu môi, khinh thường giương mắt nhìn Hàn Thạc. Hắn vốn đang mong đợi sẽ có kẻ cướp xuất hiện, nhưng cuối cùng lại chỉ là đoàn người của Hàn Thạc nên trong lòng không tránh khỏi rất thất vọng.

- Đi thôi, đừng để bọn chúng phải đợi lâu! - Hàn Thạc dẫn đầu đi ra khỏi Thâm Cốc. Ở phía sau hắn theo thứ tự là Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, La Ti và Ngũ Hành Giáp Thi. Ngoài La Ti, không ai có vẻ khẩn trương, chỉ không nói càn quấy như những ngày thường thôi.

Sắc trời ảm đạm làm cho người ta một loại cảm giác bị kiềm chế rất không tự nhiên. Liếc mắt nhìn lại chỉ thấy từng luồng không khí màu xám đen đang tập trung phân bố ở trong rừng cây bên ngoài trạm kiểm soát. Phía sau mỗi một luồng không khí đó đều tụ tập một đám người hung ác đang lặng lẽ chờ đợi. Sát khí thoáng hiện mơ hồ phóng ra giữa chừng không, như lộ rõ cho người ta biết về ý định bất lương của bọn chúng.

Sau khi đoàn Hàn Thạc vừa mới rời khỏi, tên vệ sĩ vừa rồi đã thiện chí nhắc nhở lại nói với Hàn Thạc:

- Nếu như người đổi ý thì có thể quay trở lại sơn cốc bất cứ lúc nào. Mặc dù là chỉ cách nhau một bước, nhưng trong Thâm Cốc lại là nơi an toàn. Ừm! Kẻ dám đắc tội với nhiều thế lực như vậy, bất kể thực lực chân chính như thế nào, đừng khi đó khiến ta rất khâm phục. Hy vọng người có thể tự giải quyết ổn thỏa!

Hàn Thạc ngạc nhiên, không khỏi quay đầu nhìn lại tên vệ sĩ này một chút rồi cười gật gật đầu nói:

- Đa tạ người!

- Cố gắng đừng rời khỏi trạm gác quá xa. Nếu không, người có muốn quay lại cũng không kịp đâu! - Gã vệ sĩ cười, nói với theo.

Hàn Thạc căn bản không có dự định sẽ quay trở lại, chỉ cười cười rồi dẫn theo đoàn người từng bước rời xa cửa khẩu. Không hề xem trọng lời nhắc nhở đó của gã vệ sĩ, hắn lấy loại tư thế này để chứng tỏ mình hoàn toàn không có một chút nào sợ hãi cả.

Cấp Lỗ Lợi lúc này đứng ở một góc tối vẫn luôn luôn chú ý đến Hàn Thạc, kinh dị hô khẽ lên:

- Người này rốt cuộc ý vào cái gì? Biết rất rõ trong bóng tối có nhiều kẻ muốn lấy mạng hắn như vậy, mà hắn còn dám liều lĩnh tiến về phía trước. Đây không phải là muốn đi tìm chết sao?

- Đại nhân! Hắn chết chắc rồi! Bọn hắn tổng cộng tám người. Trong đó chỉ có hai tên Thượng vị thần; với lại còn không có đến một Thượng vị thần hậu kỳ. Như vậy căn bản không chống nổi với bất cứ một phương nào tới giết. Ta xem chừng người của Bố Tư sẽ tiêu diệt bọn hắn! - Thủ hạ ở bên cạnh Cấp Lỗ Lợi bình tĩnh phán đoán.

Vừa bình tĩnh tiến về phía trước, Hàn Thạc vừa sử dụng thần thức toả ra, thăm quan sát những đám không khí màu xám, nơi tụ tập của các thế lực kia. Với khoảng cách ngắn như vậy, không cần dùng ma đầu, thần thức có thể nhận ra được thực lực chân chính cùng khí tức của kẻ địch, thậm chí có thể cảm ứng được sự háo hức hưng phấn của một số tên.

Trong chốc lát, có hai mươi sáu nhóm thế lực đã tụ tập. Gần như mỗi nhóm đều có Thượng vị thần, nhóm nào lợi hại có thể có đến vài tên; kém hơn một chút cũng có một, hai Thượng vị thần; mang theo mấy chục thủ hạ là Trung vị thần.

Sau khi Hàn Thạc rời khỏi cửa khẩu mới được một đoạn ngắn, trong một chỗ khuất gần đó có năm sáu nhóm thế lực đã lập tức chặn đường quay về trạm gác của bọn hắn, cắt đứt hoàn toàn khả năng trở về Thâm Cốc ẩn tránh khi gặp trường hợp không ổn của bọn họ.

Tại nơi cửa khẩu Thâm Cốc, gã vệ sĩ kia cau mày nhìn đoàn người Hàn Thạc phía xa xa. Vừa thấy vài nhóm nhân mã chặn lại đường lui của Hàn Thạc, hắn khẽ thở dài, thầm nghĩ xem ra bây giờ bọn họ thật không có đường sống nữa rồi. Hắn chợt cảm thấy đáng tiếc là Hàn Thạc đã không coi trọng lời nói của hắn, cứ khăng khăng theo ý mình, giờ thì hắn cũng bất lực không giúp được nữa rồi.

Đột nhiên, mai phục phía trước, phục kích phía sau, rồi hung thần cả hai bên hông nhìn chăm chăm vào nhóm Hàn Thạc như hổ đói. Từng đám từng đám quây lại khiến cả nhóm lọt vào giữa trùng vây!

Tình thế cho tới bây giờ, đám Hàn Thạc đã lâm vào tuyệt cảnh. Trong tình huống này, nếu như hắn không có đủ thực lực chấn nhiếp chúng nhân, thì kết quả cuối cùng sẽ khó có thể tránh được. Đường như, phía trước thực sự chỉ có đường chết mà thôi!

Ở thời khắc này, kẻ tiến đến đầu tiên lại là Bách Toa và một gã đại hán có nước da xanh tím, sắc mặt dữ tợn. Bọn chúng đột nhiên từ góc khuất đi ra, ánh mắt của gã đại hán tướng mạo dữ tợn kia ngập tràn oán hận.

Chỉ chỉ thẳng về phía La Ti, nhìn bộ dáng kia của hắn dường như muốn lột da lóc thịt nàng.

Rất hiển nhiên, hắn chính là Bồ Tư rồi!

Đi đến trước mặt bọn Hàn Thạc, Bồ Tư bỗng nhiên nhấc tay, nhìn bốn phía xung quanh rồi nói lớn:

- Các vị, ta biết mục đích của các người đến đây. Ta nghĩ các vị cũng biết Bồ Tư ta là ai, nể mặt để ta tới trước! Bọn chúng và ta có mối huyết hải thâm cừu cần thanh toán, ta chỉ muốn bọn chúng chết, sẽ không động đến một hắc tinh tị nào trên người chúng! Giết bọn chúng xong, Bồ Tư ta sẽ quay đầu rời đi. Số hắc tinh tị còn lại chia chác thế nào, do các người tự quyết định lấy!

Lời vừa nói ra, những thế lực khác không khỏi thầm suy nghĩ một chút rồi đều dừng lại tại chỗ, không nói một lời nào, nhìn về bọn Bồ Tư đang đứng ở phía xa.

Bọn chúng và Bồ Tư có mục đích không giống nhau. Bồ Tư chủ yếu là vì giết người, mà bọn chúng chỉ cầu tiền của, cả hai không hề có xung đột. Nghe tên kia nói như vậy, bọn chúng còn vui vẻ thoải mái nữa, bởi vậy lập tức dừng lại tại chỗ chứng tỏ ý định của mình, tùy ý cho người của Bồ Tư bao vây nhóm Hàn Thạc.

Hai tròng mắt Bồ Tư bắn ra hung quang bốn phía, hiện giờ tất cả các thế lực đều dừng lại ở xa, để lại cho hắn một khoảng không tương đối lớn. Sau đó hắn chấp tay trầm giọng nói lớn:

- Cám ơn! Ta cam đoan sẽ không động đến một phân một hào nào. Ta chỉ muốn bọn chúng chết hết trong tay ta là được rồi!

Bầu không khí vô cùng nặng nề, dưới cái nhìn chăm chăm của lượng lớn hung thần ác sát như hổ đói, ngay cả những tên thường ngày nói chuyện không hề cổ kị gì như Hàn Hỏa, Hàn Mộc cũng trầm mặc hẳn.

Tiểu Khô Lâu sớm đã nắm chặt cốt thứ trong lòng bàn tay, Tử Ma Nhân toả ra ánh sáng chói lọi, chỉ cần Hàn Thạc ra một mệnh lệnh là hắn lập tức động thủ đại khai sát giới.

- La Ti, người dám trở về Vùng Đất Hỗn Loạn cũng nên nghĩ đến sẽ có kết cục ngày hôm nay!

Bồ Tư thâm độc nói với La Ti:

- Con ta coi trọng người là may mắn của người. Người không biết điều, còn dám giết chết con ta! Hôm nay, ta sẽ trừng phạt người trước mặt mọi người. Cho dù bây giờ người lập tức tự vẫn, cũng không thoát được số phận bị gian thi (tiền sát hậu dâm) đâu!

Đám thú vật kia vừa nghe thấy Bồ Tư nói như vậy, từng tên đều hưng phấn hắc hắc cười khốn nạn, trên mặt đầy nét mong đợi ớn lạnh. Ở Vùng Đất Hỗn Loạn này, chỉ có cường quyền tồn tại. Loại chuyện như thế này đã quá phổ biến, rất nhiều kẻ còn thích nhất cái giọng điệu này.

Nhất là, dung nhan của La Ti thật sự hơn người. Điều đó càng làm thỏa mãn những kẻ biến thái này.

Bỗng chốc bị trên trăm ánh mắt xấu xa nhìn chòng chọc, thêm vào lời nói thâm độc tà ác từ miệng của Bồ Tư, La Ti bất giác cũng lạnh mình, sợ hãi chợt dâng lên, thân thể mềm mại không kiềm chế được khẽ run lên từng đợt!

Bỗng nhiên, La Ti cảm giác lòng bàn tay ấm áp. Quay đầu nhìn lại, nàng nhận thấy Hàn Thạc đang cầm lấy tay nàng. Kỳ lạ thay, sự sợ hãi trong lòng nàng dần dần bình phục lại, người không còn run rẩy nữa. Đường như chỉ cần Hàn Thạc nắm tay nàng, nàng sẽ không phải lo lắng những ánh mắt lạnh lẽo của đám hung thần ác sát chung quanh nữa.

- Bố Tư phải không?

Hàn Thạc cười cười, nói:

- La Ti đi cùng ta, người đừng mơ tưởng có thể động đến nàng! Người dám động thủ, ta giết chết người ngay!

- Bất kể người là ai, chỉ cần đã ở cùng với con đàn bà ti tiện này, đều khó tránh khỏi cái chết!

Bố Tư mắt không thèm liếc Hàn Thạc, phát phát tay, lạnh giọng truyền lệnh:

- Giết cho ta, không lưu lại tên nào!

Thủ hạ của Bố Tư và Bách Toa có ba mươi bảy người, ngoài cặp vợ chồng thủ lĩnh còn có bốn Thượng vị thần, đám thủ hạ đại bộ phận đều có thực lực Trung vị thần trung kỳ hoặc hậu kỳ. Mỗi tên đều là hạng hung hãn giết chóc thành tính. Dưới mệnh lệnh của Bố Tư, bốn gã Thượng vị thần đồng loạt ra tay. Mỗi tên dẫn theo năm sáu Trung vị thần lao lên hướng đến bốn người Hàn Thạc đánh giết.

Bốn Thượng vị thần, hai kẻ tu luyện Tử Vong lực lượng đạt đến cảnh giới sơ kỳ, một tên tu luyện Hắc Âm lực lượng giống như La Ti có thực lực trung kỳ. Cuối cùng là một tên tu luyện đấu khí cũng có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ. Gã Thượng vị thần tu luyện Hắc Âm lực lượng lạnh lùng nhìn La Ti chăm chú, chọn nàng làm mục tiêu chính của mình.

“Vù!”

Thanh cốt thứ dài đến ba mét trong tay Tiểu Khô Lâu xé hư không mang theo khí tức Tử Vong khủng bố, nhằm thẳng gã Hắc Âm Thượng vị thần kia đánh tới. Cốt thứ vừa phát động, Tử Ma Nhân của Hàn Hạo đột ngột lóe lên ánh sáng, rồi như loài quỷ mị nghênh đón, hai cánh tay bỗng nhiên biến thành lưỡi đao phát sáng, sát khí toàn thân nồng đậm toát ra ngập trời.

Gã Hắc Âm hệ Thượng vị thần vốn đang định xung phong đánh giết với La Ti chợt cảm thấy một ánh sáng từ hư không xuất hiện đột ngột. Một đoạn cốt thứ từ trên trời giáng xuống, khí tức Tử Vong khủng bố như cơn ba đào áp bức tới, ngăn chặn toàn bộ khí tức Hắc Âm hùng hổ của hắn, không cho hắn tiến thêm một bước. Tử khí trên bề mặt cốt thứ như nước lũ vỡ đê đột nhiên được phóng hết ra.

“Oành...” Một tiếng nổ lớn vang lên, do sự va chạm của cốt thứ và đám mây hắc ám truyền tới. Từng đám ô vân do khí Hắc Âm tụ tập mà thành như bị trăm ngàn lưỡi đao xé gió công phá tới, dễ dàng bị xé rách tan rã khắp nơi.

Từng chùm ánh sáng xanh thẫm kì dị bỗng nhiên từ cây cốt thứ ba mét đó bắn ra. Luồng lực quang tà ác kì lạ này có lực áp bách nhiếp hồn, rơi thẳng vào gã Hắc Âm Thượng vị thần. Hắn lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân như không còn chút sức lực nào, lực lượng phát huy không được đến bảy thành.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cẩn thận nhanh chóng dò xét thanh cốt thứ, lập tức cảm ứng được bên trong còn có thi độc, bất giác trong lòng thấy cao hứng.

840. Chương 840:ta Chỉ Muốn Tính Mạng Của Các Người!

Thi độc có thể ảnh hưởng đến cả thân thể và linh hồn, một khi thân thể bị trúng có thể phát huy thực lực được tám thành đã là không tệ rồi. Tuy nhiên việc tinh chế thi độc vô cùng khó khăn, hơn nữa đưa thi độc dung nhập vào bên trong Ma khí lại càng cần tài nghệ cao siêu. Cốt thứ của Tiểu Khô Lâu đã có thể phóng ra thi độc đủ để chứng minh hắn thực sự có đôi chút tâm đắc với việc luyện khí.

Thi độc theo dị quang xanh thẫm âm thầm chạy vào trong cơ thể tên Hắc Âm Thượng vị thần kia, tác động trực tiếp đến thần thể và thần hồn, làm hắn không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Sắc lực phát ra từ cốt thứ đại thịnh, Tiểu Khô Lâu như tia chớp đuổi tới, cánh tay sáng óng ánh nắm lấy cốt thứ, bắt ngờ tấn công mãnh liệt tên Hắc Âm Thượng vị thần.

Từng loạt cốt mâu, cốt lao rồi liên tiếp Thi Bạo thuật phóng lên người tên Hắc Âm Thượng vị thần, làm hắn không thể không toàn lực dồn Hắc Âm thần lực chống lại.

Thực lực Hàn Hạo rất rõ ràng vượt xa hắn, do vậy chỉ trong chớp lát, hắn đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Thần thể bị cốt thứ của Tiểu Khô Lâu rạch thành những vết rách, không ngừng chảy ra máu tươi đỏ thẫm. Lúc này, thi độc cũng nhân cơ hội tàn phá trong cơ thể hắn, điều này càng làm tan rã ý chí của hắn.

Phía bên kia, ba tên Thượng vị thần bay về phía La Ti và Ngũ Hành Giáp Thi. La Ti và Hàn Thạc không tỏ ra lo lắng và cũng không hề có ý định ra tay ngăn cản. Nhưng Ngũ Hành Giáp Thi thì lập tức phối hợp dàn trận, bình tĩnh chờ đợi công kích của chúng.

Mọi thế lực ở xung quanh đều đang lặng lẽ quan sát cuộc chiến, vừa thấy Tiểu Khô Lâu xuất thủ đã tỏ ra hung dữ, mạnh mẽ như vậy ai nấy không khỏi đầy vẻ kinh ngạc, dường như không ai ngờ rằng dưới tình huống như vậy đám người Hàn Thạc lại không phá vòng vây mà còn dám lưu lại đối địch.

Con người của Cấp Lỗ Lợi co rút lại, tập trung toàn bộ chú ý lên Hàn Hạo, lòng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng một kẻ có tướng mạo bình thường lại có được sức mạnh đáng sợ như vậy. Lấy cứng đối cứng, Tiểu Khô Lâu đã chiếm ưu thế áp đảo hoàn toàn và không hề cho tên Hắc Âm Thượng vị thần kia có cơ hội đánh trả nào.

Dưới con mắt thờ ơ của đám người xung quanh, bọn thủ hạ của Bồ Tư cũng đã đi tới trước mặt Hàn Thạc. Chúng chia thành mấy nhóm cùng lúc vọt về phía Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti, và Hàn Thạc, bộ dạng muốn bao vây chuẩn bị công kích.

Nhưng vào lúc này, nụ cười trên mặt Hàn Thạc lại càng thêm ôn hòa, khóe miệng nhếch lên như có thâm ý.

Đột nhiên, từ trong cơ thể Hàn Thạc bỗng bay ra liên tiếp mấy trăm Ma đầu. Cả dàn đều giương nanh múa vuốt như ác quỷ, tốc độ nhanh như chớp, lập tức lấy Hàn Thạc làm trung tâm bay toả ra xung quanh. Từng nhóm Ma đầu tụ tập hướng tới thủ hạ của Bồ Tư đang xông lên.

Thảm án khủng khiếp ở U Mạc thành lại tái diễn. Vô số Ma đầu sau khi hiện hình đã thể hiện một sức mạnh đáng sợ. Chúng ngoác cái mồm to như chậu máu, phát ra những tiếng rít chói tai nhiếp hồn, cứ tốp năm tốp ba điên cuồng công kích đám thủ hạ của Bồ Tư.

Những Ma đầu này có thể hóa hư thành thực, thực thành hư nên công kích của chúng quả thực chẳng thể đề phòng, một khi đến gần đối thủ sẽ lập tức chui vào Thần thể của hắn mà gặm nhấm.

Một khi bị Ma đầu chui vào trong cơ thể, lập tức những tên đó sẽ cảm nhận được nỗi đau đớn và sợ hãi mà suốt đời khó quên được. Tiếng động khi Ma đầu gặm nhấm Thần thể càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi vô tận trong lòng chúng, làm bọn chúng cảm giác như rơi vào tầng mười tám của địa ngục, thống khổ chịu rút gân lột da.

Tiếng gào thét thảm thiết như không muốn sống nữa không ngừng vang lên. Chỉ trong ngắn ngủi vài nhịp hô hấp, dưới sự công kích của hàng trăm, hàng ngàn Ma đầu, những thủ hạ của Bồ Tư từng bước bị tiêu diệt. Thần hồn thì bị Vạn Ma Đỉnh hút vào, thần thể bị bọn Ma đầu gặm sạch bên trong.

Từng cái xác khô ngả xuống. Thi thể như đã bị phong hoá nghìn vạn năm, không chút máu tươi, cũng không hề có cảm giác của da thịt đầy sức sống. Chúng giống như những thi yêu bị triệu hoán, khô quắt, gầy đét và tái nhợt. Chứng kiến cảnh đó không một ngoại lệ, sắc mặt chúng nhân đều hiện vẻ vô cùng sợ hãi.

Đám người có dụng tâm xấu vốn định chờ chiến thắng của Bồ Tư, luôn cười đùa không ngừng thảo luận về cách phân chia chiến lợi phẩm sắp đoạt được. Nhưng khi những xác chết khô quắt với vẻ mặt cực kỳ sợ hãi ngả xuống, chỉ trong một lúc bên cạnh Hàn Thạc đã xuất hiện mấy chục cỗ thi thể, bọn chúng lập tức im bật, ngẩn ra nhìn vào chiến trường khủng khiếp kia.

Kể cả Cấp Lỗ Lợi, Bồ Tư, ánh mắt tất cả bọn chung quanh đều hiện lên vẻ sợ hãi, toàn bộ đều hướng về Hàn Thạc với nụ cười ôn hòa treo trên mặt. Trong lúc này, hiển nhiên hắn là người được quan tâm nhất.

Ở khoảng thời gian vừa qua tại Vùng Đất Hỗn Loạn, Vạn Ma Đỉnh đã hấp thu được rất nhiều thần hồn, trong đỉnh số lượng ma đầu đã hơn ngàn con, trong đó loại cao cấp nhất là Linh Ma luyện chế từ thần hồn của Thượng vị thần cũng đã có mấy chục con. Dưới sự công kích bất thành linh diên cuồng của chúng, thì mấy chục thủ hạ của Bồ Tư căn bản chẳng là cái gì.

Ngoài một tên Hắc Ám Thượng vị thần đang đau khổ chống đỡ công kích của Tiểu Khô Lâu thì toàn bộ thủ hạ xông lên của Bồ Tư, kể cả ba tên Thượng vị thần đều đã bị ma đầu cắn nuốt hết như tằm ăn rối.

Nụ cười trên mặt Hàn Thạc vẫn vậy, quan sát biểu hiện đặc sắc trên mặt mọi người, ho khẽ “khụ khụ”. Bầy ma đầu đông nghìn nghịt như mây đen trên bầu trời lập tức bị thân thể Hàn Thạc thu lại trông như cá voi hút nước vậy, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đều đã được thu vào trong người hắn.

- Hàn Hạo, tiêu diệt hắn! - Mỉm cười, Hàn Thạc nói.

Tiểu Khô Lâu đang tấn công tên Hắc ám Thượng vị thần kia, nghe Hàn Thạc nói như vậy, liền phản ứng. Bầy đoạn cốt thứ sáu lưng vừa bắn ra, lực lượng của Tiểu Khô Lâu lại được đề cao rất lớn. Dưới sự điều động của hắn, chúng rít lên bao vây xung quanh tên Thượng vị thần, nghiền nát toàn bộ phạm vi Hắc Ám linh vực đang trù lên.

Trước đó tên Hắc ám Thượng vị thần này cũng chỉ có thể đỡ trái lại hờ phải trước công kích của Tiểu Khô Lâu. Nhưng khi bầy đoạn cốt thứ sáu tăng thêm một tầng áp lực lên, hắn rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, không kịp đề phòng ngực hắn đã bị một đoạn cốt thứ sáu cắm vào.

Biến hóa kỳ dị bỗng nhiên xảy ra!

Đoạn cốt thứ sáu cắm vào thân thể tên kia bỗng nhiên tự động chui thẳng vào trong, giống như là một con rắn nhỏ uốn lượn làm loạn trong cơ thể hắn.

Sau đó, bằng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể kia dần trở nên già nua, tóc trắng ra, hai hốc mắt trũng sâu xuống, các nếp nhăn liên tiếp xuất hiện. Chỉ trong vài giây, hắn đã biến thành một lão già lom khom.

Biến hóa không chỉ có như thế!

Dần dần, ánh mắt hắn trở nên vô thần, thân thể bắt đầu thối rữa, sinh mệnh lực nhanh chóng bị hút mất, từ một đại hán trung niên sau cái chớp mắt trở thành già yếu và cuối cùng là tử vong!

Một trong ba đại kết giới lực lượng Tử Vong là kết giới già yếu đã được Tiểu Khô Lâu phụ gia lên đoạn cốt thứ sáu.

“Vù!”

Cốt thứ sáu trở lại trong tay Tiểu Khô Lâu, tên Hắc Ám Thượng vị thần đổ sầm xuống. Thân thể khi chạm đất chỉ nghe mấy tiếng “răng rắc”, ngay cả xương cốt cũng vỡ thành mấy đoạn. Rất hiển nhiên, sinh mệnh lực của hắn đã hoàn toàn không còn!

Đến lúc này, những người đang quan chiến mới biết được từ đầu tới cuối Tiểu Khô Lâu đã không xuất toàn lực, đến cuối cùng hắn mới sử dụng bầy đoạn cốt thứ sáu lưng.

Thế sự vô thường, kế hoạch chu đáo cũng không thể không có sai sót, âm mưu của Bồ Tư đã triệt để thất bại. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, ngoại trừ hắn và Bách Toa ra, toàn bộ thủ hạ hai người dẫn theo đã bị giết sạch.

Hơn nữa tử trạng tên nào cũng rất thê thảm! Những cái chết làm cho lòng người rét lạnh!

Hàn Thạc, La Ti, Ngũ Hành Giáp Thi thậm chí chưa hề động thủ, không di động một bước thì cuộc chiến đã kết thúc. Những ma đầu xuất hiện một cách kỳ lạ rồi sau đó lại tan biến mất, không để lại một chút tung tích nào, nếu không phải xác người rải khắp nơi thì những người ở xung quanh quan sát còn cho rằng cảnh tượng khủng bố vừa rồi chỉ là do mình bị ảo giác mà thôi.

“Chỉ, chỉ đơn giản như vậy...” Cáp Lỗ Lợi đang ở một góc lạng lẽ theo dõi, bỗng nhiên cảm thấy đôi môi khô khốc, nhìn Hàn Thạc với ánh mắt phức tạp khó phân biệt.

- Đại nhân, ta nghĩ ta biết vì sao bọn họ lại cự tuyệt đề nghị của chúng ta rồi! - Thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi trước kia vẫn cho rằng nhóm Hàn Thạc sẽ lập tức chết thảm, cười khổ lắc lắc đầu, thầm nghĩ mình quả thực là có mắt như mù, lại tưởng một đám người hung thần ác sát điên cuồng là những chú cừu yếu ớt.

Không động thì thôi, nhưng chỉ một hành động đã trở nên nổi tiếng.

Bỗng nhiên, hai mươi mấy nhóm thế lực ở lân cận vốn có ý đồ xấu lại cực kỳ ăn ý, cùng chậm rãi lùi về sau một đoạn khá xa, để lại những khoảng không gian rộng lớn. Vài nhóm thế lực ban đầu có ý định chặn đường rút lui của bọn người Hàn Thạc lập tức đánh mắt cho nhau cùng chủ động tránh đường, thể hiện như là mình chỉ vô tình chắn đường mà thôi.

Gã vệ sĩ ở cửa khẩu Thâm Cốc đã luôn nhắc nhở Hàn Thạc cẩn thận, phát phát tay, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ chúng ta đã làm điều thừa rồi! Bọn họ căn bản không cần sự trợ giúp của chúng ta, khó trách họ dám cả gan đắc tội với nhiều tổp thế lực như vậy, hóa ra là có chỗ dựa nên không sợ!

Đủ loại sắc mặt khác nhau, trong lòng đều thầm bàn tính, trong đó kẻ đang hối hận nhất chính là hai vợ chồng Bồ Tư và Bách Toa. Chỉ sau một lát, toàn bộ lực lượng của cặp đôi này dùng để hoành hành ở Vùng Đất Hỗn Loạn bỗng chốc đã bị tàn sát không còn một tên nào, thủ hạ chết hết bỗng khiến bọn chúng cảm thấy tình hình có phần không ổn rồi.

Bồ Tư sắc mặt hung ác, đã chuẩn bị liều mạng. Tuy nhiên, không đợi hắn mở miệng, Bách Toa dùng ánh mắt ngăn hắn lại. Bỗng nhiên trên khuôn mặt xấu xí của mục nữ một nụ cười khó coi, “ôn hòa” nói với Hàn Thạc:

- Bằng hữu, ta nghĩ rằng chúng ta đã hiểu lầm nhau rồi!

- Thế sao? Ta lại thấy chúng ta chả hiểu lầm gì! - Hàn Thạc bật cười, kỳ quái nói. Dưới con mắt của rất nhiều người theo dõi, Bách Toa có thể không để ý thể diện mà nói ra những lời như vậy, hắn cũng mặt dày hứng thú chọc mục nữ một phen.

- Chúng ta chỉ có cừu oán với La Ti, còn người thì không!

Bách Toa lập tức chứng tỏ thái độ, vội vàng la lên:

- Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, chúng ta cũng có chút tích góp. Bằng hữu, chỉ cần người đáp ứng không can thiệp vào chuyện của La Ti, ta bằng lòng dâng năm trăm vạn hắc tinh tề lên, người thấy thế nào?

Bồ Tư vừa nghe Bách Toa nói như vậy, sắc mặt trầm hẳn xuống, nhìn bộ dáng của hắn dường như không bằng lòng lắm. Nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của mục nữ, hắn đành nhin, chỉ có thể nặng nề hừ một tiếng tỏ vẻ rất không tình nguyện.

Hàng loạt cao thủ thủ hạ bị tàn sát, Bách Toa chẳng những không nghĩ đến chuyện báo thù, còn nguyện ý lấy năm trăm vạn hắc tinh tề để đổi lấy việc Hàn Thạc không can thiệp, chuyện này đối với Bồ Tư quả thực là vô cùng nhục nhã. Nếu không phải biểu hiện của Hàn Thạc trước đó quá nhiếp nhân, có lẽ hắn sớm đã xông lên liều mạng với đối phương rồi.

Dưới ánh mắt mong đợi của Bách Toa, Hàn Thạc cười, lắc lắc đầu, nói:

- Thất lễ rồi, ta không thiếu tiền! Ta chỉ muốn tính mạng của các người!

841. Chương 841:đổi Thủ Của Người Là Ta!

Loại lời này vừa mới ra khỏi miệng thì có đến chín phần là không có gì để nói nữa, chỉ có con đường chiến đấu mà thôi.

Cũng ở lúc này, Hàn Thạc chợt cảm giác bàn tay của La Ti nắm chặt lại hắn, hơn nữa còn dùng sức rất nhiều. Hàn Thạc ngạc nhiên quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong ánh mắt nàng tràn ngập cảm kích, thậm chí còn có vài phần cảm xúc phức tạp khác thường. Xem ra dưới sự áp bách cường đại như thế này, cuối cùng La Ti cũng đã để lộ ra tình cảm mà ngày thường rất hiếm thấy.

Cười cười, Hàn Thạc ôn nhu nói:

- Nàng là người của ta, ta tự nhiên phải ra mặt.

- Cám ơn! - La Ti nói khẽ. Khuôn mặt mỹ lệ hiếm có đầy nét vui sướng, xem ra tâm tình của nàng đang rất tốt.

Việc đã đến nước này tất cũng không còn có lựa chọn nào khác nữa. Bách Toa ghen giọng nói:

- Người đến từ bên ngoài, người thực sự cho là chúng ta sợ người ư? Vùng Đất Hỗn Loạn có quy củ riêng. Hôm nay người bỗng chốc đắc tội với nhiều tốp thế lực như vậy, ta cũng không tin là người có thể sống sót mà rời đi được!

Hàn Thạc chẳng muốn nói linh tinh với mục, không còn kiên nhẫn nữa quay sang truyền đạt Tiểu Khô Lâu:

- Tiểu Hạo, giết mục cho ta!

Tiểu Khô Lâu không nói hai lời, cầm cốt thứ vọt lên, một tràng công kích hướng về phía Bách Toa. Mục này cũng chỉ có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, đối mặt với Tiểu Khô Lâu không chống lại nổi. Cả hai mới bắt đầu giao đấu, Bách Toa đã bị Hàn Hạo áp chế phải thối lui liên tiếp.

Bố Tư giận dữ vô cùng, nhận sai vốn đã không phải là bản tính của hắn. Nhìn thấy Hàn Thạc với giá năm trăm vạn hắc tinh tệ mà còn không biết điều như vậy, hắn rốt cuộc cũng đã không kiềm chế nổi, giận dữ hét lên:

- Người thực sự cho là mình có thể vượt qua được hết chúng ta ư! Ta muốn xem xem hôm nay ai có thể sống sót rời đi được.

Nói xong, Bố Tư liền lập tức lao tới, nhưng cũng không phải lao về hướng Hàn Thạc mà là tấn công Tiểu Khô Lâu.

Vừa mới rồi Bố Tư đã tận mắt thấy Tiểu Khô Lâu nhẹ nhàng tiêu diệt một thủ hạ Thượng vị thần trung kỳ của hắn, nên có thể chắc chắn rằng Bách Toa với thực lực cũng chỉ là Thượng vị thần trung kỳ căn bản không phải là đối thủ của Hàn Hạo. Bố Tư không thể không trợ giúp vợ mình tiêu diệt đối thủ trước. Nếu không một khi hắn và Hàn Thạc cùng động thủ, có lẽ sẽ không còn cơ hội chiếu cố Bách Toa được, khả năng Bách Toa bị giết sẽ rất lớn.

Bố Tư vừa động, Hàn Thạc cũng ngay lập tức ra tay. Thân ảnh nhanh như quỷ mị xen vào vào khu vực giao chiến của Tiểu Khô Lâu và Bách Toa, nhẹ nhàng đưa tay lên chặn Bố Tư lại rồi cười nói:

- Đối thủ của người là ta!

Lần này Hàn Thạc cũng không phóng ma đầu đầy trời ra, tâm thần khẽ động, mười bảy thanh phi kiếm từ trong cơ thể bắn ra. Những phi kiếm âm u lạnh lẽo mang theo khí tức khủng bố tung hoành ngang dọc phát ra những tiếng rít chói tai. Tất cả mang theo ma lực ăn mòn đáng sợ bao vây chung quanh Bố Tư, khiến cho hắn không còn rảnh rỗi để ứng cứu Bách Toa được nữa.

La Ti chỉ lặng lẽ quan sát hai cha con Hàn Thạc ngăn kẻ thù lại. Nàng vốn định ra tay tương trợ, nhưng lại có phần không yên tâm về Ngũ Hành Giáp Thi phía sau nên đành án binh bất động. Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu.

Bất luận là Hàn Thạc hay Tiểu Khô Lâu, đối phó với Bố Tư, Bách Toa đều không phải là việc khó khăn. Bọn họ đều có thực lực vượt trên đối phương một bậc, đơn đả độc đấu giành chiến thắng căn bản không có gì bất ngờ.

Ngũ Hành Giáp Thi lúc này hoàn toàn buông lỏng. Năm tên gia hỏa này cười ha ha nhìn cha và đại ca mình giao chiến, thoải mái bình phẩm như có vẻ bàng quan.

Hàn Hạo với thanh cốt thứ xuất thần nhập hóa, tạo ra từng tầng mây đen Tử Vong tối tăm, hoàn toàn vây Bách Toa vào giữa. Bảy đoạn cốt thứ sau lưng hắn lại rực rực, như ẩn như không, lặng lẽ chờ thời cơ để tung ra một kích trí mạng.

Bách Toa vô cùng kinh hãi, mãi cho đến lúc này mục mới biết được thiếu niên trước mặt có thực lực khủng bố thế nào. Thật sự giao chiến, mục mới sâu sắc cảm nhận được sự quỷ dị trong sức mạnh Tử Vong của đối

thủ. Pha trộn giữa những lực lượng Tử Vong kia là uy lực càng đáng sợ hơn của ma công. Những luồng ánh sáng xanh thẫm từ cốt thứ bắn ra bốn phía, khiến cho thần thể Bách Toa càng ngày càng suy yếu vô lực.

Bách Toa nhận thấy cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp tốt, nếu không có điều gì bất ngờ thì cuối cùng mục sẽ bị gã thiếu niên không có một chút tình cảm dao động này giết chết. Mặc dù mục không biết được thực lực chân chính của Hàn Thạc nhưng nhìn dáng vẻ kiêu kị kia của chồng mình, chỉ sợ tình trạng của hắn cũng không khác mình là bao.

“Không ổn! Nếu cứ thế này hai người chúng ta mặc dù không muốn nhưng cũng sẽ toi hết. Mẹ nó chứ, con đi* m La Ti kia từ khi nào lại dụ dỗ được một gia hỏa khủng bố như vậy!” - Bách Toa thầm mắng, một mặt toàn lực phòng ngự, một mặt gấp rút suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, Bách Toa tập trung toàn lực tạm thời thoát ly khỏi phạm vi công kích của Tiểu Khô Lâu rồi nhân cơ hội hô lớn:

- Những bằng hữu ở phía bên ngoài kia, tất cả chúng ta đều có chung một mục tiêu! Mọi người đừng có do dự nữa, chỉ có hiệp lực tiêu diệt bọn phá rối đến từ bên ngoài này thì sau này chúng ta mới có thể sống yên ổn ở Vùng Đất Hỗn Loạn được!

Lời vừa nói ra, cái đám đang bàng quan kia dường như cũng có phần dao động. Tuy nhiên nghĩ tới kỹ năng kỳ dị hải nhân vừa mới rời của Hàn Thạc, trên mỗi khuôn mặt đều lộ ra nét do dự. Trong lòng bọn chúng đang cân nhắc xem với báu vật như vậy liệu có đáng giá để liều chính tánh mạng của mình và của các thủ hạ đã vào sinh ra tử tại Vùng Đất Hỗn Loạn này hay không.

- Chúng ta chỉ cần bọn chúng chết! Chỉ cần bọn chúng chết, ta bằng lòng tặng năm trăm vạn hắc tinh tệ! Năm trăm vạn hắc tinh tệ, cùng với toàn bộ đồ vật và tinh tệ trên người bọn chúng cũng đủ để mọi người phân chia rồi! Đừng do dự nữa, hôm nay bọn chúng không chết, sau này chúng ta còn có đường sống ở Vùng Đất Hỗn Loạn hay không? - Thấy những kẻ bàng quan kia ai nấy đang còn do dự, Bách Toa thầm mắng lớn.

Mắt thấy Tiểu Khô Lâu đang lạnh lùng công tới, mục vội vàng tăng giá tiếp.

Năm trăm vạn hắc tinh tệ đối với những kẻ này cũng là giá trên trời rồi. Khoản tiền này phải tương đương với vài chục năm tích góp của bọn Bồ Tư. Bách Toa ném ra một quả bom tấn như vậy, lập tức đã làm cho bọn kia động tâm.

Đột nhiên, những ánh mắt đỏ ké đều chiếu về phía người Hàn Thạc. Dưới sức hấp dẫn của năm trăm vạn hắc tinh tệ, rất nhiều kẻ đã quên mất sự đáng sợ của Hàn Thạc trước đó, chuẩn bị dùng tính mạng để đánh đổi.

Một số thế lực nhận thấy rõ ràng tình thế, bọn chúng biết nếu không thừa dịp thời cơ ngày hôm nay giết sạch nhóm Hàn Thạc, tương lai nếu muốn động thủ nhất định sẽ càng thêm khó khăn. Bọn chúng đều làm loại buôn bán đặc biệt như thế này, tuyệt đối sẽ không mong muốn có một kẻ phá rối như Hàn Thạc tồn tại.

Suy nghĩ vì lợi ích trong tương lai của mình, rốt cuộc những kẻ này cũng đã động tâm. Ban đầu còn lui lại ở phía xa xa, bọn chúng một lần nữa lại bao vây tiến đến, xem ra đã chuẩn bị hợp lực xông đến tiêu diệt nhóm Hàn Thạc.

Thật ra vẫn còn có mấy thế lực không có động tĩnh gì, bọn chúng chỉ nghe thấy tin tức mà đến, không hề mua bán gì đặc biệt. Tuy nhiên số này là rất ít, Cấp Lô Lợi có thể xem như là một trong số đó. Sau khi Bách Toa hô lên mức giá năm trăm vạn hắc tinh tệ, Cấp Lô Lợi cũng giật mình động tâm. Tuy nhiên hắn vẫn còn nhẫn nại được, bởi vì hắn còn muốn quan sát thêm một chút xem Hàn Thạc rốt cuộc còn có cái gì để dựa vào.

- Xem ra bây giờ thì phiền toái lớn rồi. Cho dù thực lực của hắn siêu cường, nhưng dưới sự vây công của một đám người hung ác như vậy sợ là cũng lành ít dữ nhiều! - Nơi cửa khẩu Thâm Cốc, gã vệ sĩ đã vài lần nhắc nhở Hàn Thạc nhú nhú mày, khề lăm bầm.

- Các huynh đệ, giết chết đám phá rối này! - Đột nhiên, một tiếng hô to từ một trong những thế lực lớn vang lên. Câu nói đó như sét đánh ngang tai làm chúng nhân bừng tỉnh. Khoảng hai mươi nhóm thế lực

với gần ngàn tên hung thần, xú danh vang xa trên Vùng Đất Hỗn Loạn, bắt đầu điên cuồng gia nhập vòng chiến. Tất cả hướng tới phía Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu, La Ti, Ngũ Hành Giáp Thi lao đến.

Những kẻ này ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều là những nhân vật tung hoành một phương. Tình huống hợp tác đối phó một phương như vậy thường ngày rất khó xảy ra, lần này tất cả đều xuất thủ. Sát khí bốc bốc bao phủ toàn bộ khu vực, thanh thế kinh thiên động địa.

- Ha ha, ta xem ngươi hôm nay làm sao còn mạng rời khỏi đây! - Bồ Tư cười sảng sặc. Vừa rồi, hắn luôn bị mười bảy thanh phi kiếm của Hàn Thạc áp chế, có cảm giác uất ức như bị giết chết bất cứ lúc nào. Đột nhiên, tình thế đại biến, phần đông những thế lực vẫn luôn thờ ơ cũng đã tham gia. Dưới sức tấn công của gần một ngàn tên hung thần, lòng tự tin của hắn vụt tăng lên mạnh mẽ, nhìn không được hết rầm trời.

Đối mặt với thế công của hai mươi nhóm thế lực, Hàn Thạc lập tức quyết đoán lùi về sau, không dây dưa với Bồ Tư nữa. Trong khi hắn đang bay ngược về sau, hàng trăm hàng ngàn ma đầu ào ào từ trong cơ thể hắn bay ra. Lần này ma đầu hóa thành hư thể, tản ra bốn phương tám hướng.

Tiểu Khô Lâu và hắn tâm thần liên thông, cùng thời khắc đó tụ lại về chỗ Ngũ Hành Giáp Thi và La Ti, buông không tiếp tục đuổi giết Bách Toa nữa. Mặc dù hắn biết chỉ cần nán lại thêm mấy chục giây, hắn sẽ có cơ hội giết chết con mụ này!

Ngũ Hành Giáp Thi vừa thấy tình thế đột biến, lập tức che La Ti vào giữa, năm người đứng sẵn ở phương vị đã định của một trận đồ sao năm cánh, lặng lẽ chờ Hàn Thạc và Hàn Hạo đang lui về rất nhanh.

Những ma đầu sau khi đã hóa thành hư thể, từng con đột nhiên hiện hình, hơn nữa còn bắt đầu điên cuồng công kích địch nhân đang tiến lại. Trong đó có cả Linh ma, từ đầu tới cuối đều ở trạng thái hư không, ngay cả một cái bóng cũng không hiện ra, tất cả đều toàn lực công kích những thân thể huyết nhục bên cạnh.

Dưới sự công kích mãnh liệt của từng bầy ma đầu, bên phía địch nhân lập tức vang lên những tiếng gào khóc thảm thiết. Những kẻ chưa đạt thực lực Thượng vị thần, một khi bị vài con ma đầu chui vào trong thân thể, nếu trong lúc nhất thời không tìm được cách giải quyết thích đáng sẽ rất nhanh bị cắn nuốt hết máu thịt mà chết. Bọn ma đầu sau đó lại càng trở nên khát máu điên cuồng, sức mạnh của chúng cũng tăng mạnh chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, rồi lại tiếp tục lao sang hạ thủ hung thần bên cạnh.

Đám hung thần này chưa tấn công đến được vị trí của Ngũ Hành Giáp Thi đã có năm sáu chục tên bị ma đầu giăng ngập trời tấn công ngã xuống mà chết. Tử trạng đều vô cùng ghê rợn, vẻ mặt rúm ró vì sợ hãi, thân thể khô quắt không còn một chút sinh mạng khí tức nào.

Trong số hai mươi nhóm thế lực đang lao đến có đủ loại thần tu luyện các hệ sức mạnh. Có một số tu luyện Hỏa hệ, Băng hệ lực lượng nhanh chóng phát hiện dưới sức mạnh cực nóng hoặc cực lạnh sẽ ép được ma đầu phải bay ra ngoài thân thể. Một số khác do hiểu được công kích linh hồn nên cũng dần dần phát hiện ra biện pháp này cũng có thể tạo ra hiệu quả nhất định đối với thể sinh mạng kỳ dị kia.

Từng tiếng hô lớn chĩa vào đám ma đầu vang lên trong âm thanh gào khóc thảm thiết. Dần dần, những kẻ đó cũng phát hiện được các nhược điểm của ma đầu, bắt đầu nhắm vào đó công kích. Bởi vậy, những ma đầu muốn lợi dụng phương pháp tập kích chui vào bên trong thân thể để nhanh chóng giết chết địch nhân đã khó có thể nữa. Chỉ có những ma đầu tụ tập lại thành nhóm rồi cùng động thủ mới có khả năng thành công, do đó hiệu suất lập tức giảm đi rất nhiều.

Ngay lúc này, Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cuối cùng cũng đã bay tới chỗ Ngũ Hành Giáp Thi và La Ti. Ngũ Hành Giáp Thi và Hàn Thạc tâm thần tương thông sớm đã tiến hành chuẩn bị thỏa đáng. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã bố trí xong xuôi. Ngay khi hắn tiến vào bên trong, Ngũ Hành Giáp Thi lập tức khởi động trận pháp.

Hiện giờ, chỉ còn chờ đám hung thần tiến vào.

842. Chương 842:giết Chóc Điên Cuồng

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận từ ngày Ngũ Hành Giáp Thi diễn luyện thành thạo cho đến nay chưa chính thức chiến đấu lần nào. Hàn Thạc có chút chờ mong, không biết trận pháp có thể mang đến cho hắn sự

kinh ngạc mừng rỡ hay không.

Nhưng nhìn bộ dạng năm giáp thi hăng hái nhảy nhót, dường như rất có lòng tin với đại trận này. Sau khi dựa vào phương vị ngũ hành đã định sẵn, ba người Hàn Thạc, Hàn Hạo, La Ti tập trung tại khu vực an toàn trong trận.

Ba người vừa mới ổn định, Ngũ Hành Giáp Thi liền phát động trận pháp. Đột nhiên thân ảnh Thổ Giáp Thi biến mất vào trong lòng đất.

Mộc Giáp Thi cũng lóe lên dung nhập vào một cây đại thụ cao chọc trời bên cạnh.

Mà Kim Giáp Thi thì lấy Kim Cô Bổng ra, người-bổng hợp thành một thể, kim quang lóng lánh càng lúc càng lớn, dường như biến thành một tòa núi nhỏ.

Hỏa Giáp Thi biến thành một ngọn lửa không ngừng nhảy nhót cả một khu vực, nơi nào hần đi qua hỏa diễm bùng lên ngập trời, bao phủ tất cả trong biển lửa.

Thủy Giáp Thi thì biến thành một khối hàn băng vạn năm đứng sừng sững bất động.

Đột nhiên trong khu vực đó tràn ngập ngũ hành nguyên lực, bắt đầu phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Không nhìn thấy bản thể đám Ngũ Hành Giáp Thi ở đâu, nhưng tại khu vực đó mặt đất bắt đầu nứt ra thành từng cái rãnh, hỏa diễm tung hoành khắp bầu trời, dây leo giống như hàng ngàn hàng vạn con rắn nhỏ quấn lấy khắp nơi xung quanh, cát bay đá chạy, gió lạnh liên miên. Trên bầu trời thì hỏa diễm cuộn cuộn, nhưng dưới đất thì hàn băng lạnh thấu xương, khác biệt một trời một vực.

Từng đạo lực lượng đủ loại màu sắc không biết đến từ đâu, bên trong đại trận bắt đầu bắn ra tứ phía. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận ban đầu chỉ bao trùm diện tích mấy trăm thước, đang nhanh chóng lan rộng ra, giống như một con hung thú viễn cổ há cái mồm to như chậu máu muốn thôn phệ tất cả thế giới này.

Năng lượng ba động khủng bố kinh thiên động địa phát ra từ trong đại trận, cỗ năng lượng đó giống như sóng thần ngoài biển khơi, cuốn phăng tất cả xung quanh, có thể phá hủy mọi thứ.

Trong gần ngàn tên hung thần đang xông tới, những tên tiên phong lập tức bị Thiên Thi Ngũ Hành đại trận trù diệt. Lực lượng vô cùng to lớn đột nhiên tuôn ào đến giống như mấy trăm tòa núi lớn đồng thời đập xuống. Hung thần không có thực lực Thượng vị thần, vừa đối mặt miệng đã thổ huyết, một số không phòng ngừa bị một cỗ áp lực đè xuống biến thành cái bánh thịt.

Gió lạnh âm hàn gào thét kéo đến, hàn phong sắc bén như đao, uy mãnh như lũ bạo phát, tốc độ nhanh như thiểm điện, cuốn đám hung thần vào trong, biến vào hư không. Từng luồng hỏa diễm vô cùng vô tận, giống như biển cả ào tới nuốt hết chúng, ngọn lửa với nhiệt độ cực kỳ kinh khủng quay chúng thành thịt khô.

Sâu trong lòng đất vọng lên từng tiếng nổ đinh tai nhức óc, mặt đất bị xé rách xuất hiện lực hút cực mạnh, kéo phăng đám hung thần đang bay trên không xuống. Sau đó loạn thạch đầy trời như lưu tinh rơi xuống lao thẳng vào trong những cái rãnh đó.

Từng tiếng gào thét thê lương không giống người từ trong lòng đất truyền đến, tựa như có một con yêu ma quỷ quái cực lớn xé xác những tên bị rơi xuống.

Các hung thần bị Thiên Thi Ngũ Hành đại trận cuốn vào, ngoại trừ mấy thủ lĩnh có thực lực cao một chút còn đang chống đỡ thì không còn nhìn thấy bất cứ ai còn sống. Gần một ngàn người trong nháy mắt bị đủ các loại lực lượng cỡ quái diệt sát, đến thì thể cũng không còn mấy cổ.

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận vẫn đang lan rộng ra bên ngoài. Nháy mắt, lại có mấy trăm người bị đại trận bao phủ. Thảm kịch một lần nữa diễn ra.

Lực lượng của Ngũ Hành Giáp Thi không ngừng khuếch tán, rồi không ngừng dung hợp, hình thành đủ các loại công kích kỳ lạ, kéo đám hung thần xuống địa ngục.

Ngũ Hành Giáp Thi không có ai đạt tới cảnh giới Thượng vị thần, nhưng trong tay bọn họ đều là ngũ hành chí bảo của chính mình. Dưới sự trợ giúp của chúng, họ có thể phát huy sức mạnh vượt xa mức vốn có.

Năm cổ lực lượng cùng gốc cùng nguồn thông qua đại trận dung hợp làm thực lực tổng thể bọn họ bỗng chốc tăng thêm mấy chục lần.

Trong đại trận, những tiếng gào thét thảm thiết vẫn không dứt bên tai. Thủ lĩnh mấy thế lực lớn rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, bị đủ các loại lực lượng nuốt trọn.

Ma đầu đầy trời thừa thế điên cuồng công kích, không bỏ sót bất kỳ một hung thần nào. Hơn một ngàn ma đầu, mười con tụ tập thành một tổ, tăng thêm áp lực cho bọn người tiến vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, làm cho tốc độ tử vong của bọn chúng càng tăng nhanh.

Trong vài phút ngắn ngủi tại, Thiên Thi Ngũ Hành đại trận cùng ma đầu hợp tác giết chóc, gần bốn trăm hung thần bị đồ sát, còn hai trăm tên bị đại trận bao phủ đang đau khổ giãy dụa.

Tại trung tâm Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, Hàn Thạc, Hàn Hạo, La Ti trừng mắt há miệng ngơ ngác nhìn cảnh tượng hủy thiên diệt địa đang diễn ra, trên mặt không giấu được biểu tình cực kỳ kinh hãi.

Hàn Thạc dù biết trước sự lợi hại vô cùng của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, thế nhưng lại không biết rốt cuộc nó lợi hại đến mức nào. Mãi đến khi đại trận bắt đầu chân chính thể hiện uy lực, thôn phệ tất cả sinh mạng xung quanh, hắn mới hiểu được vì sao đối mặt với nhiều người công kích như vậy mà Ngũ Hành Giáp Thi vẫn rất tự tin.

Ngũ Hành Giáp Thi không có kết hợp với nhau, năm người chỉ sợ là một thế lực nhỏ cũng đánh không xong. Nhưng khi họ dựa vào trận pháp triển khai giết người thì bọn họ quả thật đã biến thành một hung khí diệt thế, không ngừng tiêu diệt tất cả sinh mạng xung quanh.

Nhìn cảnh tượng Ngũ Hành Giáp Thi tạo thành, Hàn Thạc phải thừa nhận uy lực của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận quả thật có thể gọi là biến thái. Ngũ hành chi lực của năm giáp thi lợi dụng ngũ hành chí bảo cùng dung hợp hoàn mỹ, làm sức mạnh của năm tiểu tử kia tăng mấy chục lần, mang lại cho Hàn Thạc sự ngạc nhiên mừng rỡ khó có thể tưởng tượng.

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận còn đang tàn phá mọi thứ, bất luận hung thần nào bị nó cuốn vào trong đều khó có thể chạy thoát, chỉ có thể bị động đối mặt với các phương thức công kích phức tạp, kỳ dị, bất cứ lúc nào đều đối diện với cái chết.

- Rút lui! - Đột nhiên có một tiếng quát vang trời, âm thanh đến từ thủ lĩnh của một phe. Mà lúc này thủ hạ của hắn đang sắp xếp vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận.

Tên thủ lĩnh này ở bên ngoài nên nhìn không ra biến hóa bên trong đại trận, chỉ có thể nhìn thấy một luồng không khí hỗn loạn, mù mịt vận chuyển điên cuồng. Nhưng các hung thần ác sát tiến vào trong không một người đi ra được làm hắn cực kỳ hoảng sợ.

Hắn hét lớn một tiếng, lúc đầu cũng muốn nhảy vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, nhưng thấy đám còn lại trong trận ào ào chạy ra, cuối cùng không dám lỗ mãng xông vào trong đó.

Bởi vì sức mạnh Ngũ Hành Giáp Thi có hạn nên phạm vi khuếch tán của Thiên Thi Ngũ Hành đại trận không xa, thời gian duy trì đại trận của bọn họ cũng bị hạn chế. Dần dần, khối không khí đang điên cuồng vận chuyển đã chậm lại, quái thạch quay về chỗ cũ, tro bụi lắng xuống, lửa đang cháy khắp bầu trời nháy mắt biến mất.

Đám hung thần xung quanh còn đang thấp thỏm, chờ đợi một hồi lâu rốt cuộc trận pháp cũng tan hoàn toàn.

Khi mọi thứ một lần nữa tái hiện dưới ánh mặt trời, rơi vào trong mắt bọn chúng là một cảnh hoang tàn. Thi thể khắp nơi, tùy ý có thể thấy được phần còn lại của tay chân đã bị cụt, đầu lâu lộn lộn...

Những kẻ tiến vào đại trận hiện còn sống sót không tới ba mươi người. Hơn nữa cả đám đều sức cùng lực kiệt, vẻ mặt sợ hãi, giống như vừa mới trải qua một tao ngộ tàn khốc nhất đời người.

Thi thể đầy đất, tay chân cụt khắp nơi. Mặt đất bị cháy đen, bị xé thành rất nhiều cái khe sâu không thấy đáy, loạn thạch khổng lồ không biết từ nơi nào rơi xuống, trải rộng bốn phương tám hướng. Dưới cự thạch đều có một thi thể huyết nhục không rõ. Có một số còn chưa chết, miệng ối ra từng ngụm máu tươi, ánh mắt tuyệt vọng bất lực...

Một số hung thần may mắn không tiến vào trong đó, lặng ngắt như tờ nhìn vào thảm cảnh như Tu La địa ngục, đột nhiên cảm thấy môi khô khốc, thân thể cũng có chút suy yếu vô lực...

Một khu vực lớn như thế, ngoại trừ âm thanh kim nén tiếng thở dốc ra, vậy mà không có một tiếng hô vang lên!

“Đạp đạp!” Tiếng bước chân nặng nề giống như trống đánh vào tim chúng nhân. Ba người Hàn Thạc, Hàn Hạo, La Ti từng bước một từ xa xa đi tới.

Cả một khu vực hoàn toàn im lìm, tiếng bước chân Hàn Thạc có vẻ chói tai, thoáng một cái các hung thần đang ngậy ra toàn bộ đều giật mình tỉnh lại. Tới bây giờ bọn chúng mới nhớ tới một việc, mình vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm!

Bố Tư, Bách Toa hoảng sợ nhìn bước chân Hàn Thạc và La Ti đang tiếp cận. Giờ phút này trong lòng hai người có hàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trên mặt không còn chút ngạo nghễ hung ác nào mà chỉ có nỗi tuyệt vọng vô cùng vô tận.

- Ta vốn không muốn động thủ với các ngươi, chỉ tại các ngươi hành động quá đáng, với người muốn tìm chết, ta đều thành toàn cho họ!

Từng bước đi tới, Hàn Thạc tươi cười ôn hòa nói:

- Bố Tư, Bách Toa, chẳng lẽ còn muốn ta tự mình động thủ?

Tiến vào Thiên Thi Ngũ Hành đại trận còn có thể sống sót đi ra không tới ba mươi người. Bố Tư và Bách Toa đang đứng chính giữa, Hàn Thạc vừa nói, ánh mắt mọi người toàn bộ đều tập trung lên cặp đôi này.

Đột nhiên, giống như có hẹn trước, đám hung thần đứng cạnh hai người đều đồng loạt xuất thủ công kích, cặp vợ chồng này không kịp phản ứng liền bị những luồng lực lượng bắn trúng, chết thảm tại chỗ!

Một người đi tới cắt lấy đầu Bố Tư và Bách Toa vứt cho Hàn Thạc, trầm giọng nói:

- Bọn họ đã chết, hy vọng ngài không truy cứu chuyện này. Từ nay về sau, ta cam đoan sẽ không đối địch với ngài, xin ngài nương tay, cho bọn ta một con đường sống!

Hắn là một kẻ thối thời, tuy hắn cũng từ trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận đi ra, nhưng thân thể cũng đồng dạng bị thương nặng. Dưới tình huống như vậy mà muốn thoát chết, nếu Hàn Thạc không gạt đầu thì cơ bản là không có khả năng. Vì thế hắn nắm thời cơ, giết Bố Tư và Bách Toa để xin Hàn Thạc bỏ qua.

Nhìn đầu Bố Tư, Bách Toa đang lăn lông lốc, Hàn Thạc ôn hòa cười nói:

- Ta vốn biết bao tâm tư mới khiến các ngươi tập trung lại ở chỗ này, ngươi nói ta có thể dễ dàng buông tha cho các ngươi như vậy không?

843. Chương 843:ma Huyết Phụ Thế

Lời vừa ra khỏi miệng, người kia lập tức thấy chán nản, nhìn điệu cười ngoác mang tai của đối phương lại thêm cảm thấy tình thế càng lúc càng không ổn.

Lúc này, Tiểu Khô Lâu và La Ti đã từ phía sau bước lên chỗ Hàn Thạc, thờ ơ nhìn những tên hung thần sức cùng lực kiệt của Vùng Đất Hỗn Loạn, chuẩn bị bất cứ lúc nào động thủ giết người.

Ngũ Hành Giáp Thi đã biến mất không còn tung tích, ngoài Hàn Thạc tâm thần tương thông với bọn chúng ra, không ai biết năm tên tiểu gia hỏa đang trốn ở chỗ nào. Loại nguy hiểm không tên này khiến cái đám hung thần này thấy càng thêm đáng sợ. Từng tên đều thấp thỏm, thậm chí mình thật sự có mất như mù, chọc ai không chọc, lại chọc đúng vào đám người điên này?!

- Ngươi muốn thế nào? - Trong lòng hắn không khỏi run lên, dưới áp lực nặng nề toả ra từ Hàn Thạc, không kiềm chế được, lùi về sau một bước.

- Hoặc là thần phục ta, hoặc là chết! - Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc dựa vào lực lượng Đỉnh Linh sử dụng Nhiếp Hồn Ma Âm hét lớn.

Một lực lượng kì dị mắt thường khó thấy tựa như những vẩn nước dập dờn. Một luồng năng lượng chấn động khủng bố chấn nhiếp nhân tâm phát ra từ Hàn Thạc dường như báo trước cho những kẻ trước mặt biết kết cục của chúng sẽ là như thế nào nếu dám phản kháng.

Nét mặt kẻ đó âm trầm do dự, đối diện với áp lực khủng bố kia, trong lúc nhất thời không biết nên quyết định như thế nào. Khi trước Ngũ Hành Giáp Thi tạo ra Thiên Thi Ngũ Hành đại trận đã làm cho bọn chúng cực kỳ rung động. Bọn chúng cũng không biết được lúc này Ngũ Hành Giáp Thi đã là nỗ lực hết đà, căn bản không có khả năng tái khởi động trận pháp vây giết bọn chúng lần nữa.

- Rút lui! - Xung quanh khu vực lặng ngắt như tờ tựa như thăm cảnh ở Tu La ngục này có khoảng mười nhóm thể lực khác, một hiệu lệnh vang lên ngân ra bốn phía.

Thiên Thi Ngũ Hành đại trận chẳng những đã làm ba mươi tên may mắn còn sống trước mặt kia cảm thấy kinh sợ mà còn khiến những kẻ chưa từng tham dự trận chiến, chỉ bằng vào những rãnh nứt cực đại, xác chết chồng chất khắp mọi nơi cũng có thể hiểu được cái đám vừa mới lao vào trong đó đã gặp phải sự tàn sát khủng bố thế nào.

Giờ này khắc này, bọn chúng không còn một chút ý nghĩ đối địch nào với Hàn Thạc nữa. Vừa thấy hãn lúc này có vẻ đang chú ý đến ba mươi tên hung thần sống sót với thương tích đầy mình, bọn chúng không dám do dự, bất chấp tất cả chỉ muốn mau mau rời xa khỏi nơi thị phi này.

Trong nháy mắt, mười thể lực lớn đang ở khu vực lân cận, đều giống như nhau, tựa như những cái bóng quỷ phiêu hốt rời đi.

Duy nhất còn ở lại chỗ cũ chỉ có vài thể lực không bị năm trăm vạn hắc tinh tặc của Bách Toa hấp dẫn trước đó, chỉ bằng quan không tham gia vào, trong đó có Cáp Lỗ Lợi và thủ hạ của hắn.

Giờ phút này trong lòng Cáp Lỗ Lợi đang dấy lên những cơn sóng gió động trời. Nhìn thấy tình huống bị thảm với trung tâm là Hàn Thạc xuất hiện, hãn quả thực không thể tin được vào mắt mình. Nhưng mà sự thật xảy ra trước mặt, Cáp Lỗ Lợi muốn không tin cũng không thể được!

Cáp Lỗ Lợi bỗng nhiên cảm thấy mình ngu đến mức buồn cười, lại còn tự đứng ra nhận nhiệm vụ hộ vệ bọn họ. Một đám hung thần ác sát này trong nháy mắt đã giết chóc cả năm sáu trăm kẻ tàn nhẫn của Vùng Đất Hỗn Loạn. Thủ đoạn như thế, hắn có thể chống lại sao?

- Đại nhân! Chúng ta có nên rời đi sớm một chút hay không? - Một thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi nhìn hãn cười khể, không nhẫn nại được nữa nhắc nhở.

Lắc lắc đầu, Cáp Lỗ Lợi đau khổ nói:

- Không cần. Ta cảm giác bọn họ hình như cũng không có ác ý với chúng ta. Nhìn xem, người này rõ ràng quá biết cách ẩn giấu. Thực lực của hắn cao hơn hãn thực lực của Thượng vị thần nhưng lại chỉ làm cho người ta thấy ảo giác như là một Trung vị thần. Gã này đến đây rất có thể sẽ làm thay đổi cả kết cấu của Vùng Đất Hỗn Loạn mất!

Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, hiện nay chỉ có thể lực của năm đại quân chủ đang bao trùm khắp nơi. Năm người này dường như đã có hiểu ngầm, thông thường sẽ không để ý đến các tiểu thể lực như của Cáp Lỗ Lợi, Bồ Tư. Bọn họ thường chỉ đấu đá với nhau không ngừng trong bóng tối.

Hàn Thạc rất rõ ràng có thực lực hơn hãn Thượng vị thần, thêm vào mấy người thủ hạ thần bí khó lường, lại nắm sức mạnh đáng sợ giết được số đông người. Một nhóm thể lực như vậy vào đóng ở Vùng Đất Hỗn Loạn nhất định sẽ tạo nên một phen gió tanh mưa máu. Không chừng trật tự mới ở nơi đây sẽ được thiết lập lại.

Một khi trận chiến này khai hỏa, tất cả hung thần trong Vùng Đất Hỗn Loạn đều không thể tránh né mà phải tham dự. Nếu như có thể lựa chọn đúng thể lực sẽ giành chiến thắng cuối cùng trước khi trật tự mới được lập lại, bọn họ có thể chiếm trước tiên cơ, đề cao thêm một mức lớn thực lực đang có trong tay mình.

Đối với Cáp Lỗ Lợi, đây là một cơ hội khó tìm!

Hàn Thạc thờ ơ nhìn đám hung thần lân cận chạy trốn thảm hại, cũng không ra tay truy kích. Một mặt là trước mặt hắn còn có ba mươi tên cần phải thu phục, mặt khác là bởi vì hắn cũng không còn nhiều tinh lực

như vậy. Ngũ Hành Giáp Thi vừa mới thi triển Thiên Thi Ngũ Hành đại trận đã tiêu hao không ít nguyên khí, không có một khoảng thời gian nghỉ ngơi tất không thể tái hiện lại trận pháp.

Tiểu Khô Lâu và La Ti chỉ có hai người, thực lực không đủ để giữ lại mấy trăm tên hung thần đang chạy trốn kia. Bản thân hắn vẫn phải lưu lại chỗ này chủ trì đại cục, cũng không có khả năng rút bỏ để đuổi giết đám chạy trốn.

Hàn Thạc hiểu rõ thật khó khăn khi chỉ một lần thu phục được hết cả. Loại chuyện này chỉ có thể đi từng bước một, dựa theo thực lực của hắn dần dần lớn mạnh. Đến lúc đó mặc dù hắn không chủ động ra tay cũng sẽ có người bằng lòng thần phục dưới chân hắn. Hiện tại, cái mà Hàn Thạc muốn là nắm được những tên đang ở trước mặt.

Ba mươi người còn lại trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận đã sức cùng lực kiệt, đối mặt với áp lực toả ra từ Hàn Thạc, trong lòng đang rất phân vân, suy nghĩ miên man.

Trong số ba mươi người đó, có thực lực Thượng vị thần là mười người. Hai mươi người còn lại mặc dù chỉ có thực lực Trung vị thần nhưng cũng đều có tài năng ở phương diện đặc biệt nào đó. Nếu không thì cũng không có khả năng may mắn sống sót ở trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận.

Hừ lạnh một tiếng, Hàn Thạc gằn giọng:

- Các ngươi không có lựa chọn nào khác, hoặc là chết, hoặc là thần phục, quyết định nhanh lên!

Lời vừa dứt, ma đầu đầy trời đều hóa thành thực thể phân bố chi chít ở bốn phương tám hướng, như là một bầy dơi nhanh nhẹn bay bốn phía xung quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể quần công giết chết hết bọn chúng.

- Ta, ta bằng lòng! - Dưới hai tầng áp lực, một tên Trung vị thần bị thương nặng tâm chí tan vỡ, là kẻ đầu tiên biểu lộ thái độ của bản thân.

Loại chuyện này một khi đã có người mở đầu thì về sau sẽ rất dễ dàng. Chỉ cần có kẻ thứ nhất đang kiên cường chống đỡ mà lên tiếng “ta bằng lòng” thì những kẻ còn lại bỗng nhiên cũng buông xuôi không còn kiên trì nữa. Một tiếng rồi một tiếng “ta bằng lòng” nối tiếp nhau vang lên từ những kẻ còn lại, hơn nữa tất cả đều nhất trí quỳ một gối xuống đất, chờ Hàn Thạc phán quyết.

Vùng Đất Hỗn Loạn có quy củ của Vùng Đất Hỗn Loạn. Thần ở đây đều là những kẻ cùng hung cực ác đến từ mười hai đại thần vực. Bọn chúng căn bản không có cái gì là kiềm chế, đạo đức, cái gọi là thần phục tự nhiên cần phải có thủ đoạn ràng buộc. Bọn chúng trong lòng hiểu rõ điểm này, tất cả đều cúi đầu chờ Hàn Thạc ra tay.

Từng giọt bản mạng tinh huyết từ lòng bàn tay Hàn Thạc bay vút ra ngoài, màu đỏ tươi của máu như là từng khối hồng ngọc chuyển động xoay tròn trên hư không. Từng giọt tách ra bay đến phía sau gáy của ba mươi người, rồi nhanh chóng tan biến vào sau óc của bọn chúng.

Sau một lát, ba mươi người kia bỗng nhiên cảm giác được trong thần hồn dường như sinh ra một loại ràng buộc nào đó. Ánh mắt nhìn Hàn Thạc bỗng chốc trở nên thần thiết lên, những thù hận vẫn còn ẩn sâu trong đáy lòng theo Ma Huyết rót vào đang dần dần biến mất...

- Chủ nhân! - Kẻ cầm đầu nhóm người kia khom người hành lễ, vẻ mặt kính sợ, thái độ vô cùng thành khẩn.

- Chủ nhân... Chủ nhân... - Từng tiếng thờ nhẹ do những tên hung thần còn lại thốt ra. Bọn chúng đều nhất trí khấu đầu trước mặt Hàn Thạc. Ý nghĩ bất mãn và thù hận trong lòng đối với hắn đều đã tan biến dưới tác dụng của Ma Huyết.

Gật gật đầu, Hàn Thạc vừa lòng cười nói:

- Đều đứng lên cả đi. Từ hôm nay trở đi, các ngươi đều là Ma Vệ trong tay ta! Qua Long, người tạm thời làm thủ lĩnh của bọn chúng!

- Đa tạ chủ nhân! - Lôi hệ Thượng vị thần vừa rồi cất lấy đầu của Bồ Tư, Bách Toa để cố gắng thương lượng với Hàn Thạc cung kính nhận lời. Trong đám người này, hắn là kẻ duy nhất có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ. Bản thân thực lực có thừa, lòng dạ lại độc ác, chỉ từ thủ đoạn giết chết cặp đôi Bồ Tư, Bách

Toa đã có thể thấy được hẳn có thể ở thời khắc mấu chốt phân tích rõ tình thế, vô cùng thích hợp cho vị trí này.

Ba mươi giọt bản mệnh tinh huyết bay vào sau ót bọn chúng sẽ dần dần ảnh hưởng đến thần hồn, làm bọn chúng toàn tâm toàn ý làm tròn phận sự với chủ nhân. Ma Huyết sẽ không ảnh hưởng tới thực lực của bọn chúng, cũng sẽ không ảnh hưởng tới năng lực và sức phán đoán. Ngoài việc làm cho bọn chúng cảm thấy Hàn Thạc mới là chủ nhân ra thì không có bất luận tác dụng phụ nào!

- Ủm, trong số các người có người còn có một số thủ hạ. Hiện tại ta cho người một thời gian, các người có thể trở về triệu tập thủ hạ lại, rồi ta sẽ đưa ra những chỉ thị tiếp theo. Những Trung vị thần chưa có căn cơ thì tạm thời đi theo Qua Long đi! - Hàn Thạc với giọng lãnh đạo hờ hững truyền lệnh cho đám Ma Vệ mới đang cúi đầu.

Dứt lời, bọn thủ hạ mới thu phục cung kính hành lễ với Hàn Thạc, rồi từng người một tản đi khắp nơi. Toàn bộ Trung vị thần theo mệnh lệnh của Hàn Thạc, tạm thời đi theo Qua Long làm thủ hạ. Chỉ một lát sau, trước mặt hẳn đã không còn một ai cả.

Cho đến lúc này, Hàn Thạc mới đưa sự chú ý của mình hướng ra phía xa. Ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Cáp Lỗ Lợi, hẳn hờ hững cười, cao giọng nói:

- Cáp Lỗ Lợi, có hứng thú theo ta hay không?

Lần trước đối mặt với lời mời của Hàn Thạc, Cáp Lỗ Lợi đã khinh thường cự tuyệt, còn châm chọc Hàn Thạc bị điên.

Nhưng lần này, Cáp Lỗ Lợi hiển nhiên không giống như trước kia. Đối mặt với cảnh ô-liu được Hàn Thạc ném ra trước mặt, hẳn do dự một lúc cuối cùng mới cười khổ nói:

- Ta cần suy nghĩ thêm đã. Ta không muốn bị người đối xử như với Qua Long mới rồi!

Cùng một câu, trong cùng một ngày nói ra, thái độ người trả lời đã hoàn toàn bất đồng!

- Bọn chúng là kẻ chiến bại, đó là kết cục đáng phải nhận!

Hàn Thạc mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như người bằng lòng thần phục, tự nhiên sẽ không phải nhận đối xử như vậy. Người có thể hoàn toàn giữ lại tất cả năng lực, quan hệ giữa chúng ta cũng sẽ không giống như quan hệ với bọn chúng!

Trước lời hứa hẹn của Hàn Thạc, Cáp Lỗ Lợi quả thật đã hơi động tâm, nhưng cũng không đáp ứng ngay. Chỉ thấy hẳn lặng im suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

- Cho ta một chút thời gian, ta cần phải suy nghĩ cho thật kỹ đã.

Gật gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Người có thể suy nghĩ. Tuy nhiên, theo ta càng muộn, cách đối xử của ta cũng có thể càng kém đi, người cứ suy nghĩ cho kỹ đi!

Nhìn quanh vài nhóm thể lực còn lại, hẳn cười nói:

- Các người thì sao! Xem tới bây giờ, có ý kiến gì không?

844. Chương 844:giao Cho Con Đi

Đám không bị năm trăm vạn hắc kim tệ của Bách Toa dụ dỗ, cũng không làm cái loại buôn bán đặc biệt này vẫn còn khá đông.

Những kẻ đó nhìn thấy thực lực kinh hãi Hàn Thạc đã thể hiện mà vẫn có thể kiên nhẫn ở lại đến bây giờ không đi, thường có chỗ dựa nào đó.

Ví dụ như, bọn họ chính là thủ hạ của Năm đại quân chủ hoặc bọn họ tự tin có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, thủ lĩnh của vài nhóm thế lực kia đều không coi trọng, chỉ liếc mắt nhìn lại. Một người trong đó cao giọng nói:

- Ta cũng không có ác ý, chỉ là đứng lúc đi qua nên đến xem náo nhiệt thôi. Ừm! Các vị, nếu như các người có hứng thú, ta có thể tiến cử cho La Cách đại nhân. Ta nghĩ La Cách đại nhân nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú với các người đây.

Hắn nói như vậy, rõ ràng là có quan hệ với La Cách, một trong Năm đại quân chủ, xem ra hắn sở dĩ chậm chạp không rời đi chính là vì chuẩn bị chiêu mộ đoàn người Hàn Thạc về làm việc cho chủ nhân của mình.

Vài nhóm thế lực khác vừa thấy hắn mở miệng cũng ào ào chứng tỏ thái độ. đại biểu của bốn đại quân chủ còn lại Thái Nhĩ, Áo Tác Ai, Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư đều hy vọng Hàn Thạc có thể suy nghĩ một chút. Bọn họ trịnh trọng ngỏ lời với Hàn Thạc, chỉ cần hắn gật đầu, lập tức sẽ có được tất cả những thứ mình muốn tại Vùng Đất Hỗn Loạn.

Năm đại quân chủ ở Vùng Đất Hỗn Loạn mình tranh ám đấu đã nhiều năm, đều dồn sức mình chiêu mộ những hảo thủ thật sự đứng đầu. Vừa mới rồi Hàn Thạc đã chứng minh rằng chính bản thân hắn có thực lực cực kỳ dũng mãnh. Một khi hắn gia nhập một phương nào trong số đó nhất định có thể phá tan tình trạng cân bằng hiện có ở Vùng Đất Hỗn Loạn, làm cho thế lực của vị quân chủ đó tăng lên một mức lớn.

Hàn Thạc đã sớm biết bọn chúng có chỗ dựa là ngũ đại quân chủ sau lưng nên mới không sợ hãi. Không hề bất ngờ về lời đề nghị của những người này, Hàn Thạc chỉ cười dứt khoát cự tuyệt:

- Xin lỗi, ta không định sẽ thần phục người khác! Vùng Đất Hỗn Loạn lớn như vậy, ta nghĩ chắc chắn sẽ tìm được nơi để sống yên ổn. Lòng tốt của các vị, ta xin tâm lĩnh!

Những người đó nghe Hàn Thạc nói như vậy, đều thần nhiên gật đầu, cũng không cố gắng thuyết phục. Dưới cái nhìn của bọn họ, loại người cương quyết, bất tuân như Hàn Thạc tuyệt đối không phải hạng chịu dưới người khác, nên cũng không có quá nhiều hy vọng. Hàn Thạc cự tuyệt xong, bọn chúng cũng không tiếp tục đợi nữa, ào ào dẫn người của mình cáo từ.

Trong đó, Cáp Lỗ Lợi cũng hơi khom người chào Hàn Thạc rồi mới dẫn người rời đi. Chỉ trong chốc lát, bên cạnh hắn ngoài xác chết đầy đất ra cũng chẳng còn kẻ nào lưu lại cả.

- La Ti! Nàng không phải nói còn có bằng hữu sao? Ừm, đưa ta đi gặp bọn họ. Hiện nay chúng ta đang thiếu nhân thủ, có thể chiêu mộ được thêm càng sớm thì càng tốt! - Thấy mọi người tản đi, Hàn Thạc nhìn La Ti nói.

- Được! Ta đưa người đi gặp bọn họ! - La Ti dứt khoát gật đầu, rồi chuẩn bị dẫn đường.

- Chờ một chút! - Bỗng nhiên, từ đằng xa nơi trạm gác truyền đến một tiếng gọi. Gã vệ sĩ Thâm Cốc đã từng nhiều lần nhắc nhở Hàn Thạc chú ý bỗng lên tiếng chạy lại.

Đối với người này trong lòng Hàn Thạc vẫn có chút thiện cảm. Thấy hắn tiến vội lại Hàn Thạc cười, thái độ hữu nghị hỏi thăm:

- Người có chuyện gì muốn nói à?

- Ta nghe nói người đang thăm dò tin tức của Ảnh Chuẩn có phải không? - Sau khi tới nơi, hắn thấp giọng hỏi.

Hàn Thạc sững sốt, nghi hoặc hỏi:

- Làm sao người biết?

- Người hỏi cái gã Phong Linh kia, hắn xem như là người của chúng ta, hắn nói cho ta biết.

Hắn giải thích rồi nói tiếp với Hàn Thạc:

- Miễn phí tặng người một tin tức, Ảnh Chuẩn vừa mới rời khỏi Thiên Thần phong rồi, tất sẽ trở về khu vực của hắn. Nếu người muốn tìm hắn thì bây giờ là phù hợp nhất.

Nói xong, người này chỉ cười với Hàn Thạc, không nói thêm gì nữa, quay đầu trở về Thâm Cốc.

Trong lòng Hàn Thạc yên lặng, không rõ người kia vì sao nhiều lần tỏ ý tốt với hắn như vậy. Tuy nhiên hắn vừa nghe nói Ảnh Chuẩn đã rời khỏi Thiên Thần phong, lúc này liền thay đổi chủ ý, chuẩn bị trước tiên đến tiêu diệt tên kia.

- Phụ thân, gã kia nói tin tức của Ảnh Chuẩn cho chúng ta, chủ ý không phải là để chúng ta trước tiên tiêu diệt Ảnh Chuẩn, rồi sau đó sẽ tiết lộ tin tức này ra ngoài chứ? - Tiểu Khô Lâu đợi người kia đi khỏi, ánh mắt xoay tròn suy nghĩ, rồi lập tức phát biểu ý kiến của mình.

Hàn Thạc mỉm cười, gật đầu tán thành, thầm nghĩ đứa con trai này tâm cơ quả nhiên không đơn thuần giống bọn Ngũ Hành Giáp Thi.

Cẩn thận nghĩ một lúc, lời nói của Hàn Hạo rất có khả năng. Năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn đối lập với nhau rất rõ ràng, gã vệ sĩ kia hẳn không phải là người của Tát Lạp Tư. Nếu như Hàn Thạc tiêu diệt Ảnh Chuẩn, gã kia lại truyền tin tức này ra thì bọn Hàn Thạc rất có thể sẽ phải nghênh đón sự truy kích của Tát Lạp Tư.

Lấy thực lực Hàn Thạc đã bộc lộ ra, nếu có tranh chấp với người của Tát Lạp Tư thì cho dù cuối cùng hắn thất bại mà chết, bên phía Tát Lạp Tư chỉ sợ cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Đối với các thế lực khác, loại kết quả này hiển nhiên là vô cùng lý tưởng.

- Không sao cả, chúng ta vẫn trước tiên giết Ảnh Chuẩn. Tuy nhiên đến lúc đó phải chú ý một chút, chỉ cần không làm cho người ta hoài nghi đến chúng ta là được rồi. Hắc hắc, chúng ta sớm muộn cũng sẽ giao chiến với Năm đại quân chủ, nhưng không phải trong thời điểm này mà thôi! - Mục đích của Hàn Thạc khi tới Vùng Đất Hỗn Loạn này chính là muốn thống nhất toàn bộ khu vực này. Chỉ có điều hiện nay ma công của hắn vẫn chưa đột phá đến cảnh giới Thiên Diệt, chưa nắm chắc có thể chống chọi lại Năm đại quân chủ.

- Con hiểu.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Tiểu Khô Lâu gật gù, rồi đột nhiên mở miệng nói:

- Phụ thân, người không cần quản chuyện của Ảnh Chuẩn đâu. Nếu được, cứ giao cho con xử lý đi?

Hàn Thạc ngẩn người, nhìn Tiểu Khô Lâu, thầm nghĩ với thực lực của hắn thì quả thật là có thể tiêu diệt Ảnh Chuẩn. Chỉ là, nếu bên cạnh Ảnh Chuẩn còn có trợ thủ, thì việc này cũng có chút khó khăn. Do dự một chút, Hàn Thạc cau mày nói:

- Nếu như đơn đả độc đấu, ta nghĩ người tiêu diệt Ảnh Chuẩn không khó. Nhưng chẳng phải bên cạnh hắn còn có các cao thủ khác sao?

- Con mang theo tiểu Thổ, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa đâu. Có tiểu Thổ giúp, con có thể ở tiến hành tập kích ở bất kỳ nơi nào, trong thời gian nhanh nhất sẽ giết được tên kia. Hắn vừa chết, con sẽ lập tức thoát đi với tiểu Thổ, sẽ không có sơ suất gì cả! - Hàn Hạo rất tự tin.

Trong tổ chức Liệt Thần giả ở Tử Vong thần vực, Tiểu Khô Lâu nổi danh tàn nhẫn hung ác. Bản thân hắn thực lực siêu phàm hơn nữa làm việc lại quyết đoán bình tĩnh, trong vòng năm mươi năm trở lại đây rất ít khi phải chịu thiệt thòi. Nghe hắn nói như vậy, Hàn Thạc nghĩ một lát rồi cười đáp ứng, gật đầu nói:

- Cũng tốt, đã vậy ngươi và tiểu Thổ cứ đi một chuyến xem sao.

Sự thật đã chứng minh, chỉ có đưa bọn chúng ra bên ngoài, khiến cho bọn chúng phải một mình đối mặt với tất cả nguy hiểm và chiến đấu thì mới có thể tiến bộ một cách nhanh nhất! Trong lòng Hàn Thạc hiểu rõ điểm này, dù sao Ảnh Chuẩn cũng chỉ có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, với lực lượng của Tiểu Khô Lâu hiện tại giết hắn quả thực không phải quá khó khăn. Lại có Hàn Thổ hỗ trợ, tiến có thể công, lui có thể thủ, Hàn Thạc cũng hoàn toàn yên tâm.

- Tiểu Thổ, theo ta! - Hàn Hạo liếc nhìn Hàn Thổ, nhắc.

Hàn Thổ cười thô lỗ, có vẻ khá hưng phấn, nói với Hàn Thạc:

- Phụ thân, con đi đây!

- Nếu như không tìm được ta, một tháng sau các ngươi hãy đến Thâm Cốc. - Trước khi bọn chúng rời đi, Hàn Thạc dặn dò thêm Hàn Hạo.

- Biết rồi phụ thân. - Tiểu Khô Lâu gật gật đầu, rồi hai người cùng rời đi.

- Đi, chúng ta đi với nàng tiếp tục chiêu mộ thêm người. - Hàn Thạc nhìn La Ti nói.

La Ti không nói thêm gì, đi lên phía trước dẫn đường, nhắm hướng tây nam bay đi. Hàn Thạc, Mộc Giáp Thi, Thủy Giáp Thi, Hỏa Giáp Thi, Kim Giáp Thi đi theo phía sau nàng.

Sau ba ngày di chuyển, nhóm Hàn Thạc đến được một đầm lầy đầy khí độc ở phía tây nam của Vùng Đất Hỗn Loạn. Bùn lầy ở đây tỏa ra mùi tanh tưởi, nổi lên từng cái bong bóng nước, rồi vỡ ra, tỏa ra hơi độc khuếch tán trộn lẫn vào bầu không khí.

Những thực vật và động vật có thể sinh tồn được ở nơi này đều hoặc nhiều hoặc ít mang trên mình độc tính. Trên đường đi tới, đủ loại thực vật hiếm lạ cổ quái thường thường bất ngờ lao tới tiến công. Tuy nhiên chưa đến được gần đoàn người Hàn Thạc, thì đều bị Hàn Mộc vung tay đè xuống hết.

- Mẹ nó, thực vật ở cái khu vực này đúng là hung tàn, muốn khống chế chúng cần tiêu hao không ít lực lượng. May mắn là ta có Lục Cơ Mộc, nếu không thì dọc đường đi bọn chúng cứ không ngừng lao ra như vậy chắc sẽ làm ta tiêu hao đến quá nửa lực lượng trong cơ thể mất! - Hàn Mộc nói về bực tức. Đám thực vật trong đầm lầy này thật sự kỳ lạ, lại dám phản kháng cả thụ mộc chi linh như hần. Điều này làm cho Hàn Mộc vô cùng khó chịu.

Mộc Giáp Thi chính là do ngũ hành Mộc nguyên lực luyện chế ra. Tất cả thực vật cỏ dại cũng đều dựa vào Mộc nguyên lực mới có thể sống được. Hơn nữa linh hồn của Mộc Giáp Thi thuộc về đẳng cấp cao nhất, Mộc nguyên lực trong cơ thể hần trời sinh đã có thể điều khiển thực vật. Vậy nên nếu đem so sánh với Mộc Giáp Thi thì bọn thực vật này chỉ là những tồn tại ở đẳng cấp thấp nhất. Linh hồn của chúng vẫn chưa có ý thức tự chủ được.

Nói chung, chỉ cần dựa vào Mộc nguyên lực sinh tồn, mọi thực vật đều phải chịu sự khống chế của Mộc Giáp Thi. Ở trong rừng rậm, hần thậm chí có thể chuyển hóa Mộc nguyên lực hòa hợp vào mỗi một cây đại thụ, có thể điều khiển chúng cùng cỏ dại tiến hành công kích, cũng có thể tập trung Mộc nguyên lực của các cây cối xung quanh để khôi phục lại thần lực đã tiêu hao của hần.

Một khi tiến vào trong rừng rậm, thực lực của Mộc Giáp Thi có thể đề cao gấp bội, cho dù là một Thượng vị thần nếu ở trong rừng rậm cũng không chắc chắn là đối thủ của hần.

Nhưng cái loại thực vật trong đầm lầy này không biết đã bị độc tính ăn mòn bao lâu mà lại có tính phản kháng rất mạnh. Đối mặt với những mệnh lệnh của thụ mộc chi linh Mộc Giáp Thi mà vẫn có thể chống đối, khiến cho hần phải tiêu hao khá nhiều lực lượng mới có thể khống chế được bọn chúng.

- La Ti, bằng hữu kia của người đại khái đang ở chỗ nào? - Trên đường đi, Hàn Thạc triển khai thần thức nhưng cũng không cảm giác được dấu vết sinh mạng nào, khiến cho hần hơi nghi hoặc.

- Ta cũng không rõ lắm, tên kia luôn sinh hoạt ở nơi này, với lại hần cũng thuộc về một chủng tộc đặc biệt. Hần là một bằng hữu có tính tình kỳ quái và thực lực mạnh nhất mà ta biết. Nhiều năm đã qua rồi, ta cũng không biết hần rốt cuộc có rời bỏ nơi này hay không. - La Ti nhíu mày, dường như cũng cảm thấy tìm kiếm không có mục tiêu như vậy là rất không có ý nghĩa, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

- Vậy cứ tiếp tục tìm đi, hy vọng có thể phát hiện được một cái gì đó. - Hàn Thạc hồ hững nói.

Đoàn người tiếp tục tìm kiếm, lại một ngày nữa trôi qua mà vẫn không thu hoạch được gì. Hôm nay, họ tới một cái đầm lầy lớn nhất, trên bề mặt nổi lên từng cái từng cái bong bóng cực lớn. Đột nhiên, Hàn Kim về mớ nhí biến đổi, chỉ xuống phía dưới rồi lên tiếng:

- Phụ thân, phía dưới có một loại kim loại vô cùng kỳ quái, con chưa bao giờ gặp. Con đi xem một chút!

Lời vừa nói ra, Hàn Kim bỗng nhiên nhảy xuống đầm lầy kia.

Đột nhiên, không đợi Hàn Kim rơi vào đầm lầy, một cánh tay quái lạ như một cái móng vuốt từ dưới đáy bỗng nhiên trồi lên, túm luôn lấy Kim Giáp Thi rồi kéo hần xuống!

845. Chương 845:vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Biến cố xảy ra bất ngờ, không đợi Hàn Thạc kịp phản ứng, Kim Giáp Thi đã bị kéo xuống đáy đầm lầy, chỉ để lại mấy cái bọt nước...

Hàn Thạc sững người, phi thân nhảy luôn vào đầm lầy, mười bảy thanh phi kiếm rút lên bay ra, cũng cắm thẳng xuống theo.

Kim Giáp Thi và Hàn Thạc có tâm thần tương ứng, hẳn có thể cảm nhận rõ vị trí của Hàn Kim. Mười bảy thanh phi kiếm lóe lên rồi biến mất, toàn bộ đã chui xuống đầm. Hàn Thạc vừa mới đến gần, ở sâu trong đầm lầy đã vọng lại tiếng nổ kinh thiên động địa, từng cột nước bùn bắn thẳng phóng lên cao.

- Đi ra! - Hàn Thạc quát lạnh, tâm thần không chế nhóm phi kiếm đâm ngang chém dọc trong đầm lầy.

Phi kiếm cắm vào một sinh vật hình người bao phủ trong bùn, kéo hẳn lên. Còn có mấy thanh nện “keng keng” lên người hắn, không ngừng vang lên những tiếng kim loại va chạm.

- Quái vật gì thế này! - Kim Giáp Thi mắng to, sinh vật hình người kia sau khi bay ra, toàn thân bùn là bùn, đang há mồm phun nước bùn có chứa kịch độc.

- La Ti, sao lại là người? - Sinh vật này rống trầm giọng khàn khàn. Chỉ thấy trong vòng vây của phi kiếm, người hắn tóe ra từng tia lửa, bùn trên người từ từ bị bóc ra.

Trong nháy mắt, trên người hắn không còn nhìn thấy chút bẩn nào, lộ ra một thân thể sáng bóng ánh kim loại. Hẳn có hình dạng nhân loại, nhưng những đường nét loại như là sắt đá, đôi mắt lóe lên ám quang u tối, nhìn có phần quỷ dị.

Mười bảy thanh phi kiếm có lực ăn mòn mãnh liệt, nhưng đánh lên người gã này dường như không tạo thành hiệu quả gì, chẳng thấy thân thể hắn bị thối rửa chút nào, cũng không bị ảnh hưởng bởi hàn độc.

- La Mông, là người sao? - La Ti không chắc chắn lắm, cẩn thận hỏi lại.

- Là ta!

Cặp mắt mờ mờ của quái nhân chuyển động, liếc xéo dò xét mấy người Hàn Thạc, đoạn hỏi:

- Người tới làm gì? Bọn họ là ai?

- Ta tới tìm người. Bọn họ là bằng hữu của ta.

La Ti trả lời ngay. Do dự một chút, nàng có phần khó xử hỏi thăm:

- La Mông. Sao người lại biến thành bộ dạng này?

- Phụ thân. Phía ngoài thân thể tên kia có rất nhiều kim loại hiếm, trong người lại có đủ loại chất độc, không sợ phi kiếm của người công kích. - Hàn Kim bay khỏi đầm lầy, hô to gọi nhỏ. Kim hệ chí bảo Kim Cô Bổng ánh lên kim quang xuất hiện trong tay hắn. Hơn nữa trong nháy mắt biến thành một đại trụ chọc trời, bổ luôn lên gã kia.

Dưới sự công kích của đám phi kiếm, người tên là La Mông kia vẫn tỏ ra bình tĩnh. Nhưng khi Kim Giáp Thi vừa mang Kim Cô Bổng ra, hẳn lại có vẻ vô cùng cố kỵ, không nói chuyện với La Ti nữa mà vội vàng né sang một bên.

- Hắc hắc. Đồ dần. Trong cơ thể người đều là kim loại. Chạy đi đâu? - Hàn Kim cười đều. Không thấy hắn làm ra động tác gì, Kim Cô Bổng như có mắt, bay khỏi tay hắn, truy sát tên kia.

Bất kể người kia trốn tránh như thế nào đều không thể chạy thoát được sự công kích của Kim Cô Bổng. Từng tiếng oanh kích dữ dội ở trên người hắn vang lên. Chỉ trong chớp lát, Kim Cô Bổng của Hàn Kim đã đánh trúng lên người hắn năm lần.

Kim Cô Bổng chính là Kim hệ chí bảo, có sự cảm ứng kỳ diệu đối với kim loại. Bề ngoài thân thể của La Mông do lượng lớn kim loại hiếm tạo thành, căn bản không thể chạy thoát được sự truy kích của Kim Cô Bổng. Dưới tác dụng kỳ diệu của vũ khí này, bất kể hắn chạy trốn tới chỗ nào, đều không thể tránh né sự tấn công.

Tục ngữ nói võ quýt dày có móng tay nhọn, quả thật rất có lý. Toàn thân do kim loại hiếm tạo thành, trong cơ thể La Mông chứa đủ loại chất độc, mà ngay cả Hàn Thạc muốn động đến hắn cũng không dễ dàng. Nhưng Kim Giáp Thi lại khác, có thể khắc chế hắn. Kim Cô Bồng có lực tác dụng kỳ diệu đối với kim loại. La Mông không sợ sức mạnh vô địch của mười bảy thanh phi kiếm, nhưng bị Kim Cô Bồng liên tục nện xuống khiến đầu nổ đom đom mắt, thân thể tuy có thể phòng ngự các loại thần lực công kích vậy mà mơ hồ không chịu nổi.

- Mẹ nó, lại dám tập kích ta!

Hàn Kim vừa đánh vừa chửi:

- Người bình thường ta có thể không đối phó được, nhưng mà muốn tiêu diệt người, thực sự là rất dễ dàng!

Là Kim hệ linh vật trong Ngũ Hành Giáp Thi, Kim Giáp Thi đơn giản chính là khắc tinh của hắn. Kim Cô Bồng trong tay càng như vật đòi mạng, khiến cho La Mông không chạy được đi đâu.

Chỉ một lát, La Mông từ bỏ việc chạy trốn, đầu quay mòng mòng hết lớn với La Ti:

- Ta không biết người đến, nhanh bảo hắn dừng tay đi! La Ti, chúng ta nói thế nào hồi đó cũng là chiến hữu. Lúc hai tên Bồ Tư, Bách Toa đuổi giết người, ta còn trợ giúp người, sao người lại có thể tự thủ bàng quan như thế?

- Tha cho hắn đi.

Nhìn Hàn Thạc, La Ti mở lời cầu xin:

- Lúc trước La Mông đích thực từng giúp ta, nếu không có hắn, khả năng ta không thể chạy thoát khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn. Ta nghĩ hắn cũng không cố ý, hướng chỉ hiện tại đã bị giáo huấn, nên thôi nhé?

Lần này tới, Hàn Thạc vốn không muốn giết người. Thấy La Mông đã nhận được sự “dạy dỗ”, hắn gật đầu với Hàn Kim, cười nói:

- Đánh đã chưa? Xú tiểu tử, còn không dừng tay cho ta!

Hàn Kim cười hắc hắc, giơ tay ra, nhìn chằm chằm La Mông.

Kim Cô Bồng bay vòng trở về, giữa đường rất nhanh thu nhỏ lại, khi rơi lại trong tay hắn chỉ còn như cái châm.

- Phụ thân, người này thân thể cấu tạo đặc biệt, Thượng vị thần thông thường có lẽ không phải là đối thủ của hắn. Hắc hắc, đáng tiếc hắn xui xẻo, gặp phải con, con muốn chơi hắn thế nào hắn sẽ bị thế! - Hàn Kim vênh vang đắc ý, có cảm giác thành tựu vô cùng.

Kim Cô Bồng vừa thu lại, La Mông đầu toàn trắng sao mới dần dần khôi phục bình thường. Qua một lát, hắn gượng cười hỏi La Ti:

- Đã lâu không gặp, vừa tới đã khiến ta có bộ dạng này, người cũng tốt ha?

Bề ngoài thân thể La Mông đều do kim loại hiếm tạo thành, tuy nhiên chúng không phải cứng như sắt đá, mà tính mềm dẻo cực kỳ kinh người. Nhất là nơi mặt hắn, da có thể tự do co lại, căn bản không ảnh hưởng được biểu tình phong phú của hắn.

- Người tránh ở dưới đáy đầm lầy, bọn ta vừa tới đã công kích, ta nào biết đó là người?

La Ti tức giận trừng mắt nhìn La Mông, kinh ngạc hỏi:

- Nay, tại sao người lại biến thành bộ dạng này, ta nhớ rõ trước kia người có thể đâu?

Chẳng những là La Ti, Hàn Thạc cũng vô cùng hiếu kỳ, không biết người kia tại sao lại biến thành hình dạng này.

Rất hiển nhiên, loại thân thể này không phải do trời sinh, nhất định là sau đó có kỳ ngộ mà thành. Hôm nay may có Kim Giáp Thi, nếu không, muốn đối phó với người kia quả thật không dễ dàng gì.

Hàn Thạc chú ý quan sát một chút, phát hiện khu vực này có rất nhiều xương trắng phau, phỏng chừng thân chết tại khu vực này không ít. Nếu không có gì bất ngờ, những người này chắc đều bị La Mông tiêu diệt, xem ra thực lực của gã này tuyệt đối không tầm thường!

- Người rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn không lâu, một lần ta bị người vây công khiến trọng thương, liều mạng trốn đến nơi này. Ở chỗ này, thân thể ta bị đủ loại chất độc ăn mòn, bắt đầu từ từ hư thối, ta mất hết ý chí chui xuống dưới đáy đầm lầy, không biết vì sao, những kim loại hiếm kia dần dần bám vào người ta. Ta luôn cho rằng mình chết chắc rồi, nào ngờ qua mấy trăm năm vẫn còn sống, với lại thân thể cũng đã xảy ra biến hoá long trời lở đất, rốt cục có được hình dạng như thế này. - Dưới sự truy hỏi của La Ti, La Mông rủ rỉ thuật lại những việc hắc đã trải qua.

- Ở dưới đáy đầm lầy này? - La Ti ngạc nhiên, làm sao cũng không ngờ được hắc lại trải qua những việc kỳ lạ như thế.

Gật gật đầu, La Mông vẽ mặt quái dị, nói tiếp:

- Đúng vậy, ta không biết mình rốt cuộc là cái gì nữa? Chẳng những là thân thể, mà ngay cả thần hồn đều xảy ra sự thay đổi, có đôi khi ta thậm chí cảm thấy mình là một tảng đá, hình như chết từ lâu rồi...

La Mông vẽ mặt ngờ ngàng, xem ra cũng như là lọt vào trong sương mù, dường như cảm thấy đã không còn tồn tại.

- Ta để ý một chút, phát hiện đầm lầy này có rất nhiều hài cốt, đều do người tiêu diệt? - Hàn Thạc cười cười, bỗng nhiên ngắt lời hỏi.

- Đúng vậy, rất nhiều năm trước ta giết mấy người, trong đó có một tên chạy được ra ngoài. Vừa thoát khỏi cái đầm lầy này, hắc liền tung ra lời đồn, nói trong cơ thể ta có báu vật lớn. Vùng Đất Hỗn Loạn chưa bao giờ thiếu người tham lam và tàn nhẫn, sau một khoảng thời gian dài, kẻ trước người sau đến đuổi giết, nếu như thân thể ta không có biến đổi kinh thiên động địa, có lẽ sớm bị người giết chết rồi.

Thời gian đó, chỉ cần có người tới đây, ta đều chủ động xuất thủ giết chết, dùng loại phương pháp này cảnh cáo bọn chúng đừng có làm xằng. Vừa rồi, ta cho rằng các người là bọn đó cho nên mới ra tay! - La Mông giải thích.

Cười gật đầu với La Ti, Hàn Thạc nói:

- Không tồi, được đấy! Có thể giết chết nhiều người tiến vào như vậy, đích thực có bàn tay hắc, ừm, người nói chuyện với hắc đi.

La Ti dẫn Hàn Thạc tới, mục đích là chiêu mộ La Mông. Hàn Thạc vừa nói như vậy, La Ti nhìn về phía La Mông nói:

- La Mông, đi theo chủ nhân ta đi. Bồ Tư và Bách Toa đã bị giết, người cũng không thể vĩnh viễn ở lại dưới đáy đầm lầy này chứ?

- Cái gì, Bồ Tư, Bách Toa chết rồi?

La Mông kinh hãi, hồ nghi nhìn về phía Hàn Thạc, hỏi:

- Người giết chúng?

- Xem như là vậy đi.

Hàn Thạc cười cười, nói với La Mông:

- Ta nghĩ đầm lầy cũng không tốt, ừm, nếu như người vĩnh viễn sống ở chỗ này, sẽ dần mất phương hướng. Người theo ta đi, thân thể của người đặc biệt, nói không chừng còn có một chút lợi ích đối với người.

Thân thể La Mông chính là một vật liệu luyện khí cực tốt. Chỉ cần Hàn Thạc dụng tâm, hoàn toàn có thể giúp hắc luyện chế một phen, nói không chừng có thể đề cao tiềm lực của hắc hơn nữa.

- Người tuy trốn thoát khỏi người khác, nhưng lại không thể trốn thoát khỏi tay ta. Người nếu như không đáp ứng, ta gõ chết người! - Hàn Kim hắc hắc cười lạnh, Kim Cô Bổng lại được mang ra, ở phía xa điều võ dương oai với La Mông.

Một người dụ dỗ, người kia thì cương bức, hơn nữa còn bài cảm tình của La Ti, La Mông về mặt cay đắng, cúi gầm đầu, phát hiện mình dường như không có sự lựa chọn nào cả. Do dự hồi lâu, mới có phần bất lực, lại có phần mong đợi hần gật gật đầu.

846. Chương 846:ta Phục Rồi!

Trong đầm lầy, cả người La Mông bị chôn sâu trong nước bùn. Hàn Thạc không ngừng kêu Kim Giáp thi ném vào bên trong đầm lầy các khoáng thạch đủ mọi màu sắc.

- Người rốt cuộc muốn làm gì? - La Mông hồ nghi, mặt mày ủ rũ hỏi.

- Đừng có gấp. Qua một thời gian ngắn ngươi sẽ hiểu ta muốn làm gì. Hắc hắc! La Mông, ngươi yên tâm đi, ta cam đoan sẽ chỉ có lợi mà không có hại với thân thể ngươi! - Hàn Thạc cười bí hiểm, tiếp tục dặn dò Hàn Kim ném khoáng thạch vào trong đầm.

Khu vực đầm lầy này vốn đã có một số khoáng thạch hiếm. Chỉ cần Kim Giáp Thi phí chút khí lực sẽ có thể tập hợp lại chúng. Ngoài ra, trong không gian giới chỉ của Hàn Thạc và Kim Giáp Thi cũng cất một lượng lớn khoáng thạch kỳ dị. Những khoáng thạch này cũng đủ để Hàn Thạc sử dụng cho việc luyện chế lại thân thể cho La Mông.

- Chủ nhân! Liệu có vấn đề gì không? - La Ti hơi lo lắng. Nàng trước cũng đã được thấy tận mắt chứng kiến Hàn Thạc luyện khí, tuy nhiên khi đó hần đều sử dụng vật chết. Còn như lần này hần trực tiếp luyện khí người sống thì cho tới bây giờ vẫn chưa từng được thấy. Bất kể nói như thế nào, La Mông lúc trước cũng đã cứu nàng trong lúc nguy nan, tất nhiên nàng không hy vọng sẽ có chuyện gì xảy ra với hần.

Đối với La Ti, đây là một chuyện không thể tưởng tượng được. Nhưng với Hàn Thạc lại chỉ là chuyện nhỏ. Tiểu Khô Lâu, Ngũ Hành Giáp Thi, Hắc Long Cát Bá Nhĩ Đặc đều do hần sử dụng phương thức này luyện chế ra. Loại chuyện này Hàn Thạc sớm đã quen thuộc nên chẳng chút lo lắng.

- Quá trình này sẽ có hơi đau đớn nhưng kết quả nhất định sẽ làm cho hần vừa lòng. Nàng không phải lo lắng. Ta tự biết xử lý thế nào! - Hàn Thạc cười nói.

Thời gian qua La Ti đã tương đối tín nhiệm Hàn Thạc, thấy hần cam đoan như vậy cũng yên lòng, liền hô với theo La Mông ở phía xa:

- La Mông! Người không phải lo lắng. Trong lúc thực hiện khả năng sẽ có một chút đau đớn khó chịu đựng. Tuy nhiên, ngươi cứ yên tâm. Người nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!

Không nói ra còn tốt, vừa dứt lời gã này càng thêm lo lắng, về cầu xin nói với Hàn Thạc:

- Có thể không làm được không? Ta thấy thân thể hiện nay cũng đã rất tốt rồi!

Lắc đầu, Hàn Thạc mỉm cười có chút tà ác nói:

- Ta sẽ cải biến thân thể ngươi rất tốt. Hắc hắc! Người cố gắng chịu đựng tiếp tục, tối đa thêm một tháng nữa, ta cam đoan sẽ làm cho thân thể của ngươi càng thêm thích ứng với kim loại và độc tố trên người. Đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện thân thể mới sẽ còn cường đại hơn!

- Hàn Kim, quảng hết những khoáng thạch có kim loại hiếm vào đi!

Hàn Thạc hét lớn, lại chỉ sang Mộc giáp thi, cười hì hì nói:

- Tiểu Mộc, ngươi đi sưu tập những độc tố linh tinh ở xung quanh rồi cũng ném vào hết cho ta.

- Dạ, phụ thân! - Hàn Mộc có vẻ tích cực vô cùng. Từng cây gỗ lớn từ không trung bay tới, trong ruột đều đựng đầy chất lỏng màu đen sẫm có mùi hôi thối. Hần khổng chế chúng rồi đổ thẳng vào trong đầm lầy.

Hàn Thủy vừa thấy đủ loại kim loại và độc tố hiếm lạ kì quái bị nhồi nhét ném vào, lập tức triệu tập lực lượng Thủy nguyên tố rót vào trong đầm lầy. Sức nước làm cho đầm lầy nhanh chóng xoay tròn, khuấy đều những thứ lung tung ở bên trong.

Tất cả an bài xong, Hàn Hỏa tạo ra từng ngọn lửa từ Hỏa Liên Hoa rồi phun ào ào vào đầm lầy. Dòng nước vừa mới được Hàn Thủy rót vào cùng với một số chất lỏng tự nhiên có ở trong đầm đều bị lửa đun hừng hực biến thành sương khói rồi tiêu tan mất. Bùn nhão dần dần mất hơi nước khô lại, bọc chặt lấy La Mông.

Tâm thần khẽ động, mười bảy thanh phi kiếm rít lên lao ra, hình thành một tụ trận loại nhỏ. Hàn Thạc quán chú Ma nguyên lực vào trong đầm lầy, tiếp sức với lửa cháy hừng hực của Hàn Hỏa khiến cho toàn bộ đầm lầy đều bốc cháy. Ngọn lửa bốc lên cao đến mấy trượng, sóng nhiệt cuộn cuộn. Hai người Hàn Thạc và La Ti lập tức lùi lại phía sau để tránh né.

- Nóng thật đấy! A... - La Mông chỉ cảm thấy thân thể hần trong ngọn lửa hừng hực càng ngày càng nóng lên. Trong cơ thể hần có phần nhiều là kim loại hiếm, có lẽ không sợ đao kiếm công kích, nhưng kim loại lại dẫn nhiệt. Thiêu đốt tới mức này làm cho bên trong cơ thể hần nóng rùng rục.

- Cái này vừa mới bắt đầu. Không phải sợ đau đớn đâu!

Hàn Thạc hắc hắc cười quái dị nói:

- Loại đau đớn như thế này, mấy đứa con trai ta cũng có thể chịu đựng được nên người nhất định có thể kiên trì tới cùng. Ừm. La Mông! Người cần giữ vững thần hồn, không cần quan đến sự khác thường của thân thể. Chỉ có như vậy người mới có thể đề cao trình độ của mình lên mức lớn nhất!

La Mông lúc này cảm giác lực phủ ngũ tạng đều đang bị đốt cháy. Nỗi đau đớn như xé nát tim gan, gào lên muốn thoát khỏi lực ràng buộc của đầm lầy mà lao ra.

Hàn Thạc thấy hần bất chấp định lao ra ngoài bèn quay sang Hàn Kim gật đầu.

Kim Cô Bồng đột nhiên từ chín tầng trời nện xuống. Chỉ nghe một tiếng “keng” lớn, La Mông đã bị đánh đến đầu váng mắt hoa. Lực lượng toàn thân bỗng chốc giảm mạnh. La Mông vô tri vô giác ngửa mặt lên trời hét lớn, đã mất đi sức mạnh để có thể xông ra lần thứ hai.

Hàn Kim hắc hắc cười quái dị. Bất kể La Mông âm ỉ kêu hét thế nào, cứ khi nào hần tập trung lực lượng chuẩn bị lao ra khỏi trời buộc, liền sẽ khống chế Kim Cô Bồng nện hần, lập tức đánh cho La Mông choáng váng, làm hần tạm thời mất đi khả năng chống cự.

La Ti ở bên cạnh quan sát thấy cảnh này lo lắng không biết liệu La Mông có khi nào bị cây Kim Cô Bồng nặng nề kia đánh chết luôn không. Nàng rất nghi ngờ cách làm này của Hàn Thạc, không rõ vì sao hần lại dùng thủ pháp tàn khốc như vậy đối xử với La Mông.

- Muốn đề cao tiềm lực trong thời gian ngắn nhất thì tất nhiên phải nhẫn nại hơn người thường, chịu đựng thống khổ.

Hàn Thạc hiểu La Ti lo lắng cái gì, cười nói:

- Nàng yên tâm đi. La Mông không có việc gì đâu. Chờ khi hần từ đó đi ra, nhất định sẽ cảm kích ta đã vì hần mà làm như vậy.

Hàn Thạc đã nói như vậy rồi, La Ti cũng không thể nói gì hơn.

Bảy ngày liền, Hỏa Giáp Thi không ngừng dùng Hỏa Liên Hoa thiêu đốt đầm lầy. Hàn Kim còn thường đưa vào thêm một số khoáng thạch mới. La Mông trong khoảng thời gian này cảm giác như bị muôn vàn ác ma hành hạ, chịu đựng sự đau đớn mà người thường khó có thể vượt qua. Mỗi khi hần muốn lao ra ngoài hoặc là do đau đớn quá thiếp đi, Kim Cô Bồng của Hàn Kim sẽ từ trên trời giáng xuống, làm cho hần không thể có khoảnh khắc nào thoát khỏi sự thống khổ phi nhân đó.

Đến ngày thứ mười, La Mông cảm giác dường như đã chết đến mấy lần, đột nhiên phát hiện từng tia lực lượng kì dị từ trong đầm lầy chảy vào thân thể hần. Cổ lực lượng kia và thân thể của hần có sự liên hệ cực kỳ kỳ diệu, vừa tiến vào thân thể của hần, sự đau đớn thống khổ liền lập tức giảm đi.

Đột nhiên, biến hoá kỳ diệu bắt đầu xảy ra. La Mông phát hiện kim loại trong cơ thể hần càng ngày càng nhiều. Hơn nữa đang dựa vào một loại quy luật kỳ diệu tổ chức lại, phát sinh ra một loại biến hoá làm hần không dám tưởng tượng. Từng tia độc axit nhỏ bé cuộn cuộn không ngừng lưu động ở bên trong xương cốt tứ chi khiến cho lực phủ ngũ tạng của hần cũng phát sinh biến hoá thần kỳ...

La Mông vẫn luôn điên cuồng gào rống, bỗng chốc an tĩnh lại, bắt đầu trung thực tiếp nhận lửa cháy đốt thân thể mình, không còn liều mạng thử tấn công sự trói buộc của đầm lầy nữa.

Thoáng cái, già nửa tháng đã trôi qua. La Mông và bùn nhão bao trùm thân thể hắn giống như là một cái bàn là bị đốt hồng rực. Cả người hắn yên tĩnh không một tiếng động, như thể là một khối đá tĩnh mịch.

- Hắn liệu có bị chết cháy rồi không? - La Ti nét mặt khó coi, càng theo dõi càng cảm giác La Mông phỏng chừng lạnh ít dữ nhiều rồi.

- Yên tâm đi. Hiện tại chính là thời khắc tốt nhất. Không lâu nữa, hắn lại có thể đứng trước mặt nàng rồi!

- Hàn Thạc khuyên giải La Ti.

La Ti bán tín bán nghi, cứ nhìn chằm chằm vào La Mông, thầm nghĩ “người nghìn vạn lần đừng có chết nhé, nếu không thì ta thật sự có lỗi rất lớn”.

Qua tiếp ba ngày, Hỏa Giáp Thi cuối cùng cũng ngừng ngọn lửa lại. Bùn đất đỏ rực bao trùm trên người La Mông bây giờ đã toàn bộ biến thành kim loại vững chắc vô cùng kỳ dị. Nhìn từ đằng xa lại, hắn trông giống như là một toà núi lửa nhỏ, toàn thân tỏa ra quang nhiệt.

Hơn nữa, cũng không có sự ba động của thần hồn La Mông nên có cảm giác kết luận là như vậy.

- Hy vọng như thế! - Nét mặt La Ti đầy hối hận, dường như cảm giác dẫn Hàn Thạc đến tìm bằng hữu căn bản chính là một sai lầm. Nàng thầm nghĩ nếu như La Mông chết thật, vậy mình nên làm sao với Hàn Thạc đây?

Vừa nghĩ như vậy, ánh mắt La Ti nhìn Hàn Thạc bỗng có phần ít quái dị, suy nghĩ thêm một chút rồi thầm đành chịu thở dài. Nàng biết cho dù La Mông thực sự có bị Hàn Thạc giết chết thì nàng vẫn không thể xuống tay với hắn được. Điều này làm lòng nàng thấy rối bời, không biết làm sao cho phải...

Màn đêm buông xuống, ánh trăng sáng rực rỡ trên bầu trời.

Thân thể luôn nóng hừng hực của La Mông như là bị rót nước đá lên trên, đột nhiên bốc lên sương mù rất đậm. Nhiệt độ xung quanh cũng tụt nhanh chóng, giống như La Mông đã chui vào một sông băng, nhiệt độ cao trên người hắn hạ rất nhanh.

Trong chốc lát, màn sương khói tan hết, La Mông lúc này không còn bộ dạng bị nung nữa mà đã khôi phục trở lại bình thường.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn đột nhiên mở mắt ra, mặt tràn đầy niềm vui. Chỉ thấy hắn ngoắt người một cái, liền như một luồng kim loại lỏng từ đầm lầy bay ra. Cánh tay duỗi ra biến thành một thanh đao nhọn. Bả vai, cổ tay cũng có những mũi đao lấp lánh nhô ra. Hắn vừa há mồm thở ra, một luồng khói nhẹ vô sắc trôi giạt ra ngoài. Mùi tanh hôi xộc vào mũi nói rõ trong đó tuyệt đối có chứa độc tính mãnh liệt.

Cười ha hả, La Mông đầy vẻ hưng phấn. Cánh tay cùng với hai chân đều có thể biến thành bất luận hình dạng vũ khí nào. Thậm chí ngay cả thân thể cũng có thể trong nháy mắt biến thành một thanh cự kiếm cường thiết lấp lánh sắc bén chứa độc tố. Kim loại trong cơ thể như là bị hắn hoàn toàn khống chế. Chỉ cần hắn muốn, dường như có thể biến thân thể biến mọi loại vũ khí sắc bén.

La Ti trợn mắt há hốc mồm nhìn, thốt lên:

- Tại sao có thể như vậy? Quá thần kỳ!

- Xem ra bây giờ nàng sẽ không trách ta khiến cho hắn chết đi sống lại rồi chứ? - Hàn Thạc cười hắc hắc, trêu chọc La Ti.

- Tên kia, coi như vạn người dẫm phải cứt chó. Ngoài cha ta ra, ai có thể thúc đẩy tiềm lực trong cơ thể người toàn bộ bộc lộ ra, lại sử dụng chính thân thể của người để luyện khí, hình thành cái dạng này! Với hình dạng này của người, người muốn làm tổn thương cơ thể người càng khó hơn nữa. Ngoài ta có năng lực khống chế kim loại trời sinh, Thượng vị thần thông thường toàn lực ra tay có lẽ cũng không tạo được bất cứ thương tổn gì đối với người! - Kim Giáp Thi nhìn La Mông, hừ giọng.

Có lẽ vì thân thể dị thường của La Mông đã nhận được sự gợi ý, hắc chau mày suy nghĩ cách sử dụng kim loại hiếm trên thân thể của mình để tăng thêm lực phòng ngự. Cùng thảo luận với Hàn Thạc một hồi, Kim Giáp Thi rất có tâm, lợi dụng nhiều kim loại tiến hành cường hóa thân thể La Mông một phen.

Tiến lên một bước, La Mông quỳ gối trước mặt Hàn Thạc, hoàn toàn bái phục nói:

- Đa tạ chủ nhân. Ta phục rồi!

847. Chương 847: người Là Của Ta, Người Đứng Đụng Vào!

Trong khi Hàn Thạc đang luyện chế lại thân thể La Mông, Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo và Hàn Thổ đang phải đưa ra một lựa chọn khó khăn.

Cách năm trăm dặm về phía nam của Thiên Thần phong, một đám thủ hạ vừa mới cướp sạch một thương khách, lúc này đang kiểm kê chiến lợi phẩm, thỉnh thoảng còn vọng lại tiếng trảng cười hô hố.

Hai người đã tiến sâu vào lòng đất dưới chân Ảnh Chuẩn. Thông qua nhịp đập của đại địa, Hàn Thổ có thể rõ ràng cảm thấy vị trí của những kẻ kia, thậm chí có thể đại khái đoán ra số lượng và thực lực của bọn chúng.

- Đại ca. Ngoài Ảnh Chuẩn ra, còn có bốn Thượng vị thần cộng thêm mười sáu Trung vị thần. Hơn nữa, bọn chúng đều tụ tập cùng một chỗ. Chúng ta hiện tại có nên động thủ hay không? - Hàn Thổ theo thói quen vẫn chờ đợi mệnh lệnh từ Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo. Hắc cần thận cảm thụ một chút rồi quay lại hỏi ý kiến Hàn Hạo.

Hàn Hạo sắc mặt bình tĩnh, Tử Ma Nhân sáng lấp lánh, lắc đầu nói:

- Chờ đợi! Không có cơ hội thích hợp, tuyệt đối không thể động thủ!

Hàn Thổ không nói gì, tiếp tục cẩn thận quan sát động tĩnh phía trên.

Sau ba ngày, Hàn Thổ chợt lên tiếng:

- Hình như lại có một nhóm người nữa đến. Những người này lực lượng rất mạnh, số lượng không ít, không biết có phải là đồng bọn của Ảnh Chuẩn không.

- Ở phương hướng nào tới? - Hàn Hạo sững sốt, lập tức truy hỏi.

- Cách Ảnh Chuẩn khoảng năm mươi dặm. Xem ra đang tiến tới phía này. - Hàn Thổ cảm nhận rồi trả lời chắc chắn.

Tiểu Khô Lâu thả một con ma đầu ra, sử dụng thông đạo Hàn Thổ đã mở để bay ra ngoài, tránh né một nhóm người của Ảnh Chuẩn ở phía xa xa, lặng lẽ lên tới phương hướng Hàn Thổ đã nói.

Ma đầu do hắc luyện chế tự nhiên không thần kỳ như ma đầu trong Vạn Ma đỉnh. Đó là lý do mà cho dù có thể bay trên đỉnh đầu bọn Ảnh Chuẩn, hắc cũng không dám hạ lệnh cho nó lại gần theo dõi, sợ sẽ rút dây động rừng.

...

Cách đám Ảnh Chuẩn năm mươi dặm, một đám người ẩn nấp thân hình, đang cẩn thận tiến lại gần.

- Ba La đại nhân! Ảnh Chuẩn xem như là người của Tát Lạp Tư. Chúng ta ra tay với hắc liệu có làm cho Tát Lạp Tư nổi giận không? - Khoa Định Á theo sát Ba La, trên đường đi từ đầu đến cuối vẫn có phần đắn đo.

Ba La hắc hắc cười lạnh:

- Tát Lạp Tư mặc dù lợi hại. Bất quá chúng ta là liên minh Liệp thần giả, sao phải sợ hắc? Hừ, thế lực của thủ lĩnh liên minh chúng ta trải khắp mười hai đại thần vực, so với Tát Lạp Tư chỉ hơn chứ không kém. Chúng ta căn bản không phải quá để ý hắc.

Dừng một chút, Ba La tiếp lời:

- Huống chi. Có ai biết là chúng ta ra tay chứ? Đến lúc đó, tùy tiện tìm vài cái kẻ chết thay bố trí một chút, chắc hẳn Tắt Lạ Tư cũng không đủ thần thông để hoài nghi đến bọn ta.

- Đại nhân nói rất đúng! - Khoa Dịch Á thấy Ba La chủ ý đã định, hẳn biết nói thêm cái gì nữa cũng vô dụng.

- Chờ tiêu diệt Ảnh Chuẩn xong, người lấy đầu hắn giao cho Hàn Hạo, coi như là lễ vật của ta tặng hắn tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn!

Ba La mặt âm trầm nói:

- Thực không ngờ bọn họ lại có năng lực lớn như vậy. Bao nhiêu tốp thế lực tụ tập, thế mà lại bị tàn sát đến bốn năm trăm người. Hàn Hạo, gã này thật sự không thể coi thường!

- Thật sự động thủ hình như là một người khác! - Khoa Dịch Á khẽ nhắc.

Tin tức từ trong Thâm Cốc với tốc độ như điện truyền khắp toàn bộ Vùng Đất Hỗn Loạn. Ba La thân là một phương hào hùng, tự nhiên cũng nhận được tin tức rất nhanh. Khi hắn biết bọn người Hàn Thạc điên cuồng hung dữ mạnh mẽ như thế thì vô cùng kinh ngạc. Hắn và Hàn Hạo đã tiếp xúc với nhau mấy lần, sớm đã biết gã này không dễ dàng đối phó. Nhưng không ngờ rằng Hàn Hạo lại có sức mạnh lớn như vậy.

Từ tình thế hiện tại mà xét, Hàn Hạo nhất định sẽ tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn. Dù là Liệp thần giả, thêm nữa trước đây cũng có chút giao tình, Ba La nhân cơ hội này, chuẩn bị tạo mối quan hệ thân mật với Tiểu Khô Lâu, sẵn sàng cho đại biến của Vùng Đất Hỗn Loạn.

- Bất kể là ai ra tay, nhưng có thể chắc chắn quan hệ giữa Hàn Hạo cùng bọn kia không đơn giản!

Ba La hắc hắc cười nói:

- Biết điểm này như vậy là đủ rồi. Tiểu tử Ảnh Chuẩn kia gần đây cũng quá nổi điên rồi, dám đoạt không ít mối làm ăn của chúng ta. Ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt, thừa dịp cơ hội này tiện tay giết hắn luôn!

Khoa Dịch Á ngẩn ngơ, bỗng nhiên cảm giác đây mới là lý do động thủ của Ba La. Đối với tâm tính người thủ lĩnh này hắn hiểu quá rõ. Ngày thường, Ba La cũng là kẻ tính kế cẩn trọng, tuy nhiên có đôi khi tính tình bị kích động thì lại là một kẻ bất chấp hậu quả. Khoảng thời gian trước, Ảnh Chuẩn ý sau lưng có Tắt Lạ Tư nên đã nhiều lần ra tay ở địa bàn của bọn họ, sớm đã chọc giận Ba La rồi.

Xem ra, Ba La chuẩn bị đối phó với Ảnh Chuẩn hẳn không phải chỉ trong ngày một ngày hai. Lần này chẳng qua đúng lúc thôi.

Dưới sâu lòng đất, Tiểu Khô Lâu mắt xoay tròn, nói nhỏ:

- Hóa ra là người của hắn!

Hàn Thổ sững sốt, kỳ quái hỏi lại:

- Đại ca. Người biết những kẻ đó?

Gật đầu, Tiểu Khô Lâu vẻ mặt hơi quái dị, dường như cảm giác bị người ta tùy tiện lấy lòng có chút kỳ quái. Liếc sang Hàn Thổ, hắn nghiêm trang nói:

- Chuẩn bị đi. Một lát sau chúng ta sẽ động thủ.

- Đang đến là bạn không phải địch. Một lát nữa đừng có ngộ thương đấy!

- Đại ca. Người còn có bằng hữu ở Vùng Đất Hỗn Loạn? - Hàn Thổ càng thêm nghi hoặc, càng ngày càng cảm giác đại ca này thần diệu khó lường. Không hiểu vì sao cũng giống như nhau rời phụ thân đi năm mươi năm, giờ hắn lại có biến hóa lớn như vậy.

- Coi như không tính là bằng hữu. Chỉ là một kẻ có ý đồ riêng mà thôi.

Ở trong lòng Hàn Hạo căn bản không có chỗ cho bằng hữu. Ngoài Hàn Thạc và Ngũ Hành Giáp Thi ra, những người khác chỉ có thể chia làm hai loại, thủ hạ và kẻ địch. Hắn dường như chưa bao giờ cần bằng hữu!

- Ta hiểu rồi. Lập tức chuẩn bị động thủ! - Hàn Thỏ hưng phấn hô lên, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.
- Đại nhân. Chúng ta sắp tới sào huyệt rồi. Lần này Tát Lạp Tư đại nhân đối với một đồng khoáng thạch kia vô cùng vừa lòng. Hắc hắc. Sau này nhất định sẽ càng thêm chiều cổ chúng ta! - Một gã đại hán đầu trọc nhìn hót với Ảnh Chuẩn.

Ảnh Chuẩn sắc mặt âm u lạnh lẽo:

- Chúng ta cần phải làm nhiều mua bán hơn một chút. Các huynh đệ càng ngày càng đông, lần sau muốn làm phải làm vỡ lớn! - Ảnh Chuẩn đã tâm bình bực, căn bản không ngờ những thủ hạ trong sào huyệt dưới lòng đất kia đã bị Hàn Thạc tận diệt rồi.

- Đại nhân nói rất đúng. Nghe nói Không Linh thành gần đây đã đổi chủ nhân. Sau này, chúng ta có thể đi xa hơn trên tuyến đường kia. Lúc trước Bao Mỗ còn ở đó, hàng năm vẫn cho chúng ta một số lợi ích. Hiện tại đổi thành chủ mới, chúng ta trước tiên nhất định phải làm cho hắn rung động! - Đại hán đầu trọc đề nghị.

- Câm miệng. Ít đưa ra chủ ý vớ vẩn cho ta!

Ảnh Chuẩn hừ lạnh nói:

- Gã thành chủ mới kia tên là Mạch Kim Lợi. Hắn vào đóng ở Không Linh thành được là do Thời Không Chủ Thần đã sớm dọn sạch tất cả các chướng ngại. Người cho rằng chúng ta là ai chứ? Trong khoảng thời gian này, ít chọc người của Không Linh thành cho ta!

Lời vừa nói ra, gã trọc lập tức mặt như đưa đám không dám nói một tiếng, thấy ảm ức vô cùng.

- Có kẻ địch!

Ảnh Chuẩn đột nhiên hô nhỏ, thần sắc cảnh giác nói:

- Tất cả cẩn thận một chút. Có người đang đến gần!

Thủ hạ của Ảnh Chuẩn cũng đều là những kẻ đã có thân kinh bách chiến. Dưới sự nhắc nhở của hắn, mỗi người đều bắt đầu chú ý bốn phía, đột nhiên phát hiện cây cối bên cạnh hơi rung rung, những tiếng sột soạt rất nhỏ từ xa đang dần tiếp cận.

- Ảnh Chuẩn. Đã lâu không gặp! - Âm thanh của Ba La vang lên từ phía sau của một cây đại thụ. Thân ảnh khôi ngô cũng từ từ lộ rõ.

Ảnh Chuẩn nhú mày, không vui nói:

- Ba La. Có ý gì đây? Chúng ta thời gian qua nước giếng không phạm nước sông. Người dẫn người vây lại, chẳng lẽ muốn đối địch với ta?

- Ảnh Chuẩn à Ảnh Chuẩn. Gần đây bàn tay của người hơi dài một chút thì phải? - Ba La hắc hắc cười lạnh, ngầm chờ thủ hạ phân tán ra, bao vây toàn bộ người của Ảnh Chuẩn.

Ảnh Chuẩn cũng hiểu được điều này, thấy Ba La nói chuyện với mình mà ánh mắt cứ loé lên không ngừng là đã đoán ra mục đích của tên này đến là không tốt rồi. Người của Ảnh Chuẩn không nhiều. Bản thân hắn cũng không có thực lực dũng mãnh như Ba La. Thầm kinh hãi, hắn lập tức rút lên:

- Ba La. Người dám động tới ta? Người có tin Tát Lạp Tư đại nhân sẽ giết sạch người của người?

- Ai có thể biết đây? Khắc khắc...

Ba La cười sáng sặc. Nụ cười vừa tắt liền quất lạnh:

- Giết cho ta!

Những thủ hạ đang chậm rãi bao vây đó đột nhiên động tác tăng nhanh, vọt thẳng tới người của Ảnh Chuẩn. Liệp thần giả thủ hạ của Ba La mỗi người đều là kẻ vô cùng hung ác. Tiếng gươm to phát động công kích dữ dội vang lên, họ tổ chức thành nhóm thành tốp tụ tập lại bắt đầu đánh giết, trong quá trình còn phối hợp nhịp nhàng với nhau.

- Ba La. Người thực sự dám? - Ảnh Chuẩn kinh hãi, vẫn thực không ngờ rằng Ba La nói động thủ là động thủ liền. Vừa đến đã phát động thể công cuộn trào mãnh liệt.

- Có gì không dám?

Ba La cười hô hố:

- Người cho là có Tát Lạp Tư che chắn thì không ai dám động tới người sao? Ảnh Chuẩn. Người dám buôn bán trong khu vực hoạt động của chúng ta, khả nào không coi ta ra gì. Người biết rất rõ rằng Ba La ta là người như thế nào mà còn dám làm vậy thì tất phải nghĩ tới sẽ có kết cục hôm nay chứ!

Điều cười của càng lúc càng dữ tợn, truyền lệnh:

- Các huynh đệ. Giết hết cho ta, hấp thu thần lực của bọn chúng!

Thủ hạ của Ba La rất hưng phấn, ủa hết lên. Bọn họ nhiều người hơn so với thủ hạ của Ảnh Chuẩn. Năm sáu người nhằm vào một người ra tay, căn bản không để cho đối phương có cơ hội ngăn cản, sẽ thẳng tay tiêu diệt, sau đó bắt đầu hấp thu thần lực của bọn chúng.

Chỉ trong chốc lát, thủ hạ Ảnh Chuẩn đã có năm sáu người bị giết. Liệp thần giả vừa phát hiện được con mồi đều hưng phấn khác thường, càng dốc sức ra tay, bức đám thủ hạ của Ảnh Chuẩn liên tiếp tháo chạy.

- Ba La. Giữa chúng ta có một số hiểu lầm! - Ảnh Chuẩn càng ngày càng chán nản. Hắn vẫn thực sự không ngờ rằng Ba La lại không nể mặt Tát Lạp Tư đến vậy. Trước chính là ý vào Tát Lạp Tư, hắn mới dám ở hoạt động ở địa bàn của Ba La. Ngay cả làm vài lần mua bán bị Ba La phát hiện, người này cũng không có hành động gì. Hắn cho rằng Ba La sợ Tát Lạp Tư, làm việc càng không cố kỵ.

Không ngờ Ba La không động thì thôi, vừa động thủ đã muốn tiêu diệt toàn bộ người của hắn. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ảnh Chuẩn. Xem ra bây giờ hắn thật sự sợ hãi rồi.

- Giờ mới biết sợ à? Hắc hắc. Đáng tiếc muộn rồi. Hôm nay người không thể không chết! Nếu như người không chết, một khi người truyền tin tức tới Tát Lạp Tư, thật có chút khó khăn đấy! - Ba La cười lạnh, cuối cùng đã xuất thủ, chuẩn bị giết Ảnh Chuẩn trước.

- Ba La. Người là của ta. Người đừng có đụng vào! - Bỗng nhiên, một thanh âm yên lặng từ dưới lòng đất truyền đến. Thân hình của Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo hiện rõ trong khu vực giao chiến giữa hai bên, cốt thứ trong tay chỉ vào Ảnh Chuẩn ở xa xa.

848. Chương 848:rất Cuộc Mạnh Tới Đây?

Ba La suy nghĩ thế nào cũng không ngờ thời khắc này đột nhiên Hàn Hạo lại xuất hiện, người sững sờ, rất đối ngạc nhiên dán mắt vào Tiểu Khô Lâu hỏi:

- Người tại sao lại ở chỗ này?

Sắc mặt Hàn Hạo bình tĩnh, căn bản không chú ý cuộc giao chiến giữa đôi bên, Tử Ma Nhân tập trung vào người Ảnh Chuẩn, nói:

- Mục đích của người giống ta, cùng tới giết người!

Ba La yên lặng, nhìn Hàn Hạo thật sâu, sau đó hồi lâu mới sáng khoái cười ha ha:

- Cũng tốt, người đã muốn ra tay, vậy ta cũng bớt phiền toái!

Một Ba La đã khiến Ảnh Chuẩn đau đầu rồi, lúc này Hàn Hạo xuất hiện càng làm cho hắn không biết phải làm thế nào. Hắn nghi hoặc nhìn Hàn Hạo, không xác định được gã mới tới này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Trầm mặc một hồi hắn hỏi:

- Người là ai? Trong trí nhớ của ta, người không phải là kẻ địch thì phải.

Ảnh Chuẩn suy nghĩ kỹ lưỡng rồi chắc chắn mình trước kia cũng không biết Hàn Hạo.

- Một khoảng thời gian trước, người đã giết một nhóm người và cướp đi một số khoáng thạch, đúng không?
- Hàn Hạo cũng không lập tức xuất thủ, lạnh giọng hỏi.

Ba La liếc nhìn đám thủ hạ của mình đang tiếp tục tàn nhẫn giết chóc. Trong chốc lát, thủ hạ của Ảnh Chuẩn lại có mấy người bị hút hết thần lực trong cơ thể mà chết. Đám Liệp thần giả thủ hạ của Ba La, từng người hô to gọi nhỏ, tung hoành ngang dọc, chặn hết đường những tên muốn chạy trốn.

Ảnh Chuẩn càng lúc càng bất an, mắt thấy từng thủ hạ bị chết thảm, hắn cũng không biết nên đối phó như thế nào với cục diện này, lần đầu trong lòng sinh ra hối hận. Ba La lần này tự mình ra tay, tự nhiên sẽ có sự chuẩn bị, thủ hạ dẫn theo vô luận là thực lực hay số lượng đều rất lớn, làm hắn không có cách nào chạy được.

- Không sai, lúc trước đích thực ta có cướp một mỏ khoáng thạch!

Ảnh Chuẩn cũng không phủ nhận.

- Có liên quan gì với người sao? Lúc đó chắc chắn người không có mặt ở hiện trường, duy nhất có một người chạy trốn, nhưng không có thực lực cường đại như người vậy!

- Vậy là được rồi!

Tiểu Khô Lâu gật đầu, nói:

- Người chạy trốn kia chính là bằng hữu của ta, hôm nay ta tới là lấy đầu của người cho hắn!
- Khẩu khí lớn thật!

Ảnh Chuẩn hét lớn, nhìn Ba La và Hàn Hạo với vẻ thờ ơ, tiếp lời:

- Các người thực cho rằng ta chết chắc? Chỉ cần hôm nay ta rời khỏi được, Tát Lạp Tư đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho các người. Hừ, chờ ta trở lại sào huyệt dưới lòng đất, triệu tập thủ hạ, ta sẽ cho các người biết kết cục của việc đắc tội với ta!
- Hàn Hạo. Cẩn thận một chút. Đừng cho hắn dùng phương pháp đặc biệt chạy trốn! - Ba La bỗng nhiên hô to, nhắc nhở Hàn Hạo chú ý đối phương có thể nhân cơ hội rời đi.

Tới giờ, thủ hạ của Ảnh Chuẩn đã chết đến bảy tám phần. Đối mặt với hai đại cường địch Ba La và Hàn Hạo, Ảnh Chuẩn sao còn có khả năng đi cứu người.

Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt. Ảnh Chuẩn tự biết mình không phải đối thủ của Ba La. Sau khi nói xong thì lấy ra một món thần khí Ngự Phong ngoa (giày/hài cười gió) Phong hệ tăng tốc được Tát Lạp Tư ban, chuẩn bị rời nhanh khỏi nơi này.

Hàn Hạo chợt động. Bấy đoạn cốt thứ sau lưng đột nhiên rít lên vọt ra. Không đợi đối phương bắt đầu dùng thần khí kia, chúng đã rạch ngang bầu trời, lao đến trước người Ảnh Chuẩn, bắt đầu công kích hắn một cách điên cuồng.

Tay cầm một cây cốt thứ dài ba mét, bóng dáng Tiểu Khô Lâu gầy còm như áng mây lơ lửng, bay đến gần Ảnh Chuẩn một cách quỷ dị.

Phong hệ thần khí của Ảnh Chuẩn mới bắt đầu dùng, đột nhiên phát hiện ra bảy luồng sức mạnh với thanh thế hãi nhân đã bay đến, không để hắn có cơ hội chạy trốn, dường như đã chặn chết bốn phương tám hướng. Một bức chắn hình thành cực kỳ kì dị xung quanh hắn, không khí và gió ở trong bức chắn này dường như ngừng chuyển động.

Ảnh Chuẩn lòng kinh hãi, bỗng nhiên cảm thấy ở trong bức chắn này, hắn muốn sử dụng Ngự Phong ngoa để chạy trốn dường như không có khả năng mấy.

Ảnh Chuẩn không thể không động thủ trước để ngăn cản những uy hiếp đến từ bảy đoạn cốt thứ này, tạm thời vứt bỏ ý định chạy trốn. Hắn lấy ra một tấm chắn đen thui, lập tức Hắc Âm nguyên tố nồng nặc tràn ra, hình thành từng đám mây sau đó tụ tập lại, che phủ cả người Ảnh Chuẩn ở trong.

Ảnh Chuẩn giống La Ti, đều là Hắc Ám Thượng vị thần trung kỳ. Loại nhân vật như cấp bậc hắc đối với đám hung thần ở Vùng Đất Hỗn Loạn thì vô cùng lợi hại, nhưng khi đối mặt với Tử Vong lực lượng và ma công kiêm tu của Tiểu Khô Lâu, Ảnh Chuẩn cũng không có khả năng chiến thắng.

Từ khi Ảnh Chuẩn bị sức mạnh kỳ dị của bảy đoạn cốt thứ bắt đầu bao phủ, dường như hắc đã được định là xong đời rồi. Hàn Hạo vừa tiếp cận Ảnh Chuẩn, thể công liên miên bất tuyệt càng thêm điên cuồng giáng xuống người đối phương.

Thêm cây cốt thứ Hàn Hạo cầm trong tay, tổng cộng có tám đoạn cốt thứ đang vây công Ảnh Chuẩn. Ma công điều khiển, khắp nơi gào thét, mỗi một đoạn cốt thứ đều mang theo sức mạnh linh hồn, đập nát nỗ lực cùng Hắc Ám thần lực của hắc.

Ảnh Chuẩn đâm đông đục tây, từ đầu đến cuối vẫn không thể thoát khỏi công kích đến từ tám đoạn cốt thứ, thủy chung hắc chỉ có thể áp dụng phòng ngự, Ngự Phong ngoa mặc dù còn, nhưng lại không có cơ hội để thi triển.

Ba La mặc dù quen thuộc Hàn Hạo, nhưng rất ít có cơ hội nhìn thấy hắc thật sự ra tay. Lúc này hết sức chăm chú, ánh mắt rạng rỡ nhìn về mặt lạnh lùng của Hàn Hạo không chớp mắt, lòng đầy kinh ngạc.

Từ khi Hàn Hạo gia nhập liên minh Liệt thần giả, đã có rất nhiều người luôn suy đoán thực lực thật sự của hắc. Khi mới bắt đầu, Hàn Hạo đối phó với trung vị thần cũng vô cùng miễn cưỡng, sau đó đột nhiên có một ngày đã có Thượng vị thần chết trong tay hắc, mọi người mới bắt đầu có cái nhìn mới về thực lực của hắc.

Liệt thần giả đều không đoán được thực lực của Hàn Hạo. Do hắc kiêm tu thêm ma công, khi chiến đấu với người khác luôn có thể vượt cấp giết chết những cao thủ lợi hại hơn hắc. Tình huống hiện tại chính là như thế, lúc đầu Ba La nghe nói Hàn Hạo chỉ có thực lực Tử Vong Thượng vị thần sơ kỳ, khi nhìn thấy Hàn Hạo mấy lần sau này hắc cũng đồng ý với ý kiến trên.

Nhưng tình hình bây giờ lại là Hàn Hạo chiếm ưu thế hoàn toàn áp đảo, đánh một Thượng vị thần trung kỳ như Ảnh Chuẩn đến mức không có lực hoàn thủ!

“Gã này rốt cuộc mạnh tới đâu?” - Ba La lòng đầy nghi hoặc, ánh mắt nhấp nháy bất định.

“Phập”

Đối với công kích bí hiểm khó lường từ tám đoạn cốt thứ của Tiểu Khô Lâu, cuối cùng Ảnh Chuẩn không thể chú ý đến phòng ngự mọi mặt được nữa, vai bị một đoạn đâm trúng.

Chỉ là khi bị nó đâm trúng, bỗng nhiên Ảnh Chuẩn cảm thấy tâm thần mỗi mảy, thần lực trong cơ thể như không thể kiểm soát được, muốn thoát ra giống như ngựa hoang mất cương. Cảm giác tê dại ăn mòn từ bên vai bị đâm truyền đến, hắc cúi đầu nhìn qua, chợt phát hiện chỗ đó đang từ từ thối rữa, bề mặt dường như có rất nhiều con sâu nhỏ mà mắt thường khó nhìn thấy đang cắn xé máu thịt của hắc.

“Có độc!” - Ảnh Chuẩn kinh hãi, sợ hãi vô cùng.

Giao thủ với Hàn Hạo một hồi, hắc phát hiện ra Hàn Hạo không chút biểu tình kia chính là một cỗ máy giết người không phạm chút sai lầm nào. Từ đầu đến cuối gã này không có bất cứ cảm xúc mãnh liệt hay háo hức chấn động nào, dường như hắc là người ngoài cuộc nắm trong tay tất cả chiến trường, dùng cốt thứ chặn kín đường lui của hắc một cách chặt chẽ, làm hy vọng trong lòng hắc dần dần tắt ngấm.

“Người này rốt cuộc là ai ? Còn có phải là người hay không? Nếu là người thì tại sao lại không có chút xúc cảm nào?” - Lòng Ảnh Chuẩn sinh hoảng hốt, càng đánh lại càng sợ hãi.

Đối với cảnh giới Cửu Biến, sự thể ngộ tâm cảnh không hề bận tâm và vận dụng tâm, thần, thể phát huy một cách cao nhất, Hàn Hạo thậm chí còn cao hơn Hàn Thạc một bậc. Có lẽ bởi vì hình thái sinh mệnh đặc thù của Tiểu Khô Lâu, nên hắc mỗi lần giao chiến với người khác đều không tạo ra một chút cảm xúc nào, thể hiện hoàn mỹ cảnh giới hợp nhất tâm thần và thân thể.

Trong khi giao chiến, chỉ có đạt tới trạng thái bình tĩnh tuyệt đối, là có thể không bị đối phương dùng ngôn ngữ khiêu khích ảnh hưởng, có thể đẩy lực chiến đấu đạt tới mức cao nhất. Đó là một chuyện rất đáng sợ, Ảnh Chuẩn đã nhận thức sâu sắc điều này.

“Oành” Khí Tử Vong trên bề mặt đột nhiên phát nổ trên người Ảnh Chuẩn, làm hấn loạn choạng lù về sau.

Cốt thứ luôn quanh quẩn bên cạnh Ảnh Chuẩn nhân cơ hội quần công, ba đoạn trong đó đã đột phá được tầng phòng ngự của Ảnh Chuẩn, cũng đã cắm trên người hấn.

Tiểu Khô Lâu đột nhiên ngừng công kích, bình tĩnh nhìn khuôn mặt xám như tro của Ảnh Chuẩn, hờ hững nói:

- Thủ hạ ngươi ở sào huyệt dưới lòng đất đã chết sạch rồi! Những tích góp của ngươi đều do ta tiếp nhận!

Vừa dứt lời, ba đoạn cốt thứ cắm trên người Ảnh Chuẩn như linh xà chui vào trong thân thể hấn.

“Cốt kết...Cốt kết...” Đột nhiên một âm thanh bên trong thân thể Ảnh Chuẩn vang lên làm người khác thấy sởn tóc gáy. Sau đó, thất khiếu hấn phun máu, sinh mạng khí tức theo máu tươi cũng chui ra, tiêu tan từng chút một.

Cốt thứ dài ba mét hươ lên đã cắt phẳng đầu Ảnh Chuẩn văng lên không, rơi vào cái vò thủy tinh Tiểu Khô Lâu đã chuẩn bị.

“Ầm...” Thân thể của Ảnh Chuẩn mất đầu đột nhiên nổ tung ra, ba đoạn cốt thứ dài như rắn dường như hút no máu rồi trở lại sau lưng hấn.

Lúc này, thủ hạ của Ảnh Chuẩn cũng không ai còn sống. Ba La và đám này đều há hốc mồm nhìn Hàn Hạo, quan sát hấn tàn nhẫn giết chết đối phương, từ đầu tới cuối, về mặt Tiểu Khô Lâu luôn hờ hững, dường như là loại chuyện này không đáng bận tâm, không có bất cứ cảm xúc nào.

“Khó trách đại nhân lại coi trọng hấn như vậy, thiếu niên này thật đáng sợ, tuổi còn nhỏ mà đã có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, tương lai nhất định là một kẻ mạnh trong liên minh!” Khoa Dịch Á thầm cảm thán, đột nhiên cảm thấy sự phán đoán của Ba La thực sự không tầm thường, chỉ mới thiếu niên mà đã có thực lực và thủ đoạn như thế, sau này tiền đồ thật không thể hạn định!

- Ôi... Hàn Hạo, ta nên cảm ơn ngươi! - Ba La dở khóc dở cười, vốn định là giết chết Ảnh Chuẩn, mang đầu của hấn đến lấy lòng Hàn Hạo, nào ngờ gã này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn chủ động ra tay tiêu diệt tên kia, bởi vậy, nhân tình này Ba La còn chưa bán cho hấn, xem ra còn nợ lại hấn.

Nhìn Ba La, về mặt Tiểu Khô Lâu vẫn thế, không cảm giác có cái gì không ổn, gật đầu, hờ hững nói:

- Không cần cảm ơn, ngươi cũng giúp ta xử lý thủ hạ của Ảnh Chuẩn rồi, cùng một mục tiêu, chúng ta xem như không ai nợ ai!

- Không ai nợ ai cũng tốt.

Ba La cũng không nói thêm nhiều, suy nghĩ một chút, đoạn hỏi:

- Nếu như Tát Lạp Tư truy xét, ngươi nói chuyện này như thế nào?

- Đây không phải là chuyện của chúng ta! Ngươi tùy tiện tìm giết một đám rồi ném thi thể sang bên cạnh, giá họa cho bốn quân chủ khác cũng tốt!

Hàn Hạo nhíu mày, nói:

- Ảnh Chuẩn chỉ là tiểu nhân vật, Tát Lạp Tư không chắc đã lưu ý tới hấn! Là hấn tự nâng mình lên cao thôi!

Ba La rất tán thành, hắc hắc cười nói:

- Không tệ, cứ làm như thế!

849. Chương 849:bọn Ta Không Cần Đồng Minh!

Ba La ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã lăn lộn nhiều năm, cũng là hạng người xảo trá nham hiểm, nói gì thì hấn cũng sẽ cho thủ hạ xử lý việc này.

Không mất bao lâu, Khoa Định Á đã dẫn thủ hạ của Ba La kéo vài cỗ thi thể trở lại.

- Đại nhân, những người này là thủ hạ của bốn đại quân chủ kia, ngay cả khi có người truy hỏi, cũng có thể đánh lừa được. - Khoa Định Á cười nham hiểm.

- Ừm, xử lý sạch sẽ manh mối chung quanh, đừng có lưu lại bất cứ dấu tích gì.

Ba La dặn dò một câu nữa, sau đó quay sang cười nói với Hàn Hạo:

- Thực không ngờ người lại đến, ha ha, chuyện người làm ở bên ngoài Thâm Cốc ta đã nghe nói, gần đây các phương thế lực ở khắp Vùng Đất Hỗn Loạn đều bàn tán về người đấy!

Hàn Hạo kỳ quái nhìn Ba La hỏi:

- Người muốn nói cái gì?

- Hắc hắc!

Ba La cười như có thâm ý.

- Bất kể nói như thế nào chúng ta cũng có giao tình qua lại, ừm, Ba La ta ở Vùng Đất Hỗn Loạn này cũng có một số phương pháp, nếu như người thật sự muốn phát triển ở đây, chúng ta đều là người trong liên minh thì dĩ nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, người thấy sao?

Hàn Hạo vẻ mặt không chút cảm tình nói:

- Người nói đúng!

Dừng một chút, hần nhíu lông mày, hỏi lại:

- Người nói giúp đỡ, ý là gì?

- Liệp thần giả chúng ta và năm đại quân chủ luôn nước sông không phạm nước giếng. Với lại lĩnh vực chúng ta hoạt động không giới hạn trong Vùng Đất Hỗn Loạn, nhưng năm đại quân chủ lại là bá chủ ở đây. Nếu người thật sự muốn phát triển tại chỗ này thì không thể né tránh việc tiếp xúc với năm người kia. Ừm, ta cũng hiểu tương đối rõ năm đại quân chủ, người sớm muộn cũng sẽ giao chiến với bọn họ. Ý của ta là muốn đứng cùng chiến tuyến với người! - Ba La nói lời này mà trong lòng hần cũng có chút thấp thỏm, hần đã ở Vùng Đất Hỗn Loạn nhiều năm, biết rất rõ sự hung ác tàn độc của năm đại quân chủ, quyết định này đối với hần đích thực vô cùng khó khăn.

Hàn Hạo dường như chợt cảm thấy hứng thú, Tử Ma Nhân phát sáng rực rỡ, quét một vòng trên người Ba La, lại tò mò hỏi lại:

- Người lấy phương thức gì đứng bên phía ta? Đồng minh sao?

- Không sai, chính là đồng minh! - Ba La khẳng định.

Hàn Hạo lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Chúng ta không cần đồng minh!

Sau đó nhìn thẳng Ba La, hần tiếp lời:

- Ba La. Người thật sự có ý đưa người của người nhập vào bên ta à!

Điều này tuyệt đối không phải là ý vốn có của Ba La. Nghe Hàn Hạo nói như vậy, hần ngẩn cả người, sững sốt hồi lâu mới đỏ khốc đỏ cười nói:

- Hàn Hạo. Ta thừa nhận thực lực của người rất phi phàm! Tuy nhiên, ở trong liên minh Liệp Thần giả, thanh danh của Ba La ta so với người cũng không kém. Với lại thời gian lẫn lộn ở đây so với người lại lâu hơn nhiều. Người bảo ta theo người?

Hồ hững gật đầu, Hàn Hạo nghiêm túc nói:

- Người tự quyết định đi. Tóm lại, ta không cần đồng minh!

Hàn Hạo cảm giác dưới lòng đất truyền đến chấn động rất nhỏ, biết Hàn Thổ không dự đoán được tình thế trên mặt đất nên đã bắt đầu sốt ruột. Không nói nhảm tiếp nữa, hắn nhắc lại:

- Người suy nghĩ cho kỹ đi. Ta rời khỏi chỗ này trước! Hôm nay người đã giúp ta, ta sẽ không khai đao bắt người. Người quyết định sớm đi!

Nói xong, Hàn Hạo phi thân rời đi, không hề để tâm đến những Liệt thần giả khác.

Ba La và thủ hạ của hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn thân ảnh Tiểu Khô Lâu lóe lên trong không trung rồi biến mất. Qua một lát, hắn dường như mới có phản ứng, sắc mặt âm u nói:

- Hàn Hạo. Người cũng quá cuồng vọng rồi!

Khoa Định Á vẻ mặt giận dữ, cảm thấy mình như cũng bị xem thường:

- Đại nhân. Tên kia tuổi còn trẻ mà đã cuồng vọng tự đại như thế. Xem ra chúng ta làm việc này đúng là công cốc!

Ba La sắc mặt khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta thực muốn thấy hắn có thể tạo ra bão táp lớn thế nào ở Vùng Đất Hỗn Loạn này. Tạm thời chúng ta không vội quyết định, nếu như thực lực của hắn có thể chứng minh khả năng làm cho chúng ta thần phục, ta sẽ suy nghĩ!

Xem chừng hắn đang vô cùng khó chịu. Với thân phận và thực lực của Ba La trong liên minh Liệt thần giả, có thể chịu thiệt kết đồng minh với Hàn Hạo đã là vô cùng coi trọng hắn rồi, không ngờ gã này lại chẳng nề mặt. Ba La cảm giác như bị áp bức và lúng nhục.

...

Ở một chỗ khác, Hàn Thạc dẫn mọi người tiếp tục dạo qua các khu vực trong Vùng Đất Hỗn Loạn. Hiện giờ trong đội ngũ đã có thêm một người là La Mông.

La Mông sau khi từ trong đầm lầy thoát ra thì đã hoàn toàn bái phục Hàn Thạc. Hắn cảm thụ thân thể biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhận thức người này đã mang lại cho hắn những lợi ích tuyệt vời. Giờ hắn kính trọng Hàn Thạc như thần linh, nhất cử nhất động ngày thường đều rất cẩn thận, ở trước mặt Hàn Thạc cũng không dám kêu la quá trớn.

Chỉ mới mười mấy ngày nay, tiềm lực của La Mông được nâng cao không ít. Ý niệm vận chuyển là tức thì thân thể có thể cứng rắn như sắt đá. Biến đổi ý nghĩ, là có thể thay đổi hình dạng hóa thân thành vũ khí sắc bén vô địch, mà ngay cả những độc tính kia cũng bị thúc đẩy ra, khiến cho hắn trở thành một người cực kỳ đặc biệt.

- Chủ nhân, những thằng cha kia nếu như không muốn nghe lời, cứ giao cho ta là được! Hắc hắc, ta sẽ làm cho bọn họ thành thật! - La Mông trên đường đi không ngừng xưng phong nhận việc, muốn thể hiện mình.

- La Mông, người nói linh tinh gì thế?

La Ti hừ lạnh, nói:

- Chúng ta đang đi mời người, họ đều là bằng hữu, sao lại làm chuyện xằng bậy thế được!

- Có thể trở thành thủ hạ của chủ nhân đó là vinh hạnh của bọn họ, ta chỉ là có lòng tốt muốn giúp bọn họ thôi! - La Mông hiện tại ba câu đều nhắc đến Hàn Thạc. Trong lòng hắn, vị chủ nhân này còn thần kỳ hơn cả nam đại quân chủ. Sự biến hóa của thân thể làm cho hắn càng tin tưởng Hàn Thạc.

Hàn Thạc chỉ cười cười, không để ý những lời La Mông nói, quay sang hỏi La Ti:

- Sắp đến chưa?

- Ngay trên ngọn núi trọc phía trước thôi, ta nhớ rõ gã này vẫn luôn ở đó, hy vọng hắn không rời đi. - La Ti chỉ về phía trước, dẫn đường cho cả đoàn.

Qua một lát, La Ti đứng trước một núi trọc không có lấy một gốc cây thực vật, hô:

- Tá Kỳ!

Điện quang trong hư không lóe lên, một bóng người khô cằn tiêu tan, một bóng người đã xuất hiện. Lão đầu này có vẻ mặt hèn hạ, hết nhìn đông lại ngó tây, sau đó cười ha ha một phen nói:

- La Ti, là người thật à? Ta gần đây nghe nói trạm kiểm soát Thâm Cốc đã xảy ra chuyện, Bồ Tư và Bách Toa đều chết cả, còn nghe nói người xuất hiện nữa. Ban đầu ta còn cho là lời đồn nhảm, không ngờ người thật sự trở lại!

Tiểu lão đầu kia khom người, vóc dáng chỉ có một mét năm, tu luyện lực lượng lôi điện, có thực lực Thượng vị thần trung kỳ.

Hắn xấu xí, tướng mạo đáng kinh, tuy nhiên khi nhìn về phía La Ti thì ánh mắt lại rất chân thành tha thiết, còn có vẻ khó đề nén che dấu được sự kích động.

- Không tồi, người chưa chết!

La Ti cũng nở một nụ cười hiếm thấy, hướng về Hàn Thạc giới thiệu:

- Hắn chính là người mà ta đã nói với ngài, Tá Kỳ. Ta trước kia còn cứu hắn một mạng. Ha ha, hắn mặc dù không dễ nhìn, nhưng tâm không xấu, đối với bằng hữu vô cùng nhiệt tình.

Giới thiệu xong Tá Kỳ, về mặt La Ti có hơi ngượng ngùng, liếc mắt nhìn Hàn Thạc, nói với Tá Kỳ:

- Đây là Bồ Lai Ân, hiện tại hắn là chủ nhân của ta, Bồ Tư và Bách Toa xem như là chết trong tay hắn!

Tá Kỳ vô cùng ngạc nhiên, chăm chú dò xét Hàn Thạc một hồi, cảm thấy Hàn Thạc tuổi còn trẻ thế nên không tưởng tượng nổi. Nghĩ lại những lời đồn đại gần đây về đoàn người này trong Thâm Cốc, trong lòng Tá Kỳ có chút đắn đo không chắc, thậm chí nghĩ người thanh niên này có chắc là gã cuồng đã giết chết năm sáu trăm tên hung thần không?

- Chuyện ở Thâm Cốc ta có nghe nói qua một chút, hắc hắc, thực không ngờ người còn trẻ như vậy!

Tá Kỳ bùi ngùi một chút, sau đó cười hì hì với La Ti:

- Tiểu La Ti, người tìm đến ta có chuyện gì?

- Tá Kỳ, xuất sơn đi, đừng có co đầu rụt cổ tu luyện nữa! - La Ti trịnh trọng mời.

Tá Kỳ dường như sớm biết La Ti sẽ nói như vậy, không hề ngạc nhiên. Tuy nhiên hắn cũng không đáp ứng ngay, chỉ cười cười, nhìn sang Hàn Thạc nói:

- Vùng Đất Hỗn Loạn có năm đại quân chủ, ta muốn hỏi người, người có nắm chắc có thể đối phó với bất kỳ ai trong số họ không?

Hàn Thạc sững sờ, rồi nhanh chóng thần nhiên lắc đầu nói:

- Chưa thử nên ta không nắm chắc chút nào.

Dừng một chút, hắn cau mày nói:

- Tuy nhiên, ta cũng không sợ!

- Người tuổi còn rất trẻ, khi năm đại quân chủ tuổi bằng người cũng tuyệt đối không có được thực lực như người!

Tá Kỳ yên lặng một lát, đối với sự thẳng thắn của Hàn Thạc có hơi kỳ quái. Suy nghĩ một lát, hắn nhíu mày hỏi:

- Vậy khi người thật sự phải đối mặt với năm đại quân chủ, người có tự tin chạy thoát không?

Hàn Thạc ngạc nhiên, nghĩ một chút, rồi gật đầu về chắc chắn, cười nói:

- Cái này thì nắm chắc. Đừng nói là một người, cho dù là hai ba người cùng lúc, ta cũng có phương pháp của mình an toàn thoái lui.

- Vậy là được rồi, chỉ cần người có thể tự bảo vệ không chết, khả năng tương lai có thể hơn hẳn năm đại quân chủ rất lớn!

Tá Kỳ đầy vẻ vui mừng, dường như Hàn Thạc chỉ cần chứng minh mình có thể chạy thoát là đủ rồi, sau đó cười nói:

- Được rồi, dù sao La Ti cũng đã cứu ta một mạng, ta bằng lòng đi theo người. Tương lai cho dù chúng ta có bị năm đại quân chủ giết, người chỉ cần có thể báo thù cho chúng ta, nhiều đó cũng tốt rồi!

“Thật sự là một người kỳ quái”, Hàn Thạc thầm nghĩ. Suy nghĩ một chút, hắn nghiêm túc cam đoan:

- Ta sẽ cố gắng bảo đảm không để các người có việc gì, tuy nhiên nếu các người thật sự bị giết, yên tâm, ai giết các người, ta sẽ giết sạch bọn chúng!

- Đủ rồi!

Tá Kỳ cười vang, có vẻ vô cùng vui vẻ.

- Người đừng để ý, ta là người như vậy, hy vọng an bài đường lui trước. Ta biết nếu như thật sự chống lại năm đại quân chủ, ta nghĩ có nhiều đường rút lui cũng chẳng ích gì, điều duy nhất ta yêu cầu là người hãy báo thù cho ta nếu ta thật sự xảy ra chuyện!

- Người yên tâm được rồi, ta tin tưởng chủ nhân nhất định có thể tung hoành ngang dọc ở Vùng Đất Hỗn Loạn này! Năm đại quân chủ, hừ, ta thực muốn thấy bọn chúng rốt cuộc lợi hại tới đâu! - La Mông ý vào thân thể đặc biệt của mình, thêm nữa hiện tại thực lực tiến nhanh, lòng tự tin dâng lên chưa từng có. Ngoài Hàn Thạc và Kim Giáp Thi ra, hắn hình như đều không coi ai ra gì.

Hàn Thạc nhìn La Mông, cũng không nói thêm câu nào, chỉ quay sang cười với La Ti:

- Còn có bằng hữu nào nữa, chúng ta đi một lượt luôn.

Vài ngày sau đó, do La Ti dẫn đường, đoàn người tiếp tục đi qua các khu vực khác. Đáng tiếc, những vị bằng hữu kia của La Ti, nếu không bị giết tàn khốc thì cũng đã rời đi, không còn ở địa chỉ ban đầu, cho nên bọn họ cũng không có thu hoạch gì nữa.

Thấy hết hi vọng tìm người, Hàn Thạc cũng không ỉu xiu, vẫn dạo quanh Vùng Đất Hỗn Loạn, chuẩn bị chọn một khu vực làm địa bàn của mình. Chỗ hắn chọn lựa, nhất định là khu vực phải thích hợp để bố trí ma trận, cứ như vậy tìm đi tìm lại vài ngày, rốt cuộc cũng tìm được một vị trí thích hợp bên trong một sơn cốc hẻo lánh.

850. Chương 850:tụ Linh Cải Địa

Trong cốc âm khí rất nặng, Hàn Thạc vừa mới đến gần khu vực kia đã thấy xa xa từng đợt hơi ẩm lạnh lan đến. Ngoại trừ khí âm hàn ra, sơn cốc còn bị mây mù như lốc xoáy lượn lờ bao phủ, làm nó lúc ẩn lúc hiện, tạo cho người ta có một loại mỹ cảm như mộng như ảo.

La Ti vừa nhìn đã cảm thấy yêu thích chỗ này, thốt:

- Nơi này quả thật không tệ, phong cảnh làm cho người ta vui sướng, không khí tươi mát.

La Mông và Tá Kỳ vừa mới theo Hàn Thạc nên không tùy tiện phát biểu ý kiến của mình. Bọn họ quan sát bốn phía một hồi, cũng không cảm thấy nơi này có cái gì đặc biệt, chỉ thấy nơi này giống đại bộ phận khu vực ở Vùng Đất Hỗn Loạn, với lại nơi này còn tương đối hẻo lánh, độ đậm đặc nguyên tố cũng không quá lớn.

Hàn Thạc đứng ở trong rừng cây rậm rạp, hít một hơi dài, cảm thụ mùi vị của cây cối, hoa cỏ, bụi cây xung quanh, tỉ mỉ đánh giá một hồi, rất vừa lòng cười nói:

- Rất tốt, ta rất thích nơi này!

Hàn Kim, Hàn Hỏa, Hàn Thủy hết nhìn đông tới nhìn tây, rồi từng người phát biểu ý kiến của mình. Hàn Kim nói chỗ sâu trong sơn cốc có khoáng thạch hiếm thấy có thể dùng. Hàn Thủy nói cách đó không xa có thác nước đầm nước, hơn nữa trong không khí đầy hơi nước ẩm ướt, rất có ích cho sự tu luyện của hần.

Chỉ có Hàn Hỏa sau khi dạo qua một vòng, ảo não than:

- Chẳng khô ráo chỗ nào. Ở nơi này lực lượng của ta chỉ có thể duy trì nguyên trạng, nếu như gần đây có núi lửa thì tốt quá.

Hàn Thạc bật cười vang, một địa điểm không thể chiếu cố toàn bộ nhu cầu của Ngũ Hành Giáp Thi, có một người không hài lòng cũng rất là bình thường. Hần thả ma đầu ra bên ngoài, bay xa ra thăm dò trước một chút xem khu vực lân cận có người khác ở hay không.

- La Mông, Tá Kỳ, các người nhiều năm nay đều ở tại trong Vùng Đất Hỗn Loạn, có biết chỗ này liệu đã có người chiếm đoạt hay không? - Tạm thời Hàn Thạc vẫn chưa muốn lập tức trở mặt với năm đại quân chủ, cho nên hần hết sức cố gắng tránh nảy sinh những tranh cãi không cần thiết.

- Chủ nhân, ta cũng không biết. Trước khi ngài tới, ta cũng rất ít khi rời khỏi cái đầm lầy kia. - La Mông lắc đầu nói.

- Ta lại biết một số tình huống ở khu vực lân cận.

Tá Kỳ cười cười, thấy ánh mắt Hàn Thạc dừng ở trên người hần rồi mới nói tiếp:

- Ngài không phải lo lắng gì cả, nơi này ở Vùng Đất Hỗn Loạn xem như là một góc tương đối hẻo lánh. Người của năm đại quân chủ căn bản sẽ không lựa chọn khu vực này. Ừm, quanh đây cũng không có lực lượng nào đặc biệt mạnh. Nếu như ngài thực sự muốn có chỗ đứng ở nơi này, ta nghĩ chắc sẽ không có khó khăn gì.

Tá Kỳ mặc dù bằng lòng đi theo Hàn Thạc, nhưng cũng chưa thật sự chứng kiến thực lực của hần nên vẫn chưa hoàn toàn thành tâm phục tùng. Cho nên trong cách xưng hô, Tá Kỳ cũng không giống La Mông, gọi Hàn Thạc là chủ nhân.

Phương diện này Hàn Thạc cũng hiểu rõ, không lập tức yêu cầu Tá Kỳ thay đổi cách xưng hô. Hần có đủ tự tin để thật sự thu phục người này, trong lòng cũng không quan tâm lắm về việc này.

- Vậy là tốt rồi. Chỗ này hẻo lánh như vậy, quả nhiên vẫn còn một số chỗ tốt! - Hàn Thạc cười, bắt đầu suy nghĩ có nên lập tức động thủ cải tạo nơi này không.

- Chủ nhân. Ta không rõ vì sao ngài lại lựa chọn nơi này?

La Mông do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, nói ra nghi hoặc trong lòng:

- Chỗ này vô cùng hẻo lánh, cách Thâm Cốc của Vùng Đất Hỗn Loạn rất xa. Với lại cũng không có địa hình gì quá đặc biệt. Vào cư ngụ trong sơn cốc như vậy, người khác muốn tiến vào sẽ vô cùng dễ dàng. Ngoài ra, trong sơn cốc lực lượng nguyên tố không hề nồng đậm. Chúng ta tổn hao nhiều tinh lực như thế vào đây, liệu có đáng không?

Chẳng những là La Mông, Tá Kỳ cũng vô cùng kỳ quái. Cả hai cùng chung nỗi nghi hoặc nhìn Hàn Thạc.

La Ti đi theo Hàn Thạc lâu như vậy, tự biết hần có rất nhiều bản lĩnh kỳ lạ cổ quái, cũng chỉ thăm suy đoán xem hần sẽ xử lý sơn cốc này như thế nào, mà không hề lo lắng hần sẽ không cải tạo ổn nơi này.

- Người bình thường không biết lợi dụng địa hình nơi đây, tự nhiên không có cách nào khai thác khả năng tiềm tàng của nó. Ha ha. Các người yên tâm. Chờ tất cả thành hình xong xuôi, các người sẽ biết vì sao ta lại lựa chọn ở đây! - Hàn Thạc nói đầy tự tin. Địa hình tại trung tâm sơn cốc thực ra đã hình thành một Tự Linh trận tự nhiên còn một vài khiếm khuyết. Chỉ cần Hàn Thạc ổn định xong xuôi, thiên địa nguyên tố trong trời đất tất sẽ chủ động hội tụ về đây.

Lấy Tự Linh trận trung tâm, Hàn Thạc có thể hướng ra bên ngoài khai thác, lợi dụng lực lượng của Ngũ Hành Giáp Thi. Chỉ cần có đủ vật liệu cung cấp, hần hoàn toàn có thể lập ra rất nhiều ma trận xung quanh.

Chỉ cần chịu tổn hao thời gian và tinh lực, Hàn Thạc có thể biến sơn cốc này thành tường đồng vách sắt, thành một địa phương đại hung đáng sợ hơn nhiều so với Thiên Thần phong của Tát Lạp Tư!

La Mông thấy Hàn Thạc cam đoan tự tin như vậy, trong lòng mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi lại gì nữa. Trong mắt Tá Kỳ ánh lên sự hoài nghi, nhưng cũng không nói thẳng ra, nghĩ thầm trước hãy quan sát đã rồi nói tiếp, “một khu phế địa này, nếu như người thật có thể làm nên trò trống, ta sẽ thực sự phục người”.

- Tiểu Kim, dẫn bọn họ đến dãy núi gần đây kiếm một số khoáng thạch cơ bản lại đây. La Ti, phía sau có một thác nước và hồ sâu, nàng nếu muốn cứ qua đó tắm. - Hàn Thạc đã chuẩn bị bắt tay bố trí tất cả. Đám La Mông, La Ti có lưu lại ở chỗ này cũng không giúp được cái gì, chi bằng cứ để bọn họ rời đi, làm tốt những việc trong khả năng.

- La Mông, theo ta, người thích hợp nhất! - Hàn Kim biết trong cơ thể La Mông đầy các loại kim loại hiếm. Chẳng những sức mạnh vô cùng lớn, hơn nữa đối với một số khoáng thạch lạ lùng cũng có thể phân biệt được, hẳn nghiệm nhiên đã xem La Mông thành thủ hạ của chuỗi cửa hàng Kim Thạch của mình rồi.

Tá Kỳ thầm tò mò vốn định ở lại để xem Hàn Thạc xử lý như thế nào, tuy nhiên nghĩ lại, loại chuyện này phạm vào kiêng kị, cho nên cũng không kiên trì, cũng đi theo Hàn Kim, La Mông rời đi.

- Vậy ta cũng dạo xung quanh một chút. - La Ti nói nhỏ, rồi dựa theo phương hướng Hàn Thạc nói, bay tới phía hàn đầm bên kia.

Trong mỗi khu vực ở xung quanh, cách mỗi một dặm Hàn Thạc đã điều một ma đầu ở lại. Nhóm Tá Kỳ, La Ti có hiện tượng lạ nào, hẳn sẽ biết ngay. Bởi vậy khi La Ti rời đi, Hàn Thạc chỉ gạt đầu, lòng thấy yên tâm, không sợ bọn họ sẽ đụng phải nguy hiểm gì.

- Đáng tiếc, tiểu Thổ lại vắng mặt. Ừm, công trình to lớn ở trên mặt đất và dưới lòng đất tạm thời không làm được rồi, chờ tiểu Thổ trở lại cho nó làm! - Chờ đám La Ti, Tá Kỳ rời đi hẳn, Hàn Thạc than thở có phần bất lực, sau đó quay sang bảo Hàn Mộc, Hàn Hỏa giúp hắn.

Hàn Thạc đã coi Vùng Đất Hỗn Loạn là khu vực chủ yếu để phát triển trong tương lai, bởi vì nơi này không bị mười hai đại chủ thần ràng buộc, mặc dù cạnh tranh tàn khốc, nhưng lại càng thêm tự do! Hẳn nếu đã chuẩn bị ở lại đây, thì lần bố trí sơn cốc này không thể qua loa đại khái mà phải bố trí sao cho ổn thỏa.

Thực lực càng đề cao, hiểu biết và vận dụng của Hàn Thạc đối với ma trận càng ngày càng thành thạo. Có Vạn Ma Đỉnh trợ giúp, thì cho dù là các loại ma trận phức tạp khó hiểu, cũng chỉ cần có đủ vật liệu cung cấp là hẳn có thể lập thành.

Khoảng thời gian kế tiếp, Hàn Thạc quên ăn quên ngủ, quên mình ở bên trong sơn cốc. Dưới sự trợ giúp của Vạn Ma Đỉnh và Ngũ Hành Giáp Thi, toàn bộ sơn cốc đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Sơn cốc vốn đã xanh um tươi tốt, giờ các loại cây cối, thực vật giống như là được ăn thuốc kích thích phát triển chóng như gió. Mỗi cây đều trở nên to lớn khác thường, từng gốc đại thụ như là ngọn núi lớn xuyên thẳng vào mây xanh. Lá cây rậm rạp như là mây đen, che khuất cả ánh mặt trời chói chang.

Bên trong sơn cốc chẳng những cây cối cao lớn, mà vị trí cũng đều di động theo, được sắp xếp lại theo các phương hướng kỳ diệu. Nếu như từ trên không nhìn xuống có thể phát hiện ra những cây cối kia đã tổ hợp thành những đồ án vô cùng huyền ảo hài hòa.

Dưới chân là những lùm cây như là đao nhọn, trở nên vô cùng cứng cáp sắc bén, mọc đầy mỗi một khu vực. Một khi có người rơi vào trong đó, sẽ phát hiện chúng phát điên, phát động công kích điên cuồng.

Từng khối cự thạch được đặt ở bốn phương tám hướng trong sơn cốc. Mỗi một khối chất liệu đều bất đồng, hoặc là được điêu khắc thành những hình thù kỳ quái dữ tợn, hoặc là được vẽ đầy các ký hiệu xem không hiểu trên bề mặt, hơn nữa còn đủ mọi màu sắc, phát ra ánh sáng kì lạ lấp lánh trong màn đêm.

Bên trong sơn cốc, luồng khí âm u lạnh lẽo càng thêm dày đặc, gió lạnh vù vù, âm khí nồng nặc không tan. Bất luận kẻ nào tiến vào trong đó đều cảm thấy không thích ứng nổi, trong lòng tự nhiên nảy ra một loại cảm giác khủng hoảng...

Thấm thoát, sơn cốc đã biến đổi một trời một vực!

La Mông, Tá Kỳ chứng kiến dị biến này mà càng thêm nghi hoặc vô cùng, không biết những biến hóa nghiêng trời lệch đất này rốt cuộc có tác dụng gì.

Một hôm, Hàn Thạc gọi hết La Mông, Tá Kỳ, La Ti lại, lại bảo bốn Giáp Thi ngừng khua khoảng trong các ma trận, cười nói:

- Sơn cốc vẫn chưa bố trí xong hết được, bởi vì còn thiếu một đứa con trai của ta chưa tới, thêm vào vật liệu cũng không đủ dùng. Đến bây giờ mới chỉ hoàn thành một phần năm thôi!

Dừng một chút, hẳn lại cất lời:

- Mặc dù chỉ là một phần năm biến hóa, cũng đã vô cùng thú vị rồi! Ta triệu tập mọi người tới, là để cho các người nhìn xem thành quả của chúng ta trong khoảng thời gian này!

Tá Kỳ, La Mông đây về mong đợi nhìn Hàn Thạc. Trong khoảng thời gian này, hẳn cứ thần thần bí bí xử lý, ngoài việc mang lại thay đổi rất lớn mặt ngoài ra, thì còn có ảo diệu gì khác đây!

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, Vạn Ma Đỉnh từ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra. Đỉnh vừa xuất, tức thì bắt đầu bay lượn vòng quanh các khu vực trong sơn cốc. Hơn nữa từ trong đỉnh bắn ra từng chùm ánh sáng, chiếu vào tâm điểm của mỗi ma trận, làm cho ma trận có thể phát huy ra công hiệu của nó.

Lượn xong một vòng quanh sơn cốc, Vạn Ma Đỉnh cuối cùng bay tới một cái vực đá lớn ở trung tâm. Vài đạo ánh sáng từ đỉnh bắn đến, cái vực phát ra tiếng động “ken két ken két” như bị đao ánh sáng khắc chạm. Trong chốc lát, bề mặt vực đã bị ánh sáng vẽ ra một đồ án Vạn Ma Đỉnh.

Một con Linh Ma rít lên bay ra, rồi biến mất tăm vào bên trong đồ án Vạn Ma Đỉnh trên cái vực.

Ma đầu vừa vào trong đó, đồ án Vạn Ma Đỉnh kia lóe lên những tia sáng nhỏ. Biến hoá kỳ diệu này dường như theo dây chuyền lan ra cả sơn cốc. Đồ án Vạn Ma Đỉnh như là đầu mối then chốt được khởi động, từ chỗ sâu trong sơn cốc truyền đến những tiếng vang “âm âm” kì lạ, như một hệ thống máy móc cực lớn bắt đầu vận chuyển.

Đột nhiên, lực lượng nguyên tố bên ngoài sơn cốc bắt đầu cuộn cuộn hội tụ vào trong. Chỉ trong chốc lát, nguyên tố trong sơn cốc không còn loãng nữa, mà trở nên càng ngày càng đậm đặc...

- Thế này, điều này sao có thể?

Tá Kỳ cực kỳ kinh hãi, kinh ngạc đến tột đỉnh thốt lên:

- Cho dù là năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không thể thay đổi mạnh mẽ lực lượng của quy tắc thiên địa như vậy. Ngài, chẳng lẽ ngài là chủ thần của một hệ nào?

851. Chương 851:ta Vô Cùng Sùng Bái Ngài!

Tá Kỳ sợ hết cả hồn. Ở Chúng Thần đại lục, chỉ có Chủ thần có thần cách mới có thể thần kỳ cường ép thay đổi thiên địa nguyên tố trong một khu vực.

Ban đầu sơn cốc có độ đậm đặc nguyên tố rất bình thường, vậy mà sức chứa bỗng chốc được đề cao lên vài lần. Điều này căn bản không phải là việc mà thần linh thông thường có thể làm được. Cho dù là năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, nếu không có thần cách trợ giúp cũng không có cách nào thay đổi tất cả được như vậy.

Với lại cho dù là Chủ thần, cũng chỉ có thể lợi dụng thần cách thay đổi một hệ nguyên tố lực lượng trong khu vực mà thôi!

Nhưng ở đây, sau khi Tá Kỳ cảm thụ một chút liền phát hiện bên trong sơn cốc, độ đậm đặc của tám đại nguyên tố chủ yếu lại toàn bộ được đề cao! Trừ phi tám đại Chủ thần đồng loạt ra tay, bằng không không ai có thể thật sự làm được điều này. Mà Hàn Thạc lại làm được tất cả!

Tá Kỳ về mặt đỡ đỡ như không dám tin tưởng cảm nhận của mình. Nhưng sự gia tăng độ đậm đặc của thiên địa nguyên tố trong sơn cốc là sự thật, không phải như hắn đã hoài nghi.

La Ti, La Mông cũng ngạc nhiên vô cùng. La Mông hoàn toàn không biết về Hàn Thạc thì không nói làm gì, nhưng ngay cả La Ti vốn hiểu rõ mọi chuyện của Hàn Thạc cũng có phần không dám tin. Trước đây, đại bộ phận ma trận mà hắn bố trí đều có lực công kích mạnh mẽ, trước giờ chưa có lần nào tụ tập tinh hoa nguyên tố giống như lần này.

Một khu vực có độ đậm đặc nguyên tố cao gấp mấy lần, bất luận thần linh gì ở trong đó tu luyện, tốc độ tụ tập nguyên tố cũng có thể đề cao đến mấy lần. Trong sơn cốc này, tốc độ của thần tu luyện các hệ nguyên tố lực lượng cũng nhanh gấp vài lần so với người bên ngoài. Đây chính là một sự kiện vô cùng khủng bố.

Trên thực tế, biến hoá trong sơn cốc không chỉ có như vậy!

Trong khi mấy người Tá Kỳ còn đang kinh hãi không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, thiên địa nguyên tố trong khu vực lân cận sơn cốc vẫn cuộn cuộn hội tụ vào bên trong. Hàn Thạc cười không nói, chỉ ra hiệu mọi người tiếp tục cảm thụ biến hoá của nguyên tố bên trong ơn cốc.

Nửa giờ đồng hồ sau...

Trong sơn cốc, độ đậm đặc nguyên tố đã tăng một mạch, so với ban đầu đã hơn gần ba mươi lần!

Miệng Tá Kỳ há lớn, bay đi bay lại khắp nơi, mỗi góc đều qua một lần, miệng không ngừng lẩm bẩm tự nói:

- Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Trong số những người này, chỉ có Ngũ Hành Giáp Thi không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị đó. Bốn tiểu gia hỏa biết rõ ma công của Hàn Thạc thần kỳ như thế nào. Năm đó, bất kỳ nơi nào trong Ngũ Tuyệt chi địa đều có độ đậm đặc nguyên tố cao hơn so với khu vực này. Bọn chúng coi như là đã trải qua quá nhiều chuyện lạ từ khi đi theo cha mình rồi nên vẫn bình tĩnh.

Qua hồi lâu, đám người Tá Kỳ mới hồi tỉnh lại.

- Ngài rốt cuộc làm sao mà làm được vậy? - Tá Kỳ vẻ mặt kính sợ, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc so với trước kia đã hoàn toàn bất đồng.

Cười cười, Hàn Thạc bình thản nói:

- Có lẽ tạm thời ta không nhất định là đối thủ của năm đại quân chủ. Tuy nhiên về nắm lực lượng ta lại vượt xa nhận thức của họ! Ừm. Biến hoá trong sơn cốc các người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng với ta thì cũng không phải việc ghê gớm gì!

- Chủ nhân. Ngài chắc chắn còn lợi hại hơn so với năm đại quân chủ! Theo ta thấy, mấy người kia tuyệt đối không làm được những chuyện ngài có thể thực hiện! - La Mông ngày càng sùng bái Hàn Thạc.

- Biến hóa của sơn cốc vừa mới bắt đầu thôi. Đợi đứa con trai còn lại của ta trở lại, ta sẽ cải tạo nó còn tốt hơn nữa! - Hàn Thạc rất tự tin, bước tới chỗ đồ án Vạn Ma Đỉnh xếp đặt một chút, nguyên tố lực lượng trong sơn cốc tức thì đại biến. Những nguyên tố đã tụ tập trong sơn cốc giờ lại dần dần bay ra ngoài.

- Nơi này tạm thời duy trì nguyên trạng, chúng ta tới Thâm Cốc, trung tâm Vùng Đất Hỗn Loạn. Ừm, chờ lần tới chúng ta quay lại sẽ kiến tạo thành lũy cho chính mình. - Tiểu Khô Lâu và Hàn Thổ dựa theo ước định sẽ tiến về Thâm Cốc. Một số thủ hạ đã thu phục ở trạm kiểm soát kia cũng có thể đã tiến về đó chờ Hàn Thạc, cho nên hắn cần đến đó tập hợp mọi người lại.

Đến lúc này, Tá Kỳ đã bị thủ đoạn thần kỳ của Hàn Thạc làm cho kinh ngạc rồi. Hiện tại ở trong lòng hắn, Hàn Thạc tuyệt đối có thực lực chống lại năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn!

Quyết định xong, Hàn Thạc bèn ẩn giấu toàn bộ ma trận bên trong sơn cốc, thiên địa nguyên tố một lần nữa tiêu tán. Trong cốc, ngoài việc có thực vật tươi tốt làm cho người ta phải chếp miệng kinh ngạc ra, ở các phương diện khác cũng không đặc biệt hấp dẫn người khác.

Dẫn theo đoàn người La Ti, Tá Kỳ, Mộc Giáp Thi, Hàn Thạc tạm thời rời khỏi khu vực sơn cốc mệnh danh là Ma Ẩn cốc, tiến tới trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn.

...

Đỉnh Thiên Thần cao vút tận mây. Trên đỉnh núi nơi nơi đều là kết giới, các tháp năng lượng lấp lánh ánh sáng kì dị cũng không chỗ nào không có.

Bên trong một toà cung điện nguy nga trên đỉnh núi, một cự hán cao ba mét như thiên thần ngồi ngay ngắn tại vị trí vương quyền tại trung tâm cung điện. Chòm râu được bện tỉ mỉ thành từng bím nhỏ buông xuống ngực, hai mắt hần sâu như biển cả, nhìn thẳng về phía trước, không giận mà uy.

Ở dưới chân hán, có vài cường giả thực lực Thượng vị thần hậu kỳ đang quỳ. Mấy người này đều là những kẻ có máu mặt, là một phương hào hùng tại Vùng Đất Hỗn Loạn, tuy nhiên trước mặt cự hán này lại là vô cùng khiêm tốn. Một trong số đó chính là kẻ lần trước đã tỏ ý mời Hàn Thạc gia nhập ở cửa khẩu sơn cốc.

- Táp Nhĩ Phát, người thực sự khẳng định những lời người vừa mới nói? - Trên bảo tọa tượng trưng cho vương quyền, cự hán nhìn xuống kẻ đang phủ phục dưới chân, có chút hứng thú hỏi.

Táp Nhĩ Phát ngẩng đầu, trong ánh mắt đầy sự kính sợ, giọng nói cung kính:

- Tắt Lạp Tư đại nhân, ta tận mắt chứng kiến tất cả! Người thanh niên kia mặc dù thực lực bộc lộ ra không mạnh, nhưng thực lực chân chính tuyệt đối vô cùng đáng sợ!

Dừng một chút, hần dè dặt nói tiếp:

- Thuộc hạ suy đoán, thực lực của hán chắc đã vượt qua Thượng vị thần rồi!

Tắt Lạp Tư đang ngồi trên ngai vàng, bỗng nhiên con người như có ánh chớp. Từng tia điện mang mắt thường có thể thấy được đang uốn lượn trong tròng mắt hần khiến cho đôi mắt hần nhìn vào thật quỷ dị khó lường. Tắt Lạp Tư như đang ngẫm nghĩ điều gì, qua một lát mới gật gật đầu, giọng nói cũng vô cùng bình tĩnh:

- Theo lời người nói, người tuổi trẻ kia thực sự đã có thực lực vượt qua Thượng vị thần. Chỉ có điều người lại không nhìn ra hần tu luyện hệ lực lượng nào, cái này vô cùng kỳ quái...

Dừng một chút, Tắt Lạp Tư phân phó:

- Táp Nhĩ Phát, tạm thời bỏ mọi việc khác, toàn lực điều tra tất cả các sự việc liên quan đến người thanh niên này cho ta! Tên này rất có thể sẽ là kẻ phá rối. Khoảng thời gian gần đây, năm người chúng ta đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị tiếp tục dấy lên một trận đại chiến. Người thanh niên kia là một biến số, nếu như không thể sử dụng được, ta sẽ tự mình ra tay xử lý hần!

- Đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực điều tra! - Táp Nhĩ Phát vội vàng cam đoan.

Gật, Tắt Lạp Tư phát tay nói:

- Đi đi, điều tra rõ ràng lai lịch của gã thanh niên này cho ta.

Dừng một chút, hần như chợt nhớ tới một chuyện, nhíu mày dặn thêm:

- Đạo ấn ký ta lưu lại trên người Ảnh Chuẩn nay đã biến mất. Hần chắc đã bị người ta giết rồi. Người lưu ý một chút, điều tra xem là ai đã hạ thủ!

- Vâng! - Táp Nhĩ Phát cung kính cất tiếng trả lời.

- Đi đi! - Tắt Lạp Tư gật đầu, một đạo điện mang ở phía trên ngai vàng lóe lên rồi hần cũng biến mất. Gần đỉnh Thiên Thần, đột nhiên xuất hiện vô vàn những tia chớp, rồi phân bố khắp mỗi khu vực.

- Đại ca, phụ thân sao còn chưa tới? - Trong Thâm Cốc tại trung tâm Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Thổ vô cùng buồn chán nhìn Tiểu Khô Lâu. Hai người bọn họ đã ở đây vài ngày, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cảm nhận được Hàn Thạc đến đây. Hàn Thổ đã có phần sốt ruột.

- Chắc có việc gì đó cần giải quyết nên chậm trễ thôi.

Hàn Hạo thuận miệng trả lời rồi tiếp tục nhắm mắt ngồi xếp bằng ở một khu vực yên lặng của Thâm Cốc. Hần và cảnh vật xung quanh như là hòa vào nhau thành một thể thống nhất.

- Người nói phụ thân liệu có gặp phiền toái gì không? Vùng Đất Hỗn Loạn có năm đại quân chủ thực lực đã vượt qua Thượng vị thần. Bọn họ có thể làm cho phụ thân không thể rời đi không? - Hàn Thổ nhàn rãi đến nhàm chán, lại hỏi.

- Không đâu! - Giờ thì Hàn Hạo trả lời càng ngắn gọn.

Thấy Hàn Hạo cũng không có hứng thú nói chuyện, Hàn Thổ thở vắn than dài một phen, rồi cũng không tiếp tục lải nhải hỏi nữa.

- Xin hỏi, người là Hàn Hạo phải không? - Bỗng nhiên một thanh âm yếu ớt vang lên. Vài người trẻ tuổi chỉ có thực lực Trung vị thần đang có phần thấp thỏm nhìn sang bên này. Bọn họ trên mặt có nét do dự không quyết định được, muốn đi lại gần cho dễ nói chuyện nhưng hình như vẫn băn khoăn gì đó..

Hàn Hạo vẫn luôn luôn nhắm mắt khoanh chân chốt mở hai mắt. Ánh mắt tà dị đảo qua một vòng trên người mấy thanh niên trước mặt, rồi lại hờ hững nhắm lại, lạnh nhạt trả lời:

- Là ta.

Đám này chỉ là Trung vị thần, loại thực lực này sao có thể uy hiếp được hắn và Hàn Thổ, cho nên hắn cũng không để ý chút nào.

Vừa nghe Hàn Hạo thừa nhận thân phận của bản thân, mấy người trẻ tuổi kia đều khá kích động, liếc mắt nhìn nhau rồi hưng phấn lại gần. Một người trong số đó vội vàng nói:

- Ta đã được nghe nói về câu chuyện của người. Ta bị gia tộc trục xuất khỏi gia môn. Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, ngoài một ít hắc tinh tề ra thì không có gì cả nên chỉ có thể ở trong Thâm Cốc này duy trì chút hơi tàn. Ừm, ta vô cùng sùng bái người, liệu có thể cho ta theo người không?

- Chúng ta cũng thế. Khoảng thời gian trước, việc các người đã làm ở cửa khẩu Thâm Cốc chúng ta cũng nghe nói rồi. Thật sự quá lợi hại. Chúng ta cũng có thể đi theo người được không? - Mấy thanh niên còn lại cũng nhao nhao tỏ vẻ rất hứng thú.

Hàn Hạo cũng không ngắt đầu lên, nói:

- Các người thực lực quá yếu, ta không cần!

Lời vừa nói ra, đám kia vẻ mặt rất xấu hổ, có vẻ vô cùng chán nản, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào.

- Vùng Đất Hỗn Loạn có năm đại quân chủ, vì sao các người không đi tìm bọn họ? - Hàn Thổ nhàn sắp phát khùng, hắn hứng thú hơn Tiểu Khô Lâu nhiều, cười hì hì hỏi.

- Năm đại quân chủ quá rẻ rúng tính mạng thủ hạ. Chúng ta sợ không đoán được tâm tư của bọn họ, không chừng sẽ có ngày bị bọn họ tức giận mà giết luôn! - Trong số đó có một nữ nhân tướng mạo xinh đẹp sợ hãi trả lời, nhìn nàng hình dáng cũng không xấu, không biết tại sao lại phải tới Vùng Đất Hỗn Loạn.

Vùng Đất Hỗn Loạn chính là nơi cường giả vi tôn. Năm đại quân chủ càng trung thành quán triệt cái chân lý này. Có đôi khi thủ hạ dưới tay chỉ cần mắc sai lầm nhỏ, bọn họ đều có thể không chút khách khí mà xuống tay. Là thủ hạ của năm đại quân chủ, mặt an toàn lại không hề được bảo đảm. Mặc dù không chết ở trong tay người khác nhưng cũng có khả năng bị bọn họ giết chết hoặc là do cạnh tranh nội bộ dữ dội mà bị họ hại chết.

Vùng Đất Hỗn Loạn mỗi ngày đều có thêm hung thần ác sát từ mười hai đại thần vực tiến vào. Bọn họ đi vào nơi này muốn tồn tại sống sót đều dốc hết sức muốn làm thủ hạ cho năm đại quân chủ. Năm người này chưa bao giờ thiếu thủ hạ, bởi vậy mới làm việc không có kỵ như thế.

- Các người có bao nhiêu hắc tinh tề? - Hàn Hạo đang ngồi đó, nhú mày, mở mắt hỏi.

852. Chương 852:ánh Mắt Nên Nhìn Xa Một Chút

Đám thanh niên sững sốt, không hiểu vì sao Hàn Hạo lại hỏi như vậy.

- Ừm, thực ra khi chúng ta đến đây đều mang theo không ít hắc tinh tệ. Nếu không cũng không thể ở sống trong Thâm Cốc đến bây giờ. - Một người trong số đó do dự một chút rồi nghi hoặc trả lời.

Mấy người này đều là phần tử bại hoại của một số gia tộc trong mười hai đại vực. Nếu không phải thì cũng chắc chắn là đã làm ra cái loại chuyện đại nghịch bất đạo gì đó nên mới bị đuổi tới Vùng Đất Hỗn Loạn. Bọn họ có thể sống sót đến tận giờ, trong tay tuyệt đối có không ít hắc tinh tệ. Bằng không chắc chắn chịu không nổi chi phí mỗi ngày một trăm hắc tinh tệ tại đây.

Hàn Hạo nhíu mày suy nghĩ rồi một chút, liếc nhìn mấy người thanh niên, trầm mặc một hồi rồi mới nói:

- Mỗi người giao nộp năm mươi vạn hắc tinh tệ, ta cho phép các người theo ta. Các người nên suy nghĩ kỹ, làm việc dưới trướng ta cũng sẽ không an toàn. Tuy nhiên ta có thể cam đoan sẽ không coi các người là tốt thí.

- Năm mươi vạn hắc tinh tệ! - Thiếu nữ xem ra rất nhất gan kia chợt thốt to.

Mấy người đó quay sang người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt rất khó xử. Năm mươi vạn hắc tinh tệ không phải là một con số nhỏ, một khoản tiền như vậy đủ cho bọn họ sống bình yên ở trong Thâm Cốc vài chục năm. Đưa một khoản hắc tinh tệ lớn như thế giao cho Hàn Hạo mà an toàn vẫn không chắc chắn được bảo đảm, bọn họ thấy dường như không thỏa đáng lắm.

- Các người đều đến từ một số gia tộc của mười hai đại thần vực. Các người theo ta, ta có thể cam đoan khi các người có đủ thực lực, sẽ giúp các người trở về gia tộc đoạt tất cả những gì hẳn thuộc về các người. Ừm, đương nhiên, kể cả thù hận, những kẻ đã bức bách các người rời khỏi mười hai đại thần vực, ta cũng sẽ trợ giúp các người giải quyết!

Dường như nhìn ra sự do dự của bọn họ, hắn lại lạnh nhạt nói thêm một câu sau đó phất tay:

- Các người trở về nghĩ kỹ lại đi, khi đã nghĩ kỹ rồi hãy nói tiếp. Nếu như bản thân các người không đủ thực lực thì dù có trở lại gia tộc đi chăng nữa các người sẽ giữ được những thứ vốn thuộc về các người sao?

Lời nói này của Hàn Hạo hẳn nhiên đều đã làm cho đám này động tâm. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, suy nghĩ về đề nghị đó, một người trầm giọng nói:

- Lời người nói rất có đạo lý, để chúng ta quay về trao đổi một chút. Mỗi một người chúng ta mà lấy ra năm mươi vạn hắc tinh tệ cũng không dễ dàng gì. Chúng ta cho dù đáp ứng thì cũng phải hỗ trợ lẫn nhau.

Hàn Hạo vẻ mặt lạnh lùng, một lần nữa nhắm mắt im lặng.

Mấy người trẻ tuổi khom người xá hắn, cau mày suy nghĩ về đề nghị của hắn rồi bắt đầu rời đi.

Bọn họ vừa đi, Hàn Thổ lập tức sốt ruột hỏi:

- Đại ca, người làm sao lại muốn thu nhận bọn chúng?

- Những gia tộc xuất thân của đám này ở mười hai đại thần vực đều có chút ảnh hưởng. Nếu như bọn người này có thể trưởng thành trong tay chúng ta, sẽ có một ngày trở lại chốn xưa. Dựa vào huyết mạch trên người bọn họ cộng thêm sự trợ giúp của chúng ta, họ rất có thể sẽ trở thành tộc trưởng của các gia tộc đó, giúp cho chúng ta nắm được rất nhiều gia tộc.

- Ta thu của bọn chúng mỗi người năm mươi vạn hắc tinh tệ, chính là để đoạn tuyệt đường rút lui của bọn chúng. Chỉ khi không còn xu nào, ở thời khắc nguy nan, bọn chúng mới không nghĩ đến quay về Thâm Cốc dùng tinh tệ để bảo vệ tánh mạng. Không có đường lui, họ mới có thể phát huy khả năng tiềm tàng của mình một cách cao nhất. Bọn chúng từ nhỏ đã được dùng các loại thần tinh, bản thân tư chất cũng không tệ, chỉ là yếu kém về kinh nghiệm thực chiến và tẩy lễ của máu tươi. Tuy nhiên, ta sẽ vạch cho bọn chúng những điều đó!

Tiểu Khô Lâu mở mắt nhìn Hàn Thổ, trước giải thích một lần, sau đó mới lên giọng dặn dò:

- Tiểu Thổ, khi cơ sở thực lực đã tăng lên, người cần nhớ rõ phải suy nghĩ thêm về đạo lý đối nhân xử thế nữa.

- Chỉ khi người hiểu rõ bọn chúng nghĩ cái gì, hiểu được tác phong làm việc của bọn chúng, mới có thể trợ giúp cho phụ thân lớn hơn nữa!

Nghe Hàn Hạo nói những điều này, Hàn Thổ dường như hơi đắm chiêu. Cho tới hôm nay hắn mới hiểu được vì sao Tiểu Khô Lâu không hổ là lão đại của bọn hắn. Ngoài việc thực lực của vị đại ca này so với bọn hắn mạnh mẽ hơn thì trí tuệ của Hàn Hạo cũng có tác dụng rất to lớn.

- Ta hiểu rồi. Đại ca! - Hàn Thổ tâm phục khẩu phục, thầm nghĩ đại ca quả nhiên nham hiểm, ánh mắt lại nhìn xa đến vậy. Chẳng trách thời gian ở Tử Vong thần vực đại ca lại có thể hô phong hoán vũ, danh lợi song toàn đến như vậy.

...

Ngoài Thâm Cốc, Hàn Thạc dẫn mấy người La Mông, Tá Kỳ, La Ti, Mộc Giáp Thi tới. Vừa đến trạm kiểm soát, tên vệ sĩ đã từng nhắc nhở Hàn Thạc nhiều lần đã cười ha ha nói:

- Bằng hữu, hoan nghênh hoan nghênh.

Tin tức của Ảnh Chuẩn là do người này để lộ ra, có thể chắc chắn hắn là người thuộc thế lực năm đại quân chủ. Tuy rằng người này chưa biểu hiện chút dụng ý xấu nào nhưng Hàn Thạc vẫn cảnh giác.

- Không ngờ lại khéo như vậy, lại có thể gặp được người.

Hàn Thạc cười hỏi:

- Cái trạm gác này vẫn luôn do người bảo hộ sao?

- Không phải, khoảng thời gian gần đây do ta quản lý thôi.

Người kia giải thích một chút, đoạn trịnh trọng nói:

- Lần trước không có cơ hội giới thiệu, ha ha, ta tên là Lạc Lũng. Ừm, xem như là đi theo Áo Tác Ai đại nhân, các hạ xưng hô thế nào?

- Bố Lai Ân, mới đến. Hắc hắc, sau này có thể sẽ phải làm phiền người không ít, mong được chỉ giáo nhiều.

- Hàn Thạc vẻ mặt tự nhiên, dẫn đầu đoàn người đi tới, giao nộp tình tặc cho Lạc Lũng rồi cầm mấy cái thẻ nhỏ trong tay hắn, phân biệt phát cho mấy người La Mông.

- Nghe nói Ảnh Chuẩn chết rồi, ha ha. Người của Tát Lạp Tư đang tiến hành điều tra hung thủ đấy! - Lạc Lũng chợt cất tiếng cười, nói nhỏ, mắt nhìn xoáy vào Hàn Thạc, quan sát biểu tình biến hóa trên mặt hắn.

Hàn Thạc có sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua, về phương diện nhỏ này hắn đương nhiên biết rõ ràng. Giả bộ đường như bị kinh hãi, hắn hỏi lại:

- Ảnh Chuẩn đã bị người giết chết nhanh như vậy rồi ư? Mẹ nó, ta còn định chuẩn bị tìm hắn để mua một ít khoáng thạch đặc biệt. Nghe nói lần trước, hắn cướp được một số khoáng thạch vô cùng quý giá, ta tìm hắn lâu như vậy chính là vì cái này. Không ngờ hắn lại bị người ta giết, thật sự là xui xẻo.

Dừng một chút, Hàn Thạc kỳ quái hỏi Lạc Lũng:

- Người có biết ai giết hắn hay không? Còn chút ít tung tích về đồng khoáng thạch kia của hắn nữa?

Lạc Lũng nhìn Hàn Thạc thật lâu, nhưng vẫn không thể nhìn ra bất luận điều gì không ổn từ nét mặt của Hàn Thạc. Hắn ngẫm cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ chẳng lẽ gã này thực sự không có liên quan đến việc này? Nhũm mày, Lạc Lũng lắc đầu:

- Ta chỉ biết đầu của Ảnh Chuẩn đã bị người ta cắt đi rồi. Bên cạnh xác chết của hắn cũng có thủ hạ của La Cách, Thái Nhĩ, hai đại quân chủ. Rốt cuộc cụ thể là ai ra tay, không người nào biết rõ. Ừm, còn về số khoáng thạch kia, ta lại biết một số tin tức. Hình như chúng đã được Ảnh Chuẩn tiến cống cho Tát Lạp Tư quân chủ rồi. Thế nào, người có hứng thú à?

Hàn Thạc giả bộ sửng sốt, một lúc lâu sau mới cười khổ lắc đầu nói:

- Đã là đồ của Tát Lạp Tư quân chủ, những thứ đó nếu muốn thu về e là không dễ dàng rồi. Tát Lạp Tư khẳng định không thiếu hắc tinh tặc, ta cũng chỉ có thể bỏ cái ý nghĩ này đi thôi.

Vừa nghe Ảnh Chuẩn đã bị giết, với lại tại hiện trường cũng không có bất luận manh mối nào, Hàn Thạc thấy rất vui vẻ. Hắn thầm nghĩ Hàn Hạo quả nhiên chỉ cần một mình đã có thể xử lý gọn ghẽ Ảnh Chuẩn rồi.

Cách đó không xa phía sau Hàn Thạc, Kim Giáp Thi nét mặt rõ ràng vô cùng vui vẻ. Hắn cũng biết cái chết của Ảnh Chuẩn nhất định có quan hệ với Hàn Hạo, lòng thầm bái phục năng lực của đại ca mình.

- Người nghĩ như vậy là tốt nhất. Tắt Lạp Tư vốn là kẻ điên, ở Vùng Đất Hỗn Loạn không có bao nhiêu người dám trêu chọc hắn đâu!

Lạc Lũng gật đầu, bỗng nhiên áp giọng nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, chủ nhân của ta, Áo Tác Ai đại nhân muốn gặp ngươi, không biết ngươi có hứng thú hay không?

Thoáng kinh ngạc trong lòng, Hàn Thạc cũng không đoán chuẩn xác được ý định của Lạc Lũng, hắn cau mày nói:

- Áo Tác Ai trong năm đại quân chủ muốn gặp ta sao?

Dừng một chút, hắn mỉm cười nói với Lạc Lũng:

- Người cũng biết, ta không có ý định đi theo bất luận một ai, cho dù là năm đại quân chủ cũng vậy!

- Đừng hiểu lầm!

Lạc Lũng khấn trương thanh minh:

- Áo Tác Ai đại nhân tuyệt không có ý này, điểm này ta dám cam đoan! Thực ra, đại nhân chỉ muốn gặp mặt ngươi để cùng bàn xem liệu có thể hợp tác với nhau ở Vùng Đất Hỗn Loạn được không. Bố Lai Ân, mặc dù ngươi có thực lực không tầm thường, tuy nhiên các thế lực ở đây rắc rối phức tạp. Cho dù ngươi không cần dựa vào bất cứ một phe nào, nhưng có nhiều bằng hữu vẫn cần thiết.

Nghe Lạc Lũng nói như vậy, Hàn Thạc bắt đầu cảm thấy hứng thú với Áo Tác Ai. Không sai, hắn không hề có ý định dựa vào bất cứ phe nào, nhưng nếu như có thể khéo lợi dụng các mâu thuẫn giữa năm đại quân chủ, kết hợp với ai đó để kích một kẻ khác thì Hàn Thạc vẫn rất vừa ý.

Suy nghĩ một lát, hắn mỉm cười gật đầu:

- Không thành vấn đề, ngươi bố trí đi. Ta sẽ ở Thâm Cốc vài ngày. Nếu có tin tức của Áo Tác Ai, nói cho ta biết một tiếng là được.

- Tốt lắm, ngươi đi trước đi. Ta cũng phải báo cáo Áo Tác Ai đại nhân.

Thấy Hàn Thạc đáp ứng, Lạc Lũng có vẻ rất cao hứng, đoạn lớn tiếng nói với những vệ sĩ kia:

- Thấy rõ ràng chưa, mấy vị này là khách của Áo Tác Ai đại nhân. Mọi việc ở trong Thâm Cốc đều do ta chăm sóc. Nếu có kẻ nào không hiểu biết muốn tới rước lấy phiền phức thì đánh bay hắn ra khỏi Thâm Cốc cho ta.

Cười gật đầu, Hàn Thạc không nói thêm gì, dẫn nhóm người tiến vào Thâm Cốc.

Thần thức triển khai, hắn lập tức tìm được vị trí của Tiểu Khô Lâu và Hàn Thổ, đi phía trước dẫn đường, nhanh chóng tiến đến gần khu vực đó.

Nghe được tin Ảnh Chuẩn bị giết, càng ngày Hàn Thạc càng yên tâm về Hàn Hạo. Không chỉ bởi vì thực lực của hắn mà còn bởi hắn vẫn luôn làm việc cẩn thận. Ngay cả Lạc Lũng cũng không thể truy ra đến hắn, chứng tỏ rằng Hàn Hạo tuyệt đối không để lộ tin đồn nào. Điều này chứng minh trí tuệ của hắn đã vượt xa trí tuệ của những thần thông thường.

Lòng thầm ngạc nhiên, Hàn Thạc dựa theo cảm ứng của mình với Hàn Hạo, tiến vào một khu vực hẻo lánh trong Thâm Cốc.

Ở nơi đó, Hàn Hạo vẻ mặt hồ hững ngồi tại chỗ, vài gã trẻ tuổi cái quần áo lộng lẫy đang cúi đầu ở trước mặt hắn, tuyên thệ son sắt nhất định trung thành. Hơn nữa, từng người còn lấy ra rất nhiều hắc tinh tỵ, vẻ mặt kính sợ cẩn thận đưa cho Hàn Hạo.

Lúc này, Hàn Thỏ ha ha cười giúp Hàn Hạo nhận lấy hắc tinh tề của đám thanh niên, thân thiện vỗ vỗ bả vai của từng người nói:

- Sau này đã là người một nhà rồi, người một nhà... Hắc hắc...

Hàn Hạo ngẩng đầu, liếc nhìn đoàn người Hàn Thạc đang đi tới từ phía xa, rồi quay sang dặn những gã thanh niên kia:

- Ngoài ta ra, các người nhớ kỹ còn phải tuân theo lời của người đó nữa!

Nói xong, hắn trịnh trọng chỉ vào Hàn Thạc đang đi tới.

853. Chương 853:hàn Hạo, Con Trai Ta!

Hàn Thạc rất bất ngờ, không biết Tiểu Khô Lâu tại sao lại thu phục cái bọn ăn chơi trác táng này. Hắn gạt đầu, không tỏ vẻ gì cả, chỉ hỏi Hàn Hạo:

- Chuyện giải quyết thỏa đáng chưa?

- Giải quyết xong rồi.

Hàn Hạo trả lời, dừng một chút, hắn nói với mấy gã thanh niên thề tận tâm cống hiến sức lực cho hắn:

- Từng người các người chuẩn bị một chút, nhớ kỹ tín hiệu ta lưu lại cho các người, đến khi ta rời Thâm Cốc, sẽ dẫn các người theo. Ừm, cứ vậy đi, các người đi đi!

Đám người hồ nghi nhìn Hàn Thạc mới đến, cũng không có hỏi nhiều, tuân lệnh Hàn Hạo rời đi.

Khi mấy người đã khuất dạng, Hàn Hạo mới giải thích cho Hàn Thạc dự định thu phục những thanh niên này, hơn nữa còn miêu tả sơ qua việc liên quan đến Ảnh Chuẩn.

Sau khi nghe xong, Hàn Thạc rất vui vẻ, gật đầu nói:

- Người làm việc rất có chừng mực, ta tương đối yên tâm.

Hàn Hạo lại nghĩ đến chuyện thông qua những người tuổi trẻ kia để khống chế gia tộc sau lưng bọn họ, điểm này khiến cho Hàn Thạc vô cùng kinh ngạc, thực sự không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn, tầm nhìn của Tiểu Khô Lâu lại xa đến như vậy.

- Để ta giới thiệu một chút, hắn là La Mông, đây là Tá Kỳ. Ừm, đều là bằng hữu mới của ta.

Hàn Thạc chỉ sang thiếu niên lạnh lùng nghiêm nghị, cười nói:

- Hàn Hạo, con trai ta!

La Mông rất ít khi rời khỏi khu đầm lầy kia, không hiểu tí gì về thế giới bên ngoài, tuy nhiên Tá Kỳ đã từng nghe danh Tiểu Khô Lâu. Chỉ thấy hắn ngăn người ra, thăm dò:

- Người có phải chính là thủ lĩnh Liệt thần giả thanh danh vang dội tại Tử Vong thần vực gần đây?

Hàn Thạc thực sự không ngờ rằng con trai mình danh tiếng lớn như vậy, cười nhìn Tá Kỳ:

- Người làm sao lại biết được?

Tá Kỳ nghe Hàn Thạc nói như vậy, biết mình suy đoán không sai, đầy kinh ngạc nói:

- Đúng là hắn rồi! Ha ha, hàng năm đều có hung thần ác sát từ mười hai đại thần vực đến Vùng Đất Hỗn Loạn. Chuyện của các đại thần vực, chỗ chúng ta cũng biết ít nhiều. Khoảng cách giữa Vùng Đất Hỗn Loạn và Tử Vong thần vực cũng không xa lắm, tin tức của bên kia chúng ta biết khá nhiều, Hàn Hạo ở Tử Vong thần vực danh tiếng cũng không nhỏ đâu, rất nhiều người ở đây đã từng qua đây đều nhắc tới hắn!

Hàn Hạo vẫn hồ hững, cũng không vì lời nói của Tá Kỳ mà xao động. Hắn tựa hồ không có bất cứ hứng thú gì với Tá Kỳ, chỉ nhìn sang Hàn Kim, thò tay lấy ra một cái dụng cụ thủy tinh ném sang:

- Tiểu Kim. Cho người xem cái này!

- Ô. Thủ cấp của Ảnh Chuẩn! - Tá Kỳ bật thốt lên. Rất nhanh ý thức được sự bất thường của mình, hắn vội vàng hạ thấp âm thanh, nét mặt đầy kinh hãi!

Ảnh Chuẩn giống với Tá Kỳ, đều có thực lực Thượng vị thần trung kỳ. Không chỉ như thế, thủ hạ của Ảnh Chuẩn có rất nhiều hung thần. Ở Vùng Đất Hỗn Loạn hắn cũng là nhân vật tàn nhẫn. Khoảng thời gian trước mới có lời đồn đại nói Ảnh Chuẩn bị giết. Mọi người đều suy đoán là ai động thủ. Không ngờ rằng thủ cấp của hắn lại ở trong tay Hàn Hạo.

- Cám ơn đại ca!

Hàn Kim tiện tay thu dụng cụ thủy tinh lại, chợt hô lên đầy kinh ngạc, giọng vui vẻ nói:

- Đại ca. Thần hồn của Ảnh Chuẩn còn ở bên trong không?

Gật đầu, Hàn Hạo nói:

- Hắn còn có ý thức. Tuy nhiên thần hồn bị ta giam cầm vào trong một góc của đầu lâu, không còn chút thần lực nào. Ừm. Người có thể tùy ý hành hạ hắn. Chơi chán rồi thì giao thần hồn của hắn lại cho phụ thân là được.

- Ha ha. Thật tốt quá! - Hàn Kim mừng rỡ vô cùng, nắm lấy dụng cụ thủy tinh, cười hắc hắc rồi rút vào bên trong từng tia ánh sáng vàng.

Đây là một góc hẻo lánh trong Thâm Cốc. Hàn Hạo lấy ra dụng cụ thủy tinh chứa thủ cấp của Ảnh Chuẩn xong, còn tạo ra một đạo kết giới phòng ngừa người khác cảm ứng được tọc mạch. Trừ mấy người bên cạnh hắn ra, không ai có thể phát hiện ra động tĩnh của khu vực này.

Ánh mắt Tá Kỳ nhìn về phía Hàn Hạo hết sức ngạc nhiên, bởi vì theo hắn thấy, người này không có thực lực giết chết Ảnh Chuẩn, nhưng mà sự thật xảy ra trước mắt, hắn không thể không tin!

- La Mông, người theo đám Hàn Kim bọn họ dạo một vòng quanh Thâm Cốc, mua một số hàng hoá đặc biệt đi. Ừm, Tá Kỳ, người là thổ địa nơi này, đi thăm dò tin tức xem gần đây Vùng Đất Hỗn Loạn có xảy ra tình huống đặc biệt nào không? - Hàn Thạc không nói nhiều về chuyện Hàn Hạo, hạ lệnh cho hai người kia.

- Rõ. - Tá Kỳ, La Mông không nói thêm gì, theo lệnh rời đi làm việc.

Ma Ẩn cốc có rất nhiều ma pháp trận thiếu tài liệu chủ yếu. Một số khoáng thạch, vật liệu gỗ, Hàn Kim, Hàn Mộc có thể giải quyết, thế nhưng tài nguyên tại một khu vực dù sao cũng có hạn, mà bố trí những ma trận kia cần sử dụng nhiều loại nguyên liệu. Cho nên Hàn Thạc đành phải đến Thâm Cốc mua sắm.

Là trung tâm giao dịch của Vùng Đất Hỗn Loạn, nơi này có rất nhiều đồ vật lạ cổ quái, còn có vài thứ ở mười hai thần vực căn bản không bán, nhưng ở nơi này có thể ngang nhiên buôn bán. Ví dụ như, một số được tề kích độc, thần khí tà ác dùng xương thần luyện, ma pháp trận nguyên rửa dùng hồn lực bố trí giam giữ rất nhiều thần hồn.

Ngay cả Liệt thần giả cũng có thể quanh minh chính đại sống ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Tất cả những việc bị cấm chỉ ở mười hai thần vực thì ở chỗ này đều cho phép, không có ai quản.

Có rất nhiều tên đại luyện kim thuật sĩ cổ chấp, biến thái, tà ác, điên cuồng ở nơi này. Độc dược ở Vùng Đất Hỗn Loạn khắp nơi đều thấy, bọn họ thông thường sinh hoạt trong Thâm Cốc, lợi dụng thành quả nghiên cứu tà ác của mình để đổi lấy rất nhiều hắc tinh tệ. Tinh tệ chẳng những đủ cho bọn họ luôn sống bình yên vô sự, còn có thể giúp đỡ nghiên cứu sâu hơn.

...

Đối với Hàn Thạc, đây là một nơi tuyệt vời, có rất nhiều ma pháp trận cần vật dẫn đặc biệt, một số chỉ có chỗ đại luyện kim thuật sĩ tà ác, ở nơi này cũng có thể mua được.

Bởi vì Ma Ẩn cốc cần vật liệu quả thực rất nhiều, cho nên Hàn Thạc bảo mọi người phân tán ra đi tìm thứ thích hợp. Thâm Cốc là nơi duy nhất thái bình trên Vùng Đất Hỗn Loạn, ở nơi này dù đám Hàn Kim không tụ tập cùng một chỗ thì cũng không phải lo lắng vấn đề an toàn.

- Sau khi La Mông, Tá Kỳ, Ngũ Hành Giáp Thi lần lượt rời đi, nơi này chỉ còn lại hai cha con Hàn Hạo, Hàn Thạc.

- Phụ thân, con nghĩ con và người không thể cùng sống chung thời gian dài. Con là Liệp thần giả ở Tử Vong thần vực, mặc dù đang ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không thay đổi được thân phận Liệp thần giả! Ở nơi này mặc dù có thể cho phép bất cứ kẻ nào tồn tại, nhưng khi rời khỏi, Liệp thần giả cũng sẽ bị chèn ép! - Tiểu Khô Lâu nhìn Hàn Thạc nói.

Vấn đề này Hàn Thạc đã hiểu rõ, nghĩ một chốc rồi hỏi:

- Người có thể thay đổi được tướng mạo chứ?

Gật đầu, Hàn Hạo trả lời:

- Đương nhiên, chỉ cần con muốn là thậm chí có thể biến thành một người khác!

- Vậy người sau này chú ý một chút là được, ngày thường tướng mạo biến đổi luôn luôn đi, cố gắng tránh một số phiền toái không cần thiết. Ừm, người hiểu biết hơn nhiều so với Hàn Kim, chắc biết nên làm như thế nào.

- Con hiểu rồi, con sẽ cố hết sức tránh những phiền toái đó!

Hàn Hạo trầm lặng một chút, đoạn nói:

- Tuy nhiên, biện pháp tốt nhất vẫn là tránh ở cùng chỗ với phụ thân. Tính thời gian thì những thủ hạ kia của con cũng sắp trở lại rồi, có năm người Hàn Kim ở chung, rất nhiều chuyện phụ thân muốn làm đều rất thuận lợi, con vẫn nên rời sớm trước.

Đã biết vài lần đơn độc hành động của Hàn Hạo, Hàn Thạc hiểu như vậy hẳn mới có thể càng ngày càng mạnh mẽ. Dù sao cùng ở Vùng Đất Hỗn Loạn, hai người còn liên hệ bằng thần hồn với nhau, Hàn Thạc cũng tin người bình thường khó có khả năng đối phó được hẳn, cho nên gật đầu đồng ý, chỉ dặn dò Hàn Hạo cẩn thận làm việc.

Hàn Hạo đã quen độc lai độc vãng, sau khi nghe Hàn Thạc nói qua phương pháp liên hệ, biết được địa chỉ của Ma Ẩn cốc, liền rời đi trước, không biết có phải là đi thông báo cho những thủ hạ mà hẳn vừa thu phục không.

Sau khi Hàn Hạo rời đi, Hàn Thạc chủ yếu dồn tinh lực trên đủ loại vật liệu hiếm lạ trong Thâm Cốc. Để biến Ma Ẩn cốc thành tường đồng vách sắt, hẳn không tiếc hao phí hắc tinh tệ trong tay, mua rất nhiều vật liệu có ích.

Không thể không nói, Vùng Đất Hỗn Loạn thật sự là một nơi tốt, rất nhiều vật liệu đặc biệt cho ma pháp trận có thể tìm được ở nơi đây. Nhưng do có hành động lần trước của Hàn Thạc tại Thâm Cốc, những người mua bán kia vừa thấy hẳn đến, bất luận hẳn ra giá bao nhiêu cũng không dám bàn chuyện cùng hẳn, rất sợ trở thành mục tiêu kế tiếp của vị này.

Cũng không biết tin tức ở Vùng Đất Hỗn Loạn vì sao lan truyền nhanh chóng, dường như chỉ trong cái nháy mắt, các thể lực trong Thâm Cốc đều biết Hàn Thạc. Hẳn đi tới chỗ nào, đều nghe được rất nhiều âm thanh chỉ chỉ trỏ trỏ, có một số người ánh mắt nhìn về phía hẳn đầy thù hận, nhưng không có người nào dám động thủ khiêu khích.

Ở Thâm Cốc chừng vài ngày, La Mông, Tá Kỳ cùng Ngũ Hành Giáp Thi dựa theo dặn dò của Hàn Thạc đều có thu hoạch. Trong vài ngày ngắn ngủi, bọn họ tổng cộng tiêu hơn năm trăm vạn hắc tinh tệ, vật liệu chứa đầy trong mười cái không gian giới chỉ.

Hắc tinh tệ trong tay Hàn Thạc đã không còn nhiều lắm, cũng may là thời gian trước Hàn Kim dùng chuỗi cửa hàng Kim Thạch kiếm được khá nhiều tinh tệ, nếu không thì bọn họ đúng là không thể thu được vật liệu vừa ý.

Một hôm, tâm thần Hàn Thạc chợt động, bỗng nhiên cảm giác được Ma Huyết của mình đang tiến về phía Thâm Cốc. Dựa vào Ma Huyết trong cơ thể của bọn Qua Long, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được, thần thức triển khai, dần dần phóng bên ngoài, hẳn lập tức cảm nhận được Qua Long đã đến.

- Tiến vào Thâm Cốc, tới tìm ta! - Mặc dù cách xa mấy trăm dặm, Hàn Thạc cũng có thể thông qua một giọt Ma Huyết truyền đạt mệnh lệnh cho bọn họ.

Qua Long cầm đầu một đám người, dựa theo dẫn dò của Hàn Thạc lần lượt tiến vào Thâm Cốc, ào ào tụ tập lại cạnh hắc. Sau một tháng, những tên hung thần ở Vùng Đất Hỗn Loạn bị hắc gieo những giọt ma huyết đã đến hết.

Tuy nhiên, lần này không phải ba mươi mấy người, mà biến thành hơn hai trăm người.

Những tên gia hỏa sống sót trong Thiên Thi Ngũ Hành đại trận có mấy tên đều là thủ lĩnh của thế lực một phương. Dưới sức mạnh của Ma Huyết, bọn họ chẳng những quay lại, mà còn theo lời dẫn dò của Hàn Thạc dẫn theo thủ hạ cùng tới nữa.

Hơn hai trăm người hùng hùng dũng dũng tụ tập ở bên cạnh Hàn Thạc, mỗi một ngày tiêu hao hắc tinh tể cũng không ít, may mà cái đám này cũng không thiếu tiền, Hàn Thạc cũng không phải lo lắng gì cả.

Chỉ có điều trong khoảng thời gian này, vệ sĩ trong Thâm Cốc đều ngầm chú ý Hàn Thạc, sợ hắc sẽ gây rối.

- Bố Lai Ân, Áo Tác Ai đại nhân muốn gặp người, không biết có được không? - Một hôm, Lạc Lũng tới tìm Hàn Thạc, truyền đạt ý của Áo Tác Ai.

- Đương nhiên, ta đang chờ gặp mặt hắc đây! - Hàn Thạc vui vẻ đồng ý, thầm nghĩ việc gì tới cuối cùng cũng đã tới rồi.

854. Chương 854:ma Trận Đại Thành

Trong năm đại quân chủ tại Vùng Đất Hỗn Loạn, Áo Tác Ai có vị trí tương đối thấp. Thường trong tranh đấu ở địa phương này, hắc cũng không phải phe khởi mào chiến tranh, chỉ khi gặp sự không thể không chiến, hắc mới ra tay tham dự.

Áo Tác Ai tu luyện Đại Địa lực lượng, hắc gặp Hàn Thạc ở một căn lầu yên tĩnh trong Thâm Cốc. Thật sự khi nhìn thấy Áo Tác Ai, Hàn Thạc mới phát hiện người này tướng mạo bình thường, nụ cười ôn hòa nở trên mặt, hết như đại thúc trung niên hàng xóm, không hề hung ác như bên ngoài đồn đại.

Ở trên người hắc, Hàn Thạc cũng không cảm giác được Đại Địa lực lượng đặc biệt mãnh liệt, thậm chí cảm thấy người này không giống như một thần cường đại. Bởi vì khí tức trên người hắc vô cùng ôn hòa, có phần mộc mạc mà không phải là loại cảm giác bộc lộ tài năng lợi hại.

Nếu như không phải hắc được mấy Thượng vị thần hậu kì đứng bên lễ độ cung kính thì có lẽ Hàn Thạc căn bản sẽ không chú ý đến người xa lạ trong căn lầu này, bởi vì quả thực hắc không bắt mắt chút nào.

Hàn Thạc một mình tiến đến, nở nụ cười thoải mái, tự nhiên nói:

- Ta là Bố Lai Ân.

Người có thể ẩn giấu toàn bộ khí tức, làm cho Hàn Thạc có cảm giác hắc cũng không có gì đặc biệt, thì tuyệt đối có thực lực siêu cường. Hàn Thạc đương nhiên không phải loại người có mắt như mù, sẽ không bởi vì vẻ ngoài bình thường này mà không coi trọng.

Áo Tác Ai cười ha ha nhìn Hàn Thạc đi vào, vung tay thân thiện thét to:

- Đến đây, bên này, ha ha, không phải quá khách sáo thể. Đại danh Bố Lai Ân của người, ta ngưỡng mộ đã lâu, cái danh hiệu thiên tài được tề sư ở ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt mấy năm nay đã gây xôn xao khắp nơi rồi!

Từ ngày Hàn Thạc nói tên mình cho Lạc Lũng, hắc đã biết đám côn đồ ở Vùng Đất Hỗn Loạn này tin tức linh thông, rất nhanh sẽ biết được thân phận và lai lịch của mình. Bởi vậy khi Áo Tác Ai vừa nói ra thân phận được tề sư của hắc, Hàn Thạc không hề kinh ngạc, bình tĩnh nói:

- Đây là đầu chứ, Áo Tác Ai đại nhân tiếng tăm lẫy lừng, thanh danh ở mười hai đại thần vực như sét đánh ngang tai!

Đối với khen tặng của Hàn Thạc, Áo Tác Ai nhú mày cười khổ một chút, nói:

- Đều là một số tiếng xấu thôi?

Hàn Thạc sững sốt, cười ha ha:

- Có quan hệ gì?

- Đích thực không có quan hệ gì.

Áo Tác Ai cười, đoạn nói:

- Chỉ có điều những tiếng xấu kia làm cho người ở Vùng Đất Hỗn Loạn chúng ta bị mười hai đại thần vực kì thị. Người bên ngoài có thể tiến vào đây, chỉ cần có đủ thực lực là hoàn toàn có thể hòa hợp vào vùng đất này. Tuy nhiên, người từ Vùng Đất Hỗn Loạn chúng ta đi ra ngoài lại vĩnh viễn khó có thể hòa hợp vào mười hai đại thần vực. Thật sự là một điều đáng tiếc!

Áo Tác Ai nói là sự thật. Mười hai đại thần vực sẽ không chứa chấp hung thần cuồng đồ, bọn chúng cũng chỉ có thể đến Vùng Đất Hỗn Loạn tìm người che chở. Nhưng người ở Vùng Đất Hỗn Loạn muốn đi vào thành thị của mười hai đại thần vực lại vô cùng khó khăn. Rất nhiều thần vệ ở những thành thị này cấm người ở Vùng Đất Hỗn Loạn vào thành.

Theo bọn họ, người ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều là bọn côn đồ, kẻ điên, Liệp thần giả. Bọn họ không hy vọng có người ở nơi này tiến vào thành thị của mình, ảnh hưởng đến sự ổn định của thành thị.

- Ở địa phương nào cuộc sống đều là như nhau. Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không tệ. Cấp bậc nhân vật như người, nếu thật sự muốn vào mười hai đại thần vực, ắt hẳn sẽ không có vấn đề gì chứ? - Hàn Thạc cười hỏi.

Lắc đầu, Áo Tác Ai than nhẹ, dường như có nỗi khổ tâm gì đó. Tuy nhiên hẳn lại không nói rõ với Hàn Thạc.

Dừng một chút. Áo Tác Ai mỉm cười hỏi Hàn Thạc:

- Người ở Hắc Ám thần vực Âm Ảnh thành đang tốt lành. Vì sao lại đến đây?

- Không có gì, chỉ cảm thấy đây là một nơi thích hợp chiến đấu, càng thích hợp tu luyện. - Hàn Thạc tự nhiên sẽ không nói thật với Áo Tác Ai rằng mình đến Vùng Đất Hỗn Loạn là định thâm tóm nơi này dưới trướng mình, cho nên hẳn tùy ý tìm một cái cớ cho qua chuyện.

Áo Tác Ai nhìn chăm chú Hàn Thạc, dường như hiểu hẳn nghĩ một đằng nói một nẻo, tuy nhiên gã không truy hỏi, suy nghĩ một chút rồi nói hẳn:

- Chúng ta nói chuyện nói chuyện chính đi! Ừm, ta biết người hiểu được cách luyện chế một số dược tề thần kỳ, ở Vùng Đất Hỗn Loạn luôn luôn có chiến đấu, nhu cầu về số lượng thuốc của người ở chỗ này sẽ rất lớn. Thâm Cốc có quy củ của Thâm Cốc, người nếu muốn lập cửa hàng dược tề trong Thâm Cốc kinh doanh, thì những việc cần làm sẽ rất nhiều. Tuy nhiên nếu có ta trợ giúp, người có thể mở cửa hàng ở Thâm Cốc ngay, nhưng mỗi một lần thuốc được người tự tay luyện chế ra, ta nhất định phải có quyền ưu tiên mua, người cảm thấy thế nào?

Hàn Thạc đã ở trong Thâm Cốc một thời gian, rất rõ ràng một cửa hàng muốn kinh doanh trong Thâm Cốc phải hao tổn rất nhiều chi phí. Ngoại trừ phải giao nộp rất nhiều hắc tinh tệ, còn phải được ít nhất ba quân chủ đồng ý. Ngoài ra, doanh thu của cửa hàng phải đóng thuế một nửa, điều kiện này vô cùng ngặt nghèo, cho nên Hàn Thạc cũng chưa nghĩ tới chuyện mở Thiên Cơ dược tề ở Thâm Cốc.

Thế nhưng còn có một loại cửa hàng không cần giao nộp bất cứ chi phí nào, cũng không phải nộp một nửa thuế doanh thu. Loại cửa hàng đặc biệt này được gọi là cửa hàng Quân Vương, tên như ý nghĩa, những cửa hàng đó thuộc về sản nghiệp của năm đại quân chủ, thâm đứng sau màn quản lý. Mỗi một quân chủ trong tay có thể nắm giữ mười cửa hàng Quân Vương. Toàn bộ Thâm Cốc có hàng ngàn hàng vạn cửa hàng lớn nhỏ, khắp nơi đều thấy quầy hàng, nhưng cửa hàng Quân Vương chỉ có năm mươi cái.

Áo Tác Ai vừa nói như vậy, Hàn Thạc ngẩn người, hỏi lại:

- Ý của người là?

Áo Tác Ai gật đầu đồng ý suy đoán của Hàn Thạc, nói:

- Ta có thể giao một cửa hàng Quân Vương trong tay ta cho người, đổi tên thành Thiên Cơ được tề. Người chắc biết lợi ích của loại cửa hàng này, người hầu và chủ nhân của cửa hàng Quân Vương đều có quyền ở lại Thâm Cốc vĩnh viễn, không cần giao nộp bất cứ chi phí gì!

Hàn Thạc chỉ nhú mày mà không đáp ứng ngay, hỏi thẳng Áo Tác Ai:

- Điều kiện là quyền lợi ưu tiên khi mua thuốc do ta tự tay luyện chế chứ gì?

- Không sai, chỉ đơn giản như vậy! - Áo Tác Ai nói chắc nịch.

Khẽ mỉm cười, Hàn Thạc hơi dăm chiêu nói:

- Điều kiện tốt như vậy làm cho ta khó mà chấp nhận, ta không dám tùy tiện đáp ứng. Ha ha, Áo Tác Ai đại nhân, ta nghĩ người không ngại thì cứ nói toạc móng heo ra, vì sao lại tặng đại lễ cho ta như thế?

Áo Tác Ai trầm lặng một chút, bỗng nhiên cười phá lên:

- Với ta, dạng nhân vật như người nếu trở thành bằng hữu sẽ thú vị hơn nhiều so với trở thành kẻ địch. Người không phải cái loại bằng lòng khuất phục dưới người khác, ta sẽ không khờ khạo như một số khác, cho rằng có thể thu người làm thủ hạ! Muốn làm người không trở thành kẻ địch của ta, tự nhiên nên sớm tỏ thành ý mới phải, như vậy tương lai cũng có cơ hội hợp tác. Ha ha, ta không có ác ý gì, nếu như người không bằng lòng nhận cửa hàng Quân Vương, ta cũng sẽ không miễn cưỡng!

- Vì sao phải khước từ?

Hàn Thạc cười vang, nói:

- Cảm ơn, ta từ chối thì bất kính rồi!

- Lạc Lũng, chuyện này giao cho người!

Áo Tác Ai dặn dò thủ hạ, sau đó cười nói với Hàn Thạc:

- Người khá lắm, tuy nhiên ở Vùng Đất Hỗn Loạn vẫn nên cẩn thận một chút, ta hy vọng cửa hàng Quân Vương đưa cho người sẽ thực sự đạt được giá trị đáng có!

Hàn Thạc cười gật đầu không đáp. Áo Tác Ai làm như vậy chỉ là vì hắn tạm thời không muốn đối địch với hắn. Với cách làm của Hàn Thạc ở Vùng Đất Hỗn Loạn, sớm muộn gì cũng sẽ chống lại tứ đại quân chủ khác, Áo Tác Ai lại có thể tránh được việc này, còn có thể nhân cơ hội nhìn ra thực lực của hắn. Nếu như Hàn Thạc có thể làm suy yếu thực lực của mấy kẻ kia thì quả là một chuyện may mắn với hắn.

Cho dù Hàn Thạc thực lực không đủ, bị tứ đại quân chủ tiêu diệt, hắn cũng có thể lại thu về cửa hàng Quân Vương mà hắn giao cho Hàn Thạc, còn mình chẳng tổn thất gì. Bất kể thế nào, tính toán này của Áo Tác Ai quả vô cùng mỹ mãn, chi phí chỉ là một cửa hàng Quân Vương, hơn nữa còn là một loại đầu tư có cơ hội thu lại.

Áo Tác Ai và Hàn Thạc nói chuyện một lúc, dặn dò những chuyện còn lại xong, cười gật đầu với Hàn Thạc rồi mới rời đi.

Hắn vừa đi, Lạc Lũng lập tức chúc mừng Hàn Thạc, vội vàng trước sau đi thu xếp để mở Thiên Cơ được tề cho hắn. Một cửa hàng Quân Vương có diện tích vạn mét vuông được cắt nhường lại cho Hàn Thạc, tất cả người hầu trong thời gian một ngày đều được cho rút hết, để lại cho hắn một cửa hàng nguyên vẹn cực to.

Ở khu vực Thâm Cốc này tắc đất tắc vàng, tổng cộng chỉ có năm mươi cửa hàng Quân Vương, Hàn Thạc mới đến không bao lâu đã được tặng một cái, cách đối xử thế này làm rất nhiều người đỏ mắt. Tuy nhiên hung danh của hắn vẫn còn đó, nên chẳng có tên không hiểu biết nào dám đến tìm chết.

Thời điểm đến Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Thạc đã dự định đặt tổng bộ Thiên Cơ được tề ở nơi này, bởi vì được tề sư cao cấp nhất, điên cuồng nhất đều ở đây, hơn nữa nơi này có rất rất nhiều dược liệu, độc dịch, ma tinh mà mười hai đại thần vực cấm chỉ truyền bá. Đối với Hàn Thạc tu luyện ma công tà ác thì Vùng Đất Hỗn Loạn chính là một thiên đường!

Tạm thời Hàn Thạc chưa định kinh doanh. Sau khi tới nơi đó, chỉ dẫn dò nhóm La Mông, Ngũ Hành Giáp Thi đi khắp nơi thu mua vật liệu cần bố trí cho Ma Ẩn cốc, tốn ba tháng đã mua đủ. Hàn Kim lại khai thác được một số trong lòng núi xung quanh.

Đoàn người hùng dũng trở về Ma Ẩn cốc. Hàn Thạc mở lại Tự Linh trận, thiên địa nguyên tố bắt đầu hội tụ trong sơn cốc. Bọn Qua Long theo Hàn Thạc cùng trở lại, cảm nhận mật độ nguyên tố dày đặc, ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Bố trí ổn định đám người này ở lại Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc và Ngũ Hành Giáp Thi cả ngày gõ gõ đục đục. Thổ Giáp Thi ẩn sâu dưới lòng đất, tốn một năm mới khai thông được một cung điện vĩ đại. Kim Giáp Thi trong lòng núi vùng ngoại vi tạo ra từng gian thạch thất. Ngoài dưới lòng đất và trong lòng núi ra, có Ngũ Hành Giáp Thi trợ giúp, từng tòa công trình kiên cố được dựng nên.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt lại đã hai năm nữa. Dưới sắp xếp của Hàn Thạc và Ngũ Hành Giáp Thi, toàn bộ Ma Ẩn cốc bị âm phong từng trận bao phủ, mỗi bước đều có nguy hiểm. Lấy Tự Linh Trận làm trung tâm, xung quanh bố trí mấy chục ma trận đại hung lớn nhỏ. Khí độc đủ mọi màu sắc lượn lờ trong cốc làm cho người khác không thấy rõ tình hình của nơi này.

Thời gian hai năm này, một số hung thần của Vùng Đất Hỗn Loạn có đôi khi đi lạc vào nơi này, đều chết một cách kỳ quái. Dần dần không còn ai dám qua lại Ma Ẩn cốc nữa.

Tất cả an bài xong, Hàn Thạc triệu tập người lại, bắt đầu chính thức truyền đạt mệnh lệnh nhằm vào cả Vùng Đất Hỗn Loạn.

855. Chương 855:bành Trướng

Đại trận đã thành, thiên địa nguyên tố trong cốc rất đậm đặc. Tất cả đều có thể cảm nhận được chỗ tốt ma trận mang đến cho bọn họ.

Trung tâm Ma Ẩn cốc là một Tự Linh trận cực lớn. Bốn phía bố trí đủ loại ma trận, người không biết tác dụng một khi lỡ xông vào tất sẽ phải chịu sự công kích hủy thiên diệt địa, dù là Thượng vị thần cũng khó may mắn thoát khỏi.

Ngoài kiến trúc tọa lạc ở trung tâm ra, cung điện dưới lòng đất do Thổ Giáp Thi đào cũng rất lớn. Nơi này chủ yếu dành cho một số thân tín như Hàn Thạc, Ngũ Hành Giáp Thi, nhóm La Ti cư ngụ. Kim Giáp Thi mở đường vào mật thất trong lòng núi cho đám ma vệ đã bị trích ma huyết ở. Mà từng tòa công trình ở giữa sơn cốc là Hàn Thạc chuẩn bị cho người của Hàn gia Âm Ảnh thành.

Qua hai năm, Ma Ẩn cốc dưới sự cố gắng nỗ lực của Hàn Thạc cùng với Ngũ Hành Giáp Thi đã biến thành một nơi tường đồng vách sắt. Ma trận đan xen nhau, mỗi bước đều hung hiểm, ngay cả đám thủ hạ của Qua Long kia cũng biết thân biết phận không dám tùy ý đi lại trong cốc.

Trong quá trình tập trung nghiên cứu kết cấu ma trận, Hàn Thạc tâm tình bình thản, vô tình Ma Nguyên lực tăng tiến rất nhanh, hắc mớ hồ cảm thấy bản thân đã đột phá tới bước ngoặt chủ yếu nhất, dường như chỉ một bước nữa sẽ có thể chạm được cảnh giới mới.

Hai phân thân vào thời gian hai năm này không ngờ đột phá tới Thượng vị thần sơ kỳ một cách kỳ lạ, điều này vượt ngoài dự kiến của Hàn Thạc, còn tất cả những việc khác đều trong dự liệu. Trong khi hắc quân hết tất cả dùng toàn bộ tinh lực vào việc bố trí ma trận, bỗng một ngày đột nhiên ngộ được sức mạnh Tử Vong và Hủy Diệt thật sự, dường như chỉ trong một lát, thần lực trong cơ thể hắc đã xảy ra biến hoá long trời lở đất.

Từ lúc ngộ ra được lực lượng ý nghĩa thâm ảo mới đến khi tiến giai tới cảnh giới Thượng vị thần sơ kỳ, hắc chỉ mất ba ngày!

Vén vén trong thời gian ba ngày, hai phân thân đều có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, hai cái thần chi lĩnh vực sau đó lại dung hợp mới. Lực lượng Tử Vong nguyên tố cực kỳ dày đặc điên cuồng hội tụ xung quanh Hàn Thạc, biến thành long quyển phong cuốn sạch, giống như muốn nuốt lấy tất cả mọi thứ.

Hàn Thạc không dám ở bên trong Ma Ẩn cốc tiếp tục nhận thức thần chi linh vực khác thường, mà vẫn quên hết tất cả như cũ, đặt hết tinh lực tập trung vào việc bố trí Ma Ẩn cốc.

Cuối cùng, hôm nay mọi thứ đã đại thành!

Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti, La Mông, Tá Kỳ, bọn người Qua Long cùng tụ tập trước mặt Hàn Thạc, được hân hưởng giải đơn giản một số phương pháp ra vào cốc cũng như lời dặn không thể di chuyển loạn trong cốc để tránh rước lấy phiền phức không cần thiết.

Qua Long tạm thời cầm đầu hơn hai trăm tên Ma Vệ, khoảng thời gian gần đây đều đã nhận thức sâu sắc được sự hung hiểm và thần bí của Ma Ẩn cốc, trong đó có mấy người vì một lần đi nhầm vào một hung trận mà thiếu chút nữa mất mạng. Hiện tại căn bản không cần Hàn Thạc dặn dò, từng người đều thành thật đợi ở trong lòng núi xung quanh, còn Qua Long thì để Hàn Thạc sai khiến.

- Ma Ẩn cốc đã thành, bắt đầu từ hôm nay các ngươi có thể khuếch trương ra bên ngoài cốc. Một số thế lực nhỏ vùng lân cận hạ hết cho ta. Kẻ nào không phục tùng giết chết không cần luận tội! - Hàn Thạc chuẩn bị làm một trận lớn. Yên lặng hai năm, lần này phải hốt gọn một mẻ mười mấy thế lực lớn nhỏ xung quanh.

Ma Ẩn cốc thuộc về khu vực tương đối vắng vẻ ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Gần đó cũng không có thủ hạ của năm đại quân chủ bá chiếm. Những thế lực rải rác kia Hàn Thạc căn bản không xem vào đâu. Trong Ma Ẩn cốc này, cho dù là năm đại quân chủ có tự mình tiến vào, hẳn cũng có tự tin đánh một trận.

Bởi vì hệ thống ma trận đan xen trong Ma Ẩn cốc được bố trí dựa trên những quỹ tích đặc biệt. Mấy chục cái ma trận lớn nhỏ hình thành một Vạn Ma Tịch Diệt trận có thể tăng phúc cho chủ nhân là Hàn Thạc. Bản thân hắn có thể nhờ vào lực lượng đã được nâng cao rất mạnh để tăng cường thực lực của mình. Thêm vào Vạn Ma Đỉnh, Hàn Thạc tin rằng chỉ cần ở bên trong Ma Ẩn cốc, năm đại quân chủ có tới đây cũng đừng nghĩ chiếm được tiện nghi gì.

Có hậu phương này, Hàn Thạc đương nhiên muốn làm một trận rất lớn rồi. Trước tiên diệt sạch các thế lực lớn nhỏ lân cận Ma Ẩn cốc, thực sự nắm vững được cả khu vực lớn mới cân nhắc bành trướng ra những địa phương xa hơn.

- Chủ nhân yên tâm đi, ta sẽ làm cho bọn chúng thành thành thật thật cúi đầu! - La Mông lạnh lùng cười hắc hắc. Trong khoảng thời gian này hắn đã sớm phát hiện gần Ma Ẩn cốc có rất nhiều người tìm kiếm. Nơi đặc biệt dị thường này sớm đã làm cho những thế lực lân cận kia hoảng sợ. Cho dù bọn họ không động thủ, sợ rằng những người đó cũng sẽ tìm tới cửa.

- Ừm, kẻ nào không phục tùng cứ giết thẳng cách cho ta! - Hàn Thạc hạ lệnh. Vùng Đất Hỗn Loạn vốn chính là nơi cường giả vi tôn, chỉ có thể dùng máu tươi mở đường người mới có thể nhận được sự đồng ý và tôn kính.

Mệnh lệnh của Hàn Thạc truyền xuống, La Mông, Tá Kỳ, đám Qua Long dẫn hơn hai trăm thủ hạ Ma Vệ rời Ma Ẩn cốc, theo lời Hàn Thạc lấy Ma Ẩn cốc làm trung tâm, bắt đầu càn quét tất cả các thế lực ở chung quanh.

Hàn Thạc trấn thủ trong Ma Ẩn cốc, loại tình hình này hắn không cần phải tự mình ra tay nữa. Hắn bây giờ cả ngày đều tu luyện quên mình, bắt đầu chuẩn bị cho độ kiếp, hy vọng có thể đột phá được cảnh giới mới, tương lai đối mặt với uy hiếp từ năm đại quân chủ.

- Chủ nhân, Lạc Lũng truyền tin, nói Hàn Hạo lại vừa tiêu diệt một nhóm thế lực nữa! Kẻ cầm đầu có thực lực Quang hệ Thượng vị thần hậu kỳ.

Một hôm, Hàn Thạc đang tĩnh tu trong cung điện dưới lòng đất, La Ti tới báo cáo.

- Tiểu tử này được, rốt cuộc lại đột phá tiếp!

Hàn Thạc rất vui nói:

- Hai năm trước, những kẻ bị nó giết đều chỉ có thực lực Thượng vị thần trung kỳ, lần này thì khác rồi! Ha ha, sự khủng bố của nó ở Vùng Đất Hỗn Loạn này khiến cho rất nhiều người bắt đầu đau đầu rồi.

Thời gian hai năm, Tiểu Khô Lâu chưa từng đến Ma Ẩn cốc một lần. Sau khi đám thủ hạ Liệp thần giả của hắn trở lại, Hàn Hạo đã dẫn dắt những người này trở thành một nhóm săn thần kinh khủng nhất Vùng Đất Hỗn Loạn. Ngắn ngủi hai năm mà đã có mấy chục nhóm thế lực lớn nhỏ bị diệt vong trong tay hắn.

Khoảng thời gian gần đây, danh tiếng Hàn Hạo lên cao, trở thành một phương hào hùng mới của Vùng Đất Hỗn Loạn, rất nhiều Liệp thần giả tán loạn đều tụ tập dưới trướng hắn. Trong bất tri bất giác, thực lực của bản thân Hàn Hạo cùng với sức mạnh hắn nắm trong tay đều nhanh chóng tăng cường.

Từ khi xác định quan hệ hữu nghị với chủ nhân của Lạc Lũng, Vùng Đất Hỗn Loạn có sự việc nào xảy ra hắn đều chuyển tin tức tới, giúp Hàn Thạc nắm rõ tình hình của Vùng Đất Hỗn Loạn như lòng bàn tay.

- Chủ nhân, nhóm thế lực lần này Hàn Hạo tiêu diệt nghe nói là thủ hạ trực hệ của Tát Lạp Tư!

Về mặt La Ti trầm trọng, lo lắng khôn cùng:

- Trước giờ hắn chưa từng hạ thủ với người của năm đại quân chủ, không biết vì sao lần này lại liều lĩnh như vậy. Năm đại quân chủ khác hẳn những kẻ khác, liệu hắn có việc gì không?

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc cũng bắt đầu trở nên lo lắng. Quyền uy của năm đại quân chủ tại Vùng Đất Hỗn Loạn, người bình thường tuyệt đối không dám khiêu chiến. Hàn Hạo có dũng khí dám đưa quân tới tiêu diệt thủ hạ của một trong năm đại quân chủ, hơn nữa sự việc còn bị bại lộ. Điều này rất có thể dẫn đến sự trả thù của năm người kia! Hàn Hạo mặc dù thực lực tăng tiến nhưng cũng không có khả năng xung đột chính diện với bọn họ, Hàn Thạc không thể không lo lắng.

- Lần cuối cùng nó xuất hiện là ở địa phương nào? - Hàn Thạc trầm ngâm một chút, trịnh trọng hỏi.

- Núi Độc Nha. - La Ti đáp.

- Ta rời khỏi cốc một chuyến, ừm, lúc ta không có ở đây, nàng cùng với năm tiểu gia hỏa kia trông nom Ma Ẩn cốc cho tốt. Yên tâm đi, năm đứa nó biết nên vận dụng Ma Ẩn cốc như thế nào. Dù là năm đại quân chủ tự thân tới đây, muốn công phá cốc cũng không dễ dàng như vậy, nàng đừng quá lo lắng. - Hàn Thạc dặn đi dặn lại La Ti, tìm từng người Ngũ Hành Giáp Thi giao phó rồi một mình rời khỏi Ma Ẩn cốc.

- Thủ lĩnh, làm thế nào bây giờ? Bọn kia ai ngờ lại là thủ hạ của Tát Lạp Tư, thằng cha ấy sẽ không mắc cho chúng ta làm càn như vậy! - A Sát Tư, Thượng vị thần sơ kỳ tu luyện Hủy Diệt lực lượng sắc mặt nặng nề, lo lắng nói với Tiểu Khô Lâu đang hồ hởi ngồi xếp bằng trên một tảng nham thạch lớn.

Ở trước mặt Hàn Hạo có gần năm trăm tên Liệp thần giả đang đứng xen kẽ. Nhóm hung thần ác sát này trong gần hai năm đã quét sạch rất nhiều nhóm thế lực ở Vùng Đất Hỗn Loạn! Bọn họ từng người nhìn Hàn Hạo, sắc mặt nhất tề cung kính, trong đó có mấy thanh niên hồi trước đã nộp năm mươi vạn hắc tinh tệ tại Thâm Cốc để đi theo hắn.

- Giết thì đã giết rồi. Chúng ta tạm thời ẩn nấp một thời gian ngắn là được. - Hàn Hạo nhìn đám thủ hạ đắc lực mới thu nhận, về mặt vẫn làm như không có việc gì, dường như bây giờ có một người cầm dao vào ngực hắn, hắn cũng chẳng thèm động đậy. Loại khí phách này làm cho những kẻ đi theo ai nấy đều bái phục vô cùng.

- Nhưng đối phương là Tát Lạp Tư đấy!

A Sát Tư nhấn mạnh:

- Thế lực Tát Lạp Tư ở Vùng Đất Hỗn Loạn cực lớn, tin tức linh hoạt. Quân ta số lượng không ít, muốn ẩn nấp hết dường như không dễ dàng lắm?

- Toàn bộ phân tán ra, không có mệnh lệnh của ta không cho phép tụ tập lại một chỗ. Có điều các người nghe kỹ cho ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến về Thâm Cốc! - Hàn Hạo suy nghĩ rồi hạ lệnh cho thủ hạ.

- Vì sao? Thâm Cốc không phải địa phương an toàn nhất sao? - A Sát Tư sững sờ, hỏi gặng.

- Tát Lạp Tư cho dù muốn động thủ, cũng chỉ có thể dương mắt để chúng ta rời đi. Các người cứ phân tán hết ra, hẳn sẽ không tìm được. Nhưng một khi các người tiến vào Thâm Cốc thì sẽ chui đầu vào lưới, chỉ cần người của Tát Lạp Tư nhìn thấy các người, tùy tiện tìm một cái cớ đuổi bọn người ra khỏi Thâm Cốc, các người chỉ có con đường chết thôi!

Hàn Hạo bình tĩnh dặn dò:

- Mọi người dựa theo phương thức của ta tản ra, không có mệnh lệnh của ta không được xuất hiện giết người nữa!

Mệnh lệnh của hắn truyền xuống, những Liệt thần giả đang tụ tập từng người đều tự tản ra, chia thành nhiều tiểu đội trông như những con rắn nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi tất cả thủ hạ đều biến mất, Hàn Hạo mới đứng lên. Ngẩng đầu nhìn về phương hướng Ma Ẩn cốc, hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn không đi về đó tị nạn, mà tiến tới hướng trái ngược hẳn.

Từ nơi những người Hàn Hạo tụ tập, ba ngày sau trong hư không chợt xuất hiện một luồng lôi điện khủng bố rách ngang bầu trời. Trong tiếng sấm nổ long trời lở đất, một trong năm đại quân chủ, Tát Lạp Tư xuất hiện nơi tảng đá lớn Hàn Hạo đã từng ngồi. Trong mắt hắn điện quang lập lòe, quan sát một hồi, phân biệt phương hướng xong hắn liền bay đi theo hướng Hàn Hạo đã rời đi ba ngày trước.

856. Chương 856:động Thủ Đi!

Dưới đáy biển núi Độc Nha phía tây bắc, Hàn Hạo đang ngồi tĩnh tọa.

Trong thời gian hai năm, hắn dẫn đầu một đám Liệt thần giả hoạt động khắp Vùng Đất Hỗn Loạn, thôn phệ mấy Thượng vị thần tu luyện Tử Vong lực lượng, cuối cùng đề cao thực lực của mình đến Thượng vị thần trung kỳ. Ngoại trừ tiến bộ trên phương diện Tử Vong lực lượng, ma công hắn tu luyện cũng thu được thành quả kinh người.

Bởi vì hình thái sinh mạng đặc thù nên việc xác định cảnh giới tu luyện ma công của hắn cũng không dễ. Tương tự như Cát Nhĩ Bá Đặc, thần lực trong cơ thể Tiểu Khô Lâu cũng ẩn chứa tính chất ma công, mà hắn còn lợi hại hơn so với Hắc long ở chỗ hắn hiểu rất rõ ma công, cộng thêm trí tuệ kinh người, cuối cùng đã tạo nên con đường tu luyện đặc thù.

Mấy ngày trước, thông qua thủ hạ kia của Tát Lạp Tư, hắn đã đại khái ước chừng được thực lực của mình, tự tin cho dù có giao chiến với Thượng vị thần hậu kỳ cũng có thể lợi dụng ưu thế kiếm tu ma công giành chiến thắng.

Dưới đáy biển, Hàn Hạo không tập trung Tử Vong nguyên tố tu luyện, mà để tâm thần mình lắng đọng, lạc vào cảnh giới không linh kỳ diệu không suy nghĩ gì.

Trong cơ thể hắn, lực lượng Ma nguyên lực dung hợp với Tử Vong thần lực từ từ di chuyển. Khi hắn buông lỏng toàn thân, chợt có thể cảm thấy tốc độ tu luyện của mình nhanh hơn, càng có thể tìm được loại “Cảm giác” kia.

Ở dưới đáy biển chừng năm ngày, Hàn Hạo dần dần quên mất tất cả, kể cả chính hắn...

Tôm cá, còn có một vài sinh vật hiếm lạ cổ quái cứ lũ lượt bơi qua bơi lại xung quanh như không nhìn thấy hắn. Hàn Hạo dường như đã hòa hợp cùng với biển khơi, trở thành một bộ phận của nó, biến thành một dòng chảy, một khối nham thạch mãi mãi không biến đổi.

Một hôm, linh hồn Tiểu Khô Lâu chợt rung động, từ trong trạng thái yên lặng tu luyện tỉnh lại. Hai mắt mở ra, tà quang rạng rỡ. Nhú mào, hắn triển khai linh hồn cẩn thận cảm thụ biến hóa rất nhỏ chung quanh.

Tất cả sinh mạng dưới đáy biển dần dần rời khỏi khu vực chỗ hắn. Chẳng biết tại sao chúng trở nên hoảng sợ một cách kỳ lạ, liều mạng trốn chạy ra xa.

Từng nhịp chấn động cổ quái từ trên bầu trời xuyên xuống làn nước như hàng ngàn hàng vạn xúc giác vô hình đang tìm kiếm gì đó. Những sinh mạng cấp thấp theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, muốn thoát thật

nhANH khỏi khu vực đám xúc giác kia đang lan tới. Linh hồn Hàn Hạo do tu luyện ma công trở nên linh mãnh dị thường, nhận ra những nhịp chấn động vô ảnh vô hình kia là Điện nguyên tố rất yếu.

Linh quang lóe lên, Hàn Hạo đã hiểu. Hắn nâng cốt mâu lên, bảy đoạn cốt thứ sáu lưng tạo thành cốt dực (cánh xương) bay đi, dần dần biến mất chỗ xa dưới đáy biển.

Tiểu Khô Lâu cảm thụ được từng nhịp chấn động dưới đáy biển kia, lập tức ẩn giấu khí tức, bay đi nhanh chóng.

Trên bầu trời vùng biển, Tát Lạp Tư đứng ngạo nghễ bỗng nhiên cười hắc hắc, lắm bầm:

- Quả nhiên ở đây.

Đang chuẩn bị lao xuống động thủ, Tát Lạp Tư chợt phát hiện thần hồn hắn dường như đã mất tung tích đối phương. Những tia linh hồn chiếu xuống biển khơi cũng mất cảm ứng trực quan rất nhanh.

Hừ lạnh một tiếng, hai mắt Tát Lạp Tư điện quang lập lòe như con rắn nhỏ quét đi quét lại, thân thể hùng vĩ đột nhiên lao xuống đáy biển. Căn cứ vào vô vàn tia linh hồn trong nước, hắn đuổi theo mục tiêu đã biến mất rất nhanh kia. Mặc dù đang ở mực nước rất sâu, tốc độ của hắn cũng không bị ảnh hưởng chút nào, như cầu vồng vắt qua bầu trời xuyên thẳng vào đáy biển.

Cảm giác nguy cơ như bóng với hình đã khiến Hàn Hạo hiểu ra thân phận của người tới. Hắn không dám sơ sẩy chút nào, sử dụng toàn bộ thần lực đặc biệt trong cơ thể, toàn lực chạy trốn nhằm thoát khỏi địch nhân cường đại.

Dưới đáy biển, một phương toàn lực chạy trốn, một phương tận lực truy đuổi...

Sau nửa ngày, Hàn Hạo phi khỏi đáy biển, chạy vào một dãy núi có rừng cây rậm rạp, không tiếp tục bay trốn nữa mà cầm cốt mâu đứng phía sau một cây đại thụ, lặng lẽ chờ cái gì đó.

Vài phút sau, một tia chớp kinh thiên chợt hiện ra giữa hư không, thân hình vĩ đại của Tát Lạp Tư dần hình thành. Hờ hững nhìn chăm chú vào Hàn Hạo vẫn không nhúc nhích, hắn quát trầm:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ kẻ giết chết An Tây lại là ngươi! Hàn Hạo, hai năm gần đây ngươi càng ngày càng lão luyện ở Vùng Đất Hỗn Loạn, ngay cả người của ta cũng dám động vào!

Tiểu Khô Lâu chỉ cúi thấp đầu, không nói một lời, tay nắm chặt cốt mâu.

- Hàn Hạo, ta cho ngươi một lựa chọn! Chỉ cần ngươi bằng lòng thần phục ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng! - Tát Lạp Tư quát lạnh. Mấy năm nay Hàn Hạo đích thực đã làm không ít đại sự, mặc dù là Tát Lạp Tư cũng có nghe sơ qua nhưng lần này gã có thể giết chết Thượng vị thần hậu kỳ thực lực như An Tây đủ để chứng minh thiếu niên này thật đáng sợ. Loại người như thế mới chính là đối tượng Tát Lạp Tư cần nhất. Bởi vậy ngay cả kẻ hay bao che khuyết điểm nhất như hắn cũng động tâm ái tài.

Ngẩng đầu thản nhiên nhìn Tát Lạp Tư, Hàn Hạo nói không chút cảm tình:

- Động thủ đi!

Ngoài Hàn Thạc là người luyện chế hắn ra, Tiểu Khô Lâu sẽ không thần phục bất cứ người nào, cho dù là trong liên minh Liệp thần giả, Hàn Hạo hắn cũng luôn độc lai độc vãng, không bị bắt luận kẻ nào ràng buộc!

- Đáng tiếc! - Tát Lạp Tư than nhẹ, một quả cầu lôi điện cực lớn từ trên trời giáng xuống, bao bọc Hàn Hạo lại.

Quả cầu phải to bằng ngọn núi nhỏ, từng chùm tia chớp xẹt ngang trong đó, mang theo ánh sáng mạnh mẽ. Lôi điện khi sắp rơi xuống đỉnh đầu Hàn Hạo thì vô vàn tia điện quang tạo thành một tấm lưới điện cực lớn, bao trùm cả không gian xung quanh hắn.

Tát Lạp Tư mặc dù không có thần cách Chủ thần, nhưng dù sao cũng là Chủ thần. Hắn vừa ra tay, Lôi điện nguyên tố cách đó mấy trăm dặm tụ tập hết vào trong quả cầu lôi điện. Lưới điện với ánh sáng mạnh chói mắt kia có năng lượng kinh thiên động địa, tất cả sinh vật trong dãy núi gần đó đều chịu tai họa, bị điện lực đánh thành cháy đen.

Diện tích bao trùm của lưới điện cực rộng, Hàn Hạo cũng không trốn tránh được công kích của nó. Lưới điện vừa thành, lõi điện vĩ đại kia đánh thẳng xuống đầu hắn, muốn giết chết hắn ngay tức khắc.

Tất Lạp Tư vừa ra tay đã thay đổi tất cả, không gian cũng bị điện lực làm cho vặn vẹo, cho dù Hàn Hạo có không gian quyền trục trong tay cũng đừng hòng chạy thoát.

Quả cầu lõi điện khổng lồ giáng ầm ầm xuống, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, tất cả cây cối, nam thạch, sinh vật khu vực chỗ Hàn Hạo đều biến thành bụi phấn. Cả ngọn núi trọc bị sức mạnh cường đại đè ép thành đá vụn.

Sau một kích này, Tất Lạp Tư không tiếp tục ra tay. Đợi một trường phong ba ngừng lại, hắn chợt biến sắc, điện quang trong mắt rực lên. Nhìn quanh bốn phía một vòng, hắn phát hiện Hàn Hạo đã biến mất không chút tung tích, không còn chút manh mối nào.

Dưới sự công kích của hắn, cho dù là Thượng vị thần tu luyện Không gian lực lượng cũng không có khả năng lợi dụng Không gian pháp tắc chạy trốn. Vốn Tất Lạp Tư cho rằng Hàn Hạo chết chắc rồi, nhưng khi đối phương biến mất tăm mất tích một cách kỳ lạ, hắn thật sự bắt đầu kinh ngạc, lập tức xem Tiểu Khô Lâu là đại họa trong lòng.

Sắc mặt lo lắng, Tất Lạp Tư triệu tập Điện nguyên tố khuếch trương tứ phía, định tìm kiếm vị trí linh hồn của Hàn Hạo. Tuy nhiên, không biết vì sao, hắn lại không cảm thấy động tĩnh linh hồn đối phương. Điều này hoặc là khoảng cách giữa hai người vô cùng xa, hoặc là Hàn Hạo đã tìm được phương pháp thoát khỏi sự tìm kiếm của thần hồn hắn.

Trên thực tế, Hàn Hạo chỉ cách Tất Lạp Tư có nghìn dặm. Sở dĩ gã này không thể cảm nhận được vị trí của hắn, là bởi vì Hàn Hạo thật sự đã hiểu được làm sao để thay đổi hình dạng linh hồn, từ đó dựa vào điều này để tránh khỏi sự truy tìm của Tất Lạp Tư.

Từ lúc khi tức Tất Lạp Tư xuất hiện, hơn nửa từ đầu đến cuối có thể theo dõi hắn không buông, Hàn Hạo đã hiểu đối phương nhất định là sử dụng phương pháp gì đó biết được dấu vết linh hồn của hắn. Suy nghĩ một chút, Tiểu Khô Lâu khẳng định Tất Lạp Tư đã lưu lại thứ gì đó trên thần hồn An Tây. Khi hắn giết chết tên kia, Tất Lạp Tư thông qua An Tây đã cảm nhận được dấu vết linh hồn của hắn.

Muốn tránh thoát Tất Lạp Tư đuổi giết, biện pháp duy nhất của hắn chính là thay đổi linh hồn của mình, chỉ có hình thái linh hồn xảy ra thay đổi có tính căn bản, gã kia mới không thể tiếp tục tìm được hắn.

Đối với thần bình thường, thần hồn căn bản không có khả năng thay đổi, dấu vết của linh hồn chính là tất cả nguồn gốc của bọn hắn, trừ phi đột phá đến một cảnh giới mới sẽ sinh ra một số biến hóa nhỏ. Mà bằng lực lượng của mình, hoặc là dùng phương pháp nào đó thì căn bản không có cách nào thay đổi dấu vết linh hồn. Tất Lạp Tư do biết điểm này nên mới để lại dấu vết đặc biệt trên người An Tây, từ đó hắn biết được dấu vết linh hồn kẻ nào đã giết chết thủ hạ mình.

Dấu vết linh hồn của thần tại thế giới này khó có thể thay đổi, nhưng Hàn Hạo lại có hình thái sinh mạng đặc biệt, hơn nữa còn tu luyện ma công, cho nên việc thay đổi này với hắn chỉ là chuyện nhỏ. Có một loại Ma Môn bí thuật có thể làm cho dấu vết linh hồn của hắn thay đổi, hắn từ lúc ở dưới lòng đất đã bắt đầu lặng lẽ nghiên cứu loại bí thuật này, lại không ngừng thí nghiệm trước sự truy đuổi của Tất Lạp Tư.

Cuối cùng, khi quả cầu lõi điện giáng xuống, Hàn Hạo thành công tu thành loại bí thuật kia, thay đổi dấu vết linh hồn! Nhưng hắn biết mặc dù đã làm được thì tạm thời mình cũng không phải đối thủ của Tất Lạp Tư, cho nên quyết đoán nhân cơ hội sử dụng Huyết Liệt Ma Độn quyết chạy trốn.

Ngoài nghìn dặm, trong một hang núi, Hàn Hạo toàn thân máu tươi đầm đìa, hồ hững ngồi xếp bằng ở một góc không nhúc nhích.

Sau khi dấu vết linh hồn thay đổi, Hàn Hạo cũng không còn cảm giác bị người luôn dòm ngó kia. Chỉ có điều sử dụng Huyết Liệt Ma Độn quyết sẽ khiến thân thể hắn bị thương tổn càng nặng, ngoài bộ xương như bạch ngọc không bị tổn hao gì, thân thể da thịt, kinh mạch đều vỡ tan, thần lực trong cơ thể cũng tiêu hao bảy tám thành.

Dường như vĩnh viễn không biết đau đớn, Hàn Hạo thần sắc bình tĩnh, chậm rãi triệu tập thần lực trong cơ thể vận chuyển để phục hồi da thịt bị xé rách, dùng phương pháp đặc thù tạo ra một thân thể mới. Có sự

khôi phục kỳ diệu như Hàn Thạc, máu tươi Tiểu Khô Lâu sớm đã ngừng chảy, kinh mạch chỗ vết thương dưới tác dụng của thần lực cũng dần được cải tạo lại...

Hàn Hạo không có được sự khôi phục biến thái như Hàn Thạc, quá trình chữa trị phục hồi mất đến nửa tháng. Khi hắn bắt đầu khôi phục năng lực hành động, liền lấy ra đan dược Hàn Thạc đã đặc biệt luyện chế cho mấy người bọn họ nuốt vào. Điều dưỡng một khoảng thời gian, hắn bắt đầu ra khỏi lòng núi, không ngừng săn bắt người ở khu vực gần đó, thôn phệ thần lực của bọn họ để bổ sung tiêu hao khi sử dụng Huyết Liệt Ma Độn quyết.

Trong khi Hàn Hạo săn bắt người khác để khôi phục thực lực bản thân, Hàn Thạc tìm không thấy hắn đành lẻ loi đi tới đỉnh Thiên Thần.

Đứng dưới chân núi, hắn ngẩng đầu dõi lên đỉnh xuyên thẳng mây xanh, ánh mắt thâm độc, sắc mặt kiên định.

857. Chương 857:xông Lên Núi

Hàn Thạc tới núi Độc Nha nhưng không cảm ứng thấy Hàn Hạo, hắn đã tìm kiếm nhưng cũng không phát giác được chút tung tích nào của con trai mình. Từ tin tức của La Ti mà xét, nếu Tiểu Khô Lâu có gì bất trắc, người ra tay nhất định là Tát Lạp Tư trong năm đại quân chủ!

Bởi vậy, Hàn Thạc đi tới đỉnh Thiên Thần.

Trên đỉnh Thiên Thần có thủ hạ trực hệ của Tát Lạp Tư. Ngọn núi như một thanh kiếm bản rộng xuyên thủng mây xanh, trên núi khắp nơi là đủ loại kết giới phòng hộ. Cho dù là Hàn Thạc muốn im hơi lặng tiếng tiến vào cũng không có khả năng.

Ngẩng đầu nhìn đỉnh cao nhất, Hàn Thạc phóng thần thức ra, từ từ khuếch trương, thần hồn nối tiếp nhau bị hắn cảm nhận được.

Một lúc lâu sau, Hàn Thạc thở dài, thông qua thần thức dò xét, hắn phát hiện trên núi có linh hồn hơn một ngàn tên hung thần. Những kẻ đạt thực lực Thượng vị thần đã có mấy chục người, trong đó cường giả ở cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ tổng cộng có đến mười bảy tên!

Cho dù là Tát Lạp Tư vắng mặt, chỉ dựa vào lực lượng bề nổi này thì không mấy người có thể đối phó được. Đứng dưới chân núi cảm thụ kỹ lưỡng hồi lâu, Hàn Thạc cũng không manh động, tiếp tục dè dặt tìm vị trí của Tát Lạp Tư.

Lại một lát sau, hắn nhíu mày, lòng thầm thấy kỳ quái. Hắn căn bản không cảm thấy Tát Lạp Tư có mặt trên núi. Loại cường giả siêu việt như gã này, chỉ cần ở trên đỉnh Thiên Thần, Hàn Thạc tất có thể cảm ứng được hoặc ít hoặc nhiều.

Trên thực tế, hắn đã vận dụng Đại Sư Hồn thuật. Thuật này sẽ cảm ứng, thấy rõ từng li từng tí, cho dù là một quân chủ như Áo Tắc Ai giỏi về ẩn nấp cũng khó trốn tránh khỏi hỏa nhãn kim tinh của Hàn Thạc (ý nói Hàn Thạc có mắt lửa người vàng, nhìn đâu thấy đó). Nhưng hiện tại hắn lại không hề phát hiện được khí tức của Tát Lạp Tư.

“Chẳng lẽ Tát Lạp Tư vắng mặt đúng lúc thế?” Suy đi nghĩ lại, Hàn Thạc lòng sinh nghi hoặc, do dự có nên đi lên đỉnh Thiên Thần hay không.

Hôm nay một khi xâm nhập lên núi, vậy nghĩa là hắn đã trở mặt thành thù với Tát Lạp Tư. Từ khi Hàn Thạc bắt đầu tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, tuy rằng cũng giết không ít người, nhưng chưa từng thật sự đối chọi gay gắt với vị quân chủ này. Bởi vì hắn không nắm chắc có thể thắng được năm người này, cho nên mới tạm thời tránh không đối địch với bọn họ.

Hiện giờ bởi vì Hàn Hạo mà quan hệ đối địch xem như đã xác định. Hôm nay Hàn Thạc nếu như đại náo đỉnh Thiên Thần, hai phe giữa hắn và Tát Lạp Tư lập tức sẽ dấy lên một trận đại chiến. Hàn Thạc không thể không thận trọng xem xét.

Do dự hồi lâu, cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm, dứt khoát xông lên đỉnh Thiên Thần!

- Kẻ nào? - Vừa mới lên núi đã có một tiếng quát phát ra. Sau đó một tiểu đội vệ sĩ cảnh giác đi ra từ chỗ khuất, vũ khí trong tay chĩa hết về phía Hàn Thạc.

- Ta muốn gặp Tát Lạp Tư, thông báo cho ta một tiếng. - Liếc nhìn đội vệ sĩ, Hàn Thạc điềm đạm lên tiếng.

- Dám gọi thẳng tên đại nhân, tìm chết!

Vệ sĩ trên đỉnh Thiên Thần ngang ngược thành tính, vừa nghe Hàn Thạc gọi thẳng tên Tát Lạp Tư với ngữ khí không hề kính trọng, lập tức lạnh lùng hạ lệnh:

- Bắt cho ta!

Tiểu đội mười người cùng động thủ vây quanh Hàn Thạc. Đáng tiếc ở vòng ngoài cùng này bọn họ chỉ có cảnh giới Trung vị thần. Loại thực lực này đi chống lại Hàn Thạc chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Vừa thấy một đội vệ sĩ nho nhỏ cũng điên cuồng ngang ngược không coi ai ra gì, Hàn Thạc có phần hiểu ra vì sao Tiểu Khô Lâu lại giết tên thủ hạ kia của Tát Lạp Tư.

Đã biết không hữu nghị được nữa, Hàn Thạc ra tay không lưu tình chút nào, mười tên vệ sĩ chưa tới gần đã bị một đóa cốt hoa (hoa xương) vĩ đại bao lấy. Vạn Ma Đỉnh rời cơ thể, lắc qua lắc lại trên hư không, thần hồn cả mười đã bị hút bay bỗng vào trong đỉnh.

Theo số lượng ma đầu trong Vạn Ma đỉnh gia tăng, sức mạnh của Đỉnh Linh càng ngày càng mạnh, hiện tại căn bản không cần Hàn Thạc động thủ, Trung vị thần bình thường còn chưa chết đã bị Vạn Ma Đỉnh chiếu ra một chùm sáng rồi Đỉnh Linh hút luôn thần hồn khỏi thần thể chúng vào.

Mười luồng khói mờ mịt bay vào trong đỉnh, tiểu đỉnh xoay một vòng, cũng không trở lại trong cơ thể Hàn Thạc mà trôi nổi bên cạnh hắn, rồi cả hai cùng hướng phía đỉnh Thiên Thần bay đi.

Ba đỉnh tháp năng lượng đồng thời tỏa ra sắc lam, tạo thành một bức chắn chặn đường Hàn Thạc tiến về phía trước. Không đợi Hàn Thạc ra tay phá vỡ, từng bóng u ảnh từ trong Vạn Ma đỉnh gào thét bay vọt ra, lập tức xé nát bức chắn màu lam nhạt kia.

Vạn Ma Đỉnh vốn chỉ to cỡ nắm tay, giờ bỗng nhiên có kích thước như người. Chỗ nào đó giữa ba tháp năng lượng dính một kích nghiêm trọng, liền nghe thấy tiếng nổ “ầm ầm”, ba tháp năng lượng trong nháy mắt nứt vỡ, biến thành đá vụn bay tán loạn đầy trời.

- Kẻ nào dám đến đỉnh Thiên Thần tìm chết! - Một tiếng hô to phẫn nộ từ lưng chừng núi vang lên, rồi từng thân ảnh mau lẹ ào ào hạ xuống.

Một người một đỉnh không thèm đếm xỉa đến đám hung thần hạ xuống, vẫn xông thẳng lên đỉnh núi.

Vạn Ma Đỉnh mở đường, tắt cả bức chắn, kết giới, rồi cả tháp năng lượng dưới sức mạnh của nó ngã đổ rầm rầm, căn bản không cần Hàn Thạc hao tâm tổn trí, thẳng một đường đi tới, tháp năng lượng vỡ tung, bức chắn kết giới bị ma đầu xé rách, khiến hắn không gặp trở ngại gì.

Cho tới bây giờ, Hàn Thạc mới ý thức Vạn Ma Đỉnh sau khi thôn phệ hàng trăm hàng ngàn thần hồn thì thực lực tăng mạnh. Vạn Ma Đỉnh vốn chính là Ma Môn chí bảo, các loại ma trận hắn nắm rõ như lòng bàn tay, kết giới của thế giới này và đủ loại bức chắn có phần tương thông, hắn nhờ vào sức mạnh của ma đầu phá hủy xem ra không chút khó khăn.

Lúc đầu Hàn Thạc còn lo lắng những kết giới và bức chắn có ở khắp nơi trên đỉnh Thiên Thần sẽ khiến hắn rất gian nan vượt qua, nhưng Vạn Ma Đỉnh đã hoàn toàn xóa tan sự băn khoăn của hắn. Theo từng kết giới, tháp năng lượng bị vỡ tung, tâm thần Hàn Thạc cũng dần dần điên cuồng hẳn.

Sớm muộn gì cũng phải giao phong với năm đại quân chủ, mà Hàn Hạo đã giết người, với tính cách Tát Lạp Tư có thù tất báo, cừu hận này đã kết thành. Việc đã đến nước này, phá hủy lực lượng trong tay đối phương đến mức lớn nhất mới là mấu chốt chiến đấu, không động thì thôi, đã động thủ phải dốc hết sức!

Được Vạn Ma Đỉnh mở đường, kết giới và tháp năng lượng cản đường cứ nối tiếp bị phá hủy, một người một đỉnh rất nhanh tiếp cận sườn núi.

Mà lúc này, thủ hạ từ sườn núi đi xuống của Tát Lạp Tư cuối cùng đã tới, trong những người này bắt đầu xuất hiện rất nhiều Thượng vị thần, đại bộ phận đều ở cảnh giới sơ kì, trung kỳ. Bọn chúng lửa giận ngút trời, muốn xé tan xác Hàn Thạc ra.

Năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn giao chiến không ngừng, tuy nhiên cách thức xông thẳng vào hang ổ đối phương thì chưa từng có. Năm người sẽ chỉ cho thủ hạ chiến đấu, hoặc là giao chiến một chọi một với nhau trong bóng tối, rất ít khi có chuyện họ đi đối phó thủ hạ người khác.

Cho nên, tuy rằng năm đại quân chủ minh tranh ám đấu không ngừng, nhưng đỉnh Thiên Thần trước giờ vẫn chưa từng chịu sóng gió. Mà người bình thường, tránh né loại địa phương như đỉnh Thiên Thần này còn không kịp, căn bản không có khả năng tới tìm đường chết!

Đỉnh Thiên Thần là địa bàn của ai? Tát Lạp Tư! Ngoài bốn đại quân chủ kia ra, có ai dám tự ý xông lên nơi này?!

Ngay khi động tĩnh cực lớn dưới chân núi bị phát hiện, khi bọn hắn thấy được từng tháp năng lượng vỡ vụn, kết giới trên đỉnh Thiên Thần bị phá hủy liên tiếp, những thủ hạ của Tát Lạp Tư đã ngang ngược thành thói này cảm giác mình thực sự như bị người ta làm mất sạch mặt mũi, tự nhiên phần nộ vô cùng.

Bọn hắn từng người bay vút xuống, vừa phát hiện đối phương chỉ là một người, ngay từ đầu tâm thần còn khê run rẩy, cho rằng thật sự là một trong bốn vị đại quân chủ nào đó xuất hiện. Tuy nhiên bọn hắn rất nhanh phát hiện ra kẻ to gan lớn mật này không phải, bởi vậy, bọn họ dũng khí được nâng cao, bắt đầu quên hết tất cả.

- Tới hay lắm, tới được lắm! - Hàn Thạc cười gằn, tâm thần khê động, mười bảy thanh phi kiếm rít lên bay ra, phi kiếm lấy mạng này mỗi một thanh đều sắc bén vô cùng, hơn nữa mang theo độc axit, hàn độc, chính là hung khí giết người đoạt mạng tốt nhất.

Đám xông về Hàn Thạc trước tiên, chỉ vừa giáp mặt là đã bị mười bảy thanh phi kiếm đâm xuyên thân, thân thể nhanh chóng hóa thành máu loãng.

Mười ngón tay bung ra với dạng Thiên Ma Lợi Nhận, Hàn Thạc cười ha ha nhảy vào đám người. Mũi nhọn chỉ đến đâu, tàn chi, huyết nhục văng đến đấy, căn bản không thành một thể!

Hàn Thạc bây giờ đã đạt tới đỉnh cao nhất của cảnh giới Thiên Ma, cộng thêm lực lượng của Đỉnh Linh nữa thì căn bản không có một Thượng vị thần nào có thể chống đỡ được hắn. Hàn Thạc đột nhiên nảy ý nghĩ, với thực lực hiện tại của hắn muốn đột phá, chỉ có tìm đối thủ tương đương hoặc cường đại hơn so với mình độ sức sinh tử!

Mà Tát Lạp Tư chính là đối thủ hiện Hàn Thạc cần nhất!

Hạ quyết tâm xong, trong lòng hắn không hề mấy may lo lắng, ngược lại bắt đầu cấp bách hy vọng Tát Lạp Tư xuất hiện để chiến một trận thống khoái với kẻ này. Cho dù hôm nay không thể thắng Tát Lạp Tư, chỉ cần sống sót rời khỏi đỉnh Thiên Thần, hắn cũng có cơ hội rất lớn đột phá bản thân. Một khi hắn thật sự đạt tới cảnh giới mới, Hàn Thạc tin tưởng quy củ của Vùng Đất Hỗn Loạn sau này sẽ do hắn lập lại!

Đây là một lần khiêu chiến mạo hiểm!

- Tát Lạp Tư đâu, Tát Lạp Tư ở đâu? Ra cho ta! - Hàn Thạc dần trở nên điên cuồng, đứng trên đỉnh Thiên Thần gào to, ra tay không lưu tình chút nào. Thiên Ma Lợi Nhận sắc bén cứ liên tiếp xé nát thân thể!

Dưới lực phòng ngự siêu cường của Thiên Ma Bất Diệt Thể, những công kích đến từ bốn phương tám hướng kia căn bản chả có bất cứ tác dụng gì với Hàn Thạc. Từng thanh thân khí sắc nhọn cắm trên người hắn giống như là đâm vào bề mặt kim loại sắt đá cứng rắn nhất, không thể gây cho Hàn Thạc một chút tổn thương nào.

Hắn cười sảng sặc, cứ chém giết thẳng một mạch, ai ngăn cản trước mặt là giết, xông thẳng lên đỉnh Thiên Thần.

Vạn Ma Đỉnh hóa thành một cái bóng mờ mờ, không ngừng hấp thu thần hồn vào trong. Trong chốc lát, lại có mấy chục thần hồn biến mất vào trong đỉnh. Một người một đỉnh phối hợp vô cùng ăn ý, cùng bổ sung cho nhau, với khí thể hùng hực dễ dàng lên thẳng đỉnh núi.

Trên đường đi không ngừng có càng nhiều hung thần chặn Hàn Thạc lại, nhưng không ai có thể ngăn cản được bước chân của hắn, ngã rạp chết thảm trong tay hắn. Vô số tháp năng lượng, kết giới dưới tác dụng của Vạn Ma Đỉnh bị phá hủy. Chiếc đỉnh cứ bồng bênh dập dềnh, thoạt nhìn không có sức mạnh gì nhưng lại có thể trợ giúp Hàn Thạc giải quyết vấn đề khó khăn lớn nhất.

- Chủ nhân, cẩn thận một chút, bức chắn mới vô cùng lợi hại! - Đột nhiên, Đỉnh Linh truyền tin cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc trầm ngâm quan sát, phát hiện quan ải cuối cùng chỗ đi thông lên đỉnh núi chẳng chịt những tia chớp khủng bố. Chúng cứ xẹt ngang dọc “xoẹt xoẹt” như có tính mạng, tạo thành một quả cầu cực lớn bao quanh đỉnh núi.

Chắc chắn đây chính là bức chắn cuối cùng do Tát Lạp Tư tự tay bố trí!

858. Chương 858:nguyên Tổ Sinh Hồn

Trên chỗ cao nhất của đỉnh Thiên Thần, đám thủ hạ của Tát Lạp Tư ai nấy lặng lẽ nhìn chăm chú Hàn Thạc. Trong số bọn họ cao thủ Thượng vị thần hậu kỳ có không ít, cộng thêm những thủ hạ đang rối loạn kia, tổng số người xấp xỉ ba trăm, đây mới là tinh nhuệ chân chính trong tay Tát Lạp Tư!

Tuy nhiên, bọn họ cũng không vượt qua màn chắn lao xuống đối phó Hàn Thạc, mà đứng sau tầng điện quang lập lờ kia bình tĩnh quan sát hắn, xem xem kẻ này có bản lĩnh loại bỏ tầng từ trường lôi điện do Tát Lạp Tư tự tay bố trí hay không.

Sở dĩ không dám mạo muội ra tay là bởi vì bọn họ đều thấy hết sự điên cuồng của Hàn Thạc trước đó, cường giả cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ chỉ vừa đối mặt là đã bị chém chết, mấy chục đạo công kích do các loại thần lực hội tụ đánh lên người kẻ xông tới mà không thể tạo thành bất cứ tổn thương gì. Cảnh tượng này khiến cho những người quan sát trên đỉnh núi kia chấn động mãnh liệt.

Rất hiển nhiên, thực lực của Hàn Thạc đã vượt qua phạm trù Thượng vị thần thông thường, đối mặt với một cường giả không dự đoán được thực lực thực sự, không người nào dám mang tính mạng của mình ra đùa, cho dù đây là một phương hào hùng của Vùng Đất Hồn Loạn!

May mà Tát Lạp Tư đã bố trí trên đỉnh Thiên Thần một tầng màn chắn bằng lôi điện rất mạnh, những người này đều lặng lẽ nhìn chăm chú Hàn Thạc, muốn xem rốt cuộc hắn có thực lực phá hủy nó hay không!

Hàn Thạc hồ hững bất động, cẩn thận cảm thụ sức mạnh cực lớn ẩn chứa trên màn chắn lôi điện. Hắn triển khai thần thức, thậm chí có thể cảm giác được điện nguyên tố, lôi nguyên tố đẹp mắt đang xẹt qua xẹt lại. Chúng vô cùng sinh động, cả hai tụ tập cùng một chỗ, tạo thành từng cặp loảng ngoảng đi lại.

Lôi điện nguyên tố chỉ chít di chuyển theo quỹ tích mà Hàn Thạc không cách nào hiểu nổi giống như một tấm gương lớn trên màn chắn lôi điện. Bọn chúng bằng mắt thường khó thấy được dường như có tính mạng của mình, vui sướng nhảy múa, tạo cho màn chắn kia kín như bưng.

- Chủ nhân, màn chắn lôi điện này có thể gây tổn thương lớn cho ma đầu, ta không có biện pháp sử dụng chúng xé rách nó! - Đỉnh Linh truyền tin, ra hiệu mình bất lực.

Ma đầu không sợ tổn thương vật lý, lại gần như miễn dịch với Đại Địa, Tử Vong... thần lực, tuy nhiên Hỏa, Lôi điện lại có lực sát thương rất lớn với chúng. Màn chắn lôi điện này quả thực chính là kẻ thù tự nhiên của ma đầu, cho nên Đỉnh Linh không có biện pháp sử dụng chúng để phá màn chắn này.

Hàn Thạc trầm ngâm một chút, rồi thu Vạn Ma Đỉnh lại. Hai đại phân thân Tử Vong, Hủy Diệt bỗng nhiên triển khai thần chỉ lĩnh vực với cảnh giới Thượng vị thần. Ba linh hồn bắt đầu liên hệ, dần dần dung hợp lại.

Sức mạnh diệt thế lấy Hàn Thạc làm trung tâm, bắt đầu khuếch trương ra phía ngoài. Tử Vong nguyên tố khổng lồ trong vòng trăm dặm quanh đó đột nhiên điên cuồng hội tụ về phía hắn. Chỉ trong nháy mắt, khu vực chỗ Hàn Thạc đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Trên đỉnh Thiên Thần, từng tòa tháp năng lượng bị gãy đoạn rồi bị nhỏ tatan gốc lên. Đá vụn bắn tứ phía.

Tử Vong nguyên tố lưu chuyển theo phương thức của Hủy Diệt pháp tắc. Hủy Diệt thần lực trong cơ thể dưới hành động của Hàn Thạc ngưng tụ thành từng viên Hủy Diệt Pháp Châu. Thần chi lĩnh vực mới của hắn vừa hình thành liền giống như là cá voi hút nước, hút hết Tử Vong nguyên tố ở lân cận vào.

Dựa theo lẽ thường, Hủy Diệt lực lượng và Tử Vong lực lượng không có khả năng hòa hợp. Hủy Diệt Pháp Châu cũng tuyệt đối không thể dung nhập vào Tử Vong nguyên tố, nhưng do Hàn Thạc dung hợp hai đại thần chi lĩnh vực mà hình thành. Từng viên Hủy Diệt Pháp Châu dựa theo quỹ đạo Hủy Diệt pháp tắc chuyển động nhanh chóng, liên tục hấp thu Tử Vong nguyên tố.

Sau khi Hủy Diệt Pháp Châu chứa đầy Tử Vong nguyên tố, thể tích của chúng bành trướng như đầu người trưởng thành. Mỗi một viên đều có sắc lục mờ mờ như ngọc thạch thiên nhiên. Trong mỗi viên pháp châu đều chứa dịch thể lưu chuyển.

Chỉ có Hàn Thạc mới rõ dịch thể trong Hủy Diệt Pháp Châu kia chính là hình thái Tử Vong nguyên tố sau khi nén ngàn lần! Từng viên Hủy Diệt Pháp Châu quay tròn quanh hắn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Dần dần, Hàn Thạc quên hết tất cả, đặt hết tâm thần yên lặng vào trong đó, dùng thần thức nắm trong tay mọi thứ.

Đột nhiên, một loại cảm giác kỳ diệu dâng lên trong lòng Hàn Thạc. Trong chốc lát, hắn chợt phát hiện mình dường như hóa thân thành hàng vạn hàng nghìn vào trong từng viên Hủy Diệt Pháp Châu kia, có ảo giác kỳ diệu chúng chính là bản thân mình...

Loại cảm giác này chỉ duy trì một lát. Sau khi Hàn Thạc phục hồi tinh thần, hắn chợt phát hiện từng viên Hủy Diệt Pháp Châu đang chuyển động chung quanh dường như biến thành linh hồn mình lan tỏa ra, thành một bộ phận của thân thể mình, như mỗi một viên pháp châu đều mang một chút linh hồn lực của mình, như trong đó có một giọt máu huyết của mình...

Càng khiến người ta thêm kinh ngạc là, hắn cảm thấy những Pháp Châu kia dường như có ý thức của mình, chỉ cần hắn nảy ý nghĩ là chúng sẽ dựa theo ý hắn thực hiện việc hắn giao một cách hoàn mỹ. Loại cảm giác này vô cùng lạ lùng, làm Hàn Thạc có một loại ảo giác không chân thực.

Từng viên Hủy Diệt Pháp Châu tiếp tục xoay chuyển trong Thần chi lĩnh vực của hắn. Khi Hàn Thạc đặt sự chú ý lên màn chắn lôi điện trước mặt, hắn chợt có ý nghĩ loại bỏ màn chắn kia như thế nào thì những viên Hủy Diệt pháp trở nên cực kỳ quái dị như biết được suy nghĩ của hắn. Chúng phát ra tiếng “lưu rú” chỉ có mình hắn có thể nghe thấy, rồi ủa hết lên tấn công màn chắn lôi điện do Tắt Lạ Tư tự tay bố trí.

- Á, điện lực mạnh thật!
- Lôi lực khôn khiếp!
- Chúng ta cùng cắn chết chúng!
- Giết, giết!

...

Trong nháy mắt, vô số những ý niệm vô cùng kì quặc chui vào thần thức Hàn Thạc. Những ý niệm kia đến từ linh hồn trên Hủy Diệt Pháp Châu, kể lại rõ tình huống bọn chúng giao chiến với ý thức lôi điện trên màn chắn kia...

- Chết rồi, chúng chết sạch rồi! Chúng ta đã chiến thắng!

Trong một giây, linh hồn trên những Pháp Châu kia như truyền đến Hàn Thạc lượng tin tức lên đến cả trăm triệu, mà kết quả từ cuộc giao chiến kỳ lạ giữa mấy loại ý thức cũng đã có trong một giây này. Ngay khi hắn nhận được tin cuối cùng “chúng ta chiến thắng rồi!” thì bên tai vừa văng vẳng lên một tiếng nổ cực lớn như hủy thiên diệt địa.

Hàn Thạc chợt bừng tỉnh, những ý thức lộn xộn đang vọt tới kia bỗng chốc tan biến không tung tích, dường như tất cả những thứ vừa mới xảy ra đều chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi, không chân thực...

Ổn định lại tâm thần, Hàn Thạc chăm chú quan sát, phát hiện màn chắn lôi điện bảo vệ cả đỉnh Thiên Thần đã biến mất tăm mất tích. Từng đạo tia chớp tí xíu bắn ra ngoài, rồi tan vào giữa sườn núi. Cẩn thận

cảm thụ một chút, hẳn nhận ra trong những tia chớp tán loạn kia không có ý thức sinh mạng như trước nữa, dường như trong nháy mắt vừa rồi bọn chúng đã bị giết sạch vậy.

Từng tia ánh sáng xanh, xám mờ mờ theo lối điện lực yếu ớt rụng xuống. Trong những tia sáng kia tràn ngập Hủy Diệt, Tử Vong lực lượng hòa vào nhau. Hàn Thạc vẻ ngỡ ngàng, dường như cảm thấy được gì đó từ những tia sáng đã mất đi kia.

- Chúc mừng chủ nhân lại tiến thêm một bước! Loại lực lượng hình thể vừa rồi được gọi là Pháp hữu nguyên thần ở thế giới chúng ta. Còn ở thế giới này chúng có tên là Nguyên tố sinh hồn. Mặc dù tên khác nhau nhưng hình thái biểu hiện lại có hiệu quả tuyệt diệu như nhau. Chủ nhân trước đó trong vô thức thể ngộ được loại cảnh giới này, có thể làm cho lực lượng ma công, hai phân thân đều có đột phá! Chủ nhân, ngài dụng tâm thể ngộ được Pháp hữu nguyên thần, cũng có ý nghĩa thiên kiếp bất cứ lúc nào cũng có khả năng giáng xuống! - Hàn Thạc đang mờ mịt không hiểu gì thì Đỉnh Linh truyền tin cho hắn.

Pháp hữu nguyên thần và Nguyên tố sinh hồn thuộc về một loại phương thức vận dụng năng lượng cao thâm nhất, có thể giao cho lực lượng sinh mạng công kích. Hủy Diệt Pháp Châu tụ tập Hủy Diệt thần lực và Tử Vong nguyên tố vừa rồi đã được thần thức Hàn Thạc giao cho sinh mệnh lực, ngay cả hắn cũng không biết rốt cuộc nó được xem như là Pháp hữu nguyên thần hay là Nguyên tố sinh hồn.

Tuy nhiên uy lực cuối cùng thật vô cùng đáng sợ. Màn chắn do Tát Lạp Tư đã đạt tới cảnh giới Chủ thần tự tay bố trí mà cũng sụp đổ tan tành dưới một kích như vậy của hắn!

- Người, người rốt cuộc là ai? - Màn chắn lôi điện vừa tan vỡ, đám thủ hạ của Tát Lạp Tư kia toàn bộ đều bị chấn nhiếp.

Tát Lạp Tư thuộc về cấp bậc nào, không ai rõ hơn so với bọn hắn. Người có thể phá tan màn chắn do vị quân chủ này bố trí, chắc chắn cũng có thực lực tương đương. Một tồn tại đỉnh cao cường đại, hơn nữa còn lấy tư thế cứng rắn như vậy, bọn hắn không sợ mới là lạ!

- Tát... Tát Lạp Tư đại nhân không có ở đây, người, người muốn làm gì? - Một Thượng vị thần khác mắt thấy Hàn Thạc từng bước leo lên đỉnh núi, vẻ mặt vô cùng sợ hãi. Hắn cũng có tiếng ở Vùng Đất Hỗn Loạn, nhưng đối mặt với người vừa biểu hiện thực lực khủng khiếp kia, hắn cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Ồn ào đến bây giờ mà Tát Lạp Tư vẫn chưa xuất hiện, vậy chắc chắn hắn không có mặt trên đỉnh Thiên Thần rồi, điểm này Hàn Thạc hiểu rõ.

- Màn chắn này do hắn tự tay bố trí, ta nghĩ nó vừa bị phá vỡ, Tát Lạp Tư nhất định phát hiện được, sẽ trở về với tốc độ nhanh nhất!

Hàn Thạc cười cười, sau đó con ngươi lạnh như băng găm lên đám người trước mặt, tà ác nói:

- Chỉ có điều không biết các người còn có thể nhìn thấy hắn hay không đây?!

- Các huynh đệ, tiêu diệt hắn! - Một người hét lớn, hơn ba trăm thủ hạ của Tát Lạp Tư trên núi cùng ào lên bao vây Hàn Thạc.

Dưới chân núi, sườn núi, những vệ sĩ khác cảm nhận được dị biến kinh thiên trên đỉnh núi, cũng ào ào xông lên. Diện tích dưới chân núi, sườn núi cực lớn, Hàn Thạc và Vạn Ma Đỉnh chỉ xông lên từ một phương hướng, đại bộ phận những vệ sĩ ở dưới đó đều không dụng phải hắn, số người này xấp xỉ năm sáu trăm, bay vù vù từ phía dưới lên với khí thế vô cùng kinh người.

Đỉnh Tuyết Băng là lãnh địa của Ngõa Tây Tư trong năm đại quân chủ. Hắn tu luyện Thủy hệ lực lượng, trên núi băng hàn thấu xương, quanh năm bao phủ trong băng tuyết dày đặc. Trên một đỉnh nhọn rất lớn, Tát Lạp Tư đang nói chuyện với Ngõa Tây Tư.

Năm đại quân chủ mặc dù đại chiến với nhau không ngừng, nhưng lại thường thường gặp mặt nói lý, bàn bạc một số đại cục tại Vùng Đất Hỗn Loạn. Lần này Tát Lạp Tư đến tìm Ngõa Tây Tư là vì giải quyết một số vấn đề sở hữu chỗ mỏ mới.

Chuyện vẫn chưa nói xong, Tát Lạp Tư thần hồn chấn động, đột nhiên giận tím mặt, không nói hai lời với Ngõa Tây Tư đã lấy ra một không gian thần khí hình thoi, mặc kệ Ngõa Tây Tư truy hỏi, phá không mà đi.

859. Chương 859:điên Cuồng

Trên đỉnh Thiên Thần, Hàn Thạc đang đại khai sát giới. Hàng trăm hàng ngàn ma đầu bay múa, thủ hạ của Tát Lạp Tư thực lực chỉ đạt Trung vị thần. Bao Diệt Châu, Thiên Ma Bích Diễm Toa, Giao Long Độc Vân Vồng, Lục Sân Sa, Huyền Mạc Phiến được hấn tung ra hết. Nhất thời trên đỉnh núi âm phong từng trận, quỷ khóc sói gào, mây đen mù mịt.

Mười bảy thanh phi kiếm bay ra, cứ nhằm đám cao thủ chân chính tàn sát. Trong thần chi lĩnh vực mới, từng viên Huỷ Diệt Pháp Châu hấp thu Tử Vong nguyên tố được Hàn Thạc thử ban cho sinh mạng, cứ hướng những khu vực đông người mà nổ tung, đánh cho từng tên thủ hạ của Tát Lạp Tư hồn bay phách lạc.

Khi Hàn Thạc toàn lực ra tay, vận dụng toàn bộ ma khí trên người mới phát hiện ra mình có thể tạo ra lực sát thương lớn đến nhường nào! Những ma khí này do hấn tự tay luyện chế, mỗi thứ đều rất độc địa, đều có sức mạnh tàn sát đám đông.

Mới nắm vững nguyên tố sinh hồn chưa được bao lâu nhưng uy lực của Huỷ Diệt Pháp Châu đã càng trở nên khủng bố vô cùng. Lấy Hàn Thạc làm trung tâm, bốn phương tám hướng vọng đến những tiếng nổ vang liên miên không dứt. Từng cỗ thi thể bị xé rách, bắn tung ra, đầu chi chia lìa nhuộm máu nằm rải rác.

Chỉ trong chốc lát, đỉnh Thiên Thần đã máu chảy thành sông. Thần tử nạn vượt quá hai trăm người. Sát khí, oán khí, hận ý vô cùng vô tận của họ khi tử vong đều bị mười bảy thanh phi kiếm hấp thu khiến sát khí của chúng ngày càng nặng. Mỗi một kiếm chém tới, đối phương chưa kịp ra tay phòng ngự đã bị sát khí trùng thiên đoạt mất tâm thần, sau đó bị phi kiếm xuyên tim, cuối cùng đoạn khí chết tại chỗ.

Đỉnh Linh trong Vạn Ma đỉnh reo hò, hút thần hồn từng người vào trong đỉnh. Chỉ một lát đã có hơn hai trăm thần hồn bị thôn phệ. Đỉnh Linh lộ vẻ vô cùng hưng phấn, lại càng ra sức khống chế ma đầu. Hàng chục con tụ lại đánh hội đồng thủ hạ của Tát Lạp Tư.

Mặc dù đám thủ hạ kia đã tìm được phương pháp chống lại ma đầu, nhưng khi mấy chục, mấy trăm ma đầu cùng nhất tề liều mạng thì bọn hấn cũng không chống nổi thế công mãnh liệt này. Ngay cả những tên tu luyện Hoả hệ cùng Lôi điện lực lượng cũng bị chúng nuốt chửng như tằm ăn rỗi.

Đỉnh Thiên Thần quả thực đã trở thành địa ngục trần gian, tiếng quỷ khóc sói gào chói tai khắp nơi. Mười bảy thủ hạ trực hệ của Tát Lạp Tư đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, nhưng dưới thế công rợp trời của Hàn Thạc căn bản là bất lực, chẳng thể liên hợp chống lại, chỉ có thể trở mắt nhìn hấn như u hồn ghé đông ghé tây, từ đầu tới cuối không nắm được chút tung tích.

Hàn Thạc cười sảng sặc, hai mắt dần biến thành màu đỏ sậm điên cuồng. Từng tầng khí hung sát như sương mù lượn lờ xung quanh hấn. Những kẻ tử vong trong nháy mắt hình thành lực lượng mặt trái bị hấp dẫn bởi khí tức tà ác trên người Hàn Thạc, tụ lại mà không tan đi.

Trong lòng Hàn Thạc chỉ còn ý niệm giết chóc vô cùng vô tận. Bất kỳ sinh mệnh nào xuất hiện, hấn đều ra tay giết chóc - nhập ma rồi!

Từ sau khi Hàn Thạc đột phá đến cảnh giới Thiên Ma, hấn đã có thể khống chế tâm cảnh của mình. Lần nhập ma này khác với quá khứ. Trong lúc đại khai sát giới, hấn chợt phát hiện ra mình đã đánh mất sự khống chế bản thân. Tất cả xảy ra một cách tự nhiên. Đường như hấn vừa ra tay là muốn chém tận giết tuyệt bất cứ sinh linh gì trên thế gian!

Giờ phút này hấn đã mất khống chế với bản thân nhưng lại có thể tự nhiên sử dụng bất cứ ma công bí quyết gì. Lúc này hấn chính là một hung thần, trong tâm chỉ có một ý nghĩ huỷ diệt tất cả.

Càng lúc Hàn Thạc càng điên cuồng. Hai tròng mắt đỏ sậm lấp lánh hung quang diệt thế không hề có kị những công kích lên người mình. Thiên Ma Bất Diệt Thể tự động ngăn cản đủ loại công kích, giúp ma thể của hấn không bị tổn hại chút nào.

Hàn Thạc lúc này không nghi ngờ gì vô cùng đáng sợ. Tướng mạo dữ tợn của hấn như muốn huỷ diệt vạn vật sinh linh. Không có thương tiếc trong lòng, không do dự, không có ý nghĩ thu tay lại mà chỉ có giết chóc điên cuồng tiến thẳng về phía trước!

Thi thể cứ nối tiếp nhau bị hấn xé tan xác. Từng cái thần hồn bị u quang trong tay hấn tiêu diệt. Ma thể của hấn không bị thương tổn nhưng y phục sớm đã hoá thành những mảnh vụn bay tán loạn. Giờ đây thân thể hấn dường như lộ ra trơn vẹn. Từng khối cơ bắp lộ ra trên cơ thể hùng vĩ như từng hòn đá tảng. Từng sợi gân xanh có thể thấy được như những con rắn nhỏ uốn lượn.

Hàn Thạc như Diệt Thế Ma Thần, mỗi kích của hấn giáng xuống đều kinh thiên động địa, căn bản không có ai dám đơn độc tiếp một đòn bất kỳ. Ba thủ hạ có lực phòng ngự mạnh nhất của Tát Lạp Tư đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, liên thủ ngăn cản một quyền tùy ý của Hàn Thạc lại bị lực lượng khủng bố của hấn đánh bay vào sâu bên trong.

Trên đỉnh Thiên Thần, giờ Hàn Thạc là vô địch!

- Tát Lạp Tư đại nhân sao còn chưa tới? Tên điên này ai có thể cản được chứ! - Một gã thủ hạ của Tát Lạp Tư quát lớn, đầy vẻ sợ hãi thối lui.

- Chúng ta trước hết hãy rút lui khỏi đỉnh Thiên Thần! Nếu lưu lại chỗ này, ta sợ chúng ta thực sự sẽ không còn gặp được Tát Lạp Tư đại nhân nữa! - Tên khác vẻ mặt khổ sở, nhìn Hàn Thạc ở phía xa đề nghị.

- Gã này rốt cuộc là ai? Trong Vùng Đất Hỗn Loạn từ lúc nào lại nổi lên ra một gia hỏa khủng bố như vậy.

...

Đủ loại thanh âm phát ra từ đám thủ hạ của Tát Lạp Tư. Bọn hấn đã thật sự sợ hãi.

Đột nhiên, từ trong hư không truyền đến một tràng sấm sét ầm ầm. Một luồng điện quang chói mắt còn mạnh hơn ánh mặt trời mấy lần chợt đánh lên người Hàn Thạc.

Hàn Thạc một đường đồ sát chẳng ai cản nổi, thân thể hùng vĩ của hấn chợt chấn động, mái tóc đang vờn bay dựng đứng cả lên. Hình dáng dữ tợn của hấn càng thêm hung hãn đáng sợ.

Hàn Thạc không đuổi giết những tiểu nhân vật đang chạy trốn nữa. Hai mắt hấn vẫn một màu đỏ sẫm, tuy nhiên tâm trí đã khôi phục trở lại. Hấn ngẩng lên nhìn Tát Lạp Tư cao chừng ba mét.

Tâm trí khôi phục lại bình thường nhưng bộ dạng nhập ma vẫn không biến mất. Ngay khi hấn khôi phục thần trí lập tức ý thức được mình vừa rồi đã rơi vào trạng thái nhập ma một cách khó hiểu. Trong trạng thái này, bởi bản thân không có ý thức nên sẽ nguy hiểm vô cùng, nếu có người thân bên cạnh hấn cũng có thể giết chết.

Tuy nhiên còn có một trạng thái nhập ma khác, khi đó có thể tự nhiên khống chế thần thức mình. Mặc dù không thể bảo trì sự bình tĩnh thường ngày nhưng ít nhất cũng có thể khống chế chính mình không làm sát người nhà. Loại trạng thái nhập ma này chính là cửa cuối cùng của cảnh giới Cửu Biến - Thiên Ma biến!

Hàn Thạc rất nhanh chóng điều chỉnh bản thân, tâm vẫn bảo trì dục vọng giết chóc. Đôi con ngươi nhìn chằm chằm vào Tát Lạp Tư, hấn gầm nhẹ:

- Tát Lạp Tư?

Cơ mặt Tát Lạp Tư khẽ rung rung, rõ ràng đang phần nộ ngập trời. Trên đỉnh Thiên Thần, xác người la liệt cùng những tháp năng lượng vỡ nát đủ chứng minh kẻ trước mặt vừa làm gì. Là một trong Ngũ đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, đã nhiều năm chưa có ai dám láo xược tại lãnh địa của hấn như vậy.

Cho dù là Thái Nhĩ có thực lực mạnh nhất trong năm người cũng không đích thân ra tay với những thần phổ thông trên đỉnh Thiên Thần. Đây là ký kết ngầm bất thành văn giữa bọn họ!

Mà hôm nay, đỉnh Thiên Thần tượng trưng cho thân phận và địa vị của Tát Lạp Tư hấn gần như bị phá hủy. Hơn ba trăm thủ hạ bị tàn sát. Loại nhục nhã này hấn nào đã từng trải qua từ năm đó đến giờ!

Lửa giận trong lòng thiếu chút nữa đã thiêu cháy hấn. Hơi thở hỗn hển của hấn trầm lại sau ba giây. Ba giây này, tất cả mọi thứ trên đỉnh Thiên Thần lọt cả vào mắt hấn. Những tình cảnh đó càng làm tăng thêm ý nghĩ mãnh liệt bắt Hàn Thạc phải trả nợ máu!

Không nói nhảm một lời. Thậm chí không cần hỏi lai lịch Hàn Thạc. Sau ba giây trầm tư, thân thể Tát Lạp Tư hoá thành một con điện long khổng lồ phóng thẳng tới Hàn Thạc.

Tát Lạp Tư vừa động là sấm sét đầy trời. Một tiếng sấm chấn động cả tai mang theo năng lượng chấn động kỳ dị nhằm vào Hàn Thạc công đến. Tiếng sấm vừa mới vang lên đã đột nhiên hiện ra ngay bên cạnh hắn rồi nổ tung mãnh liệt.

Tiếng sấm đánh ngang tai làm mất tinh thần với lực bạo tạc nhằm vào cơ thể. Mức công kích này với bất cứ Thượng vị thần trùng phải đều dẫn đến tử vong. Thậm chí không cần trực tiếp bị đánh trúng, chỉ tiếng sấm rền cũng đã đủ chấn tan thần hồn của Thượng vị thần bình thường.

Chỉ có điều Thiên Ma Bất Diệt Thể của Hàn Thạc không phải Thượng vị thần bình thường còn xa mới so sánh được. Sóng âm lôi lực đình tại nhức óc vừa rồi bắn vào mang nhĩ chỉ làm cho hắn chóng mặt tý chút. Khoảnh khắc lôi điện bao trùm hắn, Thiên Ma Bất Diệt Thể đã tự động phòng ngự.

Tiếng sấm qua đi, thân thể Hàn Thạc chỉ thấy một màu đen sẫm, nhưng hắn vẫn sừng sững bất động.

Thiên lôi tập kích thân thể nhưng Thiên Ma Bất Diệt Thể đã ngăn chặn lực bạo tạc lại. Chỉ có điều Chủ thần ra tay đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy. Từng tia Lôi lực yếu ớt trong nháy mắt tràn vào Ma thể của Hàn Thạc. Chúng như tự có ý thức, vừa vào trong đã điên cuồng xông thẳng đến thần thức hải dường như chuẩn bị đoạt phách, làm nổ tung thần thức Hàn Thạc.

Mỗi tia Lôi lực đều mang lực bạo tạc. Chúng ẩn dấu không phát, đến khi tới thần thức Hàn Thạc mới phát nổ.

Hàn Thạc hiểu rằng thần ở vị diện này tu luyện linh hồn không giống với thần thức của người tu ma có tác dụng tuyệt vời vô cùng. Một khi công kích có thể xuyên thấu thân thể tiến vào não hải tấn công thần hồn, chỉ cần một vụ nổ nhỏ hoặc trùng kích cũng có thể làm tiêu tan ý thức thần hồn hoặc trực tiếp chấn cho hồn bay phách lạc

Nếu đổi lại là bất kỳ Thượng vị thần nào bị Tát Lạp Tư tấn công như vậy cơ hồ đều khó tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng với kẻ tinh tu Ma công như Hàn Thạc, chút tài mọn này không đáng nhắc đến. Tâm thần vừa động, từng tia Ma nguyên lực đã nhanh chóng vận chuyển trong cơ thể, không đợi những tia Lôi lực tiến tới não hải đã chặn lại toàn bộ. Tất cả ý thức yếu ớt trong cơ thể đều bị Hàn Thạc trực tiếp thôn phệ.

Ngẩng đầu nhìn lên, lúc này Tát Lạp Tư thân mang điện quang cũng vừa lúc đến nơi.

- Thống khoái! - Hàn Thạc nhếch mép cười vang, phi thẳng lên trời trực tiếp nghênh đón Tát Lạp Tư. Hai tay vung lên, sát khí đầy trời ngưng tụ lại thành hai con ô long, hung ác cắn tới Tát Lạp Tư.

860. Chương 860:thiên Địa Tịch Diệt

Đối với Hàn Thạc, Tát Lạp Tư chẳng những là một cường địch tại Vùng Đất Hỗn Loạn, mà còn là điểm mấu chốt đột phá. Vừa giao chiến hắn đã toàn lực ứng phó, bất kể kết quả thế nào hắn đều có lợi. Cho dù thất bại, hắn cũng có thể lợi dụng ma công Huyết Động thuật trốn chạy. Qua trận chiến này chẳng những có thể nhận biết được thực lực thực sự của một Chủ thần, phương diện ma công đột phá, còn có thể thành danh tại Vùng Đất Hỗn Loạn. Tất cả thần ở Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ biết được việc có thêm một kẻ mạnh có thể đối chọi được với Tát Lạp Tư.

Nhược giả khiêu chiến cường giả, chỉ cần đảm bảo mình không chết, bất luận thế nào cũng chiếm được tiện nghi lớn!

Hai tay hóa trảo, khí hung sát đầy trời chợt hoá rồng, từ chín tầng trời lao xuống đón Tát Lạp Tư. Tâm thần vừa động, Vạn Ma Đỉnh cùng mười bảy thanh phi kiếm liền bay về, bỏ qua đám binh tôm tướng cá xung quanh, tất cả tập trung “chiếu cố” vị quân chủ kia.

Toàn thân Tát Lạp Tư điện quang lóa mắt, hắn chẳng khác nào một người điện với những luồng điện khủng bố quán quanh thân. Từng luồng chớp giạt đánh lên thân ô long do khí hung sát của Hàn Thạc hóa thành. Điện quang chói lọi khiến cho đỉnh Thiên Thần ầm ầm tiếng sấm, kinh thiên động địa.

Đám thủ hạ của Tát Lạp Tư sợ ảnh hưởng từ cuộc giao phong của hai tuyệt thế cường giả nên ào ào chạy xuống chân núi, để lại chiến trường cho hai người, rồi chỉ dám đứng nơi xa xa dõi nhìn dị biến trên đỉnh núi.

Chỉ khi thật sự giao chiến, Hàn Thạc mới hiểu được thực lực của một Chủ thần rốt cuộc khủng bố đến thế nào. Cho dù nhờ toàn bộ lực lượng của Đỉnh Linh cùng mười bảy thanh phi kiếm xuất toàn lực nhưng hắn cũng không chiếm được lợi thế.

Sự thấu hiểu cùng nắm vững của Tát Lạp Tư với Lôi điện nguyên tố đã đạt tới mức vô cùng thần kỳ. Toàn thân hắn đều là Lôi điện nguyên tố, mỗi kích bổ xuống đều mang theo lôi điện lực vô cùng tận. Ô long do Hàn Thạc ngưng tụ khí hung sát hình thành bị mấy trăm tia chớp đánh cho tiêu tan.

Đỉnh Thiên Thần là nơi Tát Lạp Tư tu luyện, khu vực này Lôi điện nguyên tố có nhiều hơn bất kỳ nơi nào. Tại nơi này, hắn có thể vận dụng càng nhiều Lôi điện nguyên tố, cộng thêm Lôi điện thần lực trong cơ thể khiến cho thực lực của hắn càng thêm lợi hại so với những chỗ khác.

Nếu không phải Ma thể của Hàn Thạc vô cùng cường hãn, nếu hắn không có Đỉnh Linh giúp sức thì dưới một trời lôi điện oanh kích này hắn căn bản không thể chống đỡ lâu như vậy. Mười bảy thanh phi kiếm tạo thành kiếm vòng, muốn trói Tát Lạp Tư vào trong những Lôi điện lực mỗi lần đều giáng chính xác lên mặt kiếm làm rối loạn quỹ đạo của chúng, khiến cho Hàn Thạc từ đầu đến cuối không thể bố trí đại trận thành công.

Hai mắt Hàn Thạc đỏ sẫm, từ trong cơ thể hùng vĩ, cơ bắp rắn chắc của hắn chợt tuôn ra từng tia ma khí đen sì. Như là hung thần tới từ mười tám tầng địa ngục, phân thân Huỷ Diệt hệ hoá thành Lục Ma Phong được Hàn Thạc nắm chặt trong tay, chém nhào vào đối thủ.

Tát Lạp Tư triển khai thần chi lĩnh vực. Điện mang như mưa phùn từ trên trời rơi xuống, biến cả đỉnh Thiên Thần thành chi chít lưới điện, chỗ nào lưới điện giao nhau là có Lôi điện lực. Tiếng sấm ầm ầm không dứt trong không gian lớp điện vòng. Chỉ cần Hàn Thạc nhúc nhích chạm vào điện vòng là Lôi điện lực sẽ tiến ngay vào cơ thể.

Lĩnh vực mới do hai đại thần chi lĩnh vực Tử Vong cùng Huỷ Diệt dung hợp cũng bá đạo tương tự. Lấy Hàn Thạc làm trung tâm cường hành xé rách một không gian thu hút Tử Vong nguyên tố ở gần đó, dùng Tử Vong nguyên tố và Huỷ Diệt pháp tắc chống lại thần chi lĩnh vực của Tát Lạp Tư.

Trong cuộc giao phong, Hàn Thạc cảm thấy mình dù đã xuất toàn lực mà chống đỡ vẫn vô cùng gian nan. Hơn nữa hắn mơ hồ cảm giác đối thủ vẫn chưa toàn lực ra tay. Điều này làm Hàn Thạc như lâm đại địch, bất cứ lúc nào đều phải chuẩn bị đón nhận công kích mãnh liệt hơn của Tát Lạp Tư.

Chiến đấu vẫn còn tiếp diễn. Dần dần, Tát Lạp Tư không còn kiên nhẫn nữa.

Đột nhiên, hắn gầm lên một tiếng. Không biết hắn sử dụng phương pháp gì, chỉ thấy từng đạo thiểm điện giáng xuống trong thần chi lĩnh vực của hắn chợt to thêm mấy lần. Từng tiếng sấm sét kinh thiên động địa vang lên đỉnh tai nhức óc.

Chỉ lát sau, không chỉ là thần chi lĩnh vực, mà ngay cả sức mạnh của Tát Lạp Tư đều tăng lên vài lần. Lúc hắn chưa toàn lực xuất thủ, Hàn Thạc cũng đã chống đỡ khá vất vả. Lúc này thực lực đối thủ tăng mạnh khiến hắn thoáng cái thấy chống đỡ càng khó khăn thêm vạn lần.

...

Cách Chúng Thần đại lực không biết bao xa là vài vị diện đẳng cấp trung bình. Trên mấy vị diện này, mọi sinh vật đều thờ phụng chỉ duy nhất thiên thần Tát Lạp Tư. Hắn tuy lúc có thể thu được chút tín ngưỡng lực từ những tín đồ này.

Tại đó thờ phụng thần tượng của Tát Lạp Tư, có thần điện để mọi người tế bái. Trong những tín đồ có một số còn thực lực Bán thân, thậm chí Cơ thân. Bọn họ qua lại giữa các đại vị diện, dưới ý chỉ của Tát Lạp Tư đưa thần uy của hắn truyền đến mọi góc ngách, giúp hắn thu càng nhiều tín đồ.

Nhưng lúc này, trên những vị diện thờ phụng Tát Lạp Tư, tất cả tín đồ đều phun máu tươi, linh hồn tiêu tan. Tín ngưỡng lực vượt qua cự ly không gian, đồng loạt gia tăng lên người Tát Lạp Tư.

Cả trăm triệu sinh vật trên mấy vĩ diện đó, mỗi người đều thờ phụng Chủ thần Tát Lạp Tư, nhưng linh hồn toàn bộ tiêu tan trong nháy mắt. Vài vĩ diện bỗng chốc hoá thành một tinh cầu chết, không còn mây may chút khí tức sinh mạng nào.

Trên Chúng Thần đại lục, thực lực Tát Lạp Tư đột ngột tăng mạnh. Thần chi lĩnh vực của hắn dồn ép khiến Hàn Thạc vô lực phản kháng. Từng đạo thiểm điện khủng bố to như một ngọn núi nhỏ giáng hết lên người Hàn Thạc, khiến ngay cả Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng bắt đầu không chịu nổi, da thịt dần tróc nứt, máu tươi tuôn không ngừng.

Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng có giới hạn chịu đựng, nếu sức mạnh đánh lên vượt quá xa cực hạn đó thì nó cũng không thể ngăn cản được tất cả thương tổn.

Chỉ một chốc, Hàn Thạc đã bị thương nặng, đầu váng mắt hoa, đã bắt đầu sinh ra ảo giác không biết mình đang ở đâu.

- Chủ nhân, tỉnh lại! Tỉnh lại! - Đỉnh Linh gào lớn trong đầu Hàn Thạc.

Trong giây phút Hàn Thạc chợt tỉnh lại. Sau một khắc, hắn cảnh thấy toàn thân đau nhức như bị kim châm. Từ khi Thiên Ma Bất Diệt Thể có chút thành tựu, đã lâu rồi hắn không “được” cảm thụ cái cảm giác bị xâu xé thống khổ này. Tại thời điểm này, Hàn Thạc lại có một loại cảm giác sáng khoái biến thái.

Hàn Thạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy đỉnh Thiên Thần đầy trời đều là tia chớp chằng chịt. Thiểm điện dường như liên thông trong trời đất, tràn ngập mọi chỗ như mưa tầm tã đổ xuống.

Tát Lạp Tư lạnh lùng nhìn Hàn Thạc phía dưới, vẻ mặt lạnh lẽo. Coi bộ hôm nay hắn tuyệt đối sẽ không cho Hàn Thạc chạy thoát.

Thiên lôi vô cùng vô tận, thiểm điện liên tiếp nhau. Tại thời khắc này, thần thức Hàn Thạc chợt có chút hoảng hốt. Không biết vì sao, hắn chợt có cảm giác dường như có cái gì đó sắp xảy ra...

Hàn Thạc vốn đang hoảng hốt bỗng bình tĩnh lại. Giờ phút này, hắn vậy mà lại có sự giác ngộ thiên địa tịch diệt rõ ràng. Hai mắt dường như vượt qua tầng tầng lớp lớp không gian, vượt qua dòng thời gian bất tận, thấy được hình dạng tịch diệt sơ khai của Chúng Thần đại lục...

Hắn hồ hững, lạnh nhạt chăm chú quan sát tất cả. Dù các dạng minh ngộ tràn vào lòng. Từng câu khẩu quyết phức tạp khó hiểu như là thoát khỏi gông xiềng, biến thành những tia sáng trôi giạt trong thần thức Hàn Thạc. Vạn vật sơ thủy, địa tịch thiên diệt, vô nhân vô vật, hỗn độn vị phân... (vạn vật bắt đầu, không có đất trời, không người không vật, chưa phân hỗn độn)

Trong hư không, Tát Lạp Tư lại không hề chần chờ, chuẩn bị ra tay hạ sát Hàn Thạc.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện mình mất đi liên hệ với Lôi điện lực đầy trời. Thiểm điện âm âm giáng xuống không còn nằm trong vòng điều khiển của hắn nữa, cả đỉnh Thiên Thần bắt đầu bị tàn phá bừa bãi. Không chỉ trên đỉnh núi mà ngay cả sườn núi, chân núi cũng không được buông tha.

Những thủ hạ của hắn còn đang đứng xa xa quan chiến không kịp đề phòng nên rất nhiều người bị lôi điện đánh trúng. Bọn họ không có Ma thể với lực phòng ngự khủng bố như Hàn Thạc, liền bị đánh cho hồn bay phách lạc ngay tại chỗ!

Đột nhiên, lực lượng nguyên tố vô biên vô hạn từ bốn phương tám hướng hội tụ về. Quang, Âm, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi điện, Tử Vong, tám đại nguyên tố lực lượng chủ yếu, còn có sát khí trong thiên địa, khí do sợ hãi, sức mạnh hồn phách chưa tan... đủ loại lực lượng dường như bị một sức mạnh nào đó dẫn dắt, toàn bộ kéo đến đỉnh Thiên Thần.

Những lực lượng này dường như không bị bất cứ kẻ nào khống chế, phảng phất tuân theo pháp tắc bản nguyên nhất của vũ trụ, tụ tập đến đỉnh Thiên Thần. Vừa đến là muốn công kích hủy diệt tất cả sinh vật nơi đây, phá hủy tất cả.

Những kết giới và tháp năng lượng mà Tát Lạp Tư tự mình bố trí còn chưa bị Hàn Thạc phá hủy đột nhiên nổ tung. Những tiếng gào khóc thảm thiết vang lên từ đám thủ hạ của Tát Lạp Tư dưới sườn núi, chân núi. Dưới sức mạnh vô cùng kỳ quặc của Quang, Âm, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi điện, Tử vong cùng vô số lực lượng khác giáng xuống, bọn họ tử thương trăm trọng, nháy mắt đã có trăm thầy người khắp nơi.

- Chủ nhân, thiên kiếp của cảnh giới Thiên Diệt đã tới! Hãy cẩn thận, mặc kệ Tát Lạp Tư đi. Toàn lực ngăn cản thiên kiếp! - Đỉnh Linh tiếp tục hô to gọi nhỏ nhưng Hàn Thạc dường như không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, vẫn ngơ ngàng tìm hiểu những minh ngộ trong thần thức.

Khi một khối thiên thạch trên trời đột nhiên rơi xuống, đánh cho Hàn Thạc lún sâu vào trong nham thạch cứng rắn trên đỉnh Thiên Thần, hấn dường như mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Sau đó hấn mới phát hiện đỉnh Thiên Thần đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Các loại năng lượng diệt thể tàn phá bờ bãi khắp nơi. Các loại lực lượng Quang, Âm, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi điện, Tử Vong vẫn đang tích sức năng lượng cho một đợt công kích mạnh nhất.

Mà mục tiêu, lại toàn bộ hướng vào hấn.

Hấn rõ ràng có thể cảm nhận được những lực lượng đó như tuân theo sức mạnh pháp tắc bản nguyên nhất của vũ trụ, có sinh mệnh của mình, khóa chặt hấn từ xa. Chỉ chờ hoàn thành sức tích năng lượng là đánh hấn cùng toàn bộ đỉnh Thiên Thần nát như cám.

Hàn Thạc còn cảm thấy bất luận mình trốn chạy đến địa phương nào cũng sẽ không thoát khỏi công kích của những lực lượng này. Hấn chỉ có thể đối mặt với tất cả.

Không qua được một kiếp này, thần thức của hấn sẽ tiêu tan. Từ đó thế gian sẽ không còn Hàn Thạc, không còn Bồ Lai Ân tồn tại!

Chống đỡ qua được thiên kiếp, hấn sẽ đột phá cảnh giới Thiên Diệt, thực lực tăng mạnh, trở thành bá chủ thật sự của Vùng Đất Hỗn Loạn này!

861. Chương 861:độ Kiếp

Tát Lạp Tư bắt lực trợ mắt nhìn dị biến trên đỉnh Thiên Thần, đám thủ hạ dưới sườn núi chịu ảnh hưởng tử thương trầm trọng, mà bản thân hấn cũng không có biện pháp giúp đỡ bọn chúng chống lại, chỉ đành găm lên giận dữ:

- Cút ngay, cút hết cho ta!

Đám thủ hạ kia trong lúc trời đất dị biến bị từng chùm ánh sáng bắn trúng, không gian phía trên đỉnh Thiên Thần không gian như bị xé rách, những tảng thiên thạch cực lớn trên bầu trời cứ rơi thẳng xuống, thiên lôi, tia chớp... những lực lượng do Tát Lạp Tư triệu tập cũng đều không bị khống chế nữa, cùng giáng xuống.

Tát Lạp Tư đang chuẩn bị xuất thủ đối phó Hàn Thạc, đột nhiên cảm thấy mình chỉ có thể sử dụng độc mỗi lực lượng trong cơ thể, mối liên hệ giữa lôi điện dây trời kia cùng hấn dường như bị một thanh vũ khí sắc bén vô hình chặt đứt, khiến cho hấn không thể mượn ngoại lực giết đối phương.

Mà bên cạnh Hàn Thạc, lực lượng nguyên tố lộn xộn đang hội tụ tầng tầng lớp lớp dày đặc làm ngay cả hấn cũng không thể nhận ra được sự dị thường của bức tường chắn thiên nhiên. Hấn còn chưa đến gần đã phát hiện từng luồng lực lượng đều hướng phía hấn đè xuống, bức bách làm cho hấn không ngừng lùi về phía sau.

Cẩn thận cảm thụ một chút, Tát Lạp Tư chợt phát hiện dị biến trên đỉnh Thiên Thần đích thực đều đến từ Hàn Thạc, chỉ có điều chúng dường như mang tính công kích rất mạnh, mà mục tiêu lại hoàn toàn là Hàn Thạc.

Tát Lạp Tư cực kỳ kinh ngạc, không biết Hàn Thạc rốt cuộc là thông qua phương pháp gì có thể làm cho nhiều hệ nguyên tố lực lượng hội tụ lại như vậy. Ngay khi hấn phát hiện những lực lượng kia công kích chủ yếu là Hàn Thạc, bỗng nhiên thả lỏng, không hề mưu toan phá vỡ những ngăn cản trùng trùng điệp điệp công kích Hàn Thạc, mà lựa chọn thái độ bàng quan.

Ở bên trong các loại lực lượng nguyên tố, thân hình hùng vĩ của Hàn Thạc lập lòe hắc quang. Ma nguyên lực tràn ngập từng ngõ ngách trong cơ thể, dưới sự nhắc nhở của Đỉnh Linh, hấn bình tĩnh đối diện với ma kiếp sắp giáng xuống.

Lực lượng đầy trời tích sức rất lâu, dần dần hình thành thể công kinh thiên động địa phía trên đỉnh đầu Hàn Thạc. Đến đầu tiên chính là Lôi điện lực do Tát Lạp Tư tập hợp, trong tiếng thiên lôi rầm rầm, một đạo thiểm điện to như cự long giáng thẳng xuống đỉnh đầu hắn, uy thế không yếu như Tát Lạp Tư sử dụng trước đó.

Đối mặt với công kích của tia chớp, Hàn Thạc huy động mười bảy thanh phi kiếm hình thành màn chắn chống chọi lại. Trong tiếng vang rền trời, hắn tổn hết cả gai ốc, tay chân cứng nhắc, toàn thân bốc lên khói nhẹ.

Thân thể vừa mới bị Tát Lạp Tư đánh thương tổn, giờ lại bị thương, Ma Thể càng thụ thương nặng thêm!

Phía sau còn có vài đợt sức mạnh ngưng tụ trên không. Một tảng thiên thạch đỏ rực kích thước như một tòa núi nhỏ đang xé rách hư không, dần dần lộ ra. Chỉ nhìn cái khí thế kinh người kia Hàn Thạc cũng đã biết nó ẩn chứa sức mạnh lớn đến thế nào.

- Chủ nhân. Không biết vì sao uy lực của ma khí ở vũ trụ này dường như được tăng cường!

Ngay lúc này, Đỉnh Linh đột nhiên lại truyền tin:

- Dựa theo uy lực hiện tại mà xét, chủ nhân muốn chống đỡ toàn bộ sẽ vô cùng gian nan. Ngài nhất định phải nghĩ biện pháp thích đáng mới được!

Hư không thiên thạch vẫn đang tích trữ. Từng khối thiên thạch nhỏ rải rác như bị nam châm hút bám ào ào lên khối thiên thạch cực lớn kia. Khối đại thạch trên bầu trời kia dừng lại trên chín tầng mây trên đỉnh đầu Hàn Thạc. Hắn có thể cảm giác được nó đang khóa chặt hắn. Dường như... Hắn là một khối nam châm khác có thể hấp dẫn thiên thạch va chạm.

- Có biện pháp gì không? - Hàn Thạc yên lặng. Vào giây phút này, hắn căn bản không nghĩ ra nên dùng biện pháp gì để đối phó với công kích của ma kiếp.

- Chủ nhân. Nếu như đốt cháy lực lượng linh hồn của ma đầu, ta có thể giúp ngài giảm bớt được mấy đợt công kích. Như vậy có thể vượt qua được ma kiếp lần này! - Do dự một chút, Đỉnh Linh đề nghị.

Trong Vạn Ma Đỉnh có hàng trăm hàng ngàn các loại ma đầu. Là ma môn chí bảo, nó diệu dụng vô cùng. Dùng sức mạnh của ma đầu để chống đỡ ma kiếp cũng được tính là một phương pháp.

- Được rồi, ma kiếp nhằm vào chính là linh hồn của ta, mà ta lại có ba cái linh hồn, người nói khi ma kiếp giáng xuống, có thể chia thành ba luồng hay không? - Hàn Thạc chợt nhớ đến chủ ý này, linh quang lóe lên, vội vàng hỏi Đỉnh Linh.

- Không đâu, ma kiếp chỉ nhằm vào linh hồn bản thể có dấu ấn thần thức ma công. Hai linh hồn kia không tu luyện ma công, ma kiếp sẽ không phân ra chút lực lượng nào vì bọn chúng đâu!

Hàn Thạc ngẩn ngơ, nhưng ngay lúc này, khối thiên thạch trên đầu hắn đã tích sức xong, đột nhiên như một ngôi sao băng đỏ rực phóng xuống chỗ hắn. Hỏa nguyên tố ở gần đó bỗng chốc đều chui hết vào bên trong thiên thạch, dường như lực lượng của Hỏa Giáp Thi và Kim Giáp Thi liên tiếp quán vào nhau, làm cho thiên thạch rừng rực lửa.

Thanh tuyệt thế hung khí Lục Ma Phong được Hàn Thạc luyện chế đầu tiên, giờ được Hàn Thạc quán chú Ma nguyên lực vào. Giờ phút này, hắn như quên hết tất cả, không chế Lục Ma Phong nghênh đón thiên thạch đỏ rực đang phóng xuống. Cùng lúc đó, mười bảy thanh phi kiếm phi thẳng lên, sử dụng phương thức “A Tì địa ngục” biến hóa thành kiếm quang đầy trời, phối hợp với Lục Ma Phong đồng thời công kích lên khối thiên thạch.

Trên đỉnh Thiên Thần chợt vang lên một tiếng hủ thiên diệt địa. Hàn Thạc thần thức chấn động, tâm thần hắn tương thông với mười bảy thanh phi kiếm và Lục Ma Phong nên trực giác hắn như bị một tòa cự thạch tử tử cân đánh trúng, màng nhĩ kêu “ong ong”, toàn thân tê dại.

Vô luận là Lục Ma Phong hay là mười bảy thanh phi kiếm đều là tuyệt thế thần binh có sức mạnh vô địch, cho dù là thiên thạch hình thành trong ma kiếp nhưng cũng bị xé ra một khe hở nhỏ. Hàn Thạc cố nhịn những đau đớn như khoan vào tim, tập trung sức mạnh của nhóm phi kiếm cùng Lục Ma Phong, dán mắt vào khe hở kia rồi dồn sức tấn công.

Trong tiếng “đinh đang đương”, khối thiên thạch vĩ đại trên bầu trời kia cuối cùng cũng không chịu nổi sự tấn công lặp đi lặp lại của hai loại hung khí, đột nhiên vỡ vụn ra, biến thành từng cột lửa cuộn xuống Hàn Thạc. Bởi vậy, hắn có thể đánh tan từng cái, cố hết sức giảm lực xung kích từ chúng.

Mỗi khi những cột lửa kia rơi xuống cạnh Hàn Thạc, lập tức trở thành vật chết, không hề có dị động gì, dường như hắn chính là điểm cuối cùng của chúng. Mặc dù không thể đụng đến người Hàn Thạc, nhưng chỉ cần đến được vị trí của hắn là sứ mạng của chúng cũng hoàn thành rồi.

Tồn sức lực cùng với tinh lực, đợt công kích này coi như thoát.

Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bình Hồi nguyên đan, Hàn Thạc không chút nghỉ ngơi, như nhai đậu nuột tợn. Hai phân thân không hề trốn tránh, Lục Ma Phong và Khô Lâu Pháp Trượng từng cái hóa thành một Hàn Thạc khác, thần chi lĩnh vực mới một lần nữa được dung hợp.

Thần chi lĩnh vực mới dung hợp từ hai đại thần chi lĩnh vực Hủy Diệt, Tử Vong không biết có phải hay không chịu sự ảnh hưởng của các nhân tố hoàn cảnh đặc biệt chung quanh không mà lần thứ hai sinh ra biến hóa kì diệu. Những lực lượng nguyên tố trong trời đất rải rác kia, dưới thần chi lĩnh vực mới vừa hình thành của Hàn Thạc không tiếp tục đánh xuống đỉnh đầu hắn nữa, mà hội tụ thành sức mạnh mới.

Trước khi thần chi lĩnh vực mới hình thành, ma kiếp trên đỉnh đầu vẫn đang tiếp tục tích súc, chuẩn bị đợt công kích tiếp theo càng thêm hung ác tàn nhẫn. Nhưng khi thần chi lĩnh vực mới lan rộng ra, những thiên địa nguyên tố kia dường như chịu sự ảnh hưởng, cũng không tiếp tục tăng uy lực cho chúng nữa.

Không chỉ như thế, Tử Vong nguyên tố lực lượng trong hư không, các lực lượng mặt trái như sợ hãi, oán hận... chịu sự lôi kéo của thần chi lĩnh vực mới do hai đại lực lượng Hủy Diệt, Tử Vong dung hợp thành, ngược lại chậm rãi tràn vào trong thần chi lĩnh vực mới của Hàn Thạc, hơn nữa tự nhiên hình thành một tấm màn chắn như tầng mây dày, che trên không chỗ đỉnh đầu hắn.

- Quá thần kỳ, chủ nhân xem ra được cứu rồi! - Đỉnh Linh lập tức cảm giác được biến hóa trong trời đất, hô to.

Khắp bầu trời phong đao đánh đến, hàn băng biến thành kiếm đâm tới, ánh sáng diệt thế lan khắp nơi...

Các đợt công kích mới với thể công liên tiếp giáng xuống, mà còn cùng công kích một lúc. Thần chi lĩnh vực mới nỗ lực chống đỡ được mấy chục giây, cuối cùng cũng không thể bảo vệ hoàn toàn được, nhưng chia sẻ cho Hàn Thạc rất nhiều sức mạnh rồi. Với công kích sau đó, Hàn Thạc phóng toàn bộ Ma nguyên lực trong cơ thể ra, hình thành một tầng hộ thân cương trảo mỏng như cánh ve để ngăn cản.

Khi Ma nguyên lực sắp hao hết, Hàn Thạc bắt đầu sử dụng sức mạnh của ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh, linh hồn lực lượng của chúng cứ nối tiếp nhau bị đốt cháy để đổi lấy quyền lợi sống sót của Hàn Thạc.

Thời gian cứ thấm thoát trôi đi...

Hàn Thạc quên hết tất cả, chỉ máy móc vận dụng tất cả Ma nguyên lực ở trong cơ thể hình thành hộ thân cương trảo vững chắc nhất, đến cuối cùng ngay cả hộ thân cương trảo cũng bị nứt ra rồi phá hủy, máu tươi của hắn cũng lai láng.

Vào giây phút này, tâm ma lại đột kích. Hắn chợt phát hiện mình lại biến trở về gã nghiện máy vi tính, games, phim hoạt hình người lớn ở địa cầu trước kia, dốt nát, không có năng lực, trong tay không có gì, vô cùng bất lực đối diện với cuộc sống nhàm chán...

Sinh mạng chết trong tay hắn đến hàng ngàn hàng vạn, lúc này ào ào hóa thành ác quỷ xông tới, mà hắn lại không có sức mạnh để phản kháng. Thân thể bị xé rách, huyết nhục bị gặm nhấm, không cách nào chịu nổi thống khổ bị phóng đại vô hạn trong đầu, hắn dường như có thể cảm thấy ngay cả linh hồn cũng bị lửa địa ngục đốt cháy...

Cảm giác mất đi sức mạnh vô cùng tuyệt vọng, đối diện với ác quỷ đầy trời công kích, hắn cảm thấy mình quá bất lực, cảm giác sợ hãi đã lâu không thấy một lần nữa lại xuất hiện...

“Không, ta không còn là tên vô dụng kia, ta có lực lượng, ta là Hàn Thạc mới, cho dù không còn chút lực lượng nào, ta cũng không muốn tiếp tục bị động đối diện tất cả!”

Thầm hét lớn, Hàn Thạc đã mất đi lực lượng bắt đầu điên cuồng dùng tay xé rách những ác quỷ kia, dùng răng, dùng thân thể đung, dùng phương pháp nguyên thủy nhất dã man nhất để đối phó với những ác quỷ cứ quần lấy kia. Hắn trở nên điên cuồng hơn ai hết, càng giống ác quỷ hơn so với những con ác quỷ kia.

Dần dần, Hàn Thạc phát hiện những ác quỷ đang quần lấy mình kia bắt đầu sợ hãi, sức mạnh mất đi cũng dần trở về.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc rơi vào một loại cảnh giới kỳ diệu chợt tỉnh táo lại. Ánh sáng mạnh chói mắt chiếu rọi thẳng lên người hắn, nó không giống như cường quang mãnh liệt vừa rồi có lực sát thương lớn, ngược lại âm áp rất thoải mái, không có một chút uy hiếp.

Chung quanh dường như bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không có bất cứ một âm thanh gì. Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời quang đãng vạn trượng, không có các loại lực lượng khủng bố tích súc chờ phát động, không có mây đen đè ép, không có thiên lôi thiểm điện nhằng nhịt nữa...

Nhìn bốn phía xung quanh, hắn phát hiện mình đang ở trên đỉnh Thiên Thần gần như đã bị san phẳng thành đất bằng, xung quanh khắp nơi là thi thể. Cách đó không xa, Tát Lạp Tư ánh mắt phức tạp nhìn hắn, dường như đang do dự có nên xông tới bây giờ không.

- Tát Lạp Tư, chúng ta sẽ còn gặp lại! - Hàn Thạc cười ôn hòa, sau khi nói một câu như vậy với đối thủ, một chùm sương máu bao bọc hắn lại, huyết quang lóe lên, hắn đã biến mất không thấy dấu.

862. Chương 862: thanh Danh Vang Dội

Dạng chuyện này lại xảy ra, Tát Lạp Tư cứ do dự có nên động thủ hay không, trở mắt nhìn Hàn Thạc biến mất trong nháy mắt giống Tiểu Khô Lô Hàn Hạo lúc trước, lửa giận hắn bộc phát bùng bùng.

Để đối phó Hàn Thạc, Tát Lạp Tư đã hút lấy linh hồn lực của tín đồ ở vài vị diện, dùng phương pháp mổ gà lấy trứng tăng mạnh thực lực trong thời gian ngắn. Bây giờ trong thời khắc quan trọng nhất thì đối thủ lại tẩu thoát mất, cái chết của những tín đồ kia xem như là uống phí rồi.

Khi Hàn Hạo chạy thoát khỏi tay hắn thì Tát Lạp Tư mặc dù cực kỳ khó chịu nhưng cũng không phần nộ buồn bực như lần này. Dẫu sao thực lực Hàn Hạo có hạn, mặc dù chạy thoát nhưng không có khả năng uy hiếp đến hắn. Thế nhưng Hàn Thạc thì khác hẳn, hắn chẳng những đại khai sát giới trên đỉnh Thiên Thần, giết chóc rất nhiều thủ hạ của hắn, lại còn gần như hủy hoại cả lãnh địa của hắn chỉ trong chốc lát.

Quan trọng nhất là Tát Lạp Tư cảm nhận được sự uy hiếp rất mạnh đến từ đối thủ này.

Với con mắt của hắn, chỉ cần lần này Hàn Thạc thoát chết, lần sau gặp lại có lẽ không thể bắt được gã này nữa. Một nhân vật có thể chọc trời khuấy nước cả Vùng Đất Hỗn Loạn thì tuyệt đối không thể để y sống lâu được!

Nhìn cảnh hoang tàn bừa bộn khắp nơi trên đỉnh Thiên Thần, lửa giận Tát Lạp Tư dâng lên ngút trời. Những thi thể rải rác ở dưới chân núi kia đều là đám thủ hạ tin cậy nhất của hắn, chưa từng chịu ảnh hưởng trong bất cứ cuộc công kích nào trước đó, giờ tử thương trầm trọng.

Chỉ một lần như vậy, thực lực hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã giảm mạnh, kém xa lực lượng tứ đại quân chủ kia nắm trong tay.

Đôi con ngươi hung quang bộc phát, Tát Lạp Tư âm trầm suy nghĩ cẩn thận lại, đoạn triệu tập những thủ hạ may mắn sống sót, nói:

- Không tiếc trả giá tất cả, tìm cho ra tầm hơi của người này cho ta! Làm rõ mọi thứ có liên quan đến hắn! Bất kể hắn trốn ở địa phương nào, đều phải tìm ra cho ta! Tên này không thể không chết!

Tát Lạp Tư thầm hiểu, nếu như Hàn Thạc không chết, tất sẽ trở thành thảm họa trong lòng hắn.

Dần dò thủ hạ xong, Tát Lạp Tư do dự một hồi rồi quyết định cần phải tìm mấy đại quân chủ kia thảo luận về việc này. Theo hắn, bốn người kia chắc chắn cũng không hy vọng nơi này lại xuất hiện thêm một kẻ phá rối mới. Với điều kiện tiên quyết là Hàn Thạc không uy hiếp đến mấy quân chủ, bọn họ có thể chẳng quan

tâm, nhưng khi hấn gây tổn hại đến lợi ích hiện hữu của họ, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ nhúng tay vào việc này.

Tất Lạp Tư vừa hạ quyết tâm xong, lại đảo mắt một vòng nhìn thăm cảnh trên đỉnh Thiên Thần, đoạn hóa thành một tia chớp biến mất nơi xa.

...

Trong một đầm lầy cách đỉnh Thiên Thần ngoài nghìn dặm, Hàn Thạc toàn thân vô lực, cả người rúc sâu vào trong đám cỏ dại mọc thành bụi.

Ma kiếp lần này đã làm tiêu hao sức mạnh trong cơ thể hấn đến bảy tám phần. Ma thể vốn đã thụ thương khi lớp phòng ngự bị phá. Sau đó dưới sự công kích của ma kiếp và cuối cùng thi triển Huyết Động thuật, hấn càng bị thương nặng hơn. Chẳng những toàn thân vô lực, tinh thần mệt mỏi gần như không gượng nổi.

Dần dần chui sâu vào lớp bùn, Hàn Thạc ráng rúc xuống đáy, triệt tiêu thần thức, cả người như dung hợp cùng với bùn.

Những thể ngộ mới không ngừng hiện ra trong thần thức. Từng đạo phù văn kỳ diệu như in vào óc, khiến Hàn Thạc hiểu được tâm cảnh bản thân đích thực đã đột phá.

Bên trong Ma Thể, Ma nguyên lực mặc dù yếu ớt vô cùng, nhưng dường như đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Từng tia Ma nguyên lực yếu ớt kia cực kỳ ngoan cường, như vô số đốm lửa nhỏ trong cơ thể tụ lại, mỗi một lần Ma nguyên lực khó khăn lưu chuyển một vòng trong cơ thể, nó lại to hơn một chút, mà Ma Thể trọng thương của hấn cũng theo đó phục hồi lại một số vết thương...

Thả lỏng tâm thần, quên hết tất cả, dưới đầm lầy này Hàn Thạc không nghĩ tới bất luận một việc buồn phiền nào, thần thức trống không, tiến hành khôi phục bản thân trong loại cảnh giới kỳ diệu này.

...

- Cái, cái gì? - Trong Địa cung, Áo Tác Ai, một trong năm đại quân chủ đầy vẻ kinh ngạc thốt lên.

- Đại nhân, đỉnh Thiên Thần đang xây dựng lại, nghe nói Tất Lạp Tư tổn thất nặng nề, thủ hạ chết những năm sáu trăm tên.

- Trong đó Thượng vị thần đã có mười mấy người! - Ở trước mặt Áo Tác Ai, Lạc Lũng nghiêm nghị, kính cẩn lễ khếp thưa.

Địa Cung, nơi cách Thâm Cốc - trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn không xa, dưới lòng đất một dãy núi chính là cung điện tư nhân của Áo Tác Ai tu luyện Đại Địa lực lượng có ý nghĩa thâm ảo, bên trong có thủ hạ thân tín của hấn. Lạc Lũng thu được tin tức liền gấp tới gặp Áo Tác Ai, báo cáo cho thủ lĩnh đại sự kinh thiên đã xảy ra trên đỉnh Thiên Thần.

- Thật sự là Bồ Lai Ân làm sao?

Áo Tác Ai có chút không dám tin:

- Lần trước khi gặp mặt, ta có dò xét tỉ mỉ nhưng cũng không phát hiện hấn có thực lực này.

Lạc Lũng cười gượng, nói:

- Không sai được, thủ hạ của Tất Lạp Tư đang truy tìm hấn khắp nơi, hơn nữa còn nghe nói chính Tất Lạp Tư cũng đi tìm hai đại quân chủ Ngõa Tây Tư, La Cách, để cho hai người kia cùng hỗ trợ tìm Bồ Lai Ân, xem chừng đang chuẩn bị không cho Bồ Lai Ân con đường sống ở Vùng Đất Hỗn Loạn!

Áo Tác Ai cau mày, trầm ngâm một chút rồi dặn Lạc Lũng:

- Người cũng tìm tung tích của Bồ Lai Ân cho ta, còn nữa, những thủ hạ của Bồ Lai Ân cũng lưu ý cho ta một chút, ừm, nhưng không được giúp bất cứ một phe nào, chúng ta duy trì trung lập, chỉ cần ngoảnh mặt làm ngơ là được.

- Đại nhân yên tâm, thủ hạ biết nên làm như thế nào? - Lạc Lũng gật đầu, sau đó cung kính lui ra.

Sau khi Lạc Lũng rời đi, Áo Tác Ai lẩm bẩm:

- Bó Lai Ân à Bó Lai Ân, nếu như người thực sự có bản lĩnh lớn đến vậy, ta nên làm cái gì bây giờ? Cuối cùng là giúp người, hay nên giết người đây?

Tin tức đỉnh Thiên Thần bị người xông thẳng lên rồi san thành bình địa đã loan truyền cực nhanh khắp Vùng Đất Hỗn Loạn. Người của Phong Linh trong Thâm Cốc trở thành bận rộn nhất, thủ lĩnh các phe thế lực không tiếc chi ra số tiền lớn để thăm dò chân tướng sự việc.

Chỉ có điều không biết vì sao, những Phong Linh kia ngày thường vì tính tẻ có thể tiết lộ ngay cả lão nương của mình, lần này thái độ lại khác thường, nghe được có người muốn thăm dò phương diện chuyện này đều lập tức im lặng, không dám nói thêm cái gì về chuyện ở trên đỉnh Thiên Thần.

Càng như vậy, lòng hiếu kỳ của mọi người càng tăng. Thảm cảnh trên đỉnh Thiên Thần mặc dù từ xa cũng có thể nhìn được, nhưng có một số việc thì không cấm được. Những hung thần ở Vùng Đất Hỗn Loạn không ngừng lên trao đổi tin tức, “Bó Lai Ân” trở thành cái tên được bàn luận nhiều nhất trong thời gian gần đây ở nơi này.

Tại một chỗ đâu đâu cũng đều là nham thạch trong sơn cốc, Ba La cũng từ miệng của thủ hạ Khoa Dịch Á mà biết được tin tức này. Về mặt hấn phức tạp, tương tự không tin mấy, hấn thông qua đủ loại tin tức biết được ít nhiều quan hệ giữa Hàn Hạo và Hàn Thạc. Sau khi hấn biết được Hàn Thạc dám một mình xông lên đỉnh Thiên Thần tạo ra một đại sự kinh thiên động địa như vậy mà còn có thể sống sót rời đi, bắt đầu thật sự xem xét năng lực của hai người này.

- Kể nào? - Khoa Dịch Á chợt hô lên một tiếng, đầy cảnh giác nhìn chăm chăm thông đạo tiến vào sơn cốc.

Một cái bóng mờ nhạt dần hiện ra, Hàn Hạo hai mắt đảo tứ phía, cuối cùng đặt mục quang lên người người Ba La ở xa xa, không nói một lời.

Vừa thấy người đến lại là Hàn Hạo, Khoa Dịch Á đầy kinh hãi, liên tưởng đến tin tức gần đây đang sục sôi, hấn cung kính hành lễ với Hàn Hạo, khom lưng ra hiệu mời Tiểu Khô Lâu vào cốc. Một số thủ hạ của Ba La quanh đấy, ánh mắt ai nấy nhìn về phía Hàn Hạo cũng đầy vẻ tôn kính.

Thời gian hai năm này, Hàn Hạo và thủ hạ Liệp thần giả của hấn làm loạn khắp Vùng Đất Hỗn Loạn, thành một thế lực quật khởi nhanh nhất tại đây. Sau mấy tháng trước quang minh chính đại tiêu diệt một thủ hạ có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ của Tát Lạp Tư, Hàn Hạo nhất cử trở thành nhóm thế lực Liệp thần giả cường đại nhất ở Vùng Đất Hỗn Loạn.

So sánh với Ba La hiện tại, Hàn Hạo và thủ hạ của hấn uy danh càng lớn. Cùng là Liệp thần giả nhưng đám thủ hạ của Ba La đối xử với hấn đầy sự tôn kính cũng là chuyện đương nhiên.

Khoảng thời gian sau khi Tiểu Khô Lâu chạy thoát khỏi tay Tát Lạp Tư, hấn điên cuồng săn giết các thần đơn độc ở Vùng Đất Hỗn Loạn, thông qua việc hấp thu sức mạnh trong cơ thể của bọn họ để khôi phục lực lượng đã tiêu hao do dùng Huyết Độn thuật. Hàn Hạo chẳng những khôi phục như lúc ban đầu, thực lực lại còn tăng tiến tiếp.

Thông qua đám thủ hạ phân tán ở mỗi khu vực của Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Hạo cũng biết được một số tin tức về Hàn Thạc trên đỉnh Thiên Thần. Nhưng khác với Hàn Thạc lo lắng con trai mình sẽ bị Tát Lạp Tư chém giết, Hàn Hạo không hề lo lắng cha mình có chuyện, căn bản không quá để tâm chuyện này.

Theo nhận xét của Tiểu Khô Lâu, ngay cả hấn cũng có thể sử dụng Huyết Độn thuật chạy thoát khỏi Tát Lạp Tư, vậy trên phương diện tu luyện ma công Hàn Thạc còn cao thâm hơn nhiều so với hấn, tự nhiên càng dễ dàng ung dung thoát đi dưới sự truy kích của tên kia.

Thông qua hệ thống tin tức từ đám thủ hạ, Hàn Hạo cũng tu luyện ma công mơ hồ đoán được trên người cha hấn hình như đã xảy ra chuyện gì đó. Hấn xét thấy, Hàn Thạc bây giờ chắc là đang ở vào giai đoạn quan trọng nhất cần phải ổn định tâm cảnh, một khi hấn xuất hiện lại, bố cục của Vùng Đất Hỗn Loạn tất sẽ bị phá vỡ!

Trước đó, hấn đã sớm chuẩn bị giúp Hàn Thạc dọn sạch đường, mà trong Liệp thần giả thì Ba La chính là nhóm có thế lực không kém, cho nên hấn trở thành đối tượng đầu tiên được Hàn Hạo thăm hỏi.

Ba La thấy người đến chính là Hàn Hạo, cũng bị kinh hãi, cười to nói:

- Ha ha, thế nào lại rảnh rỗi tới chỗ của ta thế?

Hàn Hạo bình tĩnh nhìn Ba La, nâng nhẹ thành cốt thứ dài ba mét trong tay lên, hươ hươ rồi chỉ vào hắn, hỏi:

- Ba La, đề nghị trước kia của ta ngươi suy nghĩ thế nào?

Ba La sững sốt, lập tức nghĩ tới lúc trước Hàn Hạo đã từng yêu cầu hắn thần phục, lúc ấy hắn tỏ vẻ cần phải suy nghĩ, mãi vẫn chưa đưa ra đáp án, không ngờ rằng lần này Hàn Hạo lại nhắc lại.

- Ta vẫn chưa suy nghĩ kỹ. - Ba La cười cười.

Tử Ma Nhân yêu dị ngưng tụ trên người Ba La, Hàn Hạo lạnh lẽo nói:

- Ba La, từ hôm nay trở đi ta sẽ đích thân thống trị tất cả Liệp thần giả ở Vùng Đất Hỗn Loạn, mà ngươi là người đầu tiên! Nếu ngươi không thuận theo, hôm nay ta sẽ giết ngươi!

Lời vừa dứt, Hàn Hạo ngửa mặt lên trời rít to.

Từng cái bóng trong tiếng rít bay tới, đột nhiên vọt vào bên trong sơn cốc chỗ Ba La. Đám thủ hạ này của Hàn Hạo số lượng nhiều hơn Ba La, hơn nữa càng hiểu cách phối hợp, từng người nét mặt âm trầm, hai mắt hung ác, chỉ chờ Hàn Hạo ra lệnh một tiếng, sẽ toàn bộ xung phong liều chết tiến lên.

Xem ra trận chiến này Hàn Hạo không định cho Ba La thời gian và cơ hội để suy nghĩ!

- Hàn Hạo, ngươi muốn ta quy thuận ngươi, ngươi có thực lực ép được ta sao?

Ba La không giận mà còn cười lạnh:

- Bất kể ở Vùng Đất Hỗn Loạn hay là liên minh Liệp thần giả, tư chất Ba La ta đều cao hơn ngươi, ngươi dựa vào cái gì khiến cho ta phục ngươi?

- Hai năm trước ta không ép buộc được ngươi! Nhưng hôm nay, ngươi nếu không theo, thì phải chết! - Hàn Hạo rất bình tĩnh, vung cốt thứ lên, không nói nhiều lời, trực tiếp động thủ giết ngươi!

863. Chương 863:gió Nổi Mây Vần

Ba La tu luyện Hủy Diệt lực lượng, đã đạt cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ, trong Liệp thần giả ở Vùng Đất Hỗn Loạn là một nhân vật có tiếng, cho dù là danh vọng trong liên minh Liệp thần giả cũng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn Hàn Hạo.

Thân phận và thực lực của hắn như vậy, đương nhiên là không bằng lòng khuất phục dưới người rồi, nhất là hắn vẫn chưa biết được Hàn Hạo rốt cuộc có năng lực thắng được hắn hay không.

Sau khi Hàn Hạo tiêu diệt tên thủ hạ Thượng vị thần hậu kỳ của Tát Lạp Tư, thực lực chính thể đã đột phá đến cảnh giới mới. Tát Lạp Tư không thể giết chết được hắn, ngược lại dưới áp lực càng làm cho hắn thêm điên cuồng đi thôn phệ cao thủ để tăng tiến tu vi. Thông qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, Tiểu Khô Lâu có lòng tin xử lý được Ba La.

Hắn chưa bao giờ là một kẻ lười nhác, biết rất rõ quy củ của Liệp thần giả. Nếu muốn làm cho Ba La tin phục, chỉ có triệt để đánh bại hắn trên phương diện lực lượng, làm cho hắn nhận ra rằng những ngày tháng làm mưa làm gió của hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn trong liên minh Liệp thần giả đã qua rồi.

Hàn Hạo dương cốt thứ ra, sát khí cùng khí tử vong ngút trời hòa làm một, một luồng chấn động vô hình lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch trương. Ba La biến sắc, thần sắc tối sầm lại.

Hai năm không gặp, hắn có thể cảm giác được Hàn Hạo đã khác hẳn trước kia, bất luận là khí thể hay ánh mắt đều trở nên thêm hung ác tàn nhẫn sắc bén, cả người như một thanh băng kiếm hàn băng lập lòe, mang theo một cỗ khí thể cuồng ngạo duy ngã độc tôn!

Những thủ hạ của Ba La dưới tình huống chưa nhận được mệnh lệnh nên ai nấy cũng không dám manh động. Ở chung quanh, đám thủ hạ của Hàn Hạo đang nhìn bọn họ chòng chọc, tương tự cũng đang đợi mệnh lệnh công kích của thủ lĩnh.

Tử Vong khí và sát khí vừa ngưng tụ, từng vòng chấn động từ mũi cốt thứ vọt ra, mỗi một vòng đều là một tầng Tử Vong kết giới, nhanh chóng hình thành bên cạnh Ba La. Không đợi Ba La kịp phản ứng, Hàn Hạo hội tụ thần lực toàn thân tại một điểm, cánh tay trắng như ngọc rung lên, thanh cốt thứ chợt đâm tới Ba La.

Tâm thần vừa động, bảy đoạn cốt thứ sau lưng liền rút lên lao ra, tạo thành từng đường vòng cung đẹp đẽ yêu dị từ bảy phương hướng, như bảy chùm sao băng bắn về phía Ba La.

Kết giới mà Hàn Hạo tự tay hình thành sẽ không hề ngăn cản cốt thứ của hắn, ngược lại có thể gia tăng cho nó lực xung kích cùng với tính ẩn nấp. Ba La không kịp đề phòng, đành phải nỗ lực chống đỡ.

Một màn ánh sáng lóa mắt đột nhiên bộc phát bên cạnh Ba La. Tất cả kết giới do Hàn Hạo tạo thành biến mất không còn sót lại chút gì, từng thanh cốt thứ dừng lại trước người Ba La vài mét, như là một cái lồng xương vô hình giam Ba La từ phía xa.

Những Liệp thần giả chung quanh đều biết trong màn cường quang vừa rồi, hai thủ lĩnh đã giao thủ. Bọn họ cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào, từng người đều dè dặt quan sát hai người, ngấm cảnh giác người của đối phương, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay giết người!

Đám thủ hạ của Ba La trong lòng thấp thỏm, bởi vì số lượng Liệp thần giả Hàn Hạo mang đến nhiều hơn hẳn bọn họ. Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây, bọn họ còn được nghe nói về những tên hung ác cùng nghề này. Một khi hai bên trở mặt, vận mệnh của bọn họ sẽ trở thành những kẻ xui xẻo bị thôn phệ, thần lực trong cơ thể sẽ biến thành trợ lực giúp người khác thêm tiến bộ.

Hàn Hạo thần sắc bình tĩnh, hai mắt nhìn chằm chằm Ba La, nói:

- Ba La, bố cục Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ bị phá vỡ. Hôm nay nếu người không quy thuận ta, cho dù ta không giết người, cũng sẽ có người muốn tính mạng của người!

Ba La sắc mặt phức tạp, có vài phần sa sút tinh thần. Hắn nhìn Hàn Hạo thật sâu, một lúc lâu mới do dự hỏi lại:

- Gã Bố Lai Ân đã hủy đỉnh Thiên Thần, hơn nữa sống sót thoát khỏi tay Tát Lạp Tư rồi đi rồi cuộc là gì của người?

Hàn Hạo sững sốt, do dự một chút, đoạn hắn vung tay hình thành một màn chắn bao phủ hai người, sau đó mới trả lời:

- Đó là cha ta!

Ba La kinh hãi, cuối cùng hạ quyết tâm, cười gượng gật đầu:

- Được rồi, ta đồng ý đề nghị của người!

Lặng lặng gật đầu, Hàn Hạo thu bức chắn lại, đoạn nói trước mặt mọi người:

- Từ hôm nay trở đi, người và người của người đều do ta quản lý!

- Thu vũ khí lại! - Ba La buồn rười rượi, hạ lệnh cho đám thủ hạ Khoa Dịch Á.

Không cần nói thêm gì, mọi người đều biết Ba La đã thỏa hiệp. Từ hôm nay trở đi, Hàn Hạo cùng với những thủ hạ Liệp thần giả của hắn đã trở thành một nhóm lực lượng làm cho tất cả đều không dám coi khinh nữa!

...

Ma Ấn cốc.

Ngũ Hành Giáp Thi, La Mông, La Ti, Tá Kỳ... cùng tụ tập một chỗ. Về chuyện Hàn Thạc đại náo đỉnh Thiên Thần, giết phần đông thủ hạ của Tát Lạp Tư đã truyền khắp Vùng Đất Hỗn Loạn, Lạc Lũng và Tiểu Khô Lâu đều đã phái người mang tin tức tới, dặn bọn họ nhất định phải cẩn thận.

Khoảng thời gian này, lấy Ma Ẩn cốc làm trung tâm, đám La Mông, Tá Kỳ, Qua Long đã quét sạch khoảng mười nhóm thế lực lớn nhỏ ở lân cận, những người đó chết có, hàng có, không tạo được một chút uy hiếp nào với Ma Ẩn cốc nữa.

Đang khi bọn họ hăng hái chuẩn bị làm một trận lớn, tin tức Hàn Thạc một mình xông lên đỉnh Thiên Thần truyền tới, nhất thời La Mông, La Ti lập tức vứt bỏ hết việc tiếp tục chinh phạt bên ngoài, triệu tập mọi người trở về Ma Ẩn cốc, tạm thời áp dụng thái độ ẩn nhẫn.

Chúng nhân đều tề tụ ở cung điện dưới lòng đất, sắc mặt từng người có vẻ nặng nề, không biết nên đối phó với cục diện hiện tại như thế nào. Tất Lạp Tư ở Vùng Đất Hỗn Loạn chính là một phe quân chủ người người đều e ngại, bây giờ tung tích Hàn Thạc không rõ, bọn họ không biết Ma Ẩn cốc có thể trụ được đến lúc hần trở về hay không.

- Gần đây, người của Tất Lạp Tư đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của chủ nhân, ngay cả quanh Ma Ẩn cốc chúng ta cũng có rất nhiều tai mắt thăm dò của hần. Các nhóm thế lực phụ cận chúng ta lại vừa mới quét sạch trước đó, ta nghĩ Ma Ẩn cốc nhất định không giấu giếm được bao lâu. - Tá Kỳ lo lắng phát biểu.

- Chắc chắn là không giấu được, với lực lượng của Tất Lạp Tư ở Vùng Đất Hỗn Loạn, không bao lâu nữa sẽ dẫn người tới đây. Ôi, chúng ta có nên tạm thời tản ra, chờ sau khi có được tin tức của chủ nhân hăng tụ tập lại hay không? - Qua Long cất tiếng than thở, cũng có chút bất lực.

- Chúng ta sẽ không rời đi, Ma Ẩn cốc bố trí không dễ, chúng ta tuyệt đối không cho phép chỗ này bị phá hỏng!

Kim Giáp Thi vẻ mặt kiên định, nói:

- Ngoài ra, các người cũng quá coi thường Ma Ẩn cốc rồi, chúng ta cùng phụ thân tốn bao nhiêu tinh lực mới bố trí được, căn bản không phải các người có thể tưởng tượng được! Hừ, cho dù là chính Tất Lạp Tư tới đây, muốn công phá Ma Ẩn cốc cũng phải trả một cái giá lớn!

Ngũ Hành Giáp Thi và Hàn Thạc đã tốn hao rất nhiều tinh lực cho Ma Ẩn cốc, bọn họ là người trực tiếp tham dự, biết rõ nơi đây ẩn giấu lực lượng khủng bố đến thế nào. Cho dù một trong năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn là Tất Lạp Tư, bọn họ cũng không chút sợ hãi!

- Ta tin tưởng sức mạnh của chủ nhân, đỉnh Thiên Thần của Tất Lạp Tư đã bị hủy, thủ hạ bị chủ nhân giết nhiều như vậy, phỏng chừng cũng không tụ tập được bao nhiêu lực lượng đâu! - La Mông từ sau khi được Hàn Thạc dùng ma công cải tạo thì vô cùng sùng bái hần.

- Lấy năng lực của Tất Lạp Tư ở Vùng Đất Hỗn Loạn, rời Ma Ẩn cốc chúng ta cũng khó trốn được đuổi giết, không bằng lưu lại đánh cuộc một lần. Ta nghĩ chủ nhân chỉ cần khôi phục, lập tức sẽ quay về Ma Ẩn cốc, chúng ta chỉ cần chống đỡ cho đến khi người trở về, vậy là đủ! - Tá Kỳ đề nghị.

- Mọi người không được rời cốc, tất cả mọi người đều tạm thời ở lại. - La Ti này giờ luôn trầm lặng chột bình tĩnh mở lời.

Bất luận là Ngũ Hành Giáp Thi hay là đám Tá Kỳ, La Mông đều biết Hàn Thạc vô cùng tín nhiệm La Ti. Quan hệ mỗi người với nàng cũng rất thân thiện, nghe La Ti nói như vậy, tất cả đều không nói thêm nữa, xem chừng đã định làm theo đề nghị của nàng.

...

Địa Cung, Lạc Lũng tiếp tục báo cáo Áo Tác Ai:

- Đại nhân, thu được tin tức nói Tất Lạp Tư đã biết được sự tồn tại và vị trí của Ma Ẩn cốc. Hần bắt đầu triệu tập đội ngũ chuẩn bị xuất phát tới đó rồi!

Áo Tác Ai có phần do dự, suy nghĩ một chút rồi hỏi Lạc Lũng:

- Có tin tức khẳng định Bồ Lai Ân ở trong Ma Ẩn cốc không?

Lắc đầu, Lạc Lũng thưa:

- Không có, từ sau khi biến mất một cách thần bí trên đỉnh Thiên Thần, không có một chút tin tức nào của hắn. Người của Tát Lạp Tư cùng thủ hạ của mấy đại quân chủ khác đã tìm kiếm khắp Vùng Đất Hỗn Loạn mà vẫn không hề phát hiện bất cứ dấu vết nào!

- Gã này quả là một bí ẩn!

Áo Tác Ai gục gặc đầu biểu lộ sự bội phục. Trầm ngâm một chút, hắn tiếp lời:

- Chuyện Ma Ẩn cốc các người không cần phải xen vào, ta tự đi một chuyến xem tình huống bên đó rồi cuộc thế nào rồi!

Lạc Lũng kinh hãi, không ngờ chuyện này lại có thể khiến Áo Tác Ai đích thân đi. Do dự một chút, hắn nói:

- Chủ nhân tự mình đến Ma Ẩn cốc, khác nào chuyện bé xé ra to rồi!

Cười lắc đầu, Áo Tác Ai nói:

- Gã Bồ Lai Ẩn này đáng để ta đánh cuộc một ván. Ta đi Ma Ẩn cốc xem xét tình thế, quan sát những thủ hạ kia của hắn có đáng để ta động thủ hay không!

Lạc Lũng lòng càng hiếu kỳ, nhưng cũng không tiện nêu câu hỏi, cung kính lui xuống.

...

Phía tây bắc Ma Ẩn cốc trên đỉnh một tòa núi cao, thủ hạ của Tát Lạp Tư không ngừng mà hội tụ.

Đám trên đỉnh Thiên Thần chỉ là một phần thủ hạ của Tát Lạp Tư, hắn còn một bộ phận thủ hạ rải rác mỗi góc ngách ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Lần này mặc dù Tát Lạp Tư nguyên khí bị thương, nhưng cũng không phải toàn quân bị diệt. Là một quân chủ ở Vùng Đất Hỗn Loạn, hắn vừa triệu tập đội ngũ, rất nhanh chóng tụ tập được không ít thủ hạ.

Ngắn ngủi có vài ngày, trên ngọn núi này đã có năm sáu trăm thần, những hung thần đến từ khắp nơi ở Vùng Đất Hỗn Loạn này cũng đều nghe nói thảm án xảy ra trên đỉnh Thiên Thần. Là thủ hạ của Tát Lạp Tư, bọn họ thời gian trước đã có thói quen tác oai tác quái, bây giờ ngay cả đỉnh Thiên Thần cũng bị người ta phá hủy, lửa giận trong lòng bọn họ có thể tưởng được.

Gần đây, Vùng Đất Hỗn Loạn đều dồn đại tình hình ở đỉnh Thiên Thần, bọn họ có thể nhìn ra ánh mắt cười trên nỗi đau khổ của người khác. Trước kia chúng thấy bọn họ là vòng đi tránh xa, hiện tại dường như cũng không e ngại bọn họ nữa, điều này làm cho bọn họ nhận thức sâu sắc được sự thất thế của thủ lĩnh đã gây ảnh hưởng đến thế nào.

Cho dù là không vì Tát Lạp Tư, thì cũng phải vì mình, bọn họ cũng muốn tiêu diệt Ma Ẩn cốc, giết chết kẻ kia. Bọn họ biết, chỉ có làm như vậy mới có thể bảo vệ đặc quyền của mình ở Vùng Đất Hỗn Loạn.

Vùng Đất Hỗn Loạn thực tế chính là một địa phương như vậy, một phe hùng mạnh cũng có nghĩa một phe khác suy yếu. Tuy rằng Tát Lạp Tư cũng không thua, nhưng đỉnh Thiên Thần bị hủy, Hàn Thạc vẫn sống sót rời đi, mọi người đột nhiên cảm thấy Tát Lạp Tư có lẽ cũng không hề cường đại như trong tưởng tượng.

Sau nửa tháng, một đạo thiểm điện rạch ngang bầu trời, Tát Lạp Tư cuối cùng cũng xuất hiện trên đỉnh núi.

864. Chương 864: uy Lực Của Ma Ẩn Cốc

- Đại nhân, cuối cùng ngài đã đến! - Một đám người dập đầu dưới chân Tát Lạp Tư.

Mặc dù đỉnh Thiên Thần bị hủy, Hàn Thạc cũng chạy thoát khỏi tay hắn, nhưng với những người này, Tát Lạp Tư vẫn là một tồn tại khiến người ta thấy đáng sợ nhất Vùng Đất Hỗn Loạn.

Bọn họ dựa vào chiêu bài Tát Lạp Tư tác oai tác quái thành thói, biết lợi ích của mình và thủ lĩnh gắn chặt với nhau. Chỉ cần Tát Lạp Tư không đổ, bọn họ còn có thể ngang ngược ở Vùng Đất Hỗn Loạn, nhưng một

khi mất đi sự che chở của Tát Lạp Tư, bọn họ chẳng những không thể tiếp tục làm xằng làm bậy, còn lập tức sẽ bị kẻ thù trước kia đuổi giết, cho đến khi bị xé thành từng mảnh!

- Thế nào? - Tát Lạp Tư âm trầm nói.

Khoảng thời gian gần đây hắn không hề hài lòng chút nào. Ngõa Tây Tư, La Cách nghe nói đỉnh Thiên Thần của hắn bị hủy đều vô cùng vui mừng trên nỗi đau của người khác. Tuy rằng ngoài mặt hắn đã đạt được hiệp nghị với bọn họ, tuy nhiên hai đại quân chủ kia có tuân thủ lời hứa hay không quả khó liệu.

Là một phe quân chủ, ngay cả hàng ổ của mình cũng không thể bảo toàn được, hắn bỗng chốc biến thành trò cười cho người khác. Tát Lạp Tư hiểu rõ, chỉ có nhờ tận gốc Hàn Thạc và thế lực trong tay người này, giết tất cả người của gã kia mới có thể rửa sạch sỉ nhục trên đỉnh Thiên Thần.

- Đại nhân, địa phương gọi là Ma Ẩn cốc kia bị khí độc đủ mọi màu sắc bao phủ, chúng ta quan sát lâu như vậy mà vẫn chưa thấy người nào đi ra. - Một thủ hạ cung kính bẩm báo.

- Xem ra chúng đều ở trong cốc, được lắm, tiện hốt gọn một mẻ luôn!

Tát Lạp Tư hừ lạnh, hai mắt điện quang lập lòe nhìn bốn phía xung quanh, thu hết vẻ mặt gần ngàn gã thủ hạ vào mắt, nói:

- Uy nghiêm của đỉnh Thiên Thần bị người ta khiêu chiến, hôm nay, chúng ta phải cho tất cả biết rằng, dám mạo phạm đỉnh Thiên Thần sẽ có kết cục gì!

Phát tay, hắn hạ lệnh:

- Giết vào cốc, bất kể là ai, giết hết!

Lời vừa dứt, đám thủ hạ lập tức hành động, từng thân ảnh bay lên trên không, lao về phía Ma Ẩn cốc.

Là một quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, Tát Lạp Tư tự nhiên sẽ không tự xuất thủ ngay từ đầu. Dưới con mắt của hắn, ngoài mình Hàn Thạc cần hắn xử lý, những kẻ khác để đám thủ hạ đối phó. Bởi vậy, Tát Lạp Tư chỉ trầm mặt bất động, cho đến khi toàn bộ đám thủ hạ nhắm phía Ma Ẩn cốc lao tới, hắn mới biến thành tia chớp đuổi theo, nhìn chăm chú phía dưới từ xa trên hư không.

...

Trong cốc, Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti, La Mông, Tá Kỳ, Qua Long... vẻ mặt nghiêm trọng, thông qua một tấm gương ma pháp cực lớn quan sát tình huống ngoài cốc.

Những năm này, Không Linh thành chủ Mạch Kim Lợi lần lượt tặng rất nhiều không gian thần khí tuyệt diệu tới. Mặt không gian chiết xạ kính này chính là một trong số đó. Thông qua không gian ma pháp trận bố trí trên đỉnh núi chung quanh Ma Ẩn cốc, cảnh tượng gần đó sẽ được thu vào mặt gương cực lớn này.

Thông qua mặt không gian chiết xạ kính, mọi người có thể thấy rõ ràng đại bộ phận cảnh tượng ngoài Ma Ẩn cốc.

Trong gương, vô số cái bóng phi từ xa lại gần, ánh mắt mỗi người hung ác tàn nhẫn. Cầm đầu chính là mấy mãnh tướng có tiếng của Tát Lạp Tư, hầu hết đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ.

Trong hư không, chớp giạt vờn quanh một thân ảnh hùng vĩ đang nhìn xuống phía dưới, tự nhiên chính là quân chủ Tát Lạp Tư.

Thực lực như thế, toàn bộ Vùng Đất Hỗn Loạn ngoài người của tứ đại quân chủ, căn bản không ai có thể chống lại được!

Nếu không bàn đến trận thế kỳ diệu của Ma Ẩn cốc, chỉ với đám thủ hạ cao thủ Tát Lạp Tư mang theo cũng đủ bắt hết chúng nhân. Ngoài Ngũ Hành Giáp Thi biết rõ sự kỳ lạ của Ma Ẩn cốc ra, kể cả La Ti, La Mông vẻ mặt đều rất đăm chiêu, không biết nơi này có thể chống đỡ được bao lâu.

- Yên tâm, cho dù Tát Lạp Tư tự mình ra tay cũng đừng hòng thoải mái xông tới!

Hàn Hỏa hắc hắc cười xấu xa, không chút căng thẳng, hỏi Hàn Mộc:

- Tiểu Mộc, các người đoán đi, nhóm đầu tiên tiến vào có thể đột phá được mấy ma trận?

Hàn Mộc bộ dạng như tay ăn chơi dàng dĩnh, thông qua mặt gương dán mắt vào nhóm nữ thủ hạ xinh đẹp của Tát Lạp Tư, khoe miệng nhếch lên sự dâm dăng, không biết đang nghĩ xấu xa gì. Hàn Hỏa vừa hỏi như vậy, hần không kiên nhẫn trả lời:

- Mặc kệ chúng, không có Tát Lạp Tư ra tay, bọn chúng chắc chắn không xông vào được!

Đám Tá Kỳ, La Ti đều ngạc nhiên, không rõ Ngũ Hành Giáp Thi vì sao lại tự tin như vậy. Theo bọn họ thấy Ma Ẩn cốc mặc dù thần kỳ, nhưng khó có thể chống đỡ ngàn tên công kích mãnh liệt. Một khi để cho bọn chúng xông vào, hôm nay người trong cốc có lẽ khó chạp thoát.

- Các người yên tâm đi, nếu như bọn chúng xông vào cốc được thật, ta sẽ dẫn các người rút đi từ dưới lòng đất. Tát Lạp Tư tu luyện Lôi điện lực lượng, lại không thể thâm nhập xuống mấy trăm mét đất để đuổi giết các người, thật không biết các người rốt cuộc sợ cái gì! - Hàn Thổ liếc nhìn vẻ mặt khẩn trương của những người đó, tức giận đảm bảo với họ.

Những người này hoặc nhiều hoặc ít đã biết một số thủ đoạn thần kỳ của Ngũ Hành Giáp Thi, vừa nghe Hàn Thổ bảo đảm như vậy, đều ngẫm thấy dễ chịu không ít, không ai nhiều lời nữa.

Ngũ Hành Giáp Thi từng người vẽ mặt thoải mái, không có cảm giác hồi hộp trước cuộc đại chiến, ngược lại còn không ngừng cười đùa trêu chọc nhau, dường như không hề coi kẻ địch ra cái cóc khô gì.

Chịu ảnh hưởng của Ngũ Hành Giáp Thi, dần dần ngay cả nhóm La Ti, Tá Kỳ cũng không còn căng thẳng nữa. Có lẽ bởi vì được cam đoan, trong lòng bọn họ thoải mái hơn nhiều, tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn chăm chú ngưng tụ trên mặt gương ma pháp, bồn chồn chú ý kẻ địch tới xâm phạm.

Nhóm địch nhân đầu tiên tới rất nhanh, đám thủ hạ của Tát Lạp Tư làm mưa làm gió nhiều năm như vậy, cũng không phải toàn bộ đều là kẻ tầm thường, bọn chúng cũng hiểu được trước tiên phải thăm dò tình hình của Ma Ẩn cốc.

Động thủ trước nhất cũng không phải những thủ hạ cường đại nhất của Tát Lạp Tư, mà là một số tiểu nhân vật ngày thường vô danh, với tình hình không xác định trước mắt, bị dùng làm pháo hôi xung phong.

Lúc trước ở trong Thâm Cốc, những thanh niên quần là áo lượt kia sở dĩ bằng lòng mỗi người tốn năm mươi vạn hắc tinh tệ cũng muốn theo Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, mà không phải đi theo Tát Lạp Tư - một trong năm đại quân chủ, là bởi vì bọn họ biết một khi theo Tát Lạp Tư, vào thời điểm mấu chốt kiểu như này sẽ bị người ta đem ra làm bia đỡ đạn.

Làm gì cũng phải trả giá đắt, những con tốt thí đi theo Tát Lạp Tư không bao lâu kia, hơn nữa thực lực cũng không đặc biệt nổi bật cũng biết sứ mạng của mình. Theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, bọn chúng cũng không do dự lâu, mười mấy người dẫn đầu từ trên không đáp xuống trong Ma Ẩn cốc.

Phía trên Ma Ẩn cốc chướng khí đậm đặc đủ mọi màu sắc, những khí độc kia gần như không ngoại lệ đều có độc tốc rất mạnh. Tốt thí tự có giác ngộ của tốt thí, trên người bọn chúng đều mang được tề kháng độc, hơn nữa sử dụng các loại thần lực bao bọc khắp thân thể chính vì biết những khí độc kia không đẹp như bề ngoài.

Chỉ có điều khí độc do Hàn Thạc và Ngũ Hành Giáp Thi tự tay bố trí người bình thường há có thể chống lại? Mộc Giáp Thi là sinh mạng chi linh, lúc đó đã tốn bao tâm tư sử dụng thực vật rất độc đưa cho Hàn Thạc để hần pha trộn chúng cùng với rất nhiều độc axit, thi độc..., khiến cho khí độc chẳng những chặn được người ngoài dòm ngó, cũng tạo thành màn chắn đầu tiên lấy mạng người.

Những tấm bia thịt kia biết rõ sứ mạng của mình, mặc dù đã toàn lực phòng ngừa khí độc xâm nhập nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu.

Vừa mới rơi vào vùng chướng khí, bọn chúng đã phát hiện không thể hiểu rõ độc khí đủ mọi màu sắc này. Thứ kịch độc này cấp bậc cao hơn hẳn thứ mà bọn chúng ngày thường phát hiện ở một số nơi núi sâu rừng thẳm, những thứ thuốc phòng ngừa được tô lên người cùng hộ giáp bảo vệ thân thể dường như không hề có tác dụng.

Từng cỗ thân thể bắt đầu thối rữa, một số người thất khiếu chảy ra những vệt máu đen sì, số khác người thấy tê mỗ, đầu vầng mắt hoa, bỗng chốc mất đi tất cả sức mạnh.

Tiếng sợ hãi thảm thiết vang lên được vài giây rồi chợt bật tắt, mấy nhóm tốt thí bị phái vào cốc đầu tiên không thấy tầm hơi đâu, cũng chẳng có chút tin tức nào.

- Quả không đơn giản! - Một đại hán trầm mặt quát, mặt không chút đau buồn vốn phải có khi thủ hạ tử vong, thậm chí cũng chẳng hề giận dữ, xem ra căn bản không xem tính mạng thủ hạ ra gì.

- Thần tu luyện Phong hệ lực lượng cùng xuất thủ, thổi tan hết chương khí đi! - Một lão nhân khoác áo choàng, tóc dài rối bời, cau mày ra lệnh.

Hắn vừa dứt lời, những kẻ tu luyện Phong hệ lực lượng bắt đầu ào ạt sử dụng thần lực trong cơ thể tụ tập Phong nguyên tố. Lệ phong rít lên lao tới, từng luồng Long quyển phong sau đó thành hình, bắt đầu cuốn đi khí độc đủ mọi màu sắc.

Thủ hạ Tát Lạp Tư tu luyện Phong hệ lực lượng có mấy chục tên, trong đó Thượng vị thần có năm sáu người. Bọn chúng đồng loạt ra tay khiến toàn bộ Ma Ẩn cốc đều bao phủ trong cuồng phong, rồi gió lốc, gió xoáy liên tiếp xuất hiện, xoáy vù vù quanh cốc.

Nhưng không biết sử dụng phương pháp gì mà chương khí đậm đặc bao phủ toàn bộ Ma Ẩn cốc như bị nam châm hút, mặc dù không ngừng lưu động trôi lững lờ nhưng từ đầu đến cuối vẫn bay phía trên cốc.

Cụ phong (gió lốc), Long quyển phong (gió xoáy) cứ rít lên từng chập, thổi khí độc bay tản ra, nhưng một khi gió tan biến, chúng dường như bị vật nào đó trong Ma Ẩn cốc hút, lại tụ tập lại phía trên, cứ như nước từ nơi cao tự nhiên sẽ chảy về chỗ trũng.

- Hắc hắc, cha ta dùng hai tháng tỉ mỉ thu thập khí độc khắp nơi, sử dụng phương pháp vạn vật quy nguyên hội tụ ma vân chương khí, những cơn gió nhỏ của bọn chúng há có thể thổi tan sao! - Hàn Hỏa hắc hắc cười lạnh, vênh vang đắc ý.

- Chúng ta nên điểm tô chút màu sắc cho bọn chúng, tiểu Mộc, ngươi nói đúng không? - Hàn Thổ cười nói với Hàn Mộc.

- Đương nhiên rồi, lúc này đi! - Hàn Mộc cười ha ha, cũng không biết hắn động tay chân gì mà đại thụ cành lá chọc trời trong Ma Ẩn bỗng nhiên rung loạn xạ. Mây độc vẫn quanh quẩn trên Ma Ẩn cốc không còn giữ nguyên hiện trạng nữa, đột nhiên bắt đầu mất khống chế lan rộng ra bên ngoài.

Lấy Ma Ẩn cốc làm trung tâm, khối mây độc kia khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Những hình thái Phong nguyên tố do đám thủ hạ Tát Lạp Tư tạo ra căn bản không nắm được phương hướng ma vân chương khí, ngược lại còn làm chúng tăng tốc độ di động.

- Không tốt! Mau rút! - Lão nhân đầu tóc rối bời kia chợt hét lớn, vội vàng truyền lệnh cho thủ hạ rút lui về phía sau. Nhưng khối mây độc dưới tác dụng của Phong hệ lực lượng tốc độ hạ xuống càng nhanh, lời hắn vừa dứt, xung quanh đã có rất nhiều thủ hạ bị khối mây độc bao phủ.

865. Chương 865:dụ Địch Thâm Nhập

Các loại chất độc trong khối mây chỗ nào cũng có, trong thời gian cực kì ngắn làm cho từng cỗ thân thể xung quanh da thịt hòa tan thành từng bộ xương trắng hếu, những kẻ tới xâm phạm thất khiếu đổ máu...

Những chất độc đủ mọi màu sắc này do nhiều loại độc tố rất mạnh điều chế thành, Hàn Thạc tu luyện ma công hiểu rất rõ chúng, thêm Mộc Giáp Thi và Đỉnh Linh trợ giúp, đã luyện chế thành mây độc lần đầu tiên xuất hiện trên thế giới này, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Ngoài những Thượng vị thần có thực lực, thần thể cực kỳ cứng cáp, lại thêm dự đoán sớm được loại tình huống này đưa thần lực trải khắp người chống đỡ, hơn nữa nhân cơ hội trốn chạy, những Trung vị thần kia một khi bị khối mây độc nuốt lấy, gần như chỉ còn đường chết.

Trong nháy mắt đã có đến năm sáu chục thủ hạ Trung vị thần bị độc chết. Những kẻ tới xâm phạm lại gần Ma Ấn cốc kia hoảng sợ tránh xa, mấy tên Thượng vị thần nhân cơ hội chạy trốn chết ra, trong thời gian ngắn như vậy đã tiêu hao rất nhiều thần lực, vẻ hoảng sợ đều hiện rõ trên nét mặt.

Trong cốc, Ngũ Hành Giáp Thi cười quái dị hắc hắc không ngừng.

- Tiểu Mộc, làm được lắm, bọn này quả nhiên nham hiểm, còn lợi dụng cái đám đàn độn Phong hệ lực lượng kia. Hắc hắc, không có Phong hệ lực lượng trợ giúp, khói mây độc sao lan rộng thế được! - Hàn Hỏa cười ha ha, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

- Phụ thân sớm đã liệu được kẻ địch xông vào cốc sẽ sử dụng Phong hệ lực lượng để thổi tan mây, hắc hắc, cho nên người đặc biệt dặn ta thêm một công đoạn, vừa khéo có thể lợi dụng Phong hệ lực lượng của bọn chúng để gây ông đập lưng ông! - Hàn Mộc cũng không kể công, chỉ ra kế sách ác độc này là từ ý nghĩ của Hàn Thạc.

Năm tên cứ mồm năm miệng mười thảo luận về diệu dụng của khói mây độc, sắc mặt rất thoải mái, vừa vào cuộc chiến đã có tin vui, bọn họ càng có lòng tin.

La Ti, Tá Kỳ... vốn còn hoang mang, mắt thấy những kẻ tới xâm phạm kia ngay cả tầng thứ nhất khói mây độc cũng không phá vỡ được, lại còn thương vong không ít người, đều cực kỳ kinh ngạc.

Cho đến lúc này, bọn họ mới bắt đầu nhìn thẳng vào lực lượng những trận hình lung tung của Ma Ấn cốc, đột nhiên cảm thấy có lẽ những khách không mời kia nhất định sẽ phải chịu thương tổn khó có thể tưởng tượng.

La Ti thả lỏng người, trong lòng càng thêm khâm phục Hàn Thạc đang không biết tung tích. Người đang vắng mặt ở Ma Ấn cốc, chỉ dựa vào vài năm bố trí đã chặn chết nhiều người như vậy ở bên ngoài. Loại thủ đoạn này người bình thường không thể làm được. Theo nàng thấy, hẳn tất sẽ trở thành một truyền kì mới của Vùng Đất Hỗn Loạn!

...

Ngoài cốc, chỗ vách núi dựng đứng, một bóng người đang theo dõi biến hóa nơi Ma Ấn cốc xa xa. Đó chính là một đại quân chủ khác tới vội từ Địa Cung, Áo Tác Ai.

Áo Tác Ai lúc này vẻ mặt đầy kinh sợ. Hắn vươn tay ra, một luồng khói mây độc trôi tới, đoạn bất động trong lòng bàn tay hắn.

Cẩn thận cảm thụ một chút, Áo Tác Ai càng thêm kinh hãi. Trên bề mặt khói mây độc hắn không cảm thấy được những chất độc thông thường. Hắn phát hiện độc khí tràn ngập bên trong đủ mọi màu sắc, mỗi một luồng đều có một loại tác dụng lạ lùng. Dù loại chất độc cổ quái hiếm thấy cùng tụ lại một chỗ theo một phương pháp nào đó không tưởng tượng nổi, hình thành nên khói mây độc đặc biệt hắn chưa từng thấy bao giờ.

Áo Tác Ai biết chúng vô cùng đáng sợ. Ngay cả hắn có sức mạnh của cảnh giới Chủ thần cũng không thể hoàn toàn cách ly chúng, còn phải vận dụng một chút thần lực để chống đỡ, qua đó thấy được uy lực này lớn thế nào.

Ánh mắt phức tạp nhìn Ma Ấn cốc, Áo Tác Ai lộ vẻ kích động, lầm bầm:

- Bố Lai Ân à Bố Lai Ân, người rốt cuộc có lai lịch gì?!

...

- Tất Lạp Tư đại nhân, làm thế nào bây giờ? - Sau khi rút lui khỏi trung tâm trận pháp, lão già đáng thương kia xin ý kiến thủ lĩnh, mặt lộ vẻ bất lực.

Tình huống vừa rồi Tất Lạp Tư cũng đã thấy, những luồng khói mây độc kia ẩn chứa độc tố cực kỳ khủng bố, lại không bị Phong hệ lực lượng thổi tan, bọn hắn không biết tiếp tục rốt cuộc phải thế nào mới xâm nhập được vào cốc.

- Phế vật! - Tát Lạp Tư vô cùng tức giận, vốn tưởng rằng mang một đám thủ hạ trung thành xâm phạm ọa Ma Ẩn cốc, chắc hẳn sẽ tiêu diệt tất cả dễ như trở bàn tay, ai dè ngay cả vùng khói mây độc ngoại vi cũng không thể đột phá, lại tổn thất mấy chục thủ hạ.

Loại chuyện này một khi truyền ra, uy tín Tát Lạp Tư hẳn còn không rơi xuống mức thấp nhất, bị người người nhạo báng sao?

Lão già kia ủ rũ cúi đầu, một số thủ hạ khác cũng sa sút tinh thần, bộ dạng đáng thương. Bọn họ biết rõ Tát Lạp Tư tính tình cũng không tốt lành gì, một khi khó chịu là có thể giết người liền, ngay cả người mình cũng không tha. Khi hắn phẫn nộ, chỉ có cố gắng ít mở miệng mới là cách làm sáng suốt nhất.

Tát Lạp Tư rống lên một tiếng giận dữ, sắc mặt âm u lạnh lẽo quét qua đám thủ hạ. Chiều theo tính tình hắn lúc trước, giờ này chắc đã giết người để trút giận, nhưng mà lần này lại nhịn. Tát Lạp Tư hiểu lúc này khác hẳn những ngày tháng qua, hiện tại ở Vùng Đất Hỗn Loạn uy tín của hắn đại giảm, trong thời gian ngắn người từ bên ngoài đến hẳn sẽ không cố gắng nương nhờ vào hắn.

Ở Vùng Đất Hỗn Loạn muốn sống yên, trong tay cần phải nắm đủ lực lượng mới được, hiện tại thủ hạ chết một người là mất một người, hắn không thể cứ muốn giết thì giết như quá khứ.

- Lui cả đi, để ta phá vỡ tầng kết giới mây độc này! - Tát Lạp Tư hừ lạnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quyết định tự mình ra tay.

Thần chi linh vực triển khai, Lôi điện nguyên tố từ bốn phương tám hướng điên cuồng tụ lại chỗ hắn. Trong khoảng thời gian ngắn chung quanh Tát Lạp Tư đã thấy điện quang lấp lánh, tiếng sấm âm vang.

- Tát Lạp Tư này thực lực cũng không thật lùi, Bồ Lai Ẩn kia có thể chạy thoát khỏi tay hắn, quả nhiên có chút thủ đoạn! - Áo Tác Ai cảm thụ kỹ lưỡng Lôi điện nguyên tố tràn ngập trong hư không với vẻ dăm chiêu. Hắn có thể thông qua chi tiết đó đại khái suy đoán được thực lực của Tát Lạp Tư, nhìn ra vị quân chủ này không hề như ngoại giới đồn đại là bởi vì tu luyện gặp sự cố làm thực lực thật lùi, để cho Hàn Thạc có cơ hội.

Nghĩ như vậy, Áo Tác Ai càng thêm coi trọng Hàn Thạc!

Hàn Thạc có thể ung dung chạy thoát khỏi Tát Lạp Tư, như vậy tương lai mặc dù là bản thân hắn ra tay, hoặc là một vị quân chủ khác tự mình đến đối phó Hàn Thạc cũng không nhất định có thể thành công giết chết người này. Điều này nghĩa là bọn hắn không cách nào nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, bất kể thế nào cũng vẫn để lại một mầm họa trong lòng.

Cần nhắc một chút rồi cẩn thận suy nghĩ tin tức hắn có được từ Âm Ảnh thành về Hàn Thạc, Áo Tác Ai thầm đưa ra một quyết định sáng suốt, tuyệt đối không đối địch với Hàn Thạc!

Phía bên này Áo Tác Ai vừa đưa ra một quyết định vô cùng may mắn với tương lai của hắn thì phía bên kia, Tát Lạp Tư đã tụ tập xong Lôi điện lực lượng đầy trời, bắt đầu dùng sức mạnh thiên lôi diệt thế oanh tạc Ma Ẩn cốc.

Cách làm của Tát Lạp Tư vô cùng đơn giản dễ hiểu, không đếm xỉa đến kết giới và trận pháp loạn xạ trong Ma Ẩn cốc, dẫn phát Lôi điện lực lượng từ trên hư không, dùng những tia chớp thiên lôi hung mãnh nhất oanh kích phía dưới!

Phương thức như vậy đơn giản, nhưng cũng đạt hiệu quả trực tiếp nhất, hiệu quả nhất. Chỉ chút những tia chớp xé rách hư không, tiếng sấm âm ầm ầm không ngừng, toàn bộ giáng xuống Ma Ẩn cốc. Trong lúc nhất thời, khắp mọi nơi trong cốc đều vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nếu như không phải khói mây độc che phủ bầu trời Ma Ẩn cốc quả thực khủng bố, Tát Lạp Tư sẽ không nhanh xuất thủ như vậy. Nếu như mặc cho đám thủ hạ của hắn công kích, ma trận nhiều vô cùng trong cốc có thể phát huy sức mạnh càng thêm đáng sợ. Chỉ có điều khói mây độc đã làm cho những người này lòng sinh sợ hãi, bất lực, bọn họ không dám tiến thêm một bước, đều đem hy vọng gửi gắm lên thủ lĩnh.

Bởi vậy, Tát Lạp Tư chỉ đành tự mình ra tay. Thân là một quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, công kích một địa phương vừa mới bắt đầu đã phải cần bản thân quân chủ hắn lộ diện, hắn vô cùng uất ức.

- Mẹ nó, tên này nhanh quá! Ta vẫn chưa chơi đùa thoải mái, nhiều ma trận như thế đều chuẩn bị cho thủ hạ của hắn, hắn kích động sức lực gì chứ! - Hàn Hỏa mắng to, cảm thấy Tát Lạp Tư không có đạo lý gì.

Tá Kỳ cười gượng, nói:

- Là do khói mây độc quá ư kì lạ, bọn chúng không có biện pháp phá được, lại không cam lòng tới tìm chết, chắc chắn không dám công kích nữa!

- Lão già người sao không nói sớm!

Hàn Mộc mắng to, nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta vẫn phải cố gắng giết chết bọn thủ hạ kia nhiều một chút, ừm, có thể giả vờ Ma Ẩn cốc bị phá hủy một bộ phận, chúng ta dụ bọn chúng vào rồi... khặc khặc!

- Tiểu Mộc, người thật nham hiểm, vậy mới hay chứ! - Hàn Hỏa cười hô hố.

Cười hắc hắc xấu xa, Hàn Mộc lần thứ hai ra tay, dùng linh hồn nối liền với những cây cỏ thụ chọc trời đảm nhiệm trận nhãn của ma trận, biến chúng như có được tính mạng, ra sức lắc lư, rung động lá cây rậm rạp.

Thiên lôi sấm sét giăng đầy trời của Tát Lạp Tư giáng xuống chỉ vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa mà không thể nào đánh tan khói mây độc che phủ bầu trời Ma Ẩn cốc, điều này làm cho hắn càng lúc càng phần nộ, lại dốc hết sức triệu tập Lôi điện lực lượng lân cận.

Đột nhiên, không biết vì sao, khói mây độc kia như bị một sức mạnh cực lớn hút lấy, trong khoảng thời gian rất ngắn đã rút về trong sơn cốc, để lại vô vàn những lỗ nhỏ.

Tát Lạp Tư sững sờ, sau đó nhe răng cười hét lớn:

- Giết vào trong cốc cho ta, tháp năng lượng bố trí mây độc hoặc kết giới gì gì đó đã bị Lôi điện lực lượng phá hủy. Vào cốc, giết sạch, yên tâm, gia hỏa Bồ Lai Ẩn kia lần này đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta!

Tát Lạp Tư tuyệt đối tin tưởng thực lực của mình. Theo hắn thấy, sức mạnh phòng ngự trong Ma Ẩn cốc có hạn, đối mặt với cường giả có lực lượng Chủ thần như hắn toàn lực oanh kích, bất luận bức chắn kết giới gì đều không thể chống lại được, cho nên vô cùng dứt khoát truyền đạt mệnh lệnh cho thủ hạ toàn lực công kích.

Cũng giống như Tát Lạp Tư tin tưởng vào bản thân mình, những thủ hạ kia cũng vô cùng tin nhiệm hắn. Nhiều năm hoành hành không hề có kị như vậy ở Vùng Đất Hỗn Loạn, bất kể hung thần nào có càn quấy đến thế nào, bất kể những màn chắn kỳ quái đến thế nào, đều không chống đỡ được Lôi điện của hắn công kích! Lại thêm khói mây độc kia đột nhiên tan biến, dường như đã đủ chứng minh Tát Lạp Tư phán đoán chính xác.

Những Thượng vị thần ném đau khổ trong màn khói mây độc vừa rồi vẫn luôn đợi cơ hội này. Lúc này đều không chút do dự, ào ạt truyền mệnh lệnh toàn lực tấn công cho thủ hạ, chính mình cũng xung phong lao vút đi trước, từ mỗi phương hướng vọt về phía Ma Ẩn cốc.

866. Chương 866:đến Hay Lắm!

Ma Ẩn cốc ngoại trừ khói mây độc lượn lơ quanh năm không tan trên không trung thì bên trong cốc cũng đầy rẫy các loại ma trận âm độc lấy mạng đoạt hồn. Cho dù là Tát Lạp Tư có thâm nhập vào cốc cũng đừng nghĩ dễ dàng đi ra, thủ hạ của hắn mà tiến vào thì tuyệt đối chết không nhiều thì ít.

- Tốt, đến hay lắm, đến được lắm! - Hàn Mộc cười quái dị không thôi.

- Haha, Tát Lạp Tư quá tự tin vào thực lực của mình! Hắn vẫn cho rằng chỉ cần mình ra tay thì không lớp phòng ngự nào không phá được! - Hàn Thổ chăm chú nhìn Tát Lạp Tư ngừng xuất thủ qua mặt gương ma pháp, cười châm chọc.

Lôi điện lực của Tát Lạp Tư giáng xuống Ma Ẩn cốc mạnh mẽ, sau khi đánh tan khói mây độc đang bao phủ sơn cốc thì lập tức dừng tay. Hắn chỉ đứng trên không trung chờ hững nhìn kiến trúc bên dưới cốc lộ ra rõ ràng, truyền lệnh thủ hạ san phẳng Ma Ẩn cốc thành đất bằng.

Sau khi khói mây độc tan biến, Ma Ẩn cốc xem như bại lộ trước mắt bọn chúng. Trong cốc lâu quỳnh điện ngọc, rất nhiều kiến trúc đá đen to lớn mọc thẳng đứng, từng gốc đại thụ chọc trời trải khắp bốn phía xanh um tươi tốt tô điểm sơn cốc, nghiêm nhiên là một chốn thể ngoại đào nguyên an tĩnh xuất trần.

Theo Tát Lạp Tư thấy, khi mất khói mây độc bảo hộ, cảnh tượng phía dưới hiện rõ mồn một, không còn kết giới chằng chịt và thấp năng lượng phân bố mọi chỗ nữa. Như vậy xem ra sơn cốc không còn lực lượng phòng ngự, chắc sẽ không gây khó khăn cho bọn họ.

Tất cả những dấu hiệu cho thấy, Ma Ẩn cốc mất đi khói mây độc che chở giống như là mỹ nữ bị lột sạch quần áo, chỉ còn nước chờ người xâm phạm.

Tát Lạp Tư không lập tức động thủ đánh giết, bởi hắn còn có chút cố kỵ với Hàn Thạc. Lần trước ở đỉnh Thiên Thần, tình huống đối thủ vượt ma kiếp đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu sắc. Hắn cần bảo trì lực lượng để đối phó với khả năng Hàn Thạc ẩn thân trong cốc.

Những thủ hạ của Tát Lạp Tư lần lượt tiến vào cốc. Tuy nhiên, không đợi bọn hắn vào sâu bên trong thì đột nhiên cảnh quan đang rõ ràng bỗng biến đổi, chợt trở nên mờ mịt.

Rõ ràng là nhìn thấy nơi xa nhất, nhưng lại như là ảo ảnh hư vô mờ mịt. Người có thể đứng xa xa nhìn thấy được, nhưng khi người muốn đến gần thì mới phát hiện đó chỉ là ảo cảnh mà thôi.

Trên thực tế, những lâu quỳnh điện đều là do tác dụng của ảo trận. Dưới tác dụng của ảo trận, người không hiểu từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy hình ảnh trong cốc hiện lên rất rõ ràng trong mắt. Nhưng nếu thật sự tiến vào thì sẽ nhìn thấy hoàn toàn khác hẳn.

Từng tên thủ hạ của Tát Lạp Tư tiến vào chợt phát hiện ra mình đã mất phương hướng. Xung quanh âm phong từng trận, những tiếng thét gào nhiếp hồn đoạt phách vang vọng không ngớt bên tai. Trong chớp lát, họ nhận ra mình đã ở trong một không gian hoàn toàn lạ lẫm, căn bản không nhìn rõ chiến hữu xung quanh...

Còn có người khi vừa tiến vào đột nhiên bị những bụi cây xung quanh quấn chặt lấy. Lá cây sắc bén như đao, còn có màu xanh biếc óng ánh, dường như đã được tẩm độc...

Một số khác phát hiện mình đang ở trung tâm của cơn cuồng phong bạo vũ. Còn có những người tướng mạo dữ tợn nhưng giống họ như đúc. Từng người đều hướng tới “mình” điên cuồng công kích. Những ai tâm trí không đủ vững vàng lập tức sụp đổ. Nhiều người không chịu được áp lực quỷ dị liền đánh mất chính mình...

Có rất, rất nhiều ma trận kỳ dị. Những thủ hạ của Tát Lạp Tư tiến vào cốc không ngoại lệ đều bị ma trận vây khốn. Đối mặt với những phương thức công kích kỳ dị khác hẳn vũ trụ này, nhiều người không có cách nào chống lại, bị lực lượng của ma trận xâm nhập, trong nháy mắt đã bị giết chết.

Vô số tiếng gào thét thê lương từ trong Ma Ẩn cốc không ngừng vọng lại khiến cho người nghe sởn tóc gáy.

“Hahahaha...”

Dưới lòng đất, Ngũ Hành Giáp Thi cười nghiêng cười ngả. Nhìn đám người kia rơi vào trong ma trận bị giết, trong lòng bọn họ cực kỳ hả hê.

Nhóm La Ti, La Mông, Tá Kỳ... nhìn vào gương không gian trước mắt, trơ mắt thấy những kẻ tiến vào ma trận bị những lực lượng kỳ lạ cổ quái giết chết, sắc mặt cực kỳ phản kích.

- Thủ đoạn của chủ nhân quả nhiên chúng ta không thể tưởng tượng nổi! - La Mông nói với vẻ kính nể. Hắn ngày càng thêm sùng bái vị chủ nhân này.

- Xem ra chúng ta lo lắng vô ích rồi. Hắc hắc, thực không ngờ chỗ này hung hiểm đáng sợ như vậy. Sau này gặp nguy hiểm cứ trở về cốc sẽ không sợ bất cứ kẻ nào đuổi giết nữa! - Qua Long cười nói, sớm đã không còn vẻ căng thẳng như trước nữa.

- Làm như vậy, Tắt Lạp Tư không còn mấy thủ hạ để dùng nữa rồi. Sau cuộc chiến này nguyên khí hắn sẽ đại thương, cho dù là chiến thắng thì cũng trở thành Quân chủ yếu nhất tại Vùng Đất Hỗn Loạn. Haha, dám đắc tội đại nhân, cho đáng đời hắn, đồ xui xẻo! - Tá Kỳ cười hì hì gian xảo, có vẻ vô cùng đắc ý.

Thông qua gương ma pháp, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng biến hoá của từng khu vực trong cốc. Thủ hạ của Tắt Lạp Tư cứ nối tiếp nhau bị chém giết. Ngay cả cường giả thực lực Thượng vị thần cũng đều không cản nổi công kích kỳ dị của phần lớn ma trận, thường sẽ không thể không chế được tâm thần, như bị điên tấn công loạn xạ.

- Cái đám đó rốt cuộc đang làm gì thế? - La Ti khá nghi hoặc, chỉ vào những người đang lâm vào trong ảo cảnh, điên cuồng công kích vào không khí, vào nhau trong rừng đá.

- Bọn họ tự giết lẫn nhau? - Qua Long cũng sinh nghi. Trong một ma trận khác, từng tên thủ hạ bộ dạng như có thâm cừu đại hận đang “quân mình giết quân ta”. Chỉ trong chốc lát, hai mươi người đi vào chỉ còn có sáu người vẫn đang quần nhau.

Không ở trong ma trận, chỉ nhìn qua gương ma pháp căn bản không cách nào hiểu hành động của những người này.

- Hắc hắc, đây là một trận pháp làm mê hoặc tâm trí, các người không tiến vào thì vĩnh viễn không cách nào hiểu hành động của bọn chúng!

Hàn Mộc vẻ tươi cười nói với bọn họ:

- Chờ chuyện hôm nay kết thúc, các người có thể tiến vào chơi, đến lúc đó sẽ biết vì sao bọn chúng tại sao lại phát điên!

- Quên đi quên đi, ta chỉ nhìn hành động bọn chúng đã thấy sở tóc gáy. Vạn nhất ai đó sơ ý, khiến thủ hạ của mình bị tiêu diệt sạch, lúc đó lại hối hận bằng chết! - Qua Long mỉm cười, liên tục khoát tay. Sau khi chứng kiến sự kỳ lạ và tà ác của Ma Ẩn cốc, hắn cũng không dám mạo muội tiến vào tìm chết.

- Haha, Qua Long à Qua Long, người cũng thức thời đấy nhỉ! - Tá Kỳ trêu chọc.

- Ta chỉ không muốn chết không minh bạch thôi! - Qua Long cười gượng nói.

Qua Long nói những lời này không có gì không đúng. Cái đám chết trong ảo trận đích thực không biết mình chết trong tay ai. Có lẽ giết chết bọn họ ngày thường chính là bằng hữu tốt nhất, thậm chí là người thân của chính mình. Đây đích thật là một việc bi thảm vô cùng đáng sợ.

Trong Ma Ẩn cốc, mấy gã Giáp Thi đang hả hê thì Áo Tác Ai đang dò xét bên ngoài càng lúc càng ngạc nhiên. Mặc dù còn cách một khoảng nhưng hắn vẫn nhìn được đại khái tình hình bên trong cốc. Từng tên thủ hạ của Tắt Lạp Tư bị đủ loại lực lượng kỳ diệu chặn đến hồn bay phách lạc.

Áo Tác Ai tuy là một trong năm đại Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn nhưng hắn cũng không biết đến lực lượng Ma công ảo diệu. Cảnh tượng hắn thấy bên trong Ma Ẩn cốc đều thần bí khó lường. Dù hắn cẩn thận quan sát thế nào cũng không nhìn ra được chút manh mối nào.

Điểm duy nhất có thể thấy được là thảm án đang diễn ra trong cốc. Từng tiếng kêu thê lương thảm thiết như một khúc nhạc tử vong, không ngừng vang vọng.

Từ việc quan sát, tìm hiểu Ma Ẩn cốc, Áo Tác Ai càng thêm kính phục Hàn Thạc. Cho dù là hắn hao tổn thời gian một ngàn năm bố trí Địa cung cũng không có lực lượng phòng ngự quỷ dị khó lường như vậy. Mà Hàn Thạc chỉ mới đến Vùng Đất Hỗn Loạn có vài năm, dùng thời gian ngắn ngủi ấy đã biến Ma Ẩn cốc thành một nơi hung ác như vậy, đủ chứng minh người này có một tấm màn chắn cực kỳ thần bí.

Áo Tác Ai hạ quyết tâm, nhất định không thể đối địch với Hàn Thạc, lúc mấu chốt phải chứng tỏ ý tốt với hắn.

...

Áo Tác Ai có thể nhìn ra biến hoá ở sâu trong cốc thì Tát Lạp Tư cũng nhận ra tình hình không ổn. Hắn vừa mới buông lỏng có một chốc, tiếng gào thảm thứ nhất hắn còn không để ý lắm, cho rằng có người chết là bình thường.

Nhưng dần dần, tiếng gào thét phía dưới càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, dường như mỗi khu vực đều có người chết. Bởi vậy, Tát Lạp Tư không thể không quan sát lại tình hình đáy cốc. Sau đó hắn phát hiện đáy cốc không biết từ khi nào đã tràn ngập rất nhiều luồng lực lượng không biết được sắp xếp theo một phương pháp đặc thù, tạo thành những phương thức công kích kỳ diệu. Chúng đang nhanh chóng gặt lấy sinh mạng thủ hạ của hắn.

Chưa kịp buông lỏng, Tát Lạp Tư lại cực kỳ hoảng sợ. Thủ hạ hắn lúc này hầu như đã tiến vào đáy cốc, hắn không thể sử dụng Lôi điện lực lượng để oanh tạc phía dưới nữa. Tát Lạp Tư trong lòng lửa giận ngập trời, đứng phía trên bầu trời Ma Ẩn cốc rống lên giận dữ:

- Tất cả lui hết ra cho ta!

Nhưng mà, vào thì dễ, ra lại khó!

Những thủ hạ của Tát Lạp Tư thoải mái tiến vào đáy cốc lúc này đều bị các loại ma trận kỳ lạ quấn lấy, căn bản không có biện pháp thoát ly. Một số người tâm trí thất thủ, đang giao chiến với “chính mình”, căn bản không nghe thấy tiếng hô hoán của thủ lĩnh.

Bởi vậy, cho dù Tát Lạp Tư có gào khản cổ thế nào thì đám thủ hạ của hắn không ai có thể thoát khỏi trói buộc của ma trận, vẫn rú lên thảm thiết. Chỉ trong vài phút, số người chết liên tục gia tăng. Đáy cốc hiện tại khắp nơi đều là tử thi!

Việc đã đến nước này, Tát Lạp Tư đành phải tự mình xuống đáy cốc. Ma trận nối tiếp nhau bị hắn phá hỏng.

Dù sao Tát Lạp Tư cũng có sức mạnh cấp Chủ thần. Khi hắn thân đầy lôi điện xông vào giữa ma trận thì đám ma đầu trong trận không cách nào phá vỡ lớp phòng ngự Lôi điện lực của hắn, căn bản không tạo ra được tổn thương thực chất nào.

Những ma trận mê hoặc tâm trí cũng có hiệu quả tương tự với Tát Lạp Tư, trong nháy mắt kéo hắn vào ảo cảnh. Tuy nhiên, có thể tiến giai đến cấp bậc Chủ thần, tâm trí Tát Lạp Tư vượt xa thủ hạ của hắn, thần hồn cũng không thể so sánh với thần hồn của Thượng vị thần thông thường. Trong thời gian rất ngắn đã đột phá ma trận, thấy gì phá nấy. Trong chốc lát, ba ma trận đã ngừng vận chuyển.

- Xem ra đến lúc ta nên ra tay rồi! - Từ góc khuất quan chiến, Áo Tác Ai thấy Tát Lạp Tư cuối cùng bất chấp tất cả, toàn lực xuất thủ liền mỉm cười, lướt tới hướng Ma Ẩn cốc.

867. Chương 867:lột Xác

Là một quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, thực lực của Tát Lạp Tư quả thực vô cùng mạnh mẽ. Dưới nhiều ma trận như vậy nhưng thực sự tổn thương được hắn thì chả có bao nhiêu. Vừa vào đáy Ma Ẩn cốc, bằng vào thực lực của mình, Tát Lạp Tư đã phá tan ba cái ma trận.

Tuy nhiên hắn muốn phá huỷ toàn bộ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Khi hắn rơi vào một đại trận do Ngũ hành giáp thi dùng Ngũ hành nguyên lực tạo ra, còn có năm ma đầu Thượng vị thần trong Vạn Ma Đỉnh mà Hàn Thạc dùng làm trận nhân thì lập tức cảm thấy mình không thể tùy tâm sở dục vận dụng Lôi điện nguyên tố trong trời đất.

Bên trong Ma Ẩn cốc, các loại nguyên tố lực lượng đều đậm đặc hơn các khu vực khác. Tát Lạp Tư khi rơi vào đáy cốc lập tức cảm giác được hắn có thể sử dụng Lôi điện lực phá huỷ tất cả.

Chợt một chấn động kỳ diệu truyền đến, rồi năm luồng lực lượng cứ quanh quẩn không tan, xua tan Lôi điện nguyên tố ở phụ cận.

Lúc này Tát Lạp Tư biết ngay rằng mình đã gặp phiền toái.

Không cách nào triệu tập Lôi diện lực lượng, Tát Lạp Tư không thể không sử dụng thần lực trong cơ thể để đối mặt với tất cả. Hắn như đang ở trong một không gian hoàn toàn lạ lẫm, rất nhiều phương thức công kích lạ lẫm chưa từng thấy như những cơn ba đào dữ dội tấn công hắn.

Trong cái không gian cách biệt này, Tát Lạp Tư không cảm giác được khí tức của thủ hạ, cũng không cách nào nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài. Hắn chỉ có thể bị động sử dụng lực lượng trong cơ thể đối phó với ngũ hành nguyên lực đang “đội bom” vào người hắn, phải tiêu hao lực lượng trong cơ thể nội bảo toàn cho thần thể thần hồn không bị tổn thương.

Áo Tác Ai định ra tay với Tát Lạp Tư nhưng hiện giờ trong Ma Ẩn cốc, Tát Lạp Tư cũng không phải là vô địch.

Từ xa nhìn lại, hắn thấy Tát Lạp Tư đột nhiên ngồi xếp bằng tại một khu vực có hào quang mập mờ, vẻ mặt chăm chú, hình như đang gặp phiền toái.

Áo Tác Ai không ngờ rằng Ma Ẩn cốc có thể khiến Tát Lạp Tư như gặp đại địch vậy. Hắn không vội động thủ nữa, lại tiếp tục ẩn thân tại một nơi bí mật quan sát tình hình trong cốc.

- Tát Lạp Tư rơi vào Tiết Thần Háo Nguyên ma trận rồi. Nó có thể tụ tập nguyên lực bên trong Ma Ẩn cốc để duy trì. Bị nguyên lực bao phủ, hắn cần phải vận dụng thần lực chống cự. - Hàn Mộc quát lạnh.

- Trước khi Tát Lạp Tư thoát khỏi trời buộc, đám thủ hạ của hắn đã thương vong quá nửa rồi. Dám đến Ma Ẩn cốc làm loạn thì phải giao ra tỷ huyết. - Hàn Hoả tiếp lời.

Hàn Kim than khê, nói với nhóm La Ti:

- Chuẩn bị một chút đi. Xem ra chúng ta cần rời Ma Ẩn cốc. Ai. Phụ thân sao còn chưa trở về thể không biết.

- Tát Lạp Tư chẳng phải đã bị chế trụ sao? Chúng ta sao còn phải rời cốc? - La Ti có chút khó hiểu.

- Đúng vậy. Các người xem, hắn có vẻ rất dè dặt, trầm trọng, nói không chừng còn có thể vây khốn được hắn. - La Mông cũng không rõ quay sang hỏi Hàn Kim.

- Nếu như Ma Ẩn cốc đã tồn tại thời gian trăm năm, ngàn năm thì Tát Lạp Tư bị kéo vào đó nhất định khó có thể thoát ra. Đáng tiếc cốc được lập thành mới có hai năm, tích tụ nguyên lực thiên địa quả thực còn quá ít. Đại trận là lấy nguyên lực tích lũy trong hai năm qua để tiêu hao thần lực trong cơ thể Tát Lạp Tư, đáng tiếc thời gian này còn quá ngắn, nhiều nhất chỉ có thể vây khốn hắn chừng nửa giờ nữa thôi. - Hàn Kim thở dài, vẻ cam chịu.

- Không có biện pháp. Tát Lạp Tư dù sao cũng có Chủ thần lực. Sau nửa giờ, nguyên lực bên trong Ma Ẩn cốc tiêu hao hết sạch, rất nhiều đại trận đều khó có thể duy trì. Ừm, núi xanh còn đó lo gì không có củi đun. Chúng ta bây giờ rời đi, chờ phụ thân về sẽ báo thù rửa hận.

Hàn Thổ quay sang Qua Long nói:

- Dặn dò mọi người một tiếng. Ta sẽ mở một thông đạo, chúng ta nhân đó rời Ma Ẩn cốc.

Hàn Kim và Hàn Thổ vừa giải thích xong, La Ti và La Mông cũng không nói thêm gì nữa. Là người tham gia bố trí ma trận, Ngũ Hành Giáp Thi hiểu rất rõ ràng về chúng. Nếu bọn họ đều bảo lui lại thì nàng biết tình thế hẳn đã vô cùng nghiêm trọng rồi.

- Tốt. Ta lập tức đi hạ lệnh. - Qua Long trầm giọng đáp, đoạn vội vàng rời khu trung tâm.

- Ai, đã mấy tháng rồi mà sao phụ thân vẫn không có chút tin tức nào nhỉ! - Hàn Thủy than thở, thầm nghĩ nếu có Hàn Thạc ở đây, lợi dụng nguyên lực bên trong Ma Ẩn cốc cộng thêm lực lượng của hơn ngàn ma đầu bên trong Vạn Ma Đỉnh thì Tát Lạp Tư rất khó thoát khỏi đại trận.

- Phụ thân chắc chắn sẽ trở về. Ngày người trở về cũng chính là ngày giỗ của bọn chúng! - Hàn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ngũ Hành Giáp Thi tốn nhiều thời gian, tinh lực bố trí Ma Ẩn cốc như vậy, nay mắt thấy cốc sắp bị Tát Lạp Tư phá hỏng, trong lòng vô cùng không cam tâm.

- Mọi người chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta rời khỏi đây.

Hàn Mộc phát tay. Đột nhiên, tâm thần hắn chợt động, nhắm mắt cảm thụ một chút, đoạn quát lớn:

- Lập tức rời đi! Ở một góc bí mật có một luồng năng lượng sinh mạng rất mạnh mẽ. Tên đó không hề kém hơn Tát Lạp Tư.

Lời vừa nói ra, không chỉ bọn La Mông mà ngay cả Ngũ Hành Giáp Thi cũng kinh hãi thất sắc. Một Tát Lạp Tư đã đủ đáng sợ rồi, nếu còn thêm một tên Quân chủ nữa, tình thế sẽ càng thêm gian nan.

Trong khoảng thời gian này có không ít lời đồn về Tát Lạp Tư. Nghe nói hắn tự tới tìm hai đại Quân chủ La Cách và Ngoã Tây Tư, hơn nữa đôi bên còn ngầm đạt được hiệp nghị nào đó. Xem ra tin tức này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Liên tưởng đến lời Hàn Mộc vừa nói, mọi người tự nhiên cho rằng kẻ trong bóng tối kia chính là một trong hai đại Quân chủ đó.

- Lập tức rút lui! Bằng không chúng ta sẽ bị tổn thất lớn. - Hàn Thổ quyết đoán khê quát, dưới chân đã nứt ra một cái thông đạo sâu hoắm, xem ra đã chuẩn bị đưa mọi người rời đi.

- Đợi một chút. - Vẫn là Hàn Mộc lên tiếng.

Chỉ thấy hắn nhíu mày, vung tay ngăn mọi người rồi lại nhắm mắt cảm thụ. Qua một lát, vẻ mặt Hàn Mộc quái dị, mở mắt nói:

- Là Áo Tác Ai. Hắn vừa mới đưa lực lượng thần hồn xuống đáy cốc, chắc muốn xem xem phụ thân có ở đây không. Ta đã liên lạc với hắn, hắn nói có thể giúp chúng ta đối phó Tát Lạp Tư. Các người thấy có nên tín nhiệm người này không?

Hàn Mộc tu luyện Sinh mệnh lực lượng nên có mối liên hệ kì diệu với tất cả sinh mạng trong Ma Ẩn cốc có. Sinh mạng chi hồn của hắn không giống như người thường. Bởi vậy, hắn mới có thể cảm ứng được linh hồn của Áo Tác Ai đang ẩn nấp, hơn nữa còn tiến hành liên hệ tin tức qua linh hồn.

Bên này Ngũ Hành Giáp Thi cùng nhóm La Ti còn đang do dự không quyết thì bên kia Áo Tác Ai trong lòng cũng rất kinh hãi. Lúc dưới cốc truyền tin qua linh hồn, hắn còn tưởng Hàn Thạc thực sự ở dưới đó. Bởi hắn phóng linh hồn vào đáy cốc chỉ tạo nên chấn động vô cùng không rõ ràng, nếu không phải cao thủ cấp bậc cỡ hắn thì không thể cảm ứng thấy.

Nhưng khi Hàn Mộc hô một tiếng “Người là ai?” qua linh hồn thì hắn biết đó không phải Hàn Thạc bởi người này đã từng thấy mặt hắn. Hắn có thể cảm thấy linh hồn Hàn Thạc tà ác âm u không như linh hồn Hàn Mộc sinh cơ bừng bừng, tràn đầy sức sống.

Thông qua liên hệ linh hồn hắn biết được thân phận của Hàn Mộc, không khỏi càng cảm thán “Ma Ẩn cốc đích thực là đầm rồng! Không ngờ rằng còn có cường giả am hiểu phương diện thăm dò linh hồn như vậy”. Điều này càng khiến hắn hạ quyết tâm phải trợ giúp Ma Ẩn cốc.

- Áo Tác Ai?

Tá Kỳ cau mày, nói:

- Đại nhân từng gặp hắn ở Thâm Cốc, trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn. Hắn đã nhượng lại cửa hàng Quân Vương của mình cho đại nhân. Gã này dường như cố sức quan hệ tốt với các người.

- Là một quân chủ khác, nếu hắn chịu đối phó với Tát Lạp Tư, chúng ta đích thực không cần rời đi.

- Nhưng mà người này có tin được không?

Hàn Mộc đắn đo hỏi:

- Thanh danh của Áo Tác Ai ở Vùng Đất Hỗn Loạn thế nào?

- Ách, hắn tương đối tầm thường. So với tứ đại Quân chủ còn lại, Áo Tác Ai coi như tương đối dễ nói chuyện.

- Có lẽ hắn đúng là có thành ý cũng không chừng. - Tá Kỳ dù sao cũng không phải thủ lĩnh của nhóm người này, hắn cũng không dám làm chủ.

- Chúng ta không cần mạo hiểm. Vẫn nên rời đi.

Hàn Kim do dự một hồi, đoạn phát biểu. Dừng một chút, hần lại tiếp lời:

- Tiểu Mộc, liên lạc với Áo Tác Ai, nói chúng ta tạm thời rời đi. Nếu hần thực sự bằng lòng giúp chúng ta thì bảo hần ngăn không cho Tát Lạp Tư phá huỷ Ma Ẩn cốc.

- Ta hiểu. - Hàn Mộc nhắm mắt, lần thứ hai liên lạc với Áo Tác Ai.

Khoảng mười giây sau, hần mở mắt nói:

- Áo Tác Ai đã đáp ứng. Chúng ta đi trước thôi.

Tất cả đều nghi ngờ, không hiểu vì sao lúc này Áo Tác Ai lại dốc sức giúp họ. Tuy nhiên mọi người đều biết thời gian đang cấp bách, không có ai thảo luận chủ đề này, tiến cả vào thông đạo do Hàn Thổ tạo ra.

...

Cách đỉnh Thiên Thần mấy ngàn dặm, trong một dãy núi có một khối bùn khô nứt nẻ.

Mấy tháng nay, nơi này bùn vụn ra tanh tưởi, người thú đi qua không cẩn thận sẽ rơi vào bên trong. Hiện tại đồng bùn như bị lửa nóng sấy khô.

Trong bóng đêm lạnh lẽo vang lên những thanh âm “cót két cót két”. Lát sau, có một tiếng “bang”, một cánh tay đánh ra từ trong đồng bùn.

“Răng rắc”, toàn bộ bùn như bị người bóc ra, tro bụi bay khắp nơi.

Một bóng người hùng vĩ hiện ra từ trong tro bụi. Đôi mắt tà ác âm hàn, khoé miệng lại nhếch lên điệu cười có đôi chút ôn hòa, dường như có một luồng khí chất yêu dị tà mị.

Ngẩng đầu nhìn màn đêm vắng lặng, Hàn Thạc lẩm bẩm:

- Tuy rằng cảnh giới chưa ổn, lực lượng mới còn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn, thế nhưng để đối phó Tát Lạp Tư hần là đủ rồi.

Vừa thoát ra, Hàn Thạc phi thẳng lên trời cao, dùng một loại tốc độ vượt qua cực hạn hướng lên đỉnh Thiên Thần.

Khoảng cách nghìn dặm lập tức đã tới.

Nhưng khi hần đứng trên đỉnh Thiên Thần, nơi đây lại không một bóng người, không chút dấu vết sinh mạng. Thoáng trầm ngâm, Hàn Thạc biến sắc, chợt nghĩ đến một khả năng. Hần vội vàng bay vút về phía Ma Ẩn cốc.

868. Chương 868:thời Thế Thay Đổi

Hàn Thạc biết rõ Tát Lạp Tư nhất định sẽ trả bất kỳ giá nào để có thể tìm được mình. Ma Ẩn cốc lại là một địa phương đặc thù, khó có thể giấu được tai mắt của Tát Lạp Tư nên hần sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy Ma Ẩn cốc.

Hàn Thạc vô cùng rõ ràng trước lực lượng của Tát Lạp Tư và Ma Ẩn cốc. Ma Ẩn cốc có thể ngăn trở Tát Lạp Tư một thời gian ngắn, nhưng chắc chắn không có khả năng tiêu diệt được hần. Bởi vậy, những người ở lại Ma Ẩn cốc như Ngũ Hành Giáp Thi và đám La Ti rất có thể sẽ bị uy hiếp đến tính mạng.

Bởi vậy, hần nhất định phải nhanh chóng quay về Ma Ẩn cốc, ngăn cản Tát Lạp Tư động thủ với những người ở đó.

Chỉ có điều Hàn Thạc cũng đã đánh giá hơi thấp trí tuệ của năm người con trai và cũng không ngờ rằng trong cốc lại còn có một tên Áo Tác Ai đang toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng hần.

Trong khi hấn tiến về hướng lãnh địa của mình nhanh như điện chớp thì bên phía Ma Ẩn cốc vẫn còn đang diễn ra một tràng cảnh như địa ngục. Từng tên thủ hạ của Tát Lạp Tư bị giết ở trong ma trận, thây nằm ngổn ngang.

Lúc này trên bề mặt của một phiến đá hình chóp cụt tại trung tâm Ma Ẩn cốc có một đồ án Vạn Ma Đỉnh. Từng tia ánh sáng kỳ diệu lấp lánh bề mặt đồ án trông rất sống động, chỉ thấy thần hồn của đám thủ hạ Tát Lạp Tư bị chết trong Ma Ẩn cốc đang hóa thành từng luồng khói nhẹ bay vào trong đồ án này.

Lúc trước, sau khi bố trí xong đại trận của Ma Ẩn cốc, Đỉnh Linh đã khéo léo lợi dụng lực sát thương khủng bố của cốc để tính toán thu thập thần hồn của những kẻ xâm nhập. Hiện tại mặc dù nó không có mặt tại đây, nhưng thông qua cái trận pháp ở mặt đá nơi trung tâm này cũng có thể tụ tập và hút linh hồn, tương tự cũng có tác dụng dẫn dắt thần hồn rồi nhốt vào trong đó. Đợi khi Hàn Thạc trở về Ma Ẩn cốc sẽ có thể thu được thần hồn của các thần đã chết kia.

Tát Lạp Tư lúc này vẫn đang ở bên trong Ma Ẩn cốc, trầm trọng đối phó với sự ăn mòn của thiên địa nguyên tố, không ngừng tiêu hao thần lực trong cơ thể.

Bởi vì phần lớn thiên địa nguyên khí duy trì Ma Ẩn cốc không ngừng tụ tập trên người Tát Lạp Tư nên uy lực của một số tiểu trận chung quanh bắt đầu dần dần yếu đi. Những tên thủ hạ của còn chưa chết của hấn áp lực được buông lỏng nên may mắn tránh được một kiếp.

Dưới lòng đất, Thổ Giáp Thi thâm nhập vào thông đạo cách mặt đất mấy trăm mét. Qua Long và nhóm thủ hạ sớm đã rời đi trước, chỉ còn mấy người Hàn Mộc, Hàn Hỏa, La Ti, La Mông... ở lại.

- Cũng đến lúc rồi. Chúng ta nên rời đi chưa? - La Mông dò hỏi.

Ngũ Hành Giáp Thi cùng La Ti có chút cảm tình lưu luyến với Ma Ẩn cốc. Nhất là mấy người đã tự tay bố trí đại trận như Hàn Mộc, Hàn Hỏa đều đã coi Ma Ẩn cốc là nhà của mình. Nghĩ tới cái nhà này có khả năng sẽ bị hủy trong tay Tát Lạp Tư, trong lòng mấy người mơ hồ thấy đau đớn.

- Nói không chừng gã Áo Tác Ai kia thực sự có thể ngăn cản được Tát Lạp Tư. Mọi người không cần quá lo lắng nữa, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. - Tá Kỳ tiến lên khuyên giải mấy người, lúc này hấn cũng chỉ có thể nói như vậy.

- Quên đi. Đi thôi!

Thở dài một tiếng, ngay cả Hàn Thổ cũng có chút đa sầu đa cảm.

- Cùng lắm là mất thêm hai năm xây dựng lại, chả có gì đặc biệt to tát cả!

- Đi đi. Hy vọng Áo Tác Ai có thể giúp chúng ta giữ lại được nơi này. - Hàn Kim phát tay, ra hiệu cho mấy người La Ti, Tá Kỳ đi trước.

Việc đã tới nước này, cũng không có gì để nói. Đoàn người không còn chần chờ nữa, lần lượt đi xuống thông đạo.

Khoảng mười phút sau ở phía trên Ma Ẩn cốc, Tát Lạp Tư thở dài một hơi, cuối cùng cũng không còn cảm thấy luồng lực lượng kỳ dị kia tập kích nữa, có cảm giác may mắn như sống sót sau đại nạn.

Tát Lạp Tư cũng không biết thiên địa nguyên lực trong Ma Ẩn cốc chỉ có thể duy trì được một khoảng thời gian, hấn vừa mới rồi đã tiêu hao không ít thần lực dưới tác dụng của thiên địa nguyên lực. Nếu chiếu theo xu thế đó, nhiều nhất năm ngày sau thần lực toàn thân hấn sẽ bị tiêu hao sạch, đến lúc đó hấn chỉ có đường chết mà thôi.

Khoảng thời gian vừa rồi, Tát Lạp Tư thậm thấy thật sự sợ hãi, ngày càng kiêng dè với sự thần bí của Ma Ẩn cốc.

Đứng thẳng lên, Tát Lạp Tư đưa mắt chăm chú nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện được đại bộ phận ma trận trong Ma Ẩn cốc đều đã ngừng lại. Chỉ có điều liếc mắt nhìn những xác chết khắp nơi đều là thủ hạ của hấn.

Lần này tới đây, hấn mang theo gần một ngàn tên thủ hạ, nhưng bây giờ còn sống sót chỉ có hơn ba trăm người. Đã vậy trong số hơn ba trăm người này, còn có rất nhiều người mang thương tích, đại bộ phận đều thở hổn hển, bộ dạng sức cùng lực kiệt.

Tát Lạp Tư hấn ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã hoành hành nhiều năm, cho tới bây giờ chưa có lần nào thảm hại như hôm nay. Ngay cả cái bóng của Hàn Thạc cũng không thấy mà thủ hạ đã thương vong quá nửa. Nổi uất ức trong lòng có thể hình dung ra được.

Mấy tháng trước ở đỉnh Thiên Thần đã chết rất nhiều thủ hạ, hôm nay lại tổn thất nặng nề. Từ nay về sau Tát Lạp Tư hấn sẽ lâm vào thế quần bách không còn người để dùng. Đối với một phương bá chủ như hấn, không còn chuyện gì có thể thê lương hơn so với chuyện này.

- Khám xét cho ta. Chỉ cần là người ở bên trong sơn cốc, giết sạch. Không lưu lại bất kỳ kẻ nào! - Tát Lạp Tư mặt âm trầm, đã coi Hàn Thạc là đại địch bình sinh của mình, muốn đuổi tận giết tuyệt hấn.

Những kẻ còn may mắn sống sót kia, từng người kéo lê thân hình mệt mỏi, nét mặt hoảng sợ đi lại trong Ma Ẩn cốc, cố gắng tìm cho được một vài kẻ địch để thủ lĩnh có thể trút lửa giận.

Một cái sơn cốc quý dị chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã giết bọn chúng quá nửa nhân số. Vậy mà cho tới giờ ngay cả một bóng người cũng không tìm được, loại tình hình này đã làm bọn chúng chấn động sâu sắc, làm cho bọn chúng cảm thấy được sự khủng hoảng xuất phát từ tận đáy lòng.

Mấy người Ngũ Hành Giáp Thi và La Ti sớm đã rời đi, mặc cho bọn chúng hao phí bao nhiêu tâm tư cũng không khám xét được một chút tung tích, dấu vết nào.

Đám thủ hạ lòng mang tâm tư của Tát Lạp Tư trải qua nửa ngày tìm kiếm cuối cùng cũng không có phát hiện gì. Từng tên cúi đầu ủ rũ, lộ rõ vẻ bất lực.

- Đại nhân, không còn ai cả!

- Tất cả đều không, không còn thứ gì!

- Đại nhân, làm thế nào bây giờ? Không có người nào cả.

- ...

Tát Lạp Tư tức muốn nổ phổi, trải qua bao gian khổ mới tới được đây, trả một cái giá quá lớn, chết nhiều người như vậy, nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì. Chuyện này mà truyền ra, thanh danh của Tát Lạp Tư hấn sẽ bị đả kích trí mạng, sau này ở Vùng Đất Hỗn Loạn đừng hòng ngẩng đầu lên được nữa.

- Phá hủy, phá hủy hết! Tìm người, đập phá cho ta! - Việc đã tới nước này, Tát Lạp Tư cũng không biết rốt cuộc nên đối mặt với chuyện uất ức này như thế nào nữa.

Đến lúc này, Tát Lạp Tư lại bị bao phủ bởi những ánh mắt lóe lên bất định về phía hấn. Những tên thủ hạ bắt đầu cảm thấy vị Quân chủ mà mình luôn luôn tin cậy này thực ra lại không hề cường đại, khủng bố như mình tưởng tượng. Quan trọng nhất là hấn không thể mang đến cho bọn chúng bất luận trợ giúp gì mà còn truyền đạt những mệnh lệnh sai lầm làm cho các chiến hữu của bọn chúng, từng người liên tiếp ra đi.

- Phá hủy tất cả cho ta! - Tát Lạp Tư rống lên một tiếng dữ dội, thần sắc vô cùng hung ác. Hấn dường như đã “nghe” được suy nghĩ của đám thủ hạ.

Dư uy của Tát Lạp Tư dù sao vẫn còn, những kẻ này chợt kinh hãi, vội vội vàng vàng chạy vào Ma Ẩn cốc.

- Tát Lạp Tư, đã lâu không gặp! - Chính vào lúc này, Áo Tác Ai mặt nở nụ cười ôn hòa, chậm rãi đi ra từ một góc khuất.

Tát Lạp Tư biến sắc, hỏi lạnh lùng:

- Áo Tác Ai, ngươi tới đây làm gì?

- Được người ta nhờ vả, tới đây để thương lượng với ngươi một việc.

Áo Tác Ai cười nhạt nói:

- Chủ nhân của kiến trúc nơi này đã phải tốn không ít chi phí để xây dựng. Hy vọng người có thể bảo lưu lại, không phá hỏng địa phương kỳ diệu này!

Tát Lạp Tư sững sốt, lập tức giận dữ quát:

- Áo Tác Ai, người có hồ đồ hay không? Nơi này là của gã Bồ Lai Ân kia, hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn chỉ biết phá hỏng trật tự hiện có. Người lại bảo vệ hắn vào lúc này? Áo Tác Ai! Năm đại Quân chủ quản lý Vùng Đất Hỗn Loạn đã nhiều năm, bây giờ chẳng lẽ người muốn cắt lợi ích trong tay mình nhường lại sao?

Cười lắc đầu, Áo Tác Ai nói:

- Đương nhiên không phải. Tuy nhiên ta thấy Bồ Lai Ân có vẻ cũng không có hứng thú với chúng ta. Ha ha, chỉ có người dường như vận khí không được tốt nên chẳng những không thể lập uy, ngược lại còn mang vạ vào thân!

Tát Lạp Tư tâm tình đang khó chịu, vừa nghe Áo Tác Ai nói lời châm chọc, lập tức không kiên nhẫn được quát sẵn:

- Áo Tác Ai, người rốt cuộc có ý gì? Người có phải muốn bảo vệ tên người ngoài kia phải không?

- Cũng không phải, nếu như người có thể giết Bồ Lai Ân trước, nơi này người muốn hủy thì cứ hủy. Nhưng trước khi Bồ Lai Ân chết, ta đã đáp ứng giúp hắn trông coi nơi này một chút. Ha ha, vậy nên mới nhờ người nể mặt ta một lần! - Áo Tác Ai không hề tức giận, tuy nhiên lời nói ra lại ẩn giấu sự sắc sảo.

- Tầm nhìn hạn hẹp!

Tát Lạp Tư hét lớn một tiếng, tức giận nói:

- Được, hôm nay ta muốn xem người có thể ngăn được ta hay không!

Lời vừa dứt, Tát Lạp Tư đã chuẩn bị động thủ.

Nụ cười trên mặt Áo Tác Ai vẫn giữ nguyên, cười ha ha nói:

- Tát Lạp Tư à Tát Lạp Tư, bây giờ người muốn quyết đấu với ta là rất không sáng suốt đó. Ở trong Ma Ẩn cốc người đã tiêu hao quá nhiều thần lực rồi, nếu chiến đấu thật, những thủ hạ kia của người lại không thể nhúng tay vào, người có muốn cân nhắc thêm một chút nữa hay không?

- Đừng nói lời thừa nữa! Hôm nay ta muốn phá hủy nơi này, bất kể ai cũng đừng mong cản được ta! - Tát Lạp Tư trừng mắt nhìn Áo Tác Ai, cuối cùng giận dữ ra tay.

Tát Lạp Tư vừa động, những thủ hạ ban đầu còn dự định phá hỏng Ma Ẩn cốc hắn ào ào tản đi khắp nơi trốn tránh. Đại chiến giữa hai Chủ thần có uy thế quá lớn, một khi chiến đấu thật sự nổ ra, nếu còn dám lảng vảng ở lại ắt sẽ mang họa vào thân.

Những thủ hạ kia của hắn đã bị Ma Ẩn cốc hành hạ làm cho vô cùng mệt mỏi, rất nhiều người còn mang thương tích, lúc này chính là khoảnh khắc suy yếu nhất. Một khi hai đại Chủ thần tức giận lên, chắc chắn sẽ không để ý gì đến những kẻ khác, khi đó người xui xẻo nhất định là bọn chúng rồi.

Một lời không hợp, hai đại Chủ thần đã sắp giao chiến ở Ma Ẩn cốc. Áo Tác Ai vì phòng ngừa dư âm trận chiến làm tổn hại đến Ma Ẩn cốc, lập tức lùi ra xa.

Tát Lạp Tư lúc này lửa giận ngút trời, chẳng còn chú ý đến điều gì, cứ theo sát Áo Tác Ai mà tấn công.

Trong nháy mắt, trên không trung Lôi điện bắn tới. Áo Tác Ai chân đạp đất, lợi dụng bụi đất ngưng tụ lại thành hai con quái thú vĩ đại, ngăn cản lôi điện đánh xuống.

Hai đại Chủ thần vừa chiến đấu tại khu vực lân cận Ma Ẩn cốc, cả một vùng thiên địa bị đảo lộn trong những tiếng nổ liên miên bất tuyệt. Từng đạo Lôi điện, từng gào đất đột ngột từ mặt đất mọc lên. Lôi điện lực lượng cùng Đại địa lực lượng phá hủy cả dải đất giữa hai ngọn núi gần Ma Ẩn cốc, san phẳng tất cả thành bình địa.

Thời gian chiến đấu giữa các Chủ thần thường hay kéo dài đằng đặc, thêm vào hai người thực lực lại xấp xỉ nhau, trận chiến này thật sự là kinh thiên động địa, không có một hai ngày e là không chấm dứt được.

Lúc này, Hàn Thạc đang bay về phía Ma Ấn cốc nhanh như điện chớp.

Cùng lúc đó, ba đại Quân chủ khác trong Vùng Đất Hỗn Loạn đều cảm nhận được động tĩnh khủng bố truyền đến từ phía Ma Ấn cốc. Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư gần như không chần chờ một phút nào, đều vội vàng bay tới đó.

869. Chương 869: chúng Cường Tề Tụ

Bên trong Ma Ấn cốc, thủ hạ của Tát Lạp Tư từng người đang chạy bán sống bán chết, cố gắng rời xa khỏi nơi này.

Áo Tác Ai, Tát Lạp Tư, hai Quân chủ ở trong sơn mạch bao quanh tạo nên động tĩnh kinh thiên động địa. Hai người có thực lực ngang nhau, đều là cảnh giới Chủ thần. Trận chiến này quả nhiên hùng hực khí thế, khó có thể kết thúc trong thời gian ngắn.

Nguyên tố chấn động kinh khủng như thế làm cho rất nhiều cường giả ở khu vực lân cận đều cảm ứng được. Các cường giả của Vùng Đất Hỗn Loạn không rõ nguyên do, lòng mang theo đủ loại mục đích đều hướng cả về nơi này. Tất cả đều muốn làm rõ nơi Ma Ấn cốc đã xảy ra chuyện gì.

Chấn động của Đại địa truyền vào sâu trong lòng đất, Hàn Thổ lúc này đang vận dụng lực lượng thiên phú tách lòng đất mang theo Qua Long và một đám thủ hạ rời đi, nhúu mày cảm thụ một chút liên lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Đại chiến giữa Áo Tác Ai và Tát Lạp Tư vừa mới bắt đầu, Hàn Thổ đã dẫn mọi người rút đi. Lúc này bọn họ đã ở phía dưới một khu vực đồng bằng cách Ma Ấn cốc khoảng trăm dặm.

- Ta nghĩ có lẽ chúng ta không cần phải vội vã chạy trốn nữa.

Hàn Thổ hồ hởi nói với Qua Long:

- Người và thủ hạ trước tiên dừng lại chờ ở nơi này. Ta trở về xem xét. Yên tâm, ta thấy Tát Lạp Tư sẽ không còn nhàn hạ quản đến chúng ta nữa đâu.

- Chuyện gì thế? - Qua Long sửng sốt, không rõ nguyên nhân hỏi lại. Thực lực của hắn so với Hàn Thổ còn mạnh hơn nhưng lại không có sự cảm ứng kỳ diệu với Đại địa như Hàn Thổ, tất nhiên cũng không hiểu được ý nghĩa của rung động trong lòng đất là như thế nào.

- Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai đã chiến đấu rồi. Có Áo Tác Ai trợ giúp, Tát Lạp Tư tất sẽ không có biện pháp làm xằng làm bậy trong Ma Ấn cốc được nữa. - Hàn Thổ ha ha cười, thông báo với Qua Long một câu như vậy rồi quay ngược trở về.

Trong chốc lát, Hàn Thổ đã gặp được mấy người Hàn Mộc, Hàn Hỏa, La Ti đang đi theo phía sau. Hắn lập tức nói ra cảm giác của mình đối với Đại địa là cho rằng Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai đang tiến hành một trận đại chiến kinh thiên.

Bởi vì bọn họ đã trốn vào sâu trong lòng đất, Hàn Mộc cũng không có cách nào cảm ứng được linh hồn chấn động của Áo Tác Ai từ phương xa, không rõ ràng lắm rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở Ma Ấn cốc cách đó không xa. Vừa nghe Hàn Thổ nói như vậy, mấy người Hàn Mộc sắc mặt vui vẻ, đồng thanh hỏi:

- Thực vậy sao?

Gật đầu chắc chắn, Hàn Thổ cười nói:

- Không sai đâu. Chỉ có cao thủ cấp bậc như Áo Tác Ai toàn lực vận dụng Đại địa lực lượng mới có khả năng tạo thành chấn động cường đại như vậy. Xem ra hắn thật sự có ý trợ giúp chúng ta.

- Vậy chúng ta còn vội vã rời đi làm gì, trở về quan sát tình hình rồi tính. Nói không chừng phụ thân cũng đã về đến nơi rồi ấy chứ. - Hàn Hạo vui vẻ cười ầm lên, lập tức quay đầu lại bay về phía Ma Ấn cốc.

Động tĩnh tại Ma Ấn cốc thực quá lớn. Các cường giả thực lực đạt tới cảnh giới nhất định ở khu vực xung quanh đều hoặc nhiều hoặc ít có thể cảm nhận được. Ngoài những kẻ đó ra, từ phía xa trong Vùng Đất Hỗn Loạn cũng có một số cường giả có thể cảm nhận được nhưng con số này rất ít.

Những kẻ thông qua nguyên tố dị động cảm ứng được đại chiến tại Ma Ấn cốc là của tuyệt thế cường giả cấp bậc Chủ thần, đều lập tức buông bỏ mọi chuyện, lòng ẩn giấu đủ loại mục đích, tiến vội tới Ma Ấn cốc.

Trên một miệng núi lửa, Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo thần sắc bình tĩnh, đang mai phục chuẩn bị hạ thủ với một thế lực đối phương.

Từ sau khi thu phục Ba La, lực lượng trong tay Hàn Hạo lại tăng mạnh, thậm chí đã vượt xa những thế lực thông thường. Vùng Đất Hỗn Loạn tuy lớn, nhưng so với lực lượng cường đại mà Hàn Hạo nắm chắc trong tay, cũng chỉ có mấy người mà thôi.

- Làm sao bây giờ? - Ba La nằm sấp bên cạnh Hàn Hạo, khẽ dò hỏi.

Ở phía trước bọn họ, chính là cường giả thủ hạ của một đại Quân chủ, La Cách. Đầu lĩnh là một cao thủ có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, tu luyện Quang hệ lực lượng. Nhóm thế lực này phảng phất ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã quen với việc không có ai dám trọc vào nên tất cả đều có vẻ thoải mái, không có tinh thần cảnh giác lớn lắm.

La Cách ở Vùng Đất Hỗn Loạn nổi danh là nham hiểm hung ác, so với Tát Lạp Tư cuồng bạo còn khó dây vào hơn. Nói như vậy để thấy, đám thủ hạ của hắn hoành hành ngang ngược đã lâu, không kẻ nào chán sống dám có chủ ý tấn công bọn chúng. Ba La ở trong thế lực Liệp thần giả tại Vùng Đất Hỗn Loạn đã nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ dám động đến người của La Cách. Vậy mà Hàn Hạo vừa mới tiếp quản thủ hạ của hắn, lập tức chuẩn bị làm một vỏ lùn.

- Giết. - Không chút do dự, Hàn Hạo khẽ quát.

Ba La ngẩng đầu lên phát tay. Đám Liệp thần giả thu được tin tức, bay thẳng từ trên miệng núi lửa xuống, bao vây đám thủ hạ của La Cách lại, không nói một lời, trực tiếp bắt đầu động thủ giết người.

- Chúng ta liên thủ, xử lý gã kia cho sớm. Hắn chết, mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn. - Hàn Hạo chỉ về phía gã Thượng vị thần tu luyện Quang hệ lực lượng, vẻ mặt kiêu căng đang đứng ở phía xa.

- Hiểu. - Ba La gật đầu. Hiện hắn là cánh tay đắc lực của Hàn Hạo, biết rõ lúc nào không phải nhiều lời.

Ba La, Hàn Hạo cuối cùng lao tới, không đếm xỉa gì đến uy thế của kẻ kia, không cho hắn có cơ hội nói nhảm gì, chỉ trầm lặng toàn lực xuất thủ, trong nửa giờ giết được gã này. Những thủ hạ kia cũng bị Liệp thần giả vây quanh thôn phệ.

Trong khi đám Liệp thần giả từng người đang sáng khoái giết người đoạt bảo, Tiểu Khô Lâu ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên cảm giác được điều dị thường gì đó. Nhíu mày trầm ngâm một chút, Hàn Hạo hai mắt tà quang đại thịnh, quát lạnh:

- Cho các ngươi thời gian mười phút. Sau mười phút toàn bộ theo ta rời đi.

“Mười phút không đủ để bọn thủ hạ thôn phệ toàn bộ lực lượng của địch nhân”, Ba La thầm ngạc nhiên nghĩ tới.

- Mười phút bắt đầu. - Hàn Hạo khẽ quát một tiếng, bộ dạng có vẻ sốt ruột.

Ba La và Hàn Hạo sống chung đã lâu, trước giờ chưa từng thấy hắn vội vã như vậy, ngầm hiểu nhất định đã có chuyện gì xảy ra rồi. Không nói thêm gì nữa, hắn lập tức truyền lệnh xuống cho thủ hạ tranh thủ thời gian.

Mười phút sau, Hàn Hạo không nói một lời, dẫn đầu bay về phía Ma Ấn cốc. Đằng sau là Ba La và đám thủ hạ chăm chú bám sát theo.

Trong Ma Ấn cốc, đại chiến vẫn đang diễn ra.

Trận chiến giữa Áo Tác Ai và Tát Lạp Tư kéo theo quá nhiều nhân tố. Chính bọn họ cũng không rõ sẽ có bao nhiêu người tới đây. Mỗi người đều toàn lực ra tay, hy vọng có thể nhanh chóng áp chế đối phương.

Chuyện đến nước này, Áo Tác Ai đã không chỉ đơn giản là trợ giúp Hàn Thạc bảo vệ Ma Ấn cốc nữa. Năm đại Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn tuy rằng thực lực không hơn kém là mấy, nhưng một số người vẫn có thể ngầm suy đoán được ai có lực lượng mạnh hơn chút.

Trong lòng rất nhiều người, Thái Nhĩ mới là vị Quân chủ cường đại nhất trong năm đại Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn. Bốn người còn lại thực lực gần như tương đồng. Bởi vì có nhận thức này nên những siêu cấp cường giả từ mười hai đại thần vực tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn đều lựa chọn nương nhờ vào Thái Nhĩ. Điều đó khiến cho sức mạnh của hắn càng ngày càng mạnh.

Bất luận là Áo Tác Ai hay La Cách, Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư ở trong bóng tối tranh tới tranh lui với nhau thực ra cũng chính là muốn đoạt được cái danh này. Nếu như Áo Tác Ai có thể chứng minh mình có khả năng đánh bại Tát Lạp Tư, điều này nói lên thực lực của hắn cao hơn ba người kia. Như vậy hắn sẽ có khả năng được nhận định thực lực không hề kém hơn so với Thái Nhĩ.

Nhận định về thanh danh này thường sẽ mang đến rất nhiều lợi ích. Sau này sẽ có rất nhiều cao thủ đến từ mười hai đại thần vực lựa chọn trở thành thủ hạ của hắn. Mà hiện tại, chính là một cơ hội cực tốt. Bởi vì Tát Lạp Tư mấy tháng trước đại chiến cùng Hàn Thạc, lúc tung ra sát chiêu đã giết gà lấy trứng, hao phí rất nhiều linh hồn lực lượng của các tín đồ, lần này lại tiêu hao một lượng lớn thần lực ở trong Ma Ấn cốc.

Muốn chiến thắng Tát Lạp Tư, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một. Đúng dịp thế này, tại sao lại không tận dụng chứ?

Tát Lạp Tư tính tình nóng nảy, dễ dàng bị kích động. Dưới cái nhìn của hắn, hành xử này của Áo Tác Ai rõ ràng là giầu đồ bìm leo, đồ thêm dầu vào lửa. Nếu như đổi lại là loại Quân chủ âm độc tàn nhẫn, nhẫn nhịn như La Cách tuyệt đối sẽ không lựa chọn đại chiến với Áo Tác Ai vào lúc này. Bởi vì rõ ràng tình thế đối với bản thân vô cùng bất lợi.

Nhưng Tát Lạp Tư không hề quản điều này. Theo hắn thấy, chỉ cần chọc người của hắn, bất kể như thế nào cũng phải lập tức báo thù rửa hận, tuyệt đối không để cho kẻ khác ung dung tự tại.

Bởi vậy, cuộc chiến này của hai người quả nhiên như là thiên lôi địa hỏa, há có thể dễ dàng ngừng lại được?

Cùng với động tĩnh kinh thiên của cuộc chiến này, một số thế lực nhỏ lân cận Ma Ấn cốc đều đã tới. Bọn họ cũng không dám vào gần khu vực đại chiến của hai đại Chủ thần, chỉ dám đứng quan sát cảnh tượng mờ mờ từ xa trên không trung. Thông qua sự dị thường của nguyên tố đan xen với quang điện để phán đoán tình hình chiến đấu như thế nào.

Đại chiến giữa các Chủ thần rất ít khi xảy ra. Người ngoài thông thường rất khó thấy được. Đối với những Thượng vị thần muốn tiến thêm một bước, đây là một cơ hội ngàn năm một thuở. Bởi vì thông qua quá trình này, bọn họ có thể lĩnh ngộ ra một số phương cách vận dụng và chân lý của lực lượng, trợ giúp bọn họ hiểu rõ cảnh giới Chủ thần huyền bí.

Cường giả đạt tới Thượng vị thần hậu kỳ không ai không muốn đột phá cánh cửa gian nan nhất trên con đường tu luyện này. Đột phá đến cảnh giới Chủ thần, nghĩa là chính mình đã có tư cách nói chuyện với bất luận kẻ nào, nghĩa là lực lượng mình càng thêm mạnh, càng nhiều quyền thế và thủ hạ. Loại cảm dỗ này không ai có thể kháng cự được.

Lòng mang theo đủ loại mục đích, thần từ các khu vực trong Vùng Đất Hỗn Loạn ào ào tụ tập ở Ma Ấn cốc, tới chứng kiến trận đại chiến chấn động của hai đại Chủ thần.

Thi thể bên trong Ma Ấn cốc dần dần bị một số Phong Linh lớn gan dò xét được. Đám Phong Linh đó nhanh chóng truyền bá ra ngoài. Các thần tới đây đều biết ngay được tình huống của Ma Ấn cốc. Mỗi người đều kinh dị thâm hoảng sợ.

Xác chết trong Ma Ấn cốc toàn bộ đều là thủ hạ của Tát Lạp Tư, không có một thi thể nào của Ma Ấn cốc. Tin tức này nói lên điều gì?

Những kẻ đến đây với mục đích quan sát bỗng nhiên đều vô cùng tò mò đối với Ma Ấn cốc. Hơn nữa lòng thăm cảnh giác, nhắc nhở mình trước khi tình thế rõ ràng tuyệt đối không được chọc vào người của Ma Ấn cốc, tránh những phiền toái không cần thiết.

Lại qua một ngày, cuộc chiến càng trở nên dữ dội. Trên không, điện xà loảng ngoảng, sấm nổ vang trời. Đại địa như là biển khơi liên miên nhấp nhô, phóng ra lực lượng mạnh mẽ nuốt trời.

Cũng trong ngày này, một người mập mạp vẻ nhả nhặn, luôn mỉm cười xuất hiện ở Ma Ấn cốc. Con mắt hẹp nhỏ của hắn ánh lên, trôi nổi trên hư không quan sát Áo Tác Ai và Tát Lạp Tư đang giao chiến ở phía xa.

- Là La Cách Quân chủ. Hắn đã đến rồi. - Một Thượng vị thần tu luyện Tử Vong lực lượng cảm giác được biến hoá của Tử Vong lực lượng ở khu vực chung quanh, vừa quay đầu nhìn lại, bất giác kinh hãi thốt lên.

Mọi người cùng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy gã hán tử mập mạp cười híp mắt kia, rất nhiều người biến sắc, lặng lẽ rời khỏi khu vực gần hắn, như là tránh né ôn thần.

870. Chương 870:không Kẻ Nào Được Rời Khỏi!

La Cách vừa đến đã khiến cho rất nhiều người thăm cảm thấy sợ hãi. Từng người đều tránh né ra phía xa, chỉ sợ không cẩn thận sẽ có hành động chọc giận cái gã La Cách trở mặt như trở bàn tay này.

Do cùng có cảnh giới Chủ thần, lại thêm La Cách cũng không tận lực che dấu lực lượng cường đại nên hắn vừa đến là hai Chủ thần đang giao chiến lập tức cảm ứng được. Tát Lạp Tư, Áo Tác Ai đều ngậm kinh hãi, ra tay cũng lộ vẻ cẩn thận, đề phòng bị cái gã La Cách nham hiểm xảo trá này tập kích giữa chừng.

Sau khi La Cách tới được khoảng nửa ngày, Ngõa Tây Tư cũng đã đến nơi. Hắn vừa đến đã làm cho Ma Ấn cốc gió lạnh nổi lên vù vù, nhiệt độ của cả khu vực đột ngột hạ thấp xuống.

La Cách, Ngõa Tây Tư, hai đại Quân chủ xuất hiện ở Ma Ấn cốc làm cho một số tiểu thế lực ở quanh đó e sợ bị vạ lây, nhao nhao tránh ra xa. Từng người ẩn thân vào những khe núi, vách đá âm thầm quan sát tình thế, cẩn thận cảm thụ từng đợt nguyên tố ba động mãnh liệt từ phương xa truyền đến.

- Ha ha, thực không ngờ rằng vì một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới mà hai người các ngươi lại lao vào đánh nhau loạn thế này! Xem ra, Vùng Đất Hỗn Loạn đích thật đã thái bình quá lâu rồi. Mỗi người đều muốn tìm chuyện để phát tác đây! - La Cách nhìn Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai đang giao chiến, mỉm cười nói.

Ngõa Tây Tư vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt như tên băng bắn lên người La Cách ở cách đó không xa, thần nhiên nói:

- Áo Tác Ai không hiểu đại cuộc, lại đi trợ giúp một tên phá rối không biết nhảy ra từ nơi nào!

La Cách cười híp mắt, nhìn Ngõa Tây Tư nói:

- Theo ta thấy giúp tiểu tử kia chỉ là cái cớ. Áo Tác Ai định đem Tát Lạp Tư ngươi ra lập uy mới là mục đích chân chính!

Lời vừa nói ra, Ngõa Tây Tư hừ lạnh một tiếng khinh thường nói:

- Suy tính của Áo Tác Ai không tồi, tuy nhiên hắn nếu thật sự muốn đánh bại Tát Lạp Tư, ngươi chẳng lẽ lại không nhân cơ hội này xuất thủ chiến với hắn một trận?

La Cách ngạc nhiên, lắc đầu nói:

- Ta cũng không nhân rồi như vậy. Nếu có hứng thú, ngươi lên là được rồi!

- Không nhân rồi, vậy ngươi từ nghìn dặm xa xôi tới nơi này để làm gì?

Ngõa Tây Tư cười lạnh:

- Ta động thủ rồi, người bàng quan đứng xem. Cuối cùng thừa dịp ta và Áo Tác Ai chiến đấu bị thương, người lại sẽ quay lại đối phó ta? Hắc hắc, La Cách, người tính cũng tốt đấy!

- Ai! Ngõa Tây Tư à Ngõa Tây Tư, người quá đa nghi rồi! - La Cách lắc đầu than nhẹ, bộ dạng như có nỗi oan không thể giải bày.

Hừ một tiếng, Ngõa Tây Tư cũng không nói thêm gì. Năm đại Quân chủ đều hiểu quá rõ nhau, đều đại khái nắm được thực lực và tác phong làm việc của nhau. La Cách chính là loại người “miệng nam mô, bụng một bồ dao găm”, âm hiểm ác độc.

Nếu như hôm nay La Cách không tới, nói không chừng Ngõa Tây Tư sẽ xuống tay với kẻ thắng trong hai người Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai. Nhưng La Cách đã đến, Ngõa Tây Tư cũng không dám manh động. Hẳn sợ rằng mình cũng sẽ trở thành đối tượng tập kích của La Cách!

Trong khi La Cách, Ngõa Tây Tư đang nói chuyện, cuộc chiến giữa Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai vẫn tiếp tục. Vốn thực lực của hai người sà sà nhau, nhưng bởi vì Tát Lạp Tư lần trước khi giao chiến với Hàn Thạc đã “mổ gà lấy trứng”, tiêu hao hết tin đồ lực lượng ở vài vị diện. Sau đó lại mất quá nhiều thần lực bên trong Ma Ấn cốc.

Bởi vậy, trận chiến kéo dài cho đến bây giờ, Tát Lạp Tư dần dần lộ rõ dáng vẻ mệt mỏi. Hơn nữa Áo Tác Ai ngay từ đầu đã áp dụng chiến thuật phòng ngự, lợi dụng lực phòng ngự siêu cường của Đại Địa ngăn cản Lôi Điện công kích của Tát Lạp Tư. Chiến đấu đến lúc này, thần lực của Tát Lạp Tư rõ ràng bắt đầu có bị thiếu hụt, mà Áo Tác Ai cuối cùng cũng bắt đầu chuyển dần từ phòng ngự đổi sang thế công.

Một phương khí thể như cầu vồng, một phương thể lực suy kiệt. Đến lúc này, Tát Lạp Tư cuối cùng mới ý thức được có điểm không ổn. Đối mặt với công kích càng ngày càng trở nên hung dữ mạnh mẽ của Áo Tác Ai, Tát Lạp Tư đối phó lại có vẻ đỡ trái hở phải, dần dần lâm vào thế yếu.

Trong cuộc chiến này giữa hai Chủ thần, rất nhiều người không thể thấy rõ được cảnh tượng thật sự. Tuy nhiên, từ độ đậm đặc của thiên địa nguyên tố đầy trời cũng có thể đại khái đoán được phương nào đang chiếm lợi thế.

Lúc mới bắt đầu đại chiến, Lôi Điện lực lượng tràn ngập trong trời đất, liếc mắt qua chỉ thấy chớp giạt bao phủ toàn bộ không gian còn Đại Địa nguyên tố của Áo Tác Ai lại hơi có vẻ yếu thế. Nhưng theo thời gian dần trôi, mọi người phát hiện Lôi Điện lực lượng trên đỉnh đầu đã dần dần suy giảm, ngược lại, lực lượng của Đại Địa đang từ từ trở nên mạnh hơn.

Mọi người thâm hiểu rõ, Tát Lạp Tư đã rơi xuống hạ phong rồi. Tuy nhiên, họ cũng không biết được trước khi giao chiến Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai đã trải qua việc gì. Chỉ từ tình thế trước mắt mà xem, dường như thực lực của Áo Tác Ai mạnh hơn một chút so với Tát Lạp Tư.

Có loại nhận biết này là đã đủ rồi. Trong tương lai hung thần ác sát từ mười hai đại thần vực tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, nếu như phải lựa chọn phe nào giữa Tát Lạp Tư hoặc Áo Tác Ai để nương nhờ thì không hề nghi ngờ, bọn họ sẽ lựa chọn kẻ có thực lực cường đại hơn một chút!

La Cách, Ngõa Tây Tư vẫn cứ bàng quan theo dõi, còn Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai vẫn giao chiến với nhau. Năm đại Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn đã đến bốn người, chỉ còn lại vị Quân chủ cường đại nhất trong lời đồn là Thái Nhĩ vẫn chưa tới.

Chiến đấu kéo dài tới đêm khuya, dáng vẻ mệt mỏi của Tát Lạp Tư dần hiện rõ. Đối mặt với công kích của Áo Tác Ai hẳn càng ngày càng phải cố sức. Chỉ có điều Tát Lạp Tư dù sao cũng là một trong năm đại Quân chủ, với lại tính tình nóng giận ra mặt chứ không hề âm trầm. Chiến đấu cho tới bây giờ, Tát Lạp Tư đã đổ cả hai con mắt, nhìn bộ dạng kia của hắn thì cho dù là chết trận, cũng muốn đem Áo Tác Ai bồi tiếp hẳn xuống địa ngục.

Áo Tác Ai mặc dù chiếm lợi thế, nhưng không hề có chút đắc ý.

Hắn cũng biết tính cách của Tát Lạp Tư thuộc về cái loại ai động đến hắn, hắn cũng liều mạng. Nếu hiện tại không có La Cách, Ngõa Tây Tư ở đây, nói không chừng Áo Tác Ai thực sự dám chiến đấu tiếp với Tát Lạp Tư đến khi một bên tử vong mới thôi.

Nhưng Áo Tác Ai biết hai người La Cách và Ngõa Tây Tư cũng không phải là nhân vật quang minh chính đại gì. Một khi hấn và Tát Lạp Tư giao chiến đến cuối cùng, tất sẽ phân sinh tử! Đến lúc đó, dù hấn thắng, chỉ sợ cũng sẽ phải đối mặt với công kích của hai tên kia. Lúc đó hấn tuyệt đối lâm vào trạng thái suy yếu nhất, có thể chạy thoát khỏi bàn tay của La Cách và Ngõa Tây Tư hay không cũng rất khó nói.

Cho dù là may mắn rời đi được, hai tên kia biết hấn thụ thương, cũng sẽ không chút do dự tấn công Địa Cung, dùng hết mọi lực lượng để phá hủy thế lực trong tay hấn. Đây tuyệt không phải là điều mà Áo Tác Ai mong muốn xảy ra!

Bởi vậy mặc dù chiếm lợi thế nhưng Áo Tác Ai lại bắt đầu do dự, so với Tát Lạp Tư còn nhạy cảm hơn.

- Tát Lạp Tư, ta nghĩ chúng ta không cần thiết phải chiến đấu tiếp nữa!

Áo Tác Ai đột nhiên rời ra, nhìn Tát Lạp Tư đang thở hồng hộc ở xa xa, cười khổ nói:

- La Cách, Ngõa Tây Tư đã đến rồi. Nếu chiến đấu đến lúc cuối cùng, hai chúng ta đều sẽ rơi vào hoàn cảnh không tốt!

- Áo Tác Ai, người dám ném đá xuống giếng, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người! - Tát Lạp Tư nổi giận gầm lên một tiếng.

Áo Tác Ai sững ra, còn tưởng rằng hấn định bất chấp tất cả liều mạng với mình.

- Có điều hôm nay thế là đủ rồi, chờ thần lực của ta khôi phục lại, ta sẽ đến Địa Cung tìm người! - Tát Lạp Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn La Cách, Ngõa Tây Tư đang ở chỗ xa tọa sơn quan hổ đấu, sau đó mới quát lạnh với Áo Tác Ai.

Tát Lạp Tư mặc dù hấp tấp kích động, nhưng cũng biết tình thế hôm nay cực kỳ bất lợi đối với bản thân. Nhất là hai người La Cách, Ngõa Tây Tư này còn đang ở trạng thái cao nhất. Lúc này nếu như thật sự tiếp tục dây dưa không buông với Áo Tác Ai, cuối cùng kẻ xui xẻo nhất định sẽ là hấn, sau đó mới tới Áo Tác Ai.

- O, hai vị sao không đánh nữa?

La Cách kinh ngạc hô lên:

- Chiến đấu còn chưa chấm dứt! Tát Lạp Tư, cái này cũng không phải là tác phong của người nhĩ!

- La Cách, người đã đáp ứng ta thế nào?

Tát Lạp Tư hung dữ trừng mắt hỏi La Cách:

- Chúng ta không phải đã đạt được hiệp nghị rồi sao? Người không phải nói sẽ ra tay trợ giúp ta sao?

Ha ha cười, La Cách gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đích thực từng nói sẽ trợ giúp người! Nhưng ta chỉ đáp ứng với người đối phó với những kẻ đến từ bên ngoài Bồ Lai Ân kia, còn chưa từng nói sẽ giúp người đối phó với Áo Tác Ai! Ha ha, ta và Áo Tác Ai giao tình nhiều năm như vậy, quan hệ không thể kém hơn so với người. Làm sao lại để xảy ra việc mất tình bằng hữu như vậy chứ!

Áo Tác Ai ngoài mặt cười nhưng lòng không cười, chỉ nghe La Cách nói luyên thuyên một hồi, đến khi xong, hấn mới cười nói:

- Ủm, ta thấy cũng đến lúc nên kết thúc rồi!

Đến bây giờ, đám Tát Lạp Tư nào còn có tâm tư lưu lại phá hủy Ma Ân cốc nữa, lúc này chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt.

- Áo Tác Ai, người hãy đợi đây, ta nhất định sẽ đi Địa Cung tìm người!

Tát Lạp Tư lạnh lùng liếc xéo Áo Tác Ai rồi vung tay quát:

- Tất cả quay về đỉnh Thiên Thần cho ta!

Đám thủ hạ của Tát Lạp Tư ai nấy đều cúi đầu tiu nghỉu, cảm thấy khoảng thời gian gần đây như bị hành hạ, lòng thầm suy nghĩ sau này phải đối mặt với người khác ở Vùng Đất Hỗn Loạn như thế nào. Người chết nhiều như vậy, hôm nay Tát Lạp Tư trong trận chiến với Áo Tác Ai lại còn có vẻ thực lực không bằng người, rất hiển nhiên lực uy hiếp của Tát Lạp Tư ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã không còn lớn như lúc trước nữa.

Là thủ hạ của Tát Lạp Tư, lợi ích của bọn họ cũng bị ảnh hưởng trực tiếp. Hiện tại tất cả đều bắt đầu lo lắng ở Thâm Cốc liệu còn có thể được mọi người kính sợ giống như trước kia hay không.

- Ta chưa cho rời đi, đừng hòng ai rời đi được! - Đột nhiên, một tiếng hét lớn từ nơi xa truyền đến, một bóng dáng hùng vĩ ngay lập tức lao đến, ngạo nghễ ngừng lại trên không trung của Ma Ẩn cốc.

- Là người, người cuối cùng cũng xuất hiện rồi! - Tát Lạp Tư đang chuẩn bị bỏ đi giận tím mặt, hai mắt đầy thù hận găm vào người Hàn Thạc, xem ra chuẩn bị lao trở lại ngay lập tức.

- Các người cũng không được đi! - Hàn Thạc quát lạnh, mười bảy thanh phi kiếm sắc bén rít lên bay ra. Đám người tụ tập tới từ bốn phương tám hướng, muốn xem rốt cuộc Ma Ẩn cốc xảy ra chuyện gì, có mấy kẻ vừa mới chạy đi đều bị mười bảy thanh phi kiếm chém thành hai đoạn. Trong số những người chết đó còn có ba tên Thượng vị thần!

Những kẻ đó vốn định phớt lờ Hàn Thạc, mau chóng rời khỏi nơi đây. Vừa thấy Hàn Thạc mới đến mà đã dám không thèm đếm xỉa đến năm đại Quân chủ tiến hành chém giết. Hơn nữa vừa ra tay đã chém mười mấy cao thủ làm mấy đoạn, sau đó thần thể còn bị hoà tan hóa thành máu loãng, tất cả đều hiện lên vẻ kinh hãi, rốt cuộc không còn ai dám lộn xộn nữa.

Đứng ngạo nghễ trên hư không, hai mắt Hàn Thạc rạng rỡ sắc bén, đảo xung quanh một vòng, thu hết cảnh quan mỗi một người, mỗi một nơi vào trong đáy lòng. Mắt thấy Ma Ẩn cốc chưa bị hủy đi, khe thở phào một hơi, thần thức triển khai, hần dần dần phát hiện Ngũ Hành Giáp Thi đang ẩn nấp ở sâu dưới lòng đất. Bởi vậy Hàn Thạc mới an lòng lại một chút.

- La Cách, Ngõa Tây Tư, các người từng nói sẽ giúp ta tiêu diệt cái gã đến từ bên ngoài này đúng không! - Tát Lạp Tư rống lên một tiếng dữ dội.

Hai người La Cách, Ngõa Tây Tư đẩy về kinh ngạc, nhìn về phía gã cường giả thanh niên đã bộc lộ tài năng trong thời gian gần đây tại Vùng Đất Hỗn Loạn, cảm thụ được trên người hắn có một luồng lực lượng tà ác điên cuồng, trên mặt lại hiện lên đôi nét do dự.

871. Chương 871:lập Uy

Hàn Thạc vừa xuất hiện đã lập tức giết những người trước mặt, ra tay không chút lưu tình, không chỉ có thủ hạ của Tát Lạp Tư, kể cả những kẻ đứng xem muốn chạy trốn khỏi cái nơi thị phi này.

Mười bảy thanh phi kiếm gào thét bay quanh một vòng, lấy đi mười mấy sinh mạng. Chỉ trong khoảnh khắc, mười mấy cái xác đã biến thành đồng máu loãng mà không ai kịp có phản ứng gì, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

La Cách, Ngõa Tây Tư đây là lần đầu tiên được gặp Hàn Thạc, sau khi phát hiện ra thực lực của hắn sâu không lường được thì sắc mặt cả hai lập tức trở nên khó đoán, cũng không tuân theo ước định khi trước mà kết hợp với Tát Lạp Tư cùng đối phó Hàn Thạc, ngược lại tỏ vẻ trầm ngâm.

- Chào Bố Lai Ân, lâu quá không gặp rồi! Ha ha, vì muốn giúp người trông coi Ma Ẩn cốc mà ta chiến đấu với Tát Lạp Tư cho đến bây giờ đây! - Áo Tác Ai mỉm cười, đối với hắn, thực lực của Hàn Thạc càng mạnh càng tốt, như vậy càng làm cho bọn Tát Lạp Tư phải đau đầu nhức óc.

Hàn Thạc vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng với tất cả mọi người, rốt cục đã khẳng định được Ma Ẩn cốc cũng không bị hư hại gì quá lớn, thần thức cũng cảm ứng được sinh mạng khí tức của Ngũ Hành Giáp Thi dưới lòng đất. Hắn cảm thấy yên lòng, cuối cùng cũng nở nụ cười, nói với Áo Tác Ai:

- Đa tạ, ân tình này ta sẽ ghi nhớ!

- Ha ha! Không cần khách khí, không cần khách khí! - Áo Tác Ai xua tay liên tục, trong lòng vô cùng cao hứng, thầm nghĩ hôm nay mình đích thân ra tay tương trợ, bất kể hấn muốn quấy phá gì ở Vùng Đất Hỗn Loạn, mình đều được hưởng lợi.

Hàn Thạc ra tay giết người như vậy, không ai dám đi lại tùy tiện. Ai nấy đều nhìn kẻ quấy phá Vùng Đất Hỗn Loạn đến mức xôn xao dư luận mà thầm thấp thỏm.

Hai tên La Cách, Ngoã Tây Tư không đoán được thực lực chân chính của Hàn Thạc, trong lòng vô cùng do dự, không biết có nên ra tay trợ giúp Tát Lạp Tư đánh với hấn một trận hay không...

- La Cách, Ngoã Tây Tư, rốt cục các người có ý gì?

Tát Lạp Tư thấy chuyện xảy ra như vậy mà hai Quân chủ kia vẫn không lên tiếng, không khỏi nổi giận mắng to:

- Con mẹ nó, ta không cần các người ra tay đối phó hấn, chỉ cần chặn đường hấn lại, đừng để hấn trốn thoát là được rồi! Đừng dằn bà như vậy nữa, hai tên khốn các người không thể tỏ ra quyết đoán một chút sao?

Theo Tát Lạp Tư thấy, chỉ cần hai tên La Cách, Tát Lạp Tư có thể ngăn cản Hàn Thạc thoát đi lần nữa, hấn nắm chắc có thể giết chết gã này trước mặt mọi người. Hàn Thạc chết rồi, Áo Tác Ai không có lý do để đối địch với hấn, cái Ma Ấm cốc này cũng sẽ bị phá huỷ toàn bộ. Chỉ cần cho hấn một chút thời gian để khôi phục thực lực, hấn vẫn có thể chứng minh rằng mình vẫn là một trong những Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn như trước, theo đó mà triệu tập hung thần trong mười hai đại thần vực đến Vùng Đất Hỗn Loạn tác oai tác quái một lần nữa.

- Tát Lạp Tư, đừng rườm rà nữa, hôm nay ta sẽ không rời khỏi đây, ha ha, ngược lại ta muốn tận mắt xem người có thể kiên trì ở lại mà không rời khỏi hay không? - Đột nhiên Hàn Thạc ngửa mặt lên trời cười vang, tiếng cười vừa cất lên, thân hình của hấn đã hoá thành một cây cầu vồng vọt mạnh về phía Tát Lạp Tư.

Chỉ trong nháy mắt, dường như Hàn Thạc đã hoá thân thành Địa Ngục Ma Thần, một luồng lực lượng tà ác vô cùng kinh khủng từ người hấn toả ra bốn phương tám hướng một cách điên cuồng. Luồng lực lượng tà ác này đầy sự thô bạo, giết chóc, hung tàn, lạnh lẽo... giống như muốn hủy diệt cả đất trời!

Sắc mặt ba người La Cách, Ngoã Tây Tư, Áo Tác Ai đồng thời biến đổi, ánh mắt nhìn Hàn Thạc đầy kinh hãi, dường như không thể nào tin được đây chính là Hàn Thạc, kẻ gần đây làm mưa làm gió tại Vùng Đất Hỗn Loạn.

Trước luồng lực lượng tà ác điên cuồng này, tất cả các vị thần xung quanh đều bị ảnh hưởng. Một số Trung vị thần thực lực thấp kém cảm thấy trong lòng kinh hãi, suýt nữa đã cúi đầu trước mặt Hàn Thạc, bị thôi thúc không muốn đối địch với hấn.

Đây là một loại cảm giác bản thân không thể đứng ngang hàng, dường như trong giây phút này, Hàn Thạc chính là chúa tể của thế gian, có thể dễ dàng làm cho bất cứ sinh mạng nhân gian nào dám làm trái mệnh lệnh của hấn biến mất. Trong giây phút này, trong lòng thủ lĩnh những nhóm thế lực đang ở xung quanh quan sát sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ “có khi nào Tát Lạp Tư thất bại không?”

Về mặt La Cách và Ngoã Tây Tư tỏ ra kinh sợ và hoài nghi nhìn Tát Lạp Tư, không hiểu vì sao lúc trước trên đỉnh Thiên Thần hấn lại để cho người này chạy thoát. Căn cứ theo khí thế khủng bố mà lúc này Hàn Thạc đang thể hiện ra, cho dù bây giờ hấn đại chiến với Tát Lạp Tư, người thắng cũng chưa chắc đã là Tát Lạp Tư!

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” - Hai người La Cách, Ngoã Tây Tư thầm kêu gào trong lòng, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời.

Người cao hứng nhất ở đây phải nói là Áo Tác Ai, đột nhiên hấn hiểu ra lần này mình đã đặt đúng cửa! Mặc dù hấn không biết vì sao Hàn Thạc đột nhiên lại trở nên đáng sợ như vậy, nhưng hiểu rõ rằng mình và Hàn Thạc là bạn, không phải địch. Sau này ở Vùng Đất Hỗn Loạn, chỉ cần hấn và Hàn Thạc có thể đoàn kết với nhau, cho dù đối mặt với Quân chủ Thái Nhĩ hùng mạnh nhất cũng không cần phải sợ!

Kẻ khó tiếp nhận được chuyện này nhất chính là Tát Lạp Tư. Cảm nhận được lực lượng tà ác nghiêng trời lệch đất trên người Hàn Thạc, hấn hiểu rằng người này hôm nay đã hoàn toàn khác so với khi ở trên đỉnh

Thiên Thần! Lúc trên đỉnh Thiên Thần, mặc dù Tát Lạp Tư hoàn toàn không biết chút gì về Hàn Thạc, nhưng cũng không cảm thấy trên người đối phương có luồng lực lượng kinh khủng uy hiếp đến mình như lúc này.

Lần này, Tát Lạp Tư biết rằng, có lẽ hắn sẽ chết!

- Tát Lạp Tư, theo ngươi hôm nay ai sẽ chết ở nơi đây? - Hàn Thạc ngửa mặt lên trời cười với vẻ ngông cuồng, cảm thấy trong cơ thể có đủ sức mạnh có thể huỷ diệt tất cả, có cảm giác vô cùng thoải mái.

Vừa mới tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, còn có rất nhiều ý nghĩa thâm ảo của cảnh giới và ma công mà hắn chưa thể nào lĩnh ngộ được, chỉ bằng vào lực lượng hiện tại hắn cũng đã có thể vượt trội về khí thế, chế trụ Tát Lạp Tư, điều này làm cho tất cả mọi người sinh ra sợ hãi trong lòng!

Đối với sự khiêu khích của Hàn Thạc, vẻ mặt của Tát Lạp Tư khó đoán, không bắt chập tất cả ra tay giết người như lúc trước, giờ này hắn đã trở nên cẩn thận hơn nhiều!

“Hắn chỉ hư trương thanh thế, nhất định là hắn chỉ hư trương thanh thế! Nếu như thực lực của hắn thật sự hùng mạnh như vậy, lần trước trên đỉnh Thiên Thần không thể nào chạy trốn như vậy được! Đây không phải là thật!” - Tát Lạp Tư trừng mắt nhìn Hàn Thạc với vẻ thù hận, nhưng cũng không dám ra tay trước, không ngừng thầm nhắc nhở mình phải kiềm chế.

- Ha ha, Tát Lạp Tư, ngươi sợ rồi sao?

Hàn Thạc nhe răng cười chế giễu, sau đó lại bật cười sảng sặc:

- Không sao cả, ngươi không dám ra tay thì ta sẽ giúp ngươi!

Hàn Thạc vừa dứt lời, mười bảy thanh phi kiếm đã bắn thẳng tới Tát Lạp Tư, mỗi thanh như một con rắn sống linh hoạt, vẽ ra những đường cong hoa mỹ làm người ta chói mắt, từ mười bảy hướng khác nhau bao vây Tát Lạp Tư vào giữa.

Mười bảy thanh phi kiếm là mười bảy luồng sát khí trùng thiên bắn thẳng vào giữa người Tát Lạp Tư, chúng hoá thành mười bảy luồng ánh sáng. Ánh sáng kỳ dị chong chéo cùng một chỗ, tập trung tất cả sức mạnh lại thành một luồng duy nhất!

Diệt Thần Trảm của A Tị Đồ Thần kiếm trần nhẹ nhàng phóng ra, một luồng ánh sáng vĩ đại mang theo sát khí diệt thế nhốt chặt Tát Lạp Tư, nó phá huỷ toàn bộ kết giới phòng ngự mà hắn vừa vội vàng lập ra, sức mạnh Lôi điện kia bị một luồng ánh sáng đánh tan, căn bản không thể nào phối hợp được với nhau.

Tát Lạp Tư cảm thấy linh hồn của mình bị khóa chặt, cho dù hắn tránh né đến chỗ nào cũng không thể thoát khỏi luồng ánh sáng kia. Hắn biết mình không có cách nào tránh thoát, nếu như lui về phía sau sẽ càng làm cho khí thế của nó mạnh mẽ hơn, cuối cùng sẽ thất bại thê thảm, thậm chí là bị giết!

Hắn tụ tập tất cả lực lượng từ trên vài vị diện ở cách rất xa, linh hồn của những tín đồ mà Tát Lạp Tư khống chế trong tay một lần nữa dâng hiến ra toàn bộ. Từng người trong đám tín đồ thờ phụng Tát Lạp Tư là thiên thần duy nhất đều thất khiếu chảy máu, đoạn đồng loạt chết.

Trong giây phút này, trên những vị diện kia dân chúng lâm than, chúng trở thành những tinh cầu chết chóc không còn chút dấu vết tính mạng nào cả!

Lực lượng linh hồn của những tín đồ kia đã vượt qua khoảng cách giữa vị diện với nhau, tất cả đều tập trung vào người Tát Lạp Tư, giúp hắn tập trung lực lượng Lôi điện, hình thành một luồng lôi điện hùng mạnh nhất ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn, ngăn chặn sự bắn phá của luồng ánh sáng diệt thế của Hàn Thạc trong giờ phút then chốt nhất.

Dường như đã đến ngày tận thế, tiếng nổ ầm ầm to lớn vô kể truyền đến, mặt đất bị xé rách giữa luồng ánh sáng chói mắt, hai ngọn núi nhỏ đã bị san bằng, đá vụn văng tung toé khắp nơi, hoá thành bột vụn rồi bay khắp trời...

Ngoài ba người La Cách, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai có được thực lực Quân chủ thì căn bản không ai có thể biết được giữa Hàn Thạc và Tát Lạp Tư đã xảy ra chuyện gì. Giữa ánh sáng chói mắt và những âm thanh

đỉnh tai nhức óc, thị giác và thính giác của bọn họ hoàn toàn trở nên vô dụng, chỉ có thể nhờ vào linh hồn mà cảm giác được những chuyện xảy ra chung quanh.

Rất lâu sau, ánh sáng tiêu tan, bụi đất bay đầy trời cũng dần dần lắng xuống.

Tát Lạp Tư thở dốc, vẻ mặt lạnh nhạt trừng mắt nhìn Hàn Thạc:

- Hôm nay dừng ở đây, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Nếu không phải vì trước đó ta đã đánh một trận với Áo Tác Ai thì ta nhất định sẽ giết ngươi!

Không chờ Hàn Thạc đáp lời, thân hình Tát Lạp Tư hoá thành một đạo cầu vồng, ngay cả đám thủ hạ của mình hắn cũng bỏ mặc rồi đột nhiên biến mất không tăm tích.

Hàn Thạc cũng không đuổi theo, bởi vì hắn hiểu rõ rất khó đuổi theo một cường giả có thực lực Chủ thần, nhất là ở đây còn có hai vị Quân chủ là La Cách và Ngô Tây Tư. Vả lại lúc này bọn La Ti và Ngũ Hành Giáp Thi vừa thoát ra từ dưới lòng đất, nếu như rời khỏi, hắn không biết Ma Ẩn cốc sẽ xảy ra chuyện gì.

Những kẻ bàng quan sau khi thích nghi với hoàn cảnh xung quanh vẫn không hiểu được rốt cuộc trong đợt ánh sáng mạnh mẽ khi nãy đã xảy ra chuyện gì. Nhưng thấy Tát Lạp Tư đột nhiên rời khỏi, trong lòng bọn họ thâm kết luận, Tát Lạp Tư sợ hãi Hàn Thạc!

- Ấy... Ta chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi, không ngờ vô tình trở thành kẻ địch với ngươi! La Cách sững sốt trong giây lát, đột nhiên nở một nụ cười gượng thốt ra một câu như vậy với Hàn Thạc. Lập tức hắn không cần biết Hàn Thạc nghĩ như thế nào, vội vàng rời khỏi nơi này.

Ngô Tây Tư lại không nói lời nào, chỉ gật đầu với Hàn Thạc. Sau khi La Cách rời đi, hắn cũng biến mất không chút tăm hơi.

- Các ngươi cũng có thể đi, ta không muốn thấy người lạ ở lại trong sơn cốc của ta! - Hàn Thạc cười cười, phất tay với đám người xung quanh, ý bảo bọn họ nên nhanh chóng rời khỏi.

- Vậy...vậy..., chúng ta có thể đi sao? - Một tên thủ hạ của Tát Lạp Tư cất tiếng hỏi, mặt đầy chờ mong lại có vẻ không dám tin.

- Đi đi, ta thấy các ngươi theo Tát Lạp Tư không hề có tương lai, một Quân chủ lại bỏ mặc thủ hạ của mình mà chạy trốn, xem ra không đáng để theo. Ừm, đi đi, ta không có thù hận gì với các ngươi! - Hàn Thạc rộng lượng khoát tay, hắn muốn mượn những người này truyền chuyện hôm nay đi khắp Vùng Đất Hỗn Loạn.

Đám thủ hạ của Tát Lạp Tư như vừa được đại xá, ai nấy đều nói lời cảm ơn Hàn Thạc với vẻ cảm kích, vội vàng vàng rời khỏi Ma Ẩn cốc.

Trên một ngọn núi trọc cách Ma Ẩn cốc rất xa, một người cất tiếng lầm bầm:

- Thật là thú vị, Vùng Đất Hỗn Loạn thái bình đã quá lâu, cũng nên ồn ào rồi!

Dứt lời, hắn biến mất không chút dấu vết giữa một luồng Huỷ diệt lực lượng.

872. Chương 872:các Người Không Phải Sợ Bất Kỳ Kẻ Nào Nữa!

Người từ bốn phương tám hướng tụ tập đến Ma Ẩn cốc trong nháy mắt đã biến mất tăm mất tích. Bọn hắn đang chứng kiến Tát Lạp Tư chiến đấu với Áo Tác Ai, cuối cùng tận mắt thấy Hàn Thạc sử dụng lực lượng tà ác vô cùng khủng bố bức bách Tát Lạp Tư nên lập tức rút lui.

Rất nhanh, quanh đó ngoài Áo Tác Ai ra thì không còn một ai.

Hàn Thạc mỉm cười, lần thứ hai nói lời cảm ơn với Áo Tác Ai:

- Vô cùng cảm tạ, nếu như không có sự trợ giúp của ngươi, Ma Ẩn cốc nhất định không thể bảo toàn đến bây giờ!

- Ha ha, không cần khách khí, chúng ta là bằng hữu! Giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm! - Áo Tác Ai không hề ngạo mạn, cười tỏ vẻ chỉ là chuyện bình thường.

Lần gặp mặt Hàn Thạc trước, Áo Tác Ai mặc dù rất tò mò với người này, nhưng không có ấn tượng sâu sắc giống lúc này đây, thái độ đối đãi với hắn cũng không hữu nghị như bây giờ.

Vùng Đất Hỗn Loạn là nơi cường giả vi tôn. Lần trước, Áo Tác Ai căn bản không cho rằng Hàn Thạc ngang cấp với mình nên khi làm việc tác phong khó tránh khỏi có phần ngạo mạn của một vị Quân chủ. Nhưng hôm nay thì khác rồi, từ biểu hiện thực lực của Hàn Thạc chiến một trận với Tát Lạp Tư vừa mới rồi, người này rõ ràng có thực lực có thể quyết chiến với bất kì một vị Quân chủ nào của Vùng Đất Hỗn Loạn!

Bởi vậy, khi Áo Tác Ai lần thứ hai đối mặt Hàn Thạc, đã cho rằng hắn là một phương hào hùng ngang vai ngang vế, nét biểu lộ trên mặt cũng không còn chút kiêu căng nào.

- Tóm lại, nhân tình này ta đã nhớ kỹ! - Hàn Thạc cười cười, sau đó ánh mắt dời đi về khu vực trung tâm Vùng Đất Hỗn Loạn.

Cùng lúc đó, Vạn Ma Đỉnh rú rít từ trong cơ thể Hàn Thạc bay ra, hóa thành một bóng đen mờ mờ tiến tới chỗ cái đài trung tâm có đồ án Vạn Ma Đỉnh ở mặt trên.

Ngàn vạn làn khói màu xám lượn lờ bay ra, cứ lơ lửng phía trên Vạn Ma đỉnh. Thần hồn đám thủ hạ vừa chết của Tát Lạp Tư bị kéo vào đại trận trung ương rồi bị giữ lại, chờ Vạn Ma Đỉnh đến thu thập.

Từng tia lực lượng kỳ dị đang di động, Áo Tác Ai lập tức nhận ra được, kinh dị nhìn tiểu đỉnh đang trôi nổi trên hư không, thậm chí suy đoán món thần khí này có công dụng và sức mạnh kỳ diệu gì.

Với cái nhìn của Áo Tác Ai, mỗi nơi trên người Hàn Thạc đều rất thần bí, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa rõ người này rốt cuộc tu luyện lực lượng nào, vừa rồi vì sao lại có thể bức bách Tát Lạp Tư chạy trốn thảm hại đến vậy? Đối với Áo Tác Ai, Hàn Thạc càng sâu không lường được, hắn càng muốn biết những bí mật này.

Từng tia lực lượng thần hồn chui vào trong Vạn Ma đỉnh. Hàn Thạc thần sắc bình tĩnh, thoải mái nói chuyện với Áo Tác Ai:

- Người nói từ nay về sau, Tát Lạp Tư còn có thể sống yên ổn ở Vùng Đất Hỗn Loạn giống như trước đây hay không?

Áo Tác Ai ngăn ra, đoạn bật cười:

- Trừ phi Tát Lạp Tư có thể chứng minh mình vẫn hơn được ta và người, nếu không, uy tín của hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ xuống dốc không phanh. Quan trọng nhất là, lần này hắn ngay cả thủ hạ cũng không quản, bỏ đi một mình luôn. Ta nghĩ sau này hắn sẽ không có bao nhiêu người bằng lòng nương nhờ vào một thủ lĩnh như vậy?

Hàn Thạc cười ha ha đầy vui vẻ nói:

- Tát Lạp Tư muốn khôi phục nguyên khí cũng không dễ dàng như vậy, ta bắt đầu hoài nghi rằng hắn còn dám tới tìm ta nữa không!

Cho dù Tát Lạp Tư không đánh một trận với Áo Tác Ai, Hàn Thạc cũng có tự tin đánh bại hắn, điểm này chắc hẳn chính Tát Lạp Tư cũng nhận ra. Bởi vậy, Hàn Thạc không cho rằng Tát Lạp Tư sẽ lỗ mãng tới tìm chết.

- Tát Lạp Tư khó mà bùng phát ở Vùng Đất Hỗn Loạn được. Bồ Lai Ân, Thâm Cốc vẫn luôn do năm đại Quân chủ chúng ta phụ trách quản lý. Bây giờ Tát Lạp Tư thất thế, người có hứng thú hay không? - Áo Tác Ai cười tủm tỉm hỏi dò.

Là khu trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn, Thâm Cốc là một địa phương vô cùng đặc thù. Bởi vì có năm đại Quân chủ, Thâm Cốc vẫn luôn duy trì được địa vị siêu nhiên, chưa bao giờ có người gây sự ở đây. Thâm Cốc cũng là khu trung tâm giao dịch của mọi người, mỗi thời mỗi khắc đều thu được lượng thuế kếp xù.

Áo Tác Ai nói như vậy, rất rõ ràng là đã dự định để Hàn Thạc thay thế vị trí và địa vị của Tát Lạp Tư, nhận được một phần quyền lợi của Thâm Cốc.

- Đương nhiên!

Hàn Thạc tuyệt sẽ không bỏ qua một vùng trù phú như vậy, hắc hắc cười nói:

- Sắp tới ta sẽ đi Thâm Cốc một chuyến, ta muốn xem xem còn có ai dám thu thuế của ta!
- Vậy đi, ta đi trước nhé! - Áo Tác Ai nghe Hàn Thạc nói như vậy, trong lòng bất giác tính toán một chút. Lần này mục đích dù sao đã đạt tới, hẳn còn cần bắt tay xử lý một số chuyện của Tát Lạp Tư.
- Ủm, đa tạ, ta sẽ nhớ kỹ phần ân tình này! - Hàn Thạc lại nhắc lại, cười dôi theo Áo Tác Ai rời đi.

Đợi sau khi bóng dáng Áo Tác Ai biến mất, Hàn Thạc cười bí hiểm lắm lắm:

- Áo Tác Ai à Áo Tác Ai, người lần này thật có lòng ha!

...

Sau khi Áo Tác Ai rời đi được vài phút, nhóm Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti, La Mông, Tá Kỳ mới từ cung điện dưới lòng đất Ma Ẩn cốc đi ra. Bọn họ thấy Ma Ẩn cốc cũng không phải chịu phá hủy quá lớn thì đều cảm thấy rất may mắn, sắc mặt hoan hỉ.

- Phụ thân, người cuối cùng đã về rồi!

Hàn Kim như trút được gánh nặng thở phào, nói:

- Người nếu như tới muộn một chút, nói không chừng Ma Ẩn cốc đã bị bọn kia phá hủy rồi! Để xây dựng nên Ma Ẩn cốc, chúng ta đã hao phí quá nhiều sức người sức của rồi. Con thực không muốn thấy nhà của chúng ta bị kẻ khác san phẳng thành đất bằng!
- Tát Lạp Tư đâu? Phụ thân, Tát Lạp Tư sao rồi? - Hàn Hỏa tương đối quan tâm kẻ đã bức bách bọn họ, vừa lên khỏi mặt đất là hỏi luôn.
- Chạy rồi! Ta nghĩ, cho dù thực lực hẳn có khôi phục như lúc ban đầu đi nữa, cũng sẽ cân nhắc thật kỹ, xem có năng lực chiến một trận với chúng ta nữa không!

Hàn Thạc thông thả, cười nhìn mọi người, nói giọng chắc chắn:

- Từ hôm nay trở đi, ở trong Vùng Đất Hỗn Loạn, các người không phải sợ bất kỳ kẻ nào nữa!

Thực ra không cần Hàn Thạc nói thêm, Ngũ Hành Giáp Thi và mấy người La Ti cũng cảm giác hẳn có chỗ khác trước, cụ thể khác biệt ở điểm nào thì không rõ. Bọn họ chỉ cảm thấy Hàn Thạc bây giờ vừa giống như một ngọn núi cao đầy áp lực nhiếp nhân, lại thâm thúy khôn lường như đại dương, làm cho người khác không dám nảy sinh ý nghĩ đối địch với hắn.

Họ không biết rốt cuộc Hàn Thạc trên người lại có chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ trong lòng rõ ràng Hàn Thạc nhất định đã lại đột phá gì đó, thực lực so với trước kia chắc chắn càng thêm đáng sợ.

Hàn Thạc cũng không phải là người không thực tế, bây giờ hắn dám nói ở Vùng Đất Hỗn Loạn bọn họ không cần e ngại bất cứ người nào đã đủ để chứng minh hắn đã không hề sợ năm đại Quân chủ nữa!

- Phụ thân, người nói người đã có đủ lực lượng để đối phó năm đại Quân chủ rồi à? - Hàn Mộc hết sức vui mừng, hẳn biết điều này có ý nghĩa như thế nào, sự kích động trong lòng khó có thể át chế.

Cười gật đầu, Hàn Thạc khẳng định:

- Không sai!
- Thật tốt quá!

Hàn Hỏa thoải mái cười ha ha, hét lên:

- Như vậy chúng ta sau này có thể hoành hành không phải cố kỵ ở Thâm Cốc nữa rồi, không cần lo lắng có người thu thuế nữa! Mẹ nó, năm tên kia thật tham lam, ở có một ngày đã phải giao nộp một trăm hắc tinh tệ, Thâm Cốc một ngày kiếm được bao nhiêu hắc tinh tệ chứ?

- Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Hắn chợt hỏi:

- Qua Long cùng đám thủ hạ của hắn đâu?

- Phụ thân không phải lo lắng, bọn Qua Long không sao đâu, hiện tại đều ở dưới lòng đất. Ừm, bởi vì Tát Lạp Tư tới, con lo lắng hắc hủ diệt Ma Ân cốc, cũng sẽ giết tất cả bọn họ nên mới đưa bọn họ xuống dưới đó. Một lát nữa con nghĩ bọn họ sẽ biết tình huống, chủ động đi ra thôi! - Hàn Thổ giải thích.

- Vậy là tốt rồi.

Hàn Thạc nhìn bốn phía, nói:

- Ma Ân cốc nhiều ít gì vẫn bị tổn hại, ừm, năm người các người cùng động thủ với ta, khôi phục lại nơi này như lúc ban đầu!

Dừng một chút, hắc nhếch mép cười nói:

- Có lẽ ta nên gia tăng sức mạnh cho nó thêm chút. Hắc hắc, có một ngày cho dù là người nào đó trong năm đại Quân chủ qua đây, muốn hủy diệt Ma Ân cốc thì chính hắc cũng phải mất một lớp da trước đã!

Khi trước Hàn Thạc bố trí Ma Ân cốc thì hắc còn chưa tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, lực lượng thân thể và sự linh ngộ đối với ma trận cũng không bằng hiện tại. Bây giờ tiến vào cảnh giới mới, hắc thu được lực lượng càng mạnh hơn, nên sự linh ngộ này so với khi trước còn sâu sắc hơn, sự đóng góp cho Ma Ân cốc sẽ khác trước.

- Thật tốt quá! - Ngũ Hành Giáp Thi đồng thời nhảy nhót, bọn họ biết Hàn Thạc dám mạnh miệng như vậy, nhất định có sự tự tin.

Cha con sáu người lại dồn hết tinh lực vào việc bố trí lại Ma Ân cốc, đồng tâm hiệp lực nỗ lực cho việc này. Sự kiên trì này làm cho Ma Ân cốc trở nên càng ngày càng đáng sợ...

...

- Cái gì? - Trong một sơn cốc bên cạnh đầm nước lạnh, Tiểu Khô Lô Hàn Hạo nhìn chăm chăm một gã Phong Linh vừa mới từ Ma Ân cốc trở về.

- Tát Lạp Tư đã thất bại, người tới từ bên ngoài gọi là Bố Lai Ân đã đánh bại vị Quân chủ kia, tất cả mọi người đều đã rời Ma Ân cốc! - Gã Phong Linh xui xẻo với khuôn mặt sợ hãi nhìn một đám hung thần ác sát đang vội vàng tiến về phía Ma Ân cốc, hoảng hốt thuật lại.

Hàn Hạo sau khi cảm giác được sự dị thường của Ma Ân cốc đã buông tất cả mọi chuyện lại, mới đi được một phần ba lộ trình đã trùng hợp gặp được tên Phong Linh truyền bá chuyện về Ma Ân cốc khắp nơi, tiện tay đã phất người bắt hắc lại.

- Người kể lại cho rõ ràng rành mạch, ta sẽ không giết người! - Hàn Hạo thầm vui vẻ, nghe được Hàn Thạc vậy mà đánh bại được Tát Lạp Tư, hắc biết phụ thân cuối cùng đã đột phá nên còn kích động hơn so với bất cứ người nào.

- Tát Lạp Tư đến Ma Ân cốc tìm phiền toái, trước bị tổn thất trầm trọng, sau đó đụng phải Áo Tác Ai, đại chiến vài ngày sau, hắc... - Phong Linh biết mình gặp phải đám người nào, hắc hùng khiếp vía khẩn trương thuật lại rõ ràng.

Hàn Hạo kiên nhẫn nghe Phong Linh nói xong rồi gật đầu hạ lệnh cho đám thủ hạ:

- Thả hắc đi đi!

- Thủ lĩnh, tên này tu luyện Hắc Âm lực lượng, ta có thể...? - Một Liệt thần giả tham lam nhìn Phong Linh, cầu khẩn Hàn Hạo.

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, những gì nên nói ta đã nói cả rồi, ngài đã đáp ứng thả ta rồi mà!
- Phong Linh sợ hãi quỳ gối trước mặt Hàn Hạo, nước mắt nước mũi lòng thông kể lể.

Phất tay, Hàn Hạo nói:

- Người đi đi!

Liếc xéo tên thủ hạ tu luyện Hắc Âm lực lượng, hần tiếp lời:

- Phải theo quy củ!

- Rõ! - Gã thủ hạ kia cung kính thưa, không nói thêm gì nữa.

- Quay lại, chúng ta dạo qua mấy chỗ của Tát Lạp Tư! - Hàn Hạo khẽ quát, không hề tiến về phía Ma Ấn cốc nữa, mà chuẩn bị nhân cơ hội này quét sạch thế lực tàn dư của Tát Lạp Tư, cướp hết của cải của vị Quân chủ tác oai tác quái ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã tích lũy được.

873. Chương 873:các Người Còn Chưa Có Tư Cách Đây!

Một năm trôi đi rất nhanh. Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc luôn ở trong Ma Ấn cốc. Một mặt hần cùng với Ngũ Hành Giáp Thi tiếp tục bố trí, mặt khác tĩnh tâm thể ngộ sự bất đồng của cảnh giới mới.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Thiên Diệt, Hàn Thạc rõ ràng cảm giác được sự biến hoá của thân thể mình. Ma nguyên lực trong cơ thể cường đại hơn rất nhiều khiến hần cảm thấy rất thoải mái.

Ở cảnh giới mới, Thiên Ma Bất Diệt Thể cuối cùng cũng có dấu hiệu đại thành. Bất kể có bao nhiêu công kích đột ngột tới thân thể, Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng có thể bảo vệ hần vững vàng. Khi không có nguy cơ, Ma Thể lại buông lỏng, không hao phí mấy may chút Ma nguyên lực nào.

Khiến cho Hàn Thạc mừng rỡ nhất là Thiên Ma Bất Diệt Thể chẳng những có thể chủ động phòng ngự mà còn sinh ra lực lượng phản kích. Bất luận là ai, chỉ cần cứ muốn hại hần đều gặp sự phản kích này.

Hàn Thạc lấy La Mông, người có mức độ thân thể tương đối mạnh mẽ để thử nghiệm. Hần nhắm mắt yên tĩnh ngồi tu luyện không nghĩ ngợi gì, giữ tâm thần phẳng lặng để La Mông có cơ hội ra tay.

La Mông khi vừa tiếp cận, đột nhiên ra tay công kích hần. Nhưng khi hần tấn công hung mãnh lên thân thể Hàn Thạc thì một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải từ người Hàn Thạc bộc phát. La Mông bị lực phản chấn đánh văng ra xa, hai tai ong ong, mắt nổ đom đóm.

Bởi Hàn Thạc không biết chính xác giới hạn lực là bao nhiêu nên cũng không bảo La Mông toàn lực xuất thủ. Nhưng chỉ từ biểu hiện của La Mông không dám thử lần thứ hai thì phỏng chừng lực phản kích cũng không nhỏ.

Từ phương diện này mà xét, sau khi đột phá đến Thiên Diệt thì chẳng những tâm cảnh cùng thực lực đồng thời được đề cao mạnh mà ngay cả Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng thật sự đại thành.

Sau này Hàn Thạc cho dù không tận lực duy trì cảnh giác thì cũng không cần e ngại bọn chuột nhắt tập kích nữa. Bất luận kẻ nào thực lực yếu một chút dám cả gan tổn thương hần sẽ bị phản kích có khi mất mạng.

Một năm này, Hàn Thạc tĩnh tâm dùng thời gian hợp lực với Ngũ Hành Giáp Thi bố trí thêm nhiều ma trận đòi mạng trong cốc. Có lẽ do được Hàn Thạc chỉ điểm hoặc lĩnh ngộ được gì đó từ việc bố trí ma trận mà mấy giáp thi đều lần lượt đột phá, bước vào cánh cửa Trung vị thần hậu kỳ.

Ngũ Hành Giáp Thi không giống người khác. Trong cơ thể chúng có lực lượng đặc thù. Thiên Thi Ngũ Hành đại trận chỉ cần một người thực lực gia tăng đại trận cũng sẽ trở nên đáng sợ. Nay cả năm tên đều đột phá có nghĩa là uy lực của đại trận đã tăng lên mấy lần.

Một năm này, Ngũ Giáp Thi đều ở Ma Ấn cốc chuyên tâm củng cố cảnh giới. Từ Trung vị thần trung kỳ đột phá hậu kỳ, năm người đều kỳ vọng tiến bộ thêm một bước, có được lực lượng cường đại hơn.

Bên trong Ma Ấn cốc, các loại nguyên tố đều đậm đặc hơn so với bất cứ nơi nào bên ngoài. Nhóm La Ti được hưởng lợi không nhỏ. Còn đám thân tu luyện trong cốc đều lần lượt lĩnh ngộ lực lượng áo nghĩa mới, đột phá cảnh giới.

Tại địa phương nguyên tố đậm đặc gấp mấy chục lần chỗ khác như Ma Ấn cốc, chẳng những bọn họ có thể tu tập nguyên tố một cách nhanh chóng mà còn có được cảm giác với nguyên tố sâu sắc hơn nhiều. Mỗi

người đều cảm nhận được biến hoá của mình. La Ti cũng dường như bên bờ đột phá, ở bên trong tu luyện trường mấy tháng không ra.

Ngoài Ngũ Hành Giáp Thi, La Ti đi theo Hàn Thạc lâu nhất. Trải qua nhiều trận chiến lớn nhỏ, qua những lần sinh tử, nàng có thể nhận thức rõ hơn về chính mình. Dần dà, nàng cũng cảm thấy mình chuẩn bị tiến vào cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ.

Một năm này, tin tức về Hàn Thạc truyền khắp Vùng Đất Hỗn Loạn. Bất luận kẻ nào nhắc tới hần giọng điệu đều đầy kính sợ, xem Hàn Thạc ngang hàng với ngũ đại Quân chủ. Một số người trẻ tuổi vô cùng sùng bái hần, rất nhiều người thực lực không tệ thậm chí còn đến Ma Ẩn cốc đầu quân Hàn Thạc.

Những sự vụ về phương diện này Hàn Thạc giao tất cho Tá Kỳ, Qua Long quản lý. Nếu như tư chất phi phạm cùng thân phận trong sạch không có vấn đề thì sẽ lưu lại. Dù sao hần cũng định làm một vụ lớn ở Vùng Đất Hỗn Loạn, cần có đủ lực lượng nhân thủ xử lý các loại sự vụ.

Ngoài Hàn Thạc bộc lộ tài năng, một năm này cũng có một cái tên vang dội không kém, đó là Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo.

Tát Lạp Tư sau khi rời Ma Ẩn cốc thì không còn tin tức, không ai biết hần đi đâu. Hần dường như đột nhiên biến mất. Tại Vùng Đất Hỗn Loạn, một năm qua không ai thấy hần. Ngay cả những thủ hạ trung thành nhất của hần cũng không nhận được tin tức gì về thủ lĩnh của mình.

Việc Tát Lạp Tư mất tích có rất nhiều lời đồn đại. Có người nói hần đang trú ẩn đó khôi phục lực lượng. Cũng có người nói hần đã rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn. Nhưng những lời đồn đều không có chứng cứ xác thực.

Tát Lạp Tư biến mất tăm mất tích, đám thủ hạ của hần cũng tâm ý nguội lạnh, không còn tác oai tác quái. Bọn chúng trong một năm này đã phải chịu nhiều đau khổ.

Những cường địch trước vẫn kiên trì Tát Lạp Tư, sau khi hần thất thế liền đổ thêm dầu vào lửa, tiến hành truy sát bọn họ, khiến họ phải lần trốn khắp nơi.

Mà Hàn Hạo chính là kẻ đuổi giết mà người nghe tiếng đã sợ mất mật.

Hần không làm vì thù hận, mà chỉ do Tát Lạp Tư lưu lại lượng lớn của cải. Hàn Hạo dẫn đầu một đám Liệp thần giả làm loạn khắp Vùng Đất Hỗn Loạn. Rất nhiều thủ hạ của Tát Lạp Tư bị người của hần tiêu diệt. Của cải của Tát Lạp Tư lưu lại rất nhiều thứ rơi vào tay Hàn Hạo.

Ngoài Hàn Hạo ra, tứ đại Quân chủ khác cũng thêm nhỏ dãi lượng tài phú này. Họ cũng đều phái thủ hạ nhằm vào phương diện này mà hạ thủ. Tuy nhiên họ không nhanh tay bằng Hàn Hạo, thu hoạch bốn nhà cộng lại cũng không bằng mình Hàn Hạo.

Đám thủ hạ của mấy đại Quân chủ kia ngày thường đều ngang ngược tàn nhẫn nhưng dường như lại nhận được căn dặn nào đó, không ai động thủ với Hàn Hạo đang quật khởi, để mặc hần cùng thủ hạ tranh đoạt của cải của Tát Lạp Tư mà không xuất thủ tiêu diệt, ăn ý duy trì thế nước sông không phạm nước giếng.

Ngoài các đại Quân chủ, những người khác cũng không có ai đối phó Hàn Hạo. Bọn họ mặc dù không biết quan hệ thật sự giữa Hàn Hạo và Hàn Thạc nhưng sau khi điều tra cũng đều biết quan hệ giữa hai người tuyệt không đơn giản. Bởi vì lực lượng bọn họ sử dụng có một số phương diện rất tương đồng.

Chỉ một điểm này thôi cũng đủ rồi.

Bởi vậy, tứ đại Quân chủ mới hiểu ngầm dặn dò trên dưới không được xung đột với Hàn Hạo về chuyện Tát Lạp Tư. Họ tự nhiên không phải cố kỵ thực lực của Hàn Hạo mà là Hàn Thạc, người đã bức một trong năm Quân chủ không dám lộ diện.

Hàn Hạo tựa hồ cũng hiểu được ý nghĩ của tứ đại Quân chủ cho nên cũng không có ý khiêu khích, không chủ động xung đột với thủ hạ của họ. Khi gặp thủ hạ của Áo Tác Ai, hần còn vô cùng hữu nghị, thậm chí có khi còn chia chút lợi ích cho họ.

Hàn Hạo mặc dù không có mặt ở Ma Ẩn cốc nhưng trong lòng đã sớm coi đó là nhà mình. Bất kể thế nào, Áo Tác Ai đã bảo toàn được nơi đó, chẳng những có ân với Hàn Thạc mà cũng khiến Hàn Hạo sinh thiện

cảm với hắn. Do đó, Hàn Hạo mới chia chác chiến lợi phẩm cho người của Áo Tác Ai.

Một năm sau. Nơi cửa khẩu Thâm Cốc ở trung tâm Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Thạc đang mỉm cười thành thoi đi tới.

Trong coi trạm gác này chính là một gã thủ hạ của La Cách. Hiển nhiên là người này không nhận ra hắn. Khi Hàn Thạc đến nơi liền quát khẽ:

- Nộp hắc tinh tệ ra.

Hàn Thạc hứng thú nhìn tên này, sắc mặt vẫn ôn hoà, nhưng lời nói lại lộ rõ sự cuồng vọng:

- Xin lỗi. Trong Thâm cốc ta sẽ không nộp một hắc tinh tệ nào.

Lời vừa dứt, tên vệ sĩ có thực lực Thượng vị thần trung kỳ tu luyện Thuỷ hệ lực lượng sắc mặt chợt lạnh tanh, đoạn vung tay ra hiệu. Một đám thần vệ liền tiến lên bao vây Hàn Thạc.

- Người muốn chết? - Tên vệ sĩ quát lạnh, chặn đường đi của Hàn Thạc, xem ra đã chuẩn bị động thủ đối phó hắn.

- Kêu La Cách tới thu tiền của ta đi. Các người còn chưa có tư cách này. - Hàn Thạc vẫn mỉm cười, không chút tức giận, không để tâm đám thần vệ này.

- Tìm chết! Dám gọi thẳng tên của La Cách đại nhân.

Tên vệ sĩ biến sắc, quát to:

- Bất kể hắn là ai, xử lý hắn cho ta. Dù sao hắn vẫn chưa tiến vào cốc, coi như không trái qui củ.

Đám thủ hạ này của La Cách hiển nhiên cũng không nhận ra Hàn Thạc, không cho rằng hắn là đại nhân vật gì. Trong tâm họ, bất kể ai muốn vào Thâm cốc cũng phải nộp hắc tinh tệ, trừ khi đó là ngũ đại Quân chủ.

Hình dạng của ngũ đại Quân chủ bọn họ đều biết. Trong lòng cũng không nghĩ điều gì, chỉ muốn bảo vệ tôn nghiêm của La Cách Quân chủ.

- Lũ các người đúng là tự tìm chết. Vùng Đất Hỗn Loạn bây giờ và trước kia khác rồi. Ngoài ngũ đại Quân chủ, còn có một người tuyệt đối không thể đắc tội. Ha ha. Cho dù là La Cách ở đây, ta nghĩ cũng phải nho nhã lễ độ mời Bồ Lai Ân vào cốc. - Vào lúc này, một tiếng cười chợt vọng ra, Cáp Lỗ Lợi chậm rãi bước ra.

Thủ hạ La Cách không biết Hàn Thạc, nhưng Cáp Lỗ Lợi tại Vùng Đất Hỗn Loạn cũng đứng đầu một phương. Nghe hắn nói như vậy, đám vệ sĩ đầu tiên là ngạc nhiên, sau mới chợt nghĩ đến một người, vẻ mặt liền trở nên sợ hãi, dè dặt đưa mắt nhìn Hàn Thạc, thăm dò:

- Ngài là Bồ Lai Ân tiên sinh?

Hàn Thạc mỉm cười, không trả lời mà cười hỏi ngược lại:

- Ta muốn biết người còn muốn thu tinh tệ của ta không?

- Không dám.

Tên vệ sĩ hoảng sợ, vội vàng giải thích:

- Đại nhân của chúng ta từng dặn dò, sau này tại Vùng Đất Hỗn Loạn ngài cứ phóng tay hành sự, tuyệt sẽ không có ai hỏi đến.

Ha ha cười, Hàn Thạc gật đầu nói:

- Tốt!

Nói đoạn cũng không quan tâm chúng, thông thả tiến vào trong cốc.

Những vệ sĩ thủ hạ của La Cách ào ào tránh đường, động tác cung kính, sắc mặt kính sợ.

874. Chương 874:xin Lỗi, Ta Không Có Ấn Tượng!

Vùng Đất Hỗn Loạn chính là như vậy, nắm tay ai cứng thì lời nói có trọng lượng!

Nếu hôm nay không phải Hàn Thạc mà là một kẻ khác, nếu dám can rõ ngang ngược không nộp phí, bọn thủ hạ của La Cách nhất định sẽ không lưu tình chút nào chém chết hắn, căn bản không cho Hàn Thạc có cơ hội tiến vào Thâm cốc!

Nhưng một khi đã nhận rõ thân phận của hắn, thái độ lập tức biến hoá long trời đất. Người có thể đánh bại Tát Lạp Tư tuyệt đối không phải kẻ chúng có thể trêu chọc. Dù là chủ nhân La Cách của chúng cũng sẽ không muốn làm sứt mẻ tình cảm với Hàn Thạc lúc này. Bởi vậy, chúng lập tức bỏ sự cao ngạo, cung kính nhường đường.

Hàn Thạc hiển nhiên biết quy củ ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều là do thực lực lập ra, nên cũng không lo lắng đám thủ hạ của La Cách có ý xấu gì, nghênh ngang tiến vào Thâm cốc.

Cáp Lỗ Lợi theo sát phía sau Hàn Thạc, có vẻ hơi do dự, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Mấy tên thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi ngược nhìn Hàn Thạc với vẻ kính sợ, so với hắn còn cung kính hơn. Bọn họ đều thầm quan sát Cáp Lỗ Lợi, hy vọng thủ lĩnh có thể chỉ cho bọn họ một con đường sáng.

- Nhanh nói đi, lần trước đã bỏ lỡ cơ hội rồi, lần này không thể lại bỏ qua! - Đám thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi thầm sốt ruột, đánh mắt ra hiệu cho hắn, thúc giục thủ lĩnh nên lên tiếng nhanh chút.

Cáp Lỗ Lợi có chút khó xử, không biết lúc này mở miệng có thích hợp không. Do dự một chút, cuối cùng hắn hạ quyết tâm, mở lời:

- Bố... Bố Lai Ân tiên sinh...

Hàn Thạc sững sờ, nghi hoặc nhìn hắn, đoạn cười hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Cái này... một năm trước lúc ở Thâm cốc, ngài từng bảo ta theo ngài. Ta nói là sẽ suy nghĩ thật kỹ, ha ha, không biết ngài có còn nhớ việc này hay không? - Cáp Lỗ Lợi cười bồi, có vẻ dè dặt.

Về mặt ngạc nhiên, Hàn Thạc căn bản như không rõ Cáp Lỗ Lợi nói cái gì, ôn hoà cười hỏi:

- Có chuyện này sao?

- Tại cửa khẩu Lạc Lũng, khi ngài giết chết Bố Tư, ngài có ấn tượng gì không? - Lòng thầm nguội lạnh, Cáp Lỗ Lợi gượng cười nói.

Lúc trước tại cửa khẩu Lạc Lũng, Ngũ Hành Giáp Thi kết thành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận phút chốc tiêu diệt nhiều nhóm thế lực, Qua Long cũng đầu phục Hàn Thạc vào lúc đó. Sau đó Hàn Thạc hỏi Cáp Lỗ Lợi có hứng thú theo mình không. Cáp Lỗ Lợi do dự một chút rồi nói cho hắn sẽ suy nghĩ thêm rồi mới quyết định.

Với trí nhớ của Hàn Thạc tự nhiên sẽ không quên chuyện xảy ra một năm trước, chỉ là muốn cố ý làm khó hắn. Lúc hắn và Ngũ Hành Giáp Thi vừa mới vào Thâm cốc đã hỏi Cáp Lỗ Lợi xem hắn có hứng thú theo mình không. Lần đầu tiên Cáp Lỗ Lợi đã dứt khoát cự tuyệt, lại còn châm chọc Hàn Thạc tự tìm đường chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị Bố Tư tiêu diệt.

Lần thứ hai Hàn Thạc hỏi hắn là sau khi đã chứng minh thực lực của mình. Khi đó Cáp Lỗ Lợi không trả lời dứt khoát mà lấy cớ muốn suy nghĩ thêm. Cho tới bây giờ, khi hắn đã đánh bại Tát Lạp Tư, thực lực cường hãn đã truyền khắp Vùng Đất Hỗn Loạn thì Cáp Lỗ Lợi mới chủ động tìm tới tỏ ý muốn theo hắn.

- Xin lỗi, ta không có ấn tượng gì! - Hàn Thạc lắc đầu, không để ý gì tới hắn nữa. Loại người như Cáp Lỗ Lợi khó có thể thực lòng thực dạ. Với địa vị bây giờ của Hàn Thạc tại Vùng Đất Hỗn Loạn, căn bản không lo đến việc không chiêu mộ được thủ hạ, cũng không còn coi trọng Cáp Lỗ Lợi nữa.

Trơ mắt nhìn Hàn Thạc rời đi, Cáp Lỗ Lợi thấy uể oải. Hắn đương nhiên biết chuyện một năm trước Hàn Thạc tuyệt đối sẽ không quên. Hàn Thạc nói vậy rõ ràng là xem thường hắn, vô cùng phản cảm với sự nịnh bợ của hắn mới cự tuyệt hắn đi theo.

- Đại nhân, làm thế nào bây giờ? Ôi, sớm biết thế này thì lúc trước chúng ta nên đáp ứng hắn. Hiện tại người muốn theo hắn nhiều lắm, chúng ta cũng không phải nhóm thể lực cường đại nhất Vùng Đất Hỗn Loạn, sau này lại càng không có khả năng rồi! - Thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi lên tiếng than thở, cảm thấy hối hận sâu sắc.

- Hừ, có gì tài giỏi chứ!

Bị cự tuyệt, sắc mặt Cáp Lỗ Lợi đầy tức giận:

- Ở đây cũng không phải mỗi mình hắn lợi hại. Chỉ thừa dịp Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai đại chiến tiêu hao quá nhiều thần lực mới nhảy ra chiếm tiện nghi thôi. Với thân phận địa vị của Cáp Lỗ Lợi ta, không cần hạ mình theo hắn cũng phát triển được!

Những lời này rõ ràng là vót vát lại chút thể diện. Bị Hàn Thạc ngang nhiên cự tuyệt trước mặt nhiều người như vậy, Cáp Lỗ Lợi đã ghi hận trong lòng, cố ý thoả mạ để gỡ gạc thể diện.

"Nếu hắn không cường đại như vậy, sao người còn muốn nương nhờ người ta? Đám thủ hạ ánh mắt loé lên, thầm khinh thường cách nói của Cáp Lỗ Lợi, tuy nhiên chẳng ai dám nói ra. Theo họ thấy, Cáp Lỗ Lợi là một tên không có nhân quang. Nếu một năm trước hắn có thể phân rõ tình thế, quyết đoán đáp ứng đi theo Hàn Thạc thì bọn hắn tuyệt đối sẽ không có cục diện hôm nay.

Tầm nhìn chính mình hạn hẹp còn không dám thừa nhận, ngược lại còn ghi hận trong lòng muốn trả thù. Theo đám thủ hạ của Cáp Lỗ Lợi, đây chính là hành vi tự sát!

...

Hàn Thạc căn bản không xem kẻ như Cáp Lỗ Lợi ra gì nên gạt hắn qua một bên, bước tiếp.

- Xin hỏi, mười cửa hàng Quân Vương của Tát Lạp Tư Quân chủ ở chỗ nào? - Sau khi vào Thâm cốc, Hàn Thạc tiện tay ngăn một người, tùm tùm cười hỏi.

- A, hắc hắc, từ ngày hắn mất tích, mười cửa hàng của hắn do tứ đại Quân chủ tiếp nhận. Thái Nhĩ Quân chủ bốn cái, ba đại Quân chủ còn lại mỗi người hai cái. Hiện tại thủ hạ trực hệ của Tát Lạp Tư khi tiến vào Thâm cốc đều phải giao nộp hắc tinh tệ. Tình hình đã khác trước rồi! - Người kia trả lời.

Hàn Thạc sững sờ, thầm nghĩ bọn Thái Nhĩ, Áo Tác Ai ra tay đúng là nhanh chóng, đã tiếp quản toàn bộ cửa hàng của Tát Lạp Tư. Xem ra mình nếu muốn có được chuỗi cửa hàng Quân Vương thì chỉ có đường đi cướp thôi.

Hàn Thạc thấy hơi do dự, thầm suy xét xem có nên động thủ cướp vài cái cửa hàng không. Suy nghĩ một chút hắn tạm thời gác lại chủ ý này.

Tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, Hàn Thạc tự tin có thể chiến thắng bất kỳ người nào trong tứ đại Quân chủ. Nhưng nếu bọn họ hợp tác đối phó hắn, Hàn Thạc không cho là mình có thể đối phó lại. Nhất là vị Quân chủ Thái Nhĩ thực lực cường đại nhất, theo lời đồn thì thực lực thâm sâu khôn lường. Hàn Thạc chưa từng gặp hắn, cho nên không muốn mạo hiểm đối địch.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, Hàn Thạc quyết định vẫn nên tính toán kỹ lưỡng đã, đánh bại lần lượt. Không nhiều lời với người kia nữa, Hàn Thạc tới thẳng cửa hàng mà Áo Tác Ai đã nhượng cho hắn. Hàn Thạc đã biến nó thành cửa hàng Thiên Cơ dược tề.

Hắn đã triệu tập một số dược tề sư từ Không Linh thành về cửa hàng này sản xuất thuốc bán ra. Nhưng bởi trong khoảng thời gian này hắn đều bận rộn bố trí Ma Ấn cốc, không có thời gian luyện chế đan dược cho cửa hàng, nên việc buôn bán nơi này cũng không phát đạt lắm.

Thiên Cơ dược tề sở dĩ náo nhiệt ở những thành thị khác như vậy chỉ bởi vì số đan dược kỳ lạ Hàn Thạc tự tay luyện chế khó tưởng tượng nổi. Nhưng thuốc ở đây bán thì chỗ khác cũng mua được, không có thứ mới lạ nên người đến Thâm cốc tự nhiên sẽ không mua nhiều.

Nhất là, trong Thâm cốc các loại độc dược tề sư cũng đều có. Những dược tề sư điên cuồng không được đón nhận ở mười hai đại thần vực đều tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, nghiên cứu ra những loại thuốc vô cùng khoa trương ác độc. Mỗi người bọn họ trên phương diện này đều là thiên tài, luyện chế ra rất nhiều thứ thuốc cổ quái, so với Thiên Cơ dược tề có tác dụng lớn hơn nhiều.

Vùng Đất Hỗn Loạn không cấm loại nghiên cứu này, tự nhiên cũng không cấm người khác sử dụng. Không có đan dược Hàn Thạc tự tay luyện chế, những dược tề sư bình thường không thể so sánh với người ta. Nếu không phải vì cửa hàng Quân Vương không phải nộp tiền thuế, bọn họ có thể tồn tại hay không cũng còn khó nói.

Sau khi đến, Hàn Thạc phát hiện cửa hàng Quân Vương này có diện tích rất lớn, thuốc bán ra cũng rực rỡ muôn màu nhưng chẳng có mấy người mua. Rất hiển nhiên, những thứ này không hấp dẫn bằng những cửa hàng khác.

Quyền lợi, cửa cải, địa vị không thể tách rời nhau. Ở Vùng Đất Hỗn Loạn này, đó là điều kiện cơ sở xem thế lực này có hơn thế lực khác không. Hàn Thạc muốn sống yên tại đây thì mọi phương diện đều phải quan tâm đến.

Hàn Thạc đến làm cho những dược tề sư ở đây vô cùng hưng phấn. Bọn họ đã nghe nói về sự tích hấn đánh bại Tát Lạp Tư, trong lòng đều vô cùng sùng bái một chủ nhân cường đại như vậy.

Hàn Thạc cũng không nói thêm với những dược tề sư này cái gì, vừa đến đã tiến vào nhà kho lựa chọn các loại dược thảo quý hiếm luyện chế đan dược. Sau khi thông báo cho những dược tề sư một tiếng, hấn vào trong tu luyện tràng tiến hành luyện chế.

Từng gốc dược thảo dược đưa vào trong Cửu Văn Đỉnh. Từng luồng Ma nguyên lực di động trên những đường vân của đỉnh. Từng luồng hỏa diễm cực nóng nhẹ nhàng nâng Cửu Văn Đỉnh lên, mùi đan dược dần dần tỏa ra...

Hàn Thạc nín thở tập trung luyện chế đan dược. Hấn thuần thực vận dụng lực lượng mới nghiền nát dược thảo, sau đó nén lực lượng lại một chỗ. Hấn chợt phát hiện ở cảnh giới Thiên Diệt, chẳng những thực lực và tâm cảnh được đề cao mà ngay cả hiệu suất luyện dược cũng được nâng cao theo.

Ban đầu phải mất một, hai tháng mới hoàn thành một lô đan dược, bây giờ chỉ tốn thời gian hai ngày. Chất lượng chẳng những không giảm mà dược hiệu còn tốt hơn trước.

Ngoài ra, việc tập trung tinh thần luyện chế đan dược, không suy nghĩ những thứ linh tinh khiến Hàn Thạc phát hiện Ma nguyên lực di động càng thêm vững vàng, còn có chiều hướng tăng trưởng. Hấn thậm chí cảm nhận được sự tăng trưởng chậm rãi này. Điều này khiến Hàn Thạc hiểu rằng nếu mình có thể thật sự tĩnh tâm tu luyện, Ma nguyên lực tăng trưởng sẽ nhanh hơn bình thường một chút.

Sau mười ngày, tổng cộng hơn hai ngàn viên đan dược đã luyện chế thành công. Dược tề Hàn Thạc luyện chế tròn trịa như ngọc trai, lấp lánh ánh sáng mỹ lệ, mùi vị thơm nồng thấm vào lòng người.

- Chủ nhân, bên ngoài có rất nhiều người muốn mua thuốc, bọn họ đều ngửi thấy mùi vị. Còn có rất nhiều dược tề sư ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều tới muốn cầu kiến ngài! - Một dược tề sư vội vàng vàng chạy vào bẩm báo với Hàn Thạc.

- Đến tốt lắm! - Hàn Thạc ha ha cười, từ trong phòng luyện đan đi ra.

875. Chương 875: xuất Chiêu

Sau khi thành công đột phá đến cảnh giới Thiên Diệt, không những tốc độ luyện chế đan dược của Hàn Thạc mà công hiệu của đan dược tạo ra cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Tầng tầng lớp lớp mùi thơm thấm vào ruột gan của đan dược từ Thiên Cơ Dược Tề nhẹ nhàng bay ra ngoài. Rất nhiều thần ở khu vực lân cận đều ngửi thấy được mùi thơm tuyệt vời đó, sau khi tới nghe ngóng, bọn họ đều đã hay tin Hàn Thạc đang luyện thuốc.

Những người đó nhanh chóng thông tin, rất nhiều người từ thần vực khác cũng đều biết chuyện đan dược do Hàn Thạc tự tay luyện chế vô cùng kỳ diệu. Vừa nghe nói người luyện chế đan dược trong Thiên Cơ Dược Tề hiện nay chính là Hàn Thạc, tất cả bọn họ đều lũ lượt kéo tới, dự định là người đầu tiên mua đan dược trong tay hắn.

Trong Vùng Đất Hỗn Loạn, đủ loại độc dược sư đã nghiên cứu rất nhiều lĩnh vực tà ác, điều chế ra vài loại độc dược tà ác khiến cho người khác kinh sợ tận xương tủy. Chỉ có điều mấy loại thuốc đó hầu như toàn bộ đều dùng để hại người, lại không phải là đan dược giúp bản thân nâng cao tu luyện.

Vả lại đan dược Hàn Thạc tự tay luyện chế không giống với đan dược của bọn họ. Căn cứ theo tin tức từ mười hai đại thần vực truyền đến mà xem xét, đan dược Hàn Thạc tự tay luyện chế đa số đều là làm cho bản thân sử dụng, không những có thể phục hồi thương tích nhanh hơn, còn có thể ổn định tâm trí trong lúc tu luyện, giúp người sử dụng lĩnh ngộ được ý nghĩa thâm sâu của sức mạnh nhanh chóng hơn.

Đối với rất nhiều người mà nói, loại đan dược này mới là thứ bọn họ thiếu thốn nhất. Vì vậy vừa nghe nói Hàn Thạc đang tự tay luyện chế đan dược, từng người bọn họ đều từ khắp các khu vực chạy đến đây, trong tay đã chuẩn bị đầy đủ hắc tinh tệ, dự định đổi lấy đan dược từ trong tay Hàn Thạc.

Những người này đều là hung thần ác sát của Vùng Đất Hỗn Loạn, nhưng khi tụ tập trước cửa Thiên Cơ Dược Tề thái độ của từng người vô cùng thân thiện, không có người nào dám làm càn mà xông vào bên trong, ngay cả người lớn tiếng xôn xao cũng cực kỳ ít.

Bọn họ biết Hàn Thạc ngoại trừ là một thiên tài luyện chế thuốc ra, còn là cao thủ đỉnh cao, thực lực khủng bố, lòng dạ độc ác. Ở địa bàn của một cường giả như thế này, bọn họ đều cố gắng chế ngự bản thân và thủ hạ, sợ rằng sẽ khiêu khích sự khó chịu của Hàn Thạc.

Đi ra khỏi mật thất luyện thuốc, Hàn Thạc vừa nhìn, đã phát hiện bên trong cửa hàng tụ tập rất nhiều người. Vừa thấy Hàn Thạc xuất hiện, những người này đều dè dặt đi về phía hắc hắc, thái độ của từng người cung kính hữu nghị, biểu lộ thái độ bản thân dự định mua đan dược.

Chính Hàn Thạc cũng không ngờ rằng những người này ngửi thấy mùi thơm mà đến, nhưng đối với hắn mà nói đây cũng không phải là chuyện xấu, lập tức cất giọng nói:

- Những đan dược đó sẽ ấn định giá cả bán ra, nhưng mỗi ngày chỉ có thể bán ra một phần, khoảng thời gian sau này ai đến trước thì được mua trước...

Việc lo liệu cho Thiên Cơ Dược Tề không phải là chuyện một ngày hai ngày. Từ mấy người phụ nữ ở bên cạnh là Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, hắn đã học được một vài phương pháp nâng cao danh tiếng cho Thiên Cơ Dược Tề, bây giờ được dịp đem ra ứng dụng.

Theo danh tiếng hiện nay của hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn, căn bản không có ai dám nói thêm điều gì. Hắn dặn dò thêm một phen nữa rồi đem đan dược tự tay luyện chế ra, phân phát cho mấy thủ hạ phụ trách cất giữ, còn mình thì rời đi trước.

Rất nhiều độc dược sư đến chỗ này, về mặt từng người kỳ quái, muốn nói gì đó lại không dám. Sau khi trở mắt nhìn Hàn Thạc đi mất, mới thấp giọng lầm bầm:

- Có gì tài giỏi chứ. Ta cũng không tin thứ đan dược này thực sự thần kỳ như vậy.

- Phải đó. Hắn có thực lực đánh bại Tát Lạp Tư nhưng cũng không thể đạt đến trình độ rất cao về phương diện dược tề học! Hừ. Nếu không phải thực lực của hắn cường đại, ta nhất định phải so tài với hắn, xem coi rốt cuộc ai chế thuốc lợi hại! - Một người khác bất bình tức giận nói.

Đám độc dược sư ở Vùng Đất Hỗn Loạn này ai nấy đều tâm cao khí ngạo, vừa thấy Hàn Thạc đến đây mới bắt đầu luyện thuốc, thì đã có rất nhiều người bất chấp tất cả tràn vào Thiên Cơ Dược Tề, khiến cho chuyện buôn bán của bọn họ bị ảnh hưởng lớn, trong lòng tất nhiên cực kỳ khó chịu.

Nhưng mà thực lực của Hàn Thạc đã hiển lộ, đám này cho dù có oán hận đầy bụng đi nữa cũng không dám nói gì thêm trước mặt hắn, lại càng không dám chuốc lấy phiền phức ở Thiên Cơ Dược Tề.

- Chúng ta cũng mua một ít đan dược đem về, xem xem rốt cuộc có hiệu quả hay không! Hừ, cho dù thực lực của hắn cường đại nhưng nếu đan dược không thật sự công hiệu, chúng ta cũng có thể dựa vào thực tế

mà nói ra! - Một người trong số đó đề nghị, mấy độc dược sư kia ào ào phụ họa theo.

Những độc dược sư nghiên cứu lĩnh vực đặc biệt này, tính tình đều rất cổ quái. Nếu không phải vì lo sợ Hàn Thạc có thể ra tay giết người, có lẽ bây giờ đã bắt đầu lôi tạt xấu của hắn ra rồi.

Hàn Thạc tuy đã rời đi, nhưng khả năng cảm ứng vẫn bao trùm toàn bộ Thiên Cơ Dược Tề, hắn đã nghe rất rõ ràng từng lời nói của mấy độc dược sư đó, chỉ cười cười gọi một nhân viên của cửa hàng tới nói:

- Nếu mấy độc dược sư kia muốn mua đan dược, cho dù bọn chúng không xếp hàng cũng có thể bán cho bọn chúng.

- Tại sao vậy? Mấy tên này vừa nhìn đã biết tới đây làm loạn! Đại nhân, ngài có biết không, lúc trước khi ngài không ở Thiên Cơ Dược Tề, bọn chúng vẫn thường nói xấu chúng ta, nói đan dược chúng ta luyện chế chả đặc biệt gì! - Gã nhân viên này xem ra cực kỳ dị ứng đối với mấy độc dược sư đó, tức giận nói.

Trước kia Hàn Thạc không có ở Thiên Cơ Dược Tề, cũng chưa đánh bại Tất Lạp Tư để chứng minh bản thân mình có sức mạnh đáng sợ như thế nào, mấy tên độc dược sư này chẳng hề e ngại hắn, đều có dụng ý xấu lên lút phỉ báng Thiên Cơ Dược Tề, khiến cho việc buôn bán của Thiên Cơ Dược Tề bị ảnh hưởng lớn.

Mấy điều này Hàn Thạc tuy không rõ lắm nhưng vừa nghe nhân viên này nói như vậy thì lập tức đã đoán được dụng ý của bọn chúng.

Cũng không giải thích quá nhiều, hắn chỉ dặn dò:

- Ta hiểu, người cứ làm thế đi. Hắc hắc, mấy tên này mặc dù tính tình cổ quái nhưng về phương diện luyện chế thuốc cũng có năng lực, ta muốn xem xem bọn chúng lấy đan dược của ta về có thể nhìn ra được manh mối gì hay không.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, nhân viên này cũng không nhiều lời nữa, bụng đầy vẻ nghi hoặc lui xuống.

Sau khi nhân viên này đi khỏi, Hàn Thạc mới cười tự nói với mình:

- Tổng bộ của Thiên Cơ Dược Tề sẽ ở Vùng Đất Hỗn Loạn, mấy tên dược tề sư đó mỗi người đều tài giỏi, ta xem bọn mi ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Hàn Thạc đã sớm định chủ ý với đám độc dược sư đó, chuẩn bị thu nạp toàn bộ bọn chúng vào trong tay mình. Cho dù mấy độc dược sư đó không tới hắn cũng sẽ chủ động đối phó với bọn chúng, bất luận sử dụng phương pháp gì, hắn cũng phải bắt bọn chúng cho bằng được về làm việc cho Thiên Cơ Dược Tề.

...

- Bố Lai Ân tiên sinh, đã lâu không gặp! - Một tiếng cười khê từ bên ngoài truyền đến, thoáng chốc, gã thủ hạ Lạc Lũng của Áo Tác Ai đi đến.

Sở dĩ phải đến bên cạnh mặt thất, chính là vì Hàn Thạc đang đợi sự viếng thăm của Lạc Lũng. Từ lúc hắn luyện chế xong đan dược thì đã cảm nhận được gã đến. Cái tên này rất trung thành và tận tâm với Áo Tác Ai, đến Thiên Cơ Dược Tề nhất định là đại diện cho Áo Tác Ai, Hàn Thạc muốn nghe xem hắn sẽ nói những gì.

- Hóa ra là Lạc Lũng, ừm, người làm sao vậy? - Cười một tràng dài, Hàn Thạc thân thiện nói với Lạc Lũng.

Về mặt Lạc Lũng trông có vẻ kinh sợ, hình như không ngờ rằng Hàn Thạc vẫn đối xử với hắn như trước kia không câu nệ tiểu tiết. Theo hắn thấy, Hàn Thạc sau khi đánh bại Tất Lạp Tư đã có thể ngang vai ngang vế với năm đại Quân chủ, tác phong hành sự của một nhân vật như vậy chắc hẳn sẽ khác trước, không thể nào lại đối xử với mình như trước được.

Cho nên Lạc Lũng vừa đến đây đã chuẩn bị dựa theo nghi lễ và thái độ như với Áo Tác Ai để đối đãi với Hàn Thạc. Nhưng hắn còn chưa kịp biểu hiện sự tôn kính của mình, lại kinh ngạc phát hiện Hàn Thạc không mấy may so đo tính toán nhiều như vậy, vẫn nhiệt tình đối xử y nguyên như trước đây, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

- Được sự dặn dò của đại nhân Áo Tác Ai, đặc biệt đến đây thông báo cho ngài một tiếng.

Lạc Lũng cười cười, giọng nói biểu lộ sự lễ độ cung kính, giải thích:

- Tát Lạp Tư biến mất không thấy tung tích, mười cửa hàng Quân Vương hẳn nắm giữ trong tay bị phân chia không còn gì. Lúc đó ngài không ở trong Thâm Cốc, cho nên không thể nhận được lợi ích gì. Đại nhân Áo Tác Ai cho rằng ngài đã hoàn toàn có thực lực để tiến vào Thâm Cốc, khoảng thời gian gần đây đang thương lượng với bọn họ, hy vọng ba đại Quân Chủ kia có thể nhượng ra một số quyền lợi trong tay, để ngài thay thế vị trí của Tát Lạp Tư ở Thâm Cốc. Chỉ có điều chuyện này không dễ dàng lắm, vẫn chưa có tiến triển gì...

Hàn Thạc nhìn Lạc Lũng, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Lạc Lũng à, thay ta cảm ơn đại nhân Áo Tác Ai, ha ha, hẳn dốc hết sức giúp đỡ ta như vậy, ta cũng không biết nên làm gì nữa.

- Lần này tôi đến đây, là nói cho ngài biết đại nhân Áo Tác Ai chuẩn bị tặng hai cửa hàng Quân Vương mà chúng tôi lấy được cho ngài. Ừm, dù sao cũng là thứ của Tát Lạp Tư, đại nhân Áo Tác Ai cho rằng ngài hoàn toàn có năng lực thay thế địa vị của Tát Lạp Tư ở Thâm Cốc, ngài muốn đứng vững ở Thâm Cốc mà trong tay không có một thứ gì thì tất nhiên là không được rồi. - Lạc Lũng cười nói.

Hàn Thạc kinh ngạc, không ngờ rằng Áo Tác Ai để tạo mối quan hệ tốt với mình đúng là không tiếc bỏ ra tiền vốn. Đối với Hàn Thạc, thứ của Tát Lạp Tư sau khi rời đi vốn dĩ phải thuộc về hắn, có tiện nghi mà không chiếm không phải là tác phong của hắn. Nét mặt mừng rỡ, Hàn Thạc vội vàng nói:

- Vậy đa tạ Áo Tác Ai rồi, ha ha, thật sự không biết cảm ơn hắn như thế nào nữa.

“Cái tên Áo Tác Ai này, rốt cuộc muốn làm gì? Tiếp tục lấy ta làm súng bắn ư?” - Mặt đầy nét hoan hỉ nhưng Hàn Thạc lại ngậm ngẫm rửa.

- Ở Thâm Cốc có hàng trăm hàng ngàn loại cửa hàng, nếu ngài muốn tự túc ở đây, ngoài việc phải đạt được sự đồng ý của mấy đại Quân Chủ ra, còn phải nhận được sự tán thành của ít nhất một nửa chủ nhân của các cửa hàng. Chỉ khi đạt được hai điều kiện này rồi mới có thể trở thành một vị chủ nhân khác ở Thâm Cốc. Đại nhân phái tôi đến đây là dặn tôi nói cho ngài biết điểm này. - Lạc Lũng nhắc nhở Hàn Thạc.

Mỉm cười gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Đa tạ, ta biết nên làm như thế nào, hắc hắc, chủ nhân của mấy cửa hàng đó ta thấy chắc là không có ý kiến gì. Chỉ cần ta có thể thuyết phục ba Quân Chủ kia, chuyện này chắc sẽ xong!

Chủ nhân của những cửa hàng ở Thâm Cốc căn bản không có lực lượng mạnh mẽ gì lắm, đối diện với hung thần ác sát Hàn Thạc này bọn họ dám phản kháng mới lạ! Nhưng Lạc Lũng nói như vậy, Hàn Thạc biết bên trong nhất định có ẩn tình gì, nói không chừng ba đại Quân Chủ kia sẽ xúi giục chủ nhân những cửa hàng kia phản đối hắn.

Nếu như vậy, ba đại Quân Chủ kia có thể tránh khỏi việc lập tức trở mặt với Hàn Thạc, cũng có thể khiến cho hắn tạm thời không vào được Thâm Cốc. Chủ nhân của những cửa hàng kia đều ở trong Thâm Cốc, nếu Hàn Thạc muốn khai đao với bọn này, khác gì trở thành kẻ địch của tứ đại Quân Chủ Thâm Cốc. Cứ như vậy ít nhất Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư có thể tìm được cơ liên thủ đối phó hắn.

Liên kết các ý tưởng trong lòng lại một lần, Hàn Thạc đại khái đã thăm dò được tâm tư của mấy Quân Chủ đó, thẳm cười lạnh không thôi, ngậm ngẫm suy nghĩ phương pháp đối phó.

876. Chương 876:nguy Cơ Của Âm Ảnh Thành Hàn Gia

Trong lúc Hàn Thạc đang đại triển quyền cước ở Vùng Đất Hỗn Loạn thì tại Âm Ảnh thành thuộc Hắc Âm thần vực, Hàn gia đang gặp phiền toái.

Ở Âm Ảnh thành, sau khi Hàn Thạc rời đi, người của Hàn gia lần lượt lùi về cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Tại đây, Hàn gia phát triển từ từ, không quản mọi chuyện ở Âm Ảnh thành nữa.

Âm Ảnh thành chủ Hoa Lai Sĩ ngầm đồng ý việc này, mọi chuyện lớn nhỏ ở Âm Ảnh thành đều không thông báo Hàn gia tham dự, nghiêm nhiên đã loại Hàn gia khỏi cơ cấu quyền lợi.

Vùng Đất Hỗn Loạn cách Âm Ảnh thành quá xa. Những hung thần ác sát của mười hai đại thần vực dưới tình huống bước đường cùng sẽ tiến về Vùng Đất Hỗn Loạn, mang đến những tin tức gần nhất tại mười hai đại thần vực.

Nhưng bọn hắc tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, thì trong số đó cũng rất ít người có thể trở lại mười hai đại thần vực. Cái này sẽ tạo thành cục diện vào nhiều ra ít tại đây. Đó là nguyên nhân khiến tin tức từ Vùng Đất Hỗn Loạn rất ít khả năng truyền nhanh được tới mười hai đại thần vực.

Phía Hàn gia, mấy người Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ nghe được tin tức gần nhất là việc Hàn Thạc rời Không Linh thành, căn bản không biết sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những vấn đề tại Vùng Đất Hỗn Loạn càng không thể nào biết được.

Chẳng những là Hàn gia, mà ngay cả Âm Ảnh thành chủ Hoa Lai Sĩ cũng chẳng khác gì. Bọn họ thấy Hàn Thạc đột nhiên biến mất lâu như vậy, không biết khi nào mới có thể trở về Âm Ảnh thành.

Hàn Thạc có nhiều chuyện lạ ở Âm Ảnh thành như vậy, Hoa Lai Sĩ vì địa vị của Tái Nhân Đặc gia tộc ở Âm Ảnh thành, bắt đầu từng bước làm suy yếu thực lực của Hàn gia. Nhưng bởi vì hắc biết đám An Đức Liệt, Hắc Thiên, Thanh Lâm thân thiện với Hàn gia, lại cũng có chút băn khoăn về thực lực của Hàn Thạc, nên không dám làm quá phận.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ quyết đoán đưa cả Hàn gia chuyển đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư chính lại hợp ý Hoa Lai Sĩ. Hắc mắt nhắm mắt mở, lệnh nhân mã Hàn gia ở Âm Ảnh thành toàn bộ triệu tập đến Bá Cách Lạp Tư, áp dụng cách làm không dòm ngó tới. Mà ngay cả những thần vệ đội Năm Hàn Thạc tự tay huấn luyện cũng được Hoa Lai Sĩ cho phép qua.

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ở nơi biên giới Âm Ảnh thành. Theo Hoa Lai Sĩ thấy, Hàn gia chuyển đến khu vực kia hẳn sẽ không gây phiền toái gì cho hắc nữa. Chỉ cần người của Hàn gia không phát triển thực lực ở Âm Ảnh thành, Hoa Lai Sĩ cũng sẽ không hành động với Hàn gia, vui mừng thấy Hàn gia đi xuống.

Chỉ có điều lúc trước Hàn Thạc ở Âm Ảnh thành đã đắc tội quá nhiều người. Như U Mạc thành của Hoắc Phu Tư cách cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cực kỳ gần. Qua vài năm gần đây điều tra kỹ lưỡng, Hoắc Phu Tư đã làm rõ ràng tình huống, biết lúc trước đại náo U Mạc thành chính là hai người Hàn Thạc và La Ti.

Qua thăm dò, hắc phát hiện Hoa Lai Sĩ dường như cố gắng xa lánh người của Hàn gia. Hoắc Phu Tư vẫn luôn truy tìm Hàn Thạc chuẩn bị báo thù rửa hận, nhưng trước sau vẫn không phát hiện tung tích Hàn Thạc, nên hắc bắt đầu chuyển mục tiêu lên Hàn gia ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, dự định xuống tay với những người đó trước!

Ngoài Hoắc Phu Tư ra, còn có một người cũng dòm chăm chăm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư như hổ đói. Người này chính là Lạp Khắc Lý Sâm của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc tại Thôn Vân thành. Lạp Khắc Lý Sâm đã ăn phải quả đắng từ Hàn Thạc, chẳng những Thượng vị thần của gia tộc bị Hàn Thạc giết vài tên, mà ngay cả bản thân con trai hắc trước khi thành hôn cũng bị giết chết.

Vài năm nay, Lạp Khắc Lý Sâm cũng tra ra người hạ thủ lúc trước chính là Hàn Thạc. Thù hận chồng chất nên hiển nhiên hắc không định buông tha cho Hàn Thạc và Hàn gia. Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc cầm quyền Thôn Vân thành có thực lực mạnh nhất Hắc Âm thần vực, uy hiếp từ Lạp Khắc Lý Sâm đối với Bá Cách Lạp Tư còn lớn hơn so với Hoắc Phu Tư.

Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư có cùng mục tiêu, hai người vừa tiếp xúc rất nhanh chóng đã đạt được hiệp nghị, chuẩn bị hợp tác đối phó Hàn gia. U Mạc thành và cứ điểm Bá Cách Lạp Tư rất gần nhau, cộng thêm số cao thủ Lạp Khắc Lý Sâm mang đến từ Thôn Vân thành, bọn hắc có tự tin trực tiếp phá hủy cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

...

Trong U Mạc thành, Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm ngồi ở trong phủ thành chủ.

Hoắc Phu Tư mặt âm trầm, nói:

- Lạp Khắc Lý Sâm đại nhân, có sự trợ giúp của người, chuyện này càng thêm chắc chắn! Tuy nhiên, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư dù sao cũng là lãnh địa của Âm Ảnh thành, chúng ta nếu như cứ tấn công nó, không

biết có dẫn tới việc Hoa Lai Sĩ phản kích không!

Hai người này mưu đồ đã lâu, tự tin thực lực trong tay nhất định có thể hủy diệt Hàn gia. Bây giờ chuyện còn phiền phức duy nhất không phải là uy hiếp từ Hàn gia, mà là từ Âm Ảnh thành chủ Hoa Lai Sĩ.

Bất luận nói như thế nào, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cũng thuộc về Âm Ảnh thành. Một khi bọn họ xâm phạm có quy mô vào đây, công kích Hàn gia, thì chính là sự khiêu khích với Âm Ảnh thành. Điều này rất có thể dẫn tới đại chiến giữa các thành trì, chắc hẳn Chủ thần Hắc Ám thần vực sẽ không vui với kết quả này.

Lạp Khắc Lý Sâm hai mắt đầy oán hận, thấp giọng nói:

- Điểm này người không cần lo lắng, chúng ta cho dù công kích cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hoa Lai Sĩ sẽ không nhiều chuyện. Hừ, lấy địa vị và sức mạnh của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc ta ở Hắc Ám thần vực, Hoa Lai Sĩ sẽ không vì một Hàn gia nho nhỏ mà đối địch với chúng ta!

Lời vừa nói ra, Hoắc Phu Tư hết sức vui mừng, bật thốt:

- Người nói Hoa Lai Sĩ đã...

Gật đầu, Lạp Khắc Lý Sâm nói:

- Yên tâm đi, ta và Hoa Lai Sĩ đã có hiệp định ngầm! Hắn sẽ giả vờ như không biết, sau đó nhiều lắm khiến trách một phen, sẽ không thực sự vì một Hàn gia nho nhỏ mà liều chết một trận với chúng ta! Hắc hắc, sự tồn tại của Hàn gia đã ảnh hưởng đến địa vị của Tái Nhân Đặc gia tộc bọn hắn ở Âm Ảnh thành. Ta xem Hàn gia mà diệt vong thì đó chính là kết quả Hoa Lai Sĩ muốn thấy!

- Vậy ta đã an tâm!

Hoắc Phu Tư thở phào, nhe răng cười nói:

- Như vậy chúng ta có thể hành động được rồi!

- Ừm, triệu tập thủ hạ của người, chúng ta bắt đầu tiến về phía cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

- Chỉ bằng dùm người Hàn gia trong cứ điểm sao có năng lực ngăn cản được sự tấn công của chúng ta. Lần này, chúng ta phải tóm gọn một mẻ! - Lạp Khắc Lý Sâm hung ác nói.

- Còn có một Bồ Lai Ân nữa, chờ hủy diệt Hàn gia xong, ta nghĩ bắt kẻ hắn ở địa phương nào, nhất định sẽ vội vã trở về. Hắc hắc, đến lúc đó có thể tiêu diệt hắn triệt để rồi! - Hoắc Phu Tư thoải mái cười sảng sặc. Mấy ngày nay thật vất vả mới áp chế được những kẻ có dị tâm trong gia tộc. Sự việc cứ luôn không thuận, lần này xem như đã thấy được hy vọng báo thù rửa hận.

...

Sự khác thường của Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm, người của Hàn gia tại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư đều biết được hoặc ít hoặc nhiều.

Thời gian qua Hàn gia không còn bành trướng khắp nơi ở Âm Ảnh thành. Thiên Cơ Dược Tề cũng không tăng thêm cửa hàng nào, ngày thường cũng không tham dự vào chuyện ở Âm Ảnh thành, bỗng chốc trở nên giảm hoạt động, kín tiếng. Nhưng nó lại lặng lẽ lớn mạnh trong bóng tối!

Hàn gia mặc dù không tiếp tục mở rộng ở Âm Ảnh thành, nhưng Thiên Cơ Dược Tề lại liên hợp với rất nhiều đại gia tộc ở Tử Vong và Hủy Diệt thần vực. Sự ảnh hưởng của nó đã bao trùm cả ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt. Có hắc tinh tề dư dả, Hàn gia càng chiêu mộ được nhiều cao thủ đến đầu quân.

Cứ điểm này trước khi Hàn Thạc rời đi chẳng những đã bố trí tầng tầng lớp lớp trạm gác. Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận cũng đã phục hồi. Số con cháu Hàn gia những năm gần đây tiến vào trong trận tu luyện nối liền không dứt, tạo cho thực lực tổng thể của Hàn gia đề cao rất nhanh.

Sự ảnh hưởng ngầm của Hàn gia tại ba đại thần vực vẫn không hề nhỏ. Lợi dụng mạng lưới quan hệ của Thiên Cơ Dược Tề phân bố ở ba đại thần vực, bọn họ đã biết được tin tức về Lạp Khắc Lý Sâm cùng Hoắc

Phu Tư, biết một số biểu hiện đặc biệt của hai gã này, đại khái đoán được mục tiêu của chúng hẳn chính là Bá Cách Lạp Tư.

Thực lực Hàn gia mặc dù lớn mạnh nhanh chóng, nhưng lực lượng Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm nắm trong tay quá mạnh mẽ. Hoắc Phu Tư nắm quyền lực tại U Mạc thành, mà Lạp Khắc Lý Sâm lại còn là đệ đệ của Bồ La Đức Hách Tư Đặc tộc trưởng. Hai người này một khi hợp tác tấn công Bá Cách Lạp Tư, quả thực Hàn gia sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, A Nhĩ Mai Lý Khắc, Tư Tháp Tác Mỗ, Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc..., những lãnh đạo cao cấp của Hàn gia tụ tập ở phòng nghị sự, thương thảo biện pháp đối phó với hai tên Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm.

- Lạp Khắc Lý Sâm lúc tới U Mạc thành, nghe nói mang theo ba Thượng vị thần của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc. Bản thân Lạp Khắc Lý Sâm có sức mạnh Thượng vị thần hậu kỳ, gã đó thật đáng sợ. Còn có Hoắc Phu Tư, U Mạc thành chủ, hẳn nếu tới nhất định sẽ mang hàng loạt thần vệ U Mạc thành. Với thực lực chúng ta hiện nay căn bản không đủ để đối phó với bọn chúng! - Ngải Mễ Lệ nhìn mấy người, phát biểu vẻ lo lắng.

Trước hai cỗ lực lượng cường đại này, tất cả mọi người đều thúc thủ vô sách. Hàn gia không có khả năng trong vài năm ngắn ngủi có thể đối phó với lực lượng của một thành thị. Đối mặt với uy hiếp từ Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm, mọi người không biết nên ngăn cản như thế nào.

- Ôi, đáng tiếc chủ nhân vắng mặt, nếu như người có ở đây, nhất định có thể làm cho hai thằng cha đó cúp đuôi chạy! - Cát Nhĩ Bá Đặc than vãn thở dài. Trong lòng hắn, Hàn Thạc chính là tồn tại vô địch. Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư tuy mạnh, nhưng cũng chịu nhiều đau khổ từ Hàn Thạc, rất rõ ràng bọn chúng còn xa mới theo kịp chủ nhân mình.

- Hừ, nếu như sự phụ thực sự ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, ta còn hoài nghi hai tên kia có gan tới hay không!
- Huyết Linh quát lạnh, hắn đang rất giận dữ, hai mắt lập tức biến thành màu đỏ thẫm, từng tia huyết vụ mắt thường có thể thấy được từ trong cơ thể hắn bay ra, xem ra thực lực của hắn lại tăng tiến mạnh.

- Bồ Lai Ân không có ở đây, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!

Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ chau mày, lên tiếng:

- Đầu tiên chúng ta nghìn vạn lần không thể rời khỏi cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Ở đây chúng ta còn có điểm dựa vào được, dùng khỏe ứng mệnh. Một khi bỏ đi lại càng không có biện pháp đối phó hai tên kia!

Tư Tháp Tác Mỗ xem ra vẫn bình tĩnh, tiếp lời:

- Ngoài ra, phái người truyền tin cho Hắc Thiên, Thanh Lâm, cả Tạt Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt nữa, thuật lại tình huống chỗ này cho bọn họ biết. Mấy người này và chúng ta quan hệ chặt chẽ, nếu như nhận được tin tức chắc chắn sẽ không ngồi yên không quản đến. Chỉ cần bọn họ có thể đến kịp cứ điểm, phần thắng của chúng ta đã gia tăng nhiều rồi!

- Được, ta lập tức phái người truyền tin! - Phỉ Bích lập tức gật đầu đồng ý, phái người hành động. Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư bỗng chốc công việc vô cùng khẩn trương, từng bóng người lặng lẽ rời đi, bắt đầu cố gắng tranh thủ cơ hội sinh tồn cho Hàn gia.

877. Chương 877:toàn Lực Ứng Chiến

Sau đó, nhóm Phỉ Bích, Tư Tháp Tác Mỗ tập hợp lại, mỗi người đều kiểm chế lửa giận trong lòng.

Người phái đi truyền tin lần lượt trở về, nhưng không ai mang tới một tin tức tốt. Tạt Mai Lệ Tháp bề quan không ra, tin tức không cách nào chuyển đến nàng. An Đức Liệt mười ngày trước đã đi Hắc Thủy thành, tạm thời chưa trở về.

Còn hai người Hắc Thiên, Thanh Lâm thì bị thành chủ Hoa Lai Sĩ không biết phái đi địa phương nào thực hiện nhiệm vụ bí mật, có ở trong thành hay không cũng rất khó nói. Người Hàn gia đi truyền tin tự nhiên không nhìn thấy ngay cả cái bóng của bọn họ.

Tạp Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt, Hắc Thiên, Thanh Lâm có quan hệ thân mật nhất với Hàn gia, đột nhiên như cùng được hện biến mất tăm, lại ngay vào thời khắc khẩn cấp như vậy làm cho sắc mặt nhóm Phỉ Bích như bị mây đen che phủ, không biết nên làm thế nào.

- Chuyện khó có khả năng lại đúng lúc như vậy, Tạp Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt, Hắc Thiên, Thanh Lâm tuyệt đối khó có thể cùng biến mất vào lúc này, lại còn xảy ra ngay vào thời điểm Lạp Khắc Lý Sâm tới U Mạc thành nữa chứ!

Phỉ Bích nghiêng rằng, tức giận nói:

- Lúc trước khi Bố Lai Ân còn ở Âm Ảnh thành, chàng có quan hệ chặt chẽ với bốn vị này. Hai người Tạp Mai Lệ Tháp, Hắc Thiên nếu như không có Bố Lai Ân xuất thủ cứu giúp, có lẽ không sống được đến bây giờ, không ngờ rằng bọn họ lại có thể vô tình vô nghĩa như vậy!

- Có lẽ điều này không phải là ý định của bọn họ.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ mặt âm trầm, giải thích:

- Có một người hoàn toàn có thể tách bốn người họ ra, làm cho họ tạm thời không cách nào nhận được tin tức từ chúng ta!

- Hoa Lai Sĩ... - A Nhĩ Mai Lý Khắc thốt ngay.

Gật đầu, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ nói:

- Có thể làm cho Hắc Thiên, Thanh Lâm, An Đức Liệt đồng thời tách ra chỉ có hắn! Hắn cũng có thể bắt Tạp Mai Lệ Tháp bẻ quan, đó mới là người có quyền thế nhất tại Âm Ảnh thành, cũng chỉ có hắn mới có thể làm được chuyện đó!

- Ủm, với quan hệ của Bố Lai Ân và bốn người kia, bọn họ nhận được tin tức của chúng ta nhất định sẽ không ngồi yên. Sở dĩ tạo thành cục diện này, Hoa Lai Sĩ nhất định không thoát khỏi liên quan! Xem ra, hắn mặc dù không đụng đến bọn ta, nhưng lại định mượn dao giết người! - A Nhĩ Mai Lý Khắc oán hận nói.

- Sớm đã rời khỏi Âm Ảnh thành, cái tên kia nhìn qua đã biết là loại qua cầu rút ván, lúc trước Lai Phát Tư gia tộc chính là kết cục này!

Cát Nhĩ Bá Đặc nói lớn tiếng:

- Theo ta thấy, cứ dứt khoát liều mạng với kẻ tiểu nhân hèn hạ kia trước, ta hận nhất cái loại đâm người sau lưng này!

- Không được!

Tư Thập Tác Mỗ lắc đầu, tiếp lời:

- Chỉ riêng Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư chúng ta đã khó ứng phó rồi. Cho dù ngầm hiểu Hoa Lai Sĩ gỡ trò sau lưng, chúng ta lúc này tuyệt đối không được biểu lộ ra. Ủm, tất cả hãy chờ tin tức của Bố Lai Ân rồi hãy nói. Chúng ta hiện tại tự bảo vệ mình cũng khó, không thể lại chọc thêm một cường địch nữa!

- Vậy phải làm thế nào? - Cát Nhĩ Bá Đặc than thở, ủ rũ lên tiếng.

- Chúng ta cứ chống đỡ trước đã. Yên tâm đi. Ta đã liên hệ với mấy gia tộc lớn ở Tử Vong, Hủy Diệt thần vực. Hoa Lai Sĩ cho dù muốn chúng ta tiêu tòng, nhưng bạn làm ăn lại không hy vọng chúng ta có chuyện. Bọn họ đã phái người đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Chúng ta chỉ cần có thể chống đỡ đến lúc viện binh tới là có thể thoát ly nơi Âm Ảnh thành thị phi này! - Ngải Mễ Lệ gượng cười, khuyên mọi người.

Những năm gần đây Thiên Cơ Dược Tề có hợp tác với một số gia tộc ở Tử Vong, Hủy Diệt thần vực, thành lập chuỗi cửa hàng ở hai đại thần vực này. Bởi vì đan dược Hàn Thạc tự tay luyện chế cực kỳ thần kỳ, dựa vào con đường này bọn họ kiếm được vô số hắc tinh tệ. Đối với những gia tộc kia, chỉ cần Hàn Thạc không chết là bọn họ rất hài lòng tiếp tục hợp tác hữu nghị với Thiên Cơ Dược Tề.

Bởi vậy, khi Ngải Mễ Lệ truyền tin hoàn cảnh phía bên mình ra ngoài, những gia tộc kia lập tức tỏ vẻ sẽ phái người đến Âm Ảnh thành, trợ giúp bọn họ rời cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

- Đây thật sự là một tin tức tốt!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ vui mừng gật đầu, nói:

- Vậy chúng ta nên sớm chuẩn bị. Hoa Lai Sĩ đã muốn mượn đao giết người đối phó chúng ta, như vậy Âm Ảnh thành đã không thể ở lại. Ừm. Chúng ta nên mau chóng chuyển tài sản và một số cơ sở vật chất ra ngoài, bắt tay vào công tác chuẩn bị rồi cứ điếm.

- Trước khi những đồng minh kia đến, chúng ta vẫn nên ở lại cứ điếm, lợi dụng trận pháp ở đây chống đỡ bọn chúng. Các người yên tâm đi, đại nhân trước khi rời đi đã tốn rất nhiều công phu bố trí, đám khốn nạn kia có tới cũng đừng hòng thoải mái công vào! - Lão sát thủ Bắc Lan Tư mở miệng với giọng lạnh lẽo, sát khí toàn thân bắn ra.

- Như vậy cứ chuẩn bị toàn lực ứng chiến đi! - Huyết Linh cặp con người đỏ ngầu, xem ra đã dự định đại khai sát giới.

Khoảng thời gian kế tiếp, công việc tại cứ điếm vô cùng bận rộn. Hệ thống tháp năng lượng, pháo năng lượng được phân bố khắp mỗi ngõ ngách. Một cứ điếm vốn nghèo nàn, tới hôm nay đã trở thành hiểm địa danh tiếng hiển hách của Âm Ảnh thành, với đủ loại kết giới và phong ấn.

Với sức mạnh của hắc tinh tậ, rất nhiều năng lượng tinh thạch được bổ sung vào những mắt xích yếu kém của cứ điếm.

Hiện tại Bá Cách Lạp Tư có rất nhiều vũ khí với lực sát thương khủng bố, có đội Năm thần vệ mạnh nhất Âm Ảnh thành, còn cả đám người hung tàn, tinh tình tàn nhẫn ác nghiệt như Huyết Linh, Bắc Lan Tư với thực lực tăng tiến vùn vụt.

Hàng loạt mệnh lệnh được truyền xuống, ai nấy cũng bận túi bụi. Tại mỗi cổng thành bóng người loang loáng, lập lòe ánh chói lọi của pháo năng lượng tinh thạch, chúng yên ắng chĩa về phía đồng bằng rộng rãi, chờ kẻ địch xâm nhập.

...

Trong một chỗ sâu tại rừng rậm cách cứ điếm Bá Cách Lạp Tư ngoài nghìn dặm, Thần vệ trưởng đội Hai Lạp Nhĩ Phu như một con rắn độc đang ngủ đông. Ở phía sau hắn, những thần vệ đội Hai từng thua đội Năm về mặt ai nấy đều lạnh như băng, lặng lẽ đợi mệnh lệnh của thủ lĩnh.

- Mục đích lần này các người phải rõ, chúng ta không phải người động thủ thật sự, tuy nhiên một khi chuyện bắt đầu, chúng ta cần phụ trách xử lý cá lọt lưới xung quanh. Hành động của Hàn gia đã uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của Tái Nhân Đặc gia tộc. Bọn Thanh Lâm, Hắc Thiên đã bị Bồ Lai Ân mê hoặc, tuyệt đối sẽ không ra tay đối phó bọn chúng, nhiệm vụ này chỉ có chúng ta thực hiện.

Lạp Nhĩ Phu mặt lạnh lẽo, đảo qua đám thủ hạ tương tự cũng hung quang lập lòe, nói:

- Hàn gia thời gian qua có vẻ như xuống dốc, thực ra lại qua lại mật thiết với một số gia tộc tại Tử Vong, Hủy Diệt thần vực, kết hợp số đó thành lập nên chi nhánh Thiên Cơ Dược Tề, thực lực nắm trong tay càng ngày càng mạnh. Không thừa dịp lúc này tiêu diệt bọn chúng, sau này sẽ không còn cơ hội!

- Đại nhân yên tâm đi, đội Năm tồn tại đã uy hiếp nghiêm trọng đến không gian sinh tồn của đội Hai chúng ta. Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, chúng ta cũng phải làm cho đội Năm và Hàn gia biến mất hoàn toàn khỏi Âm Ảnh thành!

Một gã thủ hạ sắc mặt âm độc nói, hắn chờ một chút rồi tiếp tục:

- Chỉ là gã Bồ Lai Ân kia từ đầu đến cuối đều không thấy tung tích, thực lực của hắn cường đại như vậy, nếu có một ngày hắn biết hành động của chúng ta, liệu có gì không ổn không?

Tên này vừa nhắc tới Hàn Thạc, rất nhiều người đều biến sắc. Mặc dù người được nhắc tới đã vắng mặt ở Âm Ảnh thành vài năm, nhưng những việc hắn đã làm ở nơi đây khiến những kẻ này khó có thể quên. Trong lòng bọn chúng, Hàn Thạc đã trở thành cường giả gần với thành chủ Hoa Lai Sĩ nhất. Hàn Thạc không chết sẽ là sự uy hiếp không lúc nào ngưng với bọn chúng.

Lạp Nhĩ Phu mặt phát lạnh, quát:

- Hắn có gì mà sợ? Thành chủ đại nhân mới mạnh nhất Âm Ảnh thành, cho dù là hắn biết chuyện chúng ta làm, thành chủ đại nhân cũng sẽ bảo vệ chúng ta! Yên tâm đi, bất luận xảy ra chuyện gì, đều có thành chủ đại nhân che chắn cho chúng ta!

Lạp Nhĩ Phu nói như vậy, bọn thủ hạ mặc dù vẫn còn thấp thỏm trong lòng, nhưng không dám tiếp tục nói thêm gì nữa.

Bọn chúng đều biết tính tình của Lạp Nhĩ Phu, cũng hiểu thù hận giữa thủ lĩnh và kẻ kia khó có thể hóa giải. Tại thời điểm mấu chốt này, bọn chúng cũng không dám khiến cho Lạp Nhĩ Phu thấy khó chịu.

Đội Hai thần vệ do Lạp Nhĩ Phu cầm đầu một đám mưu đồ làm loạn ngầm ẩn nấp ở một nơi gần cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, chỉ chờ phía đó vọng đến tiếng lửa đạn là lập tức phân tán ra, bao vây tiêu trừ bất kể người Hàn gia nào thoát ra.

...

Ở một phương hướng khác, mấy đội ngũ do Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư dẫn đầu cũng đang lén lút gấp rút bằng tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Cao thủ gia tộc Hoắc Phu Tư tuy rằng thời gian trước tổn thương không nhẹ, nhưng hắn dù sao cũng là U Mạc thành chủ, rất nhiều người từ ngoài đến đều muốn nương nhờ dưới trướng hắn. Được bổ sung, nguyên khí hắn đã khôi phục lại ít nhiều.

Sắc mặt Lạp Khắc Lý Sâm rất u ám, trong lòng không lúc nào không nghĩ đến việc báo thù rửa hận. Cảnh tượng bi thảm của con hắn trước khi chết dường như liên tục lớn vồn trong đầu hắn, hành hạ hắn cả ngày lẫn đêm, làm cuộc sống hàng ngày hắn bất an!

“Bố Lai Ân, Hàn gia, Lai Phát Tư gia tộc, Đường Na, các người đều phải chết” - Lạp Khắc Lý Sâm nghiền răng, thầm tính toán.

Ở Thôn Vân thành, khi tin tức con trai Lạp Khắc Lý Sâm bị giết truyền ra ngoài, Đường Na lúc này đã đoán được người ra tay nhất định là Hàn Thạc, bởi vì trước đó hắn từng đi tìm nàng. Đường Na vì sợ Lạp Khắc Lý Sâm sau khi tra ra chân tướng liền giận cá chém thớt nàng nên màn đêm vừa buông xuống đã bàn với cha nàng việc này. Phỉ Nhĩ Đức quyết đoán kịp thời, thừa dịp Lạp Khắc Lý Sâm như điên tra xét hung thủ khắp thành, trốn suốt đêm thoát khỏi Thôn Vân thành.

Lạp Khắc Lý Sâm sau khi phát hiện chuyện này đã toàn lực đuổi giết, nhưng bởi vì Phỉ Nhĩ Đức trốn kịp thời nên hắn không thể diệt tộc Lai Phát Tư. Từ đó về sau, Lai Phát Tư gia tộc như biến mất khỏi Tử Vong, Hắc Âm, Hủy Diệt thần vực, mặc cho Lạp Khắc Lý Sâm làm thế nào cũng không cách nào tìm được.

Lai Phát Tư gia tộc, Đường Na, Hàn Thạc, Hàn gia đã vĩnh viễn trở thành thù sâu oán nặng trong lòng Lạp Khắc Lý Sâm, khiến hắn không làm sao buông bỏ được. Hắn không tìm thấy Lai Phát Tư gia tộc, không tìm thấy Hàn Thạc, chỉ còn nước đặt mục tiêu lên Hàn gia ở cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, chuẩn bị khai đao với Hàn gia trước.

Sau nửa tháng, một nhóm báo thù do Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư cầm đầu từ U Mạc thành cuối cùng đã tụ tập đến trước cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Căn bản không rườm rà, bọn chúng vừa tới đã lập tức phát động công kích mãnh liệt, dự định dùng lực lượng mang tính áp đảo san phẳng cứ điểm Bá Cách Lạp Tư thành đất bằng!

878. Chương 878:nã Pháo Đốt Tiền

Hai người Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư thống nhất mục tiêu, đem theo các cường giả của U Mạc thành và Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc tụ tập đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Không thêm nói nhiều, vừa đến nơi hai người liền đồng thời phát mệnh lệnh công kích, phân phó đám thủ hạ tấn công mãnh liệt vào cứ điểm.

Trong lòng họ, cứ điểm này chỉ có duy nhất Hàn Thạc có thể được gọi là cao thủ. Sau khi bọn chúng biết Hàn Thạc căn bản không có mặt, ngay từ đầu đã không coi Hàn gia ra gì.

Trong tay hai kẻ này có thần vệ tinh nhuệ nhất của U Mạc thành, có Thượng vị thần của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc, hơn nữa hai tên đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ!

Với lực lượng này, đừng nói là cứ điểm Bá Cách Lạp Tư của Hàn gia, cho dù là Kim Sâm gia tộc, Cơ Tát gia tộc đã ngạo nghễ nhiều năm ở Âm Ảnh thành chỉ sợ cũng không thể chống đỡ được dưới thế công mãnh liệt như vậy.

Bên ngoài cứ điểm, hai tên thủ lĩnh vẻ mặt âm u lạnh lẽo nhìn đám thủ hạ hóa thành từng đạo nhân ảnh bay vút đến cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Bọn chúng căn bản không hề xem trọng nhân thủ của Hàn gia, cảm thấy với tình hình này đích thân mình đến đây cũng đã “nể mặt” Hàn gia rồi. Trước khi siêu cấp cao thủ xuất hiện, hai người tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận, tự mình ra tay.

Từng cái bóng cứ lao vọt tới, từng tên hét lớn điên cuồng, khí thế độc ác ngút trời, thần khí trong tay tỏa ra thần lực kinh người. Xem ra tất cả đều đầy tự tin, đều cho rằng cứ điểm Bá Cách Lạp Tư là “con tép”.

Đột nhiên, từng tràng âm thanh như tiếng sấm vang vọng từ bên trong cứ điểm. Từng chùm ánh sáng mang theo năng lượng khiếp người, đẹp mắt bắn ra khắp các phương hướng.

Những chùm ánh sáng phóng ra đó kích thước to bằng một người, bỗng chốc xuất hiện đến mười mấy luồng, chỉ trong nháy mắt đã phóng vọt tới. Những thần vệ thủ hạ đến từ U Mạc thành của Hoắc Phu Tư, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng liên tiếp trúng chiêu. Bị chùm ánh sáng năng lượng bắn trúng, rất nhiều thần thể của Trung vị thần lập tức bị bắn xuyên qua, những kẻ chịu ảnh hưởng lan đến cũng trọng thương ào ạt rơi xuống đất.

Từ khi Hàn gia tiếp nhận cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, đã dốc hết sức lực, tổn hao tinh tệ vào việc cải thiện khả năng phòng ngự của cứ điểm này. Rất nhiều năng lượng tinh thạch từ khắp các khu mỏ đã được vận chuyển đến, bổ sung cho các Năng lượng tinh thạch pháo. Những khẩu pháo này dựa vào năng lượng tinh thạch để phát xạ, hỏa lực vô cùng mạnh, lực sát thương cực lớn. Khi có đủ năng lượng tinh thạch cung cấp, thậm chí có thể so sánh với lực lượng có thể phát huy được của một Thượng vị thần.

Mấy khẩu Năng lượng tinh thạch pháo ngày thường vẫn đặt ở trên tường che của cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, chần nhíp những người đến từ bên ngoài. Lần này khi kẻ địch thật sự đã đến, đám Phỉ Bích lại đem thêm mười mấy khẩu pháo nữa đặt ở trong tháp năng lượng, chính là để đối phó với địch nhân đột ngột tập kích.

Không thể không nói thương vong của thủ hạ Hoắc Phu Tư hoàn toàn là do bọn chúng tự chuốc lấy. Nếu như bọn chúng không tự đại, không điên cuồng can rờ như vậy, chỉ cần trước đó cẩn thận một chút, tuyệt đối không bị Năng lượng tinh thạch pháo “tặng cho” một đả kích lớn đến vậy.

Có năng lượng tinh thạch cung cấp, mấy chục khẩu pháo phụt ra từng chùm ánh sáng rực rỡ, nã vào đám thủ hạ của Hoắc Phu Tư. Trong nháy mắt đã có mấy chục thần vệ U Mạc thành bị bắn trúng, tử vong tại chỗ!

Phía dưới tháp năng lượng, người của Hàn gia đang không ngừng bổ sung năng lượng tinh thạch. Từng chùm ánh sáng đẹp mắt phóng vọt lên trời, kèm theo tiếng nổ cực lớn tiến hành tàn sát thần vệ của U Mạc thành.

Bóng người từ trên hư không cứ rụng như sung, những mảnh vỡ thân thể bắn tứ tung. Máu tươi cứ như mưa phùn đổ xuống, nhuộm cửa thành của cứ điểm thành sắc đỏ tươi yêu dị.

- Cẩn thận! Tất cả phân tán ra! - Hoắc Phu Tư không ngờ rằng một cái cứ điểm Bá Cách Lạp Tư nho nhỏ lại có thể có nhiều Năng lượng tinh thạch pháo như vậy, thậm chí còn có nhiều năng lượng tinh thạch bổ sung, tức thì hít một hơi hết vang như sấm.

Năng lượng tinh thạch pháo giá trị xa xỉ. Mỗi một lần nã đều tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thạch. Đa số người cho rằng, uy lực cường đại của Năng lượng tinh thạch pháo chính là do hắc tinh tệ. Bởi vì tinh thạch tiêu hao cho mỗi một phát bắn ra có giá trị trên vạn hắc tinh tệ! Chính vì như vậy nên một số gia tộc nhỏ mặc dù có loại pháo này cũng không dám tiêu hao năng lượng tinh thạch như vậy.

Đáng tiếc bọn họ không biết Hàn gia hiện tại dựa vào việc Thiên Cơ Dược Tề có chi nhánh khắp ba đại thần vực Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Âm, lợi nhuận hàng năm đều cao kinh người. Hàn gia hiện tại rất giàu có, đủ chống đỡ được tiêu hao tinh thạch khổng lồ như vậy.

Do Hoắc Phu Tư phỏng đoán sai lầm, chỉ trong chốc lát, những tên thần vệ U Mạc thành xông đến liền chết gần trăm người, tương đương với một đại đội thần vệ.

Năng lượng tinh thạch pháo vẫn không ngừng bắn, lửa đạn trút lên những bóng người phía trên bầu trời Bá Cách Lạp Tư đang bay tới. Từng chùm ánh sáng do thiêu đốt năng lượng tinh thạch đạn vào nhau, tiến hành xạ kích địch nhân.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc của Năng lượng tinh thạch pháo, tiếng hét của Hoắc Phu Tư như bị nuốt chửng. Những tên thủ hạ kia của hắn vẫn dùng cảm quân mình nhằm phía cứ điểm Bá Cách Lạp Tư lao đến, thế nhưng lần này tất cả đều đã có kinh nghiệm, mỗi người đều phân tán ra, duy trì khoảng cách rất lớn với nhau.

Bởi vậy, mấy chục khẩu Năng lượng tinh thạch pháo đã không còn phát huy tác dụng khủng bố như vậy nữa. Dưới từng làn lửa đạn nã lần thứ hai, chỉ có hai mươi mấy người bị bắn rơi.

Chống đỡ công kích của những khẩu pháo, những thần vệ của U Mạc thành cuối cùng cũng đã bay tới cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, bắt đầu lao từ trên xuống.

Tên thứ nhất vừa lao xuống, đột nhiên thân hình chấn động, phát hiện mình bị một bức màn chắn vô hình ngăn trở, căn bản không thể lao vào bên trong cứ điểm.

Hắn vừa mới chuẩn bị chuyển thân liền phát hiện bức màn chắn vô hình kia đột nhiên lại sinh ra một lực trói buộc mãnh liệt, làm hắn không thể khống chế được thân thể, cứ lắc lư lư trên bầu trời cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

Vào lúc này, một chùm Năng lượng tinh thạch pháo phóng lên cao, nã thẳng vào người hắn, biến hắn thành đồng thịt nát!

Phía sau hắn, liên tiếp có mười lăm người đồng thời hạ xuống, đều không có ngoại lệ bị kết giới do tháp năng lượng tạo ra ngăn trở. Tiếp đó những khẩu pháo khè lửa, những kẻ bất hạnh đáp xuống kết giới kia, toàn bộ đều bị pháo bắn trúng, chết thảm tại chỗ.

Năng lượng tinh thạch pháo và năng lượng kết giới toàn bộ đều do tinh thạch bên trong tháp năng lượng cung cấp sức mạnh. Chúng cùng thuộc về lực lượng của một loại tinh thạch, cho nên pháo bắn ra căn bản không bị năng lượng kết giới ngăn cản. Trong con mắt của người khác, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư trông như không được bố trí phòng ngự. Cũng bởi vì nguyên nhân này mà đám thần vệ U Mạc thành mới dấy tự tin tấn công ồ ạt.

Kết quả, bọn chúng đều ném mùi đau khổ. Từng gã thần vệ mạo muội tiến vào cứ điểm đều bị bắn chết.

Năng lượng tinh thạch và năng lượng kết giới phối hợp sử dụng, dễ dàng giết chết những tên thần vệ xâm nhập lên bề mặt kết giới. Trong chớp mắt lại có mấy chục tên bị bắn chết, tử trạng đều vô cùng thê thảm!

- Tất cả trở lại cho ta! - Hoắc Phu Tư giận dữ, rống lên trên hư không.

Tới lúc này Hoắc Phu Tư mới la lên thì đã muộn, đại bộ phận những kẻ lao bừa tới đều bị bắn chết. Rất nhiều kẻ phát hiện thấy không ổn nên dừng lại tại chỗ, không dám mạo muội tiến tiếp.

Chưa tiến vào được Bá Cách Lạp Tư mà thủ hạ của Hoắc Phu Tư đã tử vong đến một trăm năm mươi mấy người!

Lực lượng trong tay Hoắc Phu Tư ở lần đại loạn tại U Mạc thành đã tiêu hao không ít, gần đây hắn phải vất vả lắm mới chấn nhiếp được vài gia tộc muốn gây rối. Những thần vệ kia chết đi làm hắn cực kỳ đau lòng. Hắn lo lắng khi mấy nhà kia biết được lực lượng trong tay hắn lại giảm xuống một lần nữa, liệu có mưu đồ làm phản hay không.

- Thành chủ đại nhân, có Năng lượng tinh thạch pháo và Năng lượng kết giới đồng thời che chở cứ điểm kia, cái này thật khó giải quyết! Lần này chúng ta đã quá manh động. Xem ra, Hàn gia quả nhiên là giàu có, không tiếc đốt tiền để ngăn cản chúng ta lại! - Một tên Thần vệ trưởng sắc mặt trầm trọng, quay lại hỏi Hoắc Phu Tư.

- Trước hết hãy phá năng lượng kết giới đã. Chỉ cần phá được chúng, chúng ta có thể xông vào được rồi!

Hoắc Phu Tư phần nộ cực kỳ, tuy nhiên cũng không đến nỗi giận quá mất khôn, sầm mặt quát:

- Một khi chúng ta tiến vào cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, khi chính diện gặp mặt, với lực lượng yếu kém của bọn chúng tuyệt đối không chống được chúng ta xung phong liều chết!

- Hợp tác loại bỏ năng lượng kết giới. Ta thấy Hàn gia nhất định là vô cùng giàu có. Lần này chúng ta tới khéo thật! - Lạp Khắc Lý Sâm hắc hắc cười lạnh, lòng nổi chủ ý với hắc tinh tị của Hàn gia.

Hắn mang tới đây đều là tinh nhuệ của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc, những người đó vẫn chưa tham gia tấn công. Thủ hạ của Hoắc Phu Tư mặc dù mất gần một trăm thần vệ, nhưng bản thân hắn và thủ hạ lại bình yên vô sự. Cho nên trong khi Hoắc Phu Tư phần nộ gào thét, hắn vẫn nhàn nhã, suy nghĩ nên chia chác hắc tinh tị của Hàn gia như thế nào.

Hắn vừa nói như vậy, Hoắc Phu Tư mặc dù đang vô cùng phần nộ vì tổn thất thủ hạ nhưng con mắt lại sáng lên, tham lam nhìn về cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ở phía xa, nói:

- Không sai! Hàn gia có thể cung cấp nhiều năng lượng tinh thạch như vậy, của cải bên trong nhất định vô cùng khả quan! Ta đã sớm đã điều tra rõ ràng. Ở Tử Vong, Hủy Diệt hai đại thần vực có rất nhiều gia tộc làm ăn với bọn chúng. Những năm gần đây, bọn chúng lợi dụng Thiên Cơ Được Tề không biết đã tích góp được bao nhiêu tinh tị rồi. Nếu như có thể có được số tinh tị đó, cũng có thể đền bù một chút tổn thất trong tay ta.

Lạp Khắc Lý Sâm liếc mắt nhìn Hoắc Phu Tư, cũng không nói thêm gì, trong lòng không biết đang suy tính chủ ý xấu xa gì.

- Liên thủ công kích cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cho ta. Năng lượng kết giới kia mỗi lần ngăn cản một đợt công kích của chúng ta cần tiêu hao đến vạn hắc tinh tị! Hừ, ta thực muốn xem xem năng lượng tinh thạch trong những tháp năng lượng kia liệu chống đỡ được bao nhiêu lần công kích! - Hoắc Phu Tư vung tay phát hiệu lệnh.

Dưới mệnh lệnh của hắn, những thần vệ của U Mạc thành ai nấy đều dừng ở cự ly xa lợi dụng thần lực, thần khí bắt đầu công kích. Từng đạo thần lực đủ mọi màu sắc như những vì sao băng rơi xuống cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Đủ dạng thần khí hiếm thấy cổ quái với lực xuyên thấu kinh người gào thét lao ra, cùng tấn công vào mục tiêu phía trước.

- Ngăn lại cho ta! Mẹ nó, chúng ta còn có nhiều tinh tị! Chờ khi những đồ vô lại này vào đây, chắc chắn sẽ cướp đoạt năng lượng tinh thạch bên trong tháp năng lượng. Tất cả đều bổ sung vào cho ta! Không được lưu lại cho bọn chúng một khối nào! Như vậy, ít nhất cũng có thể tiêu hao thần lực của bọn chúng! Hừ, chờ bọn chúng đến được Hàn gia, chúng ta sẽ cho bọn chúng thấy những sắc màu đậm đà hơn nữa! - Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc lớn tiếng ồn ào, dẫn dò những vệ sĩ của Hàn gia đặt từng khối năng lượng tinh thạch lóng lánh để vào bên trong tháp năng lượng.

879. Chương 879:giàu Nút Đổ Đổ Vách

Cát Nhĩ Bá Đặc cứ âm ỉ cả lên, bản thân hắn cũng tham dự vào việc nhét từng khối năng lượng tinh thạch vào tháp năng lượng, miệng còn lầm bầm:

- Mẹ nó, một khối năng lượng tinh thạch này giá ba nghìn hắc tinh tị, thật sự quá con mẹ nó xa xỉ mà!

Năng lượng tinh thạch Hàn gia sử dụng bên trong tháp năng lượng đều là loại có độ tinh khiết tốt nhất, bao hàm năng lượng cao nhất. Những năng lượng tinh thạch này có thể cung cấp năng lượng vô cùng lớn, giúp cho tháp năng lượng có thể phối hợp với kết giới, ngăn cản công kích của kẻ địch tới xâm phạm.

Trong chốc lát, tuy rằng đám địch nhân đến xâm chiếm bị giết mất hơn một trăm người, nhưng năng lượng tinh thạch tiêu hao của cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cũng đáng giá đến trăm vạn hắc tinh tị. Đối với một số gia tộc nhỏ, một trăm vạn hắc tinh tị thực sự là một khoản tiền khổng lồ. Bọn họ thu thuế và lợi ích vài năm cũng không chắc có thể kiếm được con số đó.

Cát Nhĩ Bá Đặc luôn miệng gào thét, quát những vệ sĩ Hàn gia tiếp tục toàn lực động thủ, bổ sung năng lượng tinh thạch, làm cho những tháp năng lượng lấp lánh ánh sáng chói mắt. Chẳng những dùng để tiêu

hao cho năng lượng kết giới, còn bắn ra từng chùm ánh sáng nã ra bên ngoài cứ điểm, mục tiêu đích thị đám thủ hạ của Hoắc Phu Tư.

Những vệ sĩ này trước khi tiến vào Hàn gia đều phải thông qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm. Mỗi một người trong số họ đều có thân thể trong sạch, hơn nữa tư chất phi thường, đương nhiên, trước khi tiến vào đại đa số đều có thực lực Trung vị thần.

Một khi gia nhập Hàn gia, bọn họ được khả năng kinh tế khổng lồ của Hàn gia giúp đỡ, đầu tiên được cung cấp cho thần khí thần giáp thích hợp nhất. Sau đó từng người đều được đi vào Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận ma luyện một phen, sau khi ra khỏi trận lại được mấy người Bác Lan Tư đích thân huấn luyện.

Trải qua vô số lần rèn luyện, những vệ sĩ này mỗi một người đều có sức mạnh không thể coi thường. tâm chí ai nấy đều vững vàng, làm việc bình tĩnh, ở thời điểm mấu chốt tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm! Có bọn họ phụ trách việc bổ sung và vận hành năng lượng tinh thạch, hiệu suất so với những thần vệ các đội của Âm Ảnh thành tuyệt đối cao hơn nhiều!

Số Năng lượng tinh thạch pháo này chẳng những có lực công kích kinh người mà tầm bắn cũng vô cùng xa. Dưới mức độ công kích thế này, đám thủ hạ của Hoắc Phu Tư ở phía xa cũng luống cuống tay chân, có không ít kẻ bị nã trúng, tan tành xác pháo!

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư trong lần nã pháo đốt tiền này, lợi dụng của cải và năng lượng tinh thạch dồi dào, nên chỉ cần ba mươi người không ngừng bổ sung năng lượng tinh thạch cho tháp năng lượng, đã có thể chặt chết một đám thủ hạ tiên phong của Hoắc Phu Tư.

- Phân tán ra, mẹ kiếp, các người không biết những Năng lượng tinh thạch pháo kia có tầm bắn rất xa sao?
- Hoắc Phu Tư mắt thấy thủ hạ vẫn chịu thương vong, bực tức gào lên, ra lệnh cho bọn chúng kéo giãn khoảng cách với nhau ra xa hơn nữa.

Lạp Khắc Lý Sâm và mấy người gã Thượng vị thần của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc lúc này cũng đành phải hao phí thần lực tạo thành kết giới, tiến hành bảo vệ khu vực bọn chúng đang đứng.

Lạp Khắc Lý Sâm và mấy gã Thượng vị thần đến từ Thôn Vân thành đều là những nhân vật có máu mặt, tự nhiên không thể trốn đông núp tây như đám thủ hạ của Hoắc Phu Tư. Vì thân phận và mặt mũi của chính mình, bọn chúng bất đắc dĩ chỉ đành bắt đầu tiêu hao thần lực để ngăn cản những luồng năng lượng công kích đến.

Tình hình chiến sự lâm vào trạng thái giằng co. Một phe thể lực cường đại, một phe khả năng kinh tế có thừa.

Cứ theo xu hướng tiêu hao như vậy thì rất hiển nhiên, cứ điểm Bá Cách Lạp Tư là phe không trụ nổi. Năng lượng tinh thạch là có hạn. Để duy trì cường độ phòng ngự và công kích cao như vậy, bọn họ đã tiêu hao quá nhiều. Dần dần, bọn họ phát hiện trong tay mình đã nhanh chóng không còn năng lượng tinh thạch để dùng nữa.

- Cát Nhĩ Bá Đặc đại nhân! Sắp hết năng lượng tinh thạch rồi, làm sao bây giờ? - Một anh chàng hấp tấp có tính cách gần giống Hắc Long giọng hét lên.

- Nói ngu thế. Đương nhiên là rút lui rồi! Người nói nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ đến lúc đó lại lao ra chịu chết sao?

Cát Nhĩ Bá Đặc lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ. Gần đến lúc rồi, thừa lúc trong tháp năng lượng còn có một ít năng lượng chống đỡ, chúng ta khẩn trương rời khỏi cái địa phương quỷ quái này đi!

- Đi thôi, về Hàn gia trước đã. Chúng ta có rất nhiều thời gian, cứ từ từ vờn bọn chúng! - Mọi người nhao nhao cả lên, ném số năng lượng tinh thạch còn lại vào trong tháp năng lượng rồi nhanh chóng rút về về trung tâm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Không ai chần chừ, dường như đã có kinh nghiệm, huấn luyện về phương diện này.

Tại khu vực này tất cả năng lượng tinh thạch đều nhét vào bên trong tháp năng lượng, đứng ở gần mà liếc mắt nhìn qua căn bản không còn thứ gì đáng giá. Chỉ trong nháy mắt, bọn họ rời đi hết đến một bóng quỷ

cũng chẳng thấy nữa.

Người mặc dù đã rời đi nhưng vì bên trong tháp năng lượng vẫn còn có năng lượng tinh thạch duy trì nên vẫn tiếp tục phun ra vô vàn chùm ánh sáng, hướng đến những kẻ địch bên ngoài cứ điểm Bá Cách Lạp Tư tiến hành đả kích.

Trong chốc lát, thủ hạ Hoắc Phu Tư lại có thêm mấy chục người bất hạnh bị năng lượng tinh thạch bắn trúng, mà ngay cả Lạp Khắc Lý Sâm và mấy vị cao thủ gia tộc kia bởi vì kết giới phòng ngự nên cũng bị tiêu hao không ít thần lực.

Dần dần, Năng lượng tinh thạch pháo cuối cùng cũng ngừng lại. Bọn hắn chú ý nghe ngóng một chút, phát hiện ra bên trong cứ điểm yên tĩnh không một tiếng động, không chút dấu vết nào sẽ tiếp tục công kích bừa bãi nữa.

- Tiến vào thôi, không còn ai cả! - Lạp Khắc Lý Sâm cẩn thận cảm thụ một hồi, bình tĩnh nói với Hoắc Phu Tư.

Căn bản không cần Lạp Khắc Lý Sâm nói thêm gì, Hoắc Phu Tư cũng đã nhận ra điểm đặc biệt bên trong cứ điểm.

Tuy nhiên lần này hắn lộ ra thái độ cẩn thận, thò tay tùy ý chỉ vào một tên thủ hạ, ra lệnh:

- Người vào trước xem động tĩnh thế nào!

Người kia lòng thầm đau khổ, nhưng cũng không dám tỏ thái độ ra ngoài, gật đầu tiến vào bên trong. Đi vào được mấy bước, hắn cẩn thận thăm dò, đợi đến khi thực sự đột phá qua kết giới, mới chột hô to:

- Lực lượng của năng lượng kết giới đã tiêu hao hết sạch rồi, một số tháp năng lượng cũng không còn phát sáng nữa. Đại nhân, không còn ai cả!

- Lên, xông vào! - Đến giờ này, Hoắc Phu Tư biết tạm thời sẽ không còn nguy hiểm gì nữa, kiên quyết hạ lệnh.

Từng bóng người ào ào bay vào trung tâm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm vừa tiến vào, ánh mắt rạng rỡ lập tức nhìn bốn phía xung quanh, dường như muốn nhìn xem có thể kiểm được cái gì đáng giá hay không.

Mất đảo qua một vòng, Hoắc Phu Tư mắng to:

- Mẹ nó, chẳng còn cái đếch gì. Hàn gia khốn kiếp, không hề lưu lại một chút lợi ích nào cho chúng ta!

Lạp Khắc Lý Sâm cũng giống như vậy, vẻ trầm ngâm, hiển nhiên không hề hài lòng. Hừ lạnh một tiếng, hắn nói:

- Đã tiến vào cứ điểm, phía sau sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hắc hắc, Hàn gia rút về trung tâm, ta xem bọn chúng lần này có thể làm được gì! Hoắc Phu Tư, người cứ yên tâm, ta dám đảm bảo với người trong Hàn gia nhất định sẽ có thứ mà người muốn!

- Ta không đợi được nữa!

Hoắc Phu Tư lạnh lùng hạ lệnh:

- Đi, tới trung tâm cứ điểm, diệt Hàn gia!

...

Trung tâm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hàn gia.

Không biết từ khi nào, tầng tầng lớp lớp mây đen quỷ dị đã tụ lại phía trên bầu trời Hàn gia. Chúng ken nghìn nghịt, vô cùng kỳ quái, chỉ che lấp một khu vực trên.

Trừ chỗ đó ra, các địa phương khác của cứ điểm không hề có một cụm mây nào, ánh nắng ấm áp vẫn đang chiếu xuống.

Hàn gia ở bên trong quảng mây đen dày đặc, gió lạnh từng cơn lạnh lẽo, những chùm sương khói mù mịt không biết từ đâu mà đến, giăng kín mỗi góc ngách, che phủ toàn bộ Hàn gia vào bên trong, làm cho người ngoài căn bản không nhìn rõ được Hàn gia thế nào.

- Bác Lan Tư, Huyết Linh, tất cả ma trận đều đã khởi động rồi phải không? - Tại phòng nghị sự vô cùng rộng rãi trên đỉnh của một tòa kiến trúc cao nhất Hàn gia, Phỉ Bích vẻ chăm chú hỏi.

- Không thành vấn đề, vừa mới kiểm tra lần cuối cùng, tất cả đều đã khởi động xong!

Huyết Linh gật đầu, con ngươi đỏ thắm nhìn về phương xa, hít sâu một hơi nói:

- Cát Nhĩ Bá Đặc đã quay trở lại, nhiệm vụ phía bên kia chắc đã hoàn thành! Xem ra, không bao lâu sau người của Hoắc Phu Tư sẽ tiến đến đây!

- Tư Thập Tác Mỗ tiên sinh, cứ điểm còn có người nào không có quan hệ với chúng ta không? - Ngải Mễ Lệ mỉm cười, hỏi lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đang cau mày bên cạnh.

Tư Thập Tác Mỗ gật đầu, cười nói:

- Sớm đã rời đi hết rồi, bây giờ bên trong cứ điểm ngoài người của Hàn gia chúng ta ra, thì không còn người nào khác của Âm Ảnh thành. Những người đó và Hàn gia không có quan hệ, ta nghĩ cho dù là Hoa Lai Sĩ cố ý muốn diệt trừ chúng ta, cũng sẽ không ra tay đối với bọn họ.

- Nhờ miệng bọn họ, có thể đem những tin tức kia chuyển ra ngoài, ta thấy Hoa Lai Sĩ hãy chờ bị người trách mắng đi!

A Nhĩ Mai Lý Khắc xen vào, hần vô cùng khinh thường cách làm của Hoa Lai Sĩ, cho rằng một kẻ thành chủ bụng dạ hẹp hòi như vậy làm sao có thể đưa Âm Ảnh thành phát dương quang đại.

- Ta hiện tại cuối cùng đã hiểu, vì sao Âm Ảnh thành chỉ có thể xếp trên U Mạc thành ở Hắc Âm thần vực rồi. Hoắc Phu Tư không đủ ẩn nhẫn, Hoa Lai Sĩ không biết dùng người. Hai kẻ này mặc dù thực lực phi thường, nhưng vì hai điểm này nên khó thành nghiệp lớn!

- Mặc kệ hần, dù sao lần này chỉ cần có thể vượt qua được, chúng ta cũng rời khỏi Âm Ảnh thành đi tìm Bố Lai Ân. Với lực lượng của Bố Lai Ân, nhất định có thể mang lại cho Hàn gia chúng ta một tương lai tươi sáng!

Tư Thập Tác Mỗ cười thoải mái, khuyên mọi người:

- Thời gian ta và Bố Lai Ân sống chung với nhau mặc dù không dài, nhưng lại biết hần có khả năng tiềm tàng vô hạn. Tương lai sức mạnh Hàn gia chúng ta nhất định có thể vượt qua Tái Nhân Đặc gia tộc của Hoa Lai Sĩ, đến khi đó, chúng ta có thể trở về báo thù rồi!

Tư Thập Tác Mỗ vẫn còn đánh giá thấp năng lực của Hàn Thạc, bây giờ Hàn Thạc căn bản không cần tự mình ra tay, chỉ dựa vào lực lượng mà Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo nắm chắc trong tay, cũng đã đủ để chèn ép gắt gao Tái Nhân Đặc gia tộc ở Âm Ảnh thành rồi!

- Ta đã trở về! Mẹ nó, tiêu hao nhiều năng lượng tinh thạch như vậy, đau lòng quá! - Đúng lúc này, tiếng kêu to của Hắc Long vang lên. Mấy giây sau, Cát Nhĩ Bá Đặc đi đến với vẻ vô cùng xót xa.

- Không sao, chỉ cần có thể thu được hiệu quả, tổn thất một ít năng lượng tinh thạch chúng ta không sợ!

Ngải Mễ Lệ mỉm cười hỏi:

- Hắc Long, chuyện thế nào rồi?

- Chúng ta đã tiêu diệt khoảng hai trăm thần vệ của bọn chúng!

Cát Nhĩ Bá Đặc hắc hắc nhe răng cười nói:

- Số bị thương nhẹ và trọng thương cũng không ít. Mà ngay cả Lạp Khắc Lý Sâm và mấy thằng cha kia cũng bị tiêu hao một chút thần lực rồi!

- Thật tốt quá, ha ha, quả nhiên không hổ là Hắc Long!

Huyết Linh hét lớn, hai mắt đỏ rực nói:

- Người ở lại xem đi, ta nhất định sẽ không thua người. Ta sẽ làm cho bọn chúng phải gào khóc thảm thiết!

880. Chương 880:dẫn Vào

Cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, trước cửa Hàn gia.

Hai người Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư mang theo thủ hạ cao thủ, cuối cùng cũng tụ tập đến nơi này. Thần vệ U Mạc thành dọc đường đi lửa giận ngút trời nhưng đến khi thật sự tới trước cửa Hàn gia thì ngược lại, từng người lại chân chừ, nét mặt phòng bị đầy vẻ bồn khoăn nặng nề.

Nhìn từ bên ngoài, bầu trời Hàn gia bị mây đen kì lạ bao phủ. Liếc mắt nhìn chỉ thấy sương khói nồng nặc lượn lờ không tiêu tan, căn bản không rõ được bên trong rốt cuộc ẩn dấu nguy hiểm đáng sợ như thế nào. Những thần vệ này đã bị thương vong nặng nề dưới Năng lượng tinh thạch pháo nên đã sinh tâm lý sợ hãi với Hàn gia, cũng không dám mạo muội thâm nhập.

Sau khi hai gã thủ lĩnh tới, chỉ nhìn thoáng qua tình hình Hàn gia ở phía xa không tầm thường, lập tức vung tay ngăn chặn thủ hạ không được manh động. Hai người vẻ mặt u ám, đều sử dụng thần hồn ngấm tìm hiểu tình thế bên trong Hàn gia.

Một lúc lâu sau, hai người đều có vẻ kinh ngạc, Hoắc Phu Tư than:

- Có vấn đề, thần hồn của ta như là bị từng tầng sương mù đậm đặc kia ngăn trở, không cảm giác được một chút khí tức tính mạng nào. Điều này không có khả năng, bọn kia nhất định đang ở bên trong, chỉ sử dụng phương pháp đặc biệt nào đó cắt đứt sự thăm dò bằng linh hồn của chúng ta!

Lạp Khắc Lý Sâm đồng ý gật đầu:

- Không sai, ta cũng không thể cảm ứng được. Nhưng ta dám khẳng định, người của Hàn gia tuyệt đối chưa rời khỏi cứ điểm Bá Cách Lạp Tư! Căn cứ vào nguồn tin của ta, bọn chúng vẫn luôn phòng ngự bên trong cứ điểm. Những kẻ rời khỏi chỉ là một số nhân sĩ không có quan hệ!

Hoắc Phu Tư biết Lạp Khắc Lý Sâm và thành chủ Âm Ảnh thành Hoa Lai Sĩ đã trao đổi tin tức, nghe vậy nhú mày, cười lạnh nói:

- Hoa Lai Sĩ đúng là không biết dùng người. Hắc hắc, tuy nhiên, điều này với ta lại là chuyện tốt. Khi nào diệt xong Hàn gia, ta sẽ truyền tin tức này ra ngoài, Bố Lai Ân nếu như không chết, nhất định sẽ biết Hoa Lai Sĩ sấm vai gì. Đến lúc đó bất luận hắn có muốn hay không, đều sẽ phải chung một trận tuyến với chúng ta!

- Không sai! Hoa Lai Sĩ có suy tính của hắn, chúng ta cũng có ý định của chúng ta! Hắc hắc, chuyện này chúng ta mặc dù là người trực tiếp hành động. Nhưng Hoa Lai Sĩ cũng đừng hòng thoát khỏi liên quan! - Lạp Khắc Lý Sâm hiển nhiên không có ý định buông tha Hoa Lai Sĩ, trong lòng đã sớm tính kế nên kéo Hoa Lai Sĩ xuống nước cùng như thế nào.

- Không ngờ Hàn gia này thực khó đối phó. Xem ra chúng ta vẫn nên cẩn thận! - Hoắc Phu Tư rất bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Hàn gia ở gần trong gang tấc lại bị sương mù đậm đặc bao phủ, đoạn trầm trọng quay lại nói với Lạp Khắc Lý Sâm.

- Dựa theo phương pháp vừa rồi, chúng ta trước tiên hãy thử công kích từ cự ly xa đã.- Lạp Khắc Lý Sâm đề nghị.

Gật đầu, Hoắc Phu Tư hạ lệnh:

- Đúng cách Hàn gia một khoảng, rồi đồng loạt công kích cho ta! Hừ, ta muốn xem Hàn gia có thể chịu được hợp lực công kích của chúng ta hay không!

Đám thần vệ U Mạc thành vừa nghe Hoắc Phu Tư hạ lệnh, đều không tiếp tục do dự nữa, từng luồng sáng thần lực lại bắt đầu bắn về phía Hàn gia ẩn hiện sau màn sương mù lượn lờ, muốn trước tiên thăm dò tình huống bên trong.

Từng luồng sáng đan chéo nhau rơi vào trong đám sương mù dày đặc như đá ném xuống biển, không có một chút động tĩnh nào. Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm tập trung chú ý, nhưng không nghe được âm thanh người la hét nào từ phía kia vọng tới. Không chỉ như thế, những công kích kia thậm chí còn chẳng dẫn đến tiếng nổ dữ dội nào.

Có vấn đề!

Không cần nhiều lời, tất cả đều biết màn sương mù đậm đặc vây quanh Hàn gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng đối phó như thế. Đã có vết xe đổ vừa rồi ở bên ngoài cứ điểm, bọn chúng ai nấy giống như là chim sợ cành cong, suy nghĩ trước tiên trong đầu là nên làm như thế nào để bảo toàn tánh mạng cho chính mình.

- Tất cả cẩn thận một chút. Ừm, người, người, người, cả người nữa! Mấy người các người đi vào thăm dò trước. Nói không chừng những thứ này chỉ là do bọn chúng cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi! - Hoắc Phu Tư lại cử ra mấy cái bia đỡ đạn, bắt bọn chúng xung phong vào xem tình huống thực tế thế nào.

Những thần vệ U Mạc thành bị điểm tên lòng đều trầm xuống, tâm trạng thấp thỏm từ từ tiến vào Hàn gia. Vừa bước vào màn sương mù, bọn chúng đều phát hiện thị lực của mình bị ảnh hưởng lớn, căn bản không thấy rõ được cảnh vật ngoài mười mét. Dẫm trên mặt đất mà bọn chúng có một loại ảo giác cứ mãi lơ lửng kỳ dị. Tất cả đều cảm thấy mọi thứ chung quanh đều như trở nên rất không chân thực.

Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư tập trung thần hồn, thậm chí lưu ý nhất cử nhất động của mấy tên kia. Bọn chúng phát hiện mấy con tốt thí này sau khi tiến vào Hàn gia, không hề gặp công kích mãnh liệt như dự đoán. Bởi vậy, trong lòng hai người cũng an tâm một chút. Tuy nhiên cũng không dám coi thường, tiếp tục cảm thụ hành động của những kẻ kia.

Dần dần, mấy người thâm nhập Hàn gia cứ vòng đi vòng lại mà phát hiện mình căn bản không biết đường ra ở chỗ nào. Trong màn sương mù lượn lờ cứ đi tới đi lui, từ đầu đến cuối tìm không thấy điểm kết thúc, không thấy bất cứ một tòa kiến trúc nào, không cảm giác được một chút dấu vết tính mạng nào...

Bên ngoài, vẻ mặt hai gã kia lộ nét quái dị. Bọn chúng có thể cảm giác được khí tức thần hồn của mấy tên bia thịt kia, cũng có thể đại khái cảm giác được vị trí của chúng. Nhưng hai người lại phát hiện thấy mấy tên đó chỉ đi vòng vòng trong một khu vực nhỏ, đi tới đi lui vẫn không vào sâu bên trong được.

Hoắc Phu Tư cảm thấy khá quái dị, ở bên ngoài đã sớm to tiếng quát mắng, nhưng mấy tên bị hấn bố trí đi vào bên trong căn bản như không nghe được giọng nói của hắn, cứ lòng vòng như lạc vào mê cung, không tìm được đường lui.

Hoắc Phu Tư dần dần không kiên nhẫn được nữa, lại chỉ mấy tên thủ hạ hạ lệnh:

- Mấy người các người từ phía khác tiến vào. Bên trong có khả năng đã bố trí một loại kết giới bóp méo không gian, các người lưu ý một chút, đừng như mấy thằng vô dụng kia, đến bây giờ vẫn chưa tìm được phương pháp vào ra.

- Đại nhân yên tâm, ta tu luyện Không Gian lực lượng. Nếu như bên trong bố trí kết giới không gian thật, ta có thể nhìn ra được! - Một người trong đó cam đoan với Hoắc Phu Tư, sau đó dứt khoát tiến vào.

Lại thêm một đội nhân mã tiến vào Hàn gia. Ở trong khu vực sương mù lượn lờ không ngừng đi lại, thử tiến tới chỗ sâu trong Hàn gia. Nhưng không biết vì sao, một khi bọn họ xâm nhập đến một phạm vi riêng biệt thì giống như đồng thời ăn phải mê dược, cứ mơ mơ màng màng đi tới đi lui trong một phạm vi nhỏ giống y như nhúm thứ nhất!

Bởi vậy, Hoắc Phu Tư biết Hàn gia tuyệt đối không dễ dàng đối phó. Không tiếp tục phái thủ hạ thâm nhập vào bên trong nữa, hắn đưa mắt sang phía Lạp Khắc Lý Sâm hỏi:

- Người thấy thế nào?

- Bên trong nhất định vận dụng Không gian lực lượng. Nếu không tuyệt đối không tạo được cục diện loại này! Chỉ có điều người bố trí không gian phòng ngự kết giới có sự linh ngộ với Không Gian lực lượng nhất định vô cùng thâm sâu. Những thủ hạ kia của người căn bản không lần ra được manh mối, cho nên mới bị vây ở bên trong. - Lạp Khắc Lý Sâm suy nghĩ một chút, đoạn giải thích cho Hoắc Phu Tư.

- Vậy phải làm thế nào?

Hoắc Phu Tư liếc nhìn mấy người bên cạnh Lạp Khắc Lý Sâm, trầm giọng hỏi:

- Ta nghĩ đến lúc này, các người cũng nên biểu lộ một chút chứ?

Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm cùng tới đây, nhưng tới giờ đều sử dụng thủ hạ của U Mạc thành. Mấy người Lạp Khắc Lý Sâm từ đầu tới cuối chưa hề ra tay, điều này hiển nhiên không phải là kết quả mà Hoắc Phu Tư muốn thấy. Bất kể như thế nào, đến lúc này mấy người Lạp Khắc Lý Sâm cũng nên động thủ rồi.

Lạp Khắc Lý Sâm cười hắc hắc, gật đầu nói:

- Cũng được.

Đoạn hấn đánh mắt cho một Thượng vị thần tu luyện Lôi Điện lực lượng đứng phía sau:

- Cơ Nỗ! Người tiến lên xem thử đi. Lôi Điện lực lượng của người có thể ảnh hưởng tới không gian, ta nghĩ chỉ cần dùng Lôi Điện lực lượng công kích, sẽ có thể phá hủy những kết giới không gian kia!

Gã thượng vị thần tên gọi Cơ Nỗ này cúi người hành lễ với Lạp Khắc Lý Sâm, cũng không nói thêm gì liền hóa thành một tia chớp trực tiếp nhằm phía màn sương mù lơ lửng phía trên. Hắn vừa động thân, trên bầu trời tiếng sấm ầm vang. Từng tia chớp nhỏ bé từ từ hiện ra trong mây đen, tụ tập phía trên bầu trời Hàn gia chuẩn bị bắt đầu công kích.

...

Trong Hàn gia, trên đỉnh một kiến trúc bị tầng tầng sương mù bao phủ, Bác Lan Tư vẻ âm trầm, quát trầm:

- Mở cửa vào ảo cảnh, dẫn bọn chúng vào!

- Hắc hắc, dẫn bọn chúng vào hết đi. Cái tên tu luyện Lôi Điện lực lượng kia chúng ta cho hắn một lối thoát, tạm thời thu sương mù lại. Chuyện này hãy giao cho ta đi! - Cát Nhĩ Bá Đặc hưng phấn hét ầm lên, hoa chân múa tay xông xuống.

Những ma trận lớn nhỏ trong cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, ngoài người bố trí là Hàn Thạc ra, quen thuộc nhất chính là ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc. Trước khi rời đi, Hàn Thạc đã từng giải thích kĩ càng tỉ mỉ cho ba người phương thức sử dụng và lực lượng của những ma trận kia. Ba người đều hoặc nhiều hoặc ít tu luyện ma công, biết rõ một số ma trận có uy lực vô cùng. Dưới sự dạy bảo của Hàn Thạc, họ đã nắm tình huống nơi này rõ như lòng bàn tay.

Ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư cùng hành động, bắt đầu tạm thời ẩn một bộ phận ma trận, toàn lực khởi động một bộ phận ma trận khác tạo ra ảo cảnh.

- Các vị, trong chốc lát sương mù sẽ tản đi, cánh cửa ảo cảnh có thể làm lộ rõ hình dáng của chúng ta trước mặt bọn kia. Đến lúc đó, mọi người nên biểu hiện bộ dạng sợ hãi, tốt nhất là chuẩn bị giả vờ cho một số hành động chạy trốn. - Huyết Linh bố trí một lượt, dặn dò nhóm Phỉ Bích.

- Yên tâm đi, chúng ta biết nên làm như thế nào. - Ngã Mễ Lệ mỉm cười, ra hiệu nàng hoàn toàn đã hiểu.

...

Cơ Nỗ tiến vào sâu trong màn sương mù, tiếp dẫn Lôi Điện lực lượng trên đỉnh đầu. Từng đạo tia chớp từ hư không bay vút xuống, giáng lên mỗi góc ngách của Hàn gia.

Như bị tác động lên một cái cơ quan kỳ dị nào đó, màn sương khói nồng nặc bao phủ Hàn gia kia bỗng chốc tản đi khắp nơi. Mà ngay cả đám mây đen quỷ dị trôi nổi trên đỉnh đầu dần dần lay động, làm cho người ta có một loại ảo giác bất cứ lúc nào cũng có thể tan mất.

Như cầu vồng hiện ra sau mây mù, từng cụm kiến trúc của Hàn gia vẫn luôn không rõ ràng đã dần dần lộ ra trước mặt mọi người ở bên ngoài. Từng người người trong Hàn gia đều mang nét sợ hãi, đây bất lực và tuyệt vọng, đều không biết làm sao, ngơ ngàng nhìn ra bên ngoài. Rất nhiều người hoảng sợ không biết chọn đường nào để chạy, nháo nhào cả lên...

Cảnh tượng rất thật lừa gạt tất cả mọi người, Hoắc Phu Tư vẫn luôn chờ mong giờ phút này. Lúc này hắn không nghĩ nhiều, cho rằng dưới công kích của gã Thượng vị thần kia, tất cả kết giới của Hàn gia đều đã bị phá hủy.

Tàn nhẫn liếm đầu lưỡi, Hoắc Phu Tư rú lên lồng lộn:

- Xông vào, giết cho ta!

881. Chương 881:ma Trận Trọng Khải

Trong mắt Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm, Hàn gia bây giờ đã không còn gì. Một kích lôi điện của Thượng vị thần Cơ Nỗ giáng xuống đã phá hủy tất cả lực lượng phòng ngự của Hàn gia, xua tan sương mù lượn lờ bên trong.

Sương mù tiêu tan hiện ra cảnh tượng hoảng loạn gấp rút của những người bên trong Hàn gia. Điều này dường như càng minh chứng cho sự tuyệt vọng, cam chịu của họ. Ngay cả Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm có thực lực cường đại nhất cũng bị mê hoặc thì những Thần vệ kia tự nhiên cũng không nhìn thấy vấn đề gì.

Do vậy, dưới mệnh lệnh của Hoắc Phu Tư, tất cả Thần vệ của U Mạc thành kể cả mấy vị hảo thủ bên phía Lạp Khắc Lý Sâm đều tiến lên, lao thẳng vào trong Hàn gia!

Đi tiên phong không phải Thần vệ của U Mạc thành mà là Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư, còn có những thủ hạ mà Lạp Khắc Lý Sâm mang đến. Họ đều là những cường giả thực lực cao nhất trong chuyến đi này.

Trong lòng Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm, Hàn gia lúc này không còn chút uy hiếp gì. Cửa cải tích lũy thời gian qua của Hàn gia đã nhuộm đỏ mắt bọn hắn, làm bọn hắn quên đi tất cả, chỉ cắm đầu lao lên.

Chưa xác định được có an toàn hay không, những người đứng đầu sẽ bất động. Nhưng khi Hàn gia đã mất đi “uy hiếp”, lợi ích thúc giục họ không chút khách khí xông vào trước tiên, muốn bằng tốc độ nhanh nhất cướp đoạt tất cả của cải và tài nguyên Hàn gia.

Chỉ trong nháy mắt, Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm đã cầm đầu một nhóm người thẳng tiến Hàn gia. Cả đám đều cùng mục tiêu tiến đến tòa kiến trúc tráng lệ nhất chỗ Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ, dự định chiếm nơi quan trọng nhất trước.

- Đến hay lắm, hắc hắc!

Cát Nhĩ Bá Đặc cười sằng sặc, đoạn gầm gừ:

- Ma trận trong khải!

Từng chùm ánh sáng muôn màu đột nhiên từ mọi góc phóng lên cao. Hàn gia dường như bỗng chốc trở thành một vòng xoáy có lực hút cực lớn. Sương khói vừa mới tiêu tan bỗng nhanh chóng hội tụ lại khiến Hàn gia một lần nữa bị bao phủ.

Cùng lúc đó, từng luồng âm phong dữ dội rít lên thổi qua, tiếng gào khóc thảm thiết như quỷ khóc sói gào chói tai truyền ra từ mỗi khu vực. Trong chốc lát, Hàn gia tràn ngập đủ loại lực lượng tà ác. Chúng đồng thời phát tác, cuốn tất cả sinh linh xung quanh vào trong, khiến bọn hắn không thể thoát khỏi dòng xoáy vĩ đại này bay ra ngoài...

Hoắc Phu Tư lập tức nhận ra sự bất ổn, lúc này mới thất thần kêu to:

- Không tốt, mọi người theo ta lui ra!

Nhưng tiếng hét này của hắn hơi muộn. Thời điểm này, đại bộ phận Thần vệ của U Mạc thành đã tiến vào trong, chỉ còn lưu lại bên ngoài có mấy chục người, lại là nhóm yếu nhất.

Lạp Khắc Lý Sâm biến sắc. Khí tức của những luồng lực lượng phóng lên cao kia khiến hắn cảm thấy bất an. Hắn bỗng nhiên ý thức được hành động lần này dường như mình đã rơi vào cạm bẫy được tính toán sẵn. Loại cảm giác này khiến cho hắn vô cùng không thoải mái, cảm thấy mình từ đầu tới cuối luôn ở thế bị động.

Từng đợt âm thanh kỳ dị vang lên ở mỗi khu vực. Đột nhiên, từng khu vực phân biệt xuất hiện các loại lực lượng khác nhau. Những ma trận đã chính thức bắt đầu vận chuyển. Áo trận, độc trận, tổ hợp nhiếp hồn trận... đủ loại ma trận đột nhiên bộc phát, vây chặt những kẻ tới xâm phạm.

Chính vào lúc này, một hồi kèn đoạt mệnh đột nhiên vang lên. Dưới tác dụng của đủ loại ma trận, những kẻ xâm phạm liên tiếp bị tiêu diệt, từng cỗ thi thể gục xuống trong vũng máu. Từng chùm sáng kỳ dị bắn ra từ mọi hướng, đan xen dày đặc như mạng nhện, bủa vây kẻ địch.

Thành phần trung tâm của Hàn gia, sắc mặt từng người đều ác nghiệt, đứng trên toà kiến trúc cao nhất quan sát thảm trạng ở mỗi khu vực. Thấy những kẻ tiến vào lần lượt bị nghiền thành mảnh nhỏ, tâm tình họ đều rất vui vẻ.

Kiến trúc mà nhóm Phỉ Bích đang đứng không bị ảnh hưởng của ma trận, có thể quan sát vô cùng rõ ràng những công kích hủy diệt xảy ra trong mỗi ma trận, thấy được những cái xác chia năm xẻ bảy bắn tung ra ngoài, thấy được sự tử vong, sự kêu gào và vùng vẫy trước khi mất mạng...

Tính mạng vào thời khắc này thật nhỏ nhoi. Những Thần vệ tại U Mạc thành từng điều vô dương oai lúc này yếu nhược như trẻ sơ sinh, trở mắt nhìn những lực lượng cổ quái lao tới công kích mà không có chút biện pháp nào, chỉ còn con đường cùng chờ đợi sự chém giết!

- Haha, chết tốt, chết đẹp lắm! Dám xâm phạm Hàn gia chúng ta, đáng kiếp bọn xui xẻo! - Cát Nhĩ Bá Đặc gào lên như điên, chỉ vào mấy khu vực gần nhất không ngừng giải thích tác dụng tuyệt vời của ma trận cho đám Tư Thập Tác Mỗ, Khảm Địch Đạt.

Lĩnh ngộ thâm sâu nhất về những ma trận này chính là ba người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh. Trừ bọn hắn, ngay cả nhóm Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cũng đều không rõ ràng lắm về chúng. Bọn họ không được biết uy lực ma trận phát huy tác dụng trước đó nên mặc dù tin tưởng Hàn Thạc về tác dụng của ma trận, nhưng lòng họ vẫn thấp thỏm, lo lắng.

Cho tới bây giờ, bọn họ thấy Hàn Thạc quát tháo bố trí ma trận trước khi đi, cuối cùng mới hiểu được vì sao hai người Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh lại tự tin đến vậy, vì sao lại chắc chắn ma trận có thể khiến những kẻ xâm phạm ném mùi đau khổ.

Lúc này, trong lòng đám Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc, Phỉ Bích ngoài kinh hãi không biết nói gì, bọn họ một lần nữa còn nhận thức được về sự thần kỳ của Hàn Thạc. Hàn Thạc là người quá mạnh, không ngừng cho họ thấy kỳ tích, hình tượng vô địch của hắn lại thêm khắc sâu trong lòng họ.

- Hắc hắc, đứng trên này nhìn không đã ghiền. Ta xuống dưới giết người đây! - Huyết Linh với cặp mắt đỏ sẫm cười gần dữ dằn, đột nhiên tung người nhảy xuống một ma trận. Thanh kiếm bản rộng hắn cầm kéo theo một luồng huyết quang tung hoành bốn phía tìm kiếm đối thủ trong ma trận chém giết.

Bác Lan Tư không kêu một tiếng cũng đáp xuống một ma trận. Toàn thân sát khí trùng thiên, một thanh phi kiếm hẹp dài đột ngột xuất hiện trong tay hắn, chém luôn một tên xâm nhập trong ma trận thành hai đoạn.

Đám Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc thấy Huyết Linh, Bác Lan Tư xông xuống cũng nóng lòng muốn xuống thử. Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn thấy vội ngăn cản:

- Các vị, đứng trên này quan sát được rồi, những ma trận đó không “biết” các người, vạn nhất các người cũng rơi vào bên trong thì rất phiền toái!

- Nhưng sao Huyết Linh, Bác Lan Tư lại không việc gì? - Phỉ Bích nhíu mày hỏi.

- Chủ nhân trước khi đi đã nói cho ba người chúng ta biết cách ra vào từng ma trận, mỗi bước cần chú ý cái gì. Hai người bọn họ đều đã nhớ rõ ràng cho nên mới không kiêng dè gì vào trong đó tung hoành ngang dọc, không bị ma trận ảnh hưởng!

Cát Nhĩ Bá Đặc xấu hổ cười nói:

- Ta không nhớ được nhiều như vậy nên cũng không dám tùy tiện đi lại, cho nên không xuống. Các người không nên mạo hiểm!

Lời vừa dứt, mấy người Tư Tháp Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ đầy nét ngạc nhiên, liếc nhau cụt hứng từ bỏ.

Tình huống bi thảm của bọn người phía dưới họ đều thấy. Ngay cả hai người Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư cũng không thể thoát khỏi công kích của ma trận trong thời gian ngắn, đến bây giờ vẫn bị vây không tiến lên được. Đám Phỉ Bích cũng tự biết mình, cũng sẽ không thể hiện nữa.

- Bố Lai Ân thật làm người khác không thể tưởng nổi. Ta thấy lần này chúng ta căn bản không cần lo lắng nữa, hiện đã có cả trăm mạng chết bên trong rồi! - Phỉ Bích luôn nơm nớp lo sợ giờ cười thở phào, sắc mặt đã có phần buông lỏng.

Nghe nàng nói vậy, chúng nhân đều cười phụ họa, dường như không xem những hung thần ác sát bên dưới vào đâu.

- Mọi người ngàn vạn lần không được thiếu cảnh giác. Chống đỡ ma trận chính là thiên địa nguyên lực và lực lượng của mấy ma đầu chủ nhân lưu lại. Chủ nhân từng nói ma trận không có khả năng mãi duy trì! Chúng ta trước cứ quan sát đã, đợi Huyết Linh và Bác Lan Tư giết đủ rồi, lực lượng ma trận dần tiêu tan chúng ta lập tức rút lui, còn phải chạy rất xa nữa! - Tinh thần của mọi người vừa buông lỏng đã bị lời nói thẳng của Cát Nhĩ Bá Đặc dội một gáo nước lạnh.

Mọi người lập tức trở lại như cũ. Từ lời nói của Cát Nhĩ Bá Đặc, họ đều nhận rõ tình thế, tức thì dứt bỏ những ảo tưởng không thực tế của mình, bắt đầu suy nghĩ cách bảo toàn cho bên mình.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, đại trận có thể duy trì thời gian bao lâu? - Tư Tháp Tác Mỗ cau mày hỏi.

- Khó nói lắm, điều này phải xem tốc độ tiêu hao nguyên lực của ma trận. Dù sao tổng thể lực lượng của ma trận nhiều như vậy, chỉ cần dùng hết sẽ ngừng vận chuyển. Chúng ta cần sớm chuẩn bị sẵn sàng, thừa dịp người của Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư bị vây khốn phải rời đi càng xa càng tốt!

Cát Nhĩ Bá Đặc bắt lực than thở, hét lên:

- Mẹ nó, nếu có chủ nhân ở đây thì hôm nay bọn chúng đừng hòng có tên nào sống sót rời đi được! Ôi đáng tiếc quá, bên chúng ta không có ai có thể đối phó với cao thủ cấp bậc Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư, nếu không thì... hừ!

- Đã như vậy thì phải rời đi càng sớm càng tốt. Không rườm rà nữa, Cát Nhĩ Bá Đặc, người thông báo cho Huyết Linh và Bác Lan Tư đi. Chúng ta tập hợp xong lập tức lên dơi bay, rời khỏi cứ điểm Bá Cách Lạp Tư! - Ngải Mễ Lệ nhú chặt mày, quyết đoán ra lệnh.

- Cứ yên tâm, Huyết Linh và Bác Lan Tư tự có tính toán. - Cát Nhĩ Bá Đặc gật đầu.

Nhóm Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Tư Tháp Tác Mỗ khẩn trương không ngừng truyền đạt mệnh lệnh, dẫn mọi người lập tức trốn xuống mật thất dưới lòng đất. Bọn họ cần sớm rời khỏi Hàn gia, rời khỏi cái khu vực nguy hiểm trùng trùng này.

Bên trong một toà kiến trúc, từng bóng người liên tục qua lại. Những vệ sĩ của Hàn gia ào ào tụ tập tại các phòng, rồi chui xuống phía dưới, thông qua một thông đạo dưới lòng đất rời đi.

Huyết Linh, Bác Lan Tư vẫn đang qua lại ở các khu vực ma trận, một mặt né tránh mấy Thượng vị thần Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư, một mặt điên cuồng chém giết những kẻ chỉ có thực lực Trung vị thần.

Hai người này giết tới hưng phấn, thi nhau qua lại giữa mấy ma trận, giết đến toàn thân máu tươi đầm đìa, nhìn vô cùng dữ tợn.

- Huyết Linh, lão già, chuẩn bị rút lui! - Thấy bọn họ sắp đánh mất lý trí, Cát Nhĩ Bá Đặc ở bên trong một toà kiến trúc la to. Hai người mới dần dần khôi phục lý trí, liếc nhau một cái liền xuyên qua toà kiến trúc đó, sau khi tụ hợp với Hắc long liền tiến vào thông đạo bên dưới.

882. Chương 882: vắng Sư Phụ, Ta Thay Cũng Được!

Người Hàn gia đã rời đi, nhưng những ma trận ở trung tâm cứ điểm Bá Cách Lạp Tư vẫn vận chuyển. Cứ cách một khoảng thời gian, trong ma trận lại truyền ra vài tiếng kêu thảm thiết thê lương trước khi chết...

Lập Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư rơi vào tâm ma luyện ngục trận, hai người không biết tình huống bên ngoài thế nào, đụng phải tâm ma tập kích đã lâm vào trạng thái hỗn loạn. Dưới tình huống này, thần hồn cả hai căn bản không thể chiếu cố đến tình huống bên ngoài, toàn bộ tinh lực đều tập trung chống lại tâm ma.

Hai người có thể tu luyện đến cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ, tâm cảnh so với thần thông thường kiên định hơn nhiều, đối mặt với sự tấn công của tâm ma một mực kháng cự, sử dụng thần hồn chống đỡ.

Bên cạnh họ, những Trung vị thần tâm chí yếu ớt lần lượt từng người rối loạn, bị tâm ma tập kích, đánh mất bản thân, bước lên con đường hủy diệt.

Thời gian trôi rất nhanh, nháy mắt đã qua vài ngày. Thiên địa nguyên lực chống đỡ Hàn gia bắt đầu giảm sút, lần lượt từng ma trận mất dần lực lượng vốn có, thần vệ U Mạc thành tinh lực kiệt quệ sau khi dạo một vòng quỹ môn quan, cuối cùng may mắn sống sót.

Dần dần, thiên địa nguyên lực biến mất, sức mạnh ngọn nguồn của ma trận cũng khô kiệt.

Sương mù đậm đặc bao phủ Hàn gia đã sớm tan đi, liếc nhìn lại, mỗi một kiến trúc của Hàn gia đều hiện rõ dưới ánh mặt trời.

Xung quanh mỗi kiến trúc, dưới gốc các cột đá trung ương chọc trời, giữa những gốc cây cỏ thực vật có rất nhiều thi thể hình thù kì dị. Đó là những thần vệ thủ hạ của Hoắc Phu Tư, hoặc tứ chi không đầy đủ, hoặc thất khiếu đổ máu, hoặc huyết dịch khô kiệt...

Tử trạng từng người cực bi thảm!

Tiến vào cứ điểm Bá Cách Lạp Tư tổng cộng có một ngàn thần vệ, bây giờ chỉ còn không đến ba trăm người sống sót, hơn nữa mỗi người đều là sức cùng lực kiệt, trạng thái kém xa ban đầu.

Hoắc Phu Tư nhìn thăm cảnh trước mắt mà lòng nổi lên sự bi phẫn thê lương cực độ, kết quả này hẳn tuyệt không ngờ đến. Đối mặt với cảnh tượng này, Hoắc Phu Tư quả thật không biết nên tiếp tục thế nào.

Giờ phút này, trong lòng hắn ngoài sự ngỡ ngàng còn có cảm giác tuyệt vọng thất bại, nhất thời không nghĩ đến việc tiếp tục truy sát đầu sỏ đã gây nên thảm trạng này.

Những thần vệ còn sống của U Mạc thành, ai nấy đều mang vẻ mặt chán nản, trong ánh mắt họ toàn là vẻ sợ hãi khiếp đảm, ngồi một chỗ tận lực khôi phục thần lực trong cơ thể.

Mấy người Lạp Khắc Lý Sâm cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Hàn gia chỉ bằng những lực lượng kì dị kia đã khiến cho Hoắc Phu Tư tổn thất nhiều thủ hạ như vậy. Lạp Khắc Lý Sâm dù có ngạc nhiên nhưng cũng không cảm thấy bị thương vì những Thượng vị thần cùng đi với hắn không có hiện tượng thương vong.

- Cơ Nỗ. mấy người các ngươi khám xét cho ta xem trong Hàn gia còn ai nữa không! - Lạp Khắc Lý Sâm trầm ngâm một chút rồi lạnh giọng hạ lệnh, hơn nữa ngẫm nháy mắt ra hiệu với Cơ Nỗ.

Cơ Nỗ hiểu quá rõ Lạp Khắc Lý Sâm, từ chỉ thị của thủ lĩnh, hắn hiểu ý gật đầu đoạn lập tức bắt đầu hành động, chuyên tới một số kiến trúc to đẹp nhất thâm nhập vào lần mò tìm kiếm.

Lấy thực lực của Lạp Khắc Lý Sâm, hắn đương nhiên cảm nhận được khi tất cả ma trận đều đã mất tác dụng, Hàn gia ngoại trừ bọn hắn đã không còn một bóng người. Sở dĩ nói như vậy chủ yếu là vì của cải của Hàn gia, điểm này trong lòng mấy người Cơ Nỗ hiểu rõ, cho nên nhắm vào mục tiêu chính là ở phương diện này.

Hoắc Phu Tư vốn đang đắm chìm trong nỗi bi thương và ngỡ ngàng, nhưng vừa nghe thấy lời Lạp Khắc Lý Sâm dặn dò bọn người Cơ Nỗ, lập tức hiểu Lạp Khắc Lý Sâm muốn làm gì. Kìm nén sự tức giận trong lòng, hắn quát:

- Khám xét cho ta, thấy người giết người, có gì đáng giá đều mang đi hết cho ta!

Những thần vệ U Mạc thành đang sức cùng lực kiệt, nghe Hoắc Phu Tư nói như vậy, vẻ mặt đau khổ tiếp tục hành động, từng người qua lại không ngớt..

...

Sau mười phút, mấy người Cơ Nỗ, còn cả thần vệ U Mạc thành liên tiếp trở về, sắc mặt sa sút, hiển nhiên không thu hoạch được gì.

- Đại nhân, không có một người sống, cũng không có lấy một khối năng lượng tinh thạch hay hắc tinh tể nào để lại, bọn Hàn gia quý tha ma bắt kia đã mang đi tất cả! - Cơ Nỗ giận dữ nói với Lạp Khắc Lý Sâm.

Phỉ Bích sớm từ lúc nhận được tin tức bọn Lạp Khắc Lý Sâm tới đã bắt đầu chuẩn bị, trước khi đi tự nhiên sẽ không lưu lại thứ gì đáng giá. Toàn bộ Hàn gia hiện tại thứ đáng giá duy nhất chính là các ma trận đã mất đi nguyên lực duy trì. Đáng tiếc hai tên Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư đều không hiểu cách vận dụng ma trận như thế nào, cho dù đem tất cả đi cũng vĩnh viễn không có biện pháp sử dụng ma trận.

Đối với mấy người bố trí ma trận như Hàn Thạc, Huyết Linh, Bác Lan Tư, những vật liệu bố trí ma trận kia vẫn vô cùng có ích, nhưng với hai tên này thì chúng hoàn toàn là phế phẩm, không có một chút hữu dụng nào.

- Mẹ nó, bọn chúng không trốn xa được đâu, chúng ta đuổi theo! Hừ, ngoài chúng ta ra, Hoa Lai Sĩ nhất định cũng sẽ có bố trí, bọn chúng đừng hòng dễ dàng rời khỏi Âm Ảnh thành!

Lạp Khắc Lý Sâm hừ lạnh, nói:

- Bọn chúng nhất định là đào tẩu về phía Tử Vong thần vực, chúng ta mau đuổi theo!

Chuyện đến nước này Hoắc Phu Tư cũng không còn gì để mất. Đã chết nhiều người như vậy, bất luận thế nào hắc cũng không thể buông bỏ, dù không đưa được công đạo cho thủ hạ, hắc cũng phải tiêu diệt toàn bộ Hàn gia. Huống chi, đám người Hàn gia còn có khả năng mang theo lượng lớn hắc tinh tể, Hoắc Phu Tư tuyệt đối sẽ không để Lạp Khắc Lý Sâm chiếm tiện nghi.

Mặc dù đã chết rất nhiều người, nhưng Hoắc Phu Tư vẫn tin tưởng có thể nuốt trọn Hàn gia, bởi vì bên bọn hắc có mấy Thượng vị thần, mà phía Hàn gia dường như không có một Thượng vị thần nào. Hoắc Phu Tư khẳng định đôi bên chỉ cần chính diện giao chiến, cho dù là dùng tàn binh hiện tại cộng thêm mấy Thượng vị thần cũng có thể giành thắng lợi.

- Đuổi theo cho ta! - Hoắc Phu Tư đồng dạng hạ lệnh. Đoàn người vừa đại bại tại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư lại tiếp bước hành trình, tiến về phía Tử Vong thần vực.

...

Trong một sơn cốc cách xa cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Lạp Nhĩ Phu sắc mặt âm trầm, đang chờ tin tức mới nhất.

Một bóng người từ đằng xa lướt đến, ổn định thân hình trước mặt Lạp Nhĩ Phu, quỳ một gối thưa:

- Đại nhân, thu được tin tức chính xác, Hàn gia quả nhiên chạy đến hướng này!

Lạp Nhĩ Phu thần sắc vui vẻ, cười lạnh nói:

- Rất tốt, chúng ta đợi lâu như vậy, quả nhiên không uổng phí tâm cơ!

Dừng một chút, hắc hỏi tiếp:

- Được rồi, tình huống phía cứ điểm Bá Cách Lạp Tư thế nào? Bọn Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Sâm đã tiến vào, người Hàn gia mặc dù có thể trốn đi, cũng phải tổn thất nặng nề chứ?

Lắc đầu, gã thủ hạ trả lời:

- Không rõ cụ thể tình huống ra sao. Khi Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư tiến vào, tất cả những người không quan hệ đều bị đuổi ra ngoài, người chúng ta sắp đặt cũng không có biện pháp tiến vào, bọn họ chỉ nghe được trong cứ điểm vang vọng tiếng nổ rất to của năng lượng pháo.

- Hắc hắc, vậy thì tốt quá rồi, xem ra Hàn gia vẫn liều chết phản kháng!

Lạp Nhĩ Phu nhe răng cười lạnh, nói:

- Tuy nhiên hai tên kia có thực lực Thượng vị thần hậu kì, hơn nữa thủ hạ của chúng cũng có Thượng vị thần, thêm gần ngàn thần vệ U Mạc thành, dù Hàn gia không chết hết, có thể trốn đi cũng không được bao nhiêu người!

- Đại nhân anh minh, ta nghĩ lượng của cả Hàn gia tích lũy nhất định đều ở trên những người chạy trốn! - Người này nịnh nọt nói.

- Có thể tính toán không chút sơ hở chỉ có thành chủ đại nhân.

Lập Nhĩ Phu cung kính tán dương Hoa Lai Sĩ, rồi tức thì lạnh lùng, nghiêm nghị hạ lệnh:

- Chuẩn bị chặn đường dơi bay của bọn chúng lại, giết sạch đám người Hàn gia còn sống sót! Hắc hắc, chúng ta tốn nhiều công phu giá họa cho Hoắc Phu Tư và Lập Khắc Lý Sâm, cho dù tương lai Bồ Lai Ân quay về cũng tìm giết chúng, chúng ta hoàn toàn ngoài cuộc!

Lập Nhĩ Phu lòng thầm hiểu những thủ hạ của hắn trong cuộc thi đấu giữa bảy đội thần vệ lần trước đã bị Hàn Thạc dọa phát kinh hãi rồi. Mặc dù kẻ kia đã biến mất nhiều năm, bọn hắn vẫn có tâm lý sợ hãi với hắn. Để xóa bỏ nỗi lo này, Lập Nhĩ Phu dùng phương pháp này tạo cho họ ổn định tâm tình.

Sự thật chứng minh phương pháp này của hắn quả nhiên rất hữu dụng. Đám thủ hạ của hắn nghe thấy mình không phải gánh chịu hậu quả, không phải lo lắng Hàn Thạc đuổi giết, từng người đều tinh thần đại chấn.

Lập Nhĩ Phu thấy vẻ mặt bọn thủ hạ như được đại xá, lòng oán hận, thầm nghĩ tên kia có gì đặc biệt hơn người mà có thể chấn nhiếp thủ hạ của mình đến vậy.

...

Phía Lập Nhĩ Phu đang thầm tính kế thì bên này, nhóm Phỉ Bích cười dơi bay đều bình tĩnh vô cùng. Họ len lỏi sâu trong rừng rậm Âm Ảnh thành, tranh thủ thời gian tiến về phía trước, cố gắng tránh né những người không có quan hệ, còn cẩn thận chú ý tình huống bốn phía, tránh đụng phải tập kích.

- Có người tụ tập ở sơn cốc phía trước!

Đột nhiên, Huyết Linh quát lạnh:

- Ta có thể cảm giác được máu của bọn chúng di động, những người đó đều vô cùng kích động, xem ra mục tiêu của họ là chúng ta!

- Tránh bọn họ!

Ngải Mễ Lệ quyết đoán hạ lệnh:

- Chúng ta không thể ở Âm Ảnh thành quá lâu, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này, bất luận bọn họ là ai, không tiếp xúc là tốt nhất!

- Bọn chúng không cho chúng ta trốn!

Huyết Linh cười khổ lắc đầu nói:

- Đến rồi! Xem ra mục tiêu đích thật là chúng ta, chỉ không biết bọn chúng là ai.

- Dơi bay mặc dù tiết kiệm sức, nhưng tốc độ có hạn, xem ra không tránh được rồi!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ vẻ mặt chăm chú, nói:

- Nghênh chiến thôi!

- Hạ dơi bay, bố trận chuẩn bị nghênh chiến! - Hai người Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đồng thanh hô lên.

Từng đạo nhân ảnh từ trên dơi bay cực lớn nhảy xuống, tổng cộng hơn bảy trăm người, sắp xếp trật tự ngay ngắn, nắm thần khí trong tay, lặng lẽ chờ kẻ địch xuất hiện.

Bảy trăm người này mỗi người đều là hảo thủ được tuyển chọn cẩn thận, toàn bộ đều đã qua rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, hơn nữa được mấy người Bác Lan Tư dẫn đến huấn luyện trong đây

núi gần cứ điểm Bá Cách Lạp Tư. Bọn họ hiểu được một số cách phối hợp ma trận, ai nấy đều có tâm chí kiên định, không hề bị kẻ địch ảnh hưởng.

Đám Phỉ Bích, Ngải Mê Lệ, Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đứng trước đội ngũ. Họ quay đầu nhìn những vệ sĩ tinh nhuệ phía sau, lòng thầm tự hào.

Đồng dạng cùng cảnh giới tu vi, một đội vệ sĩ Hàn gia có thể ngăn cản hai đội thậm chí ba đội khác. Có bọn họ, nhóm Phỉ Bích cũng an tâm đôi chút.

Sau vài phút, Lạp Nhĩ Phu cầm đầu đội Hai dần dần hiện ra, cuối cùng chắn ngay trước mặt đoàn người Hàn gia.

Lạp Nhĩ Phu dẫn đại bộ phận thần vệ đội Hai theo mình, dàn ngang dày đặc trước mặt bảy trăm người Hàn gia. Lạp Nhĩ Phu sắc mặt lạnh lẽo, trừng mắt nhìn nhóm Phỉ Bích, cất tiếng quát gở:

- Các vị, thanh thế lớn thế này là muốn đi đâu đây đây?

- Lại là người! - Phỉ Bích sắc giọng lên tiếng, nàng thực sự không ngờ rằng chặn đường bọn họ lại là Lạp Nhĩ Phu, như vậy xem ra Hoa Lai Sĩ chẳng những ngầm đồng ý cho bọn người Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư công kích cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, còn phái Lạp Nhĩ Phu tham gia.

- Đây là lãnh thổ Âm Ảnh thành, Hàn gia các người là người Âm Ảnh thành. Bây giờ các người tụ tập đi tới Tử Vong thần vực, rốt cục các người muốn làm gì?

Lạp Nhĩ Phu cười lạnh:

- Theo như ta thấy, các người định phản bội Âm Ảnh thành rồi, hắc hắc, may là trùng hợp bị ta bắt gặp, nếu không thì không biết các người có thể gây cho Âm Ảnh thành tổn thất gì nữa!

- Trùng hợp gặp được? Ha ha, quá thú vị!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ châm chọc:

- Người không quản nghìn dặm xa xôi tới vùng hoang vu này, hơn nữa mang theo quá nửa thần vệ đội Hai, lại trùng hợp thời gian, địa điểm ngăn chặn chúng ta trên đường, vậy mà không biết xấu hổ nói trùng hợp gặp được, hắc hắc, miệng lưỡi dẻo thật!

Bị Tư Thập Tác Mỗ nói như vậy, Lạp Nhĩ Phu có vẻ không nhịn được, chính hắn cũng cảm thấy cái lý do “trùng hợp” này quả thực quá gò ép. Không dây dưa đến vấn đề này nữa, Lạp Nhĩ Phu hừ lạnh:

- Ta không muốn làm khó dễ các người, chỉ cần các người trở về cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, ta tuyệt đối không động thủ ngăn chặn. Chuyện này ra sẽ lập tức báo cáo cho đại nhân Hoa Lai Sĩ, chờ thành chủ điều tra rõ chân tướng, sẽ cho các người ý kiến.

Dừng một chút, hắn lạnh lùng tiếp lời:

- Nhưng nếu các người mưu toan rời khỏi Âm Ảnh thành, hắc hắc, ta mang trách nhiệm trên người, đừng trách ta không khách khí!

- Hoa Lai Sĩ? Hắn còn đáng để tin sao?

Phỉ Bích tính tình ngay thẳng, không muốn rườm rà với Lạp Nhĩ Phu, đáp thẳng:

- Chớ có cố làm ra vẻ trước mặt ta, Hoa Lai Sĩ phái các người tới giết chúng ta, người nói chúng ta thúc thủ chịu trời trở về Bá Cách Lạp Tư để chịu chết sao?

- Dám nói năng bất kính với thành chủ đại nhân, xem ra các người đã quyết tâm phản bội Âm Ảnh thành rồi!

Lạp Nhĩ Phu cười lạnh nói:

- Vậy không còn gì để nói!

Phất tay, hắn truyền lệnh:

- Đối phó với bọn phản bội không cần lưu lại người sống, giết hết cho ta!

Việc đã đến nước này, nhóm Phỉ Bích sao còn không biết mục đích thật sự của Lạp Nhĩ Phu. Bọn chúng từ đầu đến cuối vốn không định buông tha Hàn gia, luôn lấy có cố ý làm khó dễ, cuối cùng muốn hủy diệt Hàn gia.

- Lạp Nhĩ Phu, người hạ được chúng ta sao?

Huyết Linh sớm đã không kiềm chế nổi, hai tròng mắt đỏ ngầu quát:

- Năm trước sư phụ của ta có thể thắng người, hiện tại dù sư phụ vắng mặt, nhưng ta cũng ngăn được người vậy!

Lời vừa dứt, thân thể Huyết Linh tỏa ra huyết vụ, thanh khoát kiếm luyện chế từ Huyết Tinh phóng thẳng lên trời. Một người một kiếm bay về phía Lạp Nhĩ Phu với khí thế đề thăng không ngừng, biến thành một chùm huyết quang đỏ tươi, như tia chớp xông đến đối thủ.

Lạp Nhĩ Phu vốn còn đầy tự tin giờ thành biến sắc. Bọn chúng sớm đã nghe ngóng tình huống Hàn gia, biết Hàn Thạc và La Ti không có ở đây. Hàn gia cao thủ chân chính hẳn chỉ biết có Hàn hai người đó, bọn họ vắng mặt đương nhiên Hàn gia sẽ không còn một Thượng vị thần nào, bởi thế Lạp Nhĩ Phu mới dám tự tin dẫn người ngăn trở.

Nhưng Huyết Linh vừa mới động thân, hần bỗng cảm thấy huyết khí nồng nặc trên người đối thủ ẩn chứa lực lượng cường đại. Một luồng khí huyết sát tà ác khát máu phóng thích ra làm Lạp Nhĩ Phu thấy bị uy hiếp. Hiển nhiên, loại lực lượng này một tên Trung vị thần không thể có được.

Hắn cũng không biết ba người Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh và Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc rất khác người. Năm trước bọn họ trong cuộc tỷ đấu giữa bảy đội thần vệ đã có thể lấy cứng đối cứng với Trung vị thần, hơn nữa còn giành thắng lợi. Qua thời gian dài như vậy, thực lực ba người Huyết Linh tiến bộ thần tốc, sức mạnh đã có thể chiến đấu với một Thượng vị thần của thế giới này.

Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư sở dĩ muốn buông bỏ cứ điểm Bá Cách Lạp Tư là bởi vì Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư đều có lực lượng Thượng vị thần hậu kỳ, thủ hạ lại còn có mấy Thượng vị thần. Lực lượng như vậy bọn họ tự biết không địch lại mới sớm né tránh.

Nhưng Lạp Nhĩ Phu thì khác, chỉ là cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ. Với Huyết Linh, cấp bậc này có thể chiến một trận, nói không chừng có thể dựa vào Huyết Thần Kinh quý dị ngăn chặn hẳn, tạo cơ hội cho vệ sĩ Hàn gia tiêu diệt đám thần vệ đội Hai.

- La Khắc Mộc, ta đến ngăn bọn chúng, hai người các người tiêu diệt đám còn lại! - Lạp Nhĩ Phu hét lớn, nghênh đón khí huyết sát khiếp người của Huyết Linh.

Lo ngại Lạp Nhĩ Phu thất thủ, Hoa Lai Sĩ còn phái thêm hai Thượng vị thần sơ kỳ đi cùng. Hai người này chính là thân tín của Hoa Lai Sĩ, ở Tái Nhân Đặc gia tộc ít khi lộ diện, chính là để chắc chắn không có sơ hở tiêu diệt Hàn gia, hơn nữa không bị kẻ nào biết được.

Lạp Nhĩ Phu hạ lệnh, từ trong đám thần vệ có hai người đi ra khỏi hàng, một người tu luyện Hắc Âm lực lượng, một người tu luyện Đại Địa lực lượng, đều có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ.

Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc liếc sang nhau, đồng thời bay ra, ngăn hai gã này lại. Thực lực hai người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù không bì kịp Huyết Linh tiến bộ thần tốc, nhưng so với đám Phỉ Bích vẫn đột phá nhanh hơn nhiều. Đối mặt với một Thượng vị thần vừa bước vào cảnh giới sơ kỳ, bọn họ vẫn miễn cưỡng ứng phó được.

- Vệ sĩ Hàn gia, toàn lực tấn công, cho bọn chúng thấy ai mới là vệ sĩ mạnh nhất! - Phỉ Bích nghiêm nghị, lập tức truyền mệnh lệnh.

Những thủ hạ của Lạp Nhĩ Phu có số lượng xấp xỉ vệ sĩ bên Hàn gia. Chỉ có điều nếu luận bàn lực lượng đoàn đội, Hàn gia đã chứng tỏ trong trận chiến trước đó, bọn họ mới mạnh nhất!

Đội Năm lúc trước mới huấn luyện một năm, cũng có thể đánh bại đội Hai tinh nhuệ đang đứng đầu.

Bây giờ qua nhiều năm như vậy, thần vệ Hàn Gia được rèn luyện trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, hai bên lần thứ hai tranh tài, ai mạnh ai yếu quả thực không nói cũng đã rõ!

883. Chương 883:đoàn Đội Vô Địch!

Vệ sĩ Hàn gia như một thanh vũ khí với sức mạnh vô địch, đội hình sắp xếp theo dạng mũi khoan đâm thẳng tới đám thần vệ đội Hai. Họ cứ ba đến năm người hợp thành một tổ nhỏ, mười mấy người thành một tổ lớn. Sắp xếp rất chỉnh tề, gọn gàng giữa các tổ nhỏ và tổ lớn, duy trì một khoảng cách thích hợp nhất.

Khi đội hình này lao tới phía Lạp Nhĩ Phu, những vệ sĩ phối hợp với nhau chặt chẽ, vô cùng ăn ý, dùng ma trận hiệu quả nhất mở đường. Điều này đã đề cao lực công kích tới mức lớn nhất. Những chỗ nào có mũi nhọn đi qua, uy lực cực kỳ kinh người.

Các vệ sĩ Hàn gia đều mang vẻ mặt thản nhiên, bình tĩnh tìm vị trí thuộc về mình, bảo đảm sao cho mỗi một bước hạ xuống đều không chút sai lệch.

Nếu nhìn từ trên bầu trời xuống, có thể phát hiện khoảng cách giữa mỗi tổ đều cực kỳ thống nhất. Trong các tổ nhỏ còn sắp xếp thành đội ngũ rất hợp lý. Những vệ sĩ có thực lực cao thâm, lực công kích xuất chúng xếp ở bên ngoài, có tác dụng làm mũi nhọn tấn công. Mà những vệ sĩ thực lực kém hơn một chút, tu luyện các lực lượng ý nghĩa thâm ảo thiên về phòng ngự thì đứng chính giữa. Họ sử dụng lực lượng của mình hình thành từng tầng kết giới, chống đỡ công kích từ ngoài tới.

Những vệ sĩ này có lẽ thực lực mỗi cá nhân không hơn kém so với thần vệ đội Hai bao nhiêu, nhưng một khi họ đoàn kết thành đoàn thể, phát huy sức mạnh mình am hiểu nhất, đúng thời điểm nhất thì lực lượng bộc phát lại đột nhiên trở nên đáng sợ.

Dưới sự công kích từ vệ sĩ Hàn gia, những thần vệ đội Hai ngay từ đầu đã áp dụng biện pháp phòng ngự, bởi vì ba tên cầm đầu đã bị ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc ngăn lại. Không có ba Thượng vị thần này mở đường, cộng thêm bọn chúng vốn đã có tâm sợ hãi sức mạnh của vệ sĩ Hàn gia, cho nên cứ thế tự nhiên phòng thủ.

Chỉ có điều bọn chúng đã đánh giá thấp thực lực của vệ sĩ Hàn gia hôm nay.

Dưới thế trận trùy hình tấn công, bức tường phòng ngự do những thần vệ đội Hai vội vàng hình thành mỏng manh như tờ giấy, vừa tiếp xúc đã dễ dàng bị xé tan.

Rất nhanh, các vệ sĩ Hàn gia đã xộc thẳng vào đội hình đội Hai. Các tổ lớn, nhỏ tỏa ra như hoa sen, cánh hoa biến thành lưới liềm gạt lấy tính mạng của đám thần vệ đứng gần nhất.

Hai bên số lượng hơn kém không là mấy. Công kích từ thần vệ đội Hai lên người vệ sĩ Hàn gia đều bị những người chuyên tâm phòng ngự hóa giải. Mà những vệ sĩ phụ trách mũi nhọn thì có thể không để ý tới công kích của đối phương, đặt hết tinh lực vào việc giết chóc.

Bởi vậy đã xảy ra một hiện tượng kỳ quái, công kích của thần vệ đội Hai lên người Hàn gia thường không thu được hiệu quả, nhiều lắm chỉ mang đến một số tổn thất mà thôi, không có nhiều thương tổn trí mạng. Ngược lại, công kích của vệ sĩ Hàn gia tập trung vào giữa đám thần vệ đội Hai lại thường hay tạo thành thương vong cực lớn.

Khuyết điểm không phối hợp ăn ý của thần vệ đội Hai lập tức bộc lộ. Bọn chúng căn bản không biết phân công hợp tác, mỗi khi công kích đến, chỉ dùng toàn bộ tinh lực bảo toàn tính mạng mình, công kích trở lại lúc này hiển nhiên không hiệu quả. Bọn chúng ai nấy cũng vô cùng ích kỷ, căn bản không quan sống chết của người khác, thậm chí khi bị công kích trí mạng liền đẩy ngay thương binh lên đỡ đòn hộ.

Vừa mới giao chiến, chênh lệch song phương lập tức thể hiện. Theo thời gian trôi đi, sự chênh lệch này càng lúc càng lớn. Những tiếng gào thét thê lương bi thảm đại đa số đều xuất phát từ thần vệ đội Hai. Trong chốc lát đã có trăm người chết dưới công kích của vệ sĩ Hàn gia.

Mà bên Hàn gia chỉ bị thương mười mấy người, hai người chết.

Vệ sĩ Hàn gia biết cách phối hợp, hiểu được nên sử dụng ma trận như thế nào để phát huy lực công kích và lực phòng ngự tới mức lớn nhất. Về phương diện phối hợp đoàn đội đã vượt xa thần vệ đội Hai. Trong loại chiến đấu quy mô lớn này bọn họ chiếm lợi thế tuyệt đối, không ngừng giết chết đối phương.

Lạp Nhĩ Phu đang bị Huyết Linh quấn chặt. Dưới cơn mưa công kích từ luồng huyết quang đỏ tươi, hắn cũng bất lực, làm sao cũng không ngờ rằng đối thủ lại có sức mạnh đến thế. Vừa lao lên đã như liễu mạng, tấn công điên cuồng khiến cho hắn ngay từ đầu đã lâm vào thế bị động.

Mắt thấy đám thủ hạ từng người cứ kêu gào thảm thiết, Lạp Nhĩ Phu thầm hối hận vô cùng. Hắn chẳng những đánh giá thấp sức mạnh của đám Huyết Linh, Bác Lan Tư, mà còn phán đoán sai tình thế. Ai ngờ được người Hàn gia chạy trốn từ cứ điểm Bá Cách Lạp Tư mà không hề chịu phải tổn thương lớn nào, ngay cả người sức cùng lực kiệt cũng rất hiếm thấy.

“Mẹ nó. Hai tên Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm ăn c*t. Hai cường giả Thượng vị thần hậu kì mang nhiều thần vệ U Mạc thành như vậy mà không thể gây đả kích mấy may nào cho Hàn gia. Thế này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” - Lạp Nhĩ Phu tức điên người chửi thề. Trơ mắt nhìn thủ hạ tiếp nối nhau ngã gục, hắn không biết phải làm cái gì bây giờ.

Trước mặt hắn, đối thủ với hai tròng mắt đỏ ngầu đang quấn rịt lấy hắn. Thanh khoát kiếm nồng nặc huyết tinh qua lại vun vút làm cho máu tươi trong cơ thể hắn hỗn loạn, luôn bị mất khống chế.

Lạp Nhĩ Phu tin tưởng mình có thể thắng được Huyết Linh. Hắn cũng nhìn ra đối thủ chỉ dựa vào lực lượng ý nghĩa thâm ảo đặc biệt nào đó khiến cho máu của hắn bất ổn, lại thêm công kích như mưa mới có thể miễn cưỡng chiếm lợi thế. Theo hắn thấy, Huyết Linh đã sức cùng lực tận, căn bản không chống chọi được bao lâu. Chỉ cần qua được trận này, đối thủ nhất định sẽ suy kiệt lực lượng. Đến lúc đó hắn có thể dễ dàng đánh bại.

Nhưng Lạp Nhĩ Phu biết cứ như vậy thì những thủ hạ của hắn thương vong sẽ càng lúc càng lớn. Hắn nếu như không muốn liễu mạng chiến với Huyết Linh một trận, đối mặt với phương thức công kích không muốn sống này, cho dù cuối cùng hắn có thể đánh bại đối thủ, bản thân tất cũng phải trả giá đắt.

Lạp Nhĩ Phu không muốn vì một Huyết Linh mà cùng “đi theo”, cho nên hắn luôn lặng lẽ chịu tiêu hao, thà rằng để đám thủ hạ tử vong cũng phải mạnh tay đánh cược.

Lạp Nhĩ Phu làm thế là cũng có phần chờ mong với hai trợ thủ La Khắc Mộc được Hoa Lai Sĩ phái tới. Vừa chống lại Huyết Linh, hắn vẫn để tâm chú ý động tĩnh bên phía hai người kia.

Không nhìn thì thôi, nhìn sang Lạp Nhĩ Phu chợt thấy phát lạnh cả người.

Hai kẻ thân tín này vậy mà cũng bị người ta áp chế đến nỗi không thở được, hơn nữa xem ra tình hình so với hắn còn tệ hơn. Bị Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc điên cuồng công kích, hai người La Khắc Mộc đều không kham nổi, như ngọn nến bất cứ lúc nào cũng tắt trước gió.

“Mẹ nó. Khó trách lần trước Hàn gia có thể chiến thắng, còn nói không phải Thượng vị thần tham chiến. Quá hèn hạ.” - Lạp Nhĩ Phu mắng thề không thôi. Hắn đâu biết lần đó mấy người Huyết Linh, Bác Lan Tư chưa đạt được thực lực như hôm nay, nên đương nhiên cho rằng đội Năm có thể chặn được đội Hai của hắn là do có ba người thực lực quá mạnh này.

“Không thể tiếp tục như vậy. Chúng ta nếu không muốn cuộc chơi kết thúc như thế thì không thể không suy xét lại tình thế. Không thể phòng ngự bị động tiếp nữa.” - Lạp Nhĩ Phu bắt đầu không để ý tính mạng mình, xuất thủ thật sự liều chết với Huyết Linh.

Hắn dù sao cũng có sức mạnh Thượng vị thần trung kỳ. Khi hắn bỏ qua sự thận trọng, không hề kiêng dè gì nữa thì thực lực tăng mạnh. Vừa ổn định lại máu của mình, hắn vừa mặc kệ mình sẽ thụ thương quyết chiến với Huyết Linh.

Bởi vậy Huyết Linh không còn chiếm được thượng phong nữa. Đối mặt với Lạp Nhĩ Phu đang bất chấp tất cả, hắn lại càng thêm liều mạng, có một lát mà trên người đã có thêm rất nhiều vết thương. Chỉ có điều không biết vì sao, những vết thương làm máu trong cơ thể hắn phụt ra thì Huyết Linh lại cảm thấy sức mạnh của mình ngược lại càng thêm sôi sục. Thanh khoát kiếm cũng lấp lánh hồng quang. Hắn càng đánh càng mạnh mẽ.

Chỉ có mười mấy phút mà đã có hơn ba trăm thần vệ đội Hai bị vệ sĩ Hàn gia tiêu diệt, tiếng quỷ khóc sói gào vang lên khắp nơi. Mà Hàn gia, chỉ có thêm ba người chết, cộng với hai mươi mấy người bị thương. So sánh với tổn thất của đội Hai thì phe Hàn gia giành thắng lợi quá áp đảo.

- Toàn lực xuất thủ giết sạch bọn chúng. - Phỉ Bích nghiêm mặt truyền lệnh cho các vệ sĩ. Nàng đã nhìn ra ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc đang liều mạng, khó có thể chống đỡ được lâu. Bọn họ muốn đánh tan đội Hai một cách nhanh nhất, sau đó mới nhảy vào đối phó với ba tên Lạp Nhĩ Phu, La Khắc Mộc.

Theo mệnh lệnh của nữ chủ nhân, đội ngũ vệ sĩ Hàn gia lại biến đổi từ trận thế trụ hình xung phong thành vây đại đội. Toàn bộ giống như những lưỡi đao nhọn tản ra bên ngoài tiến hành xử trí đám thần vệ đội Hai đang hoảng loạn.

Rất hiển nhiên, lực sát thương của đội hình này càng thêm đáng sợ. Bảy thanh đao nhọn tản ra dường như đang dồn đám thần vệ đội Hai vào vực sâu không lối thoát, giết bọn chúng máu chảy thành sông, gào khóc thảm thiết.

Lạp Nhĩ Phu cảm thấy tim như đóng băng.

Hắn chợt phát hiện cứ theo xu thế này, dù hắn có thể giết chết Huyết Linh thì đám thủ hạ của hắn cũng đừng mong sống sót được mấy người. Đối mặt với tình cảnh này, Lạp Nhĩ Phu ước muốn học máu. Bình tĩnh suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên quát ầm lên:

- Hành động thất bại. Toàn bộ rút lui.

Lời vừa dứt, Lạp Nhĩ Phu bản thân dẫn đầu bứt ra thoát đi, không tiếp tục chiến đấu nữa.

Hai Thượng vị thần La Khắc Mộc vừa nghe Lạp Nhĩ Phu nói như vậy, cũng lập tức thoát khỏi vòng chiến, không nói một lời quay đầu bay vút về nơi sâu trong sơn cốc gần đó.

Đám thần vệ đội Hai vừa nhận được lệnh rút lui liền bất chấp tất cả chạy trốn ra ngoài. Ở cái nơi địa ngục biển máu này, bọn chúng đều cực kỳ sợ hãi, căn bản không nghĩ rằng nhân thủ tương tự mà bên mình lại yếu ớt đến vậy. Từ đầu đến cuối như không hề có lực lượng phản kháng, từng người bị đánh chết vô cùng dễ dàng.

Thấy Lạp Nhĩ Phu và hai Thượng vị thần trốn chạy, các vệ sĩ Hàn gia đều vô cùng bình tĩnh tiếp tục đuổi giết, muốn nhân cơ hội nâng cao thành quả, mang đến thiệt hại nặng nhất cho đội Hai của Lạp Nhĩ Phu.

- Không cần truy đuổi nữa. - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ hô to, vội vàng ngăn cản vệ sĩ bên mình truy kích.

- Thời gian cấp bách lắm. Chúng ta không có thời gian đùa với bọn chúng. Tất cả trở lại cho ta. - Phỉ Bích cũng vô cùng bình tĩnh, hạ lệnh.

Tư Thập Tác Mỗ, Phỉ Bích đều thâm hiểu, bọn Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, lúc này khả năng đang trên đường truy kích. Một khi bị đám hung thần ác sát kia đuổi kịp, không sử dụng được ma trận Hàn gia đối phó, bọn họ rất khó chống đỡ.

Bây giờ mỗi giây mỗi phút đều rất quý giá. Bọn họ căn bản không có thời gian dư thừa lãng phí với cái đám Lạp Nhĩ Phu này. Hôm nay hắn không thể bắt được bọn họ. Một khi bọn họ rời khỏi Âm Ảnh thành, một ngày nào đó trở về, Hoa Lai Sĩ và Lạp Nhĩ Phu tuyệt đối khó thoát chết.

Trong lòng bọn họ, Lạp Nhĩ Phu không đủ tạo nên sợ hãi, tương lai cũng chẳng gây được sóng gió gì, coi như chưa được xem là tâm phúc đại họa. Lưu hắn lại, mai này vẫn có thể trở lại lấy đi.

Các vệ sĩ Hàn gia vừa nghe thấy mệnh lệnh đều lui nhanh lại, bảo vệ Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ ở chính giữa, vẫn duy trì nhất vững chắc trận hình phòng ngự.

- Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, sao rồi? - Ngải Mễ Lệ lên tiếng hỏi thăm.

Mọi người sửng sốt, lập tức đặt sự chú ý lên ba người vừa khổ chiến. Mới qua một trận chiến mà cả ba đều mồ hôi đầm đìa, rõ ràng tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Nhất là Huyết Linh, hắn dường như luôn được một luồng sĩ khí bên gan vững chí giúp đứng vững. Khi Lạp Nhĩ Phu vừa rời đi, người hắn ửng đỏ, thở hồng hộc, thân hình loạng choạng. Không còn đối thủ nữa hắn mới trầm tĩnh lại, thực sự nhận ra vừa rồi khi mình liều mạng công kích đã hao phí quá nhiều lực lượng.

- Huyết Linh. Người không sao chứ? - Cát Nhĩ Bá Đặc mặc dù cũng mồ hôi trên mồ hôi dưới nhưng sắc mặt coi như vẫn bình thường. Vừa thấy tình trạng của huynh đệ, hắn tức thì quan tâm hỏi han.

- Ta không sao. Lát nữa sẽ ổn thôi. - Huyết Linh cười gượng, thanh đoản kiếm thoát ra khỏi tay phi lên trên không rồi bắt động ở đó.

Từng tia lực lượng kỳ dị từ thanh kiếm phóng ra. Đột nhiên, máu tươi phun tứ tung từ những thân vệ đội Hai sau khi chết như bị chúng dẫn dắt, hóa thành từng luồng sương mù màu máu hội tụ về thanh kiếm. Huyết vụ ấy dần dần ngưng tụ thành từng vòi máu tươi rồi như dòng chảy rơi xuống bề mặt thanh kiếm.

Máu tươi ngưng tụ cả trên thanh kiếm khiến mùi huyết tinh nồng nặc cả một khu vực, gay mũi vô cùng, nghĩ thấy làm cho người ta phát buồn nôn.

Dần dà, máu tươi như thấm hết vào bên trong thanh kiếm. Tiếp đó nó mới bay về trong tay Huyết Linh. Từng vòi máu với sắc đỏ tươi có thể thấy rõ ràng từ thanh kiếm lại chạy vào cơ thể hắn. Trông Huyết Linh vừa mới còn suy yếu vô cùng, giờ hai mắt lại chợt sáng lên.

Một lát sau, Huyết Linh trước đó còn sa sút tinh thần, giờ lại hồng hào như thường.

Thở phào một hơi, hắn cười nói:

- Được rồi. Ta đã không sao. Đi thôi. Chúng ta có thể tiếp tục lên đường.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc, Phỉ Bích, còn cả những vệ sĩ Hàn gia cứ há hốc mồm, trừng mắt nhìn. Không ngờ rằng Huyết Linh vừa ngay cả đứng còn không vững, lợi dụng phương pháp kì lạ, trong chốc lát tinh thần đã mạnh gấp trăm lần, lại khôi phục lực lượng như thường, việc này quả thực quá khó tưởng tượng nổi.

- Có gì mà kinh ngạc. Sức mạnh của chủ nhân, các người sao có thể hiểu được. Huyết Linh là đệ tử của người, có thể khôi phục nhanh như vậy cũng rất bình thường.

Cát Nhĩ Bá Đặc thấy ánh mắt mỗi người chờ đợi, sốt ruột thúc giục:

- Nhanh lên chút. Chẳng lẽ phải đợi bọn khốn nạn kia đuổi đến hay sao?

Hắn vừa nói như vậy, mọi người mới tỉnh táo lại, khẩn trương lần thứ hai lên dơi bay, tiếp tục tiến về Tử Vong thần vực.

884. Chương 884: các Người Có Biết Hàn Hạo Không?

Chỗ giao nhau giữa Hắc Ám thần vực và Tử Vong thần vực là hẻm núi lớn Long Sâm.

Muốn tới Tử Vong thần vực từ Hắc Ám thần vực nhất định phải qua nơi này. Tại đây có rất nhiều Liệp thần giả qua lại, theo lời đồn mấy nhóm thế lực Liệp thần giả lợi hại nhất tại Hắc Ám thần vực và Tử Vong thần vực đều đặt đại bản doanh ở chỗ này. Thương khách lui tới hai thần vực muốn đi qua thường phải được rất nhiều thần vệ hỗ trợ mới dám tiến vào.

Tuy nhiên, khoảng thời gian gần đây, hẻm núi thái bình hơn nhiều so với trước kia. Nghe nói thế lực Liệp thần giả mạnh nhất tại đây không biết vì nguyên nhân gì đã rời đi. Thế lực làm loạn khắp Tử Vong thần vực đó vừa biến mất, mấy nhóm thế lực nhỏ hơn một chút dường như cũng an phận, không dám tiếp tục càn rỡ làm liều nữa.

Một ngày, địa hạt Long Sâm bao la nghênh đón một đội ngũ thanh thế to lớn, dơi bay khổng lồ lướt vút tới như một quầng mây đen che khuất cả bầu trời. Trên dơi bay bóng người lay động, cặp mắt của đám vệ sĩ lạnh lẽo, lấp lánh tinh quang nhiếp nhân, cảnh giác đánh giá nơi sâu trong rừng rậm này khả năng bỗng có kẻ địch xuất hiện không.

- Cuối cùng đã đến hẻm núi lớn Long Sâm, vượt qua nó chính là lãnh thổ Tử Vong thần vực. Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm tuyệt đối không dám trắng trợn tiến vào Tử Vong thần vực làm xằng làm bậy. Một khi chúng ta thông qua nơi này, lập tức có thể được đồng minh tiếp ứng. - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ thở

phào nhẹ nhõm. Trên đường đi thần kinh hấn căng như dây đàn, mỗi giây mỗi phút đều lo bọn người kia đột nhiên đánh úp, không dám buông lỏng khoảnh khắc nào.

- Không được lơ là, Liệp thần giả nơi đây vô cùng hung hăng ngang ngược! - Bác Lan Tư làm việc ở đội Ba của Hắc Thiên đã vài năm, nên cũng có phần hiểu rõ chốn này. Hấn biết bên trong Long Sâm có mấy nhóm thế lực Liệp thần giả ẩn núp, làm loạn ở cả hai đại thần vực.

- Liệp thần giả?

Cát Nhĩ Bá Đặc hắc hắc cười lạnh, khinh thường nói:

- Với lực lượng Hàn gia chúng ta còn phải sợ đám Liệp thần giả không làm nên trò trống gì kia ư? Bọn chúng không đến là tốt nhất, nếu không, giết không cần chôn!

- Đừng có mạnh miệng!

Bác Lan Tư liếc xéo Cát Nhĩ Bá Đặc, hừ giọng:

- Nếu như chỉ là một nhóm Liệp thần giả tới, tự nhiên không có gì phải lo lắng. Nhưng nếu như tới là cái gọi là liên minh do mấy nhóm Liệp thần giả liên hợp lại thì đừng tưởng rằng chúng ta có thể dễ dàng thoát thân!

Dừng một chút, Bác Lan Tư dường như muốn cảnh cáo Cát Nhĩ Bá Đặc, lại tiếp lời:

- Trong hẻm núi lớn Long Sâm có một nhóm Liệp thần giả vô cùng điên cuồng ngang ngược, kẻ cầm đầu là ai trước giờ không mấy người rõ ràng. Bọn họ dám ra tay với tất cả thương khách qua lại, cho dù có hàng loạt thần vệ hộ vệ cũng không buông tha. Thế lực này tại đây vô cùng nổi tiếng. Mỗi thành thị ở Tử Vong thần vực đã phái ra rất nhiều thần vệ bao vây tiêu trừ nhưng đều không thành công. Bọn họ đã hoành hành tại Long Sâm vài chục năm, gia tộc thông thường không thể chống lại!

Bác Lan Tư vừa nói vậy, Cát Nhĩ Bá Đặc có phần chăm chú lại, thu hồi điệu bộ ba lảng nhảng, kinh ngạc hỏi:

- Là ai mà lợi hại thế?

Lắc đầu, Bác Lan Tư thần nhiên tiếp:

- Ta đã nói rồi. Thân phận kẻ cầm đầu chả mấy người biết. Có lẽ chỉ có bọn cùng là Liệp thần giả mới rõ! Tuy nhiên theo lời đồn thì gã đó còn rất trẻ, hình như chỉ là một thiếu niên, tu luyện Tử Vong lực lượng, tay cầm một cây cốt thứ dài ba mét!

- Lợi hại thật. Không biết so với Huyết Linh ai mạnh hơn... - Cát Nhĩ Bá Đặc ngạc nhiên, liếc xéo Huyết Linh, khẽ lẩm bẩm.

- Huyết Linh cho dù có thực lực đó cũng không có tài năng lãnh đạo như người kia! - Bác Lan Tư nhìn Huyết Linh, nói khách quan.

- Ai nói thế? Hắc hắc. Người chỉ khoác loác. Ta còn muốn gặp hấn đấy! - Huyết Linh thời gian gần đây thực lực tiến vùn vụt, bây giờ đã không còn xem trọng bao nhiêu người. Bác Lan Tư thổi phồng một thiếu niên như vậy làm hấn vô cùng khó chịu. Hấn không thừa nhận mình lại kém người khác.

- Chúng ta tốt nhất nên cầu nguyện để không đụng phải hấn. Nếu không, có thể ra khỏi hẻm núi lớn Long Sâm không cũng là vấn đề! - Bác Lan Tư hờ hững đáp lời, tâm tình vẫn bình thường trước lời Huyết Linh nói.

- Mọi người cẩn thận một chút. Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư không phải hạng người dễ dàng buông bỏ. Lạp Nhĩ Phu cũng sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ. Khu vực này bao la, chúng ta không thể ở lại, nhất định phải đi qua với tốc độ nhanh nhất! - Ngải Mễ Lệ không hề có hứng thú với câu chuyện của Huyết Linh, Bác Lan Tư. Lòng nàng chỉ thầm nghĩ làm sao đưa mọi người tới được khu vực an toàn.

...

Tại một thác nước đổ thẳng xuống dưới, phía sau thác nước có mười mấy hang động lớn nhỏ. Trong mỗi một hang động đều có bóng người loang lổáng. Cái động lớn nhất trong số đó được ba tòa tháp năng lượng

loại nhỏ chiếu sáng trưng, mười mấy thủ lĩnh Liệp thần giả vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, hai mắt hung quang lấp lờ đang khẽ bàn bạc.

- Đã điều tra xong, những người đó đến từ Âm Ảnh thành Hàn gia, Thiên Cơ Được Tề hiện phân bố ở Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Âm thần vực cũng là của Hàn gia!

Một trong số đó, Côn Tây hớn hở ra mặt, tham lam xúi giục các thủ lĩnh Liệp thần giả khác:

- Thiên Cơ Được Tề giàu nứt đổ đổ vách, nó chính là một miếng thịt béo lớn! Người của ta đã quan sát cẩn thận, vệ sĩ Hàn gia tu luyện đủ loại lực lượng ý nghĩa thâm ảo, chúng ta chẳng những có thể thu hoạch được lực lượng của bọn chúng, còn có thể cướp được hắc tinh tề, hắc hắc, các vị có muốn cùng động thủ không?

Lực lượng Hàn gia thể hiện trên dơi bay không nhỏ, một nhóm Liệp thần giả căn bản nuốt trọn không trôi, cho nên mục đích của đám thủ lĩnh hiện tụ tập trong hang động này là thương thảo về việc có liên thủ hạ Hàn gia hay không.

- Một khoản mua bán có thể làm!

Một thủ lĩnh Liệp thần giả khác là Khắc Lý Sâm nói:

- Hàn gia đã có chuyện, phải rời Âm Ảnh thành đã nói rõ hoàn cảnh của bọn họ. Chúng ta cùng động thủ nhất định sẽ hạ được, hắc hắc, coi như ta có một phần!

- Ta cũng thế!

- Ta cũng vậy!

- Ta cũng liều mạng!

Đám thủ lĩnh Liệp thần giả đều có ý hợp tác đối phó Hàn gia. Được Côn Tây, tên thủ lĩnh mạnh nhất hiện tại xúi giục, những tên còn lại nhao nhao tỏ thái độ, xem Hàn gia đang tiến vào hẻm núi lớn Long Sâm như con mồi!

- Nay, các người đã quên một người rồi thì phải?

Chợt một giọng nói không hài hòa vang lên, một nữ nhân tên là Ôn Mạn khẽ cau hàng lông mày lá liễu, nàng ta hơi do dự hỏi:

- Tên kia hình như cũng họ Hàn? Họ Hàn này khá hiếm, liệu hắn có liên quan gì với Hàn gia hay không?

Ôn Mạn là nữ nhân duy nhất trong số những người này. Trên khuôn mặt đẹp đẽ của nàng ta có hai vết sẹo giao nhau, nó làm cho nữ nhân vốn mỹ lệ này có vẻ rất dữ tợn. Mặc dù những đường nét uyển chuyển gợi cảm kia rất rung động lòng người, nhưng do khuôn mặt mà không ai dám khen tặng, nam nhân thấy nàng ta đều nhường bộ.

Ôn Mạn tu luyện Tử Vong lực lượng, có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, trong số này không yếu cũng không mạnh, nhưng bởi vì trí tuệ và mưu kế hơn người nên thể lực do nàng ta lãnh đạo vẫn chưa nếm phải khổ đau gì nhiều.

Ôn Mạn vừa dứt lời, những kẻ vừa nhao nhao đáp ứng cũng đều nhú mày, hiển nhiên biết nàng ta đang nói tới ai. Khắc Lý Sâm có phần do dự, trầm giọng nói:

- Không khéo đến thế chứ? Trước giờ ta chưa từng nghe nói tên kia có người thân bằng hữu nào! Nhưng nếu như hắn thực sự có liên quan với Hàn gia, chúng ta nên cân nhắc lại!

Côn Tây sắc mặt lạnh lùng, không vui nói:

- Không sai, trước kia đích thật hắn là người mạnh nhất ở đây, nhưng hiện tại hắn vắng mặt! Với lại, những thủ hạ của hắn trước khi rời đi cũng đã thể hiện rõ thái độ, từ nay về sau sẽ không xen vào việc của hẻm núi lớn Long Sâm nữa! Huống chi, hắn chưa bao giờ nói mình đến từ Hàn gia, các người còn lo lắng cái gì?

- Nói cũng đúng, chúng ta cả nghĩ rồi, Hàn gia chắc không có quan hệ với hắn đâu!

Khắc Lý Sâm cười trừ, nói:

- Chúng ta đang dọa chính mình thôi, hắc hắc, kế hoạch không thay đổi, ta tham dự!

- Vậy được rồi!

Côn Tây cười ha ha, sốt ruột đưa mắt sang Ôn Mạn, nói:

- Đàn bà lễ mễ nhất, người nếu không muốn tham dự thì đi trước đi, không có người cũng sẽ không ảnh hưởng tới đại cục! Hừ, chúng ta đa sự thêm chút!

Sắc mặt Ôn Mạn u ám, gật đầu nói:

- Vậy được, các người làm đi! Ta không muốn mạo hiểm đắc tội với tên kia!

Lời vừa nói ra, Ôn Mạn không ở lại nữa, hóa thành một luồng u ám vượt thác nước rời đi.

- Đồ dê tiện này xem ra đã yêu mến tên kia rồi, hắc hắc, cũng không xem lại mình tính cách ra gì, tên kia há có thể để ý tới! - Côn Tây lạnh nhạt nhìn Ôn Mạn rời đi, khinh thường châm chọc.

- Tên kia không hề có chút tình người, trước giờ đều không tỏ vẻ mảy may rung động với đàn bà, khi giết nữ nhân cũng không chút nương tay! Theo ta thấy, Ôn Mạn tự tác đa tình thôi. Hắc hắc, người đừng nói là kỹ nữ kia mặc dù khuôn mặt làm cho người ta không dám khen tặng, nhưng thân thể lại không gọi cảm tuyệt vời nhá, chắc chắn... Nếu đặt tại chỗ không thấy đó mà “chiến”, tư vị chắc không tệ! - Khắc Lý Sâm cười dâm dăng nói tiếp, đám thủ lĩnh Liệp thần giả ai nấy đều hiểu ý cười rộ lên.

...

- Thủ lĩnh, sao lại đi ra? - Ôn Mạn mới vừa rời khỏi hang núi đã có một gã thủ hạ vẻ gian xảo tới nghênh đón, hần cười hì hì hỏi.

Ôn Mạn lửa giận đầy bụng, bản thân là Thượng vị thần, nàng ta tai mắt nhanh nhạy, những lời lẽ dâm tục của bọn đàn ông nói không hề nhỏ tiếng trong sơn động kia nàng ta tự nhiên nghe thấy rõ ràng. Chỉ có điều Ôn Mạn biết lực lượng mình có hạn, không thể không kiềm chế tức giận xuống, không dám quay đầu e sẽ vọt tới phát hỏa với bọn đó.

“Chỉ có hần mới không hạ cấp như vậy...”

Trong lòng Ôn Mạn không hiểu sao lại nảy ra một ý nghĩ như vậy. Nàng ta lắc lắc đầu tự chế giễu mình, lẩm bẩm:

- Ôn Mạn à Ôn Mạn, người nghĩ đi đâu thế? Bộ dạng thế này, hần làm sao lại coi trọng người, lần trước cứu người hoàn toàn là do lợi ích ép buộc, tên kia căn bản không hề có ý khác, người đừng có suy nghĩ miên man nữa...

- Thủ lĩnh, làm sao vậy? - Gã thủ hạ thấy Ôn Mạn vẻ mặt phức tạp, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại hé miệng cười, không kìm nổi lại dò hỏi, âm thanh cũng cao lên một chút.

Chợt bừng tỉnh trong cơn hoảng hốt, Ôn Mạn lắc mạnh đầu, dường như muốn thông qua động tác này để vứt bỏ ảo tưởng không thực tế trong đầu.

- Không có gì, đúng rồi, lần trước người đã nói tên kia còn có mấy thủ hạ chưa rời khỏi hẻm núi lớn Long Sâm, người có thể liên hệ với bọn họ không? - Ôn Mạn điều chỉnh lại tâm trạng, hỏi.

- Mấy gã đó đang xử lý chuyện còn lại, xem chừng không bao lâu nữa cũng sẽ rời đi. Ta biết bọn họ ở chỗ nào, để ta đi liên hệ với họ.

- Đợi một chút, ta làm quyền trục cho người, người tới đưa cho bọn họ một cách nhanh nhất! - Ôn Mạn suy nghĩ một chút, đoạn lấy ra một cái quyền trục rồi viết một đoạn văn tự lên trên. Sau khi giao cho gã thủ hạ, nàng ta lập tức vội vàng vàng bỏ đi.

...

Trong hẻm núi lớn Long Sâm, những dãy núi liên miên nhấp nhô, từng đám mây trắng như bông lơ lửng trên bầu trời.

Xuyên qua một cái đầm lầy không khí ngột ngạt, tới một thạch lâm sâu trong sơn cốc, mọi người trên dơi bay còn chưa kịp thấy rõ ràng tình hình, Huyết Linh đột nhiên khê quát:

- Có người đến!

Vệ sĩ Hàn gia sắc mặt nghiêm túc, ai nấy cảnh giác chú ý bốn phía rồi hành động rất nhanh, bố trí xong xuôi đội hình từ trên dơi bay.

Mấy người Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích đều thấy căng thẳng, hết nhìn đông tới nhìn tây lại thét to:

- Mọi người cẩn thận, chuẩn bị nghênh chiến!

- Không cần! Chỉ có một người, còn là nữ nhân!

Huyết Linh thấy bởi vì tiếng hô của hần mà mọi người như gặp đại địch, buồn cười nói:

- Đừng khẩn trương thế, người đàn bà kia thực lực không phải mạnh lắm, ta có thể ứng phó được.

Hần nói như vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó đều có chút tò mò, không rõ vì sao vào lúc này lại có một phụ nữ đơn độc tới. Bọn họ cũng không quen ai ở đây, một người phụ nữ hiển nhiên không có khả năng gây tổn thương với bọn họ, như vậy... nàng ta tới làm gì?

Chốc lát sau, Ôn Mạn với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị dần hiện ra nơi mảng rừng phía xa...

- O! - Ôn Mạn còn chưa đến gần, mấy cô nàng Phạm Ny, Lý Toa đã thốt lên, các nàng đều bị hai vết sẹo dữ tợn giao nhau trên mặt người phụ nữ kia dọa cho sợ hãi.

- Người đến hãy dừng lại! - Bác Lan Tư quát lạnh, sát khí toàn thân ngưng tụ thành thực chất, mơ hồ khóa lấy Ôn Mạn.

Ôn Mạn kinh hãi, không ngờ rằng Bác Lan Tư chỉ liếc qua nàng ta mà đã có một luồng sát khí mãnh liệt tấn công tới. Lòng thầm phát lạnh. Nàng ta thầm nghĩ “Hàn gia này xem ra không giống như lời Côn Tây nói không chịu nổi một đòn, chỉ người vừa rồi đã có lực lượng Thượng vị thần, không biết còn có cường giả nào mạnh hơn nữa không đây?”

Ôn Mạn đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên lông mày lá liễu dần ra, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chú Bác Lan Tư. Nàng ta cảm thấy trên người người này có một sức mạnh vô cùng kỳ quái. Loại sức mạnh này nàng ta đã mơ hồ cảm thấy trên người một người khác, nhưng lực lượng của người kia mạnh hơn!

Nhất định có quan hệ!

Ôn Mạn gần như lập tức chắc chắn suy đoán của mình. Dừng thân lại, đầu tiên giơ tay ra hiệu mình không có ác ý, sau đó mới vội vàng hỏi:

- Các người có biết Hàn Hạo hay không?

- Hàn Hạo, Hàn Hạo nào cơ? Không biết! Người là ai, mà Hàn Hạo là ai?

Mấy người Tư Thập Tác Mỗ mờ mắt ngạc nhiên, không hiểu đầu của tai nheo ra sao nhìn Ôn Mạn, cảm thấy nữ nhân này có phải bị bệnh gì hay không, tự dưng chạy tới hỏi một chuyện chẳng ra đầu vào đâu như vậy.

Vừa nghe người của Hàn gia ào ào tỏ vẻ không biết, Ôn Mạn lúc này sửng sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ mình nhiều chuyện? Nhưng lực lượng trên người lão già kia rõ ràng rất giống với Hàn Hạo, việc này giải thích thế nào?

- Chúng ta không biết người người nói, mong người không cản đường chúng ta! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ mỉm cười, lời nói mặc dù khách sáo nhưng ánh mắt lại không ngừng ra hiệu với Bác Lan Tư, ý là người nếu không đi thì đừng trách chúng ta không khách khí.

- Vậy xin lỗi, ta đi đây! - Ôn Mạn đã lẩn lộn nhiều năm trong giới Liệp thần giả, bản lĩnh xem sắc mặt lời nói đương nhiên không kém. Nàng ta liếc mắt thấy rõ ràng tình huống, thầm nghĩ “dù sao với Hàn Hạo không có quan hệ, sống chết của các người ta không cần quan tâm!”

- Đợi một chút!

Ngay vào lúc này, Cát Nhĩ Bá Đặc dường như nhớ ra cái gì đó. Vò vò đầu, Hắc Long suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ta hình như đã nghe thấy tên này, để ta suy nghĩ thêm một chút...

Bên Hàn gia cũng kỳ quái nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc. Bởi vậy, Bác Lan Tư cũng không lập tức ra tay với Ôn Mạn. Ôn Mạn cũng hồ nghi nhìn Hắc Long, thử nhắc nhở:

- Hàn Hạo tu luyện Tử Vong lực lượng, tay cầm một thanh cốt thứ dài ba mét, sau lưng có bảy đoạn...

Cát Nhĩ Bá Đặc mắt sáng lên, cuối cùng đã nhớ ra, reo vang:

- Đúng hắc rồi!

Chẳng những là Cát Nhĩ Bá Đặc, mấy người Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Phạm Ny cũng đều đã thấy Tiểu Khô Lâu. Bọn họ mặc dù không biết hắn đã lấy cho mình một cái tên, nhưng khi Ôn Mạn nói sau lưng Hàn Hạo có bảy đoạn cốt thứ, bọn họ đã hiểu nàng ta nói tới ai...

- Ta nghĩ chúng ta đã biết người nói tới ai!

Ngải Mễ Lệ nghi hoặc nhìn Ôn Mạn, cười hỏi:

- Xin hỏi, người có chuyện gì không?

- Hàn Hạo có phải là người Hàn gia các người không? - Ôn Mạn hỏi lại.

Ngải Mễ Lệ suy nghĩ một hồi, nhất thời chưa phân biệt được rõ ràng lắm, thế nhưng nàng biết quan hệ giữa Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu vô cùng thân mật, như vậy nên tính Hàn Hạo là thành viên của Hàn gia. Trầm ngâm một chút, Ngải Mễ Lệ cười nói:

- Xem là như vậy...

- Vậy được rồi!

Ôn Mạn nói vội:

- Liệp thần giả trong hẻm núi lớn Long Sâm đang dự định liên hợp lại, hạ thủ với Hàn gia các người. Bây giờ tất cả Liệp thần giả đều tụ tập cùng một chỗ, ta thấy các người hẳn không đối phó được nhiều người như vậy. Các người tốt nhất nên lập tức rời khỏi đây, nếu không một khi bị bọn hắn chặn lại, hậu quả khó lường!

Lời vừa nói ra, bên phía Hàn gia đều biến sắc, Tư Thập Tác Mỗ vội hỏi:

- Sao người biết được?

- Bản thân ta chính là một thủ lĩnh Liệp thần giả, có điều bởi vì quen Hàn Hạo cho nên mới tới gặp nhắc nhở rõ ràng các người!

Ôn Mạn sốt ruột nói:

- Ta đã phái người thông báo cho thủ hạ của Hàn Hạo, nhưng không biết có kịp hay không. Bọn kia đã phái thủ hạ giăng lưới khắp hẻm núi lớn Long Sâm. Các người mà vào trong nhất định sẽ không thoát khỏi tai mắt của bọn hắn, chúng quá quen thuộc nơi này, các người nên rời đi ngay!

- Chúng ta không thể lui!

Phỉ Bích cười gượng, hiện tại lui về sau rất có thể sẽ gặp bọn Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm. Bọn chúng cũng không tốt đẹp gì hơn Liệp thần giả.

- Cảm ơn người đã nhắc nhở, chúng ta chỉ có toàn lực rời khỏi hẻm núi lớn Long Sâm, hy vọng có thể tránh né được truy kích của những Liệp thần giả đó.

Không rườm rà nữa, bọn họ thậm chí không hỏi thêm Ôn Mạn và Hàn Hạo rốt cuộc có quan hệ gì, vội vàng bay lên.

885. Chương 885: dư Uy Vẫn Còn

Lộ trình từ hẻm núi lớn Long Sâm tới Tử Vong thần vực cần khoảng mười ngày, bọn họ không còn đi với tốc độ nhanh nhất nữa.

Mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc, Ngải Mễ Lệ mặc dù đầy một bụng nghi hoặc, không rõ vì sao người đàn bà có khuôn mặt dữ tợn kia lại có thể biết Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo. Bọn họ vẫn cho rằng Tiểu Khô Lâu là sinh vật triệu hoán của Hàn Thạc, do đó phải luôn ở lại Vong Linh giới, không thể xuất hiện ở Chúng Thần đại lục mới đúng.

Thời gian cấp bách, bọn họ cũng không nhàn rỗi đi hỏi Ôn Mạn kĩ càng về tình huống kì lạ của Tiểu Khô Lâu. Trong lòng mình, họ cũng không xem Hàn Hạo là một sinh vật đặc biệt quan trọng, sinh vật triệu hoán dù sao chỉ là sinh vật triệu hoán. Chưa được gặp Hàn Hạo hiện tại nên bọn họ vĩnh viễn không cách nào hiểu được hán khủng bố đến dường nào!

Ôn Mạn có thể lý giải sự sốt ruột của bọn họ nên tuyệt không nhiều lời ngăn họ lại. Dõi theo dơi bay của Hàn gia bay xẹt qua trước mắt, nàng ta thoáng do dự đoạn âm thầm theo sau.

Ôn Mạn bản thân là một trong số những thủ lĩnh Liệp thần giả của hẻm núi lớn Long Sâm. Nàng ta hiểu rõ hơn nhiều thủ đoạn và lực lượng của những thế lực Liệp thần giả so với người Hàn gia. Chỉ cần người của Hàn gia xuất hiện trong địa bàn là bọn Côn Tây tuyệt đối có thể truy ra được tung tích của bọn họ rất nhanh.

Bọn Côn Tây đã lẫn lộn nhiều năm ở đây, hiểu rõ địa hình như lòng bàn tay. Hẳn nếu đã liên lạc, lôi kéo nhiều tổ thế lực như vậy đối phó Hàn gia, tự nhiên sẽ không cho phép họ thoát khỏi.

Sự thật chứng minh suy đoán của Ôn Mạn hoàn toàn chính xác!

Ba ngày sau, khi dơi bay chở Hàn gia sắp tới đỉnh một ngọn núi cao được mây mù che phủ thì họ phát hiện phía dưới nghìn nghịt đại hán vẽ mặt âm u, mắt lộ hung quang đứng chờ ở đó tự bao giờ.

Đám người mặc dù tụ tập thành nhóm với nhau nhưng giữa các nhóm vẫn duy trì một khoảng cách ngắn. Rất rõ ràng bọn họ không thuộc về cùng một nhóm thế lực, mà là do rất nhiều thế lực bất đồng hội tụ lại.

Mấy kẻ đứng đầu mắt lộ rõ vẻ tham lam, nhìn chòng chọc vào nhóm người Hàn gia đang tới gần. Có một số còn nuốt nước bọt liên tục, khóe miệng nhếch lên nét cười tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết chính là Liệp thần giả giết người thành tính!

Không đợi dơi bay của Hàn gia đến gần, trong chốc lát đám Liệp thần giả đã ào ào bay lên không trung. Những tên cầm đầu lập tức đồng loạt triển khai thần chi lĩnh vực, nhanh chóng hình thành tầng tầng kết giới, rõ ràng chúng muốn dựa vào số kết giới này để ngăn trở dơi bay tấn công.

Trước kết giới dày đặc trước mặt, dơi bay của Hàn gia đã bị ép ngừng lại.

- Con mẹ nó! Bọn tiểu mao tặc các ngươi muốn làm gì?

Cát Nhĩ Bá Đặc biết bọn chúng chặn đường nhất định không có ý tốt, vừa lên tiếng đã không chút khách khí chửi ầm lên:

- Cút ngay cho ta!

Chấn phía trước dơi bay của Hàn gia là mười mấy nhóm thế lực Liệp thần giả tại hẻm núi Long Sâm. Mỗi một nhóm số người ít nhất cũng có mấy chục, bọn Côn Tây là nhóm có số lượng nhiều nhất, hơn ba trăm tên thủ hạ.

Mười mấy nhóm thế lực Liệp thần giả cùng tụ tập, tổng số người xấp xỉ một ngàn ba trăm, hơn nữa những kẻ cầm đầu gần như đều có thực lực Thượng vị thần. Cả một bầu sàilang nhe nanh múa vuốt trước mặt, phía Hàn lo lắng khó ứng phó nổi.

Côn Tây căn bản không xem Hắc Long đang hét to ra gì, lại quay sang những thủ lĩnh Liệp thần giả khác cười dâm dăng soi mói mấy nàng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, thỉnh thoảng lại chỉ chỗ Khiết Bích Nhi, Lỵ Toa, phát ra từng tràng cười đắc ý quái dị.

Bất luận là Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ hay Khiết Bích Nhi, Lý Toa đều là loại mỹ nữ chọn một trong trăm. Lại thêm tác dụng từ Niết đan do Hàn Thạc bào chế, làn da ai nấy đều trắng óng ánh, luôn giữ lại được hình tượng mỹ lệ nhất khiến chúng nhân khi thấy được đều tự nhiên sinh ra cảm giác kinh hãi trước vẻ đẹp của các nàng.

Liệp thần giả vốn là bọn sinh hoạt trên lưỡi đao liêm máu. Bọn chúng tìm kiếm đủ loại kích thích, đối với những nữ tử mỹ lệ tự nhiên càng có dục vọng chiếm đoạt mãnh liệt. Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ... tướng mạo xuất chúng, có lực hấp dẫn trí mạng với bọn chúng, làm cả bọn trong lúc nhất thời đều quên đi mục đích chủ yếu.

Theo bọn Liệp thần giả Côn Tây thấy, vệ sĩ Hàn gia căn bản không đủ đáng sợ, quan trọng nhất là bọn họ không hề phát hiện có cường giả Thượng vị thần trong đội ngũ Hàn gia. Một nhóm thế lực như vậy mặc dù số người không ít, nhưng bọn chúng cũng không để vào đâu.

- Hắc hắc, ta muốn con đàn bà kia, phụ nữ thành thực như trái mật đào có vị ngon nhất. Ha ha, không ai được cướp của ta! - Khắc Lý Sâm chỉ vào Ngải Mễ Lệ cười thâm độc, dường như tất cả mọi thứ của Hàn gia đều mặc cho bọn chúng tước đoạt.

- Tiểu mỹ nữ kia là của ta, đó là loại ta thích nhất!

Côn Tây chỉ vào Lý Toa đang lo lắng hoảng sợ, hắc hắc cười quái dị nói:

- Các huynh đệ, các người đều nhìn đã mắt rồi, chúng ta trước hết phân chia chiến lợi phẩm đi!

- Chắc chắn, đám này ngon hơn Ôn Mạn đề tiện kia nhiều! Chẳng những vóc người hạng nhất, ai nấy đều khiến người ta chảy nước miếng! Ừm, chúng ta trước cứ phân chia những mỹ nữ này trước, sau đó sẽ nói đến các chiến lợi phẩm khác! Xem ra hôm nay được vui thú một bữa rồi! - Một gã thủ lĩnh Liệp thần giả khác cũng cười thâm độc, cả bọn quả thật không coi người Hàn gia ra gì.

Hàn gia từ khi tới Chúng Thần đại lục, cho tới bây giờ chưa hề bị làm nhục kiểu này. Đám Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc đều tức muốn vỡ phổi. Chúng nữ bị điểm mặt càng hận không thể chém nát bấy bọn này.

Chỉ có điều bất luận Ngải Mễ Lệ hay Phỉ Bích đều rõ đối mặt mười mấy tên Thượng vị thần hung tàn cộng thêm hơn ngàn tên Liệp thần giả thì bọn họ căn bản không hề có khả năng chiến thắng.

Tính tình nóng nảy như Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, mắt thấy chủ mẫu bị người khác làm nhục đã chuẩn bị xông ra, lại bị Ngải Mễ Lệ đánh mất sốt ruột ngăn chặn.

Phỉ Bích xanh mặt, lạnh giọng:

- Chúng ta là người của Hàn gia tại Âm Ảnh thành, có mối quan hệ rất tốt với các đại gia tộc tại Tử Vong thần vực. Các người dám tìm chúng ta gây phiền phức, Hắc Âm thần vực, Tử Vong thần vực lập tức sẽ phái lượng lớn thần vệ bao vây tiêu diệt! Các vị, nếu như các người bằng lòng cho qua, chúng ta có thể dâng tặng năm trăm vạn hắc tinh tệ, thế nào?

- Ha ha, người hù dọa ai đấy?

Côn Tây ngửa mặt lên trời cười vang, nói:

- Người cũng không nhìn xem chúng ta là ai, chúng ta ngày ngày mua bán gì? Hắc hắc, chúng ta là Liệp thần giả, mục đích của bọn ta chính là chuyển đi này, chúng ta nếu như sợ cái bọn thần vệ ở hai đại thần vực thì đã sớm rửa tay mặc kệ rồi!

- Đừng rườm rà với bọn chúng nữa, những con đàn bà này ta càng nhìn càng ngứa ngáy, chúng ta sao có thể trơ mắt nhìn bọn chúng trốn thoát trước mặt được! - Khắc Lý Sâm phát tay, có vẻ không thể chờ đợi được nữa.

- Đợi một chút!

Ngay vào lúc này, Ôn Mạn từ phía sau dơi bay lướt ra. Nàng ta đảo mắt qua đã biết tâm tính của bọn Côn Tây bộc phát, vội vàng nói:

- Ta hỏi qua rồi, bọn họ biết Hàn Hạo, các người tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ!

Lời vừa nói ra, những thủ lĩnh Liệp thần giả đều khá sửng sốt, có vẻ vô cùng e ngại Hàn Hạo nên lập tức do dự, xem ra dường như muốn rút lui.

Mà ngay cả Côn Tây và Khắc Lý Sâm cũng đều biến sắc, xem ra mặc dù Hàn Hạo đã rời khỏi Long Sâm, hai tên bọn chúng vẫn rất kiêng dè người này.

- Ôn Mạn, người ít nói chuyện giật gân đi!

Côn Tây cau kinh mắng:

- Lời bọn chúng nói ai mà tin được! Hừ, Hàn Hạo ở hẻm núi lớn Long Sâm này nhiều năm như vậy, ta trước giờ vẫn không phát hiện hắn từng có người thân bằng hữu nào! Đừng tưởng rằng cái gia tộc họ Hàn có quan hệ với Hàn Hạo, người hù dọa ai đấy?!

- Ta hỏi rõ rồi, bọn họ nói Hàn Hạo đích thật là người của Hàn gia!

Ôn Mạn thần nhiên nhìn Côn Tây, nói lạnh lẽo:

- Ngẫm lại thủ đoạn của Hàn Hạo đi! Nếu như hắn biết ai động đến người của hắn, với cá tính Hàn Hạo, không ai thoát khỏi hắn đuổi giết! Ở nơi này, Hàn Hạo hoành hành nhiều năm như vậy nhưng trước giờ chưa từng nếm mùi thất bại, mà ngay cả mấy đại gia tộc ở Tử Vong thần vực muốn giết thủ hạ của hắn cũng không ai may mắn sống đến bây giờ!

Những thủ lĩnh các thế lực nhỏ vừa nghe Ôn Mạn nói như vậy, ánh mắt mỗi tên đều lập lờ. Xem ra cái bóng Hàn Hạo ở hẻm núi Long Sâm quá lớn, chỉ Ôn Mạn chấn nhiếp thôi mà bọn chúng đã bắt đầu luống cuống.

- Đồ đệ tiện, bớt nói nhảm đi!

Côn Tây ở hẻm núi lớn Long Sâm luôn bị thế lực Hàn Hạo áp chế. Hiện tại Hàn Hạo đã mang thủ hạ rời đi, hắn không dễ dàng mới ngoi lên được, giờ phiên muộn nhất là có người nhắc tới Hàn Hạo bên tai hắn.

- Bọn kia muốn dùng danh hiệu Hàn Hạo để hù chúng ta, mọi người đừng để bị lừa. Các người cũng đều biết Hàn Hạo không có thân nhân, chúng ta sớm xử lý chuyện này đi!

- Nghĩ lại đi, Hàn gia nhiều mỹ nữ, nhiều của cải như vậy, hôm nay đều là của chúng ta... - Côn Tây tiếp tục mê hoặc.

Có lẽ lời giải thích của Côn Tây đã có tác dụng, hoặc có lẽ đám Liệp thần giả đã bị mê hoặc tâm trí. Những thủ lĩnh Liệp thần giả lại tự động viên tinh thần mình, bắt đầu vung tay hạ lệnh cho thủ hạ từ các phương hướng bao vây dơi bay của Hàn gia lại.

Ôn Mạn thấy chuyện đã đến nước này thì biết dù mình có nói gì nữa cũng đều vô dụng, chỉ đành than thở. Nàng biết nếu mình còn kiên trì khuyên bảo tiếp thì có lẽ ngay cả nàng cũng không trốn khỏi độc thủ của đám ác nhân này, chỉ đành lặng lẽ lui xuống.

Giờ phút này, tình thế hết sức căng thẳng.

- Các vị, náo nhiệt nhỉ! - Một tiếng cười lạnh lạnh lạnh lòng từ nơi xa truyền đến. Sau đó một đại hán cô độc thân đầy vết thương xuất hiện, hắn tu luyện Hủy Diệt lực lượng, chỉ biểu hiện cảnh giới Trung vị thần hậu kỳ, thực lực so với bất luận một thủ lĩnh Liệp thần giả nào cũng đều kém hơn ít nhất một bậc.

Nhưng một người như thế lại khiến cho đám thủ lĩnh này thấy trầm trọng.

- Tây Liêu, các người không phải đã rời hẻm núi lớn Long Sâm rồi sao? Trong đám có một tên thủ lĩnh tươi cười, vừa mới rồi còn ngông nghênh, giờ đã đổi thái độ nhanh như chớp, cười nói với người tên Tây Liêu thực lực thấp hơn hắn một bậc.

Côn Tây và Khắc Lý Sâm sắc mặt rất mất tự nhiên, cau mày nhìn người không nên xuất hiện ở chỗ này. Côn Tây sầm mặt hỏi:

- Tây Liêu, người hiện tại đáng lẽ phải đi theo thủ lĩnh của người ở Vùng Đất Hỗn Loạn, vì sao vẫn ở lại Long Sâm này?

- Ha ha!

Tây Liêu cười vang, đoạn quát lạnh:

- Chuyện của chúng ta khi nào đến phiên Côn Tây người quản vậy?

Dừng một chút, Tây Liêu liếc mắt về phía dơi bay của Hàn gia, rồi nói với những thủ lĩnh Liệp thần giả:

- Lúc trước thủ lĩnh chúng ta đã truyền lệnh, dặn chúng ta không được phép động đến người của Hàn gia! Cũng không được cho người khác động vào người Hàn gia! Hắc hắc, ta không biết thủ lĩnh vì sao lại ra mệnh lệnh kỳ quái này, tuy nhiên đã là mệnh lệnh của thủ lĩnh thì nhất định phải tuân thủ!

- Tây Liêu, các người đã rời khỏi Long Sâm này rồi, còn quản nhiều như vậy làm gì?

Khắc Lý Sâm lạnh lùng nói:

- Huống chi, chỉ bằng Tây Liêu người thì chống đỡ được ai? Người có tư cách gì mà càn rỡ ở nơi này? Hắc hắc, Hàn Hạo vắng mặt, các người còn có thể đảo lộn được trời hay sao?

Tây Liêu mắt lóe hung quang, nhe răng cười nói:

- Mọi người đều biết nhóm người này đi đâu, tính tình thủ lĩnh thế nào ta còn không rõ sao? Hắc hắc, trước khi đến ta đã nói tình huống cho mấy huynh đệ rồi, nếu có chuyện ngoài dự liệu họ sẽ đưa tin đến thủ lĩnh Hàn Hạo đang ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Hôm nay các người có thể giết ta, lão tử dù sao khi bước đến nơi này đã giác ngộ mình sẽ chết bất cứ lúc nào! Tuy nhiên, ta nghĩ các vị cũng đều biết tính tình thủ lĩnh nhà ta, hắc hắc, các người dám làm chắc hiểu hậu quả chứ?

Lời vừa nói ra, sắc mặt toàn bộ thủ lĩnh Liệp thần giả hoàn toàn biến đổi, dường như không ngờ rằng Tây Liêu còn có hậu chiêu này, làm cho bọn chúng lâm vào thế khó xử, biết rõ rằng dù hôm nay có giết Tây Liêu và người của Hàn gia thì chuyện nhất định sẽ bị Hàn Hạo biết được.

- Đã là Hàn Hạo lên tiếng thì ta sẽ không tham dự nữa!

Không khí trầm lặng kéo dài một lúc chợt có một gã thủ lĩnh cười khan một tiếng, nói với Tây Liêu:

- Khi nào gặp Hàn Hạo, nói với hắn ta hỏi thăm sức khỏe, An Long ta vĩnh viễn sẽ không đối địch với hắn!

- Hắc hắc, nhất định nhất định! - Tây Liêu ngoài cười nhưng trong không cười, rất có phong độ của một đại tướng.

- Vậy ta cũng không thể không nể mặt Hàn Hạo. Côn Tây à, thật có lỗi, ta cũng không tham dự nữa! - Lại có một thủ lĩnh khác bỏ đi.

- Ấy... Hàn Hạo khi còn ở Long Sâm đối xử với ta không bạc, ta quyết không thể ra tay với người của hắn!

- ...

Từng gã thủ lĩnh ngay tại thời điểm mấu chốt nhất đều đánh trống lui quân dưới dư uy của Hàn Hạo. Đám này đều kiềm chế ý nghĩ muốn động thủ với Hàn gia, đánh tiếng với Tây Liêu rồi vội vàng vàng vọt vàng vọt người rời đi.

Chớp mắt cái chỉ còn lại có hai kẻ đầu trò Côn Tây, Khắc Lý Sâm cùng đám thủ hạ. Bọn chúng trở mắt nhìn những tên thủ lĩnh Liệp thần giả khác rời đi mà đành chịu, lòng thầm “hỏi thăm” Hàn Hạo không biết bao nhiêu lần.

Trên dơi bay, mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc, Ngải Mễ Lê, Phạm Ny đưa mắt nhìn nhau, mặt nghệt ra, không hiểu rốt cuộc là thế nào, Tiểu Khô Lâu đó đến hẻm núi lớn Long Sâm lúc nào, vì sao những kẻ suốt ngày liều mạng này lại sợ hắn đến vậy?

Chỉ có Bác Lan Tư linh quang chợt động, bỗng nhiên quát khê:

- Hóa ra là hắn!

- Ai? - Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đồng thời truy hỏi.

Bác Lan Tư nhắc nhở hai người:

- Còn nhớ thiếu niên thần bí ta đã đề cập với các ngươi không? Hắn là kẻ cường đại nhất trong số những Liệp thần giả tại hẻm núi lớn Long Sâm này, đến nay không có bao nhiêu người biết lai lịch của hắn. Không ngờ rằng lại là người mình!

- Vậy chắc không sai được rồi!

Hắc Long cười khổ nói:

- Cái tên kia từ rất sớm đã vô cùng lợi hại rồi, thực sự không ngờ rằng hắn có ảnh hưởng lớn đến vậy tại đây!

- Côn Tây, Khắc Lý Sâm, hai người các ngươi thực sự muốn đối đầu với thủ lĩnh nhà ta ư?

Tây Liêu liếc xéo Côn Tây, Khắc Lý Sâm, cười lạnh:

- Hắc hắc, ta khuyên các ngươi tốt nhất nên buông bỏ, chuyện này ta coi như chưa xảy ra! Nếu không, bản thân các ngươi chắc biết hậu quả rồi!

- Mẹ nó, ta không tin thứ tà môn này!

Côn Tây dường như bị sự cuồng vọng của Tây Liêu chọc giận, hắn trợn mắt quát to:

- Nếu như Hàn Hạo thực sự ở nơi này, có lẽ ta sẽ nể mặt hắn! Con mẹ ngươi, chỉ một Trung vị thần nho nhỏ mà cũng dám khua chiêng gióng trống trước mặt ta à. Hừ, Hàn Hạo đã tới Vùng Đất Hỗn Loạn, có thể còn sống trở về hay không cũng rất khó nói, cho dù hắn trở lại, cùng lắm lão tử không sống ở đây nữa là xong! Lên cho ta, giết cái thằng cáo đội lốt hổ Tây Liêu này trước cho ta!

Khắc Lý Sâm ban đầu đã có ý định rút lui, nhưng nhìn lại những mỹ nữ Hàn gia đang trên dơi bay thì lập tức bị sắc tâm che kín tâm trí, cũng vung tay hạ lệnh cho thủ hạ:

- Giết cho ta!

886. Chương 886: gieo Gió Gặt Bão

Nếu không có Tây Liêu chắn nhiep, số thủ lĩnh Liệp thần giả lưu lại đâu chỉ có Côn Tây và Khắc Lý Sâm. Nếu như mười mấy nhóm thế lực thật sự tụ tập cùng đối phó Hàn gia, trước uy hiếp từ mười mấy Thượng vị thần, Hàn gia tuyệt đối sẽ lãnh ít ừ nhiều.

Nhưng bởi vì sự uy hiếp của Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo ở hẻm núi lớn Long Sâm quá lớn, những thủ lĩnh Liệp thần giả sợ hãi sức mạnh của hắn không thể không từ bỏ việc vây công Hàn gia. Bởi vậy, kẻ địch bọn họ phải đối mặt cũng chỉ còn hai nhóm thế lực Côn Tây và Khắc Lý Sâm.

Nhân số của hai nhóm cộng lại khoảng năm trăm, với hai tên thủ lĩnh đều có thực lực Thượng vị thần trung kỳ. Ở hẻm núi lớn Long Sâm, bọn chúng là thế lực lớn số một số hai trong giới Liệp thần giả!

Nhưng chỉ bằng thế lực này Hàn gia cũng không e ngại. Ngay khi bọn thủ lĩnh Liệp thần giả kia rời đi, đám Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh vẫn luôn nhẫn nại đã không còn chịu nổi nữa. Mệnh lệnh của Côn Tây và Khắc Lý Sâm vừa mới truyền đạt xuống, đột nhiên phát hiện vệ sĩ Hàn gia không chút do dự đã tấn công trước!

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có thực hay không.

Vệ sĩ Hàn gia vừa đáp từ trên dơi bay xuống, sắc mặt Côn Tây và Khắc Lý Sâm chợt biến, lòng thầm kinh hãi, hô gấp:

- Tất cả cẩn thận!

Vệ sĩ Hàn gia khi tới đội ngũ sắp xếp chỉnh tề trật tự, mỗi tổ vệ sĩ vẫn duy trì cự ly thích hợp nhất, không hề ảnh hưởng tới hiệu suất xuất thủ, còn có thể chiếu cố cho nhau.

Ánh mắt của đám vệ sĩ lạnh như băng, coi thường tính mạng khiến bọn Côn Tây, Khắc Lý Sâm nhận ra họ tuyệt đối đã kinh qua tôi luyện, không phải như đám lính mới của những gia tộc bình thường chưa từng trải qua chiến đấu tàn khốc.

Bởi vậy, hai tên lập tức nhìn ra vệ sĩ Hàn gia không tầm thường, lập tức hạ lệnh thủ hạ toàn lực ứng phó.

Chỉ có điều chúng vẫn còn đánh giá thấp sự đáng sợ của vệ sĩ Hàn gia. Đã nhiều năm mài giũa trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, tự nhiên không phải toi công lãng phí thời gian, dưới thử thách máu lửa, những vệ sĩ này thậm chí còn máu lạnh, hung tàn hơn so với Liệp thần giả.

Bọn họ không động thì thôi, vừa ra tay liền giống như một thanh đao nhọn với sức mạnh vô địch, cắm thẳng vào giữa đám Liệp thần giả!

Và cảnh tượng giống như đúc cuộc chiến với thần vệ đội Hai của Lạp Nhĩ Phu lại tái diễn...

Vệ sĩ Hàn gia về số lượng đã chiếm thượng phong, ưu thế về phương diện phối hợp đoàn thể lại càng rõ ràng. Chỉ vừa thoáng tiếp xúc, sức chiến đấu khủng bố của họ đã được thể hiện, đánh cho đám Liệp thần giả vẫn luôn hoành hành ngang ngược ở hẻm núi lớn Long Sâm liên tiếp tháo chạy!

Cứ dễ ợt như vậy, vệ sĩ Hàn gia một mạch xung phong giết chóc, không chỗ phòng ngự nào có thể chống đỡ. Nơi nào họ đi qua là tiếng gào thét tuyệt vọng của đám Liệp thần giả vang lên, từng cỗ thi thể máu thịt lẫn lộn văng ra khắp nơi, rớt từ trên hư không xuống đỉnh núi cao phía dưới.

Ôn Mạn và Tây Liêu cùng giật mình kinh ngạc. Bọn họ thấy Côn Tây, Khắc Lý Sâm bằng bất cứ giá nào truyền đạt mệnh lệnh công kích, thăm nghĩ vậy là xong rồi. Tây Liêu còn tự trách mình thái độ vừa rồi có phần quá ngang ngược. Không kịp suy nghĩ tiếp, hắn đã kinh dị phát hiện ra tay trước lại không phải là thủ hạ Liệp thần giả của hai tên kia, mà là những vệ sĩ Hàn gia hắn hoàn toàn không biết gì.

Có thật sự giao thủ, Tây Liêu mới kịp nhận ra. Từ trận hình chiến đấu đầy sức mạnh khoa trương của vệ sĩ Hàn gia, hắn chợt bừng tỉnh, đến tận lúc này cuối cùng đã hiểu vì sao Hàn Hạo từng truyền đạt mệnh lệnh không cho phép động tới Hàn gia.

Trận hình ấy rất phức tạp thâm ảo, người bình thường tuyệt đối không nhìn ra manh mối. Nhưng Tây Liêu thân là thủ hạ trực hệ của Tiểu Khô Lâu, cũng từng trải qua những ma trận tương tự Hàn Hạo đã chỉ đạo. Hắn chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra trận hình vệ sĩ Hàn gia hiện đang sử dụng cùng với ma trận bọn họ sử dụng thuần thực có hiệu quả như nhau.

Lúc gã thủ hạ của Ôn Mạn đưa tin tức cho Tây Liêu, hắn vẫn không tin tưởng lắm thủ lĩnh có quan hệ gì với Hàn gia. Nhưng hiện tại sau khi quan sát trận hình tấn công của vệ sĩ Hàn gia, hắn là người đầu tiên tin phán đoán của Ôn Mạn!

So sánh với Tây Liêu, sức chiến đấu của vệ sĩ Hàn gia còn làm Ôn Mạn chấn động hơn. Nàng ta kinh sợ dõi theo cuộc tàn sát của họ nhằm vào đám thủ hạ của Côn Tây, Khắc Lý Sâm, như một thanh thần khí chuyển động tinh vi, không ngừng gặt lấy tính mạng của đám Liệp thần giả...

- Hàn gia... Hàn Hạo... Quả đều là nhân vật thần bí... - Ôn Mạn lòng đầy kinh ngạc, thăm lăm bầm.

Còn hai tên Côn Tây, Khắc Lý Sâm cảm giác mình sắp điên rồi!

Bọn chúng thế nào cũng không ngờ rằng vệ sĩ Hàn gia lại có thể đáng sợ như vậy. Một đám vệ sĩ ai nấy hết như đao phủ lãnh khốc nhất, đang sử dụng một loại trận hình vô cùng ảo diệu đoạt đi tính mạng thủ hạ hai người bọn chúng. Bọn chúng muốn ra tay tương trợ, lại bị ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc quán chặt.

Đến bây giờ Côn Tây, Khắc Lý Sâm đã hoàn toàn tin Hàn gia và Hàn Hạo tuyệt đối có quan hệ phức tạp, bởi vì trận hình hiện tại vệ sĩ Hàn gia đang sử dụng thủ hạ Hàn Hạo cũng hiểu được đôi chút, hơn nữa lực lượng ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc sử dụng mơ hồ còn có bóng dáng của Hàn Hạo.

Trước khi giao chiến, Côn Tây, Khắc Lý Sâm không hề nhìn ra Hàn gia có một Thượng vị thần nào. Nhưng ngay khi bắt đầu chiến đấu, ba đối thủ trước mắt đột nhiên gây cho bọn chúng sự ngạc nhiên cùng cực. Bọn họ chứng phát hiện mấy nhân vật vô danh không đáng nhắc tới bỗng chốc hóa thân thành hung thần ác sát!

Hai tên thầm hối hận, chửi mình đã biết rất rõ ràng cái tên kia kì lạ khó lường, vì sao lại còn chọc vào người của gia tộc bọn họ.

- Không thoát được câu nào à, sao không giẫm cọt nữa đi? Mẹ kiếp! Vừa mới rồi không phải người đánh rắm nhiều lắm sao? Lão chó, hôm nay lão tử không lột da ngươi không xong! Mẹ nó, chỉ bằng “đạo đức” của ngươi dám động tới chủ mẫu chúng ta là lão tử lập tức cắt ngay gà con của ngươi xuống... - Khác với Huyết Linh, Bác Lan Tư vẫn nín lặng, Cát Nhĩ Bá Đặc vừa phối hợp với Bác Lan Tư vây công Khắc Lý Sâm vừa chửi rất âm độc. Những lời lẽ ác độc ấy không kém hơn thể công sắc bén của hắn bao nhiêu.

Côn Tây bị mình Huyết Linh ngăn trở. Khắc Lý Sâm bị Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư chặn lại. Bác Lan Tư không nói một lời, dùng phi kiếm sắc bén sát khí bắn ra bốn phía, khiến Khắc Lý Sâm không thể không đem đại bộ phận tinh lực để ngăn cản hắn. Hắc Long lại như cái bóng quỹ lượn vòng quanh Khắc Lý Sâm, bất thành linh tấn công lúc thích hợp nhất, chưa nói miệng lưỡi không sạch sẽ chửi bới mấy đời nữ tử tông Khắc Lý Sâm.

Có đôi khi loại hành hạ tinh thần này không nhẹ hơn nỗi đau đớn thể xác bao nhiêu. Bị Hắc Long dùng lời lẽ bắn thủ châm chọc, nói móc, chửi độc, Khắc Lý Sâm như có cảm giác bất cứ lúc nào cũng tan vỡ, không thể tập trung tinh lực nên sức tấn công giảm mạnh. Bác Lan Tư thừa thế xông lên, phi kiếm rạch trên người hắn vài vết thương.

- Giết bọn chúng! - Vừa thấy phe mình hoàn toàn chiếm lợi thế, Phỉ Bích lập tức quát lạnh.

Nàng vô cùng cảm phết Côn Tây, Khắc Lý Sâm, bởi biểu tình hai tên này nhìn về bọn họ mới rồi đầy vị dâm loạn, với lại còn làm nhục mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Lỵ Toa. Điều này làm cho nhóm Phỉ Bích không thể nhịn được nữa. Thực lực không bằng người khác, Phỉ Bích chỉ có thể áp chế lửa giận trong lòng. Bây giờ vệ sĩ Hàn gia chiếm thượng phong, nàng lập tức theo lên.

Bất luận là Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, hay là lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, hoặc là A Nhĩ Mai Lý Khắc, những người xuất thân từ Kỳ Áo đại lục đều là kỳ tài ngút trời. Ở Chúng Thần đại lục, nơi có thiên địa nguyên tố đậm đặc này họ đều tiến bộ thần tốc. Ở Hàn gia, bọn họ có đủ của cải hỗ trợ, quyền lực lượng ý nghĩa thâm ảo, đan dược Hàn Thạc tự mình luyện chế, lại từ mỗi khu vực thu mua thần tinh các hệ. Những thứ này cuộn cuộn được đưa tới nhà kho quan trọng của Hàn gia, do mấy nàng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ theo thứ tự phân phát, giao cho những thành viên Hàn gia chủ yếu tới từ Kỳ Áo đại lục.

Những thành viên này ở Kỳ Áo đại lục vốn đều là một phương hùng mạnh kiệt xuất. Chúng Thần đại lục có những thứ có thể trợ giúp bọn họ tu luyện, thêm nữa bọn họ vốn đã có tư chất hơn người, tốc độ tiến bộ mặc dù không khủng bố như Huyết Linh, Bác Lan Tư song mỗi người cũng vô cùng nhanh chóng.

Hiện giờ, hầu hết nhóm Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đã đột phá đến cảnh giới Trung vị thần, loại thiên tài như lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc đã tiến vào cảnh giới Trung vị thần hậu kỳ, so với thần sinh trưởng ở Chúng Thần đại lục thì tốc độ tiến bộ còn nhanh hơn rất nhiều.

Bọn họ ở nơi Kỳ Áo đại lục thiên địa nguyên tố nghèo nàn, chỉ có kiến thức nửa vời đối với các hệ lực lượng mà đã trở thành cao thủ đứng đầu. Sau khi tới Chúng Thần đại lục đạt được tất cả điều kiện tiện lợi, tiến bộ tự nhiên cũng ngày đi ngày dặm.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc đều không hề nhàn rỗi. Bọn họ cũng hiểu rõ cách phối hợp ma trận, sắp xếp thành những đại trận có lực sát thương kinh người tấn công thủ hạ Côn Tây, Khắc Lý Sâm, liên tiếp tạo thành tổn thương mang tính hủy diệt.

Tình thế hoàn toàn nghiêng về một bên!

Kể xui xẻo trước hết là Khắc Lý Sâm. Hắn bị Hắc Long chửi mắng độc địa cuối cùng sụp đổ, quên hết tất cả nhìn chòng chọc vào Cát Nhĩ Bá Đặc xung phong liều chết. Khắc Lý Sâm mất đi lý trí tạo cơ hội cho Bác Lan Tư. Khi gã thủ lĩnh Liệp thần giả gần như đã công kích lên người Cát Nhĩ Bá Đặc, mũi phi kiếm của lão sát thủ Bác Lan Tư đã xuyên từ sau gáy ra mi tâm.

Khắc Lý Sâm chết tại chỗ!

- Đần độn! Lão tử không được như hai gã Huyết Linh, Bác Lan Tư có lực công kích hơn người, nhưng thân thể lão tử cường đại, ngươi cho rằng một đòn có thể tiêu diệt được ta ư! Ngu ngốc! - Cát Nhĩ Bá Đặc loạn

choạng đôi chút, khê ho khan vài tiếng đã khôi phục như thường, tiến lên đá vào thi thể Khắc Lý Sâm làm nó rơi từ trên đỉnh núi cao xuống.

Thân thể mới của Hắc Long là được Hàn Thạc dùng phương pháp luyện chế ma khí chú tâm luyện chế ra. Mặc dù khả năng phòng ngự không biến thái như Hàn Thạc, song so với thần thông thường còn cứng rắn hơn mười mấy lần. Đối lại là một người khác, mặc dù là Bác Lan Tư, trúng một kích khủng bố của Khắc Lý Sâm như vậy không chết cũng trọng thương, nhưng Cát Nhĩ Bá Đặc lại không bị gì.

- Tốt lắm Cát Nhĩ Bá Đặc, nắm chặt thời gian, liên thủ với Huyết Linh xử lý tên kia! - Bác Lan Tư lau phi kiếm, đoạn quay người vọt tới chỗ Côn Tây.

Hắc Long nhổ một bãi nước bọt chuẩn xác lên cái xác Khắc Lý Sâm đang rơi xuống, đoạn chửi:

- Con mẹ nó, tiện nghi cho người quá!

Lại mắng một tiếng, Hắc Long mới quay người nhằm phía Côn Tây, dự định hợp tác với Bác Lan Tư, Huyết Linh, tiêu diệt tên kia càng sớm càng tốt.

Trong cơn mưa công kích liều mạng của Huyết Linh, Côn Tây luôn vô kế khả thi, đám vệ sĩ Hàn gia còn bao vây trùng trùng lớp lớp bên ngoài. Một khi hắn muốn thoát ly vòng chiến này, phát hiện sẽ bị đối phương điên cuồng công kích.

Côn Tây thực lực mặc dù cường đại, nhưng trăm Trung vị thần toàn lực xuất thủ thì không phải chuyện đùa, lại thêm loại như Huyết Linh không muốn sống bám rịt lấy, hắn căn bản không có biện pháp rời khỏi nơi này!

Khoảng khắc Khắc Lý Sâm mất mạng, Côn Tây lòng thầm phát lạnh, biết mình đi đời rồi.

Quả nhiên, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc căn bản không hề có giác ngộ đối chiến một chọi một công bằng, lập tức âm u lạnh lẽo xông tới, càng làm cho Côn Tây lòng sinh tuyệt vọng.

“Cho dù chết, cũng phải kéo theo một tên!”

Côn Tây lòng thầm oán hận nói. Liệp thần giả vốn không biết ngày mai còn sống hay không. Mỗi một tên tay đều dính đầy máu tươi. Thân là một phương thủ lĩnh, Côn Tây có can đảm đắc tội Tiểu Khô Lâu, còn ra tay đối với Hàn gia đã nói rõ hắn cũng không phải là người sợ chết.

Vào lúc Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc cùng xông lên, Côn Tây đã biết mình khó tránh khỏi cái chết, hắn đã chuẩn bị đồng quy vu tận.

- Mọi người tản ra, tên này muốn chết chùm! Hừm, duy trì khoảng cách với hắn, chúng ta từ từ dần chết hắn! - Lão yêu Tư Tháp Tác Mộc vừa liếc qua, đã nhận ra dự định của Côn Tây từ đôi con ngươi khát máu. Hắn tung hoành Kỳ Áo đại lục đã nhiều năm, ánh mắt rất độc.

Được hắn nhắc nhở, chẳng những là Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc, mà ngay cả Huyết Linh đang chiến đấu với Côn Tây cũng lập tức thối lui lại một khoảng cách.

- Mẹ nó, muốn chết cùng sao? Hắc hắc, đâu dễ thế! - Cát Nhĩ Bá Đặc lại bắt đầu phát huy tác dụng những lời lẽ cay nghiệt, liên tiếp nguyên rửa nhục mạ xen lẫn “hỏi thăm ân cần” nữ quyền gia tộc Côn Tây. Huyết Linh, Bác Lan Tư, còn cả một số vệ sĩ Hàn gia phía xa thì nhau công kích như mưa rơi đầy trời về phía tên thủ lĩnh Liệp thần giả bị vây ở giữa.

Côn Tây thực muốn học máu, hắn phát hiện mình ngay cả cơ hội chết cùng cũng bị tước đoạt, chỉ có thể tuyệt vọng đón nhận đủ loại công kích giáng xuống một cách bất lực.

Côn Tây cuối cùng không thể thoát khỏi vận mệnh bị vây giết. Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc cầm đầu tiêu hao từng chút một lực lượng của Côn Tây, đến khi thần lực đối phương hao hết sạch mới dùng thần khí đầy trời giết chết tươi hắn!

Côn Tây chết mà vô cùng uất ức, toàn thân cắm đầy thần khí hiếm lạ cổ quái, chết đứng giữa không trung. Cho đến khi Huyết Linh khẳng định máu tươi trong cơ thể Côn Tây đã chảy cạn, đoàn người mới tiến lên bổ thêm vài phát, phân thân hắn ra khắp nơi.

Côn Tây, Khắc Lý Sâm vừa chết, đám Liệp thần giả còn may mắn chưa bị vệ sĩ Hàn gia giết chết như bầy ruồi bọ không đầu điên cuồng đào thoát. Mỗi tên hoảng sợ chạy trốn bất kể phương hướng về phía sâu trong rừng rậm, bất chấp tất cả rời khỏi chốn tuyệt địa này.

Hai người Tây Liêu và Ôn Mạn đang quan chiến ở phương xa nhìn thấy Khắc Lý Sâm và Côn Tây liên tiếp bị giết mà đầy vẻ kinh hãi, không biết hiện tại nên ứng phó với người Hàn gia như thế nào.

887. Chương 887:một Phần Danh Sách

Hai thế lực Liệp thần giả lớn nhất tại Long Sâm, Côn Tây và Khắc Lý Sâm đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Hai tên thủ lĩnh chết có nghĩa là hai nhóm thế lực khó mà tập hợp lại được, những thủ lĩnh Liệp thần giả đã rời đi trước nhất định sẽ nhân cơ hội này chiêu mộ tàn binh làm thủ hạ mình.

Trận chiến này qua đi, Liệp thần giả tại hẻm núi lớn Long Sâm không còn dám đối địch với Hàn gia nữa!

Trên đỉnh núi xác chết ngổn ngang, những vệ sĩ Hàn gia vẻ mặt lạnh lùng lại lên dơi bay, lặng lẽ chờ mệnh lệnh của mấy người Phỉ Bích, Tư Tháp Tác Mỗ.

Cho đến lúc này, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ mới đặt sự chú ý lên Tây Liêu, Ôn Mạn ở phía xa. Ngải Mễ Lệ cười mỉm đi tới, nói cảm tạ với hai người họ:

- Vừa rồi thật đa tạ hai vị, nếu như không được các vị có thiện ý nhắc nhở và trợ giúp, hôm nay chúng ta chắc đã gặp hạn tại đây rồi!

- Cô khách khí quá, ta chỉ làm được một số chuyện nhỏ thôi. - Ôn Mạn không dám ngạo mạn, vội vàng đáp ngọt ngào.

- Thủ lĩnh trước khi rời đi từng dặn dò chúng ta, đây là điều chúng ta phải làm! - Tây Liêu sau khi kiến thức trận hình của vệ sĩ Hàn gia, đã hiểu Hàn Hạo và Hàn gia nhất định có quan hệ không cạn. Thầm thấy rõ ràng, thái độ ngang ngược của hắn khi đối mặt với bọn Côn Tây trở nên vô cùng khiêm tốn.

- Hàn Hạo thực sự là thủ lĩnh của các người? - Ngải Mễ Lệ cau mày, kinh ngạc thậm trọng hỏi Tây Liêu.

Tây Liêu hơi ngạc nhiên, không rõ Ngải Mễ Lệ tại sao lại nói như vậy, sững sốt một chút, hắn trung thực đáp:

- Đúng vậy, vài chục năm trước khi thủ lĩnh tới hẻm núi lớn Long Sâm đã luôn mang theo chúng ta chinh chiến. Mất mấy chục năm, thủ lĩnh đã lập nên nhóm thế lực mạnh nhất tại nơi này. Bọn hôm nay tới toàn bộ đều là bại tướng dưới tay thủ lĩnh, nếu thủ lĩnh mà ở nơi này thì ngay cả Côn Tây và Khắc Lý Sâm cũng không dám ra tay!

Ngải Mễ Lệ rất kinh ngạc, làm sao cũng không ngờ rằng Tiểu Khô Lâu quái dị trước kia lại có thể tiến hóa đến trình độ này. Một nhân vật có thể xưng hùng xưng bá tại hẻm núi lớn Long Sâm có nhiều nhóm thế lực Liệp thần giả như vậy tuyệt đối không phải người bình thường, điểm này nàng rất rõ.

- Thật không thể tin nổi, thực sự lại là hắn! - Lỵ Toa cảm thán. Khi còn ở Ba Bì Luân ma vũ học viện, Tiểu Khô Lâu từng lén lút tập kích ban đêm nàng, ấn tượng của nàng về sinh vật bất tử có bảy đoạn cốt thứ sáu lưng này còn sâu sắc hơn ai hết.

- Không có gì kỳ quái cả. Tên kia từ rất sớm đã vô cùng lợi hại. Chỉ có điều các người không rõ ràng thôi!

Hắc Long vênh mặt đắc ý, cười hắc hắc nói:

- Các người không thường xuyên đi cùng chủ nhân nên chắc chắn không rõ cái tên kia nham hiểm thế nào. Năm đó khi ở U Âm sâm lâm, mỗi ngày hắn cùng với chủ nhân đều hèn hạ tập kích người khác!

Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo Hàn Thạc thời gian tương đối dài. Do hắn và Hàn Thạc đã ký kết khế ước hoàn toàn bất bình đẳng nên về phương diện này Hàn Thạc cũng không giấu diếm hắn. Bởi vậy hắn hiểu rõ hơn nhiều đám Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny về thực lực và trí tuệ của Tiểu Khô Lâu.

- Ôi... vậy, vậy giờ hắn ở địa phương nào? - Phỉ Bích không rõ lắm quan hệ thật sự giữa Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc, muốn hỏi trước cho rõ ràng.

- Thủ lĩnh đang ở Vùng Đất Hỗn Loạn. - Tây Liêu không hề đề phòng người Hàn gia, lập tức trả lời.

- Tên kia nếu đã ở Vùng Đất Hỗn Loạn, vậy chủ nhân chắc chắn cũng ở đó! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười nói.

- Trước tiên cứ rời hẻm núi lớn Long Sâm đã. Có chuyện gì chờ đến lúc ra khỏi hẻm núi. - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đột nhiên ngắt lời. Hẳn lúc nào cũng lo lắng bọn Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm đến nơi. Lúc này vẫn chưa thoát ly hiểm cảnh nên hẳn muốn bảo đảm an toàn cho các thành viên Hàn gia.

Tư Thập Tác Mỗ vừa nhắc nhở, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ lập tức ý thức được hiện tại không phải lúc hỏi nhiều. Hai nữ gật đầu, đoạn Phỉ Bích lên tiếng:

- Cảm ơn hai vị đã trợ giúp, Hàn gia chúng ta sẽ nhớ ân tình này. Thế nhưng chúng ta đang có việc gấp, không thể trì hoãn lại đây, ngày sau sẽ gặp lại!

- Vậy ta không quấy rầy các người nữa! - Ôn Mạn thức thời mỉm cười, đoạn cùng Tây Liêu gật đầu cáo lui.

Tây Liêu cũng không nói gì thêm. Hẳn là một Liệp thần giả, không thể dây dưa nhiều với Hàn gia, bởi vì như vậy sẽ mang tới cho Hàn gia những phiền phức không cần thiết. Ngoài ra, Côn Tây, Khắc Lý Sâm đã chết, hẳn đã cần phải xử lý một số chuyện khắc phục hậu quả, do đó hẳn chỉ nói cẩn thận, rồi cũng tương tự theo sau Ôn Mạn rút lui.

Có mối uy hiếp từ trận chiến này cộng thêm dư uy của Tiểu Khô Lâu, dơi bay của Hàn gia không còn bị ngăn cản nữa. Sau mười ngày cuối cùng cũng đã vượt qua hẻm núi lớn Long Sâm, tiến vào lãnh thổ Tử Vong thần vực.

Dơi bay Hàn gia vừa mới tiến vào Tử Vong thần vực không bao lâu, đám truy sát do Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư cầm đầu đã tới, cuối cùng vẫn đuổi kịp họ.

Chỉ có điều lần này Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư nhất định không được như ý. Trong Tử Vong thần vực sớm đã có thần vệ của vài đại gia tộc tiếp đón Hàn gia. Vào một ngày Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư thật vất vả mới đuổi kịp, thì thần vệ các đại gia tộc kia đã gặp mặt Hàn gia.

Hai tên này ức muốn học máu nhưng cũng không có biện pháp gì. Mặc dù quan hệ giữa ba đại thần vực Hắc Âm, Tử Vong, Hủy Diệt xưa nay vẫn tốt, nhưng có một số quy củ cần thiết vẫn phải tuân thủ.

Nơi này là Tử Vong thần vực, mặc dù Hoắc Phu Tư chính là U Mạc thành chủ, Lạp Khắc Lý Sâm ở Thôn Vân thành dưới một người trên vạn người, nhưng cũng không dám bỏ qua phép tắc ba đại Chủ thần đã ký kết, chỉ có thể tro mắt nhìn thần vệ của Tử Vong thần vực tiếp đón Hàn gia đi.

Tới Tử Vong thần vực, gặp được người tiếp ứng đã giao ước từ trước, Hàn gia cuối cùng xem như đã thoát ly Âm Ảnh thành, không phải nơm nớp lo sợ gì nữa.

...

Âm Ảnh thành, Tái Nhân Đặc gia tộc.

Hoa Lai Sĩ sắc mặt âm trầm, nghe Lạp Nhĩ Phu báo cáo. Lúc gã thủ hạ hồi báo xong, hẳn quát lạnh:

- Phế vật, toàn bộ đều là phế vật!

- Thành chủ đại nhân thứ tội, tiểu nhân đã cố gắng hết sức!

Lạp Nhĩ Phu sợ hãi quỳ sát xuống, viện cớ nói:

- Ta thật không ngờ hai người Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm mang nhiều người như vậy, lại tự mình ra tay vậy mà không thể gây bất cứ tổn hại gì cho Hàn gia. Cái đám tên là Huyết Linh, Bác Lan Tư gì đó rõ ràng cũng có lực lượng Thượng vị thần...

- Câm mồm!

Hoa Lai Sĩ quát trầm, hít sâu một hơi hẳn dần ổn định tâm tình lại, sau đó mới lên tiếng:

- Như vậy xem ra Hàn gia hiển nhiên đã biết ta sắm vai gì trong sự kiện này. Hiện tại bọn chúng đã đến Tử Vong thần vực, cho dù ta có tâm cũng đành chịu!

- Thành chủ đại nhân, vậy... vậy... tên Bố Lai Ân đã mất tin tức nhiều năm, nói không chừng đã chết toi rồi, chúng ta cần bản lo lắng... - Lạp Nhĩ Phu lén lút dò xét Hoa Lai Sĩ đã khôi phục bình tĩnh, dè dặt nói.

- Người cho rằng ta lo lắng vì Bố Lai Ân sao?

Hoa Lai Sĩ cười lạnh nói:

- Không sai! Bố Lai Ân đích thật là một thanh niên anh tuấn tài ba, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực và tâm tính như thế quả là không tồi! Nhưng loại thanh niên này ta thấy đã nhiều, càng là nhân vật như vậy càng chết sớm! Cho dù hắn có trở về Âm Ảnh thành, hắn có thể lấy cái gì đấu với ta? Ta phải sợ hắn sao?

- Vậy... - Lạp Nhĩ Phu đầy nghi hoặc, thử dò hỏi.

- Ôi...

Khẽ than nhẹ, Hoa Lai Sĩ có phần lo lắng xoa đầu, cay đắng nói:

- Tiểu tử kia mặc dù không có gì phải lo lắng, nhưng quan hệ của hắn và con gái của Vận Mệnh nữ thần không cạn. Năm đó Chủ thần đại nhân từng dặn dò ta phải đối xử Bố Lai Ân cho tốt, hai đại nhân vật này mới thật sự làm cho ta đau đầu...

Lời vừa nói ra, Lạp Nhĩ Phu biến sắc. Với hắn, Vận Mệnh nữ thần và Hắc Ám Chủ thần đều là những tồn tại không thể đạt tới, hơn nữa hắn cũng không biết Hàn Thạc và Vận Mệnh nữ thần có quan hệ gì, lần đầu được biết đại sự này đã tạo thành dả kích không nhỏ với hắn.

- Giúp ta hẹn gặp Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư, ta muốn cùng đàm luận với bọn họ! - Trầm ngâm một chút, Hoa Lai Sĩ phân phó.

Lạp Nhĩ Phu cung kính nhận lệnh, lập tức rút lui đi thực hiện chuyện Hoa Lai Sĩ đã giao phó.

Vài ngày sau, hai người kia đã tập hợp tại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, bắt đầu gặp mặt ở nơi vốn là của Hàn gia.

Lạp Khắc Lý Sâm và Hoắc Phu Tư nghe được đoạn bí mật Hoa Lai Sĩ nói ra mà đau đầu vạn phần. Hai tên đều mắng thầm không thôi, thầm nghĩ chuyện trọng đại như vậy mà con mẹ ngươi hiện tại mới nói ra, không phải muốn gài bẫy chúng ta sao?

Ba người mưu đồ chuyện bí mật, đáng tiếc bởi vì không rõ ràng lắm tình huống của Hàn Thạc cho nên trao đổi đi trao đổi lại cũng không thương lượng được gì ra trò, chỉ tạm thời đạt được hiệp nghị hợp tác về Hàn gia, rằng một khi Hàn gia và Hàn Thạc trở về Hắc Ám thần vực, ba phương sẽ cùng liên thủ tiêu diệt.

Việc thảo luận xong, sau khi Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư rời khỏi cứ điểm Bá Cách Lạp Tư, Hoa Lai Sĩ cũng không vội vã rời đi. Đã nghe nói về tình huống giao chiến giữa song phương trước đó, hắn rất có hứng thú với những ma trận kỳ cổ quái của Hàn gia.

Hoa Lai Sĩ liên tục ở lại cứ điểm Bá Cách Lạp Tư hơn một tháng, muốn làm rõ những cột đá, cây cối nhìn như bình thường mà sao có thể phát huy tác dụng kỳ diệu như vậy. Đáng tiếc hắn hoàn toàn không biết gì về lực lượng ý nghĩa thâm ảo của ma công, hơn một tháng thăm dò cũng chỉ thành công cốc.

Hoa Lai Sĩ cuối cùng đành vứt bỏ, phái người phá hủy tất cả dấu vết ma trận Hàn gia lưu lại, ngay cả cứ điểm Bá Cách Lạp Tư cũng bị hắn thu lại, không còn thuộc về Hàn gia nữa.

Về mặt đối ngoại, Hoa Lai Sĩ đẩy toàn bộ trách nhiệm về phía U Mạc thành, chỉ trích mãnh liệt cách làm của U Mạc thành, tỏ vẻ sẽ truy cứu đến cùng.

Chỉ có điều sấm to mà mưa thì nhỏ, cũng chẳng áp dụng hành động gì.

Có một số người Âm Ảnh thành hiểu rõ tình hình ào ào chỉ trích cách làm của Hoa Lai Sĩ và Tái Nhân Đặc gia tộc, chê bai Hoa Lai Sĩ không có lượng dùng người, bức Hàn gia ra khỏi Âm Ảnh thành, làm cho thực lực chính thể Âm Ảnh thành bị giảm xuống.

Lúc Thanh Lâm, Hắc Thiên trở về Âm Ảnh thành biết được tình huống của Hàn gia đều có phần nản chí ngã lòng. Hai người tự biết thân biết phận, cũng không phát biểu ý kiến gì về chuyện này, chỉ thăm bắt bình với mệnh lệnh đuổi bắt chèn ép Hàn gia.

Nhưng An Đức Liệt và Táp Mai Lệ Tháp sau khi biết cách làm của Hoa Lai Sĩ phản ứng không ôn hòa như Thanh Lâm, Hắc Thiên. Hai người này có quan hệ huyết mạch với Hoa Lai Sĩ, lời lẽ không cần kiêng dè mấy, liên tục ầm ĩ mấy ngày liền ở Tái Nhân Đặc gia tộc.

Hoa Lai Sĩ tự nhiên sẽ không nói mình sắm vai diễn ô nhục gì trong vở kịch đó, đẩy tất cả trách nhiệm lên người Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm, tỏ vẻ mình hoàn toàn không biết gì. An Đức Liệt và Táp Mai Lệ Tháp hiển nhiên không phải hạng dễ bị lừa gạt, bọn họ đều là thành viên cao cấp của gia tộc, từ một số dấu hiệu đã nhìn ra Hoa Lai Sĩ đóng vai trò gì, tranh cãi rất nhiều lần với hắn.

Tuy nhiên chuyện theo thời gian trôi qua cũng sẽ bị người ta dần dần quên lãng. Âm Ảnh thành sau một loạt náo loạn cũng từ từ lắng lại. Ngoài Thiên Cơ Được Tề của Hàn gia biến mất khỏi Âm Ảnh thành, tất cả dường như lại khôi phục nguyên trạng.

Nhưng Hoa Lai Sĩ rất rõ ràng, giữa hắn và Thanh Lâm, Hắc Thiên, An Đức Liệt, Táp Mai Lệ Tháp, bởi vì Hàn Thạc và Hàn gia mà đã có một tầng ngăn cách, không phải theo thời gian trôi đi mà có thể biến mất!

...

Vùng Đất Hỗn Loạn, tại Thâm Cốc.

Hàn Thạc không hay biết gì về chuyện xảy ra tại Âm Ảnh thành vạn dặm xa xôi, vẫn đang tập trung tinh thần xử lý vấn đề khó khăn do ba đại Quân chủ Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư bày ra.

Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư đều tỏ vẻ không ngại Hàn Thạc trở thành một quyền lực mới tại Thâm Cốc. Nhưng ba người còn nói, bọn họ cần chiếu cố ý kiến hàng trăm hàng ngàn chủ nhân cửa hàng trong Thâm Cốc, chỉ khi đại bộ phận tỏ vẻ vui lòng để Hàn Thạc tiến vào Thâm Cốc thì bọn họ sẽ lập tức giao những cửa hàng Quân Vương thuộc về Tát Lạp Tư cho hắn.

Hàn Thạc sao lại không biết tính toán của ba đại Quân Chủ? Ba người bọn họ danh tiếng hiển hách ở Vùng Đất Hỗn Loạn, căn bản không có mấy cửa hàng có can đảm đắc tội. Dưới sự bày mưu tính kế của bọn họ, những chủ nhân đó hầu hết đều khuất phục, tỏ vẻ không bằng lòng cho Hàn Thạc tiến vào Thâm Cốc.

Hàn Thạc cho người thống kê thì phát hiện số lượng chủ nhân cửa hàng bằng lòng để hắn vào Thâm Cốc chỉ chiếm hai phần mười, đó còn là một bộ phận bày tỏ thái độ do có chỉ thị ngầm của Áo Tác Ai. Con số hai mươi phần trăm còn xa mới đạt tới mức ba người Thái Nhĩ đặt ra. Áo Tác Ai cũng chỉ có thể giúp hắn được như vậy, còn Hàn Thạc phải tự nghĩ biện pháp.

Cho đến lúc này Hàn Thạc mới ý thức ba đại Quân Chủ ở Vùng Đất Hỗn Loạn nhiều năm như vậy không phải chỉ có danh suông. Một cách vô tri vô giác, đại đa số chủ nhân cửa hàng đều cho rằng ba người họ đáng sợ hơn so với Hàn Thạc, cho nên không dám làm trái lệnh ba đại Quân Chủ, đều ngầm chống đối lại hắn.

Trong Thâm Cốc, Hàn Thạc suy nghĩ vài ngày, sau đó một mình ra ngoài, để lại một số tin tức trên một vách đá bên bờ vực.

Một ngày sau, một hán tử vẻ mặt lạnh lùng đi tới nơi ấy, thu tin tức Hàn Thạc lưu lại, đoạn lặng yên rời đi.

Bảy ngày sau, tại một hang động cực lớn cách Thâm Cốc nghìn dặm, Tiểu Khô Lâu nhận được tin tức từ người này.

Hàn Hạo xem hết xong trầm mặc một hồi. Sau đó liếc mắt sang gã thủ hạ, bình tĩnh truyền lệnh:

- Triệu tập các đại đội trưởng, ta có chuyện dặn dò!
- Tuân mệnh, thủ lĩnh! - Gã thủ hạ cung kính lui xuống, theo lệnh Hàn Hạo đi thông báo.

Sau vài ngày, các đại đội trưởng từ các khu vực đã tập hợp đủ. Hàn Hạo lấy ra một tấm quyền trục, đặt lên vách đá, hạ lệnh:

- Ở đây có một danh sách, trước khi tất cả vật tư cửa hàng có trên danh sách này tiến vào Thâm Cốc, đều chặn hết lại cho ta! Tuy nhiên, nhớ kỹ, không được đại khai sát giới, chết một hai người chán nhiep một chút là được!

Ba La thấy ngạc nhiên, dò hỏi:

- Chỉ cướp bóc thôi à? Vì sao không thể đại khai sát giới?

Liếc mắt sang Ba La, Hàn Hạo hờ hững nói:

- Nếu người chết hết, kết cục sẽ không tốt.

Không giải thích nhiều, hắn sốt ruột phát tay, nói:

- Thực hiện đi!

Ba La cũng không hỏi nhiều, gật đầu dẫn người rời đi đầu tiên. Các đội trưởng phụ trách các khu vực khác sau khi ghi nhớ danh sách trên quyền trục cũng đều lặng lẽ rời đi.

Khoảng thời gian kế tiếp, Liệp thần giả phân bố ở mỗi khu vực thuộc Vùng Đất Hỗn Loạn bỗng nhiên tụ tập quanh Thâm Cốc, mơ hồ bao vây nó lại.

Thâm Cốc dù sao cũng chỉ là một sơn cốc, rất nhiều vật tư hàng hoá đều phải chuyển từ bên ngoài vào. Cho dù những loại thuốc độc được kia cũng cần đủ dược liệu và nọc độc ma thú mới có thể tiếp tục nghiên cứu, cho nên người lui tới Thâm Cốc không ít.

Thâm Cốc tuy loạn song những cửa hàng đều có phương pháp của mình, mỗi một đợt hàng về cũng không tiếc tốn chi phí tuyển số lượng lớn hộ vệ, hoặc là khẩn cầu sự che chở của thủ hạ mấy đại Quân Chủ, tránh việc chuyển hàng bị đám hung thần ác sát đó bắt được.

Cho tới nay, mặc dù người của những cửa hàng ra vào Thâm Cốc cũng không phải tuyệt đối an toàn, thường thường vẫn xảy ra một số tình trạng cướp đoạt, nhưng thông thường cũng sẽ không quá nhiều lần. Bởi vì những hung thần ác sát Thâm Cốc cũng cần mua những thứ đó, bọn chúng biết một khi làm quá phận sẽ chỉ khiến cho trong Thâm Cốc chẳng còn thứ gì, bọn chúng còn sợ mấy đại Quân Chủ sẽ truy cứu.

Nhưng lần này thì khác rồi!

Hơn một tháng qua, vật tư chuyển tới các cửa hàng tại Thâm Cốc liên tiếp bị thế lực không biết tên cướp sạch. Trong khoảng thời gian này, vật tư đều không thể chuyển vào được Thâm Cốc, thái độ kẻ cướp bóc vô cùng cứng rắn, bất kể bọn họ có bao nhiêu hộ vệ, có cường giả thủ hạ của ba đại Quân Chủ theo bảo vệ hay không đều bị cướp hết!

Chỉ cần người không phản kháng, thái độ kẻ cướp coi như hữu nghị, thông thường sẽ không áp dụng biện pháp quá mạnh mẽ.

Nhưng nếu như người định dùng võ lực giải quyết thì sẽ phát hiện bọn họ đều lộ ra răng nanh, ra tay không hề lưu tình, hơn nữa gần đó còn ngấm ẩn nấp không biết bao nhiêu người chờ xông ra giết.

Sau khi thương khách của hai cửa hàng bị tàn sát sạch sẽ, đội ngũ vận chuyển của những cửa hàng khác đều rút ra kinh nghiệm. Đụng phải nhóm hung thần ác sát đó chỉ có thể tự trách xui xẻo, thành thành thật thật dâng lên vật tư trong tay.

Ban đầu bọn họ cho rằng nhóm thế lực vô danh đó chỉ nghèo quá hóa liều, loại việc này hẳn sẽ không duy trì trong thời gian quá dài, bởi vì Thâm Cốc không có vật tư thì quả thực là một tai nạn với Vùng Đất Hỗn Loạn.

Tuy nhiên bọn hắn rất nhanh đã phát hiện mình sai!

Một tháng, hai tháng, rồi ba tháng..., đám người đó vẫn chặn mỗi lối vào Thâm Cốc, tiếp tục ra tay với thương khách lui tới, phá hỏng trật tự của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Nhưng qua quan sát một khoảng thời gian, bọn họ dần dần phát hiện một hiện tượng kỳ quái, những thương khách tỏ vẻ ủng hộ Hàn Thạc tiến vào Thâm Cốc trong những lần tai nạn ấy toàn bộ đều may mắn thoát khỏi khó khăn, không có một nhà nào phải chịu tổn hại!

888. Chương 888:có Dám Chiến Một Trận Với Ta Không?

Chủ nhân của các cửa hàng trong cốc cũng không ngờ, bọn họ mặc dù không biết nhóm thế lực kia tới từ đâu nhưng cũng đoán được phần nào có quan hệ với Hàn Thạc.

Tình thế đã vô cùng rõ ràng, những chủ tiệm, lão bản mắt thấy vật tư không thể chuyển từ bên ngoài vào Thâm Cốc thì đều thầm kêu khổ. Đợi một khoảng thời gian nhưng vẫn không thấy ba đại Quân Chủ có hành động nào để giải quyết tình hình nên bọn họ không thể không tụ tập lại, chủ động liên hệ với ba đại Quân Chủ.

Bên ngoài Thâm Cốc, Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo trong khoảng thời gian này điên cuồng cướp bóc. Ba đại Quân Chủ, Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư đương nhiên thâm hiểu rõ, lực lượng bọn họ nắm trong tay rải khắp các khu vực của Vùng Đất Hỗn Loạn, hành động của Hàn Hạo mạnh bạo như vậy họ sớm đã thu được tin tức.

Chỉ có điều ba đại Quân Chủ biết Hàn Hạo có quan hệ với Hàn Thạc, bọn họ không định sẽ lập tức trở mặt đối địch với hắn nên ngay từ đầu chỉ trầm lặng quan sát xem Hàn Hạo muốn gây ồn ào tới khi nào. Đến khi bọn hắn phát hiện cho tới mấy tháng sau Hàn Hạo vẫn không ngừng cướp bóc ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy danh của họ tại Thâm Cốc thì cuối cùng ba đại Quân Chủ cũng không thể ngồi yên như trước được nữa.

Các chủ tiệm, thương nhân trong Thâm Cốc liên kết lại với nhau cùng truyền lời tới ba đại Quân Chủ khiến ba người không thể không phát ra hành động, đầu tiên là trấn an bọn họ không nên gấp gáp, sau đó cam đoan chắc chắn xử lý chuyện này.

Tại Thiên Cơ được tề, Hàn Thạc ngồi tu luyện ở một nơi hẻo lánh trong tu luyện tràng, tĩnh tâm thể ngộ cảnh giới mới, cả người dường như cùng hòa hợp với Thâm Cốc thành một thể, chính hắn cũng có loại cảm giác an nhàn kỳ ảo thật vi diệu.

Từ khi tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, mỗi khi nhàn hạ Hàn Thạc đều sẽ tĩnh tâm lĩnh ngộ ý nghĩa thâm ảo từ cảnh giới mới của ma công. Lúc trước khi đột phá cảnh giới Thiên Diệt, hắn từng thu được rất nhiều ý nghĩa thâm ảo kỳ diệu nhưng chúng rất hỗn loạn, những ý nghĩa đó bao gồm khái niệm mới về tu luyện ma công cùng với các loại phương pháp kỹ năng sử dụng. Hắn cần cẩn thận kiểm nghiệm chúng để từ đó phát huy được lực lượng của mình đến trình độ lớn nhất.

Ma công càng về sau muốn đột phá càng khó, Ma nguyên lực cần một thời gian rất dài để tích lũy và ngưng luyện. Tư chất nếu thiếu một chút thì có lẽ vĩnh viễn khó có thể đột phá, cho dù có là kỳ tài ngút trời tư chất hơn người cùng vận khí thật tốt cũng cần trăm năm thậm chí ngàn năm mới có thể đột phá thành công.

Thật vất vả mới có thể tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, về giai đoạn kế tiếp hắn thực không biết cần bao lâu mới có thể đạt tới. Trước mắt, việc hắn có thể làm chính là cố gắng hết mức củng cố thật vững cảnh giới mới, lĩnh ngộ những lực lượng ý nghĩa thâm ảo cùng với các loại kỹ xảo ma công của cảnh giới Thiên Diệt cho thật thuần thực.

Đây không phải là chuyện có thể làm xong chỉ trong ngày một ngày hai. Tận dụng tất cả thời gian hiện có để tự đề cao mình là nguyên tắc làm việc của Hàn Thạc trong lúc này. Những gì cần dọn dõ thì hắn đã sắp xếp xong xuôi, hiện tại chỉ còn chờ xem kết quả sẽ như thế nào mà thôi.

Một ngày, trong lúc Hàn Thạc đang tĩnh tâm lĩnh ngộ lực lượng ý nghĩa thâm ảo của cảnh giới Thiên Diệt thì hắn chợt cảm ứng thấy một nhóm có từ trường sinh mạng cực kỳ cường đại đang dần đến gần Thiên Cơ được tề.

Sau khi đạt tới cảnh giới Thiên Diệt, trừ phi thực lực đối phương mạnh hơn nhiều so với Hàn Thạc, nếu không thì đừng hòng thoát khỏi lực cảm ứng thần thức khủng bố của hắn.

Chỉ kiểm tra trong thoáng chốc, Hàn Thạc đã biết kẻ đến kia chính là một đại Quân chủ khác tên là Áo Tác Ai. Lần trước ở Thâm Cốc, bởi vì thực lực Hàn Thạc chưa đạt đến cảnh giới Thiên Diệt cho nên không thể cảm ứng rõ lực lượng Áo Tác Ai che giấu. Nhưng hiện giờ tu vi hắn đột, vị Quân chủ này vừa đến hắn lập tức đã phát hiện.

Từ trạng thái bế quan, Hàn Thạc mở mắt từ tốn đi ra khỏi tu luyện trường, tới thẳng chỗ gác chuông cao nhất tại Thiên Cơ được tề, ung dung đợi Áo Tác Ai đến.

Chỉ một lát sau, Áo Tác Ai cũng phát hiện khí tức Hàn Thạc quả nhiên đến đúng hạn, đứng cười ngay trước mặt hắn.

- Ba người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư muốn gặp ngươi, ha ha, xem bộ dạng bọn họ chắc là dự định thảo luận với ngươi về những chuyện xảy ra bên ngoài Thâm Cốc gần đây! - Áo Tác Ai không dài dòng, nói thẳng mục đích đến, rất hiển nhiên hắn cũng sớm biết hành động của Tiểu Khô Lâu là do một tay Hàn Thạc bày mưu tính kế.

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Ta đã đoán ra mục đích đến của ngươi, hắc hắc, tính nhẩn nại của ba gã kia cũng không tệ lắm, lại có thể chờ tới tận hôm nay mới cho người tới tìm ta!

- Bố Lai Ân, ngươi cẩn thận một chút, ta lo Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư bị ngươi bức bách, có khả năng sẽ hợp tác đối phó ngươi!

Áo Tác Ai nhíu mày, lo lắng nói:

- Ba người kia không ai nói quy củ cả, nếu bọn hắn thật muốn liên thủ đối phó một mình ngươi thì quả vô cùng nguy hiểm!

- Không cần lo lắng, ta tự có tính toán. - Hàn Thạc chỉ cười, cũng không coi trọng lời nhắc nhở của Áo Tác Ai.

Khi ma công của hắn chưa đạt đến cảnh giới Thiên Diệt đã có thể dễ dàng chạy thoát khỏi tay Tát Lạp Tư. Bây giờ thực lực của hắn đã tiến một bước lớn, những kẻ đó càng vô phương bắt giữ hắn, về phương diện này hắn chẳng hề lo lắng chút nào!

- Tốt lắm, ta dẫn ngươi đến đó. - Áo Tác Ai không nói thêm gì, trực tiếp đi trước dẫn đường.

Địa điểm Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư lựa chọn tự nhiên không phải Thâm Cốc. Thâm Cốc là khu vực trung tâm thương nghiệp của Vùng Đất Hỗn Loạn, là khu vực nghiêm cấm giao chiến. Ba đại Quân Chủ đã cùng ký kết lập ra qui tắc nên hiển nhiên không thể làm ra chuyện tự sát vào mặt mình, cho nên địa điểm bọn họ hẹn gặp Hàn Thạc là trên một ngọn núi lửa đã tắt nằm ở phía tây bắc của Thâm Cốc.

Áo Tác Ai sở dĩ nhắc nhở Hàn Thạc cẩn thận ba người kia cũng do phán đoán từ địa điểm hẹn ước. Nếu như ba người kia thực sự dự định đàm phán hòa bình với Hàn Thạc thì nhất định sẽ lựa chọn nơi hẹn gặp trong Thâm Cốc. Bây giờ họ dời địa điểm tới một ngọn núi lửa đã tắt, không một bóng người thế này thì hắn đã có dự định khác.

Hàn Thạc tự nhiên sẽ không e ngại ba đại Quân Chủ. Trên đường đi theo Áo Tác Ai, cả hai đã bàn bạc một số việc xảy ra gần đây, trong chốc lát đã tới nơi.

Tại vùng núi lửa đã tắt này lộ ra những tảng nham thạch màu đỏ sậm, trên núi hoàn toàn không thấy bóng thực vật hay dã thú.

Còn chưa thật sự lên núi, Hàn Thạc đã có thể cảm giác được từ trường sinh mạng của mấy người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư. Ba người kia cũng không che dấu lực lượng phát ra trên người mình, Hàn Thạc chỉ cần phát động thần thức một chút đã nhận ra được vị trí của bọn họ.

Tìm hiểu kỹ càng xong, Hàn Thạc không khỏi thầm kinh hãi, lực lượng cảm ứng được trên người Thái Nhĩ so với La Cách, Ngõa Tây Tư thì từ trường sinh mạng của hắn hùng mạnh hơn nhiều. Hiển nhiên vị Quân chủ được xưng tụng cường đại nhất Vùng Đất Hỗn Loạn quả danh bất hư truyền. Thực lực Thái Nhĩ đích thực cao hơn một bậc so với hai người La Cách, Ngõa Tây Tư.

- Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh, cuối cùng ta cũng được vinh hạnh gặp vị thanh niên anh tuấn tài ba đã đánh bại Tát Lạp Tư! - Trên miệng ngọn núi lửa đã tắt, một đại hán dáng người to lớn đang ngửa mặt lên trời cười vang, âm thanh hào hùng lạnh lạnh hiển người nghe vô cùng thoải mái.

Vẻ ngoài của Thái Nhĩ không hề giống với tướng tượng của Hàn Thạc là một kẻ âm độc tàn nhẫn mà trái lại thuộc dạng cởi mở quang minh lỗi lạc, điều này hơi nằm ngoài dự kiến của hắn.

La Cách, Ngõa Tây Tư hoàn toàn không rộng rãi như Thái Nhĩ. La Cách cười cho có lệ gật đầu coi như chào Hàn Thạc. Ngõa Tây Tư thì vẻ mặt lạnh lùng không nói một lời, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng.

Hàn Thạc, Áo Tác Ai vừa dừng lại trên miệng ngọn núi lửa thì Thái Nhĩ lại cười vang:

- Vùng Đất Hỗn Loạn lạnh lẽo buồn tẻ lâu như vậy, ta cũng cảm thấy chán lắm rồi! Ha ha, may có lão đệ người tới khiến ta được thấy không ít chuyện thú vị! Tên khốn Tát Lạp Tư kia thật không có mặt, lại tìm đến người gây phiền toái, đáng đời hắn tự chuốc khổ!

Nếu có người không biết mà đứng xem thì có lẽ còn cho rằng Hàn Thạc và Thái Nhĩ quả thật là đôi bạn hữu tri giao nữa là khác.

- Khách sáo, khách sáo. - Hàn Thạc cũng cười ha ha, thăm quan sát Thái Nhĩ, hắn phát hiện xem ra mặc dù Thái Nhĩ biểu hiện mặc dù hào sảng không có tâm cơ nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần đầy trí tuệ.

Người này tuyệt đối không phải loại nhân vật dễ đối phó. Cẩn thận quan sát hơn, Hàn Thạc cảm thấy Thái Nhĩ còn khó đối phó hơn so với La Cách, Ngõa Tây Tư, loại nhân vật này tuy có bề ngoài cởi mở song thực tế là loại âm hiểm tàn nhẫn, ra tay còn ác độc hơn. Hàn Thạc đã ngầm xem Thái Nhĩ như là đối thủ đáng sợ nhất tại Vùng Đất Hỗn Loạn.

Hàn Thạc và Thái Nhĩ vừa cười nói, lại vừa ngầm dò xét đối phương.

Thái Nhĩ càng quan sát Hàn Thạc, trong lòng càng thấy nghi hoặc, bởi vì hắn nhận thấy hệ thống Hàn Thạc tu luyện là loại ý nghĩa thâm ảo hoàn toàn bất đồng với bất luận một loại lực lượng qui tắc nào trên thế giới này. Do đó Thái Nhĩ không thể thật sự thấy rõ thực lực của Hàn Thạc. Hàn Thạc chỉ tùy tiện vừa tới đứng tại đây mà cả người và cảnh vật xung quanh như đã hòa hợp thành một thể. Nếu hắn nhắm mắt lại thì căn bản chẳng cảm thấy Hàn Thạc có mặt ở đây, dường như đối phương đã biến thành một tảng đá đầu đây, không hề có bất kỳ chỗ lạ thường nào.

Càng nhìn không thấu Hàn Thạc, Thái Nhĩ càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đối sách ban đầu mà hắn thương nghị với La Cách, Ngõa Tây Tư xem chừng đã không thể thực hiện được nữa, Thái Nhĩ thăm nháy mắt ra dấu cho hai vị quân chủ kia nên đổi lại phương pháp nhu hòa hơn.

- Khụ..., không biết ba vị ước hẹn ta tới nơi này có gì chỉ giáo? - Hàn Thạc sau khi quan sát kĩ ba người liền cất tiếng hỏi thẳng vào vấn đề.

La Cách mỉm cười ôn hòa nói với Hàn Thạc:

- Chúng ta được biết những Liệp thần giả bên ngoài Thâm Cốc có một số quan hệ với người, ha ha, cho nên trước giờ vẫn mặc cho bọn họ gây ồn ào mà chưa hỏi tới!

La Cách cười gượng, có vẻ vô cùng khó xử:

- Chúng ta biết cũng cần phải có những vụ hỗn loạn bên ngoài Thâm Cốc, chỉ có điều như vậy thì khó đưa được vật tư vào trong Thâm Cốc. Mà như vậy thì thật khó để duy trì những cửa hàng tại đây, đối với mỗi thành viên của Vùng Đất Hỗn Loạn, không có hàng cũng có nghĩa là Thâm Cốc sẽ không có trung tâm giao dịch. Không ai muốn thấy cục diện này, cho nên chúng ta muốn...

Hàn Thạc mỉm cười, kiên nhẫn nghe La Cách giải thích, đến khi hắn nói xong thì cũng ra vẻ khó xử:

- Các người có khó khăn của các người, bọn họ cũng có chỗ khó của bọn họ, ha ha, người nhiều như vậy mà không đủ vật tư chi dùng, duy trì cũng đã vô cùng khó khăn rồi. Ôi, lại không giống như các người, thông qua Thâm Cốc là có thể thu được hắc tinh tị cuộn cuộn không ngừng, thật đúng là thoải mái ha...

Hừ một tiếng, Ngõa Tây Tư lạnh giọng nói:

- Bố Lai Ân, Vùng Đất Hỗn Loạn có qui củ của Vùng Đất Hỗn Loạn, chẳng lẽ người muốn phá phép tắc này?

Hàn Thạc ngạc nhiên nhìn sang Ngõa Tây Tư, hỏi:

- Những người lập ra qui củ tại Vùng Đất Hỗn Loạn đều đang đứng đây, trước đây vốn chẳng có phép tắc gì hết! Ngõa Tây Tư, các người có thể lập ra khuôn phép, vì sao ta không thể? Hắc hắc, chẳng lẽ người cảm thấy ta không có tư cách này?

- Người đến Vùng Đất Hỗn Loạn được bao lâu mà dám mở miệng muốn chia một chén canh?

Ngõa Tây Tư cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Đừng tưởng rằng thừa dịp Tát Lạp Tư và Áo Tác Ai sau khi đại chiến thần lực suy thoái để chiếm tiện lợi thì có thể cho rằng bản thân mình đã hơn Tát Lạp Tư!

Hàn Thạc sắc mặt trầm xuống, nhìn chăm chú Ngõa Tây Tư thật sâu. Vài giây sau, hắn chợt nhếch mép cười, quát trầm:

- Ngõa Tây Tư, người có dám độc đấu với ta không?

889. Chương 889:cận Chiến

Hàn Thạc không đối phó được sự liên thủ của ba người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư. Nhưng nếu chỉ có mình Ngõa Tây Tư thì hắn thừa tự tin.

Vùng Đất Hỗn Loạn chính là một nơi mà vũ lực quyết định tất cả. Đôi khi nói lắm lời lại không bằng một kích giận dữ. Trong mắt Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư trong ba người có thực lực kém nhất, lại còn là người đáng ghét nhất. Thông qua Ngõa Tây Tư, hắn có thể chứng minh quyết tâm của bản thân mình.

Ngõa Tây Tư cũng không ngờ rằng Hàn Thạc dám cất lời khiêu chiến. Dưới ánh mắt hùng hổ dọa người của Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư đâm ra có phần đắn đo.

Trước đó hắn đã ngầm dự định liên thủ với hai Quân chủ kia đối phó Hàn Thạc và chưa từng nghĩ sẽ đơn độc ra mặt, cho nên mới nói chuyện không nể nang gì. Hắn tin tưởng nếu như ba người bọn họ liên thủ, cho dù Hàn Thạc thực lực cường đại đến đâu thì cũng tuyệt đối chỉ có chết.

Nhưng chiến đấu một chọi một không phải là ý nguyện ban đầu của Ngõa Tây Tư.

Giao tình giữa ba người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư cũng không sâu đậm gì. Ngược lại họ vẫn luôn minh tranh ám đấu không ngừng. Thái Nhĩ vừa thấy Hàn Thạc nói toạc móng heo luôn là muốn khiêu chiến Ngõa Tây Tư thì có vẻ vô cùng kinh ngạc. Dò xét Hàn Thạc thật sâu, hắn cười ha ha nói:

- Lão đệ quả nhiên hào khí ngút trời. Ha ha. Khó trách có thể bộc lộ tài năng nhanh như thế tại Vùng Đất Hỗn Loạn.

Hắn cũng mặc kệ không phát biểu ý kiến gì về việc này, càng không có ý muốn khuyên giải.

La Cách chợt động tâm, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Ngõa Tây Tư đang do dự, châm chọc:

- Hắc hắc. Không phải người sợ hắn đấy chứ?

Ngõa Tây Tư thầm giận dữ, hiểu rõ hai người Thái Nhĩ, La Cách đang nghĩ cái gì.

Thái Nhĩ, La Cách đều không rõ ràng lắm thực lực thực sự của Hàn Thạc. Chiến đấu lần trước tại Ma Ấn cốc giữa Hàn Thạc và Tát Lạp Tư rất ngắn ngủi, chỉ một chiêu đã kết thúc. Hơn nữa trước đó Tát Lạp Tư đã đấu với Áo Tác Ai rất lâu. Thông qua đó bọn họ không thể khẳng định thực lực của Hàn Thạc rốt cuộc đạt tới mức nào.

Bởi vì như thế nên lúc đó La Cách, Ngõa Tây Tư không dám có hành động thiếu suy nghĩ, dứt khoát rời khỏi Ma Ấn cốc.

Sau sự việc đó, mặc dù Tiểu Khô Lôu Hàn Hạo làm bậy, nhưng vì tam đại Quân Chủ không đánh giá chính xác được thực lực của Hàn Thạc nên cũng không chủ động khiêu chiến hắn. Thậm chí ngay cả khi Hàn Hạo cướp bóc vật tư của các cửa hàng trong Thâm Cốc, bọn họ cũng đều thầm nhẫn nại.

Tam đại Quân Chủ đều là loại người điềm tĩnh, trước khi biết rõ thực lực chính thức của Hàn Thạc sẽ không manh động. Sau đó ba người ngầm thương lượng và đã đạt được một cái hiệp nghị nào đó, lúc này mới tìm Hàn Thạc tới bàn bạc, dự định nếu như hắn không đồng ý thì sẽ trực tiếp động thủ tiêu diệt hắn ngay tại ngọn núi lửa đã tắt này là xong hết mọi chuyện.

Thế nhưng hiện tại Hàn Thạc muốn khiêu chiến Ngô Tây Tư, hai người Thái Nhĩ, La Cách chợt cảm thấy nếu có người đánh trận đầu với Hàn Thạc sẽ làm rõ thực lực thực sự của hắn, đối với bản thân càng có lợi.

Nếu thực lực Hàn Thạc biểu hiện rất mạnh, dưới tình huống không nắm chắc, Thái Nhĩ, La Cách có thể tạm thời thay đổi chủ ý, rũ bỏ quan hệ của mình trong chuyện này, tránh đối địch với Hàn Thạc. Còn nếu như thực lực Hàn Thạc không đáng sợ như tưởng tượng, bọn họ có thể bất chấp thân phận của mình, lập tức ra tay, cùng hợp lực với Ngô Tây Tư tiêu diệt Hàn Thạc.

Hai người trong lòng cùng một ý niệm, bởi vậy một người thì cười ha ha rồi trầm lặng, người kia thậm chí còn nói lời khiêu khích, rõ ràng muốn để Ngô Tây Tư đấu với Hàn Thạc một trận trước.

Ngô Tây Tư thăm mắng to hai gã kia vô sỉ. Trước mặt hắn Hàn Thạc lại đang cười lạnh hùng hổ hăm dọa. Điều này làm cho hắn như lâm vào thế cười trên lưng hổ, không biết phải xử trí ra sao.

Đáp ứng, vậy chính hợp với tâm tư Thái Nhĩ, La Cách. Không đáp ứng, người khác lại tưởng mình sợ tiểu tử kia, càng nâng cao sĩ khí của hắn. Ngô Tây Tư thấy rất khó xử.

Hàn Thạc cười lạnh nhìn Ngô Tây Tư. Hắn thừa biết hai người Thái Nhĩ, La Cách nghĩ gì. Khi Ngô Tây Tư còn đang do dự, Hàn Thạc lại lên tiếng:

- Ta và ngươi không thù không oán. Cuộc chiến đấu này sẽ không giống như với Tát Lạp Tư không chết không thôi. Hắc hắc. Chỉ là luận bàn một chút thôi. Ngươi không có vấn đề gì chứ?

Hàn Thạc chỉ lo Ngô Tây Tư không đáp ứng, lại sợ Ngô Tây Tư sẽ dốc toàn lực liều chết với hắn. Bởi vì bên cạnh còn có hai thằng cha đang không có ý tốt, hắn cũng không muốn không chết không thôi với Ngô Tây Tư. Hắn chỉ muốn thông qua Ngô Tây Tư chứng minh sức mạnh cùng với quyết tâm của mình, như vậy là đủ rồi.

- Ngô Tây Tư. Thế này không phải ngươi nha. Ngươi thấy đấy, người ta cũng nói như vậy rồi. Ngươi còn lo lắng gì nữa chứ? Chẳng lẽ ngươi thật không dám động thủ? Hắc hắc... - La Cách cười tủm tỉm nhìn Ngô Tây Tư, điệu bộ như vui đùa, nhưng lời nói lại chẳng dễ nghe chút nào.

Việc đã đến nước này, Ngô Tây Tư biết mình từ chối cũng không xong. Lòng thầm chửi mắng mười tám đời tổ tông hai gã kia, hắn lạnh lùng gật đầu nói:

- Đánh thì đánh. Ta cũng không tin ngươi có đủ khả năng thắng Tát Lạp Tư. Theo ta thấy lần trước ngươi chỉ may mắn thôi.

Vừa thấy Ngô Tây Tư đáp ứng, Hàn Thạc thấy mừng rơn. So sánh với Thái Nhĩ, La Cách, thực lực tên này kém hơn một chút. Dùng hắn hạ thủ sẽ rất phù hợp.

Cũng không nói nhiều nữa, Hàn Thạc xòe mười ngón tay ra, Thiên Ma Lợi Nhận sắc bén xuất hiện. Liếc qua chỉ thấy mười móng tay sắc bén như những lưỡi đao nhọn, lấp lóe sắc lạnh lẻo.

Sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, tất cả ma công áo nghĩa hắn tu luyện khi sử dụng đều đạt được bước tiến khác hẳn trước. Vừa mới vận dụng Ma nguyên lực, Thiên Ma Lợi Nhận ngưng kết hình thành còn sắc bén lợi hại hơn so với ma khí. Bởi vì đầu ngón tay có thể liên tiếp co rút tự nhiên nên khi cận chiến có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất.

Ngô Tây Tư tu luyện Thủy lực lượng. Bởi vì hắn quanh năm ở trên đỉnh Tuyết Băng nên chắc chắn hắn có nhận thức rất sâu đối với một ý nghĩa thâm ảo vận dụng của Thủy lực lượng, “Băng”. Thủy lực lượng sau khi biến thành Băng lực lượng thì bất luận là về lực phòng ngự hay tấn công đều cực kỳ xuất chúng. Trong khi chiến đấu có thể phát huy lực lượng tới mức cao nhất.

Hàn Thạc sử ra Thiên Ma Lợi Nhận là dự định cận chiến với Ngô Tây Tư, không chút sợ hãi điểm mạnh của đối phương. Chỉ riêng điều này đã đủ chứng minh hắn vô cùng tự tin.

Tuy nhiên Hàn Thạc sử dụng phương pháp này cũng chẳng khiến Ngô Tây Tư cảm kích. Hắn cảm thấy đối phương như đang khiêu khích, dám cả gan chọn hình thức cận chiến. Điều này làm cho Ngô Tây Tư giận tím mặt, quát lớn:

- Tiểu tử. Người tự chuốc khổ đẩy nhé.

Trong khi nói chuyện, một tầng băng cứng bao trùm cả người Ngô Tây Tư, dưới ánh nắng chiếu rọi hắn giống như một khối kim cương cực lớn, lấp lánh ánh sáng đẹp mắt trong suốt. Nhưng kỳ dị là không hề ảnh hưởng đến năng lực hành động của hắn. Hai tay hắn có thể chuyển động thoải mái, không hề bị băng cứng ảnh hưởng chút nào.

Khu vực bảo vệ thân thể đều lợi dụng lực lượng của băng cứng, nhưng hoạt động của tứ chi, khuỷu tay thì lại mềm mại như nước. Ngô Tây Tư tu luyện Thủy hệ lực lượng đã đạt tới cảnh giới Chủ thần, quả thực danh bất hư truyền. Lý giải của hắn về Thủy hệ lực lượng hai loại áo nghĩa đã đạt tới một cảnh giới vô cùng cao thâm.

Hàn Thạc mắt thấy Ngô Tây Tư chuẩn bị chiến đấu, biết mình đã đạt được mục đích, cũng không rườm lời nữa. Cận chiến phải có giác ngộ của cận chiến. Vứt bỏ hết mọi thân pháp rườm rà biến hóa cùng viên công áo nghĩa, Hàn Thạc trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Ngô Tây Tư.

Thiên Ma Lợi Nhận sắc lạnh như đao, được Ma Nguyên lực ngưng tụ ở bên trong, dùng móng tay làm cơ sở đã biến thành một thứ hung khí giết người khủng bố.

“Đang.” Âm thanh trong trẻo đầu tiên vang lên trên người Ngô Tây Tư. Đó là do ngón tay sắc bén của Hàn Thạc va chạm với với băng cứng trước ngực Ngô Tây Tư tạo thành.

Ngô Tây Tư căn bản không ngờ động tác Hàn Thạc mau lẹ, hành động dứt khoát hữu hiệu như thế. Hắn chỉ thấy một luồng ánh sáng chói lọi lóe lên. Khoảnh khắc sau, Hàn Thạc đã tới trước mặt hắn, sau đó mười mũi đao nhọn lạnh lẽo phóng to trong mắt hắn. Khi hắn đang chuẩn bị ra tay chặn lại thì phát hiện ngực đã bị đánh trúng.

Hàn Thạc so với hắn còn nhanh hơn. Đây là Ngô Tây Tư nhận ra.

Độ linh ngộ của Ngô Tây Tư đối với Băng hệ ý nghĩa thâm ảo quả nhiên thâm sâu. Thiên Ma Lợi Nhận sắc bén mặc dù đánh trúng hắn nhưng lại không phá vỡ ngay được tầng băng cứng phòng ngự kia, chỉ để lại một vài lỗ hổng chừng vài centimet trên người hắn mà thôi.

Ngô Tây Tư mặc dù chậm hơn chút, nhưng ngay khi Hàn Thạc áp sát thì công kích cũng dừng trên người hắn. Hai thanh hàn kiếm do hắn dùng băng lạnh ngưng tụ thành thuận thế đâm vào ngực Hàn Thạc.

“Đinh đang”

Một lực phản chấn mạnh mẽ chọt từ ngực Hàn Thạc bộc phát, đẩy văng Ngô Tây Tư ra ngoài.

Ba đại Quân chủ đang quan chiến bên cạnh con người cơ rút lại, cùng phát ra tiếng thở nhẹ có phần khó tin.

Bọn họ có thể nhìn ra được trên người Hàn Thạc không hề ngưng tụ bất cứ kết giới phòng ngự nào. Hắn chỉ mặc một cái áo võ sĩ màu đen, không có một món thần giáp nào chống lại công kích.

Nói cách khác, một đòn Ngô Tây Tư đánh lên ngực Hàn Thạc là công kích thật sự, không hề bị giảm nhẹ uy lực.

Thần tu luyện mười hai hệ lực lượng áo nghĩa phân bố khắp Chúng Thần đại lục, cũng có những người có thân thể vô cùng đáng sợ. Nhưng không sử dụng thần giáp hay bất cứ kết giới phòng ngự nào, thuần túy dùng thân thể ngăn cản công kích thì bọn họ quả thực chưa từng gặp.

Hai người Thái Nhĩ, La Cách đã bị dọa đến thất kinh.

Bọn họ có thể khẳng định nếu tự mình không thi triển biện pháp phòng ngự mà chỉ dùng nhục thân đỡ một đòn này của Ngô Tây Tư thì chẳng những sẽ bị thương mà có thể còn bị thương nặng nữa là khác.

Tại Chúng Thần đại lục, bọn họ chưa từng nghe nói có kẻ nào có thân thể mạnh đến mức biến thái như thế. Không dùng bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào, đơn thuần dùng lực lượng thân thể tiếp nhận công kích như vậy mà vẫn bình an vô sự. Cho dù là Chủ thần có thần cách, chỉ sợ cũng không “khủng” đến mức này.

Ánh mắt hai người đầy phức tạp, càng lúc càng ngạc nhiên về Hàn Thạc.

890. Chương 890:phân Hoá

Trong khi Thái Nhĩ, La Cách đang kinh dị suy nghĩ miên man, cuộc chiến đấu giữa Hàn Thạc và Ngô Tây Tư đang diễn ra với khí thế hừng hực. Hai người cận chiến hóa thành hai đạo ảo ảnh mơ hồ, âm thanh kim loại va chạm vang lên không ngừng.

Ngô Tây Tư toàn thân bao trùm trong hàn băng, ngưng tụ Băng lực lượng tạo thành kiếm tấn công lên người Hàn Thạc, lại bị Thiên Ma Bất Diệt Thể của hắn liên tiếp đẩy ra, không thể thật sự xâm phạm được đến hắn.

Thiên Ma Lợi Nhận của Hàn Thạc rạch lên người Ngô Tây Tư cũng vẫn chỉ tạo thành những đường xước trắng, sâu không đến vài chục cm, không thể xuyên thấu tầng băng cứng phòng ngự của Ngô Tây Tư, làm trọng thương hắn.

Bất luận là Hàn Thạc hay Ngô Tây Tư đều hiểu rõ trên đời này không có gì là vững chắc tuyệt đối. Lực phòng ngự của Thiên Ma Bất Diệt Thể của Hàn Thạc cùng tầng băng cứng phòng ngự của Ngô Tây Tư cũng đều là do Ma Nguyên lực và thần lực duy trì. Thân thể bọn họ bị tấn công một lần, đồng nghĩa với việc tiêu hao một bộ phận Ma Nguyên lực cùng với thần lực.

Một khi lực lượng của một trong hai người tiêu hao hết, phòng ngự tự nhiên sẽ bị phá vỡ. Đến lúc đó, lực phòng ngự hiện tại tưởng chừng vô cùng vững chắc sẽ không chịu nổi một đòn.

Cái này thật ra là một cuộc chiến tiêu hao, xem sức mạnh của ai thâm hậu hơn.

Hàn Thạc tự nhiên không muốn hao hết lực lượng của mình lên người Ngô Tây Tư. Bên cạnh còn có Thái Nhĩ, La Cách đang bàng quan quan chiến, một khi hắn để tiêu hao quá nhiều lực lượng trong cuộc đấu thì hai tên kia không chừng sẽ thừa dịp xông lên, hợp tác cùng Ngô Tây Tư đối phó mình hắn.

Mặc dù Áo Tác Ai vẫn ở bên cạnh, nhưng hắn không có nhiều kỳ vọng. Hàn Thạc không cho rằng vào thời điểm này hắn sẽ giúp mình chống lại Thái Nhĩ, La Cách vậy công, cho nên Hàn Thạc cũng không thể không đề phòng.

Đang chiến đấu với Ngô Tây Tư, Hàn Thạc chợt lóe linh quang, bắt đầu sử dụng một loại phương thức khác tấn công Ngô Tây Tư,

Thần thức của hắn bỗng nhiên hình thành một luồng ba động mắt thường khó nhìn thấy chợt khóa chặt Ngô Tây Tư, tấn công thần hồn hắn.

Ngô Tây Tư đang toàn lực chống đỡ Hàn Thạc, trong đầu đột nhiên đau đớn vô cùng. Hắn cảm thấy có một luồng lực lượng linh hồn sắc bén xộc thẳng vào đầu mình, bắt đầu tiến hành những công kích đáng sợ đối với thần hồn.

Đối mặt với việc linh hồn bất ngờ bị tấn công, Ngô Tây Tư thoáng cái đã loạn cả lên, con mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong mười hai hệ lực lượng, công kích linh hồn có hiệu quả nhất thuộc ba loại lực lượng Sinh Mệnh, Tử Vong, và Vận Mệnh. Thần tu luyện Thủy hệ về phương diện này ở thể kém. Mà linh hồn công kích của Hàn Thạc lại huyền ảo khó lường, căn bản không thuộc phạm trù ba đại hệ trên.

Sau khi thần thức Hàn Thạc xâm nhập công kích trong đầu Ngô Tây Tư thì như là biến thành một tấm lưới lớn khóa chặt thần hồn Ngô Tây Tư lại. Nghìn vạn tia thần thức ngưng tụ lại thành lưới thần thức, từng bước co lại khiến cho thần hồn Ngô Tây Tư đau đớn vô cùng.

Ma công chẳng những nổi bật ở phương diện luyện chế, về phương diện vận dụng thần thức càng vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Lực lượng phòng ngự của Ngô Tây Tư quả không tầm thường, song

thần thức Hàn Thạc tấn công là nhằm vào linh hồn hắn. Ngoã Tây Tư không có quá tinh thông phương diện này, lập tức lâm vào tình thế bất lợi.

Lực phòng ngự cùng công kích chịu ảnh hưởng rất lớn của linh hồn. Một khi tâm thần rối loạn, hai mặt kia lập tức bị ảnh hưởng. Ngay khi Hàn Thạc phát ra thần thức công kích, Ngoã Tây Tư hai mặt thọ địch lập tức lâm vào cảnh giằng co và vai, hành động lúc này trở nên hơi hoảng loạn, ánh mắt cũng không còn tự tin như ban đầu.

La Cách ở bên quan sát thấy vậy biến sắc. Hắn tu luyện Tử Vong lực lượng, trình độ vận dụng lực lượng linh hồn cực sâu. Khi Hàn Thạc dùng thần thức tấn công thẳng vào linh hồn Ngoã Tây Tư, hắn là người đầu tiên cảm giác được.

Thần hồn La Cách cẩn thận cảm nhận, chợt nhận ra rằng hắn căn bản không biết lực lượng từ thần thức của Hàn Thạc rốt cuộc đến từ hệ nào. Cách thức Hàn Thạc phân tán ra ngàn vạn tia thần thức như lưới nhện, La Cách trước giờ chưa từng gặp, cũng không thể tưởng tượng nổi. Điều này làm hắn rất sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Thạc đầy sự kiêng dè.

- Là công kích linh hồn.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thái Nhĩ, La Cách khẽ giải thích:

- Về phương diện công kích linh hồn, trình độ hắn rất thâm sâu, vận dụng nó cực kỳ huyền diệu. Thần hồn Ngoã Tây Tư bị hắn làm rối loạn, gây ảnh hưởng trực tiếp đến việc phát huy thực lực của mình!

Thái Nhĩ thần sắc kinh ngạc, đánh ánh mắt lập lòe sang trao đổi với La Cách, không biết đang ngầm suy nghĩ gì.

Dưới sự trợ giúp công kích của thần thức, Hàn Thạc đã chiếm được thế thượng phong. Tầng băng cứng dày trên người Ngoã Tây Tư dường như bắt đầu nứt ra, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể bị vỡ vụn.

Cứ với đà này, dưới sự công kích điên cuồng của Hàn Thạc, Ngoã Tây Tư sẽ chẳng chống đỡ được bao lâu nữa.

Nhưng ngay vào lúc này, Hàn Thạc đột nhiên ngừng công kích, kể cả lực lượng thần thức đang tấn công thần hồn Ngoã Tây Tư cũng nhất loạt thu về, thôi không quán lấy đối thủ nữa.

Ngõ Tây Tư đang đối phó cực kỳ gian nan, tinh thần càng lúc càng sợ hãi, hắn cũng đã dự định việc mình bị đánh trọng thương thì bỗng nhiên cảm thấy thần hồn như được buông lỏng, cả người thoáng cái được giải thoát.

Nụ cười vẫn nở trên môi, Hàn Thạc tách Ngõ Tây Tư một khoảng, hờ hững nói:

- Ta thấy không cần tiếp tục nữa, thực lực Ngõ Tây Tư đích thực không tầm thường, ha ha, chúng ta không có thù sâu oán nặng gì, thử thế là được rồi.

Trước khi giao chiến, thái độ Hàn Thạc không hề hữu nghị, nhưng hiện tại khi hoàn toàn chiếm được lợi thế, lại trở nên khiêm nhường, lễ độ.

Ngõ Tây Tư đầu tiên kiểm tra qua thân thể và thần hồn, sau khi khẳng định Hàn Thạc không động tay động chân gì mới nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp, đoạn nói:

- Ta không cần ngươi lưu thể diện lại cho ta, ta thừa nhận, ta không bằng ngươi!

Hàn Thạc ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy cái tên vốn khiến người ta thấy chán ghét này có lẽ là người dễ sống chung nhất trong ba người Áo Tác Ai, La Cách, Thái Nhĩ. Gã này ít nhất tâm địa không gian xảo quá, chỉ bằng việc dám nhận thua này Hàn Thạc đã có chút thiện cảm.

- Chưa qua giao chiến sinh tử, ai thắng ai thua rất khó nói. Một cuộc chiến đấu có quá nhiều biến số, có thể một chi tiết nhỏ cũng có thể thay đổi tình hình chiến sự, trận chiến này chỉ có thể coi như ngang tay thôi, người không tính là thua. - Hàn Thạc ôn hòa cười nói.

Nghe Hàn Thạc nói như vậy, Ngõ Tây Tư trong lòng cũng thấy có chút kỳ quái, không hiểu lắm ý nghĩ của đối thủ. Hắn lại liếc nhìn Hàn Thạc, dường như muốn làm rõ ràng Hàn Thạc rốt cuộc động chủ ý gì.

Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, mỗi một Quân Chủ đều không tiếc tất cả chi phí muốn chứng minh mình mạnh hơn so với người khác. Bởi vì chỉ như vậy thì những hung thần ác sát từ mười hai đại thần vực tới mới đến nương nhờ hần, như vậy lực lượng hần nắm chắc trong tay mới càng ngày càng mạnh.

Lúc trước khi ở Ma Ẩn cốc, Áo Tác Ai mắt thấy Tát Lạp Tư tiêu hao không ít thần lực, lập tức khiêu khích hần ra tay với mình, chính là muốn đánh bại Tát Lạp Tư, chứng minh mình mạnh hơn. Hần và La Cách khi tới Ma Ẩn cốc đều có dự định này.

Nhưng Hàn Thạc hôm nay đã áp đảo hần trên các phương diện, chẳng những không hề vênh váo tự đắc, chằm chọc nói móc, mà chỉ ôn hoà nhã nhặn nói ngang tay, cái này khiến Ngõa Tây Tư không nghĩ thông.

Nhìn Hàn Thạc thật lâu, Ngõa Tây Tư không hề thấy được sự khinh thường và chằm chọc, cái này làm hần càng thêm nghi hoặc.

- Ô, vậy là kết thúc à, quá nhanh thì phải?

La Cách chột lên tiếng, cười nói:

- Thế này đã phân ra thắng bại đâu!

Ngõa Tây Tư thăm giận dữ, nhưng vẫn trầm tĩnh liếc xéo La Cách, nói:

- Ta cho rằng Bồ Lai Ân hoàn toàn có thực lực thay thế địa vị Tát Lạp Tư ở Thâm Cốc, nếu người thấy hần không có tư cách này, người có thể tự mình thử!

La Cách sững sốt, hiển nhiên không ngờ rằng Ngõa Tây Tư lại nói giúp Hàn Thạc. Hần nhìn Ngõa Tây Tư một cách kỳ quái, thăm hiểu Ngõa Tây Tư nhất định là tức giận mình và Thái Nhĩ chọc vào khiến hần phải đánh trận đầu. Khẽ cười, La Cách nói:

- Ta thấy không cần, Bồ Lai Ân vừa mới đánh với người, lúc này ta mà động thủ sẽ không công bằng, sau này có cơ hội hăng nói.

- Hắc hắc, từ khi nào người trở nên nói quy củ thế? - Ngõa Tây Tư cười lạnh, hần cũng biết La Cách thích nhất làm loại chuyện này, hiện tại không lập tức ra tay đối phó Hàn Thạc thì chỉ có một khả năng, lúc này hần đều cũng không nắm chắc có thể đánh bại Hàn Thạc!

La Cách không hề thấy xấu hổ, vẫn cười cười nhìn Thái Nhĩ, đoạn hỏi:

- Chuyện này người thấy thế nào?

Chuyện cho tới bây giờ, Thái Nhĩ có phần không đoán được ý nghĩ của Ngõa Tây Tư. Nếu như Ngõa Tây Tư không bằng lòng ra tay cùng bọn họ đối phó Hàn Thạc, thì hần và La Cách cũng không nắm chắc tuyệt đối thắng được, huống chi, bên cạnh còn có một Áo Tác Ai tâm cơ thâm trầm.

Thái Nhĩ thăm hiểu, Hàn Thạc nhất định là đã nhìn thấu bọn họ tính kế, lúc này mới bứt ra khi đang chiếm lợi thế tuyệt đối. Sau đó lợi dụng sự oán giận của Ngõa Tây Tư với bọn họ chủ động tỏ ý, làm cho Ngõa Tây Tư nảy sinh do dự, tạo thành mâu thuẫn giữa ba người, phá vỡ sự liên hợp ấy.

“Tiểu tử này, thật không dễ đối phó!”

Thái Nhĩ thăm nhận định Hàn Thạc. Sau khi thêm biến số Ngõa Tây Tư, Thái Nhĩ cảm thấy hôm nay đã không thích hợp làm theo kế hoạch ban đầu, suy ngẫm một chút, hần lại nảy một kế, cười ha ha nói:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, trận chiến mới rồi lão đệ đã chứng minh được thực lực của mình, theo đạo lý chúng ta không nên nói gì thêm, nhưng...

- Ô, chẳng lẽ còn có vấn đề gì sao? - Hàn Thạc nhú mày, trầm giọng hỏi.

Cười khở gật đầu, Thái Nhĩ bất đắc dĩ nói:

- Nhưng Tát Lạp Tư cũng chưa chết, hần chỉ tạm thời trốn đi khôi phục thôi, chúng ta nếu để người tiến vào Thâm Cốc, một khi Tát Lạp Tư quay trở về, chuyện sẽ khó nói!

Hần lại lắc đầu than thở:

- Trừ phi người giết Tát Lạp Tư, không có tai họa ngầm ấy, vậy chúng ta mới thực sự không nói gì được!

- Điểm này các người bắt tất phải lo lắng, nếu Tát Lạp Tư thực sự quay trở về Thâm Cốc, người hấn tìm đến trước tiên nhất định sẽ là ta! Hắc hắc, không cần các người ra tay, ta tự nhiên sẽ trừng trị Tát Lạp Tư. Nếu như ta chết, mọi thứ đều trở lại là của Tát Lạp Tư, không liên can gì tới các người, thế thì có gì mà phiền toái? - Hàn Thạc đương nhiên sẽ không bị lý do Thái Nhĩ đề ra lừa gạt, hấn đã sớm nghĩ tới vấn đề này, không hề do dự, đập luôn.

- Đúng vậy, người Tát Lạp Tư hận nhất là Bồ Lai Ân, nếu hấn trở lại thật, tất nhiên sẽ tìm đến Bồ Lai Ân báo thù trước. Đến lúc đó ai thắng thì người đó lại tiếp quản mười cửa hàng Quân Vương, tiếp tục làm một chủ nhân khác của Thâm Cốc!

Áo Tác Ai mỉm cười, nói:

- Tuy nhiên Tát Lạp Tư không biết khi nào mới trở về, trước lúc đó, Bồ Lai Ân tiến vào Thâm Cốc ta không thấy có gì bất ổn.

Thái Nhĩ sớm biết Áo Tác Ai cùng một phe với Hàn Thạc, gật đầu không nói thêm gì, đoạn liếc mắt sang Ngõa Tây Tư, hỏi thăm dò:

- Người thấy thế nào?

Thái Nhĩ không đoán được Ngõa Tây Tư nghĩ gì, hấn cần biết câu trả lời của Ngõa Tây Tư để phán đoán ý tứ của người này, theo đó mới quyết định có nên đánh cược một lần hay không.

Ngõa Tây Tư có hơi do dự, hấn liếc Hàn Thạc thật sâu, thầm suy nghĩ mình nên lựa chọn như thế nào. Hấn biết hai người Thái Nhĩ, La Cách chắc chắn không muốn Hàn Thạc vào Thâm Cốc, hiện tại đang xem thái độ của hấn, chỉ cần hấn đáp ứng, ý kiến của ba người hấn, La Cách, Thái Nhĩ tự nhiên sẽ có trọng lượng hơn hấn lý do của mình Áo Tác Ai.

Chỉ có điều hiện tại Thái Nhĩ, La Cách đã tính kế với hấn, Ngõa Tây Tư đầy một bụng lửa giận, đang nghĩ nên trả thù hai người như thế nào. Nhìn ý cười của Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư do dự một chút, bỗng nhiên cảm thấy Hàn Thạc dường như có khí phách hơn so với hai người kia, rồi như có ma đưa lối quỷ dẫn đường, hấn gật đầu nói:

- Ta cảm thấy Áo Tác Ai nói có lý!

Lời vừa nói ra, Thái Nhĩ hơi biến sắc, gật đầu với Ngõa Tây Tư, cười gượng nói:

- Nếu Ngõa Tây Tư và Áo Tác Ai đều đồng ý, chuyện này dễ giải quyết rồi. Ừm, Bồ Lai Ân, ta sẽ tìm chủ nhân những cửa hàng kia thảo luận, nói rõ ràng sự việc.

- Ồ, vậy đa tạ! - Hàn Thạc cười nhạt, rồi gật đầu với Ngõa Tây Tư, dùng ánh mắt biểu thị sự cảm kích của mình.

- Tuy nhiên trước khi người tiến vào Thâm Cốc, hy vọng người có thể làm một chuyện cho Vùng Đất Hỗn Loạn, việc này liên quan đến quyền lợi của các Quân Chủ! - Xem ra Thái Nhĩ không hề định để Hàn Thạc được thuận lợi như ý, lại đề xuất vấn đề khác.

Dưới con mắt chăm chú của Hàn Thạc, Thái Nhĩ giận dữ nói:

- Liên minh Liệp thần giả vẫn luôn muốn biến Thâm Cốc thành căn cứ địa của bọn họ. Thời gian gần đây người của liên minh này ngày càng can rở ngang ngược. Rất nhiều cao thủ từ mười hai đại thần vực trước khi đến được Vùng Đất Hỗn Loạn đều bị liên minh này hấp thu, cao thủ chân chính đến được Thâm Cốc càng ngày càng ít.

- Bồ Lai Ân, ta biết Hàn Hạo kia và người quan hệ không đơn giản. Hấn bây giờ đang nắm một thế lực Liệp thần giả lớn mạnh nhất Vùng Đất Hỗn Loạn. Hơn nữa ta nghe nói bản thân Hàn Hạo cũng có dính líu tới liên minh Liệp thần giả, ta hy vọng người hiểu, nếu như liên minh này thực sự định biến Vùng Đất Hỗn Loạn thành căn cứ địa, vậy sẽ chỉ phá tan nơi đây thôi!

- Cho tới nay, Vùng Đất Hỗn Loạn chúng ta mặc dù thành một đám hỗn loạn, nhưng chưa khi nào gây rối đến mười hai đại thần vực. Song liên minh Liệp thần giả thì khác, bọn họ sớm đã bị cấm phần ở mười hai

đại thần vực, các đại gia tộc ở đó đều đuổi giết Liệp thần giả, bọn họ nếu như thật sự định biến Vùng Đất Hỗn Loạn thành cứ điểm của liên minh, Vùng Đất Hỗn Loạn vậy là xong!

- Ý của ngươi là? - Hàn Thạc thấy khác đầu đầu. Vấn đề Thái Nhĩ đưa ra đích thực không phải không sát thực tế. Nếu như Vùng Đất Hỗn Loạn thành đại bản doanh của liên minh Liệp thần giả, thần vệ mười hai đại thần vực tuyệt đối sẽ không nhắm mắt làm ngơ, tất nhiên sẽ phái người tới phá hủy Vùng Đất Hỗn Loạn.

- Hoặc là để Hàn Hạo thoát ly liên minh Liệp thần giả, hoặc là để hắn đưa đám Liệp thần giả không thành trò trống ấy rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn! Nếu không, sớm hay muộn cũng có một ngày hắn sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho nơi này! - Thái Nhĩ nói.

891. Chương 891:đi Rời Quay Lại

Cảm tình giữa Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu người khác sao có thể hiểu được. Không dễ dàng mới tồn tại được ở Vùng Đất Hỗn Loạn, bất kể như thế nào Hàn Thạc cũng sẽ không bằng lòng để Hàn Hạo rời đi.

Nhưng chuyện Thái Nhĩ nói đích thực không thể không coi trọng. Liên minh Liệp thần giả ở mười hai đại thần vực làm nhiều việc xấu, có rất nhiều gia tộc đều truy tìm tằm tích của liên minh này. Nếu như bọn họ biết liên minh Liệp thần giả định di chuyển tổng bộ đến Vùng Đất Hỗn Loạn, chắc chắn cao thủ các đại gia tộc ở mười hai đại thần vực sẽ cùng hạ thủ với nơi này.

- Bố Lai Ân, vấn đề này lớn đấy. Cho tới nay Vùng Đất Hỗn Loạn tuy vẫn loạn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một phạm vi. Cho dù hung thần ác sát ở mười hai đại thần vực không có chỗ dung thân, một khi tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ phải chịu sự cai quản của chúng ta, cũng sẽ không trở về đó làm loạn!

Áo Tác Ai cau mày, nói với Hàn Thạc:

- Các đại Chủ thần sở dĩ cho phép Vùng Đất Hỗn Loạn tồn tại, cũng bởi vì người ở đây sẽ không đến các đại thần vực làm những chuyện trái với lệ thường. Bọn họ chỉ mong sao ở nơi này chúng ta giết đến người chết ta sống. Nhưng Liệp thần giả thì khác, mục tiêu của bọn họ không giới hạn ở Vùng Đất Hỗn Loạn, lại còn là kẻ thù chung khắp Chúng Thần đại lục, người thấy thế nào?

Hàn Thạc cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, vừa nghe bọn họ nói như vậy liền gật đầu, nói:

- Chuyện này ta sẽ xử lý.

- Được, chỉ cần người giải quyết xong xuôi chuyện này, Thâm Cốc người sẽ có một phần!

Thái Nhĩ cười ha ha, nói:

- Phương diện đối xử với Liệp thần giả chúng ta cần đạt được sự nhất trí. Liên minh này luôn có ý chiếm hữu Vùng Đất Hỗn Loạn, chỉ vì kiêng dè năm người chúng ta mới không dám động thủ. Cho tới nay, năm chúng ta mặc dù vẫn cạnh tranh nhau, nhưng chỉ cần liên minh Liệp thần giả định tiến vào chiếm giữ Vùng Đất Hỗn Loạn, chúng ta nhất định sẽ hợp lực đuổi bọn họ ra!

- Không sai, Liệp thần giả là kẻ thù chung của đại lục, vì có thể tồn tại sống sót ở Vùng Đất Hỗn Loạn, điểm này chúng ta tuyệt đối không thể để bị nuốt gọn! - La Cách cũng thận trọng một cách khó thấy, xem ra mấy đại Quân Chủ ở phương diện này đích thực đã cùng chung nhận thức.

- Được rồi, ta nói ta sẽ xử lý. - Hàn Thạc cau mày, có phần không bình tĩnh cất lời.

- Được, sự việc hôm nay dừng ở đây, chúng ta trở về sẽ nhường các cửa hàng Quân Vương vốn thuộc về Tát Lạp Tư lại cho người, người phái người tới tiếp nhận là được. - Thái Nhĩ gật đầu, không rườm rà nữa, hóa thành một cái bóng u ám biến mất tăm.

- Ha ha, hoan nghênh người vào Thâm Cốc. - La Cách cười chúc mừng Hàn Thạc, đoạn cũng rời ngọn núi lửa đã tắt.

Ngõa Tây Tư ở lại sau, lạnh lùng nhìn Hàn Thạc một hồi, đoạn hừ nhẹ lên tiếng:

- Hôm nay ta giúp ngươi là bởi vì hai gã Thái Nhĩ, La Cách tính kế ta trước, không phải có ý gì khác, ngươi đừng hiểu lầm!

Hàn Thạc cười gật đầu, nói:

- Bất kể thế nào, ta cũng phải cảm ơn.

- Ta không cần lời cảm ơn của ngươi! - Ngõa Tây Tư nghiêm mặt đáp lời, rồi cũng bỏ đi.

Dõi theo Ngõa Tây Tư thật lâu, Hàn Thạc bỗng nhiên cảm thấy cái gã này cũng không tệ. Ít nhất tâm cơ hắn không âm trầm như mấy tên kia. Liếc mắt sang Áo Tác Ai bên cạnh, Hàn Thạc cho rằng mặc dù Áo Tác Ai đã giành cho hắn nhiều tiện lợi khi hắn vừa bắt đầu tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, nhưng với gã này, Hàn Thạc vẫn có tâm đề phòng.

Nếu như không xét thực lực bản thân các đại Quân Chủ, chỉ nhìn vào cách Áo Tác Ai lợi dụng hắn để đối phó người khác, không tiếc lấy cửa hàng Quân Vương ra hối lộ, khí phách và sự táo bạo ấy, Hàn Thạc cảm thấy Áo Tác Ai tâm cơ không kém hơn Thái Nhĩ bao nhiêu. Người này ngay từ đầu đã lợi dụng hắn, căn cứ vào thực lực hắn, không ngừng tăng thêm phân lượng đầu tư, làm hắn trong vô thức nhận là đồng minh.

Hàn Thạc không dám tin người này hoàn toàn, trong lòng sớm đã có tâm đề phòng.

Nếu như để Hàn Thạc thực sự lựa chọn một đồng minh ở Vùng Đất Hỗn Loạn, sau khi suy nghĩ cặn kẽ hắn có thể sẽ chọn Ngõa Tây Tư. Người này tâm địa không gian xảo như vậy. Người khác chỉ cần nể mặt hắn và đưa chút ân huệ, hắn sẽ đáp ứng lại thỏa đáng. Đối với Hàn Thạc, người như thế đáng tin cậy hơn.

- Bố Lai Ân, ngươi định xử lý chuyện này thế nào? - Sau khi ba Quân Chủ kia rời đi, Áo Tác Ai cười nhìn Hàn Thạc, khẽ dò hỏi.

Hàn Thạc bình tĩnh lại trong cơn suy tư, mỉm cười nói:

- Tạm thời vẫn chưa suy nghĩ kỹ phải làm gì, nhưng ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

- Ừm, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ xử lý tốt!

Áo Tác Ai ôn hòa nói:

- Ta về Địa Cung trước, hiện tại ngươi có thể trở về Thâm Cốc tiếp nhận ba cửa hàng Quân Vương còn lại. Ta nghĩ, sau hôm nay, trong khoảng thời gian ngắn tới ba người kia chắc sẽ không trắng trợn đối phó ngươi!

- Cảm ơn sự trợ giúp của ngươi. - Hàn Thạc lại nói cảm tạ.

Gật đầu, Áo Tác Ai không nói thêm gì, rời đi sau cùng.

Hàn Thạc đứng tại chỗ do dự hồi lâu, đang định rời đi, đột nhiên trong lòng khẽ động, kinh ngạc nhìn bóng dáng từ phương xa đang im lặng tới gần. Đợi đến khi hắn tới nơi, Hàn Thạc mới hỏi đầy nghi hoặc:

- Là người?

Người đi mà quay lại lại là Ngõa Tây Tư. Hắn nhìn ngó xung quanh, xác nhận Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai không có ở đây mới đi tới trước mặt Hàn Thạc, lạnh lùng nói:

- Hai người Thái Nhĩ, La Cách đang lợi dụng con đường bí mật, đưa mối quan hệ giữa ngươi và Hàn Hạo truyền tới liên minh Liệp thần giả. Với quy củ của liên minh đó, nói không chừng bọn họ sẽ đối phó Hàn Hạo, ngươi dặn hắn cẩn thận một chút.

Dừng một chút, Ngõa Tây Tư hơi do dự, nhìn Hàn Thạc thật sâu, đoạn nói:

- Còn nữa, hãy cẩn thận Áo Tác Ai!

Lời vừa dứt, Ngõa Tây Tư quay đầu đi luôn, xem ra hắn sẵn sàng lựa chọn sau khi Áo Tác Ai rời đi mới trở lại là bởi vì không muốn để Áo Tác Ai nghe được câu kế tiếp của hắn.

- Chờ một chút! - Vừa thấy Ngõa Tây Tư vội vàng vàng đi, Hàn Thạc lúc này khẽ gọi giật giọng.

Ngõa Tây Tư vừa dừng lại, cũng không xoay người, lạnh nhạt nói luôn:

- Nói cho người biết những điều đó là bởi vì trận chiến vừa rồi người đã nương tay! Ta cũng không muốn có dây mơ rễ má gì với người, liên minh Liệp thần giả không dễ đối phó, người tự cầu phúc đi!

Hàn Thạc cười nói:

- Cảm ơn người đã nhắc nhở, ân tình này của người ta sẽ nhớ rõ. Ừm, tương lai nếu có một ngày ta thật sự giao chiến với Thái Nhĩ, La Cách, nếu người có thể khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ vô cùng cảm kích!

- Chờ người xử lý chuyện phiên toái của mình cho tốt đi rồi hãy nói! - Ngõa Tây Tư hừ lạnh, không nhiều lời nữa, tăng tốc độ rời đi.

- Người này quả đáng kết giao! - Sau khi Ngõa Tây Tư rời đi, Hàn Thạc khẽ lắc đầu.

“Cẩn thận Áo Tác Ai, cẩn thận Áo Tác Ai”, khoe miệng Hàn Thạc nhếch lên nét cười bí hiểm.

...

Ba ngày sau, trên một vách đá tại phía tây bắc Thâm Cốc.

Tiểu Khô Lô vẫy tay ra hiệu cho Liệp thần giả ở xung quanh lui lại, chờ đợi Hàn Thạc đến. Khoảng mười phút sau, một đạo quang lóe lên, Hàn Thạc đã xuất hiện trước mặt Hàn Hạo.

- Chúc mừng phụ thân, con biết người sẽ đột phá tiếp! - Hàn Hạo nở nụ cười vô cùng hiếm thấy, khác hẳn sự lạnh nhạt vô tình bình thường, có vẻ có tình người hơn một chút.

Hàn Thạc cười cười, ngồi phịch xuống khối nham thạch đối diện với hắn, nói luôn:

- Giải quyết xong rồi, mười cửa hàng Quân Vương đã thuộc về chúng ta!

- Phụ thân tự mình ra tay, tự nhiên không có vấn đề gì!

Hàn Hạo biểu lộ vẻ như đã sớm biết rõ, hỏi:

- Đúng rồi, những vật tư kia có phải đưa tới cửa hàng trong Thâm Cốc không?

- Không cần, bọn họ không đề cập tới chuyện này, căn bản không coi những chủ nhân cửa hàng kia ra gì.

Hàn Thạc trầm ngâm một chút, đoạn lên tiếng:

- Thời gian tới chờ rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn. Ta vừa thu được tin tức, hai tên Thái Nhĩ, La Cách đang lợi dụng con đường khác tiết lộ quan hệ giữa chúng ta cho liên minh Liệp thần giả. Bọn chúng có lẽ sẽ xuống tay với người!

Lời vừa nói ra, Tử Ma Nhân trên mắt Hàn Hạo lóe lên ánh sáng kì dị, rồi hắn nói:

- Chả trách!

Dưới cái nhìn chăm chú kinh ngạc của Hàn Thạc, Hàn Hạo giải thích:

- Mấy ngày hôm trước con nhận được tin tức từ liên minh Liệp thần giả, bọn họ bảo con đi Tử Vong thần vực một chuyến, thảo luận chuyện Vùng Đất Hỗn Loạn. Con còn đang kỳ quái vì sao bọn họ đột nhiên lại thấy hứng thú với nơi này, hóa ra là vậy!

- Tình hình liên minh Liệp thần giả rốt cuộc là thế nào? Trên các người còn có ai? - Hắn nói như vậy, Hàn Thạc nổi lòng hiếu kì vô cùng, hỏi lại luôn.

- Còn có thống lĩnh, mỗi một trong số mười hai đại thần vực đều có một thống lĩnh. Bọn họ mới là bộ não thực sự của liên minh, phụ trách quản lý toàn bộ liên minh Liệp thần giả. Mười hai Đại thống lĩnh đến từ các thần vực khác nhau, thực lực cũng đạt tới cảnh giới Chủ thần như Tắt Lạp Tư. Con chỉ biết thống lĩnh phụ trách Tử Vong thần vực, những thống lĩnh khác con cũng không rõ lắm. - Hàn Hạo tự nhiên sẽ không giấu diếm gì Hàn Thạc, biết cái gì nói cái ấy, thuật lại sơ qua tình hình của liên minh Liệp thần giả.

Nghe Tiểu Khô Lô nói như vậy, Hàn Thạc thực sự bị dọa cho hoảng sợ. Hắn biết liên minh Liệp thần giả có thể tung hoành mười đại thần vực bao năm qua, trong liên minh nhất định có Chủ thần. Hơn nữa lúc trước ở Hắc Ám thần vực, hắn cũng đã từng đụng độ với một Chủ thần trong số đó, trong lòng hắn sớm đã có chuẩn bị.

Nhưng khi Hàn Hạo nói cho hắn biết liên minh Liệp thần giả thậm chí có đến mười hai nhân vật như vậy, Hàn Thạc vẫn bị chấn nhiếp!

Ngẫm lại một chút, Hàn Thạc thầm nghĩ khó trách ngay cả Thái Nhĩ, La Cách cũng có sự cố kỵ với liên minh này. Khi còn Tát Lạp Tư, bọn họ cũng chỉ có năm người, mà đối phương đã có mười hai thống lĩnh, rất hiển nhiên lực lượng của liên minh Liệp thần giả càng thêm đáng sợ.

- Là Chủ thần kia ở Tử Vong thần vực muốn người tới đó à? - Hàn Thạc trầm ngâm một chút, đoạn hỏi.

- Ừm, cũng chỉ có hắn mới có tư cách điều động con. - Tiểu Khô Lâu gật đầu.

- Đừng trở về, nhanh chóng thoát ly liên minh Liệp thần giả, tên kia cho gọi người trở về chắc chắn do không yên lòng. - Hàn Thạc sợ hắn có sơ xuất, vội ngăn cản.

- Con vốn không định trở về!

Hàn Hạo bình tĩnh nói:

- Liên minh Liệp thần giả không có gì ràng buộc con, con đến Vùng Đất Hỗn Loạn là đã định không tiếp tục nghe lệnh nữa. Với con, chỉ có phụ thân và năm đứa tiểu Kim là quan trọng nhất, người khác hạ lệnh thì cứ kệ thôi!

- Vậy ta an tâm rồi! - Hàn Thạc cười ha ha, thầm nghĩ Tiểu Khô Lâu quả nhiên không bị vương bận bất cứ ràng buộc gì, xem ra cũng chỉ có chính mệnh lệnh của mình Hàn Hạo mới đồng ý nghe theo. Bởi vậy, hắn coi như đã có cái để nói lại với mấy Quân Chủ kia.

892. Chương 892:giam Lồng

Hàn Thạc sau đó đã cam đoan với mấy Quân Chủ về chuyện của Tiểu Khô Lâu, nói rõ rằng Hàn Hạo sẽ thoát ly liên minh Liệp thần giả. Cho dù có một ngày Vùng Đất Hỗn Loạn khai chiến với liên minh đó, hắn cũng sẽ đứng về phe họ, đối địch với liên minh Liệp thần giả.

Được Hàn Thạc bảo đảm, mấy người kia cũng không còn lấy được có gì để sinh sự nữa.

Hàn Thạc cuối cùng cũng tiến vào chiếm một phần Thâm Cốc, mười cửa hàng Quân Vương vốn thuộc về Tát Lạp Tư đều được các đại Quân Chủ giao ra, người sở hữu trở thành Hàn Thạc. Và cũng giống như các vị kia, thuế thu được của Thâm Cốc mỗi một năm hắn được chia một phần năm, chỉ một khoản thuế này đã là một con số rất lớn.

Lúc hắn vừa mới gia nhập Thâm Cốc, Áo Tác Ai từng nhường một cửa hàng Quân Vương của mình lại cho hắn, Hàn Thạc đã dùng nó để cho phân bộ Thiên Cơ được tề sử dụng. Lần này hắn tiếp nhận mười cửa hàng Quân Vương, đem trả lại cho Áo Tác Ai một trong số đó, xem như đã hoàn lại cho gã phần ân huệ này.

Ngay từ đầu Hàn Thạc đã có phần dè chừng Áo Tác Ai, không dám yên tâm hoàn toàn. Lời Ngõa Tây Tư nhắc nhở khiến hắn càng thêm lo nghĩ, cho nên hắn mới cố gắng tránh sự liên hệ với người này quá sâu, tránh tương lai khi phải ra tay thì lòng lại đắn đo, bị người ta nói ra nói vào.

Mười cửa hàng Quân Vương vừa đến tay, Hàn Thạc liền để mấy người Tá Kỳ và Kim Giáp Thi ở Ma Ấn cốc cùng vào Thâm Cốc. Kim Giáp Thi có thể mở rộng chuỗi cửa hàng Kim Thạch tại các đại thần vực đủ để chứng minh về phương diện này hắn có tài năng phi phàm. Kim Giáp Thi vừa đến Thâm Cốc, Hàn Thạc đã giao một cửa hàng Quân Vương cho hắn, để hắn dùng làm phân bộ cửa hàng Kim Thạch ở Thâm Cốc.

Tá Kỳ đầu óc linh hoạt, lại nắm rất rõ các cách thức tại Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Thạc để hắn tới trợ giúp Kim Giáp Thi sớm hoàn thành chỗ cửa hàng Kim Thạch cho xong xuôi. Ngoài ra, Tá Kỳ và một số Phong Linh tại Thâm Cốc cũng có chút giao tình, Hàn Thạc đưa hắn một khoản hắc tinh tệ để thành lập mạng lưới quan hệ của mình tại đây.

Lần trước khi nói chuyện ở ngọn núi lửa đã tắt, ba đại Quân Chủ đã chủ động liên hệ với chủ nhân những cửa hàng kia, tỏ ý bọn họ không cần tiếp tục làm khó dễ Hàn Thạc nữa. Đám người đó bị Tiểu Khô Lâu

cướp bóc đến sắp nổi điên vừa nghe ba đại Quân Chủ hạ lệnh tự nhiên lập tức đáp ứng. Chuyện này qua đi, bọn họ đều hiểu Hàn Thạc nham hiểm đến thế nào, giờ không còn ai dám chọc vào hắn.

Ngoài ra, bọn họ cũng biết ba đại Quân Chủ nhất định đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Hàn Thạc, vừa hận vừa sợ với nhân vật vừa mới quật khởi này.

Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, hung uy đôi khi rất hữu hiệu, bất luận là cửa hàng Kim Thạch khi thành lập hay lúc Tá Kỳ thăm dò một số tin tức, mượn danh hiệu Hàn Thạc thì đều thuận lợi hơn rất nhiều. Một số chuyện cực kỳ phiền toái, bởi vì thanh danh Hàn Thạc bỗng trở nên vô cùng dễ dàng...

Đảo mất một cái mà ba tháng đã trôi qua.

Trong ba tháng này, dưới sự cố gắng của Kim Giáp Thi và Tá Kỳ trợ giúp, cửa hàng năng lượng Kim Thạch đã được thành lập trong Thâm Cốc. Do có hắc tinh tề dồi dào và tiếng tăm bản thân Hàn Thạc, Tá Kỳ đã thuê được một số Phong Linh chỉ chuyên phục vụ cho Hàn Thạc. Mạng lưới tình báo vừa mới thành lập mặc dù không phức tạp rắc rối như mấy đại Quân Chủ khác, nhưng hình thức ban đầu xem như đã có.

Cũng trong khoảng thời gian này, Hàn Hạo không tiếp tục làm loạn khắp Vùng Đất Hỗn Loạn nữa, mà chỉ chuyên tâm huấn luyện thủ hạ Liệp thần giả vừa mới thu phục không được bao lâu. Thông qua phương pháp liên lạc độc nhất, giữa Hàn Hạo và Hàn Thạc đều rõ đối phương đang nghĩ gì, muốn làm gì. Cha con mặc dù không thường gặp mặt nhưng đều nắm tình hình của nhau rõ như lòng bàn tay.

Một ngày, Hàn Thạc đang luyện chế đan dược mới, dự định chiêu mộ tất cả độc dược tề sư trong Thâm Cốc về dưới trướng thì chợt Tá Kỳ vội vội vàng vàng xông vào.

Hàn Thạc đã từng dặn Tá Kỳ, khi hắn đang luyện chế đan dược hoặc là bế quan tu luyện thì không có chuyện khẩn cấp không được quấy rầy hắn. Tá Kỳ cũng không phải loại người hấp tấp. Ba tháng qua, đây là lần đầu tiên hắn xộc vào, với lại nhìn bộ dáng hắn cấp bách như thế, Hàn Thạc biết ngay rằng nhất định đã có chuyện.

- Sao thế? - Hàn Thạc sắc mặt trầm xuống, trong lòng dấy lên cảm giác không ổn.

Tá Kỳ có vẻ rất sốt ruột, cúi chào hắn rồi trả lời ngay:

- Vừa mới nhận được tin tức từ Hàn Hạo, hắn nói một thủ hạ của hắn tới từ Tử Vong thần vực đã báo cáo chuyện về Hàn gia.

Về căng thẳng, Hàn Thạc càng thêm bất an, quát luôn:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Tại hẻm núi lớn Long Sâm, gã thủ hạ của Hàn Hạo đã nhận được tin tức Hàn gia tới đó, các thế lực Liệp thần giả lớn tại Long Sâm đã liên hợp lại, định động thủ với Hàn gia. Người thủ hạ kia được phái tới Vùng Đất Hỗn Loạn đã thuật lại tình huống lúc ấy cho Hàn Hạo... - Tá Kỳ vội vàng thuật lại những gì hắn biết.

Từ khi Hàn Thạc giao nhiệm vụ thành lập mạng lưới tình báo cho Tá Kỳ, Hàn Thạc đã căn dặn hắn lưu ý thêm về tình hình Hàn gia ở Hắc Ám thần vực. Tá Kỳ ở vị trí này một khoảng thời gian tự nhiên cũng hiểu quan hệ giữa Hàn Thạc và Hàn gia là như thế nào, cho nên khi Hàn Hạo nhận được tin tức khẩn cấp như vậy, hắn tức tốc chạy đi báo cáo chủ nhân.

Người tới đưa tin chính là Tây Liêu, khi được an bài tới tụ tập tại liên minh Liệp thần giả đã biết được. Hắn căn bản không biết về sau đã xảy ra chuyện gì ở hẻm núi lớn Long Sâm, nhưng những lời này lọt vào tai Hàn Thạc cũng thế cả, hắn hiểu ngay khi đó chắc chắn nguy cơ vô cùng.

Từ Tử Vong thần vực tới Vùng Đất Hỗn Loạn, gã thủ hạ kia của Hàn Hạo đi liên tục không ngừng nghỉ, tổng cộng mất hơn bốn tháng mới tới nơi.

Nói cách khác, tin tức truyền tới đã là tình hình của bốn tháng trước.

Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, căn cứ tin tức này hắn suy đoán Hàn gia nhất định đã xảy ra chuyện ở Âm Ảnh thành Hắc Ám thần vực, nếu không thì Hàn gia sẽ không nghìn dặm xa xôi tới Tử Vong thần vực. Thời gian qua bốn tháng, hắn cũng không biết người của Hàn gia rốt cuộc thế nào rồi, không biết bọn họ cuối cùng có chạy thoát khỏi hẻm núi lớn Long Sâm không.

Tá Kỳ cũng tương tự, không biết hơn gì về tình hình hiện tại Hàn gia như thế nào, căn cứ tin tức trên có khả năng suy đoán Hàn gia lành ít dữ nhiều. Bởi vậy, hắn không tìm được lời tốt lành an ủi Hàn Thạc, chỉ đành duy trì sự trầm lặng khó chịu.

Một lát sau, Hàn Thạc hít sâu một hơi, đoạn nói với Tá Kỳ:

- Ta phải rời Vùng Đất Hỗn Loạn một chuyến, tin tức ta rời đi người không được nói cho bất kì ai, có người hỏi cứ nói ta đang chuyên tâm tu luyện ở Ma Ẩn cốc. Ta đi chuyến này chắc sẽ không lâu, trong khoảng thời gian đó các người cứ xử lý mọi chuyện ở đây cho tốt, ta sẽ cố gắng trở lại nhanh nhất.

- Đại nhân yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào! - Tá Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hắn cũng là người lọc lõi ở Vùng Đất Hỗn Loạn, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm hắn rất rõ ràng.

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Ta sẽ đi luôn, mấy tiểu tử kia người quan tâm một chút. Lúc ta vắng mặt, đừng để bọn chúng gây ra phiền toái gì.

Chuyện cần dặn dò đã làm xong, Hàn Thạc quang minh chính đại rời khỏi Thâm Cốc, vừa ra khỏi Thâm Cốc lập tức ẩn giấu khí tức trên người, không để bất cứ ai có thể phát hiện được động tĩnh của hắn. Tiếp đó, Hàn Thạc lập tức dùng phương pháp đặc biệt liên hệ với Tiểu Khô Lâu, sau đó hai người mật đàm một phen, hắn lại toàn lực rời đi, không hề ở lại Thâm Cốc nữa.

...

Tử Vong thần vực, Khô Cốt thành.

Trong các thành ở Tử Vong thần vực, Khô Cốt thành là kiến trúc kỳ lạ nhất. Tường thành không biết sử dụng xương cốt ma thú gì xây nên, mà lượng xương cốt đó màu sắc khác nhau, mỗi một khối đều vô cùng cứng rắn. Đảo mắt nhìn lại, Khô Cốt thành dữ tợn đáng sợ, giống như một mãnh thú cực lớn.

Trong Khô Cốt thành, Cát Á Lan gia tộc.

Người Hàn gia tập trung trong một kiến trúc do xương trắng phau xây thành. Điều kiện và tiện nghi ở nơi này kém rất xa lúc ở Âm Ảnh thành, hoàn cảnh cũng không tốt, bên cạnh là luyện cốt tràng (nơi luyện xương) đầy mùi tanh tươi xộc vào mũi.

Luyện cốt tràng là nơi sử dụng kim loại đặc biệt rèn xương cốt, thông qua việc pha một số kim loại hiếm có thể làm cho xương cốt còn cứng hơn cả nham thạch. Xương cốt qua nơi đây là có thể dùng làm vật liệu xây phòng ốc, một số có chất liệu cực tốt còn là cơ sở luyện chế thần khí.

Trong luyện cốt tràng, đại bộ phận xương cốt là từ ma thú, cũng có một số của thần đã chết. Xương cốt được đưa tới đôi khi còn liền với thịt nát, tỏa ra mùi tanh hôi, khiến cho cả khu vực này cực kỳ khó ngửi.

Khu vực Hàn gia cư ngụ cách luyện cốt tràng đó không xa.

Tới Khô Cốt thành, Tử Vong thần vực đã được một thời gian, cuộc sống ăn nhờ ở đậu cũng không được tốt. Người Cát Á Lan gia tộc lúc mới bắt đầu còn đối xử với Hàn gia vô cùng nhiệt tình, nhưng khi bọn họ phát hiện trên một số vấn đề không thể đạt thành hiệp nghị với Hàn gia, thái độ tất nhiên không còn thân thiện nữa.

Hàn gia không hề thiếu hắc tinh tỵ, hoàn toàn có thể cải thiện được điều kiện hiện tại. Chỉ là gia tộc trưởng Cát Á Lan là Sa Đà cứ cam đoan lập đi lập lại sẽ mau chóng cải thiện hiện trạng, viện đủ loại lý do lưu Hàn gia lại Cát Á Lan gia tộc, không để Hàn gia nhanh chóng rời khỏi đây.

Lệ Vi và Hàn Thạc có quan hệ không cạn, với chuyện này đã từng nhiều lần phát biểu ý kiến của mình. Đáng tiếc ý kiến của nàng không hề được người trong gia tộc xem trọng, Sa Đà cũng không vì ý kiến của nàng mà thay đổi quyết định của mình.

Mấy nàng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đều thích sạch sẽ, giờ ngày nào cũng phải ngửi mùi tanh tươi từ luyện cốt tràng gần đó, sắp bị bức đến phát điên rồi.

Yêu cầu cứ lần lữa không được trả lời, cả nhóm càng ngày càng mất kiên nhẫn. Nhưng thực lực Cát Á Lan gia tộc vô cùng mạnh mẽ, ở Khô Cốt thành cũng là đại gia tộc số một số hai. Bọn họ dường như đã đạt thành hiệp nghị nào đó với thành chủ, ngầm ngăn chặn Hàn gia rời đi.

- Không ngờ thật vất vả mới thoát khỏi Âm Ảnh thành, bây giờ lại rơi vào một hiểm địa khác, hình thức biến tướng này khác nào Cát Á Lan gia tộc đang giam lỏng chúng ta! - Phỉ Bích giận dữ nói, nhưng cũng không có biện pháp gì.

- Vẫn phải nhẫn nại trước đã, thực lực Khô Cốt thành còn mạnh hơn Âm Ảnh thành. Xung quanh Cát Á Lan gia tộc lúc nào cũng có thần vệ đóng quân, chúng ta muốn cường hành rời đi căn bản không có khả năng! - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ than khẽ, có vẻ cảm thấy chán nản, vốn cho rằng thoát khỏi Âm Ảnh thành xem như được giải thoát, ai dè thoát khỏi hang sói lại lọt vào miệng hổ, tình huống chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng thêm nguy hiểm.

- Cái bọn họ muốn là phương thuốc Bỏ Lai Ân tự tay luyện chế, còn cả phương pháp huấn luyện vệ sĩ Hàn gia. Đó là gốc rễ của Hàn gia chúng ta để có chỗ đứng ở Chúng Thần đại lục, ta cho dù chết cũng sẽ không cho bọn họ! - Phỉ Bích kiên quyết nói.

Qua thời gian dài như vậy, nàng đương nhiên đã rõ Cát Á Lan gia tộc và Khô Cốt thành động chủ ý gì với bọn họ.

893. Chương 893:kéo Dài Ngày Nào Hay Ngày Ấy

Khô Cốt thành, phủ thành chủ.

Thành chủ Hi Nhĩ, Cát Á Lan tộc trưởng gia tộc Sa Đà và vài tộc trưởng các đại gia tộc trong Khô Cốt thành đang tụ họp.

- Vẫn chưa hỏi được sao? - Hi Nhĩ ngồi trên một chiếc ngai bằng xương trắng cao nhất, cau mày hỏi không kiên nhẫn.

Hi Nhĩ bản thân là Khô Cốt thành chủ, tất nhiên là tu luyện Tử Vong lực lượng, hắn có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ. Trăm năm trước từng được Tử Vong Chủ thần lưu lại trong cơ thể một đạo thần ấn, nhờ vào nó mà hắn có khả năng chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ đột phá đạt tới cảnh giới Chủ thần.

Mặc dù vĩnh viễn không thể giống như Tử Vong Chủ thần sở hữu được thần cách duy nhất, nhưng cảnh giới Chủ thần cũng đã vô cùng đáng sợ. Trên toàn bộ Chúng Thần đại lục, Chủ thần có thần cách vĩnh viễn chỉ là mười hai vị. Đạt tới cảnh giới Chủ thần không có thần cách chỉ có mấy chục người. Hi Nhĩ luôn luôn cố gắng tu luyện, vì Tử Vong Chủ thần cai quản Khô Cốt thành ổn thỏa, chính vì được ban đạo thần ấn này nên bản thân có thể đột phá tiến vào cảnh giới Chủ thần.

Hi Nhĩ là loại người có dã tâm. Khi hắn vừa nghe được từ miệng Sa Đà về phương pháp phối hợp thần kỳ của Thiên Cơ được tề và vệ sĩ Hàn gia, lập tức thấy động tâm. Sa Đà tương tự cũng không phải loại lương thiện gì. Hai tên phối hợp ăn ý lập tức chuẩn bị kỹ càng, dẫn Hàn gia thoát khỏi sự truy đuổi của bọn Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm rồi một mạch đưa tới Khô Cốt thành.

Khi ở trên đường, những thần vệ thủ hạ của Hi Nhĩ, Sa Đà còn khách khách khí. Nhưng vừa đến Khô Cốt thành, Hi Nhĩ lập tức lệnh cho Sa Đà nghĩ biện pháp chiếm đoạt từ Hàn gia những thông tin kia. Khi hắn phát hiện Hàn gia kín miệng như bưng thì hạ lệnh ngay cho thủ hạ đồn trú quanh Cát Á Lan gia tộc, phòng ngừa Hàn gia manh động.

Sa Đà phiền não lắc đầu, nói:

- Bất kể ta đưa ra điều kiện gì, bọn họ cũng không bằng lòng mang hai thứ này ra trao đổi. Những phương thuốc và phương pháp huấn luyện vệ sĩ Hàn gia bọn họ che giấu rất kỹ, không hề để lộ ra một chút tin tức nào!

- Hàn gia đã không còn nơi sống yên ổn tại Âm Ảnh thành. Thiên Cơ được tề của bọn chúng mặc dù còn có chi nhánh ở các thành thị nhưng trong tay bọn chúng cũng không có đủ lực lượng để bảo vệ tất cả! Cái gã

gọi là Bồ Lai Ân ở Vùng Đất Hỗn Loạn sinh tử chưa rõ, bọn họ còn mong đợi cái gì chứ? - Gia tộc trưởng Ban Pháp Sát, một gia tộc khác cũng thuộc Khô Cốt thành, trầm mặt lên tiếng khinh thường.

- Không biết bọn họ rốt cuộc đang suy nghĩ gì!

Sa Đà mặt mày ủ rũ nói:

- Chúng ta đã làm rõ ràng như vậy. Theo đạo lý, người của Hàn gia hiển nhiên biết chúng ta đang muốn cái gì. Bọn họ chắc cũng hiểu, nếu chúng ta không chiếm được thứ đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Vì sao bọn họ lại vẫn muốn kiên trì tiếp chứ?

- Một số gia tộc có quan hệ buôn bán với Hàn gia không ngừng cử người đến đây, nói là muốn bàn chuyện làm ăn với họ. Ta thấy bây giờ đã đến lúc ra tay rồi.

Hi Nhĩ cau mày, nói với Sa Đà:

- Cần phải đẩy nhanh tiến trình này, chúng ta che dấu tin tức này cũng sẽ không được bao lâu. Những gia tộc kia cũng không phải loại dễ đối phó, một thời gian nữa khả năng sẽ cử người đích thân tới Khô Cốt thành. Đến lúc đó, nếu bọn họ biết cách làm của chúng ta thì mọi việc sẽ không dễ làm!

- Cho ta thời gian một tháng. Sau một tháng, nếu như Hàn gia vẫn còn kiên trì như vậy, thì đừng trách ta không khách khí! - Sa Đà cũng biết chuyện này không thể cứ trì hoãn mãi. Hi Nhĩ sớm đã mất kiên nhẫn. Chuyện này nhất định phải xử lý xong sớm một chút. Bọn họ tốn hao tinh lực và tâm huyết nhiều như vậy, tuyệt đối không thể không thu hoạch được gì.

- Ừm. Nhanh lên đi. Sau một tháng, nếu như Hàn gia còn không chịu khai ra, thì ta cũng không cần khách khí nữa!

Hi Nhĩ cười nham hiểm:

- Nếu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy giết sạch đi! Chúng ta tu luyện Tử Vong lực lượng, sự hiểu biết về linh hồn hơn những kẻ khác nhiều. Ta không tin linh hồn bọn chúng còn có thể giữ được bí mật!

- Tốt nhất không nên làm như vậy. Nếu như chúng ta xử lý tuyệt tình như vậy, một khi tin tức này tiết lộ ra ngoài, chẳng những có thể dẫn tới việc các gia tộc kia liên kết thảo phạt, còn có thể tạo thành ảnh hưởng vô cùng bất lợi đối với chúng ta. Nếu có khả năng, vẫn nên để cho người của Hàn gia chủ động thẳng thắn hợp tác với chúng ta, nói một số bí mật cho chúng ta biết. Điều này mới có thể khiến cho chúng ta vững chân được! - Ban Pháp Sát trầm giọng nói.

Gật đầu, Sa Đà trả lời:

- Ta sẽ cố gắng dùng phương pháp tương đối nhẹ nhàng để xử lý chuyện này. Nhưng nếu như thật sự bất đắc dĩ, thì cũng chỉ có cách đại khai sát giới mà thôi! So với hai đại bí mật của Hàn gia, cái này đáng để mạo hiểm!

- Ừm. Cứ làm như thế đi, cho người thời gian một tháng nữa. Sau một tháng, người không động thủ ta cũng sẽ phái người xử lý. Tóm lại, hai đại bí mật đó nhất định phải thuộc về Khô Cốt thành!

Hi Nhĩ phát tay nói:

- Được rồi. Hôm nay cứ vậy đi. Sa Đà, người phải hao phí tâm tư rồi.

Sa Đà đứng thẳng người lên, không ở lại phủ thành chủ nữa mà quay về ngay Cát Á Lan gia tộc.

...

Tại kiến trúc bên cạnh luyện cốt tràng mùi hôi thối xông lên nồng nặc, Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây cứ đi đi lại lại. Hắn bộc lộ sự bất lực, cứ thở dài không thôi, sau khi tới đây lại không biết nên nói những gì.

Đều là khách đến từ Kỳ Áo đại lục, Đạt Gia Tây mắt thấy Hàn gia bị Cát Á Lan gia tộc đối xử như vậy, trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Nhưng hắn ở Cát Á Lan gia tộc chỉ là một thân vệ gia tộc, căn bản không có tiếng nói gì. Nếu không phải bởi vì hắn quen biết rất nhiều người của Hàn gia, có lẽ Sa Đà cũng sẽ không giao việc chuyển lời nhắn này cho hắn làm.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc lúc còn ở Kỳ Áo đại lục cũng đã biết Đạt Gia Tây. Khoảng thời gian này, bọn họ cũng nghe nói có rất nhiều tin tức bất lợi với mình. Bọn họ mặc dù đầy bất mãn và phần nộ với Cát Á Lan gia tộc, nhưng với Đạt Gia Tây lại không thù hận gì.

Trông thấy Đạt Gia Tây than thở đi tới, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ giả bộ cười khổ, nhẹ giọng dò hỏi:

- Ài, có phải là vừa có tin tức gì không?

Tư Thập Tác Mỗ thăm hiểu Đạt Gia Tây tới đây chắc chắn mang theo tin tức không tốt lành gì, hỏi như vậy cũng chỉ để cho hắn không tự trách mình quá.

- Ôi, ta thực sự không muốn gặp lại các người ở nơi này.

Đạt Gia Tây than nhẹ, sụt sịt nói:

- Lúc trước khi ở Âm Ảnh thành các người ít nhất vẫn còn phong quang, Bồ Lai Ân đối với ta lại càng khách khí. Hiện tại các người đến Cát Á Lan gia tộc, ta chẳng những không thể mang lại cho các người sự đối xử công bằng, mà còn làm cho các người khổ cực như thế. Ôi, đều do ta thực lực không cao, căn bản không thể nói được điều gì, nếu không thì có lẽ có thể đỡ lời được một chút...

- Cái này không can hệ gì đến người cả, Lệ Vi ở Cát Á Lan gia tộc cũng được coi như là tiểu công chúa, lời của nàng không phải cũng không có trọng lượng sao? Dưới thứ lợi ích làm cho người ta đổ mắt này, Sa Đà sẽ mặc kệ ý kiến của bất kỳ ai. Người không phải tự trách gì cả.

A Nhĩ Mai Lý Khắc nói rồi dừng lại một chút hỏi:

- Có tin tức gì xấu?

- Có một số người cố ý để ta nghe được bọn họ nói chuyện. Hi Nhĩ và gia chủ hôm nay có cuộc trao đổi, Hi Nhĩ cho gia chủ thời gian một tháng. Sau một tháng, nếu như gia chủ không thể lấy được thứ mà bọn họ muốn từ các người, bọn họ sẽ ra tay giết người, rồi từ trong linh hồn các người lấy được tất cả! - Đạt Gia Tây than thở, đau khổ nói.

- Vậy cùng liều mạng với bọn chúng đi!

Cát Nhĩ Bá Đặc nổi điên hét lên:

- Khinh người quá đáng, quả khinh người quá đáng mà! Ta chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ như bọn chúng! Lúc trước khi hợp tác cùng chúng ta thành lập phân bộ Thiên Cơ được tề ở Khô Cốt thành, kẻ nào cũng đều nhiệt tình hữu nghị. Thiên Cơ được tề buôn bán mang lại cho bọn hắn lời lãi biết bao nhiêu hắc tinh tệ. Không ngờ khi chúng ta lâm vào tình thế bất lợi, lập tức trở mặt. Bọn người này so với Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm còn khôn nạn hơn, cũng là loại tiểu nhân hèn hạ như Hoa Lai Sĩ vậy!

- Thật không thể nhịn được, chỉ có thể liều mạng! - Huyết Linh hai tròng mắt lại đỏ sẫm, thời gian này hắn là người phải kiềm chế nhiều nhất. Hắn thường xuyên bị kích động bất chấp muốn phá hủy tất cả nhưng mỗi lần đều bị Bác Lan Tư ngăn trở, nên hắn mới tiếp tục nhẫn nại được.

Huyết Linh cũng biết, một khi hắn ra tay, Hàn gia cũng sẽ đi đứt.

Ở trong Khô Cốt thành, bọn họ đều là người đến từ bên ngoài. Vệ sĩ Hàn gia mặc dù cường đại nhưng không có cao thủ dẫn đầu chống đỡ, vẫn không tránh khỏi sự vây giết của thần vệ đông nghìn nghịt trong Khô Cốt thành. Kết quả cuối cùng chính là toàn quân chết sạch ở nơi này.

Tình trạng ở đây còn không bằng ở Âm Ảnh thành. Lúc trước Hoa Lai Sĩ chỉ áp dụng phương pháp mượn đao giết người, bởi vì hắn còn có chút kiêng kỵ Hàn Thạc, e dè quan hệ giữa Hàn Thạc và Vận Mệnh Chủ thần, cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không lộ liễu động thủ với Hàn gia.

Ở đây thì hoàn toàn khác, Hi Nhĩ, Sa Đà ở Khô Cốt thành căn bản không xem gã trẻ tuổi Hàn Thạc ra gì. Trong mắt bọn chúng, Hàn Thạc chỉ là một thiên tài được tề sư mà thôi. Bọn chúng cũng không biết Hàn Thạc và Vận Mệnh Chủ thần có quan hệ nên một khi đã động thủ sẽ không lưu tình chút nào, dốc hết sức triệt để huỷ diệt Hàn gia.

- Nếu như chúng ta chủ động xuất kích, ít nhất có thể giết chết mấy trăm thần vệ của Cát Á Lan gia tộc! Đương nhiên, chúng ta cũng chết chắc! Ừm, ta nghĩ chúng ta cần phải suy tính kế hoạch cho ổn thỏa, nên làm như thế nào để có thể giết được nhiều nhất người của Cát Á Lan gia tộc. Cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết có giá trị! - Bác Lan Tư vẫn lạnh lùng như vậy, tuy nhiên những lời này đã nói rõ hẳn cũng thực sự tuyệt vọng rồi.

Đối mặt với hoàn cảnh như vậy, Bác Lan Tư biết Hàn gia căn bản không có hy vọng đào thoát. Dưới cái nhìn của hắn, chỉ cần có thể mang lại đả kích lớn nhất cho Cát Á Lan gia tộc, hiện tại là chuyện duy nhất hắn có thể làm.

- Không được!

Ngải Mễ Lệ thở dài nói:

- Bố Lai Ân tuyệt đối không muốn chúng ta có chuyện, chúng ta không thể kích động như vậy!

- Vậy làm sao bây giờ?

Cát Nhĩ Bá Đặc kêu lên:

- Chúng ta hiện tại đã không còn đường lui. Trước sau đều là chết, ít nhất cũng không để cho bọn chúng thoải mái!

- Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, ba người các người hiểu ma trận của Bố Lai Ân rõ ràng nhất. Các người đem giao một phần ma trận phối hợp giữa các vệ sĩ cho bọn chúng! - Ngải Mễ Lệ cố nén nỗi đau nhỏ máu trong lòng, căn dặn nhiệm vụ cho ba người.

- Điều này, điều này sao được?

Huyết Linh hô lên:

- Bọn chúng tuyệt sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Cho dù chúng ta tiết lộ cho bọn chúng một ít, cũng không trốn thoát được!

- Đạt Gia Tây, người có giúp được chúng ta chuyển tin tức ra ngoài không? - Ngải Mễ Lệ cũng không trả lời Huyết Linh mà hỏi ngược lại Đạt Gia Tây.

- Người đưa một trăm vạn hắc tinh tệ cho ta, ta sẽ sử dụng tới. Nếu như Bố Lai Ân còn sống, sớm muộn cũng sẽ nhận được tin tức.

Đạt Gia Tây gật đầu, cười gượng:

- Đám Hi Nhĩ, Sa Đà không hề coi trọng Bố Lai Ân, căn bản không ràng buộc hành động của ta.

Gật đầu, Ngải Mễ Lệ thở dài rồi nói với mọi người:

- Chúng ta cố gắng kéo dài thời gian thôi, được ngày nào hay ngày đó. Hy vọng có thể kéo dài đến khi Bố Lai Ân tới được!

894. Chương 894:kẻ Địch Cũ Chặn Đường

Hàn Thạc đi như điên mỗi ngày, nhằm hướng Tử Vong thần vực vội vàng tiến tới. Sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, thân thể đã không còn bị trọng lực của Chúng Thần đại lục ảnh hưởng, quả nhiên là ngày đi vạn dặm, tốc độ cực nhanh vượt quá sức tưởng tượng của người bình thường.

Gã Liệp thần giả thủ hạ kia của Tiểu Khô Lô từ Tử Vong thần vực tới Vùng Đất Hỗn Loạn tốn đến ba, bốn tháng. Còn Hàn Thạc khi toàn lực bay đi, thúc đẩy hết tiềm lực, sau bảy ngày cũng đã đến được Tử Vong thần vực.

Hắn tới Oán Linh thành đầu tiên, đó là thành trì gần với Vùng Đất Hỗn Loạn nhất. Sau khi tiến vào lãnh thổ Oán Linh thành, tốc độ của Hàn Thạc lập tức chậm lại, không còn lên đường bất kể ngày đêm nữa.

Bảy ngày toàn lực bay đi như điện chớp, lực lượng của mỗi một tế bào bên trong cơ thể đều được thúc đẩy hết, Hàn Thạc đã tiêu hao không ít lực lượng. Tiến vào Oán Linh thành rồi, hắn một mặt cần nghỉ ngơi, để thân thể điều tiết khôi phục lực lượng đã mất, mặt khác hắn cũng muốn tìm hiểu thêm tin tức, thăm dò xem Hàn gia hiện nay có còn ở Tử Vong thần vực hay không.

Đặt mình vào vị trí của Hàn gia, hắn biết mọi người sẽ không rời khỏi phạm vi xa quá nghìn dặm từ cứ điểm Bá Cách Lạp Tư ở Âm Ảnh thành. Nhất định họ sẽ tiến vào Tử Vong thần vực tránh né những kẻ truy kích từ Âm Ảnh thành. Hẻm núi lớn Long Sâm nằm tại biên giới của Tử Vong thần vực, Hàn gia nếu như có thể thoát khỏi bàn tay của Liệp thần giả tại đó, hiện tại chắc đã đến được Tử Vong thần vực rồi.

Hàn Thạc không dám khẳng định mấy nàng Phỉ Bích liệu có thể chạy thoát khỏi hẻm núi lớn Long Sâm không, tuy nhiên trong lòng vẫn luôn nuôi một tia. Để tránh một chuyến đi vô ích, hắn cần phải xác định rõ ràng liệu Hàn gia đã tiến vào Tử Vong thần vực hay chưa.

Mất nửa ngày băng qua các thành trấn xung quanh, vào lúc hoàng hôn, hắn đã đứng trước cổng Oán Linh thành.

Là một trong sáu đại thành thị của Tử Vong thần vực, Oán Linh thành cũng có phong cách kiến trúc và điểm đặc sắc riêng, điểm khác biệt lớn nhất giữa nó và các thành thị khác chính là lũ oán linh đầy thành.

Thành chủ Tháp Nhĩ Bác Đặc của Oán Linh thành vô cùng am hiểu khổng chế oán linh, hắn thu thập rất nhiều oan hồn của người và thú giam cầm ở bên trong tháp năng lượng, lợi dụng một loại lực lượng huyền ảo xoắn oan hồn lại, thậm chí còn trực tiếp phong ấn trên bề mặt tường thành. Lực lượng của những oan hồn đó mặc dù cũng không cường đại, nhưng có thể trợ giúp hắn giám thị nhất cử nhất động trong thành.

Chỉ cần Oán Linh thành có bất cứ biến động nhỏ nào, thành chủ Tháp Nhĩ Bác Đặc rất nhanh có thể thông qua oán linh biết được tường tận. Bên ngoài nếu có người định xâm nhập thành, hắn cũng sẽ biết trước, từ đó đón lõng địch nhân.

Đứng ở trung tâm Oán Linh thành, cảm thụ được thể sinh mệnh yếu ớt ẩn núp trên vách tường và bên trong tháp năng lượng, Hàn Thạc khinh thường nhíu lông mày.

Phương thức lợi dụng oán linh xem ra cũng có hiệu quả tuyệt diệu giống như ma đầu của Hàn Thạc. Nhưng Hàn Thạc lại biết loại oán linh này còn không bằng cả ma đầu cấp thấp nhất. Bọn chúng chỉ là những “con mắt” mà Tháp Nhĩ Bác Đặc đặt ở mỗi góc trong thành, hơn nữa còn là một loại “mắt” bị phát hiện rất dễ dàng.

Lực công kích của oán linh cực kỳ nhỏ, chúng cũng không hình thành được uy hiếp ngay cả với Cơ Thần. Những nhân vật cấp bậc như Hàn Thạc, mặc dù đứng bất động tại chỗ, hàng ngàn hàng vạn oán linh lao đến cũng không cách nào tạo thành tổn thương thực chất với hắn.

Oán linh không có lực công kích khả quan, bị phong ấn lên vách tường cũng không có năng lực di động, càng không có khả năng tiến hóa không ngừng. Vô luận so sánh như thế nào, loại thể sinh mệnh này đều kém rất xa ma đầu trong Vạn Ma đỉnh của Hàn Thạc. Cho nên Hàn Thạc chỉ cần cảm giác một chút, đã có tâm khinh thường.

Mỗi một thành thị đều có người chuyên môn bán các loại tin tức. Oán Linh thành tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ cần chịu chi hắc tinh tệ là có thể dễ dàng tìm được những kẻ sinh sống bằng nghề này.

Tại một góc phố phía tây tốt xấu lẫn lộn.

Nơi đây thần đến từ bên ngoài chiếm đa số. Tại chỗ này có thể mua đủ loại hàng hoá đặc biệt, đương nhiên, tin tức cũng là một trong số đó.

Truyền phong sở chính là loại cửa hàng chuyên môn thu thập tin tức, sau đó bán ra. Ở nơi này, chỉ cần chi hắc tinh tệ là có thể lấy được đầy đủ các loại tin tức. Cho dù tạm thời không có tin tức đó, chỉ cần giao nộp một phần hắc tinh tệ, bọn họ cũng sẽ phái người chuyên môn đi tìm hiểu những chỗ có khả năng biết tin, chắc chắn sẽ làm cho khách hàng thấy bỏ đồng tiền ra đáng.

Ngày thường, Truyền phong sở vắng tanh, có rất ít người chú ý. Nhưng khi các đại thần vực xảy ra đại sự gì kinh thiên động địa, các cửa hàng thu thập tin tức rồi đem bán sẽ trở nên đông như trẩy hội. Rất nhiều

đại gia tộc ở các thần vực khác do không có hướng đi, đều sẽ tiêu một lượng hắc tinh tệ nhất định tới đây mua tin tức.

Hàn Thạc vừa bước vào Truyền phong sở đã thấy một bà lão hạ thấp tầm nhìn, đang rúc trong góc tối đường thần. Hắn chỉ liếc qua đã nhìn ra mục tu luyện Tử Vong lực lượng, thực lực chỉ đạt Hạ vị thần trung kỳ.

Thần thức đảo qua Truyền phong sở một vòng, Hàn Thạc phát hiện ngoài bà lão này Truyền phong sở không có một bóng người nào khác. Ổn định lại tâm thần, hắn đi thẳng tới chỗ mục, ném một gói tiền to chứa một vạn hắc tinh tệ lên mặt bàn trước mặt mục, phát ra tiếng kêu “leng keng”.

- Ta muốn biết tình hình của Âm Ảnh thành Hàn gia. Nếu người có tin tức, túi hắc tinh tệ này sẽ thuộc về người! - Hỏi xong câu này Hàn Thạc cũng có chút khản trương, có lẽ trong lòng hắn đã cho rằng Hàn gia đã chịu đả kích trí mạng ở hẻm núi lớn Long Sâm. Mặc dù hắn không chấp nhận tiếp nhận kết quả này một cách vô ý thức.

Hắc tinh tệ va chạm với nhau tạo ra những âm thanh trong trẻo êm tai, mục già đang nhắm mắt dưỡng thần như con thú háu ăn ngửi thấy mùi, chợt mở cặp mắt có màu lục dẫm ra. Mục không trả lời ngay mà thò tay đặt lên túi hắc tinh tệ kia, tham lam sờ nắn kỹ lưỡng một hồi.

Gật gật đầu, dường như xác nhận hắc tinh tệ không phải là giả, lúc này mục mới ngẩng đầu lên híp mắt dò xét Hàn Thạc.

Vừa nhìn thấy, hai tròng mắt âm u của mục có vẻ càng lúc càng sáng, nếp nhăn chi chít trên mặt lộ ra biểu tình kỳ dị, giống như vừa phát hiện ra điều gì đó...

Quan sát một lúc lâu, mục mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cất giọng trầm trầm dò hỏi:

- Người quan tâm đến tin tức về Hàn gia? À à, khoảng thời gian này người thăm dò Hàn gia thật không ít? Hàn Thạc sững sốt, không kiên nhẫn nhắc lại:

- Ta trả thù lao, người đưa ta tin tức, Bớt nói nhảm đi! - Truyền phong sở chỉ bán tin tức, thông thường sẽ không hỏi thân phận và lai lịch của người đến mua tin. Đây là quy tắc mà mọi người đều biết, cách làm của bà lão trước mắt rõ ràng đang làm trái với truyền thống trước nay của Truyền phong sở.

- Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tổng cộng có bao nhiêu loại trận pháp? Người có biết hay không? - Bà lão nhìn Hàn Thạc, chợt hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Thạc đại biến, tay phải thò ra chộp luôn cổ của bà lão, nhắc bổng mục lên, thần sắc âm trầm thô bạo quát:

- Người rốt cuộc là ai? Làm sao lại biết việc này?

Cùng lúc đó, cánh cửa chính đang mở của Truyền phong sở kêu “loảng xoảng” rồi đóng luôn lại, tất cả cửa sổ cũng trong nháy mắt bị khoá chặt. Một loại lực lượng kỳ dị trong tích tắc tràn ngập Truyền phong sở, ngăn người bên ngoài nghe lén, khiến không người nào biết được ở bên trong rốt cuộc xảy ra việc gì.

Bà lão bị Hàn Thạc nắm lấy cần cổ, sắc mặt lập tức chuyển thành màu tím sẫm. Mục vận dụng cả tay chân liều mạng đánh đấm Hàn Thạc nhưng lại bị lực phản chấn của Thiên Ma Bất Diệt Thể làm cho đầu văng mắt hoa. Trong chốc lát, công phu không còn sức lực nữa, đôi mắt màu lục của mục trợn lên, xem ra bất cứ lúc nào cũng sẽ đi đời.

Sau khi xác nhận không có người nào có thể phát hiện được sự đặc biệt ở nơi này, Hàn Thạc mới buông tay thả bà lão ra. Lúc này cả người mục bị một lực lượng vô hình ép cứng lên phía trên vách tường, ngoài việc có thể há hốc mồm thở hổn hển, toàn thân không thể động đậy nổi.

- Nói! Người làm sao lại biết Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận? - Hàn Thạc vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, đứng trước mặt bà lão khoảng năm mét, tâm thần khê một chút, móng tay ngón trở lòi ra, Thiên Ma Lợi Nhận sắc nhọn lấp lánh hàn quang khiếp người càng làm cho hắn thêm phần âm u đáng sợ.

Thờ dốc một hồi, bà lão ho mấy cơn rồi mới khôi phục được khả năng nói chuyện. Mắt thấy Hàn Thạc âm trầm đáng sợ, lạnh như băng đang dò xét mục, cảm giác mất đi lực khống chế thân thể, mục lập tức sợ hãi rít lên:

- Ta có biết cái gì mà Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận đâu! Chỉ là có người cho Truyền phong sở chúng ta một khoản hắc tinh tệ lớn, lệnh cho tất cả Truyền phong sở giúp hẩn truyền đi mấy câu thôi!

- Nói rõ hơn một chút, nếu không, ta lột da ngươi! - Hàn Thạc sốt ruột quát.

- Tất cả Truyền phong sở chúng ta đều nhận được tin tức đó, nếu có người tìm hiểu về tin tức của Âm Ảnh thành Hàn gia, chúng ta sẽ hỏi hẩn có biết Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận tổng cộng có bao nhiêu loại trận pháp hay không. Chỉ cần có người có thể trả lời đúng, chúng ta sẽ lập tức nói những tin tức đó cho hẩn biết!

Mục có vẻ rất hoảng sợ, cũng không dám do dự, vội vàng nói to:

- Trong khoảng thời gian này, người hỏi ta về tin tức của Hàn gia có rất nhiều, ta cũng có hỏi vấn đề kia, nhưng không ai nghe qua Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận gì đó. Chỉ có người phản ứng dữ dội như vậy, xem ra người chính là người mà chúng ta đang muốn tìm rồi!

“Bịch”, mục già nhũn như con chi chi ngã xuống đất. Lực lượng trói buộc thân thể mục đột nhiên biến mất, mục cũng biết mình vừa trở lại từ quỷ môn quan.

- Tổng cộng mười tám loại trận pháp biến hóa!

Hàn Thạc vung bàn tay lên, bà lão bị một luồng lực hút cả mục lẫn cái ghế mục đang ngồi lại. Bình tĩnh nhìn mục già, Hàn Thạc truy hỏi:

- Nói đi, nói cho ta biết tất cả tin tức!

- Quả nhiên là ngươi!

Bà lão vừa gật đầu, vừa xoa xoa cần cổ thiếu chút nữa đã bị Hàn Thạc bẫy gãy, khóc lóc:

- Có người cho Truyền phong sở một số tiền lớn, lệnh cho chúng ta thông báo với người người của Hàn gia hiện nay đều ở Khô Cốt thành. Chỉ là tình huống cũng không tốt, báo người mau chóng tới đó, đến Cát Á Lan gia tộc tìm bọn họ!

- Còn gì nữa? - Vừa nghe được người của Hàn gia cũng không bị giết tại hẻm núi lớn Long Sâm, Hàn Thạc liền thở phào, sắc mặt vừa mới lạnh lẽo cũng dần ra đời chút, giọng nói cũng không còn gay gắt nữa.

- Hết rồi. Bố trí nhiều như vậy chỉ để báo cho người mau chóng tới Cát Á Lan gia tộc tại Khô Cốt thành!

Mục già sợ hãi nhìn Hàn Thạc, đem túi hắc tinh tệ chủ động trả lại hẩn, tỏ vẻ đáng thương nói:

- Tin tức này là miễn phí. Người cầm lấy hắc tinh tệ của người đi!

- Vừa mới rồi làm ngươi thiệt thòi, túi hắc tinh tệ này xem như là bồi thường tổn thất cho ngươi. - Hàn Thạc cười khan lên tiếng. Sau khi biết người của Hàn gia vẫn bình yên vô sự, hẩn mới thấy nhẹ nhàng hơn chút, thuận miệng nói với mục một câu như vậy đoạn lập tức rời khỏi Truyền phong sở, chuẩn bị tới Khô Cốt thành.

- Chết tiệt, vừa rồi suýt nữa hẩn đã giết chết ta! - Sau khi Hàn Thạc biến mất, bà lão ở Truyền phong sở về mặt đầy thù hận lăm lăm. Mục âm trầm suy nghĩ hồi lâu, dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng đi vào một gian mật thất phía sau Truyền phong sở, lấy ra ma pháp kính diện dùng khi cần thiết.

Một loạt con số được ẩn vào ma pháp kính, mặt gương nhẵn bóng bằng phẳng dần dần hiện rõ khuôn mặt của một thanh niên trông rất bồn chồn. Người bên trong nhìn thoáng qua bà lão, ngạo mạn hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Ba Đặc Lai Mỗ thiếu gia, nghe nói ngài vẫn đang thăm dò tin tức của Âm Ảnh thành gia chủ Hàn gia Bố Lai Ân có phải không? - Bà lão giọng khiêm tốn, nịnh nọt cười hỏi.

Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc ở Oán Linh thành cũng là đại gia tộc số một số hai. Ba Đặc Lai Mỗ là thiếu gia của gia tộc đó, tuổi còn trẻ mà đã tiến vào cảnh giới Thượng vị thần, ở Oán Linh thành thanh danh của hắn vô cùng vang dội.

Ba Đặc Lai Mỗ từ sau lần ném mùi đau khổ trong tay Hàn Thạc trước đây, vẫn luôn nhớ mãi không quên muốn báo thù rửa hận. Đáng tiếc Hàn Thạc trước giờ vẫn luôn ở Hắc Ám thần vực Âm Ảnh thành, hắn không tìm được cơ hội ra tay.

Từ khi tin tức Hàn Thạc rời khỏi Âm Ảnh thành được tiết lộ ra ngoài, Ba Đặc Lai Mỗ đã liên hệ Truyền phong sở ở đây, phân phó bọn họ trợ giúp thăm dò tin tức về Hàn Thạc. Nếu có tin tức phải lập tức báo cho hắn biết.

Nhưng sau khi Hàn Thạc rời khỏi Âm Ảnh thành thời gian qua xuất quỷ nhập thần, ngày thường cũng chỉ đi cùng với La Ti, luôn cố gắng tránh tiếp xúc với nhiều người, cho nên ngay cả Truyền phong sở cũng rất khó biết được vị trí.

Tin tức lúc Hàn Thạc ở Không Linh thành cũng do bà lão này báo cáo lại cho Ba Đặc Lai Mỗ. Nhưng bởi vì Không Linh thành cách Oán Linh thành quả thực quá xa, lại thêm Hàn Thạc không bao lâu sau đã tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, cho nên Ba Đặc Lai Mỗ không thể không vứt bỏ ý tưởng đuổi giết hắn. Từ khi Hàn Thạc tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, bởi vì ở đó có Phong Linh riêng, Truyền phong sở cũng không cách nào bao trùm đến Vùng Đất Hỗn Loạn, cho nên Ba Đặc Lai Mỗ cũng không thể biết được tình huống của Hàn Thạc.

Thời gian trôi qua nhanh, hiện tại lại vừa nghe được có thêm tin tức của Hàn Thạc, thù hận không hề giảm trong lòng Ba Đặc Lai Mỗ lại trở dậy. Lúc này, hắn rất có hứng thú, vội hỏi:

- Tên kia lần này xuất hiện ở địa phương nào? Nếu như hắn cách Oán Linh thành không quá xa, ta sẽ khiến cho hắn biết kết cục của việc đắc tội với Ba Đặc Lai Mỗ ta là như thế nào!

- Không xa, không xa chút nào!

Mụ già mỉm cười nói:

- Hắn ở trong Oán Linh thành, vừa mới rời khỏi chỗ ta. Ha ha, ta nghĩ hắn hiện tại chắc vẫn chưa rời Oán Linh thành. Vị trí của Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc các người cũng gần cổng thành mà hắn dự định đi. Nếu như người lập tức chuẩn bị, sẽ có thể ngăn chặn hắn trước khi hắn ra khỏi thành!

Ba Đặc Lai Mỗ cười ha ha, vẻ cười có vẻ vô cùng dữ tợn, nói với bà lão:

- Nếu như tin tức này là đúng, ta sẽ đưa cho người mười vạn hắc tinh tệ! Tốt lắm, không nói nhiều nữa, ta lập tức sẽ động thủ!

Lời vừa dứt, Ba Đặc Lai Mỗ chủ động cắt liên hệ.

Nhìn ma pháp kính lần nữa khôi phục yên lặng, bà lão vẻ mặt âm hiểm cười thầm bảo:

- Truyền phong sở có con đường phát tài của Truyền phong sở. Ta dựa theo quy củ nói tin tức người cần biết báo lại cho người, đã xem như hoàn thành giao dịch trước đây. Còn việc tiết lộ hành tung của người cho Ba Đặc Lai Mỗ thì lại là khoản buôn bán khác giữa ta và Ba Đặc Lai Mỗ. Điều này cũng không trái với quy định của Truyền phong sở!

...

Sau khi biết được mọi người ở Hàn gia không sao tại hẻm núi lớn Long Sâm, Hàn Thạc mới thật sự cất được hòn đá tảng trong lòng. Hắn tạm thời cũng không biết người của Hàn gia ở Khô Cốt thành bị đối xử áp bức và lăng nhục như thế nào. Dưới cái nhìn của hắn, chỉ cần người của Hàn gia chưa chết, bất kể bọn họ ở đó xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể thu xếp tất cả.

Tuy thoải mái nhưng Hàn Thạc cũng không giảm cước bộ, vừa mới tiến vào Oán Linh thành không bao lâu đã định rời thành từ một cổng khác.

Ở trong thành, Hàn Thạc không dám phát huy tốc độ kinh thế hãi tục đến cực hạn. Mỗi góc đều có oán linh, trên đường khắp nơi đều nhìn thấy các thần vệ đạo quanh. Một khi hắn bắt chấp cứ phi nhanh trong thành, nhất định sẽ rước lấy sự chú ý của đám thần vệ, gây ra bất hòa không cần thiết.

Sử dụng tốc độ cao hơn một chút so với người bình thường, Hàn Thạc dần tiếp cận phía cổng thành kia của Khô Cốt thành. Khi sắp tới cổng, thần thức Hàn Thạc chợt cảm ứng thấy khu vực này tụ tập rất đông thần vệ và cường giả, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không lập tức phóng ma đầu tiến về phía trước dò xét, Hàn Thạc nghĩ bất luận nơi đó phát sinh ra tình trạng gì cũng sẽ không có quan hệ gì với mình cả. Hắn hiện nay không muốn dây vào những việc vô bổ, chỉ muốn rời Oán Linh thành thật nhanh. Cái cổng thành này gần Khô Cốt thành nhất, Hàn Thạc cũng không thay đổi phương hướng, khoảng mười phút sau đã tới trước cổng thành.

Liếc mắt nhìn lại, trên tường thành rất nhiều thần vệ có đính huy chương gia tộc đặc biệt. Nơi cửa thành còn có một người tuổi còn trẻ, trông có vẻ hết sức cuồng ngạo, bất ngờ thay lại chính là kẻ lúc trước ở Âm Ảnh thành từng có hiềm khích với Hàn Thạc - Ba Đặc Lai Mỗ!

Vừa thấy Ba Đặc Lai Mỗ chắn ở trước cửa thành, nhìn lại biểu tình của những thần vệ chung quanh và hai tên Thượng vị thần đến từ Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc, Hàn Thạc lập tức ý thức được có lẽ mình mới là mục tiêu của đoàn người này. Qua một lúc đánh giá, hắn bỗng nhiên hiểu ra bà lão Truyền phong sở hử là đã tiết lộ tin tức về hắn.

Khi đối phó với bà lão đó, Hàn Thạc đã cẩn thận đóng tất cả cửa sổ của Truyền phong sở lại, hơn nữa bên trong còn triển khai lực lượng ngăn người khác nghe lén. Cho dù là thành chủ Thập Nhĩ Bác Đặc đã rải oán linh khắp mỗi ngõ ngách, cũng đừng hòng thông qua oán linh biết được chuyện gì đã xảy ra ở Truyền phong sở.

Huống chi, Thập Nhĩ Bác Đặc cũng không biết thân phận của hắn, cũng không rõ ràng quan hệ của hắn và Ba Đặc Lai Mỗ. Chỉ có bà lão kia thông qua ánh mắt của hắn và tình huống tìm hiểu đó mà suy đoán ra thân phận của hắn. Cho nên căn bản không cần suy nghĩ nhiều, Hàn Thạc đã biết người mặt báo nhất định là mụ.

Sớm biết như vậy vừa mới rồi cứ giết mụ là xong chuyện, Hàn Thạc hơi hối hận một chút, nhưng cũng không định tránh Ba Đặc Lai Mỗ, vẫn tiến tới chỗ cổng thành.

Với thực lực của Hàn Thạc sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, Oán Linh thành căn bản không có ai có thể ngăn được hắn. Đừng nói là một tên Ba Đặc Lai Mỗ nho nhỏ, cho dù là Oán Linh thành chủ Thập Nhĩ Bác Đặc và tộc trưởng Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc đích thân tới, hắn cũng có tự tin dễ dàng tiêu diệt bọn chúng, sau đó không chút khó khăn rời khỏi Oán Linh thành.

- Bố Lai Ân, đã lâu không gặp. Ha ha, nghe nói Hàn gia các người bị Hoa Lai Sĩ đuổi khỏi Âm Ảnh thành? Lúc trước ở Âm Ảnh thành, có Hoa Lai Sĩ che chở các người, ta mới không động tới người. Hiện tại người lại dám đến Oán Linh thành, có phải là đã định chịu chết rồi không? - Ba Đặc Lai Mỗ chờ đợi cái thời điểm này lâu lắm rồi. Hắn vẫn luôn nhớ rõ tình cảnh của mình trong phòng tiệc ở Thiên Cơ được tề bị Hàn Thạc đuổi giết. Nếu như không phải Hạ Lạc Đặc ra tay giúp hắn, năm đó ở Âm Ảnh thành hắn có khả năng đã chết trong tay Hàn Thạc rồi.

Hàn Thạc lòng đang hướng về Hàn gia ở Khô Cốt thành, không muốn lãng phí nước bọt với Ba Đặc Lai Mỗ, sốt ruột quát:

- Ba Đặc Lai Mỗ, ta vốn đã quên ngươi rồi. Nhưng ngươi đã muốn tự tìm lấy cái chết, vậy đừng trách ta!

895. Chương 895:muốn Báo Thù Cứ Việc Đến!

“Ha ha ha...” Ba Đặc Lai Mỗ ngửa mặt lên trời cười vang, rõ ràng không coi lời nói của Hàn Thạc ra gì.

- Ngươi phải biết rằng nơi này là Oán Linh thành, là địa bàn của ta. Hôm nay sẽ không có người nói giúp cho ngươi nữa đâu! - Ba Đặc Lai Mỗ chỉ vào Hàn Thạc, bộ dạng kiêu ngạo hung hăng, vênh vác tự đắc.

Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc ở Oán Linh thành quyền thế ngập trời, Ba Đặc Lai Mỗ lại là tiểu thiếu gia được sủng ái của gia tộc, cộng thêm Hàn gia bây giờ đã xuống dốc, những điều này làm cho Ba Đặc Lai Mỗ có chỗ dựa nên chẳng sợ hãi gì. Hắn cho rằng cho dù có tiêu diệt Hàn Thạc ở Oán Linh thành, thì cũng sẽ không có ai nói gì.

- Thiếu gia, cái tên gia hỏa cuồng vọng này căn bản không cần người ra tay, để cho chúng ta đối phó là được rồi! - Một gã Thượng vị thần đứng cạnh Ba Đặc Lai Mỗ tiến lên một bước, chủ động xin đi giết địch. Hắn tu luyện Đại Địa lực lượng, thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, thân thể tráng kiện, xem ra rất vạm vỡ mạnh mẽ.

- Thiếu gia, hắn trốn không thoát đâu! - Một tên Thượng vị thần khác tu luyện Phong hệ lực lượng cũng đi ra từ phía sau Ba Đặc Lai Mỗ, hợp với gã tu luyện Đại Địa lực lượng kia một trái một phải hướng về Hàn Thạc. Chỉ chờ Ba Đặc Lai Mỗ đưa ra mệnh lệnh, sẽ lập tức xung phong lao đến đánh giết.

Ở Oán Linh thành, Ba Đặc Lai Mỗ không lo không tìm thấy người để dùng, bản thân là thành viên có tiềm lực nhất Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc, tiền đồ tương lai của hắn không thể hạn lượng. Đám Thượng vị thần tinh mắt của Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc kia sớm đã đối đãi với Ba Đặc Lai Mỗ như với tộc trưởng tương lai rồi, tự nhiên sẽ nhân cơ hội này để biểu hiện mình.

Mắt thấy hai thằng cha chỉ có thực lực Thượng vị thần sơ kỳ, mặt mũi lạnh lùng tiếp cận, Hàn Thạc thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

Lần trước khi Hàn Thạc giao thủ với Ba Đặc Lai Mỗ, Hàn Thạc chỉ có thực lực gần bằng gã. Nhưng trải qua nhiều năm, thực lực của hắn tăng tiến mạnh không ngừng. Ngay cả những tồn tại có thực lực Chủ thần như Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư, hắn cũng không quá coi trọng, vậy mà hai tên Thượng vị thần sơ kỳ bây giờ lại muốn đến giết hắn nữa!

- Ba Đặc Lai Mỗ à Ba Đặc Lai Mỗ. Xem ra người ở Tử Vong thần vực đã quá lâu rồi, căn bản không phân biệt được rõ tình thế nữa... - Hàn Thạc nhếch mép châm biếm, thầm nghĩ mình ở Âm Ảnh thành đã đánh với Lạp Nhĩ Phu, hơn nữa còn đánh bại tên này. Nếu như Ba Đặc Lai Mỗ thực sự chú ý đến hắn, tất sẽ không thể không nắm rõ tình hình. Hắn chỉ mang theo hai tên Thượng vị thần tới chặn giết mình, việc đó khác gì đi chịu chết?

Thế nhưng lần này Hàn Thạc đã đoán sai, Ba Đặc Lai Mỗ không phải không biết những tin đồn đến từ Âm Ảnh thành, chỉ có điều hắn không tin mà thôi.

- Hắc hắc, người nói sự kiện người ở Âm Ảnh thành đánh bại Lạp Nhĩ Phu chứ gì? Bố Lai Ân à, cũng chỉ có những tên chưa thật sự giao thủ với người, mới tin rằng người có thể đánh bại Lạp Nhĩ Phu! Ta rời khỏi Âm Ảnh thành mới chỉ vài năm, người cho là người có thể tiến bộ nhanh như vậy, đánh bại Lạp Nhĩ Phu sao? Ha ha, đó chẳng qua là người và Hoa Lai Sĩ hợp diễn một tuồng kịch thôi. Mục đích là cho người giành được chức vị Thần vệ trưởng đội Năm, người tưởng người khác không biết sao? - Rất rõ ràng, Ba Đặc Lai Mỗ căn bản không tin những tin đồn đến từ Âm Ảnh thành kia.

Hắn hiểu nhầm cũng là bình thường. Ở Chúng Thần đại lục, nếu như muốn từ Thượng vị thần sơ kỳ đột phá lên trung kỳ, cho dù là tư chất hơn người ít nhất cũng cần phải có thời gian trăm năm. Ba Đặc Lai Mỗ cảm thấy Hàn Thạc không thể đột phá nhanh như vậy cũng có lý do của hắn. Dưới cái nhìn của hắn, những tin đồn xuất phát từ Âm Ảnh thành chỉ là một trò hề do Hoa Lai Sĩ và Hàn Thạc chủ đạo mà thôi.

Hàn Thạc phát phì cười, lắc đầu không nói thêm gì nữa, không hề xem trọng hai gã Thượng vị thần nhỏ nhẻ đang một trái một phải lao đến. Hắn vẫn thoải mái tự nhiên đi tới chỗ cửa thành nơi Ba Đặc Lai Mỗ đang đứng.

Từ đầu đến cuối, Hàn Thạc chưa từng liếc hai gã Thượng vị thần đang hùng hổ dọa người kia lấy một lần, áp dụng luôn thái độ không thèm chú ý. Đường như trong mắt hắn, hai gã này căn bản không tồn tại, không tạo được chút ảnh hưởng nào với hắn.

Thái độ cuồng vọng tự đại như vậy đã hoàn toàn chọc giận hai gã Thượng vị thần như đang đụng phải đại địch từng bước đến gần. Không đợi Ba Đặc Lai Mỗ truyền đạt mệnh lệnh, hai người trao đổi ánh mắt, đột nhiên tấn công về phía Hàn Thạc. Thần chi linh vực Đại Địa cùng với Phong nguyên tố phóng ra từ sớm được co lại, tập trung vào trong công kích của hai người.

Một cây mâu bằng đất, một lưỡi đao gió cong cong, tụ tập Đại Địa và Phong thần lực, rít lên đâm tới trước ngực Hàn Thạc.

“Keng keng”

Mâu đất, đao gió cắm trước ngực Hàn Thạc cũng không cắm xuyên qua người Hàn Thạc như hai người kia dự đoán. Ngược lại chúng như đâm vào sắt đá, vang lên những tiếng động chói tai.

Hai luồng lực lượng mạnh mẽ hung ác theo mâu đất, đao gió đột nhiên tuôn ra về phía hai người. Hai tên Thượng vị thần bất ngờ không kịp đề phòng bất chợt bị hai luồng lực phản chấn ném bay. Mâu đất, đao gió gãy vỡ thành từng đoạn giữa không trung!

Cũng không thèm nhìn lại, Hàn Thạc tâm thần vừa động, hai tay một kéo một đẩy. Lực lượng vô hình đột nhiên nhập vào thanh mâu đất và lưỡi đao gió đã gãy vỡ kia. Những vũ khí này vốn đang rơi xuống như chợt có tính mạng, dùng một tốc độ còn nhanh hơn nữa xuyên thẳng vào hai gã Thượng vị thần đã mất tự chủ bị ném bay đi kia.

“Phập...”

Cây mâu đất và lưỡi đao gió đã gãy cắm chính xác lên thần thể của hai tên Thượng vị thần, máu tươi lập tức bắn phụt ra!

Những mảnh vỡ của ngọn mâu đất, lưỡi đao gió cũng không dừng lại ở đó. Chúng bị một luồng lực lượng vô hình khống chế, những mảnh nhỏ như những chiếc kéo phát ra những tiếng “cót két cót két” trong cơ thể hai tên này, dường như chúng đang quấy nát tan lực phủ ngũ tạng từng chút một của hai kẻ xấu số.

Hai tên Thượng vị thần lúc này vẫn chưa chết, trong tràng âm thanh sồn tọc gáy đó, chúng gào lên thảm thiết.

“Lách cách”

Hai người kia cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Đến khi rơi xuống mặt đất, sinh mệnh lực của hai tên dường như đã tiêu hao sạch. Những tiếng gào thét khản khốc vừa rồi nhường chỗ cho sự trầm lặng đáng sợ, ngoài tiếng máu tươi vẫn chảy “ồ ồ” ra ngoài thì không còn một âm thanh nào khác.

Tâm thần chợt động, Hàn Thạc thở ra một hơi trọc khí, một luồng không khí mờ ảo trông như là bột nhào bông chốc xuất hiện, lượn lờ trên đỉnh đầu của hai xác chết, lững lờ dẫn dắt hai thần hồn bay vào trong thân thể Hàn Thạc.

Sau khi ma công tiến vào cảnh giới Thiên Diệt, Hàn Thạc đối với việc vận dụng lực lượng đã đến mức xuất thần nhập hóa, tinh diệu đến mức có thể lợi dụng một tia Ma nguyên lực làm bong một tế bào nào đó trong cơ thể người khác. Việc vận dụng lực lượng trói buộc linh hồn này hiện tại càng dễ như trở bàn tay, không mất chút khí lực nào.

Chỉ trong một chớp mắt, hai tên Thượng vị thần tích tụ lực lượng sung mãn nhằm về phía Hàn Thạc đã rơi vào kết cục chết thảm tại chỗ. Tiếng kêu khóc tuyệt vọng của hai người trước khi chết dường như không hề tan biến theo cái chết của chúng mà vẫn lượn lờ chung quanh đám thần vệ của Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc.

Đột nhiên, một tên vệ sĩ chỗ cửa thành lui về sau một bước, lập tức thể hiện lập trường của mình, nói với Ba Đặc Lai Mỗ:

- Thù hận giữa người và hãn không hề có quan hệ tới chúng ta!

Nói xong, hãn hạ lệnh cho thủ hạ:

- Mở cửa thành ra!

Gã thần vệ này chính là người của thành chủ Tháp Nhĩ Bác Đặc, khi trước bởi vì không rõ thực lực của Hàn Thạc, dưới sự cổ súy của Ba Đặc Lai Mỗ mới đáp ứng đóng cổng thành lại, trợ giúp tên này giải quyết xong thù oán cũ với Hàn Thạc. Nhưng khi hãn vừa mới thấy Hàn Thạc hời hợt tiêu diệt hai tên Thượng vị thần của Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc thì lập tức ý thức được quyết định của mình ngu xuẩn nhường nào, vội vàng chứng tỏ lập trường, hy vọng điều đó có thể giúp cho hãn tránh được xung đột với Hàn Thạc.

Hàn Thạc căn bản không lưu ý tới thái độ của tên thần vệ này. Đối với hắn, bất kể gã này tỏ thái độ gì, cũng không thể ngăn cản hắn rời khỏi Oán Linh thành được.

Mỗi nhếch lên nét cười lạnh châm biếm, Hàn Thạc nhìn Ba Đặc Lai Mỗ đang sợ ngây người, lắc đầu than nhẹ:

- Đáng thương, đáng thương thật! Hoàn toàn không hiểu rõ tình huống, dám mang hai tên không ra gì này tới giết ta. Ha ha, Ba Đặc Lai Mỗ, người khờ khạo quá...

Ba Đặc Lai Mỗ đích thực đã bị dọa đến phát khiếp. Hai tên Thượng vị thần bị giết dễ dàng như vậy, chết không chút trảng liệch, không hề có giá trị gì. Tư thế, nét mặt của Hàn Thạc lại thoải mái như vậy; dường như giết chết hai tên Thượng vị thần so với việc giết chết hai con kiến dưới chân còn dễ dàng hơn. Trên người Hàn Thạc, hắn làm sao cũng không nhìn ra đối phương hao tổn chút sức lực nào!

Điều này có nghĩa thế nào? Nghĩa là thực lực của Hàn Thạc cao hơn không phải chỉ một cảnh giới so với hai tên Thượng vị thần kia!

Chỉ có cường giả thực lực đạt tới Thượng vị thần hậu kỳ như phụ thân mới có thể dễ dàng tiêu diệt hai cao thủ Thượng vị thần sơ kỳ như vậy!

- Hóa ra... Lời đồn đại đó lại là sự thực... - Ba Đặc Lai Mỗ đau khổ vô cùng, tâm như tro tàn. Hắn chợt phát hiện, nếu đem hắn so sánh với Hàn Thạc, cái gọi là “Thiên tài” của Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc tại Oán Linh thành chẳng đáng nhắc tới!

- Có đôi khi, người phải biết cam chịu số phận! - Mặt vẫn mang nét cười, Hàn Thạc từ tốn đi tới trước mặt Ba Đặc Lai Mỗ, ra tay vô tình, đại thủ từ hư không chợt áp xuống!

Lực lượng vô hình như Thái Sơn áp đỉnh giáng lên người Ba Đặc Lai Mỗ. Trong tiếng xương cốt vỡ vụn trong trẻo, sống lưng, xương chân của Ba Đặc Lai Mỗ bị uốn cong đến mức bất thường, cả người bị một lực lượng cực lớn nghiền nát “oành”, đoạn nổ tan tành.

Kẻ đi báo thù phải chuẩn bị tâm lý cho khả năng bị giết. Từ trước tới nay khi đối xử với kẻ địch, Hàn Thạc không bao giờ là người nhân từ nương tay. Lúc trước Ba Đặc Lai Mỗ dám nảy suy nghĩ lệch lạc đối với Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cũng đã định trước kết cục của hắn rồi. Cho dù hôm nay Ba Đặc Lai Mỗ không chủ động tìm tới cửa thì khi Hàn Thạc nghĩ tới chuyện này, cũng sẽ phái người tới giết chết hắn.

Bởi vì Hàn Thạc thâm hiểu, người như Ba Đặc Lai Mỗ không chết, để hắn sống trên đời sớm muộn cũng sẽ gây ra tai họa cho Hàn gia! Với thực lực của Hàn Thạc, tự nhiên sẽ không sợ nhân vật như hắn trả thù. Nhưng mà nhóm Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đến bây giờ vẫn chưa có thực lực để tự bảo vệ mình. Một nhân vật như Ba Đặc Lai Mỗ nếu như không tiếc tất cả, một lòng muốn trả thù hắn, thì năng lực cũng vô cùng khủng bố.

Nhẹ nhàng thu thần hồn của Ba Đặc Lai Mỗ lại, Hàn Thạc nhìn lướt qua đám thần vệ Ba Triệt Nhĩ Đức gia tộc đang sợ mất mật, bình tĩnh nói:

- Các người chắc đã biết thân phận của ta. Ha ha, chuyển lời của ta tới gia chủ của các người, nói cho hắn biết ta tới Khô Cốt thành, muốn báo thù cứ việc đến!

Bọn này nghe Hàn Thạc nói như vậy, đều đồng loạt lui về sau một bước, duy trì một khoảng cách an toàn với Hàn Thạc, dường như sợ hắn sẽ động thủ.

Trước mặt Hàn Thạc, cổng thành được mở càng ngày càng nhanh. Những người phụ trách cổng thành này chính là thần vệ thủ hạ của Tháp Nhĩ Bác Đặc, mỗi người đều vô cùng thức thời tránh ra một bên, đưa mắt nhìn Hàn Thạc nghênh ngang rời khỏi Oán Linh thành.

896. Chương 896:ấn Nhấn

Khô Cốt thành, Cát Á Lan gia tộc.

Trong nghị sự sảnh nguy nga lộng lẫy, tộc trưởng Cát Á Lan gia tộc mỉm cười tay cầm quyền trục do Ngải Mễ Lệ trình lên, cẩn thận xem xét.

Bên cạnh Ngải Mễ Lệ là hai người Bác Lan Tư và lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ. Mấy người tính tình nóng nảy của Hàn gia như Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Phỉ Bích tự nhiên không thể xuất hiện ở nơi này. Nếu không, rất có thể vì một lời không hợp mà mang đến tai ương cho Hàn gia.

Dựa theo ước định, hôm nay Ngải Mễ Lệ lấy ra một phương pháp huấn luyện theo ma trận do Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc làm ra, mang đến giao cho Sa Đà.

Nghe lời nói của Đạt Gia Tây lần trước, mấy người Ngải Mễ Lệ biết nếu như người của Hàn gia không để cho Sa Đà nếm thử một chút lợi ích, Sa Đà và những kẻ có dã tâm tại Khô Cốt thành rất có thể sẽ không kiềm chế được nữa, tức giận động thủ giết người, rồi trực tiếp chiếm đoạt những tri thức về huấn luyện ma trận từ linh hồn người đã chết.

Kết cục đó hiển nhiên không phải là điều mà Ngải Mễ Lệ muốn thấy. Một ngày kéo dài thêm là một ngày phải hao tổn tâm tư, nàng lấy ra một bộ phương pháp huấn luyện vệ sĩ từ Bác Lan Tư, chính thức giao cho Sa Đà.

Chờ đợi một khoảng thời gian dài như vậy, lợi dụng đủ loại cách thức, áp lực, Sa Đà cuối cùng mới cầm được một quyển trục này, hôm nay tâm tình của hắn tự nhiên rất tốt.

Chỉ có điều sau khi xem qua toàn bộ nội dung trên quyển trục một lần, nụ cười mỉm của hắn dần thay thế bởi vẻ âm trầm...

Tấm quyển trục ghi lại phương pháp ma trận tổ hợp bị tiện tay ném bay đi, dưới lực lượng kỳ dị biến thành một hình bàn tay, đập “bốp” lên mặt Bác Lan Tư.

- Hàn gia các ngươi không phải cố ý lường gạt ta chứ? Những thứ lung tung như gà bới này có thể có tác dụng gì? Hừ, bằng vào một bộ pháp và phương vị đặc biệt, thật sự có thể phát huy sức mạnh của đoàn thể sao? Quá buồn cười!

Sa Đà trừng mắt bất thiện nhìn ba người Ngải Mễ Lệ, hít sâu một hơi, hừ lạnh:

- Cát Á Lan gia tộc chúng ta đã chứng tỏ thành ý, chẳng những bằng lòng tiếp nhận Hàn gia các ngươi, còn khăng khất lấy ra trăm vạn hắc tinh tề làm thù lao để trao đổi một bộ phương pháp huấn luyện, vậy mà các ngươi đưa đến cho ta những thứ quái quỷ này ư?

Quyển trục có hình bàn tay đánh lên mặt Bác Lan Tư. Rất hiển nhiên, đây là do Sa Đà cố ý làm, chính là để sỉ nhục Bác Lan Tư, sỉ nhục Hàn gia!

Từ lúc đầu Sa Đà nhìn thấy Bác Lan Tư, đã vô cùng khó chịu đối với sát khí nhàn nhạt toả ra từ trên người hắn. Bác Lan Tư không giống như Ngải Mễ Lệ, Tư Tháp Tác Mỗ; hắn đối xử với Sa Đà sẽ không cung kính; bình tĩnh hờ hững đến mức có phần quá phận. Sa Đà càng nhìn Bác Lan Tư càng thấy không vừa mắt. Khi hắn phát hiện ra thứ viết trên quyển trục căn bản chỉ cố làm ra vẻ huyền bí, lập tức đã ngẫm ra tay thị uy trước mặt Bác Lan Tư, thăm dò phản ứng của hắn.

Nếu là người khác trong hoàn cảnh này, bị Sa Đà làm nhục như vậy, cho dù tính tình có tốt đến mấy cũng khó nhịn được, có thể sẽ mặc kệ sinh tử của mình, buông tay đánh cược một lần.

Nhưng phản ứng của Bác Lan Tư lại nằm ngoài dự đoán của Sa Đà. Hắn căn bản không có một chút phản ứng nào!

Trên mặt hắn không có một chút buồn vui, phần nộ, nhục nhã; chỉ có một vẻ hờ hững từ đầu đến cuối không thay đổi. Đường như sự sỉ nhục của Sa Đà căn bản không xảy ra trên người hắn, dường như hắn chỉ là một người ngoài cuộc, lòng tĩnh như nước, phong ba cũng bất động.

Thò tay cầm quyển trục lại, Bác Lan Tư vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt giải thích:

- Trên quyển trục này ghi lại đầy đủ diễn biến bộ pháp và cả vị trí, đích thực chính là phương pháp huấn luyện vệ sĩ Hàn gia của chúng ta. Người nếu như không tin, có thể tìm ba vệ sĩ của Cát Á Lan gia tộc các ngươi, để bọn họ nắm rõ bộ pháp và vị trí đi lại này. Sau đó, cho bọn họ đấu thử với ba người khác.

Ngải Mễ Lệ, Tư Tháp Tác Mỗ thâm toát mồ hôi lạnh. Bọn họ đều biết Bác Lan Tư chẳng phải hạng lương thiện gì. Hắn giết người so với Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc còn hung ác hơn. Theo bọn họ thấy, Bác Lan

Tư bị Sa Đà cố tình sỉ nhục như vậy có khi không kiềm chế được sát khí trong lòng, bất chấp tất cả ra tay với tên này.

Bọn họ thừa hiểu rõ, có lẽ Sa Đà cũng muốn Bác Lan Tư làm như vậy. Một khi hắn không khống chế nổi sát khí của mình, lập tức sẽ phải nhận kết cục chết thảm tại chỗ!

Trong phòng nghị sự, ngoài tộc trưởng Sa Đà còn có một số thành viên gia tộc, năm Thượng vị thần đứng song song, toàn bộ đều gương ánh mắt lạnh lẽo lên Bác Lan Tư, chỉ chờ hắn có một cử động khác thường, lập tức động thủ giết người.

Sa Đà dường như cũng không ngờ rằng Bác Lan Tư dưới loại nhục nhã này mà còn có thể nhẫn nại được, do dự một chút, hắn phát tay không kiên nhẫn nói:

- Để quyền trực lại, các người về trước đi! Nếu như vệ sĩ của Cát Á Lan gia tộc chúng ta sau khi thuận thực bộ kỹ xảo này cũng không có tiến bộ gì, ta tự nhiên sẽ tính sổ với các người!

Bác Lan Tư hờ hững gật đầu, không nói một lời, quay đầu đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng của hắn, dường như việc Sa Đà vừa mới sỉ nhục mình như không, cũng không coi sự uy hiếp của cao thủ Cát Á Lan gia tộc chung quanh đang nhìn chăm chăm như hổ đói ra gì.

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và Ngải Mễ Lệ đánh mắt cho nhau, đồng thời nho nhã lễ độ cáo từ Sa Đà, đi theo Bác Lan Tư rời khỏi nghị sự sảnh.

- Gia chủ, cái tên kia có thể nhẫn nhịn được tới mức này. Thật đáng sợ! Ta quan sát vô cùng cẩn thận, hắn từ đầu đến cuối cũng không hề tức giận. Một người có thể khống chế tâm tình của mình đến bậc này, cho dù thực lực tạm thời không cao, nhưng tuyệt đối là một thảm họa trong tâm! - Bác Lan Tư vừa mới rời đi, một Thượng vị thần bên cạnh lập tức lộ vẻ ngưng trọng.

- Nhân vật như vậy hoặc là kẻ ngu si, hoặc là kẻ địch đáng sợ nhất! Biết co biết duỗi đến mức này, hắn tuyệt không phải hạng người đơn giản! Gia chủ, gã này không thể lưu lại! - Một tên Thượng vị thần khác cũng có điều cố kỵ trong lòng, vội phát biểu.

Bọn họ đều nhìn ra được Bác Lan Tư đáng sợ thế nào. Loại đáng sợ này không phải bởi vì thực lực hiện tại của hắn, mà là tâm tính hắn biểu hiện ra ngoài. Cái loại tâm tính hờ hững với tất cả, ẩn nhẫn được đến như thế, bọn họ đều tự thấy mình không làm được. Bởi vậy, bọn họ cảm giác được uy hiếp đến từ Bác Lan Tư, thấy có một người như thế sinh hoạt trong Cát Á Lan gia tộc, giống như là đi ngủ mà dưới giường có một con rắn trườn qua lại, làm bọn hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Sa Đà không phải là kẻ ngu, đương nhiên cũng nhìn ra chỗ đáng sợ của Bác Lan Tư. Hắn âm trầm quát lên:

- Ta đương nhiên biết kẻ này không dễ đối phó. Tuy nhiên hắn có thể chịu đựng đến nước này, ta căn bản không có lý do để ra tay! Ngoài ra, chúng ta cũng muốn xem bọn chúng đưa quyền trực này, có phải có ích như vậy thật hay không? Trước mắt hãy lưu cái mạng hắn lại. Dù sao hắn đang ở tại Cát Á Lan gia tộc chúng ta, chắc chắn là không trốn thoát được. Chờ sau khi chúng ta vết sạch của bọn chúng, sẽ không lưu lại tính mạng của hắn nữa!

- Gia chủ, cần gì phải phiền toái như vậy? Cứ giết chết toàn bộ, thu lấy linh hồn ký ức của bọn chúng không được sao!? - Một gã Thượng vị thần trong số đó khó hiểu hỏi lại.

Sa Đà cau mày, không kiên nhẫn quát:

- Nào có dễ dàng như vậy, thu lấy linh hồn ký ức chẳng những vô cùng tiêu hao thần lực của người thực hiện, hơn nữa cũng không chắc có thể lấy được toàn bộ ký ức đối phương! Linh hồn là vật chất kì dị, phức tạp nhất, thần bí nhất, căn bản không có ai dám cam đoan hoàn toàn rõ ràng nó. Một người sau khi chết linh hồn ký ức sẽ dần tan biến, cho dù chúng ta có thể thu lấy ký ức, cũng chỉ lấy được một bộ phận. Không đơn giản như vậy!

Phát tay, hắn hạ lệnh:

- Quyền trực này giao cho các người, lệnh cho vệ sĩ gia tộc dựa theo phương pháp trên đó luyện tập, ta muốn biết kết quả nhanh chóng một chút!

- Rõ, gia chủ! - Bọn họ đồng thanh trả lời, rồi khom người lui xuống.

...

Ba người Tư Tháp Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ, Bác Lan Tư cuối cùng cũng về tới luyện cốt tràng khổng lồ, nơi tạm trú của Hàn gia. Trong tầng kết giới trùng trùng, hai người mới thở phào một hơi. Nhìn vẻ mặt hồ hững của Bác Lan Tư, Ngải Mễ Lệ cười gượng lắc đầu, như trút được gánh nặng nói:

- Không tồi... Khá tốt...

- Sa Đà cố ý làm như vậy chính là muốn chọc giận người. Ta còn lo lắng người sẽ không chịu đựng nổi đấy! Tư Tháp Tác Mỗ khâm phục than khê, rồi lại giận dữ nói:

- Nếu có cơ hội, có ngày ta sẽ lột da Sa Đà!

- Có chuyện gì vậy? - Hai người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đồng thanh hỏi. Trong các thành viên của Hàn gia, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc và Bác Lan Tư quan hệ tốt nhất. Từ giọng nói của Tư Tháp Tác Mỗ và Ngải Mễ Lệ, bọn họ đoán ra Bác Lan Tư nhất định đã xảy ra chuyện gì. Cát Nhĩ Bá Đặc hét lên:

- Lão già, có chuyện gì vậy?

- Sa Đà cực quá đáng... - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ vẫn luôn giữ được lý trí, lần này cũng có chút không kiềm chế được, lạnh lùng thuật lại sự việc.

Nghe xong tự thuật của Tư Tháp Tác Mỗ, Huyết Linh không nói một lời, mắt đỏ ngẫu phóng ra ngoài, nhìn bộ dạng hẩn là định tìm người liều mạng!

Cát Nhĩ Bá Đặc nổi giận gầm lên một tiếng, rồi gào lên như điên:

- Mẹ nó, khinh người quá đáng, khinh người quá đáng, ta phải liều mạng với bọn chúng!

- Hai người các người, trở lại hết cho ta! - Mấy người Tư Tháp Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ, A Nhĩ Mai Lý Khắc vội vàng hô to. Bọn họ đều rõ một khi Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc ra khỏi nơi này sẽ không thể tránh được một tràng huyết chiến. Tất cả thành viên của Hàn gia đều sẽ phải chịu vạ lây, rồi chết thảm ở Cát Á Lan gia tộc.

Hai người Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh ở Hàn gia thực lực có tiếng nhưng chỉ có quan hệ thân với Bác Lan Tư. Cho dù là lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ, mấy người Phỉ Bích cũng đừng hòng ràng buộc được bọn họ. Lần này, hai người đã thật sự nổi giận, ngay cả nhóm Phỉ Bích khuyên can thế nào cũng không nghe, dùng dùng nổi giận muốn đánh giết ra ngoài.

- Các người tiếp tục làm rùa đen rút đầu đi. Lão tử liều mạng với bọn khốn đó! Mặc kệ chuyện của các người! - Cát Nhĩ Bá Đặc rú lên lồng lộn, nét mặt đầy uất ức, dường như người bị Sa Đà làm nhục không phải là Bác Lan Tư, mà là Hắc Long hẩn!

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Tư Tháp Tác Mỗ vừa thấy hai người này nổi điên trong lòng đều run lên, không biết nên làm như thế nào cho phải.

- Tất cả quay về!

Bác Lan Tư nhíu lông mày, đột nhiên quát lạnh:

- Sư huynh có lệnh, khi hẩn vắng mặt, các người đều phải nghe lời ta!

Liếc mắt nhìn Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, mắt Bác Lan Tư đầy vẻ cảm kích. Hẩn biết hai người nổi điên lên như vậy đều là vì hẩn. Ba người thường ngày vẫn hoạt động cùng nhau, cảm tình giữa họ bất tri bất giác rất sâu đậm. Trái tim vẫn như một khối băng lạnh của hẩn chợt cảm thấy có một chút tình cảm ấm áp.

- Nhưng, nhưng... - Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc sốt ruột nhìn Bác Lan Tư.

- Thù, chúng ta nhất định phải báo!

Bác Lan Tư nhìn hai người, bình tĩnh nói:

- Nhưng không phải là bây giờ! Các ngươi không thể vì kích động nhất thời mà đền bằng tính mạng của tất cả các thành viên Hàn gia được!

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc nhìn Bác Lan Tư nét mặt vẫn thản nhiên. Một lúc lâu sau, cả hai cùng thở dài, bỏ ý định lao ra bên ngoài.

897. Chương 897:hàn Gia Đáng Sợ Hơn Nhiều So Với Tưởng Tượng Của Chúng Ta!

Bên trong tu luyện trường Cát Á Lan gia tộc, ba vệ sĩ dựa theo bộ pháp và vị trí mà Hàn gia đã đưa cho tiến hành diễn luyện, qua lại như con thoi, bóng dáng nhanh nhẹn. Cứ ba người trong một phương vị rất nhỏ tới lui, nhưng bởi vì bộ pháp và vị trí giữa các nhóm rất tinh chuẩn nên không hề va chạm vào nhau.

Sa Đà ngồi thẳng trên một chiếc ghế bằng xương, tràn trề hứng thú nhìn mỗi nhóm ba vệ sĩ Cát Á Lan gia tộc, không ngừng mở miệng hỏi gã Thượng vị thần chịu trách nhiệm huấn luyện bên cạnh:

- Chắc chắn thực tập thành thạo rồi chứ?

- Ta dựa theo bộ pháp và cách di chuyển trên quyền trục huấn luyện bọn họ ba ngày. Tốc độ mặc dù vẫn còn hơi chậm không đạt yêu cầu theo như quyền trục. Tuy nhiên cũng đã có một chút hiệu quả. - Hắc nghiêm nghị trả lời.

Gật đầu, Sa Đà dặn dò:

- Đã như vậy, vậy xem thử hiệu quả đi!

Vung tay ra hiệu, hắc tùy tiện chọn ra ba vệ sĩ gia tộc bắt đầu tiến hành động thủ với ba người đã diễn luyện trận pháp.

Ba gã vệ sĩ ở bên cạnh dưới mệnh lệnh của Sa Đà tiến tới khu vực trung tâm nơi có ba người đã diễn luyện ma trận trong vòng ba ngày. Theo bọn họ thấy, ba người này đã mất công. Rất nhiều người của Cát Á Lan gia tộc đều không cho rằng phương pháp huấn luyện mà Hàn gia cung cấp sẽ mang lại hiệu quả kỳ diệu gì.

Bất luận là thần vệ diễn luyện Hàn gia ma trận hay những thần vệ theo lệnh Sa Đà tiến lên động thủ đều là Trung vị thần hậu kì, thực lực cùng một bậc.

- Bắt đầu đi. Để ta xem loại huấn luyện này có thực sự hiệu quả không! Nếu như không hiệu quả, ta sẽ trị bọn người Hàn gia đến nơi đến chốn! - Sa Đà thấy hai bên dần dần đã đến gần nhau, cao giọng quát.

Trước mặt Sa Đà, hai bên đều sử dụng phương pháp công kích áp sát. Ba thần vệ đã diễn luyện ma trận đưa lưng về nhau tạo thành hình tam giác. Bọn họ di chuyển không ngừng rất có chừng mực, trông như là một hình đang quay. Tốc độ cả ba giống nhau, khoảng cách với nhau không sai lệch chút nào.

Ba gã vệ sĩ gia tộc Cát Á Lan không diễn luyện ma trận, mặt lộ nét cười thoải mái từ ba phương hướng lao đến toàn lực ra tay đối phó với ba thần vệ đang không ngừng di chuyển kia.

Chuyện kỳ dị đã xảy ra!

Ba người đồng loạt ra tay, nhưng công kích của hai người trong số đó lại đánh vào khoảng không, chỉ có công kích của một người tới một trong ba thần vệ đang di chuyển. Nhưng hắc còn chưa kịp cao hứng thì thân hình đã bị ba người kia kiềm hãm. Rồi đột nhiên, cả ba đồng loạt xuất thủ đánh hắc bay ra ngoài!

Bởi vì đều là thần vệ của Cát Á Lan gia tộc, lần giao chiến này cũng chỉ mang tính luận bàn, cho nên không ai sử dụng lực lượng thật sự. Gã thần vệ bị đánh bay ra kia vừa đứng lên đã khôi phục lại sức chiến đấu rồi lập tức lại quay trở lại vòng chiến.

Hắc nghĩ, vừa mới rồi chỉ là một đòn sơ sẩy. Một lần nữa, ba người tới công kích lại càng thêm cẩn thận hơn.

Lại một đợt công kích nữa, hai thể công lại lạc vào khoảng không, người còn lại lần thứ hai bị đánh bay ra ngoài!

Mỗi một lần công kích là một lần bị đánh bay ra. Ba gã thần vệ công kích cứ lặp đi lặp lại bị đánh bay ra ngoài. Không một đợt công kích nào tấn công lên được người ba vệ sĩ đã diễn luyện ma trận!

Lúc mới bắt đầu, những kẻ quan sát của Cát Á Lan gia tộc còn cười hì hì hà hà không chút nghiêm túc. Dần dần, sắc mặt mọi người đều nghiêm trọng hẳn lên, không còn tiếng cười nhạo nữa. Thần sắc ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng.

Tộc trưởng Sa Đà của Cát Á Lan gia tộc vốn đang vênh vang lúc này đã ngồi nghiêm chỉnh lại. Hai mắt lấp lánh thần quang hưng phấn, quan sát rất kỹ lưỡng hai bên tiến hành giao chiến, không hề lơ là chút nào.

Một lúc lâu sau, hần hít sâu một hơi, lên tiếng ngăn cản:

- Được rồi. Dừng tay đi.

Quay đầu lại liếc sang mấy lãnh đạo cấp cao trong gia tộc ở bên cạnh, Sa Đà dò hỏi:

- Các người thấy thế nào?

- Kỹ thuật thần kỳ! Thủ pháp thập phần cao minh!

Một người trong đó hít sâu một hơi, ánh mắt dần nóng lên nói:

- Hàn gia quả nhiên có chút môn đạo. Bọn chúng mới chỉ diễn luyện có ba ngày mà đã có thể phát huy sức mạnh đoàn đội đáng sợ như thế. Một khi thật sự hiểu rõ, nhất định sẽ càng thêm lợi hại!

- Tộc trưởng. Xem ra nhất định phải chiếm được tất cả bí mật của Hàn gia! Nếu như thật sự có thể lấy được chúng, thực lực tổng thể của Cát Á Lan gia tộc chúng ta tại Khô Cốt thành có thể đề cao lên mấy lần!

- Một người khác trầm giọng nói.

Sa Đà gật đầu, lộ ra thần sắc ưu tư nói:

- Không sai. Bất kể lợi dụng biện pháp gì, chúng ta cũng phải chiếm được những bí mật đó của Hàn gia!

...

- Một vệ sĩ Hàn gia của chúng ta đêm qua không hiểu tại sao lại mất tích!

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ sắc mặt nặng nề, nói với Ngải Mễ Lệ:

- Sau khi tới đây, ta đã dặn dò bọn họ, không có mệnh lệnh của chúng ta tuyệt đối không rời khỏi nơi này. Bọn họ tuyệt đối sẽ không làm trái lệnh của chúng ta đâu. Chuyện này rất cổ quái!

Ngải Mễ Lệ tự nhiên biết vệ sĩ Hàn gia sẽ không ai dám trái lệnh. Bọn họ từ ngày vào Hàn gia, khóa học thứ nhất chính là về lòng trung thành, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Nơi này là Khô Cốt thành, tình thế lại rất bất lợi với Hàn gia. Theo đạo lý, những vệ sĩ này tuyệt đối sẽ không tự tiện rời đi.

- Hồi lại kỹ càng đi. Tiến hành tìm kiếm cẩn thận trong các khu vực chúng ta có thể hoạt động, xem có thể tìm được hay không? - Ngải Mễ Lệ thấy đầu to như cái đầu, trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

- Trước khi ta tới gặp cô đã cho người tìm kiếm kỹ lưỡng rồi. Những địa phương có thể tìm, đều đã tìm. Người này chắc chắn đã mất tích.

Tư Thập Tác Mỗ cười khổ, do dự một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Có thể do... hay không?

Ngải Mễ Lệ hiển nhiên biết lão yêu muốn nói cái gì. Nơi này là địa bàn của Cát Á Lan gia tộc, phạm vi hoạt động của Hàn gia chẳng lớn bao nhiêu. Người của Hàn gia có lẽ đã nảy sinh xung đột với kẻ khác. Đến lúc này, tên vệ sĩ mất tích đó chín phần mười là do người của Cát Á Lan gia tộc hạ thủ.

- Chuyện này tạm thời cứ giấu kín, giữ được bao lâu thì giữ!

Ngải Mễ Lệ trầm trọng nói:

- Ta không muốn vì chuyện này mà khiến cho các vệ sĩ khác thấy khủng hoảng. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đều là người dễ bị kích động. Bác Lan Tư đã rất vất vả mới áp chế được bọn họ. Một khi bọn họ biết chuyện này, rất có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể đoán trước được với Hàn gia!

Ngải Mễ Lệ vừa nói, Tháp Tác Mỗ hiểu nàng đã có chủ định rồi. Chuyện tới nước này, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại. Khi không có thực lực cường đại, vùng vẫy chỉ là toi mạng mà thôi.

- Ta hiểu rồi... - Cổ nén đau khổ trong lòng, Tư Tháp Tác Mỗ gật đầu đáp ứng một cách khó khăn.

- Ôi... đều tại ta. Nếu không phải ta và Phỉ Bích thương nghị tới Tử Vong thần vực, thì cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Sớm biết thế này, ngay từ đầu chúng ta nên tới Thời Không thần vực rồi... - Nhìn vào Tư Tháp Tác Mỗ, cổ nén nổi đau khổ và sự bất lực như kim châm trong lòng, Ngải Mễ Lệ khẽ thở dài, tự trách bản thân mình.

- Cô không phải tự trách mình. Ít nhất chúng ta vẫn còn sống sót!- Tư Tháp Tác Mỗ không đành lòng nói thêm gì. Hắn biết khoảng thời gian này, sự thống khổ của mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích so với hắn còn nặng nề hơn. Khẽ than thở một chút, đoạn hắn lắc đầu rời đi.

...

Cát Á Lan gia tộc, dưới đáy lao ngục trong tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự.

Một vệ sĩ Hàn gia toàn thân bị xích sắt đâm xuyên qua người, da thịt trước ngực đã bị đốt đến hư thối. Cả người tỏa ra một mùi khá tanh tưởi. Một số con sâu kỳ dị đang gặm nhấm từng chỗ trên thân thể hắn, còn phát ra tiếng lúu rúu thể hiện sự vui sướng...

Qua một đêm bị hành hạ, người vệ sĩ này đã không còn hình người. Khí, thần đều rã rời, vẻ mặt ngây dại, ánh mắt mang theo vẻ cầu cứu tuyệt vọng.

“Loảng xoảng”, cửa lớn của lao ngục mở ra, Sa Đà cau mày đi xuống, chán ghét nhìn thoáng qua Hàn gia sĩ đang hấp hối, không kiên nhẫn hỏi:

- Cho người thời gian mà vẫn hỏi ra được gì sao?

Gã chuyên dụng hình vẽ mặt u ám, lộ nét bất lực, lắc đầu cười khan:

- Gia chủ! Ta đã thấy rất nhiều nhân vật cứng rắn. Nhưng loại người không sợ bất cứ dụng cụ tra tấn nào thì lần đầu tiên mới biết. Trong một đêm, ta đã dùng mấy chục loại dụng cụ tra tấn, vậy mà hắn cứ trơ trơ ra!

- Phế vật!

Sa Đà quát lạnh:

- Các ngươi là đồ vô dụng, khiến ta phải lãng phí thần lực tự mình ra tay với linh hồn hắn! Mỗi năm ta cho các ngươi nhiều hắc tinh tề như vậy, nuôi các ngươi. Thế mà tại thời điểm mấu chốt lại không có biện pháp xử lý, khiến ta phải ra mặt. Lũ các ngươi toàn là phế vật!

- Anh... Anh rể... Ta thực sự đã rất cố gắng rồi. Nhưng tên kia chẳng những không nói, mà hiện tại ngay cả đầu lưỡi của mình hắn cũng đã cắn đứt. Ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ? - Chuyên gia sử dụng hình cụ này vừa thấy Sa Đà tức giận, lập tức thay đổi xưng hô, từ gia chủ biến thành anh rể, xem ra giữa hắn và Sa Đà còn có một tầng quan hệ khác.

- Cái gì! Tự hắn cắn đứt đầu lưỡi của mình? - Sa Đà không phải chưa từng thấy qua loại nhân vật kiên cường như vậy. Nhưng đây chỉ là một gã vệ sĩ tùy tiện bắt ra từ Hàn gia, vậy mà cũng có thể chịu được đến mức này, quả thật cũng khá kinh khủng. Hắn lại càng thêm e sợ Hàn gia.

Gã này chỉ là một vệ sĩ vô cùng bình thường của Hàn gia, thực lực chỉ đạt Trung vị thần trung kỳ, ở Hàn gia căn bản cũng giống như tốt thí. Nhưng chỉ một gã như thế mà tâm chí còn cứng cỏi hơn cả hung thần ngoan cường nhất, đối xử với chính mình cực tuyệt tình. Nếu một nhóm người như vậy mà có đủ thực lực, Sa Đà quả thực không dám tưởng tượng ai có thể ngăn chặn được!

“Xem ra ta phải thay đổi suy nghĩ. Bất kể Hàn gia sau này có giao toàn bộ thông tin ra hay không, bọn chúng đều phải chết. Cái gia tộc này thật quá đáng sợ!” - Sa Đà lòng thầm đưa ra một quyết định mới, bực mình vung tay ra hiệu cho gã chuyên gia hình cụ rời đi. Sau khi tất cả mọi người đã ra khỏi lao ngục, hắn mới tiến lên một bước, bàn tay đặt lên người của gã vệ sĩ hấp hối.

Một chùm sáng xanh lơ mờ trườn lên đầu của gã vệ sĩ, không ngừng quấy phá các thông tin trong óc hắn, từ chỗ sâu nhất trong thần hồn thu lấy một số ký ức.

Một lát sau, Sa Đà buông tay ra, gã vệ sĩ thất khiếu chảy máu, sinh cơ đã tận.

Sắc mặt nặng nề đi ra khỏi nhà lao, Sa Đà phân phó mấy Thượng vị thần ở bên ngoài:

- Thông báo cho Hàn gia. Trong vòng ba ngày, phải giao nộp tất cả phương pháp huấn luyện ma trận! Ta chỉ cho thời gian ba ngày!

- Tộc trưởng! Có phải đã thu được một số ký ức có ích? - Một gã Thượng vị thần dò hỏi.

- Hàn gia so với tưởng tượng của chúng ta còn đáng sợ hơn nhiều! - Sa Đà gật đầu. Trong trí nhớ của người vệ sĩ, hắn đã thấy Hàn Thạc từng một mình đánh giết mấy gã Thượng vị thần bọn Lạp Khắc Lý Sâm phải bỏ chạy ở dãy núi Phi Vân. Còn biết một số chuyện khác, ví dụ như, Hàn Thạc đại náo tại U Mạc Thành, đánh bại thành chủ Hoắc Phu Tư...

Trong tâm Sa Đà đã bị sự khiếp sợ bao trùm.

- Rồ! - Đám Thượng vị thần lập tức tuân lệnh, truyền Đạt Gia Tây mang tới hậu thư đến chỗ Hàn gia.

Trong những ngày này, Hàn Thạc bay một mạch như tên bắn rốt cuộc đã tiến vào phạm vi của Khô Cốt thành. Với tốc độ của hắn, chỉ nửa ngày sau là đã tới thẳng được Khô Cốt thành.

898. Chương 898:không Còn Lối Thoát

Cát Á Lan gia tộc vền vẹn đưa ra thời gian có ba ngày, ý tứ qua lời truyền đạt của Đạt Gia Tây rất rõ ràng. Sau ba ngày, nếu như Hàn gia không giao nộp toàn bộ bí mật còn lại, tất cả sẽ chịu tai ương.

Ngải Mễ Lệ, Phi Bích, Tư Thập Tác Mỗ, Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, những nhân vật cao cấp của Hàn gia đang hội họp, về mặt mỗi người đều mang nét bi thảm, căn bản không biết nên đối phó với cục diện này như thế nào.

Chuyện tới nước này, Tư Thập Tác Mỗ lòng đã xác định được gã vệ sĩ Hàn gia mất tích kia nhất định đã bị Cát Á Lan gia tộc giữ trở quỳ. Nếu không, Sa Đà cũng không có khả năng tinh tường, biết được Hàn gia còn che giấu bao nhiêu loại ma trận.

Ngải Mễ Lệ, Tư Thập Tác Mỗ đưa mắt sang nhau, biết chuyện này đã không thể tiếp tục giấu diếm được nữa. Tư Thập Tác Mỗ giải thích sự việc một lượt, đoạn nặng nề nói:

- Xem ra, Sa Đà thông qua gã vệ sĩ kia khẳng định đã biết một số bí mật của Hàn gia. Nếu không sẽ không huỷ kỳ hạn một tháng trước đó, giới hạn cho chúng ta trong vòng ba ngày phải giao tất cả bí mật ra!

- Đám vệ sĩ được ta tự mình huấn luyện, không có khả năng tiết lộ chân tướng. Điểm này ta tuyệt đối tin tưởng! - Bác Lan Tư trầm ngâm một chút, nói chắc chắn.

Tất cả vệ sĩ Hàn gia, khi thật sự gia nhập đều phải trải qua tầng tầng khảo nghiệm. Sau khi tiến vào, dưới đủ loại phương pháp huấn luyện tàn khốc, mỗi một người khi cần thiết đều sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình.

Chẳng những đối với người khác, đối với bản thân cũng là như vậy! Vệ sĩ được Bác Lan Tư huấn luyện, cũng đã từng trải qua việc bị hình cụ tra hỏi, hắn tin tưởng họ sẽ không bán rẻ Hàn gia.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, gã vệ sĩ bình thường đó của Hàn gia đã thực hiện rất tốt việc giữ im lặng, thậm chí còn kiên quyết đến mức cắn đứt cả đầu lưỡi của mình!

- Bản thân Sa Đà tu luyện Tử Vong lực lượng, sự quen thuộc và nắm vững linh hồn của hắn vượt xa dự đoán của chúng ta. Có thể hắn đã moi được một số ký ức.

Cùng tu luyện Tử Vong lực lượng, Phạm Nỵ đau buồn giải thích:

- Ta tin vệ sĩ của Hàn gia chúng ta đều một lòng trung thành. Nhưng người sau khi chết, ký ức linh hồn cũng không lập tức tiêu tan, với cảnh giới như của Sa Đà thì việc thu lấy một số ký ức căn bản không mấy khó khăn!

Nghe Phạm Nỵ nói như vậy, mọi người lập tức hiểu rõ được sự việc.

- Xem ra không còn kéo dài được nữa. Nếu như Sa Đà thực sự biết được bí mật của Hàn gia chúng ta từ trong linh hồn của vệ sĩ kia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Bất luận chúng ta làm như thế nào, con đường trước mắt chỉ có chết! - Ngải Mễ Lệ than thở thể hiện rõ sự tuyệt vọng vô cùng. Việc đã đến nước này, cho dù nàng vẫn luôn kiên trì cũng chợt cảm thấy cơ hội sống trở nên mù mịt, không thấy được một chút hy vọng nào.

Trong tình thế này, Bác Lan Tư vẫn giữ được vẻ thản nhiên coi thường tính mạng, thu hết biểu tình mỗi thành viên Hàn gia vào đáy mắt, rồi quyết đoán nói:

- Tối nay động thủ. Giết một là lời một, không tiếp tục chờ nữa!

Bác Lan Tư mọi khi đều vô cùng bình tĩnh, không ngừng ngăn cản hai người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc hành xử lỗ mãng, một mực tuân thủ theo phương châm của Tư Tháp Tác Mỗ và Ngải Mễ Lệ. Cho dù Sa Đà có làm nhục, hắn cũng có thể nhẫn nhịn được. Nhưng hiện tại hắn lại là người đầu tiên khởi xướng việc liều chết đánh cược.

Mấy người nóng tính như Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đã sớm hầm hè chuẩn bị lao ra đánh giết, vừa nghe thấy Bác Lan Tư nói như vậy, mắt đều lóe lên hung quang bốn phía, hưng phấn đến biến thái. Bọn họ sở dĩ đều nghe theo Bác Lan Tư từ sau khi Hàn Thạc rời đi, là bởi vì họ biết Bác Lan Tư còn bình tĩnh hơn so với tất cả mọi người, cũng quyết đoán hơn. Nên một khi đã quyết định ra tay, kẻ phát động đầu tiên nhất định sẽ là hắn!

Gật đầu, Ngải Mễ Lệ cất giọng yếu ớt nhưng lại mang theo sự kiên quyết coi thường cái chết:

- Đã vậy tối nay hành động đi! Sử dụng lực lượng mạnh nhất của chúng ta, nhất định phải làm cho Cát Á Lan gia tộc thương vong lớn nhất! Cho dù Hàn gia chúng ta tuyệt diệt ở đây, cũng quyết không để cho Cát Á Lan gia tộc được dễ chịu!

Ánh mắt đảo qua mọi người một vòng, nàng chợt nhẹ nhàng cười nói:

- Chúng ta sẽ không chết vô ích. Bồ Lai Ân nhất định sẽ báo thù cho chúng ta. Tất cả những kẻ dính líu vào việc này tại Khô Cốt thành, ta chắc chắn bọn chúng nhất định sẽ không trốn thoát Bồ Lai Ân đuổi giết!

- Mọi người giải tán nghỉ ngơi một lát, trước hừng đông tập hợp. Đến lúc đó tất cả cùng động thủ, giết hết những kẻ có thể giết của Cát Á Lan gia tộc, phá hủy toàn bộ những thứ có thể phá hủy! - Sau khi đã ra quyết định liều chết chiến đấu, người phát mệnh lệnh nghiêm nhiên là Bác Lan Tư. Thân là giáo quan của tất cả vệ sĩ Hàn gia, phương diện này năng lực của hắn không phải bàn cãi.

Không có ai nói thêm gì, tất cả thành viên chủ yếu nhất của Hàn gia đều lặng lẽ tản đi, yên lặng chờ thời điểm trước khi trời hừng sáng, quyết chiến một trận sống còn. Bác Lan Tư vừa rời đi, các đội trưởng lập tức triệu tập vệ sĩ Hàn gia, quán triệt rõ ràng mệnh lệnh của hắn xuống.

...

Trong khi Hàn gia đang lặng lẽ chuẩn bị, gia chủ Cát Á Lan gia tộc, Sa Đà đã tới phủ thành chủ, tìm Hi Nhĩ, rồi đưa lại thông tin hắn lấy được từ linh hồn và ký ức của gã vệ sĩ Hàn gia kia cho thành chủ.

Ban đầu Hi Nhĩ còn có vẻ không kiên nhẫn nghe Sa Đà thuật lại, nhưng khi nghe được Hàn Thạc đã từng giết chết đám Thượng vị thần Lạp Khắc Lý Sâm, Phi Nhĩ Đức tập kích, đánh cho hai tên thủ lĩnh không thể không liều mạng bỏ chạy ở dãy núi Phi Vân, sự sốt ruột lập tức tan biến, ngưng trọng nói với Sa Đà:

- Người nói thật rõ ràng những gì người biết cho ta một lần nữa!

Thực ra, các tin tức đồn đại đến từ Âm Ảnh thành Hàn gia cũng không ít, Sa Đà và Hi Nhĩ hoặc nhiều hoặc ít cũng đều biết một chút. Chỉ có điều đồn đại dù sao cũng là đồn đại, hai người này cũng không phải loại dễ dàng tin vào những lời đồn thổi đó.

Hơn nữa những bí mật thật sự chỉ có những vệ sĩ thân tín mới biết được, cho nên Sa Đà và Hi Nhĩ trước sau đều không để tâm.

Bọn chúng có thể không tin lời đồn, nhưng với những đoạn ký ức lưu lại trong linh hồn của người vệ sĩ kia lại tin chắc chắn. Khi những tin tức không muốn cho người khác biết về Hàn Thạc được lòi ra, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự nặng nề.

Hít một hơi khí lạnh, Hi Nhĩ không tự nhiên bóp chặt tay vịn cái ghế bằng xương trắng, trầm giọng nói:

- Hàn gia không giữ lại được! Chuyện này làm thật sạch sẽ cho ta, chẳng những giết chết toàn bộ thành viên của Hàn gia, chúng ta còn nghĩ biện pháp, tốt nhất là đổ việc này lên đầu người khác. Mẹ nó, thực không tưởng nổi tên kia so với lời đồn đại còn đáng sợ hơn. Nếu hấn đến Khô Cốt thành biết được chân tướng sự việc, Khô Cốt thành không muốn nguyên khí đại thương cũng không được!

- Ta cho bọn chúng ba ngày, thời gian này ta sẽ chuẩn bị ổn thỏa. Những tên ở các thần vực gần đây nhất đã sắp tới, mục đích của bọn họ cũng đều là Hàn gia. Chỉ cần chúng ta làm khéo một chút thì việc giả họa thâm án này cho kẻ khác gở đầu chịu báng cũng không phải không có khả năng! - Sa Đà âm độc nói ra dự định của mình.

- Được, chuyện này ngươi làm tốt lắm. Chờ khi Hàn gia đi đứt rồi, ta sẽ không bạc đãi ngươi! - Hi Nhĩ vô cùng vừa lòng với cách làm của Sa Đà, vui mừng cười nói.

Đột nhiên, hần nhú mảy, không vui nói với gã thần vệ đang vội vàng tới:

- Luống cuống cái gì?

- Thành... Thành chủ đại nhân, Cát Á Lan gia tộc có hoạ hoạn lớn rồi. Bên trong tiếng giết chóc vang lên từng chập, vô cùng hỗn loạn... - Gã thần vệ này liếc mắt nhìn Sa Đà, rồi vội vàng kêu to.

Được Hi Nhĩ khen ngợi, Sa Đà còn đang khiêm tốn nở nụ cười khách sáo, nét mặt bỗng nhiên ngưng trệ, yết hầu nuốt “ực” một tiếng, rồi đứng phắt dậy. Về hoà hoãn biến thành tái mét, hần quát gấp:

- Bọn chúng lại dám động thủ... Bọn chúng lại dám động thủ... Ta sẽ khiến cho bọn chúng chết không toàn thây!

Vào lúc này, Sa Đà cũng không khách sáo với Hi Nhĩ gì nữa, đến từ biệt cũng không kịp nói một tiếng, vội vàng vàng chạy ra ngoài, phóng một mạch về gia tộc mình.

Hi Nhĩ hiển nhiên cũng ý thức được Cát Á Lan gia tộc xảy ra chuyện gì, hần biết Sa Đà sốt ruột, cũng không trách Sa Đà thất lễ. Mà tương tự hần cũng đứng ngay dậy khỏi ngai xương trắng, bay theo phía sau Sa Đà, nhanh chóng hướng tới Cát Á Lan gia tộc.

Hai người một trước một sau lao đi như gió ngang dọc trong phủ thành chủ, khiến cho kẻ không hiểu rõ chuyện còn tưởng rằng giữa hai người đã xảy ra tranh chấp, thành ra dạng một truy đuổi, một trốn chạy. Những thủ hạ của Hi Nhĩ mắt thấy thành chủ của mình đang đuổi sát sạt Sa Đà, liền rút luôn vũ khí ra nhắm vào tộc trưởng Cát Á Lan, xem chừng đã hiểu lầm gì đó, định lao ra giúp Hi Nhĩ chặn Sa Đà lại.

- Dừng tay, ta cho phép qua! - Hi Nhĩ vừa thấy vũ khí trong tay bọn thủ hạ giơ lên, biết ngay bọn chúng định làm gì, liền hét một tiếng vang vọng khắp phủ thành chủ.

...

Cùng lúc đó, một cổng của Khô Cốt thành cũng bắt đầu nghênh đón một kẻ vùng tay quá trán đến từ bên ngoài.

Hàn Thạc vừa đến đã tiện tay ném ra một nắm hắc tinh tề, không đợi đám thần vệ của Khô Cốt thành kiểm tra thẻ bài của mình đã tiến luôn vào trong thành. Đám thần vệ phụ trách trông cửa này vốn định động thủ ngăn trở Hàn Thạc, nhưng vừa thấy hắc tinh tề rơi trên mặt đất, lập tức bối rối tập trung hết về số hắc tinh tề kia.

Sau khi tiến vào Khô Cốt thành, Hàn Thạc lại thuận tay chặn một gã Trung vị thần, nhét một nắm hắc tinh tề vào tay hắn, đoạn hỏi vội:

- Đường đến Cát Á Lan gia tộc như thế nào?

Gã Trung vị thần bị Hàn Thạc tóm ngay trước mặt mới chuẩn bị nổi giận đôi co với hắn một hồi, lập tức cảm giác trong tay bỗng xuất hiện một nắm gì đó trĩu nặng. Cúi đầu nhìn xuống một chút, gã cười toác đến mang tai, chỉ về một hướng rồi cười nói với Hàn Thạc:

- Thăng theo hướng đông là tới!

Lời vừa nói ra, chỉ thấy bóng người nhoáng lên, Hàn Thạc như loài quỷ mị đã biến mất tăm. Nếu không phải trong tay hắn vẫn còn một nắm hắc tinh tề nhiều như vậy, hắn thậm chí còn cảm thấy vừa mới rồi tất cả cũng chỉ là ảo giác mà thôi. Tốc độ của Hàn Thạc quá nhanh, nhanh đến mức hắn khó có thể nắm bắt được!

Tại Cát Á Lan gia tộc.

Cuộc chiến của vệ sĩ Hàn gia do có yếu tố bất ngờ, ngoài dự liệu, thêm vào đó ngay từ đầu đã Hàn gia đã xuất kích toàn lực, nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã phá hủy một nửa kiến trúc của Cát Á Lan gia tộc, chém giết rất nhiều vệ sĩ đang tu luyện!

Dưới tình huống các Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc còn chưa kịp chuẩn bị, vệ sĩ Hàn gia đánh đâu thắng đó. Họ lập thành những tiểu đội hình vành khuyên phối hợp đánh giết, vệ sĩ của Cát Á Lan gia tộc thương vong rất lớn, toàn bộ đều bị tiêu diệt một cách dứt khoát, không lưu tình chút nào.

Trong vòng không đến mười lăm phút, Cát Á Lan gia tộc đã có hơn một trăm người chết dưới sự sát phạt điên cuồng của Hàn gia. Mà phía vệ sĩ Hàn gia lại chỉ có mấy người do bị đối phương dùng phương pháp hy sinh liều chết nên mới trọng thương.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, ngay sau khi các Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc tụ tập được với thủ hạ rồi cùng với thần vệ thủ hạ của Hi Nhĩ đồn trú gần đó bắt đầu hợp tác phản kích, do phía đối phương có số lượng Thượng vị thần quá lớn, Hàn gia bắt đầu phải liên tiếp tháo chạy.

Đến khi thấy tộc trưởng Sa Đà của Cát Á Lan gia tộc như sắp nổi điên lao đến, còn thêm Khô Cốt thành chủ xuất hiện ở phía sau, tất cả thành viên Hàn gia đều cảm thấy lòng chìm xuống đáy vực. Bọn họ hiểu, rốt cuộc mình vẫn tới đường cùng!

899. Chương 899:đại Ma Đến!

Ý nghĩ muốn vùng vẫy của nhóm người Hàn gia đã nhanh chóng tan biến ngay khoảnh khắc Sa Đà và Hi Nhĩ xuất hiện.

Hai tên đều có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ. Cát Á Lan gia tộc còn có năm Thượng vị thần thực lực khác nhau, lại thêm thủ lĩnh hai đội thần vệ mà Hi Nhĩ bố trí bên ngoài đều có thực lực Thượng vị thần. Trừ gần ngàn thần vệ có mặt thì còn có vô số thần vệ đang ầm ầm đổ về từ các khu vực trong thành. Ưu thế này không thể chỉ dựa vào trận hình xảo diệu là có thể bù đắp.

Sa Đà đứng trong nhà mình, nhìn người Hàn gia đang điên cuồng vùng vẫy trong đồng cỏ nát các kiến trúc dưới chân thành. Trước mắt đầy những xác chết phe mình khiến hắn điên lên chỉ hận không thể lột da róc xương tất cả người Hàn gia!

Hi Nhĩ mặc dù xuất phát sau Sa Đà nhưng lại đồng thời đến nơi. Nhìn thấy một gia tộc rất lớn như Cát Á Lan bị tổn thương trầm trọng, lại đảo sang vệ sĩ Hàn gia đang dần tụ lại thành một thể trận phòng ngự kỳ dị, hắn chẳng những không ầu sầu vì Cát Á Lan gia tộc mà ngược lại còn mừng thầm trong lòng.

Ở Khô Cốt thành, Cát Á Lan là gia tộc duy nhất có thể thật sự uy hiếp vị trí thành chủ của hắn. Nhưng vì Sa Đà luôn trung thành tận tâm với hắn nên trước sau hắn vẫn chưa thể tìm thấy cơ hội làm suy yếu thực lực của gia tộc này.

Giờ mắt thấy Cát Á Lan gia tộc có ngày hôm nay thật đúng với điều hắn vẫn thầm mong.

Đây là một mặt. Mặt khác, từ những luồng khói tỏa đi bốn phía và xác chết ngổn ngang của thành viên Cát Á Lan gia tộc, Hi Nhĩ có thể nhìn ra sức chiến đấu của Hàn gia thế nào.

Bây giờ Hàn gia đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp, hẳn đang nghĩ tới việc thu tóm tất cả những thứ Hàn gia sở hữu về tay, Khô Cốt thành chẳng những lấy được mấy dạng phương thuốc quan trọng nhất của Thiên Cơ được tề, còn có loại phương pháp phối hợp thần bí khó lường kia. Trong lòng hẳn đã mơ hồ thấy hưng phấn.

- Rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Các người muốn tìm chết, đừng oán trách người khác! - Sa Đà sắc mặt u ám thâm trầm dò xét mấy người đứng đầu Bắc Lan Tư, Tư Tháp Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ. Nhìn bộ dạng của hẳn chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống tất cả thành viên của Hàn gia.

- Là các người khinh người thái quá!

Ngải Mễ Lệ khề cần rằng, phần nộ nói:

- Đẳng nào cũng chết, tự nhiên trước khi chết chúng ta phải đòi lại chi phí!

- Được được được!

Sa Đà ngửa lên trời rống to ba tiếng, hung ác vung tay hạ lệnh:

- Giết hết cho ta! Không để kẻ nào sống!

Số đông thần vệ và Thượng vị thần xung quanh đã vây Hàn gia lại. Hai người Sa Đà và Hi Nhĩ tới đã làm không khí tạm thời trầm lặng. Giờ Sa Đà vừa hạ lệnh, bọn chúng lập tức không do dự ủa lên.

Hiển nhiên biết thế trận của Hàn gia có điểm thần kỳ, vừa bắt đầu chúng đã không định dùng lực lượng vệ sĩ đoàn của gia tộc Cát Á Lan để đối phó Hàn gia mà là lợi dụng ưu thế số lượng đông đảo các Thượng vị thần. Có mấy Thượng vị thần dẫn đầu tấn công, đám vệ sĩ Cát Á Lan gia tộc giữ được khoảng cách an toàn liền tiến hành công kích.

Năm Thượng vị thần Cát Á Lan gia tộc, hai Thượng vị thần thủ hạ của Hi Nhĩ dưới ám hiệu của hai tên thủ lĩnh cùng lúc từ bảy hướng xông về phía vệ sĩ Hàn gia đang đoàn kết lập trận. Đám thần vệ của Khô Cốt thành ra tay không chút khách khí, đủ loại công kích cổ quái bắn về phía Hàn gia.

Hàn gia không thể không đoàn kết bởi vì bọn họ biết kẻ địch là cả Khô Cốt thành. Thần vệ Cát Á Lan gia tộc tạo thành ba tầng trong, thần vệ các khu vực khác làm thành ba tầng ngoài chặt chẽ. Muốn thoát khỏi các tầng bao vây này chỉ là chuyện viển vông. Để từng cá thể phản công riêng lẻ bị đánh chết chỉ bằng đoàn kết lại, tiêu hao được bao nhiêu lực lượng đối phương tốt bấy nhiêu.

Người của Hàn gia thâm hiểu rõ ưu thế chính của bọn họ là phối hợp đoàn đội. Một khi phân tán ra tấn công, vậy sẽ mất đi ưu thế lớn nhất để sinh tồn, kết cục chỉ còn nước chết sớm, lại không thể bắt đối phương trả giá lớn.

Tất cả thành viên Hàn gia các từ các phương hướng đoàn kết lại, về mặt mỗi người đều bình tĩnh, trong lòng chỉ còn ý nghĩ quyết tử cho trận chiến này, thản nhiên ứng phó cái chết gần ngay trước mắt.

Bảy Thượng vị thần từ bảy phương hướng tấn công tới. Tử Vong lực lượng hình thành Tử Khí Thiên Mạc bao phủ cả Cát Á Lan gia tộc. Những tháp năng lượng chưa bị phá hủy liên tiếp bắn ra vô số quang sáng tinh thạch óng ánh. Một vầng mây đen với áp lực khổng lồ từ từ bức xuống những thành viên Hàn gia.

Bảy Thượng vị thần khuếch tán thần chi lĩnh vực. Nơi gần đó xuất hiện rất nhiều lực lượng nguyên tố bất đồng cùng tụ lại một chỗ, hình thành từng luồng khí lưu kỳ dị lan đến chỗ khu vực nhóm người Hàn gia. Bảy luồng khí lưu này khi bức đến Hàn gia đã mở đầu cho màn công kích tiếp theo.

Hàng trăm hàng ngàn loại lực lượng gây ra những tiếng rít chói tai bay về phía Hàn gia. Đại đa số chúng đều có màu sắc khác nhau. Từng đoạn cốt thứ bóng loáng sắc bén, đều là vật phi phàm tạo thành từ chất liệu xương cốt tốt nhất rèn ra từ luyện cốt trảng tạo thành cơn mưa tên loang loáng, bên trong còn ẩn chứa tử khí nồng nặc.

Người Hàn gia sắc mặt bình tĩnh, mắt thấy bảy Thượng vị thần và hàng trăm ngàn đạo công kích giáng xuống mà không có người nào bối rối hết lên. Nhịp hô hấp của họ khớp với nhau, không ai biểu hiện sự dồn dập, nhịp nhàng như một, không hề rối loạn chút nào.

Mặc dù là kẻ địch nhưng những thần vệ Khô Cốt thành chứng kiến khí phách cùng phong phạm của họ thì không khỏi bội phục. Mà kẻ kinh ngạc nhất chính là Khô Cốt thành chủ Hi Nhĩ. Là thành chủ một thành, với việc huấn luyện thủ hạ hần cũng có điểm tự hào. Nhưng thấy tất cả vệ sĩ Hàn gia, sắc mặt mỗi người như cùng một khuôn thì hần mới được chứng kiến lần đầu.

Do đó, hần càng quyết chí lấy được phương pháp huấn luyện của Hàn gia.

Đối mặt với sự công kích điên cuồng, thành viên Hàn gia trước sau đều thản nhiên bất động. Cho đến khoảng khắc tất cả công kích sắp rơi xuống bọn họ mới biến đổi đội hình.

Vệ sĩ Hàn gia đang đoàn kết thành một khối chột kéo giãn cự ly ra. Khoảng cách giữa mỗi tổ vệ sĩ vốn chỉ có ba bước, giờ đã thành khoảng mười bước.

Vào khoảng khắc đội hình mới vừa lập thành, tập thể vệ sĩ phối hợp vô cùng ăn ý, một bộ phận trong đó sử dụng đủ loại kết giới và lực lượng phòng ngự để ngăn cản công kích đầy trời giáng xuống. Một bộ phận khác không thêm chú ý đến thần khí và cốt thứ trên đầu, chỉ chăm chăm hạ thủ vệ sĩ Khô Cốt thành phía ngoài.

Ngay khi công kích trên đỉnh đầu Hàn gia bị chặn lại thì thần vệ Khô Cốt thành cũng không còn duy trì được sự tỉnh táo. Trước sự phản công dữ dội từ phía đội hình Hàn gia, chúng mạnh ai nấy chống lại, rồi cũng có những tên hoảng loạn chạy ngược chạy xuôi.

Hai bên vừa giao tranh, trong tích tắc đều bộc lộ rõ ưu điểm và khuyết điểm.

Hai bên người tới ta đi, cốt thứ bắn ra khắp nơi. Dưới thế công liên hợp của bảy Thượng vị thần bên phía Khô Cốt thành, thiếu cao thủ đứng đầu trong đội hình Hàn gia lộ ra hoàn toàn.

Nếu như chỉ có ba Thượng vị thần thì ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc còn có thể miễn cưỡng đối phó. Nhưng bên đối phương lại là bảy Thượng vị thần, hơn nữa có năm tên là cường giả Thượng vị thần trung kỳ cùng hợp lực công kích. Bởi lực lượng chênh lệch quá lớn nên vệ sĩ Hàn gia không thể duy trì thể trận biến thái đến mức đã thương địch một ngàn, còn mình tổn hại có mấy chục. Một số vệ sĩ vòng ngoài không rên một tiếng khi bị lực lượng cường đại thôn phệ tính mạng.

Nhưng chỉ cần là người hơi có nhãn lực quan sát, từ tình huống chiến đấu đều có thể thấy tổng thể thực lực Hàn gia vượt xa đối phương. Nếu như không có bảy Thượng vị thần tham chiến thì nói không chừng hơn một ngàn tên cao thủ của Khô Cốt thành kia khó có thể chống đỡ được một đợt tấn công từ phía Hàn gia.

Thần vệ Khô Cốt thành bị công kích thì gào khóc thảm thiết chạy đông trốn tây, có khi đụng phải nhau mà không hề biết. Không một ngoại lệ, không ai kéo người mình cùng lui. Có rất nhiều tên khi né tránh công kích va vào nhau khiến không thể thoát khỏi công kích rồi bị giết.

Trái lại bên phía Hàn gia, tất cả không nói một lời, mấy trăm người vẫn duy trì sự yên lặng khủng bố. Đối mặt công kích như cuồng phong bão táp, vệ sĩ Hàn gia phối hợp ăn ý đầu vào đấy. Người chủ động phòng ngự thì dùng toàn bộ tinh lực để chống địch, người phụ trách tấn công thì bất kể công kích giáng xuống sát sạt trên đầu, vẫn tập trung hết tinh thần tiến hành công kích.

Thậm chí đến giờ phút cuối cùng, vệ sĩ Hàn gia vẫn đứng yên tại chỗ, gần như không có ai di động biểu hiện tâm lý hoang mang bối rối.

- Sa Đà! Lệnh cho người của người cẩn thận một chút. Vây mấy người cầm đầu kia, không được giết chết ngay! - Hi Nhĩ nhìn về phía Hàn gia đầy khâm phục. Hần vô cùng khiếp sợ đối phương có thể huấn luyện vệ sĩ phía mình đến bậc này.

Nên hiểu nếu một người chết, rồi ngay khoảnh khắc thần hồn lực lượng tiêu tan trong trời đất, ký ức của hần sẽ dần biến mất. Nhưng nếu trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà linh hồn tiêu hao sạch sẽ thì tất cả ký ức đều sẽ biến mất luôn, cho dù lợi dụng Tử Vong lực lượng cũng không thể khôi phục lại.

Hi Nhĩ làm như vậy là do hần không hi vọng nhìn thấy thành viên chủ chốt của Hàn gia chết trước, hần cần những ký ức quý giá trong đầu họ.

- Rõ! - Sa Đà gạt đầu, dần tỉnh táo lại trong lửa giận ngập trời. Từ lúc chứng kiến tổn thất Cát Á Lan gia tộc phải chịu trước Hàn gia, hắn đã bị kích động gần như phát điên, cho nên chỉ lo công kích mà sơ sót điểm này, chút nữa thì quên mất mục đích chủ yếu khi đến đây.

Sa Đà hít sâu một hơi không nói thêm gì. Sau đó ngửa mặt lên trời rống to một tiếng rồi hướng về mấy Thượng vị thần kia tạo một thủ thế.

Mấy Thượng vị thần đó đều là lão nhân của Cát Á Lan gia tộc. Vừa thấy thủ thế của Sa Đà đã ý thức được nên làm như thế nào, sau đó động tác công kích bỗng chốc có chừng mực hơn rất nhiều. Đại bộ phận công kích đều giáng lên những vệ sĩ không quan trọng.

Nhân tố thật sự khiến Hàn gia thương vong nặng nề chính là bảy cường giả thực lực đạt tới cảnh giới Thượng vị thần. Bảy người này phối hợp ăn ý, toàn bộ những vệ sĩ Hàn gia trấn thủ vòng ngoài đều đã chết, hiện giờ cũng chỉ còn lại những thành viên chủ yếu xem như vẫn bình yên vô sự đang bị vây lại.

Thành viên hạch tâm Hàn gia đều nhìn ra sự tuyệt vọng trong mắt nhau. Tư Thập Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ đều là người thông minh, bọn họ hiển nhiên biết mục đích chủ yếu của đám người Khô Cốt thành là gì.

Bác Lan Tư liếc nhìn Tư Thập Tác Mỗ và Ngải Mễ Lệ, hiểu thấu ý nghĩ trong lòng của bọn họ liền quát lạnh:

- Không được làm chuyện điên rồ. Có ba người chúng ta ở nơi này, các người không phải tự sát bây giờ. Cho dù cuối cùng có chết thì bọn chúng cũng đừng hòng moi được bất luận tin tức có ích gì từ linh hồn các người!

Bác Lan Tư đã nhìn ra hai người Tư Thập Tác Mỗ và Ngải Mễ Lệ có tâm tự sát trước nhằm làm cho bọn Sa Đà không thể đạt được mong muốn.

- Bố Lai Ân! Thiếp không còn được gặp lại chàng nữa rồi... - Ngải Mễ Lệ than nhẹ, dùng âm thanh mà chỉ mình nàng nghe được lắm lắm.

Ông trời dường như nghe được lời hô hoán của Ngải Mễ Lệ. Đúng lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên động địa đầy khí thế khủng bố vang vọng khắp Khô Cốt thành. Ngay sau đó, một khí tức vô cùng bá đạo khủng khiếp mang theo áp lực khổng lồ muốn hủy diệt tất cả bao phủ toàn thành!

900. Chương 900:vũ Lực Tuyệt Đối

Tiếng gầm lớn này đối với người của Hàn gia giống như trời hạn lâu ngày gặp được mưa, vẻ mặt tuyệt vọng nay hiện ra ánh hào quang khác biệt.

- Chủ nhân, đây là âm thanh của chủ nhân! - Cát Nhĩ Bá Đặc toàn thân kích động run rẩy. Dưới kết cục phải chết tại đây, tất cả người của Hàn gia đều đang mong đợi Hàn Thạc đến kịp, tuy nhiên chính bản thân bọn họ trong lòng đều biết rằng điều này gần như là không thể xảy ra, nhưng không ngờ ông trời dường như nghe được tiếng lòng của bọn họ, tại thời khắc mấu chốt này thế mà thực sự đưa Hàn Thạc tới nơi đây.

Bất luận là Cát Nhĩ Bá Đặc hay là Huyết Linh, Bác Lan Tư, cũng như Ngải Mễ Lệ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ đều vô cùng quen thuộc đối với âm thanh như một luồng khí tức bạo nộ đang bao trùm toàn bộ Khô Cốt thành kia của Hàn Thạc. Căn bản không cần Hắc Long nhắc nhở, bọn họ biết ngay rằng người đến đích thực là Hàn Thạc rồi.

- Sự phụ lại càng trở nên cường đại hơn!

- Huyết Linh nhắm mắt cảm thụ một chút cái khí tức diệt thế từ phương xa đang dần dần lao tới kia, hít sâu một hơi rồi hưng phấn quát trầm.

- Trụ vững, đều phải trụ vững cho ta, chúng ta chỉ cần chống đỡ đến khi Bố Lai Ân đến nơi, nhất định sẽ không còn phải lo lắng cái gì nữa! - Ngải Mễ Lệ chợt cất tiếng lên dây cót tinh thần cho chúng nhân. Bởi vì hưng phấn, hai má, cổ nàng nổi lên một vầng đỏ hây hây, vô thức khua khua nắm tay, dường như muốn thông qua động tác này nàng mới có thể ổn định tiếng tim đang đập “thình thịch” của mình.

Trong lòng tất cả đám vệ sĩ của Hàn gia, họ đều xem gia chủ Hàn Thạc như là một tồn tại vô địch, bọn họ chẳng hề lả lẫm gì với âm thanh và khí tức của hắn. Từ trong luồng áp lực khủng bố như đời non lấp biển, bọn họ cảm thụ được khí tức quen thuộc trong lúc huấn luyện trước kia.

Tất cả thành viên của Hàn gia, vào giờ khắc này đều kích động hưng phấn hẳn lên. Ban đầu một số thành viên còn mang tâm trạng trầm mặc không nói của kẻ phải chết, nay càng không kiềm chế được phát ra tiếng reo hò, như muốn thông qua đó để diễn tả sự kinh ngạc vui mừng mình khó có thể chế ngự nổi vậy.

Áp lực khổng lồ kia rất nhanh chóng tiến đến gần, làm cho tất cả đám cao thủ của Khô Cốt thành đều cảm giác được nguy cơ. Sa Đà bên phía gia tộc Cát Á Lan và Hi Nhĩ là hai kẻ cường đại nhất đang có mặt, lúc này đều hiện rõ sự kinh sợ trên nét mặt, khó có thể tưởng tượng được nhìn về phương hướng luồng áp lực khổng lồ đang truyền đến kia, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chẳng những Sa Đà, Hi Nhĩ mà về phía đám Thần vệ thủ hạ của gia tộc Cát Lan và Hi Nhĩ, dưới loại áp lực khủng bố này tên nào tên nấy cũng đều tạm thời dừng việc liều chết công kích đối với đám người Hàn Thạc, nhất tề dõi nhìn về lệ khí như đám mây đen đang kéo đến kia. Trên mặt mỗi một tên đều hiện lên vẻ hoảng loạn sợ hãi, không rõ cường giả khủng bố này đến Khô Cốt thành rốt cuộc là muốn làm gì.

Hai bên giao chiến trải qua dị biến này, tạm thời đình chỉ việc liều mạng chém giết, đều lặng lẽ chờ đợi tuyệt thế ác ma hạ xuống.

Từng tiếng kêu gào như xé rách màng nhĩ chấn nhiếp nhân tâm người ta từ nơi xa không ngừng truyền lại, nó vang vọng toàn bộ Khô Cốt thành, kinh thiên động địa. Bất luận là đám thần đang cầm đầu ngủ hay vẫn còn ẩn nấp trong mật thất dưới lòng đất tu luyện đều giật mình bừng tỉnh. Sắc mặt mỗi tên kinh hãi, không rõ nguyên nhân, ngơ ngác nhìn về một hướng nào đó.

Ở bên trong thanh âm và khí tức cuồng bạo kia, tất cả mọi người có thể cảm nhận sâu sắc được sự phẫn nộ trong lòng của tuyệt thế hung ma đó. Rất nhiều người trong Khô Cốt thành không rõ ràng lắm việc mà Hàn gia gặp phải. Căn cứ vào phương hướng của nguồn gốc âm thanh như đang dần dần hướng về gia tộc Cát Á Lan, họ muốn thử xem trong thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Kẻ nào. Rốt cuộc là kẻ nào? - Hi Nhĩ cuối cùng cũng hoảng sợ rồi. Dưới sức mạnh áp bức vô cùng cường đại, hắn chợt phát hiện mặc dù bên mình có đến tầng tầng lớp lớp Thần vệ bao bọc thì hắn cũng không đỡ nổi một đòn nếu tên hung ma kia xuất thủ. Loại cảm giác này khiến Khô Cốt thành chủ Hi Nhĩ thực sự sợ hãi.

- Không... không biết... - Tất cả sự chú ý của Sa Đà đều bị luồng sức mạnh cường đại kia hút mất, căn bản không còn lưu ý đến nét mặt kỳ dị của các thành viên Hàn gia. Dưới câu hỏi của Hi Nhĩ, Sa Đà tương tự cũng hoảng loạn, tình huống gì cũng mù tịt.

Trong trời đất tràn ngập vẻ hung bạo, tàn nhẫn, và khí tức âm hàn giết chóc. Khí tức khủng bố vô cùng vô tận tựa như sóng biển vô ảnh vô hình, từ một chỗ nào đó lan cả bốn phương tám hướng của Khô Cốt thành, làm cho tất cả cường giả của Khô Cốt thành đều cảm nhận được sự kinh hoàng từ sâu trong tâm linh.

Luồng khí tức giết chóc khuếch tán theo bốn phương tám hướng cũng không phải toàn bộ đều như nhau. Hi Nhĩ, Sa Đà rõ ràng cảm giác được bọn chúng mới là những kẻ phải chịu áp lực chủ yếu nhất. Dưới loại áp lực thế này, hai tên dần hiểu được một sự thực, mình dường như là mục tiêu đối phương đang nhắm đến.

Sau khi trong lòng đã xác định được như thế, Hi Nhĩ, Sa Đà toàn thân phát lạnh, không biết vì sao dường như bản thân đã thấy được cảnh tượng tử vong. Loại cảm giác này đến vô cùng đột ngột, khiến cho bọn chúng không nắm chắc được chút nào.

Theo mục tiêu đến gần, tiếng gầm lớn đầy oán niệm kia dần dần tan biến, nhưng Hi Nhĩ, Sa Đà chẳng những không cảm thấy thoải mái chút nào. Ngược lại chúng phát hiện tay chân mình lạnh như băng, linh hồn như bị một con mãnh thú chế trụ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng. Loại cảm giác này khiến cho tâm của hai kẻ mạnh nhất Khô Cốt thành cực kì hoảng sợ, không biết phải ứng phó như thế nào.

Cuối cùng, một bóng dáng hùng vĩ dừng lại giữa đám mây đen đầy trời, hai mắt Hàn Thạc tà quang âm hàn như thực chất, dò xét quét tới quét lui trên người đám Thần vệ đang bao vây Hàn gia.

Với lực lượng của Hàn Thạc, trong khoảng cách nhất định gần với Cát Á Lan gia tộc thì hẳn đã có thể phát giác được tình hình của Hàn gia. Đám vệ sĩ Hàn gia đi ra từ Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận trên người hoặc ít hoặc nhiều cũng đều mang một chút khác biệt.

Hàn Thạc nhận biết dựa trên khí tức, khi hẳn phát hiện từng đạo khí tức quen thuộc tiêu tan tức là vệ sĩ Hàn gia đang bị giết.

Điều này tuyệt không phải là chuyện mà Hàn Thạc muốn thấy!

Bởi vì để phòng ngừa việc Cát Á Lan gia tộc không tiếp tục giết thêm vệ sĩ Hàn gia trước khi mình tới kịp, hẳn bèn nổi điên phóng hết lực lượng toàn thân ra, bộc phát hết nội khí trong tâm ra, tiến hành chấn nhiếp thần của Khô Cốt thành, làm cho đám người của Cát Á Lan gia tộc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Thạc phóng tay hành động, đích thực đã thu được hiệu quả đúng như trong dự đoán của hắn. Dưới lực lượng khủng bố uy hiếp toàn thành, Hi Nhĩ, Sa Đà đã quên luôn việc xử lý đám địch nhân Hàn gia còn lại, toàn bộ tinh lực đều đặt ở trên người hắn, mà ngay cả những vệ sĩ của Khô Cốt thành kia cũng ngây người ra, không hề xuất thủ với Hàn gia nữa.

- Sư phụ!

- Bố Lai Ân!

- Chủ nhân!

- Gia chủ!

Vừa thấy Hàn Thạc thật sự đã đến trước mặt, đám Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh... hưng phấn lớn tiếng reo hò. Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ vẻ hân hoan gật đầu không ngừng. Mấy nàng Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, Ly Toa trong khoảng thời gian này phải nhận lấy hết sự ức hiếp tủ nhục đều vui mừng ứa nước mắt, như ngọc trai tuôn rơi lã chã.

Trước đó một khắc, mọi người đều chìm trong tuyệt vọng. Đối mặt với cao thủ nhiều như mây của Khô Cốt thành, cho dù là tự phụ đến mấy thì Hàn gia đều hiểu được đây là một cái chết đã định sẵn, tuyệt không còn hy vọng sống sót!

Một khắc sau, Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện tại Khô Cốt thành, hết như cơ hội sống sót đưa thẳng vào lòng mỗi người của Hàn gia, làm bọn họ ý thức được hy vọng sống vẫn còn. Không chỉ như thế, lòng tin nhiệm đối với Hàn Thạc càng tăng mạnh. Cảm thụ được lực lượng hủy thiên diệt địa, họ đó biết lần này chẳng những có thể tìm đường sống trong chỗ chết, còn có thể khiến cho đám người đối địch phải trả giá đắt.

Trong khi người Hàn gia sôi sục reo hò, đám thần vệ của Khô Cốt thành bỗng ý thức được người đến là ai.

Hi Nhĩ, Sa Đà tâm như bị đá kéo xuống, chợt cảm thấy không biết vì sao thời tiết lại trở nên lạnh đến thế. Hai tay chân như bị rét cứng, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, đồng thời vốn định mở miệng nói cái gì đó. Nhưng khi liếc nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo cùng nghiêm nghị của Hàn Thạc, cảm thụ sự kiêu ngạo diệt thế trên người hắn, yết hầu như có cảm giác bị cái gì đó chặn lại, không phát ra được thanh âm.

Tại đây, Hi Nhĩ, Sa Đà là hai Thượng vị thần lợi hại nhất, so với bất luận kẻ nào đều có thể nhận thức được thực lực của Hàn Thạc khủng bố đến cỡ nào. Bọn chúng biết đối mặt với Hàn Thạc mình căn bản không có bất cứ cơ hội gì, chỉ có đường chết mà thôi, cũng bởi vì như thế, bọn chúng mới sợ hãi đến như vậy.

- Lầm... Là hiểu lầm... - Cố nén sự ngột ngạt, Sa Đà mới phát ra được một câu khô khốc như vậy. Hắn cười khan, người hơi khom lại, so khi đối xử với Hi Nhĩ còn khiêm tốn hơn.

- Xảy ra chuyện gì?

- Con mắt Hàn Thạc thâm độc lướt qua Sa Đà, rất nhanh đảo qua chỗ khác, dừng lại tại nhóm Ngải Mễ Lệ, lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ ở phía sau.

- Có một số người muốn có được phương thuốc của Thiên Cơ được tề, lại còn đòi cả bí quyết trận pháp huấn luyện vệ sĩ của chúng ta. Người ta còn cho chúng ta thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày không giao ra, người Hàn gia đừng hòng sống sót rời khỏi Khô Cốt thành! Ha ha, tuy nhiên theo ta thấy, chúng căn bản

không muốn lưu lại một người sống nào, bất luận có giao những thứ đó ra hay không, đều đừng nghĩ đến việc sống sót rời khỏi nơi này... - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ nhẹ nhàng giải thích, tựa cười mà như không cười. Nhìn sắc mặt khó coi của Hi Nhĩ, Sa Đà vào lúc này, lão yêu vui vẻ vô cùng, nói xong ngửa mặt lên trời thét lớn, cười vô cùng thoải mái, dường như để phát tiết hết mấy tháng tủi nhục và oán hận này ra ngoài.

- Còn nữa, trước đó bọn chúng còn ngằm bắt vệ sĩ của Hàn gia chúng ta, lợi dụng Tử Vong lực lượng để thu tất cả từ trong đầu hắc. Ngoài ra, cái tên Sa Đà kia cũng đã từng làm nhục Bác Lan Tư...

- Thời khắc này đã đến lúc tính nợ, Ngải Mễ Lệ tiến lên một bước, mắt uơn ướn thuật hết lại những chuyện xảy ra trong thời gia đã qua.

- Sư phụ, còn nữa, bọn chúng cho chúng ta ở cái nơi tồi tàn này, phía sau chính là nơi luyện cốt, mùi tanh tưởi lúc nào cũng xộc lên nồng nặc. Mấy vị sư mẫu chịu không nổi, mỗi ngày đều nôn mửa! Mịa nó, bọn chó đó nhờ vào thanh danh của Thiên Cơ được tể chúng ta, ở Khô Cốt thành kiếm được nhiều hắc tinh tể như vậy. Đến khi thấy Hàn gia chúng ta từ Âm Ảnh thành tới liền lập tức trở mặt, còn muốn nuốt trọn Hàn gia chúng ta, khốn nạn, cái chuyện đoạn tử tuyệt tôn như vậy mà bọn chúng cũng làm được... - Không dễ dàng mới đợi được cơ hội này, Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không khách khí, chỉ thẳng vào mặt hai tên Sa Đà và Hi Nhĩ chửi toáng lên, có gì khó nghe đều phang ra hết, nhìn dáng vẻ của hắn xem chừng không có dấu hiệu dừng lại.

Từ những lời nhục mạ của lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, Ngải Mễ Lệ, Cát Nhĩ Bá Đặc, sắc mặt Hàn Thạc ngày càng khó coi. Từ tin tức thông qua Truyền phong sở (chỗ truyền tin) có được, hắn đoán ra Hàn gia hắn bị đối xử không tốt ở Khô Cốt thành, nhưng không ngờ rằng Hàn gia lại gặp phải tai ương còn ác liệt hơn so với trong tưởng tượng của hắn. Nếu như không phải hắn một mạch bỏn trùn, nói không chừng khi đến được Khô Cốt thành chỉ có thể nhặt xác người nhà mà thôi.

- Làm... Hiểu làm... Thật sự là hiểu làm... - Bên kia người Sa Đà càng lúc càng run lấy bẩy, không ngừng lặp lại hai chữ hiểu làm.

901. Chương 901:lột Da

Lúc này Sa Đà thâm hồi hận, lần đầu tiên hắn hồi hận về hành vi ra tay với Hàn gia. Bố Lai Ân này quả thực là kẻ địch không thể thắng nổi, hắn ngoài việc không ngừng giải thích tất cả chỉ là hiểu lầm ra, căn bản không biết cần phải nói cái gì nữa.

Khô Cốt thành chủ Hi Nhĩ theo trực giác đôi môi trở nên khô khốc, trái tim đập với nhịp nhanh chưa từng có. Cảm giác của thân thể khiến hắn biết đó là sự sợ hãi từ nội tâm, sợ hãi cái tên hung ma này sẽ đại khai sát giới với Khô Cốt thành của hắn.

Trước kia khi nghe Sa Đà miêu tả sự đáng sợ của Hàn Thạc, hắn mặc dù vô cùng trầm trọng, nhưng cũng không thật sự để tâm.

Căn cứ theo tường thuật của Sa Đà, hắn đại khái suy đoán Hàn Thạc có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ, có thể đủ đánh thắng hắn, nhưng khó có thể giết được hắn. Vốn trong mắt Hi Nhĩ, chỉ cần hợp lực của hắn với Sa Đà, hơn nữa còn có vốn Khô Cốt thành thì cũng không cần phải sợ Hàn Thạc tới.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng ở Vùng Đất Hỗn Loạn Hàn Thạc lại đột phá đến cảnh giới Thiên Diệt, đã vượt xa cao thủ Thượng vị thần hậu kỳ!

Mà ngay cả loại giết người quanh năm như mấy Quân chủ Tát Lạp Tư, Ngõ Tây Tư của Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không phải đối thủ của Hàn Thạc. Đối với hắn, loại cấp bậc cao thủ như Sa Đà căn bản chỉ có một con đường chết.

- Hiểu làm? - Hàn Thạc nhếch mép cười đầy lạnh lẽo khiến cho Sa Đà và Hi Nhĩ sởn tóc gáy.

- Thực sự chỉ là hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn hợp tác với Hàn gia, tuyệt không có ý nghĩ khác!

Lần này mở miệng là Hi Nhĩ, giọng nói của hắn có phần kích động, rất rõ ràng đang bị căng thẳng:

- Có lẽ Cát Á Lan gia tộc ở một vài phương diện làm không được tốt, nhưng cái này tuyệt không phải là ý định ban đầu của Khô Cốt thành chúng ta. Chúng ta thực sự muốn hợp tác thân thiện với Hàn gia, mà ngay cả lần chiến đấu này cũng là do Hàn gia các người chủ động khơi mào, ta ghé qua cũng chỉ vì giải quyết tranh cãi, không có ý gì khác!

Tất cả thần vệ của Khô Cốt thành đều nhìn ra được vẻ khiêm tốn và khấn trương của Hi Nhĩ. Trước mặt đối phương, vị thành chủ này dường như đã hóa thành một kẻ hạ nhân, thái độ lễ phép cung kính, đối xử vô cùng cẩn thận hơn hẳn bất kỳ ai khác.

- Đúng thế, chúng ta chẳng những đưa Hàn gia từ trong tay Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm tới Khô Cốt thành này, còn nhiệt tình chiêu đãi bọn họ. Cho dù không hiểu tại sao bọn họ lại giết vệ sĩ của gia tộc ta nhiều đến như vậy, nhưng ta cũng chỉ muốn hỏi cho rõ tình huống thế nào đã, tất cả việc này chỉ là hiểu lầm! - Sa Đà vội vàng bổ sung.

Chuyện tới nước này, Sa Đà và Hi Nhĩ hiểu rằng nếu như thật sự phải chiến đấu, hai người bọn hắn sẽ phải đứng mũi chịu sào, sẽ là kẻ đầu tiên bị Hàn Thạc tiêu diệt. Dưới lực lượng mang tính áp đảo của Hàn Thạc, hai tên thậm chí còn không dám nảy ý nghĩ phản kháng, chỉ suy nghĩ nên làm cách nào để đối phương tha thứ.

- Vô sỉ!

Ngải Mễ Lệ cảm uất quá lớn, đoạn nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, đừng nghe bọn chúng nói xằng. Bọn chúng là hạng ăn thịt người không nhả xương, mục đích chỉ muốn huỷ diệt Hàn gia! Nếu không phải chàng đến kịp thời, tối nay Hàn gia sẽ không còn ai sống sót!

- Sư phụ. Không có gì phải nói. Giết thôi!

Huyết Linh hai con người giống như sắp nhỏ máu. Thanh khoát kiếm trong tay tỏa huyết quang ra bốn phía, chỉ thẳng vào Sa Đà nói:

- Chúng ta phải lột sống da thằng khốn này. Hắn làm nhục Bác Lan Tư, làm nhục tất cả người Hàn gia chúng ta.

- Sẽ như ngươi muốn. - Hàn Thạc hô trầm.

Đại thủ duỗi ra, quầng mây đen che phủ cả bầu trời do khí tàn nhẫn hung sát trên người hắn ngưng tụ thành đợt nhiên hạ xuống, trùm lên Sa Đà. Tay trái hắn kéo về phía sau, Sa Đà mất tự chủ bị hất bay lên rồi rơi xuống trước mặt ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc và Bác Lan Tư.

Mây đen tựa như những sợi khói nhẹ, giống như những con rắn nhỏ thay nhau chui vào trong cơ thể của Sa Đà. Chúng như một sợi dây thừng kì diệu trói chặt thần lực của hắn, khiến cho cảm giác ngũ quan của hắn còn rõ ràng hơn so với ngày thường, nhưng năng lực hành động thì không còn.

Trước mặt Hàn Thạc, loại cường giả như Sa Đà, Hi Nhĩ căn bản không có nổi sức đánh trả. Hàn Thạc vừa động tâm, mây đen đã hạ xuống bao lấy Sa Đà. Sau khi hắn bị từng sợi khói xâm nhập, liền rơi luôn xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ, chỉ có thể để mặc cho người ta mổ xẻ.

Mất đi lực lượng phản kích, Sa Đà rơi vào chính giữa ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc. Ba người này có tình cảm sâu đậm với nhau, Bác Lan Tư lại từng bị Sa Đà làm nhục, mất thấy kẻ thù ở trước mặt, lão sát thủ này tự nhiên sẽ không khách sáo, thân nhiên rút ra thanh phi kiếm dài hẹp.

Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh vốn định tham dự vào, nhưng vừa thấy Bác Lan Tư không nói một lời rút kiếm tiến tới chỗ Sa Đà, lập tức nhe răng cười hắc hắc, chỉ đứng yên nhìn tên này với thái độ “mày chết rồi con ơi”.

Bác Lan Tư so với bất kì kẻ nào còn bình tĩnh hơn, cho nên có thể chịu đựng việc Sa Đà vũ nhục, nhưng hắn cũng không phải là kẻ không nóng nảy. Sự khác biệt với mọi người của Hàn gia là Bác Lan Tư có tiếng âm độc vô tình, việc Sa Đà làm nhục hắn, Bác Lan Tư đã ghi hận sâu trong lòng, trước giờ chưa từng quên.

Sa Đà nhìn thấy Bác Lan Tư xách kiếm đang tiến tới, hắn cũng không mở miệng giải thích hiểu lầm hay không hiểu lầm nữa. Sa Đà hiểu rằng giờ có nói nhảm gì cũng vô dụng. Có thể trở thành gia chủ của Cát

Á Lan gia tộc, hắn cũng không phải là kẻ sợ chết, giờ hắn tâm đã như tro tàn, xem như cam chịu số phận rồi, gục đầu xuống không nói một lời nào.

- Người, các người muốn làm gì? - Mấy tên Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc vừa thấy tộc trưởng một chiêu cũng không đánh trả đã bị bắt sống, mắt thấy Bác Lan Tư lạnh lùng rút kiếm ẩn chứa lực lượng khủng bố hướng về phía hắn, đều hô to gọi nhỏ lên.

Đám Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc cũng đều cảm thụ được khí tức tử vong từ lực lượng khủng bố trên người Hàn Thạc.

Nhưng đã sinh sống rất lâu trong Cát Á lan gia tộc, bọn chúng coi vinh dự gia tộc còn cao hơn bất kỳ thứ gì. Trước cảnh tộc trưởng sắp bị lột xương lột da, bọn chúng đã định phản kháng.

Năm tên Thượng vị thần khê đánh mắt sang nhau, đoạn đồng thanh quát lớn, bắt chấp tất cả xông về phía Hàn Thạc.

Xung quanh Hàn gia lúc này có đến mấy ngàn người Khô Cốt thành đang bao vây, chẳng những có cả thần vệ của Cát Á Lan gia tộc và thủ hạ của Hi Nhĩ, mà còn có cao thủ của các đại gia tộc nghe tin tức mò đến.

Chỉ có điều bọn họ đều nhận thức được sự đáng sợ của Hàn Thạc từ khí tức khủng bố hắn phát ra, cho nên sau khi đến nơi này đều giữ thái độ im lặng, không nói một lời nhìn Hàn Thạc đang ngạo nghễ đứng phía trước Hàn gia, không ai dám cả gan mạo muội ra tay.

Năm tên Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc là đám xuất thủ trước tiên trong mấy ngàn tên tham dự. Bọn chúng làm vì vinh dự vạn năm của Cát Á Lan gia tộc.

Hai mắt Hàn Thạc âm u lạnh lẽo năm tên, tâm thần khê động, năm thanh phi kiếm từ sau gáy rít lên vọt ra. Chúng lóe lên trong hư không rồi đột ngột biến mất, dường như vượt qua khoảng cách thời không, trong năm tiếng kêu gào thảm khốc, năm thanh phi kiếm đã cắm vào ngực của năm kẻ kia.

Hàn Thạc khống chế lực lượng phi kiếm cực kỳ chính xác. Lần này hắn không điều khiển phi kiếm đâm xuyên qua thân thể năm tên, mà cứ cắm nguyên trước ngực bọn chúng, giữ chặt bọn chúng giữa không trung, không để bọn chúng rơi xuống.

“Tóc tóc...”

Năm cổ tử thi bị phi kiếm treo giữa trời một cách quỷ dị. Máu tươi từ ngực, chảy theo bụng rồi nhỏ xuống từng giọt một. Toàn trường lặng ngắt như tờ, tiếng động máu tươi rơi xuống nghe rất rõ ràng.

“A...”

Trong lúc tất cả đang đặt hết chú ý lên năm cổ thi thể, một tiếng kêu thảm sồn cả gai ốc khiến rất nhiều người bị dọa nhảy dựng lên. Đám này bị dọa đến run cầm cập, bỗng nhiên chuyển sự chú ý về nguồn gốc phát ra âm thanh kia.

Kẻ phát ra tiếng gào thảm thiết đó chính là tộc trưởng của Cát Á Lan gia tộc, Sa Đà.

Bác Lan Tư không hề để ý đến năm tên Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc đang liều chết xung phong. Không nói một lời, hắn đã làm việc hắn muốn làm, thanh phi kiếm do Hàn Thạc hỗ trợ luyện chế đã cắt rất chuẩn da ngực của Sa Đà đang không thể động đậy. Bác Lan Tư trong quá trình hành hạ tên này cứ hồ hững như thế, cắt da đến đâu hắn dùng tay kéo mạnh ra đến đấy.

Sự đau đớn của việc lột da vốn là chuyện người bình thường không thể chịu đựng nổi. Khi Hàn Thạc sử dụng lực lượng bắt trói Sa Đà, vì để cho tên này có thể cảm thụ được loại tư vị này một cách trực quan nhất, ngoài ra còn làm tăng lực cảm thụ của ngũ quan của Sa Đà lên, khiến xúc cảm cùng cảm giác đau đớn của gã được đề cao lên mười lần so với trạng thái bình thường.

Nói cách khác, sự thống khổ hiện Sa Đà chịu đựng là trạng thái người bình thường khi bị lột da được nhân lên gấp mười lần!

Bởi vậy, cho dù tộc trưởng Cát Á Lan gia tộc tâm chí có cứng cỏi đến mấy cũng không chịu đựng nổi, đau đớn đến mức gào toáng lên.

Trước mặt chúng nhân, cường giả số một số hai của Khô Cốt thành, tộc trưởng của Cát Á Lan gia tộc, do bị kẻ phi nhân tính Bác Lan Tư hành hạ, không còn quản đến thể diện nữa gào lên thảm thiết, âm thanh tuyệt vọng ấy làm cho con người ta rùng hết cả mình, vô cùng thê lương!

Trong mấy ngàn cao thủ Khô Cốt thành quan chiến ở xung quanh, rất nhiều người không đành lòng nhìn, một số thần vệ của Cát Á Lan gia tộc thậm chí còn cúi gầm đầu xuống, số khác lại thầm nghĩ rằng giận dữ, hai mắt đỏ ngầu nhìn kẻ đã gây ra tất cả.

Nhưng không ai dám thật sự liều chết lao lên!

Lại nói năm tên Thượng vị thần của Cát Á Lan gia tộc, xác chết hãy còn đang treo lơ lửng giữa trời, máu tươi vẫn chảy ròng ròng.

Sự chấn nhiếp này so với bất cứ ngôn ngữ gì còn hữu dụng hơn nhiều.

Người có ý báo thù cho Cát Á Lan gia tộc, cho tộc trưởng Sa Đà chỉ cần ngẩng đầu nhìn kết cục của năm người kia, đều bị thùng nước đá đập tắt sự kích động cùng nhiệt tình, phải tạm thời áp chế thù hận đang chất chứa trong lòng, không dám tiến lên một bước.

- Bố... Bố Lai Ân, tha cho ông ấy, cầu xin người hãy tha cho ông ấy! - Một tiếng khóc thảm thiết thê lương trong đám người chột vang lên. Lệ Vi giống như người điên đẩy đám người ra rồi vọt về phía Hàn Thạc la lớn.

Lệ Vi đã từng tới Hàn gia, rất nhiều người Hàn gia đều biết nàng ta, biết người này với gia chủ có quan hệ hoặc ít hoặc nhiều. Hàn gia ở Cát Á Lan gia tộc mặc dù bị làm nhục, nhưng Lệ Vi từ đầu đến cuối vẫn nỗ lực vì Hàn gia, ba phen bốn lượt khuyên giải cha, hy vọng có thể quan hệ tốt với Hàn gia.

Nhưng trước đại cục, Sa Đà căn bản không tiếp thu ý kiến của Lệ Vi, cuối cùng còn khó chịu phất người nhốt luôn con gái lại. Cho đến lúc trước, do tộc trưởng bị bắt, một tên thần vệ Cát Á Lan gia tộc chột nhớ tới Lệ Vi có lẽ sẽ có tác dụng hòa dịu nên mới vội vàng vàng thả nàng ta ra.

Lệ Vi tóc tai bù xù, mắt thấy người thân bị giết, Sa Đà đang chịu đựng đau khổ khó tưởng tượng được, nàng ta bỗng chốc như sụp đổ.

Bác Lan Tư vừa thấy Lệ Vi xuất hiện, do dự một chút, tạm thời ngừng việc hành hạ Sa Đà lại, ánh mắt đưa sang Hàn Thạc, như muốn hỏi ý kiến hắn.

Hàn Thạc liếc mắt sang Lệ Vi, lại nghĩ đến tất cả những gì mà Hàn gia gặp phải ở chỗ gia tộc Cát Á Lan, hắn lạnh nhạt nói hai chữ với Bác Lan Tư:

- Tiếp tục!

Bác Lan Tư hai mắt lóe sáng, gật đầu, đoạn bắt đầu tiếp tục động thủ.

Thanh âm quỷ khóc sói gào của Sa Đà một lần nữa lại vang lên. Còn Lệ Vi vừa nghe thấy tiếng gào thét bi thảm cực kỳ thê lương kia của cha mình, rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa, mắt tối sầm lại hôn mê luôn.

902. Chương 902:còn Ai Nữa?

Khô Cốt thành, tại Cát Á Lan gia tộc, trước mặt rất đông thần linh, nhân vật số hai Sa Đà bị Bác Lan Tư lãnh khốc lột da rút xương. Chỉ một lát sau, tiếng kêu thảm thiết của hắn không còn nữa, thân thể run rẩy một hồi rồi cũng bất động.

Người quan sát xung quanh đông nghìn nghịt, nhưng dưới áp lực khủng bố do Hàn Thạc cố tình phóng ra, không còn ai dám nghĩ đến chuyện xông lên tự tìm chết nữa. Những tên từng tham dự vào việc đối phó với Hàn gia tâm tình đều khiếp đảm, ánh mắt thấp thỏm.

Sa Đà vừa chết, người Hàn gia bị làm nhục đã lâu nay rõ ràng hưng phấn hẳn lên, cho dù bọn họ vô cùng tín nhiệm Hàn Thạc nhưng cũng không ngờ rằng thực lực của gia chủ mình lại đáng sợ như thế. Một đám cao thủ Khô Cốt thành với Hi Nhĩ cầm đầu cũng chỉ đứng yên nhìn, không dám tiến lên một bước động thủ.

- Còn ai nữa? - Hàn Thạc nhìn sang Ngải Mễ Lệ, điềm đạm hỏi.

Ngải Mễ Lệ đờng đờng sát khí liếc mắt quan sát đám người xung quanh, ngón tay chỉ thẳng về Hi Nhĩ, thành chủ của Khô Cốt thành:

- Chính là tên này, Khô Cốt thành chủ. Nếu không phải có hãn ủng hộ sau màn, Sa Đà cũng không có gan càn rỡ muốn làm gì thì làm như thế!

Ngải Mễ Lệ đã nghe được một số tin tức từ miệng Đạt Gia Tây, biết rằng trong chuyện vừa rồi Hi Nhĩ chính là kẻ đầu sỏ.

Hi Nhĩ ngay từ đầu đã đảm nhiệm nhân vật quan trọng. Nếu không có việc Hi Nhĩ ngầm ủng hộ Sa Đà, trong Khô Cốt thành Cát Á Lan tộc trưởng tuyệt không dám lộ liễu ra tay với Hàn Thạc!

Lúc trước khi Cát Á Lan gia tộc và Hàn gia hợp tác thành lập phân bộ của Thiên Cơ được tề ở Khô Cốt thành, Sa Đà đã được Hi Nhĩ thông qua, lợi nhuận của Thiên Cơ được tề ở Khô Cốt thành cũng được chia một phần cho Hi Nhĩ. Khi nhận được tin tức xin được giúp đỡ của Hàn gia gửi tới Khô Cốt thành, kẻ đầu tiên nổi lên sát tâm không phải Sa Đà, mà chính là cái tên Hi Nhĩ đã âm thầm bày mưu.

- Liên quan gì tới ta? - Mắt thấy Sa Đà đã chết, sự tức giận của rất nhiều người Hàn gia cũng đã tiêu tan. Hi Nhĩ vốn tưởng rằng chuyện đã được giải quyết, cũng sẽ không liên can đến mình nữa. Nào biết Ngải Mễ Lệ lại chỉ về hãn, lúc này hãn liền hô vọi lên.

Bản thân Hi Nhĩ là một thành chủ, vốn không nên hoảng loạn như vậy, nhưng trước đó hãn đã cảm nhận được một cỗ lực lượng không thể chống cự nổi trên người Hàn Thạc, lại chính mắt thấy Sa Đà bị lột da rút xương ngay trước mặt, những tiếng kêu gào thê lương bi thảm của Sa Đà dường như còn vang vọng bên tai hãn, cái này mới làm cho hãn có chút thất thố.

Hàn Thạc nhếch mép cười mang theo sự lãnh lẽo, dò xét Hi Nhĩ, nói:

- Người nói ta nên tin người, hay là tin người của ta?

Hi Nhĩ thoáng lạnh người. Biết sự đã đến nước này, hãn có cố giải thích đi nữa cũng vô dụng. Từ cách Hàn Thạc vừa mới đối xử với Sa Đà mà xét, hãn hiểu được đối phương tuyệt đối không phải hạng người nhân từ nương tay. Bởi vậy, Hi Nhĩ lập tức loại bỏ tất cả ảo tưởng không thực tế, xem Hàn Thạc như là một kẻ địch đáng sợ nhất trong đời.

- Bố Lai Ân, đây là Khô Cốt thành, ta là thành chủ, người dám giết ta? - Hi Nhĩ trầm ngâm một chút, đoạn miệng hùm gan sứa trừng mắt quát lớn. Nhìn bộ dạng này của hãn, vẻ sợ hãi mới rồi dường như đã bị quét sạch sẽ, như đã đổi thành một người khác.

Không hổ là người đứng đầu một thành, trong tình huống không còn đường lui, Hi Nhĩ đã điều chỉnh lại rất nhanh. Không còn bộ dạng khúm núm, mà thay vào đó dồn toàn bộ tinh lực vào việc đối phó với Hàn Thạc. Mà việc đầu tiên là loại bỏ tâm lý sợ hãi đối phương.

Hàn Thạc có hơi sững sốt. Hãn vẫn thực sự không ngờ rằng lúc này Hi Nhĩ lại còn dám mạnh miệng như vậy. Thầm nghĩ cái tên Hi Nhĩ này thực lực mặc dù chỉ nhỉnh hơn Sa Đà một chút, nhưng ngồi ở vị trí thành chủ lâu như vậy, quả nhiên vẫn có điểm khác biệt.

Thế nhưng theo như quan sát của Hàn Thạc, mặc dù Hi Nhĩ đứng đầu một thành, cho dù vây xung quanh hãn có vô số thần vệ của Khô Cốt thành, thì việc hãn muốn tiêu diệt gã cũng dễ như trở bàn tay. Quả thực hãn không rõ Hi Nhĩ ý vào cái gì mà nói vậy.

“Ồ!”

Hàn Thạc sắc mặt lạnh lùng, hỏi không chút khách khí:

- Vì cái gì ta không dám giết người? Người cho là với đám thần vệ bên cạnh có thể hộ vệ cho người hay sao?

Thấy Hàn Thạc vẫn còn tâm tư để hỏi, Hi Nhĩ thầm thở phào. Hãn chỉ sợ Hàn Thạc không cho hãn cơ hội giải thích, sẽ trực tiếp động thủ bắt người giống lúc đối phó với Sa Đà vừa rồi, như vậy cho dù hãn có đầy bụng biện ngữ cũng thành vô dụng.

- Sa Đà chỉ là một tên tộc trưởng, không có tư cách được diện kiến Chủ thần. Hãn có chết thì Chủ thần cũng không phản ứng gì, nhưng ta thì khác. Ta là Khô Cốt thành chủ, là bề tôi trung thành nhất của

Tử Vong Chủ thần. Trong thần hồn của ta còn lưu lại một đạo dấu ấn của Chủ thần, nếu như người động thủ với ta, Tử Vong Chủ thần nhất định sẽ không bỏ qua cho người! - Hi Nhĩ nhìn Hàn Thạc đầy căng thẳng, vội vã nói thẳng lý do ra luôn.

Lời vừa nói ra, người Hàn gia đều khê biến sắc. Đám thần vệ của Khô Cốt thành vây quanh Hàn gia vốn đang trong tâm trạng khiếp đảm, thì nay như được cổ vũ dũng khí, thầm nghĩ những lời thành chủ đại nhân nói rất đúng. Cho dù gã Bồ Lai Ân có lợi hại mấy đi chăng nữa, nếu thực sự dám đại khai sát giới với thành chủ, nhất định không được lợi ích gì. Thành chủ chính là người được Chủ thần chỉ định chọn vào vị trí đứng đầu Khô Cốt thành, nếu như thành chủ này thật sự giết thành chủ, tất sẽ rước lấy cơn giận dữ của Chủ thần.

Chủ thần bạo nộ, kinh thiên động địa, trên Chúng Thần đại lục, không một ai dám trêu chọc Chủ thần!

- Bồ Lai Ân, nếu vậy... coi như chấm dứt tại đây đi... - Ngải Mễ Lệ thấp thỏm nói nhỏ với Hàn Thạc.

Chính nàng muốn Hàn Thạc động thủ giết Hi Nhĩ, nhưng vừa nghe Hi Nhĩ nói xong, người đầu tiên ngăn cản Hàn Thạc cũng lại chính là nàng. Uy nghiêm của Chủ thần đã ăn sâu bén rễ, nàng hiểu ý nghĩa của Chủ thần là thế nào, cho nên thà rằng chấp nhận chịu uất ức, cũng không muốn để Hàn Thạc vì bọn họ mà đối địch với Chủ thần!

- Bồ Lai Ân, không nên kích động, dù sao Sa Đà cũng đã chết rồi, coi như xong đi... - Lão yêu Tư Tháp Tác Mỗ khuyên nhủ.

Hắn biết rõ sự cường đại của Chủ thần, Hàn gia hiện tại tới được mức này, hắn không muốn Hàn Thạc bởi vì việc này mà bị Chủ thần giết chết.

Trừ phi là một vị Chủ thần khác hệ, nếu không không kẻ nào dám chọc loại Chủ thần có thần cách này. Chủ thần quản lý cả một thần vực, tất cả người Hàn gia đều hiểu đạo lý này, sôi sục đưa ra những lời can ngăn Hàn Thạc, hy vọng gia chủ buông tha Hi Nhĩ.

- Ha ha, xem ra Hàn gia các người vẫn còn tương đối thức thời. Bồ Lai Ân, ta thừa nhận người vô cùng cường đại, Khô Cốt thành chúng ta không có ai là đối thủ của người, nhưng mà người đích thực nên suy nghĩ lại, nếu ta chết rồi, người cùng với người của Hàn gia tuyệt đối không chạy thoát khỏi Tử Vong thần vực đâu! - Hi Nhĩ vừa thấy những người Hàn gia chịu trận trước tiên, liền vội vàng tranh thủ thời cơ, hy vọng Hàn Thạc có thể buông tha cho hắn.

Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, nhìn chòng chọc Hi Nhĩ đang vênh vang. Hắn biết rằng những lời Hi Nhĩ nói tuyệt không phải nói chuyện giật gân, nếu như hắn giết chết Hi Nhĩ thật, sẽ có khả năng dẫn tới sự trả thù của Tử Vong Chủ thần.

Liên tiếp những ý nghĩ xuyên suốt trong đầu, cân nhắc được mất rồi lại tiếp tục cân nhắc, Hàn Thạc hít sâu một hơi, cố nén sự kích động giết chết ngay Hi Nhĩ, thần nhiên gật đầu, quay lại nói với người Hàn gia:

- Đi, chúng ta rời khỏi thành.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Chẳng những là người Hàn gia, đám thần vệ Khô Cốt thành, kể cả chính bản thân Hi Nhĩ đều cảm giác như vừa dạo quanh quỷ môn quan một vòng. Bọn chúng hiểu được, nếu như Hàn Thạc thực sự bất chấp tất cả xuất thủ, Hi Nhĩ tất nhiên phải chết, nhưng do đạo ấn ký của Chủ thần trong thần hồn của Hi Nhĩ, thực sự có khả năng Tử Vong Chủ thần sẽ tới, đến lúc đó hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

- Về những gì mà Hàn gia gặp phải ở Khô Cốt thành, ta vô cùng xin lỗi, cái này tuyệt không phải chủ ý của ta. - Vừa thấy Hàn Thạc muốn đi, Hi Nhĩ cảm thấy toàn thân thoải mái, lúc này hắn cũng không dám tiếp tục chọc vào đối phương để tránh việc Hàn Thạc bất chấp tất cả ra tay đối phó hắn, thái độ trở nên tốt như không thể tốt hơn được nữa.

Hi Nhĩ vung tay, ra hiệu cho đám thần vệ đang còn vây kín đến giọt nước cũng chui không lọt kia khẩn trương tránh ra, tạo thành một con đường rộng rãi cho người Hàn gia thông suốt rời đi.

Hàn Thạc không nói một lời, sắc mặt âm trầm, dẫn đầu tiến ra bên ngoài Khô Cốt thành. Nơi nào hắn đi qua, tất cả thần vệ của Khô Cốt thành đều tự động lui về sau vài bước, rõ ràng cực kì kiêng sợ hắn.

Tất cả người của Hàn gia đều bám sát theo sau Hàn Thạc, cũng không ai nói một lời nào, lặng lẽ rời khỏi Cát Á Lan gia tộc, vào buổi sáng ngày thứ hai đã tới một cổng thành.

Lần này thần vệ Khô Cốt thành phụ trách đường như sớm đã nhận được tin tức thông báo, chưa chờ người Hàn gia tới đã mở sẵn cửa thành. Mỗi người đều đứng cách xa cửa thành, chờ người Hàn gia đi qua.

Không gặp một chút ngăn cản nào, người Hàn gia dưới sự dẫn dắt của Hàn Thạc nối tiếp nhau rời khỏi Khô Cốt thành.

- Sư phụ, thực sự bỏ qua cho tên Hi Nhĩ kia sao?

- Nửa ngày sau, Hàn gia đã đi rất xa khỏi Khô Cốt thành, đến lúc này Huyết Linh cuối cùng không nhịn nổi nữa, ngáp ngừng đôi chút mới hỏi Hàn Thạc.

- Trước hết ta đưa các người rời khỏi Tử Vong thần vực đã, chỉ cần rời khỏi thần vực này các người đã an toàn.

Hàn Thạc hít sâu một hơi, nói với Ngải Mễ Lệ, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ:

- Sau khi rời khỏi Tử Vong Thần vực, mọi người lập tức tiến về Không Linh thành ở Thời Không thần vực, tìm thành chủ Mạch Kim Lợi của Thời Không thần vực, hắn sẽ thu xếp cho!

- Bố Lai Ân, chàng, chàng đừng có kích động thế!

Ngải Mễ Lệ vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, lòng trầm xuống, cầu xin:

- Coi như chấm dứt đi, dù sao thật sự đối phó với chúng ta là Sa Đà, hắn cũng đã chết rồi, thiếp cũng không muốn tiếp tục báo thù nữa...

- Bố Lai Ân, giết chết Hi Nhĩ rất có khả năng sẽ chọc giận đến Chủ thần đó! - Tư Thập Tác Mỗ kinh hãi, hắn cũng rất rõ ràng biết được Hàn Thạc muốn làm gì.

- Ta biết rất có thể sẽ chọc giận Chủ thần, vì thế trước hết sẽ dẫn mọi người rời khỏi Khô Cốt thành. Nếu trước khi động thủ mà Chủ thần xuất hiện thật, ta có lẽ sẽ chạy thoát nhưng mọi người sẽ chết chắc trong tay đám thần vệ của Khô Cốt thành. Chỉ cần mọi người an toàn, ta làm sao lại không náo loạn Khô Cốt thành chứ! Hừ, Hi Nhĩ còn tưởng rằng ta sợ Tử Vong Chủ thần sao! - Hàn Thạc hừ lạnh.

Thấy mọi người vẫn định thuyết phục mình, Hàn Thạc vẫy tay chặn lại:

- Được rồi, không phải nói gì nữa, ta sẽ đưa mọi người rời khỏi Tử Vong thần vực, chuyện này ta đã quyết định rồi!

- Sư huynh, có nắm chắc không? - Bác Lan Tư vẫn bình tĩnh như thường, thông dong hỏi.

- Nắm chắc sẽ không chết!

Hàn Thạc chỉ mỉm cười, nói:

- Vậy là đủ rồi, chỉ cần ta không chết, thậm chí là Chủ thần có thần cách ta cũng không sợ!

Gật đầu, Bác Lan Tư không nói thêm gì nữa, Hàn Thạc cũng không tiếp tục giải thích, hộ tống người Hàn gia băng qua các thành thị lớn của Tử Vong thần vực, tiến về phương hướng Vùng Đất Hỗn Loạn trong Thời Không thần vực.

Lo sợ gặp rắc rối, người Hàn gia toàn lực bỏn trùn, sau hai tháng đã rời khỏi Tử Vong thần vực, chính thức tới được Thời Không thần vực.

Nhưng lúc này, Hàn Thạc đã lặng lẽ rời khỏi đội ngũ, một mình trở lại Tử Vong thần vực.

Lần này không chỉ là Khô Cốt thành chủ, mà còn cả Hoa Lai Sĩ của Hắc Ám thần vực cũng nằm trong sự trả thù của Hàn Thạc. Tử Vong Chủ thần, Hắc Ám Chủ thần, hắn cũng không ngại một lần đắc tội cả hai luôn.

903. Chương 903:trở Lại Khô Cốt Thành

Sau khi người Hàn gia rời đi, Khô Cốt thành đích xác đã nháo nhào một hồi, nhưng mà việc đó là làm thế nào để cướp đoạt gia tài của Cát Á Lan gia tộc.

Thối đời là như vậy, thực tế luôn khắc nghiệt. Vốn Cát Á Lan gia tộc xếp vị trí số một số hai ở Khô Cốt thành, nay bởi vì gia chủ Sa Đà cùng với năm Thượng vị thần đều bị giết chết, lại thêm mấy trăm thân vệ bị người của Hàn gia đánh giết, nên nó xuống dốc không phanh, bỗng chốc còn kém hơn cả một gia tộc nhị lưu.

Tất cả các cao thủ đứng đầu đều đã chết, với lực lượng mà Cát Á Lan gia tộc hiện có tự nhiên không cách nào bảo vệ tốt được gia tài to như vậy. Đám hổ lang sớm đã đỏ mắt vì khả năng kinh tế và gia tài khổng lồ của Cát Á Lan gia tộc, gần như cùng ngày Hàn gia rời đi, đã ra tay hành động.

Dựa theo đạo lý Sa Đà và Cát Á Lan gia tộc đã vì Hi Nhĩ mà cống hiến nhiều như vậy, bất kể ra sao hẳn cũng đáng được đối xử tốt một chút, gia tộc này đáng được sự phòng ngừa từ những gia tộc khác đang hăm he động thủ.

Nhưng trên thực tế, kẻ đầu tiên động thủ lại chính là Hi Nhĩ!

Lấy cớ là Cát Á Lan gia tộc không thông qua sự đồng ý của hắn đã tự tiện làm chủ khiến Khô Cốt thành chọc vào kẻ địch khó tưởng tượng nổi, Hi Nhĩ tiếp quản phần lớn nhất lãnh địa và sản nghiệp của Cát Á Lan gia tộc. Đại bộ phận sản nghiệp của Cát Á Lan gia tộc trong một đêm đã đổi chủ, thay bằng tên của Hi Nhĩ.

Hắn ăn thịt thì người khác tất phải uống chút canh, một số gia tộc lớn nhỏ khác, phân biệt cướp sạch một ít lợi ích còn lại của Cát Á Lan gia tộc. Rất nhiều người có cừu oán với Cát Á Lan gia tộc, vốn cố kỵ Sa Đà và thế mạnh của Cát Á Lan gia tộc mà không dám động thủ, bây giờ ào ào xuất hiện, mượn cái cớ đại nghĩa của Hi Nhĩ báo thù rửa hận, đuổi giết đám mẹ góa con côi, muốn cho Cát Á Lan bị diệt tộc.

Bởi vì Sa Đà trước khi chết bị sỉ nhục quá lớn, rất nhiều vệ sĩ của Cát Á Lan gia tộc đều cảm thấy bị nhục lây. Bọn họ nhận thấy gia tộc này đã bị in hằn dấu vết sỉ nhục, nên nhao nhao thoát ly, quay sang đầu quân cho các gia tộc khác, lại còn lắc mình ngược lại thành hung thủ nhằm vào đám mẹ góa con côi của Cát Á Lan gia tộc ra tay.

Gần như chỉ trong một đêm, một đại gia tộc đứng sừng sững ngàn năm ở Khô Cốt thành đã bị diệt vong như vậy.

Tất cả con cháu trực hệ của gia tộc, bất luận già trẻ đều bị coi là đối tượng bị kẻ địch trước kia đuổi giết. Chỉ vài ngày ngắn ngủi, gia tộc Cát Á Lan cổ xưa này đã bị xóa sổ, cả Khô Cốt thành không còn thấy bất cứ một người nào của Cát Á Lan gia tộc nữa.

Chín mươi phần trăm tộc nhân của Cát Á Lan gia tộc đều bị giết chết trong lần thanh tẩy này. Nhưng có một người mà không ai dám đụng đến chút nào.

...

Khô Cốt thành, thành nam, bên trong một cái thần điện hoang phế. Lệ Vi đang co rúm người lại, ánh mắt mờ mịt trống rỗng, hai tay ôm một hũ tro cốt, miệng lẩm bẩm.

Ở bên cạnh nàng. Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây vẻ mặt bi thống, thương cảm vuốt thẳng mái tóc bù xù của Lệ Vi hiện không khác gì một người điên, than thở không thôi.

Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Lệ Vi ngây thơ hồn nhiên đã trải qua biến cố tàn khốc nhất trong cuộc đời. Nàng trở mặt nhìn người cha thương yêu Sa Đà bị lột da rút xương. Những huynh đệ thân thuộc ngày thường bị giết chết một cách vô tình. Đám tỷ muội bị dày vò làm nhục. Một đại gia tộc đang yên vui trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành.

Những cảnh tượng thảm khốc cứ xảy ra, biến hóa long trời lở đất ấy cuối cùng đã phá hủy tâm trí của Lệ Vi. Nàng không chịu đựng nổi tất cả điều này, rốt cuộc trở nên điên điên khùng khùng.

Lệ Vi vốn là thiên chi kiều nữ của Cát Á Lan gia tộc tại Khô Cốt thành, sau ba tháng đã biến thành nữ nhân mê sảng cả ngày, hóa rồ hóa dại.

Bản thân là thành viên của Cát Á Lan gia tộc, sau khi gia tộc bị diệt nàng chắc chắn cũng sẽ không thoát khỏi độc thủ nhưng bởi vì rất nhiều người biết giao tình qua lại giữa Lệ Vi và Hàn Thạc cũng không cặn, cho nên mặc dù huynh đệ tỷ muội của nàng chết thảm từng người một trước mặt nàng song không ai dám động đến một sợi tóc của Lệ Vi.

Tất cả những ai đã từng thấy Hàn Thạc đều nghiêm khắc cấm dấn người trong gia tộc, tuyệt đối không cho phép bọn họ có chủ ý với Lệ Vi. Không thể không nói, bọn họ thật sự sợ, sợ hãi Hàn Thạc sẽ vì Lệ Vi mà trả thù bọn họ. Bọn họ tự biết mình không phải là Chủ thần, Hàn Thạc muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay, sau đó cũng sẽ không có người nào giúp bọn họ báo thù rửa hận.

- Ôi đau khổ làm sao! - Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây nhìn Lệ Vi cứ ngây ngây dại dại, không tìm được lại than nhẹ.

Một bóng người như loài quỷ mị chợt đến gần, lặng lẽ đáp xuống thần điện hoang phế, nhìn qua bộ dạng hiện nay của Lệ Vi, than dài:

- Trong sự việc lần này, người ta muốn xin lỗi nhất chính là Lệ Vi.

Tích dịch tổ vương Đạt Gia Tây bộ dạng sợ hãi, cảnh giác đứng lên, vô thức chắn trước Lệ Vi. Nhưng sau khi thấy rõ người mới đến, hắn mới buông lỏng, cười gượng:

- Người sao lại đến đây?

Hàn Thạc nhớ rõ linh hồn ba động của Đạt Gia Tây. Với cảnh giới của hắn hiện tại, trong một phạm vi nhất định muốn tìm kiếm linh hồn của Đạt Gia Tây thì quá dễ dàng. Hàn Thạc vốn định khi tới Khô Cốt thành sẽ lập tức đại khai sát giới, chợt nhớ tới hai người Đạt Gia Tây và Lệ Vi, do dự một chút rồi vẫn tới tìm họ.

Nhìn thấy bộ dạng của Lệ Vi, trong lòng Hàn Thạc có chút chua xót. Cát Á Lan gia tộc và Sa Đà mặc dù vô tình vô nghĩa với Hàn gia, nhưng Lệ Vi lại vô tội. Nàng đã cố gắng hết mình lo lắng cho Hàn gia, tất cả mặc dù không thu được hiệu quả gì, nhưng phần tình nghĩa này Hàn Thạc tuyệt sẽ không quên.

- Nàng thế nào rồi? - Thở dài một tiếng, Hàn Thạc hỏi Đạt Gia Tây.

- Trải qua nhiều việc như vậy, thần kinh của nàng đã bị hủy rồi. Ở Cát Á Lan gia tộc, tiểu Lệ Vi thân thiết nhất với ta. Nhưng nay thấy nàng thế này...

Đạt Gia Tây cứ sực sực không thôi:

- Sau khi ta tới Cát Á Lan gia tộc mới biết được chủ nhân cũ sớm đã qua đời. Cát Á Lan gia tộc căn bản không ai thêm nể mặt ta, bọn họ sống hay chết đối với ta cũng không sao cả, chỉ có tiểu Lệ Vi, có lẽ vì có quan hệ với người nên đối xử với ta khá tốt. Bố Lai Ân, người xem thử có nghĩ ra được biện pháp gì hay không?

- Ta sẽ xóa đoạn ký ức kia của nàng, nó sẽ làm cho nàng quên hết thấy chuyện về Cát Á Lan gia tộc, chỉ có như vậy, nàng mới có thể bắt đầu lại từ đầu.

Hàn Thạc ngẫm nghĩ một lát, bất lực nói:

- Ta cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể cho nàng một sự khởi đầu mới.

- Như vậy cũng được, chỉ cần nàng có thể vui vẻ lên, vậy là được. Quên hết Cát Á Lan gia tộc, đối với nàng mà nói ngược lại là một chuyện tốt. - Đạt Gia Tây gật đầu, tán thưởng đề nghị của Hàn Thạc.

Thò tay đặt sau ót Lệ Vi, thần thức của Hàn Thạc chạy vào trong, nhẹ nhàng bao lấy linh hồn Lệ Vi. Trong những tia ánh sáng nhạt đang chảy mất thường khó có thể thấy đại biểu cho ký ức, hắn tìm kiếm tất cả những ký ức có liên quan hệ với Cát Á Lan gia tộc, dùng thần thức xóa đi.

Ngay cả Sa Đà, kẻ tu luyện lực lượng tử vong cũng có thể tìm được ký ức từ trong linh hồn của người khác, Hàn Thạc tu luyện ma công tới cảnh giới Thiên Diệt tự nhiên càng thêm dễ dàng như trở bàn tay. Thần

thức của hắn còn huyền diệu hơn so với bất cứ lực lượng thăm dò linh hồn gì, việc loại bỏ ký ức của Lệ Vi cũng sẽ không lưu lại một chút di chứng nào.

Vài phút sau, Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, thu tay lại nhìn Lệ Vi đang hít thở đều đặn ngủ say, nói với Tích dịch tổ vương:

- Chờ sau khi nàng tỉnh lại, sẽ quên hết tất mọi liên quan với Cát Á Lan gia tộc, người mang nàng tới Không Linh thành của Thời Không thần vực đi, tới Thiên Cơ được tề, dừng ở lại chỗ này nữa.

Đạt Gia Tây gật đầu nói:

- Ta vốn đã định mang nàng rời khỏi nơi này rồi, Không Linh thành thật sự là một địa phương tốt.
- Xin lỗi, tất cả những điều nàng phải chịu đều do ta mà thành, người duy nhất của Cát Á Lan gia tộc mà ta có lỗi chỉ có nàng. - Hàn Thạc tự trách mình mãi, nhìn Đạt Gia Tây than thở không thôi.

Vỗ vai Hàn Thạc, Đạt Gia Tây ôm lấy Lệ Vi, nói:

- Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi, người cũng không nên tự trách mình làm gì. Mọi chuyện ta đều thấy hết, là Sa Đà và những người đó thật quá đáng, bọn họ không chết ta thấy không được.

Nghe Đạt Gia Tây nói như vậy, Hàn Thạc thấy lòng dễ chịu đôi chút, ngẫm một lúc rồi hỏi:

- Hãy nói cho ta về những chuyện kia, nhất là những kẻ đã từng tham dự vào việc đối phó Hàn gia.

Đạt Gia Tây sững sốt, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên biến sắc, dường như nhớ ra cái gì đó, hô lên:

- Bố Lai Ân, không phải lần này người trở về là để tìm chúng ta sao? Không phải là vì muốn ra tay với Hi Nhĩ đó chứ?

Với Đạt Gia Tây, Hàn Thạc không hề giấu diếm, gật đầu thừa nhận:

- Không sai, bản thân Hi Nhĩ là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn!
- Nhưng, nhưng Hi Nhĩ là Khô Cốt thành chủ, thần hồn của hắn có đạo ấn ký do Tử Vong chủ thần ban thưởng! Người, người làm như vậy sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của Tử Vong chủ thần, như vậy, như vậy... - Đạt Gia Tây có phần sốt ruột, muốn khuyên can Hàn Thạc từ bỏ.

- Ta biết, người yên tâm, ta sẽ không sao đâu. - Tâm Hàn Thạc khá cảm động, chợt cảm thấy vẫn còn có những bằng hữu tốt cùng đi từ Kỳ Áo đại lục, họ rất quan tâm tới mình.

Đạt Gia Tây thấy khuyên nhủ Hàn Thạc cũng vô ích, đành lắc đầu cười khổ, cũng không tiếp tục kiên trì nữa, cảm khái nói:

- Nhớ năm nào khi còn ở thế giới dưới lòng đất của U Âm sâm lâm tại Kỳ Áo đại lục, lúc ta gặp người, người chỉ là một Vong Linh pháp sư nho nhỏ. Không ngờ đảo mắt có mấy trăm năm mà người đã bộc lộ tài năng ở Chúng Thần đại lục, hiện tại ngay cả Chủ thần cũng dám chọc vào, thế sự khó lường thật...

Nghe Đạt Gia Tây nói vậy, Hàn Thạc bất giác cũng nhớ lại tình huống lúc cùng hắn ở thế giới dưới lòng đất. Năm đó hắn đích thực chỉ là một tên Vong Linh pháp sư nho nhỏ, khi đối mặt với Đạt Gia Tây căn bản không hề có sức đánh trả, không ngờ có mấy trăm năm ngắn ngủi, hắn đã đứng vững ở Chúng Thần đại lục, có được thần thông như thế này.

- Được rồi, ta không khuyên người nữa, ngoài Sa Đà và Hi Nhĩ ra, theo ta biết còn có... - Đạt Gia Tây không rườm lời nữa, hắn lần lượt kể ra những kẻ tham dự mà hắn biết.

- Người mang Lệ Vi tới Thời Không thần vực trước đi, Khô Cốt thành khả năng sẽ rất loạn đấy! - Sau khi Đạt Gia Tây nói xong, ánh mắt Hàn Thạc lạnh như băng, đã chuẩn bị đại khai sát giới.

- Cần thận một chút. - Đạt Gia Tây thấy Hàn Thạc sắp đi, còn dặn dò thêm một câu nữa.

Hàn Thạc không trả lời, bóng dáng nhoáng lên, đã biến mất tầm trước mặt Đạt Gia Tây, so với việc xé rách không gian không lưu lại chút dấu vết của Không gian lực lượng còn nhanh hơn.

...

Trong phủ thành chủ, Hi Nhĩ đang triệu kiến tộc trưởng các đại gia tộc, đang bàn bạc vấn đề sau khi Cát Á Lan bị diệt tộc, chức Thần vệ trưởng đội Ba sẽ thuộc về ai.

Đột nhiên, một luồng lực lượng băng hàn lạnh lẽo bỗng chốc bao phủ toàn bộ phủ thành chủ. Tất cả tộc trưởng các gia tộc đang ở bàn bạc chuyện quan trọng đều biến sắc, run sợ đứng cả dậy.

Bọn họ cảm nhận được sự quen thuộc của luồng lực lượng kia, thậm chí rõ một việc, sát thần đã trở lại!

904. Chương 904: người Chưa Chết, Chuyện này Làm Sao Chấm Dứt Được?

Tộc trưởng các đại gia tộc chợt đứng cả lên, hoảng hốt lo sợ nhìn về phía Hàn Thạc.

Gió lạnh lặng lẽ thổi vào, tầng năng lượng kết giới mỏng manh bị xé tan. Mấy tháp năng lượng phòng ngự bên cạnh phòng nghị sự đột nhiên vỡ tung, từng mảnh nhỏ năng lượng tinh thạch giống như băng ngọc rơi rào rào khắp nơi.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả lực lượng phòng ngự trong phòng nghị sự sụp đổ tan tành. Một luồng lực lượng cuồng bạo âm độc đã thay thế các hệ lực lượng nguyên tố, tràn ngập mỗi một ngõ ngách ở trong phòng, khiến cho các tộc trưởng các đại gia tộc lòng phát lạnh, không cách nào tụ tập lực lượng nguyên tố tiến hành phòng ngự hiệu quả hoặc công kích được.

Hàn Thạc sắc mặt bình tĩnh từng bước một đi tới, tựa như đang nhàn nhã đi dạo trong sân nhà mình, rất thông thả, ung dung.

- Người? Là người?

Hi Nhĩ lòng trầm xuống, sắc mặt hơi đổi, giọng nói có vẻ dồn dập:

- Người không phải đã rời Khô Cốt thành rồi sao? Còn trở về đây làm gì?

Hàn Thạc đi rồi quay lại, phút chốc vừa xuất hiện đã phá hủy tất cả lực lượng phòng ngự bên cạnh, rất hiển nhiên đến không có ý đồ tốt. Hi Nhĩ tự biết thực lực của mình còn kém đối phương xa, đối mặt Hàn Thạc lo lắng không yên.

- Tốt, tốt, tốt... các người đều ở đây cả, đỡ cho ta khỏi phải chạy đi chạy lại. - Nhìn bốn phía xung quanh, Hàn Thạc phát hiện những kẻ địch theo như lời Đạt Gia Tây kể đều tập hợp đông đủ, không thiếu một ai, liền cười lạnh.

- Bố Lai Ân, người rốt cuộc muốn làm gì? Chuyện không phải đã kết thúc rồi sao, người còn muốn thế nào nữa? - Hi Nhĩ ánh mắt thấp thỏm, thậm chí thấy lần này sợ rằng khó có thể yên lành.

- Người chưa chết, chuyện này làm sao chấm dứt được? - Hàn Thạc bật cười sảng sặc. Ngay khi sắc mặt Hi Nhĩ chợt biến, hắn đã ra tay.

Tùng đột gió lạnh lại thổi tới, Thiên Ma Bích Diễm Toa sau khi được luyện chế lại đã rút lên vọt ra, quỹ hỏa chấp chờn, bỗng chốc đã đánh trúng ngực Hi Nhĩ.

Thần thức ngưng tụ, mấy trăm ma đầu bay vọt ra ngoài. Cả bầy cùng xông quần lấy bọn tộc trưởng. Con nào con nấy chỗ nào cũng xông tới nhẹ nhàng múa vuốt, rống như quỷ khóc sói gào chui vào trong cơ thể đám kia. Sau đó chúng cắn xé máu thịt tủy xương, cả bên trong não hải nữa.

Đám ma đầu từ bên trong Vạn Ma Đỉnh bay ra này đều do thần hồn của Trung vị thần hoặc Thượng vị thần luyện chế thành. Năm sáu chục con cùng chui vào trong một người, lập tức gặm nhấm mọi thứ trong cơ thể đối phương, bỗng chốc đã chế trụ được kẻ địch.

Lực lượng của một con ma đầu có lẽ không thể vây khốn được những gia chủ này. Nhưng khi mấy chục con cùng bu lại, hơn nữa trong đó còn có một số ma đầu do thần hồn của Thượng vị thần luyện chế thành thì bọn kia không còn chống đỡ được nữa. Chỉ trong chốc lát, mấy gia chủ của Khô Cốt thành đã bị ma đầu gặm nhấm sạch máu thịt, tủy não, tủy xương, chỉ chừa lại một cái bao da thối khô quắt, không hề còn chút sinh khí gục xuống.

Ma đầu có năng lực tiến hóa. Bọn chúng gặm cắn càng nhiều huyết nhục, tủy não, tủy xương thì thực lực cũng sẽ đề cao càng nhanh. Linh Ma lợi hại nhất tiến hóa tới trình độ nhất định, thậm chí có thể trực tiếp luyện chế thành thân ngoại hóa thân (phân thân), bản thể còn có bộ phận thần thông.

Ngoài huyết nhục, tủy não, tủy xương, linh hồn đối với ma đầu mới thật sự là lực lượng đại bổ. Chỉ có điều bởi vì những thần hồn này có thể luyện chế thành những ma đầu mới, cho nên Vạn Ma Đỉnh không chế bọn chúng, không cho phép chúng ăn mất thần hồn của những Thượng vị thần.

Dưới sự khống chế của Vạn Ma Đỉnh, mấy cái bóng đen mờ ảo nhập vào thân thể Hàn Thạc. Bầy ma đầu kia cũng ào ào bay trở về.

Trong phòng nghị sự, chỉ còn lại có một mình Hi Nhĩ đang rên rỉ dưới ngọn lửa Thiên Ma Bích Diễm Toa. Thiên Ma Bích Diễm Toa sau khi trải qua tôi luyện lại uy lực vô cùng lớn, trong tay Hàn Thạc lại càng xuất quỷ nhập thần. Da thịt của Hi Nhĩ dưới sự thiêu đốt của quỷ hỏa xanh lục ma quái chấp chờn, ngay cả thần hồn cũng không tránh khỏi bị quỷ hỏa luyện hóa, từng tia lực hỏa từ trong con người hắt dần hiện ra.

Trong tiếng rên xiết của Hi Nhĩ, Hàn Thạc bỗng nhiên ra tay, mũi nhọn năm ngón tay đâm tới, xuyên thẳng vào sọ não hắt.

Hộp sọ cứng rắn dưới sự thâm nhập của năm ngón tay Hàn Thạc giống như khối đậu hủ mềm oặt, không hề có lực ngăn cản. Năm ngón tay thọc sâu vào bên trong não Hi Nhĩ, năm đạo lực lượng tinh diệu bao lấy linh hồn đang bị quỷ hỏa thiêu đốt của Hi Nhĩ, làm cho linh hồn của gã chẳng những không gãy dựa được, mà cũng không có năng lực để chuyển tin tức ra.

Từng luồng thần thức lũ lượt theo năm ngón tay bay vào trong linh hồn Hi Nhĩ. Hàn Thạc chính xác tìm được một đạo ấn ký, nó nằm tại một góc bên trong linh hồn Hi Nhĩ, tản ra Tử Vong khí tức nồng nặc, không ăn nhập với linh hồn của chủ thể, lại còn phóng ra những tia lực lượng yếu ớt kích thích linh hồn Hi Nhĩ...

Hàn Thạc biết ngay rằng đây chính là đạo ấn ký mà Tử Vong Chủ thần đã lưu lại bên trong linh hồn Hi Nhĩ. Cẩn thận cảm thụ một chút, hắt cảm giác được khí tức thê lương, cường đại, cổ xưa từ nó.

Trong lòng hắt rất rõ ràng đạo ấn ký của Chủ thần này ở bên trong thần hồn Hi Nhĩ có tác dụng gì, cũng biết một khi Hi Nhĩ chết đi, Chủ thần Tử Vong thần vực lập tức sẽ biết được, chuyển tất cả những việc đã xảy ra tại nơi này tới chỗ người này.

Cẩn thận tránh né đạo ấn ký của Chủ thần, hàng nghìn hàng vạn tia lực lượng thần thức của Hàn Thạc chui vào trong linh hồn Hi Nhĩ. Cũng giống như khi làm với Lệ Vi, hắt xóa ký ức linh hồn của Hi Nhĩ đi, làm cho cái thần hồn này biến thành đơn thuần không hề có bất cứ ý thức gì, sau đó mang linh hồn Hi Nhĩ ra khỏi thân thể của gã, chứa trong một cái lọ đặc biệt.

Ma công tu luyện tới loại cảnh giới như Hàn Thạc, việc nhận thức linh hồn lực lượng đã vượt quá xa thần tu luyện Sinh Mệnh lực lượng trên Chúng Thần đại lục. Thần thức kỳ diệu của hắt thể muốn làm gì thì làm với một linh hồn, loại lực lượng này chỉ sợ ngay cả Chủ thần cũng không làm được.

Vì tránh lập tức rước lấy cơn giận dữ của Tử Vong Chủ thần, Hàn Thạc trong khoảng thời gian này đã nghĩ ra một biện pháp, chính là xóa bỏ toàn bộ ý thức tự chủ của linh hồn Hi Nhĩ. Bởi vậy linh hồn của hắt vẫn còn, nhưng tất cả ký ức trải qua đã tan biến hết. Xét từ góc độ của một người ngoài, Hi Nhĩ thực sự đã chết.

Không còn có ý thức tự chủ, mình Hi Nhĩ không thể đưa những việc hắt đã trải qua thông qua ấn ký báo cáo cho Tử Vong Chủ thần. Bởi vì linh hồn của hắt vẫn còn, Tử Vong Chủ thần cho rằng Hi Nhĩ vẫn còn sống, cũng sẽ không nghĩ đến việc linh hồn của hắt thực ra đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, như vậy sẽ có thể tránh được việc bị Tử Vong Chủ thần biết được.

Đương nhiên, Hàn Thạc biết giấy không thể bọc được lửa, tin tức Hi Nhĩ đã chết sớm muộn cũng sẽ truyền ra bên ngoài. Đến khi làm rõ được chân tướng, thành chủ của các thành thị khác trong Tử Vong thần vực tự nhiên sẽ hồi báo cho Tử Vong Chủ thần, người đó sẽ vẫn có thể biết chân tướng của sự tình.

Nhưng với Hàn Thạc, có sự trì hoãn như lúc này vậy là đã đủ, hắt có thể nhân khoảng thời gian này tới Hắc Ám thần vực, xử lý đám địch nhân của Hàn gia, Hoa Lai Sĩ, Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư. Đến

khi diệt xong toàn bộ kẻ địch ở hai đại thần vực này, cho dù Hắc Ám, Tử Vong hai đại Chủ thần có biết được tình huống, hẳn cũng có thể ung dung rút đi.

Nhìn thần hồn của Hi Nhĩ đang nằm trong cái lọ đặc biệt, Hàn Thạc linh quang chợt lóe lên, nghĩ tới một phương pháp có thể đề cao sức mạnh thành viên gia tộc với tốc độ nhanh nhất.

Hắn hoàn toàn có thể xóa bỏ ý thức tự chủ của một Thượng vị thần, làm sạch kinh nghiệm tu luyện lực lượng không liên quan, chỉ để lại một thần hồn đơn thuần không có ý thức bản thân. Sau đó để cho mấy người Ngải Mễ Lệ dung hợp loại thần hồn không có ý thức bản thân này, làm cho các nàng một bước lên trời, có thể trực tiếp thể ngộ và cảm thụ với lực lượng ý nghĩa thâm ảo của Thượng vị thần.

Thần lực là quá trình tích góp từng ngày. Thông qua thần tinh, tín ngưỡng lực cùng phương pháp thôn phệ mà bọn Liệt thần giả thường dùng có thể đề cao rất nhanh, nhưng cảnh giới lại là chướng ngại trời buồm lớn nhất đối với sự tiến bộ của một người. Nếu như cảnh giới không đạt được, cho dù thần lực có tích lũy nhiều đến đâu cũng không thể hình thành biến đổi về chất, phá vỡ công cùm xiềng xích đột phá cảnh giới hiện có.

Nếu có được thể ngộ cùng cảm thụ với lực lượng, cảnh giới đạt tới, chỉ cần thần lực cùng theo lên, thì đột phá rõ ràng là chuyện đương nhiên, không có một chút khó khăn nào.

Ý vào việc nắm vững linh hồn lực lượng, Hàn Thạc hoàn toàn có năng lực xóa sạch ký ức không liên quan trong thần hồn của một Thượng vị thần, hủy diệt ý thức bản thân của người đó, biến thành thần hồn tinh khiết chỉ còn thể ngộ đối với lực lượng. Loại thần hồn này người của Hàn gia hoàn toàn có thể dung hợp được, một bước lên trời, có được cảnh giới thể ngộ của người khác.

Những ý nghĩ liên tiếp hiện ra trong đầu Hàn Thạc, hẳn chợt ý thức được chuyện này tuyệt đối là phương pháp đề cao mạnh thực lực thành viên của Hàn gia nhanh nhất. Lòng thầm suy nghĩ thêm chút nữa, Hàn Thạc có thể khẳng định ý nghĩ này tuyệt đối có thể thực hiện được, cao hứng hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.

Cũng chỉ có nhân vật tu luyện ma công, nắm vững linh hồn lực lượng tuyệt diệu đến mức này như hắn, mới có thể làm ra chuyện cải mệnh nghịch thiên này. Có được phương pháp này, Hàn Thạc dường như thấy được cảnh tượng thành viên của Hàn gia từng người một đều trở thành Thượng vị thần.

Tộc trưởng các đại gia tộc Khô Cốt thành bây giờ đã chết sạch trước mặt, linh hồn của thành chủ Hi Nhĩ bị xóa đi ý thức, trở thành một tiêu bản sống không có bất kỳ ký ức gì, nằm trong chiếc lọ của Hàn Thạc.

Không ở lại phủ thành chủ thời gian quá dài, sau khi giết người xong, Hàn Thạc ung dung rời đi, biến mất vô thanh vô tức.

Ra khỏi Khô Cốt thành, Hàn Thạc tăng tốc độ lên đường, hướng phía Hắc Ám thần vực xuất phát. Sau bảy ngày, hắn đã xuất hiện ở thành thị đứng đầu của Hắc Ám thần vực, Thôn Vân thành.

Mục tiêu lần này của Hàn Thạc là Lạp Khắc Lý Sâm của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc. Thằng khốn này cùng Phỉ Nhĩ Đức từng tập kích hắn, có thực lực của Thượng vị thần hậu kỳ, tu luyện Hủy Diệt lực lượng.

Bởi vì chuyện của con gã, Hàn Thạc biết Lạp Khắc Lý Sâm tuyệt sẽ không buông tha Hàn gia của hắn. Việc Hàn gia gặp phải trong thời gian trước đã chứng minh điểm này. Vì ngăn chặn tai họa về sau, Hàn Thạc nhất định phải trừ bỏ cái tên Lạp Khắc Lý Sâm này.

Vốn Hàn Thạc cho rằng với thực lực của hắn, đến Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc tiêu diệt Lạp Khắc Lý Sâm hẳn là chuyện dễ dàng. Nhưng khi Hàn Thạc thật sự đến gần Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc, mới ý thức được việc này sẽ không thoải mái như ở Khô Cốt thành.

Phòng ngự kết giới của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc vô cùng phức tạp, phía trên lại có hắc ám vô tận lúc nào cũng bao phủ toàn bộ, bất luận đêm tối hay ban ngày, Hắc Ám nguyên tố nồng đậm kia trước sau không hề tiêu tan.

Chỉ liếc qua, Hàn Thạc đã biết bức tường hắc ám của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc tuyệt không phải do một Thượng vị thần có thể tạo ra được. Trong gia tộc này, hẳn mơ hồ cảm giác được một cỗ khí tức hắc ám cực kỳ khổng lồ.

- Lời đồn đại quả không sai, Thành chủ Da Lỗ Tư của Thôn Vân thành quả nhiên đã tiến vào cảnh giới Chủ thần! - Nhìn vào Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc được hắc ám bao phủ toàn bộ, Hàn Thạc lẩm bẩm.

905. Chương 905:da Lỗ Tư

Trong các toà thành trì của Hắc Ám thần vực. Thôn Vân thành hoàn toàn xứng đáng xếp vị trí số một, cao thủ như mây, Thượng vị thần nhiều không kể xiết.

Bất luận là U Mạc thành của Hoắc Phu Tư hay là Âm Ảnh thành của Hoa Lai Sĩ, thực lực đem so với Thôn Vân thành đều kém xa. Tổng thể thực lực của Tái Nhân Đặc gia tộc có lẽ còn không bằng một đại gia tộc cường đại nào đó ở Thôn Vân thành, càng không cần nói tới Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc.

Cho tới nay, bên ngoài đều đồn đại nói rằng thành chủ Da Lỗ Tư của Thôn Vân thành sớm đã vượt qua cảnh giới Thượng vị thần. Nhưng lời đồn dẫu sao cũng chỉ là lời đồn. Bởi vì Da Lỗ Tư thường ít khi lộ diện, rất nhiều sự tình trong thành đều giao cho gia tộc thân tín xử lý. Thêm nữa một số người từng gặp hắn cũng không phân biệt được sự khác nhau giữa Chủ thần và Thượng vị thần, cho nên đồn đại không được chứng minh là đúng.

Nhưng khi Hàn Thạc đứng phía trước Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc đã cảm thụ được hắc ám vô cùng vô tận bao phủ bầu trời phía trên gia tộc này, lập tức ý thức được Da Lỗ Tư thực đã đạt tới cảnh giới Chủ thần.

Toàn bộ Hắc Ám nguyên tố vô cùng vô tận lượn lờ phía trên Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc đều do chịu sự hấp dẫn của Da Lỗ Tư mà đến. Sử dụng thấp năng lượng đặt khắp nơi trong gia tộc, Da Lỗ Tư có thể tụ tập rất nhiều Hắc Ám nguyên tố để cho mình dùng. Thần của gia tộc này cũng tu luyện Hắc Ám lực lượng, có thể từ đó nhận được hoặc nhiều hoặc ít một chút lợi ích. Hàn Thạc vốn định lập tức ra tay với Lạp Khắc Lý Sâm, nhưng khi cảm nhận được cổ khí tức Hắc Ám cường đại kia bèn đứng lặng im ở một góc, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Nếu như Bồ La Hách Tư Đặc gia tộc không có cao thủ có cảnh giới Chủ thần Da Lỗ Tư này, hẳn tự nhiên có thể im hơi lặng tiếng lên vào, tiêu diệt Lạp Khắc Lý Sâm rồi ung dung rút lui. Nhưng thực lực của Da Lỗ Tư đã nằm ngoài dự kiến của Hàn Thạc. Trong tầng phòng ngự kết giới do cao thủ cảnh giới Chủ thần bố trí, hẳn muốn lặng lẽ tiến vào cơ hồ không có khả năng.

Một khi hành động xâm nhập Bồ La Đức Hách Tư Đặc của hắn bị phát hiện, rất có thể sẽ phải nghênh đón sự ra tay công kích của Da Lỗ Tư. Đương nhiên Hàn Thạc không ngại Da Lỗ Tư. Nhưng nếu gã này ra tay sẽ làm xáo trộn bước đi của hắn. Một tên Chủ thần cộng thêm đám Thượng vị thần, tại đây Da Lỗ Tư là kẻ chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa. Hàn Thạc muốn tiêu diệt đệ đệ Lạp Khắc Lý Sâm dưới sự che chở của hắn thì khả năng này xem ra vô cùng mờ mịt.

Không chỉ như thế, tin tức hắn trở về Hắc Ám thần vực cũng sẽ vì vậy mà lập tức bị lộ ra. Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư nhất định biết hắn sẽ đến, sẽ bỏ trốn trước. Cái này sẽ khiến lần hành động này mang đến rất nhiều biến số.

Do dự một chút, Hàn Thạc đành bỏ ý định xông thẳng vào La Đức Hách Tư Đặc, chờ Lạp Khắc Lý Sâm ra khỏi Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc mới ra tay.

Da Lỗ Tư mặc dù thân là thành chủ Thôn Vân thành nhưng lại toàn tâm toàn ý tu luyện. Sự vụ lớn nhỏ trong thành đều giao hết cho thành viên gia tộc xử lý. Lạp Khắc Lý Sâm bản thân là em ruột của Da Lỗ Tư, tự nhiên không tránh khỏi công việc đầy mình, căn bản không thể ở trong gia tộc quá lâu.

Hàn Thạc âm thầm rút lui, ghé qua trạm truyền tin ở trong Thôn Vân thành thăm dò tin tức của Lạp Khắc Lý Sâm. Từ chỗ đó hắn được biết mục tiêu vẫn ở tại gia tộc, không ra ngoài thực hiện nhiệm vụ gì.

Sau khi nhận được tin tức chính xác. Hàn Thạc lại đi tới Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc, kiên nhẫn chờ đợi Lạp Khắc Lý Sâm xuất hiện.

Buổi hoàng hôn ba ngày sau, Lạp Khắc Lý Sâm và vài tên thần vệ của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc cuối cùng cũng rời đi. Nhóm bọn chúng dường như sắp thực hiện nhiệm vụ nào đó, sau khi rời khỏi gia tộc,

chúng nhắm hướng cửa thành tiến tới.

Thầm hô một tiếng “trời cũng giúp ta”, Hàn Thạc lặng lẽ bám theo. Sự thật quả nhiên không ngoài dự liệu, bọn này đích thực ra khỏi Thôn Vân thành, điểm đến là một cứ điểm thuộc mình quản lý.

Đang đi trên đường. Lạp Khắc Lý Sâm chợt thấy tim đập loạn nhịp, còn chưa kịp định thần thì Hàn Thạc đã từ góc khuất lao ra.

- Lạp Khắc Lý Sâm. Đã lâu không gặp, hắc hắc. Thấy ngươi thực sự tốt ha. - Âm thanh u ám của Hàn Thạc văng vẳng trong không trung. Một bóng đen đột nhiên từ trong hư không ngưng tụ thành hình, xuất hiện trước mặt Lạp Khắc Lý Sâm.

- Là người? - Lạp Khắc Lý Sâm thốt lên một tiếng kinh hãi. Dư âm hắc còn chưa kịp tan biến, ánh sáng của không gian giới chợt lóe lên. Không gian trước mặt hắc bị chum ánh sáng bên trong giới chỉ trực tiếp xé rách. Khắc Lý Sâm không nói hai lời, chui luôn vào trong không gian bị xé rách.

Hàn Thạc căn bản không ngờ Lạp Khắc Lý Sâm lại nhát gan như vậy. Một câu cũng còn chưa nói xong liền lập tức xé rách không gian chạy trốn. Cái này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắc. Thầm biến sắc, Hàn Thạc biết lúc này ra tay đã không còn kịp, hắc hừ lạnh một tiếng, thân ảnh như điện, rồi cũng bùng người xuyên qua không gian kia luôn.

Ánh sáng kì quái chớp chồn khắp cả bốn phía. Đảo mắt một vòng, Hàn Thạc phát hiện mình đã xuất hiện tại một khu vực do lớp lớp kết giới che phủ. Bên cạnh hắc, không biết từ khi nào đã có thêm một bọn đang cười lạnh. Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, Lạp Nhĩ Phu không ngờ lại cũng góp mặt cả.

Thần thức vừa chuyển, Hàn Thạc đưa mắt nhìn lên khí Hắc Ám vô tận trên đỉnh đầu, ý thức ngay rằng bản thân đã rơi vào một cái bẫy do kẻ địch tỉ mỉ bố trí.

- Bồ Lai Ân. Hoan nghênh ngươi tới Thôn Vân thành, Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc. Chúng ta đợi ngươi đã lâu.

Khí Hắc Ám lượn lờ quanh người, thân hình gầy gò sắc mặt kiên quyết, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, Da Lỗ Tư nhìn Hàn Thạc nhẹ giọng nói. Bản thân là thành chủ mạnh nhất của Hắc Ám thần vực, trên người Da Lỗ Tư tự nhiên có một khí thế mà chỉ có người ở địa vị cao mới có, lại thêm lực lượng cảnh giới Chủ thần, cá nhân hắc có một cỗ khí chất lạ lùng không thể diễn tả nên lời.

Hàn Thạc ở trong một khu vực bị tầng tầng lớp lớp kết giới bao phủ. Phía bên ngoài có mười mấy Thượng vị thần, trong đó loại cường giả tiến vào cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ như Hoa Lai Sĩ Hoắc Phu Tư lại có đến năm người. Còn lại cũng đều ở cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ. Những người này đại đa số tu luyện Hắc Ám lực lượng. Tên nào tên nấy đều mang nụ cười lạnh, nhìn Hàn Thạc như cá trong chậu.

- Thủ đoạn được lắm, lợi dụng loại phương pháp này dụ ta vào tròng.

Hàn Thạc hít sâu một hơi, đối mặt Da Tư khen ngợi nói:

- Mưu kế như vậy. Thủ đoạn như thế. Quả nhiên phi phàm. Da Lỗ Tư ngươi không hổ là kẻ đứng đầu Thôn Vân thành. Khó trách loại nhân vật như Hoa Lai Sĩ và Hoắc Tư không phải đối thủ của ngươi. Lực lượng một thành cũng không bằng một gia tộc nhà ngươi.

- Cảm ơn.

Hoắc Phu Tư quát lạnh, âm trầm nói với Hàn Thạc:

- Chết đến nơi còn dám mạnh miệng. Hôm nay có Da Lỗ Tư thành chủ ở đây, bằng vào thần thông quảng đại của hắc, ngươi đừng hòng thoát được.

- Bồ Lai Ân. Ta vốn không muốn đối địch với ngươi, là ngươi liên tục bức ta. - Hoa Lai Sĩ than khê, ra vẻ không còn cách nào khác.

Hàn Thạc chỉ cười khanh khách, lúc này mới dời ánh mắt sang Hoa Lai Sĩ:

- Bức bách người? Ha ha. Thật là chuyện nực cười. Từ khi ta bước vào Âm Ảnh thành, tổng cộng hai lần cứu Táp Mai Lệ Tháp, lại giúp Tái Nhân Đặc gia tộc các người biết bao nhiêu. Hàn gia chỉ một lòng muốn

sống yên ở Âm Ảnh thành. Ta biết người sẽ không mặc cho Hàn gia phát triển thuận lợi. Ta thậm chí đã chuẩn bị ổn thỏa mang Hàn gia rời khỏi Âm Ảnh thành. Nhưng không ngờ người lại cấu kết với Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm đối phó Hàn gia. Ha ha. Người lại không biết xấu hổ còn nói ta đang ép người. Chuyện này thú vị nhỉ!

- Âm Ảnh thành vĩnh viễn thuộc về Tái Nhân Đặc gia tộc. Tất cả những tồn tại có thể uy hiếp đến Tái Nhân Đặc gia tộc, bản thân là tộc trưởng gia tộc, ta nhất định phải xoá bỏ. - Hoa Lai Sĩ bị Hàn Thạc nói cho cứng miệng, đành phải mặt dày ngụy biện.

- Đúng là không biết xấu hổ. - Hàn Thạc cười lạnh khế lắc đầu, biết ở phương diện này quả thực chả có gì để nói với hắn.

- Lạp Khắc Lý Sâm, Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư. Rất tốt rất tốt. Các người đều tập hợp ở đây cả.

Ánh mắt Hàn Thạc quét qua từng tên một, cuối cùng dừng lại trên người Da Lỗ Tư, cười nói:

- Người đã sắp tâm sắp đặt kế hoạch này. Sao còn chưa động thủ?

Da Lỗ Tư vẫy tay, bộ dạng vô cùng thành khẩn nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân. Đã nghe đại danh của người từ lâu. Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Ha ha. Hoa Lai Sĩ không có lượng bao dung dùng người, điểm này mọi người đều rõ. Tuy nhiên Da Lỗ Tư ta bằng lòng cho Hàn gia trú ngụ ở Thôn Vân thành. Chỉ cần người có thể vứt bỏ thù hận đối với Lạp Khắc Lý Sâm, ta đại biểu cả Thôn Vân thành hoan nghênh Hàn gia các người đến đây. Hơn nữa ta dám cam đoan với người, tuyệt sẽ không xảy ra chuyện như ở chỗ Hoa Lai Sĩ.

Những lời này của Da Lỗ Tư thật thành khẩn. Nhìn bộ dáng của hắn không giống như đang nói đùa. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Hàn Thạc.

- Đại ca. Sao có thể thế được? Hắn. Hắn đã giết cháu của huynh, còn cả rất nhiều cao thủ gia tộc nữa. Huynh tại sao lại cho hắn vào Thôn Vân thành? - Hàn Thạc chưa kịp nói gì, Lạp Khắc Lý Sâm đã sốt ruột cắt lời trước, hoang mang gào lên với anh mình.

- Câm mồm. - Da Lỗ Tư khế quát. Kẻ cuồng vọng như Lạp Khắc Lý Sâm ở Hắc Âm thần vực lập tức im lặng. Xem ra vị gia tộc trưởng này đã xây dựng ảnh hưởng rất sâu, ngay cả em ruột hắn cũng rất e ngại hắn.

- Chuyện này vốn do người và Phỉ Nhĩ Đức gây ra. Chính người chủ động chọc vào người ta, chịu thiệt thòi cũng là bình thường.

Da Lỗ Tư cau mày, quát mắng Lạp Khắc Lý Sâm:

- So sánh với một kẻ có cảnh giới Chủ thần, tính mạng của con người có thể coi nhẹ cũng được. Dù sao tinh lực của người cũng rất dồi dào, lại sinh vài đứa là được.

- Đại. Đại ca.

Lạp Khắc Lý Sâm sững cả người, còn muốn nói nữa thì Da Lỗ Tư đã phất tay lạnh lùng nói:

- Được rồi. Ta tự có chủ trương. Người bớt nói nhảm đi.

Lạp Khắc Lý Sâm đầy bụng oán hận. Lỗ Da Tư vừa quát như vậy nhưng lại không dám lên tiếng. Hắn chỉ cúi đầu kiểu bảo sao nghe vậy, còn cặp mắt thù hận lại nhìn trừng trừng Hàn Thạc.

Hoa Lai Sĩ và Hoắc Phu Tư ở bên cạnh có vẻ rất kinh ngạc. Những lời Da Lỗ Tư vừa nói hiển nhiên không hề bàn bạc trước với chúng. Bọn chúng đưa ánh mắt lóe lên sang Da Lỗ Tư, dường như muốn đòi một lời giải thích.

- Bố Lai Ân. Chỉ cần người đồng ý đến Thôn Vân thành của ta, tất cả ân oán đều xoá bỏ hết. Không chỉ như thế, người sẽ được đãi ngộ tốt hơn nhiều so với khi ở Âm Ảnh thành lúc trước. Trang viên, nhân lực vật lực. Người muốn Thiên Cơ được tề, ta cũng có thể làm cho người. Người thấy thế nào? - Da Lỗ Tư mỉm cười, hỏi Hàn Thạc với vẻ kỳ vọng.

Hàn Thạc thăm thán phục cách đối nhân xử thế của Da Lỗ Tư. Tuy nhiên hắn vẫn kiên quyết lắc đầu, cười nói:

- Lòng tốt của người ta xin tâm lĩnh. Qua chuyện gặp phải ở Âm Ảnh thành, Hàn gia ta tuyệt sẽ không bao giờ bằng lòng khuất phục dưới người khác nữa.

906. Chương 906:ma Anh Ly Thế

Ban đầu, khi Hàn Thạc rời khỏi Âm Ảnh thành, hắn đã hạ quyết tâm không bao giờ phải nhìn sắc mặt người khác nữa. Mặc dù Da Lỗ Tư so với Hoa Lai Sĩ có khí phách hơn nhiều, nhưng Hàn Thạc vẫn không muốn lấy Hàn gia đánh cuộc ở Thôn Vân thành.

Huống chi, thực lực của Da Lỗ Tư vẫn chưa được Hàn Thạc coi trọng, hắn làm sao có thể bằng lòng khuất phục dưới Thôn Vân thành của Da Lỗ Tư?

Vừa nghe thấy Hàn Thạc cự tuyệt, Da Lỗ Tư chỉ thất vọng lắc đầu than nhẹ. Nhưng Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ lại thở phào nhẹ nhõm, khối đá lớn đang treo trong lòng xem như đã hạ xuống.

- Quả nhiên hắn không biết điều, đại ca, không cần rườm rà với hắn nữa, loại như thế đáng giết! - Lạp Khắc Lý Sâm cười ha ha.

Da Lỗ Tư nhìn Hàn Thạc với ánh mắt vô cùng thương tiếc, hắn đành chịu nói:

- Ta thành tâm thành ý mời người gia nhập Thôn Vân thành, nhưng người đã cự tuyệt, vậy ta chỉ đành giết chết người ở đây, gia tộc bọn ta tuyệt đối không cho phép loại cao thủ như người còn sống trên thế giới này, xin lỗi!

- Không sao cả, có thủ đoạn gì người cứ việc đem ra dùng, ta muốn xem hôm nay các người có khả năng lưu ta lại hay không! - Hàn Thạc hào khí ngút trời, không hề coi trọng nguy cơ trùng trùng kia.

Tầng tầng lớp lớp kết giới dày đặc ở chung quanh đã ngăn cách tất cả lực lượng nguyên tố. Mà ngay cả không gian cũng giống như là bị băng cứng đông lại, cho dù là cường giả tu luyện Không gian lực lượng có không gian quyền trức, cũng đừng hòng phóng ra khỏi nơi này. Xem ra bọn Da Lỗ Tư đã có kế sách vẹn toàn, đi trước một bước phá hỏng toàn bộ đường lui của Hàn Thạc.

- Bố Lai Ân, người trốn không thoát đâu, kết giới của nơi này có thể ngăn cản bất cứ kẻ nào rời đi. Trừ phi người phá vỡ một trăm hai mươi tầng kết giới này, nếu không người chỉ có thể bị động tiếp nhận sự tấn công của chúng ta! - Hoa Lai Sĩ lạnh lùng nhìn Hàn Thạc, mở miệng châm chọc.

- Hoa Lai Sĩ, chuyện người cùng Lạp Nhĩ Phu tới Thôn Vân thành, hắn chưa nói cho Tạt Mai Lệ Thập, An Đức Liệt chứ? Ha ha, nếu như bọn họ biết người đối phó ta như vậy, người đoán xem bọn họ sẽ có cảm tưởng ra sao? - Hàn Thạc cười cười, rất là thoải mái.

Vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới hai người Tạt Mai Lệ Thập, An Đức Liệt, sắc mặt Hoa Lai Sĩ khê biến, xem ra đã bị chọc đúng chỗ đau.

- Chuyện của gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta, ta xử tự xử lý, không phiền người hao tâm tổn trí! Hừ! Hai người kia tầm nhìn hạn hẹp, bị lời ngon tiếng ngọt của người đầu độc, tạm thời không rõ tình hình, nhưng bọn họ sớm muộn sẽ biết tất cả việc làm của ta cũng vì gia tộc này! - Hoa Lai Sĩ bình tĩnh đáp trả, những lời này chẳng những quát mắng Hàn Thạc, mà cũng để an ủi chính hắn.

Hàn Thạc gật đầu, không nói thêm gì nữa. Vào lúc này, hắn nhắc tới hai người Tạt Mai Lệ Thập và An Đức Liệt tự nhiên không phải hy vọng thông qua bọn họ khiến cho Hoa Lai Sĩ buông tha mình. Hắn chỉ muốn thông qua Hoa Lai Sĩ để chính miệng gã xác nhận họ đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vậy, Hàn Thạc ít nhất sẽ không quá đau khổ. Bởi vì trước kia Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích từng nói với hắn sau khi bức thư cầu cứu của các nàng gửi ra ngoài, cũng không nhận được trả lời. Lòng người hiểm ác. Hắn vẫn phải xác định An Đức Liệt và Tạt Mai Lệ Thập có tham dự việc này hay không. Hiện tại vừa nghe chính Hoa Lai Sĩ phủ nhận, Hàn Thạc đã biết hai người kia đích thực không hiểu rõ tình hình.

Còn hai người Thanh Lâm, Hắc Thiên, bởi vì rõ ràng thu được tin tức họ bị điều ra ngoài, hẳn có thể khẳng định hai người đích xác hoàn toàn không biết gì cả đối với sự việc cứ điểm Bá Cách Lạp Tư.

- Việc đã đến nước này. Ta cũng không cần phải nương tay nữa.

Da Lỗ Tư thấy Hàn Thạc không nói gì tiếp, biết khuyên nhủ thêm nữa thì cũng vô ích, liền khẽ quát:

- Hắc Thủy. Hắc Thạch. Mời qua đây.

Hai bóng hình u tối đột nhiên xuất hiện bên cạnh Da Lỗ Tư. Hai người cùng một bộ áo đen, sắc mặt âm u trông giống hệt nhau, cùng tu luyện Hắc Ám lực lượng và thực lực vốn đều ở Thượng vị thần hậu kỳ. Nhưng khi hai người đứng chung một chỗ cạnh nhau thì Hắc Ám lực lượng trên thân thể hai người lại càng mạnh. Hiện tượng này vô cùng lạ lùng.

Hắc Thủy, Hắc Thạch là anh em song sinh, chính là người đứng đầu hai thành Hắc Thủy thành, Hắc Thạch thành. Thanh danh của cặp anh em song sinh này ở Âm Ảnh thành chỉ thấp hơn Da Lỗ Tư. Truyền thuyết là trong thần hồn của hai người được Hắc Ám Chủ thần ban cho cùng một đạo ấn ký. Một khi hai người này liên thủ sẽ có thể phát huy ra lực lượng vượt quá bình thường.

Thai song sinh tâm linh tương thông, hai người lại cùng tu luyện Hắc Ám lực lượng, hơn nữa đều là Thượng vị thần hậu kỳ, lại còn được Hắc Ám Chủ Thần ban cho cùng ấn ký, cũng chỉ có hoàn toàn tương tự bọn họ mới có thể khiến cho lực lượng sau khi liên thủ tăng gấp bội.

Hai người Hắc Thủy, Hắc Thạch vừa xuất hiện, Hàn Thạc khẽ nhíu mày lại, sắc mặt chăm chú lại một chút.

Hai người này ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, Hàn Thạc tự nhiên hiểu rõ. Chỉ có điều trước đó hai người phân biệt ở hai phương hướng, cách nhau rất xa, hẳn chỉ xem là hai tên Thượng vị thần, cũng không để tâm lắm.

Nhưng khi hai người đột nhiên lướt từ chỗ tối tới đây, khi khoảng cách với nhau gần hơn, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện thần lực trong cơ thể bọn họ lại nâng cao lực lượng với một phạm vi lớn không thể tưởng tượng nổi, khí tức Hắc Ám trên người cũng tụ lại rất nhanh. Sau khi hai người đứng bên cạnh Da Lỗ Tư, Hàn Thạc phát hiện thần lực trong cơ thể cùng khí tức Hắc Ám trên người họ đã vượt quá xa Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ. Mặc dù không nồng nặc bằng cảnh giới Chủ thần như Da Lỗ Tư, nhưng rõ ràng đã vượt qua phạm trù Thượng vị thần.

Một tên Da Lỗ Tư đã có phần khó đối phó, thêm hai tên thành chủ này, còn có hơn một trăm tầng kết giới, Hàn Thạc ý thức ngay rằng nếu muốn phá vỡ tầng tầng kết giới này, độ khó khăn tăng nhiều.

- Bố Lai Ân, ta hỏi lại một lần nữa, ngươi thực sự muốn đối địch với ta? - Nụ cười trên mặt Da Lỗ Tư từ từ thu lại, sắc mặt bắt đầu nặng nề khác với trước đó.

Hắn đã lật hết bài ra là hy vọng Hàn Thạc có thể thấy rõ ràng tình hình.

Hàn Thạc bật cười vang, nói với Da Lỗ Tư:

- Thêm hai người bọn họ, ngươi cho là sẽ có thể chắc chắn vây khốn được ta ư?

Lắc đầu, Da Lỗ Tư trả lời:

- Không phải vây khốn ngươi, mà là giết ngươi!

- Ha ha, được lắm, để ta xem xem ngươi làm sao giết được ta!

Hàn Thạc cười như điên, ngẩng đầu nhìn khí tức Hắc Ám đen kịt đang đè tới, nói:

- Ngươi cho là ngăn cách tất cả lực lượng nguyên tố của cái khu vực này, thực lực của ta sẽ giảm mạnh sao? Ha ha, đến đây đi, cho ta thấy cuối cùng thì ngươi có thủ đoạn gì!

Nguyên tố vùng không gian này bị ngăn cách, chỉ có khí tức Hắc Ám vô cùng vô tận tràn ngập bốn phương tám hướng, như một tòa núi lớn đen ngòm đè xuống. Đối sang bất cứ thần tu luyện lực lượng nguyên tố nào khác, ở khu vực ngăn cách nguyên tố này thì thực lực đều giảm mạnh, chỉ có thể nhờ vào thần lực trong cơ thể để chống lại.

Nếu như không được bổ sung lực lượng nguyên tố, thần lực tiêu hao một phần là mất một phần. Một khi thần lực trong cơ thể tiêu hao sạch, cảnh giới mạnh hơn nữa thì cao thủ cũng sẽ trở nên suy yếu kinh khủng, sau đó chỉ có thể mặc cho người xâu xé, thành thịt trên mặt thớt gỗ.

- Được, quả nhiên là một cao thủ, chỉ đáng tiếc là hôm nay phải chết ở chỗ này!

Da Lỗ Tư tán thưởng, quay đầu nói với mấy thành chủ tu luyện Hắc Âm lực lượng, Hắc Thủy, Hắc Thạch, Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ:

- Ta sẽ thi triển Hắc Động Tuyền Qua (vòng xoáy hố đen), các ngươi chỉ cần đưa Hắc Âm thần lực từ bầu trời vào trong đó, là có thể không ngừng tăng thêm sức mạnh của nó. Khi vòng xoáy hố đen phủ xuống, tất cả Hắc Âm vật chất bằng phương thức cuồng loạn nhất sẽ vận xiết tất cả, hấn chết chắc!

Hắc Thủy, Hắc Thạch, Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư, còn cả mấy cường giả cũng tu luyện Hắc Âm lực lượng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Bọn họ biết Da Lỗ Tư có thực lực rất mạnh, cũng biết tuyệt kỹ vòng xoáy hố đen của hấn quá mức khủng bố.

Da Lỗ Tư không cần phải nhiều lời, đột nhiên nhắm mắt đang tại chỗ, từng tia khí tức u ám từ trong cơ thể hấn bay ra, lọt vào bề mặt kết giới Hắc Âm đang bao phủ khắp nơi này. Từng tia Hắc Âm lực lượng vừa truyền vào trong hắc ám tuyệt đối trên đỉnh đầu kia, khí tức Hắc Âm như bị rất nhiều luồng lực lượng thúc đẩy, hình thành một cái vòng xoáy bắt đầu từ từ chuyển động.

Cùng lúc đó, Hắc Thủy, Hắc Thạch, Hoa Lai Sĩ Hoắc Phu Tư đã sớm chuẩn bị xong xuôi cũng không nhàn rồi, từng đạo Hắc Âm thần lực phân biệt từ trong cơ thể mấy người bay ra, tất cả chui vào khu vực bầu trời đang trối buộc Hàn Thạc, rơi vào trong vòng xoáy vừa mới bắt đầu xoay tròn.

Trong đó, sau khi lực lượng Hắc Âm của hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch từ trong cơ thể bọn họ bay ra, đến giữa đường thì từng luồng đó cùng xoay tròn kỳ diệu, tựa như hai sợi dây thừng xít chặt vào nhau. Hai luồng lực lượng của hai người quấn quanh nhau trở thành một luồng, sau đó lực lượng tăng mấy lần, vượt quá xa lực lượng đơn độc của hai người Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, sức mạnh này so với bọn kia mạnh hơn khoảng mười lần.

Từng luồng Hắc Âm lực lượng rót vào vòng xoáy trên đỉnh đầu Hàn Thạc, tốc độ của vòng xoáy vốn chuyển động chậm rãi kia càng lúc càng nhanh. Không trung trên đỉnh đầu Hàn Thạc như bị xé rách tạo một cái hố đen vô tận, lực lượng đáng sợ không ngừng tích góp, giống như muốn nuốt hết toàn bộ trời đất.

Bản thân Da Lỗ Tư có cảnh giới Chủ thần. Sau khi hợp tác, lực lượng của hai người Hắc Thủy, Hắc Thạch cũng vô cùng cường đại, thêm Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ và mấy tên Thượng vị thần cũng có thực lực mạnh mẽ, chúng nhân cùng tu luyện Hắc Âm lực lượng, sức mạnh sau khi liên thủ hoàn toàn vượt qua dự đoán trước đó của Hàn Thạc. So với khi đối chiến Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư thì sức mạnh này lớn hơn rất nhiều.

Bọn họ tập trung tất cả lực lượng lại cùng một chỗ là dự định dùng một đòn xoắn cho Hàn Thạc tan xương nát thịt. Trong vòng xoáy không ngừng tích góp lực lượng Hắc Âm nên sức mạnh càng lúc càng khủng bố, lòng Hàn Thạc càng thêm trầm trọng.

Dưới luồng lực lượng đáng sợ này, trong lúc nhất thời thật sự là Hàn Thạc không thể nghĩ được biện pháp giải quyết. Mười bảy thanh phi kiếm sớm đã bay ra ngoài cơ thể, hướng về hơn một trăm tầng kết giới của không gian đang trối buộc hấn điên cuồng bắn phá, nhưng độ bền của chúng đã đạt tới sự hoàn mỹ, đám phi kiếm căn bản không thể thoát khỏi chốc phá hủy được.

“Liều mạng!” - Giữa giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Thạc đột nhiên hạ quyết tâm, cuối cùng đã sử dụng toàn bộ lực lượng của bản thân cùng Đỉnh Linh.

Mười bảy thanh phi kiếm lại không hề điên cuồng bắn phá với tầng tầng lớp lớp kết giới chung quanh, bỗng chốc bị Hàn Thạc thu về bên người. Hấn nín thở tập trung tư tưởng, ngồi xuống tại chỗ. Ma Anh, cội nguồn của tu luyện ma công từ trong cơ thể từ từ bay ra, nghìn vạn tia thần thức hóa thành từng đạo ám quang đột nhiên tràn vào trong Ma Anh, giúp Ma Anh giao cho Hàn Thạc toàn bộ tinh, khí, thần.

Ma Anh từ đỉnh đầu Hàn Thạc từ từ bay ra, ảo ảnh giống như đúc với Hàn Thạc, lay động không chừng, càng ngày càng lớn.

Cùng lúc đó, hàng trăm hàng ngàn ma đầu trong Vạn Ma đỉnh ào ào gào thét vọt ra, toàn bộ bay vào bên trong Ma Anh tan biến không thấy dấu vết. Ban đầu Ma Anh chỉ có kích thước hài nhi, sau khi được lực lượng của hàng trăm hàng ngàn ma đầu rót vào, nó càng biến đổi càng lớn, trong chốc lát đã biến thành một người khổng lồ cao mấy chục mét trôi nổi trên bầu trời.

Lực lượng khủng bố lạnh như băng, âm u lạnh lẽo, muốn giết chóc đột nhiên tràn ngập toàn bộ Thôn Vân thành. Hơn một trăm tầng kết giới dày đặc kia dường như không thể ngăn cản nổi lực lượng tà ác diệt thế trên người Ma Anh.

“Khắc khắc...” Sau khi lực lượng của tất cả ma đầu rót vào, Ma Anh chợt rít lên.

Sóng âm nhiếp hồn đoạt phách phá vỡ tầng tầng kết giới. Trong nháy mắt, rất nhiều thân của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc thất khiếu đổ máu, tử vong tại chỗ!

907. Chương 907:hóa Ma

Hàn Thạc ngồi xếp bằng tại chỗ bất động. Thần thức rót vào trong Ma Anh, cảm giác bản thể đầy lực lượng. Sau khi tất cả tinh khí thần nhập vào Ma Anh, bản thể Hàn Thạc bỗng chốc trở nên gầy nhom, da thịt dường như mất đi chút ít sự sáng bóng, hốc mắt hõm sâu, trở thành tử khí trầm trọng.

Phương pháp ngưng tụ tinh khí thần toàn thân hội tụ vào Ma Anh làm cho Ma Anh có thể phóng hết lực lượng ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh ra, so với việc bản thể Hàn Thạc mượn dùng lực lượng của chúng còn triệt để hơn nhiều. Bởi vì Ma Anh và ma đầu có thể xem như là thể sinh mạng gắn nhau, Ma Anh hư hư thật thật chẳng những có thể hấp thu lực lượng của ma đầu trong Vạn Ma đỉnh tới mức lớn nhất, còn có thể phát huy lực lượng của chúng tới mức tối đa.

Thực lực Hàn Thạc chưa đạt đến cảnh giới Thiên Diệt, mà lại mạnh mẽ thì triển một chiêu Vạn Ma Biến Hình này thì đầu tiên Ma Anh sẽ không chịu nổi. Cảnh giới không đủ cho dù miễn cưỡng sử dụng nó hấp thu lực lượng ma đầu thì sau đó cũng khó có thể xua chúng ra ngoài. Vì thế sẽ tạo thành thương tổn khó có thể lường trước với Ma Anh.

Vạn Ma Biến Hình một khi làm cho Ma Anh biến thành “Ma”, tinh, khí, thần trong thân Hàn Thạc đều theo Ma Anh rời cơ thể, bản thể vào giờ phút này sẽ trở nên suy yếu chưa từng có, nguy cơ trùng trùng.

Nếu không phải bị bọn Da Lỗ Tư vây giữa tầng tầng kết giới này, đám người này cũng đừng hòng trong nháy mắt tiếp cận hắn được. Lại thêm Hắc Ám Tuyên Qua (vòng xoáy Hắc Ám) trên đỉnh đầu quả thực khủng bố, thì Hàn Thạc cũng sẽ không thi triển hiểm chiêu Vạn Ma Biến Hình uy lực vô cùng lớn nhưng nguy cơ cũng không nhỏ này.

“Khắc khắc...” Những tràng cười cứ rú lên vang vọng khắp Thôn Vân thành. Đám thần của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc ở gần chỗ kết giới này nhất, thực lực yếu một chút liền thất khiếu đổ máu chết thảm tại chỗ. Một số người cách chỗ này xa hơn một chút cũng bị chấn thương tim phổi, miệng học máu tươi “ồ ồ ồ”.

Đám người Da Lỗ Tư vây chặt Hàn Thạc phải đứng mũi chịu sào chịu ảnh hưởng trước tiên. Tuy nhiên ở đây đại đa số đều là Thượng vị thần, Hàn Thạc sau khi hóa “Ma” rú thành từng tràng bọn họ vẫn có thể ứng phó được, chỉ có điều tâm thần chấn động mạnh, thân thể hơi run rẩy thôi.

- Đó là thứ gì? - Hoắc Phu Tư chợt biến sắc, tâm thần không kiểm soát được, đột nhiên kêu lên.

Chẳng riêng gì Hoắc Phu Tư mà bọn Lạp Nhĩ Phu, Hoa Lai Sĩ, Hắc Thủy, Hắc Thạch cũng biến sắc, từ trong tầng tầng kết giới kia cảm thấy sự khủng bố của “Ma” to lớn đến mấy chục mét đang lơ lửng trong không trung. Đối với những sự vật không biết, bản năng loài người đều sẽ cảm thấy sợ hãi, bọn họ cũng không ngoại lệ.

Chỉ có cảnh giới Chủ thần như Da Lỗ Tư mới giữ được sự bình tĩnh, quát trầm:

- Bất kể là thứ gì, chúng ta cũng mặc kệ, mọi người tập trung tinh lực quán chú lực lượng vào trong Hắc Ám Tuyên Qua, bất luận hấn là thứ gì, chúng ta lập tức có thể hủy diệt được hấn!

Sự bình tĩnh của Da Lỗ Tư dường như đã lây sang mấy người kia. Dưới lời nói của hắn, đám người kia đồng loạt ổn định lại, bàn bạc không còn hoảng hốt lo sợ nữa. Từng người tiếp tục toàn lực ra tay, đưa Hắc Ám lực lượng trong cơ thể rót vào Hắc Ám Tuyên Qua trên đỉnh đầu Hàn Thạc.

Theo Hắc Ám thần lực đang không ngừng rót vào, Hắc Ám Tuyên Qua như che lấp cả trời đất. Hơn nữa càng xoay càng nhanh, từ từ ụp xuống Hàn Thạc ở phía dưới.

Thân thể Hàn Thạc sau khi hóa Ma cứ như xen lẫn giữa hư và thực, đang trôi nổi trên bầu trời chợt giáng xuống bản thể đang ở phía dưới. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ “ầm ầm” cực lớn, mặt đất nơi Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc rung động không ngừng, như là đã xảy ra động đất.

Những cơn chấn động cứ tiếp diễn. Mà ngay cả Da Lỗ Tư cũng thấy lòng trầm xuống. Lúc trước hắn còn cho rằng tên Hàn Thạc to lớn khác sau khi ảo hóa ra chỉ là hư thể, rằng đối phương không đủ tạo thành uy hiếp. Nhưng sau khi cả Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc cũng chấn động, hắn lập tức ý thức được sự khủng bố của Hàn Thạc to lớn khổng lồ kia chính là một thực thể tồn tại, căn bản không phải hư thể gì đó.

Chân đạp lên mặt đất, một Hàn Thạc do Ma Anh hội tụ tất cả lực lượng của ma đầu trong Vạn Ma đỉnh ngựa mặt lên trời gầm rung trời, tung ra một quyền.

Sức mạnh cuồng bạo vào giờ phút này rõ mồn một. Một quyền đánh đến khiến cho đám Da Lỗ Tư cách sau cả trăm đạo kết giới cũng thấy lạnh run.

“Roác!”

Một trăm hai mươi đạo kết giới phong ấn do cả bọn Da Lỗ Tư, Hắc Thủy, Hắc Thạch hợp lực thi triển. Dưới luồng lực lượng xung kích vĩ đại như dời non lấp biển, mấy chục đạo kết giới phong ấn liền bị phá nát, một cái hồ có kích thước bằng một cái cối xay đã xuất hiện giữa không trung.

Một quyền tung ra, lớp lớp không gian kết giới trói buộc, phong ấn bị hủy đi quá nửa. Lúc này Hàn Thạc cũng không bị chế trụ, lại cười gằn “khắc khắc”, đoạn lại tung ra một quyền nữa.

“Roác!”

Kết giới lần thứ hai bị phá thêm mấy chục tầng!

- Không tốt, lập tức toàn lực ra tay, để ta chụp Hắc Ám Tuyên Qua xuống! - Da Lỗ Tư biến sắc. Hắn biết nếu để cho Hàn Thạc tung thêm một quyền nữa, tất cả kết giới của khu vực không gian trói buộc kia sẽ sụp đổ tan tành. Một khi Hàn Thạc thoát ra, Hắc Ám Tuyên Qua không chắc chắn có thể chuẩn xác chụp đối phương lại.

Mấy người Hắc Thủy, Hắc Thạch, Hoa Lai Sĩ lòng thầm kinh hãi, dưới tiếng hét lớn của Da Lỗ Tư toàn lực ra tay, từng đạo Hắc Ám lực lượng bay lên không trung, làm cho sức mạnh Hắc Ám Tuyên Qua tụ lại càng nhiều. Vòng xoáy đen ngòm kia cũng không còn từ từ hạ xuống nữa, mà giống như là trời sập, đột nhiên chụp xuống Hàn Thạc.

Hàn Thạc sau khi hóa ma cao đến mấy chục mét, có vẻ vô cùng khổng lồ, nhưng Hắc Ám Tuyên Qua do đám Da Lỗ Tư hợp lực tạo ra lại còn lớn hơn nữa, che khuất cả bầu trời trên đỉnh đầu hắn, vừa hạ xuống đã khiến Hàn Thạc căn bản không thể tránh né.

Tầng tầng kết giới do đám người Da Lỗ Tư và Hắc Thủy, Hắc Thạch hao phí thần lực ngưng tụ thành, toàn bộ đều sử dụng Hắc Ám thần lực thực hiện. Bởi vậy ở nơi này có thể phong ấn Hàn Thạc lại. Hắc Ám Tuyên Qua trong quá trình hạ xuống ập phải lực lượng cùng nguồn gốc chẳng những không hề bị trở ngại, mà khi cả hai chạm vào nhau thì Hắc Ám lực lượng bám trên những kết giới phong ấn kia bỗng chốc lại tràn vào trong Hắc Ám Tuyên Qua, càng tăng thêm uy lực của chiêu thức này.

Không đợi Hàn Thạc tung ra quyền thứ ba, Hắc Ám Tuyên Qua với sức mạnh thái sơn áp đỉnh bỗng chốc chụp xuống, khóa chặt Hàn Thạc sau khi hóa ma lại. Thần lực được đám Da Lỗ Tư trút vào tràn ngập trong Hắc Ám Tuyên Qua trong nháy mắt xoắn lấy mục tiêu, muốn xé Hàn Thạc tan thành bụi.

Từng tia Hắc Ám lực lượng chỉ trong tích tắc tràn vào trong cơ thể sau khi hóa ma của Hàn Thạc. Khối thân hình khổng lồ được tổ hợp từ mỗi một con ma đầu này, chỉ trong sát na đã bị xé nát tan, xoay tròn không ngừng trong vòng xoáy hắc ám này.

Hàn Thạc như quay cuồng cùng khu không gian này. Dưới luồng lượng lượng đáng sợ này, không gian âm âm sụp đổ, màu sắc mờ mờ đột nhiên từ trong hư không bắn ra. Liếc mắt nhìn lại, thậm chí có thể thấy được không biết bao nhiêu tinh điểm sâu xa.

Hắc Ám Tuyên Qua do Da Lỗ Tư cầm đầu hình thành chẳng những có thể tạo thành tổn thương đối với thực thể không gian, mà ngay cả thần hồn cũng không thể chạy thoát. Thần thức hội tụ tại Ma Anh tương tự cũng bị xoắn cho vỡ tan, tan rã liên tục.

Hắc Ám Tuyên Qua tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã làm tê liệt rồi xé rách Hàn Thạc sau khi hóa ma tan xương nát thịt. Đột nhiên xuất hiện rồi cũng đột ngột biến mất trong khe hở không gian kì quái mờ mờ.

Tất cả kết giới đã tan biến, biến hóa của ánh sáng mờ mờ trên đỉnh đầu chợt khôi phục lại. Cả một khu vực rất cuộc không còn nhìn thấy điểm đặc biệt nào.

Chỉ còn lại bản thể Hàn Thạc vẫn ngồi ngay ngắn tại một chỗ không nhúc nhích. Sau khi mất đi Ma Anh, thần thức và tinh khí thần, hốc mắt bản thể biến thành sâu hoắm, xanh xao vàng vọt, không còn chút khí tức sinh mệnh nào.

Hắc Ám Tuyên Qua chỉ có thể duy trì một lát, tất cả lực lượng ngưng tụ tại một điểm đều dùng trên người một Hàn Thạc khác sau khi hóa hình. Bởi vậy bản thể hắc vẫn bình yên vô sự, vẫn chưa phải chịu ảnh hưởng.

Da Lỗ Tư thở phào một hơi, thoải mái cười nói:

- Nguy hiểm thật, nếu như để mặc hắc thoát khỏi trời buộc, Hắc Ám Tuyên Qua của chúng ta đã không thể tạo thành hiệu quả này. Gã này thật quá lợi hại, một khi hắc đào thoát, tương lai nhất định hậu hoạn vô cùng!

- Đại ca, còn một thân thể ở đằng kia kìa? - Lạp Khắc Lý Sâm chỉ về phía bản thể Hàn Thạc.

- Tất cả lực lượng đã bị rút sạch, ngay cả linh hồn cũng đã không còn, cỗ thân thể này sao dùng được nữa?

Da Lỗ Tư lắc lắc đầu, nuối tiếc nói:

- Thật đáng tiếc, trẻ tuổi như vậy lại sở hữu sức mạnh thần bí đến thế, nếu như có thể để cho ta sử dụng, thực lực của Hắc Ám thần vực chúng ta sẽ đại tiến, ôi...

- Vì để ngừa vạn nhất, ta cũng nên hủy thân thể kia đi! - Hoa Lai Sĩ trấn lăm lăm mồ hôi, lấy ống tay áo lau chùi một hồi trước, sau đó mới cẩn thận đi từng bước một hướng đến bản thể Hàn Thạc.

Xem ra, trong những người này Hoa Lai Sĩ là kẻ muốn đẩy Hàn Thạc vào chỗ chết nhất, ngay cả thân thể còn lưu lại duy nhất của hắc cũng không dự định buông tha cho.

- Yên tâm đi, tên kia đã hoàn toàn đi đứt rồi, ở trong Hắc Ám Tuyên Qua đến cả thần hồn cũng bị cắn nát, bất kể là thực thể hay hư thể, đều không tránh thoát khỏi sự tàn sát của nó. - Trông thấy Hoa Lai Sĩ vẫn còn cẩn thận như vậy, Da Lỗ Tư bật cười khanh khách trước cái sự dè dặt của hắc.

Vừa nghe Da Lỗ Tư nói như vậy, Hoa Lai Sĩ gượng gạo cười khan, nói:

- Nên thận trọng một chút, tiểu tử này thật không dễ đối phó.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hoa Lai Sĩ từng bước tiến tới thân thể của Hàn Thạc. Khi hắc cách chỉ còn mấy chục mét, trong khi còn đang suy nghĩ xem có nên đứng ở đằng xa ra tay hay không thì một tiếng quát lạnh ở trên hư không chợt vang lên:

- Tìm chết!

Đột nhiên, hàng ngàn hàng vạn tia khí tức màu xám đen cuồng tụ tập lại, vô số luồng lực lượng ma đầu tản mát khắp đất trời chỉ trong chớp mắt lại hiện ra. Hàn Thạc vừa tan xương nát thịt không tìm thấy chút dấu vết này chỉ trong vài cái nháy mắt đã tái hiện giữa hư không.

- Hắc hắc! Muốn giết ta à, còn sớm lắm! - Hàn Thạc cười sáng sặc, bàn tay khổng lồ như tia chớp vung ra đã tóm luôn lấy Hoa Lai Sĩ đang muốn hủy diệt bản thể của hắn. Một trảo dùng lực, “răng rắc”, thân thể Hoa Lai Sĩ đã bị bóp thành một cái thây máu.

Ở dưới Hắc Âm Tuyên Qua của Da Lỗ Tư vừa mới rồi, cho dù là dạng Chủ thần thần hồn như Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư e rằng cũng không chịu nổi, bị Hắc Âm Tuyên Qua xé nát. Nhưng thần thức Hàn Thạc có thể hóa thành ngàn vạn tia, biến hóa vô cùng, cho dù có bị xé rách thành một vạn đạo cũng có thể tụ tập lại, cái Hắc Âm Tuyên Qua này làm sao có thể gây tổn thương thần thức của hắn được cơ chứ?

Chẳng những là thần thức Hàn Thạc, mà ngay cả linh hồn cả bảy ma đầu cũng không còn bị tổn hại. Bị Hắc Âm Tuyên Qua bao vây một lát, thần thức của Hàn Thạc liền phân hoá thành mấy ngàn tia phân biệt trộn lẫn vào linh hồn ma đầu, hơn nữa đồng thời phân tách ra, cùng thoát khỏi công kích của Hắc Âm Tuyên Qua.

Vạn Ma Biến Hình của Hàn Thạc vốn chính là do hàng ngàn hàng vạn tia thần thức và hàng trăm hàng ngàn ma đầu hội tụ mà thành, có thể hội tụ thành ma, tự nhiên cũng không sợ phân tách. Loại Hắc Âm Tuyên Qua này định xoắn cho hắn tan thành từng mảnh thì làm sao có thể hoàn toàn hủy diệt được hắn đây?

908. Chương 908:thiên Tuyệt Vong

Không có sự tự tin tuyệt đối, Hàn Thạc chắc chắn không dám đưa Ma Anh thoát ra khỏi Hắc Âm Tuyên Qua của Da Lỗ Tư. Dẫu sao Ma Anh và thần thức mới là căn bản sinh tồn trên thế gian này của hắn, hai thứ này một khi gặp chuyện không may, vấn đề sẽ cực lớn.

Thần thức và ma đầu đầy trời hội tụ lại một chỗ, Hàn Thạc lại hóa hình một lần nữa. Hoa Lai Sĩ chuẩn bị phá hủy bản thể của hắn liền bị Hàn Thạc xuất lực tung một trảo, tan xương nát thịt.

Trong đầu vừa xuất hiện ý niệm, Hàn Thạc sau khi hóa ma mở miệng lớn hít một cái, đã hút luôn thần hồn của Hoa Lai Sĩ vào trong bụng. Đợi sau khi mọi chuyện ở đây chấm dứt, sẽ đưa thần hồn của gã vào trong Vạn Ma đỉnh luyện hóa thành ma đầu.

Những biến hóa liên tiếp xảy ra chỉ trong một chớp mắt khiến bọn Da Lỗ Tư, Hắc Thủy, Hắc Thạch chết lặng, không kịp phản ứng dẫn đến việc Hoa Lai Sĩ chết thảm trong tay Hàn Thạc.

- Tại sao lại như vậy? - Da Lỗ Tư lần đầu lộ vẻ hoang mang. Theo như hắn biết một khi thần hồn bị xé nát thì cũng có nghĩa là đối phương đã tử vong. Thần hồn bị nghiền nát so với thần thể nổ tung còn triệt để hơn, thần mà mất đi thần hồn chắc chắn sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Hắn không ngờ ma công mà Hàn Thạc tu luyện có thể phân thần thức thành hàng ngàn hàng vạn tia, chỉ cần một ý niệm là có thể tập hợp lại, và cũng chỉ một ý niệm thì cũng có thể tản ra. Loại thần thông biến hóa kỳ diệu này thần trên Chúng Thần đại lục tự nhiên vĩnh viễn không thể lý giải nổi.

- Ha ha, bây giờ tất cả kết giới đã bị phá, ta xem ngươi làm thế nào chặn được ta! - Hàn Thạc sau khi hóa ma ngửa mặt lên trời cười sáng sặc, dậm chân một cái, mặt đất nơi Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc rung lên dữ dội.

Sát niệm nổi lên, mười bảy thanh phi kiếm từ bản thể Hàn Thạc rút lên vọt ra, truy kích về phía đám Hoắc Phu Tư, Lạp Nhĩ Phu, Lạp Khắc Lý Sâm. Hàn Thạc do Ma Anh, ma đầu ngưng tụ thành thì rải những bước vĩ đại, tạo thành những tiếng nổ lớn chấn động điếc cả tai trực tiếp nhằm về phía Da Lỗ Tư.

Một mạch đi tới, đất rung núi chuyển, vùng phụ cận Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc phòng ốc ầm ầm sụp đổ. Rất nhiều thần xung quanh gia tộc này dưới tiếng gầm khủng bố của Hàn Thạc và chấn động của mặt đất miệng phun máu tươi, không chịu nổi chết thảm.

Da Lỗ Tư quá sợ hãi, mắt thấy Hàn Thạc dưới hình dáng người khổng lồ công tới, không ngừng ngưng tụ Hắc Âm lực lượng. Hắc Âm nguyên tố nồng đậm bao phủ toàn bộ Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc dưới sự thôi thúc của hắn hội tụ lại, chỉ trong nháy mắt, bầu trời quang đãng đã hoàn toàn bị bao phủ, hung hăng áp tới Hàn Thạc.

- Ha ha. Còn một chiêu này nữa à?

Hàn Thạc cười lớn, rồi đột nhiên lại ngửa mặt lên trời gầm lên. Thanh âm xé rách màng tai mang theo ma lực kỳ dị lan rộng ra ngoài, ảnh hưởng trực tiếp đến Hắc Ám lực lượng đang tụ tập. Hắc Ám bao phủ bầu trời bị thanh âm bạo lệ này liên tục xé rách. Ánh sáng xuyên thấu qua màn Hắc Ám. Bồ La Đức Hách Tư Đặc lại hiện ra.

“A...” Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên. Lạp Nhĩ Phu bị ba thanh phi kiếm đâm xuyên qua bụng, hai mắt trắng dã.

Hắn chỉ có lực lượng của Thượng vị thần trung kỳ. trước kia đã không phải là đối thủ của Hàn Thạc. Sau khi thực lực Hàn Thạc tiến cấp đến cảnh giới Thiên Diệt càng không kham nổi một kích, tên đầu tiên bị giết tự nhiên cũng là hắn.

Sau Lạp Nhĩ Phu, Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm cũng lần lượt gặp nạn. Mười bảy thanh phi kiếm đan chéo thành một tấm lưới cực lớn dày đặc. Bên trong tấm lưới âm phong từng trận. Lực lượng khí băng hàn và ăn mòn bị thúc đẩy đến mức tận cùng. Bốn người Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm, Hắc Thủy, Hắc Thủy bị tấm lưới lớn vây lại, dù có sử hết tất cả các chiêu thức mà cũng không thoát nổi.

Một chiêu Thiên Tuyệt Vong của A Tị Đồ Thần kiếm trận vừa thi triển ra lập tức làm cho đám người Hoắc Phu Tư lòng sinh tuyệt vọng. Dưới tác dụng của nó, tâm thần cả bọn đều bị tước đoạt. Theo Thiên Tuyệt Vong từ từ rút lại, không gian có thể hoạt động được của mấy người lại ngày càng nhỏ dần.

Mười bảy thanh phi kiếm giao nhau qua lại, tốc độ lúc càng nhanh. Phạm vi không gian trói buộc bọn chúng càng lúc càng nhỏ đi. Một khi nhóm phi kiếm hội tụ lại, tất cả những người bị nhốt vào trong Thiên Tuyệt Vong đều hình thành cầu diệt.

“A... A...” Liên tiếp hai tiếng kêu thảm thiết vọng lại, nguồn phát ra chính là Hoắc Phu Tư và Lạp Khắc Lý Sâm.

- Hắc Thủy, Hắc Thạch, các người sao lại tập kích chúng ta! - Hoắc Phu Tư sắc mặt tái nhợt, trong không gian có kích thước chỉ bằng một cái phòng gầm gừ, bất chấp tất cả ra tay công kích Hắc Thủy, Hắc Thạch.

- Nơi này chỉ rộng bằng từng này, các người chết trước thì hai huynh đệ chúng ta mới có thể sống lâu một chút! - Hắc Thủy sắc mặt âm hàn, cùng với Hắc Thạch toàn lực xuất thủ. Trong phạm vi nhỏ này hai huynh đệ mà liên thủ sẽ đánh cho Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm không còn đường chống đỡ, xem ra không bao lâu nữa sẽ có thể tiêu diệt được hai người kia.

Thiên Tuyệt Vong không ngừng co rút lại, mười bảy thanh phi kiếm đan chéo cần một khoảng thời gian, cho nên cái lưới này co lại cần có một quá trình. Theo thời gian trôi qua, không gian kẻ địch có thể dùng được sẽ càng ngày càng nhỏ, bị nhốt lúc này có bốn người Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm, Hắc Thủy, Hắc Thạch. Đến khi Thiên Tuyệt Vong rút lại tới một bước nhất định tự nhiên sẽ không thể tiếp nhận được cả bốn.

Bởi vậy, vì có thể thêm được một khoảng thời gian sống sót, hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch vào lúc Thiên Tuyệt Vong chưa kịp co rút lại đến tình trạng đó, đã thừa cơ lúc Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư không lưu ý, hợp tác đột nhiên tập kích. Hai huynh đệ này vốn đã nhỉnh hơn một chút so với Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư. Khi hai người đến gần thực lực lại được đề cao mạnh, thêm nữa cả hai lại tập kích, cho nên Lạp Khắc Lý Sâm, Hoắc Phu Tư bỗng chốc đã bị thương nặng.

- Ha ha, thú vị, thú vị! - Hàn Thạc sau khi hóa ma không ngừng bức bách Da Lỗ Tư, cười vang.

Đến thời điểm máu chốt mấy người này lại tự giết lẫn nhau, điều này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng.

- Hắc Thủy, Hắc Thạch, các người dám làm như thế sao! Ta sẽ không bỏ qua cho các người! - Bị Hàn Thạc bức bách liên tiếp lùi về sau, Da Lỗ Tư vừa thấy Lạp Khắc Lý Sâm trọng thương hấp hối, chợt gào âm lên.

- Da Lỗ Tư, người còn mặt mũi để nói nữa hay sao, nếu như không phải người, hai huynh đệ chúng ta làm sao lại suy bại đến hoàn cảnh thế này! - Hắc Thủy cười lạnh, không lưu tình chút nào dùng một cái dùi đen đâm xuyên qua ót của Lạp Khắc Lý Sâm.

Hắc Thạch cũng không chậm hơn huynh đệ mình bao nhiêu, một quyền nện vào thân thể đã đầy vết thương của Hoắc Phu Tư, đánh cho mục tiêu văng thẳng vào Thiên Tuyệt Vong của Hàn Thạch. Hoắc Phu Tư vừa rơi vào trong tấm lưới, thân thể lập tức bốc lên khói nhẹ dày, da thịt bị thối rữa rất nhanh, xem chừng cũng không sống được nữa.

- Đệ đệ... - Da Lỗ Tư phần nộ điên cuồng, Hắc Âm lực lượng nồng đậm từ thân thể tỏa ra, Hắc Âm lực lượng bao phủ chung quanh hắn, thần chi linh vực lan rộng ra, tất cả Hắc Âm nguyên tố của Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc bỗng chốc bị rút sạch.

Dưới sự khiêu khích của hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch, Da Lỗ Tư xem ra đã mất lý trí, phóng tất cả lực lượng định liều mạng. Lực lượng của cảnh giới Chủ thần không hề giữ lại, điên cuồng công kích Hàn Thạch.

Da Lỗ Tư liều mạng không màng sống chết, điều này khiến Hàn Thạch bị chấn kinh, thực sự không ngờ rằng tình cảm giữa hắn và Lạp Khắc Lý Sâm lại sâu đậm đến như thế. Mắt thấy Da Lỗ Tư xung phong liều chết không muốn sống, lòng hắn chợt động, bỗng nhiên nghiêng người phi lên trời tránh né.

Quả nhiên, Da Lỗ Tư vừa thấy Hàn Thạch tránh né, không còn tiếp tục truy đuổi không buông hắn nữa, mà bỏ qua hắn luôn, bắn thẳng về phía hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch đang bị vây khốn trong Thiên Tuyệt Vong. Xem ra hắn chuẩn bị tiêu diệt hai huynh đệ này trước.

Chỉ hắc hắc cười lạnh, Hàn Thạch khởi ý niệm, triệt hồi mười bảy thanh phi kiếm ngưng tụ thành Thiên Tuyệt Vong lại. Chỉ trong tích tắc, nhóm phi kiếm ã quay trở lại bản thể hắn.

Hàn Thạch vốn định xem Da Lỗ Tư và hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch đấu đá trước một hồi, sau đó nhân cơ hội tập kích tiêu diệt Da Lỗ Tư, chợt cảm thấy Hắc Âm nguyên tố chung quanh có chút khác thường.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả Hắc Âm nguyên tố tại Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc vừa mới bị Da Lỗ Tư rút sạch đột nhiên lại tràn vào gấp trăm lần ngàn lần. Hắc Âm nguyên tố lại hội tụ rất nhanh trên hư không, một cỗ ý thức dần dần bao trùm toàn bộ Thôn Vân thành, hình thành tại vùng trung tâm hội tụ Hắc Âm nguyên tố.

Hàn Thạch biến sắc, lúc này mới tha cho Da Lỗ Tư và hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch, cũng không tiếp tục trạng thái hóa ma ở trên hư không nữa. Sau khi thực thể hắn hóa ma bỗng nhiên biến thành một cái bóng lơ lửng uốn khúc không ngừng, trong nháy mắt dung nhập vào người bản thể vẫn đang ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Như làn khói nhẹ, Hàn Thạch sau khi hóa ma chui vào bản thể từ trên đỉnh đầu.

Cùng lúc đó, hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch đang sắp giao chiến với Da Lỗ Tư đột nhiên cảm giác Hắc Âm nguyên tố trên người bỗng chốc không còn sót lại chút gì. Thần lực trong cơ thể dưới một luồng lực lượng kinh khủng bị trói buộc cả lại, công kích kinh thiên động địa ban đầu của ba người thoáng cái giống như hóa thành cuộc đánh nhau của đám lưu manh, không có một chút sức mạnh nào.

Hắc Âm nguyên tố bị rút sạch, thần lực trong cơ thể cũng bị trói buộc, ba thành chủ tại Hắc Âm thần vực lúc này thực lực còn không bằng một Cơ Thần. Công kích của bọn họ lên người đối phương căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì. Hắc Thủy, Hắc Thạch đấu với Da Lỗ Tư trông rất khó coi.

Rất nhanh, ba người đều ý thức được chuyện gì xảy ra, khẽ biến sắc, rồi đồng thời dừng tay ngừng đầu lên trời.

Hắc Âm vô cùng vô tận không biết khi nào đã bao phủ toàn bộ Thôn Vân thành. Vào giờ phút này ánh sáng dường như vĩnh viễn đã biến mất khỏi đây, áp lực nặng nề làm cho tất cả mọi người không thở nổi, thần tu luyện Hắc Âm lực lượng từ sâu trong tâm linh cảm thụ được một luồng lực lượng thần thiết quen thuộc, không kiềm chế được quỳ xuống dập đầu bái lạy...

Hành động này còn bao gồm cả ba thành chủ tại Hắc Âm thần vực là Da Lỗ Tư, Hắc Thạch, Hắc Thủy.

Thần thức, Ma Anh sau khi quay trở lại bản thể Hàn Thạch, hắn lập tức đứng lên. Cảm thụ Hắc Âm đang bao phủ toàn bộ Thôn Vân thành, Hàn Thạch liền biến sắc, lực lượng của đối phương so với loại Chủ thần nửa mùa như Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư còn cường đại hơn gấp trăm lần. Dưới thứ sức mạnh này, Hàn Thạch biết mình không hề có điểm chiến thắng nào.

Không nói hai lời, Huyết Độn thuật lập tức phát huy, một đạo huyết quang lóe lên, Hàn Thạc toàn thân máu tươi đầm đìa đã rời khỏi Thôn Vân thành.

Hai thành chủ Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ của Hắc Ám thần vực, khẳng định có một đạo ấn ký trong thần hồn của Chủ thần. Hai tên này vừa mới đột nhiên tử vong, nhất định đã kinh động đến Hắc Ám Chủ thần, cho nên Chủ thần của thần vực này lập tức xuất hiện tại Thôn Vân thành. Chủ thần chân chính có thần cách, đại biểu cho Hắc Ám lực lượng bản nguyên nhất trong trời đất, hẳn có thể sử dụng tất cả Hắc Ám lực lượng cho mình, hiểu được tất cả biến hóa của Hắc Ám lực lượng, Chủ thần không có thần cách đừng hòng so bì được.

Trong vũ trụ rộng lớn này, Hắc Ám Chủ thần có thần cách là duy nhất. Chỉ một kẻ như vậy, Hàn Thạc tự biết mình tạm thời không phải đối thủ của đối phương, cho nên quyết định dứt khoát, thà bị thương cũng phải thoát khỏi Thôn Vân thành!

909. Chương 909: bí Ấn

Thôn Vân thành, Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc.

Da Lỗ Tư và hai đại thành chủ Hắc Thủy, Hắc Thạch sớm đã ngừng đánh nhau, cả ba cùng khiêm tốn cúi lạy dưới đất, dụng tâm cảm thụ thần uy Hắc Ám tràn ngập trên đỉnh đầu truyền đến.

Tất cả thần tại Thôn Vân thành tu luyện Hắc Ám lực lượng cũng đều quỳ rạp xuống, có vẻ hoảng hốt lo sợ.

Hắc Ám vô cùng vô tận bao phủ xuống Thôn Vân thành giống như ánh sáng chưa bao giờ từng rơi xuống. Hắc Ám nguyên tố trong Thôn Vân thành so với khi bình thường thì đậm hơn gấp trăm lần, bức cho vài hệ nguyên tố khác tạm thời phân tán ra, trong thành các nguyên tố khác chưa từng loãng đến thế.

Trên bầu trời Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc, Hắc Ám tụ tập càng ngày càng đậm, nó ngưng tụ thành một cái bóng vĩ đại lơ lửng giữa không trung, trang trọng, uy nghiêm, thần uy nặng nề đột nhiên phóng ra, làm cho rất nhiều người lòng sinh run rẩy.

- Da Lỗ Tư, Hắc Thủy, Hắc Thạch, quên những ân oán kia đi, đều là thành chủ của Hắc Ám thần vực, không được vì chuyện nhỏ thế này mà khơi lên chiến tranh! - Tiếng quát trầm từ trên bầu vọng xuống, uy áp khiến không ai dám động đậy, cũng không cho ai dám kháng cự.

Ba vị thành chủ trước kia còn hăng máu chiến đấu, nay đều trang trọng gật đầu dưới âm thanh kia.

Da Lỗ Tư ngẩng đầu, nhìn bóng dáng vĩ đại đang lơ lửng giữa không trung do Hắc Ám thuần túy nhất ngưng tụ thành, cung kính nói:

- Chủ thần đại nhân, Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ đã chết, kẻ đó gọi là Bồ Lai Ấn, sự tồn tại của hắn đã uy hiếp đến Hắc Ám thần vực chúng ta! Mà ta, cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể hơn được hắn, cầu Chủ thần đại nhân khiến cho hắn trở về với cát bụi!

- Việc này ta sẽ có đối sách, hắn sẽ không dám trở lại Hắc Ám thần vực nữa đâu, nếu như hắn còn dám tiến vào Hắc Ám thần vực, ta sẽ tự mình ra tay hủy diệt hắn!

Âm thanh uy nghiêm trên bầu trời đưa ra một đáp án, rồi hạ lệnh luôn cho Da Lỗ Tư:

- Ấn Ảnh thành tân nhiệm thành chủ do An Đức Liệt của Tái Nhân Đặc gia tộc đảm đương, U Mạc thành tân nhiệm thành chủ do Phỉ Nhĩ Đức của Lai Phát Tư gia tộc đảm đương, người truyền tin đi!

Da Lỗ Tư sững sốt, có phần không rõ nguyên nhân, hắn dường như không hiểu vì sao Hắc Ám Chủ thần không tự mình ra tay đối phó với Hàn Thạc. Theo hắn thấy, mặc dù Hàn Thạc lợi dụng phương pháp thần kỳ đột nhiên biến mất, nhưng chỉ cần Hắc Ám Chủ thần cố ý, đối phương cũng tuyệt trốn không thoát khỏi Hắc Ám thần vực.

- Có vấn đề gì sao? - Thấy Da Lỗ Tư không trả lời ngay, thanh âm uy nghiêm trên đỉnh đầu lại vang lên. Có điều âm thanh lần này hơi cao một chút, làm cho đáy lòng người ta sinh ra một loại sợ hãi không nói lên lời.

Da Lỗ Tư chấn kinh, hần tự nhiên hiểu lệnh của Chủ thần không thể kháng cự, Vội vàng trả lời:

- Ấm Ảnh thành do An Đức Liệt đảm đương không vấn đề gì. Nhưng Phỉ Nhĩ Đức của Lai Phất Tư gia tộc thì ta căn bản không biết đang ở đâu.

Phỉ Nhĩ Đức từng ở Thôn Vân thành, nhưng bởi vì con trai của Lạp Khắc Lý Sâm chết trong tay Hàn Thạc. Khi màn đêm buông xuống Đường Na đã cùng với Phỉ Nhĩ Đức rời khỏi Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc. Sau đó Lạp Khắc Lý Sâm luôn truy tìm bằng được tin tức của Lai Phất Tư gia tộc và Phỉ Nhĩ Đức, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được.

Bây giờ Phỉ Nhĩ Đức rốt cuộc ở địa phương nào, Da Lỗ Tư quả thật mù tịt.

- Điểm này người không cần biết. Người chỉ cần đưa tin đi. Phỉ Nhĩ Đức và Lai Phất Tư gia tộc sẽ tự xuất hiện ở U Mạc Thành. - Hắc Ám Chủ thần bí nói.

Da Lỗ Tư linh quan chợt loé, hiểu Hắc Ám Chủ thần nhất định đã có tính toán sẵn. Phỉ Nhĩ Đức và Lai Phất Tư gia tộc trước kia bị Hoa Lai Sĩ đuổi ra khỏi Ấm Ảnh thành, sau khi đi đến Thôn Vân thành lại luôn bị chèn ép không được như ý. Bởi vì con trai của Lạp Khắc Lý Sâm bị chết, bọn họ không thể không tiếp bước trên con đường đào vong. Theo Da Lỗ Tư thấy, Lai Phất Tư gia tộc chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Hần không ngờ rằng Hắc Ám Chủ thần lại đưa ra mệnh lệnh này.

Mặc dù đầy một bụng nghi hoặc, nhưng Da Lỗ Tư cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Hắc Ám Chủ thần, cung kính gật đầu đáp ứng.

Hắc Ám Chủ thần “ừm” khẽ rồi đột nhiên, Hắc Ám lực lượng vô cùng vô tận bao phủ cả Thôn Vân thành như thủy triều rút đi, toà thành lại tái hiện trước hừng đông.

Da Lỗ Tư thở phào một hơi, liếc xéo sang hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch bên cạnh, sắc mặt khó coi nói:

- Nếu như không có lệnh của Chủ thần, hôm nay ta quyết không tha cho các người!

Hắc Thủy nhượng mắt, hừ nhẹ:

- Da Lỗ Tư, hai huynh đệ chúng ta không quản xa xôi nghìn dặm đến giúp người là xuất phát từ ý tốt. Đệ đệ người chết hoàn toàn là do Bồ Lai Ân kia tạo thành, cho dù hai huynh đệ chúng ta không ra tay, hẳn cũng sẽ chết thôi, người nên trút thù hận lên người tên kia mới phải.

- Nếu như Chủ thần không xuất hiện, hôm nay hai huynh đệ ta khả năng cũng sẽ chết ở Thôn Vân thành. Da Lỗ Tư, chúng ta xem như nể mặt người! - Hắc Thạch sắc mặt âm trầm, không vui nói.

- Hừ, nếu như không phải hai tên Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư hứa hẹn nhường lại một mỏ tinh thạch, hai người các người sẽ đến chắc?

Da Lỗ Tư cười lạnh:

- Quên đi quên đi, người đã chết, chúng ta cũng chẳng được gì. Ôi, Chủ thần đại nhân vì sao không giết hẳn nhỉ, nếu như đại nhân ra tay, chỉ cần tên kia ở Hắc Ám thần vực đều khó tránh khỏi cái chết!

Hai người Hắc Thủy, Hắc Thạch cũng đầy nghi hoặc. Hắc Thủy do dự một chút, dè dặt ngẩng đầu nhìn trời, nói:

- Nghe Hoa Lai Sĩ nói quan hệ giữa tên kia và con gái của Vận Mệnh nữ thần không cạn, có phải bởi vì lý do này không?

Da Lỗ Tư vừa nghe nói xong, mắt loé lên, thâm gật đầu, đoạn nhẹ giọng nói:

- Các người trở về cũng truyền tin tức ra, không ngờ U Mạc Thành lại do Phỉ Nhĩ Đức tiếp quản, hẳn quả thật gặp may.

Hắc Thủy, Hắc Thạch dường như cũng không cách nào hiểu được sự an bài của Hắc Ám Chủ thần, cũng chỉ biết lắc đầu rồi không nói thêm gì nữa, rời Bồ La Đức Hách Tư Đặc gia tộc rất nhanh.

...

Thôn Vân thành, trên một tòa núi hoang phía tây bắc, Hàn Thạc toàn thân máu tươi đầm đìa, miệng thở hổn hển.

Thiên Ma Bất Diệt Thể chủ động phòng hộ, Ma nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể rất nhanh. Sau vài giây vết thương rách toạc gân mạch huyết nhục liền nhúc nhích, máu chảy không ngừng liền đình chỉ, rồi bắt đầu hoá tốc kết vảy.

Ma công sau khi đạt tới cảnh giới Thiên Diệt, sử dụng Huyết độn tạo thành tổn thương với thân thể đã không còn đáng sợ. Tâm ý chợt động, nơi nào được Ma nguyên lực đi qua thì sẽ được khôi phục lại như lúc ban đầu.

Mức tổn thương này, chỉ cần cho Hàn Thạc một chút thời gian là có thể khôi phục như cũ. Tạm thời cần ổn định lại vết thương trước, sau đó chuẩn bị lập tức rời khỏi Hắc Ám thần vực. Vừa rời Hắc Ám Chủ thần đột nhiên tới, làm Hàn Thạc cảm giác được mãnh liệt nguy cơ. Hắn thầm hiểu, mình tạm thời tuyệt đối không phải là đối thủ của Chủ thần này, cho nên chỉ có thể mau chóng rời khỏi Hắc Ám thần vực.

Hắc Ám lực lượng của Chủ thần thật đáng sợ, hắn ở Hắc Ám thần vực không hề cảm thấy an toàn!

Lướt vùn vụt trong Hắc Ám thần vực, Hàn Thạc thi triển toàn bộ lực lượng, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Sau bảy ngày, Hàn Thạc cuối cùng đã rời khỏi Hắc Ám thần vực, tới được biên giới của Tử Vong thần vực.

Lần hành trình đến Hắc Ám thần vực này, Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư, Lạp Khắc Lý Sâm, kể cả Lạp Nhĩ Phu đều chết hết trong tay hắn. Theo Hàn Thạc thấy, chuyến này coi như đã đạt được mục đích. Mặc dù bởi vì mấy người đã chết kia, hắn đắc tội với Da Lỗ Tư và hai huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch càng đáng sợ hơn, thậm chí có khả năng rước lấy cơn giận dữ của Hắc Ám Chủ thần, nhưng Hàn Thạc tin tưởng một khi hắn tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, an bài người Hàn gia vào Ma Ẩn cốc, uy hiếp của đám này cũng chẳng có gì đáng sợ.

Duy nhất khiến cho lòng Hàn Thạc hơi run run vẫn là Hắc Ám Chủ thần. Tuy nhiên hắn không rõ mình tạo ra động tĩnh ồn ào như vậy mà Chủ thần thần vực này vì sao không ra tay với hắn. Với thực lực Hắc Ám Chủ thần đã biểu lộ ở Thôn Vân thành, Hàn Thạc không cho rằng hắn có thể dễ dàng chạy trốn.

- Vì sao ta đã giết hai tên thành chủ Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ rồi mà hắn vẫn chưa động thủ? - Tới hẻm núi lớn Long Sâm, sự nghi hoặc này trong lòng Hàn Thạc trước sau cũng không thể rũ bỏ được.

Quả thực không nghĩ ra, sau khi Hàn Thạc đến hẻm núi lớn Long Sâm, hắn triển khai thần thức, rất nhanh đã tìm được một tên Liệp thần giả đang ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó.

Thân ảnh nhoáng lên, Hàn Thạc đã xuất hiện trước mặt gã. Không để cho gã động thủ phản kháng, cánh tay hắn đã tóm lấy cổ tên Liệp thần giả này, dò hỏi:

- Người tên là Ôn Mạn hiện đang ở đâu?

- Người, người là ai? Tìm thủ lĩnh đại nhân chúng ta làm gì? - Gã này bộ dạng sợ hãi, hoảng hốt lo sợ hét lên.

Hàn Thạc chỉ cười nhạt, buông tay ra, cười nói:

- Ta là người của Hàn gia, lần trước Ôn Mạn đã cứu người của Hàn gia chúng ta, ta tới thuận tiện nói một tiếng cảm ơn, nhân tiện hỏi lại nàng ta một số việc.

Vừa nghe Hàn Thạc đến từ Hàn gia, tên Liệp thần giả này dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có vẻ vô cùng cẩn thận, hỏi lại:

- Người rốt cuộc tìm thủ lĩnh của chúng ta làm gì?

Nhúu mày, Hàn Thạc nói:

- Trước kia nơi này chắc do Hàn Hạo quản lý tất cả phải không?

Tên Liệp thần giả này vừa nghe đến tên Hàn Hạo, nét mặt đầy sự tôn kính, nói:

- Hàn Hạo thủ lĩnh năm đó khi còn ở hẻm núi lớn Long Sâm, tất cả Liệp thần giả đều phải nghe ngài dặn dò, người biết Hàn Hạo sao?

Gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Người nhìn kỹ ta xem, có thấy ta và Hàn Hạo rất giống nhau hay không?

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, gã này dường như mới chú ý tới sự thực này. Nghiêm túc dò xét Hàn Thạc một hồi, tên Liệp thần giả này liền biến sắc, rồi như chợt nhớ ra cái gì đó, lập tức nói:

- Được, ta dẫn người đi gặp thủ lĩnh đại nhân chúng ta!

Đi theo tên Liệp thần giả này, Hàn Thạc tiến sâu vào trong hẻm núi lớn Long Sâm. Dọc đường đi ngẫm lại, hắn phát hiện rất nhiều Liệp thần giả ẩn nấp tại những góc khuất, xem ra bọn họ dường như lại có hành động lớn gì đó:

- Người ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, có chuyện gì thế? - Hàn Thạc có phần nghi hoặc, mở miệng hỏi.

- Khoảng thời gian gần đây, người từ Tử Vong thần vực tiến về Hủy Diệt thần vực rất nhiều, đều là người đến từ các đại gia tộc thuộc Hủy Diệt thần vực. Liệp thần giả tại hẻm núi lớn Long Sâm ngầm lên kế hoạch, dự định động thủ với một số tiểu gia tộc, chúng ta ở nơi này đều đang tìm hiểu tin tức. - Gã này không hề giấu diếm, có bao nhiêu nói bấy nhiêu.

Nghe hắn nói vậy, Hàn Thạc chợt động tâm niệm, hiểu ra vì sao gần đây đột nhiên có rất nhiều gia tộc rời Tử Vong thần vực.

Người của Hủy Diệt thần vực này rất có thể tiến về Khô Cốt thành tìm Hi Nhĩ đòi công đạo, hẳn là bởi vì chuyện của Hàn gia. Bọn họ hiện tại trở về nhất định là bởi vì đã biết Khô Cốt thành xong đời, cho nên mới rời Tử Vong thần vực.

910. Chương 910:báo Ân

Theo sau Liệp thần giả, Hàn Thạc đi tới một cái thác nước đang đổ ầm ầm. Khi hai người đến gần, một đội Liệp thần giả chợt hiện ra từ một góc khuất, chắn phía trước. Một gã đàn ông mũi đỏ gay trong đó quát:

- Lan Mỗ, thủ lĩnh nhà người đang bàn bạc chính sự ở bên trong, người không ở ngoài tuần tra, tới nơi này làm gì?

Gã cầm đầu mũi đỏ miệng thét to với người tên Lan Mỗ đưa Hàn Thạc tới, ánh mắt đảo trên người hắn. Bọn họ đều là Liệp thần giả ở hẻm núi lớn Long Sâm, quá quen với đám thủ hạ của Ôn Mạn, thấy Hàn Thạc lạ mặt, thêm nữa hiện tại lại là thời kì đặc biệt cho nên mới vô cùng cẩn thận.

Lan Mỗ hơi khom người với tên mũi đỏ, cười hì hì nói:

- Làm phiền thông báo thủ lĩnh nhà ta một chút, nói có người muốn gặp đại nhân.

Gã mũi đỏ liếc xéo Hàn Thạc, đoạn nói lạnh như băng:

- Lan Mỗ, người có nghe rõ ràng ta vừa mới nói gì không hả? Thủ lĩnh nhà người đang bàn chuyện chính sự ở trong, với lại không chỉ có một mình cô ta. Có chuyện gì thì phải chờ bọn họ sau khi chấm dứt người hãy đến báo cáo, quy củ ấy người không phải không hiểu đó chứ?

Lan Mỗ ngẩn ra, lộ vẻ bất lực quay sang Hàn Thạc nói:

- Nếu không thì đợi một chút vậy, chắc cũng không lâu lắm đâu.

Hàn Thạc khẽ nhú mày, tâm niệm chợt động, một con ma đầu im hơi lặng tiếng xuyên qua thác nước, tiến vào thạch động rộng rãi phía sau.

Trong thạch động ở phía sau thác nước, Ôn Mạn và vài tên thủ lĩnh Liệp thần giả đang tranh chấp không thôi, về thời cơ ra tay dường như có sự chia rẽ, vài phương có vẻ mặt đỏ tía tai, giọng nói càng ngày càng dữ dội.

Ma đầu lượn một vòng quanh thạch động, thu hết tình hình đoạn báo lại. Hàn Thạc hồ hững nói:

- Ta vào tìm Ôn Mạn.

- Nhưng... - Lan Mỗ thấy Hàn Thạc vừa cất lời đã sắp sửa xông vào trong, sốt ruột muốn ngăn cản.

- Bằng hữu. Người có điếc hay không thế? Lời vừa nói chủ yếu để người nghe đó. Người muốn tìm chết phỏng? - Gã mũi đỏ sắc mặt lạnh như băng, tiến lên một bước chắn trước mặt Hàn Thạc.

Hàn Thạc hơi hốt đưa tay trái ra, bỗng nhiên đặt lên vai người này, ấn nhẹ một cái. Tiếng “két két” vang lên từ mỗi đốt xương trên người gã mũi đỏ. Máu tươi thoáng cái đã xộc lên não, rồi trào ra từ lỗ mũi, hai mắt gã

“Roác!”

Đại não của mũi đỏ nổ tung, bắn cả lên bề mặt nhám thạch màu nâu xám, như vẽ nên một bức họa tươi đẹp.

- Có địch. Có địch! - Đám Liệp thần giả đứng phía sau mũi đỏ vừa thấy đầu mục bị giết, lập tức hô toáng lên.

- Người. Người sao có thể? - Lan Mỗ quá sợ hãi, không rõ Hàn Thạc vì sao đột nhiên lại đại khai sát giới.

Nhếch mép cười, Hàn Thạc hóa thành một đạo u ảnh mờ mờ xuyên qua tiểu đội Liệp thần giả kia, như là đang dạo chơi trên nhám thạch phía sau thác nước, chỉ khẽ giơ tay nhắc chân đã tiêu diệt cả tiểu đội này.

- Yên tâm đi, người không có việc gì đâu! - Hút từng luồng thần hồn vào trong Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc nhẹ giọng nói với Lan Mỗ.

- Giết người rồi, có kẻ địch tiến vào, có kẻ địch tiến vào! Hang động có kẻ địch, tới cả đây!

Bốn phương tám hướng đều là âm thanh của Liệp thần giả, đám ẩn nấp ở chung quanh thác nước nhao nhao chạy tới. Nhưng chúng vừa mới tới khu vực bên này, liền bị Hàn Thạc cười khẩy giết chết từng tên một, không ai có thể may mắn sống sót.

Lan Mỗ sợ hãi vô cùng, luôn giữ một khoảng cách an toàn với Hàn Thạc, sợ hắn sẽ đột ngột ra tay với mình.

Đám thủ lĩnh Liệp thần giả đang xoắn xuýt vào nhau trong thạch động tự nhiên cũng nghe được động tĩnh ở bên ngoài. Bọn chúng lập tức ngừng việc tiếp tục tranh cãi, ào ào xuyên qua thác nước đi ra.

Khi bọn chúng ra đến nơi thì trước mặt sau lưng Hàn Thạc, chung quanh ngổn ngang xác chết. Mỗi cỗ thi thể đều bị lực lớn làm cho xương cốt thần thể nổ nát, mất đi thần hồn.

Kẻ duy nhất còn đứng được ngoài hung thủ là Hàn Thạc ra cũng chỉ còn Lan Mỗ mặt mày sợ hãi ở đằng xa thôi.

- Người là ai? Muốn làm gì? - Một thủ lĩnh Liệp thần giả biến sắc, lạnh lùng quát.

- Ta là chủ của Hàn gia, hôm nay tới là định quét sạch hẻm núi lớn Long Sâm, lấy hết tính mạng đám người các người! - Hàn Thạc cười cười, thản nhiên nói.

- Người, người vì sao làm như vậy? Chúng ta không cừu không oán với người. Lần trước khi Hàn gia đi qua đây, chúng ta cũng không hề ra tay với Hàn gia, vì sao? - Tên thủ lĩnh này kinh hãi, tin tức từ Khô Cốt thành bọn chúng hoặc nhiều hoặc ít cũng có nghe nói, vừa nghe Hàn Thạc báo ra danh tính, tức thì lạnh cả người.

- Đó là bởi vì các người sợ Hàn Hạo, ha ha, nếu như không phải là hắn, có lẽ người Hàn gia đã xong đời ở đây rồi. - Hàn Thạc thuận miệng nói. Không chờ bọn hắn phản bác, ma đầu đầy trời bay ra, giống như là mây đen phủ xuống đầu đám Liệp thần giả, nuốt hết bọn chúng.

Sở dĩ Hàn Thạc hạ thủ đám Liệp thần giả này, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là để cung cấp đủ linh hồn lực lượng cho Vạn Ma Đỉnh. Ngoài ra, hắn cũng cần thần hồn của những Thượng vị thần này, xóa hết ký ức và ý thức tự chủ trong thần hồn bọn chúng, để cho thành viên Hàn gia tu luyện cùng hệ lực lượng dễ dung hợp.

Ma đầu đông nghìn nghịt gào thét lao ra, đám thủ lĩnh Liệp thần giả này đều bị cuốn lấy, không có người nào có thể giãy thoát được.

Xen lẫn trong vô số ma đầu là một số Linh Ma đẳng cấp cao.

Những tên thủ lĩnh này căn bản không thể ngăn cản được, gào lên bi thảm, rất nhanh nối tiếp nhau bị ma đầu gặm nhấm. Mà Liệp thần giả còn đang chần chừ ở đằng xa cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn, dưới sự công kích xuất quỷ nhập thần của ma đầu toàn bộ đều gặp nạn.

Khoảng mười phút sau, tất cả Liệp thần giả xung quanh nham động đều bị ma đầu thôn phệ sạch. Hàn Thạc không ngừng ra tay hút thần hồn vào trong Vạn Ma đỉnh, thần hồn của bọn thủ lĩnh đều bị xoá ký ức, ý thức, biến thành hồn phách thần tụy nhất, chỉ chứa lại thể ngộ liên quan đến việc tu luyện lực lượng bản hệ.

Ngoài Hàn Thạc ra, chỉ còn Lan Mỗ và Ôn Mạn đứng như trời trồng.

Ôn Mạn vừa thấy ma đầu đông nghìn nghịt vọt tới, lòng bỗng sinh tuyệt vọng, cho rằng sẽ chết thảm trong tay Hàn Thạc. Nhưng khi ma đầu xông đến, lại như trong suốt nhẹ nhàng lướt qua người nàng, không có một con nào tiến hành công kích. Ôn Mạn thâm thấy vui vẻ, lập tức ý thức được tất cả những việc mà bản thân lần trước làm vì Hàn gia đã giúp cho nàng tránh được một kiếp nạn.

Cảm thụ được lực lượng khủng bố của bầy ma đầu, Ôn Mạn trong lòng tự nhiên nảy sinh sự tôn kính. Vào giờ phút này, nàng chợt hiểu vì sao Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo lại đáng sợ như vậy, lực lượng thần bí, có thủ lĩnh Hàn gia đáng sợ như thế, hẳn tự nhiên cũng sẽ không kém.

Trong chốc lát, Hàn Thạc đã làm cỏ tất cả. Sau khi ma đầu trở lại Vạn Ma Đỉnh, chung quanh cũng không còn uy hiếp gì nữa.

Cho đến lúc này, Hàn Thạc mới cười nhìn Ôn Mạn, hỏi:

- Cô là Ôn Mạn phải không?

Vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới tên mình, Ôn Mạn có hơi kinh ngạc, lễ độ cung kính khom người trước hắn, khiêm tốn nói:

- Ta là Ôn Mạn, không biết ngài tới hẻm núi lớn Long Sâm có chuyện gì?

- Ha ha, nghe con ta từng nhắc tới cô, nó từng nói cô đã cứu Hàn gia chúng ta. Ta lần này thuận tiện đi ngang qua Long Sâm, nghĩ tới cũng nên thăm cô một chút, còn nữa dẹp sạch cái đám rác rưởi này. - Hàn Thạc đối xử với Ôn Mạn có vẻ vô cùng khách sáo.

Ôn Mạn vừa mới tận mắt chứng kiến Hàn Thạc giết sạch đám thủ lĩnh Liệp thần giả trong hẻm núi lớn Long Sâm, giờ lại thấy hắn hòa nhã nói chuyện với mình, rõ ràng có phần được yêu mà sợ, cung kính hỏi:

- Ngài làm sao lại từng nghe được tên của ta, ngài nói con trai, vậy...

- Hàn Hạo ấy, cô chắc biết nó chứ? Hàn Thạc cười cười, nhìn Ôn Mạn nói.

Vừa nghe tên của Hàn Hạo, thân thể mềm mại của Ôn Mạn run rẩy, có vẻ kích động không thôi, bối rối gật đầu trả lời:

- Biết, biết..., không ngờ... Không ngờ ngài lại là phụ thân của hắn!

Dừng một chút, Ôn Mạn lẩm bẩm:

- Ta sớm phải nghĩ ra chứ..., các người giống nhau đến vậy, khí chất trên người cũng gần tựa như nhau, khó trách...

- Hàn Hạo đã thoát ly khỏi liên minh Liệp thần giả, tương lai sớm muộn cũng sẽ thành địch nhân với thống lĩnh Liệp thần giả của Tử Vong thâm uyên. Ừm, ta nghe nói ngươi và Hàn Hạo quan hệ không tệ, chắc cũng không muốn làm địch với nó chứ? Ừm, có hứng thú tới Vùng Đất Hỗn Loạn phát triển không? Hàn Hạo cũng đang ở đó đấy! - Hàn Thạc cẩn thận dò xét Ôn Mạn, từ thái độ có phần quái dị của nàng đã đoán được gì đó, cười dò hỏi.

Ôn Mạn vẻ mặt lại chấn động, kinh ngạc vui mừng, nghi ngờ, cảm động, suy đoán... đủ loại tâm tình đan xen, nom cực kỳ quái dị. Thấy Hàn Thạc quan sát chăm chú, Ôn Mạn dè dặt hỏi:

- Đây là ý của ngài hay là ý của Hàn Hạo?

- À...

Hàn Thạc sững sờ, rồi mỉm cười đáp:

- Xem như là cha con chúng ta cùng một ý đi. Nếu như không phải có sự trợ giúp của cô, Hàn gia chúng ta có lẽ đã gặp nạn ở chỗ này, ta và Hàn Hạo đều rất cảm kích cô. Ừm, cô ở lại hẻm núi lớn Long Sâm, nói không chừng có một ngày sẽ đối địch với Hàn Hạo, cho nên ta hy vọng cô có thể thoát ly liên minh Liên thần giả!

- Nếu Hàn Hạo muốn ta đến Vùng Đất Hỗn Loạn, như vậy, ta đi chuẩn bị một chút, rồi mau chóng rời khỏi nơi này! - Ôn Mạn nghe Hàn Thạc nói, gần như không hề do dự, lập tức đã hạ quyết tâm.

Hàn Thạc thầm thấy buồn cười, không ngờ rằng tiểu tử kia lại khiến cô nàng này quyết một lòng như vậy. Vừa nghe nói là ý của hắn, nàng ta thà rằng vứt bỏ tất cả ở hẻm núi lớn Long Sâm đi Vùng Đất Hỗn Loạn, điều này làm cho hắn vô cùng bất ngờ.

Hôm nay thủ lĩnh của hẻm núi lớn Long Sâm đều đã chết sạch ở chỗ này, nếu như Ôn Mạn không rời đi, nàng ta có thể tự tập tất cả Liên thần giả dưới tay mình, trở thành thủ lĩnh thật sự của nơi này. Vậy mà Ôn Mạn vì Hàn Hạo, lại cam nguyện vứt bỏ mọi thứ, thực sự làm cho Hàn Thạc nhìn với cặp mắt khác.

Chỉ có điều Ôn Mạn đáng người mặc dù nổi bật, nhưng vết sẹo trên mặt lại làm cho người ta có phần không dám khen, điều này khiến hắn nảy một chủ ý.

- Ôn Mạn, cô đến đây, ta giúp cô xoa vết sẹo trên mặt đi! - Hàn Thạc quan sát một chút, đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa nói ra, trên mặt Ôn Mạn hiện ra nét vui sướng không dám tin, nhìn chăm chú Hàn Thạc, nói năng có phần lộn xộn:

- Cái này... Vậy... Ngài... Ngài có thể làm mất vết sẹo trên mặt ta ư?

- đương nhiên, chuyện này rất dễ dàng. - Hàn Thạc tự tin cam đoan, dường như giúp nàng ta giải quyết vấn đề này dễ như trở bàn tay, căn bản không chút khó khăn nào.

Ôn Mạn vui mừng vô cùng, đổi lại nếu người khác nói lời này nàng có lẽ không tin, nhưng mà bản thân Hàn Thạc là chủ nhân của Thiên Cơ được tề y thuật thần kỳ, sớm đã nức tiếng khắp đại lục, nàng lập tức tin ngay vào lời hắn nói, nhu thuận bước tới chỗ hắn.

911. Chương 911:đám Hung Ác Liên Thủ

Vết sẹo dữ tợn đáng sợ trên mặt Ôn Mạn đã phá hủy hình tượng chinh thể của nàng, làm cho đám nam nhân không dám đến gần.

Tuy nhiên trừ nó ra, vóc dáng nàng ta thướt tha, làn da mịn màng trắng nõn, nhìn thế nào cũng đều là một mỹ nhân chính cống. Lấy ánh mắt bình phẩm của Hàn Thạc cũng không tìm thấy khuyết điểm ngoại trừ vết sẹo ra.

Thầm gật đầu, hắn cảm thấy Ôn Mạn khá xứng đôi với Hàn Hạo, nhất là nàng ta rất có tình nghĩa với tiểu tử kia, thậm chí bằng lòng vì hắn vứt bỏ quyền làm thủ lĩnh duy nhất của hẻm núi lớn Long Sâm. Điều này làm cho Hàn Thạc vô cùng vừa lòng, nếu như thật sự có một người con dâu như vậy, hắn cũng cảm thấy rất được.

Ôn Mạn do có tình ý với Hàn Hạo nên đối xử với Hàn Thạc như là trưởng bối, thái độ vô cùng khiêm tốn, còn hơi chút ngượng ngùng, khi đi đến trước mặt hắn cúi thấp đầu, trong lòng khá bối rối.

- Không phải căng thẳng thế, giải quyết chuyện này rất dễ dàng. - Thấy nàng ta khá khấn trương, Hàn Thạc cười trấn an.

Nói chuyện một hồi, Hàn Thạc đã ra tay. Tay trái vung lên, một luồng khói xám ảm áp bao lấy hai má của Ôn Mạn. Thần tùy ý động, lực lượng trong lòng bàn tay hần nhẹ nhàng cọ sát lớp da chết trên vết sẹo của nàng ta, chúng dần dần bóc ra rơi xuống...

- Sẽ cảm thấy hơi nóng, tuy nhiên đừng lo, nó chỉ làm chỗ thịt hư của vết sẹo tróc ra thôi, ta nghĩ mức đau đớn này cô chắc chắn có thể chịu đựng được... - Hàn Thạc nói chuyện với ngữ điệu thoải mái, lợi dụng lực lượng trong lòng bàn tay di động trên mặt Ôn Mạn.

Với việc lực khổng chế Ma nguyên lực vô cùng chính xác, Hàn Thạc tự nhiên có thể dễ dàng thay đổi đường nét da thịt và kích thích tế bào. Với vết sẹo như vậy, người bình thường khó chữa trị nổi nhưng hần lại có thể thông dong làm được.

Không cần thời gian quá dài, Hàn Thạc thu tay lại, nhìn vào hai đạo hồng tuyến mờ mờ trên khuôn mặt của Ôn Mạn, cười nói với nàng ta:

- Thử soi gương xem!

Ôn Mạn đang nhắm mắt từ từ cảm thụ chợt mở hai mắt, nhìn Hàn Thạc, nói có phần xấu hổ:

- Ta không có gương.

Hàn Thạc sững sốt, rồi tức thì bình tĩnh, thầm nghĩ nàng ta nhất định là không dám nhìn vết sẹo trên mặt mình, cho nên trên người căn bản không mang theo gương. Hần cười ảm áp rồi lấy ra một tấm gương từ trong không gian giới chỉ đưa cho Ôn Mạn, nói:

- Soi đi. Sau này nhớ thường xuyên mang gương theo!

Dừng một chút, Hàn Thạc lấy ra một bình thuốc đưa cho Ôn Mạn, dặn:

- Loại thuốc này là ta năm đó phối chế cho Tật Mai Lệ Thập ở Âm Ảnh thành, cũng thích hợp cho cô dùng. Mỗi ngày bôi hai lần sáng, tối lên chỗ vết thương. Chắc độ một tháng thì ngay cả hai cái vết hồng hồng kia cũng sẽ biến mất.

Ôn Mạn tiếp nhận được tề, hít sâu một hơi, cuối cùng đưa gương trước mặt. Nàng ta rất vui mừng, cảm kích nhìn Hàn Thạc nói:

- Cảm ơn ngài. Thực sự cảm ơn ngài!

Khoát tay, Hàn Thạc khách khí nói:

- Ta phải đa tạ cô mới đúng. Không có cô khuyên giải, Hàn gia chúng ta e rằng đã bị diệt toàn quân ở nơi này. Phải cảm ơn là ta mới đúng.

Ôn Mạn trân trọng tiếp lấy bình thuốc, môi nở nụ cười rạng rỡ, thành thật nói với Hàn Thạc:

- Ta xử lý xong mọi chuyện ở hẻm núi lớn Long Sâm rồi sẽ lập tức tới Vùng Đất Hỗn Loạn.

Gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Càng nhanh càng tốt. Ta nghĩ Hàn Hạo mà nhìn thấy cô nhất định sẽ chấn động đó. Ha ha.

Thích đẹp chính là bản tính trời sinh của đàn bà, Ôn Mạn bởi vì vết sẹo trên mặt mà khi đối diện với Hàn Hạo luôn có tâm lý tự ti. Bây giờ vết sẹo trên mặt đã tan biến, tất cả sự mỹ lệ của nàng lại không hề suy giảm, Ôn Mạn trở nên tự tin hơn nhiều so với quá khứ. Đường như nghĩ tới cảnh tượng lúc gặp mặt Hàn Hạo, cô nàng ngượng ngùng cúi đầu cười, có vẻ rất là xấu hổ.

- Đúng rồi, vết sẹo trên mặt cô là thế nào thế? Thứ lỗi cho ta nói thẳng, cái này rõ ràng là có người dùng vũ khí sắc bén rạch lên, là kẻ nào đã làm? - Thấy Ôn Mạn tâm tình khá vui vẻ, Hàn Thạc cuối cùng không kìm được hỏi về vấn đề này.

- Chính ta tự rạch! - Ngoài dự kiến của Hàn Thạc, Ôn Mạn do dự một chút rồi đưa ra một đáp án làm hần kinh ngạc.

Không đợi Hàn Thạc tiếp tục nêu câu hỏi, Ôn Mạn đã giải thích:

- Năm đó gia tộc của ta chịu cảnh diệt môn, tất cả thành viên nam giới đều bị giết sạch hoặc là bị dày làm thần nô, nữ giới thì bị cưỡng hiếp sau đó bị bán làm ca cơ. Ta vì trốn tránh vận mệnh đó nên dùng vũ khí sắc bén cắt vào má mình...

Ôn Mạn rủ rỉ thuật lại đoạn chuyện cũ chua xót. Từ đó Hàn Thạc biết được sự bi thảm mà nàng đã từng chịu.

- Kẻ địch còn sống trên đời không? - Hàn Thạc sắc mặt trầm xuống, nhẹ giọng hỏi.

- Cảm ơn ý tốt của ngài, không phải làm phiền ngài động thủ nữa. Ta sau khi trở thành Liệp thần giả, không tiếc hao phí tất cả đề cao thực lực của bản thân, rất nhiều năm trước ta đã báo thù được rồi. - Ôn Mạn vừa nghe Hàn Thạc mở miệng, lập tức biết hắn có ý báo thù vì mình, lòng chợt âm ập lại. Nàng cảm thấy hai cha con nhà này mặc dù giết người không chớp mắt, nhưng khi đối xử với bằng hữu rất thẳng thắn, trọng nghĩa khí.

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Tốt lắm, ta đi trước một bước, cô sau khi xử lý ổn thỏa mọi chuyện thì cũng nên tới Vùng Đất Hỗn Loạn đi. Ừm, nếu như ở Vùng Đất Hỗn Loạn có kẻ gây bất lợi với cô, cứ báo tên ta ra, chắc hẳn sẽ không có ai dúi mù dám ra tay tàn nhẫn với cô đâu!

Thực lực của Ôn Mạn ở Long Sâm tương đối khá, nhưng hung thần ác sát ở Vùng Đất Hỗn Loạn quá nhiều, gần như mỗi một tên cầm đầu một thế lực nhỏ đều là Thượng vị thần. Loại cao thủ cảnh giới Thượng vị thần sơ kỳ như Ôn Mạn thế này căn bản không tính là gì.

Người tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn ngay từ đầu đều sẽ phải chịu sự ức hiếp làm nhục, có thể chịu nổi hay không cũng là vấn đề.

- Ta sẽ cẩn thận. - Ôn Mạn cười thoải mái, cảm thấy nói chuyện với Hàn Thạc rất vui vẻ.

Không nói thêm gì nữa, Hàn Thạc cười chào tạm biệt Ôn Mạn rồi rời đi.

Hàn Thạc luôn là người có thù tất báo, có ân tất trả. Bọn Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ thù hận đã được giải quyết, ân nhân Ôn Mạn này cũng đã xử lý ổn thỏa. Lần này rời Vùng Đất Hỗn Loạn những chuyện nên làm đều đã hoàn thành, cũng đến lúc phải trở về rồi.

...

Nghĩa địa âm u lạnh lẽo, hoang tàn, u ám, lửa lân tinh sắc lục lúc chớp đặng đông lúc loé đặng tây, bạch cốt trắng hếu phủ đầy đất, sương mù mờ ảo.

Tại một ngôi mộ trong nghĩa địa đột nhiên lôi điện lập loè, một bóng dáng hùng tráng chợt chui ra từ đó, hít thật sâu ngưng không khí trong lành.

Trong một huyết mộ lớn hơn khác chợt vọng ra giọng cười âm u:

- Hắc hắc, Tát Lạp Tư, người gần như đã hồi phục rồi phải không?

Điện mang lập loè trên người bức lui sương mù mờ nhạt, một cước dẫm nát một bộ xương rất lớn làm vang lên tiếng kêu “ken két”, hai mắt Tát Lạp Tư cũng lóng lánh điện quang, nhìn vào huyết mộ nơi truyền ra âm thanh kia nói:

- Đa tạ, không có liên minh Liệp thần giả các người trợ giúp, ta không thể khôi phục lại nhanh như vậy.

- Không phải khách khí, tuy nhiên người cũng không nên quên chuyện đã từng đáp ứng chúng ta!

Bên trong mộ huyết, người kia cười vô cùng xảo trá, hắc hắc nói:

- Đám Thái Nhĩ, La Cách chiếm đoạt Vùng Đất Hỗn Loạn đã quá lâu, cũng nên thay đổi vị trí đi thôi. Một chỗ tốt như vậy, liên minh Liệp thần giả chúng ta quả thật thèm thuồng đã rất lâu rồi!

- Hừ, dù sao Vùng Đất Hỗn Loạn đã không còn vị trí cho ta nữa. Bọn Thái Nhĩ, La Cách đã đồng ý cho tên tiểu tử kia vào Thâm Cốc, ý tứ đã thừa nhận vị trí của hắn. Với ta, đám gia hỏa ở Vùng Đất Hỗn Loạn kia toàn bộ đều là kẻ địch, dù sao ta cũng không có khả năng trở lại đó nữa, các người muốn làm như thế nào

không liên quan với ta! - Tát Lạp Tư tức giận đùng đùng, với cách làm của Thái Nhĩ, La Cách hết sức bất mãn.

- Rất tốt rất tốt, Tát Lạp Tư à, nghe nói kẻ thù của ngươi đã rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn, ở Hắc Ám thần vực, Tử Vong thần vực còn làm ra chuyện rất huênh hoang. Ngươi có hứng thú hợp tác với chúng ta, khiến cho hắn không trở về được Vùng Đất Hỗn Loạn không? - Người bên trong huyết mộ kia cười cười đề nghị.

Tát Lạp Tư sững sốt, rồi thức thì nhếch mép cười lạnh:

- Tiểu tử kia xuất quỷ nhập thần, ngươi nắm chắc được hành tung của hắn sao?

- Ba ngày trước ta nhận được tin tức, Liệp thần giả ở hẻm núi lớn Long Sâm bị dọn dẹp sạch sẽ, tên kia đang từ Tử Vong thần vực trở về Vùng Đất Hỗn Loạn. Hắc hắc, nơi này là Tử Vong thần vực, ở đây ngoài Tử Vong Chủ thần ra, tin tức của ta linh thông nhất, ta nếu muốn tìm ra hắn thì không hề khó khăn. - Người trong mộ huyết tự tin nói.

Tát Lạp Tư rõ ràng có chút động tâm, do dự một lúc, mới khó xử nói:

- Ta đã giao thủ với tên kia hai lần, hạng người này vô cùng nham hiểm hung ác, so với loại cáo già như Thái Nhĩ, La Cách còn khó đối phó hơn. Công phu trốn chạy của tiểu tử đó lại càng trội, nếu như chúng ta không thể thật sự lưu hắn lại, ta thấy nên quên đi. Thằng này là loại có thù tất báo, thực lực tiến bộ lại rất nhanh, cũng không dễ gặm đầu.

- Tát Lạp Tư, ngươi không phải là sợ rồi hả?

Người kia cười ha ha, nói:

- Ngươi tung hoành Vùng Đất Hỗn Loạn nhiều năm, mấy thống lĩnh liên minh Liệp thần giả chúng ta cũng rất bội phục ngươi, luôn không dám tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn! Lần trước tiểu tử kia rõ ràng chỉ chiếm được chút tiện nghi vậy mà ngươi lại sợ hắn? Ngươi có còn là Tát Lạp Tư mà chúng ta biết nữa không? Nợ máu phải trả bằng máu mới luôn là cách làm của ngươi!

Trong mắt tất cả mọi người, Tát Lạp Tư lần trước bị thảm bại thì Hàn Thạc chỉ lợi dụng cơ hội, nhưng chỉ có bản thân Tát Lạp Tư mới hiểu được thất bại lần đó không phải ngẫu nhiên. Hắn càng nhận thức sâu sắc hơn so với bất cứ kẻ nào về sự đáng sợ của Hàn Thạc. Bất luận người trong mộ huyết kia có xúi giục thế nào, Tát Lạp Tư đều kệ, nói lạnh như băng:

- Trừ phi ngươi bảo đảm không sơ hở, nếu không, ta sẽ không ra mặt chính diện đối chiến với hắn!

Lời vừa nói ra, người kia trầm mặc một hồi, dường như khó có thể hiểu nổi sự cẩn thận của Tát Lạp Tư. Một lát sau, hắn có vẻ đã suy nghĩ kỹ, cười hắc hắc nói:

- Minh ta, cộng thêm thống lĩnh phụ trách hai đại thần vực Hủy Diệt, Hắc Ám, thêm ngươi nữa, bốn người chúng ta liên thủ, ngươi có làm hay không?

Tát Lạp Tư có vẻ cả kinh, không rõ nguyên nhân nhìn vào huyết mộ, cau mày hỏi:

- Hắn có thù sâu oán nặng gì với liên minh Liệp thần giả các ngươi sao? Không ngờ lại chọc vào để ba người các ngươi phải liên thủ đối phó?

- Một gã thủ lĩnh được ta coi trọng nhất tên là Hàn Hạo sau khi đến Vùng Đất Hỗn Loạn đã vì người này mà phản bội ta. Không chỉ như thế, năm đó khi ở Hắc Ám thần vực, thằng này đã dẫn người bao vây tiêu diệt một phân bộ của chúng ta, mấy ngày hôm trước lại vừa quét sạch người ở hẻm núi lớn Long Sâm. Sự tồn tại của hắn uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của liên minh Liệp thần giả chúng ta. Hắn càng tiến bộ thần tốc, chúng ta càng phải nhanh chóng diệt trừ hắn! - Giọng của người trong huyết mộ lại phát ra.

Dừng một chút, hắn tiếp lời:

- Bốn người chúng ta ra tay, cho dù là Thái Nhĩ cũng chết chắc, ngươi có làm hay không?

Tát Lạp Tư do dự một chút, nghĩ tới sự huỷ diệt trả miếng của Hàn Thạc với đỉnh Thiên Thần liên hạ quyết tâm, nói:

- Mẹ nó, làm!

912. Chương 912: “bạn Cũ”

Vùng Biển Mê Mang là chỗ nhất định phải qua nếu muốn rời khỏi Tử Vong thần vực tiến về Vùng Đất Hỗn Loạn. Lại xuyên qua hai đỉnh núi từng từng nữa, xem như đã ra khỏi Tử Vong thần vực.

Vùng Biển Mê Mang sở dĩ có tên này, là bởi vì trên biển mây mù lượn lờ, sương mù như tấm vải trắng khổng lồ che phủ toàn bộ mặt biển. Người ở trên mặt biển thậm chí không thấy rõ nước biển phía dưới, cho dù ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống cũng không thể xuyên thấu màn sương mù dày đặc như sợi bông.

Vùng biển này bao la, dưới đáy biển sinh vật hiếm thấy cổ quái nhiều không kể xiết. Có một số người dị tộc sinh hoạt quanh năm dưới đáy biển Vùng Biển Mê Mang, cùng với người sống trên mặt đất của Tử Vong thần vực nước sông không phạm nước giếng.

Một khi tiến vào Vùng Biển Mê Mang, chỉ bất cẩn một chút là có khả năng sẽ bị lạc phương hướng. Thần thực lực hơi yếu rất có thể là sẽ trở thành con mồi của Liệp thần giả, hễ đã vào trong sương khói đậm đặc ở Vùng Biển Mê Mang sẽ bị người giết hại.

Từ Tử Vong thần vực tiến một mạch về phía trước, một ngày Hàn Thạc cuối cùng đã xuất hiện ở lối vào Vùng Biển Mê Mang. Dõi nhìn phía trước như bị lụa trắng che khuất toàn bộ mặt biển, Hàn Thạc chợt phát hiện sương mù lượn lờ trên mặt biển so với lần trước hắt ghé qua thì đậm hơn rất nhiều.

Không chỉ như thế, trong vùng biển, hần phát hiện Tử Vong, Hắc Ám nguyên tố dường như cũng đặc hơn nhiều so với trước, hơn nữa Liệp thần giả lượn khắp nơi tìm con mồi cũng không hề thấy một mống. Điều này hơi ngoài dự liệu của hần.

Tới Tử Vong thần vực khi trước, trong Vùng Biển Mê Mang hần phát hiện được rất nhiều Liệp thần giả, có một vài tên đuôi mù cũng từng chủ động tới chọc hần, đều bị Hàn Thạc tiêu diệt, sau đó quăng thi thể vào đáy biển, làm thức ăn cho những sinh vật khổng lồ dưới đó.

Rất nhiều Liệp thần giả đều kết bè kết phái lượn khắp bầu trời Vùng Biển Mê Mang. Nhờ vào sương mù hình thành tự nhiên ở đây, bọn chúng lui tới không chút tung tích, một khi phát hiện con mồi liền đồng loạt xông lên, nếu như phát hiện đối phương thực lực quá mạnh, lại có thể dựa vào sự quen thuộc địa hình ung dung rút lui.

Đây dường như là một mảnh đất lành tồn tại là để giành riêng cho Liệp thần giả!

Đứng ở lối vào, Hàn Thạc thần thức đảo cả Vùng Biển Mê Mang một vòng, không cảm ứng được lực lượng sinh mệnh mãnh liệt, thậm chí thấy kỳ quái, trong lòng bắt đầu cảnh giác.

Trên đường thẳng đến đây, Hàn Thạc đã quét sạch mười mấy thế lực Liệp thần giả lớn nhỏ. Nhờ vào tin tức Ôn Mạn đưa cho, mỗi một chỗ hần đi qua đều đặc biệt nhằm vào khu vực Liệp thần giả thường hay tụ tập, lợi dụng lực cảm ứng siêu mạnh của linh hồn để đuổi giết bọn chúng.

Từ hẻm núi lớn Long Sâm tới đây, lượng Liệp thần giả chết ở trong tay Hàn Thạc đã vượt qua con số năm trăm. Trong Vạn Ma đỉnh lại có thêm năm trăm con ma đầu.

Sự quái dị của Vùng Biển Mê Mang cũng không khiến cho Hàn Thạc lưu ý. Trong lòng có tiếc nuối, nhưng hần vẫn thông thả tiến vào Vùng Biển Mê Mang. Ở đây đã không còn Liệp thần giả, Hàn Thạc cũng không định dừng lại quá lâu. Hần gia tăng tốc độ, dự định nhanh chóng rời khỏi cái nơi không thể có thu hoạch này.

Khi đến được khu vực trung tâm của Vùng Biển Mê Mang, thần thức Hàn Thạc đột nhiên rung động, từ đáy lòng nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Hàn Thạc nhíu mày, không vội vã đi tiếp nữa, ngược lại đứng lặng im tại chỗ. Đầu tiên hần vứt bỏ những gì mình vừa nghĩ lung tung trong đầu, sau đó lại tập trung thần thức. Đột nhiên trong đầu hần nảy lên một cảm giác kỳ diệu.

Ma công sau khi đạt tới cảnh giới Thiên Diệt thì sự tu luyện tâm linh của Hàn Thạc đã bước vào một loại cảnh giới cực kỳ huyền diệu. Chỉ cần thực sự dụng phải nguy cơ, hần tất có thể cảm ứng sớm trước một bước, từ đó kịp thời đưa ra sự phòng bị.

Loại cảm giác nguy cơ này vừa xuất hiện từ đáy lòng, cùng với cảnh tượng thấy được lúc trước, tâm Hàn Thạc chợt động, biết ngay rằng trong Vùng Biển Mê Mang nhất định đã xảy ra biến hóa nào đó, nếu không sẽ không có nhiều trùng hợp đến vậy.

Thần thức phóng ra, hóa thành hàng nghìn hàng vạn tia, lấy hắn làm trung tâm dần khuếch tán. Mấy chục con ma đầu mới vừa được luyện chế cũng ào ào từ trong cơ thể bay ra, tản đi khắp Vùng Biển Mê Mang, tìm kiếm những điều bất trắc có thể xảy ra.

- Kể nào? - Hàn Thạc đột nhiên quát lạnh.

Sau khi tiến vào cảnh giới này, Hàn Thạc có sự tự tin tuyệt đối với bản thân. Ngoài Chủ thần thật sự có thần cách ra, người khác hắn không hề xem trọng. Mà Chủ thần thường đều là nhân vật cao ngạo tuyệt đỉnh, chắc chắn sẽ không lén lút làm mấy cái chuyện tập kích mai phục như vậy.

Thần thức và ma đầu lan đến mỗi góc của Vùng Biển Mê Mang, nhưng cũng không phát hiện được sự cổ quái từ đâu. Cảm giác nguy cơ trong lòng kia vẫn chưa biến mất, ngược lại càng lúc càng tăng, điều này khiến Hàn Thạc hiểu được ở đây nhất định có kẻ địch.

Tâm niệm chợt động, tất cả thần thức và ma đầu đều quay trở lại cơ thể. Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng, cũng mặc kệ kẻ địch chưa biết đang ẩn nấp trong bóng tối ở chỗ nào, dùng tốc độ nhanh hơn nữa lao ra phía ngoài của Vùng Biển Mê Mang.

Dựa vào quan sát của hắn, kẻ địch nếu đã ẩn nấp, thì chắc đang định lợi dụng địa hình đặc biệt của Vùng Biển Mê Mang để đối phó hắn, cho nên chắc chắn sẽ không muốn hắn rời khỏi đây. Bây giờ hắn thừa cơ bay đi, bọn núp trong bóng tối kia sẽ phải hiện thân, không tiếc tất cả chặn hắn lại.

Hàn Thạc phán đoán không sai!

Quả nhiên khi hắn dùng tốc độ cao định rời khỏi Vùng Biển Mê Mang thì đột nhiên, lực lượng Tử Vong, Hắc Ám nguyên tố bắt đầu tụ tập lại rất quỷ dị. Chỉ trong tích tắc, sương trắng mênh mông trong Vùng Biển Mê Mang đã biến thành khói đen, tràn ngập khắp mọi nơi.

Khí Tử Vong xen lẫn trong gió biển lạnh lẽo, trong khoảng thời gian cực ngắn đã lan khắp cả hải vực.

Vùng Biển Mê Mang vừa xuất hiện dị biến, Hàn Thạc lập tức cảm giác được sự bất đồng. Trong nháy mắt nơi đây đã lộ ra tầng tầng kết giới, từ bốn phương tám hướng của Vùng Biển Mê Mang dần co lại về phía hắn.

Rất hiển nhiên, tất cả biến hóa của Vùng Biển Mê Mang đều nhằm mục tiêu công kích cuối cùng chính là hắn!

Cẩn thận cảm thụ tốc độ tụ tập của Tử Vong và Hắc Ám nguyên tố, Hàn Thạc chợt biến sắc, thậm chí hơi ngạc nhiên.

Với giác quan nhạy bén, từ tốc độ tụ tập của Tử Vong, Hắc Ám nguyên tố hắn đã cảm nhận được thực lực của kẻ địch ẩn nấp. Hàn Thạc có thể chắc chắn đang ngầm ẩn nấp có ít nhất hai tên Chủ thần tu luyện Tử Vong, Hắc Ám lực lượng, tuy rằng là Chủ thần không có thần cách, nhưng hai tên Chủ thần tề tụ tại Vùng Biển Mê Mang cũng có vẻ vô cùng đáng sợ.

Hàn Thạc đang định nói cái gì đó, chợt phát hiện đáy biển phía dưới trời lên, nước biển không thấy rõ tràn ngập Hủy Diệt lực lượng. Dưới tác dụng của quy tắc kỳ dị khiến cho nước cứng như sắt đá, hơn nữa vẫn đang nâng cao...

Còn có một Hủy Diệt Chủ thần!

Hàn Thạc kinh hãi, không ngờ trong Vùng Biển Mê Mang lại có tới ba hệ Chủ thần mai phục, điều này hoàn toàn nằm ngoài phán đoán của hắn.

Một tia chớp giạt xé rách màn sương mờ ảo, cũng đồng thời giáng xuống mặt biển. Trong nháy mắt, chớp giạt phân ra, Lôi Điện nguyên tố chỉ chít đan chéo nhau, lại bao phủ cả bầu trời sương khói, hình thành một cái lưới khổng lồ.

Chủ nhân của ba luồng lực lượng Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám Hàn Thạc không quen. Nhưng vào lúc Lôi Điện lực lượng đột nhiên từ trên đỉnh đầu giáng xuống, hấn lập tức từ sự quen thuộc với Lôi Điện lực lượng đã đoán được thân phận người đến, lúc này giữa đầu hừ lạnh:

- Tắt Lạ Tư, không ngờ kẻ trăm phương ngàn kế đối phó ta lại là người! Ta chỉ kỳ quái, vì sao người có thể khôi phục lại nhanh như vậy, hơn nữa tìm được ba trợ thủ lợi hại, hai điểm nghi hoặc này người có thể giải thích cho ta được không?

Bóng dáng hùng vĩ của Tắt Lạ Tư trong màn sương mù dần hiện ra, từ trên cao nhìn xuống Hàn Thạc. Nét mặt gã có chút quái dị, hừ hừ:

- Lần này người nghĩ sai rồi, người lập kế hoạch muốn đối phó với người không phải là ta, mà là ba vị khác! Ta chỉ thuận theo thôi!

Hàn Thạc chợt hiện linh quang, cười phá ra:

- Thì ra là thế, xem ra trên đường tới đây ta đồ sát Liệt thần giả, cuối cùng cũng nghênh đón sự phản kích của chủ nhân. Ha ha, chỉ không ngờ rằng lần phản kích này lại hung mãnh như thế!

Trong màn đen vô cùng vô tận, một cái bóng khổng lồ ngàn trượng dần hiển hiện, đôi mắt xanh lục như vàng trắng rằm nhô cao trong bóng đêm, lạnh lùng nhìn xuống Hàn Thạc ở phía dưới, Hủy Diệt lực lượng khổng lồ dường như kéo nước biển từ đáy lên, làm cho mặt nước nơi này chìm nổi không ngừng.

Hắc Ám vô tận dần dần càng tụ càng dày đặc, một cái bóng đen vĩ đại khác cũng từ từ hiện ra. Bóng đen bị Hắc Ám nguyên tố đậm đặc nhất bao bọc lấy, không thể nhìn ra tướng mạo thật sự.

Cùng lúc đó, một cái ngai bằng xương trắng từ hư vô bỗng xuất hiện giữa không trung. Trên ngai tử khí nồng nặc không ngừng lôi kéo biến hóa. Một cái bóng mờ mờ bị tử khí bao phủ, mang một tấm mặt nạ tái nhợt, cũng không thấy rõ tướng mạo thật sự.

Ba vị Chủ thần Hủy Diệt, Hắc Ám, Tử Vong nối tiếp xuất hiện, hoặc là lợi dụng Hắc Ám ngăn lại, hoặc là sử dụng mặt nạ che dấu khuôn mặt, cũng không để lộ tướng mạo thật sự ra ngoài. Xem ra bản thân là thống lĩnh Liệt thần giả, bọn chúng đích thực vô cùng cẩn thận.

Ba tên cùng xuất hiện, Hàn Thạc đặt sự chú ý lên người cự nhân ngàn trượng ảo hóa mà thành, cười ha ha nói:

- Hóa ra là người, trước kia ta đã gặp người rồi! Quả nhiên, người quả nhiên chính là tên tu luyện Hủy Diệt lực lượng, thống lĩnh Liệt thần giả của Hủy Diệt thần vực.

Năm đó khi ở Hắc Ám thần vực, Hàn Thạc đã phát hiện một sào huyệt của liên minh Liệt thần giả, từng dẫn Hắc Thiên đến bao vây tiêu diệt bọn chúng, không ngờ ở cung điện dưới lòng đất khi phát hiện hóa thân vĩ đại của hắn, thiếu chút nữa đã chết chìm ở đó.

Sớm hơn nữa, khi còn ở Tử Vong Mộ Địa của Kỳ Áo đại lục, cái ảo giác vĩ đại này cũng từng xuất hiện, định khiến cho Hàn Thạc thần phục dưới tín ngưỡng của hắn, phục vụ cho hắn.

Không ngờ nhiều năm sau, trong Vùng Biển Mê Mang ở Tử Vong thần vực, hắn lại thực sự gặp mặt tên Chủ thần tu luyện Hủy Diệt lực lượng này.

Với ánh mắt hiện tại của Hàn Thạc, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra hình dáng người khổng lồ ngàn trượng kia chỉ do ảo hóa mà ra. Tuy nhiên bởi vì thực lực của hắn cực kỳ khủng bố, mặc dù người khổng lồ chỉ do ảo hóa, cũng không ai có thể phân biệt được, chỉ biết lúc này hắn tồn tại rất chân thực.

Một hình tượng khổng lồ như vậy hiện ra, thông thường người tâm trí không kiên định dưới thần uy của hắn nói không chừng lập tức sẽ thần phục. Mà ngay cả Hàn Thạc năm đó nhìn vào ảo giác vĩ đại kia, cùng với lực lượng gờ tay nhắc chân giống như thiên uy, thì tâm cảnh cũng khiếp đảm.

- Không sai, chúng ta đã từng gặp nhau. Không ngờ nhân vật tầm thường như kiến hôi năm đó, vậy mà có thể nhanh chóng có được thực lực khả dĩ uy hiếp liên minh chúng ta. - Âm thanh già nua từ miệng người khổng lồ chậm rãi truyền đến, dường như hắn rất có cảm xúc.

913. Chương 913:tiếng Sét Từ Chín Tầng Trời

Lúc Hàn Thạc mới đến Chúng Thần đại lục, dù bất kỳ ai trong bốn người này ra tay thì hẳn đều tuyệt không may mắn thoát khỏi! Nhưng giờ đã cách nhiều năm, Hàn Thạc của hôm nay đã khác hẳn xưa, bọn chúng để tiêu diệt hẳn lại đến cả bốn, đủ để chứng minh phân lượng Hàn Thạc trong lòng bọn chúng.

Ba thống lĩnh Liệp thần giả ba đại thần vực Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, cộng thêm Tát Lạp Tư, bốn người này bày thiên la địa võng ở Vùng Biển Mê Mang, mục đích không cần nói cũng biết.

- Bố Lai Ân, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót thoát đi! - Tát Lạp Tư nhìn Hàn Thạc, oán hận nói.

Cảm thụ được khí tức từ bốn thân thể trên, Hàn Thạc biết trận chiến này sẽ vô cùng gian nan. Vài ngày trước hẳn vừa mới sử dụng Huyết Độn thuật thoát khỏi Thôn Vân thành thuộc Hắc Ám thần vực, hiện không hề ở trạng thái tốt nhất, đối mặt bốn tên này thực sự vô cùng nguy hiểm đáng sợ.

Tự nhiên, Hàn Thạc có thể lại sử dụng Huyết Độn thuật thoát khỏi Vùng Biển Mê Mang. Nhưng thuật này mới sử dụng không lâu, trong thời gian ngắn lại dùng tiếp sẽ không thoải mái giống như lần đầu.

Hàn Thạc thâm hiểu, chỉ cần lại dùng Huyết Độn thuật, Ma Thể của hắn sẽ thật sự thụ thương, trong thời gian ngắn tuyệt đối khó khôi phục lại. Cho dù hắn có thể thoát khỏi sự bao vây của bọn này, Vùng Đất Hỗn Loạn còn có đám Thái Nhĩ, La Cách không tốt đẹp gì, thực lực không đạt tới trạng thái cao nhất hẳn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Âm trầm cảm thụ khí thể hùng hổ dọa người của bốn tên, Hàn Thạc ngẫm sốt ruột suy nghĩ phương pháp rời khỏi nơi này.

- Đừng nghĩ có thể sống sót rời nơi đây, bốn người chúng ta đã chuẩn bị khá lâu chờ ngươi sa lưới, hôm nay ngươi đã đến, thì đừng mơ còn sống thoát đi! - Bóng dáng người khổng lồ ngàn trượng trên hư không từ từ lắc lư, cặp mắt xanh lục nhìn chòng chọc Hàn Thạc, không ngừng thúc dục Hủy Diệt lực lượng. Nó lấy hắn làm trung tâm, hình thành một từ trường khổng lồ, thông qua đó ảnh hưởng đến nước biển, ngăn cản Hàn Thạc chui xuống đáy chạy.

- Hắc hắc, đáng tiếc, một hạt giống tốt như vậy. - Chủ thần đeo mặt nạ ngồi trên ngai xương trắng cười dò xét, từ từ tiếp cận Hàn Thạc. Cái ngai trắng phau ầy lấp lánh quầng sáng màu sữa, tử khí mờ mịt từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía hắn.

Một thống lĩnh khác được Hắc Ám nguyên tố hoàn toàn bao phủ không nói một lời, tuy nhiên lại phối hợp với mấy người kia, dùng Hắc Ám bao phủ Hàn Thạc.

Bốn người dần bức tới gần hắn. Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, Lôi Điện lực lượng dần ngưng tụ, tràn ngập toàn bộ Vùng Biển Mê Mang. Sau khi bốn đại thần chi lĩnh vực cùng thi triển, các hệ lực lượng khác của cả một khu vực đều biến mất sạch. Sức mạnh cuồng loạn chia làm bốn luồng, từ trên bầu trời, dưới mặt đất, trước, sau cuốn tới Hàn Thạc.

Bốn người này nhất định đã cẩn thận nghiên cứu nên đối phó với hắn như thế nào, thậm chí có khả năng trước khi Hàn Thạc tới đã thử hợp tác. Bởi vậy bốn luồng lực lượng cùng dậy lên, tất cả góc độ hẳn thoát đi đều bị khóa chết. Hẳn hoàn toàn bị vây khốn, bị chúng từ từ đè ép.

Hàn Thạc thâm kinh hãi, ý thức mình tuyệt đối không thể bị động như vậy được. Nếu cứ để mặc bốn luồng lực lượng dồn ép đến, hẳn chắc chắn không chống đỡ được. Dưới bốn luồng sức mạnh cộng hưởng này, thân thể hẳn sẽ có thể nổ tung. Thần thức có lẽ hóa thành nghìn vạn tia chạy được, nhưng Ma Anh và bản thể e rằng không tránh khỏi vận hạn.

Ý niệm này vừa nổi lên, Hàn Thạc hiểu ngay hôm nay nếu như không liều mạng thì đừng hòng sống sót thoát khỏi Vùng Biển Mê Mang.

Thầm mắng một tiếng, hắn không hề do dự đưa sức mạnh hàng ngàn hàng vạn ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh đột nhiên tuôn vào thân thể. Lực lượng vốn đã sâu không thấy đáy trong cơ thể bỗng chốc trở nên vô cùng vô tận, có thể làm cho hắn thoải mái đại chiến một hồi.

Lần này Hàn Thạc cũng không đưa Ma Anh ra ngoài cơ thể, dùng thần thức và ma đầu hóa ma. Khác lúc đối mặt với Da Lỗ Tư ở Thôn Vân thành, hôm nay hắn cần phải nhanh rời khỏi Vùng Biển Mê Mang, hơn nữa phải mang theo cả bản thể!

Hàn Thạc hoá ma ở Thôn Vân thành, bởi vì chỉ cần đối mặt với một Da Lỗ Tư ở cảnh giới Chủ thần, lợi dụng sự kỳ diệu sau khi hóa ma đánh tan vòng xoáy Hắc Ám, hơn nữa cuối cùng không công trở về, loại sách lược đó tự nhiên không có vấn đề.

Nhưng hiện tại bất đồng, bốn cao thủ cảnh giới Chủ thần sẽ không cho hắn cơ hội gì, nhất là trong đó còn có gã Tắt Lạ Tư tu luyện Lôi Điện lực lượng. Sức mạnh Lôi Điện có sự uy hiếp cực lớn với hình thái sinh mạng như ma đầu, Ma Anh. Hàn Thạc mặc dù sau khi hóa ma có thể thay đổi khôn lường, không sợ đại đa số lực lượng ý nghĩa thâm ảo, nhưng Lôi Điện lực lượng lại là ngoại lệ.

Lôi Điện lực lượng luôn là khắc tinh với các loại hình thái sinh mạng. Thần tu luyện Lôi Điện lực lượng thực lực thông thường hắn có lẽ sẽ không lưu ý, nhưng Tắt Lạ Tư dù sao cũng có lực lượng của Chủ thần. Lôi Điện lực lượng đầy trời mà phát động, chân ma do hàng vạn hàng nghìn ma đầu biến hóa thành thực sự sẽ lập tức bị thương!

Bởi vậy, hắn cũng không mượn dùng lực lượng của ma đầu hóa ma, mà tự sức mạnh của chúng lại trong cơ thể, do bản thể điều khiển nghênh địch.

Lực lượng vô cùng tận tuôn tới, Hàn Thạc bỗng nhiên khí phách ngút trời, ngửa mặt lên cười sáng khoái, mười bảy thanh phi kiếm thừa thế vọt ra, mỗi một thanh kéo theo từng đạo kiếm quang như những xấp lụa dài, giống như là mười bảy ngôi sao băng. Kiếm quang lạnh lẽo, âm độc, tà ác trong lúc vờn bay hội tụ lại một chỗ theo một loại phương thức kỳ dị.

Chỉ một tích tắc, mười bảy thanh phi kiếm kéo theo bảy dải hàn mang tập hợp lại, hoá thành một luồng kiếm quang vĩ đại rộng năm mét dài trăm mét.

Diệt Thần Trảm của A Tị Đồ Thần kiếm trận lực sát thương cực lớn trong nháy mắt ngưng tụ thành, lập tức chém về phía Tắt Lạ Tư ở trên không đang nhìn xuống.

Kiếm quang vĩ đại như ánh sáng từ trên trời chiếu xuống với sức mạnh vô địch, dễ dàng xé tan Lôi Điện lực lượng thành một lỗ hổng, công thẳng tới Tắt Lạ Tư hung uy có tiếng.

Tắt Lạ Tư thầm mắng to, rõ ràng có bốn người ở đây, vì sao con mẹ ngươi lại nhằm ta để đột phá?

Trận chiến khi trước ở Ma Ẩn cốc, hắn đã sinh lòng sợ hãi Hàn Thạc. Việc sau khi thực lực khôi phục cũng không lập tức tìm tới đối thủ đã nói lên hắn có sự lo lắng khi thật sự đối mặt Hàn Thạc. Có nhận thức từ ẩn tượng ban đầu, vừa thấy kiếm quang khổng lồ chém tới, hắn tự nhiên nảy ý nghĩ tạm tránh mũi nhọn.

Bởi vậy, Tắt Lạ Tư lui!

Hắn không dám trực diện đón đỡ Diệt Thần Trảm đang cuộn trào mãnh liệt đến, chỉ tạm thời lùi về sau hy vọng có thể tránh né được. Bởi vậy, một trong bốn luồng lực lượng bức tới Hàn Thạc lập tức yếu đi.

- Tắt Lạ Tư, ngươi làm gì thế? Chống lại cho ta! - Vừa thấy Tắt Lạ Tư lùi về sau, người trên cái ngai xương trắng đột nhiên quát lên chói tai, nổi giận đùng đùng.

Theo hắn thấy, sức mạnh Hàn Thạc căn bản không đủ một kích đánh Tắt Lạ Tư bị thương. Chỉ cần Tắt Lạ Tư có thể ngăn cản được trong khoảnh khắc, ba người bọn chúng cùng phát lực, tự nhiên có thể làm giảm sức mạnh Diệt Thần Trảm. Một khi lực lượng bốn người bọn chúng bức bách đến tình trạng nhất định, tất cả lực lượng trong cơ thể Hàn Thạc đều sẽ bị chế trụ, tuyệt không thoát khỏi.

Chỉ có điều rất hiển nhiên Tắt Lạ Tư không nghe tiếng quát ấy, tiếp tục tránh né Diệt Thần Trảm.

Tắt Lạ Tư lui, Hàn Thạc lập tức lại ra tay, Thiên Ma Lợi Nhận nhô ra, từ lỗ hổng Tắt Lạ Tư thối lui chụp xuống đỉnh đầu hắn.

- Không tốt! - Người khổng lồ bỗng nhiên gầm lên như sấm rền, Hủy Diệt Pháp Châu từ phía hắn cuộn rơi xuống Hàn Thạc, giống như là mưa ngọc trai rất to, dày đặc đến đáng sợ, căn bản không để cho Hàn Thạc có cơ hội né tránh.

Phân thân hệ Hủy Diệt của Hàn Thạc cũng tu luyện Hủy Diệt Pháp Châu, hiểu rất rõ chúng do ngưng tụ rất nhiều Hủy Diệt thần lực mà thành. Một viên Hủy Diệt Pháp Châu nhỏ nhỏ thường ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ. Vừa thấy cơn mưa Hủy Diệt Pháp Châu giáng xuống, Hàn Thạc hơi biến sắc mặt.

Không đợi Hủy Diệt Pháp Châu đến gần, Hàn Thạc linh quang chợt động, cũng ném Bạo Diệt Châu do chính mình luyện chế ra. Hai loại châu nhanh chóng va chạm với nhau, Hàn Thạc thiêu đốt một tia thần thức trong máu huyết của mình, Bạo Diệt Châu đột nhiên nổ tung.

Bạo Diệt Châu vừa nổ, đã ảnh hưởng đến Hủy Diệt Pháp Châu dày đặc đang rơi xuống. Trong nháy mắt, bầu trời phía trên đỉnh đầu Hàn Thạc truyền đến một loạt tiếng nổ kinh thiên động địa, quả thực như sắp xé rách màng tai người ta.

Từ rất sớm trước khi luyện chế Bạo Diệt Châu, Hàn Thạc đã có suy nghĩ nhập một luồng Hủy Diệt thần lực vào bên trong, sẵn sàng cho việc sau này dẫn nổ chúng, đẩy uy lực tới mức cao nhất.

Không ngờ rằng hắn còn chưa dùng loại phương pháp này đối xử với người khác, thì kẻ thí nghiệm đầu tiên lại là tên thống lĩnh Liệp thần giả này.

Những tiếng nổ cứ từ trên đỉnh đầu vọng lại, sau đó dường như dẫn động Lôi Điện lực lượng mà Tát Lạp Tư đã bố trí. Lôi lực cũng theo đó nổ vang, gây nên chấn động điếc cả tai như thiên lôi giáng từ trên chín tầng trời xuống. Toàn bộ bầu trời phía trên Vùng Biển Mê Mang vọng lại những loạt nổ rung trời.

Trận bạo tạc này tiếp tục duy trì một thời gian dài cuối cùng mới chấm dứt. Sương mù lượn lờ quanh năm trên vùng biển này được ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, dường như bầu trời bị đâm thủng.

- Tát Lạp Tư đã phá kết giới, Đạt Tạt, người làm gì thế? - Người trên ngai xương trắng đột nhiên hét lớn, cực kỳ tức giận.

- Ta sao biết được chuyện gì xảy ra chứ! - Người khổng lồ ngàn trượng kêu lên một tiếng đau đớn, có vẻ rất buồn bực.

- Đạt Tạt, hóa ra người tên là Đạt Tạt. - Ngay vào lúc này, Hàn Thạc chợt cười ha ha, nhìn vào màn sương mù tản đi. Dưới ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi, ảo giác vĩ đại sau khi biến mất liền hiện ra một lão nhân đầu bạc.

Năm tháng đã để lại vô số dấu vết trên mặt hắn, nếp nhăn chi chít, tóc như sương, chỉ có đôi mắt rạng rỡ, lợi hại như đao.

Tràng cười quan đi, thân thể Hàn Thạc nhoáng lên, mười mấy Hàn Thạc chợt tách ra, cùng tháo chạy về mười mấy phương hướng.

Lưới phòng ngự của Tát Lạp Tư và Đạt Tạt bị xé rách, lực lượng trói buộc Hàn Thạc khó mà vây khốn được hắn. Kết giới trên đỉnh đầu cũng nổ tung dữ dội, không còn sót lại chút gì. Hắn vừa thoát ra được, không chút do dự, bỏ chạy nhanh hết sức.

Mấy người luống cuống tay chân, phát hiện mười mấy phân thân Hàn Thạc toàn bộ đều là tồn tại thực thể, tuyệt đối không phải ảo giác, không thể không chia nhau truy kích.

Khi từng “Hàn Thạc” do mỗi con ma đầu biến ảo thành bị bọn chúng đuổi giết, bọn chúng chợt phát hiện một cái bóng sớm đã rời đi. Vùng Biển Mê Mang sau khi tái hiện ánh quang minh, mấy tên nhận ra đối thủ dưới lực cảm ứng của thần hồn bọn chúng không ngờ đã biến mất.

914. Chương 914:gặp Lại Đường Na

Tát Lạp Tư và ba Chủ thần lại tụ họp ở trung tâm Vùng Biển Mê Mang. Nhìn lại, bốn người này đã hợp lực bố trí mấy ngày, xếp đặt thiên la địa võng trước đó, để có thể bắt Hàn Thạc thậm chí còn tập luyện cả thuật hợp kích.

Hao phí nhiều tâm cơ đối phó Hàn Thạc như vậy, cũng đã bao vây chặt chẽ hắn, không ngờ tới bước ngoặt quan trọng vẫn bị đối phương đột phá trùng vây. Việc này mà truyền ra ngoài, bốn người mất hết cả thể diện, ngay cả mặt mũi Liên minh Liệp thần giả cũng xong luôn.

Tát Lạp Tư tránh Diệt Thần Trảm của Hàn Thạc, cuối cùng cũng không phải tốn sức lực phòng ngự. Khi kết giới sấm sét đầy trời trên Vùng Biển Mê Mang bị xé rách, mười bảy thành phi kiếm hợp thành chiêu thức Diệt Thần Trảm đã trở lại người Hàn Thạc, trong nháy mắt biến mất tăm.

- Tát Lạp Tư, đều tại ngươi, nếu không phải ngươi lùi về sau trước, hắn tuyệt đối chạy không thoát!

Bốn người cùng tập hợp lại, người mang mặt nạ trên cái ngai bằng xương trắng quát lạnh, tức giận nói:

- Tiểu tử này quả nhiên gian xảo như quỷ, hôm nay bốn người chúng ta liên thủ cũng không thể ngăn trở được hắn, sau này càng khó đối phó!

Tát Lạp Tư cũng đang trong cơn giận dữ, sắc mặt hắn cũng không dễ coi gì, hừ hừ:

- Mục tiêu hắn công kích chính là ta, nếu như ta chọi thắng lại một kích đó, trong trăm năm đừng hòng khôi phục lại được! Các người không thật sự đối mặt, căn bản không biết được sự đáng sợ của tiểu tử này, đừng có đứng đó nói hay!

Gã thống lĩnh Liên thần giả tên là Đạt Táp tu luyện Hủy Diệt lực lượng liếc sang Tát Lạp Tư, lại nhìn hai người còn lại, gật đầu nói trầm trọng:

- Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, tiểu tử kia đích thực không dễ đối phó, hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm của ai, chúng ta cần nghĩ biện pháp nhanh chóng diệt trừ hắn!

Đạt Cách Mã tu luyện Tử Vong lực lượng nghe Đạt Táp nói vậy, dường như ý thức việc còn cần thông qua Tát Lạp Tư để nắm chắc tình hình của Vùng Đất Hỗn Loạn, nên cũng không tiếp tục trách mắng Tát Lạp Tư. Suy nghĩ một chút, hắn nhíu mày nói:

- Tiểu tử kia trước khi đi đột nhiên biến ảo mấy chục thể sinh mạng, những thứ kỳ dị đó đều có khí tức, thực sự tồn tại, nếu không mấy chúng ta cũng sẽ không bị lừa, hắn làm thế nào vậy?

Đạt Táp và A Sắt Nhĩ Tư Đặc cùng nhìn sang Tát Lạp Tư. Trong bốn người chỉ có Tát Lạp Tư là quen thuộc với Hàn Thạc nhất, đương nhiên bọn họ sẽ quay sang hắn.

- Hắn có một loại sức mạnh kỳ dị, dường như có thể nắm được lực lượng linh hồn. Ta cũng không biết hắn làm như thế nào, nhưng có thể chắc chắn, linh hồn hắn nắm có thể biến ảo thành hình dạng của hắn.

Tát Lạp Tư suy nghĩ sâu xa một hồi, mới tiếp lời:

- So sánh với lần trước, sức mạnh của thằng này trở nên cường đại hơn, trước sau ta cũng không biết hắn rốt cuộc tu luyện lực lượng gì. Nếu như chúng ta không thể diệt trừ hắn trong khoảng thời gian ngắn, cứ thế này sớm muộn sẽ có một ngày thống lĩnh Liên minh Liệt thần giả các người dù có đến đủ, cũng không chắc bắt được hắn.

- Tát Lạp Tư, hôm nay ngươi đã xuất hiện, với cá tính của tiểu tử kia sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi có ý kiến gì hay không? - Đạt Táp thần sắc cũng trầm trọng, hắn mơ hồ cảm thấy Hàn Thạc sẽ thành mối uy hiếp lớn nhất với Liên minh Liệt thần giả. Hơn nữa hắn cảm thấy lời Tát Lạp Tư nói cũng không phải chuyện giạt gân.

- Hắn có thể tránh né. Nhưng hắn cũng có người cần để ý. Những người đó đều ở Ma Ấm cốc trong Vùng Đất Hỗn Loạn. Chỉ cần chúng ta vây địa phương kia, hắn không thể không dốc toàn lực cho một trận chiến, không cách nào tránh được! - Tát Lạp Tư trầm mặc một hồi, đột nhiên lên tiếng.

- Rất tốt. Chỉ cần hắn có người không thể vứt bỏ được, vậy không phải không có nhược điểm!

Đạt Cách Mã hắc hắc cười lạnh:

- Dù sao chúng ta đã bắt tay chuẩn bị chiếm Vùng Đất Hỗn Loạn. Điều này cũng không ảnh hưởng đến hành động của chúng ta.

- Tát Lạp Tư. Chuyện ngươi đáp ứng chúng ta, còn nhớ rõ chứ?

- Vùng Đất Hỗn Loạn đã không còn chỗ cho ta dung thân, muốn phá cứ phá! - Tát Lạp Tư gật đầu, xem như đã đồng ý ý kiến của Đạt Cách Mã. Hắn là một trong năm đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn, mỗi

một khu vực, mỗi một thế lực đều nắm rõ như lòng bàn tay. Có hẳn trợ giúp, Liên minh Liệp thần giả tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ vô cùng dễ dàng.

- Tốt lắm. Vậy chúng ta liên hệ với các thống lĩnh khác, thương lượng xem nên hợp tác hạ Vùng Đất Hỗn Loạn như thế nào! - A Sát Nhĩ Tư Đặc luôn trầm lặng trong màn hắc ám chột mở miệng.

Bốn người không nói thêm nữa, nhìn Vùng Biển Mê Mang được ánh nắng chiếu xuống rồi thì thâm trù tính một hồi, đoạn chia nhau rời đi.

...

Phá vây khỏi Vùng Biển Mê Mang, Hàn Thạc thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nguy hiểm thật.

Bốn Chủ thần liên thủ sắp đặt thiên la địa võng, chỉ cần lúc Tát Lạp Tư đối mặt với một kích toàn lực của hắn mà không trốn tránh, một khi vòng vây bốn người hình thành, Hàn Thạc tuyệt khó thoát khỏi trói buộc của bốn luồng lực lượng cường đại. Trong sức mạnh bao vây trùng điệp, có lẽ ngay cả Huyết Độn thuật cũng khó mà thoát khỏi cái bẫy.

Trong bốn người kia, Hàn Thạc cảm thấy Tát Lạp Tư thực lực vẫn yếu nhất. Ba thống lĩnh Liên minh Liệp thần giả người nào cũng đáng sợ, nhất là kẻ tu luyện Hủy Diệt lực lượng tên là Đạt Tạt, thực lực chân chính có lẽ không yếu hơn so với Thái Nhĩ của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Nếu không phải hắn nhờ vào hung uy đối chiến Tát Lạp Tư khi trước, toàn lực ra tay làm cho kẻ này không thể không tạm lánh mũi nhọn, hơn nữa cái khó ló cái khôn, lợi dụng Bạo Diệt Châu dẫn nổ Hủy Diệt Pháp Châu của Đạt Tạt, lại không tiếc hao phí một ma đầu dùng thần hồn Thượng vị thần luyện chế thành mà chạy, hôm nay nói không chừng đã nằm lại tại đây rồi.

- Liên minh Liệp thần giả quả nhiên được lắm. Tát Lạp Tư nếu đã đi cùng liên minh này, nhất định sẽ có mưu đồ. Xem chừng cuộc sống thái bình của Vùng Đất Hỗn Loạn không còn được mấy ngày nữa. - Hàn Thạc suy nghĩ cẩn thận, khẽ lẩm bẩm, muốn nhanh chóng trở về chuẩn bị.

- Ồ... - Hàn Thạc khẽ thở dài, bỗng nhiên cảm nhận thấy một luồng ba động sinh mạng mãnh liệt từ xa.

Hiện tại hắn đã rời khỏi Tử Vong thần vực, theo một tuyến đường hẻo lánh tiến về Thời Không thần vực, giờ đang ở dãy núi rộng lớn, nơi giao giữa Tử Vong thần vực và Thời Không thần vực. Luồng ba động sinh mạng đó rất quen thuộc, Hàn Thạc tĩnh tâm tìm hiểu, thoáng chốc nét mặt đầy vẻ vui sướng.

Tựa như lúc trước ở Kỳ Áo đại lục, Tộc vương Hồn tộc sáu sừng nhớ rõ ba động linh hồn của hắn, hiện giờ Hàn Thạc chỉ cần gặp qua người nào đều có thể nhớ kỹ ba động linh hồn của họ, trong phạm vi nhất định hắn có thể cảm ứng được, đây là một sự vận dụng huyền diệu của thần thức.

Hắn cảm thấy luồng ba động linh hồn quen thuộc đó xuất phát từ Đường Na đã không có tin tức rất lâu!

Thầm vui vẻ, Hàn Thạc cũng mặc kệ bên cạnh Đường Na có khí tức sinh mạng khác, lập tức bay về chỗ nàg. Khác với hắn, Đường Na hẳn là chuẩn bị từ Thời Không thần vực tiến vào Tử Vong thần vực, vừa khéo đúng phương hướng hắn tới, cho nên hai người rất nhanh gặp nhau cùng một nơi.

“Khụ...” Hàn Thạc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Đường Na, nhìn vào mấy người Lai Phát Tư gia tộc như Phỉ Nhĩ Đức, Đa Lạc Lôi Tư... sắc mặt có phần xấu hổ.

Lai Phát Tư gia tộc từ khi hắn vào Âm Ảnh thành bắt đầu gặp xui xẻo liên tiếp. Ngải Phát Lý bị giết chết, Lai Phát Tư gia tộc bị đuổi khỏi Âm Ảnh thành. Thật vất vả mới tới Thôn Vân thành, lại vì hắn mà bị Lạp Khắc Lý Sâm đuổi giết, vẫn không ổn định chạy trốn khỏi Thôn Vân thành.

Không thể không nói, hắn thật đúng là tai họa của gia tộc này.

Cuộc sống của những người này hẳn cũng không được tốt, chẳng những Đường Na, mà các thành viên còn sót lại của gia tộc đều có vẻ mỗi một suy yếu, chỉ có ánh mắt là vẫn loé lên dã tâm bừng bừng, không biết có sức mạnh gì chống đỡ cho bọn họ.

Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện làm cho đám người này mặt xám như tro, lấy Phỉ Nhĩ Đức cầm đầu, tất cả đều lùi hết về sau. Hoảng sợ nhìn hắn, Phỉ Nhĩ Đức cười thầm:

- Là người sao, không ngờ người có thể tìm đến nơi này, xem ra hôm nay Lai Phát Tư gia tộc chúng ta sắp bị diệt môn tại đây!

Khác với Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, những năm gần đây Lai Phát Tư gia tộc vẫn tránh ở Thời Không thần vực Áo Không thành. Bởi vì rất gần Vùng Đất Hỗn Loạn, hoặc nhiều hoặc ít nghe nói một số tin tức của Hàn Thạc, hơn nữa thời gian gần đây biết được tin tức từ Hắc Ám thần vực, Phỉ Nhĩ Đức vô cùng rõ ràng sự đáng sợ hiện tại của hắn.

Phỉ Nhĩ Đức hiện đang rất hùng tâm tráng chí dự định trở về U Mạc thành, Hắc Ám thần vực tiếp nhận vị trí thành chủ, vốn trong lòng tràn đầy hy vọng, cảm thấy Lai Phát Tư gia tộc cuối cùng có thể chuyển mình, không ngờ giữa đường lại đụng phải Hàn Thạc. Hy vọng trong lòng bỗng chốc biến thành nỗi tuyệt vọng, cảm giác thất bại từ thiên đường rơi xuống địa ngục khiến cho hắn quả thực không chịu nổi.

Ngoài Đường Na ra, tất cả thành viên Lai Phát Tư gia tộc đều hoảng sợ nhìn Hàn Thạc, một số thực lực thấp kém tính cách mềm yếu liền lên tiếng van xin:

- Van cầu người buông tha cho chúng ta, gia tộc chúng ta đã đến mức như này rồi, người hãy mở cho chúng ta một con đường sống đi!

- Không phải cầu xin hắn, cùng lắm thì chết!

Phỉ Nhĩ Đức quát chói tai, bộ dạng xem cái chết nhẹ như không, trừng mắt oán hận Hàn Thạc:

- Không tệ, lần trước khi ở dãy núi Phi Vân đích thật là ta và Lạp Khắc Lý Sâm cùng động thủ, ta biết người đã sớm phát hiện! Hôm nay người cho dù diệt môn Lai Phát Tư gia tộc chúng ta, ta cũng sẽ không nhú mày!

Nhìn đám người nguyện anh dũng hy sinh vì đại nghĩa, Hàn Thạc than khẽ:

- Sự tình trước kia cho qua đi, ta sẽ không động đến gia tộc các người nữa. Hôm nay ta cũng không phải đặc biệt tới tìm các người, chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, cảm ứng được khí tức của Đường Na, muốn đến gặp nàng thôi, các người không cần phải căng thẳng như thế.

Lời vừa nói ra, Phỉ Nhĩ Đức sững cả người. Hắn không hiểu ra sao cả, nhìn Hàn Thạc hỏi đầy nghi hoặc:

- Với sức mạnh hiện tại của người, muốn tiêu diệt chúng ta dễ như trở bàn tay, người rốt cuộc muốn làm gì?

- Từ trước tới nay, khi đối đãi với Lai Phát Tư gia tộc các người, ta đều áp dụng phản kích bị động, chưa hề chủ động khiêu khích. Nếu như không phải Ngải Phát Lý năm lần bảy lượt muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta tuyệt đối sẽ không động thủ với hắn. Hơn nữa ta cũng chưa từng yêu cầu Tái Nhân Đặc gia tộc đối phó các người, đơn thuần là bởi vì Ngải Phát Lý hạ thủ Tịch Mai Lệ Tháp mới dẫn đến. Ta hy vọng các người nhớ rõ, trên phương diện đối xử với gia tộc các người, ta không thẹn với lương tâm! - Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Hàn Thạc luôn không có cơ hội nói chuyện thật sự với Phỉ Nhĩ Đức, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy Hàn Thạc hắn có lỗi với Lai Phát Tư gia tộc, nhưng chỉ cần hắn hiểu tất cả đều do bọn họ tự chuốc lấy, hôm nay cuối cùng tìm được cơ hội nói ra sự buồn bực trong lòng.

- Bố Lai Ân, chúng ta nói chuyện riêng chút. - Đường Na thở dài, chủ động đề nghị.

Hít sâu một hơi, Hàn Thạc gật đầu, liếc nhìn vẻ mặt phức tạp của Phỉ Nhĩ Đức, đoạn sóng vai với Đường Na hướng về một góc rừng rậm.

915. Chương 915:ép Yêu

Hàn Thạc và Đường Na vừa rời đi, Đa Lạc Lô Tư lập tức nói với Phỉ Nhĩ Đức:

- Chủ thần có lưu lại trong thần hồn của ngài một đạo thần ấn, thông qua nó ngài có thể liên hệ với Hắc Ám Chủ thần. Nếu như tộc trưởng lập tức báo cho Chủ thần biết tin tức Bố Lai Ân ở chỗ này, Chủ thần đại nhân nói không chừng sẽ giáng lâm, giết chết thẳng kia tại chỗ!

Những lời này hắn nói khá dè dặt, dường như sợ Hàn Thạc đang đi cùng Đường Na biến mất trong rừng rậm nhẹ được.

Tộc nhân Lai Phất Tư vừa rồi còn trình bộ dạng đáng thương khẩn cầu Hàn Thạc buông tha cho bọn họ một con đường sống, vừa nghe Đa Lạc Lôi Tư đề nghị như vậy mắt đều sáng rực, nhao nhao mở miệng khuyên Phỉ Nhĩ Đức, hy vọng hắn có thể lập tức liên hệ với Hắc Ám Chủ thần, để Chủ thần xuất hiện giết chết Hàn Thạc.

Phỉ Nhĩ Đức liếc xéo gã Đa Lạc Lôi Tư đưa ra chủ ý, tức giận nói:

- Người thật muốn cho Lai Phất Tư gia tộc vì thế mà bị diệt sạch phổng?

Đa Lạc Lôi Tư kinh hãi, bối rối cúi đầu, sốt ruột tỏ thái độ:

- Tộc trưởng sao lại nói thế?

Oán hận nhìn đám tộc nhân có thái độ tương tự, Phỉ Nhĩ Đức trầm mặt, hừ giọng:

- Nếu như Chủ thần đại nhân muốn Bối Lai Ân chết, người cho là hắn có thể sống sót thoát khỏi Hắc Ám thần vực sao?

Đa Lạc Lôi Tư càng sợ hãi, bật thốt:

- Ngài... ý ngài là Chủ thần đại nhân cố ý buông tha hắn? Sao có thể chứ? Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ đều là một trong các thành chủ tại Hắc Ám thần vực, Bối Lai Ân giết hai nhân vật quan trọng này, Chủ thần vậy mà bỏ qua cho hắn? Điều này sao có thể xảy ra được?

Khinh thường bĩu môi, Phỉ Nhĩ Đức trầm giọng nói:

- Người không cảm giác được sự tồn tại của Chủ thần, vĩnh viễn sẽ không rõ Chủ thần có thần thông như thế nào! Ta mặc dù không biết vì sao Chủ thần lại không giết chết hắn, nhưng ta có thể chắc chắn nếu như Chủ thần muốn, hắn đừng hòng sống sót rời khỏi Hắc Ám thần vực!

- Cái này... thế này... - Đa Lạc Lôi Tư rất đổi ngạc nhiên, không biết phải nói gì.

Hừ lạnh một tiếng, Phỉ Nhĩ Đức nói:

- Người bỏ ngay cái ý nghĩ ấy cho ta. Lại nói chúng ta có thể trở lại Hắc Ám thần vực, tới chiếm U Mạc thành có thể là nhờ người này. Chiếu theo lý lịch và thực lực gia tộc, U Mạc thành căn bản không tới phiên ta làm thành chủ, ta còn đang suy nghĩ Chủ thần sao lại làm vậy, không biết có phải nguyên nhân là vì hắn không...

Đa Lạc Lôi Tư cực kỳ sợ hãi, có vẻ rất khó chấp nhận, lẩm bẩm không ngừng:

- Không thể nào. Việc này tuyệt không phải như thế! Chủ thần ở Hắc Ám thần vực một tay che trời, cả Chúng Thần đại lục cũng có thể hoành hành. Người làm sao lại để ý một tiểu nhân vật như vậy được?

- Ai biết được?

Phỉ Nhĩ Đức sắc mặt quái dị, cười khổ lắc đầu không ngừng, đoạn than khẽ:

- Năm đó nếu như ta biết hắn có năng lực lớn như vậy. Ngay đầu tiên hắn bước vào Lai Phất Tư gia tộc ta đã tự mình nghênh đón rồi! Ôi... Không thể không nói, con mắt nhìn người của chúng ta không bằng Đường Na. Nếu như ta sớm nghe theo lời nó, Lai Phất Tư gia tộc chúng ta chẳng những sẽ không xuống dốc như hiện tại, mà chắc đã sớm như điều gặp gió rồi.

- Tộc... Tộc trưởng. Ý ngài là, có phải là... có phải là không báo thù cho Ngải Phất Lý thúc thúc nữa không?

- Đa Lạc Lôi Tư ngạc nhiên, ngập ngừng một chút mới thấp thỏm hỏi dò.

- Báo thù?

Phỉ Nhĩ Đức cười gượng, đưa mắt tới phương hướng sâu trong rừng rậm, thở dài:

- Chúng ta lấy cái gì mà báo thù? Đa Lỗ Tư chính là thành chủ Thôn Vân thành, thực lực đạt tới cảnh giới Chủ thần. Hơn nữa huynh đệ Hắc Thủy, Hắc Thạch, cộng thêm cả đám Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, Lạp Khắc Lý Sâm, kết cục cuối cùng Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, Lạp Khắc Lý Sâm chết. Mà hắn tiếp tục ung dung tự tại. Người nói đi. Chúng ta làm sao báo thù? Gia tộc Lai Phất Tư chúng ta có ai có thể báo mối thù này?

- Nhưng... Nhưng... - Đa Lạc Lôi Tư muốn nói gì, nhưng không biết có phải nghĩ tới hiện thực đáng sợ không mà không tìm được lý do có thể thật sự khuyên được Phỉ Nhĩ Đức.

Khoát tay, Phỉ Nhĩ Đức mất kiên nhẫn nói:

- Các người dẹp ngay cái ý nghĩ này càng sớm càng tốt. Từ này về sau ở U Mạc thành an phận cho ta, đừng có mơ mộng hão huyền ra tay với Bồ Lai Ân. Như vậy chỉ mang đến tai hoạ cho gia tộc. Nhớ kỹ đấy!

Đa Lạc Lôi Tư và những thành viên của Lai Phất Tư gia tộc vừa nghe Phỉ Nhĩ Đức nói như vậy, trong lòng đều cảm thấy khó có thể hiểu được, nhưng dưới uy hiếp gia trưởng chỉ có thể vâng dạ đáp ứng.

...

Sâu trong rừng rậm, thực vật xanh um tươi tốt, những nụ hoa nhỏ nhắn tươi đẹp toả những làn hương thoang thoang.

Đường Na đứng trước một khóm hoa dại, duyên dáng yêu kiều, xuất chúng như cánh hoa tươi mềm mại diễm lệ, khiến cho người ta mơ tưởng xa xôi. Đường Na vốn là một nữ nhân xinh đẹp khí chất hơn người, hào quang toả bốn phía. Nhưng sau khi trải qua thảm biến gia tộc, nàng lại có thêm nét tiêu tụy hờ hững khiến người ta thương xót. Điều này chẳng những không làm giảm vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn tạo nên vẻ diễm đạm đáng yêu.

Nàng mặc một chiếc áo dài màu tím nhạt ôm gọn lấy thân hình đầy đặn. Cặp chân đẹp, dài, thẳng tắp, kiều đồn vểnh cao, bộ ngực sữa no đủ, gương mặt trắng hồng thoáng hiện nét âu sầu làm cho người ta hận không thể ôm nàng vào lòng, che chở chu đáo, nhẹ nhàng yêu thương...

Nhìn Đường Na trước mặt, Hàn Thạc cảm thấy mình như có nghìn vạn lời muốn nói, nhưng lời đến miệng lại đổi thành một tiếng thở dài:

- Ôi... Đường Na đại tỷ, đã lâu không gặp.

Cặp mày ngài Đường Na khẽ nhú lại, đôi mắt sáng nhìn chăm chú lên Hàn Thạc, bỗng chốc ngây dại...

Cách đây nhiều năm, thanh niên này lúc đó giấu tài năng, bằng hai bàn tay trắng tới Chúng Thần đại lục, đã trở thành nhân vật nổi bật uy danh rung trời, xưng hùng xưng bá ở Vùng Đất Hỗn Loạn, nơi đáng sợ nhất Chúng Thần đại lục.

Trong cuộc giao chiến giữa các thành chủ mạnh nhất Hắc Ám thần vực, hắn lại có thể ung dung rút lui giữa tầng tầng vây giết...

Từng đạo ánh sáng xán lạn cứ hiện trên người hắn, trong vài chục năm ngắn ngủi đã bộc lộ tài năng, trở thành một nhân vật chói sáng nhất Chúng Thần đại lục, thực lực mạnh mẽ khiến rất nhiều thành chủ tại các thần vực cúi đầu xưng thần!

Mặc dù Đường Na sớm đã nhận định hắn là người có hoài bão lớn, nhưng nàng cũng không ngờ rằng có một ngày hắn có thể đạt tới độ cao thế này!

- Bồ Lai Ân, ta thực sự không ngờ anh lại có được thành tựu như hôm nay! - Đường Na cười có phần miễn cưỡng, rõ ràng không rục rịch giống như năm đó.

- Đường Na đại tỷ, các người đang dự định tới đâu thế? - Hàn Thạc ngắt người, cảm thấy cần phải nói một số chủ đề có tính thiết thực.

- Trở về Hắc Ám thần vực, cha ta được Hắc Ám Chủ thần ban cho một đạo thần ấn, nói người trở về U Mạc thành tiếp quản vị trí thành chủ! - Đường Na không hề giấu diếm mục đích của đoàn người bên mình, thần nhiên nói ra trước mặt Hàn Thạc.

- Ha ha, hóa ra là như vậy, xem ra Hoắc Phu Tư chết còn có ích lợi khác.

- Ừm, Âm Ảnh thành chủ là ai tiếp nhận thế? - Hàn Thạc bật cười khanh khách, không ngờ rằng Hắc Ám Chủ thần lại ban vị trí này cho Phỉ Nhĩ Đức, điều này làm hắn hơi bất ngờ.

- Là An Đức Liệt của Tái Nhân Đặc gia tộc, hắn sẽ nhậm chức thành chủ mới. Âm Ảnh thành sẽ vững như Thái Sơn, cũng sẽ không có gia tộc khác dị nghị! - Đường Na tiếp lời.

- Rất tốt, An Đức Liệt tiếp quản vị trí Âm Ảnh thành chủ là rất hợp lý, tin tưởng Âm Ảnh thành dưới sự quản lý của hắn nhất định sẽ tiến xa hơn! Hoa Lai Sĩ có năng lực, đáng tiếc hắn không có lượng dùng người lắm, gia tộc nào hi vọng phát triển lên cuối cùng đều bị bức ra khỏi thành, hắn còn ở Âm Ảnh thành, nó vĩnh viễn khó có thể phát triển được! - Hàn Thạc cười, nói rất thật.

Đường Na khe nhú mày, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú Hàn Thạc không nói một lời, khiến hắn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Chẳng biết tại sao, dưới kiểu ánh mắt này của nàng, Hàn Thạc lại có phần hoảng hốt rất khó xảy ra. Cái thứ sợ sệt này chẳng có quan hệ gì với thực lực mạnh yếu, chỉ đơn thuần là sự áy náy, còn có một chút chờ đợi, hắn lo lắng sẽ mất đi gì đó, lại gánh vác gì đó...

Đường Na trầm mặc một hồi, cổ sức hít một hơi thật sâu. Theo động tác hô hấp của nàng, song phong đầy đặn cao vút càng nổi rõ sự chắc nịch, quả thực như muốn xé y phục thoát ra. Đường như cuối cùng đã hạ quyết tâm, hai mắt Đường Na toả sáng rạng rỡ, nhìn Hàn Thạc không chớp mắt, khẽ hỏi:

- Vì sao anh giết chết người kia?

Đường Na dù chưa nói tên, nhưng Hàn Thạc biết ngay nàng nói tới ai.

Thầm hoảng hốt, hắn cảm giác tim mình như đập loạn nhịp, khá bối rối, vội vàng nói:

- Tiểu tử kia không làm việc đảng hoàng, ở Thôn Vân Thành trước giờ chưa từng làm chuyện tốt nào, hắn căn bản không xứng với cô! Chúng ta là bằng hữu, ta không thể trơ mắt nhìn cô nhảy vào biển lửa!

Càng nói, hắn dường như đã tìm được một cái cớ tự thuyết phục mình, bộ mặt ra vẻ oai phong lẫm liệt, lý do rất chính đáng.

Đường Na vẫn nhìn hắn rất chăm chú, không hề nói gì, chỉ trầm lặng nghe hắn “nói ra lý do”.

Dưới ánh mắt khó hiểu ấy, Hàn Thạc bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, không dám nhìn thẳng vào Đường Na nữa, làm bộ như lơ đãng hơi cúi đầu, tránh đối mặt với nàng.

Một lúc lâu sau, khóe miệng Đường Na tựa cười mà không phải cười, tự giấu nói một mình:

- Hay cho một cái lý do oai phong lẫm liệt. Bố Lai Ân, khi anh giết hắn, trong lòng anh chẳng lẽ không có một chút ý nghĩ ích kỷ sao?

Đầu óc như bị chấn động mạnh, Hàn Thạc đột nhiên nghĩ tới cảm giác thoải mái dễ chịu khi mình động thủ giết người kia, cảm thấy... cảm thấy mình vừa bảo vệ được thứ gì đó của mình, mà không phải bị người lấy đi. Trong tiềm thức của hắn, ý nghĩ này hoàn toàn là vì tư lợi...

- Sao? Bị ta nói trúng tâm tư phải không?

Đường Na cười lạnh, nói nhỏ:

- Bố Lai Ân, anh chính là kẻ ích kỷ nhất. Hành động của anh khi giúp ta chỉ là ngụy trang và lấy cớ thôi. Ta tin giết hắn xong, anh chưa từng nghĩ cho ta, rằng việc đó sẽ dẫn đến tai hoạ lớn thế nào cho Lai Phát Tư gia tộc của ta?! Nhưng anh vẫn động thủ! Không phải anh làm vì ta, mà là vì chính anh?

- Vì mình... Vì chính mình...

Hàn Thạc lẩm bẩm một hồi:

- Vì ta sao? Ta được gì chứ?

- Trong lòng anh, ta chính là người của anh, cho dù anh không phớt lờ không hỏi tới, cũng không cho phép người khác chạm müt!

Đường Na đột nhiên tiến lên một bước, nâng cổ Hàn Thạc lên, buộc hắn nhìn thẳng vào mắt nàng. Đường Na mặt rất hung ác tàn nhẫn, oán hận nói:

- Anh nói đi, đó có phải là ý nghĩ của anh không?

- Ta, ta không biết... - Hàn Thạc lần đầu tiên bị nữ nhân đối xử như vậy, cảm giác mình hoàn toàn rơi vào thế yếu, sắc mặt rất ngờ ngàng.

Đột nhiên, hần cảm thấy Ma Anh nhảy lên thành thịch, tâm cảnh ở cảnh giới Thiên Diệt bất ổn, ngay cả Ma nguyên lực trong cơ thể cũng trở nên có phần hỗn loạn.

Ngơ ngác ngắc ngắc, hần bỗng nhiên ý thức được chuyện với Đường Na đã thành một đạo tâm ma trong lòng hần. Một chuỗi ý nghĩ liên tiếp đảo qua trong đầu, Hàn Thạc sắc mặt hung ác, đưa tay ôm Đường Na kéo vào trong lòng, nói một cách dữ tợn:

- Không sai, đúng là ta có ý nghĩ này! Với ta, không ai được đụng vào nữ nhân của mình, ta chính là người như thế đấy, nàng muốn thế nào?

Trong tích tắc, Đường Na lệ nóng lưng trông, gom hết sức ôm chặt Hàn Thạc, hai má vùi sâu vào lồng ngực rộng rãi của hần, thất thanh khóc rống lên...

Cuối cùng nàng đã đợi được câu nói này...

916. Chương 916: không Buông Tha Chàng

Hàn Thạc luôn không thừa nhận lòng mơ ước của mình đối với Đường Na. Hần cố hết sức trốn tránh sự dây dưa quá sâu trên phương diện cảm tình với nàng. Nhưng sâu trong nội tâm, đúng như lời Đường Na nói, hần sớm đã độc chiếm nàng cho mình, tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào dây máu ăn phần!

Hôm nay, Đường Na truy tới ngọn nguồn bức hần không thể không nói, khiến cho ngay cả cảnh giới mình cũng có chút hỗn loạn. Hàn Thạc cuối cùng đã hiểu ý nghĩ trong tâm mình sâu đậm thế nào...

Tình cảm chính là như vậy, có đôi khi nữ nhân mắng nhiếc ầm ĩ, trông có vẻ như bất chấp mọi thứ khó mà vỡ về được. Nhưng thường thì chỉ một vòng tay sẽ có thể hóa giải tất cả, làm tiêu tan bức dọc phần nộ của họ.

Tình cảm nam nữ đôi khi sâu sắc vô cùng, nhưng đôi khi lại cực kỳ đơn giản. Những lời oán thán Hàn Thạc bao năm qua của Đường Na, dưới một câu nói của hần liền sụp đổ ầm ầm, trong lòng không hề còn cảm tức gì nữa, mà ngay cả thù hận của gia tộc giờ phút này cũng bay lên chín tầng mây.

Trước đại sự, một số nam nhân có thể vì lợi ích vứt bỏ tất cả, mục tiêu rõ ràng. Nhưng nữ nhân thì khác, họ có thể vì nam nhân buông bỏ hết thấy, thù hận gia tộc gì đó, người thân bằng hữu, trước mặt người yêu đều có vẻ vô cùng yếu đuối.

Giây phút này, Đường Na lệ nóng lưng trông, ôm ghì lấy Hàn Thạc, dường như muốn hoà tan hần vào người mình.

Hàn Thạc cũng đầy cảm xúc, không nói gì, để mặc Đường Na vùi mặt khóc lóc nỉ non trong lòng hần, chỉ khẽ vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng, dùng hành động dịu dàng chứng tỏ sự triu mến xót thương của mình...

Nỗi oán hận trong lòng bao năm qua theo những giọt lệ tuôn lũ chã, Đường Na dần bình tĩnh trở lại, dựa vào lồng ngực rộng rãi của Hàn Thạc, nàng cảm thấy vô cùng yên bình an tâm. Những năm qua theo Lai Phất Tử gia tộc trốn chui trốn nhủi không có một ngày yên ổn, nhưng giờ có chỗ dựa hiện tại nên nàng thấy lòng mình bình yên.

“Thật sự muốn cả đời dựa vào hần mà”, Đường Na lòng đầy ngọt ngào, nở nụ cười si mê...

Một lát sau, dường như nàng cảm thấy đã phát tiết đủ, có hơi xấu hổ tách khỏi Hàn Thạc, hai mắt dầm lệ nhìn hần có phần khấn trương, rồi chợt cảm thấy vẻ ngây ngốc của hần rất đáng yêu. Thanh niên tung hoành Chúng Thần đại lục lúc này không hề có chút khí phách và tàn nhẫn nào, ngược lại có vẻ dè dặt, lại thêm sự lúng ta lúng túng.

“Xí xí!”

Nước mắt vẫn còn làm ướt má Đường Na, nàng thấy tức cười đưa tay nhéo mặt Hàn Thạc, làm bộ hừ giọng:

- Nhìn chàng kia, cứ như bị ta bức bách vậy. Thật sự là đồ vô lại...

Hàn Thạc đỏ khóc đỏ cười, thầm nghĩ “vốn chính nàng bức ta mà”, nhưng khúc mắc đã giải khai, hấn ngấm nhìn Đường Na rất ngưỡng ngừng, vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của nàng, lại lặng lẽ cúi đầu.

Hấn vừa cúi xuống, bỗng nhiên con mắt sáng ngời lên, dừng ngay trên hai ngọn song phong cao vút no đủ, thoáng chốc như đã tìm được mục tiêu.

Bởi vì nước mắt thấm xuống mà trước ngực Đường Na bị ẩm ướt. Áo nàng vốn đã khá mỏng, nước mắt lại làm ướt ngực khiến cho lớp y phục dán sát lên đỉnh ngọn song phong, xem như có mặc cũng như không. Nó bộc lộ rất nhiều sự tuyệt vời, những đường cong lả lướt làm rung động lòng người hiển hiện rất rõ ràng, vòng cung chắc chắn ấy khác nào câu hồn đoạt phách người ta.

Vóc dáng Đường Na vốn đã nổi bật, bộ ngực sữa lại càng thêm đầy đặn cao vút. Bị nước mắt thấm vào, lập tức dẫn người ta đến những tưởng tượng xa xôi...

Không biết Đường Na có phải đã chú ý tới cái nhìn trộm của Hàn Thạc không mà khẽ hừ nhẹ, đoạn giả bộ như vô tình đưa hai tay ra sau bắt lấy nhau, rồi duỗi lưng, vòng eo khẽ uốn về phía trước, làm cho hai ngọn núi kia càng thêm nổi bật. Hai đỉnh núi cũng vì thế chột khê đụng vào ngực hấn.

Hàn Thạc “bị” cảnh này như hớp mất hồn, hai mắt dán chặt, một luồng tà hỏa bốc cháy hừng hực...

Tiếng cười khanh khách vang lên, Đường Na chột đứng thẳng lên, lập tức xoay người lại, có vẻ rất đắc ý nói:

- Bố Lai Ân, không chơi với chàng nữa, ta còn phải tới U Mạc thành. Khi nào Lai Phát Tư gia tộc chúng ta đã đứng vững ở đó, ta sẽ đến Vùng Đất Hỗn Loạn tìm chàng!

Đường Na thầm đắc ý, ở phương diện này nữ nhân rất nhạy bén. Có người nói bất kể nam nhân giấu diếm ánh mắt nhìn lên những chỗ mẫn cảm trên người mỹ nữ ra sao, họ tất có thể nhờ vào giác quan thứ sáu kinh người phát giác được. Rất hiển nhiên, nàng đã thu hết ánh mắt hừng hực của Hàn Thạc vào đáy mắt, thấy rất hài lòng rằng mình có thể làm cho huyết mạch hấn sôi sục, hơn nữa còn phối hợp một số động tác nhỏ nhỏ trên đùa hấn một phen.

Vừa nghe nói Đường Na phải đi, Hàn Thạc sớm bỏ ngay những suy nghĩ bậy bạ trong lòng, vội đưa tay kéo lấy Đường Na, cau mày hỏi:

- Nàng phải đi U Mạc thành?

- Ừm, ta là người của Lai Phát Tư gia tộc. Bây giờ Hắc Ám Chủ thần để cho cha ta tiếp quản U Mạc thành, đối với gia tộc chúng ta quả là thời cơ nghìn năm khó gặp. Chúng ta đang muốn thông qua cơ hội này đưa gia tộc quật khởi trở lại. Ôi, nhưng lực lượng gia tộc ta giờ rất nhỏ bé, không đủ nhân thủ có thể dùng được, lúc này ta tuyệt đối không thể bỏ phụ thân đi. - Đường Na than thở, có phần bất lực giải thích cho Hàn Thạc.

- Vậy, vậy chúng ta thì...? - Hàn Thạc ngắt người, hỏi dò.

Vuốt ve hai má Hàn Thạc, Đường Na cười duyên dáng, dịu dàng nói:

- Ta sẽ tìm chàng, thế nhưng không phải bây giờ. Chàng cứ liệu đấy, chàng đã huỷ cuộc sống của ta, cả đời này ta sẽ không buông tha cho chàng!

Hàn Thạc thở phào, nói:

- Vậy ta thật sự yên tâm rồi!

- Được rồi, chàng cần làm gì thì cứ đi đi.

- Chàng cứ ở Vùng Đất Hỗn Loạn, một khi Lai Phát Tư gia tộc chúng ta có chỗ đứng ở U Mạc thành, ta sẽ tới tìm chàng!

Đường Na tiếp lời, sau đó dường như chợt nhớ ra cái gì đó, bật cười khanh khách:

- Tuy nhiên đến lúc đó chàng phải vỗ về nhóm nữ nhân của chàng, ta sợ các nàng ấy sẽ đuổi giết ta...

- Vậy được rồi, nàng đã tự cam đoan, ta chờ nàng. - Hàn Thạc cũng bật cười, gạt đầu, đoạn không hề nói thêm gì, tiến lên một bước vòng tay ôm luôn lấy Đường Na, bá đạo cắn một nhát lên làn môi mọng đỏ của nàng, rồi cười ha ha rồi đi.

Đường Na then thùng đỏ bồng cả mặt, vừa oán hận dậm chân, vừa cười “xí xí” lẩm bẩm:

- Lá gan người này cũng không nhỏ như mình tưởng tượng, hi hi...

Nói xong, đôi mắt hơi mờ nước chớp chớp, thè cái lưỡi thơm tho liếm lên đôi môi đỏ mọng, dường như muốn cất dấu tích Hàn Thạc để lại sâu dưới đáy lòng...

Đến khi nhóm người Lai Phất Tư gia tộc chờ đến không còn kiên nhẫn nữa thì Đường Na cuối cùng mới đi ra.

Trước khi tiến vào rừng rậm, sắc mặt nàng lo lắng, ánh mắt toàn là sự oán giận, thù hận ngút trời, khiến Phỉ Nhĩ Đức cũng không yên tâm sau khi con mình đi có bất chấp tất cả liều mạng với Hàn Thạc không, trong lòng luôn lo lắng nàng sẽ có chuyện.

Nhưng khi Đường Na bước ra, đôi mắt sáng rạng rỡ, sự tươi vui toả ra bốn phía, tràn đầy sức sống, không hề có chút u ám mây may nào, so với lúc vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

Mỗi thành viên của Lai Phất Tư gia tộc đều há hốc miệng, ngạc nhiên vô cùng, không rõ trong thời gian rất ngắn ngủi đó đã có chuyện gì xảy ra với nàng. Đường Na vốn đây từ khi vì sao trong nháy mắt sinh khí bừng bừng thế. Những điều này đã vượt ngoài dự kiến của bọn họ, làm mọi người không biết phải làm sao.

Phỉ Nhĩ Đức nhìn Đường Na thật sâu, dường như đã suy đoán ra đôi điều bí ẩn, nhíu mày hỏi:

- Hắn đâu?

- Đi rồi, đã trở về Vùng Đất Hỗn Loạn. - Đường Na cố hết sức thu lại vẻ vui sướng trên mặt, nhưng từ câu trả lời nhẹ nhàng thoải mái như vậy, bất cứ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được sự bất đồng so với Đường Na trước kia. Cái này cũng không phải vì nàng chưa đủ trưởng thành, thủ pháp che giấu không được thành thạo, chỉ do sự mừng rỡ đã làm loãng đi nỗi đau buồn rất nhiều, thoáng chốc thay đổi cả thể xác và tinh thần nàng. Khí sắc ấy đã bán đứng nàng.

“Ồ”

Phỉ Nhĩ Đức gạt đầu, quét mắt sang người trong gia tộc, quát lạnh:

- Còn ngần ra đây làm gì, không mau lên đường cho ta!

Đám đông với Đa Lạc Lôi Tư cầm đầu khúm núm vàng dạ, vội vàng gạt đầu, vừa lén lút dò xét Đường Na, vừa oán thầm.

Phỉ Nhĩ Đức và Đường Na đi đầu tiên. Sau khi có ý dẫn một khoảng với những người đi sau, Phỉ Nhĩ Đức lặng lẽ đến gần con gái mình, khẽ nói:

- Na na, ta sẽ không quản chuyện giữa con và hắn, tuy nhiên ta muốn con nhớ kỹ, hãy lấy gia tộc làm trọng, đừng rước lấy những phiền toái không đáng có.

Đường Na sững sốt, nhìn quanh hai bên, thấy các thành viên đều cách phía sau, lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân, người, người không ngăn cản sao?

Khẽ thở dài, Phỉ Nhĩ Đức lắc đầu, tự giễu:

- Ta ngăn cản được sao?

- Phụ thân, thực ra con... - Đường Na vội vã giải thích, muốn nói mình cũng sẽ coi trọng khó khăn của gia tộc, nói cho cùng hắn và Lai Phất Tư gia tộc coi như có cừu hận.

Phất tay, Phỉ Nhĩ Đức ngăn con mình giải thích, nói:

- Không phải nói gì cả, là ta không đúng với con. Nếu như ngày đầu tiên hấn tới Lai Phất Tử gia tộc mà ta có thể nghe lời con gặp mặt hấn, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau này.

- Ôi, là do bậc làm cha như ta khăng khăng làm theo ý mình, cần bản không coi trọng hấn, mới đẩy gia tộc từng bước về phía vực sâu, sau đó không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, suýt nữa hý sinh hạnh phúc của con cho tên công tử bột nhà Lạp Khắc Lý Sâm. Ài, phụ thân tự nhiên cũng biết tiểu tử kia không phải thứ tốt lành gì, đều tại ta tự...

- Hay là người trực xuất con ra khỏi gia môn đi, như vậy sẽ không mang phiền toái đến cho gia tộc. - Đường Na nghe Phỉ Nhĩ Đức nói vậy, cũng hiểu sự bất lực của cha mình, suy nghĩ một chút đoạn đề nghị.

Lắc đầu một cách kiên quyết, Phỉ Nhĩ Đức nói:

- Con không hề sai, sai là ta! Vì sao phải bắt con đi? Được rồi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mặc dù ta không biết rốt cuộc nguyên nhân vì sao, nhưng ta thấy Hắc Ám Chủ thần, rồi cả Tử Vong chủ thần không hề muốn hấn chết. Chuyện giữa con và hấn chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

- Người nói là người đồng ý con và hấn...? - Đường Na mừng rỡ hỏi về không chắc chắn, giọng hơi run rẩy.

Gật đầu, Phỉ Nhĩ Đức thở dài nói:

- Ta vì gia tộc đã phải chịu đựng quá nhiều thứ rồi. Làm tộc trưởng, ta không có gì phải hổ thẹn, nhưng ta không phải là một người cha tốt. Mà hôm nay, ta sẽ làm người cha tốt một lần, tạm gác lợi ích gia tộc qua một bên!

- Cảm ơn phụ thân, cảm ơn phụ thân! - Đường Na không biết nên nói cái gì. Nàng vốn tưởng rằng sau khi Hàn Thạc giết Ngải Phất Lý, thù hận giữa hấn và gia tộc mình sẽ vĩnh viễn khó có thể hóa giải, không ngờ cha mình lại có thể không tính toán những thù hận này, chẳng những không dùng quyền uy ngăn cản nàng, còn nghĩ cho nàng nữa. Đường Na hiểu, có cha mình ủng hộ phen này, nàng sẽ không còn vướng khúc mắc nữa.

917. Chương 917:nhân Tình

Thời Không thần vực, Không Linh thành.

Từ lúc Bảo Mỗ tử vong, Mạch Kim Lợi tiếp nhận vị trí thành chủ, thương mại và sức chiến đấu của nơi này chẳng những không bị thụt lùi, ngược lại phát triển không ngừng, so với khi Bảo Mỗ còn tại thế thì còn tiến bộ hơn.

Sau khi Mạch Kim Lợi tiếp nhận Không Linh thành, hấn đã miễn giảm thu thuế buôn bán các loại giao dịch trong thành. Chỉ cần không phải hạng người cùng hung cực ác, đều được hoan nghênh vào thành, hơn nữa vẫn giữ vững môi trường tự do, không can thiệp nhiều vào việc riêng của người cư ngụ.

Năng lực của Mạch Kim Lợi còn xuất chúng hơn so với Bảo Mỗ, chẳng những am hiểu quản lý, còn rất biết cách lôi kéo lòng người. Dưới sự cai quản của hấn, các đại gia tộc, còn có các chủ nhân của hàng đều tin phục. Đám thần vệ ban đầu đi theo Bảo Mỗ gần như không hề do dự, toàn bộ thần phục làm thủ hạ Mạch Kim Lợi, vì hấn đem lại sự ổn thỏa cho Không Linh thành.

Ở Không Linh thành, hiện giờ Thiên Cơ được tề và cửa hàng năng lượng tinh thạch Kim Thạch rất được sự quan tâm của vị thành chủ này. Với sự trợ giúp của hấn, cả hai nơi đã trở thành người đi đầu trong hai nghề nghiệp lớn, lợi ích mỗi năm vượt xa các nơi khác cùng ngành nghề.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ và những người Hàn gia tới Không Linh thành đã được một khoảng thời gian. Bọn họ nhận được sự tiếp đãi long trọng của Mạch Kim Lợi, thực sự có cảm giác như được ở nhà. Khác với Âm Ảnh thành, chế độ nơi này rộng mở, chẳng những vô cùng thích hợp để ở, mà bởi vì cao thủ tu luyện các hệ lực lượng cùng tụ tập một chỗ nên việc buôn bán so với Âm Ảnh thành còn phồn vinh hơn, là nơi thích hợp nhất cho mẫu nữ nhân rất có dã tâm như Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích đại triển quyền cước.

Có sự giúp đỡ của vị thành chủ này, cộng thêm trí tuệ của Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Thiên Cơ được tề của Hàn gia phát triển thế rất mạnh mẽ, gần như đánh sập đại bộ phận nhà thuốc và cửa hàng năng lượng thạch khác trong thành, trở thành nhà đại thương có một không hai tại Không Linh thành.

Tại Thiên Cơ được tề, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Huyết Linh, Bác Lan Tư đang tề tụ, trao đổi thu hoạch với nhau trong khoảng thời gian này.

- Không Linh thành là một địa phương tốt, tuy nhiên nghe nói Vùng Đất Hỗn Loạn mới là nơi chúng ta cần phải đi. Dù sao chúng ta sẽ không ở lại nơi này quá lâu, không cần thiết phải phí nhiều tinh lực thế. - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cười nói.

Khoảng thời gian này, người Hàn gia đều có cảm giác vô cùng dễ chịu. Khác hẳn với lúc ở Âm Ảnh thành, Khô Cốt thành, tại Không Linh thành này Mạch Kim Lợi thật sự xem bọn họ như người một nhà, đối xử chân thành bảo vệ bọn họ, không hề có ý nghĩ xấu nào, điểm này những con cáo già của Hàn gia đều có thể cảm nhận được.

- Ủm. Mạch Kim Lợi đối đãi với chúng ta thực sự không còn gì để nói. Hai ngày nữa ta sẽ nói với hắn, chia một thành lợi nhuận của Thiên Cơ được tề và cửa hàng Kim Thạch cho hắn. Người này có lẽ là bởi vì cảm kích ân cứu mạng của Bố Lai Ân nên bảo hộ chúng ta cũng có phần thái quá. Chủ những cửa hàng kia mỗi ngày đều tới phủ thành chủ làm âm ỉ, nói chúng ta phá hủy quy củ giao dịch hiện có của Không Linh thành hắn cũng cứ phớt lờ. Thực là bạn tâm giao! - Phỉ Bích cười nói. Ở Không Linh thành năng như rồng vào biển khơi, tha hồ phát huy sở trường, cực kỳ thoải mái.

- Chúng ta không thể làm quá phận. Dù sao Bố Lai Ân vừa trở lại là chúng ta sẽ tới Vùng Đất Hỗn Loạn. Nếu như ở Không Linh thành chúng ta huyền não quá thì Mạch Kim Lợi cũng sẽ khó xử. - Ngải Mễ Lệ vẫn luôn nghĩ cho người. Nếu như người khác đối với nàng tốt, nàng sẽ lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, rồi tìm cơ hội trả lại nhân tình này.

- Sự phụ sao còn chưa trở về thế. Không biết tình hình thế nào rồi. - Huyết Linh nhíu mày, có vẻ hơi lo lắng.

Hắn vừa nói vậy, mọi người đều có phần trầm lắng. Bọn họ ngầm hiểu Hàn Thạc trở về Tử Vong thần vực rất có thể phải đối mặt với tồn tại vô cùng khủng bố kia. Với bọn họ, Chủ thần của Tử Vong thần vực quả thực là một cường địch khó có thể tưởng tượng. Thời gian ở Chúng Thần đại lục càng lâu, bọn họ càng hiểu Chủ thần đáng sợ đến thế nào.

Mặc dù bọn họ có lòng tin với Hàn Thạc, nhưng nghĩ tới việc hắn sắp sửa đứng trước việc rất có thể đụng phải tồn tại gần như vô địch, bọn họ đều thấy lo lắng.

- Yên tâm đi. Chủ nhân không có việc gì đâu. Cho dù phải chiến đấu thì chắc cũng có thể chạy thoát! - Hắc Long trước sau như một tin tưởng một cách mù quáng với Hàn Thạc, không hề lo lắng chút nào cho an nguy của hắn. Theo hắn thấy chủ nhân mình chắc chắn không có vấn đề.

- Chủ thần có thần cách nắm lực lượng một hệ bản nguyên nhất trong trời đất, vượt xa sự nhận thức của chúng ta. Trong vô vàn vị diện rộng lớn bát ngát, tổng cộng cũng chỉ có mười hai vị Chủ thần có thần cách tồn tại, nhân vật như vậy, bất kể chúng ta phán đoán ra sao cũng không suy đoán được sự đáng sợ của bọn họ, hy vọng sư huynh không có việc gì thì tốt. - Bác Lan Tư than khẽ, có phần lo lắng rất hiếm thấy.

- Được rồi, đừng lo lắng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, một lát nữa chúng ta sẽ tới Vùng Đất Hỗn Loạn! - Đột nhiên, một giọng nói vang lên lạnh lạnh từ bên ngoài vào, đoạn một bóng dáng hùng vĩ chợt hiện ra trong phòng, không phải Hàn Thạc thì còn là ai?

- Bố Lai Ân, chàng không sao là tốt rồi, tình hình thế nào? - Ngải Mễ Lệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi thăm.

- Hi Nhĩ đã xong đời, Hoắc Phu Tư, Hoa Lai Sĩ, Lạp Khắc Lý Sâm, Lạp Nhĩ Phu, đám địch nhân này cũng đã toi mạng cả, yên tâm đi, kẻ đáng chết đều chết hết!

Hàn Thạc cười, nhìn mọi người nói:

- Xem ra Mạch Kim Lợi đối đãi với mọi người khá tốt.

- Ủm, so sánh với khi ở Khô Cốt thành quả là một trời một vực! - Tư Tháp Tác Mỗ mỉm cười lên tiếng, xem ra rất thích chỗ này.

Mấy người Huyết Linh, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích vừa nghe nói bọn Hi Nhĩ đã đi đứt hết, sắc mặt đều vui mừng, reo hò không thôi.

Đối với bọn họ, bọn đó là kẻ thù không đội trời chung. Chỉ khi bọn chúng xong đời, Hàn gia mới có thể tạo được uy danh, sau này không còn nỗi lo gì nữa.

- Tốt lắm, mọi người chuẩn bị một chút đi, ta tới phủ thành chủ. Chờ khi ta trở lại, chúng ta sẽ lên đường. Ha ha, Không Linh thành tốt thế nào thì cũng là nhà của người khác, chỉ có Vùng Đất Hỗn Loạn mới là địa bàn của chúng ta. Mọi người mà đến Ma Ấn cốc, nhất định sẽ yêu mến nơi đó. - Hàn Thạc cười nói, rồi không chờ bọn họ mở miệng, biến đi rất nhanh.

Không Linh thành, trong phủ thành chủ.

Mạch Kim Lợi đang tĩnh tọa trong tu luyện trường chợt cười vang, nhìn Hàn Thạc đột ngột xuất hiện trước mặt, vô cùng mừng rỡ nói:

- Bố Lai Ân, tiểu tử ngươi cuối cùng đã trở lại!

Mạch Kim Lợi biến hóa quá nhiều, nỗi phiền muộn nhiều năm qua đã biến mất sạch, có vẻ rất hào hứng. Xem ra hẳn vô cùng vừa lòng với vị trí Không Linh thành chủ, với cuộc sống ở đây.

- Ha ha, lão tiểu tử ngươi thật không tệ, nhìn dáng vẻ của ngươi dường như thực lực lại có tiến bộ. Sao, khi nào thì tiến vào cảnh giới Chủ thần? - Ngữ khí Hàn Thạc trêu đùa nói.

Những năm gần đây, Hàn Thạc xa cách Mạch Kim Lợi cũng khá lâu. Hai người mặc dù không phải thường gặp mặt, nhưng bởi vì Vùng Đất Hỗn Loạn quá gần Không Linh thành, thư đi thư lại nên Hàn Thạc nắm khá rõ tình hình bên phía Mạch Kim Lợi, còn lão cũng biết những hoạt động “rung trời” của hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn.

- Thực lực lại tiến bộ cũng không nhanh bằng ngươi!

Mạch Kim Lợi cười ha ha, lắc đầu giả bộ thiếu não:

- Gia hỏa nhà ngươi, năm đó ở Kỳ Áo đại lục còn yếu nhược như vậy, mà vừa đến Chúng Thần đại lục đã bộc lộ tài năng, lại không đến trăm năm đạt tới cảnh giới như thế, thật sự không biết ngươi rốt cuộc là loại quái vật gì!

- Ta sắp dẫn ngươi tới Vùng Đất Hỗn Loạn, thứ ngươi đáp ứng luyện chế cho ta ra sao rồi? - Hàn Thạc trờ mắt hỏi.

- Sớm đã chuẩn bị xong rồi.

Mạch Kim Lợi bật cười, đoạn quăng một cái không gian giới chỉ về phía Hàn Thạc:

- Gương ma pháp, quyền trục định hướng không gian, khoá đông kết không gian, còn cả...

Lão cười giải thích một tràng, hướng dẫn phương pháp sử dụng những thứ đó cho hắn.

Gương ma pháp có thể trao đổi tin tức từ khoảng cách rất xa, nó rất có ích cho việc Hàn Thạc thu thập tin tình báo ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Quyền trục định hướng không gian là bảo bối bảo vệ tính mạng, có thể xé rách không gian trong nháy mắt mà chạy, hẳn mặc dù không cần, nhưng một số nhân vật quan trọng của Hàn gia một khi có không gian quyền trục, cơ hội giành được mạng sống sẽ tăng cao hơn.

Còn khoá đông kết không gian, tên như ý nghĩa, là món có thể dùng để đóng băng không gian. Cường giả tu luyện Không gian lực lượng thông thường đều có phương pháp xé rách không gian chạy trốn, có cái khoá đông kết không gian này, những thành viên Hàn gia muốn bao vây tấn công người nào, thì có thể phòng ngừa hắn rời đi.

Ngoài ba dạng này ra, còn có mấy món mà chỉ có cường giả tu luyện mấy loại ý nghĩa thâm ảo của Không gian lực lượng mới có thể luyện chế ra. Đối với Hàn Thạc, chúng đều vô cùng có ích, là do hắn đặc biệt nhờ Mạch Kim Lợi luyện chế ra.

- Tốt quá tốt quá, ha ha, cảm ơn. - Hàn Thạc tóm lấy không gian giới chỉ đảo qua, đã phát hiện gương ma pháp có mấy chục cái, quyền trục định hướng không gian cũng có mấy chục quyển, ngoài ra còn có khoá đông kết không gian và một số thứ linh tinh, bảy tám món nữa cũng có không ít, đủ cho người Hàn gia sử dụng trước mắt.

- Bố Lai Ân, nghe nói người đại náo Thôn Vân thành, còn đấu một trận với Da Lỗ Tư? - Mạch Kim Lợi như nhớ ra gì đó, đột nhiên mở miệng hỏi, xem ra có vẻ vô cùng hứng thú.

Gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Phải, thực lực Da Lỗ Tư đã đạt tới cảnh giới Chủ thần, cách đối nhân xử thế cũng khá bất phàm. Nếu như không phải bởi vì đệ đệ của hắn là Lạp Khắc Lý Sâm, ta thực rất muốn kết giao với bằng hữu này. Đáng tiếc, hiện tại chỉ có thể trở thành địch nhân, ai bảo ta giết Lạp Khắc Lý Sâm chứ.

Mạch Kim Lợi bật cười, suy nghĩ một chút, đoạn lộ vẻ khó xử nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, ta cầu người một việc.

Hàn Thạc ngẩn ra, rồi tức thì cười nói:

- Chúng ta quan hệ tốt như vậy, có chuyện gì cứ việc nói, cho dù là giúp người giết người phóng hỏa cũng không ngại.

Lời vừa nói ra, trong mắt Mạch Kim Lợi rõ ràng ánh lên sự cảm kích, trầm lặng một chút hắn mới nói:

- Người biết không, thần thể và thần hồn ta tách rời đều do một trong ba đại Quang thủ vệ, Cổ Nhĩ. Bố Lai Ân, ta muốn báo mối thù này, hy vọng người có thể giúp ta một tay.

Cổ Nhĩ chính là một trong ba đại Quang thủ vệ của Quang Minh thần vực, tín đồ thành kính nhất của Quang Minh thần, rất nhiều năm trước đã có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ. Mạch Kim Lợi đơn đả độc đấu hiển nhiên không phải đối thủ của hắn, muốn báo thù chỉ có thể tìm cường viện khác, mà Hàn Thạc chính là nhân tuyển thích hợp nhất.

- Không thành vấn đề, người xác định thời gian địa điểm đi, ta sẽ giúp người! - Hàn Thạc không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

- Cảm ơn!

Mạch Kim Lợi nhìn Hàn Thạc, trịnh trọng nói lời cảm ơn, hắn biết phần nợ nhân tình này quá lớn.

- Sau khi ta biết rõ hành tung của Cổ Nhĩ sẽ báo cho người.

- Ừm, vậy ta chờ tin tức của người. Được rồi, ta đưa người tới Vùng Đất Hỗn Loạn trước. - Hàn Thạc cười, căn bản không quá coi trọng chuyện này. Hắn cũng không khách sáo với lão nhiều, nhaoáng người một cái đã biến mất.

918. Chương 918:ma Ân Cốc Hàn Gia

Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không vì Hàn Thạc thể hiện thực lực mà xảy ra nhiều biến hoá lắm. Tranh đấu, cướp đoạt vẫn luôn là chủ đề bất biến ở đây, vòng ngoài Vùng Đất Hỗn Loạn, những cuộc chiến đấu quy mô lớn, nhỏ chưa từng đình chỉ.

Hàn Thạc vừa mới dẫn người của Hàn gia xuất hiện ở Vùng Đất Hỗn Loạn đã khiến rất nhiều thế lực lớn nhỏ chú ý. Tuy nhiên khi bọn chúng phát hiện trong đám người này có sự tồn tại của Hàn Thạc thì lập tức rất hiền lành, mang thủ hạ của mình trốn đi rất xa.

Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, Hàn Thạc đã thành một chiêu bài mà không người nào dám trêu chọc.

Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc đều thuộc dạng hiếu chiến, ở Vùng Đất Hỗn Loạn giống như rồng vào biển lớn, bọn họ thường hay tách khỏi đoàn người đi khắp nơi, mỗi lần quay về thì cả người đều mang thương tích.

Ba gia hỏa này đều tu luyện ma công, biết rõ đạo lý dùng chiến đường chiến, nếu như muốn dễ dàng thắng thực lực một cách nhanh nhất thì chỉ có thể rèn luyện bản thân bằng cách chém giết, mà Vùng Đất Hỗn Loạn chính là nơi thích hợp nhất cho bọn họ.

Bọn họ rời khỏi Hàn Thạc, đôi khi ba người cùng nhau hành động, có đôi khi lại tách ra đi khắp nơi để tìm kiếm một số thể lực thực lực không quá mạnh để hạ thủ, thông qua sự tử vong của đối phương để bồi dưỡng lực lượng của bản thân.

Hàn Thạc mặc kệ hành động của bọn họ, bởi vì hắn biết thực lực của ba người không tệ, hơn nữa mỗi người đều vô cùng nham hiểm xảo trá, cho dù là ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng sẽ không chịu thiệt nhiều, đối với những vết thương nghiêm trọng thì chỉ cần một hai ngày là có thể khôi phục lại.

Khi mới bắt đầu, chỉ có ba người bọn họ hành động, về sau lại dần theo một số vệ sĩ Hàn gia. Đám này sau khi trải qua rèn luyện cũng không phải là người lương thiện, số người càng lúc càng nhiều, lại thêm được ba người chỉ huy, trên đường đi có rất nhiều nhóm bị tiêu diệt, sau này nhiều thể lực khi phát hiện bọn họ đến gần đã tự động tránh ra xa.

- Vùng Đất Hỗn Loạn này cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, dọc đường đi cũng không gặp nhiều kẻ địch cường đại lắm. - Huyết Linh mấy ngày nay rất hăng hái, lần đầu tự tay tiêu diệt một gã Thượng vị thần trung kỳ, hắn càng ngày càng tin tưởng vào bản thân, thậm chí đôi khi còn không coi ai ra gì.

- Ha ha, là chúng ta mạnh mẽ quá thôi, tuy nhiên Vùng Đất Hỗn Loạn đúng là loạn thật, chỉ đi một đoạn đường là có thể gặp một tràng đại chiến. Tên nào tên nấy đều hung tàn, nơi này thật là thú vị, quả nhiên vô cùng thích hợp với Hàn gia chúng ta! - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng vô cùng hưng phấn. Ở nơi này, hắn có thể thể hiện toàn bộ sức mạnh, thông qua chém giết không ngừng để cao lực lượng của mình, rất hiển nhiên, hắn cực kỳ thích địa phương này.

Riêng Bác Lan Tư không quá tự tin giống hai người, lạnh lùng liếc nhìn rồi nói:

- Vùng Đất Hỗn Loạn ở Chúng Thần đại lục có tiếng loạn. Nơi này tập trung đủ loại hung thần của mười hai đại thần vực. Năm đại quân chủ tuyệt đối không phải chỉ có hư danh. Chúng ta sở dĩ không đụng phải kẻ địch thực sự bởi vì chúng ta vẫn chưa thực sự tiến đến trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn, ngoài ra những thể lực lớn cũng biết ít nhiều lai lịch của chúng ta. Bởi vì cố kỵ lực lượng của sư huynh nên không dám gây chiến với chúng ta. Các người nghìn vạn lần đừng coi trời bằng vung, cho rằng Vùng Đất Hỗn Loạn này là nơi dễ đối phó!

Ở Khô Cốt thành, Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc vì hắn thiếu chút nữa đi tìm Sa Đà liệu mạng, cho nên Bác Lan Tư đã xem hai người là bằng hữu đáng tin cậy nhất. Nếu không hắn tuyệt đối sẽ không nói nhiều với họ như vậy. Đối lại là người bình thường thì nhiều lắm hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, tuyệt không lãng phí miệng lưỡi như vậy.

Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc đều hiểu tính cách Bác Lan Tư, chưa bao giờ vì hắn tỏ thái độ mà có vấn đề gì. Nghe hắn nói vậy, Huyết Linh hắc hắc cười nói:

- Lão gia hỏa người nói vậy cũng có chút đạo lý. Tuy nhiên ta nghĩ Vùng Đất Hỗn Loạn ngoài tứ đại quân chủ ra thì không còn thể lực nào quá mạnh. Theo ta thấy, mặc dù không cần mượn tên tuổi của sư phụ, chúng ta cũng có thể dựa vào bản thân mình trụ vững tại đây!

- Phải. Một số thủ lĩnh của các thể lực nhỏ cũng chỉ là Thượng vị thần sơ kỳ, không có gì ghê gớm. Ba người chúng ta, còn thêm năm mươi vệ sĩ, ở Vùng Đất Hỗn Loạn hoàn toàn có thể tung hoành. Không bằng chúng ta đơn độc tiến về phía Thâm Cốt đi. Ta tin không cần sử dụng lực lượng của chủ nhân, chúng ta vẫn có thể thoải mái đi tới. - Hắc Long vừa nghe Huyết Linh nói vậy đột nhiên hưng phấn đề nghị.

Huyết Linh hai mắt sáng ngời hô lên:

- Không sai. Chúng ta có thể đi trước một bước. Có sư phụ ở phía sau đảm đương, mấy vị sư mẫu với những lão nhân kia nhất định không có vấn đề gì đâu.

- Không được. Vạn nhất có bất trắc xảy ra thì ta không thể bàn giao lại với sư huynh! - Bác Lan Tư nhíu mày, không suy nghĩ chút nào đã cự tuyệt thẳng thừng.

- Ái dà, lão gia hỏa, đừng bảo thủ như vậy chứ, chúng ta khẳng định không xảy ra chuyện gì đâu. Đi đi, chúng ta rồi đi trước một bước tới Thâm Cốc rồi chờ bọn họ là được, dù sao chúng ta cũng đã hỏi được vị trí đại khái rồi. - Huyết Linh cười ha ha, đi đầu tiên, không hề xem trọng những hung hiểm trước mắt.

Cát Nhĩ Bá Đặc cũng cười hắc hắc quái dị, đi qua kéo kéo Bác Lan Tư rồi nói:

- Không sao đâu, chủ nhân chắc chắn sẽ không trách tội chúng ta. Vùng Đất Hỗn Loạn cũng vậy thôi, đừng làm mọi người mất hứng thú!

Hắn vừa nói vừa kéo, mặc kệ Bác Lan Tư mặt đang lạnh te.

Nếu như không phải ở Khô Cốt thành, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc bất chấp tất cả vì hắn mà ra mặt thì Bác Lan Tư sẽ cự tuyệt ngay tắp lự, bất chấp bọn hắn phản đối ra sao cũng dẫn người về đoàn.

Nhưng hiện tại hắn đã xem Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc là hai người tín nhiệm nhất trừ Hàn Thạc ra. Mất thấy họ đang có hứng, Bác Lan Tư cũng không nỡ từ chối, do dự một hồi cũng ngầm đồng ý với cách làm của hai người, để mặc Cát Nhĩ Bá Đặc lôi kéo, chỉ có điều trong lòng mơ hồ cảm thấy như vậy không thỏa đáng lắm.

Nhóm ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư, cộng thêm năm mươi vệ sĩ Hàn gia hùng hùng dũng dũng rời khỏi đoàn người Hàn gia, đơn độc hướng tới trung tâm Thâm Cốc của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Lúc mới bắt đầu, bọn họ chỉ gặp phải một số cường giả Thượng vị thần sơ kỳ hoặc trung kỳ dẫn đầu các thể lực nhỏ. Ba người dùng lực lượng áp chế, thêm vào đó lực lượng đoàn đội khủng bố của vệ sĩ Hàn gia, trên đường không ngừng chiến đấu, quả thực không có mấy thể lực có thể chống lại bọn họ.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc trên đường đi hứng thú nhảy nhót, quên rằng càng đi vào trong thì nguy cơ thực sự càng lớn, một mạch hét to nhằm hướng trung tâm của Vùng Đất Hỗn Loạn, muốn sớm tới Thâm Cốc một chút.

Nhưng tình cảnh không tốt mãi, khi bọn hắn rời xa đoàn người Hàn gia, càng đi sâu vào trong thì một số thể lực lớn cũng không biết quan hệ giữa Hàn Thạc và bọn họ, thêm vào bọn họ cố ý không để lộ quan hệ với Hàn gia, không sử dụng danh tiếng của Hàn Thạc, một số đại thủ lĩnh hung ác đã dần chú ý tới bọn họ.

Cuối cùng, một thủ lĩnh hung thần Thượng vị thần hậu kỳ đã cản hạ lại trên một đỉnh núi của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Hơn nữa, không chỉ có một cao thủ Thượng vị thần hậu kỳ!

Một người tu luyện Tử Vong lực lượng, một người tu luyện Phong hệ lực lượng, cả hai đều là Thượng vị thần hậu kỳ, ngoài ra còn có Thượng vị thần sơ kỳ, trung kỳ và một đám lâu la Trung vị thần trung hậu kỳ. Nhân số của nhóm thể lực này cũng hơn trăm, thực lực chính thể đã vượt xa nhóm Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Các người dọc đường giết đã tay rồi chứ, hắc hắc, ngay cả thủ hạ của La Cách đại nhân cũng dám động thủ, quả nhiên không biết chữ chết viết thế nào!

Một gã đầu hói cầm đầu tu luyện Tử Vong lực lượng đạt đến cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ cười châm biếm, nhìn đám Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc bị bao vây lại quát:

- Trước mắt các người có hai con đường, hoặc là cúi đầu xưng thần trở thành tín đồ của La Cách đại nhân, hoặc là chết!

Cho đến bây giờ, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc mới ý thức được Vùng Đất Hỗn Loạn không giống như Hắc Ám, Tử Vong thần vực. Nơi này quả nhiên cao thủ nhiều như mây, với lại không ai nói đạo lý, không có một chút nhân tình nào cả. Chỉ cần người ở thế yếu, bọn chúng sẽ như lang sói xông lên xé xác người thành thịt vụn.

Huyết Linh tự tin có thể hạ sát một cường giả Thượng vị thần trung kỳ, nhưng hắn cũng thâm hiểu được, chống lại một cường giả cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ thì hắn căn bản không có chút khả năng phản kháng nào.

Mà quân địch, chẳng những có hai tên cường giả Thượng vị thần hậu kỳ, ngoài ra còn có sáu bảy cao thủ thực lực như thế thì bọn họ tuyệt không đối phó được.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc liếc nhìn, khoe miệng thấy hơi đắng, cuối cùng cũng cảm thấy hối hận vì đã coi thường thiên hạ anh hùng.

- Bằng hữu, chúng ta là người của Ma Ấn cốc Hàn gia! - Bác Lan Tư tiến lên một bước, không kiêu ngạo cũng không tự ti nhìn đối phương, so với Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc thì bình tĩnh hơn nhiều.

Ở thời điểm mấu chốt, tâm tình Bác Lan Tư luôn trải qua cọ xát với nguy hiểm đã phát huy tác dụng.

- Cái gì? Người của Ma Ấn cốc Hàn gia?

Tên đầu hói vừa rồi còn cười châm biếm, tức thì biến sắc sợ hãi nói:

- Các người và Bồ Lai Ân đại nhân quan hệ như thế nào?

- Đây là đồ đệ của đại nhân! - Bác Lan Tư không đề cập đến mình, mà chỉ Huyết Linh.

Vừa thấy thái độ của người này, hắn thoáng buông lỏng tâm tình, thầm nghĩ sư huynh ở Ma Ấn cốc quả hung uy chấn thiên, xem chừng hôm nay nhờ vào tên tuổi của sư huynh hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì rồi.

Tên đầu hói có vẻ trầm trọng, đảo mắt dò xét kỹ càng từ trên xuống dưới ba người Bác Lan Tư, lại suy nghĩ một hồi, đột nhiên quát:

- Tiêu diệt toàn bộ! Không lưu lại một tên nào! Nếu không một khi bị Bồ Lai Ân biết, chúng ta sẽ rước lấy những phiền toái không đáng có cho đại nhân! Ai dám để một tên chạy mất, ta lột da hắn!

- Người dám?! - Bác Lan Tư kinh hãi, chợt quát lạnh.

- Ha ha, có gì mà không dám? Người cho là dựa vào tên tuổi của Bồ Lai Ân thì ta không dám động vào các người sao? Ha ha, hôm nay các người đừng hòng thoát được một ai, hắn căn bản không biết ai động thủ thì làm sao tìm được ta? Các người chỉ là đám ngoại lai mới tới, căn bản không hiểu rõ tình hình ở Vùng Đất Hỗn Loạn, ta cho các người biết, người ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều là bọn điên tàn nhẫn, không gì là không dám làm! - Tên đầu hói cười sằng sặc, bộ dạng rất điên cuồng, quả nhiên lời nói khá giống kẻ điên.

- Động thủ! - Dứt tràng cười, gã thủ lĩnh phát tay, quyết đoán ra lệnh.

Bác Lan Tư lòng thầm phát lạnh, hắn biết lần phiền toái này lớn rồi.

919. Chương 919: người Minh, Nhìn Là Thấy Thuận Mắt!

Gã hói đầu mắt thấy bọn hắn thực lực yếu kém đã định giết người diệt khẩu, không để ai sống sót. Do đó sẽ không có ai biết được tình hình nơi này, thù này cũng không có ai trả cho bọn họ.

Gã hói vừa quát lạnh, đám thủ hạ liền ào lên vây chặt ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, không cho một con ruồi bay lọt, như tuyên bố rõ bọn họ không còn đường sống.

- Giết! - Gã hói lại hét lớn, hắn và một Thượng vị thần tu luyện Phong hệ lực lượng cũng không ra tay. Dưới con mắt của hắn, với thực lực của ba người trước mắt, căn bản không cần hai người mình phải tự động thủ.

Năm sáu Thượng vị thần cộng thêm tầm một trăm mười tên lâu la bỗng nhiên vọt đến. Mấy Thượng vị thần kia thực lực đều ở cấp sơ trung kỳ, cũng không có tính uy hiếp lớn lắm. Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc sắc mặt hung ác, dẫn đầu nghênh đón, chặn hai tên trong số đó lại.

Bác Lan Tư theo sát ngay sau, thanh phi kiếm sắc bén trong tay vừa lấy ra, lập tức sát khí đầy trời như thực chất. Một tên chỉ có cảnh giới Thượng vị thần sơ kỳ vừa mới đến gần Bác Lan Tư đã bị sát khí đáng sợ kia chấn nhiếp, thân thể chỉ chậm một nhịp đã bị kiếm quang đảo qua, không tránh né kịp, ngực đã có một vết máu rất sâu.

- Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, chúng ta tìm cơ hội rồi đi! - Một kiếm bức lui đối thủ, Bác Lan Tư lập tức quát lạnh.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc mắt loé lên hàn quang, càng thêm mãnh liệt xung phong liều chết với đối thủ. Mỗi một chiêu bọn họ sử ra đều là công pháp lấy mạng đổi mạng, hung hãn không sợ chết. Hai đối thủ nào dám đồng quy vu tận với bọn họ, không thể không tạm lánh mũi nhọn, áp dụng phương pháp lách quanh người họ.

Chỉ có điều, Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc dù sao chỉ có ba người, mà đối phương lại có sáu Thượng vị thần. Một khi sáu người này hình thành thế hợp công, họ sẽ lập tức rơi vào thế yếu, nếu như không phải bọn họ áp dụng phương pháp không màng tính mạng liều chết chống lại, e rằng không chống đỡ nổi được vài phút.

Sáu Thượng vị thần vây quanh ba người Huyết Linh, đám thủ hạ gồm hơn trăm Trung vị thần lại cười lạnh tiếp cận vệ sĩ Hàn gia, rồi chợt đồng loạt ra tay, công đến những vệ sĩ này.

Khác với tình trạng mấy người Huyết Linh gặp phải, trong điều kiện thực lực ngang nhau, vệ sĩ Hàn gia mặc dù số người ít hơn một nửa nhưng sức chiến đấu bộc phát lại rất khủng bố, giống như một thanh loan đao bỗng chốc tản ra, chẳng những trong nháy mắt né khỏi rất nhiều công kích, mà bọn họ cứ ba đến năm người thành một nhóm, phản kích lại khiến cho đối phương thương vong rất lớn.

Lần đầu tiếp xúc, vệ sĩ Hàn gia bị thương năm người, chết một người. Mà đối phương, tử vong mười người, bị thương ba mươi người!

Đều là cảnh giới Trung vị thần, vệ sĩ Hàn gia còn yếu hơn đối phương, nhưng một kích phát ra lại chiếm lợi thế tuyệt đối! Thành tích như thế đã khiến gã hói đang bàng quan bên ngoài phải biến sắc. Hắn chợt hô to:

- Phân ra hai người tiêu diệt bọn vệ sĩ kia!

Sáu tên đang bao vây tấn công Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc nghe gã hói hạ lệnh lập tức ý thức đám thủ hạ đang gặp bất lợi. Chúng vội vàng phân ra hai người lao về phía vệ sĩ Hàn gia, gồm một Thượng vị thần sơ kỳ và một Thượng vị thần trung kỳ. Bọn chúng vừa gia nhập vòng chiến tức thì thay đổi được cục diện. Vệ sĩ Hàn gia đang chiếm lợi thế tuyệt đối liền biến thành phương bị động, số lượng thương vong dần gia tăng.

Mà phía ba người Huyết Linh áp lực lại được buông lỏng. Vốn chỉ cần sáu người hợp tác, lại thêm vài phút nữa, nếu như Huyết Linh, Bác Lan Tư không trốn tránh, tất khó tránh khỏi vận hạn. Nhưng bởi vì kẻ địch phân ra hai người nên trên người bọn họ chỉ dính thêm một số vết thương, tránh được vận mệnh bị giết.

Tuy nhiên, gã hói đang quan chiến ở bên ngoài hiển nhiên không muốn duy trì thời gian chiến đấu lâu. Mất thấy thủ hạ không thể lập tức giải quyết người Hàn gia, hắn cuối cùng không kiềm chế nổi, cười lạnh:

- Quả nhiên như giang hồ đồn, tuyệt không thể xem nhẹ người Hàn gia! Hừ, thế nhưng cho dù là vậy thì các người cũng không trốn thoát được!

Theo lời hắn nói, gã Thượng vị thần tu luyện Phong hệ lực lượng đang đứng cùng hắn từ từ tiếp cận ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đang bị vây, định giải quyết tràng chiến đấu này trong thời gian nhanh nhất.

- Huyết Linh, đi thôi, nếu không đi giờ sẽ chạy không không thoát đâu! - Vừa thấy hai người kia cuối cùng không kiềm chế sắp nhúng tay vào, Bác Lan Tư lòng thầm phát lạnh, hô giật giọng.

- Thế còn bọn họ? - Huyết Linh tranh thủ quay đầu lại nhìn thoáng qua vệ sĩ Hàn gia phía sau, hai tròng mắt đỏ thẫm hiện rõ vẻ không buông.

“Phập!” Vừa sợ ý quay đầu lại, hắn liền bị một cây cốt mâu đâm trúng ngực, máu tươi lập tức trào ra.

- Chỉ khi chúng ta rời đi, thù hận của bọn họ mới có thể được báo! - Bác Lan Tư vừa thấy bộ dạng Huyết Linh do dự thì vô cùng sốt ruột, mắt thấy gã hói đã sắp vây tới mà còn trì hoãn nữa thì khả năng ngay cả cơ hội dùng đòn pháp cũng không có.

- Hắc hắc, còn muốn chạy? Chạy không thoát đâu! - Gã hói cười ha ha, vừa nói đã đến nơi, tay giương lên đã chuẩn bị xuất thủ công kích.

Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc sắp gặp nạn đến nơi thì một tiếng cười sằng sặc điên cuồng chợt vang lên. Tiếp đó một bóng dáng hùng vĩ trong nháy mắt đã lọt vào giữa ba người họ, tay vừa nhấc lên, Huyết Diệt lực lượng hình thành một luồng sương mù đậm đặc mù mịt chắn trước mặt gã hói, chặn công kích của hắn lại.

- Ba La, là người?

Gã hói hô lên, sắc mặt lập tức khó coi, hừ lạnh:

- Chuyện của ta người tốt nhất đừng nhúng tay vào, nếu không thì người cũng đừng hòng thoát khỏi liên quan!

- Ngoã Táp, người vẫn quá kiêu ngạo, lão tử hôm nay đã tới, tất sẽ không sợ người!

Ba La phát tay thô bạo, quát:

- Các huynh đệ, giết cho ta!

Theo tiếng hét lớn của Ba La, vô số những cái bóng mang theo hàn ý âm u lạnh lẽo từ các góc hiện ra, không nói hai lời lập tức gia nhập vòng chiến, vây ngược lại người của gã hói.

Ngoã Táp tranh thủ đưa mắt quan sát, chợt phát hiện Ba La lại mang theo hơn ba trăm người tới, trong đó cao thủ có cảnh giới Thượng vị thần so với bên phía hắn còn nhiều hơn gấp đôi!

Thầm kinh hãi, gã hói chợt biến sắc mặt, ngừng bao vây tấn công đối với ba người Bác Lan Tư, phần nộ trùng mắt với Ba La:

- Ba La, người nên biết ta là người như thế nào, người dám đắc tội La Cách đại nhân? Người có biết qua hôm nay, Ba La người tất sẽ khó tránh khỏi cái chết không!

- Mẹ nó, mang La Cách ra dọa ta sao, lão tử không sợ đâu!

Ba La càng thêm ngang ngược, cười hô hố:

- Ngoã Táp à Ngoã Táp, hiện tại tình hình Vùng Đất Hỗn Loạn đã khác trước kia, không còn chỉ là mấy người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai toàn quyền làm chủ nữa. Người tin tức linh hoạt, chẳng lẽ không biết ta hiện tại theo ai sao?

Lời vừa nói ra, gã hói chợt động tâm niệm, nhớ tới tin tức nhận được gần đây nhất, nghe nói tất cả Liệp thần giả ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều bị một người nắm hết. Bản thân là thân tín của La Cách, hắn đương nhiên biết quan hệ giữa người kia và Hàn Thạc thân mật thế nào.

- Người là người của Hàn Hạo? - Gã hói sắc mặt bắt đầu trầm trọng hẳn, không giống vẻ hung hăng càn quấy trước đó.

- Ha ha, biết thế là tốt, con mẹ người nhanh tránh ra cho ta, mấy thằng cha kia hình như có chút quan hệ với Hàn gia, người để cho ta đưa đi, chuyện hôm nay quên đi, chờ ta xin chỉ thị thủ lĩnh nên làm thế nào rồi nói tiếp. - Ba La hắc hắc cười quái dị, liếc mắt nhìn phía Ngoã Táp, thực lực phe hắn mạnh hơn so với Ngoã Táp, kiêu căng một chút cũng là bình thường.

- Hắn nói mình là người Hàn gia thì đúng là thế à?

Ngoã Táp cũng không phải tay vừa, cười lạnh:

- Thời gian gần đây có quá nhiều người mượn danh hiệu Hàn gia tiến vào Thâm Cốc, con mẹ nó, người nào cũng nói mình có quan hệ với Hàn gia, cứ theo đà này, chúng ta còn làm ăn thế nào nữa!?

- Ta bất kể những điều đó, nhanh thả người, nếu không thì đừng trách lão tử không khách khí! - Ba La cắn bản không rườm lời với gã hói, thái độ cực kỳ ngang ngược.

Ngoã Táp dù phần nộ, nhưng tình thế hiện tại không bằng người khác, thật lâm vào thế cười trên lưng hổ.

Hắn biết ba người phía sau đích thực có quan hệ với Hàn gia, một khi để mặc bọn hắn rời đi, phiền toái chắc chắn không nhỏ, cho nên lâm vào thế khó xử, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho ổn.

- Này, huynh đệ gì bên kia, người nói người là người của Hàn Hạo? - Cát Nhĩ Bá Đặc đột nhiên hô lên, cười hì hì ra vẻ lôi kéo làm quen.

Ba La liếc xéo Cát Nhĩ Bá Đặc, không kiên nhẫn gắt:

- Phải, người quản chuyện gì?

Cát Nhĩ Bá Đặc sững sốt, không ngờ rằng thái độ Ba La vẫn còn hống hách như vậy, tức thì hét lên:

- Mẹ nó, lão tử lúc ở Kỳ Áo đại lục đã biết tên Tiểu Khô Lâu kia, người là thủ hạ của hãn mà cũng dám lớn tiếng với lão tử phỏng?

Lời vừa nói ra, Ba La chợt thấy kinh hãi, híp mắt dò xét mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc và Bác Lan Tư. Hãn bỗng nhận ra trên thân thể ba người này mơ hồ có một luồng khí tức tương tự như thủ lĩnh, tim nhảy dựng lên, Ba La do dự hỏi:

- Các người thật sự là người của Hàn gia?

- Mk, Ba La người hóa ra chẳng biết cái éo gì, cố ý tới gây sự sao? - Nghe Ba La nói vậy, gã hỏi Ngoã Táp lập tức ý thức được đối phương lần này thuần túy là để gây phiền toái, nếu không sẽ không hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc như vậy.

Ba La hắc hắc cười lạnh, biện hộ:

- Đúng như lời người nói, người ngoài tiến vào Thâm Cốc đều mang cái chiêu bài người Hàn gia ra, lão tử cũng không phân rõ thực giả được!?

Vừa nói, Ba La vừa lấy ra một cái gương ma pháp, hỏi Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Người tên là gì, nói mau, ta phải báo cáo thủ lĩnh.

- Cứ nói ta là Hắc Long Cát Nhĩ Bá Đặc, tiểu tử kia nhất định nhớ rõ! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha ha.

Ba La gật đầu, lùi về sau một bước, khởi động gương ma pháp, hãn là báo cáo tin tức cho người nào đó.

Hình ảnh Tiểu Khô Lâu dần hiện rõ trong gương. Hãn nghe xong tình hình Ba La báo cáo, rất dứt khoát truyền đạt mệnh lệnh.

Ba La gật đầu, thu hồi lại nét cười, lại lạnh lẽo bước tới.

- Sao, chẳng lẽ sai à? - Hắc Long thấy bộ dạng Ba La như sắp giết người đến nơi, lòng thầm kinh hãi, vội vàng tìm cách chứng thực.

- Giết cho ta! Không buông tha một ai! - Ba La đột nhiên lạnh giọng hạ lệnh.

- Giết ai? - Một số thủ hạ không rõ tình hình thế nào, vội hỏi lại.

- Nói nhảm, đương nhiên là giết người của Ngoã Táp rồi! Mẹ nó, lần này là thực, ta nói mà, nhìn đã thấy thuận mắt! - Ba La nói.

920. Chương 920:thánh Được Vây Giết

Ba La vừa lên tiếng, đám Liệp thần giả cũng không hỏi gì nữa, trong nháy mắt đã vây bộn Ngoã Táp vào giữa, mỗi người đều chặn chết các khe hở.

Ngoã Táp lòng thấy phát lạnh, quát lên:

- Ba La, người dám động thủ thực à? Ta làm việc cho La Cách đại nhân, người động đến ta, La Cách đại nhân sẽ không tha cho người!

Chuyện đã tới nước này, Ngoã Táp phát hiện thực lực bên mình thua xa đối phương, chỉ có thể đưa La Cách ra hù Ba La.

- Các người đừng hòng có tên nào chạy thoát, con mẹ nó ai mà biết được các người chết trong tay ai!

Ba La nhe răng cười ngông cuồng:

- Hơn nữa, dù La Cách biết thế nào? Hắc hắc, ngươi cho là đại nhân của chúng ta sợ hấn sao? Giết cho ta, không lưu lại một tên nào!

Lúc trước Ngõa Tập vây giết ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư cũng dùng giọng điệu này châm biếm họ. Ai dè chưa quá vài phút chính hấn lại mua dây buộc mình, chẳng những chịu vận mệnh tương tự mà còn bị Ba La châm chọc y chang.

Ngõa Tập tức muốn ói máu. Với kẻ không nói đạo lý, hành sự tàn nhẫn như Ba La, hấn có cảm giác vô kế khả thi.

Ba La cũng không cho hấn cơ hội nói nhảm, bộ dạng hung ác vọt lên, cùng một Thượng vị thần hậu kỳ Lôi hệ lực lượng vây công Ngõa Tập.

Đột nhiên, Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc trở thành khán giả. Bởi tất cả thủ hạ của Ngõa Tập đều không có cơ hội ra tay với họ, toàn bộ đều bị người của Ba La tấn công.

Huyết Linh ngạc nhiên, nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc nói:

- Ngươi nói thẳng cha tên Hàn Hạo làm sao lại có một đám thủ hạ thực lực mạnh mẽ như vậy? Theo như lời ngươi nói thì lúc ở Kỳ Áo đại lực thực lực hấn cũng không quá mạnh. Tại sao trong vài chục năm ngắn ngủi có thể thu thập được nhiều thủ hạ lợi hại thế?

- Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Hắc Long trợn mắt, cười hì hì:

- Bất quá tên đó thực vô cùng kỳ quái. Hấn luôn đi theo chủ nhân giết người phóng hỏa, thời gian theo chủ nhân so với chúng ta lâu hơn rất nhiều. Hắc hắc, năm đó khi ngươi ở Thâm Uyên giới, chẳng phải lúc đó cũng trời gà không chặt hay sao? Vậy mà giờ không phải cũng điều vô dương oai ở Chúng Thần đại lực sao! Tên đó theo chủ nhân lâu như vậy, căn cơ vốn đã tốt hơn ngươi, có tiến bộ thần tốc thế cũng đương nhiên thôi.

- Cũng phải. Từ lúc chúng ta ở Âm Ảnh thành phát triển Hàn gia, hấn cũng đã tích góp lực lượng của mình ở hẻm núi lớn Long Sâm rồi. Trước khi rời nơi đó, hấn mới là thủ lĩnh thật sự của Long Sâm. Thời gian lâu như vậy, thực lực của hấn đương nhiên càng cường đại hơn! - Bác Lan Tư biết chút ít tin tức về Hàn Hạo, lúc này mới giải thích thêm.

- Ta thật muốn được như hấn! - Huyết Linh trầm giọng nói.

Cho tới nay, Huyết Linh ở Hàn gia vẫn là người lợi hại nhất sau Hàn Thạc. Thời gian qua hấn tiến bộ rất nhanh nên không khỏi có chút kiêu ngạo. Bây giờ bỗng chốc xuất hiện một Hàn Hạo, vô luận là thực lực hay danh vọng đều áp chế hấn. Là một người trẻ tuổi, hấn tự nhiên có phần không cam lòng, muốn đua tranh cũng là tự nhiên.

Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc buồn cười liếc Huyết Linh. Dù không nói thêm điều gì nhưng hai người trong lòng đều hiểu, Huyết Linh mặc dù ở Hàn gia thực lực tiến bộ rất nhanh nhưng nếu đấu thực sự với Hàn Hạo thì chắc chắn không có cơ hội chiến thắng nào. Hấn tuyệt đối chỉ tự mình chuốc khổ!

Ngẫm lại mà xem, ngay cả thủ hạ của Hàn Hạo là Ba La cũng có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ thì bản thân hấn tự nhiên sẽ không kém hơn Ba La! Từ điểm này mà xét, Huyết Linh lúc này mà muốn đấu một trận với Tiểu Khô Lâu căn bản không có đến một phần thắng, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Trong lúc ba người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh đang nhỏ giọng đàm luận thì bọn thủ hạ của Ngõa Tập bị đánh đến gà bay chó chạy. Bị đám Liệp thần giả của Ba La săn giết, chỉ trong chốc lát bọn chúng đã tổn thất nặng nề.

- Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc! Các ngươi có thấy phương thức phối hợp của những Liệp thần giả này vô cùng quen thuộc không? - Bác lan Tư đột nhiên nói.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc sửng sốt, nhíu mày quan sát cẩn thận một hồi, đoạn gật đầu.

Liệp thần giả thủ hạ của Ba La và đám thủ hạ của Ngoã Tập khác hẳn nhau, họ đều biết cách phối hợp. Phương thức phối hợp và nhịp bước của họ rõ ràng đã trải qua huấn luyện ma trận. Mặc dù phối hợp không ăn ý bằng vệ sĩ Hàn gia huấn luyện nhiều năm cực khổ trong Bát Hoang Ly Hợp Luyện Ngục trận, nhưng so với bọn Ngoã Tập lại cao minh hơn nhiều.

- Xem ra tiểu tử kia học được không ít thủ đoạn từ chủ nhân. Haha, khó trách hắn lại nổi trội trong đám Liệp thần giả thế! - Cát Nhĩ Bá Đặc liếc qua vài lần, đoạn cười nói.

- Ủm, quả nhiên không tầm thường. Xem ra Huyết Linh người có đối thủ tốt rồi. - Bác Lan Tư liếc Huyết Linh, nói điềm đạm.

Hắn thầm biết những năm qua Huyết Linh tiến bộ rất nhanh, tâm tính đã xảy ra chút biến hoá vi diệu. Hiện giờ trong mắt hắn, ngoài sư phụ Hàn Thạc thì rất ít người được hắn xem trọng. Bác Lan Tư thấy việc này cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu dựng lên cho hắn một tấm gương cũng không phải là chuyện xấu.

Nhất là đối phương cũng là người Hàn gia, đều là người một nhà, cạnh tranh hữu nghị với Huyết Linh quả là cách rèn luyện tốt nhất.

- Chúng ta cũng ra hỗ trợ chứ. Haha, không thể cứ đứng nhìn mãi được! - Cát Nhĩ Bá Đặc nhàn rãi được một chốc đã thấy ngứa ngáy tay chân, lập tức hứng thú đề nghị.

Bác Lan Tư còn chưa phát biểu ý kiến, Huyết Linh hai mắt đỏ ngầu đã giết ra ngoài, mùi máu tươi nồng nặc trên người đột nhiên lan rộng. Dưới áp lực cường đại của Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, Huyết Linh dường như bị thúc dục ý chí chiến đấu, Huyết Thần Kinh có vẻ lại đạt được bước đột phá nào đấy.

- Ts, gã Huyết Linh này lại điên lên rồi. Luồng huyết tinh vừa rồi cực kỳ gay mũi, tên này không phải lại đột phá chứ? - Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh đã quá quen thuộc, hai người vừa tới gần đã phát hiện mùi máu tươi trên người Huyết Linh càng thêm nồng nặc, bật thốt.

Bác Lan Tư vui mừng gật đầu, khoe miệng nở nụ cười hiềm có, nói:

- Huyết Linh đích thực lợi hại. Dựa theo tốc độ tiến bộ này, ta thấy sớm muộn gì hắn cũng có thể vượt trên Hàn Hạo!

- Cũng khó nói. Haha, người vẫn chưa gặp Hàn Hạo, tên đó so với người lại càng thêm lạnh lùng vô nhân tính. Huyết Linh mặc dù tiến bộ rất nhanh nhưng trên phương diện tu luyện tâm cảnh ta thấy còn xa mới bằng hắn. Hắn mới thực sự là lãnh khốc! - Cát Nhĩ Bá Đặc ngẫm nghĩ, thấy so với Tiểu Khô Lâu, Huyết Linh dường như thiếu thứ gì đó.

- Thật muốn gặp hắn! - Bác Lan Tư gật đầu, xem ra cũng vô cùng tò mò với Hàn Hạo.

- Động thủ đi, tiêu diệt tất cả bọn chúng! - Cát Nhĩ Bá Đặc không nhiều lời nữa, hô với Bác Lan Tư đoạn giết đến đám thủ hạ của Ngoã Tập.

Vốn bên Ba La đã chiếm lợi thế tuyệt đối, giờ lại thêm nhóm Huyết Linh gia nhập liền khiến tốc độ tử vong của đám thủ hạ Ngoã Tập tăng cực nhanh. Theo những tiếng gào khóc thảm thiết liên tiếp là đám Liệp thần giả thôn phệ thần lực đối phương.

Trong tích tắc, hơn trăm thủ hạ của Ngoã Tập phơi thây khắp nơi, chỉ còn số ít mấy Thượng vị thần vẫn nỗ lực chống đỡ. Tuy nhiên xem tình hình cũng không còn kéo dài được lâu nữa.

- Ngoã Tập, người trốn không thoát đâu. Mẹ nó, đáng tiếc người không tu luyện Huỷ Diệt lực lượng, nếu không lão tử hôm nay phát rồi! - Ba La và năm người đang vây quanh Ngoã Tập, nhe răng trợn mắt cười sằng sặc, thái độ hung hăng càng quấy vô cùng.

- Ba La, mặc dù người không thể hấp thu nhưng không phải còn có chúng ta sao? - Một tên Thượng vị thần tu luyện Tử Vong lực lượng tham lam liếm mép, cặp mắt hung tàn nhìn xuống người Ngoã Tập, điệu bộ như sắp cắn nuốt hắn đến nơi rồi.

Bị bao vây trùng trùng, Ngoã Tập thấy tuyệt vọng vô cùng. Nghe bọn Liệp thần giả này không hề có kỳ bần bạc việc thôn phệ thần lực của hắn như thế nào khiến hắn thê lương vô cùng. Mỗi khi hắn định sử

dụng không gian giới chỉ đào tẩu liền bị đối phương công kích mãnh liệt gấp mấy lần, làm hắn không thể thi triển được thủ đoạn tối hậu.

Lực lượng bị bào mòn từng chút một khiến thương thế trên người Ngõa Táp càng lúc càng trầm trọng. Dần dà, hắn cảm thấy mi mắt nặng vô cùng, năng lực suy xét của thần hồn cũng yếu dần đi.

- Độc, các người... các người đã hoàn toàn chiếm thượng phong lại... còn dùng độc?

Lực lượng của Ngõa Táp suy giảm trầm trọng, dù muốn đồng vu quy tận cũng không làm được. Không cam lòng nhìn vẻ cười đùa của Ba La, hắn cố quát lên:

- Hèn hạ, vô sỉ cực kỳ, người... người nhất định sẽ chết không yên!

- Hắc hắc, với thực lực của người, nếu chúng ta dùng cách bình thường giết người nhất định sẽ phải trả giá một chút. Xấu hổ à, người cũng biết Hàn gia làm được tề mà. Loại độc không màu không vị bôi trên vũ khí này là Tiết Thần Tán, do Bồ Lai Ân đại nhân đặc biệt luyện chế ra. Người cam chịu số phận đi! - Ba La cười vô cùng gian trá.

Hắn cho người bao vây Ngõa Táp mà không hạ sát thủ chính là muốn cho gã này một chút hy vọng, không để hắn dùng phương thức chết chum, thỉnh thoảng đâm bị thương Ngõa Táp một nhát rồi chờ hiệu lực Tiết Thần Tán dần phát tác.

Tiết Thần Tán là độc được do Hàn Thạc bí mật tự tay làm ra, chẳng những không màu không vị mà đối phương cũng không thể lập tức phát hiện độc tính phát tác. Nó từ từ ngấm vào thần thể, đến khi đối phương thực sự cảm nhận được sự tồn tại của Tiết Thần Tán thì đó cũng là dấu hiệu được lực đã phát huy hoàn toàn.

Lúc này, thần thể và thần hồn của đối phương đều chịu ảnh hưởng, khó có thể tụ tập đủ lực lượng, chỉ có thể mặc cho người ta mổ xẻ, tuyệt không có đường đánh trả, càng đừng nói đến tự bạo thần hồn liễu chết!

- Oa, hắc hắc..., chủ nhân quả nhiên ngày càng hèn hạ, ngay cả món đồ chơi Tiết Thần Tán này cũng làm ra được. Haha, ta trở về nhất định phải xin thứ này nhiều một chút. Dùng nó vây giết cường giả vô cùng hữu dụng đa. Bất tri bất giác bức đối phương đến đường cùng, chờ đến khi hắn phát hiện cũng là lúc giờ chết đã điểm! - Hắc Long nghe Ba La nói về công dụng của Tiết Thần Tán có vẻ vô cùng hưng phấn, miệng thì nói cách làm của Hàn Thạc hèn hạ nhưng nhìn bộ dạng của hắn có khác gì tán thành vô cùng, đầy sự khâm phục và kiêu ngạo.

921. Chương 921: mai Cốt Quật

Ngõa Táp cuối cùng khó thoát khỏi vận rủi. Tiết Thần Tán có tác dụng làm tiêu tan hoàn toàn lực lượng. Hắn bị mấy thượng vị thần tu luyện tử vong lực bất giữ rồi thì nhau xúm lại chiếm đoạt thần lực trong cơ thể.

Ngõa Táp vừa chết. Mấy người còn sống cũng lần lượt bị tiêu diệt sạch. Đúng như lời Ba La nói: Không để cho một người nào chạy thoát.

Một trận chiến này, Tiết Thần Tán đã chứng tỏ tác dụng cực lớn của mình. Khi Ngõa Táp đang bị bao vây thì được lực của Tiết Thần Tán bất ngờ phát tác. Khi hắn phát hiện ra điều không ổn thì kết cục đã sớm được định đoạt. Lực lượng trong cơ thể biến mất, sau đó liền trở thành nguồn dinh dưỡng cho liệt thần giả.

Chiến đấu chấm dứt rất nhanh. Trong lúc đang dọn dẹp chiến trường, thủ hạ liệt thần giả của Ba La lấy ra một ít bột phấn màu lam. Hắn vung lên khắp nơi. Từng cổ thi thể trong chốc lát ăn mòn sạch sẽ trở thành một vũng máu loãng, không để lại dấu vết gì.

Ba La rất thỏa mãn. Hắn cười nhìn ba người Cát Nhĩ Bá Đặc mà giải thích :

- Ha ha. Đây là do công dụng tốt của Thác Thiên Hoàn cả. Có được nó sau này mọi việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Bác Lan Tư nhìn những thi thể bị hòa tan, hồ hững gật đầu nói:

- Chúng ta muốn gặp Hàn Hạo.

- Thủ lĩnh tạm thời không có ở đây. Hiện giờ gặp thì không tiện cho lắm. Hừm, nếu như các người hiện giờ đi tới thâm cốc sẽ có cơ hội gặp mặt thủ lĩnh. - Ba La từ lâu đã biết mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc đến từ Hàn gia. Trên mặt hắn thể hiện thái độ đầy hữu nghị. So sánh với lúc trước thì giống như hai người khác nhau vậy.

- Cũng tốt, chuyện hôm nay cảm ơn người. - Bác Lan Tư cũng không hỏi thêm gì, chỉ lạnh nhạt nói lời cảm ơn.

- Khách sáo, khách sáo rồi! Hắc hắc, đều là người một nhà mà, sao phải nói lời xa lạ này làm gì.

Ba La hiểu được quan hệ giữa Hàn Hạo và Hàn gia, cũng tự cho rằng mình đã trở thành một thành viên của Hàn gia. Cho nên hắn cũng không dám kể công trước mặt ba người Bác Lan Tư

- Rất cuộc vẫn phải cảm ơn người. Phía trước là thâm cốc, qua lần này chúng ta sẽ cẩn thận hơn, hắn sẽ không có chuyện gì xảy ra. - Bác Lan Tư suy nghĩ một chút rồi nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh nói :

- Chúng ta nên xuất phát thôi.

Huyết Linh và Cát Nhĩ Bá Đặc đáp một tiếng rồi cùng ba mươi người còn lại của Hàn gia rời đi.

Một hồi lâu sau khi rời xa Ba La, Bác Lan Tư mới nhíu mày:

- Hắn dù sao cũng là liệt thần giả, Hàn gia chúng ta và liệt thần giả không thể có quan hệ với quá sâu. Bằng không trong tương lai sẽ có ảnh hưởng đến thế lực của Hàn gia trong thần vực.

- Sự phụ hắn là cũng đã chú ý đến vấn đề này. Cho nên người vẫn chưa chính thức thừa nhận có quan hệ với Hàn Hạo. Ta nghĩ cũng là vì tránh cho mọi người đàm tiếu. - Huyết Linh gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với những lời nói của Bác Lan Tư.

Huyết Linh, Bác Lan Tư và Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp tục theo đường cũ hướng về thâm cốc. Hàn Thạc đang trông chừng đoàn người bỗng phát hiện liên tiếp ba ngày ba người Huyết Linh ba người không có hồi âm, trong lòng thậm chí có chút cảm giác không ổn. Hắn lo lắng không biết bọn họ có gặp chuyện nguy hiểm gì không.

Nếu ở trong một phạm vi nhất định thì Hàn Thạc có thể cảm ứng được vị trí của ba người Huyết Linh, nhưng nếu bọn họ cách Hàn Thạc quá xa thì hắn sẽ không thể biết rõ mọi chuyện. Mà hiện tại mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc đang cách Hàn Thạc một khoảng cách rất xa, vượt qua khả năng cảm ứng của hắn.

Hàn Thạc mặc dù tin tưởng thực lực ba người Bác Lan Tư, nhưng nơi này dù sao vẫn là Vùng Đất Hỗn Loạn, những tên hung thần ác sát ở đây đến từ mười hai đại thần vực đều là những kẻ không dễ trêu chọc. Chiến tranh loạn lạc không ngừng ở nơi đây đã sinh ra không biết bao nhiêu kẻ điên cuồng khát máu. Cho dù là ba người Huyết Linh ở nơi này thì cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vừa qua hai ngày, trong lúc Hàn Thạc vì ba người Bác Lan Tư không có phản hồi, trong lòng đã cảm thấy sốt ruột.

Trong lúc hắn đang chuẩn bị hành động thì đột nhiên nhận được tín hiệu. Trong lòng vừa động, một ma đầu đã phiêu dật bay ra ngoài. Sau khi đi về phía Tây Bắc của đoàn người liền hóa thành một Hàn Thạc khác. Nhìn gã liệt thần giả dò hỏi:

- Có chuyện gì?

Đây chính là một tên tâm phúc của tiểu khô lâu Hàn Hạo, hắn cung kính lấy ra một quyển trục đưa vào tay Hàn Thạc. Hàn Thạc vừa nhìn lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra với nhóm người Huyết Linh. Xem xong hắn liền đốt cháy quyển trục để tiêu hủy nội dung bên trong. Mà ma đầu cũng ẩn hình không cho ai thấy.

Đang ở giữa đoàn người của Hàn gia, Hàn Thạc nhíu mày, tự nhủ :

- Không biết Ngõa Tạp tự tiện hành động, hay là làm theo sai khiến của La Cách đây?

Vùng Đất Hỗn Loạn.

Mai Cốt quật.

Khắp nơi đều là xương trắng, trên không, một ít oán linh đang bay lơ lửng không mục đích xung quanh Mai Cốt quật.

Nguyên tố tử vong nồng nặc như sương mù thần nhiên lượn lờ bên trong Mai Cốt quật. Người tu luyện tử vong lực lượng ở nơi này mới có thể tiến bộ nhanh nhất đồng thời có thể phát huy lực lượng của mình đến mức tối đa.

Trong Mai Cốt quật có một tòa thành thuần túy được tạo thành từ xương trắng chất đồng lên mà thành. Một trong năm đại quân chủ - La Cách cư ngụ ở trong tòa thành âm u tĩnh mịch này.

Vào lúc này, La Cách đang ngồi trên một cái ghế bằng xương thật lớn lẳng tai nghe thủ hạ báo cáo.

- Ngõa Tạp đã mất tích mà không để lại một chút tin tức. Tại địa bàn của hắn thậm chí không hề tìm được vết nào.

Một kẻ tu luyện lực lượng tử vong đang quỳ gối báo cáo với La Cách.

- Ngõa Tạp hẳn là bị giết rồi. - Về mặt La Cách thâm trầm hừ lạnh một tiếng. Ngồi thẳng người rồi nói :

- Mấy tên tiểu tử kia làm sao là đối thủ của Ngõa Tạp chứ. Nhất định là có người khác tham dự vào! Bồ Lai Ân càng ngày càng quá đáng. Nhất định phải sớm hành động thôi.

- Đại nhân, từ khi người này đi vào Vùng Đất Hỗn Loạn, rất nhiều quy củ của Vùng Đất Hỗn Loạn đã bị phá vỡ! Không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra. Giờ đây người của Hàn gia càng ngày càng hống hách. Rất nhiều kẻ từ bên ngoài đến đều chạy đến nhờ vả Hàn gia. Mỗi ngày qua đi, lực lượng Hàn gia lại càng mạnh thêm. Thời gian càng dài thì đối phó với bọn chúng càng khó khăn hơn. - Đại hán mang vẻ mặt nghiêm trọng nói.

La Cách hừ lạnh một tiếng phát tay nói :

- Người đi xuống đi, ta tự có chủ trương.

Đại hán vừa mới biến mất. Mặt La Cách lập tức chuyển thành nụ cười đầy hòa khí. Ngẩng đầu nhìn lên trên Mai Cốt quật, khẽ cười nói :

- Người chờ cũng lâu rồi nhỉ.

Một đạo ám quang phóng tới. Quân chủ mạnh nhất ở Vùng Đất Hỗn Loạn là Thái Nhĩ đang đứng trước mặt La Cách. Thái Nhĩ không chờ La Cách mở miệng, liền nghiêm túc nói:

- Đừng vội đối phó với Bồ Lai Ân, ta vừa thu được tin tức đáng tin cậy, nói rằng thống lĩnh liên minh của các đại thần vực đột nhiên lấy đủ mọi lý do đồng loạt hướng về Vùng Đất Hỗn Loạn tụ tập. Lần này rất khác với lần trước. Hiện tại đã có bảy thống lĩnh bắt đầu hành động.

- Cái gì? - La Cách biến sắc nói:

- Vì trước đây mười hai đại thống lĩnh liên minh giả luôn không đoàn kết với nhau nên chúng ta mới giữ được Vùng Đất Hỗn Loạn. Tại sao lúc này đây lại thống nhất? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

- Ta nghe nói Bồ Lai Ân đã quét sạch cứ điểm liên minh giả ở Hắc Ám thần vực. Vì vậy mười hai thống lĩnh cho rằng sự tồn tại của hắn đã uy hiếp nghiêm trọng đến liên minh liên minh giả. Chuẩn bị bằng mọi giá tiêu diệt Bồ Lai Ân cùng Hàn gia. Mà Hàn gia trước mắt ở Vùng Đất Hỗn Loạn hết thấy đều rất thuận lợi. - Thái Nhĩ khổ sở nói.

- Lại là hắn! - La Cách giận dữ, mạnh mẽ đứng lên nói:

- Từ khi người này xuất hiện ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Hắn đã tạo cho chúng ta không ít phiền toái. Hiện tại chỉ vì hắn mà khiến các liên minh liên minh giả đều đoàn kết lại. Người này tuyệt đối là một tai họa, chỉ còn một cách là sớm trừ bỏ hắn.

- Tạm thời đừng vội. Có lẽ chúng ta nên tìm biện pháp nào đó để ứng phó với liên minh liên minh giả đã. - Thái Nhĩ lắc lắc đầu, không che hề che giấu sát khí của mình, hắn nhìn La Cách nói :

- Ta biết người muốn hấn chết, ta cũng muốn như thế. Nhưng mà trước mắt thì chưa phải thời cơ tốt, cho dù hiện tại động thủ đối phó Bồ Lai Ân, tiêu diệt được hấn thì liên minh lập thần giả cũng sẽ không buông tha cho chúng ta và Vùng Đất Hỗn Loạn. Nếu chúng ta cùng với Bồ Lai Ân lưỡng bại câu thương, như vậy càng không có lợi!

Đôi mắt của La Cách lóe ra một tia thâm độc. Ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên hấn mỉm cười khẽ nói:

- Ta có một chủ ý, chúng ta có thể thổi phồng hấn lên, cho hấn là người dẫn đầu đi đối phó với liên minh lập thần giả. Hắc hắc, như vậy thì cho dù có thể nào đi nữa hấn đều sẽ phải dùng lực lượng của mình cùng liên minh lập thần giả chém giết, nếu như hấn bị liên minh giết chết là tốt nhất. Nếu lưỡng bại câu thương thì chúng ta sẽ hợp lực giết chết hấn. Tóm lại, không thể cho Bồ Lai Ân một con đường sống nào!

- Chủ ý hay lắm! - Thái Nhĩ cười nhẹ, chớp chớp mắt rồi nói:

- Có điều, người cho rằng Bồ Lai Ân thật có thể ứng phó những người của liên minh lập thần giả sao?

- Không phải, còn có cả Ngõa Tây Tư và Áo Tác Ai mà - La Cách âm trầm cười nói:

- Về phương diện đó chúng ta chỉ cần bàn bạc tốt một chút, để ba người bọn chúng đi trước. Chỉ cần bọn họ cùng liên minh lập thần giả giao chiến. Chúng ta ở phía sau còn nhiều cơ hội mà.

- Hắc hắc, nếu ba người kia toàn bộ chết hết. Vùng Đất Hỗn Loạn không phải là của hai người chúng ta sao.

- Xem ra ta đã không uống công để đến đây! - Thái Nhĩ trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên sang sảng cười to, tỏ vẻ cực kỳ vui sướng.

- Khi cùng bọn họ bàn bạc, với mối quan hệ của chúng ta tự nhiên có thể làm cho ba người bọn hấn đánh trận đầu. La Cách âm hiểm nói tiếp:

- Mặc kệ là Bồ Lai Ân, Áo Tác Ai hay Ngõa Tây Tư, không phải bọn chúng đều muốn thay thế người sao, Thái Nhĩ? Hành động đối phó với liên minh lập thần giả lần này, chỉ cần hai người chúng ta chuẩn bị thỏa đáng. Từ nay về sau Vùng Đất Hỗn Loạn, Đông và Tây là của hai người chúng ta, mỗi người một bên!

- Chúng ta hãy bàn bạc kỹ một chút..... Thái Nhĩ cúi đầu nhẹ giọng, cùng La Cách bàn định một ít chi tiết.

Một ngày sau đó, Thái Nhĩ đột nhiên cười to rồi rời khỏi Mai Cốt Quạt. Ở một nơi bí mật gần đó bố trí kết giới dày đặc, mở ma pháp kính ra.

Ma pháp kính bên trong vặn vẹo một phen, dần dần hiện ra một khuôn mặt mà Hàn Thạc rất đỗi quen thuộc - một trong những thống lĩnh liên minh lập thần giả - Đạt Tạt.

- Đại ca, chuyện là như vậy..... - Đối với Đạt Tạt trong ma pháp kính, Thái Nhĩ thần sắc thoải mái kể rõ mọi chi tiết mà hấn thương nghị cùng La Cách.

Đạt Tạt trong ma pháp kính gật gù đầu lắng nghe. Một lát sau hấn tươi cười nói:

- Chỉ cần trận chiến này qua đi, ta nắm được quyền lớn ở liên minh lập thần giả. Đến khi chính thức có được sự ủng hộ của liên minh, huynh đệ chúng ta sẽ hợp lực công phá Thiên Không thành nhằm cướp lấy thần cách.

- Ha ha. La Cách ơi La Cách. Đến lúc đó đừng trách ta vì sao giết người trước nhé! - Thái Nhĩ cười ha ha hưng phấn ngẩng cao đầu mà nói.

922. Chương 922:hành Động Nghịch Thiên

Đám người Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ cùng Hàn Thạc rốt cuộc đã đến được Thâm Cốc của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Thâm Cốc hiện giờ có mười cửa hàng quân vương thuộc về Hàn gia, trong đó cánh cửa tiến vào Mai ẩn cốc do vệ sĩ của Hàn gia phụ trách trông coi. Sau khi Hàn Thạc xuất hiện, đương nhiên không cần giao nộp hắc tinh tặc mà lập tức lũ lượt tiến vào.

Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc sớm đã tới Thâm Cốc, lúc này đều đang ở Thiên Cơ được tề. Khi Hàn Thạc cùng Tư Thập Tác Mỗ mới đến Thiên Cơ được tề, Bác Lan Tư liền chủ động đến nhận khuyết điểm của mình:

- Sư huynh, ba người chúng ta lỡ mãng lỡ đi trước một bước, cùng người của đại quân chủ La Cách đụng độ ở bên ngoài, nếu không có thủ hạ của Hàn Hạo cứu giúp sợ rằng đã không đến được Thâm Cốc. Việc này trách nhiệm là tại ta, vẫn mong sư huynh nghiêm phạt!

Bác Lan Tư tự mình gánh chịu tất cả trách nhiệm, không tiết lộ việc Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc là người giết dây một chút nào.

- Không phải do hấn. Chủ nhân, đó là chủ ý của ta và Huyết Linh! - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa thấy Bác Lan Tư chủ động gánh chịu, lập tức hét lên.

Huyết Linh cũng không nói lời nào mà chỉ gật đầu đồng ý.

- Được rồi được rồi, sự tình ta cũng đã biết, không cần các người kể lại đâu! - Hàn Thạc không nhin được khê quát một tiếng, hấn liếc nhìn Bác Lan Tư nói:

- Ta hiểu rõ tính cách của người, việc này hiển nhiên quan hệ với người không lớn, khẳng định là Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh tự đưa ra chủ ý.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, từ hôm nay trở đi, phạt các người bế quan hai năm, cẩn thận sám hối cho ta! Hừ, năm mươi vệ sĩ Hàn gia, bởi vì hành động liều lĩnh của hai người mà đã chết đi hai mươi mấy người, hai năm này các người hãy hướng về những huynh đệ đã chết mà chuộc tội đi! - Hàn Thạc lạnh lùng quát.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc chấp nhận hình phạt cũng không dám đáp lời, hai mươi mấy huynh đệ bị giết. Hai người trong khoảng thời gian này cũng đã nhận thức được sai lầm của bản thân, đối với hình phạt của Hàn Thạc vô cùng tâm phục khẩu phục.

- Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ các người tiếp tục xử lý sinh ý của Thiên Cơ được tề. Chờ ta xử lý sự tình bên này, qua một đoạn thời gian sẽ cùng trở về Ma Ấm cốc. - Hàn Thạc phân phó một câu. Hấn thu xếp cho những người này ở lại Thiên Cơ được tề. Sau đó đi tìm Tá Kỳ, thấp giọng phân phó: - Người liên hệ với Áo Tác Ai cho tao. Truyền lời cho mấy người Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư nói rằng liên minh Liệp thần giả xem chừng sẽ tiến hành xâm lấn Vùng Đất Hỗn Loạn trên quy mô lớn. Nói cho bọn họ biết để có suy tính trước.

Tá Kỳ nghe Hàn Thạc nói như vậy, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu. Hấn không nói gì thêm, cung kính lui ra sau.

Sau khi Tá Kỳ rời đi, Hàn Thạc triệu tập tất cả mọi người trong Hàn gia đến mật thất. Hấn mỉm cười nói:

- Mọi người đi theo ta từ Kỳ Áo đại lục tới nơi này. Những năm gần đây tiến bộ của tất cả đều có thể coi là nhanh. Nhưng là ta nghĩ như vậy vẫn là chậm.

Vừa nói xong, Hàn Thạc vừa lấy ra một vốc thủy tinh cầu lớn nhỏ. Ở bên trong thủy tinh cầu tồn tại một loại khí tức mờ mờ, không ngừng phiêu hốt biến hóa. Mọi người trở nên hồi hộp, họ đều có thể cảm nhận được một linh hồn yếu ớt bên trong thiên tinh cầu.

- Chắc chắn mọi người đều cảm giác được rồi. Những viên thủy tinh cầu này bên trong đều có linh hồn ba động yếu ớt. Linh hồn bên trong khi còn sống đều là thượng vị thần tu luyện đủ loại lực lượng ảo nghĩa. Nhưng là đã bị ta xóa đi toàn bộ ý thức, chỉ còn lại những thể ngộ trong việc tu luyện lực lượng! - Hàn Thạc mỉm cười. Mắt quét qua mọi người một lượt.

Toàn bộ Hàn gia vừa nghe điều Hàn Thạc nói. Trên mặt đều sửng sốt, dường như đã đoán được ý tứ bên trong lời nói của Hàn Thạc. Phạm Ny tu luyện tử vong lực lượng trong lòng khê động, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đột nhiên tỏ ra đầy sung sướng, hưng phấn nói:

- Bố Lai Ân, ý của chàng là để cho chúng ta dung hợp những linh hồn này? Thiếp biết, việc mất đi ý thức của linh hồn tương đương với mất đi trí nhớ. Đích xác là có thể cùng thần hồn dung hợp. Những người này nếu khi còn sống đều là thượng vị thần tu luyện các hệ lực lượng, nói cách khác trong những linh hồn này chính là tồn tại...”

Phạm Ny lời còn chưa nói xong, nhưng vẻ mặt mọi người trong phòng đều tỏ ra vui mừng, bọn họ cũng không phải là kẻ không biết gì, theo ý tứ trong lời Phạm Ny nói bản thân họ đều ý thức được mình sẽ có bao nhiêu cơ duyên.

Sau khi mọi người ở đây đi tới Chúng Thần đại lục, thật sự nhận thức được năng lực chính mình không đủ. Dưới sự hầu thuận của tài lực Hàn gia. mặc dù bọn họ tiến bộ thần tốc, thế nhưng lực lượng tích lũy tuy có thể thông qua lượng lớn thần tinh bù đắp, nhưng cảnh giới trên phương diện thể ngộ không cách nào giải quyết trong chốc lát.

Bởi vậy, dù cho có tài phú của Hàn gia giúp đỡ, đại đa số bọn họ cũng chỉ là tiến nhập cảnh giới trung vị thần, trong đó một số người thực lực thấp kém còn đang quanh quẩn ở cảnh giới hạ vị thần.

Không có linh ngộ sâu sắc đối với các loại lực lượng, đột phá một cảnh giới coi như là hao phí nhiều thần tinh hơn nữa cũng không đủ, mà linh hồn bên trong thủy tinh cầu trên tay Hàn Thạc, chính là một biện pháp giải quyết!

Chẳng những Ngải Mễ lệ, Phỉ Bích, mà ngay cả lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc đều mừng rỡ như điên, có chút không dám tin mà nhìn vào Hàn Thạc. A Nhĩ Mai Lý Khắc vẻ mặt kinh hỷ, kích động hỏi:

- Bố Lai Ân, người làm như thế nào có được? Chúng ta đến Kỳ Áo đại lục đã được một đoạn thời gian, nhưng lại chưa từng có nghe nói qua người nào có thể xóa đi ý thức tự chủ của linh hồn người khác như vậy, còn có thể không thương tổn đến linh hồn!? Việc này quá thần kỳ, ngay cả Chủ thần cũng không có loại thủ đoạn này!

Khi nghe A Nhĩ Mai Lý Khắc nói như vậy, mọi người mới ý thức được việc xóa đi ý thức tự chủ của thần hồn thượng vị thần, mà trong khi linh hồn còn không hoàn toàn biến mất trong thiên địa khó khăn đến nhường nào!

Bọn họ ở Chúng Thần đại lục lâu như vậy cũng chỉ nghe nói trong một ít hoàn cảnh đặc thù, trong cơ duyên đặc biệt sẽ có một số thần hồn thần kỳ mất đi ý thức bản thân mà linh hồn không tiêu tan, nhưng loại chuyện này tỷ lệ phát sinh rất nhỏ. Thường thường đều là ở trong một loại hoàn cảnh không thể giải thích được mà hình thành.

Nhưng là do con người làm ra thì chưa bao giờ nghe nói qua!

Hàn Thạc tự nhiên sẽ không giải thích ma công mà mình tu luyện đối với việc nắm giữ linh hồn đã đạt tới cảnh giới tinh diệu cỡ nào, hần cười cười nói:

- Bất kể dùng đến cách nào, mọi người nhanh bỏ thời gian dung hợp những linh ngộ về lực lượng của thượng vị thần, đến khi có được cảnh giới nhận thức của họ đối với hệ lực lượng, đột phá của mọi người sau này sẽ trở nên rất nhanh. Chỉ cần có đủ thần lực trong cơ thể chống đỡ, có thể trong vài năm ngắn ngủi là đạt tới cảnh giới thượng vị thần!

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều vui mừng, nhờ Hàn Thạc chỉ điểm mà đều nhận riêng mỗi người một thủy tinh cầu đồng hệ.

- Linh hồn bên trong thủy tinh cầu phần lớn đều có cảnh giới thượng vị thần trung kỳ, cũng có một số ít ở cảnh giới thượng vị thần mật kỳ. Linh hồn bọn họ đối với việc lĩnh ngộ lực lượng rất mạnh, mọi người lúc hấp thu dung hợp đều phải cẩn thận một chút, không nên nghĩ chỉ một lần dung hợp toàn bộ linh hồn, ta e mọi người sẽ không chịu đựng nổi!

Kiện vật chưa đựng linh hồn này có thể bảo đảm linh hồn bọn họ sẽ không tiêu tán, mọi người có thể phân ra nhiều lần hấp thụ, nghìn vạn lần không nên nuốt chửng, bằng không bản thân sẽ không chịu nổi. Cảnh giới có khả năng không tiến mà lại lùi lại!

Thấy bọn họ cẩn thận từng li từng tí cầm thủy tinh cầu trong tay mà vui mừng như điên, Hàn Thạc vội vàng dặn dò.

- Chúng ta biết phải làm như thế nào. Bố Lai Ân, chàng cứ yên tâm, sẽ không có việc gì đâu! - Ngải Mễ Lệ tỏ ra cao hứng nhất chính vì nàng và Phỉ Bích, những năm gần đây đều đặt đại bộ phận tinh lực lên Thiên

Cơ được tề, không giống như Tư Thác Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc có rất nhiều thời gian tu luyện thể ngộ như vậy.

Bởi vậy, hiện giờ tiến triển của hai nàng ở Hàn gia là chậm chạp nhất, đến bây giờ vẫn quanh quẩn ở cảnh giới trung vị thần trung kỳ. Mặc dù hai người có thể so với người khác hưởng dụng nhiều hơn thần tinh, nhưng vì phương diện cảnh giới vô pháp đột phá, cho nên thủy chung đành chịu đứng ở cảnh giới này. Mất thấy những người bên cạnh đột phá, Ngải Mễ Lệ cùng Phỉ Bích vô cùng nôn nóng, song sự tình Thiên Cơ được tề lại rất phức tạp, các nàng căn bản không thể bỏ ra quá nhiều thời gian để tu luyện, đây là một chuyện vô cùng khó xử.

Hiện giờ có được thủy tinh cầu, nan đề vậy khốn hai người có thể dễ dàng giải quyết, các nàng tự nhiên là cao hứng nhất.

- Bố Lai Ân, người làm như vậy chính là đã đi ngược lại quy luật tu luyện lực lượng, việc này chúng ta phải tuyệt đối giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài! Liệp thần giả cướp lấy thần lực của người khác đã thành kẻ địch của cả Kỳ Áo đại lục. chúng ta làm như vậy chẳng khác gì tước đoạt linh hồn đối phương rồi xóa bỏ, việc này so với cách làm của liệp thần giả xem ra còn xấu xa hơn, nghìn vạn lần không thể để lộ ra một chút, bằng không, Hàn gia chúng ta sẽ trở thành kẻ địch của cả đại lục!- A Nhĩ Mai Lý Khắc là người nhìn xa, tay nâng thủy tinh cầu, vẻ mặt ngưng trọng lớn tiếng nói với mọi người.

- Không sai, cho nên vừa rồi ta mới cho tất cả vệ sĩ của Hàn gia lui ra, chuyện này chỉ có chúng ta, những người cùng đến từ Kỳ Áo đại lục mới được biết. Các người nhớ kỹ, không được tiết lộ bất cứ tin tức gì về việc này ra ngoài, ngay cả trong lúc muốn trao đổi những vấn đề tu luyện, cũng đều phải ở trong mật thất Hàn gia. - Hàn Thạc với vẻ mặt trịnh trọng, dặn dò bọn họ cẩn thận.

Nghe A Nhĩ Mai Lý Khắc nói như vậy, tất cả mọi người ý thức được tính nghiêm trọng sự việc, họ hiểu rằng cách làm của Hàn Thạc so với Liệp thần giả còn muốn ghê gớm hơn gấp trăm lần, cả đám đều thu hồi vẻ mặt cười đùa, lần lượt nghiêm túc cam kết không tiết lộ ra ngoài.

- Ta tin trong lòng tất cả mọi người đều đã hiểu.- Hàn Thạc cười nói tiếp:

- Được rồi, chờ ta sau khi đi gặp Áo Tác Ai, chúng ta lập tức quay về Ma Ẩn cốc, chỉ cần tới Ma Ẩn cốc, có thể không cần cẩn thận như vậy nữa. Ha ha, trong cốc đều là người một nhà, bên ngoài có ma trận dày đặc, cho dù là mấy vị quân chủ Vùng Đất Hỗn Loạn, cũng đừng mơ từ bên ngoài mà biết rõ được động tĩnh của Ma Ẩn cốc!

Mọi người từ Kỳ Áo đại lục cùng đi đến Hàn gia, trừ Huyết Linh, Bác Lan Tư ra, mỗi người đều có một viên thủy tinh cầu. Mà ngay cả Hắc long Cát Nhĩ Bá Đặc tu luyện Hắc ám lực lượng, cũng từ trong tay Hàn Thạc lấy được một linh hồn thượng vị thần trung kỳ tu luyện lực lượng đồng hệ.

Có thần vật nghịch thiên như vậy, hơn nữa Hàn gia tài lực khổng lồ, Hàn Thạc tin tưởng không bao lâu những người này cũng có thể trở thành nhân vật nổi tiếng một phương, sau này có thể nắm giữ một số việc quan trọng.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Hàn Thạc lấy ra hai viên thủy tinh cầu, ngay cả bọn họ cũng đều có được thủy tinh cầu, hai hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc không lý nào lại không thể tiến thêm một bước trên con đường tu luyện!

923. Chương 923:đề Thăng Cảnh Giới

Hai viên thủy tinh cầu, một là thần hồn của Hi Nhĩ tu luyện Tử Vong lực lượng, cái còn lại là một vị thủ lĩnh liệp thần giả ở Tử Vong thần vực, tu luyện Hủy Diệt lực lượng có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ.

Trong thủy tinh cầu toàn bộ ý thức của hai thần hồn này đều đã bị xóa đi, chỉ còn lại thuần túy thể ngộ về lực lượng áo nghĩa, trong đó thần hồn Hi Nhĩ tu luyện tử vong lực lượng khi bị xóa đi toàn bộ ý thức thì ấn ký do Tử vong chủ thần lưu lại liền tiêu tán vào trong không khí.

Lúc đó, Hàn Thạc đã đi ra khỏi Tử Vong thần vực, trong lòng hẳn hiểu được trong khoảng khắc ý thức thần hồn của Hi Nhĩ bị xóa bỏ, đạo ấn ký được Tử Vong chủ thần lưu lại trong Hi Nhĩ thần hồn nhất định sẽ

cảm giác được, nhưng là vì đã ra khỏi Tử Vong thần vực mà tiến nhập Thời Không thần vực cho nên Hàn Thạc cũng không quá lo lắng.

Trên thực tế cũng không có bất ngờ nào phát sinh, tuy biết Hi Nhĩ đã xong đời nhưng Tử Vong chủ thần tựa hồ cũng không có hành động gì, hoặc chỉ tạm thời chưa có hành động gì.

Hai viên thủy tinh cầu mỗi tay một viên, Hàn Thạc tâm thần thư thái, hai hóa thân từ từ trong Vạn Ma đỉnh phiêu dật đi ra. Một trái một phải ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bản thể, phân biệt từ trong tay bản thể tiếp nhận hai viên thủy tinh cầu.

Lúc này ma công của hắn đã đột phá đến Thiên Diệt cảnh giới, bởi vì thực lực ma công được đề cao toàn diện, vượt xa hai hóa thân tu luyện Tử Vong và Hủy Diệt lực lượng, cho nên Hàn Thạc đã lâu không có sử dụng hóa thân đối địch. Trong khoảng thời gian này hắn cũng có chút xem nhẹ sự tu luyện của hai hóa thân.

Hàn Thạc trong lòng hiểu được, lực lượng hai hóa thân cho dù tiến bộ nhiều hơn cũng rất khó vượt qua bản thể. Nhưng mà từ khi thử qua sức mạnh của thần chi linh vực do hai hóa thân kết hợp lại, hắn cảm thấy nếu lực lượng của bọn chúng có thể dung hợp một chỗ, có lẽ cũng có thể phát huy ra lực lượng kinh người.

Hai viên thủy tinh cầu dưới tác động của hai hóa thân, chậm rãi trôi nổi ở trước mắt. Hai hóa thân phóng ra thần hồn, bắt đầu thử cùng lực lượng bên trong thủy tinh cầu liên hệ, khi hai thần hồn chậm rãi bám vào thủy tinh cầu, lập tức từ bên trong cảm nhận được một lượng thông tin khổng lồ.

Một luồng ý niệm giống nhau xuất hiện, sinh mệnh bên trong thủy tinh cầu bỗng nhiên biến hóa dữ dội, giống như là tinh vân biến ảo không ngừng, một đoạn trí nhớ dao động cùng hai thần hồn của hắn nhập vào một chỗ, bắt đầu một sự giao hòa vô cùng kỳ diệu.

Trong quá trình này, bản thể của Hàn Thạc chia thần thức làm hai luồng, đồng dạng tiến vào bên trong hai viên thủy tinh cầu, có tác dụng trung hòa, sắp xếp ký ức bên trong thủy tinh cầu một cách hợp lý, khiến cho mỗi một đoạn ký ức thể nhập vào trong hai thần hồn không xảy ra hỗn loạn, làm giảm bớt cho hai hóa thân rất nhiều sức lực phải tiêu phí.

Đổi lại nếu là Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ muốn dung hợp linh hồn trí nhớ thuần túy bên trong thủy tinh cầu phải cần tiêu phí rất nhiều công sức. Những tri thức này đều không có một quy luật nào cả, cho nên sau khi bọn họ dung hợp phải hao phí thời gian gấp mười lần để sắp xếp những ký ức quan trọng này theo một trình tự hợp lý. Bằng không cảnh giới chẳng những không thể tiến bộ nhanh chóng mà còn có thể ảnh hưởng đến cảnh giới của chính mình.

Có sự trợ giúp từ thần thức của bản thể, Hàn Thạc đã giảm bớt được rất nhiều thời gian. Không giống Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ cần chia làm nhiều lần dung nạp những linh hồn trí nhớ này. Chỉ duy nhất một lần, hai thần hồn của hắn hấp thụ đã thu toàn trí nhớ khổng lồ từ hai viên thủy tinh cầu.

Ba ngày, vốn vẹn chỉ trong thời gian ba ngày, thần hồn của hai hóa thân đã chiếm được toàn bộ viên thủy tinh cầu.

Hiện giờ luồng thông tin khổng lồ từ sự tham ngộ hai loại lực lượng Tử vong, Hủy diệt đang tràn ngập trong hai hóa thân. Đến lúc này thần thức bản thể của Hàn Thạc thu hồi lại, không cần tiếp tục hao phí lực lượng nữa.

- Vào đi! Sau khi hai hóa thân trở về bản thể Vạn Ma đỉnh. Hàn Thạc lạnh nhạt nói.

Tá Kỳ ở bên ngoài chờ hồi lâu vừa nghe thấy liên vọi vàng tiến vào. Hắn khom người cung kính nói: - Áo Tác Ai đã đến hồi hạn đồng thời mời ngài đi một chuyến đến Quân Vương điểm của Thái Nhĩ. Hắn nói Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư đều đang ở đó đợi ngài.

- Đến thật nhanh. - Gật đầu, Hàn Thạc bắt đầu chuyển thân, đối với Tá Kỳ phân phó:

- Trong khoảng thời gian này hãy trông coi Thiên Cơ được tề cho tốt, người ngoài không cho phép tiến vào khu vực bí mật của Thiên Cơ được tề! - Chiếm được thủy tinh cầu, người trong Hàn gia hắn là đều đang nhanh chóng hấp thụ lực lượng bên trong. Để tránh bị người khác phát hiện, Hàn Thạc không thể không dặn dò Tá Kỳ cẩn thận.

- Thuộc hạ đã hiểu, ngoại trừ đại sảnh dung để bán được tề, mặt sau sẽ được phòng vệ nghiêm mật, không ai có thể tiến vào! - Tá Kỳ tự tin cam đoan.

- Tốt lắm. - Không nói thêm gì, Hàn Thạc từ trong nơi tu luyện đi ra, phi hành đến Quân Vương điểm của Thái Nhĩ.

Hơn mười phút sau, Hàn Thạc đã xuất hiện ở trước cửa Quân Vương điểm của Thái Nhĩ, Quân Vương điểm này không dùng để buôn bán mà chỉ là nơi để thủ hạ của Thái Nhĩ tập hợp. Ở đây nuôi rất nhiều Phong Linh, chủ yếu dùng để thu thập các loại tin tức của Vùng Đất Hỗn Loạn cùng mười hai đại thần vực. Tin tức ở Vùng Đất Hỗn Loạn của Thái Nhĩ nói ra sở dĩ nhiều và chính xác chính là nhờ vào Quân Vương điểm.

- Ngài cuối cùng đã tới, mấy vị đại nhân đều ở đây, mời ngài vào bên trong! - Ở trước cửa, một thủ hạ Thái Nhĩ khi vừa thấy Hàn Thạc tới đây, cung kính đưa hân vào trong.

Đại sảnh bên trong thật rộng lớn và lộng lẫy, dưới sàn là một tấm thảm mềm mại.

Trên trần treo đầy đèn trang trí sáng ngời, Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư, La Cách, Áo Tác Ai mỗi người ngồi một chỗ, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Khi họ nhìn thấy Hàn Thạc thì đều gật đầu thăm hỏi.

- Bố Lai Ân, người đã tới, chúng ta chờ cũng được một lúc rồi. - Áo Tác Ai phát tay, ý bảo Hàn Thạc tùy ý chọn chỗ mà ngồi xuống.

- Người lui xuống đi. - Thái Nhĩ lên tiếng ra lệnh cho tên thủ hạ vừa rồi, người nọ khom người thi lễ rồi cung kính lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại năm người cường đại nhất của Vùng Đất Hỗn Loạn, phía bên ngoài có rất nhiều thủ hạ của Thái Nhĩ đang thủ hộ, không cho phép kẻ nào tới gần gian phòng này một bước.

- Bố Lai Ân, tình thế hiện giờ thật sự không ổn. Sau khi nhận được tin tức của người, chúng ta phái đã người thăm dò, thật sự phát hiện liên minh thần giả các thần vực không biết là cố ý hay vô tình tụ tập về Vùng Đất Hỗn Loạn. Nhưng lần này khác với trước kia, những liên minh thần giả này hình như đoàn kết với nhau để hành động! - Áo Tác Ai khi thấy Hàn Thạc ngồi xuống, lập tức than khẽ, sắc mặt ngưng trọng mà trình bày tình thế trước mắt.

- Nếu liên minh liên minh thần giả thật sự toàn bộ đoàn kết với nhau, Vùng Đất Hỗn Loạn của chúng ta cũng không phải đối thủ! - Ngõa Tây Tư đồng dạng chau mày lo lắng mà phát biểu ý kiến.

- Không sai, mấy năm nay Vùng Đất Hỗn Loạn chúng ta sở dĩ có thể không chịu sự uy hiếp, đều là vì những liên minh thần giả này khắc khẩu không ngừng, không thể thật sự đoàn kết đối phó với chúng ta! Nhưng lần này thì khác, căn cứ theo tin tức ta thu được, tựa hồ liên minh liên minh thần giả đã đạt thành hiệp nghị với thế lực khắp nơi, quyết tâm phải phá hủy Vùng Đất Hỗn Loạn! - La Cách gật đầu.

- Thống lĩnh liên minh thần giả ở tam đại thần vực Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, ta đều đã gặp qua, thực lực đều vô cùng cường hãn! Không hề dễ dàng đối phó, bởi vì Tát Lạp Tư đang ở phe họ mà hân đối với Vùng Đất Hỗn Loạn rất quen thuộc. Có hân dẫn đường, Vùng Đất Hỗn Loạn căn bản không có một chút bí mật nào!

- Trầm ngâm một chút, Hàn Thạc nói chuyện của mình ở Mê Mang Chi Hải cùng tam đại thống lĩnh liên minh thần giả giao phong ra.

- Khó trách liên minh liên minh thần giả lại hợp lại để tấn công, xem ra công lao của người đối với việc này không nhỏ! - La Cách ra vẻ bất ngờ, hừ lạnh nói:

- Nếu không có người trên đường đi giết nhiều liên minh thần giả như vậy, ta nghĩ liên minh liên minh thần giả cũng sẽ không hạ quyết tâm. Bố Lai Ân ới là Bố Lai Ân, người vì Vùng Đất Hỗn Loạn mà tìm thêm phiền toái rồi!

Lời này vừa nói ra, Ngõa Tây Tư cùng Áo Tác Ai đều cổ quái nhìn Hàn Thạc. Áo Tác Ai trên mặt cười khổ, dường như hân cũng không biết việc này. Bởi vì Hàn Thạc ra tay chủ yếu ở hai đại thần vực Tử vong và Hủy diệt..

Chỉ có Thái Nhĩ vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, dường như không thèm để ý sự tình bên trong như thế nào mà cười nói: - Liên minh liên minh thần giả mơ ước có được nơi này từ lâu rồi, cho dù Bố Lai Ân không xuất thủ, thì sớm muộn gì sẽ cùng nhau hành động. Việc hôm nay cũng chỉ là sớm hơn một chút thôi.

- Không nghĩ tới Tát Lạp Tư lại ở cùng bọn chúng, có Tát Lạp Tư ở đó sẽ giúp cho bọn chúng tấn công dễ dàng hơn. - Ngõa Tây Tư là trầm mặc một chút rồi đột nhiên lắc lắc đầu. Nhìn dáng vẻ của hắn cũng nhận thấy được tình thế lúc này đây nghiêm trọng đến nhường nào.

- Bố Lai Ân, mười ngày trước, một tên thủ hạ của ta tên là Ngõa Tạp đột nhiên mất tích. Cho tới hôm nay cũng không có một chút tin tức nào. Ta phái người tìm hiểu một chút, nghe nói khu vực mà hắn mất tích kia chỉ phát hiện thấy một đám thủ hạ của Hàn Hạo. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? - La Cách xem ra đối với Hàn Thạc rất oán hận, tiếp tục tra hỏi hắn.

Hàn Thạc sững sờ lần kinh ngạc nói:

- Có chuyện này ư? - Hắn nhíu mày đáp:

- Khi ta trở về sẽ giúp người hỏi Hàn Hạo, xem hắn có biết chuyện gì không, nhưng ta nghĩ hắn là không có quan hệ gì với hắn đâu! - Sắc mặt vừa động, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, Hàn Thạc ngạc nhiên nói:

- Có thể là do người của liên minh lập thần giả đã tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn? Việc này rất có khả năng. La Cách, lúc này là lúc chúng ta phải đồng tâm nhất trí, người ngàn vạn lần đừng trúng kế ly gián của đối phương!

Nhìn Hàn Thạc nói đối không chớp mắt, La Cách trở nên giận dữ quát:

- Liên minh lập thần giả làm sao có thể tới đây nhanh như vậy được, ít nhất phải qua nửa năm bàn tính kỹ càng, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không vội vã tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn! Bố Lai Ân, chẳng lẽ người có gan làm lại không có gan thừa nhận?

- Người nhất định là hiểu lầm rồi! - Hàn Thạc lắc đầu giải thích:

- Hôm nay ta vừa mới trở về thăm cốc, cho nên cái gì cũng không biết. Hơn nữa ta khẳng định, người Hàn Hạo sẽ không vô duyên vô cớ động thủ với thuộc hạ của người, cho nên việc này khẳng định không có quan hệ với chúng ta!

La Cách dường như còn muốn nói thêm, chỉ là Thái Nhĩ đã không còn kiên nhẫn mà ngắt lời hắn:

- Tốt lắm tốt lắm, loại việc nhỏ như thế này không nhất thiết phải đề cập đến. Những lập thần giả đang chuẩn bị đến đây, chúng ta lúc này tốt nhất là nên đồng tâm kháng địch! Loại chuyện nội đấu như thế này không nên xảy ra nữa!

Thấy mấy người an tĩnh lại, Thái Nhĩ hít sâu một hơi rồi hỏi:

- Các vị, hiện tại có chủ ý gì không?

La Cách, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai cùng nhau lắc đầu. Hàn Thạc nhìn mấy người, cười nói:

- Ta có một chủ ý.

924. Chương 924:hư Dữ Ủy Xà

Thái Nhĩ nhìn thấy nụ cười của hắn liền hỏi :

- Người thử nói ra xem?

Hàn Thạc vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, dường như căn bản không để liên minh lập thần giả để vào trong mắt , chậm rãi nói :

- Chúng ta sẽ thông báo những tin tức về việc lập thần giả tập trung tại Vùng Đất Hỗn Loạn cho người của mười hai đại thần vực, ta nghĩ họ sẽ không quản đường xa mà lặn lội tới đây tóm gọn một mẻ. Ha ha, liên minh lập thần giả vốn luôn lẩn trốn, nếu như chúng dám mạo hiểm lộ diện, tự nhiên sẽ có người vui lòng ra tay với chúng.

- Điều này cũng có thể coi là một ý kiến hay tuy nhiên ta e một khi người của mười hai đại thần vực tụ tập đến Vùng Đất Hỗn Loạn rồi, có thể liền tiện tay dọn sạch luôn cả chúng ta cũng nên. Thái Nhĩ vẻ mặt cười khở, hướng Hàn Thạc giải thích: - Chúng ta mặc dù thanh danh tốt hơn một chút so với đám lập thần giả,

nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu. Vùng Đất Hỗn Loạn chủ yếu đều là những hung thần ác sát đến từ các đại thần vực, ta sợ đến lúc đó bị người ta chú ý, cũng khó tránh khỏi một kiếp nạn.

- Không sai, Bồ Lai Ân, việc này người có thể không biết, có rất nhiều người cho rằng Vùng Đất Hỗn Loạn vốn không nên tồn tại ở Chúng Thần Đại Lục. Coi nó như một khối u ác tính, nếu lần này có cơ hội thanh trừ, ta nghĩ nhất định sẽ có người làm như vậy. Đến lúc đó chúng ta chẳng khác nào tự mua dây buộc mình, liên minh lập thần giả có thể phân tán khắp nơi để chạy thoát, nhưng chúng ta không thể bỏ trốn giống bọn chúng được. Nói không chừng chưa cần lập thần giả động thủ, chúng ta đã bị người của mười hai đại thần vực tiêu diệt trước rồi. - Áo Tác Ai than khẽ, vẻ mặt có chút không cam chịu.

- Hừ, còn có việc của Hàn Hạo nữa, bản thân hắn cũng là một thành viên của liên minh lập thần giả. Ở Vùng Đất Hỗn Loạn, hắn đã tụ tập được một nhóm thế lực lập thần giả cường đại. Một khi người của mười hai đại thần vực thật sự đến đây, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho Vùng Đất Hỗn Loạn! - La Cách cười lạnh.

- Quả thật là khó nghĩ ... - Thái Nhĩ bĩu môi, mặt mày ủ rũ

Trong mắt của người ngoài, cái ghế quân chủ Vùng Đất Hỗn Loạn của bọn họ dường như rất chi là phong quang, nhưng chỉ có chính họ mới hiểu, cái phong quang kia chỉ là mặt ngoài mà thôi. Bất luận là đối mặt với liên minh lập thần giả, hay các các chủ thần có thần cách tọa trấn ở các thần vực, bọn họ đều không có chút gì ưu thế gì. Chỉ là miễn cưỡng tìm một kẻ hở để sinh tồn mà thôi.

- Phải chiến đấu thôi, chỉ cần trận chiến mở đầu thắng lợi, liên minh lập thần giả sẽ dao động! - Ngõa Tây Tư vẫn đang trầm mặc đột nhiên đứng thẳng dậy, lạnh lùng nói.

Thái Nhĩ lập tức đồng ý, dường như hắn ngay từ đầu đã có dự định chiến đấu chính diện:

- Một trận chiến này có muốn trốn tránh cũng không được, chúng ta không thể không chiến đấu! - Hắn quan sát Hàn Thạc, Áo Tác Ai rồi nói tiếp :

- Chỉ cần năm người chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, cũng không phải là không có hy vọng chiến thắng, ý các vị thế nào?

Nhìn bộ dạng Thái Nhĩ và La Cách tựa hồ đã sớm có kế hoạch từ trước, nhưng Hàn Thạc cũng không có ý vạch trần bọn chúng, nhún vai không quan tâm nói :

- Ta là người mới đến đây, người nghĩ thế nào thì cứ cho là như vậy, bản thân là một phần của Vùng Đất Hỗn Loạn, ta chắc chắn sẽ dốc hết sức phối hợp!

- Tốt! - Thái Nhĩ cười ha ha. Dường như hắn rất hài lòng với câu trả lời của Hàn Thạc:

- Ta nghĩ khi liên minh lập thần giả tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn nhất định sẽ không đi chung một con đường. Như vậy đi, chúng ta năm người từ năm hướng thủ hộ Vùng Đất Hỗn Loạn. Trước khi biết rõ tình hình, một khi có lập thần giả từ phương hướng của mình phòng thủ tiến vào, đầu tiên phải lập tức phòng thủ. Trong thời gian này nhất định phải giữ liên lạc với nhau, nếu một phương không chống đỡ nổi thì bốn phương còn lại sẽ phải người trợ giúp.

Xem ra Thái Nhĩ có thể tìm được những lý do này cũng phải mất rất nhiều thời gian, một lời thao thao bất tuyệt nói ra, dường như đã chú ý đến mọi mặt của việc này. Tóm lại, chính là nhân mã mỗi người thủ vệ một phương sử dụng ma pháp kính làm công cụ liên lạc. Nếu một phương gặp phải sự công kích quá mạnh mẽ, bốn người khác sẽ phải người trợ giúp.

Mặc dù đối phương có Tát Lạp Tư trợ giúp nhưng bọn họ dù sao vẫn là chúa tể của nơi này. Về mặt tin tức đương nhiên thông thạo hơn so với liên minh lập thần giả. Nếu có một phương lập thần giả nào đó không biết lượng sức mình tự tiện tiến vào trước. Năm phương thế lực lập tức tập hợp lại, sử dụng những hiểu biết của họ đối với Vùng Đất Hỗn Loạn mà tiêu diệt đối phương.

Thái Nhĩ nói những lời này thật sự không có vấn đề gì. Nghe rất có gốc rễ và căn cứ, còn có vài phân đạo lý. La Cách liên tiếp gật đầu. Hai người khẳng định đã sớm thông qua với nhau rồi/ Ngõa Tây Tư nghe Thái Nhĩ nói xong cũng nghiêm mặt gật đầu, dường như cũng không có ý kiến gì cả.

Áo Tác Ai ngay từ đầu đã không đồng ý. Tuy nhiên hắn không có ý kiến nào hay hơn, mặt khác cũng không có lý do gì để phản bác Thái Nhĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể đồng ý.

- Bồ Lai Ân, người xem bố trí như vậy có được hay không? - Thái Nhĩ cuối cùng tập trung ánh mắt trên người Hàn Thạc, từng từng cười hỏi.

- Không thành vấn đề, một chút vướng mắc cũng không có, ta hoàn toàn đồng ý! - Hàn Thạc bỗng nhiên như bừng tỉnh, sáng khoái đồng ý đề nghị vừa rồi của Thái Nhĩ. Đường như vừa rồi hắn không có nghiêm túc nghe Thái Nhĩ nói.

Thái Nhĩ cũng không tức giận, vừa thấy mục đích của mình đã đạt được, hắn cười nói :

- Tốt lắm, nếu mọi người đã không có ý kiến gì thì cứ quyết định như vậy đi. Dựa theo phương hướng các cửa chính của Thâm Cốc , mỗi người chúng ta trông coi một phương. Tuy nhiên ta nghĩ liên minh lập thần giả muốn tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn không phải qua nửa năm đến một năm thì đừng hòng làm được, thời gian này mọi người có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, tích cực chuẩn bị, thu thập tin tức từ các thần vực, chuẩn bị cho đại chiến sau này!

- Thái Nhĩ hiện tại người hãy lấy danh nghĩa năm người chúng ta thông báo cho tất cả Vùng Đất Hỗn Loạn biết về việc này.

- Các tiểu thế lực vốn trong lòng luôn có dã tâm của mình! Một khi liên minh lập thần giả tấn công nơi này, nếu chúng ta muốn hiệp lực với bọn họ cùng đối phó thì cần phải an bài một chút, đến lúc đó sẽ do năm người chúng ta lãnh đạo! - La Cách đột nhiên mở miệng.

- Đây là điều đương nhiên. - Thái Nhĩ nhếch mép cười, nói :

- Ta đã phái người thông báo xuống cả rồi, tất cả các thế lực lớn nhỏ tại Vùng Đất Hỗn Loạn trong vòng nửa năm nhất định phải tự lựa chọn cho mình một trong năm phương quân chủ để quy phục. Một khi nguy cơ từ đám lập thần giả được giải trừ, bọn họ có thể lập tức thoát ly. Nếu không, toàn bộ đều sẽ bị đuổi ra khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn!

- Rất tốt!" Hàn Thạc đứng thẳng dậy, vẻ mặt tươi cười nói :

- Người đã bố trí sự tình thỏa đáng cả rồi, ta cũng không còn gì để lo lắng nữa. Nếu đám lập thần giả kia thật sự xuất hiện xung quanh Vùng Đất Hỗn Loạn, chúng ta sẽ lại gặp mặt.

Nói xong, Hàn Thạc liếc mắt nhìn Áo Tác Ai, lại nhìn thoáng qua Ngõa Tây Tư một cái thật sâu, là người đầu tiên rời khỏi nơi này.

Hàn Thạc vừa đi, những người còn lại cũng không tiếp tục bàn bạc nữa. Ngõa Tây Tư, Áo Tác cáo từ rồi đi trước, chỉ còn hai người Thái Nhĩ, La Cách vẫn còn ở lại.

- Hừ, thằng ranh con này quả nhiên ngày càng ngang ngược ! - La Cách thâm độc nói nói:

- Hắn là mục tiêu chủ yếu của liên minh lập thần giả, chúng ta trước tiên đưa thông tin phương hướng hắn phòng thủ truyền ra, đến lúc đó tự khắc sẽ có rất nhiều lập thần giả tìm tới. Cho dù chúng không thể tiêu diệt hắn, chúng ta ở ngoài cũng phải bồi thêm một đao!

- Yên tâm đi, sau lần chiến đấu này, Ma Ân cốc Hàn gia chắc chắn sẽ bị xóa tên khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn!

- Thái Nhĩ mỉm cười nhìn La Cách nói :

- Tốt lắm, tận dụng khoảng thời gian này, gom những thế lực lớn nhỏ trong Vùng Đất Hỗn Loạn lại. Lần này tuyệt đối là một cơ hội tốt, những thế lực kia đã phát triển khá mạnh, thường ngày vì đủ loại nguyên nhân để mặc cho bọn chúng làm bậy, hiện tại cũng nên thu hoạch rồi!

- Ha ha, Bồ Lai Ân nhất định sẽ không biết được thủ lĩnh thật sự đứng sau những thế lực lớn nhỏ kia.

- Hai người chúng ta sau khi kết hợp thì sớm đã có đáp án rồi, ta trái lại muốn nhìn ba người Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai, Bồ Lai Ân có thể thu phục thêm bao nhiêu nhóm thế lực! - La Cách cười lạnh.

.....

Thâm Cốc, Thiên Cơ Dược Tề.

Áo Tác Ai đang cùng Hàn Thạc uống rượu, hai người phân biệt ngồi ở hai bên.

- Bố Lai Ân, về chuyện này ngươi có ý kiến gì không? - Áo Tác Ai uống thêm một ngụm rượu nữa, ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc.

Cầm trong tay chén rượu lắc lư óng ánh, hai mắt chăm chú nhìn chén rượu ngon đỏ thắm, do dự trong chốc lát hẳn mới trầm giọng nói :

- Hiển nhiên là hai người Thái Nhĩ và La Cách trong lòng sớm đã lập kế hoạch rồi, chỉ là không biết chúng muốn đối phó với liên minh lập thần giả, hay còn dự định đối phó với cả chúng ta ...

- Ta thấy bọn chúng muốn một lưới tóm gọn, mượn tay liên minh lập thần giả làm suy yếu lực lượng của chúng ta. Hừ! Thái Nhĩ, La Cách, hai người bọn là những kẻ hèn hạ vô sỉ, nếu bọn chúng bán tin tức của chúng ta cho liên minh lập thần giả, ở thời điểm mấu chốt chúng sẽ mặc kệ chúng ta, thậm chí xuất thủ đánh lén sau lưng. Ta nghĩ sau đó Vùng Đất Hỗn Loạn chính là của hai người bọn chúng rồi! - Áo Tác Ai trầm giọng quát.

- Sự tồn tại của Vùng Đất Hỗn Loạn là cần thiết, không có Vùng Đất Hỗn Loạn, những hung thần ác sát ở mười hai đại thần vực sẽ không có bất cứ chỗ nào để đi, nếu để chúng lưu lại ở các đại thần vực thì sẽ càng gây ra nhiều thảm án. Cứ một lần bị kích động là một lần ra tay, hoặc là một lần vu cáo, đều có thể khiến cho người tốt trở thành kẻ có tội. Cho nên, những kẻ như vậy hiện tại không phải ít, sau này cũng sẽ không ít.

Vùng Đất Hỗn Loạn chính là cung cấp cho những người này một cái nơi có thể đến, ngăn bọn họ làm loạn ở mười hai đại thần vực. Từ sau khi ta tới Chúng Thần Đại Lục, cũng đã nghe nói qua nhiều chuyện của Vùng Đất Hỗn Loạn trong vòng nghìn vạn năm gần đây. Vùng Đất Hỗn Loạn mặc dù trải qua vài lần thanh trừ, từ đầu đến cuối vẫn tồn tại ở Chúng Thần Đại Lục, chuyện này cũng có đạo lý của nó. - Hàn Thạc hai tròng mắt sáng lên, chậm rãi phân tích.

Áo Tác Ai có chút động tâm, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, kinh hô:

- Ngươi nói gì?

- Vùng Đất Hỗn Loạn tồn tại là cần thiết, tuy nhiên những người đứng đầu mười hai đại thần vực cũng sẽ không cho phép Vùng Đất Hỗn Loạn quá mạnh. Cho nên dù người của mười hai đại thần vực có tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn, cũng chỉ là nhất thời, qua một khoảng thời gian sẽ lại tiếp tục mặc kệ không để ý tới, đây chính là tình hình của Vùng Đất Hỗn Loạn. - Hàn Thạc tiếp tục nói.

- Vậy ý ngươi là vẫn muốn truyền tin tức liên minh lập thần giả ở đây ra? - Áo Tác Ai dần dần hiểu được ý nghĩ của Hàn Thạc, hẳn hỏi thăm dò.

- Có lẽ là vậy, bất kể là liên minh lập thần giả hay Vùng Đất Hỗn Loạn đều cần phải dọn dẹp một lần nữa rồi. - Hàn Thạc cũng không trực tiếp trả lời Áo Tác Ai mà chỉ cười cười nói:

- Cho nên, Thái Nhĩ, La Cách đã có tính toán của chính mình, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị tốt đi thôi. Áo Tác Ai , đến lúc đó nếu như gặp khó khăn, chúng ta sẽ tới Ma Ẩn Cốc vậy.

Về mặt Áo Tác Ai dường như đang suy nghĩ gì đó. Hắn gật đầu, không nói thêm gì nữa, cáo từ ra về.

Sau khi Áo Tác Ai rời đi, Hàn Thạc gọi Tá Kỳ đến phân phó :

- Bảo tất cả người của Hàn Gia ba ngày sau rời khỏi Thâm Cốc, tiến vào Ma Ẩn Cốc. Việc buôn bán của Thiên Cơ được tiếp tục duy trì như hiện tại, đợt trận chiến này qua đi, chúng ta sẽ dần dần trở lại Thâm Cốc!

925. Chương 925:khách Đến Thăm Băng Động

Phía tây bắc Ma ẩn cốc, ở sâu trong lòng đất của một tòa núi hoang, Hàn Hạo và Ngũ hành giáp thi đang ở cùng nhau.

Sâu năm trăm trượng trong lòng đất, dường như đã có người khai phá ra rất nhiều rãnh nhỏ phức tạp đan chéo nhau, số căn phòng lớn nhỏ ở dưới lòng đất này không dưới một ngàn phòng. Khu vực phụ cận, cũng có ba tòa núi bị khoét sạch lõi, bên trong đào rất nhiều thạch thất rộng lớn. Chỉ là không có bất cứ dụng cụ chiếu sáng gì, tạm thời cũng chưa có người sống ở đây.

- Đại ca, mệt chết đi được, một chỗ để cung điện, ba tòa núi lớn, thật đúng là quá sức mà! - Thổ giáp thi sắc mặt đầy mệt mỏi, không biết có phải do tiêu hao quá nhiều lực lượng trong cơ thể hay không.

Kim giáp thi cũng không hơn gì, ánh sáng trên kim giáp của nó được nuôi dưỡng ở Kim tuyệt chi địa khá ảm đạm, nhìn qua cũng có thể thấy sự uể oải trong đó.

Ở sâu trong lòng đất quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy huynh đệ bọn họ. Khuôn mặt lạnh lùng của tiểu khô lâu Hàn Hạo ôn hòa hơn rất nhiều so với ngày thường. Hắn nhíu mày, từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra một khối đất vàng nứt nẻ cùng một viên ngọc ánh sáng lấp lánh phân biệt đưa cho Hàn Thổ và Hàn Kim.

Hàn Thổ, Hàn Kim vừa thấy hắn lấy ra hai vật khác nhau này thì mắt đều sang bừng lên, không khách sáo đưa tay đoạt lấy đồ vật trong tay Hàn Hạo.

Khối đất vàng nứt nẻ này thật không tầm thường. Vừa rơi vào trong tay của Hàn Thổ thì lập tức phóng ra Thổ nguyên lực to lớn, giống như là nước chảy ra biển rộng dung nhập vào hoa văn trên tay Hàn Thổ, vẻ mệt mỏi của hắn cũng dần biến mất, đôi mắt bắt đầu trở nên lấp lánh hữu thần.

Hàn Kim thì khác, viên ngọc sáng lấp lánh bị hắn nhai nát rào rào, trực tiếp nuốt vào bụng. Sau khi hắn ăn khối ngọc thạch, thần sắc tươi tỉnh mỉm cười nói :

- Đại ca, huynh tìm được những thứ tốt này ở nơi nào vậy? Ha ha, ta đã đi qua các ngọn núi lớn nổi tiếng tới mấy lần cũng chưa từng gặp qua đất vàng và ngọc thạch. Đây đều là thổ kim chí bảo đó!

- Là cướp được! - Hàn Hạo lạnh lùng trả lời.

- Ha ha, quả nhiên vẫn là đại ca lợi hại, xem ra việc được cướp bóc tại Vùng Đất Hỗn Loạn khiến cho cuộc sống đã trở nên phong phú đầy màu sắc! - Hàn Thổ thô lỗ cười khúc khích, hắn trước mặt Hàn Thạch, Hàn Hạo trước sau như một, vẫn luôn nói ra những lời thật lòng.

- Tại sao tiểu Kim tiểu Thổ có, mà đệ lại không có vậy? - Hàn Mộc lẩm bẩm nói.

- Là do ta chưa tìm được vật phù hợp với người, nếu có thì ta nhất định sẽ giữ lại cho người. - Hàn Hạo liếc mắt nhìn Hàn Mộc, thần sắc bình thản.

- Nếu là có thật, nhớ lưu lại cho đệ nha. Hắc hắc, còn cả mỹ nữ nữa. Đại ca biết ta thích công việc sáng tạo ra tính mạng mà! - Hàn Mộc bày ra vẻ mặt dâm tà.

- Các người nhanh quay về Ma ẩn cốc đi. Những việc còn lại sẽ do thuộc hạ của ta. Nơi này lớn như vậy, muốn lấp xong đèn chiếu sáng và vật dụng cơ bản dành cho cuộc sống ít nhất phải tốn một năm. - Hàn Hạo nhìn ba người, nhẹ giọng nói.

- Biết rồi đại ca. Ha ha, ta sẽ đào một cái thông đạo từ nơi này đến địa đạo trong lòng đất của Ma ẩn cốc. Như vậy thì cho dù phía bên kia có dụng phải kẻ thù, cũng có thể phối hợp lẫn nhau. Khối đất vàng quý giá này cũng đủ cho ta mở rộng thông đạo. - Hàn Thổ gãi gãi đầu, vẻ mặt tươi cười.

- Như vậy là tốt nhất! - Tiểu khô lâu Hàn Hạo gật đầu. Chợt như vừa nghĩ đến điều gì đó, đã hướng lên mặt đất bay đi.

Một lát sau, Hàn Hạo đã lên tới phía trên, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ lãnh khốc vốn có, nhìn tên thủ hạ đang quỳ mọp ở trước người hỏi :

- Chuyện gì?

- Thủ lĩnh xin mời xem qua. - Tên thủ hạ của Hàn Hạo chính là một liệt thần giả, khom người đem một quyển trục truyền tin trao tận tay hắn.

Độc trong chốc lát, tà quang trong mắt Hàn Hạo lóe lên. Đốt quyển trục trong tay thành tro bụi rồi hắn nhìn thoáng qua thủ hạ đang quỳ sát mà phân phó :

- Tập hợp thủ lĩnh khắp nơi, nhấn lại mệnh lệnh của ta, hôm nay chuẩn bị rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn một chuyến.

Gã liệt thần giả vẻ mặt ngạc nhiên, hắn không hiểu tại sao đang yên đang lành Hàn Hạo lại đột nhiên muốn liệt thần giả đang phân tán ở Vùng Đất Hỗn Loạn rời đi. Trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều, gật đầu nhận lệnh rồi chậm rãi rút lui.

Sau khi ra mệnh lệnh xong, tiểu khô lâu Hàn Hạo trở về trong lòng đất, nhìn ba người Thổ giáp thi nói :

- Phụ thân bảo ta đi làm một việc, sợ rằng tạm thời phải rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn một thời gian.

- Làm việc gì? - Hàn Mộc sững sốt, chợt cười hì hì nói :

- Đại ca, mang ta theo được không, ta đang cảm thấy nhàm chán đây.

Lắc đầu, Hàn Hạo kiên quyết cự tuyệt, nói :

- Phụ thân muốn ta mang theo các liệt thần giả, giả bộ là người của liên minh liệt thần giả từ ngoài đến. Tại mấy nơi gần cửa khẩu thần vực tập kích một ít người đi đường. Việc này nhằm cho thần vệ của mấy thần vực lân cận biết là có chuyện liệt thần giả tụ tập. Thuận tiện sẽ tung một ít tin đồn ra ngoài. Phụ thân không có nói ta mang các người theo, cho nên không thể mang các người theo. Còn nữa, phụ thân sẽ rất nhanh sẽ trở về Ma ẩn cốc, đến lúc đó nếu có chuyện muốn các người làm thì sao?

- Như vậy thì thôi...

Nghe Hàn Hạo nói như thế , Hàn Mộc chỉ có thể bất dĩ gật đầu.

Bốn người không nói thêm lời nào mà rời đi, những đại công trình bí mật này ngày sau tiếp tục làm. Ba người Kim giáp thi, Thổ giáp thi, Mộc giáp thi đi sâu vào trong lòng đất, chậm rãi hướng về Ma ẩn cốc cách đó không xa.

Thổ giáp thi tiếp tục mở rộng thông đạo.

Tuyết Băng Phong, Ngõa Tây Tư tu luyện thủy hệ lực lượng, cả người hắn đang ở trong một khối băng thật lớn. Giống như là một người đã bị đóng băng cả ngàn năm vậy, không có một chút khí tức sinh tồn nào.

Tuyết Băng Phong, trên đỉnh núi tuyết phủ quanh năm, nhiệt độ bình thường luôn duy trì ở cỡ âm sáu bảy mươi độ, ở một số khu vực đặc biệt của Tuyết Băng Phong, hàn độc quanh năm không hề tiêu tan mà tích tụ ngày càng nhiều. Ở đó hình thành những khối băng lạnh đến mức khó tin. Mà khối băng của Ngõa Tây Tư là một trong những khối băng lạnh nhất ở Tuyết Băng Phong, ở bên trong hàn khí dày đặc có thể giết chết một thượng vị thần kém cỏi trong nháy mắt!

Ngõa Tây Tư sở dĩ lựa chọn Tuyết Băng Phong làm nơi tu luyện của mình chính là vì hàn độc kinh khủng của nơi này, việc ẩn thân trong một khối băng lạnh lẽo đồng thời hấp thụ khí lạnh có thể làm cho Băng hệ lực lượng của Ngõa Tây Tư đạt tới cảnh giới thuần nhất.

Ở bên ngoài động khẩu mà Ngõa Tây Tư đang tu luyện, một nhóm thượng vị thần đồng dạng tu luyện thủy hệ lực lượng đang hồ hững ngồi xếp bằng, trái phải đều bị băng tuyết bao trùm, trông giống như là nhóm người tuyết, trong cơ thể chỉ có năng lượng ba động yếu ớt.

Bọn họ không thể như Ngõa Tây Tư, lợi dụng hàn băng cực lạnh trong băng nham để tu luyện lực lượng của mình, chỉ có thể tại cửa động hấp thụ một chút khí lạnh để sử dụng. Cho dù là như vậy thì bọn họ vẫn đạt được lợi ích không nhỏ, ở nơi này tu luyện có thể nhanh hơn ít nhất ba lần so với người tu luyện ở bên ngoài.

Năm người tuyết yên lặng hấp thụ khí lạnh của Hàn Băng động, đột nhiên một người trong đó mở mắt ra, một cái bóng lơ lửng trên không trung xen lẫn giữa gió lạnh vù vù từ bên ngoài lặng lẽ đi vào.

Ngay từ đầu, người này vẫn còn cho là ảo giác, hần nhấp nháy con mắt cảm nhận một chút, đột nhiên phát hiện chính xác trong cơn gió lạnh có người, hần giật mình sợ hãi Cả người phát ra tiếng “Rắc rắc”. Băng trên người bắt đầu tan, hần quát khê :

- Không tốt, có người xâm nhập, gió của Hàn Băng động luôn là từ bên trong thổi ra bên ngoài, vừa có một cơn gió lạnh hướng ngược lại. Rõ ràng là có người dùng tốc độ cực nhanh vào bên trong Hàn Băng động khiến cho hướng gió thay đổi!

Bốn người khác trên mặt biển đổi, trên người đều có tiếng “rắc rắc” vang lên. Bọn họ hoảng hốt lo sợ nói :

- Làm sao bây giờ?

- Nói nhảm, đương nhiên là lập tức bấm báo cho đại nhân. Ngay lúc này đại nhân chắc hẳn là con tu luyện bên trong băng nham, nếu không thể kịp thời từ bên trong băng nham đi ra, nói không chừng sẽ có nguy hiểm! - Người này hét lớn một tiếng, vội vã hướng vào bên trong Hàn Băng động.

Đột nhiên, một tiếng quát nhẹ lạnh thấu xương từ bên trong Hàn Băng động truyền đến :

- Ổ yên tại đó!

Năm người vừa nghe thấy âm thanh từ Hàn Băng động truyền ra thì lập tức dừng lại không tiến vào. Về mặt bốn người đều ngơ ngác nhìn về phía người đầu tiên đứng dậy, hần cũng ngăn người, tiếp tục ngồi xuống xếp bằng tại chỗ, nói :

- Đại nhân đã lên tiếng, chắc chắn là không có việc gì, chúng ta cũng không cần sốt ruột.

Vừa thấy người này ngồi xuống, bốn người kia cũng đều gật đầu, trong đó một người hỏi :

- An Tiệp, người đoán xem người vừa đến là ai?

Người dẫn đầu tên An Tiệp lắc đầu nói : - Ta không cảm nhận được bất cứ lực lượng quen thuộc nào, hẳn là cùng cấp bậc cường giả với đại nhân. Cường giả ở Vùng Đất Hỗn Loạn mà có thể so được với đại nhân, cũng chỉ có mấy người mà thôi. Trước kia có hai vị đại nhân Tát Lạp Tư, La Cách thường xuyên đến đây, nhưng đều là quang minh chính đại mà gặp mặt, lần này không biết có phải là bọn họ hay không?

- Không phải chứ? - Người vừa hỏi lắc đầu, nói :

- Tát Lạp Tư đã rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn, mà La Cách nghe nói mấy lần gây chuyện xích mích với đại nhân, chắc cũng không phải là hần! Trừ hai người này ra, thì không biết còn có người nào nữa.

Năm người bên ngoài không nghe được âm thanh bên trong Hàn Băng động, họ chỉ có thể ở bên ngoài thăm phỏng đoán thân phận của người mới đến, nhưng mà đoán đi đoán lại cũng không ra.

Thời gian đã qua nửa ngày, một bóng dáng âm u từ Hàn Băng động chợt lóe lên rồi biến thành một đạo ánh sáng nhàn nhạt hướng về phương xa biến mất.

Năm người chờ đợi lâu như vậy, đúng là chỉ muốn nhìn xem người đến là ai. Nhưng là khi đạo ánh sáng xuất hiện, bọn họ dù tập trung quan sát, vẫn không thể biết được thân phận của người đi ra.

- Ta dám chắc không phải là hai vị đại nhân La Cách và Tát Lạp Tư, một vị đại nhân tu luyện Tử vong lực lượng, một người tu luyện Lôi điện lực lượng, nếu như là bọn họ, nơi này ít nhiều sẽ phải lưu lại một chút vết tích của Tử vong hay Lôi điện nguyên tố! - Người đến biến mất một hồi lâu, An Tiệp suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói.

- Vậy là ai ? - Một người vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

- Cũng không biết là ai nữa. Nhưng mà bóng dáng u ám đó có vẻ cực kì mạnh mẽ, cơn gió lạnh do hần tạo ra mang theo một hơi thở tà dị, điều này có chút giống với nhân vật danh tiếng mới nổi gần đây! - Trầm mặc một hồi, An Tiệp đột nhiên nói.

- Người nói đến chính là vị ở Ma Ẩn Cốc? - Bốn người biến sắc, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên đồng thời hô.

“Hừ!” Đột nhiên bên trong Hàn Băng động truyền đến một tiếng hừ nhẹ khiển trách.

Năm người hoảng sợ, toàn bộ cảm như hần, cũng không dám bàn luận lung tung nữa.

926. Chương 926:đồ Ngốc, Nàng Ấy Thích Người Đầy!!

Một tháng sau, tất cả thành viên Hàn gia từ Âm Ảnh Thành đã tiến vào Ma Ấn cốc. Chỉ vừa mới đến, bọn họ gần như lập tức yêu mến nơi này. Bên ngoài Ma Ấn cốc tuy được bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự, sương mù bao phủ quanh năm nhưng bên trong bốn mùa lại như một mùa xuân duy nhất. Dưới sự trợ giúp dồi dào của thiên địa nguyên tố cộng thêm thiên phú thần thông của Mộc Giáp thi, cây cỏ trong cốc đều xanh tươi, tươi tốt. Các cây đại thụ thì đều cao chọc trời.

Ma Ấn cốc ngoài lực lượng nguyên tố đậm đặc, khung cảnh đẹp đẽ lịch sự tao nhã thì bên dưới còn có cung điện nguy nga lộng lẫy, có thể bảo đảm thành viên của Hàn gia, từng người đều có tu luyện trường và nơi nghỉ ngơi riêng.

- Ngoài cốc có tầng tầng lớp lớp lực kết giới phòng ngự, cho dù các chủ thần như La Cách... muốn xâm nhập vào đều không dễ dàng còn Thượng vị thần một khi mạo muội thâm nhập thì chỉ có một con đường chết. - Sau khi đi vào Ma Ấn cốc, Hàn Thạc cười nói với mấy người Tư Tháp Tác Mỗ.

- Thật sự là một nơi lý tưởng, tu luyện ở nơi này khiến chúng ta có những cảm nhận sâu sắc đối với thiên địa nguyên tố. Bố Lai Ân, người quả nhiên có đại thần thông, nếu không thì không thể tụ tập được nhiều nguyên tố như vậy. Thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi !! - A Nhĩ Mai Lý Khắc vẻ mặt mừng rỡ, xem ra hẳn đối với Ma Ấn cốc cực kì vừa lòng.

- Thật tốt quá, ở nơi này tu vi của chúng ta nhất định sẽ tăng lên rất nhanh ! - Ngải Mễ Lệ vui vẻ cười, mặt nhăn liếc nhìn Hàn Thạc dịu dàng nói:

- Trải qua trăm nghìn cay đắng, chúng ta cuối cùng cũng có một ngôi nhà thuộc về chính mình. Từ bây giờ sẽ không phải nhìn ánh mắt người khác để sinh tồn nữa.

Phỉ Bích cao hứng cười đề nghị:

- Chúng ta nhất định phải tổ chức chúc mừng nhân dịp này chứ, khó có cơ hội mọi người cùng tụ họp một chỗ như vậy. Vì tương lai tốt đẹp của Hàn gia, mọi người cùng tha hồ chén một phen?

Nghe nàng nói như vậy mọi người đều hưng phấn hẳn lên. Tất cả đều đồng ý.

Thấy cảnh này, Hàn Thạc tự nhiên sẽ không làm mọi người mất hứng. Tâm thần vừa động, một con ma đầu bay vào Ma Ấn cốc, tiến vào vòng tròn ở trên đài trung ương của Ma Ấn cốc. Hắn xếp đặt từng trận pháp trọng yếu một lần nữa.

Đột nhiên tất cả sương mù đang trôi lơ lửng bao phủ cả Ma Ấn cốc bỗng nhiên bị từng gốc cây, cột đá hút vào. Ở trong cốc, ánh trăng sáng xuyên thấu từng lá cây mà chiếu xuống. Biến một nơi vốn u ám như Ma Ấn cốc bỗng chốc chẳng khác gì cõi tiên.

Ánh trăng mờ ảo, những công trình kiến trúc tao nhã cùng với hoa cỏ đủ mọi màu sắc khiến cho Ma Ấn cốc không còn một chút cảm giác âm u. Giờ khắc này, trong Vùng Đất Hỗn Loạn thì Ma Ấn cốc chính là nơi đẹp nhất, không khác gì tiên cảnh làm cho người ta có cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Một mệnh lệnh được ban xuống, từng bình rượu ngon ở trong nhà kho dưới lòng đất được vận chuyển lên. Những đĩa thủy tinh chứa những trái cây, những món ăn ngon của từng thần vực thuộc Chúng Thần Đại Lục được đưa tới. Về mặt mọi người đều tươi cười, nâng chén rượu trong tay lên, tha hồ thưởng thức tất cả. Tham gia vào bữa tiệc còn có mấy người Qua Long, La Mông, Ngũ Hành giáp thi...của Ma Ấn cốc và Hàn Hạo vừa từ bên ngoài trở về.

Từng người trong bọn họ mặc dù thực lực ai nấy đều mạnh nhưng không có ai lợi dụng thần lực phát tán rượu ra ngoài, sáng khoái uống liên tục đến đêm thứ hai. Hàn Thạc sau khi tận lực phát tán hết rượu trong cơ thể ra ngoài mới phục hồi được một ít tỉnh táo. Hắn nở một tràng cười rồi ôm lấy Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny đang đỏ mặt, mắt say lơ đãng như ánh trăng cùng nhau tiến vào cung điện dưới lòng đất. Mấy người còn lại như Phỉ Bích, Khiết Bích Nhi... đã lâu chưa được cùng Hàn Thạc mưa gió, cộng thêm tác dụng của men

rượu trong người đã bỏ hết sự đoan trang kín đáo ngày thường mà không cần Hàn Thạc nói gì cũng tự đi theo.

Diện tích phòng nghỉ của Hàn Thạc rộng hơn ba trăm thước vuông, chia làm sáu phòng lớn nhỏ, riêng phòng khách rộng hơn trăm thước vuông. Dưới nền được trải thảm bằng da của một loài dã thú ko biết rõ tên, mềm mại cực kì, vô cùng thoải mái và ấm áp. Những thứ này đều do La Ti bố trí.

Vừa vào đến phòng khách, hành vi hàn Thạc phóng dăng hẳn lên, dùng ngay những tấm thảm êm ái này làm chiến trường. Không bao lâu sau, Phỉ Bích, Khiết Bích Nhi ...cũng ào ào chạy vào. Hàn Thạc thoải mái chinh phạt từng người một...

Một đêm phong lưu trôi qua, nhìn từng thân ngọc hiển lộ trước mặt, Hàn Thạc nở một nụ cười đầy thỏa mãn. Năm đó khi còn ở trái đất, hẳn cho dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ có nhiều mỹ nữ như thế này, hơn nữa đều là những đệ nhất mỹ nữ tùy ý để cho hắn làm gì cũng được. Chuyện đời biến hóa vô thường cùng lắm cũng chỉ đến thế này là cùng.

Trong phòng tất cả mỹ nữ đều đang ngủ say, trên mặt người nào cũng đầy thỏa mãn, nhưng là Hàn Thạc lại không có một dấu hiệu của sự uể oải. Bỗng nhiên trong lòng vừa động, Hàn Thạc đã lặng lẽ đi ra ngoài. Một bóng dáng lặng lẽ, mái tóc dài màu bạch ngân, ánh mắt lạnh lùng đang đứng một mình, đó chính là La Ti.

La Ti không ngờ rằng sau một trận chiến với nhiều mỹ nữ như vậy mà Hàn Thạc có thể phục hồi nhanh chóng rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng ta. La Ti trong lòng bối rối, hờ hững đáp:

- Không nghĩ tới là chủ nhân có thể tỉnh lại, ta thuận đường nên tới đây giúp chủ nhân thu dọn nơi này một chút.

Lắc đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Không cần nữa đâu, bây giờ ở đây có nhiều phụ nữ như vậy thì tất nhiên sẽ có một người trong bọn họ đứng ra thu dọn sạch sẽ nơi này.

Trong lòng La Ti cảm thấy có chút mất mát, cũng không ở lại nói thêm câu gì nữa. Vẻ mặt lạnh lùng, nàng gật đầu quay mặt chuẩn bị đi

- Chờ một chút. - Hàn Thạc thấy La Ti không nói thêm câu nào đã bỏ đi thì thở nhẹ một tiếng nói.

Quay đầu lại, trong mắt La Ti lóe lên một tia hi vọng, khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Chúng ta bây giờ có thể giải trừ khế ước chủ nô được rồi. - Hàn Thạc cười nói:

- Ta đã từng hứa với ngươi sẽ không trói buộc ngươi trong thời gian quá dài. Ta nghĩ bây giờ là thời điểm để giải trừ khế ước không công bằng này rồi.

Lời này vừa nói ra, thân thể La Ti khẽ rung, trong lòng có chút mất mát, cúi đầu nói:

- Phải rồi, phải rồi! Thủ hạ của chủ nhân bây giờ cao thủ nhiều như mây nên ta đã không còn giá trị rồi. Khế ước chủ nô có hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Hàn Thạc ngạc nhiên, dường như hắn nhận ra La Ti đang chịu đựng một sự đả kích nào đó, lắc đầu cười khổ nói:

- Ngươi đoán mò cái gì vậy? Ta hiện tại cảm thấy không cần thiết trói buộc ngươi nữa bởi vì ta tin tưởng cho dù đã giải trừ khế ước rồi thì ngươi cũng không có vấn đề gì.

La Ti ngẩng đầu nhìn Hàn Thạc thật lâu rồi hỏi:

- Ngươi là muốn hay không muốn ta đi?

- Không... - Hàn Thạc nghiêm mặt nói:

- Mặc dù đã giải trừ khế ước nhưng quan hệ của chúng ta cũng sẽ thay đổi! Ma Ấn cốc vẫn là nhà của ngươi. Ngươi vẫn là người của Hàn gia chúng ta. Căn bản ko có cái gì khác biệt, ngươi ko cần suy nghĩ nhiều đâu...

- Người của Hàn gia...Người của Hàn gia... - La Ti sắc mặt cổ quái lắm lắm trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi:

- Ta như thế nào lại là người của Hàn gia? Ta và ngươi là quan hệ như thế nào đây? Ta dùng thân phận gì làm người của Hàn gia chứ?

Nghe nàng nói như vậy, Hàn Thạc cũng có chút sững sốt, hẩn quan sát kĩ lưỡng nàng trong chốc lát, Hàn Thạc cười nói:

- Bằng hữu ! Ngươi là bằng hữu của ta, ko phải là nô bộc của ta ! Ha ha, bất luận như thế nào ta đều đối xử với ngươi giống như trước đây, ko có điều gì thay đổi cả.

Dường như vậy ko phải là đáp án La Ti muốn, tuy nhiên nàng đối với câu trả lời của Hàn Thạc cũng ko có dị nghị gì. Suy nghĩ chốc lát, La Ti gật đầu nói:

- Không cần giải trừ khế ước chủ nô, thời gian đó còn chưa đến!

Không nhịn được cười, nhìn thần tình kì quái của La Ti, Hàn Thạc hỏi thăm:

- Ngươi thật là kì quái, lúc trước kí kết khế ước chủ nô thì ngày nào ngươi cũng lải nhải muốn sớm giải trừ khế ước. Còn bây giờ ta thật sự muốn giúp ngươi giải trừ thì ngược lại ngươi lại muốn tuân thủ qui ước, vậy là vì sao?

- Đơn giản là vì thời gian chưa đến cho nên ta cũng ko muốn giải trừ khế ước! - La Ti chưa trả lời đúng vấn đề của Hàn Thạc, hừ nhẹ một tiếng kiên quyết đáp lại.

Sống chung lâu như vậy, Hàn Thạc thật sự hiểu rõ tính cách của nàng, thấy nàng kiên trì như vậy thì chỉ lắc đầu nói:

- Quên đi, quên đi. Ngươi đã tự nguyện làm nô bộc thì ta cũng ko có biện pháp. Tuy nhiên ta đáp ứng với ngươi khi nào ngươi nghĩ thông suốt, ta sẽ giúp ngươi giải trừ khế ước bất cứ lúc nào, tuyệt đối sẽ ko thất hứa!

- Ngươi cũng đừng có mà đoán già đoán non, ta cũng chỉ là tuân thủ ước định thôi! - La Ti lạnh lùng liếc mắt nhìn vào tình cảnh trong phòng nói:

- Sinh hoạt cá nhân thật không biết kiềm chế ... sớm muộn gì cũng trở nên vô dụng - Nói xong La Ti ko hề quay đầu lại bước đi khỏi nơi này. Hàn Thạc chỉ đành cười khổ, lắc đầu nhẹ giọng than thở một câu.

- Đồ ngốc, nàng ấy thích ngươi đấy! - Bỗng sau lưng hẩn truyền đến tiếng thở nhẹ, Ngải Mễ Lệ khoát lên người tấm thảm mềm, chậm rãi bước tới.

- Ta biết - Hàn Thạc cười nói.

927. Chương 927:mối Tình Của Tiểu Khô Lâu

- Chàng đã biết? Vậy vì sao còn cố ý giả vờ là không biết ? - Ngải Mễ Lệ nhoẻn miệng cười.

Đưa tay kéo Ngải Mễ Lệ vào lòng, Hàn Thạc ôn nhu nói:

- Ta đã có quá nhiều thê thiếp rồi, không còn ham muốn gì thêm nữa? Quyền thế, sức mạnh, địa vị... ta đã có tất cả. Cũng đã đến lúc phải tu thân dưỡng tính. Hơn nữa tinh lực của ta có giới hạn, không thể có nhiều thời gian ở bên các nàng.

Nhẹ nhàng dựa vào người Hàn Thạc, Ngải Mễ Lệ nở một nụ cười vô cùng đáng yêu:

- Thật không giống với tác phong trước kia của chàng. Trong trí nhớ của thiếp, chàng chưa từng cự tuyệt bất cứ ai. Chàng nhìn xem trong phòng có bao nhiêu thê thiếp? Đó đều là kết quả của việc suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt của chàng. Hiện tại như thế nào lại thay đổi tính tình vậy?

” Chà... ” Sự thật vốn là như thế cho nên Hàn Thạc chỉ đành cười khổ, không biết phản bác như thế nào. Hẩn đành tìm một cái lý do thích hợp cho mình :

- Lúc trước ta phóng túng như vậy là do vũ kỹ của ta lúc đó đang ở vào cảnh giới vô cùng đặc biệt, đây là nguồn năng lượng cần thiết cho tu luyện.

Ngải Mễ Lệ kiều mị, liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi đưa ngón tay chỏ vào ngực hắn, mắng khê :

- Chỉ nguy biện!

Hàn Thạc vừa ra vẻ oan ức, đồng thời tay dùng sức bóp lấy cái nơi đang căng tròn nhựa sống của Ngải Mễ Lệ, cười gian tà nói:

- Mấy nàng đó, nói thật thì không tin chỉ muốn nghe nói dối thôi. Đã làm đại gia ta nổi giận rồi thì mau nhận trừng phạt đi!

- Chàng mau tới đây, thiếp không sợ đâu... - Ngải Mễ Lệ nói ra những lời dụ hoặc đồng thời nhẹ nhàng uốn éo cơ thể mình không khác gì một xà nữ.

Chỉ chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Vùng Đất Hỗn Loạn càng thêm hỗn loạn. Dù mọi lời đồn đại tràn ngập ở Thâm Cốc. Sau khi Thái Nhĩ và La Cách thay mặt cho các đại Quân Chủ truyền ra tin tức liên minh lập thần giả sắp tấn công vào nơi này thì liên yêu cầu tất cả thế lực lớn nhỏ ở Vùng Đất Hỗn Loạn tạm thời nghe theo sự chỉ huy của bọn họ.

Các thế lực lớn nhỏ ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng lần này, lần lượt kiểm cho mình một vị Quân Chủ thích hợp để nương nhờ. Hy vọng có thể cản được đợt tấn công mạnh mẽ của liên minh lập thần giả.

Bọn họ đều là tội phạm của mười hai thần vực nên trong lòng đều hiểu Vùng Đất Hỗn Loạn mới là nơi ở thật sự của mình. Vì thế khi Vùng Đất Hỗn Loạn bị liên minh lập thần giả tấn công, bọn họ chẳng những mất đi nhà cửa mà còn trở thành mồi săn của lập thần giả, để rồi sau đó thần lực trong cơ thể bị thôn phệ đến chết.

Vốn không phải là người lương thiện nên bọn họ tự nhiên sẽ không hoàn toàn nghe lệnh. Nhưng vì nhận rõ tình hình trước mắt nên chỉ tạm thời đình chỉ chém giết. Một mặt chinh đồn lực lượng có trong tay mình, một mặt liên lạc với vài đại Quân Chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn.

Hai người Thái Nhĩ, La Cách đều đã ra tay từ trước, hơn nữa ảnh hưởng của họ đối với Vùng Đất Hỗn Loạn rất lớn cho nên những thế lực lớn nhỏ đều lựa chọn nương nhờ dưới trướng hai Quân Chủ này. Ngõa Tây Tư và Áo Tác Ai trong lòng đều biết nếu nắm trong tay lực lượng càng lớn thì đại chiến trong tương lai sẽ càng có nhiều lợi thế. Cho nên cũng lần lượt đưa ra nhiều lời hứa hẹn thậm chí còn lấy ra một phần tài sản để lôi kéo các thế lực kia.

Trong thời gian này, Thái Cách, La Nhĩ, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai cùng lúc thi triển mọi thủ đoạn để mời các thủ lĩnh tạm thời về dưới trướng của mình.

Khác với bọn họ, tuy cũng có quyền thu nhận các thủ lĩnh của các thế lực lớn nhỏ nhưng Hàn Thạc không những không hành động mà còn nói rõ rằng, tạm thời không tiếp nhận bất cứ sự quy phục của một phương thế lực nào. Quyết định ngoài dự đoán này của Hàn Thạc ngược lại, làm cho một số thủ lĩnh có thiện cảm với mình. Thậm chí bọn họ còn đích thân tới Ma Ẩn cốc hy vọng có thể cùng Hàn Thạc thảo luận nhưng đều không có ngoại lệ, bị hấn cự tuyệt.

Tứ đại Quân Chủ thi nhau dùng thủ đoạn lôi kéo lòng người, Ma Ẩn cốc Hàn gia thì như ao tù nước đọng, không có một chút động tĩnh. Trong Thâm Cốc, Thiên Cơ Dược Tề của Hàn gia vẫn kinh doanh bình thường nhưng không có một thành viên nào của Hàn gia xuất hiện. Ma Ẩn cốc từ đầu đến cuối đều được bao phủ trong sương mù dày đặc, không một ai có thể biết rõ tình huống bên trong. Những tin tức này là luôn là đề tài được bàn luận sôi nổi ở khắp Vùng Đất Hỗn Loạn.

Ngay cả người có mối quan hệ mật thiết với Hàn Thạc là Hàn Hạo và thế lực của hắn cũng thần bí biến mất, không có gây loạn ở khắp Vùng Đất Hỗn Loạn nữa. Có rất ít người biết được tung tích của bọn họ.

Ở thời khắc nhạy cảm này, Ma Ẩn cốc khác lạ như vậy đã làm cho tứ đại Quân Chủ và các thế lực lớn nhỏ vô cùng nghi hoặc. Bọn họ đều không biết trong thời khắc mấu chốt này, Hàn gia rốt cuộc đang làm gì. Bởi vì Ma Ẩn cốc có lực lượng phòng ngự cực kì đáng sợ cho nên không một ai có thể đến gần để tìm hiểu tin tức. Tuy bọn họ trong lòng đầy nghi hoặc nhưng lại không thể lý giải được.

Ba tháng nữa vội vã qua đi, gần như cùng một lúc, Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai đều nhận được một tin tức:

“Vùng Đất Hỗn Loạn và biên giới của tứ đại thần vực Vận Mệnh, Thời Không, Tử Vong, Lôi Điện không ngừng xuất hiện bóng dáng của liệt thần giả.”

Sau khi thu được tin tức quan trọng này, Thái Nhĩ lập tức cho người tới Ma Ẩn cốc mời Hàn Thạc ra ngoài bàn bạc. Tư Thập Tác Mỗ lấy lý do Hàn Thạc đang bế quan tu luyện từ chối lời mời.

Tứ đại Quân Chủ một lần nữa tập trung lại một chỗ để cùng thảo luận về sự xuất hiện của liệt thần giả ở biên giới của tứ đại thần vực. Hai người Thái Nhĩ, La Cách đều cảm thấy khó hiểu, vào thời khắc nhạy cảm như vậy mà đám người liệt thần giả giống như ăn no không có việc gì làm hay sao, lại đi tập kích những thần linh đi đường.

Bọn họ nghĩ liên minh liệt thần giả nếu muốn tấn công vào Vùng Đất Hỗn Loạn thì cần phải che đậy hành tung của mình kín đáo, tuyệt đối không thể để bại lộ trước khi xuất hiện ở Vùng Đất Hỗn Loạn.

Việc này khiến cho liên minh Vùng Đất Hỗn Loạn không rõ mục đích của liệt thần giả là gì. Thời gian trước hành động của liên minh liệt thần giả tương đối kín đáo, nhưng lần này lại lộ mánh hành động trên quy mô lớn, rất có thể sẽ phải hứng chịu đòn công kích từ thần vệ ở các thành thị của tứ đại thần vực.

Bốn người này trao đổi hết một ngày nhưng cũng không có kết quả gì, chỉ có thể dặn dò thủ hạ theo dõi kĩ càng những khu vực kia, khi nào có tin tức thì lập tức báo cáo.

Nơi tiếp giáp giữa Vùng Đất Hỗn Loạn và Không Linh Thành của Thời Không Thần Vực, vùng đất không có ai quản lý, về mặt của Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo ngạc nhiên đang nhìn một người tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây.

Ôn Mạn mang tất cả thủ hạ từ hẻm núi Long Sâm cách xa nghìn dặm đến đây, nhìn thấy về mặt đầy ngạc nhiên Hàn Hạo, nàng còn tưởng rằng hắn đang chú ý tới mình, nở một nụ cười đắc ý, khẽ hỏi Hàn Hạo :

- Làm sao vậy ? Người rất bất ngờ phải không?

- Người tới đây làm gì? - Hàn Hạo nhíu mày nói.

Ôn Mạn sửng sốt, về mặt kì quái đánh giá Hàn Hạo, nghi hoặc hỏi :

- Không phải người bảo ta tới sao?

Thoảng chút ngỡ ngàng, Hàn Hạo lắc đầu nói:

- Ta không có bảo người tới đây!

Ôn Mạn trong lòng đau khổ, nàng hiện giờ đã biết được Hàn Thạc nói dối mình, chỉ có thể nhìn Hàn Hạo mà than khê :

- Ta còn tưởng rằng là người kêu ta tới đây, nếu người đã không hi vọng ta đến đây, vậy thì ta nên trở về rồi.

- Ai nói ta kêu người đến đây? - Hàn Hạo trầm lặng một chút, đột nhiên mở miệng.

- Là người đứng đầu của Hàn gia. Hắn khi đi qua hẻm núi Long Sâm thì liền giết tất cả những thủ lĩnh liệt thần giả ở đây, sau đó trị vết sẹo trên mặt ta còn kêu ta tới Vùng Đất Hỗn Loạn, nói là người muốn ta tới đây.

Ôn Mạn một mặt cười khổ, lắc đầu :

- Ta biết mà, việc này không giống với tác phong của người, người trước nay đối với ai cũng không quan tâm, như thế nào lại kêu ta tới Vùng Đất Hỗn Loạn, là do ta tự mình đa tình rồi... - Càng về sau tiếng nói của Ôn Mạn càng nhỏ dần, cho đến khi không thể nghe thấy nữa..

Vừa nghe thấy là chủ ý của Hàn Thạc, trong lòng Hàn Hạo bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ cổ quái :

- Phụ thân không phải là đang tìm vợ cho ta chứ? - Ở sâu thẳm trong linh hồn của Hàn Hạo bỗng cảm thấy xúc động, hần dò xét Ôn Mạn trong chớp lát, những ý nghĩ trong đầu chợt trở nên hỗn loạn.

- Ta trở về rồi, người hãy cố gắng bảo trọng . - Dưới ánh nhìn khác lạ của Hàn Hạo, Ôn Mạn vô cùng xấu hổ, nàng cảm thấy mình đi ngàn dặm xa xôi chỉ để nói mấy câu này, đúng là một câu chuyện vô cùng buồn cười. Nàng hiện giờ chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, thoát đi khỏi ánh nhìn chăm chú của Hàn Hạo.

- Người đừng đi...- Hàn Hạo vốn trầm lặng đã lâu đột nhiên ôn nhu mở miệng.

Vẻ mặt Ôn Mạn kinh ngạc, đôi mắt mở nhìn thẳng Hàn Hạo giống như hai mũi tên. Trong lòng bối rối, lắp bắp hỏi lại :

- Người... người vừa nói cái gì...

- Ta nói người đừng đi nữa... - Hàn Thạc không có thói quen nói chuyện nhẹ nhàng như vậy nên cảm giác không được tự nhiên. Hắn không biết mình bị làm sao, trong lòng bắt đầu cảm thấy không thể hiểu được chính mình.

- Ta... ta chưa bao giờ nghe thấy người nói như vậy! - Ôn Mạn hít sâu một hơi, bờ ngực cao vút run rẩy , đôi mắt sáng rực lên, toát ra một vẻ đẹp mỹ lệ chấn động lòng người, nàng thở nhẹ nói :

- Có câu nói kia của người, xem ra việc ta mang mọi người từ nghìn dặm xa xôi đến Vùng Đất Hỗn Loạn đã không uổng công rồi!

Sau câu nói vừa rồi, đột nhiên có một loại tình cảm khó giải thích xuất hiện trong lòng Hàn Hạo sau câu nói vừa rồi, hắn bối rối, không biết phải làm sao để nói lên cảm giác trong lòng của mình, hắn không dám đối mặt với “thứ” cảm giác lạ lẫm này. Sau một hồi bỗng nhiên Hàn Hạo khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, vạn năm không thay đổi:

- Người nếu đã tới rồi thì phải nghe lời của ta! Ta kêu người làm gì, người phải làm vậy!

Ở sâu trong nội tâm Hàn Hạo bỗng nhiên cảm thấy không thể thuần phục cô gái này, không thể đối xử với nàng như với thuộc hạ được. Hắn vô cùng khó chịu, lập tức chứng tỏ bản thân mình giống như trước đây luôn chiếm cứ lợi thế tuyệt đối.

Ôn Mạn gật đầu như gà mổ thóc, trên khuôn mặt dường như đang tỏa ra hào quang chói mắt, nhẹ giọng nói :

- Người muốn ta làm gì, ta sẵn sàng làm! Cho dù kêu ta chết, ta cũng bằng lòng!

-Rất tốt ! - Hàn hạo vừa lòng gật đầu, lạnh lùng nói : - Ra đây, để cho ta một chút!

Khuôn mặt Ôn Mạn trong nháy mắt nhuộm thành màu đỏ, không tin những gì mình nghe thấy, âm thanh run rẩy hỏi lại:

- Cái, cái gì?

- Không rõ vì sao, ta nghĩ hiện giờ ta muốn sờ người một chút ! - Hàn Hạo sờ sờ đầu, dường như hắn không biết vì sao trong lòng mình lại có ý nghĩ này, làm cho trên mặt hắn cũng có chút nghi hoặc.

- Được... - Ôn Mạn cúi đầu, trong lòng mắc cỡ lén lút nhìn ra xa, khi thấy tất cả thủ hạ của mình đều đang trở mặt nhìn thì chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui ngay xuống. Ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nghiêm trang của Hàn Hạo, trong lòng thầm mắng. Hít sâu một hơi, cúi đầu bước tới gần Hàn Hạo.

928. Chương 928:hắn Đã Cường Đại Như Vậy Rồi

Ôn Mạn là nữ thủ lĩnh duy nhất của liệt thần giả ở hẻm núi Long Sâm, nàng vốn đối xử với kẻ địch luôn tàn nhẫn, vô tình. Nhưng từ khi được Hàn Hạo thì đối xử với hắn rất khác, lúc nào cũng suy nghĩ cho hắn.

Không biết vì sao, một người luôn lạnh lùng hà khắc với chính mình này như một vòng xoáy, bắt chi bắt giác hút nàng vào. Theo thời gian trôi qua, nàng chẳng những không thể thoát ra ngược lại càng lún sâu hơn nữa, dần dần đánh mất bản thân.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào khác hay thủ hạ của nàng nói “cho ta sờ” thì cho dù chết cũng phải trả thù, nếu không đánh lại, cùng lắm sẽ chạy trốn, tìm cơ hội khác nhằm giết chết đối phương.

Nhưng là sau khi Hàn Hạo nói ra những lời này, Ôn Mạn mặc dù cảm cực kì thấy nhục nhã lại không hề tỏ ra giận dữ. Thậm chí nàng còn coi những người xung quanh đều biến mất, bước từng bước tới trước mặt Hàn Hạo.

Ôn Mạn cúi đầu, vẻ mặt đỏ bừng không dám nhìn Hàn Hạo, thủ lĩnh một phương của hẻm núi Long Sâm bỗng chốc trở thành một thiếu nữ thẹn thùng, trong lòng thấp thỏm bất an, trước mặt Hàn Hạo không dám nói một câu nào...

Đôi ma nhãn của Hàn Hạo mở to hơn ngày thường một chút, những ý nghĩ kì dị chợt xuất hiện trong hắc khiến Hàn Hạo không biết phải làm sao cho đúng, vì sao lại có nhiều ý nghĩ hỗn loạn kì quái như vậy?

Sững sốt hồi lâu, Hàn Hạo do dự không biết có nên làm theo cái ý nghĩ chưa từng xuất hiện trong lòng hay không...

- Người, người vì sao không làm gì ?

Ôn Mạn một mặt đỏ mặt chờ đợi, một mặt thẹn thùng không thuận theo nhưng chờ hồi lâu không thấy Hàn Hạo có động tĩnh gì, Ôn Mạn càng thêm xấu hổ, tức giận thấp thỏm trong lòng, nhin không được mở miệng trước.

” Chà...” Đường như đã bị câu nói kiên định kia của Ôn Mạn tác động, Hàn Hạo thở nhẹ một tiếng, cuối cùng vươn tay ra một cách chậm chạp, đem lòng bàn tay khẽ chạm gò má đang ửng hồng của Ôn Mạn, nơi đó trước kia từng có hai vết sẹo đáng sợ...

Một loại cảm giác vô cùng kì quái từ đáy lòng của Hàn Hạo xuất hiện, có chút bất ngờ pha lẫn táo bạo, mạnh mẽ...

Những thủ hạ đi cùng Ôn Mạn từ hẻm núi Long Sâm xa xôi tới đây, hiện giờ mắt tất cả đều mở to, bọn họ không thể tưởng tượng nổi người trước mặt chính là vị thủ lĩnh vô tình tàn nhẫn của họ!

Chẳng lẽ nàng dẫn chúng ta nghìn dặm xa xôi tới Vùng Đất Hỗn Loạn này chính là vì để cho Hàn Hạo sờ như vậy sao? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Toàn bộ thủ hạ của Ôn Mạn trợn tròn mắt nhìn nàng, nữ ma đầu từng dẫn bọn họ gây chuyện khắp các đại thần vực giờ đây lại chủ động tình nguyện để cho Hàn Hạo khi dễ.

Đây là vị thủ lĩnh mà bọn họ đã biết hay sao?

Ôn Mạn bị bàn tay của Hàn Hạo xoa lên má, cảm thụ được bàn tay lạnh lẽo của hắn, thân thể nàng khẽ run rẩy. Ôn Mạn như đang ngồi trên bếp lửa, muốn tránh ra nhưng thân thể lại giống như không theo sự điều khiển của mình đứng bất động tại chỗ, không thể nhúc nhích. Để cho tay của Hàn Hạo tùy ý khinh bạc trên gương mặt tuyệt thế mới được khôi phục của nàng.

Giờ khắc này, Ôn Mạn dường như đã quên hết những thủ hạ từng theo mình lâu năm, quên đi tính cách mạnh mẽ của mình, cách cư xử của nàng hiện giờ rất kì quái. Cứ như vậy đứng yên tại chỗ, trong lòng hoang mang lại có thêm một tia mừng thầm...

Dần dần, bàn tay của Hàn Hạo dường như chưa đủ thỏa mãn, trước sự ngỡ ngàng của Ôn Mạn, Hàn Hạo thuận theo ý nghĩ trong đầu, ma chướng chậm rãi di chuyển từ cái cổ trắng nõn trượt một mạch xuống bộ ngực cao vút căng tròn và đầy thần bí của Ôn Mạn...

Ôn Mạn kinh hãi, toàn thân run lên, cổ nàng đỏ ửng lên lại càng tôn thêm vẻ đẹp vốn có. Hắc... hắc sẽ không làm như vậy trước mặt tất cả mọi người chứ? Thân thể nàng càng run rẩy, rốt cuộc không nén được ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hạo!

Hàn Hạo ngỡ ngàng, cau mày dường như đang suy nghĩ gì đó. Ôn Mạn dường như không tìm thấy một chút ý nghĩ khinh bạc, dâm loạn nào trên gương mặt hắn. Đôi mắt Hàn Hạo trong suốt, dường như hắn không phải đang sờ một mỹ nữ mà chính là một kiện binh khí hay một kiện y phục, chỉ có mục đích thăm dò chứ không hề có dục vọng nào!

Ôn Mạn căn bản không biết Hàn Hạo muốn làm gì. Nếu là một người đàn ông bình thường thì tại giờ khắc này sẽ không thể nào giấu diếm được dục vọng của mình. Hàn Hạo dường như là người đầu tiên đã phá bỏ đi quy luật đó!

Khi Ôn Mạn đang miên man suy nghĩ, Hàn Hạo đã nhẹ nhàng di chuyển tay tới bộ ngực đầy đặn của nàng...

“A...” Đám thủ hạ của Ôn Mạn ở bên ngoài xem ra đã không thể khống chế được sự kinh ngạc của mình, nhin không được phát ra tiếng thở nhẹ.

Dường như sự xấu hổ của Ôn Mạn đã chiếm được quyền điều khiển thân thể. Đột nhiên nàng nhanh chóng lui về sau, thoát khỏi ma chướng của Hàn Hạo đang đặt tại ngực nàng.

Miệng thở hổn hển, bộ ngực sữa của Ôn Mạn như một dãy núi bị động đất, nhấp nhô không ngừng, vẽ ra từng đường cong mỹ lệ chấn động lòng người

- Hàn...Hàn Hạo, người... người sao có thể?

Hàn Hạo hiện giờ đang ngẩn người, kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, Ôn Mạn ấp a ấp úng, vẻ mặt ngượng ngùng, không biết nên nói cái gì.

- Kỳ quái... Thật kỳ quái...

Hàn Hạo nhìn bàn tay phải mới vừa mới đặt trên ngực Ôn Mạn, khẽ lẩm bẩm. Hắn bỗng nhiên cảm thấy rất khác lạ, một luồng kích thích như nước lũ và thú dữ đánh nhau khiến cho hắn thật sự bị sốc, không đợi Hàn Hạo hiểu được cảm giác trong cơ thể mình thì Ôn Mạn đã vội vàng rời đi.

Hàn Hạo kinh hãi giật mình, đột nhiên lắc đầu thở dài một hơi, dường như muốn đem cảm giác kì dị vừa xuất hiện quăng ra khỏi thân thể, liếc mắt nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ của Ôn Mạn nói :

- Hôm nay cứ như vậy đã, lần sau chúng ta thử nghiệm lại.

Ôn Mạn rất lúng túng, nhìn thoáng qua những thủ hạ của nàng thì thấy bọn họ đều đang hồn bay phách lạc. Nàng thầm cắn chặt răng mà mắng: “Đồ vô lại, người tại sao có thể làm như vậy trước mặt mọi người chứ? Vì sao không thể chọn một nơi yên tĩnh?”

Là muốn làm nhục ta sao Tức chết ta rồi...

- Nhìn đủ chưa? Tất cả cứt ngay cho ta! - Hai mắt Ôn Mạn như phóng ra hàn quang hướng về phía đám thủ hạ của mình mà trút giận.

- Tuân.... tuân mệnh” Những kẻ kia vừa rồi còn ngậy ra nhìn Ôn Mạn, bỗng nhiên trong nháy mắt đều biến mất không còn ai.

Cho đến khi chỉ còn Ôn Mạn và Hàn Hạo ở đây, nàng mới hít sâu một hơi, giả bộ bình tĩnh hỏi Hàn Hạo :

- Người... người rốt cuộc muốn thế nào?

Hàn Hạo sững sốt, vẻ mặt lạnh lùng vừa mới khôi phục một lần nữa bị phá bỏ, không biết vì sao hắn khi đối mặt với Ôn Mạn lại không thể duy trì vẻ lạnh lùng của mình. Suy nghĩ chốc lát, Hàn Hạo rốt cuộc cũng không biết mình muốn làm gì, cau mày nói :

- Ta còn chưa nghĩ ra.

- Còn chưa nghĩ ra? - Dáng vẻ Ôn Mạn bây giờ dường như sắp bị tức chết, trước mặt nhiều người như vậy mà Hàn Hạo lại đi sờ vào những bộ vị mẫn cảm trên người nàng. Vật mà hiện tại còn nói chưa nghĩ tới.

Cho dù trước mặt người khác Ôn Mạn có cường đại như thế nào thì nàng dù sao cũng là phụ nữ, những lời nói như vậy tự nhiên không thể nói ra, Ôn Mạn chỉ có thể ngậm oán hận hỏi lại :

- Vậy người nói xem, ta bây giờ có phải người đàn bà của người không?

- Đương nhiên là phải rồi! Câu trả lời của Hàn Hạo rất dứt khoát không một chút do dự khiến cho Ôn Mạn rất vui mừng. Thầm nghĩ có câu nói đó của người cũng đủ rồi. Không đợi Ôn Mạn cao hứng, Hàn Hạo liền bổ sung thêm một câu :

- Người sau khi tới Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ giống với mấy người Ba La, đều là thủ hạ của ta, đều phải nghe lời của ta. Còn nữa, những người mới tới này cần phải huấn luyện lại!

- Cùng... với Ba La giống nhau? Hiển nhiên Ôn Mạn sau khi nghe thấy tên Ba la được nhắc đến liền cuống quýt nói :

- Đây... này, tại sao chúng ta có thể giống nhau được , Ba La là nam nhân, ta lại là nữ nhân! Với lại người vừa mới còn, còn...

- Đồng như nhau ! - Hàn Hạo lạnh lùng nói :

- Cùng là thủ hạ của ta, sao có thể khác nhau được!

Lời vừa nói ra, Ôn Mạn thẹn quá thành giận nói:

- Hàn Hạo, người rốt cuộc muốn làm gì? Người... người sao có thể như vậy ? Người hôm nay phải nói rõ cho ta, Ôn Mạn ta không phải là không có ai thích! Người nếu như coi ta và Ba La là thủ hạ giống nhau, ta và người từ đây lập tức chấm dứt!

Mắt thấy Ôn Mạn đang giận, Hàn Hạo dường như cảm thấy chính mình có chỗ không phải nhưng là hấn lại không biết mình đã sai chỗ nào. Hấn cau mày suy nghĩ thật lâu đột nhiên giống như đã thông suốt. Đối với Ba La, hấn có thể lạnh lùng vô tình hạ mệnh lệnh, tuyệt đối không thể sinh ra những ý nghĩ kỳ quái và hỗn loạn như vừa rồi.

- Thì ra là có chút khác biệt... - Hàn Hạo sững sốt một lát đột nhiên lẩm bẩm nói : ”

- Không sai, người khác với mấy người Ba la, người là đàn bà, là người của ta...Ba La kia cái gì, hấn là nam nhân , nam nhân của ta ? - Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng nghĩ ra khiến cho Hàn Hạo có chút không hiểu được chính mình.

Ôn Mạn thấy Hàn Hạo đang lẩm bẩm nói hươu nói vượn thì chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, tức giận nói :

- Ba La làm sao có thể là nam nhân của người chứ! Người... người đang nói lung tung cái gì vậy...?

Đột nhiên lúc này Ôn Mạn nhớ tới Hàn Thạc từng nói với nàng một câu :

- Hàn Hạo cho tới bây giờ không có kinh nghiệm sống chung với phụ nữ, hấn luôn luôn tu luyện một mình cho nên về phương diện này hấn căn bản là không biết cái gì!

Trong chốc lát Ôn Mạn dường như hiểu ra vấn đề gì đó, do dự chốc lát rồi hỏi :

- Hàn Hạo, người có biết cái gì là tình yêu không ?

Khuôn mặt Hàn Hạo ngơ ngàng nhìn Ôn Mạn lắc lắc đầu :

- Không biết, ta chưa từng gặp qua thứ đó, cũng chưa từng thử qua!

Cho đến bây giờ thì Ôn Mạn đã hiểu rõ tất cả!

Hóa ra Hàn Hạo không phải cố ý khinh bạc, uy hiếp nàng, mà đơn giản là hấn vốn không biết cái gì cả! Hành động vừa rồi của Hàn hạo xem ra chỉ là bản năng mà ngay cả hấn còn không biết mình đã làm gì !

Ôn Mạn bỗng có cảm giác giống như mình đã nhặt được một món bảo vật, nhìn vào bộ dáng ngơ ngàng của Hàn Hạo, nàng cảm thấy thuận mắt. Một nam nhân đẹp trai, lạnh lùng,cường đại lại chưa có một chút kinh nghiệm yêu đương nào. Thật không thể tưởng tượng nổi !

- Khó trách, khó trách! - Ôn Mạn lắc đầu cười khổ, trong lòng mừng thầm quyết định nhất định phải bắt lấy cái đầu gỗ này, đem hấn vĩnh viễn trở thành hình bóng của mình.

” Không tốt !” Khi Ôn Mạn đang miên man suy nghĩ thì Hàn Hạo đột nhiên biến sắc, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị nói:

- Mang người của người lập tức rời khỏi nơi này đến Vùng Đất Hỗn Loạn trước!

- Có chuyện gì vậy? - Ôn Mạn hoảng hốt, nằng ý thức được tình huống khác thường này mà hỏi lại.

- Là Đạt Cách Mã ! Hắn đã đến rồi, ta cảm nhận được khí tức trên người của hắn! - Hàn Hạo nói với Ôn Mạn:

- Người lập tức rời khỏi nơi này, ta ngăn chặn hắn!

- Là thống lĩnh của Tử Vong thần vực chúng ta sao? - Ôn Mạn kinh hãi, sốt ruột nói :

- Nếu là như vậy thì người mau đi trước đi, ta sẽ ở lại ngăn cản hắn!

- Người ngay cả một chiêu của hắn cũng không đỡ được thì cản kiểu gì! - Khuôn mặt Hàn Hạo trở nên lạnh như băng, dáng vẻ không kiên nhẫn nói : - Nghe lời ta, lập tức rời khỏi nơi này! Yên tâm đi, hắn sẽ không giết được ta đâu!

Ôn Mạn nhìn chăm chú Hàn Hạo vài giây rồi gật đầu quả quyết nói :

-Được! Sau khi ta đi, người phải sống sót đấy! - Nói xong, Ôn Mạn cũng không quay đầu lại, lập tức đi đến chỗ các thủ hạ ra lệnh :

- Mọi người đi theo ta, lập tức rời khỏi nơi này!

Những thủ hạ của Ôn Mạn đều hoài nghi, không rõ tình hình hiện giờ nhưng cũng nhanh chóng theo sau Ôn Mạn rời đi.

Hàn Hạo đứng tại chỗ, tay cầm cốt thứ thương dài ba mét, lặng lẽ chờ Đạt Cách Mã đến nơi.

Chỉ sau mười phút, bạch cốt vương tọa đột nhiên phủ xuống, Đạt Cách Mã mặt đeo một chiếc mặt nạ đang ngồi chễm trệ trên vương tọa. Vì mục tiêu lần này của hắn là Hàn Hạo nên việc rời đi của Ôn Mạn, Đạt Cách Mã cũng không có hành động gì.

- Hàn Hạo, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi! - Đạt Cách Mã ngồi trên bạch cốt vương tọa nhìn xuống Hàn Hạo đang đứng phía dưới. Nhìn thấy bộ dáng giống như gặp cường địch của Hàn Hạo liền cười hỏi :

- Như thế nào, còn muốn động thủ với ta sao?

- Thống lĩnh. - Hàn Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, hồ hững nói.

- Hàn Hạo, ta đối xử với người không tệ vì sao người phản bội ta mà về với tên Bồ Lai Ân kia? - Đôi tay của Đạt Cách Mã từ từ ở trong tay áo duỗi ra, da thịt tái nhợt không một tia huyết sắc, móng tay sắc nhọn như câu. Trên cao nhìn xuống hai tay của Đạt Cách Mã giống như đang bao phủ Hàn Hạo.

Lực lượng tử vong dần dần hội tụ trên ngón tay của hắn, hình thành từng làn khói đen đưa.

Hàn Hạo trong nháy mắt trở nên lạnh như băng không một chút hỗn loạn, yên lặng nói :

- Xin lỗi, là do người không đủ mạnh để ta cam tâm tình nguyện thần phục!

Đạt Cách Mã cười lạnh, khinh thường nói :

- Là tên Bồ Lai Ân kia sao? Hắn có thể cho người cái gì? Đừng quên người là liệt thần giả, người và ta giống nhau, liên minh liệt thần giả mới là nơi người cần đến! Bất kể thế nào thì thân phận của người chính là gông xiềng trời buộc người cả đời, không gì có thể thay đổi được!

Gật gật đầu, Hàn Hạo nói :

- Không sai, ta tuy không thay đổi được thân phận liệt thần giả của mình nhưng ta có thể tự thay đổi địa vị của mình trong đám liệt thần giả! - Ngón tay chỉ thẳng vào Đạt Cách Mã, Hàn Hạo quát lạnh :

- Thống lĩnh, người không giết nổi ta đâu! Cuối cùng sẽ có một ngày, ta trở thành thủ lĩnh của tất cả liệt thần giả!

- Không biết tự lượng sức! - Đạt Cách Mã hừ lạnh, bạch cốt vương tọa đột giống như dời non lấp biển đem Tử Vong lực lượng như một tòa núi lớn đè ép xuống. Trên tay hắn xuất hiện một làn khói màu xám, bỗng nhiên biến thành rất nhiều xạ tuyến đánh tới, ở trong không khí truyền đến tiếng “xuy xuy” ghê rợn.

- Hàn Hạo, ta tốn hơn vạn năm mới có thể trở thành thống lĩnh của liệt thần giả, ngươi nghĩ mình có đủ khả năng hay sao? Muốn trở thành thủ lĩnh của tất cả liệt thần giả thật sự là người ngốc nằm mơ! Hôm nay ta nhất định phải thu về những thứ mà ta ban cho ngươi! - Đạt Cách Mã không khách khí nữa, từ bên trong bạch cốt vương tọa bắn ra cốt mâu.

- Những thứ của ta đều không có chút gì quan hệ với ngươi! Ngươi ban tặng cho ta chỉ là danh phận thủ lĩnh liệt thần giả nhỏ nhoi, không đáng nhắc tới! - Tử Ma Nhân của Hàn Hạo chợt lóe ra tà quang rồi nhanh chóng biến mất. Sau lưng, bảy thanh cốt thứ bay ra nhưng không phải công kích Đạt Cách Mã mà là cắm ở bảy phương hướng xung quanh mình.

Bảy luồng lực lượng bất đồng từ bên trong những thanh cốt thứ tràn ra, âm thanh của từng hung hồn bên trong gào thét, không biết đã giam cầm bao nhiêu lệ hồn ở trong đó. Giờ khắc này, toàn thân Đạt Cách Mã chấn động, hắn cảm thấy Tử Vong nguyên tố xung quanh hỗn loạn, không còn quen thuộc như trước đây nữa.

Cùng lúc đó, một khối Vong Hồn bia mà Hàn Hạo lấy được từ vong linh giới bay ra khỏi ngực của hắn. Trong nháy mắt, mộ bia cao chọc trời chắn trước mặt Hàn Hạo.

Toàn bộ văn tự kì dị trên Vong Hồn bia đột nhiên như sống lại giống như có sinh mạng của con người xoay tròn quanh Vong Hồn bia, liên kết với bảy cây cốt thứ...

Lấy Hàn Hạo làm trung tâm, tất cả Tử Vong nguyên tố trong phạm vi trăm dặm đều bị Vong Hồn bia hút vào, ngay cả Đạt Cách Mã có cảnh giới chủ thần cũng lơ mơ cảm thấy lực lượng Tử Vong đang cực kì hỗn loạn làm cho hắn có phần không chế không được...

Tay cầm cốt mâu dài ba mét, Hàn Hạo thờ ơ nhìn bạch cốt vương tọa của Đạt Cách Mã, bỗng nhiên rống lên.

Từ bên trong Vong Hồn bia truyền ra lực lượng chấn động mãnh liệt trực tiếp ảnh hưởng đến Tử Vong lực lượng của Đạt Cách Mã. Hắn đột nhiên cảm thấy Tử Vong lực lượng trong cơ thể đột ngột chảy rất nhanh về hướng Vong Hồn bia.

- Thứ đó là gì? - Đạt Cách Mã run sợ có chút không dám tin nhìn Vong Hồn bia đang hấp thu Tử Vong nguyên tố trong phạm vi trăm dặm. Vong Hồn bia ban đầu chỉ cao mấy chục mét bỗng chốc vọt lên như một ngọn núi hùng vĩ ở trong trời đất.

Vong Hồn bia sau khi biến đổi có thể thấy rõ phía trên mặt bia còn có rất nhiều văn tự, bên dưới là đủ loại xương cốt chất đống. Một tia Tử Vong lực lượng vận chuyển khắp Vong Hồn bia giống như là kinh mạch trong cơ thể con người, cực kì quái dị!

Đạt Cách Mã không thể khống chế được Tử Vong thần lực của mình. Ngọn núi Vong Hồn bia phát ra một luồng năng lượng kì lạ, chẳng những ảnh hưởng đến Tử Vong nguyên tố mà còn ảnh hưởng đến người tu luyện Tử Vong lực lượng.

Đạt Cách Mã vô cùng sợ hãi, lập tức thu công kích về.. Tập trung tất cả lực lượng trong cơ thể, liều mạng ngăn không cho thần lực tiếp tục trôi đi.

Dù sao Đạt Cách Mã cũng có cảnh giới chủ thần, sau khi hắn ổn định thần hồn ngừng công kích Hàn Hạo, toàn lực chống đỡ sự thôn phệ Tử Vong lực lượng của Vong Hồn bia. Thần lực trong cơ thể đã dần ổn định lại, không còn chảy về phía Vong Hồn bia nữa.

- Không có khả năng, điều đó này không có khả năng! - Đạt Cách Mã thở hổn hển, đôi mắt trên mặt nạ đầy vẻ hoang mang nói:

- Ngươi chưa đạt đến cảnh giới chủ thần, không thể có lực lượng đáng sợ như vậy, ngươi rốt cuộc là ai?

Lúc này Hàn Hạo đứng ở trên đỉnh Vong Hồn bia, vô số sương mù trắng xóa tuôn ra bao phủ xung quanh hắn, giờ khắc này Hàn Hạo dường như đã trở thành một bộ phận của Vong Hồn bia!

- Đạt Cách Mã, mặc dù ngươi tu luyện Tử Vong lực lượng cao hơn ta nhưng ngươi cũng không giết chết được ta đâu! - Tiếng nói của Hàn Hạo từ trong sương mù mênh mông truyền đến:

- Những ai tu luyện Tử Vong lực lượng đều bị ảnh hưởng từ Vong Hồn bia. Ngoại trừ Tử Vong chủ thần có thần cách ra thì tất cả những ai tu luyện Tử Vong lực lượng đều không thể giết chết ta!

- Thứ kia rốt cuộc là gì ? - Đạt Mã Cách trong lòng mù mờ, hẩn gần như đã tin lời Hàn Hạo nói, bởi vì lực lượng trên Vong Hồn bia đã nói lên tất cả.

Hàn Hạo trầm ngâm một chút rồi trả lời :

- Ta cũng không biết ! - Dừng lại một chút, Hàn Hạo nói tiếp :

- Ta hiện giờ vẫn không thể tự do khống chế lực lượng của nó, chờ đến khi có thể thật sự đem tất cả lực lượng của nó phát huy ra hết thì ngươi chỉ còn con đường chết mà thôi!

Những lời này vừa nói ra, vòng xoáy Tử Vong vĩ đại từ trong phạm vi của bảy thanh cốt thứ, lấy Vong Hồn bia làm trung tâm dần dần bay lên. Sau khi vòng xoáy Tử Vong bao phủ Vong Hồn bia, một trận cuồng phong mãnh liệt thổi qua đem vòng xoáy Tử Vong tan biến không tung tích.

Vừa mới đây, Hàn Hạo còn dựng lên một Vong Hồn bia đáng sợ, trong nháy mắt đã cùng bảy thanh cốt thứ đột ngột tan biến.

Đạt Cách Mã hồn bay phách lạc, miệng lưỡi khô khốc nhìn mặt đất đang dần dần khôi phục nguyên dạng. Một lúc lâu mới lắc đầu lẩm bẩm:

- Khó trách hẩn không cam lòng ở dưới trướng của ta, hóa ra đã cường đại như vậy rồi!

929. Chương 929:mảnh Thần Cách

Trong lúc đó, bên trong gian thạch thất ở trên một tòa ngọn núi lớn nguy nga thuộc Tử Vong thần vực, có một kẻ đang đắm chìm trong nguyên tố hải dương bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn về phương hướng của Hàn Hạo, thấp giọng nói:

- Có thể là ai chứ?

Khi hẩn nói chuyện, Tử Vong nguyên tố đậm đặc như một loại chất lỏng từ trong miệng tràn ra, hội tụ ở bên trong thạch thất.

Nếu là người khác tu luyện Tử Vong lực lượng, đều cần phải hấp thu nguyên tố lực lượng liên tục để cường đại hẩn, mà hẩn dường như đã phá vỡ những ràng buộc này. Không cần phải tu luyện ở nơi có nguyên tố đậm đặc, hơn nữa mỗi một lời hẩn nói ra, lại có tử vong nguyên tố từ trong cơ thể tràn ra ngoài.

Giống như, hẩn chính là một nguồn suối lực lượng không ngừng phóng ra Tử Vong nguyên tố, giống như tất cả những người tu luyện Tử Vong lực lượng ở khắp các vị diện có được Tử Vong nguyên tố đều là nhận được từ người hẩn!

- Xem ra, ta phải đi Thời Không thần vực một chuyến rồi. - Người nọ thì trào lẩm bẩm, cả người dung nhập vào bên trong căn phòng đang tràn ngập Tử Vong nguyên tố, từ từ biến mất.

.....

Tại trung tâm thần điện của Vận Mệnh thần vực, An Cát Lệ Na tâm tình buồn chán nhìn về mặt không biểu cảm của Vận Mệnh nữ thần, lẩm nhẩm nói:

- Mẫu thân, con muốn đi ra ngoài dạo chơi, đi tìm Bố Lai Ân. Con biết hẩn đang ở Vùng Đất Hỗn Loạn, nơi này rất gần đó mà!

Vận Mệnh nữ thần nhắm mắt, không giống lúc trước mang theo thần uy và khí tức khủng bố phủ xuống Hắc Ám thần vực, chỉ giống như một người mẹ hiền từ, rất ôn hòa thường, ôn nhu nói với An Cát Lệ Na:

- Đoạn thời gian này không được, chờ một thời gian nữa, đến lúc đó ta sẽ an bài cho con và hẩn gặp mặt.

- Vì sao? - An Cát Lệ Na gặm miếng năng lượng tinh thạch, giống như là ăn đồ vật, cong cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng hỏi lại.

Vận Mệnh nữ thần đưa tay xoa nhẹ mái tóc dài mềm mại của An Cát Lệ Na, cười khẽ nói:

- Có một số việc con tạm thời không thể biết, nhưng mà tên Bồ Lai Ân kia là nhân vật quan trọng. Ha ha, hắn vốn không thuộc về nơi này, nhưng việc hắn tồn tại, sẽ làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều người!

- Hắn đâu có gì khác lạ. Vì sao mẫu thân lại nói hắn không thuộc về nơi này chứ? Kỳ Áo đại lục mặc dù chỉ là một vị diện cấp thấp nhưng số người từ vị diện cấp thấp đến đây cũng không ít! - An Cát Lệ Na có chút nghi hoặc.

Nhẹ giọng nở nụ cười. Vận Mệnh nữ thần thần nhiên nói:

- Hắn cũng không phải đến từ Kỳ Áo đại lục. Tên thật cũng không phải là Bồ Lai Ân. Những cái này về sau con sẽ biết. Sự tồn tại của hắn đối với tất cả mọi người chúng ta là một cái cơ hội. Hắn chính là một chiếc chìa khóa. Sau này có lẽ mẫu thân cũng phải đi cầu hắn đó.

An Cát Lệ Na ngạc nhiên. Khó hiểu nói:

- Chúng ta? Mười hai đại chủ thần?"

Cười cười gật đầu, Vận Mệnh nữ thần nói:

- Đừng hỏi nhiều như vậy. Ta đáp ứng con, chờ thời cơ chín muồi ta sẽ nói cho con biết rõ sự tình."

Nhưng vào lúc này. Vận Mệnh nữ thần hình như cảm ứng được gì đó. Đôi mắt giống như bầu trời mênh mông đang có rất nhiều ngôi sao chuyển động. Nhìn về phương hướng của Hàn Hạo cùng Đạt Cách Mã giao chiến. Nàng giật mình. Lắm bầm nói: - Làm sao lại xuất hiện một khối thần cách. Hừ! Là Tử Vong hệ. Tên kia nhất định cũng đã cảm ứng được. Không chừng phải đi đến đó một chuyến...

- Làm sao vậy, mẫu thân? - An Cát Lệ Na thấy mẫu thân đột nhiên trở lên khác lạ liền tò mò hỏi.

- Không có chuyện gì. - Vận Mệnh nữ thần cười đứng dậy, nói với An Cát Lệ Na:

- Mẫu thân phải ra ngoài một chuyến, chắc là rất nhanh sẽ trở về. Con phải nghe lời mẫu thân, trong khoảng thời gian này không được bước bình nữa, ngoan ngoãn ở trong này được không?

- Đương nhiên, con sẽ không rời đi nơi này. - An Cát Lệ Na vẻ mặt tinh ranh, lập tức cam đoan.

Gật đầu, Vận Mệnh nữ thần đến sát An Cát Lệ Na, hôn nhẹ lên mặt nàng, chợt giống như không khí biến mất vô tung.

.....

Hàn Hạo trong nháy mắt biến mất vô tung, Đạt Cách Mã nhìn khu vực này đang dần dần khôi phục nguyên trạng. Thất thần một lúc rồi cũng rời đi.

Ba ngày sau, Đạt Cách Mã xuất hiện ở cạnh một miệng núi lửa gần Vùng Đất Hỗn Loạn. Hắc Ám, Hủy Diệt hai thần vực lập thần giả Hai thống lĩnh Đạt Tạt và A Sắt Nhĩ Tư Đặc của hai thần vực Hắc Ám, Hủy Diệt dựa theo ước định đã chờ ở đây.

Mắt thấy bạch cốt vương tọa của Đạt Cách Mã ở miệng núi lửa hiện ra, tu luyện Hủy Diệt lực lượng Đạt Tạt chân mày hơi nhíu, hỏi:

- Đạt Cách Mã, thế nào rồi? Nhìn bộ dáng của ngươi hình như không thoải mái. Chẳng lẽ ngươi tự thân xuất mã, cũng không thể thu thập được tên tiểu tử quái rối khắp nơi kia sao?

A Sắt Nhĩ Tư Đặc cũng vô cùng khó hiểu, trầm giọng nói:

- Đạt Cách Mã, tiểu tử kia là từ Tử Vong thần vực của ngươi đi ra, ngươi không đành lòng xuống tay sao? Hắn cho dù tư chất dù tốt cỡ nào, nhưng bây giờ chính là địch nhân của chúng ta. Tại nơi tiếp giáp mấy thần vực hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, đến khi lực lượng của chúng ta tập hợp ở đây, nhất định sẽ chịu sự đuổi giết của mấy đại thần vực kia. Đến lúc đó hành động sẽ phải dừng lại giữa chừng!

- Đạt Cách Nã, nếu người không hạ thủ được, ta giúp người giải quyết hần! Không thể chỉ vì một tên tiểu tử của Tử Vong thần vực, mà chậm trễ đại sự chúng ta sắp đặt lâu nay! - Đạt Tập hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui.

Đạt Cách Mã lúc này đang mang mặt nạ, nhìn quét qua hai người, nói:

- Ta đã động thủ, nhưng mà không thể giết chết hần. Chẳng những không thể giết chết hần, thần lực của ta còn chịu thiệt không ít. Tiểu tử này, vô cùng tà môn, thần khí trong tay không biết là loại gì, hình như có chút khắc chế đối với ta!

Này, Đạt Tập cùng A Sắt Nhĩ Tư Đặc biến sắc, vẻ mặt không tin tưởng, Đạt Tập nói:

- Đạt Cách Mã, người nói nhầm đấy chứ? Tiểu tử kia rõ ràng không tới cảnh giới chủ thần. Trong tay cho dù nắm giữ thần khí lợi hại, cũng tuyệt không phải đối thủ của người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

A Sắt Nhĩ Tư Đặc cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn Đạt Cách Mã đầy khó hiểu.

- Đó là một cái mộ bia, mặt trên có văn tự phức tạp thâm ảo. Trong mộ bia có một cỗ Tử Vong lực lượng vô cùng thần kỳ ... - Đạt Cách Mã nhớ lại cảnh tượng ba ngày trước, kể lại tường tận tỉ mỉ tình huống đã phát sinh ở trên người hần cho hai người nghe. Ngay cả cảm ngộ của hần đối với Vong Hồn bia cũng kể lại cẩn thận.

Sau khi hần nói xong, A Sắt Nhĩ Tư Đặc vẻ mặt hoảng sợ, còn Đạt Tập lại có chút dăm chiêu.

Trầm mặc hồi lâu, Đạt Tập bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, kinh hãi kêu to:

- Là một mảnh thần cách!

Đạt Cách Mã cùng A Sắt Nhĩ Tư Đặc thân thể chấn động, trong mắt tràn đầy kinh ngạc không thể tin được, thanh âm Đạt Cách Mã có chút run rẩy, lắp bắp nói:

- Đúng rồi... Đúng rồi, ta phải sớm nghĩ đến mới đúng. Cũng chỉ có loại vật này, mới có thể phóng ra lực lượng như thế, ngay cả ta cũng không thể kháng cự!

Đột nhiên, trong đôi mắt Đạt Cách Mã lộ ra vẻ tham lam, hần thất thố bắt lấy Đạt Tập, A Sắt Nhĩ Tư Đặc hai người, hét to:

- Giúp ta cướp lấy thần cách mảnh nhỏ kia, tất cả mọi thứ của ta tùy ý các người lấy, mặc kệ các người đưa ra điều kiện gì, ta đều đáp ứng hết!

Đạt Tập cùng A Sắt Nhĩ Tư Đặc liếc mắt khinh thường, đồng thời đẩy tay Đạt Cách Mã ra, Đạt Tập vẻ mặt ngưng trọng, nói:

- Thần cách trong truyền thuyết chỉ tồn tại ở Thiên Không thành, mà Thiên Không thành nghe nói ở thời điểm Sáng Thế thần biến mất lần trước liền phong bế, sao lại có thần cách lưu lạc ở bên ngoài chứ?

Thanh âm A Sắt Nhĩ Tư Đặc dần trở nên nặng nề:

- Mảnh thần cách kia tuy rằng không phải thần cách chân chính, bên trong không có bốn nguyên lực lượng, nhưng cũng đã từng dùng để làm chứa thần cách cho nên có được lực lượng ảo nghĩa thuần túy nhất của một hệ. Nếu vị chủ thần có thần cách của một hệ nào đó ngã xuống, người nắm giữ mảnh thần cách này chỉ cần có thể đạt tới cảnh giới chủ thần đương nhiên sẽ trở thành tân chủ nhân của thần cách! Một khi thứ này đã xuất hiện, những chủ thần có được thần cách đều sẽ bất chấp tất cả để thu hồi nó! Cho nên những chủ thần có được mảnh thần cách chưa bao giờ dám xuất hiện, không biết đang ẩn núp ở trong vị diện xa xôi đến mức nào. Tên kia, tên kia sao lại có được mảnh thần cách chứ?

Đạt Cách Mã sau khi nghe sự giải thích của hai người từ từ bình tĩnh lại, vẻ mặt cười khổ, nói:

- Ta làm sao biết chứ? Nếu không phải hần dùng vật đó trấn áp ta thì ba ngày trước đã bị giết chết rồi! Trong tay hần nắm giữ thần khí như vậy, khó trách thực lực tiến bộ thần tốc. Nếu sớm biết hần có vật như thế, nắm đó ở Tử Vong thần vực ta đã giết chết rồi. Ài, hiện tại ngoại trừ chủ nhân chân chính của Tử Vong thần vực, không còn người nào tu luyện Tử Vong lực lượng có thể giết được hần!

Dừng một chút, Đạt Cách Mã tiếp tục nói:

- Cho nên, ta khẩn cầu hai vị giúp ta, vật này đối với ta có tác dụng vô cùng lớn. Một khi ta chiếm được, tương lai sẽ cùng đi tìm hai mảnh thần cách Hắc Ám, Hủy Diệt, được không?

- Chúng ta là minh hữu mà, đương nhiên phải giúp đỡ cho nhau. - Đạt Tịch nghĩ một đằng nói một nẻo mà đáp ứng, cười nói:

- Chỉ cần người có thể xác định được vị trí của tên kia, ta và A Sát Nhĩ Tư Đặc tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ.

Bên kia, A Sát Nhĩ Tư Đặc im lặng gật đầu, nhưng là thật hay giả cũng chỉ có chính hắn biết. Đạt Cách Mã tung hoành ở Tử Vong thần vực nhiều năm, loại người nào cũng đều gặp qua, hiển nhiên cũng từ trong lời nói của hai người biết bọn họ đương nhiên sẽ không thật tâm giúp mình. Nhưng là sự dụ hoặc của mảnh thần cách thật sự quá lớn, trước mắt Đạt Cách Mã cũng chỉ có khẩn cầu hai người này trợ giúp mới có khả năng đạt được. Trong lòng không ngừng cân nhắc, rốt cuộc nên cái gì để đả động hai người.

- Tốt tốt lắm, Đạt Cách Mã, chúng ta vẫn nên thương nghị cho tốt nên về việc tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn. Tiểu tử kia khẳng định sẽ ở đó, cho nên chỉ cần Vùng Đất Hỗn Loạn bị tấn công, hẳn chắc chắn sẽ xuất hiện! - Đạt Tịch thấy bộ dạng mắt hờn của Đạt Cách Mã, mảnh thần cách đang ám ảnh hắn, cho nên sẽ dồn hết sức vào lần tấn công này.

- Ta biết, ta sẽ triệu tập tất cả lực lượng trong tay mình lại. Ở trong Vùng Đất Hỗn Loạn, khi tiểu tử kia xuất hiện, ta sẽ không tiếc tất cả để cưới lấy mảnh thần cách! - Đạt Cách Mã hít sâu một hơi, bắt đầu suy nghĩ đến việc tập hợp những thủ hạ không tu luyện Tử Vong lực lượng lại, như vậy sẽ có khả năng tiêu diệt Hàn Hạo.

Thậm chí, Đạt Cách Mã còn nghĩ tới Tát Lạp Tư, không biết nên đưa ra điều kiện gì để Tát Lạp Tư trợ giúp mình.

Một mảnh thần cách đã làm xáo trộn toàn bộ suy nghĩ của Đạt Cách Mã !

930. Chương 930:có Phản Ứng Rồi!

Tại nơi mà Hàn Hạo và Đạt Cách Mã đại chiến.

Vài ngày sau, Vận Mệnh nữ thần đã tới vùng đất này. Sau khi ở đây đợi vài ngày thì có một bóng hình mờ mờ lung mờ ảo hiện giữa không trung.

Bóng hình mờ ảo kia vừa hiện ra, Tử Vong nguyên tố nơi đây lập tức trở nên dày đặc hơn trong Ma Án cốc gấp nhiều lần. Mệnh Vận nữ thần hồ hững hờ nhìn bóng hình kia rồi khẽ mở lời:

- Nội Tư Đặc, nhà ngươi tới rồi à.

Hình ảnh mờ ảo của Tử Vong chủ thần Nội Tư Đặc dần dần trở nên rõ ràng, hóa thành một thanh niên khôi ngô tuấn tú tràn đầy khí chất nhu hòa. Tử Vong nguyên tố trên người Nội Tư Đặc như từng luồng khói nhẹ trôi lập lờ khắp đất trời, hắn mỉm cười gật đầu nói:

- Bách Phỉ Lệ, người cũng khá lắm, lại tu luyện thêm Vận Mệnh pháp tắc. Người có biết người nắm giữ mảnh thần cách kia là ai, đang ở nơi nào không?

Vận Mệnh nữ thần Bách Phỉ Lệ chỉ cười hờ hững trả lời:

- Người không phải không biết đặc điểm của mảnh thần cách kia chứ. Người có thứ này chỉ cần không sử dụng tới là có thể né tránh được sự truy xét của người. Hơn nữa, người chẳng những không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, mà ngược lại người có món đồ này có thể phát giác được khí tức của người. Cho nên ta cũng chẳng thu hoạch được tin tức gì của đối phương.

- Sự tồn tại của cái đồ đó quả thật tạo ra một sự uy hiếp ngầm với đám người có thần cách chủ thần bọn ta! - Nội Tư Đặc xoa xoa mày, xem ra có chút ưu phiền.

- Đây là sự sắp đặt của Sáng thế thần. Chúng ta muốn thay đổi cũng không được. Sự tồn tại của mảnh thần cách này chính là để tạo hy vọng lật đổ chúng ta cho người khác. Cho dù là ai đi nữa, ngồi ở địa vị trên cao

một thời gian dài thì sẽ dần dà thay đổi. Sáng thế thần phát ra mảnh thần cách này hẳn là để cảnh cáo, vị trí của chúng ta không phải là vĩnh viễn không thể thay đổi. - Bách Phỉ Lệ thản nhiên nhẹ giọng nói.

Nội Tư Đặc gật đầu nói: - Ta sẽ tìm được kẻ đó. Bất kỳ ai có được mảnh Tử Vong thần cách thì ta sẽ không cho phép hắn sống sót.

Bách Phỉ Lệ cười cười, không hề nói gì thêm về vấn đề này, bởi vì nàng biết được nếu để nàng ta phát hiện ai đó có được mảnh vỡ thần cách của Vận Mệnh pháp tắc thì nàng cũng sẽ bắt chấp tất cả để tiêu diệt kẻ đó, tiêu diệt người có được thần cách cũng chính là cách bảo đảm chỗ ngồi chắc chắn cho vị trí chủ thần của bản thân.

- Nghe nói thành chủ Hi Nhĩ của Khô Cốt thành tại thần vực của người đã biến mất một cách thần bí, chuyện này là sao vậy? - Bách Phỉ Lệ trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nội Tư Đặc nhíu mày, nhìn kỹ Vận Mệnh nữ thần Bách Phỉ Lệ rồi mới hừ nhẹ:

- Nếu như không phải người trước đó đã mở lời, ta đã sớm giết cái tên tiểu tử đó rồi. Không chỉ có ta, tên gia hỏa Hắc Ám thần vực cũng sẽ không tha cho hắn. Hắn liên tục giết chết hai thành chủ ở Hắc Ám thần vực, khiến cho Hắc Ám thần vực không thể yên ổn như trước.

Nội Tư Đặc ngừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Bách Phỉ Lệ, tên gia hỏa đó thật sự là mấu chốt để khai mở Thiên không chi thành à? Không có hắn, sẽ không mở được sao?

- Không sai, không có hắn, Thiên không chi thành sẽ khó lòng khai mở lại được! Bởi vì bao quanh Thiên không chi thành đều là lực lượng thuộc về vũ trụ này, chỉ cần là lực lượng của vũ trụ này thì sẽ không khai mở được Thiên không chi thành! - Bách Phỉ Lệ gật đầu khẳng định, rồi lại dặn Nội Tư Đặc:

- Vì vậy hắn tuyệt đối không thể chết được. Chỉ cần lực lượng của hắn đủ mạnh, mạnh tới mức đạt được yêu cầu của chúng ta, đến khi sứ mạng khai mở Thiên không chi thành hoàn thành. các người muốn làm gì hắn thì ta cũng không có ý kiến gì.

- Bách Phỉ Lệ, ta chỉ sợ nuôi hổ gây họa thôi. Tên tiểu tử này tiến bộ nhanh quá, lại còn tu luyện lực lượng do kẻ kia để lại! Ta sợ đến một ngày nào đó, chúng ta sẽ áp chế không nổi hắn! - Nội Tư Đặc thở nhẹ một hơi, không biết có phải vì nghĩ tới cái người trong lời nói của hắn hay không mà vẻ mặt có thêm vài phần hoảng sợ.

- Yên tâm đi, hắn không thể nào đạt tới tầm cỡ của người kia đâu! Sự tồn tại của hắn chỉ là một chiếc chìa khoá để mở Thiên không chi thành. Một khi sứ mạng của hắn hoàn thành thì ta sẽ mặc kệ không lo tới. - Vận Mệnh nữ thần Bách Phỉ Lệ khẳng định thêm lần nữa, ngừng một chút rồi lại mở miệng:

- Vùng Đất Hỗn Loạn đang trong cơn hoảng loạn, người để ý một chút. Một vạn năm đã trôi qua rồi, lại tới thời kỳ phải thanh tẩy Vùng Đất Hỗn Loạn. Thừa cơ hội này, giải quyết xong cái ung nhọt Vùng Đất Hỗn Loạn này đi.

Nội Tư Đặc gật đầu rồi nhỏ nhẹ cười nói:

- Đều xếp đặt xong rồi. Đến khi đó nếu như người của Quang minh, và Sinh Mệnh thần vực tới thì người cứ đứng bên ngoài, để ta đối phó với bọn chúng.

- Chuyện về mấy người các người, ta cũng chẳng muốn lo tới. Chỉ cần các người đừng tiến vào Chúng thần đại lục, còn muốn làm gì thì cứ làm đi.

Bách Phỉ Lệ nổi câu lạnh nhạt vừa nói vừa nhìn Nội Tư Đặc:

- Người chuyển lời cho tên gia hỏa tại Hắc Ám thần vực một câu, trước khi khai mở Thiên không chi thành, không được phép đụng tới hắn. Ài, chuyện gì phải nói ta đều đã nói rồi, trong lòng người biết phải làm thế nào là được. Ta trở về đây.

Nói xong, thân ảnh của Bách Phỉ Lệ dần dần hòa lẫn vào không khí, gió nhẹ thổi phất qua thì đã không còn dấu vết gì. Nội Tư Đặc cũng không lập tức bỏ đi, lợi dụng Tử Vong nguyên tố đang trôi nổi dờ dề

thăm xét tình huống của vùng đất quanh đây. Sau khi ẩn giấu lực lượng trên người, hắn liền trở thành một thần cấp bình thường, chẳng có một điểm nào là bất mắt cả.

...

Trải qua vài tháng lưu lạc bên ngoài, Hàn Hạo lại trở về Vùng Đất Hỗn Loạn. Sau khi thoát khỏi Đạt Cách Mã, hắn không ngừng truyền ra mệnh lệnh, khiến tất cả đám thủ hạ liệt thần giả giả bên ngoài lui về Vùng Đất Hỗn Loạn. Nếu Đạt Cách Mã đã xuất hiện thì điều này cho thấy một bộ phận lớn liên minh liệt thần giả sẽ nhanh chóng kéo tới. Điều đáng làm bọn họ đều đã làm cả, tin tức cần loãn truyền cũng đã phát ra hết, tiếp tục ở lại đó cũng không còn quan trọng nữa.

Ngoài ra, thông qua Vong Hồn bia trong cơ thể, hắn cảm giác được khí tức của Tử Vong chủ thần Nội Tư Đặc. So với sự uy hiếp của liệt thần giả thì Nội Tư Đặc càng đáng sợ hơn. Hắn mặc dù không hiểu rõ về tác dụng của Vong hồn bia, nhưng vẫn có thể lợi dụng Vong hồn bia để cảm nhận được sự khủng bố của kẻ kia.

Năm đó khi còn ở Tử Vong thần vực, Hàn Hạo có thể cầm cự lâu dài ở biên giới của dãy núi Long Sâm đều là vì khả năng cảm ứng được các nhân vật khủng bố. Ở Tử Vong thần vực, ngay cả đám người Hi Nhĩ có ẩn ký của Nội Tư Đặc, cũng không thể cảm nhận được vị trí cùng khí tức của Nội Tư Đặc. Còn Hàn Hạo thì vẫn có thể thông qua Vong hồn bia để cảm ứng được vị trí tương đối của hắn.

Ở Tử Vong thần vực, Hàn Hạo mặc dù ẩn hiện khắp nơi gây loạn, nhưng lại lợi dụng lực cảm ứng kỳ diệu của Vong Hồn bia đối với Nội Tư Đặc để lánh né hắn ta, ráng sức giữ vững cự ly an toàn. Hàn Hạo không hề biết chỉ cần không dùng đến món đồ hắn có được, thì Nội Tư Đặc sẽ cảm ứng không được vị trí. Hắn chỉ biết dựa theo bản năng, càng cách xa Nội Tư Đặc càng an toàn.

Sau khi tới Vùng Đất Hỗn Loạn không bao lâu thì Hàn Hạo đã đi tìm Ôn Mạn. Khi Ôn Mạn thấy Hàn Hạo đột nhiên xuất hiện, trong lòng cực kỳ kích động khó có thể tự kiềm chế. Nếu không phải bên cạnh có quá nhiều thủ hạ, nói không chừng Ôn Mạn đã nhảy vào lòng Hàn Hạo.

Không biết vì sao, nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ hưng phấn của Ôn Mạn, trong lòng Hàn Hạo lại nảy sinh cảm giác giống như gặp lại người thân.

- Đi thôi, chúng ta quay về, chuẩn bị khai chiến với bọn người kia.

Hàn Hạo gật gù đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Người không có chuyện gì là tốt rồi. Hàn Hạo, người đã thấy qua Đạt Cách Mã chưa? - Sau cơn kích động, Ôn Mạn liền nghĩ tới việc quan trọng, lên tiếng hỏi.

- Đã thấy qua rồi. - Hàn Hạo thản nhiên thừa nhận. Theo hắn thấy, chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm cả.

- Người, người thật sự thấy Đạt Cách Mã sao? - Ôn Mạn cả kinh hô lớn:

- Vậy sao người có thể bình an trở về được. Đạt Cách Mã chính là thống lĩnh của liệt thần giả trong toàn Tử Vong thần vực. Hắn, hắn... lực lượng của hắn..

- Người tu luyện lực lượng Tử Vong, giết không nổi ta đâu. - Hắn nhú nhú mày, ngay cả hắn cũng không hiểu rõ hết được tác dụng của Vong hồn bia, cho nên cũng không giải thích gì nhiều với Ôn Mạn.

Nét mặt Ôn Mạn đầy hoài nghi, tựa hồ không rõ vì sao lực lượng Tử Vong do Đạt Cách Mã tu luyện lại không thể giết được hắn. Nhưng nàng thấy Hàn Hạo dường như không muốn tiếp tục đề cập tới chuyện này nên cũng không hỏi thêm. Sau khi Ôn Mạn biết được Hàn Hạo không hề biết tí gì về chuyện tình ái, thì về mặt lúc nào cũng hưng phấn như nhặt được vàng. Trong lòng thầm nhủ với bản thân nhất định phải nắm cho chắc cơ hội, khai phá cái đầu gỗ kia.

Sau đó, Ôn Mạn lôi ra mọi thủ đoạn, không ngừng dẫn dụ Hàn Hạo. Giống như khi dạy bảo đám thủ hạ, Ôn Mạn không tiếc công sức đàm luận với Hàn Hạo cái gọi là cảm tình... đem hết mọi hiểu biết của nàng về chuyện này đổ lên người Hàn Hạo.

Nhưng Ôn Mạn dần dần phát hiện Hàn Hạo căn bản không phải là loại người chịu nghe lời người khác nói. Nhận thức của hắn về thế giới này tựa hồ đều do hắn tự mày mò mà ra, toàn do hắn tự phỏng định, căn bản là không tin tưởng lời nói từ miệng người khác.

Trên đường đi, Hàn Hạo giữ vững chính sách không thêm để ý tới cách suy nghĩ do Ôn Mạn rót vào đầu hắn, một mực giữ vẻ trầm mặc ít nói. Cho dù Ôn Mạn về phương diện nào đó có nói toạc hắn ra, Hàn Hạo cũng chỉ nhún mày, không đưa ra ý kiến của bản thân.

Ôn Mạn dần dần bắt đầu sốt ruột. Trước mặt hai người là một dãy núi đầy hoa thơm cỏ lạ. Cả một vùng đất đều được bao phủ bởi màu lục sắc của cây cỏ xanh tươi. Mây trắng trên trời như tơ, nắng ấm trời trong, mùi hương thoang thoảng khắp nơi, khiến người ta vui vẻ thanh thản, không khỏi có ý tưởng bay bổng bồng bềnh.

- Hàn Hạo, ta nói nhiều với ngươi như vậy, ngươi rốt cuộc có nghe hay không, có hiểu gì hay không? - Ôn Mạn đứng giữa nơi trăm hoa đua nở này, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

- Hàn Hạo lắc đầu hồ hững nói:

- Ta không hiểu người nói cái gì, cũng không hứng thú muốn biết. Theo ta thấy, bất kỳ chuyện gì cùng đều cần phải tự mình tìm tòi mới có thể biết được tình huống thật sự thế nào. Ta chỉ đi theo tình tự cùng cảm nhận trong nội tâm của ta thôi. Thứ mà ta chưa hề tiếp xúc, va chạm qua, sẽ không vì lời nói của người khác mà dễ dàng khẳng định.

Ôn Mạn sững sờ, nhìn bộ dạng không hiểu phong tình của Hàn Hạo, thật không biết nên khóc hay nên cười:

- Người nói phải va chạm tiếp xúc để tìm hiểu là ý gì đây? - Ôn Mạn do dự một chút rồi mới dò hỏi.

- Giống như cái ngày đó đó, dùng tay chạm vào, dùng tâm cảm nhận! - Hàn Hạo kỳ quái liếc mắt nhìn Ôn Mạn, tựa hồ cảm thấy câu hỏi của Ôn Mạn vô cùng ngớ ngẩn.

Vừa nghe Hàn Hạo đề cập tới chuyện ngày hôm đó, vẻ mặt Ôn Mạn không tự chủ được đỏ rần lên, tim đập thình thịch, len lén liếc mắt nhìn bản mặt đoan chính của Hàn Hạo. Nàng cắn răng chữ thầm: - Cái thằng hỗn đản ... không ngờ là nghĩ tới chuyện đó? Vậy ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ cứ như lần đó, buông thả để hắn mặc sức... mò ... mò mẫm trên người?

- Tâm ngươi loạn rồi, như vậy không hay lắm, sẽ ảnh hưởng tới tâm cảnh. Chuyện này sẽ khiến ngươi không thể tập trung tinh lực khi chiến đấu! Ta chưa bao giờ để trong tâm bị loạn cả! - Hàn Hạo nhún mày trách mắng.

Ôn Mạn nghe Hàn Hạo nói như vậy, trong lòng nổi giận, nàng suy nghĩ chốc lát rồi bực tức nói:

- Ta không tin ngươi có thể giữ tâm tình như phẳng mặt nước được! - Nói xong Ôn Mạn liền hung hăng, đỏ mặt đi về phía Hàn Hạo.

Hàn Hạo vừa mới nói bản thân luôn trong trạng thái bình thản như mặt nước, đột nhiên trong lòng có chút nháy động. Vong Hồn bìa trong tâm lại như bị thứ gì đó tác động, không ngờ không chịu sự khống chế của hắn.

Ôn Mạn thâm hận phương pháp này của Hàn Hạo, trong lòng nghĩ ta không tin không thể phá hỏng tâm như thủy của nhà ngươi. Nghĩ như thế càng khiến Ôn Mạn thêm kiên định về biện pháp của mình, mặc kệ liềm sỉ trong lòng, mạnh mẽ đi tới trước mặt Hàn Hạo.

Trong lúc đó thì chân mày Hàn Hạo nhíu lại, quang mang từ Tử ma nhãn dần dập. Hắn dường như đang suy trầm tư về vấn đề gì đó, căn bản không để ý tới sự chủ động của nàng ta, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lên người nàng ấy. Ôn Mạn nổi giận, cắn ghét hừ nhẹ một tiếng rồi nhỏ giọng la:

- Ta không tin ngươi không có chút cảm tình nào!

Ôn Mạn đột nhiên mở rộng vòng tay, nhào tới ôm chặt áp sát lấy người Hàn Hạo. Cặp ngực cao vút đầy đặn đè lên ngực hắn...

Không chỉ như vậy, Ôn Mạn còn thò tay mò mò lưng Hàn Hạo, đặc biệt là chỗ có bảy căn cốt thứ, nàng ta lại càng sờ mạnh. - Không ngờ... không ngờ quả thật là xương liền người... - Khi bàn tay nhỏ nhắn của nàng sờ tới nơi đó, Ôn Mạn nhin không được hết nhỏ một tiếng.

Từ trước tới giờ, nàng đều cho là bảy căn cốt thứ cắm trên lưng Hàn Hạo không phải là nối liền với thân thể hắn. Theo nàng thấy, bảy căn cốt thứ đó chỉ là một thứ vũ khí của Hàn Hạo mà thôi, bình thường thì chỉ là một thứ vũ khí để trên lưng của hắn. Nhưng hiện giờ tay nàng sờ tới gốc của cốt thứ, mới phát hiện ra được từng cây cốt thứ đều dính liền với cốt nhục của Hàn Hạo, rõ ràng là một bộ phận của thân thể hắn ta.

Ôn Mạn vô cùng kinh ngạc, bàn tay nhỏ bé không ngừng sờ sờ sau lưng, thân người đẩy dãn của nàng áp chặt lấy người Hàn Hạo, run rẩy như có như không, khiêu gợi từng dây thần kinh của hắn.

Ta không tin người không có chút phản ứng nào! Ôn Mạn hung hăng thầm nói, sau đó liếc trộm Hàn Hạo một cái rồi đột nhiên sắc mặt đại biến, la hoảng:

- Hàn Hạo, ngươi làm sao vậy?

Vong hồn bia từ ngực Hàn Hạo hiện ra. Một cỗ lực lượng kỳ dị truyền ra từ trên người Hàn Hạo, chấn bay Ôn Mạn ra ngoài. Từng hàng chữ trên bia văn tựa như có sinh mệnh trôi ra từ trên bề mặt Vong hồn bia quện quanh người Hàn Hạo không ngừng bay nhảy. Tử Vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng dường như chịu lực hấp dẫn trí mạng, điên cuồng xông vào cơ thể hắn.

Hàn Hạo có chút ngẩn ngơ, chân mày vẫn nhíu chặt, đánh giá những hàng chữ bia văn đang quẩn quanh người. Qua một lúc, Hàn Hạo mới dần dần đưa tay ra, do dự một hồi rồi chộp lấy Vong hồn bia hiện ra từ trên người hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát lấy bia văn trên mặt Vong hồn bia.

Đột nhiên, những kí tự thần bí từ bề mặt Vong hồn bia đang quện quanh người xuyên thẳng vào đầu hắn qua hai con mắt. Thân thể Hàn Hạo chấn động, mi mắt lập tức nhắm chặt, cả người tựa như hóa đá đứng ngậy ra đó không hề nhúc nhích...

931. Chương 931:bia Văn Nhập Thể!

Kí tự trên Vong Hồn bia trong nháy mắt đều chui hết vào đầu Hàn Hạo. Hắn bỗng chốc hóa đá, đứng đó không hề có chút khí tức sinh mạng nào.

Vong Hồn bia hiện ra ngay ngực hắn không ngừng tụ tập Tử vong nguyên tố, dường như đang muốn rút sạch toàn bộ Tử vong nguyên tố tại Vùng Đất Hỗn Loạn. Lần này Vong Hồn bia vẫn chưa hóa lớn, nhưng trên mặt mộ bia lại phóng ra ánh sáng trắng kì lạ, trong đó lại còn có thể thấy được rõ ràng từng thanh bạch cốt nhỏ nhỏ.

Một phần bia văn mặc dù nhập được vào đầu Hàn Hạo, nhưng bia văn trên bề mặt Vong Hồn bia vẫn còn chỉ chút dày đặc, dưới ánh sáng trắng kia, giống như từng con trùng đang lúc nhúc trên bề mặt tấm bia, hấp thu lấy Tử vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng hội tụ về...

Về mặt Ôn Mạn hoảng sợ sau khi bị chấn bay đi, chỉ đứng đó nhìn những đột biến xảy ra với Hàn Hạo, không biết phải làm thế nào. Nàng thử tiếp cận Hàn Hạo để làm gì đó nhưng không những nàng lại gần được hắn mà lực lượng vô hình từ trên bề mặt Vong Hồn bia kia truyền ra đáng nàng vắng ra ngoài.

Cỗ lực lượng đó có pha lẫn một tia ý niệm của Hàn Hạo trong đó, tựa hồ không hề có chút ác ý. Nếu không chỉ dựa vào tu vi của Ôn Mạn thì đã lập tức bị hồn phi phách tán, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Sau khi thử vài lần, Ôn Mạn đột nhiên buông tay không tiếp tục tiếp cận Hàn Hạo, mà chỉ đứng ở xa xa một bên, lo lắng nhìn về phía hắn, hy vọng Hàn Hạo sẽ không bị đột biến xuất hiện trên mộ bia làm bị thương.

Từng vầng ánh sáng trắng phát ra từ trên Vong Hồn bia, như dịch thể thấm vào trong người Hàn Hạo...

Hàn Hạo đứng yên bất động, dần dần bị luồng ánh sáng trắng bạch kia bao phủ hoàn toàn. Trong nháy mắt, tất cả quần áo trên người Hàn Hạo đều bị xé nát. Hắn hoàn toàn trần trụi đứng trước mặt Ôn Mạn.

Thân thể Hàn Hạo hoà lẫn với quang mang, dần dần trở nên trong suốt. Cả người dường như đã trở thành một khối ngọc. Ôn Mạn thậm chí có thể nhìn rõ kinh mạch, khí quan cùng với xương cốt trên người hắn.

Từng luồng quang mang trắng sáng luồn qua lỗ chân lông xâm nhập vào thân thể Hàn Hạo, dần dần thấm vào trong tứ chi cốt cách, biến mất không để lại vết tích. Một cỗ lực lượng tử vong thuần túy nhất từ từ phóng ra, còn bản thân Hàn Hạo thì như một bộ hài cốt đã chết cả ức vạn năm, trên người không có lấy một tia sinh khí nào.

Ôn Mạn từ từ phát hiện ra luồng sáng trắng bệch trên Vong Hồn bìa không hề có ác ý với Hàn Hạo, dường như là một thứ thuốc tu dưỡng thân thể đang bao bọc hắn. Ôn Mạn đã yên tâm trở lại, mê mẩn nhìn lấy Hàn Hạo, trong lòng đang phỏng đoán tấm Vong Hồn bìa trên ngực hắn rốt cuộc là thứ thần khí gì, vì sao lại có lực lượng thần kỳ như vậy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết qua bao lâu, Vong Hồn bìa trên ngực Hàn Hạo chợt co rút lại, rồi trong khoảnh khắc biến mất khỏi ngực hắn.

Cùng lúc đó, tử vong nguyên tố đang điên cuồng hội tụ cũng ngưng lại. Mọi thứ đều được khôi phục lại nguyên trạng.

Một lúc sau, Hàn Hạo mới nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi từ từ mở mắt. Bìa văn chi chít trong mắt loé lên rồi chợt biến mất, cả người khôi phục lại vẻ bình thường.

Hàn Hạo nhíu mày tự nói với mình:

- Thì ra... thì ra cái này gọi là mảnh thần cách...

- Hàn Hạo, ngươi không sao chứ?

Ôn Mạn phát giác một cỗ lực lượng đang bao bọc lấy Hàn Hạo không sót chút gì liền kinh hoảng la lên một tiếng rồi nhanh chóng tiến tới bên cạnh hắn, hơn nữa còn đưa tay rờ rờ lên ngực Hàn Hạo. Tựa hồ muốn xem xem Vong Hồn bìa vừa hiện ra rốt cuộc là chuyện thể nào.

Hàn Hạo chỉ lắc lắc đầu, cặp mắt trước đó còn mang vẻ ngẩn ngơ đã khôi phục lại nét bình tĩnh ngày thường, chỉ liếc mắt nhìn Ôn Mạn đang hoảng sợ, nhẹ nhàng nói:

- Không có gì, chỉ là mới biết được một số chuyện, thân thể cùng linh hồn phát sinh một chút biến hóa tốt đẹp thôi.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? - Ôn Mạn vừa nghe hắn nói ngay cả linh hồn cũng có biến hóa thì thần sắc hoảng sợ.

- Không có gì... - Hàn Hạo cũng chẳng giải thích, cúi đầu nhìn bản thân, giơ tay đẩy Ôn Mạn ra xa một chút rồi thuận tay lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ hắc sắc chiến bào. Không vội vàng cũng chẳng chậm rãi khoác lên người.

Lúc đó Ôn Mạn tựa hồ mới ý thức được Hàn Hạo hiện giờ không mặc gì, rồi chỉ len lén liếc mắt nhìn tấm thân trần trụi của Hàn Hạo rồi cả mặt đỏ lên. “Xi!” Ôn Mạn thét nhỏ một tiếng rồi mới quay đầu đi chỗ khác.

Sau khi vận xong y phục chỉnh tề, Hàn Hạo tựa hồ đã quên đi chuyện nói trước kia với Ôn Mạn, chỉ thản nhiên nói:

- Đi thôi, trở về!

...

Chỗ giao giới giữa Thời Không thần vực và Vùng Đất Hỗn Loạn. Tử vong chủ thần Nội Tư Đặc đang truy tìm kẻ sở hữu mảnh thần cách, từ trên một đỉnh núi cao lớn nguy nga, chợt quay ánh mắt nhìn về phía Vùng Đất Hỗn Loạn rồi lăm lăm:

- Không ngờ là ở Vùng Đất Hỗn Loạn. Là ai? Quân chủ nào? Kẻ có được mảnh thần cách, tệ nhất cũng có cảnh giới chủ thần. Đã xác định được phương hướng rồi thì việc tiêu diệt cũng dễ dàng hơn...

Tử vong chủ thần vốn đang ẩn giấu lực lượng toàn thân bèn không tiếp tục nấn ná ở khu vực này mà lập tức phóng về hướng Vùng Đất Hỗn Loạn.

...

Vùng Đất Hỗn Loạn, Mai Cốt quật.

La Cách đang tiếp đãi đám đầu não các phương thế lực về quy hàng, đột nhiên sắc mặt hần đại biến, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Hàn Hạo.

- Đại nhân, chuyện gì vậy?

Một tên thủ hạ của La Cách thấy hần đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên lộ ra nét kỳ quái như vậy, nhìn không được lên tiếng hỏi.

La Cách đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm về nơi Hàn Hạo, vẻ mặt không giấu được nét kinh hoảng. Qua một lúc, La Cách mới cười khổ luôn mồm nói:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Tử Vong chủ thần hần sẽ không tới Vùng Đất Hỗn Loạn. Nhưng bản nguyên lực lượng khiến người rung sợ như vậy, ngoại trừ chủ thần ra, vậy còn ai có thể có đây?

- Đại nhân, đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì thế? - Tên thủ hạ kia thấy La Cách không trả lời, ngược lại còn lăm bắm một mình, lại tiếp tục hỏi.

- Hôm nay đến đây thôi, cứ chiếu theo kế hoạch trước mắt mà làm. Ta cần phải ra ngoài một chuyến! - La Cách không trả lời, chỉ truyền ra mệnh lệnh rồi sau đó mặc kệ đám người này ngạc nhiên ngơ ngác, lập tức rời khỏi Mai cốt quật.

...

Ma ẩn cốc.

Trải qua hơn nửa năm nghỉ ngơi dưỡng sức, đám người Hàn gia đều được nhiều chỗ lợi từ thủy tinh cầu của Hàn Thạc. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Ma ẩn cốc đã tiêu hao hết đủ loại thần tinh. Thần tinh do Kim giáp thi cùng Hàn Thạc không tiếc công sức mua được trong nhiều năm chỉ vãn vẹn hơn nửa năm đã tiêu hao quá nửa.

Tất cả người Hàn gia có được thủy tinh cầu, vì sự đề cao cảnh giới mà đã bắt đầu hấp thu lực lượng của thần tinh để ngưng tụ ra thần lực cho bản thân. Cứ cách một khoảng thời gian là có người đột phá cảnh giới. Vì thần tinh vô cùng quý giá, ngay cả Hàn gia cùng Kim giáp thi cũng không thu thập được bao nhiêu. Cứ lần lượt như vậy nên tự nhiên bắt đầu không đủ dùng.

Đám người Ngải Mễ Lệ, Tư Thập Tác Mỗ, Ngũ hành giáp thi đều từ trong tay Hàn Thạc lấy được thủy tinh cầu. Thành viên hạch tâm của Hàn gia nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, rất nhiều người đều cùng nhau tu luyện lực lượng áo nghĩa, thần tinh trở nên ngày càng ít đi.

Đặc biệt là thủy tinh cầu của hai hệ Tử Vong và Hắc Ám đã sớm dùng sạch từ hai tháng trước.

Cứ như thế, đám người ở Ma ẩn cốc bị rơi vào một tình cảnh bất đắc dĩ. Vì sự tồn tại của thủy tinh cầu mà về mặt cảnh giới thì bọn họ đã đủ, nhưng lại không có đủ thần lực để chèo chống giúp bọn họ đột phá cảnh giới.

Rõ ràng là có thể dùng thần lực để đột phá cảnh giới mới, nhưng thủy chung vẫn dậm chân tại cảnh giới hiện tại không tiến một bước, dần dần khiến học trở nên sốt ruột...

Ngưng tụ thần lực không phải là chuyện dễ dàng mà là quá trình tích lũy qua nhiều năm tháng. Mặc dù nồng độ nguyên tố tại Ma ẩn cốc so với các nơi khác cao gấp nhiều lần, nhưng đối với đám người Hàn gia đã đạt tới cảnh giới kia, thì vẫn cảm thấy tốc độ quá chậm. Nếu như không có sự bổ sung của thần tinh, chỉ bằng việc tu luyện ngưng tụ thần lực, bọn họ muốn đột phá một cảnh giới ít nhất cũng cần vài chục năm, thậm chí vài trăm năm.

Khoảng thời gian này trong quá khứ mà xem thì cũng không quá dài, bởi vì cảnh giới chưa đủ thì thần lực có bao nhiêu cũng vô dụng. Nhưng hiện giờ cảnh giới đã đạt được, đối diện với cảnh giới tùy thời có thể dựa vào thần lực để đột phá, bọn họ đột nhiên cảm thấy thời gian mấy chục năm trở nên dài đằng đẵng.

Trong đám thành viên hạch tâm của Hàn gia không có sự tồn tại của liệt thần. Nhưng một số người gia nhập Hàn gia, ví như một số thủ hạ của Qua Long lại đều là liệt thần giả. Đám người Hàn gia thường hay dò hỏi đám người này một số chuyện, dưới sự thúc đẩy của lợi ích, dường như có ý muốn đi vào con đường này.

Cả ngày hôm nay, Hàn Thạc tu luyện dưới lòng đất của Ma ẩn cốc, cuối cùng dựa vào linh hồn của hai Thượng vị thần hậu kỳ, cùng với hai hệ thần lực thôn phệ được từ bên ngoài, đã khiến cho hai hóa thân đột phá được cảnh giới thượng vị thần hậu kỳ.

Bởi vì thần thức của hắn vô cùng cường đại, cho nên ký ức khổng lồ từ linh hồn của hai thượng vị thần mặt kỳ đều bị hắn tiêu hóa. Là người có thể khống chế được nội tâm của bản thân, Hàn Thạc đương nhiên sẽ không lo lắng về việc mình sẽ trở thành một tên liệt thần giả tham lam không khống chế được nội tâm bản thân. Cho nên hắn thường giành thì giờ đi ra ngoài, hạ thủ với đám thần cấp tu luyện cùng hệ mà không ai hay biết, đoạt lấy thần lực của bọn chúng để nâng cao thực lực bản thân.

Hơn nửa năm qua, hai hóa thân đã đột phá cảnh giới thượng vị thần hậu kỳ, thành tựu như vậy hiển nhiên so với đám người Hàn gia đã nhanh gấp trăm lần.

- Tư Thập Tác Mỗ, triệu tập tất cả người Hàn gia lại, ta có chuyện cần nói. - Hàn Thạc không vội vã ổn định lại cảnh giới mới, cũng không thử xem lại thần chỉ lĩnh vực có được sau khi dung hợp hai hóa thân rốt cuộc đã đạt đến mức nào. Một khi hai hóa thân đột phá được cảnh giới mới, Hàn Thạc lập tức truyền lệnh cho Tư Thập Tác Mỗ.

Thành viên Hàn gia nhanh chóng tụ tập toàn bộ trước mặt hắn. Đám người Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý không thiếu một ai.

- Ta biết các ngươi hiện giờ đều đang nóng lòng, có vài người muốn trở thành liệt thần giả. - Thần thức Hàn Thạc bao trùm cả Ma ẩn cốc. Nhất cử nhất động của bọn họ căn bản không giấu được hắn. Sau khi nhìn kỹ về phía đám người A Nhĩ Mai Lý Khắc cùng Cát Nhĩ Bá Đặc, Hàn Thạc mới trầm giọng nói:

- Chuyện này một khi bắt đầu thì sẽ vĩnh viễn không dừng lại được. Nhìn về lâu về dài thì hại nhiều hơn lợi. Một khi bản thân lâm đường, tương lai cho dù thực lực nâng cao, cũng sẽ mất đi bản tính! Các ngươi không thể khắc chế được bản thân, sẽ mãi mãi trầm mê trong đó không cách nào thoát ra được. Cho nên tất cả nhớ kỹ cho ta, không cho phép đi theo con đường này!

Hàn Thạc biết rõ thôn phệ là một món độc phẩm, căn bản không có mấy người có thể khắc chế được, chỉ có hắn và Tiểu khô lâu Hàn Hạo là ngoài lệ trong đó, cũng là vì nguyên nhân đặc biệt.

- Chủ nhân, vậy vậy phải làm thế nào? Ta hiện giờ chỉ cần đủ thần lực là có thể lập tức đột phá! - Cát Nhĩ Bá Đặc là người có gì liền nói đấy, liền chìa bản mặt đưa đám ra lên tiếng.

- Yên tâm đi, ta đã sớm có kế sách! - Hàn Thạc trừng mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc rồi tự tin lên tiếng.

932. Chương 932:cô Ấy Là Người Của Ta!

Bọn họ đều không thể thôn phệ thần lực cho bản thân sử dụng. Nhưng Hàn Thạc lại có biện pháp khác để thu thập thần lực. Dem một số dược liệu đặc biệt luyện chế được, trộn chung với đơn dược có thể đem lại hiệu quả như thần tinh. Có thần lực chứa trong đơn dược này, bọn họ không cần phải lo lắng về chuyện trở thành liệt thần giả nữa.

- Về phương diện này thì ta sẽ có biện pháp. Tóm lại tuyệt đối không thể giống như đám liệt thần giả được!

Hàn Thạc đối với đám người này một mực khoan dung, không hề hạn chế hành động bọn họ. Nhưng lần này so với trước đây thì khác, cho nên mới hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc vốn vẫn còn đang lưỡng lự, cũng hiểu rõ một khi bước vào con đường của liệt thần giả, đừng hòng có thể thoát ra dễ dàng như vậy. Vừa nghe Hàn Thạc có biện pháp giúp đỡ bọn họ, tự nhiên sẽ không phí tâm tư về phương diện liệt thần giả nữa. Vì thế ai nấy đều gật đầu đáp ứng, bảo đảm sẽ không đi vào con đường kia.

- Tốt lắm, các ngươi tiếp tục nghiên cứu kỹ ký ức linh hồn trong thủy tinh cầu ta đưa. Trước tiên cần phải hiểu rõ được lãnh ngộ của bọn họ đối với lực lượng Áo Nghĩa.

Trong khoảng thời gian này, tạm thời ai cũng không được rời khỏi Ma ản cốc, không cần lo tới chuyện ngoài cốc.” Hàn Thạc gật gật đầu nói.

Dưới sự phân phó của hắn, mọi người lần lượt rời đi. Đám thành viên Hàn gian hiểu rõ trong lòng là Hàn Thạc cũng chỉ là lo nghĩ về bọn họ. Sau khi trở về, ai nấy cũng không phí tâm tư tìm tòi về mặt nâng cao thần lực bản thân, trở về lại cảnh tĩnh tâm suy ngẫm về lực lượng Áo Nghĩa của thủy tinh viên cầu.

Khi lên trên mặt đất, Hàn Thạc mới gọi Tá Kỳ ra, dò hỏi về chuyện phát sinh tại Ma ản cốc trong khoảng thời gian này.

- Hai tên Thái Nhĩ, La Cách thường hay tụ tập với nhau. Bọn chúng đã lung lạc tới bảy phần số thủ lĩnh của Vùng Đất Hỗn Loạn. Áo Tác Ai cùng Ngoã Tây Tư ra tay thì đã muộn. Ngoại trừ đầu não thế lực các nơi đã chịu sự bảo hộ của họ từ trước thì chẳng được thu hoạch gì lớn. Đa số thế lực còn tồn tại ở Vùng Đất Hỗn Loạn đều đã bị Thái Nhĩ, La Cách mua chuộc, hai phần bị Áo Tác Ai, Ngoã Tây Tư chộp lấy, còn khoảng một phần thế lực vẫn còn chưa quyết định rốt cuộc là sẽ theo bên nào...

- Trong khoảng thời gian này, ở nơi tiếp giáp của bốn đại thần vực Thời Không, Vận Mệnh, Tử Vong, Lôi Điện không ngừng có sự xuất hiện của liệt thần giả, liên sát người đi đường, đã gây ra sự chú ý của các thành thị xung quanh bốn đại thần vực này. Xem ra đám người của liên minh liệt thần giả hắn đã tới rồi, không biết là đến khi nào thì sẽ tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn...

Tá Kỳ chậm rãi đem chuyện phát sinh trong khoảng thời gian gần đây báo cáo lại cho Hàn Thạc. Nói xong, Tá Kỳ có chút không hiểu đành hỏi:

- Trước đó có rất nhiều thủ lĩnh các phương thế lực tại Vùng Đất Hỗn Loạn phái người tới giao hảo với chúng ta. Chúng ta vì sao không thu nạp bọn họ? Tại Vùng Đất Hỗn Loạn, trong tay chúng ta có thêm nhiều lực lượng trong tay một chút, tương lai khi phải đối diện với liên minh liệt thần giả cũng sẽ có thêm chút vốn liếng để cạnh tranh!

Không những là Tá Kỳ không hiểu mà rất nhiều người ở Vùng Đất Hỗn Loạn cũng không hiểu rõ suy nghĩ của Hàn Thạc. Bốn người Thái Nhĩ, La Cách, Ngoã Tây Tư, Áo Tác Ai đều vì tranh đoạt đám người này mà mình tranh ám đấu với nhau, thậm chí còn hứa hẹn đủ điều kiện, hy vọng trong thời kỳ này có thể tụ tập thêm một số lực lượng cho bản thân sử dụng.

Chỉ có Hàn Thạc là làm ngược lại, mặc kệ là ai, cũng một mực không tiếp nhận quy phục, khiến cho rất nhiều thủ lĩnh các phương đang hằng hái quy nhập Hàn Thạc đều vô cùng xấu hổ, hy vọng trần trề đều bị hắn thẳng tay dập tắt.

Hàn Thạc cười bí hiểm nói:

- Hàn gia chúng ta nhất thiết phải lấy thêm lực lượng cho đủ số. Người cứ yên tâm đi, trong lòng ta đã có tính toán sao cho có lợi.

Tá Kỳ nghe Hàn Thạc nói như vậy, trong lòng mặc dù vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng không mở miệng hỏi gì thêm. Hắn hiểu rõ Hàn Thạc làm như vậy thì chắc là đã có tính toán rồi. Thân là một kẻ chấp hành mệnh lệnh, hắn chỉ cần dựa theo yêu cầu của Hàn Thạc để thực hiện là được.

- Được rồi, người lo chuyện của người đi. - Hàn Thạc phẩy phẩy tay rồi ra dấu cho Tá Kỳ tiếp tục công việc tìm hiểu tin tức các phương thế lực khắp nơi.

...

Nửa tháng sau, Tiểu khô lâu Hàn Hạo xuất hiện tại cung điện ngầm do Thổ giáp thi, Kim giáp thi khai mở cho hắn, cùng đi với hắn ngoài Ôn Mạn còn có đám thủ hạ của nàng.

Đám thủ hạ liên thần giả của Hàn Hạo, từ khắp các khu vực đã trở về Vùng Đất Hỗn Loạn từ trước. Có một số người đã tới nơi này, một số ẩn nấp ở vùng núi gần đó.

Sau khi Hàn Hạo trở về, lập tức triệu tập đám thủ lĩnh đã về từ trước, cùng nhau gặp mặt tại khu trung tâm của lòng núi.

- Dem tin tức truyền ra ngoài, cho người tại tất cả các khu vực quay trở về. Bảo bọn họ tập hợp ở đây. Còn nữa, trong khoảng thời gian gần đây, tạm thời ngưng việc ra tay với các phương thế lực. Ai nấy cũng phải hết sức tự kiềm chế bản thân cho ta. Đợi qua hết khoảng thời gian này thì các người có thể tiếp tục thỏa mãn ham muốn nội tâm của chính mình. - Sau khi đám người tập trung lại, Hàn Hạo mới bắt đầu truyền ra mệnh lệnh.

Đám lãnh tụ một phương lấy Ba La làm đầu, ai nấy đều liên hồi gật đầu, cam đoan trong thời gian này sẽ tự quản lý chặt chẽ đám thuộc hạ. Trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, thời gian này là lúc các phương thế lực tại Vùng Đất Hỗn Loạn phải đoàn kết nhất trí. Nếu bọn họ trong lúc này mà còn xuống tay với các thế lực nhỏ, nhất định sẽ trở thành đối tượng phỉ nhổ của mọi người, khiến cho tất cả mọi người lên án.

- Trong khoảng thời gian này, mọi người cần dốc hết lực lượng để bố trí nơi này. Nơi này vô cùng kín đáo, chỉ cần bố trí kỹ càng, tương lai cho dù đám người liên minh kéo tới, chúng ta cũng sẽ không trở nên bị động.

- Mấy người các người an bài đám thuộc hạ cho kỹ, mặc kệ là kết giới gì, chỉ cần có thể bố trí ra được thì đều sắp đặt cho ta, càng nhiều càng tốt.. - Hàn Hạo tiếp tục phân phó.

Hàn Hạo ngưng một chút rồi chỉ về phía Ôn Mạn đang thành thực đứng bên cạnh nghe hẩn nói để giới thiệu:

- Đây là Ôn Mạn, là người phe ta. Sau này cũng sẽ giống như các người, cũng là thủ lĩnh một đội ngũ.

Đám người Ba La đã sớm nhìn thấy Ôn Mạn. Từ trên người Ôn Mạn, bọn họ cũng cảm nhận được khí tức đặc biệt của liên thần giả, biết ngay là đã bị Hàn Hạo thu phục rồi, nên cũng không nói gì thêm, toàn bộ đều gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ.

Ôn Mạn đứng bên cạnh say đắm nhìn Hàn Hạo. Lúc này nàng ta mới hiểu rõ lực lượng cường đại trong tay hẩn. Thủ lĩnh liên thần giả có thực lực Thượng vị thần hậu kỳ như Ba La trong thạch thất có ba người. Ngoài ra có vài thủ lĩnh khác cũng có cảnh giới Thượng vị thần trung kỳ.

Có thể thu phục được cường giả Thượng vị thần hậu kỳ dưới trướng của mình đã đủ chứng minh lực lượng cùng thủ đoạn của Hàn Hạo. Chỉ cần nhìn đám người trong nội thất, Ôn Mạn đã biết lực lượng hiện nay trong tay của Hàn Hạo khẳng định là so với khi còn ở dãy núi Long Sâm còn lớn mạnh hơn nhiều. Cho dù là tên thủ lĩnh liên thần giả ở Long Sâm không bị Hàn Thạc giết chết, bọn chúng cũng không còn là đối thủ của Hàn Hạo.

Nhìn Hàn Hạo thẳng người đứng đó, vẻ mặt lãnh khốc phát ra mệnh lệnh, Ôn Mạn càng cảm thấy giờ phút này hẩn quyết rũ cỡ nào, nhịn không được lại nghĩ tới tình cảnh cùng hẩn ôm ấp mấy ngày trước. Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng cũng đủ khiến Ôn Mạn đầu óc bay bổng suy nghĩ miên man.

Hàn Hạo vừa truyền mệnh lệnh vừa liếc mắt nhìn Ôn Mạn. Thấy vẻ mặt đỏ ửng của nàng, tựa hồ còn có chút thất thần, lại thấy đám thủ hạ lấy Ba La làm đầu, phát ra cặp mắt đang toé lửa nhìn chăm chăm Ôn Mạn, hẩn chẳng hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, dường như đồ vật của mình bị người khác đoạt mất vậy.

Khi trên mặt Ôn Mạn còn hai vết sẹo thì đám thủ lĩnh liên thần giả ở Long Sâm đã có lòng dạ bắt mình với nàng ta rồi. Hôm nay vết sẹo dần dần trên mặt nàng không còn, cả người phát ra nét mê hoặc khó lòng kháng cự được, tự nhiên sẽ khiến đám người Ba La nảy sinh tà tâm.

Vì Hàn Hạo trước giờ vẫn vô cùng lạnh lùng, chưa hề lộ ra chút tình cảm nào đối với nữ nhân, cho nên đám Ba La tự nhiên cho rằng quan hệ giữa Hàn Hạo với Ôn Mạn cũng hết như với bọn họ, chỉ là quan hệ chủ nhân cùng thuộc hạ bình thường mà thôi. Cho nên mới suông sã lớn mật dùng ánh mắt quét khắp người Ôn Mạn.

Hàn Hạo lạnh lùng hừ một tiếng rồi liếc mắt nhìn ánh mắt lão xước của đám thủ hạ rồi mới chỉ Ôn Mạn nói:

- Cô ấy là người của ta! Ai dám dùng ánh mắt vừa rồi mà nhìn , ta sẽ móc mắt hắn ra!

Lời này vừa nói ra, đám thủ hạ đang say đắm đột nhiên giật mình, không dám tiếp tục nhìn Ôn Mạn bằng ánh mắt đó. Bọn họ trong lòng hiểu rõ vị thủ lĩnh lãnh khốc này, từ trước tới giờ chưa hề nói đùa! Nói giết ai là sẽ giết kẻ đó, tuyệt đối không nói thách!

Bọn họ kinh hãi trong lòng, cũng ngấm ngầm cảm thấy kỳ quái. Theo Hàn Hạo lâu như vậy, bọn họ chưa hề phát hiện hắn có biểu hiện đặc biệt gì đối với nữ nhân. Theo bọn họ thấy thì Hàn Hạo như là một tảng băng, dường như căn bản không có thứ cảm tình mà nhân loại vốn có. Lần này Hàn Hạo đột nhiên nói ra lời này, bọn họ ai nấy đều kinh ngạc, cứ như là lần đầu quen biết hắn, trong lòng ai nấy đều cảm thấy cổ quái.

Ôn Mạn vốn đang nổi giận muốn chửi mắng mấy người Ba La, vừa nghe Hàn Hạo nói lời như vậy, lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, trong lòng như đang được rót mật vậy. Nàng dùng ánh mắt niết hồn đoạt phách liếc nhìn Hàn Hạo, lòng thầm nghĩ cái tên gia hỏa này cuối cùng rồi cũng mở mang đầu óc rồi, không ngờ còn đứng trước bao nhiêu người nói lời khiến người ta nhột nhạt như vậy.

- Ấc, thì ra, thì ra là nữ nhân của thủ lĩnh. Là bọn thuộc hạ quá thất lễ rồi. - Ba La xấu hổ cười ngượng, vội vàng cúi người hành lễ với Ôn Mạn:

- Xin lỗi, thủ lĩnh lúc nào cũng giữ kín chuyện này, cho nên hà hà, xin lỗi... xin lỗi... - Quan hệ của Ba La với Hàn Hạo trước giờ không tệ, hắn lập tức thay đổi thái độ với Ôn Mạn.

Ôn Mạn nghe Ba La nói như vậy cũng không giận nữa và cũng không cần phải phủ nhận quan hệ giữa mình và Hàn Hạo. Nàng chỉ cười tíu mắt, gật đầu khoan dung nói:

- Kẻ không biết không có tội. Chúng ta đều là người một nhà, không cần phải so đo như vậy.

Hàn Hạo lạnh lùng nhìn Ba La rồi hừ thêm một tiếng, sau đó lại không nhin được nói thêm:

- Được rồi, tất cả đi làm công chuyện đi.

- Thừa dịp đám người liên minh còn chưa kéo tới, bắt đầu phòng bị nghiêm mật nơi này cho ta. Không bao lâu nữa là chúng ta sẽ phải chạm mặt với bọn chúng. Ta không hy vọng có người gây cản trở!

- Dạ dạ dạ... - Ba La cả kinh trong lòng, lén nhìn Hàn Hạo, trong lòng thầm nghĩ cái tên tiểu đại nhân này thật là có lòng đồ kỵ a, chỉ sơ sơ nói chuyện với nàng ta vài câu, không ngờ đã đuổi ta đi chỗ khác. Ba La cùng đám đầu sỏ vừa thầm chửi vừa cùng nhau vội vàng bỏ đi.

Đợi khi cả đám bọn họ rời khỏi, Hàn Hạo mới vừa dẫn Ôn Mạn đến cung điện dưới lòng đất vừa nói:

- Đi thôi, ta dẫn ngươi tới Ma ẩn cốc!

933. Chương 933:truyền Đạo

Ma ẩn cốc, trong một tu luyện trường rộng lớn dưới lòng đất.

Huyết Linh cầm trong tay một thanh đoản kiếm tẩm đầy máu, một mình độc chiến hai người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc. Hàn Thạc ngồi ngay ngắn một bên, lẳng lặng theo dõi cuộc chiến giữa ba người.

Huyết vụ nhàn nhạt quện lấy toàn thân Huyết Linh, da thịt như nhiễm màu máu, cặp mắt đỏ rực kinh người.

Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Bác Lan Tư hai người toàn lực công kích, đem lực lượng toàn thân toàn bộ phát ra, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản được đòn công kích mãnh liệt của Huyết Linh.

Huyết Thần Kinh không hổ là mật điển Ma môn, “Huyết Linh chi thể” của Huyết Linh lại vô cùng thích hợp tu luyện Huyết Thần Kinh. Dưới sự tu luyện không mệt mỏi của hắn, Huyết Thần Kinh đã đạt đến cảnh giới vô cùng cao thâm. Đối mặt với đòn công kích của hai người Cát Nhĩ Bá Đặc và Bác Lan Tư, từng

luồng huyết quang từ huyết kiếm tỏa ra, ép Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư hai người không thể không lui về phía sau.

Hàn Thạc một mực lẳng lẳng quan sát cuộc chiến giữa ba người. Đợi khi Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Bác Lan Tư không còn chỗ lùi, mới phát tay huyền hóa thành cự chưởng, vây ba người vào trong khiến cuộc chiến đấu giữa bọn họ ngưng lại.

- Không tệ, xem ra sự hiểu biết của Huyết Linh đối với Huyết Thần Kinh đã tới mức vô cùng tinh thâm. - Hàn Thạc gật đầu, đưa mắt nhìn Bác Lan Tư đang có chút uể oải, mở lời an ủi:

- Người tu luyện Thí Thần ma đạo phải thông qua điên cuồng thích sát không ngừng mới có thể tiến bộ. Tâm cảnh người xem như miễn cưỡng đạt tới mức điên cuồng thích sát, nhưng vẫn còn chưa đủ. Bác Lan Tư, nhiều lúc người quá bình tĩnh, như vậy rất khó phong cuồng trong chiến đấu, không đến mức đột nhiên nhập ma! Nếu người có thể trong mỗi cuộc chiến, đều thuận lý thành chương đạt tới nhập ma chi cảnh, phối hợp với Thí Thần ma đạo người tu luyện, thực lực ít nhất tăng cao gấp nhiều lần. Người cần phải nỗ lực nhiều hơn về mặt này!

Bác Lan Tư đem phi kiếm thu hồi lại rồi lộ vẻ khiêm tốn, khom người hành lễ với Hàn Thạc nói:

- Sư huynh, làm sao mới có thể khiến cho bản thân nhập ma trong chiến đấu?

- Trước tiên phải khiến bản thân trở nên điên cuồng, mất đi lý trí. Chuyện này cần phải do sự kích phát của địch nhân. Nhưng mặt này người cũng có thể thử để bản thân nắm vững. Ài, có thể nghĩ ra một số chuyện khiến người trở nên điên cuồng, tưởng tượng kẻ địch thành người bản thân người hận nhất. Khi chiến đấu không cần nghĩ quá nhiều, trong lòng chỉ cần có một ý niệm điên cuồng thích sát vậy là đủ rồi. - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi kết hợp với nhận thức khi bản thân nhập ma chỉ bảo cho Bác Lan Tư.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, ma công người tu luyện phần lớn là rèn luyện linh hồn, còn cả thân thể người do ta dựa theo phương pháp rèn ma khí để sáng tạo ra. Ngoại trừ Hắc Ám lực lượng do bản thân người tu luyện, người cần bổ sung thêm tại hai phương diện này.

- Chủ nhân, ta đã đạt tới Thượng vị thần sơ kỳ cảnh giới rồi. Hắc Ám lực lượng ta tu luyện cũng cùng cỡ lực lượng kia dần dần dung hợp, tuy nhiên vẫn còn cảm thấy không thuần thực lắm. Không biết có biện pháp nào để dung hợp Ám Hắc lực lượng với nó cho tốt hơn không? - Cát Nhĩ Bá Đặc lộ vẻ suy sụp tinh thần. Trong số ba người, thực lực hắn là yếu nhất, hắn tự nhiên muốn nghĩ ra cách để đề cao bản thân nhanh một chút.

- Làm sao dung hợp Ám Hắc lực lượng cùng lực lượng thân thể người, ta cũng không có nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể dựa vào bản thân người thôi. - Ma công do Hàn Thạc tu luyện khác với của ba người, khác hẳn với Huyết Thần Kinh của Huyết Linh hay Thí Thần ma đạo của Bác Lan Tư. Môn hắn tu luyện chính là Ma môn chính tông.

Mặc dù hai hóa thân phân biệt tu luyện Tử Vong, Hủy Diệt lực lượng. nhưng vì bản thể thật sự quá mạnh mẽ, đối với bất cứ lực lượng chi hệ nào đều ngấm ngấm có chút bài xích. Ba loại lực lượng căn bản không cùng cấp bậc, cho nên so với Cát Nhĩ Bá Đặc thì dung hợp còn khó khăn gấp trăm lần. Hắn chỉ là hao phí tâm tư khá nhiều về mặt dung hợp hai loại lực lượng Hủy Diệt và Tử Vong chứ không có kinh nghiệm dung hợp với ma công.

- Chủ nhân, bằng không người cũng cho ta một môn ma công tu luyện lực lượng áo nghĩa đi. Ta phát hiện hai tên gia hỏa Huyết Linh, Bác Lan Tư này chuyên tâm tu luyện lực lượng áo nghĩa giống nhau, tiến bộ ngược lại so với ta còn nhanh hơn nhiều. Nói không chừng, ta tu luyện chuyên tâm chăm chú một môn lực lượng áo nghĩa, tiến bộ còn nhanh hơn nữa. - Cát Nhĩ Bá Đặc nói.

- Không cần! - Hàn Thạc lắc đầu nói với Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Hắc Ám lực lượng người tu luyện đã tới thượng vị thần sơ kỳ cảnh giới rồi, phế bỏ toàn bộ thì lợi không bằng hại. Hơn nữa bước đường người đi cũng không có vấn đề, chỉ là vẫn chưa đến nơi đến chốn thôi. Hàn Hạo cũng giống người, cũng kiêm tu hai loại lực lượng, tiến bộ của hắn lại rất nhanh chóng. Hàn Hạo tới rồi, người sau này cùng hắn lãnh giáo nhiều chút. Hắn ở phương diện này so với ta còn có kinh nghiệm hơn. Nói không chừng có thể trợ giúp người đột phá nhanh hơn.

Lời này vừa nói ra, Cát Nhĩ Bá Đặc đã mừng rỡ cười ha ha nói:

- Thì ra tên gia hỏa kia cũng giống ta a. Lâu rồi không có gặp hần, cũng không biết hần hiện tại biến thành bộ dáng gì nữa đây.

Từ lúc ở Kỳ Áo đại lục, Cát Nhĩ Bá Đặc đã quen Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo. Năm đó tại U Âm sâm lâm, Tử Vong mộ địa, Cát Nhĩ Bá Đặc và Hàn Hạo đều từng đi theo Hàn Thạc giả làm người khác. Sau khi đi tới Chúng Thần đại lục, hần đã nghe qua nhiều sự tích của Hàn Hạo, đã sớm muốn nhìn xem Hàn Hạo hiện tại rốt cuộc thế nào rồi.

Vừa nghe Hàn Hạo sắp tới, cặp mắt Huyết Linh chợt lóe dị quang, có vẻ cực kỳ hưng phấn. Đoạn thời gian này hần vẫn gian khổ tu luyện, bản thân cảm giác được thực lực lại có tiến bộ vượt bậc. Hần đã sớm muốn kiến thức lực lượng của Hàn Hạo, chỉ là vẫn không có cơ hội, lần này vừa nghe nói Hàn Hạo đang tới, lập tức quay sang Hàn Thạc năn nỉ:

- Sư phụ, cho phép ta cùng Hàn Hạo chiến đấu một trận nhé!

- Ha ha, không thành vấn đề, chỉ có thực chiến mới có thể nhận biết những thiếu sót của bản thân. Hần sắp tới, người không cần cố kị gì, lập tức ra tay ngay với hần, đánh lén kiểu gì cũng đều không sao cả. Có ta ở đây xem chừng, không có vấn đề gì đâu! - Hàn Thạc chẳng những không lo lắng mà vẫn vô cùng cao hứng, lập tức đáp ứng.

Thổ Giáp Thi, Kim Giáp Thi vì Hàn Hạo và dám liệp thần thuộc hạ của hần mà xây dựng cung điện ngầm dưới Ma ẩn cốc xa cách đã lâu. Hàn Thạc cùng hần lại có cảm ứng vi diệu về linh hồn. Trong khoảng cách ngắn, hai người có thể cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của đối phương. Thổ Giáp Thi từ trước đã mở một thông đạo lui tới giữa hai cung điện ngầm. Hàn Hạo đang đi về bên này, hần đương nhiên lập tức biết ngay.

- Thật tốt quá, ta đã sớm muốn kiến thức lực lượng của hần. - Huyết Linh mừng rỡ, hần vốn đang tưởng rằng Hàn Thạc không cho phép. Trong lòng hần vẫn cảm giác được mình mới là người cường đại nhất ngoại sau Hàn Thạc. Từ khi biết Hàn Thạc còn có người con này, hần đã nghĩ tới việc dùng lực lượng để áp chế kẻ kia.

Nhưng từ những gì hần biết được, đối thủ này không hề tầm thường. Điều này làm cho Huyết Linh càng thêm hưng phấn, đem Hàn Hạo trở thành một đối thủ cường đại nhất của mình. Cơ hội lần này rất khó có được, Huyết Linh tuyệt không nghĩ tới chuyện bỏ qua dễ dàng.

- Sắp tới rồi, hần vừa tiến vào là người có thể toàn lực tấn công! - Liếc thấy Huyết Linh không biết vì sao lại hưng phấn như vậy, Hàn Thạc cười ha ha nói.

- Huyết Linh, không nên nường tay! Đám người Ba La đều thần phục dưới trướng hần, ta nghĩ hần hần là so với người còn mạnh hơn. Người toàn lực ra tay mới có thể buộc hần dùng toàn bộ lực lượng! - Bác Lan Tư trong mắt cũng ánh lên vẻ hưng phấn. Nổi danh đã lâu, lần này mới có cơ hội kiến thức lực lượng của Hàn Hạo. Hần cũng đang rất chờ mong.

- Ha ha, Huyết Linh, ta và Bác Lan Tư mặc dù không phải là đối thủ của người nhưng tên gia hỏa kia lại vô cùng lợi hại đó, so với người còn vô nhân tính hơn. Lần này thật sự vô cùng hứng thú, ta thật muốn xem xem hai người các người kẻ nào lợi hại hơn! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha ha, cùng Bác Lan Tư lùi về bên Hàn Thạc, hưng phấn nhìn về phía cửa vào tu luyện trường.

Đám người này đều đã tu luyện đến một cảnh giới nhất định, hơn nữa Hàn Hạo khi tới cũng không có ý ẩn giấu tiếng bước chân cùng luồng sát khí nhẹ nhàng trên thân thể nên bọn họ đều hiểu rõ Hàn Hạo sắp đến. Ai nấy đều có vẻ không chờ đợi được nữa rồi.

...

- Chủ nhân ở bên trong. - Tá Kỳ vừa dẫn Hàn Hạo theo lối vào tu luyện trường vừa nhẹ giọng nói.

Tá Kỳ là một trong số ít người biết quan hệ giữa Hàn Hạo và Hàn Thạc. Những năm gần đây Tá Kỳ phụ trách trao đổi tin tức tình báo cùng với người của Hàn Hạo, hần hiểu rõ người bên cạnh mình lúc này, mấy năm nay đã làm nhiều chuyện đại sự khiến người khác hoảng sợ. Có thể nói tại Vùng Đất Hỗn Loạn, ngoại

trừ năm người Hàn Thạc, Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư ra, thì lực lượng trong tay người này là mạnh nhất.

Nhìn từ phương diện nào đó, vẻ lãnh khốc vô tình của Hàn Hạo thậm chí so với mấy người Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư còn khó dây vào hơn!

Vì thế cho dù không có quan hệ phụ tử của hắn với Hàn Thạc, khi đối đãi Hàn Hạo, Tá Kỳ vẫn luôn sinh lòng tôn kính.

Vùng Đất Hỗn Loạn chính là nơi cường giả vi tôn. Ở nơi này cường giả đương nhiên nhận được sự tôn kính của mọi người. Tá Kỳ là một phần tử trong đó, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

- Ôn Mạn, người ở lại bên ngoài đi. - Hàn Hạo đứng ở lối vào tu luyện trường, nhú mày, quay sang Ôn Mạn phân phó.

- Biết rồi. - Ôn Mạn dịu dàng gật đầu. Trong lòng nàng có chút không yên, dọc theo đường đi tâm trạng không ngừng lo lắng. Tóm lại nàng cảm giác được cử động của Hàn Hạo tựa hồ ám chỉ điều gì, vả lại cũng không có dũng khí gặp mặt vị “trưởng bối” Hàn Thạc này.

Theo tu vi hiện giờ của Hàn Hạo, còn chưa tới gần nơi này đã cảm giác được trong tu luyện trường có một cỗ lực lượng nhàn nhạt nhằm vào hắn. Trước mặt kẻ mất tiếp với linh hồn kỹ xảo như Hàn Hạo, đánh lén tuyệt đối không thu được hiệu quả gì. Mặc dù trong tu luyện trường, Huyết Linh đã cố gắng ẩn giấu lực lượng của chính mình, nhưng sự tập trung linh hồn của hắn với Hàn Hạo đã để cho Hàn Hạo phát giác ra được.

Trong tu luyện trường, Hàn Hạo có thể cảm giác được sự tồn tại của phụ thân Hàn Thạc. Có Hàn Thạc ở bên kia, hắn tin tưởng người nọ hẳn không phải là cừu địch, hơn nữa hắn cũng tin tưởng chính mình hoàn toàn có thể ứng phó được. Nhưng Ôn Mạn thực lực chỉ đến thượng vị thần sơ kì cảnh giới. Hắn sợ Ôn Mạn đi theo hắn sẽ phải chịu ảnh hưởng, cho nên mới bảo nàng ở bên ngoài chờ.

Ôn Mạn vừa dừng chân lại, Hàn Hạo không hề do dự. Một thanh cốt thứ dài ba thước đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay phải. Một cỗ khí tức âm hàn từ trong cốt thứ ngấm ngấm lộ ra ngoài. Sát khí kinh thiên tỏa ra, khiến Tá Kỳ bên cạnh trong lòng cả kinh, hô lớn vì không rõ nguyên nhân:

- Hàn Hạo thiếu gia, người?

- Đừng lo, chỉ là có người muốn cùng ta tỉ đấu, không có việc gì đâu! - Hàn Hạo giải thích với Tá Kỳ, rốt cuộc cũng đã đi vào tới tu luyện trường.

Vừa vào tu luyện trường, huyết quang đầy trời đã âm âm kéo tới, như là từng thanh huyết sắc đao, mùi máu nồng nặc rải khắp tu luyện trường. Cặp mắt Huyết Linh đỏ ngầu, cầm theo huyết kiếm từ trên trời bổ xuống. Từng đạo huyết quang công thẳng về phía Hàn Hạo.

934. Chương 934:xung Đột!

Thực lực Huyết Linh đột nhiên tăng vọt, hắn toàn lực ra tay tạo ra thanh thể khiếp người.

Hàn Hạo vừa thấy huyết quang đầy trời thì một thanh niên hai mắt đỏ ngầu sát khí đằng đằng từ trên trời nhào xuống. Hắn không hề hoảng loạn, đâm thẳng thanh cốt thứ trong tay. Lực lượng âm lãnh tà ác chợt bạo phát ra ngoài, trong nháy mắt đã đánh tan huyết quang đầy trời kia.

Tà quang của Tử Ma nhãn vừa loé lên, một lồng giam bạch cốt đã đột nhiên thành hình, mũi nhọn của lồng giam chỉ chĩa dọa người, ngăn cản hướng Huyết Linh đang bổ xuống, chờ đợi Huyết Linh tự đâm đầu vào bẫy.

Huyết Linh cả kinh trong lòng, cuối cùng cũng nhận thức được thực lực của tên thiếu niên với vẻ mặt lãnh khốc bên dưới khung bố cờ nào. Không những chỉ một cái gậy tay nhắc chân đã phá đi huyết sắc quang lợi hại do huyết khí trong thân thể hắn ngưng tụ thành, mà còn lợi dụng lực lượng Tử Vong hình thành lồng giam bạch cốt để ngăn trở hắn.

Huyết Linh vốn đang dùng toàn lực ra tay với Hàn Hạo y, dường như tất cả tiềm lực bị kích động, trong cặp mắt đỏ ngầu thậm chí đã trào ra hai vệt máu đỏ tươi. Không những thế, vẻ mặt của hắn như bị dồn máu quá độ, nhìn thoáng qua như máu chảy đầm đìa, lộ ra vẻ yêu ma tà quái.

Đây chính là dấu hiệu Huyết Thần Kinh được thi triển tới mức cực hạn.

Hàn Thạc đứng bên cạnh quan sát, chỉ thấy trên mặt Huyết Linh xuất hiện tình trạng bất thường, đầu mày chợt nhíu lại, ngấm ngấm mồ hôi, chuẩn bị đến lúc quan trọng sẽ ra tay.

Vẻ mặt vừa biến đổi, huyết khí khủng bố trên người Huyết Linh đã hoá thành thực thể. Huyết vụ đầy trời hội tụ lại thành một bàn tay máu đánh thẳng tới lồng giam bạch cốt do lực lượng Tử Vong của Hàn Hạo hình thành.

“Rắc rắc!”

Lồng giam bạch cốt vang lên tiếng vỡ nát, xương vụn như hoa tuyết bay khắp trời.

“Ồ!” Hàn Hạo dường như có chút kinh ngạc. Dị quang trong Tử Ma nhãn loé lên rồi biến mất, chỉ đứng nhìn chăm chăm khí thế Huyết Linh đang bành trướng gấp nhiều lần, vẻ mặt có chút hưng phấn.

Hắn cảm giác được lực lượng Huyết Linh tu luyện vô cùng đặc biệt, tuyệt đối không phải thuộc hệ phái lực lượng có mặt trên thế giới này. Từ trên người Huyết Linh, hắn cảm giác được luồng “sát khí” đặc trưng của một tu ma giả. Sau khi Hàn Hạo trong lòng nảy sinh hiếu kỳ khi Huyết Linh thúc đẩy tiềm lực toàn thân, cuối cùng cũng cảm giác được Huyết Linh có thể đánh nổi trận này.

Thanh cốt thứ trong tay vừa vung lên, từng tràng thanh âm quỷ gào sôi tru kinh thiên thảm liệt vang lên, tựa hồ như có ngàn vạn sinh linh đang dãy dụa. Thanh cốt thứ trắng xóa kia trong nháy mắt biến thành màu xám, trên bề mặt lại hiện ra từng bộ mặt dữ dằn đáng sợ. Đám hung hồn này đều bị cốt thứ trói buộc, lúc này tên nào cũng vẫy vùng kịch liệt, dường như muốn thoát ly khỏi sự trói buộc vĩnh viễn của cốt thứ!

“Đi!” Hàn Hạo quảng mạnh, cốt thứ đã phóng thẳng lên trời, mang theo tiếng kêu gào kinh hồn đoạt phác. Mũi nhọn của cốt thứ mang theo ô quang u ám, hung hồn bị giam cầm trong cốt thứ ngưng tụ thành một cái miệng to lớn chi chít răng nanh, hung hăng cắn tới Huyết Linh.

- Cát Nhĩ Bá Đặc, xem cho kỹ nhé. Ráng lãnh ngộ cho kỹ áp lực của lực lượng trên cốt thứ! - Hàn Thạc quát nhỏ một tiếng, nhắc nhở Cát Nhĩ Bá Đặc đang hưng phấn nhìn chăm chăm Huyết Linh.

Cát Nhĩ Bá Đặc cả kinh, lúc này mới ý thức được lực lượng áo nghĩa do Hàn Hạo tu luyện mới chính là thứ hắn nên học tập, liền lập tức tập trung chú ý, cả người đều chăm chú nhìn những biểu hiện trên thanh cốt thứ do Tiểu khô lâu tế ra.

Vừa nhìn, Cát Nhĩ Bá Đặc đã giật nảy mình, vì hắn từ trên cốt thứ đã cảm nhận được sự tồn tại của trên một ngàn lệ hồn hung ác. Đám lệ hồn đó đều mang theo vẻ tuyệt vọng, không cam chịu, oán hận, điên cuồng thích sát vô cùng vô tận. Luồng lực lượng này cùng hội tụ với lực lượng Tử Vong, hình thành một cỗ lực lượng mới vô cùng đặc biệt, vô cùng khủng bố.

Linh hồn Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ cảm nhận một chút thì đã thấy chuyện không ổn khi bị một lực hút linh hồn lôi kéo. Mẹ nó, tên gia hỏa này hiện giờ chỉ cầm một thanh vũ khí, không ngờ đã khủng bố như vậy. Lần này Huyết Linh xui xẻo rồi! Cát Nhĩ Bá Đặc cả kinh trong lòng.

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu Cát Nhĩ Bá Đặc thì quả nhiên cái miệng to lớn khủng bố đang cầm cố trên ngàn hung hồn do cốt thứ phóng ra kia đã nuốt trọn một Huyết Linh đang bất ngờ không kịp phòng ngự.

Trong nháy mắt, cả người Huyết Linh đã biến mất không thấy tung tích. Cả tu luyện trường chỉ còn lại một thanh cốt thứ to lớn đã biến hình. Thanh cốt thứ kia như một con trùng đất khổng lồ, không ngừng vặn vẹo thân thể. Từng hung hồn trên bề mặt hiện lên, dưới âm khí băng hành lẫn lộn điên cuồng.

Đám người Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư đã thấy rõ ràng Huyết Linh bị thanh cốt thứ kia nuốt vào trong, vì bên trong cốt thứ quả nhiên hiện ra từng đạo huyết quang lập lòe.

Xem ra Huyết Linh ở trong đó cũng không phải mất đi lực phản kháng. Từng đạo huyết quang kia cho thấy hắn vẫn đang dãy dụa kịch liệt, hồng đào thoát ra ngoài.

Nhưng rất rõ ràng là lực lượng của Hàn Hạo mạnh hơn Huyết Linh rất nhiều, mặc cho bên trong có dây dựa kiểu nào cũng chỉ uống công vô ích. Hàng ngàn hung hồn vì không có thực thể và tiên huyết nên căn bản không chịu ảnh hưởng của huyết khí trong thân thể Huyết Linh, lại còn vây lấy khiến hần không cách nào phóng ra ngoài được.

Dần dần lực lượng của Huyết Linh tựa như bị hao mòn sạch. Bên trong thanh cốt thứ đã biến hóa thành ma vật kia đã không còn ánh huyết quang loé lên nữa. Mãi đến lúc đó Hàn Hạo mới ra tay, ngón trở cong lại thành một thủ thế quái dị, sau đó bùng mạnh một phát.

Cốt thứ đang vặn vẹo như bị bắn trúng phun Huyết Linh ra ngoài. Sau khi rơi xuống đất, mặt mày Huyết Linh nhếch nhác, quang mang đỏ ngầu trong mắt đã không còn, xem ra lực lượng bên trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa, cũng không đủ tạo thành uy hiếp gì cho Hàn Hạo.

Từ đầu tới giờ, Hàn Hạo như chưa hề điên cuồng công kích Huyết Linh, mà chỉ đứng yên tại đó bất động. Chỉ dựa vào một thanh cốt thứ ma khí mà đã dễ dàng bắt được Huyết Linh phát động Huyết Thần Kinh đến cực hạn.

Đến lúc này ai mạnh ai yếu, nhìn là biết ngay.

Khí tức Huyết Linh không được bình ổn, sắc mặt có chút trắng bệch, cặp mắt nhìn chằm chằm Hàn Hạo. Sau một hồi mới gật đầu trầm giọng nói:

- Ta thua rồi!

Hàn Hạo đưa mắt nhìn Huyết Linh không nói lời nào, chỉ quay đầu sang Ôn Mạn đứng ngoài cửa nói:

- Người có thể đi vào rồi!

Đợi khi Ôn Mạn cẩn thận từ từ đi vào tu luyện trường, Hàn Hạo mới thản nhiên quay sang nói với Huyết Linh:

- Thực lực của người không tệ, có khả năng thao túng huyết dịch, nhưng đối chọi với ta thì vô dụng thôi. Ta khác với người bình thường, tiên huyết trong thân thể ta chỉ có một phần trăm so với người thường, hơn nữa cũng không cùng loại với người khác. Lực lượng của người không hề có ảnh hưởng tới ta.

Hàn Hạo vốn là một bộ khô lâu, thân thể căn bản không có một giọt tiên huyết. Mặc dù sau này được Hàn Thạc dùng phương pháp đặc biệt chế tạo ra, nhưng trong xương cốt cũng chỉ có được rất ít bổn mệnh tinh huyết của Hàn Thạc.

Sau này Hàn Hạo có thể trưởng thành đến một mức nào đó, cũng là do Hàn Thạc để lại bổn mệnh tinh huyết trong cơ thể hần làm cơ sở luyện ra số tiên huyết này. Chủ yếu chính là vì cách luyện chế ma khí lẫn ma công mà thứ tiên huyết này có chứa cả phần linh hồn lực lượng của hần. Do được ma nguyên lực cùng với lực lượng Tử Vong bảo bọc, căn bản sẽ không chịu ảnh hưởng từ Huyết Thần Kinh của Huyết Linh.

Vì thế cho nên Huyết Thần Kinh nếu ở trên thân thể người khác có sức sát thương rất lớn thì đối với sinh mệnh đặc biệt như Hàn Hạo căn bản không thu được hiệu quả nào. Hơn nữa thực lực của Hàn Hạo so với Huyết Linh lại cao hơn một tầng, hần bị thua thảm cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Nghe Hàn Hạo nói như vậy, trong lòng Huyết Linh đã khá hơn một chút, chỉ cười khổ lắc đầu nói:

- Ta vừa rồi vốn nghĩ là người lợi dụng phương pháp đặc biệt nào đó để ẩn giấu huyết dịch mà thôi. Thì ra người căn bản chẳng có bao nhiêu huyết dịch a! Khó trách, ta thua cũng không oan uống. Đụng phải người thì coi như ta xui xẻo rồi!

- Ha ha, Huyết Linh à Huyết Linh. Tên gia hỏa này căn bản không phải là nhân loại. Lực lượng của người có thể ảnh hưởng tới tiên huyết trong cơ thể mọi sinh vật, nhưng đối với hần thì khẳng định là không có hiệu quả đâu. Người quả nhiên là rất xui xẻo a. Ha ha, Hàn Hạo cái tên gia hỏa này căn bản là khắc tinh của người. Người hãy cam phận đi! - Cát Nhĩ Bá Đặc cười ha hả tiến đến bên cạnh Hàn Hạo, nhìn kỹ Hàn Hạo một hồi rồi mới lắc đầu la hoảng:

- Tên gia hỏa nhà người, sao chẳng giống khi xưa chút nào vậy?

Hàn Hạo nhìn qua Cát Nhĩ Bá Đặc rồi chỉ gật đầu, vẻ mặt không còn lạnh lùng như trước, thản nhiên nói:

- Người thì ngược lại, chẳng có gì thay đổi cả.

- Lần trước rất cảm ơn nhà ngươi. Nếu không phải là Ba La ra tay giúp đỡ, ba người bọn ta nhất định là đã gặp khó khăn rồi. - Bác Lan Tư đột nhiên mở miệng, vẻ mặt rất chân thành.

- Người nhà cả, không cần khách sáo. - Hàn Hạo liếc mắt nhìn Bác Lan Tư rồi thuận miệng trả lời một câu, xem ra hẳn cũng không để tâm đến chuyện kia.

Đến lúc này Ôn Mạn mới đi theo Hàn Hạo tới trước mặt Hàn Thạc, sắc mặt ửng hồng, cúi người hành lễ với Hàn Thạc, thành tâm thành ý tạ ơn:

- Tạ ơn ngài, không những đã giúp ta chữa vết sẹo trên mặt mà còn để ta đến được nơi này.

Ôn Mạn nói như vậy thì Hàn Thạc biết nàng nhất định đã biết chuyện mình dùng danh nghĩa Hàn Hạo mời nàng tới Vùng Đất Hỗn Loạn. Nhưng xem dáng vẻ của Ôn Mạn thì không hề có ý trách cứ hẳn, dường như còn vô cùng cảm kích. Hàn Thạc chợt máy động trong lòng, liền gật đầu nói:

- Hàn Hạo có một số chuyện vẫn còn ngây ngô lắm. Theo ta nghĩ sự trưởng thành của hẳn còn cần kích thích của một số chuyện đặc biệt, bằng không sẽ không trở thành một người hoàn chỉnh. Ôn Mạn, người biết ý của ta chứ?

Hàn Thạc vừa nói đến phần trên là Ôn Mạn đã hiểu hẳn muốn nói gì rồi, trong lòng nàng ngẫm hoan hỉ, liền tục gật đầu rồi liếc nhìn Hàn Hạo sau đó nhẹ giọng nói:

- Ta hiểu...

- Vậy là được, sau này về mấy phương diện đó, phiền ngươi phí tâm tư nhiều một chút. - Hàn Thạc hài lòng cười rồi quay sang hỏi Tiểu khô lâu:

- Con đến Ma Ẩn cốc có chuyện gì?

- Trước tiên để Ôn Mạn lại đây, ở bên con không được an toàn lắm. - Tiểu khô lâu nghĩ một hồi rồi nói tiếp:

- Còn nữa, con có được mảnh thần cách của lực lượng Tử Vong, muốn cùng phụ thân tham khảo một phen. Con biết Ma Ẩn cốc có phụ thân tốn công sức bố trí ma trận dày đặc. Chỉ có ở Ma Ẩn cốc con mới có thể toàn tâm nghiên cứu bí mật của mảnh thần cách mà vẫn bảo đảm không bị tên gia hỏa kia phát hiện ra vị trí.

Lời này vừa nói ra, Hàn Thạc có chút ngạc nhiên. Hẳn đây là lần đầu nghe tới chuyện về mảnh thần cách, lập tức nhíu mày nói:

- Nói rõ ràng một chút, cái gì là mảnh thần cách. Con làm sao có được? Còn nữa, người con đang kiêng dè là ai?

Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc còn có cả Ôn Mạn trong tu luyện trường đều không phải là người ngoài. Tiểu khô lâu cũng không cần giấu giếm, đem hết chuyện mình lấy được Vong hồn bìa từ Vong linh giới, ngay cả những hiểu biết của hẳn đối với Vong hồn bìa đều giải thích kỹ càng một lượt với Hàn Thạc.

Đợi khi Tiểu khô lâu giải thích xong, nét mặt Hàn Thạc vẫn còn bàng hoàng, quay sang nghiêm trọng nói với Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Nhớ kỹ, chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ với bất kỳ ai! - Hàn Thạc biết Cát Nhĩ Bá Đặc là kẻ hay nói năng lung tung, lập tức dặn dò.

935. Chương 935:tầng Tầng Phong Tỏa

Cát Nhĩ Bá Đặc bị lời nói của Tiểu Khô Lâu làm cho kinh ngạc. Hàn Hạo vừa nói như vậy, hẳn đã rõ tính nghiêm trọng của sự việc, tức thì nghiêm sắc mặt cam đoan:

- Ta sẽ không lộ ra trước bất kỳ ai!

Mảnh vỡ thần cách từng là vật chứa thần cách Chủ thần, vật quý giá như thế làm toàn bộ chúng nhân nghe thấy đều cực kỳ kinh hãi, đặc biệt khi bọn họ hiểu ra một số tác dụng kỳ diệu của thần cách, sự ngạc nhiên trong lòng càng đậm, ánh mắt nhìn Hàn Hạo cũng mang theo sự hâm mộ và khâm phục.

Đám Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư tu luyện lực lượng ý nghĩa thâm ảo Hàn Thạc ban cho, mặc dù cùng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không thấy quá đặc biệt. Còn Ôn Mạn sinh trưởng ở Chúng Thần đại lục, lần đầu nghe nói tới sự tồn tại của mảnh vỡ thần cách, nàng ta so với những người khác còn ngạc nhiên hơn, chứng kiến thành tựu xuất sắc liên tục của hắn, thật sự không biết Hàn Hạo vì sao lại có nhiều bí mật thần kỳ như vậy.

- Theo ta thấy, Vong Linh giới sở dĩ có thể hấp dẫn lực lượng đến từ các đại vị diện, Tử Vong nguyên tố so với Kỳ Áo đại lục có nồng đậm hơn rất nhiều, e rằng khó thoát khỏi liên quan với mảnh vỡ thần cách này.

Hàn Thạc vẻ mặt ngưng trọng, nói:

- Chiếu theo lời người nói, người kia chắc hẳn là Tử Vong chủ thần, may mắn thời điểm người dùng mảnh vỡ thần cách hắn không cảm ứng được sự tồn tại của người, bằng không lúc người ở hẻm núi Long Sâm đã bị hắn tìm tới cửa rồi.

Công dụng đặc thù của mảnh vỡ thần cách làm cho Chủ thần có khúc mắc, Hàn Thạc tin một khi Tử Vong Chủ thần biết nó ở ngay trên người Hàn Hạo, nhất định sẽ không tiếc hết thảy giá phải trả tới đây giết chết hắn, hoặc là cướp lấy mảnh vỡ thần cách, hoặc sẽ hủy diệt nó, tuyệt sẽ không lưu lại cho mình tai họa ngầm.

- Khi thực lực con chưa đủ cường đại, con không thể thông qua Vong hồn bia tụ tập Tử Vong nguyên tố, chỉ có thể thông qua văn bia nhận thức sâu thêm về Tử Vong lực lượng. Sau này đạt tới cảnh giới Thượng vị thần, thông qua Vong hồn bia con lúc nào cũng có thể cảm giác được kẻ kia tại Tử Vong thần vực, bản năng nhận thấy hắn sẽ uy hiếp đến sinh mệnh của mình, cho nên con vẫn không dám chân chính sử dụng Vong hồn bia!

- Lần trước tại Thời Không thần vực và nơi giáp với Vùng Đất Hỗn Loạn, Đạt Cách Mã đột nhiên tìm đến, con mới bắt đầu dĩ phóng thích lực lượng Vong hồn bia ra. Vào thời điểm đó, con lập tức phát hiện ra người ở Tử Vong thần vực kia đã tới, điều này chứng minh suy đoán của con không sai. - Tiểu khô lâu Hàn Hạo cau mày, miêu tả lý giải về Vong hồn bia của mình tỉ mỉ một lượt.

- Ta kiểm tra lại một chút, bảo đảm sau khi tất cả trận pháp Ma Ẩn cốc cùng mở ra, lát nữa trong tu luyện tràng chúng ta sẽ bố trí tiếp một phen. Chờ sau khi an bài mọi việc xong, người hãy ở chỗ này dụng tâm thể ngộ công dụng của mảnh vỡ thần cách kia, nếu như người thật có thể nắm giữ lực lượng ảo nghĩa của nó, lại dung hợp cùng Ma công người tu luyện, ta tin tưởng sẽ có một ngày người thực sự có thể lật đổ địa vị Tử Vong Chủ thần, chiếm lấy thần cách trong cơ thể hắn! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

Dừng một chút, hắn dặn Hàn Hạo:

- Lực lượng Cát Nhĩ Bá Đặc tu luyện không khác người lắm, cũng con đường dung hợp Ma công và lực lượng của thế giới này. Ừm, tư chất hắn không tốt như vậy, cũng không tiến bộ nhanh, người trước tiên hướng dẫn hắn, chờ ta sắp xếp ổn thỏa sẽ tới.

Hàn Hạo gật đầu, liếc nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc đang hưng phấn, nói:

- Người có vấn đề gì, cứ việc hỏi ta. Chỉ cần ta biết, ta đều có thể nói cho người!

Cát Nhĩ Bá Đặc vui mừng khôn xiết, lập tức đi tới bên cạnh Hàn Hạo, nêu lên một số chỗ khó hiểu về dung hòa Hắc Ám lực lượng cùng với Ma công trong cơ thể, hy vọng Hàn Hạo có thể giải thích sự nghi hoặc này cho hắn.

Ở phương diện này Tiểu Khô Lâu đích xác đặc biệt hơn xa Hắc Long. Tử Vong lực lượng cùng Ma nguyên lực trong cơ thể đã dung hợp đạt tới một cảnh giới cực kỳ cao thâm huyền ảo. Nan đề mà Cát Nhĩ Bá Đặc nghi hoặc kia hắn cũng đã từng gặp qua. Sớm đã có kinh nghiệm, đều là người Hàn gia, hắn không hề giấu diếm Hắc Long, chỉ dẫn kỹ càng những kinh nghiệm của bản thân.

Huyết Linh, Bác Lan Tư, kể cả Ôn Mạn cũng tập hợp lại. Hệ thống lực lượng tu luyện của ba người bọn họ tuy là khác với Cát Nhĩ Bá Đặc, nhưng về phương diện lực lượng dù sao cũng có một số điểm liên hệ. Hàn Hạo giảng giải bao gồm một số lý giải của chính bản thân đối với Ma công, với Huyết Linh, Bác Lan Tư cũng có chỗ tốt. Cho nên bọn họ cũng rất chăm chú lắng nghe.

Mắt thấy mấy người đều khiêm nhường nghe Tiểu Khô Lâu giảng giải, Hàn Thạc thầm gật đầu, cười rời khỏi tu luyện tràng, trong nháy mắt đã ra bên ngoài Ma Ấn cốc.

Đứng tại cái đài tròn chạm khắc đồ án Vạn Ma đỉnh, Hàn Thạc liên hệ với Đỉnh Linh:

- Với lực phòng ngự của Ma Ấn cốc hiện nay có thể ngăn cản được cảm ứng thăm dò của Chủ thần hay không?

- Không thành vấn đề. - Đỉnh Linh trả lời rất tự tin.

- Ta muốn nói tới loại Chủ thần có thần cách kia. - Hàn Thạc ngắt ra, một lát mới ý thức được mình không biểu đạt rõ ràng, liền bổ sung thêm.

Đỉnh Linh bỗng nhiên trầm mặc, qua một hồi mới trả lời:

- Ý ngài muốn chỉ loại Chủ thần có lực lượng bản nguyên nhất của mỗi hệ ở thế giới này?

- Không sai. - Hàn Thạc đáp.

- Chỉ dựa vào lực lượng của ta, e rằng không làm được, nếu có sự trợ giúp của ngài, hẳn là không có vấn đề gì. - Đỉnh Linh do dự một chút mới nói ra đáp án cho Hàn Thạc.

- Tốt lắm, trước tiên khởi động toàn bộ ma trận của Ma Ấn cốc. Sau đó chúng ta hợp lực, gia tăng lực lượng phòng ngừa thăm dò linh hồn.

- Trước mắt, ta sẽ phân ra một bộ phận thần thức cùng với lực lượng trợ giúp người, cùng thăm dò thần hồn! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi nói với Đỉnh Linh.

Vạn Ma đỉnh sau khi được Hàn Thạc ra lệnh, liền từ trong cơ thể hắn bay vút ra ngoài, dần dần chìm vào trong trung tâm đầu não của Ma Ấn cốc, cái đài tròn có đồ án của nó kia.

Hàn Thạc thấy Vạn Ma đỉnh chìm vào bên trong, cũng ngồi xếp bằng xuống, tách một bộ phận thần thức phối hợp chặt chẽ với Vạn Ma đỉnh, đưa Ma nguyên lực trong cơ thể quán chú lên đỉnh.

Cùng lúc đó, hóa thân ngoại thân tu luyện Huỷ Diệt lực lượng từ trong bản thể bay ra, quan sát một chút toàn bộ Ma Ấn cốc dần dần trở nên dày đặc vụ khí, cảm thụ lực lượng đang dần tăng lên, đoạn gật đầu rồi ẩn vào trong cung điện dưới lòng đất, quay trở về tu luyện tràng chỗ đám người Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo.

Vào lúc này, Tiểu Khô Lâu đang hết sức chuyên chú giảng giải kinh nghiệm dung hợp hai hệ lực lượng của bản thân cho Cát Nhĩ Bá Đặc. Ngoài Hắc Long ra, ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Ôn Mạn cũng tập trung tinh thần nghe, cùng có một biểu tình đắm chiêu suy nghĩ, xem chừng dường như đã có một số thể ngộ từ trong những giảng giải của Hàn Hạo.

Hàn Thạc thấy bọn họ đều rất nghiêm túc chăm chú thì không lên tiếng quấy rầy, mà đứng ở bên ngoài không nói lời nào, cũng nghe được nhận thức cùng lý giải của Tiểu Khô Lâu đối với lực lượng áo nghĩa.

Con đường phát triển của Tiểu Khô Lâu khác với hắn, bởi vì nó nắm đó kế thừa một bộ phận ký ức Ma công từ trong não Hàn Thạc, hơn nữa hình thái sinh mệnh không giống Hàn Thạc, cho nên hắn không như Hàn Thạc từng bước tu luyện theo dấu Ma môn bí kỹ chính thống nhất kia.

Nhưng hình thái sinh mệnh đặc thù của Tiểu Khô Lâu cũng có chỗ tốt, bởi vì bản thân hắn chính là vong linh sinh vật của Vong Linh giới tạo ra, cho nên trên phương diện tu luyện Tử Vong lực lượng được trời ưu ái, tiến bộ cực nhanh vượt quá tưởng tượng của người bình thường. Cùng lúc, hắn cũng không bỏ việc tu luyện bộ phận Ma công, lại vì từ trường sinh mạng đặc thù của hắn, Ma công đồng dạng hắn tu luyện ra so với Hàn Thạc đã có chênh lệch rất lớn, không thể phát huy tối đa sức mạnh của Ma công.

Nếu mà tiếp tục như vậy thành tựu của hắn sẽ không quá cao, cũng may Tiểu Khô Lâu tư chất phi phàm, lại đưa Tử Vong lực lượng dung hợp được với Ma công, tạo ra một con đường riêng biệt của bản thân, thực lực đột nhiên tăng mạnh, trở thành người cường đại nhất Hàn gia dưới Hàn Thạc.

Dưới sự giảng giải của hắn, Cát Nhĩ Bá Đặc về mặt hưng phấn, tựa hồ rất nhiều vấn đề đều tìm được đáp án. Thật lâu sau, Hắc Long hét lên:

- Dừng lại, dừng lại!

Khi ánh mắt Hàn Hạo vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía mình, Cát Nhĩ Bá Đặc có chút xấu hổ giải thích:

- Những gì ngươi nói đã đủ để ta phải lý giải thật lâu rồi, thêm nữa ta chỉ sợ không tiếp thu được. Cảnh giới không đủ, ngươi có giảng tiếp ta nghe cũng không hiểu, tốt hơn hết là tạm thời không nghe nữa, chờ đạt tới cảnh giới rồi mới xin ngươi chỉ giáo lại.

Hàn Hạo gật đầu, thản nhiên nói:

- Được.

Hàn Thạc ở trước cửa nghe xong một hồi trong lòng cũng gật đầu thâm nghĩ, "tham quá nuốt không trôi, đạo lý này người người đều hiểu, thế nhưng thực sự làm được lại không có mấy người, Cát Nhĩ Bá Đặc trước rất nhiều điều hấp dẫn có thể nhận rõ khả năng của mình là cực kỳ không dễ dàng, chứng tỏ hắn đã trưởng thành hơn so với thời gian ở Kỳ Áo đại lục trước đây.

- Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, ừm, cả Ôn Mạn tiểu thư, các người ra ngoài tu luyện tràng quan sát, trước tiên dừng đi vào.

Hàn Thạc phân phó rồi dùng tâm thần gọi Ngũ hành giáp thi đến, đoạn lại giải thích với đám người Bác Lan Tư:

- Mảnh thần cách kia Hàn Hạo bắt đầu nghiên cứu khả năng sẽ có chút không thể khống chế được, nơi này có thêm một cỗ lực lượng hay một tia sinh tức đều có khả năng sinh ra ảnh hưởng xấu.

- Đã rõ. - Bác Lan Tư gật đầu, hắn biết ở lại trong tu luyện tràng có thể sẽ ảnh hưởng đến Tiểu Khô Lâu, là người đi ra ngoài đầu tiên.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không do dự, theo sau Bác Lan Tư cười nói đi ra ngoài, chỉ có Ôn Mạn khá lo lắng cho Hàn Hạo ở lại. Từ khi nàng biết được Vong hồn bia trước ngực hắn là vật gì thì trong lòng khiếp sợ đồng thời cũng vô cùng bất an, bởi vì nàng từ miệng Hàn Hạo biết được có thể sẽ có Chủ thần chính thức gây bất lợi đối với hắn. Chủ thần có được thần cách tại Chúng Thần địa lục quả thực chính là tồn tại vô địch, cho nên Ôn Mạn sợ hãi, sợ Tiểu Khô Lâu có chuyện.

Mất thấy Ôn Mạn lưu luyến không rời mình, Tiểu Khô Lâu nhú mày, trong lòng lại dâng lên một loại tình cảm khó hiểu. Cảm thụ tình cảm đặc biệt từ sâu trong nội tâm dũng mãnh tiến ra, giọng nói hắn trở nên nhẹ nhàng hiếm thấy, trấn an Ôn Mạn:

- Có phụ thân ở đây, không có việc gì đâu, ngươi đi ra ngoài đi.

Ôn Mạn không chịu được nhất là thứ nhu tình Tiểu Khô Lâu ngẫu nhiên hiển lộ này, nghe vậy ngoan ngoan gật đầu, nói một câu:

- Ngươi phải cẩn thận.

Sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Ôn Mạn đi ra ngoài không bao lâu, Ngũ hành giáp thi nghe tin đã đến, cả đám cao hứng cùng Tiểu Khô Lâu chào hỏi.

- Năm người các người đứng ở năm góc tu luyện tràng, bắt đầu bố trí Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, ngăn cách tất cả lực lượng nhìn trộm đến từ bên ngoài.

Hàn Thạc dặn năm giáp thi, đợi bọn chúng đứng vào vị trí xong, liền trầm giọng nói với Hàn Hạo:

- Được rồi, ngươi có thể lấy Vong hồn bia ra, thể ngộ lực lượng trên đó.

936. Chương 936:phụ Tử Hợp Lực

Có bản thể mình và Vạn Ma đỉnh tọa trấn, trong tu luyện tràng còn có Ngũ Hành Giáp Thi lập Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, Hàn Thạc tin tưởng ở nơi này Tiểu Khô Lâu dù có đem Vong hồn bia ra sử dụng, Tử Vong chủ thần cũng khó có thể nhận thấy được động tĩnh của Ma Ẩn cốc.

Ma Ẩn cốc đột nhiên nổi lên một trận âm phong dày đặc, trong tầng tầng lớp lớp sương mù từng cái bóng mắt thường khó thấy được qua lại như con thoi khắp nơi, tụ tập tại các điểm mấu chốt của Ma trận.

Từng luồng thần thức phân tán ra bốn phương tám hướng của Ma Ẩn cốc, hình thành kết giới kỳ dị chỉ có linh hồn mới có thể cảm ứng được, ngăn cản tất cả lực lượng linh hồn từ bên ngoài đến thăm dò.

Trong tu luyện tràng, dưới lực lượng của Ngũ Hành Giáp thi, năm đạo ánh sáng hồng, hoàng, kim, bạch, lục vờn bay khắp nơi. Sức mạnh phát ra từ bên trong cơ thể bọn chúng tràn ngập bốn phương tám hướng, bài xích toàn bộ nguyên tố lực lượng của những hệ khác trong tu luyện tràng ra ngoài.

Trong chốc lát, tu luyện tràng như đã biến thành một không gian mới. Phía ngoài cửa, mấy người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc có thể thấy rõ ràng tình trạng bên trong, bỗng dưng có một loại cảm giác hoang đường vô cùng xa cách.

Dường như, tu luyện tràng tồn tại trước mặt kia đã không phải là một bộ phận của Chúng Thần đại lục nữa, giống như trở thành ảo ảnh trong nước không chân thật. Ngũ Hành Giáp thi, Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc rõ là gần trong gang tấc, nhưng bọn họ lại không thể cảm giác được một chút khí tức nào trên mình mấy người này, nếu nhắm mắt lại, bọn họ sẽ cảm thấy trước mặt mình là một khoảng mênh mông như có như không.

- Lực lượng của Ngũ Hành Giáp thi đã bao phủ hoàn toàn tu luyện tràng, phá tan trói buộc của không gian pháp tắc, giờ phút này, tu luyện tràng chính là một tiểu vị diện đã thoát ly Chúng Thần đại lục. Thoát nhìn nó rõ ràng là ở nơi này, nhưng nó đã không còn là một bộ phận của Chúng Thần đại lục nữa! Cho dù là Chủ thần, chắc chắn cũng rất khó cảm nhận được động tĩnh bên trong! - Bác Lan Tư đầy vẻ khiếp sợ, cảm thụ biến hóa của tu luyện tràng phía trước, chậm rãi nói.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nghe Bác Lan Tư nói vậy, vẻ mặt đều kinh hãi, thật không ngờ được đại trận Ngũ Hành Giáp thi tạo thành lại có tác dụng kỳ diệu như thế. Tại trung tâm của Ngũ Hành Giáp thi quả thực giống như là đã tạo ra một cái không gian từ hư không, loại thủ đoạn này sợ rằng cũng chỉ có Chủ thần có thần cách không gian pháp tắc mới có thể thực hiện được.

Ôn Mạn trong lòng lại càng kinh ngạc hơn, so với ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, hiểu biết của nàng đối với tình huống của Hàn gia quá ít, cũng không biết tác dụng thần kỳ của Ma công. Mắt thấy Ngũ Hành Giáp thi dù không tu luyện bất cứ Không gian lực lượng gì, sau khi hợp lực dường như đã đưa tu luyện tràng thoát ly khỏi Chúng Thần đại lục, nàng trong lúc nhất thời tinh thần hoảng hốt, không rõ là có phải mình sinh ra ảo giác hay không.

- Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, ừm, cả Ôn Mạn nữa, chúng ta lui về phía sau một chút!

Bác Lan Tư khẽ quát một tiếng, rồi vội vàng giải thích:

- Tu luyện tràng vào lúc này cũng không ổn định, cái cửa chỗ chúng ta đứng nó chỉ có một điểm liên hệ cùng Chúng Thần đại lục, một khi Hàn Hạo ở bên trong tạo ra cử động gì đó ảnh hưởng tới không gian biến hóa này, chúng ta ở bên cạnh sẽ chịu ảnh hưởng. Chỉ một chút sơ suất là có thể bị kéo vào vết nứt không gian, không biết lưu lạc đến địa phương nào!

Bác Lan Tư vừa quát lên khiến Ôn Mạn cuống quýt lùi về phía sau. Mà ngay cả gã luôn luôn lớn gan như Cát Nhĩ Bá Đặc cũng sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân, cấp tốc lùi lại một chỗ cùng Bác Lan Tư, sợ sẽ bị lực lượng bất ổn phía tu luyện tràng thoát ra ảnh hưởng.

Trong tu luyện tràng, hóa thân ngoại thân Hàn Thạc tu luyện Hủy Diệt lực lượng cảm thụ tỉ mỉ lực lượng tràn ngập ở chung quanh. Mắt thấy năm luồng lực lượng màu sắc khác nhau dần dần dung hợp lại, cảm thấy hẳn là không có vấn đề gì nữa, hắn mới gật đầu nói với Tiểu Khô Lâu:

- Có thể rồi.

Tiểu Khô Lâu khoanh chân ngồi xuống, hai mắt chậm rãi nhắm lại, lồng ngực nhảy lên thành thịch. Một lát sau. Mảnh vỡ thần cách Vong hồn bia dần nhô ra từ ngực hắn, lơ lửng giữa không trung phía trước mặt Tiểu Khô Lâu một thước.

Vong hồn bia vừa bay ra, Tử Vong nguyên tố vốn bị Ngũ Hành Giáp thi hợp lực khu trừ đột nhiên lại tràn ngập. Cũng không biết Tử Vong nguyên tố này rốt cuộc từ chỗ nào mà đến, thông qua khe hở không gian cạnh tu luyện tràng mãnh liệt tuôn vào, hướng về Vong hồn bia ở trung tâm tụ tập.

- Không ổn. Lực lượng Vong hồn bia này quả nhiên đặc thù, lại có thể thông qua khe hở không gian hấp thu Tử Vong nguyên tố tự do ở bên trong kẻ hở vị diện!

Hàn Thạc kinh hãi quát một tiếng, ra lệnh cho Ngũ Hành Giáp thi:

- Thi triển toàn lực, ngăn chặn khe hở không gian kia. Nếu để Tử Vong nguyên tố tùy ý hội tụ tiến vào Vong hồn bia này nhất định không thoát khỏi cảm ứng của tên kia!

Ngũ Hành Giáp thi cũng biết tình thế rất nghiêm trọng, lực lượng trong cơ thể ào ào phóng ra. Từng đạo ánh sáng ngũ sắc hội tụ ở phía trên tu luyện tràng, dung hợp ở giữa khối không khí đủ loại màu sắc, làm cho lực lượng Thiên Thi Ngũ Hành đại trận càng thêm được tập trung, lấp kín tất cả khe hở không gian có khả năng tồn tại.

Cùng lúc đó, bản thể Hàn Thạc ngồi ở trung tâm Ma Ấn cốc, thần thức phân hóa ở từng khu vực cũng cảm ứng được lưu động không tầm thường của Tử Vong nguyên tố trong cốc, đang thông qua khe hở bên cạnh tu luyện tràng rất nhanh tuôn vào trong, tốc độ cực nhanh vượt quá tưởng tượng của hắn.

Trong lòng trầm xuống, thần thức Hàn Thạc hóa thành một tầng mỏng che ở bên ngoài tu luyện tràng dưới lòng đất, ma đầu gào rú trong Ma Ấn cốc nhận được chỉ thị của Hàn Thạc, cũng lần lượt chiếm cứ vị trí trên tầng màng mỏng. Hàng nghìn hàng vạn ma đầu vừa hạ xuống, màng mỏng vốn vô hình trở thành màu đen như mực, giống như là một cái lồng bọc lấy toàn bộ tu luyện tràng từ bên ngoài.

- Là lực lượng của sư huynh! - Bác Lan Tư lui về phía sau đến một khoảng cách an toàn, nhìn bên ngoài tu luyện tràng có thêm một tầng vật chất màu đen, tức thì thốt lên.

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo Hàn Thạc nhiều năm, cũng cảm nhận được khí tức sinh mệnh từ trên thứ vật chất màu đen kia, cả đám đều cực kỳ kinh ngạc, mở to mắt quan sát vật chất màu đen như mực nọ, đoán xem đến cùng là chuyện gì xảy ra.

...

Cùng lúc đó, tại một thác nước bên ngoài Vùng Đất Hỗn Loạn, Nội Tư Đặc hai tròng mắt đột nhiên bắn ra ánh sáng lạ thường, nhìn về phía sâu trong Vùng Đất Hỗn Loạn.

Hắn cảm giác được, ở nơi sâu trong Vùng Đất Hỗn Loạn đột nhiên toả ra từng đợt lực lượng vô cùng quen thuộc với mình. Hắn lập tức khẳng định người có được mảnh vỡ thần cách kia lại vừa sử dụng nó, Nội Tư Đặc chuẩn bị đi tới chỗ đối phương.

Chỉ có điều hắn mới chuẩn bị động thân thì bỗng nhiên phát hiện từng đợt khí tức Tử Vong quen thuộc dường như bị sức mạnh nào đó che khuất, khiến hắn lập tức mất đi lực cảm ứng.

- Kì quái... Thế là thế nào? Tại sao vừa rồi lại đột nhiên biến mất chứ? - Nội Tư Đặc có chút nghi hoặc, hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác sự kì dị của mảnh vỡ thần cách Tử Vong hệ, trừ phi người giữ không dùng nó, nếu không một khi sử dụng bản nguyên lực lượng tuyệt đối không thể che giấu được.

Cau mày suy nghĩ một hồi, Nội Tư Đặc cũng không rõ nguyên nhân ra sao, căn cứ vào cảm ứng vừa rồi của mình, nhằm thẳng phương hướng đại khái phóng tới.

Mảnh vỡ thần cách một khi sử dụng, lực lượng bình thường cực khó đè nén, nhưng lực lượng Hàn Thạc cùng Ngũ Hành Giáp thi và Vạn Ma đỉnh sử dụng căn bản không thuộc về vũ trụ này. Dưới tác dụng của lực lượng Ma công huyền ảo, cho dù bản nguyên lực lượng của mảnh vỡ thần cách kia cũng tạm thời bị che giấu đi, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại đột nhiên phát hiện mình mất đi cảm ứng với nó.

Lực lượng của muôn vạn luồng thần thức cùng hàng nghìn hàng vạn ma đầu tụ tập cùng một chỗ đã hình thành một tầng màng cường lực phòng ngự bao trùm bên ngoài tu luyện tràng. Phía bên trong, lực lượng Ngũ Hành Giáp thi đã đưa tu luyện tràng thoát ly Chúng Thần đại lực, rốt cục che giấu được lực lượng từ mảnh vỡ thần cách trong cơ thể Tiểu Khô Lâu tại trung tâm tu luyện tràng.

- Tốt, cứ duy trì thế! - Trong tu luyện tràng, hóa thân ngoại thân tu luyện Hủy Diệt lực lượng của Hàn Thạc quát.

Lúc này, Tiểu Khô Lâu đã không còn nỗi lo phía sau liền phóng tay xem xét bí mật của mảnh vỡ thần cách. Bấy đoạn cốt thứ sáu lưng rung lên nhẹ, Tử ma nhãn tỏa ra hào quang rạng rỡ nhìn chăm chăm vào Vong hồn bia trôi nổi trước mặt, trong con mắt lơ mơ có bia văn kì diệu hiện ra.

Cho tới nay, bởi vì Tiểu Khô Lâu bản năng cảm ứng được có mối uy hiếp cường đại vẫn luôn tồn tại, cho nên chưa bao giờ dám toàn lực cảm thụ bí mật cùng lực lượng của Vong hồn bia. Lúc này thì khác, có Hàn Thạc cùng Ngũ Hành Giáp thi phối hợp, hẳn biết mình có thể yên tâm nên lớn mật phóng tay thử một lần, xem có thể nắm giữ được lực lượng Vong hồn bia cùng Tử Vong áo nghĩa hay không.

Từng dòng bia văn kì dị hiện lên trong mắt hắn, chậm rãi ẩn vào trung tâm Vong hồn bia. Dần dần, Vong hồn bia vốn chỉ lớn bằng nắm tay lại bắt đầu biến lớn, chỉ một lát sau đã cao đến hơn mười thước, mặt bia dày đặc bạch cốt trắng hếu, bia văn kì dị giống như có tính mạng từ từ di động.

So sánh với Vong hồn bia cực lớn, Tiểu Khô Lâu lúc này có vẻ cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng hắn không chút hoảng hốt lo sợ nào, bấy đoạn cốt thứ sáu lưng thoáng cái trồi ra, dính luôn lên trên Vong hồn bia.

Rồi đột nhiên, bấy đoạn cốt thứ sáu đồng thời truyền ra tiếng quỷ khóc sói gào kinh thiên động địa, sự tuyệt vọng không cam lòng, sợ hãi trước khi chết, kêu gào, điên cuồng, khí tức oán hận vô cùng vô tận tràn ngập bên trong, cũng không biết thời gian đã qua rốt cục Tiểu Khô Lâu đã giết bao nhiêu người.

Trong con mắt Tiểu Khô Lâu có chi chít bia văn đang di chuyển qua lại, cùng chiếu rọi lẫn nhau với Vong hồn bia trước mặt, tựa hồ hình thành mối liên hệ vô cùng huyền ảo.

“Két két... két két...”

Vong hồn bia vẫn đang biến lớn, đỉnh bia chống lên phía trên tu luyện tràng, làm cả tu luyện tràng vang lên những tiếng động đáng sợ, dường như dưới lực lượng của Vong hồn bia, nó có thể bị vỡ bất cứ lúc nào vậy!

Ngũ Hành Giáp thi lúc này cả đám vô cùng ngưng trọng, trên mặt đã hiện rõ vết mồ hôi, xem ra đều tiêu hao khá lớn.

- Phụ thân, làm sao bây giờ? Một khi tu luyện tràng bị đẩy vỡ tung, cái không gian này sẽ lập tức sụp đổ. Lúc đó liên hệ giữa chúng ta cùng Chúng Thần đại lực sẽ bị chặt đứt! - Kim giáp thi đưa tin cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiểu ý của Kim giáp thi, một khi tu luyện tràng bị Vong hồn bia phá vỡ, cái không gian do Ngũ Hành Giáp thi hợp lực tạo ra sẽ vỡ tan, đến lúc đó bọn họ hoặc là tan xương nát thịt ở trong không gian này, hoặc là bị lực lượng của không gian nổ tung đưa đến các hành tinh xa xôi không biết bao nhiêu, có thể trở lại Chúng Thần đại lực hay không không ai dám chắc.

Hàn Thạc thử liên lạc cùng Tiểu Khô Lâu, nhưng lại phát hiện linh hồn của hắn đã quấn chặt lấy Vong hồn bia, cứ như dần dần dung hợp với nó vậy. Trong quá trình này, Tiểu Khô Lâu căn bản không thể có một chút phân tâm, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Do dự một chút, Hàn Thạc nói với Ngũ Hành Giáp thi:

- Đây là thời điểm mấu chốt của hắn, chúng ta phải tiếp tục chống đỡ, không được dùng sức mạnh áp chế Vong hồn bia, để tránh tạo thành phản ứng dây chuyền!

- Dạ! - Ngũ Hành Giáp thi lập tức trả lời, năm người bọn họ duy trì được cái không gian này lâu như vậy đã không dễ, mà chống đỡ Vong hồn bia ngày càng gian nan, nếu như trong tu luyện tràng không phải Hàn Hạo, bọn họ tuyệt sẽ không chút do dự mà đáp ứng như vậy.

Làm như vậy, có nghĩa là bọn họ có khả năng sẽ bị không gian nổ tung chấn thành thịt nát xương tan!

937. Chương 937:dung Hợp

Dưới sự phân phó của Hàn Thạc, Ngũ hành giáp thi tiếp tục phòng vệ tu luyện trường để chống lại lực lượng Vong hồn bia đang ngoan cường đánh phá.

Vì lo rằng sẽ đụng tới phản ứng dây chuyền từ Tiểu Khô Lâu, Ngũ hành giáp thi cũng không tăng thêm lực lượng lên trên Vong hồn bia, căn bản không ngăn cản lực lượng của Vong hồn bia ảnh hưởng tới tu luyện trường. Ngàn vạn luồng thần thức do Hàn Thạc dẫn tới đều bám ngay ranh giới của tu luyện trường, cực lực ngăn cản không cho bất kỳ lực lượng của Vong hồn bia nào phát xuất ra ngoài.

Bất luận là Ngũ hành giáp thi hay là Hàn Thạc đều vì Vong hồn bia không ngừng càng lúc càng biến lớn hơn mà bị lâm vào hiểm cảnh. Một khi lực lượng của Vong hồn bia thật sự xông phá tới tận cùng tu luyện trường thì lực lượng duy trì tu luyện trường sẽ bị hỗn loạn sẽ khiến không gian bị vỡ nát. Đến lúc đó không những Ngũ hành giáp thi sẽ bị sự sung kích của không gian bị sụp đổ mà thần thức của Hàn Thạc cũng sẽ bị thương tích cực lớn.

Có thể nói lúc này Hàn Thạc cùng Ngũ hành giáp thi đều mang tính mạng của mình giao vào tay Tiểu Khô Lâu.

Nhưng hắn đang xuất toàn lực dung hợp lực lượng của Vong hồn bia nên dường như chẳng biết chút gì về nguy cơ thế này. Tất cả linh lực của hắn đều quán lấy Vong hồn bia, tạm thời không cảm ứng được sự cấp bách trong tâm trạng Hàn Thạc. Bia vẫn trong đồng tử hắn lấp loé, chỉ tập trung nhìn chăm chú lấy ánh sáng bạch quang phát ra trên Vong hồn bia.

Cho dù không có một tia lực lượng nào có thể tiến vào nhưng Vong hồn bia vẫn không ngừng lớn lên, tiếp tục xông phá không gian ổn định của tu luyện trường.

“Rắc rắc”

Trên đỉnh đầu truyền ra tiếng rắc rắc khiến mọi người sởn tóc gáy. Ngũ hành giáp thi ai nấy đều xuất mồ hôi ròng ròng, ráng hết sức để không khiến bản thân bị phân thân, dùng hết cả thần hồn để liều mạng phòng ngự.

Thần thức của Hàn Thạc không ngừng phân hóa, ngưng tụ ngay chỗ phòng ngự then chốt. Mấy con ma đầu không ngừng sử dụng linh hồn để trám ngay vào những chỗ có khe hở để lực lượng thoát ra.

“Xèo xèo!”

Từng luồng khói bốc lên từ trên Vong hồn bia. Điều này cho thấy đã có từng con ma đầu phòng ngự không nổi đã bị tan thành mây khói, lực lượng linh hồn triệt để biến mất trên thế gian.

Ngũ hành giáp thi và Hàn Thạc đều rung mình, chỉ sợ trong giây phút thì lực lượng của Vong hồn bia sẽ trở nên mạnh hơn phá tan phòng ngự tại tu luyện trường.

Trong lúc mọi người còn đang thấp thỏm thì lực lượng của Vong hồn bia đột nhiên nảy sinh dị biến, từ bên trong vang ra tiếng ba động rõ rệt của linh hồn Tiểu Khô Lâu, cứ như là bên trong Vong hồn bia có linh hồn hấn vậy. Việc này khiến cả đám Hàn Thạc cùng Ngũ hành giáp thi đều nảy sinh cảm giác kỳ dị.

Cùng lúc đó, lực lượng do Vong hồn bia phát ra từ từ thu hồi lại, hơn nữa bắt đầu càng lúc càng thu nhỏ hơn.

Cả sáu người đang nơm nớp lo lắng đều cùng nhau thở hắt một hơi. Trong lòng bọn họ đều hiểu rằng khi Vong hồn bia thu nhỏ lại thì tu luyện trường cũng sẽ không xảy ra vấn đề và bọn họ cũng không cần phải lo lắng về chuyện không gian này không duy trì được và sẽ bị vỡ tung ra.

Vong hồn bia đang thu nhỏ lại với vô số bia văn dày đặc trên bề mặt quện quanh thân người Tiểu Khô Lâu. Cho đến khi Vong hồn bia chỉ còn tương đương với cơ thể Tiểu Khô Lâu thì đột nhiên vỡ nát như một tấm kính. Những mảnh vỡ Vong hồn bia cỡ như móng tay toàn bộ đều bám lên người Tiểu Khô Lâu.

Các mảnh vỡ của Vong hồn bia mang theo lực lượng kỳ dị trực tiếp thâm nhập vào xương thịt Tiểu Khô Lâu. Cặp mắt hấn loé lên ánh quang mang tà dị rồi dường như đột nhiên bình tĩnh dậy, cả người bắt đầu khoa tay múa chân nhảy nhót tại tu luyện trường.

“Kẹt kẹt, kẹt kẹt, rắc rắc rắc, rắc rắc rắc” Các thanh âm trong trẻo không ngừng vang lên từ trên người Hàn Hạo. Xương khớp của hắn dường như đang bị vận vẹo, cả người mềm ẻo như một bông vải, trong chốc lát chợt trở thành thẳng tắp một cách bất bình thường. Từng hàng chữ bia văn kỳ dị chợt hiện ra trên da thịt như cá trong nước ngẫu nhiên nhảy vọt ra khỏi mặt nước, trông vô cùng quỷ dị.

- Phụ thân, chuyện gì vậy? - Kim giáp thi vội vàng hỏi Hàn Thạc.

- Lực lượng của Vong hồn bia bị đánh tan ra. Các miếng vỡ không ngừng nhập vào trong xương cốt của hắn. Ta không dám khẳng định đây không phải là ý nguyện của chính Hàn Hạo. Nhưng ta tin tưởng thứ này có lợi chứ không hề hại cho hắn. Không cần lo lắng. - Thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc vừa ngó chăm chăm lấy Tiểu Khô Lâu vừa trầm giọng giải thích.

Hắn cảm giác được lực lượng bản nguyên bên trong Vong hồn bia đã dung hợp với Tiểu Khô Lâu qua số bia văn ẩn ký sâu trong da thịt của hắn, còn mảnh vỡ thần cách kia thì lại thâm nhập vào xương cốt của Tiểu Khô Lâu, trở thành một thể với xương cốt của hắn.

Tiểu Khô Lâu đang khoa tay múa chân đột nhiên ngã gục xuống như bọ biển, nằm im bất động không nhúc nhích.

Số bia văn trên da thịt hắn đang không ngừng vận động tán loạn, dường như cũng trở nên tĩnh lặng theo Tiểu Khô Lâu, chỉ còn lại âm thanh trong trẻo không ngừng vang lên từ trong thân thể hắn khiến người nghe thấy phát ngứa ngáy cả da đầu.

Bên ngoài tu luyện trường, về mặt Ôn Mạn sâu thẳm chỉ bịt lấy miệng mình, mắt lệ nhìn dõi về phía Tiểu Khô Lâu đang nằm gục bên trong. Giờ phút này, nỗi thê lương đau khổ trong tâm Ôn Mạn so với phải chịu đựng năm xưa còn lớn hơn. Nàng ta ở bên ngoài không hề cảm giác được khí tức gì từ bên trong tu luyện trường. Cho nên nàng ta căn bản không hề biết biến hóa hiện giờ đối với Tiểu Khô Lâu chỉ có lợi mà không hề hại.

Không thể cảm giác được tình huống của tu luyện trường không phải chỉ mỗi mình Ôn Mạn. Ngay cả ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh cùng Cát Nhĩ Bá Đặc cũng chỉ có thể trở mắt ra nhìn. Từ bên ngoài nhìn vào thì chỉ thấy Vong hồn bia đột nhiên vỡ nát, rồi mảnh vụn nhập vào thân thể Tiểu Khô Lâu, khiến hắn đau đớn vận vẹo gãy dựa thân thể kịch liệt cho đến khi chịu không nổi lực lượng của nó mới ngã gục xuống.

Khi bọn họ thấy Vong hồn bia đã dung hợp với xương thịt Tiểu Khô Lâu thì đều cho rằng Tiểu Khô Lâu bị sự cản trở của nó và hiện giờ đang gãy dựa hấp hối.

- Không, không được. - Nét mặt Ôn Mạn thê lương, định xông thẳng vào trong tu luyện trường.

Bác Lan Tư giật mình, vội vàng lấy tay ngăn cản nàng ta, rồi bình tĩnh nói:

- Tình cảnh chúng ta đang thấy không nhất thiết là sự thật. Cô ngàn vạn lần không nên xung động. Lúc này cô đi vào, không những không giúp được Hàn Hạo, mà ngược lại sẽ bị lực lượng bao phủ tu luyện trường của sư huynh ta đánh trọng thương.

Hai người Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh cũng vội vàng ngăn trước mặt Ôn Mạn để phòng ngừa nàng ta mạo muội hành động. Hai người chẳng phải quan tâm tới sống chết của Ôn Mạn mà là lo lắng nàng ta sẽ phá hỏng tình trạng ổn định của tu luyện trường. Lúc này chỉ cần một chút sơ suất thì có thể sẽ dẫn tới biến cố trọng đại. Bọn họ không hy vọng rằng chỉ vì Ôn Mạn mạo muội mà sẽ khiến Hàn Thạc bị thương tích gì.

- Hắn, hắn không phải đang xảy ra chuyện sao? - Ôn Mạn nhìn về phía Tiểu Khô Lâu trong tu luyện trường, vẻ mặt đầy nét thê lương.

Bác Lan Tư có chút ngạc nhiên. Hắn ta không ngờ cô nàng lại có thâm tình như vậy với Hàn Hạo. Theo hắn thấy cái thứ sinh mạng tuyệt đối lạnh lùng như Hàn Hạo, lẽ ra sẽ không thể khiến nữ nhân nào nảy sinh quan hệ với hắn mới phải. Trong lòng hắn cảm thấy việc này vô cùng kỳ quái.

Bác Lan Tư lắc đầu mở lời an ủi:

- Không có việc gì đâu. Chúng ta không cảm giác được tình huống trong đó, căn bản không biết tình huống thật sự như thế nào. Ngoài ra, có sư huynh của ta ở đó, cho dù Hàn Hạo thật sự có chuyện gì đi nữa thì

cũng sẽ tuyệt đối không nảy sinh nguy hiểm. Việc này cô có thể yên tâm.

Đây không phải lời nói ngộ ngôn của Bác Lan Tư. Hẳn biết ngay cả sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc chết rồi mà Hàn Thạc vẫn có đại thần thông để tạo ra thân thể mới làm sống lại hẳn. Năm đó khi ở Kỳ Áo đại lục, sư huynh đã có thể làm Hắc Long sống lại, hiện giờ với thực lực của hắn tăng không biết bao nhiêu lần, cứu một mình Hàn Hạo lại càng sẽ không phải là vấn đề gì.

- Không sai. Khi ta còn ở Kỳ Áo đại lục đã từng được chủ nhân dùng thực lực làm sống lại. Cho nên cô cứ yên tâm đi. Thằng cha Hàn Hạo kia nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu. - Cát Nhĩ Bá Đặc cũng vội vàng đem tao ngộ của mình ra an ủi Ôn Mạn.

- Yên tâm đi. Ta cùng tên gia hỏa đó đã giao đấu với nhau. Lực lượng linh hồn của hắn mạnh khó lòng tưởng tượng nổi. Ta nghĩ cho dù hắn có bị tan xương nát thịt thì linh hồn hắn cũng vẫn bình yên vô sự. Chỉ cần linh hồn không chết thì sư phụ sẽ có biện pháp để làm hắn sống lại. - Huyết Linh đã từng đấu với Tiểu Khô Lâu, cũng xen vào một câu.

Được ba người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh an ủi một phen, Ôn Mạn mặc dù vẫn có chút bán tín bán nghi, nhưng tâm tình ít nhất cũng ổn định lại được, không còn tiếp tục khóc thét đòi sống đòi chết nữa.

Ngay lúc đó, từ góc độ của bọn họ, đã có thể rõ ràng thấy được Tiểu Khô Lâu đang nằm gục nhưng ngón tay đã rung rung cong lại.

Tiếp đó cứ như là phản ứng dây chuyền. Cổ tay, cánh tay, cần cổ, eo, cả người của Tiểu Khô Lâu như đều khôi phục lại được sức lực, mạnh mẽ vươn người đứng lên, một mặt vặn vẹo cần cổ, một mặt khởi động gân cốt cánh tay, vẻ mặt lại có phần tươi tốt.

- Mẹ nó, gã đó thật sự không có chuyện gì. - Cát Nhĩ Bá Đặc vốn đang chuẩn bị tiếp tục an ủi Ôn Mạn, đột nhiên phát hiện ra Tiểu Khô Lâu bên trong tu luyện trường đường như không xảy ra chuyện gì, vui vẻ khoan khoái đứng lên, nhin không được cũng phải la hoảng lên một tiếng.

- Ta biết mà. Hắn không dễ dàng chết như vậy.

Huyết Linh cũng kinh ngạc rồi lẩm bẩm nói:

- Xem ra, mảnh vỡ thần cách kia đã thật sự dung hòa vào thành một thể với hắn. Thực lực của hắn chắc hẳn là đã cường đại hơn rồi. Đối thủ này càng lúc lại càng khó qua mặt rồi đây...

Bên trong tu luyện trường, Ngũ hành giáp thi đồng thanh hoan hô, vẻ mặt ai nấy đều lộ nét tươi cười chân thành. Mặc dù thân thể đều bị đánh trúng nhưng toét miệng ra thì lại không sao.

- Đại ca, huynh không sao chứ? - Ha ha, ta biết huynh sẽ không sao mà.

- Đại ca, huynh vừa rồi dọa chết bọn ta rồi. Bọn ta còn cho rằng Vong hồn bia sẽ một mực biến lớn hơn chứ. Nói thật nhé, ta thật sự sợ chết khiếp. Nếu lực lượng của Vong hồn bia mất đi sự khống chế thì bọn ta coi như là xong đời luôn.

- Ha ha. Đại ca à, huynh có phải đã thật sự thu phục được cái đồ quỷ kia không. Thế nào rồi, cái thứ đó có hữu dụng hay không. Hay là hại đây.

- ...

Ngũ hành giáp thi một mặt thu lại lực lượng Ngũ hành bên trong tu luyện trường, một mặt mồm năm miệng mười chất vấn Tiểu Khô Lâu, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng hoan hỉ.

Tiểu Khô Lâu nhìn thấy vẻ tươi cười phát từ nội tâm của Ngũ hành giáp thi thì biết bọn họ thật sự vô cùng quan tâm tới mình. Nghe bọn họ nói một tràng như vậy, hắn cũng ý thức được hung hiểm trước đó, hiểu rõ rằng năm huynh đệ vì hắn đã suýt nữa thì chết. Hàn Hạo cảm thấy âm áp trong lòng, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa, lộ ra nụ cười khó có được:

- Không có gì. Mảnh vỡ thần cách đó đã hoàn toàn dung hợp với ta. Hiện giờ cho dù ta sử dụng chút lực lượng của nó thì tên gia hỏa kia cũng sẽ không cảm nhận được vị trí của ta đâu.

- Rất khá, Tử Vong Chủ thần tương lai của ta.

Hàn Thạc cười ha hả nói:

- Lần này trong cuộc đại chiến của Vùng đất hỗn loạn, ngươi giải quyết cái tên La Cách cho ta.

Tiểu Khô Lâu trầm ngâm một chút rồi khoé miệng nở nụ cười thần nhiên trả lời:

- Được.

938. Chương 938:âm Mười Bí Mật

Lực lượng của Ngũ hành giáp thi dần dần tản đi trong tu luyện trường. Bên ngoài, bốn người Ôn Mạn Cát Nhĩ Bá Đặc rốt cuộc có thể cảm nhận được trước mặt có người tồn tại, sau khi lực lượng linh hồn Hàn Thạc quần xung quanh biến mất, họ cùng tiến vào tu luyện trường.

Mấy người Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Ngũ hành giáp thi cùng nhau chúc mừng Tiểu Khô Lâu. Ôn Mạn mắt thấy Tiểu Khô Lâu đã khôi phục lại cũng yên lòng, đứng một bên im lặng nhìn hẩn.

Hàn Thạc như mở cờ trong lòng, thành tựu của Tiểu Khô Lâu làm hẩn rất là tự hào, hẩn tin tưởng chỉ cần cho Hàn Hạo thêm một khoảng thời gian, thành tựu của gã không chỉ có bấy nhiêu đó, lực lượng của hẩn trong tương lai càng làm người khác thêm mong chờ.

Bên ngoài tu luyện trường, bản thể Hàn Thạc chậm rãi đứng dậy, thu lại tất cả trận pháp mà Vạn Ma đỉnh cung cấp.

Đang định trở về cung điện trong lòng đất để hỏi tình hình Tiểu Khô Lâu, đột nhiên tâm niệm máy động, ánh mắt Hàn Thạc xuyên qua tầng tầng sương mù của Ma Ẩn cốc, hướng tới sâu trong dãy núi nhấp nhô liên miên ngoài cốc.

Ở sâu trong dãy núi có một chỗ năng lượng lõi điện rõ ràng nồng nặc hơn rất nhiều so với khu vực khác. Cách xa như thế người bình thường tự nhiên có lẽ không phát hiện ra điều khác thường. Thần thức của Hàn Thạc vừa mới tập trung cho tu luyện trường, khi thu hồi thần thức lại hẩn rõ ràng cảm nhận được một số biến hóa trong Ma Ẩn cốc.

Ma Ẩn cốc có năng lượng thiên địa hội tụ lại xung quanh, cho nên lực lượng nguyên tố tại lân cận cốc thông thường đều lưu động, từ bốn phương tám hướng hội tụ về hướng Ma Ẩn cốc. Song thần thức của Hàn Thạc tìm được một nơi bên trong dãy núi Lõi điện nguyên tố chẳng những không chịu ảnh hưởng bởi lực lượng của Ma Ẩn cốc, ngược lại còn đậm đặc hơn rất nhiều so với địa phương khác.

Rất hiển nhiên, điều này khá khác thường.

Tâm thần vừa động, một luồng thần thức của hẩn phiêu dật đi ra ngoài, lặng lẽ tiến về khu vực kia.

Thần thức đi tới nơi ấy, Hàn Thạc rõ ràng cảm nhận được có một sinh mạng cường đại đang ẩn nấp ở nơi ấy, cổ khí tức ấy hẩn cũng rất quen thuộc - chính là Tát Lạp Tư.

Hừ lạnh một tiếng, bản thể Hàn Thạc chợt lóe lên rồi biến mất, xuyên qua tầng tầng sương mù của Ma Ẩn cốc lặng lẽ bay về phía đó. Những dãy núi xung quanh Ma Ẩn cốc hẩn rõ như lòng bàn tay, cũng hoặc nhiều hoặc ít bố trí một số thủ đoạn. Muốn đi đến bất cứ một nơi nào trên địa bàn của mình, hẩn cũng có thể di chuyển tới mà thần không biết quỷ không hay.

- Tát Lạp Tư à Tát Lạp Tư. Ngươi vậy mà còn dám chõ mũi vào địa bàn của ta. Hôm nay ta muốn ngươi có đến mà không có về! - Hàn Thạc thâm cười lạnh. Lần trước tại Vùng biển mê mang, tham dự chặn giết hẩn còn có kẻ thù cũ Tát Lạp Tư này. Hiện tại liên minh Liệp thần giả có liên lạc với gã, nếu như trước đại chiến có thể giết chết Tát Lạp Tư thì đối với Vùng đất hỗn loạn quả là một tin vui.

Hiện giờ Tát Lạp Tư một lần nữa xuất hiện tại nơi này, nhất định là muốn xem xét tình hình trong Ma Ẩn cốc trước rồi đối phó. Nếu đã bị Hàn Thạc vô tình phát hiện ra trước, hẩn tất nhiên sẽ không cho phép kẻ địch này còn sống rời khỏi nơi đây.

Tát Lạp Tư đang ẩn thân ở một khu vực bí mật gần đó. Hắn triển khai thần hồn dè dặt quan sát khu vực xung quanh Ma Ẩn cốc. Hắn hiểu rằng Ma ẩn cốc che giấu đủ thứ nguy hiểm, cũng biết Hàn Thạc lúc này hẳn là đang ở bên trong Ma Ẩn cốc cho nên vô cùng cẩn thận.

Thần hồn trôi giạt bập bềnh. Đột nhiên Tát Lạp Tư cảm giác hình như có một cơn gió lạnh thổi về phía thần hồn. Trong lòng hoảng hốt, hắn lập tức cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, theo bản năng muốn thu thần hồn lại.

Một đợt lực lượng chấn động linh hồn ập tới. Chỉ trong chốc lát, thần hồn của Tát Lạp Tư như bị hàn mang xuyên qua. Lực lượng lạnh như băng như muốn phong bế thần hồn của hắn lại.

Thần hồn của Tát Lạp Tư thoáng thụ thương nhẹ, tâm hoảng ý loạn, hắn bất chấp tất cả thu hồi thần hồn vào thần thể, quát khê:

- Là kẻ nào?

“Hắc hắc...” Tiếng cười lạnh từ xa vang tới gần, mang theo hàn ý lạnh như băng, làm cho người ta sợ hãi mà không thể giải thích.

Tát Lạp Tư biến sắc, thấp giọng nói:

- Quả nhiên là người!

Bất ngờ là lần này Tát Lạp Tư cũng không vội vã tránh lui, mà chỉ đứng yên tại chỗ, giống như đang chờ Hàn Thạc đến.

- Không ngờ người còn dám tới Ma Ẩn cốc!

Tiếng cười lạnh càng ngày càng gần, ngọn gió nhẹ mà lạnh lẽo tới trước một bước, bóng dáng âm u của Hàn Thạc đột nhiên đáp xuống trước mặt Tát Lạp Tư, cười khẩy nói:

- Tát Lạp Tư, người tưởng rằng lần thảm bại trước là bởi vì ta lợi dụng chiếm tiện nghi sau khi người và Áo Tác Ai giao chiến hả?

Ngoài miệng thì trêu chọc Tát Lạp Tư, còn bên trong cơ thể thì từng con ma đầu giống như những xúc giác toả ra bên ngoài, chặn chết con đường lui của Tát Lạp Tư lại. Hắn mặc dù không biết tại sao gã này không lập tức chạy trốn, thế nhưng đã có cơ hội để giữ gã lại, Hàn Thạc tự nhiên sẽ không khách khí.

Sau một hồi nói chuyện, từng con ma đầu từ trong cơ thể Hàn Thạc bay vút ra tràn ngập bốn phương tám hướng quanh Tát Lạp Tư. Bất luận thế nào những con ma đầu này cũng đều không phải là đối thủ của Tát Lạp Tư, hơn nữa gã còn tu luyện Lôi điện lực lượng, trời sinh có tính khắc chế đối với loại hình thái sinh mạng giống như ma đầu này.

Hàn Thạc rõ ràng biết điểm này nhưng vẫn phóng ma đầu ra, đương nhiên cũng không phải muốn thông qua bọn chúng để ngăn cản đối phương, hắn chỉ lợi dụng ma đầu để làm thay đổi không gian, khiến cho Tát Lạp Tư không thể dùng không gian quyền trực nào đó chạy trốn. Có Hàn Thạc ở nơi này, Lôi điện lực lượng của Tát Lạp Tư tuyệt đối không rảnh để đối phó với ma đầu xung quanh hắn.

- Ta biết không phải là may mắn, cho dù là lần đó cùng động thủ với Áo Tác Ai, thì khi chính thức chiến đấu ta cũng không phải là đối thủ của người!

Khuôn mặt của hắn ngưng trọng nói:

- Tại thời điểm ở Vùng biển mê mang, ta càng chắc chắn rằng mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người!

Hắn nói như thế ngược lại khiến Hàn Thạc có phần ngạc nhiên, hắn kì quái đánh giá Tát Lạp Tư:

- Vậy mà người còn dám đơn độc đến đây?

Hàn Thạc nhếch mép cười, mỉa mai:

- Chẳng lẽ người thật sự đến để chịu chết?

- Bố Lai Ân, ta đặc biệt tới đây vì không muốn làm kẻ địch của ngươi! - Tát Lạp Tư nghiêm sắc mặt trả lời.
- Hả? Hàn Thạc thấy hứng thú, dù sao xung quanh Tát Lạp Tư đã bị lực lượng của ma đầu ảnh hưởng, gã khó có khả năng dễ dàng rời đi.

- Ta phá hủy đỉnh Thiên Thần của ngươi, thay thế vị trí của ngươi tại Thâm cốc, ngươi lại nói không muốn đối địch với ta?

Hàn Thạc không nhịn được cười, lắc đầu về không dám tin:

- Điều này thật là thú vị, nói vậy ngươi lần này tới đây là vì cái gì?

- Hợp tác!

Tát Lạp Tư trầm giọng nói, suy nghĩ một chút, giống như sợ Hàn Thạc không tin liền giải thích:

- Dù sao thì ta cũng không phải là Liên thần giả, không có khả năng thực sự thổ lộ tâm tình với bọn chúng. Mặt khác bọn thống lĩnh Liên thần giả này không đáng tin, ta không có cách nào tin tưởng bọn hắn. Hai người Thái Nhĩ, La Cách ta hoàn toàn hiểu rõ, chúng không lúc nào là không tính kế người khác, ta nếu tìm người hợp tác chắc chắn sẽ không tìm bọn hắn.

- Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai thì sao? Hai người này có danh tiếng tại Vùng đất hỗn loạn, tại sao không tìm bọn họ? - Hàn Thạc ngạc nhiên hỏi.

- Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai ta đều đã giao thủ, bọn hắn ngay cả ta mà còn không thể chiến thắng, ta sao lại yên tâm với bọn chúng được?

Tát Lạp Tư vẻ mặt xem thường, khẽ nói:

- Tát Lạp Tư ta tại Vùng đất hỗn loạn đặt chân nhiều năm, ta có nguyên tắc làm việc của chính mình, đối với kẻ không thể chiến thắng được mình, ta sẽ không để vào mắt!

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc càng cảm thấy thú vị, cười híp cả mắt nói:

- Tốt lắm, ngươi nói ngươi tìm ta hợp tác cái gì? Ngươi có thể cho ta cái gì, ta có thể cho ngươi cái gì?

- Ta có thể cho ngươi biết tất cả tin tức của liên minh Liên thần giả, ta có thể dẫn Liên thần giả tiến vào bẫy rập mà ngươi đã mai phục, bởi vì bọn chúng không quen thuộc gì với Vùng đất hỗn loạn, ở nơi này thì chúng tất nhiên sẽ nghe lời của ta rồi! - Tát Lạp Tư giống như đã sớm có kế hoạch, không chút do dự nói ra giá trị của hắn cho Hàn Thạc.

Dùng một chút, Tát Lạp Tư hít sâu một hơi, nhìn Hàn Thạc nói:

- Ta muốn trở lại Vùng đất hỗn loạn. Sau khi trận chiến này kết thúc, Vùng đất hỗn loạn này khẳng định có người chết, có lẽ là Thái Nhĩ, La Cách, cũng có thể là Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai, hoặc là toàn bộ bọn chúng đều chết. Ta chỉ muốn ngươi đến lúc đó giúp ta một tay, thừa nhận vị trí của ta là được.

- Chỉ đơn giản như vậy sao? - Hàn Thạc hỏi.

- Chỉ đơn giản vậy thôi! - Tát Lạp Tư khẳng định.

- Ta làm sao có thể tin ngươi? - Hàn Thạc trầm ngâm một chút, mặt âm trầm hỏi Tát Lạp Tư.

Nếu như Tát Lạp Tư thật sự nguyện ý giúp hắn, lần chiến đấu cùng liên minh Liên thần giả này sẽ càng nắm chắc, nói không chừng cả bố cục của Vùng đất hỗn loạn và hắn sẽ có thể thay đổi mới lại. Nhưng mà hắn cùng với Tát Lạp Tư trước đây có quan hệ đối địch, hắn không biết những lời này của gã có phải thật sự hay không, có thể tại thời điểm quan trọng đâm mình một dao hay không. Việc này quá mức quan trọng, một sơ sẩy nhỏ nhỏ có thể thay đổi cả một cuộc chiến, cho nên Hàn Thạc không dám lơ là.

- Ta cũng không biết, nhưng chỉ cần ngươi đáp ứng hợp tác cùng ta, ta có thể lập tức cho ngươi hay mấy tin tức trọng yếu. Nó có lẽ sẽ giúp ngươi hiểu rõ thêm tình thế, thậm chí có thể giúp ngươi chiếm trước một số lợi thế! - Tát Lạp Tư có chút bối rối, xem ra cũng không tìm được biện pháp có thể chứng minh thành ý của mình, dù sao thì hắn cùng Hàn Thạc đích thật là kẻ thù.

Do dự một chút, Hàn Thạc gật đầu, nói:

- Được, ta và người hợp tác, người có tin tức gì thì nói ta nghe xem.

Tất Lạp Tư không biết có phải thật sự rất tin tưởng Hàn Thạc hay không, mà không sợ hấn lật lọng, trầm giọng nói luôn:

- Đạt Cách Mã biết trong tay Hàn Hạo có mảnh vỡ thần cách, đang không tiếc hết thủy chuẩn bị đối phó Hàn Hạo. Hấn đã mang tất cả cao thủ ở Tử Vong thần vực tới đây, âm thầm tính toán rất lâu, hiện giờ đã bắt đầu hành động.

- Mặt khác, ta phát hiện Thái Nhĩ cùng Đạt Tạt ở Hủy Diệt thần vực có thể có liên lạc nào đấy. Năm đó Thái Nhĩ với hành động của Liệp thần giả rất rõ ràng, hiện giờ Đạt Tạt tựa hồ cũng có ý đồ, mọi việc tại cửa ngõ của Vùng đất hỗn loạn hấn cũng biết rõ ràng, nếu như không có tay trong tại Vùng đất hỗn loạn, hấn cũng không thể biết rõ như vậy.

- Ta sợ dĩ cho rằng Thái Nhĩ và Đạt Tạt có liên quan là có căn cứ của mình, nhưng mà hiện tại ta vẫn chưa chắc chắn, tạm thời không thể nói cho người, chỉ cần trong lòng người có tính toán là được, cũng có thể âm thầm điều tra một chút, à, tướng mạo của hai người đó khá giống nhau, người không thấy như vậy à?

Hàn Thạc kinh hãi, hồi tưởng một chút, thật đúng là có cảm giác Đạt Tạt và Thái Nhĩ vẻ mặt mơ hồ có nét tương tự, hai người đều tu luyện Hủy Diệt lực lượng. Trầm mặc một chút, hấn nói:

- Chúng ta có thể từ từ nói chuyện...

Tất Lạp Tư vui vẻ, hấn biết Hàn Thạc vừa nói như thế là đã tin tưởng thành ý của hấn. Hai người bố trí kết giới dày đặc ở xung quanh, thì thầm bí mật thương nghị một hồi, sau đó Tất Lạp Tư mới cảm thấy mỹ mãn len lén rời đi.

939. Chương 939:rất Rõ Ràng, Hấn Không Phải Là Loại Chủ Thần Nông Cạn!

Trong Thâm cốc tại Vùng đất hỗn loạn.

Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư đang tề tựu tại cửa hàng Quân Vương của Thái Nhĩ để thương nghị về vấn đề liên minh Liệp thần giả tới xâm phạm. Thời gian trôi qua, bốn người phân biệt đều nhận được tin tức, có thể xác nhận rằng mười hai đại thống lĩnh của liên minh Liệp thần giả đã tập trung bên ngoài Vùng đất hỗn loạn.

Đại chiến đang căng thẳng sắp bùng nổ, tứ đại quân chủ này cũng thu phục các phương thế lực đầu não lớn nhỏ về dưới trướng, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Tất cả bọn hung thần ác sát tại Vùng đất hỗn loạn thời gian này đều không chém giết lẫn nhau nữa, đám Phong Linh thường lui tới khắp nơi, ẩn nấp tại những nơi bí mật thu thập tin tức.

- Áo Tác Ai, người có quan hệ không tệ với Bồ Lai Ân, có biết tại sao giờ này mà hấn chưa tới hay không?
- Thái Nhĩ sắc mặt có chút khó coi, hấn năm lần bảy lượt phái người đi Ma Ân cốc mời Hàn Thạc tới nghị sự nhưng đều bị Tư Thác Tháp Mỗ lấy lý do chủ nhân đang bế quan tu luyện nên không tiếp khách. Bọn họ hiện giờ đã nhận được tin tức xác thực là liên minh Liệp thần giả sắp triển khai hành động. Hàn Thạc vẫn không tới, nói thế nào cũng hơi khó chấp nhận.

Áo Tác Ai lắc đầu:

- Ta cũng đã phái người tới đó một chuyến, và cũng nhận được tin giống người, có lẽ Bồ Lai Ân đang trong thời điểm tu luyện quan trọng. Uhm, dù sao phía hấn cũng sớm đã thương nghị xong xuôi, hấn đã có tính toán, cần bố trí gì có lẽ đã xong rồi!

- Hy vọng như thế!

Thái Nhĩ hừ một tiếng, không vui nói:

- Nếu như phía hấn không đỡ nổi một đòn thì liên minh Liệp thần giả sẽ tiến quân một mạch thẳng tới Thâm cốc, năm phương chúng ta không thể có chút sơ sót nào. À, Áo Tác Ai, hy vọng người có thể phái

người tới thông báo cho hắn, rằng Liệp thần giả vài ngày nữa sẽ tấn công tới đây, bảo hắn tự làm tốt chuyện của mình.

- Cũng được. - Ở thời điểm nhạy cảm này, Áo Tác Ai cũng không tiếp tục tranh cãi với Thái Nhĩ, rất dứt khoát đáp ứng với hắn.

- Hy vọng hắn có thể cầm cự được, tên kia gần đây ngông cuồng ngang ngược, trong tay hắn có chút tiền vốn mới đúng. - La Cách cười âm trầm, không biết trong lòng đang nghĩ đến chuyện xấu xa gì, đầy nét âm độc xảo trá.

- Người là ai? Người không thể vào, đứng lại! - Đột nhiên, từ bên ngoài cửa hàng Quân vương vọng vào một tiếng hô kinh hãi.

Thái Nhĩ sắc mặt trầm xuống, vẻ không vui. Cái cửa hàng Quân Vương này là hắn đứng tên. Chuyện bọn hắn tập trung ở đây bàn chuyện, Thâm cốc rất nhiều người đều biết. Hiện giờ ở chỗ này tề tụ bốn người mạnh nhất Vùng đất hỗn loạn, là ai lớn mật dám xông tới như vậy?

“Thịch!” Bên ngoài vang lên một tiếng trầm đục. Chợt hết thấy khôi phục lại sự tĩnh lặng.

“Ha ha.” Thái Nhĩ. Vậy mà có người dám động thủ trên đầu thái tuế. Thú vị thú vị! - La Cách cười hắc hắc quái dị trên choker.

Về mặt hai người Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai cũng đầy vẻ kinh ngạc, không rõ người bên ngoài tới rốt cuộc là ai. Theo bọn họ thấy, đúng ngay lúc này bất kì là ai cũng không liều lĩnh xông tới. Nơi này hiện tại đang có bốn đại quân chủ.

- Mặc kệ là ai. Dám xộc thẳng vào chỉ có một con đường chết! - Thái Nhĩ giận quá hóa cười, gần giọng sắc bén nhưng vẫn không nhúc nhích, chờ người đến tiến vào.

Mặc dù không đi ra nhưng Thái Nhĩ dựa vào thần hồn cường đại của mình đã cảm ứng được kẻ xông vào tu luyện có lẽ là Tử Vong lực lượng. Cảnh giới tựa hồ chỉ đến cảnh giới Thượng vị thần trung kì. Loại cao thủ cấp bậc này tại Vùng đất hỗn loạn mặc dù không phải khắp nơi đều có, nhưng cũng không ít. Thái Nhĩ thân là quân chủ cường đại nhất Vùng đất hỗn loạn, hiển nhiên sẽ không xem loại cao thủ này ra gì.

Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm giác được có chút kì quái, cao thủ dạng này hắn không có can đảm xông tới mới phải chứ? Nhất là bên ngoài còn có một thủ hạ Thượng vị thần hậu kì của hắn phòng thủ, bất kể thế nào thì hắn thấy người đến này không nên xông vào mới phải.

Trong lúc Thái Nhĩ còn đang thâm kinh ngạc thì lòng chợt thấy hoảng hốt, đột nhiên phát hiện kết giới chính mình bố trí đột nhiên nứt ra khe hở nhỏ, một cái bóng lạng lẽ chui vào.

Hai tròng mắt người vừa vào quét qua cả bốn người một lượt, cuối cùng ánh mắt tập trung trên người La Cách, thần nhiên hỏi:

- Người chính là La Cách?

La Cách ngẩn cả ra, vừa đối mắt với người nọ, đột nhiên cảm giác được Tử Vong thần lực trong cơ thể có chút kì quái, trở nên cực kỳ rối loạn, căn bản mình không khống chế được.

La Cách nhận thấy được sự dị thường trong cơ thể mình, về mặt lập tức kinh hãi, ngay lập tức gật đầu:

- Không sai, ta là La Cách!

Gật gật đầu, hai mắt người nọ nhìn chăm chú La Cách, linh hồn ba động mãnh liệt thoáng cái đã bao trùm La Cách. Con mắt La Cách lập tức biến thành màu trắng, cả người ngậy ra như phồng, giống như hóa đá đứng im không nhúc nhích.

- Người là ai? Người vừa làm gì La Cách rồi? - Thái Nhĩ hét lớn, đột nhiên đứng thẳng lên cảm tức gờm người mới đến, xem chừng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra tay đánh giết.

Ngõa Tây Tư cùng Áo Tác Ai cũng đứng lên, một trái một phải vây người lạ ở trung tâm, định phối hợp với Thái Nhĩ.

- Các người tốt nhất đừng có động thủ, nếu không ta sẽ làm thịt toàn bộ bọn người đây. - Người nọ linh hồn dường như đang chậm rãi thăm dò La Cách, lúc này vậy mà còn nhàn hạ nói chuyện được, hơn nữa lời nói ra hơi hợt, phẳng phất trong mắt hắn thì ba người Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai không phải là Quân chủ của Vùng đất hỗn loạn, mà là con kiến hôi hắn có thể giơ tay bóp chết.

Nhân vật cuồng vọng ngang ngược thì Thái Nhĩ đã gặp không ít, nhưng người bộ dạng không coi ai ra gì thế này vẫn chưa gặp.

Khó chịu đựng được, Thái Nhĩ thoáng cái đã bị chọc giận, tính cách thường ngày của hắn giờ phút này bộc phát ra, cười ha ha nói:

- Cho dù ngươi có là thống lĩnh một phương liên minh Liệp thần giả đi nữa, hôm nay liều lĩnh tới đây cũng đừng hòng rời đi được, ta thật muốn xem ngươi làm sao làm thịt toàn bộ chúng ta!

Lời vừa nói xong, Thái Nhĩ đã định động thủ.

- Thái Nhĩ, đừng manh động!

Ngay lúc này, đôi con người La Cách đã xuất hiện trở lại, rung mình một cái đột ngột quát lên. Về mặt sợ hãi nhìn người xa lạ trước mặt, giọng nói La Cách có chút run rẩy:

- Ngài, ngài có gì dặn dò ạ?

La Cách dùng chính là “ngài”, mà không phải là “người”.

Thái Nhĩ ngạc nhiên vô cùng, có phần không thể tin được đây là La Cách mà hắn biết rất nhiều năm. La Cách này tại Vùng đất hỗn loạn nổi danh âm hiểm vô tình, có thù tất báo, chưa bao giờ dùng những từ ngữ thành kính như vậy đối với ai, cũng chưa thực sự sợ hãi người nào. Nhưng hiện tại rõ ràng La Cách rất sợ hãi, nói chuyện cũng rất nhún nhường, hành động khác hẳn thường ngày.

- Thái Nhĩ, đừng ra tay!

La Cách lần nữa lặp lại, chột khom mình hướng người kia thi lễ, cúi người hỏi:

- Có thể cho phép ta vì ngài mà cống hiến sức lực không?.

- Trừ ngươi ra, ở Vùng đất hỗn loạn còn còn bao nhiêu cường giả tu luyện Tử Vong lực lượng? - Người nọ cười nhạt, thông dong hỏi.

- Hàn Hạo, còn có Long Khi, Tu Tư An.... - La Cách suy nghĩ một chút, cung kính báo hết tên của những người mình biết ra.

- Bọn chúng ở chỗ nào? - Người nọ dường như rất hài lòng với thái độ của La Cách, gật đầu hỏi tiếp.

- Hàn Hạo ở chỗ nào ta không biết, một số người khác phân biệt ở... - La Cách khom người, rất nhanh nói ra những tin tức mình biết.

- Uhm, tốt lắm. Người nọ không rườm rà, sau khi La Cách trả lời liền quay đầu đi, cũng không thềm để ý về mặt ngạc nhiên của Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai.

Sau khi hắn rời khỏi một hồi lâu, Thái Nhĩ thần sắc ngưng trọng quay sang La Cách hỏi:

- Hắn là ai? Cha của ngươi hay là ông của ngươi? Tại sao ngươi cung kính với hắn như vậy?

Hít sâu một hơi, La Cách cả người mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế của mình, sau khi ổn định lại tâm tình mới cười khổ nói:

- Với cha ta hay ông ta cũng không cung kính như vậy, nếu như hắn thật là cha hoặc là ông của ta, ta cũng sẽ không trầm luân mà phải dạt đến Vùng đất hỗn loạn sinh sống.

- Hắn rốt cuộc là ai? - Ngay cả kẻ luôn luôn ít lời là Ngõa Tây Tư cũng không thể nhịn được, quát lạnh.

- Chủ thần!

La Cách nhẹ nhàng thở dài, dường như là nói ra từ này được vô vùng tổn sức, dừng một chút, sợ mấy người Thái Nhĩ không rõ ràng tình hình, hắn cười khổ bổ sung:

- Rất rõ ràng, hắc không phải là loại Chủ thần nông cạn.

Lời vừa nói ra, Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai đầy vẻ kinh sợ, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh toàn thân.

- Khó trách... Ta phải sớm đoán được, nếu không phải Chủ thần, La Cách người tại sao lại vấy cái đuôi hạ tiện như vậy! - Ngõa Tây Tư gật đầu nói.

- May mà vừa rồi ta nghe lời người không ra tay...

Thái Nhĩ cười gượng, lắc đầu nói:

- Bằng không, không cần chờ liên minh Liệp thần giả tới đây, hôm nay Vùng đất hỗn loạn đã bị quét sạch rồi!

- Hắc tại sao lại đến Vùng đất hỗn loạn, hắc muốn làm gì?

Áo Tác Ai có chút kích động, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ cái đám mười hai đại thần vực đó chuẩn bị huỷ diệt Vùng đất hỗn loạn. Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy...?

- Hắc không phải là bởi vì chuyện này...

La Cách lòng dần lắng lại, bình tĩnh phân tích:

- Bằng không, hôm nay bốn người chúng ta đã chết! Ta nghĩ hắc lần này tới đây hắc là có chuyện khác!

Nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, La Cách chậm rãi nói:

- Hắc dường như đang tìm vật gì đó, hoặc là một ai đó... Vừa rồi linh hồn hắc di chuyển trong cơ thể ta, tất cả bí mật tâm linh thân thể gì của ta cũng không thể tránh được việc hắc thăm dò, hắc là hắc không tìm được thứ mình cần, cho nên mới bỏ qua cho ta...

- Hy vọng thật sự là như thế, bằng không lần này chúng ta có cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị huỷ diệt. - Áo Tác Ai có chút bi quan, đối mặt với đối thủ cường đại như thế, hắc biết là căn bản mình không có một cơ hội.

- Hôm nay cứ như vậy đi, ta nghĩ chúng ta đều cần có thời gian tĩnh táo một chút, cẩn thận suy ngẫm lại nên làm tiếp theo thế nào. - Thái Nhĩ thấy ba người đều không có hứng thú bàn luận tiếp chuyện đối phó liên minh Liệp thần giả, bèn quyết định kết thúc hội nghị lần này.

Ba người Ngõa Tây Tư, La Cách, Áo Tác Ai cũng cảm giác được mình cần có thời gian để suy ngẫm, nghe vậy đều gật đầu đồng ý, không đợi Thái Nhĩ nói gì thêm, nối tiếp nhau rời đi. La Cách lần này không ở lại một mình, giống như Áo Tác Ai hồn bay phách lạc bước đi.

Chờ đến khi ba người đi hết, Thái Nhĩ không nói lời nào trầm mặc một hồi lâu, sau đó lặng lẽ rời khỏi Thâm cốc, đi tới ngọn núi lửa đã tắt lần trước đàm phán với đám người Hàn Thạc, đến một vách đá bố trí kết giới, đoạn lấy ra gương ma pháp, chuẩn bị liên lạc với Đạt Táp.

Ngay tại chỗ gần vách đá không xa, một bóng dáng quý mị đứng trong bóng râm của đại thụ, lén lút quan sát động tĩnh của Thái Nhĩ.

940. Chương 940:vượt Khó

Thái Nhĩ tuyệt đối không biết có người ở trong bóng tối theo dõi hắc nên lấy gương ma pháp ra.

Đến khi trong gương ma pháp hiện lên hình của Thủ lĩnh Liệp thần giả Đạt Táp, Thái Nhĩ vội thông báo:

- Đại ca, tình hình có biến!

- Có chuyện gì? Ta đang thương lượng với bọn họ nên tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn như thế nào, vì sao người lại liên hệ với ta gấp như vậy? - Đạt Táp ở trong gương ma pháp cau mày, trầm giọng hỏi.

- Vừa mới rồi có một Chủ thần đến Vùng Đất Hỗn Loạn, thiếu chút nữa thì giết chết toàn bộ tứ đại Quân Chủ chúng ta! - Thái Nhĩ dường như vẫn chưa bình tĩnh lại sau lần bị Tử Vong Chủ thần uy hiếp, giọng nói có vẻ thẳng thốt.

- Chủ thần? Rốt cuộc là chuyện gì? - Đạt Tạt hơi kinh ngạc, nhưng nhìn dáng vẻ thì chắc hẳn không cho là có liên quan đến một vị Chủ thần tối cao nào, vẻ mặt cũng không nghiêm trọng lắm.

- Chủ thần có thần cách! - Thái Nhĩ nhấn mạnh thêm.

- Cái gì?

Đạt Tạt hoảng hốt, cuối cùng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, sợ đến tái mặt hỏi:

- Hẳn đến Vùng Đất Hỗn Loạn làm cái gì?

Thái Nhĩ cười khỏ, kể lại kỹ lưỡng tình huống phát sinh cho Đạt Tạt nghe một lượt.

Đạt Tạt càng nghe Thái Nhĩ kể thì nét mặt càng chăm chú, được một lát thì hẳn đột nhiên cười hắc hắc rộ lên và bảo:

- Ta đã rõ hẳn đến Vùng Đất Hỗn Loạn làm gì rồi, ha ha, hóa ra là như vậy, Đạt Cách Mã ơi là Đạt Cách Mã, xem ra người không có hi vọng đạt được điều đó nữa rồi...

Đạt Tạt cười một hồi rồi mới nghiêm mặt nói với Thái Nhĩ:

- Yên tâm đi, mục đích của Tử Vong Chủ thần căn bản không phải là các ngươi, người không phải lo lắng. Ừm, vậy chúng ta tạm thời phải ngừng hoạt động chờ khi hẳn xử lý xong chuyện của hẳn thì lại tiếp tục. Nếu hẳn có mặt ở Vùng Đất Hỗn Loạn, cho dù người ở bên kia hay là theo bên ta thì vẫn có thể gặp nhiều chuyện xấu.

Sau khi nói xong mấy câu này, Đạt Tạt lại giải thích một hồi cho Thái Nhĩ về mảnh vỡ thần cách trên người Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo.

Sau khi Đạt Tạt nói xong, Thái Nhĩ rất kinh ngạc, nói giọng ganh tỵ:

- Vì sao vận khí của hai người bọn chúng lại tốt như vậy!

Hẳn ngừng một chút rồi lạnh lùng nói thêm:

- Một Bố Lai Ân cũng đã đủ khó đối phó rồi, giờ Hàn Hạo lại có mảnh vỡ thần cách thì tương lai càng là một tai họa lớn!

- Người không được tiết lộ thông tin Hàn Hạo có mảnh vỡ thần cách ra ngoài. Việc này chỉ có ba người là ta, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc biết thôi. Một khi tin tức này bị tiết lộ thì rất có thể quan hệ giữa ta và người lập tức cũng bại lộ. Theo thông tin ta nắm được về Vùng Đất Hỗn Loạn thì thậm chí hiện nay đã bắt đầu có người nghi ngờ ta, có hành động đối với chúng ta rồi. Hai huynh đệ chúng ta nhất định phải thận trọng! - Đạt Tạt trầm giọng nói.

- Ta hiểu.

Thái Nhĩ gật đầu rồi cười nói:

- Vùng Đất Hỗn Loạn lớn bằng ngàn nào chứ. La Cách vừa chỉ Hàn Hạo cho Tử Vong Chủ thần. Ta nghĩ sau khi lão ta phát hiện ra những người khác đều không phải là mục tiêu thì tất nhiên sẽ tìm tới tên kia.

- Ừm. Chúng ta không cần làm việc thừa! Người chỉ cần lưu ý nếu Hàn Hạo chết hoặc là Tử Vong Chủ thần rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn thì lập tức báo cho ta biết. Sau đó chúng ta lập tức hành động theo kế hoạch. Xong vụ này, người không chế Vùng Đất Hỗn Loạn và ta thống lĩnh liên minh Liệp thần giả. Không chế hoàn toàn những lực lượng này trong tay thì chúng ta sẽ có cơ hội đi Thiên Không Chi Thành! - Đạt Tạt nói.

Thái Nhĩ tỏ vẻ thèm khát vừa cười vừa gật đầu. Hẳn thảo luận với Đạt Tạt vài câu linh tinh về tình hình hiện nay rồi hai người cắt đứt liên lạc.

...

Cách đó không xa, một làn khói nhẹ nhàng bay ra xa, không một tiếng động, không có mảy may khí tức sinh mạng.

Làn khói bay ra cách Thái Nhĩ tới trăm dặm mới dần dần biến hóa thành Hàn Thạc. Mất gần nửa tháng quan sát và dò xét, cuối cùng hẳn xác minh được suy đoán của Tát Lạp Tư về việc Thái Nhĩ và thống lĩnh Liệp thần giả Đạt Tạt là huynh đệ. Điều này làm cho Hàn Thạc vô cùng kinh ngạc.

Nếu hôm nay không phát hiện ra thì khi khai chiến với liên minh Liệp thần giả trong tương lai thì chắc chắn sẽ bị hai huynh đệ này ám hại. Hai huynh đệ này cùng tu luyện Hủy Diệt lực lượng. Thái Nhĩ đã là một trong những Quân Chủ mạnh nhất Vùng Đất Hỗn Loạn, Đạt Tạt còn có thực lực mạnh hơn hẳn một chút, một khi hai người này hợp tác thì thực lực sẽ tăng mạnh, phỏng chừng còn đáng sợ hơn cả bốn người Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai, La Cách, Tát Lạp Tư hợp lại.

May mắn có phát hiện ngày hôm nay thì Hàn Thạc mới có thể bố trí từ trước, tránh khỏi bị hai huynh đệ này ám toán. Hơn nữa, lợi dụng quan hệ của chúng, hẳn cũng có thể thêm chút mắm muối rồi dựa vào điểm này là có thể một đòn đánh tan bọn chúng.

Trong lòng đã lập kế hoạch, Hàn Thạc không nán lại nữa mà lập tức quay về Ma Ẩn cốc.

Vấn đề khó khăn nhất đối với hắn bây giờ không phải là hai huynh đệ Thái Nhĩ và Đạt Tạt này mà là việc Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đã đến Vùng Đất Hỗn Loạn. Mặc dù thực lực Hàn Thạc bây giờ đã tiến vùn vụt nhưng hắn vẫn hiểu rằng nếu thật sự đối mặt với Tử Vong Chủ thần thì hắn tuyệt đối không phải là đối thủ.

La Cách đã báo tên của Tiểu Khô Lâu cho Tử Vong Chủ thần nên không có gì bảo đảm cho an nguy của hắn. Với thủ đoạn thông thiên triệt địa của mình, Tử Vong Chủ thần nhất định sẽ tìm ra Hàn Hạo. Để tránh chuyện này phát sinh, Hàn Thạc không thể không toàn lực bảo vệ Tiểu Khô Lâu, mà lại còn phải thật nhanh chóng.

Hàn Thạc trở về Ma Ẩn cốc bằng tốc độ nhanh nhất rồi lập tức gọi Tiểu Khô Lâu tới kể cho hắn nghe tình thế hiểm ác này. Hàn Thạc kể xong thì bảo:

- Chúng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp, nếu không một khi bị Tử Vong Chủ thần phát hiện thì tuyệt đối khó có thể trốn thoát.

Hắn dừng một chút rồi hỏi:

- Người nói đã dung hợp được mảnh vỡ thần cách. Nếu như Tử Vong Chủ thần và người đứng cùng nhau thì hẳn có thể biết người nó hay không?

- Chắc có thể. - Tiểu Khô Lâu trầm mặc một lát rồi gật gật đầu.

Hàn Thạc hết sức đau đầu. Có thể chắc chắn rằng hiện giờ Tử Vong Chủ thần đang đi nơi nơi lùng sục những người tu luyện Tử Vong lực lượng mà La Cách đã báo tên, đến khi lão gặp qua mỗi người một lần thì chắc chắn sẽ coi Hàn Hạo là mục tiêu cuối cùng. Vùng Đất Hỗn Loạn chỉ rộng có bằng này, lực lượng của Tử Vong Chủ thần lại đáng sợ như vậy, ngày lão tìm tới cửa nhất định sẽ không còn bao xa.

Tuy Hàn Thạc đã bày ma trận trùng trùng nhưng hắn không cho rằng Ma Ẩn cốc có thể chống được Chủ thần có thần cách đến thăm hỏi. Bởi vậy, Hàn Thạc thực sự cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Hắn đắn đo suy nghĩ mà vẫn không tìm ra chủ ý, không biết phải tránh nguy hiểm cho Tiểu Khô Lâu như thế nào.

- Nếu không thì ta trước hết trốn tránh sang thần vực khác một thời gian, tạm thời không trở về Vùng Đất Hỗn Loạn nữa? - Trông thấy Hàn Thạc cứ lo âu, Tiểu Khô Lâu nghĩ một hồi rồi lên tiếng đề nghị.

- Đây là một biện pháp, nhưng nó chỉ giải quyết phần ngọn không giải quyết tận gốc nên chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian. Nếu tên kia không tìm thấy mục tiêu ở Vùng Đất Hỗn Loạn, sau đó lại phát hiện người hoàn toàn không có ở đây thì nhất định cho là người có mảnh vỡ thần cách. Một khi để cho hắn khẳng định rồi thì chuyện càng khó giải quyết! - Hàn Thạc cười gượng, lo lắng bứt tóc.

Tiểu Khô Lâu không nói thêm nữa. Hắn cẩn thận suy nghĩ thêm một lát, phát hiện ra đúng là không có cách nào đối phó được cái cục diện này. Trừ phi bây giờ hắn và Hàn Thạc có thể đề cao thực lực đến mức

ngang nhiên chống lại được Tử Vong Chủ thần, nếu không thì căn bản không có biện pháp đối phó. Ma công tiến bộ cũng không phải một lần là xong, Hàn Hạo vừa mới dung hợp được mảnh vỡ thần cách nên trong thời gian ngắn cũng không có khả năng đối kháng được Tử Vong Chủ thần.

Cho dù có thuần thực khống chế được toàn bộ lực lượng của mảnh vỡ thần cách, nếu thật sự đối mặt với Tử Vong Chủ thần có thần cách thì vẫn chỉ có đường chết. Tiểu Khô Lâu nghĩ tới nghĩ lui mà không có cách nào, bối nát óc cũng không nghĩ được gì.

- Đông người thì nhiều ý, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp!

Hàn Thạc hít sâu một hơi, lập tức truyền gọi những người biết bí mật về mảnh vỡ thần cách như Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, Ôn Mạn, Ngũ Hành Giáp Thi tập hợp về tu luyện trường, nhanh chóng thông báo tình thế nguy hiểm hiện nay cho mọi người, sau đó nghiêm trang nói:

- Tình hình vô cùng nguy ngập, tạm thời ta vẫn chưa nghĩ ra biện pháp. Sức một người có hạn, khả năng linh cảm thì không tới ngay. Mọi người cùng nhau suy nghĩ xem sao, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được chủ ý.

Nghe Hàn Thạc giảng giải xong, tất cả mọi người đều thấy nặng nề, liếc mắt nhìn hẩn rồi ai nấy nhăn mặt nhú mày suy nghĩ mong tìm ra được biện pháp giải quyết.

Nhưng mà một Chủ thần có thần cách ở vũ trụ này gần như chính là một chữ Vô Dịch. Ngoài Chủ thần có thần cách tương đương ra thì căn bản là không có bất cứ sinh vật nào có thể chống lại. Một người khủng bố như vậy đến đây, lại còn ngấm ngấm nhằm vào Tiểu Khô Lâu, muốn đối cứng thì căn bản là không có khả năng, chỉ có thể tránh né mà thôi.

Cho dù có tạm thời rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn, chỉ cần để cho Tử Vong Chủ thần xác định thực sự mảnh vỡ thần cách đã nhập vào người Tiểu Khô Lâu thì vận hạn sớm muộn cũng sẽ rơi xuống đầu hẩn. Muốn tìm một biện pháp vừa giải quyết phần ngọn vừa trị tận gốc thì có vẻ vô cùng khó khăn...

Thật quá là khó khăn. Mọi người đắn đo suy nghĩ đến nát óc nhưng trong chốc lát thì không một ai có thể nghĩ ra một chủ ý có thể thật sự giải quyết được vấn đề. Một ngày trôi qua rất nhanh, trong thời gian đó cũng đã xuất hiện một hai chủ ý có vẻ không tồi nhưng khi cân nhắc cẩn thận thì lại nhanh chóng bị loại bỏ.

Dần dần, mọi người càng trở nên ít nói, những người khác còn tính là điềm tĩnh, riêng Cát Nhĩ Bá Đặc đã có vẻ khó chịu, nhao nhao đòi liều mạng với Tử Vong Chủ thần.

- Nếu như liều mạng đánh nhau mà có thể vượt qua được thì còn chờ người mở miệng sao? - Hàn Thạc nhú mày quát mắng Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Dù sao ta đã từng chết một lần rồi, chết thêm một lần nữa cũng được! - Cát Nhĩ Bá Đặc hừ hừ nói.

- Sở trường của tên kia chính là lực lượng linh hồn, nếu lần này ngươi chết đi thì sẽ không thể nào giữ cho linh hồn tạm thời không tiêu diệt giống lần trước đâu. Một khi dấu vết linh hồn của ngươi bị hẩn phá hủy, cho dù ta có thủ đoạn bằng trời cũng không có cách nào giúp ngươi sống lại lần nữa. Đến lúc đó thì ngươi thực sự chết toi rồi! - Hàn Thạc liếc mắt nhìn rồi hừ lạnh bảo Cát Nhĩ Bá Đặc.

- Sư huynh, huynh nói như vậy khiến ta đột nhiên nghĩ ra. Có thể tách rời linh hồn và thân thể Hàn Hạo ra hay không? Giống như Cát Nhĩ Bá Đặc lúc trước ấy, tách linh hồn của hẩn ra khỏi cái thân thể này, mảnh vỡ thần cách kia thì đã hòa thành một thể với xương cốt hẩn, nếu như có thể làm cho linh hồn hẩn nhập vào một thân thể khác thì có thể tránh khỏi sự tra xét của Tử Vong Chủ thần hay không? - Bác Lan Tư sáng mắt lên, tựa như tìm thấy manh mối từ trong lời nói của Cát Nhĩ Bá Đặc.

Hàn Thạc nghe thấy những lời này liền chấn động, hỏi luôn Tiểu Khô Lâu:

- Ngươi tu luyện ma công, hình dạng của linh hồn khác hẩn so với người thường. Ngươi có thể tách rời linh hồn ra được hay không?

Dường như Hàn Hạo trước giờ vẫn chưa từng nghĩ về vấn đề này, nghe vậy thì lặng lẽ thử nghiệm, sau đó gật đầu:

- Đường như có thể.

941. Chương 941:giấu Trời Qua Biển

Chỉ cần Tiểu Khô Lâu có thể khiến cho linh hồn rời khỏi thân thể hiện tại thì Hàn Thạc sẽ dùng thủ đoạn là làm cho Tiểu Khô Lâu một thân thể mới giống như đúc, một khi linh hồn của Tiểu Khô Lâu nhập vào bên trong thân thể mới thì cho dù Tử Vong Chủ thần có tìm tới cửa cũng không phải quá lo lắng nữa.

Vừa nghe Tiểu Khô Lâu nói đường như có thể thì cả bọn Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư hưng phấn hẳn lên, nhất là Ôn Mạn vốn luôn lo lắng cho Tiểu Khô Lâu cũng thấy thật nhẹ nhõm, hỏi:

- Người thực sự sẽ không sao chứ?

Tiểu Khô Lâu nhìn Ôn Mạn gật đầu khẳng định:

- Chắc là không có việc gì.

- Vậy là tốt rồi!

Hàn Thạc cười rồi nói với Tiểu Khô Lâu:

- Việc này không nên chậm trễ. Để có thể nhanh chóng xử lý vấn đề cho êm đẹp, chúng ta hãy thu thập vật liệu để ta lập tức ra tay luyện thân thể mới cho hần. Ừm, chỉ cần lấy xương cốt của Thượng vị thần, dùng một số dược tề đặc biệt gia thêm thì làm việc này cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

- Phụ thân, còn có một vấn đề.

Tiểu Khô Lâu do dự một lát, nhíu cặp lông mày nói:

- Mảnh thần cách đã dung hợp một bộ phận với thân thể con nhưng vẫn bìa lại giao hòa hết với linh hồn của con, con chỉ e tên kia thông qua linh hồn của con có thể phát giác ra.

- Xuất ra một tia linh hồn để duy trì ý thức tự chủ, chắc hẳn sẽ không có vấn đề. - Ý nghĩ đã được khai thông, Hàn Thạc bỗng trở nên sáng láng, dựa theo đường lối này suy nghĩ một chút là tìm ra biện pháp giải quyết.

Hần tu luyện ma công nên có thể hóa thần thức thành nghìn tia vạn sợi. Hình thái sinh mạng của Tiểu Khô Lâu hoàn toàn khác với người bình thường, dĩ nhiên có thể tách rời linh hồn và thân thể ra, hình thành một kiểu linh hồn phụ giống như thân ngoại hóa thân chắc cũng sẽ không quá khó khăn. Có phương hướng chính xác rồi thì việc giải quyết trở nên dễ dàng hơn.

Không chỉ như thế, Hàn Thạc vắt óc một lát thì lại có thêm chủ ý mới, cười nói:

- Yên tâm đi, ta có biện pháp rồi. Đến lúc đó rút một bộ phận linh hồn của người ra, cho ý thức nguyên bản nhất bám vào mặt ngoài một cái thân thể, sau đó chủ hồn của người và thân thể này lập tức rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn. Đến lúc đó, một khi Tử Vong Chủ thần tìm tới thì cũng mặc hần tùy ý dò xét linh hồn phụ và thân thể giả của người, còn chính người thì chỉ cần ở bên ngoài Vùng Đất Hỗn Loạn sử dụng lực lượng của mảnh thần cách, chỉ cần Tử Vong Chủ thần cảm giác được là sẽ loại trừ người, khi đó người mới có thể thật sự an toàn.

- Phụ thân, người nói linh hồn phụ là có ý nghĩa gì vậy? Con cần phải thế nào thì mới có thể làm được? - Tiểu Khô Lâu suy nghĩ một lát mà vẫn thấy khó hiểu.

- Giống như thế này! - Hàn Thạc cười ha ha, giải phóng hai thân ngoại hóa thân bình thường vẫn ở trong Vạn Ma đỉnh ra, hai người giống Hàn Thạc như đúc liền hiển hiện ở trước mặt mọi người, cho dù là khí chất hay hình dáng đều giống hệt bản thể.

- Con hiểu rồi. - Tiểu Khô Lâu nhìn kỹ hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc một lát rồi gật gù đầu ra hiệu đã hiểu rõ ý của hần.

Ngũ Hành Giáp Thi và Cát Nhĩ Bá Đặc đã biết Hàn Thạc có phân thân nên cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm. Nhưng Ôn Mạn và kể cả Bác Lan Tư đều không biết bí mật này của hắn, bỗng nhiên trông thấy có ba Hàn Thạc giống nhau như đúc hiện ra ở trước mặt thì vô cùng ngạc nhiên, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Hàn Thạc tuyệt đối không giải thích mà nói với Tiểu Khô Lâu:

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta lập tức hành động đi. Lát nữa ta sẽ nói cho người biết cần phải làm gì. Người yên tâm. Lợi dụng phương pháp này tạo nên một “người” khác cũng có sống linh hồn giống như bản thể của người nhưng lại không chứa khí tức của mảnh thần cách. Ta chắc chắn rằng dù có là Tử Vong Chủ thần cũng khó có thể tìm ra manh mối gì.

- Hay! - Tiểu Khô Lâu gật đầu, xem chừng khá là hưng phấn.

Trước đây Hàn Thạc có rất nhiều may mắn trong việc tạo thành hai thân ngoại hóa thân. Nhưng sau khi hắn đạt tới thực lực cảnh giới Thiên Diệt, hấp thu lực lượng ký ức mới về Ma công thì đã nắm chắc biện pháp tạo thành thân ngoại hóa thân, cho nên lần này mới có thể tự tin như vậy.

Hai người Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu đi rất nhanh vào bên trong trữ tàng thất đặc biệt trong Ma Ẩn cốc, chọn lựa một số vật liệu dùng để luyện chế thân ngoại hóa thân. Những bộ hài cốt trắng hếu được lấy ra. Những tảng đá sáng bóng lánh bay vào trong tay Hàn Thạc.

Bên trong Trữ tàng thất chứa đủ loại vật liệu hiếm thấy, một bộ phận là khi Hàn Thạc bố trí đại trận Ma Ẩn cốc năm đó còn để lại, một bộ phận là do Tiểu Khô Lâu lấy được từ các chủ cửa hàng buôn bán trong Thâm Cốc. Vật liệu cổ quái hiếm lạ chất đống bên trong vài căn Trữ tàng thất, đừng nói là giúp Tiểu Khô Lâu luyện một cái khôi lỗi để lừa Tử Vong Chủ thần, cho dù là thực sự giúp hắn luyện chế thân ngoại hóa thân có thực lực cũng không phải là việc khó.

- Luyện chế một thân ngoại hóa thân cần rất nhiều thời gian và tinh lực, chúng ta lại không có nhiều công sức như vậy. Ngoài ra, cho dù là thân ngoại hóa thân thực sự cũng không tránh được bị Tử Vong Chủ thần giết chết cho nên ta chỉ làm cho người một cái khôi lỗi làm có thể lừa được hắn, như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều thời gian! - Tất cả vật liệu đã được thu thập, Hàn Thạc dẫn Tiểu Khô Lâu ra bên ngoài Ma Ẩn cốc, tiến vào trung tâm một ma trận có sẵn để luyện một thân thể mới.

Bản thể thì dùng tinh lực và sử dụng một bộ phận lực lượng của Vạn Ma Đỉnh để luyện chế thân thể mới cho Tiểu Khô Lâu, còn thân ngoại hóa thân thì giảng giải cho Tiểu Khô Lâu phương pháp tách một tia linh hồn ra. Tiểu Khô Lâu vốn đã tu luyện Ma công, hơn nữa linh hồn khác người bình thường một trời một vực, nên khi được Hàn Thạc giải thích kĩ càng thì hắn hiểu rất nhanh.

Liên tục bảo Tiểu Khô Lâu thử đi thử lại nhiều lần, hết ba ngày thì hắn đã có thể dựa theo phương pháp của Hàn Thạc tách được một tia linh hồn ra, tốc độ quá nhanh vượt xa tưởng tượng của Hàn Thạc.

- Rất tốt, rất tốt!

Hàn Thạc cực kỳ mừng rỡ, vô cùng vừa lòng đối với tư chất của Tiểu Khô Lâu, thốt lên:

- Chỉ cần phân ra được một bộ phận linh hồn, chuyện còn lại sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Ừm, phần việc quan trọng nhất đã đạt được, tiếp theo ta giảng giải cho người cách đưa tia linh hồn nhập vào thân thể mới, cần phải cắt đứt liên hệ với chủ hồn như thế nào mà vẫn giữ cho tâm linh tương thông...

Ở bên ngoài Ma Ẩn cốc, bản thể của hắn thì luyện chế khôi lỗi, một thân ngoại hóa thân thì giảng giải cho Hàn Hạo cách thức điều khiển thân thể mới.

Ở dưới lòng đất, một thân ngoại hóa thân khác tu luyện lực lượng Tử Vong của Hàn Thạc thì không ngừng thông qua tin tức của Tá Kỳ để tìm hiểu đại cục, bảo đảm nắm mọi tình huống trong Vùng Đất Hỗn Loạn rõ như lòng bàn tay.

- Ba người chết, hai người khác đã bị Tử Vong Chủ thần hỏi đến nhưng bọn này không phản kháng mạnh cho nên bình yên vô sự. - Tá Kỳ cung kính đứng ở trước mặt Hàn Thạc, nghiêm túc báo cáo tin tức mới nhất cho hắn nghe.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Thạc hạ lệnh cho Tá Kỳ theo dõi thật sát những người đã bị La Cách báo tên. Đã có một nửa số cao thủ trong Vùng Đất Hỗn Loạn tu luyện lực lượng Tử Vong đã bị Tử Vong Chủ thần tìm đến. Một vài tên không biết rõ tình hình, ngày thường lại quen thói ngang ngược nên tất nhiên là bị Tử Vong Chủ thần giết chết.

Còn những kẻ cảm giác được tính khủng bố của Tử Vong Chủ thần mà lựa chọn cách nhẫn nhục chịu đựng, tỏ thái độ hữu nghị với La Cách nên không bị độc thủ.

- Còn bao nhiêu người chưa bị hắn tìm ra? - Hàn Thạc nhíu lông mày dò hỏi.

- Còn có năm người. Một khi năm người này cũng bị tìm ra, ta nghĩ hắn sẽ đặt mục tiêu vào Hàn Hạo. Xem chừng cũng không còn được bao lâu nữa. Chúng ta có phải chuẩn bị gì trước không? - Tá Kỳ hỏi ý kiến Hàn Thạc.

Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi ra lệnh:

- Bây giờ đã có mấy cao thủ tu luyện Tử Vong lực lượng trong Vùng Đất Hỗn Loạn bị chết. Chuyện này chắc chắn sẽ gây náo loạn. Ừm, người phải người đi phao tin đồn rằng có cao thủ Liệp thần giả đang săn bắt cao thủ tu luyện Tử Vong lực lượng trong Vùng Đất Hỗn Loạn, phóng đại lực lượng của hắn đến vô hạn nhưng không được nói đối phương là Chủ thần có thần cách để tránh gây ra khủng hoảng. Ừm, cần phải truyền tin này đến năm người còn lại ấy, nhưng phải nhớ kỹ là không để cho bọn họ biết tin tức xuất phát từ phía chúng ta.

- Là để khiến cho năm người kia sinh lòng sợ hãi sau đó lần trốn đi, sẽ kéo dài được chút thời gian? - Tá Kỳ chợt động lòng, lập tức hiểu ra sự bố trí của Hàn Thạc.

Hàn Thạc gật gù đầu trầm giọng nói:

- Không sai. Có thể kéo dài bao nhiêu hay bấy nhiêu. Bên ta sẽ nhanh chóng làm xong, đến lúc đó ta sẽ cho Hàn Hạo rời khỏi Ma Ấn cốc đi về Thâm Cốc. Tất cả mọi người ở Thâm Cốc đều biết hình dạng của hắn, như vậy có thể bảo đảm Tử Vong Chủ thần sẽ không nghi ngờ!

Tá Kỳ đã nhiều năm tận tụy phục vụ Hàn Thạc, nắm rõ mọi động thái trong Vùng Đất Hỗn Loạn. Lúc này Hàn Thạc cần những tin tức chính xác cho nên hắn cũng không hề giấu diếm, Hàn Thạc cũng tin tưởng rằng qua nhiều năm như vậy thì Tá Kỳ cũng hiểu rõ mình và Hàn gia nên sẽ toàn tâm toàn ý làm việc cho hắn.

- Hiểu rồi. Ta đi làm ngay lập tức! - Tá Kỳ gật đầu, không nói gì thêm nữa mà im lặng lui ra.

...

Vừa hết ba ngày, Hàn Thạc ở tu luyện trường bên ngoài Ma Ấn cốc thở phào một hơi, giơ cao tay nhấc một thân thể giống Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo như đúc ra khỏi cái ao đầy máu tươi phía trước mặt.

- Đã hiểu rõ ràng chưa? - Hàn Thạc nghiêm nghị nhìn Tiểu Khô Lâu.

- Chuẩn bị tốt rồi! - Tiểu Khô Lâu hít nhẹ một hơi, vô cùng bình tĩnh, không lộ vẻ khấn trương một chút nào.

Hàn Thạc hài lòng gật gù đầu, cười nói:

- Ha ha, ngươi có lẽ còn lợi hại hơn cả ta năm đó. Đôi khi ta nghĩ hay là cho tới bây giờ ngươi vẫn chưa từng biết sợ. Ừm, chuẩn bị đi. Đưa linh hồn nhập vào. ta đã buông tay không quản nữa. Mọi chuyện còn lại đều phải trông vào bản thân ngươi.

Tiểu Khô Lâu cũng không nói nhảm, bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, một con mắt yêu dị chăm chú nhìn vào một “Hắn” khác. Con người lấp lánh ma quang. Một làn sóng linh hồn như có như không hình thành trên vỏ đại não của hắn rồi bay lững lờ từng chút từng chút một hướng vào một “Hắn” khác không hề có khí tức sinh mạng.

Ánh mắt Tiểu Khô Lâu càng ngày càng yêu dị, Tử Vong lực lượng và ma công tu luyện cùng hội tụ vào một chỗ có vẻ vô cùng kỳ dị, ngầm ngầm ảnh hưởng đến toàn bộ khu vực.

Bỗng nhiên, Tử Ma Nhân lóe sáng nhảy dựng, Tiểu Khô Lâu ngồi ngậy ra như phỗng.

Hàn Thạc cảm thấy căng thẳng, chăm chú theo dõi hắn, lúc thì nhìn bản thể, lúc thì quan sát cái khôi lỗi do hắn tự tay luyện chế ra, càng ngày càng khấn trương.

Qua một lát, Tử Ma Nhân lóe lên tia sáng kì dị, Tiểu Khô Lâu từ từ nhắm mắt lại còn cái khôi lỗi đối diện kia thì lại từ từ đứng lên, hiểu kỳ hoa tay múa chân nói:

- Phụ thân, tốt rồi.

Hàn Thạc cực kỳ mừng rỡ, cười ha ha nói:

- Tốt! Rất là tốt! Bản thể của ngươi lập tức rời khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn, chuyện còn lại thì dễ dàng rồi. Cho dù Tử Vong Chủ thần có nhiều thủ đoạn, hai cha con chúng ta cũng sẽ dấu trời qua biển khiến cho hắn không biết đâu mà lần!

942. Chương 942: giao Ra Đây!

Hàn Thạc mang theo hai Tiểu Khô Lâu giống nhau như đúc xuất hiện trong lòng đất, đám Ngũ Hành giáp thi ai nấy đều kinh ngạc không thôi. Bọn họ đều phóng ra linh hồn quan sát dao động sinh mệnh của hắn, kết quả phát hiện hai cái sinh mệnh gần như giống nhau, chỉ khác là linh hồn trong bản thể Tiểu Khô Lâu nhiều hơn một chút Tử Vong lực lượng quá lạ mà thôi.

- Linh hồn trong bản thể hắn có lực lượng thần cách, cho nên hai linh hồn vẫn có chỗ không giống nhau, nhưng các ngươi cũng không cần phải lo lắng, Tử Vong Chủ thần không nhìn thấy bản thể Hàn Hạo, thân ngoại hóa thân bán thành phẩm này dù đứng ở trước mặt, hắn tuyệt đối không phân biệt được! - Hàn Thạc tự tin nói.

- Phụ thân, vậy con rời khỏi đây trước? - Hai Tiểu Khô Lâu cùng nhau trả lời, thanh âm cao thấp cùng ngữ điệu đều giống nhau như đúc. Hai thân thể hắn tạm thời vẫn chưa thích ứng được, không thể làm được giống như Hàn Thạc làm theo ý mình, cho nên lời nói ra hoàn toàn như nhau.

- Ừm, đi đi, một người rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, một người khác đi Thâm cốc. Nhớ kỹ, mang theo thủ hạ của ngươi, bọn như Ba La nhất định phải đi theo, đến Thâm cốc người đừng vội rời đi, tốt nhất rêu rao khắp nơi một thời gian, chờ Tử Vong Chủ thần tới tìm ngươi. - Hàn Thạc cười nói.

- Con biết rồi! - Tiểu Khô Lâu gật đầu, ý nói mình đã hiểu lời của Hàn Thạc, xoay người cáo từ với Ôn Mạn, Ngũ Hành giáp thi, đoạn từ thông đạo trong lòng đất của Ma Ẩn cốc rời đi, bắt đầu tiến hành đại kế giấu trời vượt biển.

Hàn Thạc không đi cùng Tiểu Khô Lâu đến Thâm cốc, một mặt là vì không muốn gặp mặt Tử Vong Chủ thần sớm như vậy, dù sao hắn ở Tử Vong thần vực tiêu diệt Khô Cốt thành của Hi Nhĩ, bất kể nói thế nào cũng đã đắc tội với Tử Vong Chủ thần, gặp mặt không chừng sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Mặt khác là vì Tiểu Khô Lâu đi đến Thâm cốc kia chính là một thân ngoại hóa thân bán thành phẩm, cho dù là bị Tử Vong Chủ thần huỷ cũng không có vấn đề gì, đối với bản thể của hắn sẽ không sinh ra chút ảnh hưởng nào. Bởi vậy, hắn vô cùng yên tâm, mặc kệ Tiểu Khô Lâu một mình hành động.

Sau khi Tiểu Khô Lâu rời đi, mấy người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đều rất hứng thú vây quanh Hàn Thạc, hỏi về chuyện thân ngoại hóa thân, nhìn bộ dạng bọn họ hình như vô cùng hiếu kỳ, cũng có ý muốn hắn luyện chế cho mình một thân thể phụ.

Nhưng Hàn Thạc cũng không thể thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, bất luận là Bác Lan Tư hay là Huyết Linh, tu luyện không phải là Ma môn chính tông, không thể chia linh hồn làm mấy phần. Phương diện này Cát Nhĩ Bá Đặc lại có thể làm được, bởi vì năm đó linh hồn gã được hắn cất giữ, Hàn Thạc vì phòng ngừa lực lượng linh hồn hắn biến mất, đã truyền thụ cho hắn vài loại phương pháp rèn luyện linh hồn.

Chẳng qua, thân thể này của Cát Nhĩ Bá Đặc đã tương đương với thân ngoại hóa thân, bất luận là cường độ hay là độ hòa hợp của linh hồn hắn đều đã đạt tới một mức vô cùng cao, nên không cần phải lãng phí tinh lực luyện chế ra một thân ngoại hóa thân khác nữa.

Bởi vậy, đối với thỉnh cầu của mấy người này Hàn Thạc đều nhất nhất gạt bỏ. Sau đó dặn dò bọn họ tự mình tu luyện thật tốt, không được vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm cảnh của mình.

Sau khi ngọn lửa hy vọng trong lòng bị Hàn Thạc mạnh mẽ dập tắt, mấy người cũng không quá chán nản. Cát Nhĩ Bá Đặc tiếp tục chuyên tâm tu luyện lực lượng của mình. Từ chỗ Tiểu Khô Lâu hắn được rất nhiều gợi ý. Đoạn thời gian gần đây ở phương diện dung hợp hai loại lực lượng hắn có chút minh ngộ. Lúc này chính là thời điểm nắm chặt thời cơ để đề cao tu vi.

Không biết có phải bị sự cường đại của Tiểu Khô Lâu kích thích hay không, hai người Huyết Linh và Bác Lan Tư nhiệt tình chăm chỉ bế quan tu luyện gấp trước kia mấy lần, cũng không bị chuyện thân ngoại hóa thân ảnh hưởng.

Mỗi người trong Ngũ Hành giáp thi đều nhận được thần hồn của Thượng vị thần từ Hàn Thạc. Bọn họ có hình thái sinh mệnh đặc thù nên từ trong thần hồn Thượng vị thần thu được lượng ký ức vượt xa mấy người Tư Thập Tác Mỗ. Là thể sinh mệnh đặc thù của một hệ lực lượng, tiến bộ của năm người cực nhanh, vô cùng khoa trương.

Bởi vì tình hình đại chiến với liên minh Liệp thần giả đã đến mức chạm vào là nổ ngay, Hàn Thạc không dám có chút sơ ý. Sau khi Tiểu Khô Lâu rời khỏi hắn thường xuyên gọi Tá Kỳ tới, dặn dò kỹ càng hắn về việc bố trí ứng chiến. Trừ việc đó ra, Hàn Thạc lại biến mất một cách thần bí, mỗi lần rời khỏi là vài ngày, dường như đang lặng lẽ bố trí một số chuyện đặc biệt.

Thời gian thoáng cái đã nửa tháng trôi qua. Hàn Thạc tính toán ngày, cảm thấy bản thể Tiểu Khô Lâu chắc là đã rời khỏi Vùng đất hỗn loạn. Mà lúc này thân ngoại hóa thân bán thành phẩm kia hẳn là đã đến Thâm cốc. Lúc này trong lòng hắn có chút lo lắng, không biết tình hình phía Thâm cốc thế nào.

.....

Vùng đất hỗn loạn, Thâm cốc.

Hàn Hạo mang theo một số thủ hạ Liệp thần giả chính thức bước vào, nghênh ngang dạo qua các cửa hàng lớn trong Thâm cốc, chọn mua một vài hàng hóa đặc thù.

Từ năm ngày trước, thân thể này của Hàn Hạo đã đến phụ cận Thâm cốc, nhưng vì bản thể còn chưa rời khỏi Vùng đất hỗn loạn cho nên hắn vẫn chưa tiến vào Thâm cốc. Mãi cho tới hôm nay linh hồn thân thể này cảm giác được bản thể đã đến Vận Mệnh thần vực, lúc này hắn mới ung dung đi vào cốc.

Hàn Hạo đến đây dẫn tới sự chú ý của các thể lực lớn, nhất là Thái Nhĩ biết rõ hắn có mang mảnh thần cách, đầu tiên là âm thầm tập trung vào Hàn Hạo, phái người giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của hắn, hơn nữa để Phong Linh đưa tin tức hắn đã đến truyền ra ngoài.

Hiện nay thanh danh của Hàn Hạo ở Vùng đất hỗn loạn gần bằng với Hàn Thạc, đám Thái Nhĩ, La Cách. Thủ lĩnh các thể lực khắp nơi vừa thấy hắn xuất hiện đều vô cùng tò mò, im lặng quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Khô Lâu.

Áo Tác Ai là người thứ nhất tìm tới Hàn Hạo.

- Người tại sao lại đến Thâm cốc? - Áo Tác Ai cau mày, kéo Hàn Hạo đến cửa hàng Quân Vương của hắn, sau khi chắc chắn bên ngoài đã được phong tỏa tầng tầng, mới mở miệng hỏi.

Áo Tác Ai biết quan hệ giữa Tiểu Khô Lâu và Hàn Thạc, hắn phí nhiều tinh lực giao hảo với Hàn Thạc như vậy, tự nhiên phải biết nên làm thế nào.

Thời điểm Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc ở cửa hàng Quân Vương của Thái Nhĩ, Áo Tác Ai chính tai nghe thấy La Cách báo vài cái tên. Thân là một trong ngũ đại quân chủ của Vùng đất hỗn loạn, biết mấy ngày nay có mấy người bị báo tên đã bị giết, hơn nữa hắn cũng chuyển tin tức thông qua con đường bí mật cho Tá Kỳ, hắn tin tưởng Hàn Thạc hẳn đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, cho nên không rõ vì cái gì Tiểu Khô Lâu còn xuất hiện ở Thâm cốc.

- Ta đến bàn chuyện, người tên kia tìm không phải ta, ta có việc gì chứ. - Thời điểm Tiểu Khô Lâu đến đây đã cẩn thận liên lạc với Hàn Thạc, hắn ngoại trừ trí tuệ ở phương diện tình cảm có chút chất phác ngốc nghếch, phương diện khác đủ để hắn hư tình giả ý với nhân vật như Áo Tác Ai.

- Không phải người? Người khẳng định? - Áo Tác Ai tuy rằng không biết chuyện là thế nào, nhưng hẳn thông qua một số manh mối thời gian qua, khẳng định Tử Vong Chủ thần đang tìm người nào hoặc là vật gì đó, trầm ngâm một chút, mới nghi hoặc hỏi tiếp.

- Không phải ta! - Tiểu Khô Lâu khẳng định.

- Vậy là tốt rồi...

Gật đầu, Áo Tác Ai chuyển đề tài, hỏi:

- Bố Lai Ân gần đây thế nào, ta truyền vài tin tức, bảo hẳn đến Thâm cốc nghị sự, thế mà hẳn không hề hỏi âm là sao?

- Bé quan tu luyện, đang ở thời khắc mấu chốt. Nhưng người yên tâm, cần bố trí đã bố trí xong, nếu liên minh Liên thần giả thật sự đến đây, phía bọn ta tuyệt không có vấn đề gì! - Hàn Hạo không chút do dự, lập tức nói ra chuyện đã sớm bàn bạc với Hàn Thạc.

Áo Tác Ai lại hỏi vài vấn đề về Hàn Thạc, Hàn Hạo đều trả lời cực kỳ thẳng thắn, nhưng không tiết lộ một chút về gì chuyện cơ mật của Ma Ẩn cốc, cũng không tỏ ra ý hết sức kiêng dè Áo Tác Ai.

Từ miệng Tiểu Khô Lâu, Áo Tác Ai cũng không có được đáp án mình cần. Nhìn thấy Hàn Hạo hình như không sợ Tử Vong Chủ thần tìm tới cửa, quyết tâm muốn ở lại Vùng đất hỗn loạn, hẳn cũng không khuyên bảo nhiều lời, vì sợ Tử Vong Chủ thần vì Tiểu Khô Lâu mà tìm tới cửa, Áo Tác Ai không giữ Hàn Hạo lại, bảo gã cẩn thận một chút, lúc ứng phó Tử Vong Chủ thần đừng áp dụng thủ đoạn cứng rắn.

Tiểu Khô Lâu cảm tạ Áo Tác Ai vài câu, về mặt lãnh đạm rời khỏi cửa hàng Quân Vương của Áo Tác Ai, sau đó lại tiếp tục dạo quanh các cửa hàng khác, chờ Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc xuất hiện.

Ba ngày sau, Tiểu Khô Lâu mang theo đám người Ba La tới một cửa hàng bán các loại xương cốt đặc thù, thỉnh thoảng lại bảo chủ nhân lấy ra một số bạch cốt hình thù kỳ lạ chứa năng lượng cổ quái đưa cho hắn xem.

Tiểu Khô Lâu tu luyện Tử Vong lực lượng, đối với các loại bạch cốt có sự yêu thích đặc biệt. Trước kia chuyện hắn mong muốn được làm nhất chính là thu thập xương cốt để luyện chế vũ khí cho mình, đối với phẩm chất của bạch cốt hắn cực kỳ hiểu rõ, một đoạn bạch cốt qua tay hắn một lần là biết nó thích hợp rèn loại vũ khí gì.

Chủ nhân cửa hàng này rõ ràng biết thân phận của Tiểu Khô Lâu, khi đối đãi hẳn tỏ ra kính cẩn lễ phép, lấy ra toàn bộ xương cốt tốt nhất trong cửa hàng cho hắn xem qua, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành nhất, thái độ này làm cho Hàn Hạo vô cùng bất ngờ.

Đi dạo nửa ngày, Hàn Hạo đặt mười mấy đoạn xương cốt bọc lại chồng chất ở trước mặt, nói với chủ cửa hàng vẫn luôn bận rộn vì hắn:

- Ta lấy những cái này, bao nhiêu tinh tệ?

- Làm sao dám thu tinh tệ của ngài, ha ha, tặng cho ngài! - Điểm chủ nhún vai cười, liên tục xua tay.

Hàn Hạo sững sốt, nhú lông mày, lạnh lùng nói:

- Vì cái gì không thu tinh tệ? Chẳng lẽ người khác đến đây cũng sẽ không thu?

- Người khác sao có thể so sánh với ngài chứ, ha ha, chỉ cần ngài về sau thủ hạ lưu tình, tiểu điểm sẽ vô cùng cảm kích, sau này sản phẩm từ xương cốt trong điểm, ngài có thể tùy ý đến đây chọn lựa! - Điểm chủ cười ngượng ngập, thoạt nhìn hình như còn có chút khấn trợ.

Hàn Hạo có phần ngạc nhiên, kỳ quái nhìn thái độ cung kính của chủ cửa hàng, không hiểu được ý của hắn. Nhưng vào lúc này, Ba La bên cạnh hắn hắc hắc cười khan một tiếng, tiến đến bên tai Hàn Hạo khẽ nói:

- Vài năm trước ngài phân phó ta, lui tới hạ thủ những cửa hàng chống đối, cửa hàng này là một trong số nơi ta đã động thủ, hắc hắc...

Lời vừa nói ra, Hàn Hạo lập tức hiểu ra. Đoạn thời gian trước hai người Thái Nhĩ, La Cách không cho Hàn Thạc tiến vào Thâm cốc, cho nên cố ý làm khó dễ hắn, khiến cho chủ nhân các cửa hàng lớn trong Thâm

cốc liên hợp lại cự tuyệt Hàn Thạc nhập cốc. Một ít phiền phức Hàn Thạc tạo ra tự nhiên rơi xuống đầu bọn họ, những vật tư của cửa hàng lui tới bị bọn họ cướp sạch, làm cho chủ nhân những cửa hàng trong Thâm cốc lâm vào khủng hoảng trầm trọng.

- Thế à, vậy cảm ơn. - Hàn Hạo hiểu được, cũng không khách khí với người này, hồ hững gặt đầu đoạn nghênh ngang thu hồi số bạch cốt, dẫn đám Ba La ly khai cửa hàng.

Vừa mới ra khỏi cửa chính, Hàn Hạo đột nhiên trong lòng khẽ động, có cảm giác bị người khác quan sát. Thân thể bán thành phẩm này của hắn chính là Hàn Thạc luyện chế, thân thể tuy rằng còn kém bản thể xa nhưng lực cảm ứng của linh hồn vẫn còn. Cảm giác kỳ diệu vừa dấy lên, Hàn Hạo tâm niệm chợt động, như cảm thấy được được cái gì.

Quả nhiên, một luồng sương mù mờ mịt Tử Vong lực lượng bao bọc lấy một bóng dáng lơ lơ, từ một góc hẻo lánh của thương phố lặng yên đi ra, giống như ma quỷ phiêu bạt đến chỗ hắn, tốc độ cực nhanh vượt qua sự tưởng tượng. Theo bóng dáng trong sương mù mờ mịt đến đó, mấy cổ Lôi Điện, Hủy Diệt, Hắc Ám lực lượng cùng nhau vọt tới, chặn kín các phương hướng bên cạnh Tiểu Khô Lâu.

Rốt cục đã tới, Hàn Hạo thầm kêu một tiếng, đứng sừng sững tại chỗ, yên lặng chờ cổ Tử Vong lực lượng kia tiến đến. Trong lòng hắn sớm đã lập kế hoạch, tính mặc cho lực lượng linh hồn của Tử Vong Chủ thần thăm dò.

Ngay tại thời điểm bóng dáng luồng sương mù mờ mịt đến bên cạnh hắn, vượt ngoài dự kiến của Hàn Hạo, vậy mà đột nhiên ngừng lại. Cùng lúc đó, một tiếng quát nhẹ âm lãnh từ giữa truyền đến:

- Khóa chết hắn cho ta!

- Đạp Cách Mã!

Hàn Hạo bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bắt chập lui lại, nháy mắt đã chạy vào trong cửa hàng bán bạch cốt, quát lạnh:

- Ba La, tản ra!

Hàn Hạo vô cùng kinh ngạc, hắn không đoán được người tới không phải Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc, mà là thống lĩnh liên minh Liệp thần giả, Đạp Cách Mã!

Nơi này là Thâm cốc, trung tâm của Vùng đất hỗn loạn. Hiện nay bốn người Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư đều ở đây, một số thủ lĩnh các thế lực khắp nơi cũng đều ở đây, Đạp Cách Mã dám tiến vào Thâm cốc, việc này cũng quá điên cuồng rồi!

Đạp Cách Mã tu luyện Tử Vong lực lượng, đối với việc nắm giữ linh hồn so với người bình thường tinh thâm hơn nhiều, hắn cố ý che dấu lực lượng của mình, xác thực có thể giấu diếm đám người Thái Nhĩ.

Khổ công chờ nhiều ngày, chưa đợi được Tử Vong Chủ thần đến đây, ngược lại một tên Đạp Cách Mã điên cuồng vì mảnh thần cách lại tới, Hàn Hạo cảm thấy có phần dở khóc dở cười, vừa vào cửa hàng lập tức rút lui về phía sau, không quên lớn tiếng phân phó với Ba La.

- Người của liên minh Liệp thần giả đã đến, người của liên minh Liệp thần giả đã giết tới! - Ba La tự nhiên nhận ra thân phận Đạp Cách Mã, đã nương nhờ vào Hàn Hạo, hắn hiểu lúc này nên làm thế nào, vừa la to, vừa nhanh chóng cùng bọn thủ hạ rút đi.

- Hàn Hạo, trốn đi đâu! - Đạp Cách Mã rút lên âm độc, từng bóng người từ trong bóng tối chạy ra, từ bốn phương tám hướng bao vây Hàn Hạo lại. Mà bản thân Đạp Cách Mã lại không tự mình động thủ đối phó hắn, mà vung tay phóng ra một đám cốt lao tạm thời vây khốn mấy người Ba La lại.

Trải qua việc lần trước, Đạp Cách Mã đã có e sợ với lực lượng kỳ dị trên Vong hồn bia của Tiểu Khô Lâu, sợ một khi xuất thủ rồi sẽ bị lực lượng của nó ảnh hưởng ngược lại, cho nên vừa rồi hắn rõ ràng đã đến cạnh Hàn Hạo nhưng không lập tức động thủ, mà đột nhiên dừng lại.

Hắn tự nhiên không biết trên người Hàn Hạo bây giờ cũng không có mảnh thần cách, cho nên vẫn không dám ra tay với Hàn Hạo, mà tạm thời giam cầm toàn bộ đám thủ hạ Ba La của Tiểu Khô Lâu lại, để những thủ hạ không tu luyện Tử Vong lực lượng vây công Hàn Hạo, bằng tốc độ nhanh nhất giết chết hắn.

- Người vẫn không giết được ta! - Hàn Hạo từ cửa sổ phía sau cửa hàng này nhảy ra, quát một tiếng lạnh như băng, đột nhiên lấy ra một nắm Bạo Diệt châu ném tới bốn phương tám hướng.

“Rầm rầm...”

Vụ nổ chấn thiên động địa xảy ra ở các khu vực thương phố, vài tên thủ hạ trung thành mà Đạt Cách Mã mang tới đều bị lực nổ mạnh đáng sợ của Bạo Diệt châu ngăn ở bên ngoài, một tên bất hạnh vọt tới đầu tiên đã gặp tai họa, bị nổ máu tươi tung tóe đầm đìa bay ra ngoài.

Trước khi đến đây, Hàn Thạc vì phòng ngừa Tiểu Khô Lâu trên đường bị ám toán bởi các thế lực gây rối khác, đã lấy một nửa Bạo Diệt châu mình luyện chế đưa cho hắn. Thân thể giả này của Tiểu Khô Lâu vốn không thể phát huy ra Tử Vong lực lượng quá cường đại, nhưng bởi vì linh hồn kế thừa ký ức ma công, phóng ra Bạo Diệt châu lại không có vấn đề gì.

Vụ nổ dữ dội nháy mắt đã phá hủy mười mấy cửa hàng quanh đó, loạn thạch, tro bụi, gỗ vụn, trụ sắt bắn ra khắp nơi. Đám hung thần ác sát, nhân viên các cửa hàng cùng vật phẩm mua bán ở khu vực này toàn bộ gặp xui xẻo, đứng gần Tiểu Khô Lâu gần như đều không chút may mắn, bị Bạo Diệt châu nổ bay ra ngoài.

- Bắt lấy hắn, bắt lấy hắn cho ta! Thời gian của chúng ta không nhiều lắm! - Đạt Cách Mã từ trong bụi đất đầy trời vọt tới trước mặt Hàn Hạo, vẻ mặt hung dữ hét lớn. Hắn vung một tay ra, từng luồng Tử Vong lực lượng bay ra, trườn lên trên cột lao giam cầm mấy người Ba La, làm cho gai xương sắc nhọn không ngừng co rút lại, xương nhọn cắm vào trong thân thể đám người Ba La thật sâu. Đạt Cách Mã dù sao cũng là cường giả có cảnh giới Chủ thần, hắn xuất thủ đối phó mấy người Ba La tự nhiên không có bất ngờ gì, nhưng vì lúc này tinh lực của Đạt Cách Mã chủ yếu đặt ở trên người Hàn Hạo, bằng không hắn mà toàn lực xuất thủ, mấy người Ba La sẽ thảm hại hơn, nói không chừng lúc này đã bị cột lao đâm chết rồi.

Trong lúc Đạt Cách Mã giống như điên cuồng quát to, bọn thủ hạ trung thành của hắn đều không để ý xung kích của vụ nổ, hung hãn không sợ chết tiếp tục lao về phía Hàn Hạo, xem chừng ắt sẽ giết chết Hàn Hạo trong thời gian nhanh nhất.

Những tên thủ hạ của Đạt Cách Mã gần như đều có lực lượng Thượng vị thần trung hậu kỳ, Bạo Diệt châu nổ mạnh cũng không đủ lập tức làm cho bọn chúng trọng thương đến chết, thời điểm bọn hắn liều lĩnh xông lên, thân ngoại hóa thân bán thành phẩm này tuyệt đối không chống đỡ được, chỉ có con đường chết!

Nhưng Hàn Hạo cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn biết cho dù thân thể này bị phá hủy, cũng sẽ không ảnh hưởng tới bản thể. Nếu thân thể này chết ở trong tay Đạt Cách Mã, dường như có thể giải trừ hoài nghi của Tử Vong Chủ thần đối với hắn, tuy rằng quá trình có phần không như dự tính, nhưng mục đích cũng có thể gián tiếp được thực hiện.

Năm bóng người đồng loạt bay lên, nháy mắt chắn đường đi của Tiểu Khô Lâu, năm luồng lực lượng trong chốc lát đã khóa chặt trên người Hàn Hạo, làm cho thân thể này của hắn không thể động đậy.

- Thống lĩnh, chế trụ rồi! - Một tên thủ hạ tu luyện Hắc Ám lực lượng của Đạt Cách Mã vui mừng hô to.

Đạt Cách Mã hết sức vui mừng, hưng phấn đến mức toàn thân run rẩy, cũng không thèm nhìn tới Ba La sắp bị cột lao giết chết, không tiếp tục duy trì việc lãng phí Tử Vong lực lượng ở trên người Ba La, nháy mắt hạ xuống trước mặt Hàn Hạo, bàn tay đánh về phía ngực hắn.

- Nơi này, hắn là ở trong này... - Đạt Cách Mã vẻ mặt cuồng nhiệt thì thào, giương năm cái móng tay trắng bệch như là năm thanh tiểu đao sắc nhọn lên.

“Phập!”

Một bàn tay cắm lút vào ngực thân thể giả này của Hàn Hạo. Đạt Cách Mã bừng bừng hưng phấn chuẩn bị lấy ra mảnh thân cách đã làm hắn điên cuồng đến mức bất chấp tất cả.

Bỗng nhiên, Đạt Cách Mã ngừng lại, sắc mặt dữ tợn đáng sợ, bất động nhìn Tiểu Khô Lâu, điên cuồng quát:

- Không có, tại sao không có? Người giấu nó ở chỗ nào? Giao ra đây cho ta, giao ra đây!!!

943. Chương 943:thật Không Sợ Chết!

Đạt Cách Mã không tiếc tất cả giá phải trả lên vào Thâm cốc, chuẩn bị chu đáo khả năng sẽ vây giết, là vì cái gì?

Chính là vì mảnh thần cách trong cơ thể Hàn Hạo!

Sự tham lam đã làm hắn mất lý trí, khiến hắn điên cuồng đi tới nơi này. Những thủ hạ vẫn luôn đi theo hắn nhất định chạy không thoát khỏi Thâm cốc, việc này hắn đều có thể bỏ được, nhưng vì mảnh thần cách, Đạt Cách Mã đã phát điên hoàn toàn!

Sau khi hắn phát hiện trên người Hàn Hạo không có một chút dấu vết về mảnh thần cách, sự suy sụp sau khi mừng rỡ quá độ đã khiến hắn cuồng loạn, càng thêm dữ tợn tàn nhẫn, nắm lấy tà áo ngực Hàn Hạo gào lên lồng lộn:

- Giao ra đây, giao ra đây cho ta!

Hàn Hạo vẻ mặt hồ hững nhìn Đạt Cách Mã điên điên khùng khùng, không vui không buồn, chẳng kinh hoảng sợ sệt, giống như Đạt Cách Mã bắt lấy là một người khác, dường như hắn chính là một kẻ bàng quan thờ ơ lạnh nhạt!

- Thống lĩnh, có người đến, mau lên! - Một gã thủ hạ nghe được tiếng kêu từ xa xa truyền đến, biết cao thủ Vùng đất hỗn loạn chắc đang tập hợp về bên này, nhìn thấy Đạt Cách Mã đã sắp loạn trí điên cuồng, vội vàng mở miệng nhắc nhở.

- Hàn Hạo, người giao ra đây, ta không giết người! Ta cam đoan, ta tuyệt đối không giết người! - Đạt Cách Mã nhìn Hàn Hạo chòng chọc, hai mắt đỏ sậm như máu, gần như là gần từng chữ một.

- Người giết ta đi. - Hàn Hạo lãnh đạm nói.

- Người thật sự muốn chết? - Đạt Cách Mã gầm nhẹ, gân xanh trên trán giật giật, hắn đang ngăm dọa tranh kịch liệt, một mặt hận không thể băm thây Hàn Hạo thành vạn đoạn, mặt khác lại muốn từ miệng hắn biết được tung tích của mảnh thần cách, do dự không quyết.

- Thống lĩnh, không còn thời gian nữa! - Thanh âm tên thủ hạ trung thành và tận tâm kia đã mang theo giọng nghẹn ngào, bởi vì sự bình tĩnh của Đạt Cách Mã ngày thường giờ phút này không còn sót lại chút nào, thời gian hắn ở chỗ này cũng vượt xa dự kiến.

- Được. Ta thành toàn cho người! - Đạt Cách Mã rống lên đầy độc ác nhấn tâm, chuẩn bị giết chết Hàn Hạo.

Đột nhiên, không khí vô cùng lạnh lẽo lập tức bao phủ hoàn toàn khu vực này. Khí lạnh trắng xoá trong nháy mắt rơi xuống người Đạt Cách Mã. Không giữ được tâm thần, hắn bị hàn khí mờ mịt vây triệt để. Lực lượng lạnh buốt thấu xương lập tức tạo thành ảnh hưởng với Đạt Cách Mã, làm cho tay chân hắn cứng đờ, trong lúc nhất thời không thể phát huy được đầy đủ sức mạnh của mình.

Cùng lúc đó, lấy Đạt Cách Mã làm trung tâm, hàn khí nhanh chóng lan ra xung quanh. Nơi nào nó đi qua, tro bụi đá vụn gỗ vụn ở phụ cận toàn bộ bị đóng băng. Lực lượng đám thủ hạ Đạt Cách Mã đang khoá chặt Hàn Hạo tan vỡ ầm ầm!

Hàn khí dường như có sinh mệnh của mình. Nó ảnh hưởng đến Đạt Cách Mã và thủ hạ của hắn. Thậm chí ảnh hưởng cả đồ vật không có sinh mệnh. Nhưng chỉ bỏ qua riêng cho Đạt Cách Mã đang tóm chặt Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo!

Hàn Hạo đã chuẩn bị tính toán nếu bị Đạt Cách Mã đột kích giết, nhảy bèn nắm ngay lấy cơ hội ngàn năm một thuở này. Khoảnh khắc Đạt Cách Mã cùng thủ hạ hắn bị lực lượng băng hàn vây khốn, hắn lập tức thoái lui, bất chấp tất cả thoát khỏi phe Đạt Cách Mã.

Một tay Đạt Cách Mã tuy rằng cắm vào ngực hắn nhưng cũng chưa uy hiếp tính mạng hắn. Đó là do gã này biết mảnh thần cách mới là mục đích chính. Tay vừa cắm vào ngực Hàn Hạo phát hiện không có dấu vết của mảnh thần cách, lập tức rút ra không phá hỏng hoàn toàn thân thể hắn.

Đương nhiên, bởi vì cái thân thể này cũng đặc thù, cho dù Đạt Cách Mã thật sự dập nát các bộ phận trong cơ thể hần, Hàn Hạo cũng sẽ không dễ dàng tử vong, vẫn có thể bình an sống sót. Dù sao cái thân thể này không như người bình thường, không phải ngũ tạng lục phủ trong cơ thể vỡ nát là tất cả chức năng trong thân thể liền ngừng lại.

- Đạt Cách Mã, người lại dám đến Thâm cốc, tìm chết! - Một tiếng quát âm lãnh băng hàn chói tai từ cách đó không xa truyền đến, một trong ngũ đại quân chủ của Vùng đất hỗn loạn, Ngõa Tây Tư lại là người tới đầu tiên, hơn nữa đúng lúc giải thoát Hàn Hạo từ trong tay Đạt Cách Mã.

Tiếng quát lạnh của Ngõa Tây Tư vừa tới, hần đã xuất hiện ở trước mặt Đạt Cách Mã, thần chi linh vực băng hàn khổng lồ nháy mắt bao phủ khu vực này. Cái giá rét còn lạnh hơn mấy lần so với 0 độ buồng xuống, ngay cả mặt đất dường như cũng bị đóng băng nứt ra, vang lên tiếng “ken két” khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Tâm thần Đạt Cách Mã nhất thời thất thủ, để cho Ngõa Tây Tư lợi dụng cơ hội, bị lực lượng băng hàn đánh úp vào thân thể. Nhưng Đạt Cách Mã dù sao cũng là Chủ thần giống như Ngõa Tây Tư, thực lực bản thân cường hãn cũng có danh tiếng trong liên minh Liệt thần giả, băng hàn lực lượng của Ngõa Tây Tư tuy rằng làm hần trong nháy mắt bị thương, nhưng hàn khí cũng khiến Đạt Cách Mã hiểu rõ tình hình.

Sau khi Tử Vong lực lượng trong cơ thể lưu chuyển mấy vòng, khí băng hàn nhân cơ hội nhập thể bị Đạt Cách Mã tiêu trừ sạch sẽ. Tay vẫy một cái, Tử Vong nguyên tố từ Thâm cốc điên cuồng hội tụ tới, sương khói mù mịt thoáng chốc lập tức bao phủ khu vực này, trung hoà khí băng hàn, làm cho nhiệt độ nơi này nhanh chóng tăng trở lại.

- Thống lĩnh, đi mau! - Một tên thủ hạ của hần hét lớn khàn cả giọng.

Đến lúc này, Đạt Cách Mã hiển nhiên cũng biết tình thế nguy hiểm, bởi vì ngoại trừ Ngõa Tây Tư, hần cảm giác được Áo Tác Ai tu luyện Đại Địa lực lượng cũng đang nhanh chóng tới đây. Hai người Thái Nhĩ, La Cách khí tức như ẩn như hiện, chắc là cũng cách chỗ này không xa.

Nếu không thể chạy thoát khỏi Thâm cốc trước lúc bốn người vây kín, Đạt Cách Mã rất có khả năng sẽ vĩnh viễn ở lại đây. Cẩn chặt rằng, hần đã sớm lập kế hoạch lấy ra một quả cầu thủy tinh màu xanh, quát:

- Để linh hồn bọn người bay ra!

Đám thủ hạ đi theo Đạt Cách Mã vừa nghe vậy thần sắc vui vẻ, không chút do dự để thần hồn xuất thể, bay vào trong thủy tinh cầu màu xanh trong tay Đạt Cách Mã. Linh hồn mấy người vừa vào thủy tinh cầu, hần lập tức phát tay phóng ra mấy luồng Tử Vong lực lượng bay vào trong thân thể của bọn thủ hạ.

Tử Vong lực lượng vừa vào, thân thể mấy người này đột nhiên phồng lên, một cỗ lực lượng im lặng trong thân thể bọn chúng không ngừng tăng trưởng, thân thể đám này phồng lên như là bong bóng, cứ từ từ càng trương càng lớn, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Ngõa Tây Tư tính toán lực xuất thủ ngăn cản Đạt Cách Mã, vừa thấy mấy thân thể đột nhiên phồng lên, hơn nữa vẫn đang không ngừng căng lớn, sắc mặt biến thành sợ hãi, đột nhiên thối lui về phía sau, hơn nữa quát lạnh:

- Tẩn cả ra!

Tiểu Khô Lâu cách Đạt Cách Mã không xa, vừa thấy mấy thân thể kia phồng lên quỷ dị, liền vội vàng lui lại trước tiên. Đồng dạng tu luyện Tử Vong lực lượng, hần hiển nhiên biết Đạt Cách Mã đang lợi dụng thân thể mấy tên thủ hạ có thực lực Thượng vị thần thi triển Thi Bạo thuật, cho nên hần tránh đi nhanh hơn so với bất kỳ ai.

Quả nhiên, sau tiếng quát lạnh của Ngõa Tây Tư, thân thể mấy tên thủ hạ của Đạt Cách Mã bay lên đột nhiên nổ tung, Tử Vong lực lượng mãnh liệt phóng lên cao, trong sát na xé rách một lỗ hồng kết giới bao phủ Thâm cốc.

Đạt Cách Mã cầm trong tay thủy tinh cầu màu xanh, nhân cơ hội chui qua lỗ hồng bị xé rách đó, từ trong Thâm cốc biến mất không thấy.

- Đuổi! - Ngõa Tây Tư ngẩng đầu nhìn bầu trời một chốc, chợt quát to.

Cùng với Ngõa Tây Tư, ba cái bóng cũng đồng thời bay lên, kết giới Thâm cốc dường như không có trở ngại nào đối với bọn họ, tùy ý để bọn họ lóe lên rồi biến mất.

Hàn Hạo ngẩng đầu nhìn trời, thầm ghi nhớ vị trí ba người bay lên. Áo Tác Ai gần nhất, chỉ có mấy ngàn mét, vị trí Thái Nhĩ, La Cách khoảng một vạn mét. Trầm lặng tính toán một chút, Hàn Hạo đại khái đoán ra Thái Nhĩ, La Cách vừa rồi chắc là ở gần đây, còn Áo Tác Ai, hẳn thấy không có vấn đề gì, nhưng mà hẳn đến lâu hơn so với Ngõa Tây Tư như vậy làm hẳn có phần bất ngờ.

“Ngõa Tây Tư, gã này tại sao nhanh như vậy, vì cái gì lại giúp ta?” Hàn Hạo có chút nghi hoặc, hẳn nhìn ra được vừa rồi Ngõa Tây Tư rõ ràng đã bảo vệ hẳn, nếu không có Ngõa Tây Tư đột nhiên đến đây, nếu không có khí bằng hàn khí của gã phong tỏa đúng lúc, cái phân thân bán thành phẩm lập tức sẽ bị Đạt Cách Mã xé nát!

Dựa theo đạo lý mà xét, Ngõa Tây Tư đến đây đối phó Đạt Cách Mã căn bản không phải bận tâm về hẳn, khí bằng hàn tựa hồ cũng không cần thiết đối đãi hẳn đặc biệt như thế.

Dù sao, Ngõa Tây Tư và Hàn gia cũng không có giao tình, thời điểm trước ở miệng núi lửa gã còn bị Hàn Thạc đánh bại, bất luận thế nào Ngõa Tây Tư cũng không cần phải cẩn thận bảo vệ hẳn như vậy.

- Thủ lĩnh, ngài không sao chứ? - Khi Hàn Hạo còn đang suy đoán, Ba La cả người máu tươi đầm đìa từ trong cốt lao của Đạt Cách Mã lao ra, lo lắng kêu lên.

Tạm thời ném ý nghĩ kỳ quái ra khỏi đầu, Hàn Hạo lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không có việc gì, các người thế nào?

- Đạt Cách Mã đã đi trước, cũng không tiếp tục tăng thêm lực lượng trên người chúng tôi, cho nên chỉ thụ thương nhẹ, không có vấn đề gì. - Ba La vừa lau vết máu trên người, vừa thoải mái nói với Hàn Hạo, nét mặt không hề có vẻ thống khổ gì.

Ở Vùng đất hỗn loạn lẩn lộn lâu nay, thân lại là Liệt thần giả, loại thương thế như vậy hiển nhiên Ba La chẳng coi ra gì. Mấy tên thủ hạ khác của Hàn Hạo cũng thế, đều mau chóng cầm máu cho mình, sau khi làm xong việc này không nói một lời ngồi xếp bằng tại chỗ, khôi phục tiêu hao vừa rồi, tranh thủ thời gian ổn định thương thế, khôi phục thực lực.

Điều này là do bọn hẳn sau khi đi theo Hàn Hạo, đã học được nguyên tắc hành sự của hẳn - bất luận khi nào cũng phải bảo trì thực lực của mình ở trạng thái cao nhất để có thể ứng phó tập kích sẽ đến bất cứ lúc nào.

- Không có việc gì là tốt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi cả đi! - Hàn Hạo gật đầu, bản thân xếp bằng ngồi xuống trước tiên, cũng mặc kệ mấy người Ngõa Tây Tư đuổi theo ra ngoài.

Hàn Hạo nhận thấy thân thể này căn bản không thể giúp được cái gì, cho nên sẽ không tham gia vào. Đạt Cách Mã không tiếc hao phí vài thần thể cao thủ tuyệt đỉnh của đám thủ hạ thi triển Thi Bạo thuật, nhưng vẫn còn quyết đoán như vậy, rất hiển nhiên phải lưu lại hậu chiêu.

Đều thuộc cảnh giới Chủ thần, mà Đạt Cách Mã toàn lực chạy trốn, còn đám người Thái Nhĩ, La Cách vì nghĩ rằng Hàn Hạo bị giết nên không lập tức tới đây, cho nên không thể hình thành thế hợp công gã kia. Hàn Hạo thấy khả năng Đạt Cách Mã có thể chạy thoát vô cùng lớn, phỏng chừng đám người Thái Nhĩ sẽ vô công trở về.

Ngồi xếp bằng xuống, Hàn Hạo vẫn đang suy nghĩ miên man, bởi vì cái thân thể này vốn chính là một bán thành phẩm, những thương thế này thật sự không cần thiết để ổn định khôi phục. Việc này qua đi, một phần thần hồn của hẳn vẫn sẽ trở về trên người bản thể, đến lúc đó thân thể bán thành phẩm này sẽ bị vứt đi, cho nên hẳn không định phí tinh lực khôi phục cái thân thể này như lúc ban đầu.

“Vì cái gì Ngõa Tây Tư lại giúp mình? Áo Tác Ai có dị tâm hay không? Bằng không hẳn làm sao đến đây chậm hơn so với Ngõa Tây Tư?” Liên tiếp những câu hỏi hiện ra trong đầu Hàn Hạo, hẳn cau mày suy nghĩ mông lung.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đám hung thần ác sát tại Vùng đất hỗn loạn sau khi đến đây phát hiện Đạt Cách Mã đã bật vô âm tín, mà Hàn Hạo cũng không cố kỵ tình trạng chung quanh ngôi xếp bằng, ngược còn

lờ mờ có máu tươi chảy ra, điều này làm cho một số người bỗng nhiên nổi lên tâm tư khác nhau.

Trong lòng một số người không khỏi nổi lên ý niệm xấu, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Khô Lâu có thêm cái gì đó khác thường.

Hàn Hạo ở Vùng đất hỗn loạn tung hoành thời gian dài như vậy, đã đắc tội với bao nhiêu người chính hắn cũng không nhớ rõ. Những người ôm hận với hắn trong lòng ngày thường kiêng kỵ lực lượng của Hàn Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hôm nay rõ ràng hắn bị thương nặng, ngay cả vài tên thủ hạ đắc lực Ba La cũng người đầy vết máu, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Những thủ lĩnh thế lực lớn có nhỏ có, một số người cũng không biết quan hệ giữa Hàn Hạo và Hàn Thạc, cho nên ánh mắt tên nào tên nấy lộ hung quang, dừng lại tại chỗ không đi, đều ngăm quan sát mấy người Hàn Hạo và Ba La, trong lòng mang tâm tư gì không nói cũng rõ.

- Thâm cốc có quy củ của Thâm cốc, nhiều năm đã qua vẫn không có người dám ở trong Thâm cốc động thủ, hắc hắc, các người có muốn thử không? - Ánh mắt Ba La lướt qua mấy chỗ tràn ngập bụi đất, chẳng hề để ý cười nói hắc hắc.

Hàn Hạo không nói một lời, mắt nhắm lại, căn bản không thèm nhìn đám tiểu nhân vật chỉ dám nổi lên ác ý tại thời khắc này.

Trong tiếng cười lạnh của Ba La, rất nhiều người yên lặng thối lui, bọn họ hiển nhiên hiểu được động thủ ở Thâm cốc không phải là một ý kiến hay, nó sẽ có nghĩa đối địch với ngũ đại quân chủ, kết cục khẳng định sẽ không tốt, nhất là thời khắc mẫn cảm này!

Dần dần, đám âm thầm dò xét từng người tiếp nối rời đi, nơi này ngoại trừ thi thể thương gia đầy mặt đất ra, lại lần nữa trở lại bình thường.

Nhưng vào lúc này, ở trong tro bụi khuấy động cuốn lên từ từ hiện ra một bóng người từ tốn đi về bên này.

Khóe miệng Ba La hiện một tia cười lạnh, đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn nói:

- Thực vẫn có người không sợ chết nhỉ!

Vừa mới rồi hắn chỉ bị chút vết thương nhẹ, bản thân có thực lực Thượng vị thần hậu kì, ở Thâm cốc ngoại trừ ngũ đại quân chủ cùng Hàn Hạo ra, hắn vốn không sợ người nào.

Trừ việc này ra, còn có mấy tên thủ hạ Hàn Hạo giống hắn, đều không bị trọng thương. Mặc dù vừa rồi những tên cùng Ba La động thủ cũng không cho rằng bên này sẽ chịu thiệt, huống chi chỉ độc có một người đến?

Ở trong tro bụi dày đặc, một thân ảnh cao to dần dần hiện rõ ra, không đếm xỉa đến mấy người Ba La đang như hổ rình mồi, hai mắt đột nhiên nhìn về phía Tiểu Khô Lâu, cười hỏi:

- Người chính là Hàn Hạo?

- Người là ai? - Ba La quát lạnh một tiếng, xem ra chuẩn bị động thủ.

- Ba La, dừng tay!

Hàn Hạo đột nhiên khề quát, thấy Ba La vẻ mặt sững sờ ngẩn ra, lúc này mới gật đầu, vẻ mặt hồ hững nhìn người nọ, nói:

- Ta là Hàn Hạo!

- Hắc hắc, xem ra ngươi biết ta là ai, tốt lắm tốt lắm, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều công sức. - Cười khề gật đầu, linh hồn dao động mãnh liệt bỗng nhiên từ trên người hắn phóng ra, lập tức trùm Hàn Hạo vào bên trong.

Mấy chục giây sau, người này thất vọng lắc đầu, than nhẹ:

- Cũng không phải...

Nói xong, cũng không thèm nhìn tới Tiểu Khô Lâu nữa, thở dài quay đầu rời đi, lại biến mất trong màn tro bụi cuốn lên.

944. Chương 944:hàn Hạo Vs An Đức Lệ La

Không ngoài dự đoán của Hàn Hạo, bốn người Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư, La Cách, Áo Tác Ai cuối cùng cũng không cách nào vây giết được Đạt Cách Mã.

Đạt Cách Mã hư không chạy trốn. Khi bốn người Thái Nhĩ từ Thâm cốc bay ra, vừa lúc nhìn thấy gã xé rách bầu trời trốn chạy, sau đó khe hở không gian từ từ khép lại.

Bốn người đến muộn một bước, chỉ có thể trở mắt nhìn gã thống lĩnh Liệp thần giả biến mất tăm. Thế nhưng nhóm thủ hạ cùng Đạt Cách Mã tới Thâm cốc phải trả giá thảm, mấy thần thể Thượng vị thần thủ hạ mạnh nhất của hắn toàn bộ nổ tung, bản thân hắn cũng bị Ngõa Tây Tư thành linh đánh lên đắc thủ.

Có thể nói trải qua việc này, thực lực của Đạt Cách Mã trong liên minh Liệp thần giả giảm mạnh. Cuộc đại chiến lần này cùng liên minh Liệp thần giả không cần quá lo lắng Đạt Cách Mã nữa. Dám đơn độc tiến vào Thâm cốc, hành vi điên cuồng của hắn xem như đã nhận sự trừng phạt thích đáng.

Khi bốn người Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư trở về bên cạnh Hàn Hạo, Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đã thất vọng rời đi, bọn họ cũng không biết ngay tại lúc bọn họ truy kích Đạt Cách Mã, phía Hàn Hạo đã làm xong việc cần làm.

Bất luận nói thế nào Hàn Hạo cũng được xem là người của Vùng đất hỗn loạn, trong Thâm cốc bị Đạt Cách Mã tập kích, bốn quân chủ tự nhiên đến hỏi thăm một tiếng.

- Hàn Hạo, người không sao chứ? - Áo Tác Ai cất tiếng hỏi, nhìn dáng vẻ của hắn hình như vô cùng lo lắng.
- Không có việc gì, Đạt Cách Mã thế nào? Có bắt được không? - Thấy bộ dáng uể oải của bốn người, Hàn Hạo biết ngay rằng bọn họ chắc chắn không có thu hoạch, nhưng lời nên hỏi vẫn phải hỏi.

Cười khổ lắc đầu, Áo Tác Ai thở dài nói:

- Đạt Cách Mã quá độc ác, lại lấy thần thể mấy tên thủ hạ Thượng vị thần thi triển Thi Bạo thuật, cường hành dùng lực lượng nổ tung đó phá kết giới Thâm cốc, bằng không, chờ bốn người chúng ta kịp bao vây hắn, hắn khó mà thoát khỏi Thâm cốc!
- Ta còn tưởng rằng các người đã sớm đến đây rồi...

Hàn Hạo liếc nhìn Thái Nhĩ, La Cách đầy thâm ý, sau đó mới nói với Áo Tác Ai:

- Ày, ta không sao, một tên kỳ quái vừa mới đến đây, dùng linh hồn thăm dò ta một lúc, lắc đầu lại đi rồi, cũng không biết người đó là ai...

Thái Nhĩ, La Cách sắc mặt đồng thời biến đổi. Hờ hững liếc mắt, La Cách đột nhiên hắc hắc cười hỏi Hàn Hạo:

- Người nào kỳ quái như vậy? Hắn dám dùng linh hồn thăm dò người, còn có thể bình an rời đi. Cái này thật khiến ta bất ngờ. Dựa theo hiểu biết của ta về người, người cũng không phải là người dễ nói chuyện.

Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai cũng tập trung chú ý về Hàn Hạo. Rất hiển nhiên, với chuyện này bọn họ cũng vô cùng quan tâm.

- Người nọ là ai ta không biết. Nhưng ta có thể khẳng định Tử Vong lực lượng hắn tu luyện vượt xa người!

Hàn Hạo lạnh lùng nhìn La Cách, nói thần nhiên:

- Một người cường đại như vậy, ta tự thấy không có cách nào chống lại. Chỉ có lựa chọn trầm mặc. Ừm. Ta nghe nói đoạn thời gian trước chỗ La Cách đại nhân hình như cũng có một người rất lợi hại đến. Khi đó biểu hiện của La Cách đại nhân dường như còn không được như ta?

Vừa nghe Hàn Hạo nói như vậy, La Cách sắc mặt có chút khó coi, chỉ hừ lạnh một tiếng không trả lời. Thông qua lời Hàn Hạo, hắn đã khẳng định người tới chính là Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc. Hắn cũng không có được tin tức từ miệng Thái Nhĩ về mảnh thần cách trên người Hàn Hạo, cho nên cũng không quá bất ngờ.

Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tỏ ra đôi chút kinh ngạc, như kiểu kinh ngạc về sự thần thông quảng đại của Tử Vong Chủ thần, trong thời gian ngắn như vậy đã biết tin tức Hàn Hạo ở Thâm cốc, hơn nữa còn nhanh chóng tìm tới cửa.

Chỉ Thái Nhĩ vẻ mặt có chút đăm chiêu. Ánh mắt nhìn Hàn Hạo một cách sâu sắc, tựa như muốn nhìn rõ toàn bộ thân thể cùng linh hồn Hàn Hạo - hẳn chính là người biết tình tiết sự kiện!

“Vì sao, vì sao Nội Tư Đặc không động thủ? Điều này thực vô lý, mảnh thần cách rõ ràng ở trên người hắn. Chẳng lẽ, tin tức của đại ca sai rồi?” Trong lòng Thái Nhĩ sớm đã dấy lên cơn sóng động trời, hẳn vốn tưởng rằng một khi Tử Vong Chủ thần đến đây, Hàn Hạo chết chắc, nào ngờ chả có chuyện gì.

- Không có chuyện gì thì ta đi trước.

Hàn Hạo cũng không chơi trò thật giả cùng đám Thái Nhĩ. Từ mấy người này, hắn đã có được tin tức mình muốn, cho nên đứng lên luôn, hất đầu nói với Ba La:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, Hàn Hạo rời đi trước một bước, trước khi đi còn lặng lẽ liếc nhìn Ngõa Tây Tư lạnh như băng kia.

- Tản đi, Đạt Cách Mã nếu dám đơn độc tiến vào Thâm cốc, xem ra công kích của liên minh Liệp thần giả rất nhanh sẽ đến đây. Ừm, mọi người hôm nay giải tán thôi, chuyện cần nói cũng đã nói, từ hôm nay trở đi mạnh ai nấy làm, chuẩn bị ứng phó liên minh Liệp thần giả điên cuồng công kích đi! - Chuyện tới lúc này, Thái Nhĩ biết chiến đấu sắp bùng nổ toàn diện, nói câu cuối với Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư, La Cách rồi rời khỏi tiếp theo Hàn Hạo.

.....

Hàn Hạo vừa đi khỏi bên này, liền mang theo mấy người Ba La tới chỗ cửa hàng Quân Vương của Hàn gia, ngụy trang vào mua Thiên Cơ dược tề, đoạn vào trong mật thất Hàn Thạc thường tu luyện.

Quan hệ giữa hắn và Hàn Thạc ngay cả người bình thường ở Hàn gia cũng không rõ lắm, nhưng chủ nhân phụ trách Thiên Cơ dược tề lại là người biết rõ. Sau khi Hàn Hạo đến đây ân cần đưa hắn đến nơi rồi lặng lẽ lui xuống, đồng thời dặn dò tất cả nhân viên cửa hàng không được tới gần.

Sở dĩ chọn mật thất Hàn Thạc thường tinh tu là vì mật thất này được Hàn Thạc bố trí trận pháp đặc thù bảo vệ, ở trong này hắn không phải lo lắng bị người khác dòm ngó, hay sẽ có người quấy nhiễu mọi việc của hắn.

Hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn của Hàn Thạc, một luồng linh hồn của hắn từ từ phóng ra, giấu kín hoàn toàn khí tức cái thân thể này.

Cùng lúc đó, bản thể hắn ở Vận Mệnh thần vực xa xôi, cũng bảo trì tư thế ngồi xếp bằng tương tự. Khác biệt duy nhất là, trong đồng tử bản thể dần dần lập lòe từng dòng văn bia nhỏ xíu, thân thể cũng phát ra lực lượng kỳ quái, ảnh hưởng tới Tử Vong nguyên tố gần đó...

Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc vẫn chưa ra khỏi Thâm cốc, đang lúc suy nghĩ mãi không ra, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, nhìn về phía Vận Mệnh thần vực.

Hàn Hạo là mục tiêu cuối cùng của hắn, thời điểm hắn phát hiện trên người Hàn Hạo cũng không có mảnh thần cách, Nội Tư Đặc thật sự vô cùng thất vọng, bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình có phải xảy ra vấn đề hay không, vì sao tất cả cao thủ tu luyện Tử Vong lực lượng ở Vùng đất hỗn loạn đều đã kiểm hết mà vẫn không thu hoạch được gì?

Lực lượng mảnh thần cách đến từ Vận Mệnh thần vực xuất hiện đúng lúc làm cho vẻ mặt Nội Tư Đặc chấn động, hai mắt hào quang lấp lánh, lăm lăm:

- Hoá ra tên kia đã sớm ly khai Vùng đất hỗn loạn, đúng rồi... Cảm giác được ta sắp đến, làm sao hắn dám tiếp tục ở lại đây chứ?

Vừa thì thảo lẩm bẩm, Nội Tư Đặc vừa nhanh chóng rời đi, lực lượng kết giới trói buộc của cả Thâm cốc đối với hắn vốn không có một chút tác dụng ngăn cản, tâm thần hắn khẽ động, đã xuyên qua kết giới bao phủ bầu trời Thâm cốc, nháy mắt biến mất không thấy nữa.

- Rốt cục đi rồi! - Hai người Thái Nhĩ, La Cách ngẩng đầu nhìn bầu trời, đồng thời thở phào một hơi.

Người bố trí lực lượng chủ yếu trên bầu trời Thâm cốc chính là hai người này, lực lượng trói buộc của mặt đất là do Áo Tác Ai phụ trách, bằng hàn khí của Ngõa Tây Tư dùng trong vách tường thành, bốn người phân công rõ ràng. Tử Vong Chủ thần xuyên qua kết giới trên bầu trời, là người bố trí, Thái Nhĩ cùng La Cách đương nhiên sẽ có cảm ứng, bọn họ tự nhiên biết Nội Tư Đặc đã biến mất khỏi Thâm cốc.

Đối với cả hai, sự có mặt của Nội Tư Đặc làm cho bọn họ có cảm giác rất không an toàn, một nhân vật cường hãn như vậy ở lại trong Thâm cốc, bọn họ sẽ cảm thấy lo lắng bất an, như phải cam chịu cái mạng nhỏ sẽ bị người khác xiết chặt trong tay bất cứ lúc nào. Với loại cường giả ngày thường nắm trong tay tánh mạng người khác như thế này, loại cảm giác thất bại này vô cùng khó chịu, bọn họ hy vọng Tử Vong Chủ thần nhanh chóng sớm rời khỏi Thâm cốc, rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, hy vọng kẻ kia vĩnh viễn cũng đừng tiếp tục xuất hiện ở trong này!

Hít sâu một hơi, từ từ thả lỏng bản thân, một lát sau Thái Nhĩ lại một mình rời đi, ra khỏi Thâm cốc đến chỗ núi lửa, lại một lần nữa liên hệ ca ca Đạt Táp của hắn, thuật lại tình hình vừa mới xảy ra hôm nay.

- Ta biết rồi, Đạt Cách Mã mới trở về không bao lâu, hắn cũng nói trên người Hàn Hạo không hề có khí tức mảnh thần cách, điều này thực sự rất kỳ lạ, cũng không biết tiểu tử kia có làm gì với nó hay không! - Đạt Táp trong ma pháp kính vẽ mặt cũng nghi hoặc, thế nào cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dựa theo đạo lý mà xem xét, bất luận là ai chiếm được mảnh thần cách, nắm chặt nó ở trong tay, tuyệt sẽ không dễ dàng để nó rời khỏi mình.

Nhưng hôm nay trong cơ thể Hàn Hạo rõ ràng không có mảnh thần cách, chuyện này thật sự khó có thể giải thích.

- Quên đi, tạm thời mặc kệ chuyện của Hàn Hạo.

Đạt Táp cau mày, hỏi:

- Tử Vong Chủ thần rời khỏi chưa?

- Chắc là đã rời khỏi, hắn tìm người khắp nơi, nếu không có phát hiện gì, ta nghĩ hắn không cần tiếp tục ở lại Vùng đất hỗn loạn. Vừa rồi ta theo dõi một chút, đại khái cảm ứng được hắn đi Vận Mệnh thần vực, ta nghĩ có khả năng hắn đi hỏi Vận Mệnh nữ thần chuyện này. - Thái Nhĩ trầm ngâm một chút, đoạn giải thích.

- Như vậy cũng tốt.

Đạt Táp gật đầu, chợt cười lạnh nói:

- Như vậy, chúng ta có thể hành động rồi. Người chuẩn bị một chút đi, ngày mai liên minh Liệp thần giả chúng ta chính thức tiến công, phía người cần phải ứng phó là Liệp thần giả Phong, Lôi Điện thần vực, bọn họ lực lượng yếu nhất, người không cần quá lo lắng, chỉ cần cẩn thận ứng phó là được. Về phần Bồ Lai Ân, hắc hắc, sẽ là ba người, ta, Đạt Cách Mã và A Sát Nhĩ Tư Đặc, mặt khác còn thêm một Tát Lạp Tư nữa, ta sẽ san bằng nơi đó thành bình địa!

- Ha ha, sau trận chiến này, hai huynh đệ chúng ta liền trở thành người có quyền thế sức mạnh nhất ngoài mười hai đại Chủ thần! - Thái Nhĩ cười ha ha, vẻ mặt điên cuồng cười đắc ý.

.....

Tại Vận Mệnh thần vực, Tiểu Khô Lâu phóng ra lực lượng trên người, rõ ràng cảm ứng được Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc từ Vùng đất hỗn loạn đang tức tốc tới đây.

Khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, hắn thầm nghĩ “mặc dù ngươi là Tử Vong Chủ thần thì vượt lên được cha ta sao! Người hiện tại chắc là muốn diệt trừ ta từ trong trứng nước? Sau này chỉ cần ta chú ý cần

thần một chút, người vĩnh viễn không biết ai có được mảnh thần cách! Chờ ta dung hợp hoàn toàn mảnh thần cách và ma công, đến lúc đó ta sẽ đoạt thần cách của người!”

Cảm nhận được Nội Tư Đặc đã đến, Hàn Hạo lại ẩn giấu lực lượng trên người, chậm rãi đứng lên chuẩn bị đi đường vòng trở về Vùng đất hỗn loạn.

Nhưng vào lúc này, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên đứng trước mặt hắn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Hạo hỏi:

- Vừa rồi, cỗ lực lượng kia là từ trên người người phóng ra phải không?

Hàn Hạo sửng sốt, sắc mặt chợt lạnh lùng, đầu tiên là đề phòng xem xét nhìn xung quanh, đoạn ngưng trọng quát:

- Người là ai?

Ở trên người tiểu cô nương này, hắn cảm giác được linh hồn dao động kỳ lạ, đó là một cỗ lực lượng linh hồn so với đám Ba La còn mạnh hơn, hình thái sinh mệnh của nàng ta hình như cũng vô cùng đặc thù, khiến cho Hàn Hạo cảm thấy bị uy hiếp.

- Ta là An Đức Lệ Na, nơi này là Vận Mệnh thần vực, là nhà của ta!

An Đức Lệ Na gườm Hàn Hạo, khẽ nhíu mày cảm thụ, đột nhiên biến sắc, đoạn cười lạnh nói:

- Trên người người có khí tức của Liệp thần giả, người là Liệp thần giả sao?

- Không sai, ta là Liệp thần giả! Người muốn thế nào? - Hàn Hạo cầm cốt thứ lên tay, đẩy về cảnh giác.

- Chỉ cần là Liệp thần giả là được rồi, ta không quản người là ai! - An Đức Lệ Na sắc mặt băng hàn như sương, trong cánh tay nhỏ bé đột nhiên phóng thủy tinh hào quang lấp lánh, đánh thẳng tới Hàn Hạo.

Hàn Hạo có phần giật mình, ở trên người An Đức Lệ Na hắn không cảm giác được bất cứ hệ lực lượng nào trong mười hai hệ đại lực lượng. Trong hào quang chói lọi kia ẩn chứa sức mạnh năng lượng tinh thạch thuần túy nhất, cảm giác giống như là lực lượng trong một năng lượng tinh thạch pháo thật lớn phát ra, chẳng những đáng sợ, mà còn cực kỳ linh hoạt.

Hàn Hạo cũng không nhận ra An Đức Lệ Na, tự nhiên không biết quan hệ giữa cô nàng và phụ thân Hàn Thạc không phải là cạ. Năm đó khi An Đức Lệ Na quen biết Hàn Thạc, hắn đã rời khỏi cha mình. Vừa thấy cô nàng này đột nhiên xuất thủ, lúc này Hàn Hạo đã xem An Đức Lệ Na trở thành địch nhân cường đại.

Cốt thứ trong tay đưa ra, Tử Vong nguyên tố vừa mới bị mảnh thần cách hấp dẫn đến đây toàn bộ bám lên trên cốt thứ. Ba đại Tử Vong kết giới, suy yếu, sợ hãi, già yếu trong nháy mắt kết thành, bao phủ toàn bộ khu vực này.

Không chỉ như thế, một màng mỏng u ám hình thành trước người Hàn Hạo, phía trên lơ lửng có từng tia Tử Vong lực lượng giống như nước chảy nhẹ nhàng.

-Ồ! - An Đức Lệ Na bật thốt, tỏ ra hơi bất ngờ. Nàng ta không dự đoán được thực lực của Hàn Hạo lại cường hãn như thế, so với bọn cao thủ Liệp thần giả nàng gặp lúc trước cường đại hơn rất nhiều.

Bởi vậy, An Đức Lệ Na lập tức phóng thích ra tất cả lực lượng, hào quang chói lọi trong tay nàng lập tức ngưng thành thực chất, biến thành một khối năng lượng tinh thạch thật lớn. Ở chính giữa năng lượng tinh thạch, một quang cầu hình trứng giống như mặt trời toả ra hào quang hùng hực, giống như là năng lượng trung tâm tinh thạch, mang theo năng lượng tinh thạch ầm ầm lao ra.

Từ lúc An Đức Lệ Na bị Vận Mệnh nữ thần mang về từ Hắc Ám thần vực luôn bị mẹ mình quản lý nghiêm khắc, thực lực tăng mạnh, sớm đã không còn là An Đức Lệ Na trước đây.

Một kích này của nàng toàn lực bộc phát ra, Hàn Hạo lợi dụng Tử Vong lực lượng ngưng kết thành màn chắn ngăn cản trước mặt lại không thành công, lập tức bị đánh vỡ thành một cái động lớn. Hào quang do năng lượng tinh thạch ngưng kết tại trung tâm giống như vầng thái dương kéo xuống, viên cầu cuốn xoay về phía Hàn Hạo, khí thế kinh người.

Ba đại Tử Vong kết giới trên đối với thể sinh mệnh đặc thù như An Đức Lệ Na vốn không có chút tác dụng nào!

945. Chương 945:hết Sức Căng Thẳng

An Đức Lệ Na dù ở trong tam đại Tử Vong kết giới nhưng vẫn vui vẻ như thường. Ba tác dụng kia không hề buông xuống được người nàng. Trước ngực nàng, hào quang lóng lánh chói mắt không ngừng chiếu rọi khắp cả khu vực này, ánh mặt trời chói chang cũng không rực rỡ mãnh liệt như vậy.

Năng lượng tinh thạch cực lớn như là quả lưu ly thủy tinh cầu, quang cầu hình ôvan ở chính giữa không ngừng tỏa ra ánh sáng chói lọi, cùng hào quang tỏa mắt ở ngực An Đức Lệ Na hỗ trợ cho nhau, mang theo năng lượng kinh người cuốn về Hàn Hạo.

Nhìn thấy An Đức Lệ Na không hề hấn gì trong tam đại Tử Vong kết giới, Hàn Hạo lập tức thay đổi chiến thuật, hút Tử Vong nguyên tố duy trì tam đại Tử Vong kết giới nháy mắt vào trong cốt thứ. Không đợi thủy tinh lưu ly cầu kia tiếp cận, hần đột nhiên giật lui về phía sau.

- Muốn chạy? - An Đức Lệ Na cười lạnh, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, năm ngón tay xanh tươi như đạn bắn ra liên tục.

Lưu ly thủy tinh cầu được nàng khống chế, linh hoạt chuyển động nảy lên, mau lẹ như tia chớp, khóa chặt Hàn Hạo, theo sát phía sau hần không buông!

Hàn Hạo tâm vẫn như thường, đôi mắt tà quang yêu dị sáng ngời, đột nhiên đứng tại chỗ bất động.

“Ken két! Ken két!”

Bảy đoạn cốt thứ sau lưng bắn vọt ra, từ bên sườn hần đánh úp về phía An Đức Lệ Na đang cười lạnh. Cùng lúc đó, Hào Hạo đột nhiên ném cây cốt thứ trong tay ra, cốt thứ vừa xuất, vạn quỷ cùng khóc, từng luồng khí tức đen như mực lượn lờ trên bề mặt cốt thứ, hình thành một đám mặt quỷ dữ tợn đáng sợ.

Âm phong rét buốt thấu xương, cốt thứ thỉnh thoảng há ra một cái miệng lớn đầy đặc răng nanh. Cốt thứ vốn chính là một vật chết, đột nhiên hóa thành một mãnh thú viễn cổ hung mãnh đáng sợ, sát khí tà ác hình thành từ hơn trăm ngàn lệ hồn hội tụ giờ phút này đã hiển lộ!

An Đức Lệ Na đang cười lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành sợ hãi, dường như không dự đoán được một cây cốt thứ thật bình thường vì sao lại có lực lượng tà ác đáng sợ như thế ẩn trong đó!

Không đợi nàng phản ứng lại, cốt thứ thoáng chốc đã ngoạm lấy lưu ly thủy tinh cầu của An Đức Lệ Na!

Cái mồm kinh khủng kia không ngừng cắn nuốt tạo ra những âm thanh “ken két ken két”, tựa hồ sắp cắn nát năng lượng tinh thạch chắc chắn có thể so với kim cương.

“Vù vù! Vù vù vèo vèo!”

Bảy đoạn cốt thứ rít lên lao đến. Lực lượng băng hàn âm độc trong sát na bao trùm An Đức Lệ Na về mặt kinh hãi. Cốt thứ chưa tới, lực lượng âm lạnh đã phát động đến trước.

An Đức Lệ Na càng giật mình. Lúc này nàng không hề liếc nhìn đoạn cốt thứ kia biến thành vật sống cắn nuốt lưu ly tinh cầu, lập tức tập trung chú ý lên bảy đoạn cốt thứ đang lặng lẽ phóng tới.

Ánh sáng năng lượng tinh thạch cực lớn từ ngực nàng phóng ra. Trong tích tắc, An Đức Lệ Na biến thành trạng thái tinh thể, giống như một khối hoá thạch hoàn chỉnh nhất, thoát nhìn óng ánh trong suốt rất đẹp.

Chỉ có điều lại không có sức sống mà một sinh mệnh hần phải có!

Hào quang chói mắt từ người An Đức Lệ Na phóng ra, mang theo một cỗ lực lượng kinh người, dường như ảnh hưởng kết cấu không gian, bảy đoạn cốt thứ rõ ràng đã đến cạnh nàng, nhưng lại không tìm thấy điểm công kích chính xác, chỉ quanh quẩn không ngừng.

- Người rốt cuộc là ai? Ở trên người người, vì sao lại có một khí tức ta quen thuộc? - An Đức Lệ Na biến thành trạng thái tinh thể về mặt vẫn bằng hàn như cũ, ở xa xa trừng mắt với Hàn Hạo.

Đối xử với địch nhân, Hàn Hạo từ trước đến nay không hề nhiều lời, không nói một lời lướt về phía nàng ta.

Trong lúc tiến lên, hần đột nhiên lắc cốt thứ biến thành to lớn, theo động tác vung của cánh tay hần, từng khối năng lượng tinh thạch cỡ ngón cái từ trong cốt thứ chấn động rồi xuống. Từng khối năng lượng tinh thạch nhỏ sau khi bị cốt thứ giữ ra sớm đã không còn một tia năng lượng dao động, trở thành hòn đá nhỏ bình thường nhất.

Khối lưu ly thủy tinh cầu bị cốt thứ cắn nuốt bởi vì không thể tiếp tục nhận được năng lượng từ An Đức Lệ Na, bị trăm ngàn lệ hồn cùng lực lượng trong cơ thể Hào Hạo diệt trừ, tự nhiên chỉ còn một con đường là năng lượng bị tiêu hao sạch.

- Rốt cuộc người là ai? Ta không nghĩ lại nhằm đối tượng! - An Đức Lệ Na thấy Hàn Hạo nhanh chóng lướt đến, sắc mặt phát lạnh, lại một lần nữa quát lên.

Hàn Hạo vẫn không nói một lời, cốt thứ trong tay không dừng lại, bị hần ném mạnh ra.

Bảy đoạn cốt thứ sau lưng Hàn Hạo vẫn quanh quẩn cạnh An Đức Lệ Na, trước sau không nắm được mấu chốt, không thể tìm được điểm công kích trên người đối phương. Nhưng đoạn cốt thứ trong tay Hàn Hạo tồn tại vô số lệ hồn, dường như không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng mãnh liệt từ người An Đức Lệ Na, xuyên thấu tầng tầng quang sáng, đâm thẳng tới ngực nàng ta.

An Đức Lệ Na sắc mặt lại biến đổi, quang sáng chói mắt từ bên cạnh nàng lập tức biến mất vô tung vô ảnh, đoạn lấy ra một cái la bàn có đồ án điểm tuyết bởi một bầu trời sao. La bàn vừa xuất hiện, tức khắc sinh mệnh bay ra.

“Keng!”

La bàn đánh lên mặt cây cốt thứ của Hàn Hạo kia, lực lượng kỳ dị từ la bàn xâm nhập vào cốt thứ, đám linh hồn hung hồn tiếp xúc với la bàn chợt rung động, rồi biến thành từng luồng khói nhẹ tiêu tán giữa thiên địa.

Dị quang hai mắt Hàn Hạo chợt lóe, không chút nghĩ ngợi nâng tay xuất chiêu, thu hồi cây cốt thứ lại, tâm niệm khẽ động, liền tính vận dụng lực lượng mãnh thần cách cùng ma công thật sự liều mạng với An Đức Lệ Na.

Hần cảm giác được trên la bàn có Vận Mệnh lực lượng kỳ dị. Loại lực lượng này trước kia hần hiếm khi gặp được, biết đây là một hệ thần bí nhất, huyền ảo nhất trong mười hai đại lực lượng áo nghĩa, lực lượng này vô cùng đáng sợ, lệ hồn trong cốt thứ của hần căn bản không chịu nổi.

Hạ quyết tâm, Hàn Hạo không chút do dự, thu hồi tất cả cốt thứ, lập tức xông về phía An Đức Lệ Na.

Cái thân thể này vốn vô cùng chắc chắn, hần hao phí thời gian cùng tinh lực với nó so với cây cốt thứ ba mét nhiều hơn nhiều. Hiện nay trong thân thể này còn ẩn chứa lực lượng mãnh thần cách của Tử Vong hệ, điều này càng làm cho hần tiến thêm một bước.

Có thể nói không chút khách khí, thân thể này đã trở thành vũ khí bí ẩn nhất của hần, ở phương diện nào đó, nó còn đáng sợ hơn đoạn cốt thứ trước giờ hần nắm trong tay.

Hàn Hạo vừa động, An Đức Lệ Na đã biết hần muốn liều mạng. Bởi vì trước đó dù chiến đấu thế nào, nét mặt Hàn Hạo đều vô cùng bình tĩnh, tựa như không thèm quan tâm đến nàng, nhưng mà lần này tự mình vọt tới, biểu tình vô cùng chuyên chú, so với lúc trước rõ ràng nghiêm túc hơn rất nhiều.

Đối với Hàn Hạo, trong tâm An Đức Lệ Na hết sức kiêng kỵ. Sức mạnh hần thể hiện khiến nàng có cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Như hiện tại, nếu không có la bàn mẫu thân nàng ban cho, không chừng lúc đoạn cốt thứ kia hạ xuống nàng đã thụ thương rồi, cho nên nhìn thấy Hàn Hạo muốn liều mạng, An Đức Lệ Na rất sốt ruột.

- Người có biết Bồ Lai Ân không? - Ngay lúc Hàn Hạo sắp đến trước mặt mình, nàng dồn sức hét lớn.

Hàn Hạo đang nghiêm túc lướt tới, đột nhiên giật mình dừng lại, đứng trước An Đức Lệ Na hơn mười thước ngay ra, có chút kỳ quái nhìn An Đức Lệ Na, gật đầu, hỏi:

- Người là ai? Làm sao biết cha ta?

Lời vừa nói ra, đổi lại An Đức Lệ Na ngạc nhiên, thốt lên:

- Cái gì? Người, người là con của hần? Điều này sao có thể?

Từ hư không hạ xuống đất, Hàn Hạo bình tĩnh nhìn An Đức Lệ Na, hỏi:

- Người và cha ta là địch hay là bạn?

- đương nhiên là bằng hữu, ta đang muốn tìm phụ thân người đây, người dẫn ta đi nhé? - An Đức Lệ Na cười hì hì, trong lòng tuy rằng vẫn còn cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng ngoài mặt không lập tức biểu lộ ra.

Hàn Hạo không đáp ứng nàng ngay, mà nhìn xoáy vào An Đức Lệ Na, hình như đang phán đoán lời nàng ta nói là thật hay là giả. Một lát sau, hần mới nói:

- Cha ta ở Ma Ấn cốc của Vùng đất hỗn loạn, người tớii chỗ đó tìm phụ thân đi, ta còn có việc phải làm.

Nói xong, Hàn Hạo không nhiều lời nữa, cũng không thêm nhìn An Đức Lệ Na, quay đầu nhanh chóng đi xa. Hần cảm ứng được Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đang toàn lực đuổi tới bên này, hần không thể lưu lại chỗ này lâu hơn nữa.

Mặt khác cũng bởi vì nếu từ chỗ này không đi vòng tới Vùng đất hỗn loạn, rất có khả năng sẽ chạm mặt với Tử Vong Chủ thần, nếu không may giữa đường đụng phải Nội Tư Đặc, vấn đề có thể sẽ rất nghiêm trọng.

An Đức Lệ Na còn chưa kịp nói thêm cái gì, Hàn Hạo đã biến mất tăm, vẻ mặt nàng chán nản, nghiêng rằng thấp giọng mắng:

- Có gì đặc biệt hơn người chứ, làm như ta không biết chỗ đó ấy!

Khó hiểu nhìn phương hướng Hàn Hạo biến mất, hai mắt An Đức Lệ Na lấp láy một lúc, mới thấp giọng lầm bầm:

- Gã này ngay từ đầu đã hấp dẫn lực lượng của ta đến đây, rõ ràng là lực lượng từ mảnh thần cách Tử Vong, vừa rồi hần cũng chưa thi triển toàn bộ lực lượng. Ừm, nghe nói Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đến Vùng đất hỗn loạn, chẳng lẽ là vì hần?

An Đức Lệ Na do dự một chút, hừ hừ nói:

- Quên đi, nếu không phải nể mặt Bố Lai Ân, ta nhất định nói cho tên kia.

Dậm chân, nàng hung hăng trừng mắt nhìn phương hướng Hàn Hạo rời đi, đoạn xoay người, tiến thẳng theo hướng Vùng đất hỗn loạn.

.....

Vận Mệnh thần vực, thần điện.

Bóng dáng Vận Mệnh nữ thần dần dần ngưng tụ:

- An Đức Lệ Na, xem ta mang về cho con vật gì này, là tinh thạch con thích nhất ăn đấy!

Vận Mệnh nữ thần vẻ mặt hiền hậu, giọng nói êm dịu quanh quẩn trong thần điện.

Nửa ngày sau, Vận Mệnh nữ thần cười khỏ, lắc đầu, lầm bầm:

- Lại lén lút trốn đi. Nha đầu này, không thể thành thật ở nguyên một chỗ sao.

- Hừ, nhưng lần này chắc là sẽ không đi quá xa, ha ha, nha đầu này gần đây thực lực tiến nhanh, hần là không có vấn đề gì.

Hướng ánh mắt tới Vùng đất hỗn loạn, hai mắt Vận Mệnh nữ thần dường như có hai cái la bàn đầy ngôi sao đang từ từ chuyển động, cả người nàng thoát nhìn giống như là một cỗ máy vận chuyển phức tạp, mà không phải một nhân loại có xương có thịt.

- Hàn Thạch à Hàn Thạch, hy vọng lực lượng hần để lại cho người có thể khiến người trợ giúp chúng ta mở ra thành Thiên Không... - Vận Mệnh nữ thần nhìn về Vùng đất hỗn loạn nơi xa, khẽ lầm bầm.

.....

Vùng đất hỗn loạn, Ma Ẩn cốc.

Đang bế quan tu luyện, Hàn Thạc bỗng nhiên có một loại cảm giác khó chịu, không kìm được từ trong sân tu luyện bay ra, đứng ở phía trên Ma Ẩn cốc, nhìn về hướng Vận Mệnh thần vực, thì thào:

- Hàn Hạo ở đó sẽ không xảy ra bất ngờ gì chứ?

Nghĩ như vậy, hắn suy nghĩ có cần đi Vận Mệnh thần vực xem xét hay không, bởi vì hắn tin tưởng cảm giác linh hồn của mình.

- Đại nhân, có tin tức. - Nhưng ngay vào lúc này, Tá Kỳ đi tới bên cạnh hắn, cung kính thưa.

- Sao?

Hàn Thạc mỉm cười, nhìn Tá Kỳ nói:

- Tin tức từ Thâm cốc à?

Gật đầu, Tá Kỳ trả lời:

- Sự tình có phần bất ngờ, thế nhưng kết cục cũng không ngoài dự đoán của đại nhân. Nhận được tin tức tin cậy, Tử Vong Chủ thần vẫn chưa xuất thủ với thiếu gia Hàn Hạo, người chắc là đã rời khỏi Thâm cốc, cũng có khả năng đã rời khỏi Vùng đất hỗn loạn.

Tá Kỳ đầu tiên là nói kết quả cho Hàn Thạc, sau đó thuật lại từng chi tiết, nhấn mạnh việc Đạt Cách Mã đột nhiên đến.

- Đạt Cách Mã bị mãnh thần cách dụ hoặc đã hoàn toàn bị đảo loạn tâm cảnh, lại dám liều lĩnh lên vào Thâm cốc. Hừ, nếu không có hai tên La Cách, Thái Nhĩ lòng mang dị tâm, gã kia khẳng định không thể còn sống rời đi! - Hàn Thạc tuy rằng chưa đích thân tới hiện trường, nhưng theo lời Tá Kỳ kể liền suy đoán không sai sự thật mấy.

- Thần thể mấy tên thủ hạ đặc lực nhất của Đạt Cách Mã bị hủy hoàn toàn, mặc dù thần hồn đã được hắn mang đi, nhưng mà mấy người kia muốn khôi phục như lúc ban đầu cũng vô cùng khó. Qua trận chiến này, Đạt Cách Mã đã không còn đáng sợ nữa. - Tá Kỳ cười nói.

- Ngàn vạn không được xem thường một tên đã điên cuồng!

Hàn Thạc không lạc quan giống như Tá Kỳ, ngược lại trịnh trọng dặn dò hắn:

- Thật chú ý Đạt Cách Mã cho ta, một tên Chủ thần đánh mất lý trí sẽ làm ra một số chuyện chúng ta không thể đoán trước, thời gian này bảo người trong cốc tạm thời không được rời khỏi.

- Vâng! - Tá Kỳ cung kính thưa.

- Ừ, người lui xuống đi.

Hàn Thạc gật đầu, phát tay ý bảo Tá Kỳ rời đi. Chờ sau khi gã biến mất, hắn mới có chút kỳ quái nhìn về hướng Vận Mệnh thần vực xa xôi, lẩm bẩm:

- Nếu không có vấn đề gì, cảm giác vừa rồi rốt cuộc là thế nào nhỉ? Vận Mệnh thần vực là địa bàn của mẫu thân An Đức Lệ Na, chẳng lẽ nàng ta xảy ra chuyện gì? Không có khả năng, ở Vận Mệnh thần vực, ai dám động đến nàng ta?

Suy nghĩ một hồi, Hàn Thạc cũng không đưa ra được kết luận gì, bèn tạm thời gác lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, bắt tay chuẩn bị ứng phó công kích của liên minh Liệp thần giả sắp đến.

Tử Vong Chủ thần đã rút khỏi Vùng đất hỗn loạn, đã không còn nhân vật đáng sợ có thể ảnh hưởng hai bên, một trận chiến đã bị chậm trễ này không còn nhân tố trở ngại nữa. Hàn Thạc biết, mục tiêu Ma Ẩn cốc này, ít ngày nữa sẽ nghênh đón công kích của liên minh Liệp thần giả.

.....

Vào một ngày, ngoài Vùng đất hỗn loạn, một luồng khói đen lượn lờ phía trên ngọn núi trọc.

Mười hai đại thống lĩnh liên minh Liệp thần giả tề tụ với nhau. Phía dưới ngọn núi trọc rậm rạp toàn bộ đều là Liệp thần giả, một số mắt lộ hàn quang, tính toán sơ lược một chút, không dưới vạn người.

Những năm gần đây, mười hai đại thống lĩnh Liệp thần giả chưa từng tề tụ với nhau như hôm nay, cũng không có cơ hội đoàn kết nhất trí đối phó một phương thế lực như vậy.

Một lão nhân mặt mũi hiền hậu, mặc một bộ y phục Quang Minh thần điện tề ti trắng tinh, cười tủm tỉm ý bảo mọi người nghe hắn nói.

- Cam Đạo Phu, ngươi vẫn mặc bộ y phục tề ti rách nát kia sao? Hắc hắc, chẳng lẽ ngươi còn tưởng rằng có thể trở về trong lòng Quang Minh thần? - Đạt Tạt cổ quái nhìn thống lĩnh Liệp thần giả Quang Minh thần vực, Cam Đạo Phu, lãnh đạm trên choker.

- Hắn nếu có thể trở về trong lòng Quang Minh thần, ta đã sớm được Bằng Tuyết thần điện triệu hồi! - Thống lĩnh Thủy thần vực Khắc Ma Nhĩ cười lạnh cất tiếng.

Cam Đạo Phu có chút xấu hổ, cười gượng giải thích:

- Là Quang Minh thần từ bỏ ta, kỳ thật trong lòng ta vẫn rất nguyện ý hầu hạ ngài. Nếu Quang Minh thần thật sự có thể tha thứ cho ta, nói không chừng ta thực sẽ bằng lòng trở lại bên cạnh ngài.

- Ha ha, trở lại bên cạnh Quang Minh thần? Làm gì? Đánh lén hắn một lần nữa à?

Đạt Tạt cười không kiêng nể gì, hướng tới Cam Đạo Phu chấp tay, vẻ mặt kính nể nói:

- Ngươi thân là một trong tam đại Quang thủ vệ, có thể làm ra loại chuyện này ta thật sự phục ngươi sát đất! Trong số chúng ta, quả không ai cường hãn được như ngươi, càng làm cho ta bất ngờ là ngươi lại có thể sống sót đến bây giờ!

- Quá khen quá khen!

Cam Đạo Phu vẻ khiêm tốn, khom người hướng tới hư không hành lễ, thành kính nói:

- Ca ngợi Quang Minh thần, ta sẽ cố gắng sống sót, sống đến ngày nào đó thần cách người ly thể!

- Được rồi, ta không có hứng thú nghe các ngươi nói nhảm, nên hành động thì hành động đi! - Ngồi ở phía trên bạch cốt vương tọa, Đạt Cách Mã hừ lạnh một tiếng, sốt ruột ngắt lời.

- Đạt Cách Mã, cũng là người dũng mãnh như thần! Vô thanh vô tức xông thẳng tới đại bản doanh Vùng đất hỗn loạn, vì chúng ta tạo ra khí thế, ha ha, trận chiến này nếu có thể thắng, công của ngươi không thể không có nha!

Thống lĩnh Lôi thần vực Lôi Cát Tư hắc hắc cười quái dị, kỳ quái nói:

- Nhưng nếu ngươi có thể quét sạch cả bọn Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư, La Cách, ta càng bội phục ngươi, hắc hắc, chúng ta đây chỉ cần qua đó thu thập tàn cục là được rồi, ngươi nói có phải không?

- Lôi Cát Tư, ngươi cho là ngươi hiện tại có thể chiến thắng ta?

Đạt Cách Mã ngồi trên bạch cốt vương tọa, âm trầm nói:

- Muốn thử luôn hay không? Bốn trăm năm trước ta có thể thắng ngươi, hôm nay cũng như vậy!

- Ta thật sự có hứng thú này! - Lôi Cát Tư nhếch miệng cười, đột nhiên đứng lên, xem ra định động thủ với Đạt Cách Mã thật.

Liên minh Liệp thần giả sở dĩ nhiều năm không đồng lòng, đó là bởi vì giữa bọn họ ai cũng có khúc mắc, vừa thấy mặt liền châm chọc khiêu khích, toàn vạch trần vết sẹo người khác.

- Nói ít một hai câu cả đi, trước tiên diệt bọn ở Vùng đất hỗn loạn đã, đến thời điểm phân địa bàn, hai người các ngươi muốn cái thể nào thì cái.

Cam Đạo Phu vẻ tươi cười, sau đó lên giọng nói:

- Được rồi, mọi người tiếp tục đàm luận chính sự, ừm, xem nên chia làm mấy hướng công kích.

- Ta đánh phía Bồ Lai Ân, chỗ khác ta mặc kệ! - Đạt Cách Mã hừ một tiếng, thân mình lại dồn bên trong bạch cốt vương tọa. Hành động ở Thâm cốc lần trước hẳn tổn thất trầm trọng, còn không thể từ Hàn Hạo lấy được mảnh thần cách, đã sớm coi gã là cái đinh trong mắt, là cái gai trong thịt, hẳn đã quyết tâm phải trừ bỏ Hàn Hạo, ép hỏi cho được tung tích mảnh thần cách.

Tuy rằng không biết vì sao trên người Hàn Hạo không có mảnh thần cách, nhưng lần trước hẳn đã tận mắt chứng kiến Vong hồn bia có tồn tại, cho nên hẳn sẽ không rời đi giống như Tử Vong Chủ thần, nhất định khoá chặt Hàn Hạo, đến khi có được mảnh thần cách, nghiền xương gã thành tro mới thôi.

- Ta cùng A Sắt Nhĩ Tư Đặc và Đạt Cách Mã đã quen thuộc, để hai người chúng ta cùng hẳn đối phó Bồ Lai Ân và Ma Ẩn cốc đi. - Đạt Tạt liếc mắt nhìn A Sắt Nhĩ Tư Đặc, đề nghị.

A Sắt Nhĩ Tư Đặc cùng Đạt Tạt chắc là sớm có liên hệ, nghe vậy liền gật đầu.

- Một cái Hàn gia có đáng để ba người các người cùng động thủ không? - Khắc Ma Nhĩ của Thuỷ thần vực hừ lạnh, có chút không hài lòng với an bài này, cảm thấy phía Đạt Tạt chiếm tiện nghi.

- Ấy... Hàn gia xác thực vô cùng cường đại, ta đã từng động thủ với bọn chúng, ta biết. Mặt khác, Đạt Cách Mã thực lực giảm mạnh, ta nghĩ ba người chúng ta hợp lực, không có gì không thích hợp. - Đạt Tạt giải thích với Khắc Ma Nhĩ, ánh mắt lại nhìn phía Cam Đạo Phu.

Trầm ngâm một chút, Cam Đạo Phu nheo mắt cười nói:

- Thế cứ như vậy đi, Khắc Ma Nhĩ, Đạt Cách Mã xui xẻo như thế, để cho bọn họ làm vậy đi.

Khắc Ma Nhĩ tuy rằng vừa mới lạnh nhạt với Cam Đạo Phu, nhưng dường như vẫn nể mặt hắn, nghe vậy gật đầu, không nói thêm nữa, sự tình liền xác định như vậy.

946. Chương 946:chờ Người Đến!

Liên minh Liệp thần giả dưới sự liên kết của hai người Cam Đạo Phu, Đạt Tạt từ từ xác định được mục tiêu. Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc tiến công Ma Ẩn cốc Hàn gia. Khắc Ma Nhĩ, Cam Đạo Phu phụ trách La Cách. Lôi Cát Tư, thống lĩnh Phong thần vực Mễ Lặc, Đại Địa thần vực Tái Á Lộ đối phó Áo Tác Ai, mấy thống lĩnh còn lại phân biệt xử lý Thái Nhĩ và Ngõa Tây Tư.

Nói tóm lại, lực lượng của mười hai đại thống lĩnh liên minh Liệp thần giả rõ ràng vượt qua Vùng đất hỗn loạn. Dựa theo thực lực của liên minh này, nếu không có gì bất ngờ, ngũ đại quân chủ Vùng đất hỗn loạn rất khó chống lại.

Nghị quyết xong, mười hai đại thống lĩnh Liệp thần giả đều triệu tập thủ hạ của mình, chia làm năm đội ngũ phân tán ra, từ năm hướng đi về Vùng đất hỗn loạn.

Bên Đạt Tạt có A Sắt Nhĩ Tư Đặc, Đạt Cách Mã, ba cường giả có cảnh giới Chủ thần. Tuy nói lực lượng của Đạt Cách Mã hao tổn rất nhiều, song trong tay A Sắt Nhĩ Tư Đặc và Đạt Tạt cao thủ vẫn nhiều như mây, hơn nữa còn có một Tát Lạp Tư cực kỳ quen thuộc Vùng đất hỗn loạn dẫn đường, lần tiến công này nhắm vào Ma Ẩn cốc, rất rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tiến theo hướng Ma Ẩn cốc Hàn gia được một khoảng thời gian, Tát Lạp Tư đột nhiên mở miệng:

- Ma Ẩn cốc chỗ Hàn gia ngụ có rất nhiều kết giới cường đại, trong cốc quanh năm mây mù lượn lờ, trong màn sương mù này còn có chứa kịch độc, rất khó ứng phó. Lúc trước ta từng dẫn thủ hạ tấn công Ma Ẩn cốc, khi đó Bồ Lai Ân cũng không có ở đó, nhưng dù vậy, ta cũng tổn thất nặng nề, càng không thể phá hủy Ma Ẩn cốc!

Chiến đấu rất nhanh sẽ mở màn, thời điểm này tình báo vô cùng quan trọng, vừa nghe Tát Lạp Tư nói ra tình hình của Ma Ẩn cốc, Đạt Tạt, A Sắt Nhĩ Tư Đặc đều hết sức lưu ý, nghiêm túc lắng nghe.

Chỉ có Đạt Cách Mã có chút không yên lòng, đôi mắt giống như độc xà lập lòe sắc âm độc, không chờ Tát Lạp Tư nói tường tận toàn bộ tình hình Ma Ẩn cốc, hắn đã cắt ngang:

- Tát Lạp Tư, chỉ là một sơn cốc nhỏ, cho dù kết giới phong ấn rất nhiều thì có thể chống đỡ được bốn người chúng ta tàn phá sao?

- Ta không rõ lắm, nhưng mà năm đó sau khi ta xâm nhập vào bên trong sơn cốc, vẫn cứ bị một loại lực lượng kỳ dị làm khốn đốn rất lâu. - Tát Lạp Tư trước kia vẫn còn vô cùng kiêng kỵ Đạt Cách Mã, nhưng mà từ sau khi gã đổi tính bởi vì mảnh thần cách, hẳn dần có phần xem thường, bởi Tát Lạp nhận thấy Đạt Cách Mã mặc dù điên cuồng nhưng lại không đủ bình tĩnh, với hắn mà nói cũng không đáng sợ.

- Lực lượng kỳ dị?

Đạt Cách Mã cười lạnh, con ngươi như độc xà liếc xéo Tát Lạp, châm chọc:

- Tát Lạp Tư, không phải bản thân ngươi quá yếu đuối chứ? Lực lượng một cái sơn cốc, dựa vào cái gì có thể vây khốn được cao thủ cảnh giới Chủ thần như ngươi?

Hừ một tiếng, Tát Lạp Tư thần sắc không vui, cả giận nói:

- Đạt Cách Mã, tin hay không tùy ngươi, ta chỉ kể lại trải nghiệm của ta thôi. Dù sao lần hành động này ta không có người nào tham gia, đến lúc đó thủ hạ các ngươi toi hết, đừng trách ta không nhắc nhở trước!

- Đạt Cách Mã. Khi ở Vùng biển mê mang chúng ta đều đã giao thủ với Bồ Lai Ân. Ngươi hẳn là biết hẳn cùng chúng ta không giống nhau. Còn nữa, ngươi đã sớm quen biết Hàn Hạo, lại đã từng giao chiến với hắn, chắc là nhận ra trên người hắn cũng có một loại lực lượng chúng ta không hiểu rõ. Đúng không?

Đạt Lạp mở miệng, nói vẻ ngưng trọng:

- Lần này chúng ta chẳng những phải phá hủy Ma Ấn cốc, xử lý bọn người Bồ Lai Ân, Hàn Hạo kia. Hơn nữa không thể làm cho mình bị thương tổn quá lớn. Ngươi cũng biết, thằng cha Cam Đạo Phu kia bụng dạ tâm địa gian xảo. Nếu chúng ta tổn thất lực lượng quá lớn ở Hàn gia, thì thời điểm tương lai phân phối ích lợi sẽ phải chịu thiệt rất nhiều. Cho nên chúng ta hay là nghe đề nghị của Tát Lạp Tư đi.

Đạt Lạp vừa nói như vậy, Đạt Cách Mã cười âm trầm, nói:

- Ừm. Ngươi nói có lý.

Nhìn Tát Lạp Tư, Đạt Cách Mã nói như áy náy:

- Ngươi nói tiếp đi, ta sẽ nghe nghiêm túc. Hắc hắc...

Tát Lạp Tư miễn cưỡng gật đầu, trầm ngâm một chút mới tiếp lời:

- Ma Ấn cốc không tầm thường. Ta chỉ nhắc nhở các ngươi sớm một tiếng, để tránh đến lúc đó không có chuẩn bị sẽ ăn phải quả đắng. Trừ lần đó ra, ta còn tra được ở quanh Ma Ấn cốc còn có một khu vực. Chỗ đó là nơi đóng quân thủ hạ Liệp thần giả của Hàn Hạo, cách Ma Ấn Cốc rất gần. Địa phương đó thủ vệ chẳng nghiêm mật như Ma Ấn cốc...

Vừa nghe đến hai chữ Hàn Hạo, người Đạt Cách Mã cứng đờ, ánh mắt âm độc đảo một vòng, nhìn Tát Lạp Tư hỏi:

- Ngươi có đề nghị gì?

- Hàn Hạo và Hàn gia quan hệ không đơn giản. Ý của ta là tới đó, xem có thể phá hủy địa phương không có phòng vệ gì đó trước tiên hay không. Ày. Các ngươi đừng coi thường lực lượng trong tay Hàn Hạo. Tên kia đã thống lĩnh tất cả Liệp thần giả Vùng đất hỗn loạn. Chính là một người dưới ngũ đại quân chủ có lực lượng cao thủ trong tay nhiều nhất! - Tát Lạp Tư giải thích.

- Tốt lắm, tới chỗ gã Hàn Hạo trước cũng được. - Đạt Cách Mã có vẻ khẩn cấp. Mục tiêu chủ yếu lúc này của hắn chính là mảnh thần cách trong tay Hàn Hạo. So với dụ hoặc từ mảnh thần cách của Tử Vong lực lượng, cái gọi là lợi ích tương lai của Vùng đất hỗn loạn, Đạt Cách Mã vốn không xem ra gì.

- Tát Lạp Tư ngươi khá quen thuộc Vùng đất hỗn loạn, vậy có vấn đề gì không? - Đạt Lạp cau mày hỏi, đề nghị của Tát Lạp Tư cùng kế hoạch của hắn hơi xung đột, nhưng hắn thấy bộ dáng cấp bách của Đạt Cách

Mã, biết gã này khẳng định sẽ đi qua đó trước, cẩn thận suy nghĩ, chủ ý này tuy rằng không như ý nghĩ của hắn, nhưng dường như cũng không có vấn đề gì.

Mặc cho Đạt Tạt thần thông quảng đại cũng tuyệt không ngờ được Tát Lạp Tư đã âm thầm gặp mặt Hàn Thạc, hơn nữa đã đạt thành hiệp định. Dù sao Tát Lạp Tư gần như có thể nói là bị Hàn Thạc bức ra Vùng đất hỗn loạn. Với cái nhìn của Đạt Tạt, giữa hai người có cừu hận khó có thể hóa giải, làm sao hắn lại liên tưởng đến việc này, cảm thấy hành động của Tát Lạp Tư chỉ muốn toàn lực hủy diệt Hàn gia.

- Ta không biết có vấn đề gì hay không, nhưng ta nghĩ lực phòng ngự chỗ đó khẳng định không bằng Ma Ẩn cốc, nếu chúng ta ở đó mà chịu thiệt hại nghiêm trọng, ta nghĩ chúng ta không cần phải đi Ma Ẩn cốc nữa.
- Tát Lạp Tư trầm giọng nói.

- Người thấy sao? - Đạt Tạt do dự một chút, ánh mắt tìm kiếm dừng lại trên người A Sắt Nhĩ Tư Đặc.

- Như vậy cũng được, mượn địa phương kia làm nóng người trước, thuận tiện nhìn xem có thể tìm ra mảnh thần cách cho Đạt Cách Mã hay không. - A Sắt Nhĩ Tư Đặc đáp thần nhiên.

- Có ý tứ, hắc hắc! - Đạt Cách Mã kêu nhỏ, cảm thấy A Sắt Nhĩ Tư Đặc thoát nhìn thuận mắt không ít.

- Thế cứ như vậy đi. - Đạt Tạt cuối cùng gõ nhịp, chợt quay sang Tát Lạp Tư hỏi tường tận tỉ mỉ tình hình bên kia, đoạn phân phó thủ hạ thay đổi phương hướng tiến lên.

.....

Ma Ẩn cốc, Hàn gia.

Đám Tá Kỳ, La Mông, La Ti, Ngũ Hành giáp thi, Bác Lan Tư tụ tập hết cả lại, ngay cả nhóm gần đây bận việc thu lấy thể ngộ lực lượng từ trong viên cầu thủy tinh gồm Tư Tháp Tác Mỗ, Phỉ Bích... cũng đều từ trong tu luyện tràng đi ra.

- Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, tam đại thống lĩnh liên minh Liệp thần giả dẫn theo thủ hạ Liệp thần giả đã tới đây, trừ ba người kia ra, có một Tát Lạp Tư... - Tá Kỳ sắc mặt ngưng trọng, báo cáo tình thế trước mắt cho Hàn Thạc.

Nghe được tin tức này, phía Hàn gia thần tình ai nấy đều nghiêm túc, ngay cả gã thường ngày hi hi ha ha Cát Nhĩ Bá Đặc cũng bắt đầu trầm mặc ít thấy.

Ba kẻ kia đều là cao thủ có cảnh giới Chủ thần, nếu thêm cả Tát Lạp Tư nữa, vậy tương đương với bốn đỉnh cấp cường giả đang đến đây. Lực lượng như thế, đúng là Hàn gia chưa bao giờ từng gặp phải, so với bốn người này mà nói, bọn họ ở Khô Cốt thành đụng phải Hi Nhĩ cùng Sa Đà quả thực không đáng nhắc tới.

- Tình hình chính là như vậy.

Hàn Thạc liếc mắt lướt qua mọi người, thần nhiên nói:

- Từ hôm nay trở đi, phong bế Ma Ẩn cốc, bất luận kẻ nào cũng không thể tự tiện rời khỏi cốc một bước!

- Chúng ta không rời khỏi Ma Ẩn cốc, những Liệp thần giả kia có thể đi vòng, tiến thẳng vào nội địa Thâm cốc hay không?

A Nhĩ Mai Lý Khắc ngẩng ra, rồi chợt nghi hoặc nói:

- Dựa theo hiệp nghị với bọn Thái Nhĩ, chúng ta không phải phụ trách một phương hướng này sao? Nếu mặc cho bọn Đạt Tạt vượt qua, tiến vào trung tâm Thâm cốc Vùng đất hỗn loạn, việc này thật vô cùng nghiêm trọng!

- Không phải lo lắng, Đạt Tạt khẳng định sẽ đến Ma Ẩn cốc, mục đích của hắn lần này cũng không phải xông thẳng tới Thâm cốc, mà là vì huỷ diệt hoàn toàn chúng ta! - Hàn Thạc cười tự tin, trấn an A Nhĩ Mai Lý Khắc.

Vừa nghe Hàn Thạc nói như vậy, A Nhĩ Mai Lý Khắc gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hắn quen Hàn Thạc không phải ngày một ngày hai, chỉ liếc nhìn vị gia chủ Hàn gia đầy thâm ý, hắn biết trong lòng Hàn Thạc sớm đã có kế hoạch, hắn đã suy xét tường tận mọi vấn đề.

- Cũng không cần rời khỏi Ma Ấn cốc, chúng ta chỉ cần chờ, đợi bọn Đạt Tạt đến đây là được!

Ánh mắt Hàn Thạc lướt qua nét mặt từng người, đoạn cười nói:

- Nếu bọn chúng thật sự định đi vòng vòng xông thẳng vào Thâm cốc, vậy để cho bọn chúng đi là được, dù sao người Hàn gia chúng ta ở Thâm cốc cũng đã nhận được mệnh lệnh, lúc này chắc là bắt đầu rút lui rồi!

- Theo ta thấy, người vốn không quan sống chết của Thâm cốc thì phải? - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ ngây người một hồi, bỗng nhiên cười hỏi.

“Ha ha!”

Hàn Thạc cười vang, nói:

- Thâm cốc bị hủy thì cứ để nó hủy, có năm đứa Hàn Thổ, Hàn Kim ở đây, tạo lại một cái Thâm cốc cũng không phải chuyện khó khăn gì. Về phần sống chết của những người trong Thâm cốc đó thì có quan hệ gì với ta chứ? Nếu chết thì cứ để cho bọn họ chết đi, có thể may mắn sống sót tương lai mới đủ tư cách làm tôi tớ Hàn gia!

Lời vừa nói ra, bọn lão yêu Tư Thập Tác Mỗ biết ngay rằng Hàn Thạc bừa bừa dã tâm, hình như là tính mượn cơ hội này đưa toàn bộ Thâm cốc vào bản đồ Hàn gia.

- Bố Lai Ân, người nói chuẩn bị cho chúng ta được tề đề cao thần lực, có manh mối không?

Tư Thập Tác Mỗ lòng ngứa ngáy, cười ha ha hỏi:

- Tâm cảnh của ta đã đủ rồi, chỉ cần thần lực cùng tăng lên, ta lập tức có thể cùng tiến thêm một bước!

- Yên tâm đi, tài nguyên được tề của các người đang ở trên đường. Hắc hắc, nhiều Liệt thần giả như vậy đưa đến cửa, đến lúc đó ta sẽ luyện chế ra vô tận thần lực đan dược cho các người dùng! - Hàn Thạc ung dung lại hạ một loạt mệnh lệnh, dặn dò người Hàn gia trong khoảng thời gian này chú ý cẩn thận, nhưng về những bố trí tỉ mỉ thì không nói nhiều.

.....

Tại một cái sơn cốc cách Ma Ấn cốc không xa, trên ba ngọn núi bóng người lác lác, hình như đang bận rộn cái gì đó.

Phía trên một vách đá khuất nẻo, Hàn Hạo tập trung tinh thần quan sát đoàn người đang lướt qua lại như bay trên ba ngọn núi, thỉnh thoảng gọi một tên thủ hạ đến thấp giọng phân phó vài câu.

Trên ba ngọn núi không biết từ khi nào đã bị khắc vô số phù văn rất lớn. Những văn tự hình thù kỳ lạ này đám thủ hạ của Hàn Hạo không một ai biết, cũng không biết xuất hiện từ thời điểm nào, bọn họ chỉ dựa theo phân phó của hắc mang từng thùng mực nước đen đặc mùi vị tanh hôi xộc vào mũi giội lên những ký hiệu này.

Phù văn hình thù kỳ lạ bị mực nước giội lên, bốc lên từng luồng khói nhẹ đen thui, nhưng lại không theo gió tản đi, chỉ lượn lờ chung quanh những ký hiệu đó, có vẻ vô cùng quỷ dị thần kỳ.

Trung tâm lòng núi bị đào thành vô số chỗ trống, bên trong được nhét đầy năng lượng tinh thạch. Những năng lượng tinh thạch này vừa rơi xuống giữa, liền lập tức phóng ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ đặc hữu, phóng ra năng lượng cực kỳ rõ ràng, từ đó lại theo một số ống dẫn đặc thù chảy về phía các góc trong lòng núi.

Ba ngọn núi dưới sự bận rộn của thủ hạ Tiểu Khô Lô đã thay đổi hoàn toàn so với trước kia, có vẻ quỷ khí âm u, khiến người ta cảm thấy có loại nguy hiểm vô danh.

- Không có việc gì chứ?

Hàn Thạc đột nhiên đứng bên cạnh Tiểu Khô Lô, nhìn thoáng qua thương thế ở ngực hắn, đoạn hỏi:

- Nghe Tá Kỳ nói người trước đó đụng phải Đạt Cách Mã? Hừ, hắn không làm gì người chứ?

Tiểu Khô Lô phát tay, ý bảo những thủ hạ bên cạnh tạm thời rời đi, sau đó mới trả lời:

- Cái thân thể này dù sao chỉ là bán thành phẩm, chờ sau khi bản thể con trở về sớm muộn gì cũng phải vứt bỏ, không có quan hệ gì.

Dừng một chút, hắc hắc Hàn Thạc:

- Phụ thân, người đầu tiên tới là Ngõa Tây Tư.

Hàn Thạc sững sốt, chợt gật đầu cười, nói:

- Tốt lắm, xem ra Ngõa Tây Tư ở thời điểm mấu chốt lại đáng tin cậy.

Trầm ngâm một chút, hắc nhưu mày hỏi:

- Hai tên Thái Nhĩ, La Cách tự nhiên là muốn người chết, lúc đó khẳng định sẽ không hiện thân. Hừ, Áo Tác Ai đâu? Người có phát hiện hắc có hành động dị thường gì hay không?

- Áo Tác Ai đến muộn một chút, nhưng hình như cũng đang vội vàng đuổi tới, con không nhìn ra hắc có vấn đề gì. Có điều vẫn cảm thấy hắc đến hơi muộn một chút... - Tiểu Khô Lâu đáp.

- Ủ, ta biết...

Hàn Thạc trầm ngâm một chút, chợt nhìn đoàn người đang bận rộn, cười nói:

- Tất Lạp Tư đưa bọn chúng đến đây, hiện tại chắc là đang trên đường, hắc hắc, muốn diệt Hàn gia chúng ta, chúng ta cho bọn hắc kinh ngạc chơi!

- Phụ thân, người có quen một tiểu cô nương tên là An Đức Lệ Na hay không? - Tiểu Khô Lâu đột nhiên hỏi.

Hàn Thạc ngẩn ra, kỳ quái nhìn Tiểu Khô Lâu, nói:

- Người làm sao biết An Đức Lệ Na? Ủm, ta đương nhiên biết nàng ta, quan hệ với nàng ta cũng không tệ, làm sao vậy?

- Con đã giao thủ với nàng ta.

Thấy Hàn Thạc có chút nghi hoặc, hắc bổ sung thêm:

- Là bản thể của con ở Vận Mệnh thần vực giao thủ với nàng ta. Nàng ta rất lợi hại, trong tay còn có một món thần khí chắc là cường giả tu luyện Vận Mệnh lực lượng tặng cho nàng...

Tiểu Khô Lâu thuật lại tình huống hắc gặp và giao thủ với An Đức Lệ Na cho Hàn Thạc.

Chờ sau khi Tiểu Khô Lâu nói xong, Hàn Thạc trầm ngâm một chút, đột nhiên cười nói:

- Nàng ta đến Vùng đất hỗn loạn tìm ta sao? Ha ha, tốt lắm, có nàng ta ở trong này, chúng ta lại có thêm vài phần bảo đảm! Nếu nàng ta ở Ma Ấm cốc, cho dù là Chủ thần có được thần cách đến đây cũng phải có chút cố kỵ!

947. Chương 947:gậy Ông Đập Lưng Ông

Vùng đất hỗn loạn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc mang theo thủ hạ bốn ba, cũng mất mười ngày mới tới vùng xung quanh sơn cốc chỗ Hàn Hạo.

Trên đường đi tới, bọn Đạt Tạt ngay cả một bóng người cũng không đụng phải, giống như tất cả hung thần ác sát của Vùng đất hỗn loạn đã lẩn đi đâu hết, sự trầm lặng này khiến người ta cảm thấy áp lực gấp bội.

Càng như vậy, bọn Đạt Tạt càng cẩn thận, không dám manh động. Dẫu sao Vùng đất hỗn loạn cũng là địa bàn của người ta, mặc dù bọn họ thực lực thâm hậu, cũng không dám quá huênh hoang. Hơn nữa bọn họ còn biết đối phương nhất định đã mai phục tại chỗ bí mật nhằm vào bọn họ, cái này làm cho bọn họ càng thêm đề tâm.

Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, ba người phân ba phương hướng, thần hồn luôn luôn chú ý nhất cử nhất động xung quanh, bảo đảm không có địch nhân đột nhiên từ trong góc nào đó giết ra. Tất Lạp Tư

quen thuộc nơi này, bọn Đạt Tạt mà không hỏi vấn đề gì thì hẳn đều bảo trì sự trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì.

Rốt cục, bọn họ đã đi tới phụ cận ba ngọn núi.

Đứng ở xa xa, Đạt Tạt nhìn hắc vụ lờ mờ bao trùm, sơn cốc không ngừng có mùi vị tanh hôi bay ra. Thần sắc có chút nghi hoặc, hẳn lên tiếng hỏi đầy cổ quái:

- Tát Lạp Tư, người khẳng định chính là chỗ này?

- Chắc là ở chỗ này, không sai đâu. - Tát Lạp Tư vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì thần hồn của hắn khuếch tán ra cũng không cảm ứng được một tia linh hồn dao động nào từ trong mấy ngọn núi kia, thậm chí tên kia rốt cuộc đang làm cái chết tiệt gì thế?

- Căn bản không sai!" Đạt Cách Mã nghiêng mình, bạch cốt vương tọa mang theo hắn bay về sơn cốc trung tâm ba ngọn núi. Hắc vụ bao phủ toàn bộ sơn cốc bị tử khí bên trên bạch cốt vương tọa của hắn đẩy ra, không thể nhập vào thân hắn thể một chút nào.

- Qua đây nhìn xem. - Đạt Tạt nói với A Sát Nhĩ Tư Đặc, hai người theo sau Đạt Cách Mã bay vào sơn cốc. Trong sơn cốc hắc vụ lờ mờ không tan mang theo mùi vị tanh hôi xộc vào mũi, rất rõ ràng có chứa chất độc mạnh, nhưng cả ba thực lực cường đại, loại độc axit này đối với bọn họ không hề có ảnh hưởng.

Tát Lạp Tư vẫn chưa đi vào, hắn chỉ tò mò hết nhìn đông tới ngó tây, chú ý từng chi tiết ở quanh đó.

Từng có kinh nghiệm ở Ma Ấn cốc. Tát Lạp đối với địa phương mà Hàn Thạc bố trí có sự kiêng kỵ sâu sắc. Hơn nữa hẳn biết Hàn Thạc bảo hắn đưa người đến nơi này khẳng định là có ý đồ, cho nên càng không dám chủ động xâm nhập.

Không có mệnh lệnh của ba người Đạt Tạt, đám thủ hạ đều đứng bất động. Những Liệp thần giả tình nhuệ đến từ tam đại thần vực này đều là tay sai trung thành đi theo ba thống lĩnh nhiều năm. Chẳng những chúng có thực lực cường hãn mà còn đều có tính kỷ luật nghiêm khắc. Không có sự phân phó, bọn chúng sẽ không mạo muội xâm nhập.

Sau khi ba người Đạt Tạt tiến vào sơn cốc trung tâm của ba ngọn núi, xem xét một vòng thì ngoại trừ phát hiện trên vách ngọn núi này có rất nhiều ký hiệu kỳ dị ra cũng không có thu hoạch gì khác, cũng không ứng được được dấu vết của sinh mệnh.

Rất nhanh, cả ba lại từ bên trong sơn cốc về tới chỗ Tát Lạp Tư. Đạt Tạt liếc mắt Tát Lạp Tư nói:

- Chỗ này chắc là không có vấn đề. Nhưng xem ra người đã chạy đi hết. Ta nghĩ tin tức chúng ta đến đây bọn chúng ít nhiều cũng biết một chút. Tên Hàn Hạo kia có lẽ đã hợp lực lượng trong tay với Hàn gia lại rồi.

- Ừm. Cũng có khả năng. Dù sao bọn chúng cũng hiểu được chỉ có hợp lực chống đỡ chúng ta thì mới có khả năng sẽ không chết quá thảm!

Đạt Cách Mã gật đầu đồng ý, rồi chợt có vẻ khẩn cấp nói:

- Ta nghĩ chúng ta có lẽ nên bỏ qua nơi này, tiến thẳng tới Ma Ấn cốc?

Việc đã đến nước này, Tát Lạp Tư tự thấy việc mình nên làm cũng đã làm. Nếu trong ba ngọn núi không có người, vậy hẳn cũng không có biện pháp. Nếu hắn miễn cưỡng bảo ba người đi xem xét ba ngọn núi sẽ chỉ làm cho bọn chúng sinh nghi hắn. Điều này sẽ gây tác dụng ngược, cho nên Tát Lạp Tư không phản đối, gục gặc đầu tỏ vẻ mình không có ý kiến.

- Vậy đi luôn Ma Ấn cốc đi, đại bản doanh Hàn gia tại đó, ta nghĩ trừ phi Hàn gia thật sự không định dừng chân ở Vùng đất hỗn loạn nữa, bằng không tuyệt không rời đi. - Đạt Tạt giải quyết dứt khoát, đoạn chuẩn bị phân phó thủ hạ cao thủ rời khỏi nơi này.

- Đợi đã! - Đạt Cách Mã đưa tay lên, tạm thời ngăn Đạt Tạt rời đi, ánh dị quang không ngừng nhấp nháy.

- Sao vậy?

Đạt Tập sững sốt, chợt vẻ mặt khê động, hỏi:

- Có phát hiện sao?

Hắn tự nhiên biết Đạt Cách Mã tu luyện Tử Vong lực lượng, ở phương diện thần hồn thăm dò thì trình độ so với hắn tinh thâm hơn nhiều. Một tia linh hồn dao động yếu ớt hắn cùng A Sát Nhĩ Tư Đặc có lẽ không thể phát hiện, nhưng Đạt Cách Mã rất nhạy cảm có khả năng phát hiện được.

- Trong lòng núi có linh hồn dao động yếu ớt, vừa mới thoáng dao động, ta muốn xác nhận lại một chút. - Đạt Cách Mã gật đầu, sau đó nhắm mắt không nhiều lời nữa. Từ trường linh hồn lấy hắn làm trung tâm từ từ lan ra, hình như Đạt Cách Mã đang sử dụng một phương pháp đặc thù cảm thụ dao động trong lòng núi.

Đạt Tập, A Sát Nhĩ Tư Đặc biết mặc dù Đạt Cách Mã trong khoảng thời gian này bởi vì mảnh thần cách có chút thất thường, song tu luyện Tử Vong lực lượng dù sao đạt tới cảnh giới Chủ thần, hơn nữa hắn thường ngày không huênh hoang. Lại thêm mục đích chủ yếu của hắn là Hàn Hạo, khẳng định còn khẩn cấp hơn so với bất cứ ai khác, cho nên khẳng định tình huống hắn phát hiện là thật.

Quả nhiên, sau khi Đạt Cách Mã nhắm mắt một hồi, lập tức khẳng định chỉ tay vào ba ngọn núi:

- Không rời đi nữa, trong ba ngọn núi đều có người, chẳng qua lòng núi có lực lượng đặc thù gây trở ngại thần hồn chúng ta thăm dò. Hừ, Bồ Lai Ân kia quả nhiên lợi hại, bố trí kết giới thiếu chút nữa chúng ta bị lừa gạt!

- Người làm sao biết bố trí lực lượng cản trở này không phải Hàn Hạo? - Tát Lạp Tư ngẩn ra, kỳ quái hỏi.

- Hắn vẫn chưa có bản sự đó!

Đạt Cách Mã cười lạnh:

- Lần trước ở trong Thâm cốc, sau khi thủ hạ của ta chế trụ hắn, ta cảm nhận được rõ ràng lực lượng của hắn, hừ, còn xa mới cường đại như người nói! Không có mảnh thần cách, Hàn Hạo hắn chỉ là một Thượng vị thần bình thường, ta muốn bóp chết hắn như thế nào thì bóp chết như thế ấy!

- Đạt Cách Mã, người khẳng định đối phương trốn trong lòng núi? - Đạt Tập trầm ngâm một chút, mới quay sang hắn xác nhận.

- Không sai đâu, trong cả ba lòng núi đều có người!

Đạt Cách Mã có vẻ vô cùng tự tin, quay đầu về thủ hạ phía sau mình ra lệnh:

- Đi thôi, theo ta, khói độc sơn cốc này không có gì ghê gớm, mọi người nhanh một chút.

Dừng một lát, hắn lại nói với Đạt Tập, A Sát Nhĩ Tư Đặc:

- Vừa vặn ba ngọn núi, chúng ta mỗi người một cái, đi vào thăm dò tìm kiếm một lượt. Trong lòng núi khẳng định có rất nhiều mật đạo quanh co khúc khuỷu, đến lúc đó tách ra, ta cũng không tin một tên Hàn Hạo nho nhỏ có thể thoát khỏi truy kích của ba người chúng ta!

Nói xong, Đạt Cách Mã cũng mặc kệ hai người kia có đáp ứng hay không, xung phong một lần nữa nhắm về phía sơn cốc.

Do dự một chút, Đạt Tập gật đầu với A Sát Nhĩ Tư Đặc, nói:

- Vậy chúng ta cũng đi thôi, cảm ứng linh hồn của Đạt Cách Mã chắc là không sai, chúng ta hợp tác nhiều lần như vậy, trình độ của hắn ở phương diện này xác thực bất phạm.

A Sát Nhĩ Tư Đặc dường như cũng đồng ý quan điểm của Đạt Tập, phất tay, biến thành một luồng ánh sáng u ám bắn về phía sơn cốc. Những thủ hạ của hắn vừa thấy thống lĩnh tiến vào, cũng không do dự, nối tiếp nhau xông lên.

- Tát Lạp Tư, người thì sao? - Đạt Tập không vội vã rời đi, mà hỏi Tát Lạp Tư.

- Ta không có vấn đề gì, đi. - Tát Lạp Tư nhún vai, ý bảo Đạt Tạt an bài rất tốt, hẳn biết rõ đi vào khẳng định sẽ có hung hiểm, nhưng cũng không thể không đi theo, bằng không Đạt Lạp nhất định sẽ hoài nghi hẳn.

- Tốt lắm, người theo ta đi, như vậy cũng có người phối hợp. - Đạt Tạt cười cười, sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng cuối cùng không hề do dự, mang theo thủ hạ cũng loé lên tiến vào.

Lúc Đạt Tạt và Tát Lạp Tư tới đó, người phía Đạt Cách Mã và A Sát Nhĩ Tư Đặc đã nối đuôi nhau mà vào, từ chỗ ẩn nấp vừa mới tìm được trong huyết động xông tới tiếp. Hai người này đều chọn ngọn núi nhỏ, nhường ngọn cao lớn hùng vĩ nhất cho Đạt Tạt.

Mắng thầm một câu, Đạt Tạt biết hai người kia ngoài miệng nói hợp tác, nhưng thời điểm mấu chốt chỉ cần có thể chiếm tiện nghi đều làm không chút do dự, liên minh Liệp thần giả ai nấy đều vì mình, đây là bản tính, không ai thay đổi được.

- Đi thôi! - Bực thì bực, việc cần làm thì vẫn phải làm, Đạt Tạt chỉ đành chọn ngọn núi còn lại, từ một phương hướng tìm được một sơn cốc chỉ có thể đủ để ba người sống vai đi vào, cùng với Tát Lạp Tư dẫn người xông vào.

- Đại nhân, quả nhiên không ngoài dự đoán của ngài, có kết giới phòng ngự! - Trong lòng một ngọn núi nhỏ nhất, một tên thủ hạ của Đạt Cách Mã cao giọng hô, thanh âm không ngừng vọng lại, truyền vào trong tai Đạt Cách Mã ở một thông đạo khác.

Vừa tiến vào lòng núi là lối rẽ xuất hiện không ngừng, cũng may Đạt Cách Mã sớm liệu trước, có lối rẽ liền bắt đầu phân tán thủ hạ, thành một tiểu đội tràn ngập tại các ngã ba.

Theo hẳn thấy, trong lòng núi kẻ cường đại nhất bất quá cũng chỉ có Hàn Hạo. Lúc động thủ với phân thân bán thành phẩm của Tiểu Khô Lâu ngoài Thâm cốc, Đạt Cách Mã tưởng là mình đã biết rõ ràng thực lực chân chính của đối phương, không còn coi Hàn Hạo trở thành địch thủ đáng để hẳn coi trọng nữa. Hắn cho rằng một tên thủ hạ tu luyện Tử Vong lực lượng, chỉ có thực lực Thượng vị thần trung kỳ cũng đã đủ đối phó Hàn Hạo.

Bởi vậy, hẳn không lo lắng chút nào chia thủ hạ thành nhiều đội, căn bản không sợ Hàn Hạo sẽ xuất hiện ở trong lòng núi đánh tan từng đội của hắn.

- Đến đây! - Giọng Đạt Cách Mã đang ở xa xa đầy vẻ vui mừng, lập tức nhanh chóng từ phía đó chạy đến.

Từng quảng sáng nhạt mờ tối chắn ngang ở cửa động nhỏ hẹp, phía trước một tầng tràn ngập Tử Vong lực lượng, mấy tầng sau phân biệt là lực lượng thường thấy Hắc Ám, Thủy, Hỏa... chỉ có tầng lực lượng cuối cùng khá đặc thù, hẳn không nhìn ra chút nào.

Không do dự nhiều, Đạt Cách Mã cảm thụ một chút tầng tầng kết giới lực lượng lơ mờ ở cửa động kia, đoạn bắt đầu xuất thủ.

Vượt ngoài dự kiến của hắn, lực lượng kết giới tưởng chừng như núi non trùng điệp, kỳ thật lực phòng ngự cũng không quá mạnh. Dưới Tử Vong lực lượng hóa thành trăm đoạn cốt mâu mạnh mẽ đâm vào, thì tầng tầng lớp lớp lực lượng kết giới kia rất dễ dàng bị xé rách, ngay cả tầng lực lượng kỳ dị cuối cùng cũng bị một kích liền tan vỡ, không có khó khăn như hắn tưởng tượng.

- Đi! - Đạt Cách Mã cười lạnh, trong lòng càng thêm khinh thường đối với nhóm thủ hạ Liệp thần giả dưới trướng Hàn Hạo.

948. Chương 948:đại Thế Đã Thành

Đi được trăm mét, lại có kết giới tương tự chắn trước mặt, Đạt Cách Mã tiếp tục xuất thủ phá hủy luôn những tầng kết giới nhìn hoa lệ nhưng không có lực phòng ngự quá mạnh mẽ này, đánh thẳng một đường về phía trung tâm lòng núi.

Cũng như Đạt Cách Mã, Đạt Tạt cùng A Sát Nhĩ Tư Đặc trong lòng núi cũng gặp phải kết giới như vậy cản trở, bọn họ đều chọn phương pháp xâm nhập vào bên trong giống như Đạt Cách Mã.

Trong lòng ba ngọn núi không ngừng có kết giới xuất hiện chặn đường, nhưng cũng bị ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc xé toang, xông thẳng một mạch về phía trung tâm.

- Ồ! - Bên ngoài sơn cốc, một tên thủ hạ của Đạt Tạt bật thốt, rất kinh dị nhìn phù văn kỳ dị khắc trên đỉnh ba ngọn núi.

Những ký hiệu hình thù kỳ lạ này không biết đại biểu cho ý nghĩa gì, từng cái liên tiếp bắt đầu lóe sáng. Vô số luồng khói đủ mọi màu sắc cũng chậm chậm từ trong những phù văn đó lan tỏa ra, rồi hội tụ lại thành hắc vụ lượn lờ không tan trong sơn cốc, làm mùi vị tanh hôi tại nơi này càng ngày càng đậm.

Ba người Đạt Tạt tiến vào lòng núi, vì để phòng ngừa vạn nhất tình huống trong sơn cốc nên đều phân biệt để lại nhân thủ chú ý ngoài cốc, đề phòng sẽ có người đột nhiên từ bên ngoài tiến vào, thi triển thủ đoạn bí ối gì đó.

Mắt thấy ba ngọn núi dần dần có biến, thủ hạ ba người Đạt Tạt, A Sát Nhĩ Tư Đặc vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng, con ngươi ai nấy xoay tròn, luôn chú ý từng ly từng tí biến hóa chung quanh.

- Ta cảm giác có cái gì đó không đúng!

Một tên thủ hạ của A Sát Nhĩ Tư Đặc cau mày, hít sâu một hơi, nói:

- Trong cốc hình như có thêm một số lực lượng kỳ lạ, ngay cả ký hiệu kỳ quái trên mấy ngọn núi kia dường như cũng có lực lượng đặc thù ảnh hưởng nơi này, không có vấn đề gì chứ?

- Ta lập tức đi vào bẩm báo đại nhân! - Một gã thủ hạ khác của A Sát Nhĩ Tư Đặc lập tức hành động, không chút do dự nhằm phía sơn động thống lĩnh phe mình đã tiến vào.

“Rắc rắc! Rắc rắc rắc!”

Đúng lúc này, tiếng vang khác thường từ trên ba ngọn núi truyền đến. Mặt đất cũng rung lên dữ dội. Từng cái khe sâu không thấy đáy đột nhiên nứt ra ở dưới chân bọn họ. Lực lượng kỳ dị tràn ngập khắp nơi. Những ký hiệu kỳ quái lúc trước trong nháy mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ chói mắt!

- Có biến!

Thủ hạ của Đạt Tạt kêu to, vẻ kinh hoàng quát:

- Mấy người các người nhanh đi bẩm báo thống lĩnh đại nhân dị thường bên ngoài!

Đám thủ hạ Đạt Cách Mã lưu lại cũng không khác gì. Từ dị thường nơi sơn cốc chúng cảm giác được dưới chân ba ngọn núi dường như có lực lượng gì đang từ từ phóng ra. Chẳng những nó ảnh hưởng mặt đất sơn cốc mà còn làm cho ngọn núi bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Biến cố thành linh diễn ra cực kỳ nhanh chóng. Bọn thủ hạ của Đạt Cách Mã chưa kịp tiến vào trong núi, thì từ sâu trong lòng đất đã vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa. Từng luồng khí đục từ những khe nứt bốc lên, hội tụ vào giữa hắc vụ trong sơn cốc...

Cùng lúc đó, ba ngọn núi đang chấn động dữ dội bắt đầu lắc lư. Ngọn núi chỗ Đạt Cách Mã xiêu vẹo, biên độ nghiêng độ càng lúc càng lớn, giống như một người khổng lồ uống rượu say.

- Xảy ra chuyện gì?! - Trong lòng núi, ba người Đạt Cách Mã, Đạt Tạt, A Sát Nhĩ Tư Đặc gần như cùng lúc gào lên.

- Nguy hiểm, rút khỏi đây! - Trong lòng một ngọn núi khác, A Sát Nhĩ Tư Đặc gầm to, tiếng gầm vang trong thông đạo như sấm mùa xuân nổ tung, truyền khắp các thông đạo quanh co khúc khuỷu.

Bên phía Đạt Cách Mã càng cảm nhận được dị biến sâu sắc hơn. Bọn họ vẫn chưa tới được trung tâm lòng núi, nơi đó dường như có một cái hạch tâm năng lượng khủng bố, không ngừng đưa lực lượng năng lượng tinh thạch vào trong lòng núi, theo đó làm ngọn núi chấn động nghiêng sụp, đá lớn trên vách đá nhăm thạch rơi ra, từ đỉnh đầu ầm ầm nện xuống.

Cự thạch bình thường mà rơi xuống, những Liệp thần giả thực lực cường hãn này có lẽ sẽ không lo lắng cho sinh mệnh của mình gặp nguy hiểm, nhưng theo độ vẹo của ngọn núi, năng lượng tinh thạch đáng sợ

từ trung tâm lòng núi lan truyền, không biết bao nhiêu cỗ lực lượng kỳ dị đã thẩm thấu cả lòng núi, khiến những tảng đá rơi xuống đều ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Những lực lượng đó chẳng những làm cho trọng lượng khối đá nặng ngàn vạn cân, còn khiến tốc độ cự thạch rơi xuống nhanh hơn nhiều. Lòng núi hẹp, số lượng Liệp thần giả xông vào lại nhiều, đối mặt với cự thạch lần tới không thể tránh khỏi, rất nhiều người lập tức bị đụng mạnh.

Dưới sự xung kích của lực lượng kỳ dị ẩn trong cự thạch, thân thể đám Liệp thần giả cũng không cường hãn hơn so với người bình thường bao nhiêu, rất nhiều tên bị cự thạch đụng trúng, tức thì thất khiếu trào máu không chống đỡ nổi gục xuống. Bọn chúng đối mặt với cự thạch nện xuống, vội vàng kết thành lực lượng kết giới phía trên đỉnh đầu, hy vọng có thể thoát được.

Đáng tiếc, cự thạch được gia tăng rất nhiều lực lượng cực kỳ nhanh, mạnh và đáng sợ. Một tảng đá rơi xuống những lực lượng kết giới liền khiến cho kết giới bị méo mó không ổn định, khi mấy cự thạch cùng nện xuống thì kết giới bọn họ bố trí yếu ớt giống như vỏ trứng gà, bị đập nát vụn!

Trong lòng núi, đá rơi loạn xạ, lại theo độ nghiêng thông đạo lăn qua lại, khiến đám Liệp thần giả ở bên trong tổn thất quá lớn.

Ở bên trong cự thạch ẩn chứa lực lượng kỳ lạ khiến rất nhiều người đều bó tay, đá lăn lấp đầy thông đạo, bọn Liệp thần giả công kích rất khó đánh tan, không có mấy người liên thủ công kích thì không thể thành công.

Nhưng một khi cự thạch vỡ vụn, lập tức sẽ giống như bom nổ tung, đá vụn có lực xuyên thấu rất mạnh sẽ bắn khắp nơi trong thông đạo chật hẹp, trong lúc nhất thời đã tạo thành thương tổn thật lớn cho bọn họ.

Biết rõ tảng đá một khi bị phá hủy sẽ vô cùng phiền toái, nhưng bọn họ cũng không thể không toàn lực xuất thủ, liều mạng hợp lực ra tay. Bởi vì đường lui của bọn họ rời khỏi lòng núi đã bị vô số khối cự thạch lấp kín, nếu không thể rời đi trước khi ngọn núi bộc phát ra lực lượng khủng bố hơn, bọn họ biết mình rất khó sống sót chạy ra được!

- Tát Lạp Tư, người làm chuyện tốt thật!! - Đạt Tạt rống lên giận dữ, vừa không ngừng xuất thủ đánh vỡ đá vụn chặn đường, vừa lớn tiếng chỉ trích Tát Lạp Tư!

Việc đã đến nước này, Đạt Tạt đương nhiên hiểu mình đã trúng phải gian kế của kẻ khác, lọt vào cạm bẫy. Theo hẳn thấy, gã Tát Lạp Tư đưa đoàn người bọn họ tới đây phải chịu trách nhiệm, nhưng hẳn thật không ngờ Tát Lạp Tư sẽ bán đứng bọn họ.

- Ta làm sao biết sẽ xảy ra chuyện này, Đạt Tạt, người cho rằng ta hãm hại các người sao?!

Tát Lạp Tư chột dạ cười lạnh:

- Ta có lý do gì hãm hại các người? Bồ Lai Ân có mối hận không đội trời chung với ta, ta và các người cùng nhau tìm hãn tính sổ!

Đạt Tạt vốn không nghĩ đến vấn đề này, nhìn thấy Tát Lạp Tư khá kích động, quát lạnh:

- Ta không biết người có hãm hại chúng ta hay không, nhưng nếu không có đề nghị của người, chúng ta làm sao lâm vào hoàn cảnh này?

- Mẹ nó ít ngậm máu phun người đi!!

Tát Lạp Tư giận dữ, quát:

- Rõ ràng là bản thân Đạt Cách Mã ồn ào muốn tiến vào, liên quan gì đến ta, mẹ nó, vừa có vấn đề liền oán người khác, nếu tiếp tục như vậy, lão tử không phục dịch nữa!

Tát Lạp Tư cũng không phải loại lương thiện gì, tính khí hẳn ở Vùng đất hỗn loạn so với Đạt Tạt còn nóng nảy hơn. Khoảng thời gian này bởi vì nhiều lần chịu thiệt dưới tay phụ tử Hàn Thạc nên đã thu liễm nhiều. Nhưng bản tính một người dễ gì thay đổi được, hơn nữa hẳn vốn định mặc kệ tên Đạt Tạt tâm tư âm trầm này, cho nên thái độ cũng theo đó mà tệ đi.

Vừa thấy Tát Lạp Tư nổi giận như thế, Đạt Tạt cũng không nhiều lời, xụ mặt hừ hừ vài tiếng, rồi không nói gì nữa.

Trong lòng hắn hiểu rõ, thời điểm này còn cần Tát Lạp Tư giúp hắn cùng đả thông lòng núi bị chặn đường này. Nếu hiện tại gã giận dữ chẳng quan tâm, có lẽ hắn cùng Tát Lạp Tư bằng vào thực lực cảnh giới Chủ thần có thể tránh thoát một kiếp, nhưng những thủ hạ của hắn tiến vào lòng núi chắc chắn chết quá nửa.

Thầm suy nghĩ cần ra ngoài mới so đo, Đạt Tạt cũng không nhiều lời, vùi đầu phá hủy cự thạch chặn đường. Cự thạch ẩn chứa rất nhiều lực lượng đặc thù, Liệp thần giả bình thường muốn phá hủy cũng không dễ dàng, nhưng Đạt Tạt cùng Tát Lạp Tư thực lực cực kỳ mạnh mẽ, hai người bọn họ xuất thủ tự nhiên không có vấn đề gì lớn, dưới sự công kích liên tục của bọn họ, một thông đạo nổi ra bên ngoài miễn cưỡng được mở ra.

- Lui! - Đạt Tạt hét lớn, nhưng hắn không làm gương lao ra, mà quay đầu lại kêu to với thủ hạ.

Đám thủ hạ như được đại xá, vội vàng bất chấp tất cả xông về con đường sống duy nhất kia.

“Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng từ trong lòng núi, lòng núi lại bắt đầu rung chuyển dữ dội, hai người cảm thấy ngọn núi này có thể sẽ đổ sập xuống ngay lập tức!

- Trời ạ, chuyện, chuyện gì xảy ra thế này! - Giữa sơn cốc, thủ hạ Đạt Tạt vẻ mặt kinh hoàng, tất cả tất cả đều như bị choáng váng.

Thì ra ngay tại lúc vụ nổ chấn động cả ba ngọn núi, vô số cái khe lớn hơn lúc trước ở dưới chân ba ngọn núi bị xé rách ra, chúng dài mấy trăm mét sâu không thấy đáy, giống như là mạng nhện dày đặc.

Ba ngọn núi ngay sau khi vô vàn rãnh nứt hiện ra lại rung lên dữ dội, nhanh chóng đổ sập xuống những vực sâu đó!

Dường như chỉ trong khoảnh khắc, mặt đất dưới ba ngọn núi ngoác ra một cái miệng khổng lồ, nuốt cả ngọn núi vào!

- Nhanh, nhanh trốn đi! - Đạt Tạt kinh hãi, hắn cảm giác được ngọn núi đang nhanh chóng rút xuống mặt đất, chuyện như thế làm hắn cực kỳ khiếp sợ. Hắn khó có thể tưởng tượng là ai có lực lượng đáng sợ này, có thể làm cho ba ngọn núi trong một thời gian ngắn chìm xuống lòng đất.

Đại thế đã thành, cũng không còn lực lượng gì có thể ngăn cản việc này. Ba ngọn núi từ từ biến mất, mặt đất co rút lại đè ép, lực lượng đáng sợ giữa lòng núi trong nháy mắt bộc phát ra.

Giống như Thiên lôi dẫn động Địa hỏa, biến cố khủng bố lại xảy ra!

Cùng với những tràng nổ kinh thiên động địa, ba ngọn núi từ từ chìm sâu vào lòng đất. Ký hiệu kỳ dị trên vách nham thạch của chúng bắt đầu liên tiếp nổ tung, dường như còn kéo theo lực lượng nào đó, khiến ba ngọn núi đều bắt đầu nổ tung. Liệp thần giả trong lòng núi hoặc là bị lực lượng nổ mạnh chấn chết, hoặc là bị lực xung kích của cự thạch lấn xuống chết.

Trong nháy mắt, thủ hạ tam đại thống lĩnh tử thương trầm trọng!

949. Chương 949: giá Phải Trả

Ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc chưa từng nghĩ rằng chuyến đi này phe mình lại gặp tổn thất lớn như vậy, hơn nữa còn nhanh như thế! Thậm chí đến thế!

Ba ngọn núi chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy chục giây đã chìm sâu vào lòng đất, sức mạnh vụ nổ đáng sợ từ lòng núi truyền ra. Trong nháy mắt đã lấy đi mấy ngàn tính mạng của thủ hạ ba người. Thiệt hại nặng như thế, có lẽ là lần tệ nhất Vùng đất hỗn loạn!

Những vụ nổ ầm ầm không ngừng vang lên, sau khi ba ngọn núi chìm xuống mặt đất được hơn một nửa, từ trung tâm bắt đầu sụp đổ. Lực lượng ẩn chứa trong ngọn núi trong tích tắc phóng ra toàn bộ, khiến cho

Liệp thần giả trong núi gào khóc thảm thiết, vô số bóng người phụt đầy máu tươi lao ra từ ngọn núi đang sụp đổ.

Sương khói cuộn cuộn từ trên trời hạ xuống, không biết có phải chờ đã lâu hay không, ngay thời điểm đúng lúc nhất mang theo lực lượng đáng sợ âm ầm ì ì xuống. Rất nhiều bóng người lao ra từ trong ngọn núi, thân thể dưới lực áp bách của sương khói cuộn cuộn vang lên những tiếng “răng rắc”, thân thể huyết nhục biến thành đồng thịt, rơi xuống những vết nứt khổng lồ trước đó.

Hắc vụ vốn tràn ngập cả sơn cốc, sau khi hấp thu trọc khí trong lòng đất chính là chờ đợi giờ phút này!

Ba ngọn núi biến thành địa ngục nhân gian, tuy rằng vụ nổ đã dần dần lắng xuống nhưng âm thanh gào khóc thảm thiết ở trong đó chẳng những không ngừng lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, sự thể lương thảm thiết quả thực làm người ta sởn cả gai ốc.

Dần dần, bụi bặm ngừng rơi, âm vang vụ nổ ngừng lại. Sau khi sương khói đột nhiên hạ xuống mang đi vô số sinh mệnh, lại lặng lẽ theo gió tan đi, biến mất vô tung vô ảnh.

.....

Cát bay đầy trời, không còn đá tảng bắn khắp nơi, dường như tất cả đã khôi phục lại yên bình.

Ba ngọn núi chìm xuống lòng đất nhưng chưa hoàn toàn vỡ thành những mảnh vụn. Dần dần, từng bóng người mình đầy vết thương từ trong lòng núi lảo đảo đi ra, hoặc là khòe miệng rỉ máu, hoặc là nứt xương gãy tay. Thân thể bình yên vô sự chỉ có mấy chục người, không có ngoại lệ đều là Thượng vị thần thực lực cường hãn.

Đạt Tập, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc cuối cùng cũng bước ra. Đám thủ hạ của hắn ai nấy đều đáng thương nhìn họ. Ba người mặt mũi âm trầm, sát khí nồng nặc trên người như là núi lửa lúc nào cũng có thể bùng nổ khiến mấy tên thủ hạ Thượng vị thần không dám tới gần.

Tất Lạp Tư cũng đi ra. Hắn trong lòng hoảng sợ vô cùng, càng nhận thức sâu sắc hơn sự khủng bố của Hàn gia.

Giờ phút này, Tất Lạp Tư không còn may mắn ý định liều chết một trận với Hàn gia nữa. Không phải hắn nhất gan sợ phiền phức, chiến dịch hôm nay của bọn Đạt Tập ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Thủ hạ cao thủ gần như đã chết một nửa. Điều này đã vượt xa kỳ vọng của Tất Lạp Tư đối với Hàn gia.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Tất Lạp Tư không ngừng thầm cười khổ. Năm đó hắn cũng giống như ba người Đạt Tập, đắc ý tính tiêu diệt Ma Ẩn cốc. Kết quả cuối cùng cũng là hắn bị nhốt vào trong kết giới kỳ dị. Thủ hạ không nhìn thấy một người Hàn gia nào, tổn thất trầm trọng giống hệt hôm nay.

Lại trải qua một lần nữa, Tất Lạp Tư xem như hoàn toàn không còn nóng nảy. Đơn đả độc đấu, hắn không phải đối thủ của Hàn gia. Luận về sức chiến đấu đoàn đội, sự đáng sợ của vệ sĩ Hàn gia dần dần khiến rất nhiều thế lực khiếp sợ.

Hơn nữa lực phòng ngự Hàn gia rất mạnh, Tất Lạp Tư thật sự không biết mình còn có tiền vốn gì để chống lại Hàn gia.

“Thôi thôi bỏ đi, nhanh xóa bỏ chấp niệm trong lòng ngay!” Tất Lạp Tư vốn định sau vụ này sẽ tìm Hàn gia tính sổ nhưng đến lúc này hắn mới thật sự nhìn lại bản thân, hoàn toàn xóa bỏ chấp niệm trong lòng.

.....

- Kiểm kê thương vong! - Hít sâu một hơi, Đạt Tập trầm mặc hồi lâu, rốt cục nghiêng răng gầm lên.

Một gã thủ hạ đứng bên cạnh Đạt Tập cũng không dám chủ động mở miệng, nghe vậy lập tức phân phó lời Đạt Tập xuống. Hai người Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc về mặt cũng âm trầm phát phát tay, ý bảo thủ hạ lập tức đi xem xét số lượng thương vong.

Từng cái tên được thủ hạ ba người gọi lên, nhưng kẻ đáp lại chỉ có một nửa, bọn Đạt Tập lẳng lẳng lẳng nghe, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Rất nhanh, kết quả thống kê đã có, khi đến thủ hạ mỗi người hơn một ngàn, bây giờ còn sống lại chỉ có một nửa. Giờ đây, bên trong sơn cốc chỉ còn lại tầm có hai ngàn Liệp thần giả thoát khỏi, trong đó đại đa số đều mang theo thương thể nặng nề không giống nhau.

Còn chưa đựng tới một người Hàn gia, thủ hạ ba người liền tổn thất một nửa!

- Tát Lạp Tư!! - Đạt Cách Mã điên cuồng hét lên, đôi mắt âm độc trừng trừng nhìn hấn.

- Điều muốn đi cả, là ngươi không muốn quay lại, ta có liên quan gì?

Tát Lạp Tư nào có sợ gì, đồng dạng lạnh lùng đánh mắt lên người Đạt Tạt và A Sát Nhĩ Tư Đặc, nói:

- Vừa có vấn đề, đã đổ toàn bộ trách nhiệm lên người ta, các ngươi làm việc như vậy sao?

- Vì sao người Hàn gia biết chúng ta sẽ đến, vì sao trước đó bố trí xong cạm bẫy chờ chúng ta chui vào? Tát Lạp Tư, ngươi đừng nói ngươi không biết chuyện gì? Việc này không phải vừa khéo như vậy chứ? - Đạt Cách Mã gào lên, bạch cốt vương tọa đột nhiên bay tới, hạ xuống trước mặt Tát Lạp Tư.

- Ta đương nhiên không biết!

Tát Lạp Tư nổi giận dưng dưng, chỉ vào Đạt Cách Mã hét lên điên cuồng:

- Ngươi cho rằng lão tử bán đứng ngươi? Mẹ nó, lão tử bị Bồ Lai Ân và Hàn gia đuổi khỏi Vùng đất hỗn loạn, đỉnh Thiên Thần của lão tử bị bọn chúng san thành bình địa, lão tử có nhà không thể về? Ngươi nói lão tử lại liên hợp với bọn chúng đối phó các ngươi? Đạt Cách Mã, ngươi bị mảnh thần cách làm cho đầu óc rối loạn rồi sao?!

- Ta cũng không tin Hàn gia thần thông quảng đại như vậy, nếu không phải ngươi dẫn đường, chúng ta làm sao lại đến đây? - Thường xuyên trầm mặc, A Sát Nhĩ Tư Đặc bỗng nhiên mở miệng, có vẻ trong lòng hấn cũng hoài nghi.

Tát Lạp Tư sửng sốt, đoạn chợt lui lại, bay ra cách ba người Đạt Tạt, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Đạt Cách Mã một khoảng cách an toàn, rồi cười lạnh nói:

- Các ngươi điên rồi!! Thủ hạ chết rồi thì trách đến ta, xem ra chúng ta không có gì để nói! Ba vị, lão tử không phụng bồi, các ngươi muốn thế nào thì làm như vậy đi!

Nói xong, không đợi ba người nhiều lời, hấn phi thẳng lên trời, hóa thành một đạo thiểm điện nhanh chóng đi xa.

Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc ngẩn ra một hồi, bọn họ thật không ngờ Tát Lạp Tư nói đi là đi luôn, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Bất luận là Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc hay là Đạt Tạt, sở dĩ đổ toàn bộ trách nhiệm lên người Tát Lạp Tư, một mặt xác thực trong lòng có chút tâm tư, nhưng mà nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là muốn tìm một người gánh tội thay. Dẫu sao tổn thất lần này quá thảm, bọn họ cũng hiểu được phải cho thủ hạ một cái công đạo, chỉ có thể đưa hết vấn đề lên người Tát Lạp Tư.

Trong tâm ba người không bao giờ ngờ Tát Lạp Tư và Hàn Thạc sẽ liên thủ. Theo như lời Tát Lạp Tư nói, hấn và Hàn gia có mối thù không đội trời chung, bọn họ lại hiểu rõ những gì Tát Lạp Tư đã trải qua ở Thâm cốc, nên mới để hấn tham dự vào. Cho nên cả ba ngoài miệng mặc dù chỉ trích Tát Lạp Tư, nhưng không hề hình thành thế hợp công đối phó hấn.

Nếu thật sự cảm thấy Tát Lạp Tư phản bội bọn họ, với sự tàn nhẫn giả dối của ba người sẽ không biểu lộ ra, thừa dịp thời điểm hấn chưa chuẩn bị tìm một cơ hội cùng hạ thủ, vào lúc Tát Lạp Tư vẫn chưa biết rõ ràng tình hình liên bất hấn xử lý.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt càng thêm khó coi, bọn họ không đoán được Tát Lạp Tư dứt khoát như vậy, nói đi là đi, lập tức biến mất luôn.

Bởi vậy, mất địa đầu xà Tát Lạp Tư nơi này, bọn họ trước mắt thủ hạ người chết người bị thương, chuyện tiếp theo càng thêm khó khăn.

- Mẹ kiếp, tên này đi thật! - Đạt Cách Mã không kìm được sự giận dữ, lòng đầy oán hận không chỗ phát tiết, hẳn vốn chỉ muốn đổ trách nhiệm lên người Tắt Lạp Tư, ai ngờ chưa đạt được mong muốn thì người ta liền mặc kệ hắn.

- Đi thì đi rồi, lấy lực lượng hiện tại của chúng ta, chỉ cần không trúng cạm bẫy kẻ khác, đối phó Ma Ẩn cốc chắc là không thành vấn đề! - Đạt Tập biết hiện tại ba người bọn họ không thể lại có dị tâm, mặc dù trong lòng hận không thể chửi rửa Đạt Cách Mã một trận, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Thời điểm đến, Đạt Tập vô cùng tự tin, rằng phe mình không có hao tổn gì, và Hàn gia sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Thế nhưng hiện tại Đạt Tập nhắc đến Ma Ẩn cốc, lại vô tình thiếu đi chút tự tin, không hề chắc chắn nữa, mà thay vào đó biến thành khó dự đoán chuẩn xác được.

- Không sai, chúng ta nhất định có thể phá hủy Ma Ẩn cốc! - Đạt Cách Mã nhấn mạnh, nhưng mà nghe thế nào cũng giống như động viên cho chính mình.

Ở trong ba ngọn núi này, ba người Đạt Tập tổn thất rất nặng nề, bọn họ đã mất nhuệ khí.

- Trước tiên ổn định thương thế bọn thủ hạ đã, hừ, tốt nhất lập tức rời khỏi nơi này, chỗ này rất quý dị. - A Sắt Nhĩ Tư Đặc nhìn ba ngọn núi chìm vào trong lòng đất hơn phân nửa, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đề nghị của hắn lập tức nhận được sự đồng ý của hai người Đạt Tập. Không nói thêm lời thừa, ba người kiểm kê lại đám tàn binh, đoạn rời khỏi sơn cốc.

Ba tên biến mất được một lúc thì từ vết nứt cực lớn dưới chân bọn họ xuất hiện hai cha con Hàn Thạc và Hàn Hạo. Hàn Thạc đứng giữa không trung quan sát tình hình nơi này, có chút tiếc nuối nói:

- Lực lượng trận pháp quá lớn, khiến công kích trở nên không đều, bằng không ba ngọn núi không chỉ sụp đổ, mà tất cả sẽ nổ tung. Nếu quả thật như vậy, đừng nói là thủ hạ ba người Đạt Tập, mà ngay cả ba tên kia cũng phải bị trọng thương!

- Phụ thân, như thế không tệ rồi, con thấy chúng ta làm như vậy, ba kẻ kia tới Ma Ẩn cốc cũng không gây ra được sóng gió gì!

Hàn Hạo nhìn vết nứt tách khỏi lòng đất, có phần lo lắng:

- Ngọn núi ở đây sụp đổ, mặt đất rạn nứt, có thể ảnh hưởng cung điện dưới lòng đất của con hay không?

- Khẳng định sẽ bị ảnh hưởng một chút, nhưng mà ngươi không cần lo lắng. Ha ha, chờ chuyện này qua đi, để mấy đứa tiểu Thổ, tiểu Kim đến đây phí một chút thời gian, chẳng những có thể khôi phục lại nơi này, mà trải qua trảng biển cổ như vậy, mặt đất đầy đá tảng, sẽ làm nơi này của ngươi càng thêm vững chắc! - Hàn Thạc cười nói.

Vừa giải thích với Hàn Hạo, Hàn Thạc vừa ra tay triệu hồi Vạn Ma đỉnh trong cơ thể, hấp thu hết thần hồn còn chưa tiêu tan của bọn Liên thần giả nơi này, sau đó mới nói với Hàn Hạo:

- Đi thôi, chúng ta đến Ma Ẩn cốc tiếp tục chờ bọn họ.

- Con sợ bọn chúng lần này không dám vào! - Hàn Hạo khoé miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, cảm thấy chơi đùa với bọn Đạt Tập cực kỳ thú vị.

- Không sao, bọn chúng không dám tiến vào là tốt nhất. Để cho bọn chúng tới Thâm cốc đi. La Cách, Thái Nhĩ ở đằng đó, bọn chúng giết đến người chết ta sống với chúng ta càng có lợi! - Hàn Thạc cười ha ha, tóm lấy cái phân thân bán thành phẩm của Tiểu Khô Lâu rồi đi.

950. Chương 950: một Đôi Trời Sinh

Sau khi Hàn Thạc trở lại Ma Ẩn cốc, bất ngờ gặp được An Đức Lệ Na. Cô nàng này từ lúc được mẫu thân dẫn đi khỏi Hắc Ám thần vực, khí tức hiện giờ rõ ràng cường đại hơn rất nhiều so với năm đó.

An Đức Lệ Na khi ở Hắc Âm thần vực đã biết mấy người Phỉ Bích. Đến khi nàng ta đến Ma Ấn cốc, nhóm Phỉ Bích phát hiện tự nhiên để cho nàng ta đi vào. Nếu không thì mặc dù với thực lực bây giờ, An Đức Lệ Na có muốn bình yên vô sự tiến vào Ma Ấn cốc cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Vì đối phó với sự tấn công của liên minh Liệt thần giả, Hàn Thạc đã bố trí rất nhiều trận pháp khủng bố ở Ma Ấn cốc. Người ngoài không được người Hàn gia cho phép, tất phải trả giá rất lớn.

An Đức Lệ Na đã lưu lại Ma Ấn cốc được vài ngày. Nàng ta vô cùng hiếu kỳ đối với mọi phương diện trong cốc. Lực lượng duy trì Ma Ấn cốc không chỉ có các loại kết giới và năng lượng tinh thạch hình thành nên lớp phòng ngự. Mà chủ yếu vẫn là đủ loại ma trận Hàn Thạc và Ngũ Hành Giáp Thi tự tay bố trí.

Điểm hấp dẫn An Đức Lệ Na chính là những ma trận đó. Nguồn gốc sức mạnh đặc thù khiến nàng ta tò mò muốn chết, luôn mồm hỏi nguyên lý và công dụng của chúng. Nhưng vì Ngũ Hành Giáp Thi ở tu luyện trường dưới lòng đất chưa ra nên không ai có thể giảng giải cho An Đức Lệ Na về tình huống này.

Có lẽ An Đức Lệ Na ở Vận Mệnh thần vực quá thực quá nhàm chán cho nên khi tới Ma Ấn cốc thì luôn tung tăng nhảy nhót. Cô nàng dường như có thể tìm được vô số chuyện mình cảm thấy hứng thú, thường thường còn tự mình tiến vào một số ma trận ném trải cảm giác thử nghiệm, rồi đều vui mừng phát hiện những điều bất ngờ.

Lúc Hàn Thạc trở về, An Đức Lệ Na tự nhiên càng thêm hưng phấn, vừa thấy hắn đã vui vẻ nói:

- Gã này. Chạy tới Vùng Đất Hỗn Loạn lại không đi tìm ta? Vận mệnh thần vực và nơi này gần nhau, người chả có nghĩa khí gì cả.

An Đức Lệ Na đối xử người khác luôn lạnh như băng, bất cận nhân tình. Tuy nhiên Hàn Thạc lại là ngoại lệ.

- Ta có rồi rồi đâu. Người cần ta quan tâm nhiều như vậy, ta lấy đâu ra thời gian? Huống chi, ta có biết Vận Mệnh thần điện ở chỗ nào đâu. Đến Vận Mệnh thần vực cũng chả biết đi đâu tìm cô. - Hàn Thạc cười trừ nói. Hắn vốn chưa từng nghĩ tới Vận Mệnh thần vực gặp An Đức Lệ Na.

Không biết vì sao, Hàn Thạc cảm thấy Vận Mệnh nữ thần tương đối khó dây vào. Có đôi khi hắn thậm chí hoài nghi vị nữ thần này có phải là đã biết hắn tu luyện ma công hay không, đã ngầm biết được một số thứ gì đó? Sở dĩ hắn có sự nghi hoặc này là bởi vì cao thủ đối mặt thời gian này càng ngày càng nhiều. Ma công hắn tu luyện đã dần không còn che dấu được nữa. Nếu như Ma Tôn từng xuất hiện ở vũ trụ này, Vận Mệnh nữ thần đương nhiên rõ ràng, từ đó có thể suy đoán ra lai lịch và một số bí mật của hắn.

Vận Mệnh nữ thần thân là Chủ thần nắm giữ Vận Mệnh thần vực. Nếu nói bà ta không biết gì về tình hình của hắn thì thế nào hắn cũng không tin.

- Người vội cái gì thế?

An Đức Lệ Na ngửa đầu hừ nhẹ một tiếng hàm hừ nói:

- Người cho ta không biết chuyện người ở Vùng Đất Hỗn Loạn sao. Nói cho người biết, từ khi người bắt đầu tiến vào địa phương đó, nhất cử nhất động của người ta đều rõ ràng.

Hàn Thạc sững sờ, hỏi thăm dò:

- Ồ? Cô không rời Vận Mệnh thần điện, làm sao có thể biết được nhất cử nhất động của ta?

- Mẫu thân của ta nói cho ta biết.

An Đức Lệ Na khẽ cười hì hì nói:

- Mẫu thân của ta nói trên người người có rất nhiều bí mật. Bà rất rõ ràng hành động của người, thường thường nói cho ta biết một số chuyện.

Lòng trầm xuống, Hàn Thạc trầm nghĩ quả nhiên có vấn đề, nhưng cũng không tiếp tục chủ đề này. Hắn tỉnh bơ cười hỏi An Đức Lệ Na:

- Sao cô lại muốn đến nơi này. Mẫu thân cô có biết không?

- Không biết. Đường như bà có chuyện đi gặp Tử Vong chủ thần Nội Tự Đặc. Ta nhân cơ hội lén lút rồi đi, hi hi. - An Đức Lệ Na không lo lắng chút nào Vận Mệnh nữ thần trách phạt mà còn có phần đắc ý.

Hàn Thạc ngạc nhiên, cười khỏ nhìn cô nàng, không biết nên nói gì.

- Ta nghe nói liên minh Liệp thần giả định tấn công Vùng Đất Hỗn Loạn. Hi hi, nên đặc biệt lên ra khỏi nhà tới chi viện cho người. Sao? Không chào đón ta à? - An Đức Lệ Na nghiêng đầu, giả bộ chính khí nói.

- Hoan nghênh hoan nghênh. Sao lại không chào đón chứ.

Hàn Thạc có vẻ cao hứng vô cùng, bước lên kéo nàng ta nói:

- Đúng lúc quá. Trong cốc còn có một số tháp năng lượng về mặt bố trí ta có phần không hài lòng. Vừa khéo cô tới, hay quá.

An Đức Lệ Na tu luyện lực lượng khác người bình thường. Khả năng vận dụng năng lượng tinh thạch của nàng ta đã đạt tới một cảnh giới vô cùng kỳ diệu. Phương diện này nếu có An Đức Lệ Na trợ giúp, hẳn tin tưởng lực phòng ngự của Ma Ấn cốc có thể nâng lên một mức mới.

- Ta đã sớm giúp người trông chừng nơi này. Chỉ bởi vì người chưa trở về nên không dám tự tiện động thủ, tránh cho đám kia cho rằng ta muốn phá nơi này. - An Đức Lệ Na ở Ma Ấn cốc chơi lâu như vậy, đã sớm ngứa ngáy định thể hiện lực lượng của mình. Vừa nghe Hàn Thạc đề nghị, tức thì dứt khoát đáp ứng.

Dừng một chút, cô nàng tiếp lời:

- Tuy nhiên, nếu như để cho ta cải tạo số tháp năng lượng kia, năng lượng tinh thạch người hiện có không đủ dùng.

- Ừm. Ít nhất phải gấp ba ta mới có thể ra tay được. Người có nhiều năng lượng tinh thạch như vậy sao?

Hàn Thạc cười ha ha, dùng tâm thần thông báo năng lượng tinh thạch dự trữ ở mật thất tinh tu dưới lòng đất lên. Kim Giáp thi thân là chủ nhân của chuỗi cửa hàng Kim Thạch, tự nhiên không thiếu năng lượng tinh thạch. Khi bố trí Ma Ấn cốc trước kia do đại bộ phận phòng ngự đều là do ma trận tạo thành nên rất nhiều năng lượng tinh thạch không dùng tới. Lại thêm Tiểu Khô Lâu năm đó cướp bóc không ít hàng hoá các cửa hàng lớn, cho nên ở nhà kho dưới lòng đất Ma Ấn cốc, số lượng năng lượng tinh thạch vô cùng phong phú.

Dưới mật thất, bọn Mộc Giáp thi đang diễn luyện Thiên Thi Ngũ Hành đại trận. Kim Giáp thi nhận được căn dặn của Hàn Thạc, lập tức vào kho năng lượng tinh thạch, lựa chọn sử dụng những loại có chất liệu tốt nhất, chứa đầy cả một cái không gian giới chỉ.

- Ố! - Vừa đến bên cạnh Hàn Thạc, Kim Giáp thi chợt bật thốt kinh ngạc, mắt tỏa sáng dán chặt lấy An Đức Lệ Na. Hắn ngây ra như gà gỗ, đứng bất động.

Trên người An Đức Lệ Na toả ra từng vòng sáng tinh thạch trắng chói lọi như gợn nước, cũng vô cùng kỳ quái nhìn về phía Kim Giáp thi, con người phóng ra quang sáng chói mắt.

Cả hai tựa như là hai khối nam châm, dán mắt nhìn đối phương. Dao động linh hồn kỳ dị phát ra từ thân thể hai người. Trong lúc vô tình hai người đã trao đổi với nhau, sử dụng một loại phương thức liên lạc mà ngay cả Hàn Thạc cũng không rõ ràng lắm.

Trong phút chốc, Hàn Thạc như biến thành người thừa, bị hai người bỏ lơ.

Hai người trao đổi rất lâu, cũng vẫn không nhúc nhích. Thoáng cái đã vài giờ đồng hồ.

Ngay từ đầu Hàn Thạc đã chẳng hiểu ra làm sao, sau đó mới dần dần hiểu ra một chút. Kim Giáp thi được huấn luyện chế từ ngũ hành Kim nguyên lực mà thành, lại thêm trong cơ thể có Kim hệ chí bảo Kim Cô Bổng. Hắn chính là đứa con cưng của tất cả kim thạch, trời sinh đã hiểu rõ về kim thạch, có thể phân biệt lực lượng một loại kim thạch, thậm chí còn có thể hoà mình vào kim thạch, xuyên núi phá đá.

An Đức Lệ Na cũng là một loại sinh mạng đặc biệt. Nàng ta có thể thôn phệ năng lượng tinh thạch để tăng trưởng lực lượng của mình, bất luận là từ trường sinh mạng hay lực lượng nắm trong tay đều mang theo

năng lượng tinh thạch thuần túy. Mà ngay cả trong xương cốt và thân thể nàng ta cũng tràn ngập lực lượng năng lượng tinh thạch tinh khiết nhất.

An Đức Lệ Na tựa như một khối năng lượng tinh thạch thuần chất nhất, đặc biệt nhất. Chỉ có điều nàng ta có sinh mạng.

Càng là kim thạch đặc thù thì càng có sự hấp dẫn mãnh liệt với Kim Giáp thi. Mà lực lượng trên người hẳn lại từ Kim hệ bản nguyên. Tương tự nó có sự hấp dẫn trí mạng với An Đức Lệ Na. Hai thể sinh mạng kỳ dị này gặp mặt mà không có chuyện gì kỳ diệu xảy ra thì có vẻ thực khó mà tin nổi.

Kim Giáp thi giao tiếp với An Đức Lệ Na bằng một loại phương thức không người nào có thể hiểu nổi. Họ vẫn không nhúc nhích y hệt hai tảng đá. Nếu trên người bọn họ không có dao động linh hồn mãnh liệt, Hàn Thạc thậm chí cảm giác họ chỉ là hai khối đá bình thường nhất.

Hàn Thạc vô cùng hứng thú quan sát hai người, trong lòng có phần thấy cao hứng. Có lẽ là bởi vì tác phong loạn của mình, hẳn luôn luôn hy vọng thấy được năm giáp thi và Tiểu Khô Lâu đều có thể như hẳn, chẳng những có thực lực dũng mãnh, mà còn có cuộc sống thực sự của mình.

Hắn không hy vọng Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu chỉ là một loại sinh mạng lạnh nhạt vô tri về tình cảm. Hắn muốn thấy bọn họ có cuộc sống như người bình thường, muốn làm cho bọn họ có được tình cảm như nhân loại, có nữ nhân của mình. Thậm chí, có thể có con của mình.

Sâu trong nội tâm, Hàn Thạc thực sự đã coi Ngũ Hành Giáp Thi và Tiểu Khô Lâu như con của mình. Mỗi một người cha trong thiên hạ đều hy vọng con của mình chẳng những được bình an, mà còn có tài cán, được hoàn mỹ. Hàn Thạc cũng không ngoại lệ, muốn thấy sáu đứa con đều có gia đình của riêng mình. Khả năng đó chính là kết quả lý tưởng hắn mong đợi.

Như là hai khối nam châm hấp dẫn nhau, An Đức Lệ Na và Kim Giáp thi dường như trời sinh đã như vậy, vừa gặp là “tình yêu sét đánh”.

Hồi lâu sau, Tá Kỳ vội vã đến, báo cáo cho Hàn Thạc một số tin tức gây âm vang quá lớn. Dường như việc đó mới khiến hai người kia đột nhiên bừng tỉnh.

Con người hai người dần dần khôi phục sự rõ ràng. Gần như là đồng thời, Kim Giáp thi và An Đức Lệ Na cười nhẹ nhàng, sau đó rất tự nhiên đi đến bên nhau, tay trong tay.

Mọi thứ đều tự nhiên như vậy, không hề gượng ép chần chừ. Cứ như Kim Giáp thi và An Đức Lệ Na đã là một đôi từ mấy trăm năm mấy ngàn năm rồi. Khi bắt tay nhau hai người vô cùng mừng rỡ, ánh mắt nhìn về nhau đều nồng nàn yêu thương.

Hàn Thạc ngạc nhiên, hẳn từng nghĩ Kim Giáp thi và An Đức Lệ Na có khả năng sẽ đến bên nhau. Thế nhưng hẳn không ngờ tình huống đó lại tới nhanh, trực tiếp và tự nhiên đến vậy.

- Phụ thân. Cuối cùng con đã rõ vì sao người lại như thế với mấy người Phỉ Bích. Ha ha. Cảm giác ấy thật kỳ diệu. Con cảm nhận được. - Hàn Kim cười nhìn hẳn, bộ dạng hiểu rất sâu sắc về tình ái. Không biết vì sao, khi xưng hô với những nữ nhân của Hàn Thạc, bất luận là Ngũ Hành Giáp Thi hay là Tiểu Khô Lâu đều gọi thẳng tên, không có thêm tình cảm.

- Rất tốt. Rất tốt. - Hàn Thạc cười vui vẻ đầy sáng khoái.

951. Chương 951:thể Nào Cũng Bất Ngờ

- Chuyện này cứ giao cho hai người bọn con là được rồi. Con sẽ kết hợp với An Đức Lệ Na an bài. - Hàn Kim vô cùng tự tin nói, xem ra việc liên lạc linh hồn với “người ta” làm hẳn vô cùng hưng phấn.

- Không sai, chúng ta sẽ làm tốt việc này. Người không cần lo lắng. - An Đức Lệ Na cười vui vẻ, trong lúc nói chuyện luôn quay đầu liếc nhìn Hàn Kim.

Hàn Kim tương đối rõ ràng bố trí của Ma Ẩn cốc. Thời gian trước lúc Hàn Thạc bố trí kết cấu các loại đại trận của cốc thì năm người Hàn Kim luôn bên cạnh hỗ trợ. Cho nên bọn họ là những người thực sự hiểu rõ đại trận Ma Ẩn cốc nhất ngoài Hàn Thạc.

Có Hàn Kim giúp đỡ An Đức Lệ Na, Hàn Thạc tin tưởng nàng có thể phát huy toàn bộ tài năng của mình. Nhìn hai người này rất có lòng tin, hẳn tự nhiên sẽ để mặc cho bọn họ hành động, gật đầu cười nói:

- Cũng tốt. Vừa khéo ta cũng đang có chút chuyện cần phải làm.

Quay sang Hàn Kim dặn dò thêm vài câu, giải thích cặn kẽ một số thay đổi của trận pháp đặc biệt phải chú, Hàn Thạc giao tất cả tạo trong Ma Ẩn cốc cho hai người.

Lúc vừa rời Tá Kỳ trở về đã báo cáo cho hắn một tin tức, các thế lực liên minh Liệp thần giả đã tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn. Đám Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư, Áo Tác Ai ít ngày nữa sẽ đối mặt với công kích hợp lực của bọn thống lĩnh Liệp thần giả.

Nhìn từ bên ngoài thì mỗi thống lĩnh liên minh Liệp thần giả thực lực đều vô cùng mạnh mẽ. Bọn chúng mấy người một lại cùng hành động. Cứ theo tình hình này, mấy đại quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn tất sẽ phải chiến đấu cực kỳ gian khổ.

Tuy nhiên, Hàn Thạc hiểu rõ tứ đại quân chủ chắc sẽ vẫn còn con át chủ bài riêng. Vùng Đất Hỗn Loạn dù sao cũng là địa phương bọn họ bố trí nhiều năm. Nếu như có thể lợi dụng hình thế đặc thù của Vùng Đất Hỗn Loạn một cách trọn vẹn, tập hợp lực lượng cường đại trong tay, sử dụng phương pháp đặc biệt tấn công, cho dù là một Bán thần cũng có phân lượng.

Mai Cốt quật mà La Cách nói tồn tại Tử Vong nguyên tố mãnh liệt mà hắn dày công bố trí nhiều năm. Chỉ cần ở trong đó, lực lượng của hắn sẽ đại tăng. Tại Mai Cốt quật, La Cách cho dù cùng với Thái Nhĩ giao chiến thì cũng có thể giành thắng lợi bởi vì hắn đã sớm hoà thành một thể với Tử Vong nguyên tố trong đó. Hắn có thể vận dụng tất cả lực lượng của Mai Cốt quật.

Nếu như bọn Liệp thần giả xâm phạm lại tiến vào trong quật, La Cách lợi dụng lực lượng hội tụ của rất nhiều thủ hạ Thượng vị thần để công kích một ai đó có cảnh giới Chủ thần như hắn, có thể trong nháy mắt làm cho đối phương bị thương nặng, thậm chí đánh tan thần hồn. Cũng như La Cách, Thái Nhĩ, Ngõa Tây Tư và Áo Tác Ai cũng không khác lắm, nếu lợi dụng tốt lực lượng trong tay, tạo một số lợi thế của địa đầu xà, họ không phải không có sức đấu một trận.

Nhưng nếu chiến đấu có xảy ra như hy vọng của bọn họ thì nó vẫn là thụ động.

Xuống đáy Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc tìm một tia thần hồn Hàn Hạo bám vào phân thân:

- Bản thể ngươi còn phải bao lâu mới có thể trở về?

- Đã tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn, chắc sau ba ngày nữa sẽ về đến cốc. - Hàn Hạo nghĩ một lúc rồi trả lời.

Gật đầu, Hàn Thạc trầm giọng nói:

- Ta đã để một tia thần thức bám vào ma đầu thăm dò bọn Đạt Cách Mã. Lúc này bọn chúng vẫn đang hồi phục. Ta thấy không có mười ngày nữa tháng thì bọn chúng vẫn không dám tiến vào Ma Ẩn cốc. Có người ở đây, thêm vào Ngũ Hành Giáp Thi, An Đức Lệ Na, Huyết Linh... sử dụng tốt sức mạnh của Ma Ẩn cốc, khi ba tên Đạt Tạt đến công, trong khoảng thời gian ngắn cũng đừng mơ tưởng phá được phòng ngự của cốc.

- Người có chuyện phải đi? - Hàn Hạo sững sốt một chút, lập tức ý thức được gì đó.

Hàn Thạc trả lời:

- Ừm. Ta đi ra ngoài một chuyến. Yên tâm đi, chuyện của ta một khi xử lý xong sẽ trở về ngay. Với lực lượng các người mà ta bố trí ở Ma Ẩn cốc, khả năng bọn chúng lập tức tiến đánh vào đây sẽ không có vấn đề.

- Người đi đi. Con sẽ trông coi nơi này thật tốt. - Hàn Hạo gật đầu.

Dem công dụng các ma trận ở Ma Ấn cốc và phương pháp sử dụng giải thích tường tận cho Tiểu Khô Lâu, sau khi Hàn Thạc bảo đảm hẳn đã thấu triệt thì mời rời đi.

Đỉnh Tuyết Băng, Hàn băng động

Ngõa Tây Tư giống như là bức tượng băng ngồi xếp bằng bên trong. Cả người hẳn bọc trong băng cứng tỏa ra từng luồng khí lạnh thấu xương.

Một bóng người ở cửa động cúi người, cung kính thưa:

- Đại nhân. Thu được tin tức chính xác. Thống lĩnh Liệp thần giả hai đại thần vực Thời Không và Vận Mệnh đang tiến tới đây.

“Rắc rắc rắc”

Bức tượng băng đột nhiên tan vỡ. Hàn băng lực lượng từ người Ngõa Tây Tư bỗng nhiên tỏa ra mãnh liệt. Trên người hẳn bốc ra từng luồng hàn khí. Chậm rãi cử động tay chân, hàn khí trên người Ngõa Tây Tư như hoà làm một với hàn băng động.

- An Tiệp, tin tức chắc chắn không?

Cử động tay chân một hồi, lúc này hẳn mới mở miệng.

Cũng tu luyện Thủy hệ lực lượng, An Tiệp lặng lẽ lùi về sau mấy bước. Từ trên người thủ lĩnh tỏa ra hàn khí thật đáng sợ, cho dù là An Tiệp cũng có chút không chịu nổi:

- Khẳng định không sai. Đang hành quân hướng đến đỉnh Tuyết Băng chính là thống lĩnh Liệp thần giả hai đại thần vực Thời Không và Vận Mệnh. Nghe nói đó là hai thống lĩnh thần bí nhất trong liên minh Liệp thần giả. Không có ai biết thực lực chân chính của bọn họ. Chúng ta phải làm thế nào?

An Tiệp nghiêm nghị, cung kính lên tiếng hỏi.

- Thời Không, Vận Mệnh.

Ngõa Tây Tư nhíu mày, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

Qua một lát, hẳn mới tiếp lời:

- Thống lĩnh tu luyện hai loại lực lượng ý nghĩa thâm ảo này ta khá mong đợi. Nghe nói Vận Mệnh là một loại lực lượng thần kỳ nhất trong mười hai hệ lực lượng. Cao thủ tu luyện Vận Mệnh lực lượng có thể đạt tới cảnh giới Thượng vị thần vô cùng ít. Bọn họ đều là những nhân vật thần bí khó lường. Không biết cảnh giới thủ lĩnh Liệp thần giả này sẽ như thế nào đây.

- Đại nhân. Người tu luyện Thời Không lực lượng cũng vô cùng đáng sợ. Nếu như lại có Chủ thần, bọn chúng thậm chí thần bất tri quỷ bất giác tới được đỉnh Tuyết Băng. Chúng ta có phải nên chuẩn bị sớm?

- An Tiệp có phần thấp thỏm. Ngõa Tây Tư tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ có một người. Nhưng đối phương lại là thống lĩnh Liệp thần giả đến từ hai đại thần vực. An Tiệp không biết mình Ngõa Tây Tư có thể ứng phó được một người hay không.

- Cần chuẩn bị đã sớm chuẩn bị xong.

Ngõa Tây Tư liếc nhìn gã thủ hạ, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của hẳn, hờ hững nói:

- Tu luyện băng hệ lực lượng như chúng ta tâm phải như băng cứng, không sợ bất cứ uy hiếp gì. Người nếu muốn tiến thêm một bước thì phải nhớ kỹ, dù cho lập tức phải chết trong lòng cũng không thể sợ hãi.

- Tạ đại nhân chỉ điểm. - An Tiệp thật lòng cảm kích, cung kính bái Ngõa Tây Tư.

Trong năm đại quân chủ ở Vùng Đất Hỗn Loạn, người không hợp tình hợp lý nhất là Ngõa Tây Tư. Nhưng hẳn cũng có một ưu điểm có tiếng, chỉ cần là thủ hạ tu luyện Thủy hệ lực lượng, hẳn thế nào cũng chỉ ra điểm mấu chốt trên phương diện tu luyện, thường có thể làm cho những kẻ đi theo hẳn thực lực tăng tiến vùn vụt.

Mặc dù An Tiệp tu luyện Thủy hệ lực lượng đã đạt tới Thượng vị thần hậu kỳ, nhưng nếu được thủ lĩnh chỉ điểm sẽ càng tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới cùng như hắn. Ngõa Tây Tư cũng không có lòng đề phòng nên vẫn nói, dường như căn bản không sợ thủ hạ vượt qua mình.

Cũng bởi vì điểm này mà hung thần ác sát từ mười hai đại thần vực tới Vùng Đất Hỗn Loạn, chỉ cần là người tu luyện Thủy lực lượng thì tám chín phần đều sẽ nương nhờ dưới trướng Ngõa Tây Tư.

- Đi đi, nói cho bọn hắn biết không cần tiếp tục thủ ngoại đỉnh Tuyết Băng nữa, vào hết cả trong này đi. Ừm. Mở tất cả tháp năng lượng ra, hội tụ khí băng hàn lên đỉnh Tuyết Băng. Những người không tu luyện Thủy hệ lực lượng thì tạm thời vào trong lòng núi. - Ngõa Tây Tư trầm ngâm một hồi, đoạn bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh cho An Tiệp.

An Tiệp liên tiếp gật đầu, chờ thủ lĩnh căn dặn xong lập tức rời đi, truyền đạt mệnh lệnh của hắn.

Nhưng mệnh lệnh An Tiệp vừa mới truyền đạt, thủ hạ Ngõa Tây Tư còn chưa bắt đầu thi hành thì bầu trời trên đỉnh Tuyết Băng đột nhiên nứt ra một kẽ hở không gian thật lớn. Vô số bóng người từ đó bay vút ra đáp xuống đỉnh Tuyết Băng, ánh mắt âm u lạnh lẽo bắt đầu tìm mục tiêu ra tay.

- Ngõa Tây Tư. Ta có thể đoán trước được bố trí của ngươi. Vận mệnh của ngươi đã định trước. Ra đi. Chúng ta kỳ thực có thể đàm luận, nếu như ngươi không muốn tất cả thủ hạ đều cùng đi con đường diệt vong với ngươi. - Một lão già ngực mang đồ án lục mang tinh (sao sáu cánh), tay cầm một quả cầu thủy tinh với ánh lục quang lấp lánh. Giọng nói của hắn mang theo sự mê hoặc kỳ dị, vang vọng khắp đỉnh Tuyết Băng.

Trong khi nàng nói chuyện. Bên trong vết nứt không gian phía sau rất nhiều nhân ảnh bay ra. Cuối cùng một lão nhân mi dài từ trong khe hở không gian chui ra. Hai tay. Hai tay cầm hai góc không gian. Đem thời không khe hở đóng lại tương tự như đóng cửa.

- Ngõa Tây Tư. Mai Tây Ti đã biết trước hành động của ngươi. Lại thêm ta phong bế không gian nơi này, ngươi trốn không thoát đâu. - Lão nhân mi dài sau khi đóng kín khe hở thời không liền cười ha ha tiến tới Hàn băng động. Hắn phát tay làm không gian uốn khúc, từng tầng gợn sóng bập bênh toả ra.

Đám thủ hạ của Ngõa Tây Tư vốn định lập tức chui vào trong băng động, chợt phát hiện không gian này sinh biến đổi lớn, bị vây khốn không động đậy được, căn bản không có biện pháp giải trừ tất cả chuyện này, làm theo sự tình Ngõa Tây Tư đã phân phó.

- Một tên biết trước hành động của ta. Một tên phong tỏa không gian lại. Hai người các ngươi hợp tác thực là tổ hợp hoàn mỹ nhất. Ta thật sự may mắn. - Âm thanh của Ngõa Tây Tư vọng ra từ trong Hàn băng động. Khi thanh âm vừa dứt, hắn đã xuất hiện nơi cửa động với khuôn mặt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm địch nhân.

- Ngõa Tây Tư. Không chỉ số kiếp của ngươi, mà ngay cả số phận của Vùng Đất Hỗn Loạn cũng đã được định trước. - Lão bà tên là Mai Tây Ti lão vẻ mặt nghiêm nghị nói, dường như bà ta là sứ giả quản lý tất cả, ngón tay xoay xoay thủy tinh cầu.

- Ngươi không phải Chủ thần. - Ngõa Tây Tư nhìn xoáy vào Mai Tây Ti, đoạn đột nhiên nói ra.

- Tu luyện Vận Mệnh lực lượng, ngoại trừ vị kia ra, không ai có thể đạt tới cảnh giới Chủ thần.

Mai Tây Ti chỉ về phương hướng Vận Mệnh thần vực, tiếp lời:

- Cho dù là nguy Chủ thần cũng không có. Chúng ta khác với các ngươi. Các ngươi không có thần cách cũng có thể đạt tới cảnh giới này. Nhưng chúng ta không có thần cách thì vĩnh viễn cũng chỉ là Thượng vị thần.

Dừng một chút, bà ta cười nói:

- Tuy nhiên như vậy cũng là đủ rồi.

Lời đến đây, Mai Tây Ti nhú cặp lông mày, thủy tinh cầu sáng ngời, bà ta đột nhiên quát:

- Đan Ni Tư. Động thủ. Hắn dường như đang chờ người nào đó. Mà người này vậy mà ta không thể đoán được khi nào xuất hiện.

952. Chương 952:đến Rồi

Bản thân Đan Ni Tư là thống lĩnh Liệp thần giả của Thời Không thần vực, nghe Mai Tây Ti nói như vậy cũng có phần kinh ngạc, trong lúc nhất thời dường như không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, ngược lại có vẻ hoài nghi nhìn Mai Tây Ti hỏi:

- Mai Tây Ti, ngươi không phải nói không có chuyện gì có thể thoát khỏi tay ngươi sao?

Thủy tinh cầu màu lục trong tay soi hai tay biến thành màu lục thẫm, các nếp nhăn trên mặt Mai Tây Ti nhúu chặt lại, có vẻ vô cùng cấp bách:

- Đan Ni Tư, đừng nói nhảm nữa, động thủ nhanh lên! Ta cảm giác được Ngõa Tây Tư đang chờ người nào đó, mà người đó hiển nhiên không phải là bằng hữu của chúng ta!

- Ai có thể giúp được hần?

Đan Ni Tư bình tĩnh, không hề lo lắng như Mai Tây Ti, hỏi lại bà ta:

- Ngũ Đại Quân Chủ Vùng Đất Hỗn Loạn còn không lo nổi mình, với lại ngoại trừ cao thủ có cảnh giới Chủ thần thì không ai có thể đột phá không gian phong tỏa của ta, ngươi lo lắng cái gì?

- Ngõa Tây Tư nghĩ rằng nếu người kia đến thì hai người chúng ta sẽ khó mà sống sót để rời khỏi đỉnh Tuyết Băng, hần có loại cảm giác này! Không thể nào làm được, chuyện khẳng định có điểm gì đó kỳ lạ! Đan Ni Tư, chúng ta đã hợp tác nhiều năm, ngươi không tin ta sao? - Mai Tây Ti trừng mắt nhìn Đan Ni Tư, rõ ràng đã nổi giận.

Ngõa Tây Tư có chút run sợ, hần không ngờ rằng Mai Tây Ti chỉ là một Thượng vị thần lại có thần thông này, ngay cả trong lòng hần đang nghĩ gì cũng có thể biết được. Chỉ là, điều khiến cho Ngõa Tây Tư hoài nghi là tại sao đối phương lại không thể đoán được thân phận của tên kia?

Vừa thấy Mai Tây Ti đã nổi giận thật sự, Đan Ni Tư mới ý thức được việc này rất nghiêm trọng. Hần và Mai Tây Ti hợp tác không phải chỉ một hai năm, hần biết rõ thần thông của người cộng tác. Nhất là vào thời điểm mấu chốt này, Mai Tây Ti tuyệt đối sẽ không đoán sai!

Không rườm rà nữa, Đan Ni Tư sắc mặt trầm xuống, đã định ra tay.

Tuy nhiên hần chưa ra tay thì Ngõa Tây Tư đã đi trước một bước, phóng ra cực hàn linh vực. Thần chi linh vực của hần vừa được triển khai, trong Hàn băng động sau lưng hần đột nhiên tuôn ra sương trắng lạnh tới cực độ, trong nháy mắt đã đầy bên cạnh Ngõa Tây Tư.

Hần khổ tu ở Hàn băng động đã nhiều năm, sớm đã tâm linh hợp nhất với sương mù vô cùng lạnh trong động. Những luồng sương mù dày đặc lạnh thấu xương dưới sự khống chế của hần như linh xà hướng về phía Đan Ni Tư và Mai Tây Ti bay tới.

Nơi nào màn sương đi qua, không gian nơi đó phát ra tiếng “ken két” không ngừng, không gian bị Đan Ni Tư phong tỏa giống như là một mặt hồ đông lạnh cũng dần dần xuất hiện khe nứt.

Đám thuộc hạ của Ngõa Tây Ti bị không gian của Đan Ni Tư khóa lại trước đó đột nhiên cảm giác thân thể được buông lỏng, lập tức thoát ra khỏi trói buộc. Không cần thủ lĩnh dặn dò, bọn họ đã khẩn trương chui vào băng động trong đỉnh Tuyết Băng, sợ sẽ bị không gian trói buộc lần nữa.

Sắc mặt Đan Ni Tư biến đổi, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Ngõa Tây Tư, ngươi cho rằng có thể tránh khỏi kiếp nạn này sao? Chỉ cần một mình ta đã có thể đánh bại ngươi. Huống chi ở đây còn có Mai Tây Ti! Có lẽ ngươi không biết, một người tu luyện Vận Mệnh lực lượng, cho dù chỉ là Thượng vị thần cũng có thể làm ngươi khiếp sợ!

Dứt lời, Đan Ni Tư hét lớn một tiếng. Không gian dao động mãnh liệt từ trên phía hần truyền ra. Lực lượng trên người hần ảnh hưởng tới cấu tạo của không gian, trong tích tắc hình thành một không gian lợi nhận (lưỡi đao không gian), chém thẳng tới Ngõa Tây Tư!

Khi không gian lợi nhuận vừa xuất hiện, màn sương trắng của Ngõa Tây Tư liền bị Không gian lực lượng ảnh hưởng nên chẳng những không thể tiếp tục mở rộng, mà còn bị nó áp bức, giống như là thủy triều đảo ngược, ép mạnh về phía Ngõa Tây Tư cùng với Hàn Băng động.

Đúng lúc đó, Mai Tây Ti nham hiểm cười “khắc khắc” rồi nắm ngón tay đột nhiên cắm vào sâu trong thủy tinh cầu. Không biết khi nào trong tinh cầu đã xuất hiện một bóng người mờ ảo, mơ hồ có thể thấy giống Ngõa Tây Tư mấy phần...

Nắm ngón tay trong thủy tinh cầu phóng ra từng tia ánh sáng màu xanh lục nhu hòa. Chúng giống như là những sợi tơ nhỏ bằng sợi tóc, từ từ nổi vào thân thể nhỏ bé giữa thủy tinh cầu.

Sau khi từng sợi tơ sắc lục bao trùm chân tay của thân thể nhỏ bé kia thì Mai Tây Ti đắc ý cười nhạt, sau đó ra sức kéo căng.

Khi Ngõa Tây Tư đang tính dùng băng nham thạch bên cạnh lấp kín toàn bộ khu vực thì đột nhiên cảm thấy thân thể như bị bó buộc, dường như có mấy trăm sợi dây thừng vô hình đang cuốn lấy mình, tay chân không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn không gian lợi nhuận của Đan Ni Tư bỏ tới.

- Ngõa Tây Tư, khi ta và Mai Tây Ti phối hợp thì thực sự vẫn chưa gặp được bao nhiêu địch thủ! Ha ha, người hãy cam chịu số phận đi! - Đan Ni Tư cười nói nhìn không gian lợi nhuận không ngừng tụ tập Không gian lực lượng rất nhanh cất về phía Ngõa Tây Tư đang không thể động đậy.

Trong nháy mắt, lực lượng trong cơ thể của Ngõa Tây Tư bị thúc dục đến mức tận cùng. Màn sương trắng trong chốc lát chui cả vào người hắn. Thân thể của Ngõa Tây Tư nhanh chóng kết băng, dường như hắn và đỉnh Tuyết Băng dung hòa làm một, thành một khối hàn băng cứng rắn nhất vạn năm không đổi!

Không gian lợi nhuận cuối cùng cũng bỏ xuống!

“Ken két ken két...”

Âm thanh chói tai từ phía Ngõa Tây Tư vọng lại, băng cứng do khí cực lạnh trên đỉnh Tuyết Băng ngưng tụ không lập tức bị không gian lợi nhuận cắt đứt mà chỉ bị phá vỡ từng tác một.

Ngõa Tây Tư là trung tâm của tảng băng, hiện giờ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng trào một vòi máu tươi, làm cho tảng băng có màu đỏ máu!

- Đáng tiếc, ta chỉ có thể trói buộc thân thể của hắn, nhưng không thể trói buộc được linh hồn của hắn. Nếu không thì hắn không thể ngưng tụ được băng cứng, hiện giờ có lẽ cũng xong rồi!

Mai Tây Ti có chút tiếc nuối, hai tay cử động, từng đoạn sợi tơ màu xanh lục chui thật sâu vào da thịt của hình nhân.

- Nếu như có thể tìm được mảnh Vận Mệnh thần cách thì người có thể tiến thêm một bước rồi.

Nhờ vào mảnh thần cách đạt tới cảnh giới Chủ thần là người có thể chế trụ được cả linh hồn người khác, đến lúc đó hai người chúng ta có thể nắm quyền cả liên minh Liệp thần giả rồi! - Đan Ni Tư mỉm cười, an ủi Mai Tây Ti.

Theo như hai người nhận thấy, Ngõa Tây Tư đã xong, chỉ còn chờ không gian lợi nhuận cắt nát băng cứng hộ thể của hắn thì thân thể của hắn sẽ bị chia thành hai đoạn.

Lúc này, dưới sự khống chế của Mai Tây Tư, người Ngõa Tây Tư lại bị những sợi tơ vô hình chui vào, thân thể lập tức bị hao tổn lần nữa.

Một Đan Ni Tư, một Mai Tây Ti, hai người hợp tác quả nhiên cực kỳ khủng bố. Mỗi một bước của Ngõa Tây Tư đều bị Mai Tây Ti nhìn ra, dưới sự hợp tác của hai người, từ đầu tới cuối hắn đều rơi vào trạng thái bị động, cuối cùng hoàn toàn thất thủ!

Hai kẻ kia nói cười thoải mái, không hề xem đỉnh Tuyết Băng ra gì. Trong lòng cả hai đều hiểu rõ, chỉ cần Ngõa Tây Tư chết, cho dù đỉnh Tuyết Băng có bố trí bao nhiêu kết giới thì cũng không thể phát huy được thực lực chân chính.

Bằng vào những Thượng vị thần chưa đến cảnh giới Chủ thần kia, muốn đối phó với hai người bọn họ, quả là chuyện viển vông!

- Đợi một chút, Ngõa Tây Tư vẫn còn có chỗ dựa, hấn đang chờ tên kia đến. Giết hấn trước đã, chúng ta chỉ cần đợi tên kia chui đầu vào lưới! - Mai Tây Ti tăng cường lực lượng vào mười ngón tay, chúng hóa thành những sợi tơ nhỏ tiếp tục quấn chặt Ngõa Tây Tư, xem ra là muốn nhanh chóng dứt trận chiến này.

- Đại nhân! - Vất vả lắm mới chui được vào bằng động, nhưng mắt thấy thủ lĩnh dường như không còn chút sức lực nào đánh trả không gian lợi nhận đang cắt tới, An Tiệp hai mắt đỏ kè rống lên.

- Cứu đại nhân! - Tất cả thủ hạ của Ngõa Tây Tư đã chui vào bằng động trong lòng chỉ có một ý nghĩ này. Mặc dù thường ngày thủ lĩnh không chút khách khí với bọn họ, đôi khi trực tiếp xuất thủ giáo huấn, nhưng vào thời điểm mấu chốt, đám thủ hạ của hấn vẫn một lòng trung tâm, không hề sợ chết từ trong bằng động xông ra, liều mạng nhằm về phía hai thống lĩnh Liệp thần giả.

- Tìm chết! - Đan Ni Tư cười khẩy, không gian quanh người lại dao động. Bên cạnh mấy tên thủ hạ cầm đầu của Ngõa Tây Tư đột nhiên xuất hiện những lỗ không gian cỡ nắm tay nhưng lại có lực hút không thể kháng lại, hút hết bọn chúng vào. Thân thể mấy người đó dường như biến thành trạng thái lỏng, dưới hấp lực mãnh liệt của lực lượng thứ nguyên kia, huyết nhục, linh hồn, xương cốt đều bị hút vào, trong chốc lát đã tan biến không còn sót lại chút gì.

Trong bằng, Ngõa Tây Tư hai tròng mắt như muốn phun lửa, mặc dù thân thể hấn bị người khác trói buộc nhưng tình thế xung quanh vẫn cảm nhận rõ ràng. Cho đến bây giờ, hấn mới phát hiện ra những tên thủ hạ thường ngày hấn tùy ý đánh chửi này lại trung thành như thế với hấn. Bởi vì thế, mắt thấy bọn họ đi vào chỗ chết, Ngõa Tây Tư mới nổi điên lên.

Đáng tiếc, thân thể của hấn đang bị Mai Tây Ti vây khốn, lại không ngừng phải hao tổn thần lực trong cơ thể để đối phó với không gian lợi nhận của Đan Ni Tư, nên hấn chỉ có thể trợ mắt nhìn thủ hạ của mình từng người một nối tiếp ra đi mà không có cách nào thoát khỏi trói buộc để cứu bọn họ!

- Thế nào còn chưa tới, sao ngươi vẫn chưa tới?! Chẳng lẽ ngươi vẫn luôn lợi dụng ta? Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Ngõa Tây Tư trợn trừng mắt nhìn về phía trước, trong lòng tràn ngập hận thù, một loại cảm giác bị phản bội khiến hấn phát khùng, thậm chí có ý nghĩ bất chấp tất cả vứt bỏ cái thân thể này, bắt địch nhân chết chum!

Không biết là có phải nghe được tiếng hét trong lòng của Ngõa Tây Tư hay không mà từ xa một tiếng rít chói tai truyền đến. Từ phương hướng phát ra âm thanh, một loạt sinh vật kỳ dị dữ tợn đáng sợ nhe những cái răng trắng ớn nhon hoắt tụ tập chỉ chít trên bầu trời, giống như là mây đen đang áp tới.

Lực lượng tà ác tàn nhẫn toát ra từ vô số sinh vật này. Bức màn chắn không gian phong tỏa trên đỉnh Tuyết Băng của Đan Ni Tư gần như chỉ một đòn của bọn chúng đã lập tức vỡ tan!

Khi không gian phong tỏa vừa vỡ thì đoàn sinh vật kỳ lạ đó tản ra, từng con rít gào vô tới đám thủ hạ Liệp thần giả của Đan Ni Tư và Mai Tây Ti. Đỉnh Tuyết Băng đột nhiên tối sầm lại, mỗi một góc đất trời đều thấy bọn chúng có mặt.

Hai mắt Ngõa Tây Tư như bắn ra hào quang mừng rỡ khôn cùng. Chứng kiến những sinh vật kỳ dị bên cạnh chỉ một tích tắc, thân đang lâm tuyết cảnh, hấn ý thức được bản thân mình đã không tin sai người. Hấn biết, cơ hội báo thù của mình đã tới!

“Chi chi! Chi chi! Chi chi!”

Mười bảy lưới phi kiếm như xé rách hư không, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh Tuyết Băng. Không đợi Đan Ni Tư và Mai Tây Ti kịp phản ứng, chúng đã chụp cả hai tên lại, phi kiếm tung hoành ngang dọc, giao nhau dệt thành từng đạo hàn mang, hình thành một tấm lưới có mắt lưới cực khít bao vây hai người lại.

Tấm lưới đó đang không ngừng thu chặt lại!

953. Chương 953:ngăn Cơn Sóng Dữ

Đan Ni Tư và Mai Tây Ti hai người vui quá hóa buồn, chưa kịp giết Ngõa Tây Tư thì ngược lại chính mình đã bị nhốt một cách không rõ ràng. Khi bọn hắn kịp phản ứng thì phát hiện quanh người kiếm quang lạnh lẽo cực kỳ lăng lệ, sự sắc bén khiến cả hai tên vô ý thức lùi sát vào trung tâm.

Sự khống chế của cả hai đối với Ngõa Tây Tư bởi vì bản thân tay chân đại loạn mà sụp đổ. Lợi nhận do Không gian lực lượng hình thành cũng không thể duy trì sức mạnh đáng sợ của nó, vô pháp gây áp lực với Ngõa Tây Tư nữa.

Mai Tây Ti càng thêm sợ hãi, Vận Mệnh lực lượng trong thủy tinh cầu do dao động linh hồn của bà ta quá hỗn loạn nên bỗng chốc không còn tác dụng.

Ngõa Tây Tư chỉ cảm thấy người nhẹ đi, tay chân đột nhiên lại có thể động đậy, lực lượng vừa mới trói buộc hắn đã biến mất. Áp lực vừa nhẹ đi, màn sương trắng lượn lờ quanh người nhanh chóng ngưng tụ lại thành một luồng sáng, va chạm mạnh với không gian lợi nhận (lưỡi dao không gian).

Đan Ni Tư bị mười bảy thanh phi kiếm vây khốn, không thể tiếp tục cung cấp thần lực duy trì không gian lợi nhận. Đối mặt với một kích phát tiết cơn giận dữ của Ngõa Tây Tư, không gian lợi nhận không ngoại lệ bị đánh tan thành bạch quang rồi biến mất không thấy.

Băng hàn thần lực vận chuyển vài vòng, Ngõa Tây Tư quét sạch Vận Mệnh thần lực trong cơ thể, đoạn lạnh lẽo liếc xéo hai kẻ vừa suýt giết chết hắn đang bị mười bảy thanh phi kiếm vây lại.

- Là ai? Ra cho ta! - Đan Ni Tư thấy lạnh cả sống lưng. Hắn có thể cảm giác được nguy cơ mãnh liệt đang phục ở gần đó, nhưng trước sau vẫn không thể nắm được vị trí mà đối phương ẩn nấp.

Mai Tây Ti sắc mặt nghiêm trọng, thủy tinh cầu sắc lực trong tay bà ta phát ra ánh sáng nhạt, chiếu rọi khuôn mặt âm u đáng sợ của chủ nhân. Mai Tây Ti đã sớm không còn tiếp tục gây áp lực với Ngõa Tây Tư nữa, ngược lại chuyển toàn bộ tinh lực dùng để khám phá ra kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hai kẻ thống lĩnh đều thâm hiểu, người đang ẩn nấp có thực lực vô cùng đáng sợ, hơn nữa hắn đang sử dụng lực lượng mà bọn họ không biết rõ. Vào giây phút này, một địch nhân không nắm được hành tung là một kẻ có sức uy hiếp rất mạnh, nhất là khi thực lực của hắn còn mạnh hơn cả Ngõa Tây Tư!

Không biết vì sao Mai Tây Ti sử dụng thủy tinh cầu lần nào cũng phát huy hiệu quả, nhưng đem áp dụng với người đang ẩn nấp kia thì lại không có tác dụng. Bất luận bà ta có đưa vào bao nhiêu Vận Mệnh thần lực, trong thủy tinh cầu cũng không hiện lên bóng dáng của người kia!

- Vẫn không tìm được hả? - Đan Ni Tư bắt đầu sốt ruột hỏi. Bởi vì khi băng cứng trên người Ngõa Tây Tư tan chảy hết, hắn ngay lập tức có thể khôi phục sức chiến đấu.

Một kẻ mai phục trong bóng tối mai phục làm cho cả hai như đứng trên đồng lửa. Hơn nữa còn một Ngõa Tây Tư không bị khống chế, bọn chúng đều mơ hồ cảm thấy lần này có phần không hay rồi.

- Thật là kì quái, không tìm ra!

Giọng nói của Mai Tây Tư pha lẫn nét hoảng sợ. Sự tự tin của bà ta bây giờ và trước đây hoàn toàn khác.

- Chỉ cần toàn lực xuất thủ, ta gần như có thể đoán trước chiều hướng của Chủ thần không có thần cách. Nhưng người này rõ ràng đã ở chỗ này mà ta lại không thể nắm rõ được!

- Tình hình đã như vậy. Ý của ngươi như thế nào? - Đan Ni Tư nhích lại gần Mai Tây Ti. Bởi vì mười bảy thanh phi kiếm dẹt nên đang không ngừng thu hẹp lại, hắn cảm thấy bị uy hiếp mãnh liệt, cho nên không thể không cùng đứng chung với Mai Tây Ti ở dải đất trung tâm kiếm vòng.

- Ngoài Chủ thần sở hữu thần cách hay mảnh thần cách, chỉ có người tinh thông linh hồn lực lượng mới có thể thoát khỏi sự trói buộc của Vận Mệnh lực lượng! Hắn hiển nhiên không thể là một trong mười hai đại Chủ thần! Hoặc là hắn sở hữu mảnh thần cách, hoặc là linh hồn lực lượng của hắn đã đạt đến mức độ có thể thay đổi Vận Mệnh! - Mai Tây Ti trầm ngâm một lát, đoạn trầm trọng nói.

Lời vừa nói ra, Đan Ni Tư có phần ngơ ngác. Chủ thần có mệnh thần cách do lo lắng sẽ bị mười hai đại Chủ thần đuổi giết nên sẽ không dám tùy tiện thể hiện lực lượng của mình, thậm chí không dám xuất hiện ở Chúng Thần đại lục. Thông thường họ đều ẩn nấp ở các vị diện hẻo lánh yên tĩnh tu luyện. Nhân vật như vậy vô cùng hiếm. Ít nhất mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm không chắc đã xuất hiện một người ở Chúng Thần đại lục.

Người không có mệnh thần cách mà có thể nhờ vào sự linh ngộ sâu sắc của mình đối với linh hồn lực lượng để thoát khỏi Vận Mệnh tương tự cũng vậy! Bất luận là ai thì loại nhân vật này khẳng định tuyệt đối vô cùng cường đại, sự mạnh mẽ biến thái ấy làm cho Đan Ni Tư và Mai Tây Ti lòng thâm khiếp sợ!

- Chúng ta nhất định phải ra ngoài! - Mắt thấy lưới kiếm đang dần dần thu chặt lại, không bao lâu nữa sẽ bao vây bọn họ, Đan Ni Tư trầm giọng nói.

- Phương diện này ta không am hiểu... - Mai Tây Ti cười khổ. Bà ta tu luyện Vận Mệnh lực lượng, vốn không phải nhờ vào sức mạnh để tranh đấu, mà lưới kiếm hiển nhiên không chịu ảnh hưởng của Vận Mệnh lực lượng, cho nên bà ta bất lực.

Đan Ni Tư trầm mặc một hồi, bỗng nhiên Không gian lực lượng trên người dao động mãnh liệt. Hắn định dùng cách mở một không gian thông đạo để thoát ra.

Nhưng ngay khi phóng không gian thần lực, hắn đột nhiên lại phát hiện lực lượng mười bảy thanh phi kiếm đang vây quanh bọn họ vậy mà ảnh hưởng tới kết cấu vật chất của không gian. Hắn và Mai Tây Ti cảm thấy không gian bọn họ đang ở có đôi chút xa lạ, lạ là không ngờ không gian thần lực của hắn lại không thể mở ra một khe hở nhỏ trong không gian cho hắn rời đi.

- Làm sao vậy? - Mai Tây Ti kinh hãi, bà ta thấy cộng sự giật mình, rồi hắn đột nhiên cứ ngẩn ra, bèn dò hỏi.

- Tên này thật là đáng sợ! - Đan Ni Tư nói.

Thở sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, hắn nắm lấy Mai Tây Ti, cả hai như là một làn khói nhẹ, bay vào trong một quyền trục.

“Phù phù”

Quyển trục bỗng bành tung bay, trong lưới kiếm truyền ra dao động không gian mãnh liệt. Một luồng ánh sáng cực mạnh loé lên, hai người đã biến mất khỏi võng kiến, rồi xuất hiện trên chín tầng trời đỉnh Tuyết Băng.

- Đan Ni Tư, người, người, người phá huỷ không gian mà ngàn năm mới tạo thành rồi sao? - Mai Tây Ti đột nhiên la hoảng lên.

Đạt tới cảnh giới cường giả Không gian lực lượng như Đan Ni Tư, có thể nhờ vào thể ngộ về lực lượng không gian tạo ra một không gian nhỏ thuộc về chính mình. Ở trong không gian mà hắn tạo ra, hắn là thần không gì không làm được, tất cả mọi việc đều do hắn nắm trong tay!

Quyển trục vừa mới hư hỏng chính là nền tảng của không gian, bên trong có chứa một vị diện rất nhỏ, ngoại trừ không có sự sống của sinh vật thì tất cả như thung lũng hồ nước... đều có hết, những thứ này đã hao tổn của Đan Ni Tư một ngàn năm. Hắn sở dĩ cùng đi với Mai Tây Ti chính là hi vọng một ngày kia có thể tìm được cho cộng sự một mảnh Vận Mệnh thần cách, rồi Mai Tây Ti có thể tạo cho không gian của hắn một chút Vận Mệnh lực lượng, rồi tiếp tục tìm kiếm cường giả Sinh mạng, làm cho vị diện chưa hoàn thành kia thật sự thành hình.

Một khi hắn đã tạo thành vị diện, sinh mệnh sẽ vận chuyển bình thường theo quỹ đạo của Vận Mệnh, hắn và Mai Tây Ti có thể hoàn toàn thoát ly khỏi Chúng Thần đại lục. Trong vị diện ấy, bọn họ không có thứ gì là làm không được, cho dù là Chủ thần có thần cách cũng không thể chiến thắng hắn trong không gian đó, thật sự tự do tự tại muốn làm gì thì làm!

Chủ thần có thần cách là vô địch, nhưng nếu như bọn họ có thứ này dựa vào, Chủ thần không lập tức giết chết bọn họ, thì chỉ cần trốn vào trong vị diện ấy là có thể bình yên vô sự rồi.

Một cái vị diện không gian khác thường chưa thật sự hoàn thành hôm nay đã hồng hoàn toàn.

Mai Tây Ti thấy tâm huyết nhiều năm của mình và Đan Ni Tư bị một lửa tiêu hủy, còn kích động hơn so với chủ sở hữu, đột nhiên phun một ngụm máu tươi lên trên mặt thủy tinh cầu. Trong tích tắc, linh hồn bà ta và thủy tinh cầu dường như trở thành một thể, bên trong thủy tinh cầu vậy mà lại xuất hiện một bộ não người rõ ràng, tủy não, bán cầu trái, phải...

Một người sống nhất thiết phải có não. Trung tâm của thủy tinh cầu tất cả đều hiện ra rõ ràng, một luồng khói màu tro lơ lửng lơ trôi lơ lửng, dường như là thần hồn của một người.

Dần dần, một bóng người từ từ hiện lên, từng cụm mây trắng ở xung quanh nhanh chóng di chuyển, bay về một hướng nào đó.

Đan Ni Tư hai mắt phát ra ánh sáng rạng rỡ kì dị, chăm chú nhìn bóng dáng hiện lên trong thủy tinh cầu.

Vài giây sau, Đan Ni Tư đột nhiên phát hiện được cái gì đó, khuôn mặt ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn trời.

Một bóng dáng nhợt nhòa trong đám mây phía trên đỉnh đầu hai người chợt vọt tới, phát ra sát khí nồng nặc, giống như là nước trong biển máu bị vỡ đê, cuộn cuộn ầm ầm cuốn xuống.

- Ở phía trên! - Đan Ni Tư chấn kinh, một tay nắm lấy Mai Tây Ti, lập tức dùng không gian di động né tránh, hơn nữa thuận tay vỗ vào Mai Tây Ti hai tay đang nắm chặt thủy tinh cầu.

Mai Tây Ti bỗng chốc tỉnh lại, trong mắt toàn là tơ máu dày đặc, hai dòng máu tươi đỏ thẫm từ bên trong mũi chảy ra.

Lấy linh hồn của mình làm trung gian, miễn cưỡng dò xét vốn là chuyện không nên làm, cho nên bà ta phải trả một giá khá đắt.

Phía dưới, bọn ma đầu lồng lộn khắp nơi. Thủ hạ của Ngõa Tây Tư toàn bộ vọt ra, hướng về những Liệp thần giả xâm phạm liễu mạng. Còn hần được giải thoát từ trong hàn băng, phát hiện Đan Ni Tư và Mai Tây Ti bị mười bảy thanh phi kiếm vây khốn, nhưng cũng không lập tức tiến lên liễu mạng, mà đứng ở một bên nhìn chòng chọc vào hai tên, vừa ra tay chém giết không nương tay đám Liệp thần giả.

Khi Đan Ni Tư và Mai Tây Ti lợi dụng cấu trúc không gian vị diện ngàn năm rời đi, Ngõa Tây Tư đã đóng băng chín Thượng vị thần của liên minh Liệp thần giả.

- Ngõa Tây Tư, chúng ta giết đứa con gái trước! - Đột nhiên, phía trên đỉnh Tuyết Băng vọng xuống âm thanh của Hàn Thạc.

Tâm niệm vừa động, chín luồng hàn khí mịt mù từ Ngõa Tây Tư bắn ra, vừa khéo trúng người chín Thượng vị thần vừa đông cứng thành những bức tượng băng.

“Ken két! Ken két!”

Chín bức tượng băng chia năm xẻ bảy, thân thể của chín Liệp thần giả bị chia thành mấy trăm khối nhỏ, từng cục máu thịt bị băng bọc lại nứt bay ra ngoài, rơi cái “rộp” xuống đất!

- Tới đây! - Ngõa Tây Tư cười lạnh, bộ dáng cười dữ tợn âm u, không thèm để ý đến màn giết chóc hỗn loạn trên đỉnh Tuyết Băng, nhìn lên Mai Tây Ti đang trào hai dòng máu tươi trên bầu trời nhếch mép, như là một ác ma khát máu!

Khi ở tại đỉnh Tuyết Băng, hần trở mắt nhìn mấy thủ hạ cao thủ vì hần mà bị giết, nhưng lại bất lực. Khi đó Ngõa Tây Tư đã thề, chỉ cần mình có thể thoát khỏi, nhất định không tiếc trả mọi giá phải bắt được đôi cầu nam nữ Liệp thần giả kia. Vào thời khắc gian nan thống khổ nhất, Ngõa Tây Tư đã chịu đựng được, thời khắc mà hần tưởng chết chắc đã qua, bây giờ hần đòi nợ máu phải trả bằng máu!

Hiện giờ Hàn Thạc tới rồi, hần đã không còn phải đơn độc chiến đấu nữa!

- Đỉnh Tuyết Băng không phải nơi dễ xông vào đâu! - Ngõa Tây Tư phóng thẳng lên trời, hợp với Hàn Thạc một trên một dưới cùng giáp công hai kẻ xâm phạm.

954. Chương 954:tính Toán Chu Toàn

Đan Ni Tư và Mai Tây Ti đều đầy tự tin khi đến. Một người giữ chân Ngõa Tây Tư, một người phong tỏa đỉnh Tuyết Băng khiến vị quân chủ này chẳng khác ba ba trong rọ.

Hai tên đều không ngờ lại gặp phải tình huống này. Chẳng những không thể tiêu diệt Ngõa Tây Tư và thủ hạ của hắn, ngược lại chính mình lại lâm vào tình huống cực kì bất lợi.

Hàn Thạc từ trên chín tầng trời bay vút xuống, thi triển ma công ra. Sát khí toàn thân ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ che phủ cả đất trời, vây chặt hai thống lĩnh Liệp thần giả lại.

Ngõa Tây Tư vung một trảo, từ trong Hàn băng động bay ra một cột băng dài mười mét. Băng óng ánh như bạch ngọc, toả ra từng luồng khói trắng. Lực lượng băng hàn cực độ từ đầu cột băng bắn ra.

Cột băng trông như một cây trường thương, mang theo lực lượng lạnh giá nhất của đỉnh Tuyết Băng. Nó dường như là lực lượng kết tinh của đỉnh Tuyết Băng. Nó vừa xuất hiện, nhiệt độ vốn vô cùng giá lạnh trên đỉnh Tuyết Băng lại giảm xuống một tầng nữa.

Cự chưởng từ trên không trung đè xuống, sát khí và hàn khí theo đó xung kích, vang lên những tiếng “xèo xèo”. Từng chùm khói nhẹ bốc lên.

Mai Tây Ti rất vất vả mới đẩy được Hàn Thạc ra xa, chợt phát hiện mình đã trở thành mục tiêu công kích. Bà ta lập tức nhích lại gần Đan Ni Tư. Đan Ni Tư vừa mới thoát khỏi kiếm vòng của Hàn Thạc, thấy đã không còn lực lượng trói buộc nữa, hắn một tay bắt lấy Mai Tây Ti, khẽ vận Không gian lực lượng, đột nhiên thuấn di lên trên đỉnh Tuyết Băng.

Mười ngón tay Mai Tây Ti kích thích thủy tinh cầu. Dường như bên trong quả cầu có thứ gì đó đan vào nhau. Vô số sợi tơ màu lục giống như tóc ràng rịt vào nhau, quấn thành một đồ án kì dị.

Đột nhiên, toàn thân Ngõa Tây Tư như bị cứng lại, cây trường thương bằng băng trong tay mất khống chế, đâm thẳng về phía Hàn Thạc.

Biến cố diễn ra quá đột ngột, hắn căn bản không kịp thu tay lại thì cột băng trong tay đã đâm thẳng về cự chưởng trên bầu trời.

- Hàn Thạc, tránh đi! - Hắn không kịp thay đổi, chỉ có thể hét lớn.

- Không sao cả! - Hàn Thạc bị che khuất sau cự chưởng cười nhạt. Cự chưởng do sát khí cùng hàn khí ngưng kết thành bông chốc bị đánh tan. Từng luồng sát khí tiêu tan biến thành khói nhẹ trôi dạt sang một bên.

Cùng lúc đó, một bóng người hùng vĩ đột nhiên xuyên qua từ bên cạnh, nhanh chóng lướt về hướng Đan Ni Tư.

Tâm thần chợt động, mười bảy thanh phi kiếm quỷ thần khó lường lần thứ hai xuất hiện từ tám hướng, chuẩn bị vây khốn hai người Đan Ni Tư lại.

Tuy nhiên có kinh nghiệm trước đó, Đan Ni Tư đã có ý cảnh giác. Không đợi mười bảy thanh phi kiếm tiếp cận, hắn lập tức di chuyển trong nháy mắt, cẩn thận không để lực lượng phi kiếm hình thành thế hợp vây.

Mai Tây Ti bằng vào sức mạnh riêng bản thân, không có sự phối hợp của Đan Ni Tư nên chỉ có thể ngăn cản Ngõa Tây Tư chốc lát. Chỉ dựa vào lực lượng của một mình bà ta, căn bản không thể tiêu diệt được vị quân chủ này.

Đồng thời với khi cột băng bay về phía bầu trời, thần lực trong cơ thể Ngõa Tây Tư đang dâng trào bỗng nhiên cuộn cuộn phóng ra bên ngoài. Không phải phân ra thần lực để đối phó không gian lợi nhận như trước đó, chỉ sau ba nhịp hô hấp hắn đã thoát ra khỏi lực lượng trói buộc mình.

“Phi!”

Mai Tây Ti phun ra một vòi máu tươi. Vận Mệnh thần lực của bà ta thi triển để bao vây Ngõa Tây Tư, nhưng sau khi hắn dùng sức mạnh thoát khỏi khống chế của mình, lần thứ hai bà ta không tránh khỏi lại thụ thương.

Vòi máu đỏ phun lên trên mặt của thủy tinh cầu. Nó liền biến thành sắc đỏ như máu rất yêu dị, thoát trông vô cùng tà ác, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Đan Ni Tư. Rút lui đi. - Hít sâu một hơi, Mai Tây Ti sắc mặt tái nhợt, cảm thấy bất lực.

Trong tình thế bị mười bảy thanh phi kiếm của Hàn Thạc truy đuổi, Đan Ni Tư chỉ có thể không ngừng tiến hành thuận di khoảng cách ngăn tránh né, bà ta lại không thể vây khốn hoàn toàn Ngõa Tây Tư. Như vậy chuyện bị thua chỉ là sớm hay muộn. Cho nên Mai Tây Tư không thể không nói như vậy với Đan Ni Tư.

Chuyện tới bây giờ, Đan Ni Tư cũng biết tình thế cực kỳ không ổn đối với bọn họ. Mắt thấy thương thế của Mai Tây Ti càng nặng thêm, lại vẫn không thể uy hiếp đến Ngõa Tây Tư, hấn đột nhiên ý thức được việc hợp lực đối phó một Chủ thần có cảnh giới ngang bằng mặc dù có thể chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nếu đối mặt với hai người thì thiệt thòi chính là bản thân mình.

Đan Ni Tư cũng muốn lập tức rời đi, nhưng đám thủ hạ Liệp thần giả mà hấn và Mai Tây Ti mang tới còn đang ở trên đỉnh đỉnh Tuyết Băng chém giết với người khác. Vốn thủ hạ của hấn đã hoàn toàn lâm vào thế yếu, mà một khi hấn và Mai Tây Ti bất chấp tất cả rời đi thì bọn chúng e rằng đừng hòng rời đi được bắt cứ ai.

Những người đó đều là thủ hạ tinh nhuệ, nếu bọn chúng đi đứt hết, nguyên khí của bọn họ nhất định sẽ bị tổn thương. Cho dù liên minh Liệp thần giả có giành được thắng lợi trận chiến này tại Vùng đất hỗn loạn tranh đấu đi nữa, không có những thủ hạ đó, bọn họ sau này cũng rất khó lấy được chủ động trong việc phân chia lợi ích.

Bởi vậy Đan Ni Tư do dự, trầm nghĩ nên lựa chọn một thời cơ thích hợp như thế nào, một lần nữa mở ra không gian thông đạo, cùng mang đám thủ hạ của mình rời khỏi đỉnh Tuyết Băng.

Trong khi Đan Ni Tư đang suy nghĩ về thủ hạ của mình, trong lòng Hàn Thạc vô cùng buồn bực. Lấy khả năng của hấn và Ngõa Tây Tư, tuyệt đối có thể giết được hai người đối phương. Đáng tiếc, Đan Ni Tư vì tu luyện Không gian lực lượng, hơn nữa bởi vì sợ hãi mười bảy thanh phi kiếm hình thành kiếm vòng hợp vây cho nên hấn liên tục tiến hành thuận di không ngừng.

Đỉnh Tuyết Băng cực lớn, Đan Ni Tư sẽ không dừng ở nơi này quá lâu. Loại thuận di trong khoảng cách ngắn như thế này cũng không tiêu hao của hấn nhiều thần lực cho lắm. Bởi vậy, tuy Hàn Thạc và Ngõa Tây Tư rất có lòng tin, nhưng trước sau vẫn không có cách nào bắt lấy đối phương, càng không thể quang minh chính đại đánh một trận với hấn.

Nếu như cuộc chiến thực sự xảy ra tại Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc có ít nhất bảy phương pháp lợi dụng trận pháp trong cốc thay đổi cả không gian lực lượng, làm cho Đan Ni Tư vô pháp nhẹ nhàng thi triển thuận di trong không gian và biến hóa vị trí được. Như vậy hấn có thể ung dung tiêu diệt đối phương rồi.

Đáng tiếc, nơi này là đỉnh Tuyết Băng. Nó không có bất kì trận pháp nào để có thể mượn dùng. Trên đỉnh Tuyết Băng hàn khí quanh năm không tiêu tan, nhưng vẫn chưa đạt đến mức đông cứng được cả không gian. Cho nên Hàn Thạc chỉ có thể trơ mắt nhìn Đan Ni Tư không ngừng thuận di như linh xà mà không thể làm gì.

Hấn bất chợt phát hiện ánh mắt đối phương lập loè, thỉnh thoảng hướng chú ý về phía đám thủ hạ Liệp thần giả, nên đã biết Đan Ni Tư đang tính toán gì.

“Chính là như thế!” Hàn Thạc hiểu rõ trong tình huống Đan Ni Tư có đề phòng thì rất khó dùng mười bảy thanh phi kiếm để vây khốn hấn, nhưng cũng không thể không duy trì gây áp lực liên tục cho đối phương, còn để phòng ngừa hấn có thời gian tạo ra khe hở không gian đưa cả đám thủ hạ chạy thoát.

Hai người truy đuổi không ngừng. Đan Ni Tư chụp lấy Mai Tây Ti cũng thuận di liên tục. Một thoáng ở trên trời thì nháy mắt sau đã xuống vùng rừng núi, rồi lại lẫn vào trong hai nhóm người đang giao chiến, Hàn Thạc và Ngõa Tây Tư từ đầu đến cuối vẫn không đuổi kịp.

Trong nhất thời, trận đấu của bốn người rơi vào trạng thái giằng co.

Từng ý nghĩ loé lên trong đầu Hàn Thạc. Khoảnh khắc này nếu có người tiến vào trong não hấn sẽ phát hiện thần thức của hấn giống như là một vòng xoáy sâu thẳm giữa bầu trời đầy sao, tạo thành một quỹ đạo

chuyển động nhanh chóng làm cho người người mê say.

Các ý niệm vừa hiện lên, Hàn Thạc lại bác bỏ hết. Vì có thể tiêu diệt hai thống lĩnh Liệp thần giả mà hắn đang từng bước tìm biện pháp, định lập một phương án khả thi khiến đối phương và người của chúng không thể tìm được đường thoát khỏi đỉnh Tuyết Băng.

Không biết phải chăng vì phân tâm suy nghĩ làm thế nào đối phó Đan Ni Tư mà mười bảy thanh phi kiếm đang truy đuổi tốc độ không còn nhanh chóng như trước, dần dần làm cho hai người Đan Ni Tư có thời gian tạm nghỉ.

Đan Ni Tư tu luyện Không gian thời gian lực lượng nên nắm chuẩn được biến hóa này, lòng thầm vui vẻ. Hắn sử dụng không gian thuần di càng lúc càng nhanh, sau mỗi một lần sử dụng thuần di, tốc độ của mười bảy thanh phi kiếm lại chậm mất một giây.

Dần dần, trải qua mấy chục lần thuần di, mười bảy thanh phi kiếm trở nên chậm chạp hẳn, không thể lập tức bao vây hắn lại được.

Thời gian vậy là đủ rồi. Đan Ni Tư vui mừng, tức thì sử dụng Không gian lực lượng, hình thành nhiều vòng dao động không gian ở xung quanh hắn. Rồi mạnh mẽ xé rách không gian tạo thành một khe hở xuất hiện ở phía sau lưng hắn.

- Rút. Trở về hết! - Đan Ni Tư đứng giữa đám thủ hạ Liệp thần giả đang không ngừng lùi về sau đột nhiên nghiêm nghị quát.

Lần thuần di này, Đan Ni Tư vừa khéo xuất hiện ở phương hướng bọn thủ hạ của hắn tập trung. Một khe hở không gian được tạo thành ở vị trí cực kì khéo léo đằng sau bọn chúng. Tất cả điều này Đan Ni Tư tính toán vô cùng chính xác, không sai một ly một tí.

Thủ hạ Liệp thần giả của Đan Ni Tư đang bị bảy ma đầu che cả bầu trời và thủ hạ Ngõa Tây Tư đuổi giết tan rã. Vừa thấy hai vị thống lĩnh ở phía sau, hơn nữa còn thấy khe hở không gian hình thành liền không chút nghĩ ngợi, chúng vội vàng bay vút tới phía này.

- Không ổn. Hàn Thạc, ngăn bọn chúng! - Ngõa Tây Tư hét lớn vọt tới.

Dường như là bị tiếng hét của Ngõa Tây Tư thành linh đánh thức, mười bảy thanh phi kiếm vẫn cứ truy đuổi hai người Đan Ni Tư mà mình lại không có động tác gì khiến Hàn Thạc chấn động mạnh. Rất nhanh ý thức được điều gì, hắn sốt ruột phóng tới chỗ hai người đối phương.

- Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư. Chờ chúng ta và các thống lĩnh khác tụ tập lại. Lần thứ hai quay trở lại! Đến lúc đó, Ma Ẩn cốc, đỉnh Tuyết Băng đều sẽ bị phá hủy hoàn toàn! Ha ha ha! - Đan Ni Tư nhe răng cười dài, cầm lấy tay Mai Tây Ti chui vào khe hở không gian.

Cũng đúng lúc này, tốc độ chậm chạp của mười bảy thanh phi kiếm trước đó với sức mạnh tăng mấy lần ầm ầm công tới. Đồng thời, Vạn Ma Đỉnh từ trên trời giáng xuống, hàng trăm hàng ngàn ma đầu đột nhiên quay hết lại về đỉnh. Nó bỗng phát ra ánh sáng màu đen mãnh liệt chói mắt, mang theo sức mạnh kinh thiên động địa chiếu về phía hai người Đan Ni Tư.

- Đi! - Đan Ni Tư kinh hãi vô cùng. Tốc độ càng nhanh hơn một bậc, kéo Mai Tây Ti cùng vào khe hở không gian.

Hai người vừa mới tiến vào thì mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma đỉnh đồng thời dồn toàn bộ công kích về khe hở không gian. Chỉ trong tích tắc, khe hở không gian bị Đan Ni Tư xé rách dường như chịu ảnh hưởng, nổ tung bắn ra ánh sáng chói lọi.

“!”

Trong khe hở không gian vọng lại âm thanh sợ hãi rú lên thảm thiết của Đan Ni Tư. Một cánh tay của hắn thậm chí vươn đến miệng của khe hở không gian, dường như muốn từ đó bò ra nhưng thoáng chốc lại bị một sức mạnh cường đại kéo vào!

“A...!” Hai tròng rít gào cuối cùng của Đan Ni Tư và Mai Tây Ti truyền đến từ bên trong khe hở không gian. Một luồng ánh sáng mạnh loé lên, khe hở không gian trên đỉnh Tuyết Băng tan biến không thấy. Hai

tên thống lĩnh và thêm mấy trăm Liệp thần giả đồng thời mất tích.

955. Chương 955: người Thật Nham Hiểm!

Bảy thanh phi kiếm quay về. Khu vực mà chúng đan vào nhau đã biến thành một địa ngục trần ai. Một số Liệp thần giả còn chưa chạy thoát, dưới những lưỡi phi kiếm vô tình liên tục bị giết hại thê thảm, kết cục chỉ còn một đồng thịt nát.

Từng luồng khói xám từ thi thể bọn chúng bay ra, rồi bị Vạn Ma Đỉnh trôi nổi trên không hút hết, khiến ánh ô quang phát ra từ đỉnh càng ngày càng mạnh.

Đưa tay ra, Vạn Ma Đỉnh và mười bảy thanh phi kiếm đồng thời bay về phía Hàn Thạc, rồi biến mất trong cơ thể hắn.

“Vù”

Ngõa Tây Tư đứng cạnh Hàn Thạc. Nhìn thoáng qua khu vực vừa mới bùng lên ánh sáng khác thường, hắn nghi hoặc hỏi Hàn Thạc:

- Bọn Đan Ni Tư đâu? Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn nhận thấy Hàn Thạc nhất định đã lợi dụng phi kiếm và Vạn Ma Đỉnh động tay động chân chỗ thông đạo không gian Đan Ni Tư đã xé rách. Bằng không tên kia lúc cuối sẽ không vội vã từ trong đó đi ra, càng không phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sồn cả gai ốc.

Hàn Thạc lại cười:

- Đan Ni Tư muốn thông qua thông đạo không gian mang theo thủ hạ rời khỏi nơi này. Nhưng lại không biết ta ở thời điểm hắn xé rách khe hở không gian đã ngấm động chút tay chân mấy chỗ, thay đổi hình thái thông đạo không gian. Sau khi bọn Đan Ni Tư tiến vào, phát hiện ra sự khác thường tự nhiên sẽ sợ hãi.

Từ khi tốc độ mười bảy thanh phi kiếm bị ngưng trệ một hai giây, Hàn Thạc cũng đã nghĩ tới phương pháp đối phó bọn Đan Ni Tư. Phi kiếm trì hoãn chỉ là một sách lược của hắn thôi, vì để cho Đan Ni Tư nghĩ lầm hắn buông lỏng, để tên này tạo ra khe hở không gian.

Trước đó Hàn Thạc đã vắt óc suy nghĩ, làm sao để Đan Ni Tư không thể cấu tạo được thông đạo không gian. Việc này khiến suy nghĩ của hắn lâm vào ngõ cụt, mãi không thể tìm được biện pháp giải quyết.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, cuối cùng hắn đã nghĩ ra. Biết ngăn cản Đan Ni Tư đã thông đạo không gian, thì không bằng mặc kệ hắn thi triển, rồi sau đó động tay chân.

Ngay tích tắc Đan Ni Tư mở ra thông đạo không gian, mấy con ma đầu luyện chế từ thần hồn Thượng vị thần đã lặng lẽ tụ tập ở đó, không một tiếng động thay đổi vị trí vài điểm không gian của thông đạo không gian.

Trong tình hình bình thường, Đan Ni Tư có lẽ sẽ nhận thấy được thông đạo không gian đã xảy ra biến hóa nhỏ. Nhưng bởi vì uy hiếp từ phía Hàn Thạc và Ngõa Tây Tư như bóng với hình khiến cho hắn bị hoảng loạn mà sơ suất. Nhất là lúc mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma Đỉnh rút lên lao đến, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức tóm lấy Mai Tây Ti chui vào.

Vừa vào thông đạo không gian, Đan Ni Tư đột nhiên phát hiện vết rách không gian kia thật xa lạ, hoàn toàn không phải điểm truyền tống hắn đã thiết lập. Trong khe hở không gian đó không có nguyên tố lực lượng mà chỉ có tịch mịch và hoang vắng vĩnh hằng. Vật chất kỳ dị không ngừng nổ tung phát ra hào quang giống như là hắc động cần nuốt tất cả.

Là Chủ thần tu luyện Không gian lực lượng, Đan Ni Tư vừa vào trong đó liền biết ngay rằng mình đã trúng kế thâm độc của Hàn Thạc. Đáng tiếc hắn chưa kịp chạy ra thì mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma Đỉnh đã đánh sụp luôn khe hở không gian kia, cắt đứt hy vọng thoát khỏi đó của hắn.

Hàn Thạc cười giải thích lại tình huống. Sau khi Ngõa Tây Tư nghe hắn nói xong, kinh hãi nhìn Hàn Thạc hỏi:

- Nói như vậy. Từ lúc bắt đầu ngươi đã tính kế hấn sao?

Gật đầu, Hàn Thạc nói:

- Nếu hấn muốn lợi dụng thông đạo không gian nhanh chóng rời khỏi, vậy ta thuận tiện thành toàn cho hấn. Ha ha. Ngươi xem. Hấn dựa theo sắp đặt của ta thành thành thật thật tự đào mộ cho mình không phải rất tốt sao?

Ngõa Tây Tư ngạc nhiên, một lát sau mới hít một hơi nói:

- Ngươi thật thâm hiểm.

Dừng một chút, hấn nghi hoặc hỏi:

- Bọn Đan Ni Tư sẽ có kết cục thể nào?

- Không gian sụp đổ, lực nổ mãnh liệt sẽ khiến cho bọn chúng trong nháy mắt tan thành tro bụi. Trong những người đó ngoại trừ Đan Ni Tư tu luyện Không gian lực lượng đạt tới cảnh giới Chủ thần, ta nghĩ chắc là không còn ai còn khả năng sống sót.

Cười cười, Hàn Thạc tiếp lời:

- Cho dù là Đan Ni Tư ta nghĩ cũng sẽ bị thương nặng dưới lực lượng không gian sụp đổ, không biết sẽ bị kéo vào trong khe hở không gian hoang vu cỡ nào. Ừm. Hấn không thể khôi phục lại lực lượng, vĩnh viễn không trở về Chúng Thần đại lục. Theo suy đoán của ta, ít nhất ngàn năm chúng ta sẽ không gặp được hấn.

Ngõa Tây Tư lòng thầm phát lạnh, lúc lâu sau mới thốt ra hai chữ:

- Tàn nhẫn!

Hàn Thạc thần nhiên tiếp nhận đánh giá của vị quân chủ này. Quay đầu nhìn thoáng qua thủ hạ Ngõa Tây Tư sùng bái mới đến, hấn phát hiện bọn hấn tổn thất cũng không ít, đại khái có gần trăm người tử vong. Trước khi hấn tới, mấy tên thủ hạ Thượng vị thần trung thành với Ngõa Tây Tư chết vô cùng thê thảm, ngay cả thi cốt cũng không còn.

- Thật có lỗi. Ta không dự liệu được bọn chúng đến nhanh như vậy. - Quay đầu nhìn Ngõa Tây Tư, Hàn Thạc nhẹ giọng giải thích.

Khóe miệng nhếch nét cười khan, Ngõa Tây Tư lắc đầu:

- Không trách ngươi được. Ta cũng không đoán được nữ nhân tu luyện Vận Mệnh lực lượng lại thần kỳ như vậy. Ngay cả hành động của ta cũng có thể đoán trước được. Cũng may là mục ta không thể tính ra yếu tố bất ngờ là ngươi. Nếu không hôm nay mọi người trên đỉnh Tuyết Băng chỉ sợ khó có thể sống sót thoát được.

- Thật không ngờ Vận Mệnh lực lượng thần kỳ như vậy. Mai Tây Ti còn chưa đạt đến cảnh giới Chủ thần. Nếu đã, chỉ sợ so với bây giờ còn khủng bố hơn rất nhiều. Xem ra trong mười hai hệ, Vận Mệnh lực lượng thần bí nhất xác thực có chỗ độc đáo khiến người ta khiếp sợ. - Hàn Thạc cũng tán thành. Lúc trước trên đường hấn về đỉnh Tuyết Băng đã cảm giác được linh hồn của mình như là bị người khác thăm dò.

Thời điểm đó trong lòng Hàn Thạc vô cùng hoảng hốt, lập tức hóa thần thức thành thiên vạn tia, thay đổi trạng thái linh hồn của mình. Lúc đó mới khiến cho Mai Tây Ti không thể đoán ra hướng đi và lai lịch của hấn. Bằng không, ngay từ đầu đối phương đã biết phương hướng cùng thời gian hấn đến, e là bất kể giá phải trả nào cũng sẽ tiêu diệt Ngõa Tây Tư trước. Sau đó ôm cây đợi thỏ chờ hấn đến, lại hợp lực với Đan Ni Tư. Nói không chừng ngay cả Hàn Thạc cũng vô kế khả thi.

- Ra mắt Bố Lai Ân đại nhân. - May mắn chưa chết, An Tiệp kính sợ nhìn ân nhân, cung kính hành lễ chào hỏi. Bên cạnh hấn, rất nhiều thủ hạ Ngõa Tây Tư cũng đều khom người hành lễ với Hàn Thạc, tạ ơn cứu mạng của vị quân chủ mới này.

Liếc mắt nhìn thật sâu những người này, Hàn Thạc thầm gật đầu, đoạn nói với Ngõa Tây Tư:

- Những người này rất khá, trung thành.

- Chuyện hôm nay không được truyền ra.

Sắc mặt Ngõa Tây Tư hiện nét nhu hòa khó thấy. Liếc mắt quét qua đám An Tiệp, hẩn dạn dò:

- Nhất là tin tức Bồ Lai Ân đến đây. Không cho phép nhắc tới với bất kỳ kẻ nào. Trận chiến đấu này chỉ vừa mới bắt đầu. Các người đều phải cẩn thận mười hai phần cho ta.

- Tuân mệnh. - Bọn thủ hạ hét lớn, lòng thâm kinh hãi, không ngờ đại nhân mình lại cùng Hàn Thạc thành lĩnh trở thành đồng minh. Chính mắt được chứng kiến sức mạnh của Hàn Thạc, bọn họ cực kỳ hưng phấn. Thấy có một minh hữu cường đại như vậy, lần này Vùng đất hỗn loạn biến động lớn, bọn họ sẽ có rất nhiều cơ hội sống sót.

- Ngõa Tây Tư, cùng đi một chuyến đến Ma Ân cốc đi. Tính toán thời gian thì bọn Đạt Tạt cũng đã chính thức tiến công Ma Ân cốc rồi. Ta sợ những thủ hạ của ta không trụ được. Nhưng chỉ cần hai người chúng ta có thể đến đó kịp thời, ta nghĩ bọn Đạt Tạt chẳng những sẽ phí công nhọc sức, mà còn có thể giống như bọn Đan Ni Tư bị chúng ta thu thập. - Thấy Ngõa Tây Tư đã an bài xong, Hàn Thạc trầm ngâm một chút mới mở miệng.

- Được.

Ngõa Tây Tư đáp ứng dứt khoát. Dừng một chút, hẩn nói:

- Phân phó lại một chút, để bọn hẩn cũng tới Ma Ân cốc. Thủ hạ phía Đạt Tạt nhiều như mây, ta sợ nhân thủ bên cạnh người không đủ.

Cười lắc đầu, Hàn Thạc nói:

- Không cần. Hai người chúng ta đi là đủ rồi. Ha ha. Thời điểm bọn Đạt Tạt còn chưa tiến vào Ma Ân cốc, đám thủ hạ của chúng đã bị ta giết chết một nửa. Hiện giờ thủ hạ của hẩn còn không nhiều bằng vệ sĩ Hàn gia ở Ma Ân cốc. Hắc hắc. Sức chiến đấu vệ sĩ Hàn gia so với bọn chúng cường đại hơn rất nhiều. Nếu không phải có mặt ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã và A Sắt Nhĩ Tư Đặc, ta căn bản không cần trở về Ma Ân cốc, bằng vào vệ sĩ Hàn gia ta cũng đủ để bình định bọn chúng.

Lời vừa nói ra, Ngõa Tây Tư vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng hết:

- Cái gì? Bọn chúng còn chưa tiến đến Ma Ân cốc đã chết một nửa?

Tin tức phía Hàn Thạc đã tự mình phong bế. Còn bọn Đạt Tạt đương nhiên sẽ không nói ra thảm bại của mình. Cho nên đến bây giờ vẫn chưa có người nào biết.

- Thật khiến người ta không thể tin được.

Ngõa Tây Tư khiếp sợ, chợt hỏi thăm dò:

- Người phải trả giá thế nào?

- Chỉ ba ngọn núi lớn thôi. Ha ha. Bên ta không tổn thất người nào. Ừm. Nói thì dài, nhanh đi. Trên đường chúng ta từ từ nói chuyện. - Hàn Thạc cười cười, lại quăng một sự bất ngờ còn lớn hơn nữa cho Ngõa Tây Tư. Nhìn vẻ mặt hẩn đại ra, Hàn Thạc đi trước một bước.

- Đại nhân. Hẩn. Hẩn đi trước rồi. - An Tiệp thấy đại nhân mình sững sờ đứng đó, mà Hàn Thạc lại đã đi trước một bước, vội vàng nhắc nhở.

Mãi đến lúc này, Ngõa Tây Tư mới tỉnh lại trong cơn khiếp sợ. Vừa thấy Hàn Thạc đã đi xa, lại bức thiết muốn biết chân tướng sự việc, hẩn vội vàng phân phó với An Tiệp rồi lập tức đuổi theo phương hướng Hàn Thạc rời đi.

Không tổn thất một người, lại xử lý bọn Đạt Tạt đến như thế. Chiến quả như vậy, thực quá khủng khiếp. Cho dù là cường giả như Ngõa Tây Tư cũng bị kinh sợ.

Ngay tại thời điểm Hàn Thạc ở trên đỉnh Tuyết Băng đồ sát tứ phương, nhóm Liệp thần giả của Đạt Tạt, Đạt Cách Mã và A Sắt Nhĩ Tư Đặc rốt cuộc đã đến Ma Ân cốc. Thông qua một không gian ánh chiều kính

lớn vô cùng, đám Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo, Tư Thập Tác Mỗ, An Đức Lệ Na có thể nhìn thấy rõ ràng Liệp thần giả dừng lại ở bên ngoài Ma Ẩn cốc.

Sau khi trải qua biến cố đau đớn trước đó, bọn Đạt Tạt rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều. Thời điểm tới bên ngoài Ma Ẩn cốc, không một ai dám manh động, chỉ trước tiên yên lặng quan sát tình hình bên ngoài cốc, từng gốc cây ngọn cỏ, từng viên đá hòn sỏi. Tất cả đều không bỏ qua.

Bài học lần trước quá sâu sắc. Một nửa quân số bị người ta nham hiểm giết chết. Điều này làm cho ba người Đạt Tạt không dám coi thường Hàn Thạc nữa. Trong lòng bọn chúng đã coi Ma Ẩn cốc trở thành một nơi nguy hiểm đáng sợ nhất. Mỗi một bước đi đều thật cẩn thận. Đường đi vốn chỉ cần vài phút là xong, bọn họ lại mất tới cả giờ.

Không thể không nói, Đạt Tạt hẳn đã thật sự sợ hãi.

956. Chương 956:sợ Quá Rồi!

Đi một bước rồi đứng lại, đám Liệp thần giả cẩn thận quá mức. Tư Thập Tác Mỗ, Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ quái dị cười xấu xa, không khí trước trận chiến vốn nặng nề bỗng trở nên thoải mái.

- Dựa theo tốc độ này, ta thấy phải nửa ngày bọn chúng mới có thể tiến vào Ma Ẩn cốc. Ha ha, vòng ngoài lại không bố trí phòng ngự đáng sợ nào, đám Liệp thần giả đó cũng thật đáng yêu, lại sợ đến mức này! - Tư Thập Tác Mỗ không kìm nổi cười phá ra.

- Bọn chúng bị giết đến thần hồn nát thần tính rồi!

A Nhĩ Mai Lý Khắc chỉ Liệp thần giả đang thận trọng trong không gian kính, nói:

- Người xem, thương tích trên người bọn chúng vẫn chưa khỏi hẳn, bước tiến có phần lộn xộn, nhịp lắc lư của tứ chi cũng mất tự nhiên, cái này đủ chứng minh lần trước bọn chúng thụ thương cực nặng!

Bọn họ từ miệng Hàn Thạc ít nhiều cũng biết được cảnh ngộ bọn Đạt Tạt gặp phải ở chỗ ba ngọn núi của Tiểu Khô Lâu, lúc này ánh mắt từng người bất giác hướng về Hàn Hạo, trong lòng đều thấy bùi ngùi, ngẫm lại một nửa số người chết ở chỗ hắc liên cảm thấy có chút khùng bố.

Cái thân thể này chính là bản thể Hàn Hạo, một phần linh hồn ngụ ở thân ngoại hóa thân bán thành phẩm vừa trở về. Lúc này hẳn đang ở trạng thái đỉnh cao nhất. Sau khi dung hợp với mảnh thần cách, có lẽ hẳn vẫn chưa phải đối thủ của hai người Đạt Tạt, A Sát Nhĩ Tư Đặc, nhưng để đối phó Đạt Cách Mã cũng tu luyện Tử Vong lực lượng, Hàn Hạo lại có tin tưởng đánh bại hẳn!

- Qua một ngày nữa bọn chúng mới dám động thủ, chúng ta không cần quá lo lắng. - Bác Lan Tư bình tĩnh tính toán khoảng cách liên minh Liệp thần giả di chuyển, ánh mắt quét trên người đám xâm phạm, như đang tìm mục tiêu xuống tay.

- Hừ, hy vọng bọn chúng đều chết hết! Bọn cặn bã vốn không nên tồn tại trên thế gian! - An Đức Lệ Na khuôn mặt băng sương, oán hận quát lạnh.

Không biết vì sao, nàng ta luôn biểu hiện hận ý sâu nặng với Liệp thần giả, dường như hận không thể tàn sát sạch sẽ tất cả Liệp thần giả! Trong Ma Ẩn cốc mà có người nhắc tới Liệp thần giả, An Đức Lệ Na lập tức chú ý, luôn mồm kêu gào phải giết sạch Liệp thần giả.

Tiểu Khô Lâu liếc nhìn An Đức Lệ Na, lòng thầm quyết định về sau nhất định phải bảo thủ hạ cách tiểu cô nương kỳ quái này xa một chút. So với bất kỳ ai khác, Hàn Hạo hiểu rõ sự đáng sợ của An Đức Lệ Na, đám thủ hạ Liệp thần giả khẳng định không phải đối thủ của nàng ta.

Mặt khác, bởi vì An Đức Lệ Na và Hàn gia quan hệ không cạn, hơn nữa hiện tại lại “cặp” với Kim giáp thi, nên cho dù nàng ta có giận dữ xử lý một hai tên thủ hạ của hẳn, Hàn Hạo cũng không có biện pháp làm gì An Đức Lệ Na. Do đó hẳn không thể không đề phòng, suy nghĩ qua đoạn thời gian nữa sẽ nói chuyện với Hàn Kim, bảo huynh đệ ước thúc nàng ta ở phương diện này một chút.

- Chúng ta chuẩn bị thật tốt đã. Ừm, có thể mở ra tất cả đại trận của Ma Ẩn cốc rồi! - Bác Lan Tư yên lặng tính toán một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng.

- Được! - Ngũ Hành giáp thi nhận lời luôn, chợt liếc mắt nhìn Hàn Hạo rồi tức thì phân ra.

Trận pháp lớn nhỏ trong Ma Ẩn cốc có mấy chục cái. Trong đó một bộ phận một khi mở ra là không ngừng tiêu hao thiên địa linh khí. Những năm gần đây Ma Ẩn cốc tuy rằng tụ tập dự trữ không ít linh khí nhưng cũng không đủ để chống đỡ lâu lắm. Nhất là vài loại ma trận uy lực khủng bố, tiêu hao thiên địa linh khí cực kỳ kinh người. Bình thường không đến thời khắc mấu chốt, những ma trận này đều ở trạng thái đóng kín để tránh hao phí nguyên khí.

Hiện nay liên minh Liệp thần giả đã đến bên ngoài, khẳng định trong thời gian ngắn sẽ tiến công. Hàn Thạc trước mắt lại không ở đây, vì để phòng ngừa vạn nhất, những ma trận uy lực khủng bố này đều được mở ra hết.

Ngũ Hành giáp thi vừa đi, Hàn Hạo cũng bám theo luôn. An Đức Lệ Na vừa thấy Hàn Kim đi ra, cũng yên lặng đi theo.

Mấy hôm nay nàng ta và Hàn Kim như hình với bóng. Hai người ở chung như cùng bổ sung, chẳng những hấp dẫn lẫn nhau mà dường như còn có thể trợ giúp đối phương tiến bộ nhanh hơn. Loại trạng thái kỳ diệu này làm cho hai người thường xuyên ở cùng một chỗ, không muốn tách ra.

- Mọi người chuẩn bị một chút đi, để vệ sĩ Hàn gia phân tán ra mọi nơi. Ngoại trừ lợi dụng lực lượng ma trận ra, lực lượng quân thể công kích cũng phải dùng tới. Ba người Đạt Tập, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc chính là cường giả có cảnh giới Chủ thần, so với Sa Đà và Hi Nhĩ của Khô Cốt thành còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần, chúng ta ngàn vạn lần không thể khinh thường! - Sau khi mấy người Ngũ Hành giáp thi cùng Tiểu Khô Lâu đi khỏi, Bác Lan Tư về mặt ngưỡng trọng dặn dò các thành viên Hàn gia.

Vừa nghe Bác Lan Tư nói như vậy, mấy nàng Phỉ Bích, Phạm Ny hình như mới cảm thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt cũng trở nên nặng nề, không còn hi ha vui cười nữa, mà đều trở về làm việc.

...

Bên ngoài Ma Ẩn cốc, ba tên Đạt Tập, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc như chim sợ cành cong nhiều lần thương nghị vấn đề làm sao công kích Ma Ẩn cốc. Ba người khác nhau rất lớn, Đạt Cách Mã chủ trương bằng tốc độ nhanh nhất oanh kích Ma Ẩn cốc, loại bỏ tất cả kết giới và lớp phòng ngự.

Đạt Tập thì lại tính công chắc từng bước, trước tiên hiểu rõ toàn bộ tình hình, sau đó thử công kích thăm dò. Một khi không được, lập tức đưa tin này về liên minh Liệp thần giả, triệu tập thêm nhiều lực lượng đối phó Ma Ẩn cốc, hẳn cảm thấy như vậy mới ổn thỏa.

A Sát Nhĩ Tư Đặc lại có một ý kiến khác, ý của hắn là trước tiên lưu lại thủ hạ bên ngoài Ma Ẩn cốc, rồi ba người bọn họ thăm dò cốc trước. Hắn cho rằng với lực lượng cảnh giới Chủ thần của hắn, mặc dù không thể lập tức biết rõ Ma Ẩn cốc thì ít nhất cũng có thể dễ dàng rời đi. Chỉ dựa vào hai người Hàn Thạc và Hàn Hạo thì vẫn chưa thể tạo thành uy hiếp với ba người bọn họ.

Ba người mỗi người một ý kiến, không thể thống nhất trong thời gian ngắn.

Mãi đến một ngày sau, bọn chúng rốt cuộc đã dừng chân phía trước Ma Ẩn cốc, nhìn sương khói rất đậm hoàn toàn bao phủ sơn cốc mới xác định phương án hành động cuối cùng - tập hợp lực lượng tất cả thủ hạ ngoài cốc cường công Ma Ẩn cốc, thử thăm dò khả năng phòng ngự của nó!

Quyết định xong, ba người Đạt Tập lập tức truyền đạt mệnh lệnh với thủ hạ của mình, rồi mang theo thủ hạ chia làm ba hướng, tập trung lực lượng tất cả đồng thời xuất thủ hướng tới Ma Ẩn cốc bị sương mù bao phủ sâu bên trong.

Những tiếng nổ kinh thiên động vang lên trong ánh quang mang đủ mọi màu sắc, từng đạo lực lượng ánh sáng kỳ dị hội tụ cùng một chỗ, hướng cả Ma Ẩn cốc.

...

Không có tiếng kêu thảm thiết như ba người tưởng tượng, cũng không có người Hàn gia từ bên trong ôm đầu chạy ra. Vô số tiếng ùng oanh kịch liệt truyền ra từ chỗ sâu trong màn sương mù, đáng tiếc bọn họ không thể biết được bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không thể biết có người tử vong không.

- Đạt Cách Mã, ngay cả người cũng không thể cảm ứng được bên trong có linh hồn dao động sao? - Đạt Tập thậm chí cảm thấy có chút không ổn, kinh ngạc nhìn sang Đạt Cách Mã hỏi.

Trong mắt Đạt Cách Mã thoáng loé lên sự đồ kị mãnh liệt, tạm thời áp chế nộ nóng trả thù Hàn gia, sau đó mới trầm giọng nói:

- Sâu trong sương mù dày đặc có sức mạnh có thể chống đỡ lực lượng thăm dò của thần hồn ta. Nó giống như là một miếng vải bạt đen sì bao lại chỗ đó, linh hồn của ta không thể cảm ứng được có người tử vong hay không, thậm chí ta cũng không thể nhận thấy được trong sơn cốc có phải có người tồn tại hay không.

Lời vừa nói ra, sắc mặt A Sát Nhĩ Tư Đặc biến đổi, lập tức liên tưởng đến cảnh ngộ gặp phải đoạn thời gian trước ở ba ngọn núi chỗ Tiểu Khô Lâu, tức thì trầm giọng nói:

- Tình huống quỷ dị, ta sợ chúng ta lại trúng gian kế rồi. Đối với tình huống không rõ, cho nên chúng ta cần duy trì mười phần cảnh giác!

- Ba người chúng ta vào xem sao! - Đạt Tập do dự một chút, rốt cục đồng ý đề nghị của A Sát Nhĩ Tư Đặc lúc trước.

Bởi vì Đạt Tập đã có liên hệ với Thái Nhĩ trước đó, tính nhờ vào cuộc đại chiến Vùng đất hỗn loạn lần này nắm giữ toàn bộ đại quyền liên minh Liên thần giả. Hắn vốn cho rằng với thực lực ba người bọn họ và lực lượng nắm giữ trong tay, hẳn là có thể dễ dàng phá hủy Ma Ẩn cốc, nào ngờ còn chưa tiến vào cốc đã tổn thất một nửa số thủ hạ.

Chính vì như thế, hắn mới không dám tiếp tục đùa giỡn với tính mạng thủ hạ mình, dù sao đó chính là chỗ dựa vào về sau của hắn ở liên minh Liên thần giả. Đạt Tập vốn không muốn tự mình mạo hiểm, nhưng thấy mình không tự thân tiến vào, công kích phe mình có nhiều hơn đường như cũng uống phí khí lực, cho nên không thể không hạ quyết tâm xâm nhập.

A Sát Nhĩ Tư Đặc lập tức đồng ý quyết định của Đạt Tập, đưa mắt sang Đạt Cách Mã nói:

- Ba người chúng ta cùng vào, khẳng định sẽ không có vấn đề!

Ngay lúc này, Đạt Tập đột nhiên cảm thấy không gian giới chỉ trên ngón tay truyền đến dao động nhẹ nhẹ. Tâm niệm chợt động, hắn không lên tiếng ngay, mà thậm chí dùng thần hồn cảm ứng tin tức từ ma pháp kính.

Một lát sau, Đạt Tập thần sắc vui vẻ, quát:

- Đi, ba người chúng ta hôm nay thăm dò hư thật! Tốt nhất trước tiên phá hủy toàn bộ những ma pháp kết giới cấm này. Hừ, theo ta thấy Ma Ẩn cốc chỉ có một tên cường đại, hẳn là không khó đối phó!

- Đạt Tập, vì sao đột nhiên nói như vậy? - Đạt Cách Mã ngẩn ra hỏi, đối với biến hóa của đồng bọn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Ta có được tin tức chính xác, có thể khẳng định Bồ Lai Ân tạm thời không có trong Ma Ẩn cốc. Hắc hắc, hình như hắn đi một chuyến đến đỉnh Tuyết Băng, tuyệt đối không thể trở về trong khoảng thời gian ngắn! Thừa dịp này, chúng ta có thể phá hủy toàn bộ cơ nghiệp Ma Ẩn cốc của hắn, sau đó từ từ chờ hắn trở về, cùng nhau diệt trừ hắn! - Đạt Tập cười lạnh.

Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc kinh thường liếc mắt, có vẻ không quá tin tưởng Đạt Tập, đồng thanh hỏi:

- Chắc chắn chứ?

- Không sai!

Đạt Tập tự tin nói, nhưng không giải thích nguồn gốc tin tức, chỉ hắc hắc cười nói:

- Đi thôi, chúng ta đi vào!

Nói xong, Đạt Táp đi trước một bước, không chút do dự phóng về hướng Ma Ẩn cốc sương mù dày đặc lượn lờ với bộ dạng vô cùng tự tin. Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc do dự một chút, rồi cuối cùng quyết định tin tưởng Đạt Táp, cũng bắt đầu đi theo.

Vừa vào Ma Ẩn cốc sương mù dày đặc lượn lờ, ba người lập tức phát hiện giác quan chịu ảnh hưởng lớn, chẳng những tầm mắt bị sương mù dày đặc ngăn cản, mà ngay cả thần hồn cũng không thể nhận thấy được tình hình quá xa.

- Mọi người cẩn thận một chút, nơi này khá tà mên!

Đạt Táp khẽ quát một tiếng, chờ sau khi hai người kia tiến vào, lập tức nói:

- Chúng ta cùng dựa vào nhau, chỉ cần ba người chúng ta lập thế trận tam giác thì tuyệt không xảy ra vấn đề gì!

Hồi lâu sau không có lời đáp lại...

- Đạt Táp, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, các người đâu rồi, sao không lên tiếng? - Đạt Táp lòng thầm cả kinh, lập tức hô to, rồi đột nhiên hẩn phát hiện bên tai chỉ vọng lại tiếng vang của mình hẩn, thanh âm càng lúc càng lớn, hình như mang theo lực lượng nào đó chợt cuốn về phía hẩn!

957. Chương 957:mạo Hiểm

Đạt Táp không thể nào ngờ còn chưa tiến vào Ma Ẩn cốc thì trong sương mù dày đặc đã xuất hiện tình trạng này. Hô to mấy tiếng mà không có phản ứng, hẩn cảm thấy ngay rằng hai người Đạt Cách Mã và A Sắt Nhĩ Tư Đặc hẩn đã gặp phải dị thường gì đó, bằng không thoáng cái đã mất tích.

Cẩn thận suy nghĩ lại thì giữa ba người cũng không cách nhau quá xa, mà đột nhiên hai người kia lại không thấy bóng dáng khiến Đạt Táp lập tức đề cao cảnh giác.

Hẩn vốn định trước tiên tìm hai gã đồng bọn rồi tiếp tục tiến vào bên trong hành động, nhưng chưa kịp dùng thần hồn tìm kiếm phương hướng bọn hẩn thì đột nhiên phát hiện mình đã bị từng cụm khối đặc bao lấy. Thoạt nhìn chúng cũng không có gì đặc biệt, nhưng thoáng chốc đã hóa thành vùng bùn bao phủ hẩn.

Tay chân Đạt Táp trở nên nặng hơn vạn cân, một động tác nâng cánh tay lên phải tốn sức gấp mười lần so với trước kia.

Sương mù nhỏ li ti cuốn lấy hẩn, thông qua lỗ chân lông toàn thân hẩn chui vào người. Đồng thời thân thể Đạt Táp trở nên vô cùng nặng nề, còn cảm giác được da thịt tê mõi. Quá rõ ràng, trong sương mù có độc. Đương nhiên, loại trình độ công kích này vẫn chưa thể chân chính tổn thương được hẩn. Đạt Táp thầm cười lạnh, Hủy Diệt thần lực trong cơ thể giống như núi lửa bộc phát. Lực lượng khủng bố trong nháy mắt quét sạch chất độc chui vào trong cơ thể, hơn nữa hình thành một tầng kết giới tinh tế che ngoài da thịt. Trong tích tắc, độc tố đến từ sương mù cùng lực lượng trời buộc bị quét sạch toàn bộ. Quyền chủ đạo thân thể Đạt Táp lại đoạt lại được.

Đạt tới cảnh giới Chủ thần, Đạt Táp trong mười hai đại thống lĩnh liên minh Liệt thần giả có lực chiến đấu nổi tiếng là cường hẩn. Hủy Diệt lực lượng vốn lấy lực công kích mạnh mẽ mà nổi danh. Ở phương diện tu luyện Hủy Diệt lực lượng hẩn lại không tiếc tất cả đề cao sức chiến đấu của mình, nên loại áp lực này hiển nhiên không làm khó được hẩn.

Thoát khỏi vùng khối độc, Đạt Táp lập tức phát động thần hồn, định tìm vị trí hai người Đạt Cách Mã và A Sắt Nhĩ Tư Đặc. Nhưng mà trình độ của hẩn trên phương diện này rõ ràng không bằng Đạt Cách Mã. Thần hồn hẩn khuếch tán phát hiện ý thức lại bị vô số tầng khí mờ nhạt ngăn cản lại, căn bản không ra quá xa được. Ngay cả khoảng cách trăm mét bên cạnh cũng không thể bao trùm tới, càng miễn bàn tới việc tìm kiếm khí tức đồng bọn cả Ma Ẩn cốc.

“May mà Bồ Lai Ẩn kia không ở trong cốc. Bằng không lúc này hẩn đã nhân cơ hội đánh lén một trong ba người chúng ta.”

Đạt Táp ngằm cân nhắc rồi từ từ xông vào sâu bên trong.

Ma Ẩn cốc, khu trung tâm đầu não.

- Đạt Táp quả nhiên lợi hại, căn bản không bị sương mù dày đặc ảnh hưởng.

- Xem ra chủ nhân nói quả nhiên không sai, mấy tầng phòng ngự bên ngoài đối với thần binh thường mặc dù hữu hiệu, nhưng cao thủ đạt tới cảnh giới Chủ thần thì không có hiệu quả. - Cát Nhĩ Bá Đặc đứng trước ma pháp kính nhìn thấy Đạt Táp dễ dàng thoát khỏi ảnh hưởng của sương mù dày đặc, một mạch xuyên qua mấy kết giới bố trí tiến tới Ma Ẩn cốc không khỏi cảm khái.

- Mỗi một cường giả có thể đạt tới cảnh giới Chủ thần đều là tồn tại vô cùng đáng sợ. Ba tên Đạt Táp, Đạt Cách Mã, và A Sát Nhĩ Tư Đặc thân là thống lĩnh Liệp thần giả, đều là hạng tử trong núi xương biển máu đi ra. Người như thế chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.

Bác Lan Tư vẻ mặt ngưng trọng, chần chờ thoáng liếc qua Tiểu Khô Lâu bàn bạc:

- Hẳn xông vào đây như vậy có rất nhiều ma trận không ngăn được hẳn. Người xem có nên dẫn dụ hẳn tới chỗ này hay không?

Khi nói chuyện Bác Lan Tư chỉ một khu vực giống như ụ đất trời lên.

Ngũ Hành giáp thi thấy Bác Lan Tư lấy tay chỉ vào địa phương kia, mặt đều hơi biến sắc. Nhưng năm người cũng không nói gì, ánh mắt tụ cả lại trên người Hàn Hạo.

Thân là thủ lĩnh Liệp thần giả Vùng đất hỗn loạn, Tiểu Khô Lâu tuy rằng không thường xuyên đến Hàn gia, nhưng những thành viên Hàn gia bao gồm Tư Thập Tác Mỗ, Phỉ Bích... đều cực kỳ tin tưởng phán đoán của hẳn. Hàn Hạo cũng nhìn về phía Bác Lan Tư chỉ, Tử ma nhãn hào quang rực rỡ. Trầm ngâm một chút hẳn mới đồng ý:

- Được. Ta tự đi một chuyến dụ hẳn qua.

Hàn Kim biến sắc, cả kinh nói:

- Đại ca. Hay là để cho người khác đi đi. Cái chỗ kia là một trong những hung trận đáng sợ nhất Ma Ẩn cốc. Phụ thân từng dặn dò chúng ta, chỗ đó vốn chẳng phân biệt người nào, một khi đi vào, công kích lập tức phát động. Bên trong chỉ cần còn có khí tức sinh mệnh tồn tại thì trừ phi hao hết toàn bộ lực lượng tích tụ của Ma Ẩn cốc, nếu không vĩnh viễn không dừng lại được.

- Không có việc gì. - Hàn Hạo liếc nhìn Kim giáp thi không nói thêm gì nữa, đoạn xoay người đi ra ngoài.

- Chậm đã. - Ôn Mạn mới đầu cũng không quá để ý, nhưng hiện tại thấy ngữ khí của Bác Lan Tư và Hàn Kim thì lòng cảm thấy hình như có chút không ổn. Vừa thấy Hàn Hạo đi, nàng ta không kìm được hô lên.

Dừng thân lại, Tiểu Khô Lâu quay đầu nhìn Ôn Mạn lại nói một câu:

- Không có việc gì.

Lời vừa nói xong, người hẳn nhoáng lên một cái đã rời đi.

Hẳn vừa mới đi ra ngoài, qua mặt ma pháp kính, mọi người phát hiện thần lực trong cơ thể Đạt Táp đã triển khai hết mức, ngưng tụ thành từng viên Hủy Diệt pháp châu đánh về bốn phương tám hướng. Một số trận pháp dưới lực lượng này ít nhiều bị phá hủy, khó có thể phóng ra toàn bộ uy lực.

Khác với Đạt Táp, hai người Đạt Cách Mã và A Sát Nhĩ Tư Đặc bị lực lượng kỳ dị sương mù tách ra, thậm chí lợi hại. Sau khi hai người tiến vào trong Ma Ẩn cốc đều rất dè dặt, tiến từng bước chậm rãi tới chỗ sâu hơn mà không giống như Đạt Táp phá hư tất cả bốn phía chung quanh.

- Hai người này cũng vô cùng nguy hiểm. Sở dĩ hiện tại vẫn chưa phát động là bởi vì bọn chúng không biết rõ ràng tình thế. Một khi hai người ra khỏi sương mù, không bị ảnh hưởng của chúng nữa thì nhất định cũng sẽ giống như Đạt Táp, toàn lực phá hủy cả sơn cốc. - Bác Lan Tư bình tĩnh nói.

- Không phải lo. Bọn chúng sắp đụng phải “Tâm ma luyện ngục trận” rồi, ít nhất cũng bị trì hoãn một khoảng thời gian. Vượt qua “Tâm ma luyện ngục trận”, còn có “Thiên tuyệt lôi liệt trận” chờ bọn chúng.

Phương hướng về hai tên này không cần quá lo lắng. - Hàn Kim nhìn thoáng qua Đạt Cách Mã và A Sắt Nhĩ Tư Đặc trên mặt ma pháp kính rồi khẽ nói với Bác Lan Tư.

- Tốt lắm.

Bác Lan Tư hơi nhún cao giọng, thu hút toàn bộ chú ý, sau đó mới nói với mọi người:

- Chúng ta chuẩn bị một chút. Một khi Đạt Táp bị Hàn Hạo dụ vào địa phương kia, chúng ta lập tức qua thông đạo ngầm ra ngoài cốc. Ba tên thủ hạ Đạt Táp đều ở chờ bên ngoài. Ta nghĩ với sức chiến đấu của vệ sĩ Hàn gia chúng ta, dưới tình huống bọn Đạt Táp không ra ngoài được, khẳng định có thể làm cho bọn chúng bị thương nặng.

- Chắc rồi.

Huyết Linh hét lớn một tiếng, nói về tàn nhẫn:

- Ta đi chuẩn bị. Đám Liệp thần giả đó dám đến Hàn gia chúng ta chịu chết. Chúng ta đương nhiên phải thành toàn cho bọn chúng.

- Huyết Linh người hãy dẫn dò xuống trước, bảo những vệ sĩ đó chuẩn bị thật tốt. Nhưng phải chờ tín hiệu của ta. Chỉ khi ta phát tín hiệu an toàn thì người mới được phép dẫn bọn hán theo thông đạo ngầm ra ngoài nghênh chiến. - Bác Lan Tư biết Huyết Linh đôi khi cũng hơi lỗ mãng, vội vàng căn dặn.

- Yên tâm đi. Ta biết nên làm thế nào. - Huyết Linh thuận miệng đáp rồi cùng với Cát Nhĩ Bá Đặc gấp rút rời khỏi...

Trong cốc, giữa màn sương mù quanh quẩn là đủ loại trận pháp. Hàn Hạo cầm theo thanh cốt thứ rút đi như loài quỷ mị.

Vài ma đầu lặng lẽ từ trong cốt thứ của hán bay ra. Chúng vô thanh vô tức đi tới cách không xa nơi Đạt Táp phá hư tất cả chung quanh, ngầm quan sát nhất cử nhất động của địch nhân.

Hàn Hạo dựa theo trí nhớ siêu phàm, dọc đường tránh tầng tầng lớp lớp trận pháp và kết giới năng lượng do An Đức Lệ Na bố trí, nhanh chóng di chuyển đến vị trí Đạt Táp.

Tà khí âm hàn nồng nặc trong Ma Ẩn cốc không chỗ nào không có. Ngay khi tất cả ma trận đều mở ra, từng trận âm phong nổi lên, sát khí rít lên. Người nào ở bên trong cũng sẽ thấy thân mình lạnh run, sức mạnh thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng Hàn Hạo chẳng những không chán ghét chỗ này, mà còn cảm thấy hết thấy đều quen thuộc thoải mái. Hán cũng tu luyện ma công nên chẳng những thích ứng hoàn cảnh đặc thù của Ma Ẩn cốc, mà ở chỗ này lực lượng của hán còn có thể tăng lên.

Hán vung vẩy thanh cốt thứ ở trong tay, thỉnh thoảng lại có từng luồng ô quang loé lên rồi biến mất. Tiếng khóc thấp trầm kỳ dị từ trong cốt thứ khẽ truyền ra, không chú ý lắng nghe thì không thể nghe được.

Dần dần, Hàn Hạo đi tới phương hướng ngón tay Bác Lan Tư chỉ lúc trước. Còn chưa tới gần khu vực đó, theo bản năng hán cảm thấy hung hiểm. Mấy con ma đầu phân bố quanh đó lại càng tránh xa. Ngay cả lệ hồn trong thanh cốt thứ hình như cũng theo bản năng muốn rời xa phía đó.

- Trong Ma Ẩn cốc, tất cả mọi chỗ người đều có thể đi được. Nhưng chỉ có một địa phương người phải tuyệt đối cẩn thận. Cho dù là người cũng không thể bước vào. Địa phương đó chẳng phân biệt được địch ta, bất cứ sinh linh nào một khi tiến vào đều sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Cầm thụ được sự sợ sệt của lệ hồn trong cốt thứ, Tiểu Khô Lâu chợt nhớ tới lời Hàn Thạc trước khi đi đã dặn dò hán. Đứng cách xa khu vực kia, hán không xâm nhập vào. Suy nghĩ một chút. Hán cầm cốt thứ trong tay cắm vào mặt đất dưới chân. Trong lòng bàn tay từng đợt lực lượng phù văn kỳ dị nhập vào trong cốt thứ.

Hàn Hạo buông tay, cốt thứ lại cắm từng chút một xuống nền đất, chỉ lộ ra một mũi nhọn, tản ra từng luồng khói nhẹ lơ lờ.

Do dự một lúc hán tay không rời đi, dùng tốc độ nhanh hơn xuyên qua tầng tầng trận pháp, tiến về phía Đạt Táp.

Rất nhanh, Hàn Hạo đã tới nơi. Không nói một lời, hai mắt hắn nhìn chòng chọc Đạt Tạt, đoạn dùng linh hồn lực lượng đánh về phía đối phương.

Đạt Tạt đang phá hoại bốn phía chung quanh đột nhiên cảm thấy đầu óc tê rần, lập tức nhận ra Tiểu Khô Lâu đã đến. Hắn dù có lực công kích cường hãn nhưng về phương diện lực lượng linh hồn lại khá kém. Thần hồn hắn bị Hàn Hạo toàn lực oanh kích, cảm giác trong đầu như có thiên lôi bạo tạc, chấn cho đầu hắn choáng váng hoa mắt.

Vội vàng đình chỉ hành động phá hoại, Đạt Tạt tập trung chú ý, toàn lực chống đỡ thần hồn công kích.

Vừa làm như vậy, hắn đột nhiên phát hiện lực lượng thần hồn vừa mới công kích mạnh mẽ đã biến mất tăm. Mà Tiểu Khô Lâu cách đó không xa lại như có phần kinh hãi, đang lập tức bỏ chạy về phía xa.

- Hừ. Muốn chết. - Đạt Tạt cười lạnh, không chút nghĩ ngợi đuổi theo.

Hắn không phải tu luyện Tử Vong lực lượng. Theo hắn thấy, Tiểu Khô Lâu cho dù dung hợp toàn bộ mảnh thần cách thì Tử Vong lực lượng cũng không thể so với hắn. Cho nên Đạt Cách Mã sợ Tiểu Khô Lâu, còn hắn lại không sợ.

958. Chương 958:ra Vào Tự Nhiên

Một người có thể tu luyện đến cảnh giới Chủ thần đều tuyệt đối là nhân vật cường hãn. Linh hồn công kích của Hàn Hạo thật sự rất khó gây trọng thương thực sự cho Đạt Tạt, hắn vừa tập trung chú ý, thần hồn chấn động liền biến mất.

Ánh mắt nhú lại, Đạt Tạt chậm trễ không thể phá hủy đại trận Ma Ẩn cốc, liền xem Hàn Hạo như một cánh cửa đột phá.

Thầm cười lạnh, hắn nghĩ “đang lo không tìm được người dẫn đường đâu, người đã chủ động đưa đến cửa, ta há có thể dễ dàng để người rời khỏi tầm mắt của ta!”

Hạ quyết tâm xong, Đạt Tạt bình tĩnh bám theo sau Hàn Hạo, trên đường không hề tiếp tục xuống tay với các loại cột đá bên cạnh khi hắn thấy, chuyên chú dán mắt vào Hàn Hạo không buông lỏng.

- Không có việc gì chứ? - Trước mặt ma pháp kính, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ cau mày, trong lòng có chút bất an.

Về mặt Bác Lan Tư vẫn bình tĩnh, giống như trời sập xuống cũng không làm hắn sợ hãi tránh né. Ánh mắt chăm chú nhìn Tiểu Khô Lâu vút đi và Đạt Tạt truy đuổi phía sau, hắn trả lời với giọng điệu không chắc chắn:

- Ta cũng không biết. Nhưng ta nghĩ sư huynh chắc đã giải thích kỹ càng địa phương hung hiểm kia cho hắn rồi, nếu hắn có lòng tin có thể dụ Đạt Tạt vào đó, khẳng định có biện pháp đi ra!

- Hy vọng hắn không có việc gì, nếu không, chúng ta không biết ăn nói thế nào... - Tư Thập Tác Mỗ gượng cười nói.

Hắn hiểu rõ Hàn Thạc và Tiểu Khô Lâu cảm tình sâu nặng, nếu Hàn Hạo ở Ma Ẩn cốc xảy ra bất trắc gì, Hàn Thạc nhất định sẽ nổi giận lôi đình, chỉ không biết sẽ làm ra chuyện gì.

- Không sao đâu! - Bác Lan Tư khẳng định, nhưng trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

- Nhìn xem!

Phỉ Bích chợt thốt lên, ngón trở dài như bạch ngọc nhẹ nhàng chỉ vào một chỗ trong ma pháp kính:

- Hắn vào rồi!

Đang nói chuyện, mấy người Bác Lan Tư, Tư Thập Tác Mỗ lập tức không nhiều lời nữa, toàn bộ chú ý vào nơi ngón tay Phỉ Bích đã chỉ, ánh mắt ai nấy sắc nhọn như đao, vẻ mặt vô cùng trầm trọng.

Sau khi Ma Ẩn cốc hoàn thành việc bố trí các loại đại trận, Hàn Thạc có nhắc đại thể đến các khu vực phải chú ý ở các nơi cho Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ, dặn bọn họ hành sự cẩn thận, không được xông lăm vào trong một số ma trận có uy lực kinh người.

Trong rất nhiều hạng mục cần chú ý, hấn nhấn mạnh lập đi lập lại một chỗ, chính là nơi Tiểu Khô Lâu vừa mới tiến vào, “Thiên tuyệt trận”. Hấn từng nói, trận pháp kia một khi mở ra, bất kỳ người Hàn gia nào cũng tuyệt đối không thể tới gần. Nếu không, chỉ có một con đường chết!

Những lời này Hàn Thạc nhấn mạnh không chỉ một lần, cái đầu tiên cần chú ý tới chính là “Thiên tuyệt trận”. Không có ngoại lệ!

...

Hàn Hạo dừng lại sát bên ngoài khu vực “Thiên tuyệt trận”.

Đột nhiên, từng đạo tia chớp từ chín tầng trời nhá lên. Quang mang sáng chói tràn ngập khắp đất trời giống như nổi oán hận vô tận phải đánh nát linh hồn Tiểu Khô Lâu. Chúng ngưng tụ thành một ngọn núi cực lớn, ép thẳng đến hấn. Lực lượng ẩn chứa bên trong so với một kích toàn lực của một cao thủ cảnh giới Chủ thần còn đáng sợ hơn!

Dưới chân nhìn không thấy mặt đất, chỉ có hắc ám sâu không thấy đáy. Trong lòng đất một lực hút mãnh liệt trong nháy mắt bộc phát, với sức mạnh Hàn Hạo có vẻ cũng khó chịu nổi, mất tự chủ bay xuống sâu lòng đất.

Sấm chớp, núi đè, lực hút ở trong lòng đất mạnh mẽ bộc phát có được mục tiêu công kích chính xác, khoá chặt Hàn Hạo, bất luận hấn di động thể nào cũng khó có thể đào thoát công kích của ba tầng lực lượng.

Lúc này, Hàn Hạo vẫn chỉ mới tiến vào vùng ngoài cùng của “Thiên tuyệt trận”!

Hàn Hạo không khống chế được bản thân hướng tới vô cùng vô tận hắc ám. Thấy tia chớp và núi cao cùng đánh úp xuống, hấn đang định toàn lực xuất thủ ngăn cản một khắc thì đột nhiên phát hiện một bóng người cũng từ bên ngoài bắn vào.

Lòng thầm vui vẻ, Hàn Hạo bỏ không chống đỡ ba tầng công kích nữa, linh hồn lập tức liên hệ với bản mạng pháp khí cốt thứ lúc trước chôn sâu ở ngoài trận, lấy lực lượng linh hồn nháy mắt thúc dục tất cả sức mạnh của bản mạng pháp khí!

Bên ngoài “Thiên tuyệt trận”, cốt thứ chỉ lộ ra vền vền một mũi nhọn quang mang đại thịnh, một đám mặt quỷ giương nanh múa vuốt dữ tợn hiện ra. Âm khí, sát khí lượn lờ quanh năm ở Ma Ẩn cốc không tiêu tan thành linh bị cốt thứ ảnh hưởng, điên cuồng hội tụ về phía nó.

Ô quang biến thành một trụ tròn rồng ruột xâm nhập “Thiên tuyệt địa”, mở ngay một con đường từ bên trong đi ra, thẳng đến trước mặt Hàn Hạo đang hăm sâu trong lòng đất.

Hai mắt tà quang rực rỡ, Hàn Hạo nhún người nhảy lên, giống như cá chạch chui vào giữa trụ tròn do ô quang kia hình thành.

Trụ tròn rồng ruột từ bên ngoài thông với “Thiên tuyệt trận”, sau khi Hàn Hạo tiến vào lập tức nhanh chóng rút lại, lui lại ngoài trận.

Đạt Táp vừa vào trong “Thiên tuyệt trận”, đột nhiên phát hiện Hủy Diệt pháp tắc lực lượng mình tân tân khổ khổ tu luyện lại chịu ảnh hưởng lớn. Khu vực này hình như đã thay đổi quy luật tự nhiên của Hủy Diệt pháp tắc, Hủy Diệt thần lực trong cơ thể hấn trở nên hỗn loạn khó khống chế, thường ngày khê động tâm niệm là có thể ngưng kết ra Hủy Diệt pháp châu thể nhưng lúc này không thể thành hình!

Không chỉ như thế, tia chớp mãnh liệt và lực lượng núi cao đè xuống, bao gồm cả lực hút đáng sợ từ sâu trong lòng đất truyền đến, hấn cũng cảm ứng được sâu sắc. Những lực lượng đó thậm chí làm cho Đạt Táp cảm thấy tim đập nhanh, sát khí hận ý vô cùng vô tận ngưng kết thành núi cao đè xuống khiến tim Đạt Táp mơ hồ thấy nặng nề.

Ngay tại lúc này, Hàn Hạo nhảy vào trước tiên đã lợi dụng bản mạng pháp khí cốt thứ tạo thành ô quang nhanh chóng ra lui lại ra bên ngoài. Đạt Táp lập tức nhận ra mình đã trúng kế của đối phương, miễn cưỡng

ổn định lại Hủy Diệt thần lực trong cơ thể, rồi bất chấp tất cả lùi mạnh ra bên ngoài!

“Ầm!”

Khu vực lúc trước dễ dàng tiến vào, giống như bị hàng tỉ cân cự thạch vô hình ngăn chặn. Đạt Tạt va phải choáng váng hoa mắt, lại không thể đột phá được màn này, ngược lại bởi vì thân thể bất ổn, lập tức rơi vào vực sâu trong lòng đất vô cùng vô tận hắc ám.

“Vù vù!” Hàn Hạo ra tới bên ngoài “Thiên tuyệt trận” liền rút thanh cốt thứ kia, nó vừa vào tay hắn, tất cả quang hoa nhảy mắt thu liễm, không còn nhìn ra chút đặc thù nào.

- Đi ra rồi!

Bác Lan Tư hô lên, giọng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm. Miệng hắn bề ngoài trấn an Tư Thập Tác Mỗ đừng lo lắng, nhưng chính hắn lại thấp thỏm bất an, cho tới lúc Hàn Hạo từ trong đại trận đi ra, hắn mới thật sự yên lòng.

- Thật tốt quá!

Tư Thập Tác Mỗ cười, nhấp một ngụm rượu, thoải mái nói:

- Đạt Tạt bị nhốt ở đó, vậy thoải mái rất nhiều rồi. Hừ, phía trước hai tên Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc trận pháp rất nhiều, bọn chúng càng cẩn thận càng không tránh né được. Ta thấy bọn hắn nếu muốn từ trong đó thoát ra, ít nhất cũng cần thời gian mười ngày!

Bác Lan Tư ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Đây là lúc chúng ta phản kích, ta bây giờ đi dẫn dò bọn Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc. Hừ, những Liệp thần giả bên ngoài đã không còn ba người Đạt Tạt trông chừng, tuyệt không phải đối thủ chúng ta!

Mọi người mừng rỡ, đều bắt tay vào việc chuẩn bị đối phó địch nhân bên ngoài, tâm tình ai nấy đều thoáng buông lỏng.

...

Hàn Thạc và Ngõa Tây Tư bay một mạch từ đỉnh Tuyết Băng hướng tới Ma Ẩn cốc cực nhanh. Hai người thực lực cường hãn toàn lực phóng đi, tốc độ nhanh như tia chớp.

Sau khi Ngõa Tây Tư từ Hàn Thạc biết được ba người Đạt Tạt chịu tổn thất cực lớn, ngoài miệng tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong lòng lại càng thêm bội phục Hàn Thạc. Theo hắn thấy, hiện giờ Hàn Thạc bất luận là thực lực bản thân, hay là lực lượng nắm giữ trong tay đều vượt xa Thái Nhĩ đứng đầu ngũ đại quân chủ.

Trên đường đi tới, Ngõa Tây Tư không ngừng suy xét một vấn đề: vì cái gì Hàn Thạc trong trận chiến này lại lộ vẻ bình tĩnh như vậy, tự tin ở đâu ra?

Mặc kệ thế nào, lấy lực lượng ngũ đại quân chủ Vùng đất hỗn loạn cũng không phải đối thủ của liên minh Liệp thần giả. Ngũ đại quân chủ chỉ có năm cao thủ cảnh giới Chủ thần, nhưng liên minh Liệp thần giả lại không chỉ có từng đó. Chẳng những số lượng cao thủ liên minh này mạnh hơn Vùng đất hỗn loạn, mà lực lượng thủ hạ bọn họ so với người của ngũ đại quân chủ cũng hùng hậu hơn một chút.

Trận chiến này xét từ bất kỳ phương diện nào, Vùng đất hỗn loạn dường như cũng không có khả năng thủ thắng.

Ngõa Tây Tư trước khi chưa giao chiến đã chuẩn bị sẵn sàng việc dẫn thủ hạ rút lui khỏi Vùng đất hỗn loạn, nếu không phải tự Hàn Thạc tới đỉnh Tuyết Băng cam đoan trận chiến này không có vấn đề, hắn quả quyết sẽ không cố chống lại.

- Bố Lai Ân, người nói ba người Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai lưu lại tử chiến đều là vì cái gì? - Ngõa Tây Tư suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn cảm thấy hỏi Hàn Thạc là tốt nhất. Vấn đề này hắn cảm thấy Hàn Thạc tựa hồ đã sớm có kế hoạch.

- Thái Nhĩ, La Cách muốn mượn cơ hội này hoàn toàn nắm giữ Vùng đất hỗn loạn, hai người tên đó tâm địa gian trá, hắn là đều có át chủ bài! Về phần Áo Tác Ai, thắng thần mà nói, ta nhìn không thấu hắn lắm,

nhưng ta cảm thấy Áo Tác Ai chắc đã có dự định của mình, nói không chừng sẽ làm ra một số chuyện khiến chúng ta bất ngờ! - Trầm ngâm một chút, Hàn Thạc mới cau mày nói.

- Từ khi người bắt đầu đến Vùng đất hỗn loạn, Áo Tác Ai vẫn giao hảo với người, lần này vì sao người lại lựa chọn hợp tác với ta, mà không phải hãn? - Ngõa Tây Tư rõ ràng hơi kinh ngạc, vấn đề này cũng là nghi hoặc lớn nhất của hãn, trước sau vẫn nghĩ không thông.

- Áo Tác Ai?

Cười cười, Hàn Thạc biểu tình đậm chiêu:

- Áo Tác Ai đích thật luôn giao hảo với ta, việc này nói lên được gì? Ta và Tát Lạp Tư đại chiến, kết thù với Thái Nhĩ, La Cách, thậm chí âm ỉ với người đến rồi bời. Mà Áo Tác Ai, hãn trả giá gì? Chỉ là một cửa hàng Quân Vương, và tại Ma Ấn cốc ra tay giúp ta, chèn ép Tát Lạp Tư xuống?

Lắc đầu, hãn gượng cười tiếp lời:

- Tâm cơ người này quá sâu, ta không dám quá thân cận với hãn, cũng không dám cho hãn biết nhiều về bố trí của ta. Ở thời điểm mấu chốt, nếu hãn gian trá, ta sợ khó có thể xoay chuyển!

- Người này xác thực có điểm khiến người ta nhìn không thấu... - Ngõa Tây Tư suy nghĩ một hồi, gục gặc đầu với ý kiến của Hàn Thạc.

...

Cùng lúc, nhân vật hai người đang nghị luận đã đến bên ngoài Ma Ấn cốc, không phải lẻ loi một mình mà dẫn theo một đám tàn binh bại tướng.

Thời điểm này, đám Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đang dẫn đầu vệ sĩ Hàn gia đuổi giết bọn Liệp thần giả đến xâm phạm. Dưới sự công kích của đoàn đội Hàn gia, địch nhân quân lính tan rã, tên nào tên nấy ôm đầu chạy trốn, chật vật vô cùng.

Áo Tác Ai rõ ràng đã trải qua một trận đại chiến, thủ hạ hãn trên người nhiễm máu tươi, có rất nhiều người còn phải nâng đỡ. Vừa mới tới, Áo Tác Ai đã truyền lệnh xuống:

- Giúp Hàn gia đối phó bọn Liệp thần giả kia!

959. Chương 959: người Làm Thệt Ai?

Mất sự giúp đỡ của tam tôn đại thần Đạt Tap, vệ sĩ Hàn gia điên cuồng oanh tạc Liệp thần giả. Địch nhân căn bản không phải đối thủ, bị đánh chết đương trường không ngừng!

La Ti, La Mông, Tá Kỳ, Huyết Linh, Bác Lan Tư... những cao thủ Hàn gia đồng thời xuất động, trong đó còn có một số thủ hạ của Hàn Hạo. Dù là vệ sĩ Hàn gia hay là những thủ hạ của Hàn Hạo thì đều hiểu được cái tinh túy trong phối hợp ma trận, tại phương diện chiến đấu này bọn họ như cá gặp nước.

Đám Liệp thần giả vốn không phải đối thủ, Áo Tác Ai đến đây lại lập tức phân phó thủ hạ động thủ, bọn chúng càng thua tan tác. Không đợi được ba thống lĩnh chi viện, bọn chúng không thể không liều mạng tản ra chạy ra ngoài.

Lúc trước bọn chúng ở ba ngọn núi chỗ Tiểu Khô Lâu đã thụ trọng kích, rất nhiều người thương thế còn chưa khôi phục hoàn toàn, làm sao là đối thủ của đám hung thần ác sát Hàn gia. Bọn chúng sợ hãi đào tẩu không cần mạng, hình như ngay cả ba thống lĩnh thâm nhập Ma Ấn cốc cũng đã quên mất.

Bọn chúng chạy, vệ sĩ Hàn gia thì lại dốc sức truy kích. Ý vào sự quen thuộc địa thế Ma Ấn cốc, vệ sĩ Hàn gia thường thường có thể tìm được đường tắt, ngăn chặn đám Liệp thần giả chạy trốn tứ xứ, sau đó đánh cho bọn chúng bị thương nặng!

Đây vốn là trận thắng lợi hoàn mỹ, nếu giữa chừng không có chuyện xảy ra bất ngờ.

Vệ sĩ Hàn gia đang dồn sức truy kích địch nhân, bởi vì tự cho là bên mình thực lực cường hãn, không quản nguy hiểm của bọn giặc cùng đường, vẫn đuổi giết một mạch.

Nhưng phía vệ sĩ Hàn gia rất nhanh đã phát hiện không ổn. Đám Liệp thần giả vừa liều mạng chạy trốn trước đó không biết vì cái gì lại lớn mật giết trở lại, tên nào tên nấy tinh thần phấn chấn như là chó điên thoát khỏi lồng giam.

Ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc tiên phong đánh giết đều bất ngờ sững sốt, không rõ địch nhân vừa mới rồi còn chật vật chạy trốn vì sao không sợ chết mà giết trở lại, thực lực bọn chúng rõ ràng không bằng vệ sĩ Hàn gia, đã bị giết máu chảy thành sông và sớm mất đi ý chí chiến đấu.

“Tự tin của bọn chúng đến từ đâu?”

Bác Lan Tư mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất thường. Đám Liệp thần giả còn chưa tới gần, hần lập tức quát lạnh:

- Trở về!

- Lão huynh. Sao thế? Bọn chúng muốn chết thì chúng ta thành toàn cho bọn chúng. Chỉ bằng vào bọn khốn này căn bản không đủ để cho chúng ta giết? - Cát Nhĩ Bá Đặc vẻ ngạc nhiên, hồ nghi hỏi Bác Lan Tư.

- Có điểm không đúng lắm!

Bác Lan Tư càng lúc càng cảm thấy không ổn, lại hét lớn:

- Lập tức trở về!

- Cát Nhĩ Bá Đặc. Đi!

Huyết Linh vừa thấy Cát Nhĩ Bá Đặc còn muốn nói gì đó liền quát lên:

- Bên ngoài có thêm một bọn. Ta có thể cảm giác được rất nhiều cỗ huyết khí đang nhanh chóng tiếp cận nơi này!

Cát Nhĩ Bá Đặc cả kinh, không dám nhiều lời nữa, vừa quay đầu lui lại vừa lớn tiếng la:

- Lăn hết về đi. Đừng đuổi theo. Mẹ nó, có mai phục!

Những vệ sĩ Hàn gia đi theo sát ba người Cát Nhĩ Bá Đặc vừa tiến đến, nghe Cát Nhĩ Bá Đặc hét lớn liền lập tức rút lui có trật tự theo đường cũ về.

Nhưng ngay vào lúc này, đằng sau đám Liệp thần giả quay đầu giết trở lại xuất hiện vô số cao thủ. Từ màu sắc quần áo trên người là có thể thấy được bọn chúng không phải thủ hạ ba tên Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, có điều khí chất bọn chúng cũng cùng một dạng, âm độc máu lạnh.

Rất rõ ràng, bọn chúng cũng là Liệp thần giả!

- Là bọn Áo Tác Ai truy kích, mẹ nó, Áo Tác Ai vừa rồi không phải nói bọn chúng đã giết chết đối phương sao? - Huyết Linh tranh thủ liếc nhìn phía sau, lập tức tức giận quát.

Ba người bọn họ bởi vì phản ứng kịp thời, có lẽ thủ hạ sẽ không gặp tai ương, nhưng vệ sĩ Hàn gia truy kích thủ hạ Đạt Tạt không phải chỉ có mình bọn họ, những người đó nếu không ý thức được tăng hung hiểm này, chẳng phải là bị nhiều cao thủ hơn xử lý sao?

Vừa suy nghĩ tới khả năng này, Huyết Linh đã muốn chửi tục, thầm nghĩ "Áo Tác Ai người không chống cự ở khu vực của mình, tới Ma Ẩn cốc làm cái ccc gì? Cho dù người muốn tới, cũng phải biết rõ ràng tình thế, đừng để Ma Ẩn cốc chúng ta rước lấy loại phiền toái này chứ!

- Đi mau! - Bác Lan Tư thầm cả kinh, ngữ điệu càng nhấn cao. Từ sau lưng, hần đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức khổng lồ, điều này làm cho Bác Lan Tư nhận ra ngay trong đám truy kích tới đây, nhất định có thống lĩnh Liệp thần giả!

Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc chỉ liếc qua nét kinh ngạc trong mắt Bác Lan Tư là ý thức được người đang tới sau lưng bọn họ tuyệt không ứng phó được, ruột gan như có lửa đốt.

Một luồng gió nhẹ rít lên, một bóng người cũng hiện rõ ra.

Cười nhạt, Mễ Lạc, một trong những thống lĩnh Liệp thần giả phất tay dựng lên một bức tường gió, hình thành ở phía trước ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư.

“Oành oành! Oành oành!”

Vệ sĩ Hàn gia ở phía trước ba người Huyết Linh rút lui về phía sau, không hãm người lại được, tiếp nối nhau va cả vào bức tường gió, đều bị lực phản chấn bắn trở về, không ai có thể đột phá cản trở của nó.

Từng cơn Long quyển phong hung mãnh đột nhiên hình thành ở khu vực bọn họ, lốc xoáy từ thần lực Phong hệ Chủ thần thi triển giống như là thuần túy dùng phong đao ngưng tụ thành, vài vệ sĩ Hàn gia bị cuốn vào lập tức huyết nhục tung tóe, bị cơn lốc nghiền tan xương nát thịt!

Huyết Linh hai mắt đỏ kè, một thanh huyết kiếm quang mang màu đỏ tươi bắn ra năm mét, mùi máu nồng nặc xộc vào mũi. Từng đạo máu tươi tựa hồ lưu động ở chuôi thanh huyết kiếm, có vẻ cực kỳ quý dị.

Thân hóa tia máu, Huyết Linh nhân kiếm hợp nhất, toàn lực đâm về phía bức tường gió Mễ Lạc tạo ra.

Xuy!

Thanh âm như ngọc và tơ lụa bị xé rách từ bức tường gió truyền đến. Phong hệ nguyên tố ngưng tụ lại một chỗ bởi vậy có chỗ hồng bập bênh, bức tường gió vỡ ra một lỗ hồng có thể để ba người đi qua. Huyết Linh nhân kiếm hợp nhất, là người thứ nhất xuyên qua!

Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư theo sát phía sau vọt qua luôn. Có một bộ phận vệ sĩ Hàn gia chớp thời cơ, cũng tiếp nối Bác Lan Tư xuyên qua, đào thoát khỏi ngăn cản của bức tường gió.

Nhưng vẫn có mười mấy vệ sĩ Hàn gia không có được vận may này, còn chưa kịp thoát ra lỗ hồng thì phát hiện nó đã khép lại, hơn nữa Phong hệ nguyên tố càng thêm dày đặc tụ tập ở trên bức tường gió, hoàn toàn ngăn trở sinh lộ của bọn họ.

- Ồ! - Nét mặt Mễ Lạc khê biến, có vẻ không ngờ được Huyết Linh lại có thể xé rách bức tường gió do hắn tạo ra, nên hơi kinh ngạc một chút.

Bức tường gió kia tuy rằng do hắn vội vàng dựng lên, nhưng người bình thường sao có thể dễ dàng chọc thủng được. Huyết Linh lại có thể trong nháy mắt ngưng tụ tất cả lực lượng tại một điểm, bộc phát lực phá hoại đáng sợ vượt xa lực lượng thật sự của bản thân, lập tức khiến Mễ Lạc thay đổi cách nhìn.

Phong hệ nguyên tố càng tụ tập thêm dày ở bức tường gió. Mễ Lạc thông dong ra tay, từng lưỡi đao gió vô cùng chuẩn xác đâm vào người những vệ sĩ Hàn gia bị lưu lại, chém bọn họ đến huyết nhục mơ hồ, chết thảm đương trường!

Phong nhận rời tay, Mễ Lạc lại hóa thành một luồng gió nhẹ, lướt qua bức tường gió do hắn tạo ra mà không trở ngại gì, từ tốn tiếp tục đuổi theo ba người Huyết Linh.

- Còn người nào nữa? - Cát Nhĩ Bá Đặc sau khi xuyên qua bức tường gió, quay đầu liếc nhìn phía sau, lập tức nóng nảy quát.

Bác Lan Tư không nói một lời, sắc mặt âm lãnh như băng cứng. Hắn biết vệ sĩ Hàn gia không thể thoát kịp, dưới tay loại cường giả cấp bậc như Mễ Lạc, họ tuyệt đối sống không qua vài giây, Cát Nhĩ Bá Đặc nói được mấy câu thì chắc họ đã chết hết rồi.

Thấy Bác Lan Tư không nói, Cát Nhĩ Bá Đặc biết ngay vận mệnh những vệ sĩ Hàn gia đó, hốc mắt đỏ lên. Người hắn khê run lên, tốc độ đang tiến rất nhanh đột nhiên ngưng trệ lại, xem ra không định tiếp tục lui lại phía sau nữa.

- Bắt lấy hắn! - Bác Lan Tư gầm nhẹ một tiếng, liếc sang Huyết Linh.

Tiếng nói vừa dứt, Bác Lan Tư và Huyết Linh đồng thời ra tay, mỗi người nắm một cánh tay Hắc Long, kéo hắn bay về Ma Ấn cốc, căn bản mặc kệ Cát Nhĩ Bá Đặc ôm tởm hét lớn.

- Tiểu tử, lực lượng áo nghĩa ngươi sử dụng vô cùng kỳ lạ, ha ha, lưu lại để chúng ta thảo luận nghiên cứu đi! - Đột nhiên, tiếng Mễ Lạc cười nhạt vọng lại, một luồng gió nhẹ thổi tới, lại một bức tường gió kết thành ở phía trước ba người. Độ ngưng đọng của bức mới này khác hẳn so với cái trước.

Huyết Linh chỉ nhìn thoáng qua bức tường gió mới dừng rồi lập tức quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm Mễ Lạc.

Hắn hiểu quá rõ, bức tường gió mới này hắn không thể đánh vỡ, lãng phí tinh lực vào việc này còn không bằng quay đầu cựa một ván liều chết với đối phương. Cho dù không thể giết chết Mễ Lạc, mình liều mạng công kích thì hắn có thể gây thương tích cho gã thống lĩnh này.

Vừa thấy ngay cả Huyết Linh cũng buông bỏ việc phá vây vô ích, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc lập tức hiểu được tình thế đã đến thời khắc gian nan nhất. Hai người bỗng nhiên gạt bỏ tất cả hoảng hốt lo sợ, hai cặp mắt cừu hận đồng thời tập trung trên người Mễ Lạc.

Những vệ sĩ Hàn gia yên lặng đứng ở phía sau ba người không một ai hiện ra nét khiếp đảm và sợ hãi, vẻ mặt ai nấy bình tĩnh, tựa như cảm thấy tử vong cũng không phải là một chuyện quá khó chấp nhận, bọn họ dường như sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mễ Lạc cũng không vội vã xuất thủ, thu vào biểu tình thành viên Hàn gia vào trong mắt, hắn vuốt cằm tán thưởng:

- Quả nhiên là một đội cường binh, khó trách ngay cả bọn Đạt Tập cũng gặp tai ương! Hắc, trước mặt các người chỉ có hai con đường, lập tức dâng ra linh hồn tuyên thệ trung thành với ta, hoặc là ta lập tức làm thịt các người!

- Người làm thịt ai? - Một tiếng quát lạnh từ sâu trong lòng đất truyền đến. Mặt đất dưới chân Bác Lan Tư bỗng nứt ra một lỗ hổng, Hàn Hạo mang theo cốt thứ vẻ mặt lãnh khốc đi ra.

Nghiêng mắt nhìn Mễ Lạc đang có phần kinh ngạc, Hàn Hạo nói với mấy người Bác Lan Tư:

- Ở đây không có chuyện của các người nữa, trở về Ma Ấn cốc cả đi!

- Ha ha, cái tên Hàn Hạo sớm đã được nghe, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!

Mễ Lạc vỗ tay cười to, có vẻ vô cùng cao hứng:

- Thế nhưng người cho rằng người có thể bảo vệ được bọn họ sao?

- Người có thể thử xem! - Hàn Hạo không hề nhìn Bác Lan Tư, tập trung tất cả chú ý lên người Mễ Lạc. Hắn như lâm đại địch, cốt thứ chỉ xéo Mễ Lạc, bảy đoạn cốt thứ sau lưng bắt đầu rung lên kịch liệt.

960. Chương 960: chúng Ta Không Đi!

Dưới lòng đất toác ra một cái động lớn, có thể khẳng định rõ là Hàn Thổ ở bên dưới. Ba người Cát Nhĩ Bá Đặc đưa mắt nhìn nhau, không ai có ý định bỏ đi cả.

- Các người xuống đi! - Bác Lan Tư ra dấu cho đám vệ sĩ Hàn gia, ý bảo bọn họ lập tức rời khỏi.

Đám vệ sĩ này thời gian qua đã được Bác Lan Tư huấn luyện nhiều nhất, bất luận thế nào cũng không dám làm trái ý hắn ta. Không ai do dự, từng người một đều lách mình về phía khe hở dưới lòng đất toác ra.

Nét tươi cười trên mặt Mễ Lạc đã thu lại, từ lòng bàn tay phát ra một luồng gió nhu hòa ấm áp. Chỉ trong nháy mắt, một tấm chắn gió đã chặn lấy khe hở dưới lòng đất. Mấy tên vệ sĩ xông xuống đều bị bắn ngược trở về.

- Ta nói không được đi là không ai có thể bỏ đi được cả! - Mễ Lạc nghiêm nghị lên tiếng rồi từng bước tiến về phía Hàn Hạo. Mỗi bước đi của hắn thì bên người như hình thành một cơn lốc xoáy nhỏ, thổi phần phật ra xung quanh.

Hàn Hạo quan sát Mễ Lạc như một đại địch, lúc này đồng tử co lại, bảy đoạn cốt thứ sau lưng phóng ra khỏi cơ thể kêu “xoẹt” một tiếng, mạnh mẽ đâm vào tấm chắn gió đang ngăn trước khe hở trên lòng đất.

“Rệt rệt!”

Khắp nơi trên tấm chắn gió do Mễ Lạc ngưng tụ thành phát ra tiếng bị xé toạc.

- Xuống đi! - Bác Lan Tư hô lớn.

Đám vệ sĩ Hàn gia bị sức cản của tấm chắn gió bắn ngược trở vù nghe vậy bèn vội vàng tập trung, bắt chắp tất cả lại phóng tới. Từng người liên tiếp xông qua khe hở.

Lần này thì không hề bị trở ngại gì.

- Ba người các người cũng đi đi! - Hàn Hạo không hề quay đầu lại, quang mang đỏ rực từ Tử ma nhãn phát ra sáng ngời nhìn chằm chằm Mễ Lạc đang từng bước đi tới. Từ trên thanh cốt thứ nắm trong tay phát ra đủ loại phù triệu yêu ma quỷ quái đầy đặc đáng sợ. Sát khí nồng nặc từ thanh vũ khí này không ngừng tụ tập trên người hắn.

- Hàn Hạo, bọn ta không đi!

Cát Nhĩ Bá Đặc quát lớn một cách quật cường:

- Bọn ta không thể trở mắt nhìn người vì bọn ta mà chịu chết. Nếu chết thì mọi người cùng chết!

- Ha ha, hay lắm, hay lắm. Vậy thì cùng chết hết đi! - Mễ Lạc cười lạnh rồi đột nhiên ra tay.

Tiếng gió gào thét vang lên, trong nháy mắt đã hình thành một vòng xoáy khổng lồ vây chặt lấy ba người Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc cùng Huyết Linh.

Tay hắn vừa nắm lại thì gió lạnh lẳng lẽ từ trong hư không đã hình thành một lưỡi đao gió với răng cưa bén nhọn. Mễ Lạc cầm thanh đao răng cưa trong tay quơ lên, Phong hệ lực lượng lạnh lẽo lợi hại đã nhanh chóng bao bọc lấy Hàn Hạo vào bên trong.

Mễ Lạc đột nhiên nổi nóng, trong nháy mắt vây chặt lấy Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc và luôn cả Hàn Hạo. Lực lượng của cảnh giới Phong hệ Chủ thần, nếu không phải là đối thủ cùng đẳng cấp thì căn bản không cách nào kháng cự được. Bọn họ lập tức bị lực lượng Phong hệ vây chặt lại.

- Cái đám nhỏ nhoi các người mà cũng dám làm ầm ĩ với ta à? - Mễ Lạc cười khẩy nói, căn bản không hề xem bọn Bác Lan Tư ra gì. Cho dù là Huyết Linh vừa phá đi tấm chắn gió của hắn cũng chỉ khiến hắn hơi kinh ngạc mà thôi, chứ trong lòng không hề coi Huyết Linh là đối thủ có thể đấu một trận.

Miệng thì cười khẩy nhưng cặp mắt Mễ Lạc lại luôn chú ý cảnh giác tới Hàn Hạo đang bị thanh đao răng cưa do lực lượng nguyên tố của Phong hệ thần lực tạo thành vây lấy. Theo hắn thấy, chỉ có một mình kẻ này là hơi có chút phiền phức mà thôi, nhưng cũng chưa đạt tới trình độ khiến hắn ta phải ra tay hết mình.

Khuôn mặt đang cười khẩy của Mễ Lạc chợt biến đổi, thất thanh la lớn:

- Cái gì?

Ngay lúc này!

Từng tràng tiếng quỷ gào sói tru vang lên từ người Hàn Hạo. Rất nhiều ma ảnh cực lớn từ bên trong đó hiện ra, nhe nanh múa vuốt cắn xé hết thấy mọi thứ trong khu vực đó.

Thanh đao răng cưa do thần lực của Phong nguyên tố trong cơ thể Mễ Lạc ngưng tụ ra trong nháy mắt bị cắn xé thành mấy trăm mảnh nhỏ. Phong nguyên tố trên đó đột nhiên bị hỗn loạn, không thể nào khiến lưỡi đao hóa thành thực thể.

Cùng lúc đó, thanh cốt thứ trong tay Hàn Hạo lại há rộng như một cái chậu máu, cứ như là một con rồng của địa ngục u linh bị giam cầm cả vạn triệu năm giây thoát ra ngoài từ vùng thâm sâu vô tận, mang theo nỗi hận cùng sát khí bạo ngược vô cùng, nhằm ngay hắn mà cắn tới.

Thần sắc của Mễ Lạc trở nên nghiêm trọng, trên mặt cũng không còn chút nào nét khinh miệt. Mãi đến giờ phút này, hắn mới thật sự coi Hàn Hạo là một đối thủ cùng đẳng cấp.

Đột nhiên thân thể của Mễ Lạc trên hư không chợt xoay chuyển mãnh liệt. Theo chuyển động điên cuồng của hắn, một cơn gió lốc khổng lồ thành hình lấy hắn làm trung tâm. Cơn gió lốc này dài tận chân trời, bao trùm cả mười dặm xung quanh. Cây cỏ, đất đá cát bụi trong cả khu vực lân cận bị cuốn bay lên, toàn bộ bị nuốt vào bên trong.

Ngay giữa trung tâm gió lốc do Mễ Lạc tạo ra, vì được không ngừng cung cấp lực lượng, khiến cơn gió lốc nuốt lấy hết tất cả mọi thứ. Không những chỉ hút lấy bất kỳ vật gì vào trong, mà ngay cả thanh cốt thứ của Hàn Hạo cũng bị lực lượng này lôi kéo, trong phút chốc bỗng đâm đầu vào bên trong cơn lốc xoáy.

Từng tràng tiếng kêu gào khóc lóc từ bên trong cơn lốc xoáy truyền ra. Thanh cốt thứ vừa lọt vào trong thì tốc độ xoay chuyển kịch liệt của cơn lốc xoáy lập tức chậm hẳn lại, cứ như là thanh cốt thứ này là một tảng đá khổng lồ nặng hơn tỉ tỉ cân, làm ảnh hưởng tới tốc độ của nó.

- Đi thôi!

Ngay lúc đó, Hàn Hạo hô nhỏ một tiếng, bảy đoạn cốt thứ lập tức phá tan Phong hệ lực lượng đang vây lấy ba người Bác Lan Tư.

Ba người Bác Lan Tư đều cảm thấy cả kinh pha lẫn chút ngạc nhiên.

- Tạm thời ta vẫn chưa phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể cản trở lực lượng của hắn một chút, không cách nào thắng được hắn! - Hàn Hạo vội vàng giải thích một câu rồi lập tức bỏ chạy trước tới khe hở bên dưới.

Ba người Bác Lan Tư ngậy người ra rồi cũng không do dự gì nữa, vội vàng theo sau hắn nhảy xuống dưới lòng đất.

Ngay cả Hàn Hạo cũng thừa nhận là đấu không lại người ta, cũng không thể giết chết Mễ Lạc, lúc này còn không chạy thì còn đợi đến khi nào đây?

Ba người Bác Lan Tư vừa lọt vào lòng đất thì miệng khe hở lập tức khép lại, trở nên bằng phẳng.

Cùng lúc đó, thanh cốt thứ của Hàn Hạo vốn đã lọt vào trong cơn lốc xoáy cũng bạo phát ra lực lượng vô cùng mãnh liệt trầm trọng, rồi đột nhiên đâm sâu xuống mặt đất.

Hàng loạt gò đất khổng lồ trồi lên, cái nào cái nấy đều to cỡ một hòn núi nhỏ, trong nháy mắt đã tràn ngập cả bên trong cơn lốc xoáy. Bị bao nhiêu vật chướng ngại xuất hiện như vậy, lực lượng không ngừng xoay chuyển cơn lốc xoáy lập tức bị hỗn loạn, không thể tiếp tục gia tăng duy trì uy lực.

Thanh cốt thứ nhập vào một trong các gò đất cứ như là giọt nước vào biển cả. Trong nháy mắt, khí tức khủng bố đầy rẫy bên trong cơn lốc xoáy đột nhiên biến mất không còn thấy tăm tích.

Thanh cốt thứ vừa biến mất, dường như mang theo lực lượng của đất. Từng gò đất vừa hiện lên trên mặt đất dường như mất đi lực lượng chống đỡ, toàn bộ đổ sụp xuống như cát bụi, rải rác lả tả khắp nơi.

Thân ảnh của Mễ Lạc lại hiện ra, đắm chiêu vừa suy nghĩ vừa nhìn mặt đất dưới chân. Hắn mở lời khen:

- Xem ra hắn là do cái gã tên là Hàn Thổ quậy ra rồi. Lực lượng do người của Hàn gia ai nấy tu luyện đều có chút đặc thù. Chuyện này cũng may là đã an bài kỹ lưỡng, nếu không thật đúng là thất bại trong gang tấc!

...

Dưới lòng đất.

- Hàn Hạo, vũ khí của ngươi đâu rồi? Ngươi không cần nữa à? - Cát Nhĩ Bá Đặc vừa nhập vào lòng đất là lập tức hỏi Hàn Hạo. Hắn biết thanh cốt thứ quan trọng biết bao đối với Tiểu Khô Lâu. Vừa thấy Hàn Hạo nhập vào lòng đất, còn thanh cốt thứ vẫn bị lưu lại bên ngoài, Hắc Long lập tức lo lắng giùm hắn ta.

Hàn Hạo xoay người liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Bá Đặc rồi thản nhiên nói:

- Tới rồi đây!

Không đợi cho Cát Nhĩ Bá Đặc kịp phản ứng, thanh cốt thứ mới vừa rồi vẫn còn ở bên trên chân nhiếp Mễ Lạc đột nhiên từ trong bùn đất bay ra, lọt chính xác trong tay Hàn Hạo.

- Hàn Hạo, có bao nhiêu người bị nạn vậy? - Sắc mặt Bác Lan Tư lạnh lẽo. Nhân mã trước khi xuất phát truy kích thủ hạ Đạt Táp không phải chỉ riêng có nhóm bọn họ. Bọn họ thiếu chút là không thoát khỏi độc thủ của Mễ Lạc thì đồng đội chắc cũng phải chịu nguy cơ tương tự.

- Hơn năm chục người bị giết, nhưng đại đa số đều là người của ta. Người bên phe người không có chuyện gì, không cần lo lắng. - Hàn Hạo suy nghĩ một chút rồi mở lời trấn an.

Bác Lan Tư ngạc nhiên, nghĩ thầm vì sao người chết đa số đều là người của Hàn Hạo? Bất quá suy ngẫm một lát thì hẳn dường như hiểu rõ là vì sao. Hắn do dự một chút rồi khẽ nói:

- Cảm ơn!

Hàn Hạo gật đầu rồi không nói gì thêm, chỉ nhanh bước đi về phía cung điện ngầm ở Ma Ẩn cốc.

Một lúc sau, hắn dẫn theo ba người Bác Lan Tư xuất hiện tại cung điện ngầm ở Ma Ẩn cốc. Bên trong một căn thạch thất vô cùng to lớn, Ngũ hành giáp thi, Tư Thập Tác Mỗ, Tá Kỳ, La Ti ai nấy đều tề tựu đông đủ. Về mặt mọi người đều có nét khó coi.

Sao khi Hàn Hạo tới liền liếc mắt nhìn Tư Thập Tác Mỗ rồi chất vấn:

- Áo Tác Ai cùng người của hắn thế nào rồi?

- Đã an bài tại một khu nhà khách không xa lắm.

Tư Thập Tác Mỗ trả lời, về mặt có chút âm trầm, rồi chần chừ một chút mới hạ giọng nói:

- Cái tên Áo Tác Ai đó cũng thật là, không ngờ còn chưa rõ ràng tình huống đã dẫn truy binh kéo tới chỗ này! Bọn ta hao tổn không ít người, thiếu chút là ngay cả La Mông, Tá Kỳ cũng không còn mạng sống trở về. Cũng may có Hàn Thố không ngừng khai thông các đường hầm ngầm dưới mặt đất.

- Nhà khách?

Ánh mắt Hàn Hạo chợt loé lên rồi nhìn chằm chằm Tư Thập Tác Mỗ:

- Cũng trong cung điện ngầm này à?

- Đúng vậy.

Tư Thập Tác Mỗ hơi ngạc nhiên, cảm thấy phản ứng của Hàn Hạo có phần kỳ quái. Năm xưa Áo Tác Ai dù sao cũng đã từng cứu Ma Ẩn cốc. Lúc này đây cho dù người này có kéo tai nạn đến cho Hàn gia, thì bọn họ cũng không nên khoá trái cửa bỏ mặc họ bên ngoài chứ hả.

- Ai đưa Áo Tác Ai đến cung điện ngầm vậy?

Hàn Hạo giữ nguyên vẻ mặt, lạnh lùng nói:

- Khi ta đi tìm ba người Cát Nhĩ Bá Đặc, không phải đã từng nói phải để bọn họ trên mặt đất hay sao?

- Là Áo Tác Ai nói muốn tới xem một chút. Năm đó hắn từng viện thủ Ma Ẩn cốc, quan hệ với Bố Lai Ân cũng không tệ, có gì không thỏa đáng sao? - Phỉ Bích nhíu mày, cảm thấy thái độ của Hàn Hạo có phần không thích hợp lắm, hơi lẩn át chủ nhân.

- Cung điện ngầm là căn cơ của Hàn gia! Phụ thân đã sớm dặn dò, không để cho người ngoài tiến vào! Áo Tác Ai dù sao cũng là người ngoài, phải không?

Hàn Hạo vẫn giữ cái vẻ lãnh khốc đó, lạnh lùng liếc xéo Phỉ Bích rồi lập tức phân phó cho Tá Kỳ:

- Người đi một chuyến, dẫn Áo Tác Ai ra ngoài. Một là để bọn họ ở phòng ốc bên trên Ma Ẩn cốc, hai là dẫn bọn họ tới khu lòng núi nơi nhóm Qua Long đợi trước đây!

- Đây có phải là cách đãi khách của Hàn gia bọn ta không vậy? - Phỉ Bích giận dữ nói.

- Áo Tác Ai có vấn đề! Dựa vào cảnh giới của hắn, không thể nào không phát hiện ra được truy binh phía sau. Sau khi hắn gặp chúng ta vẫn không lập tức nói rõ chuyện này, cho thấy là đã có dụng ý khác!

Hàn Hạo lớn tiếng đáp lời rồi lập tức hít một hơi quay sang quát Tá Kỳ:

- Còn không đi?

Trong lòng Tá Kỳ phát lạnh, len lén liếc mắt nhìn Phỉ Bích. Chỉ thấy nàng vẫn còn đang suy nghĩ về ý tứ trong câu nói của Hàn Hạo, hần đành do dự một chút rồi thà đắc tội với Phỉ Bích chứ không thể nào đắc tội với cái tên Hàn Hạo này được, bèn lập tức quay đầu bỏ đi.

961. Chương 961:chàng Chưa Muôn

Hiện nay phụ nữ trong nhà tuy nhiều, nhưng thật sự lại không mấy người có tiếng nói. Hai nàng Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ xem như là ngoại lệ. Lúc trước khi Hàn Thạc không có nhà, lời nói của hai người này là có uy lực nhất, ngay cả lão yêu Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc ở phương diện nào đó cũng phải coi ý kiến của hai nàng là chính.

Nhưng Hàn Hạo vừa tới, tình thế liền có chút vi diệu. Do thực lực dũng mãnh của hắn, hơn nữa ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc lại kính phục hắn, hắn lờ mờ trở thành người lãnh đạo chỉ đứng dưới Hàn Thạc của Hàn gia. Vị trí của mình bị cướp mất, trong lòng Phỉ Bích ít nhiều cũng sẽ có chút không thoải mái.

Tá Kỳ đã rời đi, bất luận là bọn Tư Thập Tác Mỗ hay là Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc cũng không có ý kiến, coi mọi đã ngầm thừa nhận vị trí của Hàn Hạo ở Hàn gia.

Trong lòng mơ hồ có chút tức giận, Phỉ Bích liếc nhìn Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo - người đã tự tiện làm chủ, quát:

- Áo Tác Ai có thể vì thủ hạ bị thương mà phân tâm, cũng có khả năng sức mạnh đã bị tiêu hao vì đại chiến, không hẳn là có ý đem lại tai họa cho Hàn gia chúng ta đâu.

Nàng ta vừa nói như vậy, Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny cũng nhao nhao tán đồng, mấy nữ nhân này thường ngày quan hệ tương đối thân thiết, nên đương nhiên sẽ ở cùng một chiến tuyến.

- Thực lực của các người vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó, cho nên không thể hiểu được sức mạnh cảm ứng của thần hồn một cường giả ở cảnh giới Chủ thần lợi hại thế nào. Cho dù Áo Tác Ai bị thương rất nặng, thần hồn của hắn cũng có thể nhạy bén cảm nhận được nguy cơ tiềm ẩn ở một chỗ ám muội nào đó, tuyệt đối không thể hoàn toàn không biết gì! - Về mặt Hàn Hạo lãnh đạm, dường như không nhận thấy sự phản nộ của mấy người nhóm Phỉ Bích.

Trầm ngâm một lúc, hình như hắn không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, quay đầu nhìn ba người Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc nói:

- Tập hợp các thành viên chủ chốt của gia tộc lại, ngay lúc này chúng ta nhất định phải hiệp chung một lòng!

- Được! - Bác Lan Tư lập tức gật đầu, xoay người đi lo liệu.

- Hàn Thổ, năm người các người cũng chuẩn bị một chút đi, một khi phát sinh sự cố ngoài ý muốn thì nhanh chóng đưa người đến các điểm trọng yếu trung tâm của các loại trận pháp khổng lồ chế toàn bộ Ma Ấn cốc. Lực phòng ngự của mấy chỗ đó là kiên cố nhất, có thể điều động toàn bộ nguyên khí của Ma Ấn cốc để ngăn chặn sự tấn công của bên ngoài, cho dù có cao thủ đạt đến cảnh giới Chủ thần công kích, chỉ cần nguyên khí đất trời của Ma Ấn cốc không bị tiêu hao hoàn toàn thì sẽ không có việc gì! - Hàn Hạo tự mình dặn dò mà không thèm nhìn Phỉ Bích.

Ngũ Hành Giáp Thi không nói một lời, gật đầu đi làm việc theo mệnh lệnh của hắn.

Giờ phút này, dường như tất cả mọi người đều chủ động bỏ qua sự tức giận trên mặt Phỉ Bích, xem Hàn Hạo là người đáng tin cậy, toàn bộ lấy mệnh lệnh của hắn làm chính yếu, không đếm xỉa ý kiến của mấy nàng Phỉ Bích.

- Ta sợ Tá Kỳ làm việc không ổn thỏa. Ta cũng đi xem xem.

Đưa ra những lời cần căn dặn xong xuôi, Hàn Hạo mới nhìn lại nhóm Phỉ Bích:

- Mấy người cũng chuẩn bị đi. Tốt nhất là lập tức đến các điểm trung tâm đại trận pháp khổng chế toàn bộ Ma Ấn cốc. Ma Ấn cốc tuy lớn nhưng chỗ đó là chỗ an toàn nhất!

Nói xong hắn quay người rời đi.

- Trên người cái tên này rốt cuộc đã không còn nhìn thấy chút xíu hình dáng nào của quá khứ nữa rồi! - Ly Toa vẻ mặt ngạc nhiên, lắc đầu cười khổ.

Năm đó lúc còn ở học viện ma vũ Ba Bì Luân ở đại lục Kỳ Áo, Tiểu Khô Lâu đã được Hàn Thạc truyền đạt mệnh lệnh từ trong mộng. Trong đêm hôm mịt mù âm thầm xâm nhập vào phòng của Ly Toa, đánh cho cô nàng đang mơ ngủ một trận.

Thời gian cách đã nhiều năm. Sau khi Cát Nhĩ Bá Đặc phơi bày thân phận của Hàn Hạo, Ly Toa lại thường xuyên nhớ tới cảnh tượng năm đó.

Lúc nào nàng cũng cố gắng tìm kiếm trên người Hàn Hạo chút hình bóng ngày xưa. Nhưng mà trên người hắn ngoại trừ bảy đoạn cốt thứ quen thuộc ra, Ly Toa không nhận ra được gì thêm.

- Hắn biến đổi quá nhiều! Thật không ngờ một sinh vật Vong Linh, có ngày lại có thể phát triển đến mức như thế này! - Phạm Ny thở dài nói, nàng cũng đã từng trông thấy Tiểu Khô Lâu, nhưng cũng không ngờ hắn có thể đạt đến trình độ cao không tưởng tượng nổi như hôm nay.

- Hừ, tự đại cuồng vọng, thật không hiểu Bố Lai Ân tại sao lại đưa hắn tới! - Phỉ Bích lòng thầm tức giận, hậm hực nói.

- Ấy...

Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ có phần khó xử, do dự một chút rồi mới nói:

- Hắn đã từng cứu chúng ta, ở phương diện nào đó thì năng lực phán đoán của hắn vẫn đáng tin. Đây, Phỉ Bích à, lúc Bố Lai Ân đối xử với Hàn Hạo, thật sự đã coi như là con trai của mình, ta nghĩ hắn sẽ không thích thú gì khi mấy người vẫn gọi Hàn Hạo là sinh vật Vong Linh đâu...

- Bố Lai Ân thật sự đối xử với hắn như con trai!

A Nhĩ Mai Lý Khắc cũng nói chen vào, dừng lại một chút, hình như đột nhiên nhớ ra việc gì, lão động lòng hỏi dò:

- E hèm...mấy người sống chung với Bố Lai Ân lâu như vậy, sao mãi đến giờ vẫn chưa... chưa mang thai?

Lời vừa nói ra, sắc mặt mấy người phụ nữ đều buồn bã, cả đám đều trở nên không được tự nhiên.

Tư Thập Tác Mỗ liếc nhìn A Nhĩ Mai Lý Khắc, đột nhiên cũng nhớ ra điều gì đó, thầm nghĩ “mấy nàng này không phải là đang ghen ghét Hàn Hạo chứ?”

Nghĩ đi nghĩ lại rất có khả năng này, nhiều năm như vậy rồi mà cả đám bọn họ không ai có dấu hiệu mang thai, không có người nào có thể sanh con cho Hàn Thạc. Đột nhiên, Bố Lai Ân lại đưa tới một đứa con trai quái dị như Hàn Hạo, thân là nữ nhân của hắn, trong lòng mấy người phụ nữ này đương nhiên sẽ có chút suy nghĩ.

Vừa nghĩ như vậy, Tư Thập Tác Mỗ không nhịn được cười, thầm nghĩ khó trách biểu hiện của mấy cô này kỳ lạ như vậy, hóa ra là vì bản thân có khúc mắc.

- Không phải là... Bố Lai Ân có vấn đề gì chứ? - A Nhĩ Mai Lý Khắc cân nhắc từng từ một, dè dặt hỏi.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny... nhiều người như vậy mà không có người nào có dấu hiệu mang thai, vấn đề hiển nhiên không phải xuất phát từ phía các nàng, nói như vậy, nhất định là vấn đề của nam nhân rồi.

A Nhĩ Mai Lý Khắc vừa nói như vậy, cả đám người vẻ mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng không biết nên nói cái gì.

- Khụ khụ...

Tư Thập Tác Mỗ nghiêm mặt nói:

- Xét về mặt tuổi tác, ta và A Nhĩ Mai Lý Khắc đáng tuổi làm ông nội của mấy người, mấy người không cần phải né tránh cái gì hết. Nếu như thật sự là vấn đề của Bố Lai Ân, chúng ta còn phải lo liệu, suy nghĩ biện pháp để xử lý. Ừm, sự việc này có thể là lớn cũng có thể là nhỏ, nhưng mà đối với tương lai của Hàn gia mà nói lại liên quan rất lớn, chúng ta phải nghiêm túc đối diện!

- Ông suy nghĩ đi đâu thế!

Ngải Mễ Lệ la nhỏ một tiếng, đỏ mặt nhìn lên hai lão, ngập ngừng ngập ngừng nói:

- Chỉ là, chỉ là Bố Lai Ân chưa muốn thôi. Chàng vẫn nói... vẫn nói muốn đợi sau khi diệt trừ hết nguy cơ, mới, mới cho phép chúng tôi có thai!

Mấy lời này vừa nói ra, hai người Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc tức thì hiểu ra. Với sức mạnh của Hàn Thạc, có thể tự mình không chế mỗi một bộ phận của cơ thể mình, nếu như hắn không có ý định để cho mấy người phụ nữ mang thai, việc đó có thể làm được quá dễ dàng.

- Hóa ra là việc như vậy, vậy thì mấy người cứ đợi một khoảng thời gian là được rồi, đợi toàn bộ sự việc giải quyết xong, chúng ta không có nguy cơ nữa thì sẽ không có vấn đề gì đâu. - Tư Thập Tác Mỗ cười cười, cảm thấy chuyện này hẳn là rất dễ giải quyết mới đúng.

- Chúng tôi, chúng tôi đã đợi một thời gian rất lâu rồi. Đến đại lục Chúng Thần cũng sắp được trăm năm, đợi tất cả bình yên, giải quyết xong nguy cơ, cái này lúc nào mới kết thúc chứ! - Phỉ Bích đỏ cả mặt, khẽ u oán nói, xem ra trong lòng nàng ta ở phương diện này có rất nhiều oán thán.

- Ái chà... vậy đợi Bố Lai Ân quay lại, mấy lão già bọn ta sẽ nói chuyện với hắn, nhưng mà thành công hay không thì không biết được đâu. - A Nhĩ Mai Lý Khắc do dự một chút, nhìn cả đám phụ nữ đang nhìn lão mong đợi, bất chấp khó khăn đáp ứng.

Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ mắt sáng lên, đồng thời thốt lên:

- Thật không?

- Chúng ta sẽ cố gắng... cố gắng hết sức... - Tư Thập Tác Mỗ liên tục nháy mắt ra hiệu cho A Nhĩ Mai Lý Khắc, ngượng ngùng cười nói.

- Vậy thì đa tạ! - Mấy cô nàng vui mừng nói cảm ơn. Tư Thập Tác Mỗ và A Nhĩ Mai Lý Khắc dù sao cũng là bậc trưởng bối, tâm tư nóng lòng cầu con của bọn họ có lời khuyên nhủ của hai người này, Hàn Thạc chắc sẽ thật sự coi trọng vấn đề này.

Những năm gần đây Hàn Thạc nam chinh bắc chiến, họ ngày thường đều phòng không gối chiếu, vô cùng cấp bách muốn có một đứa con để gửi gắm tất cả tâm tình của mình. Nhưng mà, về phương diện này bọn họ lại rất ngại nói nhiều với Hàn Thạc, cho rằng lòng hắn phải biết mới đúng, nào đâu biết Hàn Thạc cứ kéo dài, mãi cho đến hôm nay vẫn chưa thỏa mãn nguyện vọng này của bọn họ.

- Chúng ta nhất định cố gắng! - A Nhĩ Mai Lý Khắc đột nhiên cảm thấy mấy nàng Phỉ Bích kỳ thực cũng rất đáng thương, vì Hàn Thạc đã chuẩn bị tất cả, không tiếc buông bỏ người thân và trưởng bối ở đại lục Kỳ Áo, vượt bao khó khăn mà đến đại lục Chúng Thần. Nhưng ở đại lục Chúng Thần, hầu hết thời gian bọn họ lại không được ở cùng Hàn Thạc, mà một mình phải đối mặt với nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Ngay lúc này, tiếng hú dòn dập chới tai đột nhiên từ lỗ nhỏ trên tường truyền đến.

Mấy người Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ đang xẩu hổ bàn bạc vấn đề nối dõi tông đường cho Hàn gia, sắc mặt trở nên sợ hãi, trong tích tắc giống như gặp phải cường địch.

- Tiếng hú này chỉ khi cung điện dưới lòng đất gặp phải kẻ địch cường đại nhất mới được nổi lên. Từ sau khi hình thành Ma Ấn cốc, nó cũng chỉ vang lên có một lần lúc diễn tập ban đầu thôi, rốt cuộc là như thế nào? - Phỉ Bích kêu lên kinh hãi.

- Chạy, lập tức tiến về mật thất ở điểm trọng yếu trung tâm đó! - Tư Thập Tác Mỗ thần sắc nghiêm trọng. Lão biết thời điểm mấu chốt này không ai dám lớn gan trù trối vui đùa kiểu này! Một khi tiếng hú vang lên, chỉ có một khả năng - cung điện dưới lòng đất đã gặp phải nguy cơ khó dự đoán!

- Hàn Hạo không phải đã đoán đúng rồi chứ? - Lý Toa do dự một chút, sợ hãi hỏi.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, việc cấp bách trước tiên là bảo toàn chính mình! - A Nhĩ Mai Lý Khắc trầm giọng quát một tiếng, đưa tay nhấn vào khu vực truyền đến tiếng hú, một cánh cửa đá đột nhiên mở ra, cả đám người vội vàng chui vào, nhanh chóng đi đến địa điểm mục tiêu.

...

- Tá Kỳ, người rút đi!

Hàn Hạo tay cầm cốt thứ, chắn ở một miệng hang nhỏ hẹp, nhìn thấy thống lĩnh Lôi hệ của liên minh Liên thần giả Lôi Cát Tư toàn thân sấm sét xoẹt xoẹt lấp lánh chói lọi, liền quát:

- Là Áo Tác Ai dẫn người vào phải không, hần đâu rồi?

Lôi Cát Tư cúi đầu cười hắc hắc, cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Hạo, mà trực tiếp đánh ra một đạo ánh sáng lôi điện to, lấp đầy toàn bộ hang động, căn bản không để cho Hàn Hạo né tránh.

- Hàn Thổ, dẫn tất cả mọi người chạy đi! - Tiểu Khô Lôu hướng về phía cái lỗ trên tường miệng quát lớn, cốt thứ trong tay chọc một nhát lên bức tường trước mặt, bức tường đất đỏ lập tức sụp xuống, bỗng chốc thông đạo giữa hần và Lôi Cát Tư bị phá hỏng.

Cùng lúc đó, cánh tay của Hàn Hạo mở ra, cốt thứ bắn ra một chùm tà quang, hình thành một Bạch Cốt Thuần Bài (tấm khiên bằng xương trắng) cực lớn che chắn trước người hần.

- Chạy! - Một tay tóm lấy Tá Kỳ, Hàn Hạo lập tức thoái lui.

Lôi Cát Tư ở đây, vậy thì nói không chừng Tái Á Lộ tu luyện Đại địa lực lượng cũng ở trong cung điện dưới lòng đất này. Hàn Hạo biết trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn, lúc này không phải thời điểm dây dưa với Lôi Cát Tư.

962. Chương 962:biển Cỏ Dưới Lòng Đất

Lôi Cát Tư trái lại không hề bất ngờ trước hành động của Hàn Hạo, dưới thế cục hiện nay, rõ ràng lập tức rút lui cũng không đáng xấu hổ. Chỉ là hần không ngờ Hàn Hạo có thể quyết đoán dứt khoát đến như vậy, phút chốc vừa mới xuất hiện đã lập tức đưa ra quyết định, không có bất kỳ lời nói thừa nào, mang theo Tá Kỳ liền rời đi.

Ánh sáng sấm sét bắn ra, thông đạo được che chắn chặt chẽ đó bị điện quang xuyên thấu qua, đánh ầm trên Bạch Cốt Thuần Bài (tấm khiên bằng xương trắng).

Bạch quang hoa mỹ trên Bạch Cốt Thuần Bài nở rộ. Trong phút chốc, nó bị chia năm xẻ bảy, bột xương biến thành tro bụi bay lả tả.

Lôi Cát Tư hai mắt điện quang rực rỡ, tập trung vào hình dáng chợt lóe lên rồi biến mất của Hàn Hạo, khẽ cười:

- Phản ứng không tệ, tư chất phi phàm, ta muốn xem xem người có thể tháo chạy đến đâu?

Hần lướt về phía Hàn Hạo, ở trong thông đạo u ám hần nhanh như một tia chớp giật, khiến cho người ta lóa mắt.

Tiểu Khô Lôu một tay túm lấy Tá Kỳ bỏ chạy, lập tức cảm nhận được Lôi Cát Tư theo cùng đuổi tận phía sau lưng. Khí tức không thoải mái lơ mơ trên người đó khiến cho hần ý thức được thần hồn của đối thủ đã khoá chặt hần.

- Tá Kỳ, người chạy trước đi! - Buông Tá Kỳ ra, Hàn Hạo bất ngờ quay đầu, dùng lực cầm chặt cốt thứ trong tay xuống mặt đất ở dưới chân.

Từng tia sáng mắt thường có thể nhìn thấy được của cốt thứ chui vào nền đất thông đạo. Đột nhiên, bùn đất kiên cố giống như tấm thảm thoáng cái bị xốc lên, từ phía này của Hàn Hạo cuốn ngược về hướng Lôi Cát Tư.

Nguyên tố Tử Vong phun ra mãnh liệt, hình thành dày đặc cơ man là cốt mâu, tràn ngập thông đạo nhỏ hẹp, chớp thời cơ bắn trước về phía Lôi Cát Tư.

- Cẩn thận! - Tá Kỳ quay đầu liếc nhìn, khẽ nói rồi sau đó nhanh chóng rời đi mà không quay đầu lại.

- Hàn, người thật không tệ! - Lôi Cát Tư tán thưởng một câu, đột nhiên triển khai Thần Chi Linh Vực trong thông đạo chật hẹp. Sức mạnh sấm sét xen lẫn với âm thanh “ùng oàng” lấy Lôi Cát Tư làm trung tâm lan tràn ra bên ngoài, cốt mâu bắn về phía hắn vỡ tung từng cái.

Ánh mắt ngưng đọng, hai tia chớp từ hai con ngươi hắn bắn ra, giống như lôi long cuộn ngược lại đánh tan tằm thắm bằng đất hướng về phía hắn thành tro bụi dễ dàng như bẻ cành khô.

- Ố! - Sau khi trời quang mây tạnh, đột nhiên Lôi Cát Tư phát hiện trong thần hồn đã mất dấu của Hàn Hạo, ngay cả bóng dáng của hắn cũng đã không còn.

- Đúng là nhanh thật...

Lôi Cát Tư sững sờ. Nhếch miệng cười bí hiểm, hắn khẽ lẩm bẩm:

- Như vậy cũng tốt, một lưới bắt hết còn đỡ tốn sức hơn.

...

Chỉ cần có Thổ giáp thi Hàn Thổ ở cung điện dưới lòng đất thì có thể mở thông đạo mới từ bất kỳ chỗ nào. Ở chỗ sâu dưới lòng đất này, Thổ giáp thi là con cưng của mẹ đất, chính vì có thể tùy ý sử dụng Đại địa lực lượng để mang lại những điểm tiện lợi cho người Hàn gia.

Tá Kỳ mới tiến vào một gian phòng thì toàn bộ bức tường bằng phẳng đột nhiên mở ra một cửa hang sâu thẳm không thấy ánh sáng. Lúc đầu hắn có chút hoài nghi nhưng liền nhận ra được đó là cái gì, lập tức chui vào không chút do dự.

Tá Kỳ vừa vào, cửa hang đột nhiên mới mở ra đó lại khép lại một cách vô cùng kỳ diệu, bằng phẳng giống như gương soi, không nhìn ra một chút manh mối nào của việc đã từng nứt ra.

Vào lúc này, các khu vực của cung điện dưới lòng đất của Ma Ấn cốc, chỉ cần là khu vực có người Hàn gia ở thì đều có cửa hang được mở, hễ mà bọn họ đi vào thì chúng lại khép lại như ban đầu.

Không chỉ như vậy, rất nhiều cửa hang tồn tại lúc đầu, cũng có thể đột nhiên sụp đổ, khiến cho bọn cường giả Liệp thần giả đang truy đuổi người Hàn gia bị ngăn cản lại. Ở nơi sâu thẳm trong lòng đất này, Hàn Thổ đang ra sức phóng thích năng lực của hắn, dựa theo sự quen thuộc của hắn đối với cung điện dưới lòng đất, hướng dẫn từng người từng người Hàn gia đang rải rác ở các nơi khác nhau đến điểm trọng yếu trung tâm quản lý toàn bộ trận pháp.

Dưới sự tiếp ứng của Hàn Thổ, những thành viên chủ chốt nhất của gia tộc Hàn gia đều không gặp phải nguy cơ mất mạng, lần lượt được sức mạnh của hắn hướng dẫn vượt qua khỏi sự truy sát của bọn Liệp thần giả.

Tuy nhiên, bản thân Hàn Thổ vẫn chưa lập tức tiến vào khu vực trung tâm được bố trí lực lượng trùng trùng điệp điệp đó, mà bây giờ hắn đang trốn ở một góc hẻo lánh trong cung điện dưới lòng đất, sử dụng đồ hình trên các mặt gương phóng thích sức mạnh của bản thân vào lòng đất.

Ở bên cạnh hắn, ngoại trừ bốn người Hàn Kim, Hàn Hỏa, Hàn Mộc, Hàn Thủy còn có An Đức Lệ Na đang ngây người ra.

An Đức Lệ Na tay trong tay với Hàn Kim, đôi mắt sáng ngời như tinh thạch nhìn Hàn Thổ có vẻ cực kỳ kinh ngạc. Nàng ta nghĩ mãi mà không hiểu cái gì có thể khiến cho Hàn Thổ thực lực chỉ ở cảnh giới Thượng vị thần sơ kỳ vận dụng Đại địa lực lượng thành thạo tự nhiên như vậy, cũng không nghĩ thông tại sao ở khoảng cách xa như vậy mà hắn lại có thể mở ra từng thông đạo mới.

Thân là con gái của nữ thần Vận Mệnh, An Đức Lệ Na có sự nghiên cứu vô cùng uyên thâm đối với mười hai hệ lực lượng lớn thông thường của đại lực Chúng Thần. Đạo lý thâm sâu của các loại lực lượng có đặc trưng gì, mỗi tầng cảnh giới có thể làm được đến mức nào, nữ thần Vận Mệnh đều đã từng giải thích rõ ràng rành mạch cho nàng.

Đừng nói là chỉ có thần ở cảnh giới Thượng vị thần, cho dù là những người tu luyện Đại địa lực lượng đạt đến cảnh giới Chủ thần như Áo Tác Ai, Tái Á Lộ cũng không có khả năng làm được cái việc mà Hàn Thổ đang làm như bây giờ.

Thật khó tưởng tượng được!

Nắm thật chặt tay của Hàn Kim, An Đức Lệ Na khẽ hỏi:

- Năng lực của hần đến từ đâu vậy? Tại sao kỳ lạ như vậy chứ? Dường như toàn bộ mặt đất đều là một phần thân thể của hần! Điều này thần kỳ quá, thật không dám tin người tu luyện đạo lý thâm sâu Đại địa lực lượng có thể vận dụng nó đến mức độ này!

Hàn Kim mỉm cười, do dự một chút mới chỉ tay vào Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Hỏa bên cạnh đang tập trung tinh thần chú ý bốn phía xung quanh, nhỏ giọng:

- Không riêng gì Hàn Thổ, ba người bọn họ, bao gồm cả ta, mỗi người về phương diện vận dụng năng lực đều được trời ưu ái. Ha ha, tất cả điều này đều là nhờ phụ thân ban cho chúng ta!

- Bố Lai Ân, hần...hần thật đúng là... - An Đức Lệ Na ngạc nhiên, chợt lắc lắc đầu cười khổ.

- Có người tới!

Ngay lúc này, Hàn Mộc khẽ quát một tiếng, chỉ tay vào một vách tường giống như gặp phải đại địch, thần sắc ngưng trọng:

- Cũng tu luyện Đại địa lực lượng, chắc hần là hần đã cảm nhận được sự thay đổi sức mạnh của toàn bộ cung điện dưới lòng đất đến từ chỗ này!

- Không phải Áo Tác Ai, vậy chính là Tái Á Lộ rồi! - Hít một hơi, Hàn Thổ này giờ luôn chăm chú vào việc hướng dẫn người Hàn gia đến khu vực an toàn, đột nhiên mở mắt ra.

- Thế nào rồi? - Hàn Kim hỏi.

- Gần hết rồi, người cần đưa đã đưa xong. Còn một số vệ sĩ Hàn gia, bởi vì quá nhiều nên ta chỉ có thể dẫn dắt đến thông đạo phía cung điện của đại ca thôi. - Hàn Thổ đương nhiên biết Hàn Kim hỏi cái gì, lập tức trả lời.

- Vậy được rồi, chúng ta cũng rời khỏi thôi. - Hàn Kim suy nghĩ một chút, vội vàng nói.

Chính vào lúc này, không những Hàn Thổ tu luyện Đại địa lực lượng và Hàn Mộc tu luyện Sinh Mệnh lực lượng biết có người đến, ngay cả Hàn Kim cũng cảm nhận được một luồng lực lượng dũng mãnh đe dọa người khác đã tiếp cận.

Không cần nói nhiều, không phải Tái Á Lộ thì chính là Áo Tác Ai đang toàn lực hướng đến nơi này.

Thân là cường giả tu luyện Đại địa lực lượng, dù cho trong lòng đất bọn họ không thể vận dụng sức mạnh thần kỳ giống như Hàn Thổ, nhưng một chút ngăn chặn trong lòng đất do hần làm ra lại không ngăn nổi bọn họ.

Hơn nữa bởi vì có Đại địa lực lượng, cho nên bọn họ có thể tìm được chỗ chính xác của Hàn Thổ.

- Đến nhanh thật, chạy! - Hàn Kim kinh ngạc kêu một tiếng, lập tức giật lùi một bước.

Vươn người đứng dậy, Hàn Thổ lập tức dẫn đầu, bức tường bằng phẳng trước mặt hần đột nhiên nứt ra một thông đạo, hần chui luôn vào. Hàn Kim, Hàn Hỏa không chút do dự vội vàng xông vào bên trong, mấy người vừa vào thông đạo thì mật thất này thành linh sụp đổ, thông đạo nứt ra này cũng lập tức khép lại.

“Rầm rầm! Rầm rầm!”

Đại địa lực lượng chấn động mãnh liệt, âm thanh long trời lở đất từ khu vực này truyền đến. Một bóng người phá tan tất cả bùn đất cản đường, trực tiếp xuất hiện ở bên trong mật thất đã sụp đổ này.

Tái Á Lộ cảm thụ kỹ càng một chút, lạnh lùng hừ một tiếng, giương bàn tay ra. Lại là một luồng thần lực oanh kích vào khu vực mà đám người Hàn Thổ đã chui vào trong, dưới sức công kích của hần, chỗ đó bị

rách toạc ra, một hang động lớn xuất hiện, hình bóng của bốn người Hàn Mộc, Hàn Kim chợt lóe lên rồi biến mất.

- Quả nhiên là ở đây! - Tái Á Lộ cười lạnh, đột nhiên bắn người vào trong.

Có thể tu luyện lực lượng đạt đến cảnh giới Chủ thần, Tái Á Lộ đương nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Về phương diện vận dụng Đại địa lực lượng, có lẽ hắn không tinh diệu đến mức được trời ưu ái như Hàn Thổ, nhưng bởi vì cảnh giới cao thâm thần lực thâm hậu, nên lực công kích của hắn lại vượt quá xa Hàn Thổ.

Dựa vào thần lực dũng mãnh vô cùng, hắn có thể ảnh hưởng đến kết cấu vật chất của đất đai, biến đổi bùn đất thành bất kỳ hình dạng nào mà hắn có thể tưởng tượng. Cùng tu luyện Đại địa lực lượng, nhưng hắn không thể làm được như Hàn Thổ, hòa hợp thân thể với mặt đất làm một, nhưng lại có thể dùng thần lực ảnh hưởng đến đất đai.

Thần lực vừa xuất ra, không những oanh tạc mạnh mẽ mở ra một lối thông đạo, mà dưới tác dụng của thần lực trong người hắn, Đại địa nguyên tố đậm đặc tụ tập lại trên người hắn, khí thế của hắn càng ngày càng cao, mỗi bước hắn đạp tới cả cung điện dưới lòng đất tựa hồ cũng đang run rẩy.

- Không hay rồi! - Hàn Thổ kinh hãi kêu lên một tiếng, Đại địa nguyên tố hỗn loạn đã thay đổi kết cấu vật chất, cả một khu vực tràn ngập thần lực của Tái Á Lộ. Hàn Thổ đã mất quyền điều khiển đất đai, mặt đất không ngừng khép lại, thông đạo bắt đầu không bị khống chế, co lại từng chút một.

- Ta tới đây! - Chính ngay lúc này, nhìn thấy tình thế nguy cơ, An Đức Lệ Na đột nhiên quát lên một tiếng trong trẻo.

Hàn Kim đang nắm tay cô nàng đột nhiên cảm thấy một luồng năng lượng dao động cực kỳ đáng sợ từ lòng bàn tay cô nàng - đó là một chấn động mãnh liệt mà mấy trăm thập năng lượng cùng phát động mới có khả năng hình thành được.

Ánh sáng chói mắt trong chốc lát phóng ra từ trên người của An Đức Lệ Na. Nó lóng lánh giống như kim cương tụ lại thành cột, bắt ngờ oanh tạc về phía Tái Á Lộ đang không ngừng đến gần!

Tái Á Lộ với khí thế hùng hổ dọa người vừa nhìn thấy trước mặt đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng chói mắt, vẻ mặt liền biến sắc, không thể không tạm thời rút lại thần lực thâm nhập vào sâu trong lòng đất để chống lại sự tấn công của làn sóng năng lượng đáng sợ này. Chỉ thấy thông đạo trước mặt hắn thoáng chốc co lại, đột nhiên đám bùn đất đó biến thành lớp phòng vệ kiên cố nhất, vững vàng chắn trước mặt hắn.

Tiếng nổ vang như đất rung núi chuyển từ bức tường phòng ngự giữa Tái Á Lộ và cột ánh sáng năng lượng vọng lại. Giờ phút này tất cả mọi người ở cung điện dưới lòng đất đều cảm nhận được chấn động đáng sợ này, tường đất trên đỉnh đầu từng khối từng khối rơi xuống.

- Tốt rồi! - Hàn Thổ vui mừng kêu lên, hắn lập tức cảm nhận được thần lực của Tái Á Lộ tràn ngập mặt đất chung quanh vừa biến mất.

Ở trước mặt hắn, thông đạo vừa mới đóng kín một lần nữa lại nứt ra, hắn là người đầu tiên xông vào, Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Hỏa phía sau khẩn cấp bám theo.

- Chạy! - Hàn Kim kéo An Đức Lệ Na, cũng mặc kệ cô nàng suy nghĩ gì, cứ kéo lấy nàng chạy về hướng Hàn Thổ biến mất.

Bởi vì biết sau lưng có một Tái Á Lộ cường đại cho nên mọi người cũng không dám dừng lại, đều nâng cao tốc độ hết mức, lúc địch nhân vẫn còn chưa kịp phản ứng, đã rời xa khỏi khu vực này.

Ngũ hành giáp thi và An Đức Lệ Na rất nhanh chóng xuyên thủng bức tường chắn để đến khu vực trung tâm không chế toàn bộ trận pháp của Ma Ẩn cốc. Đây là một mật thất rộng rãi ăn sâu vào trong lòng đất chỉ có mấy trượng, phía trên đầu bọn họ chính là cái đài tròn có đồ án Vạn Ma Đỉnh, nó không những có thể lôi kéo nguyên tố của trời đất, mà còn có thể thu thập thần hồn đã chết tại Ma Ẩn cốc lại.

- Chàng làm gì mà kéo ta gấp như vậy? Không phải là Tái Á Lộ thôi sao? Ta mà phải sợ hắn! - Sau khi đến mật thất này, An Đức Lệ Na nhỏ giọng oán trách Hàn Kim.

Hàn Kim gượng cười nói:

- Không phải sợ nàng gặp nguy hiểm hay sao.

Vừa nghe hẳn nói như vậy, An Đức Lệ Na cười khấp khởi mừng, đặc ý nói:

- Trong tay ta có bảo bối, cho dù là Tái Á Lô cũng không làm gì được ta đâu!

Hàn Kim sửng sốt, hỏi luôn:

- Vậy nàng có thể sử dụng bảo bối này để tiêu diệt Tái Á Lô sao? Nếu như có thể, chúng ta lập tức quay lại tiêu diệt hẳn.

- Thứ đồ đó chỉ có thể bảo toàn tính mạng của ta, không giết được hẳn đâu.

An Đức Lệ Na lắc lắc đầu, hậm hực nói:

- Mẫu thân ta không cho phép ta tùy tiện giết người, nếu bà ấy đem Vận Mệnh Chi Cảnh cho ta, ta mới thật sự có thể tiêu diệt được kẻ kia!

- Vận Mệnh Chi Cảnh! Chủ thần khí của nữ thần Vận mệnh sao? - Tư Tháp Tác Mỗ kinh ngạc, chợt cười khở rồi lắc lắc đầu, thầm nghĩ nếu để cho cô nàng này lấy được vũ khí đó, không biết nàng ta sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió đây.

- Còn có ai chưa đến không? - Hàn Hạo nhíu nhíu mày, quay đầu lại hỏi Phỉ Bích.

Trải qua trận này, mấy nàng Phỉ Bích và Ngải Mễ Lệ này xem như đã thành thật hẳn, cũng không dám trách cứ Hàn Hạo cẩn thận quá mức. Bọn họ biết lần này cũng may là gã phản ứng kịp thời, vừa cảm thấy không đúng liền lập tức dặn dò Hàn Thổ đưa tất cả mọi người rời đi, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người của Hàn gia phải chết ở cung điện dưới lòng đất này.

Ánh mắt của Phỉ Bích đảo qua đảo lại trong mật thất, lặng tính toán một chút, sau đó mới nói:

- Người đến từ đại lục Kỳ Áo hẳn là đều đã ở cả đây.

- Vậy là được rồi.

Hàn Hạo gật gật đầu, dặn dò Ngũ Hành giáp thi vừa mới đến:

- Đóng cửa đi!

Ngũ Hành giáp thi cũng không phí lời, vừa nghe thấy mệnh lệnh của Hàn Hạo lập tức bắt đầu động thủ sử dụng nguyên lực của ngũ hành để khống chế bốn bức tường. Ánh sáng đủ các loại màu sắc của nguyên lực từ trên người bọn họ phóng thích ra, từ từ thâm nhập vào trong các bức tường xung quanh.

Dưới năng lực của năm người bọn họ, xung quanh mật thất này truyền đến từng tiếng trầm đục, trên đỉnh đầu vẫn vang lên âm thanh “cót két, cót két” giống như một cỗ máy cực lớn đang túc giậm vậy.

Cùng lúc đó, nguyên khí của trời đất bên trong Thiên Tuyệt trận cuộn cuộn không ngừng đột nhiên phân ra một luồng, từ từ kéo về hướng mật thất mà bọn họ đang ở. Từng luồng ánh sáng lộng lẫy kỳ dị phản chiếu lại từ trên vách tường, các loại kết giới, ma trận bỗng được hình thành.

Đạt Tập bị Thiên Tuyệt trận ép cho thở không nổi, lập tức cảm nhận được biến đổi này. Áp lực thoáng được buông lỏng, nhưng muốn chạy ra khỏi Thiên Tuyệt trận thì hẳn vẫn cần một chút thời gian.

963. Chương 963:cầm Tù

Tất cả người Hàn gia đều tụ lại một chỗ cùng nhau đối phó với đợt truy sát của Lôi Cát Tư.

Ngũ hành giáp thi vừa phát ra lực lượng thì thiên địa nguyên khí đang lượn lờ quanh Thiên Tuyệt trận đã hội tụ về nơi này, tạo thành hàng phòng ngự kiên cố nhất, khiến gian mật thất này trở nên tường đồng vách sắt, không chừa lại một khe hở nào để lọt vào.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ đám người Lôi Cát Tư, Tái A Lộ sớm muộn gì cũng có thể tìm được nơi này. Mặc dù biết rằng trốn tránh ở đây không phải là biện pháp, nhưng cũng không thể không làm như vậy. Ít ra thì bên trong gian mật thất này, trong khoảng thời gian ngắn, bọn đó cho dù có tới cũng đừng hòng phá được hàng phòng ngự kiên cố do Hàn Thạc tốn bao tâm huyết thiết lập.

Trước khi Hàn Thạc ra đi đã dặn dò bọn họ, một khi xử lý xong công việc, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để trở về. Bọn họ hiểu rõ được điều này, thầm nhủ hy vọng trước khi gian mật thất này bị phá vỡ, đội được Hàn Thạc xuất hiện là xong.

Hàn Thạc đã từng nói với bọn họ, trong Ma Ấn cốc, lực lượng của hắn có thể được nâng cao vượt bậc. Vô luận là Chủ thần tu luyện bất kỳ loại lực lượng áo nghĩa nào, chỉ cần không thực sự sở hữu thần cách thì tại nơi đây đều sẽ không phải đối thủ của hắn.

- Bố Lai Ấn nhất định sẽ trở về trước khi vách đá bị phá vỡ! - Ngải Mễ Lệ khẳng định.

- Không cần lo lắng. Cho dù phụ thân không kịp trở về, năm đứa bọn ta nếu liều mạng vận hành Thiên Thi Ngũ Hành đại trận cũng có thể chống đỡ được một khoảng thời gian! - Hàn Kim cười thoải mái, an ủi mấy người Hàn gia đang khấn trương.

- Nếu ta sử dụng bảo bối, ít nhất có thể cản trở được một tên Chủ thần. Ta có thể bảo đảm hắn sẽ không rảnh tay mà đối phó với các ngươi! - An Đức Lệ Na kéo tay của Hàn Kim rồi cười hì hì nói. Xem bộ dạng của nàng ta thì rõ ràng không để tâm tới nguy cơ lần này.

Nghe mấy người này nói vậy, mọi người đang mặt mày u sầu cũng có vẻ thư giãn hơn được một chút. Giọng nói cũng không còn trầm trọng như trước nữa, bắt đầu bàn luận Hàn Thạc khi nào sẽ trở về trước hiểm cảnh lần này.

Lúc này Hàn Hạo mặc dù không có biểu hiện gì, nhưng mọi người đều đã coi hắn thành người chủ chốt. Trước đó, phán đoán chính xác của hắn đã tạo ra tác dụng quan trọng chính yếu, dùng tốc độ nhanh nhất để thông báo cho Hàn Thổ tới giải cứu nên lần này mới có thể trong hoàn cảnh gian nan như vậy mà đưa các nhân vật chủ yếu tới nơi này.

- Không nên quá lạc quan. Phải tính cho kỹ tình trạng xấu nhất.

Về mặt Hàn Hạo bình tĩnh liếc mắt nhìn Hàn Kim, An Đức Lệ Na rồi nhíu mày nói:

- Trước mắt thì trong Ma Ấn cốc có bảy cao thủ cấp Chủ thần. Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc mặc dù tạm thời bị vây giữ, nhưng một khi đám người Mễ Lặc hiểu rõ tình trạng trong Ma Ấn cốc, ra tay cứu lấy ba người bọn chúng, vậy thì kể cả Áo Tác Ai trong đó, nếu cả bảy đại Chủ thần liên thủ, ta nghĩ lực phòng ngự của gian mật thất này tuyệt đối không chống đỡ được bao lâu!

Lời vừa nói ra, mọi người liền biến sắc, dường như đến lúc này mới đột nhiên ý thức được trong Ma Ấn cốc rốt cuộc có bao nhiêu người đáng sợ như vậy.

Nhưng trước mắt ngoại trừ Mễ Lặc, Tái A Lộ, Lôi Cát Tư ba người ra thì còn có cả Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc, thậm chí cả cái tên Áo Tác Ai thủy chung vẫn chưa thấy tung tích đâu cả. Bọn bảy người ai nấy đều ở cảnh giới Chủ thần này nếu mà không liên thủ với nhau thì gian mật thất này có lẽ còn miễn cưỡng chống đỡ được một lúc, nhưng nếu cả bảy người cùng ra tay thì lực lượng khủng bố cỡ đó quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Cho dù bọn họ có thêm lòng tin với Hàn Thạc, nhưng cũng không cho rằng gian mật thất do hắn bài trí có thể chịu nổi lực đánh phá của bảy đại Chủ thần.

- Đại ca, phải làm sao đây? - Hàn Kim thất kinh lên tiếng.

- Ta đang suy nghĩ đây. - Hàn Hạo từ từ xếp bằng ngồi xuống ngay tại đó, nhắm mắt không nói lời nào, còn đầu mày thì nhíu lại.

Bên trong cung điện ngầm, hai người Lôi Cát Tư, Tái A Lộ dẫn theo thủ hạ, dọc đường giải quyết sạch sẽ đám vệ sĩ Hàn gia đang tẩu thoát rồi sau đó đi thẳng về hướng mật thất đang ở của nhóm người Hàn Hạo.

Từ trước tới giờ, chỉ có thành viên hạch tâm của Hàn gia mới có tư cách ở lại cung điện ngầm, ngoài ra thì chỉ có thêm một số rất ít vệ sĩ trong cung điện ngầm phụ trách việc truyền tấn. Vì thế, tại cung điện ngầm, ngoài đám thành viên hạch tâm của Hàn gia đến từ Kỳ Áo đại lục, còn số lượng đám vệ sĩ đóng tại đây cũng chẳng nhiều lắm.

Hai người Lôi Cát Tư tìm kiếm vài lần cũng chỉ giết được vài chục tên vệ sĩ mà thôi. Bọn họ vô cùng hiểu kỳ không biết vì sao Hàn gia to lớn như vậy mà chỉ dùng có bấy nhiêu vệ sĩ, nào biết phần lớn vệ sĩ Hàn gia đều đóng ở trong lòng cái toà núi bên ngoài Ma Ẩn cốc. Nguy cơ tại cung điện ngầm vừa xảy ra thì trước khi bọn Hàn Hạo trốn vào mật thất đã mang tin tức truyền ra ngoài.

Đám vệ sĩ Hàn gia trong lòng núi lập tức theo con đường do Kim giáp thi khai phá trước đây chạy tới một số toà núi ở xa hơn né tránh. Cho dù là bọn Lôi Cát Tư, Tái A Lộ cũng không cách nào khiến linh hồn xuyên qua được các toà núi đã có bố trí kết giới trên đó nên chẳng thể phát giác được việc gì khác lạ.

Hai người Lôi Cát Tư, Tái A Lộ đi lại một hồi dưới lòng đất thì gặp Mễ Lạc lẳng lẳng xuất hiện trong cung điện. Ba người vừa gặp nhau thì Lôi Cát Tư đã cười nói:

- Là hân dẫn người tới à?

Mễ Lạc cười gật đầu nói:

- Ài, tình huống thế nào rồi?

- Các nhân vật chủ yếu hẳn là đã tụ tập lại một chỗ rồi. Hà hà, vậy thì càng tốt, cũng không cần phải đi tìm từng người.

Tái A Lộ chỉ về một chỗ trên đầu rồi nói với Mễ Lạc:

- Đều ở bên đó cả, lực lượng phòng ngự tầng lớp như vậy, nhìn là biết ngay.

- Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc đều ở trong cốc. Áo Tác Ai trước khi dẫn ta tới đã có nói lấy được tin tức từ miệng bọn họ.

Về mặt Mễ Lạc đây về kính phục, mở lời cảm thán:

- Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, thật không dám tin nơi này không ngờ có nhiều thứ kỳ lạ như vậy, lại có thể khiến ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc bị vây khốn vào một chỗ, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Ủ, cũng may bọn ta lẳng lẳng giả trang làm người của Áo Tác Ai theo vào từ lòng đất. Bằng không tự tiện xâm nhập vào từ bên ngoài, có thể cũng bị vây khốn như bọn Đạt Tạt. Cái tên Bồ Lai Ân đó quả thật là một nhân vật thần kỳ! - Lôi Cát Tư mở miệng đầy nét cảm xúc.

- Xử sao với ba tên Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc đây? - Mễ Lạc suy nghĩ một hồi rồi hỏi Tái A Lộ, kẻ tu luyện lực lượng áo nghĩa Đại địa. Lần hành động này chủ yếu do hai người Tái A Lộ cùng Áo Tác Ai liên thủ ra tay, cho nên về các việc quan trọng, hẳn đều muốn nghe ý kiến của Tái A Lộ.

- Bọn ta phải lo cái gì chứ?

Tái A Lộ cười nói:

- Bọn chúng tự mình lọt vào bẫy, đâu phải là bọn ta hãm hại bọn chúng. Bọn ta đâu có nghĩa vụ gì mà phải giải cứu cho bọn chúng?

Rõ ràng là Tái A Lộ cũng không định tính đường cứu ba người Đạt Tạt ra.

Mễ Lạc, Lôi Cát Tư đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng gật đầu mỉm cười, xem ra cũng thâm đồng ý với phương pháp của Tái A Lộ.

- Đi thôi, chúng ta tới chỗ bọn họ chờ xem thế nào. Các người nhớ kỹ, trước khi Bồ Lai Ân xuất hiện, không thể giết người! Ma Ẩn cốc này có nhiều thứ ngon lành quá, tương lai nơi này do ba người bọn ta cùng nhau chường quản, chúng ta cần phải từ miệng tên kia truy ra tất cả mọi bí mật rồi mới có thể giết sạch bọn chúng! - Tái A Lộ cười nói.

- Cái đó thì đương nhiên rồi! - Mễ Lạc, Lôi Cát Tư cùng cười lớn.

Lý do vì sao bọn họ phải tính toán trăm mưu nghìn kế để đoạt Ma Ẩn cốc là vì khả năng phòng ngự thần kỳ có thể cầm tù ba đại Chủ thần Đạt Táp, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc. Giá trị của hàng phòng ngự này đối với bọn họ mà nói thì thật cao hơn nhiều so với một thâm cốc như vậy.

Theo bọn họ thấy, cuộc chiến lần này giữa Liên minh Liệp thần giả với Vùng đất hỗn loạn vừa bắt đầu là đã nhất định thắng lợi. Trước khi chưa chiến đấu, bọn họ đã nghĩ tới vấn đề phân chia địa bàn trong tương lai sau khi chiếm được nó.

Có thể đoán ra được, trong tương lai tại Vùng đất hỗn loạn sẽ có đủ các thế lực do mười hai đại thống lĩnh Liệp thần giả. Còn liên minh của các thế lực cũng chẳng phải là đoàn kết lắm. Làm sao để tăng cao thực lực cùng phương tiện của bản thân mới là ý nguyện của bọn họ.

Vì thế mà Ma Ẩn cốc với lực phòng ngự kinh khủng, nơi nào cũng đầy nét thần bí quỷ quyết chính là vùng đất quý mà bọn họ muốn đoạt lấy.

Có Ma Ẩn cốc, trong tương lai cho dù bọn họ có trở mặt với các thế lực khác, cũng có thể dựa vào điểm đặc biệt của vùng đất quý này để ở vào thế bất bại. Vì thế bọn họ nhất định phải từng bước tiến hành chiếm hạ Ma Ẩn cốc.

Không lâu sau, ba người đã tới phía trước gian mật thất nơi bọn Hàn Hạo đang trú.

Quang mang đủ màu loé ra từ trên tường, nhìn cứ như vách tường làm bằng ngọc lưu ly vậy. Nhìn thoáng thì không biết bức tường đủ màu này chỉ là tường đất. Từng tia lực lượng kỳ dị như nước chảy uốn lượn trên tường, ngấm ngấm chứa đựng ý định kháng cự người từ ngoài ngàn dặm.

Ba người vừa tới gần mật thất thì đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng nhu hòa đẩy lùi bọn họ ra ngoài, cho dù là ba người Lôi Cát Tư đã đạt tới cảnh giới Chủ thần, thân thể cũng không tự chủ được bị đẩy lùi về sau vài bước.

Đột nhiên sắc mặt cả ba trở nên hưng phấn.

- Quả nhiên thần kỳ. Áo Tác Ai không hề gạt ta!

Về mặt Tái A Lộ đầy nét vui mừng, cười ha hả nói:

- Chẳng trách Áo Tác Ai lại bán đứng Bồ Lai Ân mà hợp tác với bọn ta. Ta nghĩ hần mơ ước tới nơi này chẳng phải ngày một ngày hai đâu. Tính người tham lam, ai tới nơi đây đều muốn chiếm lấy làm của riêng cả!

- Chuyến đi này không tệ a!

Lôi Cát Tư nhìn về phía trước, cẩn thận cảm nhận các loại lực lượng ẩn hàm trên vách tường, sắc mặt lộ vẻ nóng lòng muốn thử, sốt ruột mở miệng:

- Ta đợi không nổi nữa rồi, ừm, để ta thử trước nhé!

Hai người Tái A Lộ cùng Mễ Lạc đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng thối lui vài bước, nhường chỗ cho Lôi Cát Tư có thể mặc sức ra tay.

Từng đạo lôi điện hội tụ lại, dần dần hình thành một luồng điện mang mạnh mẽ vô cùng, dưới sự thao túng của Lôi Cát Tư đánh ầm ầm lên lớp quang mang lấp loé trên bề mặt vách tường đất.

Tiếng vang đinh tai nhức óc phát ra, lực lượng lôi điện mãnh liệt vừa phát ra sau đó đã biết mất không tung tích trong nháy mắt.

- Lợi hại thật! - Lôi Cát Tư la hoảng một tiếng. Hần cảm giác được dưới đòn công kích lôi điện từ tám thành lực lượng của hần, vách tường đất ẩn hàm lực lượng kỳ dị kia chỉ hăm vào một chút rồi lập tức khôi phục lại như cũ trong nháy mắt.

- Quả thật là ngoài dự liệu. - Mễ Lặc gạt đầu, hai mắt loé ra ánh quang mang rồi một lưỡi phong đao to lớn khổng lồ từ trên không chém tới. Chỉ nghe âm thanh “răng rắc” vang lên, lưỡi phong đao khổng lồ do Phong nguyên tố cùng với thần lực của hắc ngưng kết thành, không ngờ lại vỡ vụn thành từng tấc một.

- Lực lượng kỳ dị trên tường có thể phá vỡ kết cấu của nguyên tố. Cái tên gia hỏa Bồ Lai Ân kia quả thật là kỳ tài ngút trời. Thật không biết hắc từ đâu học ra cái thứ lực lượng lạ lùng thế này! - Sau khi thử một lần, Mễ Lặc lập tức rút tay, nhắm mắt suy nghĩ một hồi rồi mới giải thích với Tái A Lộ.

- À, căn cứ theo tin tức bọn ta thu được thì hắc sẽ trở về rất mau. Ài, có con cờ ngầm Áo Tác Ai, lại có đám người Hàn gia ở đây, bọn ta có thể từ từ đùa giỡn với hắc. Đến khi đó, đợi bọn ta biết được hết mọi bí mật Ma Ân cốc từ trong miệng hắc thì cho dù bọn Đạt Tập có thoát ra được, cũng chẳng làm gì được!

- Tái A Lộ vô cùng cao hứng. Tất cả các thứ của Ma Ân cốc càng thần kỳ ngoài dự liệu của hắc thì hắc càng cao hứng, bởi vì trong lòng hắc đã coi chúng đều thuộc về hắc.

- Tới đi, cả ba người chúng ta cùng thử ra tay. Cho dù là phòng ngự thể nào cũng cần năng lượng duy trì. Ta nghĩ dưới sự công kích không ngừng của chúng ta, không có phòng ngự nào có thể mãi mãi chống chọi được! - Mễ Lặc suy nghĩ một hồi rồi nghiêm mặt lên tiếng.

Đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi. Bất kỳ kết giới cùng phong ấn phòng ngự nào, đều cần năng lượng để duy trì. Năng lượng này có thể là do tháp năng lượng hay năng lượng tinh thạch cung cấp, cũng có thể do thần lực của người phát ra hay là do nguyên tố cung cấp. Lực lượng gì cũng có thể kết hợp thành lực lượng phòng ngự.

Nhưng cho dù lực phòng ngự có mạnh bao nhiêu đi nữa, mỗi lần bị đánh phá đều sẽ tiêu hao năng lượng duy trì. Một khi lực lượng phòng ngự không được cung cấp đầy đủ, năng lượng bị dùng hết thì lực phòng ngự có mạnh bao nhiêu đi nữa cũng sẽ bị phá vỡ.

Ba người Mễ Lặc đương nhiên biết được chân lý này. Cả ba chuẩn bị xong rồi luân phiên từng người một ra tay, dùng lực lượng Lôi điện, Đại địa, Phong hệ công kích ầm ầm lên vách tường nơi đám người Hàn Hạo đang ẩn trốn.

Dưới lực lượng của cả ba, đám Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Tư Tháp Tác Mỗ... bên trong mật thất đều cảm giác được sự chấn động kịch liệt. Những tràng âm thanh đinh tai nhức óc đánh lên vách tường khiến bọn họ đều bị rung động theo.

Nhưng có được nguyên khí tụ tập bao nhiêu năm nay của cả Ma Ân cốc, mà gian mật thất này lại là nguồn cội, lại thêm Hàn Thạc tận tình bố trí nên lực phòng ngự quả nhiên khiếp người. Mễ Lặc, Tái A Lộ, Lôi Cát Tư ba người hợp sức ra tay công kích liên tục ba mươi lần cũng không phá vỡ được vách tường.

Cả ba ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, như không dám tin nhìn vách tường có ánh quang mang như lưu ly kia, không ngờ ngay cả lực lượng cảnh giới Chủ thần, mỗi người ra tay mười lần cũng không thể phá vỡ tầng tầng chướng ngại trên vách tường.

- Không cần tiếp tục ra tay nữa! - Trong lúc cả ba đang định kiên cường ra tay thêm nữa thì chợt nghe thanh âm phát ra bên tai.

Qua được một hồi thì thấy Áo Tác Ai bước tới, vẻ mặt nghiêm trọng giải thích với cả ba:

- Các người càng công kích mãnh liệt thì lực lượng kỳ dị phát ra bên phía cầm tù Đạt Tập càng ít đi. Theo như vậy thì đám Đạt Tập sẽ mau thoát ra được lắm. Một khi để ba tên đó thoát ra, bọn ta chẳng thể nào nắm hết cả Ma Ân cốc trong lòng bàn tay.

- Có chuyện vậy sao? - Tái A Lộ sửng sốt, hiện rõ vẻ kinh ngạc vô cùng.

- Ta ở bên trên có thể cảm nhận rõ ràng sự dao động năng lượng. Năng lượng phát ra chính là từ phía giam cầm Đạt Tập. Theo sức công kích của các người, lực trời buộc bên phía Đạt Tập dường như đang giảm đi cho nên ta mới dám khẳng định như vậy! - Áo Tác Ai trầm giọng nói.

Lời vừa phát ra, ba người Tái A Lộ lập tức ngừng tay, càng thêm kinh ngạc về sự bố trí trong Ma Ân cốc.

- Bọn ta có thể chuẩn bị diễn một trò hay đi. Bồ Lai Ân chắc sẽ mau chóng trở về Ma Ân cốc rồi. - Nhìn thấy ba người Tái A Lộ nghe lời dừng tay, Áo Tác Ai cười cười để lộ ra bản mặt tự tin như thắng lợi nằm chắc trong tay vậy.

964. Chương 964:diễn Văn Chưa Đạt Lắm!

Hai người Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư phóng như bay mấy ngày nay cuối cùng cũng đến được đỉnh núi cách Ma Ân cốc mấy chục dặm.

Hàn Thạc đôi mắt nhìn về hướng Ma Ân cốc xa xa, sắc mặt chợt biến đổi vì đã lập tức hiểu rõ Ma Ân cốc nhất định xảy ra chuyện. Tất cả trận pháp trong Ma Ân cốc đều do tay hắn tạo ra. Các loại trận pháp này có tác dụng gì, hắn hiểu rõ ràng nhất. Vừa đôi mắt nhìn thì Hàn Thạc đã phát giác ra chuyện không hay từ sự chuyển động khác lạ của thiên địa nguyên khí bên trong cốc.

Tại “Thiên Tuyệt trận” cùng với trận pháp của mật thất trung ương đều có dao động nguyên khí mãnh liệt. Dao động nguyên khí của “Thiên Tuyệt trận” cho thấy bên trong cốc đã bị cao thủ đáng sợ xâm nhập. Còn mật thất trung ương thì chỉ ra người Hàn gia đã gặp nguy hiểm khó lòng kháng cự được. Bằng không thì lực lượng bí pháp dây đặc tại mật thất trung ương cũng sẽ không bị khởi động.

Hàn Thạc chợt rung mình, tốc độ liền tăng nhanh hơn, định chóng về Ma Ân cốc để xem xem rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì.

- Bồ Lai Ân, có chuyện à? - Ngõa Tây Tư giật mình vì đã nhìn ra biến đổi trên người hắn, lập tức rượt theo.

Câu hỏi của Ngõa Tây Tư khiến tốc độ Hàn Thạc chậm lại rồi hắn quay đầu lại nhìn tới sự chuyển động dị thường của thiên địa nguyên khí bên trong Ma Ân cốc. Hắn hít một hơi thật sâu, dần dà điều chỉnh lại bản thân, khiến cho tâm tình đang hốt hoảng bắn loạn khôi phục lại về bất động trước đây. Linh hồn đã bình tĩnh lại như gương, đến khi các ý niệm đã qua đi, hắn mới từ từ phóng xuất linh hồn ra một chuyến.

- Ma Ân cốc nhất định xảy ra chuyện rồi, bất quá mật thất nơi bố trí lực phòng ngự mạnh nhất vẫn còn nguyên khí dao động, điều này cho thấy lực lượng phòng ngự tối hậu vẫn chưa bị phá hủy.

Hàn Thạc ngừng lại trên không, không hề lập tức đi vào Ma Ân cốc mà lại bình tĩnh giải thích với Ngõa Tây Tư:

- Có thể khẳng định là bọn người Đạt Tập nhất định đã tiến vào Ma Ân cốc. Chỉ là dựa theo sự bố trí trong cốc, trong khoảng thời gian ngắn thì bọn chúng cũng không thể đột phá được đủ loại lực lượng phòng ngự, lại càng không thể có sức để khiến người của ta phải mở khóa mật thất phòng ngự trung ương. Tình huống có phần không đúng lắm.

Không ai hiểu rõ các loại uy lực trong cốc như hắn. Năm xưa trong trận chiến Vùng biển Mê Mang, Hàn Thạc đã từng thử qua lực lượng của ba người Đạt Tập. Theo nhận thức của hắn về ba kẻ này, hắn không cho rằng bọn đó có thể trong khoảng thời gian ngắn đột phá được đủ loại đại trận trong Ma Ân cốc.

Chính là vì tự tin như vậy nên Hàn Thạc mới rời khỏi nơi này, đi tới Tuyết Băng phong giải cứu Ngõa Tây Tư.

- Không thể có địch nhân khác nào đột nhập vào sao? - Ngõa Tây Tư rất tin tưởng kiến giải của hắn nên sau khi suy nghĩ một hồi mới thở lên tiếng hỏi.

- Khó có thể!

Hàn Thạc trầm ngâm một hồi rồi nhẹ giọng nói:

- Ngoại trừ người mình ra, không ai có thể tự tiện đi vào trong cốc.

- Đi tới xem xét là hiểu rõ toàn bộ ngay thôi.

Hàn Thạc gật đầu rồi chuẩn bị theo lời của Ngõa Tây Tư quay về xem thế nào.

Đột nhiên có một tia khí tức mong manh từ nơi xa xa truyền đến. Hàn Thạc giật mình rồi cũng lập tức dùng thần thức của mình phát ra một luồng khí tức cực kỳ yếu nhược. Dao động linh hồn từ trên người hắn lặng lẽ tán phát ra.

- Người đang liên hệ với ai vậy?

Ngõa Tây Tư ngạc nhiên. Dao động linh hồn đặc biệt kia trên người Hàn Thạc vô cùng bí ẩn, nếu không phải hắn theo sát bên cạnh thì tuyệt đối sẽ không phát hiện ra được. Ngõa Tây Tư đạt cảnh giới Chủ thần nên biết được giữa các cao thủ có phương pháp liên hệ vô cùng tinh tế bí mật, chỉ có trước đây hai người đã giải thích rõ ràng quy luật dao động linh hồn với nhau thì sau đó mới có thể cảm ứng được lẫn nhau trong một cự ly nào đó.

- Đợi một chút. - Hàn Thạc vẫy tay rồi dẫn Ngõa Tây Tư tới một góc hoang vu trên đỉnh núi, ý bảo Ngõa Tây Tư cùng hắn đứng đợi một chút.

Ngõa Tây Tư ngẩn ngơ không biết vì sao trong giờ phút quan trọng này mà Hàn Thạc vẫn còn nhàn nhã đợi người, trong lòng thầm đoán thân phận người sắp tới. Chẳng lẽ bên phe ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, hắn đã có mai phục quân cờ gì đó, hay là người nào đó? Hắn có quan hệ với thủ hạ Liệp thần giả của Đạt Tạt từ khi nào đây?

Trong lúc Ngõa Tây Tư đang đoán mò thì một tia điện quang yếu ớt từ một đám mây đen hiện ra, sau đó đột nhiên trước mặt Hàn Thạc dần dần hiện

ra một bóng hình.

- Tát Lạp Tư!

- Ngõa Tây Tư!

Hai người đồng thanh hô, vẻ mặt như gặp phải đại địch. Hàn băng khí với ánh lôi điện phóng ra mãnh liệt, trong khoảnh khắc như muốn liều mạng với nhau.

- Người mình cả!

Hàn Thạc vẫy tay ngăn cản cả hai rồi thân người đột nhiên chặn giữa bọn họ. Trong lúc vẻ mặt hai người vẫn còn mang nét kinh ngạc thì hắn đã thản nhiên nói:

- Không phải kinh ngạc, thật đều là người mình cả!

Cho dù là Tát Lạp Tư hay Ngõa Tây Tư đều không biết tới sự tồn tại của đối phương. Trước khi gặp mặt nhau, trong lòng bọn họ đều coi đối phương là kẻ địch, cho nên vừa đối mặt đã lập tức bật kiếm giương cung.

- Cho dù ta đoán cỡ nào đi nữa cũng không ngờ người đến đây là người!

Vẻ mặt Ngõa Tây Tư vốn lạnh lẽo, lần đầu tiên mới hơi lộ ra nét cười khổ:

- Bố Lai Ân, không ngờ ngay cả Tát Lạp Tư cũng bị người lôi xuống nước. Chuyện này, chuyện này thật khiến ta không liệu được! Bố Lai Ân, ta không thể không nói người thật quá đáng sợ!

Hàn Thạc đã đánh bại Tát Lạp Tư, lại đoạt đi địa vị tại Vùng đất hỗn loạn của hắn, phá đi cơ nghiệp ở Thiên Thần phong của hắn, cho dù ai đi nữa cũng cho rằng giữa hai người chỉ có cừu hận không đội trời chung, việc này sẽ không ai nghi ngờ gì cả! Trước khi vụ việc này xảy ra, cả hai không ngờ lại ngầm ngầm hợp tác với nhau. Nếu không phải Ngõa Tây Tư tận mắt thấy thì cho dù có người đưa ra chứng cứ báo cho hắn biết, hắn cũng sẽ không thể nào tin được.

- Ta cũng lấy làm kỳ quái vô cùng, ngay cả nhà người cũng rời Tuyết Băng phong tới nơi đây!

Sắc mặt Tát Lạp Tư cũng đầy vẻ cổ quái, vừa nhìn Ngõa Tây Tư, vừa nhìn Hàn Thạc rồi lắc đầu cười gượng:

- Chẳng trách người có thể làm mưa làm gió tại Vùng đất hỗn loạn. Mãi đến hôm nay ta mới thật sự thua tâm phục khẩu phục!”

Một tên là Ngõa Tây Tư, một tên là Tát Lạp Tư, cả hai Quân chủ của Vùng đất hỗn loạn đều để lộ ra vẻ rất ư khâm phục.

- Đừng nói mấy chuyện này nữa.

Hàn Thạc không hề có vẻ dương dương tự đắc. Nguy cơ của Ma Ẩn cốc khiến hắn như ngồi trên đồng lửa, liền vội vàng hỏi Tát Lạp Tư:

- Người luôn ẩn bên cạnh Đạt Tạt, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Nói tới đây thì một con ma đầu từ trong cơ thể Hàn Thạc quả thật đã vượt tới Ma Ẩn cốc. Nhưng ma đầu chỉ có thể xem xét tình huống hiện tại, không thể biết được tất cả mọi việc xảy ra trước đây trong cốc, cho nên Hàn Thạc mới cần có tin tức từ Tát Lạp Tư.

- Trước tiên là ba tên Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc đi vào Ma Ẩn cốc. Tất cả cử động của ba tên này đều nằm trong dự liệu của chúng ta và bọn chúng đều bị vây khốn trong đó như người đã dự tính...

Tát Lạp Tư thuật sơ lại tình cảnh của bọn Đạt Tạt rồi chợt xoay sang việc khác:

- Nhưng người có lẽ không ngờ được, sau ba tên kia thì cả Mễ Lạc, Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư cũng đều tới Vùng đất hỗn loạn đúng không?

- Chuyện thế nào vậy? - Sắc mặt Hàn Thạc biến đổi, lộ ra nét chấn động.

- Ta cũng không chính mắt thấy, nhưng ta có thể khẳng định đám người đó không đi vào Ma Ẩn cốc theo lối bọn Đạt Tạt tiến vào, mà là từ lòng đất thâm nhập trực tiếp vào cung điện ngầm trong cốc!

Tát Lạp Tư nghĩ một hồi rồi đột nhiên nhú mày nhìn thẳng Hàn Thạc rồi hỏi:

- Người nhất định nghĩ không ra là ai dẫn theo bọn chúng đi vào cung điện của Hàn gia phải không?

- Là Áo Tác Ai!

Hàn Thạc lạnh lùng quát lên một tiếng, vẻ mặt trở nên âm u lạnh lẽo:

- Mục tiêu của ba tên Lôi Cát Tư, Tái Nhân Đặc, Mễ Lạc vốn là Áo Tác Ai. Bọn chúng đột nhiên xuất hiện tại Ma Ẩn cốc khẳng định là không thoát được quan hệ tới Áo Tác Ai. Theo lực lượng phòng ngự Ma Ẩn cốc nghiêm ngặt của ta thì không có người quen dẫn theo bọn chúng thì không cách nào đi vào được!

Lời vừa phát ra, nét mặt Tát Lạp Tư trở nên ngạc nhiên rồi cười khổ nói:

- Chuyện này mà người cũng đoán được. Mẹ nó, xem ra người phải đề phòng cái tên Áo Tác Ai kia.

- Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Tái Á Lộ, Mễ Lạc, Lôi Cát Tư, lại thêm cả Áo Tác Ai, cộng lại có bảy đại Chủ thần trong cốc!

Biểu tình Hàn Thạc trở nên nghiêm trọng trước giờ chưa hề có, sau đó hắn trầm giọng nói:

- Bọn ta phải tính kế kỹ càng. Trận chiến này thật không dễ dàng! Cũng may nơi này là Ma Ẩn cốc, là địa bàn của ta. Bằng không bọn ta ngay cả một phần thắng cũng không có!

- Ba người Đạt Tạt vẫn còn đang bị vây. Bọn Tái Á Lộ vẫn chưa giải thoát cho chúng. Trước mắt bọn ta thực ra cần phải đối phó với bốn tên kia. - Tát Lạp Tư lên tiếng.

- Vậy là khá rồi, nắm được điểm này thì ra tay cũng dễ hơn nhiều.

Vẻ mặt Hàn Thạc trở nên nhẹ nhõm, sau khi trầm ngâm một hồi rồi mới quay sang nói với Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư:

- Hai người các người tạm thời không cần xuất hiện, để ta tự mình đi xem. Ta nghĩ Áo Tác Ai nhất định vẫn cho rằng ta chưa biết tình huống hiện tại. Nói không chừng lại sẽ ngấm ngấm tính kế với ta. Vậy thì ta sẽ khiến hắn vừa ý...

Cả ba bàn bạc một hồi rồi mới phác thảo ra được phương châm hành động lần này. Sau đó Tát Lạp Tư cùng Ngõa Tây Tư lặng lẽ ẩn đi, để mình Hàn Thạc vào cốc.

- Đến rồi! - Bên trong cốc, Áo Tác Ai vui mừng lên tiếng.

- Cuối cùng cũng tới rồi! - Ba người Tái Á Lộ vui mừng đưa mắt nhìn. Bọn chúng chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi được nhân vật chính tới. Theo bọn chúng thấy thì Hàn Thạc trở về chính là có ý bọn chúng có thể nắm được tất cả bí mật tại Ma Ẩn cốc, thật sự đoạt được địa phương thần kỳ này!

- Khẳng định là hắn không ngờ tới ta!

Áo Tác Ai cười thản nhiên nói:

- Chúng ta có thể diễn một vở tuồng thật hay. Chỉ cần ta có thể lấy được tín nhiệm của hắn, hạ thủ trong lúc hắn không hề đề phòng là lập tức có thể đánh thương nặng hắn. Thêm vào đó là cả ba chúng ta đều phối hợp, bọn ta có thể hoàn toàn khống chế được hắn rồi sau đó mới dùng tính mạng của gia tộc vợ con hắn để uy hiếp. Hắn nhất định sẽ khai ra một số bí mật trong cốc!

- Vậy chúng ta còn chần chừ gì nữa chứ? - Tái Á Lộ cười lớn nói.

Áo Tác Ai không nói gì thêm, lập tức rời khỏi nơi này, tự mình phóng vào một khu vực đầy sương mù trong cốc rồi lại tự làm bản thân bị thêm một số thương tích nhỏ. Về mặt hắn tang thương phóng ra bên ngoài. Sau lưng hắn, ba tên Tái Á Lộ theo sát không ngừng, thái độ như muốn chém Áo Tác Ai xuống ngựa vậy.

- Diễn vẫn chưa đạt lắm! - Hàn Thạc vừa tiến vào Ma Ẩn cốc thì khoé miệng đã nhếch nụ cười lạnh lẽo. Tâm thần vừa động thì một đại trận bên trong Ma Ẩn cốc đã bị biến đổi, từ một chỗ cách đó vài dặm đã hiện ra trước mặt Tái Á Lộ. Ma trận kia kéo đến cực kỳ đột ngột, vừa tới đã chụp lấy Áo Tác Ai cho vào trong.

- Hả, Áo Tác Ai! - Hắc Âm Chủ thần A Sát Nhĩ Tư Đặc bị cầm tù trong trận một ngày, đột nhiên phát hiện ra bên trong có thêm một người. Hắn ngưng thần nhìn kỹ, không ngờ lại là Áo Tác Ai, một trong năm đại Quân chủ, bên lập tức quá lớn.

- Hả!

Áo Tác Ai la hoảng, vẻ mặt đầy nét kinh hoảng pha hỗn loạn:

- Người làm sao lại ở đây.

- Ta còn đang muốn hỏi người đó! - A Sát Nhĩ Tư Đặc cười lạnh rồi lập tức ra tay như sấm sét với Áo Tác Ai. Theo hắn thấy, tên này tự nhiên là giúp Hàn Thạc tới đối phó hắn. Hắn cần ra tay trước thì tốt hơn.

965. Chương 965:ai Mới Là Chủ Nhân!

Áo Tác Ai chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, có miệng mà nói không nên lời. Mặc dù hắn thật sự bội lộ rằng bọn họ liên thủ thì e là vẫn không thể nào ngăn cản nổi A Sát Nhĩ Tư Đặc. Liên minh Liệp thần giả không đoàn kết, Tái Á Lộ và Đạt Tạt căn bản cũng không cùng nhóm!

Hắn cực kì buồn bực, không biết có phải mình đã đi lầm một bước hay không mà tại sao không nghĩ ra vì lý do gì lại lọt vào bên trong phong ấn kết giới giam cầm A Sát Nhĩ Tư Đặc.

Những điều hắn trừ tính bấy lâu trong óc cuối cùng lại không thể thành công được.

A Sát Nhĩ Tư Đặc cứ cuốn sát lấy hắn, làm hắn hoàn toàn không thể thoát thân khỏi chỗ này. Bên cạnh bọn họ có những cây cột đá cao vút đến tận trời thì thoảng lại bắn ra những đạo hàn quang sắc lạnh trúng vào người làm tê liệt tay chân, đôi khi bọn họ tránh kịp thì lại bị đối phương bất chợt công kích đánh trúng.

Sai một nước, thua cả ván! Mọi sắp đặt của Áo Tác Ai đã hoàn toàn mất tác dụng.

Khi ba người Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lặc đuổi tới nơi, đột nhiên phát hiện bị mất tung tích của Áo Tác Ai thì liền tỏa thần hồn bao trùm khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra một chút manh mối.

- Quay lại! - Tái Á Lộ suy nghĩ một chút thì chợt biến sắc mặt, tựa hồ ý thức rằng có gì đó không ổn.

Lôi Cát Tư, Mễ Lạc liếc mắt nhìn nhau, cùng lặng lẽ gật đầu đồng ý. Ba tên thống lĩnh Liệt thần giả đang bưng bưng háng hái tính sẽ phối hợp với Áo Tác Ai ám sát Hàn Thạc, giờ vội vã quay lại dùng tốc độ cực nhanh bay về phía vách tường mật thất có đủ các màu sắc.

Bọn Lôi Cát Tư hiểu rằng chỉ cần bọn họ có thể trụ vững ở nơi ấy thì cho dù Hàn Thạc có bao nhiêu âm mưu quỷ kế thì cũng không dùng được, cuối cùng vẫn không thể trở lại mật thất để giúp người của Hàn gia thoát ra. Chỉ cần nắm được điểm này, bọn họ không sợ hấn không ngoan ngoãn vâng lời.

Với lực lượng của ba người, một khi Hàn Thạc xuất hiện thì cho dù không có Áo Tác Ai đánh lén, bọn họ vẫn chắc chắn cầm chân được hấn ở lại chỗ này!

Rất nhanh. Ba người đã về đến chỗ đó.

- Chưa, chưa đến!

Tái Á Lộ nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh, vẻ đầy tự tin:

- Chúng ta không nên chạy ra bên ngoài. Ngoài đó ngay cả Áo Tác Ai cũng gặp bất trắc thì nhất định có đòn sát thủ của hấn. Tất cả hãy nghỉ ngơi dưỡng sức chờ hấn đại giá quang lâm đi!

Lôi Cát Tư, Mễ Lạc chỉ cười mà không hề khấn trương. Bọn họ thấy rằng thế trận vẫn trong tầm khống chế của mình.

- Phụ thân về rồi! - Trong một mật thất rộng lớn, Hàn Hạo đột nhiên giật mình.

Căn mật thất này có nhiều tầng lực lượng phong tỏa, trên mặt vách tường còn có lực lượng vô cùng kì dị bao phủ, chẳng những có thể ngăn cản phần lớn thần lực công kích mà còn có thể ngăn cản hữu hiệu việc dùng linh hồn nhìn trộm.

Chính vì thế, Ngũ hành giáp thi có cảnh giới linh hồn không bằng Hàn Hạo nên không thể cảm ứng được Hàn Thạc đến. Đến tận lúc này, năm người vẫn thắc thỏm chuẩn bị một khi lực lượng phòng ngự của mật thất này bị phá hủy thì sẽ lập tức bắt chấp mọi giá phát động Thiên Thi Ngũ Hành đại trận, cố gắng tiếp tục bảo vệ an toàn cho người Hàn gia.

Vừa nghe Hàn Hạo vẫn trầm mặc từ nãy đến giờ đột nhiên nói như vậy, mọi người trong mật thất đang rầu rĩ đột nhiên phấn khởi tinh thần, sắc mặt ai nấy đều thoáng hiện vẻ vui mừng.

- Không có việc gì.

Hàn Hạo đang ngồi xếp bằng bỗng đứng lên, siết chặt thanh Cốt thứ trong tay, hé mắt liếc nhìn An Đức Lệ Na đang thản nhiên ăn tinh thạch:

- Người có thể cầm chân một Chủ thần để hấn trong thời gian ngắn không thể công kích người khác được chứ?

An Đức Lệ Na vừa cắn vỡ một góc khối năng lượng tinh thạch to bằng nắm tay kêu “lạo xạo”, nghe vậy liền cười hì hì gật mạnh đầu đáp:

- đương nhiên!

- Người chuẩn bị đi, sau đó chúng ta cùng ra ngoài.

Hàn Hạo tới trước mặt bọn Hàn Kim và bảo:

- Phải có năm người các người hợp lực mới có thể đưa hai chúng ta ra được. Lát nữa các người nghe hiệu lệnh của ta, bằng tốc độ nhanh nhất đưa ta và An Đức Lệ Na ra ngoài! Ta sẽ liên lạc với phụ thân!

- Được!

Hàn Kim gật đầu, sau đó nhìn An Đức Lệ Na vẫn đang gặm khối năng lượng tinh thạch, nhỏ giọng căn dặn:

- Cần thận một chút nhé!

- Biết rồi, ta sẽ không có việc gì đâu.

An Đức Lệ Na đưa mắt liếc sang Hàn Hạo ở bên cạnh, cười hì hì nói:

- Chàng hãy lo cho hần đi.

Hàn Kim cười dài ha hả đáp:

- Đại ca chắc chắn không sao đâu!

Một tràng cười lớn đột nhiên vang vọng không trung rồi một bóng người hùng vĩ đập không bay đến, hơi muộn nhưng không phụ sự chờ đợi của ba người Tái Á Lộ. Hàn Thạc liếc mắt nhìn qua bọn Tái Á Lộ đang như gặp đại địch, cười nói:

- Các vị từ nghìn dặm xa xôi đến Ma Ấn cốc của ta thì thật quá là cảm động, đáng tiếc là chúng ta không có mặt trong cốc nên không thể chiêu đãi các vị được tốt, xin thứ lỗi cho.

Tái Á Lộ ở đằng xa khom người hướng về Hàn Thạc làm một cái lễ đúng tiêu chuẩn, tươi cười đáp:

- Khách khí khách khí!

- Ủm, ba vị coi trọng như vậy khiến ta thật sự là được yêu quá mà sợ.

Hàn Thạc chưa vội động thủ mà vẫn đứng trên cái đài tròn có khắc đồ án Vạn Ma đỉnh trong cốc, đầu tiên là cảm thụ một chút về lưu động nguyên khí trong cốc, sau đó mới cười ha hả nói:

- Ba vị, các vị muốn cái gì, chỉ cần trong cốc có thì ta nhất định sẽ hai tay dâng tặng.

- Thống khoái!

Tái Á Lộ cười ha ha, nhìn quanh bốn phía sau đó chỉ chỉ vào các loại trận pháp kì dị có âm phong ào ào sát khí đậm đặc mà nói:

- Chỉ cần người nói cho chúng ta biết những bí mật trong cốc thì ta cam đoan sẽ tự mình đưa người của Hàn gia ra ngoài cốc!

- Ủa?

Hàn Thạc sửng sốt, chợt khó xử nói:

- Không cho chủ nhân ra, việc này có vẻ như khách lấn át chủ, không hay lắm đâu nhỉ?

- Bố Lai Ân, sơn cốc hiện giờ đã không phải do người làm chủ nữa. Vùng đất hỗn loạn sớm muộn gì cũng là lãnh địa của liên minh Liệt thần giả chúng ta, với tài trí của người thì chắc cũng nhìn ra xu thế chung, sớm rời xa cái vùng đất thị phi này thì cũng không ai nói người khiếp nhược mà còn tán dương người hiểu đại cục, biết tiến lui! - Âm thanh của Mễ Lạc phiêu du bất định, người lắc lư một cái đã bay ra cách xa Tái Á Lộ một khoảng.

Mắt Lôi Cát Tư tỏa điện quang lóng lánh, cũng lơ đãng đi vài bước sang phía trái, đến một khoảng cách thích hợp thì tự giác dừng lại.

Ba người Tái Á Lộ, Mễ Lạc, Lôi Cát Tư tạo thành hình tam giác vây Hàn Thạc vào trung tâm. Ba người vẫn chưa lập tức ra tay nhưng đã khóa chặt Hàn Thạc trên hiện trường. Trong tình thế này, chỉ cần hần nói một chữ “Không” là đòn công kích như sấm sét chắc chắn sẽ ập đến như trời nghiêng đất lở.

Tất nhiên là việc Mễ Lạc, Lôi Cát Tư lặng yên thay đổi vị trí không thoát khỏi con mắt lửa của Hàn Thạc. Ngoài dự tính của bọn Tái Á Lộ, trước ý định bao vây của Mễ Lạc và Lôi Cát Tư, hần chỉ cười lạnh, không hề theo đó mà chuyển đổi vị trí của mình, thể hiện cử động gì như muốn trốn tránh vòng vây của ba người.

Hai tên Mễ Lạc, Lôi Cát Tư thầm thấy có chút kì quặc, ngẫm nghĩ một chút thì theo cách nhìn của mình bỗng chợt hiểu hành động này của Hàn Thạc có thể mang nghĩa thỏa hiệp, vì tính mạng vợ con mà chọn đường khuất phục.

Tái Á Lộ im lặng nhìn Hàn Thạc, thấy hần chẳng những không phản kháng lại còn kệ cho mình ở trong vòng vây của ba người bọn họ thì đột nhiên thản nhiên cho rằng hần đã lựa chọn chính xác.

Đúng lúc này, Hàn Thạc đột nhiên bay lên!

Không để cho nét cười trên mặt Tái Á Lộ kịp tan đi, một bàn tay thật lớn hiển hiện ra trong khoảng không trên đỉnh đầu ba người. Bàn tay to như trái núi, có da thịt đầy đủ, ngay cả đường chỉ tay cũng thấy rõ ràng, chỉ có điều là nó ẩn chứa sát khí đáng sợ khủng khiếp khiến cho người ta không tự chủ được muốn hướng đến quỳ xuống đất bái lạy.

“Vù vù! Vù vù vù!”

Âm thanh như xé trời từ trên đỉnh đầu truyền đến, bàn tay lớn kia đè mạnh xuống bao phủ toàn bộ khu vực này vào bên trong, thế như Thái Sơn áp đỉnh ầm ầm đánh xuống đỉnh đầu ba người.

- Chó chết! - Lôi Cát Tư mắng lớn rồi lập tức quay người tránh né.

Tái Á Lộ, Mễ Lạc cũng biến sắc, đột nhiên ý thức rằng vẻ mặt tươi cười của Hàn Thạc cũng không phải là tốt lành. Hai người cảm thụ áp lực kinh khủng từ đỉnh đầu đè xuống thì đều không dám lưu lại ương ngạnh chống đỡ mà cùng học theo Lôi Cát Tư hướng ra bên ngoài trốn tránh.

Vòng vây mà ba người vừa mới tạo thành bao quanh Hàn Thạc lập tức bị phá vỡ!

- Ta cho các ngươi thấy sơn cốc này có phải vẫn do ta làm chủ hay không! - Hàn Thạc vẫn như núi sừng sững đứng bất động tại chỗ nhìn ba người Tái Á Lộ chạy trốn về ba hướng, cười sảng sặc.

Bỗng nhiên, bàn tay lớn kia chia ra làm ba truy đuổi theo cả ba.

Ba tên bỗng biến sắc mặt, cảm nhận rõ nguy cơ mãnh liệt từ trên người Hàn Thạc. Người hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ thản nhiên bất động nhưng mà bàn tay lớn chia ra làm ba kia tựa hồ đã thành xúc giác của hắn, bám chặt lấy ba người Lôi Cát Tư khiến bọn chúng muốn tránh né như thế nào cũng vẫn không thoát chiêu chiêu đánh xuống đầu.

Nếu ở một chỗ khác thì Hàn Thạc tuyệt đối không thể vừa ra tay đã phá vỡ vòng vây của ba người và còn có thể hành động bức bách họ không ngừng chạy trốn. Nhưng nơi này là Ma Ẩn cốc, mọi thứ trong cốc đều đã hợp nhất với thần thức của hắn. Ở nơi này, lực lượng của hắn còn cường đại hơn ba thành so với trạng thái đỉnh cao!

Khi Ma công của hắn mới vừa bước vào cảnh giới Thiên Diệt thì đã có thể khiến Tát Lạp Tư không thể không tạm tránh phong mang. Hiện giờ hắn đã củng cố cảnh giới Thiên Diệt, lại còn ở trong Ma Ẩn cốc thì thực lực mạnh mẽ đến mức bọn Tái Á Lộ sao có thể tưởng tượng nổi.

- Phá nó! - Tái Á Lộ đột nhiên hét lớn một tiếng. Lôi Cát Tư, Mễ Lạc cũng động tâm niệm, đột ngột tụ lại bên cạnh Tái Á Lộ rồi ba người đồng thời ra tay đánh thẳng vào cái bàn tay lớn đang áp xuống đỉnh đầu.

Tiếng nổ ầm vang trầm trọng truyền khắp Ma Ẩn cốc. Ba tên tập trung lực lượng đánh thẳng vào bàn tay lớn trên đỉnh đầu mình.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Dao động năng lượng mãnh liệt từ đỉnh đầu ba người truyền ra, ngay cả người của Hàn gia trong mật thất ở giữa trung tâm trận pháp được tầng tầng lớp lớp lực lượng phòng ngự cũng cảm giác được tiếng vang động thật lớn và mặt đất chấn động kịch liệt.

Một bàn tay lớn biến mất thì hai bàn tay ảo giác kia trong nháy mắt cũng không còn đâu nữa.

Bọn Tái Á Lộ thở phào một hơi, thầm nghĩ thật may mắn. Nếu một kích mà ba người hợp lực lại vẫn không đủ sức đánh tan bàn tay lớn kia thì bọn chúng sẽ lập tức từ bỏ mọi hành động tại Ma Ẩn cốc, bỏ chạy được càng xa càng tốt!

Hàn Thạc cười cười, thầm nghĩ nếu không phải còn cần thiên địa nguyên khí của Thiên Tuyệt trận giam giữ Đạt Tập thì một kích này há có thể bị các ngươi phá vỡ dễ dàng như vậy sao?

- Không hổ là ba Đại thống lĩnh của Liệp thần giả, quả nhiên là lợi hại!

Hàn Thạc bật cười lớn rồi chột gật đầu, nói:

- Đã như vậy thì ta đây biết nên làm như thế nào. Ừm, chúng ta bắt đầu đi, nói tiếp chuyện ban nãy. Các người muốn nói cái gì, ta biết thì nhất định sẽ trả lời, không hề giấu diếm!

966. Chương 966:thật Sự Đã Khuất Phục?

Cả ba người Tái Á Lộ đều ngạc nhiên. Bọn họ vốn định một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái bắt Hàn Thạc, nhưng hần đột nhiên thay đổi thái độ, lại trở nên dễ nói chuyện, đều không khỏi sửng sốt.

- Lúc trước chỉ là thử ba vị một chút để xem ta có khả năng vào Ma Ẩn cốc bảo vệ vợ con hay không. Thử một lần mới biết ba vị thật sự không tầm thường cho nên ta đành phải từ bỏ hy vọng xa vời mà thành thật hợp tác cùng các vị mà thôi. - Hàn Thạc tỏ vẻ mặt cười khổ giải thích.

Bọn Tái Á Lộ nhìn nhau, mặc dù không lập tức ra tay đối phó Hàn Thạc nhưng cũng không dám tiếp tục tin tưởng hần nữa. Chúng đưa mắt trao đổi nhưng lần này lại không phân thành ba hướng vây quanh Hàn Thạc nữa mà đứng cạnh nhau mặt đối mặt với hần.

Hàn Thạc đã có thể phá tan vòng vây của bọn họ trong nháy mắt nên bọn họ cũng hiểu rằng ở trong Ma Ẩn cốc thì không thể chính thức bao vây được đối phương, do đó cũng không cần uống phí khí lực làm gì.

- Bố Lai Ân, người có thực lực mạnh hơn nhiều so với dự liệu của chúng ta. Tuy nhiên, ta cho rằng người có thể trong chớp lát phá hủy được vòng vây của ba chúng ta thì chắc hẳn phải mượn địa thế đặc thù của Ma Ẩn cốc.

Tái Á Lộ tỏ vẻ nghiêm trọng, trầm giọng nói:

- Cho dù người có thể chạy thoát khỏi tay ba chúng ta nhưng người lại không dẫn nổi người của Hàn gia trong mật thất thoát đi được. Tốt nhất là người hãy thành thật nói những việc đó cho chúng ta biết, nếu không thì chúng ta chắc chắn sẽ bằng mọi giá tiêu diệt bọn người trong mật thất!

- Nhìn cũng thấy lực lượng phòng ngự của gian mật thất đó tương thông với chỗ nhốt Đạt Tạt. Nếu không phải muốn nói chuyện với người thì chúng ta đã phá hủy cái gian mật thất này lâu rồi, khi bọn ba người Đạt Tạt thoát khỏi phong ấn kết giới đi ra thì chúng ta căn bản không thể nào đàm phán được nữa, Hàn gia các người chỉ có một con đường chết! - Lôi Cát Tư không đề phòng, bị Hàn Thạc ra tay tập kích dọa cho hần toát mồ hôi lạnh đầy người nên lúc này tất nhiên là cực kì khó chịu.

- Đừng bắt buộc chúng ta phải làm như vậy! - Mễ Lặc nói chen vào, giọng âm trầm.

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Hàn Thạc cười khổ, giơ tay ra hiệu mình đã hoàn toàn hiểu rõ ý của ba người rồi bắt đầu nói:

- Ta sẽ cho các người đạt được ước muốn, nói cụ thể xem các người muốn biết cái gì? Muốn được cái gì?

Thấy Hàn Thạc tỏ ý hợp tác như vậy, Tái Á Lộ mỉm cười, gật đầu nói:

- Rất đơn giản, chúng ta chỉ cần có tất cả những thông tin liên quan đến sơn cốc này, như cách bố trí và phương pháp sử dụng phong ấn, kết giới, tháp năng lượng và chi tiết tình hình về phong ấn giam giữ ba người Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc...

- Ừm, việc này...

Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi sáng khoái đáp ứng:

- Không có vấn đề. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ rời khỏi Vùng Đất hỗn loạn, có để lại chỗ này cho các người cũng không sao.

- Thế mới phải chứ! - Tái Á Lộ rất cao hứng, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người Lôi Cát Tư, Mễ Lặc phải cẩn thận một chút đề phòng Hàn Thạc có thể trở mặt.

Có kinh nghiệm lần trước, ba người tuyệt không dám dễ dàng tin tưởng Hàn Thạc nữa. Theo bọn họ thì Hàn Thạc là kẻ trở mặt không nhận người thân thật sự quá nguy hiểm, mà hần lại có đủ thực lực nên chỉ

một người trong bọn họ không cẩn thận là sẽ có khả năng bị trọng thương khiến cho tất cả kế hoạch trở thành công dã tràng.

- Hãy đi theo ta. Ta dẫn các người đến một nơi, ở đó có tất cả mọi thứ các người muốn! - Hàn Thạc suy nghĩ một chút rồi đột nhiên lên tiếng, vừa nói chuyện vừa đi ra bên ngoài.

- Khoan đã!

Tái Á Lộ cao giọng ngăn cản. Khi Hàn Thạc kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì hắn mới cười nói:

- Sơn cốc này của người khá tà môn, ngay cả Đạt Táp cũng có thể bị bắt giữ thì chúng ta sao dám theo người đi lung tung. Ở chỗ này! Chỉ có thể ở chỗ này! Chúng ta có đồ vật có thể thu được trí nhớ của người.

Hai người Lôi Cát Tư và Mễ Lạc vẫn đứng không nhúc nhích nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm vào Hàn Thạc, đề phòng cẩn thận sợ hắn lại đột ngột ra tay bất cứ lúc nào.

- Hả?

Hàn Thạc sững sờ rồi chợt cười cười, gật đầu nói:

- Cũng được, người có vật gì có thể thu được trí nhớ của ta?

- Chính là viên Linh hồn châu này! - Tái Á Lộ chậm rãi lấy ra một quả cầu màu tím nhạt to bằng cỡ nắm tay, mặt ngoài bóng loáng như ngọc, bên trong mây khói dày đặc.

Linh hồn châu là một loại thần khí đặc thù mà một vị thần khi tu luyện Tử Vong lực lượng đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm mới có thể luyện chế ra được. Trong viên châu có một dòng xoáy linh hồn huyền ảo có thể sinh ra lực lượng cường đại, chỉ có một tác dụng là thu lấy trí nhớ từ trong linh hồn của người ở gần.

Mặc dù có thể thu hoạch trí nhớ linh hồn nhưng nó lại không an toàn, chỉ một chút không cẩn thận sẽ có khả năng làm linh hồn của đối phương bị thương, thậm chí làm cho đối phương trở thành ngớ ngẩn.

Hàn Thạc hơi biến sắc mặt, cười khổ vừa lắc đầu vừa nói:

- Thế thì không được, Linh hồn châu có tác dụng phụ rất rõ ràng, quá là nguy hiểm. Mặt khác, nếu người làm phép là người thì chẳng có chút nào bảo đảm là ta sẽ được an toàn. Ta không làm!

- Tái Á Lộ, nhiều lời làm gì!

Lôi Cát Tư cau kính hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn mặt thất phía dưới bọn họ một chút rồi nói:

- Ba chúng ta toàn lực ra tay, mặc kệ cho Đạt Táp phá vỡ mặt thất, giết sạch cả Hàn gia đi! Hừ, chờ khi ba tên kia ra được thì trong cốc đã không còn một ai sống sót!

Mễ Lạc cười cười, hé mắt liếc nhìn Hàn Thạc đang tái mét mặt một cái rồi khuyên:

- Việc gì phải thế chứ? Một khi bọn Đạt Táp ra thì cho dù người có thủ đoạn đến đâu cũng không bảo vệ được vợ con của người đâu! Mà bản thân người đến lúc đó có thể rời khỏi sơn cốc hay không cũng còn khó biết.

- Chúng ta hợp tác cho tốt, hai bên cùng vui vẻ không phải là tốt hơn sao?

Một người đâm, một người xoa, Mễ Lạc và Lôi Cát Tư tung hứng rất là thành thực.

Lời nói của hai người phen này tựa hồ có tác dụng. Hàn Thạc vẻ mặt âm trầm, trán nổi gân xanh giật "thình thịch" trong chốc lát, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, ta nghe theo các người!

- Thế mới phải chứ! - Tái Á Lộ cười lớn, ngằm dùng ánh mắt phân phó Lôi Cát Tư và Mễ Lạc rồi vừa cười ha hả vừa cầm viên Linh hồn châu đi tới trước mặt Hàn Thạc, một mặt thì chú tâm đề phòng Hàn Thạc, một mặt thì đưa Linh hồn châu cho hắn.

Hàn Thạc tiếp nhận Linh hồn châu với vẻ mặt bất an, tựa hồ trong lòng lại nổi lên cuộc đấu tranh kịch liệt, do dự không quyết.

Một lúc lâu sau, hắn mới ngậm ngùi thở dài, có vẻ đến lúc này mới vứt bỏ hết mọi nỗ lực phản kháng.

- Bỏ đi, bỏ đi! - Hàn Thạc lắc đầu than khổ tự giấu mình rồi cuối cùng cũng đặt viên Linh hồn châu ở trước mặt, từ hai tròng mắt lóe lên hai tia sáng linh hồn cực kỳ ảm đạm bắn vào quả cầu.

Đột nhiên, viên Linh hồn châu ẩn chứa sương khói dày đặc bỗng lóe lên vàng hào quang linh hồn kì dị.

Ba người Tái Á Lộ liếc mắt nhìn qua rồi cùng phá lên cười ha hả như điên cuồng!

- Cho dù người có thực lực cường hân thì vẫn phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi! - Lôi Cát Tư nhe răng cười, đột ngột xuất hiện ở trước mặt Hàn Thạc, những đạo lôi điện sáng rực rực hiện ra trong lòng bàn tay hắn, các tia hào quang lôi điện đan vào nhau tạo thành một cái vòng lớn bao trùm lên người Hàn Thạc.

Tái Á Lộ, Mễ Lạc cũng không đứng yên, cùng cười quái dị và đi tới bên cạnh Hàn Thạc, hợp sức xuất thủ bày ra kết giới cấm chế dày đặc bao quanh hắn, lại còn ra tay phong ấn lực lượng trong cơ thể Hàn Thạc.

- Khi mà Linh hồn châu hút được toàn bộ trí nhớ của hắn thì cũng chính là lúc hắn phải chết!

Tái Á Lộ thở phào một hơi, cực kỳ đắc ý nói:

- Viên Linh hồn châu này đã bị chúng ta động tay động chân từ trước, một khi liên hệ được với linh hồn của hắn, ngoài Chủ thần ra thì không một ai có thể đủ sức đưa lực lượng linh hồn từ trong đó thoát ra được! Ài, khá thương cảm cho một thanh niên tài ba anh tuấn, xem như đã bị ba chúng ta hủy diệt rồi!

- Im ngay cái giọng giả từ bi đó của người đi!

Mễ Lạc đột nhiên ngừng cười, chăm chú nhìn vào những đường cong kì dị mang theo những dao động trí nhớ đang hiện ra rõ ràng trong viên Linh hồn châu, nói về thỏa mãn:

- Chuyến đi này coi như đáng giá. Hắc hắc, có sơn cốc này, lại còn có trí nhớ của hắn thì chúng ta chẳng những có thể biết lực lượng áo nghĩa hắn tu luyện, mà còn có thể kiến tạo sơn cốc có quy mô tương tự ở chỗ khác!

Nghe được những lời này, hai người Tái Á Lộ và Mễ Lạc cũng cười ha hả, vô cùng đắc ý.

- Ủa!

Một tiếng thét kinh hãi đột nhiên từ xa xa truyền đến, rồi Ngõa Tây Tư hiện ra trong sương mù với vẻ mặt lạnh lẽo. Nhìn thoáng qua Hàn Thạc vừa bị lực lượng của Linh hồn châu ảnh hưởng, vừa bị tầng tầng kết giới giam cầm, hắn chợt giật mình, lạnh lùng quát hỏi:

- Các người làm gì Bồ Lai Ân vậy?

- Ngõa Tây Tư đó hả?

Tái Á Lộ cười ha hả nhìn hắn, thản nhiên tự đắc nói:

- Nơi này không có việc của người. Nếu người lập tức rời khỏi sơn cốc, chạy càng xa càng tốt thì chúng ta sẽ không quản đến người. Ừm, phải rồi, người còn phải nhớ rõ là tốt nhất hãy dẫn đám thủ hạ của người trên đỉnh Tuyết Băng kia cùng đi, bởi vì không bao lâu nữa thì chúng ta sẽ tiếp quản nơi đó.

Mễ Lạc và Lôi Cát Tư cùng cười hắc hắc quái dị, vẫn chưa coi Ngõa Tây Tư vào đâu. Trong mắt ba người thì một mình kẻ này hiển nhiên còn lâu mới là đối thủ của bọn họ. Nếu không phải hiện giờ còn phải phân tâm quan sát Hàn Thạc thì nói không chừng bọn họ sẽ không ngại tốn một chút công phu làm cho Ngõa Tây Tư vĩnh viễn ở lại sơn cốc.

- Ngõa Tây Tư, người chạy đi đâu!

Đột nhiên lại có một tiếng hét lớn từ trong sương mù xa xa vọng đến rồi một bóng người cao lớn dần dần hiện ra. Đó chính là Tát Lạp Tư!

Ngõa Tây Tư tỏ vẻ mặt lạnh lẽo quát:

- Tát Lạp Tư, người cũng là một Quân chủ của Vùng đất hỗn loạn, tại sao phải giúp đỡ liên minh Liệp thần giả dối phó chúng ta?

- Các người nào đáng nói chuyện với ta!

Tát Lạp Tư cười lạnh:

- Mẹ kiếp! Từ khi lão tử rời khỏi Vùng đất hỗn loạn thì các người đã dâng tất cả những thứ thuộc về lão tử cho tiểu tử đó! Ta kinh doanh tại Vùng đất hỗn loạn bao nhiêu năm, lũ hèn hạ các người đều không niệm chút tình cũ, đã như vậy thì ta cần gì phải để ý đến các người!

Vừa mắng chửi, Tát Lạp Tư vừa ra tay công kích Ngõa Tây Tư không chút lưu tình.

- Ha ha, thì ra Tát Lạp Tư cũng đã tới! - Tái Á Lộ hiển nhiên là biết vị cựu Quân chủ này, cũng hiểu được quan hệ giữa Tát Lạp Tư và bọn Đạt Tập. Giờ thấy Tát Lạp Tư ra tay truy kích Ngõa Tây Tư thì ba người cũng không ngạc nhiên.

Mễ Lặc và Lôi Cát Tư còn cảm thấy thú vị, thoải mái nhìn hai người Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư động thủ. Mễ Lặc hỏi:

- Tát Lạp Tư, có muốn chúng ta giúp người một phen giải quyết tên này hay không?

- Thế thì quá tốt rồi!

Tát Lạp Tư nhếch miệng lớn tiếng cười hắc hắc và nói:

- Mẹ kiếp, đám khốn nạn Đạt Tập kia trước đây bị Bồ Lai Ân tính kế một chút đã đổ toàn bộ trách nhiệm lên người ta! Ta không thể đội trời chung với bọn chúng! Ừm, nếu không chê thì ta nguyện ý cùng các người đối phó Đạt Tập!

Trong lúc nói chuyện, Tát Lạp Tư toàn lực bức bách Ngõa Tây Tư về hướng ba người Tái Á Lộ.

967. Chương 967:một Đòn, Thêm Một Đòn, Đòn Liên Hoàn Âm Độc!

- Quá tốt!- Tái Á Lộ động lòng nói, nếu Tát Lạp Tư tình nguyện cùng hắn đối phó với bọn Đạt Tập thì bên bọn hắn càng nắm chắc hơn phần thắng. Trong lòng cả ba đều hiểu rằng kết giới trong sơn cốc cũng không thể vây khốn bọn Đạt Tập lâu được, chuẩn bị sẵn sàng từ trước mới giúp mình có thể ở vào thế bất bại!

Nghĩ đến đây, Tái Á Lộ không khỏi ra ám hiệu cho Mễ Lặc, Lôi Cát Tư, bảo hai người mau giúp Tát Lạp Tư mau giết chết Ngõa Tây Tư.

Tuy một mình Ngõa Tây Tư thì khó có thể gây ra ảnh hưởng gì đến kế hoạch của bọn họ nhưng việc có một Chủ thần đối địch vẫn là không ổn, nếu có thể giết chết được hắn ta thì tất nhiên là không gì tốt hơn.

- Ha ha, Ngõa Tây Tư ời là Ngõa Tây Tư, vừa rồi bảo người hãy sớm tránh đi thì người không nghe, giờ thì đừng có trách chúng ta nhé! - Lôi Cát Tư cười một tràng dài. Đột nhiên có một đạo quang điện đỏ rực phát ra từ phía Tái Á Lộ và Mễ Lặc đánh về phía Ngõa Tây Tư ở gần đó.

Hai người Lôi Cát Tư và Tát Lạp Tư cùng tu luyện lực lượng Lôi Điện, giờ đòn giáp công một trước một sau này cũng đều là lực lượng Lôi Điện, hai lực lượng cùng hệ đồng thời công vào Ngõa Tây Tư lập tức khiến hắn lâm vào tình cảnh gian nan.

Mễ Lặc hơi nheo mắt, chưa vội gia nhập vòng chiến mà nhắm về một phương hướng di chuyển không nhanh không chậm ra xa khoảng mười trượng - phương hướng đó chính là tuyến đường duy nhất mà Ngõa Tây Tư có thể tránh né!

Mễ Lặc với ánh mắt cực kì độc ác đã chặn mất con đường thoát thân của hắn.

Ánh mắt lạnh lẽo của Ngõa Tây Tư thoáng hiện lên vẻ hoảng sợ rồi tắt ngấm. Bị ba người ngầm có ý vây công thì hắn cũng khiếp đảm trong lòng, khí tức băng hàn sắc bén trên thân thể cũng suy kiệt, khí thế của hắn cũng tan theo.

Nụ cười nơi khóe miệng Lôi Cát Tư càng thêm đậm, trong lòng bất giác càng thêm khinh thị đối với Ngõa Tây Tư. Một Chủ thần không thể vứt bỏ hết thấy khi giao chiến thì cho dù có đạt tới cái cảnh giới này cũng sẽ không đáng sợ lắm.

Ý niệm này vừa xuất hiện thì Lôi Cát Tư không còn coi hấn là cao thủ ngang bằng về cấp bậc nữa. Lòng bàn tay hấn chợt lóe hồng quang, bắn mạnh ra điện mang chói mắt khiến Ngõa Tây Tư hoảng sợ tránh né luống cuống hết cả chân tay.

Đúng vào lúc này, Tát Lạp Tư đang đứng phía đối diện nhìn chăm chăm vào Ngõa Tây Tư cũng hóa thân thành cầu vồng đột ngột đánh thẳng vào thân hình Ngõa Tây Tư. Một tia chớp to dùng cuộn quanh cánh tay hấn đánh trúng vào lồng ngực Ngõa Tây Tư khiến đối phương phải phun ra một ngụm máu tươi!

- Hắc hắc, Ngõa Tây Tư. Người cũng có ngày hôm nay! - Tát Lạp Tư nhe răng cười. Những đạo tia chớp to như cánh tay mãnh liệt bổ vào lồng ngực Ngõa Tây Tư. Hấn dùng tay túm lấy Ngõa Tây Tư rồi bằng một lực lượng cực mạnh ném thẳng gã này về hướng Lôi Cát Tư.

- Lôi Cát Tư. Tiễn hấn đoạn đường cuối cùng đi! - Tát Lạp Tư lạnh lùng hét bảo.

Lúc này Lôi Cát Tư đứng ở phía lưng Ngõa Tây Tư, hai người Ngõa Tây Tư và Tát Lạp Tư lại dính chặt vào nhau. Theo những tia chớp không ngừng bắn ra từ trên người Ngõa Tây Tư thì có thể đoán được rằng hấn đã bị trọng thương nên tạm thời mất năng lực phản kích.

- Được thôi! - Lôi Cát Tư sáng khoái đáp lời, thầm nghĩ Ngõa Tây Tư chẳng qua chỉ thể thôi, bị phá vỡ sức phòng ngự nhanh như vậy.

Tái Á Lộ ngược mắt nhìn trời, sắc mặt có chút kinh ngạc, tựa như không ngờ Ngõa Tây Tư lại thật sự không chịu nổi một đòn, chịu bại trận nhanh như vậy trước sự liên thủ của hai người Tát Lạp Tư, Lôi Cát Tư.

Ở một hướng khác, Mễ Lạc thì lại cười lạnh, cũng không cảnh giác nghiêm mật nữa bởi vì Ngõa Tây Tư lúc này rõ ràng đã không hành động được nên không cần khóa chặt tuyến đường chạy trốn duy nhất của gã nữa.

Đúng lúc này, dị biến nổi lên!

Một luồng sương mù lạnh thấu xương đột ngột phát ra từ sau lưng Ngõa Tây Tư vốn phải đã mất tất cả lực lượng, trong nháy mắt bao trùm lên Lôi Cát Tư bị bất ngờ không kịp phòng ngự.

Lôi Cát Tư đang định xuất thủ giáng cho Ngõa Tây Tư một đòn trí mạng bỗng nhiên bị một tầng băng cứng bao trùm lên toàn thân thể trông phẳng phất như một cái tượng băng băng thật lớn, hàn khí loáng thoáng từ trên người hấn bốc ra!

- Không hay! - Tái Á Lộ kinh hãi, cũng chẳng còn quan tâm đến Hàn Thạc đang bị Linh hồn châu hấp thu linh hồn nữa mà vội vàng bay vọt lên trên không trung.

Mễ Lạc cũng tương tự kinh hãi biến sắc mặt, biết là không ổn nên vội vọt thẳng về hướng Lôi Cát Tư, miệng hét lớn:

- Tát Lạp Tư, ngươi muốn chết!

- Hắc hắc! - Tiếng cười quái dị của Tát Lạp Tư vang lên, điệu cười âm trầm đặc ý.

Đột nhiên, Ngõa Tây Tư vừa mới rồi miệng còn phun máu tươi bỗng dừng xoay người, hơn nữa còn hơi nghiêng người khiến cho Tát Lạp Tư lộ hấn ra.

Một ngọn băng trụ cực lớn bỗng nhiên xuất hiện, đâm cực mạnh vào người Lôi Cát Tư đã thành tượng băng. Cùng lúc đó, Tát Lạp Tư cũng đột ngột xuất thủ, một đạo Lôi Điện thật lớn từ trên trời bổ xuống, giáng thẳng vào đầu gã này.

“Rắc rắc! Rắc rắc!”

Từ người Lôi Cát Tư vang lên tiếng xương vỡ lách cách, khớp xương tay chân máu phun ra tóe loe. Khi băng phủ trên người vỡ vụn thì thấy hai tròng mắt hấn đã thất sắc, thân quang âm đậm, máu tươi từ hai lỗ mũi chảy ròng ròng dọc theo cổ xuống dưới ngực.

Dính một đòn này, Lôi Cát Tư nghiêm nhiên đã mất sức chiến đấu!

- Tát Lạp Tư, người chán sống rồi! - Tái Á Lộ thét to, truyền Đại Địa thần lực vào cánh tay khiến cánh tay hắn trong chốc lát nặng thêm cả vạn cân làm cho người khác có cảm giác nặng nề như núi.

- Ai chán sống thì người cứ chờ một lát sẽ biết!

Tát Lạp Tư cười lạnh, thoáng nhìn sang Ngõa Tây Tư đang lau vết máu trên khoeo miệng và hỏi:

- Thịt ai trước?

- Mễ Lạc! - Ngõa Tây Tư lạnh giọng đáp.

Không chút chần chừ, cả Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư đột nhiên cùng bay ra, đánh thẳng về hướng Mễ Lạc đang ở gần họ hơn một bước. Mễ Lạc tu luyện Phong hệ lực lượng, tốc độ tránh né và công kích linh mãnh mau lẹ hơn hai người rất nhiều. Mặc dù hắn phản ứng chậm hơn Tái Á Lộ một giây nhưng ngược lại khiến Tái Á Lộ càng đến gần Tát Lạp Tư hơn.

- Lũ hèn hạ, không nhờ đánh lén thì các người thắng được ai! - Mễ Lạc sầm mặt. Hắn nói câu này thì cũng giảm tốc độ xuống một chút, không lỡ mãng phát sinh xung đột với hai người Ngõa Tây Tư trước Tái Á Lộ.

Rất hiển nhiên việc Lôi Cát Tư bị đánh trọng thương là kết quả của âm mưu thâm hiểm mà hai người Ngõa Tây Tư đã xếp đặt từ lâu. Không bị hai người bất ngờ đánh lén lúc không đề phòng thì với lực lượng của mình, Lôi Cát Tư tuyệt đối sẽ không dễ mất sức chiến đấu như vậy.

Dưới mắt Mễ Lạc, giờ mình đã hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của hai người thì sẽ không cho họ thừa dịp đánh lén lần nữa.

Chỉ là, đôi khi lại phát sinh những chuyện bất ngờ! Mễ Lạc tuyệt đối không thể tưởng tượng được rằng kế hoạch nhằm vào ba người bọn họ lần này là một vòng liên hoàn kết hợp vô cùng chặt chẽ!

“Ầm ầm! Ầm ầm!”

Gian mật thất cứng rắn như sắt đá tràn ngập thần quang ngũ sắc ở dưới chân Mễ Lạc đột nhiên sập mất một góc, một cái la bàn tinh quang lóng lánh đột ngột phát ra lực lượng thần bí mênh mông sâu thẳm như dải ngân hà trên trời cao cuốn chặt lấy hắn!

Trong chốc lát, linh hồn Mễ Lạc tựa như bị sa vào trung tâm chiếc la bàn thần bí sâu thẳm vô bờ, linh hồn lập tức mất mát cảm nhận về đối thủ.

“Không hay!” Mễ Lạc ngầm ý thức được là không ổn, cảm giác linh hồn từ từ trầm luân nhưng cũng cảm thấy dưới sự uy hiếp của hai người Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, Phong hệ lực lượng mà hắn khổ tu nhiều năm đã ngưng tụ lại với tốc độ cực nhanh, hình thành nên những lớp lá chắn Phong lực vững chắc bao trùm lên thân thể hắn.

Một thanh Cốt Thứ từ phía dưới mật thất đâm xiên lên. Cốt thứ vừa xuất hiện, tất cả Tử Vong nguyên tố trong cốc đều rung động, phảng phất trong chốc lát Tử Vong nguyên tố yếu ớt nhất trong thiên địa đều được ban cho tính mạng, khoan khoái nhảy múa theo quỹ tích của thanh Cốt Thứ.

“Phập!”

Thanh Cốt Thứ đâm xuyên qua những lớp lá chắn Phong lực của Mễ Lạc. Trong phút chốc, chúng bị phá tan không còn sót lại chút gì, Mễ Lạc hoàn toàn lộ ra trước mặt Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư!

- Tránh mau! - Tái Á Lộ gầm lên rồi bằng tốc độ nhanh nhất lao về phía Mễ Lạc.

Đột nhiên, một lực lượng tà ác âm trầm lờ mờ từ phía sau Tái Á Lộ phóng ra. Hắn kinh sợ, không kịp cứu giúp Mễ Lạc mà cuống quýt quay người nhìn ra đằng sau.

Một ngọn chướng mang thiên địa sát khí đỏ như máu đột ngột giáng xuống, phóng ra lực lượng mạnh như đê vỡ! Lực lượng tà ác hung tàn đánh Tái Á Lộ bay như một chiếc lá khô, máu tươi từ trên người hắn đổ xuống ròng ròng như mưa.

- Sao có thể được!? - Tái Á Lộ bị đánh bay không còn khống chế được bản thân, mặt tràn đầy vẻ kinh sợ như không dám tin vào mình nữa.

Phía trước, bất ngờ lại là Hàn Thạc đang cười tà ác! Còn ở trên mặt đất dưới chân hắn là một Hàn Thạc khác đang bị Quả cầu Linh hồn giam giữ !!

“A...”

Cùng lúc đó, một tiếng kêu la thảm thiết xé rách trời cao đột ngột từ miệng Mễ Lặc vang lên. Hồn máu nhuộm trời cao, vô lực rơi xuống dưới đất.

Đột nhiên, gian mật thất hàm chứa thần quang ngũ sắc lại mở ra một cái cửa có vẻ hơi nhỏ một chút.

Ba ngọn trảo lớn đỏ như máu chợt hiện ra, đồng thời chụp lấy ba người Lôi Cát Tư, Tái Á Lộ và Mễ Lặc, siết chặt lấy bọn chúng rồi nhét luôn vào cái cửa nhỏ ẩn chứa thần quang ngũ sắc kia. Thân thể ba người vừa vào trong thì cửa động cũng tự động khép lại phẳng như gương, không còn một tí khe hở.

- Biến đi! - Hàn Thạc nhếch miệng cười, từ tay của thân hình xuất thủ đánh lén Tái Á Lộ bắn ra một luồng khí đen nhằm thẳng vào Quả cầu Linh hồn rực rỡ hào quang ở phía dưới.

“Choang!”

Quả cầu Linh hồn nổ tung, những luồng dị quang dày đặc từ bên trong quả cầu tán ra rồi một Hàn Thạc khác, hai tròng mắt lóe ánh sáng xanh, há mồm hút những luồng dị quang kia vào. Trí nhớ bị hấp thu khỏi linh hồn lại bị hắn một lần nữa thu về không thiếu một chút nào.

Cái thân ngoại hóa thân này bật cười lớn, hóa thành một bóng ảnh nhàn nhạt bay vào trong bản thể, biến mất ở ngực hắn không thấy đâu nữa.

- Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lặc, hắc hắc, ba người đều là kẻ hào hùng một phương của Liên minh Liệp thần giả.

Hàn Thạc cười cười, cúi đầu nhìn Tiểu Khô Lâu đang từ trong mật thất đi ra và nói:

- Nếu con đã nghĩ đến việc tiếp quản Liên minh Liệp thần giả thì hãy tạm giữ lại tính mạng của ba người này, chờ khi kết thúc trận chiến chúng ta sẽ có biện pháp khuất phục bọn chúng!

- Cám ơn phụ thân! - Tiểu Khô Lâu vui sướng, phát tay thu hồi thanh Cốt Thứ vừa đâm phá những lớp phòng ngự của Mễ Lặc.

Khi hắn nhốt ba người Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lặc vào bàn tay đỏ như máu trong một gian mật thất thì nguyên khí biến ảo thành những sợi tơ cũng tràn về “Thiên Tuyệt trận” đang giam cầm Đạt Tập. Một bộ phận rất lớn nguyên khí trong gian mật thất rộng rãi dưới đất cũng quay trở lại các khu vực khác nhau của Ma Ẩn cốc, chỉ lưu một bộ phận ở trong gian thạch thất nhỏ đang giữ ba tên Mễ Lặc.

- Thật khổ cho hai vị. Thật sự không ngờ rằng hai vị còn có tài năng về mặt này, lúc trước thiếu chút nữa thì ngay cả ta cũng phải tin! - Đã xử lý xong mọi việc, Hàn Thạc quay đầu sang nhìn Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, cười khen ngợi.

Ngõa Tây Tư lộ sắc mặt cổ quái, tựa hồ không vui khi được Hàn Thạc tán thưởng. Hắn chỉ chỉ vào Áo Tác Ai còn đang đánh nhau sống chết với A Sắt Nhĩ Tư Đặc và hỏi:

- Hắn thì sao?

- Hắn đáng chết hơn bất cứ ai khác! - Hàn Thạc lạnh mặt đáp.

968. Chương 968: người Tự Kết Liễu Đi!

Ở giữa mười mấy cây cột đá che trời là âm khí lạnh lẽo dày đặc mệnh mang.

Áo Tác Ai vừa ứng phó với những đòn tấn công liều mạng của A Sắt Nhĩ Tư Đặc vừa cẩn trọng quan sát những cây cột đá che trời ở chung quanh, sợ lại có lực lượng phóng ra ngăn chặn đường tránh né của hắn.

Trong lòng Áo Tác Ai cực kỳ bất lực, hẳn thật sự không nghĩ ra tại sao đột nhiên lại rơi vào cái khu vực này, tại sao lại còn gặp phải A Sắt Nhĩ Tư Đặc? Kế hoạch hãm thù tính nhằm vào Hàn Thạc đến lúc này đã hoàn toàn mất tác dụng, lại không thể không đối mặt với những đòn tấn công liều chết của đối phương.

Ở trong cái trận pháp kì dị này, lực lượng của hai người đã bị hạn chế. Mỗi lần bọn họ liều chết đánh nhau thì hơn mười cây cột đá che trời ở chung quanh lại đột nhiên phóng ra những luồng lực lượng quái dị làm cho bọn hắn căng cứng cả người và thường bị đối phương thừa dịp sẵn tới bên giáng cho một đòn.

Trong chốc lát, Áo Tác Ai và A Sắt Nhĩ Tư Đặc có lực lượng ngang nhau đều xuất hiện hoặc ít hoặc nhiều vết máu. Một nửa thương thế trên người bọn họ là do đối phương công kích, cũng có một bộ phận là do Huyết Lệ tà quang bắn ra từ bề mặt những cây cột đá che trời kia.

Áo Tác Ai không muốn tiếp tục giao chiến với A Sắt Nhĩ Tư Đặc, ngay từ đầu hắn luôn cố gắng tìm đường thoát ra khỏi cái trận pháp này. Đáng tiếc một mặt vì trận pháp này rất thần kỳ, mặt khác bởi vì A Sắt Nhĩ Tư Đặc luôn đuổi theo hắn không rời khiến hắn không thể tập trung toàn bộ tinh lực vào việc này.

Bởi vậy, hắn mặc dù có lòng muốn bỏ chạy nhưng từ đầu chí cuối vẫn không thể thực hiện được.

- A Sắt Nhĩ Tư Đặc, ta không muốn đấu với ngươi nữa! Ngươi đừng có mà quẩn lấy ta! - Áo Tác Ai dùng một tay phát hào quang đánh vào trong lòng đất, ngưng kết Đại địa lực lượng tạo thành hai người bằng đất lớn như hai quả núi nhỏ đứng chắn ở trước mặt hắn.

A Sắt Nhĩ Tư Đặc ẩn nấp trong Hắc ám vô tận chỉ hừ một tiếng:

- Áo Tác Ai, ngươi là quân chủ một phương của Vùng đất hỗn loạn, có quan hệ cực kì hữu hảo với Bồ Lai Ân - chủ nhân của cái Ma Ẩn cốc này. Một khi ngươi thoát ra ngoài thì sẽ lập tức liên hợp với tên kia đối phó ta! Áo Tác Ai, ngươi thật sự khinh ta ngu sao?

Áo Tác Ai cười khổ, cố gắng giải thích mình đã không còn dính líu gì với Hàn Thạc. Nhưng hắn lại cảm thấy khi chưa hãm hại được Hàn Thạc mà nói trước việc này cho A Sắt Nhĩ Tư Đặc thì rất không thỏa đáng. Mặt khác hắn cũng cảm thấy dù có nói ra việc mình bán đứng Hàn Thạc thì đối phương cũng chưa chắc đã tin tưởng. Vì thế nên Áo Tác Ai vẫn cứ do dự mãi.

Thấy Áo Tác Ai không nói không rằng, A Sắt Nhĩ Tư Đặc càng công kích hung hiểm hơn. Khí Hắc ám cuộn cuộn như là những xúc tu của hắn uốn éo chụp vào Áo Tác Ai. Hắn phóng ra tất cả lực lượng, cố gắng đánh trọng thương gã này, sau đó mới rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Đúng lúc này, những đồ án quỷ mị khắc trên mười mấy cây trụ đá che trời ở chung quanh tựa như sống lại. Trong âm khí nồng đậm, chúng đột ngột rú lên những âm thanh chói tai cực kì kinh khủng làm người khác không rét mà run.

Áo Tác Ai và A Sắt Nhĩ Tư Đặc lập tức nhận ra những cây cột đá này có biến hóa, cả hai người đều hơi biến sắc mặt. Từ lúc giao chiến đến nay, mặc dù những cây cột đá che trời ở chung quanh thường xuyên phát ra lực lượng quái dị ảnh hưởng đến bọn họ nhưng không phải là đặc biệt hung mãnh cho nên hai người vẫn còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Những đồ án quỷ mị này đột nhiên gầm rú, những cột đá ở trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng cực kì lạnh lẽo âm tà làm cho cả hai cảm ứng thấy bị uy hiếp mãnh liệt.

Hai người liếc mắt nhìn qua, tựa hồ cùng ý thức được cái gì đó nên hai bên tạm thời cùng lùi ra xa, không vội đánh nhau tiếp nữa.

Một bóng người cao lớn dần dần hiện ra ở phía sau một cây cột đá che trời. Phút chốc, lực lượng của mười bảy cây cột đá che trời dường như tìm được điểm tập kết, cuộn cuộn tuôn về hướng cái bóng người còn có chút mơ hồ đó!

- Thật tốt quá, rốt cuộc người cũng tới!

Áo Tác Ai ngạc nhiên vui sướng hét lớn rồi cười ha hả nói:

- Ngươi không bị làm sao thì tốt rồi. Ta lúc trước bị bọn ba tên Tái Á Lộ đuổi giết, vốn định tạm thời rời khỏi nơi đây, nào ngờ lại bị lọt vào cái chỗ này, lại còn gặp phải cái tên A Sắt Nhĩ Tư Đặc này!

Áo Tác Ai cảm giác rằng người kia chính là Hàn Thạc.

A Sắt Nhĩ Tư Đặc biến sắc, trong lòng đột ngột ớn lạnh. Một Áo Tác Ai hắn còn khó đối phó, giờ lại thêm chủ nhân của nơi đây nữa, hắn ý thức rằng mình đã gặp phải phiền toái lớn.

Quả nhiên, cái bóng người phía sau cột đá kia rõ rệt cũng hiện rõ, đích thật là Hàn Thạc.

- Áo Tác Ai, không có việc gì chứ? - Hàn Thạc tỏ vẻ quan tâm, lập tức hỏi thăm.

Áo Tác Ai lộ vẻ vui mừng. Thái độ này chứng tỏ Hàn Thạc chưa nhận ra vấn đề nên hắn đương nhiên cho rằng chuyện của mình còn chưa bị bại lộ.

- Không làm sao cả. Người đến vừa đúng lúc, chúng ta hợp lực giết chết A Sắt Nhĩ Tư Đặc đi! Áo Tác Ai thậm thở phào một hơi, cười lớn đề nghị.

- Ta cũng có ý này! - Hàn Thạc vui vẻ đồng ý, chợt lao thẳng về hướng A Sắt Nhĩ Tư Đặc đang ẩn nấp trong Hắc ám vô tận.

Hơn mười cây cột đá che trời bỗng tỏa ra hào quang chói mắt. Hào quang như là vũ khí sắc bén xé rách hết thấy, vậy mà có thể xé toang Hắc ám vô tận do Thần chi linh vực của A Sắt Nhĩ Tư Đặc tạo thành khiến bóng dáng của tên này ở trong đó bị lộ ra.

Áo Tác Ai càng thêm vui lòng, hắn liếc mắt nhìn qua người Hàn Thạc, trong mắt thoáng lóe lên một tia hung quang cực kì mịt mờ.

- Xông lên! - Áo Tác Ai cười lớn, thân hình nhoáng lên, cát bụi từ mặt đất bốc lên đầy trời, Đại địa thần lực trong chốc lát tụ tập trên người hắn làm cho hắn trở nên trầm trọng như núi. Áo Tác Ai đi từng bước một tiến về hướng A Sắt Nhĩ Tư Đặc tạo nên một loại cảm giác áp bức mãnh liệt như núi lớn đè xuống đỉnh đầu!

A Sắt Nhĩ Tư Đặc thầm than một tiếng xui xẻo, nghĩ rằng lần này mình hai mặt thụ địch, thật sự khó mà thoát khỏi tai kiếp. Nếu không phải ở giữa trung tâm cái đại trận này thì A Sắt Nhĩ Tư Đặc còn có thể tìm cơ hội chạy thoát, nhưng hắn bị nhốt ở đây quá lâu, hiểu rõ những tác dụng kì diệu của nơi này nên biết rằng trong thời gian ngắn hắn tuyệt đối không có cách nào đột phá khỏi nơi đây.

Thấy lực lượng của Áo Tác Ai và Hàn Thạc một trước một sau đã giáp công tới, A Sắt Nhĩ Tư Đặc vứt bỏ tất cả tạp niệm, đột nhiên xoay người nhắm về Hàn Thạc.

A Sắt Nhĩ Tư Đặc đã giao chiến hồi lâu với Áo Tác Ai nên hiểu rõ lực lượng của đối phương chỉ có trình độ nhất định, hắn cho rằng dù Áo Tác Ai có đánh trúng mình một đòn thì hắn vẫn có thể chịu đựng được. Song Hàn Thạc vừa xuất hiện đã phô bày ra lực lượng thật là đáng sợ, hắn không nắm chắc có thể ứng phó được với lực lượng mà Hàn Thạc đánh tới!

- Ha ha, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, ngươi muốn tiêu diệt Ma Ẩn cốc của ta, chắc đã tự biết sẽ có ngày hôm nay chứ! - Hàn Thạc cười một tràng dài, thân thể nhoáng lên và đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

A Sắt Nhĩ Tư Đặc chợt phát hiện thân hồn của mình lại không cảm ứng thấy sự tồn tại của Hàn Thạc. Kinh hãi này không phải chuyện đùa, khiến hắn lập tức hoảng loạn, bỏ hết mọi đòn công kích mà ngưng tụ Hắc ám thật dày đặc, tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy bản thân mình.

“Phịch!”

Một âm thanh trầm đục đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Rồi một tiếng thét chói tai đầy mê lương nổi tiếp theo.

- Bố Lai Ân, vì sao, ngươi vì sao lại đối phó ta!! - Áo Tác Ai thất thanh kêu gào đau đớn, cả người đầm đìa máu tươi!

A Sắt Nhĩ Tư Đặc đang tập trung tất cả sức lực để phòng ngự, lập tức ngậy người ra, vẻ mặt hoang mang nhìn Áo Tác Ai máu chảy không ngừng, và cả Hàn Thạc đang cười lạnh không thôi, không rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra.

“Răng rắc! Răng rắc!”

Một luồng lực lượng kì dị lưu chuyển trong cơ thể Áo Tác Ai, thân thể hắn không ngừng vang lên những tiếng nứt vỡ lách cách và theo đó, càng lúc càng nhiều máu tươi từ mũi miệng tràn ra. Hắn vừa chặt vật tránh né đòn công kích của Hàn Thạc vừa giận dữ gào thét ầm ầm cứ như bị oan khuất rất lớn.

- Áo Tác Ai, ta luôn luôn kính trọng người như người dẫn đường nhưng chính người lại không muốn!

Hàn Thạc tỏ vẻ lãnh khốc, hai tròng mắt lạnh như băng, thản nhiên nói:

- Người nếu dám dẫn ba kẻ Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lạc tới Ma Ẩn cốc của ta thì cũng nên nghĩ đến sớm muộn gì cũng có ngày này! Hắc hắc, ta vừa mới làm một việc mà hắn là chính người vẫn muốn làm đó.

- Người, người đã biết rồi ư? - Mới nói đến phần trên, Áo Tác Ai hiển nhiên ý thức được rằng Hàn Thạc đã biết rõ từng li từng tí chuyện này.

Hàn Thạc gật đầu, lạnh lùng nói:

- Người không nên hy vọng xa vời là bọn Tái Á Lộ sẽ cứu người. Ba người bọn chúng đến bản thân còn khó bảo toàn!

- Không thể nào!

Áo Tác Ai thét lên không dám tin, thân thể bị thương làm hắn có chút thất thố, không còn bình tĩnh như ngày thường.

- Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lạc có tận ba người, ta không tin người có thể khống chế được ba người bọn họ, tuyệt đối không có khả năng!

- Chúng ta không còn gì để nói nữa.

Hàn Thạc đột nhiên than nhẹ một tiếng rồi buồn bã nói:

- Áo Tác Ai, người nói chung cũng từng giúp ta nên ta không muốn tự tay giết người. Người hãy tự kết liễu đi!

- Hớ hớ... hớ hớ...

Áo Tác Ai hung hăng cười như điên, quát lớn:

- Tự kết liễu ư? Bớ Lai Ân, người thực sự nghĩ rằng người đã khống chế được đại cục ư?

Ừa? Chẳng lẽ không đúng sao?

Hàn Thạc nhướng mày, đảo mắt liếc nhìn A Sắt Nhĩ Tư Đặc ở bên cạnh đang loay hoay muốn cử động rồi nhạo báng hỏi Áo Tác Ai:

- Người muốn nói đến hắn sao? Hắc hắc, người cho rằng hắn có thể giúp được người?

Lúc Hàn Thạc nói chuyện thì từ sau hai cây cột đá che trời có hai bóng người chậm rãi hiện ra, chính là Ngõa Tây Tư và Tát Lạp Tư.

Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư vừa xuất hiện thì mặt Áo Tác Ai xám như tro tàn, cười thảm nói:

- Ngõa Tây Tư! Tát Lạp Tư! Bớ Lai Ân ơi Bớ Lai Ân, người quả nhiên thật thâm độc đó! Ta thật sự không tưởng tượng nổi rằng người chẳng những có thể thông đồng với Ngõa Tây Tư mà còn có thể lôi kéo cả Tát Lạp Tư về phe mình!

A Sắt Nhĩ Tư Đặc cũng biến sắc, nhìn Tát Lạp Tư mà không dám tin, quát hỏi:

- Là người! Tại sao người lại trợ giúp hắn?

Hắn mặc dù không phải là người của Vùng đất hỗn loạn nhưng cũng biết giữa Tát Lạp Tư và Hàn Thạc có hận thù không đội trời chung, bằng không thì bọn ba người hắn, Đạt Tạt và Đạt Cách Mã sẽ không cho phép tên này tham dự đại kế đối phó với Vùng đất hỗn loạn. Hiện giờ, hai kẻ thù này lại đứng bên nhau, cảnh tượng như thế thật sự quá nằm ngoài dự liệu của A Sắt Nhĩ Tư Đặc.

- Không phải người đã biết từ lâu rồi sao?

Tát Lạp Tư giả vờ bị bất ngờ, cười khẩy hỏi:

- Khi ở chỗ ba ngọn núi, các người không phải cũng biết là ta giả trò quỷ ư? Bây giờ người kinh hãi cái gì chứ?

A Sắt Nhĩ Tư Đặc nghe thế thì cả người run lên, quả thực tức giận muốn học máu, hỏi lại:

- Quả nhiên đúng là người sao?

Bọn chúng lúc đầu chỉ vu cáo Tát Lạp Tư vì mình bị thất thế nên định tìm người thế tội mà thôi chứ thật ra không chính thức coi Tát Lạp Tư là kẻ phản bội.

- Ha ha, đương nhiên là ta! Không phải ta thì làm sao các người còn chưa tiến vào Ma Ấn cốc đã bị chết mất đến một nửa! - Tát Lạp Tư cười ha ha, nhớ lại tác phong của ba người lúc đặt chuyện chống lại hắn so với bộ dáng của tên này bây giờ, trong lòng liền cảm thấy vô cùng sảng khoái.

969. Chương 969:tìm Chết

Nếu quả thật có thể làm lại, A Sắt Nhĩ Tư Đặc nhất định sẽ không tiếc mọi giá giết chết Tát Lạp Tư mà không phải bảo Liên minh Liệp thần giả thu nạp hắn! Đáng tiếc trên đời luôn có một số việc không thể nào ngờ được như vậy. Sau khi hình bóng hai người Tát Lạp Tư từ chỗ tối hiện ra, hắn liền biết rằng không có cách nào bắt được tên kia nữa.

Áo Tác Ai đã trọng thương, mặc dù chưa mất sức chiến đấu nhưng cũng không thể trợ giúp hắn được bao nhiêu. Trước khi Hàn Thạc đến, cuộc chiến đấu giữa hắn và Áo Tác Ai đã làm hắn tiêu hao quá nhiều lực lượng, giờ đối diện với bọn ba người Hàn Thạc ở trạng thái đỉnh cao thì hắn tự biết mình không đủ sức chiến đấu, trong mắt thoáng lộ ra một tia liêu lĩnh khi lăm vào bước đường cùng.

- Không có gì muốn nói sao? - Hàn Thạc liếc mắt nhìn Áo Tác Ai, không định tiếp tục nói nhiều với hắn.

Việc đã đến nước này, Áo Tác Ai tựa hồ cũng ý thức được rằng mình đã lâm vào tuyệt cảnh. Hắn vừa thấy Hàn Thạc chuẩn bị động thủ thì liền đạp chân xuống mặt đất, phóng thần lực trong cơ thể vào trong lòng đất. Một bức tường đất đột nhiên mọc lên.

Cùng lúc đó, Áo Tác Ai móc ra một Không Gian quyền trục định xé rách hư không bỏ chạy.

Hàn Thạc vẫn chưa động thủ, chỉ tỏ vẻ nhạo báng nhìn Áo Tác Ai hành động, nhìn hắn tụ tập Đại Địa lực lượng tạo nên bức tường đất chắn trước mặt mình, nhìn hắn lấy Không Gian quyền trục ra, nhìn hắn kích hoạt lực lượng trong quyền trục.

Hào quang chói lọi thoáng hiện rõ trên bề mặt Không Gian quyền trục, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi! Rồi tất cả hào quang tắt ngấm và Không Gian quyền trục lại im lìm như không.

- Thế... Thế này là... - Áo Tác Ai hoàn toàn tuyệt vọng, cặp mắt trắng dã đầy tử khí.

- Ở trong Ma Ấn cốc của ta, không một ai có thể nói tới thì tới, nói đi là đi! - Hàn Thạc nhếch miệng cười rồi cuối cùng cũng tự mình động thủ tấn công Áo Tác Ai.

Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư cùng liếc mắt nhìn nhau, cũng cười rồi bao vây lấy A Sắt Nhĩ Tư Đặc. Một trận chiến đấu không cân sức đã được bắt đầu.

Cùng lúc này, Đạp Cách Mã đứng sừng sững ở trung tâm một trận pháp khác.

Chung quanh mây đen chập chờn, những luồng hào quang kì dị biến ảo thành những bóng ma quái thật lớn múa may quay cuồng bên cạnh hắn.

Hai mắt Đạp Cách Mã đã chuyển thành màu xám trắng, trong đồng tử ánh lên rất nhiều hình người máu me be bét, toàn thân thối rữa giống như những nhân vật thường thấy từ địa ngục hoàng tuyền đi ra. Những người này điên cuồng lao vào hắn, giơ những cái tay thối nát, đầy máu mủ ra túm lấy người hắn mà lôi kéo, cầu xé...

Trong đầu óc Đạt Cách Mã hiện ra đủ loại cảnh tượng. Hắn cũng hiểu rằng tất cả những thứ này đều là ảo cảnh nhưng thân thể ở trong đó thì lại có cảm giác vô cùng chân thật. Không thể phá vỡ chấp niệm trong lòng thì sẽ không thể thoát ra.

Không biết qua bao lâu, Đạt Cách Mã dần dần khôi phục tâm cảnh. Dựa vào sự điên cuồng có được sau nhiều năm chém giết, hắn vứt bỏ tất cả mọi ràng buộc trong lòng, dùng Tử Vong lực lượng trong cơ thể ngưng kết thành một Lưỡi hái Tử Vong cắt đứt tất cả những ảo giác.

Bỗng nhiên, một bóng người cầm thanh Cốt Thứ quen thuộc chậm rãi đi ra từ trong màn sương khói dày đặc.

Đạt Cách Mã hơi nhếch miệng để lộ nét cười lạnh xem thường, thầm nghĩ chẳng qua cũng là một thứ ảo giác mà thôi.

Nghĩ như vậy, hắn lại quơ quơ cái Lưỡi hái Tử Vong do Tử Vong lực lượng ngưng tụ thành còn chưa tiêu tan chém mạnh vào bóng người vừa đột nhiên hiện ra kia!

Chuyện kì dị lại xảy ra.

Lưỡi hái Tử Vong đi được nửa chừng thì đột nhiên Tử Vong lực lượng trở nên cực kỳ rối loạn không chịu bị hắn khống chế, cũng không thể duy trì thể chém xuống nữa!

Không những thế, chỉ trong nháy mắt thì tất cả Tử Vong nguyên tố ở nơi này cũng không chịu để Đạt Cách Mã điều khiển mà ào ào đổ vào trên người cái bóng nhỏ gầy vừa mới hiện ra kia.

Bỗng nhiên, Đạt Cách Mã ý thức được rằng mình đã mất khả năng hấp dẫn Tử Vong nguyên tố!

Không phải là ảo giác!

Lòng thầm phát lạnh, Đạt Cách Mã quát hỏi:

- Hàn Hạo, chính là người ư?

Tiểu Khô Lô cầm thanh Cốt Thứ từ từ tiến đến, mắt chợt lóe hào quang dị thường. Những ký hiệu cổ quái từ trong đồng tử xẹt đến thanh Cốt Thứ trong tay rồi đột ngột bắn ra Tử Vong lực lượng mạnh không thể nào kháng cự nổi. Tử Vong lực lượng đến từ mảnh Thần cách tinh khiết nhất ngấm ngấm ảnh hưởng tới Đạt Cách Mã, làm cho hắn không tự chủ được muốn thần phục dập đầu bái lạy.

- Đạt Cách Mã, người không còn là đối thủ của ta. Chỉ cần người tuyên thệ thần phục ta, giao hết thần hồn ra thì ta sẽ khai ân bỏ qua cho người. - Hàn Hạo nhìn chằm chằm vào Đạt Cách Mã, điềm nhiên nói.

- Ha ha... Ha ha...

Đạt Cách Mã cười lớn, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, chỉ vào Hàn Hạo mắng:

- Bảo ta thần phục người ư? Ha ha, người có bản lĩnh gì mà bảo ta thần phục? Hàn Hạo, người nhớ kĩ rằng người là thủ hạ của ta, mãi mãi như vậy! Người muốn đoạt quyền thì cũng phải xem mình có thực lực này hay không!

Khi trước ở Tử Vong thần vực, Hàn Hạo đã đi theo Đạt Cách Mã trong hơn năm mươi năm. Hiện giờ gã thủ hạ ngày nào lại tuyên bố thủ lĩnh phải thần phục hắn, đối với Đạt Cách Mã đã ở ngôi cao bao nhiêu năm như vậy mà nói thì đây chính là chuyện khó tiếp nhận nhất.

Hàn Hạo quan sát Đạt Cách Mã, trầm ngâm một chút rồi mới khẽ gật đầu, hồ hững bảo:

- Ta sẽ cho người xem đây!

Một đám văn bìa kì dị từ bên trong thanh Cốt Thứ hiện ra, từ từ bay tới bên cạnh Đạt Cách Mã. Đạt Cách Mã vốn muốn liều chết đánh một trận, nhưng đột nhiên phát hiện tất cả Tử Vong lực lượng trong cơ thể dường như đã bị văn bìa khống chế, ngay cả một thành lực lượng của bản thân cũng không thể phát huy ra được.

- Tại sao, tại sao trên người người lần trước tại Thâm Cốc lại không có mảnh Thần cách? - Đạt Cách Mã hỏi về không cam lòng.

Hắn cảm giác được rằng văn bia bay ra từ thanh Cốt Thứ chính là đến từ mảnh Thần cách, mà so sánh với trước đây thì lực lượng của mảnh Thần cách bây giờ càng thêm tà dị khó lường. Khi đối mặt với Hàn Hạo thời điểm đó, hắn còn có lực lượng phản kháng và Hàn Hạo cũng không thể thực sự bắt được hắn.

Song giao thủ với đối phương lần này, theo bản năng từ đáy lòng hắn nổi lên một cảm giác bó tay không thể nào dùng lực được. Tử Vong lực lượng khổ tu nghìn vạn năm dường như đã bỏ hắn ra đi, căn bản là không có chút công dụng nào.

Đạt Cách Mã thầm hiểu rằng Hàn Hạo hôm nay chắc chắn đã chính thức dung hợp và hấp thu được mảnh Thần cách. Điều này có ý nghĩa gì thì hắn hiểu cực kỳ rõ ràng - từ giờ trở đi, ngoài Chủ thần có thần cách Nội Tư Đặc thì về phương diện Tử Vong lực lượng sẽ không còn ai là đối thủ của Hàn Hạo nữa!

- Đạt Cách Mã, hãy thần phục ta! Chỉ cần ngươi đồng ý thần phục ta, ta sẽ không động đến ngươi! - Hàn Hạo lạnh lùng nhìn gã cự thủ linh đã tan hồn lạc phách, tiếp tục nói với giọng lạnh lẽo.

- Ta thà chết chứ không thần phục ngươi! - Đạt Cách Mã hét lên chói tai, Tử Vong lực lượng còn sót lại trong cơ thể bộc phát mạnh ra khiến xương cốt tâm phế của hắn trong nháy mắt nổ tan tành, thần hồn của hắn chợt lóe lên tạo ra những dao động kì dị rồi hóa thành những tia sáng lơ mơ tiêu tan đi...

Đạt Cách Mã thầm hiểu rõ rằng Hàn Hạo bây giờ đã dung hợp được mảnh Thần cách thì hắn cùng tu luyện Tử Vong lực lượng có muốn ngọc đá đều vỡ cũng không được. Tử Vong lực lượng của hắn còn chưa kịp đánh trúng người Hàn Hạo thì đã chịu ảnh hưởng của mảnh Thần cách mà tự động tiêu tan mất.

Đạt Cách Mã là người cực kỳ cao ngạo. Hắn lâu nay vẫn ngự ngôi cao, dù biết rõ chỉ cần cúi đầu là có thể thoát khỏi số kiếp nhưng vẫn không chịu đáp ứng. Đã từng là thống lĩnh của Hàn Hạo, hắn không cho phép mình cúi đầu trước gã thủ hạ cũ, mà hắn lại không phải là đối thủ của đối phương cho nên chỉ có thể tìm đến cái chết.

Thần hồn của Đạt Cách Mã vừa động thì Hàn Hạo biết rằng kẻ này đã hoàn toàn biến mất trong thiên địa. Điều này khiến hắn khá ngạc nhiên, không rõ tại sao Đạt Cách Mã tình nguyện chọn con đường chết chứ không nguyện ý thần phục dưới trướng hắn.

Mắt Hàn Hạo lóng lánh hào quang, ngẩng người nhìn thi thể Đạt Cách Mã. Sau một hồi lâu, hắn mới ngưng tụ Ma công phát ra một luồng quỷ hỏa chụp lấy thi thể Đạt Cách Mã và đốt cháy nó thành tro bụi.

Đạt Cách Mã có thực lực đạt tới cảnh giới Chủ thần, cho dù chết rồi thì thần thể cũng có rất nhiều công dụng: xương có thể luyện chế thành cốt mâu, cốt thứ lợi hại nhất, não và tủy có thể luyện chế ra một số thần khí tà ác, thậm chí ngay cả da cũng là thứ có nhiều công dụng.

Tuy nhiên, không biết vì sao Hàn Hạo lại không chiếm thi thể Đạt Cách Mã để làm đồ dùng mà ngược lại không tiếc hao phí lực lượng của mình, sử dụng quỷ hỏa từ từ hỏa táng thi thể hắn cho đến khi chứng kiến nó chính thức hoá thành tro bụi mới dừng tay.

Một chiếc Bạch cốt giới chỉ vô cùng đơn giản lặng lẽ rơi trên mặt đất, Hàn Hạo do dự một chút rồi tiến lên một bước nhặt lấy chiếc nhẫn kì lạ chế tạo từ xương trắng đỏ. Tử Vong thần lực trong cơ thể chợt truyền vào trong chiếc Bạch cốt giới chỉ, đột nhiên một cái Bạch Cốt vương tọa thật lớn hiển hiện ra trong hư không.

Hàn Hạo ngẩng người, thoáng trầm ngâm rồi mới từ từ ngồi vào chiếc Bạch Cốt vương tọa này. Hắn vừa động tâm niệm, truyền một tia Tử Vong thần lực vào chiếc Bạch Cốt vương tọa thì nó liền tự động bay lên, chuyển động đến bất cứ nơi nào tùy theo tâm ý của hắn.

Một tia dao động năng lượng kì dị từ “cái ghế” này truyền đến, dần dần kết hợp ăn ý một cách lạ lùng với linh hồn của Hàn Hạo. Sau khi hắn truyền Tử Vong lực lượng tinh khiết vào bên trong thì chiếc Bạch Cốt vương tọa trước nay vẫn ở trong tay Đạt Cách Mã này có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ, tựa như lực lượng của Hàn Hạo làm cho nó phát sinh ra biến hóa nào đó.

Hàn Hạo ngồi chỉnh tề trên chiếc Bạch Cốt vương tọa, đột nhiên cảm thấy nó dường như đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn, cùng có cảm ứng lực kì diệu với hắn giống như là bảy thanh Cốt Thứ ở sau lưng vậy. Nghĩ đến đây, Hàn Hạo lại rời khỏi chiếc Bạch Cốt vương tọa, đứng dưới đất ngẩng đầu nhìn món đồ vừa chiếm được đang bay lơ lửng ở giữa không trung.

Trong lòng vừa động, chiếc Bạch Cốt vương tọa bay vù một tiếng về một phía. Mắt Hàn Hạo chợt lóe tia sáng khác thường, khóe miệng hiện rõ nét vui sướng, khoái trí ngấm ngấm.

Theo tâm ý của hắn, chiếc Bạch Cốt vương tọa không ngừng bay lượn trên không trung, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Chơi đùa một lát, Hàn Hạo phi thân nhảy lên Bạch Cốt vương tọa, ngồi lên trên rồi phóng Tử Vong thần lực của mình vào bên trong. Chiếc Bạch Cốt vương tọa đột nhiên như biến thành vật sống, từng thanh bạch cốt sắc bén lợi hại như đao bắt đầu chuyển động múa may.

Nếu từ ngoài nhìn vào, Hàn Hạo ngồi ngay ngắn ở giữa chiếc Bạch Cốt vương tọa phẳng phất đã trở thành một tên Bạch cốt ma quái thật lớn đang làm rất nhiều động tác công kích cực kì linh hoạt.

Hàn Hạo không vội rời khỏi nơi đây. Trong lúc chìm đắm vào khoái cảm điều khiển chiếc Bạch Cốt vương tọa, hắn lơ mơ cảm giác rằng món đồ này cũng không phải là vật của Đạt Cách Mã bởi vì khi Đạt Cách Mã có trong tay thì hắn cũng không phát huy được tác dụng chân chính của nó.

Còn lực lượng trong người hắn dường như lại kích phát một loại cảm chế nào đó ở trung tâm chiếc Bạch Cốt vương tọa nên khi chiếc Bạch Cốt vương tọa lọt vào tay hắn thì bỗng nhiên có rất nhiều công dụng thần kỳ.

970. Chương 970: người Tính Không Bằng Trời Tính

Trong “Thiên Tuyệt trận”, Đạt Tập chịu không thấu những phiền toái, hắn bị đủ loại lực lượng kiềm chế làm cho bị tiêu hao đến ba thành Hủy Diệt thần lực.

Đạt Tập cực kì phần nộ nhưng lại bị sức trói buộc kì lạ của trận pháp khiến hắn không thể nào tránh được, thủy chung không thể thoát ra khỏi vòng giam cầm của “Thiên Tuyệt trận”. Hơn nữa, mỗi giờ mỗi khắc hắn đều phải thận trọng đối phó với những công kích quỷ dị khó lường, mọi biện pháp đều vô dụng.

Không biết kéo dài bao lâu, đột nhiên cái lực lượng kì dị tràn ngập trong “Thiên Tuyệt trận” tựa hồ bị một lực lượng nào đó ảnh hưởng làm cho dần dần suy yếu đi.

Đạt Tập mừng rơn, lập tức nắm lấy cái thời cơ ngàn năm có một này, ngưng kết toàn bộ Hủy Diệt lực lượng thành một thanh trường mâu đâm xuyên qua vòng trói buộc của trận pháp và trốn thoát ra ngoài.

Bên ngoài, Cam Đạo Phu đang tươi cười, từ tốn thu hồi một cây Thập Tự, nhìn hắn và hỏi:

- Sao vậy? Ngay cả ngươi cũng bị vây khốn ư?

Trong mắt Đạt Tập chợt hiện lên tia sáng kỳ dị, hắn nhìn chằm chằm vào cây Thập Tự trong tay Cam Đạo Phu rồi kinh hãi quát hỏi:

- Đó là một trong bốn loại Quang Minh chủ thần khí mà Quang Minh thần năm xưa luyện chế ra phải không?

Cam Đạo Phu sững sốt, có vẻ không ngờ Đạt Tập lại biết việc này, đành cười và gật đầu đáp:

- Không sai. Chén Thánh, cành Ô Liu, cây Thập Tự và tượng Thiên Sứ là bốn loại chủ thần khí do Quang Minh thần năm xưa luyện chế ra. Cành Ô Liu ở trong tay Cổ Nhĩ còn cây Thập tự ở chỗ ta. Ha ha, nếu như không phải đây là một thanh chủ thần khí do đích thân Quang Minh thần luyện chế thì ngay cả ta cũng không có biện pháp cứu ngươi ra khỏi nơi đó!

Đạt Tập kinh ngạc, cười khổ lắc đầu nói:

- Cây Thập tự ở trong tay ngươi, vậy mà ngươi lại không bị Quang Minh thần giết chết. Cam Đạo Phu, ngươi quả nhiên thật may mắn!

- Chắc thế!

Cam Đạo Phu khiêm tốn cung tay, người đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên trời cung kính khẩn:

- Ca ngợi Quang Minh thần, sự khoan hồng độ lượng của Ngài chiếu rọi cả thế gian!

Trong một trận pháp khác, Hàn Thạc đang đuổi giết Áo Tác Ai đột nhiên biến sắc mặt, thân hình đang bay nhanh vun vút chợt đứng sững lại.

Hắn có cảm ứng kì diệu với các loại ma trận có trong Ma Ẩn cốc, đã nhận ra những biến hóa đến từ “Thiên Tuyệt trận”. Một lực lượng đột nhiên xuất hiện gây ảnh hưởng tới thiên địa nguyên khí trong trận pháp giúp Đạt Tạt đang bị giam cầm lập tức thoát được ra ngoài.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức băng hàn khác nhanh chóng bay đến khiến hắn giật mình, lập tức hiểu rằng lại có địch nhân tiến đến.

Không đợi Hàn Thạc hành động, thống lĩnh Liên thần giả Khắc Ma Nhĩ đến từ Thủy thần vực đột nhiên xuất hiện, nhìn thoáng qua tình hình trước mắt rồi cười lạnh nói:

- Thú vị. Không ngờ lại là Ma Ẩn cốc chiếm thế thượng phong!

A Sắt Nhĩ Tư Đặc đang có vẻ cực kì chật vật đối phó những đòn công kích của hai người Ngõa Tây Tư và Tát Lạp Tư, vừa thấy Khắc Ma Nhĩ đột ngột xuất hiện bèn lập tức cố sức thoát ra khỏi vòng vây của hai người, bất chấp mọi giá đi tới bên và bảo vệ thân:

- Ma Ẩn cốc khó giải quyết hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng. Chúng ta nhất định phải hợp lực thì mới có thể tiêu diệt được nó!

Khắc Ma Nhĩ gật đầu đáp:

- Thật không ngờ rằng nơi có sức phòng ngự mạnh nhất trong Vùng đất hỗn loạn không phải là bên Thái Nhĩ, La Cách mà ngược lại là cái Ma Ẩn cốc không hề nổi tiếng này!

Áo Tác Ai vừa thấy hai người Khắc Ma Nhĩ và A Sắt Nhĩ Tư Đặc đứng cùng nhau thì cũng cố gắng tiến đến hội nhập vào với bọn họ.

Hàn Thạc sắc mặt âm trầm, không hề ngăn cản Áo Tác Ai đứng gần sát hắn hành động bởi vì đúng lúc này, hơn mười cây cột đá che trời chung quanh hắn đột nhiên kêu lên “răng rắc” và vỡ vụn ra, lực lượng duy trì cái trận pháp này cũng đột ngột biến mất.

Hai tên Đạt Tạt và Cam Đạo Phu cũng từ từ hiện ra. Cả hai vừa xuất hiện đã đổ dồn ánh mắt lên trên người Hàn Thạc, nhìn trừng trừng như sợ hắn sẽ có cử động gì đột ngột.

- Không ngờ các ngươi cũng tới Ma Ẩn cốc!

Hàn Thạc liếc xéo Khắc Ma Nhĩ rồi lại nhìn sang Cam Đạo Phu, kẻ thần bí quái dị nhất trong Liên minh Liên thần giả rồi trầm giọng hỏi:

- La Cách đâu? Động Mai Cốt đã đi đời rồi phải không?

Cam Đạo Phu mặc một bộ áo bào cứng tế màu trắng cũ kỹ trông rất hiền hòa, nhìn cách nào cũng không giống một thống lĩnh Liên thần giả hai tay dính đầy máu tanh. Hắn cười ha hả nhìn Hàn Thạc rồi đáp:

- Động Mai Cốt đích thực đã đi tong rồi, nhưng mà cái tên La Cách xảo trá như hồ ly kia đã chạy trước một bước.

- Thái Nhĩ thì sao? - Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi lại hỏi lần nữa.

La Cách có thể chạy thoát thì cũng không ngoài dự tính của Hàn Thạc. Gã này thuộc loại có tính cách hèn hạ âm hiểm, một khi gặp nguy hiểm thì chắc chắn sẽ không thêm quan tâm đến sự sống chết của thủ hạ, động Mai Cốt dù sao cũng là nơi hắn đã nhiều năm bố trí nên thoát khỏi nơi ấy tự nhiên không phải là việc khó.

Hiện giờ Cam Đạo Phu và Khắc Ma Nhĩ xuất hiện ở Ma Ẩn cốc chứ không phải phía Thái Nhĩ, điều đó có nghĩa là cuộc chiến ở đằng đó đã kết thúc. Điều này khiến cho Hàn Thạc thầm thấy bất ngờ, không nhận được nên mới hỏi.

Cam Đạo Phu thấy Hàn Thạc hỏi vấn đề này thì hơi do dự một lát, tỏ vẻ cổ quái đáp:

- Thái Nhĩ biến mất, thủ hạ của hắn cũng không thấy tung tích. Ba Lâm Thản và Khảo Trạch có tới chỗ thần điện bị phá hỏng nhưng không phát hiện được có gì kì lạ, cũng không thấy bóng dáng Thái Nhĩ gần đó, vì thế hai người họ cũng tới đây.

Hàn Thạc biết hai người Ba Lâm Thản và Khảo Trạch vừa đến chỗ Thái Nhĩ chính là Thống lĩnh Liệp thần giả Hỏa hệ và Sinh Mạng hệ, còn thần điện bị phá hỏng thì là đại bản doanh của Thái Nhĩ tại Vùng đất hỗn loạn. Nghe Cam Đạo Phu nói như thế thì có vẻ hai người này không thu hoạch được gì, không thể tìm được bất cứ thứ gì hữu dụng tại thần điện bị phá hỏng đó.

Vùng đất hỗn loạn tuy lớn, nhưng lực lượng thực sự mạnh thì chỉ có năm nhóm, phân biệt là Thái Nhĩ, La Cách, Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư và Ma Ẩn cốc của hắn. Hiện giờ, Thái Nhĩ mất tích, La Cách bỏ trốn, Áo Tác Ai, Ngõa Tây Tư cùng đến Ma Ẩn cốc, vì vậy Ma Ẩn cốc thành chỗ cuối cùng mà liên minh Liệp thần giả cần phải diệt trừ.

Do đó, các thủ lĩnh Liệp thần giả không hẹn mà cùng nhau kéo đến Ma Ẩn cốc.

Hàn Thạc vừa nghe Cam Đạo Phu nói như thế thì thấy lòng trầm xuống. Hắn sớm cho rằng Thái Nhĩ, La Cách hoặc sẽ không chống nổi công kích của đối phương, hoặc sẽ có âm mưu quỷ kế nhưng không dự liệu rằng hai người đó bỏ trốn dứt khoát như vậy, không cho hắn tranh thủ được chút thời gian nào.

Tính toán của Hàn Thạc là sẽ phân chia và giết chết từng nhóm thống lĩnh Liệp thần giả này. Hiện giờ hai đại thống lĩnh Không gian và Vận mệnh trước đây đến đỉnh Tuyết Băng đã bị hắn đẩy vào vết nứt không gian, chắc hẳn trong vòng mấy ngàn năm cũng không trở về Chúng Thần đại lục được. Ba người Lôi Cát Tư, Tái Á Lô, Mễ Lặc thì bị hắn đánh thương và phong ấn tại thạch thất trong lòng đất; còn bọn Đạt Tạt, Đạt Cách Mã, A Sát Nhĩ Tư Đặc thì vốn cũng có thể nhanh chóng thu thập.

Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian thì hắn vốn có thể xử lý thỏa đáng mọi việc, sau đó thành thoi chờ bọn Cam Đạo Phu đến nộp mạng. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bọn này kéo róc tới Ma Ẩn cốc sớm hơn, chẳng những giải cứu được Đạt Tạt mà sợ rằng cả ba người Lôi Cát Tư đang bị giam cầm trong thạch thất kia cũng sẽ được cứu thoát ra.

Tựa như đoán được Hàn Thạc đang nghĩ cái gì, Cam Đạo Phu tu luyện Quang Minh lực lượng cười gật đầu nói:

- Đúng như ngươi nghĩ, Ba Lâm Thản và Khảo Trạch đã đến gian thạch thất mà ngươi nhốt ba người Lôi Cát Tư, lúc này chắc đã bắt đầu động thủ rồi, không bao lâu nữa thì bọn họ cũng có thể thoát ra.

Khi Cam Đạo Phu vừa nói xong những lời này thì Hàn Thạc cũng chấn động trong lòng, nhận thấy từ gian thạch thất giam cầm ba người Lôi Cát Tư cách đó không xa truyền đến những dao động năng lượng mãnh liệt, có lẽ thật sự không bao lâu nữa thì nó sẽ bị phá vỡ.

Mặt hắn âm trầm, không ngừng cười khổ trong lòng, thầm nghĩ quả nhiên là người tính không bằng trời tính, đôi khi những chuyện bất ngờ lại phá vỡ kế hoạch. Chỉ cần hai người Cam Đạo Phu và Khắc Ma Nhĩ đến trễ một ngày thì hắn có thể giết chết toàn bộ bọn Áo Tác Ai, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Đạt Tạt và cầm chế toàn bộ lực lượng của bọn ba người Lôi Cát Tư.

Đến lúc đó, cho dù cả bốn tên Khắc Ma Nhĩ, Cam Đạo Phu, Ba Lâm Thản, Khảo Trạch có tới, với lực lượng của hắn và Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, Hàn Hạo, An Đức Lệ Na cộng thêm địa thế đặc thù của Ma Ẩn cốc thì cũng tin tưởng khiến cả bốn tên phí công mà rút lui, thậm chí còn phải lưu một hai người ở lại trong cốc.

Song mọi việc lúc này đã phát triển vượt ra ngoài tầm khống chế của Hàn Thạc, giờ mà chân chính giao chiến thì hắn thực sự không nắm chắc một chút nào.

Đúng vào lúc này, một chiếc Bạch Cốt vương tọa từ xa nhẹ nhàng bay lại rồi đột ngột xuất hiện ở bên phía Hàn Thạc.

Tiểu Khô Lô ngồi ngay ngắn trên Bạch Cốt vương tọa, chớp chớp mắt nhìn quanh, không nói lời nào mà chỉ điều khiển “cái ghế” tới bên cạnh Hàn Thạc, thần nhiên nói:

- Đạt Cách Mã chết rồi.

Lời vừa nói ra, mọi người tức thì biến sắc mặt.

Cam Đạo Phu liếc mắt nhìn Đạt Táp về mặt âm trầm lạnh lùng, rồi lại nhìn A Sát Nhĩ Tư Đặc biểu tình kinh hãi, cười khổ lắc đầu nói:

- Không ngờ Đạt Cách Mã lại không chịu nổi, bị một thủ hạ cũ giết chết. Xem ra, ta trước kia đã đề cao hắn.

Hàn Thạc cảm thấy được an ủi một chút, những ý nghĩ liên tiếp nảy ra trong đầu nhanh như những tia chớp. Hắn đột nhiên nói:

- Xem ra không thể tránh khỏi trận chiến này. Nếu như có thể làm thiet một hai tên trước khi các người cùng bọn Ba Lâm Thần, Khảo Trạch gặp mặt thì chúng ta chưa chắc đã không còn đường sống!

Đạt Táp cười lạnh, khinh thường đáp:

- Người thật đúng là mộng tưởng! Đừng cho rằng ta không biết tại sao Hàn Hạo có thể giết chết Đạt Cách Mã. Hừ, hắn có thể giết chết Đạt Cách Mã nhưng không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong chúng ta!

Hắn đảo mắt liếc sang Ngõa Tây Tư và Tát Lạp Tư, khi nhìn về phía Tát Lạp Tư thì cặp mắt không hề che giấu cừu hận khắc cốt ghi tâm, nói lạnh như băng:

- Hai người bọn chúng cộng thêm cả người nữa, trước sức tấn công của ta và Cam Đạo Phu, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Khắc Ma Nhĩ thì chỉ sợ rằng ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có chứ đừng nói đến chuyện trong thời gian ngắn giết chết một hai người chúng ta!

Cam Đạo Phu phát tay ngăn Đạt Táp lại, cười ha hả nhìn Hàn Thạc đề nghị:

- Giao Ma Ẩn cốc và lực lượng áo nghĩa mà người tu luyện ra đây thì ta có thể làm chủ cho thần hồn của người và vợ con người rời khỏi nơi này, nhưng mà hai tên Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư thì phải lưu lại!

Theo cách nhìn của Cam Đạo Phu, trận đánh nhằm vào Vùng đất hỗn loạn lần này đã không còn phải lo lắng. Mọi chuyện bây giờ đã nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn cho thần hồn Hàn Thạc rời đi cũng đã là khoan hồng độ lượng lắm rồi. Hàn Thạc chỉ cần tốn thời gian khoảng ngàn năm thì lại có thể một lần nữa tu luyện đến cảnh giới hiện giờ, người của Hàn gia cũng có thể được bảo toàn.

- Bỏ Lai Ân, đề nghị này có thể chấp nhận được. - Ngoài dự tính của Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư lạnh như băng chợt lên tiếng. Về mặt hắn không vui không buồn, cứ như không hề nghe thấy câu nói sau cùng của Cam Đạo Phu, không để chuyện sinh tử của mình ở trong lòng.

971. Chương 971:biết Rõ Mà Chẳng Thể Làm Theo!

Dù xét thế nào, trận chiến đã đến nước này thì Hàn gia khó bề thắng nổi.

Không phải sức phòng ngự của Ma Ẩn cốc không đủ nghiêm mật, cũng không phải Hàn Thạc không đủ thực lực mà chỉ là lực lượng của đối phương quá mạnh, hơn hẳn những dự đoán trước đây của bọn họ, khiến cho bọn họ căn bản không có một tia hy vọng chiến thắng.

Đề nghị của Cam Đạo Phu thoáng nghe thì có vẻ không tệ, ít nhất là có thể bảo vệ cho Hàn gia không bị tiêu diệt toàn quân đồng thời cũng có thể giữ cho Hàn Thạc thần hồn không bị diệt vong.

Phản ứng đột ngột này của Ngõa Tây Tư hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Hàn Thạc. Hắn ngờ ngẩn nhìn vị Quân chủ này, không nói gì nhưng trong lòng lại khá cảm động. Tại thời khắc mấu chốt, Ngõa Tây Tư lại tình nguyện liều thân, phần tình nghĩa này khiến Hàn Thạc cảm thấy hoàn toàn bất ngờ.

Một Quân chủ khác của Vùng đất hỗn loạn là Tát Lạp Tư thì lại cười thầm, hắn không nguyện ý hy sinh tính mạng của mình như Ngõa Tây Tư nhưng cũng không nhận thua, chịu cầu xin bọn Đạt Táp, Cam Đạo Phu bởi vì Tát Lạp Tư hiểu hơn ai hết rằng Liên minh Liệt thần giả có thù tất báo, còn Cam Đạo Phu và Đạt Táp có thể bỏ qua Ngõa Tây Tư nhưng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Dù sao, hắn cũng là kẻ phản bội Liên minh Liệp thần giả!

- Bố Lai Ân, cân nhắc kỹ một chút đi.

Cam Đạo Phu cười về cực kỳ hiền hòa.

- Ta khác với bọn Tái Á Lô, sẽ không tiến hành bất cứ âm mưu quỷ kế gì sau lưng người, chỉ cần người thật sự tình nguyện ý nói cho ta biết bí mật của Ma Ẩn cốc thì ta cam đoan sẽ cho thần hồn của người bình an rời đi!

- Cam Đạo Phu!

Đạt Tập nhíu mày, hừ lạnh nói:

- Người của Hàn gia không bao gồm Hàn Hạo, người khác có thể còn sống rời đi nhưng hắn thì tuyệt đối không được! Người cũng thấy đó, hắn đã giết chết Đạt Cách Mã thì chúng ta cũng phải cho thủ hạ của hắn chút công đạo!

Cam Đạo Phu lặng người, nhìn thật kỹ Tiểu Khô Lâu đứng đối diện, do dự một chút rồi mới gật đầu.

Theo Cam Đạo Phu và Đạt Tập thì tựa như Hàn Thạc nhất định sẽ đáp ứng điều kiện của bọn họ, nên chưa cần biết đối phương có đồng ý hay không đã bắt đầu thương lượng những vấn đề cụ thể này.

Sắc mặt Hàn Thạc âm trầm bất định, cặp mắt lướt ngang dọc khắp mấy người thân, dường như đang lựa chọn rất gian nan.

Thật lâu sau, hắn đột nhiên khe khẽ thở dài rồi bình tĩnh trả lời Cam Đạo Phu và Đạt Tập:

- Từ khi xuất đạo đến nay, ta thật chưa hề chịu khuất phục một ai! Trước đã không. Lần này cũng sẽ không!

Lời vừa nói ra, Đạt Tập biến sắc, mặt lạnh tanh, cười ha hả nói:

- Thế thì chính bản thân người muốn chết!

- Bố Lai Ân. Người nên suy nghĩ thêm chút nữa. Bên chúng ta cũng có cao thủ am hiểu về lĩnh vực lực lượng linh hồn, một khi chúng ta giết chết người thì những bí mật trong thần hồn của người vẫn sẽ thuộc về chúng ta. Người cần gì phải làm như vậy chứ? - Cam Đạo Phu khuyến cáo lần cuối cùng.

- Ta là loại người biết rõ việc không thể mà vẫn cứ làm! - Hàn Thạc nói dần từng chữ.

Cam Đạo Phu gật đầu cười, liếc mắt nhìn Đạt Tập và Khắc Ma Nhĩ rồi nói:

- Xem ra chúng ta cần phải hao phí một chút thời gian rồi. Không có biện pháp. Nếu muốn mọi chuyện mỹ mãn thì phải động tay chân một tý chút.

- Thế càng tốt, tiêu diệt toàn bộ Hàn gia trừ hậu hoạn mới vốn là tính toán của ta!

Đạt Tập nhe răng cười, liếc mắt nhìn Áo Tác Ai bị thương đứng bên cạnh và hỏi:

- Áo Tác Ai, người thì sao? Người chuẩn bị làm gì bây giờ?

- Ha ha, người cũng thấy đó, người có tính tráo trở này tự nhiên là cùng một giuộc với các người.

Đến lúc này thì thương thế của Áo Tác Ai đã ổn định hơn một chút, liếc mắt nhìn Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo đang ngồi ngay ngắn trên Bạch cốt vương tọa rồi chủ động nói:

- Ta sẽ giúp các người giết chết lũ tiểu nhân chứ sao, dù sao trên người của ta còn có thương tích.

- Vậy thì quyết định thế đi. - Cam Đạo Phu hạ quyết định cuối cùng xong thì ra hiệu cho Đạt Tập, rồi hắn cùng Đạt Tập đột ngột xuất thủ, mục tiêu chính là Hàn Thạc!

Cam Đạo Phu, Đạt Tập vừa động thì hai người Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc cũng không đứng yên, phân biệt lao đến đánh giết Ngõa Tây Tư và Tát Lạp Tư.

Trận đánh mới vừa dừng lại không bao lâu lại một lần nữa nổ ra, nhưng người chiếm thế thượng phong lần này lại không phải là ba người Hàn Thạc.

Cây thập tự trong tay Cam Đạo Phu mang theo khí tức thần thánh vô tận. Thánh quang từ trung tâm cây thập tự tỏa ra, ẩn chứa lực lượng Quang Minh tinh thuần nhất, thánh khiết nhất bay phủ khắp người Hàn Thạc khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Đạt Tập tu luyện lực lượng Hủy Diệt, sau khi thoát khỏi “Thiên Tuyệt trận” thì sức mạnh đã dần dần khôi phục. Hắn cầm trong tay một cây trường thương tỏa ra khí tức Hủy Diệt nồng nặc, mũi thương phá tan hết thấy mọi ý cảnh, vô cùng đáng sợ. Một chiêu thương còn chưa đâm tới mà trong lòng Hàn Thạc đã ngầm nổi lên một cảm giác thất bại không thể tránh khỏi.

Trong phút chốc, tâm cảnh hắn lập tức bình ổn, tất cả mọi khó khăn trở ngại đến giờ phút này đều bị Hàn Thạc tạm thời vứt bỏ, cặp mắt cũng đã khôi phục lại sự tỉnh táo không chút dao động. Hắn vung tay xuất một chiêu, Vạn Ma đỉnh từ bên trong mắt trận phía xa rít gào bay đến, nguyên khí khổng lồ vẫn đang quấn quanh trong “Thiên Tuyệt trận” chợt giống như dòng sông lớn đổ về phía Vạn Ma đỉnh.

Tâm thần vừa động, mười bảy thanh phi kiếm từ sau lưng phi ra theo quỹ tích như sao xẹt đến giữa không trung thì hội tụ lại thành “Diệt thần trảm”. Tà quang thất luyện vọt lên tận trời cao, “Diệt thần trảm” vô cùng to lớn từ chín tầng trời lao xuống, bổ thẳng vào đầu Đạt Tập!

Đạt Tập hơi biến sắc mặt, dường như không ngờ Hàn Thạc lại có thực lực đáng sợ như thế. Lực lượng “Diệt thần trảm” do mười bảy thanh phi kiếm kia hội tụ thành cực kì hung mãnh, cho dù là hắn cũng không thể không tạm thời huy động hết tinh lực của bản thể ra đối phó với Hàn Thạc. Cây Hủy Diệt trường thương trong tay hắn đột ngột hướng lên, toàn lực ứng phó với đòn “Diệt thần trảm” từ trên trời bổ xuống.

Hàng vạn tiếng khóc vang động, hàng trăm nghìn ma đầu bao quanh thân đỉnh giống như những xúc tu uốn éo hướng ra khắp bốn phương tám hướng.

Thiên địa nguyên khí tích tụ nhiều năm của Ma Ấn cốc cuộn cuộn tràn vào trong Vạn Ma đỉnh, tăng cường lực lượng khiến cho nó trong phút chốc bộc phát ra lực lượng vượt xa bình thường. Lực lượng tà ác âm trầm như nước âm âm lưu động bên trong khiến cho Vạn Ma đỉnh giống như là một đám mây đen như mực đột ngột áp xuống.

- Lợi hại! - Cam Đạo Phu kinh hãi bật la lên.

Hắn cảm thấy ngay cả cây thập tự có thể xua đuổi tà ác trong tay tựa hồ cũng bị Vạn Ma đỉnh kia áp chế. Đám mây đen như mực kia phủ xuống, thánh quang trên bề mặt cây thập tự trong tay hắn bỗng nhiên ảm đạm hẳn đi. Thanh Chủ thần khí do Quang Minh thần tự tay luyện chế này rõ ràng không lợi hại bằng Vạn Ma đỉnh.

Sau khi thét lên một tiếng kinh hãi, Cam Đạo Phu cũng không thêm để mắt tới Hàn Thạc, tập trung toàn bộ tinh lực vào cây thập tự ở trong tay, quán chú Quang Minh thần lực trong cơ thể vào. Cây thập tự lại dần dần hiển lộ ra hào quang thánh khiết nhưng mà vẫn còn lâu mới bằng sức ép đáng sợ đến từ Vạn Ma đỉnh.

Cây Thập tự chỉ là một trong bốn món thần khí do Quang Minh thần luyện chế ra cho ba đại Quang thủ vệ thủ hạ của mình chứ không phải là chủ thần khí của Quang Minh chủ thần, còn Vạn Ma đỉnh lại là Ma Môn chí bảo do Ma tôn đem đến từ một vũ trụ khác, hoàn toàn xứng đáng là bảo vật chí tôn tà ác nhất Ma đạo!

Hai bên so sánh, sự khác biệt liền hiện rõ.

Trước đây, Vạn Ma đỉnh vẫn không thể phát ra tác dụng vốn có là bởi vì đa số ma đầu trong đỉnh đã tan thành mây khói trong một trận chiến của Ma tôn. Song trải qua một thời gian thu thập dài như vậy, hiện giờ số lượng và chất lượng ma đầu bên trong Vạn Ma đỉnh đã bắt đầu khôi phục, tuy còn chưa được mạnh như khi Ma tôn nắm giữ vào năm đó nhưng cũng không phải là thứ mà một tiểu thần khí bình thường có thể địch nổi.

Khi Vạn Ma đỉnh đã hình thành lực lượng của ngàn vạn ma đầu, lực lượng đen sậm như mực từ trên cao phủ xuống, đột ngột đánh thẳng về phía Cam Đạo Phu.

Thánh quang của cây thập tự lấp lóe, lực lượng của thần lại bị chặn đứng lại. Cây thập tự ngày thường làm tan rã vạn tà có vẻ đã gặp phải khắc tinh, khí tức thánh khiết chẳng những không thể duy trì sự phóng ra

liên tục mà ngay cả cây thập tự cũng như bắt đầu bị lực lượng tà ác của Vạn Ma đỉnh ăn mòn, trở nên bất ổn.

Cam Đạo Phu cực kì hoảng sợ, không thể ngờ cây thập tự chưa từng gặp đối thủ khi đối kháng với Vạn Ma đỉnh của Hàn Thạc lại có biểu hiện không đương cự nổi thế này. Về bất cứ mặt nào đều không thể mang lại kết quả mà hắn mong muốn.

“Thánh quang diệu thể!”

Cam Đạo Phu hét lớn một tiếng, hắn tuy quần áo tả tơi nhưng nét mặt lại như thần thánh không thể xâm phạm, thân thể hắn giống như mặt trời chói chang tỏa ra thánh quang chói mắt. Thánh quang đi qua nơi nào thì những man trá ẩn tàng ở đó đều bị xua tan, một số ma đầu của Vạn Ma đỉnh ở gần nhất liền bị tan thành tro bụi.

Bỗng nhiên, tất cả ma đầu trên bề mặt quay trở lại bên trong Vạn Ma đỉnh, màu đen đặc chột không còn lại chút gì, chỉ riêng Vạn Ma đỉnh nguyên thể thì vẫn giữ thế lao đến không hề suy giảm, tiếp tục chập chờn rơi xuống.

“Chát!”

Vạn Ma đỉnh đánh trúng người Cam Đạo Phu. Hắn bỗng loạn choạng, lão đảo lùi về phía sau vài bước, một lần nữa kinh hãi la lên:

- Lợi hại!

Hoàng kim khải giáp không biết đã bao trùm toàn thân Cam Đạo Phu từ khi nào. Bộ áo giáp bao bọc toàn thân hắn, cả đầu cũng phủ kín, chỉ còn mỗi đôi mắt ngạc nhiên lộ ra sau làn áo giáp.

- Hoàng kim thần thánh chiến giáp!

Hàn Thạc khê than một tiếng, mắt nhìn về phía Cam Đạo Phu với vẻ đầy kinh ngạc, không hiểu tại sao một người như Thống lĩnh Liệp thần giả lại có thể không chế được lực lượng Quang Minh của “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”.

Trong truyền thuyết chỉ có tín đồ thành tín nhất của Quang Minh thần mới có thể sử dụng một đạo ấn ký linh hồn thần thánh mà Quang Minh thần ban cho để nhờ vào lực tín ngưỡng của cả tỷ tín đồ mà ngưng kết “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”. Người có “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” thì sẽ được thánh quang và lực tín ngưỡng bao bọc quanh thân, có thể chống đỡ sự xâm nhập và ăn mòn của mọi lực lượng tà ác.

Hàn Thạc trông thấy Cam Đạo Phu lấy ra “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” thì trong lòng cực kỳ nghi vấn, thậm chí bắt đầu tự hỏi rốt cục cái tên Cam Đạo Phu này có phải thật sự là một trong những thống lĩnh Liệp thần giả hay không.

- Quá lợi hại!

Cam Đạo Phu đứng vững lại rồi thì lộ vẻ rất kính nể. Sau khi lấy ra “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”, hắn vẫn còn bị lực lượng của Vạn Ma đỉnh đánh cho váng đầu hoa mắt, mắt nổ đom đóm, cả người lão đảo. Sức mạnh như thế khiến Cam Đạo Phu thật sự vô cùng ngạc nhiên, nhìn về phía Vạn Ma đỉnh với con mắt tràn đầy hưng phấn.

- Đạt Tạt, mọi thứ trong Ma Ẩn cốc thì các ngươi cứ việc chia nhau. Ha ha, ta chỉ muốn lấy cái vật nhỏ này! - Cam Đạo Phu lộ vẻ mừng rỡ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Vạn Ma đỉnh đang một lần nữa bay tới tấn công tựa như đã chính thức tìm được vật mà mình đang muốn có.

- Ngươi tu luyện Quang Minh lực lượng mà lại muốn cái thần khí tà ác gì đó à!

Đạt Tạt thật vất vả mới phá vỡ được “Diệt thần trảm” do mười bảy thanh phi kiếm tạo thành, vừa nghe Cam Đạo Phu nói như vậy thì không nhịn được mà quát to:

- Ma Ẩn cốc thì cho ngươi, đồ chơi trên người tiểu tử này thì ta nhất định phải lấy!

Cam Đạo Phu gườm Đạt Tạt, vẻ khinh bỉ thoáng lóe lên rồi biến mất ngay, nhưng lại giả bộ cười híp mắt và giao hẹn:

- Người chiếm trước thì được, bắt kẻ là ai!

Nói xong, cả người hần bừng sáng, cười ha hả rồi lấy cứng đối cứng đánh về phía Vạn Ma đỉnh!

972. Chương 972: không Để Bị Khống Chế

Cam Đạo Phu mặc “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” bị Vạn Ma đỉnh đánh trúng rồi mà vẫn dám dùng sức mạnh đối kháng trực tiếp với Vạn Ma đỉnh đủ chứng minh hần tuyệt đối tin tưởng vào bản thân. Hần cầm cây thập tự trên tay, được thánh quang của chiến giáp chiếu vào càng thêm sáng ngời, lực lượng thần thánh mạnh hơn hần so với lúc trước.

Vừa cầm cây thập tự, vừa mặc “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”, Cam Đạo Phu lúc này trông thật giống như hóa thân của Quang Minh thần. Lực lượng thần thánh trên người hần tỏa sáng chói mắt đến như vậy, dù thế nào cũng không thể giải thích được mối liên quan giữa hần và chức nghiệp Thống lĩnh Liệp thần giả cả.

Dưới lực lượng thần thánh của Cam Đạo Phu, Hàn Thạc cảm thấy bị áp lực cực lớn nên không thể không chia bớt một phần lực lượng quán chú ở bên trong Vạn Ma đỉnh ra hỗ trợ Vạn Ma đỉnh chống đỡ.

Từ trước tới nay, hần vẫn tưởng rằng Đạt Tập mới là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong Liên minh Liệp thần giả, nhưng sau khi chứng kiến lực lượng thần thánh của Cam Đạo Phu thì hần mới hiểu rằng cái kẻ phản bội Quang Minh thần này còn đáng sợ hơn cả Đạt Tập, mới xứng đáng là người mạnh nhất trong cả Liên minh Liệp thần giả.

Mười bảy thanh phi kiếm tạo thành A Tì Đồ Thần kiếm trận, vừa hội tụ thành một thức “Diệt thần trảm” bám sát không rời Đạt Tập, bức bách hần không thể không toàn lực ứng phó sự uy hiếp của chúng.

Mặt khác, Hàn Thạc xuất một phần lực lượng cho Vạn Ma đỉnh. Được Ma nguyên lực của Hàn Thạc thôi thúc, cả ngàn Ma đầu trong đỉnh ào ào xông ra tạo thành áp lực đến kinh người, đánh mạnh vào thân thể Cam Đạo Phu trong bộ “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”, lại lần nữa khiến cho tên này tóe đom đóm mắt.

- Ha ha, càng thêm lợi hại! - Cam Đạo Phu cười, có vẻ càng hưng phấn hơn.

Hần mặc bộ áo giáp kim sắc bao trùm khắp người, kim quang rực rỡ. Chiến giáp do tín ngưỡng lực của cả tỷ tín đồ ngưng kết tạo thành đích thực là phi phạm, Vạn Ma đỉnh hai lần đánh trúng mà cũng không thể đánh nát được áo giáp, còn hào quang thần thánh do tín ngưỡng lực ngưng tụ tạo nên thì vẫn như mặt trời sáng chói, dường như thật sự có thể chống đỡ sức ăn mòn vạn tà.

- Hàn Hạo, người không phải là đối thủ của ta! - Áo Tác Ai cười lạnh, Đại Địa lực lượng từ trong người hần tuôn ra tựa như tạo thành một dãy núi non nguy nga trùng điệp, mỗi đòn đánh ra đều khiến người khác cảm thấy phải chịu áp lực vô cùng trầm trọng.

Trước áp lực của Áo Tác Ai, Tiểu Khô Lâu chống đỡ khá gian nan, nhưng hần vẫn ngồi ngay ngắn ở giữa Bạch cốt vương tọa đoạt được của Đạt Cách Mã, tựa như thân thể hần đã hòa thành một thể với nó. Chiếc ngai bằng xương trắng phau kia đã trở thành một bộ phận của cơ thể hần, lực lượng Tử Vong nồng đậm lưu thông suốt bên trong khiến cho Bạch cốt vương tọa trở thành một thứ ma quái thật lớn vô cùng linh hoạt.

Chỉ một ý niệm là Bạch cốt vương tọa có thể giương nanh múa vuốt lao về phía Áo Tác Ai, lại có thể trong nháy mắt lui lại thành một dải bao chặt lấy Hàn Hạo giúp hần chống đỡ lực lượng mà Áo Tác Ai tập kích.

Nó vừa có thể công vừa có thể thủ, ở trong tay Hàn Hạo có tác dụng vô cùng kỳ diệu. Thanh Cốt thứ trong tay hần thì thoảng lại nhân cơ hội chớp nhoáng hiện lên. Mỗi lần như thế lại khiến Áo Tác Ai sợ hãi lui về phía sau. Chỉ bằng một chiếc Bạch cốt vương tọa, Tiểu Khô Lâu tựa như khiến cho Áo Tác Ai vô kế khả thi, không thể thực sự phạm tới hần.

Nhưng Áo Tác Ai không thể thực sự phạm tới hần thì Tiểu Khô Lâu cũng không có cách nào chém cho Áo Tác Ai ngã ngựa. Dù sao thì Áo Tác Ai không tu luyện Tử Vong lực lượng nên khi giao chiến căn bản không bị mảnh thần cách của hần ảnh hưởng. Đại địa lực lượng vốn là lấy phòng ngự mà tăng trưởng. Từng tầng

lớp Đại địa thần lực lưu chuyển trên người Áo Tác Ai tạo thành bộ khải giáp đại địa bao trùm toàn thân hần khiến cho Tiểu Khô Lâu cũng vô kế khả thi.

Nếu không phải Áo Tác Ai tu luyện Đại địa lực lượng lấy phòng ngự mà tăng trưởng thì chắc đã không thể chống đỡ nổi những đòn công kích mãnh liệt của Hàn Hạo mà ngã xuống chứ không phải là chỉ bị những vết thương nhẹ.

- Người cũng không giết được ta! - Ngồi giữa chiếc Bạch cốt vương tọa, Tiểu Khô Lâu vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, căn bản không bị lời nói của Áo Tác Ai lay động tâm tình.

Áo Tác Ai lúc này vẫn bị một chút thương tích, không thể phát huy được toàn bộ Đại địa lực lượng để đối mặt với loại thần khí có lực lượng phòng ngự mạnh mẽ như chiếc Bạch cốt vương tọa này. Hần cũng có vẻ không thể nào hạ thủ được, rốt cục cũng không thể thực sự phạm tới Tiểu Khô Lâu.

Hàn Thạc vẫn dùng sức lực của bản thân đối phó với hai người Đạt Tạt và Cam Đạo Phu, vừa tranh thủ nhìn sang bên Áo Tác Ai và Hàn Hạo. Hần thấy Hàn Hạo sẽ không bị sao trong thời gian ngắn thì lòng cũng yên tâm hơn, dồn toàn bộ tinh lực đối phó với Cam Đạo Phu và Đạt Tạt, cười nói:

- Các người thật sự cho rằng mình có thể khống chế được toàn cục sao!

Vừa nói xong câu này, Hàn Thạc thét dài một tiếng.

Đột nhiên từ bên trong Vạn Ma đỉnh lại có hai Hàn Thạc khác giống nhau như đúc phi ra. Hai Hàn Thạc một trái một phải mang theo lực lượng Tử Vong, Hủy Diệt từ Vạn Ma đỉnh đột ngột phóng ra, hình thành hai Thần chi lĩnh vực và nhanh chóng dung hợp lại với nhau.

Cả hai thân ngoại hóa thân lúc này đã cùng đạt tới cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ, chỉ kém một bước là có thể đạt tới giai đoạn đỉnh cao là cảnh giới Chủ thần. Hai thân ngoại hóa thân hấp thu thần lực và linh hồn của mấy Thượng vị thần Tử Vong và Hủy Diệt, dung hợp thần lực và linh hồn trí nhớ của bọn chúng nên đã đạt đến một loại cảnh giới không thể lường nổi.

Thần thức của Chủ hồn liền biến đổi. Ba linh hồn ngăm đen đạt tới sự nhất trí, dao động linh hồn cũng dần dần dung hợp với nhau.

Bỗng nhiên hai đại Thần chi lĩnh vực Tử Vong và Hủy Diệt cũng biến đổi, hình thành một Thần chi lĩnh vực kì dị trước nay chưa từng thấy, lấy Vạn Ma đỉnh làm trung tâm, thoáng cái bao trùm cả khu vực này.

Lực lượng Tử Vong và Hủy Diệt cuốn lại một chỗ. Thần chi lĩnh vực mới cực kì bá đạo, vừa xuất hiện đã bắt đầu bài xích tất cả các loại lực lượng nguyên tố ra bên ngoài. Đạt Tạt tu luyện Hủy Diệt lực lượng chợt biến đổi hần sắc mặt, đột nhiên phát hiện hần thân là Chủ thần ở trong cái Thần chi lĩnh vực mới này đã hơi khó có thể khống chế được chân lý của Hủy Diệt pháp tắc.

Tử Vong nguyên tố từ bốn phương tám hướng tuôn vào, những viên Hủy Diệt pháp châu kì lạ giống như vô số quả của một cây đại thụ che trời, treo ở giữa không trung không có cành lá, lại còn không ngừng chuyển động, phóng ra Hủy Diệt lực lượng mãnh liệt.

Đạt Tạt vừa ngẩng đầu nhìn lên liền kinh hãi phát hiện chúng chẳng những có Tử Vong lực lượng mà quỹ tích chuyển động của nó còn mang hàm ý chân lý của Hủy Diệt pháp tắc.

Một tiểu thần tu luyện Hủy Diệt lực lượng mà ngẩng đầu lên nhìn quỹ tích chuyển động trên không trung của những viên Hủy Diệt pháp châu này thì nói không chừng có thể hiểu ra những điều mới mẻ về Hủy Diệt lực lượng khiến cho thực lực và cảnh giới của mình tiến bộ thêm một bước.

Cam Đạo Phu lọt vào trong Thần chi lĩnh vực mới do hai lực lượng cực kỳ tà ác là Tử Vong, Hủy Diệt dung hợp tạo thành này thì lập tức nhận thấy thánh quang của “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” trên người đột nhiên mờ nhạt đi, lực lượng của chiếc áo giáp xưa tan mọi tà ác và cây thập tự của hần hợp lại vẫn không chống đỡ nổi.

Sau khi dung hợp lực lượng Tử Vong và Hủy Diệt, hai thân ngoại hóa thân có thực lực chưa đến cảnh giới Chủ thần lại có vẻ đặc biệt khủng bố, bỗng nhiên bao trùm một cách thần kì lên tất cả mọi thứ ở nơi này, ảnh hưởng tới lực lượng của bọn họ.

Ở nơi này chỉ có một người ngoại lệ.

Tiểu Khô Lâu có được mảnh thần cách Tử Vong lực lượng ở bên trong Thần chi lĩnh vực mới này cũng cảm thấy cực kì không thích ứng. Tử Vong nguyên tố dung hợp với Hủy Diệt lực lượng ở chỗ này lại hình như không bị mảnh thần cách của hắn chi phối, điều này khiến Tiểu Khô Lâu cực kỳ kinh dị.

Đột nhiên, thân thể Hàn Hạo đang hơi bị khống chế đột ngột sáng bừng lên, từ trên người hắn tuôn ra một loạt ký hiệu. Một ảo ảnh của Vong hồn bìa cực lớn lơ lửng hiện ra ở không gian phía sau Tiểu Khô Lâu. Tấm Vong hồn bìa vừa hiện ra tựa hồ đã ảnh hưởng tới Thần chi lĩnh vực mới, hai luồng lực lượng tương hỗ với nhau cùng đánh vào một khu vực khiến cho khu vực này xuất hiện một trận sấm rung chớp giạt, lực lượng cuồng loạn bắn nhanh ra khắp bốn phía.

Vong hồn bìa vừa ra khỏi cơ thể thì có vẻ không bị Tiểu Khô Lâu khống chế, hai loại lực lượng đánh mạnh lại càng ngoài ý chí của hắn. Tất cả những việc này phát sinh quá mức mau lẹ khiến hắn không kịp có phản ứng.

Hàn Thạc cũng sửng sốt, không ngờ Thần chi lĩnh vực mới do hai thân ngoại hóa thân của hắn dung hợp tạo thành, bởi vì trong đó có Tử Vong lực lượng, lại lơ lửng có xung đột với mảnh thần cách Tử Vong lực lượng trên người Hàn Hạo mà trong chốc lát tạo thành cái tình trạng khác thường này.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Thần chi lĩnh vực mới sụp đổ tan tành. Tử Vong nguyên tố cấu thành Thần chi lĩnh vực mới sau khi biến dị thì không tự chủ được ào ào tràn về phía Tiểu Khô Lâu, Hủy Diệt lực lượng còn lại thì khó mà tạo thành tác dụng to lớn gì, cũng không còn có thể duy trì Thần chi lĩnh vực mới nữa.

- Ha ha ha, thú vị thật, thú vị thật! Cha con đánh nhau! - Áo Tác Ai bị một luồng lực lượng đánh dạt vào một góc, sau khi hai luồng lực lượng tan đi thì đột nhiên cười ha hả.

- Mảnh Thần cách, đó là mảnh Thần cách! - Cam Đạo Phu tỏ vẻ ngưng trọng, mắt dán chặt lên trên người Tiểu Khô Lâu đang ngơ ngác, đột ngột kinh hãi la lên.

Khắc Ma Nhĩ, Áo Tác Ai nghe thấy Cam Đạo Phu la lên như thế thì đều tỏ vẻ kinh hãi, nhìn Hàn Hạo mà không dám tin.

Trận hỗn chiến tạm thời đình chỉ bởi vì lực lượng từ Thần chi lĩnh vực mới của Hàn Thạc và mảnh thần cách của Tiểu Khô Lâu tương hỗ đánh xuống. Đám Chủ thần không biết việc Hàn Hạo chiếm được mảnh thần cách đều kinh ngạc nhìn hắn. Trong số này có cả Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư, hai người trong lòng đều vô cùng khiếp sợ. Mãi đến lúc này, Áo Tác Ai và Ngõa Tây Tư mới biết tại sao trước đây Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đến Thâm cốc lại tìm La Cách hỏi chuyện.

Thì ra, thì ra thứ Nội Tư Đặc tìm kiếm chính là mảnh thần cách. Khó trách, khó trách vị thần linh độc nhất vô nhị của Tử Vong thần lại đến cái địa phương bé nhỏ Vùng đất hỗn loạn này.

Tất cả đều là tai họa do mảnh thần cách trên người Hàn Hạo gây ra.

- Phải kết thúc trận chiến đầu sớm một chút. Không bao lâu nữa, Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc sẽ tới đây. Nếu chúng ta không thể rời đi trước khi hắn tới thì nói không chừng sẽ bị Nội Tư Đặc tiện giải quyết luôn!
- Đạp Tạt bỗng biến sắc mặt, vội vàng nói.

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng là Tử Vong Chủ thần có lực cảm ứng kì diệu đối với mảnh thần cách. Người sở hữu không sử dụng lực lượng của mảnh thần cách thì không sao, còn như Hàn Hạo trực tiếp ảo hóa ra mảnh thần cách như thế này thì chắc chắn sẽ gây kinh động khiến cho Nội Tư Đặc tự thân đến đây.

Bọn họ được gọi là Thống lĩnh Liệp thần giả, có thể diễu võ dương oai ở trước mặt người thường chứ một khi Nội Tư Đặc xuất hiện thì bọn họ đều biết căn bản không một ai là đối thủ của vị Chủ thần này. Chỉ cần Nội Tư Đặc muốn thì một mình hắn có thể tiêu diệt tất cả những Chủ thần dỏm của Vùng đất hỗn loạn.

- Tranh thủ thời gian đi!

Cam Đạo Phu gật đầu, đột nhiên cười nói:

- Ha ha, bọn Lôi Cát Tư, Tái Á Lộ, Mễ Lạc đều tới rồi. Ừm, có thể kết thúc trận chiến rồi!

Quả nhiên, từ xa có năm bóng người dần dần hiện ra.

973. Chương 973:bất Khuất

Đúng lúc này, Lôi Cát Tư, Tái Á Lô, Mễ Lạc vốn bị cầm tù và Ba Lâm Thần, Khảo Trạch rốt cuộc cũng đã tới.

Ba người Tái Á Lô trước bị Hàn Thạc đánh thương, sau đó nhốt trong một gian thạch thất đặc biệt, dựa vào lực lượng của ba người bọn họ thì căn bản khó có khả năng thoát ra. Một mặt bởi vì ba người còn bị thương, mặt khác là vì việc sử dụng mọi loại lực lượng ở bên trong thạch thất đều bị cản trở.

Nhưng hai tên Khảo Trạch và Ba Lâm Thần đến từ Sinh Mệnh và Hỏa thần vực thì chưa từng bị thương, ở bên ngoài sử dụng lực lượng Hỏa hệ và Sinh Mệnh không ngừng công kích gian mật thất. Hàn Thạc thu hút quá nhiều nguyên khí của Ma Ẩn cốc, hơn nữa Thiên Tuyệt trận phát sinh dị biến khiến cho lực lượng phòng ngự của gian thạch thất giảm xuống tới mức thấp nhất nên tất nhiên không chống nổi những đòn công kích không ngừng của hai người kia.

Chỉ riêng sự uy hiếp của đám Cam Đạo Phu, Đạt Tạt đã làm cho bên Hàn Thạc bó tay không cách đối phó, giờ lại thêm ba Chủ thần Lôi Cát Tư, Tái Á Lô, Mễ Lạc và cả Ba Lâm Thần, Khảo Trạch chưa từng bị thương khiến Hàn gia rốt cuộc lâm vào bước đường cùng.

Đúng như Cam Đạo Phu đã nói, trận chiến này cũng đã đến lúc nên kết thúc.

Đối mặt với vòng vây của Thống lĩnh các phương Liệp thần giả, Hàn Thạc cười thầm, nói với Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư và cả Hàn Hạo:

- Xem ra đúng là chúng ta thật sự bị dồn vào cửa tử rồi. Ngõa Tây Tư! Tát Lạp Tư! Lần này ta thật xin lỗi hai vị, khiến cho các vị phải chết theo Hàn gia chúng ta.

Đám Thống lĩnh Liệp thần giả đến đây nhưng vẫn chưa vội động thủ. Lực lượng từ linh vực của từng người hình thành nên những lớp chắn tầng tầng lớp lớp kì dị phong tỏa kín cả khu vực này. Kết giới phong ấn lực lượng hình trứng mở rộng ra, vây khốn cả bọn Hàn Thạc.

Dưới loại lực lượng này, bọn Cam Đạo Phu có thể khẳng định người bên Hàn Thạc tuyệt đối không phải là đối thủ. Để phòng ngừa những người này bất chấp tất cả bỏ chạy, bọn Lôi Cát Tư, Ba Lâm Thần ngay trước khi tới đây đã bắt đầu hành động, sử dụng năm hệ lực lượng lập trước một vòng phòng ngự.

Lực lượng kết giới trùng điệp trải ra vây chặt bốn người Hàn Thạc, Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, Hàn Hạo vào bên trong. Ở giữa tầng tầng phong ấn, không gian pháp tắc trở nên vô cùng hỗn loạn, e rằng cho dù là Chủ thần am hiểu lực lượng Không gian cũng đừng mơ lợi dụng Không gian pháp tắc trốn thoát được.

Hàn Thạc cười một tiếng thê thảm. Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư cùng búi ngùi than nhẹ, hai người thâm hiểu rằng giờ bọn họ thật sự thất bại thảm hại, chắc không hy vọng còn sống rời đi nữa.

- Phụ thân. Chúng ta có thể thử xem. - Đúng lúc này, Hàn Hạo truyền tin tức đến trong đầu Hàn Thạc.

Tin tức truyền đến Hàn Thạc thì ánh mắt Tiểu Khô Lâu ngồi trên Bạch cốt vương tọa cũng dõi sang đây. Hàn Thạc tự nhiên hiểu rõ tâm ý của hắn. Bọn họ tu luyện ma công nên còn có thể vận dụng một chiêu cuối cùng không thuộc về lực lượng của vũ trụ này nên đương nhiên không bị lực lượng của vũ trụ này trói buộc.

Chỉ cần hai người Hàn Thạc và hắn cùng vận dụng lực lượng ma công, không ngại thân chịu trọng thương mà thi triển Huyết độn thuật thì cũng không phải không có khả năng thoát khỏi nơi đây.

Song Hàn Thạc bị cầm giữ ở nơi đây thì trong lòng đã hơi chán nản, cảm thấy lúc này mình và Tiểu Khô Lâu có chạy thoát được thì chỉ sợ người của Hàn gia cũng khó thoát chết. Trong tình trạng này, hắn đột nhiên có cảm giác tâm tàn ý lạnh.

Trong số đám người kia, Cam Đạo Phu nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt có chút khác thường. Đầu tiên lão phất tay ngăn cản động thái khác thường của các Thống lĩnh rồi chợt cười nói:

- Bồ Lai Ân, hay là ta đồng ý cho người thêm một cơ hội. Chỉ cần người nói ra tất cả mọi việc trong cốc và lực lượng áo nghĩa mà người tu luyện thì ta có thể cam đoan sẽ bảo toàn tính mạng cho người của Hàn gia.

- Cam Đạo Phu!

Đạt Tạt quát lạnh một tiếng, nói:

- Cần gì vẽ vời thêm chuyện. Đến nước này, Hàn gia chỉ có một con đường chết, người còn lãng phí thời gian làm gì.

Chẳng những Đạt Tạt, tất cả các Thống lĩnh Liệp thần giả đều tỏ vẻ không vui, không đồng ý với cái quyết định mà Cam Đạo Phu tự chủ trương này. Ba người Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lạc bị Hàn Thạc gây thương tích và bắt nhốt lại càng bất bình, Tái Á Lộ cười lạnh nói:

- Cam Đạo Phu, Liên minh Liệp thần giả không phải một mình người nói là được. Hôm nay phải hủy diệt Hàn gia!

Cam Đạo Phu hơi ngạc nhiên, cười ha hả liếc mắt nhìn ba người Tái Á Lộ rồi nói:

- Ba người các người còn có quyền lên tiếng sao?

Rồi hất lại chỉ sang Đạt Tạt và A Sát Nhĩ Tư Đặc:

- Còn hai người các người, không phải ta cùng Khắc Ma Nhĩ đến đây cứu thì hiện giờ các người và bọn người kia đã bị Hàn gia tiêu diệt rồi, ta nghĩ món ân tình này các người chắc nhớ kỹ chứ.

Lão vừa nói ra câu này, cả Tái Á Lộ và Đạt Tạt đều lộ sắc mặt khó coi. Cam Đạo Phu nói quá đúng, lần này nếu không có hắc và Khảo Trạch giúp đỡ thì sợ rằng bọn họ đừng mong còn sống rời khỏi Ma Ẩn cốc.

Hàn Thạc thầm lấy làm kì quái, không hiểu tại sao tới tận bây giờ mà Cam Đạo Phu vẫn còn nguyên ý cho hắc sự lựa chọn này. Tình thế hiện tại cực kỳ rõ ràng, chỉ cần Cam Đạo Phu vẫy tay là các thống lĩnh Liệp thần giả sẽ lao đến công kích, bọn hắc rõ ràng không có sức mà trở mình nữa.

Tại sao lão phải làm như vậy?

- Thế nào, Bồ Lai Ân? - Thấy mấy người đều không nói gì, Cam Đạo Phu cười ha hả, hỏi lại Hàn Thạc một lần nữa.

Đến lúc này, Hàn Thạc không thể không xem xét lại đề nghị hấp dẫn này của Cam Đạo Phu. Hắc tỏ vẻ trầm ngâm, trong lòng cấp tốc cân nhắc, cố gắng tìm ra biện pháp giải quyết.

- Phụ thân, chúng ta không sao cả, có thể lập tức rời khỏi Ma Ẩn cốc được rồi. Người và đại ca thế nào?

- Đúng vào lúc này, Hàn Mộc trong Ngũ hành giáp thi đột nhiên truyền đến một đoạn thông tin hỏi tình huống của Hàn Thạc.

Hàn Thạc đã bắt đầu dao động, vừa nhận được tin tức của Hàn Mộc thì lại vui mừng khôn xiết nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ mảy may gì, lập tức sử dụng thần thức trao đổi với Hàn Mộc, hỏi tình hình bên phía đó. Rất nhanh, hắc biết được rằng nhờ lực lượng của An Đức Lệ Na và được sự che chở của Ngũ hành giáp thi, bọn họ dễ dàng chạy thoát khỏi tay của Ba Lâm Thần và Khảo Trạch, dựa vào địa hình đặc thù của Ma Ẩn cốc mà thoát khỏi nguy hiểm.

Bởi vì tất cả ma đầu trong cốc đều hội tụ ở bên trong Vạn Ma đỉnh, hơn nữa Hàn Thạc sử dụng quá nhiều thiên địa nguyên khí trong cốc khiến cho hắc không thể thấy rõ từng li từng tí tình hình trong cốc như lúc bình thường. Khảo Trạch tinh thông Sinh Mệnh lực lượng đã giúp ẩn giấu khí tức sinh mệnh của hắc và Ba Lâm Thần khiến cho Hàn Thạc không thể biết được tình hình của bọn chúng, cho nên Hàn Thạc vẫn lo lắng về tình hình của Ngũ hành giáp thi và mọi người của Hàn gia.

Mãi tới bây giờ, khi được chính miệng Hàn Mộc cho biết mọi thành viên Hàn gia đều bình an vô sự thì hắc mới thật sự yên lòng.

- Không cần vận dụng Huyết động thuật chạy trốn, ta còn có một chiêu tối hậu! - Gánh nặng lớn nhất đã tiêu tan, Hàn Thạc nhẹ nhõm cả người bèn đưa tin báo cho Tiểu Khô Lâu.

Tiểu Khô Lôu ngồi trên Bạch cốt vương tọa vừa nhận được tin tức của Hàn Thạc thì tựa hồ hơi sững sốt, không biết lúc này “ông bà” còn có hậu chiêu gì có thể sử dụng.

- Vẫn là câu nói kia - ta là kẻ biết rõ việc không thể mà vẫn cứ làm! - Hàn Thạc trầm mặc một hồi rồi chợt nhếch miệng cười, cuồng ngạo trả lời.

Cam Đạo Phu sững sốt, lắc đầu cười rồi khẽ than:

- Việc gì phải thế.

Lão chợt hươ hươ tay, nói:

- Nếu đã thế, ta nghĩ Bồ Lai Ân nhất định còn có hậu chiêu, mọi người hãy cẩn thận hơn chút đi.

Bọn Đạt Tạt, Tái Á Lộ chính đang chờ câu nói này của Hàn Thạc. Bọn chúng không cho rằng Hàn Thạc còn có thể lưu lại hậu chiêu gì, trong lòng đã sớm coi đối phương là kẻ chắc chắn phải chết rồi. Bọn chúng liếc mắt nhìn nhau, cười văng lên về quái dị rồi bước từng bước một xông tới, cùng nhau triển khai Thần chi linh vực, mỗi người hình thành một khoảng từ trường nhỏ ngưng tụ lực lượng mà mình tu luyện.

- Bồ Lai Ân, nếu ngươi đáp ứng điều kiện của chúng thì ta cũng không trách ngươi. - Đúng vào lúc này, Ngõa Tây Tư đột nhiên quay đầu nhìn Hàn Thạc và nói một câu như vậy.

Hàn Thạc sững sốt, không nhận được cười mà bảo:

- Nói gì thế, cùng đi đời nhà ma hoặc là cùng sống sót ra ngoài. Dùng tính mạng của bằng hữu để đổi cho mình thêm chút hơi tàn, loại chuyện này ta không thể làm được!

Hắn vừa nói như thế, ánh mắt Tát Lạp Tư vốn đang chớp chớp bỗng hiện rõ hào quang khác thường, hào khí ngút trời nói:

- Bồ Lai Ân ơi Bồ Lai Ân, Tát Lạp Tư ta thật sự không nhìn lầm ngươi. Ngươi quả nhiên khác hẳn loại tiểu nhân hèn hạ Thái Nhĩ, La Cách kia. Được, hôm nay chúng ta sống vai tác chiến, chết trận thì có sá gì!

Ngõa Tây Tư khá là cảm động, hắn không giỏi dùng lời nên chỉ gật đầu lia lịa, lạnh lùng hét lên:

- Như vậy thì đánh thôi! Dù chết thì cũng phải kéo một tên đi cùng!

Lúc nói câu đó, mắt hắn tỏa hung quang rừng rực chăm chú nhìn về phía hai người đứng gần hắn nhất là Lôi Cát Tư và Mễ Lạc.

Lôi Cát Tư và Mễ Lạc đang chuẩn bị nhắm Ngõa Tây Tư để hạ thủ, vừa nghe đối phương nói như thế thì lòng đều phát lạnh. Đưa mắt nhìn nhau, hai tên đột nhiên bước chậm dần, vẻ mặt thận trọng như gặp đại địch, mỗi bước đi tới đều đề phòng cẩn mật.

Chủ thần mang quyết tâm hy sinh thì thật đáng sợ. Lâm vào đường cùng, Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư nhận thức rằng tất phải chết, một khi chính thức động thủ sẽ không e dè về tính mạng của mình, nói không chừng ngay từ đầu sẽ dùng tới chiêu thức ngọc đá đều vỡ. Cả Lôi Cát Tư và Mễ Lạc đều không muốn tại giây phút cuối cùng lại phải trả giá bằng tính mạng của mình.

- Có chết trận hay không vẫn còn chưa biết được! - Hàn Thạc hét lên điên cuồng, tiếng gào dường như xuyên phá tầng tầng lớp lớp kết giới phong ấn. Những tiếng nổ vang từ bên ngoài vọng lại, cả Ma Ấn cốc đột nhiên đất rung núi chuyển, tiếng nổ kịch liệt từ tất cả các khu vực truyền đến.

Gian thạch thất đặc biệt giam cầm bọn Lôi Cát Tư ở trung tâm cốc đột ngột nổ tung. Rất nhiều tháp năng lượng và những cột đá cao ngút trời cũng nổ tung. Ngay cả Thiên Tuyệt trận trước đó vây chặt Đạt Tạt cũng vang lên những âm thanh rầm rầm và xảy ra biến hóa kì lạ, mặt đất bị xé rách, thiên địa nguyên khí đậm đặc không bị khống chế cuộn cuộn tuôn ra ngoài.

Mặt đất dưới chân mọi người bỗng nứt ra sâu hoắm. Tái Á Lộ và Áo Tác Ai sở trường về Đại Địa lực lượng cũng không thể nhận ra được lực lượng đột nhiên biến đổi ở trong lòng đất. Hai người ngạc nhiên nhìn mặt đất dưới chân nứt toác ra, đột ngột điều lực lượng trong cơ thể của mình cố lấp vết nứt trên mặt đất kia lại.

Đạt Tạt biến sắc, ra hiệu với A Sắt Nhĩ Tư Đặc rồi hai người bỗng nhiên bay đến miệng một trong những vết nứt trên mặt đất. Ba Lâm Thản, Khảo Trạch, cả mấy người Áo Tác Ai, Khắc Ma Nhĩ cũng đồng thời hành động, ào ào đứng ở miệng một vết nứt.

Bọn họ thăm hiểu rõ Hàn Thạc có một đứa con trai vận dụng lực lượng Đại Địa đến mức quỷ thần khó lường, nếu trong tình hình như ngày hôm nay mà bọn bốn người Hàn Thạc lợi dụng vết nứt trên mặt đất chạy thoát ra ngoài thì ngày sau Liên minh Liệp thần giả sẽ mất hết mặt mũi, bị mọi người nhạo báng.

Hàn Thạc cười vang sảng sặc, tiếng cười dường như kích động cảm chế nào đó khiến cho từng khu vực của Ma Ẩn cốc biến chuyển không ngừng, không ngớt vọng đến những tiếng nổ long trời lở đất.

Không ai biết rốt cục hắn muốn làm cái gì nữa!

974. Chương 974: biến Hóa Lại Biến Hóa

Việc xây dựng Ma Ẩn cốc đã hao tổn hết tâm huyết của Hàn Thạc. Trong sơn cốc có quá nhiều thứ mà người ngoài không thể biết. Hắn sử dụng rất nhiều tài lực, cơ hồ dùng hết các loại tài liệu quý hiếm tích lũy trong nhiều năm.

Thực lực đạt tới cảnh giới Thiên Diệt, Hàn Thạc hấp thu được từ Vạn Ma đỉnh rất nhiều kinh nghiệm về hung trận tuyệt trận, dung hợp với giải thích của mình về Ma đạo ảo nghĩa nên có kiến thức đặc biệt của riêng mình trên phương diện trận pháp. Ma Ẩn cốc chính là tác phẩm mà hắn dùng để kiểm nghiệm lực lượng đỉnh cao của mình.

Trong cốc, một vài địa phương đặc thù chưa từng được sử dụng, có những khu vực được bố trí cảm chế mà ngay cả Ngũ hành giáp thi cũng không hiểu nổi. Cho tới nay, những địa phương này vẫn chưa phát huy bất cứ một tác dụng gì, cũng không có biểu hiện gì quá đặc biệt khiến tất cả mọi người cảm thấy chúng thật sự vô dụng.

Chỉ có mình Hàn Thạc biết hắn lưu lại hậu chiêu gì tại Ma Ẩn cốc này.

Biến hóa nổi lên, mặt đất trong cốc nứt toang, thiên địa nguyên khí khổng lồ không bị khống chế ào ào tuôn ra, âm phong cuộn cuộn, cát bay đá chạy. Trong phút chốc, Ma Ẩn cốc như có dấu hiệu trước khi thể giới bị hủy diệt, xuất hiện đủ loại kỳ quan không thể hiểu nổi.

Cam Đạo Phu, Đạt Tạt là những Thống lĩnh Liệp thần giả, đều là những nhân vật có phản ứng vô cùng mãnh cảm đối với hoàn cảnh chung quanh mình. Từ những biến hóa kì dị chung quanh mình, bọn họ ý thức được rằng tình hình quỷ dị, không hẹn mà cùng di động đến khu vực mặt đất nứt ra thành những vết nứt khổng lồ đó, cố gắng cản bọn Hàn Thạc bỏ chạy vào trong lòng đất.

Hàn Thạc nhìn thấy rõ hành động của bọn Đạt Tạt, khoe miệng nhếch lên nét cười lạnh lẽo cao thâm khó lường. Một tiếng hét chói tai lại vừa từ trong miệng hắn thoát ra, nơi nào trong Ma Ẩn cốc âm thanh đi qua thì lại lần nữa xảy ra biến hóa kinh người.

Nguyên khí khổng lồ như là sóng triều cuốn tới, sát khí nồng đậm tụ lại trong mây đen, vừa nổ vang “ầm ầm” vừa từ trên trời giáng thẳng xuống phía dưới. Khí thể hung ác khủng bố xông lên tận trời cao, phẳng phát tất cả lực lượng khác trên thế gian ngưng lại trong nháy mắt thành luồng lực lượng hủy diệt sinh mạng này.

Cùng lúc đó, một lần sóng năng lượng nghiêng trời lệch đất từ trên người Hàn Thạc truyền ra. Vạn Ma đỉnh trôi nổi ở giữa không trung rực rỡ tà quang, hàng trăm nghìn ma đầu thét gào bay ra rồi bỗng biến mất trong đám mây đen sát khí đang áp xuống đỉnh đầu khiến cho luồng áp lực đáng sợ kia càng thêm mạnh mẽ.

- Bố Lai Ân, người không nên đùa giỡn nữa! Chỉ cần bây giờ ngươi nói ra hết tất cả thì chúng ta có thể đồng ý với đề nghị của Cam Đạo Phu. - Không biết có phải bị những biến hóa trong Ma Ẩn cốc làm cho phát hoảng hay không mà Tái Á Lộ lúc trước còn luôn miệng nói phải tiêu diệt tất cả người Hàn gia đột nhiên lảm nhảm nói.

Tái Á Lộ vừa nói như thế, hai thống lĩnh Liệp thần giả từng bị thương dưới tay Hàn Thạc là Lôi Cát Tư, Mễ Lạc cũng đều gật đầu đồng ý.

Bên kia, ánh mắt của Đạt Tạt, A Sắt Nhĩ Tư Đặc cũng lấp lánh không ngừng. Họ cũng không vội phát biểu ý kiến của mình, chẳng biết có phải thăm chấp nhận phương pháp của Tái Á Lộ hay không.

Khi Tái Á Lộ nói ra như vậy thì chỉ mỗi mình Cam Đạo Phu thủy chung vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo trên môi, rõ ràng là lão có phần xem thường. Lão lặng yên liếc mắt nhìn Tái Á Lộ, khóe miệng lộ vẻ trào phúng.

Hai người Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư vốn đã chấp nhận rằng mình chắc chắn phải chết, giờ thấy Hàn Thạc tựa hồ phát động các loại cấm chế của Ma Ẩn cốc, trong cốc đột nhiên xảy ra những biến hóa long trời lở đất, ai cũng thầm lấy làm ngạc nhiên. Hai người thấy có hy vọng giữ được tính mạng thì trong nháy mắt bộc phát ra chiến ý mãnh liệt, đứng sát bên cạnh Hàn Thạc, hơi chấn động tinh thần tựa như chuẩn bị liều mạng chiến đấu.

Hàn Hạo thì tỏ vẻ vui mừng, vừa động tâm một cái, Bạch cốt vương tọa liền thuận di đến bên Hàn Thạc, đứng cùng một chỗ với Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, nhìn sang phía các thống lĩnh Liệp thần giả đang phân chia đứng ở miệng những rãnh đất nứt lớn, chỉ chờ Hàn Thạc động thủ là trợ giúp hấn cùng đánh về một hướng.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Thiên địa nguyên khí chuyển động kỳ dị, mây đen do sát khí ngút trời hội tụ mà thành áp xuống đỉnh phong ẩn kết giới mà các thống lĩnh Liệp thần giả bố trí tạo thành những tiếng nổ ầm vang. Bị hai luồng điều chuyển toàn bộ lực lượng ẩn giấu trong Ma Ẩn cốc áp bức mãnh liệt, phong ẩn kết giới do mấy thống lĩnh Liệp thần giả cùng nhau bố trí rõ ràng bắt đầu không chống đỡ được nữa.

“Roạt!”

Một tầng lá chắn gió do Mễ Lạc bố trí bị phá rách toang.

Đó mới chỉ là khởi đầu.

Trong khi các thống lĩnh Liệp thần giả đầy kinh hãi cố gắng cứu chữa, lực lượng do thiên địa nguyên khí và mây đen ngưng tụ từ các lực lượng phản diện của những người chết trong cốc như sát khí, oán khí, cừu hận, hung ác đã dễ như trở bàn tay phá tan tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự cùng phong ẩn rồi chúng giáng thẳng xuống.

Thiên địa nguyên khí khổng lồ tạo thành một lực đẩy vô cùng mạnh, vừa vào bên trong đã hất văng mọi người ra bên ngoài.

Mây đen sát khí áp xuống đó tiếp tục ập thẳng vào trong Vạn Ma đỉnh. Đột nhiên, Vạn Ma đỉnh bành trướng lên gấp vô số lần, nhằm thẳng vào Cam Đạo Phu mặc “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” mà đánh tới.

Cam Đạo Phu biến sắc, tựa hồ lão đã nhận ra rằng không thể địch nổi lực lượng của Vạn Ma đỉnh lúc này nên không dám lấy cứng đối cứng như lúc bình thường, mà lập tức lựa chọn tránh né.

- Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư, các người chạy trước đi! - Hàn Thạc đột nhiên hét lớn và giơ tay trái chỉ một cái.

Phương hướng mà ngón tay hấn chỉ có thiên địa nguyên khí khổng lồ quán chú trong đó, vết nứt trên mặt đất nơi có Áo Tác Ai phòng ngự đột nhiên toác rộng hơn nữa, để lộ ra một cái huyết động thật lớn sâu thẳm không thấy đáy. Bị lực lượng của thiên địa nguyên khí khổng lồ xô đẩy, Áo Tác Ai loạng choạng lui về phía sau như là uống rượu say, bị đẩy dạt sang một bên.

- Bố Lai Ân, các người thì sao? - Tát Lạp Tư kinh hãi hô lên một tiếng, vẫn chưa lập tức bỏ chạy như Hàn Thạc đã nói.

- Ta và Hàn Hạo tự nhiên sẽ có biện pháp rồi đi, các người không cần lo lắng!

Hàn Thạc lo lắng hết lớn, thúc giục:

- Nhanh lên một chút, hai luồng lực lượng này là thủ đoạn cuối cùng của Ma Ẩn cốc, lực lượng của bọn chúng tan ra rồi cũng sẽ ngưng tụ trở lại. Các người hãy chạy ngay đi, ta không duy trì được lâu đâu!

- Chạy! - Ngõa Tây Tư liếc mắt nhìn thật sâu Hàn Thạc rồi kiên nghị nhảy vào huyết động trong vùng đất nứt ra kia. Mặc dù hắn không nói gì thêm nhưng Hàn Thạc nhận ra sự tín nhiệm trong mắt hắn.

Tất Lạp Tư cũng ngưng người một giây, chợt cũng bắt chập tất cả, nói:

- Người bảo trọng, ta còn chờ người thực hiện những lời hứa hẹn đối với ta đấy. Chỉ cần người còn có thể sống sót, tại Vùng đất hỗn loạn sau này Tất Lạp Tư ta tôn người làm chủ!

Dứt lời, hắn cũng không do dự nhảy theo Ngõa Tây Tư vào miệng vùng đất nứt kia.

- Ngăn bọn chúng lại! - Đạp Đạp hét lên, cùng bọn Ba Lâm Thần, Khảo Trạch vội vàng lao về hướng đó.

Hàn Thạc đập hai tay lại, một đạo quang mang đẹp mắt từ lòng bàn tay nở bùng ra, thiên địa nguyên khí khổng lồ đang không ngừng đẩy lui Áo Tác Ai ra bên ngoài bỗng nhiên tạo thành một lá chắn khó có thể vượt qua ngăn cản Ba Lâm Thần và Khảo Trạch ở lại bên ngoài, còn bóng dáng của Ngõa Tây Tư, Tất Lạp Tư thì biến vào trong đó.

- Giết hắn! - Đạp Đạp điên cuồng hét lên. Lực lượng Hủy Diệt từ trong cơ thể hắn bộc phát ra đột nhiên tạo thành những viên Hủy Diệt pháp châu to như vàng mặt trời hắc ám, mỗi viên lại do vài trăm viên to bằng cỡ nắm tay dung hợp thành, chứa đựng lực lượng khủng khiếp, còn chưa tới gần nhưng đã khiến người khác sợ kinh hồn.

Việc đã đến nước này, cả Lôi Cát Tư, Mễ Lạc, Tái Nhân Đặc, Khắc Ma Nhĩ đều nhận thức được tình hình quý dị, không còn nương tay nữa.

Thiên lôi âm âm, chớp giạt đua nhau kéo đến đầy trời, gió mạnh ào ạt hình thành nên những cơn lốc xoáy cuốn phá sạch hết mọi vật. Mặt đất không ngừng chấn động, một khối thiên thạch không biết đến từ vòm trời nào lao xuống cực nhanh, lực lượng băng hàn tạo thành sương mù trắng mịn mờ, hết thấy mọi thứ ở nơi nào nó đi qua đều đóng thành băng...

Giờ phút này, Thống lĩnh các hệ Liệp thần giả cùng thi triển đến mức tận cùng tất cả những sở trường của mình, phóng ra Thần chi lĩnh vực để phát huy lực lượng của mình đến mức lớn nhất.

Trong nhất thời, toàn bộ Ma Ẩn cốc hào quang lóng lánh, các loại lực lượng cơ hồ sắp hủy diệt cả cốc.

- Hàn Hạo, người lui trước đi! - Hàn Thạc lớn tiếng quát. Trong nháy mắt, ba linh hồn ngưng thành một thể, lực lượng của hai thân ngoại hóa thân cũng hình thành nên một Thần chi lĩnh vực mới, không chờ lực lượng của đám Thống lĩnh Liệp thần giả đánh lại mà Thần chi lĩnh vực mới không hề nhân nhượng toàn lực mở rộng ra bên ngoài.

Hàn Hạo lúc này vẫn chưa thối lui theo lời Hàn Thạc mà đột ngột tách ra khỏi hắn một khoảng, thi triển đến mức tận cùng lực lượng của mảnh thần cách trên người. Một tấm Vong hồn bia cực lớn bỗng từ đâu không rõ hiện ra, đứng thẳng giữa trời đất.

Thình lình, biến hóa kì dị phát sinh.

Thiên địa nguyên khí khổng lồ từ trong Ma Ẩn cốc và mây đen do các loại lực lượng phản diện như sát khí, oán hận, hung ác ngập trời mà vô số người chết lưu lại mà thành tựa hồ bị một lực lượng kì dị nào đó dẫn dắt ào ạt tràn vào trong Thần chi lĩnh vực mới của Hàn Thạc, trong chớp lát đã khiến nó một lần nữa biến hóa.

Khác hẳn với lần trước, bên trong Thần chi lĩnh vực bây giờ chẳng những tràn ngập lực lượng Tử Vong, Hủy Diệt mà còn có thiên địa nguyên khí và các lực lượng phản diện từ Ma Ẩn cốc. Thần chi lĩnh vực mới này dường như không hề bị mảnh thần cách của Tiểu Khô Lâu ảnh hưởng, cũng không xảy ra xung đột khó có thể duy trì.

“A!”

Một tiếng rú cuồng bạo phát ra từ miệng Hàn Thạc, hắn bỗng nhiên cảm thấy Ma nguyên lực trong cơ thể mình cũng không chịu khống chế, đột ngột từ trong người hắn điên cuồng phóng ra với một tốc độ cực kỳ nhanh mà mắt thường khó thấy được, lao vào bên trong Thần chi lĩnh vực mới. Trong đó còn có hàng nghìn hàng vạn ma đầu bay múa cuồng loạn.

Giờ phút này, đủ các loại lực lượng Tử Vong, Hủy Diệt, Ma đầu, Ma nguyên lực hội tụ lại với nhau tạo nên một loại biến hóa dị thường mà không có bất cứ một ai có thể hiểu nổi. Nó giống như là con mãnh thú xông ra từ vực sâu vũ trụ thời viễn cổ, có lực lượng tà ác kinh người, như là một hắc động thôn phệ hết thảy mọi vật, bộc phát ra khí tàn sát và tà quang cực kỳ khủng khiếp.

Vào lúc này, lực lượng của các Thống lĩnh Liệp thần giả Lôi Cát Tư, Tái Á Lô, Đạt Tạt, Áo Tác Ai, Khắc Ma Nhĩ trước sau công kích tới cũng bị lọt vào trong Thần chi lĩnh vực mới do lực lượng của ba thân thể Hàn Thạc dung hợp lại.

Như long trời lở đất, như hủy trời diệt đất, như tai họa diệt thế gian...

Một vầng hào quang như mặt trời nổ tung phát ra thôn tính hết tất cả mọi thứ có ở hiện trường. Mọi người, mọi vật thể đều bị thứ cuốn sạch hết thảy này bao trùm lên...

...

Không biết qua bao lâu, tựa hồ như một ngày, cũng có vẻ như chỉ là một khắc, Hàn Thạc vừa đánh mất tất cả lực lượng đã dần dần khôi phục được thần thức, khôi phục được tri giác...

Đau! Cái đau đớn tận xương tận tủy từ trên người hắn truyền đến, đã lâu lắm rồi Hàn Thạc chưa từng phải chịu loại thống khổ này.

Dần dần, hắn mở hai mắt ra, đột nhiên phát hiện máu tươi rùng rùng khắp cả người mình, “Thiên ma bắt diệt thể” mình luôn kiêu ngạo dường như không đủ sức bảo vệ cho ma thể của hắn được bất diệt. Những vết thương sâu đến tận xương, gân mạch vỡ tung, máu chảy không ngừng, cũng không lập tức khép lại.

Hàn Thạc có phần không thích ứng được với tình trạng bản thân, khó nhọc quay đầu nhìn khắp chung quanh.

Một cảnh tượng kinh hồn từ từ lọt vào mắt hắn...

975. Chương 975:cường Bạo

Hắn hơi hoảng hốt, đây vẫn là Ma Ấn cốc sao?

Đập vào mắt hắn là cảnh tượng khắp nơi hoang tàn, tất cả các tòa nhà trong cốc đều đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, cả Ma Ấn cốc tựa hồ bị san bằng. Phóng mắt nhìn lại thì trừ những vết nứt thật lớn thì chỉ có cát bụi bay mù mịt giữa không trung ngưng tụ không thể tiêu tan, không một mái nhà còn nguyên vẹn, không có một ai...

Một vùng im lặng chết chóc.

Bỗng nhiên, trong lòng Hàn Thạc nổi lên một loại cảm ứng kì dị, phảng phất như mình quay trở lại cái thời trước, khi mình ở trên mặt trăng hoang vu tĩnh mịch, cả người không thể nhúc nhích, tuyệt vọng nhìn cảnh tượng không có một chút sinh cơ, chỉ biết chờ chết.

Cảnh tượng lúc này cũng giống hệt như vậy.

Cũng là những cái hố màu sắc hoang tàn, rồi mình cũng toàn thân vô lực, dường như chẳng có gì khác biệt.

Hàn Thạc hoảng hốt ngạc nhiên nhìn mọi thứ quanh mình, nhìn vào sơn cốc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cố gắng dùng ánh mắt tìm kiếm ra dù chỉ một người còn sống, cố gắng cử động tay chân, cố gắng kiểm tra tình trạng trong cơ thể của mình...

- Phụ thân, người không sao chứ? - Từ chỗ sâu trong linh hồn là nơi duy nhất không bị biến đổi bỗng truyền đến tin tức của Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo.

- Người ở đâu? - Như trong mộng mới tỉnh, Hàn Thạc nghe được tiếng gọi của Tiểu Khô Lâu thì dường như lại nhận ra được mình, phân biệt rõ ràng tình thế trước mắt, bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Khô Lâu.

- Con ở trong lòng đất. Con sẽ lên ngay đây. - Hàn Hạo đáp lại.

“Răng rắc!”

Một gò đất do nhiều đồng đá vụn chất thành ở bên cạnh Hàn Thạc đột ngột truyền đến một tiếng động khác thường. Rồi đất đá bắn văng ra, đoạn chiếc Bạch cốt vương tọa thật lớn kia lại hiện ra.

Hành động dị thường của Tiểu Khô Lâu tựa hồ kéo theo phản ứng dây truyền. Trong các vết nứt trên mặt đất ở bên cạnh Hàn Thạc không ngừng vọng lại những tiếng động khác thường rồi những bóng ảnh từ đó chập vật hiện lộ ra.

Cam Đạo Phu, Đạt Tạt, Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư...

Từng Thống lĩnh Liệp thần giả nổi nhau xuất hiện. Cả đám thống lĩnh chẳng một ai chết, chỉ đều tái nhợt mặt nhìn về phía Hàn Thạc với ánh mắt vô cùng kì dị.

- Bố Lai Ân. Người. Người làm gì đối với chúng ta vậy? - Áo Tác Ai tỏ vẻ kinh hãi, mặt hắc trắng bệch như tờ giấy, thoát nhìn thì suy yếu hơn bất cứ người nào.

Hàn Thạc ngạc nhiên, tự cảm thấy lực lượng trong cơ thể hắc cũng giảm đi nên trong nhất thời không hiểu được ý câu hỏi của Áo Tác Ai, bèn cau mày hỏi lại:

- Người có ý gì?

- Tại sao, tại sao Đại Địa thần lực trong cơ thể ta lại thiếu hắc đi một phần. - Áo Tác Ai trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Thạc, quát hỏi.

Chẳng những là Áo Tác Ai mà cả đám Đạt Tạt, Tái Á Lộ cũng đều biến sắc, có vẻ Áo Tác Ai vừa nói ra tâm tư của bọn họ, cùng nhìn vào người Hàn Thạc với ánh mắt kinh ngạc không nén nổi như muốn hắc phải đưa ra một lời giải đáp.

- Các người, thần lực trong cơ thể các người đều giảm đi ư? - Cam Đạo Phu tu luyện Quang minh lực lượng cũng kinh hãi biến sắc mặt, đột nhiên thốt lên hỏi.

Tất cả các thống lĩnh Liệp thần giả đều gật đầu đáp lại câu hỏi này của lão, đều lần lượt biểu thị thần lực mà mình tu luyện bị mất đi một phần.

Cam Đạo Phu kinh hãi nhìn Hàn Thạc với vẻ không dám tin, nét mặt biến đổi liên tục, lúc thì đầy sát khí, có lúc lại vui mừng, không biết lão suy nghĩ cái gì.

Hàn Thạc bị người người chỉ trích thì lại rất mơ hồ, có vẻ không rõ lắm cuối cùng đã có gì xảy ra.

Đột nhiên, một loại cảm giác kì dị dũng mãnh tràn vào trong thần thức của Hàn Thạc - hắc cảm thấy dường như mình có thêm vài cặp mắt!

Tâm thần máy động, Hàn Thạc dùng thần thức gọi Vạn Ma đỉnh và hai thân ngoại hóa thân tu luyện lực lượng Huỷ Diệt, Tử Vong đến bên cạnh mình. Ý nghĩ này vừa mới nổi lên thì bên trong những vết nứt trên mặt đất liền hiện ra mười ba bóng ảnh mờ mờ cực lớn...

- Hả, cái gì đây? - Hàn Thạc giật nảy mình sợ hãi, nét mặt quái dị nhìn những bóng ảnh cực lớn từ sâu trong lòng đất từ từ bay ra này.

“Vù!”

Vạn Ma đỉnh trở lại trước mặt Hàn Thạc, nhưng hắc lại không cảm giác được khí tức của hàng trăm nghìn ma đầu bên trong, nó hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng Hàn Thạc lại cảm giác được khí tức quen thuộc ở trên thân thể của mười ba bóng ảnh vừa đột ngột hiện ra. Không những thế, hắc tựa hồ còn có sức cảm ứng kì diệu với chúng.

Phảng phất như mình chính là một trong mười ba bóng ảnh đó, cũng dường như chúng đều là chính hắc...

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Hàn Thạc trầm kinh ngạc.

- Chủ nhân, không biết tại sao tất cả ma đầu đều xảy ra biến dị. Những ma đầu bên trong đỉnh không biết có phải bị việc lúc trước ảnh hưởng hay không mà các ma đầu tu luyện cùng một hệ lực lượng khi chúng còn sống lại cắn nuốt lẫn nhau rồi dung hợp lại. Những ma đầu thuộc một hệ lực lượng cuối cùng ngưng tụ lại làm một, có mười ba hệ lực lượng thì hình thành nên mười ba thực thể sinh mạng đặc thù có linh hồn ẩn ký của ngài như thế này. Bọn chúng là một loại thân ngoại hóa thân mới, còn đặc thù hơn cả thân ngoại hóa thân do Lục Ma Phong và Khô Lôu pháp trượng biến thành, đến mức ngay cả ta cũng không hiểu rõ hình thái sinh mạng của bọn chúng.

Đột nhiên, tiếng nói của Đỉnh Linh vang lên từ đáy lòng Hàn Thạc.

Hàn Thạc ngạc nhiên, trong nhất thời không thể lý giải được ý thức của Đỉnh Linh, ngẩn người ra một lát rồi mới hỏi:

- Hai thân ngoại hóa thân vốn có của ta đâu rồi?

- Đã hoàn toàn nổ tung ở trong một luồng lực lượng, nhưng mà linh hồn và lực lượng đã dung hợp cùng hai cái thân ngoại hóa thân mới. Hãy cảm ứng một chút, hai cái thân ngoại hóa thân mới Tử Vong và Huỷ Diệt mang linh hồn ẩn ký tinh thuần nhất của ngài, hẳn là không cần có ma hợp kì đã lập tức tâm thần hợp nhất cùng ngài!

Hàn Thạc thêm cả kinh, lại mở tâm linh ra thử cảm thụ khí tức của mười ba bóng ảnh mơ hồ cực lớn kia.

Dần dần, hắn phát hiện chúng đích xác có sức cảm ứng kì dị với bản thân mình.

Mười ba bóng ảnh là mười ba loại lực lượng khí tức gồm Hắc ám, Địa, Hỏa, Phong, Thủy, Lôi điện, Tử Vong, Vận mệnh, Thời không, Sinh mạng, Huỷ Diệt, Đấu khí.

Trong đó, hai thân ngoại hóa thân có khí tức Tử Vong và Huỷ Diệt rõ ràng hơn rất nhiều so với mười một bóng ảnh khác. Hàn Thạc vừa động tâm niệm, một loại liên lạc kì diệu mãnh liệt tràn vào trong lòng.

“Ha ha... Hắc hắc...”

Hai thân ngoại hóa thân rõ hơn những cái khác đột nhiên cùng cười vang nhưng tiếng cười lại không giống nhau.

Giờ phút này, Hàn Thạc có lại cái loại cảm giác bị chia làm ba, một hồn ba tác dụng. So sánh với trước kia, loại cảm giác linh hồn hợp nhất này chẳng những không thay đổi chút nào mà còn tựa hồ trở nên chặt chẽ khó phân tách hơn. Cái cảm giác như trở thành một thể thậm chí khiến cho trong lòng hắn dâng lên một sự cảm động không tên.

Hai thân ngoại hóa thân tu luyện lực lượng Tử Vong, Huỷ Diệt mang theo khí tức thuần túy nhất, bóng ảnh mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng hơn, chậm rãi biến thành hai “người” lớn hơn bản thể Hàn Thạc khoảng năm lần, tất nhiên là dáng vẻ cũng rất giống với hắn!

- Đây, đây là? - Cam Đạo Phu bật kêu lên kinh hãi. Lão đây vẻ hoảng sợ, dường như cảm giác được chỗ kì dị từ mười ba bóng ảnh vừa từ sâu trong lòng đất bay ra.

Về phần Đạt Táp và các thống lĩnh Liệp thần giả khác, tất cả đều choáng váng, ai nấy ngơ ngẩn nhìn mười ba bóng ảnh từ từ bay lên trên bầu trời.

- Mười ba lực lượng, thế, thế... đến cùng là chuyện gì xảy ra? - Đạt Táp hỏi lắp ba lắp bắp, hơi có chút thất thố.

- Lực lượng mà chúng ta mất đi không phải do mấy “tên” này cắn nuốt mất chứ? - Áo Tác Ai đột nhiên nhận ra lực lượng quen thuộc từ trên người cái “ảo ảnh” có Đại Địa lực lượng kia, hắn biến sắc mặt lập tức lớn tiếng hô lên kinh hãi.

- Người này không chết thì chúng ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên, sớm muộn gì cũng có một ngày bị hắn bức tử! - Đạt Táp hít sâu một hơi, nhưng không làm sao khống chế được tim mình đập thành thịch, cất giọng trầm khàn hết lên.

Lần này thì tất cả các thống lĩnh Liệp thần giả đều nhất trí, cơ hồ không có bất cứ do dự gì, hung quang trong ánh mắt tỏa ra bốn phía, quyết tâm bắt Hàn Thạc phơi thây đường trường.

Đúng lúc này, hai bóng ảnh hư ảo kỳ quái trên thân thể có lực lượng Tử Vong, Huỷ Diệt bỗng chập lại với nhau. Đột nhiên, hai đại lực lượng Tử Vong, Huỷ Diệt dung hợp lại như sữa hòa tan trong nước, thoảng cái đã hình thành một thần chi lĩnh vực mới.

Linh cơ chợt động, bóng ảnh do hai thân ngoại hóa thân Tử Vong, Huỷ Diệt chập lại làm một lại nhoáng lên rồi chập lại với hư ảnh có lực lượng Lôi điện đứng ở bên cạnh và lực lượng Lôi điện cũng đột nhiên gia nhập vào thần chi lĩnh vực mới. Ba thân ngoại hóa thân chập lại xong thì lực lượng bỗng tăng mạnh lên gấp đôi.

Hàn Thạc mừng như điên, bản thể máu chảy như suối vẫn không hề nhúc nhích, dồn toàn bộ tinh lực vào việc khống chế hư ảnh “Hàn Thạc” do ba thân ngoại hóa thân chập lại kia. Hắn vận chuyển tất cả lực lượng thần thức, hạ lệnh cho nó tiếp tục di chuyển, rồi lại chập ba hư ảnh có lực lượng Hắc ám, Phong hệ và Thủy hệ vào với nhau.

Mấy hư ảnh do ba bóng ảnh chập lại, mỗi cái tạo thành một thân ngoại hóa thân mới, thần thức của Hàn Thạc trở nên nặng nề gấp trăm lần. Khi đem ba thân ngoại hóa thân Hắc ám, Phong hệ, Thủy hệ chập lại xong thì lực lượng thần thức của bản thể Hàn Thạc tựa hồ đã tiêu hao hết, không còn có thể sử dụng để tiếp tục chập những thân ngoại hóa thân còn lại.

Lúc này hắn đã vận dụng thần thức đến mức cực hạn.

Hư ảnh mới do sáu loại lực lượng Tử Vong, Huỷ Diệt, Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy chập lại xong thì từ từ ngưng tụ thành một “người”. Người thì vẫn là Hàn Thạc, chỉ là luồng khí tức trên người nọ lại không tiếp tục tương thông. Thân ngoại hóa thân của sáu hệ lực lượng chập lại với nhau thì thần chi lĩnh vực mới cũng dung hợp với nhau.

- Sát! - Áo Tác Ai cảm giác thấy một nỗi sợ hãi từ sâu trong tâm linh đối với Hàn Thạc mới, bèn hét lớn một tiếng rồi thành người thứ nhất xông lên.

“Hàn Thạc” mới do sáu hệ lực lượng chập lại liếc mắt nhìn Áo Tác Ai ngoài thì hung hăng nhưng tâm thì lo sợ rồi giơ một tay lên. Một luồng lực lượng mới mệnh mông bát ngát tràn ngập trong trời đất, lập tức bao trùm Áo Tác Ai vào bên trong.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thân thể Áo Tác Ai đột ngột vỡ tung, Đại Địa khải giáp được coi là kiên cố nhất cũng không có bất cứ tác dụng gì. Hắn hóa thành trận mưa máu rơi ào ào xuống đất.

Một cái linh hồn lơ lửng phiêu diêu thoát ra. Không cho nó chạy trốn, Vạn Ma đỉnh chợt bay nhoáng lên, mạnh mẽ chụp lấy thần hồn của Áo Tác Ai.

Đột nhiên, Đạt Tạt và các thống lĩnh Liệp thần giả kinh hãi biến sắc, mấy người vội liếc mắt nhìn nhau rồi đột ngột quay về phía sau, cứ hướng ra bên ngoài mà chạy chứ không để ý tới bất cứ cái gì cả, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Vào giây phút này, bọn họ đã không còn dũng khí đối kháng với Hàn Thạc nữa!

976. Chương 976: Ma Môn Vạn Vật, Do Ta Làm Chủ!

Đối với nhân vật đáng sợ chỉ một cái giơ tay nhắc chân là có thể xử lý Áo Tác Ai, toàn thể đám này đều khiếp sợ, sáng suốt lập tức rút lui, e sợ lưu lại thêm một giây là sẽ bị Hàn Thạc tiện tay xử lý.

Hư ảnh sau khi lực lượng sáu thân ngoại hóa thân Tử vong, Huỷ diệt, Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy chồng lên trôi nổi giữa không trung, giống như là một cự thần đội trời. Thần chi lĩnh vực mang theo khí tức cuồng bạo ngạo nghễ trước tất cả, tập trung sáu hệ lực lượng từ bốn phương tám hướng tụ lại.

- Phụ thân, bọn chúng chạy rồi! - Ở bên cạnh, Tiểu Khô Lâu đột nhiên hô lên.

Ngoài dự kiến của hắn, Hàn Thạc không lập tức truy kích, hư ảnh cực lớn trôi nổi giữa không trung kia vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Cam Đạo Phu – kẻ duy nhất lưu lại.

Không phải Hàn Thạc không muốn truy đuổi. Hư ảnh sau khi dung hợp sáu hệ lực lượng Tử vong, Hủy diệt, Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy không có thần thức kiểm soát được lực lượng, nên không có khả năng tùy tâm sở dục phóng thích lực lượng. Mặt khác, nó còn có rất nhiều chỗ chưa xác định, thân ngoại hóa thân của bốn hệ lực lượng Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy vẫn chưa chính thức dung hợp với thần thức hắc.

Sau khi miễn cưỡng thi triển một kích xử lý Áo Tác Ai, sáu hệ lực lượng vừa dung hợp lại mơ hồ sắp tách ra. Nhất là bốn hệ Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy, bắt đầu không chịu khống chế. Hắc thần hiểu rằng, nếu bọn Đạt Tập không phải bị dọa sợ mà lui lại, một khi bốn hệ lực lượng thoát khỏi tầm kiểm soát, hắc cũng không thể thoải mái tiêu diệt đối phương.

Từ chỗ ngàn vạn ma đầu cắn nuốt hấp thu lẫn nhau, hỗn hợp các loại lực lượng đã sinh ra dị biến thành mười ba thân ngoại hóa thân mới. Ngay cả hai thân ngoại hóa thân Tử vong, Hủy diệt, Hàn Thạc còn không rõ lắm tác dụng và lực lượng thực sự của chúng, thì mười một cái thân ngoại hóa thân kia càng làm cho hắc không mò ra được chút nào.

Trong giai đoạn hiện nay, hắc biết trước hết mình cần phải hiểu rõ tất cả về mười ba thân ngoại hóa thân này. Sau khi chân chính nắm giữ lực lượng cùng tính nết của bọn chúng, hoàn toàn dung hợp một thể với thần thức của mình thì mới có thể thật sự phát huy hết sức mạnh của bọn chúng.

Trước lúc đó mà miễn cưỡng dung hợp mấy thân ngoại hóa thân, tâm thần chưa hợp nhất thành một thể là cực kỳ nguy hiểm.

Tiểu Khô Lâu hiển nhiên cũng không biết tình trạng thân thể hắc, chứng kiến thân ngoại hóa thân kia vừa mới hình thành đã một kích đã tiêu diệt Áo Tác Ai, hắc đương nhiên cho rằng “ông bố” mình lại đột phá đến cảnh giới không thể tưởng tượng, giết chết một tên Áo Tác Ai dễ dàng như vậy, thì kẻ khác theo lý nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của phụ thân hắc chứ.

- Bố Lai Ân, quả nhiên khiến người khác giật mình, thật sự không ngờ rằng người lại tiếp tục đột phá nhanh như vậy. - Thống lĩnh Liệp thần giả duy nhất còn lưu lại sau khi đám đồng bọn bỏ chạy, Cam Đạo Phu, mỉm cười nhìn Hàn Thạc, cười ha ha nói.

Lúc này, bản thể Hàn Thạc máu tươi đã ngừng chảy, Ma nguyên lực khô kiệt như cổ thụ vào mùa xuân, lại bắt đầu tươi mới toả sáng. Từng tia Ma nguyên lực giống như những sợi tơ, lưu động khó khăn trong cơ thể hắc...

Ma nguyên lực yếu ớt chậm rãi hội tụ lại, vô thanh vô tức bồi dưỡng thân thể, xương cốt, kinh mạch hắc. Kinh mạch nứt ra dần dần bắt đầu liền lại, tế bào ở miệng vết thương hoạt động rất nhanh, cốt dịch thể tụ lại cùng một chỗ, biến hóa kỳ diệu từ từ xảy ra trên người hắc.

Cùng lúc đó, trong thần thức Hàn Thạc vô tri vô giác hiện ra từng bức hoạ kỳ dị hiện ra trong đầu, rất nhiều văn tự cổ mơ hồ không ngừng lay động lấp lánh sắc thái thần thức có thể thấy, tẩy rửa tâm linh hắc, làm cho cả người hắc chìm trong một loại cảnh giới kỳ ảo lúc có lúc không.

Ma môn vạn vật, do ta làm chủ!

Giác ngộ đột nhiên phát sinh, có lẽ ngồi trên vị trí chủ nhân Hàn gia đã lâu, cũng có lẽ là vì quá bận tâm lo nghĩ cho Ngũ Hành giáp thi, Tiểu Khô Lâu... mà Hàn Thạc phát hiện mình đã trở thành chủ nhân lãnh tụ của bọn họ, hắc chẳng những phải thu xếp tất cả cho bọn họ, lại còn vì an nguy thực lực của bọn họ mà hao tổn tâm tư.

Do ma làm chủ, do ta làm chủ, ta chính là Ma chủ!

Âm thanh lớn vô biên bắt đầu vang vọng trong thần thức Hàn Thạc. Thần thức hắc giống như là một hải dương yên ả, lúc này lại bị tiếng nổ lớn này làm dấy lên cơn sóng gió động trời. Trong chốc lát, hải dương thần thức biến thành sâu xa vô tận, giống như trời sao mênh mông rộng lớn bao la, không vật gì, không người không thần nào có thể kháng cự!

Vạn vật là ma, vạn vật là ta, ta chính là ma, ta chính là vạn vật...

Đủ loại ý nghĩ kỳ dị hiện lên trong hải dương thần thức hắc, từng âm thanh lạ lẫm cứ vang vọng. Hải dương thần thức hắc dần dần đã xảy ra biến hóa, giống như bầu trời sao sâu xa có ngôi sao lóng lánh rực

rõ, chuyển động theo quỹ tích vĩnh viễn bất biến.

Dường như thần thức hắn đã hoá thành một vũ trụ thu nhỏ, cũng có vẻ như hắn và cả vũ trụ đã hòa hợp thành một thể...

Phía bên kia, Cam Đạo Phu kinh ngạc quan sát Hàn Thạc, cũng không biết trong lòng đang có tâm tư gì, ngơ ngác đứng đó không nhúc nhích, không ra tay công kích hắn, cũng không lập tức rút khỏi nơi này.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thạc mới hoàn toàn tỉnh lại.

Đột nhiên, hắn biết mình đã đạt tới cảnh giới Ma Chủ, chỉ có điều lực lượng trong cơ thể vẫn chưa tích lũy đến mức nhất định làm Ma thể thay đổi về chất, khiến thể xác và tinh thần cùng đạt thành cảnh giới Ma Chủ!

Cúi đầu liền thấy vừa rồi Ma thể còn đầy vết thương đã khôi phục sơ bộ, tuy rằng không bằng lúc ở cảnh giới cao nhất trước đó, nhưng cũng đã khôi phục năm thành Ma nguyên lực. Từ lúc người đầy vết thương, đến bây giờ chỉ trong thời gian ngắn đã khôi phục thương thế, còn khôi phục lực lượng đến hơn nữa, loại biến hóa này dọa cho hắn giật nảy cả người.

Đưa tay lên nhìn vào lòng bàn tay, làn da óng ánh như ngọc, hiện lên sự sáng bóng yêu dị, so với làn da nữ nhân còn hoàn mỹ hơn.

Nét vân tay rõ ràng, liếc mắt nhìn lại hình hoa văn trong lòng bàn tay hắn nắm chặt co duỗi không ngừng biến hóa, làm cho người ta có một loại mỹ cảm kỳ diệu...

- Thế này, thế này... - Hàn Thạc thì thà thì thảo, vẻ mặt đầy nét kinh ngạc không thể tin được.

- Bố Lai Ân.

Cam Đạo Phu lại mở miệng, mỉm cười, khi Hàn Thạc biểu tình đề phòng dôi về phía hắn, Cam Đạo Phu mới cười ha ha nói:

- Chúc mừng chúc mừng!

Hàn Thạc ngẩn ra, tâm thần chợt động, thân ngoại hóa thân sáu hệ hắn nỗ lực duy trì đột nhiên tách ra, hơn nữa mười ba hư ảnh thật lớn lại trở về hết trong Vạn Ma đỉnh lơ lửng giữa không trung. Vạn Ma đỉnh trôi về đến ngực hắn rồi biến mất, Hàn Thạc chậm rãi đứng lên, cổ quái dò xét Cam Đạo Phu, hỏi:

- Sao ngươi không đi?

Đối với tên Cam Đạo Phu này, Hàn Thạc dấu sao cũng cảm thấy không thoải mái lắm. Là một thống lĩnh Liệp thần giả phản bội Quang Minh thần, hắn chẳng những có được cây Thập tự do Quang Minh thần tự tay luyện chế, còn có thể lấy đủ lực lượng tín ngưỡng một tỷ tín đồ ngưng tụ thành “Hoàng kim thần thánh chiến giáp”, nhân vật này quả thật khiến cho người ta có phần hoài nghi rốt cuộc hắn có phải Liệp thần giả hay không.

Nhìn Cam Đạo Phu, Hàn Thạc theo bản năng cảm thấy có gì đó không bình thường, thần thức hắn ngưng tụ trên người đối phương nhưng cũng nhìn không ra sâu cạn của Cam Đạo Phu, cứ cảm thấy gã này hình như có ý đồ nào đó với mình, trên người cũng ẩn tàng loại lực lượng càng thêm cường đại. Tất cả những điều này đều là linh giác bản năng của Hàn Thạc.

- Ta vì sao phải đi? - Cam Đạo Phu cười phá lên, hỏi lại hắn.

Không biết Cam Đạo Phu rốt cuộc có ý đồ gì với mình, Hàn Thạc nghe hắn vừa nói như vậy liền hắc hắc cười lạnh, mười bảy thanh phi kiếm rút lên bay ra, Vạn Ma đỉnh trôi nổi lại một lần nữa đánh về phía Cam Đạo Phu.

Mặc dù chỉ khôi phục năm thành lực lượng, nhưng tâm cảnh đã đạt tới Ma Chủ, lực lượng mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma đỉnh của Hàn Thạc thi triển ra không yếu mà còn mạnh hơn. Sau khi thần thức cùng tâm cảnh hắn bắt gặp đột phá Ma Chủ, công kích bình thường cũng biến thành thần kỳ khó lường, hướng chỉ mười bảy thanh phi kiếm vốn đã lợi hại.

Hàn Thạc tin rằng với sức mạnh Cam Đạo Phu biểu hiện trước đó, mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma đỉnh này công tới thì cho dù là “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” cũng không ngăn được một kích như thế, e là sẽ lập tức khiến hắn bị thương.

Nhưng biểu hiện của Cam Đạo Phu lại có phần ngoài dự kiến của Hàn Thạc.

Đột nhiên, hắn giống như mặt trời chói chang phóng ra ánh sáng lóa mắt, một cỗ lực lượng thần thánh từ trên trời hạ xuống, nhập luôn vào trong cơ thể Cam Đạo Phu. Vốn biểu hiện chỉ có chút đẹp mắt, “Hoàng kim thần thánh chiến giáp” trên người Cam Đạo Phu giờ lại càng thêm dị quang, cây Thập tự hắn nắm trong tay đột nhiên bay lên, Quang Minh lực lượng thánh khiết từ nó vọt tới.

Bất luận là mười bảy thanh phi kiếm, hay là Vạn Ma đỉnh của Hàn Thạc vậy mà cũng không thể phá vỡ dị quang phòng ngự từ Cây Thập tự của Cam Đạo Phu.

Sắc mặt chợt biến đổi sợ hãi, Hàn Thạc thu hồi mười bảy thanh phi kiếm và Vạn Ma đỉnh lại, nhìn Cam Đạo Phu thật sâu, hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Đám Nội Tư Đặc sắp tới, ha ha, ngươi trông nom kỹ Hàn Hạo đi. - Cam Đạo Phu thu tay lại, cười tủm tỉm nhìn Hàn Thạc.

Hàn Thạc lại cả kinh, người dám gọi thẳng tên Nội Tư Đặc, cả Chúng thần đại lục chắc cũng không có mấy người. Tên Cam Đạo Phu này rốt cuộc là ai?

Quả nhiên, đối phương mới nói xong không bao lâu, không đợi Hàn Thạc đáp lời, Vạn Mệnh nữ thần và Tử Vong chủ thần đã cùng đến, đột nhiên hiện ra trước mặt hắn.

Nội Tư Đặc vừa xuất hiện, hai mắt liền lập tức ngưng tụ trên người Tiểu Khô Lâu đang ngồi trên Bạch cốt vương tọa, lắc đầu cười khổ nói:

- Thật không ngờ, ngay cả ta cũng bị lừa!

Vạn Mệnh nữ thần con ngươi như tinh không sâu xa liếc nhìn Hàn Thạc, rồi chợt liếc nhìn Hàn Hạo, cuối cùng mới đưa ánh mắt lại phía Cam Đạo Phu, lạnh nhạt nói:

- Ngươi làm gì thế?

Đối mặt Vạn Mệnh nữ thần, Cam Đạo Phu không như Hàn Thạc dự đoán cúi chào, thần sắc không hề câu nệ và khiếp đảm, vẫn cười ha ha nói:

- Ta chỉ cho hắn một chút áp lực, trợ giúp hắn tiến bộ nhanh hơn! Ha ha, ngươi cũng biết, thời gian của chúng ta cũng không nhiều, nhìn xem, dưới áp lực của ta, hắn không phải lại cường đại hơn rồi sao?

- Quang Minh thần, ngươi chính là Quang Minh thần! - Hàn Thạc sững sờ một lát rồi mới nhận thức ra, chợt thốt lên.

Cam Đạo Phu cười gật đầu, nói:

- Không sai, chính là ta, ta chỉ mượn thân thể Cam Đạo Phu thôi. Ha ha, Bồ Lai Ân à Bồ Lai Ân, ngươi thật đúng là lợi hại ngoài dự đoán của mọi người ha.

977. Chương 977: Thần Cách Mới

Đối phương vừa thừa nhận thân phận Quang Minh thần, hắn rất cực hiểu vì sao tất cả thống lĩnh Liệt thần giả đều đi hết mà gã kia dù đã chứng kiến lực lượng của mình vẫn dám lưu lại.

Chủ thần có được thần cách, so với kẻ được gọi là ngụy Chủ thần như Đạt Tạt còn cường đại hơn gấp trăm lần, cách gọi của hai người mặc dù gần giống nhau, nhưng lại không phải nhân vật cùng một cấp bậc!

Bọn Đạt Tạt e ngại lực lượng của Hàn Thạc, nhưng Quang Minh thần có được thần cách căn bản không lo lắng sẽ bị hắn xử lý.

- Quang Minh thần, Quang Minh thần, vì sao ngươi lại là thống lĩnh Liệp thần giả?

Hàn Thạc sắc mặt lạnh lùng, nói:

- Chẳng lẽ nói sự tồn tại của liên minh Liệp thần giả toàn bộ đều là kết quả các ngươi đã ngẫm đồng ý?

Vận Mệnh nữ thần bắt đắc dĩ gạt đầu, đưa tay đánh ra một tia lực lượng dao động kỳ dị. Lực lượng to lớn lập tức bao phủ khu vực này, bất luận là bầu trời hay là dưới lòng đất, không người nào có thể dò xét được bất cứ hành động nào ở nơi này.

- Liên minh Liệp thần giả tồn tại có nguyên nhân cả, nếu không, cái gọi là liên minh đã sớm bị chúng ta tiêu diệt! - Sau khi Vận Mệnh nữ thần phong tỏa toàn bộ khu vực, lúc này mới chậm rãi nói.

- Vì sao? - Hàn Thạc sững sờ hỏi.

Vận Mệnh nữ thần cười lạnh nhạt, không trả lời Hàn Thạc vấn đề này mà nhìn sang Quang Minh thần và Tử Vong Chủ thần bên cạnh, nói:

- Hai vị, ta nghĩ trước tiên chúng ta có thể nói chuyện của Thiên Không thành cho hẳn.

- Có thể, nhưng trước đó ta muốn mảnh thần cách của Hàn Hạo bị phá hủy! - Nội Tư Đặc hờ hững gạt đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Khô Lâu, nói với giọng điệu không thể thương lượng.

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc biến sắc:

- Ta mặc kệ các ngươi có ý đồ gì với ta, nhưng bất luận là ai dám động đến Hàn Hạo, ta sẽ đều không chết không ngừng với kẻ đó!

Nội Tư Đặc khinh thường liếc Hàn Thạc, nói về chế nhạo:

- Ngươi có thực lực đó sao?

Nói xong, thân hình hắn đột nhiên nhoáng lên, Tử Vong lực lượng thuần túy nhất trong thiên địa hiện ra trên người hắn. Vị Tử thần này đi về phía Hàn Hạo, một cỗ Tử Vong lực lượng vô cùng lớn nổi lên gây ra tất cả dị động xung quanh.

Lòng thẳm cả kinh, Hàn Thạc quát lớn:

- Ta thật muốn thử xem!

Nội Tư Đặc nói phải hủy diệt mảnh thần cách trên người Tiểu Khô Lâu. Nhưng mảnh thần cách kia đã dung hợp một thể với thân thể linh hồn hắn. Một khi nó bị phá hủy, cũng đồng nghĩa sẽ khiến Tiểu Khô Lâu tan thành tro bụi, hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Hàn Thạc tuyệt sẽ không cho phép loại tình huống này xuất hiện!

Cảm tình giữa hắn và Tiểu Khô Lâu thậm chí vượt qua tình nghĩa giữa hắn và mấy nữ nhân của hắn. Thời điểm còn hai bàn tay trắng, Tiểu Khô Lâu đã ở cùng hắn, trợ giúp hắn ngày ngày đổ rác, quét dọn vệ sinh, và đã trở thành một bộ phận không thể thiếu nhất của sinh mệnh hắn.

Không ai có thể động đến Tiểu Khô Lâu trước mặt hắn, Nội Tư Đặc cũng không ngoại lệ!

Thần thức chợt động tiến vào Vạn Ma đỉnh, mười ba thân ngoại hóa thân trong đó cùng lao ra. Từ sáu hệ lực lượng Tử Vong, Hủy diệt, Lôi điện, Hắc ám, Phong, Thủy, thân ngoại hóa thân lại trong nháy mắt bắt đầu chồng lên, thần chi lĩnh vực mới đột nhiên phóng ra.

Lúc này không giống lúc trước lực lượng thần thức hao hết, sáu hệ lực lượng chồng lên khá dễ dàng. Nhưng bởi vì Hàn Thạc vẫn chưa kịp nắm giữ lực lượng thần thức mới, chưa ổn định được tâm cảnh hiện nay nên hắn cũng chỉ có thể tạm thời nắm trong tay thân ngoại hóa thân hợp thành từ sáu hệ lực lượng.

Lực lượng mới hình thành này ngưng kết thành màn chắn, đột nhiên chặn trước người Hàn Hạo để ngăn cản lực lượng tập kích của Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc.

Đối mặt Chủ thần có được thần cách Tử Vong lực lượng, Hàn Thạc không che giấu tất cả sức mạnh, trong tích tắc bộc phát. Giờ phút này, thần thức tụ tinh hội thần (tập trung cao độ) khổng lồ chế tất cả, thần chi

lĩnh vực mới hình thành từ thân thể mới đặc thù dị thường, màn chắn như có sáu cổ lực lượng giống như nước chảy trên mặt.

-Ồ!

Vận Mệnh nữ thần thở nhẹ một hơi, có vẻ cực kỳ kinh ngạc với lực lượng mới này, quay đầu liếc nhìn Quang Minh thần hóa thân thành Cam Đạo Phu bên cạnh, hỏi:

- Thế này là xảy ra chuyện gì?

Cam Đạo Phu chỉ cười gượng, với câu hỏi của Vận Mệnh nữ thần cũng đành lắc đầu:

- Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ lực lượng ý nghĩa thâm ảo hần tu luyện cùng lực lượng vũ trụ chúng ta đã xảy ra một số biến hóa kỳ diệu, mới tạo thành loại dị thường này!

Dừng một chút, hần tiếp lời:

- Không cần quá lo lắng, cổ lực lượng mới này không hoàn mỹ, miễn cưỡng dung hợp lại cũng không thể phát huy được lực lượng quá cường hãn. Ha ha, tất cả vẫn trong vòng khống chế của chúng ta.

- Tất cả vẫn trong vòng khống chế sao?

Vận Mệnh nữ thần sắc mặt quái dị, lẩm bẩm:

- Lúc này mới chỉ là bắt đầu, lực lượng mới hần vẫn chưa hoàn toàn nắm được, nhưng một khi hần đã quen thuộc, ta nghĩ uy lực sẽ giống như chúng ta. Bố Lai Ân này thật khiến người ta chờ mong, lại thêm lo lắng...

Thanh âm Vận Mệnh nữ thần tuy nhỏ, nhưng Cam Đạo Phu là loại người nào, sao lại không nghe rõ lời bà ta nói.

Sắc mặt quái dị, hần tựa hồ cũng biết chỗ bất phạm của Hàn Thạc, ánh mắt lập lòe, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Ngay tại lúc này, lực lượng từ Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đã giáng xuống màn chắn Hàn Thạc ngưng kết từ sáu hệ lực lượng. Không thể không nói, sức mạnh Chủ thần có được thần cách hơn xa nguy Chủ thần.

Tử Vong lực lượng của Nội Tư Đặc vừa đến màn chắn, Hàn Thạc liền cảm thấy một cổ khí tức Tử Vong nguyên tố vô cùng vô tận. Tử Vong lực lượng này dường như ngưng kết Tử Vong nguyên tố từ vài vị diện, lực lượng cường hãn vượt xa cái gọi là Chủ thần!

Dưới cổ lực lượng không thể địch nổi của Nội Tư Đặc, màn chắn Hàn Thạc ngưng kết từ sáu hệ lực lượng còn chưa hoàn toàn nắm giữ chống đỡ vô cùng miễn cưỡng, mỗi một khắc như đều có thể bị xé rách phá hủy.

Chủ thần có được thần cách, chẳng những có thể triệu tập lực lượng Tử Vong nguyên tố thuần túy nhất trong đất trời, thân thể bọn họ chính là một thể năng lượng cực lớn, trong cơ thể ẩn chứa tinh hoa bản hệ lực lượng hàng tỉ năm, loại uy lực to lớn này người bình thường sao có thể tưởng tượng nổi.

Nếu không phải Hàn Thạc hình thành thân ngoại hóa thân mới, dung hợp từ sáu hệ lực lượng lại với nhau, chỉ sợ không thể ngăn cản một lần công kích của Nội Tư Đặc.

Thần thức lực lượng lộ ra từng tia mắt thường khó thấy, dung hợp với thân ngoại hóa thân mới, thần chỉ lĩnh vực mới không ngừng hội tụ các hệ lực lượng lên trên màn chắn, sắc mặt Hàn Thạc nom khá tái nhợt.

-Ồ, không tệ, ngoại trừ Chủ thần có được thần cách, vẫn chưa ai có thể chặn được ta thời gian dài như vậy đâu! - Nội Tư Đặc kinh ngạc thốt, chợt gia tăng Tử Vong lực lượng, gây áp lực lớn hơn nữa lên màn chắn.

- Phụ thân! - Tiểu Khô Lâu hét lớn.

Hần và Hàn Thạc tâm linh tương thông, tự nhiên đã nhận ra dị thường của thần thức Hàn Thạc. Hần biết cha mình gần như đã tiêu hao sạch linh hồn lực lượng mới hồi phục để cứu mình.

Ma nguyên lực mất đi sau có thể phục hồi lại, nhưng linh hồn lực lượng một khi tiêu hao, muốn khôi phục sự khó khăn nào phải bình thường. Khi tu luyện Tử Vong lực lượng và Ma công, Tiểu Khô Lâu vô cùng rõ ràng điểm này, cho nên khi biết Hàn Thạc liều mạng vì mình, hắn bắt đầu trở nên luống cuống.

Đột nhiên, hư ảnh Vong hồn bia cực lớn hiện ra, Tiểu Khô Lâu dùng hết tất cả lực lượng, hội tụ Ma công khổ tu trong cơ thể và lực lượng cốt thứ trong tay lại, ý đồ nhân cơ hội lao ra liều chết với Nội Tư Đặc!

Ánh sáng bị che lại, rồi từ Vong hồn bia chợt bắn ra. Tử Vong lực lượng, cùng lực lượng Ma công va chạm giao hòa với nhau, phóng ra ánh sáng chói lọi.

“Đinh linh linh! Đinh linh linh!”

Âm thanh trong trẻo vang lên từ Vong hồn bia. Bỗng dưng, Vong hồn bia phát sinh dị biến, hóa thành một dị vật kỳ diệu hình thoi trong suốt lóng lánh. Dị vật xoay tròn không ngừng, phóng ra lực lượng mặt trái Tử Vong, trong đó như có vô cùng vô tận oán hận, tà ác.

- Nội Tư Đặc, dừng tay! - Vận Mệnh nữ thần quá nhỏ, Vận Mệnh kính rời tay bay ra, chịu ảnh hưởng quỹ tích Vận Mệnh sao động xuất ra.

Nội Tư Đặc ánh mắt run lên, Tử Vong lực lượng trên người đột nhiên thu liễm, lập tức thối lui đến bên cạnh Vận Mệnh nữ thần, khá tức giận hỏi bà ta:

- Vì sao? Trên người tiểu tử kia có mảnh thần cách, ta quyết không cho phép sự tồn tại uy hiếp đó có thể thay thế ta.

...

Vận Mệnh nữ thần cũng không trả lời vấn đề của Nội Tư Đặc, mà chuyên chú nhìn tinh thể kỳ dị chuyển động quay tròn trước ngực Tiểu Khô Lâu, sắc mặt khó có thể tin nổi.

Cam Đạo Phu há hốc miệng, biểu tình hoảng hốt, lảo đảo:

- Làm sao có thể? Làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Theo ánh mắt Vận Mệnh nữ thần, Quang Minh thần, Nội Tư Đặc cũng nhìn về phía Hàn Hạo. Đột nhiên, thần tình hắn biến thành sợ hãi, thất thố quát:

- Đây là, đây là...?

Nặng nề gập đầu, Vận Mệnh nữ thần khẳng định:

- Đây là lực lượng thần cách, trên người hắn không ngờ lại có thể hình thành một viên tân thần cách!

Lời vừa dứt, Hàn Thạc ở bên kia còn chưa buông tay, đau khổ chống đỡ chợt cả kinh, đồng dạng lả lù nhìn Hàn Hạo, sự kinh ngạc và kỳ quái không sao nói hết.

Thần cách! Không phải mảnh thần cách!

Trước ngực Tiểu Khô Lâu, nào ngờ lại sinh ra một thứ không thể tin nổi nhất, huyền ảo nhất, khó lường nhất ở vũ trụ này!

Trên Chúng Thần đại lục, mười hai đại Chủ thần sở dĩ ngự trị trên tất cả, không phải bởi vì thiên phú bọn họ dị bẩm, không phải bởi vì thanh danh bọn họ hiển hách, cũng không phải bởi vì bọn họ sống quá lâu. Mà bởi vì mỗi người trong số đó đều nắm giữ một viên thần cách!

Không sai, đúng là thần cách! Viên thần cách ấy làm bọn họ trở thành tồn tại cao nhất vũ trụ này. Chủ thần có được thần cách, chính là hóa thân vô địch, chính là truyền thuyết bất bại!

Mà hôm nay, trên người Hàn Hạo vậy mà lại hình thành một viên tân thần cách, điều này ý nghĩa là gì?

Nội Tư Đặc, Vận Mệnh nữ thần, Cam Đạo Phu, Hàn Thạc, thậm chí chính Tiểu Khô Lâu cũng đều tròn mắt.

Thần cách mới này là từ hệ nào?

Trong lòng mấy người đồng thời hiện lên một câu hỏi như vậy.

978. Chương 978: Triển Vọng

Viên thần cách mới này dường như chính là căn nguyên sức mạnh mặt trái trên thế gian, không ngừng hấp dẫn đủ loại lực lượng tự do phân tán, tập hợp chúng lại một chỗ, để Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo sử dụng.

Hàn Hạo ngồi thẳng lưng trên Bạch cốt vương tọa, thần cách hình thoi trước ngực quay tròn một vòng, rồi đột nhiên ẩn vào trong đầu hắn, được thần hồn hắn bao bọc lại, cùng thần hồn hắn hợp thành một thể.

Bạch cốt vương tọa trong nháy mắt phóng ra ánh sáng nhu hòa của ngọc. Không biết có phải chịu ảnh hưởng của thần cách mới không, nó dường như cũng đã xảy ra biến hóa nào đó không rõ...

Hàn Thạc đứng cách Tiểu Khô Lâu không xa, vẻ mặt hoài nghi, cũng không rõ vì sao trên người Hàn Hạo lại xảy ra loại biến hóa không thể tin nổi này.

Viên thần cách ý nghĩa gì, Hàn Thạc cũng không rõ lắm, nhưng từ địa vị mười hai đại chủ thần ở Chúng Thần đại lục, hắn như có cảm giác mừng rỡ như điên.

Từ trên người Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc cảm ứng thấy một cỗ khí tức quen thuộc lại có chút xa lạ. Cỗ lực lượng mới kia uy lực như thế nào hắn tạm thời không rõ lắm, nhưng từ biểu hiện của Vận Mệnh nữ thần, Quang Minh thần và Tử Vong chủ thần, có thể xác định thần cách mới đã thật sự hình thành.

- Vì sao, vì sao lại có thần cách mới sinh ra? - Cam Đạo Phu thì thào tự nói, nụ cười hòa nhã trước nay biến mất, thay vào đó là sự mờ mịt.

- Chẳng phải truyền đời bắt đầu lúc ban sơ, cũng chỉ sinh ra có mười hai viên thần cách thôi sao? Ngàn vạn năm trôi qua, ta chưa từng nghe nói còn có thần cách mới tồn tại? - Tử Vong chủ thần Nội Tư Đặc tương tự cũng ngỡ ngàng, kinh ngạc nhìn Vận Mệnh nữ thần, hình như muốn nghe bà ta đưa ra một giải thích hợp lý.

Tuy nhiên Vận Mệnh nữ thần lúc này cũng đang ù ù cạc cạc, sao có thể trả lời vấn đề của hắn được.

Sững sờ một hồi, Vận Mệnh nữ thần sắc mặt cổ quái cười gượng:

- Các ngươi đừng nhìn ta, ta cũng không biết vì sao còn có thể có thần cách mới sinh ra. Vận Mệnh Hàn Hạo này ta cũng không thể nắm giữ. Sự tồn tại của hắn đã thoát ly nhận thức của ta với vũ trụ này. Ta không biết trường hợp ngoại lệ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

- Làm sao bây giờ? - Nội Tư Đặc trầm mặc hồi lâu chợt hỏi.

Vận Mệnh nữ thần cũng không trả lời ngay vấn đề của Nội Tư Đặc, mà đưa ánh mắt trí tuệ sang hai phụ tử Hàn Thạc, Hàn Hạo, bộ dạng trầm tư suy nghĩ.

Hồi lâu sau, bà ta mới ngưng trọng lên tiếng:

- Nội Tư Đặc. Thần cách mới của Hàn Hạo đã sinh ra. Ta thấy ngươi bất tất phải lo lắng hắn sẽ cướp lấy viên Tử Vong thần cách của ngươi. Hai phụ tử bọn họ chắc là sẽ có chỗ trợ giúp chúng ta về sau. Hiện tại ta cảm thấy chúng ta trước tiên nên rời đi!

Tử Vong chủ thần ngạc nhiên nhìn Hàn Hạo thật sâu, mắt lóe hào quang không ngừng.

Còn Tiểu Khô Lâu như lâm đại địch, quan sát Nội Tư Đặc phía đối diện, sợ tên này này sẽ liều lĩnh xuất thủ đối phó hắn.

Tuy rằng trong thần hồn có thêm một thứ vô cùng đặc thù, nhưng Hàn Hạo cũng chưa nắm giữ phương pháp vận dụng thần cách, lúc này khó mà phát huy tác dụng thật sự của nó. Thời điểm này Nội Tư Đặc nếu như bất chấp tất cả đối phó hắn, rất hiển nhiên Hàn Hạo không phải đối thủ.

Sắc mặt Hàn Thạc cùng mười hai thân ngoại hóa thân đều dè dặt chuẩn bị, một khi Nội Tư Đặc thật muốn xuất thủ, hắn sẽ lập tức cản hắn lại.

- Nội Tư Đặc, có một số việc không phải ba người chúng ta có thể quyết định. - Ngay lúc này, Cam Đạo Phu bỗng nhiên nhẹ giọng cất tiếng.

Tử Vong chủ thần liếc nhìn hắn, đoạn khe khẽ gật đầu nói:

- Trước khi đi Thiên Không thành, chúng ta còn có một trận chiến, nếu ngươi còn dám dùng cái thân thể thối nát này, ta sẽ diệt phần thần ấn này của ngươi.

Nói xong Nội Tư Đặc lại liếc xéo Hàn Hạo, khế hừ một tiếng rồi không nói gì thêm, quay sang Vận Mệnh nữ thần gật đầu liền bỏ đi luôn.

Đến khi Nội Tư Đặc biến mất, Vận Mệnh nữ thần mới khế nhú mày, nói với Cam Đạo Phu:

- Ngươi không nên can thiệp nhiều vào chuyện liên minh Liệp thần giả, cũng đừng có chiếm cứ ý thức của Cam Đạo Phu, liên minh Liệp thần giả tồn tại có sự tất yếu của nó, nhưng không cần ngươi dẫn dắt.

Quang Minh thần vừa nghe Vận Mệnh nữ thần nói như vậy, sắc mặt nghiêm nghị lại, do dự một lát mới cười đáp:

- Ta biết nên làm thế nào, không cần ngươi nhắc nhở dư thừa. Chờ ta rời khỏi nơi này, Cam Đạo Phu sẽ biến mất vĩnh viễn, không bao giờ xuất hiện ở Chúng thần đại lục nữa.

Vận Mệnh nữ thần mỉm cười, gật đầu, nói:

- Vậy là tốt rồi.

Quang Minh thần lại liếc nhìn hai cha con Hàn Thạc, Hàn Hạo, trầm ngâm một lát mới cười ha ha nói với hai người:

- Trước khi Thiên Không thành mở ra, trận chiến chúng thần mới không thể tránh khỏi. Hai vị, ta đại biểu Quang Minh thần vực, Sinh Mệnh thần vực, Thủy thần vực mời các người gia nhập, ha ha, các người không phải vội vã cự tuyệt hoặc trả lời ngay, cứ từ từ cân nhắc.

- Ta muốn giết một trong tam đại thủ vệ của ngươi, Cổ Nhĩ! - Hàn Thạc thấy Quang Minh thần có vẻ sắp đi, đột nhiên nhớ tới khẩn cầu của Mạch Kim Lợi, mở miệng nói.

Quang Minh thần sửng sốt, cổ quái nhìn Hàn Thạc, hồi lâu sau mới nhú mày nói:

- Cổ Nhĩ theo ta nhiều năm, sinh mệnh hắn chỉ có ta mới có thể làm chủ. Nếu Cổ Nhĩ chết, ta sẽ coi như ngươi cự tuyệt ý tốt của ta, ngươi tự thu xếp đi.

Nói xong, Quang Minh thần khom người thi lễ với Vận Mệnh nữ thần, chậm rãi đi ra bên ngoài. Khi hắn đi đến bên cạnh bà ta, đột nhiên dừng thân, đoạn nhẹ giọng nói một câu:

- So với Hàn Hạo có được thần cách, ta càng lo lắng thẳng cha nó có thể dung hợp mười hai hệ lực lượng. Thần cách chúng ta đều có, lực lượng ra sao chúng ta ít nhất cũng biết rõ, nhưng đây lại là lực lượng hoàn toàn xa lạ, lại khiến người khác không thấy đấy, ngươi tốn tâm tư chút, đừng để đến lúc khó xong việc!

Sau khi nói hết lời, Quang Minh thần không dừng lại nữa, lập tức ly khai.

Đoạn lời nói cuối của Quang Minh thần với Vận Mệnh nữ thần không hề có ý giấu diếm, hai cha con Hàn Thạc, Hàn Hạo đứng ở cách đó không xa cũng nghe thấy rõ ràng. Từ ý tứ của Quang Minh thần, Hàn Thạc biết bao gồm cả Vận Mệnh nữ thần, cái gọi là Chủ thần mười hai đại thần cách hắn đều có ý đồ với hắn. Còn về phần bọn họ muốn mình làm cái gì, Hàn Thạc tạm thời vẫn không rõ ràng lắm.

Sau khi Tử Vong chủ thần, Quang Minh thần biến mất, Vận Mệnh nữ thần cười nhẹ, điềm đạm nói:

- An Đức Lệ Na ở chỗ ngươi ta vô cùng yên tâm, hy vọng ngươi đối đãi chiếu cố nó thật tốt. Ừm, ta còn có chuyện cần xử lý, chờ thời gian thích hợp, ta sẽ tự tìm ngươi, nói cho ngươi một số chuyện ngươi muốn biết.

Đối với Vận Mệnh nữ thần, Hàn Thạc thật sự không biết là nên nói cái gì. Hiển nhiên hắn biết bà ta có chuyện gì giấu diếm mình, cũng biết bà ta có kỳ vọng với mình, nhưng Vận Mệnh nữ thần không nói rõ tỉ mỉ tình huống cho hắn, hắn cũng không thể biết rõ chân tướng.

Hàn Thạc đoán sự tình có liên quan với Ma tôn, và Ma công mình tu luyện. Trên người mình, ngoại trừ điểm đặc thù này ra, quả thật hắn không tìm thấy cái gì có thể khiến Vận Mệnh Chủ thần có thần cách thấp thỏm.

Hàn Thạc cũng không mở miệng nói thêm cái gì với Vận Mệnh nữ thần, trơ mắt nhìn bà ta biến mất mà vẫn chưa phát biểu một chút ý kiến của mình.

Vận Mệnh nữ thần cũng đã đi, đồng hoang tàn Ma Ấn cốc chỉ còn lại có cha con Hàn Thạc, Hàn Hạo.

Trải qua trận chiến này, cả hai đều đột phá lực lượng. Tâm cảnh Ma công Hàn Thạc tiến giai đến cảnh giới Ma chủ, dung hợp trăm ngàn ma đầu biến thành thân ngoại hóa thân của mười ba hệ lực lượng, chúng lại còn có thể dung hợp thêm lần nữa, mỗi một lần dung hợp lực lượng đều tăng mạnh.

Mà Hàn Hạo cũng xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, vậy mà lại hình thành một viên thần cách mới ở trên người. Bảo vật này có thể khiến hắn đứng đầu trên đỉnh cấp thần linh, loại đột phá này nào phải đơn giản như lượng biến đổi thành chất như vậy!

Lúc này, hai cha con đưa mắt nhìn nhau, nhưng thật ra lại không có nhiều suy nghĩ về biến hóa thân thể mình, mà nhìn Ma Ấn cốc thành phế tích trong lòng rất buồn bã. Đám Cát Nhĩ Bá Đặc, Huyết Linh, Bác Lan Tư cũng không biết đã đi đến chỗ nào, Hàn Thạc khá lo lắng cho an toàn của bọn họ.

- Phụ thân, Ma Ấn cốc bị hủy rồi. - Nửa ngày sau, Hàn Hạo đột nhiên lên tiếng.

Gật đầu, Hàn Thạc cười nói:

- Bị hủy thì xây lại là được, phá xong rồi lập, mỗi một lần xây lại đều sẽ có biến hóa mới. Lần này xây dựng lại Ma Ấn cốc, ta sẽ vận dụng lực lượng trước mặt, dời núi lấp biển vòng ngoài Ma Ấn cốc, bố trí một Cửu địa huyền âm tụ linh trận siêu lớn, sử dụng lực lượng cường đại nhất thay đổi thiên địa nguyên khí Chúng thần đại lục, cho Ma Ấn cốc ta sử dụng!

Năm đó lúc ở Kỳ Áo đại lục, Ma tôn ngay trong lòng đất bố trí Cửu địa huyền âm tụ linh trận. Chính vì tác dụng của trận pháp này mới làm Kỳ Áo đại lục tạo nên Ngũ Hành tuyệt địa, làm đại lục này phát sinh đủ loại dị biến, khiến linh hồn Hàn Thạc có thể từ vũ trụ khác mà đến.

So với Kỳ Áo đại lục, thiên địa nguyên khí Chúng Thần đại lục còn đậm hơn gấp trăm lần. Ở chỗ này mà bố trí một Cửu địa huyền âm tụ linh trận siêu lớn, Hàn Thạc chẳng những có thể cung cấp lực lượng cuộn cuộn không dứt cho Ma Ấn cốc, mà còn có thể lợi dụng nguyên khí gột giữa Ma thể mình, ngưng tụ thiên địa nguyên khí khiến Ma thể Ma nguyên lực tích tụ từng chút một, dẫn đến tâm cảnh và thân thể mình thực sự cùng đạt tới cảnh giới Ma chủ.

Chỉ cần Ma thể và tâm cảnh mình cùng đạt tới cảnh giới Ma chủ, hắn tin tưởng cho dù đối mặt mười hai đại Chủ thần có được thần cách tồn tại hàng tỉ năm, cũng có hy vọng chiến thắng. Ngoài ra, hắn còn có mười ba đại thân ngoại hóa thân có thể không ngừng dung hợp, trong khi đó lực lượng sáu thân ngoại hóa thân dung hợp hắn đã có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của Nội Tư Đặc.

Một khi cả mười ba đại thân ngoại hóa thân đã thấu hiểu, dung hợp lại cùng nhau, đến lúc đó, phối hợp bản thể cảnh giới Ma chủ, cả Chúng thần đại lục này còn ai có thể là đối thủ của hắn?

979. Chương 979: Chinh Đốn

Đầu tiên, hắn phải làm rõ tình trạng Vùng đất hỗn loạn trước mắt, tìm được bọn Bác Lan Tư, Huyết Linh, Phỉ Bích, bảo đảm bọn họ an toàn. Tiếp theo, hắn cần đến Thâm cốc, xem tình trạng bên đó hiện nay thế nào, còn phải tìm hiểu tên Thái Nhĩ đang mất tích rốt cuộc đã giở âm mưu quỷ kế gì.

Cuối cùng, hắn phải xây dựng lại Ma Ấn cốc, biến đồng hoang tàn này thành Cửu huyền âm tụ linh trận cực lớn.

Những việc trước mắt Hàn Thạc quá nhiều, hắn phải đi từng bước, làm từng bước, không có thời gian lãng phí ở chỗ này.

Hiện nay Tiểu Khô Lô đột nhiên có được thần cách, có lẽ vẫn chưa chân chính nắm giữ lực lượng thần cách, không thể phát huy sức mạnh lớn nhất của nó. Nếu giờ chống lại loại nguy Chủ thần như La Cách, Thái Nhĩ lần nữa, Hàn Thạc tin rằng Hàn Hạo chắc sẽ giải quyết thoải mái.

Bởi vậy, hần an bài Tiểu Khô Lâu lập tức tới ngọn núi chỗ từng bức chết quá nửa thủ hạ của ba tên Đạt Táp, Đạt Cách Mã, A Sắt Nhĩ Tư Đặc, triệu tập thủ hạ Liệp thần giả của hần, gắng hết sức điều tra rõ ràng tình trạng Vùng đất hỗn loạn hiện nay, truy tìm tung tích hai kẻ Thái Nhĩ, La Cách, đồng thời lưu ý các thống lĩnh Liệp thần giả rời đi.

Hàn Hạo hiện nay vô cùng tự tin, có được thần cách hần ở Vùng đất hỗn loạn hay Chúng thần đại lục đều đứng trên đỉnh cao nhất. Theo an bài của Hàn Thạc, hần rời đi rất nhanh, từ mặt đất xé rách tiến về nơi cần đến.

Thần thức phóng ra, Hàn Thạc bằng vào liên hệ mỏng manh giữa Ngũ Hành giáp thi, lại tiến vào một khu vực khác.

Tâm cảnh hần đã đạt tới Ma chủ, thần thức giống như hải dương rộng lớn mạnh mẽ vô biên vô hạn, tùy theo tâm ý hần có thể như tấm gương sáng chiếu rọi các loại kỳ quan, tia liên hệ yếu ớt giữa Ngũ Hành giáp thi được khuếch đại vô hạn, rất nhanh hần đã xác định được vị trí Ngũ Hành giáp thi.

Hốt nhiên Hàn Thạc cảm thấy theo tâm cảnh đề cao, cả thần thức hần đều thay đổi không giống với trước kia. Khi hần triển khai thần thức, dường như mỗi một linh hồn dao động của sinh linh tại Vùng đất hỗn loạn hần đều có thể mơ hồ nhận thấy. Thực lực của nhân vật càng mạnh, từ trường sinh mệnh càng cường hãn, thì càng bị hần dễ dàng cảm ứng được.

Dần dần, rất nhiều cổ khí tức cường đại mà phân tán nhập vào lòng Hàn Thạc. Trong đó có mấy cổ khí tức hần vô cùng quen thuộc. Có Thái Nhĩ, cũng có La Cách. Gần hần nhất là Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư...

Trong lòng lập tức thông suốt, Hàn Thạc nhếch miệng cười, có cảm giác kỳ diệu khi nắm giữ thiên địa.

Tâm cảnh mới vẫn chưa hoàn toàn củng cố lại, hần đã cảm nhận được chỗ kỳ diệu, nhận thấy cảnh giới Ma chủ quả nhiên vô cùng cường đại. Chỉ đơn giản biến hóa thần thức đã làm hần như đứng đầu vạn vật, thấy rõ từng ly từng tí chung quanh.

Thoáng cân nhắc, Hàn Thạc quyết định trước tiên đến chỗ hai người Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư, bắt đầu tập hợp lực lượng trong tay mình lại một lần nữa.

Thần thức vừa động, hần đã lảng không đi mất. Bằng vào cảm ứng khí tức với hai người Tát Lạp Tư, với tốc độ mắt thường khó thấy vút đi trên cao, rất nhanh hần đã xuất hiện bên cạnh một cái hàn đàm.

- Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư. Xuất hiện đi. - Mỉm cười, Hàn Thạc nói với một thạch bích nứt vỡ phía sau hàn đàm.

Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư ngồi ở trong khe hở thạch bích điều tức, đang lo lắng Hàn Thạc có thể trốn thoát khỏi đám người Cam Đạo Phu hay không, vừa nghe được giọng nói hần vang lên thì đồng thời vui vẻ, vội vàng chui ra khỏi khe hở thạch bích.

- Bố Lai Ân, người không sao chứ? - Tát Lạp Tư nhe răng cười, biểu lộ chân tình.

Ngõa Tây Tư không khéo nói chuyện, chỉ đưa đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng đảo qua đảo lại trên người Hàn Thạc, tựa hồ muốn xem xét hần có bị thương thể nào không chứ không phải đang gượng cười.

Gặp lại hai người, Hàn Thạc cảm thấy có phần kỳ dị. Lúc mới đến Vùng đất hỗn loạn, không thân thiện nhất với hần cũng chính là hai người này. Giữa hần và Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư cũng đã xảy ra một số chuyện không vui vẻ gì, thậm chí đánh nhau sống chết thiếu chút nữa có một bên tử vong.

Nhưng hôm nay, quan hệ hòa hợp nhất lại là bọn họ. Sở dĩ như vậy hoàn toàn là vì hai người tuy rằng tính tình không tốt, tâm cao khí ngạo, nhưng đối nhân xử thế chân thành, không giống cái loại Áo Tác Ai, La Cách, Thái Nhĩ, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm.

- Ha ha, ta không sao.

Cười nhìn hai người, Hàn Thạc nói:

- Nhưng nguy cơ của Vùng đất hỗn loạn vẫn chưa được giải trừ, liên minh Liệp thần giả vẫn chưa rời khỏi đây. Ừm, ta trước đi tìm người Hàn gia chúng ta, an bài ổn thỏa cho bọn họ rồi sau đó chúng ta cùng tới

Thâm cốc. Ta cảm thấy bọn Thái Nhĩ, La Cách đang ở ngay quanh đó, còn có lực lượng cuối cùng trong tay bọn chúng đều ở đó. Xem ra hai tên này chắc sẽ có hành động.

- Người nói bây giờ nên làm sao thì cứ làm như vậy!

Tát Lạp Tư ha ha cười, có vẻ vô cùng sáng khoái, nói:

- Trước trận chiến này, Tát Lạp Tư ta tin tưởng ánh mắt mình không sai, người và Thái Nhĩ, La Cách không giống nhau, chỉ có người mới có thể khiến ta tin phục như vậy!

Ngõa Tây Tư tịnh không giống như Tát Lạp Tư, trong lòng có cái gì là nói toạc móng heo ra, nhưng sau khi nghe một hồi, hắn nghiêm nghị gật đầu, xem ra cũng tán thành với cách nói của Tát Lạp Tư.

Hai người tuy rằng không hề thề nguyện sẽ đi theo Hàn Thạc, nhưng thái độ này đã đủ để chứng minh bọn họ về sau ở Vùng đất hỗn loạn chắc chắn sẽ tôn Hàn Thạc làm chủ, sai đâu đánh đó. Từ nay về sau, ở Vùng đất hỗn loạn, Hàn Thạc sẽ hoàn toàn thay thế được La Cách, Thái Nhĩ, trở thành quân chủ độc nhất vô nhị!

Thâm cốc.

Thâm cốc hiện nay sớm đã không còn rộn ràng nhộn nhạo như trước kia, chẳng những mấy đại quân chủ rút cơ nghiệp khỏi Thâm cốc, mà những cửa hàng vẫn kiếm sống nơi đây phần lớn cũng đóng cửa.

Đến lúc này còn ở Thâm cốc thì đều là người đã không còn đường lui, không chỗ trốn tránh.

Tất cả đều biết, lúc này toàn bộ các khu vực tại Vùng đất hỗn loạn đều đang trong tình trạng giết chóc. Liên minh Liệp thần giả hung tàn, chẳng những người đông thể mạnh, hơn nữa cao thủ đứng đầu như mây. Mặc dù đám bán rong hay cửa hàng trước kia có sợ hãi mấy đại quân chủ đến mấy, cũng đều không thấy được bọn họ có thể chống đỡ được thế lực khổng lồ từ các đại thần vực đến.

Trước kia Thâm cốc bảo đảm cho an nguy của chúng nhân, nhưng hiện tại nó không hề bảo đảm được chút nào. Theo tin tức của đám Phong Linh của Vùng đất hỗn loạn truyền đi, liên minh Liệp thần giả rất hiển nhiên hoàn toàn chiếm ưu thế. Dưới tình huống này người còn ở lại Thâm cốc lòng càng hoảng sợ, nếu không phải bọn họ vốn là tội phạm truy nã của mười hai đại thần vực, thật sự không còn chỗ nào có thể dung thân, nhất định sẽ bắt chấp tất cả rời khỏi vùng đất thị phi này.

Hầu hết cửa hàng Quân vương trong Thâm cốc đều đã đóng cửa, chỉ duy nhất một nhà còn miễn cưỡng treo chiêu bài - Thiên Cơ được tề.

Trong khoảng thời gian này, chủ nhân các cửa hàng khác còn lưu lại Thâm cốc đã xem Thiên Cơ được tề trở thành một địa điểm chính thu thập tin tức. Chủ nhân cửa hàng chuyên môn chế tác độc dược tề tại thời điểm này cũng bắt kể tính toán tiền nong, thỉnh thoảng dạo qua đây, thu thập một số tin tức từ cửa hàng duy nhất này.

Lúc này trấn giữ Thiên Cơ được tề chính là A Khắc Lợi, gã Hàn Thạc quen sớm nhất ở Chúng thần đại lục, ở phương diện tu luyện Hủy diệt lực lượng đã đến Thượng vị thần sơ kỳ. A Khắc Lợi lòng mang chấp niệm, trên phương diện tu luyện lực lượng áo nghĩa tốc độ cực kỳ nhanh, nhờ vào thần tình hắn và Hàn Thạc thu hoạch được, còn cả lực lượng của Hàn gia, A Khắc Lợi điên cuồng tu luyện, Hủy diệt lực lượng không ngừng đột phá.

Ban đầu Hàn Thạc không muốn để A Khắc Lợi lại Thâm cốc, nhưng thẳng cha này lại nói địa phương càng nguy hiểm càng dễ làm tâm cảnh hắn đạt tới cảnh giới cao. Hắn lại còn muốn giây phút nào cũng cảm thụ sâu sắc loại nguy cơ tùy thời sẽ bị người khác hủy diệt, kiên trì muốn ở lại Thiên Cơ được tề trong Thâm cốc.

- Nói với những tên đó, tất cả độc dược tề sư gia nhập Hàn gia, ta có thể cam đoan bọn họ an toàn vượt qua cửa này. - A Khắc Lợi gác chân, lưng dựa vào một cái ghế da thú rộng rãi thoải mái, trong tay cầm một chùm nho trong suốt long lanh, vừa ngửa đầu chén, vừa nói với một lão giả đối diện.

- A Khắc Lợi đại nhân, bên ngoài lòng người hoảng sợ, vùng gần Thâm cốc nhất thường xuyên có người lạ thoáng hiện, xem ra liên minh Liệp thần giả sẽ giết đến đây. Chẳng những bọn họ sợ, mà chúng ta cũng sợ.

A Khắc Lợi đại nhân, chúng ta có phải nên tránh đầu sóng ngọn gió trước đã hay không? - Lão giả lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói.

Hắn chính là một được tề sư được Hàn Thạc chiêu mộ thời điểm ở Không Linh thành, chiến đấu không phải là sở trường của hắn. Dưới tình trạng hiện nay, bất cứ kẻ nào cũng đều nhìn ra được Thâm cốc không hề an toàn, ngay cả khi năm đó Hàn Thạc rời đi cũng dẫn tình huống không tốt có thể tự động rút lui, chỉ có A Khắc Lợi này nhắm mắt làm ngơ, cứ như không hề biết tình trạng Thâm cốc, không thêm để mắt tới uy hiếp của liên minh Liệp thần giả.

- Sợ cái b***!

A Khắc Lợi nhỏ hột nho cuối cùng ra, điềm nhiên như không nói:

- Người nói cho độc được tề sư bên ngoài, Hàn gia Bố Lai Ân đã nói, chỉ cần bọn họ về sau toàn bộ làm việc cho Thiên Cơ được tề, Hàn gia chúng ta cam đoan sinh mệnh bọn họ được an toàn!

- Chúng ta, chúng ta lấy cái gì cam đoan? - Lão giả lắc đầu, cảm thấy A Khắc Lợi này nhất định điên rồi.

Hừ lạnh một tiếng, A Khắc Lợi trả lời:

- Liên minh Liệp thần giả ở Ma Ẩn cốc đã chịu tổn thất nặng, các đại thống lĩnh Liệp thần giả đều chạy trốn khỏi đó, ta thấy thời gian bọn hắn rời khỏi đây không còn xa. Thời đại La Cách, Thái Nhĩ đã qua, từ nay về sau, toàn bộ Vùng đất hỗn loạn đều thuộc về Hàn gia chúng ta, điểm này không ai có thể thay đổi được!

- Người, người nói xằng bậy? - Lão giả ngạc nhiên, hắn không thể tin được lời A Khắc Lợi nói. Mấy ngày qua gã này không phải ăn nhiều, thì là say xỉn, cả ngày điên điên khùng khùng nói mê sảng, không có gì có thể tin được.

- Ngu ngốc, người không biết trong tay nhân vật trọng yếu Hàn gia chúng ta có không gian ma pháp kính sao?

A Khắc Lợi khinh thường liếc xéo hắn, đứng dậy khỏi cái ghế tựa, rồi tự mình đi ra ngoài, miệng thì thầm:

- Hay là thừa dịp này trước tiên bức cái đám này đi vào khuôn khổ, một khi đã không còn nguy hiểm, bọn hắn lại khó nói...

980. Chương 980: Mua Chuộc Lòng Người

Lúc tuổi trẻ Kiều Khắc vẫn chỉ là thiếu gia một đại gia tộc tại Thủy thần vực, có điều hắn chưa bao giờ siêng năng tu luyện lực lượng Thủy hệ, mà sa vào pha chế được thủy các hệ đến nỗi không thể tự kiềm chế. Trong một lần quyền lợi gia tộc bị dời đổi, khiến cho cha mẹ Kiều Khắc trở thành vật hi sinh, hắn cũng bị đuổi giết, vô cùng khó khăn mới chạy thoát khỏi gia tộc.

Kiều Khắc ghi hận trong lòng, sau khi sống sót, hắn ngậm trở về nhà tộc, lợi dụng một loại toan độc mây mù tự tay hắn luyện chế, một đêm độc chết toàn bộ gia tộc hơn sáu trăm người. Tất cả đều hóa thành máu loãng, không lưu lại một người sống.

Trước đó, Kiều Khắc chưa có danh tiếng gì, nhưng vừa ra tay đã chấn kinh cả Thủy thần vực.

Sau một khoảng thời gian, thần vệ cả Thủy thần vực toàn lực xuất động, đặt vào thế phải bắt hắn, hoặc là giết chết tại chỗ. Thực lực bản thân không cao, Kiều Khắc chỉ am hiểu luyện chế độc được tề nên không thể không mai danh ẩn tích, ăn mặc cải trang, ngàn dặm xa xôi từ Thủy thần vực trốn đến Vùng đất hỗn loạn.

Dọc theo đường đi, Kiều Khắc thi triển độc được tề tự tay mình luyện chế, hại chết rất nhiều thần vệ Thủy thần vực đuổi giết hắn, hoàn toàn trở thành công địch của cả Thủy thần vực. Mà bản thân hắn trong cuộc truy sát này đã vô ý bị độc được tề của mình ảnh hưởng, cánh tay trái thối rữa thành bạch cốt, nếu không phải hắn có phản ứng kịp thời, quyết đoán chặt đứt nó, nói không chừng hắn sớm đã thành một đồng xương trắng.

Kiều Khắc chính là kẻ bị truy nã, là nỗi nhọc lớn nhất của Thủy thần vực. Thành chủ các đại thành thị Thủy thần vực cũng đã nói, chỉ cần hấn dám rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, bọn họ sẽ không tiếc giá phải trả xử lý hấn.

Ở Vùng đất hỗn loạn, Kiêu Khắc có thể mặc sức nghiên cứu độc dược tề, những năm gần đây trình độ hấn trên hai lĩnh vực kia không người so được. Đáng tiếc hấn lại không am hiểu chiến đấu, thi triển độc dược tề cũng chỉ dám lén lút làm, một khi bị người khác tiếp cận, hấn căn bản không có cơ hội thi triển độc dược tề, sẽ chết chắc.

Có rất nhiều người tìm cách chạy khỏi Vùng đất hỗn loạn, nhưng Kiêu Khắc lại biết một khi rời khỏi đây chỉ có một con đường chết, cho nên chỉ có thể tử thủ Vùng đất hỗn loạn, ở trong Thâm cốc kéo dài hơi tàn, hy vọng có thể tránh thoát một kiếp này.

Không ai muốn chết, Kiêu Khắc cũng không ngoại lệ. Khi hấn phát hiện tất cả cửa hàng Quân vương ở Thâm cốc chỉ có Thiên Cơ dược tề vẫn chưa đóng cửa, Kiêu Khắc coi nơi này trở thành một cảng tránh gió, cũng bất kể Thiên Cơ dược tề và độc dược tề của hấn gì khúc mắc hay không, thỉnh thoảng lại đến hỏi han một số tin tức, muốn biết tình hình chiến đấu đến Vùng đất hỗn loạn hiện nay rốt cuộc thế nào.

Ngoại trừ Kiêu Khắc ra còn có rất nhiều độc dược tề sư. Một số nhân sĩ chuyên nghiệp nổi tiếng bản thân lực lượng không đủ ở các lĩnh vực đều đến. Những người này vì không thể xuất lực trong chiến đấu, hơn nữa thân thể gầy yếu, lại có một số người tàn tật nên mấy đại quân chủ thấy chướng mắt, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

- Kiêu thiếu gia, bây giờ chúng ta nên làm gì? - Một gã dược tề sư tên Khoa Lặc am hiểu phụ gia độc tố trên vũ khí về mặt lo lắng hỏi.

Kiều Khắc râu dài đến ngực, tóc rối loạn, y phục tả tơi, lời thôi lếch thếch, thoạt nhìn rõ ràng chính là một đại thúc trung niên. Nhưng hấn lại thích người khác xưng hô hấn là Kiêu thiếu gia, cảm thấy thân phận mình so với người khác cao hơn một bậc.

- Làm sao ta biết được?

Kiều Khắc vẽ mặt thần thờ liếc Khoa Lặc, rồi lại nhìn mấy chục người giống hấn quần áo tả tơi tụ tập ở trong này, nhân tài tại các lĩnh vực đều có chỗ độc đáo, đoạn thần nhiên nói:

- Mấy đại quân chủ kia tự thân còn khó bảo toàn, nào có thể rảnh rỗi quản chúng ta. Hiện nay cũng chỉ Thiên Cơ dược tề còn chưa đóng cửa. Hy vọng bọn họ có thể bảo đảm cho chúng ta an toàn. Ài, bọn khốn liên minh Liệp thần giả rất một loại lòng lang dạ thú, tùy ý giết người giống như là ăn cơm. Nghe nói đám này một ngày không giết người thì cả người không thoải mái. Thâm cốc nếu do bọn chúng tiếp quản, chỉ sợ chúng ta không ai có thể sống sót.

- Vậy phải làm thế nào mới được đây! - Một người khác lên tiếng thở dài, giọng đầy thê lương.

- Chờ đợi thôi. Hy vọng Thiên Cơ dược tề có thể cung cấp cho chúng ta một chỗ ở an toàn. Dù sao ta thấy Thâm cốc không ở lại được nữa. - Kiêu Khắc uể oải dựa vào một cái lan can, lòng thầm lo lắng. Nhưng sóng to gió lớn hấn đã trải qua, so với mấy người kia còn bình tĩnh hơn.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, A Khắc Lợi duỗi lưng, từ tốn từ trong phòng đi ra. Hấn vừa xuất hiện, cái đám quái tài đủ mọi ngành nghề trong Thâm cốc không có chỗ đi đều mang vẻ mặt chấn động, vội vàng vây quanh lại, tranh nhau hỏi ý kiến hấn về một số hoàn cảnh tương lai của Thâm cốc và Vùng đất hỗn loạn.

A Khắc Lợi rất hưởng thụ loại đãi ngộ giống như chúng tinh phủng nguyệt này, cười hì hì nhìn những gương mặt đang lộ rõ nét vội vàng, chờ lúc cả đám không còn gấp hơn được nữa, mới liếc mắt nói với Kiêu Khắc:

- Kiêu thiếu, người cũng đến đây sao? Ha ha, ta nhớ rõ thời gian trước người không phải ồn ào nhất sao, nói cái gì Thiên Cơ dược tề chúng ta hãm hại lừa gạt, không có một chút chân tài thực học nào.

Kiều Khắc sắc mặt khá lúng túng, chỉ xoa tay không nói gì, tình thế không bằng người, cái này cũng là chuyện không có biện pháp. Thời điểm Thâm cốc bình an khi trước, hấn luôn khinh thường Thiên Cơ dược tề, cảm thấy những dược tề bọn họ luyện chế không có gì đặc biệt, còn dám bán ra.

Căn bản chính là lừa đời lấy tiếng, không có thương hiệu mạnh thực sự.

Thấy Kiều Khắc thần sắc xấu hổ, A Khắc Lợi lòng thầm sảng khoái, hừ lạnh một tiếng, nhìn quanh bốn phía nói:

- Thái Nhĩ không chiến mà lui, đến giờ trước sau không thấy bóng người. La Cách đại bại, thủ hạ chết thảm, bỏ trốn khỏi Mai Cốt quật. Áo Tắc Ai phản bội Vùng đất hỗn loạn, cùng đi với Tái Á Lộ. Ngõa Tây Tư và đại nhân nhà ta đang cùng một phe, tạo thành đạo phòng tuyến cuối cùng, khiến liên minh Liệp thần giả thương vọng nặng nề. Hừ, Vùng đất hỗn loạn tuy lớn, nhưng lại chỉ có Hàn gia chúng ta mới có thể che chở cho các vị!

Những lời này vừa nói ra, tất cả chúng nhân đều vô cùng kinh ngạc.

Những tin tức liên tiếp của A Khắc Lợi hiện tại khiến bọn họ rất chấn động. Được xưng hai quân chủ cường đại nhất Vùng đất hỗn loạn, Thái Nhĩ, La Cách không chịu được một kích hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Mà tin Áo Tắc Ai phản bội đối với bọn họ lại một đả kích không thể thừa nhận, mấy tin tức từ miệng A Khắc Lợi này khiến bọn họ gần như đều tuyệt vọng.

Ngay tại lúc này, A Khắc Lợi lại tung quả trái phá, rằng Hàn Thạc và Ngõa Tây Tư liên thủ đã khiến liên minh Liệp thần giả bị tổn thất nặng. Tin tức này giống như là một ngọn lửa thiêu cháy sạch tuyệt vọng trong lòng bọn họ. Tuy rằng trong lòng còn có chút hoài nghi, nhưng bọn họ thà rằng tin tưởng tin tức làm phần chấn lòng người này là sự thật.

- A Khắc Lợi, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì? - Khoa Lặc nghe được trong lời hắc có ám chỉ, thuận đà hỏi.

Hắc hắc cười nhạt, A Khắc Lợi nói rõ:

- Mấy đại quân chủ không hề để mắt tới bọn ngươi, nhưng Hàn gia chúng ta lại biết các ngươi tài nghệ phi phàm, có trình độ cực cao ở một số lĩnh vực đặc thù. Ta có thể đại biểu gia tộc tiếp nhận các ngươi gia nhập Thiên Cơ được tề, chỉ cần các ngươi thành một phần tử Thiên Cơ được tề chúng ta, Hàn gia chúng ta sẽ bảo đảm sinh mệnh các ngươi an toàn, tuyệt đối sẽ không để liên minh Liệp thần giả động tới các ngươi!

Điều này có ý nghĩa gì, bọn họ đều rõ. Một khi gia nhập Thiên Cơ được tề, chịu ước thúc của Hàn gia, từ nay về sau bọn họ sẽ hoàn toàn đánh mất tự do, sở trường của mình đều phải vì Hàn gia mà phục vụ, không thể tự ý muốn làm gì thì làm.

Ở hoàn cảnh hiện nay, an toàn sinh mệnh của bọn họ không được bảo đảm, điều kiện này của Hàn gia nói thực cũng hơi hà khắc một chút. Nhưng chỉ cần có thể sống, đôi khi điều kiện hà khắc hơn cũng chấp nhận được.

A Khắc Lợi cũng không nóng nảy, mỉm cười nhìn đám nhân sĩ tinh anh vẻ mặt đang do dự này, chờ bọn họ quyết định.

Căn bản không để hắc chờ lâu, sau vài giây trầm mặc, có người đã dẫn đầu cao giọng đáp ứng:

- Ta nguyện ý trở thành một phần tử của Thiên Cơ được tề. Đã sớm nghe nói Thiên Cơ được tề đối đãi người một nhà vô cùng chiếu cố, có thể trở thành thành viên Thiên Cơ được tề, trở thành người Hàn gia, chúng ta cầu còn không được nữa.

Sự tình gì chỉ cần có người mở miệng, thì sẽ trở nên vô cùng dễ dàng. Theo sau hắc, càng lúc càng nhiều người nhao nhao tỏ ý muốn gia nhập Thiên Cơ được tề, trở thành một bộ phận Hàn gia. Mà ngay cả Khoa Lặc sau một lúc do dự cũng gật đầu đồng ý đề nghị của A Khắc Lợi, đặt lợi ích của mình và Hàn gia vào một chỗ.

Chỉ có gã từng là đại thiếu gia Kiều Khắc này còn đang do dự. Ở trong Thâm cốc, mấy đại quân chủ đã sớm biết được độc được tề hắc nghiên cứu chế ra vô cùng hữu dụng, cũng từng phái người hy vọng Kiều Khắc đi theo mình nhưng đều bị hắc dùng lời nói uyển chuyển cự tuyệt. Có lẽ chính là vì Kiều Khắc đắc tội mấy đại quân chủ, cho nên lần nguy cơ này của Vùng đất hỗn loạn, bọn hắc cũng không để Kiều Khắc cùng theo mình, mặc kệ sống chết của hắc.

Kiều Khắc từng có thời huy hoàng của mình, khiến hắc bỏ thân phận, làm tôi tớ cho nhà người khác, với hắc mà nói cũng không dễ dàng như Khoa Lặc. Cho nên, Kiều Khắc rất do dự.

- Kiều thiếu, gia chủ chúng ta nói với ta. Người vô cùng hân thưởng trình độ của người trên phương diện độc được tề, còn nói cùng với người nghiên cứu thảo luận. Ừm, chỉ cần người bằng lòng đến Thiên Cơ được tề, về sau, mọi chuyện trên phương diện này người được toàn quyền xử lý. Ngoài ra, gia chủ chúng ta còn cam đoan có thể khôi phục cánh tay cụt của người! - Sau khi tất cả mọi người đáp ứng, A Khắc Lợi mới nhìn về phía kẻ cuối cùng vẫn chưa đáp ứng, cười tủm tỉm nói.

Vừa nghe nói có thể khôi phục tay cụt của mình, Kiều Khắc lập tức thất thố, bật thốt:

- Cái gì? Loại chuyện đứt chi mọc lại này chỉ có một số thần trong truyền thuyết am hiểu Sinh Mệnh lực lượng chung cực áo nghĩa mới có thể thực hiện, tộc trưởng các người sao có thể sở hữu loại lực lượng này? - Kiều Khắc với việc chế tác độc được tề hại người thì vô cùng lợi hại, nhưng cứu người lại không phải sở trường của hắn.

- Đương nhiên, trình độ tộc trưởng chúng ta ở lĩnh vực được tề sư vượt xa kiến thức của người. Hắc hắc, chỉ cần người trở thành một phần tử Hàn gia, gia chủ chúng ta nói làm mọc lại cánh tay cụt của người tuyệt đối không phải việc khó. Sao, Kiều Khắc, ý người thế nào? - A Khắc Lợi cười nói, hắn bắt thóp được điểm yếu hại này của Kiều Khắc, không sợ gã này không đáp ứng.

Quả nhiên, Kiều Khắc do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu, nói:

- Được, ta xem xem Bồ Lai Ân kia có sức mạnh gì làm tay ta mọc lại được!

Kiều Khắc đáp ứng, tức có ý nghĩa những quái tài quái gỡ kỳ lạ nhất trong Vùng đất hỗn loạn thâm cốc đều phục vụ cho Hàn gia. Có những người này gia nhập, Thiên Cơ được tề của Hàn gia mặc dù không có Hàn Thạc chỉ đạo cũng có thể đi tới đỉnh cao nhất Chúng thần đại lục!

981. Chương 981: Sóng Gió Lại Nổi

Trong trận chiến Mai Cốt quật, La Cách bị tổn thất không nhẹ nhưng căn cơ đích thực vẫn chưa bị thương tổn. Tên này là kẻ âm hiểm độc ác, trong trận Mai Cốt quật đã lợi dụng và bắt buộc một số thế lực nhỏ của Vùng đất hỗn loạn quy phục dưới trướng mình lên trước đứng mũi chịu sào, kết cục bọn họ chết hơn phân nửa nhưng quân tinh nhuệ của hắn lại được bảo toàn.

Thái Nhĩ lại không giống La Cách, hắn được Đạp Tạp cho biết rõ nhất cử nhất động của liên minh Liệp thần giả và rời khỏi ngôi thần điện hoang phế trước một bước nên không mất một binh một tốt, giữ nguyên vẹn lực lượng của mình.

Sau khi bị tổn thất nặng nề ở trận Mai Cốt quật, La Cách tâm tàn ý lạnh vốn đã định rút khỏi cuộc tranh đấu ở Vùng đất hỗn loạn, quay về Vạn Mệnh thần vực, Thời không thần vực tạm tránh song gió đọi sau này Vùng đất hỗn loạn ổn định lại sẽ tính kế khác. Tuy nhiên hắn chưa kịp rời khỏi Vùng đất hỗn loạn thì đã nhận được tin của Thái Nhĩ rủ hắn làm một chiêu cuối hy vọng thay đổi đại cục tại Thâm cốc.

La Cách vốn không muốn nhận lời vì hắn cảm thấy việc cố chống lại liên minh Liệp thần giả cũng không có chút hy vọng thắng lợi nào, nhưng sau khi nghe Thái Nhĩ trình bày thì lại thay đổi chủ ý, chính đồn lực lượng còn sót lại trong tay rồi tập hợp với Thái Nhĩ, tính sẽ chiếm toàn bộ Thâm Cốc và đánh một trận sống mái với liên minh Liệp thần giả.

Hai người sai thủ hạ đi khắp nơi truyền bá tin tức rằng tất cả của cải tốt nhất của Vùng đất hỗn loạn đều nằm trong Thâm cốc, rất nhiều cửa hàng có thần tinh. Còn trong cửa hàng Quân Vương của các Đại quân chủ phú khả địch quốc còn có cả khoáng thạch Hắc tinh tề, vì vậy mới hấp dẫn liên minh Liệp thần giả đến Vùng đất hỗn loạn.

- Thái Nhĩ, người thực sự nắm chắc sẽ làm một mẻ bắt hết bọn Thống lĩnh Liệp thần giả chứ? - Trên một quả núi trọc, La Cách mang vẻ mặt âm trầm, hỏi dò Thái Nhĩ.

Thái Nhĩ không phải chịu đòn công kích của Liên minh Liệp thần giả nên tinh thần sáng khoái, tỏ vẻ cứ như đã chắc thắng, cười đáp:

- La Cách, người cứ yên tâm, dưới lòng đất Thâm cốc đã chôn sẵn một vạn tấn năng lượng tinh thạch mà ta tích lũy suốt những năm qua.

- Hắc hắc, chỉ cần đám thống lĩnh Liệp thần giả tiến vào trong cốc, ta sẽ dùng tháp năng lượng kích nổ chúng, chắc chắn trong chớp mắt sẽ giết sạch đám Liệp thần giả, kể cả bọn Thống lĩnh!

Năng lượng tinh thạch là một loại năng lượng có độ tinh khiết cực cao, nếu cả vạn tấn cùng lúc phát nổ thì dư sức hủy diệt cả Thâm cốc trong nháy mắt. Sức nổ của một vạn tấn năng lượng tinh thạch có thể so sánh với lực lượng hủy thiên diệt địa từ một kích toàn lực của Chủ thần có thần cách nên chắc chắn cái gọi là Thống lĩnh Liệp thần giả khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nghe miêu tả như vậy, La Cách thầm lời cả mười tám đời tổ tông của Thái Nhĩ ra mắng chửi một trận. Hắn thật không phát hiện ra kẻ kia đã chôn cả vạn tấn năng lượng tinh thạch xuống dưới lòng đất Thâm Cốc từ lúc nào, may mà bản thân mình ở chung trận tuyến với gã nên mới biết chuyện này, bằng không chắc cũng sẽ trở thành mục tiêu của gã.

- Trong cốc còn có một số cửa hàng và độc dược tề sư nữa. Người định sẽ thế nào? - La Cách trong lòng không ngừng chửi rủa Thái Nhĩ độc ác nhưng ngoài mặt lại ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

Thái Nhĩ cười cười nói:

- Đám độc dược tề sư này chẳng ra gì, sớm muộn cũng sẽ là mồi hỏa của Thâm cốc, vậy nên cho chúng cùng đi với liên minh Liệp thần giả luôn một thể. Mặt khác cũng cần dùng bọn chúng làm mồi dụ vì nếu trong Thâm cốc đến một bóng người cũng không có thì đám Liệp thần giả còn vào đó làm gì chứ?

- Hắc hắc, hy vọng người có thể thành công! - La Cách cười gật đầu, đương nhiên cũng không quan tâm đến sự sống chết của đám người đó.

Ở một phía khác, đám Thống lĩnh Liệp thần giả ai nấy mặt mày ủ rũ, sau khi chạy khỏi Ma Ẩn cốc liền vội vàng tập trung thủ hạ lại và cố gắng nhanh chóng chạy xa khỏi Vùng đất hỗn loạn, không dám nuôi chút lòng tham nào nữa.

Lúc ở trong Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc đã thể hiện lực lượng thực sự quá sức khủng bố, tùy tiện giơ tay nhấc chân cũng có thể giết chết Áo Tác Ai, trông cứ như không hề tốn chút hơi sức nào. Loại lực lượng và những thủ đoạn này vượt xa khỏi tầm nhận thức của bọn chúng khiến đám thống lĩnh Liệp thần giả của các Đại thần vực thật sự sợ đến vỡ mật.

Ngoài nguyên nhân này ra, bọn chúng còn lo sợ Tử Vong chủ thần Nội Tư Đặc sẽ bất ngờ quay lại vì trên thân thể Hàn Hạo đã phát ra khí tức của mảnh Tử Vong thần cách. Thông tin về những việc Nội Tư Đặc làm lúc trước tại Vùng đất hỗn loạn thì ai cũng biết, giờ khí tức mảnh thần cách của Tiểu Khô Lâu lại phát ra nên bọn chúng biết chắc gã Chủ thần này nhất định sẽ quay lại Vùng đất hỗn loạn, quay lại Hàn gia ở Ma Ẩn cốc.

Đám thống lĩnh Liệp thần giả ngày thường vênh vênh váo váo giờ cũng sợ chết y như bọn thủ hạ vẫn sợ bọn chúng vậy. Bọn chúng theo bản năng cũng hết sức sợ hãi các Chủ thần mang thần cách, chỉ cần một vị Chủ thần có thần cách là có thể giết sạch bọn chúng cho nên khi phỏng đoán rằng Nội Tư Đặc sẽ đến, hơn nữa lại chứng kiến lực lượng quá khủng bố của Hàn Thạc thì bọn chúng chỉ có thể chọn cách tạm thời trốn tránh.

Trong những người này, kẻ không muốn rời đi nhất là Đạt Táp. Hắn và Thái Nhĩ đã bố trí từ trước hòng chia cắt liên minh Liệp thần giả với Vùng đất hỗn loạn, lại chuẩn bị kỹ càng cho trận chiến này, nếu như không đạt được kết quả thỏa đáng thì Đạt Táp biết mình sẽ ân hận cả đời.

Bởi vậy, sau khi nhận được tin tức từ phía Thái Nhĩ, hắn thầm cân nhắc một hồi rồi quyết định giấu nhem chuyện ở Ma Ẩn cốc, nói ngược lại rằng đã giành được đại thắng ở Ma Ẩn cốc, Hàn gia bị tổn hại nặng nề còn Hàn Thạc phải bỏ trốn.

Sở dĩ phải nói với Thái Nhĩ như vậy là vì Đạt Táp hiểu quá rõ tâm tính đệ đệ của mình. Nếu để cho Thái Nhĩ biết thực lực của Hàn Thạc tăng mạnh thì chuyện đám thống lĩnh Liệp thần giả bị tổn thất nặng ở Thâm cốc đối với Thái Nhĩ cũng không có gì là tốt. Một khi bọn chúng rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, Thái Nhĩ phải đối mặt với một Hàn Thạc quá mức hùng mạnh thì căn bản sẽ không có lấy một chút cơ hội chiến thắng.

Chuyện hại mình hại người như vậy, Thái Nhĩ chắc chắn sẽ không làm.

Tuy nhiên, một khi đám thống lĩnh Liệp thần giả kia bị giết sạch thì Đạt Tạt sẽ là người được lợi nhiều nhất. Hắn có thể tập hợp, chỉnh đốn lại lực lượng của liên minh Liệp thần giả và trở thành chủ nhân chân chính của liên minh này. Cho nên, vì lợi ích của bản thân, Đạt Tạt quyết định giấu kín sự thật, lừa gạt để mình một phen.

Sau khi bàn bạc với Thái Nhĩ, Đạt Tạt bèn phái thủ hạ đi thăm dò tin tức và rất nhanh chóng biết được tình trạng của Thâm cốc từ miệng một vài người đang chạy loạn khỏi Vùng đất hỗn loạn.

Cam Đạo Phu của Quang Minh thần vực đã biến mất tích. Mọi người đương nhiên cho rằng hắn nếu chưa ra khỏi Ma Ẩn cốc thì đã sớm gặp phải độc thủ của Hàn Thạc. Cam Đạo Phu đã không còn, Đạt Tạt nghiễm nhiên trở thành người có danh vọng cao nhất. Khi thống lĩnh các phương tập hợp lại, Đạt Tạt liền nói ra tin tức là trong Thâm cốc có nhiều bảo vật quý.

Đám thống lĩnh Liệp thần giả còn chưa hết sợ hãi nhưng nghe Đạt Tạt nói thế, thì lại nổi lòng tham. Hắn bèn tiện đà hùng biện một phen rằng không thể ra về trắng tay. Bị Hắc tinh tề hấp dẫn, đám thống lĩnh Liệp thần giả liền tính toán rằng trước khi bỏ chạy hãy cùng quay lại Thâm Cốc đánh cướp một phen, đoạt hết của cải mà các đại quân chủ đã bao nhiêu năm tích lũy rồi sau đó mới rời khỏi Vùng đất hỗn loạn.

Trước khi đến Vùng đất Hỗn loạn, bọn chúng đã nghe nói Thâm cốc là một nơi cực kì đặc biệt, mỗi người muốn vào Thâm cốc đều phải nộp lệ phí rất cao. Phần lớn trong đám hung thần từ mười hai đại thần vực đến Vùng đất hỗn loạn đều là nhân sĩ có địa vị rất cao của các đại gia tộc tiền nhiều của lắm. Khi chạy đến Vùng đất hỗn loạn, thứ nhiều nhất bọn chúng đem theo chính là hắc tinh tề, và tất cả đều dùng hắc tinh tề để tị nạn ở Thâm cốc.

Sự giàu có của Thâm cốc sớm đã lan truyền ra bên ngoài. Bị Đạt Tạt giật dây, chuyển này đến Vùng đất hỗn loạn lại chịu quá nhiều uất ức nên bọn thống lĩnh Liệp thần giả lại lần nữa thống nhất chiến tuyến, hùng hống hổ hổ kéo đến Thâm cốc.

Sau khi chia tay Hàn Thạc, Tiểu Khô Lâu lập tức triệu tập thủ hạ của mình. Vì đám thủ hạ của hắn mang trên người khí tức đặc trưng của Liệp thần giả nên thường có thể tránh được sự truy hỏi và đuổi giết của Liên minh Liệp thần giả.

Vùng đất hỗn loạn có quá nhiều Liệp thần giả, Liệp thần giả tinh nhuệ của mười hai đại thần vực đều tập trung lại một chỗ và rất nhiều người bị lạc sau những trận chiến lớn, vì thế nên những thủ hạ của Hàn Hạo mới có cơ hội mà lợi dụng.

Bọn họ phân tán ra, chiếu theo mệnh lệnh của Hàn Hạo thu thập thông tin về động thái của liên minh Liệp thần giả và ngấm ngầm dò xét tung tích của hai tên La Cách và Thái Nhĩ.

- Thủ lĩnh, nhận được tin tức là liên minh Liệp thần giả đã tập hợp lực lượng định kéo đến Thâm cốc. Hiện giờ bên ngoài đồn đại rằng trong Thâm cốc có chứa của cải mà các đại quân chủ tích lũy lâu nay và rất nhiều thần tinh! - Ba La đến trước mặt Hàn Hạo, khom người báo cáo những tin tức mới nhất.

Lúc còn ở Ma Ẩn cốc, Ba La vừa nhận được tin tức của Hàn Hạo liền dẫn đám Liệp thần giả rút ra theo mật đạo, chạy đến cung điện trong lòng đất mà Tiểu Khô Lâu đã bảo Kim giáp thi, Thổ giáp thi xây dựng nên ở cách đó không xa. Chuyện về Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư và Mễ Lạc sau đó thì Ba La không hay biết nhưng đại đội Liệp thần giả do hắn thống lĩnh thì không bị bất cứ thương tổn gì.

- Đã tra được vị trí và động tĩnh của hai tên La Cách, Thái Nhĩ chưa? - Hàn Hạo nhíu mày, lạnh lùng hỏi.

Ba La cúi thấp hơn, có phần lo sợ đáp:

- Chưa có. Hiện đang toàn lực điều tra, tạm thời vẫn chưa có tin tức báo về.

Trước kia, đối mặt với Tiểu Khô Lâu, Ba La thỉnh thoảng còn có thể cười cười nói nói, thậm chí có lúc còn bạo gan đùa Hàn Hạo. Dù sao thì trước khi hắn gia nhập dưới trướng Hàn Hạo, hai người có thân phận ngang nhau, ít nhiều có thể coi là bằng hữu cho nên Ba La cũng không quá sợ Hàn Hạo như thủ lĩnh của các tiểu đội khác.

Nhưng lần này gặp lại Hàn Hạo, Ba La thấy lạnh từ trong sâu thẳm đáy lòng. Đứng ở bên cạnh, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể cảm giác thấy một lực lượng cường đại phát ra từ cơ thể Hàn Hạo. Nếu gặp phải loại lực lượng đó, Ba La tự biết bản thân mình đến một chiêu cũng không chống nổi, nhất định sẽ bị Hàn Hạo tiêu diệt trong nháy mắt.

Ba La không biết Hàn Hạo đã có một viên thần cách mới, nhưng theo bản năng vẫn cảm thấy sợ hãi, bởi vậy hắn cũng không dám to gan đùa dỡn như trước mà mỗi câu nói đều cung cung kính kính, từ đáy lòng kính trọng Hàn Hạo.

Hàn Hạo cũng biết rõ nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi thái độ của Ba La. Viên thần cách mới ở trong người đã khiến hắn có những biến hóa kỳ lạ. Thời gian đoạt được thần cách còn quá ngắn nên hắn vẫn chưa thể rèn luyện thuần thục và khống chế được lực lượng của thần cách, do đó mới khiến cho Ba La cảm nhận được một loại lực lượng đáng sợ như vậy. Chuyện này cũng không có biện pháp nào khác.

- Toàn lực điều tra, phải tìm ra vị trí của La Cách và Thái Nhĩ trước khi liên minh Liệp thần giả tới Thâm cốc! - Hàn Hạo lạnh giọng hạ lệnh.

982. Chương 982: Bí Mật Của Vận Mệnh Nữ Thần

Hàn Thạc bỏ chút thời gian đưa những người thuộc Hàn gia tìm được trở về đó. Lúc chứng kiến cảnh tượng ở Ma Ấn cốc, trong lòng ai nấy đều cực kì bi phẫn, hận đám Liệp thần giả thâu xương.

Ma Ấn cốc bây giờ đã trở thành một vùng hoang tàn, cơ hồ không tìm được đến một khu nào còn nguyên vẹn. Mặt đất bị phá vỡ thành những cái rãnh dài sâu hoắm, đá vụn chất thành đống ngổn ngang khắp nơi khiến mặt đất trở nên gồ ghề không còn một nơi nào bằng phẳng. Những kiến trúc được bố trí có dụng ý, vừa có giá trị thẩm mỹ vừa có tác dụng phòng thủ như thạch trụ và tháp năng lượng đều biến mất tích không còn thấy đâu nữa.

Đối với bọn Phỉ Bích, Tư Thập Tác Mỗ mà nói, Ma Ấn cốc là “nhà” của Hàn gia theo đúng ý nghĩa đích thực của nó. Bọn họ gửi gắm vào đây quá nhiều cảm tình nên khi phát hiện Ma Ấn cốc đã bị phá hủy hoàn toàn thì đều khó chịu đến mức nổi.

Chẳng những bọn họ mà ngay cả Hàn Thạc cũng thầm thấy xót xa. Hắn đổ vào Ma Ấn cốc nhiều tinh lực hơn bất cứ kẻ nào khác, chỉ riêng việc bố trí các loại đại trận cũng đã tốn không biết bao nhiêu hắc tinh tệ và khoáng thạch mà kể, hơn nữa còn không tiếc sử dụng những kỳ trân dị bảo, thiên địa dị vật ở trong cốc.

Ma Ấn cốc mà Hàn Thạc hao tốn bao nhiêu tâm huyết tiền của, gửi gắm trong đó biết bao tình cảm, nay bị hủy diệt thì đối với ai cũng là một đả kích không nhỏ.

- Đừng quá đau lòng, ta nhất định sẽ xây dựng lại nơi này. Có bọn Hàn Thổ, Hàn Mộc, Hàn Kim hỗ trợ thì chỉ cần thời gian một hai năm, chúng ta sẽ có thể khôi phục lại nguyên trạng. Đợi đến lúc đó, Ma Ấn cốc sẽ trở thành địa phương thần kỳ nhất của cả Chúng Thần đại lục, các người sẽ thấy một Ma Ấn cốc hoàn toàn mới, hoàn mỹ hơn, thích hợp hơn cho mọi người tu luyện lực lượng các hệ nguyên tố. - Thấy đám phụ nữ Phỉ Bích ai cũng tỏ vẻ đau thương, Hàn Thạc không nhịn được phải lên tiếng trấn an.

Các nàng không ai bị tổn hại gì. Tình thế vừa bất ổn thì họ đã được An Đức Lệ Na và Ngũ hành giáp thi độn thổ dẫn xuyên núi rời đi. Thổ giáp thi, Kim giáp thi có tài năng thiên phú ở phương diện này nên căn bản không ai có thể gây trở ngại cho bọn họ.

Sau khi nghe Hàn Thạc ôn tồn trấn an, tâm tình của đám phụ nữ tốt dần lên. Nghĩ tới sự thần kỳ của Hàn Kim và Hàn Thổ, bọn họ cảm thấy việc xây dựng lại Ma Ấn cốc cũng không phải là quá khó khăn.

Hai người Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư không cùng hắn đến Ma Ấn cốc. A Sát Nhĩ Tư Đặc, Cam Đạo Phu, Vận Mệnh nữ thần thì vừa rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, Hàn Thạc tự tin được chính mình bảo vệ thì không

một ai có đủ sức thương tổn Hàn gia được nữa. Tình thế Thâm cốc không rõ, hẳn muốn hai người Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư đến đó trước một bước để nắm rõ tình hình.

- Hàn Thổ, con lại đây một lát. - Hàn Thạc giơ tay vẫy gọi Hàn Thổ đang suy nghĩ về việc nên xây dựng lại Ma Ấn cốc như thế nào.

Hàn Thổ cười cười, mau mắn đến gần và hỏi:

- Phụ thân, có cần phải bắt tay xây dựng lại Ma Ấn cốc luôn không? Thật ra trong lòng đất không có biến hóa gì quá lớn, chỉ cần hàn gắn những vết rách lại, tổn hao một chút lực lượng chữa cung điện trong lòng đất trở như cũ, thì dưới lòng đất sẽ lại giống hệt trước đây.

- Việc đó con chờ ta đi khỏi hẵng làm. Ừm, ta nghĩ rằng đám thống lĩnh Liệp thần giả đó tuyệt đối không dám quay lại Ma Ấn cốc nữa cho nên chắc ở đây không xảy ra vấn đề gì lớn nữa.

Hàn Thạc gạt đầu, chợt lấy ra một khối cầu sáng long lánh, vừa cười vừa đưa cho Hàn Thổ:

- Đây là thần hồn của Áo Tác Ai, bên trong vẫn còn một phần nhỏ Đại địa thần lực của hắn lúc còn sống. Con luyện hóa hết toàn bộ nó thì có thể giúp thực lực của con tăng mạnh lên. Hiện giờ con đã đạt tới cảnh giới Chủ thần, phối hợp với thiên phú của mình, ta nghĩ việc xây dựng lại Ma Ấn cốc sẽ càng thêm đơn giản.

Khối cầu sáng long lánh đó vừa xuất hiện, Hàn Thổ lập tức cảm nhận được lực lượng Đại địa mạnh kinh người chứa bên trong nó. Hàn Thạc đã xóa đi toàn bộ ý thức bản thân của thần hồn Áo Tác Ai, chỉ giữ lại phần linh ngộ tinh thuần nhất về Đại địa lực lượng và một số đột phá về mặt cảnh giới. Đối với Hàn Thổ mà nói, khối cầu này đúng là dị bảo như trong mơ, có nó thì việc hắn tiến thêm một bước cơ hồ không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Hưng phần đón nhận khối cầu chứa Đại Địa Áo Nghĩa và lực lượng còn sót lại của Áo Tác Ai, Hàn Thổ toét miệng cười và vui sướng thốt lên:

- Cảm ơn phụ thân! Cảm ơn phụ thân!

Nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của bốn người Hàn Mộc, Hàn Thủy ở đằng xa, Hàn Thạc mỉm cười bảo:

- Các người cũng không cần hâm mộ quá. Lần này ta sẽ cùng Hàn Hạo động thủ giết chết ba tên thống lĩnh Liệp thần giả tu luyện Thủy, Hỏa, Sinh Mệnh lực lượng rồi thu lấy thần hồn của chúng cho các con!

Lời vừa nói ra, Hàn Thủy, Hàn Hỏa, Hàn Mộc đều vô cùng mừng rỡ, đồng thanh hoan hô vang dội.

Chỉ Hàn Kim là có vẻ đau khổ. Không đợi hắn lên tiếng, An Đức Lệ Na đã đưa tay chống nạnh, tức giận hỏi:

- Bố Lai Ân, còn tiểu Kim thì sao?

- Ồ...

Hàn Thạc ngẩn người rồi cười khổ nói:

- Lực lượng tiểu Kim tu luyện khác hẳn bọn họ, ta không chọn được người thích hợp để trợ giúp hắn thăng tiến công lực. Trong mười hai thống lĩnh Liệp thần giả không có ai tu luyện lực lượng áo nghĩa phù hợp, ta cũng không có biện pháp.

- An Đức Lệ Na, phụ thân đối xử với chúng ta đều như nhau, lực lượng của ta thì người cũng biết rồi đấy, khó có một lần là được. - Hàn Kim chủ động giải thích thay cho Hàn Thạc. Hắn tu luyện Kim hệ lực lượng, quả thực quá hiếm trong vũ trụ này, nếu ngẫu nhiên gặp được một vài người thì thực lực lại ngang bằng nên cũng không giúp ích được gì cho hắn.

An Đức Lệ Na nghe Hàn Kim nói thế thì mới chịu thôi, chỉ trừng mắt một cái rồi nhỏ giọng nói:

- Người là lớn nhất, có gì tốt cũng nhường cho những người kia còn mình thì lại không nỡ dùng.

Hàn Kim hắc hắc cười khan, thoát nhìn tựa hồ có chút sợ hãi An Đức Lệ Na.

Nghe Hàn Kim cùng An Đức Lệ Na nói chuyện với nhau, Hàn Thạc cảm thấy cực kì thú vị, không ngờ tên tiểu tử Hàn Kim này lại sớm có tình yêu ngọt ngào như vậy. Mấy ngày nay hắn vẫn âm thầm quan sát, phát hiện Hàn Kim cả ngày quanh quẩn bên An Đức Lệ Na, có lẽ đã bất ngờ xảy ra biến hóa nào đó khiến cho lực lượng trên người hắn tiến triển vô cùng nhanh chóng, ngay cả linh hồn cũng xuất hiện chút biến hóa nho nhỏ.

Dần dần, Hàn Thạc phát hiện ra tiểu Kim của hắn đã luyện ái An Đức Lệ Na, có thêm những tình cảm phức tạp như những sinh mệnh đẳng cấp cao. Hàn Thạc không còn cảm giác thấy tính cứng nhắc và mất tự nhiên của những sinh mệnh cấp thấp trên người Hàn Kim nữa. Hắn đã có tình cảm riêng, mọi thứ hắn có đều đang tiếp tục tiến hóa.

Xét từ những biến hóa của Hàn Kim mà xét, liên hệ với những biến hóa của Hàn Hạo sau khi thân mật với Ôn Mạn, Hàn Thạc lơ mơ cảm thấy chỉ khi Ngũ hành giáp thi chính thức có tình cảm thì mới có thể đột phá, càng tiến càng xa trên con đường tiến hóa vô hạn. Loại đột phá về tiến hóa này tuyệt đối không phải về mặt lực lượng mà là ở trong sâu thẳm linh hồn, sẽ biến Ngũ hành giáp thi trở thành một loại người, một loại sinh mệnh mới thực sự hoàn mỹ.

- Người muốn đi đối phó bọn Liệp thần giả ư? - Từ lời nói của Hàn Thạc, An Đức Lệ Na nhận ra ý đồ của hắn nên hỏi dò.

Hàn Thạc gật đầu, cười cười đáp:

- Không sai. Đám Liệp thần giả không những dám lưu lại Vùng đất hỗn loạn mà còn có ý đánh vào Thâm cốc,

- Đã như vậy, ta sẽ cho chúng vĩnh viễn ở lại Vùng đất hỗn loạn, quăng một mẻ lưới bắt hết bọn chúng!

- Ta sẽ đi với người! - An Đức Lệ Na đột nhiên quả quyết.

Hàn Thạc không giấu được nét kinh ngạc. Hắn biết An Đức Lệ Na rất căm thù Liệp thần giả, giờ nghe nàng nói như vậy thì Hàn Thạc biết không cho đi thì nàng nhất định không chịu. Hắn do dự một lúc rồi hỏi:

- An Đức Lệ Na, tại sao cô lại thù hận liên minh Liệp thần giả đến vậy? Cô từ trước đến nay vẫn không chịu nói cho ta biết, vậy hiện tại có thể nói rõ cho ta không?

An Đức Lệ Na do dự chốc lát rồi đáp:

- Cha của ta bị Liệp thần giả giết chết. Ta cũng từng bị chúng vây bắt, bị bọn người ghê tởm đó dùng để chế tạo năng lượng tinh pháo, thiếu chút nữa đã bị mất mạng ngay từ khi còn nhỏ rồi!

Hàn Thạc nghe thế thì tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Sao có thể như vậy được? Với lực lượng của mẹ cô thì làm sao để xảy ra chuyện như vậy chứ? Cũng phải nói thêm, người đã có thể lọt vào mắt xanh của mẹ cô mà lại không đối phó được đám Liệp thần giả ư?

Vận Mệnh nữ thần là một nhân vật ngay cả các đại Chủ thần cũng vừa kính vừa sợ, liên minh Liệp thần giả có to gan lớn tay trời cũng không dám động đến trượng phu và con gái của bà ta chứ.

- Mẫu thân ta lúc đó còn chưa lấy được Kính Vận Mệnh, cũng không biết mình là Vận Mệnh nữ thần, càng không có thực lực của Chủ thần. Trước khi lực lượng thức tỉnh, mẫu thân của ta chỉ là một nữ nhân bình thường, không có được trí tuệ như hiện giờ. Mà cha ta năm đó cũng chỉ là một Hạ vị thần thực lực thấp kém mà thôi. - Chần chờ một hồi, An Đức Lệ Na mới mở miệng giải thích.

- Chuyện này là sao?

Hàn Thạc đầy vẻ nghi hoặc, hỏi:

- Chẳng lẽ mẹ của cô lại không giống các Chủ thần khác ư? Không phải bà ấy thoắt cái đã có lực lượng hay sao?

An Đức Lệ Na gật đầu đáp:

- Lực lượng của Vận Mệnh chủ thần đứng ở trong cơ thể mẫu thân ta, nhưng đã bị phong ấn lại. Thần hồn của mẫu thân ta sống lại trong luân hồi, trước khi Vận Mệnh lực lượng của bà thức tỉnh thì bà cũng không

biết được thân phận của mình. Tuy rằng mẫu thân của ta lúc đó cũng có thể mơ hồ cảm nhận được chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, đáng tiếc là thực lực kém cỏi nên dự cảm được mà không tránh được.

Hàn Thạc trong lòng cực kì kinh ngạc, không ngờ Vận Mệnh nữ thần còn có một quá khứ như vậy. Nếu không phải An Đức Lệ Na kể cho nghe thì sợ rằng hẳn vĩnh viễn không biết được bí mật này. Vận Mệnh nữ thần có lực lượng cực kì đặc thù, mười một đại Chủ thần có thần cách khác cực kỳ tôn kính bà. Một nhân vật vô cùng cường đại như vậy, ai đủ năng lực phong ấn bà ta, còn ai giúp bà ta từ luân hồi sống lại?

Trong lúc mơ hồ, Hàn Thạc tựa như phát hiện ra điều gì đó...

- An Đức Lệ Na, với lực lượng của mình, mẹ cô hẳn đã báo thù cho các người rồi chứ? - Hàn Kim cũng lần đầu tiên nghe nàng kể câu chuyện này, suy nghĩ một chút rồi không nhin được hỏi.

- Đúng vậy. Nhưng mẹ ta lại không tiêu diệt hết tất cả bọn Liệp thần giả dù có thừa năng lực làm vậy! Hừ, mỗi lần ta hỏi vì sao không diệt sạch đám Liệp thần giả đó, bà đều trầm mặc không nói lời nào, không hiểu còn việc gì quan trọng hơn cả việc báo thù cho phụ thân chứ! - An Đức Lệ Na hậm hực nói. Xem ra đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng nhiều lần bỏ nhà ra đi, trong lòng nàng dường như vẫn có chút oán trách đối với Vận Mệnh nữ thần

- Được, người cùng đi Thâm cốc với ta. - Hàn Thạc đột nhiên đồng ý.

- Phụ thân, con cùng đi với An Đức Lệ Na được chứ? - Hàn Kim không khỏi sửng sốt, chợt quay qua năn nỉ y.

Hàn Thạc không nhin được cười, thầm nghĩ xem ra Hàn Kim đã thực sự rơi vào bẫy rồi, bèn gật đầu bảo:

- Cũng được. Con và An Đức Lệ Na cùng đi, chúng ta hãy tới Thâm cốc.

983. Chương 983: Sóng Ngầm

Bên ngoài Thâm cốc thì thoáng lại xuất hiện những bóng người xa lạ với ánh mắt âm độc và khí tức lạnh băng, hiển nhiên đó là đám Liệp thần giả. Các đại quân chủ của Vùng đất hỗn loạn liên tiếp bại lui khiến người bên trong Thâm cốc đều hết sức lo lắng cho vận mệnh của mình. Theo họ thấy, một khi liên minh này tràn xuống Thâm cốc thì nhất định sẽ không để cho bất cứ một ai sống sót.

Trong cốc chiến loạn không ngừng, Liệp thần giả ẩn hiện tứ bề, giờ mà ra khỏi cốc thì càng bị chết nhanh hơn mà thôi.

Người trong Thâm cốc lúc này đã rơi vào tuyệt lộ, chỉ đành thụ động chờ đợi sự phán quyết cuối cùng của vận mệnh chứ không còn biện pháp gì. Chẳng hiểu từ khi nào, loại tâm trạng này đã bao trùm khắp cả Thâm cốc, khiến ai nấy mặt mũi đờ đẫn, ánh mắt vô hồn, trên người không còn lấy nửa điểm sinh cơ.

Thiên Cơ được tề là trường hợp ngoại lệ duy nhất. Những độc dược tề sư bị A Khắc Lợi dùng lời hứa hẹn dụ dỗ gia nhập Thiên Cơ được tề, được hắn bảo đảm nên vẫn còn chút ít hy vọng. Chính vì có chút hy vọng để níu kéo nên bọn họ mới không chút lưỡng lự gia nhập Thiên Cơ được tề, nối nhau giao thành quả tâm huyết trong linh vực mình đã bỏ nhiều năm nghiên cứu cho ra.

Những người này đều coi những thành quả kĩ thuật trong lĩnh vực mà họ đã nhiều năm chuyên tâm nghiên cứu còn quan trọng hơn cả tính mạng của bản thân. Tuy A Khắc Lợi khẳng khái bảo đảm là bọn họ sẽ không có việc gì nhưng ai mà dám tin tưởng hoàn toàn, cho nên họ mới chọn cách giao hết những thành quả cuối cùng mà mình nghiên cứu được cho A Khắc Lợi, giao cho Thiên Cơ được tề bảo tồn.

Đối với bọn họ, người có thể chết nhưng tuyệt đối không thể để những thành tựu mà mình đã bỏ tâm huyết cả đời làm ra phải chết theo mình. Nếu ở vào một thời điểm khác, bọn họ nhất định sẽ không giao những thứ này cho Hàn gia, cho A Khắc Lợi. Nhưng hiện giờ nỗi ám ảnh về cái chết cứ lớn vồn không tan khiến cứ mỗi ngày trôi qua thì họ lại cảm thấy cái chết đang tiến đến gần mình thêm một bước.

Dưới áp lực khủng khiếp đó, cuối cùng họ đã không chịu nổi mà buông xuôi.

A Khắc Lợi tự nhiên là vô cùng mừng rỡ, các thành tựu kỹ thuật trên các đại lĩnh vực nhiều như vậy, cho dù các độc dược tề sư, các loại nhân tài có chết hết thì Hàn gia cũng có thể dựa vào cơ sở sáng tạo của bọn họ để làm cho Thiên Cơ được tề trở thành được tề độc nhất vô nhị trên khắp cõi Chúng Thần đại lục. Y lúc này vô cùng cao hứng, bèn nhất nhất thu lấy thành quả rồi phái người bảo vệ chu đáo.

Chớp mắt, thời gian nửa tháng đã lặng lẽ trôi qua.

Dần dần, mọi người phát hiện đám Liệp thần giả xuất hiện bên ngoài Thâm cốc với tần suất ngày một nhiều. Bọn họ đột nhiên ý thức được có điều không ổn, ai nấy đều sinh lòng sợ hãi, bất lực tuyệt vọng chờ vận mệnh phán quyết.

Đại quân liên minh Liệp thần giả rốt cuộc đã đến bên ngoài Thâm cốc!

Đạt Tạt là thống lĩnh của hành động lần này, không ngừng kể lể cho các thống lĩnh khác về của cải ở trong Thâm cốc. Các thống lĩnh Liệp thần giả kia không hề nghi ngờ gì hắn, ôm mộng tưởng khi rời đi sẽ vớ được một mớ bẫm mà kéo đến tụ tập ở bên ngoài Thâm cốc.

Đạt Tạt đã bố trí xong xuôi, đám Liệp thần giả cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Chúng tính giống một hồi trống là tiến công vào Thâm cốc, cướp đoạt sạch bách mọi thứ của cải ở nơi này.

Cùng ngày hôm đó, Tiểu Khô Lâu nhận được tin tức của Ba La, hắn đã phát giác chỗ ẩn náu của hai gã La Cách, Thái Nhĩ.

Hàn Hạo cũng không vội tìm bọn chúng tính sổ. Bởi vì lúc này Thâm cốc nguy cơ trùng trùng, y đương nhiên biết rõ trước mắt trong cốc vẫn còn có người của Hàn gia và rất nhiều độc dược tề sư. Mà căn cứ vào tin tức của A Khắc Lợi, Hàn Hạo cũng biết những độc dược tề sư này đều đã quy thuận Hàn gia.

- Đại nhân, lúc này chúng ta không nên tiến vào Thâm cốc. Hiện tại các đại thống lĩnh của liên minh Liệp thần giả đang ở trong cốc, chúng ta mà tiến vào thì tất sẽ phải đối đầu với tất cả bọn chúng. Với thực lực của chúng ta, chỉ sợ là sẽ không chống nổi bọn chúng liên thủ vây công! - Ba La khom mình, cung kính khuyên can Hàn Hạo.

Nếu không phải bản thân Hàn Hạo đã quả quyết rằng thực sự không có khả năng thủ thắng thì Ba La cũng không dám khuyên can. Nhưng hiện giờ Hàn Hạo đã rõ ràng rằng với thực lực của bọn họ hiện giờ mà ương ngạnh kháng cự cả liên minh Liệp thần giả thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe, chỉ có một con đường chết.

- Không sao.

Hàn Hạo không giải thích, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cũng không phải là tất cả mọi người đều đi, chỉ cần đội của người theo ta là được. Chúng ta vào Thâm cốc lần này không phải để liều chết với liên minh Liệp thần giả mà là để tiếp ứng đưa những người đã quy thuận Hàn gia thoát ra ngoài an toàn.

Vừa nghe Hàn Hạo nói không cần dùng toàn bộ lực lượng, Ba La càng thêm cay đắng, chửi thầm trong lòng mấy câu. Tuy vậy y cũng không dám nói ra miệng mà chỉ gật đầu miễn cưỡng:

- Cũng được. Đại nhân nói sao thì làm như vậy.

Ba La không nói gì thêm, vội vàng triệu tập thủ hạ tinh nhuệ của mình chuẩn bị phối hợp với Hàn Hạo cùng hành động.

Ở phía khác, Thái Nhĩ, La Cách đang hoa chân múa tay cực kỳ hưng phấn.

La Cách thực sự không ngờ chiêu này của Thái Nhĩ lại hiệu nghiệm, lại càng không ngờ Thái Nhĩ lại là huynh đệ của Đạt Tạt, người hiện tại đang dẫn đầu Liệp thần giả. Cho nên khi biết liên minh Liệp thần giả quả nhiên đang tụ tập về Thâm cốc đúng như lời Đạt Tạt đã nói, y lập tức ý thức được đây sẽ là một chiến dịch trọng yếu làm thay đổi cả đại cục của Vùng đất hỗn loạn.

- Thủ hạ của La Cách đã chuẩn bị sẵn sàng. Hắc hắc, một khi tất cả các thống lĩnh Liệp thần giả tiến vào Thâm cốc, ta sẽ phát động những bố trí ở bên trong đó. Đến lúc đó thì tất cả các thống lĩnh Liệp thần giả nhất định khó bề thoát chết. Hai chúng ta chỉ cần dẫn người ở bên ngoài, trước tiên là giết chết tên Hàn Hạo kia, sau đó đến chỗ Thâm cốc đổ nát đó mà thu dọn tàn cục. - Thái Nhĩ cười cười, liếc mắt oai vệ chấn áp La Cách đang tràn trề hưng phấn. Y thầm nghĩ, một khi bọn thống lĩnh Liệp thần giả chết hết thì ta sẽ phối hợp với đại ca giết chết nhà ngươi, đến lúc đó thì toàn bộ Vùng đất hỗn loạn đều là của ta.

- Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Hắc hắc, Thái Nhĩ, người quả nhiên là số một, thật không biết người đã ngầm chôn năng lượng tinh thạch vào trong lòng đất từ lúc nào. Sau trận này, liên minh Liệp thần giả không còn là mối uy hiếp đối với chúng ta nữa, địa vị của người tại Vùng đất hỗn loạn đã có thể bằng năm người kia! - La Cách cười nịnh.

Thái Nhĩ không hề tỏ chút đắc ý nào, chỉ khiêm tốn bảo:

- Sau này hai chúng ta sẽ chung tay cai trị Vùng đất hỗn loạn, mỗi người một bên lấy Thâm cốc làm ranh giới. Ha ha, nếu không có người hỗ trợ, có quá nhiều việc như vậy thì ta làm sao mà gánh vác nổi. Sau này còn cần người hao tổn nhiều tâm sức đó!

- Không dám, không dám! - La Cách lại càng khiêm tốn đáp lời, nhưng trong lòng thì lại cười lạnh không thôi. Y thầm nghĩ sau khi liên minh Liệp thần giả tiêu ma, tình thế của Vùng đất hỗn loạn đã ổn định, sợ rằng người sẽ lập tức ra tay với ta. Nghĩ đến đó, La Cách không khỏi suy tính thiệt hơn, không ngừng cân nhắc làm thế nào để bảo toàn lực lượng của mình, nếu như sau này Thái Nhĩ trở mặt, y còn có lực lượng để đối phó.

Xét theo tình thế trước mắt, lực lượng của Thái Nhĩ rõ ràng là mạnh hơn hẳn. Y cũng biết rõ tâm tính của Thái Nhĩ cho nên không thể không chuẩn bị trước cho mình.

Mà Thái Nhĩ đúng thật là có ý này! Nếu như không phải là muốn thuận tay giải quyết luôn La Cách thì hẳn cũng không gọi La Cách đến phối hợp hành sự. Việc đối phó với liên minh Liệp thần giả hoàn toàn do mình hắn và Đạt Tập trù tính và sắp đặt, có hay không có La Cách tham gia thì cũng thế.

Liên minh Liệp thần giả cũng không dễ bị lừa gạt như Thái Nhĩ vẫn tưởng tượng. Cho dù Đạt Tập có cường điệu hóa về những bảo vật tài phú và sự bạc nhược yếu kém trong việc phòng thủ của Thâm cốc như thế nào, bọn họ đều đã nếm đòn của Hàn gia tại Ma Ẩn cốc nên vẫn hết sức dè dặt. Nhất là khi được nghe chính miệng A Sát Nhĩ Tư Đặc nói ra kinh nghiệm thảm hại mà Hàn gia gây ra cho y, các thống lĩnh này lại càng đề phòng cẩn thận hơn.

Bọn họ không ào vào Thâm cốc như Đạt Tập mong đợi mà tính toán rằng sẽ phái một số thủ hạ đi trước dò đường, sau khi điều tra rõ tình hình Thâm cốc, bảo đảm trong cốc không còn địch nhân nào cường đại thì mới tiến vào.

Trước tình hình này, Đạt Tập cũng không thể làm gì hơn là lợi dụng Kính Ma pháp giấu trong tay áo liên lạc với Thái Nhĩ để cho gã em suy nghĩ thêm.

Thái Nhĩ đã sớm nghĩ tới khả năng này, lập tức truyền lại tin tức cho Đạt Tập, bảo hắn cứ việc dẫn người đến cửa hàng Quân Vương cướp bóc. Để khiến đám Liệp thần giả xông lên, Thái Nhĩ đã không tiếc hầu bao an bài mọi sự thỏa đáng. Thật sự là số hắc tinh tề trưng bày ở cửa hàng Quân Vương đủ khiến cho kẻ khác thêm đỏ mắt.

Những năm gần đây, Thái Nhĩ đã bỏ rất nhiều hắc tinh tề vào Thâm cốc. Để có thể thôn tóm toàn bộ Vùng đất hỗn loạn, hắn đích xác đã dùng hết lực lượng của mình.

Sở dĩ phải làm như vậy là để đề phòng việc thống lĩnh Liệp thần giả không chịu vào hết trong Thâm cốc. Nếu những người vào trước phát hiện Thâm cốc chẳng có một chút tài phú nào, chẳng thêm chờ những người bên ngoài tiến đến đã bỏ đi thì hẳn không đạt được mục đích tiêu diệt tất cả bọn chúng.

Nhận được tin đáp từ Thái Nhĩ, Đạt Tập lòng đầy tự tin dẫn mọi người theo hắn đi vào. Đạt Tập đã biết rõ tình hình trong cốc, lại tự đi trước dẫn đường nên trong lòng các thống lĩnh còn lại cũng bớt băn khoăn.

Tuy nhiên bọn họ vẫn không dám tin tưởng tuyệt đối vào Đạt Tập, cho nên đều phái thủ hạ của mình đi trước vào thăm dò tình thế Thâm cốc, nếu như trong cốc thật sự có vô số của cải như lời Đạt Tập thì bọn

họ bất luận thế nào cũng sẽ tranh nhau vào cướp.

Đạt Tạt thầm cười lạnh, liền dẫn đám người của mình và một số thủ hạ của bọn đại thống lĩnh đi đầu tiến vào trong Thâm cốc.

Vừa thấy Liệp thần giả đã thực sự tiến vào Thâm cốc, những người trong cốc lập tức bỏ chạy tán loạn. Đạt Tạt đương nhiên sẽ không quan đến sinh tử của bọn người này. Được hiệu lệnh của hắn, thủ hạ của các đại thống lĩnh Liệp thần giả ào ạt xuất thủ, chỉ cần thấy người nào lực lượng tương đương hoặc thua kém mình là giết không tha.

Những người không biết chạy đâu phải ở lại trong cốc đều không mạnh lắm, bằng không cũng sẽ không ở lại chốn này. Dưới sự tàn sát của Liệp thần giả, bọn họ căn bản là không có khả năng trốn thoát.

Những người hiểu được rằng Thiên Cơ được tề là chỗ an lành duy nhất thì bèn liều mạng chạy về hướng đó. Trong ý thức của họ, chỉ có Thiên Cơ được tề là còn có chút an toàn.

Hành động của bọn họ đã nhanh thu hút sự chú ý của liên minh Liệp thần giả. Một bộ phận Liệp thần giả đã không thèm nghe lệnh Đạt Tạt, cười ha hả xông lên đuổi theo, dần dần tiến tới gần Thiên Cơ được tề.

Đám Liệp thần giả tàn sát người trong Thâm cốc chẳng khác giết gà mổ vịt nên chúng đã không còn tin trong Thâm cốc có nhân vật nào mạnh, vì thế mà mỗi lúc một ngông cuồng, tiếng la hét chói tai vang động khắp các đường phố, càng ngày càng đến gần Thiên Cơ được tề.

984. Chương 984: Tự Tay Ta Giết

- Hãy cứ yên tâm. Sẽ không chết đâu. - A Khắc Lợi không biết từ đâu đột ngột xuất hiện, vẻ mặt thản nhiên tựa như không biết cái nguy cơ đang đến hung hiểm đến thế nào.

Tiểu Khô Lô đứng bên cạnh A Khắc Lợi. Tử Ma Nhân của hắn chỉ lướt qua một vòng thì cả đám độc dược tề sư đang kinh hoàng thất sắc đều cảm thấy ớn lạnh, cảm lạnh như hén, đứng yên một chỗ không dám cử động.

Hàn Hạo từ lâu đã khét tiếng hung dữ ở Vùng đất hỗn loạn, các dược tề sư từ các cửa hàng lớn đều sinh lòng sợ hãi đối với y. Về hung dữ của Hàn Hạo trước đây đã hiển lộ ra bên ngoài, giờ có dược thần cách nhưng chưa thể ẩn giấu được lực lượng của nó nên hắn không một thời khắc nào không phát tán ra khí tức cực kỳ khủng bố.

Hiện giờ thì ngay cả Ba La là kẻ hung dữ ở cấp Thượng vị thần hậu kì đứng trước mặt Hàn Hạo còn thấy thấp thỏm hoảng chi là bọn dược tề sư thực lực thấp kém kia?

Cặp mắt Hàn Hạo đảo qua đảo lại mấy vòng, cả bọn đều cảm lạnh. Tuy bọn họ khiếp sợ Hàn Hạo nhưng trong bụng lại mừng thầm. Đối với bọn họ mà nói, vào lúc này mà có một hung thần như Hàn Hạo trấn thủ ở đây thì hy vọng sinh tồn tựa hồ lại tăng cao.

- Dẫn họ đi đi." Thấy đám người đã bình tĩnh hơn một chút, Hàn Hạo khẽ gật đầu rồi ra lệnh cho A Khắc Lợi.

Ngay cả A Khắc Lợi cho dù là đứng trước mặt Hàn Thạc cũng vẫn hi hi ha ha không hề e ngại, nhưng đối diện với Tiểu Khô Lô lạnh lùng tàn khốc tựa như một núi băng này thì hắn cũng có chút không tự nhiên. Sau khi nghe mệnh lệnh của Hàn Hạo, A Khắc Lợi cao giọng hét lên:

- Tất cả theo ta tiến vào bên trong.

Bọn Thổ giáp thì đã thuận tay đào một khoảng không gian rất rộng lớn ở trong lòng đất dưới Thiên Cơ được tề để vừa dùng làm kho tàng bí mật vừa làm mật thất. Trong đó có một thông đạo có thể từ trong lòng đất dưới Thiên Cơ được tề đi thông ra bên ngoài Thâm cốc để khi nào cần hành động bí mật thì đi ra bên ngoài. Lúc này Tiểu Khô Lô lặng lẽ lên vào chính là theo mật đạo đó.

Đám độc được tề sư vội vội vàng vàng vượt qua Hàn Hạo, đi về phía A Khắc Lợi. Ba La đứng đằng sau A Khắc Lợi liền nghiêng người tránh ra một bên, để lộ ra một con đường cho đám được tề sư đi vào.

Các được tề sư còn chưa vào hết bên trong thì ở bên ngoài Thiên Cơ được tề đã truyền đến từng đợt thanh âm chói tai, những bóng ảnh từ bốn phương tám hướng đồng loạt lao đến.

Khuôn mặt Hàn Hạo tựa như vĩnh viễn thờ ơ, không chút xúc cảm. Còn một vài độc được tề sư còn chưa vào trong những hắc không đợi nữa, gật đầu ra hiệu bảo Ba La cùng A Khắc Lợi trông chừng cho những kẻ thực lực kém cỏi này.

- Ha ha ha! Các huynh đệ, đây chính là Thiên Cơ được tề!

Một thanh âm càn rỡ vang lên, rõ ràng là rất đặc ý.

- Thiên Cơ được tề có rất nhiều chi nhánh ở các thành thị trên Chúng Thần đại lục. Chắc các người cũng đã từng nghe về tác dụng thần kì của Thiên Cơ được tề rồi chứ? Hắc hắc. So với những Hắc tinh tề kia thì bảo vật của Thiên Cơ được tề này mới thật là vô giá đó. Vận khí của chúng ta quả thực không tồi!

- Bái Nhĩ La, Thiên Cơ được tề là của Hàn gia ở Ma Ẩn cốc, chúng ta có nên bỏ qua chỗ này hay không? Hàn gia không phải là chỗ tầm thường, ngay cả... ngay cả các đại thống lĩnh cũng bị tổn thương nặng ở Ma Ẩn cốc... - Một âm thanh thảng thốt lo lắng vang lên, tựa hồ người này đã biết một số chuyện xảy ra ở Ma Ẩn cốc, giọng nói rõ ràng là rất yếu ớt.

Trong trận chiến Ma Ẩn cốc, có rất ít Liệp thần giả thật sự tiến vào trong cốc, phần lớn thủ hạ của các đại thống lĩnh ở lại bên ngoài cốc, cho nên ngoại trừ các đại thống lĩnh thì cũng không nhiều người biết về những chuyện xảy ra trong cốc.

- Sợ cái gì chứ. Các thống lĩnh bị thất thế tại Ma Ẩn cốc thì đã sao. Hừ. Trước tiên không cần biết trong cái Thiên Cơ được tề này có cao thủ tọa trấn hay không, cứ tính là có thì chúng ta đông người như thế này há lại sợ hắc hay sao? - Kẻ gọi là Bái Nhĩ La đó hừ lạnh, vừa nói dứt lời thì đã nghe “sầm” một tiếng, hắc đã dẫn đầu phá cửa tiến vào.

“Vù!”

Một đóa Tử vong cốt hoa yêu dị cực lớn bỗng nổ bung ra ở trước cửa. Đóa Tử vong cốt hoa này như một yêu vật chốn vực sâu không ngừng khuếch trương những thanh cốt thứ chụp lấy tên Bái Nhĩ La đi đầu kia và cuốn vào trong, chỉ một chớp mắt thì hắc đã bị nghiền nát như cám.

Mấy Liệp thần giả tiến vào cùng hắc cũng không ai thoát khỏi độc thủ của đóa hoa. Đóa Tử vong cốt hoa đó không ngừng nở lớn, từ trung tâm đóa hoa phát ra một luồng lực lượng vô cùng kì dị. Kẻ nào tiếp xúc với lực lượng kì dị đó lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, thần hồn như bị chế ngự.

Những Liệp thần giả bị những thanh cốt thứ đâm xuyên qua thân thể thì không thể nhúc nhích được, bị nuốt vào trong cốt hoa rồi bị nghiền nát ra như cám. Máu tươi nhuộm đỏ cả bề mặt khiến cho đóa hoa càng thêm phần yêu dị gây cho mọi người một loại cảm giác cực kì tà ác.

- Cút trở lại!

Hàn Hạo lạnh lùng quát lớn, giơ cốt thứ từ trong Thiên Cơ được tề chậm rãi bước ra. Hắc vừa ra thì đóa cốt hoa càng chuyển động nhanh, những thanh cốt thứ vừa cứng rắn như sắt thép, vừa mềm mại như dây thừng lại còn có thể tùy ý duỗi dài, vươn ra khắp bốn phương tám hướng.

Những Liệp thần giả còn đang sững sờ chưa kịp chạy trốn lại bị đóa hoa tiến đến nuốt vào trong, không những thân thể bị cốt thứ đâm chém máu me be bét mà ngay cả thần hồn của họ cũng bị một loại lực lượng lôi kéo, lập tức tuôn vào trung tâm của đóa cốt hoa!

- Là hắc! Chính là cái kẻ đó! - Một người hét lên thất thanh rồi vội vàng chạy về phía sau.

Hình ảnh của Hàn Hạo đã ăn sâu vào lòng người, rất nhiều Liệp thần giả biết hắc. Có một số trong những người ở đây là thủ hạ của Đạt Cách Mã, bọn họ vốn đã từng ở Tử Vong thần vực nên tất nhiên phải nhận ra tên Hàn Hạo hoành hành ngang ngược suốt bao năm nay ở Tử Vong thần vực này.

- Hàn Hạo, cùng là Liệp thần giả, tại sao ngươi lại giúp người ngoài? - Một người từng là thủ lĩnh của Liệp thần giả ở Tử Vong thần vực không lập tức bỏ chạy mà đứng lại trừng mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Hạo, phần nộ quá nổi.

Đó là một Liệp thần giả có thân hình cực kì cường tráng nhưng lại gây cho người ta một cảm giác âm trầm. Trước kia tại Tử Vong thần vực, hắn và Hàn Hạo từng được Đạt Cách Mã bố trí cùng làm vài việc. Y cũng từng giúp cho Hàn Hạo một số chuyện, cho nên giờ tận mắt thấy Hàn Hạo đại khai sát giới thì mới không chịu nổi mà quát lên.

Hàn Hạo ngẩn người ra tựa như không ngờ lại gặp người quen ở đây. Tử Ma Nhân lấp lánh hào quang, y trầm ngâm một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Loại người như Đạt Cách Mã không đủ tư cách thống trị Liệp thần giả. Các thống lĩnh Liệp thần giả hiện tại đều là một lũ tài trí tầm thường. Tương lai chỉ có ta mới có thể trở thành lãnh tụ chân chính của các Liệp thần giả!

Một câu nói vô cùng cuồng vọng đến rung trời chuyển đất, tựa như đó mới là chân lý của vũ trụ, áo nghĩa cuối cùng của pháp tắc. Phảng phất như hắn vốn phải là thống lĩnh Liệp thần giả và sẽ sớm tiếp nhận vị trí này!

- Cuồng vọng! Đạt Cách Mã đại nhân, Đạt Cách Mã đại nhân nhất định sẽ không tha cho ngươi! - Tên Liệp thần giả kia gầm lên.

- Đạt Cách Mã chết rồi. Bị chính tay ta giết đó!

Hàn Hạo lạnh lùng liếc nhìn người đó rồi nói tiếp:

- Ngươi rút đi, ta không giết ngươi. Chờ khi lũ thống lĩnh Liệp thần giả kia chết hết thì ngươi tự nhiên sẽ hiểu rõ tình thế và đến gia nhập dưới trướng của ta!

Hàn Hạo vừa dứt lời thì chiếc Bạch cốt Vương tọa thật lớn bỗngưng xuất hiện, bay lơ lửng phía sau lưng hắn.

Hàn Hạo bay đến ngồi lên trên chiếc Bạch cốt Vương tọa, nhìn xuống đám Liệp thần giả với vẻ ngạo nghễ như một bậc quân vương. Cái loại khí tức cuồng ngạo và bá đạo đó hằn sâu vào trong linh hồn của bọn chúng.

Bạch cốt Vương tọa vừa xuất hiện, đám Liệp thần giả lập tức hiểu rằng Hàn Hạo không nói lung tung. Chiếc Vương tọa này vốn là biểu tượng quyền uy của Đạt Cách Mã, nay lại xuất hiện bên người Hàn Hạo đủ thấy Đạt Cách Mã đã không toàn mạng.

Cả bọn ớn lạnh tâm can. Đạt Cách Mã vốn đã cường hãn vô địch khiến họ không có mấy may ý định dám kháng cự. Hàn Hạo lại giết chết được hắn thì còn khủng khiếp đến mức nào, bọn họ quả thực không thể tin được.

Hàn Hạo cũng không nói gì thêm. Thần cách trong đầu vừa động, đóa cốt hoa cực lớn kia lại tiếp tục di động, những thanh cốt thứ mềm ra như sợi dây thừng cuốn lấy tên Liệp thần giả kia rồi quăng hắn thẳng ra ngoài.

- Rút ra ngoài!

Hàn Hạo lại quát lạnh.

Lần này thì không còn kẻ nào dám ở lại, ai nấy hoảng sợ không còn biết gì nữa, cứ theo đường cũ mà chạy trốn. Chỉ còn tên Liệp thần giả đã từng cộng tác với Hàn Hạo kia thì vẫn đứng đó, vẻ mặt quái dị đánh giá hắn, sau một lúc mới oán hận gật đầu bảo:

- Nếu quả thật ngươi có thể khống chế được liên minh Liệp thần giả thì ta sẽ khấu đầu dưới chân ngươi.

Hàn Hạo tỏ vẻ lạnh nhạt, khẽ gật đầu đáp:

- Ngươi đi đi, hãy rời khỏi Thâm cốc càng xa càng tốt!

Tên đó ngẩn người một lát, cũng không tỏ thái độ gì mà chỉ quay đầu bỏ đi.

- Đại nhân, chúng ta cũng mau chạy thôi. Nếu để bọn thống lĩnh Liệp thần giả tụ tập đến đây thì e rằng muốn chạy cũng không dễ! - Đúng lúc này, Ba La từ bên trong đi ra, đầu tiên là cung kính cúi người thi lễ với Hàn Hạo, sau đó mới lên tiếng khuyên hấn.

- Các người lo cho những độc dược tề sư kia chu đáo là được, ta không bỏ chạy. - Hàn Hạo không rút lui, hấn cảm giác được là Hàn Thạc đang trên đường đến đây, không lâu nữa sẽ đến Thâm cốc này.

Hàn Hạo có được thần cách còn Hàn Thạc thì thực lực tiến bộ nhanh nên việc thông tin liên lạc với nhau cũng ngày càng dễ dàng nhanh chóng. Trong khắp Vùng đất hỗn loạn, hai người đã có thể dựa vào sự liên hệ bằng linh hồn mà trao đổi thông tin bất cứ lúc nào, không cần phải sử dụng kính Ma pháp nữa.

- Vậy được, đại nhân, người nên cẩn thận một chút. - Ba La cũng không kiên nhẫn thuyết phục, lập tức cúi đầu thi lễ rồi nhanh chân rút đi.

Đúng lúc này, từ các góc ngách trong Thâm cốc truyền đến những tiếng hoan hô thật lớn, nghe giọng điệu thì rõ ràng là do đám Liệp thần giả phát ra. Hàn Hạo hơi nghi hoặc, liền phóng xuất đám tiểu Ma đầu từ trong thanh cốt thứ cầm trên tay ra. Y lập tức nhận ra bọn Liệp thần giả đã phát hiện ra một lượng rất lớn hắc tinh tề ở trong cửa hàng Quân Vương.

Chính vì tìm thấy số hắc tinh tề này khiến cho lũ Liệp thần giả hưng phấn một cách kỳ lạ và lớn tiếng reo hò.

Ở bên ngoài cốc, những thống lĩnh Liệp thần giả ban nãy còn do dự chưa tiến vào, bây giờ nghe tiếng hoan hô vang động khắp bốn phương tám hướng trong cốc thì lập tức vui mừng như điên.

Bọn chúng liếc nhanh về phía nhau, đều nhận rõ vẻ tham lam trong mắt đối phương. Lần này xem ra chúng đã không còn hoài nghi lời nói của Đạt Tạt, chẳng những lập tức hạ lệnh cho thủ hạ vào cốc mà chính chúng cũng lao vọt về hướng Thâm cốc.

Ngay lúc đó, Hàn Thạc đã dẫn Hàn Kim và An Đức Lệ Na về đến gần Thâm cốc. Còn chưa tới nơi, Hàn Kim bỗng biến hấn sắc mặt, hét lớn:

- Không hay!

985. Chương 985: Điều Kiện

Hàn Kim có vẻ bồn chồn, lo lắng đáp:

- Lòng đất phía dưới Thâm cốc có chôn giấu rất nhiều năng lượng tinh thạch, khi trước con ở đây vẫn chưa hề thấy. Năng lượng tinh thạch này đều dùng cho năng lượng tinh pháo, có sức nổ rất mãnh liệt.

- Như vậy là có ý gì? - Hàn Thạc thần sắc ngưng trọng, bắt đầu xét kỹ chuyện này.

- Một khi năng lượng tinh thạch đang chôn trong lòng đất phát nổ, cả Thâm cốc sẽ bị san phẳng trong nháy mắt! Nếu như lượng năng lượng tinh thạch lớn như vậy đồng loạt phát nổ, con thật không nghĩ sẽ có người nào có thể sống sót!

Hàn Kim tỏ vẻ cấp bách, đột nhiên kinh hãi la lên:

- Đại ca vẫn còn trong Thâm cốc phải không? Không được rồi, huynh ấy nhất định phải rời khỏi nơi đó ngay lập tức, bằng không con sợ ngay cả đại ca cũng sẽ gặp nguy hiểm!

- Lực lượng do vụ nổ đó gây ra có ảnh hưởng đối với cả cao thủ cảnh giới Chủ thần sao? - Đồng tử của Hàn Thạc co thắt lại, hấn đột ngột nghĩ tới một khả năng, không phải là có người muốn giáng cho bọn thống lĩnh Liệp thần giả một đòn trí mạng chứ?

- Con nghĩ cho dù là Chủ thần mà vướng phải vụ nổ này thì cũng khó bề thoát chết! - Hàn Kim vội đáp.

Hàn Thạc nghe vậy lập tức kinh hãi biến sắc. Y liền dùng tâm thần liên lạc với Tiểu Khô Lâu, thông báo cho hắn tình hình dị thường trong Thâm cốc và bảo Hàn Hạo bằng mọi giá phải lập tức theo thông đạo rời khỏi Thâm cốc.

- Hàn Kim, có biện pháp nào ngăn chặn năng lượng tinh thạch phát nổ không? - Hàn Thạc tỏ vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn mang chút lo lắng.

Thâm cốc không giống như Ma Ẩn cốc, nơi này là trung tâm của cả Vùng đất hỗn loạn, bên trong chẳng những có rất nhiều cửa hàng mà hiện nay đang có rất nhiều thứ thần kì. Đối với Hàn Thạc mà nói, sự tồn tại của Thâm cốc là điều tất yếu, hắn không hy vọng nó sẽ bị hủy diệt trong chốc lát như vậy.

- Không những trong lòng đất có chôn năng lượng tinh thạch mà một số cửa hàng trong cốc còn có rất nhiều hắc tinh tề. Hắc tinh tề cũng là một loại năng lượng tinh thạch đặc thù, hơn nữa lại có độ tinh thuần cực cao. Một khi vụ nổ lớn xảy ra, những Hắc tinh tề này sẽ làm cho sức nổ tăng lên rất nhiều. Lúc đó, e rằng tính mạng của toàn bộ người trong Thâm cốc đều bị hủy diệt trong nháy mắt! - An Đức Lệ Na suy nghĩ một lúc rồi nói.

An Đức Lệ Na dừng lại một lúc, ánh mắt lóe lên rồi cười lạnh nói:

- Bố Lai Ân, người không cảm thấy đám Liệp thần giả này bị tiêu diệt là một điều rất tốt sao! Ha ha. Trong nháy mắt, bọn chúng sẽ chết sạch. Chuyện này thật tuyệt vời biết mấy!

Cô nàng cảm hận bọn Liệp thần giả. Thâm cốc có tồn tại hay không cũng chẳng can hệ gì đến nàng nhưng nếu hi sinh cái cốc này mà có thể giết sạch được lũ Liệp thần giả thì quả thật là điều vô cùng tuyệt vời.

Tất nhiên là Hàn Thạc sẽ không làm như vậy. Đầu tiên, Thâm cốc này là nơi cực kì trọng yếu. Thứ hai, mục tiêu của hắn là đám thống lĩnh Liệp thần giả tu luyện lực lượng Thủy hệ, Hỏa hệ và Sinh mệnh. Hắn muốn lợi dụng đám người mà Khắc Ma Nhĩ dẫn tới để giúp ba người Hàn Thủy, Hàn Hỏa, Hàn Mộc tiến bộ thêm một bước.

Mặt khác, tương lai thì một bộ phận trong đám Liệp thần giả đông đảo đó có thể sẽ là thủ hạ của Hàn Hạo. Nếu như lần này các cao thủ Liệp thần giả chết hết, cho dù Hàn Hạo có thể khống chế được liên minh Liệp thần giả thì cũng có ý nghĩa gì nữa chứ.

- Biện pháp thì cũng có...

Hàn Kim len lén liếc nhìn An Đức Lệ Na rồi nhỏ giọng nói:

- Nếu như An Đức Lệ Na nguyện ý trợ giúp thì chúng con có thể sẽ ngăn được năng lượng tinh thạch trong lòng đất phát nổ!

An Đức Lệ Na là một thể sinh mạng đặc thù, có năng lực khống chế kì diệu đối với năng lượng tinh thạch. Dựa vào thực lực của nàng cộng thêm Hàn Kim trợ giúp thì đích xác là có thể khống chế được tình thế, ngăn không cho năng lượng tinh thạch phát nổ.

- Tiểu Kim!

An Đức Lệ Na trừng mắt liếc Hàn Kim, oán hận nói:

- Người không giúp ta!

Hàn Kim xoa xoa tay cười ngượng tựa hồ có chút sợ hãi An Đức Lệ Na. Hắn tần ngần một lát rồi đột nhiên sáng mắt lên:

- Năng lượng tinh thạch trong lòng đất nhiều vô kể, nếu quả thật khống chế được tình thế thì nàng có thể dùng năng lượng tinh thạch này gia tăng thực lực!

Cặp mắt An Đức Lệ Na đột nhiên bừng sáng hào quang. Nàng yêu kiều cười một tiếng rồi đắc ý nhìn Hàn Thạc đề nghị:

- Bố Lai Ân, nếu người đáp ứng sẽ giao cho ta toàn bộ số năng lượng tinh thạch trong lòng đất, hi hi, ta nhất định sẽ giúp người.

- Cho người, cho người. - Giờ không phải lúc đắn đo về số năng lượng tinh thạch, Hàn Thạc coi trọng một thứ lợi ích khác hơn nhiều. Hơn nữa, Tiểu Khô Lâu còn đang ở trong Thâm cốc nên dù khá đau lòng khi thấy nhiều năng lượng tinh thạch như vậy sẽ thành thức ăn của An Đức Lệ Na nhưng hắn cũng không còn biện pháp nào khác.

- Được rồi. Tiểu Kim, chúng ta hãy cắt đứt mọi dao động năng lượng đến từ bên ngoài. - An Đức Lệ Na vui vẻ nói rồi ra sức kéo Hàn Kim đi về phía Thâm cốc.

Bên ngoài Thâm cốc, hai tên Thái Nhĩ, La Cách cười vẻ lạnh lùng âm độc. Các thủ hạ của chúng đã sẵn sàng chờ lệnh, xem ra mọi việc đã chuẩn bị đầy đủ.

- La Cách, chúng ta đi thôi! Ha ha, người yên tâm, chỉ cần thần hồn ta khẽ động là Thâm cốc sẽ lập tức trở thành bình địa! Nơi này còn cách Thâm cốc một đoạn, để giành được chiến quả tốt nhất, chúng ta phải qua đó thôi. - Thái Nhĩ cuối cùng cũng không nén nổi dắc ý, nghĩ đến một sự kiện hoành tráng, mạnh như sóng trào làm thay đổi cả đại cục của Vùng đất hỗn loạn trong chớp mắt lại do chính tay hắn thực hiện khiến hắn không thể kiềm chế nổi sự hưng phấn trong lòng.

Cho dù là nhân vật đã tu dưỡng tâm cảnh lợi hại đến mức nào, trước chuyện dắc ý nhất trong đời mình cũng không tránh khỏi có phần thất thố. Thái Nhĩ cũng không ngoại lệ.

La Cách cười ngoác miệng, xem ra còn dắc ý hơn cả Thái Nhĩ, nói:

- Tất cả đều đã chuẩn bị xong. Đi thôi, Thâm cốc chính là của chúng ta!

Hai người nhìn nhau cười lớn rồi triệt hạ kết giới bí mật, dẫn thủ hạ xông ra khỏi nơi ẩn nấp nhiều ngày qua và tiến về hướng Thâm cốc.

Lúc này, Thâm cốc đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ngoài Đạt Tạt đã xông vào từ trước, càng ngày càng có nhiều thống lĩnh Liệp thần giả xông vào đánh giết. Thủ hạ của họ cũng đã phân tán khắp bốn phương tám hướng, thấy người giết người, gặp của cướp của. Cửa hàng Quân Vương của các đại Quân chủ ở trong cốc đã trở thành mục tiêu chủ yếu của bọn chúng. Bọn Thống lĩnh mỗi người một phương, xông thẳng đến những cửa hàng Quân Vương đã được trình sát từ trước, ra sức cướp đoạt cho bản thân.

Phần lớn những thần chưa kịp rời khỏi Thâm cốc đều gặp tai ương. Trước đám Liệp thần giả hung tàn đó, bọn họ căn bản không có khả năng phản kháng, hoặc bị giết chết ngay trong cửa hàng của mình hoặc đã ẩn nấp trong mật thất.

Mất thấy tất cả các thống lĩnh đều trúng kế và xông vào trong Thâm cốc, Đạt Tạt mừng thầm trong lòng. Lúc này các thống lĩnh đều xông vào các cửa hàng Quân vương lớn nhất điên cuồng cướp bóc nên chẳng còn ai để ý đến hành động của Đạt Tạt.

- Các người lập tức phân tán ra rồi rời khỏi Thâm cốc. Nhớ kỹ, phải thật nhanh! - Đạt Tạt triệu tập các đại tướng thủ hạ đến, đột nhiên ra lệnh với vẻ ngưng trọng.

- Tại sao? Đại nhân, chúng ta cũng nên làm như bọn họ, cướp tất cả của cải về cho mình chứ. Nếu chậm chân, sợ rằng toàn bộ sẽ rơi vào tay kẻ khác đó! - Một tên thủ hạ của Đạt Tạt không sao hiểu nổi, nói ra câu hỏi trong lòng của tất cả bọn chúng.

Đạt Tạt hừ lạnh một tiếng, quát:

- Cướp bóc cũng phải toàn mạng mang ra thì mới được!

Hắn âm trầm quét mắt nhìn khắp một lượt rồi quát:

- Lập tức dẫn toàn bộ thủ hạ rút lui khỏi Thâm cốc! Không hỏi nhiều nữa!

Đạt Tạt rất có uy đối với đám thủ hạ trước mặt. Bọn chúng thấy thủ lĩnh nổi giận thì cũng không dám hỏi nhiều nữa, lập tức đồng thanh vâng vâng dạ dạ đáp lại rồi tuân theo lệnh của hắn lẳng lẳng theo các cửa cốc rút lui ra bên ngoài.

Không một ai hay biết về hành động của bọn Đạt Táp. Cả lũ Liệp thần giả đã chìm đắm vào trong khoái cảm cướp bóc, quên hết cả việc xảy ra xung quanh. Bọn chúng lúc này đã mất hết tính cảnh giác, căn bản không biết biến hoá xảy ra chung quanh.

Thiên Cơ được tề.

Tiểu Khô Lâu nhận được tin tức của Hàn Thạc, lập tức không nói thêm lời nào mà lập tức chạy xuống thông đạo dưới lòng đất. Hắn tuyệt đối tin tưởng Hàn Thạc, biết Thâm cốc có thể nổ tung bất cứ lúc nào nên tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Chỉ trong chớp lát, Hàn Hạo đã đuổi kịp đám người Ba La, A Khắc Lợi. Mắt thấy đám người này tựa hồ chẳng chút vội vàng, hắn liền thúc giục:

- Nhanh lên một chút, càng nhanh càng tốt!

Mắt thấy Hàn Hạo đột nhiên đuổi theo, lại còn mất hết vẻ trấn định thường ngày, bọn Ba La, A Khắc Lợi liền ý thức được là tình hình đã đổi khác. Lúc này bọn họ cũng không tiện hỏi nhiều, vội dẫn đám độc được tề sư vội vã chạy ra phía bên ngoài.

Đột nhiên, Hàn Hạo chợt nhớ ra chuyện gì đó liền nhanh chóng truyền tin cho Hàn Thạc:

- Nhất định là hai tên La Cách, Thái Nhĩ giả trò quỷ! Có thể vô thanh vô tức chôn giấu nhiều năng lượng tinh thạch như vậy vào trong lòng đất, ngoài mấy đại quân chủ ra thì không một ai có quyền lực và số năng lượng như thế. Phụ thân, con đã điều tra ra vị trí của bọn chúng, bọn chúng đang ở tại...

- Không cần nói nữa, ta đã biết bọn chúng đang ở đâu rồi! - Hàn Thạc cắt ngang lời Tiểu Khô Lâu. Lúc này, thần thức của hắn đã cảm nhận được một cỗ khí tức đang tới gần. Với năng lực cảm ứng cường đại hiện giờ, cho dù cách xa cả nghìn dặm thì Hàn Thạc cũng chỉ cần thoáng chớp là nhận ra khí tức của La Cách và Thái Nhĩ.

Hiện giờ, An Đức Lệ Na và Hàn Kim đã đi trước đến Thâm cốc. Hai người này thuộc loại thể sinh mạng có thuộc tính vô cùng đặc thù, cho dù vụ nổ có phát sinh thì cũng sẽ bình yên vô sự. Hình thái sinh mạng và kết cấu thân thể của An Đức Lệ Na và Hàn Kim có sức hấp dẫn tương hỗ đối với năng lượng tinh thạch. Theo Hàn Thạc đánh giá, dù Thâm cốc có nổ tung thì hai người họ cũng chỉ có lợi mà không có hại.

Bởi vậy, Hàn Thạc giữ bỏ được gánh nặng trong lòng, cũng không còn phải quá lo lắng nữa.

Hàn Thạc chớp động thân hình, lao cực nhanh về phía La Cách và Thái Nhĩ đang đến gần, trong lòng vẫn không ngừng truyền tin cho Hàn Hạo:

- Tiểu Kim cùng An Đức Lệ Na đã đi trước đến Thâm cốc, bọn họ sẽ ngăn cản không cho xảy ra nổ.

- Tuy nhiên các ngươi vẫn phải lập tức rời khỏi đó càng nhanh càng tốt, ta cũng không đoán trước được khi nào thì La Cách, Thái Nhĩ sẽ dẫn động cho phát nổ Thâm cốc!

- Phụ thân, Thái Nhĩ và La Cách khẳng định muốn đối phó với bọn thống lĩnh Liệp thần giả. Một khi An Đức Lệ Na cùng Tiểu Kim khống chế được tình thế, người hãy lập tức truyền tin cho con để con dẫn người chặn các cửa khẩu tìm mấy tên đã hủy diệt Ma Ấn cốc này tính sổ! - Tiểu Khô Lâu truyền tin lại.

- Được, bây giờ ta đến chỗ Thái Nhĩ, La Cách để thu thập bọn chúng. - Hàn Thạc đáp lại. Trong nháy mắt, hắn đã tới chỗ Thái Nhĩ, La Cách.

Hàn Thạc không lập tức hiện thân, sợ rằng nếu mình xuất hiện sẽ khiến hai tên La Cách, Thái Nhĩ hoảng sợ mà dẫn động năng lượng tinh thạch trong Thâm cốc phát nổ ngay tức khắc.

Hàn Thạc chờ một lúc, cảm ứng được Tiểu Khô Lâu đã rời khỏi Thâm cốc còn An Đức Lệ Na và Hàn Kim cũng đã tiến vào trong lòng đất phía dưới Thâm cốc thì hắn mới đột nhiên xuất hiện ngay giữa đội ngũ của La Cách và Thái Nhĩ.

986. Chương 986: Chỉ Có Một Quân Chủ!

Trời đã xế chiều, khí tức buồn thảm tiêu điều từ trong Thâm cốc lan dần tới nơi đây.

Đột nhiên phát hiện trên đầu đội ngũ có thêm người khiến một tên thủ hạ của hai đại Quân chủ lập tức kinh hoảng hô lớn:

- Người, người là ai?

Không phải tất cả thủ hạ của Thái Nhĩ và La Cách đều biết được Hàn Thạc. Phần lớn binh tinh duệ đều được hai đại Quân chủ lưu lại ở Phá Phôi thần điện cùng Mai Cốt quật, ngày thường cũng chỉ lặng lẽ tu luyện, thủ hộ hai nơi đó, rất ít khi lui tới Vùng đất hỗn loạn.

- Thái Nhĩ, La Cách tới đây gặp ta! - Hàn Thạc nhìn từ trên cao xuống rồi cười ngất lớn tiếng quát.

Hai người Thái Nhĩ, La Cách đang ở phía trước, chợt nghe thanh âm của Hàn Thạc như sét đánh ngang tai, vẻ mặt đều khá ngạc nhiên và nghi hoặc, không rõ vì sao trong giờ phút quan trọng này hần lại đột nhiên xuất hiện.

Việc này rõ ràng đã làm xáo trộn kế hoạch của cả hai, khiến sắc mặt bọn chúng hơi biến đổi.

Đặc biệt là Thái Nhĩ, trong lòng lại càng phập phồng cảm giác có gì đó không thỏa đáng. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, mang tất cả hành động diễn lại thật tinh tế trong đầu một hồi, khẳng định bản thân không hề đi sai bước nào, hần mới thở hắt ra một hơi trọc khí nặng nề, vẻ mặt đột nhiên trở nên tươi cười nhiệt tình nồng hậu, vội đi vượt qua đám thủ hạ tới phía sau.

Thái Nhĩ vừa đi vừa nhanh chóng suy nghĩ đánh giá một chuỗi phương pháp đối phó với Hàn Thạc.

Đến khi Thái Nhĩ tới trước mặt Hàn Thạc, phát hiện La Cách từ trong đội ngũ phía sau đã tới trước hần một bước, đang tươi cười ha hả nói chuyện gì đó với Hàn Thạc. Thái Nhĩ mới thả lỏng được một chút, cảm thấy Hàn Thạc hần nhiên không biết chút gì về hành động của hần.

- Bố Lai Ân, nghe nói Ma Ẩn cốc của người đại bại rồi. Ài, hai người bọn ta cũng khó lòng tự bảo trọng, không thể tới đúng lúc để viện trợ, thật là xấu hổ quá.

Sau khi Thái Nhĩ tới, trước nhất là than thở một câu rồi mới giả dò lên giọng thương cảm:

- Chúng ta đánh giá thấp sức mạnh liên minh Liệp thần giả, không ngờ cả Vùng đất hỗn loạn đều liên tục chiến bại, đến giờ vẫn không có tin tức gì tốt truyền đến. Bố Lai Ân, xem ra bọn ta thật khó lòng giữ vững Vùng đất hỗn loạn rồi.

Hàn Thạc có chút ngạc nhiên, thầm nghĩ bản thân chưa hề ẩn giấu tin tức đại thắng ở Ma Ẩn cốc, còn Thái Nhĩ cùng Đạt Tạt thật sự là huynh đệ, lại có phương pháp truyền tấn liên lạc đặc biệt, hần sao lại cho rằng Ma Ẩn cốc bị thảm bại?

Hần sững sốt một chút rồi chợt động tâm, khoé miệng lộ ra nét cười lạnh lẽo và cũng hiểu rõ Đạt Tạt hần là đã cố ý ẩn giấu sự thật, khiến Thái Nhĩ có thể án chiếu theo kế hoạch, giúp hần tiêu diệt đám thống lĩnh Liệp thần giả.

Vì để tiểu Kim, An Đức Lệ Na tranh thủ thêm chút thời gian, Hàn Thạc cũng chẳng vội vã gì, giả dò thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy nét thê lương, nắn lòng nhứt chí, thuận theo câu nói của Thái Nhĩ mà trả lời:

- Ài, chỉ trong một buổi chiều mà Ma Ẩn cốc đã trở thành nơi hoang phế. Gần ngàn vệ sĩ của ta trong cốc cơ hồ toàn bộ đều bị giết, không có biện pháp gì để đối diện với cuộc thăm sát của đám thống lĩnh Liệp thần giả, chỉ có thể trở mặt nhìn bọn chúng bị giết. Còn ta, ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ cho mình mà thôi!

Hàn Thạc nói tới đây rồi đột nhiên nổi giận không có dự báo trước, trừng mắt nhìn Thái Nhĩ rồi quát:

- Vì sao ngay cả Ba Lâm Thản, Khảo Trạch đều kéo tới Ma Ẩn cốc, rồi cái gì mà Cam Đạo Phu, Khắc Ma Nhĩ cũng tới. Hai người bọn người không ngăn cản được bọn chúng sao?

Hần ngần ngại một chút rồi đột nhiên nổi giận quát:

- Thủ hạ của Thái Nhĩ người không hề tổn thương gì. Người của Ba Lâm Thần, Khảo Trạch cũng chẳng thiếu mấy may, căn bản là chưa giao chiến với các người. Người rõ ràng đã bảo toàn lực lượng, vì sao không đến Ma Ấn cứu giải cứu bọn ta? Trước khi giao chiến, người đã từng nói là sẽ cùng nhau sát cánh tương trợ, người làm cái gì thế?

Hàn Thạc chỉ trích liên hồi như vậy, thanh âm lên xuống trầm bổng, giọng nói càng lúc càng kích động, càng lúc càng phần nộ, đầy nét kích động như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Bên cạnh Thái Nhĩ, La Cách không phải chỉ có đám thủ hạ hạch tâm của cả hai. Ngoài ra còn có đầu não thế lực lớn nhỏ các phương. Trước khi khai chiến, bọn họ đã mang thủ hạ của mình gia nhập dưới sự chỉ huy của Thái Nhĩ, La Cách. Đám người này chẳng phải ai nấy cũng đều một lòng với hai người Thái Nhĩ, La Cách.

Lời nói này của Hàn Thạc vốn chủ yếu là để cho đám người này nghe.

Quả nhiên dưới lời trách móc chính nghĩa của Hàn Thạc, đám đầu não của thế lực các nơi đang tạm thời dựa vào hai người Thái Nhĩ, La Cách đều đưa mắt nhìn về phía cả hai.

- Bọn ta quả thật chưa giao chiến với người của Ba Lâm Thần và Khảo Trạch. - Một tên thủ lĩnh của một thế lực lớn tên là Tập Phổ này giờ vẫn theo sát bên Thái Nhĩ, sau khi nghe lời nói của Hàn Thạc đột nhiên nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Còn nữa, trong cuộc chiến tại Mai Cốt quật, những kẻ bị giết đều là bọn vòng ngoài chúng ta.

Một tên thủ lĩnh đại thế lực khác đi theo La Cách thấy nhân vật dễ sợ như Hàn Thạc tới hỏi tội hai người liền do dự một chút rồi thẳng người nhìn chằm chằm La Cách, đoạn nói ra những lời dè dặt trong lòng từ lâu:

- La Cách đại nhân, từ trước đến giờ ngài vẫn coi đám người bọn ta phải dựa dẫm vào ngài như là vật hy sinh vậy. Một trăm chín mươi ba hảo huynh đệ bọn ta đến giờ chỉ còn sống sót lại bảy mươi lăm người, chết gần hai phần ba rồi! Còn đám An Đặc, Tề Lỗ, cơ hồ toàn quân bị diệt! Toàn quân bị diệt đó! Còn ngài, đám tâm phúc theo ngài, phần lớn đều còn nguyên vẹn, ngài dùng tính mạng bọn ta để bảo vệ lợi ích bản thân thôi! La Cách, năm xưa chính ngài mời bọn ta nhập bọn, giờ phải nói sao đây? Miệng thì luôn nói tất cả là một nhà, nhất định sẽ tận lực bảo vệ tính mạng bọn ta, ngài đã làm được gì rồi? Làm được gì rồi?

Một hồi kể lể của Tây Lan Khắc so với Hàn Thạc còn trầm bổng sống động, sôi nổi hào hùng, nghĩa chính ngôn từ hơn!

Dẫu sao thì Hàn Thạc trách móc chỉ là giả vờ phần nộ, mà sự chỉ trích của Tây Lan Khắc lại là phát tiết tràn đầy phần nộ, lời hấn gởi gắm phần uất vô hạn của mình đối với các huynh đệ đã chết.

- Tây Lan Khắc, người của các người sở dĩ tử thương nặng nề , đó là bởi thực lực các người không đủ.

La Cách lúc này khuôn mặt còn đầy vẻ tươi cười, dần dần trở nên lạnh lẽo:

- Người của ta mỗi người đều là tinh nhuệ, tổng thể thực lực vượt xa các người, tổn thất ít như vậy cũng là bình thường. Hừ, Tây Lan Khắc, người lúc này định phản bội chúng ta sao?

Lúc nói đến hai chữ ‘chúng ta’, La Cách liếc Thái Nhĩ một cái, thâm nháy mắt với hắn, tỏ vẻ vào lúc này nên thừa cơ sớm giải quyết Hàn Thạc, ít nhất trước tiên cũng phải đuổi đối phương ra khỏi bên này, để tránh sự tồn tại của Hàn Thạc làm hỏng đại sự.

Trước khi Hàn Thạc tới, bất mãn trong lòng những thủ lĩnh các phương thế lực này đối với hai người chỉ là dám giận mà không dám nói, trong cái cảnh không có một cao thủ cấp bậc Chủ thần nào chống đỡ cho họ, họ ngay cả phản kháng đều không dám. Hàn Thạc vừa đến, liền khơi mào lòng căm hận của họ đối với Thái Nhĩ, La Cách, bắt đầu khiến lòng quân bất ổn.

Thái Nhĩ lúc này cũng đang thầm lo, cùng Đạt Tập trong Thâm cốc đã lén liên hệ, biết người của Đạt Tập lập tức sẽ rời khỏi Thâm cốc, mà những thống lĩnh Liệp thần giả kia cũng đều lần lượt tiến vào Thâm cốc. Vào giờ phút này, hắn ắt phải khiến thủ lĩnh các phương thế lực nghe lời, để dễ ứng phó với cục diện tức thì.

Những thống lĩnh Liệp thần giả này tuy rằng phần đông đều ở trong Thâm cốc, nhưng ngoài cốc vẫn lưu lại không ít người. Số lượng những Liệp thần giả ấy cộng lên cũng chưa chắc ít hơn người của hãn và thủ hạ La Cách, một khi loạn chiến nổ ra không có người của các đại thế lực này phối hợp, muốn mau chóng ổn định cục diện cũng chẳng hề dễ dàng.

Lúc trước còn may, hiện tại cộng thêm Hàn Thạc này, sẽ khiến tình thế càng trở nên khéo léo hơn chút đỉnh. Vì mau chóng giải quyết sự tình, Thái Nhĩ do dự chốc lát, đột nhiên quát:

- Đến lúc này rồi người còn gây xích mích chia rẽ, sự tồn vong của Thâm cốc nguy kịch trong một sớm một chiều, người rốt cuộc có mưu mô gì?

Hàn Thạc ngửa mặt lên trời cười lớn, trong tiếng cười có vô hạn phẫn uất cùng tràn đầy bi thương, chỉ Thái Nhĩ nói:

- Thái Nhĩ ơi là Thái Nhĩ, người làm không dám nhận, người cũng xứng làm đệ nhất Quân chủ của Vùng đất hỗn loạn? Các người lấy những người dựa dẫm vào các người làm vật hy sinh, mỗi cuộc chiến sai họ xông lên trước làm lá chắn, ha ha, vì mình, các người có thể hy sinh mình hữu! Biết rõ Ma Ẩn Cốc ta đối mặt với nguy cơ sinh tử mà trơ mắt làm ngơ, dựa vào tác phong làm việc của các người, Vùng đất hỗn loạn không diệt vong mới lạ!

Hàn Thạc vừa nói như vậy, trên mặt những thủ lĩnh các thế lực nọ tràn vẻ lo lắng, ai nấy đều chần chừ, dường như không định tiếp tục theo Thái Nhĩ, La Cách hai người chinh chiến nữa. Một hồi nói của Hàn Thạc đã nói trúng tim đen chỉ ra tâm tính của cả hai thế nào. Hai kẻ lãnh đạo không coi trọng sinh tử của họ, chỉ sẽ dẫn họ tiến vào vực sâu tử vong.

- Bố Lai Ân, Ma Ẩn cốc sụp đổ, chúng ta biết người vô cùng thương tâm. Có điều nếu người tiếp tục lên tiếng đe dọa, gây xích mích quan hệ của chúng ta thì đừng trách Thái Nhĩ ta không giữ thể diện cho người.

- Thái Nhĩ hít sâu một hơi, thanh âm bỗng hơi chậm lại, có điều bất cứ ai đều có thể nhìn ra, đây là cảnh cáo cuối cùng của hãn trước khi xuất thủ.

- Không giữ thể diện?

Hàn Thạc cười sảng sặc, đột nhiên quát lớn:

- Người từ lúc nào biết giữ thể diện? Gần nghìn huynh đệ trong cốc ta chết thảm, các người mới là kẻ đầu sỏ đấy! Không có Ba Lâm Thản, Khảo Trạch, không có Khắc Ma Nhĩ, Cam Đạo Phu, Ma Ẩn cốc ta nói không chừng còn có thể chống đỡ tiếp. Là các người, là các người vô năng! Hại chết huynh đệ của ta!

- Người điên rồi! - Thái Nhĩ quát lạnh một tiếng, không chần chừ nữa, bay thẳng lên trời, lực lượng Hủy Diệt ngưng tụ thành một thanh trường mâu, lao mạnh về phía Hàn Thạc.

Trường mâu vừa ra, khí tức kinh khủng bao trùm cả bầu trời, mũi mâu phá hủy hết thấy. Lực lượng cuồng mạnh hủy diệt hết thấy dường như xuyên thủng hư không, hai bên mũi mâu toác ra từng đường khe nhỏ bé, trong đó có màu sắc ánh sáng mê li kỳ quái hiển hiện.

Thái Nhĩ vừa động thủ, La Cách giống như một u hồn bay ra, công kích của hãn khác với Thái Nhĩ, Tử Vong lực lượng ngưng tụ thành một con cự mãng, lân giáp cự mãng sống động như thật, há chiếc mõm tử vong cực lớn ra, dường như muốn nuốt gọn luôn Hàn Thạc vào trong đó.

Đám người bên dưới người nào người nấy trơ mắt nhìn ba người trên hư không. Thủ hạ của hai người Thái Nhĩ, La Cách vẻ mặt chấn động, thầm nghĩ hai Quân chủ mạnh mẽ nhất của Vùng đất hỗn loạn xuất thủ, Hàn Thạc chắc chắn khó thoát khỏi cái chết. Nghĩ đến như vậy, họ len lén dùng ánh mắt không mang hảo ý đặt lên Tây Lan Khắc, Tạp Phổ, thậm chí chờ đợi phương xon đời, hai gia hỏa các người dám ra mặt kết quả cũng sẽ vậy.

Tây Lan Khắc, Tạp Phổ còn có vài thủ lĩnh các phương thế lực đều cảm nhận rõ rệt được cỗ khí tức âm hàn trên người thủ hạ Thái Nhĩ, La Cách. Trong lòng biết một khi Hàn Thạc gặp tai ương, với tác phong hành sự của hai Quân chủ kia, nhất định sẽ không tha cho họ.

Bất chợt, đám người Tây Lan Khắc, Tạp Phổ vốn dĩ không hề có qua lại gì với Hàn Thạc, trong lòng đều hy vọng hãn không bị Thái Nhĩ, La Cách gây tổn thương, ít nhất có thể quán hai người thêm một lát nữa,

để họ có cơ hội thoát ly khỏi sự khống chế của Thái Nhĩ, La Cách.

Một khi biểu hiện của Hàn Thạc khiến họ cảm thấy có thể có thời gian rời khỏi thì Tây Lan Khắc, Tạp Phổ nhất định sẽ không chút do dự dẫn thủ hạ rời đi, không tiếp tục đảm nhiệm làm vật hy sinh cho hai tên kia nữa.

Ôm ý nghĩ này, trong lòng hai người thầm lo lắng cho Hàn Thạc, hy vọng thanh niên cường giả mới quật khởi gần đây có thể tranh thủ thời gian cho bọn họ. Chỉ cần họ có thể chạy thoát khỏi, họ thậm chí nguyện ý gia nhập dưới trướng Hàn Thạc, dốc sức phục vụ cho thanh niên tài ba có thể vì thủ hạ mà dám tính sổ với hai Quân chủ mạnh nhất này.

Đối với những người này mà nói, một vị lãnh đạo quan tâm tới sinh tử của thủ hạ, so với thủ lĩnh chỉ coi họ làm vật hy sinh phải tốt hơn rất nhiều.

- Ha ha ha, thẹn quá hóa giận!

Hàn Thạc dường như không biết mình đang đối mặt với hai đại Quân chủ chí cường của Vùng đất hỗn loạn, vẫn cười dài trong hư không, tiếng cười như rồng ngâm hồ gầm truyền về phía Thâm cốc xa xa.

Tiếng cười chưa dứt, Hàn Thạc bỗng xuất thủ, thân thể vút qua, mười ba cự ảnh hư ảo hiện lên giữa không trung, trong đó sáu chiếc bóng trong nháy mắt chồng chéo lên nhau. Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, Thủy, Lôi Điện, Phong, sáu hệ lực lượng dung hợp làm một thể, Thần chi lĩnh vực mới mạnh mẽ bao trùm bốn phương tám hướng, phẳng phất như bỗng dựng chế tạo một không gian vậy.

Đột nhiên, công kích của Thái Nhĩ, La Cách bị bẻ gãy, bất kể là cây mâu Phá Diệt, hay là cự mãng La Cách dùng Tử Vong lực lượng ngưng tụ, đều trong nháy mắt bị phá tan.

Một Hàn Thạc khác do sáu hư ảnh chồng chéo mà thành, hệt như Thiên thần cúi nhìn phía dưới, đôi con ngươi mang theo vẻ lãnh khốc vô tình, tay dè xuống, lực lượng che trời phủ đất như núi cao đánh tới, lao thẳng tới chỗ Thái Nhĩ, La Cách. Hai người tên bị một kích hư không trực tiếp từ giữa không trung đánh lún xuống nền đất. Nửa thân mình bị vùi trong nền đất.

Toàn trường im lặng như tờ!

Thủ hạ phía dưới Thái Nhĩ, La Cách, bao gồm cả những thủ lĩnh các phương thế lực kia đều dần như gà gỗ, về mặt đồ dẫn nhìn hư ảnh Thiên thần lơ lửng không trung, trong lòng ngoại trừ vẻ kinh ngạc không thể tin nổi cũng không còn cảm xúc nào khác.

Hai người Thái Nhĩ, La Cách thoáng chốc bị đánh cho hôn mê, lúc này nửa người còn chôn trong đất sắc mặt cũng cực kỳ hay ho, mê mang, khó hiểu, kinh ngạc, sợ hãi, nghiêng rằng nghiêng lợi..vv.. cảm xúc chồng chất trên khuôn mặt khiến họ thoát nhìn như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc, đáng yêu như thằng ngốc.

- Gì mà ngũ đại Quân chủ, theo ta thấy Vùng đất hỗn loạn chỉ có một Quân chủ! - Tây Lan Khắc ngơ ngác trong chốc lát, đột nhiên bình tĩnh bắt đầu lẩm bẩm.

Đây là tiếng lòng của Tây Lan Khắc, thanh âm vốn dĩ không vang dội nhưng khung cảnh yên tĩnh như chết chốc bây giờ, thì thanh âm này lại gần như truyền khắp lỗ tai tất cả mọi người.

Vùng đất hỗn loạn chỉ có một Quân chủ, chỉ có một Quân chủ...

Không biết vì sao, có người bên tai đều đang vang vọng lặp đi lặp lại câu nói này, trong nháy mắt, mọi người dường như nhận rõ tình hình, về mặt từ hoảng hốt dần dần trở lên lý trí, ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy Hàn Thạc giờ phút này mới hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân của Vùng đất hỗn loạn.

Ngoài điều đó ra, nào là Thái Nhĩ, La Cách, Ngõa Tây Tư, Tác Ai, sẽ vĩnh viễn làm nhân vật phụ!

- Không có khả năng, sao có thể? - Vị đệ nhất 'Quân chủ' Thái Nhĩ xưa nay tâm chí kiên định, lúc này có chút thất thố, ngẩng đầu nhìn thân ảnh hư ảo khổng lồ như Thiên thần cúi nhìn phía dưới, cảm thụ được cỗ lực lượng mệnh mông thần diệu khó lường kia, mọi lý tưởng hùng tráng trong nháy mắt dường như đều bị dập tắt.

- Thái Nhĩ, chúng ta còn có một chiêu, mau sử dụng đi! - La Cách tương tự cũng sợ hãi, mắt thấy Thái Nhĩ biểu hiện ra tâm tình không tương xứng với ngày trước, vội vàng gào to.

Thái Nhĩ sững sờ, lập tức chột cười lên điên cuồng, cười ha ha nói:

- Không sai, ta còn có một chiêu cuối cùng. Sẽ có người giúp ta, còn có người giúp ta!

Nói xong, Thái Nhĩ mặc kệ người của Đạt Tập đã toàn bộ rút hết khỏi Thâm cốc hay chưa, lập tức lấy Thần tấn truyền vào trong thiết bị kích nổ sớm đã chuẩn bị đầy đủ, định dẫn nổ vạn tấn năng lượng tinh thạch ở đáy Thâm cốc.

Trên hư không, Hàn Thạc vẻ mặt cười lạnh cúi nhìn Thái Nhĩ mang theo hành động hoảng hốt, thăm nhủ mọi chuyện đều trong sự khống chế của ta, ta xem ngươi có thể xoay sở ra cái gì.

Quả nhiên, Thái Nhĩ đang toàn lực truyền Thần tấn về phía Thâm cốc sắc mặt chột biến, hần đột nhiên phát hiện sau khi phóng Thần tấn ra, Thâm cốc xa xa không hề có phản ứng. Nỗi kinh hoàng này tuyệt không hề nhỏ, hần thoáng cái từ nền đất vọt ra, nhìn về phía Thâm cốc xa xa thất thổ hết:

- Vì sao? Vì sao?

Vừa nghe Thái Nhĩ nói như vậy, sắc mặt La Cách bỗng đại biến, ngừng mạnh đầu nhìn về phía Hàn Thạc.

Hàn Thạc lúc này mang vẻ mặt chế giễu xem trò hài, biểu hiện ra tư thế hết thấy đều trong lòng bàn tay. La Cách chỉ liếc một cái, lập tức đoán ra Hàn Thạc nhất định đã động tay chân vào cái gì đó, chứ nếu không Thâm cốc sẽ chẳng thể một tí tạo phản ứng đều không có.

- Thái Nhĩ, ta nghĩ hẳn là do tay chân của Bồ Lai Ân làm. Vụ nổ ở Thâm cốc, sợ là không xảy ra được! - La Cách vẻ mặt cay đắng, đôi mắt lấp lóe, nói với Thái Nhĩ đang thẳng thốt.

- Không thể nào, không thể nào! - Thái Nhĩ gào to, không biết cơn điên của hần có phải đã dẫn ra cái gì hay không, đột nhiên, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa từ Thâm cốc truyền tới.

Trong nháy mắt, cả mặt đất rung chuyển, tiếng nổ rền vang cực lớn phảng phất như trời long đất lở, cho dù cách nhau rất xa nhưng người bên này cũng đều cảm giác được tiếng nổ vang khủng bố ấy.

Hàn Thạc mặt đầy vẻ tươi cười lập tức đỡ đầu, thoáng chốc đổi thành hần trợn tròn mắt, liếc về Thâm cốc xa xa, quả nhiên phát hiện sương khói lượn lờ, có một khu vực bốc lên tro bụi đậm đặc, nhìn không rõ tình huống.

Trong lòng quỳnh quang, Hàn Thạc vội vã vận dụng thần thức cảm ứng khí tức của ba người Hàn Kim, An Đức Lệ Na, Hàn Hạo. Ba người này mới là nhân vật hần cần lo lắng nhất, hần không hy vọng họ có chuyện.

Sắc mặt hòa hoãn, thăm nhủ một tiếng may mắn, ba người đều không xảy ra chuyện. Lại cẩn thận cảm thụ một hồi, Hàn Thạc phát hiện vụ nổ Thâm cốc chỉ là hủy một phần năm khu vực, mà khu vực ấy chính là nơi vốn dĩ do Thái Nhĩ khống chế, xem ra Thái Nhĩ hẳn bố trí thêm thủ đoạn bí mật gì đó ở đằng ấy, không ngờ ngay cả Hàn Kim và An Đức Lệ Na cũng không phát giác ra dị thường.

Gã Thái Nhĩ này chắc còn lưu lại thủ đoạn, bằng không Thâm cốc sẽ không xảy ra vụ nổ.

987. Chương 987: Huynh Đệ “tình Thâm”?

- Toàn bộ thống lĩnh Liệp thần giả đều ở trong Thâm Cốc. Chúng ta thoáng cái đã đưa toàn bộ bọn chúng vào chỗ chết cả rồi. Tây Lan Khắc, Tập Phổ, cục diện của Vùng đất hỗn loạn đã thay đổi. Chúng ta bởi vì muốn Liệp thần giả sa lưới hết mới có thể chịu nhọc như vậy. Người nên hiểu tâm ý của chúng ta rồi chứ?

- Hai phần ba số người của ta đã chết. Người nói những lời này còn có tác dụng gì. - Tây Lan Khắc cũng kinh ngạc hồi lâu. Tuy nhiên nghĩ lại thủ hạ của mình chết nhiều như vậy, trước kia La Cách đích xác hy sinh bọn họ dùng làm pháo hôi nên sẽ không tiếp tục tin tưởng lời hần nói nữa.

- Bồ Lai Ân. Liệp thần giả sụp đổ rồi. Thù cũng đã báo. Chúng ta bắt tất lại tự chém giết lẫn nhau như vậy. Việc cấp bách là trước tiên cần phải dọn dẹp sạch sẽ những dư nghiệt Liệp thần giả kia. Người thấy

sao? - Thái Nhĩ đột nhiên dường như đã bình phục lại, suy nghĩ một lượt, đoạn lập tức nhìn Hàn Thạc đề nghị.

Thái Nhĩ quả đúng là Chủ thần cao thủ biết co biết duỗi. Vừa thấy thực lực Hàn Thạc mạnh mẽ ngoài dự liệu liền lập tức thay đổi bộ mặt, đưa mình xem như đồng minh cùng chiến tuyến với hắn.

Hàn Thạc sao lại không biết tâm tư của Thái Nhĩ. Liếc nhìn về hướng Thâm Cốc, khóe miệng hắn nhếch lên một tia hàn ý lạnh lùng, đoạn nói:

- Ở nơi kinh doanh của Thiên Cơ Dược Tề còn có rất nhiều thủ hạ của ta. Người không nói trước một tiếng, lại cũng không giúp ta đưa thủ hạ rời đi. Bây giờ Thâm Cốc nổ tung, tất cả thủ hạ của ta đều gặp nạn. Thái Nhĩ. Ta chết nhiều người như vậy, người nói ta và người còn có thể đồng tâm sao?

- Vì thắng lợi của Vùng đất hỗn loạn, hy sinh là việc không thể tránh được. Bồ Lai Ân, người cần hiểu rõ một chút. - Thái Nhĩ vội vàng nói.

- Vì sao kẻ hy sinh luôn là người khác, mà thủ hạ của Thái Nhĩ người lại có thể bình yên vô sự. Vì sao không phải là hy sinh bọn chúng? - Ba người nào đó theo lời nói của Hàn Thạc lớn tiếng quát lên. Rồi từng tiếng hưởng ứng kéo theo.

Đây là suy nghĩ của các thế lực vẫn phụ thuộc hai Quân chủ. Sau tiếng quát lớn của Hàn Thạc vang lên, bọn họ đều nhất trí bắt đầu chia mũi công kích về phía Thái Nhĩ, La Cách.

- Đúng vậy, vì sao các người lại có thể không bị việc gì? Vì cái gì muốn chúng ta phải hy sinh? Thái Nhĩ. Người cần bản không để tâm đến sự sống chết của chúng ta. - Tập Phổ đột nhiên lớn tiếng quát.

- Hắc hắc. La Cách đại nhân lại càng lợi hại. Ngay cả khi với thủ hạ trung thành tận tâm nhất hắn cũng có thể hy sinh. Khi ở Mai Cốt quật, La Cách đại nhân đánh phải một kích trí mệnh của Khảo Trạch liền tiện tay bắt lấy một tên thủ hạ đã theo hắn bao năm ra chấn, nhân đó chạy trốn. Ngay cả người mình sống chết ra sao còn không quan hướng chỉ là những người ngoài như chúng ta? - Tây Lan Khắc khi ở trận chiến tại Mai Cốt quật đã tận mắt chứng kiến những hành động của La Cách, không nhịn được, bèn châm chọc bằng giọng kỳ quái.

Khi đã biết được suy tính của Hàn Thạc, Tập Phổ, Tây Lan Khắc gan bỗng chốc lớn hẳn lên. Bọn họ tin tưởng trước lực lượng khủng bố của Hàn Thạc, hai kẻ Thái Nhĩ, La Cách cần bản không thể tổn thương bọn họ, mới thoải mái đem tất cả những bất mãn trong đáy lòng bộc phát ra.

Lật mặt Thái Nhĩ, La Cách không chỉ có hai người Tập Phổ, Tây Lan Khắc.

Sau hai người này, nhiều người bắt đầu dă kích mạnh mẽ Thái Nhĩ, La Cách, đa phần chỉ trích hai người không trọng nghĩa. Đến ngay cả một số thủ hạ của La Cách khi nghe xong lời nói của Tây Lan Khắc ánh mắt cũng đều lóe lên. Bọn họ cũng không phải là ngay đầu tiên đi theo La Cách, tự biết tác phong hành động của vị Quân chủ này thế nào. Cần thận suy nghĩ về lời Tây Lan Khắc nói, chẳng lẽ lại không hề để tâm?

Vùng đất hỗn loạn trước kia không có Hàn Thạc - vị quân vương có thể toàn tâm toàn ý vì thủ hạ báo thù này. Có Hàn Thạc, vị lãnh tụ coi thủ hạ như thân nhân này thì còn đỡ một chút. Thái Nhĩ, La Cách hai người đột nhiên lộ vẻ khó có thể chịu được như vậy.

- Các người muốn làm gì? Muốn tạo phản hay sao? - La Cách biến sắc. Hắn chợt phát hiện mấy người trước kia trung thành, tận tâm với hắn dường như cũng bắt đầu dao động. La Cách cảm thấy tình thế không ổn nhưng đối với Hàn Thạc lại không cưỡng được, có chút sợ hãi.

La Cách tích uy đã lâu, vừa thấy hắn “nổi bão” mấy người kia lập tức cúi đầu.

Tây Lan Khắc, Tập Phổ không phải là thủ hạ của La Cách. Có Hàn Thạc ở đây làm chỗ dựa, lại càng không có dính dáng gì với La Cách nên vẫn cứ lớn tiếng chỉ trích La Cách như cũ.

- Tìm chết. - La Cách chợt biến sắc, đột nhiên ra tay giết tới Tây Lan Khắc. Lực lượng Tử vong thâm độc tụ tập xung quanh Tập Phổ. Một lao ngục dày đặc xương cốt đột nhiên chế trụ Tây Lan Khắc.

Hàn Thạc trên không trung bình tĩnh chăm chú quan sát biến hóa phía dưới. Đã sớm biết La Cách sẽ không nhìn được ra tay, hắn cười lạnh phóng ra lực lượng do sáu hệ liên hợp, từ trên không chụp xuống La Cách.

“Răng rắc.”

Cột lao chế trụ Tây Lan Khắc bởi vậy mà vỡ tung ra. Xương trắng hóa thành bột tản đi khắp nơi.

Một luồng lực lượng lớn từ trên trời hạ xuống đánh mạnh lên người La Cách. Trước sức mạnh không thể đương đầu này, La Cách tránh né không kịp, miệng phun máu tươi văng ra xa.

Động tâm niệm, Thần chi lĩnh vực mới của hắn kỳ diệu bao phủ xuống, như một cái lưới cực lớn đột nhiên thu La Cách vào. Ánh mắt lóe lên, Hàn Thạc phát hiện Thái Nhĩ đang lặng lẽ rời đi bèn hắc hắc cười lạnh:

- Thái Nhĩ. Ta bây giờ chơi với ngươi trước. Ta thật muốn xem ngươi và Đạt Tạt liên thủ liệu có thể thoát ra khỏi sóng gió này không.

Lời vừa nói ra, Thái Nhĩ vẻ mặt kinh hãi, lập tức nói lớn:

- Ngươi. Ngươi nói cái gì?

- Đạt Tạt không phải ca ca ngươi sao? Ngươi không phải kết hợp với hắn tính kế đâu ra đó rồi sao. Ha ha. Ngươi muốn cùng Đạt Tạt động thủ tiêu diệt những người chống đối còn lại, đúng không? Hai người là kẻ tu luyện Hủy Diệt lực lượng đạt tới cảnh giới Chủ thần, khi liên thủ thực lực nhất định vô cùng đáng sợ. Ngươi không phải muốn lợi dụng loại lực lượng này thay đổi cục diện hay sao? - Hàn Thạc thản nhiên nhìn Thái Nhĩ, khóe miệng đầy vẻ cười cợt châm chọc.

- Cái gì! Thái Nhĩ lại cùng câu kết với Đạt Tạt?

Tập Phổ cực kỳ sợ hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt Thái Nhĩ đột nhiên thay đổi dường như bị vạch trần suy nghĩ kia, oán hận nói:

- Khó trách. Khó trách.

- Bán rở Vùng đất Hỗn Loạn còn có Thái Nhĩ ngươi.

Chẳng những là Tây Lan Khắc, Tập Phổ, tất cả cao thủ của Vùng đất hỗn loạn đều nổi giận. Mặc cho họ có suy đoán ra sao cũng không ngờ rằng Thái Nhĩ lại là anh em ruột với đầu lĩnh của Liệp thần giả hiện nay là Đạt Tạt.

Cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là từ đầu đến cuối Thái Nhĩ vẫn chính là kẻ phản bội. Có nghĩa là Vùng đất hỗn loạn sở dĩ không chịu nổi một đòn, ít nhất có một nguyên nhân là do Thái Nhĩ.

Ngay cả La Cách đã bị trọng thương, tạm thời bị giam cầm cũng mang vẻ mặt không dám tin. Nhìn vẻ lạnh lẽo trên mặt Thái Nhĩ, hắn cười thầm:

- Thì ra là thế. Thái Nhĩ à Thái Nhĩ. Ngươi đã có dự định liên thủ cùng ca ca ngươi Đạt Tạt diệt ta sao? Ha ha. Như vậy ngươi sẽ chính là đệ nhất nhân của Vùng đất hỗn loạn, không còn có kẻ nào có thể uy hiếp ngươi nữa chứ gì?

Thái Nhĩ bị cả nghìn người nhìn vào mình chỉ trích, sắc mặt vô cùng khó coi, âm trầm không nói một lời.

- Ngươi không phải ngại biện đâu, Đạt Tạt sẽ lập tức đến đây thôi. Ha ha. Đợi đến lúc ấy là rõ cả ngay thôi. Ta thực muốn xem ngươi và Đạt Tạt, hai người liên thủ có thể đánh bại ta hay không. - Hàn Thạc cười lạnh lùng, vừa nói vừa dõng dạc về phía không xa.

Một bóng người đến, không phải là Đạt Tạt đó sao?

- Thái Nhĩ. Ngươi làm cái gì vậy, vì sao Thâm Cốc chỉ bị hủy có một phần mà lại là của phía ngươi? - Ngươi còn chưa tới, Đạt Tạt đã lớn tiếng gọi. Tại Thâm Cốc, đám thống lĩnh Liệp thần giả cũng không bị nổ chết hết cả. Đối với Đạt Tạt mà nói, tình thế tiếp sau rất khó không chế. Tâm huyết nhiều năm có thể tan biến chỉ trong chốc lát, hắn không giận mới là lạ.

Thanh âm của Đạt Tạt vừa vang lên, căn bản không cần Hàn Thạc phải nói thêm gì nữa đã chứng minh hai người Thái Nhĩ, Đạt Tạt quả nhiên là huynh đệ.

- O.

Đạt Tạt đột nhiên giật mình, hô lên kinh hãi:

- Bố Lai Ân. Sao lại là người?

Sau khi Đạt Tạt tới chợt phát hiện Hàn Thạc. Khi ở Ma Ân cốc hắn đã được kiến thức sức mạnh cả đôi phương. Hiện giờ gặp lại Hàn Thạc, bất chợt kinh hô. Ở sâu trong nội tâm, Đạt Tạt vẫn có một nỗi sợ hãi mơ hồ với Hàn Thạc. Dù sao khi ở Ma Ân cốc, lực lượng Hàn Thạc biểu hiện ra ngoài quả thực quá cường hãn.

- Đạt Tạt. Ta đã cho người cơ hội, đáng tiếc các người không quý trọng.

Hàn Thạc mỉm cười:

- Các người hiện tại không rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, vậy thì cũng đừng đi nữa.

Nói đến đoạn cuối, sắc mặt hắn chợt lạnh, đột nhiên nhìn chăm chú Thái Nhĩ nói:

- Chuyện cho tới bây giờ, người còn lời gì muốn nói không?

- Các huynh đệ. Chỉ cần giết Bố Lai Ân thì tương lai của Vùng đất hỗn loạn chính là của chúng ta.

Thái Nhĩ đột nhiên cười ha hả. Nhìn những người đã nhiều năm luôn luôn đi theo hắn, nhưng vào lúc này đã có những kẻ thân tín nghi ngờ. Hắn cam đoan:

- Không sai. Ta và Đạt Tạt đúng là huynh đệ. Ta cũng đúng là lợi dụng người khác. Tuy nhiên, các người không phải là đều bình yên vô sự sao? Hành động của ta đều là vì bản thân chúng ta. Tương lai các người sẽ thấy. Vùng đất hỗn loạn do ta làm chủ. Mà liên minh Liệt thần giả vờ vĩnh viễn sẽ không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta. Đây không phải là mục tiêu chúng ta luôn luôn cố gắng sao?

Thái Nhĩ nói những lời này cực kỳ chân thành. Hắn định dùng lời lẽ lấy lại tâm tư của thủ hạ.

Những kẻ thân tín đi theo Thái Nhĩ nhiều năm ánh mắt lấp lóe khó đoán. Không có ai đáp ứng cùng hắn tiếp tục chiến đấu, cũng không có ai biểu hiện thái độ phủ quyết. Tất cả đều trầm mặc không nói.

Hàn Thạc chỉ nhìn lướt qua đã biết vì sao bọn họ trầm mặc không nói. Thầm cười lạnh, hắn đột nhiên nói:

- Được làm vua, thua làm giặc. Hãy xem trận chiến này của chúng ta đi. Ha ha. Đạt Tạt, Thái Nhĩ. Chỉ cần các người tiêu diệt được ta thì sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa. Đám thủ hạ của người vẫn sẽ phục tùng dưới trướng của người.

Thái Nhĩ sững sờ, thầm suy nghĩ một chút hắn lập tức ý thức được tâm tư thật sự của thủ hạ mình. Nếu như ở trận đại chiến sau đây, hắn và Đạt Tạt đều bị thất bại, vậy chắc chắn lời hắn bảo đảm chẳng có chút tác dụng nào.

- Đại ca. Chúng ta giết Bố Lai Ân thôi. Ta và người liên thủ. Cảnh giới Chủ thần, không có ai là đối thủ cả. - Thái Nhĩ đột nhiên ưỡn thẳng lưng, nói.

Vốn Đạt Tạt còn có chút do dự, nhưng nghe Thái Nhĩ nói như vậy dường như đã khơi dậy khí phách trong lòng. Hắn chợt cười ha hả nói:

- Không sai. Huynh đệ chúng ta liên thủ. Chủ thần không có thần cách, có ai là đối thủ?

Nói rồi, Đạt Tạt và Thái Nhĩ liếc nhìn nhau, một trái một phải đột nhiên vây lấy Hàn Thạc.

Đạt Tạt, Thái Nhĩ hai người cùng là Hủy Diệt lực lượng. Hai thần chi lĩnh vực hệ Hủy Diệt kỳ dị dung hợp với nhau. Cùng tu luyện Hủy Diệt lực lượng như nhau, lại có cùng huyết mạch với nhau, bọn họ không ngờ lại có thể làm được giống như Hàn Thạc, khiến cho lĩnh vực dung hợp. Sau khi hai đại thần chi lĩnh vực hợp lại làm một, lực lượng Hủy Diệt trên thân hai người đột ngột dâng lên. Khí thế một mạch tăng lên như gió bão.

Đổi lại là bất cứ một kẻ Chủ thần không có thần cách nào, nếu đối mặt với lực lượng Hủy Diệt của Thái Nhĩ, Đạt Tạt liên thủ thì có lẽ khó mà ngăn cản được. Nhưng Hàn Thạc có thể dung hợp sáu hệ lực lượng,

hơn nữa chúng đều tương đồng. Thần chi lĩnh vực dung hợp này tuyệt đối khó khăn hơn gấp chục lần, trăm lần so với Đạt Tạt, Thái Nhĩ. Đương nhiên uy lực cũng sẽ lợi hại hơn gấp chục lần, trăm lần.

Bọn họ chỉ là dung hợp cùng loại lực lượng. Hơn nữa cũng chỉ là hai luồng. Vậy sao có thể là đối thủ của Hàn Thạc?

Cảm thụ được Hủy Diệt lực lượng của Đạt Tạt, Thái Nhĩ không ngừng tăng lên, nét cười lạnh nơi khóe miệng của Hàn Thạc trước sau chưa hề biến mất. Sau khi đợi cho Hủy Diệt lực lượng của bọn họ đạt đến mức tận cùng, hắn mới đột nhiên quát:

- Đạt Tạt, Thái Nhĩ. Chỉ bằng các ngươi mà dám tự xưng là vô địch trong Ngụy Chủ thần?

Lực lượng hủy thiên diệt địa lấy Hàn Thạc làm trung tâm bạo phát mạnh mẽ, giống như là một cơn sóng vĩ đại bắn về tám phương. Lực lượng đáng sợ này có lực bài xích vô cùng cường hãn, ép cho thần chi lĩnh vực dung hợp của Đạt Tạt, Thái Nhĩ ra bên ngoài, liên tục làm tiêu hao lực lượng dung hợp của hai người.

- Lão tử ngay cả Tử Vong, Quang Minh Chủ thần còn không e ngại, thì sao phải sợ hai con cá tôm nhỏ các ngươi? - Lại là một tiếng cuồng tiếu kinh thiên động địa. Lực lượng do cự ảnh trên không trung càng thêm mãnh liệt, chia làm hai đạo cường quang bắn về phía Đạt Tạt, Thái Nhĩ.

Chỉ nghe thấy hai tiếng “ầm ầm”, rồi âm thanh thảm thiết của Thái Nhĩ vang lên, bị một chùm cường quang hoàn toàn bao lấy. Trong chớp lát nó đã mang hắn vào không gian kỳ dị nơi giam cầm La Cách. Đạt Tạt hoảng sợ, khi lời nói của Hàn Thạc mới vang lên đã bất chấp bỏ chạy. Bị dư âm của cường quang đánh trúng, toàn thân hắn vàng máu tươi.

Đạt Tạt không dám quay đầu lại nhìn về phía Hàn Thạc, cũng không liếc mắt để ý đến sống chết Thái Nhĩ, em ruột của hắn. Mang theo đau đớn trên người, hắn liều mạng bỏ chạy ra ngoài.

“Lão tử ngay cả Tử Vong, Quang Minh Chủ thần còn không sợ.”

Khi Hàn Thạc nói câu nói đó, Đạt Tạt đột nhiên ý thức được gì đó rồi. Khi bọn họ rời khỏi Ma Ẩn cốc, đã biết Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc nhất định sẽ quay lại Vùng đất hỗn loạn, tiến về phía Ma Ẩn cốc. Theo bọn chúng thấy, hai cha con Hàn Thạc nhất định sẽ bị Nội Tư Đặc tiêu diệt. Thế mà bây giờ đối phương vẫn y nguyên, còn nói ra những lời như vậy.

Điều này nói lên cái gì?

Đạt Tạt chỉ nghĩ đến đó là cả người đã phát lạnh. Cho nên hắn lập tức quyết định, không giống như đệ đệ Thái Nhĩ của hắn ngạnh kháng công kích của Hàn Thạc, đột nhiên bỏ chạy.

- Đại ca. - Thái Nhĩ trọng thương và La Cách bị giam cầm cùng một chỗ. Ở trong không gian kỳ dị đó không thể đi ra, cũng không thể công kích ra ngoài. Âm thanh và tầm mắt không hề bị ảnh hưởng. Mắt thấy Đạt Tạt bất chấp chạy trốn, không hề ngoái đầu nhìn lại, hắn đột nhiên gầm lên.

Một tiếng “đại ca” tràn đầy đau buồn, hiu quạnh. Đạt Tạt rõ ràng nghe được nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục chạy trốn ra ngoài.

Hàn Thạc thản nhiên nhìn bóng lưng Đạt Tạt, cười lạnh leo:

- Thông minh lắm. Bất quá ngươi thực sự có thể chạy trốn trước mắt ta sao?

Hàn Thạc vẫn chưa hành động, bởi vì thần thức của hắn cảm ứng được khí tức của Tiểu Khô Lâu.

Đang chạy như điên, rồi thành linh phát hiện một người đứng phía trước mình, Đạt Tạt ngưng thần nhìn kỹ liền thầm run sợ. Đó chính là Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo có mảnh thần cách.

Đạt Tạt trong lòng nổi hung ác, điên cuồng quát:

- Ngươi cũng muốn ngăn cản ta? Phụ thân ngươi đánh bị thương ta. Ta lấy ngươi đáp lại hắn.

Hắn tập trung tất cả sức mạnh trong cơ thể, hình thành một viên Hủy Diệt pháp châu vĩ đại, giống như một mặt trời màu xám hung hăng đánh về phía Hàn Hạo.

Tiểu Khô Lôu mang theo cốt thứ ngạo nghễ đứng ở trước mặt Đạt Tạt. Trong mắt hiện lên một tia sáng khinh thường, hần thần nhiên nói:

- Người còn kém lắm.

Dứt lời, cốt thứ đâm xiên ra. Một tia hào quang lấp lánh hiện ra ở mũi nhọn cốt thứ. Rồi một cỗ lực lượng tử vong mặt trái tà ác, tàn nhẫn, tuyệt vọng đột nhiên từ trung tâm cốt thứ bạo phát ra. Đối diện với lực lượng này, Hủy Diệt pháp châu của Đạt Tạt toàn lực hình thành lộ vẻ nhỏ bé, không chịu nổi một đòn.

“Ầm ầm ầm. Ầm ầm ầm.”

Lại một tiếng chấn động không trung vang lên. Thế đánh của Đạt Tạt bị ngăn trở. Về mặt hần đồ dẫn hãy còn chưa kịp phản ứng thì cốt thứ đã thành linh lóe lên ở mi tâm hần.

“Phập.”

Cốt thứ xuyên qua con người Đạt Tạt, đóng đinh hần ở trên không trung. Trong chốc lát, huyết nhục, tinh hồn của hần đều bị cốt thứ hấp thu. Những tình cảm tiêu cực tuyệt vọng, phần uất trước khi Đạt Tạt chết chịu sự ảnh hưởng của thần cách mới trong cơ thể Hàn Hạo. Chúng hóa thành từng sợi khói nhẹ rồi bị Hàn Hạo nuốt vào trong bụng, làm cho quang mang trong mắt hần càng ngày càng thịnh.

Cho đến chết Đạt Tạt cũng không rõ. Trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, đôi cha con Hàn Thạc sao có thể phát triển lên cấp độ cao như thế.

- Dám phá nhà của ta. Người đáng chết. - Thanh cốt thứ rút ra, thần thể cứng như sắt đá của Đạt Tạt giống như tro bụi tung bay. Trong nháy mắt, kẻ thống lĩnh vang danh một thời đã hoàn toàn tan biến. Cả tinh hồn cũng mất theo. Chết thảm.

Sau khi giết chết Đạt Tạt, Hàn Hạo cũng không lập tức tiến về phía Hàn Thạc mà dùng linh hồn truyền tin:

- Phụ thân. Con đã giết Đạt Tạt rồi. Bây giờ con rời cốc. Còn mấy tên thống lĩnh ở trong cốc nữa. Con muốn bọn chúng không thể sống sót ra khỏi Vùng đất hỗn loạn.

- Đi đi. Ta qua đó ngay.

Hàn Thạc đáp lời rồi quay sang tủm tỉm cười nhìn La Cách, Thái Nhĩ tạm thời bị giam cầm nói:

- Thái Nhĩ. Ca ca người chạy trốn trước một bước. Cho nên hần chết lại càng nhanh hơn một chút. Ha ha. Nếu như người dùng linh hồn tương thông mà nói chuyện, sẽ biết rằng hần đã xong đời rồi.

Thái Nhĩ vừa mới rồi còn thăm hần Đạt Tạt không để ý đến tình nghĩa huynh đệ. Lúc này vừa nghe lời Hàn Thạc nói liền choáng váng. Dùng ma pháp kính liên kết thứ, hần đột nhiên thất thanh cười lớn:

- Ha ha. Đáng chết. Đáng chết. Cùng chết đi.

Bất chợt, một luồng ba động Hủy Diệt mãnh liệt từ người Thái Nhĩ truyền ra rồi một chùm ánh sáng bao phủ lấy hần. Cốt lao giam cầm Thái Nhĩ, La Cách chấn động mãnh liệt liên hồi. Ngay cả gã La Cách còn chưa muốn chết cũng không tránh né được nổi. Bị lực lượng của Thái Nhĩ lan đến, thân thể hần vỡ tung ra.

Vừa thấy Thái Nhĩ tự sát, Hàn Thạc lập tức động thủ. Hần vội triệt hồi lực lượng giam cầm hai người kia rồi cùng Vạn Ma Đỉnh bay ra ngoài. Mặc dù không thể thu thập được lực lượng trong thần thể của hai người thì ít nhất cũng phải có được hai thần hồn tinh khiết.

Ý thức thần hồn của tinh hồn Chủ thần quý giá hơn so với bất cứ thứ gì. Có thần hồn hai người Thái Nhĩ, La Cách, Hàn Thạc có thể làm cho người Hàn gia tu luyện Hủy Diệt, Tử Vong lực lượng càng tiến thêm một bước. Linh ngộ của Chủ thần đối với lý giải ý nghĩa thâm ảo của lực lượng, với thời gian có đủ thần tinh đề cao thần lực trong cơ thể, Hàn gia có thể tạo ra thêm hai vị cường giả có Chủ thần tinh hồn.

May mắn động thủ kịp thời, Vạn Ma Đỉnh cũng thật thần thông quảng đại, linh hồn của hai người Đạt Tạt, Thái Nhĩ bắn ra còn chưa bị lực xung kích ảnh hưởng thì đã bị nó hấp thu, bảo toàn được.

Thái Nhĩ sau khi nghe được Đạt Tạt bị giết liền gào lớn rồi cũng tự sát theo. Điều này làm cho Hàn Thạc thấy khá cổ quái. Cũng không biết hai người rốt cuộc có phải là huynh đệ tình sâu hay không; hay Thái

Nhĩ thấy Đạt Táp chết trước một bước, trong lòng cảm giác không còn muốn tiếp tục nữa, lại biết rõ mình không thể trốn khỏi độc thủ của Hàn Thạc nên mới tự sát.

988. Chương 988: Có Gì Không Dám?

Thời gian thoáng qua, bây giờ trong năm đại Quân chủ thì Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư vì đủ loại nguyên nhân đã quyết tâm đứng cùng chiến tuyến với. Mà Áo Tác Ai, kẻ trước kia từng có quan hệ thân thiết với Hàn Thạc đã chết trong tay hắn đầu tiên, bây giờ đến lượt Thái Nhĩ, La Cách xếp hạng phía trước cũng lại chết thảm dưới tay Hàn Thạc.

Vễn vẹn trong vòng mười năm, năm đại Quân chủ đã chết mất ba, hai hàng phục.

Vùng Đất Hỗn Loạn sau nhiều năm chinh chiến, từ hôm nay trở đi đã không còn ai có thể uy hiếp Hàn gia, uy hiếp đến địa vị của Hàn Thạc được nữa.

Hư ảnh cực lớn trên không do dung hợp sáu hệ lực lượng chột chui lại vào Vạn Ma Đỉnh. Bản thể Hàn Thạc ngạo nghễ khinh thường nhìn xuống những hung thần của Vùng Đất Hỗn Loạn, lạnh nhạt nói:

- Thái Nhĩ, La Cách đã chết, đám các người còn không tản đi.

Tây Lan Khắc, Táp Phổ giờ là đầu lĩnh của các thế lực khắp nơi trên Vùng Đất Hỗn Loạn, nghe Hàn Thạc nói như vậy đều nhìn nhau kinh ngạc rồi lại quay về phía hắn, trong lúc nhất thời dường như không hiểu được ẩn ý trong lời nói của Hàn Thạc.

Một lúc sau, Tây Lan Khắc cúi người hành lễ, cung kính nói:

- Hiện tại liên minh Liệp thần giả vẫn đang hoành hành tại Thâm Cốc, chúng ta lúc này đáng lẽ tạm thời quy về dưới trướng ngài, trợ giúp ngài cùng thảo phạt đám liên minh Liệp thần giả mới đúng chứ. Vì sao lại nói chúng ta tản ra?

Chẳng những Tây Lan Khắc, Táp Phổ có suy nghĩ này mà hầu hết các thế lực tán loạn, ngay cả đám thủ hạ trước kia của Thái Nhĩ, La Cách cũng đều hoài nghi. Căn cứ theo hiểu biết của bọn họ đối với các đại Quân chủ của Vùng Đất Hỗn Loạn thì lúc này Hàn Thạc cần phải nhân cơ hội thu tất cả bọn họ về dưới trướng, nhất cử tóa sát các thế lực mạnh nhất tại Vùng Đất Hỗn Loạn thì mới đúng. Nếu là Thái Nhĩ, La Cách thì chắc chắn sẽ làm thế, bọn họ không rõ Hàn Thạc vì sao không làm như vậy.

Khóe miệng khẽ nhếch nét tiếu ý, Hàn Thạc nhìn đội ngũ phía dưới nói:

- Đối phó bọn liên minh Liệp thần giả kia, Ma Ẩn cốc ta chỉ cần phái ra mấy người là đã đủ, cần gì hao phí sức lực các người. Liên minh Liệp thần giả có giá trị tồn tại rất yếu. Một lát nữa khi bọn họ bất chấp định thoát khỏi Vùng Đất Hỗn Loạn thì các người cũng không cần dốc sức ngăn trở, cứ để cho bọn chúng rời đi là được, dù sao bên ngoài Vùng Đất Hỗn Loạn còn có cao thủ của các đại thần vực chờ bọn chúng.

- Chúng ta có thể làm được những thứ gì? - Vừa nghe nói như vậy sắc mặt Tây Lan Khắc có phần xấu hổ. Hắn chợt ý thức được trước đại nhân vật như Hàn Thạc, bọn họ giống như lũ kiến nhỏ bé không có sức phản kháng vậy, nguy cơ từ liên minh Liệp thần giả đối với Vùng Đất Hỗn Loạn không hề được Hàn Thạc để mắt tới.

- Các người có thể làm được những gì à?

Hàn Thạc cười. Dừng một chút hắn mới lắc lắc đầu:

- Các người chỉ cần sống sót cho tốt ở Vùng Đất Hỗn Loạn là được. Thâm Cốc vẫn sẽ ổn định lại. Chủ nhân các cửa hàng ở Thâm Cốc vẫn còn đang ẩn núp tại các khu vực khác, các người chỉ cần phụ trách truyền tin tức ra ngoài, dặn họ chờ qua cơn phong ba này hãy trở về Thâm Cốc là được.

Nói xong hắn xoay lưng bay đi, chỉ một thoáng đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

- Từ nay về sau Vùng đất Hỗn Loạn đã không còn nằm đại Quân chủ nữa.

Tây Lan Khắc ngẩn ra hồi lâu rồi mới cười khổ nói:

- Bồ Lai Ân đại nhân thành tựu đã vượt xa năm đại Quân chủ rồi. Chỉ cần ngài ở Vùng Đất Hỗn Loạn một ngày thì Vùng Đất Hỗn Loạn sẽ vĩnh viễn là địa bàn của ngài!

- Điều này cũng giống như Vùng Đất Hỗn Loạn chỉ do một người thống trị, ít nhất không còn chinh chiến vô tận nữa.

Tạp Phổ suy nghĩ một thoáng rồi bật cười:

- Bất kể thế nào, Bồ Lai Ân đại nhân đối xử với người mình rất tốt. Nếu chúng ta có một ngày trở thành vệ sĩ Hàn gia, hẳn sẽ tốt lắm.

- Cái đó cũng phải xem người ta có để ý chúng ta hay không mới được!

Tây Lan Khắc cảm thán nói:

- Từ sớm trước đại chiến có rất nhiều người muốn nương nhờ vào Hàn gia. Đáng tiếc người ta không vừa mắt. Lúc đầu ta còn cảm thấy Hàn gia không biết đối nhân xử thế, bây giờ mới hiểu được xem ra người ta vốn xem chúng ta ra gì. Vùng Đất Hỗn Loạn nếu như không có Ma Ẩn cốc, sợ là sớm đã thành đại bản doanh của liên minh Liệp thần giả rồi!

- Chúng ta cần cố gắng hơn nữa, hi vọng có thể khiến cho Bồ Lai Ân đại nhân coi trọng, trở thành một phần tử của Hàn gia! - Tạp Phổ nặng nề gật đầu. Hôm nay Hàn Thạc biểu hiện thực lực một mình đối phó với Thái Nhĩ, La Cách đã chinh phục tất cả bọn họ. Làm bọn họ bất giác đã xem hắn là đệ nhất cường giả tại Vùng Đất Hỗn Loạn.

Trong lúc bọn Tạp Phổ nói chuyện thì Hàn Thạc đã xuất hiện tại Thâm Cốc.

Vụ nổ lớn ở Thâm Cốc đã làm cho khu vực Thái Nhĩ cai quản hóa thành một đồng hoang tàn. Rất nhiều cửa hàng trong nháy mắt trở thành đá vụn, đất đá sụp lở kéo theo tất cả những Liệp thần giả không kịp rời khỏi khu vực đó tử vong hết. Chỉ có Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc may mắn sống sót nhưng thân chịu trọng thương, gần như mất năng lực hành động.

Thời điểm vụ nổ xảy ra, Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc vừa khéo ở ngay đó. Cơn bạo tạc đại hủy diệt không hề có dấu hiệu báo trước khiến bọn họ căn bản không kịp phản ứng thì trong chớp mắt đã bị sức ép vụ nổ nuốt sống. Còn may là Thâm Cốc chỉ bị nổ ở một khu vực, chứ nếu như cả cái Thâm Cốc bị dẫn nổ thì với lực lượng hội tụ cùng một chỗ của năm vụ nổ lớn sẽ ảnh hưởng lẫn nhau làm cho uy lực phá hoại đề cao gấp mười. Nếu thật sự như vậy thì Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi mà sẽ bị tiêu diệt trong tích tắc.

Khi Hàn Thạc tới Thâm Cốc đã phát hiện tất cả thống lĩnh phe Liệp thần giả đều đang hoảng hốt chạy từ trong Thâm Cốc ra bên ngoài. Vụ nổ ở khu vực của Thái Nhĩ quả thực quá đáng sợ, bọn họ không biết liệu dưới chân mình sẽ có thể nổ tung sau đó hay không, trên mặt mỗi người đều lộ rõ vẻ hoang mang sợ hãi.

Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Lôi Cát Tư, Tái Á Lô, Mễ Lạc, Ba Lâm Thản, Khảo Trạch là bảy thống lĩnh Liệp thần giả may mắn còn sót lại. Trong đó Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc trọng thương vô lực, Tái Á Lô, Lôi Cát Tư, Mễ Lạc ba người vốn đã bị thương khi ở Ma Ẩn cốc cũng chưa khôi phục lại, chỉ có Ba Lâm Thản, Khảo Trạch là lực lượng còn nguyên vẹn.

Tiểu Khô Lâu tay cầm cốt thứ, đang cầm đầu lực lượng ngăn cản phía đối diện bảy đại thống lĩnh Liệp thần giả.

Ở trên người hắn, sức mạnh tà ác quỷ bí mơ hồ tiết ra ngoài. Hàn Hạo sau khi trong cơ thể có thêm lực lượng của thần cách thì chưa thu liễm được giống như Nội Tư Đặc, Vận Mệnh nữ thần. Trước luồng lực lượng không thể địch nổi phát ra, bảy đại thống lĩnh đều bị chấn nhiếp.

Hàn Thạc đến nơi lại càng khiến cho bảy tên này thêm sợ hãi. Một Tiểu Khô Lâu đã tạo cho bọn họ áp lực cường đại. Giờ đây lại có một đại nhân vật còn lợi hại hơn xuất hiện đã hoàn toàn phá vỡ một chút tự tin nhỏ nhoi còn sót lại trong bọn họ bấy giờ.

- Phụ thân, cả bảy người không thiếu một ai. - Thấy Hàn Thạc tiến tới, Tiểu Khô Lâu cung kính nói.

Cười gật gật đầu, ánh mắt Hàn Thạc dừng lại bảy người trước mặt, nói:

- Các vị, chúng ta lại gặp mặt rồi. Ha ha, vụ nổ trong Thâm Cốc nằm trong dự mưu của Đạt Tạt và Thái Nhĩ. Hai người này giấu trong lòng đất Thâm Cốc đã vận tấn năng lượng tinh thạch, định cất một mẻ lưới tóm hết bọn người. Hắc hắc, may là ta sớm có chuẩn bị, nên các người mới có thể sống đến bây giờ.

Đối mặt Hàn Thạc, đám thống lĩnh này trong lòng tâm như tro tàn. Thuộc hạ bọn chúng đều ở xung quanh, nếu như lúc này một mình chạy trốn thì tương lai tại thần vực của mình không thể có kết cục tốt. Càng chết hơn là một nửa lực lượng phe mình còn đang trọng thương. Đứng trước đôi cha con Hàn Thạc khủng bố này thật không biết nên làm thế nào.

- Các người rốt cuộc muốn gì? - Tái Á Lô cúi đầu ủ rũ, hùng tâm tráng chí lúc mới tiến vào Vùng Đất Hỗn Loạn đã bị quét ra khỏi đầu sạch sẽ. Bây giờ hắn chỉ muốn dẫn thủ hạ mau chóng rời thật xa cái nơi rắc rối này, chạy càng xa càng tốt, hi vọng cả đời này không bao giờ gặp lại hai cha con Hàn Thạc nữa.

- Muốn thế nào à? - Hàn Thạc ve cằm rồi nở nụ cười tà ác, tâm thần niệm động điều khiển thân ngoại hóa thân hợp làm một thể, nhìn chúng sinh phía dưới bằng nửa con mắt rồi đột nhiên phóng ra lực lượng vô cùng vĩ đại tạo thành một tấm lưới lưu ly che rợp cả bầu trời, chụp cả bảy người vào bên trong.

- Ta đã cho các người cơ hội nhưng các người không biết quý trọng, còn dám ở lại Vùng Đất Hỗn Loạn này làm xằng làm bậy. Đã như vậy đừng trách ta không khách khí! - Cười ha ha, Hàn Thạc bắt quyết điều khiển tấm lưới lưu ly từ từ co lại như quả trứng gà, lấy vị trí bảy đại thống lĩnh Liệp thần giả ở trung tâm dồn nén lực lượng.

Trong bảy vị thống lĩnh Liệp thần giả chỉ có Ba Lâm Thần, Khảo Trạch là thật sự còn có thể phát huy toàn lực. Còn Khắc Ma Nhĩ, A Sát Nhĩ Tư Đặc thân chịu trọng thương gần như không có lực lượng hoàn thủ. Ba người Tái Á Lô thì vẫn đang bị thương chưa lành, hơn nữa lúc ở Ma Ẩn cốc đã bị Hàn Thạc đánh cho sợ rồi, lực lượng vốn không đủ bảy thành, giờ còn giảm hơn.

Bằng lực lượng như bọn họ bây giờ thì nào có thể là đối thủ của Hàn Thạc được? Huống chi, bên cạnh còn có một Tiểu Khô Lâu sở hữu thần cách!

Lấy lực lượng cha con Hàn Thạc bây giờ, trừ phi dụng phải Chủ thần có thần cách, nếu không cho dù Chúng Thần đại lục tuy lớn song cũng khó gặp phải địch thủ.

- Người... người dám giết chúng ta?

Tu luyện Sinh mệnh lực lượng, Khảo Trạch dường như biết một số bí mật quan trọng, đột nhiên rít lên:

- Sự tồn tại của thống lĩnh Liệp thần giả chúng ta từ xưa đến nay vẫn vĩnh viễn thế, ngay cả mười hai đại Thần cách Chủ thần đều ngầm thừa nhận chúng ta mà không ra tay xử lý, người dám?

Vận Mệnh nữ thần khi tới Ma Ẩn cốc đã mơ hồ lộ ra một chút tình huống của liên minh Liệp thần giả. Dường như sự tồn tại của Liệp thần giả đích thực có sự bất yếu, cho nên mười hai đại Chủ thần mới mất nhấm mắt mở cho qua. Ngay cả khi người chồng của Vận Mệnh nữ thần bị Liệp thần giả giết chết nàng ta cũng không diệt sạch đám này. Điều này đủ để chứng minh sự tồn tại của Liệp thần giả đích thực có ý nghĩa đặc thù.

- Có gì không dám? - Hàn Thạc cười mỉa mai rồi vươn tay tóm một cái, tức thì xương cốt Khảo Trạch vang lên những tiếng “két két”. Hắn lập tức miệng phun máu tươi, nét mặt hiện lên vẻ dữ tợn khổ sở.

- Hắc hắc, người dường như biết thứ gì đó nhỉ?

Hàn Thạc gật gật đầu, vỗ tay cười to nói:

- Rất tốt, rất tốt. Ta đang lo không thể moi bí mật từ Vận Mệnh nữ thần, xem ra lại có thể từ người biết thêm ít nhiều rồi.

Nói xong Hàn Thạc té ra Vận Ma Đỉnh, bỗng chốc hút Khảo Trạch vào bên trong. Vừa dùng Vận Ma Đỉnh luyện hóa thân hồn Khảo Trạch, hắn vừa cười lạnh triệu tập lực lượng dung hợp từ thân ngoại hóa thân vây giết sáu thống lĩnh Liệp thần giả còn lại, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Liệp thần giả mặc dù có vai trò tồn tại cần thiết, ta lại không thể diệt sạch. Vậy ta chỉ cần thần hồn bọn thống lĩnh đã chết các người để luyện hóa thành lực lượng hỗ trợ Hàn gia.

Lời vừa dứt lực lượng hần hội tụ tại một điểm chợt bạo phát. Chỉ nghe thấy một tiếng vỡ trứng vỡ giong già vang lên, thân thể các thống lĩnh Liệp thần giả cùng lúc vỡ tung ra, thần hồn nhanh chóng bị Vạn Ma Đỉnh đang luyện hóa Khảo Trạch thu vào.

989. Chương 989: Cân Bằng?

Với cảnh giới thần thức bây giờ, lại sử dụng thêm lực lượng của Vạn Ma Đỉnh để khống chế thần hồn của Khảo Trạch, Hàn Thạc hoàn toàn có thể đoạt được tất cả những trải nghiệm mà hần đã trải qua từ lúc sinh ra cho đến nay, thậm chí cả những ký ức hần không nhớ nổi thì Hàn Thạc vẫn có thể moi móc ra từ trong sâu thẳm linh hồn của hần.

Chỉ cần những ký ức đó tồn tại thì dứt khoát không thể thoát khỏi Đại Sư Hồn thuật của hần được.

Thần thức của Hàn Thạc tỏa ra như một mạng lưới trong não hải của Khảo Trạch, từng tia thần thức quần lấy thần hồn, moi móc ra tất cả mọi thứ ở trong sâu thẳm ký ức của hần.

Khảo Trạch tu luyện Sinh Mệnh lực lượng đã đến cảnh giới thoát khỏi số mệnh sinh tử. Trong cuộc đời dài dang dặc của mình, có rất nhiều sự kiện mà hần đã trải qua được khắc sâu trong ký ức, Hàn Thạc nghĩ nếu muốn lướt qua một lượt tất cả những ký ức của hần thì ít nhất cũng phải mất một vài ngày.

Dù sao Khảo Trạch đã sống trên vạn năm, mỗi ngày trong suốt vạn năm đó đều có những trải nghiệm nên lượng ký ức của hần rộng lớn như biển, tuyệt đối không phải dễ mà nắm bắt được.

Hàn Thạc hiển nhiên không có hứng thú về những chuyện vặt trong cuộc sống của Khảo Trạch, cũng không phải là kẻ biến thái thích soi mói chuyện người khác, do đó hần chỉ chăm chú tìm kiếm mục tiêu chủ yếu ở trong phần ký ức sâu sắc nhất của Khảo Trạch.

Hàn Thạc không cần nghĩ cũng biết nhưng bí mật liên quan đến sự tồn tại tất yếu của Liệp thần giả nhất định là những ký ức quan trọng nhất nằm trong sâu thẳm linh hồn của Khảo Trạch. Với những ký ức thường thường được nghiền ngẫm thì tất nhiên phải rõ ràng hơn so với những việc xảy ra hằng ngày kia. Một đoạn ký ức xẹt qua, Hàn Thạc rất nhanh chóng tìm được thứ mà hần muốn.

Thần thức trườn lên luồng ký ức sâu sắc này. Hàn Thạc sử dụng Đại Sư Hồn thuật tái hiện lại nó trong thần thức hải của hần.

Đoạn ký ức này chỉ vừa phát sinh vào mấy trăm năm trước chứ không phải xa xôi gì lắm. Khi đó Khảo Trạch còn chưa đạt đến cảnh giới Chủ thần, cũng chưa phải là Liệp thần giả mà là một tộc trưởng của một đại gia tộc tại Sinh Mệnh thần vực.

Khảo Trạch lúc ấy chẳng những không phải là một Liệp thần giả mà còn là người vô cùng căm thù và luôn sẵn bắt Liệp thần giả. Khi Khảo Trạch đang đối phó với những Liệp thần giả ở Sinh Mệnh thần vực thì bị anh họ của hần bán rẻ và bị bọn Liệp thần giả vây ngược lại ở trong một hẻm núi.

Chỉ trong một khắc thời gian, những người Khảo Trạch dẫn theo bị bọn Liệp thần giả tàn sát sạch sẽ. Vợ con của hần cũng không trốn thoát độc thủ của chúng. Hần lại bị thống lĩnh Liệp thần giả tại Sinh Mệnh thần vực lúc đó cản trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn vợ bị cưỡng hiếp, con trai bị phân thân mà không thể làm gì được.

Đó là một đoạn ký ức ghi lòng tạc dạ!

Thống lĩnh Liệp thần giả lúc đó chỉ là một cao thủ Thượng vị thần hậu kỳ nhưng Khảo Trạch lại chỉ có thực lực của một Thượng vị thần sơ kỳ nên vẫn không phải là đối thủ của tên kia, đành phải chịu đựng mối ô nhục suốt đời khó quên này.

Trước lúc đó, Khảo Trạch luôn đuổi giết Liệp thần giả tại các thành trì của Sinh Mệnh thần vực và là kẻ thù lớn nhất của bọn Liệp thần giả.

Nguyên thống lĩnh Liệp thần giả của Sinh Mệnh thần vực kia tất nhiên là bắt được Khảo Trạch. Khảo Trạch từ miệng tên này biết được một số chuyện liên quan đến bọn Liệp thần giả.

Tên đó từng nói với Khảo Trạch rằng Liệp thần giả chính là một bộ phận không thể thiếu của Chúng Thần đại lục. Mỗi một thần linh đều chiếm hữu quá nhiều lực lượng nguyên tố pháp tắc, nếu số lượng thần linh của một hệ nào đó trên Chúng Thần đại lục vượt quá một hạn ngạch thì có thể dẫn tới dị biến lực lượng trong trời đất, loại biến hóa này sẽ ảnh hưởng đến Chủ thần có thần cách, ngoài ra cũng vô cùng bất lợi đối với thần cách.

Bởi vậy, hắn nói với Khảo Trạch rằng Liệp thần giả vĩnh viễn sẽ không biến mất khỏi Chúng Thần đại lục vì sự tồn tại của bọn họ sẽ làm số lượng thần linh trên Chúng Thần đại lục mỗi ngày đều giảm bớt, có thể phòng ngừa tình huống kia xảy ra. Đối với Chủ thần có thần cách mà nói thì những tên Liệp thần giả này thật ra là giúp bọn họ giải trừ một số tai họa ngầm.

Hắn phủ nhận hoàn toàn những chuyện trước đó Khảo Trạch đã làm, nói rằng đó chỉ là những hành động ngu ngốc mà thôi. Hắn nói Chủ thần của Sinh Mệnh thần vực khiến cho Khảo Trạch và Liệp thần giả không ngừng đấu tranh, cho dù là Liệp thần giả bị chết hay những tên thủ hạ trung thành tận tâm tử vong, đối với những Chủ thần có thần cách kia mà nói, cũng không phải là việc gì xấu.

Khảo Trạch cuối cùng lại không chết.

Đúng vào thời điểm then chốt thì thần vệ của các đại thành thị của Sinh Mệnh thần vực đã tới kịp, Khảo Trạch bị hút mất một bộ phận thần lực nhưng vẫn may mắn còn sống. Bị mất đi đại bộ phận lực lượng, Khảo Trạch bị giảm mạnh thực lực, sau khi về đến nhà lại phát hiện tên anh họ bán rẻ hắn kia bây giờ đã chiếm mất vị trí của hắn và thành tộc trưởng mới rồi.

Khảo Trạch bị hút đi mất một bộ phận lớn thần lực nên không còn là đối thủ của anh họ của hắn, bị tên kia đánh bại, hơn nữa còn trục xuất hắn ra khỏi gia tộc và không ngừng đuổi giết.

Đến lúc đó, vợ con thì bị giết, anh họ thì phản bội, thực lực lại giảm mạnh khiến tâm tính Khảo Trạch biến đổi mạnh, từ bỏ tín ngưỡng của mình đối với Sinh Mệnh Chủ thần.

Vì báo thù, Khảo Trạch đột nhiên biến thành tên Liệp thần giả điên cuồng nhất, bắt đầu thôn phệ từ những tên thần linh nhỏ yếu nhất để từng bước khôi phục thần lực của mình. Mất hơn trăm năm, Khảo Trạch giết chết tên anh họ kia rồi giết sạch những tên con cháu đã phản bội hắn.

Cuối cùng, tên Thống lĩnh Liệp thần giả của Sinh Mệnh thần vực trước kia cũng không thoát khỏi độc thủ của Khảo Trạch, bị hắn dùng thủ đoạn thâm độc nhất là lấy độc hỏa thiêu đốt linh hồn của tên đó. Hắn thiêu hơn hai trăm năm mới đốt xong tia lực lượng linh hồn cuối cùng, khiến tên đó đau khổ hơn hai trăm năm rồi mới được chết đi.

Sau đó, Khảo Trạch trở thành thống lĩnh Liệp thần giả mới tại Sinh Mệnh thần vực.

Tâm tính biến đổi lớn khiến thực lực của Khảo Trạch tăng vọt, tiến thẳng lên cảnh giới Chủ thần.

Hàn Thạc thở nhẹ một hơi, cẩn thận thu thần hồn của Khảo Trạch lại và giam giữ trong góc đặc biệt của Vạn Ma Đình để lợi dụng lực lượng của Vạn Ma đình bài trừ hết tạp chất trong thần hồn của hắn, chỉ giữ lại những linh ngộ về áo nghĩa lực lượng Sinh Mệnh thuần túy nhất để cho Hàn Mộc hấp thụ.

- Ôi, cũng là một kẻ đáng thương! - Hàn Thạc than nhẹ một tiếng. Sau khi tìm trong ký ức biết được chuyện của Khảo Trạch, Hàn Thạc không còn có ý thù hận hắn nữa mà chỉ cảm thấy cuộc đời Khảo Trạch là một câu chuyện thật sự đáng buồn, cũng hiểu Khảo Trạch vì quá tuyệt vọng nên đã bất chấp tất cả mà trở thành một tên Liệp thần giả điên cuồng.

Ở trong hoàn cảnh bị mất phần lớn thần lực, Khảo Trạch muốn đi theo quỹ đạo tu luyện trước đây thì rất khó có khả năng báo thù cho vợ con hắn. Tất cả những thứ quan trọng nhất trong đời hắn đều bị cưỡng đoạt, ngay cả tín ngưỡng trong bao nhiêu năm cũng sụp đổ trong nháy mắt, những đả kích liên tiếp đó khiến cho tâm tính hắn biến đổi cũng là chuyện đương nhiên.

- Phụ thân, hẳn nói sự tồn tại của Liệp thần giả là cần thiết? Thật vậy sao?

Tiểu Khô Lâu thấy Hàn Thạc truyền thần thức vào trong não hải của Khảo Trạch thì biết hẳn nhất định sẽ dễ dàng thu được toàn bộ ký ức của Khảo Trạch.

Hàn Thạc gật đầu, cười đáp:

- Có quá nhiều thần linh thì sẽ chiếm giữ nhiều lực lượng của mười hai hệ, khi một hệ lực lượng bị chiếm dụng quá nhiều sẽ sinh ra những biến dị không tốt. Loại biến hóa này đối với Chủ thần có thần cách mà nói thì cực kỳ không tốt, bởi vậy bọn họ mới phải duy trì cái trạng thái cân bằng tinh tế này.

Hàn Thạc giảng giải tới đây thì chợt động tâm nhớ tới cái mà Vận Mệnh nữ thần và Quang Minh thần gọi là Chúng Thần chi chiến, thậm chí chẳng biết nó cũng có một loại nguyên nhân nào đó hay không?

Theo lời Quang Minh thần và Vận Mệnh nữ thần thì trước khi Thiên Không thành mở cửa thì tất phải nổ ra cuộc chiến giữa các thần linh. Mà cuộc chiến giữa các thần linh tất nhiên sẽ làm một số lượng lớn thần linh tử vong, cái chết của bọn họ có phải là một loại trình tự nhất định phải trải qua trước khi Thiên Không thành mở cửa hay không?

Trên Chúng Thần đại lục, cứ cách một khoảng thời gian thì lại phát sinh một trận đại chiến giữa tất cả các thần vực. Trong những trận đại chiến đó có rất nhiều thần linh ngã xuống, rất nhiều thiên tài còn chưa trở thành cường giả đỉnh phong thì đã chết rồi.

Mà Vận Mệnh nữ thần cứ vào thời điểm mấu chốt thì lại xuất hiện và hạ lệnh cho các đại thần vực ngừng chiến. Trước kia Hàn Thạc vẫn không hiểu vì sao lại xảy ra những chuyện này, vì sao Vận Mệnh nữ thần lại không muốn chờ bọn họ chém giết nhau thật lâu rồi mới hóa giải, bây giờ biết được bí mật cay đắng này từ trong ký ức của Khảo Trạch, trong lòng Hàn Thạc dần có những suy đoán của mình, lẽ mờ cũng hiểu được một số sự việc.

- Cân bằng?

Tiểu Khô Lâu ngẩn người một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Phụ thân, người nói là sự tồn tại của Liệp thần giả đều do mười hai Chủ thần ngầm đồng ý sao?

- Lực lượng của Nội Tư Đặc, Cam Đạo Phu thì con biết rồi. Với thủ đoạn của bọn họ, bất cứ người nào ra tay cũng có thể quét sạch Liệp thần giả ở mười hai đại thần vực! Ngoài ra, An Đức Lệ Na cũng từng kể rằng người yêu của Nữ Thần vận mệnh bị chết trong tay của Liệp thần giả, còn An Đức Lệ Na thiếu chút nữa cũng bị hút hết lực lượng linh hồn mà chết. Có loại hận thù ghi lòng khắc cốt này mà Vận Mệnh nữ thần cũng không tiêu diệt hoàn toàn bọn Liệp thần giả thì ta thấy chuyện mà Khảo Trạch biết cũng có thể tin được. Ngoài việc Liệp thần giả tồn tại là cần thiết đối với bọn họ thì ta thực sự không biết còn lý do gì buộc bọn họ không giải quyết toàn bộ hết bọn Liệp thần giả! - Hàn Thạc trầm giọng nói.

- Nói như vậy, cho dù con có thống nhất Liệp thần giả rồi động thủ ở các đại thần vực thì mười hai Chủ thần có thần cách cũng không quản?- Tiểu Khô Lâu trầm ngâm một hồi, mắt đột nhiên sáng lên.

- Những chuyện con làm phù hợp với lợi ích của bọn họ thì bọn họ sẽ không quản đến con.

Hàn Thạc suy nghĩ một lát, lại nói:

- Tuy nhiên, những thần linh sống trong mười hai đại thần vực kia cũng vô cùng có ích đối với tín ngưỡng lực của Chủ thần. Bọn họ một mặt muốn thu nhận tín ngưỡng của các thần linh. mặt khác lại không muốn số lượng thần quá nhiều, giống như đang muốn tìm kiếm một điểm cân bằng tinh tế. Con không được làm bậy quá mức, nếu không mười hai đại Chủ thần có thể đồng loạt ra tay, tạm thời thì chúng ta còn chưa phải là đối thủ của bọn họ, cho nên cần thận một chút.

- Phụ thân, con biết rồi, con sẽ làm việc cẩn thận. - Hàn Hạo gật gù đầu, ra vẻ đã hiểu.

Đúng lúc này có hai tiếng hô hoán từ phương xa truyền đến, rồi Tất Lạp Tư và Ngõa Tây Tư xuất hiện ra ở trước mặt Hàn Thạc. Tất Lạp Tư còn chưa biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì, vội vàng nói:

- Bố Lai Ân, rất nhiều thần vệ của mười hai đại thần vực tập trung lại một chỗ rồi kéo về hướng Vùng Đất Hỗn Loạn, dường như... dường như muốn gây bất lợi cho chúng ta và bọn Liệp thần giả.

Hàn Thạc chợt động tâm, thầm gật đầu, bảo:

- Nếu như muốn duy trì loại cân bằng tinh tế này thì liên minh Liệp thần giả cũng không được quá mạnh. Liên minh Liệp thần giả có tới mười hai đại thống lĩnh nên số lượng Liệp thần giả đối với bọn họ mà nói có khả năng hơi bị nhiều, chắc bọn họ muốn lợi dụng cơ hội giết bớt đi một ít chẳng?

- Phụ thân, làm thế nào? - Hàn Hạo hỏi.

Nhíu mày nhìn bọn Liệp thần giả đã bị mất đi bảy Đại thống lĩnh đang sợ hãi nhìn hắn, Hàn Thạc liền cười nói:

- Con là lãnh tụ mới của Liệp thần giả, cần phải làm gì thì con phải tính đi. Ta nghĩ rằng trước tiên thu phục bọn họ mới là chuyện nên làm.

- Con hiểu rồi.

Tiểu Khô Lâu gật gật đầu, khôi phục tinh thần và bắt đầu chỉnh đốn bọn Liệp thần giả ở chỗ này.

990. Chương 990: Hỗn Loạn Ma Đô

Lúc này, điều bọn chúng cần nhất chính là một nhân vật có thể mang ánh sáng mới đến cho Liệp thần giả, mà Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo thì cho dù là thực lực hay lực lượng hắn nắm giữ trong tay cũng như thân phận Liệp thần giả của hắn đều đủ để đảm đương trọng trách như vậy.

Không tốn quá nhiều thời gian kể từ khi trên người Tiểu Khô Lâu phóng xuất ra một luồng lực lượng thần cách cực kỳ khủng bố, tất cả Liệp thần giả đều quỳ sụp xuống dưới chân hắn, ngoan ngoãn công nhận vị trí độc nhất vô nhị của hắn tại Liên minh Liệp thần giả.

- Phụ thân, con cần phải rời khỏi Vùng đất Hỗn Loạn một khoảng thời gian. Con muốn dẫn bọn họ ra khỏi đây, hợp nhất lực lượng Liệp thần giả ở các đại thần vực và củng cố vị trí lãnh tụ của con trong Liên minh Liệp thần giả. - Tiểu Khô Lâu đi tới trước mặt Hàn Thạc, chào từ biệt hắn.

Dưới trướng các Thống lĩnh Liệp thần giả đã chết vẫn còn có rất nhiều cao thủ phân bố ở các đại thần vực. Bọn chúng được mười hai Đại thống lĩnh lưu lại ở hậu phương để chủ trì đại cục, cũng không rõ ràng lắm tình hình xảy ra ở Vùng đất Hỗn Loạn. Giờ đây tất cả thống lĩnh đều đã chết, Tiểu Khô Lâu muốn dùng thủ đoạn sấm sét chấn nhiếp những kẻ còn nuôi dị tâm trong lòng kia, bằng tốc độ nhanh nhất thu phục tất cả Liệp thần giả về dưới trướng của mình.

Hàn Thạc gật đầu, căn dặn:

- Con đi đi, dẫn cả bọn Ba La đi theo. Sau khi rời khỏi Vùng đất Hỗn Loạn thì phải cẩn thận, không nên đụng độ với Thành chủ các đại thần vực tìm đến vây giết các ngươi. Trận chiến ở Vùng đất Hỗn Loạn, Liệp thần giả tổn thương không nhẹ, chắc hắn mười hai đại Chủ thần có thần cách cũng đã hài lòng rồi, nhưng chắc chắn đám thủ hạ kia chưa thể nhận được tin tức không đối phó với Liệp thần giả của bọn họ, chắc con biết cần phải làm như thế nào.

Tiểu Khô Lâu có thể sử dụng ma đầu, bây giờ lại vừa hình thành thần cách mới, nhờ vào lực lượng ma đầu hắn có thể dễ dàng điều tra được vị trí và phân bố lực lượng thần vệ ở các thành thị lớn nên việc tránh né bọn họ vây giết cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

- Vậy con đi đây, có thể sau một khoảng thời gian sẽ trở lại gặp ngươi. Con còn muốn lĩnh ngộ lực lượng của thần cách.- Tiểu Khô Lâu cũng không dùng dằng, vừa nói xong liền ra hiệu cho đám Liệp thần giả vẫn còn đang quỳ rạp dưới đất kia đi theo hắn ra ngoài Thâm cốc. Hắn tìm Ba La, bảo đi triệu tập các đại đội Liệp thần giả tại Vùng đất Hỗn Loạn, ra lệnh cho bọn họ tập hợp về một nơi để cùng hắn tạm thời rời khỏi đây.

Mất thấy Tiểu Khô Lâu truyền đạt mệnh lệnh đâu ra đấy, bước đi càng ngày càng xa, trong lòng Hàn Thạc có chút không đành nhưng thứ tình cảm này chỉ thoáng qua mà thôi chứ hắn vui mừng nhiều hơn.

Tiểu Khô Lâu có thể thành tựu đến mức này khiến Hàn Thạc thật sự cao hứng. Vì một người thân vô cùng quan trọng trong cuộc đời của hắn, Hàn Thạc hi vọng Tiểu Khô Lâu chẳng những có năng lực tự bảo vệ mình mà còn có thể có thực lực không chế người khác giống như bản thân hắn. Chúng Thần đại lục vô cùng rộng lớn không ngừng phân tranh, phải nắm giữ được lực lượng mạnh mẽ thì mới có thể ngạo nghễ đứng vững ở nơi này.

Rất nhanh. Khí tức của Tiểu Khô Lâu càng ngày càng xa, Hàn Thạc cũng chế ngự được những cảm xúc trong lòng.

Cũng vào lúc này, hắn cảm nhận được khí tức của A Khắc Lợi đã lâu không gặp. A Khắc Lợi đi tới với khuôn mặt đầy vui vẻ, cười ha ha nói:

- Bố Lai Ân. Thu phục được hết cả rồi. Những độc dược tề sư khó chơi kia, kể cả một số nhân tài cổ quái trọng yếu mà người nói, tất cả đều ngoan ngoãn vâng lời rồi.

- A Khắc Lợi. Vất vả rồi. Ha ha, sau này Thiên Cơ dược tề sẽ trở thành cửa hàng buôn bán dược tề có thực lực hùng hậu nhất trên đại lục. Chỉ cần chúng ta bỏ chút tâm tư thành lập chi nhánh Thiên Cơ dược tề ở từng thần vực thì về sau chúng ta sẽ an tâm ngồi đếm Hắc tinh tề mà thôi. - Hàn Thạc cười nói. Thiên Cơ dược tề có danh tiếng vang dội nhưng đều nhờ đan dược mà hắn luyện chế mà thành danh chứ Dược tề sư chân chính có kỹ thuật tinh xảo thì lại không có bao nhiêu.

Hàn Thạc không thể bỏ quá nhiều tinh lực vào Thiên Cơ dược tề, cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian luyện chế đan dược cho nên Thiên Cơ dược tề nhất định phải có dược tề sư thật sự có thể trấn định tình hình thì mới được. Mà những nhân tài dược tề sư ở Thâm Cốc này chính là người giỏi mà Hàn Thạc đang thiếu nhất. Có bọn họ gia nhập Thiên Cơ dược tề, Hàn Thạc thực sự có thể không cần phải lo lắng nữa.

- Phụ thân. - Hàn Kim và An Đức Lệ Na từ Thâm Cốc đi tới, quần áo trên người tả tơi vẫn còn chưa hết dấu vết tro bụi tựa như bị tác động của vụ nổ lớn ở trong cốc.

- Hai người không việc gì chứ? - Vừa thấy hai người bọn họ trở về, Hàn Thạc lập tức kinh sợ thốt lên hỏi. Hàn Kim, An Đức Lệ Na là do hắn bố trí đến ngăn chặn vụ nổ ở Thâm Cốc, nào ngờ vẫn có một chút bất ngờ khiến Thâm Cốc phát nổ. Mặc dù bọn họ có hình thái tính mạng đặc biệt nhưng Hàn Thạc vẫn khá là lo lắng.

- Không có việc gì.

Hàn Kim cười ha ha trả lời, lướt nhìn vẻ mặt rạng rỡ của An Đức Lệ Na rồi cười nói tiếp:

- Chẳng những không có việc gì, bọn con còn thu được một số lợi ích đó. Lực lượng từ vụ nổ trong Thâm Cốc không làm thương tổn bọn con một chút nào mà còn khiến thân thể chúng con tập hợp được rất nhiều lực lượng, ha ha.

Hàn Thạc vui vẻ ra mặt, dùng thần thức âm thầm cảm thụ tình trạng thân thể của Hàn Kim và An Đức Lệ Na, quả nhiên phát hiện lực lượng trên thân thể hai người dường như thâm hậu hơn một chút so với trước đây. Hắn cười, gật gật đầu nói:

- Không sai, không sai. Ta biết các con chắc chắn sẽ không làm sao. Với hình thái tính mạng và thân thể đặc biệt của các con, vụ nổ năng lượng tinh thạch loại này chỉ có ích cho các con.

Bỗng nhiên Hàn Thạc hỏi:

- Có phải Thái Nhĩ đã bố trí một số thủ đoạn ở dưới lòng đất hay không?

- Ừm, Thái Nhĩ quả nhiên nham hiểm. Ở mỗi khu vực dưới lòng đất Thâm Cốc đều được trang bị một khối năng lượng đặc biệt, dùng để tiếp nhận chỉ thị thần hồn của hắn nhưng ở chỗ của hắn thì hắn lại bố trí tới ba khối năng lượng, lại đều giấu ở nơi vô cùng bí mật, bên trên còn có kết giới đặc biệt để che dấu những dao động năng lượng cực nhỏ nữa, chúng con chưa kịp làm xong thì Thái Nhĩ đã phóng ra tín tức thần hồn để gây nổ cho nên không thể ngăn cản được ở chỗ đó. - An Đức Lệ Na gật gật đầu, oán hận nói.

- Phụ thân, xin lỗi, không thể ngăn cản vụ nổ ở chỗ đó. - Hàn Kim ngượng ngịu nói.

- Các con làm rất tốt rồi.

Hàn Thạc tất nhiên không trách bọn họ, nhìn sang Ngõa Tây Tư ở bên cạnh rồi bảo:

- Người cho người của người ở trên đỉnh Tuyết Băng tới Ma Ẩn cốc trước đi, ta e rằng mục tiêu của thần vệ mười hai đại thần vực kia không chỉ là Liên minh Liệp thần giả.

Ngõa Tây Tư hơi biến sắc mặt, gật đầu không nói một lời tránh sang một bên, đột nhiên rút ra một cái Ma pháp kính đứng ở một góc hẻo lánh liên hệ với thủ hạ của hắn.

- Táp Lạp Tư, đỉnh Thiên Thần sẽ thuộc về người. Vùng đất hỗn loạn còn tồn tại rất nhiều thế lực phân tán ở khắp nơi. Ừm, người dùng lực lượng của mình lôi kéo được bao nhiêu thì cứ lôi kéo bấy nhiêu, số người bên ta đủ rồi, sẽ không cho phép bọn họ gia nhập Hàn gia nữa. Người của mười hai đại thần vực có lẽ sẽ đến, người hãy thừa cơ hội này mà thu phục bọn chúng, chỉ cần là người của người là có thể đến Ma Ẩn cốc lánh nạn. - Hàn Thạc vừa cười vừa hứa hẹn với Táp Lạp Tư.

Táp Lạp Tư mừng rỡ, cười ha ha thốt lên:

- Quá tốt!

Hắn biết nếu như Ma Ẩn cốc chịu mở cửa thì nhất định thủ lĩnh của tất cả những thế lực tán loạn kia sẽ đổ về Ma Ẩn cốc, quy thuận dưới trướng Hàn Thạc chứ tuyệt đối không nương nhờ vào hắn, Táp Lạp Tư. Hiện tại Hàn Thạc cam đoan với hắn sẽ cự tuyệt những người đó, còn nói chỉ cần là người của Táp Lạp Tư hắn là có thể tới Ma Ẩn cốc tị nạn. Ở thời điểm mấu chốt này, Táp Lạp Tư có lời hứa hẹn của Hàn Thạc, chỉ cần nắm chắc là tuyệt đối có thể tập trung một số lực lượng.

- Ta sẽ nói rõ cho mọi người ở Vùng đất Hỗn Loạn là chúng ta có quan hệ hữu nghị với nhau, cũng sẽ nghiêm cấm bọn thủ hạ không được động thủ với người của người và của Ngõa Tây Tư. Ha ha, Vùng đất hỗn loạn sau này do ba người chúng ta cùng quản lý là được rồi. - Hàn Thạc cười nói.

Táp Lạp Tư lắc đầu, nghiêm trang nói:

- Bố Lai Ân, ý tốt của người ta tâm lĩnh nhưng mà thời thế đã khác rồi. Ta và Ngõa Tây Tư đã bàn bạc qua, từ nay trở đi ở Vùng đất Hỗn Loạn chỉ có một quân chủ, hai người chúng ta sẽ là kẻ dưới quyền Hàn gia của người!

- Như vậy sao được! - Hàn Thạc kinh ngạc thốt lên.

Liền lúc này, Ngõa tây Tư cũng đã thương lượng với thủ hạ xong xuôi, đi tới trước mặt Hàn Thạc nói:

- Bố Lai Ân, lực lượng của người đã vượt xa chúng ta. Tất cả mọi người của Vùng đất Hỗn Loạn đều biết là người đã hóa giải nguy cơ lần này, chúng ta căn bản không có tư cách sánh ngang với người. Bố Lai Ân, đừng từ chối nữa, quy củ của Vùng đất Hỗn Loạn chính là kẻ mạnh làm chủ, lực lượng của người đủ để làm chủ, chúng ta tín phục người!

Táp Lạp Tư trình trọng gật đầu, cười ha ha:

- Vùng đất Hỗn Loạn có người thì về sau kể cả Chủ thần có thần cách muốn đối phó Vùng đất Hỗn Loạn e cũng phải đắn đo suy nghĩ. Từ nay trở đi, chúng ta không cần cả ngày chém chém giết giết nữa. Vùng đất Hỗn Loạn cũng nên có quy củ của chính mình giống như các đại thành thị khác.

Thình thịch không thể chối từ, Ngõa Tây Tư và Táp Lạp Tư lại thành tâm thành ý, Hàn Thạc biết mình không đáp ứng cũng không được.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn mới gật đầu:

- Đã như vậy thì ta cũng không trì hoãn nữa. Từ nay trở đi không còn Thâm Cốc nữa, ta xây dựng lại Thâm Cốc, lấy tên là Hỗn Loạn Ma Đô! Giống như thành thị khác, ta làm thành chủ, các người chính là Thần vệ trưởng, ba đại gia tộc chúng ta cùng cai quản nó!

- Hỗn Loạn Ma Đô... Hỗn Loạn Ma Đô...

Táp Lạp Tư nhắm đi nhắm lại mấy lần, lẩm bẩm nói:

- Tên này có chút kì quái, tuy nhiên rất có khí thế!

- Được, thì gọi là Hỗn Loạn Ma Đô! - Ngõa Tây Tư hét lên.

- Ta cũng không về Ma Ẩn cốc mà tạm thời sẽ ở lại Ma đô. Ta cũng muốn xem thần vệ của mười hai đại thần vực kia đến thì làm gì được ta! - Hàn Thạc đột nhiên bùng phát hào khí, thâm nghĩ với lực lượng của bản thân và tầm quan trọng đối với mười hai đại Chủ thần có thần cách, trước khi Thiên Không thành mở cửa thì mình còn phải lo sợ cái gì cơ chứ?

“Chắc chắn Chủ thần có thần cách sẽ không làm khó mình vào lúc này, mà trừ những người đó ra thì còn ai trên Chúng Thần đại lục có thể là đối thủ của mình chứ?”

Nghĩ vậy, Hàn Thạc ngay lập tức thấy mình cần bản không phải lo sợ gì cả, cười ha hả vận chuyển ma lực trong cơ thể. Chỉ thấy một luồng ma khí đen sẫm luồn sâu vào trong lòng đất khu phế tích bên phía La Cách, ma khí đen sẫm cuộn cuộn không tan, tập hợp mấy khối nham thạch lớn kỳ dị ở chung quanh rồi cuốn chúng bay về.

“Băng băng băng!”

Vài tiếng nổ rung trời, những khối nham thạch khổng lồ cao mười thước dựng chồng lên nhau thành một cái cửa, có những luồng khí đen di chuyển trên mặt đá phẳng lì nhẵn bóng, chỉ nghe khối đá lớn vang lên những tiếng “rào rào”, đá vụn bay tứ tung.

Sau một lát, một trận gió mạnh thổi qua, quét sạch đá vụn cùng bụi bặm bám trên tảng đá lớn làm hiện ra bốn chữ lớn khí thế mạnh mẽ – Hỗn Loạn Ma Đô!

991. Chương 991: Tìm Được Phương Hướng

Tất Lạp Tư lợi dụng khoảng thời gian này đi lại khắp Hỗn loạn ma đô gặp mặt thủ lĩnh của các thế lực khác. Hàn Thạc xác nhận rõ ràng rằng Hàn gia không cần thêm người, hơn nữa cũng nói Hỗn loạn ma đô trong tương lai sẽ do hắn, Tất Lạp Tư và Ngõa Tây Tư ba người cùng quản lý.

Sau khi ý của Hàn Thạc được truyền ra ngoài, thủ lĩnh của các thế lực khác vốn không coi Tất Lạp Tư vào đâu, giờ mới chính thức cân nhắc đề nghị của hắn. Có thủ lĩnh của một số thế lực tự biết thực lực của mình yếu kém, cho dù Hỗn loạn ma đô có trở lại bình thường thì cũng khó có thể tiếp tục điều vô dương oai, được Tất Lạp Tư chân thành mời mọc thì liền gia nhập dưới trướng hắn.

Hàn Thạc ở lại trong Thiên Cơ được tề, loại trừ những tạp niệm có trong thần hồn của các Thống lĩnh Liệp thần giả chỉ giữ lại những thể ngộ tinh thuần nhất về lực lượng áo nghĩa rồi chế thành vài viên cầu áo nghĩa và giao cho Hàn Kim cùng An Đức Lệ Na mang về Ma Ẩn cốc.

Trong trận chiến này, Hàn Thạc bắt hết một mẻ các Thống lĩnh Liệp thần giả. Đạt Tạt, Thái Nhĩ, La Cách, A Sát Nhĩ Tư Đặc, Khắc Ma Nhĩ, Tái Á Lộ, Lôi Cát Tư, Mễ Lạc, Ba Lâm Thần, Khảo Trạch tổng cộng thành mười viên cầu áo nghĩa, trong đó viên cầu áo nghĩa từ thần hồn của ba tên Khắc Ma Nhĩ, Khảo Trạch, Ba Lâm Thần thì tất nhiên được giao cho ba người Hàn Hỏa, Hàn Mộc, Hàn Thủy.

Ngoài Hàn Hỏa, Hàn Mộc, Hàn Thủy thì A Khắc Lợi được viên cầu áo nghĩa Hủy Diệt lực lượng chế từ thần hồn của Thái Nhĩ. Phạm Ný tương ứng được viên cầu áo nghĩa Tử Vong lực lượng từ thần hồn tinh thuần của La Cách, còn Ngải Mễ Lệ tất nhiên nhận được viên cầu áo nghĩa Hắc Ám lực lượng từ A Sát Nhĩ Tư Đặc.

Còn những viên cầu áo nghĩa Hủy Diệt lực lượng chế từ thần hồn của Đạt Tạt thành, viên cầu áo nghĩa Đại Địa lực lượng chế từ thần hồn của Tái Á Lộ, viên cầu áo nghĩa Lôi Điện lực lượng từ Lôi Cát Tư, viên cầu áo nghĩa Phong hệ lực lượng từ Mễ Lạc thì Hàn Thạc giao cho Hàn Kim, ý bảo hắn chuyển cho người của gia tộc sử dụng.

Hàn Kim có thể thành chủ nhân cửa hàng Kim Thạch, lại giúp công việc kinh doanh của cửa hàng Kim Thạch phát triển mạnh nên về mặt trí lực vốn không kém gì Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo. Từ sau khi hắn quan

hệ thân thiết với An Đức Lệ Na thì hần tiến hóa càng nhanh. Hàn Thạc giao những vật quan trọng như vậy vào tay hần cũng yên tâm.

Sau khi hai người Hàn Kim, An Đức Lệ Na đi khỏi, Hàn Thạc mới yên tâm ở lại Hỗn loạn ma đô, đồng thời tuyên truyền cho những người sống rải rác ở các khu vực xung quanh đang tập trung về Vùng đất hỗn loạn biết về những quy củ mới được chỉnh sửa lại của Hỗn loạn ma đô.

Hàn Thạc được hai người Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư toàn lực ủng hộ đã hoàn toàn xứng đáng trở thành người đứng đầu của Hỗn loạn ma đô. Hần mô phỏng một số quy tắc của Không Linh thành, Âm Ảnh thành mà đặt ra những quy tắc của tòa thành này.

Hàn Thạc bãi bỏ toàn bộ những quy tắc bá đạo trước kia của Thâm cốc. Từ nay về sau, Hỗn loạn ma đô chính thức trở thành trung tâm Vùng đất hỗn loạn, tất cả thân linh tiến vào Hỗn loạn ma đô đều không phải nộp Hắc tinh tệ và muốn ở lại bao lâu tùy thích.

Trận đại chiến này lôi cuốn cả những Liệp thần giả của Vùng đất hỗn loạn vào trong khiến cho số lượng người của Vùng đất hỗn loạn giảm mạnh. Rất nhiều hung thần trong Vùng đất hỗn loạn hoặc là bị Liệp thần giả giết hại, hoặc là nhân cơ hội tạm thời rời bỏ Vùng đất hỗn loạn, tạm tránh đến những vùng hoang vu hẻo lánh.

Hiện giờ Vùng đất hỗn loạn rất ít người. Để có thể nhanh chóng khôi phục lại, Hàn Thạc dùng rất nhiều thủ đoạn có lợi, quy định thêm rất nhiều điều khoản mới.

Sau khi mất mấy ngày để lập ra được quy tắc mới của Hỗn loạn ma đô và làm cho tất cả mọi việc trở lại quỹ đạo, hần mới vào mật thất do Thổ giáp thi xây dựng ngay dưới lòng đất Thiên Cơ được tề để tiềm tu.

Sau khi đột phá tâm cảnh từ trận chiến ở Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc phát hiện ra mười ba đại thân ngoại hóa thân mới do ngàn vạn ma đầu trong Vạn Ma đỉnh cùng các hệ lực lượng tập hợp thành là vô cùng lợi hại. Lực lượng của riêng một thân ngoại hóa thân có lẽ không bằng một Chủ thần không có thần cách nhưng một khi lực lượng của hai thân ngoại hóa thân dung hợp lại thì lại mạnh hơn loại Chủ thần không có thần cách như Thái Nhĩ.

Thân ngoại hóa thân mới do sáu hệ lực lượng dung hợp thành tuy không mạnh bằng Chủ thần có thần cách nhưng lực lượng lại cực kỳ khủng bố, cái loại được gọi là Ngụy Chủ thần như Thái Nhĩ, La Cách thì căn bản không có sức chống đỡ, vừa đối mặt là đã bị hạ gục ngay.

Xét theo sức mạnh của các thân ngoại hóa thân sau khi dung hợp, Hàn Thạc tin tưởng nếu có thể dung hợp thành công tất cả mười ba đại thân ngoại hóa thân thì chỉ e ngay cả Chủ thần có thần cách cũng chưa chắc đã là đối thủ của hần. Mỗi khi nghĩ tới khả năng này, Hàn Thạc cũng thầm có chút hưng phấn. Theo chiều hướng bây giờ, việc dung hợp mười ba đại lực lượng cũng không phải chuyện không có khả năng.

Đáng tiếc dung hợp sáu hệ lực lượng đã là cực hạn của Hàn Thạc hiện nay. Trong thời gian này hần vẫn luôn thử nghiệm xem có thể tiếp tục dung hợp thân ngoại hóa thân của bảy hệ khác hay không, nhưng luôn không tìm ra thấy cơ hội, trước sau chưa nắm được mấu chốt.

Hần đã thử cả bảy loại lực lượng kia mỗi một loại một lần nhưng không thể dung hợp thành lực lượng mới được, điều này làm cho Hàn Thạc có chút đau đầu.

Hần yên lặng ngồi ngay ngắn ở trong mật thất dưới lòng đất. Thân ngoại hóa thân của sáu hệ lực lượng Hủy Diệt, Tử Vong, Hắc Ám, Lôi Điện, Phong, Thủy dần dần dung hợp lại với nhau. Hai hệ lực lượng làm một dung hợp một chỗ, sáu hệ lực lượng như sáu dòng suối đổ về một chỗ, lập tức lớn mạnh lên mà hình thành một lực lượng mới.

Hàn Thạc hít nhẹ một hơi, tiếp tục thử dung hợp Quang Minh lực lượng vào sáu hệ lực lượng kia, nhưng lại phát hiện lực lượng nguyên bản của thân ngoại hóa thân Quang Minh hệ cứ sắp đến lúc dung hợp thì lại bị một cỗ lực lượng lập tức đẩy ra.

Hần cũng không nóng vội, vừa thử đi thử lại vừa sử dụng thần thức cẩn thận cảm thụ nguyên nhân. Dần dần, Hàn Thạc phát hiện luồng lực lượng bài xích Quang Minh kia có một phần lực lượng Hắc Ám rất rõ ràng. Trong thân ngoại hóa thân do sáu hệ lực lượng dung hợp thành, luồng lực lượng Hắc Ám trở nên mạnh mẽ khác thường, ngấm ngấm như có xu hướng muốn thoát ra khỏi trạng thái dung hợp.

Hàn Thạc thử rất nhiều lần, mỗi một lần đều phát hiện rằng lực lượng Hắc Ám sau khi dung hợp luôn bài xích lực lượng Quang Minh mới gia nhập. Sau nhiều lần thử nghiệm liên tục mà không có kết quả, hắn cũng đành phải bỏ cuộc và bắt đầu thử nghiệm những hệ lực lượng khác.

Sau Quang Minh lực lượng, Hàn Thạc lại thử nghiệm sáu hệ lực lượng khác là Hỏa, Sinh Mệnh, Thời Không, Vận Mệnh, Đấu khí, Đại Địa. Trong đó Hỏa hệ lực lượng và Thủy hệ lực lượng, Sinh Mệnh lực lượng và Tử Vong lực lượng bài xích lẫn nhau, chỉ có bốn hệ lực lượng Thời Không, Vận Mệnh, Đại Địa, Đấu khí không có loại cảm giác bài xích này, nhưng cũng không có cơ hội và dấu hiệu dung hợp.

Quang, Ám đối lập, Tử Vong, Sinh Mệnh đối lập, Thủy, Hỏa không tương dung, sáu hệ lực lượng này tựa như là thiên địch, vĩnh viễn không có khả năng dung hợp.

Hàn Thạc suy nghĩ một lát, cảm thấy sáu hệ lực lượng này không phải là thật sự không thể dung hợp, nhưng chắc là sẽ khó khăn. Nghĩ như vậy, hắn thấy mình trước mắt nên dồn nhiều tâm tư hơn vào việc dung hợp bốn hệ lực lượng Thời Không, Vận Mệnh, Đại Địa và Đấu khí.

Trong bốn hệ lực lượng này Đấu khí lực lượng đặc thù có vẻ là dễ đối phó nhất. Khi sử dụng thân ngoại hóa thân Đấu khí để dung hợp, Hàn Thạc mơ hồ cảm thấy khá là thoải mái, tuy trong nhất thời còn chưa có cách nào dung hợp nó nhưng vẫn cảm thấy dung hợp Đấu khí lực lượng chắc là đơn giản nhất.

Thời gian tĩnh tu lần này tuy ngắn ngủi nhưng cũng tiêu phí của Hàn Thạc mất mấy chục ngày. Trong khoảng thời gian này, hắn không có đột phá nhưng đã xác định được phương hướng, dự định sau này sẽ bỏ nhiều công sức hơn vào bốn hệ lực lượng Thời Không, Vận Mệnh, Đại Địa, Đấu khí, nhất là vào lực lượng Đấu khí.

Còn ba hệ lực lượng Quang Minh, Hỏa, Sinh Mệnh, hắn tính nên để lại cuối cùng, rất hiển nhiên là muốn dung hợp ba hệ lực lượng này sẽ rất khó khăn, có thể dung hợp được hay không vẫn còn chưa biết.

Một ngày, Hàn Thạc thoát ra khỏi trạng thái tĩnh tu, gọi Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư lại và bảo hai người cho tất cả mọi người sống rải rác chung quanh tiến vào Hỗn loạn ma đô.

Thần thức mạnh mẽ của Hàn Thạc đã cảm giác được rằng thần vệ đến từ mười hai đại thần vực đã sắp tới Hỗn loạn ma đô.

- Bố Lai Ân, có bao nhiêu người? - Tát Lạp Tư chau mày, rõ ràng khá là lo lắng.

- Số lượng còn nhiều hơn cả liên minh Liệp thần giả.

Hàn Thạc không biến sắc mặt, vừa cười vừa liếc mắt nhìn Tát Lạp Tư và nói thêm:

- Nhưng người không phải lo, nhiều người cũng vô dụng, ta muốn xem bọn họ có thể làm gì được ta.

Chỉ cần ở trong Vùng đất hỗn loạn, Hàn Thạc sẽ không mất cảm ứng với Tiểu Khô Lâu. Mỗi liên hệ giữa hắn và Tiểu Khô Lâu mấy ngày trước suýt bị gián đoạn, đến giờ cũng đã thông suốt. Từ phía Tiểu Khô Lâu, Hàn Thạc biết dưới sự chỉ huy của hắn, liên minh Liệp thần giả không bị tổn thất mấy, đã rời khỏi Vùng đất hỗn loạn.

Những tin tức của Hàn Hạo giúp Hàn Thạc biết trước một bước về số lượng và cách bố trí lực lượng tương ứng của thần vệ mười hai đại thần vực. Nhưng hắn lại không quan tâm đến việc đó mà chỉ ghi nhớ về một người trong đó - Quang thủ vệ Cổ Nhĩ.

Trong những Thủ lĩnh giả dạng đến chinh phạt Vùng đất hỗn loạn, đang ở gần Vùng đất hỗn loạn nhất có Thành chủ Không Linh thành Mạch Kim Lợi. Người này là bằng hữu tương đối tốt hiện nay của Hàn Thạc, trước khi tới đây đã thông báo cho Hàn Thạc, giúp hắn biết hành động của bên kia rõ như lòng bàn tay.

- Bố Lai Ân, Cổ Nhĩ cũng đến đây. Nếu có thể, hy vọng người giúp ta xử lý Cổ Nhĩ!

Mạch Kim Lợi ở trong kính Ma pháp vẫn tỏ vẻ cảm phẫn, oán hận nói:

- Cổ Nhĩ lại đột phá đến cảnh giới Chủ thần. Người thống lĩnh đội quân đến chinh phạt Liệp thần giả và Vùng đất hỗn loạn lần này chính là hắn! Ài, ta vẫn chưa phải là đối thủ của Cổ Nhĩ, trên đường đến đây bị hắn nhiều lần châm chọc chế giễu, ta biết rõ không phải đối thủ của hắn nên đành phải nhẫn nại...

Mạch Kim Lợi ở trong kính Ma pháp không ngừng kể khổ với Hàn Thạc, nói Cổ Nhĩ trong ba đại Quang Minh vệ là thể này thể nọ.

Hàn Thạc cũng thông cảm với Mạch Kim Lợi. Hắn bị Cổ Nhĩ phong ấn suốt bao năm, vất vả lắm mới thoát ra được nhưng vẫn không phải đối thủ người ta. Hắn không thể không tham dự vào cuộc tiến đánh liên minh Liên thần giả và Vùng đất hỗn loạn lần này, thật trùng hợp lại gặp Cổ Nhĩ, chẳng những không thể báo thù mà còn bị tên này cố tình làm nhục!

Có thể tưởng tượng được những oán giận trong lòng Mạch Kim Lợi.

Cổ Nhĩ ở trong ba đại Quang Minh vệ trung thành tuyệt đối với Quang Minh thần. Lúc ở Ma Ấn cốc, Quang Minh thần đã ngầm cảnh cáo Hàn Thạc không được động đến hắn.

Nhưng Hàn Thạc từ khi còn ở Kỳ Áo đại lục đã cực kỳ ác cảm đối với Quang Minh thần điện, chưa bao giờ coi Quang Minh thần là bằng hữu, tất nhiên bây giờ cũng không phải là ngoại lệ.

Đôi nhìn thần vệ mười hai đại thần vực đang dần dần tiếp cận, Hàn Thạc nhếch miệng cười lạnh.

992. Chương 992: Đều Tiến Vào Đi

Mặt Mạch Kim Lợi bình tĩnh. Ánh mắt thường xuyên nhìn về một tên râu bạc trắng tung bay. Cổ Nhĩ mặc trường bào sạch sẽ thanh khiết trường lão Quang minh thần điện. Cổ Nhĩ cười ha ha chuyện trò vui vẻ với Thần vệ trưởng các đại thần vực.

Cổ Nhĩ thân là một trong tam đại Quang minh thủ vệ dưới trướng Quang minh thần. Thực lực cao siêu. Ở giữa các Thần vệ trưởng hiển tỏ ra vô cùng sôi nổi. Ngoại trừ Da Lỗ Tư đến từ Hắc ám thần vực. Cùng vài tên đầu lĩnh đến từ Hủy diệt thần vực ra. Những người khác đều có chút cổ kỵ với Cổ Nhĩ.

Quang minh thần vực, Sinh mệnh thần, Thủy thần vực và Tử vong Hủy diệt Hắc ám ba đại thần vực xưa nay bất hòa. Trong thường ngày thường xuyên sẽ có một ít xung đột. Thời điểm trận chiến chúng thần càng là kẻ tử thù. Vốn lấy loại quan hệ đối lập này. Tuyệt không có khả năng đi cùng một chỗ. Nhưng mà liên minh liên thần giả uy hiếp quá lớn. Lần này cao thủ các đại thần vực đều tiến đến. Không thể tránh né bọn Cổ Nhĩ và Da Lỗ Tư chạm mặt.

Cổ Nhĩ, Da Lỗ Tư vừa thấy mặt còn thiếu chút nữa là đánh nhau. Về sau tuy nói đều không chế được cảm xúc của mình. Cũng đều là một bộ dáng nước sông không phạm nước giếng. Đối ngũ hai bên phân biệt rõ ràng. Nhìn về phía đối phương ánh mắt hơi lộ ra hung quang.

Theo tình thế trước mắt. Một khi chuyện liên minh liên thần giả và Vùng đất hỗn loạn chấm dứt. Thế lực sáu đại vực lấy Cổ Nhĩ và Da Lỗ Tư cầm đầu. Rất có khả năng một lời không hợp liền tại Vùng đất hỗn loạn ra tay tàn nhẫn.

Đám người Cổ Nhĩ ở một khu vực. Đám người Da Lỗ Tư ở một khu vực. Mà Mạch Kim Lợi lại là lẻ loi một mình đứng ở một bên. Thường xuyên bị Cổ Nhĩ phía xa châm chọc vài câu. Cười nhạo Mạch Kim Lợi bất lực.

Viết lên cự thạch bốn chữ to châm chọc nói: “Tên a. Ha ha. Lập tức sẽ bị di vì địa. Lại tại thời điểm này còn sửa cái tên. Người này thật đúng là có chút thú vị.”

Cười cười Cổ Nhĩ liếc mắt nhìn Mạch Kim Lợi. Giọng nói: “Kim Lợi. Người nói những tên liên minh liên thần giả có phải đã xử lý xem cái tên người gọi là bằng hữu hay không? Theo ta được biết. Tiểu tử kêu Bồ Lai Ấn kia cùng người quan hệ không sai. Thiên Cơ được tề ở Không Linh thành được người đặc biệt chiếu cố. Người lại là tu luyện Không gian lực lượng. Nếu hắn còn sống. Các người chắc là có liên hệ chứ?”

“Không thể phụng cáo!” Mạch Kim Lợi hừ một tiếng. Quay đầu đi chỗ khác. Không để ý đến Cổ Nhĩ.

“Mạch Kim Lợi a Mạch Lợi. Không Linh thành ngay tại bên cạnh Vùng đất hỗn loạn người lại hoàn toàn không biết gì về tình huống bên này. Ta thật không biết người là như thế nào ngồi lên vị trí thành chủ Không Linh thành.” Cổ Nhĩ liếc nhìn Mạch Kim Lợi. Không chút khách khí châm chọc.

“Bố Lai Ân dễ bị giết như vậy. Nếu thật sự còn ở Vùng đất hỗn loạn hắc hắc. Cổ Nhĩ người có dám một mình cùng hắc đánh một trận?” Chỗ Da Lỗ Tư đột nhiên cười lạnh một tiếng. Trêu chọc Cổ Nhĩ.

Cổ Nhĩ sững sốt. Tựa hồ không dự đoán được Da Lỗ Tư nói như vậy. Suy nghĩ một lát. Cổ Nhĩ ha ha cười nói: “Ta nghe nói tên Bố Lai Ân kia từng đi qua Thôn Vân thành ha ha. Người tựa hồ còn cùng Hắc Thủy Hắc Thạch liên thủ đối phó hắc đáng tiếc. Hình như nhóm người bị thất thế?”

Nói đến nơi đây. Cổ Nhĩ đột nhiên cười lắc đầu. Lẩm bẩm: “Da Lỗ Tư xem ra mấy năm nay người chẳng những không có tiến bộ. Đường như còn thụt lùi a. Một tên tiểu tử thanh danh không truyền ra tam đại thành chủ Hắc ám thần vực các người đều bắt không được. Ha ha trước kia có lẽ ta thật sự đánh giá cao các người.”

“Một lát nếu thật sự gặp được Bố Lai Ân. Do người xuất thủ đối phó thế nào? Còn lại bất luận là người nào. Chúng ta có thể giúp người chia sẻ một ít.”

Cổ Nhĩ căn bản chưa để trong mắt Hàn Thạc. Cười lạnh nói: “Chỉ bằng tiểu tử kia. Còn không xứng để ta tự mình xuất thủ! Chờ hắc chứng minh thực lực mình. Ta mới có thể chơi đùa với hắc.”

“Ha ha. Ta đây thật muốn nhìn nếu Bố Lai Ân thật sự xuất hiện. Người và hắc chơi đùa thế nào.” Da Lỗ Tư nhếch miệng cười. Phất phất tay. “Đi thôi. Đã đến cửa. Chúng ta cũng nên đi vào.”

“Da Lỗ Tư. Tên Bố Lai Ân kia thực sự có thực lực này?” Thành chủ Oán Linh thành Tháp Nhĩ Bác Đặc đột nhiên thấp giọng dò hỏi.

Tháp Nhĩ Bác Đặc chính là đứng đầu Oán Linh thành Tử vong thần vực. Hàn Thạc từng ở Oán Linh thành xử lý Ba Đặc Lai Mỗ. Hơn nữa nói rõ không sợ bất luận kẻ nào trả thù lúc trước Tháp Nhĩ Bác Đặc do dự. Không dám động thủ với Hàn Thạc. Lần này nắm lấy cơ hội. Dưới lời mời của Da Lỗ Tư tự mình tiến đến Vùng đất hỗn loạn. Chính là tính lấy cách nói thảo phạt.

Da Lỗ Tư sắc mặt ngưng trọng. Lên tiếng nói: “Bố Lai Ân chưa từng hoạt động ở Quang minh thần vực. Cổ Nhĩ không biết thực lực của hắc cũng là đương nhiên. Nhưng mà ở Tử vong Hắc ám hai đại thần vực. Bố Lai Ân thật sự xuất thủ nhiều lần. Hi Nhĩ thực không thể so với người kém sao? Không phải là cũng xong đời. Nếu hắc thực lực không đủ. Lúc ở Thôn Vân thành ta và hai người Hắc Thạch đã xử lý hắc!”

“Lúc này đây người có nắm chắc hơn hắc?” Nghe Da Lỗ Tư vừa nói như vậy. Tháp Nhĩ Bác Đặc sắc mặt hơi đổi. Thanh âm càng nhẹ.

Cười khổ lắc đầu. Da Lỗ Tư thần nhiên nói: “Không có! Mặc dù có thêm các người ta cũng không nắm chắc. Người này ta thủy chung nhìn không thấu. Nhưng mà Cổ Nhĩ bọn họ càng thêm không rõ.”

Án lực lượng. Nếu hắc còn ở trong Vùng đất hỗn loạn. Đến lúc đó chúng ta liền ở phía trước. Một khi cổ người bọn họ bị trọng thương. Chúng ta lập tức rời khỏi Vùng đất hỗn loạn. Cuống tay với bọn Cổ Nhĩ.”

Lúc nói ra lời này Da Lỗ Tư lợi dụng Hắc ám lực lượng ở trên người hai người hình thành kết giới. Cho dù người bên cạnh bọn họ cũng không biết bọn họ nói cái gì. Cổ Nhĩ càng không có khả năng biết. “Bố Lai Ân có thể làm Cổ Nhĩ bị thương nặng?” Tháp Nhĩ Bác Đặc – lấp bắp kinh hãi: “Rồi người sẽ thấy.” Da Lỗ Tư bí hiểm cười cười. Chợt thấp giọng: “Nhớ kỹ. Một khi Bố Lai Ân xuất hiện. Biểu hiện ra lực lượng cường đại. Chúng ta không cần chờ. Lập tức rời đi. Sau đó rút khỏi Vùng đất hỗn loạn. Ở bên ngoài mai phục bọn Cổ Nhĩ. Lúc ta đến đã câu thông qua với chủ thần đại nhân. Người nói trận chiến chúng thần dù sao cũng không thể tránh né. Bảo chúng ta tiên hạ thủ vi cường!”

...

Một lát sau. Nhóm thần vệ đến từ mười hai đại thần vực rốt cục tụ tập ở chỗ cự thạch dựng đứng khắc bốn chữ to “Hỗn loạn ma đô”. Đám người Cổ Nhĩ đến cười một tiếng dài. Quát: “Bất luận người ở bên trong là lập thần giả. Hay là những tù phạm Vùng đất hỗn loạn. Đều là bọn chết tiệt. Hôm nay thánh quang Quang minh thần sẽ chiếu khắp địa phương dơ bẩn này. Làm cho Vùng đất hỗn loạn sáng ngời!”

...
Phía sau cự thạch “Hỗn loạn ma đô”, đại môn đều tự nhiên mở rộng ra. Tiếng cười to rõ từ giữa truyền đến. “Ha ha. Ta chờ các vị đã lâu. Các vị ở xa tới là khách. Đều tự tiến vào đi. Di. Còn có Mạch Kim Lợi và Da Lỗ Tư à. Rất tốt rất tốt. Đều đã quen thuộc.”

“Người là ai?” Cổ Nhĩ vừa nghe thanh âm có chút lạ. Sững sốt một lát. Chột cao giọng hỏi.

Trên mặt một số người thần vực khác cũng không hiểu. Không rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà nghe thanh âm tuổi trẻ như vậy cứ cảm thấy có chút không quá thích hợp. Thống lĩnh liệt thần giả đa số đều là trung niên lão niên. Cũng không có thống lĩnh tuổi trẻ như vậy.

Da Lỗ Tư biến sắc. Chần chờ một chút. Mới lén đưa mắt với đúng Tháp Nhĩ Bác Đặc. Miễn cưỡng cười nói: “Thật không ngờ chủ nhân bên trong thật sự là người. Người đã mở miệng mời. Ta đây sẽ thảo xin chén rượu uống. Nhưng mà ta trước tiên thanh minh. Lúc này đây tiến đến Vùng đất hỗn loạn. Mục tiêu chính của chúng ta là liệt thần giả. Không phải vì người mà đến. Người cũng không nên hiểu lầm!”

“Bố Lai Ân? Người chính là Bố Lai Ân?” Cổ Nhĩ nghe Da Lỗ Tư vừa nói như vậy. Lập tức hiểu được được chủ nhân thanh âm là ai. Nghi ngờ một chút. Trong lòng Cổ Nhĩ thấy có chút không ổn. Có chút do dự.

“Vừa rồi là ai nói người ta không đủ tư cách để người tự mình xuất thủ? Thế nào? Bây giờ còn không có tiến vào. Sợ rồi sao?” Vẫn nhìn nhận Mạch Kim Lợi. Vòng eo duỗi thẳng. Giương giọng quát.

“Câm miệng!” Cổ Nhĩ sắc mặt biến đổi. Mắt lạnh liếc nhìn Mạch Kim Lợi. : “Thủ hạ bại tướng! Khi nào thì đến phiên người tới nói móc ta?” Nói như vậy. Cổ Nhĩ hừ hừ. Đưa mắt bảo mấy người khác. Liền bước vào trong. Mấy người bọn họ theo sát sau. Lập tức đi theo.

Da Lỗ Tư khoe miệng hàm chứa tươi cười quái dị. Liếc mắt nhìn ra Cổ Nhĩ có chút khiếp đảm. Trong cốc không có liên minh liệt thần giả tồn tại. Đủ chứng minh những liệt thần giả chắc là bị đánh bại. Có thể đuổi liên minh liệt thần giả từ nơi này đi. Thực lực chủ nhân bên trong không nói nhưng hiểu rõ.

“Tháp Nhĩ Bác Đặc. Cẩn thận một chút. Đám thần vệ thì lưu ở bên ngoài. Không cần tiến vào. Mục đích chúng ta và bọn Cổ Nhĩ bất đồng. Không cần nhúng vào vũng nước đục này. Trong cốc lát tình thế một khi có biến. Mấy người chúng ta lập tức rời đi. Không cần lưu lại!” Lúc đi về Thâm cốc. Da Lỗ Tư còn không quên nhắc nhở Tháp Nhĩ Bác Đặc. Vốn lời thề son sắt Tháp Nhĩ Bác Đặc tiến đến tìm Hàn Thạc báo thù. Dưới lời Da Lỗ Tư nói liên tục quyết tâm càng lúc càng không còn. Lực lượng hẳn không bằng Da Lỗ Tư. Ngay cả Da Lỗ Tư đều kiêng kỵ Hàn Thạc như vậy. Điều này làm cho lòng tự tin của hắn từng chút yếu bớt. Dần dần trong đầu không có ý niệm tử chiến với Hàn Thạc nữa.

Đoàn người lòng mang các loại hoài nghi chậm rãi đi vào Thâm cốc sửa thành Hỗn loạn ma đô. Trong những người này duy nhất không sợ là Mạch Kim Lợi. Quan hệ với Hàn Thạc thật tốt Mạch Kim Lợi tự nhiên hiểu bất luận thế nào Hàn Thạc cũng sẽ không hại hắn. Lấy hắn là người thứ nhất. Cũng là đầu tiên đi vào.

Vừa vào trong đó. Tại trung ương quảng trường rộng lớn vô cùng. Mạch Kim Lợi liền thấy được Hàn Thạc khoanh tay mà đứng. Ở bên cạnh Hàn Thạc chính là hai người Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư.

Quảng trường rộng rãi. Ngoài ba người Hàn Thạc Tát Lạp Tư và Ngõa Tây Tư ra. Rốt cuộc không thấy bất luận kẻ nào. Ba người đều là vẻ mặt tươi cười nhưng mà vẻ tươi cười lại khác nhau. Hàn Thạc mặt mang ôn hòa mỉm cười. Tát Lạp Tư cười như không cười. Ngõa Tây Tư vẻ mặt cười lạnh.

Mạch Kim Lợi vẫn không nói chuyện với Hàn Thạc. Chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Âm thầm đưa ánh mắt với Hàn Thạc. Vì hắn chỉ rõ người nào là Cổ Nhĩ.

Vốn không cần Mạch Kim Lợi ám chỉ lấy lực lượng và thủ đoạn của Hàn Thạc hiện nay. Đã sớm nhìn ra Cổ Nhĩ là ai. Mỉm cười gật đầu. Hàn Thạc ý bảo trong lòng hiểu rõ. Bảo hắn không cần lo lắng.

993. Chương 993: Càng Cường Đại Hơn

“Đã lâu không gặp. Không nghĩ tới người trở thành thủ lĩnh Thâm cốc. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.” Da Lỗ Tư vẻ mặt ngưng trọng. Sau khi vào đây chẳng những bảo trì một khoảng cách. Mà cách Hàn Thạc rất xa.

Hàn Thạc không có quan tâm Cổ Nhĩ. Mà là cười nhìn Da Lỗ Tư. Trong lòng có chút nghi hoặc. Lạp Khắc Lý Sâm là đệ đệ Da Lỗ Tư do chính tay mình giết chết. Lúc ở Thôn Vân thành hắn cũng từng đại khai sát giới. Lần đối mặt này Da Lỗ Tư hẳn ngay từ đầu đã cho thấy không phải trả thù. Rất ngoài dự kiến hắn.

“Lạp Khắc Lý Sâm chết ở trong tay ta. Người nói lúc này tiến đến Vùng đất hỗn loạn. Chính là nhằm vào liên minh liệt thần giả?” Hàn Thạc cau mày. Ngóng nhìn Da Lỗ Tư nói: “Thật sao?”

Trong lòng căng thẳng. Da Lỗ Tư cười gật đầu nói: “Mặc kệ tin hay không. Ta lần này thật không tính tìm người báo thù.” Rất sớm. Da Lỗ Tư đã có được một số chỉ thị từ Hắc ám chủ thần bên kia. Trong lòng mặc dù có chút không muốn. Cũng không dám vi phạm ý của chủ thần.

“Những người của liên minh liệt thần giả đâu?” Cổ Nhĩ thấy Hàn Thạc vẫn không quan tâm đến hắn. Hừ lạnh một tiếng. Lại mở miệng.

Lần này Hàn Thạc cuối cùng đưa ánh mắt đến trên người hắn. Trong lòng không khỏi nhớ tới dặn dò của Quang minh thần với hắn. Cần thận quan sát Cổ Nhĩ một lát. Hắn sớm phát hiện Cổ Nhĩ chính là tín đồ tôn giáo cuồng nhiệt. Ở trên người Cổ Nhĩ có cổ chấp mà cuồng nhiệt mới có. Loại tinh thần cuồng nhiệt này sẽ dâng cho Quang minh thần tín ngưỡng cuồng nhiệt nhất. Trên người Cổ người mặc trường bào trắng tinh. Nhưng mà trên người lại không có một chút khí chất bình tĩnh ngược lại có chút cương liệt nóng nảy. Theo như lời Mạch Kim Lợi thì Cổ Nhĩ cũng không phải sinh ra ở Chúng thần đại lục. Mà là một tên ở tiểu vị diện không biết tên. Trước kia chỉ là cuồng tín đồ cuồng nhiệt nhất.

Bằng vào giết chóc đối với lực lượng dị kỷ không dư thừa. Thực lực cuồng tín đồ Cổ Nhĩ không ngừng tăng trưởng. Hắn đối với Quang minh thần cuồng nhiệt tín niệm cuối cùng đưa tới chú ý của Quang minh thần. Ban cho hắn một Quang minh thần ấn. Dưới tác dụng lực lượng của một đạo đến từ Quang minh thần thần ấn. Lực lượng Cổ Nhĩ đột nhiên tăng mạnh. Trở thành tên tiểu vị diện tu luyện Quang minh lực lượng đệ nhất nhân trong đám trung vị thần.

Hắn thành công khiến Quang minh thần kinh ngạc không thôi. Phái hắn đến các đại vị diện chinh chiến. Tên cuồng tín đồ Cổ Nhĩ này chưa bao giờ khiến Quang minh thần thất vọng diệt trừ tất cả dị giáo đồ ở hơn mười vị diện lớn nhỏ làm thế lực Quang minh thần bao trùm rất nhiều vị diện.

Cổ Nhĩ cuối cùng dưới chỉ dẫn Quang minh thần đi tới Chúng thần đại lục ở trên vũ đài Chúng thần đại lục này Cổ Nhĩ cũng chưa từng khiến Quang minh thần thất vọng. Chỉ dùng thời gian năm trăm năm liên tu luyện đến thượng vị thần. Đoạn thời gian kia thành chú ý mới nhất ở Quang Minh thần vực.

Về truyền thuyết Cổ Nhĩ có bao nhiêu người biết Cổ Nhĩ chính là một loại khác. Hắn chưa bao giờ là một người am hiểu âm mưu quỷ kế. Đều là bằng vào lực lượng cuồng nhiệt phi thường đánh tan tất cả địch nhân. Là người trong tam đại Quang minh thủ vệ cuồng bạo nhất kích động nhất.

Liên tiếp sự tích của Cổ Nhĩ ở trong đầu Hàn Thạc chiếu qua một lần. Hàn Thạc thầm nghĩ hẳn thật sự là một nhân vật thiên tài. Nghĩ rằng cũng chỉ có dâng tất cả tinh thần mình cho Quang Minh thần. Người cuồng nhiệt tận hết sức lực chấp hành ý chỉ của Quang minh thần ý mới có thể được Quang minh thần thưởng thức thậm chí cảnh cáo mình không nên động đến hắn.

“Lúc các người đến đây không gặp sao?” Mỉm cười. Hàn Thạc nói: “Liên minh liệt thần giả đã bị chúng ta đuổi ra Vùng đất hỗn loạn hôm nay Vùng đất hỗn loạn không còn một liệt thần giả tồn tại. Các vị. Nếu các vị đến Vùng đất hỗn loạn dạo chơi thì hoan nghênh. Nhưng mà nếu tính tùy ý tiêu diệt Vùng đất hỗn loạn. Ha ha. Ta đây có thể không hoan nghênh.”

“Hàn Hạo đâu?” Cổ Nhĩ cười lạnh nói: “Nghe nói hắn cũng là liệt thần giả. Người giao hắn ra đây. Còn có thủ hạ hắn ở chỗ nào nói cho ta biết. Nói ra đi không chừng ta sẽ mặc kệ chỗ này. Tùy ý các người tự sinh tự diệt.”

Nếu không phải Cổ Nhĩ không có nhìn thấu Hàn Thạc. Sẽ không nói những lời này. Lúc này đã động thủ xử lý tất cả người trong cốc. Nhưng mà hắn biết Hàn Thạc không dễ đối phó. Tính tình nóng nảy cuồng bạo vẫn sửa không được. Bộ dáng ngang ngược như mọi người đều phải nghe mệnh lệnh hắn. Giống như trong trời đất ngoài thần linh tu luyện Quang minh lực lượng tín ngưỡng Quang Minh thần ra. Những người khác đều là dị đoan. Đều đáng chết.

Hàn Thạc vốn không tính buông tha Cổ Nhĩ. Một người cuồng vọng như thế. Lại ngang ngược đến mức kêu hắn giao ra Tiểu Khô Lâu. Sắc mặt lập tức trầm xuống. Hắc hắc cười quái dị nói: “Cổ Nhĩ. Người là ai? Cũng xứng ra điều kiện với ta?”

Ở trong lòng Hàn Thạc. Đã cho rằng mình và Quang Minh thần loại chủ thần có được thần cách cùng cấp bậc. Cổ Nhĩ tên gọi là thủ hạ Quang minh thần ở trước mặt hắn diều võ dương oai. Tự nhiên khiến cho Hàn Thạc cực kỳ khó chịu. “Ha ha ha.” Cổ Nhĩ gần như lập tức đã bị chọc giận. Cuồng tiếu nói: “Ta tung hoành mấy ngàn năm. Ngoài chủ thần có thần cách ra. Chưa từng sợ bất cứ kẻ nào. Qua nhiều năm như vậy. Người là người thứ nhất ở trước mặt ta ngạo mạn như vậy. Tốt. Tốt lắm. Bây giờ cho dù ngươi giao ra Hàn Hạo. Cũng chỉ có một con đường chết.”

Cổ Nhĩ không âm hiểm nhiều mưu kế như Da Lỗ Tư. Lời không hợp là lập tức xuất thủ. Trên người hắn thánh quang đột nhiên chói mắt. “Thần thánh giáp” đột nhiên bao trùm ở trên người hắn. Lực lượng thần thánh từ bên trên cành oliu trong tay lan tỏa ra. Khiến tất cả mọi người cảm giác được áp lực.

Tính cách Cổ Nhĩ nóng nảy thẳng thắn. Người như thế thích hợp quản lý thành thị. Cũng là cuồng sĩ chiến đấu tốt nhất. Ở trong tam đại quang chi thủ vệ Cổ Nhĩ chiến đấu mạnh nhất. Ở toàn bộ Chúng thần đại lục. Có danh tiếng hiển hách.

“Người về sau sẽ không còn được gặp lại bất luận kẻ nào ở trước mặt người cuồng vọng.” Hàn Thạc cười cười. Hắn cũng không kỳ quái lực lượng Cổ Nhĩ xuất ra. Lấy tín ngưỡng cuồng nhiệt của Cổ Nhĩ đối với Quang minh thần. Có được “Thần thánh hoàng kim chiến giáp” cũng là bình thường.

Còn chưa chờ Cổ Nhĩ phát ra toàn bộ lực lượng thần khí cành oliu mà Quang minh thần tự tay luyện chế. Hàn Thạc tâm thần khẽ động. Vạn Ma đỉnh rời thân thể bay ra. Ở trong nháy mắt đã vận dụng thành thạo dung hợp sáu hệ thân ngoại hóa thân lại. Tân thần chỉ lĩnh vực đột nhiên bao trùm toàn bộ Hỗn loạn chi đô.

Giữa hư không một Hàn Thạc khác thật lớn hai tay nắm lại. Từng đạo dị quang màu xám kèm thiểm điện lôi minh băng hàn thấu xương đánh xuống. Toàn bộ oanh kích ở trên người Cổ Nhĩ.

Chỉ là một chớp. Trên người Cổ Nhĩ bao trùm “Thần thánh hoàng kim chiến giáp” chống đỡ không nổi. Thanh âm cọt kẹt cọt kẹt rạn nứt vỡ xuống. Cành ô liu của Cổ Nhĩ ngưng kết ra thánh quang. Một cột sáng màu xám thật lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Va chạm mạnh mẽ ở trên người Cổ Nhĩ.

Ầm ầm ỳnh.

Toàn thân Cổ Nhĩ vỡ tung ra. Mảnh nhỏ chiến giáp vàng óng ánh bắn nhanh ra chung quanh. Ở bên trong ánh sáng vàng thánh khiết. Máu và thịt nát của Cổ Nhĩ bắn tung tóe.

Đưa ta ra chiêu. Hàn Thạc định lợi dụng Vạn Ma đỉnh thu thần hồn Cổ Nhĩ vào.

Nhưng vào lúc này. Bên trong thần hồn Cổ Nhĩ một luồng bạch quang chói mắt đột nhiên bộc phát ra lực lượng vô cùng thần thánh thánh khiết. Trong đó còn có thanh âm thiêng liêng dễ nghe từ giữa truyền ra. Một luồng màu trắng kia hóa thành kiếm quang thông thường nhất đâm về Hàn Thạc.

Sắc mặt Hàn Thạc đột nhiên biến đổi. Hắn từ giữa luồng bạch quang kia cảm nhận được lực lượng thần cách của Quang minh thần. Luồng bạch quang kia chắc là ẩn ký của Quang minh thần lưu lại ở trong người Cổ Nhĩ. Bây giờ nó bao lấy thần hồn Cổ Nhĩ. Đột nhiên công kích về phía mình.

Trong chớp lát. Hàn Thạc hiểu được sau khi Quang minh thần ở Thâm cốc gặp mặt mình. Nhất định lưu ý đến Cổ Nhĩ. Ở trong thần hồn Cổ Nhĩ thêm vào sóng công kích này. Luồng bạch quang hóa thành kiếm quang đâm đến Hàn Thạc. Làm cho Hàn Thạc có loại cảm giác không thể né tránh. đành phải ngưng tụ lực lượng thân ngoại hóa thân sáu hệ thành một tấm lưới màu xám lớn bao trùm nó.

Như lâm đại địch Hàn Thạc toàn bộ tinh lực dùng ở trên tám lưới lớn. Lực chú ý của Hàn Thạc tập trung tinh khí thần giờ khắc này đạt tới đỉnh cấp. Đột nhiên. Từ Đẩu khí lực lượng hóa thành thân ngoại hóa thân kia bỗng nhiên khê động. Cùng lúc đó. Thân ngoại hóa thân có Quang minh lực lượng hóa thành hấp thu một phần Quang minh lực lượng của Cổ Nhĩ sau khi bạo liệt còn chưa tiêu tán.

Ra ngoài dự kiến của Hàn Thạc. Từ Đẩu khí lực lượng và Quang minh lực lượng hình thành hai thân ngoại hóa thân. Lại kỳ diệu hòa hợp một thể. Cùng lúc đó. Tu luyện Sinh mệnh Hỏa Thời không Vận mệnh. Đại lực lượng khác năm thân ngoại hóa thân. Lại dung hợp vào bên trong thân ngoại hóa thân kia.

Quang minh Đẩu khí Sinh mệnh Thời không Vận mệnh bảy hệ lực lượng. Ở trong nháy mắt hình thành một thân ngoại hóa thân khác thật lớn. Hơn nữa lại phóng ra tám lưới lớn đi bắt lấy một thanh kiếm quang kia.

“Quả nhiên là kỳ tài. Có thể mượn lực lượng thần cách của ta tiếp tục đột phá. Tốt lắm. Xem ra ngày mở ra Thiên Không thành thật sự không xa.” Đột nhiên. Từ giữa luồng bạch quang kia truyền đến thanh âm của Quang minh thần. Sau đó luồng bạch quang kia không còn tiếp tục công kích về Hàn Thạc. Bao lấy thần hồn Cổ Nhĩ nháy mắt biến mất.

Liên tiếp phát sinh biến hóa ở giữa ánh chớp. Đột nhiên bắt đầu. Lại nháy mắt chấm dứt.

Trong lòng Hàn Thạc có loại cảm giác vô cùng khó hiểu. Ngẩng đầu nhìn hai hư ảnh thật lớn trên đỉnh đầu. Cảm thụ được khí tức trên người hai thân ngoại hóa thân không hợp nhau. Về mặt kỳ quái.

Hắn vẫn luôn thử bảy hệ lực lượng khác dung hợp vào thân ngoại hóa thân ban đầu. Nhưng không có nghĩ tới khả năng này. Quang minh Hắc ám đối lập. Tử vong Sinh mệnh đối lập. Thủy Hỏa luôn xung khắc. Cho nên Quang minh Sinh mệnh Hỏa ba loại lực lượng này muốn dung hợp vô cùng khó khăn.

Ngược lại. Quang minh Sinh mệnh Hỏa ba hệ lực lượng lại không có ngăn cách. Đẩu khí lực lượng và quang minh lực lượng còn có chút tương tự. Dưới sự xúc tiến lực lượng thần cách của Quang minh thần. Bảy hệ lực lượng này không có một hệ nào dung hợp vào thân ngoại hóa thân ban đầu. Mà hình thành một thân ngoại hóa thân khác. Một bên là Tử vong Hủy diệt Hắc ám Thủy Lôi điện Phong sáu hệ lực lượng hình thành thân ngoại hóa thân. Một bên khác là từ Quang minh Sinh mệnh Hỏa Đại địa Vận mệnh Thời không Đẩu khí bảy hệ lực lượng hình thành thân ngoại hóa thân. Hai thân ngoại hóa thân khí chất hoàn toàn bất đồng. Hình như thuộc loại hai cái cực đoan.

“Nếu liệp thần giả không ở đây. Chúng tôi sẽ không quấy rầy.” Lúc Hàn Thạc đang vong ngã tự hỏi. Da Lỗ Tư đột nhiên lên tiếng. Sốt ruột ra hiệu cho Tháp Nhĩ Bá Đặc. Ý bảo hắn nhanh chóng trốn đi.

994. Chương 994: Xây Dựng Lại

Một người khó dây vào như vậy. Lại bị Hàn Thạc xử lý nhẹ nhàng. Không tổn chút khí lực.

Lúc này còn có ai không sợ.

Sau luồng bạch quang của Quang minh thần ký thác ở trong thần hồn Cổ Nhĩ. Cũng không thể thương tổn được Hàn Thạc. Ngược lại nói ra lời thưởng thức. Yên lặng rời đi.

Da Lỗ Tư là người có đại trí tuệ đại nhân. Chỉ từ một luồng bạch quang lực lượng thần cách mỏng manh liền nhận ra Quang minh thần tồn tại. Thủ hạ đệ nhất chiến tướng Cổ Nhĩ bị giết. Quang minh thần người bao che khuyết điểm của thuộc hạ lại không có lập tức giết chết Hàn Thạc. Ngược lại nói ra một lời như vậy. Hắn lập tức hiểu Hàn Thạc không phải hắn có thể đối phó.

Liên tưởng đến Hàn Thạc giết chóc ở Tử vong thần vực và Hắc ám thần vực. Còn có thái độ hai đại chủ thần suy nghĩ. Da Lỗ Tư mơ hồ nghĩ đến một việc. Trong lòng thật sự có chút sợ hãi.

Tháp Nhĩ Bá Đặc hiểu vì sao Da Lỗ Tư e ngại Hàn Thạc như vậy. Nghe Da Lỗ Tư vừa quát như thế. Lúc này im lặng lui về phía sau. Trong lòng cũng không dám có ý nghĩ muốn trả thù Hàn Thạc nữa. Hoàn toàn quẳng hết cuồng vọng oán hận Hàn Thạc ra khỏi đầu.

Da Lỗ Tư và Tháp Nhĩ Bá Đặc hai người trao đổi ánh mắt. Toàn bộ vẻ mặt cảnh giác nhìn Hàn Thạc. Từng bước thối lui ra ngoài cốc. Sợ Hàn Thạc đột nhiên xuất thủ. Vĩnh viễn lưu lại bọn họ ở Thâm cốc nay đã

sửa tên thành Hồn loạn ma đô. Thần vệ trưởng các vực đi theo Cổ Nhĩ đến đây. Cổ Nhĩ bị Hàn Thạc nháy mắt giết chết. Một đám toàn thân phát lạnh. Chờ sau khi thần ấn của Quang minh thần hóa thành một luồng bạch nói một hồi rồi biến mất. Sự sợ hãi trong lòng bọn họ tăng lên vô tận. Nghe thanh âm Da Lỗ Tư cáo từ vang lên những người đó một đám đều không chút do dự mở miệng.

“Liên minh lập thần giả không ở đây. Chúng ta cũng ở đây quấy rầy.” “Chúng ta tiến đến thâm cốc chỉ là vì liên minh lập thần giả. Không phải là địch với Ma Ấn cốc. Cáo từ.”

“Chúng tôi còn có chuyện quan trọng không cần tiến.”

Sau Da Lỗ Tư. Mọi người đều lấy cớ khác nhau cáo từ. Không đợi Hàn Thạc trả lời. Một đám bọn họ như là lâm đại địch nhìn Hàn Thạc. Chậm rãi thối lui ra bên ngoài.

Ở trước mặt Hàn Thạc chỉ có một mình Mạch Kim Lợi mừng rỡ như điên chưa đi. Chỉ thấy mắt Mạch Kim Lợi lóe lên hào quang nhìn trên người Cổ Nhĩ máu tươi bắn ra. Thì thào nói thầm: “Đã chết. Liên như vậy đã chết. Người tốt cục xong rồi. . .”

Hàn Thạc thần thức yên lặng ở bên trong đột phá vui sướng. Lúc tiếng cáo từ đầu tiên của Da Lỗ Tư truyền đến liền hoàn quá thần lai. Nhưng mà Hàn Thạc vẫn chưa nhìn thẳng vào Da Lỗ Tư bọn họ. Ngược lại giả bộ tiếp tục trầm tư lắng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích.

Thần vệ đến từ mười hai thần vực lực lượng bất phàm. Trong đó Da Lỗ Tư còn có mấy người là có thêm lực lượng của chủ thần. Như thế cũng không được Hàn Thạc để trong mắt. Trong lòng trầm ngâm một chút hắn thấy không cần phải ở thời điểm này lấy những người này khai đao. Cùng lúc không nghĩ sớm chọc giận mười hai đại chủ thần có thần cách ở sau lưng bọn họ. Mặt khác cùng lúc còn lại là Hàn Thạc nghe trộm được đoạn đối thoại của hai người Da Lỗ Tư và Tháp Nhĩ Bá Đặc khi đến đây.

Trận chiến Chúng thần sắp nhắc lên thối quét mười hai đại thần vực Hàn Thạc còn chờ mong hai người Da Lỗ Tư và Tháp Nhĩ Bá Đặc nhanh chóng mở màn. Tự nhiên sẽ không nơi này tìm hắn phiền toái. Hàn Thạc không tính tham dự vào trận chiến chúng thần. Tại thời khắc mấu chốt bày bảo trì im lặng nhất định là việc làm sáng suốt.

Giữ ý niệm này trong đầu. Hàn Thạc không nhìn đám người Da Lỗ Tư im lặng rời đi. Tiếp tục giả bộ suy nghĩ về đột phá lực lượng. Bọn Da Lỗ Tư đại nhân cũng không thềm nhìn tới hắn. Tốc độ rút lui khỏi cốc nhanh hơn một chút đợi cho bọn họ đi ra ngoài cốc, lập tức xoay lại. Bằng nhanh nhất tốc độ rời đi.

Nhóm Thần vệ trưởng mười hai đại thần vực thời gian nháy mắt tiến đến Hồn loạn ma đô. Liền mang thần vệ của mình ở gần đây lấy tốc độ nhanh hơn rút lui. Đường như sợ Hàn Thạc sẽ phản ứng lại mà công kích bọn họ.

“Bố Lai Ân. Mặc cho bọn họ rời khỏi sao?” Ngõa Tây Tư đứng ở bên cạnh Hàn Thạc. Chần chờ một chút. Nhẹ giọng hỏi.

Nét mặt trầm ngâm đột nhiên khôi phục ung dung. Hàn Thạc cười cười nói: “Sau lưng bọn họ đều có chủ thần có thần cách. Có mấy người bên trong linh hồn có ấn ký của chủ thần. Tại thời điểm này chúng ta đưa bọn họ lưu lại Hồn loạn ma đô không phải là việc làm sáng suốt. Hắc hắc. Để cho bọn họ đi. Dù sao bọn chúng cũng là chó cắn chó.”

“Người nói. Bọn họ sẽ tự mình chiến đấu nhau?” Tát Lạp Tư sững sờ. Ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên. Rồi người sẽ thấy. Vừa ra Vùng đất hỗn loạn mấy phương thế lực này liền nổ ra đại chiến. Hắc hắc. Thật không ngờ trận chiến chúng thần mới là ở chỗ của ta mở ra.” Hàn Thạc giải thích nói.

“Ta sẽ bảo trì trung lập. Ta cũng không nghĩ tham gia vào.” Nhưng vào lúc này. Mạch Kim Lợi hít sâu một hơi. Khom người thi lễ với Hàn Thạc. Nghiêm trang nói: “Bố Lai Ân. Đại cừu nhiều năm hôm nay may mà có người.”

Xua tay ý bảo Mạch Kim Lợi không cần khách khí. Hàn Thạc cười nói: “Lấy giao tình giữa ta và người không cần nói như vậy. Ha ha. Mạch Kim Lợi. Người tốt nhất nhanh chạy về Không Linh thành. Chỗ bọn chúng giao chiến chắc sẽ đến Không Linh thành. Người cần làm tốt một số chuẩn bị mới được.”

“Hiếu.” Mạch Kim Lợi gật đầu. Trầm ngâm một chút. Về mặt ngưng trọng nhìn Hàn Thạc hỏi: “Bố Lai Ân. Bạch quang bao lấy thần hồn Cổ Nhĩ. Thật sự là Quang minh thần?”

“Không sai.” Hàn Thạc sắc mặt hơi đổi. Mạch Kim Lợi nói: “Chuyện này người không cần nghĩ nhiều. Quang minh thần bảo vệ thần hồn Cổ Nhĩ. Ta cũng không có cách nào hủy diệt hẳn hoàn toàn. Nhưng mà Cổ Nhĩ cũng rất thâm. Lúc trước người chỉ là thần hồn và thần thể chia lìa thôi. Lần này thần hồn Cổ Nhĩ tuy rằng không sao. Thần thể lại hoàn toàn mất đi. Cừu hận của người cũng coi như là báo được rồi.”

“Ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Nhưng mà. Ta lo lắng người. Quang minh thần đã nhớ kỹ người. Ta sợ người sẽ có chuyện a” Mạch Kim Lợi cau mày. Dừng một chút. Mới cảm thán nói: “Thật không biết người tu luyện thể nào. Lại có thể xử lý Cổ Nhĩ. Mà còn thoải mái như thế.”

“Chuyện của ta người không cần nghĩ nhiều.” Hàn Thạc cười nói: “Người yên tâm đi. Ta có năng lực tự bảo vệ mình. Người hãy nhanh trở về Không Linh thành đi. Trước mắt Không Linh thành cần người trấn giữ nhất.” “Được. Ta đi đây. Bố Lai Ân. Bảo trọng.” Mạch Kim Lợi không có tiếp tục nói lời thừa với Hàn Thạc. Quyết định thật nhanh rời đi. Sau khi bọn Da Lỗ Tư đi ra. Một trận chiến chấn nhiếp tất cả thần vệ đến xâm phạm. Một tràng nguy cơ dễ dàng bị hóa giải.

“Ha ha. Trong thời gian ngắn Vùng đất hỗn loạn chắc là sẽ không còn nguy cơ gì. Ừ. Hỗn loạn ma đô trùng kiến phải nắm chặt. Ta muốn trở về Ma Ẩn cốc trấn giữ. Các người ở chỗ này là được. Nếu có vấn đề gì. Cứ dùng ma pháp kính liên hệ ta. Ta sẽ nhanh chóng đến đây.” Nguy cơ của liên minh lập thần giả đã không còn. Nhóm Da Lỗ Tư cũng nhanh chóng rút khỏi nơi này. Có thể khẳng định Vùng đất hỗn loạn ít nhất có một thời gian rất dài không còn nguy cơ. Hàn Thạc tạm thời cũng yên lòng. An bài một số công việc mới.

“Được. Chúng ta sẽ triệu tập tất cả thần linh còn sót lại ở Vùng đất hỗn loạn. Tập hợp lại bọn họ ở Hỗn loạn ma đô. Dựa theo quy tắc người lập ra một lần nữa quản lý chỗ này. Người an tâm đi. Chúng ta sẽ xem trọng nơi này. Sẽ không để nó xảy ra phiền toái gì.” Tát Lạp Tư tâm tình rất tốt. Cười khoái trá.

Từ nay về sau Vùng đất hỗn loạn sẽ ít phân tranh hơn. Không có ba tên Thái Nhĩ, La Cách và Áo Tác Ai âm hiểm ti bỉ ở đây. Chúng tôi có thể quản lý Vùng đất hỗn loạn thật tốt. Một khi trận chiến chúng thần nổ ra. Có rất nhiều người từ mười hai đại thần vực tiến đến Vùng đất hỗn loạn. Đến lúc đó Vùng đất hỗn loạn có thể một lần nữa khôi phục náo nhiệt trước kia. Thậm chí sẽ so với trước kia còn hùng mạnh hơn.

“Bố Lai Ân. Người cứ lo chuyện của người đi.” Ngõa Tây Tư mở miệng nói chuyện.

“Tốt lắm. Tạm thời chỗ này liên giao cho hai người các người. Chúng ta giữ liên hệ là được.” Cười cười. Hàn Thạc cũng không tiếp tục nhiều lời. Rời khỏi Hỗn loạn ma đô.

Lấy thần thức cảnh giới của hắn hiện nay. Mặc dù thân ở trong Ma Ẩn cốc. Cũng có thể đại khái phát hiện dị thường của Hỗn loạn ma đô. Nếu chung quanh Hỗn loạn ma đô có địch nhân nào tồn tại. Căn bản không cần hai người Ngõa Tây Tư Tát Lạp Tư thông báo. Hắn là có thể biết được.

Cho nên. Hàn Thạc vô cùng yên tâm.

Rất nhanh. Hàn Thạc trở về Ma Ẩn cốc. Dưới thiên phú lực lượng của Ngũ Hành giáp thi. Ma Ẩn cốc lại dần dần khôi phục một ít bộ dạng. Khe hở mặt đất toàn bộ khép lại. Sương mù trong cốc quanh năm không tiêu tán lại tràn ngập ở trong cốc.

Sau khi trở lại Ma Ẩn cốc. Hàn Thạc bắt đầu trùng kiến Ma Ẩn cốc. Đầu tiên là để Ngũ Hành giáp thi dựa theo kết cấu trong lòng hắn ở chung quanh Ma Ẩn cốc thay đổi kết cấu tính chất mấy ngọn núi lớn. Sau đó lợi dụng lực lượng cường đại mạnh mẽ thay đổi pháp tắc giữa thiên địa. Thậm chí di sơn đảo hải. Thu thập rất nhiều tài liệu khan hiếm luyện trận.

Tâm cảnh đạt tới cảnh giới Ma chủ. Hơn nữa sau khi mười ba đại thân ngoại hóa thân dung hợp lực lượng. Hàn Thạc hôm nay cường đại xưa chưa từng có. Ở trong Vùng đất hỗn loạn của Chúng thần đại lục. Hao phí tâm huyết luyện chế Cửu huyền âm tụ linh trận.

Đoạt thiên tạo hóa Cửu huyền âm tụ linh trận ở Kỳ áo đại lục một vị diện nhỏ như vậy có thể đưa Hàn Thạc từ một vũ trụ khác đến đây. Khiến Kỳ áo đại lục hình thành Ngũ Hành tuyệt địa. Một khi ở Chúng thần đại lục thiên địa nguyên khí nồng đậm gấp mấy lần tạo ra. Chắc chắn tạo thành thần trận kinh thiên quỷ khóc.

Đây là một công trình vô cùng to lớn. Cá nhân Hàn Thạc yên lặng trong đó. Lợi dụng lực lượng Ngũ Hành giáp thi và linh ngộ của mình về cảnh giới mới. Từ Vùng đất hỗn loạn chi và chung quanh Không Linh thành Vạn mệnh thần vực thu thập các loại tài liệu. Không tiếc hao phí khổng lồ hắc tinh tệ bỏ vào trong Ma Ấn cốc.

Một năm, hai năm, năm năm. . .

Thời gian vội vàng. Ma Ấn cốc dần dần phát sinh biến hóa. Ma Ấn cốc vốn chiếm diện tích thật lớn đưa toàn bộ mấy ngọn núi lớn hồ nước gần đó vào bản đồ. Diện tích Ma Ấn cốc bất tri bất giác mở rộng gấp năm lần. Trong cốc thường xuyên xảy ra dị biến. Điện thiểm lôi minh. Tuyết trắng đột nhiên rớt xuống.

Dần dần. Một kỳ quan vô cùng to lớn ở Chúng thần đại lục. Cùng với trận chiến chúng thần chậm rãi thành hình.

995. Chương 995: Mười Năm

Ngày Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận thành hình, toàn bộ âm phong xung quanh Ma Ấn cốc đều hội tụ về sơn cốc. Âm khí tự do bị Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận hấp dẫn hóa thành từng dòng tụ tập trên bầu trời Ma Ấn cốc.

Ma Ấn cốc so với trước kia lớn hơn mười lần. Liếc mắt nhìn lại, những ngọn núi thẳng tắp trải dài giống như cự kiếm đâm thẳng lên trời cao. Cung điện hùng vĩ của Ma Ấn cốc nằm trên ngọn núi lớn nhất ở chính giữa. Lúc ẩn lúc hiện một ít “Khí” mắt thường có thể thấy được dưới ánh trăng, tràn ngập ở mỗi ngõ ngách trong cốc.

Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận tác dụng tụ tập linh khí trong thiên địa để sử dụng. Sau khi đại trận hình thành, tất cả tu luyện giả trong cốc đều nhận thấy nguyên tố các hệ trong cốc đều trở nên vô cùng đậm, có cảm giác như mình đang ở trong nguyên tố hải dương vậy.

Ở trung tâm của Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận có một mật thất màu vàng trong suốt, giống như một khối tinh thể tinh thuần nhất, hào quang không ngừng lấp lánh rực rỡ. Ở bên trong, bản thể của Hàn Thạc ngồi bất động, xung quanh cơ thể xuất hiện những làn sương mờ lượn lờ. Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận một khi hoàn thành sẽ không ngừng hấp thu Huyền Âm khí ở trong thiên địa. Mà Huyền Âm khí lại chuyển hóa thành Ma nguyên lực khiến cho tốc độ ngưng luyện Ma nguyên lực của bản thể hắn tăng lên gấp trăm lần, thậm chí cả ngàn lần.

Nếu không có trận pháp này, với tốc độ tu luyện của Hàn Thạc hiện nay muốn đột phá cảnh giới Ma chủ thì có thể là ngàn năm thậm chí vạn năm mới đột phá được.

Nhưng dựa vào Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận này, tốc độ tu luyện có thể đề cao gấp ngàn lần. Nguyên khí vốn tồn tại ở Chúng Thần đại lục hàng ức vạn năm trong khoảng khắc Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận thành hình mà bắt đầu thay đổi hướng chảy thành một dòng lớn hướng về phía Ma Ấn cốc. Dưới một cổ lực lượng khổng lồ, ma thể của Hàn Thạc mỗi một giây trôi qua lại cường đại đến mức khó tin, không ngừng chuyển hóa Huyền Âm lực lượng, từng tế bào trong cơ thể dần dần biến đổi làm cho thân thể của hắn liên tục phát sinh biến hóa.

Bản thể Hàn Thạc tại trung tâm Cửu Địa Huyền Âm Tụ Linh trận hấp thu lực lượng, Vạn Ma đỉnh làm trận nhân còn đang trong cơ thể Hàn Thạc không ngừng trợ giúp hắn tu luyện.

Mười năm trôi qua, chiến tranh trên các đại thần vực xảy ra không ngừng.

Từ thông tin do Da Lỗ Tư và Tháp Nhĩ Bác Đặc ở bên ngoài cung cấp thì chiến tranh giữa Vùng đất hỗn loạn và thần vệ của Quang Minh thần vực, Sinh Mệnh thần vực đã diễn ra được mười năm. Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy thần vực cùng ba đại thần vực Hủy Diệt, Hắc Ám, Tử Vong chính thức khai chiến.

Mười năm đối với người bình thường mà nói là dài nhưng với những thần linh sinh mệnh gần như vô tận mà nói chỉ là một cái nháy mắt. Trong thời gian mười năm các đại thần vực giao tranh lớn nhỏ không ít nhưng chưa thật sự đến một trận người sống ta chết.

Một số thần vực khác giống với trước kia, cũng không lập tức tham chiến mà ở bên ngoài âm thầm quan sát, tính toán.

Trong mười năm này, Vùng đất hỗn loạn biến hóa vô cùng lớn, Hỗn Loạn Ma Đô vốn bị phá hủy đã sớm được kiến tạo một lần nữa. Dưới sự quản lý của Hàn gia, Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư, Hỗn Loạn Ma Đô khôi phục lại sự sầm uất trước kia. Bất luận hung thần đến từ một thần vực nào chỉ cần đi vào Hỗn Loạn Ma Đô đều sẽ không thu một hắc tinh tệ, tùy ý bọn họ an bài chỗ ở để tu luyện. Thời gian mười năm vẫn là quá ngắn không thể khôi phục hoàn toàn, nhưng với những tiến triển tốt như vậy, hơn nữa giữa các đại thần vực chiến tranh liên miên, càng ngày càng có nhiều các hung thần không ngại ngàn dặm đến Hỗn Loạn Ma Đô tị nạn.

Chúng Thần đại lục thế cục không rõ. Cả đại lục đều bị che phủ dưới bầu không khí căng thẳng. Dưới tình huống như vậy, Hàn Thạc hạ lệnh, người trong Vùng đất hỗn loạn không cần quản tình huống bên ngoài chỉ cần an tâm quản lý Vùng đất hỗn loạn thật tốt.

Dưới sự trợ giúp của Hàn Thạc, người trong Hàn gia tiến bộ thần tốc. Nhờ vào được tề Hàn Thạc điều chế rất nhiều người ở trong khoảng thời gian ngắn lại đột phá. Như Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ hôm nay đều đã tiến vào Thượng vị thần trung kì. Dựa theo tình hình này sớm muộn gì cũng có thể đột phá đến cảnh giới Chủ thần.

Hiện thời thực lực Hàn gia cường hãn vượt xa bất kỳ một đại gia tộc nào trên Chúng Thần đại lục. Mặc dù so với Chủ thần một số thần vực cũng nắm chắc dành chiến thắng.

Mười năm trước Hàn Thạc ở Hỗn Loạn Ma Đô giết Cổ Nhĩ, sự tích xuất hiện Quang Minh thần thần ấn bất tri bất giác đã truyền bá đến mười hai đại thần vực. Tất cả thần linh trên Chúng Thần đại lục đều biết ở Vùng đất hỗn loạn tồn tại một người thực lực có thể so với Chủ thần có được thần cách. Danh tiếng của hắn đã dần dần ngang với Chủ thần có thần cách.

Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo đương nhiên trở thành tân lãnh tụ liên minh Liệp thần giả. Trong thời gian mười năm Tiểu Khô Lâu giống như biến mất, rất ít người biết hắn ở đâu. Nhưng Liệp thần giả trên Chúng Thần đại lục vẫn không ngừng hoạt động, bất kể chiến tranh vẫn đang xảy ra...

Sau khi gặp mặt ba Chủ thần có thần cách khác, Tiểu Khô Lâu trở thành Chủ thần có thần cách thứ mười ba của đại lục.

Cục diện đại lục liên tục phát sinh biến hóa. Cơn bão táp lớn nhất dường như vẫn chưa xuất hiện.

Ngay lúc này, một người âm thầm tiến vào Tử Vong thần vực.

Vừa bước vào Tử Vong thần vực, hắn lập tức nhận thấy được một luồng năng lượng dao động khác thường. Không lập tức tiến đến mà dừng lại, hắn giống như đang chờ một điều gì đó.

Một lát sau, Tử Vong nguyên tố dần dần ngưng lại hóa thành thân ảnh Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc. Cúi đầu nhìn người trẻ tuổi tiếng vào thần vực của hắn. Về mặt Nội Tư Đặc không chút biểu tình nói:

- Bố Lai Ân. Người đã đến.

Không sai, người này chính là Hàn Thạc. Nhưng không phải bản thể hắn mà là thân ngoại hóa thân từ mười ba lực lượng biến hóa thành một Hàn Thạc khác.

Trên người hắn xuất hiện một đường dọc chia cơ thể làm hai nửa. Bên trái da màu trắng phảng phất khí chất thần thánh. Làn da bên phải hơi đen một chút toát ra vẻ âm tàn ngoan độc.

Mười năm nay, Hàn Thạc đã thử dung hợp hai hóa thân từ sáu hệ và bảy hệ lực lượng. Nhưng trước sau không thể nắm được điểm mấu chốt. Trải qua mười năm cố gắng, hắn chỉ có thể miễn cưỡng khiến cho hai hóa thân không bài xích mãnh liệt. lấy không gian lực lượng làm một đường phân cách hai nửa.

Miên cưỡng dung hợp vào một thân thể. Mười ba loại lực lượng đôi lúc vẫn bài xích lẫn nhau.

Đây chính là mục đích của Hàn Thạc. Sở dĩ kết hợp hai hóa thân thành một, dùng không gian lực lượng làm đường phân cách chính là vì để bọn chúng bài xích nhau, hy vọng qua đó tìm được phương pháp dung hợp mười ba loại lực lượng.

- Nội Tư Đặc, người truyền tin cho ta đến đây là có việc gì? - Hàn Thạc ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi.

Một năm trước, một người từ Tử Vong thần vực mang theo thần ấn của Nội Tư Đặc đến Ma Ấn cốc để mời Hàn Thạc.

Bản thể Hàn Thạc còn đang ở trung tâm Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận không ngừng tụ tập Huyền Âm lực. Tự nhiên hắn không có khả năng đi ra ngoài cho nên liền dùng hóa thân dung hợp đến gặp.

- Đây không phải bản thể của ngươi? - Ảo ảnh Nội Tư Đặc trên hư không cúi đầu quan sát trong chớp lát rồi dò hỏi.

Hơi nhú màu Hàn Thạc nhiên đột nhiên cười lớn:

- Nội Tư Đặc, ngươi sẽ không làm gì bất lợi với ta chứ?

Ở trong lòng Hàn Thạc đã tự coi mình trở thành người có địa vị ngang hàng với Nội Tư Đặc cho nên khi nói chuyện liền gọi thẳng tên hắn, không chút khách khí.

Trước đây Nội Tư Đặc từng gây bất lợi với Hàn Hạo. Nếu không phải thực lực hắn đột nhiên tăng vọt cộng thêm Tiểu Khô Lâu hình thành thần cách, nói không chừng đã bị Nội Tư Đặc giết chết. Cho nên Hàn Thạc vốn không có ấn tượng tốt với Nội Tư Đặc. Đương nhiên cũng sẽ không cung kính với hắn.

- Nếu ta muốn đối phó ngươi sẽ không chờ tới bây giờ.

Nội Tư Đặc lạnh nhạt nói:

- Năm đó lúc ngươi nhốt thần hồn Hi Nhĩ, ta đã biết ngươi ở trong Tử Vong thần vực. Nếu ta muốn giết ngươi, mười mấy năm trước ngươi đã chết, sẽ không có được thành tựu như ngày hôm nay.

Nội Tư Đặc vừa nói vậy, Hàn Thạc rốt cục đã khẳng định năm đó lúc mình ở hai thần vực Tử Vong, Hắc Ám gây chiến đã bị hai đại Chủ thần biết được. Sở dĩ lúc đó không đối phó mình nhất định là theo như lời Vận Mệnh nữ thần, cần lực lượng của hắn trợ giúp bọn họ mở ra Thiên Không thành gì đó.

- Thì ra là như vậy. Không biết hôm nay ngươi tìm ta vì chuyện gì? - Hàn Thạc ung dung hỏi.

- Lúc này đây trận chiến giữa các Chúng Thần mỗi một thần vực đều không thể tránh. Thời Không, Vận Mệnh thần vực cũng đều sẽ tham chiến. Vùng đất hỗn loạn của ngươi tuy rằng nhỏ một chút nhưng cũng xem như là một đại thần vực. Không biết ngươi có tính toán gì không? - Nội Tư Đặc nhìn Hàn Thạc nói.

Hàn Thạc ngắc nhiên, kỳ quái hỏi:

- Ngươi muốn ta và các ngươi liên minh?

- Lực lượng ngươi trước kia tu luyện chính là Tử Vong, Hủy Diệt. Dù sao ngươi và Quang Minh Chủ thần cũng không có khả năng hòa hảo. Vậy vì sao không đứng về phía chúng ta?

Nội Tư Đặc gật đầu nói:

- Đừng vội đáp ứng. Ngươi có thể đi Hắc Ám thần vực một chuyến. Qua một thời gian ba người chúng ta sẽ tự thân đến gặp ngươi, cùng thảo luận một chuyện khác. Yên tâm, chuyện này chắc chắn có lợi với ngươi.

Trầm mặc một chút, Hàn Thạc đáp:

- Vậy được. Chờ hai người còn lại đến, chúng ta sẽ bàn lại.

996. Chương 996: Thở Dài

Sau khi Nội Tư Đặc biến mất, trong lòng Hàn Thạc đột nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ dị, lần trước lúc ở Tử Vong thần vực, tâm tình hắn giờ vẫn còn chút hồi hộp. Liệu Nội Tư Đặc có chờ đến lúc hai người kia đến để xuống tay với mình không.

Lúc trước Hàn Thạc tuy rằng mơ hồ đoán được một số chuyện, nhưng hắn vẫn chưa dám khẳng định. Đứng trong Tử Vong thần vực làm hắn có chút không yên tâm, chỉ lo Nội Tư Đặc sẽ lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Nhưng so với mười mấy năm trước, lúc hắn mới tới Tử Vong thần vực, giờ đây còn được Nội Tư Đặc đích thân mời đến, chẳng những không cần lo lắng Nội Tư Đặc sẽ tìm hắn tính sổ, còn có thể nói chuyện ngang hàng, những biến hóa này khó có thể tưởng tượng nổi.

Cẩn thận suy nghĩ, sở dĩ mình có thể nói chuyện ngang hàng với Nội Tư Đặc, sở dĩ có thể khiến cho Nội Tư Đặc chủ động tiến đến gặp mặt, hoàn toàn là vì thực lực của mình đã đạt tới một cảnh giới mới, đến mức khiến cho hắn có thể thừa nhận ngang hàng.

Năm đó Nội Tư Đặc không động đến mình, là vì mình còn có giá trị, nhưng mà thời điểm kia Nội Tư Đặc cũng không đứng ra gặp mặt, rất rõ ràng còn chưa để mắt tới mình. Chỉ khi có được thực lực cường đại, mới có thể thay đổi địa vị và vận mệnh của mình, sự sợ hãi trong lòng cũng tự nhiên biến mất.

Cười cười một chút, Hàn Thạc lắc đầu, không suy nghĩ thêm về vấn đề này, chậm rãi đi về phía Hắc Ám thần vực.

Ở Hắc Ám thần vực còn có rất nhiều bằng hữu cũ của hắn, Hắc Thiên, An Đức Liệt, Thanh Lâm, Tạp Mai Lệ Thập. Những bằng hữu ở Âm Ảnh thành cũng không biết hôm nay thế nào rồi, ngoài ra còn có Đường Na ở U Mạc thành. Mỗi khi nhớ tới Đường Na trong lòng hắn luôn có một phần áy náy.

Địa điểm ước định gặp mặt với ba đại Chủ thần vừa hay lại ở Hắc Ám thần vực. Lần này đi đến Hắc Ám thần vực Hàn Thạc thuận tiện đi thăm đám người Hắc Thiên, sau đó sẽ đi đến U Mạc thành tìm Đường Na.

Suy nghĩ một lúc, tốc độ của hắn thoáng đề cao, vừa đi vừa tiếp tục thử dung hợp lực lượng hai hóa thân.

Âm Ảnh thành. Tái Nhân Đặc gia tộc.

Mấy người An Liệt, Tạp Mai Lệ Thập, Hắc Thiên, Thanh Lâm đang hội đàm về chiến tranh giữa các thần vực.

Sau khi Hoa Lai Sĩ bị giết ở Thôn Vân thành, An Đức Liệt tự nhiên trở thành tân thành chủ Âm Ảnh thành. Thực lực An Đức Liệt tuy rằng không bằng Hoa Lai Sĩ nhưng trên phương diện quản lý lại khá xuất chúng. Những năm gần đây Âm Ảnh thành trong tay An Đức Liệt phát triển rất tốt. Hắn cùng với các đại gia tộc khác rất hòa hợp, không giống như Hoa Lai Sĩ lúc nào cũng kiêng sợ người khác, cũng sẽ không bởi vì gia tộc khác thực lực cường đại mà cưỡng ép rời đi.

Có lẽ chính vì ưu điểm của An Đức Liệt ở phương diện này mà Âm Ảnh thành mới có thể phát triển nhanh chóng.

Nhưng khuyết điểm An Đức Liệt thực lực không đủ để trấn áp cho nên thái độ của mấy đại tộc trưởng với hắn cũng không cung kính cho lắm. Nếu không phải vị trí thành chủ của An Đức Liệt là do Hắc Ám Chủ thần chỉ định, nói không chừng tộc trưởng mấy đại gia tộc kia đã sớm liên hợp buộc hắn thoái vị.

- Da Lỗ Tư phái người qua thúc giục, bảo chúng ta triệu tập tất cả thần vệ chuẩn bị ứng phó công kích của tam đại thần vực kia. Theo như lời Da Lỗ Tư, ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy hình như có hành động gì đó, có lẽ thời điểm tiếp theo bọn họ đột kích sẽ không dễ thăm dò.

An Đức Liệt có chút lo lắng, chần chờ một chút cười khổ nói:

- Nhưng Kim Sâm gia tộc, Cơ Tát gia tộc, Bồ Lạc gia tộc đều có dự tính của mình, không muốn sử dụng sớm lực lượng gia tộc. Họ đều hy vọng có thể để người khác đứng phía trước, đối với mệnh lệnh của ta đều là bằng mặt không bằng lòng, thật sự khó xử lý.

Hừ lạnh một tiếng, Tạp Mai Lệ Tháp nói:

- Những tên đó càng ngày càng không biết tốt xấu, ta thấy chúng ta cần phải làm rõ quan hệ với bọn họ, nếu cần thậm chí phải vận dụng vũ lực!

An Đức Liệt sửng sốt, hần do dự một chút mới thở dài nói:

- Tạp Mai Lệ Tháp, ta biết ý tứ của cháu, nhưng mà ba đại gia tộc ở Âm Ảnh thành thực lực khổng lồ, trước tiên không đề cập tới thời khắc mấu chốt này chúng ta làm to chuyện thích hợp, cháu cảm thấy lực lượng của chúng ta có thể khiến ba đại gia tộc kia an phận sao?

Lời vừa nói ra, Tạp Mai Lệ Tháp không nói nữa, sắc mặt rất khó coi.

Tạp Mai Lệ Tháp dù cuồng vọng đi nữa, cũng biết với thực lực Tái Nhân Đặc gia tộc hiện nay đã không trấn áp được ba đại gia tộc. Ở thời điểm hiện nay rất cần sự đoàn kết, Tái Nhân Đặc gia tộc một khi vọng động can qua, thậm chí sẽ chọc giận Hắc Âm Chủ thần. Một khi Hắc Âm Chủ thần cảm thấy Tái Nhân Đặc gia tộc thực hiện sai ý của hần, như vậy họ sẽ hoàn toàn mất đi chỗ dựa!

Hiện tại tộc trưởng ba đại gia tộc mặc dù không tán thành chủ trương của An Đức Liệt, nhưng ít nhất vẫn duy trì biểu hiện cung kính, không dám động thủ với Tái Nhân Đặc gia tộc. Sở dĩ như vậy, đều là vì Da Lỗ Tư truyền lại chính là nguyện vọng của Hắc Âm Chủ thần, người ba đại gia tộc sợ không phải Tái Nhân Đặc, mà là Hắc Âm Chủ thần!

- Quên đi quên đi, nhẫn nhịn vậy, sau khi đợt phong ba này đi qua, ta lập tức bế quan tu luyện. Hừ, chỉ cần cảnh giới được đề cao, ba tên kia sẽ phải ngoan ngoãn thôi.

An Đức Liệt nói:

- Vẫn phải giữ cho Âm Ảnh thành đoàn kết, lúc này tuyệt đối không thể gây thêm rắc rối!

- Vấn đề là đoàn kết không được, bọn họ không phục tùng mệnh lệnh, chúng ta không thể tập trung lực lượng trong thành lại, đến lúc đó Da Lỗ Tư truy hỏi, trách nhiệm vẫn là của chúng ta. Nói không chừng Hắc Âm Chủ thần cuối cùng còn có thể trách chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ. - Hắc Thiên cau mày thở dài.

- Vậy phải làm thế nào mới được? - An Đức Liệt cười khổ.

- Nghe nói Bồ Lai Ân ở Vùng đất hỗn loạn trời dậy, ngay cả kẻ cường hãn như Cổ Nhĩ cũng bị hần xử lý, nếu Bồ Lai Ân ở Âm Ảnh thành, mấy tên này khẳng định đến rằm cũng không dám phóng một cái. - Thanh Lâm chau chờ một lát, nhìn trộm qua An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp, nhẹ giọng nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai người An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp chợt biến đổi, Tạp Mai Lệ Tháp quát lạnh nói:

- Nhắc đến hần làm gì? Không phải sớm nói qua sao? Sau này không cho nhắc đến tên này!

- Ai, kỳ thật cũng không lạ Bồ Lai Ân... - Hắc Thiên gần đây thường xuyên đi cùng Thanh Lâm nói chuyện.

- Mặc kệ thế nào, lúc hần mới đến Âm Ảnh thành, gia tộc Tái Nhân Đặc chúng ta đối đãi hần cũng không tệ. Cha ta năm đó cũng vô cùng chiều cố hần, nhưng cuối cùng, hần, hần ngay cả cha ta cũng không buông tha! Người tàn nhẫn như vậy, ta hy vọng về sau không nghe thấy nữa! - Tạp Mai Lệ Tháp hung tợn nói.

- Không sai, bất luận thế nào, đại ca đều chết ở trong tay hần. Cho dù chúng ta trước kia quan hệ tốt với hần, cũng tuyệt đối không thể qua lại với hần. - An Đức Liệt vẻ mặt âm trầm nói.

- Vậy vì sao năm đó khi Da Lỗ Tư đề nghị đi Vùng đất hỗn loạn giết Bồ Lai Ân, Âm Ảnh thành chúng ta không tham dự? - Thanh Lâm ngắc đầu, mắt liếc qua Tạp Mai Lệ Tháp và An Đức Liệt.

Hai người An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp đồng thời trầm mặc, không lên tiếng, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Thở dài một hơi, Thanh Lâm không có nói thêm gì nữa, trong lòng nàng hiểu An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp đều có mối thù với Hàn Thạc, không phải chỉ vài câu nói là có thể giải quyết.

Trước khi Hàn Thạc giết Hoa Lai Sĩ, quan hệ giữa hắn và An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp vô cùng tốt. Lúc Hoa Lai Sĩ đối phó hắn, hai người An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp thậm chí không để ý tình thân định cản lại Hoa Lai Sĩ, cả trong lẫn ngoài giúp Hàn gia không ít lần, thật sự đã xem Hàn Thạc trở thành bằng hữu của mình.

Nhưng Hoa Lai Sĩ cuối cùng lại chết trong tay Hàn Thạc!

Đây gần như là mâu thuẫn không thể hòa giải, phức tạp đến Thanh Lâm cũng không biết nên làm thế nào giúp bọn họ gỡ rối. Những năm gần đây, Thanh Lâm và Hắc Thiên không phải chưa từng khuyên hai người, nhưng mà hai người tin chắc là Hàn Thạc giết chết Hoa Lai Sĩ, cho nên trước sau không tha thứ cho hắn, bọn họ nói thế nào cũng không có tác dụng.

- Ai... - Vào lúc này, tiếng thở dài từ bên ngoài vang lên, thanh âm mang theo sự tiếc nuối dần dần đi xa.

- Kể nào? - Đột nhiên, hộ vệ Tái Nhân Đặc gia tộc hô to một tiếng, định tìm ra người phát ra tiếng động.

Nơi này chính là Tái Nhân Đặc gia tộc, An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp đang ở trong mật thất hội nghị, đã nghiêm cấm không cho bất cứ kẻ nào tới gần. Sau khi tiếng thở dài kỳ quái truyền đến, nhóm thân vệ lập tức như lâm đại địch, toàn bộ xuất động, bắt đầu tìm kiếm tung tích người tới.

Bốn người An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp, Hắc Thiên, Thanh Lâm ngẩn ngơ, dường như từ trong thanh âm kia nhớ tới gì đó. Yên lặng nửa ngày, Hắc Thiên vẻ hoảng sợ, bỗng nhiên đứng dậy, kinh hô:

- Gặp quỷ rồi, ta có phải gặp ảo giác không, vừa rồi giống như nghe được tiếng của Bố Lai Ân.

- Chắc là không phải đâu, lúc này hắn đang ở Vùng đất hỗn loạn, không có khả năng xuất hiện ở nơi này. Ha ha, Hắc Thiên ơi Hắc Thiên, chúng ta gần đây nhất định quá căng thẳng rồi.

Thanh Lâm lắc đầu bật cười, đột nhiên vẻ mặt ngưng trệ nói:

- Không đúng, cả ngươi và ta đều nghe được, không thể là ảo giác, nhưng Bố Lai Ân lại không có khả năng ở nơi này, có lẽ là thanh âm của người nào đó tương tự với Bố Lai Ân, để ta đi ra xem sao...

Thanh Lâm lăm bằm rồi đứng dậy chuẩn bị ra bên ngoài xem xét.

- Là hắn! Khẳng định là hắn! - Tạp Mai Lệ Tháp cắn môi nói.

An Đức Liệt bỗng nhiên đứng lên, trong mắt một thoáng vui mừng chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất, dường như hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liếc mắt nhìn Tạp Mai Lệ Tháp bên cạnh, chán nản ngồi xuống trầm giọng nói:

- Đừng đi, để hắn đi đi.

- Vậy sao được?

Thanh Lâm cau mày, nói:

- Hắn đã tới thì có lẽ đã nghe được chúng ta nói chuyện, nếu không phải Bố Lai Ân nhất định phải tra ra hắn là ai! Nếu thật là Bố Lai Ân, mặc dù các ngươi không muốn gặp hắn, ta, Hắc Thiên và hắn là bằng hữu, nơi này lại là Âm Ảnh thành, thế nào chúng ta cũng phải gặp được hắn!

Nói như vậy, Thanh Lâm nhanh chóng nháy mắt với Hắc Thiên, Hắc Thiên hiểu ý vội vàng gật đầu, nói:

- Đúng, đúng vậy.

Hai người nói chuyện, nhưng không lập tức rời đi, ánh mắt chăm chú nhìn Tạp Mai Lệ Tháp và An Đức Liệt, quan sát biểu tình của họ.

997. Chương 997: Người Cũ, Di Chỉ

Hai người Hắc Thiên nhìn nhau một chốc, Thanh Lâm ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ta đi xem sao.

Nói xong, Thanh Lâm cũng không quản An Đức Liệt, Táp Mai Lệ Tháp đồng ý hay không, lập tức đi ra.

- Ai... Kỳ thật, chuyện năm đó cũng trách không được Bồ Lai Ân, quả thật thành chủ làm hơi độc ác. Lúc ở Thôn Vân thành, thành chủ cũng dự định đối phó Bồ Lai Ân, dưới tình huống đó Bồ Lai Ân tựa hồ cũng không thể làm khác, cho nên... cho nên...

Cuối cùng Hắc Thiên không nói cho hết lời, bởi vì lúc này ánh mắt sắc bén của Táp Mai Lệ Tháp đã đặt trên người hắn. Hắc Thiên bỗng tỉnh ngộ lại, bất luận thế nào Hoa Lai Sĩ đã chết, việc này rất khó nói rõ ràng, nàng và An Đức Liệt hình như mới là người bị hại cuối cùng.

Lắc đầu than nhẹ một tiếng, An Đức Liệt cười khổ lắm bậm nói:

- Hắn làm sao dám đến, cho dù là chúng ta không đối phó hắn, Da Lỗ Tư cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Trừ việc đó ra, nơi này chính là Hắc Ám thần vực, trong thần hồn đại ca còn có Chủ thần ấn ký, Chủ thần đại nhân nếu phát hiện ra, không biết có trách tội chúng ta hay không.

Sau khi An Đức Liệt ngồi trên vị trí thành chủ này, suy nghĩ về các vấn đề so với Táp Mai Lệ Tháp cẩn thận hơn nhiều, không đơn giản chỉ là cừu hận giữa Tái Nhân Đặc gia tộc và Hàn Thạc. Tình hình hiện nay cho thấy Chúng Thần đại lục cũng không yên ổn, vào lúc này Hàn Thạc đơn độc một mình tiến đến Hắc Ám thần vực rõ ràng là không thích hợp.

Táp Mai Lệ Tháp sắc mặt hơi đổi nhỏ giọng nói với Hắc Thiên:

- Người cũng đi xem sao, nếu thật là hắn thì hãy đuổi hắn đi!

- Ta vẫn không có khả năng để đuổi hắn đi. - Hắc Thiên cười khổ, lắc đầu.

Táp Mai Lệ Tháp có chút lo lắng, nói:

- Chúng ta không muốn thấy hắn, hắn ở Hắc Ám thần vực cũng không an toàn, người mau đuổi hắn đi!

Hắc Thiên lúc này mới nghe ra được một chút, vừa quan sát Táp Mai Lệ Tháp vừa liếc mắt nhìn An Đức Liệt, thấy An Đức Liệt âm thầm gật đầu với hắn, mắt Hắc Thiên sáng lên khe khẽ gật đầu, nói:

- Nếu ta thật sự nhìn thấy hắn thì sẽ đuổi hắn đi.

Nói xong. Hắc Thiên cổ quái nhìn Táp Mai Lệ Tháp và An Đức Liệt bình tĩnh rời đi.

Hắc Thiên vừa đi. Táp Mai Lệ Tháp khẽ thở dài oán hận nói:

- Hắn còn tới làm gì. Hắn ở Vùng Đất Hỗn Loạn không phải rất tốt sao...

- Chắc là sẽ không có chuyện gì. Lần trước hắn có thể bình yên vô sự ra khỏi Hắc Ám thần vực, lần này chắc là cũng sẽ không có vấn đề gì đâu. - Suy nghĩ một chút, An Đức Liệt mới nhẹ giọng nói.

Trên một đại lộ của Âm Ảnh thành, hai bên đường đều là những cửa hàng san sát nhau.

Thanh Lâm từ Tái Nhân Đặc gia tộc đi ra, một mình im lặng dạo bước. Những thần vệ Âm Ảnh thành vừa thấy nàng ta xuất hiện, vội vàng đi qua xin chỉ thị, còn tưởng rằng trong thành xảy ra chuyện gì.

Thanh Lâm xua tay ý bảo bọn họ cách xa mình một chút, đi chưa được vài bước liền phát hiện Hắc Thiên cũng từ Tái Nhân Đặc gia tộc đi ra, vừa cười vừa tiến về phía nàng.

- Tình hình thế nào? - Thanh Lâm liếc mắt nhìn Hắc Thiên, điềm đạm hỏi.

- Không có gì, xem ra hai người Táp Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt vẫn luôn coi hắn là bằng hữu, nhưng bởi vì cái chết của Hoa Lai Sĩ nên không thể thân mật giống như trước kia thôi. - Hắc Thiên vừa cười vừa tả lại phản ứng vừa rồi của Táp Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt.

Nghe hắn nói như vậy, Thanh Lâm cũng thầm hiểu, gật đầu không nói thêm gì, hai người hiểu ý nhau cùng bước vào một khu vực ít người lui tới.

Nơi đó chính là Thiên Cơ được tề trước đây ở Âm Ảnh thành. Sau khi Hàn gia rời đi, mọi thứ vẫn được giữ lại, không có cửa hàng nào có thể mua được nơi này từ Tái Nhân Đặc gia tộc.

Có lẽ là vì đã lâu không ai quét dọn nên nó khá cũ và bụi bặm, nhưng Hắc Thiên, Thanh Lâm cũng không để ý, lập tức đi vào.

Sự tích của Hàn Thạc ở Hắc Âm thần vực không ai không biết, mặc dù Hàn gia sớm đã không ở Âm Ảnh thành nhưng chỗ này cũng không có người nào dám phá hư. Trong lòng rất nhiều cường giả Âm Ảnh thành đều sợ nơi này, ngay cả tộc trưởng tam đại gia tộc cũng âm thầm phân phó đệ tử gia tộc, không được phá hư phòng ốc Hàn gia lưu lại ở Âm Ảnh thành.

Ngay cả lúc đối đãi với Tái Nhân Đặc gia tộc, tộc trưởng tam đại gia tộc đều không nghiêm túc như vậy, điều này đủ chứng minh Hàn Thạc ở trong lòng bọn họ có phân lượng thế nào.

Sau khi Thanh Lâm, Hắc Thiên đi vào, đột nhiên phát hiện một người đứng dưới một tòa nhà cũ, lúc này đang mỉm cười nhìn bọn họ.

- Bố Lai Ân, đã lâu không gặp. - Thanh Lâm cười nói.

- Ha ha, quả nhiên là người, ta biết lỗi tai của ta không tệ như vậy!

Hắc Thiên sang sảng cười to, tiến lên vài bước ôm chặt Hàn Thạc, dấm hần vài ba lần mới buông tha. Chợt sắc mặt hắn nghiêm lại, vừa quan sát Hàn Thạc vừa nói:

- Làm sao thế, bị người ta đánh trọng thương hả? Sao trên mặt lại có một vết sẹo dài như vậy? Người có thể khôi phục tất cả thương thế của Tạp Mai Lệ Thập, chẳng lẽ không thể xóa vết sẹo này sao?

Đường kẻ phân Hàn Thạc thành hai rất dễ thấy, cũng may trên người Hàn Thạc mặc quần áo, bằng không Hắc Thiên, Thanh Lâm sẽ phát hiện bên dưới quần áo cũng có một đường giống như trên mặt, có khe hở không gian dao động mãnh liệt.

- Xóa đi vết sẹo? Chỉ là vết thương nhỏ, không có việc gì.

Hàn Thạc cười cười, không giải thích quá nhiều vấn đề này. Nhìn hai người hần than khê, hỏi:

- Bọn họ còn hận ta sao?

Hắc Thiên, Thanh Lâm có phần xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào cho hắn.

- Ta sớm biết sẽ như vậy, ha ha, bọn họ không tha thứ cũng rất bình thường. Năm đó bởi vì Hoa Lai Sĩ mà rất nhiều vệ sĩ Hàn gia bị giết. Hoa Lai Sĩ cũng muốn dồn ta vào chỗ chết, ta không giết hắn, Hàn gia vĩnh viễn không có một ngày bình yên. Ta cũng do bất đắc dĩ!

Hàn Thạc thở dài một hơi, cười gượng:

- Lần này ta đến đây có chút việc cho nên thuận đường gặp các người, nếu bọn họ không muốn gặp ta, vậy thì quên đi.

- Kỳ thật cũng không phải như người nghĩ, An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Thập vẫn luôn coi người là bằng hữu, quan tâm đến người. Nhưng chuyện người giết Hoa Lai Sĩ cả thành đều biết, nếu An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Thập lúc này qua lại với người, tất cả người trong Tái Nhân Đặc gia tộc sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Hắc Thiên nói:

- Vừa rồi bọn họ lo lắng, sợ người ở Hắc Âm thần vực gặp nguy hiểm, bị Da Lỗ Tư tính sổ.

Nói đến đây, Hắc Thiên bất giác ngẩng đầu nhìn bầu trời, dường như đang lo lắng điều gì.

Sắc mặt Thanh Lâm cũng khê biến, quát hắn:

- Đừng có mà nói hươu nói vượn!

Nàng hiển nhiên biết Hắc Âm Chủ thần thần thông quảng đại, có thể sẽ khiến Hắc Thiên lâm vào vạn kiếp bất phục.

- Không sao đâu, Chúng Thần đại lực tuy lớn, nhưng người dám động vào ta không có mấy người đâu. Ở Hắc Âm, Tử Vong, Hủy Diệt tam đại thần vực càng không có! - Hàn Thạc nhẹ giọng cười cười, lấy thực lực của hắn hiện nay, đúng là không sợ cái gì.

- Ô, thật có tự tin!

Thanh Lâm cười, nói:

- Thời gian qua sự nghiệp của ngươi hình như phát triển rất tốt, nghe nói Vùng đất hỗn loạn cũng thuộc về ngươi, ngay cả Quang Minh thần vực Cổ Nhĩ - một trong tam đại Quang Minh thủ vệ cũng bị ngươi xử lý, đúng không? Dù sao ở Âm Ảnh thành cũng quá uất ức, khi nào chịu không nổi nữa, ta đến Vùng đất hỗn loạn đầu nhập, thế nào?

- Chỉ cần ngươi đến Vùng đất hỗn loạn, ta sẽ gở hai tay tán thành. - Hàn Thạc tự nhiên biết Thanh Lâm nói đùa, thời gian nàng ở lại Âm Ảnh thành đã lâu, năm đó Hoa Lai Sĩ có ân với nàng, mặc dù Hoa Lai Sĩ hôm nay mất, cũng vẫn sẽ vì Tái Nhân Đặc gia tộc ra sức trả lại phần ân huệ kia của Hoa Lai Sĩ.

- Uất ức?

Hàn Thạc sững sốt, nhíu mày nói:

- Ở Âm Ảnh thành với thực lực của ngươi, còn có Hắc Thiên, lực lượng Tái Nhân Đặc gia tộc, ai dám gây khó dễ cho các ngươi?

- Tình hình đổi khác rồi... - Hắc Thiên cười khỏ, giải thích lại tình thế hiện nay của Âm Ảnh thành cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc yên lặng nghe, chờ sau khi Hắc Thiên nói xong mới gật đầu:

- Thì ra là vậy.

Cũng không nói thêm gì, hắn lấy ra mấy thứ đưa cho hai người, cười nói:

- Mấy thứ này các ngươi nhận lấy đi, những thứ đó cho hai người, còn có một số đồ cho Tạp Mai Lệ Tháp, An Đức Liệt, tác dụng của từng thứ là...

Lúc ở Vùng đất hỗn loạn, Hàn Thạc giết không ít Thượng vị thần, trong đó cao thủ thực lực đạt tới cảnh giới hậu kỳ cũng không ít, thần hồn bọn họ bị hắn luyện chế thành viên cầu áo nghĩa, có thể trực tiếp dung hợp lực lượng thâm ảo bên trong thần hồn tiến vào linh hồn của mình.

Ngoài hai loại này ra, còn có một số thần lực được tề gia tăng thần lực, có thể trợ giúp Hắc Thiên, Thanh Lâm đột phá.

- Đây, những thứ này rất quý, ngươi làm sao có được? - Hắc Thiên nghe Hàn Thạc nói xong tác dụng, sắc mặt chợt biến đổi, bật thốt.

- Cũng không quý lắm, ta còn rất nhiều.

Không để ý Thanh Lâm, Hắc Thiên kinh ngạc, Hàn Thạc nói:

- Đừng nói với Tạp Mai Lệ Tháp và An Đức Liệt là do ta đưa cho, ta sợ bọn họ không nhận. Hôm nay An Đức Liệt sợ dĩ trấn áp không được những người đó, là vì thực lực không đủ mạnh, thứ này đối với hắn rất trọng yếu.

Cũng không để Thanh Lâm, Hắc Thiên kịp cự tuyệt, Hàn Thạc cười ha ha nói:

- Chúng ta vất vả lắm mới có thể gặp mặt, theo ta, hôm nay mọi người không say không về.

Lời nói vừa ra, rượu ngon, món ngon, giống như ảo thuật từ trong hư không hiện ra, Hàn Thạc cùng hai người ăn uống vui vẻ.

An Đức Liệt còn đang xử lý sự vụ Âm Ảnh thành, đột nhiên, một gã thần vệ im lặng xuất hiện, quỳ trước mặt An Đức Liệt, nói:

-Thành chủ đại nhân, tộc trưởng Kim Sâm, Cơ Tát, Bồ Lặc tam đại gia tộc đồng thời phái người tiến đến, nói là đồng ý hợp lực lượng gia tộc vào thần vệ, nhận điều hành chi phối của chúng ta.

- Cái gì?

An Đức Liệt kinh hãi nói:

- Ta tốn thời gian lâu như vậy, ba nhà kia đều thờ ơ, đẩy tới đẩy lui, hôm nay làm sao lại đột nhiên đáp ứng.
- Thuộc hạ cũng không biết. - Tên thủ hạ này lắc đầu.

An Đức Liệt ngạc nhiên, hồi lâu sau đột nhiên nhớ tới gì đó, thấp giọng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là...

998. Chương 998: Không Thấy

Người khác có lẽ không biết sự ích kỷ và xảo trá của tộc trưởng ba đại gia tộc, nhưng qua lại với bọn họ nhiều năm như vậy An Đức Liệt sao lại không biết chứ?

- Lui xuống đi!

An Đức Liệt phát tay, khi trong mật thất chỉ còn một mình hắn mới thì thào:

- Bồ Lai Ân ơi Bồ Lai Ân, lực uy hiếp của ngươi thật quả là lớn, nhiều năm như vậy, tộc trưởng ba đại gia tộc còn bán ân tình cho ngươi...

Chuyện phiền muộn của An Đức Liệt đương nhiên do Hàn Thạc giải quyết, hắn chỉ để Hắc Thiên nhần hện gặp ba người kia, hơi chút biểu lộ thái độ của mình, tộc trưởng ba đại gia kia liền sợ hãi biến sắc. Sau khi trở về lập tức phái người đi Tái Nhân Đặc gia tộc, ngoan ngoãn tiếp nhận điều động.

Trước không đề cập tới Hàn Thạc hiện nay cường đại cỡ nào rồi, mười mấy năm trước hắn đơn độc trở lại Hắc Âm thần vực, với sự giận dữ của mình đại náo Thôn Vân thành, ngay cả sự tích giết hai người Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư đã sớm truyền khắp toàn bộ Hắc Âm thần vực.

Trong mắt Chúng Thần linh của Hắc Âm thần vực, việc Hàn Thạc giết Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư, lại còn có thể ung dung rời đi khiến trên người hắn dường như khoác một tấm áo choàng thần bí mà cũng vô cùng cường đại.

Nhân vật như vậy, không có mấy người dám không nể mặt!

- Thanh Lâm, Hắc Thiên, ta cũng đã ở Âm Ảnh thành mấy ngày rồi. Ha ha, mấy ngày nay uống rất sảng khoái, nhưng ta còn có việc, hôm nay phải đi U Mạc thành. - Ở trong một cánh rừng rậm rạp bên ngoài thành, Hàn Thạc cười cạo từ hai người.

Thời gian mấy ngày nay Hàn Thạc cùng hai người ở Thiên Cơ được tề chuyện trò vui vẻ, trong thành một số kẻ có thực lực cường đại đều mơ hồ biết tung tích hắn, nhưng không người nào dám can đảm tìm Hàn Thạc gây phiền toái.

Hàn Thạc cố ý bảo người của Thanh Lâm, Hắc Thiên truyền ra một số tin tức về nơi hắn ở cũng như uống rượu. Nhưng cuối cùng An Đức Liệt, Tạp Mai Lệ Tháp cũng không tới. Trong lòng Hàn Thạc ít nhiều cũng có chút mất mát, cho nên cũng muốn rời đi sớm hơn dự định.

- Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều. An Đức Liệt bận nhiều chuyện quan trọng trong thành nên không có thời gian. Tạp Mai Lệ Tháp còn đang trong tu luyện trường tinh tu có lẽ không biết ngươi ở Âm Ảnh thành. - Hắc Thiên giải thích.

Hàn Thạc đương nhiên biết Hắc Thiên nói không thật, tiêu sái phát tay nói:

- Hai người các ngươi hãy bảo trọng. Khi nào rảnh thì đến Vùng đất hỗn loạn, ta lúc nào cũng hoan nghênh.

Nói xong hần rảo vài bước, người đã ở ngoài trăm dặm. Trong nháy mắt biến mất vô tung.

Một lát sau, trong rừng cây rậm rạp truyền đến âm thanh sần sật, Tạt Mai Lệ Thập đi tới bên cạnh Hắc Thiên, Thanh Lâm. Nhìn phương hướng Hàn Thạc biến mất rồi nói:

- Ta nghĩ hần là sau này hần sẽ không đến Âm Ảnh thành nữa.
- Sẽ không, một thời gian nữa hần sẽ lại quay trở lại.

Thanh Lâm tiến lên kéo bàn tay nhỏ bé Tạt Mai Lệ Thập, khoe miệng thoáng vẻ tươi cười nói:

- Với thực lực của hần nhất định biết người ngay gần đây. Tuy không gặp nhưng hần cũng biết người đã đến tiền hần.
- Ta không tới tiền hần, chỉ thuận đường đi ngang qua thôi! - Tạt Mai Lệ Thập bĩu môi, khê hừ một tiếng.
- Đi ngang qua thì đi ngang qua, thôi, chúng ta trở về đi. Ở chỗ ta bây giờ không thiếu thứ tốt, lát nữa người đưa cho thành chủ của chúng ta, những thứ đó đối với việc gia tăng thực lực rất hữu dụng... - Thanh Lâm kéo Tạt Mai Lệ Thập, chậm rãi trở về Âm Ảnh thành.

Đúng như Thanh Lâm nói, thần thức của Hàn Thạc đã sớm phát hiện ra Tạt Mai Lệ Thập, nhưng nếu nàng ta không chủ động gặp mặt thì hần cũng chỉ có thể giả bộ như không biết.

Đối với Tạt Mai Lệ Thập, trong lòng hần vẫn có chút áy náy, mặc kệ nói như thế nào thì chính mình cũng giết phụ thân của nàng, mà Hoa Lai Sĩ tuy đối với hần ra tay vô cùng độc ác nhưng đối với con gái của mình lại rất đổi yêu thương. Khúc mắc trong lòng Tạt Mai Lệ Thập khẳng định sẽ không xóa nhòa dễ dàng như vậy.

Nhưng Tạt Mai Lệ Thập có thể đến, Hàn Thạc đã cảm thấy rất vui mừng rồi, xem như lần này đến Âm Ảnh thành một chuyến không hề vô ích. Mặc dù không thể giống như trước xưng huynh gọi đệ với An Đức Liệt, Tạt Mai Lệ Thập, ít nhất cũng không vì cừu hận mà phải gặp nhau.

Trong lòng như có một tảng đá được dỡ xuống, Hàn Thạc thoải mái hơn rất nhiều. Theo phương hướng U Mạc thành im lặng bước đến, thân ảnh thướt tha của Đường Na dần dần hiện lên trong đầu Hàn Thạc, khoe miệng hần bắt giác hiện lên vẻ tươi cười...

Mặc sức tung hoành, phi tinh đuổi nguyệt.

Chỉ trong một đêm, thân ảnh Hàn Thạc đã im lặng tiến vào U Mạc thành, cái gọi là lực lượng phòng ngự nghiêm ngặt với hần mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to.

Lai Phát Tư gia tộc dưới ý chỉ của Hắc Âm Chủ thần tiếp quản U Mạc thành, Phỉ Nhĩ Đức nhân họa đắc phúc, chẳng những bảo toàn được Lai Phát Tư gia tộc, còn chiếm được một trong bảy thành của Hắc Âm thần vực. Uất ức năm đó ở Thôn Vân thành hần sớm đã quên, hiện giờ chỉ tập trung xây dựng U Mạc thành.

Khác với An Đức Liệt, Phỉ Nhĩ Đức có lẽ vì đã gặp phải nhiều thất bại chưa xót, tâm cảnh ở trong thời gian ngắn có được đột phá, trở về U Mạc thành tiếp nhận vị trí thành chủ không bao lâu, lại đột phá tới cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ.

Có được thực lực cường hãn, thần hồn bên trong lại tồn tại ẩn ký của Chủ thần, thực lực Phỉ Nhĩ Đức quả nhiên tăng mạnh, trấn áp được tộc trưởng mấy đại gia tộc trong thành. Dưới sự chống đỡ của lực lượng cường đại, Lai Phát Tư gia tộc phát triển mạnh mẽ, hơn nữa Phỉ Nhĩ Đức lại là một người có khả năng xử sự tình huống, hòa hợp với các đại gia tộc, U Mạc thành chưa bao giờ đoàn kết như hiện nay.

Lai Phát Tư gia tộc hoàn toàn thay thế được Hoắc Lợi Phúc gia tộc, thành tân chủ nhân của U Mạc thành, hiện nay Lai Phát Tư gia tộc ở quảng trường trung ương phồn hoa nhất của U Mạc thành. So với lúc họ ở Âm Ảnh thành còn tốt hơn nhiều, các phương diện khác đều vượt xa ban đầu.

Ánh trăng vắng lặng, gió thổi nhẹ nhàng, Hàn Thạc bước chậm vào Lai Phát Tư gia tộc, chung quanh có một cái tháp dò tìm năng lượng nhưng hình như không phát hiện ra hần, không hề phát ra tín hiệu cảnh báo.

Khóe miệng nhếch lên, Hàn Thạc dựa vào thần thức tìm kiếm, chậm rãi đi vào một căn phòng.

Không lâu sau, tiếng bước chân của Đường Na vang lên, nàng vừa cùng Phỉ Nhĩ Đức thương nghị chuyện quan trọng trở về.

Phỉ Nhĩ Đức đặc biệt coi trọng ý kiến của Đường Na. Thời gian gần đây Phỉ Nhĩ Đức luôn nghe theo những ý kiến của nàng, thường ngày một số chuyện quan trọng khiến hắn khó có thể lựa chọn thì đều tham khảo ý kiến của con gái.

Nhiều năm trước, bởi vì Phỉ Nhĩ Đức không theo đề nghị của Đường Na, tạo ra sự ngăn cách giữa Lai Phất Tư gia tộc và Hàn Thạc, cho nên Lai Phất Tư gia tộc buộc phải rời đi, thiếu chút nữa lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Có vết xe đổ như vậy, Phỉ Nhĩ Đức đã chân chính thừa nhận đôi mắt nhìn xa trông rộng của Đường Na.

Đường Na đang chuẩn bị mở cửa ra, đột nhiên nghe được có tiếng động trong phòng mình. Hơi biến sắc, Đường Na bình tĩnh chuẩn bị mọi thứ, nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên lui lại sau cửa phòng, quát lạnh:

- Là ai?

- A... - Khi nhìn thấy một người đang thản nhiên uống rượu thì mới che miệng thở nhẹ một tiếng, nàng trừng mắt nhìn Hàn Thạc, khê nghiêng rằng.

Một ngụm uống hết rượu ngon trong bình, hắn cười quái dị nhìn Đường Na, hỏi:

- Thế nào? Không chào đón ta sao?

Oán hận dậm chân một cái, Đường Na đột nhiên đóng cửa, bố trí vài kết giới ở ngoài cửa. Lúc này mới đi từng bước đứng ở trước mặt Hàn Thạc, thấp giọng nói:

- Sao chàng lại tới đây?

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng trẻo của Đường Na, Hàn Thạc cười:

- Sao ta không thể tới?

Vẻ mặt vui mừng ở trên khuôn mặt Đường Na hiện ra, dường như lan ra khắp cơ thể nàng, thân thể mềm mại run rẩy, sắc mặt ửng hồng, khê để tay lên khuôn mặt Hàn Thạc giận dữ nói:

- Ta còn tưởng rằng chàng vĩnh viễn sẽ không chủ động tới tìm ta chứ. Ta vốn tính chờ chuyện bên này xong xuôi sẽ đi tìm chàng, không ngờ... Không nghĩ tới chàng lại đến đây... Chàng thật sự đã đến đây...

Đỡ Đường Na ngồi xuống, Hàn Thạc nhẹ giọng nói:

- Thế nào, ở U Mạc thành có tốt không?

- Rất tốt, cha ta đột phá đến Thượng vị thần hậu kì, hơn nữa còn được Chủ thần chấp nhận, không có gia tộc nào dám ngăm quấy rồi. Tuy rằng U Mạc thành vẫn không thể so sánh với thành thị khác, nhưng nếu tiếp tục dựa theo chiều hướng này nhất định có thể phát triển tốt... - Đường Na cười cười, tùy ý để Hàn Thạc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, vui vẻ nói một số chuyện của U Mạc thành cho hắn biết.

Hàn Thạc mỉm cười nghe Đường Na kể chuyện, thỉnh thoảng nói xen vào mấy câu, dựa vào những gì nghe được mà hắn đối với tình hình của U Mạc thành càng hiểu sâu hơn.

Bỗng nhiên, Đường Na không nói chuyện, nhìn Hàn Thạc đang cầm lấy bàn tay của mình, tựa hồ đang thăm oán cái gì.

Hàn Thạc sửng sốt, mắt thấy Đường Na u oán nhìn hắn, nhất thời không hiểu nguyên nhân, cười khổ nói:

- Làm sao vậy, theo như lời nàng thì ở U Mạc thành chẳng phải không có ai dám khi dễ nàng sao?

- Chàng ở vùng đất Hỗn Loạn trái ôm phải ấp, mỹ nhân bên người cả đàn, để một mình ta ở chỗ này, đồ vô lương tâm. - Đường Na nhú mày, ánh mắt u oán nhìn Hàn Thạc nhiech móc.

- Ách... Nàng cũng biết, ta vốn rất bận rộn, nhiều năm nay ở Vùng đất hỗn loạn đại chiến không ngừng, cơ hồ mỗi một trận chiến đấu ta đều tham dự, làm sao có thời gian trái ôm phải ấp gì chứ.

Hàn Thạc ra vẻ oan ức, cười khổ nói:

- Con đường ta tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất sẽ lùi, cả ngày lại phải tính kế với mấy đại Quân chủ, có thời gian rảnh thì toàn bộ dùng để đột phá tâm cảnh, so với nàng còn bận rộn hơn...
- Ta mặc kệ, chàng chỉ trái ôm phải ấp, không tới thăm ta! - Đường Na đột nhiên nổi giận rút tay lại.

Rõ ràng là Đường Na không vui, nhưng mà sự tức giận này khá kì lạ, vừa mới đây còn tốt, sao đột nhiên biến thành như vậy, ngay cả Hàn Thạc, một người có thể coi là cao thủ tình trường nhất thời cũng không nắm được tâm ý của nàng, chỉ biết lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Đường Na.

Đường Na tách ra khỏi Hàn Thạc, dường như còn đang giận hờn, không thèm liếc mắt nhìn.

Không biết Đường Na suy nghĩ cái gì, Hàn Thạc lại nắm lấy tay Đường Na, không đợi nàng giãy dụa mà ôm lấy cổ nàng. Dưới tình huống không biết nữ nhân của mình có phải đang tức giận hay không thì ôm là cách giải quyết tốt nhất, đây chính là kinh nghiệm nhiều năm của Hàn Thạc.

Quả nhiên, Đường Na giả bộ từ chối một chút, rồi không động đậy, ngả đầu trên vai Hàn Thạc, oán hận nói:

- Lúc này sao lại quy củ như vậy? Tay chân sao lại thành thật thế?

Hàn Thạc sững sốt, lúc này mới nhận ra, thâm nghĩ hóa ra Đường Na đang tự trách mình không động tay động chân với nàng, tác phong rất thành thật.

999. Chương 999: Coi Như Ta Xin Người

Đường Na tin hẳn ngay, bởi vì khoảnh khắc nàng dựa vào hắn, nàng liền cảm thấy được Hắc Ám thần lực trong cơ thể mình có chút không kiểm soát được. Ngay từ đầu Đường Na còn cho là do mình xúc động khi nhìn Hàn Thạc, sau khi nghe hắn giải thích mới biết vấn đề không phải do cơ thể mình.

Nhưng dù là vậy, Đường Na vẫn nguyện ý dịu dàng ôm hắn.

Bởi vì biết đây không phải bản thể của Hàn Thạc, Đường Na cũng không thân mật với hắn. Theo Đường Na biết, Hàn Thạc bây giờ chỉ là một con rối, trong lòng ít nhiều sẽ cảm thấy không quá thoải mái.

Hàn Thạc được một phen hút hồn, chỉ sợ lực lượng hỗn loạn trong cơ thể mình làm hại tới Đường Na, lúc nàng ôm hắn, một cử động nhỏ hắn cũng không dám làm, đáng về có chút e dè.

Đường Na nhận thấy hắn căng thẳng, vốn đang ôm hắn hàn huyên lập tức buông tay ra, sau đó mới cùng hắn đàm luận một vài chuyện cũ có liên quan đến Ám Ảnh thành, Kỳ Áo đại lục.

Khi Hàn Thạc chăm chú nghe Đường Na kể lại, bỗng nhiên mắt chợt lóe, nhẹ giọng nói:

- Phụ thân nàng đang đến.

Khuôn mặt đang cười của Đường Na chuyển sang lo lắng, vội vàng nói với Hàn Thạc:

- Vậy chàng nhanh trốn đi a!
- Cười cười, Hàn Thạc đứng dậy, nói:
- Vì sao phải trốn, để ông ấy trông thấy cũng không sao mà.

Sắc mặt Đường Na càng đỏ hơn, buồn bực dậm chân nói:

- Gặp thì gặp, ta sợ cái gì!

Rất nhanh, Phỉ Nhĩ Đức đã đi đến trước cửa. Mắt thấy trước phòng có kết giới tồn tại, ông sững sốt một lát mới lớn tiếng hỏi:

- Làm gì mà bố trí kết giới vậy? Ta tới tìm con có chút việc.

Đường Na liền thu lại kết giới, mở cửa để Phỉ Nhĩ Đức tiến vào, đỏ mặt nói:

- Bố Lai Ân đang ở đây.

Ngoài suy nghĩ của Đường Na, Phỉ Nhĩ Đức cũng không bắt ngờ nói:

- Ta cũng biết hắc sẽ đến đây, không nghĩ tới lại đến tìm con nhanh như vậy, ta cũng đang tính nói chuyện về hắc với con. – Nói xong, Phỉ Nhĩ Đức đã tiến vào phòng, đến trước mặt Hàn Thạc.

Việc này ngay cả Hàn Thạc cũng hơi ngạc nhiên. Hắc nhú mày liếc mắt nhìn Phỉ Nhĩ Đức hỏi:

- Ông thu được tin tức từ Âm Ảnh thành sao?

Khẽ lắc đầu, Phỉ Nhĩ Đức tự mình ngồi xuống nói:

- Hắc Âm Chủ thần đưa tin cho thần hồn ta cho nên ta mới biết được.

Đường Na hoảng sợ, thò đầu nhìn ra ngoài, sau đó vội vàng đóng chặt cửa phòng, đi đến trước mặt Phỉ Nhĩ Đức, lo lắng nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Mười mấy năm trước Hàn Thạc ở Hắc Âm thần vực đại khai sát giới, tất cả mọi người đều nghĩ Hắc Âm Chủ thần nhất định sẽ đối phó với hắc, Đường Na đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Nghe thấy Hắc Âm Chủ thần trực tiếp đưa tin cho thần hồn của phụ thân khiến Đường Na vô cùng hoảng sợ, nàng lo lắng cho Hàn Thạc và lo lắng cả cho Lai Phất Tư gia tộc nữa.

Phỉ Nhĩ Đức quay đầu nhìn Đường Na, lòng thầm thở dài, thầm nghĩ nữ nhi của mình sau này không biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa đây.

Trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt Phỉ Nhĩ Đức lại đặt lên trên người Hàn Thạc, hắc cũng biết bên người Hàn Thạc có rất nhiều nữ nhân. Nhưng Đường Na là người Lai Phất Tư gia tộc, năm đó Lai Phất Tư gia tộc từng đối phó với Hàn gia, tuy nói cuối cùng người chịu thiệt hại là họ, nhưng cũng không thể cứ thế mà quên đi được.

Hàn Thạc có thể khoan hồng độ lượng, có thể không so đo, nhưng khó có thể bảo đảm trong lòng những nữ nhân kia của Hàn gia không sinh ghét hận.

- Đường Na, nàng lo lắng cái gì?

Hàn Thạc cười tiêu sái, bình tĩnh nói:

- Ta dám đến Hắc Âm thần vực thì tin tưởng có thể ung dung rời đi, nàng không cần khẩn trương.

- Việc này khác chứ, sức mạnh của Chủ thần không người nào có thể chống lại. Lần trước Thôn Vân thành ở ngoài rìa của Hắc Âm thần vực, chàng mới có thể thoát mái rời đi như vậy. Nhưng mà đây chính là U Mạc thành, cha ta còn thu được thần ấn, phải làm sao bây giờ? - Đường Na cũng không bởi vì Hàn Thạc nói mà an tâm, vẫn vẻ mặt vô cùng khẩn trương, thần sắc lo lắng.

Đường Na thực lực thấp, hiển nhiên không thể chân chính biết được lực lượng thần cách của Chủ thần đáng sợ đến thế nào. Nhưng Hàn Thạc ở Vùng đất hỗn loạn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ, Hắc Âm Chủ thần ở Hắc Âm thần vực muốn tìm một người dưới cảnh giới của mình tính sổ, đối phương khẳng định trốn không thoát.

Lần trước sở dĩ Hàn Thạc có thể từ trong Thôn Vân thành ung dung rời đi, cũng không phải bởi vì hắc trốn kịp thời, mà là do Hắc Âm Chủ thần không để ý đến, bỏ qua cho hắc. Đối với Đường Na, một người không đạt đến cấp bậc kia mà nói, Hàn Thạc còn sống chính là may mắn, nhưng nàng cũng hiểu chuyện tình bên trong.

- Yên tâm, ta không có việc gì.

Hàn Thạc lại trấn an Đường Na một câu, chợt hắc nhìn Phỉ Nhĩ Đức, cười nói:

- Hắc Âm Chủ thần đưa tin cho thần hồn ông, chắc là không phải kêu đối phó ta chứ? Ha ha, nói đi, hắc nói ông nhấn cho ta cái gì?

Mặc dù là nói chuyện với Phỉ Nhĩ Đức, phụ thân của Đường Na, Hàn Thạc cũng vẫn giữ điệu bộ thông thả, thực lực hắc đến cảnh giới này, sẽ không bị những quy tắc tầm thường trời buộc.

- Người biết Hắc Ám Chủ thần không phải kêu chúng ta đối phó người? - Phỉ Nhi Đức hiển nhiên rất kinh ngạc.

- Ta lần này đến Hắc Ám thần vực vốn là nhận lời mời ba người bọn họ, đương nhiên biết hẳn đưa tin cho thần hồn ông khẳng định không phải đối phó ta. - Dừng một chút, Hàn Thạc cười cười, nói thẳng không hề giấu diếm.

- Hơn nữa, nếu hẳn thật sự muốn động đến ta, cũng sẽ không dùng đến ông.

Phỉ Nhi Đức tuy rằng đã tiến giai đến cảnh giới Thượng vị thần hậu kì, nhưng đối Hàn Thạc hiện nay mà nói ngay cả một chút lực uy hiếp cũng không có. Chỉ cần hẳn muốn, phát tay là có thể giết chết. Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc mười năm trước đã thấy lực lượng của Hàn Thạc, Hắc Ám Chủ thần bạn tốt của hẳn đương nhiên cũng có thể đại khái đoán ra, thật sự muốn đối phó hẳn, cũng sẽ không để Phỉ Nhi Đức - loại tiểu nhân vật này ra mặt.

Hàn Thạc vừa nói như vậy, Phỉ Nhi Đức khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười khổ, hẳn biết lời Hàn Thạc nói là sự thật. Mười năm trước Hàn Thạc có thể dễ dàng xử lý Cổ Nhĩ, bằng lực lượng U Mạc thành hiện nay, cho dù tất cả hợp sức cũng không phải đối thủ của Hàn Thạc.

Đột nhiên, trong lòng Phỉ Nhi Đức khẽ động, giọng kinh hãi hỏi:

- Ba người mời người tới? Còn có ai?

- Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt, tam đại Chủ thần mời ta đến Hắc Ám thần vực một chuyến, cũng không biết bọn họ làm trò gì! - Hàn Thạc thuận miệng nói.

Phỉ Nhi Đức, Đường Na bất chợt thờ người ra, dùng ánh mắt khó tin nhìn Hàn Thạc, vẻ đầy kinh ngạc.

Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt tam đại Chủ thần, đám người đó chính là tồn tại xa không thể đạt tới, ngày thường bọn họ đều lễ bái Chủ thần ở trong thần điện, ngay cả mặt mũi cũng không biết. Đó chính là tồn tại cao nhất của Chúng Thần đại lục, hôm nay lại mời Hàn Thạc đến Hắc Ám thần vực, lại còn do ba người cùng mời!

Đãi ngộ như thế, nói thế nào nhỉ? Chúng tôi bọn họ coi Hàn Thạc trở thành khách quý!

Việc này quả thực là chuyện không thể, sự uy nghiêm của Chủ thần có thần cách trên Chúng Thần đại lục đã ăn sâu vào trong lòng mọi người, bọn họ chỉ qua lại với Chủ thần có được thần cách giống như họ, ngoài ra coi mọi người là nô bộc, căn bản sẽ không khách sáo như vậy.

Lần này ba người cùng mời Hàn Thạc đến Hắc Ám thần vực, chỉ có một giải thích, đó là bọn họ coi Hàn Thạc trở thành người ngang hàng!

- Bố Lai Ân, chàng nói giỡn phải không? - Rất lâu sau đó, Đường Na mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nhưng mà vẻ mặt của nàng vẫn như trước, thanh âm nói chuyện có chút run rẩy.

Trong lòng Hàn Thạc hiểu Chủ thần có thần cách có ý nghĩa gì với bọn họ, cũng không giải thích nhiều, mà quay sang cười hỏi Phỉ Nhi Đức:

- Hắc Ám Chủ thần để ông nhắn tin gì cho ta?

Phỉ Nhi Đức cũng bị chấn kinh tương tự con gái. Hít sâu một hơi, cẩn thận nhớ lại tin tức của Hắc Ám Chủ thần, sau khi bảo đảm mình sẽ không nhớ lầm, mới nói cho Hàn Thạc:

- Chủ thần bảo người hai ngày sau đi Hắc Ám thần điện, vị trí Hắc Ám thần điện ta sẽ nói cho người.

Dừng một chút, Phỉ Nhi Đức cười khổ không ngừng lắc đầu, còn bán tín bán nghi nói với Đường Na:

- Chỉ sợ, chỉ sợ điều Bố Lai Ân nói là sự thật. Ta cẩn thận nhớ lại, Chủ thần lưu tin tức cho ta là đối đãi Bố Lai Ân như khách quý, lúc trước ta còn có phần không hiểu vì sao thái độ Chủ thần kỳ quái như vậy, bây giờ mới biết được hóa ra hẳn được tam đại Chủ thần mời đến!

Đường Na tròn tròn mắt, dò xét Hàn Thạc, hồi lâu sau mới hỏi:

- Chàng, chàng thật sự lợi hại như vậy sao?

Nàng biết Hàn Thạc tiến bộ thần tốc, nhưng mà nàng năm đó ở Kỳ Áo đại lục khi quen biết Hàn Thạc, hẳn chỉ là một Hạ vị thần nho nhỏ, tới Chúng Thần đại lục bất quá chỉ hơn mấy trăm năm.

Ngay trong vòng mấy trăm năm này, Hàn Thạc lại có lực lượng khiến cho Chủ thần có thần cách chú ý, đối với Đường Na, người vẫn luôn dõi theo con đường Hàn Thạc trưởng thành mà nói, việc này khiến nàng khó có thể tiếp nhận.

- Ha ha, ta cũng không biết có phải ta thật sự lợi hại như vậy hay không.

Hàn Thạc xoa tay, cười nói:

- Chỉ có điều, ta biết mặc dù là Chủ thần có thần cách, cũng không dám giết ta. Hơn nữa, bọn họ chỉ có thể cầu ta.

Đường Na thật sự không biết nên nói gì, ngoài miệng thì trào, thất thần nhìn Hàn Thạc, khó có thể tưởng tượng hiện giờ hắn đã đạt tới cảnh giới nào rồi.

“Khụ...”

Phỉ Nhĩ Đức liếc nhìn Đường Na, nói:

- Tiểu Na, con đi ra ngoài một chút, ta muốn nói chuyện riêng với. Việc này là về vị trí của Hắc Ám thần điện, con không thể biết được.

Đường Na bất đắc dĩ, hoa mắt thần mê lại nhìn chăm chú Hàn Thạc một hồi, lúc này mới nhẹ giọng nói:

- Vậy con đi ra ngoài trước, các người nói chuyện đi.

Sau khi Đường Na rời khỏi, Phỉ Nhĩ Đức bỗng nhiên than khẽ, nói:

- Nếu năm đó ta nghe tiểu Na, Lai Phát Tư gia tộc chúng ta cũng sẽ không tổn thất nặng nề như vậy.

Phỉ Nhĩ Đức mỗi lần nhìn thấy Hàn Thạc trở nên mạnh hơn, trong lòng hối hận lại tăng thêm một phần. Chính là vì hắn xem thường Hàn Thạc, mới dẫn đến cái chết của Ngải Phát Lí - đệ đệ hắn, làm cho Lai Phát Tư gia tộc xa xứ, thiếu chút nữa bị diệt tộc ở Thôn Vân thành.

- Thần điện ở chỗ nào? - Chuyện quá khứ đã qua đi, Hàn Thạc không muốn nhắc lại.

Sau khi nói ra vị trí thần điện, Phỉ Nhĩ Đức nhìn Hàn Thạc thật sâu, nói:

- Bố Lai Ân, đối với Đường Na tốt một chút.

Chần chờ một chút, hắn nhẹ giọng tiếp:

- Xem như là ta cầu xin người.

Hắn biết bởi vì chênh lệch thực lực quá lớn, thái độ của hắn ở trước mặt Hàn Thạc không thể làm cao.

Gật đầu, Hàn Thạc nghiêm mặt nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.

1000. Chương 1000: Nguồn Gốc Hắc Ám

- Chỉ là bàn về chuyện của Hắc Ám thần điện, không có gì đặc biệt cả.

Hàn Thạc cười cười rồi nói với nàng:

- Vận may của phụ thân nàng không tệ ha. Hắc Ám Chủ thần vừa đặc biệt truyền đến thần hồn của ông ta. Xem ra rất coi trọng ông ấy. Ài, thế này thì vị trí của ông tại U Mạc thành sau này dường như sẽ không thể bị lay động nổi rồi.

Trong thần vực do Chủ thần có thần cách quản lý, chỉ cần Chủ thần vừa mắt với người thì nhất định sẽ có cơ hội nổi bật. Thực lực của Phỉ Nhĩ Đức thể hiện tại nơi này, đầu óc linh hoạt, U Mạc thành trong tay ông ta gọn gàng trật tự, Hắc Ám Chủ thần tự nhiên sẽ đề bạt lên.

- Thật không nói chuyện gì khác sao?

Đường Na khá ngượng ngùng, đỏ mặt lên lí nhí:

- Ngay cả chuyện giữa hai đứa mình cũng không nhắc tới à?

Trong lòng nàng ít nhiều vẫn còn có chút lo lắng, sợ rằng Phỉ Nhĩ Đức sẽ không đồng ý về vấn đề giữa mình và Hàn Thạc. Đường Na không thể không tôn trọng ý kiến của cha mình.

- À à, phụ thân nàng không có gì, chỉ nói ta phải đối đãi với nàng thật tốt. - Hàn Thạc nghĩ một hồi rồi để giảm bớt lo lắng của Đường Na mới đề cập tới chuyện này.

Đường Na hiểu ngay, vừa nghe Hàn Thạc nói vậy liền biết ngay rằng Phỉ Nhĩ Đức không có ý kiến phản đối gì. Mặt nàng lại càng đỏ ửng, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Hàn Thạc rồi thỏ thẻ:

- Vậy chàng có nghe lời của phụ thân ta không?

- Nàng nói sao? - Hàn Thạc nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Đường Na, ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

Hai người đắm đuối nhìn nhau, lòng nàng luống cuống, ngượng ngùng cúi đầu, sau đó mới hơi giận dỗi Hàn Thạc một cái để biểu lộ sự bất mãn trong lòng.

- Ta cần phải đi một chuyến, cần gặp ba người. Đợi khi chuyện bàn luận rõ ràng thì ta sẽ về lại U Mạc thành tìm nàng.

Hàn Thạc thiết tha nói với Đường Na:

- Nếu như U Mạc thành không có chuyện gì khẩn cấp thì nàng chuẩn bị khi ta tới tìm nàng thì cùng ta đi một chuyến tới Vùng đất hỗn loạn nhé.

Đường Na hiển nhiên rất vui mừng, cảm động trong lòng, nhưng vẫn hơi do dự, đoạn nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ta đã có thương lượng với phụ thân rồi. Chuyện gần đây ở U Mạc thành không ít, người trong gia tộc bọn ta lại không đủ, để xem ý của người thế nào.

- Nàng yên tâm đi, người ở trên phụ thân nàng sẽ giữ cho U Mạc thành bình yên vô sự, sẽ không có chuyện gì phiền phức đâu. À, vả lại nàng cũng sẽ không vĩnh viễn ở lại U Mạc thành để giúp ông ta. Vùng đất hỗn loạn của ta cũng lâu lắm rồi chưa rảnh để ngó ngang tới. - Hàn Thạc nắm lấy bàn tay của Đường Na mỉm cười rất mở ám.

Vùng đất hỗn loạn quả là bận rộn nhưng đã có Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, lại thêm biết bao thành viên Hàn gia thu xếp, thật cũng chẳng phải là thiếu người, chỉ là do Hàn Thạc mượn cớ mà thôi.

- Để ta bàn luận với phụ thân đã. - Đường Na rất cao hứng trong lòng, xem ra sẽ thảo luận chuyện này rõ ràng với Phỉ Nhĩ Đức một phen.

- Ủm, ta nghĩ phụ thân của nàng khẳng định sẽ tình nguyện thả người mà.

Hàn Thạc lấy tay vuốt tóc Đường Na rồi nói:

- Được rồi, không thể chần chừ nữa, ta phải rời khỏi nơi đây ngay. Đợi khi chuyện bàn thảo xong, ta sẽ sớm tìm gặp nàng.

Đường Na rõ ràng không nỡ chia cách, vốn định nhiệt tình với Hàn Thạc trước chuyến đi một chút, nhưng lại nghĩ tới thân thể này của hắn có chút quái dị nên liền bỏ ý định này, chỉ lên tiếng dặn dò hắn cẩn thận một chút rồi mới để Hàn Thạc rời khỏi.

Hàn Thạc rời khỏi U Mạc thành rồi thẳng tiến theo phương hướng tới Áo Ảnh thành. Theo lời Phỉ Nhĩ Đức nói thì Hắc Ám thần điện nằm tại Hắc vực sâu lâm trong khu vực trung tâm của Hắc Ám thần vực. Còn Hắc vực sâu lâm thì nằm ngay giữa vùng đất giáp ranh giữa Áo Ảnh thành, U Mạc thành và Ám Ảnh thành.

Xung quanh Hắc vực sâm lâm, cổ thụ mọc ngút trời, ánh nhật nguyệt trên đường đi đều bị bóng cây che lại, cho dù trời nắng chói chang cũng cảm thấy vô cùng u ám.

Khi còn ở Âm Ảnh thành, Hàn Thạc đã liệu chừng Hắc Âm thần điện ở trong Hắc vực sâm lâm, bởi vì Hắc vực sâm lâm chính là khu cấm của mấy vùng thành thị, bình thường rất ít thấy bóng người. Mấy thành thị lớn này nghiêm cấm người ngoài đi vào Hắc vực sâm lâm. Một số người không nghe lời thần thánh khuyên bảo tiến vào đó chưa từng thấy ai còn sống trở ra.

Từ trước Hàn Thạc đã đoán ra Hắc Âm thần điện có thể ở tại Hắc vực sâm lâm, nhưng vẫn chưa dám dò thăm hư thực. Chủ thần có được thần cách trước đây trong mắt hắn chỉ ở trong truyền thuyết mà thôi, thực lực hắn lúc đó quá thấp, không hề có lòng tự tin để mạo hiểm.

Đường đi từ U Mạc thành tới Hắc vực sâm lâm mặc dù không gần lắm, nhưng với tốc độ nhanh chóng hiện nay của Hàn Thạc, chỉ nửa ngày là đã đứng ngay cửa khẩu vào Hắc vực sâm lâm. Hắn cảm nhận ngay được Hắc Âm nguyên tố dày đặc của vùng đất đặc biệt này, hít một hơi, hắn cất bước chân đi về hướng Hắc vực sâm lâm.

Trước mặt Phỉ Nhi Đức cùng Đường Na thì Hàn Thạc mặc dù tự tin nói sẽ không có chuyện gì, nhưng khi thật sự đi vào Hắc vực sâm lâm thì hắn vẫn có chút lo lắng. Nếu như Hắc vực sâm lâm mà có ba vị đại Chủ thần Tử vong, Hủy diệt, Hắc Âm cùng đối phó hắn thì ở vùng đất đặc biệt này, Hàn Thạc không nắm chắc có thể dễ dàng bỏ trốn.

Sau khi đi vào Hắc vực sâm lâm, thần thức của hắn bắt đầu triển khai, dần dần phát giác được sự lưu động lạ thường của Hắc Âm nguyên tố. Sau khi cảm nhận sâu xa được một lúc thì Hàn Thạc mới đi về khu vực có Hắc Âm nguyên tố dày đặc nhất.

Ba đại Chủ thần Hắc Âm, Tử Vong, Hủy diệt tìm hắn? Rốt cuộc là muốn làm gì đây? Trên đường tới, Hàn Thạc luôn tự đánh giá vấn đề này nhưng thủy chung vẫn không nghĩ ra được câu trả lời.

Theo lời Tử vong Chủ thần Nội Tư Đặc nói thì lần này ba người cùng mời hắn tới nơi này, tựa hồ không phải chỉ nghĩ đến việc liên hợp với Vùng đất hỗn loạn một cách đơn giản như vậy.

Hàn Thạc không định tham dự vào cuộc chiến giữa Chúng thần, nhưng lại nghe Nội Tư Đặc nói rằng trận chiến này chẳng có đại lực nào có thể thoát được.

Ngay cả hai đại thần vực Thời không và Vận mệnh vốn luôn chủ trương không hỏi đến thế sự cũng không thể né được ảnh hưởng này, sợ rằng cuộc chiến này tuyệt đối sẽ không đơn giản như bất kỳ ai nghĩ.

Sau khi Hàn Thạc từ thần hồn của tên thống lĩnh Liệp thần giả của Sinh mệnh thần vực dò ra được một số bí mật, biết rằng sự tồn tại của Liệp thần giả có ảnh hưởng đặc biệt tới mười hai đại Chủ thần thì hắn lại càng cảnh giác mạnh mẽ hơn bọn họ, không biết rằng bọn họ cứ trơ mắt nhìn mình từng bước trở nên mạnh hơn có phải là ý đồ lợi dụng lực lượng của mình để mở thông Thiên Không thành là muốn làm chuyện gì đây.

Chính vì lòng đầy hoài nghi về chuyện này mà Hàn Thạc mới mạo hiểm tới đây!

“Sột soạt soạt!”

Hàn Thạc đặt chân từng bước dần dần đi trên cây, không hề phá không mà đi.

Từ trong thần thức, hắn cảm nhận được sự phân bố của Hắc Âm nguyên tố nên không ngừng phân biệt được phương hướng, dần dần đi tới ngay khu trung tâm của Hắc vực sâm lâm. Trên đường đi, Hàn Thạc không hề phát hiện ra được sinh mạng nào tại nơi này. Nơi này tịch mịch như vậy, rõ ràng là có chút không bình thường.

Theo bước chân tiến vào sâu trong Hắc vực sâm lâm, hắn phát hiện ra nguyên tố của các hệ khác trong trời đất nơi này càng lúc càng ít, còn Hắc Âm nguyên tố thì lại càng lúc càng dày đặc, đè nén tất cả lực lượng các nguyên tố khác.

Đột nhiên!

Vừa bước thêm một bước thì tất cả ánh sáng le lói yếu ớt chợt biến mất hoàn toàn. Hàn Thạc rơi vào tình trạng ngay cả năm ngón tay của mình cũng không thấy được. Ngay lúc đó, hắn chợt phát hiện ra bên cạnh mình cũng không còn một chút lực lượng nguyên tố nào khác mà chỉ có thuần túy là Hắc Ám nguyên tố.

Hàn Thạc vừa dùng thần thức thăm dò thì phát hiện ra mình đã tiến vào khu vực có Hắc Ám nguyên tố dày đặc nhất. Rõ ràng là hắn đã tiến vào Hắc Ám thần điện.

Tại nơi tuyệt đối hắc ám này, thị giác hoàn toàn mất đi tác dụng, hắn chỉ có thể lợi dụng cảm ứng của thần thức để tiến tới từng bước.

Không biết qua đi bao lâu, Hàn Thạc đột nhiên phát hiện mình đã đến được nơi ngọn nguồn của hắc ám. Từ xa xa, khu vực trước mặt hắn phát ra Hắc ám nguyên tố không ngừng, phiêu bạt ra bốn phương tám hướng.

Hắc Ám nguyên tố to lớn vô cùng như một biển rộng bao la vô cùng vô tận. Đường như nơi này là ngọn nguồn của Hắc Ám nguyên tố tại từng ngõ ngách của Chúng thần đại lục.

Lực lượng của Thần cách!

Hàn Thạc lập tức biết được mình đã tới được mục đích, rất nhanh là đã có thể gặp được Hắc Ám Chủ thần.

Chỉ có lực lượng của thần cách mới tựa hồ vô cùng vô tận đáng sợ thế này. Cũng chỉ có lực lượng của thần cách mới khiến người ta bị sợ hãi kinh hoàng vì sự cường đại không cách nào so sánh được này.

“Khục khục...”

Hàn Thạc ho nhẹ hai tiếng rồi định nêu rõ thân phận của mình.

Ngay lúc đó, hắn đột nhiên phát hiện Hắc Ám nguyên tố chung quanh chợt biến đổi, xông tới ép sát người hắn. Chỉ trong phút chốc, Hắc Ám nguyên tố vô cùng vô tận đã ngưng kết lại với nhau, bao trùm các nơi trên thân thể Hàn Thạc như một lao tù, bằng một lực lượng điên cuồng hướng về hắn.

Hàn Thạc giật mình, cảm nhận được áp lực đáng sợ không tưởng tượng nổi kia. Hắn không dám nghĩ nhiều, tấm thân miễn cưỡng do không gian lực lượng tạo ra chợt một hoá thành hai. Hai thân ngoại hóa thân đột nhiên tách ra.

Hàn Thạc trước giờ không thể hợp nhất được hai thân ngoại hóa thân này. Bình thường mà nhìn thì chỉ là một người, nhưng một khi giao chiến là lực lượng của hai thân ngoại hóa thân liên va chạm lẫn nhau, rất ư bất lợi. Đối phó với đám yếu kém thì hắn có lẽ không cần chuyện bé xé ra to, chỉ cần dùng thân thể do hai thân ngoại hóa thân tạo ra là có thể xử lý được.

Nhưng lần này lại là Chủ thần có thần cách, hắn không hề dám lơ là.

Hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc tách xa khỏi nhau. Hai cỗ lực lượng rõ ràng là thần lực đối chọi lẫn nhau phóng mạnh ra từ hai bên, mặc kệ rốt cuộc ý của Hắc Ám Chủ thần là gì, lập tức hình thành tám bình phong mạnh mẽ nhất để tự bảo vệ lấy mình.

Hắc Ám lực lượng vô cùng vô tận cảm nhận được áp lực vô cùng cường đại từ hai thân ngoại hóa thân vốn có thể dễ dàng đối phó với Cổ Nhĩ-nghị Chủ thần dường như phát sinh dị biến dưới ảnh hưởng của lực lượng thần cách nên không ngừng xoắn lại với nhau trở thành Hắc Ám lực lượng thuần khiết như từng giọt nước. Mỗi giọt đều có lực lượng tương đương với Thượng vị thần.

Đột nhiên những giọt nước Hắc Ám nguyên tố kia lại hoà hợp lẫn nhau, biến thành một vùng biển mênh mông bao bọc chung quanh Hàn Thạc. Vùng biển do lực lượng nguyên tố tạo thành biến nên một dòng xoáy hắc ám vô cùng khổng lồ xoắn lấy cả hai Hàn Thạc với tốc độ cực cao cứ như đang muốn thôn phệ hết thảy mọi thứ.

Mỗi lần dòng xoáy hắc ám khổng lồ kia xoay được một vòng thì lực lượng đề kháng của hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc trở nên yếu hơn một chút. Chỉ trong chốc lát, lực phòng ngự của hai thân ngoại hóa thân cơ hồ như hoàn toàn bị xoắn vỡ toàn bộ.

Hàn Thạc giật mình, đột nhiên cảm thấy bản thân đi vào sào huyệt của người khác có vẻ thật sự khá lỗ mông.

Khi hắn tới nơi đây, chưa kịp nói một câu là đã bị Hắc Ám Chủ thần công kích, hơn nữa thấy lực lượng công kích lợi mãnh liệt như vậy, không ngờ có thể uy hiếp cả tính mạng của hắn. Cả hai thân ngoại hóa thân không ngờ cũng ngấm ngấm ngăn cản không nổi.

Lực lượng của Chủ thần có thần cách quả nhiên vô cùng cường đại!

1001. Chương 1001: Tư Cách

Mãi đến khi này Hàn Thạc mới ý thức được lực lượng của thân ngoại hữu thân còn chưa dung hợp lẫn nhau thì chỉ có giới hạn, vẫn không phải là đối thủ của Thần cách Chủ thần.

Hai cỗ lực lượng bất đồng dần dần bị bào mòn dưới vòng xoáy Hắc Ám. Trong lòng Hàn Thạc nảy sinh cảm giác bất lực, chỉ đành liều mạng khiến cho chúng có thể dung hợp lẫn nhau.

Theo Hàn Thạc thấy, chỉ cần hai cỗ lực lượng này có thể dung hợp lẫn nhau thì khẳng định sẽ không cần phải sợ Hắc Ám chủ thần. Đáng tiếc là dung hợp đám lực lượng tạp chủng này thật sự quá khó khăn. Trong khoảng thời gian ngắn thể này, muốn có đột phá thì quả nhiên như muốn các thể lực Ả Rập hòa đàm với nhau.

Nhìn thấy lực lượng của hai thân ngoại hóa thân từ từ bị tan rã, hắn ngấm thấy lo lắng.

Đột nhiên trong đầu Hàn Thạc loé lên một ý niệm.

Tạm thời dung hợp thì không thể được, hay cứ thử cho lực lượng xung kích lẫn nhau đi.

Vừa nghĩ tới, thì hai thân ngoại hoá thân của Hàn Thạc đã tiếp cận lẫn nhau. Lực lượng vốn đang phòng ngự bản thân đột nhiên biến thành hai lực lượng xung kích hình trụ, như hai con rồng hung hăng xông thẳng vào nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ ngay trung tâm chỗ hai cỗ thần lực mới đang va chạm. Năng lượng dao động đáng sợ cứ như là một cơn đại hồng thủy, từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới xung kích.

Trong phút chốc, hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc đều cảm nhận được lực xung kích cường đại, rồi bị đánh văng ra khỏi khu trung tâm của vòng xoáy Hắc Ám, ra khỏi nhà tù bao bọc của vòng xoáy Hắc Ám này.

Hàn Thạc mừng rỡ rồi không suy nghĩ gì hết, chỉ vội vàng theo đường cũ phóng thẳng ra khu vực mà Hắc Ám nguyên tố tương đối mỏng manh hơn một chút.

- Hả! - Từ khu vực Hàn Thạc vừa đối phó với lực lượng thần cách vọng tới một tiếng hô kinh ngạc, dường như đang cảm thấy kỳ quái vì sao hai thân ngoại hóa thân của hắn có thể thoát khỏi ảnh hưởng của lực lượng Hắc Ám thần cách.

Ngay lúc này, Hàn Thạc cũng mặc kệ, bất chấp tất cả thối lui ra ngoài, hy vọng có thể cách xa khu vực có sự tồn tại của thần cách một chút.

Nhưng trong lúc hắn có phần khinh thường sự mạnh mẽ của Thần cách Chủ thần thì đột nhiên Hắc Ám lực lượng vô cùng mạnh mẽ kia lại tràn tới, theo hướng di chuyển của Hàn Thạc mà bao phủ lấy nơi đó. Cho dù hắn phóng tới chỗ nào thì lao tù đen tối bằng Hắc Ám nguyên tố không nhìn thấy cả năm ngón tay của chính mình kia vẫn tuyệt đối vây lấy hắn.

Nhưng vì tốc độ thân ảnh không ngừng thay đổi hướng đi của Hàn Thạc quá nhanh, ngay cả Hắc Ám chủ thần cũng không cách nào lại hình thành vòng xoáy Hắc Ám để bao vây hắn lại vào trong.

Ầm ầm ầm ầm ầm.

Thanh âm đặc biệt phát ra như tiếng thiên lôi đánh xuống, một cỗ lực lượng Hủy Diệt kinh thiên động địa lại áp tới. Hàn Thạc đang cất lực lẫn trốn chợt biến sắc, căn bản còn chưa kịp né tránh thì đã bị lực lượng Hủy Diệt ngăn trở. Cả hai thân ngoại hóa thân chợt ngã quỵ xuống đất.

Cùng lúc đó một luồng ánh sáng Tử Vong giá rét hiện ngay trước mặt Hàn Thạc, hình ảnh mơ hồ của Nội Tư Đặc dưới ánh sáng Tử Vong dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Lực lượng thần cách Hủy Diệt, Tử Vong hiện rõ ràng bên người hắn.

Trong lúc Hàn Thạc tay chân bị lạnh cóng thì nhìn thấy cả ba đại Thần cách Chủ thần cùng xuất hiện. Theo hắn nhận thấy, cả ba đại Chủ thần cùng xuất hiện thì sợ rằng hắn sẽ rất khó lòng mà rời khỏi nơi này được.

Cả hai thân ngoại hóa thân sẽ bị tiêu hủy tại nơi này, chỉ còn lại bản thể là vẫn còn tại Ma Ẩn cốc. Hắn đành buộc lòng khiến hai thân ngoại hóa thân xoắn lấy lẫn nhau, không gian chung quanh rạn nứt khiến hắn phân từ một thành hai. Hai bên trái phải của Hàn Thạc đột nhiên nắm lẫn nhau.

Trong nháy mắt, trên thân thể Hàn Thạc bạo phát năng lượng ba động kinh khủng, dùng hai bên mình hắn làm cầu, khiến cho lực lượng đối chọi nhau của hai thân ngoại hóa thân đâm vào nhau bùng nổ kịch liệt với tốc độ mắt thường khó lòng thấy được. Một cơn đau khắc cốt ghi tâm từ linh hồn của hai thân ngoại hóa thân truyền đến.

Một tiếng hét thống khổ đau xé tâm gan!

Từ trước đến giờ, thân thể của Hàn Thạc là do hai thân ngoại hóa thân hòa lẫn nhau. Hai bên thân thể đều không dám xung đột nhau.

Hàn Thạc đã từng thử qua để cho hai tay trái phải đụng vào nhau khiến cho linh hồn của cả hai thân ngoại hóa thân như bị thiêu đốt, sinh ra cảm giác đau đớn khó lòng hình dung được.

Cảm giác đau đớn này còn mạnh gấp mười lần khi thân thể Hàn Thạc thay đổi lúc đột phá cảnh giới Thiên Diệt, căn bản không phải là chuyện mà một sinh mạng bình thường có thể chịu đựng nổi. Nếu không phải tu luyện ma công khiến sức nhẫn nại của hắn trở nên đến mức làm người khác rợn tóc gáy thì nỗi đau thống khổ khi hai tay đụng lẫn nhau đủ khiến cho thần hồn hắn vỡ nát, lập tức hồn phi phách tán.

Nhưng Hàn Thạc cũng phát hiện ra, một khi hai bên thân thể trái phải xung đột lẫn nhau, dưới cơn thống khổ khó lòng chịu đựng nổi kia thì lực lượng xung khắc của hai thân thể sẽ có thể bạo phát ra năng lượng từ trường khủng bố.

Đây chính là một chiêu ngọc thạch câu phần, hai bên cùng chết.

- Ồ!

- Lợi hại!

- Không tệ!

Ba tiếng la lớn cùng phát lên. Cả ba Thần cách Chủ thần từ ba hướng khác nhau kéo tới, ai nấy rõ ràng đều bị chấn động mạnh khi nhìn thấy năng lượng từ trường khủng bố bạo phát ra từ phía Hàn Thạc đang nắm chặt lấy hai tay.

Ngay lúc đó, Hàn Thạc chợt mở bừng hai mắt, sắc mặt hung dữ đáng sợ, hung hăng nhìn chằm chằm Nội Tư Đặc.

Năng lượng từ trường khủng bố trong nhất thời tụ tập theo hướng nhìn từ hai mắt của Hàn Thạc đột nhiên nổ ầm về phía Nội Tư Đặc.

Sắc mặt Nội Tư Đặc chợt biến chỉ hô lớn:

- Không xong rồi!

Sau đó liền vội vã né tránh.

- Ấy, đừng kích động mà. Chúng ta vừa rồi chỉ là để Âm Mông ngấm ngấm thử ngươi mà thôi. - Nội Tư Đặc vừa né đòn công kích của Hàn Thạc vừa liên hồi vẩy tay hô to để hấn thoát khỏi cơn xung động.

Trong lúc Nội Tư Đặc giải thích thì màn đêm Hắc Ám vô cùng vô tận cũng tan biến, ánh trăng thanh tỉnh lại rơi xuống nơi này. Cùng lúc đó, một thanh niên khôi ngô hơi có vẻ lạnh lùng cùng một đại hán thân thể cao to, lực lưỡng cường tráng từ trong bóng tối hiện ra. Ánh mắt cả hai đều chăm chú nhìn Hàn Thạc, loé lên vẻ kỳ dị. Trên thân người cả hai đều rõ ràng mang theo lực lượng thần cách mà chỉ có Chủ thần mới có được.

Hàn Thạc đang chuẩn bị mặc sức đối chọi với ba người Nội Tư Đặc, chợt nghe được lời giải thích của Nội Tư Đặc, lại thấy hai đại Chủ thần Hắc Ám, Hủy Diệt đều hiện thân khiến hấn hơi do dự trong lòng. Hấn chần chừ một chút rồi mới từ từ thả lỏng hai tay đang nắm chặt lẫn nhau.

Đột nhiên năng lượng từ trường khủng bố kia chợt biến mất không tung tích, không còn sót lại chút gì.

Cặp mắt của Hàn Thạc nhìn chăm chăm ba người Nội Tư Đặc, trên hai tay trái phải của hấn vẫn còn lập loé ánh quang mang, phát ra tiếng “tí tách”, trong lòng bàn tay vẫn còn nhấp nháy những tia sáng sắc màu lưu ly kỳ dị, bên trong tựa hồ như một không gian không ngừng sụp đổ rạn nứt, những tia năng lượng kỳ quái nhỏ xíu như từ khắp nơi xông tới. Hấn thật không biết lời nói này của Nội Tư Đặc là thật hay là giả, cho nên chỉ đành chuẩn bị kỹ càng gặp tình thế không hay là sẽ chuẩn bị lập tức ra tay. Khoảng cách giữa hai bàn tay chỉ khoảng bằng cự ly một nắm tay.

Nổi thống khổ xé tâm gan kia chợt biến mất. Hàn Thạc cảm nhận được diễn biến của không gian sụp đổ ở giữa hai bàn tay trái phải chỉ cách nhau một nắm tay. Hấn hít mạnh một hơi, ánh mắt đầy nghịch ý nhìn người thanh niên tướng mạo anh tuấn, lạnh lùng trên người có Hắc Ám thần cách kia.

Trong ánh mắt Hàn Thạc thì người thanh niên lạnh lùng anh tuấn xem ra vô cùng khôi ngô kia nhưng khi hấn dùng thần thức để cảm nhận thì lại phát giác ra trên người hấn ngoại trừ có lực lượng của Hắc Ám thần cách, lại còn mang theo khí tức tang thương cổ xưa, dường như đã từng trải qua thế sự muôn hình vạn trạng.

Hàn Thạc hiểu rõ, bề ngoài của hấn ta mặc dù chẳng bao nhiêu tuổi, nhưng năm tháng sinh tồn đã quá lâu dài rồi, nói không chừng thời gian tồn tại của Kỳ Áo đại lực sợ rằng cũng không dài bằng hấn.

Trong lúc Hàn Thạc dò xét Hắc Ám Chủ thần Âm Mông thì cặp mắt đen nháy của hấn cũng nhìn lên nhìn xuống người Hàn Thạc. Qua một hồi Âm Mông mới gật gật đầu, rồi dùng giọng nói nhẹ nhàng mở lời:

- Coi như là không tệ. Có tư cách nói chuyện với bọn ta.

Âm Mông ngừng một chút rồi tiếp:

- Ngươi giết chết hai thành chủ tại Hắc Ám thần vực, ta chỉ muốn giáo huấn nhẹ nhàng ngươi một lần mà thôi.

- Ta ra tay chỉ là để thử xem ngươi có tư cách để nói chuyện với bọn ta hay không. - Đại hán lực lưỡng trên người có Hủy Diệt lực lượng nhếch miệng cười nói.

Trên người Nội Tư Đặc, Âm Mông và Hủy Diệt Chủ thần đều có một cỗ khí tức vô cùng cổ xưa. Ba người này mặc dù nhìn có vẻ niên kỷ không lớn lắm, nhưng Hàn Thạc biết được sinh mệnh trường tồn của bọn họ tuyệt không thể tự mình có thể so sánh được.

Hấn ngẩn người, chỉ nhẹ nhàng cẩn thận quan sát biểu tình cùng thần thái của cả ba người, nhưng thế nào cũng không tìm ra chút manh mối nào từ trên ba người bọn họ.

Hàn Thạc trầm ngâm một hồi, nếu như để hấn đối vào vị trí ba người, hấn là sẽ không thật sự manh tâm giết hấn. Không cần nhắc tới tác dụng của hấn với Thiên Không thành, chỉ bằng lực lượng của Nội Tư Đặc tại Tử Vong thần vực, nếu thật sự muốn rắp tâm đối phó hấn, tựa hồ hấn cùng rất khó mà ngăn cản được.

Vừa rồi sau khi giao đấu với Hắc Ám Chủ thần Âm Mông, Hàn Thạc mới ý thức được ngay cả dung hòa mười ba đại lực lượng lại vẫn không phải là đối thủ của Thần cách Chủ thần. Chỉ khi mười ba đại lực lượng hoặc là Ma nguyên lực bản thể sau khi dị biến lại thoát thai hoá cốt, thật sự tiến vào cảnh giới Ma Chủ mới có thể một phen phân thắng bại với Thần cách Chủ thần.

Đến cái ngày bản thể của Hàn Thạc đạt đến cảnh giới Ma Chủ, mười ba đại lực lượng dung hợp lẫn nhau thì sẽ không có bất kỳ Thần cách Chủ thần nào là đối thủ của hắn.

Hàn Thạc trầm mặc lúc lâu rồi mới thả lỏng, không còn lo lắng nhìn ba người như đang gặp đại địch. Hai bàn tay đang cách nhau một nắm tay kia cũng dần dần thu lại, từ từ buông thông xuống.

Nhìn thấy Hàn Thạc làm như vậy, Nội Tư Đặc liền mỉm cười, biết được Hàn Thạc đã tin tưởng lời nói này của bọn hắn.

- Không ngờ mấy chuyện lật vật thể mà người cũng để trong lòng sao? - Hàn Thạc thả lỏng nhìn Hắc Ám Chủ thần Âm Mông rồi cười nói về chuyện này trông rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng hắn tự biết đối lại là hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Âm Mông có chút kinh ngạc, tức hồ không liệu trước được Hàn Thạc có thể nhanh chóng khôi phục lại được từ chuyện vừa rồi. Trong lòng ngấm ngầm gật gù, ngoài miệng thì hắn vẫn lạnh lùng nói:

- Hoa Lai Sĩ, Hoắc Phu Tư làm thành chủ lâu năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nay bị người giết như vậy, không có lời giải thích nào với ta, nói thể nào cũng không qua. Ài, hiện giờ coi như xong, ta sẽ không truy cứu nữa. Chúng ta có thể bàn tính công chuyện cho rõ ràng.

- Các người muốn bàn bạc chuyện gì? - Hàn Thạc sững sốt, ánh mắt dò hỏi nhìn ba người, trong lòng khá kích động.

Ngàn dặm từ Vùng đất hỗn loạn tới đây, thậm chí không ngại nguy hiểm bản thân chính là vì để làm rõ một số điều bí ẩn. Vừa thấy Âm Mông nhắc tới chuyện chính, hắn thậm thấy hưng phấn.

Âm Mông đưa mắt nhìn Nội Tư Đặc, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Bàn luận chuyện Chúng thần chi chiến thế nào, cả về Thiên Không thành nữa.

1002. Chương 1002: Tín Ngưỡng Chi Hải

Đáng tiếc là cả Quang Minh thần và Vận Mệnh nữ thần đều chưa từng tiết lộ tin tức gì trong chuyện này. Hắn cũng đã từng ngấm dò hỏi bí mật về phương diện này nhưng chẳng hề thu hoạch được gì.

Hiện giờ Chúng thần chi chiến đã bắt đầu mở màn, Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy, Hắc Ám, Hủy Diệt, Tử Vong, sáu đại thần vực này cũng chính thức giao chiến, một cơn biến động cuốn theo cả Chúng thần đại lục đã bắt đầu. Theo như lời Nội Tư Đặc, không có bất cứ khu vực nào có thể thoát khỏi vùng xoáy khổng lồ này, thậm chí ngay cả Vùng đất hỗn loạn yếu nhược nhất cũng khó tránh khỏi.

Tại giờ phút quan trọng này, Hàn Thạc đối với vấn đề Chúng thần chi chiến, Thiên Không thành lại không hề biết chút gì, chuyện này đúng thực là một nhược điểm trí mạng. Lý do mà hắn ngàn dặm xa xôi mạo hiểm tới Hắc Ám thần vực chính là vì muốn hiểu rõ triệt để ngọn nguồn của hai chuyện này. Vừa thấy Âm Mông muốn bàn chuyện này, hắn tự nhiên là không nhịn nổi hưng phấn trong lòng rồi.

- Ồ?

Hàn Thạc nhíu mày nói:

- Ta đối với tình huống của Chúng thần chi chiến và Thiên Không thành hoàn toàn không hay biết gì cả. Trước tiên xin ba vị hãy giải thích rõ cho ta.

Âm Mông liếc nhìn Nội Tư Đặc, trầm ngâm chốc lát rồi lại nhìn sang Hủy Diệt Chủ thần. Đợi đến khi cả hai đều khẽ gật đầu, hắn mới cất lời với Hàn Thạc:

- Vào trong rồi hãy nói!

Khi Âm Mông tiến vào chỗ vừa tập kích Hàn Thạc thì Nội Tư Đặc cùng Hủy diệt Chủ thần đều không chút do dự, theo Âm Mông tới trung tâm chỗ Hắc ám nguyên tố cực kỳ nồng đậm.

Hàn Thạc vừa ngẩng đầu, chợt phát hiện nơi phía trước vẫn còn bị bao bọc bởi hắc ám vô cùng vô tận, lại loáng thoáng có một toà cung điện cực lớn cao chọc trời. Cung điện nọ to lớn vĩ đại, so với Ma Ấn cốc còn lớn hơn gấp mười. Toà cung điện này hết như mấy ngọn núi chồng lên mà thành, chỉ đưa mắt nhìn nhất thời đã khiến người ta nẩy sinh lòng kính ngưỡng.

Mắt thấy bóng dáng ba người Âm Mông hóa thành chấm nhỏ tiến vào cung điện to lớn nọ, Hàn Thạc do dự một chút rồi cũng đi về phía đó.

Tâm tình hần dần dần bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy cung điện khổng lồ kia như một vòng xoáy khủng bố, ngoài Hắc Ám nguyên tố dày đặc gấp trăm lần so với Ma Ấn cốc, từng luồng lực lượng kỳ dị cực kỳ yếu ớt từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, từ từ tuôn vào bên trong thần điện khổng lồ đó.

Hàn Thạc động tâm cẩn thận cảm giác một hồi, lập tức phát hiện ra từng luồng lực lượng cực kỳ yếu ớt cuộn cuộn không dứt ấy chính là tín ngưỡng chi lực thờ phụng Hắc Ám Chủ thần. Từng tia từng luồng nhỏ từng giọt không biết bao nhiêu mà kể.

Đưa mắt nhìn Âm Mông, Hàn Thạc phát hiện những người khác đã vào Hắc Ám thần điện. Tỷ tỷ luồng tín ngưỡng chi lực nọ liền bắt đầu hội tụ về phía hần. Hàn Thạc hơi híp mắt, đột nhiên phát hiện tín ngưỡng chi lực trong mắt hai thân ngoại hóa thân biến thành quang tuyến sắc sỡ. Hắc Ám thần điện khổng lồ phẳng phát như há chậu máu cần nuốt tín ngưỡng chi lực của các tín đồ thờ phụng Hắc Ám Chủ thần đến từ các vị diện.

Những sợi nhỏ ấy có chỗ thô to như cánh tay, có chỗ lại nhỏ hơn sợi tóc hàng trăm lần. Thử cảm thụ trong chốc lát, Hàn Thạc rất nhanh phát hiện ra trên những tín ngưỡng chi lực thô như cánh tay có khí tức nhàn nhạt của Thượng vị thần. Mà khí tức trên tín ngưỡng chi lực nhỏ hơn sợi tóc hàng trăm lần lại yếu đến mức hần thậm chí phát hiện ra không nhiều.

Cảm thụ một hồi, Hàn Thạc lập tức hiểu rõ lực lượng linh hồn càng cường đại, sinh mệnh càng lợi hại thì tín ngưỡng chi lực cống hiến cho Hắc Ám Chủ thần cũng càng lớn. Những tín ngưỡng chi lực còn nhỏ hơn sợi tóc trăm ngàn lần lại đến từ bình dân bách tính của những vị diện cấp thấp.

Sau khi Hàn Thạc tiến vào Hắc Ám thần điện hùng vĩ cao chọc trời thì phát hiện ba người Âm Mông, Nội Tư Đặc, Hủy Diệt Chủ thần Cổ Lạp Đa đã ở trung tâm thần điện chờ hần. Đằng sau trung tâm thần điện có một hư không sâu vô hạn, dường như đi thông với một vị diện khác, quang mang đủ mọi màu sắc từ trong đó bắn ra, một vòng xoáy Hắc Ám vô cùng to lớn từ từ trôi ra.

Tín ngưỡng chi lực từ các vị diện hội tụ đến, một phần chìm vào người Âm Mông, một phần càng lớn hơn lại tuôn vào trong không gian sâu xa như tinh không đằng sau Âm Mông. Lực lượng tín ngưỡng trong không gian ấy không đâu không có. Hơn nữa còn đang chậm chậm chảy như hải dương bao la.

Nội Tư Đặc thấy Hàn Thạc theo vào, chỉ vào không gian sâu xa như tinh không không ngừng biến ảo nọ, nói với hần:

- Đây là Tín Ngưỡng Chi Hải, nơi ngâm thần cách.

Vừa nghe thấy Nội Tư Đặc nhắc tới chính sự, Hàn Thạc lập tức tập trung tinh thần, vội hàng hỏi:

- Tín Ngưỡng Chi Hải? Ngâm thần cách? Thần cách cần Tín Ngưỡng Chi Hải tưới ư?

- Chúng ta nếu muốn phát huy lực lượng của thần cách thì buộc phải không ngừng bổ sung tín ngưỡng chi lực cho thần cách. Cách một khoảng thời gian, thần cách buộc phải ngâm vào trong Tín Ngưỡng Chi Hải, để cho nó được Tín Ngưỡng Chi Hải tẩy rửa sạch sẽ, không thể giữ lại bất cứ chút không trong sạch nào, chỉ có như thế chúng ta mới có thể một mực lợi dụng lực lượng của thần cách! - Âm Mông nhìn Hàn Thạc, vẻ mặt nghiêm túc giải thích.

Hàn Thạc từ trước tới giờ không biết thần cách còn cần phải bảo hộ cẩn thận như thế, còn tưởng Chủ thần một khi có được thần cách thì có thể không chịu bất kỳ ràng buộc nào vận dụng lực lượng thần cách. Lúc

ở Kỳ Áo đại lục, hần đã phát hiện các vị diện cấp thấp đều có rất nhiều thần điện, mỗi một thần điện đều thu thập tín đồ cho Chủ thần, cung cấp tín ngưỡng chi lực cuộn cuộn không dứt cho Chủ thần.

Vốn Hàn Thạc chỉ tưởng tín ngưỡng chi lực có thể tăng thêm lực lượng của Thần chi linh vực. Mãi đến tận hôm nay hần mới hiểu tín ngưỡng đối với Chủ thần còn có tác dụng quan trọng như vậy. Họ sở dĩ có thể vận dụng lực lượng thần cách không ngừng, xem ra cùng với tín ngưỡng chi lực của tín đồ rất có liên quan. Chả trách cho dù là ở vị diện cấp thấp, họ cũng dốc hết sức cướp đoạt cho được tín ngưỡng chi lực.

- Nếu thần cách không bổ sung tín ngưỡng, thần cách không có Tín Ngưỡng Chi Hải tẩy rửa, vậy sẽ thế nào?
- Hàn Thạc nghĩ một chút, hỏi đúng trọng tâm.

- Nếu là như vậy, chúng ta vốn thần hồn dung hợp thần cách sẽ tử vong! Nói chính xác, thần hồn của chúng ta sẽ bị thần cách xóa bỏ, mà thần cách vẫn tồn tại như cũ, sau đó chờ kẻ khác dung hợp. - Âm Mông trầm mặt, ngưng trọng giải thích.

- Nói cách khác, nếu tất cả sinh mệnh ở vị diện đều không cung cấp tín ngưỡng chi lực cho các người nữa, khi tín ngưỡng chi lực trong Tín Ngưỡng Chi Hải của các người dùng hết toàn bộ, không được bổ sung mới, thì sẽ bị thần cách vứt bỏ, bị kẻ khác thế chỗ? - Hàn Thạc kinh ngạc thốt lên.

- Không sai!

Âm Mông gật đầu, chần chờ một lát, y tiếp tục giải thích:

- Mà mảnh thần cách lại là một loại bảo vật đặc thù, do chúng vốn dĩ chính là thần khí chứa đựng thần cách, nên một khi chúng ta không có đủ tín ngưỡng chi lực duy trì thần cách, nó sẽ lập tức vứt bỏ chúng ta, chọn vị thần mới dung hợp với mảnh thần cách. Thần có mảnh thần cách, sau khi giành được thần cách có thể thiêu đốt mảnh thần cách cung cấp tín ngưỡng chi lực mới cho thần cách, bởi vì mảnh thần cách vốn dĩ chính là do tín ngưỡng chi lực dung hợp vật chất đặc thù mà hình thành.

Chủ thần mới chỉ cần trong khoảng thời gian trước khi mảnh thần cách bị thiêu cháy hết thu được đủ nhiều Tín ngưỡng chi lực của sinh mệnh là được. Như vậy cho dù mảnh thần cách cháy sạch sẽ, thần cách dưới sự duy trì của tín ngưỡng chi lực cuộn cuộn không ngừng cũng có thể duy trì tiếp.

- Chủ thần không có mảnh thần cách, sau khi thần hồn của họ bị tiêu diệt, có thể có mảnh thần cách hay không? - Hàn Thạc ngây ngốc, lại nêu câu hỏi.

- Có thể!

Trả lời chính là Hủy Diệt Chủ thần Cổ Lạp Đa, y nhếch mép cười, nói:

- Trừ phi hệ này không ai có mảnh thần cách, chỉ có như vậy thần cách mới chọn bọn họ! Họ một khi dung hợp với thần cách, lập tức phải cần nguồn Tín ngưỡng chi lực khổng lồ duy trì thần cách, nếu họ không có đủ tín ngưỡng chi lực, vậy thì kết cục cũng là thần hồn bị thần cách tiêu diệt. Bình thường mà nói, loại khả năng này không lớn, chúng ta sẽ không cho phép ngụ Chủ thần tu luyện cùng một hệ, có thể có tín ngưỡng chi lực uy hiếp đến chúng ta.

Chần chờ trong chốc lát, Cổ Lạp Đa liếc sang Nội Tư Đặc, nói:

- Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nội Tư Đặc lại không quản cái loại gọi là ngụ Chủ thần cường đại La Cách, Đạt Cách Mã gì gì đó kia, mà không tiếc lực xuống tay với Hàn Hạo còn chưa tiến vào cảnh giới ngụ Chủ thần lại có mảnh thần cách!

Nội Tư Đặc thấy Cổ Lạp Đa lấy mình làm ví dụ cũng không tức giận, gật đầu nói:

- Đối với chúng ta mà nói, thần có mảnh thần cách, cho dù chỉ có cảnh giới Hạ vị thần, uy hiếp so với ngụ Chủ thần không có mảnh thần cách lớn gấp trăm lần!

Nói đến đây, hần khẽ cười, nhìn chăm chăm Hàn Thạc tiếp lời:

- Nếu không phải Hàn Hạo đột nhiên hình thành một viên thần cách mới, cho dù là nể mặt Vận Mệnh nữ thần ta cũng sẽ không cho, nhất định sẽ diệt hần!

Nội Tư Đặc nhắc lại chuyện cũ, Hàn Thạc hừ lạnh một tiếng nói:

- Xem ra thần có mảnh thần cách chỉ cần có thể phá hỏng tín ngưỡng chi lực của các tín đồ của các người đối với các người thì có thể thay thế các người rồi. Hắc hắc, ta còn tưởng các người có thần cách là bất tử bất diệt đó!

- Đâu có sinh mệnh nào bất tử bất diệt!

Cổ Lạp Đa cười sằng sặc, lắc đầu nói:

- Cho dù tồn tại cường đại từ vũ trụ của người tới, không phải cũng mất mạng trong tay Sáng Thế Mẫu Thần ư? Cho dù là Mẫu Thần, mệnh danh là tồn tại vĩnh hằng, không phải cũng ngủ say ở Thiên Không thành, thiếu chút nữa hồn diệt ư?

Lời vừa phát ra, sắc mặt Hàn Thạc khê biến. Trước hôm nay, sự tích liên quan tới Ma tôn Cổ Thiên Tà hẳn đều lấy từ Vạn Ma Đỉnh, hiểu biết của hắn cũng khá phiền diện, tuy rằng trong lòng thầm đoán mười hai đại Thần cách Chủ thần biết thân phận của mình, nhưng lại không chắc chắn.

Mãi đến bây giờ, Hàn Thạc rốt cuộc mới khẳng định mười hai đại Thần cách Chủ thần sớm đã biết rõ thân phận của mình. Nực cười thay, sau khi tới Chúng Thần đại lục, hắn vẫn luôn cẩn thận dè dặt, chỉ e sẽ bị người ta phát hiện bí mật của mình, té ra sự tồn tại của mình vẫn luôn ở dưới mí mắt người khác.

- Nói như vậy, ngày trước ở Hắc Ám thần vực người chiếu cố ta như vậy, chẳng phải bởi nể mặt Vạn Mệnh nữ thần ư? - Nghĩ đến đây, Hàn Thạc không khỏi cười khổ nhìn Âm Mông.

Khóe miệng Âm Mông nhếch lên một nụ cười khinh thường, khẳng định nói:

- Cho ả thể diện? Hắc hắc, thể diện của ả còn chưa lớn đến như vậy?

- Nói như vậy, ta không nợ Vạn Mệnh nữ thần ân tình gì rồi. - Hàn Thạc sững sờ, rồi lập tức cười ha ha.

1003. Chương 1003: Nàng?

- Ta chỉ muốn để người biết, chúng ta tại Chúng Thần đại lục cao cao tại thượng chẳng phải không thể lật đổ. Hơn nữa, chúng ta đều phải chịu ước thúc từ thần cách. - Âm Mông nói.

- Như thể tín ngưỡng chi lực chúng ta nhận được từ trong linh hồn những tín đồ kia, mượn lực lượng thần cách chúng ta cũng phải hiến tín ngưỡng chi lực cho một người khác. Tín ngưỡng chi lực chúng ta hội tụ từ các đại vị diện, một phần rất lớn đều dùng trên thần cách, mà thần cách sẽ giao những lực lượng này cho Sáng thế mẫu thần!

Nội Tư Đặc sắc mặt trầm trọng, cười khổ nói:

- Nói hơi khó nghe, mười hai Chủ thần có thần cách như chúng ta chỉ là nô lệ của Mẫu thần. Bà ta thông qua mười hai người chúng ta khống chế tất cả sinh linh. Mà chúng ta một khi không thể cung cấp đủ tín ngưỡng chi lực cho thần cách thì chúng ta sẽ bị thay thế.

Vừa ra những lời này, bất luận là Âm Mông hay Cổ Lạp Đa, sắc mặt đều hết sức khó coi.

Hàn Thạc biến sắc, thầm nhủ thì ra trong này còn có bí mật cay đắng như thế, trông bộ dạng thì những cái gọi là Thần cách Chủ thần này cũng chẳng phải tốt lành gì, Sáng thế thần mượn lực lượng từ mười hai viên thần cách khống chế chặt chẽ mười hai đại Chủ thần, rồi lại lợi dụng họ để hấp thu tín ngưỡng chi lực của sinh linh ở mọi vị diện.

Mười hai đại Chủ thần nhìn thì phong quang vô hạn, thực ra toàn bộ đều là làm vỏ bọc cho Sáng thế thần mà thôi. Họ tuy có thể giữ gìn địa vị và phong thái siêu nhiên, có thể vận dụng lực lượng thần cách, nhưng lại có điều kiện hà khắc, hoàn toàn không có bất cứ thể chủ động nào.

- Các người sao lại dám nói những lời này với ta?

Trầm ngâm một lát, Hàn Thạc hỏi:

- Dựa theo các người nói, các người vĩnh viễn không thoát khỏi sự ràng buộc từ Sáng thể thần. Cuộc nói chuyện hôm nay, một khi để bà ta biết, các người còn đường sống ư?

- Tình hình đã khác rồi...

Cổ Lạp Đa mỉm cười, hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm Hàn Thạc nói:

- Rất rất nhiều năm trước, một nhân vật vô cùng mạnh mẽ đã xé rách khe hở hai vũ trụ lớn tới đây. Lực lượng của y vô cùng khủng bố, mười hai đại Chủ thần và Sáng thể mẫu thần đều cảm nhận được loại lực lượng khiến người ta sợ hãi ấy, người hẳn biết ta đang nói ai.

Gật đầu, Hàn Thạc đương nhiên biết hẳn chính là Ma tôn Cổ Thiên Tà. Theo thực lực mau chóng đột phá, hẳn loáng thoáng ý thức được lực lượng đáng sợ của Ma tôn Cổ Thiên Tà. Thần thức chỉ đạt tới cảnh giới Ma Chủ như Hàn Thạc hiện giờ, đã dám khẳng định một khi hẳn thoát thai hoá cốt, hẳn sẽ không sợ bất cứ thứ gọi là Thần cách Chủ thần nào. Vậy Ma tôn Cổ Thiên Tà còn cao hơn một trình độ, liệu vũ trụ này có ai là đối thủ? Có ai có thể tổn thương được y?

Câu trả lời không nói cũng hiểu, đương nhiên là Sáng thể mẫu thần trong miệng họ rồi!

- Ta biết là ai. Người hãy tiếp tục đi. - Vung tay, Hàn Thạc tập trung tinh thần giục Cổ Lạp Đa nói tiếp.

- Y xé rách trở ngại vô cùng tận giữa hai vũ trụ lớn, đột nhiên giáng xuống. Ngay tại khoảnh khắc ấy mười hai người chúng ta đồng thời nhận được mệnh lệnh của Sáng thể mẫu thần, đồng loạt tập hợp bên người bà ta, lập tức xuất thủ với người hình như còn chưa khôi phục đó.

Cổ Lạp Đa run run người, cười khổ nói:

- Người khó có thể tưởng tượng trận chiến ấy đáng sợ nhường nào, biết bao vị diện nhỏ đã biến mất ngay trong trận chiến ấy. Mười hai người chúng ta chỉ là phụ trách bước lui cho bà ta. Còn thực sự ra tay vẫn là Sáng thể mẫu thần.

- Đã cách nhiều năm như vậy, mỗi lần nhớ tới người nọ ta đều tâm thần bất an. Ngoại trừ Sáng thể mẫu thần ta căn bản không tưởng tượng ra còn có người cường đại đến như vậy. Cường đại đến mức giờ tay nhắc chân có thể hủy diệt một vị diện! - Nghe Cổ Lạp Đa nhắc tới Ma tôn Cổ Thiên Tà, Âm Mông cũng hết sức cảm khái nói.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thạc nghe người ta nhắc đến sự mạnh mẽ của Ma tôn Cổ Thiên Tà. Lực lượng giờ tay nhắc chân hủy diệt một vị diện quả nhiên nghe rợn cả người. Năm ấy khi hẳn chiếm được ký ức Ma công, đối với lực lượng dời núi lấp bể bên trên vẫn còn có hoài niệm. Hiện giờ đương nhiên biết lực lượng dời núi lấp bể chẳng phải là lợi hại nhất.

- Hẳn đã chết hoàn toàn rồi. - Hàn Thạc đối với chuyện sau này khá rõ ràng, nhẹ giọng nói.

Đám Âm Mông không hề cảm thấy cái chết của Cổ Thiên Tà là do thực lực không đủ, ba người liếc mắt lẫn nhau, mặt tràn vẻ cười khổ. Cổ Lạp Đa trầm ngâm chốc lát mới tiếp tục:

- Hẳn thua chẳng phải bởi thực lực không bằng Sáng thể mẫu thần, hẳn là do xé rách không gian mà tiêu hao quá nhiều lực lượng, bằng không, ai thắng ai thua còn rất khó nói. Cho dù như thế, Sáng thể mẫu thần cũng thân mang trọng thương.

Ngừng lại một lát, Âm Mông sắc mặt lạnh lẽo nói:

- Ngay lúc ấy, Sáng thể mẫu thần đột nhiên ra tay, thần cách của chúng ta hết thấy đều không chịu đựng nổi, linh hồn và thần cách đồng thời rơi về phía bà ta. Vào lúc ấy, chúng ta cảm nhận được rõ rệt tín ngưỡng chỉ lực, thần lực chúng ta tích tụ hàng tỷ tỷ năm tuôn cực nhanh về phía bà ta, mà bà ta lại mau chóng khôi phục.

- Nếu không phải người nọ trước khi đi lợi dụng thần khí trong tay phản kích một chiêu cuối cùng thì thần hồn và thần cách mười hai người chúng ta sẽ đồng loạt bị thu hồi. Lúc ấy, chúng ta sẽ hoàn toàn biến mất, mà bà ta lại rất nhanh có thể khôi phục lại.

Âm Mông lạnh lùng nói:

- Mãi cho đến lúc ấy, chúng ta mới bắt chợt ý thức được có lẽ chúng ta chỉ là dê bò do bà ta nuôi, lúc nào cũng có khả năng sẽ bị mổ thịt!

- Cảm ơn người nọ! - Nếu không, chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết rõ thân phận của chúng ta!

Cổ Lạp Đa hít sâu một hơi nói:

- Người nọ sau cùng trước khi đi cả người mang trọng thương, hẳn lại càng trọng thương thêm, mà lúc ấy chúng ta vốn dĩ phải kiên định đứng cạnh Sáng thể thần đã bắt đầu do dự.

- Bà ta so với bất kỳ ai đều phải rõ tình thế hơn, dường như biết chúng ta sinh lòng phản bội, lập tức lợi dụng lực lượng còn sót lại tiến vào Thiên Không thành, trước khi đóng Thiên Không thành lại, bà ta từng nói lực lượng trên người chúng ta toàn bộ đều do bà ta ban tặng, nói rằng lực lượng của vũ trụ này vĩnh viễn không thể đủ mở Thiên Không thành, chỉ cần chờ bà ta khôi phục lại, thì sẽ ban tặng mọi thứ đã thu hồi của chúng ta. Đương nhiên, ý bà ta không vền vẹn chỉ là thần cách trên người chúng ta, còn có cả sinh mạng của chúng ta. - Âm Mông gượng cười tiếp.

- Bà ta có lòng tin tuyệt đối với mình, người nọ cho dù lẩn trốn thì trên người cũng sót lại lực lượng trí mạng, bà ta có thể khẳng định người nọ không sống sót nổi.

Cổ Lạp Đa tiếp lời:

- Sự thật cũng đích xác như thế, người nọ quả thật không thể trốn quá một chạng, hoàn toàn bỏ mạng. Chỉ là bà ta không dự liệu được người nọ trước khi chết còn lưu lại thủ đoạn phản kích, chẳng ngờ cường buộc dẫn linh hồn người từ một vũ trụ khác tới!

Dừng lại chốc lát, Cổ Lạp Đa nói:

- Chuyện về người, chúng ta cũng là sau đó biết được từ Vận Mệnh nữ thần. Mãi đến tận sau khi người bước chân lên Chúng Thần đại lục, cuối cùng mới khẳng định trên người người mang theo loại lực lượng nào. Thần hồn và lực lượng thần cách của mười hai người chúng ta sớm đã dung hợp thành một thể, đã không thể tu luyện lực lượng khác lần nữa, cho nên chỉ có thể gửi gắm hy vọng trên người người, hy vọng lực lượng của người có thể phá tan Thiên Không thành!

Sức rung động những lời này đối với Hàn Thạc khá lớn, mãi tới lúc này hẳn mới thật sự biết rõ năm ấy rốt cuộc đã xảy ra điều gì, cũng biết rõ thù cũ giữa Cổ Thiên Tà và Sáng Thể Thần.

Sáng Thể Mẫu Thần hiện giờ ngủ say ở Thiên Không thành từ từ khôi phục, một khi bà ta cảm giác được có đủ lực lượng sẽ thu thập hết mười hai đại Thần cách Chủ thần, sẽ từ Thiên Không thành ra ngoài. Mười hai người biết rõ điểm này lại vô lực cứu vãn, nhìn thì sống dễ chịu, nhưng giờ phút phút đều dưới bóng ma của Sáng Thể Mẫu Thần, cuộc sống hiển nhiên không quá tốt.

- Các người nói định phá tan Thiên Không thành, nhân lúc bà ta còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, liên thủ giết chết? - Trong đầu xoay một vòng, Hàn Thạc lập tức ý thức được dự định của ba người Nội Tư Đặc.

Không hề giấu diếm, Cổ Lạp Đa gạt đầu:

- Không sai! Chúng ta vốn không có lựa chọn! Một khi bà ta tích súc lực lượng đến trình độ nhất định, tự mình sẽ ra ngoài thu hồi toàn bộ thần cách và thần hồn của chúng ta về. Chúng ta đã làm con rối của bà ta tỷ tỷ năm, tín ngưỡng chỉ lực thu được phần lớn đều giao cho bà ta, nếu bà ta đã muốn tiêu diệt hết chúng ta, chúng ta đương nhiên không thể ngồi chờ chết.

- Nếu không có sự xuất hiện của người nọ, cho dù chúng ta biết mình chỉ là trâu bò bà ta nuôi, cũng vô lực phản kháng lại. Dẫu sao thì lực lượng của bà ta vượt xa chúng ta, mười hai người chúng ta liên thủ cũng không đủ cho bà ta thu thập. May mắn thay, sự xuất hiện của người nọ cho ta một cơ hội ngàn năm khó gặp, bà ta trọng thương khiến chúng ta có thể không cần bị động mãi như vậy. - Âm Mông hơi có chút hưng phấn nói.

Hàn Thạc sững sờ, nhìn chằm chằm ba người, đột nhiên nghi hoặc hỏi:

- Trông bộ dạng các người thì hình như không riêng chỉ là đơn giản giết bà ta như thế. Tại Thiên Không thành hoặc giả trên người bà ta có phải có thứ khiến các người mong muốn không?

Lời này vừa ra, ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa ánh mắt lập lóe, không hề đáp lời.

Động tâm, Hàn Thạc lập tức minh bạch trên người Sáng Thế Thần nhất định có thứ gì đó hấp dẫn ba người họ. Ba Thần cách Chủ thần thần tình hơi chút hưng phấn không ngờ lại hiển hiện ra trước mặt Hàn Thạc, chứng minh thứ ba người mơ tưởng thậm chí còn phá tan tâm cảnh của họ.

Mất thấy ba người ở phương diện này không có ý tứ tiết lộ với hắn, Hàn Thạc cũng không định hỏi tận cùng. Đối với hắn mà nói thứ đó khá xa xôi, chờ đến khi hắn thực sự phải đi mở Thiên Không thành, tự nhiên sẽ có biện pháp hỏi ra.

- Tình hình Thiên Không thành ta chỉ biết chút đỉnh, nhưng các người vì sao phải vội vàng tiến hành Chúng Thần chi chiến vậy? - Hàn Thạc tung ra một câu hỏi mới.

- Chúng ta cảm thấy rằng gần đây thần cách cần tín ngưỡng chỉ lực càng lúc càng nhiều, càng ngày càng không chịu sự khống chế của chúng ta. Tuy rằng không thể cảm giác được sự tồn tại của bà ta, nhưng thần cách dị thường chứng minh lực khống chế của bà ta với thần cách bắt đầu gia tăng, chúng ta tuy rằng cực lực khống chế, lại cũng không có quá nhiều biện pháp. Vận Mệnh nữ thần nói không bao lâu nữa, bà ta có thể từ Thiên Không thành ra, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.

Âm Mông vẻ mặt nặng nề, nhìn Hàn Thạc tiếp tục nói:

- Chúng Thần chi chiến cũng là sự kiện quan trọng mở ra Thiên Không thành, hiện giờ thực lực người đã tương đối, cho nên chúng ta mới vội vàng rời khỏi Chúng Thần chi chiến!

Hàn Thạc ngạc nhiên, nhìn ba người Nội Tư Đặc, trong lòng thấy thật sự tội nghiệp cho họ, xem ra lực chấn nhiếp của Sáng Thế Thần đối với họ thực sự quá lớn. Nghe như bà ta rất nhanh có thể ra khỏi Thiên Không thành, hắn thấy lạnh lòng, biết sự tồn tại của mình uy hiếp đối với Sáng Thế Thần càng lớn. Một khi bà ta ra khỏi Thiên Không thành, kẻ đầu tiên cần tiêu diệt, có lẽ chẳng phải mười hai đại Thần cách Chủ thần, mà chính là mình?

1004. Chương 1004: Hợp Tác

Âm Mông nhìn Hàn Thạc, tiếp tục giải thích:

- Sau khi bà ta trầm mê ở Thiên Không thành, cứ cách ước chừng khoảng năm vạn năm, không biết có phải bà ta đã khôi phục được chút lực lượng hay không mà chúng ta đồng thời từ Thiên Không thành cảm ứng được lực hấp dẫn cường đại.

- Dưới loại lực hấp dẫn cường đại này, Thần cách của chúng ta mơ hồ không chịu khống chế, dường như muốn thoát ly chúng ta rơi vào Thiên Không thành. Lúc này, chính là Vận Mệnh nữ thần đã phát hiện ra vấn đề, bà ta phát hiện nếu lợi dụng số lượng Thần hồn nhất định bổ sung vào Vận Mệnh kính trong tay bà ta thì có thể ảnh hưởng tới lực hấp dẫn từ Thiên Không thành.

Hàn Thạc biến sắc, trầm giọng nói:

- Nói cách khác, ắt phải có Thần hồn trút vào Vận Mệnh chi kính, bà ta mới có thể ngăn cản trở ngại đến từ Thiên Không thành. Thoáng chần chừ, hắn hỏi tiếp:

- Đại chiến của Chúng Thần đại lực cứ cách mỗi khoảng thời gian là các người cố ý làm, cố ý hy sinh đủ Thần hồn để bổ sung Vận Mệnh kính, để kháng cự lực lượng hấp thụ của Thiên Không thành với Thần cách?

- Không sai! - Âm Mông không hề phủ nhận.

- Chúng Thần chi chiến chúng ta cũng sẽ thực hiện nghiêm túc, nếu có thể hy sinh người của đối phương bổ sung vào Vận Mệnh kính, thì đương nhiên là hoàn mỹ nhất.

- Mỗi lần Vận Mệnh nữ thần ra mặt hòa giải, thực chất là do lực lượng Thần hồn của Vận Mệnh kính cần đã đủ? - Hàn Thạc ngạc nhiên hỏi tiếp.

Âm Mông lại gật đầu.

Hít sâu một hơi, mặt đầy vẻ chấn kinh, hắn thực sự không ngờ rằng sau lưng cái gọi là Chúng Thần chi chiến ai dè lại ẩn giấu bí mật lớn đến như vậy, chẳng trách Chúng Thần chi chiến khó có thể tránh khỏi.

Bỗng nhiên, một luồng dị quang lóe lên trong đầu Hàn Thạc, hắn bỗng nhớ tới chút ít ký ức của thống lĩnh Liệp thần giả Khảo Trạch, nhìn chăm chú Âm Mông hỏi:

- Mấy người các ngươi muốn bảo toàn thủ hạ của mình, vì sao lại mặc cho Liệp thần giả hung hăng càn quấy, ta nghe nói hình như mỗi một hệ nào thần quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến Thần Cách? Có chuyện này hay không?

Âm Mông cũng hơi có chút giật mình:

- Người không ngờ lại biết chuyện này?

Gật đầu, hắn tiếp lời:

- Quả thật có chuyện này, có điều không khác lắm với điều chúng ta được biết. Thần cách ngoại trừ cần sự bổ sung của Tín Ngưỡng chi lực và gột rửa của Tín Ngưỡng chi hải, thì còn cần có đồng hệ thần linh tử vong không ngừng, cũng là cơ sở duy trì Thần cách.

Lời vừa thốt ra, Hàn Thạc thấy rất ngạc nhiên. Theo như lời Âm Mông nói, Thần cách cũng quá thần kỳ, dường như tất cả thần linh tu luyện đồng hệ lực lượng chỉ là thức ăn nuôi Thần cách, Thần cách dường như lấy sinh mệnh của họ làm thực vật cần bổ sung không ngừng, lại không thể một lần ăn quá nhiều.

Đến đây, một số bí mật liên quan về Chúng Thần chi chiến, liên quan về Thiên Không thành có Ma tôn Cổ Thiên Tà và Sáng Thế Thần, Hàn Thạc đã hiểu rõ đại khái. Song, hắn vẫn chưa biết ba người Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa, Âm Mông mời hắn tới đây rốt cuộc định làm gì.

- Được rồi, bây giờ có thể nói qua các ngươi bảo ta tới chuẩn bị hợp tác cái gì? - Hàn Thạc đã hoàn toàn hiểu rõ, hít sâu một hơi, thấy tâm tình hưng phấn dị thường của mình dần dần khôi phục lại, lúc này mới mở miệng dò hỏi.

Ba người Nội Tư Đặc một mực kiên nhẫn giải thích Chúng Thần chi chiến, Thiên Không thành cho hắn, sau khi Hàn Thạc hỏi vấn đề này, bỗng nhiên đồng loạt trầm mặc.

- Hả, có gì không ổn? - Hàn Thạc có chút nghi hoặc.

- Quả thật không phải.

Nội Tư Đặc cười, liếc Âm Mông, Cổ Lạp Đa một cái, hỏi:

- Các ngươi cảm thấy hắn có đủ tư cách cùng chiến tuyến với chúng ta không?

Âm Mông, Cổ Lạp Đa quan sát kỹ lưỡng Hàn Thạc vài lần, do dự một hồi rồi thản nhiên gật đầu.

- Vậy được.

Nội Tư Đặc nói:

- Chúng ta hy vọng trong khi Chúng Thần chi chiến diễn ra, ngươi và chúng ta cùng chung chiến tuyến, tận lực không chế tổn thất của chúng ta trong phạm vi nhỏ nhất. Ngoài ra khi ở Thiên Không thành, chúng ta hy vọng ngươi và ba người chúng ta cùng nhau hợp lực cùng tiến cùng thoái.

- Ta có thể nhận được cái gì? - Hàn Thạc chần chừ một lát, hỏi.

- Vốn dĩ ước định một khi Thiên Không thành bị mở thì sẽ mất đi giá trị, chúng ta trước tiên sẽ giải quyết ngươi. Dù sao, lực lượng của ngươi nọ thực sự quá đáng sợ, tương lai sự uy hiếp của ngươi quá lớn.

Nội Tư Đặc vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Có điều, nếu ngươi đáp ứng cùng tiến thoái với chúng ta thì một khi Thiên Không thành bị phá vỡ, chúng ta sẽ dốc sức bảo vệ ngươi không chết. Còn về chuyện sau này, sau khi kết thúc việc của Thiên Không thành, chúng ta hãy kết luận sau.

Hàn Thạc sớm biết một khi mình mở Thiên Không thành ra, vậy thì mình sẽ mất đi giá trị lợi dụng, mười hai Chủ thần sẽ vứt bỏ hẳn cũng là lẽ đương nhiên, tuyệt không kỳ quái.

Lực chấn nhiếp của Ma tôn Cổ Thiên Tà đối với họ thực sự quá lớn, cho dù Sáng Thế Thần bị mười hai người bọn họ liên thủ tiêu diệt, sự tồn tại của mình cũng là một mầm tai họa lớn nhất, họ không cho mình sống sót cũng là lẽ thường tình.

- Ý các ngươi là sau khi Thiên Không thành mở ra, lúc người khác định đối phó ta, các ngươi sẽ giúp ta đối phó, bảo đảm ta sẽ không bị giết ngay tức khắc? Chờ sau khi giải quyết xong chuyện Thiên Không thành, đến lúc ấy thì đường ai nấy đi? - Hàn Thạc cổ quái hỏi.

- Không sai. - Nội Tư Đặc gật đầu.

- Bên trong Thiên Không thành rốt cuộc có thứ gì? - Hàn Thạc hừ lạnh.

Ba người sắc mặt khê biến, Nội Tư Đặc trầm ngâm chốc lát, quát khê:

- Thứ có thể trở thành Sáng Thế Thần mới, đây chỉ là phán đoán của Vận Mệnh nữ thần, không biết là thật hay giả. Có điều bất luận là thật hay giả, chúng ta đều sẽ vì thứ này mà cực lực tranh đấu!

“Thứ để trở thành Sáng Thế Thần mới!” Hàn Thạc thầm run sợ, mười hai đại Thần cách Chủ thần dã tâm bừng bừng, quả nhiên không vẹn vẹn chỉ vì sự khống chế của Sáng Thế Thần mà muốn tạo phản, xem ra thứ để có thể trở thành Sáng Thế Thần mới là mục tiêu chân chính của họ đây!

Một chuỗi ý tưởng lóe lên trong đầu Hàn Thạc một lượt, mắt hắn rạng rỡ quang mang, thận trọng cân nhắc đề nghị của ba người. Hồi lâu sau, hắn cất tiếng hỏi:

- Một khi ta mở Thiên Không thành ra thì sẽ lập tức bị tiêu diệt, việc này Vận Mệnh nữ thần có ý kiến gì?

Cổ Lạp Đa vẻ mặt cổ quái, khóe miệng nhếch lên một tia tiểu ý khác lạ, nói:

- Nàng ta có ý kiến gì? Ha ha, ý kiến này vốn chính là ả đề xuất ra!

Trong lòng khó chịu, sắc mặt Hàn Thạc vô cùng khó coi, rất lâu sau mới gật đầu nói:

- Được, ta hợp tác với các ngươi.

Hàn Thạc làm sao cũng ngờ rằng ý kiến này lại là Vận Mệnh nữ thần đề xuất. Hắn quan sát Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa một hồi, từ vẻ cổ quái trên mặt và hơi thở bình tĩnh trên người họ, bỗng cảm thấy họ dường như đều đang nói thật lòng.

Không tưởng nổi Vận Mệnh nữ thần tốt nhất trong ấn tượng, chẳng ngờ lại là người khởi xướng ý kiến này, Hàn Thạc đột nhiên ý thức được trong mười hai đại Thần cách Chủ thần, Vận Mệnh nữ thần này mới chính là nhân tố khó xác định nhất, mà hắn vẫn luôn tưởng rằng Vận Mệnh nữ thần là có thể giúp đỡ hắn nhất.

- Hắc hắc, dễ dàng đáp ứng như vậy ư? - Cổ Lạp Đa cười hỏi.

- Một Âm Mông ta cũng không phải là đối thủ, mười hai đại Chủ thần cùng nhau đối phó ta, ha ha, ta cho dù có thêm nhiều mạng hơn nữa cũng không đủ mà. - Nhún vai, Hàn Thạc cười khổ nói.

Trong lòng hắn đã rõ, một khi chuyện Thiên Không thành kết thúc, bất kể là ai giành được bảo vật có thể trở thành Sáng Thế Thần mới, đều sẽ là kẻ đầu tiên giết hắn, điểm này không ai có thể thay đổi.

Nhưng chỉ cần có thể tránh ngay từ đầu đã bị mười hai đại Thần cách Chủ thần đối phó, sau khi tiến vào Thiên Không thành nói không chừng sẽ có biến cố phát sinh...

- Nếu đã như thế, vậy chúng ta hãy thảo luận mọi mặt vấn đề một cách chi tiết. - Âm Mông gật đầu.

Ngay trong Hắc Ám thần điện, Hàn Thạc cùng Tử vong, Hủy diệt, Hắc ám, ba đại Chủ thần thảo luận kỹ lưỡng một vài chi tiết về phương diện hợp tác, bao gồm cả Vùng đất hỗn loạn sẽ tham dự Chúng Thần chi chiến thế nào, cả lúc ở Thiên Không thành nên làm thế nào cùng nhau đối phó với những Chủ thần khác.

Cùng lúc này, tại trung tâm Vận Mệnh thần điện của Vận Mệnh thần vực, Vận Mệnh nữ thần đang đứng trước một tấm gương diễn biến nhật nguyệt tinh tú, lòng bàn tay phát ra một luồng bạch quang rực rỡ chìm vào giữa mặt gương.

Sau khi bạch quang trong tay Vận Mệnh nữ thần chìm vào mặt gương, mặt gương nọ đột ngột xảy ra biến hóa, tinh tú trong đó chớp mắt vỡ vụn, hóa thành bụi vũ trụ hoặc là lưu tinh vụn lóe. Những hạt bụi vũ trụ ấy từ từ tụ tập, dần dần trở thành vị diện mới, các hệ lực lượng tuôn vào, một số quang điện đến từ sâu trong vũ trụ rớt xuống những vị diện ấy, dựng dục ra sinh mệnh...

Phá hủy, tạo ra một vũ trụ. Sản sinh, tiêu vong một vị diện. Ra đời, mất đi một sinh mệnh, rất nhiều rất nhiều hình ảnh hiển hiện ra trong mặt kính.

Bỗng nhiên, hình ảnh trên mặt kính, từng luồng bạch tuyến dày đặc mắt thường có thể thấy nổi lên lại, nổi lên tất cả sinh mệnh thể trên vị diện, cùng linh hồn họ phối hợp chặt chẽ.

Tay vừa gảy, một sợi bạch tuyến rơi vòng trong đó lóe lên quang mang, một sinh mệnh xa lạ hiển hiện ra, hình ảnh sinh lão bệnh tử cùng những gì đã và sắp trải qua trong vòng đời của y với tốc độ mắt thường có thể thấy diễn biến một lượt. Tất cả mọi thứ đều không thoát khỏi sự quan sát của Vận Mệnh nữ thần.

Phảng phất như đang đan bện một tác phẩm nghệ thuật xinh xắn, ngón tay nhỏ bé của Vận Mệnh nữ thần quần vài sợi dây nhỏ cùng một chỗ rồi khê xé.

Dây đứt, sinh mệnh quần trên đó đột ngột tử vong, một đoàn bạch quang phun ra từ trong tay Vận Mệnh nữ thần, che tất cả các sợi nhỏ lại.

Đột nhiên, tất cả sợi nhỏ biến mất không thấy đâu, ở giữa mặt kính hiển hiện ra một hình ảnh mơ hồ...

Ở giữa mặt kính, hiện ra chính là Hắc Ám thần điện, trong gian thạch thất khổng lồ có trời sao sâu thẳm và lóc xoáy tối tăm đó, Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa còn có Hàn Thạc tổng cộng bốn người, đều đang tập trung tinh thần đàm luận gì đó...

Cả bốn người không hề hay biết Vận Mệnh nữ thần chẳng ngờ lại có thể có được thần thông như thế, từ Vận Mệnh thần vực xa xôi tới dòm ngó họ, lúc này vẫn đang thảo luận vấn đề liên quan tới làm thế nào xử lý Chúng Thần chi chiến, liên quan tới làm thế nào mở ra Thiên Không thành, sau khi mở Thiên Không thành hợp tác ra sao.

Mắt Vận Mệnh nữ thần lóng lánh dị quang, nhìn chằm chằm hình ảnh trong gương một lát, đột nhiên ra tay hủy diệt cảnh tượng hiện ra trong kính, khoe miệng khẽ mỉm cười, trong trẻo nhưng yếu ớt.

1005. Chương 1005: Khoảng Cách

Trung tâm Cửu Huyền Âm Tự Linh trận, trong mật thất dung nhập thiên địa Huyền Âm khí tụ tập từ Chúng Thần đại lục, bản thể Hàn Thạc ngồi không chút nhúc nhích trong chỗ ấy, trên thân thể điện quang như con rắn nhỏ vờn quanh, có vẻ cực kỳ quái dị.

Những năm gần đây, chuyện liên quan về Vùng đất hỗn loạn, Ma Ẩn cốt phần lớn đều giao cho thành viên gia tộc quản lý. Một vài việc thật sự cần ra mặt thì cũng có hai thân ngoại hóa thân giải quyết, mà bản thể hẳn lại một mực ở trong mật thất Huyền Âm khí bức người này, từ từ lợi dụng Huyền Âm khí khổng lồ rèn luyện thân thể.

Thần thức nhiều năm tĩnh lặng, hần tiêu hóa thể ngộ cảnh giới Ma Chủ, còn cả chỗ tri thức ma công khổng lồ từ Vạn Ma Đỉnh.

Thiên địa Huyền Âm khí trên Chúng Thần đại lục quả nhiên cực kỳ đậm đặc. Dưới tác dụng của Cửu Huyền Âm Tự Linh trận, Huyền Âm khí trên cả đại lục đều bị dẫn dắt, cuộn cuộn không dứt tuôn về nơi này, như dòng nước hội tụ vào gian mật thất, dốc sức thoát thai hoá cốt cho Hàn Thạc.

Hàn Thạc tĩnh lặng trong mật thất, thần thức bỗng run rẩy, một tia ba động kỳ diệu lao tới...

Bản thể nhiều năm qua đều như ngủ say không tỉnh bỗng mở trừng đôi mắt, con ngươi sâu thẳm phảng phất như vượt qua khoảng cách không gian, đột nhiên chiếu tới Vận Mệnh thần vực xa xôi.

Ngay lúc vừa rồi, Hàn Thạc từ Vận Mệnh thần vực cảm nhận được một tia dao động năng lượng yếu ớt. Nó dường như có liên hệ với mình, thần thức hẳn có một loại cảm giác bị người ta thăm dò.

Từng tia điện quang trong đôi mắt lóe ra, những tia sáng mang theo tà khí âm hàn ấy đan xen lẫn nhau ở giữa không trung ngay trước mặt hắn, Huyền Âm khí trong mật thất tụ tập lại một chỗ càng lúc càng nhiều.

Đột nhiên, Hàn Thạc mở choàng đôi mắt, cắt đứt liên hệ giữa điện quang và đôi mắt.

Từng luồng thần niệm mở ra mãnh liệt, lấy mật thất làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng...

Thung lũng, hồ nước, rừng rậm, thành thị, sinh mệnh trung tâm Ma Ấn cốc, thần thức của Hàn Thạc từ từ kéo dài vô hạn về phía bên ngoài. Mọi cảnh vật của cả Vùng đất hỗn loạn đều quét qua một lượt. Giờ phút này, hắn chính là ‘Thần’ của Vùng đất hỗn loạn theo đúng nghĩa!

Chỉ vài giây, mọi cảnh vật ở Vùng đất hỗn loạn đều hiện lên trong sự bao trùm và kéo dài chưa hề dừng lại trong thần thức của Hàn Thạc. Hướng về thời không, tuôn vào nơi giao tiếp với Vận Mệnh thần vực, càng nhiều cảnh vật và sinh mệnh chiếu vào trong thần thức của hắn, loại cảm giác kỳ diệu nắm giữ hết thảy này khiến người ta vô cùng thoải mái.

Đột nhiên, sự kéo dài thần thức của Hàn Thạc dừng lại. Thần thức hắn tới bên ngoài Vận Mệnh thần vực. Chỉ cần thần thức tiến thêm một bước nữa thì xem như đã rơi vào Vận Mệnh thần vực.

Không tùy tiện xâm nhập, thần thức hắn sắp tuôn vào Vận Mệnh thần vực kia cũng đột nhiên ngừng lại.

Cứ thế, thần thức Hàn Thạc dừng ở trước Vận Mệnh thần vực, chậm rãi thể hội dao động lực lượng kỳ diệu từ thần vực này. Cảm nhận kỹ càng một hồi, hắn bỗng phát hiện ra tia lực lượng ba động kỳ diệu ấy vượt Vùng đất hỗn loạn, vượt Tử Vong thần vực đến thẳng Hắc Âm thần vực.

Trong thoáng chốc, tất cả thần thức thu hồi mấy giây lại trở về tận cùng Ma Ấn cốc.

Vận Mệnh thần điện.

Vận Mệnh nữ thần vừa mới lau đi cảnh vật trong Vận Mệnh kính bỗng cảm thấy khá ngạc nhiên nhìn về phía Vùng đất hỗn loạn. Bà ta chỉ thấy một loại tinh quang lóng lánh nào đó, cùng cảnh tượng trong Vận Mệnh kính dường như có quỹ tích Nhật Nguyệt Tinh Vân diễn hóa sinh diệt thế gian.

Khá lâu sau quang mang trong mắt Vận Mệnh nữ thần mới tắt, khẽ hít một hơi, thấp giọng lẩm bẩm:

- Tâm cảnh giác thật đáng sợ, khác hẳn với lực lượng vũ trụ này, không ngờ có thể phát giác được dao động Vận Mệnh chỗ ta, thật không biết hắn rốt cuộc đã biết những gì...

Lắc đầu, ánh mắt Vận Mệnh nữ thần dường như cũng xuyên thấu khoảng cách không gian, rơi vào Vùng đất hỗn loạn, rồi lại lẩm bẩm:

- An Đức Lệ Na còn ở đó, hy vọng nó khỏe mạnh...

Hắc Âm thần vực, Chủ thần điện.

Thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc đang cùng Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Âm, ba đại Chủ thần đàm luận bỗng biến sắc, lập tức im miệng.

Ba người Nội Tư Đặc sững sờ, thấy Hàn Thạc đang nói chuyện say sưa bỗng ngưng lại, còn tưởng hắn đang có gì bất mãn ở những chuyện trên, đều kỳ quái nhìn hắn. Nội Tư Đặc nhú mày nói:

- Có vấn đề gì?

Không đáp lời, Hàn Thạc đột nhiên đứng dậy, đi tới song cửa nhìn tinh không sâu thẳm xa xa, hít sâu một hơi, quay lưng nói với ba người:

- Có lẽ Vận Mệnh nữ thần đã biết chuyện của chúng ta.

Lời vừa dứt, sắc mặt ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa đều khế biến.

- Là sao? - Âm Mông cũng đứng dậy, chậm rãi đi về phía chỗ Hàn Thạc.

Lúc Ấm Mông nói chuyện, viên Thần cách như thủy tinh đen từ sau gáy y bay ra, rơi vào trong Tín Ngưỡng chỉ hải, Thần cách vừa vào Tín ngưỡng chỉ hải, Tín ngưỡng chỉ lực trong Tín ngưỡng chỉ hải liền điên cuồng tuôn vào trong Thần cách, lực lượng của Tín ngưỡng chỉ hải mau chóng giảm bớt.

- Các ngươi hẳn cũng biết thân thể này chẳng phải bản thể ta, hiện giờ ở tận cùng Ma Ấn cốc trong Vùng đất hỗn loạn mới là bản thể của ta. Ngay lúc chúng ta đàm luận, bản thể của ta ở Ma Ấn cốc cảm nhận được ba động dị thường ở Vận Mệnh thần vực. Tia dao động năng lượng yếu ớt đó rất hiển nhiên đến từ Vận Mệnh thần điện! - Lưỡng lự chốc lát, Hàn Thạc quay đầu nhìn ba người đang chú ý lắng nghe hắn nói:
- Mà phương hướng, chính là...!

Ánh mắt Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa lấp lóe, không biết đang nghĩ gì, đồng thời dời ánh mắt lên trên Hắc Ấm thần cách trong Tín ngưỡng chỉ hải.

Chỉ thấy Ấm Mông nhìn chăm chú viên Hắc Ấm thần cách đó. Qua một lát sau, hắn đột nhiên gật đầu nói:

- Cảm nhận được chút ít, tuy rằng lui đi rất nhanh, nhưng chắc chắn là lực lượng của mục ta!
- Hàn Thạc không biết Ấm Mông sử dụng lực lượng thần cách để cảm nhận thế nào, có điều nhìn dáng vẻ y hẳn là đã đoán ra rồi.
- Con điểm ấy!

Cổ Lạp Đa nhếch mép cười lạnh:

- Ắ còn tưởng mình có thể khống chế mọi thứ, hừ, biết thì sao nào? Chúng ta bắt tất phải để ý ả!

Hàn Thạc ngạc nhiên, kỳ quái nhìn Cổ Lạp Đa, không rõ vì sao đường đường là Hủy Diệt Chủ thần lại có oán khí như thế, xem ra y hình như rất bất mãn với Vận Mệnh nữ thần.

Cổ Lạp Đa chẳng hề giải thích oán khí của y với nữ thần, sau khi hừ lạnh một tiếng, bèn nói với Hàn Thạc:

- Chúng ta tiếp tục, đừng quan tâm đến ả!
- Nội Tư Đặc, Ấm Mông nhíu mày, cũng đều không nói thêm gì nữa. Thấy ba người không có thiện cảm với chuyện của Vận Mệnh nữ thần, Hàn Thạc cũng không tiện hỏi nhiều, gật đầu rồi tiếp tục trao đổi với ba người.

Ba ngày sau, Hàn Thạc bước ra từ Hắc Vực Sâm Lâm, đi tới U Mạc thành.

Tới U Mạc thành, Hàn Thạc đi tìm Đường Na luôn, phát hiện nàng sớm đã chờ ở gian phòng nọ. Trông dáng vẻ Đường Na, vẻ hoan hỉ đầy mặt, vừa thấy hắn tới lập tức hô khẽ:

- Chàng tới rồi.
- Bước lên một bước nắm lấy tay Đường Na, sau khi ngồi xuống Hàn Thạc cười nói:
- Sao rồi? Phụ thân nàng đáp ứng cho nàng theo ta rồi đi rồi ư?

- Đúng thế, từ sau khi cha thiếp biết chàng được Tử Vong, Hắc Ấm, Hủy Diệt ba đại Chủ thần mời tới, thì đã không còn một chút tức giận nào cả. Ta nói muốn cùng chàng trở về Vùng đất hỗn loạn, ông cũng không giữ lại, rồi bảo ta nếu tới đó hãy khiêm tốn một chút, nhưng cũng đừng nên chịu ủy khuất gì cả. - Đường Na xinh tươi cười.

- Nói cái gì thế, nàng có thể chịu ủy khuất gì chứ.

Hàn Thạc cười, rồi kéo Đường Na ra bên ngoài, nói:

- Nếu phụ thân nàng đã không nói gì, vậy chúng ta đi thôi.
- Chàng đàm luận ổn thỏa với ba vị kia chưa? - Đường Na vừa nhớ tới Hàn Thạc không ngờ lại trao đổi với Hắc Ấm, Tử Vong, Hủy Diệt ba đại Thần cách Chủ thần, liền cảm thấy không biết nên thế nào cho phải. Trong lòng nàng loáng thoáng có phần tự ti, cũng không biết sau này mình rốt cuộc có thể giúp gì cho hắn.

Năm ấy khi ở Kỳ Áo đại lục, lúc Hàn Thạc vừa mới tới Chúng Thần đại lục, thực lực của Đường Na còn có thể làm vài chuyện trong khả năng cho hắn. Song Hàn Thạc bây giờ như ngọn núi lớn khiến người ta kính ngưỡng, ở trong mắt nàng, khoảng cách giữa nàng và Hàn Thạc dần dần kéo xa, khiến nàng không biết nên làm thế nào cho hay.

Ngoài điều này, nàng cũng lo lắng sau này tới Vùng đất hỗn loạn thì đám Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny sẽ cùng nhau nhắm vào nàng, dù sao đạo trước Hàn gia cùng Lai Phát Tư gia tộc cũng có chút oán thù.

Trước khi chưa tới Vùng đất hỗn loạn, Đường Na cả ngày mong chờ, hiện giờ thật sự sắp phải đi, ngược lại nàng trở nên khẩn trương.

- Trước khi về Vùng đất hỗn loạn chúng ta tới một nơi khác. - Sau khi ra khỏi U Mạc thành, Hàn Thạc đổi phương hướng.

- Vậy đến chỗ nào? - Đường Na ngạc nhiên, sửng sốt hỏi.

- Phong thần vực. - Hàn Thạc nói.

Phong thần vực, Phong Khiếu sơn cốc.

Trong cốc gió dữ gầm thét, sức gió nơi sơn cốc ở trung tâm hai ngọn núi lớn khủng khiếp, không ngờ ngay cả tảng đá lớn đều bị cuốn lên trời. Đưa mắt nhìn cát bay đá chạy ở Phong Khiếu sơn cốc đó cho người ta một loại rung động mãnh liệt.

Phong Khiếu sơn cốc chính là hang ổ của Liệp thần giả ở Phong thần vực, người biết nơi này không nhiều. Từ sau khi Mễ Lạc một đi không trở lại, Liệp thần giả ở Phong Khiếu sơn cốc liền phân thành mấy thế lực, không có thống lĩnh trấn áp như Mễ Lạc, bọn người này không ai phục ai, đều đang mưu đồ vị trí thống lĩnh.

- Nghe nói thống lĩnh đại nhân đã chết tại Vùng đất hỗn loạn, quãng thời gian này có một gã tên Hàn Hạo bắt đầu thống nhất thế lực Liệp thần giả. Liệp thần giả của Đại Địa, Thủy, Hỏa ba thần vực đã bị hắn thu làm bộ hạ, dường như đã tới Phong thần vực rồi. - Trung tâm sơn cốc, dưới thế gió cát bay đá chạy, vài người vẽ mặt bình tĩnh đàm luận.

- Hừ, liên minh Liệp thần giả có quy củ của liên minh Liệp thần giả, mỗi một thống lĩnh đều chỉ hỗ trợ không can thiệp. Hàn Hạo đó nghe nói trong tay khống chế thống lĩnh Liệp thần giả của Tử Vong thần vực, hắn dựa vào cái gì đi lo chuyện thần vực khác! Nếu hắn thực sự dám tới Phong thần vực của chúng ta, tranh đoạt vị trí thống lĩnh, Nạp Gia ta là người đầu tiên không tha hắn! - Một gã trung niên thân hình gầy yếu, sắc mặt vàng đét hừ lạnh nói.

- Nghe nói Hàn Hạo đó cực kỳ cường hãn, Liệp thần giả của ba đại thần vực Đại Địa, Thủy, Hỏa hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, tất cả những ai phản kháng đều bị hắn giết chết. Chúng ta, chúng ta chỉ e cũng không phải đối thủ của hắn! - Một kẻ có vẻ khá lo lắng, mày ỉm mồm chau nói.

- Tập hợp tất cả lực lượng tại Phong Khiếu sơn cốc, tạm thời chúng ta bỏ thành kiến, trước tiên tiêu diệt tên ngoại lai này rồi hãy nói. Phong thần vực cho dù phải tuyển thống lĩnh, cũng chỉ có thể tuyển trong mấy người tu luyện Phong hệ lực lượng chúng ta, sao có thể tới lượt hắn! - Nạp Gia quát.

Y vừa nói như vậy, mấy người còn lại đều bình tĩnh gật đầu, đồng ý với ý kiến của y.

1006. Chương 1006: Lực Lượng Giữa Sinh Tử

Ngay sau đó, âm thanh vù vù theo gió rít truyền đến từ ngoài sơn cốc, rất nhiều nhân ảnh từ bên ngoài lao vào cốc.

Tận cùng nơi cát bụi mịt mù, Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo lạnh lùng xuất hiện, đôi con ngươi tà dị quét qua đám người tụ tập nọ, nói:

- Các ngươi chính là đám thủ lĩnh Liệp thần giả ở Phong thần vực?

Bạch cốt vương tọa vô cùng to lớn hiện ra giữa không trung, Hàn Hạo từ trên cao nhìn xuống, biểu hiện ra lực lượng đáng sợ. Đột nhiên, gió dữ gào thét trong sơn cốc dường như gặp phải lực cản cường đại, gió núi nhiều năm qua chưa từng ngừng lại không ngờ lại dần dần biến mất.

Những thống lĩnh Liệp thần giả vừa còn đang đàm luận cùng đối phó Hàn Hạo, mặt đầy vẻ khiếp sợ nhìn hắn. Nạp Gia hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Người chính là Hàn Hạo?

Khẽ vuốt cằm, Hàn Hạo nhìn Nạp Gia, nói:

- Người nói nếu ta tới, người là kẻ đầu tiên không tha cho ta?

Nạp Gia lạnh tâm, không dám ngẩng đầu nhìn đôi con ngươi tà dị của Hàn Hạo, ấp úng một lát, kiên trì nói:

- Có điều, thống lĩnh của Phong thần vực chỉ có thể là những người tu luyện Phong hệ lực lượng như chúng ta gánh vác, quyết không cho người ngoài nhúng tay! - Từ trên người Hàn Hạo, Nạp Gia cảm giác được lực lượng ba động đáng sợ, trong lòng y không hề có chút hy vọng nào.

Nhiều mây, Hàn Hạo ngồi trên Bạch cốt vương tọa đột nhiên ra tay. Một cây cốt thứ từ trên trời giáng xuống, như quỷ mị đâm về phía Nạp Gia, hoàn toàn không cho hắn có động tác phản kháng, trực tiếp đâm xuyên qua người hắn, tất cả sinh mệnh lực đều bị cốt thứ nuốt sạch sẽ.

Trong cái vung tay, Nạp Gia huênh hoang nhất ở đây liền bị giết, trong mắt Hàn Hạo lóe dị quang, cốt thứ bỗng chui vào trung tâm vương tọa bạch cốt biến mất không thấy đâu.

Những Liệp thần giả lúc trước còn luôn mồm phải gác thành kiến cùng nhau đối phó Hàn Hạo lúc này toàn bộ đều há hốc mồm, hoảng sợ nhìn hắn, trong nhất thời không biết nên làm thế nào.

- Ta lần này tới không dự định trở thành thống lĩnh của các người!

Hàn Hạo quét mắt đám người câm như hến đó:

- Có điều, ta sẽ điều khiển thống lĩnh mới cho các người. Bắt đầu từ bây giờ, thống lĩnh Liệp thần giả của Phong thần vực trực tiếp nghe lệnh ta!

Lời vừa dứt Hàn Hạo tiện tay chỉ ra một người:

- Người chính là thống lĩnh mới!

Hơi dừng lại, hắn tiếp lời:

- Còn có vấn đề gì không?

Những người trầm mặc mở miệng nói chuyện.

Gật đầu, Hàn Hạo nhìn Liệp thần giả bị hắn chỉ định:

- Cho người thời gian một tháng. Hãy thống nhất tất cả Liệp thần giả ở Phong thần vực lại một lần nữa. Một tháng này ta sẽ ở tại đây, nếu gặp phải trở lực gì người có thể hồi báo lại cho ta. Ai dám kháng lệnh, ta giết kẻ đó!

Trầm mặc, lại là trầm mặc.

- Làm việc đi! - Phất tay, Hàn Hạo không kiên nhẫn nói.

Những kẻ được gọi là thủ lĩnh Liệp thần giả của Phong Khiếu sơn cốc này không có bất kỳ ai dám dị nghị, dưới tiếng quát mắng bức mình của Hàn Hạo đều lũ lượt rời đi, trông thấy một đám Liệp thần giả đột nhiên xuất hiện ở Phong Khiếu sơn cốc trong lòng càng thêm khiếp sợ.

- Ba La, hãy trông chừng kỹ cho ta. - Hàn Hạo ngồi trên vương tọa bạch cốt liếc nhìn Ba La ở cách đó không xa, lạnh nhạt ra lệnh.

- Ta biết, ha ha, xem ra bọn chúng nhất định sẽ ngoan ngoãn làm việc. - Ba La khom người gật đầu, im lặng thối lui.

Thời gian thẩm thoát thoi đưa, không tới thời gian nửa tháng, dưới lực uy hiếp không ai bì nổi của Hàn Hạo, tất cả thống lĩnh Liệp thần giả của Phong Khiếu sơn cốc đã thống nhất lại với nhau. Nửa tháng qua, Hàn Hạo không cần tự mình ra tay, hễ có kẻ dám không tuân lệnh đều sẽ bị đám thủ hạ Ba La xử lý sạch sẽ.

Hàn Hạo thân tại trung tâm một huyết động của Phong Khiếu sơn cốc, trong quãng thời gian này không ra khỏi động, gian khổ lĩnh ngộ lực lượng của thần cách.

Ngay trước khi Hàn Hạo định tới một mục tiêu tiếp theo, Hàn Thạc đã dẫn theo Đường Na tới Phong Khiếu sơn cốc, dễ dàng tìm được hắc đặng khổ tu.

- Phụ thân, sao người lại tới đây? - Tiểu Khô Lâu trước mặt thủ hạ thì ngông cuồng tự đại lại lộ ra vẻ vui mừng, cao hứng hỏi.

- Sao rồi? Có lĩnh ngộ ra lực lượng thần cách không? - Sau khi Hàn Thạc tới, bèn cười dò hỏi Tiểu Khô Lâu.

- Mấy năm nay con luôn thử lợi dụng lực lượng thần cách, nhưng vẫn chưa được thuần thục cho lắm. Trên phương diện vận dụng lực lượng thần cách, khẳng định còn xa mới bằng đám người Nội Tư Đặc. - Hàn Hạo nói.

- Ta lần này tới chính là muốn nói qua chuyện thần cách với người.

- Trước khi tới đây, ta từng đi tới Hắc Ám thần vực, định ngày gặp ba người Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa, Ám Mông, biết một số chuyện về thần cách...

Hàn Thạc tường thuật lại cuộc đối thoại của mình với ba Thần cách Chủ thần tại Hắc Ám thần vực, sau đó lập tức trầm giọng nói:

- Ta lo người lúc mảnh thần cách bị thiêu cháy sạch sẽ mất đi khả năng khống chế Thần cách, cho nên người tốt nhất có thể trong khoảng thời gian này hãy bắt đầu tập Tán ngưỡng chi lực.

Dựa theo lời ba người Nội Tư Đặc, duy trì Thần cách cần sự trợ giúp của Tán ngưỡng chi lực, còn cần được sự gột rửa của Tán ngưỡng chi lực, có rất nhiều ước thúc. Trước khi Tiểu Khô Lâu có mảnh thần cách, có lẽ tạm thời chưa cần sử dụng Tán ngưỡng chi lực, song mảnh thần cách một khi thiêu đốt sạch sẽ, vậy thì bắt buộc phải lợi dụng Tán ngưỡng chi lực để duy trì. Đến lúc ấy nếu không có sự tồn tại của Tán ngưỡng chi lực, thần cách của hắn sẽ tiêu diệt Thần hồn của hắn, một lần nữa chọn lại chủ nhân.

Biết được bí mật này từ miệng ba người Nội Tư Đặc, Hàn Thạc lập tức quyết định trước tiên không trở lại Vùng đất hỗn loạn, lập tức tìm Hàn Hạo nói chi tiết một phen. Tiểu Khô Lâu tuy rằng thân không tại Vùng đất hỗn loạn, nhưng cứ mỗi khoảng thời gian sẽ truyền tin tới Vùng đất hỗn loạn, cho nên Hàn Thạc đối với hướng đi của hắn vẫn biết rõ.

Nhưng vì phòng ngừa cuộc nói chuyện của họ sẽ bị kẻ có ý đồ biết được, Hàn Thạc không sử dụng phương pháp liên hệ khác với hắn, mà dùng cách tiếp xúc mặt đối mặt để tránh mọi điều phiền phức không cần thiết.

- Phụ thân, tình huống của con cùng phụ thân nói dường như không giống nhau cho lắm. - Tiểu Khô Lâu ngoan ngoãn nghe Hàn Thạc kể một lượt, nhũm mày trầm mặc rất lâu, mới kỳ quái mở miệng.

- Không giống?

Hàn Thạc sửng sốt, rất hứng thú hỏi:

- Sao lại không giống?

- Thần cách của con hình như là do mảnh thần cách Tử Vong hệ và ma công con tu luyện dung hợp mà thành, hiện giờ nó sớm đã không còn nữa rồi, con cũng không cảm giác được nó cần Tán ngưỡng chi lực gì. Chẳng những như vậy, mà Thần cách còn tiếp tục phóng ra lực lượng ở trong thân thể và Thần hồn con, dường như lúc nào cũng đều có thể khiến con trở nên mạnh mẽ. - Tiểu Khô Lâu nghĩ một hồi, mới nói ra cảm giác của mình.

- Cái gì?

Hàn Thạc kinh ngạc, nhìn thật sâu Hàn Hạo, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, rất lâu sau hắn mới cười khổ nói:

- Ta đây cũng không biết là xảy ra chuyện gì nữa, thật kỳ quái, chẳng nhẽ thần cách của người vốn dĩ không thuộc cùng một loại với đám Nội Tư Đặc, không cần Tín ngưỡng chỉ lực duy trì ư?

- Con cũng không biết, trên viên Thần cách này con không cảm giác được chút xíu lực ước thúc nào. Ngược lại, nó dường như đang giúp con, giúp con trở nên càng ngày càng mạnh!

Hàn Hạo sắc mặt vui sướng, nói:

- Hiện tại nếu gặp lại Nội Tư Đặc, cho dù con không thắng nổi y, thì y cũng đừng mơ giết chết con.

Lời này vừa ra miệng, Hàn Thạc có phần cười khổ không thôi, hắn biết Tiểu Khô Lâu tuyệt đối sẽ không nói dối hắn, nói cách khác gã hiện giờ đã có lòng tin tuyệt đối có thể chống chọi với đám Nội Tư Đặc rồi.

Khi tới Hắc Ám thần vực, hắn đối mặt với Ám Mông cũng chịu bó tay, vẫn không phải đối thủ của Ám Mông. Dựa theo cách nói của Tiểu Khô Lâu, vậy hắn chẳng phải còn cường đại hơn mình sao?

- Biểu lộ lực lượng của người một chút.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Thạc bỗng bật cười, liếc mắt với Đường Na đi cùng mình, hắn nhẹ giọng nói:

- Nàng trước tiên hãy ra ngoài một lát, nàng ở đây sẽ bị ảnh hưởng đó.

Đường Na cười gật đầu, mau chóng rời đi.

Nàng nghe xong cuộc đối thoại của hai cha con Hàn Thạc, tự nhiên biết lực lượng hai người đã vượt rất xa đám phạm phu tục tử của Chúng Thần đại lục, Chúng Thần đại lục tuy lớn, nhưng có thể tạo thành uy hiếp đối với đôi cha con này chỉ e cũng chỉ có mười hai đại Thần cách Chủ thần mà thôi.

Thần cách Chủ thần ý nghĩa cho điều gì trong lòng Đường Na biết rõ. Hai đại Thần cách Chủ thần nếu giao chiến, cho dù là một tia năng lượng sót lại cũng có khả năng giết chết mình, khiến nàng hồn phi phách tán.

Đường Na cảm nhận sâu sắc chênh lệch giữa mình và cha con Hàn Thạc.

Trong khi Đường Na rời khỏi, hai cha con bèn đóng chặt huyết động, sau đó mới do Tiểu Khô Lâu dè dặt xuất thủ. Cốt thứ vừa ra, lực lượng hung bạo, tuyệt vọng, tử vong, vô cùng vô tận oán hận mạnh mẽ phóng ra. Những lực lượng đó tụ tập lên cốt thứ, cốt thứ khẽ xoay, phẳng phất như ngay cả không gian đều bị xé toạc, lộ ra đốm sáng rực rỡ mê người.

Hàn Thạc cảm thụ lực lượng trên cốt thứ, từ từ nhắm đôi mắt lại, cứ như vậy trải qua rất rất lâu, mới khẽ gật đầu, nói với Tiểu Khô Lâu:

- Lực lượng của người hết sức đặc thù, là do lực lượng Tử Vong của thế giới này làm cơ sở, lợi dụng nhận thức sâu sắc của lực lượng Tử Vong đối với linh hồn, cùng thể ngộ trên linh hồn của Ma công mà ngưng tụ, tụ tập tất cả những lực lượng tiêu cực trong sát na trước khi sinh mệnh biến mất, mà bạo phát ra lực lượng.

Tiểu Khô Lâu luôn cảm thấy thật sự thiếu hụt nhận thức đối với lực lượng của mình, ngoan ngoãn nghe Hàn Thạc giải thích, nói:

- Ý người nói đây là lực lượng linh hồn của sinh mệnh trước khi chết bạo phát ra, là lực lượng đặc thù hình thành giữa sinh và tử?

Gật đầu, Hàn Thạc mở đôi mắt, nhíu mày nói:

- Đây thực ra cũng coi như là nguyên tố lực lượng, mỗi một sinh mệnh trước khi hoàn toàn tiêu biến vẫn sẽ dư lại một phần lực lượng trong thiên địa, con người thông thường bị sinh lão bệnh tử dẫn tới tử vong, thuộc về loại đã sớm biết vận mệnh của mình, chết sẽ vô cùng yên ả, cái chết yên ả sẽ không sinh ra quá nhiều năng lượng đặc thù. Mà những lực lượng của người có phần cực đoan, chính là lực lượng thiên địa do những kẻ chết không giống bình thường sinh ra. Thông thường kẻ có cái chết khác thường trong lòng đều sẽ tràn ngập sợ hãi, oán hận, tuyệt vọng, hung bạo, giết chóc, điên cuồng,... những lực lượng này thật sự có thể xưng là lực lượng chí tà chí ác trong thiên địa. Người có thể lợi dụng những lực lượng này hình thành một viên Thần cách mới, thật là vô cùng may mắn.

Lượng lực chốc lát, hắc cười khỏ nói tiếp:

- Cũng chỉ có người mới có thể lợi dụng những lực lượng này hình thành Thần cách, bởi hình thái sinh mệnh của người đặc thù, đổi sang một vị Thần bình thường, dung hợp nhiều lực lượng tiêu cực như vậy, chỉ e Thần hồn y đầu tiên đã không chịu nổi, còn chưa đợi thần cách hình thành thì đã hồn phi phách tán rồi.

- Phụ thân, con phải làm sao đây? - Tiểu Khô Lâu nghe Hàn Thạc giảng giải một hồi, ngây ngẩn cả người, ngạc nhiên hỏi.

- Không biết, ta luôn cảm thấy thần cách người hình thành quá thuận lợi... - Hàn Thạc ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nghi hoặc trùng trùng. Dựa theo lời đám Nội Tư Đặc, Sáng Thế Mẫu Thần tổng cộng chỉ ban xuống mười hai viên Thần cách, mà thần cách của Tiểu Khô Lâu lại là tự mình thành hình. Nhưng đám Nội Tư Đặc sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp ai có thể hình thành thần cách mới.

“Chẳng nhẽ việc đó có liên quan với Ma công mình luyện?” Hàn Thạc trầm đoán.

1007. Chương 1007: Hắc Tìm Ta!

Thân ngoại hóa thân này của Hàn Thạc dẫn theo Đường Na cũng không lập tức vội vã trở về Vùng đất hỗn loạn. Trên đường trở về cứ thong thả bồi tiếp Đường Na du sơn ngoạn thủy, còn thời gian thì cứ để mặc cho nàng sắp đặt.

Hiện giờ thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc ngoài việc chưa triệt để dung hợp, còn thì chẳng còn chỗ nào khiến hắc phải lo lắng. Tìm không được phương pháp khiến mười ba hệ lực lượng dung hợp với nhau thì Hàn Thạc dừng hồng tiến thêm một bước, cho nên chỉ đành mặc kệ mà thôi. Lại thêm bản thể của hắc có tiến bộ mãnh liệt tại Ma Ẩn cốc cho nên tâm thần này có thể tận tình bồi tiếp Đường Na đi phiêu lãng.

Mặc dù thân thể có chỗ đặc biệt nên Hàn Thạc không cách nào quá thân mật với Đường Na, nhưng nàng có hắc bồi tiếp bên cạnh vẫn thấy hạnh phúc vô cùng. Có thể nắm tay Hàn Thạc thả bộ nhàn nhã ngắm cảnh đẹp, chuyện này đã đủ để Đường Na cảm thấy thỏa mãn.

Đến Chúng Thần đại lục bao nhiêu năm nay, khu vực hoạt động của Hàn Thạc cũng chỉ vãn vẹn giới hạn ở ba đại thần vực Hắc Ám, Tử Vong và Thời Không, còn thì chỉ có Vùng đất hỗn loạn.

Mười hai thần vực của Chúng Thần đại lục, đa số là các nơi hắc đều chưa từng đi qua. Tuy nói là thông qua tin tức hắc cũng đủ hiểu kết cục cùng tình huống tổng thể của Chúng Thần đại lục, nhưng cụ thể thế nào thì lại không biết.

Hiện giờ thời gian dư dả, Chúng Thần chi chiến đã chính thức mở màn, cũng chẳng có gì kịch liệt, chỉ giới hạn trong các đại thần vực Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, Sinh Mệnh, Quang Minh, Thủy. Còn một nửa số thần vực thì vẫn chưa tham chiến, hơn nữa cho dù là sáu đại thần vực có tham chiến thì cuộc chiến cũng không phải là tối mày tối mặt.

Chúng Thần chi chiến còn chưa kết thúc, Thiên Không thành vẫn chưa tới lúc khai mở, huống chi cho dù Chúng Thần chi chiến kết thúc thì lực lượng bản thể của Hàn Thạc cũng chưa đột phá cảnh giới Ma chủ, muốn đi khai mở Thiên Không thành cũng không có khả năng, cho nên cũng còn cần phải đợi một khoảng thời gian.

Có được lúc nhàn hạ rảnh rỗi này, nên hắc muốn đi thăm mười hai đại thần vực một phen, cho xong việc bồi tiếp Đường Na thoải mái đi chơi càng nhiều nơi càng tốt cho thỏa chí tang bồng.

Ngoài ra, bản thể Hàn Thạc ở nơi xa tại Ma Ẩn cốc của Vùng đất hỗn loạn cũng đang ở dưới lòng đất tiếp tục tu luyện lực lượng do Cửu địa Huyền âm tụ linh trận trợ giúp, hồng thoát thai hoá cốt thêm một lần.

Ma Ẩn cốc. Trong một toà đình viện tĩnh mịch.

La Ti với mái tóc bạch kim đang lẳng lặng ngồi trên một ghế đá, nhìn cây cảnh, tiểu kiều nước chảy xinh xắn trong đình viện, mọi thứ đều đầy sinh cơ, còn nàng thì vẻ mặt lại rất ư hiu quạnh.

La Ti dẫn theo cự nhân đến vùng sa mạc hoang vu bình lặng ngoài ngàn dặm. Đột nhiên có một người bước vào toà đình viện yên tĩnh này, phá đi nét bình lặng của nàng.

La Ti đang chăm chú nhìn cây cầu nhỏ có nước chảy bên dưới chỉ liếc mắt nhìn tới La Mông đang tùy tiện bước tới. Nhìn thấy thân hình đặc biệt do hấp thụ kim chúc tạo thành, nàng chỉ nhú mày hỏi:

- La Mông, ngươi tới đây làm gì? Thân thể của ngươi dường như lại có biến hóa.

La Mông cười ha hả nói:

- Trước đây không lâu ta có đi tìm Hàn Kim, vừa may An Đức Lệ Na cũng ở đó. Ta vốn định hỏi hai người một số điểm dị thường về thân thể của ta. Ai ngờ cả hai liên thủ đánh ta một trận. Bà mẹ nó, nhưng sau khi bị đánh một trận mà thân thể của ta vẫn thấy vô cùng thoải mái. Độ kiên cố lại còn đạt tới một cảnh giới mới nữa, thật muốn ngày nào cũng được bọn họ đập ta một trận!

La Ti ngạc nhiên sững sờ một lúc rồi mới nghĩ tới cho dù là Hàn Kim hay An Đức Lệ Na thì lực lượng trên người cũng đều đặc biệt vô cùng. Thân thể của La Mông chỉ cần thêm một số đặc tính kim chúc trong cơ thể Hàn Kim cùng An Đức Lệ Na thì đối với hắn khẳng định là có nhiều chỗ lợi.

- La Mông, cảnh giới hiện giờ của ngươi hơi quái dị, ngươi có biết thực lực của ngươi rốt cuộc là tới giai đoạn nào chưa? - La Ti suy nghĩ một hồi rồi mới mở lời hỏi.

- Ta không biết là kinh nghiệm của ta hiện giờ đã tới mức nào. Nhưng trước đó ta có gặp Tát Lạp Tư. Ta có thử đánh lên hắn, sau khi bị phát hiện, Tát Lạp Tư không biết là ta, cũng không khách khí, hung hăng ra tay với ta. Ta cũng cứng cỏi chịu một đòn lôi điện oanh kích của hắn, sau đó phát hiện ra căn bản không có bị thương gì, khôi phục vài ngày là khoẻ lại hết. - La Mông đắc ý nói.

La Ti nhẹ nhàng hất mái tóc rồi kinh ngạc nói:

- Tát Lạp Tư có cảnh giới của Chủ thần, đánh toàn lực một đòn không ngờ cũng không làm trọng thương La Mông nhà ngươi. Thực lực hiện giờ của ngươi cũng thật là mạnh mẽ ha.

La Mông cười ha hả nói:

- Sau này ta cùng Tát Lạp Tư chiến đấu, lực lượng lôi điện của hắn chẳng có tác dụng gì với thân thể của ta, chỉ làm thần hồn của ta bị tê mà thôi. Tài nghệ ta không bằng hắn, nhưng cho dù như vậy, Tát Lạp Tư cũng sẽ đau đầu vô cùng. Thật không biết vì sao Bồ Lai Ân lại lợi hại như vậy. Chỉ hơi cải biến thân thể của ta một chút là ta đã phát sinh biến hóa dữ dội như vậy.

Chần chờ một chút rồi La Mông mới cảm kích nói với La Ti:

- Cũng may là năm đó ngươi dẫn Bồ Lai Ân đại nhân tới tìm ta, bằng không ta sợ rằng vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng ở cái đầm lầy đó, thêm cả ngàn năm cũng chẳng đạt tới cảnh giới ngày nay!

Vừa nghe hắn đề cập tới Hàn Thạc, sắc mặt La Ti liền lộ vẻ mất mát, hờ hững nói:

- Từ sau khi hắn đi vào lòng đất, ta cũng lâu lắm rồi không gặp hắn. Mặc dù ta ngày nay cũng đã đạt tới Thượng vị thần hậu kỳ, nhưng so với lúc còn kịch liệt với hắn thì đã cách biệt một trời một vực rồi.

La Ti nói tới đây liền ngưng, chỉ lộ vẻ bất đắc dĩ cùng chua xót. Nghĩ tới năm đó lần đầu Hàn Thạc tới Ác Ma Phong, bị nàng truy sát chỉ có thể bỏ trốn khắp nơi. Chỉ cách vài chục năm, lần đầu hắn trở về Ác Ma phong đã có thể thắng được nàng. Như hiện giờ, Hàn Thạc đã như là một Thần cách Chủ thần, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Khi còn ở Hắc Ám thần vực, năm đó bên cạnh Hàn Thạc chỉ có La Ti là Thượng vị thần. Hai người thường đi chung với nhau. Hồi tưởng đến chuyện năm đó nàng cùng Hàn Thạc đại náo U Mạc thành, gặp phải những tào ngộ vô cùng thống khổ ở nơi Hoắc Phu Tư, lại còn khi ở chung với nhau trong lần hành trình từ Hắc Ám thần vực tới Vùng đất hỗn loạn. Những chuyện này khiến lòng La Ti đầy hoài niệm không thôi.

Hiện nay địch nhân của La Ti đã sớm bị Hàn Thạc giết sạch, nơi hỗn độn nhất của Chúng Thần đại lục là Vùng đất hỗn loạn cũng đã bị hắn nắm giữ. Năm đó những lời nói hào hùng của Hàn Thạc với La Ti đều đã thành hiện thực, nhưng nàng phát hiện khoảng cách giữa mình và hắn lại càng lúc càng xa. Điều này

khiến La Ti cảm thấy vô cùng mất mát, thỉnh thoảng lại bắt đầu hối hận khi đó vì sao lại mang theo Hàn Thạc đến Vùng đất hỗn loạn.

La Ti nghĩ nếu quả Hàn Thạc không cường đại như vậy, có lẽ sự cách biệt giữa bọn họ cũng không đến nông nỗi này.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cúi đầu nhìn xuống vùng đất dưới chân. Không biết giờ phút này Hàn Thạc trong mật thất đang làm gì đây.

- La Ti, nàng tới đây một chuyến đi. - Đột nhiên một ý niệm vang lên từ nơi sâu thẳm trong thần hồn. La Ti cả kinh rồi chợt ý thức ra đây là thanh âm của Hàn Thạc, rồi chỉ sững sờ đứng đó không biết phải thế nào.

- Làm sao vậy? - La Mông thấy nàng ngẩn ngơ đứng đó, nhin không được liền lên tiếng hỏi.

- Hẩn tìm ta! Hẩn tìm ta! - La Ti có vẻ không kiềm chế được nỗi vui mừng hưng phấn trong lòng. Sau khi nói ra hai câu này liền đi thẳng tới thông đạo ngầm dưới lòng đất, để mặc La Mông đang đứng đó với vẻ mặt đầy nét quái dị.

1008. Chương 1008: Triệu Hoán

- Trực tiếp sử dụng thần hồn để truyền đạt ý tứ, trong cốc sợ rằng cũng chỉ có hẩn thôi...

La Mông ở trong Ma Ấn cốc không phải là một hai ngày, đối với sự cường đại của Hàn Thạc đã biết đại khái. Từ mười mấy năm trước sau khi Hàn Thạc một cú kích sát Cổ Nhĩ, mọi người trong cốc đều thật sự nhận thức được lực lượng của hẩn.

Còn mấy người Ngũ hành giáp thi, Huyết Linh, các nhân vật hạch tâm của Hàn gia, Hàn Thạc mấy năm nay lui tới đều liên hệ thẳng với bọn họ bằng thần hồn. Chuyện về phương diện này La Mông cũng đã được nghe một ít. Vừa thấy La Ti bỗng nhiên lấm bầm vui mừng hưng phấn đi vào lòng đất đã đoán ra nhất định Hàn Thạc sử dụng thần hồn để truyền tin cho nàng ta.

Nét vui mừng trên mặt La Ti cho thấy trong lòng nàng tự nhiên đã nghĩ rất nhiều chuyện.

- Người cũng cùng đi luôn, tới trung tâm cung điện dưới lòng đất. - Trong lúc La Mông vẫn còn đang suy nghĩ loạn xạ thì đột nhiên một luồng ý thức loé lên trong thần hồn của hẩn. Hẩn giật nảy mình, quay đầu nhìn xung quanh, khi phát hiện ra khắp nơi không có ai hẩn mới đột nhiên hiểu rõ.

- Có chuyện gì không? - La Mông vẫn còn chưa quen dùng phương thức này giao lưu, hẩn sững sờ một hồi rồi mới tìm được phương pháp giao lưu qua thần hồn.

- Bàn chuyện Chúng Thần chi chiến. - Hàn Thạc trả lời.

La Mông chẳng hỏi thêm, liền theo sau La Ti đi về phía thông đạo ngầm, trong lòng ngấm ngấm kinh hoảng, không biết vì sao Hàn Thạc có thể trực tiếp tiến vào thần hồn của hẩn để truyền tin.

Đột nhiên La Mông cảm thấy lạnh cả người, nghĩ đến khả năng đó... nếu hẩn có thể trực tiếp truyền ý niệm đến thần hồn của mình, vậy cứ nói việc có thể lợi dụng lực lượng kiểu này để công kích thần hồn mình, vậy thì mình chẳng phải là chẳng biết gì mà vẫn trúng chiêu sao?

La Mông nghĩ đến chuyện đó trong lòng cảm thấy rất khủng bố.

Hẩn đột nhiên hiểu ra, cho dù là không cần chính diện giao tiếp, Hàn Thạc vẫn có thể trong nháy mắt hủy đi thần hồn của hẩn bằng cách lợi dụng thần hồn để công kích.

Công kích kiểu này khiến người nghe được phải kinh hồn. Ý tứ trong đó chính là Hàn Thạc muốn giết ai đó thì trong phạm vi cảm ứng của hẩn, không ai có thể tránh né được.

Trừ phi người đó có thể ngăn chặn lực lượng linh hồn vô hình vô sắc của Hàn Thạc xâm nhập.

La Mông tự biết mình không có thực lực kiểu này và cũng nhận thấy trong cốc không mấy ai có thể làm được.

Sự thật thì đúng như vậy. Nhiều năm qua thần thức của Hàn Thạc đã có tiến bộ vượt bậc. Khi đạt tới cảnh giới Ma Chủ, thần thức của hắn lại có thêm lực lượng kỳ diệu. Hiện giờ chỉ cần Hàn Thạc sử dụng thần thức là có thể phủ khắp cả Vùng đất hỗn loạn. Hắn có thể lợi dụng lực lượng thần thức để thi triển nhất kích trí mạng đối với những sinh mệnh hắn cảm ứng được.

Chỉ cần thần thức của hắn cảm ứng được là sẽ không ai né được công kích của hắn.

Điều này cũng nói lên rằng tại Vùng đất hỗn loạn, Hàn Thạc muốn ai chết, căn bản không cần phải rời khỏi cốc mà chỉ cần có ý niệm trong đầu là người đó sẽ lập tức hình thần câu diệt!

La Ti hoan hỉ trong lòng đi tới khu trung ương của cung điện ngầm. Khi nàng thấy đám người Hàn gia Huyết Linh, Ngũ hành giáp thi, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ ở đó thì sắc mặt chợt có chút u ám. Nàng vốn cho rằng Hàn Thạc chỉ kêu một mình nàng tới, xem ra thì sự thực không phải như vậy.

Trong chốc lát, các nhân vật trọng yếu trong cốc kéo tới càng lúc càng đông. Các nhân vật hạch tâm Hàn gia như lão yêu Tư Thập Tác Mỗ, A Nhĩ Mai Lý Khắc ai nấy hiện giờ ánh mắt đều sắc bén như điện, xem ra nhiều năm qua tiến bộ vô cùng nhanh chóng.

Những năm này đám người Hàn gia đều ở trong cốc khổ tu. Nguyên tố trong cốc dày đặc so với các nơi khác gấp mấy chục lần, lại thêm Hàn Thạc ban phát Áo Nghĩa chi cầu, lại có cả thần lực được tề, cho dù là nhân vật bình thường nhất cũng sẽ có đột phá mãnh liệt, huống chi đám người này đều là thứ nhân vật thiên tài phi phạm tại Kỳ Áo đại lục.

Dần dà rồi các nhân vật hạch tâm Hàn gia cũng tụ tập hỏi han lẫn nhau, bàn luận nhiệt tình vấn đề hướng đi gần đây trong cốc, và vì sao Hàn Thạc lúc này cũng ở trong cốc lại truyền tin kêu bọn họ tụ tập lại.

Mọi người đều biết Hàn Thạc có chuyện đại sự cần tuyên bố. Mục tiêu bàn luận cũng là về phương diện này, nhưng vì bọn họ gần đây đều tự mình tu luyện nên cũng không biết tình huống cụ thể, cho nên ta hỏi người, người hỏi ta, ai nấy đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Trong lúc mọi người đang bàn tán nghị luận xôn xao thì khu vực giữa gian đại sảnh khổng lồ này chợt vạn vạo rồi một luồng u quang loé lên, Hàn Thạc đột ngột xuất hiện.

Hắn vừa cười vừa đưa mắt nhìn mọi người đang to nhỏ bàn luận, đoạn chợt ho nhẹ một tiếng.

Sau tiếng ho nhẹ này, toàn bộ mọi người đều yên tĩnh lại, ai nấy đều kinh ngạc ngẩn ngơ nhìn về phía Hàn Thạc, có rất nhiều điều muốn hỏi, muốn nói. Đặc biệt là đám người Ngũ hành giáp thi cùng Huyết Linh, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ vẫn còn chưa bớt nét tức giận. Cát Nhĩ Bá Đặc còn muốn nói là lâu rồi không gặp hắn.

Hàn Thạc vẫy tay ra hiệu cho mọi người yên lặng. Sau khi ai nấy đều yên tĩnh ngồi xuống, hắn mới cười nói:

- Ngồi xuống bàn chuyện nhé!

Đợi khi mọi người đều đã có chỗ ngồi trên các ghế đá lớn nhỏ trong gian đại sảnh, Hàn Thạc mới cất tiếng tiếp:

- Ta muốn mọi người tới đây là để thông báo cho mọi người một số việc. Ừm, năm đó ta có nói chúng ta sẽ không tham gia Chúng Thần chi chiến. Nhưng hiện giờ sợ rằng chuyện này sẽ không do chúng ta tự chủ. Nếu đã không tránh được, vậy thì chúng ta chỉ có thể chuẩn bị cho tốt đã.

Vừa nghe Hàn Thạc nhắc tới Chúng Thần chi chiến, không khí lập tức trở nên trầm trọng, không ai mở miệng nói xàm nữa.

Hiện giờ mặc dù chỉ có sáu đại thần vực tham chiến, cuộc chiến cũng chỉ trong quy mô nhỏ, nhưng mỗi lần Chúng Thần chi chiến trong quá khứ đều sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Mỗi lần đều chết rất nhiều người. Lần này sợ rằng cũng không ngoại lệ. Năm đó Hàn Thạc không tham gia Chúng Thần chi chiến, mọi

người đều cảm thấy yên tâm về cuộc chiến này. Hiện giờ lại nghe hắn nói phải tham gia, lập tức biểu tình mọi người đều trở nên nghiêm trọng.

- Chúng Thần chi chiến lần này có thể là sẽ thê thảm hơn so với quá khứ!

Hàn Thạc nhíu mày lời nói như kim chích:

- Ngoại trừ sáu đại thần vực Tử vong, Hắc Ám, Hủy diệt, Sinh mệnh, Quang minh, Thủy đã tham chiến thì sợ rằng tất cả số còn lại cũng không tránh được mà phải tham dự. Tóm lại là sẽ có người triệt để biến mất trong cuộc chiến này.

- Hai đại thần vực Vận Mệnh, Thời Không cũng tránh không được à? - Qua Long ngạc nhiên, kinh ngạc mở miệng hỏi. Thân là thần sinh trưởng tại Chúng Thần đại lục, hắn rõ ràng là đã nghe được rất nhiều tình huống về Chúng Thần chi chiến. Tình huống về các cuộc chiến Chúng Thần trong quá khứ ít nhiều hắn cũng biết chút chút. Hai đại thần vực Thời Không, Vận Mệnh đều thuộc phe trung lập. Thời Không thần vực thì cũng có một lần lên tham gia hành động, nhưng Vận Mệnh thần vực thì trước giờ chưa hề tham gia, ngược lại chỉ xuất hiện đóng vai trò trọng tài.

Hàn Thạc gật gật đầu nói:

- Không sai, không ai chạy thoát được! Sự thê thảm của cuộc chiến này khẳng định là sẽ hơn nhiều so với bất kỳ lần nào khác!

1009. Chương 1009: Ở Lại Nhé!

- Nếu tránh không được thì tích cực chuẩn bị thôi!

Hàn Thạc cười cười, vẻ mặt vẫn nhẹ nhàng nói:

- Ta đã có thương nghị với Chủ thần của ba đại thần vực Hủy diệt, Hắc ám, Tử vong. Chúng thần chi chiến lần này thì Vùng đất hỗn loạn chúng ta sẽ kết thành đồng minh với bọn họ!

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Hàn gia vẫn còn chưa rõ chân tướng đều giật mình, không biết từ khi nào Hàn Thạc đã đạt được quan hệ với ba đại thần vực Hủy diệt, Hắc ám và Tử vong.

- Bọn họ đồng ý à? - Lão yêu Tư Thập Tác Mỗ chấn động lên tiếng.

Hàn Thạc gật đầu giải thích:

- Ta tự mình đi Hắc ám thần vực, cùng với ba Thần cách Chủ thần Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa, Âm Mông thương lượng. Một khi Chúng thần chi chiến phát hỏa toàn diện thì Vùng đất hỗn loạn chúng ta sẽ cùng bọn họ tạo thành liên quân, cùng nhau đối phó thế lực của phe Quang minh thần!

Mọi người đều không biết hắn rời Vùng đất hỗn loạn đi tạo hiệp nghị với ba người Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa, Âm Mông khi nào, về mặt ai nấy lại càng thêm kinh ngạc.

Chỉ có quá nửa số người ngồi đó là biết tên thật của ba đại Thần cách Chủ thần, nhưng bọn họ đều tin tưởng vào lực lượng của Hàn Thạc, nghe hắn thề thốt nói đã đạt được hiệp nghị với ba đại Chủ thần, ai cũng ngầm ngầm thấy hưng phấn.

Đối với bọn họ mà nói, Thần cách Chủ thần quả là đẳng cấp vô địch, cho dù là người cao cao tại thượng ngồi chót vót trên đỉnh núi, nhưng tại vũ trụ này không có thần linh nào dám đối địch với Thần cách Chủ thần. Trước mặt của mười hai nhân vật khủng bố này, bọn họ chỉ là tôi tớ, chỉ có thể nghe lệnh mà làm thôi.

Ngoại trừ thành trì của mười hai đại thần vực và một số ít cường giả ra, chẳng có bao người đã từng thấy qua Thần cách Chủ thần, và cũng không biết uy thế bọn họ. Nghe Hàn Thạc không ngờ lại có thể bàn luận chuyện Chúng Thần đại lục với ba đại Thần cách Chủ thần, đám người Ma Ẩn cốc đều耿耿 kinh ngạc.

Ý gì đây?

Bọn Qua Long, La Mông ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn. Bọn họ vốn chẳng phải là kẻ lương thiện gì, cũng chẳng sợ cái gọi là Chúng Thần đại lục. Sinh hoạt tại Vùng đất hỗn loạn lâu vậy, cuộc sống thái bình êm đềm lại gây ra áp lực với bọn họ.

- Trước tiên, chúng ta cần phải tập trung lại mọi lực lượng ở Vùng đất hỗn loạn.

Hàn Thạc nhìn mấy người chuyên bày mưu nghĩ kế A Nhĩ Mai Lý Khắc, Tư Thập Tác Mỗ nói:

- Ta đã liên hệ với Tát Lạp Tư, Ngoã Tây Tư để tập trung lực lượng trong tay bọn họ. Các người tới đó để liên lạc với bọn họ, xác định kỹ càng bước đi...

Hàn Thạc nhờ có lực lượng thần thức cường đại, nên có thể liên hệ với hai người có lực lượng thần hồn cường đại là Ngoã Tây Tư, Tát Lạp Tư, cùng bọn họ giao lưu thần hồn rồi cũng dễ dàng dùng thần hồn để xác định phương án tổng thể.

Sau khi mang tình huống thuật lại, Hàn Thạc mới cười nói:

- Cuộc chiến này có thể khiến Vùng đất hỗn loạn bộc lộ tiềm năng. Mấy món đồ tốt Thiên Cơ được tề cùng với cửa hàng Kim thạch đều lấy ra hết cho người chúng ta dùng.

Vùng đất hỗn loạn hiện giờ đều do Hàn Thạc làm chủ, ý kiến của hắn chính là mệnh lệnh. Tát Lạp Tư, Ngoã Tây Tư cũng sẽ theo ý hắn mà hành động. Nhưng Hàn Thạc đối với hai người này không tệ, trận chiến này sẽ không đưa hai người bọn họ làm vật hy sinh. Trước đó đã luyện chế đầy đủ Thiên Cơ được tề, thần giáp thần khí, để khi bọn họ tham chiến thì trang bị đều được nâng cao.

Dưới sự phân phó của Hàn Thạc, người trong cốc chia nhau đi làm việc. Toàn bộ Ngũ hành giáp thi được phái đi Hỗn loạn ma đô để chuẩn bị tạo hàng phòng ngự nghiêm mật tại nơi này. Có An Đức Lệ Na, Hàn Kim ở đó, tin rằng chỉ trong thời gian ngắn, Hỗn loạn ma đô sẽ được tăng phòng ngự thêm một nấc cao.

Còn về chính sách ứng phó đối với Chúng Thần đại lục, mọi người sau khi bàn tán đầy đủ, đề xuất ra rất nhiều việc.

Qua một thời gian, kế hoạch hành động sơ bộ đã được xác định, dưới sự phân phó của Hàn Thạc, mọi người lần lượt rời khỏi, chỉ còn lại Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư, lại còn có cả mấy nàng Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny, Khiết Bích ở lại. Ba người Huyết Linh hỏi Hàn Thạc một số điều không hiểu về ma công, mấy cô gái đám Phỉ Bích thì thuần túy là vì nhung nhớ hắn mà muốn nói những chuyện thân mật.

La Ti nhìn thấy bọn họ vây lấy Hàn Thạc vào giữa không buồng, nàng vốn định nói vài lời với Hàn Thạc, giờ thì lại cảm thấy lạc lõng, nghĩ lại thì thấy khoảng cách với hắn càng lúc càng xa, trong lòng La Ti cảm thấy có chút chua xót đau khổ. Nàng do dự một hồi rồi đột nhiên bước tới trước một bước, về mặt lãnh đạm nói với Hàn Thạc:

- Bố Lai Ân, ta muốn rời khỏi Vùng đất hỗn loạn một khoảng thời gian.

Hàn Thạc đang nhíu mày giải thích ma công cho Bác Lan Tư, nghe La Ti nói vậy thì hơi ngạc nhiên không hiểu, quay sang hỏi:

- Làm sao vậy? Ở đây không được vui sao?

Mấy cô nàng Phỉ Bích đang vây quanh Hàn Thạc hỏi chuyện huyền thoại, nhìn thấy La Ti cáo từ Hàn Thạc, về mặt ai nấy đều ngạc nhiên. Họ nhìn La Ti một hồi, rồi lại nhìn thấy vẻ không hiểu trên mặt Hàn Thạc, mấy cô nàng đưa mắt nhìn nhau ai nấy đều lộ vẻ quái dị.

- Cao thủ trong cốc như mây, lại thêm có người tọa trấn, chẳng ai dám có ý gì với Ma Ân cốc. Tác dụng của ta ở trong cốc cũng chẳng có gì lớn, gần đây tu luyện dường như có chương ngại, chuẩn bị đi tới mười hai đại thần vực thôi, nói không chừng có thể tìm hiểu thêm về Hắc ám lực lượng. - Thần tình La Ti tự nhiên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt soi mói của đám Phỉ Bích thì chợt trở nên lấp lóe.

- Lực lượng nguyên tố trong cốc so với nơi khác gấp nhiều lần, hơn nữa cao thủ trong cốc cũng nhiều lắm. Giao lưu thêm đi, ta nghĩ nàng ở trong cốc sẽ dễ dàng tiến bộ hơn đó.

Hàn Thạc nhíu mày rồi tiếp tục nói:

- Huống chi gần đây tình hình ở Chúng thần đại lục không được thái bình lắm. Cho dù là dựa vào thực lực của nàng thì cũng không có gì nguy hiểm, nhưng sao lại phải vội vàng rời bỏ nơi này vậy?

Ngải Mễ Lệ ở bên cạnh chỉ mỉm cười, đột nhiên tới bên cạnh La Ti rồi đột nhiên nắm lấy bàn tay trái của nàng chân thành nói:

- Nè, vì sao lại phải bỏ đi lúc này chứ, bọn ta ai nấy đều cảm kích người. Khi ở Hắc ám thần vực trước đây, nếu không phải người giúp đỡ bọn ta thì đã khó đặt chân ở đó rồi. Gần đây mọi người đều bận rộn tu luyện, có thể không có nhiều thời gian để giao lưu, đừng trách bọn ta nha. Sau này chúng ta sẽ thân cận nhiều hơn chút...

La Ti có vẻ không quen khi bị Ngải Mễ Lệ nắm tay thân mật như vậy, trong nhất thời không biết vì sao Ngải Mễ Lệ lại nhiệt tình như vậy, chỉ sững sờ ở đó không biết phải làm gì.

Mấy nàng Phỉ Bích, Phạm Ny nhìn thấy tư thái của Ngải Mễ Lệ ai cũng lấy làm kinh ngạc. Nhưng chỉ một lúc sau bọn họ đột nhiên có phản ứng, ai nấy đều cười tít mắt kéo tới bên cạnh La Ti, cùng mở lời với Ngải Mễ Lệ lời kéo La Ti ở lại.

Không biết có phải vì bị mấy nàng này thuyết phục hay không, La Ti trong lúc bối rối ngượng ngập đành đáp ứng không hề cật lợi chuyện bỏ đi nữa.

Hàn Thạc nghe được mấy lời đối thoại này trong đầu suy nghĩ gì đó còn ngoài mặt chỉ cười cười.

1010. Chương 1010: Là Một Cô Gái Tốt

Mấy năm nay có Phỉ Bích chủ trì đại cuộc về mặt Thiên Cơ được tề, khiến cho sức ảnh hưởng của Thiên Cơ được tề tại đại lục càng lúc càng lớn. Còn Ngải Mễ Lệ thì lo lắng quản lý chuyện nội bộ của Hàn gia. Một khi phát hiện manh mối không thuận lợi là lập tức chặt bỏ ngay không hề lơ là khi giải quyết.

Hàn Thạc có thể bình thần tĩnh tu trong cốc, trong đó công lao của Ngải Mễ Lệ quả thật không nhỏ.

Lần này Ngải Mễ Lệ dường như nhìn ra được vẻ kỳ lạ của La Ti, không đợi đến khi Hàn Thạc phải lo nghĩ là đã dẹp yên chuyện này, tránh ảnh hưởng đến sự tu luyện của hắn.

Dưới lời khuyên bảo cùng hòa khí tươi cười từ nhóm Phỉ Bích, La Ti có phần ngượng ngùng, trong lúc còn chưa rõ ràng đã đáp ứng lời khuyên giải của Ngải Mễ Lệ, bỏ đi ý niệm rời cốc.

Sao nàng lại muốn đi chứ?

Trong cốc không những có Hắc Ám nguyên tố đậm đặc, lại có tài nguyên dồi dào của Hàn gia, có thể khiến nàng tĩnh tâm ở đây tu luyện. Ngoài ra trong cốc còn có người mà nàng dứt bỏ không được, nếu không phải vì trong lòng chán nản thì nàng khẳng định là sẽ không bỏ đi.

Từ trước tới giờ, Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích đối với các nữ nhân trong cốc đều giữ khoảng cách, không quá xa lánh cũng không thật sự kết giao. Theo La Ti thấy, Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ, Phạm Ny là mấy nàng đã theo Hàn Thạc từ Kỳ Áo đại lục, chính là những nhân vật hắn quan tâm nhất.

Nhóm này rõ ràng là bài ngoại. Nàng ở trong cốc lâu vậy vẫn chưa hề thấy bọn Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích chủ động giao lưu với nàng, điều này càng giải thích rõ thêm với La Ti vì bất luận thế nào, bọn họ đều sẽ không thật sự đối mặt với nàng.

Trước đây khi còn ở Hắc Ám thần vực, vì thực lực của nàng cao hơn quá xa so với mấy người Ngải Mễ Lệ, cho nên không để chuyện này trong lòng, chỉ cảm thấy là mình hữu dụng cho Hàn Thạc hơn so với bọn họ. Nhưng từ sau khi bọn họ tới Vùng đất hỗn loạn, dưới sự hỗ trợ tài nguyên khổng lồ của Hàn gia, cộng thêm Áo Nghĩa chi cầu của Hàn Thạc, và cả thần lực được tề, những kẻ thực lực kém cỏi như Phỉ Bích, Ngải Mễ Lệ đều nhanh chóng tiến bộ, đã gắng sức đuổi theo nàng.

Còn nữa, từ khi Hàn Thạc có được thần hồn của La Cách, A Sát Nhĩ Tư Đặc trong tay để luyện chế thành Áo Nghĩa chi cầu cho Ngải Mễ Lệ và Phạm Ny, thực lực hai người đã vượt xa sự tưởng tượng của nàng. Chiều theo đà này, hai người họ sẽ sớm đạt tới cảnh giới Chủ thần, vượt xa bà lão như nàng.

Phạm Ny thì không rành kinh doanh, quản lý, nhìn thì thấy thực lực so với các nàng kia cũng thua thiệt, càng lúc càng mất tự tin, cho nên dần dần cũng tâm ý nguội lạnh, bỏ luôn ý định tranh đua một phen với các nàng, chỉ đành né các nàng ấy cũng như né luôn Hàn Thạc.

Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích đột nhiên nhiệt tình như vậy lại khiến La Ti nhìn ra được niềm hy vọng, cho nên mới đáp ứng ở lại.

La Ti trước giờ lạnh nhạt, dưới sự nhiệt tình của các nàng kia đồng ý ở lại, không bỏ đi. Nàng quay sang liếc mắt nhìn Hàn Thạc thì chỉ thấy trên mặt hần lộ vẻ cười cười kỳ dị, không khỏi khiến nàng giật mình, sắc mặt đỏ ửng lên.

- Ha ha, trước giờ chưa thấy bộ dạng cô như vậy.

Ngải Mễ Lệ cười duyên không thôi, kéo La Ti đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Đi thôi, chúng ta ra ngoài hàn huyên tâm sự chứ.

Phía bên kia, Phỉ Bích, Phạm Ny lườm Hàn Thạc một cái rồi cũng chẳng ở lại, theo Ngải Mễ Lệ bỏ đi.

Chỉ trong nháy mắt, mấy nàng đều biến mất hết, chỉ còn lại Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc sững sờ đứng đó.

- Wow, wow, Ngải Mễ Lệ quả là hào phóng a. Rõ ràng biết mục đích phát lãnh huyết kia có tà ý với chủ nhân, mà không ngờ vẫn giữ mục lại. Chắc chắn, xem ra chủ nhân về mặt nữ chi đạo còn lợi hại hơn so với ma công nữa! - Cát Nhĩ Bá Đặc lắc lắc đầu, vẻ mặt kính phục nhìn Hàn Thạc.

Huyết Linh cũng lộ vẻ nham nhở như Cát Nhĩ Bá Đặc, quay sang sùng bái mở lời cảm thán với Hàn Thạc:

- Xem ra sư phụ còn có nhiều món chưa dạy con nhá. Con muốn học thêm nhiều về môn này đó.

Hàn Thạc ngạc nhiên, nhin không được gõ cho Huyết Linh một phát rồi quay sang trừng mắt mắng Cát Nhĩ Bá Đặc:

- Hai tên các ngươi chung ỏ với nhau, quả nhiên là ngu tử ngu tử, mã tầm mã, chẳng học được cái gì tốt đẹp cả!

Hắn lại quay sang phía Bác Lan Tư với bản mặt lạnh lùng rồi nói:

- Ngươi sau này cần bỏ thời giờ quản lý cho khá hai cái tên hỗn đản này, để cho bọn chúng bỏ sức ra tu luyện đi.

- Sư huynh, Ngải Mễ Lệ quả thật là một cô gái biết đại thể. - Bác Lan Tư trước tiên gật đầu rồi cũng như Hàn Thạc trừng mắt với đám Cát Nhĩ Bá Đặc và Huyết Linh, sau đó mới mở lời bình phẩm về Ngải Mễ Lệ.

Theo như lực lượng thần thức hiện giờ của Hàn Thạc, ai nấy có ý nghĩ gì, cho dù là hắn không cố sức thăm dò thần hồn của người đó thì cũng cảm ứng được đại khái thể nào.

Trước giờ Hàn Thạc chưa hề để thần niệm nhập vào thần hồn của La Ti. Đến khi nàng ta tới đây thì hắn lập tức cảm nhận được rung động mãnh liệt từ trong thần hồn của La Ti, trong lòng hắn chỉ cần nghĩ sơ qua một chút là đã hiểu rõ tâm ý của nàng.

Nhiều năm nay, qua lại giữa hắn và La Ti mặc dù ít, nhưng hắn cùng La Ti đã bên nhau một đoạn thời gian trước đây, khi đó đã đoán được tâm tư của nàng, hướng chỉ là hiện giờ.

Nghe Bác Lan Tư nói như vậy, Hàn Thạc chỉ cười cười không biểu lộ điều gì, sau đó lại tiếp tục nghiêm chỉnh giảng giải ma công của lực lượng Áo Nghĩa cho ba người.

Đợi sau khi các vấn đề liên quan đến ma công của cả ba đã giải quyết xong, hắn mới cười nói:

- Cảnh giới của các ngươi chưa đủ thì ta có thể chỉnh lý một lượt cho mọi người, nhưng lực lượng yếu thì lại không có cách chi bổ khuyết được.

Hàn Thạc ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Vì sự đặc biệt của lực lượng Áo Nghĩa của các người, cho nên thần lực được tề đối với các người không có tác dụng, nếu muốn đề cao lực lượng, chỉ có cách giống ta là lợi dụng linh khí thiên địa khổng lồ của Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận. Chỉ có điều là thực lực các người yếu quá. Nếu hiện giờ đi vào mật thất ta đang tu luyện, không chừng sẽ bị lực lượng khổng lồ kia ép chết. Ta đã nghĩ rồi, định tìm một mật thất khác, đem nguyên khí phát ra từ mật thất của ta giao cho ba người sử dụng. Đối với các người mà nói, Huyền Âm khí kia cũng đủ để các người tiến bộ nhanh chóng.

Hàn Thạc hiện giờ lợi dụng thiên địa linh khí của Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận giống như thịt thà vậy, chia cho ba người một miếng nhỏ, đối với hắn thì chẳng có ảnh hưởng gì bởi vì thiên địa linh khí tại Chúng Thần đại lục thật nhiều hơn trong tưởng tượng của Hàn Thạc. Huyền Âm khí tụ tập mấy năm nay đã vượt qua nhiều so với bao năm tụ tập được tại Kỳ Áo đại lục.

- Thật hả sư phụ, chuyện này thật không? Bọn con có thể được à? - Huyết Linh vui mừng quá, hưng phấn không biết bao nhiêu.

- Vốn đã có phần của các người, nhưng trước đây cảnh giới các người chưa tới, với cảnh giới của ta cũng còn chưa ổn định nên mới không dễ dàng thực hiện được. Hiện giờ vấn đề các người hỏi ta cho thấy các người đã có cơ sở rồi, vậy thì việc đó hoàn toàn không có vấn đề nữa. - Hàn Thạc cười nói.

1011. Chương 1011: Một Giọt Tiên Huyết

Về phần Cát Nhĩ Bá Đặc thì Hàn Thạc đã định ra tay ngay trên người hắn. Năm đó khi thân thể Hắc Long bị hủy, hắn đã sử dụng rất nhiều tài liệu trân quý để tái tạo lại thân thể cho Cát Nhĩ Bá Đặc. Thân thể mới này hoàn toàn là do phương pháp chế tạo ma khí mà ra. Lúc này đây, hắn định sẽ lại ra tay trên người Hắc Long, dẫn truyền Huyền Âm khí để làm đổi mới thân thể Cát Nhĩ Bá Đặc một phen.

Cho dù là Huyết Linh, Bác Lan Tư hay cả Cát Nhĩ Bá Đặc, vì sự yếu kém của bọn họ nên không thể nào so với Hàn Thạc được. So với ma công chính thống của lực lượng Áo Nghĩa mà Hàn Thạc có được từ Vạn Ma Đỉnh thì ba người bọn họ chỉ coi là một phân chi của ma môn, bàng môn tả đạo mà thôi.

Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận có Huyền Âm khí vô cùng dày đặc, lực lượng này chỉ để cho một mình Hàn Thạc tu luyện nhục thân thì hơi xa xỉ. Nhìn thấy Chúng Thần chi chiến sắp khai mở, người bên cạnh được nâng cao trình độ lên tới mức cao nhất chính là mục đích của hắn.

Ba người Huyết Linh, Bác Lan Tư, Cát Nhĩ Bá Đặc thấp thỏm đi theo Hàn Thạc tới khu vực sâu ngàn trượng trong cốc, trên đường đi đều nhìn không được nét hưng phấn trong lòng, luôn miệng hỏi hắn đủ chuyện.

Thân là những nhân vật trọng yếu bên cạnh Hàn Thạc, lại thêm bọn họ tu luyện ma công Áo Nghĩa, những thủ đoạn nghiêng trời lệch đất tại Ma Ấn cốc của Hàn Thạc đã khiến bọn họ vô cùng sùng bái rồi. Mấy năm nay hắn thâm nhập vào vùng sâu trong lòng đất, lại sử dụng thần thức liên lạc với người Hàn gia trong cốc càng khiến bọn họ thêm ngạc nhiên.

Bọn họ cho dù tu luyện ma công, nhưng vẫn không hiểu vì sao Hàn Thạc có thể dùng cảnh giới linh hồn để đạt tới mức không rời khỏi lòng đất một bước mà không bỏ lỡ chút tình huống nào tại Vùng đất hỗn loạn, hơn nữa còn có thể giao lưu với bất kỳ sinh mạng nào để truyền đạt tâm ý.

Lực lượng như thế, cho dù là Thần cách Chủ thần cũng làm không được!

Thần cách Chủ thần của mười hai đại thần vực chỉ có thể giao lưu với những thần linh có lực lượng vô cùng cường đại, tu luyện lực lượng đồng hệ thì mới được. Âm Mông sở dĩ có thể liên hệ với các thành chủ Hoa Lai Sĩ, Phi Nhĩ Đức là vì bọn họ tín ngưỡng hắn. Hơn nữa trong thần hồn còn có một đạo thần ấn do Âm Mông lưu lại mới có thể thực hiện giao lưu thần hồn với bọn họ.

Nhưng Âm Mông vẫn không thể biết mọi chuyện tại Hắc Âm thần vực như lòng bàn tay được. Hắc Âm không thể liên hệ với đám tu luyện Hắc Âm lực lượng mà thực lực lại không phải thuộc hàng cường giả, lại càng chịu giới hạn không thể giao lưu với các thần linh tu luyện hệ phái khác.

Hàn Thạc thì không giống vậy.

Chỉ cần là người của Vùng đất hỗn loạn, bất kể là lực lượng loại gì, chỉ cần Hàn Thạc muốn là có thể lập tức liên hệ với người đó, truyền đạt mệnh lệnh cho người đó.

Biểu hiện về phương diện này cho thấy Hàn Thạc đã cao siêu hơn Chủ thần rồi.

Ba người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc đi theo Hàn Thạc, trong lòng càng lúc càng kích động. Mặc dù chưa tiếp cận khu mật thất huyền bí kỳ diệu ở vùng thâm sâu kia, nhưng một số ít Huyền Âm khí truyền ra ngoài từ đó đủ khiến cho bọn họ có một cảm giác kỳ diệu, cả người đều thấy thoải mái vui vẻ.

Hàn Thạc quét mắt nhìn cả ba rồi nói:

- Lực lượng của các người không đủ để hấp thu được bao nhiêu Huyền Âm khí, hay là để ta dẫn dắt một phen đi.

Nói xong hắc huy động tâm thần, Vạn Ma Đỉnh đã hiện ra giữa hư không, hoá thành từng luồng ô quang nhạt, tạo ra một không gian ngay dưới một vách đá.

Vạn Ma Đỉnh là thần khí trấn áp Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận. Tác dụng của Vạn Ma Đỉnh lên Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận so với Hàn Thạc còn mạnh mẽ hơn. Dưới tác dụng của ô quang từ Vạn Ma Đỉnh, dưới vách đá bỗng mở ra một lỗ hổng lớn.

Hàn Thạc phát tay, một giọt tiên huyết từ ngón cái tay phải bắn ra. Giọt máu đỏ tươi này mang theo ánh quang mang ma quái, dường như tự nó có sinh mạng. Nó xoay từ từ rồi lọt vào bên trong lỗ hổng đang nứt ra kia. Đột nhiên bên dưới vách vọng ra âm vang “lộp bộp” trong trẻo, từng luồng huyết quang từ bên trong phóng ra ngoài.

Huyết Linh đứng cạnh Hàn Thạc lúc này vô cùng kinh hãi, cặp mắt ngó chăm chăm động khẩu dưới vách đá đang phóng ra huyết quang. Hắc cảm ứng được bên trong vách đá có một cỗ lực lượng cuồng dại đang trợ giúp Vạn Ma Đỉnh tạo thành một không gian cỡ nhỏ, không ngừng cứng rắn phân tách vách đá, trên hư không lại còn hình thành những hoa văn vô cùng rườm rà. Số hoa văn đó như những thiết bị vô cùng tinh vi, quỳ gối lấy phần lớn Huyền Âm khí nơi này rồi dần dần hội tụ lại vào không gian bên trong.

Chỉ là một giọt tiên huyết, không ngờ có được lực lượng như vậy. Huyết Linh tu luyện Huyết Thần Kinh quả thật đã bị sự cuồng dại của Hàn Thạc làm hắc sợ choáng váng, chỉ sững sờ đứng đó không nói một lời.

Hàn Thạc mỉm cười nhìn Huyết Linh đang đứng đấy như phỗng nói:

- Ta đã thấy qua Huyết Thần Kinh, đúng là pháp môn độc đáo. Ta mặc dù không tu luyện Huyết Thần Kinh, nhưng lợi dụng tiên huyết trong người làm một số việc thì không thành vấn đề. À à, một giọt tiên huyết này là một sinh mạng mới, cũng là một không gian cỡ nhỏ. Chỉ cần cảnh giới đạt tới được thì chuyện gì cũng đều có thể làm được cả.

Hàn Thạc ngày nay đã có tâm cảnh Ma Chủ, nhận thức về bản nguyên ma công của mình rất sâu sắc, bằng không hiện giờ ma thể chưa đại thành, hắc vẫn không thể lợi dụng ma thể để cấu tạo ra vật chất không gian gì. Một cọng tóc, một móng tay, thậm chí một bãi nước miếng cũng đều có thể phát huy ra được lực lượng quá mức bình thường.

Huyền Âm khí khổng lồ sau khi khiến Hàn Thạc thoát thai hoá cốt, đã đưa lực lượng người ngoài không thể tưởng tượng được ẩn giấu bên trong mỗi tế bào. Một khi ma cảnh cùng ma thể cùng đạt đến cảnh giới Ma Chủ thì bất cứ thứ gì trên thân thể Hàn Thạc đều là bảo bối cả.

Về mặt Huyết Linh đầy nét sùng bái, nhìn Hàn Thạc cảm thán nói:

- Sư phụ, ‘Tích huyết bất diệt’ là chỉ cảnh giới này phải không?

Hàn Thạc lắc đầu cười nói:

- Tích huyết bất diệt là chỉ tới việc một giọt tiên huyết có thể hóa thành sinh mạng. Sinh mạng này vẫn là người, cũng chính nói rằng chỉ cần người còn một giọt tiên huyết, là có thể lợi dụng nó để sống lại. Chỉ cần tiên huyết chưa khô là sẽ vĩnh viễn bất tử. Dựa theo thực lực của người, muốn đạt tới cảnh giới này thật không gì khó. Cái gọi là Huyết ma cảnh giới chính là Tích huyết bất diệt. Cho dù thân thể người bị hủy đi, có được một giọt tiên huyết thì sẽ không phải chết.
- Ta không tu luyện Huyết Thần Kinh, chỉ dùng lực lượng thuần túy của bốn mạng tiên huyết tương hợp với Vạn Ma Đỉnh, không có phức tạp như người nghĩ.
- Sự phụ, nếu như người có thể chỉ có một giọt tiên huyết thì có thể sống lại không? - Huyết Linh sững sốt hỏi.
- Hà hà, ta không cần dựa vào tiên huyết để sống lại, mà dựa vào thần thức. - Hàn Thạc cười nói. Thần thức của hắn chỉ cần phân tán ra một luồng là có thể trùng tụ sống lại. Thần thức vô hình so với tiên huyết hữu hình càng thêm quỷ dị khó hiểu. Trong vũ trụ này, hắn tin chắc sợ rằng chỉ có Sáng thế thần đang tĩnh mạch tại Thiên Không thành mới có thể tiêu diệt hết mọi ý thức của hắn.

1012. Chương 1012: Hải Dương Mênh Mông

Hàn Thạc đưa một ngón tay ra, “rắc rắc rắc” vách đá nứt ra một vết lớn, kỳ lạ thay lực lượng của một giọt tiên huyết đã tiêu hao sạch sẽ. Hắn thu tay quay sang ba người Huyết Linh nói:

- Ba người các người đi vào tu luyện đi. Cái này so với các người tự mình tụ tập lực lượng còn nhanh hơn. Cát Nhĩ Bá Đặc, người khá đặc biệt, chỉ cần lợi dụng thân thể hấp thu lấy những lực lượng đó tụ vào trong thân thể là được.
- Đa tạ chủ nhân. - Sắc mặt Bác Lan Tư bình tĩnh, ánh mắt lấp lánh quang mang, tâm tình hắn đang rất hưng phấn.
- Hai người Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc có phần vội vã, vừa nghe Hàn Thạc nói vậy là lập tức cười ha hả chui vào trong. Hai người vừa bước vào lập tức biến sắc, chỉ hít một hơi thật mạnh rồi nhắm mắt nhắm để thích ứng với Huyền Âm khí trong đó.
- Người cũng tiến vào đi. Yên tĩnh ở trong đó tu luyện, đối với cả ba đều có lợi cả. - Hàn Thạc cười cười ra dấu cho Bác Lan Tư cũng vào cả.

Bác Lan Tư cúi người rồi mới bước vào trong. Vừa liếc nhìn hai người Huyết Linh với Cát Nhĩ Bá Đặc thì vẻ mặt đã hơi thay đổi, lập tức yên lặng nhắm mắt để thể hội Huyền Âm khí quện bên trong.

Hàn Thạc cũng không vội vã bỏ đi, chỉ đứng bên ngoài quan sát ba người, hơn nữa còn sử dụng thần thức để thám thính năng lượng dao động trên người bọn họ. Qua một hồi hắn thấy tâm tình kích động của cả ba đã bình phục lại thì mới bắt đầu dùng Huyền Âm khí để tự hỗ trợ mình. Hàn Thạc lúc này mới âm thầm gạt đầu quay người đi tới vùng đất sâu hơn dưới lòng đất.

Thời gian qua mau, nháy mắt mấy năm đã trôi qua.

Cục thế của Chúng Thần đại lục hỗn loạn. Cuộc chiến giữa sáu đại thần vực Quang Minh, Vạn Mệnh, Thủy, Hắc Ám, Hủy Diệt, Tử Vong đang từ tranh đấu quy mô nhỏ đã nâng cấp. Một số thành trì đã bắt đầu khai chiến với nhau.

Sáu đại thần vực còn chưa tham chiến như Thời Không, Lôi Điện, Phong, Hỏa, Đại Địa, Vạn Mệnh, độ tụ tập tại thành thị không ngừng tăng. Bọn họ mặc dù chưa bị cuốn vào cuộc chiến đại lục, nhưng đã bắt đầu tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, cùng nhau liên lạc, lui tới rộn ràng.

Chỉ cần là người có chút hiểu biết về Chúng Thần đại lục thì từ các động tác của sáu đại thần vực đã có thể đánh hơi ra mùi vị bất bình thường. Ngay cả Vạn Mệnh thần vực đóng vai trọng tài trước giờ không quản tới chiến đấu đại lục, không ngờ cũng tích cực thành lập thần vệ đoàn.

Động tác của Vận Mệnh thần vực khiến tất cả người và thần trên đại lục đều bất an. Ngoại trừ mười hai đại Thần cách Chủ thần ra, tất cả thần nhân trên Chúng Thần đại lục đều phỏng đoán là lần này ngay cả Vận Mệnh nữ thần cũng không thể khống chế cuộc diện được. Vì thế cuộc thế của đại lục càng trở nên phức tạp. Các thần vực vẫn còn chưa tham chiến tự biết là sẽ không tránh khỏi được cuộc chiến này, không những bắt đầu tích cực tập trung lực lượng trong tay mà thậm chí còn bắt đầu hành động khống chế những kẻ ngoại lai trong phạm vi quản hạt của mình, vì đó có thể là phần tử có mưu đồ bất chính.

Cuộc thế của đại lục trở nên nghiêm trọng trước giờ chưa từng có.

Ngay tại lúc này, thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc đã bước vào Thời Không thần vực.

Mấy năm nay, Hàn Thạc cùng Đường Na cơ hồ đã đi du ngoạn tất cả các đại thần vực một vòng. Một mặt là vì thân ngoại hóa thân có trở về Ma Ấn cốc cũng không thể dung hợp với lực lượng trong thân thể. Mặt khác là muốn hiểu rõ thêm tình cảnh của các khu vực trên Chúng Thần đại lục.

Hai người bọn họ quanh quẩn một vòng, lần này lại dùng con đường qua Ảo Không thành đi vào Thời Không thần vực mà không phải là qua Không Linh thành.

Ảo Không thành, Thánh Linh thành, Không Linh thành chính là ba thành trì của Thời Không thần vực mà đi từ đây về Vùng đất hỗn loạn thì tất phải qua Ảo Không thành. Đây cũng là mục đích của Hàn Thạc.

Hàn Thạc hiện nay là một nhân vật siêu cấp nhưng lại nhìn lấy cuộc diện của cả đại lục như người nhìn từ xa. Bản thể ở Vùng đất hỗn loạn thường hay có tin tức do ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa truyền đến. Thân ngoại hóa thân và bản thể tương thông về linh hồn. Đừng nói là thân ngoại hóa thân vẫn còn ở Chúng Thần đại lục, cho dù là thân ngoại hóa thân vẫn còn ở Kỳ Áo đại lục thì vẫn có thể biết được bất kỳ tin tức do bản thể truyền đến.

Tâm cảnh của Hàn Thạc đã đạt tới cảnh giới Ma Chủ. Liên hệ giữa bản thể với thân ngoại hóa thân đã không còn bị cách trở bởi không gian. Chỉ cần là còn ở vũ trụ này là vĩnh viễn sẽ tương thông.

Thông qua tin tức của ba người Nội Tư Đặc, hẳn hiểu thêm ít nhiều về các nhân vật tối cao. Hẳn biết được Vận Mệnh nữ thần với Quang minh thần có quan hệ, và cũng biết những Thần cách Chủ thần hiện còn đang giữ trung lập đều đã âm thầm liên lạc với nhau. Duy nhất có mỗi Thời Không Chủ thần là không có tin tức gì.

Không những bọn Nội Tư Đặc, nghe nói khi Vận Mệnh nữ thần bắt đầu đề xuất Chúng Thần chi chiến, Thời Không Chủ thần cũng không tham dự. Đến cả giờ khắc quan trọng này mà Thời Không Chủ thần vẫn chưa trở về Chúng Thần đại lục, chẳng ai biết hẳn ta đang ở nơi nào.

Ở Vùng đất hỗn loạn, bản thể của Hàn Thạc đã sớm liên hệ với Mạch Kim Lợi. Mạch Kim Lợi cũng nói là không có chỉ thị gì của Thời Không Chủ thần, dường như Thời Không Chủ thần vô có biến mất.

Chúng Thần chi chiến nhiều năm trước, Thời Không Chủ thần đã từng cùng liên minh với ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa. Lần này ba người cũng định tạo thành liên minh với Thời Không Chủ thần. Hàn Thạc tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì. Nhưng bọn người Nội Tư Đặc không liên lạc được với Thời Không Chủ thần thì đã có chút lo lắng, cho nên mới nhờ Hàn Thạc đi tới Thời Không thần vực một chuyến, xem xem có thể thông thương được với Thời Không Chủ thần hay không.

Còn vị trí của Thời Không Chủ thần điện lại ở Ảo Không thành, nên đây mới chính là mục đích tới của Hàn Thạc.

Hàn Thạc thấy tình thế đại cuộc phức tạp nên không đi du sơn ngoạn thủy ở Ảo Không thành mà muốn vội vã liên lạc với Thời Không Chủ thần. Đến Ảo Không thành chưa bao lâu, hẳn để Đường Na đơn độc về Vùng đất hỗn loạn trước.

Theo lời ủy thác của ba người Nội Tư Đặc, Hàn Thạc bắt đầu truyền tin liên lạc với Thời Không Chủ thần. Bản thể của Hàn Thạc đang ở Vùng đất hỗn loạn thử đem thần thức đột phá đến Thời Không thần vực nhưng lại không phát hiện ra tung tích của Thời Không Chủ thần. Thần thức đến Thời Không Chủ thần điện thì bị một cỗ lực lượng không gian cản trở nên thần thức không cách nào tiến vào được.

Bản thể thì đang cần dùng tốc độ nhanh nhất để khiến ma thể thoát thai hoá cốt, còn thân ngoại hữu thân thì lại xảo hợp là đang ở nơi đây, cho nên đành do thân ngoại hóa thân tìm tới thôi.

Thần cách Chủ thần ai nấy đều cao ngạo. Nhân vật không đủ tư cách thì bọn họ cũng chẳng thèm gặp. Cho nên Hàn Thạc chỉ có thể đành để Đường Na đi về Vùng đất hỗn loạn trước. Có thần thức cường đại của bản thể phối hợp, Hàn Thạc cũng không sợ Đường Na sẽ bị nguy hiểm gì.

Đến được Vùng biển mê mang thì Hàn Thạc không chút do dự gì tiến vào thẳng vùng biển cả. Thân thể vừa tiến vào thì hắn phát hiện ra bản thân bị một cỗ lực lượng thần kỳ bao lấy, cả người dường như đột nhiên rơi vào một không gian khác.

- Người rốt cuộc đã tới rồi. - Một thanh âm già cả tang thương truyền vào trong cả hai linh hồn của Hàn Thạc. Cả hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc vốn đang lợi dụng lực lượng không gian để ép quỵen vào nhau, lúc này chợt phân ra làm hai.

1013. Chương 1013: Ta Muốn Tới Vũ Trụ Của Người!

Hàn Thạc vẫn còn chưa kịp dò thám khắp nơi tại Vùng biển mê mang thì một thanh âm già nua đầy áp lực đã vang lên trong linh hồn hắn. Chỉ một khắc sau, nước biển trước mặt Hàn Thạc đã loé lên một ánh u quang lam sắc. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, ánh u quang lam sắc kia đã phóng to kéo theo cả hai thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc về phía trước.

Trời cao mênh mông, sương khói xám xịt đầy đặc khắp nơi, đưa mắt nhìn trời chỉ thấy một màn vô biên vô hạn, không có lực lượng nguyên tố, cũng không có các điểm dị thường của pháp tắc. Đây là một không gian không tên tuổi.

Cả hai linh hồn đều thử cảm nhận lấy mọi thứ chung quanh thì phát hiện linh hồn dường như không chịu quản thúc. Vừa có tâm niệm là như có chút không dẫn được tỏa ra khắp nơi. Lại ở chỗ là chẳng phát hiện được gì, chỉ như một mình tại một cảnh âm thầm phiêu lãng.

- Người cuối cùng cũng tới rồi...

Thanh âm già nua lại phát lên, vang vọng cả không gian. Trong chớp lát, không gian chợt phát sinh dị biến. Thế giới mênh mông xám xịt đột nhiên có thêm sắc thái muôn màu. Từng dãy sông núi đột ngột từ mặt đất mọc lên. Sương mù đầy đặc bị thổi tan, ao hồ, cỏ thụ, dã thú, gió, lửa tất cả những thứ trong một thế giới bình thường xuất hiện.

Mộng cảnh thâm trầm dường như đã đột nhiên biến thành hiện thực...

Hai linh hồn đang phiêu lãng tại vùng trời vô biên vô tận thoáng cái đã trở về thân thể. Hàn Thạc nhìn chung quanh, vẻ mặt đầy nét quái dị. Thì ra chỉ trong nháy mắt, cả cái thế giới trống trải đã biến thành sinh cơ tràn trề. Vạn vật thể gian, dã thú, phi điều, phong hỏa lôi điện, mọi thứ đều hiện ra trước mặt hắn.

Đây là một thế giới không thật!

- Thời Không Chủ thần! - Cả hai hóa thân của Hàn Thạc đều hô nhỏ, một ngẩng đầu nhìn trời, một ngẩng đầu nhìn đất.

Trên trời dần dần xuất hiện một hình ảnh do sương mù tụ lại mà thành, mặt đất nứt ra, lửa từ trong lòng đất phụt lên trời cao hóa thành mưa hỏa rơi xuống khiến thế giới sinh cơ tràn trề này thêm phần ánh sáng rực rỡ.

Hình ảnh do sương mù tụ lại dần dần trở nên rõ ràng, sau một hồi hiện ra một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn nheo. Chỉ là bóng hình khổng lồ kia lại như ẩn ẩn hiện hiện, dường như cặp mắt trống rỗng không có chút sắc thái, lãnh đạm vô thần kia không cách nào thoát khỏi được vùng sương mù mênh mông xám xịt.

Đây là thế giới của hắn ta, là một thế giới mới do lực lượng Thời Không của hắn ta tạo thành. Ở thế giới này chỉ có một mình hắn ta là thần linh, bất kỳ ai đi vào thế giới này sợ rằng đều phải chịu sự trói của lực lượng từ hắn ta.

Năm đó tại Vùng đất hỗn loạn, thống lãnh Liệp thần giả đến từ Thời Không thần vực đã từng tạo ra một thế giới thuộc về mình. Đáng tiếc là thế giới này không hoàn chỉnh, chỉ có tử khí thâm trầm mà không có một điểm sinh cơ. Vì thiếu đi tiến hóa của sinh mạng cho nên hắn không thể thoát khỏi âm mưu của Hàn Thạc.

Nhưng Hàn Thạc hiện đang ở trong thế giới này, lại có thể cảm giác được sinh cơ tràn trề, không thiếu thứ nào của một đại lục. Hắn dùng thần hồn cảm nhận một chút thì hiểu ngay thế giới do Thời Không Chủ thần tạo ra thật sự là một thế giới hoàn chỉnh - ẩn chứa vạn vật.

Hàn Thạc đột nhiên chấn động trong lòng, ý thức được ở thế giới này, lực lượng của Thời Không Chủ thần có thể phát huy tới tột bậc. Các Thần cách Chủ thần khác mà quyết chiến với hắn ta tại thế giới này, sợ rằng không ai là đối thủ của hắn ta.

- Không sai, đúng như người tưởng tượng. Trong thế giới này, cho dù là Vận Mệnh nữ thần cũng sẽ chịu lực lượng quản thúc của ta. Cho nên cho dù có chuyện gì thương nghị đi nữa, cũng không có Thần cách Chủ thần nào dám đàm luận trực tiếp với ta tại Vùng biển mê mang, mà chỉ chọn một nơi khác.

Về mặt già lão trên không trung chợt hé một nụ cười quái dị rồi nói:

- Ba người Nội Tư Đặc kêu người tới liên hệ với ta vì biết ta khẳng định sẽ không bắt người làm gì. Ba người bọn họ cho dù biết ta ở đây, cũng không dám tới thế giới của ta để đàm luận.

- Ông biết ta nghĩ gì à? - Cả hai khuôn mặt của Hàn Thạc đều giật mình la lớn.

- Ta đã nói rồi, trong thế giới này chỉ có một vị thần duy nhất. Bất kỳ sinh mạng bên ngoài nào đến thế giới của ta, đều sẽ chịu sự ràng buộc của ta, cả người cũng vậy, cho dù là Vận Mệnh nữ thần có đến đây thì ta cũng biết trong lòng kẻ ấy nghĩ gì. Ở nơi này, ta không có gì không làm được. - Thời Không Chủ thần ngạo nghễ nói.

Chẳng trách ba người Nội Tư Đặc cho dù biết rõ tên Thần cách Chủ thần kỳ quái kia ở Vùng biển mê mang nhưng vẫn không dám tới thám thính. Hàn Thạc nhìn Thời Không Chủ thần rồi cười nói:

- Nếu như vị kia từ Thiên Không thành xuất hiện, đi tới thế giới của người, vậy người có thể không gì không làm được không?

Hàn Thạc vừa nói lời này, về mặt ngạo nghễ của Thời Không Chủ thần liền hiện lên nét cay đắng, than thở nói:

- Cái thế giới này vẫn còn cần sự duy trì của thần cách. Nếu bà ta thu lại thần cách thì thế giới này cũng sẽ không còn tồn tại. Cho nên cũng giống như bọn Nội Tư Đặc vậy, ta không thể không tự vệ, nếu không một khi bà ta xuất hiện, mười hai người bọn ta và kể cả người, không ai còn đường sống cả.

- Điều này là thật. Sáng Thế thần sẽ không bỏ qua cho đám người có thần cách bọn họ, càng sẽ không tu luyện ma công của mình.

Hàn Thạc gật đầu nghĩ một chút rồi nói:

- Người nói ta rất cuộc đã tới rồi, xem kiểu này thì người tựa hồ đợi ta đã lâu rồi hả?

- Không sai, cũng không khác tưởng tượng của người bao nhiêu. - Thời Không Chủ thần mỉm cười, con mắt trống hốc đột nhiên loé lên ánh dị quang, hình ảnh con người thấp thoáng bên trong, rất nhiều hình ảnh hiện ra từng cái một.

Hình ảnh thứ nhất: đại dương bao la tĩnh lặng, chợt có một đạo dị quang loé lên, không gian tê liệt rồi một thiếu niên từ dưới mộ địa dần dần tỉnh dậy...

Hình ảnh kế tiếp xuất hiện trong mắt Thời Không Chủ thần: từ lúc linh hồn Hàn Thạc bắt đầu ký thác lên mình thiếu niên Bồ Lai Ân, mọi việc hắn từng trải qua tại Ba Bể Luân ma võ học viện với tốc độ nhanh nhất.

Mãi cho đến khi tâm cảnh của Hàn Thạc đột phá cảnh giới Ma Chủ tại Vùng đất hỗn loạn thì hình ảnh đang chạy mới ngừng hẳn.

Về mặt Hàn Thạc nghiêm trọng, không ngờ từ khi bản thân bắt đầu tới thế giới này đã có người ngấm ngấm quan sát mình. Nhất cử nhất động của mình không ngờ không thoát khỏi vòng chưởng quản của hắn. Nghĩ tới chuyện này, hắn không khỏi sờn tóc gáy nhin không được chữ:

- Người có bệnh hả, ngấm ngấm dòm lên ta bao nhiêu năm như vậy?

Bị Hàn Thạc chữ như vậy khiến sắc mặt Thời Không Chủ thần trở nên quái dị, hình ảnh trong mắt cũng biến mất trong nháy mắt rồi chỉ cười khổ nói:

- Người là hy vọng duy nhất của chúng ta, nên ta đương nhiên cần phải theo dõi người cho sát, không để người có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, chỉ có ta mới có thể không ngừng vượt thời không, để ý từng cử động của người. Ta cũng chẳng phải là lúc nào cũng theo dõi người, lúc sinh mạng người không có gặp nguy hiểm thì ta cũng mặc kệ.

Nghe hắn nói vậy Hàn Thạc bèn suy nghĩ một hồi rồi mới phát hiện hình ảnh vừa rồi không hề có lúc hắn với Phỉ Bích 'vui vẻ', lúc này hắn mới vui được một chút rồi hừ một tiếng nói:

- Ta tới rồi, người nói đi, muốn ta làm chuyện gì? Khai mở Thiên Không thành có quan hệ đến lợi ích của ta, không cần người nhắc nhở ta cũng biết phải làm thế nào. Chúng Thần chỉ chiến ta biết cũng tránh không được. Vậy người đợi ta còn có chuyện gì thêm nữa?

Cặp mắt trống hốc của Thời Không Chủ thần nhìn chăm chú Hàn Thạc, trầm mặc một hồi rồi mới nhẹ giọng nói:

- Ta muốn tới vũ trụ của người!

Lời vừa nói ra, Hàn Thạc lập tức biến sắc, kinh hãi nhìn cặp mắt của Thời Không Chủ thần quát:

- Cái gì? Người nói cái gì?

- Ta muốn tới vũ trụ của người!

Thời Không Chủ thần lặp lại lời nói, thanh âm trầm trầm:

- Bao nhiêu năm qua, ta đã thử rất nhiều việc, nhưng luôn bị trói buộc ở cái vũ trụ này, không cách nào được như người kia làm tê liệt lực cản trở của vũ trụ, nên không cách nào rời khỏi vũ trụ này.

Giọng nói của Thời Không Chủ thần có chút cô đơn, mở miệng than thở rồi tiếp lời:

- Ngay cả ta cũng không thể rời khỏi vũ trụ này, ta nghĩ chỉ có người mới có thể cho ta hy vọng này mà thôi.

Thân là Thời Không Chủ thần, hiểu biết của hắn ta về lực lượng Áo Nghĩa của không gian tại vũ trụ này sợ rằng không có ai theo kịp. Ngay cả hắn vẫn không thể lợi dụng lực lượng không gian để rời khỏi vũ trụ này, việc này đủ chứng minh Ma tôn Cổ Thiên Tà rốt cuộc là đáng sợ cỡ nào. Thân là người kế thừa của ma công chính thống tại vũ trụ này, cũng chỉ có Hàn Thạc mới có hy vọng có thể dựa vào lực lượng ma công để làm tê liệt lực trở ngại vô cùng trong vũ trụ. Hắn ta đặt kỳ vọng trên người Hàn Thạc cũng là chuyện đương nhiên.

- Vì sao vậy? - Hàn Thạc ngạc nhiên.

- Ngoại trừ không thể phá vỡ trở ngại trong không gian vũ trụ ra, tại vũ trụ này ta chỉ cần nghĩ tới đâu là có thể đến ngay đó. Sinh mệnh dài như vậy, bất kỳ khu vực nào trong vũ trụ này ta đều đã từng đi qua. Đối với ta mà nói vũ trụ này đã chẳng còn gì hấp dẫn. Thân ở tại vũ trụ này, ta giống như bị giam cầm trong nhà tù. Cảm giác này người không hiểu đâu. - Giọng nói của Thời Không Chủ thần tràn đầy cảm thán vô hạn.

Đối với Hàn Thạc mà nói, vũ trụ này rộng lớn vô cùng, có rất nhiều nơi hắn vẫn còn chưa đi qua, nhưng đối với Thời Không Chủ thần mà nói, không gian của vũ trụ này căn bản không có khoảng cách với hắn ta. Chỉ cần nghĩ tới là có thể đến ngay bất kỳ khu vực nào. Hơn nữa hắn ta lại có sinh mạng vô tận, tự nhiên là có thể đi một vòng khắp tất cả mọi nơi.

Hàn Thạc suy nghĩ một hồi rồi cũng ngấm ngấm hiểu rõ vì sao Thời Không Chủ thần lại muốn rời khỏi vũ trụ này, nhưng hắn vẫn không cách nào đáp ứng được bèn cười khổ nói:

- Lực lượng của ta căn bản không cách nào giúp người rời khỏi vũ trụ này cả. Năm đó người kia sở dĩ có thể vượt qua trở ngại vũ trụ để đến nơi này là vì cảnh giới của hắn đã đến đỉnh điểm, còn ta thì vẫn còn cách đỉnh điểm một cự ly lớn. Huống chi vị kia tại Thiên Không thành có thể sắp ra rồi. Bà ta mà ra được, người và ta sợ rằng chạy không khỏi cái chết, đừng nói đến chuyện mang theo người rời khỏi vũ trụ này.

- Cho nên bọn ta mới muốn bà ta vĩnh viễn nằm đó!

Nghe Hàn Thạc nhắc tới Sáng Thế thần, sắc mặt Thời Không Chủ thần hơi biến đổi, hắn ta trầm mặc một hồi rồi mới nói với Hàn Thạc bằng giọng nói không hề có cảm tình. Hắn ta lại ngưng một lúc rồi mới tiếp lời:

- Chỉ cần người đáp ứng khi người có năng lực sẽ phá gông xiềng vũ trụ tiễn ta lên đường, thì ta sẽ toàn lực hỗ trợ người! Bất luận là ai muốn làm tổn hại người, ta đều sẽ đứng bên phía của người!

- Hiện giờ ta đáp ứng thì người có tin tưởng không? - Hàn Thạc cười ngất, cảm thấy đề nghị này của Thời Không Chủ thần mặc dù không tệ, nhưng bản thân mình thì chẳng có gì có thể bảo đảm được.

Không ngờ vượt khỏi dự liệu của Hàn Thạc, Thời Không Chủ thần nghiêm trang gật đầu nói:

- Đương nhiên là tin tưởng. Ta đã lắng lắng quan sát người bao nhiêu năm rồi, rất hiểu về người so với bất kỳ ai khác. Chỉ cần người thật sự hứa hẹn thì người sẽ nhất định tuân thủ giữ lời!

Hàn Thạc ngạc nhiên, không ngờ hắn ta lại hiểu mình như vậy. Sau đó Hàn Thạc suy nghĩ một hồi rồi cảm thấy đề nghị của Thời Không Chủ thần với mình trăm lợi mà vô hại liền sẵn khoải đáp ứng:

- Được, ta đáp ứng.

1014. Chương 1014: Thời Gian Không Còn Nhiều Nữa

Hàn Thạc dôi mắt nhìn vào trong thông đạo thì phát hiện ra nơi đó có ánh quang mang không ngừng bắn khắp nơi, lực lượng hỗn loạn trong không gian va chạm lẫn nhau như muốn xé nát tất cả những gì trong đó.

Một luồng khí tức cổ xưa dần dần tán phát ra.

- Đi theo ta, ta dẫn người tới nơi này. - Đột nhiên khuôn mặt già nua tại thế giới này của Thời Không Chủ thần chợt biến mất. Trong thông đạo kỳ dị muôn màu sắc kia thoáng ẩn hiện một bóng hình lộm khộm, thanh âm như từ bóng hình đó nói với Hàn Thạc.

Linh hồn thần hồn vừa máy động thì lập tức phát giác ra được khí tức cổ xưa này chính phát ra từ bóng hình hiện ra trong thông đạo.

Hàn Thạc do dự một chút rồi liền cười tiêu sái, bước chân đi vào thông đạo kỳ dị kia.

Hai thân ngoại hóa thân vừa đi vào thông đạo thì lực lượng hỗn loạn trong không gian chợt phóng tới khiến cho thân thể Hàn Thạc vặn vẹo đủ mọi chỗ. Không đợi cho hắn kịp chuẩn bị, một luồng quang mang chói mắt chợt bạo phát rồi lực lượng không gian tạo ra áp lực khiến cho cả hai thân thể của Hàn Thạc bị hút vào trong đó.

Một lúc sau Hàn Thạc xuất hiện trên một đám mây trắng dày đặc. Trước mặt hắn là một lão già lộm khộm đang mỉm cười nhẹ giọng nói với hắn:

- Cảm tạ người!

Hàn Thạc lập tức ý thức được lão già này chính là Thời Không Chủ thần, vì trên người ông ta hắn cảm thấy một cỗ lực lượng kinh hồn giống như của ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa mà hắn đã từng giao lưu. Tự nhiên hắn biết đó chính là lực lượng của thần cách.

- Không cần khách khí, nếu như ta có thể đạt tới cảnh giới đó, ta sẽ góp chút sức. - Hàn Thạc cười cười hứa hẹn.

Hai thân ngoại hoá thân trước đây bị tách ra, nay lợi dụng lực lượng không gian đã nhập lại thành một.

- Đây không phải là thể giới do lão tạo ra à? - Hàn Thạc không còn cảm giác được sự khác thường trong lực lượng không gian mà lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của nguyên tố, vì thế hẳn biết được mình đã đi khỏi thể giới do ông ta sáng tạo ra.

- Đương nhiên không phải là thể giới ta tạo ra.

Thời Không Chủ thần mỉm cười rồi đưa tay chỉ về phía trước nói:

- Người xem đó là gì vậy?

Giữa mê vụ dày đặc có một cổ thành nguy nga sừng sững. Chung quanh cổ thành sấm sét chói lòa, gió bão giông tố không ngừng, đủ loại lực lượng Tử vong, Hủy diệt, Quang minh va chạm lẫn nhau tạo ra thành tầng tầng kết giới mất thường khó lòng thấy được để bao bọc lấy tòa cổ thành kia.

Thoáng nhìn thì tòa cổ thành kia dường như là vật có sinh mệnh vậy. Nó di động không ngừng giữa mê vụ. Đi tới đâu, sấm sét chói mắt, thiên hỏa thiêu đốt bám chặt lấy nó. Dủ loại lực lượng của vũ trụ này va chạm lẫn nhau tạo thành kết giới với quang mang muôn màu sắc xinh đẹp dị thường.

- Thiên Không thành. - Hàn Thạc hít một hơi sâu rồi trầm giọng nói.

- Không sai, chính là Thiên Không thành.

Thời Không Chủ thần gật đầu, vẻ mặt già nua trở nên nghiêm trọng:

- Tòa thành này là do chính bà ta tạo ra, không ngừng di động hấp thu lấy đủ hệ lực lượng trên vũ trụ này. Thiên Không thành di động đến đâu thì sẽ phá hủy hết tất cả mọi vật chất chắn đường. Từ khi bà ta trầm tịch tới nay đã có năm sáu vị diện bị Thiên Không thành nghiền nát rồi.

- Bà ta vì sao lại làm như vậy? - Hàn Thạc ngạc nhiên hỏi.

Bao nhiêu vị diện bị Thiên Không thành nghiền nát như vậy thì là lực lượng cỡ nào cơ chứ? Bà ta bị trọng thương trầm tịch bên trong mà vẫn có thể lợi dụng Thiên Không thành để phá hủy vị diện. Vậy bà ta rốt cuộc cường đại cỡ nào chứ hả?

- Thần cách do bọn ta cưỡng quản cần phải có lực lượng tín ngưỡng. Điểm này ta nghĩ bọn Nội Tư Đặc hẳn đã từng nói cho người biết. Lực lượng tín ngưỡng đến từ tất cả các sinh mạng của vị diện. Nếu như tất cả các sinh mệnh cấp thấp của vị diện bị biến mất thì bọn ta sẽ không thể tiếp tục giành được lực lượng tín ngưỡng. Đến khi đó thì thần cách sẽ thoát ly khỏi sự cưỡng quản của chúng ta để trở về Thiên Không thành.

Thời Không Chủ thần thở dài, mở miệng đầy vẻ u ám:

- Cho dù bà ta bị trầm tịch trong Thiên Không thành vẫn nắm lấy quyền chủ động, áp bức bọn ta, thủy chung vẫn xiết chặt họng bọn ta, mãi sống dưới sự ám ảnh của bà ta.

Kết giới do các hệ lực lượng đang va chạm lẫn nhau khá giống với mười hai đại Thần cách Chủ thần.

- Kết giới bảo vệ Thiên Không thành bao gồm tất cả lực lượng của vũ trụ này. Các lực lượng kết giới đang xung kích lẫn nhau vô cùng kiên cố. Lực lượng thần cách của mười hai người bọn ta cũng không thể đột phá kết giới được, chỉ đành trở mắt nhìn nó phá hủy từng vị diện một mà chẳng làm được gì.

Thời Không Chủ thần lắc đầu cười khổ rồi than thở:

- Điều mà bọn ta có thể làm chính là ra sức mang đi hết tất cả sinh mạng trên bề mặt vị diện để bảo vệ bọn chúng. Chỉ có điều rất nhiều sinh mạng không tình nguyện bỏ đi, và cũng không tin rằng thể giới bọn họ sẽ đột nhiên bị hủy diệt. Cho dù bọn ta dùng lực lượng thần điện ràng buộc bọn họ, cũng có rất nhiều người không tin, thậm chí còn hoài nghi tín ngưỡng của bọn ta, phản kháng lại sự ràng buộc của bọn ta, rốt cuộc rồi cũng bị tiêu diệt khi vị diện bùng nổ.

- Bao nhiêu năm nay, đã có biết bao sinh mạng bị tiêu diệt như vậy. Lực tín ngưỡng của bọn ta càng lúc càng ít đi. Theo hướng này thì cho dù bà ta không ra thoát khỏi Thiên Không thành cũng bức tử được toàn bộ chúng ta.

- Quả nhiên là âm độc. - Hàn Thạc la lớn. Rốt cuộc rồi cũng hiểu rõ vì sao mười hai đại Thần cách Chủ thần phải gấp rút xây dựng thần điện ở các vị diện rồi vì lực lượng tín ngưỡng mà không ngừng tranh đoạt chém giết lẫn nhau.

- Người có lẽ còn chưa biết, trọng tâm của mỗi vị diện còn chứa một cỗ lực lượng khổng lồ. Đến khi vị diện đó bùng nổ thì cỗ lực lượng kia sẽ phóng ra ngoài, sau đó bị Thiên Không thành hấp thu lấy, càng khiến bà ta hồi phục nhanh hơn.

Nhiều năm nay, mỗi lần có vị diện bị phá hủy là bà ta sẽ khôi phục lại được một phần. Hiện giờ hẳn đã khôi phục được một phần ba lực lượng rồi.

Thời Không Chủ thần hít một hơi rồi nói tiếp:

- Cho nên bà ta vừa quản lý được giấc ngủ là đã bắt đầu chuẩn bị thu thập bọn ta.

- Vì sao vậy? - Hàn Thạc nghi hoặc lên tiếng hỏi.

- Bởi vì phương hướng di chuyển của Thiên Không thành chính là Chúng Thần đại lục. - Thời Không Chủ thần nhẹ nhàng lên tiếng.

Lời này vừa nói ra đã khiến sắc mặt Hàn Thạc biến đổi. Chúng Thần đại lục chính là cơ sở sinh tồn của mười hai đại Thần cách Chủ thần, cũng là nơi có lực lượng mạnh mẽ nhất của vũ trụ này. Nếu như Chúng Thần đại lục cũng bị Thiên Không thành phá hủy, vậy thì khi lực lượng vị diện bị phá hủy phóng ra, được bà ta hấp thu lấy thì mười hai đại Thần cách Chủ thần còn lối thoát sao?

- Cứ nghĩ như vậy thì biết ngay cỗ lực lượng trên vị diện của Chúng Thần đại lục so với của tất cả vị diện bị phá hủy từ trước đến giờ còn nhiều hơn. Một khi Chúng Thần đại lục sụp đổ, bà ta có được cỗ lực lượng kia thì sẽ hồi phục được thêm một phần ba, đến khi đó vị diện này nào ai còn là đối thủ bà ta. - Thời Không Chủ thần lên tiếng có chút tuyệt vọng.

- Chúng ta còn bao nhiêu thời gian? - Hàn Thạc nhíu mày, ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

- Chiều theo tốc độ di chuyển của Thiên Không thành thì thêm hai trăm ba chục năm nữa là nó sẽ tới được Chúng Thần đại lục. Bọn ta cần phải nội trong khoảng thời gian này đánh phá được kết giới, cần phải chuẩn bị cho kỹ trước lúc đó. Chúng Thần chi chiến cũng phải kết thúc trong thời gian này, bằng không ai cũng không thoát khỏi bàn tay của bà ta. - Thời Không Chủ thần khó khăn lắm mới nói được lời này.

- Thật là một đề tài nghiêm trọng ha! - Một luồng hỏa diễm lướt tới, ngọn lửa vụn vụn một hồi rồi hiện ra một người đàn ông da thịt đỏ ửng, cả người như đang bị liệt hỏa thiêu đốt, hỏa nguyên tố quện trên người hắn ta không hề tiêu tán, còn nóng hơn so với mặt trời.

- Tra Lý Tư, người cũng đến rồi à. - Thời Không Chủ thần nhìn thấy người đàn ông bộ dáng như đang bị thiêu đốt này vẫn lộ ra nét mặt lãnh đạm.

- Phí Nhĩ Nam Đa, còn tưởng người trốn đâu rồi chứ, thì ra không phải là không quan tâm tới Thiên Không thành.

Hỏa Chủ thần Tra Đặc Lý Tư cười tươi rồi liếc mắt nhìn Hàn Thạc rồi niềm nở nói:

- Ô, người là Hàn Thạc à? Ta đã muốn gặp người từ lâu, không ngờ lại gặp người ở đây. Thế nào, nhìn thấy Thiên Không thành càng lúc càng đến gần có cảm tưởng gì không?

Còn chưa thấy mặt Tra Đặc Lý Tư thì sau khi lời nói phát ra hắn đã đột nhiên di chuyển đến bên cạnh Hàn Thạc. Sóng nhiệt khủng bố cũng theo đó xông tới. Tầm thân này của Hàn Thạc do hai thân ngoại hóa thân bị ép xoắn lại với nhau cũng có chút thiếu điều chịu không nổi, khiến hắn có cảm giác như bị lọt vào biển sâu.

Hàn Thạc hơi thối lui về sau một chút rồi vừa đưa mắt nhìn Thiên Không thành không ngừng chuyển động, vừa thần nhiên lên tiếng:

- Bình đến thì tướng ngăn, còn làm sao chứ?

- Cũng vẫn chịu được à.

Khoé miệng Tra Đặc Lý Tư đầy nét châm biếm, nhìn chăm chăm Hàn Thạc, cơ hồ hơi thất vọng. Hắn quay đầu nhìn Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa rồi nhú mày nói:

- Bao nhiêu năm nay người vẫn chưa tìm ra biện pháp nào à? Nếu có thể đẩy Thiên Không thành đi vũ trụ nào khác, có lẽ bọn ta sẽ không lâm vào tình thế bị động kiểu này.

- Nếu ta có lực lượng này thì đã sớm đi trước một bước rồi bỏ vũ trụ này rồi, và cũng mặc kệ sống chết của các người. - Phí Nhĩ Nam Đa dường như cũng không nể mặt hắn ta lắm, hờ hững mở lời châm biếm.

Một giọt nước trong suốt khổng lồ chợt xuất hiện bên cạnh Hàn Thạc. Hắn còn chưa kịp phản ứng thì giọt nước trong suốt đó đã bao bọc lấy hắn. Thủy hệ lực lượng trói chặt Hàn Thạc, mặc cho hắn giãy dụa kiểu nào cũng không thể thoát ra khỏi nó.

Một người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ với khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện từ trong hư không. Da thịt nàng ta trong suốt, trên người còn phát ra một cỗ hàn khí lạnh thấu xương. Nàng ta liếc mắt nhìn Hàn Thạc đang cực lực giãy dụa bên trong giọt nước rồi sầm mặt nói:

- Bọn ta đem tất cả hy vọng đặt trên người kẻ đó, có phải là hơi quá mạo hiểm rồi không. Lực lượng cỡ hắn nếu muốn trong hai trăm ba chục năm mà đánh phá được kết giới của Thiên Không thành thì quả thật là kẻ khờ nằm mộng.

- Mạn Nhu, nếu người có cách thì đừng ngại thử phá kết giới một phen. Nếu như người có biện pháp thì Nội Tư Đặc ta sau này sẽ nghe lời của người. - Tử khí thâm trầm dần dập kéo tới rồi ba người Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa và Âm Mông từ trong không trung xuất hiện, vừa đi vừa phát ra giọng điệu châm chọc Thủy nữ thần.

Thủy nữ thần Mạn Nhu nhú mày nhìn Nội Tư Đặc, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng rồi thu hồi lại giọt nước đang cầm tù Hàn Thạc.

1015. Chương 1015: Chủ Thần Tề Tụ

Lúc ở Hắc Ám thần vực hắn đã từng giao đấu với Âm Mông, biết rằng chưa dung hợp hoàn toàn thân ngoại hóa thân thì sẽ không phải là đối thủ của Thần cách Chủ thần. Mạn Nhu đột nhiên xuất hiện, lại còn dùng phương thức đánh lên cầm cổ hắn trong giọt nước, hắn không thể giãy thoát ra ngoài cũng là chuyện bình thường. Mạn Nhu hẳn là không thích hắn lắm, vừa tới đã lợi dụng Thủy hệ thần lực cầm tù hắn, cho dù là không có ý giết hắn nhưng lại rắp tâm làm nhục hắn.

Hàn Thạc hiểu rõ lúc này không phải là lúc phát tác, chỉ đành ngấm ngầm nhớ kỹ hành động của Mạn Nhu ngày hôm nay, đợi khi bản thể của hắn tại Ma Ấn cốc thoát thai hoá cốt rồi mới tính toán tới.

Thủy hệ Chủ thần Mạn Nhu, Hỏa hệ Chủ thần Tra Đặc Lý Tư, còn thêm ba người Âm Mông, Cổ Lạp Đa, Nội Tư Đặc đến đây khẳng định không phải là ngẫu nhiên. Hàn Thạc để ý một chút thì phát hiện ra trên người Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa không ngừng phóng ra lực lượng, trong không gian mù mịt tạo ra một không gian đạo muôn màu muôn sắc.

Rõ ràng là kẻ đang triệu tập các Chủ thần từ mọi khu vực chính là Thời Không Chủ thần.

Từng người một xuất hiện không không gian đạo giữa hư không. Tiếp đó, các Chủ thần khác lần lượt từ trong không gian đạo bước ra, tụ tập tại khu vực đặc biệt này.

Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã, Quang Minh thần A Tư Đình Tư, Sinh Mệnh nữ thần Lai Na, Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu, Phong hệ nữ thần Bách Lệ Nhi, Hỏa hệ Chủ thần Tra Đặc Lý Tư, Lôi Điện Chủ thần Lăng Tư Lạc, Đại Địa Chủ thần Bách Cách Sâm, Hắc Ám Chủ thần Âm Mông, Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc, Hủy Diệt Chủ thần Cổ Lạp Đa, Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa, tổng cộng mười đại Thần cách Chủ thần đều tề tựu nơi này.

Quang Minh thần A Tư Đình Tư vừa đến đã cười híp mắt liếc nhìn Hàn Thạc rồi gật đầu nói:

- Hay lắm, cũng hay là vẫn còn đứng ở phe đối lập.

Hàn Thạc biết hắn nói gì. Năm xưa khi Quang Minh thần hậu thuần thần thể của Cam Đạo Phu đã từng cảnh cáo hắn, muốn hắn không đụng đến Cổ Nhĩ, đã từng nói nếu Hàn Thạc động đến Cổ Nhĩ là sẽ trở thành kẻ địch của hắn ta. Đáng tiếc là Hàn Thạc vẫn đường ta ta cứ đi, giết chết Cổ Nhĩ tại Hỗn loạn ma đô (Thâm Cốc). Nếu không phải đạo thần ẩn của hắn ta kịp thời xuất hiện, thì thần hồn của Cổ Nhĩ đừng hòng trốn thoát.

- A Tư Đình Tư, cho dù Hàn Thạc không đụng tới hắn thì hắn cũng chỉ có đường chết.

Thời Không Chủ thần nhú mày nói:

- Cổ Nhĩ không ngờ cầm tù Mạch Kim Lợi bao nhiêu năm, hắn có kết cuộc ngày nay cũng là chuyện đương nhiên.

- Ha ha, Phí Nhĩ Nam Đa nhà ngươi chẳng lẽ phải tự mình ra tay sao?

A Tư Đình Tư cười ngất nói:

- Dựa vào lực lượng thần cách của ngươi mà giết chết Cổ Nhĩ tự nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi làm như vậy có phải là hơi quá phận một chút không?

- Ai nói ngươi là ta phải tự mình ra tay?

Phí Nhĩ Nam Đa nhướng mày nói:

- Tạt Lô du hành thời không bao lâu nay đã sớm đạt tới cảnh giới Chủ thần. Hàn Thạc không giết Cổ Nhĩ thì khi Tạt Lô trở về Áo Không thành cũng sẽ tìm Cổ Nhĩ thanh toán. Hừ, không phải chỉ có ngươi của ngươi mới có thể đạt tới cảnh giới Ngụy Chủ thần đâu.

Tạt Lô là thành chủ của Áo Không thành, nghe nói đã đạt tới cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ từ rất nhiều năm trước. Sau đó tu luyện bước vào con đường du hành thời không, biến mất một khoảng thời gian thật lâu, sau khi trở về Áo Không thành năm năm trước, thực lực đã vững vàng nằm ở cảnh giới Ngụy Chủ thần.

- Hả? Ngươi nói Tạt Lô hả, ngươi cho rằng hắn có thể giết Cổ Nhĩ sao?

Quang Minh thần cười khẩy nói:

- Thân thể Cổ Nhĩ đã được ta bồi đắp lại rồi, nếu ngươi đứng một phía với Hàn Thạc thì rõ ràng là tính đối địch với ta. Cứ xem đi, đến lúc Chúng thần chi chiến, ngươi cứ xem Cổ Nhĩ làm sao giết chết Tạt Lô. À à, đừng nói ta không cảnh báo ngươi trước, lực lượng của Cổ Nhĩ đã khôi phục như cũ rồi.

- Ta cũng đang mong chờ đây. - Phí Nhĩ Nam Đa lạnh lùng lên tiếng, rồi sau đó không thêm lời gì nữa, chỉ nhìn về phía Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã, dường như đang đợi nàng ta nói gì đó.

- Phí Nhĩ Nam Đa cũng đã nói rồi, thời gian của chúng ta rất cấp bách.

Áo Nhĩ Sát Nhã nhìn khắp mọi người một vòng, đến khi thấy họ đều chú ý mới tiếp tục:

- Chỉ còn thời gian hơn hai trăm năm. Vận Mệnh chi cảnh của ta vẫn còn thiếu nhiều lực lượng thần hồn. Chắc hẳn lúc gần đây các ngươi cũng cảm giác được hấp lực khổng lồ đến từ Thiên Không thành. Nếu không có thần hồn bổ sung Vận Mệnh chi cảnh, không cần đợi đến bà ta ra khỏi Thiên Không thành, thì thần cách của bọn ta cũng có thể không chịu nổi chế mà bay thẳng vào Thiên Không thành. - Nghe Vận Mệnh nữ thần nói vậy, ai nấy đều trầm nét mặt. Phí Nhĩ Nam Đa cùng A Tư Đình Tư cũng không đầu khẩu với nhau nữa.

- Bố Lai Ân, ta biết bản thể của ngươi ở Ma Ân cốc vẫn đang tu tập được một cỗ lực lượng của Chúng Thần đại lục mà bọn ta không thể vận dụng được. Trong thời gian hai trăm năm, ngươi có thể tiến bộ thêm một bước không? - Áo Nhĩ Sát Nhã đột nhiên quay đầu nhìn Hàn Thạc rồi hỏi.

- Áo Nhĩ Sát Nhã, hẳn thật sự có thể phá kết giới của Thiên Không thành à? - Sinh Mệnh nữ thần Lai Na chen miệng vào.

Nghe nói vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung giám sát Vận Mệnh nữ thần và Hàn Thạc, xem ra ai nấy đều để tâm tới chuyện này.

- Ngoài hẳn ra, ta nghĩ không ra có ai khác trong vũ trụ này có thể giúp bọn ta.

Áo Nhĩ Sát Nhã thản nhiên lên tiếng:

- Năm đó kẻ kia có thể đột phá trở ngại của hai vũ trụ để đến nơi này, Bồ Lai Ân khẳng định cũng có thể khai mở kết giới của Thiên Không thành. Đây chính là lối thoát duy nhất của bọn ta.

- Chính ta cũng không chắc lắm.

Hàn Thạc xoa xoa tay cười khổ:

- Trong thời gian trăm năm, ta quả thật có thể tiến triển thêm một bước, nhưng ta không biết sau khi tiến đến bước đó thì có thể phá vỡ kết giới này hay không.

- Người làm được mà.

Áo Nhĩ Sát Nhã quát nhỏ một tiếng rồi nói:

- Năm xưa khi bà ta tạo ra kết giới của Thiên Không thành đã bị trọng thương, cho nên kết giới này không phải là hoàn mỹ. Từ sau khi người đến Chúng thần đại lục, ta đã ngầm quan sát người. Mỗi lần thực lực đề cao một cảnh giới là sẽ tăng vọt hẳn. Đến cảnh giới kế tiếp thì lực lượng của người sẽ không thua kém mấy người bọn ta. Lực lượng đặc biệt kia của người không thuộc về vũ trụ này, chắc là có thể khai mở Thiên Không thành.

- Bọn ta đều sẽ là đối thủ của bà ta sao? - Phong hệ nữ thần lẩm bẩm có chút bi quan.

- Có thể sẽ có người hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ này, nhưng bọn ta vẫn còn một hy vọng.

Áo Nhĩ Sát Nhã trầm trọng quét mắt nhìn mọi người rồi trịnh trọng nói:

- Nếu như bọn ta ngay cả liên thủ vẫn không uy hiếp được bà ta, ta nghĩ bà ta đã sớm ra khỏi Thiên Không thành rồi, sẽ không đợi đến bây giờ.

Nghe Áo Nhĩ Sát Nhã nói vậy, tất cả các Chủ thần đều gật đầu đồng ý với ý nghĩ của nàng ta.

- Xin giới thiệu với mọi người một người bạn mới.

Áo Nhĩ Sát Nhã nhú mày rồi nhìn sang Phí Nhĩ Nam Đa đề nghị:

- Phiên người mang Hàn Hạo đến đây đi.

1016. Chương 1016: Cái Đích Ngắm Của Mọi Người

- Phụ thân, người làm sao lại ở đây? - Hàn Hạo nghi hoặc đưa mắt nhìn mọi người chung quang rồi lập tức tập trung vào Hàn Thạc, đoạn thuận thế đi về phía bên đó, lẳng lặng đứng cạnh hắn.

Hàn Hạo vừa xuất hiện đã khiến sắc mặt đám Thần cách Chủ thần hơi biến đổi. Bọn họ có lẽ đều biết Tiểu Khô Lâu đã hình thành thần cách mới tại Vùng đất hỗn loạn, nhưng lại chưa hề thấy bản thể của hắn. Hàn Hạo vừa tới đã khiến bọn họ lập tức kinh ngạc, nhìn chằm chằm lấy hắn.

Hàn Thạc không hề trả lời Tiểu Khô Lâu mà chỉ không vui quay sang Áo Nhĩ Sát Nhã vừa lên tiếng:

- Người muốn Hàn Hạo đến đây làm gì? Chuyện này liên quan gì đến hắn?

Khai mở Thiên Không thành là chuyện vô cùng nguy hiểm, trong lòng Hàn Thạc cũng chỉ muốn đem tất cả nguy cơ ôm vào mình mình, không hề muốn Tiểu Khô Lâu theo hắn mạo hiểm.

- Trên người hắn có thần cách, chỉ cần là Thần cách Chủ thần thì đều phải có nghĩa vụ đối phó với bà ta.

Áo Nhĩ Sắt Nhã không chút động lòng tới lời lẽ lạnh lùng của Hàn Thạc mà chỉ thản nhiên nói:

- Ta nghĩ nếu quả thật bà ta ra khỏi Thiên Không thành, Hàn Hạo cũng khó lòng thoát khỏi cái chết. Để hấn tới đây chính là nghĩ tốt cho hấn mà thôi.

- Không sai, chỉ cần là Chủ thần sở hữu thần cách, là đương nhiên phải liên hợp với nhau. - Bên phe Quang Minh thần lập tức lên tiếng cười ha hả đồng ý.

Hàn Thạc hừ một tiếng rồi cũng không phát biểu gì thêm, nét mặt chỉ lộ vẻ không vui, âm trầm đứng đó.

- Chúng Thần chi chiến không thể cứ tiếp tục dây dưa mãi. Lần này mọi người đều tụ tập ở đây, chúng ta hãy mang quy tắc của Chúng Thần chi chiến trình bày lại một lần đi. Ài, dù sao lần này cũng có thêm hai người.

Áo Nhĩ Sắt Nhã ngưng một lúc rồi tiếp tục mở miệng:

- Chúng ta chỉ có thể chỉ dẫn bọn họ về mặt đại cục mà thôi, không thể tự mình tham gia vào Chúng Thần chi chiến. Điểm này ta nghĩ mọi người hấn đã hiểu rõ rồi.

Áo Nhĩ Sắt Nhã nhìn hai cha con Hàn Thạc rồi nhíu mày nói:

- Thần cách Chủ thần có quy củ của Thần cách Chủ thần. Nếu Chúng Thần chi chiến không nói quy củ thì đối với mọi người cũng chẳng có gì tốt. Hai vị không có vấn đề gì chứ?

- Không thành vấn đề. - Hàn Thạc nhún vai cười nói. Hàn Hạo chẳng nói chẳng rằng, thấy Hàn Thạc trả lời đành phải không tình nguyện mà gật đầu.

Chúng Thần chi chiến không có lực lượng của Thần cách Chủ thần là vì lực lượng bọn họ quá siêu việt so với của mọi người. Một khi Thần cách Chủ thần tự mình tham dự thì cuộc diện sẽ vì thực lực quá chênh lệch mà thay đổi. Lực lượng chênh lệch quá xa sẽ khiến Chúng Thần chi chiến hoàn toàn hỗn loạn.

Tất cả sinh mạng trên mọi vị diện ở vũ trụ này đều chịu sự chỉ dẫn của thần linh ở Chúng Thần đại lục. Thần cách Chủ thần cũng cần đảm thủ hạ này để mưu cầu lợi ích cho bản thân. Nếu bọn họ làm bậy, giết sạch hết toàn bộ thủ hạ của đối phương, vậy thì cuối cùng Chúng Thần đại lục có thể sẽ trở thành một khu tử vực.

Ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa tự ra tay thì có thể giết sạch toàn bộ ba đại thần vực Quang Minh, Sinh mệnh, Thủy. Ba đại Chủ thần Quang Minh, Sinh mệnh, Thủy nếu muốn báo thù cũng có thể dễ dàng diệt tuyệt tất cả thần linh trên ba đại thần vực Hắc Ám, Tử Vong và Hủy Diệt.

Nếu bọn họ cứ mặc kệ làm càn như thế thì ai cũng chẳng được gì tốt cả. Kết quả cuối cùng sẽ là thần linh trên Chúng Thần đại lục bị giết sạch, thần cách trong tay của mười hai đại Thần cách Chủ thần cũng chẳng còn dùng được, không cách nào khống chế được sinh mệnh trên các vị diện, không thể tiếp tục duy trì lực lượng tín ngưỡng, thần cách của tất cả đều sẽ mất hết khả năng khống chế, thật không phải là trò đùa.

Thấy Hàn Thạc đã đáp ứng, Hàn Hạo cũng đành gật đầu chấp nhận. Áo Nhĩ Sắt Nhã trầm ngâm một hồi rồi mới tiếp tục nói:

- Cuối cùng khai chiến thế nào, dùng phương pháp nào để khai chiến ta đều mặc kệ, lo cũng không được! Nhưng hôm nay mọi người đều đến, hấn đã biết thời gian cấp bách, hy vọng có thể mở màn chiến đấu nhanh một chút.

- Áo Nhĩ Sắt Nhã, tên tiểu tử này làm sao hình thành được thần cách vậy? Thần cách của bọn ta đều được bà ta ban cho, chẳng lẽ thần cách có thể tự hình thành được sao? - Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu nhìn Hàn Hạo một cách cổ quái rồi lên tiếng hỏi.

Mạn Nhu nói câu này khiến đám Chủ thần đều nhìn về phía Hàn Hạo, vẻ mặt ai nấy đều lộ nét nghi hoặc, không rõ hấn rốt cuộc làm thế nào hình thành thần cách.

Người chấp chương Vận Mệnh thần vực cũng chỉ lắc đầu nói:

- Việc này ta cũng không rõ lắm. Lực lượng thần cách của hấn vô cùng đặc biệt, hấn sinh ra đã có hình dạng đặc biệt, khiến ta cũng không hiểu rõ được.

- Thời gian cấp bách lắm, xin tiền các vị trở về thôi. - Phí Nhĩ Nam Đa thấy bọn họ ai nấy đều nghi hoặc nhìn chăm chăm Hàn Hạo, còn sắc mặt Hàn Thạc thì càng lúc càng khó coi, liền chủ động mở ra liên tiếp mấy không gian thông đạo, ý bảo đám Thần cách Chủ thần kia hãy đi cho mau một chút.

Người đầu tiên bỏ đi là Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sắt Nhã, theo sát phía sau là Quang Minh thần, Sinh Mệnh nữ thần. Qua thêm một hồi thì đã có thêm vài đại Thần cách Chủ thần theo không gian thông đạo biến mất. Chỉ có năm người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa, Hàn Thạc, Hàn Hạo là còn ở lại.

- Ta nghĩ chúng ta nên bàn luận một chút. - Sau khi đám người kia biến mất, Nội Tư Đặc vừa cười vừa đưa mắt nhìn Phí Nhĩ Nam Đa.

- Ta sẽ phân phó cho kẻ dưới giúp đỡ các người tạo ra không gian đại truyền tống trận, để cho Tử Vong thần vực, Hắc Ám thần vực, Hủy Diệt thần vực, Thời Không thần vực và Vùng đất hỗn loạn được nối liền với nhau. Cả ba tòa thành của Thời Không thần vực ta đã sớm chuẩn bị kỹ rồi. Chỉ cần làm không gian đại truyền tống trận cho tốt thì cho dù khi các người khai chiến với Sinh Mệnh, Thủy thần vực có gì đi nữa thì bọn họ cũng có thể hội tụ với các người. - Phí Nhĩ Nam Đa liếc mắt nhìn Nội Tư Đặc rồi thản nhiên lên tiếng.

- À à, vậy quá tốt rồi. Chỉ cần có ưu thế này, bên bọn ta có thể tự tiến thối được.

Nội Tư Đặc cười gật đầu rồi mới nhú mày nói tiếp:

- Nhưng bọn ta không định lập tức ra tay với Quang Minh thần vực.

- Vậy là ra tay với phe nào đây? - Hàn Thạc ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

- Vận Mệnh thần vực!

Cổ Lạp Đa lạnh mặt lại rồi cười gằn:

- Bao nhiêu năm nay, không phải là gương mặt nhìn bọn ta tàn sát lẫn nhau thì cũng khiến các đại thần vực bọn ta loạn chiến với nhau không ngừng đúng không? Hừ hừ, lần này dù sao cũng đã nói là Vận Mệnh thần vực cũng tránh né không được. Nếu đã như vậy thì để cho ả ta ném thử mùi vị này đi!

Hàn Thạc giật mình, vô cùng kinh ngạc nhìn ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa. Ngay cả Phí Nhĩ Nam Đa, Hàn Hạo cũng loé mắt nhìn. Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Thạc, Hàn Hạo, Phí Nhĩ Nam Đa, ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa vẫn cùng gật đầu, ý bảo bọn họ không hề nói đùa.

- Cũng tốt, ta vốn chuẩn bị đề nghị đánh Vận Mệnh thần vực trước.

Phí Nhĩ Nam Đa hít một hơi sâu rồi tròng mắt rộng tuếch tựa hồ như có thêm chút thần sắc.

- Bao nhiêu lần thần chiến ở Chúng Thần đại lục này, chỉ có một thần vực không chịu ảnh hưởng là Vận Mệnh thần vực của Áo Nhĩ Sắt Nhã. Bao nhiêu năm qua, không ai biết được Vận Mệnh thần vực tích trữ được bao nhiêu lực lượng. Hừ, vì sao mỗi lần thần chiến thì Vận Mệnh thần vực đều có thể được miễn tránh. Lần này có được cơ hội, đương nhiên phải trả giá một chút chứ!

Hàn Thạc lấy làm ngạc nhiên, không ngờ ngay cả Phí Nhĩ Nam Đa cũng ôm chút tâm tư này. Xem ra sự bảo hộ bao năm nay từ Vận Mệnh nữ thần đối với thần vực của mình đã khiến kẻ khác khá bất mãn.

Ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên bật cười ha hả. Cười xong Nội Tư Đặc mới nói:

- Xem ra mọi người đều nghĩ tới chuyện này rồi. Nếu là vậy, chúng ta bàn luận kỹ các vấn đề chi tiết một chút. À, Bỏ Lai Ân, ừm, à, phải là Hàn Thạc chứ. Bọn ta có thể cần lực lượng của Vùng đất hỗn loạn người giúp đỡ. Không biết từ khi nào mà số lượng cao thủ ở Vùng đất hỗn loạn của các người đã lên cao như vậy...

Nơi này dường như không có khái niệm gì về thời gian. Mấy người bàn bạc không biết bao lâu, sau khi đã vạch định ra được kế hoạch đại khái thì đồng thời chia tay dưới sự tổng tiễn của Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa.

Vừa bước chân vào không gian thông đạo thì nơi Hàn Thạc trở ra chính là bầu trời của Vùng đất hỗn loạn, còn bên dưới chính là thành thị duy nhất của Vùng đất hỗn loạn, Hỗn loạn ma đô.

Hàn Hạo cũng không cùng đi với hắn mà yêu cầu Phí Nhĩ Nam Đa đưa hắn ta cùng Cổ Lạp Đa tới Hủy Diệt thần vực. Liệp thần giả là thứ người thuộc về loại phản bội Thần cách Chủ thần. Thần cách Chủ thần không thể thu hoạch được lực lượng tín ngưỡng gì từ trên người bọn chúng, còn sự tồn tại của bọn chúng cũng có chút cần thiết. Thần cách Chủ thần không cần đến bọn chúng nhưng Hàn Hạo lại cần.

Hàn Thạc không vội trở về Ma Ấn cốc mà sau khi thân ngoại hóa thân tới được Hỗn loạn ma đô, liền tìm tới ngay hai người Tát Lạp Tư, Ngoã Tây Tư để bọn họ chuẩn bị chu đáo tiếp đãi người của Thời Không thần vực.

Tập Lôi tới sau Hàn Thạc không bao lâu. Hắn vừa tới Hỗn loạn ma đô là đã mời ngay hai người Tát Lạp Tư, Ngoã Tây Tư tới. Tập Lôi sau khi xuất hiện ở trong vùng quang mang chói chang bên ngoài Hỗn loạn ma đô, liền đi vào, tự báo tên tuổi rồi tìm hai người Tát Lạp Tư, Ngoã Tây Tư bàn chuyện xây dựng không gian đại truyền tống trận ở Hỗn loạn ma đô.

- Tát Lạp Tư, hai người các người phối hợp vớ Tập Lôi, sớm ngày xây không gian ma pháp trận ở đây. - Thấy Tập Lôi tới mau như vậy, Hàn Thạc cũng không nói nhiều, sắp xếp qua một câu với Tát Lạp Tư rồi khởi hành tới Ma Ấn cốc.

Thời gian mười năm chớp mắt đã lại qua. Trong khoảng thời gian này, bên trong Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn đã có thêm rất nhiều không gian ma pháp trận. Sau khi trải qua mười năm chỉnh sửa, mấy đại thần vực đã mài dao thật sắc chuẩn bị sẵn sàng.

Hàn Thạc ở Ma Ấn cốc có thể sử dụng siêu cấp Ma pháp kính để liên lạc với ba đại Chủ thần Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt bất cứ lúc nào. Trong khoảng thời gian này, hắn đã kết hợp được lực lượng trong tay với lực lượng của Nội Tư Đặc, Ám Mông, Cổ Lạp Đa, Phí Nhĩ Nam Đa, định trong thời gian gần kề chính thức công kích Vận Mệnh thần vực.

Nhưng trong giờ phút quan trọng này, thông qua siêu cấp Ma pháp kính, Hàn Thạc lại thu được một tin tức từ phía Tiểu Khô Lâu: lực lượng liên minh của Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy thần vực không ngờ đã bắt đầu công kích Vận Mệnh thần vực trước bọn họ.

Quang Minh, Thủy, Sinh Mệnh, ba đại thần vực trải qua mười năm lặng lẽ chuẩn bị, đã tập hợp lực lượng trong tay kết hợp với nhau, một mực chuẩn bị tấn công phe Hàn Thạc, nào hay trong giờ phút tối hậu lại đột nhiên thay đổi, vượt khỏi dự định của mọi người, không ngờ trực tiếp giết tới Vận Mệnh thần vực.

Cùng lúc đó, bốn đại thần vực Đại Địa, Phong, Lôi Điện, Hỏa cũng chính thức tuyên bố tạo thành liên minh. Bốn đại thần vực cùng nhau hành động, đưa lực lượng kết hợp với nhau, thừa lúc cao thủ của Quang Minh, Thủy, Sinh Mệnh ba đại thần vực không có ở nhà, liền ra tay với bọn họ.

Chúng Thần chi chiến đã chính thức mở màn một cách đặc biệt.

1017. Chương 1017: Chia Chác

Đòn công kích đột ngột của ba đại thần vực Quang Minh, Thủy, Sinh Mệnh có phần vượt khỏi dự liệu của Hàn Thạc. Hắn cần phải chỉnh lý các lực lượng trong Vùng đất hỗn loạn một cách nhanh nhất thì mới có thể đối phó với các biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Còn chưa kịp cho hắn sắp xếp rõ ràng việc trong cốc thì trên không gian trong cốc lại bị vặn vẹo kỳ lạ. Từ bên trong hiện ra Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa. Hắn vừa tới đã đưa mắt nhìn về phía Hàn Thạc đang bị đám người đẹp vây quanh, rồi mới mỉm cười nói:

- Ta nghĩ bọn ta nên đi tới bầu trời Vận Mệnh thần vực xem xét, có lẽ hiểu rõ thêm phương pháp hoạt động của lực lượng từ Vận Mệnh kính. Ta dẫn người đi xem.

Đám người Bác Lan Tư, lão yêu Tư Thập Tác Mỗ trong cốc trợn tròn mắt nhìn Phí Nhĩ Nam Đa đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt đầy nét nghi hoặc. Đến khi nghe Hàn Thạc giải thích rõ thân phận của Phí Nhĩ Nam Đa, lại càng khiến đám người Hàn gia trong cốc kinh hãi vô cùng.

Sự tồn tại thần bí nhất ở Chúng Thần đại lục chính là lão già Thời Không Chủ thần này, không ngờ lại tự mình tới Ma Ẩn cốc, còn khách khí mời Hàn Thạc cùng đi Vận Mệnh thần vực. Điều này cho thấy địa vị hiện giờ của Hàn Thạc đã tới cấp bậc cỡ nào rồi.

- Đợi một chút được không? - Sau khi giải thích xong thân phận của Phí Nhĩ Nam Đa, Hàn Thạc mới cười cười lên tiếng.

Phí Nhĩ Nam Đa gật đầu, hoà hoãn cười nói:

- Không gấp, ta đợi người.

Ông ta nói lời này khiến đám người Hàn gia càng thêm kinh hãi. Bọn Bác Lan Tư, Tư Thập Tác Mỗ ai nấy đều không chỉ nhìn với ánh mắt kinh ngạc mà còn có cả sự sùng bái trong đó. Trong ánh mắt mấy nàng Phí Bích, Ngải Mễ Lệ đầy nét nóng bỏng, cơ hồ muốn nuốt lấy Hàn Thạc.

Hàn Thạc cười cười rồi mang chuyện trong cốc sắp xếp một hồi, rồi cũng không để Phí Nhĩ Nam Đa đợi bao lâu, cùng theo ông ta đi vào thông đạo.

Trên bầu trời Vận Mệnh thần vực, Hàn Thạc cùng Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa đứng sừng sững giữa tầng mây mù, nhìn xuống vùng đất bao la của Vận Mệnh thần vực. Phía dưới chỉ chút những điểm nhỏ nhỏ như vô vàn con kiến đang di động. Đây đều là đám thần linh trên Chúng Thần đại lục.

Từ trên không nhìn xuống, đám thần linh này như từng con kiến nhỏ xíu. Trong lòng Hàn Thạc cùng Phí Nhĩ Nam Đa thì bọn người này cũng như kiến mà thôi, phẩy phẩy tay là có thể giết sạch cả đám.

- Người xem, Vận Mệnh kính ở phía trên thần điện, những đường bé tí đó ứng với vết tích Vận Mệnh của đám người phía dưới. - Phí Nhĩ Nam Đa chỉ về phía một thần linh bình thường khó lòng phát giác được từ trên Vận Mệnh thần vực để giải thích với Hàn Thạc.

Quả nhiên, từ góc độ của Hàn Thạc và Phí Nhĩ Nam Đa, phát hiện phía trên Vận Mệnh thần điện lơ lửng một tấm kính khổng lồ. Trong kính còn có từng sợi nhỏ li ti như tóc đang xen lẫn nhau, sợ rằng có tới cả mấy tỷ sợi. Bên trong có một khu vực nhỏ đang loé lên ánh quang mang, có Sinh Mệnh đang dao động kịch liệt trong đó.

Tấm Vận Mệnh kính khổng lồ kia dường như đang soi tới hơn phân nửa sinh mạng tại Vận Mệnh thần vực. Năng lượng dao động kỳ dị từ Vận Mệnh thần điện truyền từ bên dưới lên trên, tạo ra sự biến động của Vận Mệnh kính.

Mỗi khi có một thần linh chết đi trong cuộc chiến bên dưới, thì trong Vận Mệnh kính lại có một sợi trở nên thô và dài hơn một chút, khiến cho các đường sợi chỉ chít trong Vận Mệnh kính co rút thật chặt, tạo thành một mạng lưới càng lúc càng thắt chặt.

Một vòng sáng to cỡ nắm tay không ngừng phát ra ánh quang mang muôn màu sắc, hơn nữa còn chuyển động từ từ. Bên trong vòng sáng có chứa hấp lực mãnh liệt, dường như muốn rút đi những sợi tơ trên kính nhập vào vòng ánh sáng.

- Vòng sáng di động đó ứng với Thiên Không thành. Cái đó là do Áo Nhĩ Sát Nhã tận lực biểu lộ ra. Người xem, càng đến gần Thiên Không thành thì các sợi đó lại càng hơi bị lay động, chịu phải ảnh hưởng của Thiên Không thành.

Phí Nhĩ Nam Đa thở nhẹ rồi lên tiếng than:

- Chỉ bất quá là mục đích của nó không chỉ là đối với đám thần linh bình thường của Chúng Thần đại lục. Mặc dù nó có ảnh hưởng tới đám kia, nhưng bọn họ căn bản không cảm ứng được. Chỉ có mười hai người bọn ta mới có thể cảm ứng được hấp lực của nó. Thần cách của bọn ta theo hấp lực càng lúc càng tăng của nó đã không còn chịu nổi khổng chế nữa.

- Vận Mệnh kính dùng phương pháp nào để cản trở hấp lực của nó với các người? - Hàn Thạc nhú mày rồi chăm chú nhìn kỹ Vận Mệnh kính.

- Người để ý xem, mỗi khi bên dưới có một thần linh bị chết, dưới tác dụng của Vận Mệnh kính, lực lượng thần hồn của họ sẽ bị tuôn ra, sợi tơ tương ứng sẽ trở nên thô và dài hơn, mạng lưới kia cũng sẽ trở nên càng lúc càng chặt hơn, càng lúc càng dày hơn. Áo Nhĩ Sắt Nhã có năng lực để di chuyển quỹ tích vận mạng của đám thần linh chết đi kia, bện thành một mạng lưới khổng lồ để chống lại hấp lực của Thiên Không thành. Tấm lưới kia càng dày thì tác dụng chống lại hấp lực của Thiên Không thành đối với lực lượng thần cách của bọn ta càng lớn. - Phí Nhĩ Nam Đa chỉ chỉ về hướng vòng ánh sáng phía Thiên Không thành rồi kiên nhẫn giải thích với Hàn Thạc.

Nghe ông ta nói vậy, Hàn Thạc mới nhìn kỹ một chút liền thấy ngay chuyện như vậy. Cứ mỗi lần có một tên thần linh bên dưới bị chết là tấm lưới vốn thưa thớt hơn trước kia lại trở nên chặt hơn, lực lượng đặc biệt liền phóng ra từ trong đó trung hòa ngay một phần hấp lực đến từ Thiên Không thành.

Hàn Thạc gật đầu nói:

- Không ngờ lực lượng Vận Mệnh lại có tác dụng như vậy, khó trách ai nấy đều nói trong mười hai đại thần cách lực lượng thì thần bí nhất chính là lực lượng Vận Mệnh.

Hắn chau chừ một chút rồi đột nhiên lên tiếng:

- Tấm lưới do Áo Nhĩ Sắt Nhã bện ra có phải cũng sẽ làm tăng lực lượng của nàng ta không?

Khó trách Hàn Thạc hỏi như vậy, nếu Áo Nhĩ Sắt Nhã có thể lợi dụng thông qua lực lượng thần hồn của con người để tạo thành một tấm lưới có tác dụng như vậy, điều này cho thấy rõ tấm lưới này kỳ diệu vô cùng. Nàng ta nếu ngay cả lực lượng thần kỳ của Thiên Không thành vẫn có thể trung hòa vậy không biết nó còn tác dụng gì khác không?

Nghe Hàn Thạc hỏi vậy, Phí Nhĩ Nam Đa chau chừ một chút, trầm mặc một hồi rồi mới để lộ thần sắc quái dị, lắc đầu nói:

- Điều này ta cũng không rõ. Nhưng ta nghĩ nó có thể có tác dụng khác đó.

- Những năm gần đây, lực lượng Vận Mệnh của Áo Nhĩ Sắt Nhã càng lúc càng mạnh. Đám người Nội Tư Đặc hoài nghi thần hồn do Chúng Thần chi chiến tạo ra, ngoại trừ giúp bọn ta trừ đi hấp lực của Thiên Không thành ra, cũng tạo ra thành tựu cho Áo Nhĩ Sắt Nhã. Bọn họ ngầm đoán nàng ta khẳng định có chuyện gì đó giấu bọn ta. Nhưng bọn ta đều cần tấm lưới kia để trung hòa hấp lực của Thiên Không thành. Cho nên ai nấy dù đều có nghi vấn này trong lòng, nhưng không ai đối mặt chứng thực với nàng ta cả, chỉ có thể giấu sự hoài nghi trong lòng mà thôi.

Nghe Phí Nhĩ Nam Đa nói vậy, Hàn Thạc liền giật mình, ngầm gật gật đầu, trong lòng phỏng đoán mười một đại thần cách Chủ thần kia hẳn cũng đã có chút khúc mắc trong lòng, nhưng bọn họ đều phải dựa vào tấm lưới kia của Áo Nhĩ Sắt Nhã để cản lại hấp lực của Thiên Không thành. Về mặt này thì bọn họ coi như phải cầu cạnh Vận Mệnh nữ thần, cho nên dù trong lòng có phần nghi hoặc cũng không dám nhắc tới trước mặt Áo Nhĩ Sắt Nhã.

- Ta nghĩ Quang Minh thần A Tư Đình Tư sở dĩ ra tay trước nhắm vào Vận Mệnh thần vực, hẳn là có nguyên nhân gì đó về mặt này rồi. À à, ba người Nội Tư Đặc cũng bất mãn từ sớm. Dù sao mỗi kỳ Chúng Thần chi chiến bên Vận Mệnh thần vực đều không tham dự, dường như cái gì tốt đẹp đều để Áo Nhĩ Sắt Nhã chiếm hết. Lần này vì nàng ta nói Vận Mệnh thần vực cũng không tránh khỏi nên bọn họ nắm lấy cơ hội, nhân dịp đem sự bất mãn trong lòng phát tiết ra hết. - Phí Nhĩ Nam Đa vừa cười hả hê vừa nói, xem bộ dạng ông ta hẳn biết bất mãn trong lòng chất chứa không ít.

- Ta nghĩ về mặt thần hồn lần này cần được bổ sung nhiều, bằng không Áo Nhĩ Sắt Nhã cũng không để đám thủ hạ bị hy sinh đâu.

Hàn Thạc chau chừ một chút rồi mở lời suy đoán:

- Ai biết được đây?

Phí Nhĩ Nam Đa cười nói:

- Nhưng nếu lần này Áo Nhĩ Sát Nhã vẫn còn muốn dùng ánh mắt bàng quang đứng ngoài cuộc như trước, ta nghĩ bọn A Tư Đình Tư, Nội Tư Đặc sẽ chờ thẳng con mẹ nó ngay. Bao nhiêu năm nay vì hao tổn trong Chúng Thần chi chiến mà đám thủ hạ bọn họ phát triển không nổi. Cao thủ cảnh giới Ngụy Chủ thần căn bản chẳng được vài tên.

- Lợi hại quá. Lực lượng của Vận Mệnh thần vực quả nhiên mạnh mẽ, không ngờ chặn được liên quân ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy! - Hàn Thạc hơi nheo mắt nhìn về phía đám người như kiến bên dưới rồi ngạc nhiên hô lên.

Nhưng khiến hắn giật mình chính là hành động tiếp đó. Phe Vận Mệnh thần vực bên dưới không ngờ trực tiếp hành động, đưa ra bảy lão bà tay cầm Tinh la bàn. Bảy lão bà này đều ở cảnh giới Thượng vị thần hậu kỳ. Không ngờ bảy người bọn họ hợp lại dùng Tinh la bàn trong tay tạo thành phương vị thất tinh, trực tiếp dẫn thiên ngoại chi quang đánh xuống. Trong nháy mắt giết hết đám thần linh này tới đám thần linh khác của ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy.

- Lực lượng thừa từ quỹ tích vận chuyển thuộc về tinh thần vũ trụ. Bảy kẻ kia theo Áo Nhĩ Sát Nhã nhiều năm, cho dù vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới Ngụy Chủ thần, nhưng có sự trợ giúp của lực lượng Tinh la bàn, một mình độc đấu thì cũng không lại một tên Ngụy Chủ thần tài ba. Nhưng nếu cả bảy liên thủ thì cho dù đám Thần cách Chủ thần bọn ta thu thập chúng cũng có chút phiền phức.

Phí Nhĩ Nam Đa hừ một tiếng rồi nói:

- Áo Nhĩ Sát Nhã thì ra đã tính toán kỹ rồi. Trong tay nắm lực lượng dữ dội như vậy mà trước giờ chưa hề để lộ ra. Ai nấy đều cho là tại đại lực lượng Quang Minh thần vực là mạnh nhất. Lần này Áo Nhĩ Sát Nhã thật đã giáng cho A Tư Đình Tư một cái bạt tai trời giáng!

Từ trước đến giờ người ngoài đều cho rằng lực lượng của Quang Minh thần vực là mạnh mẽ nhất. Năm xưa lúc ba đại thủ vệ của Quang hệ nam chinh bắc chiến, các đại thần vực đều phải né tránh. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn tam đại thần vệ đã tạo ra danh tiếng là thủ hạ mạnh nhất của Thần cách Chủ thần. Nhưng cho dù lúc ba đại thủ vệ Quang hệ thực lực mạnh nhất cũng chưa hề tới Vận Mệnh thần vực điều vô dương oai.

Mọi người đều cho rằng ba đại thủ vệ chịu lời ước thúc của Quang Minh thần A Tư Đình Tư, nể mặt Vận Mệnh nữ thần mà không tới Vận Mệnh thần vực gây chuyện. Xem thế này thì sợ rằng sự thật không phải như vậy.

Xem ra, phỏng chừng A Tư Đình Tư biết Vận Mệnh thần vực thực lực hùng mạnh, năm đó không để ba tên thủ vệ tới Vận Mệnh thần vực sinh chuyện thị phi. Bảy lão bà tay cầm Tinh la bàn kia ra tay, thật khó lòng nói được là ba tên đại thủ vệ kia không đánh lại bỏ chạy thực mạng khỏi Vận Mệnh thần vực.

Hàn Thạc kinh ngạc nhìn ra sự cường đại của Vận Mệnh thần vực. Nhìn bên dưới thì thấy chỗ nào Tinh la bàn quét qua thì từng mảng lớn thần linh bị biến mất. Lực lượng thần hồn liên tục bị biến mất giữa thiên địa. Hắn chợt động tâm niệm, nghĩ ra cách đem Vạn Ma Đỉnh ra hấp thu lấy lực lượng thần hồn, không biết có thể lợi dụng nó để chia chác chút gì từ trên Vận Mệnh kính không?

1018. Chương 1018: Đục Nước Béo Cò

Mắt nhìn thấy từng tên thần một bị tiêu diệt, sợi tơ trên Vận Mệnh kính càng lúc càng dày, co lại càng lúc càng chặt, Hàn Thạc đã không còn nhẫn nại được, nghĩ cách làm sao để tranh đoạt thần hồn từ trong tay Vận Mệnh nữ thần. Chỉ là sợi tơ trong Vận Mệnh kính lại ứng với sợi Vận Mệnh, tạo thành một tấm lưới lớn với công dụng chống lại diệp dụng từ Thiên Không thành. Nếu như hắn lợi dụng Vạn Ma đỉnh thu thập lấy một phần lực lượng thần hồn, có thể sẽ làm giảm đi lực lượng của tấm lưới kia, làm tăng lên hấp lực hiện giờ của Thiên Không thành, ngay cả mười hai đại Thần cách Chủ thần cũng phải chịu ảnh hưởng.

Như vậy sợ rằng Hàn Thạc sẽ lập tức trở thành cái gai trước mắt tất cả Thần cách Chủ thần, thậm chí sẽ trực tiếp động thủ với hắn. Chính vì nguyên nhân này mà Hàn Thạc mới không nói gì với Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa, chỉ lẳng lặng tính toán trong lòng, chưa dám hành động. Nhưng ý niệm này tóm lại là không chịu sự khống chế, phía dưới nhiều thần hồn như vậy chính là một cảm dỗ chí mạng với Hàn Thạc, khiến hắn thật muốn tranh đoạt lấy một phần trong tay Vận Mệnh nữ thần để tự mình sử dụng.

Trong lòng đang loay hoay tính toán, đột nhiên Hàn Thạc hạ quyết tâm nghĩ tới cách mượn có để ra tay. Từ lòng đất Ma Ấn cốc, một đạo ô quang phóng ra như sấm sét đánh về phía Vận Mệnh thần vực. Vùng đất hỗn loạn cách Vận Mệnh thần vực không bao xa, Vạn Ma đỉnh vừa ra khỏi đã tăng tốc độ tới cực hạn, chỉ trong chốc lát đã tới khu vực trung tâm giao chiến của Vận Mệnh thần vực.

Vạn Ma đỉnh ẩn giấu thực lực, cẩn thận lượn tới lượn lui ngay trung ương chiến trường, lén lút hấp thu số thần hồn vừa chết. Chỉ trong chốc lát đã có trên trăm thần hồn bị Vạn Ma đỉnh thu thập. Trong lòng Hàn Thạc thầm vui mừng, một mặt thì nói chuyện với Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa, một mặt không để lộ ra nét gì nhìn về phía vùng ô quang nhàn nhạt để theo dõi Vạn Ma đỉnh dần dần thu thập thần hồn.

Bảy lão bà kia vừa ra tay, lực lượng quả thật khá đáng sợ. Theo tình hình này, sợ rằng ba đại thần vực Quang Minh, Thủy, Sinh Mệnh căn bản sẽ không tạo ra thương hại gì lớn lao đối với Vận Mệnh thần vực.

- Người xem, kỳ này kẻ chết đều là người của ba đại thần vực. Tổn thất của phe Vận Mệnh thần vực không lớn lắm. - Hàn Thạc cúi đầu nhìn xuống dưới, dùng lời nói của mình dẫn dụ sự chú ý của Phí Nhĩ Nam Đa, khiến ông ta không để ý tới hắn đang động thủ động cước.

- Chưa chắc.

Phí Nhĩ Nam Đa cười nói:

- A Tư Đình Tư sao lại không biết Vận Mệnh thần vực mạnh cỡ nào chứ. Hắn dám để thủ hạ tới Vận Mệnh thần vực sinh sự trước, nhất định đã có thủ đoạn. Bằng không theo tâm cơ của A Tư Đình Tư thì sẽ không làm chuyện mình không nắm chắc. Huống chi lần này kéo tới không phải chỉ có Quang Minh thần vực. Thủy thần vực, Sinh Mệnh thần vực cũng không phải là đám dễ đối phó. Ba đại thần vực liên thủ nhau đối phó với Vận Mệnh thần vực sẽ không chịu thiệt thòi đâu.

Lời nói của Thời Không Chủ thần chưa dứt thì tình hình bên dưới đột nhiên đã có biến đổi.

Đang sau phe Quang Minh thần vực, Thủy thần vực, Sinh Mệnh thần vực đột nhiên xuất hiện thêm mấy Ngụy Chủ thần. Bọn họ vốn này giờ vẫn bàn bạc cách làm sao đối phó với bảy lão bà này. Hiện giờ vừa xuất hiện đã lập tức đánh tới phía bảy lão bà. Trong đó có một người tên Cổ Nhĩ chính là một trong các Quang thủ vệ của Quang Minh thần vực. Dưới lực lượng của Quang Minh thần, hắn đã được trùng sinh, vẫn mặc bộ chiến giáp hoàng kim, oai phong lẫm liệt.

Ngoại trừ chiến thần Cổ Nhĩ của Quang Minh thần vực ra, còn có cả Ngụy Chủ thần của Sinh Mệnh thần vực cũng như một nàng mỹ nữ Ngụy Chủ thần xinh đẹp vô cùng của Thủy thần vực. Nàng ta cứ như không có xương cốt gì cả phóng người vào vòng chiến. Cũng không biết nàng ta dùng thế công gì mà bên cạnh bảy lão bà kia đột nhiên xuất hiện một đầm nước trôi lơ lửng trên không, bao phủ lấy bọn họ.

Ngoài ra còn có một nam nhân tu luyện Sinh Mệnh lực lượng, miêng lớn tiếng tung hô tán tụng Sinh Mệnh nữ thần. Lực lượng Sinh Mệnh dập dờn trên chiến trường. Tất cả đám cao thủ đang hấp hối chưa chết bên phen Quang Minh, Thủy, Sinh Mệnh thần vực, trong chốc lát đã hồi phục lại nét sôi động, khôi phục lại lực chiến đấu lúc có uy thế nhất.

Gia nhập vòng chiến không phải chỉ có ba Ngụy Chủ thần này mà còn có hai cao thủ cảnh giới Ngụy Chủ thần khác. Cả hai một trái một phải vây công lấy bảy lão bà, ngăn cản lại lực lượng của Thiên ngoại tinh trần, từng bước ép dần tới phía bảy lão bà kia. Mỗi lần bảy lão bà thối lui một bước là bên phe Vận Mệnh thần vực lại có thêm nhiều thần linh bị giết, lấy lại được uy thế lúc trước. Sau khi các Ngụy Chủ thần của ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy ra tay, lực phòng ngự của Vận Mệnh thần vực đã dần dần có xu hướng chịu đựng không nổi. Lần này đây cuộc chiến giữa hai phe mới có phần cân bằng lực lượng, thậm chí bên ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy còn chiếm được chút thượng phong. Nhìn thấy cuộc chiến bên dưới như dầu sôi lửa bỏng vậy, tâm tình Hàn Thạc càng vui mừng, muốn cho bọn họ chém giết nhau máu chảy thành sông. Nơi nào có thần linh chiến đấu, đến lúc không ai để ý thì trên chiến

trường lại xuất hiện một đạo ô quang nhàn nhật, đứng ngay chỗ giữa hai bên giao chiến bay qua bay lại, chính Vạn Ma đỉnh đang tóm lấy từng thần hồn một.

Có cả ba trăm thần hồn trong lúc còn chưa hay biết gì đã bị thu vào trong Vạn Ma đỉnh. Sau khi Vạn Ma đỉnh đoạt được bao nhiêu lực lượng thần hồn đó thì càng lúc lại càng sống động, dần dà rồi cũng không trốn tránh tránh nữa. Sau khi hút lấy thần hồn thì lại càng trở nên hung hãn tham lam hơn. Chỗ nào có ô quang xoẹt qua là thần hồn bị tiêu tán, chỉ kịp kêu một tiếng là đã biến mất tiêu vào trong đỉnh, không thấy gì hết.

- Mẹ nó, kiểu này sớm muộn gì cũng bị phát hiện. - Hàn Thạc thấy hành động của Vạn Ma đỉnh có chút khác lạ như vậy liền thầm chửi một tiếng, ráng tìm cách cho nó an phận một chút.

Ngay lúc đó, từ trong Vạn Mệnh thần điện phát ra một âm thanh kỳ lạ. Vạn Mệnh kính đang lơ lửng trên Vạn Mệnh thần điện chợt loé lên, bên trong hiện ra hình ảnh Vạn Ma đỉnh. Hàn Thạc ngằm bảo không xong rồi, biết ngay trò vặt của mình đã bị Vạn Mệnh nữ thần phát hiện.

- Hai vị, mời tới thần điện một chuyến. - Một luồng ba động linh hồn mạnh mẽ phát ra từ trong thần điện, rõ ràng là lời nói do Vạn Mệnh nữ thần phát ra.

Phí Nhĩ Nam Đa vẫn còn chưa hiểu tình cảnh thế nào, chỉ nhú mày nhìn về hướng Vạn Mệnh thần điện. Hàn Thạc do dự một chút rồi cũng kiên trì theo sau Phí Nhĩ Nam Đa đi vào Vạn Mệnh thần điện.

- Áo Nhĩ Sát Á, người muốn ta xuống đây làm gì? - Phí Nhĩ Nam Đa vẫn còn chút không vui lên tiếng.

- Bọn người giao chiến, chúng ta ở trên xem xét không được à? Chuyện này đâu có ngược lại hiệp định của chúng ta đâu? - Phí Nhĩ Nam Đa giương mắt nhìn Áo Nhĩ Sát Á trong Vạn Mệnh thần điện.

Bên trong Vạn Mệnh thần điện không biết sử dụng vật liệu gì tạo thành, cứ như là hình ảnh thu nhỏ của ngân hà vậy, có rất nhiều ngôi sao sáng loáng di chuyển lấp lóa. Đứng trong thần điện, Hàn Thạc có ảo giác như thân mình đang đứng giữa biển sao trời.

Áo Nhĩ Sát Á vẫn không trả lời Phí Nhĩ Nam Đa mà chỉ dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Hàn Thạc rồi nhú mày nhẹ giọng nói:

- Hàn Thạc, người lại gây phiền phức cho ta sao?

Lời này vừa phát ra khiến Phí Nhĩ Nam Đa khựng lại, ông ta kỳ quái nhìn sang Hàn Thạc rồi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Người tự mình xem đi! - Áo Nhĩ Sát Á thò tay phát ra một đạo dị quang. Trong thần điện liền có một tấm gương phát ra chuyện Vạn Ma đỉnh đang làm. Các động tác nho nhỏ của Vạn Ma đỉnh làm ra khi thu thập linh hồn hiện rõ mồn một trong kính. Hàn Thạc có muốn lật lọng cũng không được.

Thấy cái trò nho nhỏ của mình bị phát hiện, hắn liền xấu hổ cười nói:

- À, lực lượng thần hồn nhiều như vậy, ta chỉ muốn thu thập một chút thôi, hẳn là không ảnh hưởng gì tới người mà.

- Vạn Mệnh kính của người có thể hấp thu lực lượng thần hồn. Ma khí của ta cũng có thể làm như vậy. Người là cá voi trong biển cả, còn ta chỉ là tôm tép hút chút nước mà thôi. Hà hà, thu thập được số thần hồn kia, ma khí của ta cũng sẽ mạnh hơn một chút, thực lực tăng cao cũng sẽ giúp được các người mà, lại có thể khiến ta mau đạt tới cảnh giới người đang mong đợi. Hầy, ta làm vậy người không để bụng chứ hả?

- Hàn Thạc, chuyện này không tốt lắm đâu! - Phí Nhĩ Nam Đa lộ vẻ cổ quái, trầm ngâm một chút rồi mới nhẹ giọng lên tiếng.

- Đám thần hồn này có thể khiến Vạn Mệnh kính hình thành một mạng lưới ngăn cản hấp lực của Thiên Không thành. Chỉ có thể thì Thần cách Chủ thần mới có thể nhẹ nhõm một chút. Mặc dù người không có thần cách, nhưng trên người Hàn Hạo cũng có thần cách. Người chẳng lẽ ngay cả tính mạng đứa con của mình cũng mặc kệ sao? - Áo Nhĩ Sát Á rõ ràng vẫn có chút không vui.

“Người cho rằng thần cách của Hàn Hạo giống các người à? Thần cách của hắn căn bản không chịu chút ảnh hưởng nào.”

Hàn Thạc thầm phản bác trong đầu, ngoài miệng đương nhiên sẽ không nói lời này mà chỉ cười nói:

- Ta vốn định thu thập một chút xem xem. Mấy cái thứ đó ta cũng có phần không kèm chế được. Hà hà, ta sẽ quản lý nó cho kỹ, thật ngại quá.

- Nếu như ma khí của người có thể đối kháng với ảnh hưởng của Thiên Không thành thì ta sẽ không ngại để người thu lấy một phần thần hồn. Nhưng nếu như ma khí của người tạm thời không có tác dụng với nó thì ta hy vọng người đừng làm mấy cái trò này nữa. Vì chúng ta đều là người một nhà, người nên thu tay lại đi! - Vận Mệnh nữ thần nhìn chăm chú Hàn Thạc, giọng trở nên nghiêm trọng.

1019. Chương 1019: Thăng Cấp Chiến Tranh

- Hàn Thạc, người cho rằng Vận Mệnh kính của ta thu thập Thần hồn là trò trẻ con ư? Không có những lực lượng Thần hồn ấy, lực hấp dẫn của Thiên Không thành đối với Thần cách sẽ càng lúc càng mạnh mẽ, căn bản không chờ được tới lúc người đột phá kết giới của Thiên Không thành, chúng ta sẽ xong đời trước một bước rồi!

Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa nhún mày, cũng cảm thấy Hàn Thạc có phần càn quấy, có điều hắn vẫn xem như nể mặt hắn, ôn hòa nói:

- Hàn Thạc, người làm như vậy sẽ khiến tất cả Thần cách Chủ thần khó xử, cho dù ta không quản, người khác cũng sẽ tìm người gây phiền phức. Đến lúc ấy chẳng những là Quang Minh thần A Tư Đình Tư, chỉ sợ ngay cả ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông đều sẽ nổi giận lôi đình. Áo Nhĩ Sát Nhã thu thập Thần hồn có lẽ hơi tư lợi, nhưng cách làm của nàng ta lại bật lên tác dụng là cùng chung cách nhìn, không có sự ước thúc từ Vận Mệnh kính của Áo Nhĩ Sát Nhã đối với Thiên Không thành, mười hai đại Thần cách Chủ thần chỉ e đã không chống nổi từ rất lâu rồi. Cho nên, cho dù là A Tư Đình Tư, Nội Tư Đặc, Âm Mông đối với Áo Nhĩ Sát Nhã có hoài nghi có bất mãn đi chăng nữa, thì trên loại tình hình chung này vẫn không dám qua loa, ngoan ngoãn nghe phân phó từ Vận Mệnh nữ thần, chỉ dám tại phương diện chi tiết tạo ra một số phiền phức cho nàng ta mà thôi.

Phản ứng của Áo Nhĩ Sát Nhã và Phí Nhĩ Nam Đa không ngoài dự liệu của Hàn Thạc. Nhếch miệng cười, hắn ung dung nói:

- Đừng tức giận mà, nghe ta nói xong đã.

Khẽ hít một hơi, thấy cả hai đều đã bình tĩnh lại, Hàn Thạc mới nói tiếp:

- Người lúc này không phải nói rồi sao, chỉ cần ta có thể triệt tiêu ảnh hưởng của Thiên Không thành đối với Thần cách, thì người sẽ mặc cho ta thu thập Thần hồn?

Áo Nhĩ Sát Nhã hiển nhiên có chút kinh ngạc, hướng ánh mắt chăm chú nhìn về phía Hàn Thạc, ngưng giọng nói:

- Ý người nói, người có thể triệt tiêu ảnh hưởng của Thiên Không thành đối với Thần cách?

Phí Nhĩ Nam Đa cũng cực kỳ ngạc nhiên, không chắc chắn nhìn về phía hắn nói:

- Hàn Thạc, những lời này không thể nói loạn, một cái không hay, mọi người đều sẽ cùng toi đời đó.

- Loại đại sự này ta dám nói giỡn chơi ư?

Hàn Thạc vẽ mặt xác định, nghiêm túc nói:

- Ta dám đảm bảo, chỉ cần ma khí của ta thu thập được đủ số Thần hồn, nó cũng có thể triệt tiêu được ảnh hưởng của Thiên Không thành đối với thần cách của các người. Chẳng những như thế, nếu số lượng Thần hồn trong nó đủ, việc mở Thiên Không thành cũng dễ như bỡn!

Dị quang trong mắt Áo Nhĩ Sát Nhã vừa lóe chợt tắt, trong lòng nàng ta cực kỳ kích động, ánh mắt nhìn chăm chăm thật kỹ Hàn Thạc. Rất lâu sau, Áo Nhĩ Sát Nhã vô cùng ngưng trọng lại mở miệng lần nữa:

- Người dám khẳng định, khi ma khí của người hấp thu đủ Thần hồn, thì có thể mở ra kết giới phòng ngự của Thiên Không thành?

Khẳng định gật đầu, Hàn Thạc nghiêm túc nói:

- Ta khẳng định, chỉ cần có đủ Thần hồn duy trì, việc mở Thiên Không thành là lẽ đương nhiên...

- Được.

Áo Nhĩ Sát Nhã quát khẽ một tiếng, bộ ngực cao ngất phập phồng không thôi, dứt khoát nói:

- Ta cho phép người thu thập những Thần hồn đó, nhưng nếu người thu thập đủ Thần hồn mà không thể phá nổi kết giới tại Thiên Không thành, đến lúc ấy cho dù ta không động thủ, người cũng nên biết sẽ có hậu quả thế nào.

Quét mắt với Phí Nhĩ Nam Đa, nàng ta bình tĩnh nói tiếp:

- Phí Nhĩ Nam Đa, chuyện này liên can đến tất cả Thần cách Chủ thần, tốt hơn hết mong người hãy triệu tập mọi người tới đây.

Phí Nhĩ Nam Đa gật đầu, lợi dụng lực lượng không gian bỗng dưng chế tạo không gian thông đạo, dẫn mười Thần cách Chủ thần khác từng người tới Vận Mệnh thần điện.

- Lại sao thế? - A Tư Đình Tư vẻ mặt vui vẻ ôn hòa, phảng phất như những người bên ngoài vây quanh Vận Mệnh thần vực không phải do y triệu tập tới vậy.

Nội Tư Đặc mặt đầy vẻ ngưng trọng, liếc Phí Nhĩ Nam Đa, lại nhìn thoáng qua Hàn Thạc bên cạnh, kỳ quái nói:

- Sao vậy, hình như có việc trọng đại cần thương lượng à.

Áo Nhĩ Sát Nhã thấy ba người A Tư Đình Tư, Mạn Nhu, Lai Na xuất hiện, hơi nhú mày, dường như đối với hành động ba người lấy Vận Mệnh thần vực để hạ thủ hơi có chút bất mãn, sau khi nghe thấy Nội Tư Đặc truy hỏi, mới giải thích tình huống tổng thể một lần. Mười đại thần cách Chủ thần này nghe xong, toàn bộ ồ lên, ánh mắt ai nấy nhìn về phía Hàn Thạc đều tràn vẻ hoài nghi, trong đó Mạn Nhu không khách khí nhất, quát lạnh:

- Tiểu tử này không phải đang nói hươu nói vượn đấy chứ?

- Chuyện này quả không thể nói đùa được, nếu hắc không nắm chắc, chúng ta há chẳng phải cùng xui xẻo theo hắc? Giao tương lai của chúng ta toàn bộ đặt cược lên tiểu tử này, Áo Nhĩ Sát Nhã, người không phải quá liều lĩnh đấy chứ?

Rất nhiều người có ý kiến như Mạn Nhu, đều không quá tin Hàn Thạc có chút thực lực, dồn dập xuất ngôn tỏ vẻ hoài nghi. Ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa nhú mày, không hề phát biểu ý kiến, có điều trông bộ dạng cũng cảm thấy chuyện hơi khó giải quyết, không ai nói giúp cho hắc.

- Ta không biết hắc nói là thật hay giả, có điều hắc nói thu thập đủ Thần hồn có thể mở ra Thiên Không thành, chúng ta nên cược một ván. Dù sao, thời gian của chúng ta không nhiều, chỉ cần có một tia cơ hội, chúng ta đều không thể bỏ qua.

Thanh âm của Áo Nhĩ Sát Nhã lại khôi phục vẻ đăm đăm, trầm mặc trong chốc lát mới nói tiếp:

- Để phòng vạn nhất, ta có một chủ ý, chính là hy vọng Chúng Thần Chi Chiến lần này càng khốc liệt thêm chút, chỉ cần có thể tạo thêm gấp đôi số lượng Thần hồn, vậy thì hắc không có vấn đề gì. Cho dù biện pháp của Hàn Thạc không hữu hiệu, thì Vận Mệnh kính của ta cũng có thể triệt tiêu lực lượng của Thiên Không thành, chỉ có điều, tổn thất của mười hai đại thần vực phải gia tăng gấp đôi. Các người thấy thế nào?

- Đây quả là một chủ ý hay, hắc hắc, hai biện pháp chuẩn bị chung quy sẽ không tệ. - Nội Tư Đặc đến giờ vẫn chưa tham chiến, vừa nghe Áo Nhĩ Sát Nhã đề nghị như vậy, lập tức cười ‘hắc hắc’ quái dị tỏ vẻ đồng ý. Ấm Mông và Cổ Lạp Đa đi cùng y tự nhiên sẽ hòa theo, Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa cũng gật đầu, tỏ ý mình cũng đồng ý với đề nghị này.

Chỉ có Sinh Mệnh, Thủy, Quang Minh ba đại Thần cách Chủ thần một lời không nói. Trận chiến này tổn thất lớn nhất chính là ba bên bọn họ, một khi làm theo đề nghị của Áo Nhĩ Sát Nhã, vậy ý nghĩa cho độ thảm liệt của trận chiến sẽ tăng thêm một cấp, bọn họ đối với việc này mà nói quả không phải chuyện tốt.

- Áo Nhĩ Sát Nhã, người nói sao cơ? - Vẻ tươi cười trên mặt A Tư Đình Tư dần dần thu liễm, nghiêm nghị nhìn về phía Vận Mệnh nữ thần.

- Ta cảm thấy có thể thử xem, nếu hẳn thật có thể mở Thiên Không thành, hy sinh thêm một số Thần hồn cũng đáng giá. Ít nhất, như vậy có thể bảo toàn chúng ta trước khi ả chủ động ra khỏi Thiên Không thành giết chết ả! - Áo Nhĩ Sát Nhã lạnh nhạt nói.

- Hắc hắc, A Tư Đình Tư, người sẽ không sợ hãi đấy chứ? Áo Nhĩ Sát Nhã cũng không sợ, người lúc này lại chiếm thượng phong, người đang lo điều gì? - Nội Tư Đặc cười trên nỗi đau người khác, chế nhạo nói, điệu cười có chút tà ác.

A Tư Đình Tư hét to một tiếng, cười âm lên ha ha:

- Áo Nhĩ Sát Nhã không sợ, ta sợ cái gì? Mạn Nhu, Lai Na, chúng ta không thể yếu khí thể trước người khác!

Lúc nói chuyện A Tư Đình Tư bèn liếc xéo Áo Nhĩ Sát Nhã, ý khiêu khích trong mắt đã không còn che dấu nổi nữa.

Hai nữ thần Mạn Nhu, Lai Na luôn lấy ý kiến của A Tư Đình Tư làm chủ, vừa nghe y nói như vậy cũng đều oán hận gật đầu đồng ý:

- Tiểu tử, đến lúc ấy nếu người không thể mở Thiên Không thành, ta sẽ khiến người biết thế nào gọi là sống không bằng chết! - Mạn Nhu nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt với tên đầu têu Hàn Thạc này, lạnh lùng uy hiếp.

Nhún vai, Hàn Thạc hờ hững cười hì hì nói:

- Yên tâm yên tâm, nhất định sẽ không khiến các người thất vọng là được.

“Mẹ nó, chờ bản thể lão tử tiến giai đột phá cảnh giới Ma Chủ, sẽ lấy mấy con mụ các người khai đao đầu tiên.” - Hàn Thạc thầm nhủ.

- Nếu đã như thế, vậy mọi người hãy tiếp tục cuộc chơi đi, ta nghĩ mọi người đều không cần lưu tay, dùng lực lượng mạnh nhất tiến công mới là hành động sáng suốt. Chỉ cần số lượng Thần hồn tử vong đủ, ta sẽ lập tức nói cho mọi người biết. Trước đó, cứ để Chúng Thần đại lực hỗn loạn tiếp đi!

Áo Nhĩ Sát Nhã ra vẻ phân phó công việc, sau khi nói xong một phen liền lạnh lùng nói:

- Các vị từ đâu tới thì về chỗ ấy đi, không gian thông đạo còn ở đây, ta sẽ không tiến.

Đám người A Tư Đình Tư ai nấy vẻ mặt âm trầm, một lời không nói hất đầu rời đi. Ba người Nội Tư Đặc, Ấm Mông, Cổ Lạp Đa nháy mắt một cái với Hàn Thạc rồi cũng cười hắc hắc quái dị rời khỏi.

Ngay khi Hàn Thạc định cùng Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa rời đi, thì Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã đột nhiên mở miệng:

- Thần hồn khu Vận Mệnh thần vực này vẫn là do ta thu, Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy ba đại thần vực cũng có chiến tranh, người tới bên đó hoạt động đi.

Vận Mệnh nữ thần ở đây, một nơi hai người song song thu Thần hồn thì tự nhiên sẽ có chỗ xung đột, Hàn Thạc ngẫm nghĩ một chút đoạn cảm thấy chia ra làm đích xác là thượng sách, vì vậy bèn đồng ý:

- Cũng được, ta đi bên Quang Minh thần vực, Phí Nhĩ Nam Đa, phiền người tiễn ta một đoạn.

- Đơn giản thôi. - Phí Nhĩ Nam Đa cười cười, vươn tay lại mở ra một thông đạo, vẫy vẫy tay với Hàn Thạc, tự mình tiên phong chui vào. Liếc Áo Nhĩ Sát Nhã cái sau cùng, Hàn Thạc cũng không tiếp tục nói thêm gì, lập tức theo Phí Nhĩ Nam Đa tiến vào không gian thông đạo, vừa bước ra thì phát hiện mình đã xuất hiện ở Thiên Phong sơn mạch bên ngoài Quang Minh thần vực.

Thiên Phong sơn mạch là nơi ắt phải qua để tiến vào Quang Minh thần vực, cả sơn mạch có lớn có nhỏ cả ngàn đỉnh, tất cả lấy tên Thiên Phong sơn mạch. Trong Thiên Phong sơn mạch lúc này Thần linh rối loạn, rất nhiều cao thủ đến từ Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa bốn đại thần vực đang từng bước ép sát đuổi giết Sinh Mệnh, Quang Minh, Thủy ba đại thần vực, ép lui họ vào trong Quang Minh thần vực.

Rất hiển nhiên là cao thủ của bốn đại thần vực Lôi Điện, Phong, Thủy, Đại Địa liên hợp chiếm ưu thế, không ngừng tiêu diệt thần vệ của ba đại thần vực Sinh Mệnh, Quang Minh, Thủy hình thành tại đây. May mà trong Thiên Phong sơn mạch có Quang Minh thần vực sớm đã bố trí xong xuôi, tháp năng lượng chỉ chít trên ngàn đỉnh núi kia đếm không xuể, toàn bộ đều phóng ra Quang minh thánh quang. Dưới sự hỗ trợ của Quang Minh thánh quang hóa mất ấy, bọn họ khó khăn lắm mới chống nổi sự truy sát của liên quân bốn đại thần vực Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa.

Tháp năng lượng tháp dày đặc không biết hao phí bao nhiêu năng lượng tinh thạch, Quang Minh thần vực lúc đầu hao phí tâm huyết bố trí Thiên Phong sơn mạch hẳn là vì phòng ngừa Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, ba đại thần vực tiến công. Ai ngờ rằng Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa bốn đại thần vực lại tới nhanh hơn một bước, ép họ không thể không lập tức vận dụng lực lượng của Thiên Phong sơn mạch để ngăn cản.

Hàn Thạc vừa vào trong đó, nhìn thấy Thần hồn chưa tiêu tán trôi giạt đầy trời, liền hưng phấn cười ha ha như điên, lập tức phóng ra Vạn Ma Đỉnh thu lấy...

1020. Chương 1020: Cho Các Người Hy Vọng

Thân là bản mệnh ma khí của Hàn Thạc, Vạn Ma Đỉnh theo sự biến hóa tâm cảnh của hắn mà càng ngày càng lợi hại. Tuy nói chân chính thao túng Vạn Ma Đỉnh vẫn là bản thể Hàn Thạc trong Ma Ấn cốc ở Vùng đất hỗn loạn kia, nhưng có linh tính như Vạn Ma Đỉnh cho dù không nhờ vào sự khống chế của bản thể Hàn Thạc, cũng có thể phát huy ra lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Chỉ thấy những nơi Vạn Ma Đỉnh hóa thành ô quang kia đi qua, từng Thần hồn chưa tiêu tan trong thiên địa lũ lượt bị hấp thu, lượn quanh Thiên Phong sơn mạch một vòng, thì đã có sáu trăm Thần hồn rơi vào trong Vạn Ma Đỉnh.

Vận Mệnh Chủ thần Áo Nhĩ Sát Nhã quả là tuân thủ lời hứa, những Thần hồn sau khi Thần linh tử vong tạo nên không hề bị phóng thích, mà đều lớn vồn ở khu vực Thiên Phong sơn mạch này, chúng đương nhiên không thoát khỏi lòng bàn tay của Hàn Thạc. Phía dưới đại chiến càng thảm thiết, hẳn càng hưng phấn.

Rất nhanh, thần linh của Sinh Mệnh, Quang Minh, Thủy ba đại Thần vực hiển nhiên chống đỡ không nổi. Thiên Phong sơn mạch có rất nhiều năng lượng tháp cũng gần như hết sạch. Đến lúc này, tiếp tục tiêu hao tại Thiên Phong sơn mạch và đối kháng với cao thủ bốn đại Thần vực Hỏa, Lôi Điện, Phong, Đại Địa hiển nhiên không phải thượng sách.

Bởi vậy, bọn họ rút lui.

Cứ như vậy, cuộc chiến không còn thảm thiết nữa. Dưới lực lượng yểm trợ của năng lượng tháp cuối cùng tại Thiên Phong sơn mạch, thần linh ba đại Thần vực Sinh Mệnh, Thủy, Quang Minh chỉ thỉnh thoảng chét trận vài người, trong sự truy sát của tứ đại Thần vực, rất có trật tự tụ tập về Quang Minh thần vực.

...Ngay khi Hàn Thạc cười híp mắt nhìn Vạn Ma Đỉnh thu thập Thần hồn thì Phí Nhĩ Nam Đa bên cạnh bỗng mở miệng.

Phí Nhĩ Nam Đa thân là Thời Không Chủ thần, tự thân luyện chế mặt gương không gian cho Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa. Ba người đó đến lúc ấy có thể lợi dụng mặt gương không gian liên hệ với hắn, Phí Nhĩ Nam Đa đối với tình hình bên họ nắm rõ như lòng bàn tay.

- Hả?

Hàn Thạc sững sốt trong chốc lát, lập tức cười nói:

- Đám Nội Tư Đặc thật biết chọn thời điểm, ta vừa mới chú ý nhìn qua một lát, Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa bốn đại Thần vực, lại cộng thêm cả Hủy Diệt Thần vực gần Đại Địa thần vực nhất. Lúc này, chắc hẳn thực lực của Đại Địa Thần vực là yếu nhất, cho dù họ nhận được tin tức, Phong, Hỏa, Lôi Điện ba đại Thần vực muốn phái người giải vây cho Đại Địa Thần vực thì cũng phải cần tốn không ít thời gian, khoảng thời gian này đủ khiến Đại Địa Thần vực tổn thất nặng nề. Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa bốn đại Thần vực chọn thời cơ thích hợp hạ thủ đối với Quang Minh thần vực, có lẽ họ cho rằng đám Nội Tư Đặc nhất định sẽ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn. Cha chả, xem ra đám Nội Tư Đặc cũng khá âm hiểm, định phá tan phụ cận Đại Địa thần vực trước. - Phí Nhĩ Nam Đa mỉm cười.

- Ta lưu lại đây tiếp tục thu thập Thần hồn, Thần thể bên Ma Ẩn cốc sẽ phân phó mọi chuyện tiếp, bảo họ lập tức lợi dụng Ma pháp trận người chế tạo đi tới Hủy Diệt thần vực tụ hội với người của Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa. Người thì sao? Về Thời Không thần vực trước à? - Hàn Thạc gật đầu, trong lòng đến lúc này hết sức tán thành với cách làm của đám Nội Tư Đặc.

- Ừm, ta trước tiên về Thời Không thần vực an bài một chút, sau đó tới Hủy Diệt thần vực tìm đám Nội Tư Đặc xem tình hình thế nào. Người có việc gì thì cứ lấy mặt gương không gian liên lạc với ta, ta sẽ lập tức đến ngay. - Phí Nhĩ Nam Đa nói với một câu, lúc lời vừa dứt thì đã xé rách không gian rời đi.

"Có Phí Nhĩ Nam Đa làm minh hữu, thật là một chuyện may mắn!" Hàn Thạc thầm nghĩ.

Trong loại chiến tranh đại quy mô thế này, một minh hữu có thể tùy ý liên hệ, lại có thể chế tạo Không gian ma pháp trận thực sự quá tiện. Tác dụng của Phí Nhĩ Nam Đa trong loại chiến tranh này hết sức rõ rệt, có hẳn gia nhập, lực lượng của phe Hàn Thạc có thể ngưng tụ cùng một chỗ nhanh nhất, mấy thủ lĩnh cũng có thể liên lạc không gặp chướng ngại, lập tức biết được tình hình của đối phương.

Chính vì nguyên nhân này, đám Nội Tư Đặc trước khi chưa xác nhận Phí Nhĩ Nam Đa gia nhập đã trì trệ không khơi mào đại chiến, chỉ thăm dò trên phạm vi nhỏ với người của bên Quang Minh thần vực. Các cuộc Chúng Thần chi chiến xảy ra trên Chúng Thần đại lục, đám Nội Tư Đặc, Cổ Lạp Đa, Âm Mông đều là thắng ít thua nhiều, nhưng vào lần Phí Nhĩ Nam Đa năm ấy tham dự, họ lại chiếm được ưu thế cực lớn, không chút vòng vo giành phần thắng.

Bởi vậy, trong tâm ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa, tác dụng của Phí Nhĩ Nam Đa không gì sánh bằng. Trên một vài vấn đề quan trọng, ba người đều sẽ chú trọng ý kiến của hắn trước, chỉ có Phí Nhĩ Nam Đa đồng ý, họ mới sẽ thật sự động thủ.

Thấy Phí Nhĩ Nam Đa rời đi, Hàn Thạc an tâm ẩn núp tại Thiên Phong sơn mạch, tiếp tục lợi dụng Vạn Ma Đỉnh để thu thập những Thần hồn chết trận kia. Dẫu bản thể không tới, thì với lực lượng của cỗ Thân ngoại hóa thân cường đại này, những kẻ tham chiến này sao có thể tưởng tượng được, tuyệt nhiên không thể phát hiện sự tồn tại của Hàn Thạc.

Ở phía khác, bản thể hắn ở tận cùng Ma Ẩn cốc, lại dùng thần thức cường đại truyền tin tức tới các đại cao thủ của Vùng đất hỗn loạn, sai đám người Ngõa Tây Tư, Tát Lạp Tư, Tư Tháp Tác Mỗ, Bác Lan Tư tụ tập hung thần ác sát của Vùng đất hỗn loạn tiến tới Thần vực. Thân ở sâu trong lòng đất, Hàn Thạc lại có thể thông qua thần thức cường đại quan sát rõ hết thấy tình hình ở Vùng đất hỗn loạn.

- Về Hủy Diệt thần vực? Trời ạ, chúng ta trở về sẽ không lập tức bị giết chết chứ? - Trong Hỗn Loạn Ma Đô, một đoàn người vẻ mặt kinh hãi, thu được tin tức này không biết nên làm thế nào mới hay.

- Đúng đó, năm đó chúng ta bị đuổi khỏi Hủy Diệt thần vực, chúng ta đắc tội với quá nhiều người tại Hủy Diệt thần vực, bọn họ đã nói rõ vĩnh viễn không cho phép chúng ta bước vào Hủy Diệt thần vực một bước, bằng không giết chẳng cần hỏi! Bây giờ trở lại Hủy Diệt, chúng ta há chẳng phải lập tức bị giết chết ư? - Lại có một người lo lắng rêu rao.

Đám người khác đều tới tấp phụ họa, những người này ai nấy đều mang vẻ mặt quái dị.

Đoàn người này đều là năm đó từ Hủy Diệt thần vực trải qua trăm ngàn gian khổ tới Vùng đất hỗn loạn. Đạo trước khi ở Hủy Diệt thần vực họ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà trở thành công địch, bị thành chủ và

Thần vệ hoặc các đại gia tộc của Hủy Diệt thần vực đuổi khỏi Hủy Diệt thần vực, không cho phép họ bước một bước vào thần vực này.

Sau khi tới Vùng đất hỗn loạn, họ vất vả lắm mới ổn định, bây giờ đột nhiên được báo cho biết phải tới Hủy Diệt thần vực trợ chiến, những người này lập tức liền chờ đợi.

Năm ấy khi họ bị đuổi khỏi Hủy Diệt thần vực, đã định sẵn vĩnh viễn không trở lại nơi đây. Họ vốn dĩ đều là người của Hủy Diệt thần vực, ở đó có thể còn có một vài thân nhân, tuy rằng ảo tưởng có thể trở về, nhưng trước mối nguy hiểm cực lớn không thể không rời xa quê hương tới Vùng đất hỗn loạn, nhiều năm qua không dám bước chân vào Hủy Diệt thần vực.

- Âm ỉ cái gì?

Một tiếng quát to từ xa truyền tới, rồi một luồng điện quang lóe lên, thân ảnh hùng vĩ của Tát Lạp Tư đáp xuống bên những người này. Liếc xéo đám người rụt rè này một cái, hắn quát:

- Lúc này rồi các ngươi còn sợ cái gì?

- Tát Lạp Tư đại nhân, không phải chúng tôi không dám trở lại Hủy Diệt thần vực, chỉ là chúng tôi lo sẽ mang tới phiền phức cho mọi người. Dù sao, dù sao thì thanh danh của chúng tôi ở Hủy Diệt thần vực năm ấy quá ác liệt, một khi chúng tôi trở lại nơi đó có khả năng tức khắc sẽ bị họ thảo phạt, ngài xem? Chúng tôi có nên ở lại hay không? - Người cầm đầu nọ do dự một lát, cười trừ đề nghị.

Hắn nói như vậy, Tát Lạp Tư mới ý thức được thân phận của họ quá miễn cưỡng. Nhíu mày, hắn đành phải trưng cầu ý kiến của Hàn Thạc.

Song còn chưa chờ ý lấy ra mặt gương không gian liên hệ thì một luồng thần thức đã rót vào trong Thần hồn hắn:

- Không sao cả, bảo họ đi đi, Cổ Lạp Đa đã phân phó rồi, không ai dám hạ thủ với họ đâu! Chỉ cần là người của Hỗn Loạn Ma Đô ta, cho dù ngày trước bị đuổi khỏi Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt ba đại Thần vực cũng có thể trở về đó, có vấn đề gì ta sẽ chịu trách nhiệm!

Tát Lạp Tư lập tức lộ vẻ tươi cười, liếc đám gia hỏa đang kinh hồn bạt vía, ngạo nghễ quát:

- Vị kia của Ma Ẩn cốc nói, chỉ cần là người đến từ Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt ba đại Thần vực, sau này cứ việc tới đó, sẽ không có vấn đề gì!

Dừng lại chốc lát, hắn lại quát:

- Đây là kết quả sau khi hắn và ba đại Thần cách Chủ thần liên hệ!

Lời vừa phát ra, đám hung thần ác sát đến từ Tử Vong, Hắc Ám, Hủy Diệt ba đại Thần vực toàn bộ đều ồ lên, ai nấy vẻ mặt hưng phấn đỏ bừng, thi nhau tay bắt mặt mừng, hoa chân múa tay vui trên đại lộ trung tâm Hỗn Loạn Ma Đô.

Những hung thần này ngày trước đều là người sinh trưởng ở ba đại Thần vực, ở ba đại Thần vực đó có khả năng còn có thân nhân bằng hữu, còn có cảm tình không dứt bỏ được. Nhưng vì đủ loại nguyên nhân, vĩnh viễn không thể trở về đó, loại cảnh ngộ không muốn ai biết này chỉ có trong lòng chính họ mới biết thống khổ cỡ nào.

Họ chưa từng nghĩ có thể trở về Thần vực, nay đột nhiên nghe thấy Hàn Thạc cho một lời cam đoan như vậy, niềm hưng phấn trong lòng quả thực không thể tưởng tượng nổi, ai nấy đều thất thanh cười điên cuồng, hét vang ca ngợi, tăng bốc hắn lên tận mây xanh.

- Được rồi, được rồi, lũ gia hỏa chết tiệt các ngươi đều cầm mồm cho ta, ngoan ngoãn xếp thành hàng tiến vào Không gian ma pháp trận! - Tát Lạp Tư quát, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy, hắn làm sao không muốn trở lại Lôi Điện thần vực chứ?

Năm đó Tát Lạp Tư cũng là một phương hào hùng ở Lôi Điện thần vực, cho dù là Lôi Điện thần vực hiện tại còn có người hắn không dứt bỏ được, nhiều năm qua hắn đã có thực lực Ngự Chủ thần, cũng chỉ dám lén lút trở lại Lôi Điện thần vực, chỉ sợ bị người ta phát hiện, nghênh đón công kích của Thần vệ ở Lôi Điện thần vực, e sợ Thần cách Chủ thần khai đao với hắn.

Sau khi xảy ra chuyện ngày hôm nay, Tát Lạp Tư phảng phất như nhìn thấy hy vọng được quang minh chính đại trở lại Lôi Điện Thần vực. Không chỉ như vậy, hy vọng trở về Lôi Điện thần vực lần này của y, chẳng những không cần phải che giấu thân phận khai đao với cừu địch trước kia, mà còn không phải lo lắng Thần cách Chủ thần sẽ diệt hấn.

Chỉ cần nghĩ như vậy, ngay cả Tát Lạp Tư đều loáng thoáng có chút không khống chế nổi sự kích động hưng phấn trong lòng. Cho nên, biểu cảm của lũ gia hỏa này lọt vào trong mắt hấn hoàn toàn có thể lý giải được.

1021. Chương 1021: Một Ngàn Ma Vệ

Thân hấn ở tại Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận dưới lòng đất nên cũng chẳng biểu lộ điều gì, chỉ mang mọi chuyện ra phân phó xuống dưới rồi tiếp tục yên tĩnh dùng Huyền Âm khí rèn luyện thân thể.

Đối với Hàn Thạc mà nói, Chúng Thần chi chiến đương nhiên là quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là đề cao thực lực bản thân đến mức mạnh nhất. Sẽ có ngày nào đó kết giới của Thiên Không thành bị phá, đến khi đó thì giá trị của hấn cũng hết. Vận Mệnh Chủ thần, Quang Minh thần, Thủy hệ nữ thần Man Nhu, đám Thần cách Chủ thần này hiện đang chịu đựng mọi yêu cầu của hấn. Một khi hấn mất đi giá trị lợi dụng thì nhất định sẽ lập tức lôi hấn ra khai đao.

Từ miệng ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa, Hàn Thạc ngầm đoán ra được hoạch định của đám Chủ thần, biết được bọn họ trước đó đã định một khi kết giới Thiên Không thành bị phá, sẽ không để hấn đi vào Thiên Không thành mà sẽ ra tay ngay với hấn.

Đối với bọn họ, sự uy hiếp của Ma tôn Cổ Thiên Tà cũng không nhỏ hơn so với Sáng thể mẫu thần.

Mặc dù theo hiệp nghị thì Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa đều hiệp trợ hấn. Nhưng khi hiệp nghị này đến lúc cuối cùng, ba tên gia hỏa âm hiểm đó có thể tin tưởng được không vẫn còn là một dấu hỏi lớn. Hàn Thạc tự nhiên không thể đặt cược vận mạng của mình trên người bọn họ.

Vì thế chuyện duy nhất hấn có thể làm là tận lực nâng cao thực lực bản thân, bằng bất cứ giá nào, không từ thủ đoạn nào.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Thạc tình nguyện mạo hiểm đắc tội với tất cả Thần cách Chủ thần, cũng phải chia chác lấy một phần lợi nhuận thần hồn từ trong tay Vận Mệnh Chủ thần.

Từng luồng điện quang mắt thường khó thấy thấm vào ma thể của Hàn Thạc. Tất cả da thịt, lỗ chân lông, xương cốt, lục phủ ngũ tạng, đầu óc của hấn không nơi nào không bị tê giật. Thân thể Hàn Thạc tựa như một lỗ đen không đáy hút lấy mọi Huyền Âm khí.

Huyền Âm khí vô cùng từ Chúng Thần đại lục với năng lượng tích tụ bao năm cộng với Cửu Địa Huyền Âm Tự Linh trận động trời khiến hấn có thể hút sạch lấy chúng với mức cao nhất.

Đến khi Huyền Âm khí không còn, Hàn Thạc mới bình thần ngưng thần, trở về trạng thái trầm tịch.

Bản thể trước giờ vẫn chưa rời khỏi Ma Ẩn cốc, nhưng thân ngoại hóa thân lại đang phiêu lãng ở ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy. Chỉ cần là nơi có đại chiến phát sinh là thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc sẽ xuất hiện, Vạn Ma đỉnh thừa cơ hấp thu thần hồn của đám bị chết.

Thời gian trôi qua, chiến trận tại Chúng Thần đại lục càng lúc càng mãnh liệt, Hàn Thạc càng lúc càng vui vẻ, lợi dụng Vạn Ma đỉnh lui tới mọi nơi tại các đại thần vực.

Ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy đang công kích Vận Mệnh thần vực, vì bản thân bị công phá bất chợt, đành phải trở về. Cao thủ Cổ Nhĩ của Quang Minh thần vực còn chưa kịp phá hủy Vận Mệnh thần vực đã phải tức tốc lui về. Bọn Cổ Nhĩ không có không gian ma pháp trận để vượt giới, lúc này rõ ràng chịu thiệt. Đợi đến khi bọn họ trở về Quang Minh thần vực thì nơi này đã chịu tổn thất trầm trọng.

Cao thủ Hắc Âm, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn do Da Lỗ Tư, Bác Lan Tư cầm đầu đại khai sát giới, liên tục phá hủy mấy thành thị tại Đại Địa thần vực, ép tới ngay thần điện trung ương của Đại Địa thần vực.

Đám thủ hạ liệt thần của Tiểu Khô Lâu vì thân phận miễn cảm nên không chính thức tham chiến, nhưng lại giở trò nhỏ cở tận gốc. Trong các chiến khu dầu sôi lửa bỏng ở Đại Địa thần vực, đám thủ hạ liệt thần của hắn như ngư ông đắc lợi, chuyên môn chiếm lấy tiện nghi.

Đám cao thủ của bốn đại thần vực Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa đang tấn công Quang Minh thần vực, thấy cao thủ Ngụy Chủ thần Cổ Nhĩ trở về, còn Đại Địa thần vực thì lại bị đám người Da Lỗ Tư, Bác Lan Tư đại khai sát giới thê thảm vô cùng, không khỏi phải bỏ đi kế hoạch tiếp tục công kích Quang Minh thần vực. Một mặt thì nhờ lực lượng lưu lại phòng thủ của Phong, Hỏa, Lôi Điện rượt tới Đại Địa thần vực, một mặt thì rút quân khỏi Quang Minh thần vực.

Cuộc chiến lần này ở cả Chúng Thần đại lục có một thể lực tạo ra biểu hiện vô cùng đẹp mắt – Hàn gia ma vệ.

Từ sau khi ra khỏi Bát hoang ly hợp luyện ngục trận, đám Hàn gia ma vệ quân số chỉ chừng một ngàn, nhưng trong chiến trường thì một ngàn quân ma vệ này lại tạo ra kỳ tích. Vốn vẹn một ngàn ma vệ của Hàn gia đã như một mũi dao vô cùng sắc bén đâm ngay tâm tạng Đại Địa thần vực.

Cho dù là thần linh phương nào của Đại Địa thần vực, chỉ cần đụng phải một ngàn ma vệ Hàn gia này là bị triệt để đánh tan vụn mạng.

Vốn vẹn một ngàn ma vệ nhưng phối hợp lại vô cùng nhịp nhàng. Dưới sự phối hợp của đủ loại tiểu ma trận, một ngàn ma vệ Hàn gia có thể phát huy lực lượng mình đến mức mạnh nhất, đơn giản chính là đánh đầu thắng đó.

Nhờ có sự tồn tại của một ngàn ma vệ Hàn gia này mà bọn Da Lỗ Tư mới có thể tung hoành ngang dọc, đại khai sát giới trong khu vực Đại Địa thần vực như ở chỗ không người.

Trong nhất thời, thanh danh Hàn gia ma vệ đã truyền cả Chúng Thần đại lục. Tất cả thần linh trong vòng chiến, ai nấy đều biết đến đội ngũ sắc bén như đồ đao này. Cao thủ Phong, Hỏa, Lôi Điện thần vực ai nấy đều lo sợ khiếp đảm, ngấm phách người đi quan sát một ngàn ma vệ của Hàn gia, hầu trong trận chiến sau này có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Vì một ngàn ma vệ này của Hàn gia mà thần vệ cả đại lục đều ý thức được tầm quan trọng của việc phối hợp đội hình, bắt đầu tích cực bỏ sức về mặt này, hy vọng có thể rút ngắn khoảng cách với Hàn gia ma vệ. Cuộc chiến vẫn còn tiếp tục, đám thần linh bị chết tại Chúng Thần đại lục đã hơn vạn người, trong đó có chừng bảy ngàn thần hồn đã bị Vạn Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã thu thập. Hàn Thạc ra tay chậm hơn, mặc dù có Phí Nhĩ Nam Đa trợ giúp, cũng chỉ thu thập được ba ngàn thần hồn mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ có thêm ba ngàn thần hồn, Hàn Thạc cũng cảm giác được lực lượng của Vạn Ma đỉnh đã trở nên mạnh hơn nhiều. Sau khi phân hơn nửa thần hồn trong Vạn Ma đỉnh luyện hóa thành ma đầu, bản thể hắn thông qua Vạn Ma đỉnh đã nối liền liên hệ tại cả Chúng Thần đại lục mà không bị gián đoạn.

Bản thể Hàn Thạc mặc dù ở khu lòng đất dưới đáy Ma Ẩn cốc, nhưng có sự liên hệ qua Vạn Ma đỉnh nên tình thế của cả Chúng Thần đại lục đều rõ như lòng bàn tay. Bên này chỉ cần có ý niệm, là bên Vạn Ma đỉnh đã có thể thực hiện động tác tương ứng, thu thập càng lúc càng nhiều thần hồn.

Đến lúc này thì linh hồn của thân ngoại hóa thân Hàn Thạc đã không còn tác dụng gì lớn. Vì lực lượng Áo Nghĩa của thế giới này đều ở tại thân ngoại hóa thân, vẫn chưa triệt để dung hợp được, nên hai linh hồn kia mặc dù là ma đầu đến từ Vạn Ma đỉnh, nhưng lại không thể dễ dàng khống chế Vạn Ma đỉnh, đành phải nhờ bản thể Hàn Thạc điều động chỉ huy.

Chuối ngày này, thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc không chuyện gì phải làm liền trở về Ma Ẩn cốc. Vừa về tới, La Ti đột nhiên ra đón, vừa thấy thân ngoại hóa thân của hắn liền nói:

- Bố Lai Ân, ta có chuyện cần nói với người.

1022. Chương 1022: Cứ Để Bọn Chúng Tôi Đi

Hàn Thạc nhìn thấy La Ti nhú mày do dự, không dứt khoát đành cười khổ không ngừng trong lòng, chẳng biết phải nói thế nào cho phải.

- Bố Lai Ân, khế ước chủ tớ của chúng ta dường như vẫn còn chưa giải trừ à? - La Ti trầm mặc một hồi rồi nhìn thẳng vào Hàn Thạc, thản nhiên nói.

Hàn Thạc thở phào một hơi, thầm nghĩ... thì ra là chuyện này.

- Có thể giải trừ bất cứ lúc nào. À, bằng không ta sẽ để ý giải trừ giúp nàng nhé? - Hàn Thạc vội cười nói.

- Ừm. - La Ti khẽ gật đầu.

Bản thể của hắc đang ở Ma Ấn cốc, chỉ cần huy động thần thức là sẽ trực tiếp cắt đứt sợi dây trói buộc linh hồn giữa hai người. Cái gọi là linh hồn khế ước đối với Hàn Thạc hiện giờ mà nói thì không còn là vấn đề nữa.

Linh hồn khế ước kỳ thực là một thứ lực lượng vận mạng. Khi hai người ký kết linh hồn khế ước, Vận Mệnh nữ thần có thể thông qua linh hồn khế ước để thu được một phần lực lượng, sử dụng Vận Mệnh kính để quyên quỹ tích vận mạng hai người với nhau. Nhưng khi Hàn Thạc tiến vào cảnh giới Ma Chủ thì quỹ tích vận mạng của hắc đã không còn do Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã quản lý nữa. Nên sở dĩ linh hồn khế ước giữa hắc và La Ti vẫn còn tồn tại đều là do Hàn Thạc lưu lại mà thôi.

Vì thế thần thức Hàn Thạc vừa huy động là đã tự giải trừ ngay khế ước.

- Vậy bọn ta coi như là bình đẳng.

La Ti lẩm bẩm một câu rồi lập tức lấy hết can đảm nghiêm chỉnh nhìn Hàn Thạc nói:

- Ta không muốn làm nô lệ của chàng, mà muốn được như Ngải Mễ Lệ, Phỉ Bích vậy! Bố Lai Ân, chàng biết ý của ta rồi chứ!

Hàn Thạc vừa mới thở phào một hơi, vừa nghe La Ti nói vậy liền ngẩn người ra, miệng cười khổ ngập ngừng nói:

- La Ti, nàng nói gì vậy?

Thần thức hiện giờ của hắc mạnh mẽ như vậy, trước đây lại có linh hồn khế ước, hắc làm gì không biết tâm ý của La Ti.

- Trong lòng chàng biết rõ mà, đừng giả vờ không biết!

La Ti lạnh lùng hừ một tiếng rồi nhìn trừng trừng Hàn Thạc nói thẳng:

- Có thể tương thông với linh hồn của ta, đương nhiên biết ta hiện giờ đang nghĩ gì, giả vờ gì chứ!

- Ta mặc kệ!

La Ti nhìn chằm chằm lấy Hàn Thạc rồi nói từng chữ một:

- Cho dù là khổ hải vô tận, cũng là do ta tự chọn lấy!

Bộ ngực cao vút của La Ti run rẩy không ngừng, dường như có chút không dám nhận lấy kết quả, cúi đầu nói tiếp:

- Chàng cứ nói là được hay không đi!

Nghĩ tới năm xưa khi còn ở Hắc Ám thần vực, La Ti một mực theo hắc, cho dù là đại chiến ở Âm Ảnh thành hay U Mạc thành, cũng chính là nàng kiên trì đứng chung với hắc! Khi đến Vùng đất hỗn loạn, cũng là La Ti giúp hắc thu thập bọn La Mông, Tá Kỳ, giúp đỡ hắc hết mực.

Hàn Thạc vốn là người đa tình. Bao nhiêu năm nay hắn đều thiếu nghị lực từ chối đối với các nữ nhân chung quanh. Giờ đây La Ti lại chính thức tự kéo tới, còn muốn hắn phải cho đáp án, hắn phải làm sao đây?

Hàn Thạc trầm ngâm một chút rồi cười khổ nói:

- Đã nhiều năm như vậy, có thêm một mình nàng, cũng đành thôi. Nhưng thời gian của ta càng ngày càng ít, cơ hội bồi tiếp các nàng cũng không nhiều lắm, việc này là nàng tự tìm con đường đau khổ thôi!

Cặp mắt La Ti sáng ngời, cái nàng ta cần chính là đáp án này, kết quả này, chứ không phải làm bạn bè cả đời.

Hàn Thạc cũng chẳng có cơ hội để tận hưởng diễm phúc trái ôm phải ấp. Bọn Ngải Mễ Lệ, La Ti đều như nhau, nữ nhân trong cốc mặc dù nhiều, nhưng lại không muốn thân ngoại hóa thân của hắn chạm vào họ. Cảm giác thuần tình thần mặc dù không tệ, nhưng tóm lại cũng thiếu sót gì đó.

Người tại Ma Ấn cốc, nhưng Hàn Thạc lại không được nhân hạ, ngày nào cũng phải nhận tin tức từ Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa. Đám người Bác Lan Tư, Huyết Linh trước giờ đều không sợ quấy rầy hắn, cứ thông qua không gian kính mà báo cáo cho hắn mọi tiến triển của chiến trận.

Liên quân lấy Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn làm chủ tung hoành ngang dọc trong Đại Địa thần vực, khiến rất nhiều thần linh trong Đại Địa thần vực chết thảm, khiến cho liên quân bốn đại thần vực Phong, Hỏa, Lôi điện, Đại Địa không thể không rút quân. Hàn Thạc cũng di chuyển Vạn Ma đỉnh từ Quang Minh thần vực tới Đại Địa thần vực.

Chiến tranh tại Vạn Mệnh thần vực tạm thời bình lặng trở lại. Vạn Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã cũng theo tin tức đại chiến ở Đại Địa thần vực mà kéo tới. Lần này đây Hàn Thạc không thể tránh khỏi việc đụng chạm tới Áo Nhĩ Sát Nhã trong lúc tranh đoạt thần hồn bị giết, xem chút cũng có xung đột nhỏ nhỏ.

Cũng may cả hai đều hoàn toàn tự giác. Vừa thấy đối phương ở khu vực nào thu thập thần hồn thì người kia chuyển vị trí, không trực tiếp xung đột với đối phương. Vạn Mệnh kính cùng Vạn Ma đỉnh dưới sự thao túng của cả hai nhíp nhàng phân chia vệt thần hồn tại Đại Địa thần vực.

Cuối cùng thì đám cao thủ của tứ đại thần vực Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa đang thâm nhập Quang Minh thần vực cũng hợp lại được với đám thần linh của Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa được lưu giữ lại, cùng nhau hành quân về phía Đại Địa thần vực. Hai thực lực cường đại cuối cùng cũng chính thức đụng trận với nhau.

Phong, Hỏa, Lôi điện, Đại Địa làm một phe. Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, Vùng đất hỗn loạn làm một phe, hai thế lực này cùng nhau đẩy lên một cuộc đại chiến ở Đại Địa thần vực.

Đại Địa thần vực... Xích Thổ thành.

Đám thần linh của Phong, Hỏa, Lôi điện, Đại Địa đứng chen chúc trên đầu thành... từng luồng tinh thạch pháo chất chứa năng lượng mãnh liệt bắn ra mang theo tinh thạch quang mang nhằm phía ngoài thành mà phóng tới... Bên ngoài Xích Thổ thành, đám thần linh của Tử Vong, Hủy Diệt, Hắc Ám, Vùng đất hỗn loạn do mấy người Da Lỗ Tư, Bác Lan Tư, Huyết Linh dẫn đầu hăng hái xông thẳng tới Xích Thổ thành, ý đồ muốn tiêu diệt toàn bộ thần linh tại Xích Thổ thành.

Trong đó có cả một ngàn ma vệ của Hàn gia vẫn nhân nhả đẹp mắt, sắp hàng theo phương vị chỉnh tề. Một ngàn ma vệ này của Hàn gia phối hợp chặt chẽ, lấy mấy người Da Lỗ Tư, Bác Lan Tư, Huyết Linh làm thủ lĩnh, cứ như là một lưỡi dao nhọn đâm tới Xích Thổ thành. Mặc cho năng lượng của tinh thạch pháo bắn xuống, đám Hàn gia ma vệ vẫn giữ được vẻ ung dung nhân nhả để tránh né, tốc độ vẫn giữ được ổn định để xông tới Xích Thổ thành.

- Bố Lai Ân trong thời gian ngắn ngủi có thể làm chủ của Ma Ấn cốc, lại còn được sự công nhận của Thần cách Chủ thần quả nhiên không phải là may mắn! - Da Lỗ Tư từ một bên xông tới, nhìn thấy đám Hàn gia ma vệ ở xa xa đang dũng mãnh tiến quân cũng phải thầm cảm phục.

- Sau này sợ rằng không thể cứ gọi tên tục của hắn rồi.

Thành chủ Hắc Thủy thành bĩu môi rồi nhẹ giọng nói:

- Xem ra năm đó bọn ta thua vào tay hắn cũng thật không oan uổng!
- Ta cũng coi việc được đứng chung với hắn ta làm vinh dự mà! - Hắc Thạch thành chủ quát lên, ánh mắt loé sáng thần quang.

- Không sai, có thể có cơ hội giao hảo với một nhân vật như vậy, cho dù là bại cũng vinh quang cả đời rồi!

Da Lỗ Tư gật đầu rồi vừa thần nhiên cười nói vừa giục ngựa đi trước:

- Mau lên, người của Vùng đất hỗn loạn đã đoạt lấy danh tiếng rồi, đừng để Chủ thần trách phạt chúng ta hành động bất lực!

Da Lỗ Tư vừa xông lên một mình thì cao thủ của Hắc Ám thần vực đang đột kích liền nhào tới ào ào toàn lực xung kích. Từng đạo nhân ảnh điên cuồng xông tới Xích Thổ thành.

- Phá! Ha ha! - Cả người Huyết Linh mang đầy huyết quang ngập trời, hắn gầm lên một tiếng mãnh liệt, thanh khoát kiếm mang theo huyết khí kinh người vừa vung ra, đã có máu của rất nhiều thần linh trên Xích Thổ thành chịu không nổi bắn vọt ra ngoài, lập tức máu trào khỏi thất khiếu mà chết. Thừa cơ hội đó, ba người Huyết Linh cùng Cát Nhĩ Bá Đặc, Bác Lan Tư đã phóng trước lên Xích Thổ thành giết sạch đám thần linh đang phóng năng lượng tinh thạch pháo.

Mất đi sự yểm trợ của năng lượng tinh thạch pháo, Xích Thổ thành chỉ còn lại lực lượng phòng ngự của kết giới. Nhưng lực lượng phòng ngự kết giới của mỗi thành trì đều có hạn. Dưới sự oanh tạc hung bạo liên giờ, chỉ trong phút chốc là lực phòng ngự của Xích Thổ thành đã tới mức cực hạn.

- Giết!

Một tiếng nổ thật lớn phát ra, kết giới của Xích Thổ thành bùng nổ, để lộ ra hoàn toàn cả thành.

- Giết! - Đám thần linh Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn gầm lên điên cuồng xông vào thành, thấy người là giết, lập tức giao chiến ngay với đám thần vệ trong thành.

Cả Xích Thổ thành đều bị mây đen bao phủ, trên trời sấm sét sáng loè, Đại Địa tê liệt, cuồng phong gầm rú, đại hỏa bùng cháy khắp nơi...

- Đại nhân, Xích Thổ thành có tin báo! Cửa thành đã phá, cho dù không thể đại thắng cũng đủ khiến nguyên khí bốn đại thần vực tổn thương! - Ngay lúc đó tại Ma Ấn cốc, Tá Kỳ đã đến bẩm báo bên cạnh Hàn Thạch.

Hàn Thạch đang khổ công đứng giữa đám mỹ nữ giảng giải lực lượng Áo Nghĩa, nghe vậy liền gật đầu hỏi:

- Việc Xích Thổ thành bị phá cũng không ngoài dự liệu của ta. Còn có tin tức gì đặc biệt khác không?

- Cao thủ ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy sau khi trở về Quang Minh thành không bao lâu đã kéo đi! - Tá Kỳ do dự một chút rồi mới nhún mày nói.

- Đi về phía nào? - Hàn Thạch sững sốt rồi lập tức cười hỏi.

- Ài, đi về phía này của chúng ta. Nếu như không nằm ngoài dự liệu thì mục tiêu của bọn chúng chính là Vùng đất hỗn loạn! - Tá Kỳ cười khổ nói.

- Hả!

Hàn Thạch hô lớn rồi lập tức cười nói:

- Hà hà, xem ra bọn A Tư Đình Tư xem chúng ta như hồng chưa chín mà tới dòm ngó rồi!

- Theo ta thấy, bọn họ sợ một ngàn ma vệ của Hàn gia, thừa cơ cao thủ Vùng đất hỗn loạn không có ở đây, diệt sạch chúng ta! - Tá Kỳ lạnh lẽo hừ một tiếng, dường như rất khinh bỉ hành động của Quang Minh thần vực.

- Cơ hội chọn lựa kỹ như vậy quả là không tệ!

Hàn Thạch cười nói:

- Hiện giờ đám thần linh đều đang hỗn chiến với nhau. Cho dù có sự tồn tại của không gian ma pháp trận thì chúng ta cũng không thể nào chiếu cố được cả hai chiến trường. Ài, A Tư Đình Tư quả thật là nhìn nhận rất chính xác a!

- Đại nhân, chúng ta phải làm sao đây?

Tá Kỳ khá lo lắng nói:

- Trong cốc thật sự không có bao nhiêu cao thủ. Một khi liên quân ba phe bọn chúng tiến vào Vùng đất hỗn loạn, bọn ta thật sự là chống không nổi!

- Đừng lo, cái gì tới thì sẽ tới!

Hàn Thạc an ủi Tá Kỳ một câu rồi cười lạnh lẽo nói:

- Ha ha, chỉ cần năm đứa bọn tiểu Kim ở Hỗn loạn ma đô là đủ rồi. Cứ để bọn chúng tới đi!

1023. Chương 1023: Tới Cũng Phải Lui Thôi!

Còn ở tại Hỗn Loạn ma đô thì thái độ của Hàn Kim cũng giống như Hàn Thạc. Hắn vừa nhận được tin thì đã cuồng vọng lên tiếng:

- Để cho bọn chúng tới mà không về được... Phụ thân cuồng vọng thì nhi tử cũng vậy thôi.

Chiến trận tại Đại Địa thần vực càng lúc càng kịch liệt. Bảy đại thần vực cộng thêm Vùng đất hỗn loạn cùng tham chiến. Trong đó thì một ngàn Hàn gia ma vệ lại càng nổi danh như cồn, phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng trong cuộc chiến.

Đám hung thần ác sát này trong tay hai người Tát Lạp Tư, Ngõa Tây Tư biểu hiện bất phàm. Vì có bọn cao thủ đặc biệt này của Vùng đất hỗn loạn mà khiến đám thần linh bên bọn Da Lô Tư đành phải liều mạng để có biểu hiện tương xứng, điên cuồng đấu đá.

Còn đám cao thủ thủ hạ của Thời Không thần vực Phí Nhĩ Nam Đa lại không tham chiến. Hai mươi đoàn quân này chỉ chịu trách nhiệm tiếp ứng giữa bốn khu vực Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn, để có thể đối phó kịp các sự kiện đột nhiên xảy ra bất cứ...

Ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy có khả năng đột nhiên tập kích Mệnh vận thần vực, bốn đại thần vực Đại Địa, Phong, Hỏa, Lôi Điện có thể đột nhiên tập kích Quang Minh thần vực, bọn Da Lô Tư có thể đột nhiên đánh phá Đại Địa thần vực... vậy thì Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn cũng có khả năng tùy thời bị kẻ khác công chiếm.

Vì để phòng hờ phe mình bị tập kích kiểu này, liên quân năm khu vực ra tay cuối cùng là Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn, và cao thủ Thời Không thần vực đề ra phương châm chiến đấu sau: bọn cao thủ Thời Không thần vực có thêm sự trợ giúp của không gian ma pháp trận, có thể dùng ưu thế tốc độ phát huy tới mức cao nhất để khi có bất kỳ thần vực nào bị tập kích là bọn họ đều có thể kéo tới.

Ngoài ra, đám thần linh của Thời Không thần vực còn phụ trách thu thập tin tức từ các thần vực khác. Sau khi Mạch Kim Lợi của Thời Không thần vực nghe tin Vùng đất hỗn loạn truyền đến, đã lập tức liên hợp với thành chủ của hai toà thành khác, lập tức mang lực lượng độc lập của Thời Không thần vực tùy thời chuẩn bị tới trước giúp giữ vững Hỗn Loạn ma đô.

Quả nhiên khi chiến trận ở Đại Địa thần vực đến lúc kịch liệt nhất thì liên quân do ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy tạo thành bắt đầu kéo tới Vùng đất hỗn loạn, hơn nữa còn dùng tốc độ cao nhất để hành quân. Chỉ trong thời gian bảy ngày thì binh lính đã kéo tới ngoài thành của Hỗn Loạn ma đô.

Năm người bọn Hàn Kim, Hàn Thổ, Hàn Mộc, Hàn Thủy, Hàn Hỏa ai nấy đều giữ một phương của tường thành.

Trong Hỗn Loạn ma đô, tại trung tâm không gian ma pháp trận.... từng đạo nhân ảnh loé lên. Đây chính là bọn thần linh đến từ Thời Không thần vực đang kéo tới Hỗn Loạn ma đô. Thân người vừa loé lên thì đã

lợi dụng lực lượng không gian thuần di tới mọi nơi trong Hỗn Loạn ma đô để bổ sung những nơi phòng ngự thiếu sót tại đây.

- Sao người lại đến đây? - Hàn Kim vừa thấy Mạch Kim Lợi thuần di đến liền kỳ quái lên tiếng hỏi.

- Hà hà, bọn Thời Không thần vực chúng ta chịu trách nhiệm chi viện cho các đại thần vực. Hiện giờ Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt thần vực đều không xảy ra chuyện, chỉ có Vùng đất hỗn loạn các người là bị công kích, đương nhiên là đến đây rồi.

Mạch Kim Lợi ngừng một chút rồi cười nói:

- Cho dù là ba thần vực kia có bị công kích trước thì ta cũng sẽ chọn đi cứu Vùng đất hỗn loạn!

Quan hệ giữa Mạch Kim Lợi và Hàn gia rất tốt. Hàn Thạc đã từng vì Mạch Kim Lợi mà không ngại đắc tội với Quang Minh thần A Tư Đình Tư, đánh tan nhục thân của Cổ Nhĩ - một trong ba Quang thủ vệ. Giữa Hàn gia và Mạch Kim Lợi đã tạo thành một mối quan hệ rất chặt chẽ.

- Hàn Kim, để ta giới thiệu một chút. Vị này là Tập Lô, hần ta vì Cổ Nhĩ mà tới đây. À à, đương nhiên ta cũng có thể đối phó với Cổ Nhĩ, chỉ là ta, ừm, không phải là đối thủ của hần thôi. - Mạch Kim Lợi vừa cười vừa giới thiệu một lão già tóc dài bạc phơ với Hàn Kim. Hần ta tu luyện lực lượng không gian, sau khi bỏ thời gian dài lữ hành không gian đã trở về Chúng thần đại lục, nghe lời phân phó của Phí Nhĩ Nam Đa tới đây nghênh chiến Cổ Nhĩ.

-Ồ, khoẻ không, khoẻ không!

Hàn Kim cười cười chào hỏi rồi lập tức nói:

- Xem ra Cổ Nhĩ kỳ này chết chắc.

Mạch Kim Lợi và Tập Lô nhìn nhau cười sau đó trông về phía liên quân ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy xa xa đang càng lúc càng áp tới gần rồi hỏi:

- Làm sao để đối phó chúng nó?

- Người xem kỹ đây, sắp bắt đầu rồi! - Hàn Kim cười cười rồi đột nhiên gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm của Hàn Kim vừa phát ra thì bốn góc của Hỗn Loạn ma đô truyền đến bốn tiếng trả lời... Đột nhiên hần nhảy vọt xuống dưới, mặt đất tự động toạc ra một lỗ hổng.

“Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!”

Hàn Kim vừa nhảy vào lòng đất thì cả Hỗn Loạn ma đô dường như đều rung chuyển... tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Đột nhiên mặt đất ngay giữa khu vực liên quân ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy chợt toạc ra, hơn nữa còn thụt sâu xuống, từng mũi gai nhọn bắn mạnh ra ngoài, xuyên suốt đám thần linh của ba đại thần vực. Nham thạch nóng bỏng vọt thẳng lên trời, mang theo hỏa diễm bắn ra khắp nơi.

Một vầng ô quang khổng lồ nổ ngay giữa khu vực liên quân kia khiến bao nhiêu người bị nổ trúng, xác thịt không còn, linh hồn cũng tiêu tan.

Trong nháy mắt, ngoại trừ Hỗn Loạn ma đô ra, cả trời đất đều phát sinh dị biến. Mây đen dày đặc không biết từ khi nào đã phủ kín chân trời, che kín không cho ánh sáng lọt vào, khác hẳn lúc trước.

1024. Chương 1024: Bị Thảo Phạt

Hai người Mạch Kim Lợi, Tập Lô vốn định chuẩn bị đánh một trận huyết chiến cho đã đời, dù sao thực lực của Vận Mệnh thần vực cũng đã thể hiện rồi. Hai người không dám coi nhẹ thực lực thần vực dám đối chọi lại với ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy, thần vực mạnh nhất tại Chúng Thần đại lục.

Sau khi xem hình ảnh ma pháp kính đặt trong tay, Mạch Kim Lợi lặng lẽ thu lại rồi cười khỏ nhìn về phía lực lượng hủy thiên diệt địa của ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy đang không ngừng mất đi cao thủ kia, trong nhất thời không biết phải nói sao cho phải.

Trước giờ Mạch Kim Lợi vẫn biết Hàn Thạc nắm trong tay một lực lượng rất mạnh, nhưng lại không ngờ lực lượng này lại mạnh đến mức này.

Năm người bọn Hàn Kim, Hàn Thủy, Hàn Mộc, Hàn Hỏa, Hàn Thổ đều đạt tới cảnh giới Ngụy Chủ thần, dựa vào Thiên thi ngũ hành đại trận tận tình tàn sát bên ngoài Hỗn Loạn ma đô.

Cùng lúc đó Ma Ẩn cốc tiếp đón hai khách nhân.

Quang Minh thần A Tư Đình Tư, Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu vừa vào Ma Ẩn cốc thì bản thể Hàn Thạc ở đây cốc đã lập tức phát hiện được khí tức hai người, liền để thân ngoại hóa thân nhân tiện ở trong cốc bước ra tiếp đón.

- Thật là khách quý ha! - Hàn Thạc cười ha hả từ trong cốc nhìn về phía sắc mặt khó coi của Quang Minh thần A Tư Đình Tư cùng Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu.

- Hàn Thạc, ngươi không tuân theo quy tắc! - Quang Minh thần A Tư Đình Tư không cười mà chỉ trầm giọng nói.

Cùng lúc đó bản thể Hàn Thạc ở đây cốc cũng phát giác ra Sinh Mệnh nữ thần đã đến Hỗn Loạn ma đô phóng ra một luồng cuồng phong Sinh Mệnh vô cùng mạnh mẽ, trước hết là khôi phục lại linh hồn cho đám thần linh vẫn còn chưa mất đi linh hồn kia, sau đó lợi dụng cỗ cuồng phong Sinh Mệnh mạnh mẽ này để quấy loạn linh hồn Ngũ hành giáp thi, khiến bọn họ không thể tiếp tục hình thành Thiên thi ngũ hành đại trận.

Hàn Thạc biến sắc quát lớn:

- A Tư Đình Tư, Mạn Nhu, các ngươi làm vậy là ý gì!

Hàn Thạc vừa quát lên đã lập tức dùng không gian vị diện trong lòng bàn tay để liên hệ với Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa, Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa. Bốn người lần lượt xuất hiện ai nấy đều giận dữ nhìn trừng trừng lấy hai người Quang Minh thần A Tư Đình Tư, Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu.

- Bên ngoài Hỗn Loạn ma đô, năm tên kia làm gì vậy?

Mạn Nhu cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Liên quân ba thần vực chúng ta có một nửa đã chết trong tay năm tên này. Ngươi không phạm quy thì là gì đây?

Mạn Nhu vừa hét lên thì bọn Phí Nhĩ Nam Đa, Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa vừa kéo đến sững sốt, không rõ tình trạng thế nào, nghe Mạn Nhu nói vậy đành lộ vẻ kinh dị, còn Phí Nhĩ Nam Đa thì quay lại hỏi Hàn Thạc:

- Thật vậy à?

Hàn Thạc gật đầu rồi quay sang A Tư Đình Tư, Mạn Nhu quát:

- Năm kẻ này đều chỉ có thực lực Ngụy Chủ thần, căn bản không có ai có lực lượng thần cách! Trong đám thần linh các ngươi đưa tới cũng không ít cao thủ Ngụy Chủ thần, ta làm sao mà phạm quy chứ?

- Đơn độc mỗi tên trong năm kẻ đó thì đúng chỉ là lực lượng Ngụy Chủ thần, nhưng cả năm tên liên thủ lại đã tạo ra uy lực của một nửa thần cách!

A Tư Đình Tư nổi giận, mất đi bình tĩnh ngày thường lên tiếng:

- Theo thế này thì Chúng Thần chi chiến đánh làm gì, bọn chúng liên thủ năm người là đã có thể ngang dọc các đại thần vực, trận đại chiến này còn ý nghĩa gì chứ?

- Không sai!

Liền đó có tiếng hô nhỏ từ bên ngoài truyền đến, Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sắt Nhã đi vào Ma Ấn cốc rồi nhìn Hàn Thạc nói:

- Lực lượng do năm người liên thủ lại, quả thật đã cao hơn một nửa thần cách rất nhiều, không phải chỉ là lực lượng của năm tên Ngự Chủ thần bình thường! Hàn Thạc, cứ như vậy thì Chúng Thần chi chiến không có ý nghĩa gì đâu, mà ngược lại chính là Vùng đất hỗn loạn các người loạn sát mọi người mà thôi.

Nghe Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sắt Nhã nói vậy, A Tư Đình Tư, Mạn Nhu liền vội vàng lên tiếng phụ họa, dùng lời lẽ danh ngôn chính thuận để trách mắng Hàn Thạc. Bốn người Phí Nhĩ Nam Đa, Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa chống lưng lẫn, lúc này cũng lập tức cãi vã với bọn họ ầm ĩ cả lên. Sáu đại Thần cách Chủ thần cộng thêm Hàn Thạc, không ngừng tranh cãi với nhau trong Ma Ấn cốc, nhất thời không phe nào chiếm được thượng phong cả.

- Theo quy lệ cũ, bỏ phiếu số đông đi! - Qua một hồi, Vận Mệnh thần vực thấy tranh cãi cũng không phải là biện pháp, đành quay sang đề nghị với Phí Nhĩ Nam Đa.

Phí Nhĩ Nam Đa biết có nhiều người bầu phiếu đối với bọn họ không có lợi lắm, nhưng cũng không còn cách nào. Quy củ bao nhiêu năm nay không thể thay đổi, ông ta chỉ đành tạo ra mấy không gian thông đạo, lôi các Thần cách Chủ thần khác tới Ma Ấn cốc.

Quả thật không ngoài Hàn Thạc dự liệu, ngoại trừ cha con Hàn Thạc, các đồng minh Phí Nhĩ Nam Đa, Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa ra, đám Thần cách Chủ thần khác đều đem danh ngôn chính thuận ra chỉ trích lẫn, nghiêm khắc muốn ngăn cản hành vi côn đồ kiểu này.

Hiện giờ gồm cả cha con Hàn Thạc thì cả thảy có mười bốn người có quyền quyết định, trong đó hết tám người phản đối, hẳn cũng đành hết cách.

- Được rồi, từ giờ ta bảo năm người bọn họ không được liên thủ là xong, đừng nói là ta ăn hiếp các người. - Hàn Thạc nhún vai, bất đắc dĩ trả lời.

- Không được, năm kẻ đó tuyệt đối không được tham chiến! Ta vừa để ý, bất kỳ hai người trong số bọn họ mà liên thủ thì thực lực không chỉ tăng đơn giản gấp đôi!

Sinh Mệnh nữ thần Lai Na nghiêm khắc nói:

- Ta không biết bọn họ làm sao làm được vậy, nhưng chỉ cần hai tên cùng ra tay, là bọn họ có thể tạo thành lực phá hoại vô cùng đáng sợ. Thêm một người, là uy lực tăng lên không chỉ mười lần. Năm người này tuyệt đối không thể tái chiến nữa!

Nghe nói vậy bảy Thần cách Chủ thần kia ai nấy đều hòa theo, sắc mặt ai cũng khó coi.

Bọn họ không phải lo lắng về năm tên Ngũ hành giáp thi. Cho dù cả năm Ngũ hành giáp thi liên thủ, hình thành Thiên thi ngũ hành đại trận thì cũng chỉ đạt tới lực lượng của một nửa Thần cách Chủ thần thôi, căn bản không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong bọn họ.

Nỗi lo của bọn họ chính là Hàn Thạc. Quả thật là ma công do hắn tu luyện có thể tạo ra sinh mạng cho Ngũ hành giáp thi, lại có thể khiến Hàn Hạo đột biến tạo thành thần cách. Hàn Thạc cứ tu luyện ma công kiểu này, rốt cuộc sẽ đạt đến mức nào chứ?

Nghĩ tới năm đó Ma tôn Cổ Thiên Tà phá tan trở ngại vũ trụ, nguyên khí đại thương mà vẫn còn đánh Sáng thể mẫu thần trầm tịch đến giờ. Chỉ cần Hàn Thạc có một nửa thực lực của Cổ Thiên Tà, cho dù bọn họ có liên thủ giết chết Sáng thể mẫu thần, sợ rằng cũng không có biện pháp đối phó với hắn.

Nghĩ vậy nên phần đông Thần cách Chủ thần mới ngậm hạ quyết tâm, một khi khai mở chương ngại của Thiên Không thành thì sẽ lập tức bằng mọi giá tiêu diệt Hàn Thạc, trừ đi mối lo tâm phúc hậu hoạn này.

- Không tham chiến thì không tham chiến, các người đông người quá, ta tranh không lại các người. - Hàn Thạc lạnh lẽo nhìn đám người này rồi hừ một tiếng.

Hắn để ý quan sát, phát hiện ra trong mười hai đại Thần cách Chủ thần, chỉ có Phí Nhĩ Nam Đa là một lòng đứng về phía hắn, ngay cả mắt của ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa cũng bắt đầu loé sáng.

Hàn Thạc thầm than một tiếng, trong lòng hiểu rõ lực lượng của Ngũ hành giáp thi đã khiến mười hai kẻ kia chấn động. Sợ rằng ngay cả ba người Nội Tư Đặc, Âm Mông, Cổ Lạp Đa cũng ý thức được chuyện này, khó lòng có thể trấn an bản thân, cho nên mới bắt đầu cân nhắc chuyện cần làm sau khi giết Sáng thể mẫu thần.

Hàn Thạc biết rõ lúc này không thể đụng chạm đến bọn họ, bằng không đến khi chuyện không hay xảy ra, sợ rằng kết giới Thiên Không thành còn chưa phá xong thì bên hắc đã tổn thương nguyên khí rất nhiều rồi.

- Ủm, cứ như vậy đi. Năm kẻ đó không thể tiếp tục tham chiến, chiến trận có thể đánh tiếp được rồi. - Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sắt Nhã quyết định.

- Áo Nhĩ Sắt Nhã, còn thiếu bao nhiêu? - A Tư Đình Tư chợt động tâm niệm.

Lần này ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy bị tổn thất nghiêm trọng dưới tay Ngũ hành giáp thi. Bọn họ khơi mào chiến tranh, đã có tổn thất không nhỏ ở Vận Mệnh thần vực. Sau đó Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa còn cùng nhau đánh lên Quang Minh thần vực, khiến bọn họ bị trọng thương thêm. Ba bốn lần bị đả kích như vậy cho nên hiện giờ thực lực của ba đại thần vực bọn họ là hao tổn nhất.

Đến lúc này A Tư Đình Tư đành phải suy nghĩ cho ba đại thần vực, trong lòng cũng có ý muốn thoái lui.

- Ta sắp xong rồi nhưng không biết bên hắc còn thiếu bao nhiêu. - Áo Nhĩ Sắt Nhã dường như muốn đồ cơ gian của mọi người lên mình Hàn Thạc, liền liếc mắt về phía hắc rồi thản nhiên nói.

- Người còn thiếu bao nhiêu? - Cả ba người A Tư Đình Tư, Lai Na, Mạn Nhu đều nổi giận quát lớn với Hàn Thạc.

- Nhanh thôi, nhanh thôi... - Hàn Thạc có chút xấu hổ cười nói.

Hắc biết tâm tình ba người A Tư Đình Tư không khá lắm. Bốn đại Thần cách Chủ thần của Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa vì chịu tổn thất trầm trọng tương tự cũng lộ bộ mặt khó coi. Nếu tự hắc nói câu trước là chết càng nhiều càng tốt thì sợ rằng cả đám sẽ đánh hội đồng hắc, đành phải thuận theo ý của Áo Nhĩ Sắt Nhã.

- Nếu Quang Minh thần vực không còn thần linh để sử dụng thì đừng trách ta không nói quy củ, khiến cho bọn người ai nấy trong tay cũng không còn ai cả! - A Tư Đình Tư hừ một tiếng, phang một câu hung hăng như vậy rồi giận dữ bỏ đi. Hai người Mạn Nhu cùng Lai Na cũng hung hãn trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi theo sát A Tư Đình Tư mau chóng rời khỏi Ma Ấn cốc.

Về mặt đám Thần cách Chủ thần Đại Địa, Phong, Hỏa, Lôi Điện ai nấy cũng ngượng nghịu, chỉ hừ một tiếng rồi chia nhau đi vào thông đạo. Vận Mệnh nữ thần liếc xéo Hàn Thạc, vẻ mặt lộ nét quái dị, rồi cũng theo không gian thông đạo rời khỏi Ma Ấn cốc như ba người A Tư Đình Tư.

- Vậy chút nữa là được rồi, sớm thu tay thôi.

Cổ Lạp Đa đi tới trước mặt Hàn Thạc, nói:

- Cứ theo tình thế này, ta e bọn kia không khống chế nổi mình nữa. Người thấy sao?

- Ta từ trước đến giờ không phải là kẻ gây hấn, lúc nào cũng chủ trương hòa bình. Người khác không xâm phạm ta thì ta cũng sẽ không chủ động đối phó người khác! - Hàn Thạc xoa xoa tay biểu lộ bộ mặt thuần khiết nhất.

- Bọn ta đang nói hắc!

Nội Tư Đặc chỉ về hướng Hàn Hạo này giờ vẫn chưa lên tiếng:

- Lúc bọn ta đại chiến, Liệt thần giả trong khu vực mười hai đại thần vực đã thừa cơ đoạt lợi, tình hình vô cùng nghiêm trọng, không thể cứ vậy đâu.

- Ồ!

Hàn Thạc gật đầu rồi liếc mắt nhìn Tiểu Khô Lô cười nói:

- Không có gì, các người đều trở về đi. Chiến trận tại Đại Địa thần vực vẫn tiếp tục.

- Ủm. - Ba người Nội Tư Đặc gật đầu rồi lập tức kéo nhau đi vào không gian thông đạo.
- Ta vẫn luôn ủng hộ ngươi. - Đến khi nơi này chỉ còn lại cha con Hàn Thạc, Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa mới thần nhiên nói một câu rồi lập tức biến mất không tung tích.
- Tương lai sẽ chờ cho Thời Không thần vực một vị trí. - Sau khi Phí Nhĩ Nam Đa bỏ đi, Hàn Thạc há miệng cười rồi nói.

1025. Chương 1025: Chuẩn Bị Kỹ Rồi!

Kết quả cuối cùng là cao thủ ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy ngoan ngoãn bỏ đi, không dám liều chết đánh một trận.

Sau đó tại Đại Địa thần vực, sau một phen huyết chiến cao thủ bốn đại thần vực Đại Địa, Phong, Hỏa, Lôi Điện cùng Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Vùng đất hỗn loạn tổn thương không nhẹ, cho dù là hảo thủ trong tay Ngoã Tây Tư, Tát Lạp Tư cũng chết không ít trên chiến trường. Câu nói của Quang Minh Chủ thần A Tư Đình Tư trước khi rời khỏi Vùng đất hỗn loạn rất có uy lực. Ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy sau khi bị trọng thương nghiêm trọng cũng không xuất hành khắp nơi, còn cao thủ các thần vực khác cũng không dám dò thám phòng tuyến của bọn A Tư Đình Tư, để mặc kệ bọn họ làm gì thì làm.

Bên phe Vận Mệnh thần vực thì một tiếng động cũng không có. Từ sau khi bọn họ rời khỏi Vùng đất hỗn loạn, dường như đều mất tiêu tung tích, không quản tới chuyện phân tranh tại đại lục. Đám thần linh của Vận Mệnh thần vực cũng không hề rời khỏi thần vực.

Dần dà rồi chiến trận chỉ còn lại ở mỗi phía Đại Địa thần vực.

Đến khi cao thủ bốn đại thần vực Đại Địa, Phong, Hỏa, Lôi Điện lục tục từ khắp nơi kéo về Đại Địa thần vực thì bọn Nội Tư Đặc cũng không còn chiếm thượng phong rõ ràng. Sau một khoảng thời gian dài, tổn thất hai bên dần dần bằng nhau, chẳng bên nào chiếm được tiện nghi cả.

Mãi sau không đợi kẻ khác thúc giục, nhìn thấy tình thế không thuận lợi gì lắm, bọn ba người Nội Tư Đặc chủ động khẩn cầu Hàn Thạc sớm đình chỉ việc tiếp tục chịu tổn thương vô vị này.

Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã đã sớm nói rõ Vận Mệnh kính đã thu đủ số, dưới áp lực của các đại Thần cách Chủ thần, Hàn Thạc vốn còn định tiếp tục dây dưa thêm, đành phải thỏa hiệp, nói rằng nhu cầu về lực lượng thần hồn của Vạn Ma đỉnh đã đủ.

Hàn Thạc vừa lên tiếng thì Chúng Thần chi chiến lập tức được tuyên bố kết thúc.

Trận chiến này trải dài năm mươi năm. Ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy bị tổn thất trầm trọng nhất, hai phần ba thần linh của ba đại thần vực vĩnh viễn biến mất, rất nhiều thành thị của ba đại thần vực trở thành chỗ hoang tàn vắng vẻ.

Bốn đại thần vực Đại Địa, Phong, Hỏa, Lôi Điện theo sát sau đó, nhất là Đại Địa thần vực. Chiến trường lớn nhất đặt tại đó. Ngay từ đầu liên quân Đại Địa thần vực đã bị trọng thương, sau đó đại chiến phát sinh liên miên trên Đại Địa thần vực, khiến cho rất nhiều cao thủ Đại Địa thần vực vĩnh viễn nhắm mắt.

Trong cuộc đại chiến tại Đại Địa thần vực, bọn Nội Tư Đặc cũng không chiếm được tiện nghi bao nhiêu. Ba đại thần vực Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt cũng chết rất nhiều người, còn bên Vùng đất hỗn loạn thì thủ hạ Ngoã Tây Tư, Tát Lạp tư cũng có rất nhiều kẻ bị giết.

Vận Mệnh thần vực trừ trận chém giết với ba đại thần vực Quang Minh, Sinh Mệnh, Thủy chết không ít người ra thì sau đó cơ hồ không có tham gia chiến tranh. Thực lực tổng thể của bọn họ mạnh mẽ vô cùng và cũng được bảo tồn.

Chúng Thần chi chiến bao trùm khắp cả Đại Địa này, bị tổn thất ít nhất chính là Thời Không thần vực. Bọn họ là đoàn tàn binh đi khắp các nơi, chỉ đến cuối cùng mới kéo tới Đại Địa thần vực, giúp Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt. Nhưng bọn họ vừa tham chiến không lâu thì Hàn Thạc đã tuyên bố nhu cầu thần hồn của Vạn Ma đỉnh đã đủ số, cho nên phe Thời Không thần vực là phe bị tổn thất ít nhất.

Thủ hạ của hai người Ngô Tây Tư, Tát Lạp Tư tổn thất không ít, nhưng Hàn gia ma vệ dưới sự chỉ huy của Bác Lan Tư, Huyết Linh, Cát Nhĩ Bá Đặc lại ít bị tổn thất. Trong Chúng Thần chi chiến, bọn họ là thế lực có thực lực mạnh nhất, ra tay đẹp mắt nhất khiến cả Chúng Thần đại lục đều khiếp đảm.

Hàn gia ma vệ chỉ trong một cuộc chiến đã thành danh, trở nên đại danh từ Vệ sĩ mạnh nhất Chúng Thần đại lục.

Liên minh liệt thần giả do Hàn Hạo thống lãnh chỉ lui tới các trận chiến ở vùng núi sâu, hồ cao, đầm lầy. Chỗ nào có chiến trận kịch liệt là sẽ thấy bóng hình bọn họ, nhưng họ lại không tham chiến rõ rệt mà chỉ chọn lấy đám cao thủ bỏ chạy khắp nơi hoặc đám thần linh kéo tới chi viện mà ra tay.

Bọn họ giống như từng con rắn ẩn núp trong vùng cỏ rậm rạp, chờ lúc người không ngờ được, liền giương nanh hung hãn cắn người một miếng rồi sau đó nhanh chóng thối lui, cắn bản không cho người cơ hội bắt lại.

Liệt thần giả trong tay Hàn Hạo có tác dụng rất nhiều trong chiến trận. Bị đám Liệt thần giả này tập kích thì cho dù là thần vệ hay chủ nhân thành thị đều ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi ôm hận. Xem ra đám Liệt thần giả thích ẩn náu này đã tạo nhiều đau khổ cho bọn họ.

Chúng Thần chi chiến cuối cùng cũng kết thúc. Cao thủ mười hai đại thần vực chia nhau trở về thần vực, chăm chỉ bắt đầu chỉnh đốn lực lượng, chiêu mộ cao thủ trong thành tạo ra thần vệ mới, bổ sung vào nhân số bị thiếu. Uy hiếp từ Thiên Không thành càng lúc càng tới gần. Mười hai đại Thần cách Chủ thần đều nhao nhao tìm Hàn Thạc, hỏi khi nào thì mới có thể phá vỡ chướng ngại phòng ngự của Thiên Không thành.

Hàn Thạc lấy lý do lực lượng bản thể vẫn chưa cách nào sử dụng được Vạn Ma đỉnh, cho nên cứ liên tục cự tuyệt việc phải lập tức đi tới Thiên Không thành. Bản thể cùng hóa thân toàn bộ đều ẩn tàng trong Ma Ẩn cốc, lặng lẽ chuẩn bị...

Thời gian trôi qua, nháy mắt một trăm năm chực năm đã êm đềm trôi qua.

Một ngày, một tiếng nổ mãnh liệt phát ra vang động cả Ma Ẩn cốc. Năng lượng ba động kinh người lan tới khắp mọi nơi. Ai nấy đều cảm giác được sự uy hiếp đáng sợ.

Cơ hồ ngay lúc đó, cả mười hai đại Thần cách Chủ thần đều phát giác ra được từ trường kinh người tỏa ra từ Ma Ẩn cốc của Vùng đất hỗn loạn.

Lấy Ma Ẩn cốc làm trung tâm, tất cả Huyền Âm khí trên Chúng Thần đại lục đều điên cuồng kéo về đó. Từng tia Huyền Âm khí trắng xóa mất thường khó thấy như nước chảy về sông, dưới hấp lực mạnh mẽ đều rút cả vào trong Ma Ẩn cốc.

Ma Ẩn cốc quả thật đã trở thành một vùng biển trắng xóa. Đám Thần cách Chủ thần đều phát giác được trong cốc có lực lượng kỳ lạ nào đó di chuyển chậm chậm, cảm ứng được từ vùng đất ngầm sâu bên dưới có một người mang theo khí tức khủng bố đang từ từ đi lên. Trong lòng cả mười hai đại Thần cách Chủ thần đều kinh ngạc, không tự chủ được đều từ các đại thần vực tụ tập về Ma Ẩn cốc.

Đưa mắt nhìn thì thấy Ma Ẩn cốc tràn ngập Huyền Âm khí trắng xóa. Cổ lực lượng kỳ dị hình thành trên Chúng Thần đại lục ức vạn năm nay chỉ trong thời gian hai trăm năm đều bị Ma Ẩn cốc hút cạn. Số lực lượng còn lại đều toàn bộ tụ tập tại nơi này, trở thành lực lượng dự trữ cuối cùng cho biến hóa ở vùng thâm sâu dưới đất.

- Cổ lực lượng này chắc đã đủ để phá vỡ kết giới của Thiên Không thành rồi! - Vạn Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã lên tiếng khi cảm giác được khí tức kỳ lạ không ngừng phát sinh từ vùng địa ổ sâu dưới lòng đất, nhìn thấy Huyền Âm khí dưới áp lực ngàn lần vạn lần biến thành như những luồng dịch thể thủy ngân nặng nề chuyển động từ từ.

- Áo Nhĩ Sát Nhã, lần trước có phải là đã ra quyết định sai lầm không?

Quang Minh thần A Tư Đình Tư hít mạnh một hơi rồi nói:

- Ta không dám khẳng định, sức mạnh hần hiện giờ đã quá cao so với chúng ta! Cho dù là Sáng thể mẫu thần chết đi, bọn ta cũng không thể đối phó được hần!

Áo Nhĩ Sát Nhã trầm ngâm hồi lâu rồi mới lẩm bẩm:

- A Tư Đình Tư, ta biết ngươi đang lo lắng điều gì. Nhưng ngươi cứ yên tâm đi, một khi Thiên Không thành bị hủy, kẻ gặp tai ương khẳng định không phải là chúng ta.

Lời này vừa nói ra, cặp mắt Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu bừng sáng, mỉm cười gật đầu nói:

- Không sai, đối với mẫu thần mà nói, uy hiếp lớn nhất chính là hần. Cho dù bọn ta có mạnh cỡ nào đi nữa, lực lượng dù sao cũng là do bà ta ban cho. Còn kẻ này, lực lượng sử dụng lại không thuộc về vũ trụ này, đối với mẫu thần mà nói thì lực lượng của hần nhất thiết phải trừ đi trước nhất.

Mạn Nhu nói câu này ai nấy đều gật đầu, vẻ mặt mới cười tươi được.

Ánh mắt ba người Nội Tư Đặc, Ấm Mông, Cổ Lạp Đa lấp loé không ngừng. Bọn họ cũng bị lực lượng đáng sợ dưới đáy Ma Ấn cốc làm kinh hoàng. Hiện giờ đang bắt đầu hoài khi không biết lựa chọn hợp tác với Hàn Thạc là chính xác hay không.

Người cao hứng duy nhất là Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa. Hàn Thạc càng mạnh càng có thể khiến ông ta nhìn ra được hy vọng thoát ly khỏi vũ trụ này để du hành vũ trụ khác. Đối với ông ta mà nói, hần càng mạnh càng tốt.

Một tiếng hét vang dội từ dưới đáy Ma Ấn cốc truyền đến.

Trong nháy mắt, Huyền Âm khí tràn ngập cả Ma Ấn cốc tăng tốc cả trăm lần tràn xuống vùng đáy thâm sâu. Chỉ trong vài phút đồng hồ đã tan biến không còn chút gì. Một cỗ lực lượng càng đáng sợ hơn bạo phát từ vùng đáy thâm sâu.

“Rắc rắc rắc!”

Mặt đất Ma Ấn cốc toác ra một rãnh dài, một bóng người quán long vụ trắng xóa phóng thẳng lên trời. Trên người hần Huyền Âm khí không ngừng bị ép chuyển động như thủy ngân, lực lượng càng lúc càng mạnh từ trên hần phát ra ngoài.

Đột nhiên tất cả vụ khí đều bị hút vào mũi miệng, tất cả dịch thể Huyền Âm khí bị lỗ chân lông toàn thân hần hút vào. Dưới sự chú ý của mười hai đại Thần cách Chủ thần, hần từ từ khôi phục lại nét bình thường ban đầu, càng lúc càng bình thường, càng lúc càng giống một “con người”.

Cùng lúc đó xuất hiện một khoảng không gian, một Bạch cốt vương tạo to lớn dần hiện ra.

Bao nhiêu lực lượng phản diện tà ác, âm u, hận thù, khủng bố, cuồng nộ, bạo ngược từ trên người Hàn Hạo đang ngồi trên đó phóng ra. Tiểu Khô Lâu nhìn chăm chăm lấy Hàn Thạc rồi mới nhẹ giọng nói:

- Phụ thân, lực lượng cuối cùng cũng tới mức đại thành rồi. Ma chủ chỉ cảnh, vạn ma chỉ chủ!

Một luồng ánh sáng long lanh chói chang đột nhiên bùng phát ra từ trên người Hàn Thạc. Ánh sáng loé lên rồi tắt ngúm. Đến khi ánh sáng vừa tắt thì hần mặc bộ đồ hắc y cười cười xuất hiện.

- Ta chuẩn bị kỹ rồi!

Hàn Thạc nhìn về phía mười hai đại Thần cách Chủ thần rồi nói:

- Nếu được thì chúng ta hãy xuất phát ngay nhé!

Mười hai Thần cách Chủ thần này đã đợi không biết bao nhiêu vạn năm rồi, ai nấy đều nóng lòng như lửa vội vàng tạo ra một Thời Không thông đạo, sau đó lần lượt đi vào trong.

- Phí Nhĩ Nam Đa, sau khi cuộc chiến kết thúc, ta sẽ đả thông trở ngại vũ trụ cho ngươi, hoàn thành tâm nguyện của ngươi. - Hàn Thạc vừa nhìn từng Thần cách Chủ thần đi vào trong vừa cười nói.

- Đa tạ! - Phí Nhĩ Nam Đa khó khăn lắm mới nặn ra được nụ cười mỉm.

Hàn Thạc quay sang nhìn Tiểu Khô Lâu đang ngồi trên Bạch cốt vương tọa rồi đi trước vào trong. Hàn Hạo lập tức theo sau.

1026. Chương 1026: Mẫu Thần

- Thời gian thật không còn nhiều! - Sắc mặt Áo Nhĩ Sắt Nhã có chút biến đổi. Theo quỹ tích di chuyển của Thiên Không thành thì sợ rằng qua thêm vài chục năm là sẽ chạm tới Chúng Thần đại lục. Đến khi đó Chúng Thần đại lục bị diệt vong thì đám thần linh còn sót lại cũng khó lòng thoát khỏi kiếp nạn. Không có lực lượng tín ngưỡng duy trì, bọn họ sẽ không quản lý được thần cách và sẽ dễ dàng bị Sáng thể mẫu thần tiêu diệt.

- Hàn Thạc, mau phá kết giới đi!

Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu giận dữ trừng mắt nhìn Hàn Thạc rồi quát lớn:

- Nếu ngươi không có khả năng phá đi kết giới thì bọn ta sẽ giết ngươi trước. Mấy đại thần vực chúng ta trả giá đắt vậy là chỉ đợi ngày hôm nay thôi!

- Mạn Nhu, khi nào đến phiên ngươi mang tên ta ra kêu réo vậy? - Hàn Thạc xé mắt nhìn Thủy hệ nữ thần rồi nói.

- Ngươi... - Mạn Nhu nổi giận, một giọt nước trong suốt từ trong người nàng bắn vọt ra ngoài, nhằm bao phủ lấy Hàn Thạc. Hai trăm năm trước cũng tại nơi này, Mạn Nhu đột nhiên xuất hiện bên cạnh thân ngoại hóa thân của Hàn Thạc và kèm chế hấn, dùng lời lẽ cay nghiệt, nhục mạ hấn. Lúc đó bản thể của Hàn Thạc vẫn còn ở Ma Ấn cốc, lực lượng thân ngoại hóa thân vẫn không đủ để đối chọi với Mạn Nhu, chỉ đành phải nhịn nhục.

- Hừ! - Hàn Thạc lạnh lẽo quát lớn. Vạn Ma đỉnh từ trong người xuất hiện theo tiếng nói. Giọt nước khổng lồ kia còn chưa tới gần thì Vạn Ma đỉnh đã sáng loè, một vệt nước ba động vọt ra, hắt văng giọt nước của Mạn Nhu sang một bên. Ba động hùng mạnh đẩy tới Mạn Nhu khiến Mạn Nhu như bị trúng đòn nặng, thân thể không tự chủ bắn vọt ra xa. Nàng ta đột nhiên như nước chảy bị tan biến đi, qua một hồi mới có thể từ từ tụ lại thân thể.

Mạn Nhu đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm lấy Hàn Thạc rồi cũng không lên tiếng uy hiếp nữa.

- Lần này là đổi cho vụ hai trăm năm trước. Nếu ngươi còn dám mở lời càn rỡ với ta thì lần sau không nhẹ nhàng như vậy đâu. - Hàn Thạc cười lạnh rồi đưa tay nắm lấy Vạn Ma đỉnh.

- Ngươi, ngươi! - Mạn Nhu nổi giận nhưng cũng ý thức được, nàng ta đã không còn có thể khinh khi dễ dàng Hàn Thạc ngày nay rồi.

- Đừng có ta ta ngươi ngươi nữa. Mạn Nhu, ta cho ngươi biết, ngươi yên phận một chút cho ta.

Hàn Thạc lạnh lùng lên tiếng rồi liếc mắt nhìn A Tư Đình Tư, Lai Na, rồi lại chuyển sang bốn đại Thần cách Chủ thần Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa:

- Ha ha, ta biết có nhiều người muốn thừa cơ ta phá kết giới rồi quay ngược sang ra tay với ta. Rồi xem, xem ai có thể được lợi hơn đây!

Nói xong rồi hấn cùng không nói gì nữa. Từ trong cặp mắt lạnh lẽo của hấn, từng đạo ô quang bắn ra, nhập vào giữa Vạn Ma đỉnh.

Đột nhiên Vạn Ma đỉnh phát ra một luồng dị quang đen ngòm. Từ trong đó phát ra tiếng kêu gào khủng bố khiến kẻ khác sởn tóc gáy. Đường như bên trong Vạn Ma đỉnh cầm tù vô số ác ma đáng sợ vậy, bọn chúng lại đang muốn giãy giụa hồng tự thoát ra ngoài.

Trong quá trình này, Vạn Ma đỉnh dần dần biến lớn hơn. Chỉ trong phút chốc đã hóa thành một quả cầu khổng lồ đen ngòm. Nhưng dòng chữ cổ xưa, thâm ảo xoay chuyển trên bề mặt quả cầu, từng khuôn mặt quỷ theo đó hiện lên.

Lực lượng cổ xưa thần bí tà ác, vô cùng vô tận phóng ra từ bề mặt Vạn Ma đỉnh. Trong nháy mắt trên mặt quả cầu đã hiện ra hình ảnh mặt trăng mặt trời giao thời lẫn nhau, núi non, sông nước, rất nhiều sinh hoạt sống động, các loại cảnh quan tự nhiên hiện ra trên mặt quả cầu.

Từng đạo dị quang đen ngòm bạo phát ra, dường như tự nó có sinh mạng vậy. Sau khi phát ra từ trong Vạn Ma đỉnh liền tạo ra những tiếng kêu gào khủng bố kinh thiên động địa. Chúng dần dần thôn phệ, quần quít, dung hợp lẫn nhau rồi càng lúc càng lớn. Chỉ trong chớp lát đã trở thành một vầng sáng vô cùng to lớn.

“Rắc rắc rắc!”

Âm hưởng kỳ dị từ Thiên Không thành truyền ra, kết giới cường đại do đủ hệ lực lượng tại vũ trụ này tạo thành không ngờ thuận theo thanh âm kia mà bắt đầu nứt nẻ từng chút một.

- Lực lượng thật đáng sợ! Không ngờ thật sự có thể đánh phá kết giới của Thiên Không thành! – Phong hệ nữ thần Bách Lệ Nhi thất kinh nhin không được hô một tiếng.

Tất cả Thần cách Chủ thần đều lộ vẻ vui mừng sợ hãi lẫn lộn. Ai nấy đều tập trung chú ý đến từng điểm nứt trên kết giới của Thiên Không thành.

Không biết mong chờ đã bao lâu, kết giới khiến bọn họ ăn ngủ không yên cuối cùng cũng có vết tích bị phá vỡ.

Trong lúc buồn vui lẫn lộn như vậy nhưng bọn họ trong lòng vẫn có nét hồi hộp khó nói. Lực lượng phóng ra từ trên Vạn Ma đỉnh thần bí và mạnh mẽ như vậy, khiến cả đám Thần cách Chủ thần bọn họ có cảm giác không thể nào địch nổi. Kết giới của Thiên Không thành còn chưa phá xong mà trong lòng bọn họ đã lo tới mối họa ngầm Hàn Thạc này rồi.

“Rắc rắc rắc! Rắc rắc rắc!”

Thanh âm trong trẻo vang lên từ phía kết giới muôn màu muôn sắc kia truyền đến. Theo thanh âm kia là kết giới bảo vệ Thiên Không thành không biết bao nhiêu năm tháng qua cuối cùng đã bắt đầu vỡ nát từng điểm một, để lộ ra từng khe nứt mất thường khó lòng thấy được.

- Có thể đi vào rồi!

Ngay lúc đó, Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa hô lớn một tiếng. Thanh âm vừa phát ra thì một không gian thông đạo đã hiện ra ngay chỗ một vết nứt.

Nhưng thật sự đến lúc đó thì đám cường giả mạnh nhất ở Chúng Thần đại lục mới bắt đầu do dự. Bọn họ ta nhìn người, người nhìn ta, ai cũng trùng trùng không dám làm người đi bước đầu tiên vào không gian thông đạo kia.

Đối với bọn họ mà nói, Sáng thế chi thần trầm tịch trong Thiên Không thành chính là sự tồn tại khủng bố nhất của vũ trụ này. Từ khi bọn họ lớn khôn theo năm tháng, Sáng thế mẫu thần đã đem đến cho họ quá nhiều chấn động mãnh liệt. Cho dù biết rõ Sáng thế mẫu thần đã bị trọng thương, nhưng đến giờ phút quan trọng thì ai nấy cũng đầy do dự.

- Bà ta không chết thì các người chết! Cơ hội khó được, còn do dự gì chứ? - Hàn Thạc cười lạnh, ô quang trong mắt càng đậm hơn, tập trung cả lên Vạn Ma đỉnh, phù trợ lực lượng của Vạn Ma đỉnh, khiến cho khe nứt bị lộ ra trên Thiên Không thành càng lúc càng lớn.

Có lẽ lời nói của Hàn Thạc tạo ra tác dụng. Vạn Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã do dự một hồi rồi cuối cùng mở miệng nói:

- Không sai, bà ta không chết, chúng ta toàn bộ dừng hòng sống sót. Các vị, đợi bao nhiêu lâu rồi, cũng nên kết thúc đi chứ. Lực lượng một mình ta khẳng định là không đủ để uy hiếp bà ta. Ta nghĩ đến lúc đó thì bọn ta hẳn nên cùng nhau đồng tâm hiệp lực.

- Chuyện của Hàn Thạc, ta nghĩ sau này hãy tính. Đối với chúng ta mà nói, uy hiếp của bà ta vượt xa bất kỳ ai khác. Có lẽ tất cả chúng ta cũng nên hợp lực, giết bà ta rồi hãy bàn chuyện khác. - Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc đột nhiên mở miệng nhìn Hàn Thạc rồi trầm giọng nói.

Nếu vừa rồi Hàn Thạc không có biểu hiện lực lượng mạnh mẽ như vậy thì đến lúc quan trọng thế này thì đám Thần cách Chủ thần đã bắt đầu ra tay với hắn. Nhưng Hàn Thạc lợi dụng lực lượng của mình chấn nhiếp Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu, cho nên bọn họ ai nấy cũng bắt đầu để ý lực lượng của Hàn Thạc, không có ai dám khi dễ kẻ ngoài cuộc này.

- Không sai, đến khi đó bọn ta cứ theo kế hoạch ban đầu mà đối phó Hàn Thạc thì cũng không có gì không ổn.

- Quang Minh thần A Tư Đình Tư mở lời đầy dụng tâm hiểm ác, rồi trầm giọng nói:

- Theo lực lượng của Hàn Thạc thì chúng ta muốn bình yên giết hắn thì khả năng không lớn lắm. Giờ phút này lực lượng của tất cả mọi người không thể để lãng phí. Hàn Thạc, người cũng biết đó, bà ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhà ngươi. Ta nghĩ, chúng ta nên giải quyết bà ta trước đi!

-Ồ, đương nhiên, ta cũng có ý này!

Hàn Thạc cười nói:

- Sau khi bà ta chết rồi chúng ta hãy từ từ tính sổ. Đến khi đó, bọn ta ai sẽ trở thành chủ nhân chân chính của vũ trụ này, cứ đánh rồi mới biết được.

- Cùng nhau tiến vào đi! - Vẫn là lời do Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã phát ra. Nàng ta vừa nói xong liền trưng cầu ý kiến mọi người. Ai nấy đều gật đầu đồng ý. Đến lúc này thì đám Thần cách Chủ thần mới nghĩ đến chuyện đại cuộc.

- Đi thôi! - Phí Nhĩ Nam Đa hô nhẹ một tiếng rồi từng bước thong thả đi trước vào trong không gian thông đạo. Đám Thần cách Chủ thần lập tức sóng vai theo sau.

Hàn Thạc nháy mắt với Hàn Hạo. Cả hai theo đám người Phí Nhĩ Nam Đa đi vào không gian thông đạo cuối cùng.

Hàn Thạc vừa tiến vào không gian thông đạo thì ô quang trong mắt hắn chợt loé lên, Vạn Ma đỉnh đột nhiên phát ra tiếng gào rú mãnh liệt.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm liên hồi phát ra. Kết giới muôn màu muôn sắc bao bọc lấy Thiên Không thành dưới lực lượng của Vạn Ma đỉnh đã hoàn toàn bể nát rồi đột nhiên phân tán khắp nơi.

- Mở rồi! - Phí Nhĩ Nam Đa quát lớn một tiếng rồi vội vàng cùng đám người Áo Nhĩ Sát Nhã đi nhanh một chút vào Thiên Không thành. Hai cha con Hàn Thạc, Hàn Hạo theo sau, từng bước đi vào Thiên Không thành mà vẫn không quên thò tay ra chụp lại Vạn Ma đỉnh vào trong tay.

Đường trong Thiên Không thành không biết do đá gì tạo thành. Dõi mắt nhìn xa thì thấy một tòa thành trì khổng lồ lơ lửng trên không, không hề có chút khí tức sinh mạng nào, chỉ có các hệ nguyên tố nồng nặc tràn ngập cả tòa thành. Không ngờ không kém lực lượng nguyên tố do cả mười hai đại Thần cách Chủ thần dùng lực lượng thần cách tụ tập lại.

Hàn Thạc triển khai thần thức phiêu lãng khắp cả thế giới trống trải của Thiên Không thành, lại không hề cảm ứng được chút dao động sinh mạng nào, dường như đây căn bản chỉ là một tòa thành chết, không phát hiện ra được gì.

- Không có sinh mạng gì à, sao lại vậy?

Hàn Thạc cả kinh lập tức hỏi Sinh mệnh nữ thần Lai Na bên cạnh:

- Người có thể cảm ứng được sự tồn tại của bà ta không?

- Lực lượng của ta đến từ bà ấy, cho dù bà ta ở bên cạnh ta cũng không phát giác được sự tồn tại của bà ta.

- Lai Na cười khổ bất đắc dĩ vỗ vỗ tay hắn.

- Trước tiên cần phải tìm bà ta mới được! - Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa nhíu mày. Ông ta sau khi vào đây thân hình luôn chao đảo, sử dụng phương pháp thuận di để đi tới mọi khu vực, nhưng cũng không phát hiện ra chút tung tích nào của Sáng thế mẫu thần, trong lòng cũng lấy làm kinh ngạc, trong nhất thời không biết phải làm sao.

- Các người cuối cùng cũng đã đến, các con của ta. Ta đã đợi các người lâu lắm rồi.

Đột nhiên một giọng nói ôn nhu vang lên trong Thiên Không thành, ngừng một chút rồi bà ta mới tiếp lời:

- Các người đều đứng trên người ta, lại còn muốn đi tìm ta, thật là buồn cười...

1027. Chương 1027: Trận Cuối Cùng

Chỉ trong chốc lát, giữa Thiên Không thành bỗng truyền ra một tiếng động rất lớn. Trong tiếng vang rung chuyển trời đất, một quả trứng khổng lồ từ giữa thành bắn vọt ra.

Quả trứng vừa nhô ra, lúc này bắt đầu hấp thu các loại hệ lực lượng nguyên tố phiêu lãng trong thành. Những hoa văn rất tinh xảo trên mặt quả trứng khổng lồ liên tục biến đổi, rồi trở thành một vầng sáng mờ mờ.

“Rắc rắc.” Quả trứng khổng lồ nứt ra. Một phụ nữ trưởng thành đẹp tới mức làm cho người ta lóa mắt từ trong quả trứng đi ra. Cả người trần trụi, không có một mảnh y phục phàm trần nào. Tỷ lệ vóc người hoàn mỹ, da thịt lóe sáng, những sắc thái thay đổi làm cho người ta hoa mắt điên đảo, đôi mắt ẩn chứa tinh thần mệnh mông mang theo nụ cười phảng phất.

Mụ vừa từ quả trứng khổng lồ đi ra, lập tức giơ tay lên. Quả trứng khổng lồ bị nứt ra đó đột nhiên bay tới bao lấy những khu vực cấm kỵ trên cơ thể mỹ lệ của mụ. Hoa văn mỹ lệ bao trùm thân thể mụ, làm cho người ta sinh ra loại cảm giác mãnh liệt muốn quì xuống cúng bái. Khi những mảnh nhỏ trên quả trứng khổng lồ đó trùm kín lấy thân thể mụ, sắc mặt mười hai đại Chủ thần có thần cách toàn bộ biến đổi. Áo Nhĩ Sát Nhã bật thốt lên ‘Mẫu thần’, rồi quát lớn:

- Còn chờ gì nữa.

Lời vừa nói ra, mười một đại Chủ thần có thần cách khác không còn do dự nữa, đồng thời cùng ra tay.

Mười hai thần cách được họ dùng tín ngưỡng lực áp chế tối đa, mười hai thần cách vốn dung hợp thành một thể với họ trong nháy mắt tuôn ra sức mạnh kinh thiên động địa. Thần cách từ ngực họ bắn ra. Có cái thần cách thì nổi lên trước mắt, có thần cách thì được họ nắm trong tay.

Mười hai đại Chủ thần có thần cách biết nếu muốn chống lại mụ nhất định phải không do dự đem tất cả sức mạnh trong nháy mắt bộc phát ra. Cơ hồ trong nháy mắt, toàn bộ sức mạnh thần cách đều được phóng thích tới mức lớn nhất.

Những biển lửa cuồng phong, sét điện, khí lạnh, ánh sáng chói mắt khắp trời, hắc ám mệnh mông, lực hủy diệt vô tận. Đột nhiên, thế giới như không còn tồn tại nữa. Sức mạnh do mười hai đại Chủ thần có thần cách phóng thích ra trong nháy mắt được phát huy đến cực hạn. Cả thế giới rốt cuộc không còn thanh âm gì nữa. Sức mạnh của mười hai đại thần cách cùng phóng cả về phía Mẫu Thần, như muốn dùng một chiêu giết chết ngay Sáng Thế Mẫu Thần này.

- Những đứa con đáng yêu của ta. Sức mạnh của các người toàn bộ đều do ta ban cho. Các người sao có thể thương tổn được ta chứ? - Sáng Thế Mẫu Thần cười vẻ hiền lành. Không thấy mụ nhúc nhích gì mà quang mang đủ mọi màu sắc vô cùng đẹp mắt từ trên người mụ bắn ra ngoài. Những quang mang ấy đan vào nhau, hình thành một kết giới cùng loại với thứ bao phủ bên ngoài Thiên Không thành.

Lực công kích của mười hai đại Chủ thần có thần cách vừa bắn vào kết giới phòng hộ do mụ vừa bày ra, lập tức như đá chìm đáy biển, không thể hình thành chút thương tổn nào với mụ cả.

Mười hai đại Chủ thần có thần cách kinh hãi, mặt méo xệch đi vô cùng khó coi. Những nữ thần như Mạn Nhu, Lai Na thì tỏ vẻ vô cùng khủng hoảng, không biết phải ứng phó như thế nào.

- Trong vũ trụ này là của ta. Các người trước nay đều là từ vũ trụ này sinh ra. Tất cả những thứ trên người các người đều do ta ban cho. Ta hiểu các người rõ hơn các người hiểu mình. Ta cho các người sức mạnh,

nuôi lớn bọn người, làm cho các người có năng lực nắm được các đại vị diện. Thế mà các người lại muốn phản bội ta, phản bội lại mẹ của các người. Các người thật đúng không phải là những đứa con ngoan. - Sáng Thế Mẫu Thần vẫn thần tình tươi cười, thân thể hoàn mỹ của mẹ chỉ hơi vận vẹo một cách kỳ dị một chút, vàng sáng đủ mọi màu sắc từ người mẹ phóng ra, bây giờ bị mẹ từng chút một thu vào trong cơ thể.

Sau khi kết giới vừa được mẹ lập nên chống lại toàn bộ sóng công kích của mười hai đại Chủ thần có thần cách, những vàng sáng trên người một lần nữa được hút vào trong cơ thể. Lập tức mẹ như vừa được uống thuốc đại bổ vậy. Khí thể trên người mẹ chợt thay đổi tăng lên vô cùng vô tận. Lớp da cũng trở nên sáng hơn.

Sắc mặt mười hai đại Chủ thần có thần cách càng thêm khó coi. Xem ra họ không ngờ Sáng Thế Mẫu Thần lại kinh khủng như thế. Bị trọng thương mà vẫn còn có thể có được loại sức mạnh đáng sợ như thế này.

- Tất cả những gì của chúng ta, đích xác đều là người ban cho. Nhưng, trước nay người cũng không hề công bình. Người ban cho chúng ta tất cả, chỉ muốn bắt chúng ta làm tay làm chân cho người, để người nắm được tất cả mọi thứ trong vũ trụ này thôi. Người ban cho chúng ta thần cách, nhưng lại buộc chúng ta chỉ có thể mượn được sức mạnh từ trong thần cách, làm chúng ta không thể có thần cách chính thức cho riêng mình. Người chưa bao giờ coi chúng ta là con cái, người chỉ coi chúng ta là nô lệ sai bảo thôi. - Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã sắc mặt từ từ bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào Sáng Thế Mẫu Thần quá lớn.

- Việc này thì có quan hệ gì chứ?

Sáng Thế Mẫu Thần vẫn thủy chung không thay đổi nét mặt hiền lành và vẻ tươi cười ôn hòa. Mẹ cười khẽ nhìn Áo Nhĩ Sát Nhã nói:

- Các người đều là hài tử của ta. Hài tử làm vài việc cho mẫu thân chẳng phải là việc thiên kinh địa nghĩa à. Ha ha. Áo Nhĩ Sát Nhã. Người là đứa có tiền đồ nhất. Nhưng, người nghĩ rằng đưa họ tới nơi này, lợi dụng sức mạnh của họ là thật sự có thể làm thương tổn ta sao?

- Ta đương nhiên biết họ vĩnh viễn không thương tổn được người. Cho dù năm đó người bị trọng thương, chỉ cần người nguyện ý, vẫn có thể dễ dàng hủy toàn bộ chúng ta đi. Chỉ là, một khi mười hai thần cách của chúng ta bị thu hồi, người sẽ không thể lợi dụng thần cách để duy trì việc không ngừng thu hoạch lực tín ngưỡng. Người thông qua mười hai thần cách, nắm chắc chúng ta trong tay. Trước giờ chưa bao giờ thay đổi. Buồn cười, họ còn cho là người vì bị trọng thương, do đó co đầu rút cổ ở trong Thiên Không thành không ra nữa. - Áo Nhĩ Sát Nhã cười lạnh.

- Không sai không sai.

Sáng Thế Mẫu Thần rất tán thưởng, rồi nói:

- Áo Nhĩ Sát Nhã, người đích thật là đứa thông minh nhất. Người biết được ta cố ý tha cho các người một con đường sống. Ha ha, nếu không thông qua các người, ta khó có thể lợi dụng mười hai đại thần cách thu được nhiều lực tín ngưỡng như vậy. Lựa chọn lại một Chủ thần có thần cách mới lại quá phiền hà. Do đó các người mới có thể sống được đến giờ. Người rõ là một hài tử thông minh.

Nghe vậy, từ Áo Nhĩ Sát Nhã tới tất cả những Chủ thần có thần cách đều biến sắc. Đến cả hai cha con Hàn Thạc cũng có vẻ hoảng sợ.

- Áo Nhĩ Sát Nhã. Người có ý gì đây?

Mạn Nhu cực kỳ hoảng sợ nói:

- Người nói là chúng ta đúng ra đã chết từ rất sớm rồi à? Mẹ cố ý lưu mạng của chúng ta lại chứ không phải không có năng lực hạ sát thủ với chúng ta à? Như vậy ... nói như vậy thì bao nhiêu năm nay chúng ta cố gắng phấn đấu, toàn bộ đều uống phí à? Vận mệnh của chúng ta ngay từ đầu đã sớm định rồi phải không? Con mẹ điểm này, người rõ ràng cái gì cũng biết, lại lừa chúng ta lâu như vậy. Áo Nhĩ Sát Nhã, người là một con điểm vô sỉ âm hiểm.

Lúc này Thủy hệ nữ thần Mạn Nhu rốt cuộc không thông dong như ngày thường nữa, sau khi tấm màn bí mật bị vạch ra, ả đã cho thấy bộ mặt dữ dằn của mình.

- Việc này chẳng phải tốt hơn à. Thấp niềm hi vọng các người bao nhiêu năm nay. Nếu năm đó ta nói cho các người chân tướng, ta nghĩ các người không thể sống thoải mái đến giờ, cũng không có khả năng làm cho ta nhiều việc như vậy. - Áo Nhĩ Sát Nhã nói lạnh nhạt nhưng ôn hoà.

- Hả. Việc gì? - Lai Na kinh hô.

- Sức mạnh của chúng ta là từ mẫu thần. Bất luận Mẫu Thần suy yếu bao nhiêu, chúng ta vẫn không thể giết được mục. Đây là điều không ai thay đổi được.

Áo Nhĩ Sát Nhã bình tĩnh nhìn Sáng Thế Mẫu Thần:

- Người nuôi dưỡng chúng ta lâu như vậy, thực ra là chờ hôm nay chúng ta tới đây, rồi thu hồi mọi sức mạnh của chúng ta lại phải không? Chỉ cần sức mạnh của chúng ta bị người thu hồi, thương thế của người có thể chính thức khôi phục, sau đó lại thả ra mười hai thần cách, bồi dưỡng ra tân Chủ thần có thần cách. Đúng không?

- Xem ra sau khi thân thể ta trọng thương, ta đích xác hơi lơ là. Áo Nhĩ Sát Nhã, người đã giải trừ phong ấn của ta đối với người rồi phải không? - Sáng Thế Mẫu Thần rút cục khẽ cau mày, tựa hồ phát giác ra có việc gì đó ngoài ý liệu của mục.

- Không sai. Tỉ tỉ năm qua ký ức của ta bị người phong ấn không ngừng luân hồi, sau đó truyền lại cho những Vận Mệnh nữ thần mới sau đó. Cách một thời gian, người sẽ triệu hồi tất cả những Chủ thần có thần cách về, lấy đi tất cả sức mạnh của những Chủ thần có thần cách này. Trừ ta ra, bao nhiêu thế hệ Chủ thần có thần cách toàn bộ đều bị Thần hồn câu diệt. Chỉ có phần ý thức của ta là không ngừng luân hồi, sau khi thức tỉnh sức mạnh lại biến thành Vận Mệnh nữ thần. Rồi một thế hệ Chủ thần có thần cách mới lại bị người hấp thu sức mạnh đi mất. Rồi lại đẩy vào luân hồi. Tính toán lại thì số mệnh này đã được duy trì chín lần rồi phải không? - Khóe miệng Áo Nhĩ Sát Nhã nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Nếu không phải nhờ vào lúc người và hắc đầu với nhau rồi bị thương nặng, ta vĩnh viễn không có khả năng chóc lát đã nhận rõ chân tướng vận mệnh. Ta sau này sẽ luôn bị người nắm trong tay. Lần lượt bị người tiếp tục đùa giỡn. - Áo Nhĩ Sát Nhã quát lạnh.

- À. Người bây giờ biết rồi. Nhưng biết thì sao chứ?

Mẫu thần lại khôi phục vẻ tươi cười, ôn hòa nói:

- Ta sẽ lập tức thu hồi sức mạnh của người lại. Sau đó ta sẽ một lần nữa phong ấn ký ức của người. Người cũng sẽ vẫn như trước, chẳng hề hay biết gì, rồi tiếp tục không ngừng luân hồi. Quản lý quỹ tích Vận Mệnh trong vũ trụ này cho ta, thu thập những sức mạnh Vận Mệnh trong vũ trụ này cho ta. Người căn bản không phản kháng được đâu.

Thanh âm vừa dứt, hai tay Sáng Thế Mẫu Thần tạo thành chữ thập, hai mắt mở lớn sáng quắc như mặt trời sáng chói.

Đột nhiên, từ mọi phương hướng trong Thiên Không thành xuất hiện mười hai vật chứa lỏng lánh đủ mọi loại hào quang. Những vật chứa đó có khí tức của Quang Minh, Hắc Ám, Tử Vong, Hủy Diệt, Phong, Hỏa, Lôi Điện, Đại Địa, Thời Không, Vận Mệnh, Sinh Mạng, Thủy, tổng cộng mười hai loại sức mạnh áo nghĩa, làm cả thành phát ra năng lượng dao động mãnh liệt.

- Vật chứa thần cách. - A Tư Đình Tư cực kỳ hoảng sợ. Thần cách trên ngực hắc bắt đầu không chịu khống chế nữa, kéo theo hắc nhích lên từng chút một về phía đồ đựng thần cách.

Chẳng những A Tư Đình Tư, mà cả thân thể của Hàn Hạo và tất cả Chủ thần có thần cách đều bắt đầu không chịu khống chế, bị thần cách trong cơ thể thao túng, từng chút một nhích về phía vật chứa thần cách tương ứng với mình.

- Ta không thể chống lại người, nhưng ta có thể giết họ. - Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã đột nhiên điên cuồng rít lên. Kính Vận Mệnh xuất hiện sắc thái kỳ dị, trong đó những sợi tơ đại biểu cho quỹ tích Vận Mệnh nhanh chóng đan vào với nhau.

Trong thời gian ngắn ngủi, hàng tỉ tỉ sợi tơ đại biểu cho quỹ tích vận mệnh trong Kính Vận Mệnh kết lại thành mười một cái dây thừng to dài dị thường. Mười một sợi dây dài lớn dị thường vừa thành hình, trừ

Áo Nhĩ Sắt Nhã ra, những Chủ thần có thần cách khác toàn bộ đều biến sắc, thần hồn bắt đầu không chịu khống chế nữa.

- Áo Nhĩ Sắt Nhã. Người muốn làm gì? - Tử Vong Chủ thần Nội Tư Đặc hoảng sợ, lớn tiếng hét lớn.

- Các người vĩnh viễn không thoát khỏi bàn tay mù. Dù sao cũng phải chết. Ta giúp các người vĩnh viễn giải thoát. - Áo Nhĩ Sắt Nhã lạnh lùng cười, đột nhiên dùng sức giật mạnh mười một sợi dây thừng mang theo quỹ tích vận mệnh.

- Áo Nhĩ Sắt Nhã. Người muốn chết. - Sáng Thế Mẫu Thần luôn luôn thông thả, bây giờ rốt cục cũng biến sắc. Mụ chỉ một ngón tay vào Áo Nhĩ Sắt Nhã. Một luồng hào quang dị dạng chợt lóe lên, rồi bắn về phía Vận Mệnh nữ thần.

Áo Nhĩ Sắt Nhã đang dùng sức kéo mạnh sợi dây thừng vận mệnh tái nhợt vì hoảng sợ, vội quát:

- Hàn Thạc. Còn không mau hỗ trợ. Ta phí rất nhiều tinh lực ở Chúng Thần đại lục mới chế tạo ra cuộc chiến chúng thần. Góp nhặt nhiều Thần hồn vào Kính Vận Mệnh, cũng là để dùng vào lúc này. Chỉ cần một thời gian ngắn nữa là những sợi tơ to nhất đại biểu cho vận mệnh của Chủ thần có thần cách sẽ toàn bộ nổ tung. Mười một Thần hồn và thần cách sẽ cùng hoàn toàn bị hủy. Mẫu thần cũng sẽ chính thức bị thương nặng. Còn người cũng có thể có cơ giết mụ.

- Hàn Hạo. Lập tức động thủ. - Hàn Thạc chỉ chần chờ một chút, lúc này bắt chấp tất cả, cùng nhau bổ về phía Áo Nhĩ Sắt Nhã. Vạn Ma đỉnh trong tay được ném đi đầu tiên. Ngàn vạn đạo ô quang đột nhiên chiếu rọi khắp cả Thiên Không thành, bao kín Áo Nhĩ Sắt Nhã vào giữa.

Tuy làm như vậy thì đến cả Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa cũng sẽ diệt vong, nhưng cơ hội chỉ có một lần. Nếu không thể tận dụng cơ hội ngàn năm khó gặp này, họ rốt cuộc sẽ không còn cơ hội phản kháng nào nữa. Vì Hỗn Loạn chi địa, vì Ma Ẩn Cốc, vì thân nhân và bằng hữu của mình, Hàn Thạc không thể không ra sức một phen.

Ô quang trong Vạn Ma đỉnh vừa bắn ra, dị quang do Sáng Thế Mẫu Thần bắn ra bị gạt đi một cách khó khăn. Sức mạnh của hai vũ trụ vừa va chạm lập tức bộc phát những màu sắc rực rỡ. Thân thể Hàn Thạc run lên, máu trong thân thể hắn không kịp được phải rỉ ra. Cuối cùng mới nỗ lực gạt được một kích của Sáng Thế Mẫu Thần.

- Người còn kém xa người kia. Hàn Thạc, sao người có thể đánh với ta được chứ? - Sáng Thế Mẫu Thần mỉm cười, đưa mắt nhìn mười hai đại Chủ thần có thần cách, kể cả Áo Nhĩ Sắt Nhã, từng chút một di động về phía vật chứa thần cách. Trong tay mụ đột nhiên bay ra mười một vầng sáng ngũ sắc bao kín tất cả Chủ thần có thần cách, trừ Áo Nhĩ Sắt Nhã.

- Không ổn, Hàn Thạc, giúp ta một tay. Bị cái vòng phòng ngự của mụ che mất, cho dù ta làm nổ tung Thần hồn của mười một người này, cũng không thể làm nổ tung thần cách của họ. Hàn Thạc, người phải hủy mười một vòng phòng ngự đó đi. Có như vậy ta mới có thể hủy được thần cách của họ. - Áo Nhĩ Sắt Nhã thất thanh hét lên, hiển nhiên vô cùng kinh hoàng.

- Hiểu rồi. - Hàn Thạc hét lớn một tiếng.

Cùng lúc đó một cái bóng hùng vĩ mang theo sức mạnh kỳ dị phá vỡ kết giới Thiên Không thành, rồi lao tới trước mặt Sáng Thế Mẫu Thần.

Chính là hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc. Sau hai trăm năm, hóa thân ngoại thân này không còn là bán thành phẩm do lợi dụng sức mạnh không gian mà dung hợp lại như trước. Đây là một chỉnh thể hoàn mỹ vô khuyết, không hề có sơ hở nào.

Năm đó, vốn không thể dung hợp các lực lượng với nhau. Vì bản thể Hàn Thạc phải ở ngầm trong Ma Ẩn cốc vận dụng Huyền Âm khí rèn luyện thân thể, nên thủy chung không thể thân mật mới mấy cô vợ được. Thời gian hai trăm năm, tên tiểu tử Hàn Thạc rốt cục không nín được, phải dùng một hóa thân ngoại thân giao lưu với cô La Ti hấp dẫn lại không hề chống cự. Nhưng trong lúc vô ý, hắn lại phát hiện khi sử dụng bí pháp giao hợp âm dương trong ma công, hai hóa thân ngoại thân đã có dấu hiệu dung hợp.

Mất thêm một thời gian nữa, Hàn Thạc không ngừng tiếp tục giao hợp với những phụ nữ khác trong cốc. Rốt cục ba mươi năm trước đã thành công làm hai hóa thân ngoại thân hòa hợp thành một khối, trở thành một thứ quái thai trong vũ trụ này.

- Ủa.

Sắc mặt Sáng Thế Mẫu Thần hơi biến đổi. Mụ nhìn chăm chăm vào một tên Hàn Thạc nữa vừa xuất hiện, trong mắt lóe lên những tia sáng kỳ dị, kinh hô:

- Không tệ, không tệ. Gần bằng với thân thể ta. Dung hợp mười ba hệ sức mạnh, hẳn quả thực có thể thay thế hoàn mỹ cho thân thể của ta năm trăm ức năm trước. Thật tốt quá. Thân thể này của người có thể trực tiếp dung hợp với thân thể ta, như vậy có thể làm ta vượt qua thời kỳ có sức mạnh toàn thịnh nhất.

- Hàn Hạo. Động thủ! - Hàn Thạc hét lớn một tiếng. Bản thể và hóa thân ngoại thân cùng đánh về phía Sáng Thế Mẫu Thần. Hàn Hạo có tâm thần tương thông với hắn, cưỡi Bạch cốt vương tọa, bảy cây đoạn cốt thứ sáu lưng cùng rít lên lao ra. Sức mạnh oán hận tuyệt vọng, sợ hãi, thô bạo, giết chóc vô cùng vô tận được Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo phóng thích ra, cùng hai thân thể Hàn Thạc đánh về phía Sáng Thế Mẫu Thần. Bảy đoạn cốt thứ sáu lưng khi đang bay chợt đổi hướng, quẹo về phía màn hào quang đang bao chặt mười một đại Chủ thần có thần cách đâm tới.

Bản thể Hàn Thạc và hóa thân ngoại thân, cộng thêm Tiểu Khô Lâu, sức mạnh ba người trong nháy mắt thi triển đến cực hạn.

Nắm chặt Vạn Ma đỉnh, mười vạn ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh cùng gầm rú. Hào quang mười ba hệ sức mạnh lóe ra xung quanh hóa thân ngoại thân, rồi tập hợp thành một luồng. Hơn nữa sức mạnh kinh khủng từ cây cốt thứ trong tay Hàn Hạo cũng đâm tới.

Đổi lại là một Chủ thần có thần cách, dưới ba lực lượng này chắc chắn sẽ chết.

Sắc mặt Sáng Thế Mẫu Thần ngưng trọng. Chỉ thấy trong mắt mụ lóe ra dị quang, rồi đột nhiên cả thân thể rút lại thành một cục. Vỏ trứng vừa vỡ ra thành từng mảnh bấy giờ lại liền lại, trở thành một quả trứng khổng lồ bao kín Sáng Thế Mẫu Thần.

Rắc rắc rắc.

Những thanh âm rùng rợn vang lên trên mặt quả trứng khổng lồ quả trứng khổng lồ đó cũng không biết thật ra làm bằng chất liệu gì. Năm sáu luồng hào quang màu đỏ màu đen lóe lên trên mặt quả trứng, y như một dòng nước đang chảy, triệt tiêu đại bộ phận sức mạnh công kích của hai phụ tử Hàn Thạc. Nhất là sức mạnh từ hóa thân ngoại thân Hàn Thạc, khi đánh vào mặt quả trứng khổng lồ thì tựa hồ căn bản không có hiệu quả bao nhiêu.

Chỉ có bản thể Hàn Thạc, cùng với sức mạnh từ Tiểu Khô Lâu phóng thích ra, ngược hẳn với những sức mạnh của vũ trụ này, mới làm quả trứng khổng lồ phát ra những tiếng vang lớn, không ngừng lắc lư.

- Hàn Hạo. Đứng dừng tay. - Hàn Thạc hét lớn. Vạn Ma đỉnh trong tay bắn ra hàng vạn hàng nghìn ma đầu, tụ tập lại với nhau thành một nắm đấm vô cùng kinh khủng, đâm thẳng vào mặt quả trứng khổng lồ.

Một kích của bản thể Hàn Thạc cùng sức mạnh của tất cả ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh đã là cực hạn của hắn rồi. Một quyền đánh ra, quả trứng khổng lồ đó kêu lên một tiếng “ầm ầm”, rồi rốt cục vỡ tung ra.

Không chờ Hàn Thạc phát ra nắm đấm thứ hai, những mảnh trứng vỡ lại một lần nữa dán vào làn da sáng bóng mượt mà của Sáng Thế Mẫu Thần, tuy sắc thái đã nhạt đi một chút. Mụ vội vàng lùi ra sau một đoạn dài, rồi đưa mắt nhìn Hàn Thạc, lạnh nhạt nói:

- Muốn chết.

Vừa dứt lời, hai tay Sáng Thế Mẫu Thần làm một động tác kỳ dị. Một vật chứa thần cách mới đột nhiên xuất hiện giữa không khí. Vật chứa thần cách này vừa xuất hiện, lập tức có hào quang đen huyền bắn ra. So với mười hai vật chứa thần cách khác, chẳng những nó lớn hơn, mà khí tức cũng dài vô tận. Trong đó chẳng những mang theo ba phần khí tức của Sáng Thế Mẫu Thần, mà còn có cả một phần tà khí của Hàn Thạc.

Vật chứa thần cách đó vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách không gian, thoảng cái bay tới trên đầu Tiểu Khô Lâu.

Đôi mắt Hàn Hạo lúc này chợt hơi đại đi, có vẻ sững sờ nhìn Sáng Thế Mẫu Thần. Bảy đoạn cốt thứ đang bắn về phía những Chủ thần có thần cách khác cũng đột nhiên ngưng trệ bất động giữa không khí.

- Hải tử của ta. Người mới là con chính thức của ta. Hải tử duy nhất.

Trong mắt Sáng Thế Mẫu Thần tràn đầy ánh sáng hiền hoà, nhìn Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo mỉm cười nói:

- Cha ngươi muốn giết ta. Muốn giết chết mẹ của ngươi. Người cứ trơ mắt mà nhìn cha giết mẫu thân sao?

- Không. - Tiểu Khô Lâu mờ mịt sững sờ trong chớp lát, rồi cốt thứ trong tay lại chỉ về phía Hàn Thạc.

- Việc này ... việc này rốt cuộc là thế nào? - Hàn Thạc tỏ vẻ kinh dị, nhìn Hàn Hạo vẻ khó tin, rồi nhìn Sáng Thế Mẫu Thần. Hắn có cảm giác sắp sụp đổ.

Sáng Thế Mẫu Thần vẫn tươi cười, đầu tiên khen Tiểu Khô Lâu 'Hảo hải tử', sau đó cười ha ha nói với Hàn Thạc:

- Người nghĩ rằng chỉ dựa vào huyết mạch của một mình ngươi, bằng vào một vài kí ức không được đầy đủ về ma công, mà hắn thật sự có thể trưởng thành tới bước này à? Ha ha. Hàn Thạc ơi là Hàn Thạc. Từ khi hải tử này tìm được Vong Hồn bìa, trong cơ thể hắn đã bắt đầu có một phần máu và ấn kí tinh thần của ta. Chỉ là ngươi và hắn đều không biết thôi.

- Không có máu và dấu vết tinh thần của ta, hắn sao có thể tiến bộ nhanh như thế? Sao có thể có được thực lực ngang với ngươi? Có thể tu luyện một thần cách mới? Do đó, nếu nói hắn là hải tử của hai người chúng ta thì chẳng có gì là quá đáng. Người làm cha muốn bảo hắn giết ta, việc này tự nhiên là không có khả năng rồi.

Nghe vậy vừa nói như vậy, Hàn Thạc tỏ vẻ hoảng sợ. Rốt cục cũng hiểu ra tại sao Tiểu Khô Lâu có thể tiến bộ nhanh như vậy, tại sao hắn có thể hình thành thần cách mới, tại sao thần cách của hắn không cần tín ngưỡng lực duy trì, tại sao hắn khác với đám Nội Tư Đặc.

Hóa ra... hóa ra có lẽ là từ rất sớm, Sáng Thế Mẫu Thần đã cấy mầm mống trong thân thể Hàn Hạo rồi. Một thứ mầm mống có thể làm hắn không ngừng đột biến, không ngừng cường đại.

- Người vừa làm gì với hắn thế. Rõ ràng không phải là suy nghĩ bình thường của hắn. - Hàn Thạc gầm lên. Nhìn Hàn Hạo ánh mắt đại đi, cốt thứ chỉ thẳng về mình, trong lòng hắn dấy lên cảm giác đau đớn tận tim óc.

- Đừng lo. Người sẽ chết. Hắn không chết đâu. Trong vũ trụ này, hắn sẽ là thân nhân duy nhất của ta trong nhân sinh dài đằng đẵng. Hắn mới là hải tử chính thức của ta. Những gì Áo Nhĩ Sát Nhã vừa nói không hề sai. Trước giờ ta đều chỉ là đối đãi với chúng như nô lệ. Chúng căn bản không xứng làm hải tử của ta. Trong thân thể chúng cũng không có máu của ta, không có dấu vết tinh thần của ta. Ha ha... Hàn Thạc, ta phải đa tạ ngươi. Không có máu của ngươi, không có kí ức sức mạnh và sức mạnh từ thế giới người nhập vào, hải tử của ta sao có thể biến thành lợi hại như thế được. Ha ha, ngươi yên tâm đi đi. Đây là hải tử của hai chúng ta. Sau này sẽ là ông chủ duy nhất của vũ trụ này. Còn ta, sau khi lấy đi sức mạnh của đám Áo Nhĩ Sát Nhã, sau này sẽ đi tới vũ trụ của ngươi, nắm lấy cả vũ trụ của ngươi. - Mẫu Thần phá lên cười ha hả.

- Hàn Hạo. Giết cha ngươi. Vũ trụ này tương lai sẽ thuộc về ngươi. - Sáng Thế Mẫu Thần sau khi cười một tràng, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Ánh mắt Tiểu Khô Lâu đại đi, vừa nghe lệnh của Sáng Thế Mẫu Thần, tựa hồ không biết Hàn Thạc đang đứng trước mặt hắn là ai, đâm thẳng cốt thứ về phía Hàn Thạc, hoàn toàn bất lưu tình. Cùng lúc đó, Sáng Thế Mẫu Thần cũng đột nhiên ra tay. Vừa tiếp tục thu thập vật chứa thần cách mười hai đại thần cách, vừa ngăn chặn bản thể Hàn Thạc. Sức mạnh của mục đích dù bị thương nặng, vẫn vượt xa Hàn Thạc, dễ dàng buộc hắn phải trốn đồng núp tây.

- Hàn Hạo. Tỉnh lại. Tới đây. Ta mới là cha ngươi. Là cha duy nhất của ngươi. - Hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc hò hét. Bản thể cũng gầm lên cố gắng làm ý thức của Tiểu Khô Lâu tỉnh lại, cố làm hắn phân

biệt rõ địch ta.

Hàn Thạc không đành làm Tiểu Khô Lâu bị thương tổn, thủy chung vẫn tránh né. Hóa thân ngoại thân bị sức mạnh từ Cốt Thứ đánh te tua. Bên kia, bản thể Hàn Thạc cũng liên tiếp bị Sáng Thế Mẫu Thần công kích lui lại. Trên người không ngừng bị Sáng Thế Mẫu Thần dùng sức mạnh từ bốn nguyên của vũ trụ này đả kích.

Tay, ngực, bụng, các bộ vị trên người Hàn Thạc đều bị thương. Đến cả Thiên Ma Bất Diệt Thể cũng không đỡ được công kích của Sáng Thế Mẫu Thần, máu chảy ra ròng ròng.

Hắn chỉ có thể không ngừng thiêu đốt Thần hồn trong Vạn Ma đỉnh, hình thành tầng tầng cương trảo che chắn bên ngoài, nỗ lực ngăn cản những công kích trí mạng đến từ Sáng Thế Mẫu Thần.

- Chấp nhận số phận đi. Từ khi ta biết có người tồn tại, ta đã lặng lẽ tính toán. Người sở dĩ có thể sống đến giờ, cũng không phải nhờ vào công của Phí Nhĩ Nam Đa và Áo Nhĩ Sát Nhã, mà là ta phải chờ người đủ cường đại. Chỉ khi người đủ cường đại, thì từ chúng ta mới có thể không ngừng tiến bộ, ta mới có thể thu được nhiều sức mạnh hơn từ con người của người. Ha ha, khi có được sức mạnh từ hai thân thể người, ta mới có thể lợi dụng phương pháp bài trừ trở ngại giữa hai vũ trụ của người, tung hoành khắp vũ trụ trong linh hồn người. Người nên biết, tất cả những việc này đều đã sớm được chuẩn bị tính toán cả rồi. Người vĩnh viễn không thay đổi được. - Sáng Thế Mẫu Thần gây ra càng ngày càng nhiều thương thế trên người Hàn Thạc, mặt vẫn đầy vẻ ôn hòa, cười tủm tỉm nói.

Bên kia, Áo Nhĩ Sát Nhã trợn mắt nhìn cảnh này nhưng lại không làm gì được. Mặc dù nàng muốn cũng không tham dự vào, cũng không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào với Sáng Thế Mẫu Thần. Ngược lại còn có thể giúp cho lực lượng của Sáng Thế Mẫu Thần mạnh hơn.

Cứ theo tình thế này mà tiếp tục, những người hôm nay tiến vào Thiên Không thành đều sẽ bị Sáng Thế Mẫu Thần một lưới bắt hết. Sáng Thế Mẫu Thần đã tính đủ mọi đường rồi, căn bản không để bất luận kẻ nào sống mà rời khỏi nơi này.

Áo Nhĩ Sát Nhã và Hàn Thạc không tính được Hàn Hạo trở nên như vậy. Do đó họ chỉ có thể tiếp tục bị rơi vào thế bất lợi.

Bên kia, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc không ngừng tránh né, bị Tiểu Khô Lâu dùng Cốt Thứ đâm thẳng vào ngực. Tiểu Khô Lâu đưa tay chụp lấy Cốt Thứ muốn đâm vào đầu của hóa thân ngoại thân Hàn Thạc.

- Hàn Hạo. Tỉnh lại. Tỉnh lại. Người quên rồi à. Chúng ta cùng nhau chinh chiến. Lúc ở học viện Kỳ Áo đại lục, người đã làm việc cho ta. Sáng sớm quét dọn cho ta. giáo huấn Lý Toa cho ta...

Trên mặt Hàn Thạc lần đầu xuất hiện vẻ kinh hoàng. Hắn thủy chung không thể hạ độc thủ đối với Hàn Hạo. Tình thế này đối với hắn càng ngày càng bất lợi.

Không biết có phải là nhờ vào tiếng tinh hô tê tâm liệt phế của Hàn Thạc không mà Tiểu Khô Lâu bỗng sốt một chút, đột nhiên ôm đầu nức nở, như giữa đầu óc hắn có vạn con dao nhọn đang xoay tròn khoan vào. Đôi mắt hắn trong chớp lát mờ đi, trong chớp lát lại rõ ràng, không ngừng biến hóa.

Bên kia Sáng Thế Mẫu Thần vừa thấy hình dáng Hàn Hạo như vậy, sắc mặt khê biến. Mụ tựa hồ không ngờ Tiểu Khô Lâu lại có thể thoát được ấn kí tinh thần mà mụ lưu lại rất nhiều năm trước. Đang tính tăng thêm sức mạnh để nắm chắc lại Hàn Hạo.

Ngay lúc này, bản thể Hàn Thạc điên cuồng tấn công mụ. Mười vạn ma đầu trong Vạn Ma đỉnh toàn bộ gầm rú bay ra hết. Không tiếc mọi tổn thất ngưng tụ với toàn bộ sức mạnh trong cơ thể Hàn Thạc, bám chặt lấy Sáng Thế Mẫu Thần không tha.

- A.

Hàn Hạo ôm đầu kêu la, rồi gầm lên:

- Ta có phụ thân. Không có mẫu thân.

Vừa nói xong, cốt thứ trong tay lập tức đâm vào vật chứa thần cách bên cạnh. Chỉ nghe bùng nổ ‘Ầm ầm’, vật chứa thần cách đó lập tức nổ tung. Bảy đoạn cốt thứ này giờ vẫn lửng lơ trôi nổi trong không trung cũng đồng thời xuất động, phá vỡ mười một vòng phòng ngự trên đầu những đại Chủ thần có thần cách.

- Không. - Sáng Thế Mẫu Thần rốt cục kinh hô, không kịp được sợ hãi phải phát ra tiếng kêu hoảng loạn.

Bên kia, Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã sớm đang chờ, rốt cục tìm được cơ hội. Trong chốc lát, mười một sợi dây lớn trong Kính Vận Mệnh bị giật đứt. Kính Vận Mệnh cũng trong nháy mắt nổ tung.

Khi Kính Vận Mệnh vừa nổ, trừ Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa ra, mười Chủ thần kia trong nháy mắt cả thân thể lẫn Thần hồn đều tan thành khói bụi. Mười tiếng vang trong trẻo lập tức truyền đến. Mười đại thần cách cũng liên tiếp nổ tung ra.

Sáng Thế Mẫu Thần đang điên cuồng công kích bản thể Hàn Thạc, chợt giữa thân thể mù liên tiếp vọng ra mười tiếng nổ đùng đoàng thật lớn tương ứng. Sắc mặt Sáng Thế Mẫu Thần tái nhợt đi. Khi tiếng nổ cuối cùng vang lên, thân thể mù chợt loạn choạng, sức mạnh tựa hồ không đủ nữa.

- Hàn Hạo. Liên thủ. Giết chết mù điểm này. - Hàn Thạc quát lớn một tiếng.

Bên kia hai tròng mắt Hàn Hạo khôi phục vẻ trong trẻo, liên thủ cùng hai thân thể Hàn Thạc. Sức mạnh trùng điệp cùng oanh kích Sáng Thế Mẫu Thần lúc này đang rất bất ổn, gây nên những vết thương rất nặng trên người Sáng Thế Mẫu Thần.

Bên kia, Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa vì được Hàn Hạo tiện tay phá hủy vật chứa thần cách Thời Không nên may mắn không chết, đứng cùng Vận Mệnh nữ thần, kinh hồn táng đảm nhìn hai phụ tử Hàn Thạc hợp lực đánh giết Sáng Thế Mẫu Thần. Những công kích của họ đánh vào người Sáng Thế Mẫu Thần làm thân thể mù thủng lỗ chỗ, khí tức sinh mạng từ từ yếu đi.

Đột nhiên, Vạn Ma đỉnh trong tay Hàn Thạc chụp mạnh xuống, trùm cả người của Sáng Thế Mẫu Thần vào. Với sự giúp đỡ của năng lượng chưa tiêu tán của thần cách và thần hồn của mười đại Chủ thần có thần cách trước khi chết bắn ra, cộng thêm sức mạnh của mười vạn ma đầu trong Vạn Ma Đỉnh, tạm thời có thể vây khốn Sáng Thế Mẫu Thần trong Vạn Ma Đỉnh. Hắn nắm chắc Vạn Ma đỉnh, lúc này quát:

- Phí Nhĩ Nam Đa, mở thông đạo tới Ma Ẩn cốc. Ta cần sự giúp đỡ của Ma Ẩn cốc mới có thể luyện chết được mù.

Phí Nhĩ Nam Đa cả kinh, lập tức ra tay xé rách không gian, để hai phụ tử Hàn Thạc dẫn đầu đi vào đó. Hắn cùng Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã đi theo tới Ma Ẩn Cốc.

Mấy người vừa đi, không biết có phải vì Thiên Không thành mất đi sức mạnh duy trì của Sáng Thế Mẫu Thần không mà đột nhiên nổ tung giữa biển sao mênh mông. Chỉ trong chốc lát đã biến thành tro bụi trong vũ trụ.

Ma Ẩn cốc. Cửu Địa Huyền Âm tụ linh trận một lần nữa khởi động. Cái khác là lần này nguồn sức mạnh lại là bản thể Hàn Thạc. Với sự giúp đỡ từ sức mạnh và thần hồn chưa phân tán hết của mười đại Chủ thần có thần cách, cùng mười vạn ma đầu trong Vạn Ma đỉnh, cộng với cả Huyền Âm khí của bản thể tích lũy bao nhiêu năm nay, Hàn Thạc bắt đầu luyện hóa Sáng Thế Mẫu Thần bị giam trong Vạn Ma đỉnh.

Thời gian qua mau. Trăm năm nháy mắt trôi qua.

Do Thời Không Chủ thần Vận Mệnh nữ thần và Hàn Hạo cùng làm hộ pháp, mất cả trăm năm, Hàn Thạc rốt cục mới có thể luyện hoá được toàn bộ ý thức của Sáng Thế Mẫu Thần.

Sau khi luyện hóa ý thức của Sáng Thế Mẫu Thần, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc thông qua việc từng chút một hấp thu luyện hoá sức mạnh bốn nguyên trên người Sáng Thế Mẫu Thần trong Vạn Ma đỉnh, ngay khi toàn bộ sức mạnh của Sáng Thế Mẫu Thần đã mất đi, hóa thân ngoại thân của Hàn Thạc đã trở nên vô cùng cường đại.

Trong Ma Ẩn cốc, Hàn Thạc rốt cục ra khỏi cốc. Ánh mắt nhìn đám người Phí Nhĩ Nam Đa, Áo Nhĩ Sát Nhã, Cát Nhĩ Bá Đặc, Ngải Mễ Lệ, Ngũ Hành Giáp Thi, An Đức Lệ Na, Phỉ Bích, Ngõa Tây Tư, nhất nhất đảo qua từng người một, rồi cười nói:

- Mụ hoàn toàn biến mất rồi. Từ nay về sau, vũ trụ này vĩnh viễn không có chương khổng giả nữa.
- Sau này, ngươi là chương khổng giả mới mà. - Vận Mệnh nữ thần Áo Nhĩ Sát Nhã mỉm cười, nhẹ giọng nói.
- Xin lỗi. Lúc trước ta hiểu lầm ngươi. Tưởng rằng ngươi giống mười người bọn chúng. - Hàn Thạc nhìn Áo Nhĩ Sát Nhã, xin lỗi thật lòng.

Áo Nhĩ Sát Nhã cười lắc lắc đầu nói nhẹ:

- Ngươi không cần xin lỗi. Ta luôn đợi một cơ hội này. Để đạt được mục đích, đã làm rất nhiều việc không đáng làm. Nhưng cũng may mà ngươi thành công, không làm ta thất vọng. Ngươi cũng không phải một Mẫu Thần khác. Ngươi không có hành động vô tình vô nghĩa như vậy.
- Hàn Thạc. Thời gian nào thì mở thông đạo cho ta. Ta muốn ra ngoài một chút. - Thời Không Chủ thần Phí Nhĩ Nam Đa cũng cười cười, ôn hòa nói với Hàn Thạc.
- Trên trăm năm nữa đi. Chờ bản thể ta hấp thu xong vài thứ sức mạnh ở vũ trụ này xong, đột phá tới cảnh giới Ma Tôn, sẽ giúp ngươi mở thông đạo vũ trụ. - Hàn Thạc cười nói.
- Ta cũng muốn đi xem.

Áo Nhĩ Sát Nhã khẽ cười. Liếc nhìn Phí Nhĩ Nam Đa, nàng ta nhẹ giọng:

- Đi thôi. Chúng ta cũng không nên quấy rầy hắn nữa.
- Cha. Người rốt cục ra rồi. - Tiểu Khô Lâu Hàn Hạo nở một nụ cười rất tự nhiên, nhìn Hàn Thạc.

Khẽ xoa đầu hắn, Hàn Thạc không nói thêm gì nữa. Tình cảm giữa cha con không cần dùng ngôn ngữ mới hiểu được.

Ánh mắt lướt qua đám nữ nhân Phỉ Bích, Phạm Ny, Ngải Mễ Lệ, Ly Toa, Đường Na, Tô Phỉ, Khiết Bích Nhi, La Ti, không sót một ai, thần sắc Hàn Thạc trở nên mập mờ:

- Ta biết. Các nàng đều muốn có hài tử, chắc là mong chờ lâu rồi. Từ giờ trở đi, ta cho các nàng hài tử. Các nàng muốn bao nhiêu, ta cho bấy nhiêu.

Mấy cô đỏ mặt, nhưng trong lòng lại dâng lên niềm vui rộn rã.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ma-vuong>